

ੴ

ਬੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਆਖਾਨੀਕਤਾ ਪਾਛੋਂ ਏਕ ਸਾਹਿਬ ।

ਓਹਿਥਾ ਅਨੂਬਾਧ ।

ਭਾਗੁਪਤੀ 1

Index

Volume- 1

{Ang 1 - 715}

1. Japji Sahib-----	1-40
2. Sodar(Rehras Sahib)-----	40-56
3. Sohila Sahib-----	57-62
4. Sukhmani Sahib-----	1198-1370
5. Asa di vaar-----	2092-2153

We are distributing Free Gutkas, Divine message of the Guru globally in all the major languages, To Continue this Monumental task, please donate at <https://sggsonline.com/donation>

This Sewa has been done by Sewadars & SikhBookClub.

This text is only a translation and only gives the essence of the Guru's Divine word. For a more complete understanding, please read the Gurumukhi Sri Guru Granth Sahib Ji. If any errors are noticed, please notify us immediately via email at walnut@gmail.com.

Publisher: SikhBookClub.com

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਏਕ ਅਚੇ, ਯਾਹਾਯਾਕ ਨਾਮ ' ਅਬੁਭਵਾਯਾ', ਯਿਥੇ ਸੁਭਿਰ ਰਚਕ, ਯਿਥੇ ਸਬੂਠਾਚੇ ਵਧਾਪਕ, ਭਯੋ ਰਹਿਓ(ਨਿਭਯੋ), ਗੁਰੂ ਰਹਿਓ(ਗੁਰੂਯਾਨ), ਯਾਹਾਕ ਸੁਰੂਪ ਕਾਲਰੂ ਭਯੋਚੇ ਅਚੇ, (ਭਾਵ- ਯਾਹਾਕ ਗਰੀਰ ਨਾਗ ਰਹਿਓ ਅਚੇ), ਯਿਥੇ ਯੋਧਾਚੇ ਆਸਥਿ ਨਾਹਿ, ਯਾਹਾਯਾਕ ਪੁਕਾਗ ਸੁਯੋ ਹੋਯਾਯਾ ਆਯ ਯਿਥੇ ਸਬਗੁਰੂਯਾ ਕੁਧਾਰੂ ਮਿਲਿਯਾਯਾ।

॥ ਜਪੁ ॥

ਯਧ ਕਰ।(ਏਹਾਕੂ ਗੁਰੂਯਾ ਵਾਗੀਰ ਗੀਰਥਕ ਨਿਯਾਯਾਯਾਯਾ।)

ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ॥

ਨਿਰਯਾਕ (ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ) ਸੁਭਿਰ ਰਚਨਾ ਪੂਰ੍ਵਰੂ, ਸੂਰਗਰ ਆਰਯਰੂ ਸਭਧ(ਸੁਰੂਪ) ਟ੍ਰਯੋ

ਹੈ ਭੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥੧॥

ਵਭੰਯਾਨ ਮਥ ਚਾਯਾਚਿ ਅਬੁਭੁਯ ਅਯਿ, ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵੇਵ ਯਾਯਾ ਕਪਨ ਅਚੇ, ਭਵਿਥਧਓਚੇ ਮਥ ਏਹਿ ਸਭਧ ਸੁਰੂਪ ਨਿਰਯਾਕਯਾ ਅਬੁਭੁਯ ਰਹਿਵ ॥1॥

ਸੋਚੈ ਸੋਚਿ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਸੋਚੀ ਲਖ ਵਾਰ ॥

ਯਧਿ ਕੇਥ ਲਯੋਥ ਪਰ ਗੋਠ (ਸ਼ਾਨ) ਕਰੂਯਾਯਾ, ਚਾਹਾਯੋਯੋਯੋ ਮਥ ਗਰੀਰਰ ਵਾਹਾਕ ਸ਼ਾਨਚੇ ਮਨਰ ਪਵਿਤ੍ਰਓ ਹੋਯਾਯਾਚਿਵ ਨਾਹਿ। ਮਨਰ ਪਵਿਤ੍ਰਓ ਥਿਨਾ ਪਰਯੋਗੁਰ (ਭਾਹਿ ਗੁਰੂ)ਯਾ ਪੁਠਿ ਥਿਚਾਰ ਮਥ ਕਰਾਯਾਯਾਚਿਵ ਨਾਹਿ।

ਚੁਪੈ ਚੁਪ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਲਾਇ ਰਹਾ ਲਿਵ ਤਾਰ ॥

ਯਧਿ ਕੇਥ ਏਕਾਗੁਠਿਯ ਸਯਾਯੁ ਹੋਯਾਯਾ ਮੋਨਿ ਕੁਓ ਧਾਰਗ ਕਚੇ, ਓਯਾਧਿ ਮਨਚੇ ਗਾਠਿ ਪੁਾਧੁ ਹੋਯਾਯਾਚਿਵ ਨਾਹਿ; ਯੋ ਪਯਧਯੁ ਮਨਰੂ ਮਿਯੋ ਥਿਕਾਰ ਵਾਹਾਚਿ ਨ ਯਾਯਾ।

ਭੁਖਿਆ ਭੁਖ ਨ ਉਤਰੀ ਜੇ ਬੰਨਾ ਪੁਰੀਆ ਭਾਰ ॥

ਕੇਓਓ ਯਗਓਰੂ ਸਬੂ ਸਥਿਧ ਗੁਯਗ ਕਰ, ਓਯਾਧਿ ਯਧਵਾਸ ਕੁਓ ਆਧਿ ਕਰਿ ਏਹਿ ਮਨਰ ਓਯੁ ਰੂਪਾ ਸ਼ੁਧਾ ਮੋਯੁ ਯਾਯਾਚਿਵ ਨਾਹਿ।

ਸਹਸ ਸਿਆਣਪਾ ਲਖ ਹੋਹਿ ਤ ਇਕ ਨ ਚਲੈ ਨਾਲਿ ॥

ਕਾਹਾ ਪਾਗਚੇ ਅਨੇਕ ਚਠੂਰ ਥਿਚਾਰ ਯਾਯਾਚੇ, ਕੇਠੂ ਏਹਾ ਅਯੁਯੁ ਹੋਯਾਯਾਚੇ ਪਰਯੋਗੁਰਯਾ ਨਿਕਚਚੇ ਪਯੁਯਿਵਾ ਪਾਯੁ ਸਯਾਯਕ ਹੋਯਾਯਾਯਾ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ପୁଣି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସମକ୍ଷରେ ସତ୍ୟର ପ୍ରକାଶ ପୁଞ୍ଜି କିପରି ବନାଯାଇପାରିବ, ଆମର ଆଉ ନିରଞ୍ଜାରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମିଥ୍ୟାର ଯେଉଁ ପ୍ରାଚୀର ଅଛି, ତାହା କେମିତି ଭଙ୍ଗାଯାଇପାରିବ?

ସତ୍ୟ ରୂପ ହେବାର ମାର୍ଗ ବତାଇବା ସମୟରେ, ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ଜୀ କଅନ କରନ୍ତି- ଏହି ସୃଷ୍ଟିର ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଲେଖା ଆସିଛି ଯେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଆଦେଶ ଅଧୀନ ଚାଲିଲେ ସାଂସାରିକ ପ୍ରାଣୀ ଏହା ସବୁ କରିପାରିବ ॥ ୧ ॥

ସବୁ ଶରୀର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଦେଶ ଅନୁସାରେ ହିଁ ରଚନା କରାଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କରି ଆଦେଶ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ।

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଦେଶରୁ ଏହି ଧରାରେ ଅନେକ ଅନେକ ଯୋନିରେ ଜୀବ ସୃଜନ ହୁଅନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଆଦେଶରୁ ହିଁ ମାନ-ସମ୍ମାନ (ଅଥବା ଉଚ୍ଚ - ନୀଚ ପଦ) ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ।

ପରମେଶ୍ୱର (ଖ୍ରୀଷ୍ଟରୁ)ଙ୍କ ଆଦେଶରୁ ହିଁ ଜୀବ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଥବା ନିମ୍ନ ଜୀବନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ ଆଉ ଦଃଶନ ଅନୁଭବ କରିଥାଏ ।

ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଆଦେଶରୁ ହିଁ କେତେ ଜୀବଙ୍କୁ କୃପା ମିଳିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ଆଦେଶରୁ ଜନ୍ମ-ମୃତ୍ୟୁ ଚକ୍ରରେ ଛନ୍ଦି ରହିଥାଏ।

ଏହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଶକ୍ତି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଅଧୀନରେ ହିଁ ସବୁ କିଛି ରହିଥାଏ, ତାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ସଂସାରର କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ।

ହେ ନାନକ! ଯଦି ଜୀବ ସେହି ଅକାଳ ପୁରୁଷଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ପ୍ରସନ୍ନ ଚିତ୍ତ ହୋଇ ଜାଣିଦିଏ, ତାହାହେଲେ କିଏ ମଧ୍ୟ ଅହଙ୍କାରମୟ 'ମୁଁ' ବଶରେ ରହେ ନାହିଁ। ଏହି ଅହଂତତ୍ତ୍ୱ ସାଂସାରିକ ବୈଭବରେ ଲିପ୍ତ ପ୍ରାଣୀକୁ ନିରଜ୍ଞାରଜ୍ଞ ନିକଟକୁ ନିଏ ନାହିଁ॥୨॥

(ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ) ଯାହା ପାଖରେ ଆତ୍ମିକ ଶକ୍ତି ଥାଏ, ସେ ସେହି (ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ)ଙ୍କ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଯୁଗ ଗାନ କରିପାରେ।

ਗਾਵੈ ਕੇ ਦਾਤਿ ਜਾਣੈ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਕੇਹੁ ਭਾਯੁ ਭਾਰਾ ਪੁਰਖੁ ਆਗਿਆਦਕੂ (ਭਾਯੁ) ਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਮਾਨਿ ਹੁੰ ਭਾਯੁ ਕਿਉਂ ਗੁਣ ਗਾਨ
ਕਰਿਯਾ।

ਗਾਵੈ ਕੇ ਗੁਣੁ ਵਡਿਆਈਆ ਚਾਰ ॥

ਕੇਹੁ ਜੀਵ ਭਾਯੁ ਅਕਪਨਾਨੁ ਗੁਣੁ ਓ ਮਹਿਮਾ ਗਾਯਾ।

ਗਾਵੈ ਕੇ ਵਿਦਿਆ ਵਿਖਮੁ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਕੇਹੁ ਭਾਯੁ ਵਿਖਮੁ ਵਿਚਾਰ (ਭਾਯੁ) ਨਾਮੁ ਵਿਖਾਯਾ ਭਾਰਾ ਕਰਿਯਾ।

ਗਾਵੈ ਕੇ ਸਾਜਿ ਕਰੇ ਤਨੁ ਖੇਹ ॥

ਕੇਹੁ ਭਾਯੁ ਗੁਣਗਾਨੁ ਰਚਿਯਾ ਓ ਬਾਹਰਕੁ ਭਾਯੁ ਰੂਪੁ ਭਾਵਿ ਕਰਿਯਾ।

ਗਾਵੈ ਕੇ ਜੀਅ ਲੈ ਫਿਰਿ ਦੇਹ ॥

ਕੇਹੁ ਭਾਯੁ ਵਰ੍ਹਨਾ ਆਪਣੇ ਕਰਿਯਾ। ਮੇਰੇ ਬੇਹੁ ਪਰਮੁ ਬਡਾ ਜੀਵਨੁ ਦੇਖੁ ਪੂਰੀ ਫੇਰਾਯਾ
ਨੇਕਯਾ।

ਗਾਵੈ ਕੇ ਜਾਪੈ ਦਿਸੈ ਦੂਰਿ ॥

ਕੇਹੁ ਜੀਵ ਬੇਹੁ ਨਿਰਯਾਤਕੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਠਾਕੁ ਪੂਰੁ ਭਾਵਿ ਭਾਯੁ ਮਗ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾ।

ਗਾਵੈ ਕੇ ਵੇਖੈ ਹਾਦਰਾ ਹਦੂਰਿ ॥

ਕਿੰਨ ਭਾਵਾਯੂ ਬਰਬਾਦੀ ਭਾਵਿ ਭਾਵਾਰਿ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵੈ।

ਕਥਨਾ ਕਥੀ ਨ ਆਵੈ ਤੇਟਿ ॥

ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਭਾਵਾਰਿ ਕਿਭੀਰ ਕਪਨ ਕਰਿਯੋ, ਕਿਛੁ ਧੂਠੀ ਅਛੁ ਹੋਯਾ ਨਾਹੀ।

ਕਥਿ ਕਥਿ ਕਥੀ ਕੋਟੀ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ॥

ਕੋਠਿ ਕੋਠਿ ਜੀਵ ਭਾਵਾਰਿ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਿਯੋ, ਭਯਾਪਿ ਭਾਵਾਰਿ ਵਾਸੁਵਿਕ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਯ ਪਾਰਿਨਾਸਾਧਿ।

ਦੇਦਾ ਦੇ ਲੈਦੇ ਥਕਿ ਪਾਹਿ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਵਾਚਾ ਵਨਿ ਜੀਵਨੁ ਭੌਤਿਕ ਪਦਾਰਥਿ ਦੇਯਯੋ, (ਪਰਭੂ) ਜੀਵ ਨੇਕ ਨੇਕ ਧਰਮ ਯਾਯੋ।

ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰਿ ਖਾਹੀ ਖਾਹਿ ॥

ਬਸਤੁ ਜੀਵ ਮ੍ਰਿਗ ਮ੍ਰਿਗਨੁ ਏਵੇ ਪਦਾਰਥਿ ਭੋਗ ਕਰਿ ਆਬੁਝਯੋ।

ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਏ ਰਾਹੁ ॥

ਆਦੇਸ਼ ਵਾਚਾ ਨਿਰਯਾਤਕ ਯਯਾਗੇ ਹੀ ਬੰਦੂਕੁ ਬੁਝਿ ਚਾਲੁਯੋ।

ਨਾਨਕ ਵਿਗਸੈ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ॥੩॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਬੁਝਿਯੋ ਜੀਵਨੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿ ਕਯੋ ਮੇਧ ਬੇਧ ਨਿਰਯਾਤ (ਭਾਵਿਗੁਰੂ) ਚਿਤਾ ਰਹਿਓ
ਹੋਯਾ ਬਰਬਾਦ ਪੁਬਧ ਰਹਿਯੋ।॥੩॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚੁ ਨਾਇ ਭਾਖਿਆ ਭਾਉ ਅਪਾਰੁ ॥

ਬੇਧਿ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ (ਨਿਰਯਾਤ)ਨਿਜਰ ਬਧਾ ਨਾਮ ਬਹਿਤ ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਮ ਬਧਾ ਅਚੇ, ਬੇ ਅਨਭੁ ਅਚੇ।

ਆਖਹਿ ਮੰਗਹਿ ਦੇਹਿ ਦੇਹਿ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਦਾਤਾਰੁ ॥

ਬਸਤੁ ਨਿਜਨੁ ਜੀਵ ਕਝੁਯੋ, ਮਾਗੁਯੋ, ਦਿਅ ਦਿਅ ਕਰੁਯੋ, ਬੇਧਿ ਵਾਚਾ (ਪਰਮਾਤਮਾ) ਬਸਤੁ ਦੇਯਯੋ।

ਫੇਰਿ ਕਿ ਅਗੈ ਰਖੀਐ ਜਿਤੁ ਦਿਸੈ ਦਰਬਾਰੁ ॥

ਬੇਧਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਸਤੁ ਕੇਯੋ ਭੋਗਿ ਨੇਕਯੋ ਮੇਧ ਆਮੇ ਭਾਵਾਰਿ ਵਰਵਾਰਨੁ ਦੇਯੁਪਾਰਿਵਾ?

ਮੁਹੰ ਕਿ ਬੋਲਣੁ ਬੋਲੀਐ ਜਿਤੁ ਸੁਣਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਮੁੱਖਰੇ ਚਾਕਰੀ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕੇਯੋਂ ਪੁਕਾਰ ਕਰਿਵਾ ਮੇਰੇ ਚਾਕਰੀ ਗੁਣਿ ਬੇਘਰੇ ਅਨਭੁ ਗੰਢਿ(ਯੋਗ) ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮ-
ਪ੍ਰਬਾਧ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਵੇ?

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਸਚੁ ਨਾਉ ਵਡਿਆਈ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਏਕਾਕਸ਼ਰ ਗੁਣ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ਬਦ ਕਰਣਿ ਮੇਰੇ ਪੁਰਾਤਨ ਕਾਲਰੇ(ਅਨੁਭਵ ਵੇਲੇ) ਬਧਾ ਨਾਮ ਧਾਰੀ
ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਨਾਮ ਸ਼ਰਣ ਕਰ ਆਉ ਚਾਕਰੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰ, ਚਾਕਰੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਕਰਿਵਾਰਿਵ।

ਕਰਮੀ ਆਵੈ ਕਪੜਾ ਨਦਰੀ ਮੇਖੁ ਦੁਆਰੁ ॥

ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਣਿ ਮੇਰੇ ਕਰਮ ਮਾਤ੍ਰ ਭਾਰੀ ਯਾਦਗਰ ਏਕਾਕਸ਼ਰ ਰੂਪੀ ਕਪੜਾ ਅਧਾਰ ਮਾਨਵ ਯੁਗ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੋਯਾਵਾ, ਏਕਾਕਸ਼ਰ ਗੁਣ ਮੇਰੇ ਨਾਉਂ, ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਵਾ ਪਾਏ ਚਾਕਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾਮਈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਵਾਸਯਕ।

ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀਐ ਸਭੁ ਆਪੇ ਸਚਿਆਰੁ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਕਾਕਸ਼ਰ ਪੁਕਾਰ ਬੋਧ ਗੁਣ ਕਰ ਮੇਰੇ ਬੇਘਰੇ ਬਧਾ ਸ਼ਰਣ ਨਿਰਯਾਤਰੀ ਹੋਂ ਬਰਬਰ ਅਚੇ, ਏਕਾਕਸ਼ਰ
ਮਨੁਸ਼ਯਕ ਬਿਸ਼ਵ ਗੰਢ ਦੂਰ ਹੋਯਾਵਾ॥੪॥

ਥਾਪਿਆ ਨ ਜਾਇ ਕੀਤਾ ਨ ਹੋਇ ॥

ਬੇਘਰੇ ਪ੍ਰੇਮਾਤਮਾ ਕਾਕਸ਼ਾ ਭਾਰੀ ਮੁੱਖੀ ਰੂਪੇ ਸ਼ਾਪਿਤ ਕਰਾਯਾਯੋਗਿਕ ਨਾਉਂ, ਨਾ ਹੋਂ ਚਾਕਰੀ ਬਨਾ
ਯਾਯੋਗਿਕ।

ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਇ ॥

ਬੇਰਾਜਾਤਾ ਹੋਯਾ ਸ਼ਬਦ ਓਹੁ ਹੋਂ ਪੁਕਾਰਮਾਨ ਅਚੇ।

ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ਮਾਨੁ ॥

ਮੇਰੇ ਮਾਨਵ ਬੇਘਰੇ ਯੋਗਿਕ ਨਾਮ ਸ਼ਰਣ ਕਰੇ ਬੇ ਚਾਕਰੀ ਦਰਬਾਰੇ ਬਿਸ਼ਾਨ ਪਾਯਾਵਾ।

ਨਾਨਕ ਗਾਵੀਐ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਗੁਣ ਗਾਨ ਮਾਨਵ ਯੋਗਿਕ ਯਾਦਗਰ ਅਚੇ ਮੇਰੇ ਬੇਘਰੇ ਗੁਣਕ ਯੋਗਿਕ ਨਿਰਯਾਤਰੀ ਬਿਸ਼ਾਨ ਕਰਿਵਾ ਯੋਗਿਕ।

ਗਾਵੀਐ ਸੁਣੀਐ ਮਨਿ ਰਖੀਐ ਭਾਉ ॥

ਚਾਕਰੀ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰ, ਪ੍ਰੇਮਾਤਮਾ ਗੁਣੀ ਨਿਧਿ ਸ਼ਬਦਕਾਰੇ ਚਾਕਰੀ ਪੁਰੀ ਗੁਣਾ ਧਾਰਣ ਕਰ।

ਦੁਖੁ ਪਰਹਰਿ ਸੁਖੁ ਘਰਿ ਲੈ ਜਾਇ ॥

ਏਕਾਕਸ਼ਰ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰੀ ਯੋਗੇ ਦੁਖਕਾਰੀ ਨਾਉਂ ਹੋਯਾ ਸੁਖਕਾਰੀ ਵਾਸ ਹੋਯਾਵਾ।

ଗୁରୁଙ୍କ ମୁଖରୁ ବାହାରୁଥିବା ଶବ୍ଦ ହିଁ ବେଦର ଜ୍ଞାନ ଅଟେ, ସେହି ଉପଦେଶ ରୂପୀ ଜ୍ଞାନ ସବୁ ଜାଗାରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି ।

ଗୁରୁ ହିଁ, ଶିବ, ବିଷ୍ଣୁ, ବ୍ରହ୍ମା ଆଉ ମାତା ପାର୍ବତୀ ଅଟେ, କାରଣ ଗୁରୁ ପରମ ଶକ୍ତି ଅଟେ ।

ଯଦି ମୁଁ ସେହି ସୁଗୁଣ ସ୍ବରୂପ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣେ ନାହିଁ, ତଥାପି ଏହାକୁ କଥନ କରିପାରେ ନାହିଁ, କାରଣ ତାଙ୍କରି କଥନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ।

ହେ ସଜ୍ଜା ଗୁରୁ! ମୋତେ କେବଳ ଏତିକି ବୁଝାଅ ଯେ

ସମସ୍ତ ଜୀବଙ୍କର ଯିଏ ଏକ ମାତ୍ର ଦାତା ଅଟେ, ମୁଁ କେବେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଭୁଲିପାରିବି ନାହିଁ । ॥୫॥

ତୀର୍ଥ ମଧ୍ୟ ସେତେବେଳେ କରାଯାଇପାରିବ ଯଦି ଏପରି କରିବା ତାଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକାର ଅଛି, ସେହି ଅକାଳ ପୁରୁଷଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ବିନା ଯୁଁ ତୀର୍ଥ ସ୍ଥାନ କରି କଣ କରିବି, କାରଣ ତାହାସବୁ ପୁଣି ଅର୍ଥହୀନ ହୋଇଯିବ ।

ସେହି ରଚୟିତା ବାରା ଜାତ ହୋଇଥିବା ଯେତେ ସୃଷ୍ଟି ମୁଁ ଦେଖୁଛି, ସେଥିରେ କର୍ମ ବିନା କୌଣସି ଜୀବ ନା କିଛି ପ୍ରାଣୁ କରିଥାଏ ଆଉ ନା ହିଁ ତାହାକୁ କିଛି ମିଳିଥାଏ।

ଯଦି ସଜ୍ଜା ଗୁରୁଜ୍ଞ ଏକ ମାତ୍ର ଜ୍ଞାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ମାନବର ବୁଦ୍ଧି ରହି, ମାଣିକ ଭଳି ପଦାର୍ଥ ଦ୍ଵାରା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ ।

ହେ ଗୁରୁଜୀ! ମୋତେ କେବଳ ଏହି ବୋଧ ଦିଅ ଯେ

ସୃଷ୍ଟିର ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ଦେବାବାଲା ନିରଙ୍କାରଙ୍କୁ ମୁଁ ଭୁଲି ନ ଯାଏ । ॥୬॥

ਜੇ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਆਰਜਾ ਹੋਰ ਦਸੁਣੀ ਹੋਇ ॥

ਮਧਿ ਕੋਠਿਬਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਅਪਵਾ ਮੋਹਗਾਯਾ ਮੋਹ-ਬਾਖਨਾ ਕਰਿ ਚਾਰੇ ਸੁਗਰੇ ਦਫ ਗੁਣ ਅਨੁਕ, ਅਥਾਥ
ਚਾਲਿਯ ਸੁਗਰ ਅਸੂ ਹੋਇਯਾਯ

ਨਵਾ ਖੰਡਾ ਵਿਚਿ ਜਾਣੀਐ ਨਾਲਿ ਚਲੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਨਵ ਖੰਡ (ਪੌਰਾਣਿਕ ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥਰੇ ਵਰ੍ਹਿਤ ਲਿਖਾਵੁਤ, ਕਿਸ਼ੋਰੁਖ, ਭਦ੍ਰ, ਭਰਤ, ਕੇਤੂਮਾਲ, ਸੁਰਿ, ਸੁਰਿਯ,
ਰਮਾ ਅਭ ਗੁਣ)ਰੇ ਚਾਕਰਿ ਕੀਰਤਿ ਸੁਖ, ਬਸੰਤ ਚਾਕਰਿ ਬਸੰਤ ਬਹਿਤ ਚਾਲਿਯ।

ਚੰਗਾ ਨਾਉ ਰਖਾਇ ਕੈ ਜਸੁ ਕੀਰਤਿ ਜਗਿ ਲੇਇ ॥

ਬਾਬਾਰਰੇ ਪੁਰਖਾਥ ਪੁਰੁਖ ਵਨਿ ਨਿਯਰ ਗੋਭਾਰ ਆਨ ਕਰਾਯਿ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਈ ਤ ਵਾਤ ਨ ਪੁਛੈ ਕੇ ॥

ਮਧਿ ਅਕਾਲਪੁਰੁਖਕ ਕ੍ਰਿਪਾਕ੍ਰਿਯੇਰੇ ਬੇਹਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਅਬੇ ਨਾਹਿ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਕੇਹਿ ਮਖ ਚਾਕਰਿ ਬਿਧਿ
ਪਚਾਰਿਯ ਨਾਹਿ।

ਕੀਟਾ ਅੰਦਰਿ ਕੀਟੁ ਕਰਿ ਦੇਸੀ ਦੇਸੁ ਧਰੇ ॥

ਐਥੇ ਵੇਯਕ ਓ ਮਾਨ-ਬਸੰਤ ਪਾਯ ਮਖ ਐਥੇ ਮਨੁਸ਼ਯ ਪਰਮਾਨੁਕ ਬਸੰਤਰੇ ਕੀਰਮਾਨਕ ਮਖਰੇ
ਸ਼ੁਭ ਕੀਰ ਅਥਾਥ ਅਧਿਕ ਅਪਮ ਕੁਝਾਯਾ, ਦੋਖਸੁਭ ਮਨੁਸ਼ਯ ਮਖ ਚਾਹਾਕੁ ਦੋਖੀ ਕੁਝੇ।

ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣਿ ਗੁਣੁ ਕਰੇ ਗੁਣਵੰਤਿਆ ਗੁਣੁ ਦੇ ॥

ਗੁਣੁ ਨਾਨਕਾਕ ਕਪਨ ਅਭਿ ਮੇ ਬੇਹਿ ਅਬਿਮ-ਬਿਨਿ ਨਿਰਕਾਰ ਗੁਣਵੰਤ ਮਨੁਸ਼ਯਕੁ ਗੁਣੁ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਯ
ਅਭ ਗੁਣਿ ਮਨੁਸ਼ਯਕੁ ਅਭਿਨਿਯ ਗੁਣਵਾਨ ਵਨਾਯਾਯ।

ਤੇਹਾ ਕੋਇ ਨ ਸੁਝਈ ਜਿ ਤਿਸੁ ਗੁਣੁ ਕੋਇ ਕਰੇ ॥੭॥

ਪਰਭੂ, ਕੋਠਿਬਿ ਅਭ ਵੇਖਾਯਾਯ ਨਾਹਿ, ਯਾਹਾ ਐ ਗੁਣਰੇ ਪਰਿਪੂਰ੍ਣ ਪਰਮਾਨੁਕ ਕੋਠਿਬਿ ਗੁਣੁ ਪੁਰਾਨ
ਕਰਿਯਾਰਿਯ। ॥7॥

ਸੁਣਿਐ ਸਿਧ ਪੀਰ ਸੁਰਿ ਨਾਥ ॥

ਪਰਮਾਨੁਕ ਨਾਮ ਗੁਣਿਵਾ, ਅਥਾਥ ਚਾਕਰਿ ਕਿਰਤਾਰੇ ਨਿਯ ਸੁਧਕੁ ਲਗਾਯਾ। ਕਾਰਣਕੁ ਹੋ ਬਿਯ, ਧਰਮ
ਪੁਰਾਨਕ, ਅਧਾਰਿਕ ਅਭਿ ਪਰਮ-ਪਰਮ ਪੁਰਾ ਹੋਯਾਯ।

ਸੁਣਿਐ ਧਰਤਿ ਧਵਲ ਆਕਾਸ ॥

ਨਾਮ ਗੁਣਿਵਾ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰਧੁਵਾ, ਚਾਹਾਕੁ ਧਾਰਣ ਕਰਿਯਾ ਕੁਝ ਭਯਾ ਅਕਾਸਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡਰ ਬਿਨਿ ਆਨ ਪੁਰਾ
ਹੋਯਾਯ।

ਸੁਣਿਐ ਦੀਪ ਲੋਅ ਪਾਤਾਲ ॥

ਨਾਮ ਗੁਣੀਵਾ ਭਾਰਾ ਬਹੁ ਭਾਇ(ਬਾਲਮਿਲਿ, ਭ੍ਰੋਭ੍ਰ, ਯਮ੍ਹ, ਪਲਕ ਆਦਿ), ਚਭਦ ਲੋਕ ਆਭ ਬਹੁ ਪਾਤਾਲਰ
ਯਾਨ ਪ੍ਰਾਬੁ ਹੋਯਥਾਵ।

ਸੁਣਿਐ ਪੇਹਿ ਨ ਸਕੈ ਕਾਲੁ ॥

ਨਾਮ ਗੁਣੀਵਾ ਕਾਲਾਨੁ ਕਾਲ ਬੁਝਿ ਕਰਿਪਾਰੇ ਨਾਹਿ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੂਕ ਭਭਿਰੇ ਬਰਵਾ ਆਨੰਦਰ ਪੁਕਾਗ ਰਹਿਥਾਵ,

ਸੁਣਿਐ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥੮॥

ਪਰਮਾਨੁਕ ਨਾਮ ਗੁਣੀਵਾ ਭਾਰਾ ਬਹੁ ਬੁਝਾਰ ਬੁਝਾਰਿ ਨਾਗ ਹੋਯਥਾਵ,

ਸੁਣਿਐ ਈਸਰੁ ਬਰਮਾ ਇੰਦੁ ॥

ਪਰਮਾਨੁਕ ਨਾਮ ਗੁਣੀਵਾ ਭਾਰਾ ਹਿੰ ਗਿਵ, ਬੁਝਾ ਭਯਾ ਯਥੁ ਆਦਿ ਭਭਰ ਪਦ ਪ੍ਰਾਬੁ ਕਰਿਯਥੁ।

ਸੁਣਿਐ ਮੁਖਿ ਸਾਲਾਹਣ ਮੰਦੁ ॥

ਮਯ ਲੋਕ ਮਥ ਨਾਮ ਗੁਣੀਵਾ ਕਰਿਵਾ ਮਾਭੇ ਪੁਗੰਬਾ ਮੋਗਧ ਹੋਯਥਾਵ।

ਸੁਣਿਐ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਤਨਿ ਭੇਦ ॥

ਨਾਮ ਬਹਿਭ ਮੋਭਿ ਰਹਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮੋਗ ਭਯਾ ਗਰਾਰ ਬਿਗੁਯ, ਮਗਿਪੂਰਕ, ਮੂਲਾਧਾਰ ਆਦਿ ਬਭ-ਚਭਰ
ਰਹਬਧ ਯਗ ਪਭਿਥਾਵ।

ਸੁਣਿਐ ਸਾਸਤ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਵੇਦ ॥

ਪਰਮਾਨੁਕ ਨਾਮ ਗੁਣੀਵਾ ਭਾਰਾ ਬਭਗਾਬੁ (ਬਾੰਯ, ਮੋਗ, ਨਧਾਨ ਆਦਿ), ਬਭੇਯਗ ਬ੍ਰਹ੍ਮਿ(ਮਾਨੁ
ਮਾਯਾਵ ਆਦਿ), ਭਯਾ ਚਾਰਿ ਬੇਦਰ ਯਾਨ ਭਧਲਬੁ ਹੋਯਥਾਵ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਭੁਕ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰੇ ਬਵਾ ਆਨੰਦ ਪੁਕਾਗ ਰਹਿਥਾਵ।

ਸੁਣਿਐ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥੯॥

ਪਰਮਾਨ੍ਰਾਜ ਨਾਮ ਗੁਣਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬਸਤੁ ਦੂਝਗ ਓ ਦੂਝਰਨ ਨਾਗ ਹੋਇਯਾ ॥1॥

ਸੁਣਿਐ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਗਿਆਨੁ ॥

ਨਾਮ ਗੁਣਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਪਕੁ ਬਧਾ, ਬਢੋਬ ਓ ਜਾਨ ਭਲਿ ਮੂਲ ਖਰਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਯਾ ॥

ਸੁਣਿਐ ਅਠਸਠਿ ਕਾ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਨਾਮ ਗੁਣਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬਸਤੁ ਚੀਧਰੇ ਗ੍ਰੇਬੁ ਅਠਸਠਿ ਚੀਧਰ ਬ੍ਰਾਜਰ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਯਾ ॥

ਸੁਣਿਐ ਪੜਿ ਪੜਿ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥

ਨਿਰਯਾਤਕ ਨਾਮ ਗੁਣਿਵਾ ਪਰੇ ਮਨੁਸ਼ਪਕੁ ਚਾਕਰਿ ਦਰਬਾਰਚੇ ਬਧਾਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਯਾ ॥

ਸੁਣਿਐ ਲਾਗੈ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ ॥

ਨਾਮ ਗੁਣਿਵਾ ਭਾਰਾ ਪਰਮਾਨ੍ਰਾਜ ਠਾਕੇ ਲਾਗ ਹੋਇਯਾ ਆਇ, ਕਾਰਗ ਏਧ੍ਵਰਾ ਆਇਕ ਗੁਣਿ ਹੋਇਯਾ ਜਾਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਸ਼ ਭਭਕੁ ਬਰਵਾ ਆਇਕ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰਹਿਯਾ ॥

ਸੁਣਿਐ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥੧੦॥

ਪਰਮਾਨ੍ਰਾਜ ਨਾਮ ਗੁਣਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬਸਤੁ ਦੂਝਗ ਓ ਦੂਝਰਨ ਨਾਗ ਹੋਇਯਾ ॥10॥

ਸੁਣਿਐ ਸਰਾ ਗੁਣਾ ਕੇ ਗਾਹ ॥

ਨਾਮ ਗੁਣਿਵਾ ਭਾਰਾ ਗੁਣਰ ਬਾਗਰ ਗੁਣ ਹਰਿ ਠਾਕੇ ਲਾਗ ਹੋਇਯਾ ਪਾਇਯਾ ॥

ਸੁਣਿਐ ਸੇਖ ਪੀਰ ਪਾਤਿਸਾਹ ॥

ਨਾਮ-ਗੁਣਗਰ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਗੋਬ, ਖਰਨੁ ਪੁਰਾਤਕ ਆਭ ਵਾਦਗਾਹ ਨਿਯ ਪਦਰੇ ਗੋਭਾ ਪਾਭਭਭਿ ॥

ਸੁਣਿਐ ਅੰਧੇ ਪਾਵਹਿ ਰਾਹੁ ॥

ਅਜਾਨ ਮਨੁਸ਼ਪ ਪੁਰੁ-ਭਭਿਰ ਨਾਗ ਨਾਮ-ਗੁਣਗ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਰੇ ॥

ਸੁਣਿਐ ਹਾਥ ਹੋਵੈ ਅਸਗਾਹੁ ॥

ਏਹਿ ਭਵ ਬਾਗਰ ਅਪਲ ਗਭਾਰਭਾ ਜਾਗਿਯਾਰਿਵਾ ਮਖ ਨਾਮ-ਗੁਣਗ ਗਭਿ ਭਾਰਾ ਬਸਤੁ ਹੋਇਯਾਰੇ ॥

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੜੇ ਪ੍ਰਭੂਸ਼ਣ ਅੰਤਰରେ ਬਰਖ਼ਦਾ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰਹਿੰਦਾ।

ਸੁਣਿਐ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥੧੧॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਗ੍ਰੰਥਿਤਾ ਫ਼ਾਰਾ ਬਿਨਸਤ ਦੁਃਖ ਉ ਦੁਸ਼ਟ ਨਾਸ਼ ਹੋਇਆ। ॥11॥

ਮੰਨੇ ਕੀ ਗਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥

ਏਹ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਗ੍ਰੰਥਿਤਾ ਪਰੇ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਮਾਨਿਤਾ ਵਾਲਾ ਅਧਿਕ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਕਰਦੇ
ਬਚਾਇਆ ਮਨੁਸ਼ੀਅਤ ਅਵਸ਼ਾ ਕਰਾ ਕੁਝਾਇਆਇਆ ਨਾਹੀ।

ਜੇ ਕੇ ਕਹੈ ਪਿਛੈ ਪਛੁਤਾਇ ॥

ਮੇਏ ਕਿ ਏਹ ਅਵਸ਼ਾ ਵਰ੍ਹਨਾ ਕਰਿਆ, ਪਰੇ ਪਛੁਤਾਇ ਕਰਿਆ।

ਕਾਰਾਇ ਕਲਮ ਨ ਲਿਖਣਹਾਰੁ ॥

ਏਹ ਅਵਸ਼ਾ ਨੂੰ ਮਨਿ ਲੇਖਿਆ ਮਥ, ਏਥੁਪਾਛ ਨਾ ਕਾਗਜ਼, ਨਾ ਕਲਮ, ਨਾ ਲੇਖਣਾ ਵਾਲਾ ਜਿਯਾਸ਼ੁ,

ਮੰਨੇ ਕਾ ਬਹਿ ਕਰਨਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਮੇਏ ਖਾਹਿਗੁਰੂਕਾ ਠਾਹੇ ਲੀਨ ਹੋਵਾ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਧਾਹੇ,

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਬਰਬਰੇਸ਼ੁ ਉ ਮਾਨੀਭਾਤ ਅਰੇ।

ਜੇ ਕੇ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ ॥੧੨॥

ਮਨਿ ਕੇਏ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਕਰਦੇ ਬਚਾਇ ਭਾਸ਼ਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰੇ ॥12॥

ਮੰਨੈ ਸੁਰਤਿ ਹੋਵੈ ਮਨਿ ਬੁਧਿ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਗ੍ਰੰਥਿਤਾ ਭਾਸ਼ਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਤਾ ਫ਼ਾਰਾ ਮਨ ਆਭ ਬੁਧਿਕੇ ਭਭਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜਾਤ ਹੋਇਆ।

ਮੰਨੈ ਸਗਲ ਭਵਣ ਕੀ ਸੁਧਿ ॥

ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਤਾ ਫ਼ਾਰਾ ਬੰਦੂਕੁ ਬੰਦੂਕੁ ਜਾਨ ਬੋਧ ਹੋਇਆ।

ਮੰਨੈ ਮੁਹਿ ਚੋਟਾ ਨਾ ਖਾਇ ॥

ਚਿੰਤਨ ਕਰੁਥਾ ਮਨੁਸ਼ੀਅਤ ਕੇਵੇ ਬਾਂਬਾਰਿਕ ਕਸ਼ੁ ਅਧਵਾ ਪਰਲੋਕਕੇ ਮਮਰ ਵਸ਼ੁ ਭੋਗ ਕਰੇ ਨਾਹੀ।

ਮੰਨੈ ਜਮ ਕੈ ਸਾਥਿ ਨ ਜਾਇ ॥

ਚਿੰਤਨਗੀਲ ਮਨੁਸ਼ਘ ਅਭਿਕਾਲਰੇ ਯਮ ਬਹਿਤ ਨਕੱਛੁ ਯਾਏ ਨਾਹਿੰ, ਕਰੰ ਦੇਵਗਣ ਬਾਟੁਰੇ ਬੁਰੰ-ਲੋਕਾਕਛੁ ਯਾਏ।

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਕਬੂਤ ਹਿੰ ਗ੍ਰੇਸ਼ੁ ਏਵੰ ਮਾਯਾਤਾਤ ਅਰੇ।

ਜੇ ਕੇ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ ॥੧੩॥

ਯਦਿ ਕੇਏ ਭਾਵਾਛੁ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਲਾਨ ਕਰਿ ਭਾਵਾਛੁ ਚਿੰਤਨ ਕਰੇ ॥13॥

ਮੰਨੈ ਮਾਰਗਿ ਠਾਕ ਨ ਪਾਇ ॥

ਨਿਰਯਾਤਾ ਨਾਮ ਚਿੰਤਨ ਕਰੂਯੁਕਾ ਮਾਨਵ ਯਾਵਰ ਮਾਰਗਰੇ ਕੀਰਬਿ ਪੁਕਾਰ ਕਿਛਿ ਕਾਯਾ ਆਬੇ ਨਾਹਿੰ।

ਮੰਨੈ ਪਤਿ ਸਿਉ ਪਰਗਟੁ ਜਾਇ ॥

ਚਿੰਤਨਗੀਲ ਮਨੁਸ਼ਘ ਬੰਬਾਰਰੇ ਗੋਭਾਰ ਪਾਤੁ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਮੰਨੈ ਮਗੁ ਨ ਚਲੈ ਪੰਥੁ ॥

ਏਪਰਿ ਕਪਛਿਭੁ ਕੁਪਾਪੂਰੁ ਮਾਰਗ ਅਧਕਾ ਬਾਸੁਕਾਯਾਛੁ ਛਾਢਿ ਧਰੰ-ਪਥਰੇ ਚਾਲੇ।

ਮੰਨੈ ਧਰਮ ਸੇਤੀ ਸਨਬੰਧੁ ॥

ਚਿੰਤਨਗੀਲਰ ਧਰੰ-ਕਾਰੰਘਰੇ ਬਢੁ ਬਧਨ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਕਬੂਤ ਹਿੰ ਗ੍ਰੇਸ਼ੁ ਓ ਮਾਯਾਤਾਤ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਜੇ ਕੇ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ ॥੧੪॥

ਯਦਿ ਕੇਏ ਭਾਵਾਛੁ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਲਾਨ ਕਰਿ ਭਾਵਾਛੁ ਚਿੰਤਨ ਕਰੇ ॥14॥

ਮੰਨੈ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖੁ ਦੁਆਰੁ ॥

ਪੁਰੁਛਾ ਨਾਮ ਚਿੰਤਨ ਕਰੂਯੁਕਾ ਮਨੁਸ਼ਘ ਮੋਖ ਬਾਰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਨੀਏ।

ਮੰਨੈ ਪਰਵਾਰੈ ਸਾਧਾਰੁ ॥

ਚਿੰਤਨ ਕਰੂਯੁਕਾ ਨਿਯਰ ਬਧਬੁ ਪਰਿਯਨਛੁ ਮਧ ਬੇਹਿ ਨਾਮਰ ਆਗੁਯੁ ਦੇਯਾਏ।

ਮੰਨੈ ਤਰੈ ਤਾਰੇ ਗੁਰੁ ਸਿਖ ॥

ਚਿੰਤਨਗੰਗਾ ਗੁਰੂਗੰਗਾ ਬ੍ਰਹਮੰ ਏਹਿ ਭਵ-ਬਾਗਰਜੁ ਪਾਰ ਕਰਿਯਾਏ, ਭਯਾ ਅਨਧ ਬਙਕੂ ਮਖ ਪਾਰ ਕਰਾਏ।

ਮੰਨੈ ਨਾਨਕ ਭਵਹਿ ਨ ਭਿਖ ॥

ਚਿੰਤਨ ਕਰੂਧ੍ਵਾ ਮਾਨਵ ਜੀਵ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭ੍ਵਾਰ ਭ੍ਵਾਰ ਭਿਖਾ ਕੂਭਿ ਕਰੇ ਨਾਹੀ।

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਵਸੂਭ ਹੂੰ ਗ੍ਰੇਸ਼ੁ ਓ ਮਾਯਾਭਾਭ ਅਰੇ।

ਜੇ ਕੇ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ ॥੧੫॥

ਮਧਿ ਕੇਏ ਭਾਵਾਜੂ ਨਿਯ ਸੁਧਮਰੇ ਲੀਨ ਕਰਿ ਭਾਵਾਜੂ ਚਿੰਤਨ ਕਰੇ ॥15॥

ਪੰਚ ਪਰਵਾਣ ਪੰਚ ਪਰਧਾਨੁ ॥

ਮਿਥ ਪੁਰੁ ਨਾਮਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਓ ਸੇ ਗ੍ਰੇਸ਼ੁ ਬਲੁ ਨਿਰੰਕਾਰਿਯ ਭ੍ਵਾਰਰੇ ਬ੍ਵਾਕ੍ਰੁਤ ਹੋਯਾਏ, ਸੇ ਹੂੰ ਸੇਠਾਰੇ ਪੁਰੁਖ ਹੋਯਾਏ।

ਪੰਚੇ ਪਾਵਹਿ ਦਰਗਹਿ ਮਾਨੁ ॥

ਏਧਰਿ ਗੁਰੂਪੁਖ ਪੁਰੁ ਅਕਾਲਪੂਰੁਖਿਯ ਬਭਾਰੇ ਬਧਾਨ ਪਾਯਾਏ।

ਪੰਚੇ ਸੋਹਹਿ ਦਰਿ ਰਾਜਾਨੁ ॥

ਏਧਰਿ ਬਧਪੂਰੁਖ ਰਾਜ ਦਰਬਾਰਰੇ ਗੋਭਾਵਾਨ ਹੋਯਾਏ।

ਪੰਚਾ ਕਾ ਗੁਰੁ ਏਕੁ ਧਿਆਨੁ ॥

ਬਧਗੁਣਾ ਮਾਨਵਰ ਧਾਨ ਸੇਹਿ ਏਕ ਬਧਗੁਰੂ (ਨਿਰੰਕਾਰ) ਠਾਰੇ ਹੂੰ ਰਹਿਯਾਏ।

ਜੇ ਕੇ ਕਹੈ ਕਹੈ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਮਧਿ ਕੋਈਬਿ ਵਧਭਿਧੁ ਸੇਹਿ ਰਚਯੋਭਾਯ ਵਿਸਮਰੇ ਕਹਿਵਾਜੂ ਚਾਹੈ ਅਥਵਾ ਭਾਵਾਯਰ ਰਚਨਾਰ ਲੇਖਾ ਕਰੇ

ਕਰਤੇ ਕੈ ਕਰਣੈ ਨਾਹੀ ਸੁਮਾਰੁ ॥

ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਸੇਹਿ ਰਚਯੋਭਾਯ ਪੁਕ੍ਰੁਤਿਰ ਆਕਲਨ ਕਰਾਯਾਯਪਾਰਿਵ ਨਾਹੀ।

ਧੌਲੁ ਧਰਮੁ ਦਇਆ ਕਾ ਪੂਤੁ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰ ਭ੍ਵਾਰਾ ਰਚਾ ਹੋਯਾਥ੍ਵਾ ਸ੍ਵਭਿਕੂ ਧਰਮ-ਰੂਪਾ ਕ੍ਰਿਸਤ ਨਿਯ ਭਧਰੇ ਧਾਰਣਾ ਕਰਿ ਰਘੁਭਿ ਮਿਥ ਕਿ ਦਯਾਰ ਪੂਰੁ ਅਰੇ।

ਸੰਤੋਖੁ ਥਾਪਿ ਰਖਿਆ ਜਿਨਿ ਸੂਤਿ ॥

ਮਾਫ਼ਾ ਬਹਿਤ ਬਛੋਖ ਰੂਪੀ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਬਾਤ੍ਰੇਰੇ ਵਾਸੀ ਹੋਇਆ।

ਜੇ ਕੇ ਬੁਝੈ ਹੋਵੈ ਸਚਿਆਰੁ ॥

ਮਧਿ ਕੇਵੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਏਵੇ ਰਹਿਬਾਨੁ ਜਾਨੀ ਨੇਕਾ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਸੇ ਬਛਾਨੀਐ ਹੋਇਆ।

ਧਵਲੈ ਉਪਰਿ ਕੇਤਾ ਭਾਰੁ ॥

ਕੇਤੇ ਵੇਲੇ ਅਰੇ, ਸੇ ਕੇਤੇ ਵੇਲੇ ਭਾਰੀ ਪਾਏ ਬਾਨੀਐ ਰਹਿਐ।

ਧਰਤੀ ਹੋਰੁ ਪਰੈ ਹੋਰੁ ਹੋਰੁ ॥

ਕਾਰਨਾ ਏਵੇ ਪਰਿਭ੍ਰੇਰੇ ਰਹਿਐ ਚਾਹਾ ਰਚਨਾ ਕਰਿਐ ਸੇ ਭਰ੍ਵੇ ਭਰ੍ਵੇ, ਅਨੰਤ ਅਰੇ।

ਤਿਸ ਤੇ ਭਾਰੁ ਤਲੈ ਕਵਣੁ ਜੋਰੁ ॥

ਪ੍ਰਭੀ ਸੇਵੇ ਕ੍ਰਿਪਾਵਰੇ ਵੇਲੇ ਕੇਭੈ ਚਿਤਿ ਭਰੇਰੇ ਆਗਿਐ।

ਜੀਅ ਜਾਤਿ ਰੰਗਾ ਕੇ ਨਾਵ ॥

ਰਚਿਐ ਚਾਹਾ ਏਵੇ ਰਚਨਾ ਅਨੇਕ ਭਾਏ, ਰਚਾ ਚਾਹਾ ਅਨੰਤ-ਅਨੰਤ ਨਾਮਰੇ ਜਾਨੀ ਹੋਇਆ ਲੋਕ ਮਨੁਭ੍ਰੇਰੇ।

ਸਭਨਾ ਲਿਖਿਆ ਵੁੜੀ ਕਲਾਮ ॥

ਮਾਫ਼ਾ ਮਨੁਭ੍ਰੇਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਜਾਨੇ ਚਾਹੁਐ ਕਲਮਰੇ ਕਰ੍ਵੇਰੇ ਲੇਖਾ ਲੇਖਾ।

ਏਹੁ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥

ਕਿਛੁ ਮਧਿ ਕੋਈਐ ਜਾਨ-ਬਾਨੀਐ ਏਵੇ ਕਰ੍ਵੇ-ਲੇਖਾ ਲੇਖੁਐ ਕਾਹਾ ਕਹੇ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ।

ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਕੇਤਾ ਹੋਇ ॥

ਸੇ ਏਵਾ ਮਧ ਜਾਨੀਐ ਨਾਹੀ ਮੇ ਏਵੇ ਲੇਖਾ ਲੇਖੁਐ ਵਾਲਾ ਕੇਤੇ ਹੋਵੇ।

ਕੇਤਾ ਤਾਣੁ ਸੁਆਲਿਹੁ ਰੂਪੁ ॥

ਲੇਖੁਐ ਵਾਲਾ ਏਵੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਠਾਕੇ ਕੇਤੇ ਚਿਤਿ ਧ੍ਰੁਵ, ਚਾਹੀਰੇ ਰੂਪ ਕੇਤੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰੇ ਅਰੇ।

ਕੇਤੀ ਦਾਤਿ ਜਾਣੈ ਕੋਣੁ ਕੂਤੁ ॥

ਚਾਹੀਰੇ ਕੇਤੇ ਵਾਨ ਅਛੀ, ਏਧਰੇ ਕੇਵੇ ਅਛੀ ਮੇਵੇ ਬੰਦੁਐ ਅਨੰਤ ਪਾਨੀਐ।

ਕੀਤਾ ਪਸਾਉ ਏਕੇ ਕਵਾਉ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖਾਕਾ ਨਾਮੁ ਏਕ ਚਕਰੇ ਬਸਤ ਬ੍ਰਹ੍ਮੇਰ ਪੁਬਾਰ ਹੋਇਆ।

ਤਿਸ ਤੇ ਹੋਏ ਲਖ ਦਰੀਆਉ ॥

ਬੇਹੁ ਏਕ ਚਕ-ਰੂਪੀ ਆਦੇਸ਼ਰੂ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੇਰੇ ਏਕਰੂ ਅਨੇਕ ਯੀਕਯੋ, ਓਥਾ ਅਨਪ ਪਦਾਰਥੇਰ ਪੁਬਾਹੁ ਚਾਇਆ।

ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਣ ਕਹਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਏਥੁਪਾਯੋ ਮੋਹਾ' ਓਰੇ ਏਥੇ ਕੂਝੇ ਕਾਹੂੰ ਮੇਂ ਬੇਹੁ ਅਕਪਨੀਯੁ ਪੁਰੁਖਾ ਬਾਨਾਰਥੇਰ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਪਾਰਿਥੇ।

ਵਾਰਿਆ ਨ ਜਾਵਾ ਏਕ ਵਾਰ ॥

ਹੇ ਅਨਭ ਬ੍ਰਹ੍ਮੇ! ਮੂੰ ਭੁਧ ਪਾਯੇਰੇ ਧਰੇ ਮਖ ਬਸਤਿ ਹੋਵਾ ਮੋਹਾਪ ਕੂਝੇ।

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ ॥

ਮਾਯਾ ਭੁਧਕੂ ਭਲ ਲਾਗੇ ਬੇਹੁ ਕਾਮੀਯ ਗ੍ਰੇਸ਼ੁ ਅਰੇ।

ਤੂ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥੧੬॥

ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ! ਹੇ ਪਰਾਕ੍ਰਮ! ਭੁਧੇ ਬਾ ਗਾਥੇ ਰੂਪ ਅਰੇ ॥16॥

ਅਸੰਖ ਜਪ ਅਸੰਖ ਭਾਉ ॥

ਏਹੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮੇਰੇ ਅਬੰਧਾ ਲੋਕ ਏਹੁ ਰਚਨਿਭਾਕੂ ਯੋ ਕਰਛੇ, ਅਬੰਧਾ ਹੂੰ ਭਾਵਾਕੂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਛੇ।

ਅਸੰਖ ਪੂਜਾ ਅਸੰਖ ਤਪ ਤਾਉ ॥

ਅਬੰਧਾ ਭਾਵਾਰੇ ਅਭੰਨਾ ਕਰਛੇ, ਅਬੰਧਾ ਚਰਬੀ ਚਰਬਾ ਕਰਛੇ।

ਅਸੰਖ ਗਰੰਥ ਮੁਖਿ ਵੇਦ ਪਾਠ ॥

ਅਬੰਧਾ ਲੋਕ ਧਾਰਮਿਕ ਗੁਣ ਓ ਵੇਦ ਆਦਿਕੂ ਸੁਭੇਰੇ ਪਾਠ ਕਰਛੇ।

ਅਸੰਖ ਜੋਗ ਮਨਿ ਰਹਿ ਉਦਾਸ ॥

ਅਬੰਧਾ ਹੂੰ ਮੋਹ-ਬਾਧਨਾਕੇ ਲੀਨ ਰਹਿ ਮਨਕੂ ਆਬਛੇ ਓਹੁ ਸੁਭ ਰਝਛੇ।

ਅਸੰਖ ਭਗਤ ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਵੀਚਾਰ ॥

ਅਬੰਗਾ ਅਪਰਿ ਭਭ ਅਛਰਿ ਸਿੰਘ ਏਹਿ ਨਿਰਯਾਰਯ ਗੁਣ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ ਆਨ ਭਯਲਝਿ ਕਰਛਿ।

ਅਸੰਖ ਸਤੀ ਅਸੰਖ ਦਾਤਾਰ ॥

ਅਬੰਗਾ ਬਧਾਕੂ ਯਾਗੁਧਾ ਅਧਾ ਪਰਮਾਥ-ਪਥਰੇ ਚਾਨੂਧਾ ਧਾਨਾ ਬਯਯ ਅਛਰਿ।

ਅਸੰਖ ਸੂਰ ਮੁਹ ਭਖ ਸਾਰ ॥

ਅਬੰਗਾ ਬਾਰ ਰਗਭੂਨਿਰੇ ਗਭੂਰ ਬਾਮਨਾ ਕਰਿ ਗਬੁ ਮਾਭ ਬਧਾ ਕਰਛਿ।

ਅਸੰਖ ਮੋਨਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ਤਾਰ ॥

ਅਬੰਗਾ ਮਾਨਵ ਯਾਵ ਮੋਨਿ ਪਾਰਗ ਕਰਿ ਅਕਾਗਰਿਭੁ ਬੋਯ ਬੇਬੁ ਅਕਾਲ ਪੂਰੁਖਾ ਠਾਰੇ ਮਗੁ ਰਛਰਿ।

ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਣ ਕਹਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਏਧਾਯਾ ਮੋਨਾ' ਪਾਗਰੇ ਏਥੇ ਕੁਝਿ ਕਾਝਿ ਮੋਨਿ ਮੁੱ ਬੇਬੁ ਅਕਪਨਾਯ ਪੁਰੁਖਾ ਬਾਮਨਾ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਪਾਰਿਥਿ।

ਵਾਰਿਆ ਨ ਜਾਵਾ ਏਕ ਵਾਰ ॥

ਹੇ ਅਨਭੁ ਬਰੂਧ! ਮੁੱ ਭੁਮ ਪਾਗਰੇ ਠਾਰੇ ਮਖ ਬਮਰਿਓ ਹੇਵਾ ਮੋਗਾ ਫੂਹੈ।

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ ॥

ਭੁਮਕੂ ਮਾਯਾ ਭਲਾ ਲਾਗੇ ਬੇਬੁ ਕਾਝਿ ਗੇਬੁ ਅਥੇ।

ਤੂ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥੧੭॥

ਹੇ ਨਿਰਯਾਰ! ਹੇ ਪਰਾਬੁਝ! ਭੁਮੇ ਬਾਗਾ ਗਾਗੁਭ ਰੂਪ ਅਥੇ ॥17॥

ਅਸੰਖ ਮੂਰਖ ਅੰਧ ਘੋਰ ॥

ਏਹਿ ਬੁਝਿਰੇ ਅਬੰਗਾ ਮਨੁਖਾ ਬਿਧੂਭ ਭਯਾ ਅਯਾਨ ਅਥਰਿ।

ਅਸੰਖ ਚੋਰ ਹਰਾਮਖੋਰ ॥

ਅਬੰਗਾ ਚੋਰ ਆਭ ਅਭਯ ਗਾਯਾਭਿ।

ਅਸੰਖ ਅਮਰ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ਜੋਰ ॥

ਅਬੰਗਾ ਅਨਾ ਭਧਰੇ ਬਲ ਪੁਰੋਗ ਕਰਿ ਅਧਾਗਾਰ ਕਰਿ ਏਹਿ ਬਾਬਾਰ ਭਧਾਗ ਕਰਛਿ।

ਅਸੰਖ ਗਲਵਢ ਹਤਿਆ ਕਮਾਹਿ ॥

ਅਬਾਘਾ ਅਖਰੀਂ ਮਨੁਖਿ ਯਿਥ ਅਨਧਰ ਗਲਾ ਕਾਰਿ ਹੁਧਾ ਕਰਿ ਪਾਪ ਅਭੰਨ ਕਰਛਿ।

ਅਸੰਖ ਪਾਪੀ ਪਾਪੁ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ॥

ਅਬਾਘਾ ਪਾਪੀ ਏਹਿ ਬਾਬਾਰੂ ਪਾਪ ਕਰਿ ਚਲਿਯਾਛਿ।

ਅਸੰਖ ਕੁੜਿਆਰ ਕੁੜੇ ਫਿਰਾਹਿ ॥

ਅਬਾਘਾ ਹੂੰ ਨਿਧਾ। ਬੁਭਾਵ ਰਘੂ ਨਿਛ ਕਹਛਿ।

ਅਸੰਖ ਮਲੇਛ ਮਲੁ ਭਖਿ ਖਾਹਿ ॥

ਅਬਾਘਾ ਮਾਨਵ ਏਹਿ ਅਛਛਿ ਯਿਥ ਮਲਿਨ ਰੂਥਿ ਮੋਹੀਂ ਬਿਝਾ ਭੋਜਨ ਖਾਯਾਛਿ।

ਅਸੰਖ ਨਿੰਦਕ ਸਿਰਿ ਕਰਹਿ ਭਾਰੁ ॥

ਅਬਾਘਾ ਲੋਕ ਅਨਧੂ ਨਿਯਾ ਕਰਿ ਨਿਯ ਗੁਣਰੇ ਪਾਪ ਬੋਝ ਰਝਛਿ।

ਨਾਨਕੁ ਨੀਚੁ ਕਹੈ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਗੁਰੂਦੇਵ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮੰਦੁ ਨਿਯੁ ਕਹਿ ਬਿਨਭਿ ਕਰਛਿ ਮੇ ਅਮੇ ਓ ਕੂਕਰੀਂ ਯੀਵ ਅਥੀਓ ਚਾਨਬਿਕ ਓ
ਆਬੁਰਿਕ ਬਾਧਿ ਵਾਲਾ ਬੁਝਿਰ ਬਥੁੰਨਾ ਕਰੁਛਛਿ।

ਵਾਰਿਆ ਨ ਜਾਵਾ ਏਕ ਵਾਰ ॥

ਹੇ ਅਨਭ ਬਰੂਪ! ਮੂੰ ਚੂਮ ਠਾਰੇ ਠਾਰੇ ਮਖ ਬਮਧਿਓ ਹੇਵਾ ਪਾਯੋਂ ਮੋਗਧ ਰੂਹੇਂ।

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ ॥

ਮਾਯਾ ਚੂਮਕੁ ਭਲ ਲਾਗੇ ਬੇਹਿ ਕਾਯੰਧ ਗ੍ਰੇਬੁ ਅਚੇ।

ਤੂ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥੧੮॥

ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ! ਹੇ ਪਰਾਬ੍ਰਹਮ! ਚੂਮੇ ਬਦਾ ਗਾਬੁਓ ਰੂਪ ਅਚਾ ॥18॥

ਅਸੰਖ ਨਾਵ ਅਸੰਖ ਥਾਵ ॥

ਚੂਮ ਬੁਝਿਰੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖਾ ਅਬਾਘਾ ਨਾਮ ਓ ਅਬਾਘਾ ਬ੍ਰਹਮ ਅਛਿ ਮੇਯੋਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਾਬ ਕਰਛਿ।

ਅਗੰਮ ਅਗੰਮ ਅਸੰਖ ਲੇਅ ॥

ਅਬਾਘਾ ਹੂੰ ਅਕਲੁਪਤੀ ਲੋਕ ਅਛਿ।

ਅਸੰਖ ਕਹਹਿ ਸਿਰਿ ਭਾਰੁ ਹੋਇ ॥

ਕਿੰਨੁ ਮੇਭੈਂ ਮਨੁਸ਼ਾ ਚਾਕਰਿ ਰਚਨਾਰ ਗਠਿਓ ਕਰਿ ਅਬੰਧਾ ਸ਼ਬ ਵਧਵਹਾਰ ਕਰੇ ਚਾਹਾਰ ਮੂਲੁ ਮਧ ਭਾਰਿ
ਹੋਇਯਾ।

ਅਖਰੀ ਨਾਮੁ ਅਖਰੀ ਸਾਲਾਹ ॥

ਸ਼ਬ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਐਹਿ ਨਿਰਯਾਰਯਾ ਨਾਮੁ ਯਪ ਕਰਮਾਯਾਯਾਧਿਕ, ਸ਼ਬ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਚਾਹਾਯਾਰ ਗੁਣ ਗਾਨ
ਕਰਮਾਯਾਯਾਧਿਕ।

ਅਖਰੀ ਗਿਆਨੁ ਗੀਤ ਗੁਣ ਗਾਹ ॥

ਪਰਮਾਨੁਯਾ ਗੁਣ ਗਾਨ ਸ਼ਬ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਕਰਮਾਯਾਯਾਧਿਕ, ਚਾਹਾਯਾ ਪੁਰੰਬਾ ਮਧ ਸ਼ਬ ਭਾਰਾ ਹੂੰ
ਕਰਮਾਯਾਯਾਧਿਕ।

ਅਖਰੀ ਲਿਖਣੁ ਬੋਲਣੁ ਬਾਣਿ ॥

ਸ਼ਬ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਚਾਕਰਿ ਵਾਸੀਰ ਲੇਖਾ ਓ ਗਾਨ ਕਰਮਾਯਾਯਾਧਿਕ।

ਅਖਰਾ ਸਿਰਿ ਸੰਜੋਗੁ ਵਖਾਣਿ ॥

ਸ਼ਬ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਮਥਿਯਾਰੇ ਲੇਖਾ ਹੋਇਯਾ ਕਰਮ ਵਚਾਯਾਯਾਧਿਕ।

ਜਿਨਿ ਏਹਿ ਲਿਖੇ ਤਿਸੁ ਸਿਰਿ ਨਾਹਿ ॥

ਕਿੰਨੁ ਮੇਭੈਂ ਨਿਰਯਾਰ ਐਹਿ ਕਰਮ ਲੇਖਣੁ ਚਾਕਰਿ ਕਪਾਲਰੇ ਕੀਰਤਿ ਕਰਮ ਲੇਖਣੁ ਨਾਹਿ।

ਜਿਵ ਫੁਰਮਾਏ ਤਿਵ ਤਿਵ ਪਾਹਿ ॥

ਕਰਮ ਅਨੁਬਾਹੇ ਅਕਾਲ ਪੂਰੁਸ਼ ਆਵੇਗ ਧਿਅਣੁ, ਬੇਪਰਿ ਕਰਮ ਆਮੇ ਭੋਗ ਕਰੂ।

ਜੇਤਾ ਕੀਤਾ ਤੇਤਾ ਨਾਉ ॥

ਰਚਨਿਓ ਐਹਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰ ਮੇਭੇ ਪੁਬਾਰਕਰਿਯੁ, ਚਾਹਾ ਬਮਬ ਨਾਮ-ਰੂਪ ਅਚੇ।

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਨਾਹੀ ਕੇ ਥਾਉ ॥

ਚਾਕ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੀਰਤਿ ਬੁਝ ਨਾਹਿ।

ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਣੁ ਕਹਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਐਧੁਪਾਯੁ ਮੋਹਾ ਓਰੇ ਐਥੇ ਰੂਥਿ ਕਾਹੂੰ ਮੇਭੈਂ ਐਹਿ ਅਕਪਨਾਯੁ ਪੁਯੁਯਾ ਬਾਮਧਿਯੁ ਬਿਚਾਰ ਕਰੇਯਾਧਿਕ।

ਵਾਰਿਆ ਨ ਜਾਵਾ ਏਕ ਵਾਰ ॥

ਮੂੰਭੁਭੁ ਓਰੇ ਓਰੇ ਮਧ ਬਮਧਿਯੁ ਹੋਵਾ ਪਾਯੁ ਮੋਗਾਯੁ ਰੂਥੇ।

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ ॥

ਹੁਮਕੂ ਯਾਹਾ ਭਲਾ ਲਾਗੇ ਬੇਘੇ ਕਾਮੰਧ ਗ੍ਰੇਬੁ ਅਚੇ।

ਤੂ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥੧੯॥

ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ! ਹੇ ਪਰਾਤ੍ਰਫੁ! ਤੂਮੇ ਬਧਾ ਗਾਥੁ ਰੂਪ ਅਚਾ ॥19॥

ਭਰੀਐ ਹਥੁ ਪੈਰੁ ਤਨੁ ਦੇਹ ॥

ਮਧੇ ਏਹੇ ਗੰਗਾਰੋਹ ਛਾਹ, ਪਾਧ ਅਧਵਾ ਕੀਰਤਿ ਅਯਾ ਮਲਿਨ ਹੋਯਾ।

ਪਾਣੀ ਧੋਤੈ ਉਤਰਸੁ ਖੇਹ ॥

ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਪਾਣੀਰੇ ਪੋਯਾਯੋ ਬਧਾ ਹੋਯਾ।

ਮੂਤ ਪਲੀਤੀ ਕਪੜੁ ਹੋਇ ॥

ਮਧੇ ਕੀਰਤਿ ਬਧੁ ਮੂਤੁ ਆਧੇ ਭਾਰਾ ਅਧਵੇ ਹੋਯਾ।

ਦੇ ਸਾਬੂਣੁ ਲਈਐ ਓਹੁ ਧੋਇ ॥

ਬਾਬੂਨਰੇ ਏਹਾਕੂ ਧੁਆਯਾ।

ਭਰੀਐ ਮਤਿ ਪਾਪਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥

ਮਧੇ ਮਨੁਬਧਰ ਕੂਛਿ ਕਰਿਵਾ ਮੋਗੁ ਮਲਿਨ ਹੋਯਾ।

ਓਹੁ ਧੋਪੈ ਨਾਵੈ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥

ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਬੇਘੇ ਭਾਵਗੁਨਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਯਾ।

ਪੁੰਨੀ ਪਾਪੀ ਆਖਣੁ ਨਾਹਿ ॥

ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਓ ਪਾਪ ਕੇਵਲ ਕਰਿਵਾ ਪਾਪ ਨਾਹੀ।

ਕਰਿ ਕਰਿ ਕਰਣਾ ਲਿਖਿ ਲੈ ਜਾਹੁ ॥

ਏਹੇ ਬਾਬਾਰੇ ਆਮੇ ਮੇਭੈ ਮੇਭੈ ਕਰਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਵਾ ਚਿਤ੍ਰਗੁਣ ਭਾਰਾ ਲੇਖਾ ਹੋਯਾ ਰਹੁਣੀ, ਯਾਹਾਰ
ਧਨ ਅਨੁਬਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਅਧਵਾ ਨਰਕ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਯਾ।

ਆਪੇ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਹੁ ॥

ਮਨੁਬਧ ਨਿਯੋਗ ਬੀਜ ਕੂਛਿ ਆਪੇ ਨਿਯੋਗ ਹੀ ਭਾਵਾਰ ਧਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੇ।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੀ ਆਵਹੁ ਜਾਹੁ ॥੨੦॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਾ ਜਪਨ ਮੇਧ ਜੀਵ ਨਿਯ ਕਰਮ ਅਨੂਬਾਹੇ ਧਾਨ ਭੋਗਿਵਾ ਪਾਛ ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਖਾ ਅਵੇਸ਼ਰੇ
ਏਹਿ ਜਗ-ਮੁਖੁ ਚਕਰੇ ਛੇਰਿ ਰਹਿਯਾਵਾ ॥੨੦॥

ਤੀਰਥੁ ਤਪੁ ਦਇਆ ਦਤੁ ਦਾਨੁ ॥

ਭੀਰ-ਮਾਭਾ-ਭਧ-ਬਾਖਨਾ, ਜੀਵ ਭਧਰੇ ਧਨਾ ਭਾਵ ਕਰਿ ਭਯਾ ਨਿਝਾਧੀ ਧਾਨ ਧੇਕ

ਜੇ ਕੇ ਪਾਵੈ ਤਿਲ ਕਾ ਮਾਨੁ ॥

ਮਧਿ ਕੋਠਿਥਿ ਮਨੁਸ਼ਾ ਬਧਾਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਵ ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਬੇ ਅਭਿ ਲਯੁ ਹੋਯਾਵਾ ॥

ਸੁਣਿਆ ਮੰਨਿਆ ਮਨਿ ਕੀਤਾ ਭਾਉ ॥

ਕਿਛੁ ਮਿਧ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾ ਨਾਮਨੁ ਮਨਰੇ ਪ੍ਰਾਭ ਕਰਿ ਗੁਣਿਛਿ ਓ ਭਾਵਰਿ ਨਿਰਭਰ ਚਿਤਨ ਕਰਿਛਿ,

ਅੰਤਰਗਤਿ ਤੀਰਥਿ ਮਲਿ ਨਾਉ ॥

ਭਾਵ, ਬੇ ਨਿਯ ਅਭਰਰ ਭੀਰ ਬਾਨ ਕਰਿਛਿ ਆਭ ਨਿਯ ਮਲਿਨਭਾਨੁ ਧੂਰ ਕਰਿਧੇਯੁਛਿ (ਅਧੀਭ ਬੇਹਿ ਜੀਵ
ਨਿਯ ਬੁਧਰੇ ਵਾਧ ਕਰੁਧੁਵਾ ਨਿਰਯਾਰ ਓਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾ ਨਿਯ ਅਭਰਾਮ੍ਹਾਰ ਮਯਲਾ ਬਧਾ
ਕਰਿਧੇਯੁਛਿ)।

ਸਭਿ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਮੈ ਨਾਹੀ ਕੇਇ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਬਹੁ ਗੁਣ ਭੂਮ ਓਰੇ ਅਛਿ, ਮੇਧ ਓਰੇ ਗੁਣ ਗੁਣ ਕਰਿ ਨਾਹਿ।

ਵਿਣੁ ਗੁਣ ਕੀਤੇ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਬਧਾਰਾਰ ਗੁਣ ਪਾਰਭ ਕਰਿਵਾ ਬਿਨਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾ ਭਛਿ ਮਧ ਹੋਯਾਪਾਰਿਧ ਨਾਹਿ।

ਸੁਅਸਤਿ ਆਥਿ ਬਾਣੀ ਬਰਮਾਉ ॥

ਹੇ ਨਿਰਯਾਰ! ਬਰਵਾ ਭੂਮਰ ਯਯ ਹੇਯ, ਭੂਮੇ ਕਲਪਾਭ ਬਰੁਧ, ਬੁਝ ਰੁਧ ਅਧ।

ਸਤਿ ਸੁਹਾਣੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥

ਭੂਮੇ ਬਧਾ ਅਧ, ਚੇਭਨਗੀਲ ਆਭ ਬਰਵਾ ਆਨਧ ਬਰੁਧ ਅਧ।

ਕਵਣੁ ਸੁ ਵੇਲਾ ਵਖਤੁ ਕਵਣੁ ਕਵਣੁ ਥਿਤਿ ਕਵਣੁ ਵਾਰੁ ॥

ਪਰਮਾਮ੍ਹਾ ਏਹਿਬ੍ਰਹ੍ਮ ਮੇਧੇ ਭੀਅਰਿ ਕਰਿਧੁਲੇ, ਬੇਭੇਧੇਲੇ ਕੇਯ ਬਧਮ, ਕੇਯ ਭਾਰਿਭ, ਕੇਯ ਧਿਨ
ਧੁਲਾ?

ਕਵਣਿ ਸਿ ਰੁਤੀ ਮਾਹੁ ਕਵਣੁ ਜਿਤੁ ਹੋਆ ਆਕਾਰੁ ॥

ਕੇਯੋਂ ਰਹੁ, ਕੇਯੋਂ ਮਾਸ ਘੁਲਾ, ਮੇਰੇ ਵੇਲੇ ਵੇਲੇ ਪੁਰਾ ਹੋਯਾ, ਵੇਲੇ ਬਹੁ ਕੀਏ ਜਾਣਿਓ?

ਵੇਲ ਨ ਪਾਈਆ ਪੰਡਤੀ ਜਿ ਹੋਵੈ ਲੇਖੁ ਪੁਰਾਣੁ ॥

ਬੁਝਿ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਬੰਧ ਬਿਨੁ ਮਥਾ ਵਿਦੁਆ, ਰਬਿ-ਮੂਨਿ ਆਦਿ ਮਥੇ ਜਾਣਿਓ ਨਾਹੀ, ਯਦਿ ਵੇਲੇ
ਜਾਣਿਓਯਾਹੁ ਚਾਹੁਣੇ ਨਿਬੰਧ ਰੂਪੇਰੇ ਬੇਦ ਅਧਿਕਾ ਧਰਮ-ਗੁਣੇਰੇ ਭਲੇਯਾਹੁ।

ਵਖਤੁ ਨ ਪਾਇਓ ਕਾਦੀਆ ਜਿ ਲਿਖਨਿ ਲੇਖੁ ਕੁਰਾਣੁ ॥

ਵੇਲੇ ਬਿਨੁ ਆਨ ਕਾਜਾਨੁ ਮਥੇ ਜਾਣਿਓ ਨਾਹੀ, ਯਦਿ ਜਾਣਿਓ ਯਾਯਾਹੁ ਕੋਰਾਨੁ ਆਦਿਓ ਭਲੇਯਾਹੁ।

ਥਿਤਿ ਵਾਰੁ ਨਾ ਜੋਗੀ ਜਾਣੈ ਰੁਤਿ ਮਾਹੁ ਨਾ ਕੋਈ ॥

ਵੇਲੇ ਬੁਝਿ ਰਚਨਾ ਦੇਨ, ਬਾਰ, ਰਹੁ ਓ ਮਾਸ ਆਦਿ ਕੀਓਯੋ ਮੋਗੀ ਮਥੇ ਜਾਣਿਓ ਨਾਹੀ।

ਜਾ ਕਰਤਾ ਸਿਰਠੀ ਕਉ ਸਾਜੇ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਸੋਈ ॥

ਵੇਲੇ ਬਿਨੁ ਚਾਹੁਣੇ ਵੇਲੇ ਜਗਤ ਦੇ ਰਚਨਾ ਬੁਝਿਓ ਜਾਣਿਓਯੋ ਮੇਰੇ ਵੇਲੇ ਬੁਝਿਓ ਪੁਰਾਣੇ
ਕੇਰੇ ਹੋਯਾ।

ਕਿਵ ਕਰਿ ਆਖਾ ਕਿਵ ਸਾਲਾਹੀ ਕਿਉ ਵਰਨੀ ਕਿਵ ਜਾਣਾ ॥

ਯੂੰ ਬੇਲੇ ਅਕਾਲ-ਗੁਰੂਆ ਕੀਰਤ ਕੀਰਤਿ ਕਰਿਓ, ਚਾਹੁਣੇ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰਿਓ, ਕੇਯੋਂ ਭਲੇ ਬਥੁਨਾ ਕਰਿਓ ਆਯੋ
ਕੇਰਿਓ ਚਾਹੁਣੇ ਭੇਦਨੁ ਜਾਣਿਓਯੋ?

ਨਾਨਕ ਆਖਣਿ ਸਭੁ ਕੇ ਆਖੈ ਇਕ ਦੂ ਇਕੁ ਸਿਆਣਾ ॥

ਬਧਗੁਰੂ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ਕੀਰਤੀ ਅਨੰਤ ਠਾਕੁਰ ਬੁਝਿਮਾਨ ਭਾਵਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਸ਼ਨੂਰੇ ਕੂਹੇ।

ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਵਡੀ ਨਾਈ ਕੀਤਾ ਜਾ ਕਾ ਹੋਵੈ ॥

ਕਿੰਨ੍ਹ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮਹਾਨ ਅਰੇ, ਭਾਵਾਰੀ ਨਾਮ ਭਾਵ ਠਾਕੁਰ ਮਖ ਮਹਾਨ ਅਰੇ, ਬ੍ਰਹ੍ਮਰੇ ਮਾਹਾ ਹੇਯੋਯੋ ਬਹੁ ਭਾਵਾਰੀ ਅਵੇਸ਼ਰੇ ਹੁੰ ਹੇਯੋਯੋ।

ਨਾਨਕ ਜੇ ਕੇ ਆਪੋ ਜਾਣੈ ਅਗੈ ਗਇਆ ਨ ਸੋਹੈ ॥੨੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਕੀਰਤੀ ਭਾਵਾਰ ਗੁਣ ਜਾਣਿਵਾ ਅਧਵਾ ਨਿਰਯਾਰਕ ਭੇਦ ਜਾਣਿਵਾ ਪਾਛੈ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਿਯਾਓ ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਏਹੇ ਏਹੇ ਲੋਕਰੇ ਕਰਿ ਪਰਲੋਕਰੇ ਮਖ ਬਧਾਨ ਪਾਓ ਨਾਹੂੰ। ॥੨੧॥

ਪਾਤਾਲਾ ਪਾਤਾਲ ਲਖ ਆਗਾਸਾ ਆਗਾਸ ॥

ਬਧਗੁਰੂ ਜੀ-ਬਾਮਾਰਗਿ ਮਨਰੇ ਬਹੁ ਅਕਾਸਿ ਓ ਬਹੁ ਪਾਤਾਲ ਹੇਵਾਰ ਬਾਂਸ਼ਰ ਨਿਰ੍ਵਭਿ ਕਰਿ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਪਾਤਾਲ ਓ ਅਕਾਸਿ ਅਛਿ।

ਓੜਕ ਓੜਕ ਭਾਲਿ ਥਕੇ ਵੇਦ ਕਹਨਿ ਇਕ ਵਾਤ ॥

ਵੇਦ ਗੁਰੂਰੇ ਮਖ ਏਹੇ ਏਕ ਕਥਾ ਕੂਹਾਮਾਯੋਯੋ ਹੋਏ ਏਹਾ ਗੋਯੋਯੋ ਜੀਵ ਏਹਾ ਗੋਯੋਯੋ ਗੋਯੋਯੋ ਧਰਿ ਮਾਯੋਯੋ ਕਿੰਨ੍ਹ ਏਹਾਰ ਅਭੁ ਪਾਯੋਯੋ।

ਸਹਸ ਅਠਾਰਹ ਕਹਨਿ ਕਤੇਬਾ ਅਸੁਲੁ ਇਕੁ ਧਾਤੁ ॥

ਬਹੁ ਧਰਮ ਗੁਰੂਰੇ ਅਠਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਜਗਤ ਧਰਾ ਕਥਾ ਕੂਹਾਮਾਯੋਯੋ, ਕਿੰਨ੍ਹ ਬਾਬਰਰੇ ਏਹਾਰ ਮੂਲ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹੁੰ ਧਰਮ ਏਹਾਰ ਬੁਝਾ ਅਰਥਿ।

ਲੇਖਾ ਹੋਇ ਤ ਲਿਖੀਐ ਲੇਖੈ ਹੋਇ ਵਿਣਾਸੁ ॥

ਯਦਿ ਏਹੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰੇ ਲੇਖਾ ਹੋਯੋਯੋਯੋ ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਕੇਹੇ ਲੇਖੋਯੋ, ਕਿੰਨ੍ਹ ਏਹੇ ਲੇਖਾ ਕਰਿਵਾਵਾਲਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਨਭੁ ਹੋਯੋਯੋ।

ਨਾਨਕ ਵਡਾ ਆਖੀਐ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਆਪੁ ॥੨੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਰਚਨਾਯੋਯੋ ਏਹੇ ਬਾਂਸ਼ਰੁ ਜਗਤਰ ਮਹਾਨ ਕੂਹਾਮਾਯੋਯੋ, ਏਹੇ ਨਿਯੋਯੋ ਨਿਯੋਯੋ ਜਾਣਿਯੋਯੋ ਅਧਵਾ ਜਾਣਿਯੋਯੋ। ॥੨੨॥

ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਿ ਏਤੀ ਸੁਰਤਿ ਨ ਪਾਈਆ ॥

ਬੂਝਿ ਕਰੁਧਰਾ ਬਾਧਕ ਮਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬੂਝਿ ਕਰਿ ਭਾਵਾਰ ਬਾਧਾ ਪਾਯੋਯੋ।

ਨਦੀਆ ਅਤੈ ਵਾਹ ਪਵਹਿ ਸਮੁੰਦਿ ਨ ਜਾਣੀਅਹਿ ॥

ਮੇਧਰੇ ਨਦੀ-ਨਾਲ ਬਸੁਤਰੇ ਸਿੰਧੀ ਚਾਹਾਰ ਅਪਲਰ ਅਭੁ ਪਾਛਪਾਹੇ ਨਾਹਿ, ਕਰੰ ਨਿਯ ਅਭਿਯੁ ਮਖ
ਹਰਾਛਧਿ, ਬੇਬਿਧਰੇ ਬੂਠਿ ਕਰੂਪੁਕਾ ਕਪਛਿ ਬੂਠਿ ਕਰਿ ਕਰਿ ਬੇਬੁਰੇ ਹਿੰ ਲਾਨ ਹੋਛਧਾ।

ਸਮੁੰਦ ਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਗਿਰਹਾ ਸੇਤੀ ਮਾਲੁ ਧਨੁ ॥

ਬਸੁਤਰੇ ਗਾਹ ਹੋਛ ਪਥਰ ਬਮਾਨ ਧਨ-ਬਝਿਭਿਰ ਮਾਲਿਕ ਹੋਛ ਮਖ,

ਕੀੜੀ ਤੁਲਿ ਨ ਹੋਵਨੀ ਜੇ ਤਿਸੁ ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰਹਿ ॥੨੩॥

ਬੇ ਪਿਛੁਠਿ ਬਮਾਨ ਹੋਛਪਾਰਿਕ ਨਾਹਿ, ਮਧਿ ਚਾਹਾਰ ਮਨਰੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨੁ ਹੋਛਨਥਾਛੁ। ॥23॥

ਅੰਤੁ ਨ ਸਿਫਤੀ ਕਹਣਿ ਨ ਅੰਤੁ ॥

ਬੇਬਿ ਨਿਰਯਾਰਯਾ ਬੂਠਿ ਕਰਿਕਾ ਆਭੁ ਪੁਗੰਧਾ ਕਰਿਕਾ ਭਾਰਾ ਕੀਯੋਇ ਅਭੁ ਹੋਛਪਾਹੇ ਨਾਹਿ।

ਅੰਤੁ ਨ ਕਰਣੈ ਦੇਣਿ ਨ ਅੰਤੁ ॥

ਰਚਨਿਯਾ ਭਾਰਾ ਰਚਨਾ ਹੋਛਪੁਕਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮਿਯ ਕੀਯੋਇ ਅਭੁ ਨਾਹਿ ਪਰਛੁ ਮੇਵੇ ਬੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨੁ ਬੇਭੇਵੇਲੇ
ਮਖ ਕੀਯੋਇ ਅਭੁ ਨਾਹਿ।

ਅੰਤੁ ਨ ਵੇਖਣਿ ਸੁਣਣਿ ਨ ਅੰਤੁ ॥

ਚਾਹਾਯੁ ਕੇਯੁਕਾ ਓ ਗੁਣਿਕਾਰੇ ਮਖ ਕੀਯੋਇ ਅਭੁ ਨਾਹਿ, ਅਥਾਭ, ਬੇਬਿ ਨਿਰਯਾਰ ਬਰੰਧੁਯਾ ਓ ਬਰੰਗੁਯਾ
ਅਭੁ।

ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਪੈ ਕਿਆ ਮਨਿ ਮੰਤੁ ॥

ਯੋਯੁਕਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮਿਯ ਰਹੁਧਾ ਕੀ, ਚਾਹਾਰ ਕੋਧ ਮਖ ਹੋਛਪਾਰੂ ਨਾਹਿ।

ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਪੈ ਕੀਤਾ ਆਕਾਰੁ ॥

ਬੇ ਪੁਥਾਰ ਕਰਿਪੁਕਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮਿਯ ਅਕਪੁ ਅਥਕਾ ਬਾਮਾ ਯਾਥੀ ਹੇਯ ਨਾਹਿ।

ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਪੈ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥

ਭਾਯਰਿ ਆਧਿ ਓ ਅਭੁ ਯਾਥੀ ਹੇਯ ਨਾਹਿ।

ਅੰਤ ਕਾਰਣਿ ਕੇਤੇ ਬਿਲਲਾਹਿ ॥

ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਯਾਥ ਭਾਯਰਿ ਅਭੁ ਪਾਛਕਾ ਪਾਛ ਬੰਧੁਯ ਕਰੁਯੁਯੁ।

ਤਾ ਕੇ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਏ ਜਾਹਿ ॥

ਕਿਛੁ ਬੇਬਿ ਅਥਕ, ਅਭੁ ਅਥਕ-ਪੁਰੁਯਾਯ ਅਭੁ ਪਾਛ ਹੇਯ ਨਾਹਿ।

ਏਹੁ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥

ਭਾਜਕਿ ਗੁਣਗਰ ਅਭੁ ਕੇਭਓ ਅਭਿ ਕੇਹੁ ਜਾਗੈ ਨਾਹਿ।

ਬਹੁਤਾ ਕਹੀਐ ਬਹੁਤਾ ਹੋਇ ॥

ਬੇਹੁ ਪਰੰਤੂਯਾ ਪੁੰਨਾ, ਬੂਢਿ, ਆਕਾਰ ਅਧਰਾ ਗੁਣਕੁ ਮੇਰੇ ਕੁਝਾਯਾਯਾਧਰਿਵ ਬੇਰੇ ਅਧੁਕ
ਬੋਯਾਯਾਯਾਯਾ।

ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਉਚਾ ਥਾਉ ॥

ਨਿਰਯਾਗਰ ਬਰੰਗੇਥੁ ਅਰਥਿ, ਭਾਜਕਿ ਸ਼ਾਨ ਬਰੰਗਿ ਅਰੇ।

ਉਚੇ ਉਪਰਿ ਉਚਾ ਨਾਉ ॥

ਕਿਛੁ ਬੇਹੁ ਬਰੰਗੇਥੁ ਨਿਰਯਾਗਰ ਨਾਮ ਮੁਖਾਨਭਮ ਅਰੇ।

ਏਵਡੁ ਉਚਾ ਹੋਵੈ ਕੋਇ ॥

ਮਧਿ ਕੋਗਿਥਿ ਗਭਿ ਭਾਜਕਿ ਠਾਰੂ ਵਭ ਅਧਰਾ ਭਯ ਅਰੇ,

ਤਿਸੁ ਉਚੇ ਕਉ ਜਾਣੈ ਸੋਇ ॥

ਭਾਵਾਯੇ, ਬੇ ਬਰੰਗਿ ਮਾਨਿਕਯੁ ਜਾਗੈ ਪਾਰੇ।

ਜੇਵਡੁ ਆਪਿ ਜਾਣੈ ਆਪਿ ਆਪਿ ॥

ਨਿਰਯਾਗਰ ਨਿਯਗਰ ਬਰੰਗੁ ਨਿਯੇ ਹਿੰ ਜਾਗਿ, ਅਧੁ ਕੇਹੁ ਨੂਹੇ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਕਰਮੀ ਦਾਤਿ ॥੨੪॥

ਬਧਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀਯਾ ਕਥਨ ਅਭਿ ਮੇ ਬੇ ਕ੍ਰਿਪਾਯਾਗਰ ਜੀਵ ਭਧਰੇ ਕਰੁਣਾ ਕਰਿ ਭਾਜਕਿ ਕਰੰ
ਅਨੂਥਾਯੇ ਭਾਵਾਯੁ ਬਧਗੁ ਪਧਾਰੰ ਪੁਧਾਨ ਕਰਥਿ ॥੨੪॥

ਬਹੁਤਾ ਕਰਮੁ ਲਿਖਿਆ ਨਾ ਜਾਇ ॥

ਭਾਜਕਿ ਭਧਕਾਰ ਯੇਰੇ ਅਧੁਕ ਅਰੇ ਮੇ ਭਾਵਾਯੁ ਲੇਖੁਕਾਰ ਬਾਧਧੰਧ ਕਾਵਾ ਪਾਯਰੇ ਨਾਹਿ।

ਵਡਾ ਦਾਤਾ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ ॥

ਬੇ ਅਨੇਕ ਆਗੰਧਾ ਕਰੁਧੁਕਾ ਕਾਰਗ ਵਭ ਅਰੇ, ਕਿਛੁ ਬੇਧੁਰੇ ਲੇਖ ਭਿਲੇ ਮਾਭੁ ਨਾਹਿ।

ਕੇਤੇ ਮੰਗਹਿ ਜੋਧ ਅਪਾਰ ॥

ਕੇਰੇ ਅਗੰਧਿ ਵਾਰ ਭਾਵਾਯੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧੁਥੁਕੁ ਰਾਹਿ ਰਹਿਯਾਥਿ।

ਕੇਤਿਆ ਗਣਤ ਨਹੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਭਾਵਾਜ਼ਾ ਬਾਂਝਿਆਰ ਗਠਿ ਹੁੰ ਹੋਯਾਕਾਰਿਕ ਨਾਹਿੰ।

ਕੇਤੇ ਖਪਿ ਤੁਟਹਿ ਵੇਕਾਰ ॥

ਕੇਤੇ ਮਾਨਵ ਨਿਰਜ਼ਾਰ ਭਾਰਾ ਪੁਰਖ ਪਦਾਰਥੁ ਬਿਕਾਰ ਮੋਹਿਯੋ ਭੋਗਿਯੋ ਪਾਛ ਬਾਂਝਿ ਕਰਿ ਕਰਿ
ਮਰਿਯਾਛਿ।

ਕੇਤੇ ਲੈ ਲੈ ਮੁਕਰੁ ਪਾਹਿ ॥

ਕੇਹਿ ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਖ ਭਾਰਾ ਧਿਆਇਯਾਕਾਰ ਪਦਾਰਥੁ ਨੇਕ ਅਬਾਜ਼ਾਰ ਕਰਿਯਾਏ।

ਕੇਤੇ ਮੁਰਖ ਖਾਹੀ ਖਾਹਿ ॥

ਕੇਹਿ ਮੁਢ ਬਯਛਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਠਾਰੂ ਪਦਾਰਥ ਨੇਕ ਖਾਯਾਏ, ਕੇਵੇ ਭਾਵਾਜ਼ਾ ਸ਼ਰਭ ਕਰੇ ਨਾਹਿੰ।

ਕੇਤਿਆ ਦੁਖ ਭੁਖ ਸਦ ਮਾਰ ॥

ਕੇਤੇਯੋਗਿਯੋ ਦੁਖ ਭੋਗ ਬਰਵਾ ਧਾਏ, ਕਾਰਭ ਭਾਵਾ ਭਾਵਿ ਕਰਿਯੋ ਹੁੰ ਲੋਭਾ ਹੋਯਾਏ।

ਏਹਿ ਭਿ ਦਾਤਿ ਤੇਰੀ ਦਾਤਾਰ ॥

ਕਿਛੁ ਏਹਿ ਬਯਛਿ ਏਹਿ ਮਾਭੁ ਬੇਹਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰ ਆਗਾਥਾਧ ਮਾਨਛਿ।

ਬੰਦਿ ਖਲਾਸੀ ਭਾਣੈ ਹੋਇ ॥

ਏਹਿ ਕਥਾ ਮੋਹਿਯੋ ਹੁੰ ਮਾਨਵ ਭਾਵਕੁ ਭਾਵਿਯੋਯੋ ਸ਼ਰਭ ਹੋਯਾਏ।

ਹੋਰੁ ਆਖਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥

ਮਨੁਖ ਕੁ ਮਾਯਾ - ਮੋਹਰ ਬਯਛਿ ਮੁਛਿ ਮਧ ਯੋਗਿਯੋ ਆਯਾਏ ਰਹਿਯੋ ਹੁੰ ਮਿਲਿਯਾਏ।

ਜੇ ਕੋ ਖਾਇਕੁ ਆਖਣਿ ਪਾਇ ॥

ਏਥੁਪਾਛਿ ਕਿਛਿ ਅਧ ਬਿਧੁ ਹੋਯਾਏ, ਕੇਹਿ ਮਧ ਕਹਿ ਪਾਯੋ ਨਾਹਿੰ; ਅਥਾਥ - ਯੋਗਿਯੋ ਆਯਾਏ ਰਹਿਯੋ
ਅਥਿਯੋ ਮਾਯਾਰ ਮੋਹ - ਬਯਛਿ ਮੁਛਿ ਹੋਯਾਰ ਕੋਭਿਯੋ ਅਧ ਬਿਧੁ ਕਹਿ ਪਾਯੋ ਨਾਹਿੰ।

ਓਹੁ ਜਾਣੈ ਜੇਤੀਆ ਮੁਹਿ ਖਾਇ ॥

ਮਧਿ ਅਯਾਥਾ ਬਯਛਿ ਕੋਭਿਯੋ ਬਯਛਿ ਏਹਿ ਬਿਧਿਯੋ ਕਥਾ ਹੋਯਾਰ ਚੋਭਾ ਕਰਿਯੋ ਭਾਵਾ ਹੋਯੋ ਭਾਵੁ
ਯੋਗਿਯੋ ਮੋਹ ਬੇਯੋ ਮੁਛਿਯੋ ਮਧ ਆਧਿਯੋ ਕੇਤੇ ਚੋਭਾ ਯੋਗਿਯੋ ਪਥੇ।

ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਆਪੇ ਦੇਇ ॥

ਪਰਮਾਨ੍। ਬੰਬਾਰੇਰ ਬਧਬੁ ਪੁਾਗੀਮਾਨਯ ਆਬਯਕਥਾ ਯਾਗੁਯਯਿ ਂਵੰ ਥਾਯੂ ਬੁਯੰ ਹਿੰ ਪੁਦਾਨ ਮਥ
ਕਰੁਯਯਿ ।

ਆਖਹਿ ਸਿ ਭਿ ਕੇਈ ਕੇਇ ॥

ਬੰਬਾਰੇਰ ਬਧਬੁ ਯਾਵ ਕੁਥਯ ਹਿੰ ਨਾਯਯਿ , ਕੇਥੇਰ ਬਯਯਿ ਂਮਿਥਿ ਯਯਯਿ ਯਿਂ ਂਯਿ ਕਥਾ ਕੂ ਮਾਨਯਿ ।

ਜਿਸ ਨੇ ਬਖਸੇ ਸਿਫਤਿ ਸਾਲਾਹ ॥

ਪਰਮਾਨ੍। ਪੁਬਯੁ ਹੋਯਯਿ ਯੇਯਯਿ ਬਯਯਿਯੁ ਨਿਯਰ ਬੁਥਿ ਯਾਨ ਕਰਿਬਾਰ ਯਯਿ ਪੁਦਾਨ ਕਰਯਿ ।

ਨਾਨਕ ਪਾਤਿਸਾਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ॥੨੫॥

ਹੋ ਨਾਨਕ ! ਬਿਂ ਥ ਵਾਦਗਾਹ ਮਾਨਯ ਵਾਦਗਾਹ ਹੋਯਯਿਯਯਿ; ਯਯਯਿਯ - ਥਾਯੂ ਯਯਿ ਯਿ ਯਯਿਯ ਪਦ ਪੁਾਧੁ
ਹੋਯਯਿਯਯਿ ॥੨੫॥

ਅਮੁਲ ਗੁਣ ਅਮੁਲ ਵਾਪਾਰ ॥

ਨਿਰਯਾਰਯਯਿ ਯੇਯਯਿ ਗੁਯਯਿ ਕਥਨ ਕਰਿਪਾਰਿਬਾ ਨਾਹਿ ਥਾਯੁ ਯਮੁਲਯ ਯਥੇ, ਯਾਯ ਂਯਿ ਨਿਰਯਾਰਯਯਿ ਬੁਰਯ
ਯਮੁਲਯ ਬਯਾਪਾਰ ਯਥੇ ।

ਅਮੁਲ ਵਾਪਾਰੀਏ ਅਮੁਲ ਭੰਡਾਰ ॥

ਂਯਿ ਬੁਰਯ ਰੂਪੀ ਬਯਾਪਾਰਿਯ ਮਾਰਯਯਿਯ ਕਰੁਯੁਵਾ ਬਯੁ ਮਥ ਯਮੁਲਯ ਬਯਾਪਾਰੀ ਯਥਯਿ ਂਵੰ ਬੋਯਿ ਬਯੁ
ਮਾਨਯ ਪਾਯਰੇਰ ਯੇਯਯਿ ਬਦਗੁਯਿਯ ਯਯਿਯ ਯਯਿ ਥਾਯੁ ਮਥ ਯਮੁਲਯ ਯਥੇ ।

ਅਮੁਲ ਆਵਹਿ ਅਮੁਲ ਲੈ ਜਾਹਿ ॥

ਯੇਯਯਿ ਬਯਯਿ ਂਯਿ ਬਯੁ ਮਾਨਯ ਪਾਯਰੇਰ ਪੁਯੁ - ਮਿਯਨ ਪਾਯਯਿ ਯਾਯਯਿ ਬੋਯਾਨੇਰ ਮਥ ਯਮੁਲਯ ਂਵੰ ਯੇਯਯਿ
ਗੁਯਿ ਨੇਯਯਿਯਯਿ ਥਾਯੁ ਮਥ ਯਮੁਲਯ ਯਥੇ ।

ਅਮੁਲ ਭਾਇ ਅਮੁਲਾ ਸਮਾਹਿ ॥

ਪਰਬੁਰ ਗੁਰੂ - ਗਿਯ ਯ ਪੁੇਰ ਯਮੁਲਯ ਯਥੇ , ਗੁਰੂ ਯ ਪੁੇਰ ਰੂ ਯਾਨ੍। ਕੂ ਪੁਾਧੁ ਹੋਵਾਰ ਯਾਨਯ ਮਥ
ਯਮੁਲਯ ਯਥੇ ।

ਅਮੁਲੁ ਧਰਮੁ ਅਮੁਲੁ ਦੀਬਾਣੁ ॥

ਯਕਾਲ - ਪੁਰੁਬ ਯ ਨਯਾਯੁ ਮਥ ਯਮੁਲਯ ਯਥੇ , ਥਾਯ ਨਯਾਯੁਯਾਯਯੁ ਮਥ ਯਮੁਲਯ ਯਥੇ ।

ਅਮੁਲੁ ਤੁਲੁ ਅਮੁਲੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਯਾਨੁ ਕਰਿਵਾਰ ਭੈਲੀ ਅਮੁਲੁ ਅਰੇ , ਏਵਾ ਯਾਵ ਮਾਨਯ ਭਲ - ਮਯ ਕਰੀ ਕੂ
ਰੁਲੇਕਕਾ ਮੋਗੁ ਪਰਿਮਾਨੁ ਮਧ ਅਮੁਲੁ ਅਰੇ ।

ਅਮੁਲੁ ਬਖਸੀਸ ਅਮੁਲੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਭਾਰਾ ਪੁਰਾਨ ਕਰਮਾਯੁਕਤਾ ਪਦਾਰਥ ਮਧ ਅਮੁਲੁ ਅਰੇ ਏਵਾ ਬੇਘੁ ਪਦਾਰਥ ਰ ਚਿੰਨ੍ਹ ਮਧ
ਅਮੁਲੁ ਅਰੇ ।

ਅਮੁਲੁ ਕਰਮੁ ਅਮੁਲੁ ਫੁਰਮਾਣੁ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰ ਯਾ ਯਾਵ ਉਪਰੇ ਹੋਯੁਕਤਾ ਕੂਪਾ ਮਧ ਅਮੁਲੁ ਅਰੇ ਭਯਾ ਭਾਯ ਆਦੇਸ਼ ਮਧ ਅਮੁਲੁ ਅਰੇ
।

ਅਮੁਲੇ ਅਮੁਲੁ ਆਖਿਆ ਨ ਜਾਇ ॥

ਬੇਘੁ ਪਰਿਮਾਨੁ ਅਭਿ ਅਮੁਲੁ ਅਰਥਿ ਭਾਯ ਕਯਾ ਘਨਿਥੁਤਾ ਬਹਿਤ ਕਰਿਵਾ ਅਬਸਰ ਅਰੇ ।

ਆਖਿ ਆਖਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਪਰਭੁ ਭਾਪਰੇ ਮਧ ਅਨੇਕ ਭਯਯੁਕਤਾ ਭਾਯ ਗੁਣਰ ਭਾਯ ਕਰਿਕਿ ਅਧਾਰ ਭਾਯ ਸੂਰੁ ਕਰਿ - ਕਰਿਕਿ ਭੂਤ ,
ਭਵਿਥੁ ਆਯੁ ਬਰਮਾਨ ਕਾਲ ਭਾਯਰ ਲਿਵਲੀਨ ਹੋਯੁਕਤਿ ।

ਆਖਹਿ ਵੇਦ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣ ॥

ਚਾਰਿਓ ਵੇਦ ਏਵਾ ਅੰਗ ਪੁਰਾਣਰੇ ਮਧ ਭਾਯ ਮਹਿਮਾ ਕੂਝਾ ਯਾਯਕਿ ।

ਆਖਹਿ ਪੜੇ ਕਰਹਿ ਵਖਿਆਣ ॥

ਭਾਯੁ ਪਛਿਵਾ ਕਾਲਾ ਮਧ ਅਕਾਲ - ਪੁਰੁਖ ਭਾਯ ਕਰਥਿ ।

ਆਖਹਿ ਬਰਮੇ ਆਖਹਿ ਇੰਦ ॥

ਬੁਝਿਕਥਾ ਬੁਝਾ ਓ ਬੁਝਿ ਅਪ੍ਰਧਿ ਯਥੁ ਮਧ ਭਾਯਾਯ ਅਮੁਲੁ ਗੁਣ ਕਪਨ ਕਰਿਯਾਥਿ ।

ਆਖਹਿ ਗੋਪੀ ਤੈ ਗੋਵਿੰਦ ॥

ਗਿਰਿਪਰ ਗੋਪਾਲ ਕ੍ਰਿਸ਼ ਭਯਾ ਢਾਙਕਰਿ ਗੋਪਮਾਨੇਨ ਮਖ ਨਿਰਙਕਾਰਙ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਉ।

ਆਖਹਿ ਈਸਰ ਆਖਹਿ ਸਿਧ ॥

ਮਹਾਦੇਵ ਭਯਾ ਗੋਰਙ ਆਧਿ ਬਿਙ ਮਖ ਢਾਙਕਰਿ ਕੀਰਤਿ ਕਰਉ।

ਆਖਹਿ ਕੇਤੇ ਕੀਤੇ ਬੁਧ ॥

ਬੇਹੁ ਬੁਝਿਕਯਾ ਐਹਿ ਜਗਤਰੇ ਮੋਹੇ ਬੁਝਿਮਾਨ ਯਾਤ ਕਰਿਯਉ ਬੇਮਾਨੇਨ ਮਖ ਢਾਙਕਰਿ ਮਙ ਕਰਉ।

ਆਖਹਿ ਦਾਨਵ ਆਖਹਿ ਦੇਵ ॥

ਬਮਬੁ ਫੋਢਧ ਓ ਦੇਵਤਾ ਆਧਿ ਮਖ ਢਾਙਕਰਿ ਮਹਿਮਾ ਕਰਉ।

ਆਖਹਿ ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੇਵ ॥

ਬੰਬਾਰਰ ਬਰੂ ਪ੍ਰਣਧ-ਕਰਮ ਮਾਨਵ, ਨਾਰਧ ਆਧਿ ਰਬਿ-ਮੂਨਿ ਭਯਾ ਅਨੂ ਭਙ ਢਾਙਕਰਿ ਪੁਰੰਬਾਰ ਗੀਤ ਗਾਨ ਕਰਉ।

ਕੇਤੇ ਆਖਹਿ ਆਖਣਿ ਪਾਹਿ ॥

ਕੇਢੇ ਯਾਵ ਕਯਮਾਨ ਕਯੁਯਉ, ਭਯਾ ਕੇਢੇ ਭਵਿਥਧਰੇ ਕਹਿਵਾਨੂ ਮਨੁ ਕਰਿਵੇ

ਕੇਤੇ ਕਹਿ ਕਹਿ ਉਠਿ ਉਠਿ ਜਾਹਿ ॥

ਅਨੇਕ ਯਾਵ ਅਭੀਤ ਕਾਲਰੇ ਕਹਿ ਨਿਯ ਯਾਵਨ ਬਮਾਧੁ ਕਰਿਯਉ।

ਏਤੇ ਕੀਤੇ ਹੋਰਿ ਕਰੇਹਿ ॥

ਐਢਿਕਿ ਆਮੇ ਗਭੀ ਪਾਰਿਯੁ, ਮਧਿ ਐਥ੍ਰੇ ਆਥ੍ਰਰਿ ਅਧ੍ਰਕ ਮੋਗ ਕਰਮਾਧ।

ਤਾ ਆਖਿ ਨ ਸਕਹਿ ਕੇਈ ਕੇਇ ॥

ਭਾਯਾਫੇਲੇ ਮਖ ਕੇਹਿ ਬਾਧਨ ਭਾਰਾ ਢਾਙਕਰਿ ਅਮੂਲਧ ਝੂਢਿ ਕਹਿ ਪਾਰਿਵੇ ਨਾਹਿ।

ਜੇਵਡੁ ਭਾਵੈ ਤੇਵਡੁ ਹੋਇ ॥

ਮੋਢੇ ਬ-ਵਿਭਾਰ ਚਾਯਉ ਬੇਢੇ ਵਿਭੁਤ ਫੇਲਮਾਯਉ।

ਨਾਨਕ ਜਾਣੈ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਯਾ ਕਰਉ ਮੋ ਬੇ ਬਧਧ ਬਰੂਪ ਨਿਰਙਕਾਰ ਝਿ ਨਿਯਰ ਅਮੂਲਧ ਗੁਣ ਯਾਗਉ।

ଯଦି କୌଣସି ନିରର୍ଥକ କହିବା ବାଲା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଅନ୍ତ କହେ ଯେ ସେ ଏତିକି

ତାହାହେଲେ ତାହାକୁ ମହାମୂର୍ଖ ଗଣାଯାଏ । ॥26॥

ସେହି ପ୍ରତିପାଳକ ଇଶ୍ବରଙ୍କ ଦ୍ବାର ତଥା ଘର କିପରି ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ବସି ସେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିକୁ ସମ୍ଭାଳନ୍ତି?

(ଏଠାରେ ସଦଗୁରୁ ଜୀ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ନିବୃତ୍ତିରେ ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତି) ହେ ମାନବ! ତାଙ୍କରି ହାରରେ ନାନା ପ୍ରକାର ଅସଂଖ୍ୟ ବାଜା ବାଜୁଛି ଆଉ କେତେ ବାଦକ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

କେତେ ରାଗ ଓ ରାଗିଣୀ ଏବଂ ଗାଇବା ପାଇଁ କେତେ ଗନ୍ଧର୍ବ ଆଦି ଅଛନ୍ତି ।

ସେହି ନିରଙ୍କାରଙ୍କ ଯଶ ପବନ, ଜଳ ତଥା ଅଗ୍ନି ଦେବ ଗାଆନ୍ଧି ତଥା ସମସ୍ତ ଜୀବଙ୍କ କର୍ମର ବିଶ୍ଳେଷକଧର୍ମରାଜ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କରି ହୃଦରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇ ତାଙ୍କରି ମହିମା ଗାନ କରନ୍ତି ।

ଜୀବ ମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା କରାଯାଇଥିବା କର୍ମ ଙ୍କୁ ଲେଖିବା ବାଲା ଚିତ୍ର-ଗୁପ୍ତ ମଧ୍ୟ ଅକାଳ-ପୁରୁଷ ଙ୍କ ଯଶଗାନ କରୁଛନ୍ତି ତଥା ଧର୍ମରାଜ ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ ଦ୍ଵାରା ଲେଖାଯାଇଥିବା ଶୁଭ-ଅଶୁଭ କର୍ମ ଙ୍କୁ ବିଚାର କରୁଛନ୍ତି ।

ପରମାତ୍ମା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିପାଦିତ ଶିବ, ବ୍ରହ୍ମା ବା ତାଙ୍କର ଦେବୀ ଯିଏ ଶୋଭାବାନ ଅଟେ, ସବୁବେଳେ ତାଙ୍କର ସ୍ତୁତି – ଗାନ କରୁଛନ୍ତି ।

ହେ ନିରଞ୍ଜାର ! ସମସ୍ତ ଦେବତାମାନେ ଏବଂ ସ୍ୱର୍ଗର ଅଧିପତି ଇନ୍ଦ୍ର ନିଜର ସିଂହାସନ ଉପରେ ବସି ଅନ୍ୟ ଦେବତା ମାନଙ୍କ ସହ ତୁମର ଦ୍ୱାରରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇ ତୁମର ଯଶ ଗାନ କରୁଛନ୍ତି ।

ହେ ନିରଞ୍ଜାର ! ସମସ୍ତ ଦେବତାମାନେ ଏବଂ ସ୍ୱର୍ଗର ଅଧିପତି ଇନ୍ଦ୍ର ନିଜର ସିଂହାସନ ଉପରେ ବସି ଅନ୍ୟ ଦେବତା ମାନଙ୍କ ସହ ତୁମର ଦ୍ୱାରରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇ ତୁମର ଯଶ ଗାନ କରୁଛନ୍ତି ।

ਗਾਵਹਿ ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਅੰਦਰਿ ਗਾਵਨਿ ਸਾਧ ਵਿਚਾਰੇ ॥

ਬਿੰਦੁ ਲੋਕ ਬਿਨਾਸੁਰੇ ਬ੍ਰਿਭ ਹੋਯੋ ਭੁਭੁਕ ਮਨਿ ਗਾਯੋ , ਮਿਥ ਬਿਚਾਰਿਓ ਬਾਧੁ , ਬੇ ਬਿਵੇਕਰੂ ਮਨਿਗਾਨ
ਕਰੁਯੋ ।

ਗਾਵਨਿ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀ ਗਾਵਹਿ ਵੀਰ ਕਰਾਰੇ ॥

ਭੁਭੁਕ ਬ੍ਰਿਭਗਾਨ ਮਰਿ , ਬਠੀ ਏਵੰ ਬਠੁਝੁ ਕਪੜਿ ਮਥ ਗਾਯੋ ਭਠਾ ਪਰਾਕੁਰਮੀ ਮੋਢੀ ਭੁਭੁਕ ਮਨਿਗਾਨ
ਕਰੁਯੋ ।

ਗਾਵਨਿ ਪੰਡਿਤ ਪੜਨਿ ਰਖੀਸਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵੇਦਾ ਨਾਲੇ ॥

ਬੰਬਾਰਿ ਬਿਨਾਸੁਰੇ ਬਿਨਾਸੁਰੇ ਮਨਿਗਾਨ ਭਿਭੁਕ ਮਨਿਗਾਨ ਰੂਪਿ-ਮੂਨਿ ਮੂਰ-ਮੂਰੁ ਕੇਵ ਪਛਿ-ਪਛਿ ਭਾਯੋ ਅਕਾਲ
ਪੁਰੁਖਾ ਮਨਿਗਾਨ ਕਰੁਯੋ ।

ਗਾਵਹਿ ਮੋਹਣੀਆ ਮਨੁ ਮੋਹਨਿ ਸੁਰਗਾ ਮਛ ਪਇਆਲੇ ॥

ਮਨਰ ਮੋਹਣੀਆ ਮਨਿ ਬਿਨਾਸੁਰੇ ਬਿਨਾਸੁਰੇ ਬਿਨਾਸੁਰੇ , ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ
ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ ਕਰੁਯੋ ।

ਗਾਵਨਿ ਰਤਨ ਉਪਾਏ ਤੇਰੇ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਲੇ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰਿ ਬਿਨਾਸੁਰੇ ਬਿਨਾਸੁਰੇ ਬਿਨਾਸੁਰੇ , ਬੰਬਾਰਿ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਭਠਾ ਬੇਠਾ ਬੇਠਾ ਬਿਨਾਸੁਰੇ
ਬਿਨਾਸੁਰੇ ਮਨਿਗਾਨ ਕਰੁਯੋ ।

ਗਾਵਹਿ ਜੋਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰਾ ਗਾਵਹਿ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ॥

ਬੰਬਾਰਿ , ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ , ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖਾ ਮਨਿਗਾਨ ਗਾਯੋ , ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ ਚਾਰੇ (ਅਠਸਠਿ ,
ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ , ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ) ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ ਗਾਯੋ ।

ਗਾਵਹਿ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਵਰਭੰਡਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਖੇ ਧਾਰੇ ॥

ਨਵਗਣ , ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ , ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ , ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ , ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ , ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ , ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ , ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ
ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ ਕਰੁਯੋ ।

ਸੇਈ ਤੁਧੁਨੇ ਗਾਵਹਿ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵਨਿ ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਰਸਾਲੇ ॥

ਬੰਬਾਰਿ ਬੇਠਾ ਕੀਰਤੀ ਕੂ ਗਾਯੋ ਮਨਿਗਾਨ ਮਨਿਗਾਨ , ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ , ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ , ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ
ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ ਕਰੁਯੋ ।

ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਗਾਵਨਿ ਸੇ ਮੈ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਨਿ ਨਾਨਕੁ ਕਿਆ ਵੀਚਾਰੇ ॥

ਅਨੇਕ – ਅਨੇਕ ਆਯੋ ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ , ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ , ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ , ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ
ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ ! ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ , ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ , ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ , ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ
ਮਨੁ ਮੋਹਣੀਆ ਕਰੁਯੋ ।

ਸੋਈ ਸੋਈ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚਾ ਸਾਚੀ ਨਾਈ ॥

ਬੇਬੇ ਬਿਧਾਬਾਈ ਅਕਾਲ ਪੁਰੂਖ ਅਭਾਓਕਾਲਿ ਰਹੇ , ਬੇਬੇ ਬਿਧਾਬਾਈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬਰਖਸਾਇ ਰਹੇ

ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ ਜਾਇ ਨ ਜਾਸੀ ਰਚਨਾ ਜਿਨਿ ਰਚਾਈ ॥

ਬੇ ਭਵਿੱਖਾਓ ਰਹੇ ਬਿਧਾਬਾਈ ਰਹੇ , ਬੇ ਬਿਧਾਬਾਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾ ਭੁੱਖ ਨੇਭੁੱਖੇ ਆਉ ਨਾ ਹੂੰ ਭਾਵੇ
ਨਾਭੇ ਹੋਭੁੱਖੇ ।

ਰੰਗੀ ਰੰਗੀ ਭਾਤੀ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜਿਨਸੀ ਮਾਇਆ ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ ॥

ਮੇਭੇ ਬੁਝੇ ਰਹੇਭੁੱਖੇ ਭਵਿੱਖੇ-ਰਹੇਭੁੱਖੇ , ਕੇਭੇ ਪੁਰਾਣੇ ਆਕਾਰੇ ਵਾ ਅਨੇਕ ਭਾਵੇਭੁੱਖੇ
ਨਿਭੇਭੁੱਖੇ ਮਾਭੇਭੁੱਖੇ ।

ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਜਿਵ ਤਿਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਨਿਭੇਭੁੱਖੇ ਵੇਖੇਭੁੱਖੇ ਕਰੇ ਬੇ ਨਿਭੇਭੁੱਖੇ ਰਹੇ ਅਭੁਭਾਵੇ ਹੂੰ ਵੇਭੁੱਖੇਭੁੱਖੇ ਅਭਾਓ ਭਾਵੇ ਮਭੇ ਨਿਭੇਭੁੱਖੇ ਭਵਿੱਖੇਭੁੱਖੇ
ਹੂੰ ਕਰੁਭੁੱਖੇ ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਸੀ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ॥

ਬੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰੂਖਾ ਮਾਭੇਭੁੱਖੇ ਭਵਿੱਖੇ ਭਾਵੇਭੁੱਖੇ ਕਰੇਭੁੱਖੇ ਵੇਭੁੱਖੇਭੁੱਖੇ ਭਵਿੱਖੇਭੁੱਖੇ ਕਰੇਭੁੱਖੇ , ਵੇਭੁੱਖੇ
ਪੁਰੇ ਭਾਵੇਭੁੱਖੇ ਕਰੇਭੁੱਖੇ ਵਾਭੇਭੁੱਖੇ ਬਿਭੇਭੁੱਖੇ ਕਰੇਭੁੱਖੇ ।

ਸੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਾਹਾ ਪਾਤਿਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਰਹਣੁ ਰਜਾਈ ॥੨੭॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਾ ਬਿਭੇਭੁੱਖੇ ਵੇਭੁੱਖੇ ਮੇਭੇਭੁੱਖੇ ! ਬੇਭੁੱਖੇ ਭਵਿੱਖੇਭੁੱਖੇ ਭਾਵੇਭੁੱਖੇ ਭਾਵੇਭੁੱਖੇ , ਭਾਵੇਭੁੱਖੇ
ਭਾਵੇਭੁੱਖੇ ਰਹੇਭੁੱਖੇ । ॥27॥

ਮੁੰਦਾ ਸੰਤੋਖੁ ਸਰਮੁ ਪਤੁ ਝੋਲੀ ਧਿਆਨ ਕੀ ਕਰਹਿ ਬਿਭੁਤਿ ॥

ਗੁਰੂਭਾਵੇਭੁੱਖੇ ਮੇਭੇਭੁੱਖੇ ਮਾਭੇਭੁੱਖੇ ! ਭੁਭੇਭੁੱਖੇ ਰਹੇਭੁੱਖੇ , ਭੁਭੇਭੁੱਖੇ ਭਾਵੇਭੁੱਖੇ ਰਹੇਭੁੱਖੇ , ਪਾਭੇਭੁੱਖੇ
ਰਹੇਭੁੱਖੇ ਭਾਵੇਭੁੱਖੇ-ਪਰਭਾਵੇਭੁੱਖੇ ਵਾਭੇਭੁੱਖੇ ਪੁਰੇਭੁੱਖੇ ਰਹੇਭੁੱਖੇ ਭਾਵੇਭੁੱਖੇ ਭਾਵੇਭੁੱਖੇ , ਭਾਵੇਭੁੱਖੇ
ਪੁਰੇਭੁੱਖੇ ਮਾਭੇਭੁੱਖੇ ਰਹੇਭੁੱਖੇ ਭਾਵੇਭੁੱਖੇ ।

ਖਿੰਥਾ ਕਾਲੁ ਕੁਆਰੀ ਕਾਇਆ ਜੁਗਤਿ ਡੰਡਾ ਪਰਤੀਤਿ ॥

ਮੁਭੇਭੁੱਖੇ ਭਾਵੇਭੁੱਖੇ ਭਾਵੇਭੁੱਖੇ ਭਾਵੇਭੁੱਖੇ , ਭਾਵੇਭੁੱਖੇ ਪਰੇਭੁੱਖੇ ਰਹੇਭੁੱਖੇ ਮਾਭੇਭੁੱਖੇ ਅਭੇਭੁੱਖੇ , ਅਕਾਲ ਪੁਰੂਖ
ਭਾਵੇਭੁੱਖੇ ਭਾਵੇਭੁੱਖੇ ਭਾਵੇਭੁੱਖੇ ਅਭੇਭੁੱਖੇ ਹੋਭੇਭੁੱਖੇ । ਵੇਭੁੱਖੇ ਬਿਭੇਭੁੱਖੇ ਭਾਵੇਭੁੱਖੇ ਹੂੰ ਵਾਭੇਭੁੱਖੇ ਮਾਭੇਭੁੱਖੇ
ਅਭੇਭੁੱਖੇ ।

ਆਈ ਪੰਥੀ ਸਗਲ ਜਮਾਤੀ ਮਨਿ ਜੀਤੈ ਜਗੁ ਜੀਤੁ ॥

ਬਾਬਾ ਜੀਵਾਨ ਜੀ ੦੧੬੦ ਭੁਭਿਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਏ ਅਧੀਨ ਭਾਵਨੇ ਦੁਖ-ਸੁਖ ਭੁਭਿਕਾ ਜੀਵਨ ਦੁਖ-ਸੁਖ
ਅਨੁਭਵ ਕਰ, ਏਵਾ ਭੁਭਿਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਏ। ਕਾਮ ਅਧਿਕਾਰੀ ਮਨ ਭੁਭਿਕਾ ਜੀਵਨ ਭੁਭਿਕਾ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਬਿਨਾ ਹੋਏ।

ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰ, ਕੇਵਲ ਬੇਹਿ ਬਰੀਦ ਬਰੀਦ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਦੇਸੁ।

ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੇ ਵੇਸੁ ॥੨੮॥

ਹੋਵੇ ਬਰੀਦ ਮੂਲ, ਕਾਮ ਰਹਿਤ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਰੀਦ, ਅਧਿਕਾਰ, ਅਨੰਤ ੩ ਅਨੰਤਕਾਰੀ ਬਰੀਦ ਹੋਏ।
॥੨੮॥

ਭੁਗਤਿ ਗਿਆਨੁ ਦਇਆ ਭੰਡਾਰਣਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਾਜਹਿ ਨਾਦ ॥

ਹੋਵੇ ਮਾਨਵ! ਨਿਰੰਕਾਰ ਬਰੀਦ-ਵਾਪਕਾਰੀ ਭਾਵਨੇ ਭੁਭਿਕਾ ਹੋਵੇ, ਭੁਭਿਕਾ
ਬੁਧਮਾਨ ਦਾ ਭੁਭਿਕਾ ਰਸਕ ਹੋਵੇ, ਕਾਮ ਦਾ-ਭਾਵ ਰਹਿਣੇ ਹੋਵੇ ਬਰੀਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ। ਜੀਵ ਮਨੁ
ਹੋਏ ਰਹਿਣ ਬਰੀਦ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਏ ਬੇ ਨਾਦ ਕਾਜੀਵਾ ਬਣੇ ਬਿਨਾ।

ਆਪਿ ਨਾਥੁ ਨਾਥੀ ਸਭ ਜਾ ਕੀ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਅਵਰਾ ਸਾਦ ॥

ਹੋਵੇ ਬਾਪੁ ਬਰੀਦ ਏਕ ਬਰੀਦ ਕਾਮ ਰਹਿਣੇ, ਬੇਹਿ ਰਹਿਣੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਥ, ਬਰੀਦ ਰਿਧਿ-ਬਿਧਿ ਅਨੰਤ
ਪ੍ਰਕਾਰੀ ਬਾਦ ਅਧਿਕਾਰ।

ਸੰਜੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਦੁਇ ਕਾਰ ਚਲਾਵਹਿ ਲੇਖੇ ਆਵਹਿ ਭਾਗ ॥

ਬਾਪੁਗ ੩ ਬਿਨਾਗ ਰੂਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੁਇ ਮੰਤ੍ਰ ਏਵੇ ਬਰੀਦ ਕਾਮ ਰਹਿਣੇ, ਕਾਮਾਨੁਬਾਹੇ ਹੋਵੇ ਜੀਵਨ
ਨਿਰੰਕਾਰ ਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ।

ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ ॥

ਨਮਸਕਾਰ, ਕੇਵਲ ਖੇਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰਜਾਨਾ ਨਮਸਕਾਰ ਅਰੇ।

ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੇ ਵੇਸੁ ॥੨੯॥

ਹੋਵੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੂਲ, ਰਾਜ ਰਹਿਤ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮ, ਅਦਿ ਰਹਿਤ, ਅਨੰਤ ਅਤੇ ਅਪਰਿਵਰਤਨਾਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਅਰੇ
॥੨੯॥

ਏਕਾ ਮਾਈ ਜੁਗਤਿ ਵਿਆਈ ਤਿਨਿ ਚੇਲੇ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ੴ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੀਰਤਿ ਰਹਿਤਾਮਾਸਿ ਮਿਲਨ ਭਾਰਾ। ਮਾਮਾ ਪ੍ਰਬੂਤਿ ਚਿੰਤਿ ਪੂਰ੍ਣ ਭਯੋ ਭਯੋ।

ਕੁ ਸੰਸਾਰੀ ਇਕੁ ਭੰਡਾਰੀ ਇਕੁ ਲਾਏ ਦੀਬਾਣੁ ॥

ੴ ਮਖੜੂ ੴ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਰਹਿਤਾ, ੴ ਬਿੰਬੁ ਬੰਬਾਰੀ ਪੋਸ਼ਕ, ਅਭ ੴ ਗੰਥ ਬੰਬਾਰੀ ਰੂਪਰੇ
ਵਰਗਾਰ ਬਯੋ ਵਯੋ।

ਜਿਵ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵੈ ਜਿਵ ਹੋਵੈ ਫੁਰਮਾਣੁ ॥

ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਖਾ ਮੇਭਲਿ ਭਲ ਲਾਗੇ ਖੇ ਖੇਭਲਿ ੴ ਚਿੰਤਿ ਭਯੋ ਚਲਾਭਲਿ ਅਭ ਚਾਕਰਿ ਅਵੇਗ
ਮੇਭਲਿ ਭਲਿ ਖੇਭਲਿ ਖੇਭਲਿ ਖੇਭਲਿ ਕਾਮੀਯ ਕਰੁਭਲਿ।

ਓਹੁ ਵੇਖੈ ਓਨਾ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵੈ ਬਹੁਤਾ ਏਹੁ ਵਿਡਾਣੁ ॥

ਖੇਭਲਿ ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਖਾ ੴ ਚਿੰਤਿ ਭਯੋ ਅਭ ਅਤੇ ਬੰਬਾਰੀ ਵੇਖੁਭਲਿ ਕਿਭਲ ਚਾਕਰਿ ਖੇਭਲਿ ਅਵੇਗ
ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰਜਾਨਾ ਨਦਰਿ ਅਭੇ ਨਾਭੇ, ੴ ਅਭਿ ਅਭਿਯੋ ਕਥਾ।

ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ ॥

ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਤਸ ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਵਰੂਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ।
ਨਮਸਕਾਰ, ਕੇਵਲ ਖੇਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰਜਾਨਾ ਨਮਸਕਾਰ ਅਰੇ।

ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੇ ਵੇਸੁ ॥੩੦॥

ਹੋਵੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੂਲ, ਰਾਜ ਰਹਿਤ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮ, ਅਦਿ ਰਹਿਤ, ਅਨੰਤ ਅਤੇ ਅਪਰਿਵਰਤਨਾਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਅਰੇ
॥੩੦॥

ਆਸਣੁ ਲੇਇ ਲੇਇ ਭੰਡਾਰ ॥

ਚਾਕਰਿ ਅਬਨ ਪ੍ਰਤੱਪਕ ਲੋਕਾਰੇ ਹੋ ਚਾਕਰਿ ਪ੍ਰਤੱਪਕ ਲੋਕਾਰੇ ਹੋ ਚਾਕਰਿ ਭਯੋ।

ਜੇ ਕਿਛੁ ਪਾਇਆ ਸੁ ਏਕਾ ਵਾਰ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਪਰਮਾਨੁ। ਬਹੁ ਭਭਾਰਕੁ ਏਕ ਧਰੁ ਹੂੰ ਪਰਿਪ੍ਰੇਰੁ ਕਰਿਦੇਯਯੁ।

ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਰਚਨਿਓ। ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮਣੁ ਦੇਖੁਯੁ।

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਕੀ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਸ਼ੁ ਬਧੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮਣੁ ਨਿਰਯਾਯੁ ਬਾਪ੍ਰੇਰੁ ਰਚਨਾ ਮਖ ਬਧੁ ਅਚੇ।

ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ ॥

ਨਮਸਕਾਰ, ਕੇਵਲ ਬੇਸ਼ੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮਣੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮਣੁ ਨਿਰਯਾਯੁ ਨਮਸਕਾਰ ਅਚੇ।

ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੇ ਵੇਸੁ ॥੩੧॥

ਮਿਥ ਬ੍ਰਹ੍ਮਣੁ ਮੂਲ, ਰਜਾ ਰਹਿਤ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹ੍ਮਣੁ, ਆਦਿ ਰਹਿਤ, ਅਨੰਤਰੁ ਓ ਅਪਰਿਵਰਤਨਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮਣੁ ਅਚੇ
॥31॥

ਇਕ ਦੂ ਜੀਤੈ ਲਖ ਹੋਹਿ ਲਖ ਹੋਵਹਿ ਲਖ ਵੀਸ ॥

ਗੋਰਿਥੁ ਜਿਹ੍ਵਾਨੁ ਲਖੇ ਜਿਹ੍ਵਾਨੁ ਹੋਇਯਾ, ਪੂਰੀ ਲਖੇਨੁ ਕੋਠਿਥੁ ਲਖ ਹੋਇਯਾ।

ਲਖੁ ਲਖੁ ਗੋੜਾ ਆਖੀਅਹਿ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਜਗਦੀਸ ॥

ਪੂਰੀ ਗੋਰਿਥੁ ਗੋਰਿਥੁ ਜਿਹ੍ਵਾਨੁ ਲਖੇ ਲਖੇ ਧਰੁ ਬੇਸ਼ੁ ਜਗਦੀਸ਼ੁ ਨਾਮ ਭਯਾਰਨਾ ਕਰ, ਅਧਾਰ ਬੇਸ਼ੁ
ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹ੍ਮਣੁ ਕਰਾਇਯਾ।

ਏਤੁ ਰਾਹਿ ਪਤਿ ਪਵੜੀਆ ਚੜੀਐ ਹੋਇ ਇਕੀਸ ॥

ਏਹਿ ਮਾਰਗੇ ਪਰਿ-ਪਰਿਵੇਸ਼ੁ ਮਿਲਨੁ ਹੋਇ ਹੋਇਯਾ ਨਾਮ-ਰੂਪੀ ਬਿਧਿ ਭਧਰੇ ਚਢਿ ਬੇਸ਼ੁ
ਅਧਿਧਾਨੁ ਪ੍ਰਭੁ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨੁ ਹੋਇਯਾ।

ਸੁਣਿ ਗਲਾ ਆਕਾਸ ਕੀ ਕੀਟਾ ਆਈ ਰੀਸ ॥

ਏਧਰਿ ਓ ਬ੍ਰਹ੍ਮਣੁ ਜਾਨਾ ਕਠ ਕਠ ਕਠਾ ਗੁਰੀ ਨਿਕੁਲੁ ਭਾਵ ਮਖ ਦੇਵਾਭਿਮਾਨੇ ਅਨੁਕਰਨਾ ਕਰਿਯਾ ਯਯੁ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਈਐ ਕੂੜੀ ਕੂੜੈ ਠੀਸ ॥੩੨॥

ਪਰਿਭੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹੁਯੋ ਮੇ ਬੇਸ਼ੁ ਪਰਮਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਓ ਭਾਵਨਿ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਹੂੰ ਹੋਇਯਾ, ਕਰੁ ਏਹਾ ਓ
ਮਿਥਾ ਲੋਕਾ ਮਿਥਾ ਕਠਾ ਅਚੇ। ॥32॥

ਆਖਣਿ ਜੇਰੁ ਚੁਪੈ ਨਹ ਜੇਰੁ ॥

ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਖਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਏਹਿ ਯਾਵਰੇ ਕੀਝੇ ਕਹਿਵਾ ਪਾਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪ ਰਹਿਵਾ ਪਾਯੋ ਚਿਤਿ ਨਾਹਿ।

ਜੇਰੁ ਨ ਮੰਗਣਿ ਦੇਣਿ ਨ ਜੇਰੁ ॥

ਮਾਗਿਵਾ ਪਾਯੋ ਚਿਤਿ ਮਖ ਚਾਕ ਪਾਯਰੇ ਨਾਹਿ ਆਯ ਨਾ ਹੋ ਧੇਵਾਰ ਬਾਮਨੀਯ ਅਛਿ।

ਜੇਰੁ ਨ ਜੀਵਣਿ ਮਰਣਿ ਨਹ ਜੇਰੁ ॥

ਮਰਿ ਯਾਵ ਚਾਹੋ ਮੇਰੇ ਮੂੰ ਯਾਵਿਓ ਰਹਿਵਿ ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਮਖ ਏਥਰੇ ਵਲ ਨਾਹਿ, ਕਾਰਣ ਮਰਿਵਾ, ਮਖ ਚਾਹਾਰ
ਵਰਣੇ ਨਾਹਿ।

ਜੇਰੁ ਨ ਰਾਜਿ ਮਾਲਿ ਮਨਿ ਸੇਰੁ ॥

ਮਨ, ਬਲਿਓ ਓ ਫੋਯਵ ਗੁਰੂ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯੋ ਮਖ ਬੇਹਿ ਯਾਵਰੇ ਵਲ ਨਾਹਿ, ਮੇਯੋਥੁ ਪਾਯੋ ਮਨਰੇ ਮੇਯੋ
ਅਥੁ ਆਬਿਧਾਏ।

ਜੇਰੁ ਨ ਸੁਰਤੀ ਗਿਆਨਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਗੁਰੂਓ ਫੋਯ ਯਾਨਰੇ ਫੋਯਾਰੇ ਕਰਿਵਾ ਵਲ ਮਖ ਏਥਰੇ ਨਾਹਿ।

ਜੇਰੁ ਨ ਜੁਗਤੀ ਛੁਟੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਬੰਧਾਰਨੁ ਮੁਛੁ ਹੋਵਾ ਪਾਯੋ ਬਧ-ਗੁਣਰੇ ਧਿਆਯਾਯੁਵਾ ਮੁਛਿ ਪਾਰਣ ਕਰਿਵਾ ਚਿਤਿ ਮਖ ਏਥਰੇ ਨਾਹਿ।

ਜਿਸੁ ਹਥਿ ਜੇਰੁ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਸੋਇ ॥

ਮੇਯੋਥੁ ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਖਯਾ ਯਾਧਰੇ ਚਿਤਿ ਅਛਿ ਬੇ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਧੇਰੁਛੁਛਿ।

ਨਾਨਕ ਉਤਮੁ ਨੀਚੁ ਨ ਕੋਇ ॥੩੩॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹੁਛੇ ਮੇਰੇ ਕੀਯੋ ਯਯ ਓ ਨੀਚ ਰਹੇ ਨਾਹਿ, ਕਰਿ ਅਨੂਬਾਧੇ ਏਧਰੇ ਹੋਯਾਯਾਏ। ॥੩੩॥

ਰਾਤੀ ਰੁਤੀ ਥਿਤੀ ਵਾਰ ॥

ਰਾਤ੍ਰਿ, ਰਤ੍ਰ, ਰਿਤ੍ਰ, ਬਰੁਤ੍ਰ, ਵਾਰ,

ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਪਾਤਾਲ ॥

ਵਾਯੂ, ਯਯ, ਅਗ੍ਨਿ, ਓ ਪਾਤਾਲ ਆਦਿ ਪੁਰੁਸ਼।

ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਧਰਤੀ ਥਾਪਿ ਰਖੀ ਧਰਮ ਸਾਲ ॥

ਬ੍ਰਹ੍ਮਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਏਥਰੇ ਪ੍ਰਥਵੀ ਰੂਪੀ ਮਰਿਗਾਲਾ ਸੁਪਿਓ ਕਰਿ ਰਖੁਛੁਛਿ, ਏਥਾਕੁ ਕਰਿਯੁਧਿ ਕਹੁਛਿ।

ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਜੀਅ ਜੁਗਤਿ ਕੇ ਰੰਗ ॥

ਬੇਬੇ ਖੰਗਾਲਾਹੇ ਨਾਨਾ ਪੁਕਾਰਹੇ ਯਾਹ ਅਛੁ, ਅਨੇਕ ਯਾਹ, ਅਨੇਕ ਵਰ੍ਹੇ ਅਛੁ।

ਤਿਨ ਕੇ ਨਾਮ ਅਨੇਕ ਅਨੰਤ ॥

ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰਹੇ ਅਨੰਤ ਨਾਮ ਅਛੁ।

ਕਰਮੀ ਕਰਮੀ ਹੋਇ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਬੰਬਾਰਹੇ ਬਿਚਾਰਹੇ ਕਰਮੀਆ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਯਾਹਕੂ ਨਿਯ ਗੁਣਗੁਣ ਕਰਮ ਅਨੁਬਾਰਹੇ ਹੋ ਚਾਹਾ ਭਉਹੇ
ਬਿਚਾਰ ਕਰਮੀਆ।

ਸਚਾ ਆਪਿ ਸਚਾ ਦਰਬਾਰੁ ॥

ਬਿਚਾਰ ਕਰਮੀਆ ਵਾਲਾ ਬੇਬੇ ਨਿਰਯਾਹ ਬ੍ਰਹਮੰ ਮਧ ਬਧ ਅਛੁ ਆਯ ਚਾਕਰਿ ਦਰਬਾਰ ਮਧ ਬਧ ਅਛੁ।

ਤਿਥੈ ਸੋਹਨਿ ਪੰਚ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਬੇ ਚਾਕਰਿ ਦਰਬਾਰਹੇ ਗੋਯਾਵਾਨ ਹੋਯਾਯਾਹ ਮਿਥ ਪੁਨਾਥਿਕ ਬਛੁ ਅਛੁ,

ਨਦਰੀ ਕਰਮਿ ਪਵੈ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਮਾਹਾਰ ਕਪਾਲਹੇ ਕੁਪਾਲੂ ਪਰਮਾਨੁਯਾ ਕੁਪਾਰ ਚਿੰਨ੍ਹ ਅਛੁ ਹੋਯਾਯਾਹ।

ਕਚ ਪਕਾਈ ਓਥੈ ਪਾਇ ॥

ਪੁਕਾਰ ਦਰਬਾਰਹੇ ਕਚਾ-ਪਕਾ ਹੋਯਾਹ ਪਰਮਾਣੁ ਭੂਆ।

ਨਾਨਕ ਗਇਆ ਜਾਪੈ ਜਾਇ ॥੩੪॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਐਹੇ ਚਪਾਰ ਨਿਰੰਯ ਬੇਬੇਯਾ ਮਿਥਾ ਪਰੇ ਹੋ ਭੂਆ। ॥੩੪॥

ਧਰਮ ਖੰਡ ਕਾ ਏਹੋ ਧਰਮੁ ॥

(ਕਰਮੀਆਹੇ) ਖੰਡਗੁਣ ਐਹੇ ਨਿਰੰਯ ਅਛੁ; ਮਾਹਾ ਪੁਰ ਪੰਥਿਹੇ ਕਪਨ ਕਰਮੀਆਛੁ।

ਗਿਆਨ ਖੰਡ ਕਾ ਆਖਹੁ ਕਰਮੁ ॥

(ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਯਾ) ਕਰਮੀਆ ਯਾਨਗੁਣ ਕਪਨਹੇ ਕਰਮੀਆ ਕਰਮੀਆਛੁ।

ਕੇਤੇ ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਵੈਸੰਤਰ ਕੇਤੇ ਕਾਨ ਮਹੇਸ ॥

(ਐਹੇ ਬੰਬਾਰਹੇ) ਕੇਤੇ ਪੁਕਾਰ ਪਵਨ, ਯਾਨ, ਅਛੁ ਅਛੁ, ਆਯ ਕੇਤੇ ਹੋ ਰੂਪ ਕੁਝ ਓ ਰੂਪ (ਗੀਵ)ਯਾ
ਅਛੁ।

କେତେ ହିଁ ବ୍ରହ୍ମା ଏହି ସୃଷ୍ଟିରେ ଅନେକ ଅନେକ ରୂପ ରଙ୍ଗର ବେଶରେ ଜୀବ ଜାତ କରାଉଛନ୍ତି ।

କେତେ ହିଁ କର୍ମଭୂମି, ପର୍ବତ, ଧୂରୁବ ଭକ୍ତ ଓ ଅନେକ ଉପଦେଷ୍ଟା ଅଛନ୍ତି ।

ଇନ୍ଦ୍ର ଓ ଚନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟ କେତେ ଅଛନ୍ତି, କେତେ ସୂର୍ଯ୍ୟ, କେତେ ମଣ୍ଡଳ ଓ ମଣ୍ଡଳ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଦେଶ ଅଛି ।

କେତେ ସିଦ୍ଧ, ବିଦ୍ଵାନ ଓ ନାଥ ଅଛନ୍ତି, କେତେ ଦେବୀଙ୍କ ସ୍ୱରୂପ ଅଛନ୍ତି ।

କେତେ ଦେବ, ଦୈତ୍ୟ ଓ ମୁନି ଅଛନ୍ତି ଆଉ ରତ୍ନରେ ଭରପୁର କେତେ ସମୁଦ୍ର ଅଛି।

କେତେ ଉପୁଡ଼ିର ସ୍ରୋତ,କେତେ ବାଣୀ,କେତେ ବାଦଶାହ ଆଉ କେତେ ରାଜା ଅଛନ୍ତି ।

କେତେ ବେଦ ଶୁଭ୍ର, ଅନେକ ସେବକ ଅଛନ୍ତି, ଗୁରୁ ନାନକ ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କରି ରଚନାର କୌଣସି ଅନ୍ତ ନାହିଁ; ଏହି ସବୁର ବୋଧ ଜ୍ଞାନଖଣ୍ଡ ଗଲେ ଜଣାଯାଏ, ଯେଉଁଠି ଜୀବ ଜ୍ଞାନବାନ ହୋଇଯାଏ । ॥35॥

ଜ୍ଞାନଗଣ୍ଡରେ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ କଥନ କରାଯାଏ ତାହା ପ୍ରବଳ ଅଟେ ।

ଏହି ଖଣ୍ଡରେ ରାଗମୟୀ, ପ୍ରସନ୍ନତାପୁର୍ଣ୍ଣ ଓ କୌତୁକ ଆନନ୍ଦ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟେ ।

ਸਰਮ ਖੰਡ ਕੀ ਬਾਣੀ ਰੂਪੁ ॥

(ਗੁਰਮਤਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰੀਆ ਭਗਤੀ ਪੁਸਤਕ ਵੇਲੇ ਗਿਆਨਾਨਾਮ) ਪਰਮੇਸ਼ਰੀਆ ਭਗਤੀ ਭਗਤੀ ਪੁਸਤਕ
ਵੇਲੇ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ

ਤਿਥੈ ਘਾੜਤਿ ਘੜੀਐ ਬਹੁਤੁ ਅਨੁਪੁ ॥

ਬੇਅੰਤ (ਗੁਰਮਤਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰੀਆ) ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ

ਤਾ ਕੀਆ ਗਲਾ ਕਥੀਆ ਨਾ ਜਾਹਿ ॥

ਭਗਤੀ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ

ਜੇ ਕੇ ਕਹੈ ਪਿਛੈ ਪਛਤਾਇ ॥

ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ

ਤਿਥੈ ਘੜੀਐ ਸੁਰਤਿ ਮਤਿ ਮਨਿ ਬੁਧਿ ॥

ਬੇਅੰਤ (ਗੁਰਮਤਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰੀਆ) ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ

ਤਿਥੈ ਘੜੀਐ ਸੁਰਾ ਸਿਧਾ ਕੀ ਸੁਧਿ ॥੩੬॥

ਬੇਅੰਤ (ਗੁਰਮਤਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰੀਆ) ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ॥੩੬॥

ਕਰਮ ਖੰਡ ਕੀ ਬਾਣੀ ਜੋਰੁ ॥

ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ

ਤਿਥੈ ਹੋਰੁ ਨ ਕੋਈ ਹੋਰੁ ॥

ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ

ਤਿਥੈ ਜੋਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰ ॥

ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ

ਤਿਨ ਮਹਿ ਰਾਮੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰ ॥

ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ ਪੁਸਤਕ

ਤਿਥੈ ਸੀਤੋ ਸੀਤਾ ਮਹਿਮਾ ਮਾਹਿ ॥

ਬੇਹੁ ਨਿਰੰਗ ਬ੍ਰਹਮ ਰਾਮਾਕ ਬਹਿਰ ਮਹਿਮਾ ਰੂਪਾ ਬੀਰਾ ਚਖਮਾ ਭਲਿ ਪੁਕਾਰਮਾਨ ਓ ਮਨਕੂ ਗੀਤਲ ਕਰਉ।

ਤਾ ਕੇ ਰੂਪ ਨ ਕਥਨੇ ਜਾਹਿ ॥

ਐਧਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾਰ ਗੁਣ ਕਪਨ ਕਰਮਾਯਾਧਰਿਵ ਨਾਹਿ।

ਨਾ ਓਹਿ ਮਰਹਿ ਨ ਠਾਰੇ ਜਾਹਿ ॥

ਬੇਹੁ ਭਧਾਬਕ ਮਰਉ ਨਾਹਿ ਕਿ ਧਰਿ ਮਾਯਾਭਿ ਨਾਹਿ।

ਜਿਨ ਕੈ ਰਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਮਾਯਾਰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰਾਮਾਕ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਯਮਾਨ ਅਭਿ।

ਤਿਥੈ ਭਗਤ ਵਸਹਿ ਕੇ ਲੇਅ ॥

ਬੇਠਾਰੇ ਕੇਠੇ ਲੋਕਾਰ ਭਭ ਨਿਵਾਸ ਕਰਉ।

ਕਰਹਿ ਅਨੰਦੁ ਸਚਾ ਮਨਿ ਸੇਇ ॥

ਮਾਯਾਰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਬਚਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵਾਸ ਕਰਉ, ਬੇ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਉ।

ਸਚ ਖੰਡਿ ਵਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥

ਬਚਪ ਧਾਰਗ ਵਾਲਾਰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ (ਬਚਘਰ)ਰੇ ਬੇਹੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਉ; ਅਧੀਠ ਬੇਕੂਥ ਲੋਕ, ਮੇਭਠੋ ਬਦਗੁਣੀ ਵਯਭਿਥ ਵਾਸ ਕਰੇ, ਬੇਠਾਰੇ ਬਦਗੁਣ ਬਦਪਥੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰਹਉ।

ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ ॥

ਐਠਾਰੇ ਰਚਯੋਗ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਰੇ ਦੇਖਉ ਅਧੀਠ ਭਾਵਾਕ ਪੋਸ਼ਗ ਕਰਉ।

ਤਿਥੈ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਵਰਭੰਡ ॥

ਬੇਹੁ ਬਚਘਰੇ ਘਰ, ਮਭਲ, ਓ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਅਨੰਦ ਅਠੇ।

ਜੇ ਕੇ ਕਥੈ ਤ ਅੰਤ ਨ ਅੰਤ ॥

ਮਧਿ ਕੇਧ ਭਾਵਾਕ ਅਭੁ ਕਥਾ ਕੂਹੇ ਓ ਅਭੁ ਪਾਯਾਧਰਿਵ ਨਾਹਿ, ਕਾਰਗ ਬੇ ਅਬਾਮ ਅਠੇ।

ਤਿਥੈ ਲੇਅ ਲੇਅ ਆਕਾਰ ॥

ਬੇਠਾਰੇ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਲੋਕ ਵਿਦਯਮਾਨ ਅਭਉ ਆਭ ਰਹਿਵਾਵਾਲਾਕ ਅਭਿਥੁ ਮਧ ਅਨੇਕ ਅਠੇ।

ਜਿਵ ਜਿਵ ਹੁਕਮੁ ਤਿਵੈ ਤਿਵ ਕਾਰ ॥

ਪ੍ਰਭੀ ਮੋਘੈ ਭਲੀ ਸੇਬ ਬਰੰਗਭਿਮਾਨ ਪਰਮਾਨ੍ਰਾ ਆਦੇਸ਼ ਕਰਹਿ, ਬੇਬੇ ਭਲੀ ਸੇਬ ਕਾਮੰਧ ਕਰਹਿ।

ਵੇਖੈ ਵਿਗਸੈ ਕਰਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਨਿਯੋਗ ਰਹਿਤ੍ਵਾ ਪੁਪਝਕੂ ਦੇਖੈ ਓ ਗੁਭਾਗੁਭ ਕਰਮੰਰ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ ਸੇਬ ਪੁਬਝ ਝੁਅਭਿ।

ਨਾਨਕ ਕਥਨਾ ਕਰੜਾ ਸਾਰੁ ॥੩੭॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਉ ਮੋ ਬੇਬੇ ਨਿਰਯਾਰਯਾ ਮੂਲ-ਭਯੁ ਮਾਯਾ ਮੂੰ ਭਲੇਯਾ ਕਰਿਯੈ ਭਾਯਾਕੂ ਕਪਨ ਕਰਿਵਾ
ਅਭਯਯ ਕਰਿਨ ਅਭੇ। ॥37॥

ਜਤੁ ਪਾਹਾਰਾ ਧੀਰਜੁ ਸੁਨਿਆਰੁ ॥

ਯਥਿਯ-ਨਿਗੁਯ ਰੂਪੀ ਭਲੀ, ਬੰਧਨ ਰੂਪੀ ਬੁਨਾਰੀ

ਅਹਰਣਿ ਮਤਿ ਵੇਦੁ ਹਥੀਆਰੁ ॥

ਅਚਲ ਰੂਥਿ ਰੂਪੀ ਆਯੁਰਯ, ਗੁਰੂ ਯਾਨ ਰੂਪੀ ਯਾਯੁਯ

ਭਉ ਖਲਾ ਅਗਨਿ ਤਪ ਤਾਉ ॥

ਨਿਰਯਾਰਯ ਭਯੁਕੂ ਯਾਯੁਯੀ ਭਯਾ ਭਯੋਮਯੁ ਜੀਵਨਕੂ ਅਥਿ ਭਾਧ ਬਨਾਯ।

ਭਾਂਡਾ ਭਾਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਿਤੁ ਢਾਲਿ ॥

ਭਯੁਯ-ਭਯੁਯ ਪਾਯੁ ਬਨਾਯ ਬੇਯੁਰੇ ਨਾਮ-ਅਯੁਯ ਭਯੁਯਾ ਮਾਯ।

ਘੜੀਐ ਸਬਦੁ ਸਚੀ ਟਕਸਾਲ ॥

ਯਥਿ ਚਯਾਗਲਰੇ ਨੋਯਿਯ ਜੀਵਨ ਯਯਾਯਾਯ। ਅਯਾਯ, ਯਯਰਿ ਚਯਾਗਲਰੂ ਯਿ ਬਯਗੁਯੀ ਜੀਵਨ ਬਨਾ
ਮਾਯਯਾਰਿਯ।

ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰਮੁ ਤਿਨ ਕਾਰ ॥

ਮਾਯਾ ਭਯਰੇ ਅਯਾਲ-ਪੁਰੁਯਯ ਕੂਯਾ-ਯੁਥਿ ਪਯਿਯਾਯ, ਭਾਯਾਕੂ ਯਥਿ ਕਾਮੰਧ ਕਰਿਵਾਕੂ ਮਿਯੇ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ ॥੩੮॥

ਯੇ ਨਾਨਕ! ਯਯਰਿ ਬਯਗੁਯੀ ਜੀਵ ਬੇਬੇ ਕੂਯਾਯਾਗਰ ਪਰਮਾਨ੍ਰਾਕੂ ਕੂਯਾ-ਯੁਥਿ ਕਾਰਯਰੂ ਕੂਯਾਯ
ਯੋਯਯਾਯ। ॥38॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਬਲੋਕ ॥

ਪਵਣੁ ਗੁਰੂ ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਧਰਤਿ ਮਹਤੁ ॥

ਬਸੰਤ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰ ਗੁਰੂ ਪਵਨ, ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ, ਆਉ ਪ੍ਰਭੂ ਵਡੇ ਨਾਭਾ ਅਰੇ।

ਦਿਵਸੁ ਰਾਤਿ ਦੁਇ ਦਾਈ ਦਾਇਆ ਖੇਲੈ ਸਗਲ ਜਗਤੁ ॥

ਦਿਨ ਆਉ ਰਾਤ ਦੂਝਰੇ ਫਾਇ ਉਏ ਬਸੰਤ ਅਰੇ ਭਾਈ ਬਾਧੂਝੈ ਯਗਤ ਆਨੰਦ ਕੋਲਰੇ ਖੇਲੂਝੈ।

ਚੰਗਿਆਈਆ ਬੁਰਿਆਈਆ ਵਾਚੈ ਧਰਮੁ ਹਦੂਰਿ ॥

ਗੁਣ ਉ ਅਗੁਣ ਕਰਮ ਬਿਵੇਚਨਾ ਬੇਝੈ ਅਕਾਲ-ਪੁਰਖ ਕਰਕਾਰਰੇ ਝੂਝੈ।

ਕਰਮੀ ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਕੇ ਨੇੜੈ ਕੇ ਦੂਰਿ ॥

ਨਿਜਰ ਗੁਣਗੁਣ ਕਰਮ ਫਲਬਰੂਪ ਝੈ ਜੀਵ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਜਰ ਅਪਰਾ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾ।

ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗਏ ਮਸਕਤਿ ਘਾਲਿ ॥

ਹਿਯ ਪੁਰਖ ਨਾਮ ਝਰਗ ਕਰਿਝੈ, ਬੇ ਜਪ-ਭਪ ਆਧਿ ਕਰਿਝੈ ਪਰਿਗੁਣਕੁ ਬਧਾਨ ਕਰਿਝੈ।

ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਕੇਤੀ ਛੁਟੀ ਨਾਲਿ ॥੧॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹੁਝੈ ਮੇਧ ਆਪਰਿ ਬਧਪਾਥੀਆ ਮੁਖ ਭਯਾਨ ਹੋਯਾਯਾ ਆਉ ਕੇਭੇ ਜੀਵ ਚਾਕਰਿ ਬਾਧੂਰੇ, ਅਧੀਭ ਚਾਕੁ ਅਨੁਬਰਗ ਕਰਿ, ਯਝ-ਮੁਝੁ ਚਕੁਰੁ ਮੁਝ ਰਹੁਝੈ।॥੧॥

ਸੈ ਦਰੁ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਬੋਧਾ ਧਰੁ ਰਾਗ ਆਸਾ ਮਹਲਾ 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਗੁਰ ਆਧ ਅਧਿ, ਮਾਧਾਯੁ ਬਧਗੁਣਕੁ ਕ੍ਰਪਾਰੁ ਪਾਯ ਝੂਝੈ।

ਸੈ ਦਰੁ ਤੇਰਾ ਕੇਹਾ ਸੈ ਘਰੁ ਕੇਹਾ ਜਿਤੁ ਬਹਿ ਸਰਬ ਸਮਾਲੇ ॥

ਹੋ ਨਿਰਯਾਰ! ਚੋਰ ਬੇਝੈ (ਅਧਪਾਥੀ) ਧਾਰ ਕਪਰਿ ਅਰੇ, ਬੇਝੈ ਨਿਬਾਧ ਭਾਨ ਕਪਰਿ ਅਰੇ, ਮੇਝਠੋ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਯਾ ਚੂਧੇ ਬਾਧੂਝੈ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰ ਪੁਠਿਪਾਲਨ ਕਰੁਝੈ? (ਬੇਝੈ ਬਿਬਯਰੇ ਮੂੰ ਕਪਰਿ ਕਹਿਝੈ)।

ਵਾਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾਦ ਅਨੇਕ ਅਸੰਖਾ ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਵਾਵਣਹਾਰੇ ॥

ਹੋ ਅਨੰਤ ਬਰੂਪ! ਚੂਧ ਧਾਰਰੇ ਅਗਥਿਭ ਧਿਧਾ ਨਾਧ ਗੁਝਨ ਕਰੁਝੈ, ਕੇਭੇ ਵਾਧਕ ਬੇਠਾਰੇ ਅਝਝੈ।

ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਰਾਗ ਪਰੀ ਸਿਉ ਕਹੀਅਹਿ ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਗਾਵਣਹਾਰੇ ॥

ਚੂਧਰ ਧਾਰਰੇ ਕੇਭੇ ਰਾਗਿਥੀ ਬਹਿਭ ਰਾਗ ਕਹੁਝੈ ਆਉ ਕੇਭੇ ਝੈ ਬੇਠਾਰੇ ਬੇਝੈ ਰਾਗ ਉ ਰਾਗਿਥੀ ਗਾਨ ਕਰੁਝੈ।

(ପ୍ରଥମେ ଗାଈବା ବାଲାଙ୍କ ବର୍ଣ୍ଣନା କରେ) ହେ ଅକାଳ-ପୁରୁଷ! ତୁମକୁ ପବନ, ଜଳ, ଅଗ୍ନି ଆଦି ଗାଆନ୍ତ୍ରୀ ଆଉ ଧର୍ମରାଜ ମଧ୍ୟ ତୁମର ହାତରେ ତୁମର ଯଶ ଗାନ କରୁଛନ୍ତି ।

ଜୀବଙ୍କ ଶୁଭାଶୁଭ କର୍ମ ଲେଖିବାବାଲା ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ ହିଁ ଯଶୋଗାନ କରେ ତଥା ଲେଖି କରି ଶୁଭ ଅଶୁଭ କର୍ମର ବିଚାର କରେ ।

ଶିବ ଓ ବ୍ରହ୍ମା ନିଜ ଦୈବୀ ଶକ୍ତି ସହିତ ତୁମର ଗୁଣଗାନ କରୁଛନ୍ତି, ଯିଏ ତୁମ ଠାରେ ରହି ସର୍ବଦା ଶୋଭା ପାଏ।

ଦେବତାଙ୍କ ସାଥରେ ନିଜ ସିଂହାସନ ଉପରେ ବସି ଇନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟ ତୁମର ମହିମା ଗାନ କରୁଛନ୍ତି ।

ସମାଧିରେ ରହି ସିଦ୍ଧ ମଧ୍ୟ ତୁମର ଯଶ ଗାନ କରୁଛନ୍ତି, ବିଚାରବନ୍ତ ସାଧୁ ମଧ୍ୟ ତୁମର ପ୍ରଶଂସା କରୁଛନ୍ତି।

ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੇ ਪੰਡਿਤ ਪੜਨਿ ਰਖੀਸੁਰ ਜਗੁ ਜਗੁ ਵੇਦਾ ਨਾਲੇ ॥

ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੇ ਮੋਹਣੀਆ ਮਨੁ ਮੋਹਨਿ ਸੁਰਗੁ ਮਛੁ ਪਇਆਲੇ ॥

ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਰਤਨ ਓਪਾਏ ਤੇਰੇ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਲੇ ॥

ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੇ ਜੋਧ ਮਹਾਬਲ ਸੁਰਾ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੇ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ॥

ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੇ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਖੇ ਤੇਰੇ ਧਾਰੇ ॥

ਸੇਈ ਤੁਧਨੇ ਗਾਵਨਿ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵਨਿ ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਰਸਾਲੇ ॥

ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਤਧਨੇ ਗਾਵਨਿ ਸੇ ਮੈ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਨਿ ਨਾਨਕ ਕਿਆ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਸੋਈ ਸੋਈ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚਾ ਸਾਚੀ ਨਾਈ ॥

ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ ਜਾਇ ਨ ਜਾਸੀ ਰਚਨਾ ਜਿਨਿ ਰਚਾਈ ॥

ਰੰਗੀ ਰੰਗੀ ਭਾਤੀ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜਿਨਸੀ ਮਾਇਆ ਜਿਨਿ ਓਪਾਈ ॥

SGGOnline.com

ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਜਿਉ ਤਿਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰਿ ਰਛਾ ਆਯੋ ਬਿਭਿਕੁ ਪੁਕਾਰਿ ਮਾਯਾ ਭਾਰਾ ਪਗੁ-ਪਸ਼ੀ ਆਧਿ ਯਾਵਯੁ ਮਿਥੈ ਰਚਨਾ
ਕਰਿਛੁ, ਬੇਹੁ ਪਰਮਾਨੁ ਨਿਯੋ ਕਰਿਯੁ ਪੁਪਯੁ ਨਿਯੋ ਕਰਿਯੁ ਅਨੁਬਾਹੋ ਹੂੰ ਦੇਖਛੁ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਸੀ ਫਿਰਿ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ॥

ਭਾਯੁ ਮਾਯਾ ਭਲਾ ਲਾਗੇ ਭਾਯਾ ਕਰਛੁ, ਪੂਰੀ ਭਾਯਾ ਭਯੋਰੇ ਆਦੇਸ਼ ਕਰਿਯਾ ਕੇਹੁ ਮਥਾ ਨਾਯਾਛੁ।

ਸੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਾਹਾ ਪਤਿਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਰਹਣੁ ਰਜਾਈ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਗੁਣਾ ਗੁਣ ਬਾਹਾਨਗਾ, ਭਾਯੋਰੇ ਆਯਾਹੋ ਰਹਿਯਾ ਹੂੰ ਭਰਿਓ ॥੧॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਸੁਣਿ ਵਡਾ ਆਖੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਨਿਰਯਾਹੋ ਸੁਰੂਪ! (ਗੁਣਾ ਓ ਬਿਭਾਨਯਾ ਓਹੁ) ਗੁਣੀ ਯਾਗੇ ਓ ਪੁਰੋਖ ਭੋਭੋ ਵਧ ਕਛੁ।

ਕੇਵਡੁ ਵਡਾ ਡੀਠਾ ਹੋਇ ॥

ਕਿਛੁ ਕੇਭੋ ਵਧ, ਏਹਾ ਬੇਭੋਭੇਯੋ ਕੇਹੁ ਕਹਿਯਾਹਿਯੋ ਮਧਿ ਕੇਯੋ ਭੋਭੋ ਦੇਖੁਯੁ ਅਧਾ ਧਰ੍ਮ
ਕਰਿਯੁ।

ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ਨ ਕਹਿਆ ਜਾਇ ॥

ਬਾਬੁਰੋ ਬੇਹੁ ਬਧਗੁਣ ਸੁਰੂਪ ਪਰਮਾਨੁ ਆਕਲਨ ਕੇਹੁ ਕਰਿਯਾਹਿਯੋ ਨਾਹੂੰ, ਕਾਰਣ ਬੇ ਅਨਭੁ।

ਕਹਣੈ ਵਾਲੇ ਤੇਰੇ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥੧॥

ਮਿਥੈ ਭੋਰ ਗਾਰਮਾਰ ਅਭੁ ਪਾਯਛੁ ਅਧਿਭੋ ਭੋਰ ਬਧਿਯਾਨਯਾ ਸੁਰੂਪ ਯਾਗੇ ਬੇ ਭੋ ਬਹਿਭੋ
ਅਭੋਯੋ ਹੋਯਾਯਾ ॥੧॥

ਵਡੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ ॥

ਹੇ ਮੋਰ ਅਕਾਲ-ਪੂਰੁਖ! ਭੁਯੋ ਬਧੋਯੋ ਅਧ, ਬਯਾਹੋਰੇ ਭੁਯੋ ਓ ਗੁਣੀ ਯਾਗੇ ਅਧ।

ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ ਤੇਰਾ ਕੇਤਾ ਕੇਵਡੁ ਚੀਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੁਯੋ ਕੇਭੋ ਬਿਭਾਹੋ ਅਭਿ, ਏਹੁ ਭਯੋਰੇ ਯਾਨ ਕਾਯਾਹੋ ਮਥਾ ਨਾਹੂੰ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਸਭਿ ਸੁਰਤੀ ਮਿਲਿ ਸੁਰਤਿ ਕਮਾਈ ॥

ਬਧਯੁ ਯਾਨ ਮਥਾ ਹੋਯੁਯਾ ਬਧਯੋ ਮਿਥੈ ਨਿਯੋਰੇ ਕੁਭਿ ਲਗਾਛੁ।

ਸਭ ਕੀਮਤਿ ਮਿਲਿ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥

ਬਧਯੁ ਬਿਭਾਨ ਮਿਥੈ ਭੁਯੋਰੇ ਅਭੁ ਯਾਗਿਯਾ ਪਾਯੋ ਪੁਯਾਯਾ ਕਰਿਛੁ।

ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਗੁਰ ਗੁਰਹਾਈ ॥

ਗਾਬੁਝ, ਗੁਰਗਾਨਾਮ, ਗੁਰੂ ਓ ਗੁਰੂਮਾਨਯ ਮਖ ਗੁਰੂ

ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ਤੇਰੀ ਤਿਲੁ ਵਡਿਆਈ ॥੨॥

ਭੋਰ ਮਹਿਮਾਰ ਚਿਲੇ ਮਾਭੁ ਵਪਾਯਾ ਕਰਮਾਯਾਧਾਰਿਕ ਨਾਹਿ ॥੨॥

ਸਭਿ ਸਤ ਸਭਿ ਤਪ ਸਭਿ ਚੰਗਿਆਈਆ ॥

ਬਹੁ ਗੁਭ ਗੁਭ, ਬਹੁ ਭਧ ਆਭ ਬਹੁ ਗੁਭ ਕਰਮ:

ਸਿਧਾ ਪੁਰਖਾ ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ॥

ਬਿਭ-ਪੁਰੁਖਾ ਬਿਭਿ ਬਮਾਨ ਮਹਾਨਭ

ਸਿਧੀ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈਆ ॥

ਭੂਮ ਕੁਪਾ ਬਿਨਾ ਪੂਰੋਭ ਗੁਭਰ ਬਿਭਿ ਕੇਹੁ ਮਖ ਗੁਪੁ ਕਰਿ ਨਾਹਿ।

ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਨਾਹੀ ਠਾਕਿ ਰਹਾਈਆ ॥੩॥

ਮਧਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕ ਕੁਪਾਰੂ ਐ ਗੁਭ ਗੁਭ ਗੁਪੁ ਹੋਯਾਮਾਧ ਭਾਯਾਹੋਲੇ ਪੂਰਿ ਕੇਹੁ ਪੁਰਿਵਯਕ ਬੁਝਿ ਕਰਿਪਾਰੇ ਨਾਹਿ। ॥੩॥

ਆਖਣ ਵਾਲਾ ਕਿਆ ਵੇਚਾਰਾ ॥

ਮਧਿ ਕੇਐ ਕਹੇ ਮੇ ਹੇ ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਖ! ਧੂੰ ਭੂਮਰ ਮਹਿਮਾ ਕਪਨ ਕਰਿਪਾਰਿਕ ਭਾਯਾਹੋਲੇ ਐ ਬਿਚਰਾ ਕਥਾ ਕਹਿਪਾਰਿਕ?

ਸਿਫਤੀ ਭਰੇ ਤੇਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥

ਕਾਰਥਾ ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਭੋਰ ਝੂਠਿਰ ਭਭਾਰ ਭ ਵੇਧ, ਗੁਭ ਓ ਭੋਰ ਭਭਾਕ ਬੁਧਮਰੇ ਭਰਿ ਹੋਯਾ ਰਹਿਭਿ।

ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਹਿ ਤਿਸੈ ਕਿਆ ਚਾਰਾ ॥

ਮਾਯਾਕੂ ਭੂਮੇ ਨਿਯਰ ਝੂਠਿ ਕਰਿਕਾਕੂ ਕੂਭਿ ਪੁਧਾਨ ਕਰਿਅਭ, ਭਾਯਾਰਿ ਬਾਪੁਰੇ ਕੇਹੁ ਕਥਾ ਭੋਰ ਕਰਿਪਾਰਿਕ।

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ ॥੪॥੨॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਭੀ ਕਹੁਭਿ ਮੇ ਬੇਹੁ ਬਭਧ ਬੁਰੁਪ ਪਰਮਾਮ੍। ਭੂੰ ਬਹੁਕੂ ਗੋਭਾਵਾਨ ਕਰਿਪਾਭਿ॥੪॥੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਆਖਾ ਜੀਵਾ ਵਿਸਰੈ ਮਰਿ ਜਾਉ ॥

ਹੇ ਨਾਭਾਯਾ! ਮੇਯੋਂ ਪਰਿਪੰਨਾ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾਯ ਨਾਮ ਸ਼ਰਣ ਕਰੁਣਿ ਸੇ ਪਰਿਪੰਨਾ ਸ੍ਰੀ ਜੀਵਿਤ ਰਹਿਣਿ,
ਮੇਯੋਂ ਵੇਲੇ ਮੇਯੋਂ ਅਹਿ ਨਾਮ ਵਿਸ੍ਰੁਤ ਹੋਇਆ। ਸੇਯੋਂ ਵੇਲੇ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਰਣਾਨੁ ਸ੍ਰੀ ਭਾਵੇ; ਅਥਾਤ
ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਰੇ ਸ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇ, ਨਰੇਤ ਦੂਰਗੀ ਹੋਇਆ।

ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ॥

ਕਿਛੁ ਅਹਿ ਬਧਾ ਨਾਮ ਕਪਨ ਕਰਿਵਾ ਬਹੁਤ ਕਰਿਨ ਅਰੇ।

ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਲਾਗੈ ਭੂਖ ॥

ਮਧਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਧਾ ਨਾਮਰ (ਸ਼੍ਰੀ) ਰਾਹਿ

ਉਤੁ ਭੂਖੈ ਖਾਇ ਚਲੀਅਹਿ ਦੂਖ ॥੧॥

ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਸੇ ਰਾਹਿਵਾ ਸ੍ਰੀ ਬਧਾ ਦੂਰਗੀ ਨਯੁ ਕਰਿਦੇ॥1॥

ਸੇ ਕਿਉ ਵਿਸਰੈ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥

ਹੇ ਨਾਭਾਯਾ! ਅਪਰਿ ਨਾਮ ਪੁਰੀ ਮੇਯੋਂ ਵਿਸ੍ਰੁਤ ਕਰਿਣਿ।

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੇਯੋਂ ਬਾਨਾ ਬਧਾ ਅਰੇ ਆਭ ਭਾਵਰਿ ਨਾਮ ਮਧ ਬਧਾ ਅਰੇ॥1॥ ਰੁਹ॥

ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਤਿਲੁ ਵਡਿਆਈ ॥

ਪਰਮਾਨੁਸ਼ਾ ਬਧਾ ਨਾਮਰ ਚਿਲੇ ਮਾਤੁ ਮਹਿਮਾ:

ਆਖਿ ਥਕੇ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥

(ਬਾਧਾ ਆਧਿ ਮੁਨਿ)ਕਹਿ ਕਹਿ ਪਕਿ ਮਾਯਾਭੁ, ਕਿਛੁ ਸੇ ਭਾਵਰਿ ਮਹਾਯੁ ਜਾਗਿਪਾਰਿ ਨਾਭਾਯਾ।

ਜੇ ਸਭਿ ਮਿਲਿ ਕੈ ਆਖਣ ਪਾਹਿ ॥

ਮਧਿ ਬ੍ਰਹਮ ਬਧਾ ਜੀਵ ਮਿਥੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾਯ ਸ਼੍ਰੀ ਕਰਿਵਾਰੇ ਲਾਗਿ

ਵਡਾ ਨ ਹੋਵੈ ਘਾਟਿ ਨ ਜਾਇ ॥੨॥

ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਸੇ ਸ਼੍ਰੀ ਕਰਿਲੇ ਬਧਾ ਸ਼੍ਰੀ ਨਾਹਿ ਕਿਧਾ ਨਿਧਾ ਕਲੇ ਛੋਟਾ ਸ਼੍ਰੀ ਨਾਹਿ॥2॥

ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ ਨ ਹੋਵੈ ਸੋਗੁ ॥

ਸੇਯੋਂ ਨਿਰਯਾਰ ਨਾ ਕੇਵੇ ਮਰਣਿ ਆਭ ਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਵੁ ਕੇਵੇ ਗੋਕ ਹੋਇਆ।

ਦੇਦਾ ਰਹੈ ਨ ਚੁਕੈ ਭੋਗੁ ॥

ਸੇ ਬਾਧਾਰ ਨਾਵਾਯੁ ਪੋਖਣਿ ਦੇਯਾਭੁ ਮਾਯਾ ਕਿ ਭਾਵਰਿ ਭਾਵਾਰੇ ਕੇਵੇ ਮਧ ਬਧਾ ਸ਼੍ਰੀ ਨਾਹਿ।

ਗੁਣੁ ਏਹੇ ਹੋਰੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਧਾਨੇਬਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੇਹੜੇ ਗੁਣ ਅਛੇ ਬੇਪਰੇ ਗੁਣ ਅਨਧਿ ਕਾਹਾ ਠਾਹਰੇ ਨਾਹੀ।

ਨਾ ਕੋ ਹੋਆ ਨਾ ਕੋ ਹੋਇ ॥੩॥

ਏਹੜੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇਵੇ ਹੋਯਾਨਾ ਨਾ ਭਵਿਖਤਰੇ ਹੋਵੇ ॥੩॥

ਜੇਵਡੁ ਆਪਿ ਤੇਵਡ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੇਹੜੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੇ ਹੋਯਾਨਾ ਭਾਵੇ ਅਭਾਵੇ ਅਭਾਵੇ ਅਭਾਵੇ।

ਜਿਨਿ ਦਿਨੁ ਕਰਿ ਕੈ ਕੀਤੀ ਰਾਤਿ ॥

ਯਿਐ ਦਿਨੁ ਬੁਝਿ ਕਰਿ ਪੂਰੀ ਰਾਤਿ ਬੁਝਿ ਕਰਿਛੁਛਿ।

ਖਸਮੁ ਵਿਸਾਰਹਿ ਤੇ ਕਮਜਾਤਿ ॥

ਐਧਰਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੁ ਯਿਐ ਬਿਸ੍ਵਨਾਥ ਕਰਿ ਧਿਐ ਬਿਐ ਨੀਚ ਅਚੇ।

ਨਾਨਕ ਨਾਵੈ ਬਾਬੁ ਸਨਾਤਿ ॥੪॥੩॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੁਛੇ ਯੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਸ਼ੁਰਗ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ਖ ਧੰਨਾਥੁ ਜਾਓਰ ਹੋਯਾਯਾ
॥੪॥੩॥

ਰਾਗੁ ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਰਾਗ ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਪੁਰਖਾ ਬਿਨਉ ਕਰਉ ਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥

ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਬ੍ਰਹਮ, ਬਦਗੁਰੂ, ਬਠੀ ਪੁਰੁਸ਼ ਜੀ! ਆਪਣਾ ਮੇਰੇ ਬਿਨਉ ਏਕਾ ਯੇ

ਹਮ ਕੀਰੇ ਕਿਰਮ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਕਰਿ ਦਇਆ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿ ॥੧॥

ਮੈਂ ਅਭੇ ਬੁਝਾ ਕੁਝੋਂ ਬਧਾਨ ਜੀਵ ਅਚੇ, ਹੇ ਬਦਗੁਰੂ ਜੀ! ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਗਰਗਰੇ ਭਪਝਿਓ ਅਚੇ, ਕ੍ਰਿਪਾ
ਕਰੋ ਮੇਰੇ ਅਭੁਤ ਕਰਗਰੇ ਪੁਰੁ ਨਾਮਰੇ ਪੁਕਾਗ ਕਰਿਏਅ ॥1॥

ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਗੁਰਦੇਵ ਮੇ ਕਉ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਗੁਰਦੇਵ! ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮਰੇ ਪੁਕਾਗ ਪੁਕਾਨ ਕਰ।

ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਾਨ ਸਖਾਈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਹਮਰੀ ਰਹਰਾਸਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂ ਭਪਧੇਗ ਅਨੁਬਾਹੇ ਯਿਐ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਸ਼ੁਰਗ ਕਰੇ ਬੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰਗਰ ਬਧਾਯਕ ਅਚੇ,
ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੁ ਮਹਿਮਾ ਕਪਨ ਕਰਿਵਾ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਰਾਓ ਅਚੇ। ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਕੇ ਵਡ ਭਾਗ ਵਡੇਰੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰਧਾ ਹਰਿ ਪਿਆਸ ॥

ਹੇ ਬਦਗੁਰੂ ਜੀ! ਆਪਣਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੈਂ ਜਾਗੇ ਯੇ ਯਾਹਾਰ ਪੁਰੁ ਨਾਮਰੇ ਨਿਝਾ ਅਛੇ, ਆਭ ਭਾਹਾਕੁ
ਭਪਿਵਾਰ ਚੁਝਾ ਅਛੇ ਬੇਹੁ ਹਰੇ- ਭਭਕ ਬੋਭਾਗਧ ਅਛੇ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸਹਿ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਗੁਣ ਪਰਗਾਸਿ ॥੨॥

ਕਾਰਗ ਬੇਹੁ ਹਰਿਕਾ ਹਰੇ-ਨਾਮ ਪੁਰੁ ਹੇਲੇ ਹੂੰ ਭਾਕਰੇ ਭਭਕੁ ਬਭੁਝੇ ਪੁਰੁ ਹੋਯਾਯਾ ਭਯਾ ਬਭਕ
ਬਭਭ ਮਿਲਿਵਾ ਭਾਰਾ ਭਾਕਰੇ ਭੁਧਯਰੇ ਹਰਿਕਾ ਗੁਰਗ ਯਾਨ ਰੂਪਾ ਪੁਕਾਗ ਯਾਯਾ। ॥2॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਇਆ ਤੇ ਭਾਗਹੀਣੁ ਜਮ ਪਾਸਿ ॥

ਹੋਵੇ ਫਿਰੀਯਾ ਫਿਰੀ ਫਿਰੀ ਨਾਮ ਰਸ ਚਾਗੁ ਨਾਹੀ, ਅਪੀਤ ਮੇਭੀ ਪੁਰਾਨੀ ਫਿਰੀਯਾ ਨਾਮਰੇ ਲੀਨ ਫਿਰੀ ਨਾਹੀ,
ਸੇ ਭਾਗਵਾਨ ਮਰਮਰ ਭਰਮਰੇ ਫਿਰੀ ਹੋਯਾਯਾ।

ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਿ ਸੰਗਤਿ ਨਹੀ ਆਏ ਪ੍ਰਿਥੁ ਜੀਵੇ ਪ੍ਰਿਥੁ ਜੀਵਾਸਿ ॥੩॥

ਹੋਵੇ ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਫਿਰੀ ਆਇ ਬਦ ਬੰਗਰੇ ਪੁਰਾਨੀ ਕਰੇ ਨਾਹੀ ਸੇਫੀ ਫਿਰੀਯਾ ਬੰਗਰੇ ਫਿਰੀਯਾ ਪ੍ਰਿਥੁ
ਅਰੇ, ਆਯ ਫਿਰੀਯਾ ਚਾਗੁ ਫਿਰੀਯਾ ਪਾਯੋ ਮਥ ਪ੍ਰਿਥੁ ਅਰੇ।

ਜਿਨ ਹਰਿ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਪਾਈ ਤਿਨ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਲਿਖਾਸਿ ॥

ਮੇਭੀ ਫਿਰੀ ਫਿਰੀ ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਬੰਗਰੇ ਪੁਰਾਨੀ ਕਰੇ, ਚਾਗੁ ਕਰੇ ਫਿਰੀਯਾ ਫਿਰੀਯਾ ਅਯਾ-ਫਿਰੀਯਾ ਪ੍ਰਿਥੁ
ਲੇਖੀਯਾ।

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਸਤਸੰਗਤਿ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਮਿਲਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿ ॥੪॥੪॥

ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਫਿਰੀ ਮੇ ਸੇ ਨਿਰਕਾਰ! ਧਨੁ ਸੇਫੀ ਬਦਬੰਗਰੇ, ਮੇਭੀਯਾ ਫਿਰੀ-ਫਿਰੀ ਪੁਰਾਨੀ
ਹੋਯਾਯਾ ਆਯ ਪੁਰੀ ਫਿਰੀਯਾ ਚਾਗੁ ਨਾਮਰੇ ਫਿਰੀਯਾ-ਫਿਰੀਯਾ ਮਿਲੀਯਾ। ਆਯਾਯੋ ਸੇ ਬਦਗੁਰੂ ਫਿਰੀਯਾ
ਮੇਭੀਯਾ ਅਯਾ-ਫਿਰੀਯਾ ਨਾਮਰੇ ਆਯਾਯਾ ਫਿਰੀਯਾ ॥੪॥੪॥੪॥

ਰਾਗੁ ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਰਾਗ ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕਾਹੇ ਰੇ ਮਨ ਚਿਤਵਹਿ ਉਦਮੁ ਜਾ ਆਹਰਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਪਰਿਆ ॥

ਸੇ ਮਨ! ਫਿਰੀ ਫਿਰੀ ਫਿਰੀਯਾ, ਮੇਭੀਯਾ ਬੰਗਰੇ ਬੰਗਰੇ ਫਿਰੀਯਾ ਫਿਰੀਯਾ ਫਿਰੀਯਾ ਅਯਾ-ਫਿਰੀਯਾ
ਫਿਰੀਯਾ।

ਸੈਲ ਪਥਰ ਮਹਿ ਜੰਤ ਉਪਾਏ ਤਾ ਕਾ ਰਿਜਕੁ ਆਗੈ ਕਰਿ ਧਰਿਆ ॥੧॥

ਫਿਰੀਯਾ ਓ ਪਥਰਰੇ ਮੇਭੀਯਾ ਫਿਰੀਯਾ ਨਿਰਕਾਰ ਫਿਰੀਯਾ, ਫਿਰੀਯਾ ਫਿਰੀਯਾ ਮਥ ਸੇ ਪ੍ਰਿਥੁ ਫਿਰੀਯਾ
ਫਿਰੀਯਾ ॥1॥

ਮੇਰੇ ਮਾਧਉ ਜੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲੇ ਸੁ ਤਰਿਆ ॥

ਸੇ ਨਿਰਕਾਰ! ਹੋਵੇ ਮਥ ਬੰਗਰੇ ਬੰਗਰੇ ਮਥ ਬੰਗਰੇ ਸੇ ਫਿਰੀਯਾ-ਫਿਰੀਯਾ ਪਾਯੋ ਹੋਯਾਯਾਯਾ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਸੂਕੇ ਕਾਸਟ ਹਰਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੇ ਗੁਰੂਯਾ ਫਿਰੀਯਾ ਪਥਰ ਪਥ (ਫਿਰੀਯਾ) ਪੁਰਾਨੀ ਕਰੇ ਆਯ ਫਿਰੀਯਾ ਫਿਰੀਯਾ ਫਿਰੀਯਾ ਫਿਰੀਯਾ ਮੇਭੀਯਾ
ਫਿਰੀਯਾ ਫਿਰੀਯਾ ॥1॥੧॥੧॥

ਜਨਨਿ ਪਿਤਾ ਲੋਕ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਕੋਇ ਨ ਕਿਸ ਕੀ ਧਰਿਆ ॥

ਫਿਰੀਯਾ ਮੇਭੀਯਾ, ਪਿਥ, ਪੁਰੀ, ਪੁਰੀ ਓ ਫਿਰੀਯਾ ਬੰਗਰੇ ਮਥ ਕੇਫੀ ਮਥ ਫਿਰੀਯਾ ਫਿਰੀਯਾ ਆਯਾਯਾ
ਫਿਰੀਯਾ।

ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹੇ ਠਾਕੁਰੁ ਕਾਹੇ ਮਨ ਭਉ ਕਰਿਆ ॥੨॥

ਪੁਰੋਖ ਜੀਵਕੁ ਸ੍ਵਥਿਰੇ ਜਨਕ ਕਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਭੋਗ ਪਦਾਰਥ ਪਹੁੰਚਾਇ, ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਮਨ! ਤੂੰ ਭਲਾ
ਕਾਇਕ ਕਰੁਣਾ? ॥2॥

ਉਤੇ ਉਡਿ ਆਵੈ ਸੈ ਕੇਸਾ ਤਿਸੁ ਪਾਛੈ ਬਚਰੇ ਛਰਿਆ ॥

ਪਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਭਠਿ ਕਰਿ ਏਕ ਗੁਣ ਗੁਣ ਮਾਯਾ ਰਾਜਿ ਮਾਯਾਭਿ ਆਭ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਕ੍ਰਿਆ ਕੁ ਬੇਮਾਨੇ ਪਛਰੇ ਛਾਇ
ਮਾਯਾਭਿ।

ਤਿਨ ਕਵਣੁ ਖਲਾਵੈ ਕਵਣੁ ਚੁਗਾਵੈ ਮਨ ਮਹਿ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਿਆ ॥੩॥

ਭਾਵ ਪਛਰੇ ਕੇਵਲ ਗਾਧਾ ਗ੍ਰਿਆਭਿ, ਕੇਵਲ ਗੋਲਾਭਿ, ਅਧਿਕ ਭਾਵ ਪੋਸ਼ਣ ਮਾਧਾ ਬਿਨਾ ਕੇਵਲ ਕਰੁਣਾ
(ਭਠਿ ਹੋਭਿ) ਭਾਵ ਮਾਧਾ ਬ੍ਰਹਮੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਕ੍ਰਿਆ ਗੋਲਾਭਿ ਹੋਭਾਧਾ, ਭਾਵ ਬੇਮਾਨਾ
ਪੋਸ਼ਣ ਬਾਧਾ ਹੋਭਾਧਾ।

ਸਭਿ ਨਿਧਾਨ ਦਸ ਅਸਟ ਸਿਧਾਨ ਠਾਕੁਰ ਕਰ ਤਲ ਧਰਿਆ ॥

ਬਸਤੁ ਨਐ ਨਿਧਿ, ਅਠ੍ਹਾਰੇ ਬਿਧਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਪਾਧਰੇ ਰਹੁਣਾਭਿ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਰਿਆ ॥੪॥੫॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਏਵਰਿ ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਖ ਪਾਧਰੇ ਸ੍ਵੈ ਬਾਧਾ ਬਸਤੁ, ਅਸਾਨ ਨਿਰੰਕਾਰਕਾ ਕੋਈ ਬਿ
ਪਾਰਾਵਾਰ ਓ ਅੰਤੁ ਨਾਭਿ। ॥4॥5॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ਸੋ ਪੁਰਖੁ

ਰਾਗ ਆਗਾ ਮਹਲਾ 4 ਬਾ ਪੁਰਖ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਕੁਰ ਏਕ ਅਠ੍ਹਾਰੇ, ਮਾਧਾ ਕੁ ਬਾਧਾ ਕ੍ਰਿਆ ਕ੍ਰਿਆ ਮਿਲਿਪਾਰੇ।

ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹਰਿ ਅਗਮਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥

ਬੇਹਿ ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਖ ਸ੍ਵਥਿਰ ਬਸਤੁ ਜੀਵ ਠਾਕੁਰੇ ਵਾਪਕ ਅਠ੍ਹਾਰੇ, ਪੂਰੀ ਮਾਧਾਭਾ, ਅਗਮ ਭਾਵ ਅਨੰਤ
ਅਠ੍ਹਾਰੇ।

ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਹਰਿ ਸਚੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ॥

ਹੋ ਬਧਾਬੁਧ ਬ੍ਰਹਮੰ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਤੁਮਰੇ ਧਾਨ ਅਠ੍ਹਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕ੍ਰਿਆ, ਕਰੁਣਾ ਮਧ
ਕਰੁਣਾ ਆਭ ਭਵਿਸ਼ਯਭੇਦ ਮਧ ਕਰਿਭੇ।

ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀ ਤੂੰ ਜੀਅ ਕਾ ਦਾਤਾਰਾ ॥

ਸ੍ਵਥਿਰ ਬਸਤੁ ਜੀਵ ਤੁਮਰੇ ਹੂੰ ਰਚਨਾ ਆਭ ਤੁਮੇ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਜੀਵਕੁ ਪੁਰੋਖਾਭ ਓ ਸ੍ਵਥਿ ਵਾਧਾ ਅਠ੍ਹਾਰੇ।

ਹਰਿ ਧਿਆਵਹੁ ਸੰਤਹੁ ਜੀ ਸਭਿ ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਣਹਾਰਾ ॥

ਹੇ ਭਭ! ਬੇਬੇ ਨਿਰਯਾਰਯਾ ਬਲਗ ਕਰ ਯੇਵ ਬਸਤੁ ਦੂਝਾ ਨਾਗ ਕਰੇ ਬੁਝਾ ਪੁਕਾਜ ਕਰਛੇ।

ਹਰਿ ਆਪੇ ਠਾਕੁਰੁ ਹਰਿ ਆਪੇ ਸੇਵਕੁ ਜੀ ਕਿਆ ਨਾਨਕ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰਾ ॥੧॥

ਨਿਰਯਾਰ ਬੁਝਾ ਬਾਨਾ ਓ ਬੁਝਾ ਹੂੰ ਬੇਬਕ ਅਠਛੇ, ਬੇਬਾ ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਧੰਨ ਯਾਵਰ ਯੋਗਪਤਾ ਕਾ
ਯੋ ਬੇਬੇ ਅਕਪਨਾਯੁ ਪੁਛੁਯਾ ਕਰਿਓ? ॥1॥

ਤੂੰ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਜੀ ਹਰਿ ਏਕੇ ਪੁਰਖੁ ਸਮਾਣਾ ॥

ਬਰੱਖਾਪਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬਸਤੁ ਪੁਰਾਣੀ ਫੁੱਲਦਾਰੇ ਭੇਦਬਾਨ ਭਾਵਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਓ।

ਇਕਿ ਦਾਤੇ ਇਕਿ ਭੇਖਾਰੀ ਜੀ ਸਭਿ ਤੇਰੇ ਚੇਜ ਵਿਡਾਣਾ ॥

ਬੰਬਾਰੇਰੇ ਕੀਓ ਵਾਭਾ ਵਧਿਓ, ਕੀਓ ਭਿੰਨਰੂਪ ਨੇਯਓ, ਹੋ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਏਕਾਬਰੂ ਰੂਪਰੇ ਹੂੰ ਆਯੁਧੀ
ਗੰਗਾ ਕੀਰਤੀ ਅਰੇ।

ਤੂੰ ਆਪੇ ਦਾਤਾ ਆਪੇ ਭੁਗਤਾ ਜੀ ਹਉ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ ॥

ਰੂਪੇ ਬਲੰ ਵੇਅ ਆਭ ਬਲੰ ਭੋਗ ਕਰੇ, ਰੂਪ ਵੇਨਾ ਅਨੰ ਕੇਹੇ ਯਾਗਿ ਨਾਹੀ।

ਤੂੰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਬੇਅੰਤੁ ਬੇਅੰਤੁ ਜੀ ਤੇਰੇ ਕਿਆ ਗੁਣ ਆਖਿ ਵਖਾਣਾ ॥

ਰੂਪੇ ਪਰੰਬਰੁ ਅਰੇ, ਰੂਪ ਚਿੰਨ੍ਹੇ ਲੋਕਾਰੇ ਰਹਿਓ, ਜੂੰ ਰੂਪਰੇ ਗੁਣਗੁਣ ਕਰਨ ਕੇਹੇ ਕਰਿਓ।

ਜੇ ਸੇਵਹਿ ਜੇ ਸੇਵਹਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਕੁਰਬਾਣਾ ॥੨॥

ਬਰਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਓ ਕਿ ਮੇਯੋਂ ਜੀਵ ਆਪਣੀ ਅਭਿਮਤ ਮਨਰੇ ਬਲਗ ਕਰੇ, ਬੇਬਾ ਭਾਵਰੇ ਬਸਤਿ
ਹੋਯਾਏ, ਬੇਮਾਨਾ ਪਾਯੋਂ ਮੇਯੋਂ ਜੀਵਨ ਭਯਾਨ ਕਰੇ। ॥੨॥

ਹਰਿ ਧਿਆਵਹਿ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਸੇ ਜਨ ਜੁਗ ਮਹਿ ਸੁਖਵਾਸੀ ॥

ਹੋ ਨਿਰੰਕਾਰ! ਮੇਯੋਂ ਆਪਣੀ ਮਨ ਉ ਵਾਗੀ ਵਾਰਾ ਧਾਨ ਕਰੇ, ਬੇ ਮਾਨਵ-ਜੀਵ ਮੂਰ ਮੂਰ ਪਰੰਪਰ
ਬੁਝ ਭੋਗ ਕਰੇ।

ਸੇ ਮੁਕਤੁ ਸੇ ਮੁਕਤੁ ਭਏ ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਜੀ ਤਿਨ ਤੂਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ॥

ਮੇਯੋਂ ਆਪਣੀ ਬਲਗ ਕਰਿਓ ਬੇ ਬੰਬਾਰੇਰੇ ਜੁਝਿ ਪੁਰਾ ਕਰੇ ਆਭ ਚਾਹਾਰ ਮਨ-ਧਾਗ ਛਿੱਲੀਯਾ।

ਜਿਨ ਨਿਰਭਉ ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਧਿਆਇਆ ਜੀ ਤਿਨ ਕਾ ਭਉ ਸਭੁ ਗਵਾਸੀ ॥

ਮੇਯੋਂ ਭਲਰੂ ਜੁਝ ਹੋਯਾ ਬੇਹੇ ਅਭਲ ਬਰੂਪ ਅਕਾਲ-ਪੁਰਖੀ ਧਾਨ ਕਰਿਓ ਚਾਹਾਰ ਜੀਵਨਰੇ ਬਸਤੁ
ਭਲ ਬਸਤੁ ਹੋਯਾਯਾਯਾ।

ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਜੀ ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੂਪਿ ਸਮਾਸੀ ॥

ਮੇਯੋਂ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਚਿੰਨ੍ਹ ਕਰਿਓ, ਬੇਬਾ-ਭਾਵ ਵਾਰਾ ਬੇਪ੍ਰੇਰੇ ਲੀਨ ਬੁਝ, ਬੇ ਰੂਪਰੇ ਰੂਪਬਰੀ
ਰੂਪਰੇ ਵੇਲੀਨ ਬੁਝ।

ਸੇ ਧੰਨੁ ਸੇ ਧੰਨੁ ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਜੀ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਬਲਿ ਜਾਸੀ ॥੩॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੇਯੋਂ ਨਾਮਾਨਾ ਬਰੂਪ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਬਲਗ ਕਰਿਓ, ਬੇ ਧਨੰ ਹੂੰ ਧਨੰ ਅਰੇ, ਜੂੰ ਚਾਕ
ਪਾਗਰੇ ਬਸਤਿ ਅਰੇ।

ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਜੀ ਭਰੇ ਬਿਅੰਤ ਬੇਅੰਤਾ ॥

ਹੇ ਅਨੰਤ ਬ੍ਰਹਮ! ਚੋਰ ਭ੍ਰਿਕ ਖਾਧਾ। ਭ੍ਰਿਕ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਅਨੰਤ ਅਨੰਤ ਭਰੇ ਹੋਏ।

ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਸਲਾਹਨਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਹਰਿ ਅਨਿਕ ਅਨੇਕ ਅਨੰਤਾ ॥

ਚੋਰ ਭ੍ਰਿਕ ਚੋਰ ਚੋਰ ਪੁੰਨਾਸਾਰ ਗਾਠ ਗਾਠਿ ਮੇਂ ਹੋ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਤੂੰ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਓ ਅਨੰਤ ਬ੍ਰਹਮ ਅੰਤ।

ਤੇਰੀ ਅਨਿਕ ਤੇਰੀ ਅਨਿਕ ਕਰਹਿ ਹਰਿ ਪੂਜਾ ਜੀ ਤਪੁ ਤਾਪਹਿ ਜਪਹਿ ਬੇਅੰਤਾ ॥

ਬੰਸਾਰੇ ਚੋਰ ਨਾਨਾ ਪੁੰਨਾਸਾਰ ਅਰੋਪਨਾ ਆਭ ਯੋਗ-ਯੋਗਿ ਭਾਰਾ ਬਾਧਨ ਕਰਾਇਆ।

ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਪੜਹਿ ਬਹੁ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਜੀ ਕਰਿ ਕਿਰਿਆ ਖਟੁ ਕਰਮ ਕਰੰਤਾ ॥

ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਰਸਿ-ਸੁਨਿ ਓ ਬਿਧਾਨ ਕੇਰੇ ਪੁੰਨਾਸਾਰ ਗਾਠ, ਬ੍ਰਹਮ, ਅਖੰਡ ਕਰੇ ਚੋਰ। ਬਫਕਾਨ, ਮਯਾ ਆਦਿ ਖਰੀਦ ਭਾਰਾ ਚੁੰਨੇ ਚੁੰਨੇ ਗਾਠ ਕਰੇ।

ਸੇ ਭਗਤ ਸੇ ਭਗਤ ਭਲੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੇ ਭਾਵਹਿ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਭਗਵੰਤਾ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇ ਬੰਸਾਰ ਗੁੰਨਾਭ੍ਰਿਕ ਭ੍ਰਿਕ ਬੰਸਾਰੇ ਅਭਿਯੋਗਿ ਮੇਂ ਨਿਰਯੋਗਿ ਭਲੇ ਲਾਗੇ । ॥੪॥

ਤੂੰ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ ਜੀ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ-ਪੁਰਖ! ਤੂੰ ਅਪਰੰਪਰ ਪਰੰਪਰਾ ਅਨੰਤ ਬ੍ਰਹਮ ਅੰਤ, ਤੂੰ ਬੰਸਾਰ ਅੰਤ ਕੇਵਲ ਮਖ ਬ੍ਰਹਮ।

ਤੂੰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੂੰ ਏਕੇ ਜੀ ਤੂੰ ਨਿਹਚਲੁ ਕਰਤਾ ਸੋਈ ॥

ਸੁਗ ਸੁਗਰੂ ਚੁੰਨੇ ਏਕ ਅੰਤ, ਬੰਸਾਰ ਬੰਸਾਰ ਤੂੰ ਅਭਿਯੋਗਿ ਬ੍ਰਹਮ ਅੰਤ ਚੁੰਨੇ ਤੂੰ ਨਿਰਯੋਗਿ ਰਚੇਏ ਅੰਤ।

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਵਰਤੈ ਜੀ ਤੂੰ ਆਪੇ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹੋਈ ॥

ਮਾਯਾ ਚੁੰਨੇ ਭਲੇ ਲਾਗੇ ਚਾਯਾ ਬ੍ਰਹਮ, ਮਾਯਾ ਚੁੰਨੇ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਕਰ ਚਾਯਾ ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮ।

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਉਪਾਈ ਜੀ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਸਿਰਜਿ ਸਭ ਗੋਈ ॥

ਚੁੰਨੇ ਬ੍ਰਹਮ ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਕਰੇ ਆਭ ਬ੍ਰਹਮ ਤੂੰ ਰਚੇ ਚਾਯਾ ਬੰਸਾਰ ਕਰੇ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਕਰਤੇ ਕੇ ਜੀ ਜੇ ਸਭਸੈ ਕਾ ਜਾਣੇਈ ॥੫॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਬੇਬੇ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁੰਨਾਸਾਰ ਗਾਠ ਕਰੇ, ਮੇਂ ਬੰਸਾਰ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਅੰਤ ਅੰਤ ਮੇਂ ਬੰਸਾਰ ਭਾਵਨਾ ਅਭਿਯੋਗਿ ਭਾਵੇ ॥੫॥੧॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਸਚਿਆਰੁ ਮੈਡਾ ਸਾਂਈ ॥

ਹੇ ਨਿਰਯਾਰ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਹੋਂਦ ਦੇ ਰਚਣੇ, ਬਚਾਅ ਦੇ ਆਰਥੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਿਕ ਅਤੇ।

ਜੇ ਤਉ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਥੀਸੀ ਜੇ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਸੋਈ ਹਉ ਪਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਦੇ ਭਾਗ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਭ ਤੇਰੀ ਤੂੰ ਸਭਨੀ ਧਿਆਇਆ ॥

ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਸਾਰੇ ਧਿਆਇਆ, ਤੂੰ ਸਾਰੇ ਸਭਨੀ ਦੇ ਧਿਆਇਆ

ਜਿਸ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਤਿਨਿ ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਪਾਇਆ ॥

ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਦੇ ਰਤਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਧਾ ਮਨਮੁਖਿ ਗਵਾਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਲਾਧਾ ਮਨਮੁਖੀ ਗਵਾਇਆ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਲਾਧਾ ਮਨਮੁਖੀ ਗਵਾਇਆ

ਤੁਧੁ ਆਪਿ ਵਿਛੋੜਿਆ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥੧॥

ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ॥੧॥

ਤੂੰ ਦਰੀਆਉ ਸਭ ਤੁਝ ਹੀ ਮਾਹਿ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਤੇਰਾ ਖੇਲੁ ॥

ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਸਭ ਤੇਰੇ ਭਾਗ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹਨ।

ਵਿਜੇਗਿ ਮਿਲਿ ਵਿਛੋੜਿਆ ਸੰਜੇਗੀ ਮੇਲੁ ॥੨॥

ਵਿਯੋਗੀ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਵਿਯੋਗੀ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ॥੨॥

ਜਿਸ ਨੇ ਤੂ ਜਾਣਾਇਹਿ ਸੋਈ ਜਨੁ ਜਾਣੈ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਮੇਰਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਦ ਹੀ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ ॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਦ ਹੀ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ, ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਦ ਹੀ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ।

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ଯିଏ ସେହି ଅକାଳ-ପୁରୁଷଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରେ, ତାହାକୁ ଆତ୍ମିକ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଛି ।

ਸਹਜੇ ਹੀ ਹਰਿ ਨାମਿ ਸਮਾਇਆ ॥੩॥

ପୁଣି ସେ ପରମ ପୁରୁଷ ସହଜରେ ପ୍ରଭୁ ନାମରେ ସମାହିତ ହୋଇଯାଏ । ॥੩॥

ਤੂ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਹੋਇ ॥

ਭੂਮੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਰਚਯੋਗਿ ਅਰ, ਭੂਮੇ ਅਵੇਗਰੂ ਹੂੰ ਬਹੁ ਕੀਛੇ ਖੂਯ।

ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਭੂਮ ਅਭਿਰਿਛੁ ਅਨਧ ਕੇਹੇ ਨਾਹੂੰ।

ਤੂ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖਹਿ ਜਾਣਹਿ ਸੋਇ ॥

ਭੂਮੇ ਹੂੰ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਜੀਵਕਾ ਕੀਭੁਕ ਵੇਖੁਅਛੁ ਅਯ ਚਾਕਾ ਬਿਖਲਰੇ ਬਹੁ ਕੀਛੇ ਜਾਗੁਛ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥੪॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਐਥੇ ਭੇਦ ਗੁਰੂ ਭਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ਵਧੇ ਪਾਯਰੇ ਪੁਕਾਰਿਯਾਨ ਹੋਏਯਾਏ। ॥੪॥੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਅੰਗ ੧ ॥

ਤਿਤੁ ਸਰਵਰਤੈ ਭਈਲੇ ਨਿਵਾਸਾ ਪਾਣੀ ਪਾਵਕੁ ਤਿਨਹਿ ਕੀਆ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਚੋਰ ਏਥੇ ਬੰਬਾਰ-ਬਾਗਰੇ ਵਾਸ ਹੋਏਯੋ ਮੇਭੋਂ ਗੰਥ-ਬੰਧ ਰੂਪੀ ਰਬ-ਗੰਥ ਜਲ ਓ ਚੁਭਾਏ ਅਛੇ।

ਪੰਕਜੁ ਮੇਹ ਪਗੁ ਨਹੀ ਚਾਲੈ ਹਮ ਦੇਖਾ ਤਹ ਡੂਬੀਅਲੇ ॥੧॥

ਬੇਯੋਰੇ ਮੋਹ-ਰੂਪੀ ਕਾਦਰੇ ਏਥੇ ਚੋਰ ਰੂਥੇ-ਰੂਪੀ ਚਰਗ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਭਛੇ ਅਭਛੁ ਚਾਲੇ ਪਾਰਿਕ ਨਾਹੂੰ, ਬੇਥੇ ਬਾਗਰੇ ਅਯੋ ਬੇਛਾਰੀ ਜੀਵ ਭੁਵਿਕਾਰ ਵੇਖੁਛੁ॥੧॥

ਮਨ ਏਕੁ ਨ ਚੇਤਸਿ ਮੂੜ ਮਨਾ ॥

ਹੇ ਬਿਨੁਕ ਮਨ! ਮਧੇ ਭੂਮੇ ਅਕਾਗਰਿਭ ਹੋਏ ਪੁਛੁਕਾ ਬੁਝਗ ਕਰਿਕ ਨਾਹੂੰ

ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਲਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਚਾਹੁਏਲੇ ਹਰ-ਪੁਛੁਕਾ ਬਿਬੁਧ ਹੋਵਾਰੂ ਚੋਰ ਬਹੁ ਗੁਣ ਨਝੁ ਹੋਏਯੋਵ, ਅਥਵਾ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਬਿਬੁਧ ਕਰਿ ਵੇਲੇ ਚੋਰ ਗਲਾਰੇ ਏਥੇ ਪਏਯੋਵ।

ਨਾ ਹਉ ਜਤੀ ਸਤੀ ਨਹੀ ਪੜਿਆ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧਾ ਜਨਮੁ ਭਇਆ ॥

ਐਥੇ ਹੇ ਮਨ! ਭੂ ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਖਕਾ ਬਨ੍ਹੇਗਰੇ ਬਿਨਭੇ ਕਰ ਮੇ ਧੁੰਮਤੀ, ਬਤੀ, ਓ ਜਾਨੀ ਧੂਏ, ਮੋਰ ਜੀਵਨ ਮਹਾਨੁਥੇ ਭਲੇ ਨਿਝੁਕ ਹੋਏਯੋਯੋਛੇ।

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੀ ਸਰਣਾ ਜਿਨ ਤੂ ਨਾਹੀ ਵੀਸਰਿਆ ॥੨॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾਕੂ ਤੂ ਬਿਸ੍ਰੁਭ ਹੋਏ ਨਾਹੀ, ਮੈਂ ਬੇਸ਼ੱਕ ਬਛਾਕਾ ਗਰਗ ਪਛੁਣਿ ਓਥਾ ਓਹਾਕੂ ਪੁਗਾਨ
ਕਰੁਣਿ।

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਾਗਾ ਮੁਕਲਾ 5 ॥

ਭਈ ਪਰਾਪਤਿ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹੁਰੀਆ ॥

ਹੇ ਮਾਨਵ! ਚੋਟੇ ਮੋਢੇ ਮਾਨਵ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾ।

ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਲਣ ਕੀ ਇਹ ਤੇਰੀ ਬਰੀਆ ॥

ਏਹਾ ਤੂਮਰ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਹੋਵਾ ਪਾਯੋ ਗੁਣ ਅਵਸਰ ਅਠੇ, ਅਧੀਓ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਵਾ
ਪਾਯੋ ਏਹੀ ਮਾਨਵ ਜਨਮ ਚੋਟੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾ।

ਅਵਰਿ ਕਾਜ ਤੇਰੈ ਕਿਤੈ ਨ ਕਾਮ ॥

ਏਹਾ ਕਾਮਭਾਵ, ਅਨਧ ਕੋਈਬੇ ਬਾਧਾਯੋ ਕਾਮਧ ਤੂਮਰ ਕੋਈਬੇ ਕਾਮਧਰੇ ਨਾਹੀ।

ਮਿਲੁ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਭਜੁ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ॥੧॥

ਤੂਮੇ ਕੇਵਲ ਬਾਧੁ-ਬਛਾਕਾ ਬਛਾਓ ਕਰਿ ਬੇਸ਼ੱਕ ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਸ਼ ਚਿੰਤਨ ਕਰ। ॥1॥

ਸਰੰਜਾਮਿ ਲਾਗੁ ਭਵਜਲ ਤਰਨ ਕੈ ॥

ਏਥ੍ਹਾਯੋ ਏਹੀ ਬਾਧਾ-ਬਾਗਰ ਪਾਰ ਹੋਵਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਕਰ।

ਜਨਮੁ ਬ੍ਰਿਥਾ ਜਾਤ ਰੰਗਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਨਧਥਾ ਮਾਯਾ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਗ੍ਧ ਤੂਮਰ ਏਹੀ ਜੀਵਨ ਕਾਧ ਹੋਯਾ। ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਧਰਮੁ ਨ ਕਮਾਇਆ ॥

ਹੇ ਮਾਨਵ! ਤੂਮੇ ਜਪ, ਓਪ ਓ ਬਾਧਮਭਾ ਕਰਿ ਨਾਹੀ ਆਯ ਨਾ ਹੀ ਤੂਮੇ ਕੋਢੀ ਪ੍ਰਥਮ ਕਾਧ ਕਰਿ ਧਰਮ
ਅਭੰਨ ਕਰਿਓ।

ਸੇਵਾ ਸਾਧ ਨ ਜਾਨਿਆ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥

ਬਾਧੁ-ਬਛਾਕਾ ਬੇਸ਼ੱਕ ਕਰਿਨਾਹੀ ਕੰਧਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕਾ ਨਾਮ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਨਾਹੀ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਮ ਨੀਚ ਕਰੰਮਾ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਮੇ ਮਨਕਰੰਮਾ ਜੀਵ ਅਰੁ।

ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਕੀ ਰਾਖਹੁ ਸਰਮਾ ॥੨॥੪॥

ਮੋਢੇ ਗਰਗ ਰਗ, ਮੋਰ ਬਧਾਨ ਰਗ। ॥2॥4॥

ਸੋਹਿਲਾ ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਦੀਪਕੀ ਮਹਲਾ ੧

ਬੋਹਿਲਾ ਰਾਗ ਗਉਠਿ ਵਾਪਕੀ ਮਹਲਾ 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗੁਰ ਅੰਕ ਅੰਗ, ਯਾਹਾਨੁ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪਾਯ ਝੂਧ।

ਜੈ ਘਰਿ ਕੀਰਤਿ ਆਖੀਐ ਕਰਤੇ ਕਾ ਹੋਇ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਮੋਘ ਬਧਬਯਾਧਿਰੇ ਨਿਰਯਾਯਾ ਕੀਰਤਿ ਗਾਨ ਥਾਵ ਭਯਾ ਕਯਾਰ ਗੁਣਰ ਬਿਚਾਰ ਕਰਾਯਾਵ।

ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਗਾਵਹੁ ਸੋਹਿਲਾ ਸਿਵਰਿਹੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ ॥੧॥

ਬੇਹੁ ਬਧਬਯਾਧਿ ਰੂਪਾ ਘਰਨੁ ਯਾਯ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਰਚਨੀਯਾਯ ਯੋਗ ਗਾਨ ਕਰ ਥਾਯ ਭਾਯਾਧਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਕਰ।
॥1॥

ਤੁਮ ਗਾਵਹੁ ਮੇਰੇ ਨਿਰਭਉ ਕਾ ਸੋਹਿਲਾ ॥

ਹੇ ਮਾਨਵ! ਭੂਮੇ ਬੇਹੁ ਯੋਗ ਰਹਿਭ ਮੋਹਾਯ ਭਾਯਗੁਰੂਯਾ ਪੁੰਨਾਯਾਯ ਗਾਧ ਗਾਯ।

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜਿਤੁ ਸੋਹਿਲੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਐਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੋਹ ਧ੍ਰੁ ਬੇਹੁ ਬਧਗੁਰੂ ਨਿਕਰੇ ਬਧਧਿਭ, ਯਾਹਾਯ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਕਰਿਯੋ ਬਧਵਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਹੋਯਾਯਾਯ। ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਤ ਨਿਤ ਜੀਅਝੇ ਸਮਾਲੀਅਨਿ ਦੇਖੈਗਾ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥

ਹੇ ਮਾਨਵ ਜੀਵ! ਮੋਘ ਪਾਲਨ ਕਯਾ ਯੋਗੁ ਪੁਰਿਧਿਨ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਜੀਵਯਾ ਪੋਯਾਯਾ ਕਰੁਯਾਧਿ,
ਬੇ ਭੂਮ ਯੋਧ ਮਧ ਨਿਯਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧ੍ਰਿ ਕਰਿਯੋ।

ਤੇਰੇ ਦਾਨੈ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਤਿਸੁ ਦਾਤੇ ਕਵਣੁ ਸੁਮਾਰੁ ॥੨॥

ਬੇਹੁ ਯੋਗੁ ਭਾਯਾ ਪੁਰਯ ਪਦਾਰਥਾਯ ਕੀਯਾਧਿ ਮੁਯਾਯ ਨਾਧ, ਕਾਯਾਧ ਬੇ ਭ ਅਯਯ ਅਯਯ। ॥2॥

ਸੰਬਤਿ ਸਾਹਾ ਲਿਖਿਆ ਮਿਲਿ ਕਰਿ ਪਾਵਹੁ ਤੇਲੁ ॥

ਐਯਾ ਯੋਗੁ ਯੋਧਾ ਪਾਯ ਨਿਯਧਿ ਧਿਨ ਥਾਧ ਯੋਗੁ ਰਯਾਧਿ, ਐਯਾਯ ਭਾਯਗੁਰੂਯਾ ਬਧਿਭ ਮਿਯਾਧ ਪਾਯ
ਅਯਾਧ ਬਧਬਯਾਧ ਬਧਿਭ ਮਿਯਾਧ ਮੁਯਾਧ ਪੁਰਯ ਕਰਿ ਕਰ।

ਦੇਹੁ ਸਜਣ ਅਸੀਸੜੀਆ ਜਿਉ ਹੋਵੈ ਸਾਹਿਬ ਸਿਉ ਮੇਲੁ ॥੩॥

ਹੇ ਮਿਯਾਧ! ਕਯਾਯਾਧ ਗੁਯਾਧਿਯ ਧਿਨ ਮੋਹ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਬਧਿਭ ਮਿਯਾਧ ਹੋਯਾਧਾਯ। ॥3॥

ਘਰਿ ਘਰਿ ਏਹੇ ਪਾਹੁਚਾ ਸਦੜੇ ਨਿਤ ਪਵੰਨਿ ॥

ਪੁਰਯਾਧ ਘਰਨੁ ਐਯਾ ਬਯੋਧਾਧ ਪਯਾਧ ਯਾਧਾਧਿ, ਨਿਯਾਧ ਐਯਾ ਬਯੋਧਾਧ ਕਾਯਾਧਿ ਨਾ ਕਾਯਾਧਿ ਘਰਨੁ
ਪਯਾਧਾਧਾਧ। (ਨਿਯਾਧ ਕੇਯਾਧ ਨਾ ਕੇਯਾਧ ਮੁਯਾਧ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੇ।)

ਸਦਣਹਾਰਾ ਸਿਮਰੀਐ ਨਾਨਕ ਸੇ ਦਿਹ ਆਵੰਨਿ ॥੪॥੧॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ਯਾਵ! ਸ੍ਰੋਤ੍ਰੀਯ ਨਿਰੰਜਨ ਪੌਰਾਣਕਾ ਕਾਲੀਯ ਸ੍ਰੋਤ੍ਰੀਯ ਕਰ, ਕਾਲੀਯ ਬੇਦਿਯੋਂ
ਨਿਰੰਜਨ ਆਵੁੰਦੇ ॥੪॥੧॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਰਾਗ ਆਸਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਛਿਅ ਘਰ ਛਿਅ ਗੁਰ ਛਿਅ ਉਪਦੇਸ ॥

ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਰਚਨਾਯੋਗੇ ਛਿਅ ਗੁਰੁ ਅੰਤ੍ਰਿ, ਏਵੰ ਛਿਅ ਹੂੰ ਰਚਨੀਯੋਗੇ ਭਯਾ ਭਯਦੇਸ਼ ਮਧ ਛਿਅਰੇ ਅਰੇ।

ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਏਕੇ ਵੇਸ ਅਨੇਕ ॥੧॥

ਕਿੰਨੁ ਭਾਵਾਰ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਏਕ ਹੂੰ ਕੇਵਲ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਅਰੰਭਿ, ਯਾਵਾਕ ਵੇਸ ਅਨੰਤ ਅਰੇ।

ਬਾਬਾ ਜੈ ਘਰਿ ਕਰਤੇ ਕੀਰਤਿ ਹੋਇ ॥

ਹੋ ਮਨੁਬਧ! ਮੋਢੀ ਗੁਰੁ ਰੂਪੀ ਘਰੇ ਨਿਰੰਜਨ ਘਰੇ ਪੁੰਨਾਧਾ ਬ੍ਰਹਮੰ, ਭਾਵਾਰਿ ਗੁਰੁ ਗਾਧ ਬ੍ਰਹਮੰ,

ਸੇ ਘਰੁ ਰਾਖੁ ਵਡਾਈ ਤੇਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਦਿਯੋਂ ਗੁਰੁ ਧਾਰਨ ਕਰ, ਏਵੰ ਭਾਰਿ ਭਾਰਿ ਯੋਗੇਯੋਗੇ ਓ ਪਰ ਯੋਗੇ ਧ੍ਰੁਵਾਰੇ ਗੋਯਾ ਹੋਵ
॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵਿਸੁਏ ਚਸਿਆ ਘੜੀਆ ਪਹਰਾ ਥਿਤੀ ਵਾਰੀ ਮਾਹੁ ਹੋਆ ॥

ਮੋਹਿਯੋ ਬੇਦਿਯੋ, ਨਿਰੰਜਨ, ਪੁੰਨਾਧਾ, ਭਿਯੋ ਓ ਕਾਲੀਯ ਏਕ ਮਾਧ ਬ੍ਰਹਮੰ,

ਸੂਰਜੁ ਏਕੇ ਰੁਤਿ ਅਨੇਕ ॥

ਬੇਦਿਯੋਂ ਰੁਤੁ ਅਨੇਕ ਹੋਏ ਮਧ ਬ੍ਰਹਮੰ ਏਕ ਅਰੇ। (ਏਵੰ ਬੇਦਿਯੋਂ ਬ੍ਰਹਮੰਯੋਗੇ ਅਨੰਤ ਅਨੰਤ ਅੰਗ
ਅਰੇ)

ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੇ ਕੇਤੇ ਵੇਸ ॥੨॥੨॥

ਬੇਬਰਿ ਹੂੰ ਹੋ ਨਾਨਕ! ਭਧਰਿ ਭਭ ਬਹੁ ਬਹੁਪ ਕਰਮ-ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਾਰੇ ਦੇਖਾਯਾ ॥੨॥੨॥

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਗ ਖਨਾਬਰਿ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਗਗਨ ਮੈ ਥਾਲੁ ਰਵਿ ਚੰਦੁ ਦੀਪਕ ਬਨੇ ਤਾਰਿਕਾ ਮੰਡਲ ਜਨਕ ਮੋਤੀ ॥

ਬੰਦੂਕੁ ਰੂਪੀ ਥਾਲਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ੭ ਚੰਦੁ ਵੀਪ ਹੋਯਾਭਭਿ, ਚਾਰਾ ਬੰਦੂਕੁ ਮੋਹਰਿ ਥਾਲਰੇ ਮੋਹਿ ਭਯਿ
ਅਭਭਿ।

ਧੂਪੁ ਮਲਆਨਲੇ ਪਵਣੁ ਚਵਰੇ ਕਰੇ ਸਗਲ ਬਨਰਾਇ ਫੁਲੰਤ ਜੋਤੀ ॥੧॥

ਮਲਲੁ ਪਰਬੰਤ ਆਭੁ ਆਬੂਪੁਕਾ ਚੰਦਨਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਪ੍ਰਧ ਬੰਦਾਨ ਅਰੇ, ਕਾਭੁ ਚੰਦਰ ਪਰਿ, ਬੰਦਾਨ ਕੰਦਬੁਭਿ
ਮੋਭੰ ਧੂਲ ਆਧਿ ਖੋਲੇ, ਯੋਧਾਧਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਅਕਾਲ-ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਆਰਧਿ ਪਾਭੰ ਬੰਦਰੰਤ ਅਰੇ। ॥1॥

ਕੈਸੀ ਆਰਤੀ ਹੋਇ ॥

ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਰੇ ਚੋਰਿ ਕੇਸਰਿ ਆਰਧਿ ਹੋਯਭਭਿ

ਭਵ ਖੰਡਨਾ ਤੇਰੀ ਆਰਤੀ ॥

ਬ੍ਰਹਮੰ ਯਾਵਕਾ ਯਭ-ਮਰਗ ਨਾਗ ਕਰਿਵਾਵਾਲਾ ਹੋਯਭਭਿ ਪ੍ਰਭੁ!

ਅਨਹਤਾ ਸਬਦ ਵਾਜੰਤ ਭੇਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋ ਮੋਭੰ ਐਕ ਰਬ ਰੇਵ ਧ੍ਰਿ ਹੋਯਭਭਿ, ਭਾਵ, ਚਾਹਾ ਕਾਯਾ ਕਯਾਯਭਿ। ॥1॥ ਰੁਹ ॥

ਸਹਸ ਤਵ ਨੈਨ ਨਨ ਨੈਨ ਹਰਿ ਤੋਹਿ ਕਉ ਸਹਸ ਮੂਰਤਿ ਨਨਾ ਏਕ ਤੋਹੀ ॥

ਹੋ ਬਰੰਧਾਪੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਯਭ੍ਰਿ! ਭੂਮਰ ਹਯਾਰ ਹਯਾਰ ਆਭੁ ਅਭਿ, ਕ੍ਰਿਭੁ ਨਿਰੰਗ ਬ੍ਰਹਮੰਰੇ ਭੂਮਰ
ਕ੍ਰੋਭਬਿ ਮਧ ਆਭੁ ਨਾਭੰ, ਐਧਰਿ ਭੂਮਰ ਹਯਾਰ ਹਯਾਰ ਮੂਭੰ ਅਭਿ, ਪਰਭੁ ਭੂਮਰ ਐਕ ਮਧ ਰੂਪ ਨਾਭੰ
ਕਾਰਗ ਭੂਮੋ ਨਿਰੰਗ ਬ੍ਰਹਮੰ ਅਰ।

ਸਹਸ ਪਦ ਬਿਮਲ ਨਨ ਏਕ ਪਦ ਗੰਧ ਬਿਨੁ ਸਹਸ ਤਵ ਗੰਧ ਇਵ ਚਲਤ ਮੋਹੀ ॥੨॥

ਬਰੰਗ ਬ੍ਰਹਮੰਰੇ ਭੂਮਰ ਹਯਾਰ ਹਯਾਰ ਨਿਰੰਗ ਚਰਗ-ਕਮਲ ਅਭਿ ਕ੍ਰਿਭੁ ਭੂਮਰ ਨਿਰੰਗ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋਵਾ
ਕਾਰਗਰੁ ਗੋਰਿਐ ਮਧ ਚਰਗ ਨਾਭੰ, ਭੂਮੋ ਧ੍ਰਾਭੇਭ੍ਰਿਯੁ ਰਹਿੰਤ ਮਧ ਅਰ ਆਭੁ ਭੂਮਰ ਹਯਾਰ ਹਯਾਰ
ਨਾਭਿਕਾ ਅਭਿ, ਭੂਮਰ ਐਧਿ ਚਮਕਾਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਮੋਹੇ ਮੋਹਿੰਤ ਕਰੁਅਭਿ।

ਸਭ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਹੈ ਸੋਇ ॥

ਬ੍ਰਹਮੰਰ ਬੰਦਾਨ ਪ੍ਰਾਗੀ ਾਰੇ ਬੋਧਿ ਯੋਧਾਧਿ-ਬ੍ਰਹਮੰ ਯੋਧਾਧਿ ਹੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸਕਾਨ ਅਭਿ।

ਤਿਸ ਦੈ ਚਾਨਣਿ ਸਭ ਮਹਿ ਚਾਨਣੁ ਹੋਇ ॥

ਭਾਜਕੇ ਪੁਕਾਗੇ ਰੂਪੀ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਬਧਾਝਾਕਾ ਠਾਕੇ ਯਾਵਨ ਪੁਕਾਗੇ ਅਛੇ।

ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਜੋਤਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥

ਕਿਛੁ ਗੁਰੂ ਭਧਦੇਗੇ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਐਹੀ ਯੋਧਾਭਿਰੇ ਬੋਧਾ ਹੋਯਾਯਾ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੁ ਆਰਤੀ ਹੋਇ ॥੩॥

ਯਾਹਾ ਏਹੀ ਘੋਰਭਾਯਾ ਭਲਾ ਲਾਗੇ ਭਾਹਾ ਹੂੰ ਭਾਯਾਭਿਰੇ ਆਰਥਿ ਹੋਯਾਯਾ॥੩॥

ਹਰਿ ਚਰਣ ਕਵਲ ਮਕਰੰਦ ਲੇਭਿਤ ਮਨੇ ਅਨਦਿਨੁ ਮੇਰਿ ਆਹੀ ਪਿਆਸਾ ॥

ਹਰਿਕਾ ਚਰਗੇ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਸ਼ੁ ਰਬਕੁ ਮੇਰਾ ਮਨ ਲਾਲਾਯਿਓ ਅਠੇ, ਪੁਠਿਧਿਨ ਮੇਰਾਠੇ ਐਹੀ ਰਬਰ ਫੁਲਾ ਰਹਿਯਾ।

ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਲੁ ਦੇਹਿ ਨਾਨਕ ਸਾਰਿੰਗ ਕਉ ਹੋਇ ਜਾ ਤੇ ਤੇਰੈ ਨਾਇ ਵਾਸਾ ॥੪॥੩॥

ਹੋ ਨਿਰਯਾਗ! ਮੂੰ ਨਾਨਕ ਫੁਲਾਭੰਕੁ ਨਿਯਰ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਯੋਧਾ ਧਿਅ, ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਮੇਰਾ ਮਨਰ ਭਾਵਨਾ ਫੁਲਰ ਨਾਮਰੇ ਹੋਯਾਯਿਓ।

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੁਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਾਗੇ ਗਭਥੇ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਕਾਮਿ ਕਰੋਧਿ ਨਗਰੁ ਬਹੁ ਭਰਿਆ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਖੰਡਲ ਖੰਡਾ ਹੇ ॥

ਐਹੀ ਮਾਨਵ ਯਾਵਨ ਕਾਮ ਓ ਭ੍ਰਾਮ ਭਲਿ ਬਿਯਾਗਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਵਰੇ ਭਰਿ ਹੋਯਾ ਰਹਿਥੇ; ਕਿਛੁ ਬਛਕਾ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨਰੇ ਫੁਲੇ ਕਾਮ ਭ੍ਰਾਮਕੁ ਖਾਧਾ ਕਰਿਧੇਯਯ।

ਪੁਰਬਿ ਲਿਖਤ ਲਿਖੇ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਮਨਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਮੰਡਲ ਮੰਡਾ ਹੇ ॥੧॥

ਮੋਭੰ ਮਨੁਸ਼ਧ ਪ੍ਰਬੰ ਲਿਖਿਓ ਕਰੰ ਮਾਧਮਰੇ ਗੁਰੂਕੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਥੇ, ਭਾਯਾਕਾ ਚਯੋਧਾ ਮਨ ਹੂੰ ਘੋਰਯਾਕਾ ਠਾਕੇ ਲਾਨ ਹੋਯਾਯਥੇ॥੧॥

ਕਰਿ ਸਾਧੂ ਅੰਜੁਲੀ ਪੁਨੁ ਵਡਾ ਹੇ ॥

ਬਛਕੁ ਭਾਓ ਯੋਧਾਭਿਰੇ ਕਰਿਯਾ ਕਥ ਪ੍ਰਯਾ ਕਰੰ ਅਠੇ।

ਕਰਿ ਡੰਡਉਤ ਪੁਨੁ ਵਡਾ ਹੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਯਾ ਧਭੁਧਓ ਪੁਯਾਧਾ ਕਰਿਯਾ ਮਧ ਮਧਾਨ ਪ੍ਰਯਾ ਕਾਧੰਧ ਅਠੇ। 1 ॥ ਰੂਪ ॥

ਸਾਕਤ ਹਰਿ ਰਸ ਸਾਦੁ ਨ ਜਾਣਿਆ ਤਿਨ ਅੰਤਰਿ ਹਉਮੈ ਕੰਡਾ ਹੇ ॥

ਪਠਿਓ ਮਨੁਸ਼ਧ (ਮਾਯਾ)ਰੇ ਲਿਧੁ ਅਧਾਧਾ ਯੋਧਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕੁ ਬਿਸ੍ਵਮੁਧ) ਅਕਾਲ-ਪ੍ਰਯੁਧਾਕਾ ਰਬਰ ਆਨਧ ਪਾਯ ਨਾਧ, ਕਾਗੇ ਭਾਯਾਭਿਰੇ ਅਧੁਕਾਰ ਰੂਪੀ ਕਥਾ ਯਾਧ।

ਜਿਉ ਜਿਉ ਚਲਹਿ ਚੁਭੈ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਜਮਕਾਲੁ ਸਹਹਿ ਸਿਰਿ ਡੰਡਾ ਹੇ ॥੨॥

ଏਹਿ ਅਹੁਯਾਕਰ ਜੀਵਨ ਮਾਰਗੇਰੇ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿ ਚਾਲੇ, ਬੇਹਿ ਅਹੰਕਾਰ ਕਝਾ ਚਾਹਾਕੂ ਕੇਝੇ
ਕੇਝੇ ਕਝਾ ਫਿਐ ਆਭ ਅਭਿਮਾਨ ਬਿਨਸੇਰੇ ਮਨ ਭਾਰਾ ਫਿਐ ਯਾਦਨਾਕੂ ਬਿਘਨ ਕਰੇ।

ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੈ ਦੁਖੁ ਜਨਮ ਮਰਣ ਭਵ ਖੰਡਾ ਹੇ ॥

ਏਹਾ ਅਭਿਰਿਕ ਮੋਹਿ ਮਾਨਵ ਜੀਵ ਬਾਹਿਰਿਕ ਬੋਭਵ ਅਧਾਰਾ ਭੋਭਿਕ ਪਦਾਰਥ ਚਪਾਗ ਕਰਿ
ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕ ਭਭ ਬਨਿ ਚਾਕਰਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡੇਰੇ ਮਗ ਰਹਿਐ, ਬੇ ਜਨ-ਮੂਰਖ ਚਕਰੁ ਮੂਰਖਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ
ਬਾਹਿਰਿਕ ਦੁਖਰੂ ਦੂਰੇਕਰਿਐ।

ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖੁ ਪਾਇਆ ਪਰਮੇਸਰੁ ਬਹੁ ਸੋਭ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ ਹੇ ॥੩॥

ਚਾਹਾਕੂ ਨਾਗ ਰਹਿਓ ਬਰਬਾਦਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਿਲਿਐ ਆਭ ਖੇਤੁ ਬ੍ਰਹਮੰਡੇਰੇ ਚਾਹਾਕੂ ਗੋਭਾਮਾਨ
ਕਰਿਐ। ॥੩॥

ਹਮ ਗਰੀਬ ਮਸਕੀਨ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਵਡ ਵਡਾ ਹੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ! ਮੂੰ ਨਿਰੰਜਨ ਓ ਨਿਰਾਗ੍ਰਭ ਦੁਮਰੇ ਹੂੰ ਅਧਾਨ ਅਚੇ, ਦੁਮੇ ਬਰੋਭਭਗ ਗਭਿ ਅਚ, ਏਧੁਪਾਯ
ਆਨਕੂ ਏਹਿ ਬਿਕਾਰਰੂ ਬਝਾਭੁ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਟੇਕ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਮੰਡਾ ਹੇ ॥੪॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਜੀਵਕੂ ਦੁਮਰੇ ਹੂੰ ਨਾਮਰੇ ਆਗ੍ਰਭ ਅਭਿ, ਬਰਿਕ ਨਾਮਰੇ ਲਿਖੁ ਹੇਲੇ ਹੂੰ ਆਤਮਿਕ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਹੋਯਾਐ। ॥੪॥੪॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕਰਉ ਬੇਨੰਤੀ ਸੁਣਹੁ ਮੇਰੇ ਮੀਤਾ ਸੰਤ ਟਹਲ ਕੀ ਬੇਲਾ ॥

ਹੇ ਬਭਬਭਾ ਮਿਓ! ਗੁਣ, ਮੂੰ ਦੁਮਕੂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੇ ਮੇ ਮੋਹਿ ਮਾਨਵ ਗਰੀਬ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਭਿ, ਚਾਹਾ
ਬਭਭ ਬੇਬਾ ਕਰਿਵਾਰ ਗੁਭ ਅਵਬਰ ਅਚੇ।

ਈਹਾ ਖਾਟਿ ਚਲਹੁ ਹਰਿ ਲਾਹਾ ਆਗੈ ਬਸਨੁ ਸੁਹੇਲਾ ॥੧॥

ਮਧਿ ਏਹਿ ਬੇਬਾ ਕਰਿਵ ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਏਹਿ ਜਨਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁਕ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮੰਡੇਰੇ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਵ, ਯਾਹਾ
ਭਾਰਾ ਪਰਲੋਕੇਰੇ ਵਾਸ ਬਿਘਨ ਹੋਵ॥੧॥

ਅਉਧ ਘਟੈ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਾਰੇ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਬਿਨਸਿ ਬਿਭੇਲੇ ਏਹਿ ਆਨੁਖ ਕਰਿ ਕਰਿ ਯਾਐ।

ਮਨ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਕਾਜ ਸਵਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਧੁਪਾਯ ਦੁਮੇ ਗੁਰੁਕ ਬਹਿਓ ਮਿਠੀ ਚਾਕਰਿ ਗਿਣਾ ਗੁਣ ਕਰਿ ਨਿਯੋਜਨ ਪਾਰ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯ ਬਿਨਸ
ਕਾਰਿਐ ਪੂਰ੍ਵ ਕਰਿ ਨਿਐ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਬਿਕਾਰੁ ਸੰਸੇ ਮਹਿ ਤਰਿਓ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ॥

ଏਹਿ ਜਗਤਰ ਬਸਤੁ ਜੀਵ ਕਾਮ-ਭ੍ਰਾਮ ਆਦਿ ਬਿਕਾਰ ਆਯੁ ਭ੍ਰਮਰੇ ਲਿਖੁ ਰਹਿਛੁ, ੴਰੇ ਕੇਹਿ
ਰੁਝਾਨਾ ਹਿ ਮੋਖਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਛੁ

ਜਿਸਹਿ ਜਗਾਇ ਪੀਆਵੈ ਇਹੁ ਰਸੁ ਅਕਥ ਕਥਾ ਤਿਨਿ ਜਾਨੀ ॥੨॥

ਯੇਰੁ ਬਿਕਾਰਰੇ ਲਿਖੁ ਯੇਯੋ ਮਾਨਵਕੂ ਬ੍ਰਹਮੰ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਨਿਤਾਰੂ ਜਾਗਤ ਕਰਾਯ ਨਾਮ-ਰਸ ਪਾਨ
ਕਰਾਯਛੁ, ਯੇ ਹਿ ਅਕਪਨਾਯੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਅਲੋਚਿਕ ਕਥਾ ਯਾਗੀ ਪਾਰਿਥਾ।

ਜਾ ਕਉ ਆਏ ਸੋਈ ਬਿਹਾਝਹੁ ਹਰਿ ਗੁਰ ਤੇ ਮਨਹਿ ਬਸੇਰਾ ॥

ਏਤ੍ਰਿਯਾਯੋ ਹੇ ਬਯਨ! ਯੇਯੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਨੂਯਾ ਵਸੁਰ ਬਾਪਾਰ ਕਰਿਵਾਕੂ ਆਇਛ, ਭਾਵਾਕੂ ਭ੍ਰਮ ਕਰ,
ਏਹਿ ਮਨਰੇ ਹਰਿਯਾ ਬਾਸ ਗੁਰੁਯਾ ਭਾਰਾ ਹਿ ਹੋਯਾਥਾ।

ਨਿਜ ਘਰਿ ਮਹਲੁ ਪਾਵਹੁ ਸੁਖ ਸਹਜੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਇਗੋ ਫੇਰਾ ॥੩॥

ਯਦਿ ਭੂਮੇ ਗੁਰੁਯਾ ਯੋਗੀ ਨੇਯਯਛ, ਭ੍ਰਮਯ ਰੂਪੀ ਯਰੇ ਹਰਿਯਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬਾਸ ਕਰਿਵੇ ਏਵੰ ਆਦਿਕ
ਬ੍ਰਹਮ ਆਨਯ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਵ, ਯਾਵਾਭਾਰਾ ਯਯ-ਮਯ ਰਯੁਰੁ ਮੁਛਿ ਪਾਯਵ ॥੩॥

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਸਰਧਾ ਮਨ ਕੀ ਪੂਰੇ ॥

ਹੇ ਮੋਰ ਅਯੁਯਨਕੂ ਯਾਗੀਵਾ ਕਾਯਾ ਬਰ ਬਾਪਕ ਬ੍ਰਹਮਯਾਰ! ਮੋਰ ਮਨਰ ਗ੍ਰਯਾ ਪੂਰੁ ਕਰ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਇਹੈ ਸੁਖੁ ਮਾਰੈ ਮੇ ਕਉ ਕਰਿ ਸੰਤਨ ਕੀ ਪੂਰੇ ॥੪॥੫॥

ਗੁਰੁ ਬਾਹਿਵ ਕਪਨ ਕਰੇ ਯੇ ਬੇਵਕ ਏਹਿ ਕਾਮਨਾ ਕਰਿਥਾਥ ਯੇ ਬਯਯਾ ਚਰਯ ਧੂਲਿ ਕਨਾਯ
ਧਿਥ ॥੪॥੫॥

ਰਾਗ ਸਿਰੀਰਾਗ ਮਹਲਾ ਪਹਿਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ॥

ਮੇਤੀ ਤ ਮੰਦਰ ਉਸਰਹਿ ਰਤਨੀ ਤ ਹੋਹਿ ਜੜਾਉ ॥

ਕਸਤੂਰਿ ਕੁੰਗੁ ਅਗਰਿ ਚੰਦਨਿ ਲੀਪਿ ਆਵੈ ਚਾਉ ॥

ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੁਲਾ ਵੀਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ ॥੧॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜੀਉ ਜਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥

ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਗੁਰ ਪ੍ਰੁਛਿ ਦੇਖਿਆ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਧਰਤੀ ਤ ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਜੜਤੀ ਪਲਘਿ ਲਾਲ ਜੜਾਉ ॥

ਮੋਹਣੀ ਮੁਖਿ ਮਣੀ ਸੋਹੈ ਕਰੇ ਰੰਗਿ ਪਸਾਉ ॥

ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੁਲਾ ਵੀਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ ॥੨॥

କାହିଁ ଏପରି ହେବନି ତ ତାହାକୁ ଦେଖୁ ମୁଁ ନିରଜ୍ଞାନଙ୍କ ନାମ ହୃଦୟରୁ ଭୁଲି ଯିବି । (ଏଥୁପାଇଁ ମୁଁ ଏପରି ଭୁଲିତ କରିବାବାଲା ପଦାର୍ଥ ଆଡ଼କୁ ଦେଖେ ନାହିଁ) । ॥୨ ॥

ਸਿਧੁ ਹੋਵਾ ਸਿਧਿ ਲਾਈ ਰਿਧਿ ਆਖਾ ਆਉ ॥

ਬਿਥ ਹੋਵਾਕ ਬਿਥਿ ਮਖ ਲਗਾਯਕਿ ਆਯ ਰਿਥਿ ਮਖ ਕਹਿਕਾ ਮਾਨੁ ਮੋਹਾ' ਪਾਯਕੁ ਆਬਿਕਾ।

ਗੁਪਤੁ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ਬੈਸਾ ਲੋਕੁ ਰਾਖੈ ਭਾਉ ॥

ਬੇਬੁਝਾਹੇ ਅਲੋਕਾਓ ਓ ਅਲੋਕਾਓ ਹੋਯਾਯਾਓ, ਯਾਹਾ ਧਾਰਾ ਲੋਕਾਓ ਮਨ ਮੋਹਾ' ਧੁਠਿ ਗੁਯਾ ਯਾਓ ਹੋਵਾ।

ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੂਲਾ ਵੀਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ ॥੩॥

ਕਾਹੂੰ ਏਪਰਿ ਹੋਵਨਿ ਓ ਓਹਾਕੁ ਦੇਖੁ ਮੂੰ ਨਿਰਯਾਯਕਾ ਨਾਮ ਝੁਕਨੁ ਭੂਲਿ ਯਿਥਿ। (ਏਥੁਪਾਯਕੁ ਮੂੰ ਏਪਰਿ ਭੁਯਿਓ ਕਰਿਕਾਕਾਲਾ ਪਦਾਰਥ ਆਯਕੁ ਦੇਖੈ ਨਾਹੂੰ) ॥੩॥

ਸੁਲਤਾਨੁ ਹੋਵਾ ਮੇਲਿ ਲਸਕਰ ਤਖਤਿ ਰਾਖਾ ਪਾਉ ॥

ਕਾਦਗਾਹੁ ਹੋਵਾਕ ਬੇਨਾ ਏਕਤੁ ਕਰਿਕਿ ਆਯ ਬਿੰਧਾਬਨਹੇ ਕਰਿਕਾਯਾਨ ਹੋਵਕਿ

ਹੁਕਮੁ ਹਾਸਲੁ ਕਰੀ ਬੈਠਾ ਨਾਨਕਾ ਸਭ ਵਾਉ ॥

ਏਓਹੇ ਕਬਿ ਯਾਹਾ ਓਹੋ ਅਦੇਸ਼ ਕਰਿ ਓਹਾ ਪੁਰਾ ਕਰੇ, ਬਦਗੁਨੁਯਾ ਕਹੁਯੋ ਮੇਏ ਏਹਿ ਬਹੁ ਕੀਯੋ ਕਥਾ ਅਥੇ।

ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੂਲਾ ਵੀਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ ॥੪॥੧॥

ਕਾਹੂੰ ਏਪਰਿ ਹੋਵਨਿ ਓ ਓਹਾਕੁ ਦੇਖੁ ਮੂੰ ਨਿਰਯਾਯਕਾ ਨਾਮ ਝੁਕਨੁ ਭੂਲਿ ਯਿਥਿ। (ਏਥੁਪਾਯਕੁ ਮੂੰ ਏਪਰਿ ਭੁਯਿਓ ਕਰਿਕਾਕਾਲਾ ਪਦਾਰਥ ਆਯਕੁ ਦੇਖੈ ਨਾਹੂੰ) ॥੪॥੧॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਰਿਗਾਯ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਕੋਟਿ ਕੋਟੀ ਮੇਰੀ ਆਰਜਾ ਪਵਣੁ ਪੀਅਣੁ ਅਪਿਆਉ ॥

ਹੋ ਨਿਰਯਾਯਕਾ! ਝੁਏਓ ਮੋਹਾ ਅਯੁਧ ਕੋਠਿ ਕੋਠਿ ਯੁਗ ਪਰਿਯੁਧ ਹੋਯਾਯਾਯ (ਬਹੁ ਪਦਾਰਥਕੁ ਛਾਢਿ) ਪਰਨ ਮੋਹਾ ਯਾਧਾ ਹੋਯਾ।

ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦੁਇ ਗੁਣੈ ਨ ਦੇਖਾ ਸੁਪਨੈ ਸਉਣ ਨ ਥਾਉ ॥

ਮੋਯੋਓ ਚੰਦੁ ਓ ਧੁਰਯਾਯਕਾ ਪੁਰੇਸ਼ ਨ ਹੋਯਾ, ਏਪਰਿ ਗੁਣਾਹੇ ਕਬਿ ਮੂੰ ਚੁਯੋਰ ਚਿਯੋਨ ਕਰੁ ਆਯ ਬੁਧਹੇ ਮਖ ਨਿਧਾਰ ਭਾਨ ਨ ਹੋਯਾ।

ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇਵਡੁ ਆਖਾ ਨਾਉ ॥

(ਏਪਰਿ ਕੋਠਿ ਓਪਥਾਯਾ ਕਰਿਲੇ ਮਖ) ਮੂੰ ਚੋਹਾਰ ਮੁਲਯਾਯਕਾ ਕਰਿਪਾਰਿਕਿ ਨਾ ਹੂੰ, ਚੋਹਾਰ ਨਾਮਕੁ ਮੂੰ ਕੇਠੇ ਮਹਾਨ ਕਹੂੰ। ਅਥੇਯੋਯ ਨਾਮਰ ਮਹਿਯਾ ਕਥਾਯਾ ਕਰਿਕਾ ਕੋਠਿ ਅਥੇ। ॥੧॥

ਸਾਚਾ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਜ ਥਾਇ ॥

ਬਧਾਬੁਧੁ ਨਿਰਯਾਯਕਾ ਬਕਾ ਨਿਯ ਮਹਿਯਾਹੇ ਭੁਯੋ ਅਥੇ।

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਆਖਣੁ ਆਖਣਾ ਜੇ ਭਾਵੈ ਕਰੇ ਤਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗਾਬੁ ਅਖਯਨ ਕਰਿ ਹੁੰ ਕੇਹੁ ਚਾਕਰਿ ਗੁਣਰ ਕਪਨ ਕਰੇ, ਕੀਛੁ ਯਾਹਾ ਭਪਰੇ ਨਿਰਯਾਰਕਾ ਕ੍ਰਪਾ
ਹੋਇਯਾ ਚਾਹਾ ਪਾਯਰੇ ਫਿਯਾਹਾ ਭਪਰੁ ਹੋਇਯਾ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਕੁਸਾ ਕਟੀਆ ਵਾਰ ਵਾਰ ਪੀਸਣਿ ਪੀਸਾ ਪਾਇ ॥

ਯਦਿ ਸੁੰ ਪੂਨਃ ਪੂਨਃ ਕਥੁ ਧੋਯ ਕਾਰਿ ਹੋਇਯਾ ਭਪਾ ਚਕਿਰੇ ਪੇਖਿ ਹੋਇਯਾ,

ਅਗੀ ਸੇਤੀ ਜਾਲੀਆ ਭਸਮ ਸੇਤੀ ਰਲਿ ਜਾਉ ॥

ਅਗ੍ਨਿਰੇ ਮੋਰਿ ਗਰੀਰਕੁ ਯਜਾਯ ਧਿਆਯਾ ਅਧਵਾ ਗਰੀਰਕੁ ਭਸਮ ਲਗਾਯ ਰਘੁ

ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇਵਡੁ ਆਖਾ ਨਾਉ ॥੨॥

ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਮਖ ਚੋਰਿ ਮੁਲਪਾਯਨ ਕਰਿਪਾਰਿਵਿ ਨਾਹਿ, ਚੋਰਿ ਨਾਮਕੁ ਸੁੰ ਕੇਢੇ ਮਹਾਨ ਕਪਨ ਕਰੁ,
ਅਧਾਰ ਚੋਰਿ ਨਾਮਰਿ ਮਹਿਮਾ ਬਪਾਯਾ ਕਰਿਵਾ ਕਰਿਨ ਅਢੇ ॥੨॥

ਪੰਖੀ ਹੋਇ ਕੈ ਜੇ ਭਵਾ ਸੈ ਅਸਮਾਨੀ ਜਾਉ ॥

(ਬਿਭਿਰ ਬਲ ਹੋਭੁ) ਸੁੰ ਪਸ਼ੀ ਹੋਯਾ ਅਕਾਸ਼ਰੇ ਭੁਯਾਨ ਕਰੁ ਆਭ ਆਭ ਭਯ ਚਾਲਿਯਾਵੈ ਮੇ ਗਹ ਗਹ
ਬਰਿ ਛੁਕੈ ਪਾਰੁ।

ਨਦਰੀ ਕਿਸੈ ਨ ਆਵਉ ਨਾ ਕਿਛੁ ਪੀਆ ਨ ਖਾਉ ॥

ਅਪਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਯਾਯਿਵਿ ਮੇ ਕਾਹਾਰਿ ਧ੍ਰੁਵਰੇ ਅਧਿਵਿ ਨਾਹਿ ਆਵਾ ਨਾ ਕਿਛੁ ਪਿਯਾਯਿਵਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਯਾਯਿਵਿ।

ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇਵਡੁ ਆਖਾ ਨਾਉ ॥੩॥

ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਮਖ ਚੋਰਿ ਮੁਲਪਾਯਨ ਕਰਿਪਾਰਿਵਿ ਨਾਹਿ, ਚੋਰਿ ਨਾਮਕੁ ਸੁੰ ਕੇਢੇ ਮਹਾਨ ਕਪਨ ਕਰੁ,
ਅਧਾਰ ਚੋਰਿ ਨਾਮਰਿ ਮਹਿਮਾ ਬਪਾਯਾ ਕਰਿਵਾ ਕਰਿਨ ਅਢੇ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਕਾਗਦ ਲਖ ਮਣਾ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕੀਚੈ ਭਾਉ ॥

ਬਧਗੁਰੂਜੀ ਕਪਨ ਕਰਛਿ ਮੇਯ ਲਖੈ ਮਨ ਕਾਗਦ ਪਛਿ ਪਛਿ, ਅਥੀਓ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਗਾਬੁ ਓ ਖਰ੍ਹ
ਗੁਰੂਰ ਅਖਯਨ ਕਰਿ ਛਕ੍ਕਰਕਾ ਬਹਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਮਾਯ।

ਮਸੂ ਤੇਟਿ ਨ ਆਵਈ ਲੇਖਣਿ ਪਉਣੁ ਚਲਾਉ ॥

ਓਯਕਰਿ ਬੂਓ ਲੇਖਕਾ ਪਾਯੈ ਗਿਰਾਮ ਮਖ ਅਯਾਥ ਨ ਹੇਯ ਅਯ ਕਲਮ ਪਥਨ ਵੇਗਰੇ ਚਾਲੁਯਾ।

ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇਵਡੁ ਆਖਾ ਨਾਉ ॥੪॥੨॥

ਓਹਾਹੇਲੇ ਮਖ ਓਰਾਮ ਮੁਲਪਾਯਨ ਕਰਿਪਾਰਿਥਿ ਨਾਹਿ, ਓਰਾਮ ਨਾਮਕੂ ਮੂੰ ਕੇਓਤ ਮਹਾਨ ਕਪਨ ਕਰੂ,
ਅਥੀਓ ਓਰਾਮ ਨਾਮਰ ਮਹਿਮਾ ਕਪਾਯਾ ਕਰਿਵਾ ਕਓਨ ਅਓ। ॥੪॥੨॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਲੇਖੈ ਬੋਲਣੁ ਬੋਲਣਾ ਲੇਖੈ ਖਾਣਾ ਖਾਉ ॥

ਹੇ ਮਾਨਵ! ਗਥ ਬੋਲਿਵਾ ਬਾਮਿਓ ਅਓ, ਗਾਯਾ ਪਿਯਵਾ ਮਖ ਬਾਮਿਓ ਅਓ।

ਲੇਖੈ ਵਾਟ ਚਲਾਈਆ ਲੇਖੈ ਸੁਣਿ ਵੇਖਾਉ ॥

ਮਾਰ੍ਹ ਯਪਰੇ ਚਾਲਿਵਾ ਬਾਮਾ ਕਥਾ ਹੋਯਯਿ, ਵੇਖਕਾ ਓ ਗੁਰਗ ਕਰਿਵਾ ਬਾਮਾ ਨਿਬ੍ਧਿਓ ਅਓ।

ਲੇਖੈ ਸਾਹ ਲਵਾਈਅਹਿ ਪੜੇ ਕਿ ਪੁਛਣ ਜਾਉ ॥੧॥

ਐ ਪਰ੍ਧਪਛ ਮੇਯ ਬੁਝਾ ਓਮਕੂ ਮੇਯੈ ਗੁਥ ਪੁਥਾਨ ਕਰਿਯਯਿ ਓਹਾ ਮਖ ਬਾਮਿਓ ਅਓ, ਕੋਗਬਿ ਬਿਥਾਨਕੂ
ਪਚਾਰਿਵਾਰ ਕਗ ਅਾਵਗਧਕਓ ਅਯਿ ॥1॥

ਬਾਬਾ ਮਾਇਆ ਰਚਨਾ ਧੋਹੁ ॥

ਐਪੁਪਾਯੈ ਹੇ ਯਾਵ! ਐਹਿ ਬਾੰਬਾਰਿਕ ਮਾਯਾ ਬਰੂ ਕਯਿ ਕਪਓ ਅਓ।

ਅੰਧੈ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਨਾ ਤਿਸੁ ਏਹੁ ਨ ਓਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਯੈ ਅਯਾਨ ਪਰਮਾਮਾਯਾ ਨਾਮ ਨਿਯ ਬੁਧਯਰੂ ਬਿਬ੍ਧਿਓ ਕਰਿਵੇਯਯਿ, ਓਹਾਰ ਹਾਓਕੂ ਐਹਿ ਮਾਯਾ
ਅਬਿਨਾਹਿ ਕਥਾ ਪਰਓਮਕੂ ਪੁਥੁ ਹੋਯਯਾਹਿ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਜੀਵਣ ਮਰਣਾ ਜਾਇ ਕੈ ਏਥੈ ਖਾਜੈ ਕਾਲਿ ॥

ਯਕੂਰੂ ਮੁਥੁਧ ਬਮਯ ਪਰ੍ਧਪਛ ਮਾਨਵ ਐਹਿ ਬਾੰਬਾਰਰੇ ਨਿਯ ਬਮਥਾਯਯਾ ਬਹੁ ਬਾੰਬਾਰਿਕ ਪਥਾਥਰ
ਯੋਗ ਕਰਿਯਾ।

ਜਿਥੈ ਬਹਿ ਸਮਝਾਈਐ ਤਿਥੈ ਕੋਇ ਨ ਚਲਿਓ ਨਾਲਿ ॥

ਕਿੰਨ੍ਹੁ ਯੋਧੇ ਖੰਧਾਰੀਯੋ ਬਯੋਗੇ ਵਸੇ ਜੀਵਨੁ ਭਾਵਾਰ ਕਰਿਓ ਲੋਭਾ ਵਧਾਇਆ, ਸੇ ਪਰਿਪਕੁ ਹੋਵਾ
ਪਾਛੁ ਕੰਧਾ ਬੇਠਾਰੇ ਭਾਵਾਰ ਬਯੋਗਿ ਕਰਿਵਾਨੁ ਕੀਐ ਬਾਘੁਰੇ ਯਾਐ ਨਾਹਿ।

ਰੇਵਣ ਵਾਲੇ ਜੇਤੜੇ ਸਭਿ ਬੰਨਹਿ ਪੰਡ ਪਰਾਲਿ ॥੨॥

ਮੂਰ੍ਹਖ ਪਰੇ ਯੋਧੇ ਕਾਯੇ ਬਹੁ ਵਧਾਰਿ ਭਾਰ ਬਿਐ ਵਾਯੇ; ਅਧੀਭ ਬੇ ਕਾਯਿਵਾਰ ਵਧਾਰਿ ਕਾਯ
ਕਰਿਓ ॥੨॥

ਸਭੁ ਕੇ ਆਖੈ ਬਹੁਤੁ ਬਹੁਤੁ ਘਟਿ ਨ ਆਖੈ ਕੋਇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੁਰੋਹਿਤ ਅਖੁਕਰੁ ਅਖੁਕ ਕਹੁਣਿ, ਕੇਹੁ ਅਸੁ ਕਹੇ ਨਾਹਿ।

ਕੀਮਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈਆ ਕਹਣਿ ਨ ਵਡਾ ਹੋਇ ॥

ਕਿੰਨ੍ਹੁ ਭਾਵਾਰਿ ਮੂਲਪਾਯਨ ਕੇਹੁ ਕਰਿਓਰੇ ਨਾਹਿ, ਕਹਿਲੇ ਬੇ ਵਧ ਕੰਧਾ ਮਧਾਨ ਹੋਯਾਯਾਹੁ ਨਾਹਿ।

ਸਾਚਾ ਸਾਹਬੁ ਏਕੁ ਤੂ ਹੋਰਿ ਜੀਆ ਕੇਤੇ ਲੋਅ ॥੩॥

ਬਧਾਬਹੁ ਪ੍ਰਿਥਵੀਯੋ ਭੇ ਕੇਵਲ ਏਕੁ ਹੋ ਅਰੁ, ਭਯਾ ਅਨਧ ਪ੍ਰਾਣੀਯੋ ਬੁਧਯੋਰੇ ਆਨਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼
ਕਰਿਵਾਵਾਲਾ ਅਰੁ ॥੩॥

ਨੀਚਾ ਅੰਦਰਿ ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਨੀਚੀ ਹੂ ਅਤਿ ਨੀਚੁ ॥

ਨਿਧਰੁ ਨਿਧਰੁ ਯਾਤਿਰ ਲੋਕ ਆਭ ਭਾਵਾਠਾਰੁ ਮਧ ਯੋਧੇ ਨਿਧਰੁ ਪੁਰੁ ਭਯੁ ਅਭਿ

ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਾਥਿ ਵਡਿਆ ਸਿਉ ਕਿਆ ਰੀਸ ॥

ਬਧਗੁਰੂਯੋ ਕਹੁਣਿ ਹੋ ਨਿਰਯੋਗ! ਭਾਵਾਰਿ ਬਹਿਭ ਮੋਰ ਮਿਲਨ ਕਰ, ਮਾਯਾਯੋ ਆਨਾਭਿਮਾਨ ਕਾਰਣਰੁ
ਯੋਧੇ ਵਧ ਅਭੇ ਭਾਵਾ ਬਹਿਭ ਮੋਰ ਬਧਾਨਭਾ ਕਰਿ ਅਭਿ।

ਜਿਥੈ ਨੀਚ ਸਮਾਲੀਅਨਿ ਤਿਥੈ ਨਦਰਿ ਤੇਰੀ ਬਖਸੀਸ ॥੪॥੩॥

ਯੋਧੇ ਬੁਧਯੋਰੇ ਏਹੁ ਨਿਧਰੁ ਵਧਯੋਗੁ ਬਧਾਯਾਹੁ, ਬੇਠਾਰੇ ਹੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਾਗਰ! ਮੋਰ ਪੁਰਿ ਭੋਰ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਹੋਵਾ ॥੪॥੩॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਰੋਗਰ ਮਧਲਾ 1 ॥

ਲਬੁ ਕੁਤਾ ਕੁਤੁ ਚੂਹੜਾ ਠਗਿ ਖਾਧਾ ਮੁਰਦਾਰੁ ॥

ਲੋਭਾ ਕਰਿਵਾਵਾਲਾ ਕ੍ਰਿਪੁਰੁ ਬਧਾਨ ਅਭੇ, ਮਿਧਾ ਵੋਯੁਧੁਵਾ, ਭਯ ਕਧਰੇ ਅਨਧ ਕ੍ਰਿਪਾ ਆਯਾਵਾਲਾ
ਗਿਵ- ਭਯਕ ਹੋਯਾਯਾ।

ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਪਰ ਮਲੁ ਮੁਖ ਸੁਧੀ ਅਗਨਿ ਕੋਧੁ ਚੰਡਾਲੁ ॥

ਅਨਪਰ ਨਿੰਦਾ ਕਰਿਲੇ ਦੁਖਰੇ ਬਰਦਾ ਪਰੇਰ ਮਯਲਾ ਪਠਿਐ, ਛੋਟਾਧੀਰੇ ਮਥਿਐ ਚਾਢਾਕ ਰੂਪ
ਪਾਰਿਐ ਕਰਿਐ।

ਰਸ ਕਸ ਆਪੁ ਸਲਾਹਣਾ ਏ ਕਰਮ ਮੇਰੇ ਕਰਤਾਰ ॥੧॥

ਆਪੁ-ਪੁੰਨਾਸਾ ਚਾ-ਮਿਠਾ ਰਬਰ ਪਦਾਰਥ ਅਚੇ, ਹੇ ਕਰਮ! ਏਹਾ ਰੂਪ ਠਾਕੁ ਬਿਨੁਯ ਕਰਿਵਾਰ ਆਪੁ-
ਪੁੰਨਾਸਾ ਯਾਵਰ ਕਰਿ ਅਚੇ॥੧॥

ਬਾਬਾ ਬੋਲੀਐ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਮਾਨਵ! ਏਹੇ ਵਚਨ ਕਰ ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਪੁਰਿਐ ਹੋਇ।

ਉਤਮ ਸੇ ਦਰਿ ਉਤਮ ਕਹੀਅਹਿ ਨੀਚ ਕਰਮ ਬਹਿ ਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣ ਯੇਥੋਂ ਯਾਵ ਏਹੇ ਲੋਕਰੇ ਗ੍ਰੇਥੁ ਅਚੇ ਬੇ ਪਰਮਾਨੁਯ ਭਾਰੇ ਮਥ ਭਯਨ ਕੂਹਾਯਾ
ਆਯ ਮਥ ਕਰਿ ਯਾਵਯੁ ਨੀਚਰੇ ਕਥੁ ਭੋਗ ਕਰਿ ਕਾਢਿਵਾਕੁ ਪਠੇ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਰਸੁ ਸੁਇਨਾ ਰਸੁ ਰੁਪਾ ਕਾਮਣਿ ਰਸੁ ਪਰਮਲ ਕੀ ਵਾਸੁ ॥

(ਮਾਨਵ ਮਨਰੇ) ਬੁਨਾਰ ਆਭੁਥਰ ਪ੍ਰੇਮ ਅਥਿ, ਰੂਪਾਰ ਪੁਰਿ ਬੇਅ ਅਥਿ, ਬੁਨਾਰ ਬੁਨਾਰ ਭੋਗ ਕਰਿਵਾ
ਰਬ ਅਥਿ, ਬੁਨਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਅਥਿ,

ਰਸੁ ਘੋੜੇ ਰਸੁ ਸੇਜਾ ਮੰਦਰ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਰਸੁ ਮਾਸੁ ॥

ਗੋਭਾਬਾਰਰ ਪੁਰਿ ਅਥਿ, ਆਕਰਿਐ ਗੋਭਾਬਾਰ ਗੋਭਾਬਾਰ ਓ ਭਵਾ ਮਥਲਰੇ ਰਬਿਵਾਰ ਯਥਾ ਅਥਿ,
ਮਿਠਾ ਪਦਾਰਥ ਚਾ ਮਾਸ ਭਯਨ ਲਗੁ ਅਥਿ।

ਏਤੇ ਰਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਕੈ ਘਟਿ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸੁ ॥੨॥

ਏਹਾ ਮਿਥ ਕਪਨ ਕਰਿਯੋ, ਬੇ ਬੁਨਾਰ ਬੁਨਾਰ ਗੋਭਾਬਾਰਰੇ ਬਿਵਾਮਾਨ ਅਚੇ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਪਰਮਾਨੁਯ
ਨਾਮ-ਰਬ ਅਭੁਥਰਰੇ ਕੇਥੋਂ ਬੁਨਾਰਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇ॥੨॥

ਜਿਤੁ ਬੋਲੀਐ ਪਤਿ ਪਾਈਐ ਸੇ ਬੋਲਿਆ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਮਿਥ ਵਚਨ ਕਰਿਲੇ ਪੁਰਿਐ ਪੁਰਿ ਬੁਨਾਰ ਬੇਅ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਮਾਨੁਯ ਵਰਵਾਰਰੇ ਬੁਨਾਰ ਹੋਇ।

ਫਿਕਾ ਬੋਲਿ ਵਿਗੁਚਣਾ ਸੁਣਿ ਮੁਰਖ ਮਨ ਅਜਾਣ ॥

ਹੇ ਅਜਾਨ ਮਨ! ਗੁਣ, ਨੀਰਬ ਵਚਨ ਬੋਲਿਵਾਵਾਲਾ ਵਧਿ ਬੁਨਾਰ ਹੋਇ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵਹਿ ਸੇ ਭਲੇ ਹੋਰਿ ਕਿ ਕਹਣ ਵਖਾਣ ॥੩॥

ਯਾਹਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਯੁ ਭਲ ਲਾਗੇ ਬੇਅ ਵਚਨ ਗ੍ਰੇਥੁ ਅਚੇ, ਆਯ ਕਥ ਵਰੁਣਾ ਕਰਾਇਵ॥੩॥

ਤਿਨ ਮਤਿ ਤਿਨ ਪਤਿ ਤਿਨ ਧਨੁ ਪਲੈ ਜਿਨ ਹਿਰਦੈ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

ਬੇਸ਼ਬੰਦੀ ਕੀਤੀ, ਪੁਰਖ ੩ ਫੇਰੀ ਬੰਦ-ਰੂਪੀ ਖਾਨ ਗ੍ਰੇਬ ਅਚੇ, ਯਾਹਾਕੁ ਬੁਧਮੇਰੇ
ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕਾ ਬੰਨਾਵੇਗੇ ਆਖੇ।

ਤਿਨ ਕਾ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹਣਾ ਅਵਰ ਸੁਆਲਿਉ ਕਾਇ ॥

ਭਾਵੇ ਪੁਰਖਾ ਕੀ ਕਰਮਿ, ਅਨਧਿ ਕੀ ਪੁਰਖਾਬੰਨਾ ਹੋਯਾਵੇ?

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਬਾਹਰੇ ਰਾਚਹਿ ਦਾਨਿ ਨ ਨਾਇ ॥੪॥੪॥

ਬਦਗੁਨੀ ਕਹਿਓ ਮੇ ਮੇਭੈ ਲੋਕ ਨਿਰਕਾਰਕਾ ਕੂਪਾ ਦੂਖਿਰ ਭਰ੍ਹੇ ਅਭਿ, ਬੇ ਪਰਮਾਨੁ। ਭਾਰਾ
ਪੁਰਖ ਕਿਉਰੇ ਖਰਿਤ ਹੋਯਾਵੇ, ਨਾਮਰੇ ਨਾਹਿ।

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਰਿਗਗ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਅਮਲੁ ਗਲੇਲਾ ਕੂੜ ਕਾ ਦਿਤਾ ਦੇਵਣਹਾਰਿ ॥

ਭਾਗ ਨਿਰਕਾਰ ਭਾਵੇ ਮੇਭੈ ਨਿਰਕਾਰ ਗਰੀਬ ਰੂਪੀ ਨਿਗਾ ਬਚਿਕਾ ਦੇਯਾਏ, ਅਧਿਕ ਮਾਨਵਕੁ ਮੇਭੈ
ਪਰਮਾਨੁ। ਦੇਵ ਪੁਰਖ ਕਹਿਓ, ਭਾਵੇ ਅਭਿਮਾਨ ਰੂਪੀ ਨਿਗਾਰੇ ਭਾਵੇ ਅਚੇਤ ਹੋਯਾਏ।

ਮਤੀ ਮਰਣੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਖੁਸੀ ਕੀਤੀ ਦਿਨ ਚਾਰਿ ॥

ਭਾਵੇ ਅਭਿਮਾਨਰੇ ਮਥ ਕੂੜਾ ਮੂਢਾਕੁ ਭੁਲਿਓਯਾਏ ਆਭਿ ਖਰਿਤਾਏ। ਖੁਸ਼ੀਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕਾ ਠਾਰੂ
ਵਿਸੁਯਾ ਹੋਯਾਏ।

ਸਚੁ ਮਿਲਿਆ ਤਿਨ ਸੇਫੀਆ ਰਾਖਣ ਕਉ ਦਰਵਾਰੁ ॥੧॥

ਯਾਹਾਕੁ ਏਥੇ ਨਿਗਾ ਹੋਯਾਏ ਭਾਵੇ ਬਚਿਕੁ ਬਚਿਕ-ਪੁਰਖ ਪੁਰਖ ਹੋਯਾਏ ਯਾਹਾ ਧਾਮਰੇ ਭਾਵੇ
ਵੇਕੁਥਰੇ ਬੁਧ ਮੇਲੇ ॥1॥

ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਕਉ ਸਚੁ ਜਾਣੁ ॥

ਏਥਾਯੋ ਨਾਨਕ ਕਹਿਓ ਮੇ ਹੋ ਮਾਨਵ! ਬਚਿਕ-ਪੁਰਖ ਬਚਿਕ ਭਾਵੇ।

ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਤੇਰੀ ਦਰਗਹ ਚਲੈ ਮਾਣੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਹਾਕੁ ਬੁਧ ਕਲੇ ਆਨ੍ਹਿਕ ਬੁਧ ਪੁਰਖ ਹੋਯਾਵੇ ਆਭਿ ਨਿਰਕਾਰਕਾ ਧਰਮਾਰੇ ਬੰਨਾਯੋ ਪੁਰਖ
ਹੋਯਾਵੇ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਚੁ ਸਰਾ ਗੁੜ ਬਾਹਰਾ ਜਿਸੁ ਵਿਚਿ ਸਚਾ ਨਾਉ ॥

ਬਾਬਰੇ ਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਮਥ ਹੋਯਾਵੇ ਨਾਹਿ, ਏਥਾਯੋ ਨਿਰਕਾਰਕਾ ਨਾਮਰੇ ਬਚਿਕ ਰੂਪੀ ਮਥਰੇ
ਭਾਵੇ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂਰੇ ਮਿਥਿਯੋ ਆਵਧਿਕ, ਮੇਭੈਰੇ ਪੁਰਖ ਨਾਮ ਮਿਥਿਯੋ ਅਭਿ।

ਸੁਣਹਿ ਵਖਾਣਹਿ ਜੇਤੜੇ ਹਉ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥

ਯੇਹੋ ਧੂਰੁਬ ਨਾਮਰ ਗੁਣਾਓ ਓ ਕਾਚਕ ਅਛਰਿ, ਭਾਯਾ ਪਾਯਰੇ ਸੁ ਬਸਪੈਓ ਅਚੇ।

ਤਾ ਮਨੁ ਖੀਵਾ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਮਹਲੀ ਪਾਏ ਥਾਉ ॥੨॥

ਐਹਿ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਮਹਿਰਾ ਭਾਰਾ ਮਨ ਮਥੁ ਹੋਲੇ ਯੋਗੀਧਿਰ, ਯੇਹੋ ਯੋਗੀਬੁ ਨਿਰਯੋਗੀ
ਬ੍ਰਹਮਪੁਰਾ ਪੁਰਾ ਕਰੇ।

ਨਾਉ ਨੀਰੁ ਚੰਗਿਆਈਆ ਸਤੁ ਪਰਮਲੁ ਤਨਿ ਵਾਸੁ ॥

ਯੇਹੋ ਨਾਮ-ਯੋਗ ਓ ਬਦਕਰਮ ਰੂਪੀ ਯੋਗਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਰੇ ਆਯੁ ਬਧਾ ਕਰਨ ਰੂਪੀ ਬ੍ਰਹਮਣਿ ਕੁ ਦੇਵਰੇ
ਲਗਾਏ,

ਤਾ ਮੁਖੁ ਹੋਵੈ ਉਜਲਾ ਲਖ ਦਾਤੀ ਇਕ ਦਾਤਿ ॥

ਭਾਯੋ ਏਹੋ ਸੁਖ ਯੋਗੀ ਹੋਇਆ ਆਯੁ ਅਨੇਕ ਲਖ ਪੁਰਿਯੋ ਏਕ ਨਾਮਰ ਪੁਰਿਯੋ ਏਹੋ ਗੁਣੁ ਅਚੇ।

ਦੁਖ ਤਿਸੈ ਪਹਿ ਆਖੀਅਹਿ ਸੁਖ ਜਿਸੈ ਹੀ ਪਾਸਿ ॥੩॥

ਬ੍ਰਹਮ ਭਾਯੋ ਬਸੰਤੁਰੇ ਏਹੋ ਬ੍ਰਹਮਾਯੋਗੀਯੋਗ ਯੋਗੀ ਪਾਯੋ ਦੇਵਾ ਪਾਯੋ ਬ੍ਰਹਮੁ ਅਛੇ। ॥੩॥

ਸੋ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ਜਾ ਕੇ ਜੀਅ ਪਰਾਣ ॥

ਪੂਰੀ ਬੇਹੁ ਭਾਯੋਗੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮਾਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਬਿਸੰਤੁਰੇ ਕਰਾਯੋਗ, ਯੇਹੋ ਬਾਬਾਯੋਗ ਬਸੰਤੁ ਪੁਰਾਣੀ ਪੁਰਾਣੀ
ਧਿਯੋ?

ਤਿਸੁ ਵਿਣੁ ਸਤੁ ਅਪਵਿਤੁ ਹੈ ਜੇਤਾ ਪੈਨਣੁ ਖਾਣੁ ॥

ਬੇਹੁ ਨਿਰਯੋਗੀ ਬਿਨਾ ਯੋਗੀਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਬ੍ਰਹਮੁ ਅਪਵਿਤੁ ਅਚੇ।

ਹੋਰਿ ਗਲਾਂ ਸਭਿ ਕੂੜੀਆ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਪਰਵਾਣੁ ॥੪॥੫॥

ਅਨਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਾ ਕਾਧੀ ਅਧਿਕਾ ਮਿਥਾ ਅਚੇ ਕੇਵਲ ਬਿੰਬ ਬਧਾ ਓ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਚੇ ਯੇਹੋ ਭੁਯੋ ਯੋਗੀ
ਲਗੇ ॥੪॥੫॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲੁ ੧ ॥

ਬਿਰੋਗੀ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਜਾਲਿ ਮੇਹੁ ਘਸਿ ਮਸੁ ਕਰਿ ਮਤਿ ਕਾਗਦੁ ਕਰਿ ਸਾਰੁ ॥

ਮੋਹੀਯੋ ਯੋਗੀ, ਯੋਗੀ ਬਾਧੀ ਯੋਗੀ ਕਰ ਆਯੁ ਗੁਣੁ ਕੁਯੋਗੀ ਕਾਗਦੁ ਕਰਾਯੋ।

ਭਾਉ ਕਲਮ ਕਰਿ ਚਿਤੁ ਲੇਖਾਰੀ ਗੁਰ ਪੁਛਿ ਲਿਖੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀ ਲੇਖਨੀਯੋਰੇ ਅਕਾਗੁ ਮਨਰੂਪਿ ਲੇਖਕ ਭਾਰਾ ਗੁਰੂਯੋ ਠਾਰੂ ਬਠਾਬਠਾਧਰ ਬਿਚਾਰ ਬੇਘੁ
ਰੂਯੋ ਰੂਪੀ ਕਾਗਜ ਭਰੇਰੇ ਲੇਖੀ।

ਲਿਖੁ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹ ਲਿਖੁ ਲਿਖੁ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥੧॥

ਅੰਤਿਗੁਰੂਯੋ ਨਾਮ ਲੇਖੀ, ਭਾਯੋਰਿ ਸੁਭਿ ਲੇਖੀ ਆਭਿ ਪੂਰੀ ਭਾਯੋਰਿ ਅਸਾਮਭਾਯੁ ਲੇਖੀ॥੧॥

ਬਾਬਾ ਏਹੁ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿ ਜਾਣੁ ॥

ਹੇ ਕਾਕਾ ਜੀ! ਏਧਰਿ ਲੇਖੀ ਲੇਖੀਯੋ ਭਰਿਓ।

ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਤਿਥੈ ਹੋਇ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਾਫ਼ਾ ਧਰਮਰੇ ਪਰਲੋਕਰੇ ਜੀਵ ਠਾਰੂ ਕਰਮੋਰਿ ਹੋਇਯੋ ਨੇਨਕਾਥੇਥੇ ਬੇਠਾਰੇ ਬਠਾ ਨਾਮਰ ਚਿੰਨ੍ਹ
ਬਾਣੁਰੇ ਧਰਮੀ॥੧॥ ਰੂਪੁ॥

ਜਿਥੈ ਮਿਲਹਿ ਵਡਿਆਈਆ ਸਦ ਖੁਸੀਆ ਸਦ ਚਾਉ ॥

ਯੇਥੋਂ ਪਰਲੋਕਰੇ ਭਭਯੋ ਬਧਾਨ ਮਿਲੇ, ਬਰਵਾ ਪੁਬਧੁਭਾ ਭਯਾ ਬਰਵਾ ਆਨੰਦ ਪੁਰਿ ਹੋਇਯਾ।

ਤਿਨ ਮੁਖਿ ਟਿਕੇ ਨਿਕਲਹਿ ਜਿਨ ਮਨਿ ਸਚਾ ਨਾਉ ॥

ਸਾਫ਼ਾਰਿ ਧਰਮਰੇ ਬਠਾ ਨਾਮ ਕਾਬ ਕਰਿਓ, ਭਾਯੋਯੋ ਲਲਾਠ ਭਰੇਰੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਬੁਝਾਭਿਓ ਹੋਇਯਾ।

ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਤਾ ਪਾਈਐ ਨਾਹੀ ਗਲੀ ਵਾਉ ਦੁਆਉ ॥੨॥

ਯੇਥੇ ਨਿਰਯੋਗਯੋ ਕੁਧਾ ਧੁਧ ਏਧਰਿ ਨਾਮ ਪੁਰੁ ਧੁਧ, ਅਨਧਾਯਾ ਧਿਧ ਆਧੁਰਿ ਕਥਾ ਕੂਧੇ ਭਾਯਾ ਕਧਾ
ਅਥੇ॥੨॥

ਇਕਿ ਆਵਹਿ ਇਕਿ ਜਾਹਿ ਉਠਿ ਰਖੀਅਹਿ ਨਾਵ ਸਲਾਰ ॥

ਏਠਾਰੇ ਕੀਧ ਜਧ ਹੋਇਯਾਧ ਆਭਿ ਕੀਧ ਮੂਰੁਧ ਪੁਰੁ ਹੋਇਯਾਧ, ਕੀਧ ਏਠਾਰੇ ਮੂਰੁਧਾ ਹੋਇਯੋ
ਕਥੀਧਾਧ,

ਇਕਿ ਉਪਾਏ ਮੰਗਤੇ ਇਕਨਾ ਵਡੇ ਦਰਵਾਰ ॥

ਕੀਧ ਭਿਕਾਰਿ ਹੋਇਯਾਧ, ਆਭਿ ਕੀਧ ਏਠਾਰੇ ਕਭ ਕਰਕਾਰਿ ਕਰਿ ਕਥੀ ਥਾਧ,

ਅਗੈ ਗਇਆ ਜਾਣੀਐ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਵੇਕਾਰ ॥੩॥

ਕਿਠੁ ਪਰਲੋਕਕਯੋ ਗਲੇ ਏਥਾ ਪੁਠਾਭ ਹੋਇਯਾਧ ਯੇ ਨਿਰਯੋਗਯੋ ਨਾਮ ਕੀਨਾ ਏਥਾ ਬਰੁ ਕੀਠਿ ਕਧਾ
ਅਥੇ॥੩॥

ਭੈ ਤੇਰੈ ਡਰੁ ਅਗਲਾ ਖਪਿ ਖਪਿ ਛਿਜੈ ਦੇਹ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁਮਹਾਰਿ ਧਰਮਰੇ ਪਰਲੋਕਕਰ ਭਯੁ ਅਠਿ ਅਧਕਾ ਨਾਧਿ, ਕਿਠੁ ਮੋਠੇ ਪਰਲੋਕਕਰ ਭਯੁ
ਕੇਠੀ ਅਠਿ। ਏਧੁਧਾਧਿ ਏਥੀ ਗਰੀਰ ਕਧਾਕਧਾਰਿਕ ਕਾਧਿਧਰੇ ਭਾਧਿਧਾਧਿਠਿ।

ਬਾਬਾ ਹੋਰੁ ਪੈਨਣੁ ਖੁਸੀ ਖੁਆਰੁ ॥

ਹੇ ਪਿਤਾਯਾ! ਮਨ-ਭਾਵਨਾ ਅਨੁਸਾਰੇ ਆਪ ਕੀਏ ਪਿਥੀਲੇ ਮਾਨਵ ਧ੍ਰਮ ਹੋਯਾ।

ਜਿਤੁ ਪੈਧੈ ਤਨੁ ਪੀੜੀਐ ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਵਿਕਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਯਾ ਪਿਥੀਲੇ ਈਸ਼ਰੀਯ ਪਾਤਾ ਫੂਧ ਭਯਾ ਮਨਰੇ ਵਿਕਾਰੀਯ ਭਧੁਭੈ ਫੂਧ, ਐਧਰਿ ਵਸਤੁ ਪਿਥੀਵਾ ਵਧਾਰੁ
ਅਚੇ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਘੋੜੇ ਪਾਖਰ ਸੁਇਨੇ ਸਾਖਤਿ ਬੁਝਣੁ ਤੇਰੀ ਵਾਟ ॥

ਪਰਮਾਰਧਿ ਘੋੜਾਯੁ ਬਧਿ ਵਚਨਰ ਯੋਗ ਪਿਥਾਯ, ਭਾਯਾਯੁ ਕਰੁਣਾ ਆਧਿ ਬੁਝੈ ਭੁਖਣਰੇ ਬਯਾਯ
ਨਿਰਯਾਯਯੁ ਪ੍ਰਾਚੁਰ ਮਾਰੀ ਰੂਧਿਵਾ ਪਾਯਿ ਮੂੰ ਚਲਨ ਕਰਿਯੈ।

ਤਰਕਸ ਤੀਰ ਕਮਾਣ ਸਾਂਗ ਤੇਗਬੰਦ ਗੁਣ ਧਾਤੁ ॥

ਗੁਣਚਿਤ ਰੂਪੀ ਰੂਪੀਰੇ ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀ ਭੀਰ ਅਯਿ, ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਯ ਆਯੁ ਭਯਮੁਖ ਰੂਧਿ ਮੋਰ ਅਧੁ
ਅਚੇ, ਗਾਯਿ ਮੋਰ ਪਾਯਿ ਵਯਿ ਅਚੇ, ਯਾਨਯੁ ਮੂੰ ਅਧੁ ਗੋਲ ਭਾਵੇ, ਐਧਿ ਗੁਣ ਗੁਣ ਆਯੁ ਮੂੰ ਧੋਯੁ
ਅਯਿ।

ਵਾਜਾ ਨੇਜਾ ਪਤਿ ਸਿਉ ਪਰਗਟੁ ਕਰਮੁ ਤੇਰਾ ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ॥੩॥

ਯੋਯਰਯ ਕ੍ਰਿਪਾਯੁ ਆਪਯਯ ਘਰੇ ਪੁਧਿਯੁ ਧ੍ਰਿਯਾ ਪੁਕਰ ਹੋਵਾ ਮੋਰ ਪਾਯਿ ਮਰਯਾਧਾਧੁਧੁ ਅਚੇ, ਭਾਵ,
ਆਪਯਯ ਬਾਯਾਧ ਕ੍ਰਿਪਾ ਯੋ ਮੋਰ ਪਾਯਿ ਯਯ ਯਾਧਿ ਅਚੇ ॥੩॥

ਬਾਬਾ ਹੋਰੁ ਚੜਣਾ ਖੁਸੀ ਖੁਆਰੁ ॥

ਹੇ ਪਿਤਾਯਾ! ਚਿਤ ਪੁਬਯਕਰਿਵਾ ਪਾਯਿ ਅਧਿਯ ਭਧਰੇ ਬਵਾਰਿ ਕਲੇ ਮਾਨਵ ਧ੍ਰਮ ਫੂਧ।

ਜਿਤੁ ਚੜੀਐ ਤਨੁ ਪੀੜੀਐ ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਵਿਕਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਯਾ ਭਧਰੇ ਚਢੀਲੇ ਈਸ਼ਰੀਯ ਪਾਤਾ ਫੂਧ ਆਯ ਮਨਰੇ ਵਿਕਾਰੀਯ ਭਧੁਭੈ ਫੂਧ, ਐਧਰਿ ਬਵਾਰਿ
ਕਰਿਵਾ ਵਧਾਰੁ ਅਚੇ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਘਰ ਮੰਦਰ ਖੁਸੀ ਨਾਮ ਕੀ ਨਦਰਿ ਤੇਰੀ ਪਰਵਾਰੁ ॥

ਹੇ ਨਿਰਯਾਰ! ਭੋਰ ਨਾਮਰ ਪੁਬਯਯ ਯੋ ਮੋਰ ਪਾਯਿ ਭਵਨ ਆਧਿ ਅਚੇ ਆਯ ਰੂਮਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਧਿ
ਮੋਰ ਪਰਿਵਾਰ ਅਚੇ।

ਹੁਕਮੁ ਸੋਈ ਤੁਧੁ ਭਾਵਸੀ ਹੋਰੁ ਆਖਣੁ ਬਹੁਤੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ਹੇ ਅਨੰਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਤੂੰਮਰੇ ਯਥਾਚਾਹੇ ਬਾਹਰਿਕ ਕ੍ਰਿਯਾ ਪਾਯੋਂ ਆਦੇਸ਼ ਹੋਇਆ, ਅਨਧ ਨਿਰਥਕ
ਕਥਾ ਕਹਿੰਦਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਰੇ।

ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਪੂਛਿ ਨ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥੪॥

ਬੰਦਗੂਨਾਕ ਪਰਮੇਸ਼ਰੇ ਮੇਰੇ ਅੰਤਰਿ ਬੰਦਾ ਬਹੁਤੁ ਅਕਾਲ-ਪ੍ਰਸੰਨ ਅਨਧ ਕਾਹਾਨੂ ਪਚਾਰਿ ਬਿਚਾਰ ਕਰ ਨਾਹਿਨ
ਅਥਾਚ ਬੇ ਬੰਦਗੂਨਾਕ ਅਰੇ॥੪॥

ਬਾਬਾ ਹੋਰੁ ਸਉਣਾ ਖੁਸੀ ਖੁਆਰੁ ॥

ਹੇ ਪਿਤਾਮਹ! ਅਨਧ ਭੋਗਵਿਲਾਸਰੇ ਨਿਤ੍ਰਾ ਭਾਰਾ ਮਾਨਵ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇ।

ਜਿਤੁ ਸੁਤੈ ਤਨੁ ਪੀੜੀਐ ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਵਿਕਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥੪॥੭॥

ਮੇਰੇ ਗੋਯਾ ਭਾਰਾ ਗੰਭੀਰ ਪੀੜਾ ਹੋਵੇ ਅਯੁਸ਼ ਮਨਰੇ ਬਿਕਾਰਰੇ ਯਤਨ ਹੋਵੇ, ਅਪਰਿ ਨਿਤ੍ਰਾ ਵਧੇ
ਅਰੇ॥੪॥੭॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਰੋਗਰੇ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਕੁੰਹੁ ਕੀ ਕਾਂਇਆ ਰਤਨਾ ਕੀ ਲਲਿਤਾ ਅਗਰਿ ਵਾਸੁ ਤਨਿ ਸਾਸੁ ॥

ਗੁਣ ਕਰ ਕੇਲੇ ਗੰਭੀਰ ਕੇਲੇ ਬੰਦਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇਆ, ਬਿਰੋਗਰੇ ਮਹਲਾ 1 ਬੰਦ ਕੇਲੇ ਜਿਉ ਰਹੇ
ਬੰਦਾ ਭਯਾ ਨਿਰਯਾਤਕ ਮੋਗੋਗਾਨ ਕੇਲੇ ਗੰਭੀਰਰੇ ਬਿਦਾਮਾਨ ਗ੍ਰੰਥ ਬੰਦਰੇ ਬੰਦਾ ਬੰਦਾ
ਅਰੇ।

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਕਾ ਮੁਖਿ ਟਿਕਾ ਤਿਤੁ ਘਟਿ ਮਤਿ ਵਿਗਾਸੁ ॥

ਅਠਸਠਿ ਭਾਗੇ ਪ੍ਰਾਨ-ਪ੍ਰਾਨਰੇ ਭੋਜਕ ਕਪਾਲਰੇ ਗੋਯਾ ਪਾਇਆ, ਅਪਰਿ ਬੰਦਾ ਰੂਪਿਰੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼
ਹੋਇਆ।

ਓਤੁ ਮਤੀ ਸਾਲਾਹਣਾ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਗੁਣਤਾਸੁ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭੂ ਬੇਹਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਰੂਪਿ ਭਾਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕ ਗੁਣਰੇ ਪ੍ਰਸੰਨਾ ਕਰਾਇਆ॥੧॥

ਬਾ ਹੋਰ ਮਤਿ ਹੋਰ ਹੋਰ ॥

ਹੇ ਮਾਨਵ ਜੀਵ! ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕ ਯੋਗ ਬਿਨਾ ਅਨਧ ਬਾਹਰਿਕਕਰੇ ਲੋਧੁ ਰੂਪਿ ਵਧੇ ਅਰੇ।

ਜੇ ਸਉ ਵੇਰ ਕਮਾਈਐ ਕੂੜੈ ਕੂੜਾ ਜੋਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਲੋਧਮਾਨ ਪਦਾਰਥ ਗੁਣਰੇ ਅਯੁਸ਼ ਕਰਾਇਆ, ਭਾਵੇਲੇ ਮਿਥਾ ਪਦਾਰਥ ਓ ਭਾਰ ਵਧੇ
ਮਿਥਾ ਅਰੇ॥੧॥ ਰਹੇ॥

ଅନ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ବଳରେ ପୂଜା ହୋଇପାରେ, ଲୋକମାନେ ପୀର-ପୀର (ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଗୁରୁ) କହନ୍ତି ତଥା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟି ମିଶି ତାହାଙ୍କର ସନମୁଖ ହୋଇଯାଏ।

ନିଜ ନାମ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ ତଥା ପୁନଃ ସିଦ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ ଗଣାଯାଏ ।

କିନ୍ତୁ ଯଦି ଅକାଳ-ପୁରୁଷଙ୍କ ଦରବାରରେ ତାଙ୍କରି ପ୍ରତିଷ୍ଠା ସ୍ୱୀକୃତ ହୁଏନାହିଁ ତାହାହେଲେ ତାଙ୍କରି ଏହି ସବୁ ପୂଜା ଆଦି ତାହାକୁ ଧ୍ୱଂସ କରିଦିଏ ॥୨॥

ଯାହାକୁ ସଦଗୁରୁ ଉଚ୍ଚ ପଦରେ ଆସାନ କରିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ କିଏ ମଧ୍ୟ ନଷ୍ଟ କରିପାରିବ ନାହିଁ।

ଯେହେତୁ ତାଙ୍କରି ଅନ୍ତର୍ଗତରେ ଖାଦିଗୁରୁଙ୍କ ନାମର ଖଜଣା ଅଛି ଆଉ ନାମର କାରଣରୁ ହିଁ ସଂସାରରେ ତାଙ୍କରି ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଅଛି।

ଯିଏ ସତ୍ୟ ସ୍ୱରୂପ, ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ, ଭେଦ ରହିତ ନିରଞ୍ଜନ ଅଟେ ତାଙ୍କରି ନାମ କାରଣରୁ ହିଁ ସେ ପୂଜନୀୟ ଓ ମାନନୀୟ ହୋଇଥାନ୍ତି ।

ଯେବେ ମାନବ ଶରୀର (ମୃତ୍ୟୁ ପରେ) ଧୂଳିରେ ହିଁ ମିଶିଯାଏ, ତାହାହେଲେ ଜୀବାତ୍ମାର ଦଶା କିପରି ହେବ।

ପୁଣି ତାଙ୍କରି ସବୁ ଚତୁରତା ଜଳିଯାଏ ଆଉ ସେ ବିଳାପ କରି ଯମଦୂତ ସାଥରେ ଚାଲିଯାଏ ।

ସଦଗୁରୁ କହନ୍ତି ଯେ ଝାହିଗୁରୁଙ୍କ ନାମ ବିସମ୍ଭବ କରି ଯମ ଦ୍ଵାରକୁ ଗଲେ କଣ ହେବ ॥4॥8॥

ସିରିରାଗ ମହଲ 1 ॥

ହେ ମାନବ! ଯିଏ ଶୁଭଗୁଣ ଯୁକ୍ତ ଶାନ୍ତ ରୂପ ଗୁଣବତୀ(ଜୀବାତ୍ମା) ଅଟେ ,ସେ ଅକାଳ ପୁରୁଷର ଗୁଣର ବିସ୍ତାର କରିଥାଏ ଆଉ ଯିଏ ଅବଗୁଣ ଯୁକ୍ତ ମନମୁଖ ରୂପ ଗୁଣହୀନ ଅଟେ ,ସେ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ ।

ਜੇ ਲੋੜਹਿ ਵਰੁ ਕਾਮਣੀ ਨਹ ਮਿਲੀਐ ਪਿਰ ਕੁਰਿ ॥

ਏਥ੍ਹਾਯੋਂ ਯਦਿ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਜੀ ਮਿਲਨ ਕਰਿਵਾਕੂ ਚਾਹੈਂ ਚਾਹਾਏਲੇ ਚਾਹਾਰਿ
ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੇ ਬਠਾ ਧਾਰਨ ਕਰਿਵਾਕੂ ਪਠਿਵ, ਕਾਰਨ ਮਿਥਾਯੋ ਆਗ੍ਰਿਯੇ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਪ੍ਰਾਚੁ ਬ੍ਰਹਮ
ਨਾਹਿੰ।

ਨਾ ਬੇੜੀ ਨਾ ਤੁਲਹੜਾ ਨਾ ਪਾਈਐ ਪਿਰ ਦੂਰਿ ॥੧॥

ਬੇੜੀ ਜੀਵ-ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਾਸੇ ਚੁੰਬਾ-ਰੂਪੀ ਨਵੀ ਪਾਰ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯੋਂ ਭਲੇ ਭਾਵਨੇ ਨੀਕਾ ਨਾਹਿੰ ਕੰਮ
ਪ੍ਰੇਮਭਾਵਨੇ ਆਸੁਨਾ ਨਾਹਿੰ, ਏਹਿ ਬਾਧਨ ਬਿਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਏਥੇ ਦੂਰੇ ਅਛੁਤਿ ਯੇ ਚਾਹੁ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਵਾ
ਬਧਨ ਨਾਹਿੰ॥1॥

ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਪੂਰੈ ਤਖਤਿ ਅਡੋਲੁ ॥

ਮੇਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬਰ-ਬਖਸ਼ਿ ਅਥੇ, ਆਭ ਅਚਲ ਬਿੰਬਾਬਨ ਭਧਰੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਅਚੁਤਿ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੂਰਾ ਜੇ ਕਰੇ ਪਾਈਐ ਸਾਚੁ ਅਡੋਲੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਦਿ ਕੀਰਤਿ ਗੁਰੂਕਾ ਭਗਵੰਤ ਬਧਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਚਾਹਾਏਲੇ ਅਪਰਿਮੇਯ ਓ ਬਠਾ ਬ੍ਰਹਮ
ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕੀਰਤਿ ਬਾਧਕਕਾ ਪ੍ਰਾਚੁ ਬੋਝਾਧਾਰੇ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿਮੰਦਰੁ ਸੋਹਣਾ ਤਿਸੁ ਮਹਿ ਮਾਣਕ ਲਾਲ ॥ ਮੇਤੀ ਹੀਰਾ ਨਿਰਮਲਾ ਕੰਚਨ ਕੋਟ ਰੀਸਾਲ ॥

ਮਾਨਵ ਗਰੀਹ ਰੂਪੀ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕਾ ਮਨਿਰ ਅਧਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਅਥੇ, ਏਥ੍ਹੇ ਚਿੰਤਨ ਰੂਪੀ ਮਾਣਿਕਾ ਓ
ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਲਾਲ ਬਿੰਬਾਮਾਨ ਅਥੇ। ਬੋਝਾਧਾਰ ਰੂਪੀ ਮੋਹਿ, ਜਾਨ ਰੂਪੀ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਚਾਹੁ ਧਾਤੂ
ਮਧਰੇ ਗ੍ਰੇਸ਼੍ਥ ਬ੍ਰਹਮ ਭਲੇ ਏਹਿ ਮਾਨਵ ਬੇਬਾ ਮਧ ਏਕ ਗ੍ਰੇਸ਼੍ਥ ਮਨੋਬਾਨ ਦੂਰਿ ਅਥੇ।

ਬਿਨੁ ਪਉੜੀ ਗੜਿ ਕਿਉ ਚੜਉ ਗੁਰ ਹਰਿ ਧਿਆਨ ਨਿਹਾਲ ॥੨॥

(ਏਥ੍ਹੇ ਪੁਸ਼ਟਿ ਭਧਰੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ) ਏਹਿ ਦੂਰਿ ਭਧਰਕੁ ਬਿਧਿ ਬਿਨਾ ਕੰਧਰਿ ਚਢਿਵਾ, (ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਭਧਰ
ਦਿਅਤਿ) ਏਹਿ ਮਾਨਵ ਬੇਬਾ ਰੂਪੀ ਦੂਰਿ ਭਧਰਕੁ ਚਢਿਵਾ ਪਾਯੋਂ, ਅਧਾਰ ਏਹਿ ਮਾਨਵ ਗਰੀਹਰੇ ਮੁਕਤਿ ਪਾਯੋਂ
ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਨਿਰੰਕਾਰਕਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿ ਪੁਸ਼ਟਿਓ, ਮਾਨੇ ਗੁਰੂ ਭਧਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾਕਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ
ਕਰਿ ਮੁਕਤਿ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰ॥2॥

ਗੁਰੁ ਪਉੜੀ ਬੇੜੀ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਤੁਲਹਾ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

ਬੇਬਾ ਮਾਨਵ! (ਏਹਿ ਦੂਰਿ ਚਢਿਵਾ ਪਾਯੋਂ) ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਬਿਧਿ, (ਚੁੰਬਾ ਰੂਪੀ ਨਵੀ ਪਾਰ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯੋਂ) ਗੁਰੂ
ਰੂਪ ਨਾਵ ਓ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਆਸੁਨਾ ਆਭ (ਭਗਵੰਤ-ਮੁਕਤਿ ਮੁਕਤਿ ਪਾਯੋਂ) ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਬਿਨਾਮਾਨ ਰੂਪੀ
ਜਾਹਾਯੋ ਬਾਹਾਯੋ ਨਿਰੰਕਾਰਕਾ, ਨਿਰੰਕਾਰਕਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਚੁ ਪਾਯੋਂ ਗੁਰੂ ਭਧਰੇ ਰੂਪੀ ਬਿਧਿ,
ਨਾਵ ਓ ਆਸੁਨਾਕੁ ਨਿਰੰਕਾਰਕਾ ਬਾਹਾਯੋ।

ਗੁਰੁ ਸਰੁ ਸਾਗਰੁ ਬੇਹਿਥੇ ਗੁਰੁ ਤੀਰਥੁ ਦਰੀਆਉ ॥

ਭਾਵਬਾਹਰੇ ਪਾਰ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯੋਂ ਗੁਰੂਕਾ ਪਾਸੇ ਜਾਨ ਰੂਪੀ ਜਾਹਾਯੋ ਅਛੁਤ, ਆਭ ਗੁਰੂ ਹੋ ਪਾਧ ਕੰਧਰੇ
ਨਿਰੰਕਾਰ ਪਾਯੋਂ ਚਾਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਓ ਗਰੀਹ ਗ੍ਰੇਸ਼੍ਥ ਪਾਯੋਂ ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਿਧਿਅਾ ਅਛੁਤ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਉਜਲੀ ਸਤ ਸਰਿ ਨਾਵਣ ਜਾਉ ॥੩॥

ਮੇਰੇ ਨਿਰਯਾਤੀ ਦੇ ਬੇਹੋਰੇ ਜੀਵ-ਸੁਖੀਰ ਅਚਰੇ ਭਲੇ ਲਾਗੇ ਚਾਹਾਵੇਲੇ ਚਾਹੀਰੇ ਰੂਥੇ ਨਿਰੰਜ
ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਬੇਹੋਰੇ ਬੇਬੇਸ਼ਰੇ ਰੂਪੀ ਬਰੋਕਰੇ ਬਾਨ ਕਰਿਵਾਨੁ ਮਾਏ ॥੩॥

ਪੂਰੇ ਪੂਰੇ ਆਖੀਐ ਪੂਰੇ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸ ॥

ਨਿਰਯਾਤੀ ਪੂਰੇ ਗੁਣੇਰੇ ਭਧਾਬਨਾ ਕਰਿਲੇ ਬੇਹੋਰੇ ਅਸ਼ਾਨ ਅਕਾਲ-ਪ੍ਰਭੂਪਾਦ ਪਾਥੇਰੇ ਸ਼ੋਰ
ਹੋਇਆਇਆਰੇ।

ਪੂਰੇ ਥਾਨਿ ਸੁਹਾਵਣੈ ਪੂਰੇ ਆਸ ਨਿਰਾਸ ॥

ਪਰਿਪੂਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰੇਰੇ ਪਾਯਾਵਾ ਮਾਨਵ ਜੀਵ ਗੋਭਾਵਾਨ ਹੋਇ ਨਿਰਾਸ ਵਧੇਰੇ ਅਗਾਪੂਰੇ
ਕਰਿਵਾਰੇ ਬਧਾਵੇ ਹੋਇਆਏ।

ਨਾਨਕ ਪੂਰਾ ਜੇ ਮਿਲੈ ਕਿਉ ਘਾਟੈ ਗੁਣ ਤਾਸ ॥੪॥੯॥

ਬਦਗੁਨਾ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਬੇਹੋਰੇ ਅਕਾਲ-ਪ੍ਰਭੂ ਮਾਯਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਓ ਚਾਹਾਰੇ ਗੁਣਗੁਣ ਕੇਰੇਰੇ ਕਰ
ਹੋਵੇ? ॥੪॥੯॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਰੋਗ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਆਵਹੁ ਭੈਣੇ ਗਲਿ ਮਿਲਹ ਅੰਕਿ ਸਹੇਲੜੀਆਹ ॥

ਹੋ ਬੇਬੇਸ਼ਰੇ ਭਯੋਗੀ! ਅਥ, ਮੇਰੇ ਗਲੇਰੇ ਮੇਲ, ਕਾਰਣ ਅਮੇਰੇ ਅਕ ਪਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਰੇਰੇ ਬਾਨੀ
ਅਰੁ।

ਮਿਲਿ ਕੈ ਕਰਹ ਕਹਾਣੀਆ ਸੰਮੁਖ ਕੰਤ ਕੀਆਹ ॥

ਅਮੇਰੇ ਰੂਹੇ ਮੇਲੇ ਬੇਬੇਸ਼ਰੇਰੇ ਨਿਰਯਾਤੀ ਪਰਿਯਾ ਕੀਰੇ ਕਰਾ ਕਰਿਵਾ।

ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਸਭਿ ਗੁਣ ਅਉਗਣ ਸਭਿ ਅਸਾਹ ॥੧॥

ਬੇਹੋਰੇ ਬੇਬੇਸ਼ਰੇਰੇ ਭਯੋਗੀ ॥੧॥ ਬੇਬੇਸ਼ਰੇਰੇ ਬੇਬੇਸ਼ਰੇਰੇ ਬੇਬੇਸ਼ਰੇਰੇ ਅਤੇ ਅਤੇ ਅਤੇ ਪਾਥੇਰੇ ਬੇਬੇਸ਼ਰੇਰੇ
ਅਤੇ ॥੧॥

ਕਰਤਾ ਸਭੁ ਕੇ ਤੇਰੈ ਜੇਰਿ ॥

ਹੋ ਕਰਾ ਪ੍ਰਭੂ! ਬੇਬੇਸ਼ਰੇਰੇ ਕਾਰਣ ਹੋ ਅਰੇ।

ਏਕੁ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੀਐ ਜਾ ਤੂ ਤਾ ਕਿਆ ਹੋਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਅਤੇ ਅਤੇ ਅਤੇ ਅਤੇ, ਬੇਬੇਸ਼ਰੇਰੇ ਤੂ ਹੋ ਵਧਾਪਕ ਅਰੁ ਪੂਰੇ ਅਨੰਦ ਕਾਹਾਰੇ
ਅਵਗਧਾ ਕਰਾ ਕਰਾ ਅਰੇ? ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਾਇ ਪੁਛਹੁ ਸੋਹਾਗਣੀ ਤੁਸੀ ਰਾਵਿਆ ਕਿਨੀ ਗੁਣੀ ॥

ହେ ସଖୀ! ଯାହାକୁ ପତି-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଛି, ସେହି ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ପଚାର ଯେ କେଉଁ ଗୁଣର କାରଣରୁ ପତି-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି, ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦଙ୍କ ଉପଭୋଗ କଣ ଅଟେ ।

ਸହਜି ସੰତେଧି ସୀଗାରିଆ ମିਠା ਬେਲਣੀ ॥

(ଉତ୍ତର ଏହା ଯେ) ସନ୍ତୋଷ ଧାରଣ କରି ଓ ମଧୁର ବାଣୀ ଯୋଗୁଁ ଏହା ସମ୍ଭବ ହୋଇଛି ।

ପିਰୁ ରୀସାଳୁ ਤା ମିਲੈ ਜା ଗୁର କା ସବਦୁ ସୁਣୀ ॥୨॥

ଜିଜ୍ଞାସୁ ରୂପୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଯେବେ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଶ୍ରବଣ କରେ , ସେତେବେଳେ ତାହାଙ୍କୁ ସୁନ୍ଦର ସ୍ୱରୂପ ଅକାଳ-ପୁରୁଷ ରୂପୀ ପତି ମିଳିଥାଏ ॥୨॥

ਕੇਤੀਆ ਤੇਰੀਆ ਕੁਦਰਤੀ ਕੇਵਡ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ ॥

ହେ ନିରଞ୍ଜନ! ତୋର କେତେ ଶକ୍ତି ଅଛି ଆଉ ତୋର ଦାନ କେତେ ମହାନ (ଏହା ଅକଥନୀୟ ଅଟେ)।

ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਿਫਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

କେତେ ଅସଂଖ୍ୟ ସ୍ୱପ୍ନ ଓ ସମ୍ଭାଳ ଜୀବ-ଜନ୍ତୁ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଦିନରାତି ତୋର ସ୍ତୁତି ଗାନ କରୁଛନ୍ତି ।

ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਰੂਪ ਰੰਗ ਕੇਤੇ ਜਾਤਿ ਅਜਾਤਿ ॥੩॥

ତୋର କେତେ ରୁପରଙ୍ଗ, କେତେ ଜାତି, ଅଜାତି, ଭଜ ନୀଚ ରଚନା ହୋଇଛି ॥ ୩ ॥

ਸਚੁ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਉਪਜੈ ਸਚ ਮਹਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ ॥

ତେଣୁ ହେ ସଖୀ! ଯେତେବେଳେ ସଦପୁରୁଷଙ୍କ ସତସଙ୍ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ସେତେବେଳେ ହୃଦୟରେ ସୁଗୁଣ ଉତ୍ପତ୍ତି ହୋଇଥାଏ ଆଉ ସତ୍ୟ ନାମ ସ୍ମରଣରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା କରି ଜୀବ ସତ୍ୟସ୍ବରୂପ ଅକାଳ-ପୁରୁଷଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ହୁଏ ।

ਸੁਰਤਿ ਹੋਵੈ ਪਤਿ ਉਗਵੈ ਗੁਰਬਚਨੀ ਭਉ ਖਾਇ ॥

(ଏହାର ବିଚାର ସଦ୍‌ଗୁରୁ କହିଛନ୍ତି) ଯେତେବେଳେ ମାନବ-ମନ ପ୍ରଭୁ ଚରଣରେ ଲୀନ ହୁଏ ସେତେବେଳେ ପତି-ପରମେଶ୍ୱର ପ୍ରକଟ ହୋଇଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏହି ସବୁ ଗୁରୁ-ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ହୃଦୟରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭୟ ଧାରଣ କରିଲେ ସମ୍ଭବ ହୁଏ ।

ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥੪॥੧੦॥

ସଦଗୁରୁଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ସେହି ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ନିରଙ୍କାର(ବାଦଶାହ) ଏପରି ଗୁଣବତୀ ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ସୁହାଗିନୀ ସଖୀକୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ସ୍ୱରୂପରେ ଲୀନ କରିଥାନ୍ତି ॥4॥10॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ସିରିରାଗ ମହଲ 1 ॥

ਭਲੀ ਸਰੀ ਜਿ ਉਬਰੀ ਹਉਮੈ ਮੁਈ ਘਰਾਹੁ ॥

ଭଲ ହୋଇଛି, ମୋର ବୁଦ୍ଧି ଅବଗୁଣରୁ ଚିକ୍ତ ହୋଇଗଲା ଆଉ ମୋର ହୃଦୟ-ଘରରୁ ଅହଂତ୍ୱ ଓ ମନତ୍ୱ ବିକାରର ନାଶ ହୋଇଯାଇଛି।

ਦੂਤ ਲਗੇ ਫਿਰਿ ਚਾਕਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਵੇਸਾਹੁ ॥

(ଯେତେବେଳେ ଏହି ଅବଗୁଣରୁ ହୃଦୟ ଓ ବୁଦ୍ଧି ରିକ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି) ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଭରସା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ଆଉ ବିକାରରେ ଲିପ୍ତ ରପୀ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଦୃଢ଼ ମୋର ଦାସ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି।

ਕਲਪ ਤਿਆਗੀ ਬਾਦਿ ਹੈ ਸਚਾ ਵੇਪਰਵਾਹ ॥੧॥

ସେହି ନିଶ୍ଚିତ ପରମାମ୍ଳା ୦ରେ ନିଶ୍ଚୟ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟର୍ଥ କଳ୍ପନା ତ୍ୟାଗ କର ॥ 1 ॥

ਮਨ ਰੇ ਸਚੁ ਮਿਲੈ ਭਉ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਮਾਨਵ ਮਨ! ਬਥੇਪਾ ਨਾਮ ਝੂਧਰੀਏ ਪਾਰੀਓ ਕਰਿਲੇ ਹੂੰ ਮਨਰ ਭਲੇ ਸ਼ੀਯੋ ਭੂਯ।

ਭੈ ਬਿਨੁ ਨਿਰਭਉ ਕਿਉ ਥੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਰਯੋ ਭਲੇ ਨ ਮਾਨਿ ਨਿਭਾਯੋ ਕੇਪਰਿ ਹੋਯੋਪਾਰਿਵਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰਯੋ ਭਲੇ ਪਾਯੋਵਾ ਪਾਯੋ ਗੁਰੁਯੋ
ਮੁਖਿਯੋ ਹੋਯੋਪਾਰਿਵਾ ਭਧਦੇਸ਼ ਮਨੋ ਕਰਿਵਾਯੋ ਪਠਿਵਾ॥੧॥ ਰੂਹ॥

ਕੇਤਾ ਆਖਣੁ ਆਖੀਐ ਆਖਣਿ ਤੇਟਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਪੂਰੀ ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਹੇ ਭਾਯੋ! ਧੇਹੁ ਨਿਰਯੋਗਯੋ ਮਨੋ ਕੇਠੇ ਕੂਹਾਯੋ, ਕਾਰੀ ਚਾਹਾਯੋ ਮਨੋਗਾਨਰ
ਠੇ ਕੀਯੋਈ ਬਾਯੋ ਹੂੰ ਨਾਹੂੰ।

ਮੰਗਣ ਵਾਲੇ ਕੇਤੜੇ ਦਾਤਾ ਏਕੇ ਸੋਇ ॥

ਧੇਹੁ ਵਾਧਾ ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਸ਼ਯੋ ਮਾਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਠੇ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਯੋਗ ਅਭਿਯੋ ਆਯੋ ਵੇਵਾ ਪਾਯੋ ਮਾਯੋ
ਏਕ ਹੂੰ ਅਭਿਯੋ।

ਜਿਸ ਕੇ ਜੀਅ ਪਰਾਣ ਹੈ ਮਨਿ ਵਸਿਐ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੨॥

ਮਾਯਾਰ ਆਗੁਰੋ ਯੋਗ ਅਯੋ ਪ੍ਰਾਯੋ ਅਭਿਯੋ ਧੇਹੁ ਨਿਰਯੋਗਯੋ ਮਨੋਰੋ ਵਾਧਾ ਕਰਿਵਾ ਆਯੋ ਸੁਖਾਰ ਪ੍ਰਾਯੋ
ਹੋਯੋਪਾਰੋ॥੨॥

ਜਗੁ ਸੁਪਨਾ ਬਾਜੀ ਬਨੀ ਖਿਨ ਮਹਿ ਖੇਲੁ ਖੇਲਾਇ ॥

ਏਹਾ ਅਭਿਯੋ ਨਯੋ ਮੋਯੋ ਯੋਗਰੋ ਰੋਗਯੋ ਹੋਯੋਭਿਯੋ ਚਾਹਾ ਏਕ ਸੁਖੁ ਓ ਚਮਾਯਾ ਹੂੰ ਅਯੋ, ਮਾਯੋ
ਸ਼ਰੀਰੋ ਏਹੁ ਯੋਗ ਬਮਾਯੋ ਹੋਯੋਪਾਰੋ; ਅਧਿਯੋ ਪਰਮਾਯੋਕੋ ਬਿਨਾ ਏਹੁ ਬਾਯੋ ਓ ਅਯੋ ਪਦਾਰਥੋ ਬਹੁ
ਨਯੋਰੋ ਅਯੋ।

ਸੰਜੋਗੀ ਮਿਲਿ ਏਕਸੇ ਵਿਜੋਗੀ ਉਠਿ ਜਾਇ ॥

ਬਾਯੋਗੀ ਕਰੋ ਕਾਰੀਯੋ ਯੋਗ ਬਾਯੋਰੋ ਏਕਯੋ ਭੂਯੋ ਆਯੋ ਬਿਯੋਗੀ ਕਰੋ ਏਯੋ ਬੇ ਪ੍ਰਯੋਗ
ਕਰਿਯੋ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਸੇ ਥੀਐ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਇ ॥੩॥

ਨਿਰਯੋਗਯੋ ਮਾਯੋ ਭਲੇ ਲਾਗੋ ਚਾਹਾ ਭੂਯੋ, ਨਿਯੋ ਬਾਯੋਯੋ ਅਯੋ ਕੇਹੁ ਕੀਯੋ ਮਧ ਕਰਿਯੋਰੋ
ਨਾਹੂੰ॥੩॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਸਤੁ ਵੇਸਾਹੀਐ ਸਚੁ ਵਖਰੁ ਸਚੁ ਰਾਸਿ ॥

ਮਾਯੋ ਪਾਯੋਰੋ ਗੁਰੁ ਰੂਪੀ ਪੂਰੀ ਅਭਿਯੋ ਧੇਹੁ ਗੁਰੁਯੋ ਨਿਯੋਰੋ ਹੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੁ-ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬਯੋਵਾ ਕੁਯੋ
ਕਰਮਾਯੋਪਾਰੋ ਆਯੋ ਬੇ ਨਾਮੀ ਪੁਰੁਸ਼ ਹੂੰ ਆਯੋ-ਵਯੋਕੁ ਕੁਯੋ ਕਰੋ।

ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਵਟੰਜਿਆ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਸਾਬਾਸਿ ॥

ਮਿਯੋ ਗੁਰੁ ਵਾਯੋ ਬਥੇਪਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬਯੋਵਾ ਕੁਯੋ ਕਰੋ, ਬੇ ਪਰਲੋਕੋਰੋ ਮਧ ਬਯੋਨਿਯੋ ਭੂਯੋ।

ਨਾਨਕ ਵਸਤੁ ਪਛਾਣਸੀ ਸਚੁ ਸਉਦਾ ਜਿਸੁ ਪਾਸਿ ॥੪॥੧੧॥

ਬਦਗੁਰੂਜੀ ਕਹੁੰਦੇ ਸੇਧ ਯਾਤਾ ਪਾਸਰੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬਛਾ ਬਛਾ ਅਛੀ, ਸੇਧ ਏਹੀ ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕਰੇ
ਆਨ੍ਹ-ਬਝੂਕੂ ਚਿੰਨ੍ਹ ਪਾਰਿਵ ॥੪॥੧੧॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲੁ ੧ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਧਾਤੁ ਮਿਲੈ ਫੁਨਿ ਧਾਤੁ ਕਉ ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤਿ ਸਮਾਇ ॥

(ਏਓਰੇ ਬਦਗੁਰੂ ਮਨਮੁਖੀ ਆਭ ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਮਥਰੇ ਅਛਰ ਕਹੁੰਦੇ) ਯਿਐ ਮਾਯਾ ਬਹਿਤ ਪੁਰੀ ਕਰੇ ਸੇਧ
ਪੂਨਃ ਮਾਯਾਕੇ ਲਿਖੁ ਹੋਇਆਏ, ਅਧੀਭ ਯੁਗ-ਮੂਰਤੀਰ ਚਕਰੇ ਭੁਯੋ ਕਰਿਆਏ, ਕਿਛੁ ਗੁਰੂਕ ਬਹਿਤ
ਮਿਥੀ ਯਿਐ ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਖਕ ਬੂਠਿ ਗਾਨ ਕਰਿਆਏ ਸੇਧ ਸੇਧੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕ ਓਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇਆਏ।

ਲਾਲੁ ਗੁਲਾਲੁ ਗਹਬਰਾ ਸਚਾ ਰੰਗੁ ਚੜਾਉ ॥

(ਬੂਠਿ ਕਰਿਵਾ ਕਾਲਾਕੁ) ਸੇਧ ਆਨਖਾ ਕਾਯਕ (ਲਾਲ) ਅਠਿ ਆਨਖ ਕਾਯਕ (ਗੋਲਾਪ) ਓ ਅਭਯੁ ਆਨਖ
ਕਾਯਕ (ਗਾਭ) ਬਭਯ ਰਛਾ ਚਢਿਆਏ।

ਸਚੁ ਮਿਲੈ ਸੰਤੋਖੀਆ ਹਰਿ ਜਪਿ ਏਕੈ ਭਾਇ ॥੧॥

ਏਹੀ ਬਭਯ ਰਛਾ ਬਛੋਖੀ ਪੁਰੁਖਕੁ ਮਿਲੇ ਯਿਐ ਗੁਰਪੂਰਕ ਏਕਾਗੁ ਚਿਭ ਹੋਇ ਭਾਇਗੁਰੂ-ਨਾਮ ਬਲਰਥ
ਕਰਿਆਏ ॥1॥

ਭਾਈ ਰੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਰੇਣੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਬਛਕ ਚਰਥ-ਪੂਰੀ ਹੋਇ ਰੂਪ।

ਸੰਤ ਸਭਾ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਧੇਣੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਥ ਏਹੀ ਬਛਕ ਬਭਾ ਰੂਪਿ ਬਭਥਯਥਿ ਕਾਰਥਰੂ ਹੂੰ ਗੁਰੂ ਪੁਰੀ ਹੋਇਆਏ ਆਭ ਸੇਧੀ ਗੁਰੂ ਮੁਕਤਿ
ਭਲੀ ਧੂਲਭ ਪਦਾਰਥਿ ਦੇਵਾ ਪਾਯੋ ਕਾਮਧੇਨੂ ਗਾਭ ਬਮਾਨ ਅਠੇ ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਉਚਉ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਵਣਾ ਉਪਰਿ ਮਹਲੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥

ਬਰੋਯਭ ਓ ਗੋਭਨਾਯ ਬਲਾਨ ਮਾਨਕ ਯੁਗ ਅਠੇ, ਭਾਯਾਕੁ ਬਰੋ ਗੋਬੁ ਮਾਨੀ ਹੂੰ ਨਿਰਕਾਰ ਨਿਯ ਨਿਵਾਥ
ਬਲਾਨ ਕਨਾਯਭਭਿ।

ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਦੇ ਪਾਈਐ ਦਰੁ ਘਰੁ ਮਹਲੁ ਪਿਆਰਿ ॥

ਨਾਮ ਬਲਰਥ ਓ ਯੁਧ-ਭਧ ਆਧਿ ਬਭਕਰਥਿ ਕਲੇ ਹੂੰ ਮਨ ਦੇਵਰੇ ਮੇਭੋ ਨਿਰਕਾਰਕ ਬਰੂਪ ਅਛੀ ਭਾਯਾ
ਬਾਧੁਰੇ ਪੁਰਮ ਪੁਰੀ ਹੋਇਆਏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੁ ਸਮਝਾਈਐ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥੨॥

ਗੁਰੂਕ ਮੁਖ ਭਧਦੇਥਿ ਭਾਰਾ ਮਨਕੁ ਰੂਯਾਯਲੇ ਹੂੰ ਯੀਵਾਨ੍ਹ ਆਭ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਧੂਹੀਕ ਅਭੇਧਭਾ
ਵਿਚਾਰ ਪੁਕਥ ਧੂਏ ॥2॥

(ନିତ୍ୟ, ନୈମିତ୍ତିକ ଓ କାମ୍ୟ ଅଥବା ସାତ୍ତ୍ୱିକ, ରାଜସିକ ଓ ତାମସିକ) ତ୍ରିବିଧ କର୍ମ କରିଲେ ପ୍ରଥମେ ସ୍ୱର୍ଗ ପ୍ରାପ୍ତିର ଆଶା ହୋଇଥାଏ, ପୁଣି ଏହାଠାରୁ ଦୂରେଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ ।

ଗୁରୁଜୀ ବିନା ଏହି ତିନି ଗୁଣର ସମସ୍ୟା କିପରି ଦୂର ହେବ, ଯାହାଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇ ଆତ୍ମିକ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୁଏ।

ଯେତେବେଳେ ନିରଙ୍ଗାର କୃପାକୁ ହୋଇ ପାପର ମଇଳାକୁ ଧୋଇଦିଅନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଏହି ମାନବ ଶରୀରରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅକାଳ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସ୍ବରୂପ ଚିହ୍ନ ଯାଇପାରିବ ।। ୩ ।।

ଏଥିପାଇଁ ଏହା ନିଶ୍ଚୟ କର ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ପାପର ଏହି ମଇଳା ହୃଦୟରୁ ବାହାରିପାରେ ନାହିଁ ତଥା ଆମ ସ୍ମରଣରେ ନିବାସ ଅସମ୍ଭବ ଅଟେ ॥୩॥

ଏଥିପାଇଁ ସମସ୍ତ ଆଶା ତ୍ୟାଗ କରି ଜିଜ୍ଞାସୁକୁ ଏକ ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଚିନ୍ତନ କରିବା ଉଚିତ ।

ସଦଗୁରୁଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ସଦପୁରୁଷ (ନିଶ୍ଚର ପଦାର୍ଥ ତ୍ୟାଗ କରି) ସ୍ୱୟଂ ନିରଞ୍ଜାରଙ୍କୁ ଦେଖନ୍ତି ପୁଣି ଅନ୍ୟ ଜିଜ୍ଞାସୁକୁ ଦେଖାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ପାଖରେ ମୁଁ ସର୍ବଦା ସମର୍ପିତ ଅଟେ ॥4॥12॥

ସିରିରାଗ ମହଲ 1 ॥

ଯେଉଁ ଭାଗ୍ୟହୀନ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଦୈତ-ଭାବ କାରଣରୁ ଥକି ଯାଇଛନ୍ତି ତାହାଙ୍କ ଜୀବନକୁ ଧୂଳାର ଅଟେ ।

ଏକ ଅତିରିକ୍ତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସହିତ ଅନୁରକ୍ତ ହେବା କାରଣରୁ ଭାଗ୍ୟହୀନ ଜୀବ ନିମ୍ନକୁ ଖସେ ଅର୍ଥାତ୍ ମନମୁଖ ଜୀବ ଜନ୍ମ-ମୃତ୍ୟୁ ଚକ୍ରରେ ଛନ୍ଦି ରହିଥାଏ ।

ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ବିନା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ପତି-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହ ମିଳନର ଆତ୍ମିକ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତି ହୁଏ ନାହିଁ ତଥା ଆତ୍ମା ଆନନ୍ଦ ବିନା ଦୈହିକ ଓ ଦୈବିକ କଷ୍ଟ ଦୂର ହୁଏ ନାହିଁ ॥ ୧ ॥

ਮੁੰਧੇ ਪਿਰ ਬਿਨੁ ਕਿਆ ਸੀਗਾਰੁ ॥

ਅਧੀਓ ਨਿਰਯਾਤਕਾ ਠਾਕੇ ਗੁਣ-ਭਾਵ ਬਿਨਾ ਜਪ-ਭਧ ਅਧਿ ਗੁਣਾਰ ਕੀ ਬੁਝਿ ਫੇਰ?

ਦਰਿ ਘਰਿ ਢੇਈ ਨ ਲਹੈ ਦਰਗਹ ਝੂਠ ਖੁਆਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਠਿ ਠਾਹਰੇ ਵਿਸੁਝਾ ਹੋਵਾ ਬੁਝਾ ਘਰ ਨ ਮਿਲਿਵਾ ਭਲਿ ਨਿਰਯਾਤਕਾ ਵਿਸੁਝਾ ਹੋਵੇ ਪਰਲੋਕਾਕਰੇ ਮਖ
ਅਪਮਾਨਿਤ ਹੋਵਾਕੂ ਪਠੇ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਆਪਿ ਸੁਜਾਣੁ ਨ ਭੁਲਈ ਸਚਾ ਵਡ ਕਿਰਸਾਣੁ ॥

ਨਿਰਯਾਤਕਾ ਬ੍ਰਹਮੰ ਰੂਝਿਵਾਕਾਲਾ, ਬਠਪਾ ਓ ਵਧ ਕ੍ਰਿਸਕ ਅਠਛੇ ਮਿਥ ਜੀਵਕਾ ਕਰਿ ਭੁਲਛੇ ਨਾਹੀਂ।

ਪਹਿਲਾ ਧਰਤੀ ਸਾਧਿ ਕੈ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਦੇ ਦਾਣੁ ॥

ਪੁਰਖਨੂੰ ਬੇਘਿ ਅਭਿਯੋਗਿ ਰੂਪੀ ਰੂਝਿਕੂ ਗੋਪਨ ਕਰਿ ਪੂਰੀ ਬੇਘੁਰੇ ਬਠਪਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਾਯ ਰੂਪੀ।

ਨਉ ਨਿਧਿ ਉਪਜੈ ਨਾਮੁ ਏਕੁ ਕਰਮਿ ਪਵੈ ਨੀਸਾਣੁ ॥੨॥

ਬੇਘਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਏਕ ਵਾਯਨੂੰ ਨਾਮ ਨਿਧਿ ਭਉਛੇ ਝੂਧ, ਪੂਰੀ ਜੀਵਕਾ ਕਪਾਲਕਰੇ ਪੁਰਖ ਕ੍ਰਿਪਾ ਚਿਹ੍ਰ ਅਯੋਗ
ਹੋਇਆ ॥੨॥

ਗੁਰ ਕਉ ਜਾਣਿ ਨ ਜਾਣਈ ਕਿਆ ਤਿਸੁ ਚਜੁ ਅਚਾਰੁ ॥

ਕਿਛੁ ਮੋਭੰ ਮਨਮੁਖੀ ਜੀਵ ਵੇਦ-ਗਾਥੁ ਅਧਿਕੂ ਗੁਰੂਕਾ ਮਹਿਮਾ ਜਾਣੀ ਮਖ ਅਨਭਿਯੋਗਿ ਹੋਇਆ, ਅਧਿਯੋਗ
ਗੁਰੂ-ਭਧਵੇਗਕੂ ਗੁਰੂਗਾ ਕਰੇ ਨਾਹੀਂ ਭਾਵਾਰ ਕਰਿ ਕਿਧਰਿ ਭਧਮ ਹੋਇਆਰਿਵ।

ਅੰਧੁਲੈ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧ ਗੁਬਾਰੁ ॥

ਅਯਾਨ ਪੂਰਖ ਅਯਾਨਕ ਅਯਾਨ ਕਾਰਨੀਨੂੰ ਹੀ ਭਾਵਿਗੁਰੂਕਾ ਨਾਮਕੁ ਵਿਸ੍ਰੁਧ ਕਰਿਵੇਕਛੇ।

ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਨ ਚੁਕਈ ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥੩॥

ਪੂਰੀ ਭਾਵਾਰਿ ਏਹਿ ਬਾਬਾਰਨੂੰ ਜਨਮ ਮੁਕੁਤ ਬਾਬਾ ਝੂਧ ਨਾਹੀਂ ਆਭ ਬੇ ਪੂਨਯ ਪੂਨਯ ਜਨਮ-ਮਰਗ ਚਕਰੇ
ਛੇ ਰਹਿ (ਮੁਕੁਤਿ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਪਾਯ) ਰੂਪਕ ਹੋਇਆ ॥੩॥

ਚੰਦਨੁ ਮੇਲਿ ਅਣਾਇਆ ਕੁੰਗੁ ਮਾਂਗ ਸੰਧੂਰੁ ॥

ਮੋਹਕਰਿ ਕੀਰਤਿ ਬੁਝਾ ਚਕਰਿ ਕੇਗਰਿ ਆਭ ਬਿਧੁਰਿ ਲਗਾ ॥

ਚੋਆ ਚੰਦਨੁ ਬਹੁ ਘਣਾ ਪਾਨਾ ਨਾਲਿ ਕਪੂਰੁ ॥

ਕਰੁੰਗਰਿ ਓ ਚਕਰਿ ਆਧਿ ਭਾਰਾ ਕਪਭਾਕੂ ਅਧਿ ਬੁਝਿਯੋਗ ਕਰ।

ਜੇ ਧਨ ਕੰਤਿ ਨ ਭਾਵਈ ਤ ਸਭਿ ਅਡੰਬਰ ਕੁੜੁ ॥੪॥

ਏਧਰਿ ਬਹੁ ਕੀਰਤਿ ਕਰਿਵਾ ਪਰੇ ਮਖ ਬੁਝਾ ਮਧਿ ਪਠਿਕੂ ਬੁਧਕਰਿ ਨ ਲਾਗੇ ਭਾਵਾਹੋਵੇ ਬਹੁ ਆਭਯੋਗ
ਵਧੀ ਅਭੇ। ਅਧਿਯੋਗ ਜੀਵਾਨ੍ਰਾ ਜਧ, ਭਧ ਮਯ, ਭਧਾਬਨਾ ਓ ਬਧਾਬਾ ਆਧਿ ਵੇਗ ਪਾਰਗ ਕਰਿ ਪਰੇ
ਕਿਛੁ ਨਿਰਯਾਤਕਾ ਠਾਹਰੇ ਵਿਸੁਝਾ ਹੋਵੇ ਏਹਾ ਨਿਯੁਕ ਝੂਧ ॥੪॥

ਸਭਿ ਰਸ ਭੋਗਣ ਬਾਦਿ ਹਹਿ ਸਭਿ ਸੀਗਾਰ ਵਿਕਾਰ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜੀਵਰ ਬਸਤੁ ਬਭਾ ਭੋਗਿਓ। ਵਧੈ ਅਚੇ ਆਭੁ ਜਪ-ਭਪ ਆਦਿ ਗੁਣਾਰ ਕਰਿਓ। ਨਿਰਧੰਕ ਅਚੇ।

ਜਬ ਲਗੁ ਸਬਦਿ ਨ ਭੇਦੀਐ ਕਿਉ ਸੋਹੈ ਗੁਰਦੁਆਰਿ ॥

ਕਾਰਣ ਮੇ ਪਰਿਪੱਕ ਗੁਰੂ ਭਪਦੇਸ਼ਨੁ ਗੁਰੁ ਕਰੇ ਨਾਹਿ, ਬੇ ਪਰਿਪੱਕ ਬੇ ਗੁਰੂਕ ਬਸੰਤੁਰੇ ਬਭਵਭਾਭੇਰੇ ਗੋਭਾਮਾਨੁ ਹੋਵ ਨਾਹਿ।

ਨਾਨਕ ਧੰਨੁ ਸੁਹਾਗਣੀ ਜਿਨ ਸਹ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ॥੫॥੧੩॥

ਬਧਗੁਰੂਜੀ ਕਹੁੰਦੇ ਮੇ ਬੇਬੇ ਬੋਭਾਗਵਤੀ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂਮੁਖ ਜੀਵਨ ਕ੍ਰਿਧਾਈ ਅਚੇ ਮਾਹਾਰ ਪਭਿ-ਪਰਮਾਮ੍ਰਿਕ ਬਹਿਭ ਪ੍ਰੇਮ ਅਭਿ॥5॥13॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਸੁੰਢੀ ਦੇਹ ਡਰਾਵਣੀ ਜਾ ਜੀਉ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥

ਮੇਭੇਭੇਭੇ ਚੇਭਨ ਬਭਾ ਆਮ੍ਰਿ। ਚਾਲਿਮਾਧ ਬੇਭੇਭੇਭੇ ਗਰੀਰ ਭਲਾਨਕ ਹੋਭਮਾਧ।

ਭਾਹਿ ਬਲੰਦੀ ਵਿਝਵੀ ਧੂਉ ਨ ਨਿਕਸਿਓ ਕਾਇ ॥

ਚੇਭਨ ਬਭਾ ਰੂਪੀ ਅਗ੍ਰਿ ਮਾਹਾ ਪੁਧਮਰੂ ਪੁਭੁਭਿਭ ਹੋਭਮ੍ਰਿਕਾ, ਭਾਹਾ ਨਿਰਵਿਭਿਭ ਹੋਭਮਗਲੇ ਗਰੀਰਰੂ ਪੁਭ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਮ੍ਰਿ ਕਾਹਾਰੇ ਨਾਹਿ।

ਪੰਚੇ ਹੁੰਨੇ ਦੁਖਿ ਭਰੇ ਬਿਨਸੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥੧॥

ਪਿਭਾ-ਪੂਭੁ ਆਦਿ ਪਾਭ ਬਸੰਤਾਮ੍ਰਿ ਭੂਗਰੇ ਰੋਭਵਨ ਕਰੁਭੁਭਿ, ਅਧਿਭ ਪਾਭ ਭਾਨੇਭੁਮ੍ਰਿਕਿ ਵਿਭੋਗਰੇ ਭੁਭਨ ਕਰੁਭੁਭਿ ਕਾਰਣ ਧਹਿ ਮਾਨਵ ਭੁਭੁ ਧੇਭਿਭ-ਭਾਵ ਮੋਗ੍ਰਿ ਨਾਗ ਹੋਭਮਗਲਾ॥1॥

ਮੂੜੇ ਰਾਮੁ ਜਪਹੁ ਗੁਣ ਸਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਭੈ ਧੇਹੁ ਅਭਿਮਾਨ ਭੁਭ-ਪੂਭੁ ਆਦਿਰ ਮਮਭੁ ਭਧਾ ਮਾਮ੍ਰਿਰ ਮੋਹੁ ਅਚੇ, ਭਾਹਾਰਿ ਕਾਰਣਰੂ ਬੰਧੁਭੁ ਬ੍ਰਿਭੁ ਪਕਿ ਮਾਭਭਿ॥1॥ਰੂਹ॥

ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਦੂਜੀ ਕਾਰੈ ਲਗਿ ॥

ਮਿਧ ਅਧਧ ਬਾਧਾਰਿਕਿ ਵਿਕਾਰਰੇ ਬਭਗੁ ਹੋਭ ਭਾਹਿਗੁਰੂਕ ਨਾਮਕੂ ਭੁਲਿਧਿਧ

ਦੁਬਿਧਾ ਲਾਗੇ ਪਚਿ ਮੁਏ ਅੰਤਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਿ ॥

ਭਾਭਰਿ ਅਭੁਭ ਕਰਣਰੇ ਭੁਭਾਗ੍ਰਿ ਭਲੂਅਭਿ ਆਭੁ ਬੇ ਧੇਭਿਭ-ਭਾਵਰੇ ਲਾਗਿ ਭਲਿ ਮਰਿਮਾਧ।

ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਹੋਰਿ ਮੁਠੀ ਧੰਧੈ ਠਗਿ ॥੨॥

ਮਾਹਾਕੂ ਗੁਰੂ ਰਣਾ ਕਰਿਭੁਭਿ, ਬੇ ਰਣਾ ਪਾਭਮਾਧ, ਆਭੁ ਬਭੁ ਭਕਿ ਹੋਭਮਾਭੁ॥2॥

ਮੁਈ ਪਰੀਤਿ ਪਿਆਰੁ ਗਇਆ ਮੁਆ ਵੈਰੁ ਵਿਰੋਧੁ ॥

ਵਰ੍ਹਮਾਨ ਬੁਧੀ ਠੀਕੇ ਮੇਭੈ ਪੁਰੀ ਲਾਗਿਯੁ ਨਭੁ ਹੋਇਗਲਾ, ਨਿਯ ਬਿਨੁਸ਼ਾਨੁਕ ਬਹਿਓ ਮੇਭੈ ਬੋਲੁ
ਯੁਕਾ ਚਾਹਾ ਮਧ ਬਿਧਾਧੁ ਹੋਇਗਲਾ ਓਥਾ ਚਿਤੁ ਭਾਵ ਮਧ ਬਿਧਾਧੁ ਹੋਇਗਲਾ।

ਧੰਧਾ ਥਕਾ ਹਉ ਮੁਈ ਮਮਤਾ ਮਾਇਆ ਕ੍ਰੋਧੁ ॥

ਬਾਹਿਰਿਕ ਕ੍ਰਿਯਾ ਕਲਾਪ ਭਾਰਾ ਧਰਿ ਗਲਾ, ਅਹੰਕਾਰ, ਮਾਧਕਾਰ ਓ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਭੁ ਹੋਇਗਲਾ।

ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਪਾਈਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਨਿਰੋਧੁ ॥੩॥

ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਖੁਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਾਰਾ ਗੁਰੁਕ ਭਧਦੇਗ ਪੁਰਿ ਹੋਇਗਲਾ ਅਭ (ਬੇਹਿ ਭਧਦੇਗ ਭਾਰਾ ਹੋਇ)
ਚਿਤ੍ਰਕ੍ਰਿਪਾ ਧਰਮ ਕਰਿ ਨਿਰਕਾਰਕ ਬਧਾ ਨਾਮਕੁ ਪੁਰਿ ਕਰਮਾਯੋਗਿਕ ॥੩॥

ਸਚੀ ਕਾਰੈ ਸਚੁ ਮਿਲੈ ਗੁਰਮਤਿ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥

ਹੋ ਮਾਨਵ! ਗੁਰੁ ਭਧਦੇਗ ਭਾਰਾ ਅਭਿਨੰਦਨੁ ਨਾਮ ਬਲਗ ਰੂਪੀ ਬਧਕਰਿ ਕਰਿ ਬਧਾ ਬ੍ਰਹਮ
ਨਿਰਕਾਰਕੁ ਪੁਰਿ ਬਿਧਾ ਅਭੇ।

ਸੋ ਨਰੁ ਜੰਮੈ ਨਾ ਮਰੈ ਨਾ ਆਵੈ ਨਾ ਜਾਇ ॥

ਪੁਰੀ ਬੇਹਿ ਮਾਨਵ ਭਧ ਨਿਧ ਨਾਹਿ ਕਿ ਮੁਕੁਤ ਪੁਰਿ ਕਰੇ ਨਾਹਿ।

ਨਾਨਕ ਦਰਿ ਪਰਧਾਨੁ ਸੋ ਦਰਗਹਿ ਪੈਧਾ ਜਾਇ ॥੪॥੧੪॥

ਬਧਗੁਰੁਕੀ ਕਹੁਓ ਮੇ ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਖੁਕ ਭਾਰੇ ਬੇਹਿ ਮੁਕੁਤ ਪੁਰਿ ਅਭ ਪਰਲੋਕਿਕ ਮਧ
ਚਾਹਾਰ ਪੁਰਿਕੁ ਪੁਰਿ ਹੋਇਗਲਾ ॥੪॥੧੪॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲ ੧ ॥

ਬਿਰੋਗਗ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਤਨੁ ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਾਟੀ ਭਇਆ ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਮੇਰਿ ਮਨੁਰੁ ॥

ਹੋ ਅਨਵ ਭਾਵ! ਮੇਭੈ ਚਰਮ ਪੁਰਿ ਹੋਇਗਲੀ ਚਾਹਾ ਚਿਤ੍ਰਕੇ ਭਲਿ ਪਾਭੈ ਹੋਇਗਲੀ ਅਭ
ਮਾਯਾਕੇ ਲਿਧੁ ਮਨ ਕਲਕ ਬਿਧਾਨ ਨਿਰਧਿਕ ਹੋਇਗਲੀ।

ਅਉਗਣ ਫਿਰਿ ਲਾਗੁ ਭਏ ਕੁਰਿ ਵਜਾਵੈ ਤੁਰੁ ॥

ਮੇਭੈ ਪਾਧ ਕਰਿ ਕਰਮਾਯੋਗੀ ਚਾਹਾ ਓਲਧਿ ਪੁਰੀ ਚਾਹਾਰਿ ਭਧਕੇ ਲਾਗੁ ਹੋਇਗਲਾ ਅਭ ਮਿਧਾ ਚਾਹਾ
ਬਿਧਾਨਕੇ ਚੁਰੀ ਕਲਾਧ।

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਭਰਮਾਈਐ ਦੁਬਿਧਾ ਡੋਬੇ ਪੁਰੁ ॥੧॥

ਗੁਰੁ-ਭਧਦੇਗ ਬਿਨਾ ਭਾਵ ਪਧਕੁਕ ਰਹਿਗਲਾ ਓਥਾ ਬੇਹਿ-ਭਾਵ ਪੁਰੀ ਬਿਧਕੁ ਨਕੇ ੦੦
ਬਿਧਾਧਾ ॥1॥

ਮਨ ਰੇ ਸਬਦਿ ਤਰਹੁ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਭਗਵੇਤਗਰੇ ਚਿੰਤਾ ਲਗਾਏ ਅਤੇ ਭਵ ਬਾਗਰਾਜ ਪਾਰ ਕਰ।

ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਨ ਬੁਝਿਆ ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਭੱਯੋ ਜੀਵ ਗੁਰੂ ਵਾਰਾ ਨਾਮ-ਯੋਗ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ ਨਾਹੀਂ, ਏਸੇ ਕਾਰਨਾਯਕ ਜਨਮ ਮੁਕਤੀ ਚਕ੍ਰਗੇਰੇ ਛੱਡੇ
ਹੋਏ। ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਨੁ ਸੂਚਾ ਸੇ ਆਖੀਐ ਜਿਸੁ ਮਹਿ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ॥

ਮੇਭੱਯੋ ਅੰਤਰਿਮਨਗੇਰੇ ਬਚਾ ਨਾਮ ਵਿਦਾਨਾਮ ਅਛੀ, ਚਾਹਾਨੁ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕੁਸ਼ਾਮਾ।

ਭੈ ਸਚਿ ਰਾਤੀ ਦੇਹੁਰੀ ਜਿਹਵਾ ਸਚੁ ਸੁਆਉ ॥

ਗੰਗਾਰੇ ਬਚਾ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰੰਕਾਰਕਾ ਭਯੋਗੇ ਮਨੁ ਰਹਿੰਦੀ ਆਪ ਬਚਾ ਨਾਮਰੇ ਬਾਹ ਚਾਗੁ ਅਛੀ।

ਸਚੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀਐ ਬਹੁੜਿ ਨ ਪਾਵੈ ਤਾਉ ॥੨॥

ਏਹੀ ਜੀਵ ਪੁਰਿ ਮੋਹਬੇਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬੁਝਿ ਬੁਝ ਬੇਬੇਲੇ ਚਾਹਾਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਗ੍ਰਿਹ
ਚਾਪ ਬਹਿਕਾਨੁ ਪਭੇ ਨਾਹੀਂ॥੨॥

ਸਾਚੇ ਤੇ ਪਵਨਾ ਭਇਆ ਪਵਨੈ ਤੇ ਜਲੁ ਹੋਇ ॥

ਬਚਾ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਠਾਨੁ ਪਵਨ ਅਥਿਛੀ, ਪਵਨਨੁ ਜਲਰੇ ਭਵੁਛੀ ਹੋਏ।

ਜਲ ਤੇ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਸਾਜਿਆ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੋਤਿ ਸਮੇਇ ॥

ਪੂਰੀ ਬ੍ਰਹਮਕਰਮ ਪਰਮਾਨੁ ਜਲ ਅਧਿ ਚਕ੍ਰੇ ਚਿੰਤਿ ਲੋਕਾਰ(ਬੰਦੂਕ ਬ੍ਰਹਮ)ਰੇ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁ, ਪੂਰੀ ਅਤੇ
ਰਚਨਾਰੇ ਕੋਲੇ ਕੋਲੇ ਏਸੇ ਜੀਵ ਰੂਪਗੇਰੇ ਨਿਯੋਗ ਵਿਦਾਨਾਮ ਕਰਿਛੁ।

ਨਿਰਮਲੁ ਮੈਲਾ ਨਾ ਥੀਐ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥੩॥

ਗੁਰੂ ਭਗਵੇਤਗਰੇ ਚਾਲਿਕਾ ਪਾਛੋਂ ਯਾਹਾਰੇ ਮਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੋਏ। ਏਸੇ ਪੂਰੀ ਕੇਵੇ ਧੌਰੇ ਕਾਰਗਰੂ
ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਬੁਝਨਾਹੀਂ, ਅਥਾਹਾ ਮੋਗੁ ਏਸੇ ਪੁਰਿਸ਼੍ਚਿਤ ਹੋਏ। ॥੩॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਸਾਚਿ ਸੰਤੋਖਿਆ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਿਸੁ ਮਾਹਿ ॥

ਮੋਹਬੇਲੇ ਅਤੇ ਮਨ ਬਚਾ ਬ੍ਰਹਮ ਵਾਰਾ ਬਹੁਝ ਹੋਏ। ਏਸੇ ਚਾਹਾ ਭਵਗੇਰੇ
ਨਿਰੰਕਾਰਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਏ।

ਪੰਚ ਭੂਤ ਸਚਿ ਭੈ ਰਤੇ ਜੋਤਿ ਸਚੀ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਮੇਭੈ ਬਧ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰ ਭਲੇ ਪਾਸ਼ ਭੋਭਿਕ ਭਯ (ਬੰਧੁੰਨ ਮਾਨਵ ਗਰਮ) ਅਨੁਰਭ ਅਚੇ ਬੇਭੈ
ਬਧ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਰਮ ਭੋਭਿਕ ਮਨਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਵ।

ਨਾਨਕ ਅਉਗਣ ਵੀਸਰੇ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਪਤਿ ਤਾਹਿ ॥੪॥੧੫॥

ਬਧਗੁਰੂਨਾ ਕਹੁੰ ਮੇ ਬੇਭੈ ਮਾਨਵ ਨਾਨਕ ਬਧ ਬ੍ਰਹਮ ਅਨੁਰਭ ਵਿਸ਼੍ਵਰੂਪ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ਆਭ ਭਾਯਾਯਾ
ਪ੍ਰਭਿਯਾਯਾ ਰਸਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰੂ ਕਹੁੰ॥੪॥੨੫॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਰਿਗਗ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਨਾਨਕ ਬੇੜੀ ਸਚ ਕੀ ਤਰੀਐ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹੁੰ ਮੇ ਗੁਰੂ ਭਯਦੇਗ ਰਿਭਨ ਕਰਿਲੇ ਬਧ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਨਭਕਾਰੇ ਬਵਾਰ ਹੋਯਾ
ਨਾਨਕ ਭਵ ਬਾਗਰਗੁ ਪਾਰ ਕਰਿਯਾਯਾ।

ਇਕਿ ਆਵਹਿ ਇਕਿ ਜਾਵਹੀ ਪੁਰਿ ਭਰੇ ਅਹੰਕਾਰਿ ॥

ਕਿਭੁ ਅਨੇਕ ਨਾਨਕ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਿ ਭਯ ਨਿਅਭਿ ਆਭ ਮੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੁੰ।

ਮਨਹਠਿ ਮਤੀ ਬੁਡੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਸੁ ਤਾਰਿ ॥੧॥

ਮਾਨਮਾਨ ਮਨੁਖ ਮਨਰ ਬੁਢਿ ਕਾਰਗਰੁ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰਗਰ ਵਿਕਾਰਗਰ ਭੁਵਿ ਰਹਿਯਾਵ, ਕਿਭੁ ਗੁਰੂ
ਬਯਾਯਾਵ। ਬਧ ਮਾਗਰੇ ਚਾਲਿ ਏਵ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰਗੁ ਪਾਰ ਕਰਿਯਾਯਾਯਾ॥1॥

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਤਰੀਐ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰੂ ਆਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਏਵ ਭਵਬਾਗਰ ਕਿਪਰਿ ਪਾਰ ਕਰਾਯਾਯਾਯਾਯਾ ਆਭ ਕਿਪਰਿ ਆਨ੍ਹਿਕ ਆਨਖ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਕਰਾਯਾਯਾਯਾਯਾ।

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੁ ਤੂ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਧੁਯਾਯਾ ਬੇਭੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਾਸ਼ਰੇ ਬਿਨਭਿ ਕਰ ਮੇ ਆਪਗਯਾ ਮੇਪਰਿ ਭਲ ਲਾਗੇ ਬੇਪਰਿ ਮੇਮਾਰ
ਰਸਾ ਕਰ, ਆਪਗਯਾ ਅਭਿਰਿਭ ਮੇਮਾਰ ਅਨਧ ਆਗੁਰੂ ਕਿਭਿ ਨਾਯਾ॥1॥ਰੁਭ॥

ਆਗੈ ਦੇਖਉ ਡਉ ਜਲੈ ਪਾਛੈ ਹਰਿਓ ਅੰਗੁਰੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਰ ਚਮਕਾਰ ਧੁਗਧ ਬਧੁੰਨਾ ਕਰ ਗੁਰੂਨਾ ਕਹੁੰ ਮੇ ਹੇ ਮਾਨਵ! ਬੰਬਾਰਗਰ ਆਗਰੇ ਦੇਯੁਲੇ
ਗੁਗਾਨਰੇ ਦੇਯੁਲੇ ਰਿਭਾ ਭਯੁਭਿ ਏਵ ਪਭਰੇ ਦੇਯੁਲੇ ਅਯੁਰ ਪ੍ਰਬ੍ਰਹਮਰਿਭ ਹੋਯਾ ਧੁਯਾ ਭਯੁ
ਹੋਯਾਯਾ।

ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜੈ ਤਿਸ ਤੇ ਬਿਨਸੈ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਚੁ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਮੇਭੱ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਕਰਮਾਰ ਆਦੇਸ਼ਰੂ ਏਹਿ ਬਾਹਾਰਿਕ ਯਾਗ ਯਜ੍ਞ ਹੋਯਯੋ ਆਯ ਮੇਭੱ ਬਾਹਾਰਿਕ ਗੰਢਿਰ
ਆਯਾਗੇਰੇ ਨਯ੍ਯ ਹੋਯਯੋ, ਏਹਿ ਪਰਿਪ੍ਰੇਰੁ ਬਧਿ ਕੋਗਿ ਕੋਗਿਰੇ ਬਧਾਧੁ ਅਯਯੋ।

ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵਹੀ ਸਾਚੈ ਮਹਲਿ ਹਦੂਰਿ ॥੨॥

ਏ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਗੁਰੂਯ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯੋ ਆਯ ਗੁਰੂਯ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਹੋਯਯੋ ਯਾਗ ਬਧਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਬਹਿਤ
ਬਧਕਸ਼ ਹੋਯਯੋ॥੨॥

ਸਾਹਿ ਸਾਹਿ ਤੁਝੁ ਸੰਮਲਾ ਕਦੇ ਨ ਵਿਸਾਰੇਉ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ! ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ, ਮੂੰ ਪ੍ਰਤਿ ਗ੍ਰੰਥਰੇ ਆਪਗਯੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਕਰੁਅਯੋ ਕੇਵੇ ਭੂਯੋ ਨਾਹੂੰ।

ਜਿਉ ਜਿਉ ਸਾਹਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੇਉ ॥

ਹੋ ਬਾਹਿਰ! ਮੇਵੇ ਮੇਵੇ ਭੁਯੋ ਮੋਰੇ ਮਨਰੇ ਬਾਬ ਕਰ, ਏਥੇਥੇਥੇ ਮੂੰ ਆਨ੍ਹਿਕ ਆਨ੍ਹਿਕ ਧਾਯੋ
ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਅਨੂਧਿ ਪਿਯੋ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਤੇਰਾ ਤੂ ਧਣੀ ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰਿ ਸਮੇਉ ॥੩॥

ਹੋ ਪਰਮਾਨ੍ਯੁ! ਮੋਰੇ ਏਹਿ ਮਨ ਉ ਗਰੀਰੇ ਭੁਯੋ ਧੋਯਯੋ, ਭੁਯੋ ਮੋਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਧ, ਏਥੁਧਾਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਕਰਿ ਮੋਰੇ ਅਭਿਯੋਗਰੂ ਅਧਿਕਾਰ ਧੂਰ ਕਰਿ ਨਿਯੋ ਬਹਿਤ ਲੀਨ ਕਰ॥੩॥

ਜਿਨਿ ਏਹੁ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਕਰਿ ਆਕਾਰੁ ॥

ਮੇਭੱ ਪਰਮਾਨ੍ਯੁ ਏਹਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮਿਰੇ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਿਯੋ, ਏ ਏਹਿ ਚਿਨ੍ਰਿ ਲੋਕਾਰ ਆਕਾਰ ਧੋਯਯੋ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਾਨਣੁ ਜਾਣੀਐ ਮਨਮੁਖਿ ਮੁਗਧੁ ਗੁਬਾਰੁ ॥

ਏਹਿ ਰਹਬਾਧਮਾ ਯਾਗਕੁ ਗੁਰੂਗੁਣ ਯਾਗ ਹੂੰ ਯਾਗੇ, ਮਾਯਾਧਾਰੀ ਮਨਗੁਣ ਬਿਗੁਣ ਯਾਗ ਅਯਕਾਰਰੇ
ਰਹਿਯੋ।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੇਤਿ ਨਿਰੰਤਰੀ ਬੁਝੈ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਰੁ ॥੪॥

ਗ੍ਰੇਥੁ ਗੁਰੂਯ ਗੰਢਾ ਪ੍ਰਾਧੁ ਯਾਗ ਹੂੰ ਬਰਬਾਧਕ ਯੋਧਾਧਿਕੁ ਨਿਰੰਤਰ ਯਾਗਿਯਾਰੇ॥੪॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਜਾਣਿਆ ਤਿਨ ਕੀਚੈ ਸਾਬਾਸਿ ॥

ਮੇਭੱ ਗੁਰੂਗੁਣ ਯਾਗ ਏਹਿ ਪਰਮਾਨ੍ਯੁ ਯਾਗਿਯੋ, ਏ ਧਨਧ ਅਧੋ।

ਸਚੇ ਸੇਤੀ ਰਲਿ ਮਿਲੇ ਸਚੇ ਗੁਣ ਪਰਗਾਸਿ ॥

ਯਿਧ ਪਰਮਾਨ੍ਯੁਯ ਬਧਿ ਨਾਮਰੇ ਲਿਧੁ ਹੋਯਯੋ ਏਹਿ ਬਧਿਧਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਯੋ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸੰਤੋਖੀਆ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਸਿ ॥੫॥੧੬॥

ਗ੍ਰੰਥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਯੋ ਮੇ ਏਹਿ ਨਾਮ ਧਾਰਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਹੋਯਯੋ ਯਾਗ ਬਿਧਿ ਨਿਯੋ ਪ੍ਰਾਧਿ ਉ ਗਰੀਰੇ
ਏਹਿ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕੁ ਅਧਿਧ ਕਰਿਧੋਯਯੋ॥੫॥੧੬॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਰੋਗਰਾਜ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਸੁਣਿ ਮਨ ਮਿਤ੍ਰੁ ਪਿਆਰਿਆ ਮਿਲੁ ਵੇਲਾ ਹੈ ਏਹੁ ॥

ਹੇ ਪੁੰਨ ਮਿਤ੍ਰ ਮਨ! ਗੁਣ, ਐਸਾ (ਮਾਨਵ ਯੋਗ) ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਬਹਿਰ ਮਿਲਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ।

ਜਬ ਲਗੁ ਜੋਬਨਿ ਸਾਸੁ ਹੈ ਤਬ ਲਗੁ ਇਹੁ ਤਨੁ ਦੇਹੁ ॥

ਜਦ ਪਰਮਾਤਮਾ ਐਸੇ ਹੋਵੇ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਜਿਸ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਐਸੇ ਗਰੀਬ ਨਾਮ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਿਓ।
ਮੋਹਿਯ ਅਤੇ। ਅਥਾਹ ਕੁਝਾਵਸ਼ਾਹੇ ਦੂਰਵਿਯਾਤ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਿਓ ਦਿਖਾਓ ਨਾਹੀ।

ਬਿਨੁ ਗੁਣ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵਈ ਢਹਿ ਢੇਰੀ ਤਨੁ ਖੇਹੁ ॥੧॥

ਗੁਣ ਗੁਣ ਬਿਨਾ ਐਸੇ ਗਰੀਬ ਕੋਈਯੋ ਕਾਮਿਯੋ ਨਾਹੀ, ਗੋਬਿੰਦ ਐਸਾ ਨਾਮ ਹੋਵੇ ਪਾਏਗਾ
ਹੋਵੇਗਾ। 1 ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਲੈ ਲਾਹਾ ਘਰਿ ਜਾਹਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ਮਨ! ਤੂੰ ਨਾਮ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਣ ਲਾਭ ਯੋਗ ਦਾ ਬਹਿਰ ਬਹੁਤ ਘਰ ਵਿਚ ਆ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹੀਐ ਹਉਮੈ ਨਿਵਰੀ ਭਾਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂ ਜਾਂ ਭਗਤ ਹੋਵੇ ਨਾਮ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰ, ਐਸਾ ਭਾਵ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਅਗੋਂ ਨਿਵਰੀਯੋ। 1 ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਗੰਢਣੁ ਗੰਢੀਐ ਲਿਖਿ ਪੜਿ ਬੁਝਹਿ ਭਾਰੁ ॥

ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਕਥਾ ਕਾਵਿਯੋ ਗੁਣ ਗੁਣੀ ਬੋਧਿਕ ਯੋਗ ਵਿਚ ਐਸੇ ਬੋਧਿਯੋ ਕਰ, ਆਪ ਅਨੇਕ
ਅਨੇਕ ਲੇਖ, ਪੜ੍ਹੋ ਓ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ ਪਦ ਬਾਂਹੁ ਕਰੋ ਭਾਵ ਐਸੇ ਬੋਧਿਯੋ ਅਤੇ।

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਹਿਨਿਸਿ ਅਗਲੀ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਵਿਕਾਰੁ ॥

ਭਾਵਿਯੋ ਭੁਭੁਕੇ ਬਿਨ ਰਾਹਿ ਕੁਝ ਹੋਵੇਗਾ ਆਪ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਗੋਬਿੰਦ ਹੋਵੇ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਵਿਕਾਰ ਭੁਭੁਕੇ ਹੋਵੇਗਾ।

ਓਹੁ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਅਤੇਲਵਾ ਗੁਰਮਤਿ ਕੀਮਤਿ ਸਾਰੁ ॥੨॥

ਐਸੇ ਪੁੰਨ ਨਿਵਰਿਯੋ ਭਾਵ ਅਪਰਿਯੋਗ ਅਤੇ, ਭਾਵਿਯੋ ਬਿਬਿਯੋ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਗੀਤਾ ਭਾਵ ਹੈ
ਹੋਵੇਗਾ। 2 ॥

ਲਖ ਸਿਆਣਪ ਜੇ ਕਰੀ ਲਖ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਿਲਾਪੁ ॥

ਆਪੋ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਚਤੁਰਤਾ ਕਰਿਯੋ ਆਪੋ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿਯੋ।

ਬਿਨੁ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਨ ਧ੍ਰਾਪੀਆ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਦੁਖ ਸੰਤਾਪੁ ॥

(ਭਾਵਿਯੋ ਮਨ) ਬਿਨੁ ਸੰਗਤਿ ਬਿਨਾ ਭੁਭੁਕੇ ਨਾਹੀ ਭਾਵ ਨਾਮ ਪ੍ਰਭੂ ਬਿਨਾ ਬਾਂਹਿਕ ਦੁਖ ਐਸੇ
ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਹੋਵੇਗਾ।

ਹਰਿ ਜਪਿ ਜੀਅਰੇ ਛੁਟੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚੀਨੈ ਆਪੁ ॥੩॥

ਹੇ ਭਾਵ! ਗੁਰੂ ਭਧਦੇਵ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਚਿੰਤਾ, ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿ ਆਇ ਬਿਕਾਰ ਠਾਰੂ ਮੁਕਿ
ਮਿਲਿਧਾਰਿ ॥੩॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਗੁਰ ਪਹਿ ਵੇਚਿਆ ਮਨੁ ਦੀਆ ਸਿਰੁ ਨਾਲਿ ॥

ਮੇਧ ਨਿਯਮ ਗੁਰਮੁਖੀ ਤੇ ਮਨੁ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਿਧਿ ਕਰਿਦੇਯਯੁ, ਅਭਿਯੋਗਿ ਆਪ ਮਨੁਕੁ ਮਨੁ ਅਧਿਕ
ਕਰਿਦੇਯਯੁ।

ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਖੋਜਿ ਢੰਢੇਲਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥

ਬੇਸ ਮੇਧ ਪੁਰੁਸ਼ ਚਿੰਤਾ ਲੋਕਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰਿਯੁ, ਭਾਵਾਨੁ ਗੁਰੂ ਭਧਦੇਵ ਗੁਰਮੁਖੀ ਗੋਪਿ ਪੁਸ਼ਟ
ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯੁ।

ਸਤਗੁਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ ਨਾਨਕ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਲਿ ॥੪॥੧੭॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਭਾਵ ਕਰਿਯੁ ਮੇਧ ਬਧਗੁਰੂ ਨਿਯਮ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਿ ਬੇਸ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਹਿਰ ਮਿਲਨ
ਕਰਿਯੁ ॥੪॥੧੭॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਮਰਣੈ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀ ਜੀਵਣ ਕੀ ਨਹੀ ਆਸ ॥

ਗੁਰੂ ਭਧਗੁਰੂ ਭਾਵਾਨੁ ਮਰਿਵਾਰ ਚਿੰਤਾ ਰਹੇ ਨਾਹਿ ਕੀ ਬਿਭਵਾਰ ਆਸ ਨਾਹਿ।

ਤੂ ਸਰਬ ਜੀਆ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਹੀ ਲੇਖੈ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸ ॥

ਬੇਸ ਨਿਯਮ ਕਰਿ ਕਰਿਯੁ ਮੇਧ ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼! ਭੁਭੇ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਪਿਯਾਨ ਕਰ, ਪੁਰੁਸ਼ਕਾਰ ਪੁਰਿ ਲੋਕਾ
ਭੁਭੇ ਪਾਪਾਰੇ ਅਯੁ।

ਅੰਤਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤੂ ਵਸਹਿ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਨਿਰਜਾਸਿ ॥੧॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਭੁਭੇ ਭੁਭੇ ਵਾਸ ਕਰਿਯੁ, ਮੇਧਾਰਿ ਆਪਿਯਾਨੁ ਭੁਭੇ ਲੋਕਾਰੇ, ਬੇਸਾਰਿ ਨਿਯਮ ਭੁਭੇ
ਨਿਯਮ ॥੧॥

ਜੀਅਰੇ ਰਾਮ ਜਪਤ ਮਨੁ ਮਾਨੁ ॥

ਹੇ ਭਾਵ! ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਸ਼ ਚਿੰਤਾ ਕਰਿ ਮਨੁਰੇ ਨਿਯਮ ਪਾਰਿ ਕਰ।

ਅੰਤਰਿ ਲਾਗੀ ਜਲਿ ਬੁਝੀ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਧ ਗੁਰੂ ਗੁਰਮੁਖੀ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪੁ ਭੁਭੇ, ਅਭਿਯੋਗਿ ਲੋਕਾਰੇ ਭੁਭੇ ਰੂਪੀ ਅਧਿਕ ਭੁਭੇ ਬ੍ਰਹਮ
ਹੋਯਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੁਇਆ ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਜਾਈਐ ਤਿਤੁ ਜੀਵਦਿਆ ਮਰੁ ਮਾਰਿ ॥

ਅਨਹਦ ਸਬਦਿ ਸਹਾਵਣੇ ਪਾਈਐ ਗਰ ਵੀਚਾਰਿ ॥੨॥

ਅਨਹਦ ਬਾਣੀ ਪਾਈਐ ਤਹ ਹਉਮੈ ਹੋਇ ਬਿਨਾਸੁ ॥

ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਆਪਣਾ ਹਉ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨੈ ਤਾਸੁ ॥

ਖੜਿ ਦਰਗਹ ਪੈਨਾਈਐ ਮਖਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸ ॥੩॥

ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਰਵਿ ਰਹੇ ਸਿਵ ਸਕਤੀ ਕਾ ਮੇਲੁ ॥

ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਬੰਧੀ ਦੇਹੁਰੀ ਜੇ ਆਇਆ ਜਗਿ ਸੇ ਖੇਲੁ ॥

ਵਿਜੇਗੀ ਦਖਿ ਵਿਛੜੇ ਮਨਮੁਖਿ ਲਹਹਿ ਨ ਮੇਲ ॥੪॥

ਮਨ ਬੈਰਾਗੀ ਘਰਿ ਵਸੈ ਸਚ ਭੈ ਰਾਤਾ ਹੋਇ ॥

SGGOnline.com

ਗਿਆਨ ਮਹਾਰਸੁ ਭੋਗਵੈ ਬਾਹੁੜਿ ਭੂਖ ਨ ਹੋਇ ॥

ਬੇਸ ਆਨ ਭਾਰਾ ਬੁਝਾਨਖ ਰੂਪੀ ਮਹਾਰਬ ਕੂ ਭੋਗਿ ਕਰੇ ਭਯਾ ਭਾਵਾਕੂ ਮਖ ਕਿਛੈ ਭੁਝਾ ਭੂਖ ਨਾਹਿੰ।

ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਾਰਿ ਮਿਲੁ ਭੀ ਫਿਰਿ ਦੁਖੁ ਨ ਹੋਇ ॥੫॥੧੮॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਥਨ ਕਰਛੈ ਮੇਧ ਐਵੇ ਚਯਲ ਮਨਕੂ ਮੋਹ-ਮਾਯਾ ਠਾਰੂ ਧੂਰ ਕਰਿ ਪਰਮਾਨੁਯਾ ਬਹਿਓ
ਮਿਲਨ ਕਰ ਭਾਵਾ ਹੇਠੇ ਭੋਭੇ ਕਿਛੈ ਧੂਝ-ਬੰਧਾਧ ਗੁਬ ਕਰਿਪਾਰਿਬ ਨਾਹਿੰ॥5॥17॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਏਹੁ ਮਨੇ ਮੂਰਖੁ ਲੇਭੀਆ ਲੇਭੇ ਲਗਾ ਲੇਭਾਨੁ ॥

ਐਵੇ ਮਨ ਮੂਰਖ ਓ ਬਿਮੂਢ ਅਚੇ, ਮਿਧ ਭੋਭਿਕ ਪਧਾਰੀ ਪੁਬਿ ਪਾਯੋ ਲਾਲਾਯਿਓ ਅਚੇ।

ਸਬਦਿ ਨ ਭੀਜੈ ਸਾਕਤਾ ਦੁਰਮਤਿ ਆਵਨੁ ਜਾਨੁ ॥

ਗਾਭ (ਗਭਿ ਭਧਾਬਕ ਲੋਭਾਯੀ ਭੀਬ)ਰ ਮਨ ਗੁਰੂ-ਗਭ (ਪੁਭੁ-ਨਾਮ)ਰੇ ਲੀਨ ਭੂਖ ਨਾਹਿੰ, ਐਧੁਪਾਯੋ
ਧੂਝਮਓ ਬਾਲਾ ਭਭ-ਮੂਢੁ ਚਭਰੇ ਛਭਿ ਰਹਿਯਾਐ।

ਸਾਧੁ ਸਤਗੁਰੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤਾ ਪਾਈਐ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥੧॥

ਮਧਿ ਗੇਭੁ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਪੁਬਿ ਹੋਯਯਾਐ ਭਾਵਾਹੇਠੇ ਗੁਭ ਗੁਭਰ ਕੋਬ (ਪਰਮਾਨੁਯਾ) ਪੁਬੁ
ਹੋਯਯਾਐ॥1॥

ਮਨ ਰੇ ਹਉਮੈ ਛੇਡਿ ਗੁਮਾਨੁ ॥

ਹੇ ਮੋਰ ਚਯਲ ਮਨ ! ਭੂ ਅਭਿਮਾਨ ਆਭ ਗਭ ਭਧਾਗ ਕਰਿ ਧਿਅ।

ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਸਰਵਰੁ ਸੇਵਿ ਤੂ ਪਾਵਹਿ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਹਰਿ (ਮਿਧ ਬੁਝਰ ਬਰੋਬਰ ਅਚੇ)ਯ ਰੂਪ ਮਾਨਿ ਭਾਯਰਿ ਬੇਬਾ ਕਰ, ਭੇਬੇ ਭੂਮੇ
ਪਰਮਾਨੁਯਾ ਧਰਬਾਰਰ ਬਧਾਨ ਪੁਬੁ ਕਰਿਬ॥1॥ਰੂਧ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਧਨੁ ਜਾਨੁ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਭਧਬੇਗਾਨੁਬਾਰ ਧਿਨ-ਰਾਓ ਰਾਮ-ਨਾਮਰ ਬੁਝਗ ਕਰ ਐਵ ਐਵੇ ਹਰਿ-ਨਾਮਰ ਪਰਿਚਯ ਪਾਐ।

ਸਭਿ ਸੁਖ ਹਰਿ ਰਸ ਭੋਗਣੇ ਸੰਤ ਸਭਾ ਮਿਲਿ ਗਿਆਨੁ ॥

ਹਰਿ-ਨਾਮਰੇ ਹਿੰ ਬੁਧੁ ਬੁਝਰ ਭੋਗ ਕਰਿਬਾਕੂ ਮਿਲਿਯਾਐ, ਪਰਭੂ ਐਵੇ ਆਨ ਬਭੁ-ਬਭਾ (ਬਬਯਾ) ਰੇ ਹਿੰ
ਪੁਬੁ ਹਭਅਛਿ ।

ਨਿਤਿ ਅਹਿਨਿਸਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵਿਆ ਸਤਗੁਰਿ ਦੀਆ ਨਾਮੁ ॥੨॥

ਮੋਭਯਾਨਯਾ ਬਭਬਯਾਓਰੇ ਬਧਗੁਰੂ ਹਰਿਯਾ ਨਾਮ ਪੁਧਾਨ ਕਰਿਛਛਿ, ਬੇਧਾਨੇ ਨਿਭਧ ਧਿਨ-ਰਾਓ ਐਵੇ
ਹਰਿ ਪੁਭੁਰ ਭਧਾਬਨਾ ਕਰਿਛਛਿ॥2॥

ਕੂਕਰ ਕੂੜੁ ਕਮਾਈਐ ਗੁਰ ਨਿੰਦਾ ਪਚੈ ਪਚਾਨੁ ॥

ਯੇਯੋ ਕੂਕਰ (ਲੋਭੀ ਪ੍ਰਸੰਸ) ਮਿਥਾਯਾ ਅਯੋਗ ਕਰੁਣਾ, ਅਧਿਕ ਮਿਠ ਕਹੁਣੀ, ਗੁਰੂਆਂ ਨਿੰਦਾ ਕਰਿਕਾ
ਭਾਜ ਆਖਾਰ ਹੋਯਾਯਾਭਣੀ।

ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ ਦੁਖ ਘਟੈ ਜਮੁ ਮਾਰਿ ਕਰੈ ਖੁਲਹਾਨੁ ॥

ਅਘਰ ਧਨਸ਼ਰੂਪ ਬੇ ਭਰਮੇਰੇ ਬਿਸ਼ਨੁਤ ਹੋਯਾਯਾ ਕਹੁਣ ਕਥੁ ਬਧ ਕਰਿਯਾਯਾ ਆਯ ਮਰਮਰੇ ਧਰੁਨੁ ਨਥੁ
ਹੋਯਾਯਾਯਾਯਾ।

ਮਨਮੁਖਿ ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਈਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖੁ ਸੁਭਾਨੁ ॥੩॥

ਮਨਮੁਖੀ ਯਾਵ ਕੇਵੇਰੇ ਆਮ੍ਰਿਤ ਬੁਝਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੁਣੀ ਨਾਹਿ, ਕੇਵਲ ਗੁਰੂਆਂ ਭਰਮੁਖੀ ਪ੍ਰਾਪੀ ਹੋ ਬਰਬੁਝਾ
ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੁਣੀ॥੩॥

ਐਥੈ ਧੰਧੁ ਪਿਟਾਈਐ ਸਚੁ ਲਿਖਤੁ ਪਰਵਾਨੁ ॥

ਯਹਲੋਕੇਰੇ ਮਨਮੁਖੀ ਯਾਵ ਮਾਯਾਰ ਧਰਮੇਰੇ ਲਿਖੁ ਰਹਿਯਾਯਾ, ਯਾਹਾ ਅਬਧ ਕਰਮ ਅਰੇ, ਕਿਛੁ
ਧਰਮਾਮ੍ਰਿਤ ਭਾਰੇਰੇ ਬਧ ਕਰਮੇਰੇ ਲੋਭਾ ਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਰੇ।

ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਗੁਰੁ ਸੇਵਦਾ ਗੁਰ ਕਰਣੀ ਪਰਧਾਨੁ ॥

ਮਿਥ ਗੁਰੂਆਂ ਬੇਬਾ ਕਰੇ, ਬੇ ਹਰਿਕਾ ਮਿਠੁ ਅਰੇ, ਭਾਖਾਰ ਕਾਮਧ ਗੁਣੁ ਅਰੇ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਕਰਮਿ ਸਚੈ ਨੀਸਾਣੁ ॥੪॥੧੯॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਯਾ ਕਹੁਣੀ ਯੇ ਯਾਹਾਰ ਕਧਾਲੇਰੇ ਬਧ ਕਰਮੇਰੇ ਲੋਭਾ ਅਛੀ, ਭਾਖਾਨੁ ਪੁਰੁਆਂ ਨਾਮ ਕੇਵੇਰੇ
ਬਿਸ਼ਨੁਤ ਹੋਯਾਯਾ ਨਾਹਿ॥੪॥੧੯॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਪਿਆਰਾ ਵੀਸਰੈ ਰੇਗੁ ਵਡਾ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਅਥੁ ਬਧਮ ਪਾਯੋ ਮਧ ਮਧਿ ਪੁਰੁਭਧ ਪੁਰੁ ਬਿਸ਼ਨੁਤ ਹੋਯਾਯਾਛੀ ਭਾਖਾਯੋਯੋ ਮਨੇਰੇ ਕਹੁਣ ਕਥ
ਰੋਗ ਅਨੁਭਵ ਹੋਯਾਯਾਯਾ।

ਕਿਉ ਦਰਗਹ ਪਤਿ ਪਾਈਐ ਜਾ ਹਰਿ ਨ ਵਸੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਮਧਿ ਮਨੇਰੇ ਹਰਿ ਕਾਬ ਕਰੁਣੀ ਨਾਹਿ ਭਾਖਾਯੋਯੋ ਭਾਯੋਰੇ ਧਰਕਾਰੇਰੇ ਪੁਰਿਥੁ ਕਿਧਰੇ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਕਾ?

ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਅਗਨਿ ਮਰੈ ਗੁਣ ਮਾਹਿ ॥੧॥

ਗੁਰੂ ਬਹਿਧ ਮਿਲਨ ਕਰਿ ਆਮ੍ਰਿਤ ਬੁਝਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਾਯਾ, ਪੁਰੁਆਂ ਮਗੋਗਾਨ ਕਰਿ ਚੁਥਾਥੁ ਧੂਰ
ਹੋਯਾਯਾਯਾ॥੧॥

ਮਨ ਰੇ ਅਹਿਨਿਸਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਾਰਿ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਧੰਨ ਚਾਓ ਹਰਿਕਾ ਗੁਣਰ ਸ਼ਰਣ ਕਰ।

ਜਿਨ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਤੇ ਜਨ ਵਿਰਲੇ ਸੰਸਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਹਾਕੁ ਸ਼ਰਣ ਪਾਉ ਮਧ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਵਿਸ੍ਰੰਬਿਤ ਫੂਯ ਨਾਹਿ, ਏਧਰਿ ਲੋਕਾ ਕਰਿਨ ਹੀਂ ਏਹਿ ਬੰਸਾਰੇ
ਰਹਿਯਾਉ ॥੧॥ ॥ ਰੂਹ ॥

ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈਐ ਸੁਰਤੀ ਸੁਰਤਿ ਸੰਜੋਗੁ ॥

ਯਦਿ ਯਾਹਾਨਾਕੁ ਪਰਮਾਨਾਕੁ ਯੋਧਾਓਰੇ ਕਰਿਨਿ ਆਯਾਏ ਆਉ ਨਿਯ ਚੇਤਨਾਕੁ ਧਿਥ
ਚੇਤਨਾਕੇ ਲਾਨ ਕਰਿਨਿ ਆਯਾਏ,

ਹਿੰਸਾ ਹਉਮੈ ਗਤੁ ਗਏ ਨਾਹੀ ਸਹਸਾ ਸੋਗੁ ॥

ਠਾਹਾਹੇਲੇ ਮਨਰੂ ਹਿੰਸਾ, ਅਭਿਮਾਨ, ਗੋਚ, ਗੋਚਾ ਆਉ ਚਯੁਲਠਾ ਆਧਿ ਬਮਾਧੁ ਹੋਯਯਿਵ ਆਉ ਏਹਾ
ਬਾਧੁਰੇ ਬੰਗਲਾ ਓ ਗੋਚ ਮਧ ਧੂਰ ਹੋਯਯਿਵ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਿਸੁ ਮੇਲੇ ਗੁਰੁ ਸੰਜੋਗੁ ॥੨॥

ਯੇਯ ਗੁਰੂਮੁਖਰ ਮਨਰੇ ਹਰਿ ਕਾਬ ਕਰਿਯ, ਠਾਹਾਕੁ ਬਧਗੁਰੂ ਬੰਧੋਗਬਗਠ੪ ਨਿਯ ਬਾਧੁਰੇ ਮਿਲਨ
ਕਰਿਨਿ ਅਯੁ ॥੨॥

ਕਾਇਆ ਕਾਮਣਿ ਜੇ ਕਰੀ ਭੋਗੇ ਭੋਗਣਹਾਰੁ ॥

ਯਦਿ ਕੂਝ ਰੂਧਿ ਬੁਧਾ ਨਿਯਾਨ ਕਰਿ ਧਾਰਾ ਗੁਝ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਯਧਵੇਗਰ ਗੋਬੁਠਾਨ ਭੋਗ ਭੋਗਿਵਾ ਪਾਯ
ਧਰੁ ਕਰਾਯਾਏ

ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਨ ਕੀਜਈ ਜੇ ਦੀਸੈ ਚਲਣਹਾਰੁ ॥

ਬਹੁ ਨਗੁਰ ਧਰਾਧਰ ਕਾਮਨਾ ਧਯਾਨ ਕਰਾਯਾਏ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਵਹਿ ਸੋਹਾਗਣੀ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਜ ਭਤਾਰੁ ॥੩॥

ਠਾਹਾਹੇਲੇ ਬੇਹਿ ਗੁਰੂਮੁਖ ਬਰਵਾ ਗੁਰੂ ਯਧਵੇਗ ਕਾਰਗਰੂ ਬੁਧਾਗਿਨੀ ਯਾਵਨ ਕੋਠਾਯਾਕੇ ਆਉ
ਨਿਯੇ ਪੁਰੁ-ਧਠਿ ਬਾਧੁਰੇ ਆਨਧ ਪੁਾਧੁ ਕਰਿਯਾਕੇ ॥੩॥

ਚਾਰੇ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰਿ ਮਰੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਜਲੁ ਪਾਇ ॥

ਗੁਰੂਮੁਖਿ ਜੀਵ ਝਰਿ-ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਲ ਛਲਿ ਚਾਰੇ-ਅਗ੍ਨਿ (ਹਿੰਦਾ, ਮੋਹਾ, ਬ੍ਰਾਹਮ, ਲੋਕਾ) ਲਿਭਾਯੋ।

ਅੰਤਰਿ ਕਮਲੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭਰਿਆ ਅਘਾਇ ॥

ਭਾਵਾਰ ਝਰਨਾ ਕਮਲਰ ਗਾਢਿਰ ਗੋਲਿ ਭਰੇ, ਕਾਰਣ ਭਾਵਾਰ ਝਰਨਾ ਨਾਮ-ਅਮ੍ਰਿਤ ਭਰਿ ਰਹਿਓ।

ਨਾਨਕ ਸਤਗੁਰੁ ਮੀਤੁ ਕਰਿ ਸਚੁ ਪਾਵਹਿ ਦਰਗਹ ਜਾਇ ॥੪॥੨੦॥

ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਣਿ ਮੇਰੇ ਹੋ ਜੀਵ! ਤੂੰ ਸਚਗੁਰੂ ਨਿਯੋ ਮਿਤੁ ਕਰ, ਮਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪਰਲੋਕਾਰੇ
ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਿ ॥੪॥੨੦॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਰੋਗਾਰ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਹੁ ਪਿਆਰਿਆ ਗੁਰਮਤਿ ਲੇ ਹਰਿ ਬੋਲਿ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰਿਯ ਜੀਵ! ਝਰਿ-ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਓਹਾ ਗੁਰੂ ਭਰਪੋਸ਼ ਭਾਰਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਸ਼ਰਣ ਕਰ।

ਮਨੁ ਸਚ ਕਸਵਟੀ ਲਾਈਐ ਤੁਲੀਐ ਪੂਰੈ ਤੋਲਿ ॥

ਮਨਜੂ ਸਚਪਰ ਕਸ਼ਟਿਰੇ ਕਥਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਯੋਰੇ ਤੁਲਨਾ ਕਰਾਯਾ।

ਕੀਮਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈਐ ਰਿਦ ਮਾਣਕ ਮੇਲਿ ਅਮੇਲਿ ॥੧॥

ਬੇਹਿ ਮਨਰ ਮੂਲਕ ਕਹਿ ਹੋਵ ਨਾਹਿ, ਕਾਰਣ ਭਾਵਾ ਮਾਨਿਕਯ ਗੁਣ ਅਚੇ ਆਭ ਭਾਵਾ ਅਮੂਲਕ
ਅਚੇ ॥੧॥

ਭਾਈ ਰੇ ਹਰਿ ਹੀਰਾ ਗੁਰ ਮਾਹਿ ॥

ਹੋ ਭਾਯ! ਝਰਿ ਰੂਪੀ ਹੀਰਾ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋਰੇ ਹੋਂ ਦੇਖਾਯਾਯਾਰੇ।

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਤਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਅਹਿਨਿਸਿ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਹਿ ਝਰਿਕਾ ਸਚਸੰਗਤਿਰੇ ਓਹਾ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਮਗੋਗਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਾਯਾ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਸਚੁ ਵਖਰੁ ਧਨੁ ਰਾਸਿ ਲੈ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਪਰਗਾਸਿ ॥

ਹੋ ਭੀਸ਼ਾਸ਼ੁ! ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਪੁਰੁਸ਼ ਨੇਕ ਗੁਰੂ ਕਾ ਜਾਨ-ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਰੇ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤਾ ਕਰ।

ਜਿਉ ਅਗਨਿ ਮਰੈ ਜਲਿ ਪਾਇਐ ਤਿਉ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਿ ॥

ਮੇਰੇਰੇ ਜਲ ਛਲਿਲੇ ਅਗ੍ਨਿ ਨਿਰਾਪਿਤ ਹੋਵ, ਬੇਪਰੇ ਗੁਰੂ ਭਲੇ ਰੂਪੀ ਜਲਰੇ ਛਲਿ ਵਾਸਕਾਰ ਵਾਸ ਵਰਿ
ਹੋਵ।

ਜਮ ਜੰਦਾਰੁ ਨ ਲਗਈ ਇਉ ਭਉਜਲੁ ਤਰੈ ਤਰਾਸਿ ॥੨॥

ੴਰੇ ਜੀਵ ਯਮਰ ਦਭਰੁ ਵਝਿਯਾੴ ਆਭ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਯਥ ਭਾਵਥਾਗਰਰੁ ਧਾਰ ਹੋਯਯਾੴ ਓਯਾ ਅਨਯਕੁ
ਯਥ ਧਾਰ ਹੋਵਾਹੇਰੇ ਬਯਾਯਭਾ ਕਰਿਯਾੴ॥੨॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੂੜੁ ਨ ਭਾਵਈ ਸਚਿ ਰਤੇ ਸਚ ਭਾਇ ॥

ਗੁਰੁਕਾ ਭਨ੍ਰੁਗ ਜੀਵਕੁ ਅਬਓਯ ਭਲ ਲਾਹੇ ਨਾਹਿੰ, ਬੇ ਧ੍ਰਾਯਃ ਬਓਯ ਧਰਯਾਯਾਕਾ ਠਾਹੇ ਲਿਧੁ
ਰਹਿਯਾੴ ਆਭ ਬੇਯਾਨਕੁ ਬਓਯ ਹਿੰ ਭਲ ਲਾਹੇ।

ਸਾਕਤ ਸਚੁ ਨ ਭਾਵਈ ਕੂੜੈ ਕੂੜੀ ਪਾਂਇ ॥

ਗਭਿ ਭਧਾਬਕ (ਗਾਭ) ਗੁਰੁਕਾ ਠਾਰੁ ਬਿਧੁਗ ਜੀਵਕੁ ਬਓਯ ਭਲ ਲਾਹੇ ਨਾਹਿੰ, ਧੂਲਧੁਆ ਅਬਓਯ ਹੋਲੇ
ਅਨਯ ਬਰੁ ਗਠਨ ਯਥ ਅਬਓਯ ਹੋਯਯਾੴ।

ਸਚਿ ਰਤੇ ਗੁਰਿ ਮੇਲਿਐ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥੩॥

ਧੂਰ੍ਥ ਗੁਰੁਕਾ ਬਹਿਓ ਧੀਲਨ ਕਰਿ ਯਿੴ ਬਓਯ ਨਾਧਹੇ ਰਹੇ, ਬੇ ਗੁਰੁਧੁਗ ਬਓਯ ਹੋਯਯਾ ਬਓਯ ਬ੍ਰੁਧ
ਧਰਯਾਯਾਕਾ ਠਾਹੇ ਲੀਨ ਹੋਯਯਾੴ॥੩॥

ਮਨ ਮਹਿ ਮਾਣਕੁ ਲਾਲੁ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਪਦਾਰਥੁ ਹੀਰੁ ॥

ਧਨਹੇ ਧਾਭੀਕ, ਲਾਲ, ਹੀਰਾ, ਰਨ੍ਰ ਭੂਲਯ ਹਰਿ-ਨਾਧ ਧਧਾਧਿ ਬਿਧਯਾਨ।

ਸਚੁ ਵਖਰੁ ਧਨੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਘਟਿ ਘਟਿ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ॥

ਬੇਹਿ ਗਹਗਾ-ਗਧੀਰ ਧੁਭੁ ਧੁਓਯਕ ਧ੍ਰੁਧਯਹੇਰੇ ਵਾਬ ਕਰਭਿ, ਭਾਕਰਿ ਨਾਧ-ਧਨ ਹਿੰ ਬਭਾ ਬਭਧਾ
ਅਹੇ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਦਇਆ ਕਰੇ ਹਰਿ ਹੀਰੁ ॥੪॥੨੧॥

ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਭਿ ਯੇ ਹੀਰਾ ਭਲਿ ਅਧੂਲਯ ਹਰਿ ਯਧਿ ਕ੍ਰੁਧਾ ਕਰਭਿ ਭਾਹਾਹੋਲੇ ਗੁਰੁ ਧ੍ਰਾਹਾ ਹਿੰ ਨਾਧ
ਰੂਧਾ ਬਭਾ ਬਭਧਾ ਧ੍ਰਾਧੁ ਕਰਾਯਾਭਧਾਹੇ॥੪॥੨੧॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ਧਹਲਾ 1 ॥

ਭਰਮੇ ਭਾਹਿ ਨ ਵਿਝਵੈ ਜੇ ਭਵੈ ਦਿਸੰਤਰ ਦੇਸੁ ॥

ਵੇਗ-ਵੇਗਾਭਰ ਭੁਧਗ ਕਰਿਲੇ ਧਥ ਭੁਧਾਗ੍ਰਿ ਗਾਭ ਧ੍ਰੁੴ ਨਾਹਿੰ, ਕੇਹਿ ਕੇਭੇ ਭੁਧਗ ਕਾਲੇ ਧਥ।

ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ ਨ ਉਤਰੈ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਵੇਸੁ ॥

ਅਭਧੰਨਰ ਧਭਲਾ ਧੂਰ ਧ੍ਰੁੴ ਨਾਹਿੰ, ਧਧਰਿ ਜੀਵਨਕੁ ਧ੍ਰੁਕਾਰ ਅਹੇ, ਧਧਰਿ ਵੇਗਕੁ ਧਥ ਧ੍ਰੁਕਾਰ ਅਹੇ।

ਹੋਰੁ ਕਿਤੈ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ॥੧॥

ਬਧਗੁਰੁਕਾ ਭਧਵੇਗ ਬਿਨਾ ਆਭ ਕੀਧਬਿ ਧੁਕਾਹੇ ਧੁਭੁਕਾ ਭਭਿ ਹੋਯਯਾਹੇਰਨਾਹਿੰ॥੧॥

ਮਨ ਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰਿ ॥

ਹੇ ਪੁੰਨ ਮਨ! ਗੁਰੂਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਾਹਾਰਿਕਾ ਭਵਦੇਹੀ ਵਾਰਾ ਨਾਮ ਜਲ ਨੇਕ ਚੁੰਬਾਗ੍ਨਿ ਨਿਵਾਰਿਤ ਕਰ।

ਗੁਰ ਕਾ ਕਹਿਆ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਨਿ ਗੁਰੂ-ਭਵਦੇਹੀ ਮਨਰੇ ਵਸਾ ਵਾਸੇ ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਅਹੰਕਾਰ ਓ ਚੁੰਬਾਗ੍ਨਿ ਭਲਿ ਬਹੁ ਬਿਕਾਰ ਨਝੁ
ਹੋਇਆ ॥੧॥ ਰੁਹ ॥

ਮਨੁ ਮਾਣਕੁ ਨਿਰਮੇਲੁ ਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਪਤਿ ਪਾਇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮਰੇ ਲਾਜ ਹੋਇ ਐਵੇਂ ਮਨ ਅਨੂਲਪ ਮਾਣਿਕ ਬਨਿਆ, ਆਭ ਪੁਰਿਸ਼੍ਰਿਤ ਹੋਇਆ ॥

ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਕਿੰਨੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਬਠਬਠਾਓ ਕਰਿਲੇ ਫੁੱ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਆ, ਗੁਰੂਆਂ ਸ਼ਰਣ ਪਠਿਲੇ ਫੁੱ
ਪਰਮਾਤਮਾ ਚਰਣਰੇ ਮਨ ਲਾਗਿਆ ॥

ਆਪੁ ਗਇਆ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਮਿਲਿ ਸਲਲੈ ਸਲਲ ਸਮਾਇ ॥੨॥

ਅਹੰਕਾਰ ਦੂਰ ਹੋਲੇ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਆ ॥ ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ ਜੀਵਾਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਠਾਰੇ ਐਵੇਂ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਿਲਾਸ ਹੋਇਆ, ਮੋਹਰੇ ਜਲਰੇ ਜਲ ਮਿਲਿਆ ॥੨॥

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਸੁ ਅਉਗੁਣਿ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਮਿਥ ਫੁਰੇ ਨਾਮ ਬਲਰੇ ਕਰੇਨਾਫੁੱ, ਬੇ ਨਿਯ ਅਵਗੁਣਰੇ ਫਲਬਹੁ ਪ੍ਰਭ-ਮੂਰੁ ਚਕ੍ਰਰੇ ਪਠਿਰਹਿਥਾ ॥

ਜਿਸੁ ਸਤਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਨ ਭੇਟਿਓ ਸੁ ਭਉਜਲਿ ਪਚੈ ਪਚਾਇ ॥

ਮਾਫਾਰ ਬਦਗੁਰੂ ਮਾਫਾਪੂਰੁਆ ਬਹਿਓ ਭੇਦ ਹੋਇਨਾਫੁੱ, ਬੇ ਭਾਵਬਾਗਰੇ ਬੁਝੰ ਮਖ ਦੂਖਰੇ
ਠਾਐ ਆਭ ਅਨਪ ਜੀਵਯੁ ਮਖ ਦੂਖੀ ਕਰਾਐ ॥

ਇਹੁ ਮਾਣਕੁ ਜੀਉ ਨਿਰਮੇਲੁ ਹੈ ਇਉ ਕਉਡੀ ਬਦਲੈ ਜਾਇ ॥੩॥

ਐਵੇਂ ਅਨੂਲਪ ਰਹੁ ਬਮਾਨ ਮਾਨਵ ਜਨੁ ਕਭਓ ਵਧਲਰੇ ਵਪਰੈ ਹੋਇਆ ॥੩॥

ਜਿੰਨਾ ਸਤਗੁਰੁ ਰਸਿ ਮਿਲੈ ਸੇ ਪੂਰੇ ਪੁਰਖ ਸੁਜਾਣ ॥

ਮਾਫਾ ਪੁਰਿ ਬਦਗੁਰੂ ਪ੍ਰਬਧੁ ਹੋਇ ਮਿਲਿ ਮਾਫਿ, ਬੇ ਪੂਰੁਖ ਪੂਰੁ ਆਨਾ ਅਰੇ ॥

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਭਉਜਲੁ ਲੰਘੀਐ ਦਰਗਹ ਪਤਿ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਗੁਰੂਆਂ ਬਹਿਓ ਬਾਸ਼ਾਓ ਕਰਿ ਭਾਵਬਾਗਰੇ ਪਾਰ ਕਰਾਮਾਯਾਪਾਰੇ ਓਠਾ ਪਰਲੋਕਰੇ ਬਧਾਨ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਹੋਇਆ ॥

ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥੪॥੨੨॥

ਨਾਨਕ ਕਛੁ ਮੇ ਮਾਫਾਰ ਦੂਖਰੇ ਨਾਮ-ਪੁਨਿ ਭਵੁੰ ਫੁੱ ਚਾਫਾਰ ਦੂਖ ਭਯੁਲ ਹੋਇਆ ਆਭ ਐਵੇਂ
ਗੁਰੂਆਂ ਭਵਦੇਹਰੇ ਪ੍ਰਭਾਕ ਅਰੇ ॥੪॥੨੨॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਵਣਜੁ ਕਰਹੁ ਵਣਜਾਰਿਹੋ ਵਖਰੁ ਲੇਹੁ ਸਮਾਲਿ ॥

ਹੇ ਯੋਗ ਰੂਪੀ ਵਪਾਰੀ! ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਪਾਰੀ ਕਰ ਆਭ ਬਭਦਾ ਬਝਲਿ ਰਯ।

ਤੈਸੀ ਵਸਤੁ ਵਿਸਾਹੀਐ ਜੈਸੀ ਨਿਬਹੈ ਨਾਲਿ ॥

ਗੁਰੂ-ਭੋਪਦੇਸ਼ ਅਨੂਥਾਹੇ ਏਧਰਿ ਵਸਤੂ ਕੁਲ ਕਰ ਯੋਭੈ ਬਭਦਾ ਭੁਫਰ ਬਝਿਓ ਰਝਿਵ।

ਅਗੈ ਸਾਹੁ ਸੁਜਾਣੁ ਹੈ ਲੈਸੀ ਵਸਤੁ ਸਮਾਲਿ ॥੧॥

ਪਰਲੋਕਹੇ ਪਰਮਾਨ੍। ਰੂਪੀ ਬੀਦਾਗਰ ਬਬਿਅਛਿ, ਬੇ ਭੁਫਰ ਵਸਤੂ ਬਝਲਿ ਨੇਵ। ਅਧੀਓ ਭੁਫਰ ਬਭਦਾਨੂ ਬੇ ਪਰਮਾਨ੍। ਕਰਿ ਨੇਵ ॥1॥

ਭਾਈ ਰੇ ਰਾਮੁ ਕਹਹੁ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਏਕਾਗ੍ਰਿਭਿ ਹੋਯੋ ਰਾਮ-ਨਾਮ ਯੋਧ।

ਹਰਿ ਜਸੁ ਵਖਰੁ ਲੈ ਚਲਹੁ ਸਹੁ ਦੇਖੈ ਪਤੀਆਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹਿ ਬਾਬਾਹੇ ਯੋਧ ਗ੍ਰਾਬ ਰੂਪੀ ਧੂਝਿ ਨੇਕ ਅਬਿਛਿ, ਚਾਹਾਓਹੁ ਝਰਿ ਯੋਗਰ ਬਭਦਾ ਕੁਲ ਕਰਿ ਚਾਲ, ਯਾਹਾਨੂ ਦੇਖੁ ਪਠਿ-ਪਰਮਾਨ੍। ਪੁਬਯੁ ਹੋਵੇ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਜਿਨਾ ਰਾਸਿ ਨ ਸਚੁ ਹੈ ਕਿਉ ਤਿਨਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਯਾਹਾ ਪਾਯਰੇ ਬਧਾ ਨਾਮਰ ਪ੍ਰਭੀ ਨਾਹੀ, ਚਾਹਾਕੁ ਆਨ੍ਹਿਕ ਬ੍ਰਹਮ ਕਿਪਰਿ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਵ?

ਖੇਟੈ ਵਣਜਿ ਵਣਿਜਿਐ ਮਨੁ ਤਨੁ ਖੇਟਾ ਹੋਇ ॥

ਪਾਪ ਰੂਪੀ ਅਨਿਯਕਾਰੀ ਪਦਾਰਥ ਕ੍ਰਮ ਕਰਿਲੇ ਮਨ ਓ ਚਨ ਮਖ ਦੂਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ।

ਫਾਹੀ ਫਾਥੇ ਮਿਰਗ ਜਿਉ ਦੂਖੁ ਘਣੈ ਨਿਤ ਹੋਇ ॥੨॥

ਏਧਰਿ ਜੀਵਰ ਵਗਾ ਜਾਲਰੇ ਫਾਇਓਰਾ ਮ੍ਰਗ ਬਮਾਨ ਹੋਇਆ, ਬੇ ਪੁਰਿਧਿਨ ਗਹਨ ਦੂਸ਼ਣਕੁ ਬਧਾ ਕਰਿ ਰੋਕਦਨ ਕਰਿਯਾ ॥੨॥

ਖੇਟੇ ਪੇਤੈ ਨਾ ਪਵਹਿ ਤਿਨ ਹਰਿ ਗੁਰ ਦਰਸੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਜਾਲ ਚਕਾ ਜੇਭਲਿ ਖਯਗਾਰੇ ਰਹਿਪਾਰੇ ਨਾਹੀ, ਬੇਪਰਿ ਝੁੰ ਮਿਥਾ ਜੀਵਕੁ ਪਰਮਾਨ੍ਹਾਕ ਬਾਸ਼ਾਓਕਾਰ ਮਿਲੇ ਨਾਹੀ।

ਖੇਟੇ ਜਾਤਿ ਨ ਪਤਿ ਹੈ ਖੇਟਿ ਨ ਸੀਝਸਿ ਕੋਇ ॥

ਮਿਥਾ ਜੀਵਰ ਕੋਈਬੇ ਜਾਓ ਕੰਧਾ ਪੁਰਿਝੁ ਨ ਥਾਵ, ਪਾਪ ਕਰਮ ਜੀਵਕੁ ਆਨ੍ਹਿਕ ਜੀਵਨਰੇ ਕੇਵੇ ਬਧਾਯਾ ਮਿਲੇ ਨਾਹੀ।

ਖੇਟੇ ਖੇਟੁ ਕਮਾਵਣਾ ਆਇ ਗਇਆ ਪਤਿ ਖੋਇ ॥੩॥

ਮਿਥਾ ਦੂਰੁਬਰ ਕਰਮ ਮਖ ਮਿਥਾ ਹੋਇਆ, ਏਥੁਪਾਯ ਬੇ ਯਯ-ਮੂਰ੍ਧਰੇ ਨਿਯ ਪੁਰਿਝੁ ਹੋਇਆ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਸਮਝਾਈਐ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਾਲਾਹ ॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੁੰਦੇ ਮੇ ਆਮੇ ਗੁਰੂ ਭਧਵੇਗ ਬਾਰਾ ਪੁਰੁਯ ਮਗੋਗਾਨ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯ ਮਨਕੁ ਬੁਝਾਯਾ ਭਰਿਓ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਰਤਿਆ ਭਾਰੁ ਨ ਭਰਮੁ ਤਿਨਾਹ ॥

ਮਿਥ ਪੁਰੁ-ਪੁਰੁਰੇ ਰਯਾਨ ਹੋਇਆ ਚਾਹਾਕੁ ਕੋਈਬੇ ਪਾਪਰ ਭਾਰ ਓਥਾ ਭੁਨ ਝੁੰ ਨਾਹੀ।

ਹਰਿ ਜਪਿ ਲਾਹਾ ਅਗਲਾ ਨਿਰਭਉ ਹਰਿ ਮਨ ਮਾਹ ॥੪॥੨੩॥

ਏਧਰਿ ਜੀਵਕੁ ਹਰ ਨਾਮਰ ਸ਼ਰਣਰ ਵਧੁਓ ਲਾਭ ਮਿਲਿਯਾ, ਓਥਾ ਚਾਹਾਰਿ ਮਨਰੇ ਨਿਭੰਯ ਪਰਮਾਨ੍ਹਾਕ ਬਾਧ ਹੋਇਆ ॥੪॥੨੩॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ॥

ਬਿਰੋਗਾਰ ਮਹਲਾ 1 ਘਰੁ 2 ॥

ਧਨੁ ਜੋਬਨੁ ਅਰੁ ਫੁਲੜਾ ਨਾਠੀਅੜੇ ਦਿਨ ਚਾਰਿ ॥

ਮਾਨਵ ਜੀਵਨਰੇ ਧਾਨ ਓ ਯੋਗਿਨ ਧੂਲ ਭਲਿ ਚਾਰਿਦਿਨਰ ਅਭਿਧੁ ਅਚੇ, ਯਾਹਾ ਚਾਲਿਯੋਵ।

ਪਬਣਿ ਕੇਰੇ ਪਤ ਜਿਉ ਢਲਿ ਢੁਲਿ ਜੁੰਮਣਹਾਰ ॥੧॥

ੴ ਕਯੋ ਧੂਲਰ ਪਤੁ ਭਲਿ ਬਢਿ ਨਝੁ ਹੋਯਾਯਾ ॥੧॥

ਰੰਗੁ ਮਾਣਿ ਲੈ ਪਿਆਰਿਆ ਜਾ ਜੋਬਨੁ ਨਉ ਹੁਲਾ ॥

ੴ ਹੋ ਜੀਵ! ਮੇ ਪਰਿਪ੍ਰਭ ਯੋਗਿਨਰੇ ਨਵ ਭਲਾਇ ਅਭਿ, ਬੇ ਪਰਿਪ੍ਰਭ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਰ ਅਨਯ ਗੁਰੂ
ਕਰ।

ਦਿਨ ਥੋੜੜੇ ਥਕੇ ਭਇਆ ਪੁਰਾਣਾ ਚੋਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੁਮਰ ਯੋਗਿਨ ਅਵਸਥਾਰ ਕਮ ਧਿਨ ਅਭਿ, ਕਾਰਣ ਭੁਮਰ ਗਰੀਰ ਰੂਪੀ ਗੋਲ ਅਵੇ ਕੂਝ
ਹੋਯਾਯਾਭਿ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਸਜਣ ਮੇਰੇ ਰੰਗੁਲੇ ਜਾਇ ਸੁਤੇ ਜੀਰਾਣਿ ॥

ਮੇਰ ਪੁਲ ਮਿਠੁ ਮਖ (ਕੂਝਾਵਸਾ ਪਰੇ) ਗੁਗਨ ਯਾਯ ਗਰੀਰ ਨਿਦ੍ਰਾਰੇ ਗੋਯਾਯਾਭਿ ਅਪੀਠ ਮੂਰੁਪ
ਗੁਰੂ ਹੋਯਾਯਾਭਿ।

ਹੰ ਭੀ ਵੰਞਾ ਭੁਮਣੀ ਰੇਵਾ ਝੀਣੀ ਬਾਣਿ ॥੨॥

ਮੂੰ ਮਖ ਭੁਖਾਰੇ ਬੇਚਾਕੁ ਯਾਯ ਪ੍ਰਮਾ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਰੋਯਨ ਕਰੇ ॥੨॥

ਕੀ ਨ ਸੁਣੇਹੀ ਗੋਰੀਏ ਆਪਣ ਕੰਨੀ ਸੋਇ ॥

ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਰ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀ! ਭੁਮੇ ਨਿਯ ਕਾਨਰੇ ਧਾਨਪੂਰਕ ੴ ਕਯਾ ਕਾਯੋਂ ਗੁਰੂ ਨਾਯੋ ਮੇ ਭੁਮਕੁ
ਮਖ ਪਰੇਲੋਕ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂਰ ਘਰਕੁ ਅਧਿਕਾਕੁ ਹੋਵ।

ਲਗੀ ਆਵਹਿ ਸਾਹੁਰੈ ਨਿਤ ਨ ਪੇਈਆ ਹੋਇ ॥੩॥

ਮਾ' ਘਰ ਪਰਿ ੴ ਲੋਕਰੇ ਭੁਮਰ ਵਾਸ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਨਾਯੋ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਸੁਤੀ ਪੇਈਐ ਜਾਣੁ ਵਿਰਤੀ ਸੰਨਿ ॥

ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੁ ਮੇ ਮੇਯੋਂ ਜੀਵਾਨੁ ਨਿਬ੍ਰਿਧ ਹੋਯਾ ੴ ਲੋਕਰੇ ਅਯਾਨ ਨਿਦ੍ਰਾਰੇ ਲਿਧੁ ਅਭਿ, ਬੇ
ਧਿਨਰ ਪੁਕਾਰੇ ਯੋ ਲੂਠਿ ਹੋਯਾਯਾ।

ਗੁਣਾ ਗਵਾਈ ਗੰਠੜੀ ਅਵਗਣ ਚਲੀ ਬੰਨਿ ॥੪॥੨੪

ੴ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਬ੍ਰਾ ਬਵਗੁਣ ਹਰਾਯ ਅਵਗੁਣ ਅਕਾਠਿ ਕਰਿ ਚਾਲਿਯਾਯ ॥੪॥੨੪॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ਦੂਜਾ ੨ ॥

ਬਿਰੋਗਰ ਮਹਲਾ 1 ਘਰੁ ਦੂਜਾ 2 ॥

ସେହି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମାତ୍ମା ସ୍ବୟଂ ହିଁ ରାଶିକ ଅଟେ, ସ୍ବୟଂ ହିଁ ରସ ରୂପ ଅଟେ, ତଥା ସ୍ବୟଂ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିବାବାଲା ଅଟେ ।

ସ୍ବୟଂ ସ୍ତ୍ରୀ ରୂପ ହେଉଛି, ସ୍ବୟଂ ହିଁ ଶେଯ ଆଉ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ପତି ରୂପରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟେ ॥ ୧ ॥

ସମସ୍ତ ରୂପରେ ମୋର ସ୍ବାମୀ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରମଣ କରୁଛନ୍ତି ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ସେ ସ୍ବୟଂ କେଉଟ, ସ୍ବୟଂ ମାଛ ରୂପରେ ଅଛନ୍ତି, ସ୍ବୟଂ ଜଳ ଆଉ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ଜାଲ ରୂପରେ ଅଛନ୍ତି।

ସେ ନିଜେ ଜାଲରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଥିବା ଲୁହାର ପେଶୁଡ଼ୁ, ନିଜେ ଥୋପ, ଅର୍ଥାତ ସବୁ ସ୍ୱୟଂ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି॥୨॥

ସଦଗୁରୁ ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ସଖୀ! ମୋର ପ୍ରିୟତମ ପୁତ୍ର ସ୍ବୟଂ ହିଁ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଆନନ୍ଦ ବାଲା ହେଉଛନ୍ତି।

ସେ ନିତ୍ୟ ସୁହାଗିନୀକୁ ପ୍ରୀତି କରନ୍ତି, ଆମେ ଦୈତ୍ୟ-ଭାବି ଜୀବର ଅବସ୍ଥା ବହୁତ ଖରାପ ଅଟେ ॥ ୩ ॥

ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଜୀବ! ତୁମେ ଏହି ବିନତି କର ଯେ ହେ ପରମ ପିତା! ତୁମେ ହିଁ ସ୍ବୟଂ ସରୋବର ଅଟ, ସେଥିରେ ଥିବା ହଂସ ମଧ୍ୟ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ହିଁ ଅଟ।

ତୁମେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କମଳ, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କୁମୁଦିନୀ, ଏହି ସବୁକୁ ଦେଖୁ ତୁମେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅ ॥4॥25॥

ସିରିରାଗ ମହଲ 1 ଘରୁ 3 ॥

ଏହି ତନ ରପୀ ଭୂମିରେ ସଦକର୍ମର ବୀଜ ବଣି ପ୍ରଭୁ-ଚିନ୍ତନ ରପୀ ଜଳରେ ଏହାର ସିଂଚନ କର।

ਮਨੁ ਕਿਰਸਾਣੁ ਹਰਿ ਰਿਦੈ ਜੰਮਾਇ ਲੈ ਇਉ ਪਾਵਸਿ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥੧॥

ਮਨਜੂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਕ ਵਨਾਯ ਸ੍ਵਦਯਰੇ ਹਰ-ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਜਾਗੁਤ ਕਰਾਅ, ਅਪ੍ਰੀਤ ਸ੍ਵਦਯਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਪਾਰਯ ਕਰ
ਭਯਾ ਐਵਰਿ ਨਿਰੰਗ-ਪਦ ਰੂਪੀ ਪਾਵਲ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰ ॥1॥

ਕਾਹੇ ਗਰਬਸਿ ਮੂੜੇ ਮਾਇਆ ॥

ਹੇ ਬਿਨੁਯੁ ਜੀਵ! ਮਾਯਾਰ ਅਭਿਮਾਨ ਕਾਇਕਿ ਕਰੁਯ?

ਪਿਤ ਸੁਤੇ ਸਗਲ ਕਾਲਤੂ ਮਾਤਾ ਤੇਰੇ ਹੋਹਿ ਨ ਅੰਤਿ ਸਖਾਇਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਤਾ, ਪਿਤਾ, ਪੁਤ੍ਰ ਓ ਬ੍ਰਾ ਅਧਿ ਸਮਸਤ ਸਭਕਾਯੁ ਸ਼ੇਖ ਸਭਯਰੇ ਚੋਰ ਸਵਾਯਕ ਭੂਅੰਤਿ ਨਾਹਿ ॥ਰੂਹ॥

ਬਿਖੈ ਬਿਕਾਰ ਦੁਸਟ ਕਿਰਖਾ ਕਰੇ ਇਨ ਤਜਿ ਆਤਮੈ ਹੋਇ ਧਿਆਈ ॥

ਭੇਭਰੁ ਬਾਲੂਯਾ ਭਪਾਏਵਾ ਭਲਿ ਸ੍ਵਦਯਰੇ ਭੇਭਰੁ (ਮਨਰੁ) ਬਿਕਾਰ ਰੂਪੀ ਬਾਲੂਯਾਨੁ ਭਪਾਏ ਪੈਯੋ
ਧਿਅ ਆਯੁ ਐਵਿ ਬਿਕਾਰਨੁ ਭਪਾਗ ਕਰਿ ਮਨਰ ਐਕਾਗੁਤਾ ਸਵਿਤ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਸ਼ਰਯ ਕਰ।

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਹੋਹਿ ਜਬ ਰਾਖੇ ਕਮਲੁ ਬਿਗਸੈ ਮਧੁ ਆਸ੍ਰਮਾਈ ॥੨॥

ਯਧ, ਭਧ, ਸਾਮਧਯਾ ਮੇਭੇਭਵੇਲੇ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਭੂਮਿਰ ਰਸਕ ਹੋਯਯਾਯੁ ਸੇਭੇਭਵੇਲੇ
ਸ੍ਵਦਯਰੇ ਕਮਲ ਭੇਲਿਯਾਐ ਆਯੁ ਸੇਧ੍ਰੇਰੇ ਰਾਹਮਾਨਯ ਰੂਪੀ ਮਧੁ ਝਰਿਯਾਐ ॥2॥

ਬੀਸ ਸਪਤਾਹਰੇ ਬਾਸਰੇ ਸੰਗ੍ਰਹੈ ਤੀਨਿ ਖੇੜਾ ਨਿਤ ਕਾਲੁ ਸਾਰੈ ॥

ਮੇਭੇਭਵੇਲੇ ਮਨੁਸ਼ਯ ਪਾਸ਼ ਸ੍ਵਪ੍ਰਨ ਭਯੁ, ਪਾਸ਼ ਸ੍ਵਸ਼ੁ ਭਯੁ, ਪਾਸ਼ ਯਾਨੇਧ੍ਰਿਯ, ਪਾਸ਼ ਕਮੇਧ੍ਰਿਯ, ਪਾਸ਼ ਪ੍ਰਾਯ
ਭਯਾ ਮਨ ਓ ਰੂਭਿਰ ਨਿਵਾਸ ਯਾਨ ਵਯ ਕਰ, ਚਿਨਿ ਅਵਯਾ ਵਾਲਯਾਵਯਾ, ਸ੍ਵਾਵਯਾ ਓ ਯਰਾਵਯਾਯੇ ਕਾਲਨੁ
ਸ਼ਰਯ ਰਯ।

ਦਸ ਅਠਾਰਮੈ ਅਪਰੰਪਰੇ ਚੀਨੈ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਇਵ ਏਕੁ ਤਾਰੈ ॥੩॥੨੬॥

ਧਯ ਧਿਗ ਓ ਸਮਸਤ ਵਨਸ਼ਭਿ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਨੁ ਯਾਗੁਯਿ ਚਾਯਾਯੇਲੇ ਹੇ ਨਾਨਕ! ਐਵਰਿ ਐਕ ਅਭਿਭਾਯੁ
ਪੁਰੁ ਚਾਯਾਨੁ ਭਵ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਕਰੁਯਿ ॥3॥26॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੩ ॥

ਬਿਰਿਗਗ ਮਹਲਾ 1 ਘਰੁ 3 ॥

ਅਮਲੁ ਕਰਿ ਧਰਤੀ ਬੀਜੁ ਸਬਦੇ ਕਰਿ ਸਚ ਕੀ ਆਬ ਨਿਤ ਦੇਹਿ ਪਾਣੀ ॥

ਗੁਰੂਜੀ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਜੀਵ! ਗੁਰੂ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਭਰਮੇ ਵਜੋਂ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ-ਭਗਵੰਤ ਰੂਪੀ ਵੀਰ ਰੋਪਣ ਕਰੇ
ਪਾਣੀ ਬਿਧੀ-ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਲ ਅੰਤਰੇ ਬਿਜਨ ਕਰੇ।

ਹੋਇ ਕਿਰਸਾਣੁ ਈਮਾਨੁ ਜੰਮਾਇ ਲੈ ਭਿਸਤੁ ਦੇਜਰੁ ਮੂੜੇ ਏਵ ਜਾਣੀ ॥੧॥

ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਕਾਰੇ ਭੂਮੇ ਕ੍ਰਿਸਕ ਵਜੇ ਪਾਸ਼ੰਕ-ਨਿਝਾਨੁ ਭਰਮੁ ਕਰੇ, ਅੰਤਰਿ ਭਾਰਾ ਭੂਮਨੁ ਬ੍ਰਹਮ-ਨਿਝੰਕ ਆਨ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਹੋਵੇ ॥1॥

ਮਤੁ ਜਾਣ ਸਹਿ ਗਲੀ ਪਾਇਆ ॥

ਅੰਤਰਿ ਭਾਰ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਆਨ ਕੇਵਲ ਕਥਾਹੇ ਹੋ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਆ।

ਮਾਲ ਕੈ ਮਾਣੈ ਰੂਪ ਕੀ ਸੇਭਾ ਇਤੁ ਬਿਧੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ-ਬਿਭਿਕ ਅਭਿਮਾਨ ਭਯਾ ਰੂਪਰੇ ਗੋਭਾਹੇ ਭੂਮੇ ਨਿਝ ਜੀਵਨ ਨਿਝਾਨ ਭਾਰੇ ਨਝ
ਕਰਿਦੇਭ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਐਬ ਤਨਿ ਚਿਕੜੇ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮੀਡਕੇ ਕਮਲ ਕੀ ਸਾਰ ਨਹੀ ਮੂਲਿ ਪਾਈ ॥

,ਮਾਨਵ ਗਰੀਹੇ ਅਵਗੁਣ ਕਾਧ ਭਯਾ ਮਨ ਵੇਛਾ ਬਿਮਾਨ, ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੇ ਨਿਝਰੇ ਵਿਭਿਭ
ਹੋਇਆ। ਕਮਲਵਿਭਰੇ ਬਿਧੀ ਕਿਛੇ ਜਾਣੀ ਨਾਹੀ। ਅੰਤਰਿ ਅਵਗੁਣਰ ਕਾਧੇ ਆਇਆ। ਮਾਨਵ ਮਨ
ਰੂਪੀ ਵੇਛਾ ਪਰਮਾਨੁ ਰੂਪੀ ਕਮਲ ਚਿਕੜੇ ਪਾਇਆ।

ਭਉਰੁ ਉਸਤਾਦੁ ਨਿਤ ਭਾਖਿਆ ਬੇਲੇ ਕਿਉ ਬੁਝੈ ਜਾ ਨਹ ਬੁਝਾਈ ॥੨॥

ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਭੂਮਰ ਪ੍ਰਭਿਧਿਨ ਅੰਤਰਿ ਨਿਝ ਭਾਖਾਹੇ ਕਹੇ, ਅੰਤਰਿ ਭਗਵੰਤ ਵੇਛਾ, ਕਿਛੁ ਵੇਛਾ ਰੂਪੀ
ਮਾਨਵ ਅੰਤਰਿ ਕ੍ਰਿਧਿ ਪਾਇਵੇ ਪਦ ਪਦੰਧ ਪ੍ਰਭੂ ਬ੍ਰਹਮ ਅੰਤਰਿ ਮਨੁ ਕ੍ਰਿਧਾਕੇ ਨਾਹੀ ॥2॥

ਆਖਣੁ ਸੁਨਣਾ ਪਉਣ ਕੀ ਬਾਣੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਰਤਾ ਮਾਇਆ ॥

ਮਾਯਾਰ ਮਨ ਮਾਯਾਹੇ ਰਝਿਭ ਬ੍ਰਹਮ, ਭਾਖਾਨੁ ਭਗਵੰਤ ਵੇਛਾ ਅੰਤਰਿ ਭਾਖਾ ਭਾਖਾ ਭਗਵੰਤ ਗੁਣ
ਕਰਿਵਾ (ਪਦਨ ਵਾਗੀ) ਭਲਿ ਵਪੰਥ ਅੰਤਰਿ।

ਖਸਮ ਕੀ ਨਦਰਿ ਦਿਲਹਿ ਪਸਿੰਦੇ ਜਿਨੀ ਕਰਿ ਏਕੁ ਧਿਆਇਆ ॥੩॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੁ ਕ੍ਰਿਧਾ ਕ੍ਰਿਧਿਹੇ ਭਯਾ ਬ੍ਰਹਮਾਹੇ ਪ੍ਰਿਧਿ ਬੇਛੇ ਜੀਵ ਅੰਤਰਿ, ਮਿਧ ਅੰਤਰਿ ਪਦਮੇਧਰਨੁ ਲੋਭ
ਕਰਿਛੇ ॥3॥

ਤੀਹ ਕਰਿ ਰਖੇ ਪੰਜ ਕਰਿ ਸਾਥੀ ਨਾਉ ਸੈਤਾਨੁ ਮਤੁ ਕਟਿ ਜਾਈ ॥

ਹੇ ਕਾਯਾ! ਗ੍ਰੰਥ, ਭੂਮੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਭਵਿਖਾ, ਪਾਤ੍ਰ ਨਮਾਜ਼ ਰੱਖੁ ਅਛ, ਕਿੰਨ੍ਹ ਦੇਖ, ਕਾਇੰ ਆਪਰਿ ਨ ਬੂਝ (ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ, ਅਹੰਕਾਰ) ਬਿਛੋਰਨ ਆਖੁ ਨ ਕਹਿਓ।

ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ ਰਾਹਿ ਪੈ ਚਲਣਾ ਮਾਲੁ ਧਨੁ ਕਿਤੁ ਕੂ ਸੰਜਿਆਹੀ ॥੨੭॥

ਗੁਰੂਨਾਮ ਕਹੰਤਿ ਮੇਂ ਹੇ ਕਾਯਾ! ਏਕ ਧੰਨ ਭੂਮੇ ਮਧ ਮੂਰ੍ਧੁ ਮਾਰ੍ਗਰੇ ਚਾਲਿਵਾਨੁ ਹੋਵ, ਪੂਰ੍ਣਿ ਏਵੇ ਧਨ-
ਬਖਸ਼ਿ ਭੂਮੇ ਕਾਇੰਕਿ ਬਾਂਗੁ ਕਰੁਣ? ॥੪॥੨੭॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੪ ॥

ਬਿਰੋਗਗ ਮਹਲਾ 1 ਘਰੁ 4 ॥

ਸੋਈ ਮਉਲਾ ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਮਉਲਿਆ ਹਰਿਆ ਕੀਆ ਸੰਸਾਰੇ ॥

ਏਵੇ ਹੂੰ ਪਰਮਾਨੁ, ਮੇਂ ਏਵੇ ਯਗਤਕੁ ਪ੍ਰਭੂਲਿਤ ਕਰਿਛੁ ਚਿਤਾ ਬਾਂਬਾਰਕੁ ਪੋਸਣ ਕਰੁਣਿ।

ਆਬ ਖਾਕੁ ਜਿਨਿ ਬੰਧਿ ਰਹਾਈ ਧੰਨੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ ॥੧॥

ਮੇਯੋਂ ਪਰਮਾਨੁ ਪਾਠਿ ਓ ਪ੍ਰਭੂ ਅਧਿ ਪਾਤ੍ਰ ਚਕ੍ਰੇ ਬਾਂਬੁ ਬੁਝਿ ਕਾਇੰ ਰੱਖੁ ਚਿਤਿ। ਏਵੇ ਰਚਨਿਤਾ
ਪਰਮਾਨੁ ਧਨੁ ਅਰੇ ॥1॥

ਮਰਣਾ ਮੁਲਾ ਮਰਣਾ ॥

ਹੇ ਮੂਲਾ! ਮੂਰ੍ਧੁ ਅਪਰਿਵਰਤਾ ਅਰੇ।

ਭੀ ਕਰਤਾਰਹੁ ਭਰਣਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰਮਾਨੁ ਚਰਿਤਾ ਭਰਿਤ ॥1॥ ਰੁਹ ॥

ਤਾ ਤੂ ਮੁਲਾ ਤਾ ਤੂ ਕਾਜੀ ਜਾਣਹਿ ਨਾਮੁ ਖੁਦਾਈ ॥

ਚਾਹੁਹੇਲੇ ਮਾਯਾ ਭੂਮੇ ਗ੍ਰੰਥ, ਮੂਲਾ, ਗ੍ਰੰਥ ਕਾਯਾ ਹੋਯਾਪਰਿਵ, ਮੇਂ ਭੂਮੇ ਪਰਮਾਨੁ ਨਾਮ
ਵਿਸ਼ਨੁਰੇ ਯਾਗਿ।

ਜੇ ਬਹੁਤੇਰਾ ਪੜਿਆ ਹੋਵਹਿ ਕੇ ਰਹੈ ਨ ਭਰੀਐ ਪਾਈ ॥੨॥

ਮੇਂ ਭੂਮੇ ਬਹੁਤ ਵਿਦਾਨ ਹੋਯਾਪਾਤ੍ਰ ਚਾਹੁਹੇਲੇ ਮਧ ਭੂਮੇ ਮੂਰ੍ਧੁ ਾਰੁ ਬਝਿਪਾਰਿਵ ਨਾਇੰ ॥੨॥

ਸੋਈ ਕਾਜੀ ਜਿਨਿ ਆਪੁ ਤਜਿਆ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਕੀਆ ਆਧਾਰੇ ॥

ਅਬਲਿ ਕਾਯਾ ਚਾਹੁਹੇਲੇ ਏਵੇ। ਮੇਂ ਅਹੰਕ੍ਰ ਚਾਗ ਕਰਿਛੁ ਆਯ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮਰ ਆਗ੍ਰਿ
ਨੇਛਿ।

ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ ਜਾਇ ਨ ਜਾਸੀ ਸਚਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ ॥੩॥

ਬਧੁ ਬੁਝਿ ਰਚਨਿਤਾ ਅਯਧੁ ਅਛੁ, ਭਵਿਖਤਰੇ ਰਹਿਵੇ, ਚਾਕਰਿ ਏਵੇ ਰਚਨਾ ਨਛੁ ਹੋਯਾਪਰਿ
ਕਿੰਨ੍ਹ ਏਵੇ ਨਛੁ ਹੋਵ ਨਾਇੰ ॥੨॥

ਪੰਜ ਵਖਤ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰਹਿ ਪੜਹਿ ਕਤੇਬ ਕੁਰਾਣਾ ॥

ਰੂਮੇ ਪਾਞ ਬਮਲਰੇ ਨਮਾਜ ਪਛੁਅਛ, ਕੋਰਾਨ ਪਛੁਛ।

ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ ਗੋਰ ਸਦੇਈ ਰਹਿਓ ਪੀਣਾ ਖਾਣਾ ॥੪॥੨੮॥

ਨਾਨਕ ਦੇਵਜੀ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਾਜੀ! ਹੋਵੇ ਰੂਮਕੂ ਮੁੰਨੁ ਕਰ ਅਭਕੂ ਭਾਜਿਕ ਬੇਭੇਵੇਲੇ
ਰੂਮਰ ਗਾਯਾ ਪਿਯਾ ਬਮਾਬੁ ਹੋਯਾਯਿਕ ॥੪॥੨੭॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੪ ॥

ਬਿਰਿਗਗ ਮਹਲਾ 1 ਘਰੁ 4 ॥

ਏਕੁ ਸੁਆਨੁ ਦੁਇ ਸੁਆਨੀ ਨਾਲਿ ॥

ਗੁਰੂਜੀ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਜੀਵ ਬਾਪੁਰੇ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਕੂਕੂਰ ਅਛਿ ਭਯਾ ਆਗਾ ਓ ਭੁਝਾ ਰੂਪੀ ਫੂਫਿ ਮਾਲ
ਕੂਕੂਰ ਅਛਿਓ।

ਭਲਕੇ ਭਉਕਹਿ ਸਦਾ ਬਇਆਲਿ ॥

ਬਰਬਾ ਬਕਾਲੇ ਆਮੇਨ ਗਾਯਾ ਪਾਛ ਭੁਯਿਕਾਰੇ ਲਾਗਓ।

ਕੂੜੁ ਛੁਰਾ ਮੁਠਾ ਮੁਰਦਾਰੁ ॥

ਜੀਵ ਪਾਸਰੇ ਮਿਥਾ ਰੂਪੀ ਛੂਰਿ ਅਛਿ, ਯਾਹਾ ਝਾਰਾ ਬਾਬਾਰਿਕ ਪੁਰੀਕੂ ਓ ਗਾਵ।

ਧਾਣਕ ਰੂਪਿ ਰਹਾ ਕਰਤਾਰ ॥੧॥

ਹੋ ਪੁਰੂ! ਬਾਬਾਰਿਕ ਜੀਵ ਹਥਾਕਾਰੀ ਰੂਪਰੇ ਰਹਿਅਛਿ॥1॥

ਮੈ ਪਤਿ ਕੀ ਪੰਦਿ ਨ ਕਰਣੀ ਕੀ ਕਾਰ ॥

ਜੀਵ ਪਾਛ ਗੁਰੂਜੀ ਬੁਝਾਨੁ ਪੁਰੁਸ ਮਾਨਿ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਮੂੰ ਬੇਹੁ ਪੁਰੂ-ਪਰਿਕਾ ਪੁਰਿਝਿਓ ਗਿਣਾ ਗੁਣ
ਕਰਿਨਾਛਿ ਭਯਾ ਕੀਰਤਿ ਗੋਬੁ ਕਾਰਿਯ ਕਰਿਨਾਛਿ।

ਹਉ ਬਿਗੜੈ ਰੂਪਿ ਰਹਾ ਬਿਕਰਾਲ ॥

ਮੂੰ ਆਪਰਿ ਰਿਕੂਭ ਰਿਕਰਾਲ ਰੂਪਰੇ ਰਹਿਅਛਿ।

ਤੇਰਾ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਤਾਰੇ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਹੋ ਪੁਰੂ! ਆਪਰਿਕਾ ਏਕ ਨਾਮੁ ਛਿ ਭਵਬਾਗਰ ਪਾਰ ਕਰਾਵ।

ਮੈ ਏਹਾ ਆਸ ਏਹੇ ਆਧਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਭੇ ਏਹਿ ਨਾਮਰ ਆਗਾ ਅਛਿ ਆਭ ਏਹਿ ਨਾਮਰ ਆਗੁਯ ਅਛਿ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਮੁਖਿ ਨਿੰਦਾ ਆਖਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯ ਮੁਖਰੇ ਫਿਰਗਾਓ ਨਿੰਦਾ ਕਰੁਅਛਿ।

ਪਰ ਘਰੁ ਜੋਹੀ ਨੀਚ ਸਨਾਤਿ ॥

ਮੂੰ ਨਿਧਿ ਵਰ੍ਹੇ ਕਾਲਾ ਚੋਰੀ ਕਰਿਕਾ ਪਾਛੈ ਪਰ ਘਰੁ ਆਭਾ ਕੇਵਲੇ ।

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਤਨਿ ਵਸਹਿ ਚੰਡਾਲ ॥

ਏਹਿ ਦੇਵਰੇ ਕਾਮ ਚੁਪਾਇ ਆਧਿ ਚਾਢੀ ਕਾਸ ਕਰਿਓ ।

ਧਾਣਕ ਰੂਪਿ ਰਹਾ ਕਰਤਾਰ ॥੨॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਮੂੰ ਬਧਾਕਾਰੀ ਰੂਪਰੇ ਰਖੁਣੀ ॥੨॥

ਫਾਹੀ ਸੁਰਤਿ ਮਲੁਕੀ ਵੇਸੁ ॥

ਮੇਰੇ ਖਾਨੇ ਲੋਕਾਨੂੰ ਫਾਸਾਕਾਰੀ ਪਾਛੈ ਲਾਗੀਏ, ਸੁਧਾਇ ਮੇਰੇ ਕਾਸ਼ਿ ਵੇਸ ਫਾਹੀਰੇ ਅਚੇ ।

ਹਉ ਠਗਵਾੜਾ ਠਗੀ ਦੇਸੁ ॥

ਮੂੰ ਬਧ ੦ਕ ਅਚੇ, ਭਯਾ ਕੁਨਿਆਨੂੰ ੦ਕੁਅਣੀ ।

ਖਰਾ ਸਿਆਣਾ ਬਹੁਤਾ ਭਾਰੁ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯਕੁ ਬਧ ਚੜ੍ਹੇ ਭਾਵੇ, ਕਿਛੁ ਮੇਰੇ ਭਪਰੇ ਪਾਪਰੇ ਕਸੂਭ ਭਾਰ ਅਣੀ ।

ਧਾਣਕ ਰੂਪਿ ਰਹਾ ਕਰਤਾਰ ॥੩॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਮੂੰ ਬਧਾਕਾਰੀ ਰੂਪਰੇ ਰਖੁਣੀ ॥੩॥

ਮੈ ਕੀਤਾ ਨ ਜਾਤਾ ਹਰਾਮਖੇਰੁ ॥

ਮੂੰ ਪੁਰਖ ਕਰਿਯਕਾ ਭਪਕਾਰੇ ਮਖ ਯਾਗੇ ਨਾਹਿ, ਏਨੂੰ ਮੂੰ ਕੂਭਲ ਅਚੇ ।

ਹਉ ਕਿਆ ਮੁਹੁ ਦੇਸਾ ਦੁਸਟੁ ਚੇਰੁ ॥

ਅਧੀਭ ਮੂੰ ਨਿਯੇ ਕਰਿਯਕਾ ਕਾਮਰੇ ਏਭੇ ਲਛੀਭ ਅਚੇ ਮੇ ਪੁਰਖਾ ਭਾਰਕੁ ਕੇਭੈ ਮੁਖੈ ਨੇਯੇ ਮੇਰੇ ।

ਨਾਨਕੁ ਨੀਚੁ ਕਹੈ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਯਾ ਬੁਝਾਨੂੰ ਯਾਕ ਰੂਪਰੇ ਬਧੇਯੁਭ ਕਰਿ ਕਸੁਣੀ ਮੇ ਮੂੰ ਏਭੇ ਨੀਚੇ
ਬੋਲਾਯਾਯਣੀ ।

ਧਾਣਕ ਰੂਪਿ ਰਹਾ ਕਰਤਾਰ ॥੪॥੨੯॥

ਮੂੰ ਬਧਾਕਾਰੀ ਰੂਪਰੇ ਰਖੁਣੀ, ਅਧੀਭ ਏਹਿ ਬੁਝਰੇ ਮੇਰੇ ਮੁਖੀ ਕਿਧਰੇ ਹੋਵੇ? ॥੪॥੨੯॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੪ ॥

ਬਿਰੀਰਾਗ ਮਹਲਾ ਘਰੁ ੪ ॥

ਏਕਾ ਸੁਰਤਿ ਜੇਤੇ ਹੈ ਜੀਅ ॥

ଏହି ਦੂਜੇ ਆਰੇ ਮੋਹਣੇ ਯਾਹ ਅਛਰੇ, ਬਾਹਰੇ ਮਾਖਰੇ ਏਕ ਹੂੰ ਬੇਬੇਕ ਅਛਰੇ।

ਸੁਰਤਿ ਵਿਹੁਣਾ ਕੋਇ ਨ ਕੀਅ ॥

ਏਕ ਬੇਬੇਕਰੂ ਬਝੈਓ ਕੇਹੀ ਮਾਖ ਨਾਹਾਛਰੇ।

ਜੇਹੀ ਸੁਰਤਿ ਤੇਹਾ ਤਿਨ ਰਾਹੁ ॥

ਪ੍ਰਭਾਕਰ ਜੀਵ ਨਿਯਮ ਅਨੁਸਾਰੇ ਅਤੇ ਬਾਹਰੇ ਕਰਮ-ਮਾਰਗ ਅਨੁਸਾਰੇ ਕਰੁਣਾ।

ਲੇਖਾ ਇਕੋ ਆਵਹੁ ਜਾਹੁ ॥੧॥

ਬਹੁ ਜੀਵਨਾਂ ਕਰਮਾਂ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰੰਜਨ ਅਤੇ ਅੰਤ, ਮਾਫ਼ਾ ਅਨੁਸਾਰੇ ਬੇ ਯੋਗ-ਮੂਲਕ ਚਕਰੇ
ਰਹਿਏ।॥੧॥

ਕਾਹੇ ਜੀਅ ਕਰਹਿ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਹੇ ਜੀਵ! ਚੁੱਕੇ ਚਤੁਰਾਈ ਕਾਇਕ ਕਰੁਣਾ?

ਲੇਵੈ ਦੇਵੈ ਢਿਲ ਨ ਪਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਵੈ ਕਾਠਾ ਪੁਰੁ ਨੇਕਾ ਓ ਫੇਰਾ ਪਾਛੈ ਕੇਵੇ ਮਖ ਬਿਲਖ ਕਰੁਣਾ ਨਾਹਿ॥੧॥ ਰੁਖ॥

ਤੇਰੇ ਜੀਅ ਜੀਆ ਕਾ ਤੋਹਿ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਬਹੁ ਜੀਵ ਚੁੱਕੇ ਭਾਰਾ ਜਾਤ ਅਤੇ ਚੁੱਕੇ ਬੇਮਾਨਾਂ ਬਾਧਾ ਅੰਤ।

ਕਿਤ ਕਉ ਸਾਹਿਬ ਆਵਹਿ ਰੋਹਿ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਪੁਰੁ ਚੁੱਕੇ (ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਭੁਲ ਪਾਛੈ) ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਾਇਕ ਕਰੁਣਾ?

ਜੇ ਤੂ ਸਾਹਿਬ ਆਵਹਿ ਰੋਹਿ ॥

ਮੇਰੇ ਚੁੱਕੇ ਅਮਾਨਤ ਭਰਮੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੇ ਕਰ,

ਤੂ ਓਨਾ ਕਾ ਤੇਰੇ ਓਹਿ ॥੨॥

ਭਾਵੇਂ ਹੋਵੇ ਚੁੱਕੇ ਅਤੇ ਜੀਵਨਾਂ ਅਤੇ ਅਤੇ ਜੀਵ ਚੁੱਕੇ॥੨॥

ਅਸੀ ਬੇਲਵਿਗਾੜ ਵਿਗਾੜਹ ਬੇਲ ॥

ਮੈਂ ਅਪਣੇ ਬੇਲਵਿਗਾੜਾ ਭਯਾ ਨਿਰੰਜਨ ਕਥਾ ਕਹੇ।

ਤੂ ਨਦਰੀ ਅੰਦਰਿ ਤੇਲਹਿ ਤੇਲ ॥

ਆਮਰ ਨਿਰੰਜਨ ਕਥਾ ਚੁੱਕੇ ਨਿਰੰਜਨ ਕਥਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੇ ਚੁੱਕੇ।

ਜਹ ਕਰਣੀ ਤਹ ਪੁਰੀ ਮਤਿ ॥

ਮੇਰੇ ਬਚਕਰਮ ਅਤੇ, ਬੇਮਾਨੇ ਕੁਝ ਮਖ ਪਰਿਪਕਵ ਹੋ-ਯਾਏ।

ਕਰਣੀ ਬਾਝਹੁ ਘਟੇ ਘਟਿ ॥੩॥

ਬਚਕਰਮ ਬਿਨਾ ਜੀਵਨੇ ਹਾਨੀ ਅਤੇ ਹਾਨੀ ਅੰਤ॥੩॥

ନାନକ ଦେବ ଜୀ ବିନୟପୁର୍କ କହନ୍ତି ଯେ ବିବେକବାନ ଜୀବ କିପରି ହେବା ଉଚିତ?

ପ୍ରତିଭାରେ କହନ୍ତି, ସ୍ୱୟଂକୁ ଯିଏ ଚିହ୍ନେ ଆଉ ସେହି ପରମାତ୍ମାକୁ ବୁଝନ୍ତି,

ସେହି ଗୁରୁ ରୂପ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୃପାରୁ ତାଙ୍କରି ଗୁଣର ଚିନ୍ତନ କରୁଅଛୁ ।

ଏପରି ବିବେକବାନ, ପରମ ଜ୍ଞାନୀ ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦରବାରରେ ଅଥବା ପରଲୋକରେ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ ॥ 4 ॥ 30 ॥

ସିରିରାଗ ମହଲ 1 ଘରୁ 4 ॥

ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁମେ ଦରିଆ ସମାନ ବିଶାଳ, ସର୍ବଜ୍ଞାନୀ, ସର୍ବବ୍ରହ୍ମା ଆଉ ମୁଁ ଏକ ଛୋଟ ମାଛ ଭଳି ଅଟେ, ମୁଁ ତୁମର ସୀମାକୁ କିପରି ଜାଣିବି(କାରଣ ତୁମେ ଅସୀମ)?

ମୋର ଦୃଷ୍ଟି ଯେଉଁ ଆଡ଼କୁ ଯାଏ, ସବୁଠାରେ ତୁମେ ବ୍ୟାପକ, ଏଣୁ ତୁମ ଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ମୁଁ ଛଟପଟ ହୋଇ ମରିଯିବି, ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମ ନାମ ସ୍ମରଣରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ଦୃଃ୍ୟ ହୋଇ ମରିଯିବି ॥ ୧ ॥

ମୁଁ ଯମ ରୂପୀ କେଉଟକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ ତଥା ତାହାର ଜାଲକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ।

ଜୀବନରେ ଯେବେ କିଛି କଷ୍ଟ ଆସେ ତାହାହେଲେ ମୁଁ ତୁମକୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରେ ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ହେ ପରମାତ୍ମା! ତୁମେ ସର୍ବବ୍ୟାପକ ଅଟ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ମୋର ତୁଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି କାରଣରୁ ତୁମକୁ ଦୂର ଭାବିଛି।

ମୁଁ ଯାହା କରୁଛି ତୁମ ଦୃଷ୍ଟିରେ ହିଁ କରୁଛି କାରଣ ତୁମେ ସର୍ବବ୍ୟାପକ ଅଟ।

$\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$

ਮੇਰਾ ਬਹੁ ਕਰਮੁ ਤੂੰ ਦੇਵਈ ਧਿਆਇ , ਭਯਾਇ ਮੂੰ ਘੋਰਾ ਅਥਾਹਿ ਕਰੁਣੀ ।

ਤੇਰੈ ਕੰਮਿ ਨ ਤੇਰੈ ਨਾਇ ॥੨॥

ਤੂੰ ਭਾਰਾ ਬਾਹੁ ਭਾਰਾ ਮੂੰ ਕਰੇ ਨਾਹੀ ਕੰਮੁ ਤੂੰ ਨਾਮ ਬਲਗਿ ਕਰੇਨਾਹੀ ॥੨॥

ਜੇਤਾ ਦੇਹਿ ਤੇਤਾ ਹਉ ਖਾਉ ॥

ਹੋ ਪਰਮਾਨੁ! ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਖਾਉ, ਤੂੰ ਭਾਉ ਹੋ ਖਾਉ ।

ਬਿਆ ਦਰੁ ਨਾਹੀ ਕੈ ਦਰਿ ਜਾਉ ॥

ਤੂੰ ਬਾਹੁ ਅੰਧੁ ਕੀਏ ਭਾਰ ਨਾਹੀ, ਭਾਉਹੋਲੇ ਮੂੰ ਕੇਭੈ ਭਾਰਨੁ ਮੇਰੇ ।

ਨਾਨਕੁ ਏਕ ਕਰੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਮੂੰ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਪਾਸੇਰੇ ਏਕ ਪੁਰਾਨਾ ਕਰੇ ਮੇਰੇ

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੇਰੈ ਪਾਸਿ ॥੩॥

ਮੇਰਾ ਪੁਰਾ ਏਕੋ ਭਯ, ਮਨ ਮੇਰੇ ਬਹੁ ਕੀਏ ਤੂੰ ਮਨ ਅਧਾਰ ਰਹਿਏ ॥੩॥

ਆਪੇ ਨੇੜੈ ਦੂਰਿ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪੇ ਮੰਝਿ ਮਿਆਨੇ ॥

ਤੂੰ ਬਹੁ ਨੇੜੇਰੇ ਅਭ, ਦੂਰੇਰੇ ਮਥ ਤੂੰ ਅਭ, ਭਯਾ ਮਥ ਬਲਗਿ ਕੇ ਤੂੰ ਹੋ ਅਭ ।

ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਸੁਣੈ ਆਪੇ ਹੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰੇ ਜਹਾਨੇ ॥

ਤੂੰ ਬਹੁ ਆਮਰ ਕਰਮੁ ਦੇਵਈ, ਤੂੰ ਹੋ ਗੁਣੁ, ਤੂੰ ਹੋ ਬੁਝੈ ਰਚਨਾ ਕਰਿਏ ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਨਾਨਕਾ ਹੁਕਮੁ ਸੋਈ ਪਰਵਾਨੇ ॥੪॥੩੧॥

ਨਾਨਕ ਦੇਵਗੀ ਕਹੁਣੇ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਕਰਿਵਾਨੁ ਭਾਉ ਭਾਉ ਆਮਰ ਭਾਉ ਮਾਨੁ
ਅਰੇ ॥੪॥੩੧॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੪ ॥

ਬਿਰੀਰਾਗ ਮਹਲਾ 1 ਘਰੁ 4 ॥

ਕੀਤਾ ਕਹਾ ਕਰੇ ਮਨਿ ਮਾਨੁ ॥

ਪਰਮਾਨੁ ਭਾਰਾ ਰਚਿਓ ਭਾਉ ਮਨ ਮੇਰੇ ਕੇਭੈ ਅਭਿਆਨ ਕਰਿਓਰੇ?

ਦੇਵਣਹਾਰੇ ਕੈ ਹਥਿ ਦਾਨੁ ॥

ਮੇਰੇਦੇਵ ਬਹੁ ਪਦਾਰਥ ਦੇਵੈ ਵਾਭਾ ਭਾਉਹੋ ਅਭ ।

ਭਾਵੈ ਦੇਇ ਨ ਦੇਈ ਸੋਇ ॥

ਭਾਵੈ ਦੇਵੈ ਨੇਵੈ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਾਉ ਅਰੇ ।

ਕੀਤੇ ਕੈ ਕਹਿਐ ਕਿਆ ਹੋਇ ॥੧॥

ਜੀਵ ਕਹਿਲੇ ਕਥਾ ਹੋਵ?

ਆਪੇ ਸਚੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਸਚੁ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬਧਾ ਬ੍ਰਹਮ ਅਚੇ, ਚਾਕੁ ਬਧਾ ਹੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਚੇ।

ਅੰਧਾ ਕਚਾ ਕਚੁ ਨਿਕਚੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਜਾਨ ਜੀਵ ਪੂਰਾਪੂਰੇ ਕਥਾ ਅਚੇ। ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਜਾ ਕੇ ਰੁਖ ਬਿਰਖ ਆਰਾਉ ॥

ਮੇਭੈ ਕਥਾ-ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਾਂ ਏਹੇ ਮਾਨਵ ਰੂਪੀ ਕ੍ਰਿਸ਼, ਬੇ ਏਹਾਕੂ ਬਿਸ਼ਾਨੁਭੁਤੀ।

ਜੇਹੀ ਧਾਤੁ ਤੇਹਾ ਤਿਨ ਨਾਉ ॥

ਭਾਵਰ ਮੂਲ ਪੁਰਾਣਿ ਯਾਹਾ ਚਾਰ ਨਾਮ ਬੇਪਰਿ ਧਿਆਇ। ਅਥਾਚ ਜੀਵਰ ਕਰ ਅਨੁਬਾਹੇ ਹੂੰ ਬਾਂਬਾਰੇ ਭਾਵਾਰ ਨਾਮ ਪੁਰਿਯ ਹੋਇਯਾ।

ਫੁਲੁ ਭਾਉ ਫਲੁ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇ ॥

ਭਾਵਾਰ ਭਾਵਨਾ ਅਨੁਬਾਹੇ ਹੂੰ ਫੂਲੁ ਆਬੇ ਚਾ ਲੇਖਾ ਹੋਇਯਾ ਕਰ ਅਨੁਬਾਹੇ ਫਲੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੁੰ।

ਆਪਿ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਇ ॥੨॥

ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਲਗਾਏ ਆਭ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਗਾਏ। ਅਥਾਚ ਜੀਵ ਮੇਰਿਓ ਕਰ ਕਰੇ ਬੇਰਿਓ ਫਲੁ ਭੋਗੇ ॥2॥

ਕਚੀ ਕੰਧ ਕਚਾ ਵਿਚਿ ਰਾਜੁ ॥

ਜੀਵਰ ਚਨ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਾਚਾਰ ਦੂਰਵਲ ਅਚੇ ਆਭ ਏਹਾ ਭਿਤਰੇ ਬਸਿਯਾ ਮਨ ਰੂਪੀ ਰਾਜਨੀਸ਼ੁ ਮਥ ਅਨਭਿਜ ਅਚੇ।

ਮਤਿ ਅਲੁਣੀ ਫਿਕਾ ਸਾਦੁ ॥

ਭਾਵਾਰ ਰੂਪਿ ਮਥ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਲਵਣ ਰਹਿਤ ਅਚੇ, ਏਤ੍ਰਪਾਯੋ ਏਹੇ ਆਰ੍ਧਿਕ ਪਦਾਰਥਰ ਬਾਧ ਮਥ ਰਬਹਿਨ ਲਗਿਯਾ।

ਨਾਨਕ ਆਣੇ ਆਵੈ ਰਾਸਿ ॥

ਨਾਨਕ ਦੇਵਜੀ ਕਹੁਣੇ ਮੇ ਮੇਰੇਵੇਲੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਮਾਨਵ ਜੀਵਨ ਬਿਸ਼ਾਨੁਭੁਤੀ ਬੇਰੇਵੇਲੇ ਭਾਵਾਰ ਜੀਵਨ ਬਧਾ ਹੋਇਯਾ।

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਨਾਹੀ ਸਾਬਾਸਿ ॥੩॥੩੨॥

ਪ੍ਰਭੂਕ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬਿਨਾ ਭਾਵਾਕ ਦਰਬਾਰੇ ਬਿਸ਼ਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੁੰ ਨਾਹਿ ॥3॥32॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੫ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਹਲਾ 1 ਘਰੁ 5 ॥

ਅਛਲ ਛਲਾਈ ਨਹ ਛਲੈ ਨਹ ਘਾਉ ਕਟਾਰਾ ਕਰਿ ਸਕੈ ॥

ਅਨਨੂਮਾਨਾ ਮਾਯਾ ਮਧ ਮਾਨਵਕੂ ਅਨੂਮਾਨ ਕਰਿਵਾਰੇ ਨਿਯੋਗ ਬਧਾਨ ਹੋਯਾਯਾਰੇ ਨਾਹਿ, ਨਾ ਕੋਈਬਿ
ਛੁਰੇ ਜਗਮ ਕਰਿਯਾਰੇ।

ਜਿਉ ਸਾਹਿਬੁ ਰਾਖੈ ਤਿਉ ਰਹੈ ਇਸੁ ਲੋਭੀ ਕਾ ਜੀਉ ਟਲ ਪਲੈ ॥੧॥

ਕਾਰਣ ਪੁਰੁ ਬਰਵਾ ਚਾਹਾਰ ਰਸਕ ਅਚਾਹਿ, ਕਿਛੁਮਾਨਵ ਲੋਭਾ ਹੋਵਾ ਮੋਹੀ ਮਾਯਾ ਪਛਰੇ ਪਥਭੁਝ
ਹੋਯਯੈ ॥1॥

ਬਿਨੁ ਤੇਲ ਦੀਵਾ ਕਿਉ ਜਲੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਨ ਸ਼ਰਣ ਰੂਪ ਚੋਲ ਬਿਨਾ ਏਹਿ ਆਨ ਰੂਪ ਵਾਪ ਕੇਨੀਓ ਆਨ੍ਹਿਕ ਪੁਕਾਰ ਕਰਿਵ? ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਪੇਥੀ ਪੁਰਾਣ ਕਮਾਈਐ ॥

ਗੁਰੂਗੁਰ ਪੁਰੁਖਾਰੇ ਕਹੁਓ ਮੇ ਆਨ ਰੂਪ ਵਾਪ ਜਲਾਯਾ ਪਾਯੋ ਧਰਮ ਗੁਰੂ ਬਿਯਾਧਰੇ ਚਾਲਿ
ਜੀਵਨਕੂ ਬਧਾਯਿਵਾ ਹੋਯਯੈ ਚੋਲ।

ਭਉ ਵਟੀ ਇਤੁ ਤਨਿ ਪਾਈਐ ॥

ਏਹਿ ਚਰਮਾਰ ਰੂਪ ਵਾਪਰੇ ਯਯਰ ਵਧਾ ਧਿਆਯਾ।

ਸਚੁ ਬੁਝਣੁ ਆਣਿ ਜਲਾਈਐ ॥੨॥

ਬਧਾ ਆਨ ਰੂਪ ਅਗ੍ਨਿ ਵਾਰਾ ਏਹਿ ਵਾਪ ਜਲਾਯਾ ॥2॥

ਇਹੁ ਤੇਲੁ ਦੀਵਾ ਇਉ ਜਲੈ ॥

ਏਹਿ ਪੁਕਾਰ ਬਧਾਗਰੇ ਹੋ ਆਨ ਰੂਪ ਵਾਪ ਜਲਾਯਾ।

ਕਰਿ ਚਾਨਣੁ ਸਾਹਿਬ ਤਉ ਮਿਲੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਨ ਰੂਪ ਵਾਪ ਪੁਕਾਰ ਕਲੇ ਨਿਰਯਾਰਕ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਹੋਯਾਯਾ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਇਤੁ ਤਨਿ ਲਾਗੈ ਬਾਣੀਆ ॥

ਮਾਨਵ ਚਰਮਾਰ ਧਾਰਣ ਕਰਿ ਜੀਵਕੂ ਗੁਰੂ ਯਧਵੇਗ ਗੁਰਗ ਕਰਿਵਾ ਯਧਿਓ।

ਸੁਖੁ ਹੋਵੈ ਸੇਵ ਕਮਾਣੀਆ ॥

ਪੁਰੁਖ ਯਧਾਬਨਾ ਕਰਿਵਾ ਵਾਰਾ ਹੋ ਬੁਝਾ ਪੁਰੁ ਹੋਯਾਯਾ।

ਸਭ ਦੁਨੀਆ ਆਵਣ ਜਾਣੀਆ ॥੩॥

ੴ ਬਸਤੁ ਬੰਸਾਰੀ ਆਇਕਾ ਸਿਵਾ ਚਲਿਓ, ਅਧੀਓ ਬੰਦੂਕ ਬੰਦੂਕ ਨਗਰ ਅਥੇ...3 ॥

ਵਿਚਿ ਦੁਨੀਆ ਸੇਵ ਕਮਾਈਐ ॥

ੴ ਭੂਜੀਐ ਰਹਿ ਮਧਿ ਜੀਵ ਬੇਵਾ-ਬਲਗਿ ਕਰੁਏਐ,

ਤਾ ਦਰਗਹ ਬੈਸਣੁ ਪਾਈਐ ॥

ਭਾਵਿਓਲੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਦਰਗਹਿ ਬੈਠਿਐ ਪਾਏ ਭਾਇ ਪਾਇਐ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬਾਹ ਲੁਡਾਈਐ ॥੪॥੩੩॥

ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਉ ਮੇ ੴ ਜੀਵ ਬੇਵਾ ਕਰਿ ਭਾਇ ਚਿਤਾ ਮੂਢ ਹੋਇ ਰਹਿਐ ॥੪॥੩੩॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧

ਬਿਰੀਰਾਗ ਮਹਲਾ 3 ਘਰੁ 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਉਤੀ ਅਥਹ, ਮਾਯਾਯੁ ਬਦਗੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਇਐ ॥

ਹਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੀ ਆਪਣਾ ਇਕ ਮਨਿ ਇਕ ਚਿਤਿ ਭਾਇ ॥

ਮੂੰਹਿ ਬਦਗੁਰੁ ਬੇਵਾ ਆਗੁਰਿਐ ਆਪ ਮਨ ਓ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਵਨਾ ਕਰੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਨ ਕਾਮਨਾ ਤੀਰਥੁ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਦੇਇ ਬੁਝਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਬਦਗੁਰੁ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰ੍ਵ ਕਰਿਐ ਭਾਇ ਅਥੇ, ਕਿਉ ਮਾਯਾ ਭਧਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਹੋਇਐ, ਭਾਵਿਐ ਆਪੁ ਰੂਪਾਧਰੇ ॥

ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਵਰੁ ਪਾਵਣਾ ਜੇ ਇਛੈ ਸੇ ਫਲੁ ਪਾਇ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਪੂਰ੍ਵ ਕਰਿਐ ਭਾਇ ਮਨ ਬਾਝਿਐ ਆਗੁਰੁ ਕਰਮਾਯੋ ਪਾਇਐ ਆਪੁ ਭਾਇ ਅਨੁਬਾਧੇ ਫਲ
ਪਾਇਐ ॥

ਨਾਉ ਧਿਆਈਐ ਨਾਉ ਮੰਗੀਐ ਨਾਮੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥

ਅਧਿਕਾਰੇ ਬੇਵਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਨਾਮ ਬਲਗਿ ਕਰ, ਨਾਮਰੁ ਮੂੰਹਿ ਕਾਮਨਾ ਕਰ, ੴ ਨਾਮ ਭਾਇ ਆਪੇ
ਪਰਮਾਨੰਦ ਅਵਸਥਾ ਕਰਿਐ ਹੋਇਐ ॥੧॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖੁ ਤਿਖ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਹਰਿ ਨਾਮ-ਰਸ ਚਾਖੁਐ ਮੂੰਹਿ ਚਾਖੁ ਮੇਰੇ ॥

ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਾਖਿਆ ਸਹਜੇ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਭੱ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੀਵ ਏਵਾ ਕੂ ਰਾਗੁ ਛੁਡਿ ਬੇ ਪਰਮਾਨਸਰੇ ਬਮਾਇਤ ਹੋਯਾ ਛੁਡਿ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨੀ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਹਿੰਧ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿ ਛੁਡਿ, ਬਿੰਧ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯਾ ਨਾਮ-ਕੋਸ਼ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿ ਛੁਡਿ।

ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਚੂਕਾ ਮਨਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਏਥੁ ਫਾਰਾ ਅਭਿਮਾਨਰੇ ਹਰਿਨਾਮ ਰਬ ਭਰਪੂਰ ਹੋਯਾ ਆਭ ਮਨਰੂ ਅਭਿਮਾਨ ਬਮਾਬੁ ਹੋਯਾ ॥

ਹਿਰਦੈ ਕਮਲੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ਲਾਗਾ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ ॥

ਪਰਮਾਨਸਰੇ(ਬਹੁ ਅਵਸ਼ਾ) ਯਾਨ ਹੋਲੇ ਸੁਧਮ ਰੂਪ ਕਮਲ ਖੋਲਿਯਾ ॥

ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪਾਇਆ ਦਰਗਹਿ ਮਾਨੁ ॥੨॥

ਮੇਭੱ ਮਨਰੇ ਹਰਿ ਬਾਬੁ ਅਛੁਡਿ, ਚਾਹਾ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾ ਆਭ ਚਾਹਾਯੂ ਪੁਰੂਯਾ ਧਰਵਾਰਰੇ ਬਮਾਨ ਪੁਾਬੁ ਕਰਾਯਾ ॥੨॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ ਤੇ ਵਿਰਲੇ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਬੇਹੁ ਜੀਵ ਏਹਿ ਬੰਬਾਰਰੇ ਬਹੁਤ ਕਮ ਅਛੁਡਿ ਹਿੰਧ ਨਿਯ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿ ਛੁਡਿ।

ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮਾਰਿ ਕੈ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥

ਏਪਰਿ ਜੀਵ ਅਭਿਮਾਨ, ਮੋਹ ਆਧਿ ਬਿਕਾਰਕੂ ਧਮਨ ਕਰਿ ਪੁਰੂਯੂ ਸੁਧਮਰੇ ਧਾਰਯ ਕਰਿ ਰਖਿ ਛੁਡਿ।

ਹਉ ਤਿਨ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜਿਨਾ ਨਾਮੇ ਲਗਾ ਪਿਆਰੁ ॥

ਹੂੰ ਚਾਹਾ ਪਾਯਰੇ ਬਮਰਿਤ ਯਾਹਾਯੂ ਪੁਰੂ ਨਾਮ ਬਹਿਤ ਪੁਾਭ ਹੋਯਾ ਅਛੁਡਿ।

ਸੇਈ ਸੁਖੀਏ ਚਹੁ ਜੁਗੀ ਜਿਨਾ ਨਾਮੁ ਅਖੁਟੁ ਅਪਾਰੁ ॥੩॥

ਬੇ ਚਾਰਿ ਯੁਗਰੇ ਬੁਝਾ ਅਚੇ, ਯਾਹਾ ਪਾਯਰੇ ਅਯਮ ਏਵੰ ਅਪਾਰ ਨਾਮਰ ਨਿਯੁ ਅਛੁਡਿ ॥੩॥

ਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਨਾਮੁ ਪਾਈਐ ਚੂਕੈ ਮੋਹ ਪਿਆਸ ॥

ਗੁਰੂਯੂ ਬਾਸ਼ਾਭ ਕਲੇ ਨਾਮਰ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯਾ ਆਭ ਏਹਿ ਨਾਮ ਕਾਰਯਰੂ ਮੋਹ ਮੋਹਰ ਚੁਝਾ ਬਮਾਬੁ ਹੋਯਾ ॥

ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਘਰ ਹੀ ਮਾਹਿ ਉਦਾਸੁ ॥

ਏਪਰਿ ਜੀਵਕਾ ਮਨ ਹਰਿਕਾ ਬਹਿਤ ਨਿਰਿਯਾ ਭਯਾ ਜੀਵਕੂ ਗੁਹਲੁ ਜੀਵਨਰੇ ਰਹਿ ਭਵਾਬਾਨਭਾ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯਾ ॥

ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਕਾ ਸਾਦੁ ਆਇਆ ਹਉ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਸੁ ॥
ਯਾਹਾਕੂ ਫਰਿਕਾ ਭਧਾਬਨਾਰ ਆਨਯ ਨਿਲਿਛਿ, ਚਾਕਾ ਪਾਯਰੇ ਸੁੰ ਬਧਾ ਬਧਾਇਓ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਈਐ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਗੁਣਤਾਸੁ ॥੪॥੧॥੩੪॥
ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਉ ਯੇ ਪੁਰੁਖਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪੇਰੇ ਹੂੰ ਗੁਣਰ ਗੁਣਗਾ ਬਧਾ ਨਾਮ ਪੁਰੁ
ਕਰਮਾਯਾਯਰੇ॥੪॥੧॥੩੪॥

ਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਬਹੁ ਭੇਖ ਕਰਿ ਭਰਮਾਈਐ ਮਨਿ ਹਿਰਦੈ ਕਪਟੁ ਕਮਾਇ ॥
ਮਨੁਸ਼ਯ ਕੇਠੇ ਵੇਗ ਵਧਾਯਾ ਏਓ ਬੇਓ ਰੂਲੇ, ਏਧਰੇ ਕਰੇ ਸੁਧਰੇਰੇ ਛਲ ਅਭੰਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਹਰਿ ਕਾ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵਈ ਮਰਿ ਵਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥
ਛਲਪੂਰੁ ਮਨਰੇ ਮਨੁਸ਼ਯ ਪੁਰੁਖਾ ਵਰਜਨ ਪਾਯਾਯਰੇ ਨਾਹੂੰ ਆਭ ਗੋਬਰੇ ਮਰਿਯਾਯ ਨਰਕਰੇ
ਪਓਯਾਏ॥੧॥

ਮਨ ਰੇ ਗਿਰੁ ਹੀ ਮਾਹਿ ਉਦਾਸੁ ॥
ਹੇ ਮਨ! ਗੁਣਗੁਣੀਕਰੇ ਰਹਿ ਮੋਹਾ ਮਾਯਾ ਆਧਿ ਵਧਨਕੂ ਭਧਾਬਾਨ ਰੂਪ।

ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਕਰਣੀ ਸੇ ਕਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਪਰਗਾਸੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਬਧਾ ਓ ਬਾਸਮਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਐ ਕਰੇ, ਯੇਭ੍ਰੰ ਮਨੁਸ਼ਯਕੂ ਗੁਰੂ ਭਧਵੇਗ ਵਾਰਾ ਆਨ ਰੂਪ ਪੁਕਾਰਾ ਪੁਰੁ
ਹੋਯਾਯਾਏ॥੧॥ਰੂਪ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਜੀਤਿਆ ਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਘਰੈ ਮਹਿ ਪਾਇ ॥
ਯਿਐ ਗੁਰੁਕਾ ਭਧਵੇਗ ਵਾਰਾ ਬਿਕਰਨੁ ਮਨਕੂ ਡਿਠਾਯਾਰਿਛਿ, ਬਿਐ ਗੁਣਗੁਣੀਕਰੇ ਹੂੰ ਬਧਗਓ ਓ
ਪੁਰੁ ਪਾਯਾਏ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥੨॥
ਫਰਿਕਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਰਗ ਕਰਿਲੇ ਹੂੰ ਬਧਬਯਾਓ ਵਾਰਾ ਪੁਰੁਖਾ ਬਧਿਓ ਮਿਲਨ ਸੁਏ॥੨॥

ਜੇ ਲਖ ਇਸਤਰੀਆ ਭੋਗ ਕਰਹਿ ਨਵ ਖੰਡ ਰਾਜੁ ਕਮਾਹਿ ॥
ਮਨੁਸ਼ਯ ਯਧਿ ਲਾਖੇ ਪੁਰਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਬਾਪੂਰੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰੇ ਗਾਬਨ ਕਰੇ,

ਬਿਨੁ ਸਤਗੁਰ ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਵਈ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਪਾਹਿ ॥੩॥
ਠਾਫਾਫੇਲੇ ਮਖ ਬਧਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਆਧਿਕ ਬੁਝ ਮਿਲੇ ਨਾਹੂੰ ਓਯਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਪੁਨਃ ਪੁਨਃ ਯੋਨਿਰੇ
ਆਬੇ॥੩॥

ਹਰਿ ਹਾਰੁ ਕੰਠਿ ਜਿਨੀ ਪਹਿਰਿਆ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਮੇਧ ਫਿਰਿਨਾਮ ਰੂਪ ਫਾਰ ਨਿਯ ਗਲਾਹੇ ਪਿਥੈਅਛਿ ਓਥਾ ਗੁਰੂ-ਚਰਣਹਰੇ ਨਿਯ ਮਨਕੂ ਲੀਨ ਕਰਿਅਛਿ

ਤਿਨਾ ਪਿਛੈ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਫਿਰੈ ਓਨਾ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ ॥੪॥

ਠਾਹਾਰ ਪਛਹੇ ਰਿਥੈ-ਸਿਥੈ ਆਧਿ ਬੰਧੁਰੁ ਆਇ ਆਇ, ਕੀਛੁ ਠਾਹਾਰੂ ਆਇ ਬੰਧੁਰ ਓਲੇ ਮਾਠੁ ਲਾਲਾ
ਫੂਧ ਨਾਹਿ ॥੪॥

ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਸੇ ਥੀਐ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਇ ॥

ਯੋਗਰਯੁ ਮਾਯਾ ਭਲ ਲਾਗੇ ਠਾਹਾ ਫੂਧ, ਅਨਧ ਕੇਛਿ ਹੋਯਾਹਾਰੇ ਨਾਹਿ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਜੀਵੈ ਨਾਮੁ ਲੈ ਹਰਿ ਦੇਵਹੁ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥੫॥੨॥੩੫॥

ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਉ ਮੇਧ ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ! ਜੁ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਧਰਣਿ ਧਾਰਾ ਹੋ ਜੀਵਿਓ ਰਹਿਅਛਿ, ਆਪਣਾ
ਆਪਣਾ ਮੋਹੇ ਗਾਠ ਬੁਝਾਵ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਾਛੁ ॥੫॥੨॥੩੫॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਹਲਾ 3 ਘਰੁ 1 ॥

ਜਿਸ ਹੀ ਕੀ ਸਿਰਕਾਰ ਹੈ ਤਿਸ ਹੀ ਕਾ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਯੇਭ੍ਰੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾਯਾ ਏਹਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਰੂਪ ਬਰਕਾਰ ਅਛਿ, ਪੁਰੋਖਾਯਾ ਜੀਵ ਭਾਯਾਯਾ ਹ੍ਰਿੰ ਧਾਧਾ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਸਚੁ ਘਟਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰੂਆ ਭੁਪਦੇਸ਼ ਅਨੁਸਾਰੇ ਯਿੰ ਚਿ ਬਦਕਰਮ ਕਰਿਅਛਿ, ਭਾਯਾਯਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾਣੇ ਬਧਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਪੁਕਾਰੁ ਹੋਯਾਯਾ।

ਅੰਤਰਿ ਜਿਸ ਕੈ ਸਚੁ ਵਸੈ ਸਚੇ ਸਚੀ ਸੋਇ ॥

ਯਾਯਾਯਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾਣੇ ਬਧਾ ਚਿਦਾਨਾ ਅਛਿ, ਏਹਿ ਗੁਰੂਮੁਖਾ ਚਾਛਿਰ ਬਯਾ ਗੋਯਾ ਹੋਯਾਯਾ।

ਸਚਿ ਮਿਲੇ ਸੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਤਿਨ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਹੋਇ ॥੧॥

ਯੇਭ੍ਰੰ ਯੇਭ੍ਰੰ ਜੀਵ ਬਧਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾਯਾ ਬਾਧ੍ਰੇ ਯਿਨ ਕਰੇ, ਏਭ੍ਰੰ ਯੇਭ੍ਰੰ ਪੁਰੀ ਭਾਯਾਯਾ ਠਾਯਾ ਕੇਭੇ ਧੂਰ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਨਾਯਾ, ਕਾਰਣ ਭਾਯਾਯਾ ਆਯਾ-ਬ੍ਰਹ੍ਮਾਣੇ ਨਿਬਾਧ ਹੋਯਾਯਾ॥1॥

ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਮੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਏ ਯੋਰ ਯਾਯਾ! ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾਯਾ ਚਿਨਾ ਯੋਰ ਅਧਾ ਕੇਭਿ ਨਾਯਾਯਾ।

ਸਤਗੁਰੁ ਸਚੁ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਰਮਲਾ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰਬੁ ਬਧਾ-ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਪਰਿਭੁ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਬਾਧ੍ਰੇ ਯਿਨ ਬਦਗੁਰੂਆ ਭੁਪਦੇਸ਼ ਧਾਰਾ ਹ੍ਰਿੰ ਹੋਯਾਯਾ॥1॥ ਰੂਪੁ ॥

ਸਬਦਿ ਮਿਲੈ ਸੇ ਮਿਲਿ ਰਹੈ ਜਿਸ ਨਉ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥

ਯੇਭ੍ਰੰ ਜੀਵ ਗੁਰੂਆ ਭੁਪਦੇਸ਼ੁ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੇ, ਏ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਬਧਿਭ ਯਿਨਿਪਾਯੇ, ਕੇਭੁ ਗੁਰੂਆ ਭੁਪਦੇਸ਼ੁ ਯਧ ਬਿੰ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿਯਾਯਾ, ਯਾਯਾਯਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਯਾ।

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਕੇ ਨਾ ਮਿਲੈ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਏਭ੍ਰੰ ਭਾਯਾ ਰਯੁਭਾਯਾਯਾ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਯਿਨਿ ਨਾਯਾਯਾ ਭਯਾ ਏਹਿ ਜੀਵ ਏਹਿ ਬਾਧਾਯਾਯਾ ਧੂਨਧ ਧੂਨਧ ਆਧਿਭਾ ਯਿਭਾ ਕਰੇ।

ਸਭ ਮਹਿ ਇਕੁ ਵਰਤਦਾ ਏਕੈ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

ਬਧਾਧ ਪ੍ਰਾਣੀਆ ਠਾਯੇ ਏਕ ਹ੍ਰਿੰ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਚਾਧੁ ਅਛਿ ਆਯਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਯਾਯਾਯਾ ਏ ਚਿਦਾਨਾ ਅਛਿ।

ਜਿਸ ਨਉ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਹੋਇ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥੨॥

ਯਾਹਾ ਭਧਰੇ ਬੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੋਇਆਉ, ਬੇਹੀ ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਜੀਵ ਨਾਮ-ਸ਼ਰਣਗੇਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇਆ॥੨॥

ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਜੋਤਕੀ ਵਾਦ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਵਿਵਾਦ ਭਯਾ ਯੋਧਾਭਿਸ਼ ਲੋਕ ਗੁਣਗੁਣ ਪਠਿ ਵਾਦ ਵਿਵਾਦ ਪਾਛੋਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨੇ।

ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਭਵੀ ਨ ਬੁਝਈ ਅੰਤਰਿ ਲੇਭ ਵਿਕਾਰੁ ॥

ਏਧਰੇ ਲੋਕਾਯੋਗ ਬੁਝੇ ਭਯਾ ਵਿਵੇਕ ਪਠਯੋਝ ਹੋਇਆ॥ ਆਯੋ ਬੇ ਏਹਾ ਬੁਝੇਪਾਰੇ ਨਾਹੀਂ ਯੋ ਭਾਵਾਰ ਅਭਿਮਾਨਗੇਰੇ ਲੋਕਾਯੋਗ ਵਿਕਾਰ ਅਛੇ।

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਭਰਮਦੇ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥

ਬੇ ਚਕਰਾਭਿਸ਼ ਲਖ ਯੋਗੀਗੇਰੇ ਪਠਯੋਝ ਰਹਿੰਦੇ ਆਯੋ ਅਧਮਾਨਿਤ ਹੋਇਆ॥

ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਵਣਾ ਕੋਇ ਨ ਮੇਟਣਹਾਰੁ ॥੩॥

ਪੂਰਬ ਕਰਮ ਅਨੁਸਾਰੇ ਯਾਹਾ ਯੋਗੀਗੇਰੇ ਲੋਕਾਯੋਗ ਹੋਇਆਉ, ਭਾਵਾਨੂੰ ਯੋਗੀਵਾਨੂੰ ਹੀਂ ਪਠਿਵ, ਭਾਵਾਨੂੰ ਕੇਹੀ ਦੂਰ ਕਰੇਪਾਰੇਗੇ ਨਾਹੀਂ॥੩॥

ਸਤਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਗਾਖੜੀ ਸਿਰੁ ਦੀਜੈ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥

ਬਦਗੁਣਾ ਬੇਵਾ ਕਰੇਵਾ ਅਭਿ ਵਿਸਮ ਅਭੇ, ਏਹੀ ਕਾਮੀ ਪਾਛੋਂ ਆਨ੍ਹੋ ਓ ਅਹੰਕਾਰ ਭਯਾਨ ਕਰੇਵਾਨੂੰ ਪਠਿਯਾ॥

ਸਬਦਿ ਮਿਲਹਿ ਤਾ ਹਰਿ ਮਿਲੈ ਸੇਵਾ ਪਵੈ ਸਭ ਥਾਇ ॥

ਗੁਣਾ ਬੇਵਾ ਕਰੇ ਯੋਗੀ ਗੁਣ ਭਧਰੇਗੇ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੁੰਦੇ ਬੇਧਰੇ ਪੁਣ੍ਹ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਬਧਰ ਅਭੇ, ਬੇਭੇਦੇਗੇਰੇ ਕਹਿੰਦੇਗੇ ਯੋ ਬੇਵਾ ਬਧਰ ਹੋਇਆ॥

ਪਾਰਸਿ ਪਰਸਿਐ ਪਾਰਸੁ ਹੋਇ ਜੇਤੀ ਜੇਤਿ ਸਮਾਇ ॥

ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਪਾਰਸਰ ਬੁਝੇਗੇਰੇ ਜੀਵ ਪਾਰਸ ਹੋਇਆ॥ ਭਯਾ ਆਨ੍ਹਿਕ ਯੋਧਾਭਿ ਪਰਮ ਯੋਧਾਭਿਗੇਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇਆ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨ ਸਤਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ॥੪॥

ਪੂਰਬ ਯੋਗੀ ਕਰਮ ਅਨੁਸਾਰੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨੇਗੇਰੇ ਯਾਹਾਰ ਲੋਕਾਯੋਗ ਹੋਇਆਉ, ਭਾਵਾਨੂੰ ਬਦਗੁਣ ਆਪਿ ਮਿਲੇ॥੪॥

ਮਨ ਭੁਖਾ ਭੁਖਾ ਮਤ ਕਰਹਿ ਮਤ ਤੂ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ ॥

ਹੋ ਜੀਵ! ਭੁਧੇ ਏਧਰੇ ਕਯਾ ਕੁਝ ਨਾਹੀਂ ਯੋ ਮੂੰ ਯੋਗੀਨਾ ਅਛੇ ਆਯੋ ਏਹਾ ਚਿੰਤਾ ਕਰ ਨਾਹੀਂ।

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜਿਨਿ ਸਿਰੀ ਸਭਸੈ ਦੇਇ ਅਧਾਰੁ ॥

ਚਕਰਾਭਿਸ਼ ਲਖ ਯੋਗੀ ਰੂਪਗੇਰੇ ਯੋ ਬੁਝੇ ਰਚਨਾ ਕਰੇਨੇ, ਬੇਹੀ ਪਰਮਾਨ੍ਹਾ ਬਧਰ ਜੀਵਨੂੰ ਆਗ੍ਰਿਯਾ ਦੇਨੇ।

ਨਿਰਭਉ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ ਹੈ ਸਭਨਾ ਕਰਦਾ ਸਾਰ ॥

ਭਲ-ਰਹਿਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਰਵਾ ਦਲਾਲੂ ਰਹਿਤ, ਸੇ ਸਮਝਣਾ ਰਲਾ ਕਰਹਿ ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝੀਐ ਪਾਈਐ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥੫॥੩॥੩੬॥

ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਕਪਨ ਕਰਹਿ ਕਿ ਐ ਬਹੁ ਭਾਠਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਾਵਿ ਹੈ ਰੂਝੇ ਐਵੇਂ ਸੇ ਹੈ ਮੋਖ-ਭਾਰ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਕਰੇ ॥੫॥੩॥੩੬॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਰਿਗਗ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਜਿਨੀ ਸੁਣਿ ਕੈ ਮੰਨਿਆ ਤਿਨਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ॥

ਮੇਭੈ ਭਾਵ ਮਾਨੇ ਗੁਰੂ-ਭਪਦੇਸ਼ ਗੁਰਗ ਕਰਿ ਚਾਹਾਰ ਚਿਤਨ ਕਰਿਛਹਿ, ਚਾਕ ਨਿਭ-ਬਹੁਪ ਘਰੇ ਵਾਸ
ਹੋਯਾਛਹਿ ।

ਗੁਰਮਤੀ ਸਾਲਾਹਿ ਸਚੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਗੁਣਤਾਸੁ ॥

ਮੇਭੈਮਾਨੇ ਗੁਰੂ-ਭਪਦੇਸ਼ ਗੁਰਗਕਰਿ ਬਧ ਪਰਮਾਤਮਾ ਖੂਠਿ ਕਰਿਛਹਿ, ਸੇਮਾਨੇ ਗੁਰ-ਨਿਖਾਨ
ਹਰਿਯੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਛਹਿ ।

ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲੇ ਹਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਸੁ ॥

ਸੇਵ ਗੁਰਮਾਨਾਕ ਵਾਗੈਰੇ ਲਾਨ, ਸੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਐਵੇਂ ਸੁੱ ਸੇਮਾਨਾਕ ਠਾਹੇ ਸਮਧਿਤ ।

ਹਿਰਦੈ ਜਿਨ ਕੈ ਹਰਿ ਵਸੈ ਤਿਤੁ ਘਟਿ ਹੈ ਪਰਗਾਸੁ ॥੧॥

ਮੇਭੈਮਾਨਾਕ ਫੁਦਲਰੇ ਹਰਿਯੁ ਨਿਵਾਸ ਠਾਵ, ਸੇਮਾਨਾਕ ਫੁਦਲਰੇ ਯਾਨ ਰੂਪੀ ਪੁਕਾਗ ਠਾਵ ॥1॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਧਿਆਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ! ਸੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ-ਸ਼ਰਣ ਕਰੇ ।

ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਖਿਆ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਭੈਮਾਨਾਕ ਕਪਾਲਰੇ ਠਾਵਿਰੂ ਹੈ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਸ਼ਰਣ ਲੇਖਾਹੋਯਾਛਹਿ, ਸੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਧਿ ਸੇਧਰੇ
ਲਾਨ ਹੋਯਾਛਹਿ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਹਰਿ ਸੰਤਹੁ ਦੇਖਹੁ ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਨਿਕਟਿ ਵਸੈ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਹੇ ਬਲ ਯਨ ! ਨਿਭ ਧਿਵਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਰੇ ਦੇਖ ਮੇ ਸੇਧਿ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਰਿਪੂਰੁ ਹੋਯਾ ਸਮਝਣਾ ਠਾਹੇ
ਵਾਪੁ ਅਛਹਿ ।

ਗੁਰਮਤਿ ਜਿਨੀ ਪਛਾਣਿਆ ਸੇ ਦੇਖਹਿ ਸਦਾ ਹਦੂਰਿ ॥

ਸੇਵ ਗੁਰੂ-ਭਪਦੇਸ਼ਰ ਮਾਗਰੇ ਚਾਲਿ ਸੇਧਿ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਚਿਹ੍ਨਿ ਦੇਯਾਛਹਿ, ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਚਾਹਾਯੁ ਨਿਭ
ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਦੇਖੇ ।

ਜਿਨ ਗੁਣ ਤਿਨ ਸਦ ਮਨਿ ਵਸੈ ਅਉਗੁਣਵੰਤਿਆ ਦੂਰਿ ॥

ਮੇਯੋਂ ਬਦਗੁਣੀ ਜੀਵਰ ਫੁੱਟਣਹੋਰ ਬਦਾ ਹਰੇ ਕਾਬ ਕਰਛੇ, ਏ ਬਦਗੁਣੀ ਜੀਵ ਠਾਨੂ ਦੂਰਹੋਰ ਰਹੇ।

ਮਨਮੁਖ ਗੁਣ ਤੈ ਬਾਹਰੇ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮਰਦੇ ਝੂਰਿ ॥੨॥

ਬੇਬੁਝਾਰੀ(ਮਨਮੁਖ) ਜੀਵ ਗੁਣ-ਰਹਿਤ ਹੋਇਆਛੇ ਆਯੋ ਏ ਨਾਮ ਬੁਝਰਣ ਕਰਿਕਾ ਬਿਨਾ ਦੂਰੀ ਹੋਇਆ ਫਰਿਯਾਏ ॥੨॥

ਜਿਨ ਸਬਦਿ ਗੁਰੂ ਸੁਣਿ ਮੰਨਿਆ ਤਿਨ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ ਹਰਿ ਸੋਇ ॥

ਮੇਯੋ ਗੁਰੂ ਯੋਗਦੇਸ਼ ਗੁਣੀ ਭਾਵਾਨੂ ਮਾਨਿਛੇ, ਏਥੋਂ ਹੋਂ ਹਰੇ-ਪਰਮਾਨੂ ਫੁੱਟਣਹੋਰ ਬੁਝਰਣ ਕਰਿਯੋਛੇ।

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤੀ ਰਤਿਆ ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥

ਪੁਰੋਹਿਤ ਯੋਗਹੋਰ ਅਨੂਰਯੋ ਹੋਵਾ ਕਾਰਣਨੂ ਭਾਵਾਰ ਭਨ-ਮਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇਯਾਏ।

ਕੂੜਾ ਰੰਗੁ ਕਸੰਭ ਕਾ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਦੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਕੂਬੁਧਾ ਦੂਬੁਰ ਰਯੋ ਅਸ਼ੁਰ ਹੋਵਾ ਯੋਗ ਯੋਗਿਕ ਪਦਾਰਥ ਮਧ ਅਸ਼ੁਰ ਅਠੇ, ਭਾਵਾ ਨਯੋ ਹੋਇਯੋਯੋ
ਜੀਵ ਦੂਰੀਹੋਰ ਕਪਾਨੂ ਹੋਇ ਰੋਧਨ ਕਰੇ।

ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਨਾਮ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਹੈ ਓਹੁ ਸਦਾ ਸਦਾ ਬਿਰੁ ਹੋਇ ॥੩॥

ਮਾਵਾਰ ਫੁੱਟਣਹੋਰ ਨਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਯੋਗ, ਏ ਬਕੂਹਿਤ ਪਾਯੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਠਾਨੂ ਬੁਝਰ ਯਾਏ ॥੩॥

ਇਹ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਪਾਇ ਕੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨ ਚੇਤੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ଏହି ମାନବ-ଜନ୍ମ ରୂପୀ ପଦାର୍ଥ ପାଇଁ ଜୀବ ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ପ୍ରଭୁ-ନାମକୁ ସ୍ମରଣ କରେ ନାହିଁ,

ਪਗਿ ਖਿਸਿਐ ਰਹਣਾ ਨਹੀ ਆਗੈ ਠਉਰੁ ਨ ਪਾਇ ॥

ସେ ଶ୍ଵାସ ରୁପୀ ପାଦ ଖସିବା କାରଣରୁ ଏହି ସଂସାରରେ ମଧ୍ୟ ରହେ ନାହିଁ ଆଉ ତାହାକୁ ପରଲୋକରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାନ ମିଳେ ନାହିଁ।

ਓਹ ਵੇਲਾ ਹਥਿ ਨ ਆਵਈ ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛਤਾਇ ॥

ପୁଣି ଏହି ମାନବ-ଜନ୍ମର ସମୟ ଆସେ ନାହିଁ ତଥା ଶେଷରେ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ କରି ଏହି ସଂସାରରୁ ଚାଲିଯାଏ ।

ਜਿਸ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੇ ਉਬਰੈ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੪॥

ଯାହା ଉପରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପା ହୋଇଥାଏ, ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ହୋଇ ଜନ୍ମ-ମୃତ୍ୟୁ ଚକ୍ରର ବଞ୍ଚିଯାଏ ॥4॥

ਦੇਖਾ ਦੇਖੀ ਸਭ ਕਰੇ ਮਨਮੁਖਿ ਬੁਝ ਨ ਪਾਇ ॥

ପରସ୍ପରକୁ ଦେଖି ସମସ୍ତେ ନାମ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ଲାଗନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଏହା ବୁଝିପାରେ ନାହିଁ।

ਜਿਨ ਗਰਮਖਿ ਹਿਰਦਾ ਸਧੁ ਹੈ ਸੇਵ ਪਈ ਤਿਨ ਥਾਇ ॥

ଯେଉଁ ଗୁରୁମଣି ଜୀବଙ୍କୁ ହୃଦୟ ପବିତ୍ର ଅଟେ, ତାହାର ଉପାସନା ସଫଳ ହୋଇଥାଏ ।

ਹਰਿ ਗਣ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿ ਨਿਤ ਪੜਹਿ ਹਰਿ ਗਣ ਗਾਇ ਸਮਾਇ ॥

ଏପରି ଜୀବ କୀର୍ତ୍ତନ ଦ୍ଵାରା ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଆଉ ଧର୍ମ ଗ୍ରନ୍ଥରେ ହରିଙ୍କ ଗୁଣ ପଢ଼ି ତଥା ହରିଙ୍କ ଗୁଣ ଗାଇ ସେଥରେ ସମାଧିସ୍ଥ ହୋଇଯାଏ ।

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਦਾ ਸਚ ਹੈ ਜਿ ਨਾਮਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੫॥੪॥੩੭॥

ନାନକ ଦେବଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ଜୀବ ପ୍ରଭୁ-ନାମରେ ଲୀନ ରହନ୍ତି, ତାଙ୍କରି ବାଣୀ ସଦା ସତ୍ୟ ରହିଥାଏ॥5॥4॥37॥

ਸਿਰੀਰਾਗ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ସିରିରାଗ ମହଲ 3 ॥

ਜਿਨੀ ਇਕ ਮਨਿ ਨਾਮ ਧਿਆਇਆ ਗਰਮਤੀ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ଯିଏ ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ଏକାଗ୍ର ହୋଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରିଛନ୍ତି,

ਤਿਨ ਕੇ ਮੁਖ ਸਦ ਉਜਲੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥

ੴ ਬਧਾ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਰਬਾਰੇ ਚਾਹਾ ਮੁਖ ਬਧਾ ਭਯੋਲ ਹੋਇਆ, ਅਧਾਰ ਬੇ ਪੁਰੁ
ਦਰਬਾਰੇ ਬਖਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ।

ਓਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਹਿ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰਿ ॥੧॥

ਬੇਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ੴ ਬਧਾ ਨਾਮ ਬਾਹਰੇ ਪ੍ਰਾਤ ਕਰਿ ਬਧਾ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਰੂਪੀ ਅਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਿਓ॥੧॥

ਭਾਈ ਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੀਵਨ ਬਧਾ ਬਖਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ ਮਲੁ ਹਉਮੈ ਕਢੈ ਧੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਬਧਾ ਕਰ ਚਾਹਾ ਹੋਇ ਬੇ ਅਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਮਲਾ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਪਾਇ
ਚਾਹਾ ਕਰਿਓ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਮਨਮੁਖ ਨਾਮੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਪਤਿ ਜਾਇ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਚਾਰੀ ਜੀਵ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਸਯੋਗੇ ਜਾਣੇ ਨਾਹਿ ਭਯੋ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਨਾ ਬਖਸ਼ਿਤ ਨਹੀ
ਹੋਇਆ।

ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ ਨ ਆਇਓ ਲਾਗੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥

ੴ ਜੀਵਨ ਧੰਨ ਭਾਵੇ ਲਿਖੁ ਹੋਵਾ ਕਾਰਨੀ ਗੁਰੂ ਬਿਸ਼ਾਨ ਰਬ ਅਨੂਭਵ ਭੂਖ ਨਾਹਿ।

ਵਿਸਟਾ ਕੇ ਕੀੜੇ ਪਵਹਿ ਵਿਚਿ ਵਿਸਟਾ ਸੇ ਵਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥੨॥

ਬਿਸ਼ਾਨ ਕੀੜਾ ਬਿਸ਼ਾਨੇ ਰਹਿ ਬੇਧਾਹੇ ੴ ਮਰਿਓਵਾ ਭਲਿ ਬ੍ਰਹਮਾਚਾਰੀ ਜੀਵ ਬਿਕਾਰਨਾਸ਼ ਕਾਰਿਓ
ਲਿਖੁ ਰਹਿ ਨਾਮੇ ਪਦਬੰਧਿ॥੨॥

ਤਿਨ ਕਾ ਜਨਮੁ ਸਫਲੁ ਹੈ ਜੇ ਚਲਹਿ ਸਤਗੁਰ ਭਾਇ ॥

ਬੇਹਿ ਜੀਵਨ ਭਯੋ ਬਧਾ ਅਰੇ ਮਿਥ ਬਧਗੁਰੂ ਬਿਚਾਰ ਅਨੂਭਾਵੇ ਚਲਿਓ॥

ਕੁਲੁ ਉਧਾਰਹਿ ਆਪਣਾ ਧੰਨੁ ਜਣੇਦੀ ਮਾਇ ॥

ਬਿਥ ਬ੍ਰਹਮ ੴ ਗੁਰੁ ਹੋਇਆ, ਬਰਾ ਨਿਯਮ ਕੇਰੇ ਕੁਰੁਸ਼ਾਨੁ ਮਖ ਗੁਰੁ ਕਰਿਓ, ੴ ਜੀਵਨ
ਭਯੋਵਾਨਾ ਮਾ' ਧੰਨੁ ਅਰੇ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਜਿਸ ਨਉ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਇ ॥੩॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਪਰਮ ਪਿਤਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰ, ਕਿਛੁ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮਖ ਬੇਹਿ ਜੀਵ
ਕਰਿਓ, ਯਾਹਾ ਭਧੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਿਓ॥੩॥

ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥

ਮੇਯੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੀਵ ਅਹੰ ਭਾਵ ਧੰਨ ਕਰਿ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਓ,

ਓਇ ਅੰਦਰਹੁ ਬਾਹਰਹੁ ਨਿਰਮਲੇ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥

ਬੇ ਭਿਰਰੂ ਓ ਕਾਹਾਰੂ ਨਿਰਮਲ ਅਚੇ ਆਭ ਨਿਰੰਗ ਰੂਪਰੇ ਬੇਹੁ ਬਧੁ ਬਰੂਪ ਪਰਮਾਤਮਾਯਾ ਠਾਰੇ
ਲੀਨ ਬੂਝ।

ਨਾਨਕ ਆਏ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹਰਿ ਜਿਨ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥੪॥੫॥੩੮॥

ਨਾਨਕ ਦੇਵਜੀ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਬੇਹੁ ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥ ਜੀਵਨ ਬਾਬਾਰੂ ਆਬਿਕਾ ਬੀਕ੍ਰਿਤ ਅਚੇ, ਸਿੰਘ ਗੁਰੂਯ
ਗੀਤਾ ਵਾਰਾ ਪੁਰੂਯ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਯੋ ॥੪॥੫॥੩੭॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਾਸਿ ਹੈ ਗੁਰ ਪੂਛਿ ਕਰਹਿ ਵਾਪਾਰੁ ॥

ਹਰੇ ਭਗਤ ਪਾਸਰੇ ਹਰਿਯ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪੂਞਿ ਅਭਿ ਆਭ ਬੇ ਗੁਰੂਯ ਪਚਾਰਿ ਨਾਮਰੇ ਕਾਪਾਰ
ਕਰਿਯਾਏ,

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਨਿ ਸਦਾ ਸਦਾ ਵਖਰੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥

ਬੇ ਬਰਵਾ ਪਰਮਾਤਮਾਯਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਯਾਏ ਆਭ ਬੇ ਹਰਿਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬਭਵਾਰ ਆਗ੍ਰਿਯਰੇ ਹੁੰ
ਰਹਿਯਾਏ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਅਤੁਟੁ ਭੰਡਾਰੁ ॥੧॥

ਪੂਰ੍ਵ ਗੁਰੂ ਚਾਹਾਯਾ ਠਾਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾਯਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇਪ੍ਰਯਾਯ ਚਾਹਾਯਾ ਅਭਿਯ ਭਗਤ
ਨਾਮਿਯ ਕਰਿਯਾਯੋ ॥1॥

ਭਾਈ ਰੇ ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਸਮਝਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਐਹੇ ਚਯੁਜ ਮਨਕੂ ਰੂਝਾਏ।

ਏ ਮਨ ਆਲਸੁ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਐਹੇ ਆਲਸੁ ਕਯ ਕਰੇ, ਗੁਰੂਯ ਵਾਰਾ ਐਹੇ ਮਨਕੂ ਨਾਮ-ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਲੀਨ ਕਰ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਕਾ ਪਿਆਰੁ ਹੈ ਜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਸਿਧਿ ਕੀਰਤਿ ਜੀਵ ਗੁਰੂ ਭਪਦੇਗ ਵਾਰਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿ ਕਯ ਹਰਿ ਭਯਿ ਕਰੇ? ਪੁਰੂਯਭਰ ਐਹਾ ਹੋ ਹਰਿ
ਭਯਿ ਹਰਿ – ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਯ ਪ੍ਰੇਮ ਅਚੇ।

ਪਾਖੰਡਿ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਦੁਬਿਧਾ ਬੇਲੁ ਖੁਆਰੁ ॥

ਯੁਜ ਕਪਚ ਕਰਿਯੋ ਭਯਿ ਹੋਯਾਯਾਰੇ ਨਾਹਿ, ਯੁਜ ਕਪਚ ਵਾਰਾ ਹੋਯਾਯਵਾ ਬਚਨ ਧ੍ਰਿਪਾਪੂਰ੍ਵ ਅਧੀਯ
ਦੇਹਿਯ ਭਾਵ ਕਾਯਾ ਹੋਯਾਯਾਏ, ਸਿੰਘ ਜੀਵਕੂ ਅਪਮਾਨਿਯ ਕਰਿਯਾਏ।

ਸੋ ਜਨੁ ਰਲਾਇਆ ਨਾ ਰਲੈ ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਬਿਬੇਕ ਬੀਚਾਰੁ ॥੨॥

ਮਾਫ਼ਾਰ ਅਭਰਮਨਰੇ ਆਨ-ਰੇਰੇਕ ਥਾਯ, ਰੇ ਗੁਰੂਮੁਖ ਯਾਕ ਕੇਯੁਰੇ ਰੇਲਾਕਲੇ ਰੇਲੇ ਨਾਹਿ ॥੨॥

ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਹਰਿ ਆਖੀਐ ਜੋ ਹਰਿ ਰਾਖੈ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥

ਰੇਹਿ ਯਾਕਕੁ ਪਰਮੇਸ਼ਰਕ ਥੇਰਕ ਕੁਯਾਯਾਯ, ਰੇਯ ਪੁਰਮੁਖ ਪਰਮਾਨੁਕੁ ਯੁਰਮਰੇ ਧਾਰਨ ਕਰੇ
ਰੇਲੁਥਾਯ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਉਪੇ ਆਗੈ ਧਰੇ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰਿ ॥

ਯਹਾ ਅਰੇਰੇਕ ਅਭਰਮਨਰੁ ਅਹੰਕੁ ਓਧਾਗ ਕਰੇ ਨੇਯ ਓਨ-ਮਨ ਰੇਹਿ ਪਰਮਾਨੁਕੁ ਅਰੇਓ
ਕਰੇਰੇਕਥਾਯ।

ਧਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ ਜਿ ਕਦੇ ਨ ਆਵੈ ਹਾਰਿ ॥੩॥

ਰੇਹਿ ਗੁਰੂਮੁਖ ਯਾਕ ਧਨਯ ਯਰੰ ਪਰਮਾਨੁਕੁ ਯੁਰਰੇ ਥਾਕੁਓ ਰੇਲਾਕਥਾਯ, ਰੇਯ ਰੇਕਾਰ ਰਮੁਖਰੇ
ਨੇਯ ਪਰਮਾਨੁਕੁ ਥਾਕਾਰ ਕਰੇ ਨਾਹਿ।

ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਤਾ ਪਾਈਐ ਵਿਣੁ ਕਰਮੈ ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ ॥

ਪਰਮਾਨੁ ਨੇਯ ਕੁਧਾਰੁ ਹਿ ਕੋਰੇਰੇ ਯਾਕਕੁ ਰੇਲਓ ਓਯਾਹੇਲੇ ਓਯਾਕੁ ਪੁਥੁ ਕਰਮਾਕਪਾਰੇਰ,
ਅਨਧਥਾ ਓਯਾਰੇ ਕੁਧਾ ਰੇਨਾ ਓਯਾਕੁ ਪੁਥੁ ਕਰਮਾਕਪਾਰੇਰ ਨਾਹਿ।

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਤਰਸਦੇ ਜਿਸੁ ਮੇਲੇ ਸੇ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਆਇ ॥

ਚਭਰਾਅਥੀ ਲਖ ਯੋਗਿਨੀ ਜੀਵ ਅਪ੍ਰਾਧ ਬ੍ਰਹ੍ਮਣ ਬਧਾਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੀਵਨ ਪਾਛੈ ਬਧਾਯੂਜ ਅਭਿਭੂ, ਕੀਭੁ ਯਾਤ੍ਰਾਯੂ ਬੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾ ਧਰਮਾ ਧ੍ਰੁਵਿ ਕਰਭਿ, ਬੇ ਹ੍ਰਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਓਰੇ ਜੀਵਨ ਹੋਯਾਯੋਰੇ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥੪॥੬॥੩੯॥

ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਭਿ ਯੋ ਯੋਗਿ ਗੁਰੂ ਭਧਵੇਗ ਅਨੁਬਾਧੇ ਹਰਿ ਨਾਮਰੇ ਲੀਨ ਭੂਯ, ਬਿਯ ਹ੍ਰਿ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੂਯ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਕਰਿਭਿ ॥੪॥੬॥੩੯॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਰੋਗਾਗ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਹਰਿਨਾਮ ਬ੍ਰਹ੍ਮਣ ਬਾਗਰ ਅਧੇ ਚਥਾ ਯਾਤ੍ਰਾਯਾ ਗੁਰੂਯ ਭਧਵੇਗ ਅਨੁਬਾਧੇ ਹ੍ਰਿ ਪਾਯਾਯੋਰੇ।

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਸਹਜੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥

ਪ੍ਰਧਿਧਿਨ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮਰ ਚਿਤ੍ਰਨ ਕਰਿਯੋ ਜੀਵ ਬ੍ਰਾਹ੍ਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਯ ਓਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾਯੋ।

ਅੰਦਰੁ ਰਚੈ ਹਰਿ ਸਚ ਸਿਉ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥੧॥

ਯਧਿ ਜੀਵਯ ਅਭ੍ਰਮਨ ਬਧਯ ਬ੍ਰਹ੍ਮਣ ਪਰਮਾਤਮਾ ਓਰੇ ਜੀਵਨਾਯ ਚਾਯਾਯੋਰੇ ਜਿਯੁ ਭ੍ਰਮ-ਪ੍ਰਭੂਯ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਯ ॥੧॥

ਭਾਈ ਰੇ ਜਗੁ ਦੁਖੀਆ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥

ਹੋ ਭਾਯ! ਧੋਧਯ-ਭਾਵ ਕਾਰਗਰੁ ਬਾਧੁਯੁ ਜਗਤ ਧ੍ਰੁਵਾਯ ਹੋਯਾਯਾਯ।

ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਸੁਖੁ ਲਹਹਿ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਧਿ ਗੁਰੂਯ ਗਰਗਯੁ ਆਬਿ ਜੀਵ ਨਿਧਯ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹ੍ਮਣ ਕਰਿਯਾਯ ਚਾਯਾਯੋਰੇ ਬੇ ਆਤ੍ਮਿਕ ਬ੍ਰਹ੍ਮਣ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਕਰਿਯਾਯ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਾਚੇ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗਈ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥

ਯਧਿ ਬਧਯ ਪ੍ਰਾਯਾ ਓਰੇ ਕੇਵੇ ਪਾਪਰ ਮਯਾਯ ਲਾਗੇ ਨਾਹ੍ਰਿ ਆਯ ਬੇ ਗੁਣ ਮਨਰੇ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੂਯ ਨਾਮ-ਬ੍ਰਹ੍ਮਣ ਕਰਿਯਾਯ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੀਐ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਭਧਵੇਗਯੁ ਜਾਗਿਯੋ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੂਯ ਅਨੁਭੂਤ ਰੂਪਾ ਨਾਮਰੇ ਬਧਾਯੋਰੇ ਹੋਯਾਯੋਰੇ।

ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਚੰਡੁ ਬਲਾਇਆ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ ਜਾਇ ॥੨॥

ਮੇਯੋਂ ਜੀਵ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਕ੍ਰਿਪਾਮਈਰੇ ਚਾਖਣੀ ਆਨੰਦ ਧੀਰ ਜਲਾਯੋਂ ਚਾਖਾਹੇਲੇ ਚਾਖਾਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਮਈਰੇ ਅਯਾਨੰਤਾਰ
ਅਯਾਨੰਤ ਨਯੰਤ੍ਰਣ ਹੋਯਾਯਾ ॥੨॥

ਮਨਮੁਖ ਮੈਲੇ ਮਲੁ ਭਰੇ ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਿਕਾਰੁ ॥

ਬੇਲਾਚਾਰੀ ਜੀਵ ਅਯੰਕਾਰ, ਚੁਲ੍ਹਾ ਆਧਿ ਵਿਕਾਰਰ ਮਯਾਨਾ ਧਾਰਾ ਮਲਿਨ ਹੋਯਾਯਾਯੋਂ ॥

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਮੈਲੁ ਨ ਉਤਰੈ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥

ਗੁਰੂਯੋਂ ਭਧਦੇਸ਼ ਵਿਨਾ ਏਵੇ ਮਯਾਨਾ ਕੇਵੇ ਵਾਹਾਰੇ ਨਾਹੀਂ, ਜੀਵ ਜਨਮ-ਮੁਕਤ ਚਕਰੇ ਧਰੀ ਰਹਿਯਾ ॥

ਧਾਤੁਰ ਬਾਜੀ ਪਲਚਿ ਰਹੇ ਨਾ ਉਰਵਾਰੁ ਨ ਪਾਰੁ ॥੩॥

ਧੇ ਮਯਾਵਾ ਜੀਵਾਰੇ ਲਿਖੁ ਹੋਯਾ ਰਹਿਯਾ ਆਯੋ ਏਵੇ ਕਾਰਣੀਯੋ ਧੇ ਨਾ ਏਵੇ ਬੰਧਾਰੀਯੋ ਬੁਝ ਭੋਗ
ਧਾਯ ਚਯਾ ਨਾ ਹੀਂ ਧਰਲੋਕਾਰ ਆਨੰਦ ਨੇਯਾਯਾਰੇ ॥੩॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮੀ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰੁ ॥

ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਜੀਵ ਯਧ, ਚਧ ਓ ਬੰਧਮਧਾਰੇ ਰਹਿ ਹਰਿ-ਗੁਰੂਯੋਂ ਨਾਮਾਰੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿਯਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਏਧਰੇ ਜੀਵ ਬਰਵਾ ਯਕ੍ਰਿਯੋਂ ਏਕ ਨਾਮ ਹੀਂ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ ਆਧਾਰੁ ॥੪॥੧॥੪੦॥

ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਣੀਯੋ ਮੇ ਬੰਧੁ ਪ੍ਰਾਣੀਯੋ ਆਗ੍ਰਿਯੋ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀਂ ਅਰੇ ॥੪॥੧॥੪੦॥

ਸ੍ਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਰੋਗਾਰ ਮਯਾਨਾ ੩ ॥

ਮਨਮੁਖੁ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪਿਆ ਬੈਰਾਗੁ ਉਦਾਸੀ ਨ ਹੋਇ ॥

ਬੇਲਾਚਾਰੀ ਜੀਵ ਮਾਯਾਰ ਮੋਹਾਰੇ ਧਰੀ ਰਹਿਵਾ ਕਾਰਣੀਯੋ ਭਵਾਬਾਨੰਤਾ ਓ ਬੈਰਾਗਯ ਪ੍ਰਾਚੁ
ਕਰਿਯਾਰੇ ਨਾਹੀਂ ॥

ਸਬਦੁ ਨ ਚੀਨੈ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਹਰਿ ਦਰਗਹਿ ਪਤਿ ਖੋਇ ॥

ਬਿਧ ਗੁਰੂ-ਭਧਦੇਸ਼ਰ ਰਹਬਧ ਰੂਝੇ ਨਾਹੀਂ, ਏਧਾਰੀਯੋ ਬੇ ਧਰਮਾਯੋਂ ਧਾਰਾਰੇ ਪ੍ਰਤਿਬੁ ਹੋਯਾਯੋ ॥

ਹਉਮੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਈਐ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੧॥

ਮਧਿ ਬੇ ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਹੋਯਾ ਅਯੰਧ ਚਧਾਗ ਕਰਿ ਧਰਮਾਯੋਂ ਨਾਮਾਰੇ ਲੀਨ ਬੂਧ, ਚਾਖਾਹੇਲੇ ਚਾਖਾਯੋ
ਆਨੰਦ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਚੁ ਬੂਧ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਅਹਿਨਿਸਿ ਪੂਰਿ ਰਹੀ ਨਿਤ ਆਸਾ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਚੇ। ਠ।ਰੇ ਬਰ੍ਹਦਾ ਭੋਭਿਕ ਪਦਾਰਥੋਰ ਕਾਮਨਾ ਭਰਿ ਰਹਿਥਾਯ।

ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਮੇਹੁ ਪਰਜਲੈ ਘਰ ਹੀ ਮਾਹਿ ਉਦਾਸਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰਿਪੂਰ੍ਣ ਬਦਗੁਰੂਯ ਬੇਬਾ ਕਰਿਲੇ ਘੜਿ ਮੋਹਾ ਪੂਰ੍ਣ ਭਾਵਰੇ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾਯ ਓਥਾ ਯਾਵ ਗ੍ਰਹਸ਼
ਯਾਵਨਰੇ ਹੋ ਭਵਾਸ਼ਾਨ ਰਹਿਥਾਯ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ਬਿਗਸੈ ਹਰਿ ਬੈਰਾਗੁ ਅਨੰਦੁ ॥

ਗੁਰੂਯ ਸ਼ਰਣ ਨੇਯ ਯਦਿ ਯਦਿ ਯਾਵ ਧਰ੍ਮ ਕਾਯੰਧ ਕਰੇ ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਬੇਹਿ ਪਰਮਮਾਨੁਯ ਪੁਬਯੁਠਾ
ਪੁਾਧੁ ਕਰਿਥਾਯ ਓਥਾ ਬੋਰਾਗਧਰ ਆਨਯ ਭਠਾਯਾਯ।

ਅਹਿਨਿਸਿ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਨਿਚੰਦੁ ॥

ਬੇ ਨਿਯਰ ਅਯੁਰ੍ਯਨੂ ਅਹੰਯ ਓਧਾਗ ਕਰਿ ਨਿਯੰਓ ਹੋਯਾਯ ਨਿਓ ਧੰਨ ਰਾਓ ਯਯਰਯ ਭਧਾਸਨਾ
ਕਰਿਥਾਯ।

ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਾਈ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸਹਜਿ ਅਨੰਦੁ ॥੨॥

ਘਪਰਿ ਯਾਵ ਬੋਭਾਗਧਰੂ ਹੋ ਬਓਬਯਾਓ ਧਾਯਾਯ ਆਯ ਬੇ ਬ੍ਰਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੋ ਪਰਮਾਨੁਯ ਪੁਾਧੁ
ਕਰਿਯੰਯ ॥੨॥

ਸੋ ਸਾਧੂ ਬੈਰਾਗੀ ਸੋਈ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ ॥

ਬਾਬੁਵਿਕ, ਬਾਧੂ ਆਯ ਬੋਰਾਗੀ ਬੇਮਾਨੇ ਅਓਯ ਮੋਯੰਮਾਨੇ ਯੁਧਯਰੇ ਪੁਯੂ-ਨਾਮ ਧਾਰਣ ਕਰਿਥਾਯਿ।

ਅੰਤਰਿ ਲਾਗਿ ਨ ਤਾਮਸੁ ਮੂਲੇ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ॥

ਓਹਾਯਰ ਮਨਰੇ ਓਲੇ ਮਾਯੁ ਓਮਬਿਕਓ ਰਹਿਯਥਾਯ ਓਥਾ ਅਯੁਰ੍ਯਨੂ ਅਹੰਯ ਧੂਰ ਕਰਿ ਨਿਯ।

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸਤਗੁਰੁ ਦਿਖਾਲਿਆ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਆ ਅਘਾਏ ॥੩॥

ਪੁਯੂਯ ਘੜਿ ਨਾਮ ਰੂਧੀ ਯਯਣਾ ਬਦਗੁਰੂ ਹੋ ਧੇਯਾਯਯਯਯ ਆਯ ਹਰਿ-ਪੁਯੂਯ ਨਾਮ-ਰਬ ਧਿਯ ਬੇ ਓਧੁ
ਹੋਯਾਯਾਯਯਯਯ ॥੩॥

ਜਿਨਿ ਕਿਨੈ ਪਾਇਆ ਸਾਧਸੰਗਤੀ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਬੈਰਾਗਿ ॥

ਯਿਯ ਹਰਿ ਨਾਮਯੁ ਪੁਾਧੁ ਕਰਿਯ ਓਹਾ ਬੋਭਾਗਧ, ਬੋਰਾਗਧ ਓਥਾ ਬਓਬਯਾਓ ਧ੍ਰਾਰਾ ਹੋ ਧਾਯਯਿ।

ਮਨਮੁਖ ਫਿਰਹਿ ਨ ਜਾਣਹਿ ਸਤਗੁਰੁ ਹਉਮੈ ਅੰਦਰਿ ਲਾਗਿ ॥

ਮਨਮੁਖ ਬਦਗੁਰੂਯ ਓਯਿ ਧਾਰੇ ਨਾਹੋ ਅਧਾਓ ਬੇ ਗੁਰੂਯ ਭਧਧੇਯ ਗੁਹਣ ਕਰੇ ਨਾਹੋ, ਓਹਾਰਿ
ਅਯੁਰ੍ਯਰੇ ਪੁਬਯ ਅਹੰਕਾਰ ਹੋਯਾਯਾਯ ਓਥਾ ਬੇ ਮੋਯਨਿਰੇ ਹੋ ਪਧਯੁਯ ਹੋਯਾਯਾਯ।

ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਰੰਗਾਏ ਬਿਨੁ ਭੈ ਕੇਹੀ ਲਾਗਿ ॥੪॥੮॥੪੧॥

ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹੁੰਦੇ ਹਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਵ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਦੇ ਰੰਗਾਂ
ਹੋਏ ਹਨ। ਅਤੇ ਰੰਗ ਪੁਰੂਸ ਅਤੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਲਾਗਤ ਦੇ ਹਨ॥੪॥੮॥੪੧॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਰੋਗਾਗ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਘਰ ਹੀ ਸਉਦਾ ਪਾਈਐ ਅੰਤਰਿ ਸਭ ਵਸੁ ਹੋਇ ॥

ਗਰਮ (ਘਰ) ਭਾਗੇ ਹੋ ਨਾਮ ਰੂਪ ਬਿਭਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ, ਕਾਰਨ ਅੰਤਰਿ ਦੇ ਬਿਭਵ ਪਦਾਰਥ ਬਾਹਰ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ।

ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥

ਕਿੰਨੁ ਅਤੇ ਬਿਭਵ ਕੀਰਤੀ ਦੇ ਬਿਭਵ ਗੁਰਮੁਖ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾ ਨਾਮ ਬਿਭਵ ਕਰਿ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੋਏ।

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਅਖੁਟੁ ਹੈ ਵਡਭਾਗਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੧॥

ਪੁਰੂਸ ਨਾਮ ਅਭਾਵ ਅਸ਼ੁਭ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਬਿਭਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਜਿ ਨਿੰਦਾ ਹਉਮੈ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਮਨ! ਨਿੰਦਾ ਅੰਤਰਿ ਨਿੰਦਾ, ਅਹੰਕਾਰ ਅਤੇ ਚਰਚ ਭਾਗ ਕਰ।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਦਾ ਧਿਆਇ ਤੂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੰਕਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੂਮੇ ਗੁਰੂਮੁਖ ਹੋਇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਖਰ-ਪੁਰਖੁ ਸ਼ਰਣ ਕਰ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਗੁਰਮੁਖਾ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਬੀਚਾਰਿ ॥

ਮੋਘ ਗੁਰੂਮੁਖ ਜੀਵ ਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ਼ ਗ੍ਰੰਥ ਕਰਿ ਭਾਖਾ ਉਪਰੇ ਬਿਚਾਰ ਕਰੇ, ਬੇ ਲੋਕ-
ਪਰਲੋਕਰੇ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੇ।

ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦੇ ਜਪਿ ਜਪਿ ਰਿਦੈ ਮੁਰਾਰਿ ॥

ਬੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਖੁਦਮੇਰੇ ਮੁਕਾਰੀਯ ਨਾਮ ਜਪਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਖਲੋਕ ਓ ਪਰਲੋਕਰੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾ।

ਘਰ ਹੀ ਵਿਚਿ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਿ ॥੨॥

ਗੁਰੂਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਚਿਤ੍ਰ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬੇ ਅੰਤਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਰੂਪ ਪਾਇਯਾ ॥੨॥

ਸਤਗੁਰ ਤੇ ਜੋ ਮੁਹ ਫੇਰਹਿ ਮਥੇ ਤਿਨ ਕਾਲੇ ॥

ਮੋਘ ਜੀਵ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਠਾਗੁ ਪਰਮੁਖ ਹੋਇਯਾ ਭਾਖਾਰ ਮੁਖ ਕਲਯੋਤ ਹੋਇਯਾ।

ਅਨਦਿਨੁ ਦੁਖ ਕਮਾਵਦੇ ਨਿਤ ਜੇਹੇ ਜਮ ਜਾਲੇ ॥

ਬੇ ਪੁਰਖਿਨ ਕਥਾ ਭੋਗੁਯਾ ਆਉ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਮਰ ਜਲਰੇ ਫਾਇਯਾ।

ਸੁਪਨੈ ਸੁਖੁ ਨ ਦੇਖਨੀ ਬਹੁ ਚਿੰਤਾ ਪਰਜਾਲੇ ॥੩॥

ਭਾਖਾਰ ਸੁਪਨੇ ਮਥੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪੁ ਨ ਯਾਏ ਭਯਾ ਕੀਯੋ ਪੁਕਾਰ ਚਿੰਤਾਭੀ ਭਾਖਾ ਪੂਰ੍ਵ ਭਾਵਰੇ
ਜਲਾਇਯਾ ॥੩॥

ਸਭਨਾ ਕਾ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਹੈ ਆਪੇ ਬਖਸ ਕਰੇਇ ॥

ਬਖਸ਼ ਪ੍ਰਾਣੀਕੁ ਦੇਭਯੁਕਾ ਲਗ੍ਯ ਏਕੁ ਹੋ ਅਰੇ ਆਉ ਬੇ ਬਖਸ਼ ਹੋ ਅਨੂਗ੍ਰਹ ਕਰਿਯਾ।

ਕਹਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਵਈ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਦੇਇ ॥

ਭਾਖਾਰ ਅਨੂਗ੍ਰਹ ਬਿਸਮੇਰੇ ਕੀਛੇ ਮਥੇ ਕੁਝਾਯਾਇਯਾ ਨਾਹੀ, ਕਾਰਣ ਯਾਤਾ ਚਾਹੁ ਭਾਖਾ ਦੇਇ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਸੋਇ ॥੪॥੯॥੪੨॥

ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹੁ ਮੋ ਗੁਰੂਕਾ ਗਰਬ ਯਾਯ ਮਿਥੇ ਪੁਰਖੁ ਪਾਇਯਾ ਉਦਧਾਰ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ
ਭਾਖਾਰ ਆਨੰਦਕੁ ਜਾਣਿਯਾ ॥੪॥੯॥੪੨॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਰੋਗ ਮਥਾ 3 ॥

ସତ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସେବା-ଉପାସନା କରାଯାଏ ତ ସେ ସତ୍ୟ ଶ୍ଵାରୂପ ରୂପୀ ସନ୍ନାତ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି।

ଗୁରୁଜୀ କୁପା ହାରା ସେ ହୃଦୟରେ ବାସ କରନ୍ତି ଆଉ ଅହଂକାରକୁ ଦୂର କରନ୍ତି।

ଏହି ମନ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେବାରୁ ସେତେବେଳେ ବଞ୍ଚିପାରେ ଯେତେବେଳେ ସେ ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ କୃପା-
ଦୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି ॥ ୧ ॥

ହେ ଭାଇ! ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ଵାରା ହରି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କର ।

ଯଦି ନାମ-ଭଣ୍ଡାର ସର୍ବଦା ପାଇଁ ମନରେ ସ୍ଥିର ହୋଇଯାଏ ତାହାହେଲେ ଜୀବ ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ବରୂପରେ ସ୍ଥାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ ॥ ୧ ॥ ରହ ॥

ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବଙ୍କ ହୃଦୟ ଓ ଶରୀର ଅବିଦ୍ୟା କାରଣରୁ ଅନ୍ଧାର ହୋଇଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ ତାହାକୁ ରହିବା ପାଇଁ କୌଣସି ଆଶୟ ନ ଥାଏ।

ସେ ଅନେକ ଅନେକ ଯୋନିରେ ଆସେ ଯେପରି ଖାଲି ଘରେ କାଉ ରହିଥାଏ ।

ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ହୃଦୟରେ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରକାଶ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ॥୨॥

ସଂସାରରେ ତ୍ରିଗୁଣୀ (ସତ୍ତ୍ୱ, ରଜ, ତମ) ବିକାରର ଅନ୍ଧାର ଅଛି ଆଉ ମାୟାର ମୋହର ଧ୍ୱଳି ପଡ଼ିଛି।

ଲୋଭୀ ଜୀବ ବେଦ ଆଦି ଧର୍ମ ଗ୍ରନ୍ଥକୁ ପଢି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଡାକେ, କିନ୍ତୁ ଦୈତ୍ୟ-ଭାବ କାରଣରୁ ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ସ୍ମରଣ କରେ ।

ବିକାରର ଅଗ୍ନିରେ ଜଳି ସେ ମରିଯାଇଛି ତଥା ସେ ଏହି ସଂସାରର ସୁଖ ଭୋଗ କରିପାରେ ନାହିଁ ନା ପରଲୋକରେ ସ୍ଥାନ ପାଇଥାଏ ॥୩॥

ਮਾਇਆ ਮੇਹਿ ਵਿਸਾਰਿਆ ਜਗਤ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਿ ॥

ਬੇਸ ਮਾਯਾ ਮੋਹਾਹਰੇ ਲਿਖੁ ਹੋਇ ਬੇਸਿ ਪੁਰਿਪਾਲਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨੁ ਕਰਿਦੇਯੋਭਿ।

ਬਾਝਹੁ ਗੁਰੂ ਅਚੇਤੁ ਹੈ ਸਭ ਬਧੀ ਜਮਕਾਲਿ ॥

ਬੰਧੁਰੁ ਬੁਝਿ ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਚੇਤਨਾ ਰਹਿਤ ਅਚੇਤਾ ਅਭਿ ਮਨਰ ਯਾਗਰੇ ਫਾਸਿ ਰਹਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮਤਿ ਉਬਰੇ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥੪॥੧੦॥੪੩॥

ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਉ ਮੇ ਗੁਰੂਕਾ ਭਉਦੇਯੋ ਅਨੂਬਾਹੇ ਬਧੀ ਨਾਮਰ ਬਲਗ ਕਰਿ ਹੂੰ ਮਨਰ
ਬਝਨਰੁ ਬਝਿਯਾਹੇ॥4॥10॥43॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਰੋਗਗ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਤੈ ਗੁਣ ਮਾਇਆ ਮੇਹੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਉਥਾ ਪਦੁ ਪਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਯਾਵ ਉਗੁਣਾ ਮਾਯਾਰ ਮੋਹ ਭਯਾਗ ਕਰਿ ਚਉਥੇ ਪਦ(ਆਖਾਨ੍ਰਿਕ) ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਅਯੋ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲਾਇਅਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਭਾਗਰ ਫੁਦਯੋਰੇ ਬੇਸਿ ਹਰ-ਪੁਰੂਕਾ ਨਾਮ ਵਾਸ ਕਰਿਅਯੋ।

ਪੇਤੈ ਜਿਨ ਕੈ ਪੁੰਨੁ ਹੈ ਤਿਨ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਾਇ ॥੧॥

ਮਾਯਾਰ ਭਾਗਧ ਰੂਪਾ ਯਯਗਾਰੇ ਪੂਰਧ ਰਹਿਯੋ, ਪੁਰੂ ਬੇਸਮਾਨਕੁ ਬਧਬਯਾਭਿਕੁ ਆਯੋ॥1॥

ਭਾਈ ਰੇ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਚਿ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਭਾਯੋ! ਗੁਰੂਕਾ ਯੋਯਾ ਭਾਗਰ ਬਧਧਰੇ ਵਾਸ ਕਰ।

ਸਾਚੇ ਸਾਚੁ ਕਮਾਵਣਾ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੇਵਲ ਬਧਧਰ ਬਾਧਨਾ ਕਰ, ਮਾਯਾ ਭਾਗਰ ਬੇਸਿ ਬਧਧ ਬੁਰੂਧ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਬਧਵ
ਹੋਯਯਾਰਿਯੋ॥1॥ਰੁਧ॥

ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਪਛਾਣਿਆ ਤਿਨ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥

ਯੋਧ ਪਰੰਬਰੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਨਾਮਕੁ ਯਾਯੋਪਾਰਿਯੋ, ਭਾਯਾ ਪਾਯਰੇ ਧੂੰ ਬਧਧੋਭ।

ਆਪੁ ਛੇਡਿ ਚਰਣੀ ਲਗਾ ਚਲਾ ਤਿਨ ਕੈ ਭਾਇ ॥

ਅਧੰਧਰ ਭਯਾਗ ਕਰਿ ਭਾਯਾਕ ਚਰਗਰੇ ਪਭਿਯੋਯੋ ਅਭ ਭਾਯਾਕ ਯਯਯਾ ਅਨੂਬਾਹੇ ਚਾਯੋਯੋ।

ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਸਹਜੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥੨॥

ਮੋਹੋਰੁ ਭਾਯੋਰੋ ਬਯਾਭੋਰੇ ਰਹਿ ਨਾਮ ਬਲਗਰ ਲਾਭ ਮਿਯੋਯਾਏ, ਭਯਾ ਨਾਮ ਪੁਾਬੁ ਬਯਯ
ਹੋਯਯਯਾਏ॥2॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਈਐ ਨਾਮੁ ਨ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਕਿੰਨੁ ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਨਾਮਰ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਪਾਇਓ ਨਾਮੁ ਨਾਮੁ ਆਯੋ ਨਾਮਰ ਬਿਨਾ ਬਧੁ ਬੁਧੁ ਪਾਇਓ ਨਾਮੁ ਨਾਮੁ।

ਐਸਾ ਸਤਗੁਰੁ ਲੋੜਿ ਲਹੁ ਜਿਦੁ ਪਾਈਐ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥

ਪੂਰੀ ਏਧਰਿ ਕੋਇਬਿ ਬਧੁ ਗੁਰੂ ਬਧਾਨ ਕਰ, ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਬੇਧੁ ਬਧੁ ਪਰਮਾਨੁ ਗੁਰੂ
ਕਰਮਾਇਓ ਨਾਮੁ।

ਅਸੁਰ ਸੰਘਾਰੈ ਸੁਖਿ ਵਸੈ ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੁ ਹੋਇ ॥੩॥

ਮੇਯੋ ਯਾਹੁ ਗੁਰੂਕਾ ਮਾਰੀ ਧਰਮੁ ਭਾਰਾ ਬਧੁ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਪਾਏ, ਭਾਇਓ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ ਰੂਪ
ਧੋਧੁ ਬਾਹਰ ਕਰ

ਜੇਹਾ ਸਤਗੁਰੁ ਕਰਿ ਜਾਣਿਆ ਤੇਹੇ ਜੇਹਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਮੇਯੋ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਓਰੇ ਗੁਰੂ ਬੁਧ, ਬੇਧਰਿ ਬੁਧ ਧਾਮ ਯਾਹੁ ਪਾਏ।

ਏਹੁ ਸਹਸਾ ਮੂਲੇ ਨਾਹੀ ਭਾਉ ਲਾਏ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥

ਏਹੁ ਭਧਰੇ ਮੇਯੋ ਬਧਾਨ ਨਾਮੁ, ਮੇਯੋ ਕੋਇਬਿ ਯਾਹੁ ਨਿਭਯੋਗਰੇ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬਧਿਓ ਪ੍ਰੇਮ
ਕਰਿ ਧੋਧੁ।

ਨਾਨਕ ਏਕ ਜੋਤਿ ਦੁਇ ਮੂਰਤੀ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥੪॥੧੧॥੪੪॥

ਨਾਨਕ ਧੋਧੁ ਯਾਹੁ ਕਹੁ ਮੇਯੋ ਅਕਾਲ-ਪੁਰੂਖ ਓ ਗੁਰੂ ਪੁਰਖ ਰੂਪ ਧੋਧਾਯਾ, ਕਿੰਨੁ ਏਹੁ ਪੁਰਖਰੇ
ਯੋਧਾਏ ਏਕੁ ਹੋਇ, ਗੁਰੂਕਾ ਯੋਧਾਏ ਭਾਰਾ ਹੋਇ ਅਕਾਲ ਪੁਰੂਖਕਾ ਬਧਿਓ ਮਿਲਨ ਬਧੁ
ਯੋਧਾ॥੪॥੧੧॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਰਿਗਗ ਮਥਲਾ 3 ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਛੇਡਿ ਬਿਖਿਆ ਲੋਭਾਣੇ ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ ਵਿਡਾਣੀ ॥

ਯੇਯੋ ਬੇਬੁਝਾਰੀ ਜੀਵ ਜਾਨ-ਅਨੁਭਵੁ ਛਾਢਿ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪੀ ਬਿਬਰੇ ਮੋਹਿਓ ਅਛਿ, ਬਧਾ ਖਾਹਿਗੁਰੂਕਾ
ਬਧਾਓ ਅਨਧਾ ਕੀਠਿਓ ਪਾਧਿਓ ਪ੍ਰਭਾ ਕਰਿਓਯਾ ॥

ਆਪਣਾ ਧਰਮੁ ਗਵਾਹਿ ਬੁਝਹਿ ਨਾਹੀ ਅਨਦਿਨੁ ਦੁਖਿ ਵਿਹਾਣੀ ॥

ਬੇ ਮਾਯਾਭਾਓ ਹੋਯਾ ਨਿਜਰੇ ਮੂਲ ਕਰਕਾਧਰੁ ਵਿਦੁਖਿ ਹੋਯਾ ਅਛਿ ਆਯੋ ਨਿਜ ਮਾਨਵ ਜਨਮ ਭਾਧੁਧਾ
ਰੂਧੇ ਨਾਹਿ ਭਯਾ ਬਰਾਜੀਵਨ ਦੁਖਭਰੇ ਅਭਿਵਾਹਿਓ ਕਰੇ ॥

ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਨ ਚੇਤਹੀ ਭੂਬਿ ਮੁਏ ਬਿਨੁ ਪਾਣੀ ॥੧॥

ਏਧਰੇ ਜੀਵ ਅਯਾਨ ਹੋਯਾ ਬੇਬੁਝ ਪਰਮਾਤਮਾਕੁ ਬੁਝਗ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ਆਯੋ ਬੇ ਮਾਯਾਭੇ ਗੁਪ ਹੋਯਾ
ਵਿਕਾਰ ਰੂਪੀ ਬਾਗਰੇ ਰੂਧਿ ਮਰੇ ॥੧॥

ਮਨ ਰੇ ਸਦਾ ਭਜਹੁ ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ ॥

ਹੋ ਜੀਵ! ਗੁਰੂਕਾ ਗਰਗਰੇ ਰਹਿ ਫਿਰੇ-ਪ੍ਰਭਾਕੁ ਚਿੰਤਨ ਕਰੇ ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਅੰਤਰਿ ਵਸੈ ਤਾ ਹਰਿ ਵਿਸਰਿ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੇਯੋਯੋਗੇ ਗੁਰੂਕਾ ਭਧਵੇਗ ਅਭੁਤ ਮਨਰੇ ਪੁਰਿਝ ਹੋਯਾਯਾ, ਪ੍ਰਭੀ ਕੇਵੇ ਪ੍ਰਭਾਕੁ ਭੁਲੇ
ਨਾਹਿ ॥੧॥ ਰੂਧ ॥

ਇਹੁ ਸਰੀਰੁ ਮਾਇਆ ਕਾ ਪੁਤਲਾ ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਦੁਸਟੀ ਪਾਈ ॥

ਜੀਵਰੇ ਮਾਯਾ ਨਿਰੰਭ ਭਨਰੇ ਅਧਾਕਾਰ ਰੂਪੀ ਵਿਕਾਰ ਭਰਿ ਰਹਿਛਿ ॥

ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ ਮਨਮੁਖਿ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥

ਏਧੁਯਾਯੋ ਜੀਵ ਬੇਬੁਝਾਰੀ ਹੋਯਾ ਜਨਮ-ਮਰਗ ਚਕਰੇ ਧਾਇ ਪਰਮਾਤਮਾਕਾ ਬਨਮੁਖਰੇ ਨਿਜ ਪੁਰਿਝ
ਹੋਯਾਯਾ ॥

ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਜੇਤੀ ਜੇਤਿ ਮਿਲਾਈ ॥੨॥

ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬਰਵਾ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਾ ਆਯੋ ਪਰਮਾਤਮਾ-ਯੋਗਭੇ ਬਹਿਓ ਆਨ-
ਯੋਗਭੇਰੇ ਮਿਲਨ ਹੋਯਾਯਾ ॥੨॥

ਸਤਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਅਤਿ ਸੁਖਾਲੀ ਜੇ ਇਛੇ ਸੇ ਫਲੁ ਪਾਏ ॥

ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾ ਅਭੇ ਬੁਝਵਾਯਾ ਅਭੇ, ਯਾਯਾ ਭਾਰਾ ਮਨਵਾਯੋਭਿਓ ਧਾਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਭੁਧਾ ॥

ਜਤੁ ਸਤੁ ਤਪੁ ਪਵਿਤੁ ਸਰੀਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾਰ ਪਰਿਗਾਧ ਬ੍ਰਹਮ ਬੰਸਧਰਾ, ਬਧ ੭ ਚਪੁ ਪ੍ਰਾਬੁ ਹੋਯਾਏ ਆਯੁ ਚਨੁ ਪਵਿਤੁ
ਹੋਯਾਏ ਚਪਾ ਯਾਵ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੇ ਹਰਿਨਾਧ ਧਾਰਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥੩॥

ਹਰ-ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਬਹਿਰ ਮਿਲਨ ਹੋਵਾ ਪਰੇ ਯਾਵ ਆਨੰਦ ਬੁਝ ਅਨੁਭਵ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰਾਧਿਕਿਨ
ਆਨੰਦਰੇ ਰਹਿਯਾਏ॥੩॥

ਜੇ ਸਤਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਾਗਤੀ ਹਉ ਤਿਨ ਕੈ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥

ਯੇਯੋ ਯਾਵ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਗਰਬਰੇ ਆਬੇ ਸੁੰ ਚਾਹਾ ਪਾਯਰੇ ਬਧਿਓਤ ਅਰੇ।

ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਾਉ ॥

ਬੇਹੁ ਬਧਨ ਬਧ-ਬ੍ਰਹਮ ਬਯਾਰੇ ਬਧਰੇ ਹੂੰ ਬਧਾਬੁ ਪ੍ਰਾਬੁ ਹੋਯਾਏ, ਆਪਰੇ ਯਾਵ ਬਧਰੇ ਲੀਨ
ਬੂਏ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਈਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਉ ॥੪॥੧੨॥੪੫॥

ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਯਾ ਕਹੁਯੋ ਯੇ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਬਹਿਰ ਮਿਲਨ ਕੇਵਲ ਆਕਾਸ਼ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਆਰੂ ਭਪਦੇਸ਼
ਭਾਰਾ ਬਧਰੇ ਅਰੇ॥੪॥੧੨॥੪੫॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਰਿਗਾਧ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ ਜਿਉ ਦੇਹਾਗਣਿ ਤਨਿ ਸੀਗਾਰੁ ॥

ਬੇਬਾਚਾਰਾ ਯਾਵ ਪਾਯੋ ਬਦਕਰਮ ਆਹਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਧਰੇ ਹੋਯਾਏ, ਯੇਪਰੇ ਕੀਰਤਿ ਬਿਖਰਾ ਬੁਝ
ਗਰਬਰੇ ਕਰਮਾਯਾਏ। ਗੁਰਮੁਖ ਬਧਰੇ ਅਰੇ।

ਸੇਜੈ ਕੰਤੁ ਨ ਆਵਈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥

ਕਾਰਨ ਚਾਹਾਰ ਬਯਾਯੋ ਚਾਹਾਰ ਬਾਧਾ ਆਬੁ ਨਾਹਿ ਆਯੁ ਬੇ ਬਿਧ ਆਪਰੇ ਹੂੰ ਕਰਿ ਅਪਮਾਨਿਤ
ਹੋਯਾਏ।

ਪਿਰ ਕਾ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵਈ ਨਾ ਦੀਸੈ ਘਰੁ ਬਾਰੁ ॥੧॥

ਅਧਾਰ ਬੇਬਾਚਾਰਾ ਯਾਵ ਭਾਰਾ ਨਾਮ-ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪਾ ਬਦਕਰਮ ਨ ਹੋਵਾ ਯੋਗੁ ਪਰਮਾਨੁ ਚਾਹਾਰ
ਨਿਕਰਾ ਆਬੁ ਨਾਹਿ ਆਯੁ ਬੇ ਪਰਿ-ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਬੁ ਕਰੇ ਨਾਹਿ, ਕਾਰਨ ਚਾਹਾਰ
ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਧਰ-ਭਾਰ ਦੇਖਾਯਾਏ ਨਾਹਿ॥੧॥

ਭਾਈ ਰੇ ਇਕ ਮਨਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥

ਹੋ ਭਾਯੋ! ਆਗੁ ਮਨ ਹੋਯਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰ।

ਸੰਤਾ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਰਹੈ ਜਪਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਲੁਕ ਬਛਾਓਰੇ ਰਹਿ ਬੇਛਿ ਬਛਬਛਾਓਰਿ ਨਾਮ ਸੁਰਗ ਕਰਿਲੇ ਆਨ੍ਹਿਕ ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਾਚੁ ਝੂਘ ॥੧॥੧॥੧॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣੀ ਪਿਰੁ ਰਾਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੀਵ ਬਧਾਬੁਧਾਗਿਨੀ ਬੁਝਿ ਭਲਿ ਅਚੇ, ਕਾਰਣਿ ਬੇ ਪਠਿ-ਪਰਮਾਨੁਜੁ ਨਿਭ ਬੁਧਨੁਰੇ ਪਾਰਗ ਕਰਿ ਰਝੁਥਾਘ।

ਮਿਠਾ ਬੋਲਹਿ ਨਿਵਿ ਚਲਹਿ ਸੇਜੈ ਰਵੈ ਭਤਾਰੁ ॥

ਠਾਹਾਰ ਬੁਰਿ ਮਿਠਾ ਅਭ ਠਾਹਾਰ ਬੁਭਾਵ ਬਿਨੁ ਹੋਇਐਥਾਘ, ਐਥਿ ਕਾਰਣਨੁ ਬੇਛਿ ਬੁਧਨੁ ਰੂਪਾ ਬਛੁਧਾਰੇ ਪਠਿ-ਪਰਮਾਨੁਜੁ ਰਮਣਿ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇਐਥਾਘ।

ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਿਨ ਗੁਰ ਕਾ ਹੇਤੁ ਅਪਾਰੁ ॥੨॥

ਸੋਭਾਨੁ ਗੁਰੁਕੁ ਅਨਭੁ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇਐਥਿ, ਬੇਛਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੀਵ ਬੁਧਾਗਿਨੀ ਬੁਝਿ ਬਛਿਭ ਬਮਾਨ ਅਚੇ ॥੨॥

ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਸਤਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਜਾ ਭਾਗੈ ਕਾ ਉਦਉ ਹੋਇ ॥

ਬਧਕਰਮ ਕਾਰਣਨੁ ਜੀਵਰ ਭਾਗਧ ਭਧਨੁ ਹੋਇਐ, ਬੇਛਿ ਬੋਭਿਭਾਗਧਨੁ ਬਧਗੁਰੁਕੁ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇਐਥਾਘ।

ਅੰਤਰਹੁ ਦੁਖੁ ਭ੍ਰਮੁ ਕਟੀਐ ਸੁਖੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰੁਕੁ ਮਿਲਨ ਭਾਰਾ ਅਭਰਮਨੁ ਭੁਭਗਿ ਧੋਭਧੁਵਾ ਅਧੁ ਧੂਰ ਹੋਇਐਥਾਘ ਚਥਾ ਆਨ੍ਹਿਕ ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇਐਥਾਘ।

ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੇ ਚਲੈ ਦੁਖੁ ਨ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥੩॥

ਗੁਰੁਕੁ ਆਯਾ ਅਧੁਬਾਰੇ ਕਾਰਧ ਕਲੇ ਜੀਵਨਰੇ ਕੇਵੇ ਮਧ ਕੋਭਿਥਿ ਕਞ ਆਬੇ ਨਾਛਿ ॥੩॥

ਗੁਰ ਕੇ ਭਾਣੈ ਵਿਚਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਸਹਜੇ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥

ਗੁਰੁਕੁ ਅਯਾਰੇ ਨਾਮ-ਅਨੁਭ ਥਾਘ, ਠਾਹਾਨੁ ਯਾਨ ਭਾਰਾ ਛਿ ਪਾਭਝੁਘ।

ਜਿਨਾ ਪਰਾਪਤਿ ਤਿਨ ਪੀਆ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਖੋਇ ॥

ਮੋਭੁ ਜੀਵ ਬੁਧਨੁਰੇ ਅਧੁ ਚਧਾਗ ਕਰਿਐਥਿ, ਬੇ ਗੁਰੁਕੁ ਭਾਰਾ ਨਾਮ-ਅਨੁਭ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿ ਠਾਹਾਰ ਪਾਨ ਕਰਿਐਥਿ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਸਚਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥੪॥੧੩॥੪੬॥

ਨਾਨਕ ਧੋਵ ਜੀ ਕਛਛਿ ਮੋ ਮੋਭੁ ਜੀਵ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇਐ ਨਾਮ-ਸੁਰਗ ਕਰਿਐਥਾਘ, ਬਛਧ ਬੁਰੁਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕੁ ਬਛਿਭ ਠਾਹਾਰ ਮਿਲਨ ਹੋਇਐਥਾਘ ॥੪॥੧੩॥੪੬॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਰੋਰਾਗ ਮਝਲਾ ੩ ॥

ਜਾ ਪਿਰੁ ਜਾਣੈ ਆਪਣਾ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਗੈ ਧਰੇਇ ॥

ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਬੁਧੀ ਮੋਹਦੇਵੇਲੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੀਵ ਪਤਿ ਮਾਨਿਓ, ਬੇਬੇਵੇਲੇ ਬੇ ਜੀਵਰ ਬਰਬਰ
ਭਾਵਾਜੂ ਅਰਪਣ ਕਰਿਦੇਯਾ।

ਸੋਹਾਗਣੀ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦੀਆ ਸੇਈ ਕਰਮ ਕਰੇਇ ॥

ਪੂਰੀ ਮੋਹਿ ਕਰਮ ਬੁਧਾਗਿਨੀ ਕਰਿਯਾ, ਬੇਬੇ ਕਰਮ ਭੂਮੇ ਮਖ ਕਰ।

ਸਹਜੇ ਸਾਚਿ ਮਿਲਾਵੜਾ ਸਾਚੁ ਵਡਾਈ ਦੇਇ ॥੧॥

ਬਧ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਪਤਿ ਬਹਿਰੇ ਮਿਲਨ ਹੋਵਾ ਅਭਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਅਰੇ ਆਭ ਬੇਬੇ ਪਰਮਾਤਮਾ-
ਪਤਿ ਭੂਮਾ ਬਧ ਪੁਰਿਸ਼ਾ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਵੇ॥1॥

ਭਾਈ ਰੇ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਹੋ ਜੀਵ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਰੂਕ ਬਿਨਾ ਹੋਯਾਯਾਭਿਵ ਨਾਹੀ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭਗਤਿ ਨ ਪਾਈਐ ਜੇ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੁਰੋਖ ਜੀਵ ਬੇਬੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਾਯਾ ਪਾਯੋ ਨਿਬੰਧਨੇ ਕਾਮ ਕਰ, ਕਿੰਨੂ ਗੁਰੂਕ ਬਿਨਾ ਬੇਬੇ
ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਭਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਭੂਯ ਨਾਹੀ॥1॥ ਰੂਪ॥

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਫੇਰੁ ਪਇਆ ਕਾਮਣਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥

ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਬੁਧੀ ਬੇਬੇ-ਭਾਵਰੇ ਫੇਰੇ ਚਉਰਾਸੀ ਲਖ ਮੋਹਿਰੇ ਚਕ੍ਰੇ ਪਥਭ੍ਰਿਸ਼ ਹੋਯਾਯਾ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਨੀਦ ਨ ਆਵਈ ਦੁਖੀ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਭਪਦੇਵ ਬਿਨਾ ਭਾਵਾਜੂ ਗਾਢਿ ਮਿਲੇ ਨਾਹੀ ਆਭ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਹੋ ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਭਿ ਅਭਿਵਾਹਿਭ
ਕਰੇ।

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਪਿਰੁ ਨ ਪਾਈਐ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ॥੨॥

ਗੁਰੂਕ ਗਭ ਬਿਨਾ ਬੇਬੇ ਪਤਿ-ਪਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਰੇ ਨਾਹੀ ਆਭ ਬੇ ਜੀਵ ਜੀਵਨ ਅਪਰਿ ਵਧਾ
ਕਰਿਵੇ॥2॥

ਹਉ ਹਉ ਕਰਤੀ ਜਗੁ ਫਿਰੀ ਨਾ ਧਨੁ ਸੰਪੈ ਨਾਲਿ ॥

ੴ ਜੀਵ-ਕਾਮੀਨੀ ਸ੍ਰੀ-ਸ੍ਰੀ ਕਰੇ ਬੰਦੂਕ ਬੰਦਾਰੇ ਪਠਭੁਝੁ ਹੋਇਆ, ਕਿਛੁ ਏਹੁ ਧਨ-ਬੰਧੁ
ਕਾਹਾ ਬਾਪੁਰੇ ਯਾਕ ਨਾਹਿ।

ਅੰਧੀ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਈ ਸਭ ਬਾਧੀ ਜਮਕਾਲਿ ॥

ਭੌਤਿਕ ਪਦਾਰਥ ਲੋਕਭਰੇ ਅਭ ਹੋਇਆ, ਬੰਦੂਕ ਬੰਧੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਬੰਧੁ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ਆਭੁ ਬੇ
ਮਰ ਜਲਕਰੇ ਵਾਸਿ ਹੋਇ ਰਹਿਯਾ।

ਸਤਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਰਿਦੈ ਸਮਾਲਿ ॥੩॥

ਬੰਦੂਕ ਮਿਲਨੁ ਯਿਹੁ ਬੰਦ-ਨਾਮਕੁ ਬੰਦੁਕਰੇ ਬੰਧੁਲਿਯਾ, ਬੇ ਹੋ ਬੰਧੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਅੰਧੁ ਕਰਿਯਾ ॥੩॥

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਮੇਭੁ ਜੀਵ ਗੁਰੁਕੁ ਭਧਵੇਗੁ ਅਨੁਬਾਹੇ ਨਾਮਕੇ ਅਨੁਕੁ ਹੋਇਆ, ਬੇ ਹੋ ਨਿਰਮਲੁ ਓ ਗੁਰੁ
ਬਾਭਾਵ ਵਾਲਾ ਅਰੇ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਾਤਾ ਰੰਗ ਸਿਉ ਰਸਨਾ ਰਸਨ ਰਸਾਇ ॥

ਭਾਵਾਰ ਮਨੁ ਓ ਰੰਗ ਪੁਰੁਸ਼ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗਕੇ ਅਨੁਕੁ ਹੋਇਆ, ਬੇ ਹੋ ਰੰਗੁ ਨਾਮ-ਰਸਕੇ ਲਿਖੁ
ਹੋਇਆ।

ਨਾਨਕ ਰੰਗੁ ਨ ਉਤਰੈ ਜੇ ਹਰਿ ਧੁਰਿ ਛੇਡਿਆ ਲਾਇ ॥੪॥੧੪॥੪੭॥

ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਓ ਮੇ ਮੇਭੁ ਰੰਗੁ ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਸ਼ ਆਰੰਭੁ ਲਗਾਏਕੁ ਭਾਵਾ ਕੇਵੇ
ਵਾਹਕੇ ਨਾਹਿ ॥੪॥੧੪॥੪੭॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਰੋਗਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਭਗਤਿ ਕੀਜੈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥

ਬੰਦੂਕਕੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਇ ਪੁਰੁ-ਭਕਤਿ ਕਰਾਯਾਯਾਏ, ਅਨੁਪਾ, ਗੁਰੁਕੁ ਬਿਨੁ ਭਕਤਿ ਬੰਧੁ ਨੁਹੋ।

ਆਪੈ ਆਪੁ ਮਿਲਾਏ ਬੁਝੈ ਤਾ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ ਸੋਈ ॥

ਮੇਭੁ ਜੀਵ ਬੁਝੁ ਗੁਰੁ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯਾ ਨਾਮਕੇ ਰੰਗੁ ਬੁਝਿਯਾ, ਬੇ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇਆ।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਾਚਾ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਈ ॥੧॥

ਬੰਦੂਕ ਬੁਝੁ ਬੰਧੁ ਬੰਧੁ ਅਰੰਭੁ, ਭਾਵਾਰ ਨਾਮ ਬੰਧੁ ਅਰੰਭੁ, ਕਿਛੁ ਗੁਰੁ ਭਧਵੇਗੁ ਵਾਰਾ ਬੇਹੁ ਬੰਧੁ
ਬੰਧੁ ਬੰਧੁ ਮਿਲਨ ਹੋਇਆ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਸੋਭਾ ਸੁਰਤਿ ਦੇਇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥੪॥੧੫॥੪੮॥

ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੀ ਸਗੋਂ ਵਾ। ਜਾਨ ਦੇਭਛੁੰਦੇ ਆਭ ਬ੍ਰਹਮੰ ਗੁਰੂ ਵਾਰਾ। ਪੁਰਿਸ਼ਾ
ਪੁਰਾਨ ਕਰੁੰਦੇ ਅਰੀਓ ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਸ਼ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੀ ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਜੀਵਕੂ ਆਮ੍ਰ ਜਾਨ ਦੇਕ ਵਹਿ ਲੋਕਕਰੇ
ਸਗੋਂ ਓਥਾ। ਪਰਲੋਕਕਰੇ ਪੁਰਿਸ਼੍ਰੋਤ ਪਦ ਪੁਰਾਨ ਕਰੁੰਦੇ ॥੪॥੧੫॥੪੮॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਰੋਗਗ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਧਨੁ ਜਨਨੀ ਜਿਨਿ ਜਾਇਆ ਧੰਨੁ ਪਿਤਾ ਪਰਧਾਨੁ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਮਾਠਾ ਖਨਧ , ਸਿੰਧ (ਗੁਰੂਕੂ) ਜਨ ਦੇਭਛੁੰਦੇ ਆਭ ਪਿਤਾ ਮਧ ਗੇਸ਼ੁ ।

ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਵਿਚਹੁ ਗਇਆ ਗੁਮਾਨੁ ॥

ਐਧਰਿ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿ ਮੇਭੰ ਜੀਵਮਾਨੇ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਛੁੰਦੇ ਆਭ ਅਭਰਮਨਰੂ ਅਭਿਮਾਨਕੂ
ਬਮਾਪੁ ਕਰਿਛੁੰਦੇ ।

ਦਰਿ ਸੇਵਨਿ ਸੰਤ ਜਨ ਖੜੇ ਪਾਇਨਿ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥੧॥

ਐਧਰਿ ਬਦਕਰਮੀ ਪੁਰੁਸ਼ਕਾ ਵਾਰਕਰੇ ਅਨੇਕ ਫਿਜਾਬੁ ਦਭਾਮਾਨ ਹੋਕ ਬੇਬਾ ਕਰਿ ਗੁਣਬਜੰਝੁ
ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਾਏ ॥1॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਧਿਆਇ ਹਰਿ ਸੋਇ ॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਜੀਵਾਤਮਾ ! ਭੁਧ ਗੁਰੂਕਾ ਮੁਹੰਨੁ ਭਯਾਰਗ ਹੋਕਯਵਾ ਭਪਦੇਗ ਵਾਰਾ ਆਚਰਗ ਕਰਿ ਬੇਸ਼ੁ
ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਸ਼ ਹਰਿਕਾ ਬਰਗ ਕਰ ।

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਭੇਭੇਭੇ ਗੁਰੂ-ਭਪਦੇਗ ਬੁਧਮਰੇ ਧਾਰਗ ਹੋਕਯਭਛੁੰਦੇ ਓ ਓਨ ਆਭ ਮਨ ਭੁਭਰਿ ਪਵਿਰੁ
ਹੋਕਯਭਛੁੰਦੇ ॥1॥ਰੁਹ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਘਰਿ ਆਇਆ ਆਪੇ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ॥

ਗੁਰੂ ਭਪਦੇਗਾਨੁਬਾਰੇ ਚਿਭਨ ਕਰਿਲੇ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਜੀਵ ਭਪਦੇ ਕ੍ਰਪਾਨੁ ਹੋਕ ਭਾਯਰ
ਅਭਰਮਨਰੇ ਕਾਬ ਕਰੁੰਦੇ ਐਵੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਆਬਿ ਭਾ' ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਕਰੁੰਦੇ।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਾਲਾਹੀਐ ਰੰਗੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਐਧੁਪਾਯ ਗੁਰੂ-ਭਪਦੇਗ ਵਾਰਾ ਬੇਸ਼ੁ ਪਰਮਾਤਮਾਕ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਲੇ ਬ੍ਰਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੂੰ ਭਾਯ
ਪ੍ਰੇਮਰ ਰਯਾ ਚਫਿਯਾ।

ਸਚੈ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ਮਿਲਿ ਰਹੈ ਨ ਵਿਛੁੜਿ ਜਾਇ ॥੨॥

ਐਧੁ ਪਕਾਰ ਜੀਵ ਨਿਰੰਜ ਹੋਕ ਬੇਸ਼ੁ ਬਧ-ਬ੍ਰਹਮਪਰੇ ਲੀਨ ਹੋਕਯਭਛੁੰਦੇ ਆਭ ਭਾਯਰਿ ਬਾਧੁਰੇ ਹੂੰ
ਮਿਲਿਰਹੇ, ਪੁਰੀ ਕੇਭੇ ਐਧੁਰੁ ਵਿਧੁਭ ਹੋਕ ਭਯ-ਮੁਧੁ ਚਭਰੇ ਪਭੇ ਨਾਹਿ ॥2॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੁ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਇ ॥

ਮਾਫ਼ਾ ਕੀਛੇ ਕਰਿਵਾਕੂ ਸੂਝ , ਬੇਬੇ ਪਰਮਾਨੁ। ਕਰਛੇ, ਏਵਾ ਅਠਰਿਛੁ ਕੀਛੇ ਕਰਮਾਯਾਯਾਧਿਵ ਨਾਛੇ।

ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨੇ ਮੇਲਿਅਨੁ ਸਤਗੁਰ ਪੰਨੈ ਪਾਇ ॥

ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਚਰਿਅਰੇ ਰਗਾਯਾ ਪਰਮਾਨੁ। ਚਿਰਕਾਲਰੂ ਬਿਨੁ ਬੇਬੇ ਪਰਮਾਨੁ। ਜੀਵਾਨੁ। ਜੀਵ ਬਰੂਪਰੇ
ਲੀਨ ਕਰਛੇ।

ਆਪੇ ਕਾਰ ਕਰਾਇਸੀ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਇ ॥੩॥

ਬੇਬੇ ਜੀਵ ਲਕਸ਼ਮੀਬਾਰੇ ਛੇ ਜੀਵ ਠਾਰੂ ਕਰਿ ਕਰਛੇ, ਏਵਾ ਅਠਰਿਛੁ ਕੀਛੇ ਕਰਮਾਯਾਯਾਧਿਵ ਨਾਛੇ॥੩॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਤਾ ਰੰਗ ਸਿਉ ਹਉਮੈ ਤਜਿ ਵਿਕਾਰ ॥

ਮੇਯੋ ਜੀਵ ਅਬਾਧੁ ਆਯਾ ਬਿਕਾਰਰ ਚਪਾਗ ਕਰਿ ਜੀਵ ਮਨ ਓ ਚਨ ਪਰਮਾਨੁ। ਪ੍ਰੇਮ ਰਯਾਰੇ ਲੀਨ
ਕਰਿਦੇਕਛੇ,

ਅਹਿਨਿਸਿ ਹਿਰਦੈ ਰਵਿ ਰਹੈ ਨਿਰਭਉ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥

ਬੇਬੇ ਜੀਵ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬੇਬੇ ਜੀਵ ਬੁਧਮਰੇ ਪਰਮਾਨੁ। ਜੀਵ-ਬੁਧਰਾ ਕਰੁਧਾਧ।

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ ਪੂਰੈ ਸਬਦਿ ਅਪਾਰ ॥੪॥੧੬॥੪੯॥

ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਛੇ ਮੇਯੋ ਪਰਮਾਨੁ। ਬੁਧੁ ਛੇ ਏਧਰਿ ਜੀਵਕੂ ਪਰਿਪੂਰੈ ਗੁਰੂਕਾ ਭਪਦੇਬਾ ਬਾਰਾ ਜੀਵ
ਬਰੂਪਰੇ ਮੀਲਨ ਕਰਿਛੇ॥੪॥੧੬॥੪੯॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰੂਬਾਗੀ ਬਾਰਾ ਲਛੁ ਪਰੰਬਰੁ ਗੁਣਰ ਭਯਾਰ ਅਠਰਿ, ਚਾਕਰਿ ਬੀਮਾ ਪਾਯਾਧਿਵਾ ਨਾਛੇ।

ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਨ ਪਾਈਐ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥

ਕੇਵਲ ਕਪਨ ਕਰਿਲੇ ਚਾਕਰਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਬਦਨ ਨਾਛੇ, ਬਰੰ ਚਾਕਾ ਬੁਧਮਰੁ ਅਬਾਧੁ ਚਪਾਗ ਕਰਿਲੇ ਛੇ
ਮੀਲਾਧ।

ਸਤਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਦ ਭੈ ਰਚੈ ਆਪਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥੧॥

ਬਧਗੁਰੂਯੋ ਮਿਲਨ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ॥ ਭ੍ਰਮਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾਯੋ ਭਲੇ ਰਹਿਯਾ ॥ ਆਯੋ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਮਨਜੂ
ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਓ ॥੧॥

ਭਾਈ ਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝੈ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਗੁਰਮੁਖੀ ਹੋਇ ਕੋਈਐ ਕਿਹਨ ਹੂੰ ॥ ਏਹੇ ਭੇਦਕੂ ਜਾਣਿਯਾ ॥

ਬਿਨੁ ਬੁਝੈ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਖੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹੇ ਭੇਦਕੂ ਜੋ ਕੂਝੇ ਕਰਮ ਕਰਿਯੋ ॥ ਬੰਧੁਯੋ ਜੀਵਨ ਬਧੰ ਹੋਇਯਾ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਜਿਨੀ ਚਾਖਿਆ ਤਿਨੀ ਸਾਦੁ ਪਾਇਆ ਬਿਨੁ ਚਾਖੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ ॥

ਹੋਏ ਨਾਮ ਰਬਕੂ ਚਾਖਿਓ, ਬੇ ਏਹਾਰ ਬਾਧ ਪਾਇਓ, ਅਧਾਰ ਮੋਢੇ ਜੀਵ ਪੁਰੁ ਨਾਮਕੂ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਓ,
ਬੇ ਚਾਖਾਰ ਆਨਖ ਅਨੁਭਵ ਕਰਿਯੋ, ਨਾਮ ਰਬ ਚਾਖਿਯਾ ਕਿਨਾ ਬੇ ਭੁਲੇਹੇ ਹੂੰ ਥਾਏ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਕਹਣਾ ਕਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਧੰ ਨਾਮ ਅਨੁਭਵ ਬਧਾਨ ਅਰੇ, ਚਾਖਾਰ ਆਨਖ ਵਧੰਨਾ ਕਰਮਾਯੋਪਾਰਿਯੋ ਨਾਹੂੰ ॥

ਪੀਵਤ ਹੁ ਪਰਵਾਣੁ ਭਇਆ ਪੂਰੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ ॥੨॥

ਮੋਢੇ ਜੀਵ ਏਹੇ ਨਾਮ ਅਨੁਭਵ ਪਾਨ ਕਰਿਓ, ਬੇ ਪੁਰੁਯੋ ਧਰਮਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋਇਯਾ ॥ ਓਥੇ
ਪਰਿਪੂਰ੍ਣ ਪਰੰਬਰੁਯੋ ਓਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇਯਾ ॥੨॥

ਆਪੇ ਦੇਇ ਤ ਪਾਈਐ ਹੋਰੁ ਕਰਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੋਇ ਮਧੇ ਏਹੇ ਨਾਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਓ ਚਾਖਾਹੋਲੇ ਮਿਲਿਯਾਏ, ਅਨਧਾਯਾ ਆਯੋ ਕਿਛੋ
ਕਰਮਾਯੋਪਾਰਿਯੋ ਨਾਹੂੰ ॥

ਦੇਵਣ ਵਾਲੇ ਕੈ ਹਥਿ ਦਾਤਿ ਹੈ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ ਪਾਇ ॥

ਚਾਖਾ ਧਰਮਾ ਕਾਲਾ ਪੁਰੁਯੋ ਬਾਧਰੇ ਏਹੇ ਆਗੰਧਾਰ ਅਛੋ, ਕਿਛੁ ਬੇਬੇ ਧਾਨਕੂ ਗੁਰੂ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਕਰਮਾਯੋਪਾਰਿਯੋ ॥

ਜੇਹਾ ਕੀਤੇਨੁ ਤੇਹਾ ਹੋਆ ਜੇਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥੩॥

ਜੀਵ ਪੂਰ੍ਣ ਯੋਗਰੇ ਮੋਢੇ ਕਰਮ ਕਰਿਓ, ਚਾਖਾ ਅਨੁਬਾਹੇ ਹੂੰ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਯਾ ਆਯੋ ਵਧੰਨਾ ਮੋਢੇ
ਕਰਮ ਕਰਿਓ ਚਾਖਾਰ ਫਲ ਭਵਿਸ਼ਯਰੇ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਵ ॥੩॥

ਜਤੁ ਸਤੁ ਸੰਜਮੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਨਿਰਮਲੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਬੰਧਮਧਾਰਾ, ਬਧੰ, ਆਯੋ ਲਕ੍ਸ਼ਣ-ਨਿਵ੍ਰੱਧੇ, ਏਹੇ ਬਹੁ ਨਾਮ ਅਭਰੰਧ ਆਬੁਧਿ, ਨਾਮ ਕਿਨਾ ਮਨ ਨਿਰੰਜ ਬੁਧ
ਨਾਹੂੰ ॥

ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥

ਬੋਭਾਗਪੁਰੂ ਹੂੰ ਜੀਵਰ ਮਨਰੇ ਨਾਮ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾਵ, ਯਾਹਾ ਵਾਰਾ ਪਰਮਾਨੁਜ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ
ਹੋਇਯਾਵ।

ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਹੀ ਰੰਗਿ ਵਰਤਦਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਪਾਵੈ ਸੋਇ ॥੪॥੧੭॥੫੦॥

ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੁੰਦੇ ਯੇ ਯੇਯੋਂ ਜੀਵ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਰੂਪਰੇ ਹੂੰ ਪੁਰੂਜ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗਰੇ ਰਮਨ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇ
ਬਰ-ਗੁਣਗੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਵ ॥੪॥੧੭॥੫੦॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਕਾਂਇਆ ਸਾਧੈ ਉਰਧ ਤਪੁ ਕਰੈ ਵਿਚਹੁ ਹਉਮੈ ਨ ਜਾਇ ॥

ਯਦਿ ਜੀਵ ਗਰੀਰ ਵਾਰਾ ਬਾਖਨਾ ਕਰੇ, ਕਰਿਨ ਭਧ ਕਰੇ, ਕੀਤੁ ਏਵਾ ਬਹੁ ਕਰਿਲੇ ਚਾਹਾਰ ਅਭਰਨ
ਅਵਾਧ ਯਾਵ ਨਾਹਿ।

ਅਧਿਆਤਮ ਕਰਮ ਜੇ ਕਰੇ ਨਾਮੁ ਨ ਕਬ ਹੀ ਪਾਇ ॥

ਆਨੁ ਜਾਨ ਪਾਯੋਂ ਕਰਮਾਯਤ੍ਵਾ ਵਾਹਪ ਕਰਿ ਮਥ ਕਰੇ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਮਥ ਕੇਵੇ ਪੁਰੂ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਕਰਮਾਯਤ੍ਵਾ ਨਾਹਿ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥੧॥

ਪਰਭੂ ਯੇਯੋਂ ਜੀਵ ਗੁਰੂ ਭਧਦੇਗ ਵਾਰਾ ਜੀਵਿਤ ਮਰੁਯਾਵ ਅਧਿਭ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਰੇ ਅਨਾਬਭ
ਹੋਇਯਾਵ, ਚਾਹਾਰਿ ਬ੍ਰਹਮਾਨੁਰੇ ਪੁਰੂਜ ਨਾਮ ਆਬਿ ਵਾਸ ਕਰੇ ॥੧॥

ਸੁਣਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਭਜੁ ਸਤਗੁਰ ਸਰਣਾ ॥

ਹੇ ਮੋਰ ਜੀਵ ਰੂਪ ਮਨ! ਗੁਣ ਰੂਪੇ ਬਦਗੁਰੂਜ ਗਰਗਰੇ ਯਾਅ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਛੁਟੀਐ ਬਿਖੁ ਭਵਜਲੁ ਸਬਦਿ ਗੁਰ ਤਰਣਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਜ ਕ੍ਰਪਾ ਵਾਰਾ ਹੂੰ ਮਾਯਾਰ ਮੋਹਰੂ ਵਭਿਪਾਰਿਵਾ ਆਭ ਵਿਕਾਰਰੇ ਲਿਬੁ ਭਵਬਾਗਰਨੁ ਪਾਰ
ਕਰਿਪਾਰਿਵਾ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਸਭਾ ਧਾਤੁ ਹੈ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਵਿਕਾਰੁ ॥

ਬਸਬ ਜੀਵ ਤ੍ਰਿਗੁਣਾਨੁਕ ਮਾਯਾ ਆਭਗੁ ਯਾਅਭਿ, ਏਧ੍ਰੇ ਯੇਯੋਂ ਵੈਭਧ-ਭਾਵ ਅਭਿ, ਚਾਹਾ ਵਿਕਾਰਰ
ਭਧੁਭਿ ਕਰਾਵ।

ਪੰਡਿਤੁ ਪੜੈ ਬੰਧਨ ਮੋਹ ਬਾਧਾ ਨਹ ਬੁਝੈ ਬਿਖਿਆ ਪਿਆਰਿ ॥

ਵੇਦ ਗਾਥਗੁ ਪਭਿਧੁਵਾ ਪਭਿਭ ਮਥ ਮੋਹ ਪਾਗਰੇ ਵਾਭਿ ਹੋਇਯਭਿ, ਭਧਾ ਮਾਯਾਰ ਵਗਰੇ ਹੇਵਾ
ਕਾਰਗਰੂ ਪਰਮਾਨੁਜੁ ਮਥ ਰੂਭਿਪਾਰੇ ਨਾਹਿ।

ਸਤਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਛੂਟੈ ਚਉਥੈ ਪਦਿ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰੁ ॥੨॥

ਬਧਗੁਰੂਯੋ ਮੇਲਨ ਭਾਰਾ ਮਾਯਾਰ ਭਿਜੂਚੀ ਧੂਰ ਹੋਯੋਯਾਏ ਭਯਾ ਮੋਖ ਭਾਰ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਹੋਯੋਯਾਏ ॥੨॥

ਗੁਰ ਤੇ ਮਾਰਗੁ ਪਾਈਐ ਚੁਕੈ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰੁ ॥

ਮਧਿ ਗੁਰੂਯੋ ਭਧਦੇਸ਼ ਭਾਰਾ ਜਾਨ-ਭਯੋ ਰੂਪੀ ਮਾਰਗੇਰੇ ਜੀਵ ਚਾਲੇ ਚਾਹੇਹੋਯੋਯੋ ਮੋਹ ਰੂਪੀ
ਅਭਾਰ ਧੂਰ ਹੋਯੋਯਾਏ।

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਤਾ ਉਧਰੈ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਮਧਿ ਜੀਵ ਗੁਰੂਯੋ ਭਧਦੇਸ਼ੇਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯੋ ਮਾਯਾਰ ਮੋਹ ਠਾਰੂ ਮੁਠ ਹੋਯੋਯੋਯੋ ਭਧਬਾਗੇਰੇ
ਭਰੇ ਯੋਯੋਯਾਏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਿਲਿ ਰਹੈ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥੩॥

ਗੁਰੂਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਮਾਨਵ ਜੀਵ ਬਧ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਪਰਮਾਤਮਾਯੋ ਬਹਿਠ ਮੇਲਨ ਕਰਿਯੋਯੋ ॥੩॥

ਇਹੁ ਮਨੁਆ ਅਤਿ ਸਬਲ ਹੈ ਛਡੇ ਨ ਕਿਤੈ ਉਪਾਇ ॥

ਐਹਿ ਚਯੋਜ ਮਨ ਅਧਯਯੋ ਬਲਗਾਲੀ ਅਠੇ, ਕੋਯੋਬਿ ਪੁਕਾਰ ਮਧੁ ਭਾਰਾ ਐਹਿ ਮਨ ਜੀਵਨੁ ਛਾਢੇ ਨਾਹੂੰ।

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਦੁਖੁ ਲਾਇਦਾ ਬਹੁਤੀ ਦੇਇ ਸਜਾਇ ॥

ਧੋਧ-ਭਾਵ ਬਾਲਾਯੋ ਐਹਿ ਮਨ ਕਞ ਧੋਯੋਯਾਏ ਭਯਾ ਬਧੁਠ ਯਾਠਨਾ ਧੋਯੋਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਲਗੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਗਵਾਇ ॥੪॥੧੮॥੫੧॥

ਗੁਰੂਜੀ ਕਥਉ ਮੋ ਮੋਯੋ ਜੀਵ ਗੁਰੂ ਭਧਦੇਸ਼ ਭਾਰਾ ਅਧਯਯੋ ਧਯਾਗ ਕਰਿ ਨਾਮ ਸ਼ਰੇਣੇਰੇ ਲੀਨ
ਰਹਿਯਾਏ, ਬੋ ਮਨਰ ਯਾਠਨਾਰੂ ਬਯੋਯਾਏ ॥੪॥੧੮॥੫੧॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬੋਰਿਗਗ ਮਯੋਯਾ ੩ ॥

ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਦੇਇ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ॥

ਮੋਠੇਧੇਰੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਉ, ਬੋਠੇਧੇਰੇ ਗੁਰੂਯੋ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਹੋਯੋਯਾਏ, ਆਯੋ ਗੁਰੂ
ਬੋਰਿਗਗ ਸ਼੍ਰਾਪਨ ਕਰਿਧੋਯੋਯਾਏ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ॥

ਕੋਯੋ ਮਧ ਗੁਰੂ ਬੋਨਾ ਬੋਰਿਗਗ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਕਰਿਨਾਹੂੰ ਆਯੋ ਨਾਮਬੀਨ ਬਯੋਯੋ ਜੀਵਨ ਬਧੰ ਕਰਿਧੋਯੋ।

ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥੧॥

ਜੀਵ ਮਨਰ ਕਯਾ ਮਾਨਿ ਮੋਯੋ ਬਯੋ ਕਰਿਯੋਯੋ, ਚਾਹਾਯੋ ਪਰਮਾਤਮਾਯੋ ਬਯੋਯੋਰੇ ਧਯੋ ਮੇਲਿਯਾਏ ॥੧॥

ਮਨ ਰੇ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਚੁਕਾਇ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਧੌਢਪ-ਭਾਵਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰੇ।

ਅੰਤਰਿ ਤੇਰੈ ਹਰਿ ਵਸੈ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣ ਚੋਰ ਅਭਰੇ ਹਰਿਕਾ ਵਾਸ ਅਛਿ, ਚਾਹਾਨੂੰ ਪੁਰਿ ਪਾਛੈ ਗੁਰੂਕਾ ਬੇਵਾ ਕਰ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਹੂੰ ਬੁਝਾ ਪੁਰਿ ਹੋਵ ॥੧॥

ਸਚੁ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਹੈ ਜਾ ਸਚਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਮੋਹਭੇਵੇਲੇ ਜੀਵ ਬਢਪ-ਬੁਝੇ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਠਾਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾ, ਬੇਭੇਵੇਲੇਚਾਹਾਕਾ ਬਚਨ ਓ ਕਰੈ ਬਢਪ ਹੋਯਾ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹਉਮੈ ਕੋਧੁ ਨਿਵਾਰਿ ॥

ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਨਾਮ ਨਾਮ ਮਨਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਲੇ ਅਹੰ ਓ ਭ੍ਰਾਮ ਆਧਿ ਬਸਤੁ ਬਿਕਾਰ ਨਿਵਾਰ ਹੋਯਾ।

ਮਨਿ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਤਾ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥੨॥

ਨਿਰਮਲ ਮਨਰੇ ਪੁਰੂਕਾ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਰਿਲੇ ਹੂੰ ਜੀਵ ਮੋਖ ਭਾਰਨੂੰ ਪੁਰਿ ਕਰਿਯਾ ॥੨॥

ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਜਗੁ ਬਿਨਸਦਾ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਅਹੰਕਾਰ ਮੋਹਾਨੂੰ ਹੂੰ ਬੰਦੂਕੁ ਜਗਤ ਨਝ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ਓਥਾ ਪੂਨਃ ਪੂਨਃ ਜਨਮ-ਮੁਕਤ ਚਕਰੇ ਪਫਿਰਹਿਯਾ।

ਮਨਮੁਖ ਸਬਦੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਜਾਸਨਿ ਪਤਿ ਗਵਾਇ ॥

ਬੇਛਾਰਾ ਜੀਵ ਗੁਰੂ ਭਵਦੇਸ਼ਨੂੰ ਜਾਣੇ ਨਾਹਿ, ਅਪੁਪਾਛੈ ਬੇ ਨਿਯ ਬਧਾਨ ਹੋਯਾ ਚਾਲੇ।

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਨਾਉ ਪਾਈਐ ਸਚੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥੩॥

ਗੁਰੂ ਬੇਵਾ ਭਾਰਾ ਪੁਰੂ ਨਾਮ ਪੁਰਿ ਹੋਯਾਯਾ ਆਭ ਬੇਹਿ ਬਢਪ-ਬੁਝੇ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਠਾਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾਯਾ ॥੩॥

ਸਬਦਿ ਮੰਨਿਐ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਭਯੋਦੇਸ਼ ਨਾਨਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਬਿਨਾਸੁ ਕਰਮਾਯੋਗੁ ਭਯੋਦੇਸ਼ੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੁਰਾ
ਕਰਮਾਯੋਗੁ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਸਦਾ ਸਾਚੇ ਕੀ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਨਿਭਯੋ ਭਯੋ ਕਰਿ ਭਯੋ ਭਯੋ ਬਧ-ਬਧੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਯੋ ਭਯੋ ॥

ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇ ॥੪॥੧੯॥੫੨॥

ਨਾਨਕ ਦੇਵਾ ਜੀ ਕਹਉ ਮੇ ਮੇਭੀ ਜੀਵਨਾ ਮਨਰੇ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥੁ ਵਾਸ ਕਰਿਅਹਿ, ਸੇ ਪੁਰਖੁ ਭਯੋ
ਭਯੋ ॥੪॥੧੯॥੫੨॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਜਿਨੀ ਪੁਰਖੀ ਸਤਗੁਰੁ ਨ ਸੇਵਿਓ ਸੇ ਦੁਖੀਏ ਜੁਗ ਚਾਰਿ ॥

ਮੇਭੀ ਵਧਿ ਬਧਗੁਰੂ ਸੇਵਾ ਕਰਿਨਾਹਿ ਸੇ ਬਧੁ ਮੁਗਰੇ ਕੁਝੀ ਰਹਿਅਾ ॥

ਘਰਿ ਹੋਦਾ ਪੁਰਖੁ ਨ ਪਛਾਣਿਆ ਅਭਿਮਾਨਿ ਮੁਠੇ ਅਹੰਕਾਰਿ ॥

ਬੇਅਾਨੇ ਬਧਮੁ ਰੂਪੀ ਘਰੇ ਭਯੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਚਿਤ੍ਰਿ ਨਾਹਿ, ਅਪਾਯੋ ਸੇ ਅਭਿਮਾਨੁ ਅਹੰ
ਅਹੰਕਾਰੁ ਆਦਿ ਬਿਕਾਰਗੁਣੁ ਬੋਧਿ ਪਛਿਅਾ ॥

ਸਤਗੁਰੂ ਕਿਆ ਫਿਟਕਿਆ ਮੰਗਿ ਥਕੇ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਮੇਭੀ ਵਧਿ ਬਧਗੁਰੂ ਪ੍ਰਥਮ ਕਰੇ, ਸੇ ਬਾਬਾਰੇ ਮਾਗਿ ਮਾਗਿ ਪਛਿਅਾ ॥

ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਨ ਸੇਵਿਓ ਸਭਿ ਕਾਜ ਸਵਾਰਣਹਾਰੁ ॥੧॥

ਬੇਅਾਨੇ ਬੇਭੀ ਬਧੁ ਬਧੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਧਗਿ ਕਰਿਨਾਹਿ, ਸੇ ਬਧੁ ਕਾਮੀ ਬਧਗਿ ॥੧॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਹਰਿ ਵੇਖੁ ਹਦੂਰਿ ॥

ਸੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਹਰਿਯੋ ਬਧਦਾ ਪੁਰੋਖੁ ਭਯੋ ਦੇਖ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖੁ ਪਰਹਰੈ ਸਬਦਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਦਿ ਤੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਰਿਪੂਰ੍ਣ ਮਾਨ ਭਯੋ ॥ ਸੇ ਤੂੰ ਜਨਮ-ਮਰਨ ਚਕ੍ਰੁ ਮੁਖ
ਕਰਿਦੇਵੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਚੁ ਸਲਾਹਨਿ ਸੇ ਸਚੇ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥

ਸੇ ਬਧੁ ਨਾਮਰੇ ਆਗੁਰੁ ਨੇਭੁ ਬਧਗੇ ਬਧਿ ਕਰਿਅਾ, ਸੇ ਹੀ ਬਧੁ ਅਧਾਰ ॥

ଯିଏ ଭକ୍ତି ରୂପୀ ସତ୍ୟ କର୍ମ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାର ସତ୍ୟ ପରମାତ୍ମା (ସ୍ୱାହିଷ୍ଟୁରୁ)ଙ୍କ ସାଥରେ ପ୍ରେମ ରହିଛି।

ସତ୍ୟ ସ୍ୱରୂପ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଅଚକ୍ତି, ଯାହାଙ୍କର ଆଦେଶ ଚାଲିଥାଏ, ତାଙ୍କରି ଆଦେଶକୁ କେହି ମଧ୍ୟ ବନ୍ଦ କରିପାରିବେ ନାହିଁ।

ସ୍ଵେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମହଲ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚେ ନାହିଁ, ସେହି ଅସତ୍ୟ ଜୀବ ରାସ୍ତାରେ ହିଁ ଅସତ୍ୟ
ଦ୍ଵାରା ଲୁଚିର ଶିକାର ହୁଏ ॥ ୨ ॥

ଅଭିମାନ କରିଥିବା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାର ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି, ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଏହି ସଂସାରରେ ଅଜ୍ଞାନତାର ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ବଢ଼ିରହିଥିଲା।

ମାୟାରେ ଲିପ୍ତ ପ୍ରାଣୀ ସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ବିସ୍ମୃତ କରିଦେଇଛି ।

ଯଦି ପ୍ରାଣୀ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରେ, ତଥା ସତ୍ୟ ନାମକୁ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରେ, ତାହାହେଲେ ଏହି ଅଜ୍ଞାନରୂପୀ ଅନ୍ଧକାରର ବଞ୍ଚିଯାଏ ।

ଗୁରୁ ହାରା ପ୍ରଦତ୍ତ ସତ୍ୟ ଉପଦେଶକୁ ମନନ କଲେ ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇପାରିବ ॥ ୩ ॥

ଜୀବ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରି ଅହଂକାର ଆଦି ବିକାରକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ନିଜ ହୃଦୟକୁ ପବିତ୍ର କର।

ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣସ୍ତୁତି ମନନ କରି ଅହଂକାର ତ୍ୟାଗ କଲେ ବିକାରରେ କ୍ଷୀଣ ହୋଇଯାଏ ।

ଯେତେବେଳେ ସତ୍ୟ ସାଥରେ ପ୍ରେମ ହୋଇଯାଏ ମୋହ ମାୟାର ଧନ୍ଧାର ନିବୃତ୍ତି ମିଳିଯାଏ ।

ଯିଏ ସତ୍ୟ ପ୍ରତି ଅନୁରକ୍ତ ଅଛି, ତାହାର ମୁହଁ ସେହି ସତ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦରବାରରେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଥାଏ ॥4॥

ਸਤਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਨ ਮੰਨਿਓ ਸਬਦਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥

ਹੋਵੇ ਬਦਗੁਰੂਆਂ ਠੀਕੇ ਗੁਣਾਂ ਵਧੇਰੇ ਕਰਿਨਾਹਾਉ, ਚਾਹਾਯੋਰ ਭਧਵੇਰੇ ਪੁਰੀ ਲਗਾਯੋਨਾਹ

ਇਸਨਾਨੁ ਦਾਨੁ ਜੇਤਾ ਕਰਹਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਰੁ ॥

ਬੋਧੇ ਯੋ ਚੀਧੈ ਬਾਨ ਅਧਵਾ ਧਾਨ ਆਧਿ ਕਲੇ ਮਧ ਧੋਧ-ਭਾਵ ਯੋਗੁ ਅਧਮਾਨਿਧ ਹੋਯਾਯਾਹ।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਾ ਲਾਗੈ ਨਾਮ ਪਿਆਰੁ ॥

ਯੋਵੇ ਧਰਮਾਨੁ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਉ, ਬੇਧਵੇਰੇ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮੇਰੇ ਪੁਰੀ ਲਗਾਉ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਤੂ ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਅਪਾਰਿ ॥੫॥੨੦॥੫੩॥

ਨਾਨਕ ਧੋਵ ਯੋ ਕਉਣਿ ਯੋ ਹੋ ਯੋਗ! ਭੁਯੇ ਗੁਰੂਆਂ ਅਧਾਰ ਧ੍ਰਮ ਭਾਰਾ ਧਰਮਾਨੁਆਂ ਨਾਮਰੇ ਬ੍ਰਹਮੇ ਕਰ॥5॥20॥53॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬੋਧਿਯਾਗ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਕਿਸੁ ਹਉ ਸੇਵੀ ਕਿਆ ਜਪੁ ਕਰੀ ਸਤਗੁਰ ਪੂਛਉ ਜਾਇ ॥

ਯੋਵੇ ਧ੍ਰਿ ਨਿਯ ਗੁਰੂਆਂ ਯਾਯ ਧਰਮੇਰੇ ਯੋ ਕਾਹਾਰ ਬੋਧਾ ਆਯ ਕੋਯੋ ਯਧ ਕਰਿਧ?

ਸਤਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿ ਲਈ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥

ਚਾਹਾਯੋਰੇ ਆਧੇਰੇ ਮਿਲਿਯਾਹ ਯੋ – ਨਿਯਰੇ ਅਭਿਧਨਰੂ ਅਧ-ਭ ਧਯਾਗ ਕਰਿ ਬਦਗੁਰੂਆਂ ਆਧੇਰੇ ਮਾਨਿ ਨਿਯ।

ਏਹਾ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਬਦਗੁਰੂਆਂ ਆਧੇਰੇ ਮਾਨਿਧਾ ਯੋ ਵਾਧਵਿਯ ਬੋਧਾ ਧਵ- ਕ੍ਰਿ ਅਧੇ, ਚਾਹਾਯੋ ਭਾਰਾ ਯੋ ਮਨਰੇ ਪੁਰੂਆਂ ਨਾਮ ਵਸਿਯਾਹ।

ਨਾਮੈ ਹੀ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਇ ॥੧॥

ਯੋਗਰੇ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮੇ ਭਾਰਾ ਯੋ ਬ੍ਰਹਮੇ ਪੁਰੀ ਹੋਯਾਯਾਹ ਚਯਾ ਬਧ ਨਾਮਰੇ ਯੋ ਯੋਗ ਗੋਯਾਧਾਨ ਹੋਯਾਯਾਹ॥1॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗੁ ਹਰਿ ਚੇਤਿ ॥

ਹੋ ਮੋਰੇ ਮਨ! ਭੁਯੇ ਧਿਨ ਰਾਧਿ ਪੁਰੂਆਂ ਚਿਯਨਰੇ ਯਾਗੁਧ ਰੂਧ।

ਆਪਣੀ ਖੇਤੀ ਰਖਿ ਲੈ ਕੁੰਜ ਪੜੈਗੀ ਖੇਤਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਯਰੇ ਧ੍ਰਮ-ਭਯਿ ਮੂਲਕ ਯੋਗਨਕੁ ਬਧਾਯ, ਵਰ- ਯੋਗਨ ਰੂਧੀ ਗੋਧਕੁ ਮੂਧੁ ਰੂਧੀ ਧਰਯਸੀ ਗੁਧ ਕਰਿਧੋਵ॥1॥ਰੂਧ॥

ਮਨ ਕੀਆ ਇਛਾ ਪੂਰੀਆ ਸਬਦਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਮੇਧ ਬੁਝਾਈ ਪਰਿਪੂਰ੍ਵਿ ਮਾਨੇ, ਚਾਹਾਰ ਬਜ੍ਜ੍ਵੰ ਮਨੋਜਨਨਾ ਪੂਰ੍ਵਿ ਹੋਇਆ।

ਭੈ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਹਰਿ ਜੀਉ ਵੇਖੈ ਸਦਾ ਹਦੂਰਿ ॥

ਮੇਯੋਂ ਬਧਿਯੋ ਪਰਮਾਨ੍ਵਾਯੋ ਭਯੋ ਮਾਨਿ ਧੰਨ ਰਾਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਯੋ ਕਰਹਿ, ਬੇ ਬਰ੍ਵਦਾ ਪਰਮਾਨ੍ਵਾਯੋ ਪ੍ਰਭਾਖਰ
ਦੇਖਹਿ।

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਦਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਭ੍ਰਮੁ ਗਇਆ ਸਰੀਰਹੁ ਦੂਰਿ ॥

ਚਾਹਾਰ ਮਨ ਪਰਮਾਨ੍ਵਾਯੋ ਗੁਣਬੁਝਿਰੇ ਬ੍ਰਿਰ ਅਨੂਰਭ ਰਹਿਯਾ, ਯਹਾ ਧਾਰਾ ਭ੍ਰਮ ਦੂਰ ਹੋਇਆ।

ਨਿਰਮਲੁ ਸਾਹਿਬੁ ਪਾਇਆ ਸਾਚਾ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰੁ ॥੨॥

ਯਹਿ ਜੀਵ ਗੁਣ-ਗੁਣ ਬ੍ਰਹਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਖਡਗਾ ਵਾਲਾ ਪਰਮਾਨ੍ਵਾਯੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾ॥੨॥

ਜੇ ਜਾਗੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਸੁਤੇ ਗਏ ਮੁਹਾਇ ॥

ਮੇਯੋਂ ਜੀਵ ਮਃ-ਮਾਯਾਨੁ ਬਚੇਚਨ ਰਹਿਯਾ, ਬੇ ਬਿਕਾਰ ਠਾਰੂ ਵਝਿਯਾ ਆਯੋ ਮੇਧ ਅਯਾਨਭਾਰ
ਨਿਦ੍ਰਾਨੇ ਗੋਯਾ, ਚਾਹਾਰ ਗੁਣ-ਗੁਣ ਬਜ੍ਜ੍ਵੰ ਲੂਠਾਯਾ।

ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਨ ਪਛਾਣਿਓ ਸੁਪਨਾ ਗਇਆ ਵਿਹਾਇ ॥

ਬੇ ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਗੁਣ-ਬੁਝਿਰੇ ਬਾਰ ਜਾਗਿਯਾਨੇ ਨਾਹਿ ਆਯੋ ਚਾਹਾਰ ਜੀਵਨ ਬ੍ਰਹਮ ਭਲਿ ਅਭਿਵਾਹਿਤ
ਹੋਇਆ।

ਸੁੰਢੇ ਘਰ ਕਾ ਪਾਹੁਣਾ ਜਿਉ ਆਇਆ ਤਿਉ ਜਾਇ ॥

ਯਹਿ ਜੀਵ ਖਾਲਿ ਘਰਨ ਅਭਿਯੁ ਭਲਿ ਭੋਜਿਯਾ ਚਲਿਯਾ।

ਮਨਮੁਖ ਜਨਮੁ ਬਿਰਥਾ ਗਇਆ ਕਿਆ ਮੁਹੁ ਦੇਸੀ ਜਾਇ ॥੩॥

ਬੇਬੁਝਾਚਾਰੀ ਜੀਵਰ ਜੀਵਨ ਕਾਥੀ ਹੋਇਆ, ਏਧਰਿ ਬੇ ਪਰਲੋਕਕੂ ਮਾਯਾ ਮੁਝੈ ਕੀਪਰਿ
ਦੇਖਾਇਕੈ? ॥੩॥

ਸਭ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਹੈ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਬੇਬੁਝਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੂੰ ਬਰਬਰ ਅਚਰਿ, ਅਛਾਚਾਰੀ ਜੀਵ ਭਾਰਾ ਏਹਿ ਕਥਾ ਕੂਝਾਮਾਯਾ ਪਾਰਿਕ ਨਾਹੂੰ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀਐ ਦੁਖੁ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਗਵਾਇ ॥

ਗੁਰੂਯੋਗ ਪਰਦੇਸ਼ ਜਾਣੀ ਹੂੰ ਕਞ੍ਧਾਮਾਯਾ ਅਘੋਕਾਰਕੂ ਫੁਟਕਲੂ ਕਾਝਾਰ ਕਰਮਾਯਾਪਾਰੇ।

ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ ਹਉ ਤਿਨ ਕੈ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ॥

ਨਿਯੋਗ ਕਰਮਾਯਾ ਜਾਣੀ ਮਿਥ ਬਧਗੁਰੂਯੋਗ ਬੇਬਾ ਕਰਿਆ, ਮੂੰ ਚਾਹਾਰਿ ਚਰਨ ਬੁਝੀ ਕਰਿਆ।

ਨਾਨਕ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰ ਹਰਿ ਹਉ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥੪॥੨੧॥੫੪॥

ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਜੀਵ ਬਧ ਬਰੂਪ ਪਰਮਾਤਮਾਯੋਗ ਭਾਰਕੂ ਮਾਯਾ ਬੇਬੁਝਿ ਜੀਵ ਹੂੰ ਬਧ
ਪਾਰਨਾ ਕਰਿਆ ਆਯੋ ਮੂੰ ਚਾਹਾ ਪਾਯੋਰੇ ਬਧਮਿਥ ਅਚਾਰ ॥੪॥੨੧॥੫੪॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬੇਰਿਚਾਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਜੇ ਵੇਲਾ ਵਖਤੁ ਵੀਚਾਰੀਐ ਤਾ ਕਿਤੁ ਵੇਲਾ ਭਗਤਿ ਹੋਇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾਯੋਗ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯੋ ਮਧਿ ਬਧਮਾਯੋਗ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਕਰਿਵਾ ਕਥਾ ਬਿਚਾਰ ਕਰੁਥਾ, ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਕੇਵੇ
ਮਧ ਭਯੋ ਹੋਇ ਨ ਪਾਰੇ।

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੇ ਰਤਿਆ ਸਚੇ ਸਚੀ ਸੋਇ ॥

ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾਯੋਗ ਨਾਮਰੇ ਬਿਲਾਸ ਰਸੁਥਾ ਜੀਵਰ ਗੋਯਾ ਥਾ।

ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਪਿਆਰਾ ਵਿਸਰੈ ਭਗਤਿ ਕਿਨੇਹੀ ਹੋਇ ॥

ਮਧਿ ਬਧ ਪਾਯੋ ਮਧ ਪੁਰੁਸ਼ੋਤਮ ਪੁਰੁ ਬਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋਇਆ, ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਏਹਾ ਕੀਪਰਿ ਭਯੋ ਅਚਾਰ?

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਸਾਚ ਸਿਉ ਸਾਸੁ ਨ ਬਿਰਥਾ ਕੋਇ ॥੧॥

ਬਧ ਬੁਝਾਰੀ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਮਨ-ਤਨ ਗੀਤਲ ਰਹਿਆ ਆਯੋ ਕੀਯੋ ਬਿਬ੍ਰਿਤ ਮਾਯਾ ਨਾਹੂੰ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਚੁੱਪੇ ਮਨ ਪੁੱਛ ਨਾਮਰ ਸ਼ਰਣ ਕਰ।

ਸਾਚੀ ਭਗਤਿ ਤਾ ਥੀਐ ਜਾ ਹਰਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਧ ਭਭਿ ਹੋਇਆ, ਮੋਹਭੇਦੇਲੇ ਹਰ-ਪੁੱਛ ਆਇ ਮਨਰੇ ਕਬੈ ਯਾਇਓ ॥੧॥ ਰੁਖ ॥

ਸਹਜੇ ਖੇਤੀ ਰਾਹੀਐ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਬੀਜੁ ਪਾਇ ॥

ਅਛੁੜ ਬਛੁਲਨ ਅਵਸ਼ਾਰੇ ਬੋਰ ਹੋਇ ਬ੍ਰਹਮ-ਰੂਪੀ ਖੇਤਰੇ ਬਧ ਨਾਮਰ ਕੀਯੋ ਰੂਪਾਯਾ

ਖੇਤੀ ਜੰਮੀ ਅਗਲੀ ਮਨੁਆ ਰਜਾ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਠਾਹਾਹੋਲੇ ਗੁੰਭ-ਗੁੰਭ ਰੂਪੀ ਅਮਲ ਕਛੂਤ ਛੂਏ, ਅਧੀਭ ਫਾਸਲ ਦੇਖੁ ਮਨ ਬਾਭਾਵਿਕ ਰੂਪਰੇ ਚੁੰਧੁ ਹੋਇਆ।

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਪੀਤੈ ਤਿਖ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਭੋਧਦੇਸ਼ ਅਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਅਰੇ, ਠਾਹਾਰ ਪਾਨ ਕਲੇ ਮਾਮਾਰ ਚੁੰਧੁ ਮੇਥੈ ਯਾ।

ਇਹੁ ਮਨੁ ਸਾਚਾ ਸਚਿ ਰਤਾ ਸਚੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥੨॥

ਮੇਯੋਂ ਯਾਕਰ ਏਹੋ ਬਧ ਮਨ ਬਧ ਨਾਮਰੇ ਲੀਨ ਅਛਿ, ਏ ਬਧ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮਾਤਮਾ ਠਾਰੇ ਬਮਾਛਿਤ ਹੋਇਆ ॥੨॥

ਆਖਣੁ ਵੇਖਣੁ ਬੋਲਣਾ ਸਬਦੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

ਠਾਕਰਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਛਿ ਕਹਿਕਾ, ਓ ਦੇਖਕਾ ਆਧਿ ਸ਼ਕ ਗੁਰੁਕਾਗੀ ਅਨੁਬਾਰੇ ਹੋਂ ਠਾ।

ਬਾਣੀ ਵਜੀ ਚਹੁ ਜੁਗੀ ਸਚੇ ਸਚੁ ਸੁਣਾਇ ॥

ਠਾਹਾਰ ਕਰਨ ਚਾਰਿਯੁਗਰੇ ਕੋਧਾਭ ਹੋਇਆ, ਕਾਰਣ ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਰੂਪਰੇ ਬਧ ਭੋਧਰੇ ਆਪਾਰਿਭ ਹੋਇਆ।

ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਰਹਿ ਗਇਆ ਸਚੈ ਲਇਆ ਮਿਲਾਇ ॥

ਯਾਕਰ ਅਹੰਕਾਰ ਓ ਅਹੰ ਭਾਵ ਬਮਾਧੁ ਹੋਇਆ ਆਭ ਬਧ ਪੁੱਛ ਠਾਹਾ ਬਛਿਤ ਬ੍ਰਹਮੰ ਮਿਲਿਓ।

ਤਿਨ ਕਉ ਮਹਲੁ ਹਦੂਰਿ ਹੈ ਜੋ ਸਚਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੩॥

ਮੇਯੋਂ ਯਾਕ ਬਧ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਲੀਨ ਅਛਿ, ਠਾਹਾਯੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁੱਧਾਸ਼ ਦੇਖਾਧਿ ॥੩॥

ਨਦਰੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੁਪਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਸ਼ਰਣ ਕਰਮਾਯੋਗਿਓ, ਬਦਕਰਮ ਬਿਨਾ ਨਾਮ-ਸ਼ਰਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਮਾਯੋਗਿਓ ਨਹੀਂ।

ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਲਹੈ ਸਤਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਜਿਸੁ ਆਇ ॥

ਮੇਯੋਂ ਜੀਵਨ ਬੀਭਾਗਿਓ ਬਭਾਗਿਓ ਮਿਲਿਓ, ਭਾਗਿਓ ਬਦਗੁਰੂ ਆਇ ਮਿਲਿਓ।

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੇ ਰਤਿਆ ਦੁਖੁ ਬਿਖਿਆ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥

ਪ੍ਰਤਿਦਿਨ ਨਾਮਰੇ ਅਨੁਰਕਤ ਹੋਲੇ ਫੁਲਰੇ ਬਿਕਾਰਰੇ ਦੁਖੀ ਦੂਰ ਹੋਲਿਓ।

ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵੜਾ ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥੪॥੨੨॥੫੫॥

ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਓ ਮੇ ਗੁਰੂਯੋ ਭਗਵੇਤੀ ਬਾਰਾ ਹੋਂ ਜੀਵਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਹੋਲਿਓ
ਭਯਾ ਨਾਮ-ਸ਼ਰਣਰੇ ਲਾਨ ਰਹਿਓ॥੪॥੨੨॥੫੫॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਰੋਗਿਓ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਆਪਣਾ ਭਉ ਤਿਨ ਪਾਇਓਨੁ ਜਿਨ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥

ਮੇਯੋ ਗੁਰੂਯੋ ਭਗਵੇਤੀ ਮਨਨ ਕਰਿਓ, ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਭਾਗਿਓ ਮਨਰੇ ਨਿਯੋ ਭਲੇ ਦੇਖਿਓ।

ਸਤਸੰਗਤੀ ਸਦਾ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਸਾਰਿ ॥

ਬੇਹੁ ਬਯੋਧੇ ਪ੍ਰਾਨਭੋ ਬਭਾਗਿਓ ਰਹਿਓ ਭਯਾ ਬਧ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੁਣਗੁ ਗੁਣ ਕਰਿਓ।

ਦੁਬਿਧਾ ਮੈਲੁ ਚੁਕਾਈਅਨੁ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਾਗਿਓ ਫੁਲਰੇ ਬਿਖਾਰ ਮਲਾ ਦੂਰ ਕਰਿਓ ਭਯਾ ਆਪਰੇ ਬਯੋਧੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮਗੁ ਫੁਲਰੇ ਪਾਰਥ ਕਰਿ ਰਹਿਓ।

ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਮਨਿ ਸਚੇ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ॥੧॥

ਗੁਰੂਯੋ ਬਧ ਭਗਵੇਤੀ ਭਾਗਿਓ ਮਨਰੇ ਵਾਸ ਕਰੇ ਆਭ ਬੇਹੁ ਬਧ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਧਰੇ ਭਾਗਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਲਿਓ॥1॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਭਰ ਨਾਲਿ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਆਹੋ ਜੀਵ ਅਭੰਕਾਰ ਰੂਪ ਮਲਰੇ ਭਾਰੇ ਰਹਿਓ।

ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਸਦਾ ਸੋਹਣਾ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ। ਏਹਿ ਮਨੁਜਾ ਰਹਿਤ ਆਯੋ ਬੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਓ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਚਰਿ, ਪਰਮਾਤਮਾ। ਪਵਿਤ੍ਰ ਜੀਵਨੁ ਹੋ ਗੁਨ-
ਭੋਗਦੇਸ਼ਰੇ ਮੋਹਿ ਬਲਾਭੁ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਮੋਹਿਆ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥

ਗੁਰੂਜੀ ਬਚਾਓ ਭੋਗਦੇਸ਼ ਭਾਰਾ। ਮੋਹਿ ਜੀਵਨ ਮਨ ਮੋਹਿਤ ਹੋਯਾਏ, ਭਾਵ। ਬਹਿਤ ਪ੍ਰਭੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਿਜ
ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਿਯੋ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੇ ਰਤਿਆ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਇ ॥

ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਨਾਮ ਸ਼ਰਣਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਵਾ। ਭਾਵ। ਰੇਤੀ ਪ੍ਰਭੁ ਰੇਤੀਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾਏ ॥

ਜੋਤੀ ਹੂ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪਦਾ ਬਿਨੁ ਸਤਗੁਰ ਬੁਝ ਨ ਪਾਇ ॥

ਨਿਜ ਅਭਿਮਾਨ ਮਨਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਭਾਰਾ। ਹੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਾਣਿ ਹੋਯਾਏ, ਕਿੰਨੁ ਬਧਗੁਨੁ ਬਿਨ। ਏਧਰਿ ਜਾਨ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਹੋਵਾ ਅਬਲਾ ਅਚੇ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਸਤਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਤਿਨ ਆਇ ॥੨॥

ਮਾਫ਼ਾਭਾਗਰੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ੁ ਹੋ ਲੇਖਾਯਾਏ, ਬੇ ਆਇ ਗੁਰੂਜੀ ਬਾਸ਼ਾਭ ਕਰੇ ॥੨॥

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਸਭ ਭੁਮਣੀ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਇ ॥

ਨਾਮ ਬਾਖਸ਼ਾ ਬਿਨ। ਬਿਨਸਤ ਜੀਵ ਧਰਤੀ-ਭਾਵ ਰਝੁ ਨਝੁ ਹੋਯੋ ॥

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਦੀ ਦੁਖੀ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਇ ॥

ਬੇਹਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਿਨ। ਏਕ ਸ਼ਰਣ ਮਧ ਬ੍ਰਹਮ ਬਾਪੁਰੇ ਬਿਭਾਯਾ ਪਾਰਿਵਾ। ਨਾਹਿ, ਬ੍ਰਹਮਾਨੁ ਹੋ ਅਭਿਵਾਹਿਤ ਬੂਝ ॥

ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣਾ ਅੰਧੁਲਾ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਅਭਾਗਰੇ ਭੁਲਿਯਾਯਾਏ। ਅਭਾਗ ਜੀਵ ਭਯ-ਮੂਰਖ ਚਕ੍ਰਰੇ ਫਾਇ ਰਹਿਯਾਏ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣੀ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥੩॥

ਪਰਮਾਤਮਾ। ਨਿਜ ਕ੍ਰਪਾ ਕ੍ਰਿਯਾ ਕਰਿਯੋ ਨਿਜ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਿਯੋ ॥੩॥

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੁਣਦਾ ਵੇਖਦਾ ਕਿਉ ਮੁਕਰਿ ਪਇਆ ਜਾਇ ॥

ਆਮੋ ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਕਛੁ ਛੁਟਿ ਵਾ ਕਰੁ ਛੁਟਿ ਪਰਮਾਨ੍। ਬਹੁ ਕਿਛਿ ਗੁਣਿ ਉ ਵੇਖਿ, ਪੂਰੀ ਭਾਜਿ ਬੰਨ੍ਹਿਓ
ਕਿਉਰੀ ਮਨਾ ਕਰਮਾਯਾਯਿਵ।

ਪਾਪੇ ਪਾਪੁ ਕਮਾਵਦੇ ਪਾਪੇ ਪਚਹਿ ਪਚਾਇ ॥

ਬੇਬੁਝਾਰੀ ਯਾਵ ਅਬੰਧਾ ਪਾਪ ਅਭੰਗ ਕਰੇ, ਪਾਪਰੇ ਬਢਿ ਰਹਿਯਾ।

ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਈ ਮਨਮੁਖਿ ਬੁਝ ਨ ਪਾਇ ॥

ਭਾਵਾਨੁ ਬੇਬੁਝ ਪਰਮਾਨ੍। ਧੁੰਧਾਯਾਨ ਬੁਝਿ ਨਾਹਿ, ਕਾਰਣ ਬੇਬੁਝਾਰੀ ਯਾਵ ਆਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੇ ਪਾਰੇ ਨਾਹਿ।

ਜਿਸੁ ਵੇਖਾਲੇ ਸੇਈ ਵੇਖੈ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇ ॥੪॥੨੩॥੫੬॥

ਨਾਨਕ ਯਾ ਕਹੁ ਯੇ ਯੇਥੋਂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਯਾਵਨੁ ਪਰਮਾਨ੍। ਗੁਣ-ਮਾਰੀ ਵੇਖਾਉ, ਬੇ ਬੇਬੁਝ ਮਾਰੀ ਭਾਰਾ
ਪਰਮਾਨ੍। ਵੇਖੁ ਪਾਰੇ ॥੪॥੨੩॥੫੬॥

ਸ੍ਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਰੋਗਾਗ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਰੇਗੁ ਨ ਤੁਟਈ ਹਉਮੈ ਪੀੜ ਨ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰੁ ਕਾ ਬਿਨਾ ਨਾਮਰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਬੰਨ੍ਹ ਨਾਹਿ, ਨਾਮ-ਬੰਨ੍ਹ ਕਾ ਬਿਨਾ ਯਾਵ ਯਥਾ-ਮੂਰ੍ਧਾ ਚਕਰੁ ਮੂਰ੍ਧਿ ਪਾਵ ਨਾਹਿ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਨਿ ਵਸੈ ਨਾਮੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥

ਗੁਰੁ ਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਾਰਾ ਮਨਰੇ ਨਾਮ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾ। ਆਯ ਬੇਬੁਝ ਯਾਵ ਨਾਮਰੇ ਨਿਰਭੰਗ ਰਹਿਯਾ।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ ॥੧॥

ਗੁਰੁ ਕਾ ਭੋਪਦੇਸ਼ ਭਾਰਾ ਹਰੇ ਪਰਮਾਨ੍। ਪਾਯ ਬੂਝ, ਯਾਹਾ ਬਿਨਾ ਮਨਮੁਖਿ ਵਧਿ ਭੁਲਰੇ ਹੋ ਪਥਭੁਝ
ਹੋਯਾਯਾ ॥੧॥

ਮਨ ਰੇ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਹੋਇ ॥

ਹੋ ਮੋਰ ਮਨ! ਨਾਮ-ਬੰਨ੍ਹ ਕਾਰਣ ਹੋ ਪਰਮਾਨ੍। ਬੁਝਪਰੇ ਨਿਰਾਸ ਹੋਯਾਯਾ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹਿ ਤੂ ਫਿਰਿ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਨ ਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਥੁਪਾਯੋ ਭੁਧੇ ਰਾਮ-ਨਾਮਰ ਬੂਝਿ ਕਰ, ਭਾਵਾਹੋਯੋ ਹੋ ਭੁਧਰ ਯਥਾ-ਮੂਰ੍ਧਾ ਧੂਰ ਹੋਵ ॥੧॥ ਰੁਹ ॥

ਹਰਿ ਇਕੋ ਦਾਤਾ ਵਰਤਦਾ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਹਰ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾਤਾ ਅਕੇ ਹੀ ਬੰਦੂਕੁ ਬੰਦੂਕੇਰੇ ਬਾਧੁ ਅਛਰਿ, ਏਹਾ ਅਠਿਰਿਛੁ ਅਨਧ ਕੇਹੇ ਨਾਹੀਂ।

ਸਬਦਿ ਸਾਲਾਹੀ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰੂ ਭਧਦੇਸ਼ ਭਾਰਾ ਪਰਮਾਨੁਜਾ ਚਿਤ੍ਰਨ ਮਨਰੇ ਬਥਾ ਕਾਸੇ ਓ ਬੁਝਿ ਬਹੁਯਰੇ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਯਾਯਾ।

ਸਭ ਨਦਰੀ ਅੰਦਰਿ ਵੇਖਦਾ ਜੈ ਭਾਵੈ ਤੈ ਦੇਇ ॥੨॥

ਬੇਹੁ ਪਰਮਾਨੁ ਜਿਯ ਧ੍ਰਿਸਟੇਰੇ ਬਹੁਯੁ ਦੇਖਯੋ, ਯਾਹਾਨੂ ਬੇ ਚਾਹਾਯੋ ਚਾਹਾਨੂ ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਯੋ॥੨॥

ਹਉਮੈ ਸਭਾ ਗਣਤ ਹੈ ਗਣਤੈ ਨਉ ਸੁਖੁ ਨਾਹਿ ॥

ਬਧਬੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ਅਭਯਾਸਰੇ ਲਿਧੁ ਹੋਯਾ ਪਾਪ-ਪ੍ਰਾਣੀ, ਮਰ-ਕਰ ਅਧਵਾ ਗੁਯ ਕਰ ਅਧਿਰ ਗਯਨਾ ਕਰਯੋ, ਕਿਯੁ ਗਯਨਾ ਕਰਿਵਾ ਕਾਲਾਨੂ ਕੋਯਿ ਬੁਝਿ ਮਿਲੇ ਨਾਹੀਂ।

ਬਿਖੁ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਬਿਖੁ ਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥

ਏਧਰਿ ਯਾਵ ਬਿਕਾਰਰ ਅਯਨ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯ ਅਯਯਯ ਏਹਿ ਬਿਥਰੇ ਭੁਧਿ ਯਾਏ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਠਉਰੁ ਨ ਪਾਇਨੀ ਜਮਪੁਰਿ ਦੂਖੁ ਸਹਾਹਿ ॥੩॥

ਪਰਮਾਨੁਜਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬਿਗੇਸ਼ ਸ਼੍ਰਾਨ ਪਾਯਪਾਰੇ ਨਾਹੀਂ ਭਯਾ ਪਰਲੋਕਨੂ ਯਾਯ ਦੂਯ ਭੋਯਾ॥੩॥

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਦਾ ਤਿਸੈ ਦਾ ਆਧਾਰੁ ॥

ਯਾਵਨੂ ਗਰੀਰ ਅਧਿ ਬਹੁ ਕਯੋ ਬੇਹੁ ਪਰਮਾਨੁ ਹੀਂ ਦੇਯਯਯ, ਬਧਬੁ ਬੇਹੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀਂ ਆਗ੍ਰਾ ਅਯਯ।

ਗੁਰੁ ਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝੀਐ ਤਾ ਪਾਏ ਮੇਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਾਰਾ ਬੇਹੁ ਪਰਮਾਨੁਜਾ ਯਾਯ, ਚਾਹਾਯੇਯੇ ਹੀਂ ਮੋਯ ਭਾਰ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਯਾਯਾ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂੰ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥੪॥੨੪॥੫੭॥

ਨਾਨਕ ਯਾ ਕਯਯੋ ਮੋ ਹੋ ਯਾਵ! ਬੇਹੁ ਪਰਮਾਨੁਜਾ ਬੁਧਿ ਗਯ ਕਰ, ਯਾਹਾਯਰ ਗੁਯਰ ਅਯ ਪਾਯਪਾਰਿਵਾ ਨਾਹੀਂ॥੪॥੨੪॥੫੭॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਤਿਨਾ ਅਨੰਦੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੈ ਜਿਨਾ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥

ਬੇਹੁ ਯਾਵਨੂ ਬੁਝਿ ਆਯਯਰ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਯਾਯਾ, ਯਾਹਾਨੂ ਬਧ ਨਾਮਰ ਆਗ੍ਰਿ ਪ੍ਰਾਚੁ ਅਯਿ।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰੁ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਗਵੇਂਗੇ ਗੁਣਗੁਣ ਕਰਿਵਾ ਕਾਨ੍ਹਾ ਸੁਭਾ ਬਹੁ ਪਰਮਾਨੁ ਜੀ ਪਾਏ, ਯਾਹਾ ਬਸਤੁ ਦੁਖਗੁਣ ਨਿਵਾਰਿ
ਕਰਿਯਾ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਾਚੇ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਪ੍ਰਾਨਭਯੋ ਬਹੁ ਬਹੁ ਪਰਮਾਨੁ ਜੀ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਿ ਭਯੋ ਬਹੁ ਨਾਮ ਬਾਪੁਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ।

ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਆਪਣੀ ਦਿਤੇਨੁ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰੁ ॥੧॥

ਪਰਮਾਨੁ ਨਿਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੂਖੋ ਭਾਰਾ ਭਾਰਾ ਭਯੋ ਭਯੋ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯੋ ॥੧॥

ਮਨ ਰੇ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਬੇਹਿ ਪਰਮਾਨੁ ਜੀ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰੁ ਭਯੋ, ਭੁਯੋ ਬਹਾ ਆਨੰਦ ਬਨਿ ਰਹਿਵ।

ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਹੁਗੁਣ ਭਗਵੇਂਗੇ ਭਾਰਾ ਬਹਿਨਾਮੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ, ਭਾਵਹੇਯੋ ਜੀਵ ਬਹਿਯੋ ਬਾਪੁਰੇ ਹੋ ਨਿਯੋ
ਰਹਿਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਚੀ ਭਗਤੀ ਮਨੁ ਲਾਲੁ ਥੀਆ ਰਤਾ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਬਹੁ ਭਯੋ ਕਰੁ ਭਯੋ ਜੀਵਰੇ ਮਨ ਗੁਣ ਰਯੋ ਰਯੋ ਹੋਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਬਹੁ ਪਰਮਾਨੁ ਜੀ ਭਯੋ
ਲੀਨੁ ਭਯੋ।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਨੁ ਮੋਹਿਆ ਕਹਣਾ ਕਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰੂ-ਭਗਵੇਂਗੇ ਭਾਰਾ ਗੁਰੂਗੁਣ ਜੀਵਰੇ ਮਨ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਜੀ ਭਯੋ ਭਯੋ ਹੋਯੋ ਹੋਯੋ ਭਯੋ
ਕਛੁ ਕੁਝਾਯੋ ਪਾਇਨਾ ਨਾਹਿ।

ਜਿਹਵਾ ਰਤੀ ਸਬਦਿ ਸਚੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੈ ਰਸਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥

ਭਯੋ ਜੀਵਕ ਜਿਹੁ ਬਹੁ ਭਗਵੇਂਗੇ ਨਿਯੋ ਰਹੇ, ਨਾਮ-ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਨ ਕਰੇ ਆਯੋ ਪ੍ਰੇਮ ਬਹਿਯੋ
ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰੇ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਹੁ ਰੰਗੁ ਪਾਈਐ ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਇ ॥੨॥

ਭਯੋ ਪਰਮਾਨੁ ਜੀ ਆਨੰਦੁ ਗੁਰੂਗੁਣ ਭਯੋ ਹੋਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਜੀਵ ਪਾਯੋ, ਯਾਹਾ
ਭਯੋ ਪਰਮਾਨੁ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਯੋ ॥੨॥

ਸੰਸਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਹੈ ਸੁਤਿਆ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਇ ॥

ੴ ਬੰਸਾਰ ਬੰਸਲ ਰੂਪ ਅਚੇ, ੴਰੇਰੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਇਰੇ ਗੇਲ(ਅਯਾਨਤਾਰੇ) ਅਠਿਵਾਇਓ
ਕਰੇ।

ਇਕਿ ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਕਢਿ ਲਇਅਨੁ ਆਪੇ ਲਇਓਨੁ ਮਿਲਾਇ ॥

ਬੇ ਨਿਯੋਗ ਅਨੁਬਾਹੇ ਕੋਠੇ ਜਗਨੂੰ ਬੰਸਾਰ ਬਾਗਰੂਰੇ ਵਾਹਾਰੇ ਕਰਿਯੋ, ਆਯੋ ਨਿਯੋ ਬਾਹੁਰੇ ਮਿਲਨ
ਕਰਿਯੋ।

ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇ ॥

ਤਾਹਾਰੇ ਮਨਰੇ ਪਰਮਾਨੁ। ਬੁਝੋ ੴ ਬਿਵਧਮਾਨ ਅਯੋ, ਮਿਥੇ ਮਾਯਾਰੇ ਮੋਹੁ ਤਪਾਗ ਕਰਿਦੇਯੋ।

ਆਪਿ ਵਡਾਈ ਦਿਤੀਅਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਇ ਬੁਝਾਇ ॥੩॥

ਪਰਮਾਨੁ। ਬੁਝੋ ੴ ਤਾਹਾਨੂੰ ਬਯਾਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯੋ, ਯਾਹਾਨੂੰ ਬੇ ਗੁਰੂ ਵਾਰਾ ਬੁਝਾਯੋ॥੩॥

ਸਭਨਾ ਕਾ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਹੈ ਭੁਲਿਆ ਲਏ ਸਮਝਾਇ ॥

ਬਸਤੁ ਜੀਵਰੇ ਵਾਤਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੇ ੴ ਅਯੋ, ਮਿਥੇ ਬਿਸ਼੍ਵਰੂਪ ਪ੍ਰਾਣੀਨੂੰ ਬੁਝਾਯੋ।

ਇਕਿ ਆਪੇ ਆਪਿ ਖੁਆਇਅਨੁ ਦੂਜੈ ਛਡਿਅਨੁ ਲਾਇ ॥

ਮੋਘੋ ਜੀਵਨੂੰ ਬੇ ਬੁਝੋ ੴ ਾਨੂੰ ਬਿਸ਼੍ਵਰੂਪ ਕਰਿਯੋ, ਤਾਹਾਨੂੰ ਬੋਧ-ਭਾਵਰੇ ਲਗਾਯੋ।

ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਗੁਰੂਨੂੰ ਭਪਦੇਗੇ ਵਾਰਾ ਪਰਮਾਨੁ। ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯੋ ਤਪਾ ਆਨੁਰ ਪਰਮਾਨੁ। ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਬੁਝੋ।

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੇ ਰਤਿਆ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥੪॥੨੫॥੫੮॥

ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੁਯੋ ਮੋ ਨਿਯੋ ਬਰੇ -ਨਾਮ ਚਿੰਤਨਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾ ਨਾਮਰੇ ੴ ਅਭੇਦ ਬੁਝੋ॥੪॥੨੫॥੫੮॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਰੋਗਾਰੇ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੁਣਵੰਤੀ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤਜਿ ਵਿਕਾਰ ॥

ਗੁਣ ਵਾਰਾ ਬਿਭੂਸ਼ਿਤ ਜੀਵ ਭੁਝਾ ਆਧਿ ਬਿਕਾਰਰੇ ਤਪਾਗ ਕਰੇ ਬਧ ਬੁਝਪਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯੋ।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਨੁ ਰੰਗਿਆ ਰਸਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰਿ ॥

ਭਾਵਾਰ ਸੁਖਲ ਗੁਰੂਕਾ ਭਧਦੇਸਰੇ ਰਛਾਨ ਹੋਯਕਿ ਆਭ ਜਿਉ ਪਰਮਾਨ੍ਵਾਜਨਕੇ ਭਛਿ ਧ੍ਰੇਮਰੇ
ਰਛਾਨ ਹੋਯਕਿ ।

ଯିଏ ଲୀନ ହୋଇ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଡ଼ି ରୁହେ, ତାହାର ନାମ ରୂପୀ ସତ୍ୟ ରଙ୍ଗ ବାହାରେ ନାହିଁ।

ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇ ଥିବାବେଳେ, କିନ୍ତୁ ତାହାକୁ କେଉଁଠାରୁ ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରହସ୍ୟ ଜଣାପଡ଼େ ନାହିଁ ।

ଯେଉଁ ଜୀବକୁ ସତ୍ୟ ଗୁରୁ ମିଳିଯାଏ, ସେ ସତ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମରେ ଅଭେଦ ହୋଇଯାଏ ॥ ୩ ॥

ଜୀବ ରୂପୀ ସ୍ତ୍ରୀ କୁହେ ଯେ ମୁଁ ମୁଁ ସଂସାରରେ ଅନେକ ଅନେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ମିତ୍ର ବନାଇ ଥିକି ଯାଇଛି ଯେ କେହି ବି ମୋର ଦୁଃଖ ନିବୃତ୍ତି କରିବ ।

ଅକ୍ତୋଷ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଦୁଃଖ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାର ମିଳନ ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ସମ୍ଭବ ଅଟେ।

ସତ୍ୟ ଶ୍ରଦ୍ଧା ରୂପୀ ପୁଞ୍ଜି ଦ୍ଵାରା ଯିଏ ସତ୍ୟ-ନୀତି ରୂପୀ ପଦାର୍ଥକୁ ଅର୍ଜନ କରିଛି, ସେହି ସତ୍ୟର ସତ୍ୟ ଶୋଭା ହୋଇଥାଏ ।

ନାନକ ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ଜୀବ ଗୁରୁମୁଖ ବନ୍ଧି ସତ୍ୟ ସ୍ୱରୂପରେ ମିଳନ ହୋଇଛି, ପୁଣି କେବେ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ-ସ୍ୱରୂପ ଠାରୁ ଦୂରେଇଯାଏ ନାହିଁ ॥4॥26॥51॥

ସିରିରାଗ ମହଲ 3 ॥

ପରମାତ୍ମା ସ୍ବୟଂ ହିଁ କାରଣ ଏବଂ ସ୍ବୟଂ ହିଁ କର୍ତ୍ତା, ଯିଏ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଉପରୁ ଆଉ ପାଳନ କରିଛନ୍ତି ।

ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଠାରେ ସେ ଏକ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟନ୍ତି, ପୁନଃ ସେ ଅଲକ୍ଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଯାହାକୁ ବୁଝି ହେବ ନାହିଁ।

ਆਪੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਇਆਲੂ ਹੈ ਆਪੇ ਦੇਇ ਬੁਝਾਇ ॥

ਬ੍ਰਹਮੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਮਾਨੁ ਮਖ ਅਚਛੇ ਸਿੰਘ ਜਿਹ ਕ੍ਰਿਪਾਕ੍ਰਿਯੇਰੇ ਜਿਹ ਬ੍ਰਹਮ ਬੁਝਾਯ ਮਖ ਧਿਅਛੇ।

ਗੁਰਮਤੀ ਸਦ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸਚਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੧॥

ਗੁਰੂਯੋ ਭਪਦੇਗ ਵਾਰਾ ਮੇਭੋਂ ਜੀਵਰ ਮਨਰੇ ਬੇਘੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਪਾਬੁ ਰਹਿਯਾਛੇ, ਬੇ ਬੇਘੇ ਬਧ ਬ੍ਰਹਮ
ਠਾਰੇ ਬਧਾ ਲਾਨ ਰਹਿਯਾਥ ॥1॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਮੰਨਿ ਲੈ ਰਜਾਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਮਨ! ਚੁਮੇ ਗੁਰੂਯੋ ਆਜਾ ਮਾਨਿ ਚਾਕ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਸਭੁ ਥੀਐ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਐਧਰਿ ਕਲੇ ਭਨ-ਮਨ ਗਾਛੁ ਹੋਯਾਯਾਥ ਆਭ ਨਾਮ ਆਇ ਮਨਰੇ ਵਾਸ ਕਰਛੇ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਜਿਨਿ ਕਰਿ ਕਾਰਣੁ ਧਾਰਿਆ ਸੇਈ ਸਾਰ ॥

ਮੇਭੋਂ ਪੁਰੁ ਐਵੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਮੂਲ ਰੂਪਰੇ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਬਸਾਯਿ ਰਘੁਛਛੇ, ਬੇ ਐਵਾਰ ਧਾਨ ਰਘੁਯਾਛੇ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀਐ ਜਾ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥

ਮਧੇ ਗੁਰੂਯੋ ਆਦੇਗਯੋ ਭਪਲਛੇ ਕਰ, ਚਾਹਾਘੇਲੇ ਬੇਘੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਕ੍ਰਿਯੇ ਕਰਛੇ।

ਸੇ ਜਨ ਸਬਦੇ ਸੋਹਣੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥

ਬੇਘੇ ਮਾਨਵ ਜੀਵ ਗੁਰੂ ਭਪਦੇਗ ਵਾਰਾ ਹੋਂ ਬੇਘੇ ਬਧ ਪਰਮਾਤਮਾਯੋ ਵਾਰਰੇ ਗੋਭਨਾਮ ਹੋਯਾਥ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਆਪਿ ਮੇਲੇ ਕਰਤਾਰਿ ॥੨॥

ਗੁਰੂਮੁਖ ਜੀਵ ਬੇਘੇ ਬਧ ਭਪਦੇਗਰੇ ਲਾਨ ਰਹਿਯਾਥ, ਬੇਘੇ ਜੀਵਯੋ ਕਭਾ ਪ੍ਰਰੂਥ (ਪਰਮਾਤਮਾ) ਜਿਹ ਗ੍ਰੀ
ਚਰਗਰੇ ਮੋਢਿ ਰਘੁਛਛੇ ॥2॥

ਗੁਰਮਤੀ ਸਚੁ ਸਲਾਹਣਾ ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਗੁਰੂਯੋ ਭਪਦੇਗ ਗੁਰਗ ਕਰਿਬੇਘੇ ਬਧ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮਾਤਮਾਯੋ ਗੁਗਾਨ ਕਰ, ਮਾਹਾਰ ਗੁਗਰ
ਕੋਗਬੇ ਬਾਮਾ ਨਾਹੋਂ।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਆਪੇ ਹੁਕਮਿ ਵਸੈ ਹੁਕਮੇ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਬਰਵਪਾਪਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਿਹਰ ਆਦੇਗਰੇ ਪ੍ਰਭੇਧਕ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਵਿਧਮਾਨ ਹੋਯਾਛੇ ਭਯਾ ਜਿਹ ਆਦੇਗ
ਵਾਰਾ ਹੋਂ ਜੀਵਰ ਪਾਲਨਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰਿਯਾਛੇ।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਾਲਾਹੀਐ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਖੋਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਭੋਪਦੇਸ਼ ਵਾਰਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਕਰਕੇ ਅਘੋਰ ਚਪਾਚ ਕਰ ਬੇਇੱਛਾ-ਬੇਇੱਛਾ ਪਰਮਾਤਮਾ
ਬੁਝਿ ਕਰ।

ਸਾ ਧਨ ਨਾਵੈ ਬਾਹਰੀ ਅਵਗਣਵੰਤੀ ਹੋਇ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਮ-ਵਿਸ਼ਾਨ ਯਾਵ ਰੂਪਾ ਬੁਝਾ ਅਭੇਦ, ਬੇ ਅਵਗੁਣਵਾਲਾ ਕੁਝ ਨ ਕਰੇ ਰਹਿਣਾ ॥੩॥

ਸਚੁ ਸਲਾਹੀ ਸਚਿ ਲਗਾ ਸਚੈ ਨਾਇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਮੂੰ ਬਠਾ ਬੁਝਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰੇ, ਬਠਾਕਰੇ ਲਾਜ ਰਹੇ ਭਯਾ ਬਠਾ ਨਾਮ ਵਾਰਾ ਭੁਭੁ ਰਹੇ।

ਗੁਣ ਵੀਚਾਰੀ ਗੁਣ ਸੰਗ੍ਰਹਾ ਅਵਗੁਣ ਕਢਾ ਧੋਇ ॥

ਗੁਣ ਗੁਣਰ ਬਿਚਾਰ ਕਰੇ, ਗੁਣ ਗੁਣਕੁ ਹੋਂ ਅਕੁ ਕਰੇ, ਅਵਗੁਣਰ ਮਨੁ ਨਾਮ ਯੋਗ ਬਾਹਾਰ
ਕਰਿਵੇ।

ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਦਾ ਫਿਰਿ ਵੇਛੋੜਾ ਨ ਹੋਇ ॥

ਬੇਛੋੜੇਵੇਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬੁਝਾ ਹੋਂ ਮਿਲਿਆਉ ਆਉ ਪੂਨਃ ਬਿਯਾਗ ਬੁਝਾ ਨਾਹੀ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹੀ ਆਪਣਾ ਜਿਦੁ ਪਾਈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥੪॥੨੭॥੬੦॥

ਨਾਨਕ ਯਾ ਕਹੁੰਦੇ ਮੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂਕਾ ਬੁਝਾ ਕਰੇ, ਯਾਵ ਵਾਰਾ ਪੁਰੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਆਉ ॥੪॥੨੭॥੬੦॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਰੋਗਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਕਾਮ ਗਹੇਲੀਏ ਕਿਆ ਚਲਹਿ ਬਾਹ ਲੁਡਾਇ ॥

ਹੇ ਕਾਮਨਾਕਰੇ ਗੁਣ ਯਾਵ ਰੂਪਾ ਬੁਝਾ! ਗੁਣ, ਭੁਭੇ ਅਭੇਦ ਵੇਖਾਓਰ ਭਾਵਰੇ ਕਾਹੀਂ ਚਾਲੁਅਛ?

ਆਪਣਾ ਪਿਰੁ ਨ ਪਛਾਣਹੀ ਕਿਆ ਮੁਹੁ ਦੇਸਹਿ ਜਾਇ ॥

ਅਭੇਦ ਲੋਕਕਰੇ ਭੁਭੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਪਠੇ-ਪਰਮਾਤਮਾ ਯਾਵ ਨਾਹੀ, ਪਰਲੋਕਕਾ ਯਾਵ ਮੁਹੁ ਕੇਸੀਓ ਵੇਖਾਯਵ?

ਜਿਨੀ ਸਖੀ ਕੰਤੁ ਪਛਾਣਿਆ ਹਉ ਤਿਨ ਕੈ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ॥

ਮੇਯੋ ਯਾਨਵਾਨ ਬਖਸ਼ਿ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਪਠੇ-ਪਰਮਾਤਮਾ ਯਾਵਦੇਯੋ, ਗੁਰੂਯਾ ਕਹੁੰਦੇ ਮੇ ਮੂੰ ਭਾਯੋ ਪਦਰੇ
ਲਾਗਿਵੇ।

ਤਿਨ ਹੀ ਜੈਸੀ ਥੀ ਰਹਾ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥੧॥

ਮੂੰ ਭਾਯੋ ਬਠਾਬਠਾਕਰੇ ਮਿਲਨ ਵਾਰਾ ਭਾਯੋ ਭਲੇ ਹੋਇਆ ॥੧॥

ਮੰਧੇ ਕੁੜਿ ਮੁਠੀ ਕੁੜਿਆਰਿ ॥

ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਸ੍ਰੁਸ਼ੁ ਸੁ1! ਭੂ ਮਰਾਠਿਕਾ ਵਾਰਾ ਪੁਰਾਵਿਤ ਹੋਇ ਮਿਥਾ ਹੋਇਆਭਛੁ।

ਪਿਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਸੋਹਣਾ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਠਾ ਓ ਬ੍ਰਹਮਰ ਪਠਿ-ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੁਰੂਕਾ ਭਪਦੇਸ਼ ਵਾਰਾ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਾਇਆਇਰੇ॥1॥ ਰੂਹ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਕੰਤੁ ਨ ਪਛਾਣਈ ਤਿਨ ਕਿਉ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਇ ॥

ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਸੁ1 ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਜਾਗਤਿ ਨਾਹੂੰ, ਐਧੁਪਾਕੰ ਚਾਹਾਰ ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਠਿ
ਕੇਰਿਠਿ ਅਠਿਵਾਹਿਤ ਹੋਵੇ?

ਗਰਬਿ ਅਟੀਆ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਹਿ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥

ਅਹੰਕਾਰਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਰੂਪਰੇ ਭਰਿ ਰਹਿਧੁਕਾ ਬੇਧਿ ਸੁ1, ਚੁਸ਼ਕ੍ਰਿਰੇ ਜਲਿਥਾਏ ਚਥਾ ਧੋਧਧ-ਭਾਵਰੇ ਦੂਝ
ਪਾਇਥਾਏ।

ਸਬਦਿ ਰਤੀਆ ਸੋਹਾਗਣੀ ਤਿਨ ਵਿਚਹੁ ਰਉਮੈ ਜਾਇ ॥

ਮੇਭੰ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਸੁ1 ਗੁਰੂ ਭਪਦੇਸ਼ਰੇ ਰਠ ਥਾਏ, ਚਾਹਾਰ ਬ੍ਰਹਮਰੂ ਅਹੰਕ੍ਰ ਨਝੁ ਹੋਇਆਏ।

ਸਦਾ ਪਿਰੁ ਰਾਵਹਿ ਆਪਣਾ ਤਿਨਾ ਸੁਖੇ ਸੁਖਿ ਵਿਹਾਇ ॥੨॥

ਬੇ ਜਿਯਰ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਨੰਦਕੂ ਬਰੰਧਾ ਭੋਗਿਥਾਏ॥2॥

ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ ਪਿਰ ਮੁਤੀਆ ਪਿਰਮੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਮੇਭੰ ਸੁ1(ਜੀਵ) ਜਾਨ ਰਹਿਤ ਅਚੇ, ਚਾਹਾਕੂ ਪਠਿ-ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਾਰਾ ਪਰਿਧਯਕ ਕਰਾਇਏ ਆਭ ਬੇ ਪਠਿ
ਪਰਮਾਤਮਾਕ ਪ੍ਰੇਮ ਗੁਹਰ ਕਰਿਥਾਇਰੇ ਨਾਹੂੰ।

ਅਗਿਆਨ ਮਤੀ ਅੰਧੇਰੁ ਹੈ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਦੇਖੇ ਭੁਖ ਨ ਜਾਇ ॥

ਚਾਹਾਰ ਕੂਝਿਰੇ ਅਜਾਨਚਾਰ ਅਭਕਾਰ ਥਾਏ, ਪਰਮਾਤਮਾਕ ਨ ਦੇਖੁਲੇ ਭੋਠਿਕ ਪਦਾਰਥਰ ਸ਼ੁਧਾ ਥਾਏ
ਨਾਹੂੰ।

ਆਵਹੁ ਮਿਲਹੁ ਸਹੇਲੀਹੋ ਮੈ ਪਿਰੁ ਦੇਹੁ ਮਿਲਾਇ ॥

ਹੋ ਬਠਬਝਾਨੀ! ਬਠਬਝਾਨੇ ਆਬ ਆਭ ਮਿਥੀ ਬਿਨਠਿ ਕਰ ਮੇ ਮੋਠੇ ਮਥ ਪਰਮਾਤਮਾਕ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ
ਕਰਾਭ ਧੋਥ

ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥੩॥

ਮੇਯੋਂ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਬੁਧੀ ਬੋਝਾਗਧਰੂ ਬਧਗੁਰੂਯੁ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇਆਯ, ਬਿੰਬੁ ਪਠਿ-ਪਰਮਾਤਮਾਯੁ ਪ੍ਰਾਚੁ
ਕਰਿਅਛਿ ਆਯ ਬੇ ਬਧਧ ਬੁਰੁਪਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇਆਯ ॥੨॥

ਸੇ ਸਹੀਆ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥

ਬੇ ਬਧੀ ਬੁਝਾਗਿਨੀ ਹੋਇਆਯ, ਯਾਹਾ ਯਪਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕ੍ਰਿਪਾਕ੍ਰਿਯੋ ਕਰਿਅਛਿ।

ਖਸਮੁ ਪਛਾਣਹਿ ਆਪਣਾ ਤਨੁ ਮਨੁ ਆਗੈ ਦੇਇ ॥

ਬੇ ਨਿਯੋਰ ਭਨ-ਮਨ ਅਧਿਯੋ ਕਰਿ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੁ ਯਾਗਿਅਛਿ।

ਘਰਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਆਪਣਾ ਹਉਮੈ ਦੂਰਿ ਕਰੇਇ ॥

ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਧਿਕਾਰ ਧੂਰ ਕਰਿ ਨਿਯੋ ਬੁਧਯੋ ਰੂਪੀ ਯਰੇ ਪਠਿ-ਪਰਮਾਤਮਾਯੁ ਪਾਯ ਨਿੰਬ।

ਨਾਨਕ ਸੋਭਾਵੰਤੀਆ ਸੋਹਾਗਣੀ ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰੇਇ ॥੪॥੨੮॥੬੧॥

ਗੁਰੂਯੋ ਕਥਯੋ ਮੇ ਬੇ ਯਥਾਗਿਨੀ ਬੁਝਾਗਿਨੀ ਹੋਇਆਯ ਯਿੰਬੁ ਪੁਠਿਯੋ ਪਠਿ-ਪਰਮਾਤਮਾਯੋ ਚਿੰਤਨ
ਕਰਿਅਛਿ ॥੪॥੨੮॥੬੧॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਰੋਚਾਗ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਇਕਿ ਪਿਰੁ ਰਾਵਹਿ ਆਪਣਾ ਹਉ ਕੈ ਦਰਿ ਪੂਛਉ ਜਾਇ ॥

ਕੇਯੋ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਬੁਧੀ ਪਠਿ-ਪਰਮਾਤਮਾਯੋ ਬਾਧੁਰੇ ਬੁਝਾ ਮਾਨਯੋ, ਕਿਯੋ ਮੁੱ ਕਾਹਾਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਯਾਯ
ਪੁਰੁ।ਨਿਯੋਰ ਯੁਝਿ ਪਚਾਰਿਯੋ?

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੀ ਭਾਉ ਕਰਿ ਮੈ ਪਿਰੁ ਦੇਹੁ ਮਿਲਾਇ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਕਥਯੋ ਮੇ ਹੋ ਪ੍ਰਾਗੀ! ਯੁ ਗੁਯੋ ਧੂਰਕ ਬਯੋ ਬੁਧਯੋ ਬੁਝਿਯੋ ਨਿਯੋ ਬਧਗੁਰੂਯੋ ਬੇਬਾ ਕਰ ਆਯ
ਬਧਗੁਰੂ ਭੋ ਯਪਰੇ ਅਧਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਭੋਰ ਪਠਿ-ਪਰਮਾਤਮਾਯੋ ਬੁਝਿਯੋ ਨਿਯੋ ਕਰਿਯੋਯੋ।

ਸਭੁ ਉਪਾਏ ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਕਿਸੁ ਨੇੜੈ ਕਿਸੁ ਦੂਰਿ ॥

ਅਯਾਯ ਧੂਰਬ ਬਧਬੁ ਜੀਵਯੋ ਰਯੋਰ ਅਯੋ ਆਯ ਯਾਯੋ ਕਿੰਬੁ ਨਿਯੋਰ ਯੋਰ ਧੂਰ ਨਾਯੋ।

ਜਿਨਿ ਪਿਰੁ ਸੰਗੇ ਜਾਣਿਆ ਪਿਰੁ ਰਾਵੇ ਸਦਾ ਹਦੂਰਿ ॥੧॥

ਮੇਯੋਂ ਪ੍ਰਾਗੀ ਨਿਯੋ ਪਠਿ-ਪਰਮਾਤਮਾਯੋ ਪਾਯਯੋ, ਬੇ ਭਾਹਾਰ ਬਯੋਰ ਬਯੋਰ ਆਯੋ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਅਛਿ ॥੧॥

ਮੰਧੇ ਤੂ ਚਲੁ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਇ ॥

ਹੇ ਆਨੰਦਾਨੰਦ ਪੁਰਾਣੀ! ਤੂੰ ਨਿੱਯੰ ਗੁਰੂਆਂ ਅੱਗੇ ਅਨੂਥਾ ਹੋ ਕੇ ਚਲੇ ਚਾਏ, ਗੁਰੂਆਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਨੂਥਾ ਹੋ ਚਲੇ ਚਾਏ!

ਅਨਦਿਨੁ ਰਾਵਹਿ ਪਿਰੁ ਆਪਣਾ ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਾਤੀ ਧੰਨ ਬੁੱਝ ਅਨੂਥਾ ਹੋ ਆਏ ਤੂੰ ਪੁਰੂਆਂ ਬੁੱਧਮਾਨ ਹੋ ਆਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਬਦਿ ਰਤੀਆ ਸੋਹਾਗਣੀ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੀਗਾਰਿ ॥

ਮੇਠੀ ਯਾਦਗਾਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਹੋ ਆਏ, ਸੋ ਬੁੱਝਗੀਤੀ ਅਰਥ। ਸੋ ਬਚਪਨਾਨ ਸਹਿਤ ਗੁਰੂਗਾਰ ਕਰੇ।

ਹਰਿ ਵਰੁ ਪਾਇਨਿ ਘਰਿ ਆਪਣੈ ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ ॥

ਸੋ ਗੁਰੂਆਂ ਬਾਣੀ ਹੋ ਪੁਰਾਣ ਹੋਵੇ। ਮੇਠੀ ਅੰਤਰ ਹੋਵੇ ਰੂਪੀ ਕਰੇ ਪੁਰਾਣ ਕਰੇ।

ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਵੈ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ॥

ਭਾਗਵਤ ਗੀਤ ਅੰਤ ਬੁੱਝ ਅਰਥ, ਮਾਯਾ ਉਪਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਪਰੇ ਬਹਿਤ ਭਾਗਵਤ ਗੀਤ ਹੋ ਆਏ।
ਅੰਤ ਭਾਗਵਤ ਪਾਠ ਹੋਵੇ ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਵਿਦਿਆ ਹੋ ਆਏ।

ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਜਿ ਸਭਸੈ ਦੇਇ ਅਧਾਰੁ ॥੨॥

ਸੋ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭੂ ਮਨਿ ਸੋ ਬਚਪਨਾਨ ਯਾਦਗਾਰੀ ਅਰਥ, ਸੋ ਭਾਗਵਤ ਬੁੱਧਮਾਨ ਹੋਵੇ।

ਪਿਰੁ ਸਾਲਾਹਨਿ ਆਪਣਾ ਤਿਨ ਕੈ ਹਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥

ਗੁਰੂਗੀਤ ਕਹਿ ਮੇਠੀ ਸੋ ਬਚਪਨਾਨ ਯਾਦਗਾਰੀ (ਪੁਰਾਣ ਅੰਤ) ਪਾਠ ਹੋਵੇ ਬਚਪਨਾਨ ਅਰਥ ਮੇਠੀ ਨਿੱਯੰ ਬਾਣੀ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰੇ। ॥੨॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪੀ ਸਿਰੁ ਦੇਈ ਤਿਨ ਕੈ ਲਾਗਾ ਪਾਇ ॥

ਮੇਠੀ ਪੁਰਾਣ ਅੰਤ ਪਾਠ ਹੋਵੇ ਨਿੱਯੰ ਭਗਵਤ ਬਚਪਨਾਨ ਕਰੇ ਅੰਤ ਮੁਖੀ ਨੁਆਨ ਬਚਪਨਾਨ ਯਾਦਗਾਰੀ।

ਜਿਨੀ ਇਕੁ ਪਛਾਣਿਆ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਚੁਕਾਇ ॥

ਮੇਠੀ ਵਿਚਾਰੀ ਅੰਤ ਭਗਵਤ ਭਾਗਵਤ ਕਰੇ ਅੰਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਨਿੱਯੰ ਕਰੇ ਨੇਯੰ, ਸੋ ਭਗਵਤਾਨ ਪੁਰਾਣ ਅੰਤ ਕਰੇ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਛਾਣੀਐ ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥੩॥੨੯॥੬੨॥

ਗੁਰੂਗੀਤ ਕਰੇ ਮੇਠੀ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ਼ ਬਾਣੀ ਸੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਨ ਪੁਰਾਣ ਹੋ ਆਏ ਅੰਤ ਗੁਰੂਆਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਵੇ ਅੰਤਰ ਆਨ ਹੋ ਆਏ ॥੩॥੨੯॥੬੨॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਮਹਲਾ ।

ਹਰਿ ਜੀ ਸਚਾ ਸਚੁ ਤੂ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੇਰੈ ਚੀਰੈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ – ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ! ਤੂੰ ਹੀਂ ਬਚਾ ਏਵਾ ਬਹੁ ਕੀਛੇ ਚੋਰ ਵੇਸ਼ਰੇ ਅਛੇ ।

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਤਰਸਦੇ ਫਿਰੇ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਪੀਰੈ ॥

ਚੌਰਾਸੀਠੀ ਲਖ ਯੋਗਿਨੇ ਪੁਰਾਣੀ ਗੁਰੂ-ਮਿਲਨਰੇ ਬਿਨਾ ਬਰਤੁ ਪਠਾਓ ਫੇਰਾਅਛੇ ਆਭ ਪੁਰੁ ਪ੍ਰਾਚੁ ਪਾਛੁ
ਭਵਨ ਵਿਕਲ ਹੋਯਾ ਰੁਕਿਯਾਭਛੇ ।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਬਖਸੇ ਬਖਸਿ ਲਏ ਸੁਖ ਸਦਾ ਸਰੀਰੈ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮੇਰੇ ਅਛੇ ਭਾਵਾਫ਼ੇਰੇ ਲੇਖਾ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਸ਼ ੧੫ ਦੇਵ ਦੁਖਰੂ ਨਿਵਾਰ ਹੋਯਾ ਬਖਾ
ਬੁਝ ਬਾਗਰੇ ਰਹਿਯਾ ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸੇਵ ਕਰੀ ਸਚੁ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੈ ॥੧॥

ਗੁਰੂ ਕਾ ਵਲਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੀਂ ਪੁਰਾਣੀ ਬਖਾ , ਗੁਣੀ, ਗੁਣੀ ਪਰਮ ਬਚਾਨੁ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰੁਅਛੇ ॥੧॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਬੇਪ੍ਰਯਾਨ ਮੋਹ ਮਨ ! ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਨਾਮੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਹੋਯਾ ਬੁਝਰੇ ਭਵਨੁ ਹੋਯਾਭਛੇ ।

ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹੀਐ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂ ਭਗਵੇਗਾਨੁਬਾਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮੇ ਮੇਰੇ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਭਯਾ , ਕਾਰਣ ਏਵਾ ਅਭਿਰਿਕੁ ਆਭ ਕੀਛੇ
ਅਨਧ ਭਵਨੁ ਨਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਧਰਮ ਰਾਇ ਨੇ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਬਹਿ ਸਚਾ ਧਰਮੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਚਾ ਨਧਾਨੁ ਭਗਵੇਗ ਬੇਹਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੁਰਾਣ ਕਰਿਯੁਲੇ ਮੇਰੇ ਬਖਸ਼ਿਯਾ ਬਾਛਾਰੇ ਬਖਿ
ਗੋਰੇ ਬਚਾ-ਨਧਾਨੁ ਕਰ ।

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਦੁਸਟੁ ਆਤਮਾ ਓਹੁ ਤੇਰੀ ਸਰਕਾਰ ॥

ਬੇਹਿ ਮੇਰਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪੁਰਾਣ ਕਰਿਯੁਲੇ ਕਿ ਦੁਸ਼ਟੁ ਆਤਮਾਨੇ ਮੇਰੇ
ਲੋਭ,ਮੋਹ,ਅਭਿਮਾਨ ਭਵਨੁ ਵਿਕਾਰੇ ਗੁਣ ਬੇਮਾਨੇ ਚੋਰ ਨਕਰੇ ਪੁਰਾ ਅਭਛੇ ।

ਅਧਿਆਤਮੀ ਹਰਿ ਗੁਣ ਤਾਸੁ ਮਨਿ ਜਪਹਿ ਏਕੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥

ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਪੁਰਾਣੀ ਮੇਰੇ ਗੁਣਰੇ ਭਵਨੁ ਚਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਬਲ ਕਰਛੇ ।

ਤਿਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਧਰਮ ਰਾਇ ਕਰੈ ਧੰਨੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰੁ ॥੨॥

ਪੁਰੂ ਭਯੋਕਾ ਖਰਮਾਨਾ ਬ੍ਰਹਮੰ ਚਾਹਾਕਾ ਖਾਨਰੇ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇ ਪੁਰਾਣੀ ਖਨਾ ਅਰੇ ਆਭ ਚਾਹਾਰ
ਰਚਨੀਯਾ ਪੁਰੂ ਖਨਾ-ਖਨਾ ਅਰੇ ॥੨॥

ਮਨ ਕੇ ਬਿਕਾਰ ਮਨਹਿ ਤਜੈ ਮਨਿ ਚੁਕੈ ਮੋਹੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਮੋਭੈ ਪੁਰਾਣੀ ਮਨਰ ਬਿਕਾਰ ਮਨਰ ਚਪਾਗ ਕਰਿਦੇਯੋ, ਬੇ ਮੋਭਾ ਅਭਿਮਾਨ ਯਥਾਵਿਰੂ ਮੁਭ ਹੋਯਾ
ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾਯਾ।

ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਛਾਣਿਆ ਸਹਜੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਨੁ ॥

ਬੇ ਪੁਰਾਣੀ ਆਮ੍ਰਾਰੇ ਹੂੰ ਪਰਮਾਮ੍ਰਾਯੁ ਯਾਗਿਵਿਯ ਆਭ ਹਰਿਨਾਮਰੇ ਲਾਨ ਹੋਯਾਯਾ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਈਐ ਮਨਮੁਖਿ ਫਿਰੈ ਦਿਵਾਨੁ ॥

ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਪੁਰਾਣੀ ਮੋਭਾ ਪੁਰੂ ਭੁਯ ਨਾਹੂੰ, ਬੇ ਮਨਮੁਖੀ ਪੁਰਾਣੀ ਪਾਗਲ ਭਲਿ ਭਾਰ ਭਾਰ ਬੁਭੁਯਾਯਾ।

ਸਬਦੁ ਨ ਚੀਨੈ ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਕਰੇ ਬਿਖਿਆ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨੁ ॥੩॥

ਬੇ ਪੁਰਾਣੀ ਬੇਬੇ ਪੁਰੂਕਾ ਗਯਰ ਚਿਤ੍ਰਨ ਕਰੇ ਨਾਹੂੰ, ਕਰੰ ਕਪਥਰੇ ਕਾਦ-ਕਿਕਾਦ ਕਰੁਯਾਯ ਆਭ ਪਾਪਗੁਭ
ਹੋਕਾ ਕਾਰਗਰੁ ਬੇਬੇ ਯਾਕਰ ਮੁਭ ਭੁਯ ਨਾਹੂੰ ॥੩॥

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਹੈ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਪਰੰਬਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬਰਬਰੁ ਅਚਭਿ ਆਭ ਚਾਕਰਿ ਬਿਨਾ ਅਨਾ ਕੇਹੇ ਨਾਯਾਭਿ।

ਜਿਉ ਬੇਲਾਏ ਤਿਉ ਬੇਲੀਐ ਜਾ ਆਪਿ ਬੁਲਾਏ ਸੋਇ ॥

ਪਰੰਬਰੁ ਮੋਪਰਿ ਪੁਰਾਣੀਕੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਹਭਿ, ਪੁਰਾਣੀ ਬੇਪਰਿ ਹੂੰ ਕਹੇ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮੁ ਹੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕਾਗੀ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬ੍ਰਹਮ ਅਰੇ ਆਭ ਗੁਰੂਕਾ ਗਯ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਪੁਰੂਕਾ ਠਾਰੇ ਮਿਲਨ ਹੋਯਾਯਾ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਤੂ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੪॥੩੦॥੬੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤੂ ਬੇਬੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰੂਬਕਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰ ਯਾਹਾਰ ਆਰਾਪਨਾ ਭਾਰਾ ਚੋਭੇ ਗਾਭਿ ਏਕੰ
ਬ੍ਰਹਮ ਭਪਲਭੁ ਹੋਕਾ ॥੪॥੩੦॥੬੩॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਰੋਚਾਗ ਮਯਲਾ ੩ ॥

ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ମୋହ-ମାୟାରେ ଲିପ୍ତ ହେବା କାରଣରୁ ଅହଙ୍କାରର ମଇଳାରେ ବନ୍ଧୁତ ଦୁଃଖୀ ଅଟେ।

ସାଂସାରିକ ମମତ୍ତର କାରଣରୁ ହିଁ ଅହଙ୍କାରର ମଇଲା ଲାଗିଥାଏ । ଏହି ଅହଙ୍କାରର ମଇଲା, ଶହେ ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ କଲେ ମଧ୍ୟ, କୌଣସି ବିଧି ବାରା ନିବୃତ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ ।

ଅନେକ କର୍ମକାଣ୍ଡ ଦ୍ଵାରା ମଧ୍ୟ ଏହି ମଇଳା ଦ୍ଵିଗୁଣ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ପ୍ରାଣୀର ସାଥରେ କର୍ମ ଫଳ ସ୍ଵରୂପ ଲାଗିରହିଥାଏ ।

ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥର ଅଧ୍ୟୟନ ଦ୍ଵାରା ମଧ୍ୟ ଏହି ମଳିନତା ଦୂର ହୁଏ ନାହିଁ, ଜ୍ଞାନୀମାନଙ୍କୁ ପଚାରିପାର ॥ ୧ ॥

ହେ ମୋର ମନ! ଯଦି ତୁ ଗୁରୁ ସହିବାଙ୍କ ଆଶ୍ରୟରେ ଆସ ତାହାହେଲେ ଏହି ମଲିନତାରୁ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇପାର। ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଲେ ପ୍ରାଣୀ ନିର୍ମଳ ହୋଇପାରେ।

ମନମୁଖ ପ୍ରାଣୀ ହରିନାମର ଉଚ୍ଚାରଣ କେତେ ଥର କଲେ ମଧ୍ୟ, ଥକିଗଲେ ମଧ୍ୟ ମଲିନତା ନିବୃତ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ମନ ଅଶ୍ରୁଜ ହେବା କାରଣରୁ ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତି ହୁଏ ନାହିଁ ନା ପ୍ରଭୁ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ।

ମନମୁଖ ପ୍ରାଣୀ ମଳିନ ଭାବରେ ହିଁ ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରେ ଆଉ ପୁଣି ମଳିନ ଭାବରେ ହିଁ ଏହି ସଂସାରରୁ ପ୍ରାଣ ତ୍ୟାଗ କରି ଚାଲିଯାଏ ।

ଯଦି ଗୁରୁଜ୍ଞ କୃପା ଦୁଷ୍ଟି ହୁଏ ତାହାହେଲେ ପ୍ରାଣୀର ମଳିନତା ନାଶ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ହୃଦୟରେ ବାସ କରନ୍ତି ।

ਜਿਉ ਅੰਧੇਰੈ ਦੀਪਕੁ ਬਾਲੀਐ ਤਿਉ ਗੁਰ ਗਿਆਨਿ ਅਗਿਆਨੁ ਤਜਾਇ ॥੨॥

ਮੇਧਰਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਲਾਇਲੇ ਅਭਿਕਾਰੇ ਪੁਕਾਰੇ ਆਇਓ, ਬੇਪਰਿ ਹੂੰ ਬਦਗੁਰੂਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ
ਅਯੋਗਯਾਰ ਨਾਗ ਹੋਇਓ ਯੋਗ ਆਗਮਨ ਹੋਇਓ॥੨॥

ਹਮ ਕੀਆ ਹਮ ਕਰਹਗੇ ਹਮ ਮੂਰਖ ਗਾਵਾਰ ॥

ਮੇਧੁ ਪ੍ਰਾਗੀ ਕਹੇ ਮੇ 'ਮੂੰ ਕਰਿਅਛਿ ਕਾ ਮੂੰ ਕਰਿਓ, ਬੇ ਅਭਿਕਾਰ ਕਾਰਨੁ ਮੁੱਖ ਭਯਾ ਬੋਕਾ ਅਚੇ।

ਕਰਣੈ ਵਾਲਾ ਵਿਸਰਿਆ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਬੇ ਕਰਮ ਪਰਮੇਸ਼ਰਯੋ ਭੁਲਿਯਾਇਓ ਭਯਾ ਯੋਗ-ਵੇਸ਼ਰੇ ਲਿਖੁ ਰਹਿਓ, ਮੇਧੁਕਾਰਨੁ ਭਾਇਯੋ
ਦੂਸਰੇ ਭੋਗਿਯੋ ਪਭੇ।

ਮਾਇਆ ਜੇਵਡੁ ਦੁਖੁ ਨਹੀ ਸਭਿ ਭਵਿ ਥਕੇ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਪ੍ਰਾਗੀ ਪਾਛੁ ਪਾਛੁ ਠਾਹੁ ਕਠ ਪਾਠਾ ਨਾਹਿ, ਅਪ੍ਰਾਛੁ ਪ੍ਰਾਗੀ ਬਾਰਾ ਬਾਬਾਰ ਭੁਯੋ ਕਰਿ ਬੁਝ ਬਝਿ ਕਰਿਓ
ਪ੍ਰਾਯੋਗੇ ਲਾਗਿਰਹਿਓ ਆਯੋ ਪਨ ਲੋਭਰੇ ਪਕਿਓ ਪਰਿਪਕੁ ਬਾਰਾ ਯੋਗ ਬੁਝਿਓ।

ਗੁਰਮਤੀ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥੩॥

ਕਿੰਨੁ ਬਦਗੁਰੂਯੋ ਭੋਗਦੇਸ਼ ਭਾਰਾ ਬਧਾ ਨਾਮੁ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਬਯੋਗ ਪਰਮਾਨੁ ਮਿਲਨਬੁਝ ਪ੍ਰਾਧੁ
ਕਰਿਓ॥੩॥

ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਲੇ ਸੇ ਮਿਲੈ ਹਉ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥

ਮੇਧੁ ਪ੍ਰਾਧੁ ਪਰਮਾਨੁ ਪ੍ਰਾਧੁ ਹੋਇਓ, ਬਿਧ ਪਰਮਾਨੁ ਮਿਲਨ ਕਰਾਓ, ਮੂੰ ਭਾਯੋ ਪਾਧਰੇ
ਬਧਿਓ ਅਚੇ।

ਏ ਮਨ ਭਗਤੀ ਰਤਿਆ ਸਚੁ ਬਾਣੀ ਨਿਜ ਥਾਉ ॥

ਅਹਿ ਮਨ ਯੋਗ ਭੋਗੇ ਲਾਨ ਹੋਲੇ ਬਧਵਾਗੀ ਭਾਰਾ ਯੋਗ ਨਿਯ ਬੁਝਪਰੇ ਬੁਝ ਰਹਿਓ।

ਮਨਿ ਰਤੇ ਜਿਹਵਾ ਰਤੀ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਚੇ ਗਾਉ ॥

ਮਨ ਲਾਨ ਹੋਲੇ ਯੋਗੁ ਮਧ ਬਧ ਬੁਝ ਪਰਮਾਨੁ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰਿਓ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਸਚੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਉ ॥੪॥੩੧॥੬੪॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯਾਯੋ ਯੋਗਵਾਨ ਨਾਮ ਬਿਸ੍ਰੁਧ ਭੂਯੋ ਨਾਹਿ, ਬੇ ਬਧਰੇ ਲਾਨ ਹੋਇਓ॥੪॥੩੧॥੬੪॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ॥

ਬਿਰੋਗਾਗ ਮਹਲਾ 4 ਘਰੁ 1 ॥

ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਿਰਹੁ ਅਤਿ ਅਗਲਾ ਕਿਉ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮਿਲੈ ਘਰਿ ਆਇ ॥

ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਓ ਦੇਵੇ ਕੇਰੇ ਕੇਰੇ ਦੂਰ ਅਗਲੇ ਜਗ੍ਹਾ, ਏਵੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਅਤਮ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇਰੇ ਮੇਰੇ ਸੁਖ
ਰੂਪੀ ਗੁਣ ਅਥੇ ਮੇਲੇਵੇ?

ਜਾ ਦੇਖਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭਿ ਦੇਖਿਐ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਅਤਮ(ਪ੍ਰਭੂ) ਦੇਖਣੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਭਾਵੇਂ ਮੇਰੇ ਦਰਦ ਦੂਰ ਹੋਵੇ
ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਇਆ।

ਜਾਇ ਪੁਛਾ ਤਿਨ ਸਜਣਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇ ॥੧॥

ਜਿਹ ਬਾਨੀ (ਪ੍ਰਭੂ) ਦੇਖਣੇ ਪਾਏ ਜੀਵਾਨੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਰੇ ਆਪਣੇ ਕੇਰੇ ਮੇਰੇ, 'ਮੈਂ ਬਾਨੀ ਬਿਧਿ ਪਾਏ
ਪਾਏ ਨਿਰਾਸ਼ ਕੇਰੇ ਮੇਰੇ ਕੇਰੇ ਕੇਰੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਅਤਮ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇਖਣੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ' ॥1॥

ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰਾ ਮੈ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ! ਆਪਣੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਅਨੰਤ ਕੇਰੇ ਨਾਹੀ।

ਹਮ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਸਰਣਾਗਤੀ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲੇ ਹਰਿ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਅਨਭਾਗੀ, ਏਥੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰਗੱਦੇ ਆਪਣੇ, ਮੇਰੇ ਭਰੋਸੇ ਕੀਤਾ ਕਰੇ ਬੇਰੇ
ਪ੍ਰਾਪਤ-ਪ੍ਰਭੂ ਦੇਖਣੇ ਮੇਰੇ ਕੇਰੇ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਮਿਲਾਵੈ ਸੋਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮ ਦੇ ਆਪਣੇ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇਖਣੇ ਮੇਰੇ ਕੇਰੇ, ਏਥੇ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬੁਝਿਆ ਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਭੂ ਜਾਣੀ, ਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਜਗਤ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਕੇਰੇ ਨਾਹੀ।

ਹਉ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਢਹਿ ਪਵਾ ਕਰਿ ਦਇਆ ਮੇਲੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥੨॥

ਜੀਵਾਨੀ ਕੇਰੇ ਮੇਰੇ 'ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਦੇ ਗੁਰਗੱਦੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਅਰੇ, ਏਥੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਕੀਤਾ ਦੂਰ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ
ਬੇਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇਖਣੇ ਅਧਿਕ ਹੋਵੇ ॥2॥

ਮਨਹਠਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ਕਰਿ ਉਪਾਵ ਥਕੇ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਮੇਰੇ ਜਿਹੇ ਕੇਰੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਜੀਵਾਨੀ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੂਰ ਮੇਰੇ, ਬੇਰੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ
ਕੇਰੇ ਕੇਰੇ ਮੇਰੇ।

ਸਹਸ ਸਿਆਣਪ ਕਰਿ ਰਹੇ ਮਨਿ ਕੋਰੈ ਰੰਗੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਬਹੁਤ ਚਤੁਰਤਾ ਪੁਰੋਗਿ ਕਰਿ ਪੁਰਾਣੀ ਅਬਧਾਨ ਹੋਇਆਇ, ਭਾਵਾਰ ਗੁਨਾ ਮਨਰੇ ਘੋਰੇ
ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਰਯਾ ਧਾਰਣ ਹੋਇਆਇ।

ਕੂੜਿ ਕਪਟਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਜੇ ਬੀਜੈ ਖਾਵੈ ਸੋਇ ॥੩॥

ਨਿਧਾ। ਏਵੰ ਛਲ ਕਪਟ ਪੁਰੋਗਿ ਕਰਿ ਕੇਹੀ ਬਿ ਪੁਰਾਣੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੁ ਪਾਇਆਰੇ ਨਾਹੀ, ਪੁਰਾਣੀ
ਮੋਹਰੇ ਵਾਯੂ ਰੂਪੇ ਬੇਪਰੇ ਹੀ ਫਲ ਭਾਵਾਰ ਪੁਰਾਣੀ ਹੋਇਆ। ॥੩॥

ਸਭਨਾ ਤੇਰੀ ਆਸ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭ ਜੀਅ ਤੇਰੇ ਤੂੰ ਰਾਸਿ ॥

ਹੇ ਪਰੰਬਰੁ! ਏਹੀ ਜਗਤਰ ਬਸਤੁ ਪੁਰਾਣੀ ਤੁਮਰੇ ਹੀ ਅਰੇ, ਬੇਹੀ ਜੀਵਨ ਬਸਤੁ ਪੂਰੀ ਤੁਮਰੇ ਹੀ ਅਰੇ
ਅਭ ਤੁਮਰੇ ਹੀ ਭਾਵਾਰੇ ਆਗਾ ਭਰਬਾ ਅਰੇ।

ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਧਹੁ ਖਾਲੀ ਕੇ ਨਹੀ ਦਰਿ ਗੁਰਮੁਖਾ ਨੇ ਸਾਬਾਸਿ ॥

ਭਾਰ ਗਰਬਰੇ ਆਸੁਪੁਰਾ ਪੁਰਾਣੀ ਕਵਾਪੇ ਗਾਲਿ ਹਾਠਰੇ ਯਾਏ ਨਾਹੀ, ਤੁਮਰੇ ਕੁਪਾਲੁ ਏਵੰ ਵਯਾਲੁ ਅਰੇ,
ਭਾਰ ਵਾਰਰੇ ਆਸੁਪੁਰਾ ਗੁਰਮੁਖ ਪੁਰਸ਼ਿਰ ਅਪ੍ਰਕਾਰੀ ਵਰਿਆ।

ਬਿਖੁ ਭਉਜਲ ਭੁਬਦੇ ਕਢਿ ਲੈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥੪॥੧॥੬੫॥

ਗੁਰੂਜੀ ਕਹੁੰਦੇ ਮੇ ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਮੇਰੇ ਬਾਵਰੇ ਬਿਨੋ ਮੇ ਮਨੁਸ਼ਾ ਪਾਪਰੇ ਭਯਾਨਕ ਬਸਤੁਰੇ
ਤੁਥੇ ਰਹਿਅਛੇ, ਭਾਵਾਰੇ ਰਖਾ ਕਰੇ। ਹੇ ਪੁਰੁ! ਜਗਤਰ ਜੀਵਨੁ ਭਾਵਬਾਰਰੇ ਰੁਝੇਵਾਲੁ ਰਖਾ
ਕਰੇ ॥੪॥੧॥੬੫॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਬਿਰੋਗਰ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੀਐ ਬਿਨੁ ਨਾਮੈ ਪ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਾਸੁ ॥

ਭਗਵਾਨਨ ਨਾਮ ਨਿਲਨਰੁ ਮਨ ਚੁਧੁ ਹੋਇਆਏ, ਕਿੰਨੁ ਨਾਮਵਿਵਾਨ ਮਨੁਸ਼ਾਯੇ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਕਾਰੇ ਮੋਗਾਏ
ਅਰੇ।

ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਜਣੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਮੈ ਦਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਣਤਾਸੁ ॥

ਏਹੀ ਬਿਸ਼ਨਰੇ ਗੁਰੂਜੀ ਭਭਰੇ ਦਿਅਛੇ ਮੇ ਮਧੇ ਬਵਗੁਰੂਨ ਬਹਿਠ ਨਿਲਨ ਹੋਇਆਏ ਭਾਵਾਹੇਲੇ
ਬੇ ਮੇਅਰੇ ਗੁਰਵਾਨ ਘੋਰੇ ਬਿਸ਼ਨਰੇ ਜਾਨ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਬੇ।

ਹਉ ਤਿਸੁ ਵਿਟਹੁ ਚਉ ਖੰਨੀਐ ਮੈ ਨਾਮ ਕਰੇ ਪਰਗਾਸੁ ॥੧॥

ਮੇਏ ਮੇਅਰੇ ਨਾਮਰੇ ਆਲੋਕ ਦਿਅਛੇ ਮੂੰ ਭਾਵਾਰੇ ਪਾਯਰੇ ਚਾਰੇ ਗਭ ਹੋਇ ਬਸਤੁਰੇ ਹੇਵੇ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਾ ਹਉ ਜੀਵਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮਭਰਮ ਪੁਰਖ! ਨਾਮ ਸੁਰਗਰੂ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅੰਤਰਿ ਬੰਦਨੁ ਭਾਵਨੁ ਅਰੇ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜੀਵਣੁ ਨਾ ਥੀਐ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮਰ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਭਾਵਨੁ ਬਧੈ ਅਰੇ, ਅੰਤਰਿ ਤੂੰ ਹੇ ਬੰਦਗਰੂ! ਮੇਰੇ ਭਿੰਨਰੇ ਪੁਰਖ ਨਾਮਰ
ਰਹਬਰ ਸੁਪਨਾ ਕਰਿਦੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ ਰਤਨੁ ਹੈ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥

ਭਗਵਾਨ ਨਾਮ ਅਮੂਲਕੁ ਰਤਨੁ ਅਰੇ, ਯਾਹੁ ਬੰਦਗਰੂ ਪਾਸਰੇ ਬਿਧਾਨੁ ਅਰੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੈ ਲਗਿਆ ਕਢਿ ਰਤਨੁ ਦੇਵੈ ਪਰਗਾਸਿ ॥

ਬੰਦਗਰੂ ਬੇਧਿ ਭਗਵਾਨ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਤਨੁ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਕਰਿਦੈ ਅੰਤਰਿ, ਯਿਹ ਭਾਵਨੁ ਗੁਣਾ ਪੂਰਕ ਬੇਧਾ
ਕਰਿਦੈ ॥

ਪੰਨੁ ਵਡਭਾਗੀ ਵਡ ਭਾਗੀਆ ਜੇ ਆਇ ਮਿਲੇ ਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥੨॥

ਯਿਹ ਗੁਰੂ ਪਾਸਿ ਆਇ ਭਾਵਨੁ ਬੰਦਨੁ ਬਾਝਾਤ ਕਰਿਦੈ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬੇਧਿ ਭਗਵਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਕਰਿਦੈ, ਵਡ ਭਾਗਵਾਨੁ ਅਰੇ ॥੨॥

ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਨ ਭੋਟਿਓ ਸੇ ਭਾਗਹੀਣੁ ਵਸਿ ਕਾਲ ॥

ਮੇਧਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਬੰਦਗਰੂ ਮਿਲਨੁ ਬੰਦਨੁ ਅੰਤਰਿ, ਭਾਗਵਾਨੁ ਕਾਲ (ਮੌਤ) ਅੰਤਰਿ ਅਰੇ ॥

ਓਇ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੇਨਿ ਭਵਾਈਅਹਿ ਵਿਚਿ ਵਿਸਟਾ ਕਰਿ ਵਿਕਰਾਲ ॥

ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪੂਨਃ ਭਗਵਾਨੁ ਚਕਰੇ ਪੰਥਿ ਬੰਦਨੁ ਮੋਖਿਰੇ ਪੰਥਿ ਬੰਦਨੁ, ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਮਿਲਨੁ ਭਾਗਵਾਨੁ ਕਾਲ ਬੰਦਨੁ ॥

ਓਨਾ ਪਾਸਿ ਦੁਆਸਿ ਨ ਭਿਟੀਐ ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ ਕ੍ਰੋਧੁ ਚੰਡਾਲ ॥੩॥

ਭਾਵਨੁ ਨਿਕਟਿ ਆਇ ਭਗਵਾਨੁ ਭੰਨਿ ਮਨੁ ਰੂਪਿ, ਕਾਲੁ ਬੰਦਨੁ ਭੰਨਿ ਚੰਡਾਲ ਚੰਡਾਲ
ਰਹਿਦੈ ॥੩॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਰੁ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਵਹਿ ਆਇ ॥

ਮਹਾਪੁਰਖੁ ਬੰਦਗਰੂ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬੰਦਨੁ ਅਰੇ, ਯਾਹੁ ਪਾਸਿ ਭਾਗਵਾਨੁ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੇ,
ਅੰਤਰਿ ਭਾਵਨੁ ਕ੍ਰੋਧੁ-ਦੁਸ਼ਟਿ ਕ੍ਰੋਧੁ-ਪੰਥੁ ਬੰਦਨੁ ॥

ਉਨ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮੈਲੁ ਉਤਰੈ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ॥

ਭਾਵਨੁ ਭਗਵਾਨੁ ਮਿਲਨੁ ਭਾਗਵਾਨੁ ਭਾਗਵਾਨੁ ਭਾਗਵਾਨੁ ਭਾਗਵਾਨੁ ਭਾਗਵਾਨੁ ਭਾਗਵਾਨੁ ਭਾਗਵਾਨੁ
ਭਾਗਵਾਨੁ ॥

ଗୁରୁଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ନାନକ! ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ମନ ଲଗାଇଲେ (ଗୁରୁ ଭକ୍ତଙ୍କୁ) ପରମ ପଦର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ ॥4॥2॥66॥

ସିରିରାଗ ମହଲ 4 ॥

ହେ ମୋର ମାତା! ମୁଁ ତ ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଯଶ ଗାନ କରିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କରେ ଆଉ ତାଙ୍କରି ଗୁଣ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରେ।

ପ୍ରଭୁ ପ୍ରେମୀ ଗୁରୁମୁଖ ପରୋପକାରୀ ଏବଂ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ମୁଁ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଯଶ କୀର୍ତ୍ତି କରିଥାଏ।

ଗୁରୁ ରୂପୀ ରତ୍ନ ସହିତ ମିଶି ମୋର ହୃଦୟ ବାନ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛି ଆଉ ହରିନାମ ସହିତ ଗହଣା ଲାଲ ବର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଇଛି ॥ ୧ ॥

ହେ ମୋର ଗୋବିନ୍ଦ! ତୋର ଗୁଣ ଗାନ କରିଲେ ମୋର ମନ ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଉଛି ।

ମୋର ହୃଦୟର ଭିତରେ ତୋର ନାମର ଚୂଷ୍ମା ଅଛି । ପରମାତ୍ମା କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି କରିଲେ ଗୁରୁଜୀ ହର୍ଷିତ ହୋଇ ସେହି ନାମ (ପ୍ରଭୁ) ମୋତେ ପ୍ରଦାନ କର ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ହେ ପ୍ରାଣୀ! ନିଜ ହୃଦୟକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ରଙ୍ଗିନ ହୁଅ । ହେ ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ! ଗୁରୁଜୀ ଆପଣଙ୍କ ସେବା ଭାବନାରେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ତୁମକୁ ନିଜ ଉପହାର ପ୍ରଦାନ କରିବେ ।

ମୁଁ ସେହି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପାଖରେ ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯିଏ ମୋର ଭିତରେ ହରିନାମକୁ ପ୍ରୀତି ସହିତ ଦୃଢ଼ କରନ୍ତି ।

ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଅକାଳ ପୁରୁଷଙ୍କ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ ॥୨॥

ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਾ ਮਿਲੈ ਘਰਿ ਬੈਠਿਆ ਨਿਕਟਿ ਨਿਤ ਪਾਸਿ ॥

ਬਠਪ ਬਿਨਾ ਗੁਰੂ ਪੁਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਹਿ, ਬ੍ਰਹਮ ਬੇਸ਼ਰੇ ਬਰਦਾ ਭਾਗਾ ਨਿਕਟਰੇ ਬੈਠਾਵਾ।

ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨ ਦੁਖੁ ਭਰਮੁ ਹੈ ਵਿਚਿ ਪੜਦਾ ਦੂਰਿ ਪਈਆਸਿ ॥

ਮਨੁਸ਼ਪਰ ਅਭਰ ਮੁਝਰਾ ਆਦਿ ਬਦੇਸ਼ਰ ਪਾਠਾਰੇ ਵਾਧ ਕਰਿਅਛਿ। ਮਨੁਸ਼ਪ ਆਦਿ ਪਰਮਾਤਮਾ
ਮਖਰੇ ਅਯਾਨਠਾਰ ਪਛਾ ਪਠਿਅਛਿ। ਅਯਾਨਠਾ ਨਿਰੂਭ ਹੋਲੇ ਯਾਨਰ ਭਯਯਰੇ ਬੇਸ਼ਿ ਪਛਾ ਨਿਰੂਭ
ਹੋਲਿਅਵਾ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਕੰਚਨੁ ਨਾ ਥੀਐ ਮਨਮੁਖੁ ਲੋਹੁ ਬੂਡਾ ਬੇੜੀ ਪਾਸਿ ॥੩॥

ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਮਿਲਨ ਬਿਨਾ ਪੁਰਾ ਬ੍ਰਹਮਨਾ ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਹਿ। ਅਪਮਾਨੁ ਯੁਵਾ ਭਲਿ ਭੂਵਿ ਯਾਵ, ਮੋਢੇਭੇਭੇ
ਨਯਕਾ ਆਧੇ ਪਾਯਰੇ ਆਵ ॥੩॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ ਹਰਿ ਨਾਵੁ ਹੈ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਚੜਿਆ ਜਾਇ ॥

ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਹਰਿਨਾਮ ਰੂਪਾ ਯਾਵਾਯ ਅਧੇ, ਕੋਠਿਬਿ ਬਿਖੁ ਭਾਰਾ ਭਾਵਾ ਭਪਰੇ ਚਛਿ ਪਾਰਿਵਾ?

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੋ ਚਲੈ ਵਿਚਿ ਬੋਹਿਥ ਬੈਠਾ ਆਇ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਕਹਛਿ ਮੋ ਮਿਥ ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਆਯਾ ਅਨੁਸਾਰੇ ਚਾਲੇ, ਬੇਸ਼ ਹਰਿਨਾਮ ਰੂਪਾ ਯਾਵਾਯਰੇ
ਬੈਠਿਅਵਾ।

ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥੪॥੩॥੬੭॥

ਹੋ ਨਾਨਕਾ! ਬੇਸ਼ਿ ਵਧਯਿ ਧਨਪ-ਧਨਪ ਆਦਿ ਭਾਗਵਾਨ ਅਧੇ ਯਾਵਾਯੁ ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਨਿਯ ਬਾਧੁਰੇ
ਮਿਲਾਯ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬੇਸ਼ਿ ਮਿਲਨ ਕਰਾਛਿ ॥੪॥੩॥੬੭॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਬਿਰਿਗਾਗ ਮੁਖਲਾ 4 ॥

ਹਉ ਪੰਥੁ ਦਸਾਈ ਨਿਤ ਖੜੀ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭੁ ਦਸੇ ਤਿਨਿ ਜਾਉ ॥

ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀ ਨਿਭਾ ਠੀਕਾ ਹੋਇ ਕਾਛੁ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਪੁਰਿਦਿਨ ਨਿਭ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਪੁਰੁਸ਼ਾਨਾ ਮਾਰੀ ਵੇਖੁ ਆਉਰਿ
ਕਿ ਸਭਿ ਕੀਯੋ ਮੋਹਿ ਮਾਰੀਦਰਸ਼ਨ ਕਰਿਓ ਭਾਵਾਹੁਲੇ ਸੇਖੁ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ-ਪਠਿਯੋ ਪਾਖਰੇ ਸਾਧਿ
ਮਿਥਿਪਾਰਿਓ ।

ਜਿਨੀ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਰਾਵਿਆ ਤਿਨ ਪੀਛੈ ਲਾਗਿ ਫਿਰਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਬੇ ਮਹਾਪੁਰੁਸ਼ਾਨਾਨਾ ਆਗ-ਪਛ ਲਾਗਿਯਾਛੁ ਅਧੀਓ ਬੇਵਾ-ਭਾਵਨਾ ਕਰੁਣਿ, ਮੇਭੱਯਾਨੇ
ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾਨਾ ਮਾਨਿਛੁ ।

ਕਰਿ ਮਿੰਨਤਿ ਕਰਿ ਜੋਦੜੀ ਮੈ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਣੈ ਕਾ ਚਾਉ ॥੧॥

ਸ੍ਰੀ ਭਾਵਨਾ ਅਨੁਕਰਣ ਕਰੁਣਿ ਕਾਰਣ ਮੋਹਿ ਪੁਰੁ-ਪਠਿਯੋ ਮਿਲਨਰ ਯਛੁ ਅਛੁ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੋਹਿ
ਪਰਮਾਨੁਸ਼ਾਨਾ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਕਰਿਓ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜਨਾ ਕੋਈ ਮੇ ਕਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਹੋ ਮੋਹਿ ਭਾਯ ! ਕੀਯੋ ਭ ਮੋਹਿ ਹਰਿ-ਪੁਰੁਸ਼ਾਨਾ ਮੋਹਿ ਮਿਲਨ ਕਰਿਓ ।

ਹਉ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਆ ਦਿਖਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਬਦਗੁਣਾਨਾ ਪਾਖਰੇ ਭਨ-ਮਨਰੇ ਬਸਿਓ, ਸਿੰਘ ਹਰਿ ਪੁਰੁਸ਼ਾਨਾ ਵਰਣਨ ਕਰਾਯੋ ਵੇਯਛੁ, ਬਦਗੁਣ
ਮੋਹਿ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰ੍ਵ ਕਰਿਵੇਯਛੁ ॥੧॥ ਰੁਹ ॥

ਹੋਇ ਨਿਮਾਣੀ ਢਹਿ ਪਵਾ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਅਭਯੁਤ ਬਿਨਸੁ ਹੋਇ ਨਿਭ ਬਦਗੁਣਾਨਾ ਪਾਖਰੇ ਨਿਭਸੁਕ ਹੋਯਛੁ ।

ਨਿਮਾਣਿਆ ਗੁਰੁ ਮਾਣੁ ਹੈ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਰੇ ਸਾਬਾਸਿ ॥

ਬਦਗੁਣਾ ਵੇਖਾਯਾ ਪੁਰੀਮਾਨਾ ਆਮਾਤੁ ਬਾਯਾ । ਮੋਹਿ ਬਦਗੁਣਾ ਪਰਮਾਨੁਸ਼ਾਨਾ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ
ਕਰਿਵੇਯਛੁ, ਬੇਪ੍ਰਯਾਨੁ ਸ੍ਰੀ ਭਾਵ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿ ਭੁਭੁ ਹੋਯਛੁ ।

ਹਉ ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹਿ ਨ ਰਜਉ ਮੈ ਮੇਲੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਸਿ ॥੨॥

ਜੀਵਾਨੁ ਕਾਛੁ ਕਿ ਮੋਹਿ ਭਿਰੇ ਬਦਗੁਣਾਨਾ ਸੁਭਿਰ ਸੁਖਾ ਲਾਗਿਹੋਛੁ ॥੨॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਨੇ ਸਭ ਕੇ ਲੇਚਦਾ ਜੇਤਾ ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਬਦਗੁਣਾਨਾ ਭਾਵੇ ਬਸਿ ਪੁਰੀ ਬੇਭਿਕਿ ਹੋ ਸੋਭੁ ਰਯਛੁ, ਮੋਹਿ ਬਾਯਾ ਜਗਤ ਆਵਾ ਬੁਝਿ ਕਰੀ ਪੁਰੁ
ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਛੁ ।

ਸਜਣੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਦੁਖੁ ਕਢੈ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਧਗੁਰੂਜੀ ਮਹਾਪੁਰੁਖ ਅਚਛੇ, ਯੋਧੇ ਦੂਝਗੇ, ਧਰਿਤ੍ਰ, ਕਲਹੁ ਏਵਾਂ ਅਭਿਮਾਨ ਨਿਰੂਭ ਕਰਿਯਾਛੇ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀਆ ਸੋਹਾਗਣੀ ਤਿਨ ਦਇਆ ਪਈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਆਮ੍ਹਾ ਬਿਬਾਹਿਤ ਜੀਵਨਰ ਬੁਝ ਏਵਾਂ ਪੁਬਛੁਤਾ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਯਾਏ, ਅਧੀਤ ਪੁਛੁ-ਪਠਿਕੂ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿ
ਬੇ ਕਰੂਗਾਵਤੀ ਹੋਯਾਯਾਏ। ਭਾਵਾਰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਧਮ੍ਹਾ ਨਿਬਾਬ ਕਰਿਯਾਏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਵਚਨੁ ਰਤੰਨੁ ਹੈ ਜੇ ਮੰਨੇ ਸੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਖਾਇ ॥

ਬਛਾ ਗੁਰੂਕ ਵਾਗੀ ਅਮੂਲਧ ਰਹੁ ਅਚੇ, ਮੇਭਯੰ ਪੁਾਗੀ ਭਾਵਾਕੂ ਬ੍ਰਾਯੂਤ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇ ਹਰਿ ਰੂਪੀ
ਅਮੂਤਕੂ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਵਡ ਜਾਣੀਅਹਿ ਜਿਨ ਹਰਿ ਰਸੁ ਖਾਧਾ ਗੁਰ ਭਾਇ ॥੨॥

ਬੇਹਿ ਪੁਾਗੀ ਵਡ ਭਾਗਧਾਗੀ ਅਚੇ, ਯੋਧੇ ਗੁਰੂਕ ਕਥਾ ਅਨੁਬਾਰੇ ਹਰਿ-ਰਬ ਪਾਨ ਕਰਿਛੇ ॥੨॥

ਇਹੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਵਣਿ ਤਿਣਿ ਸਭਤੁ ਹੈ ਭਾਗਹੀਣ ਨਹੀ ਖਾਇ ॥

ਬੇਹਿ ਹਰਿ-ਰਬ ਵਨ-ਭੂਗੇ ਬਰਬਤੁ ਭਪਛਿਤ ਅਚੇ, ਅਧੀਤ ਬ੍ਰਹ੍ਮਿਰ ਕੋਗੇ ਕੋਗੇਰੇ ਬਿਧਧਾਨ
ਅਛਛੇ। ਕਿਛੁ ਬੇਹਿ ਪੁਾਗੀ ਭਾਗਧਾਨ ਅਚੇ ਯੋਧੇ ਏਵਾਠਾਨੁ ਵਝਿਤ ਰਹੇ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪਲੈ ਨਾ ਪਵੈ ਮਨਮੁਖ ਰਹੇ ਬਿਲਲਾਇ ॥

ਬਧਗੁਰੂਕ ਧਮ੍ਹਾ ਬਿਨਾ ਭਾਵਾਕੂ ਠਿਕ ਜਾਗਿਵਾ ਅਬਧਰ ਅਚੇ, ਏਧੁਪਾਯੰ ਮਨਮੁਖੀ ਪੁਾਗੀ ਅਗੁਰੂ
ਰੂਹਾਯਾਛੇ।

ਓਇ ਸਤਿਗੁਰ ਆਗੈ ਨਾ ਨਿਵਹਿ ਓਨਾ ਅੰਤਰਿ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਲਾਇ ॥੩॥

ਬੇਹਿ ਪੁਾਗੀ ਬਧਗੁਰੂਕ ਬਧਮੁਖੇਰੇ ਨਿਯ ਚਨ-ਮਨ ਬਧਧਿਤ ਕਰੇ ਨਾਹਿ, ਕਾਰਗੇ ਭਾਵਾਰ ਭਿਭਰੇ
ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਭਭਧਾਧਿ ਬਿਕਾਰ ਬਿਧਧਾਨ ਧਾਏ ॥੩॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਆਪਿ ਹੈ ਆਪੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਹੋਇ ॥

ਬੇਹਿ ਹਰਿ-ਪੁਛੁ ਹਿੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾਂ ਨਾਮਰ ਬ੍ਰਾਧ ਅਚੇ ਏਵਾਂ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾਂ ਹਿੰ ਭਗ੍ਰਹਮ੍ਹਾ ਅਮੂਤ ਅਚੇ।

ਆਪਿ ਦਇਆ ਕਰਿ ਦੇਵਸੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚੋਇ ॥

ਧਮ੍ਹਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾਂ ਹਿੰ ਗੁਰੂਕ ਮਾਧਮ ਬ੍ਰਾਗੇ ਏਹਿ ਨਾਮਾਮੂਤ ਪੁਹਿ ਪੁਾਗੀਕੂ ਪੁਧਾਨ ਕਰਿਯਾਛੇ।

ਸਭੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇਆ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਸੋਇ ॥੪॥੫॥੬੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਾਗੀਰ ਵੇਹੁ ਓ ਆਮ੍ਹਾ ਮਨਰੇ ਹਰਿਨਾਮ ਵਾਬ ਕਰਿਵਾ ਮੋਗ੍ਹੰ ਹਬ੍ਥਿਤ ਹੋਯਾਯਾਏ ਏਵਾਂ
ਪਰਮਾਮ੍ਹਾ ਭਾਵਾਰ ਚਿਭਰੇ ਵਾਬ ਕਰਛੇ ॥੪॥੫॥੬੯॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਬਿਰਿਗਗ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਦਿਨਸੁ ਚੜੈ ਫਿਰਿ ਆਥਵੈ ਰੈਣਿ ਸਬਾਈ ਜਾਇ ॥

ਦਿਨ ਭਰਮੁ ਹੋਇਆ ਆਥਾ ਆਥਾ ਧੂਨੁ ਬੁਝਿਯਾਇ ਹੋਇਆ ਆਥਾ ਆਥਾ ਰਾਤਿ ਬਿਠਿਯਾਇ।

ਆਵ ਘਟੈ ਨਰੁ ਨਾ ਬੁਝੈ ਨਿਤਿ ਮੂਸਾ ਲਾਜੁ ਟੁਕਾਇ ॥

ਏਹਿ ਪਰਿ ਆਲ੍ਹਸੁ ਕਮ ਹੋਇਆ, ਕਿਛੁ ਮਨੁਸੁ ਰੂਝੈ ਨਾਹੀ, ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਮੂਸਾ ਪੁਰਿਦਿਨੁ ਜੀਵਨੁ ਰਬਿਕੁ ਕਾਰੁਇ।

ਗੁਰੁ ਮਿਠਾ ਮਾਇਆ ਪਸਰਿਆ ਮਨਮੁਖੁ ਲਗਿ ਮਾਖੀ ਪਚੈ ਪਚਾਇ ॥੧॥

ਭਾਇਆ ਆਲ੍ਹਸੁ ਰੇ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਮਿਠਾ ਗੁਰੁ ਬਿਛਾਇ ਹੋਇਆ ਪਚਿਛੀ ਆਥਾ ਮਾਇਆ ਭਲੀ ਭਾਇਆ ਲਾਗੀ ਮਨਮੁਖੁ ਮਾਨਵ ਨਿਜਰੁ ਅਨੂਲਪੁ ਜੀਵਨੁ ਹੋਇਆ ਧੀ ॥੧॥

ਭਾਈ ਰੇ ਮੈ ਮੀਤੁ ਸਖਾ ਪੁਤੁ ਸੋਇ ॥

ਹੋ ਭਾਇ! ਏਹੁ ਪੁਤੁ ਹੋ ਮੇਰਾ ਮਿਤੁ ਆਥਾ ਆਥਾ ਅਚਾਛੀ।

ਪੁਤੁ ਕਲਤੁ ਮੇਹੁ ਬਿਖੁ ਹੈ ਅੰਤਿ ਬੇਲੀ ਕੋਇ ਨ ਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੁਤੁ ਆਥਾ ਬੁਝੈ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਆਥਾ ਬਿਖੁ ਬਿਖੁ ਅਚਾਛੀ। ਅਛਾਛੀ ਰੇ ਪੁਤੁ ਕੋਇ ਨ ਹੋਇ ਮੇਰਾ ਬਿਖੁ ਬਿਖੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਉਬਰੇ ਅਲਿਪਤੁ ਰਹੇ ਸਰਣਾਇ ॥

ਮੇਰਾ ਪੁਤੁ ਗੁਰੁ ਭਰਮੁ ਅਨੂਲਪੁ ਰੇ ਪੁਤੁ ਬਿਖੁ ਬਿਖੁ ਅਚਾਛੀ ਏਹੁ ਆਥਾ ਆਥਾ ਮੇਰਾ ਪੁਤੁ ਕਰਿਆ ਆਥਾ ਪੁਤੁ ਆਥਾ ਅਲਿਪਤੁ ਰਹੇ ਸਰਣਾਇ।

ਓਨੀ ਚਲਣੁ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲਿਆ ਹਰਿ ਖਰਚੁ ਲੀਆ ਪਤਿ ਪਾਇ ॥

ਬੇਬਾਕਾ ਗੁਰੂਪ੍ਰਸਾਦ ਨਿਯਮ ਨੇਨਕੁ ਬਸੰਤੁਰੇ ਰੰਗੁਆਪੁ ਅਯੁ ਅਯੁ ਪੁਰਾਣੁ ਹੋਰੁ ਬਖਸ਼ਿ ਪਾਏ
ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਨਾਮੁ ਰਾਗੀ ਅਕੁਰੁ ਕਰਿਆਪੁ, ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਲੋਕੁਰੇ ਬੇ ਮਾਨ-ਮੰਗੁ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਹੋਇਆਪੁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਦਰਗਹ ਮੰਨੀਅਹਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਲਏ ਗਲਿ ਲਾਇ ॥੨॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਜੀਵਨੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਦਰਬਾਰੁਰੇ ਭਰਪੂਰੁ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਇਆਪੁ। ਯੁਗੁਰੁ ਅੰਗੁ ਜੀਵਨੁ
ਅਲਿਖਾਨੁਰੇ ਨਿਅੰਤੁ ॥੨॥

ਗੁਰਮੁਖਾ ਨੇ ਪੰਥੁ ਪਰਗਟਾ ਦਰਿ ਠਾਕ ਨ ਕੋਈ ਪਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਜੀਵ ਪਾਏ ਅੰਗੁ ਪੁਰਾਣੁ ਅੰਗੁ। ਯੁਗੁਰੁ ਦਰਬਾਰੁਰੇ ਪੁਰੇਸ਼ੁ ਕਰਿਵਾ ਪਾਏ ਕੀਰਤੀ
ਬਾਪੁ ਅੰਗੁ ਨਾਹੀ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਨਿ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਨਾਮਿ ਰਹਨਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਬੇਬਾਕਾ ਹਰਿਨਾਮੁ ਮੰਗੁਗਾਨੁ ਕਰਿਆਪੁ, ਨਾਮੁ ਰੰਗੁਰੇ ਰੰਗੁਆਪੁ ਭਾਪੁ ਨਿਯਮੁ ਹਰਿਨਾਮੁ
ਮਾਧੁਰੇਲਿਨੁ ਰੰਗੁਆਪੁ।

ਅਨਹਦ ਧੁਨੀ ਦਰਿ ਵਜਦੇ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੋਭਾ ਪਾਇ ॥੩॥

ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਭਾਰੁਰੇ ਅਨਾਹਤ ਧੁਨੀ ਹੋਇਆਪੁ, ਮੇਯੁ ਗੁਰਮੁਖੀ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਅੰਗੁਰੇ ਪੁਰੇਸ਼ੁ ਭਾਪੁ
ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਬਾਪੁ ਦਰਬਾਰੁਰੇ ਬੰਸਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਆਪੁ ॥੩॥

ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿਆ ਤਿਨਾ ਸਭ ਕੇ ਕਹੈ ਸਾਬਾਸਿ ॥

ਮੇਯੁ ਗੁਰਮੁਖੀ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰੁ ਭਾਰਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਮੰਗੁਗਾਨੁ ਕਰਿਆਪੁ, ਭਾਪੁ ਬੰਸਾਨੁ ਪੁਰਾਣਾ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਹੋਇਆਪੁ।

ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਦੇਹਿ ਪ੍ਰਭ ਮੈ ਜਾਚਿਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਹੋ ਮੇਯੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ! ਮੇਯੁ ਬੇਬਾਕੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਅੰਗੁ ਬੰਸਾਨੁ ਪੁਰਾਣੁ ਕਰ, ਮੁੰਦੁਰੁ ਮਾਧੁਰੁ ਅੰਗੁ
ਬੰਸਾਨੁ ਕਰੇ।

ਨਾਨਕ ਭਾਗ ਵਡੇ ਤਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਾ ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿ ॥੪॥੩੩॥੩੧॥੬॥੭੦॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬੇਬਾਕੁ ਗੁਰਮੁਖੀ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬੰਸਾਨੁ ਮੰਗੁਗਾਨੁ ਅੰਗੁ, ਭਾਪੁ ਭੰਗੁਰੇ ਭੰਗੁਗਾਨੁ ਨਾਮੁ
ਪੁਰਾਣੁ ਭੰਗੁ ਅੰਗੁ ॥੪॥੩੩॥੩੧॥੬॥੭੦॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ॥

ਬੰਸਾਨੁ ਮਾਧੁਰੁ ੪ ਘਰੁ ੧ ॥

ਕਿਆ ਤੂ ਰਤਾ ਦੇਖਿ ਕੈ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਸੀਗਾਰ ॥

ਹੇ ਮੁੰਗ! ਫੂਮੇ ਨਿਯ ਪੂਰ, ਬ੍ਰਾ ੩ ਬਾੰਬਾਰਿਕ ਪਦਾਰਥਕੂ ਦੇਖ੍ਹੁ ਆਰੇ ਮੁੰਗ ਕਾਇੰਕਿ ਹੋਏਅਛ?

ਰਸ ਭੋਗਹਿ ਖੁਸੀਆ ਕਰਹਿ ਮਾਣਹਿ ਰੰਗ ਅਪਾਰ ॥

ਫੂ ਬਾੰਬਾਰਿਕ ਵਿਭਿਨ੍ਨ ਰਸ ਭੋਗਿ ਕਰੁਅਛੁ, ਹਰ੍ਸ, ਆਨੰਦ ਭਯਾ ਅਨੰਤ ਬ੍ਰਾਦਰੇ ਮੰਗ ਰਹਿਛੁ।

ਬਹੁਤੁ ਕਰਹਿ ਫੁਰਮਾਇਸੀ ਵਰਤਹਿ ਹੋਇ ਅਫਾਰ ॥

ਫੂਮੇ ਬਹੁਤ ਬਾਰਾ ਆਦੇਸ਼ਿ ਪੁਦਾਨ ਕਰੁਅਛੁ ਆਭ ਲੋਕਾਕ੍ਰਿਯਾ ਅਹੰ ਭਾਵ ਬਹਿਤ ਬਧਵਹਾਰਿ ਕਰੁਅਛੁ।

ਕਰਤਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਗਵਾਰ ॥੧॥

ਕਰ੍ਮਾ ਪੂਰੁਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਭੋਗਿ ਬ੍ਰਹਮ ਫੂਐ ਨਾਹਿ, ਐਤ੍ਰਪਾਛ ਫੂਮੇ ਮਨਮੁਖ, ਅਯਾਨ ਆਵੰ ਮੁੰਗ ਅਰ
॥1॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹਰਿ ਸੋਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਮਨ! ਬਾਬੁਕਿ ਬ੍ਰਹਮ ਬਹੁਕਿ ਪੁਦਾਨ ਕਰਿਵਾ ਬਾਲਾ ਬੇਹਿ ਭਗਵਾਨ ਅਰਭਿ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਈਐ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਾਵਾ ਹਿੰ ਭਾਵਾਕੂ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿਯਾਛਿ ਆਭ ਗੁਰੁਕ੍ਰਿਯਾ ਅਪਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਕੂ ਹਿੰ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਿ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਹੋਯਾਛਾ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਪੜਿ ਭੋਗਿ ਲਪਟਾਇਆ ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਖਾਕੁ ॥

ਹੇ ਮੁੰਗ! ਫੂਮੇ ਬ੍ਰਹਮਰ ਬਸੁ ਪਿਥਿਵਾ, ਨਾਨਾ ਪੁਕਾਰਿ ਬਧਯੋਨ ਬੇਵਨ ਕਰਿਵਾ ਭਯਾ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪਾ ਆਭੁਖਿ
੩ ਬਸਿਯੋ ਭਯਾਵਿ ਆਕ੍ਰਿਯਾ ਕਰਿਵਾਰੇ ਲਾਗਿਅਛੁ।

ਹੈਵਰ ਗੈਵਰ ਬਹੁ ਰੰਗੇ ਕੀਏ ਰਥ ਅਥਾਕ ॥

ਐਹਿ ਅਰ੍ਥ, ਭਾਵਾ ਭਯਾ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰਿਕ ਰਥ ਭਯਾਵਿ ਫੂਮੇ ਪਾਯਾਰੇ ਅਛਿ।

ਕਿਸ ਹੀ ਚਿਤਿ ਨ ਪਾਵਹੀ ਬਿਸਰਿਆ ਸਭ ਸਾਕ ॥

ਐਹਿ ਵੇਭਵਾਰੇ ਬੇ ਅਨਧ ਕਾਵਾਕੂ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਨਾਹਿ, ਨਿਯਰ ਬਮਬੁ ਬਮਬਾਨਾਕੂ ਮਖ ਭਪੇਖਾ
ਕਰਿਵਿਐ।

ਸਿਰਜਣਹਾਰਿ ਭੁਲਾਇਆ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਨਾਪਾਕ ॥੨॥

ਬੇ ਐਹਿ ਬ੍ਰਹਮ ਰਚਿਯਾ ਪੁਰੁਸ਼ਕੂ ਬਿਬ੍ਰਹਿ ਕਰਿਦੇਯਾਛਿ ਆਭ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬੇ ਅਪਵਿਯੁ ਅਰੇ ॥2॥

ਲੈਦਾ ਬਦ ਦੁਆਇ ਤੂੰ ਮਾਇਆ ਕਰਹਿ ਇਕਤ ॥

ਲੋਕਾਕ੍ਰਿਯਾ ਠਾਕੂ ਨਿਯਾ ਅਪੇਖਾ ਨੇਯ ਨੇਯ ਫੂਮੇ ਆਰੇ ਧਨਰਾਗਿ ਭਯਾ ਕਰਿਅਛੁ।

ਜਿਸ ਨੇ ਤੂੰ ਪਤੀਆਇਦਾ ਸੇ ਸਣੁ ਤੁਝੈ ਅਨਿਤ ॥

ਮੇਭੱ ਬਖਸ਼ੀਯਾਕਾ ਪੁਬਧੁਭਾ ਹੇਠੂ ਚੂਮੇ ਆਹਾ ਬਰੂ ਕਰੁਅਛ, ਚਾਹਾ ਕਿ ਚੂਮ ਬਹਿਓ ਨਾਗੁਰ ਅਚੇ।

ਅਹੰਕਾਰੁ ਕਰਹਿ ਅਹੰਕਾਰੀਆ ਵਿਆਪਿਆ ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ ॥

ਹੇ ਅਛਕਾਰੀ ਮਨੁਬਖਸ਼ੀਯਾਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰ ਚਥਾ ਅਛਕਾਰਕੇ ਲਿਧੁ ਹੋਯਾਕਾ ਮਨ-ਮਠਿ ਭਧਕੇ ਚਾਨੁਅਛ।

ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਆ ਨਾ ਤਿਸੁ ਜਾਤਿ ਨ ਪਤਿ ॥੩॥

ਮੇਭੱ ਪ੍ਰਾਗੀ ਕ੍ਰਮਾਰਗਕੇ ਚਾਲਿ ਪੁਛੁਛੁ ਕਿਬਧੁਭ ਕਰਿਦੇਯਛੁਅਛ, ਚਾਹਾਰ ਕਿਛਿ ਯਾਠਿ ਕਿਧਾ ਮਾਨ-ਬਧਾਨ ਨਾਹਿ ॥33॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੁਰਖਿ ਮਿਲਾਇਆ ਇਕੋ ਸਜਣੁ ਸੋਇ ॥

ਬਧਗੁਰੂ ਕ੍ਰਮਾਵਗਠੌ ਬੇਧਿ ਪਰਮ ਪੁਰੁਬਛ ਬਹਿਓ ਮੋਲਨ ਕਰਿਦੇਯਛੁਅਛੁ ਮਿਥ ਕਿ ਮੋਲਨ ਅਧਿਠਾਨ ਮਿਠੁ ਚਥਾ ਆ ਮਾਠੁ ਬਾਹਾਰਾ ਅਚਛੁ।

ਹਰਿ ਜਨ ਕਾ ਰਾਖਾ ਏਕੁ ਹੈ ਕਿਆ ਮਾਣਸ ਹਉਮੈ ਰੋਇ ॥

ਪੁਛੁ-ਭਛਕਾ ਆ ਪਰਮੇਗੁਰੁ ਹਿੰ ਰਛਕ ਅਚਛੁ, ਅਛਕਾਰੀ ਮਨੁਬਖਸ਼ੀਯਾਕਾ ਅਛਕਾਰ ਬਗਠੌ ਬਧਥਿ ਕਿਲਾਧ ਕਰਿਥਾਥ।

ਜੇ ਹਰਿ ਜਨ ਭਾਵੈ ਸੇ ਕਰੇ ਦਰਿ ਫੇਰੁ ਨ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥

ਪਰਮੇਗੁਰੁ ਚਾਹਾ ਕਰਛੁ, ਮਾਹਾ ਭਛਕੁ ਭਲ ਲਾਗੇ। ਛਗੁਰਕਾ ਧਰਬਾਰਕੇ ਭਗਬਾਨਕਾ ਭਛਕੁ ਕੇਹਿ ਫੇਰਾਕਾ ਪਾਰਿਬੇ ਨਾਹਿ।

ਨਾਨਕ ਰਤਾ ਰੰਗਿ ਹਰਿ ਸਭ ਜਗ ਮਹਿ ਚਾਨਣੁ ਹੋਇ ॥੪॥੧॥੭੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੱ ਮਾਨਵ ਯਾਵ ਭਗਬਾਨਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰਛਕੇ ਰਛਾਨ ਰਹਿਥਾਥ ਬੇ ਬਾਧੁਥੁ ਬਾਬਾਰਕੇ ਪੁਕਾਗਰ ਪੁਞਿ ਬਧਿਥਾਥ ॥4॥1॥71॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮਨਿ ਬਿਲਾਸੁ ਬਹੁ ਰੰਗੁ ਘਣਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਭੂਲਿ ਖੁਸੀਆ ॥

ਹੇ ਮਾਨਵ! ਚੇਰ ਮਨ ਆਨਧ, ਭਲਾਬ ਚਥਾ ਅਨੇਕ ਕਿਲਾਬ ਭਧਭੋਗ ਕਰਿਵਾ ਚਥਾ ਨੇਠੁਰ ਦੁਗਧਕੇ ਚੂਕਿ ਰਹਿਵਾ ਕਾਰਗਰੁ ਯਾਵਨਰ ਮਨੋਰਥ ਭੂਲਿਥਾਛੁ।

ਛਤ੍ਰਪਾਥ ਬਾਦਿਸਾਹੀਆ ਵਿਚਿ ਸਹਸੇ ਪਰੀਆ ॥੧॥

ਛਤ੍ਰਪਠਿ ਕਾਧਗਾਹ ਭਲਿ ਬਿੰਧਾਬਨ ਮਾਹਾਕੁ ਪ੍ਰਾਧੁ ਹੋਯਾਛੁ, ਬੇ ਮਧ ਬਾਗਯਕੇ ਪਠਿਰਹਿਛੁ ॥1॥

ਭਾਈ ਰੇ ਸੁਖੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਭਾਇ! ਬਠਬਛਾਹੇਰੇ ਵਧ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਇਆ।

ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ਤਿਨਿ ਪੁਰਖਿ ਬਿਧਾਤੈ ਦੁਖੁ ਸਹਸਾ ਮਿਟਿ ਗਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਹੁ ਵਿਖਾਏ ਮੇਯੋ ਪ੍ਰਕਾਸਿ ਗੁਰੁ ਭਾਗਿ ਲੇਖੁ ਦੇਖਿਓ ਭਯੋ ਬਿਧਿ ਬਿਧਿ ਚਿਤਿ ਦੂਰ ਹੋਇਆ।
॥੧॥

ਜੇਤੇ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਾ ਤੇਤੇ ਭਵਿ ਆਇਆ ॥

ਮੂੰਹੋਰੇ ਬਹੁ ਬੁਝਿ ਕੂਲਿ ਆਇਆ।

ਧਨ ਪਾਤੀ ਵਡ ਭੂਮੀਆ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਿ ਪਰਿਆ ॥੨॥

ਪੰਨਾ ਬਾਧੀ ਏਵਾਂ ਵਧ ਵਧ ਭਯੋ ਭਯੋ ' ਏਵਾਂ ਮੇਰੀ, ਏਵਾਂ ਮੇਰੀ' ਕਹਿ ਕਹਿ ਨਾਹਿ ਹੋਇਆ। ॥੨॥

ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਏ ਨਿਸੰਗ ਹੋਇ ਵਰਤੈ ਅਫਰਿਆ ॥

ਬੇ ਨਿਯੰਤਰੇ ਹੋਇ ਆਦੇਸ਼ ਭਾਇ ਕਹਿਓ ਭਯੋ ਅਧਿਕਾਰ ਬਹਿਤ ਬਿਧਿ ਕਾਇਆ ਕਹਿਓ।

ਸਭੁ ਕੇ ਵਸਗਤਿ ਕਰਿ ਲਇਓਨੁ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਖਾਕੁ ਰਲਿਆ ॥੩॥

ਬੇ ਬਹੁ ਵਧ ਕਹਿਨੇਯੋ, ਪਰਭੂ ਹਰ-ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਏਵਾਂ ਬਹੁ ਮਾਰਿਓ ਮਿਥਿਆ। ॥੩॥

ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸ ਸੇਵਕਾ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਦਰਿ ਖਰਿਆ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਦਰਬਾਰੇ ਚੋਰੇਗੇ ਕੋਟਿ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ, ਬਿਧਿ ਕਠਿਯੋ ਕਰਿਓ ਅਨੂਚਰ ਭਲਿ
ਦੇਖਿਓ ਮਾਨ ਹੋਇਆ।

ਗਿਰੰਬਾਰੀ ਵਡ ਸਾਹਬੀ ਸਭੁ ਨਾਨਕ ਸੁਪਨੁ ਥੀਆ ॥੪॥੨॥੭੨॥

ਆਯੋ ਮੇਯੋ ਪਾਇਆ, ਬਹੁਤ ਭਯੋ ਬਾਧਿਯੋ ਬੁਝਿ ਗਿਰੰਬਾਰੀ ਕਹਿਓ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਾਇ ਬਹੁ
ਬੁਝ ਹੋਇਆ। ॥੪॥੨॥੭੨॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੇਰਿਕਾਗ ਮੁਕਲਾ 5 ॥

ਭਲਕੇ ਉਠਿ ਪਪੇਲੀਐ ਵਿਣੁ ਬੁਝੇ ਮੁਗਧ ਅਜਾਣਿ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧ ਪੁਰਿਦਿਨ ਪੁਰਿਭ ਕਾਲਰੇ ਭਉ ਨਿਭ ਵੇਖਰੇ ਪਾਲਨ ਪੋਸਥ ਕਰਿਥਾਓ, ਕਿਛੁ ਮੇ ਪਰਿਪਤ
ਭਗੁਰਥ ਬਿਥਲਰੇ ਆਨ ਹੋਯਕਥਾਓ, ਬੇ ਮੁਥਿ ਭਥਾ ਅਰੁਥਾ ਹੋਯਕ ਰਹਿਥਾਓ।

ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਇਓ ਛੁਟੈਗੀ ਬੇਬਾਣਿ ॥

ਮਰਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਥ ਪ੍ਰਭ ਕਰਿ ਜਾਹੁ ਭਾਵਾਹੋਲੇ ਐਵੇ ਵਧੈ ਚਰਨਰ ਚੁਗਨਰੇ ਪੋਪਾਧਿ
ਦਿਥਾਥਾਓ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਤੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਰੰਗੁ ਮਾਣਿ ॥੧॥

ਮਰਿ ਐਵੇ ਚਰਨਰੇ ਅਥਾਭ ਮਾਨਵ ਮੋਨਰੇ ਰਹੁਥਿ ਆਮੇ ਬਦਗੁਰੁਥਾ ਫੁਕਲਰੇ ਵਾਧ ਕਲੇ ਬਰੁ
ਦਿਨ ਪਾਯੁ ਆਨਥ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਵ ॥1॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਤੂੰ ਆਇਆ ਲਾਹਾ ਲੈਣਿ ॥

ਹੋ ਨਰੁ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਭੁਮੇ ਮਾਨਵ ਮੋਨਰੇ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪੁ ਪਾਯੁ ਆਇਥਾਓ।

ਲਗਾ ਕਿਤੁ ਕੁਫਕੜੇ ਸਭ ਮੁਕਦੀ ਚਲੀ ਰੈਣਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਭੁਮੇ ਵਧੈ ਕਰਮਰੇ ਬਾਨਥ ਕਾਇਕਿ ਹੋਯਕਥਾਓ? ਯਾਹਾ ਵਾਰਾ ਧਾਰੇ ਧਾਰੇ ਭੋਰ ਬਾਰਾ
ਯਾਨ ਰਾਇ ਬਮਾਧੁ ਹੋਯਕਥਾਓ ॥1॥ ਰੁਥ ॥

ਕੁਦਮ ਕਰੇ ਪਸੁ ਪੰਖੀਆ ਦਿਸੈ ਨਾਹੀ ਕਾਲੁ ॥

ਮੋਯੁ ਪੁਕਾਰੇ ਪਸੁ-ਪਸਾ ਭੁਭਾ ਮਥ ਰਹਿਥਾਥਿ ਆਭ ਮੁਥੁਧ ਬਿਥਲਰੇ ਕਿਛਿ ਯਾਨਿਥਾਥਿ।

ਓਤੈ ਸਾਥਿ ਮਨੁਖੁ ਹੈ ਫਾਥਾ ਮਾਇਆ ਜਾਲਿ ॥

ਐਵੇ ਪੁਕਾਰ ਮਨੁਸ਼ਧ ਅਛਿ ਮਿਥ ਮੋਹ ਮਾਯਾਰ ਯਾਲਰੇ ਛਕਿ ਹੋਯਕ ਰਹਿਥਾਓ।

ਮੁਕਤੇ ਸੇਈ ਭਾਲੀਅਹਿ ਜਿ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥੨॥

ਮੋਯੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਯਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਥ ਨਾਮਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਥਾਥਿ, ਬਿਥਿ ਹੋ ਮੋਸ਼ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਥਾਓ ॥2॥

ਜੇ ਘਰੁ ਛਡਿ ਗਵਾਵਣਾ ਸੇ ਲਗਾ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਬੇਹਿ ਘਰ ਯਾਹਾ ਭਧਾਰ ਕਰਿ ਯਾਲਿ ਕਰਿਵਾਯੁ ਪਭਿਵ, ਭਾਵਾ ਮਨਰੇ ਮੋਧਿ ਹੋਯਕਥਾਓ।

ਜਿਥੈ ਜਾਇ ਤੁਧੁ ਵਰਤਣਾ ਤਿਸ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾਹਿ ॥

ਭੁਮਥੁ ਭਾਵਾਯਾਰ ਕੋਯਿਥਿ ਚਿਭਾ ਜਾਹੁ, ਮੋਯੁਭਉ ਯਾਯ ਭੁਮੇ ਨਿਵਾਧ ਕਰਿਵਾਯੁ ਹੋਵ।

ਫਾਥੇ ਸੇਈ ਨਿਕਲੇ ਜਿ ਗੁਰ ਕੀ ਪੈਰੀ ਪਾਹਿ ॥੩॥

ਮੇਭੱ ਧੁਾਗੀ ਗੁਰੂਯਾ ਚਰਗਰ ਅਗੁਰੇ ਅਥਿਥਾਥ, ਬੇ ਯਯ ਮੁਰੂਧ ਚਕੁਰੁ ਮੋਸ਼ ਧੁਾਧੁ ਕਰਿਥਾਥ ॥੩॥

ਕੋਈ ਰਖਿ ਨ ਸਕਈ ਦੂਜਾ ਕੋ ਨ ਦਿਖਾਇ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਬਿਨਾ ਆਯ ਕੇਹੀ ਰਸ਼ਾ ਕਰਿਧਾਰਿਬੇ ਨਾਹੀ, ਮੋਸ਼ ਆਯ ਕੇਹੀ ਵੇਯਾਯਾਯਨਾਯਾਯਿ।

ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਭਾਲਿ ਕੈ ਆਇ ਪਇਆ ਸਰਣਾਇ ॥

ਮੁੱ ਚਾਰਿਧਿਗਰੁ ਯੋਗਾਯੋਗਾਯਿ ਕਰਿ ਗੁਰੂਯਾ ਚਰਗਰੁ ਅਥਿਯਾਯਯਿ।

ਨਾਨਕ ਸਚੈ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਭੁਬਦਾ ਲਇਆ ਕਢਾਇ ॥੪॥੩॥੭੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੁੱ ਕੂਢੇ ਯਾਯਥੁਯਿ, ਧਰਯੁ ਬਯਾ ਵਾਧਗਾਯ ਮੋਸ਼ ਰਸ਼ਾ ਕਰਿ ਧਾਰ ਕਰਿਵੇਯਯਯਿ
॥੪॥੩॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਰਿਗਗ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਘੜੀ ਮੁਹਤ ਕਾ ਪਾਹੁਣਾ ਕਾਜ ਸਵਾਰਣਹਾਰੁ ॥

ਯੁਮੇ ਕਯਿ ਬਧਯੁ ਧਾਯ ਅਥਿਥੁ ਵਧਿ ਧੁਨਿਥਾਯੁ ਅਥਿਥਯੁ, ਯੋਗੁ ਨਿਯ ਧੁਰਗ ਰੂਧੀ ਕਾਧਿਧ ਕਰਿ ਚਾਯ।

ਮਾਇਆ ਕਾਮਿ ਵਿਆਪਿਆ ਸਮਝੈ ਨਾਹੀ ਗਾਵਾਰੁ ॥

ਕਿਯੁ ਯਾਵ ਮੋਸ਼- ਮਾਯਾ, ਕਾਧ, ਵਾਧਨਾਯੇ ਲਿਧੁ ਅਥੇ ਆਯ ਯਾਵਨਰ ਅਥਯ ਮਨੋਰਥਯੁ ਯਹਿ ਮੁਯਿ
ਕੂਯੇ ਨਾਹੀ।

ਉਠਿ ਚਲਿਆ ਪਛੁਤਾਇਆ ਪਰਿਆ ਵਸਿ ਜੰਦਾਰ ॥੧॥

ਮੋਯੇਵੇਯੇ ਯਥੁਯੇ ਲਿਧੁ ਰਹਿ ਧਧਰ ਵਧਯੁ ਅਥਿਥ, ਬੇਯੇਵੇਯੇ ਬੇ ਧਯੁਯਾਧ ਕਰਿਥ ॥੧॥

ਅੰਧੇ ਤੂੰ ਬੈਠਾ ਕੰਧੀ ਪਾਹਿ ॥

ਹੇ ਅਯਾਧ ਮਨੁਧਧ! ਯੁ ਕਾਯ ਰੂਧੀ ਧਵੀ ਯਯੇ ਵੇਰਾਯਧਾਧ ਅਯੁ, ਅਥਾਯ ਮੁਧੁਧ ਰੂਧੀ ਧਾਧਰ
ਯਯੇ ਵਥਿਥਯੁ।

ਜੇ ਹੋਵੀ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਾ ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ ਕਮਾਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਧਧਿ ਯੋਰ ਧੁਰ ਕਧਿ ਗੁਯੁ ਅਯਿ, ਯਾਯਾਯੇਯੇ ਯੁ ਗੁਰੂਯਾ ਯਧਵੇਧ ਧਾਯਧਾਰਿਯੁ ॥੧॥ਰੁਯੁ ॥

ਹਰੀ ਨਾਹੀ ਨਹ ਭਭਰੀ ਪਕੀ ਵਢਣਹਾਰ ॥

ਮੋਧਰਿ ਕਯਾ ਧਧਯੁ, ਕਯਾ-ਧਾਰਿਯੁ ਧਧਯੁ ਅਧਵਾ ਧੁਧੁ ਧਾਰਿਯੁ ਧਧਯੁ ਕੋਧਿਧਿ ਅਧਯਾਯੇ ਕਧਾ
ਧਾਯਧਾਰੇ, ਬੇਧਰਿ ਹੀ ਵਾਯਧਾਧਯੁ, ਧੁਵਾਧਯੁ ਅਧਵਾ ਕੁਯਾਧਯਾਯੇ ਕੇਵੇ ਮਧ ਮੁਧੁਧ ਅਥਿਧਾਰੇ।

ਲੈ ਲੈ ਦਾਤ ਪਹੁਤਿਆ ਲਾਵੈ ਕਰਿ ਤਈਆਰੁ ॥

ਮੇਧਰਿ ਫਾਬਲ ਕਾਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਵਾਯਾ ਨੇਕ ਕ੍ਰਿਯਾ ਕਰਿਵਾ ਪਰੇ ਫਾਬਲ ਕਾਰਿਵਾ ਪਾਏ ਪੁਸ਼੍ਟ
ਹੋਯਾਇ, ਬੇਧਰਿ ਭ੍ਰੰ ਮਨਰ ਆਦੇਸ਼ ਪਰੇ ਮਨਦੂਤ ਮੇ ਕੀਯੋਇ ਬਨਮਰੇ ਫਾਯ ਨੇਕ
ਮਨੁਸ਼ਯਕੁ ਨੇਕਾ ਪਾਏ ਆਇਯਾ।

ਜਾ ਹੋਆ ਹੁਕਮੁ ਕਿਰਸਾਣ ਦਾ ਤਾ ਲੁਣਿ ਮਿਣਿਆ ਖੇਤਾਰੁ ॥੨॥

ਮੇਧੇਵੇਨੇ ਕ੍ਰਿਯਕਰ ਆਦੇਸ਼ ਸੁਖ ਸੁਖਲ ਕਾਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਬਹੁ ਫਾਬਲ ਕਾਰਿਯੋਇ ਆਯ ਨਿਯ
ਪਾਰਿਗ੍ਰਹਿਕ ਨਿਯੋ, ਬੇਧਰਿ ਭ੍ਰੰ ਕ੍ਰਿਯਕ ਰੂਪੀ ਪਰਮਾਨੁਯ ਆਦੇਸ਼ ਹੋਵਾ ਮਾਏ ਭ੍ਰੰ ਮਨਦੂਤ ਮਾਨਵ
ਜੀਵਰ ਯੋਗਰ ਰੂਪੀ ਯੋਗ ਕਾਰਿਯੋ, ਅਧੀਯ ਭ੍ਰਿਯਕੁ ਯੋਗ ਆਯ ਭ੍ਰਿਯ ਪੂਰਾ ਹੋਵਾ ਮਾਏ ਯੋਗਰ
ਰੂਪੀ ਯੋਗਕੁ ਭ੍ਰਿਯ ਰੂਪੀ ਫਾਬਲਕੁ ਮੁਕੁ ਕਰਿਯੋ ॥੨॥

ਪਹਿਲਾ ਪਹਰੁ ਧੰਧੈ ਗਇਆ ਦੂਜੈ ਭਰਿ ਸੋਇਆ ॥

ਮਾਨਵ ਜੀਵਨਰ ਪੁਰਮ ਭਾਗ ਵਾਲਾਵਲਾ ਜੁਠਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰਿ ਹੋਯਾਯਾਯੋ ਭਯਾ ਭ੍ਰਿਯਮੁ ਭਾਗ
ਕੀਯੋਰਾਵਲਾ ਧਨ ਨਿਧਾਰੇ ਚਾਲਿਯਾਯੋ।

ਤੀਜੈ ਝਾਖ ਝਖਾਇਆ ਚਉਥੈ ਭੇਰੁ ਭਇਆ ॥

ਭ੍ਰਿਯਮੁ ਭਾਗ ਮੁਕਾਵਲਾ ਬਾਬਾਰਿਕ ਵਧੈ ਕਾਰਿਯੋਰੇ ਰਿਧਿ ਯਾਯੋ ਭਯਾ ਚਭੁਧੈ ਭਾਗ ਕ੍ਰਿਯਾਵਲਾ ਆਇਵਾ
ਮਾਏ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਰਿਧਿ ਭਵਯ ਹੋਯਾਯਾਯੋ।

ਕਦ ਹੀ ਚਿਤਿ ਨ ਆਇਓ ਜਿਨਿ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਦੀਆ ॥੩॥

ਯੋਗੇ ਲਯਾ ਬਨਮਰੇ ਬੇਧਿ ਪਰਮਾਨੁਯ ਸੁਰਗ ਸੁਯੋ ਨਾਭ੍ਰੰ, ਯੋਯ ਯੋਯ ਮਾਨਵ ਯੋਗਰ ਪੁਰਮ ਕਰਿਯੋ
॥੩॥

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕਉ ਵਾਰਿਆ ਜੀਉ ਕੀਆ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥

ਗੁਰੂਜੀ ਕਹੁਯੋ ਕਿ ਧ੍ਰੰ ਭ ਬਾਧੁ-ਬਯੋ ਭਧਰੇ ਜੀਵਨ ਭਯੋ ਕਰਿਯੋਯੋ।

ਜਿਸ ਤੇ ਸੋਝੀ ਮਨਿ ਪਈ ਮਿਲਿਆ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ ॥

ਮਾਏ ਯੋਧਿ ਬਧਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਰਿਧਿ ਰਿਯਾਯੋ, ਯਾਯਾਧ ਮਾਯ ਅਭਰਮਨਰੇ ਬੇਧਿ ਪਰਮਾਨੁਯ
ਜੀਯ ਪੁਕਾਯ ਭਵਯ ਹੋਯਾ।

ਨਾਨਕ ਡਿਠਾ ਸਦਾ ਨਾਲਿ ਹਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਣੁ ॥੪॥੪॥੭੪॥

ਹੋ ਨਾਨਕ ! ਬੇਧਿ ਅਭਰਿਯਾਧਿ ਪਰਮਾਨੁਯ ਜਾਧਿਯ, ਯੋਯ ਬਧਯ ਬਾਯਰੇ ਅਯੋ।

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਰੋਰਾਗ ਮਯਲਾ 5 ॥

ਸਭੇ ਗਲਾ ਵਿਸਰਨੁ ਇਕੋ ਵਿਸਰਿ ਨ ਜਾਉ ॥

ਧ੍ਰੰ ਪੁਰਯਕ ਕਯਾ ਭੁਯੋਧਿ, ਪਰਯ ਯੋਯ ਯੋਧਕੁ ਕਯਾਧਿ ਰਿਯੋਧ ਕਰਿਯਾਧਿਯੋ।

ਧੰਧਾ ਸਭੁ ਜਲਾਇ ਕੈ ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ਸਚੁ ਸੁਆਉ ॥

ਗੁਰੂ ਬਸਤੁ ਧੰਧਾ ਕੂ ਨਝੁ ਕਰਿ ਬਧਾ ਆਨਧ ਕੂ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਵਾਵਾਲਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯਾ ਨਾਮ ਪੁਦਾਨ
ਕਰਿਯੋ ।

ਆਸਾ ਸਭੇ ਲਾਹਿ ਕੈ ਇਕਾ ਆਸ ਕਮਾਉ ॥

ਮਨਰ ਬਬੁ ਆਗਾ ਭਪਾਗ ਕਰਿ ਕੇਵਲ ਏਕ ਹੂੰ ਆਗਾ ਪੁਰੂ-ਮਿਲਨਰ ਆਗਾ ਮੂੰ ਅਯੋਭ ਕਰਿਓ ।

ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨ ਅਗੈ ਮਿਲਿਆ ਥਾਉ ॥੧॥

ਯੇਯੋ ਪੁਾਗੀ ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਭਰਪੂਰ ਬੇਵਾ ਕਰੁਯੋ, ਭਾਯੂ ਪਰਲੋਕਰੇ ਪੁਰੂਯਾ ਧਰਵਾਰਰੇ
ਬੇਵਾਰ ਬਧਾਨ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯਾਯਾ ।

ਮਨ ਮੇਰੇ ਕਰਤੇ ਨੇ ਸਾਲਾਹਿ ॥

ਹੋ ਮੇਰ ਮਨ ! ਬੁਝਿਕਥਾਯਾ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰ ।

ਸਭੇ ਛਡਿ ਸਿਆਣਪਾ ਗੁਰ ਕੀ ਪੈਰੀ ਪਾਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਯ ਬਸਤੁ ਚਤੁਰਯੂ ਭਪਾਗ ਕਰ ਗੁਰੂਯਾ ਚਰਨਰ ਚਰਨ ਗੁਣਗ ਕਰ ।

ਦੁਖ ਭੁਖ ਨਹ ਵਿਆਪਈ ਜੇ ਸੁਖਦਾਤਾ ਮਨਿ ਹੋਇ ॥

ਯਦਿ ਬਰਗੁਣ ਬਧੇਨ ਬੁਧਵਾਭਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਫੁਦਯਰੇ ਬੇਯਾਯੋ ਭ ਫੁਧ ਏਵ ਫੁਧਾਰ ਲਾਲਬਾਰੂ ਮੁਯੋ
ਮਿਲਿਯਾਯੋ ।

ਕਿਤ ਹੀ ਕੰਮਿ ਨ ਛਿਜੀਐ ਜਾ ਹਿਰਦੈ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥

ਯਦਿ ਬੇਯੋ ਬਧਵਾਭਾ ਬਾਮੀ ਮਨੁਬਧਯਾ ਫੁਦਯਰੇ ਵਾਬ ਕਰਿਯਾਯੋ ਭ ਭਾਯੂ ਕੀਯੋ ਕਾਯੋਰੇ
ਅਬਧਲਭਾ ਮਿਲੁਨਾਯੋ ।

ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਰਖਹਿ ਹਥ ਦੇ ਤਿਸੁ ਮਾਰਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥

ਪਰਮ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਯਾਯਾਯੂ ਮਧ ਨਿਯਰ ਯਾਯ ਫੇਲ ਰਯਾ ਕਰੁਯੋ, ਭਾਯੂ ਕੀਯੋ ਹੋਲੇ ਮਾਰਿਪਾਰਿਯੋ

ਸੁਖਦਾਤਾ ਗੁਰੁ ਸੇਵੀਐ ਸਭਿ ਅਵਗਣ ਕਢੈ ਧੋਇ ॥੨॥

ਬੁਧਰ ਵਾਭਾ ਗੁਰੂਯਾ ਆਯਾਨੁਬਾਰੇ ਆਚਰਨ ਕਰਿਵਾ ਹੂੰ ਬਰਭਯਮ, ਕਾਰਨ ਬੇਯੋ ਪੁਾਗੀਯੂ ਬਸਤੁ
ਅਬਗੁਣਯੂ ਯੋਯ ਨਿਰਲ ਕਰਿਯੋਯੋ ।

ਸੇਵਾ ਮੰਗੈ ਸੇਵਕੇ ਲਾਈਆਂ ਅਪੁਨੀ ਸੇਵ ॥

ਭਯਨਰ ਭਗਵਾਨਯਾ ਬਸਯ ਬਿਯਭਿ ਕਰਿਯੋ ਕੀ ਹੋ ਪੁਰੂ ! ਏਯੋ ਬੇਵਕ ਭਾਯਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿਵਾਯੂ ਚਾਯੁਯੋ,
ਯੇਯਮਾਨਯੂ ਫੂ ਨਿਯ ਬੇਵਾਰੇ ਲਗਾਯੋ ।

ਸਾਧੂ ਸੰਗੁ ਮਸਕਤੇ ਤੂਠੈ ਪਾਵਾ ਦੇਵ ॥

ਹੇ ਗੁਰੂਦੇਵ! ਆਪਣੀ ਪੁਸ਼ਟਤਾ ਤੋਂ ਬਾਮੁ-ਬਯਾਓ ਏਕੰ ਨਾਮ ਸ਼ੁਰਗਰ ਕਰਿ ਪਰਿਗੁਣ
ਕਰਾਇਯਾਹੋ।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਵਸਗਤਿ ਸਾਹਿਬੈ ਆਪੇ ਕਰਣ ਕਰੇਵ ॥

ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਸਮਸਤ ਕਾਰੰਧ ਬਯਾ ਵਾਹਗਾਹੁ ਅਪੁਨ ਅਰੇ, ਏਕੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਬਹੁ ਕੀਛਿ ਕਰਿਵਾ ਏਕੰ ਕਰਾਇਵਾ
ਬਾਲਾ ਅਰਹਿ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਮਨਸਾ ਸਭ ਪੂਰੇਵ ॥੩॥

ਮੂੰ ਏਹੇ ਸਦਗੁਰੂ ਪੁਰਿ ਭਬਰੀਓ ਅਛਿ, ਏਕੰ ਸਮਸਤ ਕਾਰੰਧਾ ਪੂਰੁ ਕਰਹਿ ॥੩॥

ਇਕੋ ਦਿਸੈ ਸਜਣੇ ਇਕੋ ਭਾਈ ਮੀਤੁ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮੀਤ! ਮੇਰੇ ਏਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੋ ਕੇਵਲ ਨਿਯਤ ਬਹੁਨ ਦੇਖਾਇਅਛਿ, ਆਭ ਕੇਵਲ ਏਕੰ
ਹੋ ਮੇਰੇ ਭ੍ਰਾਤਾ ਓਥਾ ਮੀਤੁ ਅਰੇ।

ਇਕਸੈ ਦੀ ਸਾਮਗਰੀ ਇਕਸੈ ਦੀ ਹੈ ਰੀਤਿ ॥

ਬੰਦੂਕ ਤੁਲਾਬੁਰ ਬਹੁ ਬਾਮਗੁ ਏਕੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾ ਹੋ ਅਰੇ ਆਭ ਕੇਵਲ ਏਹੇ ਹਰਿ ਹੋ ਪੁਰੋਖਕ
ਬਹੁ ਨਿਯਤ ਕਰਿਅਹਿ।

ਇਕਸ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਤਾ ਹੋਆ ਨਿਹਚਲੁ ਚੀਤੁ ॥

ਏਕੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾ ਓਹੇ ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਲੀਨ ਹੋਇਅਛਿ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਨਿਬਲ ਹੋਇਅਛਿ।

ਸਚੁ ਖਾਣਾ ਸਚੁ ਪੈਨਣਾ ਟੇਕ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਕੀਤੁ ॥੪॥੫॥੭੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਧੰਧ ਨਾਮ ਹੋ ਚਾਹਾ ਮਨਰ ਆਹਾਰ ਅਰੇ, ਬਧੰਧ ਨਾਮ ਚਾਹਾਰ ਪੋਸ਼ਕ ਆਭ ਬਧੰਧ
ਨਾਮ ਹੋ ਏਕੰ ਨਿਯਤ ਆਗੁ ਵਜਾਇਅਹਿ ॥੪॥੫॥੭੫॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਰੀਰਾਗ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਭੇ ਬੋਕ ਪਰਾਪਤੇ ਜੇ ਆਵੈ ਇਕੁ ਹਥਿ ॥

ਏਕੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨੀਵਨਰ ਸਮਸਤ ਬਹੁ (ਆਨੰਦ-ਭਲਾਈ) ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਅਹਿ।

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਸਫਲੁ ਹੈ ਜੇ ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਕਥਿ ॥

ਮਰਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਸ਼ੁਰਗ ਕਰਾਇਅਛਿ ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਅਨੂਯਾ ਮਨੁਸ਼ਧ ਨੀਵਨ ਮਧ ਫਲਵਾਨਕ
ਹੋਇਅਹਿ।

ਗੁਰ ਤੇ ਮਹਲੁ ਪਰਾਪਤੇ ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ ਹੋਵੈ ਮਥਿ ॥੧॥

ਯਾਹਾ ਕਪਾਲਰੇ ਗੇਝ ਭਾਗਯ ਲੇਖਾਯਾਯਿ, ਯੇਹਿ ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਸ਼੍ਣੇਰੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕਾ ਪ੍ਰਾਚੁ
ਕਰਿਨਿਐ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਏਕਸ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਏਕ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣਰੇ ਸ੍ਰੀ ਨਿਭ ਚਿਤੁ ਲਗਾਇ।

ਏਕਸ ਬਿਨੁ ਸਭ ਧੰਧੁ ਹੈ ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਮੇਰੁ ਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਕ ਪਰਮਾਤਮਾਕਾ ਵਧਾਓ ਅਨਧਿ ਕਰਮ-ਧਰਮ ਬਿਨੁ ਹੋਇ ਅਰੇ। ਧਨ-ਭੋਗਭਰ ਲਾਲਸਾ ਬਹੁ
ਮਿਥਿਐ ਅਰੇ ॥੧॥ ਰੁਖ ॥

ਲਖ ਖੁਸੀਆ ਪਾਤਿਸਾਹੀਆ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥

ਯਦਿ ਬਖਸ਼ਿਐ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਕ੍ਰਿਸ਼੍ਣਾ ਹੋਇਐ ਭਾਗਯੇਸ਼੍ਵਰੇ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਬਾਧਾਯ ਏਵੰ ਐਸ਼੍ਵਰੀ-
ਵੈਭਵਰੇ ਆਨੰਦ ਚਰਣ ਚਰਨੁ ਆਇ।

ਨਿਮਖ ਏਕ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ ॥

ਯਦਿ ਏਕ ਸ਼ਬਦ ਮਾਭੁ ਪਾਯੋ ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕਾ ਨਾਮਰੇ ਅਨੁਕੰਸਾ ਕਰਿਦਿਅਤਿ ਭਾਗਯੇਸ਼੍ਵਰੇ ਮੇਰੇ
ਆਤਮਾ ਏਵੰ ਵੇਦੁ ਸ਼ਿਭਲੁ ਹੋਇਐ।

ਜਿਸ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਗਹੇ ॥੨॥

ਯੇਯੋ ਪ੍ਰਾਣੀਕਾ ਭਾਗਯੇਰੇ ਪੂਰਵ-ਕਰਮਰੇ ਭਾਗਯ ਫਲ ਲੇਖਾ ਹੋਇਐ, ਯੇਹਿ ਬਖਸ਼ਿਐ ਚਰਣਰੇ
ਸ਼ਰਣ ਨੇਭਇਐ ॥੨॥

ਸਫਲ ਮੂਰਤੁ ਸਫਲਾ ਘੜੀ ਜਿਤੁ ਸਚੇ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ॥

ਯੇ ਸੂਰਤ ਬਿਨੁ ਮਖਫਲਦਾਯਕ ਅਰੇ, ਯੇਯੋਰੇ ਬਧ ਬਹੁ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਬਹਿਰੇ ਪ੍ਰੇਮ
ਕਰਾਯਾ।

ਦੂਖੁ ਸੰਤਾਪੁ ਨ ਲਗਈ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥

ਯੇਯੋ ਪ੍ਰਾਣੀਕੁ ਭਗਵੰਤ ਨਾਮਰੇ ਆਪਾਰ ਪ੍ਰਾਚੁ ਅਭਿ, ਭਾਗਯੇਰੇ ਕੋਈ ਬਿਬੇਖ-ਭਰਦ ਭਵੰਤੁ ਹੋਇ
ਨਾਹੀ।

ਬਾਹੁ ਪਕੜਿ ਗੁਰਿ ਕਾਢਿਆ ਸੋਈ ਉਤਰਿਆ ਪਾਰਿ ॥੩॥

ਯੇਯੋ ਪ੍ਰਾਣੀਕੁ ਗੁਰੁ ਬਾਹਰੇ ਧਰਿ ਭਗਵੰਤ ਕਰਿਐ, ਯੇ ਭਵਬਾਹਰੇ ਪਾਰ ਹੋਇਐ ॥੩॥

ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਵਾ ਪਵਿਤੁ ਹੈ ਜਿਥੈ ਸੰਤ ਸਭਾ ॥

ਯੇਹਿ ਸ਼ਾਨ ਬਹੁਤ ਪਵਿਤੁ ਏਵੰ ਗੋਭਾਵਾਨ ਅਰੇ, ਯੇਯੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਰੇ ਸੰਗੋਗਾਨ (ਬਠਬਾਣ)
ਹੋਇਐ।

ਢੇਈ ਤਿਸ ਹੀ ਨੇ ਮਿਲੈ ਜਿਨਿ ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਲਭਾ ॥

ਬੇਸ਼ੁੰ ਕਾਛਿਓਨੂੰ ਹੂੰ ਧੁਯੁਕਾ ਧਰਵਾਰਰ ਆਗੁਨੁ ਮਿਲਿਆਵ, ਯਾਹਾਕੂ ਪ੍ਰਥੰ ਗੁਰੂਦੇਵਕਾ ਪੁਾਉ
ਹੋਯਾਯਾਯਾਯਾ।

ਨਾਨਕ ਬਧਾ ਘਰੁ ਤਹਾਂ ਜਿਥੈ ਮਿਰਤੁ ਨ ਜਨਮੁ ਜਰਾ ॥੪॥੬॥੭੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਮੁਖ ਪੁਾਗੀ ਨਿਯ ਘਰ ਬੇਠਾਏਰ ਬਨਾਯਾਯਾਯਾ, ਯੇਯੋ ਨਾ ਮੁਢੁਪ, ਨਾ ਯਯੁ ਆਯ ਨਾ ਹੂੰ
ਬੁਯਾਧਾਯ ਆਵ ॥੪॥੬॥੭੬॥

ਸ੍ਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਰਿਰਗ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸੇਈ ਧਿਆਈਐ ਜੀਅੜੇ ਸਿਰਿ ਸਾਹਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ॥

ਹੇ ਯਾਵ! ਬੇਸ਼ੁੰ ਯਾਗਵਾਨਰ ਧਾਨ ਕਰ, ਯਿਵ ਰਾਯਾ ਆਯ ਮਹਾਰਾਯਾਯਾਯਾ ਮਧ ਵਾਧਗਾਯ ਅਚਯਿ।

ਤਿਸ ਹੀ ਕੀ ਕਰਿ ਆਸ ਮਨ ਜਿਸ ਕਾ ਸਭਸੁ ਵੇਸਾਹੁ ॥

ਬੇਸ਼ੁੰ ਯਗਵਾਨਕਾ ਮਨਰੇ ਆਗਾ ਰਗ, ਯਾਹਾ ਯਧਰੇ ਬਬੁਕਾ ਯਰਬਾ ਅਯਿ।

ਸਭਿ ਸਿਆਣਪਾ ਛਡਿ ਕੈ ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਣੀ ਪਾਹੁ ॥੧॥

ਨਿਯਰ ਬਮਬੁ ਚਾਯਾਕਿ ਯਧਾਗ ਕਰਿਗੁਰੁਕਾ ਚਰਗਰੇ ਗਰਗ ਪੁਾਉ ਕਰ ॥1॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਸੁਖ ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਜਪਿ ਨਾਉ ॥

ਹੇ ਮੋਰ ਮਨ! ਬੁਯ ਆਯ ਗਾਯਿਰੇ ਧੁਯੁਕਾ ਨਾਮ ਅਯਧਾਬ ਕਰ।

ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇ ਤੂੰ ਗੁਣ ਗੋਇੰਦ ਨਿਤ ਗਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਠ ਧਾਹਾਰ ਧੁਯੁਕਾ ਧਾਨ ਕਰ ਯਥਾ ਗੋਵਿੰਦ ਬਰਿਕਾ ਮਹਿਮਾ ਨਿਯ ਹੂੰ ਗਾਨ ਕਰ ॥1॥ ਰੁਹ ॥

ਤਿਸ ਕੀ ਸਰਨੀ ਪਰੁ ਮਨਾ ਜਿਸੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਮੋਰ ਮਨ! ਯੇਯੋ ਬੁਰੁਧ ਯਥੇ ਕਯ, ਅਨਧ ਕੇਯ ਬੇਧਰਿ ਨਾਹੂੰ, ਯੁਮੇ ਬੇਸ਼ੁੰ ਧਰਮਾਯਾਯਾ
ਗਰਗਰੇ ਰੁਹ।

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਘਣਾ ਦੁਖੁ ਦਰਦੁ ਨ ਮੂਲੇ ਹੋਇ ॥

ਯਾਹਾਯਾਯ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯੇ ਕਬੂਯ ਆਯੁਕ ਬੁਯ ਮਿਲਿਆਵ ਯਥਾ ਧਾਯਾ ਯਵੰ ਬੂਯਗਰ ਬੰਧੁਰੁ ਨਾਗ
ਹੋਯਾਯਾਯ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਰਿ ਚਾਕਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥੨॥

ਯਥੁਧਾਯ ਯੁ ਬਰਵਾ ਬੇਸ਼ੁੰ ਧਰੰਬੁਯਾਯ ਬੇਵਾ ਅਥਾਯ ਮਗੋਗਾਨਰੇ ਲਿਧੁ ਰਹਿਥਾਵ ॥2॥

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹੋਇ ਨਿਰਮਲਾ ਕਟੀਐ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸ ॥

ਬਾਧੁ- ਬਯੁਕਾ ਬਯਾਯਿ ਕਰਿਯੇ ਮਨ ਧਰਿਯੁ ਹੋਯਾਯਾਯ ਆਯ ਮੁਢੁਪਰ ਧਾਯਾ ਕਰਿਥਾਵ।

ਸੁਖਦਾਤਾ ਭੈ ਭੰਜਨੇ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਕਰਿ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਬੇਹੁੰ ਪਰਮਾਨ੍ਹ। ਬੁਝਰਿ ਵਾਚਾ ਭਯਾ ਭਯਾ ਨਾਭਿ ਕਰਿਵਾਵਾਲਾ, ਘਟੁਪਾਛੈ ਚਾਕਰਿ ਬੰਨ੍ਹਿਯਾਏ ਬਖਸ਼ਿ
ਕਰ।

ਮਿਹਰ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਤਾਂ ਕਾਰਜੁ ਆਵੈ ਰਾਸਿ ॥੩॥

ਬੇਹੁੰ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਭਯਾ ਵਯਾਲੂ ਪਰਮਾਨ੍ਹ। ਯਾਹਾ ਭਯਾਏ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਯ ਕਰਿਯ, ਚਾਕਰਿ ਬੰਨ੍ਹਿਯਾਏ ਕਾਰਜ
ਬੰਨ੍ਹਿਯਾਏ ॥੩॥

ਬਹੁਤੇ ਬਹੁਤੁ ਵਖਾਣੀਐ ਉਚੇ ਉਚਾ ਥਾਉ ॥

ਬੇਹੁੰ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਵਿਗਾਨੁ ਭੈ ਵਿਗਾਨੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਆਭ ਚਾਕਰਿ ਨਿਵਾਸ ਭਯਾਏ ਭਯਾ ਬੇਹੁੰ ਅਭੈ।

ਵਰਨਾ ਚਿਹਨਾ ਬਾਹਰਾ ਕੀਮਤਿ ਕਹਿ ਨ ਸਕਾਉ ॥

ਬੇਹੁੰ-ਭਯਾ ਭਯਾ-ਭਯਾ ਆਭਿ ਰਹਿਯ ਅਭੈ ਆਭਿ ਭੈ ਚਾਕਰਿ ਮੁਖਿਯਾਏ ਬੰਨ੍ਹਿਯਾ ਕਰਿਪਾਰਿਯ ਨਾਭੈ।

ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਮਇਆ ਕਰਿ ਸਚੁ ਦੇਵਹੁ ਅਪੁਣਾ ਨਾਉ ॥੪॥੧॥੧੧॥

ਬੇਹੁੰ ਬਯਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਨਾਨਕ ਭਯਾਏ ਨਿਯਰਿ ਵਯਾ ਕ੍ਰਿਯ ਕਰਿ ਚਾਕਰਿ ਨਿਯਰਿ ਬਯਾ ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਮ
ਪੁਰਾਨ ਕਰ ॥੪॥੧॥੧੧॥

ਸ੍ਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਸੇ ਸੁਖੀ ਤਿਸੁ ਮੁਖੁ ਉਜਲੁ ਹੋਇ ॥

ਮੇਭੈ ਵਯਾਭੈ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇਹੁੰ ਭਯਾਏ ਬ੍ਰਹਮ ਰਹਿਯਾਏ ਭਯਾ ਚਾਕਰਿ ਮੁਖ
ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਬਯਾਏ ਭਯਾਏ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈਐ ਪਰਗਟੁ ਸਭਨੀ ਲੋਇ ॥

ਕਿਯੁ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਨਾਮ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰੁ ਭਾਗੁ ਭੈ ਪ੍ਰਾਪੁ ਬੇਹੁੰ ਭਯਾਏ, ਬੇਹੁੰ ਭਯਾਏ ਭਯਾਏ ਪ੍ਰਾਪੁ ਬੇਹੁੰ ॥

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੈ ਘਰਿ ਵਸੈ ਏਕੇ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥੧॥

ਬੇਹੁੰ ਬਯਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਾਹੁਬੰਧ ਗੁਰੁ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਏ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਓਹੁ ਫਿਰ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਾਮ ਧਿਆ ਕਰ।

ਨਾਮੁ ਸਹਾਈ ਸਦਾ ਸੰਗਿ ਆਗੈ ਲਏ ਛਡਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਭਗਵਾਨ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਂ ਬਰਵਾ ਬਾਪੁਰੇ ਰਹਿਯਾ ਅਭ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਇਯਾ ਯਾਹਾ
ਪਰੇ ਮੇਰੇ ਕੰਝੂ ਛਡਾਯੋ ਨਿਯ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਦੁਨੀਆ ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ਕਵਨੈ ਆਵਹਿ ਕਾਮਿ ॥

ਹੇ ਯੋਗ! ਦੁਨੀਆ ਭਾਰਾ ਵਿਆਪਕਤਾ ਬੰਨਾਨ ਕੇਵੇ ਮਖ ਕਾਮਰੇ ਆਵਿ ਨਾਹੀਂ।

ਮਾਇਆ ਕਾ ਰੰਗੁ ਸਭੁ ਫਿਕਾ ਜਾਤੇ ਬਿਨਸਿ ਨਿਦਾਨਿ ॥

ਮਾਇਆ ਰੰਗਾ ਪੈਕਾ ਅਰੇ, ਯਾਹਾ ਬਿਨਸੇ ਨਝੁ ਹੋਇਯਾ।

ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਵਸੈ ਸੇ ਪੂਰਾ ਪਰਧਾਨੁ ॥੨॥

ਯਾਹਾ ਭਵਨੇ ਪੁਰੁ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਯੇ ਹੋਂ ਆਦਰਸ਼ਾਨੁ ਐਵੰ ਮੂਖਾ ਅਰੇ। ॥੨॥

ਸਾਧੂ ਕੀ ਹੋਹੁ ਰੇਣੁਕਾ ਅਪਣਾ ਆਪੁ ਤਿਆਗਿ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਨਿਜਰੇ ਅਹੰ ਭਾਵਨਾ ਭਯਾਨ ਕਰ, ਬੰਨ੍ਹਕਾ ਚਰਨੇ ਪੂਰਿ ਹੋਇਯਾ।

ਉਪਾਵ ਸਿਆਣਪ ਸਗਲ ਛਡਿ ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਣੀ ਲਾਗੁ ॥

ਬੰਨ੍ਹਕਾ ਵਾਧਾ ਭਯਾਨੁ ਓ ਚਰਨੇ ਭਯਾਨ ਕਰ ਆਭ ਗੁਰੁ ਚਰਨੇ ਆਗੁਰੁ ਆਇਯਾ।

ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਰਤਨੁ ਹੋਇ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਹੋਵੈ ਭਾਗੁ ॥੩॥

ਕੇਵਲ ਬਿਯੋ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਰਹੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਯਾਹਾ ਕਰਮਰੇ ਭਾਗਾ ਰੇਗਾ ਭਯਾਨ ਹੋਇਯਾ ॥੩॥

ਤਿਸੈ ਪਰਾਪਤਿ ਭਾਈਹੋ ਜਿਸੁ ਦੇਵੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ॥

ਹੇ ਬੰਨ੍ਹਕਾ! ਯਾਹਾ ਪਰਮਾਨੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਯੇ ਹੋਂ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਕਰਿਯਾਹਿ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਬਿਨਸੈ ਹਉਮੈ ਤਾਪੁ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁਬਾ ਨਿਯ ਅਹੰਕਾਰ ਰੂਪਾ ਰੋਗਾ ਦੂਰ ਕਰਿਦੇਯਾਹਿ, ਯੇ ਹੋਂ ਬੰਨ੍ਹਕਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾਹਿ।

ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਬਿਨਸੇ ਸਗਲ ਸੰਤਾਪ ॥੪॥੮॥੭੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿਯਾਹਿ, ਭਾਹਾ ਬੰਨ੍ਹਕਾ- ਬੰਨ੍ਹਕਾ ਨਝੁ ਹੋਇਯਾ ॥੪॥੮॥੭੮॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੇਰਿਕਾਗ ਮੁਖਲਾ 5 ॥

ਇਕੁ ਪਛਾਣੂ ਜੀਅ ਕਾ ਇਕੋ ਰਖਣਹਾਰੁ ॥

ੴ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੂੰ ਮਨੁਸ਼ਖਾਨੁ ਭਗਾ ਅਛਿ ਓਥਾ ਬੇ ੴ ਚਾਹਾਰ ਬਾਂਸਕ ਅਚਛਿ।

ਇਕਸ ਕਾ ਮਨਿ ਆਸਰਾ ਇਕੋ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰੁ ॥

ਕੇਵਲ ਬੇ ਹੂੰ ਮਨਰ ਬਾਹਾਰਾ ਅਚਛਿ ਆਭ ਪ੍ਰਾਣਪਾਰ ਬੇ ੴ ਹੁੰ ਪੁਰੁ ਅਚਛਿ।

ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥੧॥

ਬੇਹਿ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਗਾ ਨੇਨੇਲ ਬਰਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਭਪਲਛਿ ਹੋਯਾਯਾ ॥1॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਗਲ ਉਪਾਵ ਤਿਆਗੁ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਪੁਰੁ-ਪ੍ਰਾਚਿ ਪਾਛ ਨਿਯੋ ਅਨਧ ਬ੍ਰਹਮ ਭਪਾਯਾ ਕਰਿ ਧਿਅ।

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਆਰਾਧਿ ਨਿਤ ਇਕਸੁ ਕੀ ਲਿਵ ਲਾਗੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੇਵਲ ਪਰਿਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਨਿਯੋ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ ਓਥਾ ਗੁਰੂ ਨਾਗੋ ਧਰੰਨ ਬਾਰਾ ਬੇਹਿ ੴ ਪਰਮਾਤਮਾ ਓਰੇ ਲਾਨ ਹੋਯਾ ਯਾਅ ॥1॥

ਇਕੋ ਭਾਈ ਮਿਤੁ ਇਕੁ ਇਕੋ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ॥

ੴ ਲਗੁ ਹੂੰ ਬਯਾ ਭਾਭਾ, ਮਿਤੁ ੴ ਮਾਭਾ-ਪਿਤਾ ਅਚਛਿ।

ਇਕਸ ਕੀ ਮਨਿ ਟੇਕ ਹੈ ਜਿਨਿ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਦਿਤਾ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਪੁਰੁ ਅਗ੍ਰਾਭੇ ਹੂੰ ਅਛਿ, ਮਿਥ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ ਓਥਾ ੴ ਧੇਹੁ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਛਛਿ।

ਸੈ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਹੁ ਨ ਵਿਸਰੈ ਜਿਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਵਸਿ ਕੀਤਾ ॥੨॥

ਬੇਹਿ ਪੁਰੁ, ਮਿਥ ਬਾਂਸਾਰੇ ਪੁਰੋਖ ਕਛੂ ਨਿਯੋ ਅਪਾਨਰੇ ਰਗ੍ਯਾਛਿ, ਮੇਰੇ ਮਨਰੁ ਕਦਾਪਿ ਬਿਬ੍ਰਹੁ ਬੁਝ ਨਾਹਿ ॥2॥

ਘਰਿ ਇਕੋ ਬਾਹਰਿ ਇਕੋ ਥਾਨ ਬਨੰਤਰਿ ਆਪਿ ॥

ਬੇਹਿ ਬਰਵਾਪਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਭੁਧਲ ਰੂਪਾ ਘਰੇ ਮਥ ਬਿਧਾਨਾ ਅਭ ਬਿਗੁਰ ਬਰਵੁ ਬਿਧਾਨਾ।

ਜੀਅ ਜੰਤੁ ਸਭਿ ਜਿਨਿ ਕੀਏ ਆਠ ਪਹਰ ਤਿਸੁ ਜਾਪਿ ॥

ਮੇਭੈ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਮਨੁਸ਼ਖਾ ੴ ਅਨਧ ਭਾਵਛੁ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛਛਿ, ਚਾਹਾਯਾ ਆਰਾਧਨਾ ਆਪ ਪੁਰ ਕਰਿਕਾ ਭਰਿਓ।

ਇਕਸੁ ਸੇਤੀ ਰਤਿਆ ਨ ਹੋਵੀ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪੁ ॥੩॥

ਹਧਿ ਏਕ ਛਬ੍ਰਿਕਾ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਗ੍ਹ ਹੋਇ ਮਾਘ ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਚੂਮਰ ਬਧਾਭ ਗੋਕ-ਬਢਾਧ ਬਿਨਾਭ
ਹੋਇਮਾਧ ॥੩॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਹੈ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਏਕ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਹੂੰ ਪਰੰਬ੍ਰਹ੍ਮ ਅਚਛੇ, ਅਨਧ ਕੇਹੇ ਨੂਹੇਂ।

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਕਾ ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੁ ਹੋਇ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧਰ ਯਾਵਨ ਏਕੰ ਗਰੀਰ ਬਧਾਭ ਚਾਕਰਿ ਪ੍ਰਦਭ ਅਚੇ, ਮਾਧਾ ਚਾਕੁ ਭਲ ਲਾਗੇ ਚਾਧਾ ਹੂੰ
ਹੋਇਮਾਧ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਪੂਰਾ ਭਇਆ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥੪॥੯॥੭੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਿਪੂਰ੍ਣ ਗੁਰੂ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਧ ਮਧ ਬੰਦ੍ਰ੍ਣ ਹੋਇ ਅਛੇ, ਕਾਰਣ ਬੇ ਗੁਰੂਮੁਖ ਹੋਇ
ਭਗਵਾਨਾ ਨਾਮ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਅਛੇ ॥੪॥੬॥੭੬॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ਸੇ ਪੂਰੇ ਪਰਧਾਨ ॥

ਹਿਐ ਬਦਗੁਰੂਕ ਭਪਦੇਗਕੂ ਚਿਤਨ ਕਰਿਅਛੇ, ਬੇਹੇ ਮਨੁਸ਼ਧ ਪੂਰ੍ਣ ਓ ਗ੍ਰੇਸ਼ੁ ਹੋਇਮਾਧ।

ਜਿਨ ਕਉ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਹੋਇ ਤਿਨ ਉਪਜੈ ਮਨਿ ਗਿਆਨੁ ॥

ਮਾਧਾ ਭਪਰੇ ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਕ੍ਰੋਧਾਲੂ ਹੋਇਮਾਛੇ, ਚਾਧਾਰ ਮਨਰੇ ਞਾਨ ਭਪ੍ਰ੍ਣ ਹੋਇਮਾਧ,

ਜਿਨ ਕਉ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥੧॥

ਮਾਧਾਰ ਕਪਾਲਰੇ ਗੁਭ ਭਾਗਧ ਅਛੇਤ ਹੋਇ ਅਛੇ, ਬੇ ਹੂੰ ਭਗਵਾਨਾ ਨਾਮ-ਸ਼ਰਣ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਮਾਧ
॥1॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਮਨ! ਏਪ੍ਰਪਾਛ ਚੂਮੇ ਬੇਹੇ ਏਕ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਨਾਮ ਧਾਨ ਕਰ,

ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਸੁਖ ਉਪਜਹਿ ਦਰਗਹ ਪੈਧਾ ਜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣ ਨਾਮ-ਸ਼ਰਣ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਮਾਨਵ ਯਾਵਨਰੇ ਗ੍ਰੇਸ਼ੁ ਬ੍ਰੁਭ ਭਪ੍ਰ੍ਣ ਹੋਇਮਾਧ ਚਥਾ ਪੁਰੂਕ
ਦਰਵਾਰਰੇ ਬੇ ਪੁਰਿਸ਼੍ਚਿਤ ਪੋਸਾਕ ਪਿਛੇ ਮਾਧ ॥1॥ਰੂਹ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਾ ਭਉ ਗਇਆ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਗੋਪਾਲ ॥

ਭਗਵਾਨਾ ਪ੍ਰੇਮ-ਭਛਿ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਸ਼ਧ ਯਛ-ਮਰਣ ਭਯੂਰੂ ਮੁਛ ਹੋਇਮਾਧ।

ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਨਿਰਮਲਾ ਆਪਿ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥

ਬਛੁਛ ਬਛਾਠਿ ਕਰਿਲੇ ਨਰੂਪੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇਆ ॥ ਯਾਹਾਰ ਧਾਨੁਬਰੂਪੁ ਬਾਨੀ(ਪੁਰੂ) ਬ੍ਰਹਮੰ ਚਾਹਾਰ
ਪਾਲਨ - ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਿਯਾਇ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੀ ਮਲੁ ਕਟੀਐ ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਲ ॥੨॥

ਚਾਹਾਰ ਯੁਗ-ਮਰਗਰ ਮਲੁ ਲਿਖਿਆ ॥ ਆਉ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਇਆ ॥੨॥

ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥

ਪਰਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋਗ ਕੋਗਰੇ ਬਿਦਯਮਾਨ ਅਛੁਛਿ ॥

ਸਭਨਾ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਹੈ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਕੇਵਲ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੂੰ ਬਸੁ ਪ੍ਰਾਣੀਕਾ ਬਾਨੀ ਅਚੁਛਿ, ਅਨਧ ਕੇਹੁ ਨਾਹੂੰ ॥

ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਈ ਛੁਟੀਐ ਕੀਤਾ ਲੋੜੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥੩॥

ਚਾਹਾਕਾ ਗਰਗਰੇ ਆਇਲੇ ਜੀਵਕੁ ਯੁਗ ਮਰਗ ਬਛਨਰੂ ਮੁਛਿ ਮਿਲਿਆ ॥ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਯਾਹਾ ਕਰਿਵਾਕੁ
ਚਾਹਾਛਿ, ਚਾਹਾ ਹੂੰ ਹੋਇਆ ॥੩॥

ਜਿਨ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੇ ਪੂਰੇ ਪਰਧਾਨ ॥

ਯਾਹਾਰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਬਰ ਜਾਗ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਾਸ ਕਰਛਿ, ਬੇ ਬੰਦੂਕੁ ਏਕੰ ਪੁਰੁਸ਼ ਅਚੇ ॥

ਤਿਨ ਕੀ ਸੇਭਾ ਨਿਰਮਲੀ ਪਰਗਟੁ ਭਈ ਜਹਾਨ ॥

ਬੇਹੁ ਜੀਵ ਗੁਰ ਗੁਰ ਕਾਰਗਰੁ ਗ੍ਰੇਸ਼ੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਹੋਇਆ ॥ ਚਾਹਾਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇ ਬੰਦੂਕੁ
ਬਿਥਰੇ ਵਧਾਇਆ ॥

ਜਿਨੀ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇਆ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੁਰਬਾਨ ॥੪॥੧੦॥੮੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਖਾਨ ਕਰਿਛੁਛਿ, ਮੂੰ ਚਾਕਾ ਪਾਗਰੇ ਭੁਭਗੀਕੁਤ ਅਚੇ
॥੪॥੧੦॥੮੦॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਗਇਆ ਹਰਿ ਸੁਖੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਬਧਗੁਰੂਯੋ ਜੀਨਨਰੂ ਬਧਬੁ ਭੂਭੁ ਨਿਰੂਭੁ ਹੋਯਾਯਾਯੋ ਆਯੁ ਬੁਭੁ ਬੁਭੁ ਪਰਮਾਨੁ। ਭੁਧਮਰੇ ਆਇ
ਕਾਇ ਕਰਯੋ।

ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸੀਆ ਏਕਸੁ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ੴ ਆਗੁਰਯੋ ਬਾਧੁਰੇ ਮਨ ਲਗਾਯੋਯੋ ਅਭੁਧਨ ਪਵਿਤੁ ਆਨ-ਯੋਧਾਧਿਰੁ ਪੁਕਾਯੋ ਹੋਯਾਯੋ।

ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਮੁਖੁ ਉਜਲਾ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇ ॥

ਬਾਧੂ-ਬਭੁ ਬਭੁਭੁ ਭੋਭੁ ਕਰਿ ਮੋਰ ਚੋਭੋਭੁ। ਭੁਭੁ ਹੋਯਾਯੋਯੋ ਭਯਾ। ਪੂਰਬੁ ਕਰਿ ਗੁਭੁ ਲੋਭਾ।
ਕਾਰਯੋਯੋ ਮੁੱ ਪਰਮਾਨੁ। ਪੁਧੁ ਕਰਿਯੋਯੋ।

ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਨਿਤ ਗਾਵਣੇ ਨਿਰਮਲ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥੧॥

ਬੁਭੁਰੁ ਬਾਧਾ ਗੋਭਿਭੁ ਭਯਾ। ਬਭੁ ਨਾਮਰੁ ਮਯੁ ਬਭੁਭੁ। ਕਰਿ ਮੁੱ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾਯੋਯੋ ॥1॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਹੋ ਮੋਰ ਮਨ! ਗੁਰੁਯੋ ਗਯੁ ਬਾਧਾ। ਮੁੱ ਬੁਭੁ ਪੁਧੁ ਹੋਯਾਯੋਯੋ।

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਚਾਕਰੀ ਬਿਰਥਾ ਜਾਇ ਨ ਕੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਧਗੁਰੁਯੋ ਬੋਧਾ। ਕੋਭੋਭੁ ਕਾਧੁ ਮਾਧੁ ਨਾਧੁ, ਕਾਰਯੋ ਗੁਰੁਯੋ ਬੋਧਾਧੋਰੇ ਅਧਯਾਧੁ ਧਾਧੁ ਹੋਯਾਯੋਯੋ
॥1॥

ਮਨ ਕੀਆ ਇਛਾਂ ਪੂਰੀਆ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਭਗਵਾਨ ਮੋਰ ਮਨੋਕਾਧਾਨ। ਪੂਰੁਯੋ ਕਰਿਧੋਯੋਯੋ ਆਯੁ ਮੋਧੋਭੁ ਨਾਮ ਰੂਧਾ ਯਯਾ। ਪੁਧੁ
ਹੋਯਾਯੋਯੋ।

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਦਾ ਸੰਗਿ ਕਰਣੈਹਾਰੁ ਪਛਾਨੁ ॥

ਅਭੁਧਾਧਾ ਬਭੁਭੁ ਭੋਭੁ ਬਭੁਭੁ ਭਯਾ। ਬੋਧੁ ਨਿਰਧੋਧੁ ਕਯੋਯੋ, ਭਾਧਾਯੋਯੋ ਯਯਾ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮੁਖੁ ਉਜਲਾ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਗੁਰੁਕੁਧਾ ਬਾਧਾ ਨਾਮੁ ਬੁਭੁਯੋ, ਧਾਨੁ ਪੂਧੁ ੴ ਪਵਿਤੁ ਭਾਧੁ-ਬਾਧੁ ਕਰਿਯੋਯੋ ਮਾਨਧਰੁ ਮੁਯੁ ਭੁਭੁਯੋ
ਹੋਯਾਯੋਯੋ ਅਧਾਧੁ ਯਧਾਧੁ ਪੁਧੁ ਹੋਯਾਯੋਯੋ।

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਬਿਨਸਿਆ ਤਜਿਆ ਸਭੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥੨॥

ੴ ਪਰਿ ਵਧਿਓਰ ਅਭਿਮਾਨੁ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਆਦਿ ਬਹੁ ਨਸ਼ੁ ਹੋਇਆਇਆ ॥੨॥

ਪਾਇਆ ਲਾਹਾ ਲਾਭੁ ਨਾਮੁ ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਕਾਮ ॥

ਹੋਇ ਭਾਵਨੇਰ ਭਗਵਾਨਾ ਨਾਮ-ਸ਼ਰਣੁ ਅਭਿਮਾਨੁ, ਭਾਵਨੇਰ ਬਿਨਸੁ ਕਾਮੁ ਬੰਧੁ ਹੋਇਆਇਆ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਮੇਲਿਆ ਦੀਆ ਅਪਣਾ ਨਾਮੁ ॥

ੴ ਪਰਿ ਹੋਇਆ ਭਗਵਾਨ ਬਖਸ਼ਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਨਿਭ ਬਹਿਰਿ ਮੇਲਿਓ ਆਪਣੇ ਭਾਵਨੇਰ ਨਾਮ-ਸ਼ਰਣੁ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਓ ॥

ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਰਹਿ ਗਇਆ ਆਪਿ ਹੋਆ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ॥

ਮਾਇਆ ਭਧਰੇ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਇਆਇਆ, ਭਾਵਨੇਰ ਭਧੁ ਮੁਖਿ ਬਿਨਸੁ ਹੋਇਆਇਆ ॥

ਸਚੁ ਮਹਲੁ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਪਛਾਨੁ ॥੩॥

ਬੇ ਗੁਰੂਆ ਭਧਰੇਰ ਮਨਨ ਕਰਿ ਬਧੁ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਾਵਨੇਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਓ ॥੩॥

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਰਾਖਦਾ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਭ ਵਸੀ-ਵਸ਼ਿਓਰ ਭਧੁ ਬਖਸ਼ਿ ਵੇਖਾਰਨੁ ਰਖਾ ਕਰਿਓ ॥

ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਸਾਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਸਾਰਿ ॥

ਭਧੁਲੋਕ ੴ ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਾਵਨੇਰ ਮੁਖ ਭਧੁਲੋਕਹੋਇਆਇਆ, ਹੋਇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੁਣਨੁ ਬ੍ਰਹਮਾਨੁ ਬਖਸ਼ਿ ਕਰਿਓ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਣ ਸਾਰਦੇ ਰਤੇ ਰੰਗਿ ਅਪਾਰ ॥

ਬੇ ਧੰਨਰ ਅਠ ਪਹਰ ਭਧੁਲੋਕ ਬਖਸ਼ਿਓਰ ਮੇਲਿਓ ਭਾਵਨੇਰ ਭਾਵਨੇਰ ਅਠ ਪਹਰੇਰ ਮਨੁ ਰਹਿਓ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੁਖ ਸਾਗਰੇ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰ ॥੪॥੧੧॥੮੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬ੍ਰਹਮ ਬਾਗਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਭੁ ਬਖਸ਼ਿ ਭਧੁਲੋਕਹੋਇਆਇਆ ॥੪॥੧੧॥੮੧॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਰਹਾਰ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਪਾਈਐ ਸਬਦੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਮਨੁਸ਼ਾਨੁ ਮਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬਖਸ਼ਿਓਰ ਮੇਲਿਓ ਭਾਵਨੇਰ ਭਾਵਨੇਰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਭਧੁ ਮੇਲਿਓ ॥

ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁମେ ମୋ' ଉପରେ ନିଜର ଏପରି କୃପା କର ଯେ ମୁଁ ତୁମର ନାମାମୃତକୁ ଜପ କରିବି ।

ମୋର ଜନ୍ମ ମରଣର ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ତାହାହେଲେ ମୋର ଧ୍ୟାନ ତୁମ ଠାରେ ଲାଗିଯାଏ ॥1॥

ହେ ମୋର ମନ! ତୁମେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣ ପ୍ରାପ୍ତ କର ।

ସେହି ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଧ୍ୟାନ କର, କାରଣ ସେହି ହରିଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ନାହିଁ ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ସେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ସେହି ପରମାତ୍ମା ଅଥଳ ଗୁଣର ସାଗର ଅଟନ୍ତି।

ସୌଭାଗ୍ୟ କାରଣରୁ ତୁମେ ସତସଞ୍ଚରେ ମିଶିଯାଅ ତଥା ସେଠାରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ରୂପୀ ମୂଲ୍ୟ ଦେଇ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ସତ୍ୟ ଉପଦେଶ ଖରିଦ କର ।

ସେହି ସୁଖର ସାଗରକୁ ସେବା କର ଅର୍ଥାତ ଶୁଦ୍ଧ ସହିତ ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଆରାଧନା କର, ସେ ରାଜାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମହାରାଜା, ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି ॥୨॥

ମୋର ସାହାରା କେବଳପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ ଅଟେ, କାରଣ ତାହାଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଠିକଣା ନାହିଁ।

ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁମରି ଶକ୍ତିରୁ ହିଁ ମୋର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଅଛି, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ଆଶ୍ରୟ ଓ ସତ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜୀବିତ ଅଛି।

ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ସମ୍ମାନହୀନର ସମ୍ମାନ, ଯାହା ଉପରେ ତୁମର କୃପା ହୋଇଅଛି, ସେ ତୁମ ଠାରେ ହିଁ
ବିଲୀନ ହୋଇଅଛି ॥୩॥

ଆଠ ପହର ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କୁ ଜପିବା ଉଚିତ, ତାହାଙ୍କୁ ଆରାଧନା କରିବା ଉଚିତ ।

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਤਨੁ ਧਨੁ ਰਖੇ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਾਖੀ ਜਿੰਦੁ ॥

ਭਗਵਾਨ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਪਤ, ਭਜਨ, ਧਨਕੁ ਵਿਚਾਰਨੁ ਰਖਾ ਕਰਿਐ।

ਨਾਨਕ ਸਗਲੇ ਦੇਖ ਉਤਾਰਿਅਨੁ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬਖਸਿੰਦੁ ॥੪॥੧੨॥੮੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੇਰੇ ਬੰਸ ਪਾਪ ਦੂਰ ਕਰਿ ਦੇਵਦੇਵਤਾ, ਮੇਰੇ ਹੋਏ ਬੇਹਿ ਪਰਾਤ੍ਰਭ ਸਮਾਗਮ
ਅਠਾਉ ॥੪॥੧੨॥੮੨॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਰਿਗਗ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਤਿਸੁ ਸਚ ਸਿਉ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਭਗਨੁ ਬੇਹਿ ਪਰਮਬਰਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਹਿਤ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ ਅਛੀ, ਸਿੰਘ ਕੇਵੇ ਜਨਮ ਨਿਅਉ ਨਾਹੀ ਕੰਧਾ ਮੂਰਖ
ਮੁਖਰੇ ਪਠਉ ਨਾਹੀ।

ਨਾ ਵੇਛੋੜਿਆ ਵਿਛੁੜੈ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

ਅਛਗਾ ਕਲੇਸ ਮਖ ਬਿੰਘ ਅਛਗਾ ਛੁਟਉ ਨਾਹੀ, ਕਾਰਣ ਬੇਹਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋਠੀ ਕੋਠੀਰੇ ਬਿਧਾਮਾਨ
ਅਠਾਉ।

ਦੀਨ ਦਰਦ ਦੁਖ ਭੰਜਨਾ ਸੇਵਕ ਕੈ ਸਤ ਭਾਇ ॥

ਬੇਹਿ ਪੁਰੁ ਅਨਾਪਯਾ ਦੁਖ-ਦਰਦ ਨਾਥ ਕਰਉ ਆਭ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਭਗਨੁ ਆਦਰ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਉ।

ਅਚਰਜ ਰੂਪੁ ਨਿਰੰਜਨੇ ਗੁਰਿ ਮੇਲਾਇਆ ਮਾਇ ॥੧॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾਠਾ! ਬੇਹਿ ਮਾਠਾ ਰਹਿਤ ਪੁਰੁ ਆਯੁਧਨਕ ਬਰੂਪ ਵਾਲਾ ਅਠਉ ਭਯਾ ਗੁਰੁ ਆਇ
ਮੇਲਾਏ ਭਾਯਾਰੇ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਿਐ ॥੧॥

ਭਾਈ ਰੇ ਮੀਤੁ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਬੇਹਿ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਨੁ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਮਿਤੁ ਵਧਾਐ।

ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਰੀਤਿ ਧ੍ਰਿਗੁ ਸੁਖੀ ਨ ਦੀਸੈ ਕੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਹ-ਮਾਯਾਜੂ ਪੁਰੀ ਖੁਛਾਰ ਕਰੇ , ਏਵਾ ਭਾਰਾ ਕੇਹੀ ਮਖ ਬੁਝੀ ਦੇਖਾ ਧਿਅਛਿ ਨਾਹੀ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਦਾਨਾ ਦਾਤਾ ਸੀਲਵੰਤੁ ਨਿਰਮਲੁ ਰੂਪੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ਬੇਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਰਜ, ਮਹਾਨ ਧਾਰਾ, ਕੋਮਲ-ਸੁਧਲਵਾਨ, ਪਵਿਤ੍ਰ, ਸੁਖਰ ਭਯਾ ਅਨਭ ਅਭਭਿ।

ਸਖਾ ਸਹਾਈ ਅਤਿ ਵਡਾ ਊਚਾ ਵਡਾ ਅਪਾਰੁ ॥

ਬੇਹੀ ਗੁਣੀਰ ਬਾਘ, ਬਹਾਯਕ, ਮਹਾਨ, ਅਨਭ, ਬਿਗਲ ਏਵਾ ਬਰੋਭ ਅਭੇ।

ਬਾਲਕੁ ਬਿਰਧਿ ਨ ਜਾਣੀਐ ਨਿਹਚਲੁ ਤਿਸੁ ਦਰਵਾਰੁ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਾਵਾਜਕ ਅਥਵਾ ਕੁਝ ਭਾਵਿਕਾ ਭਰਿਭ ਨੂਹੇ, ਬੇਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਧਰਵਾਰ ਬਰੋਭਾ ਬੁਝਿ ਅਭੇ।

ਜੇ ਮੰਗੀਐ ਸੇਈ ਪਾਈਐ ਨਿਧਾਰਾ ਆਧਾਰੁ ॥੨॥

ਅਮੇ ਮਾਯਾ ਕੇਛੀ ਮਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਰਮੁਖਰੇ ਗੁਣਾ ਪੂਰਕ ਮਾਰਨਾ ਕਰੂ, ਭਾਯਾ ਗੁਣਾ ਕਰਿਨੇਭ। ਬਰ ਗੁਣ ਬਲੇਛੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਗੁਣਵਾਨਰ ਅਗੁਣ ਅਭੇ ॥੨॥

ਜਿਸੁ ਪੇਖਤ ਕਿਲਵਿਖ ਹਿਰਹਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਹੋਵੈ ਸਾਂਤਿ ॥

ਮੇਭੁ ਧਰਮ ਮਾਭੇ ਬਰੂ ਪਾਪ ਕੂਰ ਹੋਯਾਯਾ, ਮਨ ਏਵਾ ਦੇਵ ਗੁਣਕ ਹੋਯਾਯਾ

ਇਕ ਮਨਿ ਏਕੁ ਧਿਆਈਐ ਮਨ ਕੀ ਲਾਹਿ ਭਰਾਂਤਿ ॥

ਭਯਾ ਮਨਰ ਬਰਬੁ ਭਾਛਿ ਕੂਰ ਹੋਯਾਯਾ, ਬੇਹੀ ਪੁਰੂਸ਼ ਏਕਾਗੁ ਚਿਭ ਹੋਯਾਯਾ ਬੁਝਿ ਕਰਿਕਾ ਭਰਿਭ।

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੁ ਨਵਤਨੁ ਸਦਾ ਪੂਰਨ ਜਾ ਕੀ ਦਾਤਿ ॥

ਬੇਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਗੁਣਰ ਭਭਾਰ, ਬਰੋਭਾ ਨਿਰੋਗ ਏਵਾ ਧਾਨਗਲ ਅਭਭਿ, ਭਾਯਾਯਾ ਅਨੂਕਸ਼ਾ ਬਾਪੂਛੁ ਅਭੇ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਆਰਾਧੀਐ ਦਿਨੁ ਵਿਸਰਹੁ ਨਹੀ ਰਾਤਿ ॥੩॥

ਧਿਨ ਓ ਰਾਛਿ ਕੇਵੇ ਮਖ ਭਾਯਾ ਬਿਬ੍ਰੁਭ ਕਰ ਨਾਹੀ, ਬਰੋਭਾ ਬੇਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਿ ਰਹਿਕਾ ਭਰਿਭ ॥੩॥

ਜਿਨ ਕਉ ਪੁਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨ ਕਾ ਸਖਾ ਗੋਵਿੰਦੁ ॥

ਮਾਯਾ ਕਪਾਲਰੇ ਪੂਰਨੁ ਹੀ ਗੁਣ ਕਰਮ ਭਾਗਾ ਲੇਖਾਯਾਯਾ, ਗੋਵਿੰਦ ਭਾਯਾਰ ਧਰਿਬੁ ਹੋਯਾਯਾਯਾ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਅਰਪੀ ਸਭੇ ਸਗਲ ਵਾਰੀਐ ਇਹ ਜਿੰਦੁ ॥

ਭਾ' ੦। ਰੇ ਮੂੰ ਨਿਯਰ ਚਨ, ਮਨ, ਖਨ ਬਹੁ ਕੀਛੇ ਬਧਾਰੰਗ ਕਰੂਅਛੇ ਆਯੋ ਏਹੇ ਯਾਵਨ ਮਖ ਬੇਹੁ
ਪਰਮੇਸ਼ਰਯਾ ਪਾਗਰੇ ਯੁਗਰ ਕਰੂਅਛੇ।

ਦੇਖੈ ਸੁਣੈ ਹਦੂਰਿ ਸਦ ਘਟਿ ਘਟਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਰਵਿੰਦੁ ॥

ਬਰਵਾਪਕ ਪਰਮਾਨੁ। ਨਿਭਯ ਯਾਵਕੂ ਨਿਯ ਬਧਮੁਗਰੇ ਦੇਯਛੇ ਏਵ° ਗੁਣਛੇ। ਬੇ ਪੁਰਿ ਗਰੀਰਰ
ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਵਾਪੁ ਅਰਛੇ।

ਅਕਿਰਤਘਣਾ ਨੇ ਪਾਲਦਾ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਖਸਿੰਦੁ ॥੪॥੧੩॥੮੩॥

ਪਰਮਾਨੁ। ਏਥੇ ਧਮਾਨੁ-ਕੁਪਾਨੁ ਅਰਛੇ ਯੇ ਬੇ ਕੁਭਲਰ ਮਖ ਪਾਲਨ ਪੋਸਥ ਕਰਿਅਛੇ। ਹੇ ਨਾਨਕ!
ਬੇ ਪਰਮਾਨੁ। ਬਰਵਾ ਸਧਾਗੀਲ ਅਰਛੇ ॥4॥13॥73॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਰੀਰਗ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਦੀਆ ਰਖਿਆ ਸਹਜਿ ਸਵਾਰਿ ॥

ਯੇਯੋ ਪੁਰੁ ਏਹੇ ਮਨ, ਚਨ ਓ ਖਨ ਯਥਾਧਿ ਬਹੁ ਕੀਛੇ ਦੇਯਛੇ ਚਥਾ। ਚਾਥਾਨੁ ਪਾਲਨ ਕਰਿ ਰਘੁਛੇ।

ਸਰਬ ਕਲਾ ਕਰਿ ਥਾਪਿਆ ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ ॥

ਬੇਹੁ ਪੁਰੁ ਬਰਵਕਲਾ। ਬਧੈਥੁ ਗਛੇ ਥਾਰਾ। ਗਰੀਰਰ ਰਚਨਾ। ਕਰਿਛੇ ਆਯੋ ਅਭਰੰਗਰੇ ਨਿਯ ਯੋਧਾਛੇ
ਪੁਕਾਰ ਕਰਿਛੇ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰੀਐ ਅੰਤਰਿ ਰਖੁ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥੧॥

ਬੇਹੁ ਪੁਰੁਯੁ ਬਧਾ ਆਰਾਖਨਾ। ਕਰਿਵਾ ਯਚਿਥ ਚਥਾ। ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਵਥਾਯ ਰਯ ॥1॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਮੋਰ ਮਨ! ਯੁਗਰਕ ਬਿਨਾ ਅਧਯ ਕੇਹੁ ਬਧਰੰਗੂ ਹੋਵੈ।

ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਣਾਈ ਸਦਾ ਰਹੁ ਦੂਖੁ ਨ ਵਿਆਪੈ ਕੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਰਵਾ। ਬੇਹੁ ਪੁਰੁਯੁ ਗਰਗਰੇ ਰਹਿਯੇ ਚੁਧਨੁ ਕੋਗਿਬਿ ਬਿਪਥਿ ਆਬਿਵ ਨਾਹਿ ॥1॥ਰੁਹ ॥

ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਮਾਣਕਾ ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਖਾਕੁ ॥

ਬੁਥੁ, ਰੋਪਧ, ਮਾਗਿਧ, ਥਾਰਾ- ਮੋਧਿ ਰਧੁ ਪਧਾਰੰ ਬਹੁ ਮਾਰਿ ਬਧਾਨ ਅਰੇ।

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਬੰਧਪਾ ਕੂੜੇ ਸਭੇ ਸਾਕ ॥

ਮਾਭਾ-ਪਿਭਾ, ਬਥੁ, ਬਧਥਾਧ ਬਧਬੇ ਮਿਧਾ। ਬਧਥਾਧ ਅਰਛੇ।

ਜਿਨਿ ਕੀਤਾ ਤਿਸਹਿ ਨ ਜਾਣਈ ਮਨਮੁਖ ਪਸੁ ਨਾਪਾਕ ॥੨॥

ਮੇਭੱ ਪੁਰੂ ਬਰੂ ਕੀਛੇ ਭਵੰਥੁ ਕਰਿਛੁਛੇ, ਚਾਹਾਯੂ ਬੇਬੁਛਾਰੀ ਏਵੰ ਅਧਰਿਛੁ ਪਗੁ ਬਮਾਯੁ ਯਾਵ ਬੁਰਗ
ਕਰੇ ਨਾਹਿ ॥2॥

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਤਿਸ ਨੇ ਜਾਣੈ ਦੂਰਿ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਗਰੀਰ ਅਛੁੜ ਓ ਕਾਹੁ ਪਰਿਪੂਰ੍ਥੁ ਅਚਰ੍ਥੁ, ਬੇ ਕੋਗਿ ਕੋਗਰੇ ਕਪਾਧੁ ਕੀਛੁ ਚਾਹਾਯੂ
ਮਨੁਬੁਧੁ ਰੂਝਿਧਾਰੇ ਨਾਹਿ।

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲਾਗੀ ਰਚਿ ਰਹਿਆ ਅੰਤਰਿ ਹਉਮੈ ਕੂਰਿ ॥

ਯਾਵਰ ਅਛਰੇਰੇ ਭੋਗਿ ਬਿਲਾਬਰ ਚੁਝਾ ਅਛਿ, ਬੇ ਕੀਕਾਰੇਰੇ ਲਿਧੁ ਅਚੇਰੇ ਆਭ ਚਾਹਾਰ ਬੁਧਲ
ਅਹੰਕਾਰ ਓ ਮਿਥਪਾਰੇ ਭਰਿ ਰਹਿਅਛਿ।

ਭਗਤੀ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣਿਆ ਆਵਹਿ ਵੰਞਹਿ ਪੂਰ ॥੩॥

ਪੁਰੂਯਾ ਭਛਿ ਏਵੰ ਨਾਮ ਬੁਰਗਰੂ ਹੋਵਾ ਕਾਰਗਰੂ ਪੁਗਾਬਮੂਹ ਮੋਨਿਰੇ ਫਾਬੇ ਆਬਿਕਾ ਮਿਕਾ ਕਰਿਯਾਛੁ
॥3॥

ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਣਹਾਰ ਜੀਅ ਜੰਤ ਕਰਿ ਦਇਆ ॥

ਹੋ ਕਰੂਗਾ ਨਿਯਾਨ ਪਰੰਤੁਛੁ! ਏਹਿ ਯਾਵ-ਯਛੁ ਪੁਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਕ੍ਰਿਝੁ ਕਰਿ ਚਾਹਾਰ ਰਖਾ ਕਰ।

ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋਇ ਨ ਰਖਨਹਾਰੁ ਮਹਾ ਬਿਕਟ ਜਮ ਭਇਆ ॥

ਮਮਰਾਯੁ ਕਠ ਬਿਕਟ ਹੋਯਾਯਾਛੁਛੁ, ਪੁਰੂਯਾ ਬਿਨਾ ਆਭ ਕੇਹਿ ਰਖਕ ਨਾਹਾਛੁ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰਉ ਕਰਿ ਅਪੁਨੀ ਹਰਿ ਮਇਆ ॥੪॥੧੪॥੮੪॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਛੁ ਮੇ ਹੋ ਪੁਰੂ! ਨਿਯਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਯਾਹਾ ਫਲਰੇ ਕੇਵੇ ਮਖ ਚੁਮ ਨਾਮ ਭੂਲਿਕ ਨਾਹਿ
॥4॥14॥74॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਰਿਗਾਗ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮੇਰਾ ਤਨੁ ਅਰੁ ਧਨੁ ਮੇਰਾ ਰਾਜ ਰੂਪ ਮੈ ਦੇਸੁ ॥

ਮਨੁਬੁਧੁ ਗਰਬਰੇ ਕਹੋ ਮੇ ਏਹਿ ਚਨ, ਮਨ ਓ ਧਨ ਮੋਰ ਅਚੇ, ਏਹਿ ਵੇਗਰ ਗਾਬਨ ਮੋਰ ਅਚੇ।

ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਬਨਿਤਾ ਅਨੇਕ ਬਹੁਤੁ ਰੰਗ ਅਰੁ ਵੇਸ ॥

ਧ੍ਰਿ ਬੁਧਰ ਬੁਰੁਧ ਕਾਲਾ ਅਚੇ ਚਥਾ ਮੋਰ ਪੁਰੁ, ਬੁਧ, ਪੁਰੁ ਆਭ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਵੇਗ ਧ੍ਰਿ ਛੁ ਧਾਰਗ
ਕਰਿਧਾਰੇ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਨ ਵਸਈ ਕਾਰਜਿ ਕਿਤੈ ਨ ਲੇਖਿ ॥੧॥

ਹੇ ਭਾਇ! ਮੇਭੈਂ ਮਾਨਵਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡੇ ਪੁਰੁ ਨਾਮਰ ਨਿਵਾਸ ਨਾਹਿ, ਭਾਵਾਰ ਬਸਤੁ ਕਾਮ ਗੰਗਨਾਚੇ
ਆਬੇ ਨਾਹਿ ॥1॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਹਰਿ-ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ

ਕਰਿ ਸੰਗਤਿ ਨਿਤ ਸਾਧ ਕੀ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਤਿਦਿਨ ਬਾਪੂ-ਬਡਾਕ ਬਛਾਓਚੇ ਰਹਿਵਾ ਪੁਲਾਸ ਕਰ ਆਭ ਗੁਰੂਕ ਚਰਣਚੇ ਨਿਭ ਚਿਭਕੁ ਲਗਾਅ
॥1॥ ਰੁਖ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਧਿਆਈਐ ਮਸਤਕਿ ਹੋਵੈ ਭਾਗੁ ॥

ਹਰਿਨਾਮ ਯਾਤਾ ਬਰ ਪੁਕਾਰ ਨਿਪੁ ਅਚੇ, ਭਾਵਾਰ ਚਿੰਤਨ ਬੇਭੇਬੇਲੇ ਬਧਾਕ ਹੇਵ, ਯਦਿ ਮਨੁਬਧਰ
ਕਪਾਲਚੇ ਗੁਭ ਭਾਗਧ ਅਛਿਭ ਹੋਯਾਯਾਵ।

ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸਵਾਰੀਅਹਿ ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਣੀ ਲਾਗੁ ॥

ਗੁਰੂਕ ਚਰਣਚੇ ਲਗੁ ਧੇਲੇ ਬਸਤੁ ਕਾਰਧ ਬਧੈਥੁ ਬੂਧ।

ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਭ੍ਰਮੁ ਕਟੀਐ ਨਾ ਆਵੈ ਨਾ ਜਾਗੁ ॥੨॥

ਐਹਿ ਪੁਕਾਰੇ ਅਹੰਕਾਰਚੇ ਰੋਗ ਐਵੰ ਣਕਾ ਨਿਰੂਭ ਬੂਝਿ ਆਭ ਪੁਾਣੀਕਾ ਯਥੁ ਮੂਰੁ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾਵ
ਓ ਮੋਖ ਪ੍ਰਾਪੁ ਬੂਧ ॥2॥

ਕਰਿ ਸੰਗਤਿ ਤੂ ਸਾਧ ਕੀ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਉ ॥

ਐਧੁਪਾਯਿ ਹੇ ਯਾਵ! ਤੂ ਬਾਪੂਕ ਬਾਂਗਓ ਕਰ, ਯਿਐ ਅਠਸਠਿ ਭਾਧਰ ਬਾਨ ਬਮਾਨ ਅਓ ਪਵਿਤੁ ਅਚੇ।

ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਣ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰੇ ਸਾਚਾ ਏਹੁ ਸੁਆਉ ॥

ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮੰਡਚੇ ਚੂਮ ਆਤਮਾ, ਪੁਾਣ, ਮਨ ਐਵੰ ਣਰੀਚੇ ਪੁਧੂਲਿਭ ਹੋਯਾਯਾਵ ਆਭ ਐਹਿ ਯਾਵਨਚੇ ਬਧਧ
ਮਨੋਰਥ ਬੂਧ।

ਐਥੈ ਮਿਲਹਿ ਵਡਾਈਆ ਦਰਗਹਿ ਪਾਵਹਿ ਥਾਉ ॥੩॥

ੴੴ ਭੂਮਭੂ ਨਾਮ ਬਲਾਨ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਵ ਅਯੁ ਪੁਰੁਜਾ ਦਰਬਾਰੇ ਮਖ ਗ੍ਰੇਸ਼ੁ ਭਾਨ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਵ ॥੩॥

ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਹੀ ਹਾਥਿ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਕਰਿਵਾ ਓ ਕਰਾਯਵਾ ਵਾਲਾ ਅਚਰਿ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਰ ਕਰਾ, ਬਹੁ ਕੀਛਿ ਭਾਯਵਿ
ਅਖਾਨ ਅਚਰਿ।

ਸਾਰਿ ਆਪੇ ਜੀਵਾਲਦਾ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸਾਥਿ ॥

ਬੇਹੁ ਬਰ ਵਪਾਪਕ ਪੁਰੁ ਕੋਗਿ ਕੋਗਿ ਰੋਕਿ ਵਪਾਨਾਨ ਅਚਰਿ, ਸਿੰਘ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਮਾਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਭਯਾ
ਯਾਨ ਦਾਭਾ, ਭਿਰੂ ਓ ਵਾਹਾਨ ਪ੍ਰਾਨੀਰ ਬਾਪੁ ਅਚਰਿ॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਣਾਗਤੀ ਸਰਬ ਘਟਾ ਕੇ ਨਾਥ ॥੪॥੧੫॥੮੫॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁ ਬਸਤੁ ਯਾਵਾ ਬਾਨਾ ਅਚਰਿ, ਐਸੁ ਸੁੰ ਭਾਯਵਿ ਗਰਗਰੇ ਅਧਿਛਿ ॥੪॥੧੫॥੮੫॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਰਿਗਗ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਰਣਿ ਪਏ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣੇ ਗੁਰੁ ਹੋਆ ਕਿਰਪਾਲੁ ॥

ਮੋਹੋਰੇ ਰੋਗੇ ਮੋਰ ਗੁਰੁ ਮੋਰਾ' ਭਪਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਯਾਛਿ, ਭਾਵਾਹੋਰੇ ਸੁੰ ਨਿਯਰੇ ਪੁਰੁਜਾ
ਗਰਗਰੇ ਅਧਿਛਿ।

ਸਤਗੁਰ ਕੈ ਉਪਦੇਸਿਐ ਬਿਨਸੇ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲ ॥

ਬਦਗੁਰੁ ਭਪਰੇ ਵਾਰਾ ਮੋਰਾ ਬਸਤੁ ਵਧਨ ਦੂਰ ਹੋਯਾਛਿ।

ਅੰਦਰੁ ਲਗਾ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੁ ॥੧॥

ਮੋਹੋਰੇ ਰੋਗੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਾਮ ਨਾਮਰੇ ਪ੍ਰਾਨੀਰੇ ਲਾਨ ਹੋਯਾਛਿ, ਬੇਹੋਰੇ ਰੋਗੇ ਸੁੰ ਗੁਰੁਜਾ
ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਯਾਛਿ ॥੧॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਸਾਰੁ ॥

ਹੋ ਮੋਰਾ ਮਨ! ਬਦਗੁਰੁ ਬੇਵਾ ਗ੍ਰੇਸ਼ੁ ਅਚਰਿ।

ਕਰੇ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣੀ ਇਕ ਨਿਮਖ ਨ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਹੁ ਪੁਰੁਜਾ ਐਕ ਪਾਯ ਪਾਯ ਮਖ ਬਿਸ੍ਰੁਭ ਕਰ ਨਹੀਂ, ਭਾਵਾਹੋਰੇ ਬੇ ਭੂਮ ਭਪਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਕ੍ਰਿਪਾ
ਕਰਿਵੇ ॥੧॥

ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਨਿਤ ਗਾਵੀਅਹਿ ਅਵਗੁਣ ਕਟਣਹਾਰ ॥

ਆਮੇ ਪੁਰਿਦਿਨ ਬੇਸੁੰ ਗੋਵਿੰਦ ਪੁਰੁਸ਼ ਮੋਗਾਗਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ, ਸਿੰਘ ਮਨੁਸ਼ਪਕੂ ਬਮਬੁ ਅਵਗੁਣਰੂ
ਨਿਰੰਕੁਰ ਕਰਿਯਾਉ।

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਕਰਿ ਡਿਠੇ ਬਿਸਥਾਰ ॥

ਅਨੇਕ ਕਪੜੇ ਪਾਯਾਨੁ ਪੁਰਬੁ ਕਰਿ ਦੇਖੁਛੁਛੁ, ਕਿਛੁ ਫਰਿ ਨਾਮ ਕਪੜਾਓ ਬੁਝ ਮਿਲੇ ਨਾਉਂ।

ਸਹਜੇ ਸਿਫਤੀ ਰਤਿਆ ਭਵਜਲੁ ਉਤਰੇ ਪਾਰਿ ॥੨॥

ਮੋਭੈ ਕਪੜੇ ਭਗਵਾਨਕੂ ਨਿਯਮ ਕਰਿਵਾਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾਏ, ਬੇ ਭਵ ਬਾਗਰੂ ਬਹੁਯਾਰੇ ਪਾਰ
ਹੋਯਾਏ ॥੨॥

ਤੀਰਥ ਵਰਤ ਲਖ ਸੰਜਮਾ ਪਾਈਐ ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ॥

ਲਕਸ਼ੇ ਭਾਰੀਯੇ ਸ਼ਾਨ, ਲਕਸ਼ੇ ਕੁਠ ਰਝਵਾ ਓ ਲਕਸ਼ੇਕੂ ਬਿਕਾਰ ਠਾਰੂ ਰੋਕਿਵਾਰ ਫਲ ਬਛਕਾ ਚਰਨ
ਪੂਜਿ ਗੁਰਗ ਕਰਿਵਾਰੇ ਹੋ ਪੁਰਬੁ ਹੋਯਾਏ।

ਲੂਕਿ ਕਮਾਵੈ ਕਿਸ ਤੇ ਜਾ ਵੇਖੈ ਸਦਾ ਹਦੂਰਿ ॥

ਹੋ ਭਾਯ! ਮਾਨਵ ਕਾਫ਼ਾਨੁ ਲੂਕਾਯ ਪਾਪ ਅਯੋਨ ਕਰੇ, ਮੋਭੇਵੇਲੇ ਬੇਸੁੰ ਪੁਰੁ ਬਰਵਾ ਬਮਬੁਯਾਰੇ
ਦੇਖੁਛੁਛੁ।

ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਭਰਪੂਰਿ ॥੩॥

ਮੇਰਾ ਪਰਿਪੂਰੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਰਵੁ ਕਪੜਾ ਹੋਯਾਏ ਰਹਿਯਾਉ ॥੩॥

ਸਚੁ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਅਮਰੁ ਸਚੁ ਸਚੇ ਸਚਾ ਥਾਨੁ ॥

ਬਧ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਬਾਗੁਯ ਬਧ ਅਧ, ਭਾਯੋ ਆਦੇਸ਼ ਮਧ ਬਧ, ਬੇਸੁੰ ਬਧ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ
ਲੋਕ ਰਹਿਵਾ ਕਾਲਾ ਲੂਨ ਮਧ ਬਧ ਅਧ।

ਸਚੀ ਕੁਦਰਤਿ ਧਾਰੀਅਨੁ ਸਚਿ ਸਿਰਜਿਓਨੁ ਜਹਾਨੁ ॥

ਬੇ ਬਧ ਗੰਭੀਰ ਧਾਰੀ ਕਰਿਯਾਉ ਆਯ ਬੇ ਬਧ ਬੁਝਿਯੋ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯਾਉ।

ਨਾਨਕ ਜਪੀਐ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਹਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥੪॥੧੬॥੮੬॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਭਾਯ ਪੁਰਿ ਬਮਬਿਓ, ਸਿੰਘ ਬਧ ਬੁਝੁ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਨਾਮ ਲੂਕਾ ਕਰਿਯਾਏ
॥੪॥੧੬॥੮੬॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਰੀਰਾਗ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਉਦਮੁ ਕਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪਣਾ ਵਡਭਾਗੀ ਧਨੁ ਖਾਟਿ ॥

ਹੋ ਭਾਗਵਾਨ ਪੁਰੁਸ਼! ਪਰਿਗੁਰ ਕਰਿ ਫਰਿ ਨਾਮ ਲੂਕਾ ਰੂਪੀ ਆਨ-ਪਨ ਆਯ ਕਰ ।

ਸੰਤਸੰਗਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਣਾ ਮਲੁ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਕਾਟਿ ॥੧॥

ਬਠਬਠਾਕੂ ਯਾਯਾ ਹਰਿਨਾਮਰ ਸੁਰਗ ਕਰਾਯਾਯਾਯਾ, ਯਾਯਾ ਧਾਰਾ ਯੁਗ-ਯੁਗਰ ਪਾਪਰ ਮਯਾਯਾ ਧੂਰ
ਹੋਯਾਯਾਯਾ ॥1॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਜਾਪੁ ॥

ਹੋ ਮੋਰ ਮਨ! ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਯਪਰ ਸੁਰਗ ਕਰ।

ਮਨ ਇਛੇ ਫਲ ਭੁੰਚਿ ਤੂ ਸਭੁ ਚੁਕੈ ਸੋਗੁ ਸੰਤਾਪੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਯਾ ਧਾਰਾ ਰੂਪਕੁ ਮਨੋਬਾਞਿਓ ਓਲ ਪੁਯੁ ਹੋਵ ਆਯ ਰੂਪਰ ਰੂਗ ਓਯਾ ਬਯਾਪ ਬਰੂ ਨਯੁ
ਹੋਯਾਯਾਯਾ ॥ਰੁਹ॥

ਜਿਸੁ ਕਾਰਣਿ ਤਨੁ ਧਾਰਿਆ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਡਿਠਾ ਨਾਲਿ ॥

ਮੋਯ ਯਗਵਾਨਕੁ ਪਾਯਵਾ ਪਾਯ ਯਹਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਗਰਾਰਕੁ ਪਾਰਗ ਕਰਿਯਿ, ਬੋਯਿ ਪੁਰੂ ਨਿਯ ਬਾਯੁਰੋ ਯੁੰ
ਦੋਯੁਯਿਯਿ।

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥੨॥

ਬੋਯਿ ਪਰਿਪੂਰੁ ਪੁਰੂ ਯਲਰੋ, ਮਾਰਿਰੋ, ਆਕਾਗਰੋ, ਗਗਨਰੋ ਬਰੁਓ ਵਪਾਪਕ ਅਚਯਿ, ਬੋ ਯੁੰ ਬਰੂ
ਪੁਗਾਯੁ ਦਯਾਰ ਦੁਯਿਰੋ ਦੋਯੁਯਿ ॥2॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇਆ ਲਾਰੀ ਸਾਚੁ ਪਰੀਤਿ ॥

ਬਯਾ ਬਾਮਾ ਪੁਰੂਯ ਬਾਯੁਰੋ ਪੁਰਿਓ ਓਨ-ਮਨ ਬਰੂ ਪਰਿਓ ਹੋਯਾਯਾਯਾ।

ਚਰਣ ਭਜੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਸਭਿ ਜਪ ਤਪ ਤਿਨ ਹੀ ਕੀਤਿ ॥੩॥

ਮੋਯੁ ਪੁਗਾ ਪੁਰੂਯ ਓਗਰ ਯਾਨ ਕਰਿਯਾਯਾ, ਯਵ, ਬਿਯ ਬਮਬ ਯਪ-ਓਪ ਕਰਿਨੋਯਿਯਿ ॥3॥

ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਮਾਣਿਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ॥

ਅਮੁਓ ਰੂਪਾ ਹਰਿਯਾ ਨਾਮ ਹਾਰਾ, ਰਨੁ ਓਰੂ ਮਯ ਅਮੁਯੁ ਅਰੋ।

ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਰਸ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥੪॥੧੭॥੮੭॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮਿਯ ਪੁਰਮ ਯਾਵਰੋ ਯਗਵਾਨਕੁ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰਿਯਿਯਿ, ਓਯਾਕੁ ਬਾਯਾਵਿਕ ਯਾਵਰੋ
ਅਰੂਯ ਯੁਗਰ ਆਨਨਰ ਰਬ ਪੁਯੁ ਹੋਯਾਯਾਯਿਯਿ ॥4॥17॥87॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸੋਈ ਸਾਸਤੁ ਸਉਣੁ ਸੋਇ ਜਿਤੁ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

ਬੋਯਿ ਪਾਰਿਕ ਗਾਬੁ ਯਰਿਓ ਅਰੋ ਆਯ ਬੋਯਿ ਗਕੁਨ ਗੁਯ ਅਰੋ ਯਾਯਾ ਧਾਰਾ ਹਰਿਨਾਮਰ ਸੁਰਗ
ਕਰਾਯਾਯਾ।

ਚਰਣ ਕਮਲ ਗੁਰਿ ਧਨੁ ਦੀਆ ਮਿਲਿਆ ਨਿਥਾਵੇ ਥਾਉ ॥

ਯੇਯੋਂ ਮਾਨਵ ਜੀਵਨੂੰ ਗੁਰੂ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰੂਪੀ ਖਨ ਦੇਖਿਐ ਖੇਵੇ ਅਗੁਨ੍ਹਾਨ ਵਧਿਐ ਆਗੁਨ੍ਹਾ
ਮਿਲਿਐ।

ਸਾਚੀ ਪੁੰਜੀ ਸਚੁ ਸੰਜਮੇ ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਭਗਵਾਨਾ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਿਵਾ ਏ ਬਧਾ ਰਾਗੀ ਅਚੇ ਭਯਾ ਬਧਾ ਬੰਸਾ ਅਚੇ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭੁ ਭੇਟਿਆ ਮਰਣੁ ਨ ਆਵਣੁ ਜਾਉ ॥੧॥

ਬ੍ਰਹਮ ਭਗਵਾਨ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮਿਲਿਐ, ਬੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਚਕ੍ਰ ਧੂਲ ਹੋਇ। ॥1॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਭਜੁ ਸਦਾ ਇਕ ਰੰਗਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਭੁ ਬੰਦਾ ਏਕਾਗ੍ਰ ਚਿਤ ਹੋਇ ਭਗਵਾਨਾ ਭਜਨ ਕਰ,

ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਸੰਗਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੇਹੋ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਭਾਕ ਸ੍ਵਰੂਪ ਅੰਤਰੇ ਬਿੰਦਾਸਾ ਭਯਾ ਜੀਵਨ ਬਾਧੁ ਹੋਇ ਬਿਨਾਸ
ਕਰਿਐ। ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੁਖਾ ਕੀ ਮਿਤਿ ਕਿਆ ਗਣੀ ਜਾ ਸਿਮਰੀ ਗੋਵਿੰਦੁ ॥

ਯੇਥੇਥੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸ਼ਰਨ ਕਰਿਐ, ਬੇਥੇਥੇ ਏਥੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭਗਵਾਨ ਹੋਇ ਭਾਵਾ ਗਾ
ਯਾਇ।

ਜਿਨ ਚਾਖਿਆ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸਿਆ ਉਹ ਰਸੁ ਜਾਣੈ ਜਿੰਦੁ ॥

ਯੇਥੇ ਬੇ ਬੰਦੇ ਰਸ ਚਾਖਿਐ, ਬੇ ਭੁਖ ਹੋਇਐ ਭਯਾ ਬੇਬੰਦੇ ਬੇਬੰਦੇ ਆਨੁ ਜਾਇ।

ਸੰਤਾ ਸੰਗਤਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਬਖਸਿੰਦੁ ॥

ਬਲੁਕਾ ਬਯਾਓ ਭਾਰਾ ਖਸਮਾਵਾਨ ਹੁਲਾਸੇ ਹੁਲੂ ਫੂਕਲੇਰੇ ਵਾਸ ਕਰਨਿ।

ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣਾ ਸੇਈ ਰਾਜ ਨਰਿੰਦੁ ॥੨॥

ਯੇਵ ਹੁਲੂਕਾ ਨਾਮਨੂੰ ਬਲਰਗ ਕਰਿਅਲਿ, ਏ ਰਾਜਾਕਾਰ ਮਖ ਰਾਜਾ ਅਚਰਿ ॥੨॥

ਅਉਸਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗੁਣ ਰਮਣ ਜਿਤੁ ਕੋਟਿ ਮਜਨ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਮੇਯੋ ਬਮਲੇਰੇ ਫਰਿ ਨਾਮਰ ਮਗ ਓ ਗੁਣਰ ਚਿਤਨ ਕਰਮਾਯਾ, ਚਾਫਾ ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ ਚਾਯੋ ਬਾਨ ਬਹਿਓ ਬਮਾਨ ਅਚੇ।

ਰਸਨਾ ਉਚਰੈ ਗੁਣਵਤੀ ਕੋਇ ਨ ਪੁਜੈ ਦਾਨੁ ॥

ਫਰਿ ਬਲਰਗ ਭਾਰਾ ਯੁਧਿ ਗੁਣ ਮੂਲੁ ਫੇਲਮਾਯਾ, ਧੂਨਠ ਚਾਫਾ ਚੂਲਨਾਮੇ ਕੋਲਿ ਵਾਨ ਨਾਫੋ।

ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਸੈ ਦਇਆਲ ਪੁਰਖੁ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ॥

ਅਕਾਲ ਪੂਰੁਖ ਵਲਾਨੂੰ ਏਵੋ ਅਨੂਕਯੋ ਮੂਲੁ ਅਚਰਿ, ਏ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਧ੍ਰਿਯੋ ਭਾਰਾ ਯਾਵਰ ਮਨ ਓ ਚਨੇਰੇ ਬਿਰਾਯਮਾਨ ਆਇਓ।

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਧਨੁ ਤਿਸ ਦਾ ਹਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥੩॥

ਯਾਵਰ ਚਨ ਏਵੋ ਧਾਨ ਏਫੇ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਭਾਰਾ ਬਿਆਮਾਯਲਿ, ਧੂਓ ਚਾਕਾ ਪਾਯੇਰੇ ਬਰਵਾ ਯੁਧਰੀਓ ਅਚੇ ॥੩॥

ਮਿਲਿਆ ਕਦੇ ਨ ਵਿਛੁੜੈ ਜੇ ਮੇਲਿਆ ਕਰਤਾਰਿ ॥

ਮਾਫਾਨੂੰ ਪਰਮਾਨੁ ਨਿਯ ਬਾਧ੍ਰੇਰੇ ਮਿਲਾਯਲਿ, ਏ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਫੇਲੁ ਫੁੱ ਰਹਿਯਾਯਾ, ਧੂਯੋ ਕੇਵੇ ਬਿਲੇਧ ਬੂਯਾ ਨਾਫੋ।

ਦਾਸਾ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਟਿਆ ਸਾਚੈ ਸਿਰਜਣਹਾਰਿ ॥

ਰਚਯੋਚਾ ਹੁਲੂ ਨਿਯਰ ਏਵਕਕਾ ਮਾਲਾ ਰੂਪੀ ਕਯਨ ਕਾਰਿ ਵੇਯਲਿਓ।

ਭੂਲਾ ਮਾਰਗਿ ਪਾਇਓਨੁ ਗੁਣ ਅਵਗੁਣ ਨ ਬੀਚਾਰਿ ॥

ਨਿਯਰ ਏਵਕਕਾ ਗੁਣ ਅਵਗੁਣਰ ਬਿਚਾਰ ਨ ਕਰਿ ਬਿਰੂਧ ਫੇਲਮਾਯਾ ਏਵਕਕਾ ਯੁਧਿ ਮਾਰਗਨੂੰ ਆਇਓ।

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਗਤੀ ਜਿ ਸਗਲ ਘਟਾ ਆਧਾਰੁ ॥੪॥੧੮॥੮੮॥

ਨਾਨਕ ਕਫੁਓ ਮੇ ਏਫੇ ਯਗਵਾਨਕਾ ਗਰਗੇਰੇ ਪਓ ਮਾਯਾ, ਯੇਵ ਬਮਲੁ ਯਾਵਕਾ ਆਧਾਰ ਅਚੇ ॥੪॥੧੮॥੮੮॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਰੋਗਰ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਰਸਨਾ ਸਚਾ ਸਿਮਰੀਐ ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥

ਮਦਿ ਬਠਾ ਪਰਮਾਨੁ। ਧ੍ਰੁਵਰ ਬਹਿਤ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਮਾ। ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਜੀਵਰ ਮਨ ਐਵੰ ਭਨ ਧੂਯਰਿ
ਪਵਿਤੁ ਹੋਇ।

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸਾਕ ਅਗਲੇ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਜੀਵਰ ਮਤ, ਪਿਤਾ, ਵਸੁ ਬਹਾਦਰ ਵਸੁਤ ਪਾਪਾਭਿ, ਕੀਤੁ ਯੁਕਲੋਕ ਆਯ ਪਰਲੋਕਰੇ ਬੇਇ
ਪਰਮਾਨੁ। ਵਪਾਰਿਤ ਅਨਧ ਕੇਹਿ ਬਹਾਯਕ ਜਾਇ।

ਮਿਹਰ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਚਸਾ ਨ ਵਿਸਰੈ ਸੋਇ ॥੧॥

ਮਦਿ ਪਰਮਾਨੁ। ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰਿਓ ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਮਨੁਬਧ ਚਾਹਾਕੁ ਬਿਨੁ ਮਾਤੁ ਪਾਯੰ ਮਧ ਵਿਸ੍ਰੁਤ
ਕਰੇ ਜਾਇ ॥1॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਾਚਾ ਸੇਵਿ ਜਿਚਰੁ ਸਾਸੁ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਮੇਰੇ ਪਰਿਪਕੁ ਚੇਰੇ ਪੁਰਿ ਅਭਿ, ਬੇਇ ਬਠਾ ਪਰਮਾਨੁ। ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਮਾ।

ਬਿਨੁ ਸਚੇ ਸਭ ਕੂੜੁ ਹੈ ਅੰਤੇ ਹੋਇ ਬਿਨਾਸੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਇ ਪਰਮਾਨੁ। ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬ੍ਰਿਧਿ ਮਿਧਾ। ਅਚੇ ਆਯ ਬਿਬਰੇ ਜਾਇ ਹੋਇ। ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਨਿਰਮਲਾ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਨੁ। ਵਧ ਨਿਰਮਲ ਅਚਰਿ, ਚਾਕਰਿ ਬਿਨੁ। ਮੂੰ ਕੇਵੇ ਰਹਿਪਾਰਿਕੇ ਜਾਇ।

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਭੁਖ ਅਤਿ ਅਗਲੀ ਕੋਈ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ਮਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਐਵੰ ਭਨਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕ ਪਾਯੰ ਪਰਮ ਚੁਭਾ। ਕੇਹਿ ਮਧ ਆਇ ਮੇਰੇ ਮਿਲਾਯ
ਦਿਐ।

ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਭਾਲੀਆ ਸਹ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਇ ॥੨॥

ਮੂੰ ਚਾਰਿਕਰੇ ਚਾਹਾਰ ਬਿਨੁ ਕਰਿਅਭਿ, ਪਰਮ-ਪਿਤਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕ ਬਿਨੁ। ਅਨਧ ਕੀਰਤਿ ਮਧ ਵਿਗ੍ਰਾਮ
ਭਲ ਜਾਇ ॥2॥

ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਅਰਦਾਸਿ ਕਰਿ ਜੇ ਮੇਲੇ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਬੇਇ ਗੁਰੁਕ ਬਿਨੁਗਰੇ ਪ੍ਰਾਰਥਾ ਕਰ, ਮਿਧ ਚੁਭਾ ਐਵੰ ਬ੍ਰਿਧਿ ਰਚਿਓ। ਬੇਇ ਚੁਭਰ ਮਿਲਨ
ਕਰਮਾ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਨਾਮ ਕਾ ਪੂਰਾ ਜਿਸੁ ਭੰਡਾਰੁ ॥

ਬਿਨੁਗੁਰੁ ਜਾਮਰ ਕਾਭਾ ਅਚਰਿ, ਮਾਯਾ ਪਾਯਰੇ ਭਭਿਰ ਪ੍ਰਭੁ ਭਭਾਰ ਅਭਿ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੀਐ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥੩॥

ਬਰਵਾ ਬੇਹੁ ਪੁਰੁਕਾ ਪੁਗੰਬਾ ਕਰ, ਯਾਹਾਰ ਬਾਮਾਰ ਅਭੁ ਯਾਗਿਧਾਰਿਕਾ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਪਰਵਦਗਾਰੁ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿਸ ਦੇ ਚਲਤ ਅਨੇਕ ॥

ਬੇਹੁ ਪਾਲਨ ਕਭੀ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਯਗ ਚਾਨ ਕਰਿਕਾ, ਯਾਹਾ ਪਾਯਰੇ ਅਨੇਕ ਕੋਠੂਕ ਅਛਿ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਆਰਾਧੀਐ ਏਹਾ ਮਤਿ ਵਿਸੇਖ ॥

ਵਿਗੇਖ ਰੂਝਿਮਠਾ ਏਹਾ ਮੇ ਬੇਹੁ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਬਰਵਾ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਕਾ ਭਰਿਠ।

ਮਨਿ ਤਨਿ ਮਿਠਾ ਤਿਸੁ ਲਗੈ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਨਾਨਕ ਲੇਖ ॥੪॥੧੯॥੮੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਨਾਮ ਬੇਹੁ ਯਾਵਕਾ ਮਨ ਏਵਾ ਭਨਕੂ ਮਿਠਾ ਲਾਗਿਧਾਏ, ਯਾਹਾਰ ਕਪਾਲਰੇ ਗੁਭ ਕਰਮ ਲੇਖਾ ਹੋਯਾਛਿ ॥੪॥੧੯॥੮੯॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸੰਤ ਜਨਹੁ ਮਿਲਿ ਭਾਈਹੇ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਬਛਕਾ ਬਛਾਠਿ ਕਰਿ ਬਧਾਨਾਮਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ।

ਤੋਸਾ ਬੰਧਹੁ ਜੀਅ ਕਾ ਐਥੈ ਓਥੈ ਨਾਲਿ ॥

ਯਾਵਨ ਯਾਹਾਰੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਭੋਯਨ ਰੂਝਿ ਰੂਪੀ ਰਸਾ ਬਹਿਠ ਵਾਧ, ਯਾਹਾ ਯਹਲੋਕਾ ਅਪਰਲੋਕਰੇ ਫੁਮਰ ਬਹਾਯਕ ਹੋਵ।

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਈਐ ਅਪਣੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥

ਯਦਿ ਬਾਮਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਛਿ ਭਾਹਾਹੋਲੇ ਏਹਿ ਭੋਯਨ ਗੁਰੁਕਾ ਬਛਾਠਿਰੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਝੁਏ।

ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਤਿਸੁ ਹੋਵੈ ਜਿਸ ਨੇ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ॥੧॥

ਯਾਹਾ ਭਪਰੇ ਯਥਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਯਾਛਿ, ਭਾਹਾਕੂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਭੋਯਨ ਗੁਭ ਕਰਮ ਬਾਰਾ ਮਿਲਿਧਾਏ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਮਨ! ਗੁਰੁਕਾ ਭਲਿ ਅਧਾ ਕੇਹਿ ਮਹਾਨ ਨਹਿ।

ਦੂਜਾ ਥਾਉ ਨ ਕੇ ਸੁਝੈ ਗੁਰ ਮੇਲੇ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੂੰ ਅਧਾ ਕੋਗਿਬਿ ਸ਼ਾਨਰ ਯੁਆਲ ਰਗੇ ਨਾਹਿ, ਕੇਵਲ ਗੁਰੁ ਹਿੰ ਮੇਲੇ ਬਧਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰਕਾ ਬਹਿਠ ਮਿਲਾਯ ਪਾਰਛਿ ॥੧॥ਰੂਹ ॥

ਸਗਲ ਪਦਾਰਥ ਤਿਸੁ ਮਿਲੇ ਜਿਨਿ ਗੁਰੁ ਡਿਠਾ ਜਾਇ ॥

ਮੇਯੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਗੁਰੂਯੋਗੀ ਦਰਸਨ ਕਰਿਯਾਵ, ਚਾਹਾਰ ਬੰਸਾਰਕ ਬਸਤੁ ਪਦਾਰਥ (ਪੰਨ, ਫੋਨੀਲਫ, ਐਕਸ਼ਨਰੀ)
ਪੁਰਾਣੀ ਹੋਯਾਵ।

ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਜਿਨ ਮਨੁ ਲਗਾ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਮਾਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾਧਾ! ਬੇਹੀ ਪੁਰਾਣੀ ਕਠ ਬੋਯਾਗਯਗਾਨੀ ਅਚੇ, ਯਾਹਾਰ ਮਨ ਗੁਰੂ ਚਰਣਰੇ ਲੀਨ
ਹੋਯਾਵ।

ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਸਮਰਥੁ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

ਗੁਰੂਯੋਗੀ ਦਾਨਗੀਲ, ਬਰ ਗੰਢਿਮਾਨ, ਯਕੁਰ ਰੂਪੀ, ਬਸਤੁਯੋਗੀ ਗੰਗਾਰੇਰੇ ਬਿਦਯਮਾਨ ਅਚਢਿ।

ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਗੁਰੁ ਭੁਬਦਾ ਲਏ ਤਰਾਇ ॥੨॥

ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਆਰੰ ਪਰੰਬਰੁ ਅਚਢਿ, ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਭੁਵਿਯਯਯੁਵਾਨੁ ਪਾਰ ਕਰਾਢਿ, ਬੇ ਪੁਰਾਣੀਯੋਗੀ ਯੀਵਨ-
ਮੁਕਤੀ ਰੂਪੀ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਕਰਾਢਿ ॥੨॥

ਕਿਤੁ ਮੁਖਿ ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹੀਐ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ॥

ਮੂੰ ਕੀਪਰੇ ਗੁਰੂਯੋਗੀ ਪੁਰਾਣੀ ਕਰਿਵੇ, ਯਿਯ ਕਰਿਵਾ ਓ ਕਰਾਯਵਾ ਪਾਯੋਂ ਬਸਤੁ ਅਚਢਿ।

ਸੇ ਮਥੇ ਨਿਹਚਲ ਰਹੇ ਜਿਨ ਗੁਰਿ ਧਾਰਿਆ ਹਥੁ ॥

ਬੇਹੀ ਮਥਕ ਬਰਵਾ ਭੋਰ ਰਹਿਯਾਵ, ਯਾਹਾ ਯਪਰੇ ਗੁਰੂ ਅਨੁਕਯੋਗੀ ਹਾਠ ਰਯੁਢਢਿ।

ਗੁਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਪੀਆਲਿਆ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਪਥੁ ॥

ਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਯਨੁ ਮਰਗਰ ਯਨੁ ਨਾਗ ਕਰੁਯੁਵਾ ਅਨੁਧ ਨਾਮ ਪਾਨ ਕਰਾਢਿ।

ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸੇਵਿਆ ਭੈ ਭੰਜਨੁ ਦੁਖ ਲਥੁ ॥੩॥

ਮੂੰ ਗੁਰੂ ਪਰਮੇਸ਼ਰਯੋਗੀ ਯਰਪੁਰ ਬੇਵਾਰ ਫਲ ਪੁਰਾਣੀ ਕਰਿਅਢਿ, ਯਿਯ ਬਰੁ ਯਨੁ-ਯਯੋਗੀ ਆਰੰ ਮੇਰੇ
ਪੁਰਾਣੀਯੋਗੀ ਨਿਰੁਯ ਕਰਿਦੇਯਢਿ ॥੩॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਗਹਿਰ ਗਭੀਰੁ ਹੈ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਅਘਖੰਡੁ ॥

ਬਧਗੁਰੂ ਗੁਣ, ਗੁਣੀਰ ਅਥਾ ਸੁਖਰ ਬਾਗਰ ਆਭ ਬਧਬੁ ਪਾਪਰ ਨਾਭ ਕਰਿਵਾ ਕਾਲਾ ਅਚਰੁ।

ਜਿਨਿ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਆਪਣਾ ਜਮਦੂਤ ਨ ਲਾਗੈ ਡੰਡੁ ॥

ਯੇਭੁ ਪੁਰਾਨੀ ਨਿਯ ਗੁਰੂਯ ਬੇਬਾਰ ਪਾਨੁ ਪੁਰਾ ਕਰਿਅਯਿ, ਚਾਹਾਨੁ ਯਮਦੂਤਰ ਧਯੁ ਕਵਾਪਿ, ਮਿਲੇ ਨਾਯੁ,
ਭੇਭੁ ਬੇ ਮੋਯ ਪੁਰਾ ਕਰਿਨਿ।

ਗੁਰੁ ਨਾਲਿ ਤੁਲਿ ਨ ਲਗਈ ਖੋਜਿ ਡਿਠਾ ਬ੍ਰਹਮੰਡੁ ॥

ਗੁਰੂਯ ਕਰਾਕਰ ਕੇਯਿ ਮਧ ਬਧਪੈ ਨਾਯੁ, ਕਾਰਯਿ ਮੁੱ ਅਯਿ ਬਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮੰਡੁ ਖੋਜਿ ਧੇਯੁਯਿ।

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ ਮਨ ਮਹਿ ਮੰਡੁ ॥੪॥੨੦॥੯੦॥

ਬਧਗੁਰੂ ਨਾਮਰ ਖਯਯਾ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਯਿ ਆਭ ਚਾਹਾ ਕਾਰਾ ਨਾਨਕ ਨਿਯ ਚਿਯਰੇ ਬੁਯ ਧਾਰਯ
ਕਰਿਨੇਯਯਿ ॥4॥20॥60॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਯਯਾ 5 ॥

ਮਿਠਾ ਕਰਿ ਕੈ ਖਾਇਆ ਕਉੜਾ ਉਪਜਿਆ ਸਾਦੁ ॥

ਪੁਰਾਨ ਬਾਬਾਰਿਕ ਰਬਯੁ ਕਯ ਮਿਠਾ ਯਾਧਿ ਯੋਗਿਧਾਧ, ਕਯੁ ਚਾਹਾਰ ਬਾਧ ਕਯ ਕਯੁ ਯੋਯਧਾਧ।

ਭਾਈ ਮੀਤ ਸੁਰਿਦ ਕੀਏ ਬਿਖਿਆ ਰਚਿਆ ਬਾਦੁ ॥

ਯਾਯ! ਮਿਠੁ ਬਯਿਧ ਬੁਯਧ ਕਰਿ ਕਧਪੈ ਕਿਕਾਧ ਯਧੁਯੁ ਕਰਿਨਿਧ ਆਭ ਯੁਧੇ ਪਾਪਗੁਬੁ ਯੋਯਯ ਕਧਪੈ
ਯੋਯਧਯੁ।

ਜਾਂਦੇ ਬਿਲਮ ਨ ਹੋਵਈ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਬਿਸਮਾਦੁ ॥੧॥

ਯੋਧ ਪਾਯਕਾ ਪਾਯੁ ਚਾਹਾਰ ਕਿਯਯੁ ਬੁਧ ਨਾਯੁ, ਨਾਮ ਅਧਿਯਿਯੁ ਬੁਧੁ ਨਯਰ ਅਧੇ, ਕਧਯਿ ਧੁਯਯਰੇ
ਯਾਯਿ ਯੁਰਧਾਰ ਯੋਯਯਧਾਧ ॥1॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਤਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਲਾਗੁ ॥

ਯੋ ਮੋਰ ਮਨ! ਬਧਗੁਰੂਯ ਬੇਬਾਰੇ ਯਾਨ ਯੋਯਯ ਧਾਧ।

ਜੇ ਦੀਸੈ ਸੇ ਵਿਣਸਣਾ ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ ਤਿਆਗੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਧੁਨਿਧਾਰੇ ਧਾਧਾ ਕਯਿ ਧੇਯਾਧਾਯਯਿ, ਚਾਧਾ ਬੁਧੁ ਨਯਰ ਯੋਯਯਧਾਧ, ਯੋ ਪੁਰਾਨ! ਯੁ ਮਨਰ ਚਯੁਰਧਾਯੁ
ਧਧਾਧ ਕਰ ॥1॥ਯੁਧ ॥

ਜਿਉ ਕੂਕਰੁ ਹਰਕਾਇਆ ਧਾਵੈ ਦਹ ਦਿਸ ਜਾਇ ॥

ੴ ਜਨ ਪਾਗਲ ਕੂਕਰੁ ਭਲਿ ਧਰਿ ਧਰਿ ਪੁਰਖੁ ਹੋਇ ਯਾਇ॥੧॥

ਲੋਭੀ ਜੰਤੁ ਨ ਜਾਣਈ ਭਖੁ ਅਭਖੁ ਸਭ ਖਾਇ ॥

ੴ ਪੁਕਾਰੁ ਲੋਭੀ ਪੁਕਾਰੀ ਕੀਏ ਮਖ ਖਾਨ ਕਰੇ ਨਾਹਿ, ਲੋਭੀ ਪੁਕਾਰੁ ਭਲਿ ਆਖਿ ਭਯਾ ਅਭਾਖਿ ਬਹੁ
ਗੁਣੀ ਕਰਿਨੇ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਦਿ ਬਿਆਪਿਆ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਪਾਇ ॥੨॥

ਪੁਕਾਰੀ ਕਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਭਯਾ ਅਭਾਖਾਰੇ ਨੀਯਾਕੇ ਲੀਨ ਹੋਇ ਕਾਰਣਾਰੇ ਮੋਹਿਕੇ ਆਇ॥੨॥

ਮਾਇਆ ਜਾਲੁ ਪਸਾਰਿਆ ਭੀਤਰਿ ਚੋਗ ਬਣਾਇ ॥

ਮਾਯਾ ਨਿਯਮ ਯਾਨਿ ਧਾਇ ਬਿਛਾਇ ਅਛਿ ਆਉ ੴ ਯਨਕੇ ਚੁਭਾ ਰੂਪੀ ਧਾਨਾ ਮਖ ਰਜੁਦੇਯਕੀ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਪੰਖੀ ਫਾਸਿਆ ਨਿਕਸੁ ਨ ਪਾਏ ਮਾਇ ॥

ਹੋ ਮੋਹਿ ਮਾਯਾ! ਲੋਭੀ ਪੁਕਾਰੀ(ਪੁਕਾਰੀ) ੴ ਭਿਓਕੇ ਫਾਇਆ ਆਉ ਕਾਹਾਨੇ ਪਾਕੇ ਨਾਹਿ॥

ਜਿਨਿ ਕੀਤਾ ਤਿਸਹਿ ਨ ਜਾਣਈ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥੩॥

ਮਨੁਸ਼ ੴ ਹੋਇ ਬੁਝਿਯਾਨੁ ਚਿਹ੍ਰਿ ਪਾਕੇ ਨਾਹਿ, ਮਿਥ ਚਾਹਾਨ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯਾਨੁ ਆਉ ਕਾਰਣਾਰੇ ਯਨੁ
ਮੁਖਿਕੇ ਪੁਰਖੁ ਹੋਇ॥੩॥

ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰੀ ਮੋਹਿਆ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਮਾਯਾ ੴ ਬਿਧਿਕੇ ਬਿਧਿਕੇ ਬਿਧਿ ੴ ਅਨੇਕ ਯਨਕੇ ਮੋਹਿਕੇ ਕਰਿ ਰਜੁਕੀ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਰਖੈ ਸੇ ਰਹੈ ਸੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੁਰਖੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ਅਪਾਰ ੴ ਬਿਧਿ ਅਯਾਨ ਪੁਰਖੁ ਰਜਾ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ ਭਵ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਇ॥੧॥

ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਲਿਵ ਉਧਰੇ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੁ ॥੪॥੨੧॥੯੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਪੁਰਖੁ ਭਲੁ ਪੁਰਖੁ ਮੁੱਖਿਕੇ ਯਨਕੇ ਅਯਾਨ, ਮਿਥ ਭਗਵਾਨਕੁ ਧਾਨ ਕਰਿ ਭਵ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ
ਹੋਇ॥੪॥੨੧॥੯੧॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ॥

ਬਿਰੀਰਾਗ ਮਹਲਾ 5 ਘਰੁ 2 ॥

ਗੋਇਲਿ ਆਇਆ ਗੋਇਲੀ ਕਿਆ ਤਿਸੁ ਡੰਢੁ ਪਸਾਰੁ ॥

ਗਾਇਲਾਨ ਨੀਨ ਗਾਇ ਪਾਰਿ ਕੀਏ ਬਿਧਿ ਪਾਕੇ ਚਰਾਯਾਨੁ ਯਾਇ॥੧॥, ਬੇਯਾਕੇ ਬੇ ਆਯਾਨ
ਕਰਿਕਾਰ ਅਭਿਪ੍ਰਾਯਾ ਕੀ॥

ਮੁਹਲਤਿ ਪੁੰਨੀ ਚਲਣਾ ਤੂੰ ਸੰਮਲੁ ਘਰ ਬਾਰੁ ॥੧॥

ਹੁਣ ਪ੍ਰਾਗ! ਯਥੇਵੇਲੇ ਤੇਰੇ ਘਰੇ ਏਹੀ ਦੁਨਿਆ ਕੀ ਆਇਓ। ਸਮਝ ਸਮਝਤ ਹੁਣੇ ਆਇਓ, ਯਥੇਵੇਲੇ ਤੋਂ ਘੋਰ
ਚਾਲੀਏ॥1॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ ਮਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪਿਆਰਿ ॥

ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਭਗਵਾਨਭਾਗ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰੇ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ। ਗੁਰੂਭਾਗ ਸੇਵਾਰੇ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ।

ਕਿਆ ਬੇੜੜੀ ਬਾਤ ਗੁਮਾਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੂੰਫੇ ਬੁਝ ਸਮਝ ਪਾਛੈ ਮਿਲੀਓ। ਜੀਵਨਰ ਅਭਿਆਸ ਕਾਇਕੀ ਕਰੋ॥

ਜੈਸੇ ਰੈਣਿ ਪਰਾਹੁਣੇ ਉਠਿ ਚਲਸਹਿ ਪਰਭਾਤਿ ॥

ਰਾਤਰੀਕਾਲਰ ਅਠੀਓ ਭਲੀ, ਤੂੰਫੇ ਸਕਾਲ ਭੋਰੇ ਚਾਲੀਏ।

ਕਿਆ ਤੂੰ ਰਤਾ ਗਿਰਸਤ ਸਿਉ ਸਭ ਫੁਲਾ ਕੀ ਬਾਗਾਤਿ ॥੨॥

ਹੁਣ ਪ੍ਰਾਗ! ਤੂੰਫੇ ਨਿਧ ਗੁਣਗੁਣ ਸਾਇਰੇ ਕਾਇਕੀ ਮੇਰੇ ਹਿਤ ਹੋਏ॥ ਕਾਰਣ ਬੁਝਾਰੇ ਸਮਝਤ ਪਦਾਰਥ
ਭਵਿਖਤਰ ਪ੍ਰਭ ਭਲੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਭਾਗੁਰੂ ਅਠੇ॥2॥

ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਜਿਨਿ ਦੀਆ ਸੇ ਪੁਭੁ ਲੇੜਿ ॥

ਹੁਣ ਪ੍ਰਾਗ! ਤੂੰਫੇ ਕਾਇਕੀ ਕਰੋ ਯੇ ‘ਏਹਾ ਮੇਰੇ, ਏਹਾ ਮੇਰੇ’, ਏਹੀ ਭਗਵਾਨਭਾਗੁਰੂ ਸਮਝ ਕਰੇ ਯੇ
ਸਕੂਲੀ ਤੂੰਫੇ ਫੇਲੀਓ॥

ਸਰਪਰ ਉਠੀ ਚਲਣਾ ਛਡਿ ਜਾਸੀ ਲਖ ਕਰੋੜਿ ॥੩॥

ਹੁਣ ਪ੍ਰਾਗ! ਤੂੰਫੇ ਏਹੀ ਨਿਧਰ ਸੰਸਾਰਰੂ ਅਵਸਥਾ ਚਾਲੀਏ (ਯਥੇਵੇਲੇ ਸੁਖ ਆਇਓ ਸਕੂਲੀ
ਭਾਗ ਕਰੇ ਚਾਲੀਏ)॥3॥

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਭ੍ਰਮਤਿਆ ਦੁਲਭ ਜਨਮੁ ਪਾਇਓਇ ॥

ਹੁਣ ਪ੍ਰਾਗ! ਚਉਰਾਸੀ ਲਖ ਯੋਗਿਓ ਪਦਾਰਥ ਰਹਿਓ। ਪਰੇ ਤੂੰਫੇ ਮਾਨਵ ਜਨਮ ਪਾਏ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਤੂੰ ਸੇ ਦਿਨੁ ਨੇੜਾ ਆਇਓਇ ॥੪॥੨੨॥੯੨॥

ਹੁਣ ਨਾਨਕ! ਤੂੰ ਨਾਮਰ ਸਮਝ ਕਰੇ ਕਾਰਣ ਤੇਰੇ ਏਹੀ ਸੰਸਾਰਰੂ ਛਾਡਿਓ। ਸਮਝ ਨਿਕਰ ਹੋਏ॥4॥22॥92॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਰੋਗਾਰ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਤਿਚਰੁ ਵਸਹਿ ਸੁਹੇਲੜੀ ਜਿਚਰੁ ਸਾਥੀ ਨਾਲਿ ॥

ਹੁਣ ਗੰਗਰ ਰੂਪੀ ਬੁਝ! ਤੂੰ ਏਹੇ ਪਦਾਰਥ ਏਹੀ ਦੁਨਿਆਰੇ ਬੁਝੀ ਅਠ, ਯੇ ਪਦਾਰਥ ਭੋਰੇ ਸਾਧੂ(ਆਤਮਾ)
ਭੋਰੇ ਸਾਧੂਰੇ ਅਠੀ॥

ਜਾ ਸਾਥੀ ਉਠੀ ਚਲਿਆ ਤਾ ਧਨ ਖਾਕੂ ਰਾਲਿ ॥੧॥

ਯੇਵੇ ਆਮ੍ਹਾ ਰੂਪੀ ਬਾਘੁ ਕਾਹਾਹਿਯੋ, ਏਹਿ ਈਰੀਰ ਰੂਪੀ ਬੁਧੀ ਮਾਠਿਰੇ ਮਿਥਿਯੋ ॥1॥

ਮਨਿ ਬੈਰਾਗੁ ਭਇਆ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਣੈ ਕਾ ਚਾਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖੁ! ਮੇਰਾ ਮਨ ਬਾਹਾਇਕ ਚੁੰਬਾਰੂ ਕਰਿਯੋ ਹੋਯਾਯਾਯਾਯਾ ਆਯੋ ਚੋਰਾ ਕਰਿਯੋ ਚੋਰਾ ਅਭਿਲਾਖ ਅਭਿ।

ਧੰਨੁ ਸੁ ਤੇਰਾ ਥਾਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖੁ! ਆਪਣਾ ਬੇਹਿ ਨਿਵਾਸ ਬੁਧਾ ਧਨਾ ਅਰੇ ॥1॥ ਰੁਖ ॥

ਜਿਚਰੁ ਵਸਿਆ ਕੰਤੁ ਘਰਿ ਜੀਉ ਜੀਉ ਸਭਿ ਕਹਾਤਿ ॥

ਹੇ ਈਰੀਰ ਰੂਪੀ ਬੁਧੀ! ਯੇ ਪਰਿਧਾਨ ਚੋਰਾ ਮਾਲਿਕ(ਆਮ੍ਹਾ) ਚੋਰਾ ਫੁਕਲਰੇ ਰਹਿਯਾ, ਬੇ ਪਰਿਧਾਨ ਬਹੁ ਲੋਕ ਚੁੰਮਕੂ 'ਯਾ ਯਾ' ਕਹਿਯਾਯਾ ਅਧਿਕ ਆਦਰ ਬਕਾਰ ਕਰਿਯਾਯਾ।

ਜਾ ਉਠੀ ਚਲਸੀ ਕੰਤੜਾ ਤਾ ਕੋਇ ਨ ਪੁਛੈ ਤੇਰੀ ਬਾਤ ॥੨॥

ਯੇਓਓਓਓ ਬੇਹਿ ਈਰੀਰਰੂ ਪੁਰਾ ਕਾਹਾਹਿਯਾ, ਈਰੀਰ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀਕੂ ਕੇਹਿ ਪਚਾਰਯੋ ਨਾਹਿ, ਅਪ੍ਰਕਯੁ, ਪਾਧਿਕ ਈਰੀਰਕੂ ਬਮਬੁ ਹਰਾਯਾ ਪਾਯੋ ਕਹਿਯੋ ॥2॥

ਪੇਈਅੜੈ ਸਹੁ ਸੇਵਿ ਤੂੰ ਸਾਹੁਰੜੈ ਸੁਖਿ ਵਸੁ ॥

ਕਾਪਾ ਯਰ (ਏਹਿ ਬਾਹਾਰ)ਰੇ ਨਿਯੋ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਬੇਕਾ ਕਰ ਆਯੋ ਭੁਭੁਰ ਯਰ (ਪਰਲੋਕ)ਰੇ ਬੁਭਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰ।

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਚਜੁ ਅਚਾਰੁ ਸਿਖੁ ਤੁਧੁ ਕਦੇ ਨ ਲਗੈ ਦੁਖੁ ॥੩॥

ਗੁਰੂਕਾ ਈਰੀਰੇ ਆਇ ਗੁਰ ਆਚਰਣ ਏਵਾ ਬਾਬਾਰ ਗਿਣਾ ਕਰ, ਪੁਰੀ ਚੁੰਮਕੂ ਕੇਵੇ ਦੁਖੀ ਹੋਵਾਕੂ ਪਠਿਕ ਨਾਹਿ ॥3॥

ਸਭਨਾ ਸਾਹੁਰੈ ਵੰਞਣਾ ਸਭਿ ਮੁਕਲਾਵਣਹਾਰ ॥

ਬਮਬੁ ਬੁਧੀ (ਯਾਕ) ਨਿਯੋ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਯਰ(ਪਰਲੋਕ)ਕੂ ਯਿਕਾਕੂ ਪਠਿਕ ਆਯੋ ਬਮਬੁਕੂ ਕੇਕਾ ਪਰੇ ਕੇਕਾ ਨੇਕਾਕੂ ਪਠਿਕ। ਅਧਿਕ ਬਹੁ ਪੁਰਾ ਏਹਿ ਬਾਹਾਰਕੂ ਆਇ ਮੁਕੁਪਰੇ ਪਰਲੋਕ ਗਮਨ ਕਰਿਕਾਕੂ ਪਠਿਕ, ਏਧਿਯਾਯੋ ਏਹਿ ਬਾਹਾਰਰੇ ਨਿਯੋ ਪਠਿ ਪੁਰੁਕਾ ਬੁਧਿ ਅਵਗਧ ਕਰਿਕਾਕੂ ਪਠਿਕ ਯਾਕਾ ਫਲਰੇ ਪਰਲੋਕਰੇ ਬੁਧਾ ਪੁਰੁ ਹੋਵ।

ਨਾਨਕ ਧੰਨੁ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਿਨ ਸਹ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ॥੪॥੨੩॥੯੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਬੇ ਬੁਝਾਗਿਨੀ(ਗੁਰਮਤੀ) ਖਨ੍ਹ ਅਰੇ, ਸਿੰਘ ਨਿਯੋਗ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਗੁਰੂ
ਕਰਿਅਛਿ ॥੪॥੨੩॥੬੩॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੬ ॥

ਬਿਰੋਗਗ ਮਹਲਾ 5 ਘਰੁ 6 ॥

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਏਕੁ ਓਹੀ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਆਕਾਰੁ ॥

ਮੇਯੋਂ ਏਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਰਚਨਾ ਕਰਿਅਛਿ, ਬੇਬੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੂੰ ਕਰਿਵਾ ਏਵੋ ਕਰਾਯਵਾ ਵਾਲਾ
ਅਰਥਿ।

ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਰਬ ਕੇ ਆਧਾਰੁ ॥੧॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਚਾਹਾਯਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਕਰ, ਸਿੰਘ ਬਰਮਾ ਜੀਵਕਾ ਅਧਾਰ ਅਰੇ ॥1॥

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਮਨ ਮਹਿ ਧਿਆਇ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਨਿਯੋਗ ਬ੍ਰਹ੍ਮਕੇ ਗੁਰੂਕਾ ਚਰਨਕੇ ਧਿਆ ਕਰ।

ਛੇਡਿ ਸਗਲ ਸਿਆਣਪਾ ਸਾਚਿ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਯੋ ਨਿਯੋਗ ਬਰਮਾ ਚਰਨਕੇ ਚਾਹਾਯਾ ਕਰਿ ਬਰਮਾ ਨਾਮਕੇ ਮਨ ਲਗਾਇ ॥1॥ਰੂਪ ॥

ਦੁਖੁ ਕਲੇਸੁ ਨ ਭਉ ਬਿਆਪੈ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰੁ ਹਿਰਦੈ ਹੋਇ ॥

ਮਨੋ ਮਨੁਸ਼ਕੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮਕੇ ਗੁਰੂਕਾ ਮੰਤ੍ਰ (ਗੰਥ) ਵਾਚ ਕਰੇ ਚਾਹਾਯੇਕੇ ਚਾਹਾਯਾ ਬਰਮਾ ਦੁਖ-ਬਿਛਾਪ
ਅਧਾਰ ਮਨੁਸ਼ਕੇ ਭਯੋ ਅਗਮਨ ਕਰੇ ਨਾਹਿ।

ਕੋਟਿ ਜਤਨਾ ਕਰਿ ਰਹੇ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਤਰਿਓ ਨ ਕੋਇ ॥੨॥

ਮਨੁਸ਼ਕੇ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਭਯੋ ਕਰਿ ਅਬਧਾਨ ਹੋਯਾਛਿ, ਕਿਛੁ ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਏਵੇ ਭਵ ਬਾਗਰੂ ਕੇਵੇ ਬਿ
ਭਯੋ ਪਾਯ ਨਾਹਿ। ॥2॥

ਦੇਖਿ ਦਰਸਨੁ ਮਨੁ ਸਾਧਾਰੈ ਪਾਪ ਸਗਲੇ ਜਾਹਿ ॥

ਗੁਰੂਦੇਵਕਾ ਵਰਜਨ-ਮਾਏ ਹੂੰ ਆਤਮਾ ਆਤਮਾ ਬਾਹਾਰਾ ਗੁਰੂ ਹੋਯਾਯਾ ਆਯੋ ਬਰਮਾ ਵੇਖ ਨਿਰੂਭ
ਹੋਯਾਯਾ।

ਹਉ ਤਿਨ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜਿ ਗੁਰ ਕੀ ਪੈਰੀ ਪਾਹਿ ॥੩॥

ਮੂੰ ਚਾਯਾ ਪੁਠਿ ਭਵਗੰਥਕੇ ਅਰੇ, ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਚਰਨਕੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮਕੇ ਅਧਾਰ ਕਰਿਅਛਿ ॥3॥

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਾਚੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ॥

ਬਾਪੁਜੀ ਬਯਾਓ ਕਰਿਲੇ ਹੂੰ ਛੇੜਕੇ ਬਧਾ ਨਾਮ ਨਮਰੇ ਆਇਯਾ ॥

ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨਾ ਮਨਿ ਇਹੁ ਭਾਉ ॥੪॥੨੪॥੯੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਵਡ ਬੋਝਾਗਯਾਗਾ ਅਰੇ, ਯੇਵ ਝੁਕਮਰੇ ਭਗਵਾਨਕ ਪਾਯੈ ਧ੍ਰੇਮ
ਰਖੁਆ ॥੪॥੨੪॥੯੪॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਰਿਗਗ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸੰਚਿ ਹਰਿ ਧਨੁ ਪੂਜਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਛੇਡਿ ਸਗਲ ਵਿਕਾਰ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਬਧਾਧ ਪਾਪ ਵਿਕਾਰਕੁ ਭਯਾਗ ਕਰਿ ਦੇਅ, ਬਧਗੁਰੂਕ ਪੂਜਾ ਕਰ ਏਵਾ ਹਰਿਨਾਮ ਰੂਪੀ ਖਨ
ਬਝਿਓ ਕਰ।

ਜਿਨਿ ਤੂੰ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਿਆ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਹੋਇ ਉਧਾਰੁ ॥੧॥

ਯੇਯੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੁਮਕੁ ਯੋਗ ਦੇਯ ਪਾਲਨ ਕਰੁਛੁਛਿ, ਭਾਯੈ ਸੁਰਗ ਕਰਿਲੇ ਤੁਮਰ ਭਯਾਰ
ਹੋਯਯਿਵ ॥੧॥

ਜਪਿ ਮਨ ਨਾਮੁ ਏਕੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਏਕ ਅਪਾਰ ਗੁਰੂਕ ਹੂੰ ਨਾਮ ਯਪ।

ਪ੍ਰਾਨ ਮਨੁ ਤਨੁ ਜਿਨਹਿ ਦੀਆ ਰਿਦੇ ਕਾ ਆਧਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੇਯੈ ਛੇੜਕੇ ਤੁਮਕੁ ਪ੍ਰਾਣ, ਮਨ ਏਵਾ ਭਨ ਦੇਯਯਛੁਛਿ, ਬੇ ਹੂੰ ਬਧਾਧ ਯਾਵਕ ਝੁਕਮਰੇ ਆਯਾਰ ਅਧੁਛਿ
॥੧॥ਰੁਹ ॥

ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ਮਾਤੇ ਵਿਆਪਿਆ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਬਾਪੁਜੀ ਯਗਭ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰ ਯਭਯਾਵਿਰੇ ਮਗੁ ਅਛਿ, ਦੂਜਿਆ ਮਾਯਾਰ ਮੇਹਰੇ ਫਾਬੇ ਹੋਯਯ
ਰਹਿਛਿ।

ਪਉ ਸੰਤ ਸਰਣੀ ਲਾਗੁ ਚਰਣੀ ਮਿਟੈ ਦੁਖੁ ਅੰਧਾਰੁ ॥੨॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਤੁ ਬਛਕ ਚਰਗਰੇ ਲਾਗੇ ਭਾਯਾਕ ਗਰਗਰੇ ਯਾਅ, ਪੂਥੇ ਭੋਰੇ ਦੁਖ ਧੂਰ ਹੋਯਯਿਵ
ਆਯ ਭੋਰੇ ਮਨਰੂ ਅਯਾਨਭਾਰ ਅਯਕਾਰ ਧੂਰ ਹੋਯਯਿਵ ॥੨॥

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਦਇਆ ਕਮਾਵੈ ਏਹ ਕਰਣੀ ਸਾਰ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਯਾਵਨਰ ਗ੍ਰੇਥੁ ਕਾਯੰਧ ਏਹਾ ਯੇ ਤੁ ਬਭਧ, ਬਭੋਥ ਏਵਾ ਧਯਾਰ ਪੂਝੇ ਬਝਿਓ ਕਰ।

ਆਪੁ ਛੇਡਿ ਸਭ ਹੋਇ ਰੇਣਾ ਜਿਸੁ ਦੇਇ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥੩॥

ਮੇਯੋਂ ਪ੍ਰਾਗੀ ਭਧਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਿਯੋ, ਯੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਹੰਕਾਰ ਭਧਾਰ ਕਰਿ ਭਾਵਾਰ
ਚਰਣ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨਿਯਾ ॥੩॥

ਜੇ ਦੀਸੈ ਸੇ ਸਗਲ ਤੂੰਹੈ ਪਸਰਿਆ ਪਾਸਾਰੁ ॥

ਬਿਸਤ੍ਰ ਧ੍ਰਿਸ਼ਟਾਨ ਬਾਂਬਾਰ ਬੇਬੈ ਪੁਰੂਯ ਪ੍ਰਬਾਰ ਅਚੇ, ਯੇ ਹੂੰ ਅਤ੍ਰੇਰੇ ਵਧਾਧਕ ਅਯੋਭੈ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਭਰਮੁ ਕਾਟਿਆ ਸਗਲ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ ॥੪॥੨੫॥੯੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕੂੜ- ਗੁਰੂ ਮੇਯੋਂ ਵਧਿਯੋ ਗਯਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਰਿਦੇਯੋਯੋ, ਯੇ ਬਾਰਾ ਯੋਗਭਕਤ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ
ਕੂਯਾ ॥੪...੨੫॥੯੫॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਰਿਗਗ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਦੁਕ੍ਰਿਤ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਮੰਧੇ ਸੰਸਾਰੁ ਸਗਲਾਣਾ ॥

ਬਾਂਧੁਰੁ ਯੋਗਭਕਤ ਗੁਰੂ ਅਵਾਂ ਅਗੁਯ ਕਰਿਯੋ ਯੋਗਯੋਰੇ ਧਾਂਬੈ ਹੋਯੋਯੋ ਰਹਿਯੋ।

ਦੁਹਰੀ ਤੇ ਰਹਤ ਭਗਤੁ ਹੈ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਜਾਣਾ ॥੧॥

ਕੇਹੋ ਬਿਰਲ ਪੁਰੂ-ਯੋਗ ਹੂੰ ਮਿਲਿਯਾ, ਯੋਗ ਅਹੋ ਧੁਯੋ ਪੁਕਾਰ ਕਰਿ ਰਹਿਯੋ ਅਯੋ ॥੧॥

ਠਾਕੁਰੁ ਸਰਬੇ ਸਮਾਣਾ ॥

ਧਰਮਾਨੁ। ਬਿਸਤ੍ਰ ਯੋਗ ਯੋਗਯੋਰੇ ਵਧਾਧੁ ਅਯੋਭੈ।

ਕਿਆ ਕਹਉ ਸੁਣਉ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਵਡ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੋਗਰ ਮਾਲਿਕ! ਧੂੰ ਧੁਯੋ ਬਿਸਯੋਰੇ ਕਯੋ ਕਹਿਯੋ ਯੋਗ ਕਯੋ ਗੁਰਿਯੋ? ਧੁਯੋ ਬ੍ਰਹਮਯੋ ਮਹਾਨ ਚਧੁਰ
ਧੁਯੋਯੋ ਅਯੋ ॥੧॥ ਰਹੋਯੋ ॥

ਮਾਨ ਅਭਿਮਾਨ ਮੰਧੇ ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਨਾਹੀ ॥

ਮੇਯੋਂ ਵਧਿਯੋ ਮਾਨ-ਅਭਿਮਾਨਯੋਰੇ ਧਾਂਬੈ ਰਹਿਯੋਯੋ, ਯੇ ਯੋਗਯੋਰੇ ਯੋਗ ਨਾਹੋ।

ਤਤ ਸਮਦਰਸੀ ਸੰਤਹੁ ਕੋਈ ਕੋਟਿ ਮੰਧਾਹੀ ॥੨॥

ਹੇ ਬਯੋ! ਕੋਯੋ ਕੋਯੋ ਮਨੁਯੋ ਮਧਯੋਰੇ ਕੇਹੋ ਬਿਰਲ ਮਨੁਯੋ ਹੂੰ ਅਯੋ ਯੋਗਯੋ ਧਰਮਯੋਰੇ ਪੁਰੂਯ
ਯੋਗ ਅਯੋ ਯੋਗ ਯੋਗ ਬਿਸਤ੍ਰ ਯੋਗ ਧ੍ਰਿਸ਼ਟੀਯੋਰੇ ਧੇਯੋਯੋ ॥੨॥

ਕਹਨ ਕਹਾਵਨ ਇਹੁ ਕੀਰਤਿ ਕਰਲਾ ॥

ਯੋਗਯੋਰੇ ਬਿਸਯੋਰੇ ਵਧੋ ਬਿਵਧੋ ਕਰਿਯੋ ਧੁਯੋਯੋਰੇ ਵਧੋ ਗੋਯੋ ਪ੍ਰਾਧੁਰੋ ਵਧਯੋ ਬਾਧਨ ਅਯੋ,

ਕਥਨ ਕਹਨ ਤੇ ਮੁਕਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ॥੩॥

ਕਿੰਨੁ ਕੇਹੁ ਬਿਰਲਾ ਜੀਵ ਝੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਚੇ ਯਿਐ ਐਵੇਂ ਵਾਦ ਬਿਵਾਦ ਠਾਰੂ ਭਰ੍ਹੰਗੇ ਰਹਿਯਾ।

ਗਤਿ ਅਵਿਗਤਿ ਕਛੁ ਨਦਰਿ ਨ ਆਇਆ ॥

ਵਾਦ ਬਿਵਾਦ ਕਰੂਧੁ ਜੀਵਨੁ ਗਠਿ ਐਵੇਂ ਅਵਗਠਿਰ ਅਵਸ਼ਾ ਕਿਛਿ ਮਖਿ ਦੇਖਾਧਿਐ ਨਾਝੈ ॥੩॥

ਸੰਤਨ ਕੀ ਰੇਣੁ ਨਾਨਕ ਦਾਨੁ ਪਾਇਆ ॥੪॥੨੬॥੯੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਬਛਕਾ ਚਰਗ ਪ੍ਰੀਤਿਰ ਦਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਦੇਯਕਿ ॥੪॥੨੬॥੬੬॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੭ ॥

ਬਿਰਿਗਾਗ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਤੇਰੈ ਭਰੋਸੈ ਪਿਆਰੇ ਮੈ ਲਾਡ ਲਡਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਿਯ ਪੁਰੁ! ਚੋਰ ਭਰਬਾਰੇ ਮੂੰ ਵਾਲਕ ਭਲਿ ਪ੍ਰੀਤਿਰੇ ਰਹਿ ਘਾਸ-ਬਿਲਾਸ ਕਰਿਅਕਿ।

ਭੂਲਹਿ ਚੂਕਹਿ ਬਾਰਿਕ ਤੂੰ ਹਰਿ ਪਿਤਾ ਮਾਇਆ ॥੧॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਚੂਯੇ ਝੈ ਮੇਰੇ ਮਾਠਾ ਐਵੇਂ ਚੂਯੇ ਝੈ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਅਚ, ਮੂੰ ਚੋਰ ਵਾਲਕ ਅਚੇ ਯਿਐ ਭੁਲ ਕਰੁਯਾ। ॥੧॥

ਸੁਹੇਲਾ ਕਹਨੁ ਕਹਾਵਨੁ ॥

ਕਥਾ ਕਹਿਵਾ ਵਧ ਬਰਲ ਅਚੇ।

ਤੇਰਾ ਬਿਖਮੁ ਭਾਵਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰਛੁ ਆਪਗਯਾ ਬਿਖਾਨ ਅਨੁਬਾਰੇ ਚਲਿਵਾ ਵਧ ਕਠਿਨ ਅਚੇ ॥੧॥ਰੂ੫॥

ਹਉ ਮਾਣੁ ਤਾਣੁ ਕਰਉ ਤੇਰਾ ਹਉ ਜਾਨਉ ਆਪਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਮੇਰੇ ਆਪਗਯਾ ਭਧਰੇ ਵਧ ਮਾਨ ਅਕਿ, ਕਾਰਗ ਮੇਰੇ ਠਾਰੇ ਆਪਗਯਾ ਵਲਰ ਝੈ ਆਪਾਰ ਅਕਿ ਆਭ ਮੂੰ ਆਪਗਯਾ ਨਿਯਰ ਰਸਕ ਭਾਗੁਯਾ।

ਸਭ ਹੀ ਮਧਿ ਸਭਹਿ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਬੇਮੁਹਤਾਜ ਬਾਪਾ ॥੨॥

ਹੇ ਪਰਮ ਪਿਤਾ! ਆਪਗ ਬਮਬੁ ਜੀਵਕ ਅਭਰੇ ਮਹਿਯੁ ਅਕਿ, ਬਮਬੁਕਾ ਵਾਹਾਰੇ ਮਖਿ ਆਪਗ ਅਕਿ ॥੨॥

ਪਿਤਾ ਹਉ ਜਾਨਉ ਨਾਹੀ ਤੇਰੀ ਕਵਨ ਜੁਗਤਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ! ਮੂੰ ਚੋਰ ਮੁਛਿਕੁ ਜਾਗੇ ਨਾਝੈ ਮੇਭਯੁਰੇ ਚੂ ਪੁਬਧੁ ਹੋਯਾਭ।

ਬੰਧਨ ਮੁਕਤੁ ਸੰਤਹੁ ਮੇਰੀ ਰਾਖੈ ਮਮਤਾ ॥੩॥

ਹੇ ਬਲ੍ਹ! ਬੇ ਮੋਹੇ ਬੰਧਨ ਵਧਾਨ ਨੂੰ ਮੁਕਤਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਆਉ ਮੋਹ' ਪਾਛੋਂ ਮਮਤਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖਦੇ ॥੩॥

ਭਏ ਕਿਰਪਾਲ ਠਾਕੁਰ ਰਹਿਓ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ॥

ਮੋਹੇ ਠਾਕੁਰ ਵਧੇ ਦਲਾਲੂ ਹੋਯਾਉ ਆਉ ਮੋਹੇ ਯਥਾ ਮਰਗ ਚਕ੍ਰ ਧੂਰ ਹੋਯਾਉ।

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਣਾ ॥੪॥੨੭॥੯੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਯੋ ਬਹਿਤ ਬਾਸ਼ਾਹ ਕਰੇ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮੁ ਯਾਗੇ ਦੇਖਦੇ ॥੪॥੨੭॥੯੭॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ॥

ਬਿਰੋਗਾਰ ਮਹਲਾ 5 ਘਰੁ 1 ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਭਾਈਆ ਕਟਿਅੜਾ ਜਮਕਾਲੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈਆਨੇ! ਬਲ੍ਹਯੋ ਬਹਿਤ ਬਾਸ਼ਾਹ ਕਰੇ ਮੋਹੇ ਮਰਗ ਭਯੋ ਧੂਰ ਹੋਯਾਉ।

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵੁਠਾ ਹੋਆ ਖਸਮੁ ਦਇਆਲੁ ॥

ਮੋਹੇ ਸਾਹਿਬ ਪੁਰੂ ਤੂੰ ਭਯੋ ਦਲਾਲੂ ਹੋਯਾਉ ਆਉ ਬਯਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੋਹ' ਮਨਰੇ ਵਾਸ ਕਰੇਨੇ ॥

ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਬਿਨਸਿਆ ਸਭੁ ਜੰਜਾਲੁ ॥੧॥

ਪੂਰ੍ਵ ਬਦਗੁਰੂਯੋ ਮਿਲਨ ਨੂੰ ਬੰਧਨ ਕਰੇ ਯਾਉ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰਾ ਹਉ ਤੁਧੁ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥

ਹੇ ਮੋਹੇ ਬਦਗੁਰੂ! ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਪੁਰੇ ਭਯੋ ਕੁਰਬਾਣੁ ਅਰੇ।

ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਤੁਸਿ ਦਿਤਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਦਰਸਨ ਪੁਰੇ ਬੰਧਨ ਹੋਯਾਉ, ਆਪਣੇ ਪੁਰਸ਼ ਹੋਯਾ ਮੋਹੇ ਅਨੁਭਵ ਰੂਪ ਨਾਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਨ ਤੂੰ ਸੇਵਿਆ ਭਾਉ ਕਰਿ ਸੇਈ ਪੁਰਖ ਸੁਜਾਨੁ ॥

ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰ੍ਵਕ ਬੇਵਾ ਕਰੇ ਆਪਣੇ, ਬੇ ਵਧੇ ਰੂਝੇ ਮਾਨ ਅਰੇ।

ਤਿਨਾ ਪਿਛੈ ਛੁਟੀਐ ਜਿਨ ਅੰਦਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਯਾਹਾ ਅੰਤਰਿ ਮਨਰੇ ਨਾਮਰੇ ਯਾਗੇ ਅੰਦਰੇ, ਯਾਹਾ ਬਯੋਧੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਸ਼ ਯਥਾ ਮਰਗ ਨੂੰ ਮੁਕਤ ਹੋਯਾਉ।

ਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ ਕੇ ਨਹੀ ਜਿਨਿ ਦਿਤਾ ਆਤਮ ਦਾਨੁ ॥੨॥

ਗੁਰੂ ਭਲਿ ਧਾਨਗੀਲ ਧਾਤਾ ਐਵੇ ਸੰਬਾਰੇਰੇ ਕੇਹੀ ਮਧ ਨਾਹੀ, ਏਵੇ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ ਨਾਮ ਪੁਰਾਨ
ਕਰਿਅਲੀ ॥੨॥

ਆਏ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹਰਿ ਜਿਨ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਸੁਭਾਇ ॥

ਏਵੇ ਪੁਰੁ ਭਾਵਨਾ ਬਹਿਤ ਗੁਰੂਜੀ ਬਹਿਤ ਬਾਸ਼ਾਤ ਕਰਉ, ਏਵੇ ਮਨੁਸ਼ਧ ਯੁਗ ਧਾਰਨ ਕਰਿ ਯਗਤਕੁ
ਆਗਮਨ ਪੁਰੁਯਾ ਦਰਬਾਰੇਰੇ ਬੀਕ੍ਰਿਤ ਹੋਯਾਏ।

ਸਚੇ ਸੇਤੀ ਰਤਿਆ ਦਰਗਹ ਬੈਸਣੁ ਜਾਇ ॥

ਏਵੇ ਬਧ ਪੁਰੁਯਾ ਪੁਰੁਸ਼ਰੇਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾਏ, ਏਵੇ ਭਗਵਾਨਯ ਦਰਬਾਰੇਰੇ ਬੈਥਿਯਾ ਪਾਯੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪੁਰੁਸ਼
ਹੋਯਾਏ।

ਕਰਤੇ ਹਥਿ ਵਡਿਆਈਆ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇ ॥੩॥

ਪਰਮਾਤਮਾਯ ਹਾਥੇਰੇ ਬਹੁ ਭਯਲਯੁ ਵਿਧਾਨਾਨ ਅਲੀ, ਯਾਹਾਰ ਭਾਗਯੇਰੇ ਗੁਰੁ ਕਰਿ ਲੇਲਾ ਹੋਯਾਏ,
ਭਾਵਾਯੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਹੋਯਾਏ ॥੩॥

ਸਚੁ ਕਰਤਾ ਸਚੁ ਕਰਣਹਾਰੁ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਟੇਕ ॥

ਬਧ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਧਯ ਯਗਤਕ ਕਰੀ ਅਠਹੁ, ਬਧ ਪੁਰੁਸ਼ ਹੀ ਬਧਯ ਯਾਗਯੁ ਯੁਗ ਕਰਉ, ਬਧਯੁ ਮਾਨਿਕ,
ਬਹੁਰ ਆਖਾਰ ਅਠਹੁ।

ਸਚੇ ਸਚੁ ਵਖਾਣੀਐ ਸਚੇ ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕ ॥

ਏਵੇ ਬਧ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਬਧਯੁ ਬਯਾ ਕਰਉ, ਮਨੁਸ਼ਧੁ ਵਿਵੇਕ ਰੂਪਿ ਬਧ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਬਹਿਤ ਹੀ ਮਿਲਿਯਾਏ।

ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਜੀਵੈ ਏਕ ॥੪॥੨੮॥੯੮॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯੇਭੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਯਗਤਕ ਕੋਲ ਕੋਲੇਰੇ ਵਿਧਾਨਾਨ ਅਲੀ, ਏਵੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਚਿਤ੍ਰਨ
ਕਰਿ ਹੀ ਮੂੰ ਯਾਗਿਤ ਅਲੀ ॥੪॥੨੭॥੭੭॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਰੋਗਗ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸੁਰੁ ਪੂਜੀਐ ਮਨਿ ਤਨਿ ਲਾਇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਹੋ ਪੁਰੁਸ਼! ਭਨ ਮਨੇਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਰਾਗੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯ ਰੂਪ ਗੁਰੂਯੁ ਪੂਜਾ ਕਰਿਯਾ ਭਰਿਤ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਜੀਅ ਕਾ ਸਭਸੈ ਦੇਇ ਅਧਾਰੁ ॥

ਬਧਗੁਰੂ ਯਾਗਯ ਧਾਤਾ ਅਠਹੁ, ਏਵੇ ਬਧਯੁ ਯਾਹਾਰਾ ਵਿਅਠਿ।

ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨ ਕਮਾਵਣੇ ਸਚਾ ਏਹੁ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਬਧਯ ਯਾਗ ਐਵੇ ਬਧਗੁਰੂਯ ਗੰਥਾ ਅਨੁਬਾਏ ਹੀ ਆਚਰਨ ਕਰਿਯਾ ਭਰਿਤ।

ਬਿਨੁ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਰਤਿਆ ਮਾਇਆ ਮੇਹੁ ਸਭੁ ਛਾਰੁ ॥੧॥

ਬਾਪੂ ਬਛੁਕਾ ਬਛਾਓਰੇ ਲੀਨ ਹੋਵਾ ਬਿਨਾ ਮਾਯਾ ਮੋਹਾ ਖੂਨੀ ਬਿਨਾਨ ਅਰੇ ॥1॥

ਮੇਰੇ ਸਾਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਮਿੱਤ੍ਰ! ਓ ਈਸ਼ਰਕਾ ਹਰਿ ਨਾਮਰ ਬਲਗ ਕਰ।

ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ ਘਾਲ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਾਪੂਕਾ ਬਛਾਓਰੇ ਰਹਿਲੇ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਫੂਦਲਰੇ ਪੁਕੂ ਨਿਵਾਬ ਕਰਨਿ ਆਯ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਬੇਬਾ ਬਧਾ
ਹੋਇਆ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਗੁਰੁ ਸਮਰਥੁ ਅਪਾਰੁ ਗੁਰੁ ਵਡਭਾਗੀ ਦਰਸਨੁ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਬਿਨਾਥਾਨ ਆਵਾ ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਅਨਭ ਅਰੇ, ਵਡ ਬੀਭਾਗਯੂ ਜੀਵਨੂ ਚਾਹਾਕਾ ਵਰਨ ਗੁਰੂ
ਹੋਇਆ ॥

ਗੁਰੁ ਅਗੋਚਰੁ ਨਿਰਮਲਾ ਗੁਰੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਅਗੋਚਰ, ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਪਵਿਤ੍ਰ, ਗੁਰੂ ਭਲਿ ਅਨਧ ਕੇਹਿ ਨਾਹੀ ॥

ਗੁਰੁ ਕਰਤਾ ਗੁਰੁ ਕਰਣਹਾਰੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੀ ਸੋਇ ॥

ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਜਗਤਰ ਕਰੀ ਆਯ ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਬਿਨਾਥਾਕਾ ਜਨਾਥਾ, ਗੁਰੂਕਾ ਗਰਗਨੂ ਅਬਿਧੁਵਾ ਜੀਵਰ ਬਾਬੁਕ
ਗੋਯਾ ਆ ॥

ਗੁਰ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਗੁਰੁ ਕੀਤਾ ਲੋੜੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥੨॥

ਗੁਰੂਕਾ ਅਭਿਲਾਖਰ ਭਰ੍ਯਰੇ ਕੋਠਿ ਮਧ ਨਾਹੀ, ਗੁਰੂ ਯਾਹਾ ਚਾਹਾਨਿ, ਚਾਹਾ ਹੂੰ ਫੂ ॥2॥

ਗੁਰੁ ਤੀਰਥੁ ਗੁਰੁ ਪਾਰਜਾਤੁ ਗੁਰੁ ਮਨਸਾ ਪੂਰਣਹਾਰੁ ॥

ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਬਰ ਗੋਯੂ ਚਾਥੀ ਬਲ ਅਰੇ, ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਕਲ੍ਹ ਕ੍ਰਿਸ ਆਯ ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਬਿਨਾਥਾ ਅਭਿਲਾਖ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਿਵਾ
ਬਾਲਾ ਅਰੇ ॥

ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਇ ਉਧਰੈ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਬਾਥਾ ਅਰਨਿ ਮਧ ਈਸ਼ਰਕਾ ਨਾਮ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਨਿ, ਯਾਹਾ ਬਾਰਾ ਬੰਦੂਕੀ ਬਿਭਰ ਭਯਾਰ
ਹੋਇਆ ॥

ਗੁਰੁ ਸਮਰਥੁ ਗੁਰੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਗੁਰੁ ਉਚਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰੁ ॥

ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਗਭਿਰਾਨ ਆਯ ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਨਿਰਕਾਰ ਅਰੇ, ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਮਾਯਾਰ ਗੁਰੂ ਭਰ੍ਯਰੇ, ਗੁਰੂ ਬਰੋਯਾ,
ਅਧਲ, ਅਧਾਰ ਅਰੇ ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਅਗਮ ਹੈ ਕਿਆ ਕਥੇ ਕਥਨਹਾਰੁ ॥੩॥

ਗੁਰੂਕਾ ਮਹਿਮਾ ਅਬਾਨ ਅਰੇ, ਕੇਹਿ ਮਧ ਚਾਕਰਿ ਮਹਿਮਾ ਵਰ੍ਯਨਾ ਕਰਿਯਾਨਿ ਨਾਹੀ ॥3॥

ਜਿਤੜੇ ਫਲ ਮਨਿ ਬਾਛੀਅਹਿ ਤਿਤੜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀਰ ਬਸੰਤ ਮਨੋਵਾਸ਼ਿਤ ਫਲ ਬਦਗੁਨੁ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਯਾਏ, ਮਨ ਯਾਤਾ ਚਾਹੈ ਚਾਹਾ
ਬਦਗੁਨੁਕਾ ਠਾਰੂ ਪਾਯਾਯਾ ਪਾਰਿਵਾ।

ਪੂਰਬ ਲਿਖੇ ਪਾਵਣੇ ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਦੇ ਰਾਸਿ ॥

ਗੁਨੁਕਾ ਪਾਯਾਰੇ ਬਧਾ ਨਾਮ ਧਨਰੇ ਭਰਪੂਰ ਭਭਾਰ ਅਛੀ, ਭਾਗਯਰੇ ਯਾਤਾ ਲੇਖਾ ਹੋਯਾਛੀ ਚਾਹਾ
ਅਵਧਾ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਯਾਏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣੀ ਆਇਆਂ ਬਾਹੁੜਿ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸੁ ॥

ਬਦਗੁਨੁਕਾ ਗਰਬਰੇ ਆਇਲੇ ਯੁਗ-ਮੂਰ੍ਧਾ ਚਕ੍ਰੁ ਪ੍ਰਾਣੀਕੁ ਮੁਛਿ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਯਾਏ।

ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਕਦੇ ਨ ਵਿਸਰਉ ਏਹੁ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਤੇਰਾ ਸਾਸੁ ॥੪॥੨੯॥੯੯॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਏਹੀ ਆਮ੍ਹ, ਗਰਬਰੇ ਭਯਾ ਭਾਸ ਬਹੁ ਭੋਯਾ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਫਿਰਾਯਾਛੀ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰਾ ਠਾਰੂ
ਪਰਮਾਮ੍ਹ। ਕੇਵੇ ਮਥ ਫਿਰਦੁ ਨ ਬੁਝੁ ॥੪॥੨੬॥੧੧॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਰਿਗਗ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸੰਤ ਜਨਹੁ ਸੁਣਿ ਭਾਈਹੋ ਛੁਟਨੁ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥

ਹੇ ਬਛ! ਹੇ ਭਾਯ! ਖਾਨ ਪੂਰਕ ਗੁਣ, ਆਪਣੀ ਏਹੀ ਨਗਰ ਬਾਬਾਰਰ ਵਧਨੁ ਮੁਛਿ ਕੇਵਲ
ਬਧਨਾਮਰ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੂੰ ਮਿਲਿਪਾਰਿਵਾ।

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ ਸਰੇਵਣੇ ਤੀਰਥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ॥

ਭੂਮੇ ਗੁਨੁਕਾ ਚਰਬਰ ਭਯਾਬਨਾ ਕਰ ਭਯਾ ਯਗਰਕਾ ਨਾਮਕੁ ਨਿਯ ਭਾਈ ਬਲ ਭਾਵਿ ਬਾਨ ਕਰ।

ਆਗੈ ਦਰਗਹਿ ਮੰਨੀਅਹਿ ਮਿਲੈ ਨਿਥਾਵੇ ਥਾਉ ॥੧॥

ਪਰਲੋਕਰੇ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਵਰਵਾਰਰੇ ਨਿਰਾਗੁਨਕੁ ਆਗੁਨ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਯਾਏ, ਮਾਨ ਮਗਰ ਪ੍ਰਾਚੁ
ਹੋਯਾਏ ॥1॥

ਭਾਈ ਰੇ ਸਾਚੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵ ॥

ਹੇ ਭਾਇ! ਕੇਵਲ ਬਦਗੁਨਾਕ ਗੁਣਾਪੂਰਵਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਬੇਰਾ ਹੁੰ ਬਝਾ ਅਰੇ।

ਸਤਿਗੁਰ ਤੁਠੈ ਪਾਈਐ ਪੂਰਨ ਅਲਖ ਅਭੇਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਦਿ ਬਦਗੁਨਾ ਪਰਮ-ਪੁਬਧੁ ਹੋਯਾਯਾਏ, ਬਰੰ ਬਪਾਪਕ ਅਗਾਏ, ਅਦੁਸ਼ਾ ਬਾਨੀ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯਾਯਾਏ
॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਜਿਨਿ ਦਿਤਾ ਸਚੁ ਨਾਉ ॥

ਮੂੰ ਬਦਗੁਨਾਕ ਪੁਰਿ ਬਮਰਿਓ, ਮਿਥ ਮੋਰੇ ਬਝਾ-ਨਾਮ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਸਚੁ ਸਲਾਹਣਾ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥

ਬਰੰਮਾਨ ਰਾਏ ਧਿਨ ਬੇਹੁ ਬਝਾਪੂਰੁਸਾਕ ਮਗੋਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ਆਏ ਬਝਾ ਮਖ ਕੀਰਿ ਕਰਿਯਾਏ।

ਸਚੁ ਖਾਣਾ ਸਚੁ ਪੈਨਣਾ ਸਚੇ ਸਚਾ ਨਾਉ ॥੨॥

ਬੇਹੁ ਬਝਾ ਬਰੂਧ ਪਰਮਾਨਾਕ ਭੋਯਾਨ ਮਖ ਬਝਾ ਆਏ ਚਾਢਾਕ ਪੋਸਾਕ ਬਝਾ ਆਏ ਬੇਹੁ ਬਝਾ
ਪੁਰੁਸਾਕ ਬਝਾ ਨਾਮਰ ਬਰਗ ਅਕਰਿਯਾਏ ॥੨॥

ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਨ ਵਿਸਰੈ ਸਫਲੁ ਮੂਰਤਿ ਗੁਰੁ ਆਪਿ ॥

ਹੇ ਪੁਾਗੀ! ਬਾਬ ਨੇਰਾ ਓਧਾ ਭੋਯਾਨ ਪਾਨ ਕਰਿਵਾ ਬਮਰੇ ਮੋਰੇ ਕੇਵੇ ਗੁਨੁ ਬਿਬਰੁਤ ਬੁਝਿ
ਨਾਹੁ, ਮਿਥ ਬਰੰ ਹੁੰ ਧਾਓ ਗੁਨੁ-ਮੂਰਿ ਅਰੇ।

ਗੁਰੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦਿਸਈ ਆਠ ਪਹਰੁ ਤਿਸੁ ਜਾਪਿ ॥

ਗੁਨਾਕ ਬਮਾਨ ਅਨਧ ਕੇਹੁ ਮਖ ਬੇਯਾਯਾਏ ਨਾਹੁ, ਏਪੁਧਾਏ ਧਿਨਰ ਆਠ ਪਹਰ ਚਾਕਰਿ ਬਰਨਾ
ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ।

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਪਾਈਐ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਗੁਣਤਾਸਿ ॥੩॥

ਮਦਿ ਗੁਨਾਕੀ ਨਿਯਰ ਕੂਪਾ ਧੂਝੁ ਕਰਿਓ, ਮਰੂਬਾ ਗੁਨਰ ਭਝਾਰ ਬਝਾ ਨਾਮਕੁ ਪਾਏ ਨਿਥ ॥੩॥

ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਏਕੁ ਹੈ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

ਗੁਨੁਬੇਰ ਏਕੰ ਯਕਰ ਏਕ ਹੁੰ ਅਰਥਿ ਆਏ ਯਕਰ ਰੂਧ ਗੁਨੁ ਬਮਬੁਕ ਭਿਰੇਰੇ ਬਪਾਪਕ ਅਯਥਿ।

ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਸੇਈ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥

ਮਾਢਾਰ ਭਾਗਰੇਰੇ ਬੁਕਰਿ ਲੇਯਾ ਹੋਯਾਏ, ਬੇ ਯਕਰਕ ਨਾਮ ਬਰਗ ਕਰਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸਰਣਾਗਤੀ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥੪॥੩੦॥੧੦੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਆਂ ਆਗੂਆਂ ਦੇ ਆਖਿਓ ਜੇਕਰ ਮਨੁੱਖੀ ਚਿੰਤਾ ਵਧੇ ਹੋਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਅਤੇ ਧਰਮ ਦੇ ਚਰਚੇ ਦੇ ਆਖਿਓ ਨਾਹੀ ...4॥30॥100॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਹੀ ਆਖਿਓ, ਯੇਹੀ ਆਖਿਓ, ਯੇਹੀ ਆਖਿਓ, ਯੇਹੀ ਆਖਿਓ, ਯੇਹੀ ਆਖਿਓ ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ॥

ਬਿਰਹਿਗੰਗ ਮਹਲਾ 1 ਘਰੁ 1 ਅਸਟਪਦੀਆ ॥

ਆਖਿ ਆਖਿ ਮਨੁ ਵਾਵਣਾ ਜਿਉ ਜਿਉ ਜਾਪੈ ਵਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਵਾਇ ਸੁਣਾਈਐ ਸੇ ਕੇਵਡੁ ਕਿਤੁ ਥਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ॥

ਆਖਣ ਵਾਲੇ ਜੇਤੜੇ ਸਭਿ ਆਖਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ॥1॥

ਬਾਬਾ ਅਲਹੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰੁ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ! ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ॥

ਪਾਕੀ ਨਾਈ ਪਾਕ ਥਾਇ ਸਚਾ ਪਰਵਦਿਗਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਪੀ ਕੇਤੜਾ ਲਿਖਿ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ॥

ਜੇ ਸਉ ਸਾਇਰ ਮੇਲੀਅਹਿ ਤਿਲੁ ਨ ਪੁਜਾਵਹਿ ਰੋਇ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ॥

ਕੀਮਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈਆ ਸਭਿ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਆਖਹਿ ਸੋਇ ॥੨॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ਮਨ ਦੇ ਆਖਿਓ ॥2॥

ਪੀਰ ਪੈਕਾਮਰ ਸਾਲਕ ਸਾਦਕ ਸੁਹਦੇ ਅਉਰੁ ਸਹੀਦ ॥

ਕੇਹੀ ਮਖ ਚੋਰ ਮੁਲਾਯਾਯਨ ਕਰਿਵਾ ਪਾਛੈ ਬਸੰਤ ਹੋਇ ਪਾਰਿ ਨਾਹਾਛਿ, ਬਸੰਤ ਅਨਧ ਠਾਰੂ ਗੁਣਿ
ਚੋਰ ਬਿਬਲਰੇ ਕਹਿ ਯਾਇਛਿ ॥2॥

ਸੇਖ ਮਸਾਇਕ ਕਾਜੀ ਮੁਲਾ ਦਰਿ ਦਰਵੇਸ ਰਸੀਦ ॥

ਗੋਗ, ਕਾਛਿ, ਮੁਲਾ, ਧਰਵੇਗ, ਬਾਹਿਰਕਾ ਧਰਵਾਰੇ ਪਹੁੰਚਿਯਾ ਬਾਪੂ”

ਬਰਕਤਿ ਤਿਨ ਕਉ ਅਗਲੀ ਪੜਦੇ ਰਹਨਿ ਦਰੁਦ ॥੩॥

ਮਿਥ ਪੁਰੁਸ਼ ਮਗੋਗਾਨ ਕਰਿਯਾਛਿ ਚਾਹਾਛੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਕੁਪਾਰੂ ਵਭ ਮਗ ਪੁਰੁਸ਼ ਹੋਇਯਾ ॥3॥

ਪੁਛਿ ਨ ਸਾਜੇ ਪੁਛਿ ਨ ਢਾਹੇ ਪੁਛਿ ਨ ਦੇਵੈ ਲੇਇ ॥

ਬੁਝਿਰ ਨਿਰੀਯਾ ਕਰਿਵਾ ਵੇਲੇ ਪਰਮਾਨੁ ਕਾਹਾਰ ਪਰਮਾਨ ਨਿਅਛਿ ਨਾਹਿ ਆਭ ਬਿਨਾਯਾ ਕਰਿਵਾ
ਬਸੰਤਰੇ ਮਖ ਕਾਹਾਰ ਪਰਮਾਨ ਨਿਅਛਿ ਨਾਹਿ। ਬੇ ਯਾਵਛੁ ਧਾਨ ਕਾਹਾਛੁ ਪਚਾਰਿ ਧਿਅਛਿ ਨਾਹਿ ਕੰਧਾ
ਕਾਹਾਛੁ ਪਚਾਰਿ ਧੋਰਾਯ ਨਿਅਛਿ ਨਾਹਿ।

ਆਪਣੀ ਕੁਦਰਤਿ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਆਪੇ ਕਰਣੁ ਕਰੇਇ ॥

ਨਿਯੋਗ ਪੁਰੁਸ਼ ਕੁ ਬੇ ਨਿਯੋਗ ਹੋ ਯਾਛਿ ਆਭ ਬੁਝਾ ਹੋ ਬਹੁ ਕਾਮਧ ਬਸੰਤ ਕਰਿਯਾ।

ਸਭਨਾ ਵੇਖੈ ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਜੈ ਭਾਵੈ ਤੈ ਦੇਇ ॥੪॥

ਬੇ ਬਹੁਛੁ ਬਸੰਤ ਕੁਪਾ ਬੁਝਿਰੇ ਵੇਖਛਿ, ਪਰਛੁ ਬੇ ਚਾਹਾਰ ਧਾਨ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਛਿ, ਯਾਹਾ ਪੁਰਿ
ਚਾਹਾਛੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਹੋਇਯਾ ॥4॥

ਥਾਵਾ ਨਾਵ ਨ ਜਾਣੀਅਹਿ ਨਾਵਾ ਕੇਵਡੁ ਨਾਉ ॥

ਨਾਮ ਅਭੇ ਬੁਝਾ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯਾਛਿ ਮੇ ਚਾਹਾਰ ਨਾਮ ਯਾਛਿ ਹੋਵ ਨਾਹਿ, ਬੇਹੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਕੇਭੇ
ਮਹਾਨ ਅਹਿ ਬਿਬਲਰੇ ਅਬਸੰਤ ਮਨੁਸ਼ ਅਨਯੋਗ ਅਭੇ।

ਜਿਥੈ ਵਸੈ ਮੇਰਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸੇ ਕੇਵਡੁ ਹੈ ਥਾਉ ॥

ਬੇਹੁ ਬੁਝਾ ਕੇਭੇ ਮਹਾਨ ਅਭੇ, ਮੇਯੋ ਮੇਰਾ ਪਰਾਬੁਝ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਛਿ?”

ਅੰਬੜਿ ਕੋਇ ਨ ਸਕਈ ਹਉ ਕਿਸ ਨੇ ਪੁਛਣਿ ਜਾਉ ॥੫॥

ਬੇ ਪਰਮਾਨੁ ਕੇਹੀ ਮਖ ਪੁਰਾਨ ਪਹੁੰਚਿ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿ, ਮੂੰ ਬੇਚਾਛੁ ਮਿਵਾ ਰਹਬਾ ਕਾਹਾਛੁ ਪਚਾਰਿਵਿ? ॥5॥

ਵਰਨਾ ਵਰਨ ਨ ਭਾਵਨੀ ਜੇ ਕਿਸੈ ਵਡਾ ਕਰੇਇ ॥

ਮੇਭੇਵੇਲੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਕਾਹਾਛੁ ਵਭ ਕਰਿਯਾਛਿ, ਚਾਹਾਛੇਲੇ ਚਾਹਾਛੁ ਚਾਹਾਰ ਯਥਾ ਅਧਾ ਨਿਯੋਗ ਯਾਛਿ ਯਥਾ
ਯਾਛਿ ਨਾਹਿ।

ਵਡੇ ਹਥਿ ਵਡਿਆਈਆ ਜੈ ਭਾਵੈ ਤੈ ਦੇਇ ॥

ਪਰਮਾਨੁ। ਗੰਢਿਆਨ ਅਚਛੇ, ਬੇ ਯਾਹਾਕੂ ਚਾਹਿੰਦੇ ਵਢਿਯਾ। ਵੇਯਪਾਰਿਵੇ, ਕਿਛੁ ਵਢਿਯਾ। ਭਾਹਾਕੂ ਵੇਵੇ
ਯਾਹਾਕੂ ਬੇ ਪਬਯ ਕਰਿਯਾਛੇ।

ਹੁਕਮਿ ਸਵਾਰੇ ਆਪਣੈ ਚਸਾ ਨ ਢਿਲ ਕਰੇਇ ॥੬॥

ਬਹੁ ਕਿਛੇ ਭਾਯਕਿ ਵਗਰੇ ਅਛੇ। ਬੇ ਨਿਯ ਬੁਝੂਯਾ ਭਾਰ। ਭਾਯਕਿ ਯਾਵਨ ਪਾਲਨ ਕਰਛੇ। ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ
ਸ਼ਯਾ ਪਾਉ ਬਿਲਯੁ ਹੋਵਾਕੂ ਧਿਅਛੇ ਨਾਹਿ ॥6॥

ਸਭੁ ਕੋ ਆਖੈ ਬਹੁਤੁ ਬਹੁਤੁ ਲੈਣੈ ਕੈ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਭਾਯ ਠਾਰੂ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿਕਿ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ ਬਸੰਤੁ ਭਾਯਕਿ ਮਹਾਨਭਾਰ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯਾਛੇ ਯੇ " ਮੋਹੇ
ਆਖੁਰਿ ਅਧ੍ਯਕਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ, ਆਯ ਅਧ੍ਯਕ। " ਕਿਛੁ ਬੇਯੁ ਪੁਛੁ ਵਢਿ ਧਾਨਗੀਲ ਅਚਛੇ।

ਕੇਵਡੁ ਦਾਤਾ ਆਖੀਐ ਦੇ ਕੈ ਰਹਿਆ ਸੁਮਾਰਿ ॥

ਬੇ ਗੰਢਿਆਨੁ ਭਾਹਾਰ ਅਬਾਸਿ ਧਾਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਛੇ।

ਨਾਨਕ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵਈ ਤੇਰੇ ਜੁਗਹ ਜੁਗਹ ਭੰਡਾਰ ॥੭॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬੇਯੁ ਪਰਮਾਨੁ। ਭਯਾਰ ਅਬਾਸਿ ਅਚੇ, ਪੁਰੋਖਕਿ ਸੁਗਰੇ ਪਰਿਪੂਰ੍ਣੁ ਅਚੇ ਆਯ
ਕੇਵੇ ਮਧ ਏਯਾ ਕਮੇ ਨਾਹਿ ॥7॥1॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਹਲਾ 1 ॥

ਸਭੇ ਕੰਤ ਮਹੇਲੀਆ ਸਗਲੀਆ ਕਰਹਿ ਸੀਗਾਰੁ ॥

ਬਸੰਤੁ ਯਾਵ ਬੇਯੁ ਪੁਛੁਕੁ ਬੁਝਿ ਅਚਛੇ ਏਵ° ਬਹੁ ਯਾਵ ਬੁਝਿ ਭਾਹਾਕੂ ਪੁਬਯ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯ ਗੁਣਾਰ ਕਰਛੇ।

ਗਣਤ ਗਣਾਵਣਿ ਆਈਆ ਸੁਹਾ ਵੇਸੁ ਵਿਕਾਰੁ ॥

ਹਿੰਦ ਨਿਯੁ ਪੁੰਨਪਤਿਯੁ ਅਨੂਕਯੁ ਕਰਿਕਾ ਵਧਲਰੇ ਭਾਯੁ ਠਾਕੁ ਹੁੰਬਾਵ ਆਗੁ ਕਰਹੁ, ਭਾਖਾਰ ਵੇਖੁ
ਲਾਲ ਵੇਖ ਵੇਖਾਰ ਹੋਯਾਯਾ, ਅਧਿਯੁ ਆਭਿਯੁ ਅਰੇ ॥

ਪਾਖੰਡਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਨ ਪਾਈਐ ਖੇਟਾ ਪਾਜੁ ਖੁਆਰੁ ॥੧॥

ਹੋ ਯੋਗੀਨ੍ਹ! ਆਭਿਯੁ ਭਾਖਾਯੁ ਪੁੰਨਿ ਪੁੰਨੁ ਖੂਯੁ ਨਾਹੁੰ। ਆਭਿਯੁ ਬਿਨਾਯੁ ਭਾਖਾਯੁ, ਯੋਗੁ
ਪੁੰਨ-ਪਤਿਯੁ ਪੁੰਨਯੁ ਪੁੰਨੁ ਖੂਯੁ ਨਾਹੁੰ ।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਇਉ ਪਿਰੁ ਰਾਵੈ ਨਾਰਿ ॥

ਹੋ ਪੁੰਨਯੁ! ਪੁੰਨਯੁ ਨਿਯੁ ਖੁੰਨਿ ਯੋਗੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੁ ਕਰਿਯਾ ॥

ਤੁਧੁ ਭਾਵਨਿ ਸੋਹਾਗਣੀ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਲੈਹਿ ਸਵਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਯੋਗੀਨ੍ਹ! ਯੋਗੁ ਯੋਗੀਨ੍ਹ ਅਰੇ ਹਿੰਦ ਭਾਯੁ ਭਾਯੁ ਭਾਯੁ ਨਿਯੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੀਨ੍ਹ ਭਾਖਾਯੁ ਪੁੰਨਯੁ
ਕਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੁ ਸਬਦੀ ਸੀਗਾਰੀਆ ਤਨੁ ਮਨੁ ਪਿਰ ਕੈ ਪਾਸਿ ॥

ਗੁਰੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੀਨ੍ਹ ਭਾਖਾਯੁ ਭਾਯੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੀਨ੍ਹ ਭਾਖਾਯੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੀਨ੍ਹ ਭਾਖਾਯੁ ॥

ਦੁਇ ਕਰ ਜੋੜਿ ਖੜੀ ਤਕੈ ਸਚੁ ਕਰੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਨਿਯੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੀਨ੍ਹ ਭਾਖਾਯੁ ਭਾਯੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੀਨ੍ਹ ਭਾਖਾਯੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੀਨ੍ਹ ਭਾਖਾਯੁ ॥

ਲਾਲਿ ਰਤੀ ਸਚ ਭੈ ਵਸੀ ਭਾਇ ਰਤੀ ਰੰਗਿ ਰਾਸਿ ॥੨॥

ਯੋਗੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੀਨ੍ਹ ਭਾਖਾਯੁ ਭਾਯੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੀਨ੍ਹ ਭਾਖਾਯੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੀਨ੍ਹ ਭਾਖਾਯੁ ॥੨॥

ਪ੍ਰਿਅ ਕੀ ਚੇਰੀ ਕਾਂਢੀਐ ਲਾਲੀ ਮਾਨੈ ਨਾਉ ॥

ਯੋਗੁ ਨਿਯੁ ਪੁੰਨਯੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੀਨ੍ਹ ਭਾਖਾਯੁ, ਯੋਗੁ ਨਿਯੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੀਨ੍ਹ ਭਾਖਾਯੁ ॥

ਸਾਚੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਤੁਟਈ ਸਾਚੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਉ ॥

ਯੋਗੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੀਨ੍ਹ ਭਾਖਾਯੁ ਭਾਯੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੀਨ੍ਹ ਭਾਖਾਯੁ ॥

ਸਬਦਿ ਰਤੀ ਮਨੁ ਵੇਧਿਆ ਹਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥੩॥

ਗੁਰੁਯੋਗੀਨ੍ਹ ਯੋਗੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੀਨ੍ਹ ਭਾਖਾਯੁ, ਯੋਗੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੀਨ੍ਹ ਭਾਖਾਯੁ ॥੩॥

ਸਾ ਧਨ ਰੰਡ ਨ ਬੈਸਈ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਨਾਮੀ ਯਿੰਧ ਨਿਯ ਬਦਗੁਰੂਯ ਭਧਦੇਗਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾਯਾਯਿ, ਬੇ ਕਦਾਪਿ ਬਿਖਵਾ ਖੂਧ ਨਾਹਿੰ।

ਪਿਰੁ ਰੀਸਾਲੂ ਨਉਤਨੇ ਸਾਚਉ ਮਰੈ ਨ ਜਾਇ ॥

ਭਾਵਾਰ ਪਠਿਯਾ ਯਿਯ ਬਰਵਾ ਨਵੀਨ ਐਵੰ ਬਧਵਾਵਾ ਅਠੇ। ਬੇ ਯੀਵਨ-ਮੂਰੁ ਚਕੁਰੁ ਬਿਮੁਖੁ ਹੋਯਾਯਾ।

ਨਿਤ ਰਵੈ ਸੋਹਾਗਣੀ ਸਾਚੀ ਨਦਰਿ ਰਜਾਇ ॥੪॥

ਬੇ ਬਰਵਾ ਬੇ ਪਥਿਯੁ ਨਾਮੀਯੁ ਫੁਲੈਯ ਕਰਿਯਾਯਿ ਆਯ ਭਾਵਾ ਭਧਰੇ ਨਿਯਰ ਬਧ ਧੁਲੈ ਰਯੁਯਾਯਿ, ਕਾਰਗ ਬੇ ਭਾਯਰਿ ਆਯਾ ਅਨੂਬਾਯੇ ਬਿਚਰਗ ਕਰਿਯਾਯ ॥੪॥

ਸਾਚੁ ਧੜੀ ਧਨ ਮਾਡੀਐ ਕਾਪੜੁ ਪ੍ਰੇਮ ਸੀਗਾਰੁ ॥

ਐਧਰਿ ਯੀਵਾਨੁ ਕਧਾਲਰੇ ਬਧਧਰ ਬਿਮੁਖ ਲਗਾਧ ਆਯ ਪ੍ਰੇਮਯੁ ਪੋਥਾਯਾਯ ਭਯਾ ਗੁਯਾਰ ਕਰੇ।

ਚੰਦਨੁ ਚੀਤਿ ਵਸਾਇਆ ਮੰਦਰੁ ਦਸਵਾ ਦੁਆਰੁ ॥

ਬਾਨੀਯੁ ਫੁਧਲਰੇ ਧਾਰਗ ਕਰਿਵਾ ਚਯਨ ਲਗਾਧ ਆਯ ਧਗ ਧਾਰਯੁ ਨਿਯ ਮਯਲ ਵਨਾਯ ਧਾਧ।

ਦੀਪਕੁ ਸਬਦਿ ਵਿਗਾਸਿਆ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਉਰ ਹਾਰੁ ॥੫॥

ਬੇ ਗੁਧ-ਗਯਰ ਧਾਧਕ ਪੁਯੁਯਿਯ ਕਰਿਯਾਧ ਆਯ ਰਾਮ ਨਾਮ ਫੁੰ ਭਾਵਾਰ ਮਾਲਾ ਅਠੇ ॥੫॥

ਨਾਰੀ ਅੰਦਰਿ ਸੋਹਣੀ ਮਸਤਕਿ ਮਣੀ ਪਿਆਰੁ ॥

ਨਾਮੀਮਾਨਯ ਮਧਰੇ ਬੇ ਅਧਿ ਰੂਧਵਯਾ ਓ ਬੁਯਰ ਅਠੇ ਆਯ ਭਾਵਾਰ ਮਯੁਕਰੇ ਬਾਨੀਯਾ ਬੇਲੁਧਰ ਮਾਗਿਯਾ ਗੋਯਾਯਾਯਾਧ।

ਸੋਭਾ ਸੁਰਤਿ ਸੁਹਾਵਣੀ ਸਾਚੈ ਪ੍ਰੇਮਿ ਅਪਾਰ ॥

ਭਾਵਾਰ ਮਯਿਮਾ ਭਯਾ ਬਿਵੇਕ ਅਧਿ ਮਨੋਯਰ ਭਯਾ ਭਾਵਾਰ ਪੁਧਿ ਅਯਯੁ ਪੁਯੁਯਾ ਪਾਯ ਬਯਾ ਅਠੇ।

ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਪੁਰਖੁ ਨ ਜਾਣਈ ਸਾਚੇ ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ ॥੬॥

ਬੇ ਨਿਯਰ ਪੁਯੁਯਧ ਧਧਧਾਧ ਅਧਧ ਕਾਵਾਯੁ ਮਧ ਪਰਮ ਪੁਯੁਯ ਭਾਵੇ ਨਾਹਿੰ। ਕੇਵਲ ਬਦਗੁਰੂਯ ਪਾਯ ਬੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭਯਾ ਅਨੂਰਾਗ ਰਯੁਯਾਧ ॥੬॥

ਨਿਸਿ ਅੰਧਿਆਰੀ ਸੁਤੀਏ ਕਿਉ ਪਿਰ ਬਿਨੁ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਇ ॥

ਪਰਯੁ, ਯਿੰਧ ਅਯਾਰਰ ਨਿਗਾਰੇ ਬੋਯਾਯ ਰਯੁਯਿ, ਬੇ ਨਿਯ ਪੁਯੁਯਧ ਧਧਧਾਧ ਨਿਯਰ ਰਾਧਿ ਕੇਧਰਿ ਅਧਿਵਾਯਿਯ ਕਰਿਵਾ?

ਅੰਕੁ ਜਲਉ ਤਨੁ ਜਾਲੀਅਉ ਮਨੁ ਧਨੁ ਜਲਿ ਬਲਿ ਜਾਇ ॥

ਭੋਰ ਅਯਾ ਯਲਿਧਿਵ, ਭੋਰ ਧੇਯ ਯਲਿਧਿਵ ਆਯ ਭੋਰ ਫੁਧਲ ਐਵੰ ਧਨ ਬਯੁ ਯਲਿਧਿਵ।

ਜਾ ਧਨ ਕੰਤਿ ਨ ਰਾਵੀਆ ਤਾ ਬਿਰਥਾ ਜੋਬਨੁ ਜਾਇ ॥੭॥

ਮਧੇ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀਕੂ ਪੁਰਾਨਪਤਿ ਬਘਾਨ ਪੁਰਾਨ ਕਰਛਿ ਨਾਹਿ, ਚਾਹਾਰ ਯੋਗਿਨ ਬਧਾਰੀ ਯਾਏ ॥7॥

ਸੇਜੈ ਕੰਤ ਮਹੇਲੜੀ ਸੂਤੀ ਬੂਝ ਨ ਪਾਇ ॥

ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਬੁਧੀ ਏਵਾ ਮਾਲਿ ਭਯਲ ਏਕ ਹੂੰ ਬੁਧਲ ਰੂਪੀ ਗੋਸਟਰੇ ਪਾਇਆਉ। ਕਿਛੁ, ਜੀਵ-ਬੁਧੀ ਮਾਲਾ
ਮੋਹਾਰ ਨਿਦ੍ਰਾਹਰੇ ਮਗ੍ਧ ਪਾਏ, ਪਰਛੁ ਗੋਸਟਰੇ ਬੁਧੀ ਏਹਿ ਬਿਥਲਰੇ ਕਿਛਿ ਮਧ ਝਾਨ ਨਪਾਏ।

ਹਉ ਸੂਤੀ ਪਿਰੁ ਜਾਗਣਾ ਕਿਸ ਕਉ ਪੂਛਉ ਜਾਇ ॥

ਮੂੰ ਨਿਦ੍ਰਾਹਰੇ ਮਗ੍ਧ ਅਛਿ, ਮੋਹ ਪਤਿ ਪੁਛੁ ਜਾਗਿਛੁ, ਮੂੰ ਕਾਹਾਕੂ ਪਚਾਰਿਓ?

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੇਲੀ ਭੈ ਵਸੀ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸਖਾਇ ॥੮॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭਯੋਂ ਜੀਵ-ਬੁਧੀ ਬਧਗੁਰੂ ਚਾਹਾਰ ਪਤਿ-ਪੁਛੁ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਮਯੋ ਧਿਅਉ, ਬੇ ਬਧਵਾ
ਪਤਿ-ਪੁਛੁਯੋ ਭਯਲਰੇ ਰਹਿਪਾਏ, ਪੁਛੁਯੋ ਪ੍ਰੇਮ ਬੇਹਿ ਜੀਵ-ਬੁਧੀ ਬਾਧੁ ਬਧਿਯਾਏ ॥8॥2॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਰੋਗਾਰ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਆਪੇ ਗੁਣ ਆਪੇ ਕਥੈ ਆਪੇ ਸੁਣਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਹੇ ਬਾਮਨੀ! ਭੁਫੇ ਬੁਧੁ ਹੂੰ ਰਹੁਰ ਗੁਣ ਅਚ। ਭੁਫੇ ਨਿਯੋ ਹੂੰ ਰਹੁਰ ਗੁਣ ਬਿਥਲਰੇ ਕੂਧ, ਆਭ ਬੁਧੁ
ਹੂੰ ਗੁਣਕ ਬਾਧਿ ਏਹਿ ਗੁਣਕ ਬਿਚਾਰ ਕਰ।

ਆਪੇ ਰਤਨੁ ਪਰਖਿ ਤੂੰ ਆਪੇ ਮੇਲੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ਭੁਫੇ ਬੁਧੁ ਹੂੰ ਨਾਮਰੂਪਿ ਰਹੁ ਅਚ, ਭੁਫੇ ਬੁਧੁ ਹੂੰ ਪਰਮਾਤਮਕ ਆਭ ਭੁਫੇ ਅਯਤ ਮੂਲਧਾਰਨ ਅਚ।

ਸਾਚਉ ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ ਤੂੰ ਆਪੇ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥੧॥

ਹੇ ਯੋਗਿਨ! ਭੁਫੇ ਹੂੰ ਮਾਨ, ਪੁਰਿਝੁ ਆਭ ਮਹਤੁ ਅਚ ਆਭ ਬੁਧੁ ਹੂੰ ਧਾਨਗੀਲ ਪੁਛੁ, ਚਾਹਾਕੂ ਬਘਾਨ
ਧਿਅ ॥1॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਹੇ ਬਹਿ! ਭੁਫੇ ਹੂੰ ਜਗਤਰ ਰਚਯੋਗ ਏਵਾ ਬੁਧਨਹਾਰ ਅਚ।

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੁ ਤੂੰ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਆਚਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਹਾਭੇ ਮੇਭਯੋਂ ਪਰਿ ਭਲ ਲਾਗਿਪਾਏ, ਮੋਹਾਰ ਰਝਾ ਕਰ, ਹੇ ਪਰਮਾਨੁ! ਮੋਹਾਭੇ ਨਿਯੋ ਨਾਮ ਬੁਧਗ
ਏਵਾ ਜੀਵਨ ਆਚਰਗ ਪੁਰਾਨ ਕਰ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਪੇ ਹੀਰਾ ਨਿਰਮਲਾ ਆਪੇ ਰੰਗੁ ਮਜੀਠ ॥

ਭੁਫੇ ਬੁਧੁ ਹੂੰ ਬੁਧ-ਨਿਰਮਲ ਰਹੁ ਅਚ ਆਭ ਬੁਧੁ ਹੂੰ ਭਯੋਰ ਮਝਿਝੁ ਰਝਾ ਮਧ ਅਚ।

ਆਪੇ ਮੇਤੀ ਉਜਲੇ ਆਪੇ ਭਗਤ ਬਸੀਠੁ ॥

ਭੂਮੇ ਹੂੰ ਨਿਰੰਜਨ ਮੋਹਿ ਅਚ ਆਯ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਭਭਰ ਮਖੜੁ ਮਖ ਅਚ ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹਣਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਡੀਠੁ ਅਡੀਠੁ ॥੨॥

ਗੁਰੂਕਾ ਸ਼ਬ ਭਾਰਾ ਅਦ੍ਰੁਸ਼ਯ ਪੁਰੂਸ਼ੁ ਪੁਰੰਬਿਤ ਕਰਮਾਯਾਯ ਆਯ ਪੁਰੋਚਕ ਸ੍ਵਦਯਰੇ ਚਾਹਾਯਾ ਧਰੰਨ ਕਰਮਾਯਾਯ ॥੨॥

ਆਪੇ ਸਾਗਰੁ ਬੋਹਿਥਾ ਆਪੇ ਪਾਰੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਭੂਮੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬਾਗਰ ਚਥਾ ਪਾਰ ਹੇਵਾਰ ਯਾਹਾਯ ਅਚ । ਚਥਾ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਭਭਰ ਕੂਜ ਅਚ ।

ਸਾਚੀ ਵਾਟ ਸੁਜਾਣੁ ਤੂੰ ਸਬਦਿ ਲਘਾਵਣਹਾਰੁ ॥

ਹੇ ਬਰਯੋ ਬ੍ਰਾਮਨ! ਭੂ ਹੂੰ ਬਰਧ ਮਾਰਗ ਅਚ ਆਯ ਚੋਰ ਨਾਮ ਪਾਰ ਕਰਮਾਯਾ ਪਾਯ ਪੁਰੰਚਕ ਅਚ ।

ਨਿਡਰਿਆ ਡਰੁ ਜਾਣੀਐ ਬਾਝੁ ਗੁਰੁ ਗੁਬਾਰੁ ॥੩॥

ਸ਼ਿਵ ਪੁਰੂਕਾ ਨਾਮਰੇ ਭਯ ਰੋਗੇ ਨਾਹੂੰ, ਬੇ ਹੂੰ ਭਵ ਬਾਗਰਰੇ ਭਯਭਾਓ ਹੋਯਾਯਾਯ । ਗੁਰੂਦੇਵਕਾ ਅਭਿਰਿਭ ਬਰੰਤੁ ਅਭਕਾਰ ਯਾਯਾ ॥੩॥

ਅਸਥਿਰੁ ਕਰਤਾ ਦੇਖੀਐ ਹੋਰੁ ਕੇਤੀ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਕੇਵਲ ਸ੍ਵਭਿਰ ਕਰੰ ਹੂੰ ਬਰੰਦਾ ਸ਼ਿਰ ਦੇਗਾਯਾਯ, ਅਨਧ ਬਰਬੇ ਯਯ ਮਰਗ ਚਕੁਰੇ ਰਹਿਯਾਯ ।

ਆਪੇ ਨਿਰਮਲੁ ਏਕੁ ਤੂੰ ਹੋਰ ਬੰਧੀ ਧੰਧੈ ਪਾਇ ॥

ਹੇ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ! ਕੇਵਲ ਭੂਮੇ ਹੂੰ ਨਿਰੇ ਗੁਯ ਅਚ, ਅਨਧਮਾਨੇ ਬਾੰਬਾਰਿਕ ਕਰੰ ਭਿਰਰੇ ਵਾਸ਼ਿ ਹੋਯਾਯ ਰਹਿਯਾਯ ।

ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਸਾਚੇ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੪॥

ਮੋਭੰ ਪੁਰਾਣੀਕੁ ਗੁਰੂਯਾ ਰਸਾ ਕਰਿਯਾਯ, ਬੇ ਪੁਰੂਕਾ ਭਭਰੇ ਲਾਨ ਹੋਯਾਯ ਬਾੰਬਾਰਿਕ ਬਸੰਨਰੂ ਮੁਭਿ ਪਾਯਾਯ ॥੪॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀਐ ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਗੁਰ ਵਾਕਿ ॥

ନାମ ଦ୍ଵାରା ମନୁଷ୍ୟ ପୂଜ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜାଣିଦିଏ ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ଦ୍ଵାରା ସେ ସତ୍ୟର ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଇଥାଏ ।

ਤਿਤੁ ਤਨਿ ਮੈਲੁ ਨ ਲਗਾਈ ਸਚ ਘਰਿ ਜਿਸੁ ਓਤਾਕੁ ॥

ସେହି ପ୍ରାଣୀର ଦେହରେ ଲେଶ ମାତ୍ର ମଳିନତା ଲାଗି ନଥାଏ, ଯିଏ ସଜା ଘର ଭିତରେ ନିବାସ କରୁଅଛି।

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸਚ ਪਾਈਐ ਬਿਨ ਨਾਵੈ ਕਿਆ ਸਾਕ ॥੫॥

ଯଦି ପ୍ରଭୁ ନିଜର କୃପା ବୁଝି କରନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ସତ୍ୟନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଇ ଥାଏ । ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଅତିରିକ୍ତ ପାଣୀର ଅନ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କିଏ ଅଛି? ॥ 5 ॥

ਜਿਨੀ ਸਚ ਪਛਾਣਿਆ ਸੇ ਸਖੀਏ ਜਗ ਚਾਰਿ ॥

ଯିଏ ସତ୍ୟର ଅନୁଭବ କରିଅଛି, ସେ ଚାରି ମୁଗରେ ସୁଖୀ ରହିଥାଏ ।

ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰਿ ਕੈ ਸਚੁ ਰਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥

ଅହଂକାର ଏବଂ ତୃଷ୍ଣା ନାଶ କରି ସେ ସତ୍ୟ-ନାମକୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରି ରଖିଥାଏ ।

ਜਗ ਮਹਿ ਲਾਹਾ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ ॥੬॥

ଏହି ଜଗତରେ କେବଳ ନାମ(ପ୍ରଭୁ ଭକ୍ତି)ର ହିନ ଲାଭ ଉଚିତ ଅଟେ । ଏହାର ପ୍ରାପ୍ତି କେବଳ ଗୁରୁଙ୍କ କ୍ରପାୟ ବିଚାର ହାରା ହିନ ମିଳିଥାଏ । ॥6॥

ਸਾਚਰਿ ਵਖਰ ਲਾਦੀਐ ਲਾਭ ਸਦਾ ਸਚ ਰਾਸਿ ॥

ଯଦି ସତ୍ୟର ପୁଞ୍ଜି ଦ୍ଵାରା ସତ୍ୟନାମର ସଉଦା ବ୍ୟବସାୟିକ ଭାବରେ କରାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ସର୍ବଦା ହିନ୍ଦ ଲାଭ ହୋଇଥାଏ।

ਸਾਚੀ ਦਰਗਾਹ ਬੈਸਈ ਭਗਤਿ ਸਚੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ପ୍ରେମମୟୀ ସ୍ମରଣ ଏବଂ ସଜ୍ଜା ଲଗ୍ଗରେ ପ୍ରାର୍ଥନା ଦ୍ଵାରା ମନୁଷ୍ୟ ଲଗ୍ଗରୁ ଦରବାରରେ ବଞ୍ଚିଯାଏ ।

ਪਤਿ ਸਿਓ ਲੇਖਾ ਨਿਬੜੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਪਰਗਾਸਿ ॥੭॥

ସର୍ବବ୍ୟାପକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମର ଉଚ୍ଚଳରେ ମନୁଷ୍ୟର ହିସାବ ସମ୍ମାନ-ପୂର୍ବକ ସ୍ୱସ୍ଥ ହୋଇଯାଏ
॥ ୭ ॥

ੳਚਾ ੳਚੳ ਆਖੀਐ ਕਹੳ ਨ ਦੇਖਿਆ ਜਾਇ ॥

ଉତ୍ତର ପରମ ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱାମୀ କହାଯାଏ, କିନ୍ତୁ ସେ କାହା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ମୁଁ ଯେଉଁ ଆଡେ ଦେଖେ, ସର୍ବତ୍ର ମୁଁ କେବଳ ତୁମକୁ ହିଁ ପାଏ, ମୋତେ ସବୁରୁ ଆପଣଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇଦେଇଛନ୍ତି ।

ହେ ନାନକ! ଯେମ ଦ୍ଵାରା ସ୍ଵାଭାବିକ ଅବସ୍ଥା ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ତଥା ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ୟୋତି ରହିଥାଏ ।
॥୫॥୩॥

ସିରିରାଗ ମହଲ 1 ॥

ଯେତେବେଳେ ମାଛର ମୃତ୍ୟୁ ଆସିଛି ସେତେବେଳେ ସେ ଜାଲକୁ ଜାଣିପାରିଲା ନାହିଁ, ସେ ଗଭୀର ସମୁଦ୍ରରେ ରହିଥାଏ।

ସେ ବହୁତ ଚଡ଼ର ଓ ସ୍ୱାଦର ଅଟେ, ସେ କେଉଁଠା ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ କାହିଁକି କରିଲା?

ସେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା କାରଣରୁ ହିଁ ଜାଲରେ ଧାରା ପଡ଼ିଗଲା, ତାହାର ମୁହଁ ଟାଳି ପାରିବା ନାହିଁ, ତାହା ଅଟଳ ଅଟେ । ॥୧॥

ହେ ଭାଇ! ଏହିପରି ତ ମୃତ୍ୟୁକୁ ନିଜ କପାଳରେ ରଖିଅଛୁ, କାରଣ କାଳ ବହୁତ ବଳବାନ ଅଟେ ।

ମାଛ ଭଳି ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ମୃତ୍ୟୁର ଜାଲରେ ଅକସ୍ମାତ ପଡ଼ିଯାଏ ॥ ୧ ॥ ରହ ॥

ସାରା ସଂସାରକୁ କାଳ (ମୃତ୍ୟୁର) ଦବାବ ରହିଛି, ଗୁରୁଜ୍ଞ କପା ବିନା ମୃତ୍ୟୁ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ ।

ଯିଏ ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଇଛି, ଆଉ ଦୈତ୍ୟ-ଭାବ ତଥା ପାପକୁ ତ୍ୟାଗ କରିଦେଇଛି ସେ ରକ୍ଷା ପାଇଯାଏ।

ମୁଁ ତାହା ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯିଏ ଯାହାକୁ ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ସତ୍ୟବାଦୀ ବୋଲାଯାଏ ॥୨॥

ਸੀਚਾਨੇ ਜਿਉ ਪੰਖੀਆ ਜਾਲੀ ਬਧਿਕ ਹਾਥਿ ॥

ਮੇਧਰਿ ਕਾਯ ਪਸ਼ਾਕੂ ਮਾਰਿਦਿਐ ਭੀ ਚੀਕਾਰੀ ਛਾਤਰ ਯਾਗਰੇ ਬੇ ਫਾਇਦਾਐ, ਬੇਪਰਿ ਹੂੰ ਮਾਲਾਰ
ਮੋਹ ਕਾਰਗਰੁ ਬਹੁ ਮਨੁਸ਼ਧ ਮਰਿ ਯਾਗਰੇ ਫਾਇਦਾਯਾਯਿ ।

ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਹੋਰਿ ਫਾਥੇ ਚੇਗੈ ਸਾਥਿ ॥

ਮਾਝਾਕੂ ਗੁਰੂਦੇਵ ਰਖਾ ਕਰਿਯਾਯਿ, ਬੇ ਮਰਿ ਯਾਗਰੁ ਰਖਾ ਪਾਯਾਐ, ਅਨਧਮਾਨੇ ਮੂਰੁ ਬਹਿਓ
ਫਾਇਦਾਯਿ ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਚੁਣਿ ਸੁਟੀਅਹਿ ਕੋਇ ਨ ਸੰਗੀ ਸਾਥਿ ॥੩॥

ਹਰਿਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬੇ ਮੂਰੁਧਰ ਕਰਗਰੇ ਧਾਨ ਭਲਿ ਕਛਾਯਾਐ, ਪੂਰੀ ਚਾਹਾਰ ਕੇਹਿ ਬਾਧੁ ਕਾ ਬਹਾਯਕ
ਰਹਿਵੇ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਸਚੇ ਸਚਾ ਆਖੀਐ ਸਚੇ ਸਚਾ ਥਾਨੁ ॥

ਬਧ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਬਹੁ ਬਧ ਕਹੁਯਿ, ਬਧ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਨਿਵਾਸ ਮਧ ਬਧ ਅਚੇ

ਜਿਨੀ ਸਚਾ ਮੰਨਿਆ ਤਿਨ ਮਨਿ ਸਚੁ ਧਿਆਨੁ ॥

ਬਧ ਪੁਰੁ ਚਾਹਾਰ ਫੂਦਲਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਐ, ਮਿਐ ਚਾਹਾਯੁ ਬਲਗ ਐਵਾ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾਐ ।

ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਸੂਚੇ ਜਾਣੀਅਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨਾ ਗਿਆਨੁ ॥੪॥

ਗੁਰੂ ਭਾਰਾ ਯਾਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਵਾ ਕਾਲਾ ਪ੍ਰਾਗੀਰ ਫੂਦਲ ਐਵਾ ਮੂਰੁ ਪਵਿਤੁ ਬਿਵੇਚਨਾ ਕਰਾਯਾਐ ॥੪॥

ਸਤਿਗੁਰ ਅਗੈ ਅਰਦਾਸਿ ਕਰਿ ਸਾਜਨੁ ਦੇਇ ਮਿਲਾਇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਗੀ! ਬਧਗੁਰੁਕ ਬਧਮੂਰੁਗਰੇ ਕਥਨਾ ਕਰ ਮੇ ਬੇ ਫੂਦਲੁ ਚੋਰ ਮਿਤੁ(ਪੁਰੁ) ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ
ਕਰਾਯਵੇਵੇ ।

ਸਾਜਨਿ ਮਿਲਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਜਮਦੂਤ ਮੁਏ ਬਿਖੁ ਖਾਇ ॥

ਮਿਤੁ(ਯਗੁਰ)ਕ ਮਿਲਨ ਭਾਰਾ ਬੁਝ ਬਧੁਕਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਐ ਆਯ ਮਧਦੂਤ ਬਿਖ ਬੇਵਨ ਕਰਿ ਕਾਲਕਗ
ਹੋਯਾਯਾਐ ।

ਨਾਵੈ ਅੰਦਰਿ ਹਉ ਵਸਾਂ ਨਾਉ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥੫॥

ਹੂੰ ਪਰਮਾਨੁਕ ਨਾਮ(ਯਯ)ਰੇ ਕਾਸ ਕਰੇ ਆਯ ਨਾਮ ਮੋਰ ਆਨੁਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਨੇਯਯਿ ॥੫॥

ਬਾਝੁ ਗੁਰੁ ਗੁਬਾਰੁ ਹੈ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਬੁਝ ਨ ਪਾਇ ॥

ਗੁਰੁਕ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ਧਰ ਫੂਦਲਰੇ ਅਯਾਨਚਾਰ ਅਯਕਾਰ ਬਿਧਮਾਨ ਰਹਿਯਾਐ ਆਯ ਯਗੁਰਕ ਨਾਮ
ਬਿਨਾ ਬੇਹਿ ਯਾਨ-ਬੁਝਿਕੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਫੂਐ ਨਾਹਿ ।

ਗੁਰਮਤੀ ਪਰਗਾਸੁ ਹੋਇ ਸਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਯੇਠੇਥੇਥੇ ਗੁਰੂ ਜਾਨੈ ਭਾਗ ਭਾਗ ਭਿਓਰ ਜੇਧਾਓ ਪੁਕਾਰਿ ਹੋਇਆ, ਪੂਰੀ ਸੇਬ ਸਭ ਪੁਰੂਸ
ਓਰੇ ਮਨ ਲਗਾਇ ਰਹਿਆ।

ਤਿਥੈ ਕਾਲੁ ਨ ਸੰਚਰੈ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਇ ॥੬॥

ਏਹਿ ਅਵਸਥਾਏ ਬੇਚਾਰਾ ਮੁਖੁ ਪੁਰੋਖ ਕਰਿਨਾਏ ਆਉ ਮਨੁਸ਼ਾਏ ਜੇਧਾਓ(ਆਮ੍ਹ) ਪਰਮ
ਜੇਧਾਓ(ਪਰਮਾਮ੍ਹ)ਯਾ ਸਹਿਤ ਲੀਨ ਹੋਇਆ ॥੬॥

ਤੂੰਹੈ ਸਾਜਨੁ ਤੂੰ ਸੁਜਾਣੁ ਤੂੰ ਆਪੇ ਮੇਲਣਹਾਰੁ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂਸ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਰੂਪਿਨਾ ਅਚ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਅਚ ਆਉ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ
ਕਰਿਆ।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਾਲਾਹੀਐ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥

ਮੂੰ ਗੁਰੂ ਜਾਨੈ ਭਾਗ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਕਰਿਆ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅੰਤੁ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਨਾਹੀ।

ਤਿਥੈ ਕਾਲੁ ਨ ਅਪੜੈ ਜਿਥੈ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਅਪਾਰੁ ॥੭॥

ਯੇਠੇਥੇ ਗੁਰੂ ਅਨੰਤੁ ਗੰਥ ਵਿਧਾਨਾ ਅੰਤ, ਕਾਲ ਸੇਧਾਓ ਕਦਾਪਿ ਪੁਰੋਖ ਕਰਿਯਾਏ ਨਾਹੀ ॥੭॥

ਹੁਕਮੀ ਸਭੇ ਊਪਜਹਿ ਹੁਕਮੀ ਕਾਰ ਕਮਾਹਿ ॥

ਪੁਰੂਸ ਲੱਖਾ ਭਾਗ ਸਭਾ ਜੀਵ-ਜੰਤੁ ਭੁਖੁ ਹੋਇਆ ਆਉ ਭਾਗ ਲੱਖਾ ਅਨੁਸਾਰੇ ਹੀ ਕਾਰ
ਵਧਵਾਰ ਕਰਿਆ।

ਹੁਕਮੀ ਕਾਲੈ ਵਸਿ ਹੈ ਹੁਕਮੀ ਸਾਚਿ ਸਮਾਹਿ ॥

ਪੁਰੂਸ ਲੱਖਾ ਅਨੁਸਾਰੇ ਹੀ ਸੇ ਕਾਲ ਅਖਾਨ ਅਚ ਆਉ ਭਾਗ ਲੱਖਾ ਅਨੁਸਾਰੇ ਹੀ ਸਭਾ
ਪਰਮਾਮ੍ਹਾਯਾ ਓਰੇ ਵਿਲੀਨ ਹੋਇਆ।

ਨਾਨਕ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇ ਥੀਐ ਇਨਾ ਜੰਤਾ ਵਸਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ॥੮॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾ ਕਿਛੁ ਪੁਰੂਸ ਲੱਖਾ ਭਾਗ ਹੀ ਹੋਇਆ, ਸਾਧਾਰਿਕ ਜੀਵਨ ਵਸੇਰੇ ਕਿਛੁ ਮਖ
ਨਾਹੀ ॥੮॥੪॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਰੀਰਾਗ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਮਨਿ ਜੁਠੈ ਤਨਿ ਜੁਠਿ ਹੈ ਜਿਹਵਾ ਜੁਠੀ ਹੋਇ ॥

ਮਨ ਮਨ ਕਰੇ ਕਰੇ ਅੰਤੁ ਭਾਗਵੇਰੇ ਗੰਥਾਏ ਮਖ ਕਰੇ ਆਖਿਆ ਆਉ ਕਰੇ ਕਾਰਗਰੁ ਜਿਹੁ
ਮਖ ਕਰੇ ਪੁਰੂਸ ਹੋਇਆ, ਅੰਤੁ ਵਿਕਾਰੇਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇ ਕਾਰਗਰੁ ਭਨ, ਮਨ, ਜਿਹੁ ਮਨਿ
ਹੋਇਆ।

ਮੁਖਿ ਝੁਠੈ ਝੁਠ ਬੇਲਣਾ ਕਿਉ ਕਰਿ ਸੂਚਾ ਹੋਇ ॥

ਮੁਖ ਨਿਘਾ ਝੁਠ ਓ ਨਿਘਾਵਾਦੀ ਨਦੁਸ਼ਾ ਅਬਧਾ ਵਚਨ ਛੁੰ ਵਧਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਧੂਠੀ ਬੇ ਕੰਧਰੀ ਪਵਿਤ੍ਰ
ਹੋਯਾਯਾਕਿਰਾਵ?"

ਬਿਨੁ ਅਭ ਸਬਦ ਨ ਮਾਂਜੀਐ ਸਾਚੇ ਤੇ ਸਚੁ ਹੋਇ ॥੧॥

ਨਾਮ(ਭਭਿ)ਰ ਯਯ ਵਿਨਾ ਆਨ੍ਹਾ ਬੁਝ ਹੋਯਾਯਾਵ, ਬਧਾ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਛੁੰ ਬਧਾ ਪੁਭਯੁ ਪੁਭਾ ਹੋਯਾਵ
॥1॥

ਮੁੰਧੇ ਗੁਣਗੀਣੀ ਸੁਖੁ ਕੇਹਿ ॥

ਹੇ ਭੋਲਾ ਜੀਵ-ਬੁਧ! ਗੁਣ ਵਿਨਾ ਸੁਖ ਕਾਛੁੰ?

ਪਿਰੁ ਰਲੀਆ ਰਸਿ ਮਾਣਸੀ ਸਾਚਿ ਸਬਦਿ ਸੁਖੁ ਨੇਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਿਯਭਯ ਪੁਭਾਪਠਿ ਚਾਢਾਯਾ ਬਾਧੁਰੇ ਆਨਯ ਆਵਾ ਰਬ ਬਹਿਭ ਰਯਾਯਾ ਕਰਿਯਾਯਾ, ਯਿਯ ਬਧਾ ਨਾਮਰ
ਪੁਭਿਰ ਅਭਯਾਯਾ ਗਾਢਿ-ਬੁਧ ਅਨੁਭਵ ਕਰਿਯਾਵ ॥1॥ ਰੂਹ।

ਪਿਰੁ ਪਰਦੇਸੀ ਜੇ ਥੀਐ ਧਨ ਵਾਂਝੀ ਝੁਰੇਇ ॥

ਯਵਿ ਪੁਭਾਪਠਿ ਪਰਵੇਯ ਚਾਢਿਯਾਯਾ, ਚਾਢਾਹੋਯਾ ਨਾਮ(ਜੀਵਾਯਾ)ਵਿਯਾਯਾਵੇ ਆਪਰਿ ਪਾਢਿਭ
ਅਨੁਭਵ ਕਰਿਯਾਵ

ਜਿਉ ਜਲਿ ਥੇੜੈ ਮਛਲੀ ਕਰਣ ਪਲਾਵ ਕਰੇਇ ॥

ਯੋਪਰਿ ਅਭ ਯਯਰੇ ਮਾਝ ਝਰਾਪਰਾ ਹੋਯਾਵ।

ਪਿਰ ਭਾਵੈ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਜਾ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥੨॥

ਪੁਭਾਪਠਿਯ ਯਯ ਯਾਯਿਯੇ ਬੇ ਬੁਝ ਛੁੰ ਨਿਯ ਕੁਪਾ ਕੁਝ ਕਰਿਯਾਯਾ ਆਯ ਪਧਾਕੁ ਬੁਧ-ਬਧੁਝਿ ਪੁਭਾ
ਹੋਯਾਵ। ॥2॥

ਪਿਰੁ ਸਾਲਾਹੀ ਆਪਣਾ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਨਾਲਿ ॥

ਨਿਯ ਬਧਾ ਆਵਾ ਬਝੁ ਬਹਿਭ ਬਧਿ, ਹੇ ਜੀਵਾਯਾ! ਯੁ ਨਿਯ ਪਠਿ-ਪਰਯੋਯਾਯਾਯਾ ਯਗੋਯਾਯਾ ਕਰ।

ਤਨਿ ਸੇਹੈ ਮਨੁ ਮੋਹਿਆ ਰਤੀ ਰੰਗਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥

ਚਾਯਾਯਾ ਧਰੰਯ ਕਰਿ ਚੋਰਾ ਗਰਾਯਾ ਬੁਝਰ ਚਯਾ ਮਨ ਮੋਹਿਭ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ਆਯ ਯੁ ਚਾਢਾਰ
ਪ੍ਰੋਯਾਯਾ ਰਯਾਯਾ ਹੋਯਾਯਾਯਾਯਾ।

ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੀ ਸੋਹਣੀ ਪਿਰੁ ਰਾਵੇ ਗੁਣ ਨਾਲਿ ॥੩॥

ਬੁਝਰ ਪਧਾ, ਯਿਯ ਨਾਮ ਬਹਿਭ ਗੁਯਾਯਾ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ ਗੁਯਾਯਾ ਹੋਯਾਯਾ ਨਿਯ ਪਠਿਯ ਯਯਪੁਰ ਬੇਬਾ
ਕਰਿਯਾਵ ॥3॥

ਕਾਮਣਿ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵਈ ਖੇਟੀ ਅਵਗਣਿਆਰਿ ॥

ਮਨ ਭਯਾ ਵਿਕਾਰਰੇ ਲਿਖੁ ਨਾਰੀ ਗੁਣਵਾਨ ਹੋਵਾ ਕਾਰਣਨੂੰ ਪਠਿਯੋ ਕੀਯੋ ਕਾਮਰੇ ਆਸੇ ਨਾਹੀ।

ਨਾ ਸੁਖੁ ਪੇਈਐ ਸਾਹੁਰੈ ਝੂਠਿ ਜਲੀ ਵੇਕਾਰਿ ॥

ਏਹੇ ਯੋਗੀਨੀ ਨਾ ਵਾਧਾ ਘਰ(ਘਰੇਲੂ)ਰੇ ਸੁਖੁ ਮਿਲਿਯਾਏ ਆਯ ਨਾ ਹੀਂ ਗੁਣਨੂੰ ਘਰੇ(ਪਰਿਵਾਰ)ਰੇ
ਸੁਖੁ ਮਿਲਿਯਾਏ ਆਯ ਸੇ ਮਨ ਆਯ ਪਾਪ ਭਿਓਰੇ ਵਧੀ ਭਾਵਰੇ ਛਰਪਰ ਹੋਯਾਏ।

ਆਵਣੁ ਵੰਣੁ ਡਾਖੜੇ ਛੇਤੀ ਕੰਤਿ ਵਿਸਾਰਿ ॥੪॥

ਭਾਵਾਰੇ ਯੁਗ-ਮਰਗ ਵਧੇ ਫੁਲ੍ਹੇ ਅਰੇ, ਯਾਵਾਨੂੰ ਭਾਵਾਰੇ ਪਠੇ ਪ੍ਰੇਮਨੂੰ ਵਧੀਓ ਕਰੋ ਭੁਲਿਯਾਯੋ
॥੪॥

ਪਿਰ ਕੀ ਨਾਰਿ ਸੁਹਾਵਣੀ ਮੁਤੀ ਸੇ ਕਿਤੁ ਸਾਦਿ ॥

ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋ ਅਧਿ ਸੁਖਰੇ ਨਾਰੀ ਸੁਹਾਗਿਨੀ ਅਰੇ, ਕਿੰਨੇ ਵਿਕਾਰ ਕਾਰਣਨੂੰ ਪਠਿਯੋ ਪਾਯੋ
ਯੋਗਰੇ ਕਿੰਨੇ ਰਸੇ ਨਾਏ।

ਪਿਰ ਕੈ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵਈ ਬੋਲੇ ਫਾਦਿਲੁ ਬਾਦਿ ॥

ਮੋਘ ਨਾਰੀ ਵਧੀ ਭਾਵਰੇ ਵਿਵਾਹਪੂਰ੍ਵ ਵਾਯੋਲਾਪ ਕਰਿਯਾਏ, ਸੇ ਪਠਿਯੋ ਕੀਯੋ ਕਾਮਰੇ ਆਸੇ
ਨਾਹੀ।

ਦਰਿ ਘਰਿ ਢੇਈ ਨਾ ਲਹੈ ਛੂਟੀ ਦੂਜੈ ਸਾਦਿ ॥੫॥

ਸਾਧਾਰਿਕ ਰਸੇ ਕਾਰਣਨੂੰ ਭਾਵਾਨੂੰ ਭਯਾਨ ਕਰਾਯਾਯੋ ਆਯ ਭਾਵਾਨੂੰ ਨਿਯੋ ਬਾਧੀਯੋ ਭਾਰ ਏਵੇ
ਮਨਰੇ ਆਗ੍ਰਿਯੋ ਮਿਲੇ ਨਾਹੀ ॥੫॥

ਪੰਡਿਤ ਵਾਚਹਿ ਪੇਥੀਆ ਨਾ ਬੁਝਹਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਪਛਿਓ ਖਰੀਦੁ ਅਖਯੋ ਕਰਿਯਾਯੋ, ਪਰਛੋ, ਸੇ ਯਥਾਰਥ ਯੋਗਰੇ ਮਨ ਕਰਛੋ ਨਾਹੀ।

ਅਨ ਕਉ ਮਤੀ ਦੇ ਚਲਹਿ ਮਾਇਆ ਕਾ ਵਾਪਾਰੁ ॥

ਸੇ ਅਨਯਨੂੰ ਭਧਵੇਗੇ ਦੇਖਛੋ, ਕਿੰਨੇ ਬੁਝੇ ਯੋਗਰੇ ਭਧਲਛੋ ਬਿਨਾ ਸਾਧਾਰਨੂੰ ਚਾਲਿ ਯਾਯਾਯੋ।

ਕਥਨੀ ਝੂਠੀ ਜਗੁ ਭਵੈ ਰਹਣੀ ਸਬਦੁ ਸੁ ਸਾਰੁ ॥੬॥

ਭਾਵਾਰੇ ਮਿਥਾਯੋ ਕਥਨਰੇ ਭਾਵ ਹੋਯਾ ਸਾਰਾ ਸਾਧਾਰ ਪਧੁਯੋ ਹੋਯਾਏ। ਸਭਯੋ ਨਾਮਰੇ ਅਯੋਗ
ਕਰਿਯਾ ਹੀਂ ਗੁਣ ਯੋਗਰੇ ਆਰਣ ਅਰੇ ॥੬॥

ਕੇਤੇ ਪੰਡਿਤ ਜੇਤਕੀ ਬੇਦਾ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਕੇਠੇ ਪਛਿਓ ਭਯਾ ਯੋਗਭਿਯੋ ਵੇਦਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਕਰਛੋ।

ਵਾਦਿ ਵਿਰੋਧਿ ਸਲਾਹਣੇ ਵਾਦੇ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ॥

ਬੇਸੇ ਬਿਵਾਦ ਐਵੰ ਨਿਰਪੱਖ ਝਗਧਾਰੇ ਪੁੰਨਾਂ ਬਾ ਕਰਿਆਉ ਆਯੋ ਬਾਦ-ਬਿਵਾਦਰੇ ਫਾਇ ਜਨਮ-ਮਰਗ
ਚਕਰੇ ਰਹਿਯਾ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਕਰਮ ਨ ਛੁਟਸੀ ਕਹਿ ਸੁਣਿ ਆਖਿ ਵਖਾਣੁ ॥੭॥

ਕਿਛੁ, ਬੇਸੇ ਮੋਹਭੇਦ ਕਪਨ, ਗੁਰਗ ਕਲੇਸ ਮਖ, ਗੁਰੂਯੋ ਬਿਨਾ ਭਾਯੋ ਨਿਯੋ ਕਰਮੀਨੁ ਮੁਛਿ ਮਿਲੇ ਨਾਹਿ। ਗੁਰੂਯੋ
ਅਪਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨਾ ਭਾਯੋ ਮੁਛਿ ਹੋਯਾਯਾਯੋ ਨਾਹਿ। ॥7॥

ਸਭਿ ਗੁਣਵੰਤੀ ਆਖੀਅਹਿ ਮੈ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਬਸੰਤ ਯਾਵ-ਬੁਧੀ ਗੁਣਗਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾਯਾ, ਪਰਛੁ ਮੋਹ ਓਰੇ ਕੋਠਿ ਬਿ ਗੁਣ ਨਾਹਿ।

ਹਰਿ ਵਰੁ ਨਾਰਿ ਸੁਹਾਵਣੀ ਮੈ ਭਾਵੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥

ਮਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੋਹਭੇਦ ਮਖ ਪਸਖ ਕਰਿਵਾਯੋ ਲਾਗਛਿ, ਭਾਯੋਹੋਲੇ ਮੂੰ ਮਖ ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਬੁਧਰ ਪਦ੍ਮ
ਹੋਯਾਯਾਯੋ।

ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵੜਾ ਨਾ ਵੇਛੋੜਾ ਹੋਇ ॥੮॥੫॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯਾਵ-ਬੁਧੀ ਪ੍ਰਭੁ-ਪਦਿਕ ਬਹਿਭੇ ਮਿਲਨ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਹੋ ਹੋਯਾਯਾ, ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਬਹਿਭੇ ਮਿਲਨ
ਪਰੇ ਪ੍ਰਭੀ ਭਾਯੋਰੇ ਬਿਛੋੜੇ ਕੇਵੇ ਬੁਧ ਨਾਹਿ ॥7॥5॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਸਾਧੀਐ ਤੀਰਥਿ ਕੀਚੈ ਵਾਸੁ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋ ਭਗਨ ਕਰਿਵਾ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ਯਕੁ, ਯੋ, ਭੋਧਯਾ ਐਵੰ ਬੰਸਮਧਾਰੇ ਬਾਖਨਾ ਕਰਿਵਾ, ਭੀਧ
ਲੋਕਕੁ ਯਾਯੋ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਵਾ,

ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਚੰਗਿਆਈਆ ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ ਕਿਆ ਤਾਸੁ ॥

ਪ੍ਰਾਯਾ ਦਾਨ ਯਥਾਧਿ ਅਨਯ ਗੁਣ ਕਰਿ ਕਰਿਵਾਰੇ ਕੀਛੇ ਲਾਭ ਬੁਧ ਨਾਹਿ।

ਜੇਹਾ ਰਾਧੇ ਤੇਹਾ ਲੁਣੈ ਬਿਨੁ ਗੁਣ ਜਨਮੁ ਵਿਣਾਸੁ ॥੧॥

ਪ੍ਰਾਯਾ ਮੋਹਪਰੇ ਰੂਭੇ ਬੇਪਰੇ ਅਮਲ ਕਰੇ। ਗੁਣ ਗੁਣ ਕਰਿਵਾ ਬਿਨਾ ਮਾਨਵ ਯਾਵਨ ਬਧ
ਹੋਯਾਯਾ। ॥1॥

ਮੁੰਧੇ ਗੁਣ ਦਾਸੀ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਹੋ ਭੋਲਾ ਯਾਵ-ਬੁਧੀ! ਬਾਧੀ ਭਲੇ ਗੁਣ ਯਾਯੋ ਕਰਿਲੇ ਬੁਧ ਭੋਧਕੁ ਹੋਯਾਯਾ।

ਅਵਗਣ ਤਿਆਗਿ ਸਮਾਈਐ ਗੁਰਮਤਿ ਪੂਰਾ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਵਗੁਣਕੁ ਭਯਾਗ ਕਰਿ ਗੁਰੂਯੋ ਮਹਿ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਭੁ ਓਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾਯਾ ॥1॥ ਰੁਹ ॥

ਵਿਣੁ ਰਾਸੀ ਵਾਪਾਰੀਆ ਤਕੇ ਕੁੰਡਾ ਚਾਰਿ ॥

ਮੇਯੋਂ ਵਪਾਰੀਆ ਪਾਸਰੇ ਗੁਣਰੇ ਪੁੰਝਿ ਵਿਦਯਮਾਨ ਨਾਹੀ, ਸੇ ਚਾਰੇ ਧੰਗਰੇ ਪਠਭੁਝੁ ਹੋਯਾ
ਕੁਲੁਧਾਯ।

ਮੂਲੁ ਨ ਬੁਝੈ ਆਪਣਾ ਵਸਤੁ ਰਹੀ ਘਰ ਬਾਰਿ ॥

ਸੇ ਮੂਲ-ਪੁਭੁਯ ਨਾਮ ਵੇਖ ਕਰੇ ਨਾਹੀ, ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਸਤੁ ਭਾਯਾਯਰੇ ਵਰਗ ਵਾਰ ਰੂਪੀ ਘਰੇ
ਵਿਦਯਮਾਨ ਅਚਛਿ।

ਵਿਣੁ ਵਖਰ ਦੁਖੁ ਅਗਲਾ ਕੂੜਿ ਮੁਠੀ ਕੂੜਿਆਰਿ ॥੨॥

ਐਵੇ ਨਾਮ ਵਸਤੁ ਵਿਨਾ ਸੇ ਵਸਤੁ ਦੂਰਗਾ ਹੋਯਾਯਾ। ਮਿਥਾ ਮਾਯਾ ਮਿਥਾਰੇ ਵਪਾਰੀ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ
੦ਕਿਧਿਯ ॥੨॥

ਲਾਹਾ ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਉਤਨਾ ਪਰਖੇ ਰਤਨੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਮਿਥਾ ਨਾਮ-ਰਹੁ ਖਾਨ ਬਹਿਤ ਸੁਰਗ ਕਰਿਯਾਯ, ਭਾਯਾਯੁ ਨਿਧਿ ਅਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਲਾਭ ਮਿਲਿਯਾਯ।

ਵਸਤੁ ਲਹੈ ਘਰਿ ਆਪਣੈ ਚਲੈ ਕਾਰਜੁ ਸਾਰਿ ॥

ਸੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਸਤੁ ਨਿਯਮ ਸੁਧਰ ਗੁਣਰੇ ਹੋ ਪਾਯਾਯਾ ਅਯ ਨਿਯ ਕਾਰਜੁ ਚਾਲੂ ਰਹੇ, ਅਥਾਯ
ਜੀਵਨਰੇ ਗੁਣ ਕਰਿ ਕਰਿ ਨਿਯ ਜੀਵਨਰੇ ਬਧਾਯ ਕਰਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਠਾਰੇ ਵਿਲਾਸ ਹੋਯਾਯਾ।

ਵਣਜਾਰਿਆ ਸਿਉ ਵਣਜੁ ਕਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥੩॥

ਯੋਗਰਯ ਵੇਪਾਰੀ(ਯੋਗ) ਬਾਪੁਰੇ ਵੇਪਾਰੀ(ਯੋਗ) ਕਰ ਅਯ ਨਿਯ ਗੁਣਰੇ ਬਹਿਤ ਮਿਥੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯ
ਚਿਤ੍ਰਨ ਕਰ ॥੩॥

ਸੰਤਾਂ ਸੰਗਤਿ ਪਾਈਐ ਜੇ ਮੇਲੇ ਮੇਲਣਹਾਰੁ ॥

ਬਾਪੁ ਬਾਹਿਰੇ ਵਾਰਾ ਹੋ ਪੁਭੁਯ ਪਾਯ ਸੁਧ, ਮੇਲੇਵੇਲੇ ਪੁਭੁਯ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯਾ ਵਾਲਾ ਗੁਣੀ
ਨਿਯ ਵਲਾਰੁ ਪ੍ਰਾਣੀਯੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯਾ।

ਮਿਲਿਆ ਹੋਇ ਨ ਵਿਛੁੜੈ ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ ॥

ਯਾਯਾਰ ਅਧਮਾਰੇ ਪੁਭੁਯ ਅਨੰਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪੁਭੁਯਿਯ ਥਾਯ, ਸੇ ਭਾਯਾਯੁ ਮਿਲਿਯਾਯ ਅਯ ਪੂਨਃ ਵਿਛੋੜ
ਸੁਧ ਨਾਹੀ, ਅਥਾਯ ਜੀਵਨ-ਮੁਕਤੀਰ ਚਕੁਰੁ ਮੁਛਿ ਪਾਯ ਮੋਖ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਯ।

ਸਚੈ ਆਸਣਿ ਸਚਿ ਰਹੈ ਸਚੈ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ॥੪॥

ਐਵੇ ਪੁਰੁਸ਼ਯ ਨਿਵਾਸ ਬਧਿਯ ਅਧ, ਬਧਿਯ ਭਿਤਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਯ ਅਯ ਬਧਿਯ ਬ੍ਰਹਮ
ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਬਧਿਯਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਿਯਾਯ ॥੪॥

ਜਿਨੀ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ ਘਰ ਮਹਿ ਮਹਲੁ ਸੁਥਾਇ ॥

ਜੀਵਨਾਯ ਬ੍ਰਹਮ ਯੋਗਿਯ ਅਧ। ਮਿਥਾ ਨਿਯ ਐਵੇ ਬ੍ਰਹਮਯੁ ਜਾਣਿਯੋਯ, ਸੇ ਨਿਯ ਸੁਧਰ ਗੁਣਰੇ
ਗੁਣ ਸੁਧਰੇ ਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਥਿਰਯੁ ਪਾਯ ਨਿਥਾ।

ਸਚੇ ਸੇਤੀ ਰਤਿਆ ਸਚੇ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥

ସତ୍ୟ ନାମର ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ହେଲେ ସତ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାନ୍ତି ।

ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣੀਐ ਸਾਚੇ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥੫॥

ਬਧ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਬੇ ਚਾਹਾਯੂ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨਿੰਘ, ਸਿੰਘ ਪਾਠਾਲ, ਖਰਿਉਣੀ ਐਵੰ ਆਕਾਸ਼ ਚਿੰਨ੍ਹ ਲੋਕਾਕਰੇ
ਰਹਿਯਾਉ ॥5॥

ਸਾ ਧਨ ਖਰੀ ਸੁਹਾਵਣੀ ਜਿਨਿ ਪਿਰੁ ਜਾਤਾ ਸੰਗਿ ॥

ਬੇਘੁ ਯਾਗ-ਭੁਖੀ ਵਸੁਠ ਬੁਝਰ ਅਚੇ ਸਿੰਘ ਨਿਯਰ ਪੁੰਨਭਯ ਪੁਰੁਸ਼ ਕੂਝਿ ਨੇਕਯ, ਸਿੰਘ ਬਰਵਾ ਚਾਹਾਯੂ
ਬਾਧੁਰੇ ਰਹਿਯਾਉ।

ਮਹਲੀ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਈਐ ਸੇ ਪਿਰੁ ਰਾਵੇ ਰੰਗਿ ॥

ਧਰਮ ਭਾਰ ਰੂਪੀ ਮਹਲਕਰੇ ਰਸੁਪੁਰਾ ਪੁੰਨਭਯ ਪੁਰੁਸ਼ ਯਾਗ-ਭੁਖੀ ਨਿਯ ਮਹਲਕੁ ਆਮਯੁਠ ਕਰਿਨਿਅਉ।
ਪਠਿ ਚਾਹਾਯੂ ਵਧ ਪੁੰਨਿ ਬਹਿਠ ਰਹਿਯਾਉ।

ਸਚਿ ਸੁਹਾਗਣਿ ਸਾ ਭਲੀ ਪਿਰਿ ਮੇਹੀ ਗੁਣ ਸੰਗਿ ॥੬॥

ਬੇਘੁ ਯਾਗ ਪੁੰਨਭਯ ਪੁੰਨਭਯ ਚਯਾ ਗੁਣਬਾਨ ਬੁਝਾਗਿਨੀ ਹੋਯਾਯਾਘ, ਸਿੰਘ ਨਿਯ ਪੁੰਨਭਯ ਪਠਿਯ
ਗੁਣਕਰੇ ਮੋਹਿਯ ਹੋਯਾਯਾਘ ॥6॥

ਭੂਲੀ ਭੂਲੀ ਥਲਿ ਚੜਾ ਥਲਿ ਚੜਿ ਭੁਗਰਿ ਜਾਉ ॥

ਯਧਿ ਸੁੰਨਾਮ ਭੁਲਿਯਾਘ, ਗੁਰੁਯ ਵੇਨਾ ਨਾਮਰ ਯਾਗ ਹੋਵ ਨਾਉਂ।

ਬਨ ਮਹਿ ਭੂਲੀ ਜੇ ਫਿਰਾ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਬੁਝ ਨ ਪਾਉ ॥

ਸੁੰਨ ਖਾਰਿਉ ਬਾਰਾ ਕੁਲੁਅਯ, ਸੁੰਨ ਪਰਵਧ ਯਧਰਕੁ ਚਯਿਲੇ ਅਧਵਾ ਯਯਾਲਕਰੇ ਕੁਲਿਲੇ ਮਧ ਗੁਰੁ ਵੇਨਾ ਕਯਿ
ਕੁਝਿਪਾਰਿਵੇ ਨਾਉਂ।

ਨਾਵਹੁ ਭੂਲੀ ਜੇ ਫਿਰਾ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵਉ ਜਾਉ ॥੭॥

ਯਧਿ ਨਾਮਕੁ ਵੇਧਰੁਧ ਕਰਿ ਸੁੰਨ ਕੁਲੁਪੁਰਾ, ਚਾਹਾਯੇਲੇ ਸੁੰਨ ਪੁੰਨਯ ਪੁੰਨਯ ਯਯ ਮਰਯ ਚਯੁਰੇ ਰਹਿਵੇ ॥7॥

ਪੁਛਹੁ ਜਾਇ ਪਧਾਉਆ ਚਲੇ ਚਾਕਰ ਹੋਇ ॥

ਹੋ ਯਾਗ-ਭੁਖੀ! ਬੇਘੁ ਪਧੁਕਕੁ ਯਾਗ ਸਿੰਘ ਪੁਰੁਸ਼ ਯਯ ਹੋਯ ਚਾਹਾਯੂ ਮਾਗਿਰੇ ਚਾਲਉ।

ਰਾਜਨੁ ਜਾਣਹਿ ਆਪਣਾ ਦਰਿ ਘਰਿ ਠਾਕ ਨ ਹੋਇ ॥

ਬੇ ਯਧਰਕੁ ਨਿਯਰ ਬਧਾਧ ਮਾਗਉ ਆਯ ਬੇਮਾਨਕੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਧਰਵਾਰ ਐਵੰ ਯਧਕੁ ਸਿੰਘ ਬਮਯਕਰੇ
ਕੇਘੁ ਮਧ ਰੋਕਿਪਾਰਿਵੇ ਨਾਉਂ।

ਨਾਨਕ ਏਕੇ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥੮॥੬॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਐਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਯੁੰ ਬਰਵਧਾਪਕ ਅਧਉ, ਚਾਯਰਿ ਵਧਧਾਧ ਅਧਧ ਕੇਘੁ ਮਧ ਅਧਿਧਕਰੇ
ਨਾਯਉ ॥8॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਰਿਗਾਗ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਗੁਰ ਤੇ ਨਿਰਮਲੁ ਜਾਣੀਐ ਨਿਰਮਲ ਦੇਹ ਸਰੀਰੁ ॥

ਗੁਰੂ ਭਾਰਾ ਮਨੁਬਖਰ ਗਰੀਰ ਏਵੰ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਆਵ, ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਨਿਰਮਲ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਯਾਗੀਬੁ।

ਨਿਰਮਲੁ ਸਾਚੇ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸੇ ਜਾਣੈ ਅਭ ਪੀਰ ॥

ਬਧਾ ਨਿਰਮਲ ਪੁਰੁ ਮਨਰੇ ਬਾਬ ਕਰਛੇ, ਬੇਹੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਯਾਵਰ ਬੁਧਯਰ ਪਾਠਾਨੁ ਅਨੂਭਵ ਕਰਛੇ।

ਸਹਜੈ ਤੇ ਸੁਖੁ ਅਗਲੇ ਨਾ ਲਾਗੈ ਜਮ ਤੀਰੁ ॥੧॥

ਅਛੁੜ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਅਵਸ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਵਾ ਪਰੇ ਮਨ ਬਹੁਤ ਬੁਝੀ ਹੋਇਆਵ ਆਯ ਕਾਲ(ਮੂਰ੍ਤ੍ਯ)ਰ ਬਾਗ ਚਾਹਾਨੁ ਲਾਗੇ ਨਾਹੀਂ ॥1॥

ਭਾਈ ਰੇ ਮੈਲੁ ਨਾਹੀ ਨਿਰਮਲ ਜਲਿ ਨਾਇ ॥

ਹੋ ਭਾਯ! ਬਿਨਾਸਰ ਨਿਰਮਲ ਯਨਰੇ ਬ੍ਰਾਹ ਕਾਲੇ ਚੋਰ ਬਹੁ ਮਲਿਨਤਾ (ਅਵਗੁਣ) ਭਰੇਯੋਵ।

ਨਿਰਮਲੁ ਸਾਚਾ ਏਕੁ ਤੂ ਹੋਰੁ ਮੈਲੁ ਭਰੀ ਸਭ ਜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਪੁਰੁ! ਏਕਮਾਤ੍ਰ ਤੂ ਹੀ ਬਧਾ ਆਯ ਨਿਰਮਲ ਅਚ, ਅਨਧ ਬਹੁ ਬ੍ਰਾਹਰੇ ਮਯਲਾ ਅਛਿ ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਮੰਦਰੁ ਸੋਹਣਾ ਕੀਆ ਕਰਣੈਹਾਰਿ ॥

ਏਹਿ ਯਗਤ ਯੋਗਰਯਾ ਅਠੇ ਬੁਧਰ ਮਹਲਾ ਅਚੇ। ਰਚਯੋਤਾ ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਏਵਾਰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੇ।

ਰਵਿ ਸਸਿ ਦੀਪ ਅਨੂਪ ਜੋਤਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ ॥

ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ੩ ਚਕ੍ਰਰ ਯੋਧਾਠੇ ਅਨੂਪ ਅਚੇ। ਯੋਗਰਯਾ ਅਨਛੁ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਚਿਨੋਠੇ ਹੀਂ ਲੋਕਰੇ ਪ੍ਰਯੁਲਿਤ ਹੋਯਅਛਿ।

ਹਾਟ ਪਟਣ ਗੜ ਕੋਠੜੀ ਸਚੁ ਸਉਦਾ ਵਾਪਾਰ ॥੨॥

ਗਰੀਰ ਮਧਰੇ ਧੋਕਾਯ, ਯਗਰ ਚਥਾ ਧੂਰ ਰਹਿਛੇ। ਮੋਘੋਂ ਵੇਪਾਰ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯ ਬਧਾ ਯਾਮਰ ਬਯਧਾ ਅਛਿ ॥2॥

ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਭੈ ਭੰਜਨਾ ਦੇਖੁ ਨਿਰੰਜਨ ਭਾਇ ॥

ਯਾਨਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਯਨੁ ਯਾਗ ਕਰਿਧੇਵ ਆਯ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਰਾ ਹੀਂ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਧਰੰਨ ਕਰਾਯਾਯਆਵ।

ਗੁਪਤੁ ਪ੍ਰਗਟੁ ਸਭ ਜਾਣੀਐ ਜੇ ਮਨੁ ਰਾਖੈ ਠਾਇ ॥

ਪ੍ਰਾਗੀ ਅਪ੍ਰਧਾਸ਼ ਏਵੰ ਪ੍ਰਧਾਸ਼ਬਹੁਯਨੁ ਯਾਗਿਧੇਵ, ਯਧਿ ਬੇ ਨਿਯ ਮਨਨੁ ਏਕ ਬ੍ਰਾਹਰੇ ਕੇਸ਼ਾਯੁਤ ਕਰਿਵਾ।

ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤਾ ਸਹਜੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥੩॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁਬਖਸ਼ੁ ਏਹਰੇ ਬਖਸ਼ਿਓ ਮੇਲਿਯਾਓ, ਚਾਹਾਏਯੋ ਬੇ ਬਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਖਸ਼ਿਓ ਮੇਲਿਯ
ਕਰਾਯੋ ਫਿਰਿ ॥੩॥

ਕਸਿ ਕਸਵਟੀ ਲਾਈਐ ਪਰਖੇ ਹਿਤੁ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਬੁਨਕੁ ਕਬਰੇ ਪਰਖਾਯੋ, ਬੇਪਰਿ ਫਿਰਿ ਪਰੰਤੂ ਨਿਯੋ ਭਰਮੁ ਕਰਿਯੋ ਪੁਰਾਣੀ
ਆਤਮਿਕ ਭਾਵਨਾ ਬਧੇ ਪੁਰਾ ਬਖਸ਼ਿਓ ਧਾਨ ਲਗਾਯੋ ਪਰਖਾਯੋ ਕਰਿਓ।

ਖੇਟੇ ਠਉਰ ਨ ਪਾਇਨੀ ਖਰੇ ਖਜਾਨੈ ਪਾਇ ॥

ਗੁਣਗਣ ਮੇਰੇ ਭਾਵਨਾ ਮੇਲਿਯੋ ਨਾਹਿ ਆਯੋ ਗੁਣਗਣ ਬਾਬੁਕਿ ਗੁਣਗਣ ਰਹੇ।

ਆਸ ਅੰਦੇਸਾ ਦੂਰਿ ਕਰਿ ਇਉ ਮਲੁ ਜਾਇ ਸਮਾਇ ॥੪॥

ਨਿਯੋ ਆਯੋ ਏਵੰ ਚਿਤੁ ਨਿਰੰਤਰ ਕਰਿ ਫਿਰਿ, ਏਹਿਪਰਿ ਚੇਤਿ ਮੇਲਿਯੋ ਧਾਨ ਲਗਾਯੋ ॥੪॥

ਸੁਖ ਕਉ ਮਾਰੈ ਸਭੁ ਕੇ ਦੁਖੁ ਨ ਮਾਰੈ ਕੋਇ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ਕ ਬਖਸ਼ਿਓ ਬੁਝਿਓ ਕਾਮਨਾ ਕਰਿਯੋ, ਕੇਹਿ ਮੇਰੇ ਦੁਖਗਣ ਮਾਰਨਾ ਕਰੇ ਨਾਹਿ।

ਸੁਖੈ ਕਉ ਦੁਖੁ ਅਗਲਾ ਮਨਮੁਖਿ ਬੁਝ ਨ ਹੋਇ ॥

ਰੇਖ-ਬਾਧ ਅਭਿਰਾਮੇ ਅਭਿਰਾਮ ਕਥੁ ਪੁਰਾ ਹੋਯੋ ਪਰੰਤੂ ਮਨਮੁਖੀ ਪੁਰਾ ਏਹਾ ਕੁ ਰੁਝੇ ਨਾਹਿ।

ਸੁਖ ਦੁਖ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਣੀਅਹਿ ਸਬਦਿ ਭੇਦਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੫॥

ਮੇਰੇ ਬੁਝਿਓ ਓ ਦੁਖਗਣ ਬੇਦਾਨ ਭਾਵਨਾ ਰੇਖੇ ਆਯੋ ਨਿਯੋ ਆਤਮਾ ਨਾਮਰੇ ਲਾਨ ਕਰਿਯੋ, ਬੇ
ਭਾਵਨਾ ਬੁਝਿਓ ਪੁਰਾ ਕਰਿਯੋ। ॥੫॥

ਬੇਦੁ ਪੁਕਾਰੇ ਵਾਚੀਐ ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਆਸੁ ॥

ਬੁਝਾਯੋ ਵੇਦ ਓ ਬਾਭਾਵਨਾ ਗਣਗਣ ਪਾਠ ਕਰੇ ਮੇਰੇ

ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੇਵਕ ਸਾਧਿਕਾ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਗੁਣਤਾਸੁ ॥

ਮੇਰੇ ਪਾਠੀ ਰੇਖੇ, ਪੁਰੁਸ਼ ਭਭ ਏਵੰ ਬਾਭਾਵਨਾ ਗੁਣਗਣ ਭਾਵਨਾ ਨਾਮਰੇ ਰੇਖਾਯੋ ਹੋਯੋ।

ਸਚਿ ਰਤੇ ਸੇ ਜਿਨਿ ਗਏ ਹਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਸੁ ॥੬॥

ਮੇਰੇ ਬਾਭਾਵਨਾ ਬਾਭਾਵਨੇ ਰੇਖਾਯੋ ਹੋਯੋ, ਬੇ ਬੁਝੇਯੋ ਰੇਖਾਯੋ ਪੁਰਾ ਕਰਿਯੋ। ਮੂੰ ਭਾਵਨਾ
ਭਾਵਨੇ ਬੁਝੇਯੋ ਫਿਰਿ ਬਖਸ਼ਿਓ ਹੋਯੋ ॥੬॥

ਚਹੁ ਜੁਗਿ ਮੈਲੇ ਮਲੁ ਭਰੇ ਜਿਨ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਮੇਰੇ ਗੁਣਗਣ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਨਾਹਿ ਬੇ ਮੇਲਾਯੋ ਭਰੇ ਰੇਖਾਯੋ ਆਯੋ ਚਾਹਿ ਮੁਗਰੇ ਮੇਲਾਯੋ
ਰੇਖਾਯੋ

ਭਾਈ ਰੇ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਮੈ ਥਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਗੁਰੂਜੀ ਬਿਨਾ ਮੇਰਾ ਅਨਧ ਕੀਰਤੀ ਸ਼ੁਨ ਨਾਹੀ।

ਮੈ ਧਨੁ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਹਰਿਨਾਮਰ ਵੀਰਭਰ ਖੇਡਣਾ। ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਛੁਛੇ, ਮੂੰ ਭਾਯ ਪੁਰੇ ਬਰਪੋਰ ਅਰੇ
॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਪਤਿ ਸਾਬਾਸਿ ਤਿਸੁ ਤਿਸ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਲਾਉ ॥

ਗੁਰੂਜੀ ਭਰਪਵੇਸ਼ ਭਾਰਾ। ਵਧ ਯੋਗ ਪੁਰਾ ਹੋਇਆ। ਯੋਗ ਕਰਨੂੰ ਮੇਰੇ ਭਾਯਾ ਬਹਿਰੇ ਬਾਸ਼ਾਭ
ਹੋਯ।

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਉ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮਰਿ ਜਾਉ ॥

ਭਾਯੋ ਬਿਨਾ ਮੂੰ ਬਿਨ-ਮਾਨੁ ਮਖ ਯੋਗਿ ਰਹਿਪਾਰਿਓ ਨਾਹੀ। ਭਾਯ ਨਾਮਰ ਬਿਨਾ ਮੂੰ ਪੁਰਾ ਭਯਾ
ਕਰਿਦੇਯੋ।

ਮੈ ਅੰਧੁਲੇ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਟੇਕ ਟਿਕੀ ਘਰਿ ਜਾਉ ॥੨॥

ਮੂੰ ਨੇਹੁਹਾਨ (ਯੋਗਹਾਨ) ਕੂ ਬੇਹੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ - ਪੁਰੂਸ ਨਾਮ ਕਥਾਏ ਵਿਸ੍ਰੁਭ ਨਹੋਯ। ਭਾਯ ਗੋਰੇ
ਰਹਿ ਮੂੰ ਨਿਯ ਧਾਮ (ਪਰਲੋਕ) ਮੂੰ ਪਹੁੰਚਿਓ।

ਗੁਰੂ ਜਿਨਾ ਕਾ ਅੰਧੁਲਾ ਚੇਲੇ ਨਾਹੀ ਠਾਉ ॥

ਯੋਗਦਾਨਕ ਗੁਰੂ ਨੇਹੁਹਾਨ (ਯੋਗਹਾਨ), ਭਾਯ ਗੋਰੇ ਕੇਭੋਰੇ ਮਖ ਸ਼ੁਨ ਮਿਲਿਯਾ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਉ ਨ ਪਾਈਐ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕਿਆ ਸੁਆਉ ॥

ਬਦਗੁਰੂਜੀ ਬਿਨਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕ ਨਾਮ ਪੁਰਾ ਹੋਇਆ। ਨਾਮਰ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਯੋਗਕਰ ਕੀ
ਮਨੋਰਥ?

ਆਇ ਗਇਆ ਪਛਤਾਵਣਾ ਜਿਉ ਸੁੰਵੈ ਘਰਿ ਕਾਉ ॥੩॥

ਭਯਾ ਘਰੇ ਕਾਭ ਭਲੇ ਚਕਰ ਲਗਾਯਾ। ਭਲੇ ਮਨੁਸ਼ਯ ਨਿਯੋਗ ਯੋਗ-ਮਨੁਸ਼ਯ ਚਕਰੇ ਦੂਰ ਬਯ
ਕਰਿਯਾ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਦੁਖੁ ਦੇਹੁਰੀ ਜਿਉ ਕਲਰ ਕੀ ਭੀਤਿ ॥

ਨਾਮਰ ਬਿਨਾ ਮਾਨਵ ਵੇਹੁ ਏਨੇ ਬੰਧਾਧ ਕਰੁਣੇ ਯੋਗਿ ਮਾਰਿ ਕਾਭ ਲਾਗਿਯਾ। ਯੋਗ ਕਾਭ ਧੁਧ
ਹੋਇਆ।

ਤਬ ਲਗੁ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਈਐ ਜਬ ਲਗੁ ਸਾਚੁ ਨ ਚੀਤਿ ॥

ਯੇਯੋਂ ਪਰਿਪੱਕੁ ਬੱਧੁ ਨਾਮੁ ਪੁਰਾਣੀਰੁ ਮਨਰੇ ਪੁਰੇਵੇਗੁ ਕਰੇ ਨਾਹਿ, ਬੇ ਪਰਿਪੱਕੁ ਬੱਧੁ(ਪੁਰੁ)ਕਾ ਬਾਂਗਠਿ
ਠਾਕੁ ਪੁਰਾ ਬੇਯੋ ਨਾਹਿ ।

ਸਬਦਿ ਰਪੈ ਘਰੁ ਪਾਈਐ ਨਿਰਬਾਣੀ ਪਦੁ ਨੀਤਿ ॥੪॥

ਨਾਮਰੁ ਬਹਿਓ ਰਯਾਨੁ ਹੋਲੇ ਨਿਯੁ ਗੁਰੇਰੇ ਹਿੰ ਪੁਰਾਣੀਕੂ ਬਹੁਦਿਨੇ ਬੋਰੁ ਮੋਖ-ਪਦੁ ਮਿਲਿਯਾਯੋ ॥੪॥

ਹਉ ਗੁਰ ਪੂਛਉ ਆਪਣੇ ਗੁਰ ਪੁਛਿ ਕਾਰ ਕਮਾਉ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯੁ ਗੁਰੁਕਾਠੀ ਯਾਕੁ ਪਚਾਰਿਵਿ ਆਯੁ ਠਾਕੁ ਪਚਾਰਿ ਆਚਰਣੁ ਕਰਿਵਿ ।

ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹਉਮੈ ਦੁਖੁ ਜਲਿ ਜਾਉ ॥

ਮੂੰ ਨਾਮੁ ਭਾਰਾ ਭਗਵਾਨਕਾ ਮਹਿਮਾ ਕਰਿਵਿ ਯੇਵੁ ਮੋਰੁ ਮਨਰੇ ਆਬਿ ਵਾਸ ਕਰੁਏ ਆਯੁ ਮੋਰੁ
ਅਯੁਕਾਰੁ ਦੁਖੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੁ ।

ਸਹਜੇ ਹੋਇ ਮਿਲਾਵੜਾ ਸਾਚੇ ਸਾਚਿ ਮਿਲਾਉ ॥੫॥

ਬਹੁ ਹਿੰ ਮੋਰੁ ਭਗਵਾਨਕਾ ਠਾਕੁ ਮਿਲਨੁ ਹੋਲਿਯਾਯੁ ਆਯੁ ਮੂੰ ਬੱਧੁ ਪੁਰੁਕਾ ਬਹੁ ਬਹੁਦਿਨੇ ਮਿਲਨ
ਕਰੁਏ ॥੫॥

ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲੇ ਤਜਿ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥

ਬੇਹਿ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਪਾਵਨੁ ਅਚਰੁ ਯੇਵੁ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧੁ ਏਵੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਕੂ ਭਯਾਨੁ ਕਰਿ ਨਾਮਰੇ ਮਗੁ ਅਯੋ ॥

ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਨਿ ਸਦ ਸਦਾ ਹਰਿ ਰਾਖਹਿ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥

ਬੇ ਬਹੁਦਿਨੇ ਹਿੰ ਨਾਮਰੁ ਮਹਿਮਾ ਕਰੁਏ ਆਯੁ ਭਗਵਾਨਕੂ ਨਿਯੁ ਬੁਧਿਰੇ ਵਾਸ ਕਰਾਯੋ ॥

ਸੇ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ਸਭ ਜੀਆ ਕਾ ਆਧਾਰੁ ॥੬॥

ਨਿਯੁ ਚਿਤਰੁ ਭਿਤਰੇ ਆਮੋ ਠਾਕੁ ਕਾਹਿਕੁ ਭੁਲਿਵਾ, ਯੇਵੁ ਬਨਬੁ ਪੁਰਾਣੀਨਾਨਕਾਰੁ ਆਯਾ ॥

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਸੇ ਮਰਿ ਰਹੈ ਫਿਰਿ ਮਰੈ ਨ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ॥

ਯੇਯੋਂ ਵਧਿ ਯੋਗੁ ਭਾਰਾ ਨਿਯੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਕੂ ਮਾਰਿਦੇਯੋ ॥ ਬੇ ਮੁਰੁਪਰੁ ਬਨਬੁ ਮੁਰੁ ਹੋਲਿਯਾਯੋ
ਆਯੁ ਮੁਰੁ ਬਿਧਿ ਪਰੁ ਮਰੇ ਨਾਹਿ ।

ਸਬਦੈ ਹੀ ਤੇ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥

ਗੁਰੁ-ਭਪਦੇਗਰੁ ਹਿੰ ਕਰੁਕਾ ਨਾਮੁ ਹੋਲੁ ਪੁਰਿ ਭਪਦੁ ਹੋਲਿਯਾਯਾ ਆਯੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਿਲਿਯਾਯੋ ॥

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਜਗੁ ਭੂਲਾ ਫਿਰੈ ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਵਾਰੇ ਵਾਰ ॥੭॥

ਕਰੁਕਾ ਨਾਮੁ ਬਿਨਾ ਯੋਗੁ ਮਧਾਧਰੁ ਅਯੋ ਹੋਲੁ ਪਤਭੁ ਬੋਲਿਯਾਯੋ ਆਯੁ ਮੁਰੁ ਮੁਰੁ ਯੋਗੁ-
ਮੁਰੁਪਰੁ ਚਕਰੇ ਪਧਿਯਾਯੋ ॥

ਸਭ ਸਾਲਾਹੈ ਆਪ ਕਉ ਵਡਹੁ ਵਡੇਰੀ ਹੋਇ ॥

ਪੁਰੋਖ ਜੀਵ ਨਿਯੋਗ ਨਿਯੋਗ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰੁਣੀ ਆਉ ਨਿਯੋਗ ਨਿਯੋਗ ਕੂ ਮੁਖਾਨ ਜਗਾਯਾ ਚਾਖੁਣੀ ।

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਆਪੁ ਨ ਚੀਨੀਐ ਕਹੇ ਸੁਣੇ ਕਿਆ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਆਪ-ਪਰਿਚਯ ਹੋਯਾਪਾਰਿਕ ਨਾਹੀ । ਕੇਵਲ ਕਹਿ-ਗੁਣੀਕਾਰੂ ਕੀ ਹੋਯਾਪਾਰਿਕ ?

ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀਐ ਹਉਮੈ ਕਰੈ ਨ ਕੋਇ ॥੮॥੮॥

ਹੋ ਨਾਨਕ ! ਯਦਿ ਮਨੁਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਭਾਰਾ ਆਪ-ਬ੍ਰਹਮਪਰ ਪਰਿਚਯ ਕਰਿਦੇਵ ਭਾਵਾਹੋਲੇ ਬੇ ਨਿਯੋਗ ਨਿਯੋਗ ਭਪਰੇ ਅਯੁਕਾਰ ਕਰਿਪਾਰਿਕ ।

ਸਿਰੀਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਰਿਗ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਧਨ ਸੀਗਾਰੀਐ ਜੋਬਨੁ ਬਾਦਿ ਖੁਆਰੁ ॥

ਪੁਰਾਣਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਬਿਨਾ ਭਾਸ਼ਿਆ ਭਾਰ-ਗੁਣੀਕਾਰ ਏਵਾ ਬ੍ਰਹਮਪਰ ਮੋਖਿਕਾ ਕਪਾਥ ਏਵਾ ਨਿਯੋਗ ਹੋਯਾਪਾਰਿਕ ।

ਨਾ ਮਾਣੇ ਸੁਖਿ ਸੇਜੜੀ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਬਾਦਿ ਸੀਗਾਰੁ ॥

ਬੇ ਨਿਯੋਗ ਪੁਰਾਣਿਕਾ ਬੇਯੋਗ ਆਨੰਦ ਭੋਗੁ ਨਾਹੀ । ਪਰਿਕਾ ਅਨੁਪਸ਼੍ਰੁਤਿਰੇ ਭਾਵ ਬਿਨੁ ਭਾਰ-ਗੁਣੀਕਾਰ ਕਪਾਥ ।

ਦੁਖੁ ਘਣੈ ਦੇਹਾਗਣੀ ਨਾ ਘਰਿ ਸੇਜ ਭਤਾਰੁ ॥੧॥

ਭਾਗਵਾਨ ਪਦ੍ਮਾ ਅਭਿਯੰਤ ਕਥਿ ਹੋਯਾਪਾਰਿਕ । ਭਾਵ ਪਰਿ ਭਾਵਕਾਰ ਗੁਣਕ ਬੇਯੋਗ ਭਪਰੇ ਬਿਗ੍ਰਿਯ ਕਰੁ ਨਾਹੀ ।

ਮਨ ਰੇ ਰਾਮ ਜਪਹੁ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਹੋ ਮੋਖਿਕਾ ! ਰਾਮ ਨਾਮ ਭਪ, ਬੇਯੋਗਵੇਲੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮੋਖਿਕਾ ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰੇਮੁ ਨ ਪਾਈਐ ਸਬਦਿ ਮਿਲੈ ਰੰਗੁ ਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਭਗਵਾਨਕਾ ਠਾਹੁ ਪ੍ਰੇਮ ਮਿਲੇਨਾਹੀ । ਯਦਿ ਨਾਮ ਮੋਖਿਕਾ ਬੇਯੋਗਵੇਲੇ ਪ੍ਰੇਮਕਾਰ ਰੰਗ ਅਧਿਕ ਬ੍ਰਹਮ ।

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਵਰੁ ਸਹਜਿ ਸੀਗਾਰੁ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬੇਵਾਰੂ ਕਥ ਬ੍ਰਹਮ ਮੋਖਿਕਾ ਆਉ ਆਨੰਦ ਭਾਰ-ਗੁਣੀਕਾਰ ਕਰਿਲੇ ਪਦ੍ਮ ਭਗਵਾਨੁ ਨਿਯੋਗ ਪਰਿ ਭਾਵਰੇ ਪਾਯਾਪਾਰਿਕ ।

ਸਚਿ ਮਾਣੇ ਪਿਰ ਸੇਜੜੀ ਗੁੜਾ ਹੇਤੁ ਪਿਆਰੁ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਕਬੂਤ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਰਾ ਪਦ੍ਮ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋ ਨਿਯੋਗ ਪੁਰਾਣਕਾ ਬੇਯੋਗ ਆਨੰਦ ਪਾਏ ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣਿ ਸਿਵਾਣੀਐ ਗੁਰਿ ਮੇਲੀ ਗੁਣ ਚਾਰੁ ॥੨॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਪਾਰੂ ਪਦ੍ਮਾਕਾ ਨਿਯੁ ਪ੍ਰਾਗਪਠਿ ਪੁਰੂਕਾਠਾਰੂ ਪਰਿਚਯ ਹੋਯੋ । ਗੁਰੂਕਾ ਮਿਲਨਰੂ ਬੇਬ ਬੁਧੀਲ
ਆਚਰਣ ਵਾਲਾ ਹੋਯੋ ।

ਸਚਿ ਮਿਲਹੁ ਵਰ ਕਾਮਣੀ ਪਿਰਿ ਮੇਹੀ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥

ਹੋ ਜੀਵ ਬੁਧ ! ਬਧਾਰ ਭਾਰਾ ਤੂ ਨਿਯੁ ਪਠਿਕਾ ਠਾਰੂ ਮਿਲਨ ਕਰੇ । ਠਾਕੂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਕੇ ਤੂਮੇ ਨਿਯੁ
ਪ੍ਰਿਯਤਮ ਭਪਰੇ ਆਕਰਿਸ਼ਿਤ ਹੋਯੋ । ਹੋ ਜੀਵ ਬੁਧ ! ਠੇਕ ਪਠਿ ਠੇਕ ਨਿਯੁ ਪ੍ਰੇਮ ਭਪਰੇ
ਆਕਰਿਸ਼ਿਤ ਕਰਿਓ , ਬੇਧੁਪਾਕਿ ਠਾਰ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਲਾਨ ਹੋਯੋ ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਾਚਿ ਵਿਗਸਿਆ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਬਧ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਬਹਿਤ ਠਾਰ ਚਨ-ਮਨ ਪ੍ਰਫੁਲਿਤ ਹੋਯੋ ਆਭ ਠਾਰ ਮੂਲ ਪਾਯੋ ।

ਹਰਿ ਵਰੁ ਘਰਿ ਸੋਹਾਗਣੀ ਨਿਰਮਲ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥੩॥

ਮੇਯੋ ਜੀਵ-ਬੁਧਾਕਾ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਠਾਰ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਭਿ , ਬਿਧ ਠਾਰ ਬਧ ਨਾਮ ਨਾਮਰ ਬਹਿਤ
ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਯੋ ॥੩॥

ਮਨ ਮਹਿ ਮਨੁਆ ਜੇ ਮਰੈ ਤਾ ਪਿਰੁ ਰਾਵੈ ਨਾਰਿ ॥

ਮਧਿ ਬਿਧ ਨਿਯੁ ਅਧਿਕਾਰਕੂ ਚਿਤਰ ਭਿਤਰੇ ਹੋਂ ਚਕ੍ਰਿ ਧਿਧ ਠਾਹਾਹੋਲੇ ਪ੍ਰਾਗਪਠਿ ਪੁਰੂ ਠਾਰ ਭਰਪੂਰ
ਬੁਧ ਬਧਾਨ ਧਿਯੋ ।

ਇਕਤੁ ਤਾਰੈ ਰਲਿ ਮਿਲੈ ਗਲਿ ਮੋਤੀਅਨ ਕਾ ਹਾਰੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਗੁਰੂ ਹੋਯੋ । ਮੋਤਿਰ ਮਾਲ ਗਲਾਰੇ ਰਹਿ ਬ੍ਰਹਮਰ ਹੋਯੋ , ਬੇਬਪਰਿ ਪਠਿ-ਪਦ੍ਮ
ਭਗੇ ਅਧਿਯੋ ਬਹਿਤ ਮਿਲਿਯੋ ।

ਸੰਤ ਸਭਾ ਸੁਖੁ ਉਪਜੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮ ਅਧਾਰੁ ॥੪॥

ਬਧਬਾ ਭਿਤਰੇ ਗੁਰੂ ਭਾਰਾ ਨਾਮਰ ਆਗ੍ਰਿਯ ਨੇਲੇ ਗਾਠਿ ਪ੍ਰਾਧੁ ਹੋਯੋ ॥੪॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਉਪਜੈ ਖਿਨਿ ਖਪੈ ਖਿਨੁ ਆਵੈ ਖਿਨੁ ਜਾਇ ॥

ਮਨੁਬਾਰ ਮਨ ਗੋਚਰੇ ਬਹਿਤ ਹੋਯੋ , ਮੇਯੋ ਮੁਠ ਜੀਵਿਤ ਹੋਯੋ । ਬੇਬ ਅਧਿ
ਬਹਿਤ ਮੁਠ ਬਧਾਨ ਹੋਯੋ । ਬਿਧ ਅਧਿ ਬਹਿਤ ਕੇਯੋ ਆਬਿਧਾ ਆਭ ਅਧਿ ਬਹਿਤ ਕੇਯੋ
ਚਲਿਯੋ ।

ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੈ ਰਵਿ ਰਹੈ ਨਾ ਤਿਸੁ ਕਾਲੁ ਸੰਤਾਇ ॥

ਮਧਿ ਬਿਧ ਨਾਮਕੂ ਜਾਗਿਯੋ ਆਭ ਨਾਮ-ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਲਾਗਿ ਰਹਿਯੋ ਠਾਹਾਹੋਲੇ ਮੂਲੁ ਦੂਖੀ ਕਰੇ ।

ਸਾਹਿਬੁ ਅਤੁਲੁ ਨ ਤੇਲੀਐ ਕਥਨਿ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥੫॥

ਸੇਖਰਿ ਬਾਹਿਰ (ਪੁਰਖ) ਅਤੁਲਨਾਮੁ ਅਚਰਿ ਯਾਹੁ। ਸੇਖਰਿ ਕੀਰਤਿ ਵਸਤੂ ਤੁਲਨਾ ਕਰਾਇਆਪਰਿਵ ਨਾਹਿ,
ਭਾਵਾਯੋਗ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੇਵਲ ਕਹਿਵਾ ਭਾਰਾ ਹੋਇਆਪਰਿਵ ਨਾਹਿ॥5॥

ਵਾਪਾਰੀ ਵਣਜਾਰਿਆ ਆਏ ਵਜਹੁ ਲਿਖਾਇ ॥

ਜੀਵ ਅਯੋਗੁ ਅਚੇ। ਸੇ ਯੋਗਤਨੁ ਵਪਾਰਿ ਕਰਿਵਾਕੀ ਆਇਓ। ਸੇ ਪੁਰਖਿ ਵਰਵਾਰੇ ਨਿਯੋਗ
ਵੇਦਨ ਲੇਖੁ ਕਰਿ ਆਇਓ।

ਕਾਰ ਕਮਾਵਹਿ ਸਚ ਕੀ ਲਾਹਾ ਮਿਲੈ ਰਜਾਇ ॥

ਸਿੰਘ ਬਧਾ ਅਯੋਗ ਕਰੇ ਆਯੋਗਿ ਕਰਿਵਾਕੀ ਆਇਓ, ਸੇ ਕਰਿਓ ਲਾਭ ਅਯੋਗ ਕਰੇ।

ਪੁੰਜੀ ਸਾਚੀ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਨਾ ਤਿਸੁ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ ॥੬॥

ਬਧਾਰ ਪੁੰਜੀ ਭਾਰਾ ਸੇ ਗੁਰੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਿਵਾਕੀ, ਯਾਹਾਨੁ ਚਿੰਨੇ ਪਾਤੁ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾ ਨਾਹਿ॥6॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਤੇਲਿ ਤੇਲਾਇਸੀ ਸਚੁ ਤਰਾਜੀ ਤੇਲੁ ॥

ਬਧਾਰ ਚਰਾਯੋਗੇ ਬਧਾਰ ਅਯੋਗੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਗੁਰੁਵੇਦ ਵਸਤੂ ਤੁਲਨਿ ਚਰਾ ਅਧਿਕ
ਚਰਾਯੋਗਿ।

ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਮੋਹਣੀ ਗੁਰਿ ਠਾਕੀ ਸਚੁ ਬੇਲੁ ॥

ਗੁਰੁ, ਯਾਹਾਰ ਵਚਨ ਬਧਾ ਅਚੇ, ਮੋਹਣੀ ਆਗਾ-ਚੁਭਾ ਬਧਾਰਿ ਭੁਲਾਯੋਗਿ, ਗੁਰੁ ਭਾਵਾਨੁ ਵਸਤੂ
ਕਰਿਓ।

ਆਪਿ ਤੁਲਾਏ ਤੇਲਸੀ ਪੂਰੇ ਪੂਰਾ ਤੇਲੁ ॥੭॥

ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਿ ਕਰਿ ਅਨੁਸਾਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਿਯੋਗ ਚਰਾਯੋਗੇ ਤੁਲਨਿ, ਪੂਰੀ ਪੂਰੀਯੋਗ ਤੁਲ- ਪਰਿਮਾਣਿ ਮਧ
ਪੂਰੀ ਅਚੇ।

ਕਥਨੈ ਕਹਣਿ ਨ ਛੁਟੀਐ ਨਾ ਪੜਿ ਪੁਸਤਕ ਭਾਰ ॥

ਕੇਵਲ ਕਹਿਵਾਚਯ ਕਥਾਵਾਰੀ ਭਾਰਾ ਕਾਹਾਰਿ ਮੁਖਿ ਬੁਧ ਨਾਹਿ ਕੀਰਤਿ ਵਸਤੂ ਚਰਾ ਪਛਿਵਾ ਭਾਰਾ।

ਕਾਇਆ ਸੇਚ ਨ ਪਾਈਐ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪਿਆਰ ॥

ਬਰਿਯੋਗ ਭਰਿ ਓ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਬਿਨਾ ਚਰਾ ਪਰਿਭਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਬੁਧ ਨਾਹਿ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਮੇਲੇ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾਰ ॥੮॥੯॥

ਸੇ ਨਾਨਕ! ਮੋਹਣੇ ਭਗਵਾਨਾ ਨਾਮਿ ਬਿਸਰਿਓ ਨ ਸੇਭ ਆਯੋਗ ਗੁਰੁ ਮੋਹਣੇ ਭਗਵਾਨਾ ਸੇਖਰਿ
ਮਿਲਨ ਕਰਾਯੋਗਿ। ॥8॥9॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬੇਰਿਰਾਗ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਜੇ ਮਿਲੈ ਪਾਈਐ ਰਤਨੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਮਧਿ ਪੁਰਾਣੀਯੂ ਪ੍ਰਭੁ ਬਦਗੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾਛਿ ਚਾਹਾਛੇਲੇ ਚਾਹਾਛੂ ਆਨ ਰੂਪੀ ਰਹੁ ਪ੍ਰਾਚੁ ਛੇਲਿਯਾਥ।

ਮਨੁ ਦੀਜੈ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਪਾਈਐ ਸਰਬ ਪਿਆਰੁ ॥

ਮਧਿ ਨਿਯ ਮਨ ਨਿਯ ਗੁਰੂਯੂ ਅਪੈਓ ਕਰਿ ਧਿਅ ਚਾਹਾਛੇਲੇ ਚਾਹਾਛੂ ਬਸਤ੍ਰਯ ਪ੍ਰੇਮ ਛੇਲਿਯਾਥ।

ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਅਵਗਣ ਮੇਟਣਹਾਰੁ ॥੧॥

ਚਾਹਾਛੂ ਗੁਰੂਯੂ ਠਾਰੂ ਮੋਲ-ਰੂਪੀ ਰਹੁ ਮਿਲਿਯਾਥ ਯਾਹਾ ਬਹੁ ਅਵਗੁਣਯੂ ਨਾਥ ਕਰਿਯਾਥ। ॥1॥

ਭਾਈ ਰੇ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਗੁਰੂਯੂ ਬਿਨਾ ਆਨ ਮਿਲੇ ਨਾਛੁ।

ਪੂਛਹੁ ਬ੍ਰਹਮੇ ਨਾਰਦੈ ਬੇਦ ਬਿਆਸੈ ਕੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਿਥ ਮਥ ਯਾਯ ਬੁਝਾ, ਨਾਰਦ ਏਵੰ ਵੇਦਰ ਰਚਯਿਯਾ ਬਾਸਯੂ ਪਚਾਰੂ ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਗਿਆਨੁ ਪਿਆਨੁ ਧੁਨਿ ਜਾਣੀਐ ਅਕਥੁ ਕਹਾਵੈ ਸੋਇ ॥

ਆਨ ਏਵੰ ਧਾਨ ਗੁਰੂਯੂ ਥਯ ਭਾਰਾ ਛੁੰ ਪ੍ਰਾਚੁ ਛੇਲਿਯਾਥ ਆਯ ਗੁਰੂ ਨਿਯ ਬੇਦਕ ਭਾਰਾ ਅਵਭੁਯਨਾਯ
ਛਰਿਯ ਵਭੁਯਾ ਕਰਿਯ ਧਿਅਛਿ।

ਸਫਲਿਓ ਬਿਰਖੁ ਹਰੀਆਵਲਾ ਛਾਵ ਘਣੇਰੀ ਹੋਇ ॥

ਬਹੁਯ, ਧਾਨ ਵਯਨ ਕਾਰੀ, ਓ ਛਾਯਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਾਰੀ ਕ੍ਰਿਯ ਬਹਿਓ ਗੁਰੂ ਬਸਾਨ ਅਛਛਿ।

ਲਾਲ ਜਵੇਹਰ ਮਾਣਕੀ ਗੁਰ ਭੰਡਾਰੈ ਸੋਇ ॥੨॥

ਬਰਗੁਣ ਮਥੀ, ਅਯਯਾਰ ਆਧਿ ਗੁਰੂਯੂ ਅਯੁਯਯ ਭਯਾਰਰੇ ਅਛਿ ॥2॥

ਗੁਰ ਭੰਡਾਰੈ ਪਾਈਐ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ਪਿਆਰੁ ॥

ਗੁਰੂਯੂ ਭਯਾਰ ਗੁਰੂਬਾਥੀਰੂ ਆਮੇ ਪਥਿਯ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰੂ।

ਸਾਚੇ ਵਖਰੁ ਸੰਚੀਐ ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ ਅਪਾਰੁ ॥

ਅਯਯ ਪਰਮੇਯਯਯ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਯਾ ਭਾਰਾ ਆਮੇ ਬਥਯ ਨਾਮਰ ਬਯਯਾ ਬਯਯ ਕਰਿਯਾਯ।

ਸੁਖਦਾਤਾ ਦੁਖ ਮੇਟਣੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਸੁਰ ਸੰਘਾਰੁ ॥੩॥

ਬੁਝਾ ਧਾਯਾ ਬਦਗੁਰੂ ਬੁਝਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਰਛਿ, ਕਥੁ ਨਿਕੁਯ ਕਰਛਿ ਏਵੰ ਦੁਯਥੀਰ ਧਿਓਯੁ ਬਾਯਾਰ ਕਰਛਿ।

ਭਵਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਡਰਾਵਣੈ ਨਾ ਕੰਧੀ ਨਾ ਪਾਰੁ ॥

ଏਹੀ ਭਵ ਬਾਗਰ ਵਧੇ ਬਿਖਮ ਏਵੰ ਭਲਾਨਕ ਅਚੇ, ਭਾਵਾਰ ਕੋਈਏ ਧਨ ਭੂਲ ਨਾਹੀਂ।

ਨਾ ਬੇੜੀ ਨਾ ਤੁਲਹੜਾ ਨਾ ਤਿਸੁ ਵੰਝੁ ਮਲਾਰੁ ॥

ਏਥ੍ਹਰੇ ਕੋਈਏ ਨਭਕਾ, ਕੋਈਏ ਕਾਠ, ਕੋਈਏ ਕਾਠ ਕੰਧਾ ਕੇਹੀ ਨਾਵਿਕ ਨਥਾਛੀ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੈ ਕਾ ਬੇਹਿਥਾ ਨਦਰੀ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੁ ॥੪॥

ਕੇਵਲ ਬਦਗੁਰੂ ਹੀਂ ਭਲਾਨਕ ਬਾਗਰਰੇ ਏਕ ਭਾਵਾਰ ਅਚਾਛੀ, ਭਾਵਾਰ ਕੂਪਾ ਵੂਝੈ ਮਨੁਸ਼ਪਾਨੁ ਪਾਰ ਕਾਰਾਛਵਿਏ ॥੪॥

ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਪਿਆਰਾ ਵਿਸਰੈ ਦੁਖੁ ਲਾਰੈ ਸੁਖੁ ਜਾਇ ॥

ਮਦਿ ਸੁੱ ਏਕ ਸ਼ਯਾ ਪਾਛੈ ਮਥ ਪੁਛੁਛੁ ਵਿਸ੍ਰਮੁਛ ਕਰਿਵਿਏ, ਭਾਵਾਰਹੇਲੇ ਮੋਰਾਛੇ ਕਝੁ ਘੋਰਿਵਿਏ ਓ ਸੁਖ ਚਾਲਿਯਾਏ।

ਜਿਹਵਾ ਜਲਉ ਜਲਾਵਣੀ ਨਾਮੁ ਨ ਜਪੈ ਰਸਾਇ ॥

ਮਿਥ ਜਿਥ੍ਹਰੇ ਛੇੜ੍ਹਕਾ ਨਾਮਰ ਭਲਾਰਯਾ ਕਰੇ ਨਾਹੀਂ, ਬੇ ਭਲਿਮਿਥਾ ਭਚਿਓ, ਕਾਰਯਾ ਨਾਮਰ ਭਲਾਰਯਾ ਕਰੁਨਥ੍ਵਾ ਜਿਥ੍ਹਾ ਭਲਿਵਾ ਮੋਰਾਧ ਅਚੇ।

ਘਟੁ ਬਿਨਸੈ ਦੁਖੁ ਅਗਲੈ ਜਮੁ ਪਕੜੈ ਪਛੁਤਾਇ ॥੫॥

ਮੋਰਾਛੇਵੇਲੇ ਵੇਹੁ ਭਾਯਿਯਾਏ, ਮਨੁਸ਼ਪਾ ਵਛੂਓ ਪਾਠਾ ਓਥਾ ਕਝੁ ਭੋਰਿਥਾਏ ਆਭ ਮਨਵੂਓ ਮੋਰਾਛੇਵੇਲੇ ਭਿਯੁਯਿਰੇ ਵਾਛੀ ਨੇਯਥਾਏ ਮਨੁਸ਼ਪਾ ਅਵਗੋਯਾ ਪੁਕਠਾ ਕਰਿਥਾਏ। ॥੫॥

ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਿ ਗਏ ਤਨੁ ਧਨੁ ਕਲਤੁ ਨ ਸਾਥਿ ॥

ਮਨੁਸ਼ਪਾ 'ਮੋਰਾਛੇ' 'ਸੁੱ' ਓ 'ਮੋਰਾਧ' ਕਹੀ ਬਾਬਾਰਰੂ ਚਾਲਿਯਾਏ, ਭਾਵਾਰ ਬਹਿਓ ਚਨ, ਧਾਨ ਓ ਨਾਰੀ ਯਾਥਾਛੀ ਨਾਹੀਂ, ਅਥਾਛ, ਮੁਛੁਧ ਕਾਲਰੇ ਕੇਹੀ ਬਾਥ੍ਹਰੇ ਰਹੁਛੀ ਨਾਹੀਂ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਧਨੁ ਬਾਦਿ ਹੈ ਭੂਲੇ ਮਾਰਗਿ ਆਥਿ ॥

ਨਾਮ ਵਿਧਾਨ ਪਵਾਰੀ ਰਬਧਾਨ ਅਚੇ। ਧਨ ਭਧਾਵਿ ਮੋਰਾਛੇਰੇ ਭੁਲਿਯਾਛਥ੍ਵਾਪਾਥੀ ਕੂਮਾਰੀਯੂ ਚਾਲਿ ਯਾਛਥਾਏ।

ਸਾਚਉ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਕਥੈ ਕਾਥਿ ॥੬॥

ਏਥ੍ਹਪਾਛੈ ਗੁਰੂਯਾ ਆਗੁਯਾਛੁ ਆਥਿ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਯਾ ਭਛੀ ਕਰ ਆਭ ਅਵਥੁਨਨਾਯਾ ਪਰਮਾਯਾਯਾ ਵਥੁਨਾ ਕਰ ॥੬॥

ਆਵੈ ਜਾਇ ਭਵਾਈਐ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਇ ॥

ਪਾਥੀ ਭਛੁ-ਮੁਛੁਧ ਚਛਰੇ ਪਛੈ ਮੋਰਾਧਰੇ ਪਛਿਰਹਿਥਾਏ।

ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਿਉ ਮੇਟੀਐ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ਰਜਾਇ ॥

ਬੇ ਨਿਯਮ ਪੂਰਬ ਕਰਿ ਅਨੁਸਾਰੇ ਕਾਮ ਕਰਿਯਾ। ਬਿਖਾਰਾ ਬਾਰਾ ਲੇਖਾਯਾਯੁਕਾ। ਭਾਗਯਕੂ ਕੇਸੀਓ
ਰੋਕਿ ਹੋਵ ਮੋਹਦੇਵੇਲੇ ਏਵਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕ ਬਾਰਾ ਲੇਖਾਯਾਯੁਕੀ?

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨ ਛੁਟੀਐ ਗੁਰਮਤਿ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇ ॥੭॥

ਭਗੁਰਕ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਖਿ ਹੋਯਾਯਾਯੁਕਾ ਨਾਹੀ। ਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਨੁਸਾਰੇ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ
ਬਹਿਰਿ ਮਿਲਨ ਕਰਿਯੁ। ॥੭॥

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਮੇਰਾ ਕੇ ਨਹੀ ਜਿਸ ਕਾ ਜੀਉ ਪਰਾਨੁ ॥

ਮੇਰਾ ਪੁਰਾਣ-ਬਾਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਿਨਾ ਮੇਰਾ ਨਿਯਮ ਕੇਹੀ ਨਾਹੀ, ਮੇਰਾ ਆਤਮਾ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਬੜਾ
ਉਪਰੇ ਭਾਗਿ ਅਨੁਕਾਰ ਅਭੀ।

ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਜਲਿ ਬਲਉ ਲੇਭੁ ਜਲਉ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਅਨੁਕਾਰ ਏਵਾ ਬਾਹਰਿਕ ਮੇਰਾ। ਤੂੰ ਜਲਿ ਪਾਏਂਗੇ ਹੋਯਾਯਾਯੁਕਾ, ਮੇਰਾ ਲੋਭ, ਮਨਭਾ, ਅਭਿਮਾਨ ਆਦਿ ਬੜਾ
ਜਲਿਯਾਯੁਕਾ ਯਾਹਾ ਮੇਰੇ ਭਗੁਰਕ ਛੁਰੂ ਕਰਿ ਦੇਯੁ।

ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੀਐ ਪਾਈਐ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥੮॥੧੦॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਨਾਮਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਲੇ ਗੁਣਰ ਭਗੁਰਕ (ਭਗੁਰਕ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਯਾਯਾਯੁਕਾ ॥੮॥੧੦॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਰੇ ਮਨ ਐਸੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਜੈਸੀ ਜਲ ਕਮਲੇਹਿ ॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਮਨ! ਭਗੁਰਕ ਬਹਿਰਿ ਏਥੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਮੋਹਰਿ ਕਮਲ ਬਹਿਰਿ ਜਲਰ ਅਭੀ।

ਲਹਰੀ ਨਾਲਿ ਪਛਾੜੀਐ ਭੀ ਵਿਗਸੈ ਅਸਨੇਹਿ ॥

ਭਾਗੁ ਜਲਰ ਲਹਰਿ ਖੜਾ ਮਾਰਿਯਾਯੁਕਾ ਭਾਗਿ ਭਾਗਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਿਰੇ ਪ੍ਰਭੂਭੀਯਾਯੁਕਾ ਆਯਾ।

ਜਲ ਮਹਿ ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਕੈ ਬਿਨੁ ਜਲ ਮਰਣੁ ਤਿਨੇਹਿ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭੂ ਜਲਰ ਭਿਰੇ ਏਥੇ ਪੁਰਾਣੀ ਉਪਾਏ ਕਰਿਯਾਯੁਕਾ, ਜਲ ਬਿਨਾ ਯਾਹਾ ਮਰਣੁ ਹੋਯਾਯੁਕਾ ॥੧॥

ਮਨ ਰੇ ਕਿਉ ਛੁਟਹਿ ਬਿਨੁ ਪਿਆਰ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਸ਼ਹਿਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਨਾ ਚਾਹੇਰੇ ਸੁਖਿ ਕਿਉ ਹੋਵੇ?

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਬਖਸੇ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਗਵਾਨ ਗੁਰੂਆ ਸ੍ਵਰੂਪੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਆਹਿ ਆਪੇ ਜੀਵਨੁ ਭਭਿਰ ਭਭਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਆਹਿ, ਅਧੀਨ ਗੁਰੂਆ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਹੋ ਭਭਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ...1 ॥ਰੂਹ॥

ਰੇ ਮਨ ਐਸੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਜੈਸੀ ਮਛਲੀ ਨੀਰ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਭਭਿਰਾ ਸ਼ਹਿਦਾ ਏਕਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਭਿ ਕਰ ਮੇਰੇ ਮਾਛਰੇ ਜਲ ਸ਼ਹਿਦਾ ਰਹਿਓ।

ਜਿਉ ਅਧਿਕਉ ਤਿਉ ਸੁਖ ਘਣੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਸਾਂਤਿ ਸਰੀਰ ॥

ਮੇਰੇ ਅਧਿਕ ਜਲ ਵਧਿਆ, ਸ਼ਹਿਦਾ ਅਧਿਕ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਆ, ਮਾਛਰੇ ਆਪੇ, ਚਨ ਉ ਗਰੀਰੇ ਸੁਖ ਗਾਏ ਅਨੁਭਵ ਕਰਿਆ।

ਬਿਨੁ ਜਲ ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਈ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣੈ ਅਭ ਪੀਰ ॥੨॥

ਜਲ ਬਿਨਾ ਚਾਹਾ ਏਕ ਸ਼ਹਿਦਾ ਮਧ ਜੀਵਿਤ ਰਹਿਓ ਨਾਹੀ। ਸ਼੍ਰਾਮੀ ਚਾਹਾਰੇ ਸ੍ਵਰੂਪੇ ਪੀਰਾਨੂੰ ਜਾਣਿਆਹਿ।

ਰੇ ਮਨ ਐਸੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਜੈਸੀ ਚਾਤ੍ਰਕ ਮੇਹ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਭਭਿਰਾ ਸ਼ਹਿਦਾ ਏਕਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰ ਮੇਰੇ ਚਾਤ੍ਰਕ ਪਸ਼ੀ ਵਸੀ ਸ਼ਹਿਦਾ ਕਰਿਆ।

ਸਰ ਭਰਿ ਥਲ ਹਰੀਆਵਲੇ ਇਕ ਬੂੰਦ ਨ ਪਵਈ ਕੇਹ ॥

ਮਧੇ ਵਸੀ ਕੂੜ ਚਾਹਾਰੇ ਸੁਖੇ ਪਏ ਨਾਹੀ, ਚਾਹਾਵੇਲੇ ਚਾਹਾ ਪਾਛੋਂ ਬਹੁਜਿਓ ਭਾਗੇ ਰਹਿਓ। ਪਰਿਭ੍ਰਾ ਕੀ ਲਾਭ?

ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਸੇ ਪਾਈਐ ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ ਸਿਰਿ ਦੇਹ ॥੩॥

ਮਧੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਕ੍ਰਿਸ਼ਣ ਹੋਇਆ ਚਾਹਾਵੇਲੇ ਵਸੀ ਕੂੜ ਬਿਛਾਏ ਹੋਇਆ, ਅਧਿਕਾ ਨਿਯਤ ਪੂਰਵ ਕਰਮ ਅਨੁਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਦਾ ਕਰਿਓ ਪਏ। ॥3॥

ਰੇ ਮਨ ਐਸੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਜੈਸੀ ਜਲ ਦੁਧ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਚੁ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਾ ਸ਼ਾਹਿਦੇ ਏਕਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰ ਮੇਰੇ ਜਲ ਦੇ ਧੂਪ ਸ਼ਹਿਦਾ ਅਛੇ।

ਆਵਟਣੁ ਆਪੇ ਖਵੈ ਦੁਧ ਕਉ ਖਪਣਿ ਨ ਦੇਇ ॥

ਜਲ ਸ਼੍ਰਮ ਚਾਹ ਸ਼ਹਿਦਾ ਕਰੇ ਆਪੇ ਧੂਪਨੂੰ ਜਲਿਓ ਧਿਓ ਨਾਹੀ।

ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਵਿਛੁੰਨਿਆ ਸਚਿ ਵਡਿਆਈ ਦੇਇ ॥੪॥

ਭਭਿਰ ਸ਼੍ਰਮ ਬਿਛੋੜਨੂੰ ਮਿਲਨ ਕਰਾਹਿ ਆਪੇ ਸ਼੍ਰਮ ਹੋਂ ਸ਼ਹਿਦਾ ਭਾਗੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਆਹਿ। ॥4॥

ਰੇ ਮਨ ਐਸੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਜੈਸੀ ਚਕਵੀ ਸੂਰ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਪ੍ਰਭੂਜੀ ਸਹਿਤ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਚਕਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਸੁਰ ਹੋਵੇ।

ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਨੀਦ ਨ ਸੋਵਈ ਜਾਣੈ ਦੂਰਿ ਹਜੂਰਿ ॥

ਜੇ ਏਕ ਸ਼ਬਦ ਮੇਰੇ ਗੋਲੀਘਰੇ ਨਾਹੀ; ਧੁੰਦਲੇ ਬੰਦੂਕ ਦੂਰ ਅੱਗ, ਕਿੰਨ੍ਹੇ ਸੇਰੇ ਭਾਵੇ ਮੇਰੇ ਸੇਰੇ ਨਿਕਰੇ ਅੱਗੇ।

ਮਨਮੁਖਿ ਸੋਈ ਨਾ ਪਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ॥੫॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਪ੍ਰਭੂਜੀ ਦੂਰ ਪਏ ਨਾਹੀ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪਾਛ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਬਦਾ ਨਿਕਰੇ ਹੋਏ ਅੱਗੇ। ॥5॥

ਮਨਮੁਖਿ ਗਣਤ ਗਣਾ ਵਣੀ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥

ਸੁਰਤਿਧਰੇ ਹੋਵੇ ਕਰੀਘਾ, ਕਿੰਨ੍ਹੇ ਸੁਭਿਕਰੇ ਅੱਗੇ ਮਾਘ ਭਾਗ ਹੋਏ ਹੋਵੇ।

ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਜੇ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਸਮਸਤ ਚਾਹੁੰਦੇ ਮੇਰੇ ਚਾਕਰੇ ਮੂਲ ਪਾਛ ਪਾਛੇ ਨਾਹੀ।

ਗੁਰਮਤਿ ਹੋਇ ਤ ਪਾਈਐ ਸਚਿ ਮਿਲੈ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੬॥

ਪਰਭੂ, ਗੁਰੂਜੀ ਗਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਭਾਗੇਰੇ ਵੇਖੇ ਹੋਵੇ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਹਿਤ ਮਿਲੇ ਭਾਗੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ। ॥6॥

ਸਚਾ ਨੇਹੁ ਨ ਤੁਟਈ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਸੋਇ ॥

ਸਚੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸੁਖਗੁਰੂ ਮਿਲੇਗੇ ਭਾਗੇ ਹੋਵੇ ਸਚੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਗੇ ਨਾਹੀ।

ਗਿਆਨ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੋਈ ਹੋਇ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁਸ਼ਾਂਸ਼ੀ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਣ ਹੋਵੇਗੇ ਭਾਗੇ ਹੋਵੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਭਾਗੇ ਆਗੇ, ਪਾਤਾਲ, ਮੂਲ ਲੋਕ ਅੱਗੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਲੋਕ ਬੁਝਾਪੇਗੇ।

ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਜੇ ਗੁਣ ਕਾ ਗਾਹਕੁ ਹੋਇ ॥੭॥

ਸਚੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪ੍ਰਭੂਜੀ ਗੁਣੇ ਗਾਹਕੇ ਬਣੇਗੇ ਭਾਗੇ ਹੋਵੇ ਸੇਰੇ ਪਰਿਭੂ ਨਾਮਕੇ ਕਰਾਪੇ ਬਿਸ੍ਰੁਭ ਕਰੇ ਨਾਹੀ ॥7॥

ਖੇਲਿ ਗਏ ਸੇ ਪੰਖਣੂ ਜੇ ਚੁਗਦੇ ਸਰ ਤਲਿ ॥

ਮੇਰੇ ਜੀਵੇ ਰੂਪੀ ਪਸ਼ੂ ਸੰਸਾਰੇ ਸਾਗਰੇ ਚਰੇਰੇ ਧਾਨਾ ਖਾਭੇਗੇ, ਸੇਰੇ ਜੀਵਨੇ ਵਾਜੇ ਖੇਲੇ।

ਘੜੀ ਕਿ ਮੁਹਤਿ ਕਿ ਚਲਣਾ ਖੇਲਣੁ ਅਜੁ ਕਿ ਕਲਿ ॥

ਪ੍ਰਭੂਜੀ ਜੀਵੇ ਏਕੇ ਸਮੇਂ ਪਰੇ ਘੋਰੇ ਚਾਲੇਗੇ।

ਜਿਸ ਤੂੰ ਮੇਲਹਿ ਸੇ ਮਿਲੈ ਜਾਇ ਸਚਾ ਪਿਤ੍ਰੁ ਮਲਿ ॥੮॥

ਭਾਵਾਰ ਖੂਬੀਰ ਖੋਲ ਆਯੋ ਅਧਵਾ ਕਾਲਿ ਪਾਯੋ ਅਚੇ। ਹੇ ਪੁਰਖ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬਿਨੈ ਮਿਲਨ ਕਰੇ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰੇ ਤੂੰ
ਬ੍ਰਹਮੰ ਮਿਲਨ ਕਰਾਏ, ਏਥੇ ਆਪਣੇ ਬਚਾਵਾ ਕਰੇ ਫਿਰੇ ਯਾਤ੍ਰਾਯਾ। ॥੮॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਉਪਜੈ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਅਪ੍ਰਿਅੰ ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ਾਸਨ ਮਨੁਸ਼ਾਸਨ ਪੁਰਖ ਪਾਯੋ ਪ੍ਰੇਮ ਭਰਮੁ ਭੂਯੋ ਨਾਹੀ ਆਯੋ ਭਾਵਾਰ
ਅਧਵਾਸਨ ਮਨੁਸ਼ਾਸਨ ਪੁਰਖ ਭੂਯੋ ਨਾਹੀ।

ਸੇਹੰ ਆਪੁ ਪਛਾਣੀਐ ਸਬਦਿ ਭੇਦਿ ਪਤੀਆਇ ॥

ਮੇਥੇ ਆਪਣੇ ਨਿਯਮ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰੇ ਆਯੋ ਆਯੋ ਨਾਮ ਬਾਧੁਰੇ ਮੋਢੇ ਹੋਯੋ ਯਾਤ੍ਰਾਯੋ, ਭਾਵਾਰ ਭੂਯੋ
ਹੋਯੋ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣੀਐ ਅਵਰ ਕਿ ਕਰੇ ਕਰਾਇ ॥੯॥

ਮੋਢੇਵੇਲੇ ਮਨੁਸ਼ਾਸਨ ਗੁਰੂਕਾ ਆਯੋ ਭਾਵਾਰ ਨਿਯਮ ਬ੍ਰਹਮੰ ਭੂਯੋ, ਮੋਢੇਵੇਲੇ ਭਾਵਾਰ ਪਾਯੋ ਕਰੇ, ਨ
ਕਰੇ ਪਾਯੋ ਕਰੇ ਰਹੇ। ॥੯॥

ਮਿਲਿਆ ਕਾ ਕਿਆ ਮੇਲੀਐ ਸਬਦਿ ਮਿਲੇ ਪਤੀਆਇ ॥

ਭਾਵਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਬਹਿਰੇ ਮਿਲਨ ਬਿਸਮਲੇ ਕਰੇ ਕਰੇ, ਮੇਥੇ ਪੁਰਖ ਗੁਰੂ ਗਰਬ ਭਾਵਾਰ ਭਾਵਾਰ
ਮਿਲਨੇ ਅਯੋ, ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ ਏਥੇ ਬਹਿਰੇ ਹੋਯੋ।

ਮਨਮੁਖਿ ਸੋਝੀ ਨਾ ਪਵੈ ਵੀਛੁੜਿ ਚੇਟਾ ਖਾਇ ॥

ਮਨਮੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪੁਰਖ ਆਯੋ ਨਾਹੀ, ਆਪਣੇ ਬਹਿਰੇ ਅਧਵਾ ਹੋਯੋ ਏਥੇ ਮਨਮੁਖ ਮਾਧ
ਯਾਤ੍ਰਾਯਾ।

ਨਾਨਕ ਦਰੁ ਘਰੁ ਏਕੁ ਹੈ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜੀ ਜਾਇ ॥੧੦॥੧੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰਖ ਭਾਵਾਰ ਓ ਘਰੇ ਹੀ ਭਾਵਾਰ ਅਧਵਾ ਭਾਵਾਰ ਆਯੋ। ਭਾਵਾਰ ਪਾਯੋ ਅਧਵਾ ਕਰੇ ਓਧ
ਨਾਹੀ ॥੧੦॥੧੧॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਰੋਗ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਭੁਲੈ ਭੁਲਾਈਐ ਭੁਲੀ ਠਉਰ ਨ ਕਾਇ ॥

ਮਨਮੁਖ ਭਾਵਾਰ-ਭਾਵਾਰ ਭੁਲੇ ਭੁਲੇ ਭੁਲੇ ਭੁਲੇ ਭੁਲੇ ਭੁਲੇ ਭੁਲੇ ਭੁਲੇ ਭੁਲੇ ਭੁਲੇ ਭੁਲੇ ਭੁਲੇ ਭੁਲੇ ਭੁਲੇ ਭੁਲੇ ਭੁਲੇ
ਪਾਯੋ ਆਯੋ ਕੋਧਿ ਭਾਵਾਰ ਨ ਆਯੋ।

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਕੇ ਨ ਦਿਖਾਵਈ ਅੰਧੀ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਕੇਹੀ ਮਧ ਪੁਰਖ ਮਿਲਨ ਮਾਰੀ ਵੇਖੁ ਪਾਯੋ ਨਾਹੀ, ਏਥੇ ਆਯੋ ਮਨੁਸ਼ਾਸਨ ਮਨੁਸ਼ਾਸਨ
ਰਹੇ।

ਗਿਆਨ ਪਦਾਰਥ ਖੋਇਆ ਠਗਿਆ ਮੁਠਾ ਜਾਇ ॥੧॥

ਹੋਏ ਆਨ ਪਦਾਰਥ ਹਰਾਇਓ, ਬੇ ਯੋਗਰ ਚੰਕਾਰ ਫੂਏ ॥੧॥

ਬਾਬਾ ਮਾਇਆ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ ॥

ਬੇ ਭਾਗ! ਮਾਯਾ ਭੁਲ ਜਾਏ ਕਰਿਐ।

ਭਰਮਿ ਭੁਲੀ ਡੋਹਾਗਣੀ ਨਾ ਪਿਰ ਅੰਕਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹ ਭੁਲੇਖੇ ਪਥਿ ਭੁਲਿਯਾਇਓ, ਬਿਖਰਾ ਪਥਿਯਾ ਆਲਿਯਾਨੁ ਆਇਯਾਏ ਨਾਹਿ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਭੁਲੀ ਫਿਰੈ ਦਿਸੰਤਰੀ ਭੁਲੀ ਗਿਰੁ ਤਜਿ ਜਾਇ ॥

ਬੇ ਬਿਸ੍ਵਾਸ ਨਿਯਮ ਘਰਿ ਆਇਯਾ ਆਯਾ ਦੇਖ-ਦੇਖਾਏ ਪਥਿਯਾ ਘੋਲਿਯਾ।

ਭੁਲੀ ਭੁੰਗਰਿ ਥਲਿ ਚੜੈ ਭਰਮੈ ਮਨੁ ਡੋਲਾਇ ॥

ਬੇਬੇਸ਼ ਕਾਰਣਨੁ ਚਾਹਾਰ ਚਿਤ ਘਰਿ ਬੁਝਾ ਘੋਲਿਯਾ ਆਯਾ ਨਿਯਮ ਬਦਲਾਏ ਭੁਲਿ ਪਥਿਯਾ ਆਗਿਯਾ
ਨੋਲਿਯਾ।

ਧੁਰਹੁ ਵਿਛੁੰਨੀ ਕਿਉ ਮਿਲੈ ਗਰਬਿ ਮੁਠੀ ਬਿਲਲਾਇ ॥੨॥

ਬੇ ਆਗਿਯਾ ਹੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਫੂਕੁਯਾ ਧਾਰਾ ਬਿਲੋਧ ਘੋਲਿਯਾ, ਬੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਹਿਰਿ ਕੋਪਰਿ ਮਿਲਨ ਕਰਿਯਾਏ?
ਅਭਾਗਿ ਬਿਛੋੜ ਪਥਿ ਘੋਲਿਯਾ ਬੇਬੇਸ਼ ਘੋਲਿਯਾ ਬਿਲਾਪ ਕਰਿਯਾ ॥੨॥

ਵਿਛੁੜਿਆ ਗੁਰੁ ਮੇਲਸੀ ਹਰਿ ਰਸਿ ਨਾਮ ਪਿਆਰਿ ॥

ਗੁਰੂਨਾਮ ਬਿਲੋਧ ਆਗਿਯਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਾਹਰਿ ਮਿਲਨ ਕਰਾਏ ਧਿਯਾ, ਏਧਰਿ ਬਾਹਰਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਹਿਰਿ ਨਾਮ ਘੋਲਿਯਾ
ਕਰਿ ਘੋਲਿਯਾ ਆਗਿਯਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਕਰਿਯਾ।

ਸਾਚਿ ਸਹਜਿ ਸੋਭਾ ਘਣੀ ਹਰਿ ਗੁਣ ਨਾਮ ਅਧਾਰਿ ॥

ਬਠਪ ਯੋਗਰਾਜ ਯੋਗਗਾਧਾਨ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਯੂ ਬਾਯਾਵਿਕ ਅਵਸਥਾਰ ਭੋਗਯੋਗਿ ਹੋਇਆਵ ਅਯੋਗ ਮਨੁਸ਼ਧ
ਬਧੁਠ ਗੋਗਯਾ ਗੁਾਧੁ ਕਰਿਯਾਵ। ਬੋਧੁ ਹਰਿ ਨਾਮਰ ਬਾਯਾਗਰੇ ਰਹਿਯਾਵ।

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖੁ ਤੂੰ ਮੈ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕਵਨੁ ਭਤਾਰੁ ॥੩॥

ਹੋ ਗੁਰੂ! ਭੁਧੁਯੋ ਮੋਧੁਯੋ ਭਲਿ ਭਲਿ ਲਾਗੇ ਮੋਗਠੋ ਬੋਧਰਿ ਹੂੰ ਰਯੋ ਕਾਰਗ ਠੋ' ਬਿਨਾ ਮੋਗਰ ਕੋਧੁ
ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਅਖਰ ਪੜਿ ਪੜਿ ਭੁਲੀਐ ਭੇਖੀ ਬਹੁਤੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਨਿਰਭਰ ਗੁਰੂਯੋ ਅਧਿਯੋਗ ਕਰਿ ਮਨੁਸ਼ਧ ਮਿਧਾਗੇ ਪਠਿਯਾਵ ਅਯੋਗ ਧਾਰਿਕ ਬੋਧ ਧਾਰਗ ਕਰਿ ਬੋਧ ਬਧੁਠ
ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਿਯਾਵ।

ਤੀਰਥ ਨਾਤਾ ਕਿਆ ਕਰੇ ਮਨ ਮਹਿ ਮੈਲੁ ਗੁਮਾਨੁ ॥

ਠਾਧਿ ਸ਼ੁਯਗੇ ਗੁਾਧ ਕਰਿ ਕਗ ਲਾਭ ਅਠੋ, ਮੋਧਠੋਬੋਧੇ ਚਾਹਾਰ ਚਿਯਗੇ ਅਧਯਾਗਰੇ ਮਯਲਾ ਅਯੋ?

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਕਿਨਿ ਸਮਝਾਈਐ ਮਨੁ ਰਾਜਾ ਸੁਲਤਾਨੁ ॥੪॥

ਮਨ ਗਰਗਰੇ ਰੂਧੀ ਨਗਰਗਰੇ ਗਯਾ ਅਠੋ, ਚਾਹਾਯੂ ਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਅਯੋ ਕੀਯੋ ਰੂਯਾਯ ਪਾਰਿਯ? ॥੪॥

ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਤੁ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਗੁਰੂ ਭਾਰਾ ਬਾਧੁਧਿਕਠਾਯੂ ਰੂਯਾਯਬਾ ਭਾਰਾ ਗੁਰੂ-ਗੁਰਮਰੇ ਧਨ ਗੁਾਧੁ ਹੋਇਆਵ।

ਸਾ ਧਨ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੀਗਾਰੁ ॥

ਨਿਯਯੂ ਨਿਯੇ ਗੁਰੂਯੋ ਗਯ ਭਾਰਾ ਗੁਰੂਗਰ ਕਰਿ, ਪਧੀ ਨਿਯ ਅਧਾਕਾਰਯੂ ਨਿਯੁਯ ਕਰਿਧੋਯਯਿ।

ਘਰ ਹੀ ਸੇ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਅਪਾਰੁ ॥੫॥

ਗੁਰੂਯੋ ਅਧਾਰੇ ਗੁਰਮ ਭਾਰਾ ਬੋਧ ਨਿਯ ਗੁਧ ਭਿਧਗੇ ਹੂੰ ਬੋਧੁ ਪਠਿਯੂ ਗੁਾਧੁ ਕਰਿਧਿਯ। ॥੫॥

ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਬੋਧਾ ਕਰਿਯੇ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਯਾਵ ਅਯੋ ਚਾਹਾਯੂ ਬੁਧ ਭੋਧਯੋਗਿ ਹੋਇਆਵ।

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਖੋਇ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਗਯ ਅਯੋਗ ਕਾਰਗਗੇ ਨਿਯਾਧ ਕਰਿਧੋਯਯਾਵ ਅਯੋਗਰੂ ਅਭਿਮਾਨ ਨਿਯੁਯ ਹੋਇਯਾਵ।

ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ ਲਾਭੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਹੋਇ ॥੬॥

ਯਯਾ ਭਾਰਾ ਨਾਮ ਰੂਧੀ ਧੋਯਯਠ ਗੁਾਧੁ ਹੋਇਯਾਵ ਅਯੋਗ ਅਧਾ ਬੋਧਾਯ ਲਾਭ ਅਯੋਗ ਕਰਿਯਾਵ। ॥੬॥

ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਤਾ ਪਾਈਐ ਆਪਿ ਨ ਲਇਆ ਜਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਭਧਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਨੂਕੰਸ਼ਾ ਹੋਯਾਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਹੋਵੇ ਆਮ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾਵੇ।
ਆਮੇ ਨਿਯਮ ਬਾਧਨਾ ਭਾਰਾ ਘੋਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾਵੇ ਨਾਹੀਂ।

ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਣੀ ਲਗਿ ਰਹੁ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥

ਵੇਦਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਾਮ ਕਰੇ ਗੁਰੂ ਅਗ੍ਰਿਯਾਨਾ।

ਸਚੇ ਸੇਤੀ ਰਤਿਆ ਸਚੇ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥੭॥

ਬਧਨਾਮ ਬਾਧਰੇ ਰੱਖਣ ਹੋਯਾਵੇ ਬਧਨ ਗ੍ਰੰਥ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾਵੇ ॥7॥

ਭੁਲਣ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਕੇ ਅਭੁਲੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਬਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ਭੁਲ ਕਰਦੇ, ਕਿੰਤੂ, ਗੁਰੂ ਆਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਮੋਘ ਅਚਰੇ।

ਗੁਰਮਤਿ ਮਨੁ ਸਮਝਾਇਆ ਲਾਗਾ ਤਿਸੈ ਪਿਆਰੁ ॥

ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਭਧਰੇ ਬਾਧਨ ਨਿਯਮ ਮਨੁ ਬੁਝਾਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਯਾਵੇ।

ਨਾਨਕ ਸਾਚੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਮੇਲੇ ਸਬਦੁ ਅਪਾਰੁ ॥੮॥੧੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਾਯਾਆਚਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਯਮ ਬਾਧਰੇ ਮਿਲਿਆਵੇ, ਬੇ ਬਧਨਾਮ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਭੁੱਲ
ਕਰੇ ਨਾਹੀਂ ॥8॥12॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਰੋਗੀ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ ਸੁਤ ਬੰਧਪ ਘਰ ਨਾਰਿ ॥

ਮੋਹਣੀ ਮਾਯਾ ਭੁਝਾ, ਪ੍ਰਭੂ, ਬੰਧਨਾਮ ਆਦਿ ਘਰ ਬੰਧਨ ਬੰਧਨ ਲਾਗੇ।

ਧਨਿ ਜੋਬਨਿ ਜਗੁ ਠਗਿਆ ਲਬਿ ਲੇਭਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ॥

ਘੋਰ ਭਗਵੰਤ ਪਾਨ, ਮੋਹਣੀ, ਲਾਜਬਾ, ਲੋਭ ਆਦਿ ਅਧਿਕਾਰੀ ਲੋਭ ਕਰੇ ਨੇਕੀ।

ਮੋਹ ਠਗਉਲੀ ਹਉ ਮੁਈ ਸਾ ਵਰਤੈ ਸੰਸਾਰਿ ॥੧॥

ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਭਾਗ ਬਾਰਾ ਮੂੰਹ ਹੋਯਾਵੇ, ਘੋਰਪਰੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬੰਧਨ ਹੋਯਾਵੇ ॥1॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਾ ਮੈ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮਭਰਮ ਪ੍ਰਭੂ! ਭਾਗ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਆਪ ਕੇਵਲ ਨਾਹੀਂ।

ਮੈ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਭਾਵਈ ਤੂੰ ਭਾਵਹਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਗ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਆਪ ਕੇਵਲ ਨਾਹੀਂ, ਭਾਗਵੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਲੇ ਮੇਰੇ ਬੁਝ ਗਾਏ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾਵੇ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹੀ ਰੰਗ ਸਿਉ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੰਤੋਖੁ ॥

ਗੁਰੂਜੀ ਗੰਥ ਖਾਰਾ ਬਛੋਬ ਖਾਰਗ ਕਰ ਆਯੋ ਪ੍ਰੇਮਾਦੂਰ੍ਵਕ ਪਰਮਾਨੁਜ ਨਾਮਰ ਪੁੰਨਾਸਾ ਕਰ।

ਜੇ ਦੀਸੈ ਸੇ ਚਲਸੀ ਕੂੜਾ ਮੋਹੁ ਨ ਵੇਖੁ ॥

ਬਸਤੁ ਦੁਖਾਨਾਨ ਬਾਸਾਰ ਨਗਰ ਅਰੇ, ਘੋਰਾ ਮਿਥਾ ਮੋਹ ਬਾਧ੍ਰੇ ਪੁੰਨੇ ਲਗਾਅ ਨਾਹੀ।

ਵਾਟ ਵਟਾਉ ਆਇਆ ਨਿਤ ਚਲਦਾ ਸਾਥੁ ਦੇਖੁ ॥੨॥

ਦੂਰੇ ਮਾਗਰੇ ਪਥੁਕ ਭਲੇ ਆਬਿਛ, ਅਥੀਠ, ਬਾਰਾ ਜਗਤ ਯਾਤ੍ਰਾ ਅਰੇ, ਪੁੰਨੇਦਿਨ ਆਮ ਬਾਧੀਯੁ ਆਮੇ
ਚਾਲਿਕਾ ਦੇਖੁਅਛੁ। ॥2॥

ਆਖਣਿ ਆਖਹਿ ਕੇਤੜੇ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਬੁਝ ਨ ਹੋਇ ॥

ਕੇਰੇ ਪੁੰਨੇ ਖਰੇ ਭਵਦੇਗਰ ਪੁਰਾਰ ਕਰੁਛਛਿ, ਕਿੰਨੁ ਗੁਰੂਜੀ ਬਿਨਾ ਜਾਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਝੂਧ ਨਾਹੀ।

ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਜੇ ਮਿਲੈ ਸਚਿ ਰਪੈ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਮਹਿ ਕਪੜਿਕੁ ਨਾਮਰ ਪੁੰਨਾਸਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਾ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਬਧਾ ਬਾਧ੍ਰੇ ਰਯਾਨ ਹੋਯਾਯਾ
ਆਯੋ ਮਾਨ-ਬਯਾਨ ਪਾਯਾਯਾ।

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ ਸੇ ਭਲੇ ਖੇਟਾ ਖਰਾ ਨ ਕੋਇ ॥੩॥

ਹੇ ਪੁੰਨੇ! ਚੋਰੇ ਯਾਹਾ ਭਲਾ ਲਾਗੇ, ਚਾਹਾ ਬਰੋਭਮ ਅਰੇ, ਨਿਯੇ ਕਹਿਲੇ ਕਿੰਨੇ ਝੂਧ ਨਾਹੀ।

ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਛੁਟੀਐ ਮਨਮੁਖ ਖੇਟੀ ਰਾਸਿ ॥

ਗੁਰੂਜੀ ਗੰਗਾ ਨੇਲੇ ਮਨੁਸ਼ਾ ਮੋਸ਼ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾ, ਮਨਮੁਖਰ ਪੁੰਨੇ ਝੂਧ ਅਬਧਾ ਅਰੇ।

ਅਸਟ ਧਾਤੁ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕੀ ਘੜੀਐ ਸਬਦਿ ਵਿਗਾਸਿ ॥

ਬਾਦਗਾਹਰ ਨਿਯਰ ਆਠੇ ਧਾਤੁ ਭਵਰੇ ਅਧੁਕਾਰ ਹੋਯਾਯਾ, ਗੁਰੂਜੀ ਯਯੁ ਅਨੁਬਾਰੇ ਚਾਕਾ ਦੇਕ
ਮੁਲਾ ਮਿਲੇ।

ਆਪੇ ਪਰਖੇ ਪਾਰਖੁ ਪਵੈ ਖਜਾਨੈ ਰਾਸਿ ॥੪॥

ਪਰਿਯਕ ਨਿਯੇ ਚਾਕਾ ਪਰਾਸਾ ਕਰੇ ਆਯੋ ਬਿਗੁਯਕੁ ਨਿਯੇ ਕੋਸ਼ਰੇ ਰਯੇ। ॥4॥

ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਸਭ ਡਿਠੀ ਠੋਕਿ ਵਜਾਇ ॥

ਹੇ ਪੁੰਨੇ! ਚੋਰੇ ਮੁਲਾ ਮਿਲਿਪਾਰਿਕ ਨਾਹੀ, ਮੂੰ ਬਹੁ ਕਿੰਨੇ ਮੁਲਾਯਾਨ ਕਰੇ ਦੇਖੁਨੇਕਛਿ।

ਕਹਣੈ ਹਾਥ ਨ ਲਭਈ ਸਚਿ ਟਿਕੈ ਪਤਿ ਪਾਇ ॥

ਕਹਿਕਾ ਖਾਰਾ ਚਾਹਾਯੋ ਗੰਗਾਰਥਾ ਪਾਯਾਯਾ ਨਾਹੀ, ਮਹਿ ਮਨੁਸ਼ਾ ਬਧਮੁਆਰ ਭਿਰੇ ਲਾਗੁ ਰਹਿਯਾ,
ਬੇ ਬਯਾਨ ਪਾਯਾਯਾ।

ਗੁਰਮਤਿ ਤੂੰ ਸਾਲਾਹਣਾ ਹੋਰੁ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥੫॥

ਗੁਰੂਯੋ ਭਧਦੇਸ਼ ਭਾਰਾ, ਹੋ ਪੁਰੂ! ਮੂੰ ਭੁਧਰ ਕੀਭੈ ਕਰੁਣੈ। ਅਨਧ ਕੀਭੈ ਪੁਕਾਰੇ ਭਾਰੇ ਮੂਯੋ
ਬਥੈਨਾ ਕਰਮਾਯਾਧਿਕ ਨਾਹੈ। ॥5॥

ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਨਾਮੁ ਨ ਭਾਵਈ ਤਿਤੁ ਤਨਿ ਹਉਮੈ ਵਾਦੁ ॥

ਯੇਭੈ ਚਰਮਕੂ ਨਾਮ ਭਯੋ ਭਾਵੈ ਨਾਹੈ, ਬੇਭੈ ਚਰਮਕ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦਕੇ ਕੂਠੈ ਰਹੈ।

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਪਾਈਐ ਬਿਖਿਆ ਦੂਜਾ ਸਾਦੁ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਬਿਨਾ ਭਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਨਾਹੈ, ਅਨਧ ਭਾਸ ਬੰਧੂਭੈ ਭਾਵਕੇ ਬਿਖਾਭ ਅਭੈ।

ਬਿਨੁ ਗੁਣ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵਈ ਮਾਇਆ ਫੀਕਾ ਸਾਦੁ ॥੬॥

ਗੁਣ ਬਿਨਾ ਕੀਭੈ ਮਧ ਕਾਮਕੇ ਅਧਿਕ ਨਾਹੈ, ਧਾਨ -ਧਯਾਨਕਾਰ ਬਾਦ ਬੰਧੂਭੈ ਪੈਕਾ ਅਭੈ। ॥6॥

ਆਸਾ ਅੰਦਰਿ ਜੰਮਿਆ ਆਸਾ ਰਸ ਕਸ ਖਾਇ ॥

ਆਸਾਕੇ ਹੋਂ ਮਨੁਬਧ ਭਧੂਭੈ ਹੋਯਾਯਾ ਅਭਾ ਅਭਾ ਮਧਕੇ ਹੋਂ ਬੇ ਮੋਹਾ ਅਭਾ ਭਾਭਾ ਪਧਾਰੀ ਬੇਬਨ
ਕਰਿਯਾਯ।

ਆਸਾ ਬੰਧਿ ਚਲਾਈਐ ਮੁਹੇ ਮੁਹਿ ਚੋਟਾ ਖਾਇ ॥

ਭੁਭਾਕੇ ਬਧਾ ਹੋਯਾ ਬੇ ਬਿਭਾਭਿਭ ਹੋਯਾਯਾ ਅਭਾ ਨਿਭ ਮੁਭ ਭਧਕੇ ਧੁਭਭ ਧੁਭਭ ਚੋਭਾ
ਭਾਭਾਯ।

ਅਵਗਣਿ ਬਧਾ ਮਾਰੀਐ ਛੁਟੈ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਇ ॥੭॥

ਕਿਭੈ ਗੁਰੂਯੋ ਭੀਭਾ ਅਧੁਭਾਕੇ ਨਾਮ-ਭਯੋਭਾ ਕਰਿਯੋ ਭਾਭਾਕੇ ਮੁਭੈ ਹੋਯਾਯਾਯ। ॥7॥

ਸਰਬੇ ਥਾਈ ਏਕੁ ਤੂੰ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੁ ॥

ਹੇ ਜਗਤਰ ਪਾਲਨ ਕਰ੍ਹੇ! ਭੂਮੇ ਬਰ ਵਪਾਪਕ ਅਠ, ਬੰਬਾਰਕ ਕੋਠ ਕੋਠਰੇ ਭੂਮੇ ਬਿੰਦੁਪਾਨ
ਅਠ, ਭੂਮੇ ਮੋਹਿਓ ਚਾਹੁ ਅਠ ਮੋਹਿਓ ਬੇਪਰਿ ਰਖਾ ਕਰ।

ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਚਾ ਮਨਿ ਵਸੈ ਨਾਮੁ ਭਲੇ ਪਤਿ ਸਾਖੁ ॥

ਗੁਰੂ ਭੋਪਦੇਸ਼ ਅਨੁਬਾਹੇ ਬਧ ਨਾਮ ਮਨੁਬਾਹੇ ਬੁਧਰੇ ਕਾਬ ਕਰਿਯਾ, ਨਾਮ ਬਠਾਓਰੇ ਚਾਹਾਰ
ਬੁਧਰੇ ਭਠਾ ਹੋਯਾ।

ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਵਾਈਐ ਸਬਦਿ ਸਚੈ ਸਚੁ ਭਾਖੁ ॥੮॥

ਅਠਕਾਰਕੇ ਰੋਗਕੁ ਦੂਰ ਕਰਿ ਬੇ ਪਰਮਾਨੁ ਅਰਾਖਨਾ ਕਰਿਯਾ। ॥੮॥

ਆਕਾਸੀ ਪਾਤਾਲਿ ਤੂੰ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਭੂਮੇ ਅਕਾਸ਼, ਪਾਤਾਲ ਚਿਨਿ ਲੋਕਰੇ ਬਮਾਨ ਹੋਯਾ।

ਆਪੇ ਭਗਤੀ ਭਾਉ ਤੂੰ ਆਪੇ ਮਿਲਹਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਭੂਮੇ ਬਿਨ ਭਾਵਕੁ ਭਠੇਰੇ ਲਗਾਅ ਅਠ ਬੁਧਰੇ ਭੂਮੇ ਨਿਭ ਬੁਧਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਅ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਰਜਾਇ ॥੯॥੧੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮਕੁ ਕਥਾਓਰੇ ਬਿਬੁਧ ਕਰੇ ਨਾਹਿ, ਹੇ ਜਗਤਰ ਪਾਲਨ ਕਰ੍ਹੇ! ਭੂਮੇ ਭਠਾ
ਅਨੁਬਾਹੇ ਹੂੰ ਮੋਹਿਓ ਪਾਲਨ ਕਰ। ॥੯॥੧੩॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਰੋਗਾਰ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ ਅਵਰੁ ਕਿ ਕਰੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮਰੇ ਮੋਹਿਓ ਮਨ ਲਾਗਿਯਾ। ਏਧਾਯੋ ਅਧ ਕਾਹਾਰ ਬਿਚਾਰਕੇ ਕੋਠਬਿ ਅਵਗਧਕਠਾ
ਨਾਹਿ ?

ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਸੁਖੁ ਉਪਜੈ ਪ੍ਰਭ ਰਾਤਉ ਸੁਖ ਸਾਰੁ ॥

ਨਾਮਰੇ ਖਾਨ ਲਾਗਿਯੇ ਮਨਰੇ ਅਨਧ ਭਧੁ ਹੋਯਾ। ਕਰਮਾਨ, ਮੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਰਠਾਨ
ਹੋਯਾ। ਏਧਾ ਬੁਧਰੇ ਅਪਾਰ ਅਠ।

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੁ ਤੂੰ ਮੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥੧॥

ਹੇ ਭਧਰ! ਭੂਮਕੁ ਮੋਹਿਓ ਭਲ ਲਾਗੇ, ਮੋਹਿਓ ਬੇਪਰਿ ਰਖ, ਭੂਮ ਬਰ ਨਾਮ ਮੋਹਿਓ ਅਪਾਰ
ਅਠ। ॥੧॥

ਮਨ ਰੇ ਸਾਚੀ ਖਸਮ ਰਜਾਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਪੱਥ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕਾ ਯੋਗ ਹੋਂ ਬੰਦੂਕ ਬੰਦ ਅਰੇ।

ਜਿਨਿ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਾਜਿ ਸੀਗਾਰਿਆ ਤਿਸੁ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਭਾਗੀ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਲੀਨ ਰੂਹ, ਯਿਹ ਤੂੰ ਭਨ ਆਵੇਂ ਮਨਰੇ ਰਚਨਾ ਕਰੇ ਪਾਲਨ ਕਰੇ
॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਤਨੁ ਬੈਸੰਤਰਿ ਹੋਮੀਐ ਇਕ ਰਤੀ ਤੋਲਿ ਕਟਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਮੂੰ ਨਿਭ ਭਨਕੂ ਖਾਥ ਖਾਥ ਕਰੇ ਅਗ੍ਰੇਰੇ ਯੋਗਕਰੇ,

ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਮਧਾ ਜੇ ਕਰੀ ਅਨਦਿਨੁ ਅਗਨਿ ਜਲਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਮੂੰ ਨਿਭ ਭਨ ਭਯਾ ਮਨਕੂ ਯੋਗ ਕਰੇ ਆਯੋ ਧੰਨ ਰਾਏ ਭਾਖਾਕੂ ਅਗ੍ਰੇਰੇ ਪ੍ਰਯੁਯੋਗ ਕਰੇ,

ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਤੁਲਿ ਨ ਪੁਜਈ ਜੇ ਲਖ ਕੋਟੀ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥੨॥

ਆਯੋ ਮੇਰੇ ਮੂੰ ਕੋਠਿ ਕੋਠਿ ਪਾਧੰਕ ਮਯੋ ਕਰੇ, ਭਯਾਧਿ ਆਵੇਂ ਬਹੁ ਕਰਮ ਹਰੇ ਨਾਮਰੇ ਮੂਲਕ ਦੇਯੋਗਕਰੇ
ਨਾਹੀਂ ॥੨॥

ਅਰਧ ਸਰੀਰੁ ਕਟਾਈਐ ਸਿਰਿ ਕਰਵਤੁ ਧਰਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮਥਕ ਯੋਗਕਰੇ ਕਰੇ ਰਘੁ ਮੇਰੇ ਦੇਵਕੂ ਯੋਗਕਰੇ ਕਾਠਿ ਧਿਆਯਾਵੇ,

ਤਨੁ ਹੈਮੰਚਲਿ ਗਾਲੀਐ ਭੀ ਮਨ ਤੇ ਰੋਗੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਅਧਿਕਾ ਹੋਮਾਯੋਗਕਰੇ ਕਰੇ ਯੋਗਕਰੇ ਭਾਖਾਯੋਗਕਰੇ ਮਥ ਮਨਰੇ ਯੋਗਕਰੇ ਨਿਰੁਭ ਹੋਵੇ ਨਾਹੀਂ।

ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਤੁਲਿ ਨ ਪੁਜਈ ਸਭ ਡਿਠੀ ਠੋਕਿ ਵਜਾਇ ॥੩॥

ਆਯੋ ਯੋਗਕਰੇ ਨਾਮ ਮੂਲਕ ਹੋਯੋ ਪਾਧੰਕ ਨਾਹੀਂ, ਆਵੇਂ ਬਹੁ ਮੂੰ ਯੋਗਕਰੇ - ਪਰਮਾਯੋਗਕਰੇ ਯੋਗਕਰੇ ॥੩॥

ਕੰਚਨ ਕੇ ਕੋਟ ਦਤੁ ਕਰੀ ਬਹੁ ਹੈਵਰ ਗੈਵਰ ਦਾਨੁ ॥

ਮੇਰੇ ਮੂੰ ਬੁਧਾਰੇ ਭਾਯੋ, ਯੋਗਕਰੇ ਧੰਨ ਕਰੇ,

ਭੂਮਿ ਦਾਨੁ ਗਊਆ ਘਣੀ ਭੀ ਅੰਤਰਿ ਗਰਬੁ ਗੁਮਾਨੁ ॥

ਆਯੋ ਮੇਰੇ ਮੂੰ ਆਯੋ ਯੋਗਕਰੇ ਧੰਨ ਕਰੇ, ਭਾਖਾਯੋਗਕਰੇ ਮਥ ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਯੋਗਕਰੇ ਅਧੰਕਾਰੇ ਰਹੇ।

ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਸਚੁ ਦਾਨੁ ॥੪॥

ਰਾਮ ਨਾਮਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਲਾਯੋਗਕਰੇ ਆਯੋ ਗੁਰੂਕ ਕ੍ਰੋਧਾ ਧੰਨ ਮੇਰੇ ਭਾਯੋ ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਰੇ ਯੋਗਕਰੇ,
ਆਵੇਂ ਰਾਮ ਨਾਮਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਲੀਨ ਹੋਯੋਗਕਰੇ ॥੪॥

ਮਨਹਠ ਬੁਧੀ ਕੇਤੀਆ ਕੇਤੇ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰ ॥

ਮਨੁਬੁਧੀ ਨਿਯੋਗ ਮਨਰ ਯੋਗਿ ਭਾਰਾ ਕੇਠੇ ਕਰਿ ਕਰਿਯਾਯੁ ਅਯੁ ਵੇਦਰੇ ਕੂਝਾਯਾਯੁਵਾ ਅਧਿ ਕੇਠੇ ਕਰਿ ਕਾਯੁ ਕਰਿਯਾਯੁ

ਕੇਤੇ ਬੰਧਨ ਜੀਅ ਕੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਖ ਦੁਆਰ ॥

ਆਮ੍ਰਿਤ ਕੇਠੇ ਵਧਨ ਯਾਯੁ, ਮੋਖਿ ਭਾਰਿ ਗੁਰੁ ਭਾਰਿ ਹੋਂ ਮਿਲਿਯਾਯੁ।

ਸਚਹੁ ਓਰੈ ਸਭੁ ਕੇ ਉਪਰਿ ਸਚੁ ਆਚਾਰੁ ॥੫॥

ਬਹੁ ਧਰਮ-ਕਰਮ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਠਾਰੁ ਰੂਪੁ ਅਰੇ ॥੫॥

ਸਭੁ ਕੇ ਉਚਾ ਆਖੀਐ ਨੀਚੁ ਨ ਦੀਸੈ ਕੋਇ ॥

ਬਹੁ ਜੀਵਨਕੂ ਭਯੁ ਭਾਵਿਯਾ ਭਯਿਯੁ ਆਯੁ ਜੀਵਨਕੂ ਨਿਯੋਗ ਠਾਰੁ ਨੀਚ ਭਾਵਿਯਾਯੁ।

ਇਕਨੈ ਭਾਂਡੇ ਸਾਜਿਐ ਇਕੁ ਚਾਨਣੁ ਤਿਹੁ ਲੇਇ ॥

ਕਾਰਣਿ ਏਹੁ ਬਹੁ ਚਰਿਤੁ ਰੂਪੁ ਪੋਸ਼ਾਕ ਏਕੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਚਰਨਾ ਅਰੇ। ਚਿਨ੍ਹਿ ਲੋਕਾਕਰ ਜੀਵ ਠਾਰੇ ਏਕੁ ਹੋਂ ਪੁਰੁਸ਼ ਯੋਗਿ ਪੁਰੁਸ਼ਿਤ ਹੋਯਾਯੁ ਰਹਿਯਾਯੁ।

ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਪਾਈਐ ਧੁਰਿ ਬਖਸ ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਇ ॥੬॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਬਧਿ ਨਾਮ ਚਾਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਾਰਾ ਹੋਂ ਮਿਲਿਯਾਯੁ। ਆਧਿਕੁ ਲੋਕਾ ਹੋਯਾਯੁਵਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਕ੍ਰਿਪਾਕੂ ਕੇਹੁ ਵਧ ਕਰਿਯਾਯੁਵਾ ਨਾਹੋਂ ॥੬॥

ਸਾਧੁ ਮਿਲੈ ਸਾਧੁ ਜਨੈ ਸੰਤੋਖੁ ਵਸੈ ਗੁਰ ਭਾਇ ॥

ਯੋਗੇਧਰੇਯੋਗ ਯੋਗਿ ਬਾਧੁ ਅਧਿ ਬਾਧੁ ਬਹਿਤ ਮਿਲਿਯਾਯੁ, ਯੋਗੇਧਰੇਯੋਗ ਗੁਰੁ ਪੁਰਿ ਭਾਰਾ ਬਧੋਧਿ ਪੁਰਿ ਕਰਿਯਾਯੁ।

ਅਕਥ ਕਥਾ ਵੀਚਾਰੀਐ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥

ਯੋਗਿ ਮਨੁਬੁਧਿ ਬਹੁਗੁਰੁ ਠਾਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾਯੁ ਚਾਕਰੇਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਅਵਰੁਧਿਨਾਯੁ ਬਾਧਿਨਾਯੁ ਭਾਵਿਯਾਯੁ ਓ ਰੂਪਿਯੋਗੇ ਲੀਨਿਯਾਯੁ।

ਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੰਤੋਖਿਆ ਦਰਗਹਿ ਪੈਧਾ ਜਾਇ ॥੭॥

ਬੁਧਾ ਰਬ ਅਨੁਭਵਿ ਪਾਨ ਕਰਿ ਯੋਗਿ ਹੋਯਾਯੁ ਆਯੁ ਮਨ-ਪੁਰਿਯੋਗਿ ਵੇਗਿ ਪਾਰਣਿ ਕਰਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਵਰਕਾਰਕੁ ਯਾਯੁ। ॥੭॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਾਜੈ ਕਿੰਗੁਰੀ ਅਨਦਿਨੁ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਗੁਰਿ ਧਿਨ ਯੋਗਿਯੋਗਿ ਯੋਗਿਯੋਗਿ ਅਨਾਧਿਯੋਗਿ ਚਰਿ ਰੂਪੁ ਵੀਯਾ ਵਾਧੁਯੋਗਿ, ਯੋਗਿਯੋਗਿ ਯੋਗਿਯੋਗਿ ਨਾਮ ਬਹਿਤ ਪੁਰਿ ਕਰਿਯਾਯੁ।

ਵਿਰਲੇ ਕਉ ਸੋਝੀ ਪਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੁ ਸਮਝਾਇ ॥

ਕੇਹੁ ਕੋਰਲ ਪੁੰਨਾ ਭੈ ਅਚੇ ਯੋਗ ਗੁਰੂਆ ਅਨੂਕਯਾਨੁ ਨਿਯੁ ਅਮ੍ਰਿਤੁ ਬਦਨਾਰੀਰੇ ਲਗਾਯੁ ਆਨੁ ਪੁੰਨਾ
ਕਰਿਯਾਯੁ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਛੂਟੈ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ ॥੮॥੧੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ ਨਾਮ ਕੇਵੇ ਕੋ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨ ਹੋਵੇ! ਨਾਮ ਪਾਠ ਕਰਿ ਭੈ ਮਨੁਖ
ਭੇਦਨਾਮ-ਮਾਧਨ ਚਕਰਨੁ ਮੁਕਿ ਪਾਯੁ ॥੮॥੧੪॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਰੋਗਰ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਚਿਤੇ ਦਿਸਹਿ ਧਉਲਹਰ ਬਰੇ ਬੰਕ ਦੁਆਰ ॥

ਮਨੁਖਾਨੁ ਨਿਯੁ ਚਿਤ ਮਹਲਾ ਦੇਵਗਾਯਾਯੁ ਯਾਹਾਰ ਪਵਨ ਆਵੰ ਬੁਧਰ ਭਾਰ ਅਭਿ।

ਕਰਿ ਮਨ ਖੁਸੀ ਉਸਾਰਿਆ ਦੂਜੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ ॥

ਭਾਵਾਨੁ ਬੇ ਬਧ ਅਗਾਰੇ ਮਾਨੁਸ ਪ੍ਰੇਮਾਰੇ ਚਿਤਿ ਕਰਿਯੁ।

ਅੰਦਰੁ ਖਾਲੀ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਨੁ ਢਹਿ ਢੇਰੀ ਤਨੁ ਛਾਰੁ ॥੧॥

ਕਿੰਨੁ, ਭਾਵਾਰ ਬੁਧਨ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋਨਾ ਆਨਿ ਅਚੇ। ਭਾਵਾਰ ਆਵੰ ਬੁਧਰ ਮਹਲਾ ਖੁਧੁ ਹੋਯਾਯੁ
ਅਭ ਭਾਵਾਰ ਆਨਾਰ ਮਧ ਪਾਯੁ ਹੋਯਾਯੁ ॥੧॥

ਭਾਈ ਰੇ ਤਨੁ ਧਨੁ ਸਾਥਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਮਨੁਖ ਬਿਨੁ ਮਹਲਾ ਚਨ ਅਭ ਪਾਨ ਚਾਰੇ ਬਾਧੁਰੇ ਯੋਗ ਨਾਹਿ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਨਿਰਮਲੇ ਗੁਰੁ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਭੈ ਨਿਰਮਲ ਪਨ ਅਚੇ। ਭਗਵਾਨ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਭੈ ਨਾਮਰ ਧਨ ਯਾਵਨੁ ਕੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਨਿਰਮਲੇ ਜੇ ਦੇਵੈ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਭੈ ਨਿਰਮਲ ਪਨ ਮਨੁਖਾਨੁ ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ ਮੇਲੇ, ਯੋਗ ਧਾਰਾ ਗੁਰੂ ਬੁਧੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯੁ।

ਆਗੈ ਪੂਛ ਨ ਹੋਵਈ ਜਿਸੁ ਬੇਲੀ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਬੁਧਿਕਰੀ ਰੂਪਾ ਗੁਰੂ ਯਾਹਾਰ ਮੇਲੁ ਹੋਯਾਯੁ, ਭਾਵਾਨੁ ਪਰਲੋਕਾਰੇ ਪਰਨਾ ਭਰਨਾ ਕਰਾਯਾ
ਨਾਹਿ।

ਆਪਿ ਛਡਾਏ ਛੁਟੀਐ ਆਪੇ ਬਖਸਣਹਾਰੁ ॥੨॥

ਯੋਗ ਯੋਗ ਮਨੁਖਾਨੁ ਬੁਧੰ ਗੁਰੂ ਕਰਿਯੁ, ਭਾਵਾਨੁ ਬੇ ਮੁਕਿ ਪੁੰਨਾ ਕਰਿਯਾਯੁ, ਆਨਾਰ ਬੇ ਬੁਧੰ ਭੈ
ਸਮਾਗਨ ਅਚੇ। ॥੨॥

ਮਨਮੁਖੁ ਜਾਣੈ ਆਪਣੇ ਧੀਆ ਪੂਤ ਸੰਜੋਗੁ ॥

ਜੂਮਾਰੀ ਪੁਰੁਖ ਪੁਰੁ, ਪੁਰੁ ਏਵਾ ਬਲਭਾਨਾਨੂੰ ਨਿਯਮ ਮਾਨਿਆ।

ਨਾਰੀ ਦੇਖਿ ਵਿਗਾਸੀਅਹਿ ਨਾਲੇ ਹਰਖੁ ਸੁ ਸੋਗੁ ॥

ਬੇ ਨਿਯਮ ਗੁਣਗੁਣ ਪਦ੍ਮਾਨੂ ਦੇਖੁ ਬਭੁ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਇਆ, ਚਾਹਾਠਾਨੂੰ ਖੁਸ਼-ਗੋਸ਼ਟ ਬਾਮਨ।
ਕਰਿਕਾਨੂੰ ਪਭੇ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਰੰਗਾਵਲੇ ਅਹਿਨਿਸਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਭੋਗੁ ॥੩॥

ਕਿਛੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਰੁ ਭਯ ਭਾਰਾ ਖਰਿਨਾਮਰੇ ਲੀਨ ਥਾਵ ਥਾਭ ਬੇ ਧੰਨ ਰਾਠਿ ਪੁਰੁਖ ਅਨੁਭਵ ਅਨਯ
ਨੋਇਆ ॥੩॥

ਚਿਤੁ ਚਲੈ ਵਿਤੁ ਜਾਵਣੇ ਸਾਕਤ ਡੋਲਿ ਡੋਲਾਇ ॥

ਗੀਤ ਭਯਰ ਮਨ ਬਿਭ-ਭਯਰ ਪਨ ਧਰਮਭਰ ਬਭਾਨਰੇ ਪਥਭਯੁ ਰਹਿਥਾ।

ਬਾਹਰਿ ਢੂੰਢਿ ਵਿਗੁਚੀਐ ਘਰ ਮਹਿ ਵਸਤੁ ਸੁਥਾਇ ॥

ਮੋਢੇਭੇਭੇ ਪਥਾਠਿ ਚਾਕਰ ਗੁਣਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਥਾਵ, ਮਨੁਬਧ ਚਾਹਾ ਬਾਹਾਰੇ ਬਭਾਨ ਕਰਿ
ਬਰਕਾਧ ਹੋਇਆ।

ਮਨਮੁਖਿ ਹਉਮੈ ਕਰਿ ਮੁਸੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥੪॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਾਹਾਨੂੰ ਨਿਯਮ ਬਾਧਨਾਰੇ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿਨਿ, ਮੋਢੇਭੇਭੇ ਜੂਮਾਰੀ ਅਧਾਕਾਰ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਨੂੰ
ਖਰਾਭ ਧੰਨ ॥੪॥

ਸਾਕਤ ਨਿਰਗੁਣਿਆਰਿਆ ਆਪਣਾ ਮੂਲੁ ਪਛਾਣੁ ॥

ਹੋ ਗੁਣਬਾਨ ਗੀਤ! ਤੂ ਨਿਯ ਮੂਲੁ ਯਾਗ।

ਰਕਤੁ ਬਿੰਦੁ ਕਾ ਇਹੁ ਤਨੇ ਅਗਨੀ ਪਾਸਿ ਪਿਰਾਣੁ ॥

ਏਹੇ ਗਰਮਰ ਰਭ ਥਾਭ ਬਾਧਿਧ ਭਾਰਾ ਚਿਥਾਰੇ ਹੋਇਓ, ਏਹਾਰ ਅਭੁ ਅਭ੍ਰਿਰੇ ਯਨਿ ਪਾਯੋਗ ਹੋਵਾ ਪਾਯੋ
ਅਭਿ।

ਪਵਣੈ ਕੈ ਵਸਿ ਦੇਹੁਰੀ ਮਸਤਕਿ ਸਚੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥੫॥

ਏਹੇ ਗਰਮਰ ਪ੍ਰਾਥ ਰੂਪ ਬਾਧੁਰ ਬਭਰੇ ਅਭਿ। ਚੋਰ ਕਪਾਲਰੇ ਬਭਾ ਬਾਧੇਭ ਅਭਿ ਮੋ ਤੂ ਕੇਭੇ
ਬਧਨ ਪਧਿਧੁ ਬਭ੍ਰਿ ॥੫॥

ਬਹੁਤਾ ਜੀਵਣੁ ਮੰਗੀਐ ਮੁਆ ਨ ਲੋੜੈ ਕੋਇ ॥

ਪ੍ਰਭੇਧ ਪ੍ਰਾਥ ਧਾਧਿ ਅਧੁਬ ਕਾਧਨਾ ਕਰਿਥਾਧਿ ਥਾਭ ਕੇਹੇ ਮਧ ਮਰਿਕਾਨੂੰ ਚਾਹੋਂ ਨਾਹੋਂ।

ਸੁਖ ਜੀਵਣੁ ਤਿਸੁ ਆਖੀਐ ਜਿਸੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ ॥

ਠਾਹਾਰ ਯਾਗਨ ਬੁਝਾਯਾਯਕ ਕੁਝਾਯਾਯ , ਯੇਯੋਂ ਬਯਯਨ ਧੂਰੁਬਰ ਯਿਯਰੇ ਗੁਰੂ-ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਾਰਾ ਧੁਰੂ ਕਾਬ ਕਰਿਯਾਯਿ।

ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੇ ਕਿਆ ਗਣੀ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਗੁਰ ਦਰਸੁ ਨ ਹੋਇ ॥੬॥

ਨਾਮ-ਕਿਯਾਨ ਧੁਰਾਗਰ ਮਯਯ ਕਯ ਅਯੋ ਯਾਯਾਕੁ ਯਗਕਾਨਕ ਰੂਧ ਗੁਰੂਕਾ ਧਰੰਨ ਯੋਯਯਨਯਾਯ ॥6॥

ਜਿਉ ਸੁਪਨੈ ਨਿਸਿ ਭੁਲੀਐ ਜਬ ਲਗਿ ਨਿਦ੍ਰਾ ਹੋਇ ॥

ਯੇਯੋਂ ਯਲਿ ਮਨੁਬਯ ਬੁਧਰੇ ਰਾਯਰੇ ਨਿਧੁਰਾ-ਮਯੁ ਰਯਿਯਾਯ, ਯਾਯ ਬਨੁ ਯੂਲਿਯਾਯਯਾਯ,

ਇਉ ਸਰਪਨਿ ਕੈ ਵਸਿ ਜੀਅੜਾ ਅੰਤਰਿ ਹਉਮੈ ਦੇਇ ॥

ਬੋਯਯਯਲਿ ਬੋਯਯ ਧੁਰਾਗਰ ਯਰਿਯਯਯ ਯਿਯਰੇ ਧਯਯਯੁਬੁ ਯੋਯਯਯਾਯ, ਯਾਯਾਯ ਯੁਧਯਯਰੇ ਅਯਾਕਾਰ ਯਯਾ ਧੋਯਯ- ਯਾਕਨਾ ਯਾਯ ਯਾਯ ਯਿਯ ਮਾਯਾ ਰੂਧਾ ਬਧਿਯਾਗਰ ਕਯਰੇ ਯਾਯ।

ਗੁਰਮਤਿ ਹੋਇ ਵੀਚਾਰੀਐ ਸੁਪਨਾ ਇਹੁ ਜਗੁ ਲੇਇ ॥੭॥

ਗੁਰੂਕਾ ਯਧਧੋਯ ਅਨੁਬਾਯੋ ਯੂੰ ਧੁਰਾਗਰ ਅਨੁਯਕ ਕਰਿਯਾਯ ਯ ਧੋਯਯਯਾਯ ਯੋ ਯਯਿ ਬਾਯਾਯ ਕੋਕਲ ਬੁਧੁ ਮਾਯੁ ਯੂੰ ਅਯੋ। ॥7॥

ਅਗਨਿ ਮਰੈ ਜਲੁ ਪਾਈਐ ਜਿਉ ਬਾਰਿਕ ਦੂਪੈ ਮਾਇ ॥

ਯੇਯੋਂ ਯਲਿ ਯਲ ਭਾਰਾ ਅਯੁ ਲਿਯਿ ਯਾਯ, ਯੇਯੋਂ ਯਲਿ ਮਾਯਾਰ ਯਾਗਰੇ ਧਿਲਾ ਬਯੁਬੁ ਯੋਯਯਯਾਯ,

ਬਿਨੁ ਜਲ ਕਮਲ ਸੁ ਨਾ ਥੀਐ ਬਿਨੁ ਜਲ ਮੀਨੁ ਮਰਾਇ ॥

ਯੇਯੋਂ ਯਲਿ ਯਲ ਕਿਨਾ ਕਮਲ ਰਯੋ ਨਾਯੂੰ ਯਾਯ ਯੇਯੋਂ ਯਲਿ ਯਲ ਕਿਨਾ ਮਾਯ ਮਰਿਯਾਯ,

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਰਸਿ ਮਿਲੈ ਜੀਵਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥੮॥੧੫॥

ਬੋਯਯਧਰਿ ਯੋ ਨਾਨਕ! ਯਧਿ ਮੋਯਾਯੋ ਗੁਰੂ ਭਾਰਾ ਯਰਿ ਰਬ ਮਿਲਿਯਾਯ ਠਾਯਾਯੋਯੋ ਯੂੰ ਯਗਕਾਨਕ ਮਯਿਯਾ ਗਾਨ ਕਰਿ ਯਾਕਿਯ ਰਯਿਧਾਰਿਕਿ ॥8॥15॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਯਲਾ 1 ॥

ਭੂੰਗਰੁ ਦੇਖਿ ਡਰਾਵਣੈ ਪੇਈਅੜੈ ਡਰੀਆਸੁ ॥

ਧੂੰ ਯਯਯੋਯਕਰੇ ਯਕ ਯਯਾਨਕ ਧਕਯ ਧੋਯੁ ਯਰਿਯਾਯਯਿ।

ਊਚਉ ਪਰਬਤੁ ਗਾਖੜੈ ਨਾ ਪਉੜੀ ਤਿਤੁ ਤਾਸੁ ॥

ਧਕਯ ਯਯ ਯਾਯ ਯਯਿਕਾ ਕਯਨ ਅਯੋ। ਬੋਯਾਯੋ ਧਯਯਯਿਕਾ ਧਾਯੋ ਕੋਯਬਿ ਬਿਯ ਨਾਯੂੰ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ ਜਾਣਿਆ ਗੁਰਿ ਮੇਲੀ ਤਰੀਆਸੁ ॥੧॥

ਗੁਰੂਆਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨੂੰ ਪਰਚ ਭਿੰਨ-ਭਿੰਨ ਹੋਣ ਲੱਗੇ, ਗੁਰੂ ਮੋਹਿਤ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਅੰਤਰਿ ਮੇਲੀ ਤਰੀਆਸੁ ॥੧॥

ਭਾਈ ਰੇ ਭਵਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਡਰਾਂਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਭਵ ਬਾਗਰ ਵੱਡੇ ਬਿਖਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ॥

ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਸਿ ਮਿਲੈ ਗੁਰੁ ਤਾਰੇ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਰਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਗੁਰੂ ਤਾਰੇ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਚਲਾ ਚਲਾ ਜੇ ਕਰੀ ਜਾਣਾ ਚਲਣਹਾਰੁ ॥

ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਕਹਿੰਦੇ, " ਮੂੰਹ ਚਲੀਏ ਜਾਣਾ ਚਲਣਹਾਰੁ ॥

ਜੇ ਆਇਆ ਸੈ ਚਲਸੀ ਅਮਰੁ ਸੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਕਹਿੰਦੇ, ਜੇ ਆਇਆ ਸੈ ਚਲਸੀ ਅਮਰੁ ਸੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਭੀ ਸਚਾ ਸਾਲਾਹਣਾ ਸਚੈ ਥਾਨਿ ਪਿਆਰੁ ॥੨॥

ਭੀ ਸਚਾ ਸਾਲਾਹਣਾ ਸਚੈ ਥਾਨਿ ਪਿਆਰੁ ॥੨॥

ਦਰ ਘਰ ਮਹਲਾ ਸੋਹਣੇ ਪਕੇ ਕੋਟ ਹਜਾਰ ॥

ਮਹਲਾ, ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ, ਸੋਹਣੇ ਪਕੇ ਕੋਟ ਹਜਾਰ ॥

ਹਸਤੀ ਘੋੜੇ ਪਾਖਰੇ ਲਸਕਰ ਲਖ ਅਪਾਰ ॥

ਹਸਤੀ, ਘੋੜੇ, ਪਾਖਰੇ ਲਸਕਰ ਲਖ ਅਪਾਰ ॥

ਕਿਸ ਹੀ ਨਾਲਿ ਨ ਚਲਿਆ ਖਪਿ ਖਪਿ ਮੁਏ ਅਸਾਰ ॥੩॥

ਕਿਸ ਹੀ ਨਾਲਿ ਨ ਚਲਿਆ ਖਪਿ ਖਪਿ ਮੁਏ ਅਸਾਰ ॥੩॥

ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਸੰਚੀਐ ਮਾਲੁ ਜਾਲੁ ਜੰਜਾਲੁ ॥

ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਸੰਚੀਐ ਮਾਲੁ ਜਾਲੁ ਜੰਜਾਲੁ ॥

ਸਭ ਜਗ ਮਹਿ ਦੇਹੀ ਫੇਰੀਐ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਿਰਿ ਕਾਲੁ ॥

ਸਭ ਜਗ ਮਹਿ ਦੇਹੀ ਫੇਰੀਐ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਿਰਿ ਕਾਲੁ ॥

ਪਿੰਡੁ ਪੜੈ ਜੀਉ ਖੇਲਸੀ ਬਦਫੈਲੀ ਕਿਆ ਹਾਲੁ ॥੪॥

ਮੋਹਭੇਦਵੇਲੇ ਮਨੁਬਖਸ਼ਿ ਪੁਰਾਨ ਭਯਾਨ ਕਰਿਦੇਯੋਗੁ, ਸੇ ਪਾਪੀਓ ਚਰਮ ਹੋਯੋਯੋਗੁ ਆਉ
ਯੋਗਿਨੀ ਅੰਤ ਹੋਯੋਯੋਗੁ। ਭੇਦੋ ਦੁਖੁ ਧਰਿਯੋਯੋਗੁ ਕੀ ਹੋਵ?

ਪੁਤਾ ਦੇਖਿ ਵਿਗਸੀਐ ਨਾਰੀ ਸੇਜ ਭਤਾਰ ॥

ਮਨੁਬਖਸ਼ਿ ਨਿਯੋਗੁ ਪੁਰੁਖੁ ਦੇਖੁ ਏਵੰ ਨਿਯੋਗੁ ਪਦੁੰ ਬਹਿਓ ਚਰਮ ਹੋਯੋਯੋਗੁ ਰਹਿੰ ਵਸੁਓ ਚੁੰਬਿ ਹੋਯੋਯੋਗੁ।

ਚੋਆ ਚੰਦਨੁ ਲਾਈਐ ਕਾਪੜੁ ਰੂਪੁ ਸੀਗਾਰੁ ॥

ਮਨੁਬਖਸ਼ਿ ਚਰਮ ਹੋਯੋਯੋਗੁ ਅੰਤੋ ਓ ਚਰਮ ਲਗਾਯੋਯੋਗੁ ਆਉ ਬੁਝਿ ਵਸੁ ਥਾਪੁਰੇ ਨਿਯੋਗੁ ਗੁਣਾ ਕਰਿਯੋਯੋਗੁ।

ਖੇਹੁ ਖੇਹ ਰਲਾਈਐ ਛੇਡਿ ਚਲੈ ਘਰ ਬਾਰੁ ॥੫॥

ਕਿੰਨੁ ਮੋਹਭੇਦਵੇਲੇ ਸੇ ਪੁਰਾਨ ਭਯਾਨ ਕਰਿ ਏਵੰ ਬੰਬਾਰੁ ਚਲਿਯੋਯੋਗੁ, ਚਰਮ ਮਾਰਿਓ ਮਿਠਾਯੋਯੋਗੁ
ਦਿਯੋਯੋਗੁ। ॥5॥

ਮਹਰ ਮਲੁਕ ਕਹਾਈਐ ਰਾਜਾ ਰਾਉ ਕਿ ਖਾਨੁ ॥

ਕੀਰਤਿ ਵਧਿ ਬੁਝੁ ਭੁਯੋਯੋਗੁ, ਮਹਾਰਾਜਾ, ਵਾਧਗਾਹ, ਯੋਯੋਯੋਗੁ ਕਰਿਯੋਯੋਗੁ।

ਚਉਧਰੀ ਰਾਉ ਸਦਾਈਐ ਜਲਿ ਬਲੀਐ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਕਿੰਨੁ ਬੁਝੁ ਚੋਖੁ ਏਵੰ ਨਵਾ ਕਰਿਯੋਯੋਗੁ, ਪਰਭੁ ਏਵੰ ਬੁਝੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਯੋਯੋਯੋਗੁ।

ਮਨਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਜਿਉ ਡਵਿ ਦਧਾ ਕਾਨੁ ॥੬॥

ਮਨਮੁਖਿ ਯੋਯੋਯੋਗੁ ਯੋਯੋਯੋਗੁ ਨਾਮੁ ਭੁਯੋਯੋਗੁ। ਸੇ ਏਧਰਿ ਹੋਯੋਯੋਗੁ ਮੋਹਭੇਦਵੇਲੇ ਯੋਯੋਯੋਗੁ
ਲਗਿਯੋਯੋਗੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਯੋਯੋਯੋਗੁ ਯੋਯੋਯੋਗੁ। ॥6॥

ਹਉਮੈ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜਾਇਸੀ ਜੋ ਆਇਆ ਜਗ ਮਾਹਿ ॥

ਮੋਹ ਯੋਯੋਯੋਗੁ ਬੰਬਾਰੁ ਆਇਯੋਯੋਗੁ, ਅਭਿਮਾਨੁ ਰੂਧਿ ਰਹਿਯੋਯੋਗੁ ਆਉ ਅਭਿਮਾਨੁ ਯੋਯੋਯੋਗੁ
ਚਲਿਯੋਯੋਗੁ।

ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲੇ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰੀ ਭਾਹਿ ॥੭॥

ਨਾਨਕ ਤਰੀਐ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਸਿਰਿ ਸਾਹਾ ਪਾਤਿਸਾਹ ॥

ਮੈਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨ ਵੀਸਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਤਨ ਵੇਸਾਹ ॥

ਮਨਮਖ ਭਉਜਲਿ ਪਚਿ ਮਏ ਗਰਮਖਿ ਤਰੇ ਅਥਾਹੁ ॥੮॥੧੬॥

ਸਿਰੀਰਾਗ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ॥

ਮੁਕਾਮੁ ਕਰਿ ਘਰਿ ਬੈਸਣਾ ਨਿਤ ਚਲਣੈ ਕੀ ਧੋਖ ॥

ਮੁਕਾਮ ਤਾ ਪਰ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਰਹੈ ਨਿਹਚਲ ਲੋਕ ॥੧॥

ਦਨੀਆ ਕੈਸਿ ਮਕਾਮੇ ॥

ଏହି ଦୁନିଆ କିପରି ସ୍ଥାୟୀ ହୋଇପାରିବ?

ਕਰਿ ਸਿਦਕੁ ਕਰਣੀ ਖਰਚੁ ਬਾਧਹੁ ਲਾਗਿ ਰਹੁ ਨਾਮੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ੴਪਾਛੁ ਗੁਣਾਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋਇ ਗੁਣ ਕਰਿ ਕਰਿ ਬਦਾਰਿਗਰ ਅਰਜਨ ਕਰਿ ਆਉ ਯਕੁਰ ਭਭਿਰੇ ਲੀਨ ਰੂਪੁ
॥੧॥ ਰੂਪੁ ॥

ਜੋਗੀ ਤ ਆਸਣੁ ਕਰਿ ਬਹੈ ਮੁਲਾ ਬਹੈ ਮੁਕਾਮਿ ॥

ਯੋਗੀ ਖਾਨ ਅਵਸਥਾਏ ਆਸਨ ਕਰਿ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਇਆ ਆਉ ਮੂਲਾ ਬਿਗ੍ਰਾਮ ਸੁਲਯੋਗ ਬਿਰਾਜਮਾਨ
ਹੋਇਆ ॥

ਪੰਡਿਤ ਵਖਾਣਹਿ ਪੇਥੀਆ ਸਿਧ ਬਹਹਿ ਦੇਵ ਸਥਾਨਿ ॥੨॥

ਪੰਡਿਤ ਗੁਣ ਪਾਠ ਕਰਿਓ ਆਉ ਬਿਧਿ ਦੇਵ ਸਥਾਨਯੋਗ ਬਾਬ ਕਰਿਓ ॥੨॥

ਸੁਰ ਸਿਧ ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੇਖ ਪੀਰ ਸਲਾਰ ॥

ਦੇਵਤਾ, ਬਿਧਿ ਪੁਰੁਸ਼, ਗੰਧਰਬ, ਗੰਧਰਬ, ਰੂਪ-ਮੂਰਤਿ ਗੰਧਰਬ, ਬੇਨਾਮਯੋਗ ਬਿਧਿ ਯਕੁਰ

ਦਰਿ ਕੂਚ ਕੂਚਾ ਕਰਿ ਗਏ ਅਵਰੇ ਭਿ ਚਲਣਹਾਰ ॥੩॥

ੴ ਏਕ ਕਰਿ ਪੁਰਾ ਭਯਾਨ ਕਰਿਓ ਆਉ ਮਿਥਿ ਦੇਵਗਾਯਾਤਰਿ, ਬੇ ਮਧ ਚਾਲਿਯੋ ॥੩॥

ਸੁਲਤਾਨ ਖਾਨ ਮਲੂਕ ਉਮਰੇ ਗਏ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕੂਚੁ ॥

ਬਿਧਿ, ਗੰਧਰਬ, ਬਿਧਿ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਬਿਧਿ ਭਯਾਨ ਕਰਿਓ ॥

ਘੜੀ ਮੁਹਤਿ ਕਿ ਚਲਣਾ ਦਿਲ ਸਮਝੁ ਤੂੰ ਭਿ ਪਹੁਚੁ ॥੪॥

ਪੁਰਾਨਾ ਏਕ ਸਿਧਿ ਕਿਧਾ ਯਥਿਰੇ ਏਕ ਬਿਧਿ ਭਯਾਨ ਕਰਿਓ ਪਥਿਓ ॥ ਹੇ ਮਨ! ਭੁਯੋ ਮਧ
ਬੇਨਾਮਯੋਗ ਪਥਿਯੋ, ਏਕ ਬਿਧਿ ਭਯਾਨ ਕਰਿ ਭੁਯੋ ਮਧ ਪਥਿਯੋ ਗੰਧਰਬ ਕਰਿਓ ॥੪॥

ਸਬਦਾਹ ਮਾਹਿ ਵਖਾਣੀਐ ਵਿਰਲਾ ਤ ਬੁਝੈ ਕੋਇ ॥

ਗੰਧਰਬ ਬਿਧਿ ਕਰਿਓ, ਕਾਭੁ ਕੇਕੁ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਏਕ ਬਿਧਿਯੋਗ ਗੰਧਰਬ ॥

ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸੋਇ ॥੫॥

ਨਾਨਕ ਕਹਿਓ ਮੇ ਬੇਨਤੀ ਪੁਰੁ ਯਕੁ, ਸੁਲਯੋਗ, ਪਾਠਾਯੋਗ, ਆਕਾਸ਼ਯੋਗ ਬਿਧਿਯੋਗ ਅਧਿਓ ॥੫॥

ਅਲਾਹੁ ਅਲਖੁ ਅਗੰਮੁ ਕਾਦਰੁ ਕਰਣਹਾਰੁ ਕਰੀਮੁ ॥

ਆਲਾਹਾਯੋਗ ਗੰਧਰਬ ਨਾਮਿ ॥ ਬੇ ਅਗੰਮੁ ਓ ਪੁਰੁਯੋਗ ਮਾਧਿਕ ਅਧਿਓ, ਬੇ ਬੁਝੈ ਰਚਿਯੋ ਏਕ ਗੰਧਰਬ
ਯਥਿਰੇ ਯਕੁ ॥

ਸਭ ਦੁਨੀ ਆਵਣ ਜਾਵਣੀ ਮੁਕਾਮੁ ਏਕੁ ਰਹੀਮੁ ॥੬॥

ਬਿਧਿ ਪੁਰੁਯੋਗ ਮਾਧਿ ਓ ਆਵੇ ਏਕ ਮੁਕਾਮੁ ਅਧਿਯੋਗ ਅਧਿਓ, ਪਥਿਯੋ, ਗੰਧਰਬ ਯਥਿਰੇ ਕੁਧਾ ਕਰਿਓ ਬਿਧਿ
ੴ ਆਲਾਹਾ ਏਕ ਬਿਧਿਯੋਗ ਅਧਿਯੋਗ ॥੬॥

ਮੁਕਾਮੁ ਤਿਸ ਨੇ ਆਖੀਐ ਜਿਸੁ ਸਿਸਿ ਨ ਹੋਵੀ ਲੇਖੁ ॥

ਕੇਵਲ ਚਾਹਾਯੂ ਭੋਰ ਕੁਝਾਯਾਯਾਯਿਕ, ਯਾਹਾਰ ਕਪਾਲਰੇ ਕਮਰ ਲੇਖਾ ਨਾਹੀ।

ਅਸਮਾਨੁ ਧਰਤੀ ਚਲਸੀ ਮੁਕਾਮੁ ਓਹੀ ਏਕੁ ॥੭॥

ਗਗਨ ਓਥਾ ਪਰਿਉ ਨਝੁ ਹੋਯਾਯਿਕ, ਕੀਝੁ, ਕੇਵਲ ਯਕੁਰ ਝੀ ਬਰਦਾ ਭੋਰ ਰਹਿਵੇ ॥7॥

ਦਿਨ ਰਵਿ ਚਲੈ ਨਿਸਿ ਸਸਿ ਚਲੈ ਤਾਰਿਕਾ ਲਖ ਪਲੇਇ ॥

ਦਿਨਰੇ ਯਯੁਲ ਕਰੁਪੁਰਾ ਸੁਰਪੁ ਨਾਗ ਹੋਯਾਯਿਕ ਆਯ ਰਾਉ ਓ ਚਖੁ ਮਖ ਨਝੁ ਹੋਯਾਯਿਕ ਆਯ ਲਖ ਲਖ ਚਾਰਾ ਮਖ ਨਝੁ ਹੋਯਾਯਿਕ।

ਮੁਕਾਮੁ ਓਹੀ ਏਕੁ ਹੈ ਨਾਨਕਾ ਸਚੁ ਬੁਗੋਇ ॥੮॥੧੭॥

ਨਾਨਕ ਬਧ ਕਝੁ ਮੇ ਏਕ ਆਲਾਹਾ ਝੀ ਭੋਰ ਅਠੁ ॥8॥17॥

ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਸਤਾਰਹ ਅਸਟਪਦੀਆ ॥

ਪੁਰਖ ਬਧਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵਯਾਯ ਬਧਰ ਅਝੁਪਦੀ।

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਯਲਾ 3 ਘਰੁ ਅਝੁਪਦੀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਕੁਰ ਏਕ ਅਠੁ, ਯਾਹਾਯੂ ਬਧਗੁਰੂਯ ਕੁਪਾਰੁ ਪਾਯਾਯਿਕਾ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਭਗਤਿ ਕੀਜੈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਮਧਿ ਗੁਰੁ ਕੁਪਾ ਕਰਉ, ਚਾਹਾਯੇਲੇ ਮਨੁਸ਼ਯ ਯਯਿ ਕਰਿਥਾਏ, ਗੁਰੁਯ ਬਿਨਾ ਯਯਿ ਹੋਯਾਯਿਕ ਨਾਹੀ।

ਆਪੈ ਆਪੁ ਮਿਲਾਏ ਬੁਝੈ ਤਾ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ ਕੋਇ ॥

ਮਧਿ ਗੁਰੁ ਧਯਾ ਕਰਿ ਨਿਯ ਬਯਠਰੇ ਰਯਉ, ਚਾਹਾਯੇਲੇ ਯਕੁਰ ਬੋਧਰ ਰਯਬਯ ਯਾਧਿ ਪੁਰਾਗੀ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਚਾ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥੧॥

ਯਗਵਾਨ ਬਧ ਅਠੁ ਆਯ ਚਾਯਰਿ ਵਾਗੀ, ਆਯ ਬਧ ਅਠੇ। ਗਯ ਵਾਗਾ ਝੀ ਪੁਰਾਗੀਰ ਯਕੁਰਯ ਬਧਿਠ ਮਿਲਨ ਹੋਯਾਯਾਏ ॥1॥

ਭਾਈ ਰੇ ਭਗਤਿਹੀਣੁ ਕਾਰੇ ਜਗਿ ਆਇਆ ॥

ਹੋ ਯਾਯ! ਯਯਿਬਿਯਾਨ ਪੁਰਾਗੀ ਏਧਿ ਯਗਠਕੁ ਕਾਝੀਯ ਆਬਿਯੈ?

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵ ਨ ਕੀਨੀ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਧਿ ਐਹਿ ਬਾਂਬਾਰੇਰੇ ਬੇ ਪ੍ਰਭੁੰ ਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾਰੇ ਧਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਨਾਇੰ, ਚਾਖਾਬੇਲੇ ਬੇ ਐਹਿ ਯਾਗਨਕੂ
ਬਧਾਇੰ ਕਰਿਦੇਯੋ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਆਪੇ ਹਰਿ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਏ ॥

ਯੋਗੁਰ ਯੋਗੁਰ ਯਾਗਨਾ ਧਾਨਾ ਆਯੁ ਯੋਗੁਰ ਪਾਲਨ ਕਰੀ ਅਚਰਿ ਆਯੁ ਯੋਗੁ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿ ਯੋਗੁ ਯਾਗਨਕੂ
ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਿਦੇਯੋ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਏ ਕਿਆ ਵੇਚਾਰੇ ਕਿਆ ਕੇ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ ॥

ਐਹਿ ਬਿਚਾਰਾ ਯਾਗ-ਯੋਗੁ ਕਰਿ ਰੂਪੁ, ਗੁਰਿ ਕਾ ਕਹਿ ਪਾਰਿਬੇ?

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਆਪੇ ਸੇਵ ਕਰਾਏ ॥੨॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਯੋਗੁਰ ਬੁਝਾ ਮਾਨ-ਪ੍ਰਦੇਸੁ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯਾਇ ਆਯੁ ਬੁਝਾ ਏ ਨਿਯ ਯੋਗੁਰੇ ਲਗਾਯਾਇ
॥੨॥

ਦੇਖਿ ਕੁਟੰਬੁ ਮੇਹਿ ਲੋਭਾਣਾ ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ ਨ ਜਾਈ ॥

ਨਿਯਰ ਕੁਟੰਬੁ ਦੇਖੁ ਯਾਗਨਿ ਆਕਰਿਯੋਰੇ ਪ੍ਰਾਨਾ ਲੋਭਿਯਾ ਯੋਗੁਰ, ਯੋਗੁ, ਯੋਗੁ ਕਾਲਰੇ
ਕੇਹਿ ਮਾਧ ਬਾਪੁ ਯੋਗੁ ਨਾਇੰ, ਅਧਾਰ, ਯੋਗੁਰੇ ਯੋਗੁ ਬਿਯੋਰੇ ਕੇਹਿ ਬਿਯੋਰੇ ਯਾਗਨਿ ਨਾਇੰ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੁ ਪਾਇਆ ਤਿਸ ਕੀ ਕੀਮ ਨ ਪਾਈ ॥

ਹਿੰਦੁ ਬਦਗੁਰੂਆ ਭਰਪੂਰ ਬੇਬਾ ਕਰਿ ਗੁਣਿ ਭਭਾਰਿ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਨੇਕਲਿ, ਚਾਹਾਰਿ ਮੂਲੁ
ਕਰਮਾਯੋਗਿ ਨਾਹਿ।

ਪ੍ਰਭੁ ਸਖਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਮੇਰਾ ਅੰਤੇ ਹੋਇ ਸਖਾਈ ॥੩॥

ਪ੍ਰਭੁ ਪੁਰੁ ਮੇਰਾ ਮਿਤੁ ਅਠਹੁਤਿ ਆਭੁ ਅਠਹੁਤਿ ਕਾਲਿ ਮੇਰਾ ਬਹਾਯੁਕੁ ਹੋਵੇ ॥੩॥

ਪੇਈਅੜੈ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਮਨਮੁਖਿ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥

ਯਗਭਰਿ ਪਾਲਨੁ ਕਰੀ, ਪ੍ਰਾਣਵਾਚਾ, ਪੁਰੁ ਐਵੇ ਬੰਬਾਰੇ ਫੁੱਲਿ, ਯਾਹਾਨੁ ਐਵੇ ਲੋਕਾਰੇ
ਪਾਯੋਗਿ। ਚਾਹਾਨੁ ਬਿਸ੍ਵੰਤੁ ਮਨਮੁਖਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਿਯੁ ਬਧਾਨੁ ਹਰਾਯੋਗਿ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਮਗੁ ਨ ਜਾਣੈ ਅੰਧੇ ਠਉਰ ਨ ਕਾਈ ॥

ਬਦਗੁਰੂਆ ਬਿਨਾ ਕੇਵੇ ਮਖੁ ਯੋਗਿ ਮਾਰੀ ਜਾਣੈ ਨਾਹਿ। ਅਯਾਨੁ ਅਯੁ ਪ੍ਰਾਣੀਨੁ ਪਰਲੋਕਾਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਮਿਲੈ ਨਾਹਿ।

ਹਰਿ ਸੁਖਦਾਤਾ ਮਨਿ ਨਹੀ ਵਸਿਆ ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਈ ॥੪॥

ਮਰਿ ਬੁਝਾਵਾਚਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਮਨੁਸ਼ੁਕੁ ਹੁਕਮੇਰੇ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰਿ ਨਾਹਿ, ਚਾਹਾਨੇਕਲਿ ਅਠਹੁਤਿ ਕਾਲਿ
ਬੇਵੇ ਮਨੁਸ਼ੁਕੁ ਪ੍ਰਾਣੀਨੁ ਕਰਿ ਕਰਿ ਯਾਵ ॥੪॥

ਪੇਈਅੜੈ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਗੁਰਮਤਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥

ਹਿੰਦੁ ਗੁਰੂਆ ਮਰਿ ਨੇਕ ਯਗਭਰਿ ਯਾਵਨੁ ਓ ਯਾਵਨੁ ਨਿਯੁ ਮਨਾਰੇ ਵਾਸੁ ਕਰਾਯੋਗਿ

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਹਉਮੈ ਮੇਹੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਬੇ ਪੁਰਿਸ਼ੁ ਯਗਵਾਨੁ ਭਭਿ ਕਰਿਯਾਵ ਚਾਹਾ ਬੇ ਅਠਹੁਤਿ ਐਵੇ ਮੋਹਨੁ ਕਰਿਯਾਵ।

ਜਿਸੁ ਸਿਉ ਰਾਤਾ ਤੈਸੇ ਹੋਵੈ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥੫॥

ਮਨੁਸ਼ੁਕੁ ਯਾਹਾਰ ਪ੍ਰੇਮਾਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾਵ, ਬੇ ਬੁਝੰ ਮਖੁ ਚਾਕਰਿ ਭਭਿ ਬਨਿਯਾਵ ਚਾਹਾ ਬੇਧਾਰੇ ਫੁੱਲਿ
ਲੀਨੁ ਹੋਯਾਵ। ॥੫॥

ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਭਾਉ ਲਾਏ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਬੀਚਾਰਿ ॥

ਯਾਹਾ ਯੁਗਾਰੇ ਯਗਵਾਨੁ ਬੁਝੰ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਵ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰਿਯਾਵ, ਚਾਹਾਨੁ ਭਿਭਾਰੇ ਨਿਯੁ ਪ੍ਰੇਮਨੁ ਯੁਗੁ
ਕਰਿਯੋਗਿ। ਪ੍ਰਾਣੀ ਬੇ ਗੁਰੂਆ ਵਾਹੀ ਵਾਰਾ ਯਗਵਾਨੁ ਮਹਿਮਾਰਿ ਬਿਚਾਰਿ ਕਰਿਯਾਵ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਐ ਸਹਜੁ ਉਪਜੈ ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰਿ ॥

ਬਦਗੁਰੂਆ ਬੇਬਾ ਵਾਰਾ ਪ੍ਰਾਣੀਨਾ ਓਰੇ ਬੇ ਬੁਝੰ ਯੁਗੁ ਯੁਗੁ ਹੋਯਾਵ ਆਭੁ ਮਨੁਸ਼ੁਕੁ ਅਠਹੁਤਿ ਐਵੇ
ਭੁਭੁ ਕਰਿ ਹੋਯਾਵ।

ਹਰਿ ਗੁਣਦਾਤਾ ਸਦ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਚੁ ਰਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥੬॥

ਗੁਣਦਾਤਾ ਪੁਰੁ ਸ਼ਯਾਮਲ ਅਚਛੇ, ਬੇਬਾਕਾ ਚਾਹਾਰ ਚਿਉਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾਛੇ, ਯੇ ਬਧਾਕੂ ਨਿਯ
ਬੁਧਲੇਰੇ ਵਾਸ ਕਰਾਯਾਯਾ ॥੬॥

ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਨਿਰਮਲਾ ਮਨਿ ਨਿਰਮਲਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਮੇਰਾ ਪੁਰੁ ਬਾਕਾ ਨਿਰਮਲ ਅਚਛੇ, ਨਿਰਮਲ ਮਨਰ ਬਾਪੁਰੇ ਹੋ ਚਾਹਾਕੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਬੁਯਾ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹਉਮੈ ਦੁਖੁ ਸਭੁ ਜਾਇ ॥

ਯੇ ਗੁਣਰ ਭਭਾਰ ਭਗਵਾਨਕ ਨਾਮ ਚਾਹਾਰ ਬੁਧਲੇਰੇ ਵਾਸ ਕਰੇ, ਚਾਹਾਕੇਲੇ ਅਭੰਕਾਰ ਓ ਦੁਖ
ਨਿਰੁਭ ਹੋਯਾਯਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ ਹਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥੭॥

ਬਦਗੁਰੁ ਮੋਰੇ ਪਰਮਾਨੁਕ ਨਾਮ ਗੁਣਾਯਾਛੇ, ਮੂੰ ਚਾਕਾ ਪਾਯੇਰੇ ਬਾਕਾ ਭਭਰੇਓ ਅਰੇ ॥੭॥

ਆਪਣੈ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਕਹੈ ਕਹਾਏ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਆਪੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀਰ ਅਭੰਕਾਰ ਅਭਿਮਾਨ ਕਹਿਵਾ-ਕੁਝਾਕਵਾ ਅਧਵਾ ਪਛਿਵਾ-ਪਛਾਕਵਾ ਭਾਰਾ ਦੂਰ ਬੁਧਨਾਹੋਂ ਏਵਾ
ਗੁਰੁਕਾ ਬਿਨਾ ਅਭਿਮਾਨਰ ਅਭੁ ਬੁਧਨਾਹੋਂ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਸੁਖਦਾਤਾ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ॥

ਹਰਿ ਆਪਣੇ ਹੋ ਭਭ ਬਭਲ ਅਚਛੇ, ਆਭ ਬੁਭਰ ਵਾਚਾ ਅਚਛੇ। ਬੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਬੁਭਾ ਹੋਂ ਮਨਰੇ ਆਇ
ਵਾਸ ਕਰਿਛੇ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇਭਾ ਸੁਰਤਿ ਦੇਇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥੮॥੧॥੧੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨ ਬੁਭਾ ਹੋਂ ਗੁਰੁਕਾ ਮਾਖਮਲੁ ਮਨੁਬਾਕੂ ਗੋਭਾ, ਰੂਛਿ ਏਵਾ ਯਾਧਿ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਿਯਾਛੇ
॥੮॥੧॥੧੮॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਰੋਗਾਰ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦੇ ਜਮਡੰਡੁ ਲਗੈ ਤਿਨ ਆਇ ॥

ਮੇਭੋਂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਿਯ ਕਰਮ ਅਭੰਕਾਰ ਬਭਿਓ ਕਰਿਯਾਯਾ, ਚਾਹਾਕੂ ਮਨਦੂਰਰ ਵਭ ਵਭ ਬਭਿਵਾਕੂ ਪਛਿਯਾਯਾ ॥

ਜਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਸੇ ਉਬਰੇ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੧॥

ਮੇਭੋਂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਦਗੁਰੁਕਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾਯਾ, ਭਗਵਾਨ ਚਾਹਾਕੂ ਮਨਦੂਰਰ ਵਭਰੁ ਵਭਾਯਾ ਧਿਅਛੇ ॥੧॥

ਮਨੁ ਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਮਨ! ਗੁਰੁਕਾ ਬਭਾਓਰੇ ਯਕੁਰਕਾ ਆਯਾਯਾ ਕਰ,

ਪੁਰਿ ਪੁਰਬਿ ਕਰਤੈ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨਾ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਹਾਰ ਭਾਗਯਰੇ ਬਿਖਾਓ ਪੂਰ੍ਹੇ ਹੂੰ ਨਿਯੰਝ ਕਰਿ ਲੇਖੁ ਦੇਯੋ ਭਯੋ, ਬੇਬੇ ਬਦਗੁਨਾਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ
ਨਾਮਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯੋ ॥੧॥ ਰੁਹ ॥

ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਤੀਤਿ ਨ ਆਵਈ ਨਾਮਿ ਨ ਲਾਗੈ ਭਾਉ ॥

ਬਦਗੁਨਾਯੋ ਬਿਨਾ ਪੁਰਾਣੀਰੇ ਬੁਧਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਪੁਰਿ ਗੁਰਾ ਕਾਮਨ ਬੂਝ ਨਾਹੂੰ ਆਯੋ ਨਾ ਭਯੋ ਭਯੋ
ਪੁਰਿ ਪੁਰਿ ਭਯੋ ਹੋਯੋ ॥

ਸੁਪਨੈ ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਵਈ ਦੁਖ ਮਹਿ ਸਵੈ ਸਮਾਇ ॥੨॥

ਐਧਰਿ ਪੁਰਾਣੀਕੁ ਬੁਧਯੋ ਮਧ ਬੁਝ ਪੁਰਿ ਬੂਝ ਨਾਹੂੰ ਆਯੋ ਬੇ ਪਾਠਰੇ ਹੂੰ ਗੋਯੋ ੩ ਮਰਿਯੋ ॥੨॥

ਜੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀਚੈ ਬਹੁਤੁ ਲੋਚੀਐ ਕਿਰਤੁ ਨ ਮੋਟਿਆ ਜਾਇ ॥

ਯਾਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਨਾਮ ਭਯੋ ਪਾਠ ਭਯੋ ਭਯੋ, ਭਯੋ, ਭਯੋ ਪੂਰ੍ਹੇ ਭਯੋ ਕਰਿ ਭਯੋ
ਕਰਿਯੋ ਨਾਹੂੰ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਭਾਣਾ ਭਗਤੀ ਮੰਨਿਆ ਸੇ ਭਗਤ ਪਏ ਦਰਿ ਥਾਇ ॥੩॥

ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਹੂੰ ਮੰਨਿਆ ਆਯੋ ਐਧਰਿ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ
ਹੋਯੋ ॥੩॥

ਗੁਰੁ ਸਬਦੁ ਦਿੜਾਵੈ ਰੰਗ ਸਿਉ ਬਿਨੁ ਕਿਰਪਾ ਲਇਆ ਨ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰੁ ਬਠੇ ਪੁਰਾ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਪੁਰਾ ਕਰਿਯੋ, ਪੁਰਾ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ
ਹੋਯੋ ਪਾਠਿ ਨਾਹੂੰ ॥

ਜੇ ਸਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨੀਰੀਐ ਭੀ ਬਿਖੁ ਫਲੁ ਲਾਗੈ ਧਾਇ ॥੪॥

ਬਿਖਾਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ
ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ॥੪॥

ਸੇ ਜਨ ਸਚੇ ਨਿਰਮਲੇ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ॥

ਬੇਬੇ ਪੁਰੁ ਬਧਾਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ, ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਕਮਾਵਦੇ ਬਿਖੁ ਹਉਮੈ ਤਜਿ ਵਿਕਾਰੁ ॥੫॥

ਬੇਬੇ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ
ਕਰਿਯੋ ॥੫॥

ਮਨਹਠਿ ਕਿਤੈ ਉਪਾਇ ਨ ਛੁਟੀਐ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰੁ ਸੇਧਹੁ ਜਾਇ ॥

ਮਨਰ ਯੋਧੇ ਭਾਰਾ ਕੋਯੋਬਿ ਬਿਖਰੇ ਮਨੁਬਧਰ ਮੁਛਿ ਹੋਯਾਯਾਯੇ ਨਾਹਿ, ਬਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਗਾਬ੍ਰਹਮਾ, ਗਾਬ੍ਰਹਮਾ
ਗੁਰੁ ਅਖਯੁਨ ਕਰ।

ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧੂ ਉਬਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ ॥੬॥

ਯੋਧੇ ਬਾਖੁਯ ਬਯੋਧੇ ਰਹਿ ਗੁਰੁਯ ਕਾਗਰ ਬਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾਯ, ਬੇ ਯਯ-ਮਰਗ ਚਕੁਰੁ ਮੁਛ
ਹੋਯਾਯਾਯ ॥੬॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥

ਯੋਧੇ ਨਾਮ ਗੁਰੁਯ ਅਯੁਯ ਯਯਯ ਅਯੋ, ਯਾਯਾ ਕੋਯੋਬਿ ਅਯੁ ਕਾ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਯਾਯ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਈ ਸੋਹਦੇ ਜਿਨ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰੁ ॥੭॥

ਯਾਯਾ ਯਯਯੇ ਪਰਮਾਯਾਯ ਕੁਪਾ ਹੋਯਾਯਾਯ, ਬੇਯੋ ਗੁਰੁਯ ਗਿਬਯ ਯਯ-ਮੁਯੁਯੁਯੁਯੁ ਹੋਯਾਯਾਯ।
॥੭॥

ਨਾਨਕ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਹੈ ਦੂਜਾ ਅਉਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਯੋਧੇ ਨਾਨਕ! ਯਯ ਪੁਯੁ ਯੋ ਬਯਯ ਯਾਯਰ ਯਾਯਾ ਅਯਯ, ਅਯਯ ਕੇਯੋ ਯੁਯੋ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਈਐ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੮॥੨॥੧੯॥

ਗੁਰੁਯ ਕੁਪਾਰੁ ਯੋ ਪੁਯੁਯ ਪੁਯੁ ਹੋਯਾਯਾਯ ਯਾਯ ਪੁਯਰੁ ਯਾਯਾ ਯੋ ਗੁਰੁ ਮਿਯਿਯਾਯ।॥੮॥੨॥੧੯॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਪੰਖੀ ਬਿਰਖਿ ਸੁਹਾਵੜਾ ਸਚੁ ਚੁਗੈ ਗੁਰ ਭਾਇ ॥

ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਪਸ਼ੀ, ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਸ਼ੁਕਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ ਭੋਪਰੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਯੋ ਗੁਰੂਜੀਯੋ ਯਯਾਦੁਬਾਰੇ
ਬਧਾ ਨਾਮਰੂਪਿ ਵਾਨਾ ਖਾਯੋਯਾ।

ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵੈ ਸਹਜਿ ਰਹੈ ਉਡੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਯੇ ਹਰਿ ਰਸਰ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾਏ, ਆਯੋ ਪਰਮ ਆਨੰਦਰੇ ਰਹਿਯਾਏ ਆਯੋ ਯੇ ਯੋਗਰੇ ਭਯੋ ਨਾਹਿ,
ਆਯੋ ਨਾਹਿ ਵਾ ਯਾਏ ਨਾਹਿ ।

ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥

ਯੇ ਨਿਜਰ ਆਨੁ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਗਰੇ ਅਵਾਸ ਯਾਯੋ ਕਰਿਯੋ ਆਯੋ ਹਰਿ ਨਾਮਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯੋਯਾਏ ॥1॥

ਮਨ ਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥

ਹੋ ਮੋਰ ਮਨ! ਤੂੰ ਗੁਰੂਯੋ ਯੋਗ ਕਰਿ ਭਾਯੋ ਭੋਗਯੋ ਅਨੁਬਾਰੇ ਪਾਲਨ ਕਰ।

ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੇ ਚਲਹਿ ਤਾ ਅਨਦਿਨੁ ਰਾਚਹਿ ਹਰਿ ਨਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਧਿ ਤੁਮੇ ਗੁਰੂਯੋ ਯਯਾਦੁਬਾਰੇ ਚਾਲਿਯੋ, ਭਾਯੋਯੋ ਤੁਮੇ ਰਾਭਿਯੋ ਯਯੋਯੋ ਨਾਮਰੇ ਲੀਨ
ਰਹਿਯੋ ॥ 1 ॥

ਪੰਖੀ ਬਿਰਖ ਸੁਹਾਵੜੇ ਉਡਹਿ ਚਹੁ ਦਿਸਿ ਜਾਹਿ ॥

ਕੋਠੇ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ ਅਧਿਕ ਸ਼ੁਕਰ ਅਠੇ, ਪਰਭੂ, ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਪਸ਼ੀ ਭਾਯੋ ਭੋਗਰੇ ਬਯੋ ਨਾਹਿ,
ਯੋ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਵਾਨਾ ਖਾਯੋਯਾ ਚਾਰਿਯੋਯੋ ਯਾਯੋਯਾਏ।

ਜੇਤਾ ਉਡਹਿ ਦੁਖ ਘਣੈ ਨਿਤ ਦਾਝਹਿ ਤੈ ਬਿਲਲਾਹਿ ॥

ਮਿਥੋ ਭੋਗਰੂ ਮੋਢੇ ਅਧਿਕ ਭਯੋ, ਯੋਢੇ ਅਧਿਕ ਕਞ੍ਯੋ ਯਯੋਯਾ ਪਭਿਯਾਏ। ਯੋ ਯਯੋਯਾ ਦੂਰਯੋ
ਯਯੋਯੋ ਰਹਿਯੋ ਜਲਿ ਬਿਲਾਪ ਕਰਿਯਾਏ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮਹਲੁ ਨ ਜਾਪਈ ਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਫਲੁ ਪਾਹਿ ॥੨॥

ਗੁਰੂਯੋ ਅਭਿਰਿਕ ਭਾਯੋ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਯੋ ਮਯੋ ਵੇਖਾਯਾਏ ਨਾਹਿ, ਨਯੋ ਯੋ ਅਮ੍ਰਿਤ ਫਲਯੋ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਕਰਿਯਾਏ ॥2॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਹਰੀਆਵਲਾ ਸਾਚੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਗੁਰਮੁਖ ਯਯੋਯਾ ਯਯੋਯੋ ਭਰਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ ਯਲਿ ਅਠੇ। ਭਾਯੋਯੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਗਰੇ ਹਿੰ ਯਧਾ
ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਯੋ ਪ੍ਰਾਭਿਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯੋਯਾਏ।

ਸਾਖਾ ਤੀਨਿ ਨਿਵਾਰੀਆ ਏਕ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਬੇਬੇ ਓਨੇ ਗਾਗਾ (ਬਭੂ, ਰਯ ਅਯ ਓਨ) ਕੂ ਕਾਚਿ ਭਪਰਕੂ ਭਯੋ ਅਯ ਨਾਮਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਯਾ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਹਰਿ ਏਕੁ ਹੈ ਆਪੇ ਦੇਇ ਖਵਾਇ ॥੩॥

ਕੇਵਲ ਭਗੁਰਯ ਨਾਮ ਹੂੰ ਅਨੁਭਵਨਾ ਫਲ ਅਯੋ। ਬੇਬੇ ਹੂੰ ਕੂਪਾ ਕਰਿ ਏਕਾਰ ਬੇਬਨ ਕਰਿਵਾ
ਪਾਯੋ ਦਿਖਾਇ ॥੩॥

ਮਨਮੁਖ ਉਭੇ ਸੁਕਿ ਗਏ ਨਾ ਫਲੁ ਤਿੰਨਾ ਛਾਉ ॥

ਮਨਮੁਖ ਏਕਰਿ ਏਕ ਕੁਝ ਅਯੋ, ਯਿਐ ਓਯਾ ਓਯਾ ਗੁਣਾਯਾ। ਬੇਬੇਰੇ ਕੋਭਿਐ ਫਲ ਕੰਧਾ ਛਾਯਾ
ਨਾਹਿ।

ਤਿੰਨਾ ਪਾਸਿ ਨ ਬੈਸੀਐ ਓਨਾ ਘਰੁ ਨ ਗਿਰਾਉ ॥

ਬੇਬੇ ਅਯਾਨ ਪ੍ਰਾਣੀਯਾ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਅਨੁਭਵ, ਕਾਰਯ ਭਾਵਾਰ ਕੋਭਿਐ ਯਰ ਕੰਧਾ ਗਾਂ ਨਯਾ।

ਕਟੀਅਹਿ ਤੈ ਨਿਤ ਜਾਲੀਅਹਿ ਓਨਾ ਸਬਦੁ ਨ ਨਾਉ ॥੪॥

ਭਾਵਾਨੁ ਬਰਵਾ ਕਯਾਯਾ, ਅਯ ਯਯਾਯਾ। ਭਾਵਾ ਪਾਯਰੇ ਗੁਣਾਯਾ ਭਪਦੇਯ ਕੰਧਾ ਹਰਿਨਾਮ ਨਯਾ।
॥੪॥

ਹੁਕਮੇ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਫਿਰਾਉ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯ ਭਗੁਰਯ ਅਯੋਯ ਅਨੁਭਾਵੇ ਕੰਧ ਕਰਿਯਾ ਅਯ ਨਿਯ ਪੂਰ੍ਵ ਯਯਰ ਕੰਧ ਅਨੁਕੂਲ ਬੁਯਾਯਾ।

ਹੁਕਮੇ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਣਾ ਜਹ ਭੇਜਹਿ ਤਹ ਜਾਉ ॥

ਭਗੁਰਯ ਅਯੋਯ ਅਨੁਭਾਵੇ ਗੁਣਾਯਾ ਭਾਵਾਰ ਕੰਧ ਕਰਿਯਾ ਅਯ ਯੋਯ ਅਯੋ ਬੇਬੇ ਪਯਾਯੋ ਬੇਬੇ
ਅਯੋ ਬੇਬੇ ਯਾਯ।

ਹੁਕਮੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹੁਕਮੇ ਸਚਿ ਸਮਾਉ ॥੫॥

ਨਿਯ ਅਯੋਯ ਭਾਵਾਰ ਭਗੁਰ ਗੁਣਾਯਾ ਚਿਯਰੇ ਯਾਯਾ ਅਯ ਭਾਵਾਯਾ ਅਯੋਯ ਭਾਵਾਰ ਹੂੰ ਬੇਬੇ ਬਯਰੇ
ਲਾਨ ਹੋਯਾਯਾ ॥੫॥

ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਣਹਿ ਬਪੁੜੇ ਭੂਲੇ ਫਿਰਹਿ ਗਵਾਰ ॥

ਮੁਯੋ ਬੁਯਾਨਾ ਭਗੁਰਯ ਯਯਾਨੁ ਬੁਯਾਯੋ ਨਾਹਿ ਅਯ ਯਯਰੇ ਯਯ ਮੁਯੁ ਚਯਰੇ ਪਯਾਯਾ।

ਮਨਹਠਿ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਹਿ ਖੁਆਰੁ ॥

ਮਨਹਠਿ ਯਯੋ ਅਨੁਭਾਵੇ ਕੰਧ ਕਰਿਯਾ ਅਯ ਨਿਯ ਕਲਯੋਯ ਹੋਯਾਯਾ।

ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵਈ ਨਾ ਸਚਿ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥੬॥

ਭਾਵਾਰ ਭਿਯਰੇ ਬੁਯਾ-ਗਾਯੋ ਅਯੋ ਨਾਹਿ ਅਯ ਬਯਯ-ਬੁਯੋ ਹਰਿਯਾ ਬਾਯਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾਯੋ ਨਾਹਿ
॥੬॥

ਗੁਰਮੁਖੀਆ ਮੁਹ ਸੋਹਣੇ ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ ॥

ਹੀਐ ਗੁਰੂਯੋਗ ਬਹਿਰੇ ਪੁਰੀਐ ਏਕੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾਐ, ਬੇਬੇ ਗੁਰੂਗੁਣਯੋਗ ਮੁਖਿ ਸੁਖਰ ਹੋਇਯਾਐ।

ਸਚੀ ਭਗਤੀ ਸਚਿ ਰਤੇ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰ ॥

ਬੇਬੇ ਬਠਧਰ ਭਭਿਰੇ ਲੀਨ ਏਕੰ ਬਠਧਰ ਬਾਪੁਰੇ ਰਯਾਨ ਧਾਐ ਆਭ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋਗ ਭਾਰਿਰੇ ਬੇਬੇ ਬਠਧਰਾਧੀ ਰੂਪਰੇ ਬਭਾਨਿਰੇ ਹੋਇਯਾਐ

ਆਏ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ ਸਭ ਕੁਲ ਕਾ ਕਰਹਿ ਉਧਾਰੁ ॥੭॥

ਯਗਠਰੇ ਬੇਬੇ ਮਨੁਸ਼ਧਰ ਆਗਮਨ ਬੀਕੁਠ ਹੋਇਯਾਐ, ਆਭ ਨਿਯਰ ਬਮਬ ਕੂਲਕੂ ਮਧ ਭਯਾਰ ਕਰਿਯਾਐ ॥7॥

ਸਭ ਨਦਰੀ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦੇ ਨਦਰੀ ਬਾਹਰਿ ਨ ਕੋਇ ॥

ਪੁਰੋਧਕ ਪੁਰੀਐ ਯਯੁਰਯੋਗ ਭੂਯੋ ਅਧੀਨ ਕਰਿਯਾਐ । ਕੀਰਤਿ ਪੁਰੀਐ ਯਯੁਰਿ ਧੂਯੋਰੁ ਬਾਹਾਰੇ ਨਹੀਂ।

ਜੈਸੀ ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਸਚਾ ਤੈਸਾ ਹੀ ਕੋ ਹੋਇ ॥

ਪਰਮਾਨੁ ਯਾਹਾ ਭਧਰੇ ਮੋਧਰਿ ਕੁਧਾ ਧੂਯੋ ਕਰਿਯਾਭਿ, ਮਨੁਸ਼ਧ ਬੇਧਰਿ ਹੀਂ ਹੋਇਯਾਐ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਵਡਾਈਆ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੮॥੩॥੨੦॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮਨੁਸ਼ਧਕੂ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਹੀਂ ਮਗਿ ਮਿਲਿਯਾਐ ਆਭ ਨਾਮਰ ਭਧਲਯੋ ਭਗਵਾਨਯੋ ਕੁਧਾਰੁ ਹੋਇਯਾਐ। ॥8॥3॥20॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਮਨਮੁਖਿ ਬੁਝ ਨ ਪਾਇ ॥

ਗੁਰੂਗੁਣ ਭਗਵਾਨਯੋ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾਐ, ਕਿਛੁ, ਮਨਮੁਖਕੂ ਭਗਵਾਨਯੋ ਧਾਨਰ ਯਾਨ ਬੁਝਾਪਠੇ ਨਾਹੀਂ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਹਰਿ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਗੁਰੂਗੁਣਰ ਮੁਖਿ ਬਰਵਾ ਭਯੁਲ ਰਹਿਯਾਐ ਆਭ ਭਗਵਾਨ ਯਾਹਾਰ ਧੂਧਲਰੇ ਨਿਵਾਬ ਕਰਿਯਾਭਿ।

ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਸਹਜੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥੧॥

ਯਾਹਾਕੂ ਬਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਸੁਖਰ ਭਧਲਯੋ ਹੋਇਯਾਐ। ਬੇਬੇ ਬਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਨਾਮਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾਐ ॥1॥

ਭਾਈ ਰੇ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਹੋਇ ॥

ହେ ଭାଇ! ତୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଅନୁଚରର ଅନୁଚର ବନ୍ଧିଯାଅ ।

ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਗੁਰ ਭਗਤਿ ਹੈ ਵਿਰਲਾ ਪਾਏ ਕੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଭକ୍ତି ଅଟେ, କିନ୍ତୁ, ତାହାର ଉପଲବ୍ଧି କେହି ବିରଳ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ।
॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ਸਦਾ ਸੁਹਾਗੁ ਸੁਹਾਗਣੀ ਜੇ ਚਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥

ଯେଉଁ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ନାରୀ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ଆଚରଣ କରିଥାଏ, ସେ ସର୍ବଦା ଭାଗ୍ୟବତୀ ହୋଇଥାଏ।

ਸਦਾ ਪਿਰੁ ਨਿਹਚਲੁ ਪਾਈਐ ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ ਨ ਜਾਇ ॥

ସେ ଆମର ଓ ଅଚଳ ସ୍ୱାମୀକୁ ପାଇଯାଏ, ସେ ମରେ ନାହିଁ ନା ଯାଏ ନାହିଁ।

ਸਬਦਿ ਮਿਲੀ ਨਾ ਵੀਛੁੜੈ ਪਿਰ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਇ ॥੨॥

ସେ ଶବ୍ଦ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ ତାହାଠାରେ ବିଯୋଗ ହୁଏ ନାହିଁ। ଏଣୁ ନିଜର ସ୍ଵାମୀର କୋଳରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ। ॥୨॥

ਹਰਿ ਨਿਰਮਲ ਅਤਿ ਉਜਲਾ ਬਿਨ ਗਰ ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ ॥

ହରି ପବିତ୍ର ଓ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଅଟନ୍ତି । ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ସେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ ।

ਪਾਠੁ ਪੜੈ ਨਾ ਬੁਝਈ ਭੇਖੀ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ ॥

ଧର୍ମ ଗ୍ରନ୍ଥର ଅଧ୍ୟୟନ ଦ୍ଵାରା ମନୁଷ୍ୟକୁ ତାହାର ବୋଧ ହୋଇନଥାଏ । ଆତ୍ମତ୍ୟର କରୁଥିବା ଭ୍ରମରେ ପଡ଼ିଥାଏ ।

ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਸਦਾ ਪਾਇਆ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਸਮਾਇ ॥੩॥

ଭଗବାନ ସର୍ବଦା ଗୁରୁଙ୍କ ମତି ଦ୍ଵାରା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଗୁରୁମୁଖର ମନରେ ହରି ରସ ରହିଥାଏ । ॥୩॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਚੁਕਾਇਆ ਗੁਰਮਤੀ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ମାୟାର ମୋହକୁ ନଷ୍ଟ କରିଦେଇଥାଏ, ଯେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥା ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଭଗବାନଙ୍କ ପେମ୍ପରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ ।

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਜਗੁ ਦੁਖੀਆ ਫਿਰੈ ਮਨਮੁਖਾ ਨੇ ਗਈ ਖਾਇ ॥

ਨਾਮਰ ਅਠਿਰਿਭੁ ਬਾਰਾ ਬਾਬਾਰ ਦੂਝਗੀ ਅਰੇ। ਨਾਮਾ ਮਨਮੁਖੀ ਪੁਾਗੀਨੂ ਗੁਾਬ ਕਰਿਵੇਯਯਿ।

ਸਬਦੇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਸਬਦੇ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥੪॥

ਗਯ ਫਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਧ ਨਾਮ ਬੁਰਗ ਕਰਿਯਾਅ ਆਯ ਗਯ ਫਾਰਾ ਹੂੰ ਬੇ ਯਗਵਾਨਯ ਠਾਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਯਾਅ
॥4॥

ਮਾਇਆ ਭੂਲੇ ਸਿਧ ਫਿਰਹਿ ਸਮਾਧਿ ਨ ਲਗੈ ਸੁਭਾਇ ॥

ਨਾਮਾਰੇ ਫਾਬੇ ਬਿਯ ਪੂਰੁਸ਼ ਮਧ ਪਥਯੁਯੁ ਹੋਯਯਾਅ ਆਯ ਯਗਵਾਨਯ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਲੀਨ ਹੋਵਾ
ਬਮਾਮ੍ਰੇ ਲਾਗਯੁ ਨਾਹੂੰ।

ਤੀਨੇ ਲੋਅ ਵਿਆਪਤ ਹੈ ਅਧਿਕ ਰਹੀ ਲਪਟਾਇ ॥

ਨਾਮਾ ਆਕਾਗ, ਪਾਠਾਨ, ਖਰਿਯੁ ਠਿਨੇ ਲੋਕਾਰੇ ਜੀਵਨੂ ਨਿਯ ਮੋਹਰੇ ਫਾਬਾਯ ਰਯੁਯਾਅ। ਬੇ ਬਮਯੁ
ਜੀਵਨੂ ਅਧਮ੍ਰਕ ਗੁਾਬ ਕਰਿਯਿ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਈਐ ਨਾ ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਇਆ ਜਾਇ ॥੫॥

ਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਨਾਮਾਰੂ ਮੁਯਿ ਪੁਾਬੁ ਫੂਅ ਨਾਹੂੰ ਆਯ ਨਾਹੂੰ ਫੁਯਾ ਓ ਬਾਬਾਰਿਕ ਮਨਠਾ ਫੂਰ ਹੋਯਯਾਅ ॥5॥

ਮਾਇਆ ਕਿਸ ਨੇ ਆਖੀਐ ਕਿਆ ਮਾਇਆ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਨਾਮਾ ਕਾਯਾਨੂ ਕਯਯਿ? ਨਾਮਾ ਕੇਯ ਕਾਯੰਧ ਕਰਿਯਾਅ?

ਦੁਖਿ ਸੁਖਿ ਏਹੁ ਜੀਉ ਬਧੁ ਹੈ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਦੂਝਗ ਓ ਬੁਯ ਯਿਠਰੇ ਨਾਮਾ ਅਹਿ ਪੁਾਗੀਨੂ ਜਾਬੂਧਿ ਖਰਿਯਾਅ ਆਯ ਯਾਯਾ ਫਾਰਾ ਪੁਾਗੀ ਅਯਕਾਰਰ ਕਯੰ
ਕਰਿਯਾਅ।

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਭਰਮੁ ਨ ਚੁਕਈ ਨਾ ਵਿਚਹੁ ਹਉਮੈ ਜਾਇ ॥੬॥

ਗਯ ਬਿਨਾ ਯੁਫ ਫੂਰ ਫੂਅ ਨਾਹੂੰ ਆਯ ਅਯਫੰਨਰੂ ਅਯਕਾਰ ਫੂਰ ਫੂਅ ਨਾਹੂੰ। ॥6॥

ਬਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤੀ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਥਾਇ ਨ ਪਾਇ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਨਾ ਯਗਵਾਨਯ ਯਯਿ ਹੋਯਯਾਅਰੇ ਨਾਹੂੰ ਆਯ ਨਾਮ ਅਠਿਰਿਭੁ ਮਨੁਸ਼ਧਨੂ ਪੁਯੁਯ ਫਰਵਾਰਰੇ
ਲਾਨ ਮਿਲੇ ਨਾਹੂੰ।

ਸਬਦੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀਐ ਮਾਇਆ ਕਾ ਭ੍ਰਮੁ ਜਾਇ ॥

ਮਧਿ ਅਯਯਨੂ ਨਾਮ ਫਾਰਾ ਮਾਰਿਧਿਯਾਅ , ਨਾਮਾ ਜਾਠ ਕਰਿਧੁਵਾ ਯੁਫ ਫੂਰ ਹੋਯਯਾਅ।

ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥੭॥

ਗੁਰੂਮੁਖਿ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਫਿਰਿਨਾਮਰ ਧਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਨੈ॥ ॥7॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਗੁਣ ਨ ਜਾਪਨੀ ਬਿਨੁ ਗੁਣ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਗੁਣ ਗੁਣ ਯੋਗ ਪਛੇ ਨਾਹਿ ਓਥਾ ਗੁਣ ਗੁਣ ਗੁਣ ਬਿਨਾ ਭਗਵਾਨਯ ਭਯੋ ਖੂਬ ਨਾਹਿ॥

ਭਗਤਿ ਵਡਲੁ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸਹਜਿ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥

ਯੋਗਯੋਗਯੋਗ ਭਯੋਗਯੋਗ ਗੁਣ ਹਰਿ ਆਇ ਮਨਰੇ ਵਾਸ ਕਰਯੋ, ਯੋਗਯੋਗਯੋਗ ਮਨੁਸ਼ਯ ਭਯੋਗਯੋਗ
ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਅਵਸਥਾ ਭਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ ਆਇ ਮਨਰੇ ਕਰਯੋ ।

ਨਾਨਕ ਸਬਦੇ ਹਰਿ ਸਾਲਾਹੀਐ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੮॥੪॥੨੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਾਗਯੋਗੁ ਹੋ ਬਿਨੁਗੁਣੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯੋਯੋਗ ਆਯੋ ਗੁਣੁ ਗੁਣੁ ਬਾਹਿ ਹੋ ਭਗਵਾਨਯ ਮਹਿਮਾ
ਬੁਝਿ ਕਰਿਵਾ ਭਯੋਗਯੋਗ ॥੪॥੪॥੨੧॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨਾ ਆਪੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਏ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਮਾਯਾ ਮੋਹਰੇ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯੋ। ਯੋਗ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਯੋਗਯੋਗ ਮਾਯਾਰ ਮੋਹਰੇ ਯੋਗਯੋਗ
ਭੁਲਾਯੋ ਯੋਗਯੋਗ।

ਮਨਮੁਖਿ ਕਰਮ ਕਰਹਿ ਨਹੀ ਬੁਝਹਿ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਏ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਰਯੋ, ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ
ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਚਾਨਣੁ ਕਰਮਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਏ ॥੧॥

ਗੁਰੁਬਾਣੀ ਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ
ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ ॥1॥

ਮਨ ਰੇ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਮੋਹਰੇ ਮਨ! ਭਗਵਾਨਯ ਨਾਮ ਯੋਗ, ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ
ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ।

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਸਾਲਾਹੀਐ ਸਹਜਿ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੋਗਯੋਗ ਮਹਿਮਾ ਯੋਗਯੋਗਯੋਗ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਪ੍ਰਾਯੋਗਯੋਗ ਮਨਰੇ ਯੋਗਯੋਗ ਆਇ
ਯੋਗਯੋਗ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਰਮੁ ਗਇਆ ਭਉ ਭਾਗਿਆ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗਯੋਗ ਮਨੁਸ਼ਯ ਮਾਯਾਰ ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ
ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਕਮਾਈਐ ਹਰਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਫਿਯਾਬੁ ਪੁਰਾਣੀ ਯੋਗੇ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਨਾਮਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇਭੇਦੇਵੇਲੇ ਯੋਗਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਚਾਹਾਰ
ਬ੍ਰਹਮੰਦੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਵੁ ।

ਘਰਿ ਮਹਲਿ ਸਚਿ ਸਮਾਈਐ ਜਮਕਾਲੁ ਨ ਸਕੈ ਖਾਇ ॥੨॥

ਮਨੁਸ਼ਯ ਬਚਯ ਪੁਰੁਸ਼ ਆਮ੍ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਮਹਾਨਰ ਭਿਓਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾਯਾਵ ਆਯ ਮਨੁਸ਼
ਚਾਹਾਕੁ ਕਰਾਇ ਗੁਰਾ ਕਰਿਯਾਵੇ ਨਾਹਿ ॥੨॥

ਨਾਮਾ ਛੀਬਾ ਕਬੀਰੁ ਜੇਲਾਹਾ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥

ਨਿਯੁ ਯਾਓਰ ਨਾਮਦੇਵ ਆਯ ਕਰਾਰ ਪੂਰੁ ਗੁਰੁਕ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਮੋਖ ਪੁਰਾ ਕਰਿਯਾਵੇ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਬੇਤੇ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣਹਿ ਹਉਮੈ ਜਾਤਿ ਗਵਾਈ ॥

ਬੇ ਗੁਰੂ ਯੋਗਰ ਯਾਨ ਪਾਯ ਬ੍ਰਹਮਾਨੁ ਹੋਯਾਵੇ ਆਯ ਬੇਮਾਨੇ ਯਾਓਰ ਚੋਰਾਵ ਅਪਰਾ
ਅਪ੍ਰਾਪੁ ਪੂਰੁ ਚਾਹਾ ਕਰਿਯਾਵੇ ।

ਸੁਰਿ ਨਰ ਤਿਨ ਕੀ ਬਾਣੀ ਗਾਵਹਿ ਕੋਇ ਨ ਮੇਟੈ ਭਾਈ ॥੩॥

ਦੇਵਚਾ ਏਵੰ ਮਨੁਸ਼ਯ ਚਾਯੋਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਾਗੀਰ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵੁ । ਚਾਯੋਰ ਗੋਯਾ ਕੇਹੁ ਮਥ ਦੂਰ
ਕਰਿਯਾਵੇ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਦੈਤ ਪੁਤ੍ਰ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕਿਛੁ ਸੰਜਮ ਨ ਪੜੈ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਨ ਜਾਣੈ ॥

ਦੈਤ ਹਿਰਾਯਚਾਪਯੋਰ ਪੁਤ੍ਰ ਯੋਗ ਪੁਰੁਸ਼ਾਨੁ ਕੋਯੋਰ ਧਰਮ-ਕਰਮ ਕਰੁ ਨਯਾਵ । ਬੇ ਮਨੁਸ਼ ਯੋਗ
ਕਰੁਯਾਵਾ ਬੰਧਨ, ਯਾਨ ਏਵੰ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਬਿਧਿ ਬਿਧਿਯੋਰ ਕੋਯੋਰ ਮਥ ਯਾਨਿਯਾਵ । ਬੇਮਾਨੇ ਮੋਖ
ਯਾਨਿਯਾਵ ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਐ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥

ਬਦਗੁਰੁਕ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਕਰਿ ਬੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾਯਾਵ, ਬੇ ਯਾਓਰ ਨਾਮਰ ਯੋਗ ਕਰੁਯਾਵ ।

ਏਕੇ ਪੜੈ ਏਕੇ ਨਾਉ ਬੁਝੈ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣੈ ॥੪॥

ਆਯ ਕੇਵਲ ਗੋਚਿਯ ਨਾਮਕੁ ਹੋ ਯਾਨਿਯਾਵ ਚਾਹਾ ਅਨਯ ਕੋਯੋਰ ਬ੍ਰਿਯਾਨੁ ਯਾਨਿਯਾਵ । ॥੪॥

ਖਟੁ ਦਰਸਨ ਜੇਗੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਏ ॥

ਯੋਗ ਗੁਰੁ ਯੋਗਦੇਵਗੁਰੁ ਮਾਨਿਯਾ ਬਾਲਾ ਯੋਗੀ, ਬੰਧਨਾਯਾ ਯੋਗਾਧਿ ਗੁਰੁਕ ਬਿਨਾ ਬੰਧਨੇ ਯੋਗ
ਪਵਿਤ੍ਰ ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਤਾ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਪਾਵਹਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ਯੋਗ ਬੇ ਬਦਗੁਰੁਕ ਬੇਬਾਰ ਬੋਯਾਗਯ ਪੁਰਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇ ਮੋਖ ਏਵੰ ਯੋਗਰ ਯੋਗਾਧਿ ਪਾਯ
ਬੰਧਨ ਹੋਯਾਵ ਆਯ ਪੂਰੁ ਹੋਯਾਵ ਨਿਯ ਚਿਯੋਰ ਯੋਗਾਧਿ ।

ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਗੈ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਰਹਾਏ ॥੫॥

ਬਛਾ ਗੁਰੂਕਾਗੀ ਵਾਰਾ ਚਾਹਾਰ ਮਨ ਮੋਹਿ ਹੋਯਾਇ ਆਯ ਚਾਹਾਰ ਯੁਗ ਪੂਰ੍ਵ ਚਕ੍ਰ ਦੂਰ ਹੋਯਾਇ ॥੫॥

ਪੰਡਿਤ ਪੜਿ ਪੜਿ ਵਾਦੁ ਵਖਾਣਹਿ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਏ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਭੁਫਰੇ ਪਠਿਯੁਕਾ ਪਛਿਤ ਗਾਥੁ ਯਥਾਧਿਕ ਅਧਿਕ ਕਰਿ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਕਰਿਯਾਇ, ਕਿਛੁ, ਚਕ੍ਰ ਬਿਨਾ ਚਾਹਾਯੁ ਮੋਖਿ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਹੋਯਾਇਯਾਇ।

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਫੇਰੁ ਪਇਆ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਏ ॥

ਬੇ ਚਉਰਾਸੀਹ ਲਖ ਮੋਖਿਯੇਰੇ ਬੁਝੁਯਾਇ, ਮੋਖਿਯੇਰੇ ਯਥਾਧਿਕ ਅਧਿਕਾ ਬੁਝੁ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨੁ ਮੋਖਿਯੇਰੇ ਹੋਯਾਇਯਾਇ।

ਜਾ ਨਾਉ ਚੇਤੈ ਤਾ ਗਤਿ ਪਾਏ ਜਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥੬॥

ਆਯ ਮੋਖਿਯੇਰੇ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਯਥਾਧਿਕ ਅਧਿਕਾ ਬੁਝੁਯਾਇ, ਮੋਖਿਯੇਰੇ ਬੇ ਚਉਰਾਸੀਹ ਫੇਰੁ ਪਾਏ ॥੬॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਉਪਜੈ ਜਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸੁਭਾਏ ॥

ਮਹਿ ਪ੍ਰਾਗੀਕਾ ਗੁਰੂ ਬਿਨੁ ਮੋਖਿਯੇਰੇ ਹੋਯਾਇਯਾਇ ਚਾਹਾਯੁ ਮੋਖਿਯੇਰੇ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨੁ ਮੋਖਿਯੇਰੇ ਹੋਯਾਇਯਾਇ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪੀ ਆਪੁ ਗਵਾਈ ਚਲਾ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਏ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯੋ ਆਮ੍ਹਾ ਏਵੰ ਵੇਦੁ ਬਧਪੰਥ ਕਰੂਅਛਿ ਆਯੋ ਨਿਯੋਰ ਅਥੰਕਾਰ ਭਾਵਨਾ ਚਪਾਗ ਕਰੂਛਿ ਆਯੋ
ਬਧਗੁਰੂਯੋ ਭਧਵੇਦੋ ਅਨੂਬਾਹੋਰੇ ਆਚਰਨੋ ਕਰੂਅਛਿ।

ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਵਿਟਹੁ ਜਿ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥੭॥

ਮੂੰ ਬਰਵਾ ਨਿਯੋ ਗੁਰੂ ਪੁਰਿ ਭੁਭੰਗੋ, ਮਿਥੋ ਮੋਹੋਰ ਆਮ੍ਹਾਨੂ ਪੁਰੂਯੋ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯਛਿ ॥7॥

ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ਜੋ ਬਿੰਦੇ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥

ਬਿਥੋ ਹੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣੋ ਮਾਯਾ ਬਹਿਓ ਬ੍ਰਹਮੋ ਆਯੋ ਪੁਰੂਯੋ ਪੁਰਿ ਰੰਗੀਨੋ ਹੋਯਛਿ।

ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਕਟਿ ਵਸੈ ਸਭਨਾ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੈ ਜਾਤਾ ॥

ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰੋ ਬਧਬੁ ਪੁਰਾਣੀਯੋ ਅਧਿ ਨਿਕਰੋਰੋ ਵਾਧ ਕਰਿਯਾਛਿ, ਕਿਛੁ, ਕੇਹਿ ਰਿਹਲੋ ਏਯੋ
ਯਾਗਿਯਾਹੋਰੋ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ॥੮॥੫॥੨੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਹਰਿਨਾਮੋ ਵਾਰਾ ਪੁਰਾਣੀਯੋ ਵਧ ਪੁਰਿਝਾ ਪੁਰਾਯੋ ਹੋਯਯਾਏ ਆਯੋ ਗੁਰੂਯੋ ਵਾਗੀ ਵਾਰਾ ਬੋਧਿ
ਬਾਧੀਯਾਹੋਰੋ ॥8॥5॥22॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਰਿਹਾਗੋ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਸਹਜੈ ਨੇ ਸਭ ਲੋਚਦੀ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ ॥

ਬਾਰਾ ਧੂਨਿਆ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕੋ ਬੁਝੋਰੋ ਯਾਮਨਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਕਿਛੁ, ਗੁਰੂਯੋ ਰਿਨਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕਥਾ ਪੁਰਾਯੋ ਹੋਯਯਾਹੋਰੋ
ਨਾਹੂੰ।

ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਜੋਤਕੀ ਥਕੇ ਭੇਖੀ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ ॥

ਪਛਿਓ ਏਵੰ ਯੋਧਾਧਿਭੋ ਵੇਦੋ ਏਵੰ ਗਾਥੁਰੋ ਅਧਿਯੋਨੋ ਕਰਿ ਯੋਧਾਯਛਿ ਆਯੋ ਧਾਰਮਿਕੋ ਵੇਗੋ ਧਾਰਨੋ
ਕਰਿ ਬਾਧੂ ਭੁਧਰੋਰੋ ਪਛਿਛਿਛਿ।

ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਸਹਜੁ ਪਾਇਆ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਇ ॥੧॥

ਮਾਯਾ ਭਧਰੋਰੋ ਭਗਵਾਨੋ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਿਛਿਛਿ, ਬੋ ਹੂੰ ਗੁਰੂਯੋ ਬਹਿਓ ਬਾਥਾਧੋ ਕਰਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕੋ ਬੁਝੋ ਪੁਰਾਯੋ
ਕਰਿਯਾਏ। ॥1॥

ਭਾਈ ਰੇ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸਹਜੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਹੋ ਭਾਯੋ! ਗੁਰੂਯੋ ਰਿਨਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕੋ ਬੁਝੋ ਪੁਰਾਯੋ ਹੋਯਯਾਹੋਰੋ ਨਾਹੂੰ।

ਸਬਦੈ ਹੀ ਤੇ ਸਹਜੁ ਉਪਜੈ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਗਵਾਨਯ ਨਾਮ ਜਪਿਲੇ ਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕਤਾ ਭਵੰਤੁ ਹੋਇਆਯ ਆਭ ਪੂਰੀ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਿਯਾਯ
॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਸਹਜੇ ਗਾਵਿਆ ਥਾਇ ਪਵੈ ਬਿਨੁ ਸਹਜੈ ਕਥਨੀ ਬਾਦਿ ॥

ਭਗਵਾਨਯ ਗਾਨ ਕਰਿਯੁਕਾ ਮਯ ਬੇਬੇਬੇਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕਤਾ ਹੋਇਆਯ, ਮਯ ਬੇ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਹੋਇਆਯ,
ਬ੍ਰਾਹਮਿਕਤਾ ਬਿਨਾ ਭਗਵਾਨਯ ਗੁਣ ਕਥਾ ਕਹਿਕਾ ਕਥਾ ਅਥੇ।

ਸਹਜੇ ਹੀ ਭਗਤਿ ਉਪਜੈ ਸਹਜਿ ਪਿਆਰਿ ਬੈਰਾਗਿ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਿਕਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕਤਾ ਹੀ ਮਨੁਸ਼ਯਰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਭਵੰਤੁ ਭਵੰਤੁ ਹੋਇਆਯ। ਬ੍ਰਾਹਮਿਕਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕਤਾ ਹੀ ਭਗਵਾਨ
ਪਾਯ ਪ੍ਰੇਮ ਆਦਿ ਭਾਵਾਯ ਪਾਯ ਵੈਰਾਗਯ ਭਵੰਤੁ ਹੋਇਆਯ।

ਸਹਜੈ ਹੀ ਤੇ ਸੁਖ ਸਾਤਿ ਹੋਇ ਬਿਨੁ ਸਹਜੈ ਜੀਵਣੁ ਬਾਦਿ ॥੨॥

ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਆਦਿ ਮਿਲਿਯਾਯ। ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਬਿਨਾ ਜੀਵਨ ਕਥਾ ਅਥੇ। ॥੨॥

ਸਹਜਿ ਸਾਲਾਹੀ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਇ ॥

ਭਗਵਾਨਯ ਮਹਿਮਾ ਬਰਕਾਤ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੀ ਕਰਿਕਾ ਭਵੰਤੁ ਆਭ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੀ ਬਰਾਹਮਿਕ
ਲਗਾਯਾਯ ਭਵੰਤੁ।

ਸਹਜੇ ਹੀ ਗੁਣ ਉਚਰੈ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੀ ਭਗਵਾਨਯ ਮਹਿਮਾ ਭਗਵਾਨਯ ਕਰਿਕਾ ਭਵੰਤੁ ਆਭ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਮਨ
ਲਗਾਯਾਯ ਭਗਵਾਨਯ ਭਵੰਤੁ ਕਰਿਕਾ ਭਵੰਤੁ।

ਸਬਦੇ ਹੀ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਖਾਇ ॥੩॥

ਕਾਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਗਵਾਨ ਆਦਿ ਮਨਰੇ ਕਾਹ ਕਰੰਤੁ ਆਭ ਕਰਿ ਰਸ ਪਾਨ ਕਾਯ। ॥੩॥

ਸਹਜੇ ਕਾਲੁ ਵਿਡਾਰਿਆ ਸਚੁ ਸਰਣਾਈ ਪਾਇ ॥

ਬਰਯਰ ਗਰੰਥਰੇ ਆਸੁਯੁਕਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਮਨੁਸ਼ਯ-ਭਵੰਤੁ ਆਭ ਮੁਖ ਹੋਇਆਯ।

ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥

ਮਯ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਰਾਹਮਿਕ ਜੀਵਨ ਮਹਿਮਾਕਾਰ ਅਰੰਭ ਕਰੇ, ਭਾਵਾਯੇਲੇ ਕਰੰਤੁ ਨਾਮ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੀ
ਭਾਵਾਯ ਚਿੰਤਰੇ ਲਾਗਿਰਹਿਯਾਯ।

ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਨੀ ਪਾਇਆ ਸਹਜੇ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥੪॥

ਬੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਰ ਭਾਗਯਾਯਾਯ ਅਥੇ, ਮਯ ਕਰੰਤੁ ਪਾਯਾਯਾਯ ਆਭ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੀ ਬੇ
ਕਰੰਤੁ ਨਾਮਰੇ ਲਾਗਿ ਰਹਿਯਾਯ ॥੪॥

ਮਾਇਆ ਵਿਚਿ ਸਹਜੁ ਨ ਉਪਜੈ ਮਾਇਆ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥

ਮਾਯਾਹਰੇ ਲਿਖੁ ਪੁਰਾਣੀ ਕੇਵੇ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਆਨੰਦ ਪਾਏ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿ, ਕਾਰਣ ਮਾਯਾ ਦੋਹਰੇ ਭਾਵਨੁ
ਵਯਾਵ।

ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ ਹਉਮੈ ਜਲੈ ਜਲਾਇ ॥

ਮਨਮੁਖ ਪੁਰਾਣੀ ਪਾਠਿਕ ਬੰਧਾਰ ਕਰਿਯਾਏ, ਕਿੰਨੁ ਅੰਤਰਿ ਭਾਵਨਾ ਚਾਹਾਨੁ ਯੋਗਿਯਾਵ।

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਨ ਚੁਕਈ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥੫॥

ਏ ਕੇਵੇ ਯੋਗਿ ਮੁਕਤਿ ਚਕੁਰੁ ਨਿਰੰਕੁਰੁ ਭੂਖ ਨਾਹਿ, ਚੇਰੁ ਪੁਨਰੁ ਪੁਨਰੁ ਯੋਗਿ ਨਿਖਾਇ ਆਯੁ ਮੁਕਤਿ ਪੁਰੁ ਕਰੇ।
॥5॥

ਤਿਹੁ ਗੁਣਾ ਵਿਚਿ ਸਹਜੁ ਨ ਪਾਈਐ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ ॥

ਏ ਪਰਿਪੱਕ ਮਾਯਾਹਰੇ ਚਿਤਿ ਗੁਣ (ਰਜ, ਤਮ, ਦੋਸ਼) ਪੁਰਾਣਿ ਚਿਤਿ ਲਿਖਿ ਰਹਿਯਾਵ, ਏ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ
ਭਾਵਹਰੇ ਅਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਇ ਪਾਏ ਨਾਹਿ, ਏ ਚਿਤਿ ਗੁਣ ਭ੍ਰਮਿ ਭੁਲਾਇ ਕਰਿਯਾਵ।

ਪੜੀਐ ਗੁਣੀਐ ਕਿਆ ਕਥੀਐ ਜਾ ਮੁੰਢਹੁ ਘੁਥਾ ਜਾਇ ॥

ਏ ਪਰਿ ਪੁਰਾਣੀ ਪਛਾਣ, ਲੇਖਿਕਾ ਤੇ ਕਹਿਕਾਰੇ ਕੀ ਲਾਭ ਅੰਤਿ? ਏ ਏ ਯੋਗਿਯਾਵ ਮੂਲ (ਪੁਰੁ) ਭੂਖਿ
ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਿਯੋਗਿ।

ਚਉਥੇ ਪਦ ਮਹਿ ਸਹਜੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥੬॥

ਵਾਸਤਵਹਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਬੁਧ ਚਤੁਰੰਗ ਅਵਸਥਾਹਰੇ ਲਿਖਿ ਭੂਖ, ਯਾਹਾਰ ਪੁਰੁ ਕੇਵਲ ਗੁਣਗੁਣ ਠਾਹਰੇ ਹੋਇ
ਹੋਇਯਾਵ ॥6॥

ਨਿਰਗੁਣ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਸਹਜੇ ਸੋਝੀ ਹੋਇ ॥

ਨਿਰੰਕੁਰੁ ਪੁਰੁ ਯੋਗਿ ਏਕ ਅਨੁਕੂਲ ਭ੍ਰਮਿ ਅੰਤਿ । ਮਨੁਸ਼ਿ ਏਹਾਰ ਆਨ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਹਰੇ ਹੋਇ
ਹੋਇਯਾਵ।

ਗੁਣਵੰਤੀ ਸਾਲਾਹਿਆ ਸਚੇ ਸਚੀ ਸੋਇ ॥

ਭਗਵਾਨਾ ਮਹਿਮਾ ਗੁਣਵਾਨਾ ਯੋਗਿ ਹੋਇ ਕਰਿਯਾਵ, ਏ ਬਯਾ ਗੋਪਾ ਵਾਲਾ ਵਰਿਯਾਵ।

ਭੁਲਿਆ ਸਹਜਿ ਮਿਲਾਇਸੀ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥੭॥

ਪੁਰੁ ਭੁਲਿਯਾਯਾਵ ਯੋਗਿ ਮਧ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਹਰੇ ਨਿਯਤ ਬਾਹਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਿਯੋ। ਏ ਮਿਲਨ ਗੰਧ
ਵਾਰਾ ਹੋਇਯਾਵ। ॥7॥

ਬਿਨੁ ਸਹਜੈ ਸਭੁ ਅੰਧੁ ਹੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰੁ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਹਰੇ ਆਨ ਵਰਿਯਾ ਬਾਰਾ ਯੋਗਿ ਆਨਵਾਨ ਅੰਤਿ। ਮੋਹ ਮਾਯਾ ਬੰਧੁਰੁ ਅੰਧਾਰ ਅੰਤਿ।

ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੋਈ ਪਈ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਅਪਾਰਿ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਜਾਨ ਭਾਰਾ ਅਪਾਰ ਸ਼ਬ ਬਛਾ ਸ਼ਬ ਰੂਪਾਪਭਿਯਾ।

ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕਰਤਾਰਿ ॥੮॥

ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂ ਕਭਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਬਿਨਾ ਕਰਿ ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਏ ॥੮॥

ਸਹਜੇ ਅਦਿਸਟੁ ਪਛਾਣੀਐ ਨਿਰਭਉ ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਜਾਨ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਬੇਬੇ ਅਦ੍ਰਿਸ਼, ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰੰਕਾਰ ਯੋਗਾਧਿ ਪ੍ਰਭੂਜੀ ਜਿਯਾ ਪ੍ਰਾਣੀ
ਜਾਗਿਆ।

ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ ਇਕੁ ਦਾਤਾ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰੁ ॥

ਬਿਨਾਸ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਭਾ ਦਾਤਾ ਅਭਿ। ਬੇ ਬਹੁ ਯੋਗਾਧਿ ਨਿਯ ਯੋਗਾਧਿ ਬੇਬੇ
ਮਿਲਾਯਾਵੇ ਬਿਨਾ ਅਭਿ।

ਪੂਰੈ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀਐ ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥੯॥

ਪ੍ਰਭੂ ਸ਼ਬ ਭਾਰਾ ਹੁ ਬੇਬੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਯੋਗਾਧਿ ਕਰ, ਯਾਹਾ ਕੋਠੀਬੇ ਅਭਿ ਵਾ ਬਿਨਾ ਜਾਹੂੰ ਅਭਿ
ਬਾਗਰੇ ਭਾਏ ਅਪਰਿਯੋਗ ਅਭਿ। ॥੯॥

ਗਿਆਨੀਆ ਕਾ ਧਨੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸਹਜਿ ਕਰਹਿ ਵਾਪਾਰੁ ॥

ਭਗਵਾਨਾ ਨਾਮ ਹੂੰ ਜਾਨਾ ਧਨ ਅਭਿ। ਬੇ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਅਵਸਥਾਵੇ ਰਹਿ ਨਾਮਰੇ ਬਾਪਾਰ ਕਰਿਆ।

ਅਨਦਿਨੁ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲੈਨਿ ਅਖੁਟ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰੁ ॥

ਬੇ ਬਿਨ-ਰਾਏ ਬਿਨਾਮ ਰੂਪੀ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਆ ਭਾਏ ਭਾਵਾਰ ਭਗਵਾਨਾ ਨਾਮਰੇ ਭਾਏ ਰਹਿਆ
ਆਭਿ ਕੇਵੇ ਬਿਨਾਪੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜਾਹੂੰ।

ਨਾਨਕ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵਈ ਦੀਏ ਦੇਵਣਹਾਰਿ ॥੧੦॥੬॥੨੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭੇਦ ਨਾਮਰੇ ਭਗਵਾਨਾ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਾਵਾਰ ਦੇਵਣਹਾਰੀ ਆਭਿ ਬੇਬੇ ਭਗਵਾਨੇ ਕੀਏ
ਅਭਿ ਰਹੇ ਜਾਹੂੰ।

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬੇਰਿਗਾਗ ਮੁਖਲਾ 3 ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਫੇਰੁ ਨ ਪਵੈ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥

ਸਭੇ ਬਖਸ਼ਿਐ ਮਿਲਿਐ, ਪੁੰਨਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਚਕਰੁ ਮੁਕਤਿ ਪੁੰਨਾ ਕਰਿਐ। ਭਾਖਾਰੁ ਜਨਮੁ ਓ ਮੁਕਤਿ ਪਾਏ।
ਚਾਲਿਐ।

ਪੂਰੈ ਸਬਦਿ ਸਭ ਸੋਈ ਹੋਈ ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥੧॥

ਪੂਰੈ ਗੁਰੂਕਾ ਭਧਦੇਸ਼ ਭਾਰਾ ਬਹੁ ਜਾਨ ਆਇਐ, ਆਭ ਮਨੁਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮਰੇ ਲੀਨ
ਰਹਿਐ। ॥1॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਨਿਭ ਚਿਤੁ ਗੁਰੂਕਾ ਬਾਧੁਰੇ ਲਗਾਇ।

ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਮੁ ਸਦ ਨਵਤਨੇ ਆਪਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿਕਾ ਨਿਭ, ਨਵੀਨ ਆਭ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਾਮ ਬੁਝੈ ਬਾਧੁਕਾ ਮਨਰੇ ਰਹਿਐ। ॥1॥ ਰੁਖ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਰਾਖਹੁ ਅਪੁਨੀ ਸਰਣਾਈ ਜਿਉ ਰਾਖਹਿ ਤਿਉ ਰਹਣਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਮੇਰੇ ਨਿਭ ਗਰਬ ਆਗੁਨਰੇ ਰਖ; ਆਪਣੇ ਮੇਰੇ ਰਖਵੇ, ਮੈਂ
ਬੇਪਰਿ ਰਹਿਵੇ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਵਜਲੁ ਤਰਣਾ ॥੨॥

ਗੁਰੂਕਾ ਭਾਰਾ ਭਵਜਲਰੇ ਬੇਭੇਦੇ ਪਾਰੇ ਹੋਭਪਾਰਿਕ, ਮੇਰੇ ਬੇਭੇਦੇ ਗੁਰੂਕਾ ਗਰਬ ਭਾਰਾ
ਅਭੰਗੁ ਧੂਰੇ ਕਰਿ ਜੀਵਨ ਅਭਿਵਾਹਿਤ ਕਰਾਐ। ॥2॥

ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਨਾਉ ਪਾਈਐ ਗੁਰਮਤਿ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਈ ॥

ਭਗਵਾਨ ਨਾਮ ਬਭ ਭਾਗਰੇ ਮਿਲਿਐ। ਗੁਰੂਕਾ ਮਭੇ ਬਹਿਤ ਚਾਲਿ ਨਾਮ-ਸ਼ੁਰਗ ਭਾਰਾ ਜੀਵਨ
ਬੁਝਰੇ ਹੋਭਐ।

ਆਪੇ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਤਾ ਸਹਜੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥੩॥

ਭਗਵਨ ਕਰਮ ਪੁੰਨ ਬੁਝੈ ਮਨੁਖਰੇ ਬੁਝਰੇ ਆਪੇ ਬਖਸ਼ਿਐ। ਪੂਰੈ ਮਨੁਖ ਬਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ
ਭਗਵਾਨ ਓਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਐ। ॥3॥

ਇਕਨਾ ਮਨਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਨ ਭਾਵੈ ਬੰਧਨਿ ਬੰਧਿ ਭਵਾਇਆ ॥

ਕੇਰੇ ਮਨਮੁਖ ਪੁੰਨਾ ਪੁੰਨਾ ਨਾਮ ਭਲ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ। ਆਪੇ ਮਨਮੁਖ ਪੁੰਨਾ ਅਭਾਨ ਬਭਰੇ
ਬਾਭੇ ਹੋਭਐ। ਚਭਰਾਅਗੇ ਲਖ ਮੇਰੇ ਪਭਭੁ ਹੋਭਐ।

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥੪॥

ਬੇਸ਼ੁ ਚਉਰਾਸੀਹ ਲਖ ਯੋਗਿ ਭਿਓਰੇ ਵਾਰਿਯਾਰ ਆਬੇ ਆਭ ਨਿਯ ਅਨੂਲਖ ਜੀਵਨ ਵਪਰਿਰੇ
ਹੁਕਮਿਧਿ ॥4॥

ਭਗਤਾ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ਹੈ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ॥

ਭਗਵਾਨਯ ਭਯਰੇ ਮਨਰੇ ਆਨੰਦ ਵਾਸ ਕਰੁਯਾਵ। ਕਾਰਣ ਬੇ ਬਯਾ ਸ਼ਯਰੇ ਹੂੰ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾਵ।

ਅਨਦਿਨੁ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਸਦ ਨਿਰਮਲ ਸਹਜੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਤੇ ॥੫॥

ਬੇ ਬਰਵਾ ਓਚ-ਧਿਨ ਭਗਵਾਨਯ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵਆਭ ਬ੍ਰਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੂੰ ਨਾਮਰੇ ਲੀਨ
ਰਹਿਯਾਵ ॥5॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਾਣੀ ਬੋਲਹਿ ਸਭ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਛਾਣੀ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਰਵਾ ਅਨੂਚ ਬਮਾਨ ਮਖੂਰ ਵਾਗੀ ਵੋਲਿਯਾਵ, ਕਾਰਣ ਬੇ ਬਮਬੁ ਪ੍ਰਾਗੀਯ ਭਿਓਰੇ ਪੁਭੂਯ
ਅੰਗ ਆਮ੍ਰਾਯ ਬਮਾਨਭਾਯੁ ਯਾਗਿਧਿ ॥

ਏਕੇ ਸੇਵਨਿ ਏਕੁ ਅਰਾਧਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥੬॥

ਗੁਰਮੁਖਿਯ ਕਯਾ ਅਵਰ੍ਯਨੀਯ ਅਰੇ। ਬੇ ਯਕ ਪੁਭੂਯ ਬੇਵਾ ਯਵੰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾਵ ॥6॥

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਯਾ ਪੁਭੂਯ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾਵ ਆਭ ਪੁਭੂ ਗੁਰਮੁਖਿਯ ਮਨਰੇ ਆਬਿ ਵਾਸ ਕਰਯੁ।

ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਸਚ ਸਿਉ ਅਪੁਨੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਮਿਲਾਇ ॥੭॥

ਹਿਯ ਬਰਵਾ ਹੂੰ ਭਗਵਾਨਯ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾਵ, ਭਾਯਾਯੁ ਭਗਵਾਨ ਨਿਯ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਿ ਨਿਯ ਬਾਯੂਰੇ
ਮਿਗਾਯ ਧਿਅਯੁ ॥7॥

ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਆਪੇ ਇਕਨਾ ਸੁਤਿਆ ਦੇਇ ਜਗਾਇ ॥

ਪੁਭੂ ਬ੍ਰਯੰ ਹੂੰ ਕਰਯੁ ਆਭ ਕਰਾਯੁ। ਬੇ ਮਾਯਾਰ ਨਿਭਾਰੂ ਪ੍ਰਾਗੀਯੁ ਭਯਾਯਧਿਅਯੁ।

ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਦਾ ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ ॥੮॥੭॥੨੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੁਯ ਸ਼ਯਰੇ ਬਮਾਹਿਓ ਕਰਿ ਬੇ ਬ੍ਰਯੰ ਹੂੰ ਭਯਯੁ ਨਿਯ ਬਹਿਓ ਮਿਗਾਯ ਧਿਅਯੁ
॥8॥7॥24॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਰਿਗਗ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵੀਐ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲਾ ਭਏ ਪਵਿਤੁ ਸਰੀਰ ॥

ਬਧਗੁਰੁਯ ਬੇਵਾ ਕਰਿਵਾ ਵ੍ਰਾਰਾ ਮਨੂਬ੍ਰਯਰੇ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਆਭ ਸ਼ਰੀਰੇ ਪਵਿਤੁ ਹੋਯਾਯਾਵ।

ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਭੇਟਿਆ ਗਹਿਰ ਰੰਭੀਰੁ ॥

ਬੰਨ੍ਹੁ ਭਲਿ ਚਕਾਰਿ ਐਵੰ ਚੜ੍ਹੀਰੁ ਪੁਰ੍ਹੁ ਧਾਕਿ ਮਨ ਆਨੰਦਿ ਹੋਇਆ ਆਉ ਪਰਮ ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਕਰਿਯਾ।

ਸਚੀ ਸੰਗਤਿ ਬੈਸਣਾ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਧੀਰ ॥੧॥

ਬਠਬਠਾਹੇ ਧ੍ਰੁਵਾ ਫਿਝਾਬੁ ਬਠਧਨਾਮਰਿ ਰਹਬਾ ਯਾਗਿ ਮਨਰੇ ਧੋਇਯ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾ ॥1॥

ਮਨ ਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਨਿਸੰਗੁ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਭੂ ਨਿਃਬਯੋਗਰੇ ਨਿਯ ਬਧਗੁਰੂਕ ਬੇਬਾ ਕਰ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਐ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਲਗੈ ਨ ਮੈਲੁ ਪਤੰਗੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਧਗੁਰੂਕ ਗੁਣਾ ਪੂਰ੍ਵਕ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨਰੇ ਪੁਰ੍ਹੁਕ ਵਾਬ ਹੋਇਆ ਆਉ ਭੇ' ਠਾਹੇ ਮੇਰਾ
ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਮਲਿਨਭਾ ਲਾਗੇ ਨਾਗਿਨਿ ਓ ਚਿਉ ਪਵਿਭੁ ਹੋਇਆ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਪਤਿ ਉਪਜੈ ਸਚੇ ਸਚਾ ਨਾਉ ॥

ਬਧਧਨਾਮ ਭਾਰਾ ਮਨੁਬਧਰ ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕਰੇ ਵਭ ਗੋਭਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਆ ॥ ਬਧਧ ਬੁਰੂਧ
ਬ੍ਰਾਮਾਯਾ ਨਾਮ ਬਧਧ ਅਠੇ।

ਜਿਨੀ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਪਛਾਣਿਆ ਹਉ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥

ਮੂੰ ਬੇਬੁ ਪ੍ਰਾਗੀ ਪੁਠਿ ਭਬਰਿਭ , ਯਿਐ ਅਧੰਕਾਰ ਭਾਵਨਾਰ ਨਾਗਿ ਕਰਿ ਬਧਧ ਯਾਗਿਧਿਐ।

ਮਨਮੁਖ ਸਚੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਤਿਨ ਠਉਰ ਨ ਕਤਹੁ ਥਾਉ ॥੨॥

ਮਨਮੁਖੀ ਪ੍ਰਾਗੀ ਬੇਬੁ ਬਧਧ ਪਾਕਪਾਹੇ ਨਾਹਿ, ਭਾਯਾਕੁ ਕੇਭੱਠ ਮਧ ਬਾਯਾਰਾ ਕ੍ਰਿਧਾ ਬ੍ਰਾਮ ਮਿਲੇ
ਨਾਹਿ ॥2॥

ਸਚੁ ਖਾਣਾ ਸਚੁ ਪੈਨਣਾ ਸਚੇ ਹੀ ਵਿਚਿ ਵਾਸੁ ॥

ਗੁਰੂਮੁਖਾਯਾ ਯਾਕਵਾ ਪਿਭਿਵਾ ਐਵੰ ਰਹਿਵਾ ਬੁਧੁ ਬਧਧ ਅਠੇ।

ਸਦਾ ਸਚਾ ਸਾਲਾਹਣਾ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਬੇ ਬਰ੍ਵਾ ਬਯਾ ਬ੍ਰਾਮਾਯਾ ਪੁਗੰਬਾ ਕਰਿਯਾ ਆਉ ਬਧਧ ਨਾਮਰਿ ਬਹਿਭ ਭਾਯਰਿ ਨਿਵਾਬ ਹੋਇਆ ॥

ਸਭੁ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਛਾਣਿਆ ਗੁਰਮਤੀ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ॥੩॥

ਬੇ ਬਮਬੁ ਪ੍ਰਾਗੀਕੁ ਰੁਝੁ ਬੁਰੂਧ ਬਹਿਭ ਭੁੰ ਯਾਗਿਐ ਆਉ ਬੁਧੰ ਮਧ ਬਰ੍ਵਾ ਗੁਰੂ ਭਪਵੇਗ ਅਨੁਬਾਹੇ
ਨਿਯ ਆਨੁ-ਬੁਰੂਧਰੇ ਰਹਿਯਾ ॥3॥

ਸਚੁ ਵੇਖਣੁ ਸਚੁ ਬੋਲਣਾ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਚਾ ਹੋਇ ॥

ਬੇ ਬਧਧ ਵੇਖੁਯਾ ਆਉ ਬਧਧ ਭੁੰ ਬੋਲਿਯਾ ਆਉ ਭਾਯਾਰ ਭਨ ਓ ਮਨ ਭਿਭਰੇ ਬੇਬੁ ਬਧਧ ਭੁੰ
ਹੋਇਆ ॥

ਸਚੀ ਸਾਖੀ ਉਪਦੇਸੁ ਸਚੁ ਸਚੇ ਸਚੀ ਸੋਇ ॥

ਏਧਰਿ ਭਭ ਛੜ੍ਹਕਾ ਅਨੂਭੂਤ ਬਥਾ ਅਨਧ ਭਧਰੇ ਪੁਕਾਰ ਕਰਿਯਾਏ, ਪਰਮ-ਬਥਾਰ ਭਧਰੇ
ਦੇਯਾਏ, ਏਵਾ ਭਾਰਾ ਭਧਰੇ ਭਧਰੇ ਬਧਾ ਗੋਭਾ ਹੋਯਾਏ।

ਜਿੰਨੀ ਸਚੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਸੇ ਦੁਖੀਏ ਚਲੇ ਰੋਇ ॥੪॥

ਹੋਏ ਬਥਾਭੂ ਬਿਬੁਧ ਕਰਿਦੇਯਾਏ, ਬੇ ਬਧਾ ਭੁਭਾ ਰਹਿਯਾਏ ਆਭ ਬਿਭਾਧ ਕਰਿ ਅਬਧਾਭ ਭਾਭ
ਕਾਰਭਾਭ ਚਾਭਿਯਾਏ। ॥੪॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨੀ ਨ ਸੇਵਿਓ ਸੇ ਕਿਤੁ ਆਏ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਹੋਏ ਬਧਾਭੂ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇ ਬਧਾਰਭੂ ਕਾਭਿਯਾਏ?

ਜਮ ਦਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਕੂਕ ਨ ਸੁਣੈ ਪੂਕਾਰ ॥

ਕਾਲ (ਮੂਢਾ)ਰ ਭਾਰਭੇ ਏਧਰਿ ਪੁਰਾਣਾ ਕਾਭਿ ਪਿਰਾਯਾਏ ਆਭ ਭਾਭਾਰ ਚਿਕਾਰ ਓ ਬਿਭਾਧ ਕੇਭੁ ਗੁਭਿ
ਨਾਭਿ।

ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਵਾਰੇ ਵਾਰ ॥੫॥

ਬੇ ਜਿਭ ਭਾਭਨ ਬਧਾਰਭੇ ਹਰਾਭਧਿਏ ਆਭ ਧੁਭਾ ਧੁਭਾ ਭਭ ਹੋਯਾਏ ਮਰਿਯਾਏ, ਅਧਾਰ, ਧੁਭਿ
ਧਾਭਧਾਰਭੇ ਨਾਭਿ। ॥੫॥

ਏਹੁ ਜਗੁ ਜਲਤਾ ਦੇਖਿ ਕੈ ਭਜਿ ਪਏ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾ ॥

ੴ ਬੰਸਾਰਕੁ ਮੋਹ-ਭ੍ਰਮੁ ਅੰਗੁ ਜਲਾਯਾ ਦੇਖੁ ਮੇਭੈ ਭਿਯਾਨੁ ਪੁਰਾਨੁ ਪਲਾਯਨ ਕਰਿ ਬਧਗੁਰੂਯ
ਗੰਗਾ ਨੇਕਥਾਵੁ,

ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਚੁ ਦਿੜਾਇਆ ਸਦਾ ਸਚਿ ਸੰਜਮਿ ਰਹਣਾ ॥

ਬਧਗੁਰੂ ਭਾਯਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਭਗਵਾਨਯ ਬਧਾ ਨਾਮ ਬਧਾਯ ਦਿਅੰਤਿ ਆਭ ਭਾਯਾਨੁ ਬੰਸਾਰ ਬੰਸਾਰ
ਬਧਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਰੇ ਰਹਿਵਾ ਭਾਵਨ ਬਯੋਵਾ ਗੰਗਾਯ ਦਿਅੰਤਿ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸਚਾ ਹੈ ਬੋਹਿਥਾ ਸਬਦੇ ਭਵਜਲੁ ਤਰਣਾ ॥੬॥

ਭਵ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਵਾ ਪਾਯ ਬਧਗੁਰੂ ਗਾਥਾਯ ਭਾਯਾਯ ਅਰੇ। ਗੰਗਾਯ ਹੈ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ
ਬ੍ਰਹਮਾ ॥੬॥

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਫਿਰਦੇ ਰਹੇ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥

ਵਿਨੁਸ਼ ਪੁਰਾਨਾ ਚਉਰਾਸੀ ਲਖ ਮੋਹਨਰੇ ਬੁਝਾਯ ਆਭ ਗੁਰੂਯ ਵਿਨਾ ਭਾਯਾਯ ਮੁਕਤਿ ਮੋਹ ਨਾਹੈ।

ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਮੋਨੀ ਥਕੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥

ਬਧ ਬਧ ਪੰਡਿਤ ਪਾਯਕਿ ਗੁਰੂਯ ਅਧਮਾਨ ਕਰਿਯਾਯ ਆਭ ਮੋਹਨਪਾਰਾ ਬਾਧੁ ਬੰਸਾਰੁ ਹੋਯਾਯ ਪਕਿ
ਮਾਯਾਯ, ਕਿਛੁ ਧੋਧਾ-ਭਾਵ ਮੋਹਾਯੁ ਨਿਯ ਪੁਰੁਸ਼ਾਯ ਹੋਯਾਯ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ ਬਿਨੁ ਸਚੇ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥੭॥

ਕੇਵਲ ਬਧਗੁਰੂ ਹੈ ਭਵਧੋਗ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਯ ਮੋ ਬਧਾਯ ਲਗਯਕਿ ਵਿਨਾ ਭਗਤਰੇ ਮੋਸ਼ਰ ਅਧਾ
ਕੋਈਯ ਬਾਧਨ ਨਾਹੈ ॥੭॥

ਜੇ ਸਚੈ ਲਾਏ ਸੇ ਸਚਿ ਲਗੇ ਨਿਤ ਸਚੀ ਕਾਰ ਕਰੀਨਿ ॥

ਮਾਯਾਯ ਬਧਾਪੁਰੁ ਨਿਯ ਨਾਮ ਸ਼ਰਣਰੇ ਲਗਾਯਾਯ, ਬੇ ਬਧਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਸ਼ਰਣਰੇ ਲਗਿਯਾਯ।
ਪੁਰੁਸ਼, ਬੇ ਬਧਾਯ ਨਿਰਲ ਕਰਿ ਕਰਿਯਾਯ।

ਤਿਨਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਇਆ ਸਚੈ ਮਹਲਿ ਰਹੀਨਿ ॥

ਬੰਸਾਰੇ ਮਰਣ ਪਰੇ ਨਿਯ ਆਮ੍ਰਿਤਰੂਪਰੇ ਨਿਵਾਧ ਪੁਰੁਸ਼ ਕਰਿਨੇਕਥਾਯ ਆਭ ਬਯਾ ਮਹਲਰੇ ਹੈ
ਰਹਿਯਾਯ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤ ਸੁਖੀਏ ਸਦਾ ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਰਹੀਨਿ ॥੮॥੧੭॥੮॥੨੫॥

ਹੋ ਨਾਨਕ ਭਯ ਬਧਾਯ ਬੁਝਾਯ ਰਹਿਯਾਯ। ਬੇ ਬਧਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾਯ।
॥੮॥੧੭॥੮॥੨੫॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੇਰਿਕਾਗ ਮੁਕਲਾ 5 ॥

ਜਾ ਕਉ ਮੁਸਕਲੁ ਅਤਿ ਬਣੈ ਢੋਈ ਕੋਇ ਨ ਦੇਇ ॥

ਮਧਿ ਕੋਈ ਬਿਧਿ ਵਧਿਓ ਭਉਰੇ ਭਾਰੇ ਬਿਧਿ ਆਇਯਾ, ਭਾਖਾਨੂ ਬਝਾਯਾ ਪਾਛੈ ਕੇਹੀ ਭਾਰ ਬਾਝਾਯਾ
ਕਰਿਓ ਨਾਹੀ,

ਲਾਗੁ ਹੋਏ ਦੁਸਮਨਾ ਸਾਕ ਭਿ ਭਜਿ ਖਲੇ ॥

ਭਾਖਾਨੂ ਮਾਰਿਯਾ ਪਾਛੈ ਭਾਖਾਰ ਭਉ ਭਾਖਾਰ ਪਿਛਾ ਕਰਿਯਾ, ਮਧਿ ਭਾਖਾਰ ਬਝਾਯਾ ਮਧ ਭਾਖਾਰ ਬਾਝਾ
ਛਾਢਿ ਪਲਾਯਨ ਕਰਿਓ,

ਸਭੇ ਭਜੈ ਆਸਰਾ ਚੁਕੈ ਸਭੁ ਅਸਰਾਉ ॥

ਭਾਖਾਰ ਬਹੁ ਪੁਕਾਰ ਬਾਝਾਰਾ ਬਮਾਧੁ ਹੋਯਾਯਾਛੈ,

ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਓਸੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਲਗੈ ਨ ਤਤੀ ਵਾਉ ॥੧॥

ਮਧਿ ਆਪਰਿ ਬਿਧਿਓ ਬਮਾਧੁ ਭਾਖਾਨੂ ਭਗਵਾਨ ਬਝਾਯਾ ਹੋਯਾਯਾ, ਭਾਖਾਛੈ ਭਾਖਾਨੂ ਭਗਵਾਨ
ਪਵਨ ਮਧ ਬਝਾਯਾ ਕਰਿਯਾਛੈ ਨਾਹੀ।

ਸਾਹਿਬੁ ਨਿਤਾਣਿਆ ਕਾ ਤਾਣੁ ॥

ਦੁਰ੍ਵਲਕਾਰਕਭਗਵਾਨ।

ਆਇ ਨ ਜਾਈ ਬਿਰੁ ਸਦਾ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਚੁ ਜਾਣੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਭਯ ਬੁਝ ਨਾਹੀ ਕੀਯਾ ਮਰੇ ਨਾਹੀ, ਬਰ੍ਹਦਾ ਭੋਰ ਅਧਾਰ ਅਧਾਰ ਅਧਾਰ। ਗੁਰੂਕਾ ਭਯ ਬਾਰਾ ਬਧ
ਪੁਰੂਕਾ ਬੁਝ ਨਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੇ ਕੇ ਹੋਵੈ ਦੁਬਲਾ ਨੰਗ ਭੁਖ ਕੀ ਪੀਰ ॥

ਮਧਿ ਕੋਈ ਬਿਧਿ ਮਨੁਭਯ ਅਧਿ ਦੁਰ੍ਵਲ ਆਯ ਆਯ ਭੋਕ ਮੇਝਾਯਾ ਪਾਛੈ ਭੋਕਭਗਵਾਨ ਅਭਾਧ ਹੋਯਾਯਾ
ਆਧ ਭਗਵਾਨ ਭੋਕਭਗਵਾਨ ਪਾਛੈ ਬਝਾਯਾ ਮਧ ਨ ਆਯਾ,

ਦਮੜਾ ਪਲੈ ਨਾ ਪਵੈ ਨਾ ਕੇ ਦੇਵੈ ਧੀਰ ॥

ਮਧਿ ਭਾਖਾਰ ਪਾਛੈ ਕੋਈ ਬਿਧਿ ਖਾਨ-ਕਾਛੀ ਨਯਾਯ ਆਯ ਭਾਖਾ ਕੇਹੀ ਆਯਾਧ ਧਿਯਾਛੈ ਨਾਹੀ,

ਸੁਆਰਥੁ ਸੁਆਉ ਨ ਕੇ ਕਰੇ ਨਾ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ ਕਾਜੁ ॥

ਮਧਿ ਕੇਹੀ ਮਧ ਭਾਖਾਰ ਮਨੋਰਥ ਓ ਭਯਾ ਪੂਰ੍ਵ ਕਰੇ ਨਾਹੀ ਭਾਖਾਰ ਕੋਈ ਬਿਧਿ ਕਾਰਯਾ ਬਾਧੁਭਯ ਬੁਝ
ਨਾਹੀ।

ଯଦି ସେ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସେହି ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରେ, ତାହାହେଲେ ତାହାର ଆସନ ସର୍ବଦା ସ୍ଥିର ହୋଇଯାଇଥାଏ । ॥୨॥

ଯାହାକୁ ଅଧିକ ଚିହ୍ନା ଲାଗିଥାଏ, ତାହାର ଶରୀରକୁ ବହୁତ ରୋଗ ଲାଗିଥାଏ ।

ଯେଉଁ ଗୃହସ୍ଥ ପାରିବାରିକ ଦୁଃଖ ସୁଖରେ ଘେରି ହୋଇ ରହିଛି ଆଉ କିଛି ସମୟ ହର୍ଷ ଓ କିଛି ସମୟ ଶୋକ ଅନୁଭବ କରୁଛି

ଆଉ ଚାରିଦିଗରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇ ବୁଲୁଥାଏ, ନିଦ୍ରା ଯାଇପାରେ ନାହିଁ

ଯଦି ସେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆରାଧନା କରେ, ତାହାହେଲେ ତାହାର ଡନ-ମନ ଶୀତଳ ହୋଇଯାଏ ॥୩॥

ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ କାମ, କ୍ରୋଧ, ମୋହ ଆଦିକୁ ବଶ କରି ରଖୁଥାଏ ଆଉ ଯିଏ ଧ୍ୟାନ-ବୌଦ୍ଧର ନିରନ୍ତର ଲୋଭରେ କପଟ ବନ୍ଦି ରହିଥାଏ,

ଯିଏ ଚାରୋଟି ମହାପାପ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୁକର୍ମ କରୁଥାଏ, ଦାନବ-ପ୍ରବୃତ୍ତି କାରଣରୁ ନିର୍ଦ୍ଦୟତା ପୂର୍ବକ ଯିଏ ଜୀବ ହତ୍ୟା କରୁଛି,

ଯିଏ କେବେ କୌଣସି ଧର୍ମ-ପୁସ୍ତକ ଉପଦେଶ ଅଥବା ଇଶ୍ବର-ପ୍ରେମର କବିତା ମଧ୍ୟ ଶୁଣି ନାହିଁ,

ଯଦି କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସେହି ମନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରିନିଏ ତାହାହେଲେ ଏହି ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଇଥାଏ । ॥୪॥

ସେହି ପ୍ରାଣୀକୁ ଚାରି ବେଦ, ଛଅ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଉ ସମସ୍ତ ସମ୍ପତି କଣ୍ଠାକୁ ହୋଇଥାଉ,

ସେ ପଶ୍ଚାତାପୀ, ମହାନ ରକ୍ଷି ଏବଂ ଯୋଗୀ ହୋଇଥାଉ; ଆଉ ଅଠଷ୍ଟି ତୀର୍ଥ ଯାତ୍ରା କରିଥାଉ ।

ਖਟੁ ਕਰਮਾ ਤੇ ਦੁਗੁਣੇ ਪੂਜਾ ਕਰਤਾ ਨਾਇ ॥

ਆਯੋ ਬੇ ਛੇਤੀ ਬੰਸਾਰ ਭਾਰਾ ਕਰਮ ਕਰਿਐ, ਬਕਾਲੇ ਓ ਬੰਸਾਰੇ ਬੰਸ ਕਰਿ ਭਧਾਬਨਾ ਕਰਿਐ,

ਰੰਗੁ ਨ ਲਗੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤਾ ਸਰਪਰ ਨਰਕੇ ਜਾਇ ॥੫॥

ਪੂਰੀ ਯਦਿ ਭਾਵਾਰ ਪੁਰੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰੰਗਾਰੇ ਰੰਗੀਨ ਹੋਯਾਯਾ, ਬੇ ਬੇ ਨਿਰੰਗ ਭਾਵਾਰੇ ਨਰਕੀ
ਹੋਯਾ ॥੫॥

ਰਾਜ ਮਿਲਕ ਸਿਕਦਾਰੀਆ ਰਸ ਭੋਗਣ ਬਿਸਥਾਰ ॥

ਮਨੁਸ਼ ਪਾਸਾਰੇ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰ, ਧਨ-ਬੰਧ, ਗ਼ਾਬਨ ਆਦਿ ਅਨਧ ਅਧਿਕਾਰ ਬਿਧਿਓ ਭੋਗਣ ਆਯਾ,

ਬਾਗ ਸੁਹਾਵੇ ਸੋਹਣੇ ਚਲੈ ਹੁਕਮੁ ਅਫਾਰ ॥

ਭਾਵਾਰ ਪਾਸਾਰੇ ਮਨੋਹਾਰ ਓ ਬੁਝਾਰ ਭਧਾਬਨ ਆਯਾ ਆਯੋ ਭਾਵਾਰੇ ਬਹੁ ਪਾਲਨ
ਕਰਿਐ,

ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ ਬਹੁ ਬਿਧੀ ਚਾਇ ਲਗਿ ਰਹਿਆ ॥

ਅਧਿਕਾਰ ਰੰਗ ਭਧਾਬਨ ਬਿਧਿਓ ਆਯੋ ਭਧਿ ਹੋਯਾ,

ਚਿਤਿ ਨ ਆਇਓ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਤਾ ਸਰਪ ਕੀ ਜੂਨਿ ਗਇਆ ॥੬॥

ਭਧਾਬਨ, ਯਦਿ ਬੇ ਭਧਾਬਨ ਬੰਸਾਰੇ ਨਾਹੀ, ਭਾਵਾਰੇ ਬੇ ਬੰਸਾਰੇ ਭਧਿ ਨੀਯਾ ॥੬॥

ਬਹੁਤੁ ਧਨਾਢਿ ਅਚਾਰਵੰਤੁ ਸੋਭਾ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥

ਮਨੁਸ਼ ਯਦਿ ਧਨਾਬਨ, ਬਧਾਬਨ, ਨਿਰਮਲ ਭਧਾਬਨ ਭਧਾ ਬੰਸਾਰੇ ਹੋਯਾਯਾ,

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਭਾਈਆ ਸਾਜਨ ਸੰਗਿ ਪਰੀਤਿ ॥

ਭਾਵਾਰੇ ਮਾਤ-ਪਿਤਾ, ਬੰਸ- ਭਧਿ ਆਦਿ ਅਨਧ ਬੰਸਾਰੇ ਬੰਸਾਰੇ ਮਾਤ ਆਯਾ,

ਲਸਕਰ ਤਰਕਸਬੰਦ ਬੰਦ ਜੀਉ ਜੀਉ ਸਗਲੀ ਕੀਤ ॥

ਭਾਵਾਰੇ ਗੰਭੀਰ ਆਯਾ, ਬੰਸਾਰੇ ਆਯਾ ਆਯੋ ਅਨਧ ਭਾਵਾਰੇ ਮਾਤ ਕਰੁਐ,

ਚਿਤਿ ਨ ਆਇਓ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਤਾ ਖੜਿ ਰਸਾਤਲਿ ਦੀਤ ॥੭॥

ਭਾਵਾਵੇਲੇ ਮਖ ਮਧਿ ਭਾਵਾਰ ਮਨ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰੰਜਨ ਨਾਮ ਰਹਿਤ ਥਾਵ, ਭਾਵਾਵੇਲੇ ਭਾਵਾਕੂ ਨੇਨਕ ਨਕਰੇ ਪੈਛੇ ਫਿਰਿਆਵ ॥7॥

ਕਾਇਆ ਰੋਗੁ ਨ ਛਿਦੁ ਕਿਛੁ ਨਾ ਕਿਛੁ ਕਾੜਾ ਸੋਗੁ ॥

ਮਧਿ ਕਾਲਾ ਮਖ ਪ੍ਰਬੁਧ ਨਿਰੋਗ ਥਾਵ ਆਭ ਕੋਈਥਿ ਰੋਗ ਨਥਾਵ, ਮਧਿ ਭਾਵਾਰ ਕੋਈਥਿ ਗੋਕ ਬਛਾਪ ਨਥਾਵ;

ਮਿਰਤੁ ਨ ਆਵੀ ਚਿਤਿ ਤਿਸੁ ਅਹਿਨਿਸਿ ਭੋਗੈ ਭੋਗੁ ॥

ਬੇ ਮ੍ਰਤੁਖਰ ਭੂਆਯ ਮਖ ਕਰਿਪਾਰੇ ਨਾਹਿ ਆਭ ਧਿਨ ਰਾਧਿ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸਰੇ ਲਿਖੁ ਰਹਿਥਾਵ,

ਸਭ ਕਿਛੁ ਕੀਤੇਨੁ ਆਪਣਾ ਜੀਇ ਨ ਸੰਕ ਧਰਿਆ ॥

ਮਧਿ ਨਿਯਰ ਵਸੁਵਲਰੂ ਬਰੂਯੁ ਨਿਯ ਅਖਾਨ ਕਰਿਨੇਕਛਿ ਆਭ ਮਨਰੇ ਕੋਈਥਿ ਭਲ ਮਖ ਨਥਾਵ,

ਚਿਤਿ ਨ ਆਇਓ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਮਕੰਕਰ ਵਸਿ ਪਰਿਆ ॥੮॥

ਮਧਿ ਬੇਬੇ ਪਰਮਾਨ੍ਰਾਯੁ ਪ੍ਰਰਗ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ਭਾਵਾਵੇਲੇ ਬੇ ਮਨਦੂਤਰ ਬਗਰੇ ਆਬਿਯਾਵ ॥8॥

ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਹੋਵੈ ਸਾਧੂ ਸੰਗੁ ॥

ਮਾਵਾ ਭਪਰੇ ਭਗਵਾਨ ਨਿਯ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਿਥਾਛਿ, ਭਾਵਾਕੂ ਬਾਪੁ ਬਛਾਧਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਥਾਵ।

ਜਿਉ ਜਿਉ ਓਹੁ ਵਧਾਈਐ ਤਿਉ ਤਿਉ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ॥

ਬਭਬਛਾਰੇ ਮੇਭੇ ਚਿਭ ਲਗਾਯਥਾਵ, ਪ੍ਰਭੁਯ ਬਾਪੁਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਬੇਭੇ ਪ੍ਰਗਯ ਹੋਯਥਾਵ।

ਦੁਹਾ ਸਿਰਿਆ ਕਾ ਖਸਮੁ ਆਪਿ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਥਾਉ ॥

ਪਰਮਾਨ੍ਰਾ ਹਿੰ ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕਰ ਬ੍ਰਾਮ ਹੋਯਥਾਛਿ, ਭਾਵਾਯ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਾਗੀਯ ਬ੍ਰੁਯਰ ਕੋਈਥਿ ਆਖਾਰ ਨਾਹਿ।

ਸਤਿਗੁਰ ਤੁਠੈ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਨਾਉ ॥੯॥੧॥੨੬॥

ਪਰਛੁ ਬੇਬੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰਯ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਾਮਰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਬਦਗੁਰੁਯ ਪ੍ਰਬਧਰੂ ਹਿੰ ਹੋਯਥਾਵ। ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਧਿ ਬਦਗੁਰੁ ਪ੍ਰਬਧ ਹੋਯਥਾਛਿ ਭਾਵਾਵੇਲੇ ਮਨੁਸ਼ਯਕੁ ਬਭਯ ਨਾਮਰ ਭਪਲਛਿ ਹੋਯਥਾਵ।
॥9॥1॥26॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੫ ॥

ਬਿਰੋਗ ਮਵਲਾ 5 ਘਰੁ 5 ॥

ਜਾਨਉ ਨਹੀ ਭਾਵੈ ਕਵਨ ਬਾਤਾ ॥

ਮੂੰ ਯਾਗੇ ਨਾਹੂੰ ਯੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਕੀ ਭਲ ਲਾਗੇ?

ਮਨ ਖੋਜਿ ਮਾਰਗੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਪੁਰੁਸ਼ ਪੁਸ਼ਟ ਕਰਿਵਾ ਮਾਰਗ ਖੋਜ ॥੧॥ ਰੁਖ ॥

ਧਿਆਨੀ ਧਿਆਨੁ ਲਾਵਹਿ ॥

ਧਾਨੀ ਮਨੁਸ਼ਧ ਬਿਨਾ ਹੋਇ ਭਗਵਾਨਾ ਓਰੇ ਧਾਨ ਲਗਾਇਆ ॥

ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨੁ ਕਮਾਵਹਿ ॥

ਜਾਨੀ ਜਾਨ ਮਾਰਗ ਭਾਗ ਪੁਰੁਸ਼ ਰੂਪਿ ਪਾਏ ਚੇਲਾ ਕਰਿਆ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਨ ਹੀ ਜਾਤਾ ॥੧॥

ਪਰਮ, ਕੀਰਤਿ ਕਰਨ ਪੁਰੁਸ਼ ਹੋ ਭਗਵਾਨਾ ਯਾਗਿਆ ॥੧॥

ਭਗਉਤੀ ਰਹਤ ਜੁਗਤਾ ॥

ਭਗੁ ਨਿਯਮ ਪਾਏ ਕੀਰਤਿ ਲਾਗੇ ਰਹਿਆ ॥

ਜੋਗੀ ਕਹਤ ਮੁਕਤਾ ॥

ਯੋਗੀ ਅਭਿਮਾਨ-ਭਾਵ ਭਾਗ ਪੁਰੁਸ਼ ਕਰਨਾ ਕਰਿਆ ॥

ਤਪਸੀ ਤਪਹਿ ਰਾਤਾ ॥੨॥

ਤਪਸ਼ਾਯਾਗੇ ਤਪਸ਼ਾਯਾਗੇ ਹੋ ਕਲਿਆਣ ਮਾਨਿਆ ॥੨॥

ਮੋਨੀ ਮੋਨਿਧਾਰੀ ॥

ਮੋਨੀ ਬਾਧੂ ਮੋਨੀ ਪਾਗੇ ਕਰੇ ਹੋ ਕੀਰਤਿ ਪਾਉ ਬਿਨ ਮਾਨਿਆ ॥

ਸਨਿਆਸੀ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ॥

ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਬਨਿਆਇ ॥

ਉਦਾਸੀ ਉਦਾਸਿ ਰਾਤਾ ॥੩॥

ਉਦਾਸੀ ਬੋਰਾਗਧਰੇ ਮਗ ਹੋਇਆ ॥੩॥

ਭਗਤਿ ਨਵੈ ਪਰਕਾਰਾ ॥

ਕੇਹੇ ਕੇਹੇ ਯੇ ਬੇ ਨਯ ਪੁਕਾਰੇ ਭਗਤਿ ਕਰਿਆ ॥

ਪੰਡਿਤੁ ਵੇਦੁ ਪੁਕਾਰਾ ॥

ਪੰਡਿਤ ਵੇਦਕਾਰੇ ਭਗਵਾਨਾ ਕਰਿਆ ॥

ਗਿਰਸਤੀ ਗਿਰਸਤਿ ਧਰਮਾਤਾ ॥੪॥

ਗ੍ਰੰਥਿ ਧਰਮ ਗਾਥਾਨੁਬਾਹਰੇ ਯਯਾਨ ਆਦਿ ਧਰਮਿ ਪਾਲਨਰੇ ਹੂੰ ਕਲਪਾਗ ਬੋਲਿ ਭਾਵਿਥਾਵ। ॥4॥

ਇਕ ਸਬਦੀ ਬਹੁ ਰੂਪਿ ਅਵਧੂਤਾ ॥

ਕੇਹਿ ਬਾਪੁ ਏਕ ਨਾਮ 'ਅਲੇਖਾ' ਹੂੰ ਬੋਲੁਥਾਵ, ਕੇਹਿ ਬਾਪੁ ਬਖਸ਼ੁਰੂਪੀ ਹੋਯਾਥਾਵ।

ਕਾਪੜੀ ਕਉਤੇ ਜਾਗੂਤਾ ॥

ਕਪਠਾ ਬਾਪੁ ਛਿਛਾ ਕਪਠਾ ਪਿਛੇ, ਯਾਗੂਠਿ ਬਾਪੁ ਰਾਹਿ ਭਯਾਨਕ ਰਹਿਥਾਵ।

ਇਕਿ ਤੀਰਥਿ ਨਾਤਾ ॥੫॥

ਕਿਛਿ ਲੋਕ ਚਾਰੀ ਯਾਤ੍ਰਾਹਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਾਰਾ ਮਧ ਪੁਰੁ ਪ੍ਰਾਚੁਰਿ ਬਲਾਵਨਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਰਹਿ ॥5॥

ਨਿਰਹਾਰ ਵਰਤੀ ਆਪਰਸਾ ॥

ਨਿਰਾਹਾਰ ਰਹਿਵਾ ਬਾਲਾ ਬੁਢਕੂ ਹੂੰ ਯੋਗਿ ਮਿਲਨਰੇ ਬਾਖਨ ਮਾਨਿਥਾਹਿ, ਭਯ ਯਾਤ੍ਰਿਕ ਲੋਕ ਨਿਸ਼ ਯਾਤ੍ਰਿਕੁ ਅਭਿਸ਼ਾ ਕਰਿਥਾਹਿ।

ਇਕਿ ਲੁਕਿ ਨ ਦੇਵਹਿ ਦਰਸਾ ॥

ਕਿਛਿ ਲੋਕ ਗੁਪਤਾਹਰੇ ਲੁਕਿ ਰਹਿਥਾਹਿ ਆਭ ਕਾਹਾਕੂ ਨਿਯਮਿ ਵਰਨਿ ਦੇਖਹਿ ਨਾਹਿ।

ਇਕਿ ਮਨ ਹੀ ਗਿਆਤਾ ॥੬॥

ਕਿਛਿ ਲੋਕ ਨਿਯਮਿ ਚਿਤ ਭਿਓਹਰੇ ਹੂੰ ਬੁਝਿਮਾਨ ਅਚਹਿ ॥6॥

ਘਾਟਿ ਨ ਕਿਨ ਹੀ ਕਹਾਇਆ ॥

ਕੇਹਿ ਮਧ ਨਿਯਮਿ ਕਮ ਕਹੇ ਨਾਹਿ।

ਸਭ ਕਹਤੇ ਹੈ ਪਾਇਆ ॥

ਬਖਸ਼ਿ ਕਹਹਿ ਮੇ ਬੇਮਾਨੇ ਭਗਵਾਨਕੂ ਪਾਯਾਯਾਯਹਿ।

ਜਿਸੁ ਮੇਲੇ ਸੇ ਭਗਤਾ ॥੭॥

ਕਿਛੁ, ਭਗਵਾਨਕਾ ਭਯ ਬੇ ਹੋਯਾਥਾਵ ਯਾਤ੍ਰਾਕੂ ਭਗਵਾਨ ਨਿਯਮਿ ਬਾਪੁਹਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਹਿ ॥7॥

ਸਗਲ ਉਕਤਿ ਉਪਾਵਾ ॥

ਮੂੰ ਬਹੁ ਯੁਕਿ ਏਕ ਭਯਾਨਕ

ਤਿਆਗੀ ਸਰਨਿ ਪਾਵਾ ॥

ਭਯਾਨਕ ਕਰਿ ਭਗਵਾਨਕਾ ਚਰਨਕੂ ਆਬਿਛਿ।

ହେ ନାନକ! ଭଗବାନଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ପଡ଼ିବା ସର୍ବୋତ୍ତମ ଯୁକ୍ତି ଅଟେ ॥୫॥୨॥୨୭॥

ଇଶ୍ବର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପାଇପାରିବା ।

ସିରିରାଗ ମହଲ 1 ଘରୁ 3 ॥

ହେ ଇଶ୍ଵର! ତୁ ସୃଷ୍ଟିରେ ଅନେକ ରୂପରେ ବିଚରଣ କରୁଅଛୁ। ଯୋଗୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତୁମେ ଯୋଗୀରାଜ ଅଟ

ଏବଂ ଭୋଗୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ହ୍ରାସ ମହାଭୋଗୀ ଅଟେ ।

ସ୍ୱର୍ଗ ଲୋକର ଦେବତା, ମୃତ୍ୟୁଲୋକର ବାସୀ ତଥା ପାତାଳର ନାଗ ଆଦି ଜୀବ ତୁମର ଭେଦ ପାଇପାରି ନାହାନ୍ତି । ॥୧॥

ମୁଁ ତୁମ ପାଖରେ ଉତ୍ସର୍ଗିତ ଅଟେ, ମୁଁ ତୋର ପବିତ୍ର ନାମ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ। ॥1॥ ରୁହ ॥

ତୁମେ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛାଅ, ତୁମେ ହିଁ ସଂସାରର ରଚନା କରି

ତାହାର ଭାଗ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରି ସାଂସାରିକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଅ ।

ନିଜ ରଚନାର ଧ୍ୟାନ ତୁମେ ସ୍ବୟଂ ରଖୁଥାଅ ଆଉ ନିଜର ନାୟା ଶକ୍ତି ବ୍ୟାପା ଏହି ସଂସାରର ଚଉପାଠରେ
ନିରନ୍ତର ପଶା ଖେଳୁଥାଅ । ॥୨॥

ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱକୁ ତୁମେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଦେଖୁ ଥାଅ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରାଣୀ ତୋର ନାମର କାମନା କରିଥାନ୍ତି ।

ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਬੁ ਨ ਪਾਇਓ ਸਭ ਮੋਹੀ ਮਾਇਆ ਜਾਲਿ ਜੀਉ ॥੩॥

ਕਿੰਨ੍ਹ, ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਭੂਮਕੂ ਆਯ ਕੇਹੀ ਪੁਾਬੁ ਕਰਾਯਪਾਰਿਕ ਨਾਹੀਂ। ਬਮਬੁ ਪੁਾਗੀ ਮੋਹਾ ਮਾਯਾ
ਯਾਲਰੇ ਲਾਲਬਾ ਗੁਬੁ ਹੋਯ ਫਾਬੀਰਹੀਯਯੁ। ॥੩॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ॥

ਮੂੰ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਪਾਗਰੇ ਬਮਪੈਓ ਅਰੇ,

ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਈਐ ॥

ਮਾਹਾਰ ਮਿਲਨਰੂ ਪਰਮ ਗਓ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯਯਾ।

ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਲੋਚਦੇ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਇ ਜੀਉ ॥੪॥

ਬਧਗੁਰੂ ਮੋਹਾਓ ਬੇਬੇ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਵਿਸ਼ਨੂਰੇ ਕਹਿਓਓ ਮੇਯੋਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਾਯੋ ਪਾਯੋ ਦੇਵਦਾ, ਮਾਨਵ
ਆਯੋ ਰਸਿ ਮੁਨਿ ਕਾਮਨਾ ਕਰਿਓਓ ॥੪॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੈਸੀ ਜਾਣੀਐ ॥

ਕਿਹਰੇ ਬਧਬਯੋਤਿ ਵਿਸ਼ਨੂਰੇ ਯਾਗਿਪਾਰਿਕਾ?

ਜਿਥੈ ਏਕੇ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀਐ ॥

ਬੇਯੋਰੇ ਕੇਵਲ ਏਕ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਨਾਮ ਯਾਗਿਰੇ ਹੋਯੋਯਾਏ।

ਏਕੇ ਨਾਮੁ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਇ ਜੀਉ ॥੫॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬਰਿਨਾਮੁ ਹੋਂ ਕਰਿਓਓ ਬੁਧਮੁ ਅਧਿਕ, ਏਕਿ ਕਯੋ ਮੋਹਾਓ ਗੁਰੂਯੋ ਬੁਝਾਯੋਓ ॥੫॥

ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ॥

ਏਕਿ ਬਾਬਾ ਬਯੋਯੋ ਕਾਰਿਯੋ ਯੁਗਰੇ ਪਓਓ।

ਆਪਹੁ ਤੁਧੁ ਖੁਆਇਆ ॥

ਹੋ ਪੁਰੁਸ਼! ਯੁਗੇ ਬਯੋ ਹੋਂ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਕਰਿ ਅਧਿਕਾਯੋ ਯਾਗਿਯੋ ਯੁਯੋਯੋਯੋ।

ਪਰਤਾਪੁ ਲਗਾ ਦੋਹਾਗਣੀ ਭਾਗ ਜਿਨਾ ਕੇ ਨਾਹਿ ਜੀਉ ॥੬॥

ਬੇ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਯਾਗਿਯੋ ਯਾਗਿਯੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਿਯੋ ਨਾਹੋ, ਬਿਯੋਗਿਯੋ ਬੁਧ ਯੁਯੋਯੋ ਕਯੋ ਪਾਯੋਯਾਏ।
॥੬॥

ਦੋਹਾਗਣੀ ਕਿਆ ਨੀਸਾਣੀਆ ॥

ਬਿਯੋਯੋ ਨਾਗਿਯੋ ਯਾਗਿਯੋ ਕਯੋ ?

ਖਸਮਹੁ ਘੁਬੀਆ ਫਿਰਹਿ ਨਿਮਾਣੀਆ ॥

ਬੇ ਪਓ ਬਾਬਾ ਯੁਧਿਯੋ ਮਨ-ਰਯੋਯੋ ਹੋਯੋਯੋ ਬੁਧੁਯਾਏ।

ਮੈਲੇ ਵੇਸ ਤਿਨਾ ਕਾਮਣੀ ਦੁਖੀ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਇ ਜੀਉ ॥੭॥

ਬੇਬੇ ਯੁਧਿਯੋਯੋਯੋ ਨਾਗਿਯੋ ਬੇਬੇ-ਯੁਧਾ ਮਿਯੋ ਹੋਯੋਯਾਏ ਯਾਗਿਯੋ ਪੁਧਿਯੋ ਕਯੋ ਪਾਯੋ ਪਾਯੋ ਰਾਯੋ
ਬਿਯੋਯਾਏ। ॥੭॥

ਸੋਹਾਗਣੀ ਕਿਆ ਕਰਮੁ ਕਮਾਇਆ ॥

ਬੁਧਿਯੋਯੋ ਗੁਯੋ ਕਰਿ ਕਯੋ ਅਯੋਯੋ ਕਰਿਯੋਯੋ?

ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ॥

ਠਾਹਾਕੂ ਘੋਰ ਪ੍ਰਥਮ ਯੋਗਿਓ ਭਯੰਕਰ ਕਰਮ ਧਾਮ ਪੁਕਾਰ ਕਰਿਯੋ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਕੈ ਆਪਣੀ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ਜੀਉ ॥੮॥

ਨਿਯਮ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਠਾਹਾਕੂ ਨਿਯਮ ਬਾਧੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਿਯੋ ॥੮॥

ਹੁਕਮੁ ਜਿਨਾ ਨੇ ਮਨਾਇਆ ॥

ਮੇਧਿਯੋ ਯੋਗਿਯੋ ਪੁਰਾਣੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਲਨ ਕਰਿਯੋ,

ਤਿਨ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਵਸਾਇਆ ॥

ਬੇ ਗੁਨਾਕ ਬਾਕੀ ਭਯੰਕਰ ਮਨਰੇ ਪਾਠਨ ਕਰਿਯਾ ॥

ਸਹੀਆ ਸੇ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਿਨ ਸਹ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ਜੀਉ ॥੯॥

ਏਧਰਿ ਬਾਗੀ ਬਧਾਵਣੀ ਪੜ੍ਹੀ ਅਰੇ, ਸਿੰਘ ਨਿਯਮ ਪਠਿ ਬਾਧੁਰੇ ਪੁਰਿ ਕਰਿਯਾ ॥੯॥

ਜਿਨਾ ਭਾਣੇ ਕਾ ਰਸੁ ਆਇਆ ॥

ਸਿੰਘ ਘੋਰਾਕਾ ਘੋਰਾਕਾ ਪੁਰਾਣੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਿਯਾ ॥

ਤਿਨ ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਠਾਹਾਕੂ ਭਯੰਕਰ ਬਧਾਵਣੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬਾਧੁਰੇ ਪੁਰਿ ਕਰਿਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਐਸਾ ਜਾਣੀਐ ਜੇ ਸਭਸੈ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ਜੀਉ ॥੧੦॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਬਧਾਵਣੀ ਏਧਰਿ ਧਰਮਾ ਅਰਥੇ ਸਿੰਘ ਬਧਾਵਣੀ ਭਯੰਕਰ ਬਧਾਵਣੀ ਕਰਿਯੋ ॥੧੦॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ॥

ਬੇ ਬਧਾਵਣੀਕਾ ਬਧਾਵਣੀ ਮਿਲਨ ਕਰਿ ਬਧਾਵਣੀ ਰੂਪੀ ਧਾਮ ਪੁਕਾਰ ਕਰਿਯੋ ॥

ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਅਹਕਰਣੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਸਿੰਘ ਨਿਯਮ ਅਹੰਕਾਰ ਨਾਨਕ ਕਰਿਯੋ ॥

ਦੁਰਮਤਿ ਕਾ ਦੁਖੁ ਕਟਿਆ ਭਾਗੁ ਬੈਠਾ ਮਸਤਕਿ ਆਇ ਜੀਉ ॥੧੧॥

ਠਾਹਾਕੂ ਮਨ ਕੂਝਿ ਪਾਠੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬਾਧੁਰੇ ਪੁਰਿ ਕਰਿਯੋ ॥੧੧॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀਆ ॥

ਬੇ ਪੁਰਾਣੀ ਭਯੰਕਰ ਬਾਧੀ ਅਨੁਭਵ ਬਧਾਵਣੀ ॥

ଏହା ତୋର ଭକ୍ତର ହୃଦୟରେ ଲାଗୁଯାଇଛି ।

ତୁମର ସେବାରେ ହିଁ ବାସ୍ତବିକ ସୁଖର ଉପଲବ୍ଧି ଅଛି ଆଉ ନିଜ କୃପା ଦୃଷ୍ଟିରେ ତୁମେ ଭଲକୁ ଭବସାଗରର ପାର କରିଦିଅ ॥୧୨॥

ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ସେତେବେଳେ ବୁଝାପଡ଼େ,

ଯଦି ଏହି ମିଳନ ଦ୍ୱାରା ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମର ଉଚ୍ଚାରଣ କରାଯାଏ ।

ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ। ସାରା ଦୁନିଆ ଧର୍ମ-କର୍ମ କରି କରି ଥକି ଯାଇଛନ୍ତି।

ମୁଁ ନିଜ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ,

ଯିଏ ମୋତେ ମାୟା-ତୃଷ୍ଣାର ବାହାର କରି ସତମାର୍ଗକୁ ନେଇଛନ୍ତି ।

ଯଦି ସଦଗୁରୁ ନିଜର କୃପା ଦୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି , ତାହାହେଲେ ସେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ନିଜ ସଙ୍ଗତିରେ ମିଶାଇ ଦିଅନ୍ତି
॥14॥

ହେ ଭଗବାନ! ତୁମେ ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଭିତରେ ଅଛ।

ଇଣ୍ଡର ନିଜର ଜ୍ୟୋତି ଗୁପ୍ତ ରୂପରେ ମନୁଷ୍ୟର ହୃଦୟରେ ରଖିଛନ୍ତି ।

ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟର ହୃଦୟରେ ଇଶ୍ବର ନିଜ ଜ୍ୟୋତି ରଖିଛନ୍ତି, ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ହୃଦୟରେ ଇଶ୍ବର ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଯାନ୍ତି ॥୧୫॥

ਆਪੇ ਖਸਮਿ ਨਿਵਾਜਿਆ ॥

ਹੇ ਯਾਰ! ਭੁਭੇਰੇ ਤੂੰ ਚੰਨ ਦੇ ਮੂਰ੍ਹੇ ਚੜ੍ਹੇ

ਜੀਉ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸਾਜਿਆ ॥

ਬੇਧਰੇ ਪੁੰਨ ਦੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਕਰੇ ਮੋਹੇ ਭਾਭੇ ਕਰੇ।

ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਪੈਸ ਰਖੀਆ ਦੁਇ ਕਰ ਮਸਤਕਿ ਧਾਰਿ ਜੀਉ ॥੧੬॥

ਨਿਯਮ ਹੋਏ ਹਥ ਮਥਾਏ ਭਧਰੇ ਰੰਗੇ ਪੁੰਨ ਨਿਯ ਬੇਬਕਰੇ ਪੁੰਨੇ ਵਰਾਵਰੇ ਰੰਗੇ ॥16॥

ਸਭਿ ਸੰਜਮ ਰਹੇ ਸਿਆਣਪਾ ॥

ਬਹੁਤ ਅਧਿਕ ਆਪਣੇ ਚੰਨ ਦੇ ਕੀਰਤੀ ਕਾਮਰੇ ਆਪੇ ਨਾਹੀਂ।

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ॥

ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ਬਹੁ ਕੀਰਤੀ ਕੀਰਤੀ।

ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਵਰਤਾਇਓ ਸਭੁ ਲੋਕੁ ਕਰੈ ਜੈਕਾਰੁ ਜੀਉ ॥੧੭॥

ਯਾਰ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ਦੇ ਪੁੰਨ ਕੀਰਤੀ ਆਪੇ ਬੇਬਕਰੇ ਮੇਰੇ ਯਾਰ ਯਾਰ ਕੀਰਤੀ ਕੀਰਤੀ ਕੀਰਤੀ ॥17॥

ਮੇਰੇ ਗੁਣ ਅਵਗਨ ਨ ਬੀਚਾਰਿਆ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੇਰੇ ਗੁਣ ਅਵਗਨ ਪੁੰਨ ਖਾਨ ਵੇਖਣਾਹੀਂ,

ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਣਾ ਬਿਰਦੁ ਸਮਾਰਿਆ ॥

ਬੇ ਚ ਕੇਵਲ ਭਧਰੇ ਯਾਰ ਰੰਗੇ।

ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਕੈ ਰਖਿਓਨੁ ਲਗੈ ਨ ਤਤੀ ਵਾਉ ਜੀਉ ॥੧੮॥

ਯਾਰ ਨਿਯੇ ਗਲੇ ਕੀਰਤੀ ਮੇਰੇ ਯਾਰ ਕੀਰਤੀ ਆਪੇ ਮੋਹੇ ਚੰਨ ਦੇ ਪਦਮ ਮਥਾ ਚੜ੍ਹੇ ਕੀਰਤੀ ਨਾਹੀਂ ॥18॥

ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਨਿਯ ਚੰਨ-ਮਨਰੇ ਮੂੰ ਪੁੰਨੇ ਚੜ੍ਹੇ ਕੀਰਤੀ।

ਜੀਇ ਇਛਿਅੜਾ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ॥

ਐਤਨਾ, ਮੋਹੇ ਮਨੋਰਾਜੀਓ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ।

ਸਾਹ ਪਾਤਿਸਾਹ ਸਿਰਿ ਖਸਮੁ ਤੂੰ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਜੀਵੈ ਨਾਉ ਜੀਉ ॥੧੯॥

ਹੇ ਯਾਰ ! ਭੁਭੇਰੇ ਬਹੁਤ ਮਥਾ ਬਹੁਤ ਅਧਿਕ, ਐਤਨਾ, ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਮੂੰ ਭੁਭੇਰੇ ਨਾਨਕ ਬਲਗੇਰੇ ਯਾਰ ਧਾਰੀ ਕੀਰਤੀ ॥19॥

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਆਪੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੇ

ਦੂਜਾ ਖੇਲੁ ਕਰਿ ਦਿਖਲਾਇਆ ॥

ਥਾਭ ਜਗਤ ਰੂਪੀ ਖੇਲਨਾ ਬਯਾਜ ਪੁਰਖ ਕਰਿਛੇ।

ਸਭੁ ਸਚੇ ਸਚੁ ਵਰਤਦਾ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੈ ਬੁਝਾਇ ਜੀਉ ॥੨੦॥

ਬਸਤੁ ਬਧ ਪੁਰਖ ਬਧ ਬੁਝਨੁ ਪੁਰਖ ਹੋਭਛੇ, ਕਿਛੁ, ਚਾਹਾਯਾ ਮੂਲ ਰਹਸਯਾਨੁ ਯੇ ਕੂਝਿ ਪਾਰਿਵੇ
ਯਾਹਾਨੁ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੁਝਾਇ ॥20॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਇਆ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨਾ ਪਾਯਾਯਾਛੇ,

ਤਿਥੈ ਮਾਇਆ ਮੇਹੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਭਗਵਾਨ ਚਾਹਾਰ ਮਾਯਾ ਮੋਹਨੁ ਨਝ ਕਰਿਦੇਯਾਛੇ।

ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਆਪਣੀ ਆਪੇ ਲਏ ਸਮਾਇ ਜੀਉ ॥੨੧॥

ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਯੇ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯਾਛੇ। ॥21॥

ਗੋਪੀ ਨੈ ਗੋਆਲੀਆ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਹੋ ਗੋਪੀ ਅਧ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਹੋ ਮਨੁਜਾ ਅਧ,

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਗੋਇ ਉਠਾਲੀਆ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਹੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਅਧ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਹੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪਰੇ ਗੋਵਿੰਦ ਪਰਚ ਨਿਯ ਆਯੁਰੇ ਭਯਾਨ ਧ੍ਰਿਯ।

ਹੁਕਮੀ ਭਾਂਡੇ ਸਾਜਿਆ ਤੂੰ ਆਪੇ ਭੰਨਿ ਸਵਾਰਿ ਜੀਉ ॥੨੨॥

ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਹੋ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮਾਂਰੇ ਜੀਵਨੁ ਚਰਮਰੂਪੀ ਪੋਸ਼ਾਕ ਨਿਰੰਤ ਕਰਿਛੇ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਹੋ ਏਹੇ ਚਰਮਰੂਪੀ
ਪੋਸ਼ਾਕਨੁ ਨਝ ਕਰਿਯਾਇ ਏਵਾਂ ਨਿਰੰਗ ਕਰਿਯਾਇ ॥22॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਨਿਯਰ ਚਿਤ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਬਧਿਤ ਲਗਾਯਾਛੇ,

ਤਿਨੀ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਯੇ ਮਾਯਾਰ ਮੋਹਾਨੁ ਧੂਰ ਕਰਿਦੇਯਾਛੇ।

ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਿ ਤਿਨ ਪ੍ਰਾਣੀਆ ਓਇ ਚਲੇ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਿ ਜੀਉ ॥੨੩॥

ੴ ਪ੍ਰਾਣੀਆ ਜੇਯਾਓ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਆਇਆ। ਬੇ ਨਿਯਮ ਜੀਵਨ ਦੁਆਰਾ ਕਰੇ ਪਰਲੋਕੀਕਰਨ
ਹੋਇਆ। ॥23॥

ਤੇਰੀਆ ਸਦਾ ਸਦਾ ਚੰਗਿਆਈਆ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਤੂੰ ਸਦਾ ਬਰਖ਼ਾ ਮੇਰੇ ਉਪਕਾਰ ਕਰੇ,

ਮੈ ਰਾਤਿ ਦਿਹੈ ਵਡਿਆਈਆਂ ॥

ਮੇਰੇ ਉਪਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਦਿਨ ਰਾਤ ਮੈਂ ਤੂੰ ਮੰਨਿਆ ਕਰੁਣੀ। admire by night and day.

ਅਣਮੰਗਿਆ ਦਾਨੁ ਦੇਵਣਾ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਮਾਲਿ ਜੀਉ ॥੨੪॥੧॥

ਤੂੰ ਅਣਮੰਗਿਆ ਦੇਣਾ ਮੰਗਿਆ ਦਿਨਾ ਤੂੰ ਜੀਵਨ ਦਾਨ ਦੇਂਦੇ। ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਰਖ਼ਾ ਭਗਵਾਨੀ ਸ਼ਰਣ
ਕਰੁਣੀ ॥24॥1॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਰੋਗ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪੈ ਪਾਇ ਮਨਾਈ ਸੋਇ ਜੀਉ ॥

ਮੈਂ ਬਦਗੁਣੀ ਚਰਣੇ ਪੈ ਚਾਕੁ ਬਖ਼ਸ਼ ਕਰੁਣੀ,

ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖਿ ਮਿਲਾਇਆ ਤਿਸੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਜੀਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣ, ਮਹਾਪੁਰੁਖ ਬਦਗੁਣੀ ਮੇਰੇ ਬੇਹਿ ਭਗਵਾਨ ਬੇਹਿ ਮੰਗਿਆ। ਚਾਕੁ ਭਲੇ ਮਹਾਨ
ਭਗਵਾਨੇ ਅਨੰਤ ਕੇਹੇ ਨਾਹੀ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੋਸਾਈ ਮਿਹੰਡਾ ਇਠੜਾ ॥

ਮੇਰੇ ਮਾਨਿਕ ਪੁਰ ਮੇਰੇ ਅਧਿ ਪੁਰ ਅਧਿ,

ਅੰਮ ਅਬੇ ਥਾਵਹੁ ਮਿਠੜਾ ॥

ਬੇ ਮਾਥਾ ਆਉ ਪੈਠਾ ਠਾਕੁ ਬਖ਼ਸ਼ ਮੇਰੇ ਲਾਗਿਆ।

ਭੈਣ ਭਾਈ ਸਭਿ ਸਜਣਾ ਤੁਧੁ ਜੇਹਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ਜੀਉ ॥੧॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਭਗਵਾਨ, ਭਾਇ, ਮੇਰੇ ਆਧਿ ਬ੍ਰਹਮਾਨੇ ਤੂੰ ਭਲੇ ਆਉ ਕੇਹੇ ਨਾਹੀ ॥1॥

ਤੇਰੈ ਹੁਕਮੇ ਸਾਵਣੁ ਆਇਆ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਭਗਵਾਨ, ਭਾਇ, ਮੇਰੇ ਆਧਿ ਬ੍ਰਹਮਾਨੇ ਤੂੰ ਭਲੇ ਆਉ ਕੇਹੇ ਨਾਹੀ ॥1॥

ਮੈ ਸਤ ਕਾ ਹਲੁ ਜੋਆਇਆ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਆਦੇਸ਼ੇ ਗੁਰਗਾ ਮੇਰੇ ਆਦੇਸ਼ੇ

ਨਾਉ ਬੀਜਣ ਲਗਾ ਆਸ ਕਰਿ ਹਰਿ ਬੋਹਲ ਬਖਸ ਜਮਾਇ ਜੀਉ ॥੨॥

ਭੂਮਰ ਪੁਬਫੁਭਾ ਪਾਯੋਂ ਸ੍ਰੋਂ ਬਧਰ ਪਰਿਕ੍ਰਿਓਰੇ ਮੋਢਿ ਹੋਯਕਿ ॥2॥

ਹਉ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਇਕੁ ਪਛਾਣਦਾ ॥

ੴ ਆਗਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਯੋਗਰ, ਨਿਯੋਗ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਾਰਾ ਧਾਨਰ ਅਮਾਰ ਯੋਗੁ ਕਰਿਵੇ, ਸ੍ਰੋਂ ਨਾਮ ਵੀਯ
ਕ੍ਰਿਪਾਵੇਰੇ ਲਾਗਿਯੋ ॥2॥

ਦੁਯਾ ਕਾਗਲੁ ਚਿਤਿ ਨ ਜਾਣਦਾ ॥

ਸ੍ਰੋਂ ਨਿਯੋਗ ਮਨਰੇ ਅਨਧ ਕ੍ਰਿਯੋ ਹੁੰਦਾ ਯੋਗ ਨਾਹੀਂ।

ਹਰਿ ਇਕਤੈ ਕਾਰੈ ਲਾਇਓਨੁ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਨਿਬਾਹਿ ਜੀਉ ॥੩॥

ਯੋਗਰ ਏਕ ਕਾਮਧ ਮੋਰੇ ਧਾਮਿਯੋਰੇ ਲਾਗਿਯੋ, ਮੇਯੋਂ ਯੋਗ ਚਾਹਾਯੋ ਯੋਗ ਲਾਗਿਯਾਏ, ਸ੍ਰੋਂ ਧੇਯੋਯੋ
ਚਾਹਾ ਧਾਮਿਯੋ ਕਰਿਯਾਏ। ॥3॥

ਤੁਸੀ ਭੋਗਿਹੁ ਭੁੰਚਹੁ ਭਾਈਰੇ ॥

ਹੋ ਮੋਰੇ ਯੋਗ! ਭੂਮੇ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਧੇਯੋਗ ਕਰ ਏਵੇ ਆਨੰਦ ਪਾਏ।

ਗੁਰਿ ਦੀਬਾਣਿ ਕਵਾਇ ਪੈਨਾਈਓ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਯੋ ਧਰਮਾਰੇਰੇ ਗੁਰੁਧੇਵ ਮੋਰੇ ਯੋਗਿਯੋ ਪੋਸ਼ਾਕ ਧੇਯੋ ਪੁਰਿਸ਼੍ਯ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯੋ।

ਹਉ ਹੋਆ ਮਾਹਰੁ ਪਿੰਡ ਦਾ ਬੰਨਿ ਆਏ ਪੰਜਿ ਸਰੀਕ ਜੀਉ ॥੪॥

ਸ੍ਰੋਂ ਗਰਮਰੇ ਰੂਪੀ ਗੰਗੇ ਧਾਮੀ ਹੋਯਕਿ ਆਯੋ ਕਾਮ, ਕ੍ਰਿਪਾ, ਲੋਯੋ, ਮੋਯੋ, ਅਯੋਕਾਰ ਯੋਧਾਧਿ
ਪਾਯੋ ਗੁਰੁ ਸ੍ਰੋਂ ਵਾਯੋ ਧੇਯੋ ॥4॥

ਹਉ ਆਇਆ ਸਾਮ੍ਹਰੈ ਤਿਹੰਡੀਆ ॥

ਹੋ ਪੁਰੁ! ਸ੍ਰੋਂ ਮੋਰੇਯੋਰੇ ਚੋਰੇ ਗਰਮ ਨੇਯੋ

ਪੰਜਿ ਕਿਰਸਾਣ ਮੁਜੇਰੇ ਮਿਹਡੀਆ ॥

ਧੇਯੋਯੋਰੇ ਯੋਰੇ ਮੋਰੇ ਪਾਯੋ ਯੋਗਿਯੋ ਮੋਰੇ ਧੇਯੋਗ ਮਨ ਮੋਰੇ ਆਯੋਰੇ ਰਹਿਯਾਏ।

ਕੰਨੁ ਕੋਈ ਕਢਿ ਨ ਹੰਘਈ ਨਾਨਕ ਵੁਠਾ ਘੁਘਿ ਗਿਰਾਉ ਜੀਉ ॥੫॥

ਮੋਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਯੋਗ ਯੋਗਿਯੋ ਧਾਮਿਯੋ ਕਰਿਯੋਰੇ ਨਾਹੀਂ। ਹੋ ਨਾਨਕ! ਏਯੋਯੋ
ਗਰਮਰੇ ਰੂਪੀ ਗੰਗੇ ਆਧਾਧਿਕ ਯੋਗਿਯੋਰੇ ਰਹਿਯੋ ॥5॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਘੁੰਮਾ ਜਾਵਦਾ ॥

ਹੋ ਮੋਰੇ ਪੁਰੁ! ਸ੍ਰੋਂ ਭੂਮ ਪੁਰਿ ਧਾਮਿਯੋਰੇ ਆਏ,

ਇਕ ਸਾਹਾ ਤੁਧੁ ਧਿਆਇਦਾ ॥

ਪੁਰਿ ਬਿਬੇਕੇ ਭੁਭੁਕੇ ਹੋ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਕਰੁਣੀ ॥

ਉਜੜੁ ਥੇਹੁ ਵਸਾਇਓ ਹਉ ਤੁਧੁ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ਜੀਉ ॥੬॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਯਾ ਗੱ (ਗੁਣ ਰਹਿਤ) ਭਲੇ ਧੁੰਨ, ਭੁਭੇ ਭਾਖਾਨੂ ਗਛੇ ਦੇਵਕੀ, ਐਧੁਪਾਯਨਮੂਨ ਭੁਭੇ
ਪਾਖਰੇ ਬਸਦੇਓ ਅਰੇ ॥੬॥

ਹਰਿ ਇਠੈ ਨਿਤ ਧਿਆਇਦਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨਭਰੇ ਪੁੰਨ! ਮੂੰ ਭੁਭੁਕੇ ਬਰਵਾ ਬੁਭੁਕੇ ਕਰੁਣੀ ॥

ਮਨਿ ਚਿੰਦੀ ਸੇ ਫਲੁ ਪਾਇਦਾ ॥

ਆਭ ਮੇਰੇ ਅਭਿਲਾਖ ਮੇਧਰੇ ਧੁੰਨ, ਮੇਰੇ ਕਾਮਨਾ ਬੇਧਰੇ ਪੂਰਾ ਹੋਯਾਗਯਾ ॥

ਸਭੇ ਕਾਜ ਸਵਾਰਿਅਨੁ ਲਾਹੀਅਨੁ ਮਨ ਕੀ ਭੁਖ ਜੀਉ ॥੭॥

ਭੁਭੇ ਮੇਰੇ ਬਸਤੁ ਕਾਮ ਬਸੰਤ ਕਰਿਣ ਆਭ ਮੇਰੇ ਆਸ਼ਾਭੇ ਭੋਕੇ ਨਿਵ੍ਰਭ ਕਰਿਦੇਵਕੀ ॥੭॥

ਮੈ ਛਡਿਆ ਸਭੇ ਧੰਧੜਾ ॥

ਮੂੰ ਬੰਬਾਰੇ ਮਿਥਾ ਕਾਰੰਧ ਭਯਾਨ ਕਰਿਦੇਵਕੀ ॥

ਗੋਸਾਈ ਸੇਵੀ ਸਚੜਾ ॥

ਮੂੰ ਬੁਭੁਕੇ ਬਾਸਾਨੁ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰੁਣੀ ॥

ਨਉ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਮੈ ਪਲੈ ਬਧਾ ਛਿਕਿ ਜੀਉ ॥੮॥

ਨਵਨਿਧਿ ਦੇਵਕੀ ਬਸਦੇ ਬਸੰਤ ਕਛੁਬੁਭ-ਬਸਾਨ ਹਰਿਨਾਮ ਮੇਰੇ ਮਿਲਿਣ, ਯਾਹਾ ਬਭ ਮਨੁ ਬਭਕਾਰੇ
ਮੇਰੇ ਅਭਿਲਾਖ ਬੰਧੁਕੇ ਹੋਯਾਗਯਾ ॥੮॥

ਮੈ ਸੁਖੀ ਹੂੰ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਮੂੰ ਬਭੁਕੇ ਬੁਭੁਕੇ ਅਰੇ ਕਾਰਣ ਮੂੰ ਬੁਭੁਕੇ ਪੁੰਨ ਕਰਿਦੇਵਕੀ ॥

ਗੁਰਿ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਵਸਾਇਆ ॥

ਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਬੁਭੁਕੇ ਭਗਵਾਨਕ ਨਾਮੁ ਬਯਾਗਯਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੁਰਖਿ ਵਿਖਾਲਿਆ ਮਸਤਕਿ ਧਰਿ ਕੈ ਹਥੁ ਜੀਉ ॥੯॥

ਬਭਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਮਥੁਕੇ ਹਾਭ ਰਭ, ਅਥਾਭ, ਆਗੰਧਾਭ ਦੇਵਕੀ ਬਾਸਾਭੁ ਭਗਵਾਨਕ ਬਰੰਧ
ਕਰਾਯਾਗਯਾ ॥੯॥

ਮੈ ਬਧੀ ਸਚੁ ਧਰਮ ਸਾਲ ਹੈ ॥

ਮੂੰ ਬਭਾ ਮਥਿਰੇ ਧਰੰਧਾਨਾ ਬਯਾਗਯਾ ॥

ਗੁਰਸਿਖਾ ਲਹਦਾ ਭਾਲਿ ਕੈ ॥

ਗੁਰੂਕ ਗੋਸ਼ਧਕੁ ਗੋਸ਼ਧਿ ਸ੍ਰੀ ਐਠਾਕੁ ਨੇਕ ਆਇਓ।

ਪੈਰ ਧੋਵਾ ਪਖਾ ਫੇਰਦਾ ਤਿਸੁ ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਲਗਾ ਪਾਇ ਜੀਉ ॥੧੦॥

ਸ੍ਰੀ ਅਨੇਕ ਚਰਣ ਧੋਯ ਅਯਿ, ਬਿਯੁਯਿ ਆਯ ਬਿਨੁਦਾ ਪੂਰਕ ਨਠ ਹੋਯ ਡਾਕਰਿ ਚਰਣ ਬੁਝ ਕਰੁਅਯਿ
॥10॥

ਸੁਣਿ ਗਲਾ ਗੁਰ ਪਹਿ ਆਇਆ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਗੀਬਾ ਠਾਰੂ ਗੁਰੀ ਸੁੰ ਗੁਰੂਕਾ ਪਾਯਾਥੁ ਆਇਓ।

ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ਦਿੜਾਇਆ ॥

ਗੁਰੂ ਮੋਹਾਓ ਨਾਮ, ਧਾਨ-ਪ੍ਰਥਾ ਆਯ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਿਥੀਓ ਕਰਾਯਦੇਯਯਓ।

ਸਭੁ ਮੁਕਤੁ ਹੋਆ ਸੈਸਾਰੜਾ ਨਾਨਕ ਸਚੀ ਬੇੜੀ ਚਾੜਿ ਜੀਉ ॥੧੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬਯਾ ਨਾਵ ਭੁਪਰੇ ਧ੍ਰੁਵਾ ਕਾਰਣਰੂ ਬਾਰਾ ਬੰਬਾਰ ਵਝਿਯਾਯਓ ॥11॥

ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸੇਵੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਬਾਰਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਧੰਨ ਰਾਤਿ ਚੋਰਾ ਬੇਬਾਰ ਧੰਨ ਪਾਯਾਥਾ।

ਦੇ ਕੰਨੁ ਸੁਣਹੁ ਅਰਦਾਸਿ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ! ਨਿਯ ਕਾਨ ਦੇਯ ਮੋਹਾਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਗੁਰ।

ਠੋਕਿ ਵਜਾਇ ਸਭ ਡਿਠੀਆ ਤੁਸਿ ਆਪੇ ਲਇਅਨੁ ਛਡਾਇ ਜੀਉ ॥੧੨॥

ਸੁੰ ਬਧਬਯੁ ਭਯ ਭਾਵਰੇ ਨਿਥੰਯ ਕਰਿ ਦੇਯੁ ਦੇਯਯਓ। ਕੇਵਲ ਰੂਪੇ ਹੂੰ ਨਿਯ ਪੁਬਯੁਠਾ ਬਾਰਾ ਪ੍ਰਾਣੀਯੁ ਮੋਯ ਪੁਧਾਨ ਕਰਿਯਾਥਾ। ॥12॥

ਹੁਣਿ ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਮਿਹਰਵਾਣ ਦਾ ॥

ਵਰ੍ਯਾਨ, ਕ੍ਰਪਾਯੁ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਆਦੇਯ ਯਾਰਿ ਹੋਯਯਾਯਓ।

ਪੈ ਕੋਇ ਨ ਕਿਸੈ ਰਵਾਣਦਾ ॥

ਕੇਹੁ ਮਧ ਕਾਯਾਯੁ ਰੂਭਾਨ ਕਰਯੋ ਨਾਹੂੰ।

ਸਭ ਸੁਖਾਲੀ ਵੁਠੀਆ ਇਹੁ ਹੋਆ ਹਲੇਮੀ ਰਾਜੁ ਜੀਉ ॥੧੩॥

ਬਾਰਾ ਰੂਪੀਆ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾ ਰਹਿਓ, ਕਾਰਣ ਐਠਾਰੇ ਵਰ੍ਯਾਨ ਬਾਯੁਕ ਰਾਯ ਬ੍ਰਾਪਿਓ ਹੋਯਯਾਯਓ। ॥13॥

ਝਿੰਮਿ ਝਿੰਮਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵਰਸਦਾ ॥

ਬਧਗੁਰੂ ਮੋਯ ਭਯਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਰ੍ਯਾ ਕਰੁਯਓ।

ਬੋਲਾਇਆ ਬੋਲੀ ਖਸਮ ਦਾ ॥

ਸੁੰ ਬੇਯਯਯਿ ਬੋਲਾਯਯਿ, ਮੋਯ ਪਰਿ ਭਗਵਾਨ ਮੋਹਾਓ ਬੋਲਾਯਯਯਿ।

ਬਹੁ ਮਾਣੁ ਕੀਆ ਤੁਧੁ ਉਪਰੇ ਤੂੰ ਆਪੇ ਪਾਇਹਿ ਥਾਇ ਜੀਉ ॥੧੪॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ! ਤੂੰ ਭਾਗਵਾਨ ਦੇ ਪਾਸੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਤੂੰ ਆਪੇ ਪਾਇਹਿ ਥਾਇ ਜੀਉ ॥੧੪॥
ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ! ਤੂੰ ਭਾਗਵਾਨ ਦੇ ਪਾਸੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਤੂੰ ਆਪੇ ਪਾਇਹਿ ਥਾਇ ਜੀਉ ॥੧੪॥

ਤੇਰਿਆ ਭਗਤਾ ਭੁਖ ਸਦ ਤੇਰੀਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਭਾਗਵਾਨ ਦੇ ਪਾਸੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਤੂੰ ਆਪੇ ਪਾਇਹਿ ਥਾਇ ਜੀਉ ॥੧੪॥

ਹਰਿ ਲੇਚਾ ਪੂਰਨ ਮੇਰੀਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਭਾਗਵਾਨ ਦੇ ਪਾਸੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਤੂੰ ਆਪੇ ਪਾਇਹਿ ਥਾਇ ਜੀਉ ॥੧੪॥

ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਸੁਖਦਾਤਿਆ ਮੈ ਗਲ ਵਿਚਿ ਲੈਹੁ ਮਿਲਾਇ ਜੀਉ ॥੧੫॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਭਾਗਵਾਨ ਦੇ ਪਾਸੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਤੂੰ ਆਪੇ ਪਾਇਹਿ ਥਾਇ ਜੀਉ ॥੧੪॥

ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਭਾਲਿਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਭਾਗਵਾਨ ਦੇ ਪਾਸੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਤੂੰ ਆਪੇ ਪਾਇਹਿ ਥਾਇ ਜੀਉ ॥੧੪॥

ਤੂੰ ਦੀਪ ਲੋਅ ਪਇਆਲਿਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਭਾਗਵਾਨ ਦੇ ਪਾਸੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਤੂੰ ਆਪੇ ਪਾਇਹਿ ਥਾਇ ਜੀਉ ॥੧੪॥

ਤੂੰ ਥਾਨਿ ਥਨੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਚੁ ਅਧਾਰੁ ਜੀਉ ॥੧੬॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਭਾਗਵਾਨ ਦੇ ਪਾਸੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਤੂੰ ਆਪੇ ਪਾਇਹਿ ਥਾਇ ਜੀਉ ॥੧੪॥

ਹਉ ਗੋਸਾਈ ਦਾ ਪਹਿਲਵਾਨੜਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਭਾਗਵਾਨ ਦੇ ਪਾਸੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਤੂੰ ਆਪੇ ਪਾਇਹਿ ਥਾਇ ਜੀਉ ॥੧੪॥

ਮੈ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਉਚ ਦੁਮਾਲੜਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਭਾਗਵਾਨ ਦੇ ਪਾਸੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਤੂੰ ਆਪੇ ਪਾਇਹਿ ਥਾਇ ਜੀਉ ॥੧੪॥

ਸਭ ਹੋਈ ਛਿੰਝ ਇਕਠੀਆ ਦਧੁ ਬੈਠਾ ਵੇਖੈ ਆਪਿ ਜੀਉ ॥੧੭॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਭਾਗਵਾਨ ਦੇ ਪਾਸੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਤੂੰ ਆਪੇ ਪਾਇਹਿ ਥਾਇ ਜੀਉ ॥੧੪॥

ਵਾਤ ਵਜਨਿ ਟੰਮਕ ਭੇਰੀਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਭਾਗਵਾਨ ਦੇ ਪਾਸੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਤੂੰ ਆਪੇ ਪਾਇਹਿ ਥਾਇ ਜੀਉ ॥੧੪॥

ਮਲ ਲਥੇ ਲੈਦੇ ਫੇਰੀਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਭਾਗਵਾਨ ਦੇ ਪਾਸੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਤੂੰ ਆਪੇ ਪਾਇਹਿ ਥਾਇ ਜੀਉ ॥੧੪॥

ਨਿਹਤੇ ਪੰਜਿ ਜੁਆਨ ਮੈ ਗੁਰ ਥਾਪੀ ਦਿਤੀ ਕੰਡਿ ਜੀਉ ॥੧੮॥

ਮੂੰ ਏਕਾ ਹੂੰ ਪਾਸ਼ਿ ਸ਼ਬਾਨਕੂ (ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ, ਅਹੰਕਾਰ)ਕੂ ਪਰਾਜਿਤ ਕਰਿਦੇਕਛਿ ਆਭ
ਗੁਰੂ ਮੋਰ ਪਿਠਿ ਭਪਰੇ ਆਗੀਰੀਧ ਦੇਕਛਿ

ਸਭ ਇਕਠੇ ਹੋਇ ਆਇਆ ॥

ਸਮਸਤ ਯੋਗ ਯੋਗ ਨੇਕ ਦੂਜਿਆਰੇ ਏਕਾਠਿ ਹੋਕਛਿ

ਘਰਿ ਜਾਸਨਿ ਵਾਟ ਵਟਾਇਆ ॥

ਏਕੇਕ ਯੋਗਿਨੇ ਪਠਿਹੋ ਨਿਯੰਤਰ ਪਰਲੋਕਕੂ ਚਾਲਿਯੋ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਹਾ ਲੈ ਗਏ ਮਨਮੁਖ ਚਲੇ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇ ਜੀਉ ॥੧੯॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਰੂਪਿ ਪ੍ਰਭੂਰਿ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿ ਯੋਗ, ਮੋਹਭੇਦਲੇ ਸਨਮੁਖਿ ਨਿਯੰਤਰ ਹੋਕਛਿ
॥19॥

ਤੂੰ ਵਰਨਾ ਚਿਹਨਾ ਬਾਹਰਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਚੋਰ ਕੀਰਤਿ ਵਰ੍ਹੇ ਅਪਰਾਧਿ ਨਾਹੀ

ਹਰਿ ਦਿਸਹਿ ਹਾਜਰੁ ਜਾਹਰਾ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਭੂਰੇ ਯੋਗਕੂ ਧਰਮ ਧਰਮ

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਤੁਝੈ ਧਿਆਇਦੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਰਤੇ ਗੁਣਤਾਸੁ ਜੀਉ ॥੨੦॥

ਹੇ ਗੁਰੂਰੇ ਭਗਤ! ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਤੁਮਰੇ ਭਗਤ ਤੁਮਰੇ ਸੰਗੋਗਾਨ ਨਿਰੰਤਰ ਗੁਣੀ ਆਪ,
ਚੋਰ ਸੰਗੀ ਕਰਿਆ ਆਪ ਚੋਰ ਹੂੰ ਰੰਗੇਰੇ ਸੰਗ ਰਹਿਆ ॥20॥

ਮੈ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਦਯੈ ਸੇਵੜੀ ॥

ਮੂੰ ਸਮਸਤ ਯੁਗਰੇ ਭਗਵਾਨਕੇ ਭਗਤ ਕਰੁਣਾ

ਗੁਰਿ ਕਟੀ ਮਿਹਡੀ ਜੇਵੜੀ ॥

ਗੁਰੂ ਮਾਯਾ ਬੰਨ੍ਹਰੇ ਕੋਠਿ ਕਾਠਿ ਪੋਪਾਧਿ ਦੇਕਛਿ

ਹਉ ਬਾਹੁੜਿ ਛਿੰਝ ਨ ਨਚਉ ਨਾਨਕ ਅਉਸਰੁ ਲਧਾ ਭਾਲਿ ਜੀਉ ॥੨੧॥੨॥੨੯॥

ਮੂੰ ਬਾਹਰੇ ਆਗਤਕੂ ਬਾਹਰੇ ਨਾਚਕ ਕਰਿਵਾਕੂ ਮਿਥੇ ਨਾਹੀ, ਕਾਰਣ ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਸਨਮੁਖ
ਭਗਵਨਰੇ ਪ੍ਰਭੂਰੇ ਮਾਯਾ ਭਾਗਤ ਬਾਹਰੇ ਕਰਿਦੇਕਛਿ ॥21॥2॥29॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵਨ ਏਕ ਅਚੰਤ, ਮਾਯਾਕੂ ਬੰਨ੍ਹਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਪਾਧਿ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਪਹਰੇ ਘਰੁ ੧ ॥

ਬਿਰਿਗਾਗ ਮੁਖਲਾ 1 ਪਹਰਾ ਘਰੁ 1 ॥

ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਹੁਕਮਿ ਪਇਆ ਗਰਭਾਸਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਅਯੋਗ ਮੇਰੇ! ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰਿਕ ਪੁਰਖ ਪੁਰਖਰੇਰੇ ਲਗ੍ਯੋਗ ਅਯੋਗ ਅਨੂਥਾਹੇਰੇ ਪੁਰਾਣੀ
ਮਾਯਾ ਜਥੇਰੇ ਆਇਆ।

ਉਰਧ ਤਪੁ ਅੰਤਰਿ ਕਰੇ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਖਸਮ ਸੇਤੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਅਯੋਗ ਮੇਰੇ! ਥੇ ਜਥੇਰੇ ਓਲਟਾ ਰਹਿ ਓਪਬਧਾ ਕਰਿਆ। ਆਯੋਗ ਭਗਵਾਨਾ ਸੰਸਾਰੇਰੇ
ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰੁਆ।

ਖਸਮ ਸੇਤੀ ਅਰਦਾਸਿ ਵਖਾਣੈ ਉਰਧ ਧਿਆਨਿ ਲਿਵ ਲਾਰਾ ॥

ਥੇ ਓਲਟਾ ਰਹਿ ਭਗਵਾਨਾ ਖਾਨੇਰੇ ਮਨ ਲਗਾਇਆ।

ਨਾ ਮਰਜਾਦੁ ਆਇਆ ਕਲਿ ਭੀਤਰਿ ਬਾਹੁੜਿ ਜਾਸੀ ਨਾਰਾ ॥

ਥੇ ਦੁਨਿਆਵੁ ਨਗੁ ਹੋਇ ਆਪੇ ਆਯੋਗ ਮਰਣ ਪਰੇ ਨਗੁ ਹੋਂ ਮਾਇਆ।

ਜੈਸੀ ਕਲਮ ਵੁੜੀ ਹੈ ਮਸਤਕਿ ਤੈਸੀ ਜੀਅੜੇ ਪਾਸਿ ॥

ਬਿਖਾਯੋ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰਮ ਅਨੂਥਾਹੇਰੇ ਭਾਵਾਰ ਮਝਕ ਭਪਰੇਰੇ ਮੇਯੋ ਭਾਗਯ ਰੇਯਾ ਚਾਹੀ ਦੇਵਕੀ, ਭਾਵਾਰ
ਅਨੂਥਾਹੇਰੇ ਭਾਵਾਰ ਸੁਭਾ ਦੁਃਖ ਭਪਲਯੁ ਹੋਇਆ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ ਹੁਕਮਿ ਪਇਆ ਗਰਭਾਸਿ ॥੧॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਉ ਮੇਰੇ, ਰਾਤ੍ਰਿਕ ਪੁਰਖ ਪੁਰਖਰੇਰੇ ਲਗ੍ਯੋਗ ਲਗਾ ਅਨੂਥਾਹੇਰੇ ਪੁਰਾਣੀ ਜਥੇਰੇ
ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਿਆ। ॥1॥

ਦੂਜੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਵਿਸਰਿ ਗਇਆ ਧਿਆਨੁ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਅਯਯਾ ਮੇਰੇ! ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਹਿਰ ਫਿਰਾਏ ਪੁਰਖਰੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕ ਸ਼ਰਣੁ ਕਰਿ ਦੇਵ। ਅਧਾਰ, ਮੋਹਦੇਵੇਲੇ ਪੁਰਾਣੀ ਗੱਲੋਂ ਕਾਹਲੀ ਆਖੇ ਆਯੋ ਯਥਾ, ਬੇਦੇਵੇਲੇ ਗੱਲੋਂ ਕਰਿ ਦੇਵ। ਪੁਰਾਣੀ ਭੁਲੇ ਯਾਵ।

ਹਥੇ ਹਥਿ ਨਚਾਈਐ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਜਿਉ ਜਸੁਦਾ ਘਰਿ ਕਾਨੁ ॥

ਠਾਹਾਰ ਪਰਿਯੋਗ, ਭਾਇ-ਬੰਨ੍ਹ ਬੰਨ੍ਹ ਠਾਹਾਰੀ ਏਧਰਿ ਨਚਾਏ, ਹੱਥੋਂ ਖੂਹਥੀ, ਮੋਹਰਿ ਮਾਰੀ ਮਗੋਵਾ ਘਰੇ ਕੁਝ ਨਚਾ ਯਾਯੋ।

ਹਥੇ ਹਥਿ ਨਚਾਈਐ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮਾਤ ਕਹੈ ਸੁਤੁ ਮੇਰਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਅਯਯਾ ਮੇਰੇ! ਪਰਿਵਾਰਕ ਬੰਨ੍ਹ ਲੋਕ ਨਚਾਰੇ ਪੁਰਾਣੀ ਬੇਧਿ ਪਿਛਾਏ ਖੋਲ੍ਹਾਏ ਆਯੋ ਮਾਰੀ ਮੋਹ ਬੰਨ੍ਹ ਠਾਹਾਰੀ ਨਿਯੋ ਪੂਰੇ ਕਹਿ ਕਠ ਮਾਰ ਕਰਿ ਯਾਵ।

ਚੇਤਿ ਅਚੇਤ ਮੂੜ ਮਨ ਮੇਰੇ ਅੰਤਿ ਨਹੀ ਕਛੁ ਤੇਰਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਅਯਯਾ ਏਕਾ ਮੂਰ੍ਹ ਮਨ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਰਣੁ ਕਰ। ਅਯਯਾਏ ਚੇਤਿ ਬਾਧੁ ਕੇਹੇ ਹੋਵੇ ਨਾਹੀ।

ਜਿਨਿ ਰਚਿ ਰਚਿਆ ਤਿਸਹਿ ਨ ਜਾਣੈ ਮਨ ਭੀਤਰਿ ਧਰਿ ਗਿਆਨੁ ॥

ਭੁ ਠਾਹਾਰੀ ਰੂਪਿਯਾ ਨਾਹੀ ਯੋ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯੋ। ਕਰਿਯਾਨ, ਭੁ ਨਿਯੋ ਮਨਰੇ ਯਾਨ ਪੁਰਾ ਕਰ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੂਜੈ ਪਹਰੈ ਵਿਸਰਿ ਗਇਆ ਧਿਆਨੁ ॥੨॥

ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਥੇ ਮੇਰੇ ਰਾਹਿਰ ਫਿਰਾਏ ਪੁਰਖਰੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕ ਸ਼ਰਣੁ ਕਰਿ ਦੇਵ ॥੨॥

ਤੀਜੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਧਨ ਜੋਬਨ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ॥

ਹੇ ਅਯਯਾ ਮੇਰੇ! ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਹਿਰ ਫਿਰਾਏ ਪੁਰਖਰੇ ਪੁਰਾਣੀ ਮਨ, ਧਾਨ-ਮੋਹਿਕ(ਬੁ)-ਮੋਹਿਕ(ਬੁ)ਰੇ ਲਾਗੇ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਹੀ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਬਧਾ ਛੁਟਹਿ ਜਿਤੁ ॥

ਬੇ ਹਰਿਨਾਮਰ ਚਿਤ੍ਰ ਕਰੇ ਨਾਹੀ, ਯਾਵ। ਬਾਧਾ ਬੇ ਬਾਧਾ-ਬੰਨ੍ਹ ਮੂਰ੍ਹ ਪਾਯੋ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਿਕਲੁ ਭਇਆ ਸੰਗਿ ਮਾਇਆ ॥

ਨਚਾਰ ਪੁਰਾਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਨਾਮਰ ਸ਼ਰਣੁ ਕਰੇ ਨਾਹੀ ਆਯੋ ਬਾਧਾਧਿਕ ਪਦਾਰਥ ਬਾਧੁਰੇ ਕਾਯੁ ਰਹਿ ਯਾਵ।

ਧਨ ਸਿਉ ਰਤਾ ਜੋਬਨਿ ਮਤਾ ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਬੇ ਭਾਯੋ। ਪੁਰਾਣੀ ਆਧਿਕ ਆਯੋ ਮੋਹਿਕ ਮਨਰੇ ਏਧਰਿ ਲਾਗੇ ਹੋਯੋ। ਮੇਰੇ ਏਹੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਵਨ ਕਾਧੀ ਭਾਵਰੇ ਹੋਯੋ।

ਧਰਮ ਸੇਤੀ ਵਾਪਾਰੁ ਨ ਕੀਤੇ ਕਰਮੁ ਨ ਕੀਤੇ ਮਿਤੁ ॥

ਬੇਸ ਨਾ ਧਰਮ ਅਨੂਬਾਹੇਰੇ ਆਚਰਣ ਕਰਿਯਾਵ ਆਯ ਨਾ ਗੁੰਭ ਕਰਮ ਬਾਤ੍ਰੇਰੇ ਮੋਹਿਤਾ ਬਨਾਯਾਵ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤੀਜੈ ਪਹਰੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਧਨ ਜੋਬਨ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ॥੩॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਣੇ ਮੇਰੇ ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮਨੁਸ਼ਖਰੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਚੁਠਾਯਾ ਪੁਸ਼ਰੇ ਮਧ ਖਾਨ-ਮੋਹਿਵਨ ਚੁਸ਼ਟੇਰੇ
ਨਸ਼ੁ ਹੋਯਾਯਾ ॥੩॥

ਚਉਥੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਲਾਵੀ ਆਇਆ ਖੇਤੁ ॥

ਹੋ ਅਯਗਾ ਮੀਤ੍ਰ! ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰਿਕ ਚਤੁਰਥ ਪੁਸ਼ਰੇ (ਕੁਞਾਬਸ਼ਾ)ਰੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਿ ਕਾਰਿਵਾ ਪਾਯ
ਮਨਦੂਤ ਭਪਸ਼ਿਤ ਹੋਯਾਯਾ, ਅਧੀਤ, ਵੇਸ਼ ਕ੍ਰਿਸ਼ਿ ਕਾਰਿਵਾ ਪੁਸ਼ੁਤ ਹੋਯਾਯਾ।

ਜਾ ਜਮਿ ਪਕੜਿ ਚਲਾਇਆ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਕਿਸੈ ਨ ਮਿਲਿਆ ਭੇਤੁ ॥

ਹੋ ਅਯਗਾ ਮੀਤ੍ਰ! ਮੇਰੇਵੇਲੇ ਮਨਦੂਤ ਚਾਕਾ ਪਕੜਿ ਬੇਰੇਵੇਲੇ ਪੁਸ਼ਿਕੁ ਅਯਗਾ ਹੋਵਾ
ਰਹਬਾ ਕਾਕਾ ਮਧ ਯਗਾ ਪਰੇ ਨਾਹੀ।

ਭੇਤੁ ਚੇਤੁ ਹਰਿ ਕਿਸੈ ਨ ਮਿਲਿਓ ਜਾ ਜਮਿ ਪਕੜਿ ਚਲਾਇਆ ॥

ਐਹੇ ਰਹਬਾ ਬਿਸ਼ਨ੍ਵਰੇ ਕੇਵੇ ਮਨਦੂਤ ਚਾਕਾ ਪਕੜਿ ਨੇਰੇ, ਕਾਕਾ ਮਧ ਯਗਾ ਨਾਹੀ।

ਝੂਠਾ ਰੁਦਨੁ ਹੋਆ ਦੁਆਲੈ ਖਿਨ ਮਹਿ ਭਇਆ ਪਰਾਇਆ ॥

ਹਰਿਕਾ ਚਿਤ੍ਰਨ ਕਰ, ਹੋ ਮਨੁਸ਼ਖ! ਚਾਕਾ ਆਯਾਗਰੇ ਕਾਠਿਵਾ ਕੁਠਾ ਓ ਮੇਧਾ ਅਰੇ। ਐਕ ਸ਼ਯਰੇ ਹੋ
ਪੁਸ਼ਿ ਪਰਵੇਸ਼ੀ ਹੋਯਾਯਾ।

ਸਾਈ ਵਸਤੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਜਿਸੁ ਸਿਉ ਲਾਇਆ ਹੇਤੁ ॥

ਆਗਾਮੀ ਲੋਕਰੇ ਪੁਸ਼ਿਕੁ ਚਾਕਾ ਭਪਸ਼ਿਤ ਹੋਯਾਯਾ, ਯਾਕਾਓਰੇ ਬੇ ਚਿਭ ਐਕਾਗੁਠਾ ਕਰੇ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਚਉਥੈ ਪਹਰੈ ਲਾਵੀ ਲੁਣਿਆ ਖੇਤੁ ॥੪॥੧॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਣੇ ਵੇਰਵੇ ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰਿਕ ਚਤੁਰਥ ਪੁਸ਼ਰੇ (ਕੁਞਾਬਸ਼ਾ)ਰੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਿ
ਕਾਰਿਵਾ ਪਾਯ ਮਨਦੂਤ ਭਪਸ਼ਿਤ ਹੋਯਾਯਾ, ਅਧੀਤ, ਵੇਸ਼ ਕ੍ਰਿਸ਼ਿ ਕਾਰਿਵਾ ਪੁਸ਼ੁਤ ਹੋਯਾਯਾ।

॥੪॥੧॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਰੋਗਾਰੇ ਮਯਾ 1 ॥

ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਬਾਲਕ ਬੁਧਿ ਅਚੇਤੁ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਅਯਗਾ ਮੀਤ੍ਰ! ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰਿਕ ਪੁਰਸ਼ ਪੁਸ਼ਰੇਰੇ ਜੀਵ ਬਾਲਕ ਬੁਧਿਵਾਲਾ ਐਵ
ਜਾਨਵੀਨ ਹੋਯਾਯਾ।

ਖੀਰੁ ਪੀਐ ਖੇਲਾਈਐ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਹੇਤੁ ॥

ਬਾਲਕ ਮਾਤਾਰ ਸ਼ੀਰ ਪੀਏ ਅਤੇ ਚਾਹਾਕੂ ਵੱਡੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਾਇਆਂ। ਹੋ ਅਯਯਾ ਮਿੱਤ੍ਰ! ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨਿੱਯ
ਬਾਲਕਕੂ ਵੱਡੇ ਅਨੁਰਾਗ ਕਰਦੇ।

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਨੇਹੁ ਘਨੇਰਾ ਮਾਇਆ ਮੇਹੁ ਸਬਾਈ ॥

ਬੰਬਾਰੇਰੇ ਵਧਾਧੁ ਮੋਹਾ ਮਾਯਾ ਕਾਰਣਕੂ, ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਸ਼ੇਖਰੇਰੇ ਚਾਹਾਰ ਪੋਸ਼ਣਕੇਰੇ ਭੋਲਾਯਕੂ
ਕਞਕੂ ਮੱਧ ਭੁਪੇਸ਼ਾ ਕਰਿਦੇਯਾਏ।

ਸੰਜੇਗੀ ਆਇਆ ਕਿਰਤੁ ਕਮਾਇਆ ਕਰਣੀ ਕਾਰ ਕਰਾਈ ॥

ਬੰਧੋਗ ਅਯ ਪੂਰ੍ਵ ਯੁਗਕੇਰੇ ਕੰਮ ਨੇਯ ਪੁਰਾਣੀ ਬੰਬਾਰਕੂ ਅਥਿਯਾਏ ਅਯ ਨਿਯਰੇ ਪਰਵਰ੍ਣੀ ਯਾਵਨ
ਮਰ੍ਧਾਯਾ ਪਾਯ ਕੰਮ ਕਰਦੇ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ਬੁਝੀ ਦੂਜੈ ਹੇਤਿ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤਿ ਹੋਯਾਯਾਯੇ ਨਾਹਿ ਅਯ ਧੋਰਧ ਭਾਵਕੇਰੇ ਲਾਨ ਰਹਿਯਾ ਕਾਰਣਕੂ ਬੰਧੁਰ੍ਵ ਬੁਝਿਰ
ਬਿਨਾਯ ਹੋਯਾਏ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ ਛੁਟਹਿਗਾ ਹਰਿ ਚੇਤਿ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਪੁਰਾਣੀ ਯਾਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰਿਕੇਰੇ ਪੁਰਾਣ ਪੁਰਾਣਕੇਰੇ ਭਗਵਾਨਕ ਨਾਮ ਸ਼ੁਰਣ ਕਰਿ ਹਿੰ ਯੁਗ ਮਰਣ
ਚਕੁਰੂ ਮੁਕਤਿ ਹੋਯਾਏ। ॥1॥

ਦੂਜੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਭਰਿ ਜੋਬਨਿ ਮੈ ਮਤਿ ॥

ਹੋ ਅਯਯਾ ਮਿੱਤ੍ਰ! ਯਾਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰਿਕੇਰੇ ਭ੍ਰਿਤਾਯ ਪੁਰਾਣਕੇਰੇ ਪੁਰਾਣੀ ਯੋਵਨਕੇਰੇ ਭਰਪੂਰ ਮਥਿਕੇਰੇ ਮਥਿ
ਰਹਿਯਾਏ।

ਅਹਿਨਿਸਿ ਕਾਮਿ ਵਿਆਪਿਆ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਅੰਧੁਲੇ ਨਾਮੁ ਨ ਚਿਤਿ ॥

ਹੋ ਅਯਯਾ ਮਿੱਤ੍ਰ! ਧਨ ਰਾਏ ਬੇਯ ਭੋਗ-ਬਿਲਾਸਕੇਰੇ ਅਥਯ ਰਹਿਯਾਏ ਅਯ ਬੇਯ ਅਯਾਨਕੂ
ਭਗਵਾਨਕ ਨਾਮ ਸ਼ੁਰਣ ਅਥੇ ਨਾਹਿ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਨਾਹੀ ਹੋਰਿ ਜਾਣੈ ਰਸ ਕਸ ਮੀਠੇ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਚਾਹਾਰ ਬ੍ਰਹਮਕੇਰੇ ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਨਾਹਿ, ਬੇ ਅਨਧ ਰਸਕੂ ਹਿੰ ਮਿਠਾ ਭਾਵੇ।

ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਗੁਣ ਸੰਜਮੁ ਨਾਹੀ ਜਨਮਿ ਮਰਹੁਗੇ ਬੂਠੇ ॥

ਯਾਹਾਕੂ ਪੁਰੁਸ਼ਕੇਰੇ ਕੋਈਬੇ ਯਾਨ ਨਾਹਿ, ਧਾਨ ਨਾਹਿ, ਯਿਥੇ ਪੁਰੁਸ਼ਕੇਰੇ ਮਹਿਮਾਕੂ ਸ਼ੁਰਣ ਕਰੇ ਨਾਹਿ,
ਯਿਥੇ ਬੰਧਨ ਕਰੇ ਨਾਹਿ, ਏਧਰੇ ਪੁਰਾਣੀ ਯੁਗ ਮਰਣ ਚਕੁਰੇ
ਰਹਿਯਾਏ।

ਤੀਰਥ ਵਰਤ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮੁ ਨਾਹੀ ਕਰਮੁ ਧਰਮੁ ਨਹੀ ਪੂਜਾ ॥

ਮਾਝਾਕੂ ਪੁਰੁਖਾਕੋ ਬਿਥਲ੍ਹਰੇ ਕੋਐਸੇ ਝਾਨ ਨਾਹਿ, ਖਾਨ ਨਾਹਿ, ਸੇਧ ਪੁਰੁਖਾਕੋ ਮੁਖਿਮਾਕੂ ਸ਼ਰਣ ਕਰੇ ਨਾਹਿ,
ਸੇਧ ਬਾਮਨ ਕਰੇ ਨਾਹਿ, ਏਧਰੇ ਪੁਰਾਣੀ ਯਥਾ ਮਰਣ ਚਕੁਰੇ ਰਹਿਯਾ।

ਨਾਨਕ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ਦੁਬਿਧਾ ਵਿਆਪੈ ਦੂਜਾ ॥੨॥

ਏਧਰੇ ਪੁਰਾਣੀ ਭਗਵਾਨਾਕੋ ਭਯੋ ਪੁਰਾਣ ਪੂਰ੍ਵਕ ਕਰਿਵਾ ਧਾਰਾ ਭਯਾਰ ਹੋਯਾ। ਧ੍ਰਿਪਾਰੇ ਫਾਬਿਧੁਕਾ
ਯਾਵਕੂ ਮਾਯਾਰ ਮੋਹ ਲਾਗਿਰਹਿਯਾ ॥੨॥

ਜੇਜੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਸਰਿ ਹੰਸ ਉਲਥੜੇ ਆਇ ॥

ਹੋ ਮੋਹਾਰ ਅਯਗਾ ਮਿਤ੍ਰ! ਯਾਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਉਰ ਚੁਠਾਯ ਪੁਰੁਖਰੇ ਚਰਮਰੇ ਬਰੋਕਰੇ ਹੰਸ ਆਇ
ਬਥੇ, ਅਧੀਭ, ਪੁਰਾਣੀਰ ਮਥੁਕ ਭਧਰੇ ਧਵਲ ਬਾਲ ਹੋਕਾਕੂ ਆਰਧ ਕਰੇ।

ਜੇਬਨੁ ਘਟੈ ਜਰੂਆ ਜਿਣੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਆਵ ਘਟੈ ਦਿਨੁ ਜਾਇ ॥

ਹੋ ਅਯਗਾ ਮਿਤ੍ਰ! ਯਾਵਨ ਬਿਭਿਕਾ ਧਰੇ ਚਰਮਰੇ ਚਯੋ ਸ਼ੀਯ ਹੋਯਾ। ਆਭ ਧਾਰੇ-ਧਾਰੇ
ਚਰਮਰੇ ਭਧਰੇ ਪ੍ਰੋਭਾਵਲਾ ਮਾਭਿਕਥੇ।

ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਪਛੁਤਾਸੀ ਅੰਧੁਲੇ ਜਾ ਜਮਿ ਪਕੜਿ ਚਲਾਇਆ ॥

ਅਯਾਜ ਪੁਾਗੀ, ਅਭੁਕਾਲਰੇ ਪਛੁਾਠਾਪ ਕਰਿਯਾ, ਯੇਠੇਥੇਥੇ ਯਮਦੂਠ ਅਥਿ ਠਾਘਾਕੂ ਖਰਿਯਾ, ਅਧੀਠ ਕਾਲ ਅਥਿਯੇ ਪੁਾਗੀ ਪਛੁਾਠਾਪ ਕਰਿਯਾ।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਅਪੁਨਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਾਖਿਆ ਖਿਨ ਮਹਿ ਭਇਆ ਪਰਾਇਆ ॥

ਯੇ ਬੁਧਕਿਛਿ ਯੋਲਿ ਯਾਘਾਕੂ ਪੁਠਿਧਿਨ ਪੁਠਿਧਿਨ ਕਛੁਪੁਲਾ, ਯਥਾ ਯਾਠੁਕਰੇ ਠਾਘਾਠਾਕੂ ਪਰ ਘੋਲਯਾ।

ਬੁਧਿ ਵਿਸਰਜੀ ਗਈ ਸਿਆਣਪ ਕਰਿ ਅਵਗਣ ਪਛੁਤਾਇ ॥

ਯਮਦੂਠਰ ਵਥਰੇ ਪਠਿਯਾ ਯਾਠੇ ਪੁਾਗੀਰ ਯਾਜ ਠਾਲਿਯਾ। ਅਯ ਧਿਯ ਅਵਗੁਥ ਧਨੇ ਪਕਾਲ ਪਕਾਲ ਯੇ ਪਛੁਾਠਾਪ ਕਰਿਯਾ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤੀਜੈ ਪਹਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਚੇਤਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੩॥

ਨਾਨਕ! ਯਾਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਠਿਰ ਠੁਠਾਯ ਪੁਥਰਰੇ ਠਿਯ ਲਗਾਲ ਯਗਵਾਧਯ ਧਾਨ ਕਰ। ॥੩॥

ਚਉਥੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਬਿਰਧਿ ਭਇਆ ਤਨੁ ਖੀਣੁ ॥

ਘੇ ਧੋਰ ਅਯਥਾ ਧਿਯੁ! ਯਾਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਠਿਰ ਠੁਠਾਯ ਪੁਥਰਰੇ ਥਰੀਰ ਕੁਯ ਘੋਲ ਯਥਾ ਘੋਲਯਾ, ਧੁਰਵਲਠਾ ਅਥਿਯਾ।

ਅਖੀ ਅੰਧੁ ਨ ਦੀਸਈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਕੰਨੀ ਸੁਣੈ ਨ ਵੈਣ ॥

ਘੇ ਧੋਰ ਅਯਥਾ ਧਿਯੁ! ਅਯ, ਕਾਨ ਓ ਥਯ ਧਧ ਠਾਲਿਯਾ, ਠਾਘਾਕੂ ਅਯਰੇ ਧੇਥਾਯਾ ਧਾਘੁ ਅਯ ਕਾਨਰੇ ਗੁਥਿਧਾਰੇ ਧਾਘੁ।

ਅਖੀ ਅੰਧੁ ਜੀਭ ਰਸੁ ਨਾਹੀ ਰਹੇ ਪਰਾਕਉ ਤਾਣਾ ॥

ਧਾਠੁਰ ਅਧਧਧਠਾ ਕਾਰਥਰੂ ਯਿਧੁਰ ਰਧ ਧਧ ਯਾਲਯਾ ਅਯ ਯੇ ਪਰਰ ਧਾਘਾਰੇ ਯਾਵਨ ਯਾਧਨ ਕਰਿਯਾ।

ਗੁਣ ਅੰਤਰਿ ਨਾਹੀ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਮਨਮੁਖ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ॥

ਧੇਘਿ ਧਨਧੁਯਰ ਯਿਠਰੇ ਕੋਥਿਧਿ ਅਧਾਧਿਕ ਗੁਥ ਕੇਥੇਧਧ ਪੁਕਾਥ ਧਾਧ ਧਾਘੁ, ਧਧੁਧਾਯ, ਧੁਯ ਕਿਧਰਿ ਪੁਾਧੁ ਘੇਧ, ਧਿਠਰਾ ਧਧਰਿ ਯਧੁ ਧੁਧੁ ਠਧਰੇ ਪਠਿਰਘਿਯਾ।

ਖੜੁ ਪਕੀ ਕੁੜਿ ਭਜੈ ਬਿਨਸੈ ਆਇ ਚਲੈ ਕਿਆ ਮਾਣੁ ॥

ਥਰੀਰ ਰੂਪੀ ਥੇਠ ਧਾਕਲ ਘੋਲ ਧਯੁ ਧਾਧ। ਕੇਥੇ ਧੁਠਠ ਅਯ ਅਕਾਧੀ ਘੋਲਯਾ, ਥਰੀਰ ਧਧੁ ਘੋਲਯਾ। ਧਘਿ ਲੋਕਰੇ ਪੁਾਗੀਰ ਯਾਵਨ ਧਰਥਰ ਕੋਥਿਧਿ ਪੁਠਿਧੁ ਰਘੇ ਧਾਘੁ।

ହେ ନାନକ! ଜୀବନ ରୂପୀ ରାତ୍ରିର ଚତୁର୍ଥ ପ୍ରହରରେ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ନାମର ପରିଚୟ ପାଇବା
ଭାରିତ । ॥4॥

ହେ ମୋର ଅଜଣା ମିତ୍ର! ଯେତେବେଳେ ଜୀବକୁ ମିଳିଥିବା ଶ୍ବାସର ଅନ୍ତିମ କାଳ ନିକଟ ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ ନିଷ୍ଠୁର ବୁଢ଼ାପଣ ତାହାର କାନ୍ଧରେ ଆସି ବସେ।

ହେ ମୋର ଅଜଣା ମିତ୍ର! ଯେଉଁ ଜୀବ ନିଜ ହୃଦୟରେ କୌଣସି ଗୁଣ ସଞ୍ଚିତ କରିନାହିଁ, ତାହାର ଅବଗୁଣ ହିଁ ତାହାକୁ ବାନ୍ଧି ନେଇଯାଏ ।

ଯେଉଁ ଜୀବ ସଂଯମ, ଧୀନ ଏବଂ ସମାଧି ଦ୍ଵାରା ନିଜ ଭିତରେ ଗୁଣ ଜାତ କରି ଦୁନିଆରୁ ଯାଇଥାଏ, ଯମର ଦଣ୍ଡ ପାଏ ନାହିଁ, ଆଉ ତାହାର ଜନ୍ମ ମରଣ ବନ୍ଧ ହୋଇଯାଏ ।

ସେ ଯମର ଜାଲରେ ଛନ୍ଦି ହୁଏ ନାହିଁ ଆଉ ଯମ ତା' ଆଡ଼କୁ ଦୃଷ୍ଟି ଦିଏ ନାହିଁ। ସେ ପ୍ରେମପୂର୍ବକ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଭକ୍ତି କରି ଭବସାଗରର ପାର ହୋଇଯାଏ।

ପୁଣି, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ତାହାକୁ ବଡ଼ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ସେ ସ୍ବାଭାବିକ ଭାବରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଏ । ତାହାର ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ।

ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ହିଁ ପ୍ରାଣୀକୁ ଜୀବନ-ମୁକ୍ତ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ ଆଉ ସେ ସତ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ
ଠାରୁ ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ । ॥5॥2॥

ସିରିରାଗ ମହଲ 4 ॥

ହେ ମୋର ଅଜଣା ମିତ୍ର! ଜୀବନ ରୂପୀ ଚାନ୍ଦିର ପ୍ରଥମ ପ୍ରହରରେ ଇଶ୍ବର ପ୍ରାଣୀକୁ ମା'ର ଗର୍ଭରେ ରଖିଥାନ୍ତି ।

ହେ ମୋର ଅଜଣା ମିତ୍ର! ମା'ର ଉଦରରେ ପଡିଥିବା ପ୍ରାଣୀ ଲକ୍ଷ୍ମରଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଥାଏ, ସେ ହରିଙ୍କ ନାମ ନିଜ ମୁଖରେ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାଏ, ସେ ତାହାର ମନରେ ହରିନାମର ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ ।

ਤੀਜੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਮਨੁ ਲਗਾ ਆਲਿ ਜੰਜਾਲਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਅਯਗੇ! ਮਿੱਤ੍ਰ! ਯਾਦਨ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰਿਕ ਚੁੰਨੀਯੋ ਪੁਸ਼ਕਰੇ ਮਨੁਸ਼ਯਕ ਮਨ ਬੁਨਿਆਦ ਖੜਕੇ
ਆਸਯੋ ਹੋਯਾਯਾ।

ਧਨੁ ਚਿਤਵੈ ਧਨੁ ਸੰਚਵੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਨ ਸਮਾਲਿ ॥

ਥੇ ਧਨ ਫੋਲਫਲ ਹੋ ਖਾਨ ਕਰਿਆਯੋ ਆਯ ਧਨ-ਫੋਲਫਲ ਹੋ ਬਾਂਗੁਯ ਕਰਿਆਯੋ। ਹੇ ਮੇਰੇ ਅਯਗੇ!
ਮਿੱਤ੍ਰ! ਕਿੰਨ੍ਹ, ਹਰਿਨਾਮ ਆਯ ਹਰਿਯੋ ਚਿੰਨ੍ਹ ਕਰਨ ਨਾਹੀ।

ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਦੇ ਨ ਸਮਾਲੈ ਜਿ ਹੋਵੈ ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ ॥

ਥੇ ਕਦਾਪਿ ਹਰਿਨਾਮ ਆਯ ਬਾਮਾ ਹਰਿਯੋ ਸ਼ੁਰਗ ਕਰੇ ਨਾਹੀ, ਯੇਯ ਅਯਕਾਲਕੇ ਚਾਹਾਰ ਬਹਾਯਕ
ਹੋਯਾਯਾ।

ਇਹੁ ਧਨੁ ਸੰਪੈ ਮਾਇਆ ਝੂਠੀ ਅੰਤਿ ਛੇਡਿ ਚਲਿਆ ਪਛੁਤਾਈ ॥

ੴ ਖਨ, ਬੰਝੀ, ਮੋਹ, ਮਾਯਾ ਬਹੁ ਮਿਥਾਏ ਅਰੇ। ਯਾਹਾਕੁ ਅਭਿਜਾਨਿ ਭਯਾਨ ਕਰਿ ਪਛੁਤਾਈ ਕਰਿ
ਪ੍ਰਾਣੀ ਚਲਿਆ।

ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥

ਯਾਹਾ ਭਯੋਰੇ ਭਯੋਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਇਆ, ਭਯੋਰੇ ਗੁਰੂਕ ਸਹਿਤ ਮਿਲਨ ਹੋਇਆ ਆਭ ਭਯੋਰੇ
ਭਯੋਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇਆ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤੀਜੈ ਪਹਰੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸੇ ਜਾਇ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਨਾਲਿ ॥੩॥

ਗੁਰੂਜੀ ਭਯੋਰੇ ਕਰਿ, ਹੋ ਨਾਨਕ! ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਹਿਰੇ ਭਯੋਰੇ ਪ੍ਰਭੂਰੇ ਮੇਯੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹੋਰ
ਭਯੋਰੇ ਕਰਿ, ਬੇ ਪ੍ਰਭੂਕ ਭਯੋਰੇ ਹੋਰ ਕਰਿ ਹੋਇਆ ॥੩॥

ਚਉਥੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰੁ ਹਰਿ ਚਲਣ ਵੇਲਾ ਆਈ ॥

ਹੋ ਮੋਹਿ ਅਭਿ। ਮਿਤ੍ਰ! ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਹਿਰੇ ਚਉਥੈ ਪ੍ਰਭੂਰੇ ਭਯੋਰੇ ਮਿਤ੍ਰੁ ਕਾਲ ਨਿਕਰ
ਕਰਿਯੋ।

ਕਰਿ ਸੇਵਹੁ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰੁ ਸਭ ਚਲੀ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਈ ॥

ੴ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹੋ ਮਿਤ੍ਰ! ਜਿਹ ਹਾਥੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਬਧਗੁਰੂਕ ਗੁਰੂਪ੍ਰਦਾਨ ਬੇਵਾ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ
ਬੰਧੁ ਰਾਹਿਰੇ ਵਧਾਨ ਅਭਿਵਾਹਿਤ ਹੋਇਆ।

ਹਰਿ ਸੇਵਹੁ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਢਿਲ ਮੂਲਿ ਨ ਕਰਿਹੁ ਜਿਤੁ ਅਸਥਿਰੁ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਹੋਵਹੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂਪ੍ਰਦਾਨ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕ ਬੇਵਾ ਕਰ, ੴਰੇ ਬਿਨਸ ਭਯੋਰੇ ਨਾਹੀ, ਕਾਰਣ ੴਵਾਹਾ ਭਯੋਰੇ ਮੂਰ ਮੂਰ
ਪ੍ਰਾਣੀ ਅਭਿ ਹੋਇਆ।

ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਸਦ ਮਾਣਹੁ ਰਲੀਆ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਖੇਵਹੁ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਭਯੋਰੇ ਰਾਹਿਰੇ ਆਨੰਦ ਭਯੋਰੇ ਕਰ ਆਭ ਭਯੋਰੇ-ਮਰਣਕ ਦੁਖਕੁ ਬੇਵਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਭਯੋਰੇ
ਯਾ।

ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਆਮੀ ਭੇਦੁ ਨ ਜਾਣਹੁ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਸੁਖਾਂ ॥

ਬਧਗੁਰੂ ੴ ਭਯੋਰੇ ਮਥੇਰੇ ਕੋਈਏ ਅਭਿ ਭਯੋਰੇ ਨਾਹੀ। ਬਧਗੁਰੂਕੁ ਬਾਝਾਭ ਕਰਿ ਭਯੋਰੇ
ਭਯੋਰੇ ਲੀਨ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਚਉਥੈ ਪਹਰੈ ਸਫਲਿਓਂ ਰੈਣਿ ਭਗਤਾ ਦੀ ॥੪॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਹਿਰੇ ਚਉਥੈ ਪ੍ਰਭੂਰੇ ਮੇਯੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਭਯੋਰੇ ਭਯੋਰੇ ਕਰਿ, ਬੇ
ਭਯੋਰੇ ਜੀਵਨ ਰਾਹਿਰੇ ਬਧਾਭ ਹੋਇਆ। ॥੪॥੧॥੩॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੈਰਿਕਾਗ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਧਰਿ ਪਾਇਤਾ ਉਦਰੈ ਮਾਹਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਅਯਯਾ ਮੇਰੇ! ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰਿਕ ਪੁਰਸ਼ ਪੁਰਸ਼ਰੇ ਲਗੇ ਪੁਰਸ਼ੀਰੇ ਮਾਠੀਰੇ ਭਰੇਰੇ
ਰੱਖਦੇ।

ਦਸੀ ਮਾਸੀ ਮਾਨਸੁ ਕੀਆ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਕਰਿ ਮੁਹਲਤਿ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥

ਮਾਠੀਰੇ ਭਰੇਰੇ ਹੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਦਸ ਮਾਸਰੇ ਚਾਹਾਨੂੰ ਮਨੁਸ਼ੀ ਵਨਾਯਦੇ। ਪੁਰੁਸ਼ ਬੇਬੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ
ਬਨਾਯਦੇ ਆਯੋ ਅਤੇ ਬਨਾਯਦੇ ਪੁਰਸ਼ੀ ਗੁਣ ਅਗੁਣ ਕਰੇ ਕਰੇ।

ਮੁਹਲਤਿ ਕਰਿ ਦੀਨੀ ਕਰਮ ਕਮਾਣੈ ਜੈਸਾ ਲਿਖਤੁ ਧੁਰਿ ਪਾਇਆ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਅਵਸ਼੍ਠੀ ਨਿਰੰਜਨ ਕਰਦੇ। ਜੀਵਨ ਪੂਰੇ ਜਗਤ ਕਰੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਾਹਾਨੂੰ ਕਰਦੇ
ਅਤੇ ਭਾਗੀ ਲੇਖਕਦੇ, ਮੇਰੇ ਬੇ ਕਰੇ।

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਤਿਨ ਭੀਤਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਜੋਇਆ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੁਰਸ਼ੀ ਮਾਠੀ-ਪਿਠੀ, ਭਾਯੋ, ਪੁਰੁਸ਼, ਪਦਮੀ ਲੋਕਾਂ ਬਨਾਯਦੇ।

ਕਰਮ ਸੁਕਰਮ ਕਰਾਏ ਆਪੇ ਇਸੁ ਜੰਤੈ ਵਸਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ॥

ਹਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਗੁਣ ਅਗੁਣ ਕਰੇ ਪੁਰਸ਼ੀ ਵਾਰਾ ਕਰਦੇ ਚਾਹਾ ਪੁਰਸ਼ੀਰੇ ਨਿਯਮ ਬਨਾਯਦੇ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ ਧਰਿ ਪਾਇਤਾ ਉਦਰੈ ਮਾਹਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰਿਕ ਪੁਰਸ਼ ਪੁਰਸ਼ਰੇ ਲਗੇ ਪੁਰਸ਼ੀਰੇ ਮਾਠੀਰੇ ਭਰੇਰੇ ਰੱਖਦੇ।
॥1॥

ਦੂਜੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਭਰਿ ਜੁਆਨੀ ਲਹਰੀ ਦੇਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਅਯਯਾ ਮੇਰੇ! ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰਿਕ ਦੂਜੇ ਪੁਰਸ਼ ਪੁਰਸ਼ਰੇ ਪੁਰਸ਼ੀਰੇ ਭਰੇ ਮੋਹਨੀਰੇ ਨਵੀ
ਬਨਾਯਦੇ, ਮੇਰੇ ਆਯੋ ਚੁਸ਼ੀਰੇ ਚਰਣ ਵਧੇ।

ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਨ ਪਛਾਣਈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਮਨੁ ਮਤਾ ਅਹੰਮੇਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਅਯਯਾ ਮੇਰੇ! ਅਵਗਿਆਰੇ ਮਨੁ ਹੇਰਾ ਕਾਰਣ ਪੁਰਸ਼ੀ ਭਲੇ ਗਰਾਹੀ ਭਾਈਰੇ ਅਬਦ
ਹੋਯਦੇ।

ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਨ ਪਛਾਣੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਆਗੈ ਪੰਥੁ ਕਰਾਰਾ ॥

ਪੁਰਸ਼ੀ ਭਲੇ ਮਨੁ ਭਾਈਰੇ ਨਾਹੀ ਆਯੋ ਆਗੇ ਵਧੇ। ਮਾਰੀ ਚਾਹਾ ਪਾਯੋ ਅਨੁਕ ਕਰਾਰੇ ਅਰੇ।

ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਬਹੂੰ ਨ ਸੇਵਿਆ ਸਿਰਿ ਠਾਢੇ ਜਮ ਜੰਦਾਰਾ ॥

ਸੇਬ ਬਦਗੁਰੂਜੀ ਚਿੰਨ੍ਹ ਚਾਹਾਕਾਰ ਬੇਬਾਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾਇਆ ਆਉ ਨਿਰੰਕਾਰ ਮਨਦੂਤ ਚਾਹਾਰ ਮੂਲ
ਭਧਰੇ(ਮੂਰ੍ਧ ਰੂਪ) ਧਰੁ ਧਾਰਨ ਕਰਿ ਧਰੁਮਾਨਾਨ ਰਹਿਯਾ।

ਧਰਮ ਰਾਇ ਜਬ ਪਕਰਸਿ ਬਵਰੇ ਤਬ ਕਿਆ ਜਬਾਬੁ ਕਰੇਇ ॥

ਹੇ ਮੂਰ੍ਧ ਮਨੁਸ਼ਯ! ਮੋਹਦੇਵੇਲੇ ਪਰੰਗਾਯ ਚੋਟੇ ਪਰਿ ਪਚਾਰਿਕ, ਫੂਰੇ ਚਾਹਾਕੂ ਨਿਯ ਕਰੰਗ ਕਰ
ਭਭਰ ਦੇਵ?

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦੂਜੈ ਪਹਰੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਭਰਿ ਜੋਬਨੁ ਲਹਰੀ ਦੇਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੀਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਹਿਰ ਫੁੱਟੀਲ ਪੁਰੁਸ਼ਰੇ ਪੁਰਾਨ ਭਰਿ ਮੋਹਿਕਨਰ ਨਵੀ ਬਮਾਨ ਕਾਮ,
ਮੋਹ ਆਉ ਚੁਸ਼ਟ ਚਰਯ ਵਹਿਯਾ। ॥੨॥

ਤੀਜੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਬਿਖੁ ਸੰਚੈ ਅੰਧੁ ਅਗਿਆਨੁ ॥

ਹੇ ਮੋਹਿ ਅਯਗਾ ਮਿਤ੍ਰ! ਯੀਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਹਿਰ ਚੁੱਟੀਲ ਪੁਰੁਸ਼ਰੇ ਯਾਨਬਾਨ, ਮੂਰ੍ਧ ਪੁਰਾਨੀ ਵਾਬਨਾਰ ਬਿਖ
ਬੰਗੁ ਕਰਿਯਾ।

ਪੁਤ੍ਰਿ ਕਲਤ੍ਰਿ ਮੇਹਿ ਲਪਟਿਆ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਅੰਤਰਿ ਲਹਰਿ ਲੋਭਾਨੁ ॥

ਸੇ ਨਿਯ ਪੂਰੁ ਓ ਪਦ੍ਮਾਰ ਮੋਹਰੇ ਯਯਿ ਹੋਯਯਿ ਆਉ ਚਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਲੋਭਰ ਲੁਭਿ ਭੋਯਾ।

ਅੰਤਰਿ ਲਹਰਿ ਲੋਭਾਨੁ ਪਰਾਨੀ ਸੇ ਪੁਭੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਮਨਰੇ ਆਕਰਸ਼ਕ ਪਦਾਰਥਰ ਲੋਭਰ ਲੁਭਿ ਵਿਧਾਮਾਨ ਅਰੇ। ਸੇ ਯਯਰ ਆਭੂ ਚਿਯ ਲਗਾ
ਨਾਹਿ ਆਉ ਯਯਰ ਭਧਾਬਨਾ ਕਰੇ ਨਾਹਿ।

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਸਿਉ ਸੰਗੁ ਨ ਕੀਆ ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥

ਸੇ ਬਭਬਯਾਢਿ ਬਹਿਰ ਰਹੇ ਨਾਹਿ ਆਉ ਵਿਭਿਯ ਮੋਹਿਰੇ ਕਯੁ ਬਹਿਯਾ।

ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਸੁਆਮੀ ਇਕ ਨਿਮਖ ਨ ਲਗੇ ਧਿਆਨੁ ॥

ਯਗਰੇ ਕਰੁ ਬਾਮਾਯੁ ਸੇ ਬਿਸ੍ਰੁਭ ਕਰਿਦੇਯਯਿ ਆਉ ਸੇ ਯਕ ਯਗ ਮਾਯੁ ਨਿਯ ਕੁਯਿ ਪੁਰੁਯ ਆਰੇ
ਲਗਾਯ ਨਾਹਿ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤੀਜੈ ਪਹਰੈ ਬਿਖੁ ਸੰਚੈ ਅੰਧੁ ਅਗਿਆਨੁ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੀਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਹਿਰ ਚੁੱਟੀਲ ਪੁਰੁਸ਼ਰੇ ਪੁਰਾਨ ਯਾਨਬਾਨ, ਮੂਰ੍ਧ ਪੁਰਾਨੀ ਵਾਬਨਾਰ ਬਿਖ
ਬੰਗੁ ਕਰਿਯਾ। ॥੩॥

ਚਉਥੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਦਿਨੁ ਨੇੜੈ ਆਇਆ ਸੋਇ ॥

ਹੇ ਮੋਹਿ ਅਯਗਾ ਮਿਤ੍ਰ! ਯੀਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਹਿਰ ਚੁੱਟੀਲ ਪੁਰੁਸ਼ਰੇ ਮੂਰ੍ਧਰ ਧਿਨ ਨਿਕਰ ਆਬੁਅਯਿ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਤੂੰ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਤੇਰਾ ਦਰਗਹ ਬੇਲੀ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਅਯੋਗ! ਮਿੱਤ੍ਰ! ਤੂੰ ਬਦਗੁਰੂਆਂ ਚਰਚਾ ਨੇਕ ਘੋਰਿਆਂ ਨਾਮ ਸ਼ਰਧਾ ਕਰ, ਬੇ ਪਰਲੋਕੀਕਰੇ
ਭੋਰ ਏਕਮਾਤ੍ਰ ਬਾਹਾਰਾ ਅਚੰਭੇ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਪਰਾਣੀ ਅੰਤੇ ਹੋਇ ਸਖਾਈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਗੁਰੂ ਭਧਦੇਗ ਅਨੂਬਾਹੇ ਨਾਮਕੁ ਸ਼ਰਧਾ ਕਰ ਆਭ ਅਭਕਾਲਕਰੇ ਏਹਾ ਹੂੰ ਭੋਰ ਬਖਾ
ਹੇਕ।

ਇਹੁ ਮੇਹੁ ਮਾਇਆ ਤੇਰੈ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲੈ ਝੂਠੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ॥

ਮੇਯੋਂ ਮੋਹਾਇ ਮਾਯਾ ਬਾਧੁਰੇ ਭੂਮੇ ਮਗ੍ਧ ਰਹਿਓ, ਏਹਾ ਮਿਥਾ ਅਚੇ, ਮੂਰ੍ਧੁ ਬਸਨ੍ਯਰੇ ਚਾਹਾ ਭੂਮ ਬਾਧੁ
ਫੇਰ ਨਾਹਿ।

ਸਗਲੀ ਰੈਣਿ ਗੁਦਰੀ ਅੰਧਿਆਰੀ ਸੇਵਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਚਾਨਣੁ ਹੋਇ ॥

ਭੋਰੇ ਯਾਵਨ ਰੂਪੀ ਬਯੁਥੁ ਰਾਹਿ ਅਯਾਨਭਾਰ ਅਯਾਰੇਰੇ ਚਿਤਿ ਮਾਯਿਓ, ਵਭੰਮਾਨ ਮਧ ਮਧਿ ਬਧਗੁਰੂਯ
ਗਰਗ ਨੇਯ ਚਾਹਾਯ ਬੇਵਾ ਕਰ, ਚਾਹਾਯੇਲੇ ਅਭਰਮਨੇਰੇ ਯਾਨਰੇ ਪੁਕਾਯ ਭਧਨੁ ਹੋਯਮਿਧ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਚਉਥੈ ਪਹਰੈ ਦਿਨੁ ਨੇੜੈ ਆਇਆ ਸੋਇ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਹਿਰੇ ਚਭੁਥੁ ਪੁਰੇਰੇ ਮੂਰ੍ਧੁ ਕਾਲ ਨਿਕਰ ਆਬੁਯਿ। ॥4॥

ਲਿਖਿਆ ਆਇਆ ਗੋਵਿੰਦ ਕਾ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਉਠਿ ਚਲੇ ਕਮਾਣਾ ਸਾਥਿ ॥

ਹੇ ਮੋਰੇ ਅਯਗਾ ਮਿਠੁ! ਮਧਿ ਭਗਵਾਨਯ ਬਯੋਗ ਆਬਿਯਾਧ ਚਾਹਾਯੇਲੇ ਪੁਗੀ ਏਹਿ ਧੂਨਿਆਯ ਯਾਧਿ
ਚਾਲਿਯਾਧ। ਚਾਹਾਰੇ ਕਰਿਯੁਵਾ ਕਰਿ ਬਾਧੁਰੇ ਯਾਧ।

ਇਕ ਰਤੀ ਬਿਲਮ ਨ ਦੇਵਨੀ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਓਨੀ ਤਕੜੇ ਪਾਏ ਹਾਥ ॥

ਹੇ ਮੋਰੇ ਅਯਗਾ ਮਿਠੁ! ਬੇ ਭੋਰੇ ਕਰਿਵਾਯੁ ਏਕ ਯਗ ਮਧ ਧਿਅਯਿ ਨਾਹਿ। ਮਧਧੂਭ ਨਯਰੇ ਪੁਗੀਯੁ
ਮਯਧੂਭ ਹਾਥਰੇ ਧਰਿ ਨੇਯਮਾਧ।

ਲਿਖਿਆ ਆਇਆ ਪਕੜਿ ਚਲਾਇਆ ਮਨਮੁਖ ਸਦਾ ਦੁਹੇਲੇ ॥

ਪੁਯਯ ਲਿਯੁਭ ਆਧੇਗ ਮਿਲਿਵਾ ਮਾਭੇ ਮਧਧੂਭ ਬਾਬਾਰਨੁ ਅਯਗਾ ਕਰਿਧਿਧ। ਏਧਰੇ ਮਧਧੂਯ ਪੁਗੀ
ਬਵਾ ਕਯੁ ਬਧੁ ਕਰਿਯਾਧ।

ਜਿਨੀ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਸੇ ਦਰਗਹ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲੇ ॥

ਮੇਯੋਂ ਪੁਗੀ ਧੂਥੁ ਬਧਗੁਰੂਯ ਭਰਧੂਰ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾਧ, ਬੇ ਧਰਮਾਨੁਯ ਧਰਵਾਰੇਰੇ ਬਰਵਾ ਬੁਯੀ
ਰਹਿਯਾਧ।

ਕਰਮ ਧਰਤੀ ਸਰੀਰੁ ਜੁਗ ਅੰਤਰਿ ਜੋ ਬੇਵੈ ਸੇ ਖਾਤਿ ॥

ਏਹਿ ਕਲਿਯੁਗਰੇ ਗਰੀਰੇ ਧਰਿਭੁ ਰੂਧ ਅਚੇ। ਏਹਿ ਗਰੀਰੇ ਰੂਪੀ ਧਰਿਭੁਰੇ ਮਧੁਬਧ ਮੇਯੋਂ ਕਰਿ ਰੂਪੀ
ਬਯਯ ਕੂਧਿਯਾਧ, ਚਾਹਾਰੇ ਬੇਹਿ ਧਲ ਪੁਧਿ ਹੋਯਮਾਧ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਗਤ ਸੋਹਹਿ ਦਰਵਾਰੇ ਮਨਮੁਖ ਸਦਾ ਭਵਾਤਿ ॥੫॥੧॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਯ ਭਯ ਚਾਯਰੇ ਧਰਵਾਰੇਰੇ ਬੁਧਰੇ ਲਾਗਿਯਾਧ ਆਯ ਮਧਧੂਯ ਬਰਵਾ ਹਿ ਯਯ
ਮਰਗ ਚਯਰੇ ਧਧਿਯਾਧ। ॥5॥1॥4॥

ਨ ਚਾਲੈ ਝੂਠੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ॥

ਮੇਭੱ ਮੋਹਾ ਸਾਧਾ ਬਾਪੁਰੇ ਚੂਮੇ ਮਥਾ ਰਹਿਓ, ਏਹਾ ਮਿਥਾ ਅਚੇ, ਮੂਰ੍ਹੁ ਬਧਨੁਰੇ ਚਾਹਾ ਚੂਮ ਬਾਪੁ
ਦੇਵ ਨਾਹਿੰ।

ਸਗਲੀ ਰੈਣਿ ਗੁਦਰੀ ਅੰਧਿਆਰੀ ਸੇਵਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਚਾਨਣੁ ਹੋਇ ॥

ਭੋਰ ਭਾਵਨ ਰੂਪੀ ਬਲ੍ਹੰ ਰਾਹਿ ਅਯਾਨਭਾਰ ਅਯਾਨਰੇ ਬਿਓ ਮਾਯਾ, ਕਰਮਾਨ ਮਥ ਮਧਿ ਬਧਗੁਰੂ
ਗਰਗ ਨੇਯ ਚਾਹਾਯ ਬੇਵਾ ਕਰ, ਚਾਹਾਯੇਲੇ ਅਭਿਮਾਨਰੇ ਯਾਨਰ ਧੁਕਾਗ ਭਧਨੁ ਹੋਯਾਯਿਵ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਚਉਥੈ ਪਹਰੈ ਦਿਨੁ ਨੇੜੈ ਆਇਆ ਸੋਇ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਾਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਹਿਰ ਚਉਥੈ ਪਹਰੇਰੇ ਮੂਰ੍ਹੁ ਕਾਲ ਨਿਕਰ ਆਬੁਝਿ। ॥੪॥

ਲਿਖਿਆ ਆਇਆ ਗੋਵਿੰਦ ਕਾ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਉਠਿ ਚਲੇ ਕਮਾਣਾ ਸਾਥਿ ॥

ਹੇ ਮੋਹਾ ਅਯਾ ਮਿਠੁ! ਮਧਿ ਭਗਵਾਨਯ ਬਧੇਗ ਆਬਿਯਾ ਚਾਹਾਯੇਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਏਹਿ ਦੂਨਿਆਯ ਛਾਓ
ਚਾਲਿਯਾ। ਚਾਹਾਰ ਕਰਿਯਾ ਕਰਿ ਬਾਪੁਰੇ ਯਾ।

ਇਕ ਰਤੀ ਬਿਲਮ ਨ ਦੇਵਨੀ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਓਨੀ ਤਕੜੇ ਪਾਏ ਹਾਥ ॥

ਹੇ ਮੋਹਾ ਅਯਾ ਮਿਠੁ! ਬੇ ਭੇਰਿ ਕਰਿਯਾ ਏਕ ਸ਼ਯ ਮਥ ਧਿਅਭਿ ਨਾਹਿੰ। ਮਧਦੂਭ ਨਥਰ ਪ੍ਰਾਣੀ
ਮਯਦੂਭ ਹਾਥਰੇ ਧਰਿ ਨੇਯਯਾ।

ਲਿਖਿਆ ਆਇਆ ਪਕੜਿ ਚਲਾਇਆ ਮਨਮੁਖ ਸਦਾ ਦੁਹੇਲੇ ॥

ਪ੍ਰਭੁਯ ਲਿਭੁਭ ਆਧੇਗ ਮਿਥਿਵਾ ਮਾਭੇ ਮਧਦੂਭ ਬਾਬਾਰੂ ਅਯਾ ਕਰਿਧਿ। ਏਧਰਿ ਮਧਮੁਖੀ ਪ੍ਰਾਣੀ
ਬਧਾ ਕਥੁ ਬਧਾ ਕਰਿਯਾ।

ਜਿਨੀ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਸੇ ਦਰਗਹ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲੇ ॥

ਮੇਭੱ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪ੍ਰਭੁ ਬਧਗੁਰੂਯ ਭਰਪੂਰ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾਯ ਧਰਵਾਰੇਰੇ ਬਧਵਾ ਬੁਝੀ
ਰਹਿਯਾ।

ਕਰਮ ਧਰਤੀ ਸਰੀਰੁ ਜੁਗ ਅੰਤਰਿ ਜੇ ਬੇਵੈ ਸੇ ਖਾਤਿ ॥

ਏਹਿ ਕਲਿਯੁਗਰੇ ਗਰੀਰ ਧਰਿਠੁ ਰੂਪ ਅਚੇ। ਏਹਿ ਗਰੀਰ ਰੂਪੀ ਧਰਿਠੁਰੇ ਮਧੁਬਾ ਮੇਭੱ ਕਰਿ ਰੂਪੀ
ਕਾਯ ਬੁਝਿਯਾ, ਚਾਹਾਰ ਬੇਹਿ ਧਾਯ ਪ੍ਰਾਧੁ ਹੋਯਾਯਿਵ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਗਤ ਸੋਹਹਿ ਦਰਵਾਰੇ ਮਨਮੁਖ ਸਦਾ ਭਵਾਤਿ ॥੫॥੧॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਯ ਭਯ ਚਾਯਰਿ ਧਰਵਾਰੇਰੇ ਬੁਧਰ ਲਾਗਿਯਾ ਆਯ ਮਧਮੁਖੀ ਬਧਵਾ ਹੁੰ ਭਯ
ਮਰਗ ਚਯਰੇ ਪਧਿਯਾ। ॥੫॥੧॥੪॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨ ਛੰਤ

ਬਿਰਿਰਾਗ ਮਯਲਾ 4 ਘਰੁ 2 ਛੰਤ

ଇଶ୍ଵର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସବୁଜୁଆଁ କୃପାରୁ ପାଇପାରିବା ।

ଯଦି ନବ ଯୌବନ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ବାପା ଘର (ଇହଲୋକ)ରେ ଜାନହୀନ ରହିଥାଏ ତାହାହେଲେ ସେ ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କିପରି କରିପାରିବ?

ଯେତେବେଳେ ଭଗବାନ ନିଜ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଶ୍ୱଶୁର ଘର (ପରଲୋକ) କାର୍ଯ୍ୟ ଶିଖନ୍ତି।

ଗୁରୁମୁଖ ପଦୀ ପଢିଲା ଘର କାମ ଶିଖିଥାଏ ଆଉ ସର୍ବଦା ହିଁ ନିଜ ଇଶ୍ବରଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ ।

ଏଠାରେ ସତସଙ୍ଗ ସଖୀ ସହିତ ରହି ସୁଖରେ ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରିଥାଏ ଆଉ ମରଣ ପରେ ସେ ଫେରିଯାଏ ଅର୍ଥାତ ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇ ହରିଙ୍କ ଦରବାରକୁ ଯାଇଥାଏ ।

ହରି-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସେ ଧର୍ମରାଜର ହିସାବ କିଟାବରୁ ବଞ୍ଚିଯାଏ ।

ଏହିପରି ଇହଲୋକରେ ଜ୍ଞାନହୀନ ନବ ଯୌବନ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ପତି-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ ଦର୍ଶନ କରିଥାଏ । ॥ ୧ ॥

ହେ ମୋର ବାପା! ବର୍ତ୍ତମାନ, ମୋର ବିବାହ ହୋଇଯାଇଛି, ଗୁରୁଜ୍ଞ ଉପଦେଶ ଦ୍ଵାରା ପତି-ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କୁ ପାଇଯାଇଛି।

ଗୁରୁ ମୋର ଅନ୍ତଃ ମନରୁ ଅଜ୍ଞାନର ଅନ୍ଧକାର ଦୂର କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଗୁରୁ ମୋର ଅନ୍ତଃ ମନରେ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରଚଣ୍ଡ ବୀପକ ପ୍ରଜ୍ଵଳିତ କରିଦେଇଛନ୍ତି ।

ଗୁରୁଜୀ ପ୍ରବର ଦାନ ପ୍ରକାଶ ହେବା ଯୋଗୁଁ ଅନ୍ଧାର ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି ଆଉ ସେହି ଆଲୋକରେ ହରିଜନାମର ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ-ପଦାର୍ଥ ମିଳିଯାଇଛି ।

ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਇਆ ਦੁਖੁ ਲਾਥਾ ਆਪੁ ਆਪੈ ਗੁਰਮਤਿ ਖਾਧਾ ॥

ਮੇਰੇ ਅਸਥਾਨ ਦੇ ਰੋਗ ਦੂਰ ਹੋਇਆ। ਆਪਣੇ ਮੇਰੇ ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਹੋਏ। ਗੁਰੂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਨੁਸਾਰ ਮੇਰੇ ਅਸਥਾਨ ਨੂੰ ਮੈਂ ਖਾਧਾ।

ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਅਬਿਨਾਸੀ ਨਾ ਕਦੇ ਮਰੈ ਨ ਜਾਇਆ ॥

ਮੈਂ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਨੂੰ ਪਾਇਆ। ਅਬਿਨਾਸੀ ਨਾ ਕਦੇ ਮਰੇ ਨ ਜਾਇਆ।

ਵੀਆਹੁ ਹੋਆ ਮੇਰੇ ਬਾਬੇਲਾ ਗੁਰਮੁਖੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ॥੨॥

ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਵੀਆਹੁ ਹੋਆ। ਮੇਰੇ ਬਾਬੇਲਾ ਗੁਰਮੁਖੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ। ॥੨॥

ਹਰਿ ਸਤਿ ਸਤੇ ਮੇਰੇ ਬਾਬੇਲਾ ਹਰਿ ਜਨ ਮਿਲਿ ਜੰਵ ਸੁਹੰਦੀ ॥

ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਸਤਿ ਸਤੇ ਮੇਰੇ ਬਾਬੇਲਾ ਹਰਿ ਜਨ ਮਿਲਿ ਜੰਵ ਸੁਹੰਦੀ।

ਪੇਵਕੜੈ ਹਰਿ ਜਪਿ ਸੁਹੇਲੀ ਵਿਚਿ ਸਾਹੁਰੜੈ ਖਰੀ ਸੋਹੰਦੀ ॥

ਮੈਂ ਪੇਵਕੜੈ ਹਰਿ ਜਪਿ ਸੁਹੇਲੀ ਵਿਚਿ ਸਾਹੁਰੜੈ ਖਰੀ ਸੋਹੰਦੀ।

ਸਾਹੁਰੜੈ ਵਿਚਿ ਖਰੀ ਸੋਹੰਦੀ ਜਿਨਿ ਪੇਵਕੜੈ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿਆ ॥

ਮੈਂ ਸਾਹੁਰੜੈ ਵਿਚਿ ਖਰੀ ਸੋਹੰਦੀ ਜਿਨਿ ਪੇਵਕੜੈ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿਆ।

ਸਭੁ ਸਫਲਿਓ ਜਨਮੁ ਤਿਨਾ ਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨਾ ਮਨੁ ਜਿਨਿ ਪਾਸਾ ਢਾਲਿਆ ॥

ਸਭੁ ਸਫਲਿਓ ਜਨਮੁ ਤਿਨਾ ਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨਾ ਮਨੁ ਜਿਨਿ ਪਾਸਾ ਢਾਲਿਆ।

ਹਰਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਕਾਰਜੁ ਸੋਹਿਆ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਪੁਰਖੁ ਅਨੰਦੀ ॥

ਮੈਂ ਹਰਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਕਾਰਜੁ ਸੋਹਿਆ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਪੁਰਖੁ ਅਨੰਦੀ।

ਹਰਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਮੇਰੇ ਬਾਬੇਲਾ ਹਰਿ ਜਨ ਮਿਲਿ ਜੰਵ ਸੁਹੰਦੀ ॥੩॥

ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਮੇਰੇ ਬਾਬੇਲਾ ਹਰਿ ਜਨ ਮਿਲਿ ਜੰਵ ਸੁਹੰਦੀ। ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਸੰਤ ਹਰਿ ਏਕੇ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੋਹੰਦੀ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਅਧਿਕਾਰੀ ਪੁਰੁ ਬਛਕਾ ਬਛਕਾ ਅਚਰਿ। ਛਕਾਰਕਾ ਨਾਮਰ ਭਛਾਰਕਾ ਕਰਿਲੇ ਪਦ੍ਮ ਬੁਝਾਭਿਤ
ਹੋਯਾਯਾਯਾ।

ਹਰਿ ਰਾਮ ਰਾਮ ਮੇਰੇ ਬਾਬੁਲਾ ਪਿਰ ਮਿਲਿ ਧਨ ਵੇਲ ਵਧੰਦੀ ॥੫॥੧॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਾਬਾ! ਮੇਰੇ ਹਰੇ ਰੂਪੀ ਪੁਰੁ ਮਿਲਿਯਾਯਾਯਾ, ਹਰੇ ਬਰਵਾਪਕ ਅਚਰਿ। ਨਿਯ ਪਠਿਯਾ ਬਹਿਤ
ਮਿਥੀ ਨਿਯ ਪਰਿਕਾਰਕ ਅਭਿਰੂਥੀ ਹੋਯਾਯਾ। ॥5॥1॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ

ਬਿਰੋਗਾਰ ਮਹਲਾ 5 ਛੰਤ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਛਕਾਰ ਏਕ ਅਚਰਿ, ਯਾਯਾਕੁ ਬਧਗੁਰੁਕਾ ਕੂਪਾਰੁ ਪਾਯਪਾਰਿਕਾ।

ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀਉ ਮਿਤ੍ਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰੁ ਮਿਤ੍ਰ ਮਨ! ਭਗਵਾਨਕਾ ਨਾਮ ਬੁਝਾਰਿ ਕਰ। ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰੁ ਮਿਤ੍ਰ ਮਨ!

ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀ ਮਿਤ੍ਰਾ ਹਰਿ ਨਿਬਹੈ ਤੇਰੈ ਨਾਲੇ ॥

ਭਗਵਾਨਕਾ ਨਾਮ ਬਰਵਾ ਚੋਰੇ ਬਾਧੁਰੇ ਰਹਿਵ। ਏਯੁ, ਭਗਵਾਨਕਾ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਰ।

ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ਬਿਰਥਾ ਕੇਇ ਨ ਜਾਏ ॥

ਬੇ ਚੋਰੇ ਬਾਧੁਰੇ ਰਹਿਵੇ ਆਯ ਚੋਰੇ ਬਧਾਯਤਾ ਕਰਿਵੇ। ਨਾਮ ਬੁਝਾਰਿ ਕਰੁਧੁਵਾ ਕੇਹਿ ਮਖ
ਦੂਨਿਆਰੁ ਯਾਯਾ ਹਾਥਰੇ ਯਾਯਾ ਨਾਯਾ।

ਮਨ ਚਿੰਦੇ ਸੇਈ ਫਲ ਪਾਵਹਿ ਚਰਣ ਕਮਲ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥

ਮਿਥ ਭਗਵਾਨਕਾ ਚਰਕਾ ਕਮਲਰੇ ਨਿਯ ਚਿਯ ਲਗਾਯਾਯਾ, ਚਾਯਾਕੁ ਮਨੋਬਾਝਿਤ ਧਾਨ ਪੁਰੁ
ਹੋਯਾਯਾ।

ਜਲਿ ਥਲਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਬਨਵਾਰੀ ਘਟਿ ਘਟਿ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੇ ॥

ਬੇਹਿ ਪੁਰੁ ਯਾਯਾ ਥਲਰੇ ਬਰਵਾਪਕ ਅਚਰਿ। ਬੇ ਬਮਬੁ ਯਾਯਾਰ ਧੁਧਰੇ ਬਿਧਾਯਾਨ ਅਚਰਿ
ਆਯ ਬਮਬੁਕੁ ਨਿਯ ਕੂਪਾ ਧੁਧਰੇ ਵੇਯਾਯਾ।

ਨਾਨਕੁ ਸਿਖ ਦੇਇ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਾਧਸੰਗਿ ਭ੍ਰਮੁ ਜਾਲੇ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਭੀਖਾ ਧਿਯਾਯਾ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰੁ ਮਿਤ੍ਰ ਮਨ! ਬਛਕਾ ਬਛਾਥਿ ਕਰਿ ਮਾਯਾਰ ਭੁਧ ਯਾਯਾਕੁ ਨਯੁ ਕਰਿ
ਧਿਯਾ। ॥1॥

ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ ମିତ୍ର ମନ! ଭଗବାନଙ୍କ ବିନା ମାୟାର ଜଗତ ରୂପ ପ୍ରସାର ମିଥ୍ୟା ଅଟେ ।

ଏହି ସଂସାର ବିଷରେ ଭାରି ରହିଛିବା ସାଗର ଅଟେ ।

ଏଣୁ, ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଚରଣକୁ ନିଜର ଜାହାଜ ବନାଅ, ତାପରେ, ତୁମକୁ କୌଣସି ଦୁଃଖ ଏବଂ ଭୟ ଲାଗିବ ନାହିଁ।

ଯେଉଁ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀଙ୍କ ପୂର୍ବ ଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ସେ ଆଠ ପ୍ରହର ପ୍ରଭୁ ନାମର ଭଜନ କରିଥାଏ ।

ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି ଯୁଗ ସାରା ହିଁ ନିଜ ସେବକଙ୍କ ସ୍ବାମୀ ଅଛୁ। ତୋର ନାମ ଭକ୍ତଙ୍କ ଆଧାର ଅଟେ।

ନାନକ ଶିକ୍ଷା ଦିଅନ୍ତି, ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ ମିତ୍ର ମନ! ଭଗବାନଙ୍କ ବିନା ମାୟାର ଜଗତ ରୂପ ପ୍ରସାର ମିଥ୍ୟା
ଅଟେ ॥୨॥

ହେ ମୋର ପିୟ ନିତ ମନ! ହରିନାମର ବ୍ୟାପାରରେ ହିଁ ଲାଭ ଅଛି।

ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ ମିତ୍ର ମନ! ଇଶ୍ଵରଙ୍କା ହୃଦରେ ଆସନ ଜମାଅ ।

ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ ଅଗାଧ ଓ ଭେଦ ରହିତ ଜୀବନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଧରିଛନ୍ତି, ସେ ସେଠାରେ ସମାଧୁକ୍ଷ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି।

ସେ ଜନ୍ମ ମରଣ ଚକ୍ର ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି, ତାହାର ସଂଶୟ ଏବଂ ଦ୍ଵଃଖର ନାଶ ହୋଇଯାଏ ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ ଦ୍ଵାରା ତାହାର କର୍ମର ଲେଖା ମଧ୍ୟ ଲିଭିଯାଏ ଆଉ ଯମଦୃଢ଼ ବିବଶ ହୋଇଯାଏ ।

ਨਾਨਕੁ ਸਿਖ ਦੇਇ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹਰਿ ਲਦੇ ਖੇਪ ਸਵਲੀ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਗੋਸ਼ਾ ਦੇਇ, ਖਰੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਧਾਧਾਰ ਲਾਭਦਾਇਕ ਅਚੇ। ਐਸਾ, ਐਸੇ ਵਧਾਧਾਰ ਨੇਕ ਨੇਕ
ਬਾਤ੍ਰੇ ਯਾਤਾ ॥੩॥

ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀਉ ਮਿਤ੍ਰਾ ਕਰਿ ਸੰਤਾ ਸੰਗਿ ਨਿਵਾਸੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯ ਮਿਤ੍ਰ ਮਨ! ਬਹੁਤ ਬੰਧਨਾਂ ਨੇ ਵਾਸ ਕਰ।

ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀਉ ਮਿਤ੍ਰਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਪਰਗਾਸੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯ ਮਿਤ੍ਰ ਮਨ! ਘੁੰਮਦੇ ਨਾਮ ਜਪਿਲੇ ਜਾਨਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਭਯੋਕ ਹੋਇਆ।

ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖਹ ਰਾਮੀ ਇਛ ਸਗਲੀ ਪੁੰਨੀਆ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਜਗਤਰ ਬਾਨੀ ਅਚੰਦ੍ਰੀ ਅਭ ਜੀਵਨੀ ਬੁਝਿ ਦੇਵਾ ਵਾਲਾ ਅਚੰਦ੍ਰੀ। ਚਾਹੀਆਂ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਲੇ
ਬੰਧਨ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰ੍ਵ ਹੋਇਆ।

ਪੁਰਬੇ ਕਮਾਏ ਸ਼੍ਰੀਰੰਗ ਪਾਏ ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਿਆ

ସେହି ସର୍ବୋତ୍ତମ ପ୍ରାଣୀ ଇଶ୍ବରଙ୍କୁ ପାଇଥାଏ, ଯାହାର ପୂର୍ବ ଜନ୍ମ କର୍ମ ଶୁଭ ହୋଇଥାଏ, ସେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ବିମ୍ବୋଗର ମୂଳ ହୋଇ ନିଜର ଭଗବାନଙ୍କ ଠାରେ ମିଳନ ହୋଇଯାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸਰਬਤਿ ਰਵਿਆ ਮਨਿ ਉਪਜਿਆ ਬਿਸੁਆਸੈ ॥

ମୋର ଚିତ୍ତ ଭିତରେ ଡାଙ୍କଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ ଉତ୍ପତ୍ତି ହୋଇଯାଇଛି, ଯିଏ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜାଗାରେ ଭିତରେ ଆଉ ବାହାରେ ବ୍ୟାପକ ହୋଇରହିଛନ୍ତି ।

ਨਾਨਕੁ ਸਿਖ ਦੇਇ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਰਿ ਸੰਤਾ ਸੰਗਿ ਨਿਵਾਸੈ ॥੪॥

ନାନକ ଶିକ୍ଷା ଦିଅନ୍ତି ଯେ ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ ମିତ୍ର ମନ! ସବୁଜ ସଙ୍ଗତିରେ ନିବାସ କର ॥୫॥

ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀਉ ਮਿਤ੍ਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ॥

ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ ମିତ୍ର ମନ! ହରିଙ୍କ ପ୍ରେମ ଭକ୍ତିରେ ଏପରି ଲୀନ ରହ ।

ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀਉ ਮਿਤ੍ਰਾ ਹਰਿ ਜਲ ਮਿਲਿ ਜੀਵੇ ਮੀਨਾ ॥

ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ ମିତ୍ର ମନ! ଯେପରି ମାଛ ଜଳରେ ହିଁ ଜୀବିତ ରହିଥାଏ।

ਹਰਿ ਪੀ ਆਘਾਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੇ ਸੁਬ ਸੁਖਾ ਮਨ ਵਠੇ ॥

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଅନୁତ ବାଣୀ ଦ୍ଵାରା ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ରୂପୀ ଜଳକୁ ପିଇ ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ତାହାର ମନରେ ସର୍ବ ସୁଖ ଆସିଥାଏ ।

ਸ੍ਰੀਧਰ ਪਾਏ ਮੰਗਲ ਗਾਏ ਇਛ ਪੁੰਨੀ ਸਤਿਗੁਰ ਤੁਠੇ ॥

ସେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ପାଇନିଏ ଆଉ ଭଗବାନଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ଗାନ କରିଥାଏ। ସବୁରୁ ତାଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାନ୍ତି ଆଉ ତାଙ୍କରି ମନୋକାମନା ପୂରା ହୋଇଯାଏ।

ਲੜਿ ਲੀਨੇ ਲਾਏ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਏ ਨਾਉ ਸਰਬਸੁ ਠਾਕੁਰਿ ਦੀਨਾ ॥

ପ୍ରଭୁ ତାହାକୁ ନିଜ ସାଥରେ ମିଳନ କରାନ୍ତି । ଜଗତର ସ୍ବାମୀ ପ୍ରଭୁ ତାହାକୁ ନିଜ ନାମ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି, ସତେ ଯେପରି ସେ ନବ ନିଧି ପ୍ରଦାନ କରିବା ବାଲା ।

ਨਾਨਕ ਸਿਖ ਸੰਤ ਸਮਝਾਈ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ॥੫॥੧॥੨॥

ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ସବୁ ନାମ ସ୍ମରଣର ଶିକ୍ଷା ବୁଝାଇଛନ୍ତି, ସେ ଭଗବାନଙ୍କ ପ୍ରେମ ଭକ୍ତିରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ। ॥5॥1॥2॥

ਸਿਰੀਰਾਗ ਕੇ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫

ସିରିରାଗର ଛନ୍ଦ ପଦ୍ୟ 5

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਹੁਰ ਏਕ ਅਚਛੇ, ਯਾਹਾਕੂ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪਾਯਪਾਰਿਕਾ।

ਡਖਣਾ ॥

ਧਯਾਨਾ ॥

ਹਠ ਮਝਾਹੂ ਮਾ ਪਿਰੀ ਪਸੇ ਕਿਉ ਦੀਦਾਰ ॥

ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ ਮੇਰੇ ਅਛੁੜ ਮਨਰੇ ਝੁੰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਛੁ। ਮੂੰ ਚਾਯਕਿ ਧਰੰਨ ਕੰਧਰਿ ਕਰਿਕੇ?

ਸੰਤ ਸਰਣਾਈ ਲਭਣੇ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਛੁਕਾ ਚਰਣ ਗੁਣਗ ਕਰਿਲੇ ਪੁੰਨਾਯਾ ਆਖਾਰ ਪੁੰਨ ਮਿਲਿਯਾਛੁ। ॥1॥

ਛੰਤੁ ॥

ਛੰਤੁ

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰੀਤਿ ਸੰਤਨ ਮਨਿ ਆਵਏ ਜੀਉ ॥

ਪੁੰਨਾ ਚਰਣ ਕਮਲ ਬਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਕਾਰ ਮਨੁਪਾਯਾ ਬਛੁਕਾ ਮਨਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾਏ।

ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ ਬਿਪਰੀਤਿ ਅਨੀਤਿ ਦਾਸਾ ਨਹ ਭਾਵਏ ਜੀਉ ॥

ਮਾਲਾ ਬਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਕਾ ਮਨੁਪਾਯਾ ਆਯ ਨੀਤਿ ਕਰੂਕਾ ਅਚੇ।

ਦਾਸਾ ਨਹ ਭਾਵਏ ਬਿਨੁ ਦਰਸਾਵਏ ਇਕ ਖਿਨੁ ਧੀਰਜੁ ਕਿਉ ਕਰੈ ॥

ਪੁੰਨਾ ਭੁਭਕੂ ਏਹਿ ਕੰਧਰੀਤ ਮਨੁਪਾਯਾ ਯਕ ਲਾਗੇ ਨਾਝੁ। ਯਗਵਾਨਕਾ ਧਰੰਨ ਬਿਨਾ ਚਾਹਾਰ ਭੁਭ ਏਕ ਸ਼ਰਣ ਪਾਯੁ ਮਧ ਪੇਸ਼ਿਯ ਧਰਿ ਰਹਿਯਾਰਿਕਾ?

ਨਾਮ ਬਿਹੂਨਾ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹੀਨਾ ਜਲ ਬਿਨੁ ਮਛਲੀ ਜਿਉ ਮਰੈ ॥

ਮੇਧਰਿ ਮਾਛ ਯਕ ਬਿਨਾ ਛਰਚਰ ਹੋਯਾ ਮਰਿਯਾਏ, ਬੇਧਰਿ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਪੁੰਨ ਭੁਭਕ ਮਨ ਏਕ ਭਨ ਧੁੰਤ ਬਮਾਨ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਮਿਲੁ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰੇ ਗੁਣ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਗਾਵਏ ॥

ਮੇਰੇ ਪੁੰਨਾਯਾ ਆਖਾਰ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ! ਮੇਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਬਛੁਕਾ ਬਯਾਰੇ ਮਿਥੀ ਮੂੰ ਚੇਰੇ ਮਹਿਮਾ ਬੂਝਿ ਕਰਿਕੇ।

ਨਾਨਕ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵਏ ॥੧॥

ਨਾਨਕਾਕਾ ਬਾਮਨ! ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ਧਨਾ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਮੇਰੇ ਮਨ ਏਕ ਭਨ ਚੇਰੇ ਝੁੰ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਲਾਨ ਹੋਕਾ ॥1॥

ਡਖਣਾ ॥

ਦਯਾ ॥

ਸੇਹੰਦੜੇ ਹਭ ਠਾਇ ਕੋਇ ਨ ਦਿਸੈ ਡੂਜੜੇ ॥

ਬੇਹੁੰ ਪੁਰੂਯਾ ਵਧਾਓ ਮੋਹੇ ਆਉ ਕੇਹੁੰ ਵੇਯਾਯਾਭਨਾਯਾਭਿ।

ਖੁਲ੍ਹਹੜੇ ਕਪਾਟ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟਤੇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਮਿਲਨਰੂ ਮੋਹਰ ਭਾਰ ਖੋਲ੍ਹਿਯਾਯਾਭਿ। ਐਵੇ, ਮੋਹੇ ਯਾਨ ਹੋਯਾਯਾਭਿ ਯੇ
ਪਰਮਾਨ੍ਹ! ਬਰ ਵਧਾਪਕ ਅਠਭਿ ॥੧॥

ਛੰਤੁ ॥

ਛੰਦ

ਤੇਰੇ ਬਚਨ ਅਨੂਪ ਅਪਾਰ ਸੰਤਨ ਆਧਾਰ ਬਾਣੀ ਬੀਚਾਰੀਐ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਬਡਯਾ ਆਖਾਰ ਪੁਰੂ! ਭੋਰ ਵਚਨ ਵਡੁਭ ਬੁਝਰ ਐਵੇ ਅਪਾਰ ਅਠੇ। ਮਨੁਬਧੂ ਵਾਗੀਰ ਹੂੰ
ਚਿਤਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਭ।

ਸਿਮਰਤ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸ ਪੂਰਨ ਬਿਸੁਆਸ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰੀਐ ਜੀਉ ॥

ਯੇਭੁ ਵਧਯਿ ਪੁਰਿ ਭਾਬ ਐਵੇ ਭੋਯਨ ਗੁਬ ਬਹਿਭ ਪੁਰੂਯਾ ਨਾਮਰ ਬੁਝਰ ਕਰਿਯਾਐ, ਭਾਯਾਰ ਪੁਰੂ
ਠੇਰੇ ਪੁਰੂ ਆਯਾ ਹੋਯਾਯਾਭਿ।

ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਬੇਸਾਰੀਐ ਨਿਮਖ ਨਹੀ ਟਾਰੀਐ ਗੁਣਵੰਤ ਪ੍ਰਾਨ ਹਮਾਰੇ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਮੂੰ ਭੁਮਕੂ ਕਾਫੁੰਕਿ ਵੇਬੁਭੁਭ ਕਰਿਵੇ? ਹੇ ਅਨਭੁ ਗੁਣ ਵਾਯਾ ਪੁਰੂ! ਭੁਮੇ ਹੂੰ ਮੋਹਰ ਪੁਰਾ ਅਠੇ।
ਭੇਭੁ ਭੁਮਕੂ ਐਕ ਬਿਭ ਪਾਯੁ ਕਾਫੁੰਕਿ ਵੇਬੁਭੁਭ ਕਰਿਯਾਭਿ?

ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਦੇਤ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੀਅ ਕੀ ਬਿਰਥਾ ਸਾਰੇ ॥

ਮੋਹਰ ਪੁਰੂ ਮੋਹੇ ਮਨੋਵਾਭਿਭ ਫਲ ਪੁਰਾਨ ਕਰਭਿ। ਬੇ ਮੋਹਰ ਮਨਰ ਪਾਭਾਕੂ ਯਾਭਿਭਿ।

ਅਨਾਥ ਕੇ ਨਾਥੇ ਸੂਬ ਕੈ ਸਾਥੇ ਜਪਿ ਜੁਐ ਜਨਮੁ ਨ ਹਾਰੀਐ ॥

ਹੇ ਅਨਾਥਰ ਨਾਥ ਪੁਰੂ! ਭੁ ਬਵਾ ਬਮਬੁ ਯਾਵਯਾ ਬਾਥੁਰੇ ਰਭੁ। ਭੋਰ ਨਾਮ-ਬੁਝਰ ਕਰਿਯੇ ਮਾਨਵ
ਯਯ ਯੁਯਾ ਵੇਬੁਭ ਭਲਿ ਵਧਾਐ ਹੋਯਾਯਾਭਿ।

ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀ ਪ੍ਰਭੁ ਪਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਭਵਜਲੁ ਤਾਰੀਐ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਪੁਰੂਯਾ ਬਮਬੁਭਰੇ ਐਵੇ ਪੁਰਾਯਾ ਕਰਭਿ ਯੇ ਹੇ ਪੁਰੂ! ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੋਹੇ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ
ਕਰਿਵੇਯਾ ॥੨॥

ਡਖਣਾ ॥

ਦਯਾ

ਧੂੜੀ ਮਜਨ੍ਹੁ ਸਾਧ ਖੇ ਸਾਈ ਥੀਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਲੁਕਾ ਚਰਨ ਧੂਲੀਰੇ ਸੇਵੇ ਵਧਾਓ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਰਿਆਵ, ਯਾਹਾ ਭਧਰੇ ਮਾਲਿਕ ਪੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ
ਹੋਇਆਇ।

ਲਧੇ ਹਥੇ ਬੋਕੜੇ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਧਨੁ ਮਾਲ ॥੧॥

ਯਾਹਾਕੂ ਹਰੇ ਨਾਨਕ ਰੂਪੀ ਧਾਨ ਮਿਲਿਆਵ, ਭਾਵ, ਭਾਹਾਕੂ ਬਹੁ ਧਨਾਰਥ ਮਿਲਿਆਇ ॥1॥

ਛੰਤੁ ॥

ਛੰਦ

ਸੁੰਦਰ ਸੁਆਮੀ ਧਾਮ ਭਗਤਹ ਬਿਸ੍ਵਾਸ ਆਸਾ ਲਗਿ ਜੀਵਤੇ ਜੀਉ ॥

ਯਗਧਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪੁਰੁਸ਼ ਧਾਮ ਅਧਿਯੁ ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਰੇ। ਭਾਹਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਕਤ ਨਿਵਾਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਰੇ। ਪੁਰੁਸ਼
ਭਕਤ ਸੇਵੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਆਗਾਰੇ ਵਸਤੁ।

ਮਨਿ ਤਨੇ ਗਲਤਾਨ ਸਿਮਰਤ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਤੇ ਜੀਉ ॥

ਸੇ ਨਿਯਮ ਧਾਮ ਭਗਤ ਭਾਗ ਭਗਵਾਨਕ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਰਿਵਾਰੇ ਮਨੁ ਰਹਿਆਵ। ਸੇ ਹਰੇ ਰਸ ਧਾਨ
ਕਰਿਆਵ ਆਭ ਬਰਦਾ ਬ੍ਰਿਹਤ ਯਾਗਨ ਕਾਲਾ ਹੋਇਆਵ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਪੀਵਤੇ ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਥੀਵਤੇ ਬਿਖੈ ਬਨੁ ਫੀਕਾ ਜਾਨਿਆ ॥

ਬੇਬੈਸ ਰੂਪ ਬੰਸਾਰੀ ਰਬਕੁ ਫੀਕਾ ਭਾਵੇ ।

ਭਏ ਕਿਰਪਾਲ ਗੋਪਾਲ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਨਿਧਿ ਮਾਨਿਆ ॥

ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਗੋਪਾਲ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ' ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਇਆ ਭਏ, ਚਾਹਾ ਹੋਇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ
ਬਠਿਯਾਏ ਨਾਮ ਨਿਖੁ ਬੰਸਾਰੀ ਕਰਿਨੇ ਭਏ ।

ਸਰਬਸੇ ਸੁਖ ਆਨੰਦ ਘਨੁ ਪਿਆਰੇ ਹਰਿ ਰਤਨੁ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਸੀਵਤੇ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜਿਹੁ ਭਏ ਬਿਸਥ ਬੁਝਿ ਆਨੰਦੁ ਆਨੰਦੁ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਕਰਿਯਾਉ । ਬੇਬੈਸ ਰੂਪੀ ਰਬਕੁ ਨਿਖੁ
ਬਠਿਯਾਏ ਬਾਝਿ ਰਹਿਯਾਉ ।

ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਵਿਸਰੈ ਪ੍ਰਾਨ ਆਧਾਰਾ ਜਪਿ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਜੀਵਤੇ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਾਨੀ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੁ ਚਾਹਾਉ ਚਿੰਨ੍ਹ ਮਾਠੁ ਬਿਸਥ ਪਾਏ ਮਖ ਬਿਸਥ ਬੁਝਿ ਨਾਹੀ । ਬੇ
ਬਠੁ ਬਿਸਥ ਚਾਹਿ ਨਾਮ ਬੰਸਾਰੀ ਕਰਿ ਹੋ ਭਾਵਿ ਰਹਿਯਾਉ । ॥੩॥

ਡਖਣਾ ॥

ਦੱਖਣਾ ॥

ਜੇ ਤਉ ਕੀਨੇ ਆਪਣੇ ਤਿਨਾ ਕੁੰ ਮਿਲਿਓਹਿ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ! ਤੂੰ ਚਾਹਾਉ ਨਿਖੁ ਭਾਵਾਉ ਤੂੰ ਨਿਖੁ ਕਰਿ ਦੇਵੇ ਭਏ ।

ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ ਮੇਹਿਓਹੁ ਜਸੁ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਸੁਣਿਓਹਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੁ ਭਏ ਆਪੇ ਆਪੇ ਨਿਖੁ ਮੇਹਿ ਮੇਹਿ ਗੁਣ ਬੰਸਾਰੀ ਹੋਇਆ । ॥੧॥

ਛੰਤੁ ॥

ਛੰਤੁ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਠਗਉਰੀ ਪਾਇ ਗੀਤਾਇ ਗੋਬਿੰਦ ਮਨੁ ਮੋਹਿਆ ਜੀਉ ॥

ਭਏ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨਿਖੁ ਬੰਸਾਰੀ ਭਏ ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਨਿਖੁ ਮੇਹਿ ਭਾਵੇ ਰਹਿਯਾਉ ।

ਸੰਤਨ ਕੈ ਪਰਸਾਦਿ ਅਗਾਧਿ ਕੰਠੇ ਲਗਿ ਸੋਹਿਆ ਜੀਉ ॥

ਬਠਿਯਾ ਦੱਖਣੀ ਪਾਠ ਪ੍ਰੇਮੀ ਗੋਬਿੰਦ ਭਾਵੇ ਲਾਗੇ ਬੇ ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਕਰਿਯਾਉ ।

ਹਰਿ ਕੰਠਿ ਲਗਿ ਸੋਹਿਆ ਦੇਖ ਸਭਿ ਜੋਹਿਆ ਭਗਤਿ ਲਖਜਣ ਕਰਿ ਵਸਿ ਭਏ ॥

ਬੇ ਭਏ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰਿ ਲਾਗੇ ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਕਰਿਯਾਉ ਆਪੇ ਚਾਹਾ ਬੰਸਾਰੀ ਨਿਖੁ ਹੋਇਆ ।
ਚਾਹਾ ਭਏ ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰਭੁ ਚਾਹਾ ਬੰਸਾਰੀ ਰਹਿਯਾ ਭਏ ।

ਮਨਿ ਸਰਬ ਸੁਖ ਵੁਠੇ ਗੋਵਿੰਦ ਤੁਠੇ ਜਨਮ ਮਰਣਾ ਸਭਿ ਮਿਟਿ ਗਏ ॥

ਮਨਿ ਗੋਵਿੰਦ ਪੁਸ਼ਪ ਬੂਝਿ ਚਾਹਾ ਹੋਇ ਸਭਿ ਮਨਰੇ ਵਾਸ ਕਰੇ ਆਭ ਯੁਗ-ਮੂਰ੍ਧ ਚੰਦ੍ਰ
ਭਾਜਿਯਾਏ।

ਸਖੀ ਮੰਗਲੇ ਗਾਇਆ ਇਛ ਪੁਜਾਇਆ ਬਹੁੜਿ ਨ ਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਬੁਝਿ ਨਿਯਤ ਬਠਾਇਆ ਬਝੀ ਬਹੁੜਿ ਮਿਥੀ ਮਯਾ ਜਾਨ ਕਰਿਐ। ਚਾਹਾਰ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰ੍ਯ
ਹੋਇਯਾਐ। ਵਰ੍ਣਮਾਨ, ਬੇਸ ਮਾਨਸ ਮੋਹਿਯੇ ਫਾਸਿਵ ਨਾਹਿ।

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਪਿਆਰੇ ਸੰਸਾਰੁ ਸਾਗਰੁ ਨਹੀ ਪੋਇਆ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ ਮਾਇਆ ਹਾਥ ਪਰਿਛੇਦਿ, ਚਾਹਾਕੁ ਭਵਸਾਗਰ ਬੁਝਿ ਕਰਿ ਨਾਹਿ ॥੪॥

ਡਖਣਾ ॥

ਵਯਾ ॥

ਸਾਈ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲੁ ਕੀਮ ਨ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ॥

ਭਗਵੰਤ ਨਾਮ ਅਮੋਲੁ ਅਰੇ। ਚਾਹਾਰ ਮੂਲੁ ਕੇਹੀ ਮਧ ਯਾਗਿ ਨਾਹਿ।

ਜਿਨਾ ਭਾਗ ਮਥਾਹਿ ਸੇ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਮਾਣਦੇ ॥੧॥

ਮਾਇਆ ਕਪਾਲਰੇ ਭਾਗਯਰੇਯ। ਵੇਦਮਾਨ ਅਛਿ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਭਗਵੰਤ ਪੁਰਿਤਰ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ
ਕਰਿਯਾਏ।

ਛੰਤੁ ॥

ਛੰਦ ॥

ਕਹਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਸੁਣਤੇ ਸਭਿ ਧੰਨੁ ਲਿਖਤੀ ਕੁਲੁ ਤਾਰਿਆ ਜੀਉ ॥

ਹਰਿਨਾਮ ਐਤ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਅਰੇ ਮੇ ਚਾਹਾਕੁ ਮੁਖਰੇ ਭਯਾਰੀ ਕਰੁਪਾ ਵਾਲਾ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੋਇਯਾਏ। ਬੇ
ਬਰੁ ਪਦੁ ਅਰੇ, ਮੇ ਪੁੰਨ ਨਾਮ ਗੁਣੀ ਆਏ ਆਭ ਪੁੰਨ ਨਾਮ ਮਹਿਮਾਕੁ ਲੇਖਾ ਵਾਲਾਰ ਬਰੁ ਵਾਧ
ਹੋ ਭਵਸਾਗਰੁ ਪਾਰ ਹੋਇਯਾਏ।

ਜਿਨ ਕਉ ਸਾਧੂ ਸੰਗੁ ਨਾਮ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਤਿਨੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰਿਆ ਜੀਉ ॥

ਮਾਇਆ ਬਛਾਕ ਬਛਾਧਿ ਮਿਲਿਯਾਏ, ਬੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮਰੇ ਮਗ ਹੋਇਯਾਏ ਆਭ ਭਗਵੰਤ ਚਿੰਤਨ
ਕਰਿਯਾਏ।

ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰਿਆ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਿਆ ਪੂਰਨ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਕਰੀ ॥

ਮੇ ਬ੍ਰਹਮ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਯਾਏ ਬੇ ਨਿਯਤ ਜੀਵਨ ਬਧਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ਆਭ ਚਾਹਾ ਭਵਰੇ ਠਾਕੁਰਕਾ ਕ੍ਰਪਾ
ਹੋਇਯਾਏ।

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ ਹਰਿ ਜਸੇ ਦੀਨੇ ਜੋਨਿ ਨਾ ਧਾਵੈ ਨਹ ਮਰੀ ॥

ਭਗਵੰਤ ਚਾਹਾਰ ਹਾਥ ਪਰਿ ਚਾਹਾਕੁ ਮਧ ਪੁਦਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ਆਭ ਬੇ ਭਯ ਮਰਗਰੁ ਮੁਕਤ ਹੋਇਯਾਏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆਲ ਕਿਰਪਾਲ ਭੇਟਤ ਹਰੇ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮਾਰਿਆ ॥

ਧਨਾਨੂ ਏਵੰ ਕ੍ਰੋਧਾਨੂ ਬਧਗੁਨ੍ਹਾਨੂ ਮੋਹੀ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਏਵੰ ਅਹੰਕਾਰ ਨਝੁ
ਹੋਇਆਇਐ।

ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਇ ਅਕਥੁ ਸੁਆਮੀ ਸਦਕੈ ਜਾਇ ਨਾਨਕੁ ਵਾਰਿਆ ॥੫॥੧॥੩॥

ਯਗਯਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਵਰ੍ਥਨਨਾਨੁ ਅਰੇ ਆਯੁ ਭਾਜਕੇ ਮਹਿਮਾ ਕੂਝਾਯਾਯੁ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿ। ਨਾਨਕ ਭਾਜੁ ਪੁਰਿ
ਭਨ ਮਨਰੇ ਯੁਗਯੋਭ ਅਰਥਿ। ਏਤ੍ਰਪਾਯੁ, ਬੇ ਭਾਜੁ ਯੁਗਯੋਭ ਬਨਪੋਭ ਅਰਥਿ। ॥5॥1॥3॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੪ ਵਣਜਾਰਾ

ਬਿਰੋਗਰ ਮਹਲਾ 4 ਬਝਾਰਾ ੧੯ ਬਥਾ

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ੴ ਬਥਿਨਾਨੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਸਿਰਿਆ ਸਭੁ ਕੋਇ ਜੀਉ ॥

ਮੋਯੁ ਪਰਮਾਨੁ। ਏਹਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਰਚਨਾ ਕਰਿਐ, ਭਾਵਾਯੁ 'ਹਰਿ-ਹਰਿ' ਨਾਮ ਬਹੁਠਾਨੁ ਯੁਗਯੋਭ ਅਰੇ।

ਹਰਿ ਜੀਅ ਸਭੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਦਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਮਈਆ ਸੋਇ ॥

ਬੇ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਬਨਬੁ ਯਾਵਨੁ ਪਾਲਨੁ ਪੋਸਣੁ ਕਰਿਐ ਆਯੁ ਬੇ ਰਾਮ ਬਰੰ ਬਪਾਪਕ ਅਰਥਿ।

ਸੇ ਹਰਿ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਏਤ੍ਰਪਾਯੁ ਬਰੰਦਾ ਬੇਹੁ ਪਰਮਾਨੁ ਧਿਆਨ ਕਰਿਵਾ ਯੁਗਯੋਭ। ਕਾਰਣ, ਭਾਵਾਯੁ ਅਭਿਰਿਐ ਯਾਵਨੁ ਅਨਧ
ਕੋਯੋਬਿ ਬਾਵਾਰਾ ਨਾਹਿ।

ਜੇ ਮੋਹਿ ਮਾਇਆ ਚਿਤੁ ਲਾਇਦੇ ਸੇ ਛੇਡਿ ਚਲੇ ਦੁਖੁ ਰੋਇ ॥

ਮੋਯੁ ਬਧਯੋ ਨਿਯੁ ਰਿਯੁ ਮਾਯਾ ਮੋਹਰੇ ਲਗਾਯੁ ਰਯੁਧਾਯੁ, ਬੇ ਮੁਧੁ ਬਨਯੁਰੇ ਕੁਝਾਨੁ ਹੋਇ
ਬਿਲਾਪ ਕਰਿ ਕੁਝਾਨੁ ਬਹੁ ਕਯੋ ਯੁਗਯੋਭ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਹਰਿ ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ ਹੋਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੋਯੁ ਬਧਯੋ ਯੁਗਯੋਭ ਨਾਮ ਬੁਝਾਯੁ ਕਰਿਐ, ਅਯੁ ਬਨਯੁਰੇ ਯੁਗਯੋਭ ਨਾਮ ਹੁੰ
ਭਾਵਾਰ ਬਾਧੁ ਹੋਇਐ। ॥1॥

ਮੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਮੋਰ ਯੁਗਯੋਭ ਬਧਯੋਭ ਮੋਰ ਅਨਧ ਕੋਯੋਬਿ ਬਾਵਾਰਾ ਨਾਹਿ।

ਹਰਿ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਪਾਈਐ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਵਡਭਾਗਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੋਰ ਅਯੁ ਮਿਤ੍ਰ! ਯੁਗਯੋਭ ਯੁਗਯੋਭ ਗੁਯੁ ਕਰਿਐ ਮਿਲਿਐ। ਯੁਗਯੋਭ ਮੁਧੁਧਾਰ ਯੁਗਯੋਭ
ਯੁਗਯੋਭ ਭਾਵਾਰ ਯੁਗਯੋਭ ਯੁਗਯੋਭ ॥1॥ ਰਹੁ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਵਿਣੁ ਭਾਈਆ ਹਰਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ਨਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਬਲੁਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨਾ ਯਕ੍ਰਿਕਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪੁ ਬ੍ਰੁਵ ਨਾਹਿ।

ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦੇ ਜਿਉ ਵੇਸੁਆ ਪੁਤੁ ਨਿਨਾਉ ॥

ਬ੍ਰਹ੍ਮਚਾਰੀ ਅਸੁਕਾਰ ਬਗਤਃ ਆਪਰਿ ਕਰਮ ਕਰਿਯਾਵ, ਯੋਗਪਰਿ ਵੇਗਪਾ-ਪ੍ਰਭੁ ਪਿਛਾਕਾ ਨਾਮ ਯਾਗੇ ਨਾਹਿ।

ਪਿਤਾ ਜਾਤਿ ਤਾ ਹੋਈਐ ਗੁਰੁ ਤੁਠਾ ਕਰੇ ਪਸਾਉ ॥

ਆਪਰਿ ਹੂੰ ਲੋਕਾਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪਿਛਾਕਾ ਪਰਿਚਯ ਯਗਾ ਨਾਹਿ। ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਿਛੁ-ਯਾਤਿਕ੍ਰਿਪਾ ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਵ, ਯਦਿ ਗੁਰੁਯਾ ਪ੍ਰਬਧੁ ਹੋਯਾ ਭਾਵਾ ਭਪਰੇ

ਵਡਭਾਰੀ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਅਹਿਨਿਸਿ ਲਗਾ ਭਾਉ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯਕ੍ਰਿਪਾ ਬਭੁ ਬੋਯਾਗਯਾ ਗੁਰੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਵਾਵ ਅਭੁ ਬਿਨ ਰਾਤਿ ਬੇ ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਪ੍ਰਾਤਿਰੇ ਲਾਗਿਰਹਿਯਾਵ।

ਜਨ ਨਾਨਕਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਣਿਆ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਕਰਮ ਕਮਾਉ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਿਵ ਬ੍ਰਹ੍ਮਕ੍ਰਿਪਾ ਯਾਗਿਦੇਯਾ, ਬੇ ਭਗਵਾਨਕਾ ਮਹਿਮਾਨ ਕਰਮ ਕਰਿਯਾਵ ॥੨॥

ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਗਾ ਚਾਉ ॥

ਭਾਵਾਰ ਭੁਧਯਰੇ ਭਗਵਾਨਕਾ ਸ਼ਰਣਾ ਪਾਯਾ ਯਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਯਾਯਾਯਾ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰੁ ਭਾਵਾਰ ਭੁਧਯਰੇ ਨਾਮ ਬਯਾਯਾਯਾ। ਯੋਯਾ ਕਾਰਣਗੁ ਭਾਵਾਕ੍ਰਿਪਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਨਾਮ ਮਿਲਿਯਾਯਾ। ॥੧॥ ਰੁਹ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਜੋਬਨਿ ਸਾਸੁ ਹੈ ਤਬ ਲਗੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥

ਯੋ ਪਰਯਾਭੁ ਗਰੀਰ ਅਯਿ, ਬ੍ਰਾਹ੍ਮਯ ਓ ਆਪ੍ਰੇ ਪ੍ਰਾਗਰ ਬਾਚਾਰ ਹੋਯਾ, ਬੇ ਪਰਯਾਭੁ ਭੂਮੇ ਹਰਿ ਨਾਮਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ।

ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ ਹਰਿ ਚਲਸੀ ਹਰਿ ਅੰਤੇ ਲਏ ਛਡਾਇ ॥

ਭੋਰ ਨਗਰ ਗਰੀਰ ਬਾਬਾਰਗੁ ਗਮਨ ਕਰਿਵਾ ਬਧਯਰੇ ਯਕ੍ਰਿਕਾ ਨਾਮ ਭੋਰ ਬਾਪ੍ਰੇ ਯਾਵ ਅਭੁ ਅਭੁਰੇ ਬਾਮਾ ਭੋਰੇ ਮੁਧੁਕੁ ਮੁਭੁ ਕਰਾਯਾਵੇ।

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਕਉ ਜਿਨ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵੁਠਾ ਆਇ ॥

ਮੂੰ ਭਾਕਾ ਪਾਯਰੇ ਬਧਪਿਛ, ਯਾਵਾਰ ਭੁਧਯਰੇ ਯਕ੍ਰਿਕਾ ਆਬਿ ਬਾਬ ਕਰਿਯਾਯਾ।

ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਸੇ ਅੰਤਿ ਗਏ ਪਛੁਤਾਇ ॥

ਮੇਭੇਂ ਯੋਗੀ ਦੂਝੀ ਭਯੋਨ ਬਰਿਯੋ ਨਾਮ ਚਿਤ੍ਰਨ ਕਰੇ ਨਾਇ, ਬੇ ਅਭਿਮਾਨ ਬਿਨਸੇ ਪਛੁਤਾਇ ਕਰਿ
ਕਰਿ ਚਾਲਿਯਾ।

ਪੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਲਿਖਿਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੋਗੀ ਮਾਯਾ ਦੇ ਮਥਕਰੇ ਭਾਗਿ ਰੇਗੇ। ਚਾਹਿਓ, ਬੇ ਯੋਗੀ ਨਾਮ ਦੇ ਸ਼ਰਣ
ਕਰਿਯਾ। ॥੩॥

ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਯੋਗੀ ਨਾਮ ਬਾਹਰੇ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗਾ।

ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਪਾਰਿ ਲਘਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੀਯੋ ਭਾਗਿਯਾਨਾ ॥੧॥ ਬਯੋਗੀ ਹੋ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾਇ ਆਯੋ ਗੁਰੂਯੋ ਭਯੋਗੀ ਬਾਰੇ। ਮਨੁਬਯੋ ਭਯੋ ਬਾਗਿਯੋ
ਪਾਰੇ ਹੋਯਾ। ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਆਪੁ ਉਪਾਇਦਾ ਹਰਿ ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਲੇਇ ॥

ਯੋਗੀ ਆਪੇ ਬਯੋਗੀ ਬਯੋਗੀ ਭਯੋਗੀ ਆਯੋ ਬਯੋਗੀ ਹੋ ਪ੍ਰਾਪਿ ਦੇਯੋਗੀ ਆਯੋ ਭਯੋਗੀ।

ਹਰਿ ਆਪੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਦਾ ਹਰਿ ਆਪੇ ਹੀ ਮਤਿ ਦੇਇ ॥

ਭਯੋਗੀ ਬਯੋਗੀ ਹੋ ਮੇਰੇ-ਮੇਰੇ ਭਯੋਗੀ ਭਯੋਗੀ ਆਯੋ ਬਯੋਗੀ ਹੋ ਬਯੋਗੀ ਪ੍ਰਯਾਨ ਕਰਿਯੋ।

ਗੁਰਮੁਖਾ ਮਨਿ ਪਰਗਾਸੁ ਹੈ ਸੇ ਵਿਰਲੇ ਕੇਈ ਕੇਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਮਨਰੇ ਆਯੋ ਪ੍ਰਯਾਨ ਹੋਯਾ। ਆਯੋ ਆਯੋ ਬਯੋਗੀ ਬਯੋਗੀ ਆਯੋ।

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਕਉ ਜਿਨ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮਤੇ ॥

ਮੈਂ ਭਾਗੀ ਪਾਯੋ ਬਯੋਗੀ, ਮੈਂ ਗੁਰੂਯੋ ਭਯੋਗੀ ਬਾਰੇ। ਯੋਗੀ ਪ੍ਰਾਪਿ ਕਰਿਯੋ।

ਜਨ ਨਾਨਕਿ ਕਮਲੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵੁਠੜਾ ਰੇ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਬਯੋਗੀ ਪ੍ਰਯੋਗੀ ਹੋਯਾ। ਆਯੋ ਮੇਰੇ ਭਯੋਗੀ ਆਯੋ ਬਾਧ ਕਰਿਯੋ।
॥੪॥

ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨੁ ਕਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਯੋਗੀ ਨਾਮ ਦੇ ਪ੍ਰਯੋਗੀ।

ਹਰਿ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਭਜਿ ਪਉ ਜਿੰਦੂ ਸਭ ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਪਰਹਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਪ੍ਰਯੋਗੀ ਕਰਿ ਯੋਗੀ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਭਯੋਗੀ ਨੀ। ਬੇ ਭਯੋਗੀ ਬਯੋਗੀ ਪ੍ਰਯੋਗੀ
ਭਯੋਗੀ ਕਰਿਯੋ। ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਮਈਆ ਮਨਿ ਵਸੈ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਕਿਤੁ ਭਤਿ ॥

ਰਾਮ ਪੁਰਾਣਕ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਸ਼੍ਰੋਤਰਾਂ ਵਾਸਤੇ ਕਰਦੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਣੇ ਕੇਭਲੋਂ ਭਲੇ ਚਾਹੀਆਂ ਪੁਰਾਣ
ਕਰਮਾਂ ਕਰਦੇ।

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੀਐ ਹਰਿ ਆਇ ਵਸੈ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ॥

ਮੇਰੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਭਾਗਾਂ ਵਰਗੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਦਾਗੁਰੂ ਮਿਲਦੇ, ਚਾਹੇਵੇਲੇ ਚਾਹੀਆਂ ਸ਼੍ਰੋਤਰਾਂ ਵਾਸਤੇ ਕਰਦੇ।

ਮੈ ਧਰ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਤੇ ਗਤਿ ਮਤਿ ॥

ਭਗਵੰਤ ਨਾਮ ਹੋਂ ਮੇਰੇ ਆਗੂ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਰੇ। ਬ੍ਰਹਮਾਣ ਨਾਮ ਵਾਰਾ ਹੋਂ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਅਰੇ ਅਰੇ ਮੁਕਤਿ
ਜਾਨ ਮੇਲੇ।

ਮੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਹੁ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਹੀ ਜਤਿ ਪਤਿ ॥

ਭਗਵੰਤ ਨਾਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭਗਵੰਤ ਨਾਮ ਹੋਂ ਮੇਰੇ ਭਾਗੇ ਤੇ ਪੁਰੋਖ ਅਰੇ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਰੰਗਿ ਰਤੜਾ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਤਿ ॥੫॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੇਰੇ ਆਗੂਆਂ ਕਰਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਬੇ ਭਗਵੰਤ ਰੰਗੇਰੇ ਮੇਰੇ ਚਾਹੀਆਂ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ
ਕਰਦੇ ॥5॥

ਹਰਿ ਧਿਆਵਹੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਤਿ ॥

ਭਗਵੰਤ ਨਾਮ ਧਿਆ ਕਰ, ਭਗਵੰਤ ਸਦਾਗੁਰੂ ਸਦਾਗੁਰੂ।

ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣਿਆ ਸਭ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇ ਉਤਪਤਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਆਂ ਦੀਆਂ ਵਾਰਾਂ ਮਨੁਸ਼ਾਂ ਭਗਵੰਤ ਰੂਪੇਂ, ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹੋਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮਾਂ ਅਰੇ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਸੇ ਆਇ ਮਿਲੇ ਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥

ਮੇਰੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਭਾਗਾਂ ਵਾਸਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ, ਬੇ ਗੁਰੂਆਂ ਪਾਸੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਚਾਹੀਆਂ ਬਾਝਾਭ ਕਰੇ।

ਸੇਵਕ ਭਾਇ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਗੁਰੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਮੇਰੇ! ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਗੁਰੂ ਭਾਗਾਂ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੂਆਂ ਪਾਸੋਂ ਆਪਣੇ, ਗੁਰੂ ਚਾਹੀਆਂ ਸ਼੍ਰੋਤਰਾਂ
ਭਗਵੰਤ ਨਾਮ ਪੁਰਾਣੇ ਕਰਦੇ।

ਧਨੁ ਧਨੁ ਵਣਜੁ ਵਾਪਾਰੀਆ ਜਿਨ ਵਖਰੁ ਲਦਿਅੜਾ ਹਰਿ ਰਾਸਿ ॥

ਬੇ ਵੇਚਾਰੇ ਤੇ ਵੇਚਾਰੇ ਦੁਕਾਨਾਂ ਖਰੀਦ ਅਰੇ, ਮੇਰੇ ਭਗਵੰਤ ਨਾਮੇਰੇ ਵੇਚਾਰੇ ਕਰਦੇ, ਅਰੇ,
ਮੇਰੇ ਗੁਰੂਆਂ ਪੁਰਾਣੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਸਤੇ ਆਗੇ।

ਗੁਰਮੁਖਾ ਦਰਿ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਸੇ ਆਇ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਪਾਸਿ ॥

ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇ ਮੁਖ ਪੁਰਾਣੇ ਵਰਗਾਂ ਵਾਸਤੇ ਭਗਵੰਤ ਸ਼੍ਰੋਤਰਾਂ, ਭਗਵੰਤ ਵਰਗਾਂ ਵਾਸਤੇ ਬੇ ਪੁਰਾਣੇ ਪਾਸੋਂ
ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਬੇਚਾਰੇ ਲਾਭ ਹੋਵੇ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਤਿਨ ਪਾਇਆ ਜਿਨਾ ਆਪਿ ਤੁਠਾ ਗੁਣਤਾਸਿ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਚਾਖਾਕੂ ਮਿਲਛਿ, ਯਾਹਾ ਭਧਰੇ ਗੁਰਗਰ ਭਛਾਰ ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮੰ ਪੁਸ਼ਧ ਹੋਯਯਾਛਿ
॥6॥

ਹਰਿ ਧਿਆਵਹੁ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ॥

ਹੇ ਮਨੁਸ਼ਯ ਪੁਰੋਧਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਦਿ ਭਯੋਤ ਭੂਮੇ ਯਗ੍ਰਯਕ ਧਾਨ ਕਰ।

ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਤਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਿਨਾ ਰਹਰਾਸਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥੧॥

ਮਿਥ ਨਿਯ ਯਾਗਨ ਯਾਹਾਰੇ ਭਗਵਾਨਕ ਨਾਮਕੂ ਪ੍ਰਯੋਗ ਬਨਾਯਛਿ, ਬੇਹਿ ਗੁਰੂਗੁਰ ਭਗਵਾਨ ਪਾਯੋ ਪੁਰੁਸ਼
ਭਯੋਧੋ ਹੋਯਯਾਛਿ ॥1॥ ਰੂਪ ॥1॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗੁਰ ਅੰਕ ਅਚੰਤ੍ਰ, ਯਾਤ੍ਰਾਕੁ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪਾਯਪਾਰਿਵਾ।

ਸਿਰੀਰਾਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗਰ ਭਾਰ ਮੁਲਾ 4 ਗ੍ਰੰਥਿਕ ਬਹਿਓ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗ੍ਰੰਥਿਕ ਮੁਲਾ 3 ॥

ਰਾਗਾ ਵਿਚਿ ਸ੍ਰੀਰਾਗੁ ਹੈ ਜੇ ਸਚਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਰਾਗ ਮੁਖਰੇ ਬਿਰਿਰਾਗ ਬਰੋਭਯ ਰਾਗ ਅਰੇ, ਯਦਿ ਏਵਾ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰਾਣੀਰ ਬਧ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਹਿਓ
ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਯਾਯਾ।

ਸਦਾ ਹਰਿ ਸਚੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਨਿਹਚਲ ਮਤਿ ਅਪਾਰੁ ॥

ਪ੍ਰਭੀ, ਮਨਰੇ ਬਰਦਾ ਹੂੰ ਬਧ ਪੁਰੂ ਨਿਵਾਬ ਕਰੰਤ੍ਰਿ ਆਭ ਪ੍ਰਾਣੀਰ ਕੁਝਿ ਅਪਾਰ ਪੁਰੂਯਾ ਠਾਰੇ ਭੋਰ
ਹੋਯਾਯਾ।

ਰਤਨੁ ਅਮੋਲਕੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਗਯਰ ਚੰਦਨ ਕਰਿਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਮੂਲਯ ਰਹੁਗੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਨਿ।

ਜਿਹਵਾ ਸਚੀ ਮਨੁ ਸਚਾ ਸਚਾ ਸਰੀਰ ਅਕਾਰੁ ॥

ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਲੇ ਮਨੁਬਧਰ ਯੋਧੁ ਏਵਾ ਮਨ ਬਧ ਹੋਯਾਯਾ ਆਭ ਭਾਵਾਰ ਗਰੀਰ ਏਵਾ
ਆਕਾਰਮਧ ਬਧ ਹੋਯਾਯਾ।

ਨਾਨਕ ਸਚੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵਿਐ ਸਦਾ ਸਚੁ ਵਾਪਾਰੁ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮਰ ਬਧ ਵੇਪਾਰ ਬਰਦਾ ਬਧਰ ਪੁਰੀ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿਲੇ ਹੂੰ ਹੋਯਾਯਾ।
॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਲਾ 3 ॥

ਹੋਰੁ ਬਿਰਹਾ ਸਭ ਧਾਤੁ ਹੈ ਜਬ ਲਗੁ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਯੇ ਪਰਿਧੰਤ ਪੁਰੂਯਾ ਬਹਿਓ ਬਯਾ ਪ੍ਰੇਮ ਬ੍ਰੁਥ ਨਾਹਿ, ਮਨੁਬਧਰ ਅਧਧ ਬਰੂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਿਰਧੰਕ ਅਰੇ।

ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਆ ਵੇਖਣੁ ਸੁਨਣੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਮਨਕੁ ਮਾਯਾ ਮੋਹਿਓ ਕਰਿ ਰਭ੍ਰਿ, ਏਧੁਪਾਯ ਬੇ ਪੁਰੂਯਾ ਵੇਖੇ ਵਾ ਗੁਣੇ ਨਾਹਿ।

ਸਹ ਦੇਖੇ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਉਪਜੈ ਅੰਧਾ ਕਿਆ ਕਰੇਇ ॥

ਪਠੇ-ਪਰਫੇਰਾਓ ਦਰੀਸ਼ ਕਰੋ। ਪ੍ਰੇਮ ਭਰਪੂਰ ਹੋਵੋ। ਅਨੁ ਅੰਧ, ਜਾਨਣਾ ਪ੍ਰਾਣੀ
ਕਰਕਰਿਓ।

ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਅਖੀ ਲੀਤੀਆ ਸੇਈ ਸਚਾ ਦੇਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭ੍ਰੋ ਪ੍ਰਭੂ ਸ੍ਵਰੂਪ ਨੇ ਲੀਤਾ (ਜਾਨਣਾ) ਕਰਿਓ, ਸੋ ਸੋਭੇ ਜਾਨ ਰੂਪੀ ਨੇ ਸ੍ਵਰੂਪ
ਦੇਖਾਓ। ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਹਰਿ ਇਕੋ ਕਰਤਾ ਇਕੁ ਇਕੋ ਦੀਬਾਣੁ ਹਰਿ ॥

ੴ ਇਕੋ ਹੋਵੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਜੀਵਨ ਰਚਿਓ। ਅਠਿ ਆਉ ੴ ਇਕੋ ਦਰਬਾਰ ਅਠਿ।

ਹਰਿ ਇਕਸੈ ਦਾ ਹੈ ਅਮਰੁ ਇਕੋ ਹਰਿ ਚਿਤਿ ਧਰਿ ॥

ੴ ਇਕੋ ਆਦਿ ਹੋਵੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਪਾਠਿ ਚਾਹੁਓ ਆਉ ਤੁਧੋ ੴ ਇਕੋ ਜੀਵਨ ਸ੍ਵਰੂਪ ਪਾਠਿ
ਕਰੋ।

ਹਰਿ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ਡਰੁ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਦੂਰਿ ਕਰਿ ॥

ਸੋਭੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਵਧਾਓ ਅਨੰਤ ਕੇਹੋ ਨਾਹਿ, ਤੁਧੋ ਜੀਵਨ ਭਰ, ਸੋਭੇ ਭਯੋ ਭਯੋ ਜੀਵਨ
ਕਰਿਓ।

ਹਰਿ ਤਿਸੈ ਨੇ ਸਾਲਾਹਿ ਜਿ ਤੁਧੁ ਰਖੈ ਬਾਹਰਿ ਘਰਿ ॥

ਸੋਭੇ ਹਰਿ ਹੋਵੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕਰ, ਸੋਭੇ ਭਯੋ ਭਯੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਰਿਓ।

ਹਰਿ ਜਿਸ ਨੇ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਸੇ ਹਰਿ ਜਪਿ ਭਉ ਬਿਖਮੁ ਤਰਿ ॥੧॥

ਇਕੋ ਸ੍ਵਰੂਪ ਪਾਠਿ ਕਰਿਓ, ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਭਯੋ ਕਰਿਓ ਭਯੋ ਬਿਖਮੁ ਪਾਠਿ ਪਾਠਿ
ਹੋਵੇ। ॥੧॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ 1 ॥

ਦਾਤੀ ਸਾਹਿਬ ਸੰਦੀਆ ਕਿਆ ਚਲੈ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ ॥

ਸ੍ਵਰੂਪ ਭਯੋ ਸੋਭੇ ਭਯੋ ਭਯੋ, ਭਯੋ ਸ੍ਵਰੂਪ ਪਾਠਿ ਕਰਿਓ, ਸੋਭੇ ਬਲ ਚਾਹਿਓ
ਨਾਹਿ।

ਇਕ ਜਾਗੰਦੇ ਨਾ ਲਹੰਨਿ ਇਕਨਾ ਸੁਤਿਆ ਦੇਇ ਉਠਾਲਿ ॥੧॥

ਕੇਹੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜਾਗੇ ਹੋਵੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਕਰਿਓ ਨਾਹਿ ਆਉ ਕੇਹੋ ਪ੍ਰਾਣੀ
ਸੋਭੇ ਜੀਵਨ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ। ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਕਤਿ 1 ॥

ਸਿਦਕੁ ਸਬੂਰੀ ਸਾਦਿਕਾ ਸਬਰੁ ਤੇਸਾ ਮਲਾਇਕਾ ॥

ਵਿਗ੍ਰਹਿ ਏਕੰ ਬਛਾਬੁ ਪੋਸ਼ਿਯਾਨਰ ਗੁਣ ਅਰੇ ਆਯੁ ਬਹੁਨਗੀਲਭਾ ਦੇਵਦੂਤਰ ਯਾਤੁ। ਵਧੁ
ਅਰੇ।

ਦੀਦਾਰੁ ਪੂਰੇ ਪਾਇਸਾ ਥਾਉ ਨਾਹੀ ਖਾਇਕਾ ॥੨॥

ਏਹਰੇ ਵਧੁ ਪੂਰੁ ਪੁਰੁ ਧਰੰਨ ਕਰਿਨਿਐ, ਪਰਭੁ, ਬਾਬਾਯੁ ਕੇਭੋਂ ਮਧ ਸ਼ਾਨ ਮੇਲੇ ਨਾਹਿੰ। ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਸਭ ਆਪੇ ਤੁਧੁ ਉਪਾਇ ਕੈ ਆਪਿ ਕਾਰੈ ਲਾਈ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਏਹੁ ਦੂਨਿਆਰ ਰਚਨਾ ਆਪਣਿ ਕਰਿਭਭਿ ਆਯੁ ਬੁਧੁ ਹੂੰ ਦੂਨਿਆਰੁ ਅਲਗੁ ਅਲਗੁ ਖਯਾਰੇ
ਲਗਾਯਿਭਭਿ।

ਤੂੰ ਆਪੇ ਵੇਖਿ ਵਿਗਸਦਾ ਆਪਣੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਨਿਯਰ ਮਹਾਨਭਾਯੁ ਦੇਵੁ ਤੁਮੇ ਬੁਧੁ ਹੂੰ ਪੁਬਧੁ ਬੋਯਾਯਾ।

ਹਰਿ ਤੁਧਹੁ ਬਾਹਰਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਾਈ ॥

ਮੋਰ ਪੁਰੁ! ਚੋ' ਵਧਾਭਾ ਆਯੁ ਅਨਧ ਕੇਭਿ ਮਧ ਨਾਹਿੰ, ਤੁਮੇ ਬਯਾ ਮਾਨਿਕ ਅਰ।

ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਸਭਨੀ ਹੀ ਥਾਈ ॥

ਤੁਮੇ ਬੁਧੁ ਹੂੰ ਬਰੰਤੁ ਵਧਾਪਕ ਅਰ।

ਹਰਿ ਤਿਸੈ ਧਿਆਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨਹੁ ਜੇ ਲਏ ਛਡਾਈ ॥੨॥

ਹੇ ਬਯੁ! ਤੁਮੇ ਬੇਭਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੁ ਭਯਾਬਨਾ ਕਰ, ਮਿਐ ਅਭਿਧ ਬਧਯਾਰੇ ਤੁਮਕੁ ਮੁਭਿ ਪੁਧਾਨ
ਕਰਿਬੇ। ॥2॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਗੁਰੁ ਮੁਕਤਿ 1 ॥

ਫਕੜ ਜਾਤੀ ਫਕੜੁ ਨਾਉ ॥

ਭਯੁ ਭਯਿ ਓ ਨਾਮਰ ਅਧਕਾਰ ਵਧਾ ਅਰੇ।

ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਇਕਾ ਛਾਉ ॥

ਬਧਬੁ ਭਾਵ ਓਰੇ ਏਕ ਹੂੰ ਯਥੁਰ ਰੂਪਿ ਵੁਧਰ ਯਯਾਰ ਬੁਧੁ ਭਧਯੁ ਅਭਿ।

ହେ ନାନକ! ଯଦି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ସ୍ବୟଂକୁ ଭଲ କୁହେ,

ତାହାହେଲେ ତାହାକୁ ସେତେବେଳେ ଭଲ ଜଣା ଜୀବ, ଯଦି ତାହାର ସମ୍ମାନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ସ୍ୱୀକୃତ ହେବ । ॥ ୧ ॥

ମହଲ ୨ ॥

ଯେଉଁ ପ୍ରିୟତମ ସହିତ ପ୍ରେମ ହୋଇଥାଏ, ତାହା ପାଇଁ ଜଗତରୁ ପ୍ରାଣ ତ୍ୟାଗ କରି ଚାଲିଯିବାକୁ ମୁଁ ଭଲ ଭାବିବି ।

ପ୍ରିୟତମ ବିନା ବଞ୍ଚିବା ସଂସାରରେ ଧୂଳାର ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରିବା ଅଟେ ॥୨॥

ପଞ୍ଚତି ॥

ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁମେ ସ୍ବୟଂ ଏହି ଧରିତ୍ବିର ରଚନା କରିଛ, ଚନ୍ଦ୍ର ଓ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ବଳିତ ଦୀପକ ବନାଇଛ।

ତୁମେ ହିଁ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଚଉଦ ପୁରୁଷ ରଚନା କରିଛ, ଯେଉଁଠି ପ୍ରାଣୀଙ୍କ କର୍ମର ବେପାର ହୋଇଥାଏ ।

ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ ଗୁରୁମଣ୍ଡ ହୋଇଯାଏ, ଇଶ୍ବର ତାହାକୁ ମୋକ୍ଷ ରୂପୀ ଲାଭ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି।

ଯିଏ ସତ୍ୟ ନାମର ଅମୃତକୁ ପାନ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ଯମଦୃଢ଼ ଧରି ପାରେ ନାହିଁ ।

ଏପରି ଲକ୍ଷ୍ମରଞ୍ଜ ସହିତ ସ୍ନେହ କରିବା ପ୍ରାଣୀ ସ୍ବୟଂ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ତାହାର ପରିବାର ମଧ୍ୟ ବଞ୍ଚିଯାନ୍ତି ତଥା ତାଙ୍କ ପଛରେ ଯାଆନ୍ତି ॥୩॥

ଶ୍ଳୋକ ନାହାନ୍ତି ୧ ॥

ਕੁਦਰਤਿ ਕਰਿ ਕੈ ਵਸਿਆ ਸੋਇ ॥

ਭਗਵਾਨ ਨੇਜੇ ਪ੍ਰਭੂਭੈਰ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਅਪ੍ਰੇਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰੁਛਭੈ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੜਾ ਨਾਮਰ ਆਰਾਖਣਾ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥ ਪੁਸਤਕ ਮੋਖ ਪੁਸਤਕ ਹੋਇਓ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਕਤਿ 1 ॥

ਗਲੀ ਅਸੀ ਚੰਗੀਆ ਆਚਾਰੀ ਬੁਰੀਆਹ ॥

ਕਪਾਲੇ ਆਮੇ ਭਭਮ ਬਿਚਾਰਿ ਕਯਕ ਕਰੂ, ਪਰਕੁ, ਆਚਰਣੇ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਅਚੇ।

ਮਨਹੁ ਕੁਸੁਧਾ ਕਾਲੀਆ ਬਾਹਰਿ ਚਿਟਵੀਆਹ ॥

ਮਨੇਰੇ ਆਮੇ ਅਗੂਯ ਉ ਮਨਿਨ ਅਰੂ, ਪਰਕੁ, ਕਾਸ਼ਧ ਵੇਗਭੂਸ਼ਣੇ ਧਵਨ ਵੇਗਮਾਯਭਭ।

ਰੀਸਾ ਕਰਿਹ ਤਿਨਾੜੀਆ ਜੇ ਸੇਵਹਿ ਦਰੁ ਖੜੀਆਹ ॥

ਆਮੇ ਚਾਕਾਰਿ ਅਨੁਕਰਣ ਕਰੂ, ਮਿਧ ਪੁਕੁਯ ਭਾਰੇ ਚਾਕਾਰਿ ਬੇਵਾਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾ।

ਨਾਲਿ ਖਸਮੈ ਰਤੀਆ ਮਾਣਹਿ ਸੁਖਿ ਰਲੀਆਹ ॥

ਕਿਭੂ, ਬੇ ਨਿਯ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕ ਰਯਾਰੇ ਲੀਨ ਆਧ ਆਭ ਬੂਯ ਉ ਆਨਖ ਭੋਗਿਯਾ।

ਹੋਦੈ ਤਾਣਿ ਨਿਤਾਣੀਆ ਰਹਹਿ ਨਿਮਾਨਣੀਆਹ ॥

ਬੇ ਬਗਭ ਹੋਇ ਮਧ ਬਿਨਾਓ ਹੋਇ ਬਰਵਾ ਕਾਨ ਉ ਨਹੁ ਹੋਇਯਾ।

ਨਾਨਕ ਜਨਮੁ ਸਕਾਰਥਾ ਜੇ ਤਿਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਲਾਹ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਮਰ ਯੀਵਨ ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਬਧਲ ਹੋਇਯਾਰੇ, ਮੇਭੇਵੇਲੇ ਆਮੇ ਬੇਭਿ ਗੁਭ ਆਮ੍ਰਾਯ ਬਾਪੁਰੇ ਬਯਥਿ ਕਰੂ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਭਥਿ ॥

ਤੂੰ ਆਪੇ ਜਲੁ ਮੀਨਾ ਹੈ ਆਪੇ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ ਜਾਲੁ ॥

ਹੇ ਯਗਭਰ ਬਾਮਾ! ਤੁਮੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਯਲ ਆਭ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਯਲਰੇ ਧ੍ਵਾ ਮਾਭ ਅਚ। ਹੇ ਪੁਕੁ! ਤੁ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਮਾਭਕੁ ਧਾਬਾਕਾ ਯਲ ਅਰੂ।

ਤੂੰ ਆਪੇ ਜਾਲੁ ਵਤਾਇਦਾ ਆਪੇ ਵਿਚਿ ਸੇਬਾਲੁ ॥

ਤੁਮੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਕੇਭਚ ਵਨਿ ਯਲ ਧੋਪਾਧ ਆਭ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਯਲਰੇ ਧ੍ਵਾ ਰੂਕੁਭਾ ਅਚ।

ହେ ଇଶ୍ଵର! ତୁମେ ସ୍ଵୟଂ ହିଁ ସହସ୍ର ହାତ ଗଭୀର ଜଳରେ ଲାଲ ରଙ୍ଗର ଲିଲିପୁ କମଳ ଅଟ ।

ହେ ଭଗବାନ! ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ କ୍ଷଣ ମାତ୍ର ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ତୁମର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ତୁମେ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ଜନ୍ମ ମରଣ ଚକ୍ରରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଦିଅ ।

ହେ ପରମେଶ୍ଵର! ତୋର ହୁକୁମ ଉର୍ଦ୍ଦ୍ଧ୍ଵରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ନାହିଁ, ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ଵାରା ତୋର ଦର୍ଶନ କରି ପ୍ରାଣୀ କୃତାର୍ଥ ହୋଇଯାଏ । ॥୭॥

ଶ୍ଳୋକ ମହଲା ୩ ॥

ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆବେଶକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ, ସେ ବହୁତ ବିଳାପ କରିଥାଏ ।

ତାହାର ମନରେ ଛଳ, କପଟ ଥାଏ, ସେ ବହୁତ ସ୍ତରର ଗଭୀର ନିଦ ପାଏ ନାହିଁ।

ଜି. ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ଚାଲେ,

ତାହାହେଲେ ନିଜ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦରବାର ଏବଂ ଘରେ ହିଁ ସମ୍ମାନ ପାଇଥାଏ ଆଉ ପତି-ପୁତ୍ର ତାହାକୁ ନିଜ ଆତ୍ମ-ସ୍ୱରୂପକୁ ବୋଲାଇଥାନ୍ତି ।

ହେ ନାନକ! ତାହାକୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଭଗବାନଙ୍କ କୃପାରୁ ହୀନହୋଇଥାଏ।

ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସେ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ଲୀନ ଥାଏ । ॥୧॥

ମହଲ ୩ ॥

ਮਨਮੁਖ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣਿਆ ਰੰਗੁ ਕਸੰਭਾ ਦੇਖਿ ਨ ਭੁਲੁ ॥

ਹੇ ਨਾਮ ਬਿਖਾਨ ਮਨਮੁਖ! ਮਾਯਾਰ ਰਛਾ ਕੂਬੁਰੀ ਧੂਲ ਭਲੀ ਬੁਧਰ ਹੋਯਾਇ। ਤੂੰ ਏਵਾਕੂ ਵੇਖੁ ਭੁਲੀ
ਯਾਇ ਨਾਹੀ।

ਇਸ ਕਾ ਰੰਗੁ ਦਿਨ ਥੋੜਿਆ ਛੇਛਾ ਇਸ ਦਾ ਮੁਲੁ ॥

ਠਾਹਾਰ ਰਛਾ ਅਭੁ ਬਿਨ ਹੀਂ ਰਹਿਯਾ, ਏਵਾਰ ਮੂਲਖ ਮਧ ਬਝੂਠ ਰੂਪਨ ਅਚੇ।

ਦੂਜੈ ਲਗੇ ਪਚਿ ਮੁਏ ਮੂਰਖ ਅੰਧ ਗਵਾਰ ॥

ਮੋਭੈਂ ਬਧਛਿ ਮਾਯਾਕੂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ ਮੂਰਖ ਆਨਹੀਨ ਓ ਅਭ ਅਚੇ।

ਬਿਸਟਾ ਅੰਦਰਿ ਕੀਟ ਸੇ ਪਇ ਪਚਹਿ ਵਾਰੇ ਵਾਰ ॥

ਬੇ ਮਾਯਾਰ ਮੋਹਹਰੇ ਭਲੀ ਮਰਿਯਾ। ਮਰਗ ਪਰੇ ਬੇ ਬਿਝਾਰ ਕੀਠਾ ਹੋਯਾਇ, ਮਿਥ ਬਾਰਯਾਰ
ਭਛੁ ਨੇਛੁ ਬਿਝਾਰੇ ਰਹਿਯਾ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਰਤੇ ਸੇ ਰੰਗੁਲੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੋਭੈਂ ਬਧਛਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਅਵਸਥਾਹੇ ਗੁਰੂਕ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਰਾ ਪੁਰੂ ਨਾਮਹੇ ਮਥ ਰਹਿਯਾ, ਬੇ
ਬਰਵਾ ਹੀਂ ਬੁਝ ਭੋਗ ਕਰਿਯਾ।

ਭਗਤੀ ਰੰਗੁ ਨ ਉਤਰੈ ਸਹਜੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥੨॥

ਠਾਹਾਰ ਭਛਿਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇਵੇ ਨਾਗ ਬੂਧ ਨਾਹੀਂ ਆਭ ਬੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਅਵਸਥਾਹੇ ਰਹਿਯਾ। ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਸਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ਸਭ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿਆ ॥

ਹੇ ਭਗਤ! ਤੂੰਮੇ ਬੰਦੂਕੁ ਬੁਝਿਰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਅਛ ਆਭ ਬੁਝੁ ਹੀਂ ਭੋਯਨ ਵੇਛ ਬਥੁਛੁ ਪਾਲਨ
ਕਰੁਅਛ।

ਇਕਿ ਵਲੁ ਛਲੁ ਕਰਿ ਕੈ ਖਾਵਦੇ ਮੁਹਹੁ ਕੁੜੁ ਕੁਸਤੁ ਤਿਨੀ ਢਾਹਿਆ ॥

ਕੇਠੇ ਪੁਰਾਣੀ ਛਲ ਕਪਚ ਕਰਿ ਭੋਯਨ ਆਭਾਛਿ ਆਭ ਨਿਯ ਮੁਝਹੇ ਬੇ ਮਿਥਾ। ਆਭ ਅਬਧਠਾ
ਬਧਛੁ ਕਰਿਯਾ।

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਭਾਵੈ ਸੇ ਕਰਹਿ ਤੁਧੁ ਓਤੈ ਕੰਮਿ ਓਇ ਲਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਤੂੰਮੇ ਯਾਹਾ ਭਲ ਪੁਰਾਣ ਹੋਯਾਇ, ਤੂੰਮੇ ਠਾਹਾ ਹੀਂ ਕਰਿਯਾ ਆਭ ਪੁਰਾਣੀਛੁ ਅਭਗਾ
ਅਭਗਾ ਕਾਮਿਧਹੇ ਲਗਾਯਾ ਆਭ ਏਵੇ ਬੇ ਠਾਹਾ ਕਰੇ।

କେତେ ପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ତୁମେ ସତ୍ୟ ନାମର ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିଛ ଆଉ ତାହାଙ୍କୁ ଗୁରୁ ଦ୍ଵାରା ନାମର ଅମୂଲ୍ୟ ଭଣ୍ଡାର ଦେଇଛ।

ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ ଇଶ୍ବରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରି ଖାଇଥାଏ , ତାହାର ଖାଇବା ଫଳଦାୟକ ହୋଇଥାଏ । ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ ଇଶ୍ବରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରେ ନାହିଁ, ସେ ଅନ୍ୟକୁ ମାରିବା ପାଇଁ ହାତ ବଢାଏ ॥୫॥

ଶ୍ଳୋକ ମହଲ ୩ ॥

ମାୟା ମୋହର ସ୍ବାଦର କାରଣର ପଣ୍ଡିତ ବେଦକ ପଢ଼ି ପଢ଼ି ତାହାର କଥା କହିଥାଏ ।

ମାୟାର ପ୍ରେମରେ ମୂର୍ଖ ମନ ଭଗବାନଙ୍କ ନାମକୁ ବିସ୍ମୃତ କରିଦେଇଛି । ଏଣୁ, ତାହାକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ଅବଶ୍ୟ ଦଣ୍ଡ ମିଳିବ ।

ଯେଉଁ ପରମେଶ୍ୱର ମନୁଷ୍ୟକୁ ପ୍ରାଣ ଓ ଶରୀର ଦେଇଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ସେ କଦାଚିତ ସ୍ମରଣ କରେ ନାହିଁ, ଯିଏ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭୋଜନ ଦେଇ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି।

ମନମୁଖ ପ୍ରାଣୀର ଗଳାରେ ଯମ-ଫାଶ ପ୍ରତିଦିନ ବନ୍ଦି ରହିଥାଏ ଆଉ ସର୍ବଦା ଜନ୍ମ ମରଣର ବନ୍ଧନରେ କଷ୍ଟ ସହନ କରିଥାଏ ।

ଜ୍ଞାନହୀନ ମନମୁଖ ମନୁଷ୍ୟ କିଛି ମଧ୍ୟ ବୁଝେ ନାହିଁ ଆଉ ସେ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର ଲେଖା ଅନୁସାରେ କରୁଥାଏ ।

ସୌଭାଗ୍ୟବଶତଃ ଯେବେ ସୁଖଦାତା ସଦଗୁରୁ ମିଳନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ହରି ନାମ ମନୁଷ୍ୟର ହୃଦୟରେ ବାସ କରିବାକୁ ଲାଗିଥାଏ।

ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ସୁଖ ହିଁ ଭୋଗ କରିଥାଏ। ତାହାକୁ ବନ୍ଧୁ ରୂପରେ ସୁଖ ହିଁ ପିନ୍ଧାଯାଏ ଆଉ ତାହାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ ସୁଖରେ ହିଁ ଅତିବାହିତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸੋ ਨਾਉ ਮਨਹੁ ਨ ਵਿਸਾਰੀਐ ਜਿਤੁ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੋਭਾ ਪਾਇ ॥੧॥

ହେ ନାନକ! ନିଜ ହୃଦୟରେ ସେହି ନାମକୁ ବିସ୍ମୃତ କର ନାହିଁ, ଯାହାଙ୍କ ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ। ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਤਿ 3 ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਗੁਣਤਾਸੁ ॥

ਮੇਧੇ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਓ, ਚਾਹਾਕੁ ਬੁਝਿ ਭਧਲਕੁ ਹੋਇਯਾ। ਭਗਵਾਨਕਾ ਬਧਨਾਮ ਗੁਣਰ
ਗੁਣਾਰ ਅਰੇ।

ਗੁਰਮਤੀ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ ਰਾਮ ਨਾਮ ਪਰਗਾਸੁ ॥

ਮੇਧੇ ਬਧਕੁ ਗੁਰੂਕਾ ਮਧਿ ਭਾਰਾ ਨਿਯ ਬੁਝਿ ਕੁ ਯਾਗਿਯਾਇਓ, ਚਾਰ ਧੁੰਦਲਰੇ ਪੁਰੂਕਾ ਨਾਮ ਪੁਕਾਰ
ਹੋਇਯਾਯੋ।

ਸਚੇ ਸਚੁ ਕਮਾਵਣਾ ਵਡਿਆਈ ਵਡੇ ਪਾਸਿ ॥

ਮੇਧੇ ਬਧਕੁ ਬਧਨ-ਨਾਮਰ ਬੁਝਿ ਕਰਿਓ, ਚਾਹੁ ਭਗਵਾਨਕਾ ਠਾਰੁ ਬਧ ਗੋਯਾ ਮਿਯੋ।

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਕਾ ਸਿਫਤਿ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਮੇਧੇ ਬਧਿ ਭਗਵਾਨਕਾ ਮਧਿਯਾ। ਕਰੁਓ ਆਭ ਪੁਧਾਰਨਾ। ਕਰੁਓ ਕਿ ਹੋ ਪੁਰੂ! ਮੇਧੇ ਪੁਧਾਰਨਾ ਏਵੇ ਮੇਧੇ
ਗੰਗਾਰ ਏਧਿ ਬਧੁ ਕਿਓ ਚੋਰ ਬਰਦਾਨ

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਾਲਾਹਣਾ ਸੁਖੇ ਸੁਖਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਮਧਿ ਬਧ ਪੁਰੂਕਾ ਮਧਿਯਾ। ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਕਰਾਯਾ ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਮਨੁਬਧ ਅਨਧ ਬੁਝਿ ਭੋਗੁਯੋ।

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਮਨੈ ਮਾਹਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਾਸੁ ॥

ਮਧ ਭਾਰਾ ਭਗਵਾਨਕਾ ਮਧਿਯਾ। ਕਰਿਯਾ ਹੋ ਯਧ, ਚਧ ਏਵੇ ਬਝਿਯਾ। ਨਾਮਧਾਨ ਮਨੁਬਧਰ ਯਾਵਨ ਧੁੰਦਲਾਰ
ਯੋਗਧ।

ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਉ ਪਾਈਐ ਮਨਮੁਖ ਮੇਹਿ ਵਿਣਾਸੁ ॥

ਨਾਮ ਗੁਰੂਕਾ ਮਧਿ ਭਾਰਾ ਹੋ ਮਿਯੋ। ਮਾਯਾਰ ਮੇਧਰੇ ਧਾਧਿ ਮਧਬੁਝ ਬਧਕਿਰ ਬਿਨਾਯ ਹੋਇਯਾ।

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੁ ਤੂੰ ਨਾਨਕੁ ਤੇਰਾ ਦਾਸੁ ॥੨॥

ਹੋ ਯਧਰ ਬਾਧਾ! ਧੁੰਦਲੁ ਮੇਧਰਿ ਯਲ ਯਾਗੇ, ਬੇਧਰਿ ਹੋ ਮੇਧੇ ਰਯਾ ਕਰ, ਨਾਧਕ ਧੁੰਦਲ
ਬੇਬਕ ਅਰੇ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਸਭੁ ਕੇ ਤੇਰਾ ਤੂੰ ਸਭਸੁ ਦਾ ਤੂੰ ਸਭਨਾ ਰਾਸਿ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਸਬੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤੁਮਰ ਬਛਾਨ ਅਠਨਠਿਆਊ ਤੁਮੇ ਬਸਥਯਾਕ ਪਿਠਾ ਅਠ। ਤੁਮੇ ਪ੍ਰਭੇਧਕ ਪ੍ਰਾਣੀਰ ਪ੍ਰਭੀ ਅਠ।

ਸਭਿ ਤੁਧੈ ਪਾਸਹੁ ਮੰਗਦੇ ਨਿਤ ਕਰਿ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਸਬੁ ਯਾਵ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿ ਤੁਮਕੂ ਮਾਗਠਿ।

ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਤਿਸੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮਿਲੈ ਇਕਨਾ ਦੂਰਿ ਹੈ ਪਾਸਿ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਯਾਤ੍ਰਾਕੂ ਚਿ ਤੁਮੇ ਧੰਅ, ਯੇ ਸਬੁ ਕੀਛੇ ਪਾਯਯਾਵ। ਕੇਠੇ ਯਾਵਕੂ ਤੁਮੇ ਕੇਠੇ ਦੂਰਰੇ ਆਯ ਕੇਠੇ ਯਾਵਕੂ ਪਾਯਰੇ ਰਘੁ ਕੁਯਾਯਯ।

ਤੁਧੁ ਬਾਝਹੁ ਥਾਉ ਕੇ ਨਾਹੀ ਜਿਸੁ ਪਾਸਹੁ ਮੰਗੀਐ ਮਨਿ ਵੇਖਹੁ ਕੇ ਨਿਰਜਾਸਿ ॥

ਤੁਮ ਬਧਠਾਠ ਕੋਠੀਥੇ ਬ੍ਰਾਨ ਨਾਹਿੰ ਯਾਤ੍ਰਾਕੂ ਮਗਾਯਿਵ। ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਬਸਥੇ ਨਿਰ੍ਯਯ ਕਰਿ ਵੇਖ।

ਸਭਿ ਤੁਧੈ ਨੇ ਸਾਲਾਹਦੇ ਦਰਿ ਗੁਰਮੁਖਾ ਨੇ ਪਰਗਾਸਿ ॥੯॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਬਸਥੇ ਤੁਮ ਨਿਯਰ, ਗੁਰੂਮੁਖਕੂ ਤੁਮ ਵਰਵਾਰਰੇ ਤੁਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਰ ਵਰ੍ਯਨ ਹੋਯਯਾਵ। ॥੭॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਕ ਮਯਯ 3 ॥

ਪੰਡਿਤੁ ਪੜਿ ਪੜਿ ਉਚਾ ਕੂਕਦਾ ਮਾਇਆ ਮੇਹਿ ਪਿਆਰੁ ॥

ਪਛਿਤ ਗੁਯ ਪਛਿ ਯਯ ਬ੍ਰਰਰੇ ਲੋਕਕੂ ਗੁਣਾਯਯਾਵ। ਠਾਤ੍ਰਾਕੂ ਮਾਯਾ ਮੋਹਰੇ ਹਿੰ ਪ੍ਰੇਮ ਯਾਵ।

ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਨ ਚੀਨਈ ਮਨਿ ਮੂਰਖੁ ਗਾਵਾਰੁ ॥

ਯੇ ਮੂਰ੍ਯ ਂਵਾ ਯਯਾਧਾਨ ਅਠੇ ਯਿਵ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਚਿਵਧਾਨ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾਕੂ ਯਾਧਿਧਾਰੇ ਨਾਹਿੰ।

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਜਗਤੁ ਪਰਬੋਧਦਾ ਨਾ ਬੂਝੈ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਯੇਹਿ ਮਾਯਾ ਮੋਹਰੇ ਮੂਰ੍ਯ ਹੋਯ ਯਯਠਰ ਲੋਕਕੂ ਯਧਵੇਧ ਵੇਯਯਾਵ ਆਯ ਯਾਨ ਕੂਝਿਧਾਰੇ ਨਾਹਿੰ।

ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਵਾਰੇ ਵਾਰ ॥੧॥

ਯੇ ਨਿਯਰ ਯਯ ਬਧਰੇ ਹਰਾਯਧਿਵ ਆਯ ਵਾਰਧਾਰ ਯਯ ਮਰਯ ਚਕ੍ਰਕੂ ਆਧਿਧਾਵ। ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮਯਯ 3 ॥

ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨੀ ਨਾਉ ਪਾਇਆ ਬੂਝਹੁ ਕਰਿ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਚਿਠਾਰ ਕਰਿ ਂਹਿ ਕਯਾ ਕੂਝ ਮੇ ਯਿਵ ਬਵਗੁਰੂਕੂ ਯੇਵਾ ਕਰਿਛਿ, ਯੇ ਯਥਰਕ ਨਾਮਕੂ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿਛਿ।

ਸਦਾ ਸਾਂਤਿ ਸੁਖੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਚੂਕੈ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ॥

ਭਾਵਾਰ ਚਿੰਤਰੇ ਬਰਵਾ ਬੁਝ ਗਾਇਰ ਨਿਵਾਸ ਹੋਇਆਵ ਅਭ ਭਾਵਾਰ ਦੂਝ ਬਿਲਾਪ- ਅਭਿਯੋਗ ਨਝੁ
ਹੋਇਆਵ।

ਆਪੈ ਨੇ ਆਪੁ ਖਾਇ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਮੇਵੇ ਮਨ ਗੁਰੂਕਾ ਗਯਕੁ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ ਨਿਯਰ ਅਘੰਯਕੁ ਬੁਝੁ ਹੋ ਨਝੁ ਕਰਿਦੇਇਆਵ, ਬੇਭੇਭੇਭੇ
ਬੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਆਵ।

ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸੇ ਮੁਕਤੁ ਹੈ ਹਰਿ ਜੀਉ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹਰਿਨਾਮਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾਵ, ਬੇ ਮੋਖ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਯਾਵ ਅਭ ਭਗਵਾਨਕ
ਬਹਿਭ ਭਾਵਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਇਆਵ। ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਥਾਇ ॥

ਹਰਿਕਾ ਬੇਵਾ ਬੇਭੇਭੇਭੇ ਬਧਲ ਹੋਇਆਵ, ਮੇਭੇਭੇਭੇ ਬੇ ਗੁਰੂ ਭਾਰਾ ਘੋਕੁ ਬਾਕੁਭ
ਕਰਿਯਾਵ।

ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥

ਯਾਵਾ ਭਪਰੇ ਪੁਭੁ ਪੁਬਭੁ ਹੋਇਆਵ, ਭਹੁ ਗੁਰੂਕੀ ਮਿਲਿਯਾਵ, ਕੇਵਲ ਬੇ ਹੋ ਹਰਿਨਾਮਰੇ ਘਾਨ
ਕਰਿਯਾਵ।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਲਘਾਇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਵਾਣੀ ਭਾਰਾ ਬੇ ਪੁਭੁਕੁ ਪਾਯ ਨਿਵ। ਭਪਰੇ, ਭਗਵਾਨ ਭਾਵਾਕੁ ਭਵ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ
ਕਰਿਦਿਯਾਵ।

ਮਨਹਠਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਪੁਛਹੁ ਵੇਦਾ ਜਾਇ ॥

ਮਨਰੇ ਭਿਦਿਰੂ ਕਾਵਾਕੁ ਮਧ ਯਥਾਰ ਪ੍ਰਾਚੁ ਬੁਝ ਨਾਹਿ। ਵੇਦ ਗਾਥਕੁ ਮਨਰੇ ਕਰਿ ਵੇਭ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਲਏ ਹਰਿ ਲਾਇ ॥੧੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਹੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਯਥਾਰਕ ਭਭਿ ਕਰਿਯਾਵ, ਯਾਵਾਕੁ ਭਗਵਾਨ ਨਿਯ ਬਾਧੁਰੇ ਮਿਲਾਵਿ॥10॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਕ ਮਝਲਾ 3 ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਸੂਰਾ ਵਰੀਆਮੁ ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਦੁਸਟੁ ਅਹੰਕਰਣੁ ਮਾਰਿਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਹੀ ਵਧੇਰੇ ਗੁਰਬਾਰੇ ਏਵੇਂ ਮਹਾਨ ਯੋਧਾ ਅਰੇ, ਜਿਥੇ ਜਿਹੇ ਅਭਯੋਗ ਮਨਰੂ ਦੂਝੇ
ਅਹੰਕਾਰਕੂ ਨਾਸ਼ ਕਰਿਦੇਯੋਯੋ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹਿ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਿਆ ॥

ਬੇ ਗੁਰੂਯੋ ਮਾਖਯੋਗੇ ਨਾਮਯੋਗੇ ਮਹਿਯੋ। ਕਰਿ ਜਿਹੇ ਜੀਵਨ ਬੁਧਾਰਿ ਦੇਯੋਯੋ।

ਆਪਿ ਹੋਆ ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਸਭੁ ਕੁਲੁ ਨਿਸਤਾਰਿਆ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬਹੁ ਧੰਨ ਧਾਯੋ ਮੁਕਤੁ ਹੋਯੋਯੋਯੋ ਓਯੋ। ਜਿਹੇ ਧੰਮ੍ਮਕੂ ਵਾਧਕੂ ਭਵ ਬਾਗਰੂ ਵਯੋਯੋਯੋ।

ਸੋਹਨਿ ਸਚਿ ਦੁਆਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਿਆ ॥

ਬੇ ਬਧਯੋ ਪੁਰੂਯੋ ਧਰਬਾਰੇਗੇ ਵਧੇ ਗੋਯੋ। ਪੁਰੁ ਕਰਿਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਓਯੋਯੋ ਪੁਰੁਯੋ ਨਾਮੁ ਹੋ ਪੁਰੁ
ਲਾਗਿਯੋਯੋ।

ਮਨਮੁਖ ਮਰਹਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ਮਰਣੁ ਵਿਗਾੜਿਆ ॥

ਮਨਮੁਖੀ ਪੁਰੁਸ਼ ਅਹੰਕਾਰੇਗੇ ਮਰਿਯੋਯੋ ਓ ਜਿਹੇ ਮਨੁਖਕੂ ਮਧ ਦੂਝੇ ਧਾਯੋਯੋ ਕਰਿਯੋਯੋ।

ਸਭੇ ਵਰਤੈ ਹੁਕਮੁ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਵਿਚਾਰਿਆ ॥

ਬਹੁ ਯੋਧੇ ਯੋਧੇਯੋ ਯੋਧੇਯੋ ਚਲਿਯੋਯੋ। ਬਿਚਰੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਕੋਯੋ ਕਰਿਯੋਯੋਯੋ?

ਆਪਹੁ ਦੂਜੈ ਲਗਿ ਖਸਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਮਾਯੋਗੇ ਪੁਰੁਸ਼ੇਗੇ ਲਾਗਿ ਪੁਰੁਯੋ ਬਿਧਿਯੋ ਕਰਿਦੇਯੋਯੋ।

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮਰੂ ਬਿਧਾਨ ਹੋਵੋ ਕਾਰਗਰੂ ਓਯੋਯੋ ਦੂਝੇ ਯੋਧੇਯੋ ਓਯੋਯੋ ਬੁਝੇ ਓਯੋਯੋ ਭੁਲਿਯੋਯੋ।
॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮਯੋਗ 3 ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿੜਾਇਆ ਤਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਯੋਧੇਯੋਯੋ ਪੂਰੁ ਗੁਰੂ ਭਗਬਾਨਯੋ ਨਾਮੁ ਧੂਯੋ ਕਰਿਦੇਯੋਯੋਯੋ; ਬੇਯੋਯੋਯੋ ਅਭਯੋਗ ਮਨਰੂ ਭੁਯੋ ਧੂਯੋ
ਕਰਿਦੇਯੋਯੋਯੋ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਗਾਈ ਕਰਿ ਚਾਨਣੁ ਮਗੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਬੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਧਾਰਾ ਭਗਬਾਨਯੋ ਮਹਿਯੋ। ਬੂਧਿ ਕਰਿਯੋਯੋ; ਭਗਬਾਨ ਓਯੋਯੋ ਅਭਯੋਗ ਮਨਰੂ ਜਿਹੇ ਯੋਧੇਯੋ
ਪੁਕਾਰਿ ਕਰਿ ਬੇਯੋਯੋਯੋ ਭੁਯੋਯੋ ਧਾਰਿ ਧੋਯੋਯੋਯੋ।

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸਾਇਆ ॥

ਬੇਮਾਨੇ ਨੇ ਅੰਕਾਰ ਕੀ ਨਝ ਕਰੇ ਏਕ ਗੁਣੁ ਠਾਕੇ ਮਨ ਲਗਾਇ; ਯਾਹੁ ਧਾਰਾ ਭਾਇਆ ਅਛੁ
ਮਨਰੂ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਨਿਵਾਸ ਹੋਇਆ।

ਗੁਰਮਤੀ ਜਮੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਾਕੈ ਸਾਚੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥

ਗੁਰੂਜੀ ਮਨਿਕੁ ਅਨੂਬਰਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮੂਰਖੁ ਭਾਵਾਕੂ ਦੇਖੁਪਾਰੇ ਨਾਹਿ; ਏਹ ਬਧੁ ਪੁਰੁਜਾ ਨਾਮਰੇ
ਹੁੰ ਮਗੁ ਰਹਿਥਾਵ।

ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤੈ ਕਰਤਾ ਜੋ ਭਾਵੈ ਸੇ ਨਾਇ ਲਾਇਆ ॥

ਬੁਝਿਕਰੀ ਬੁਝੁੰ ਬਹੁਠਾਰੇ ਮਨੁਕੂ ਹੋਇਓਓ; ਯਾਹੁ ਭਾਵਾਕੂ ਭਲ ਲਾਗੇ, ਭਾਵਾਕੂ ਏਹ ਨਿਯਮ
ਸ਼ਰਨਰੇ ਲਗਾਓ ਫਿਰਿਓ।

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਨਾਮੁ ਲਏ ਤਾ ਜੀਵੈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਖਿਨੁ ਮਰਿ ਜਾਇਆ ॥੨॥

ਮਨਿ ਨਾਨਕ ਭਗਵਾਨਜਾ ਨਾਮ-ਸ਼ਰਨ ਕਰੁਥਾਓ ਭਾਵਾਹੋਲੇ ਏਹ ਜੀਵਿਓ ਰਹਿਓ; ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਏਹ ਏਕ
ਸ਼ਰਨਰੇ ਮਰਿਯਾਓ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਓ ॥

ਜੇ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਦੀਬਾਣ ਸਿਉ ਸੇ ਸਭਨੀ ਦੀਬਾਣੀ ਮਿਲਿਆ ॥

ਮਿਥ ਪੁਰੁਜਾ ਧਰਵਾਰਰੇ ਬਧਾਨਿਓ ਹੋਇਥਾਵ, ਏਹ ਬੰਬਾਰਰੇ ਬਧਾਨ ਬਧਾ ਭਿਓਰੇ ਬਧਾਨਿਓ
ਹੋਇਥਾਵ।

ਜਿਥੈ ਓਹੁ ਜਾਇ ਤਿਥੈ ਓਹੁ ਸੁਰਖਰੂ ਉਸ ਕੈ ਮੁਹਿ ਡਿਠੈ ਸਭ ਪਾਪੀ ਤਰਿਆ ॥

ਏਹ ਮੋਢੀਓ ਗਲੇ ਮਖ ਏਠਾਰੇ ਏਹ ਪੁਰੁਜਾ ਹੋਇਥਾਵ; ਭਾਵਾਰ ਚੇਹਰਾ ਦੇਖੁਵਾ ਭਾਰਾ ਬਹੁ
ਦੋਸ਼ਾ ਧਾਰ ਹੋਇਥਾਓ।

ਓਸੁ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਨਾਮੇ ਪਰਵਰਿਆ ॥

ਭਾਵਾਰ ਭਿਓਰੇ ਨਾਮਰੇ ਅਨੂਖ ਭਠਾਰ ਅਠੇ ਆਭ ਹਰਿਜਾ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਹੁੰ ਏਹ ਬਾਕੁ ਹੋਇਥਾਵ।

ਨਾਉ ਪੂਜੀਐ ਨਾਉ ਮੰਨੀਐ ਨਾਇ ਕਿਲਵਿਖ ਸਭ ਹਿਰਿਆ ॥

ਨਾਮਰੇ ਏਹ ਪੂਜਾ ਕਰਿਥਾਵ, ਨਾਮ ਹੁੰ ਭਾਵਾਰ ਬਧਾਨ ਧਾਪਕੂ ਨਝ ਕਰਿਥਾਵ।

ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਇਕ ਮਨਿ ਇਕ ਚਿਤਿ ਸੇ ਅਸਥਿਰੁ ਜਗਿ ਰਹਿਆ ॥੧੧॥

ਮੋਢੀ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪੁਰੁਜਾ ਨਾਮਕੂ ਏਕ ਮਨ ਓ ਏਕ ਚਿਓਰੇ ਸ਼ਰਨ ਕਰੁਥਾਵ, ਏਹ ਏਹ ਬੰਬਾਰਰੇ ਅਮਰ
ਰਹਿਥਾਵ ॥੧੧॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਃ 3 ॥

ਆਤਮਾ ਦੇਉ ਪੂਜੀਐ ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਅਵਸਥਾਹੇ ਗੁਰੂਆਂ ਅਯੋਗਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੂਜਾ ਕਰ।

ਆਤਮੇ ਨੋ ਆਤਮੇ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਹੋਇ ਤਾ ਘਰ ਹੀ ਪਰਚਾ ਪਾਇ ॥

ਸੇਵੇਵੇਲੇਗਾਵਾਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਓਹੇ ਅਯੋਗ ਹੋਇਆ ਓਹੇਵੇਲੇ ਗਾਵਾਨਾ ਨੇਯੋ ਯੁਕਤ
ਘਰੇ ਹੋਏ ਭਗਵਾਨਾ ਸਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਇਆ।

ਆਤਮਾ ਅਡੋਲੁ ਨ ਡੋਲਈ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਇ ਸੁਭਾਇ ॥

ਗੁਰੂਆਂ ਅਧਿਕਾਰੇ ਰਹੇ ਗਾਵਾਨਾ ਅਧਿਕ ਹੋਇਆ ਅਧਿਕੇਵੇ ਵੇਦਿਯਾ ਨਾਹੀ।

ਗੁਰ ਵਿਣੁ ਸਹਜੁ ਨ ਆਵਈ ਲੋਭੁ ਮੈਲੁ ਨ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰੂਆਂ ਬਿਨਾ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਬੁਝਿ ਭੋਲਾ ਹੋਇ ਨਾਹੀ ਅਧਿਕ ਮਨਰ ਲਾਲਸਾਰ ਮਨਿਯੋ ਧੂਰ ਬੁਝ ਨਾਹੀ।

ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਭ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਇ ॥

ਸਹਿ ਹੋਇ ਨਾਮ ਏਕ ਸਭ ਪਾਏ ਚਿਤ੍ਰੇ ਵਾਸ ਬੁਝ, ਓਹੇਵੇਲੇ ਅਠਸਠਿ ਭਾਈ ਬਾਨਰ ਫਲ
ਮਿਲਿਆ।

ਸਚੇ ਮੈਲੁ ਨ ਲਗਈ ਮਲੁ ਲਾਗੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥

ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕੇਵੇ ਮਾਨਸ ਮਲਾ ਲਾਗੇ ਨਾਹੀ, ਪਰਭੂ ਸਹਿ ਵੇਦਿਯ ਭਾਵੇ ਲਾਗਿਆ ਏਹੇ ਮਲਾ
ਓਹੇਵੇਲੇ ਲਾਗਿਆ।

ਧੋਤੀ ਮੂਲਿ ਨ ਉਤਰੈ ਜੇ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਇ ॥

ਮਨੁਸ਼ ਅਠਸਠਿ ਭਾਈ ਲੋਕੇ ਬਾਨ ਕਰ, ਏਹੇ ਮਲਾ ਪਾਏ ਅਧਿਕੇ ਲਾਗੇ ਨਾਹੀ।

ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਰੇ ਅਹੰਕਾਰੀ ਸਭੁ ਦੁਖੇ ਦੁਖੁ ਕਮਾਇ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਾਮ ਅਧਿਕਾਰੇ ਪਰ-ਕਰ ਕਰਿਆ ਅਧਿਕੇ ਸੇਵਕਾ ਦੁਖਾਰ ਵੇਦਿ ਕਰਿਆ।

ਨਾਨਕ ਮੈਲਾ ਊਜਲੁ ਤਾ ਥੀਐ ਜਾ ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥

ਹੇ ਗਾਵਾਨਾ! ਮਲਾ ਮਨ ਸੇਵੇਵੇਲੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇਆ, ਸਹਿ ਸੇਵਕਗੁਰੂਆਂ ਓਹੇ ਲਾਗੇ ਬੁਝ।
॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਲਾ 3 ॥

ਮਨਮੁਖ ਲੋਕੁ ਸਮਝਾਈਐ ਕਦਹੁ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਸਹਿ ਮਨਮੁਖ ਕਾਮਕੁ ਰੂਪਾਕਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਰਿਆ ਓਹੇਵੇਲੇ ਸੇਵਕਾਕਾਰੇ ਮਖ ਕੇਵੇ
ਰੂਪੇ ਨਾਹੀ।

ਮਨਮੁਖੁ ਰਲਾਇਆ ਨਾ ਰਲੈ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਫਿਰਾਇ ॥

ੴ ਪਰਿ ਮਨਮੁਖਿ ਪ੍ਰਾਣੀਯੁ ਮਧਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਥਾਯਿਯਾ ਪ੍ਰਯਾਸ ਕਰਿ ਚਾਹਾਹੁਲੇ ਮਧਿ ਕਰਿ-ਬਥਨ
ਕਾਰਿਗੁਰੁ ਜਨਮੁ ਮੁਖਿ ਚਕਰੇ ਕੁਲੁਥਾਯਾ।

ਲਿਵ ਧਾਤੁ ਦੁਇ ਰਾਹ ਹੈ ਹੁਕਮੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥

ਪ੍ਰਭੂਯੁ ਪ੍ਰਾਣਿ ਓ ਮਾਯਾਯੁ ਲਗੁ ਬੁਝਿਓ ਮਾਰਿ ਅਚੇ, ਮਨੁਸ਼ਧਿ ਕੇਯੁ ਕਰਿ ਕਰਿਥਾਯੁ, ਅਧੀਓ, ਕੇਯੁ
ਮਾਰਿਰੇ ਚਾਹੁਥਾਯੁ, ਚਾਹਾ ਪ੍ਰਭੂਯੁ ਯਯਾ ਯਧਰੇ ਨਿਯਰਿ ਕਰਿਥਾਯੁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪਣਾ ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ ਸਬਦਿ ਕਸਵਟੀ ਲਾਇ ॥

ਗੁਰੁਬਾਣੀਰ ਕਥਰਿਯੁ ਅਯਾਸ ਕਰਿਯਾ ਭਾਰਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਯ ਮਨੁ ਬਥ ਕਰਿਨੇਯਯਿ।

ਮਨ ਹੀ ਨਾਲਿ ਝਗੜਾ ਮਨ ਹੀ ਨਾਲਿ ਸਥ ਮਨ ਹੀ ਮੰਝਿ ਸਮਾਇ ॥

ਨਿਯ ਮਨ ਬਾਪੁਰੇ ਬੇ ਬਿਵਾਧ ਕਰਿਥਾਯੁ, ਮਨ ਬਾਪੁਰੇ ਯੁ ਬੇ ਪਰਮਰਿਯੁ ਕਥਾ ਕਰਿਥਾਯੁ ਆਯੁ ਮਨ
ਬਾਪੁਰੇ ਯੁ ਬੇ ਬਾਧਰਿ ਪਾਯੁ ਯੁਥਿਥਾਯੁ।

ਮਨੁ ਜੇ ਇਛੇ ਸੇ ਲਹੈ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਬਯਾ ਗੁਰੁਬਾਣੀਰ ਪ੍ਰਾਣਿ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਧਿ ਬਯੁ ਕਯਿ ਪਾਯਨਿਯੁ, ਯਾਹਾ ਕਯਿ ਬੇ ਚਾਹੁਯੁ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਸਦ ਭੁੰਚੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥

ਬੇ ਬਰਵਾ ਅਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮਰਿ ਪਾਯ ਕਰਿਥਾਯੁ ਆਯੁ ਗੁਰੁਯੁ ਯਧਰੇ ਅਧੁਬਾਯੁ ਕਰਿ ਕਰਿਥਾਯੁ।

ਵਿਣੁ ਮਨੈ ਜਿ ਹੋਰੀ ਨਾਲਿ ਲੁਝਣਾ ਜਾਸੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ॥

ਯਿਯ ਨਿਯ ਮਨ ਬਾਧਰਿ ਅਧਿਯੁ ਯਾਹਾ ਬਯੁਯੁ ਯਯਯਾ ਕਰਿਥਾਯੁ, ਬੇ ਨਿਯ ਜੀਵਨੁ ਬਾਧਿ ਕਰਿ ਚਾਹਿਯਾਯੁ।

ਮਨਮੁਖੀ ਮਨਹਠਿ ਹਾਰਿਆ ਕੂੜੁ ਕੁਸਤੁ ਕਮਾਇ ॥

ਮਨਰਿ ਯਿਯ ਆਯੁ ਮਿਥਾਯੁ ਯੁਯਾ ਕਰਿ ਭਾਰਾ ਮਨਮੁਖਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੀਵਨਰਿ ਯੋਯੁ ਯਾਹਿਯਾਯੁ।

ਗੁਰੁ ਪਰਸਾਦੀ ਮਨੁ ਜਿਣੈ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਬਿਵੇਕਬਾਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਰੁਯੁ ਧਯਾਰੁ ਨਿਯ ਮਨੁ ਅਧੁਕਾਰਿ ਯਧਰੇ ਬਿਯਯੁ ਪਾਯਨਿਯੁ ਆਯੁ ਚਾਹਾਰਿ
ਪ੍ਰਾਣਿ ਯੁਯਿਯੁ ਬਾਪੁਰੇ ਯਾਹਿਯਾਯੁ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ ਮਨਮੁਖਿ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥੨॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਧਿਯੁ ਨਾਮਰਿ ਅਯੁਯੁ ਕਰਿਥਾਯੁ ਆਯੁ ਮਨਮੁਖਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜਨਮੁ ਮੁਖਿ ਚਕਰੇ
ਪਯਰਿਯੁਥਾਯੁ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਯਰਿ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗ੍ਰੰਥਾਕ ਮੁਦ੍ਰਾ 3 ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਆਪਣਾ ਸੇ ਸਿਰੁ ਲੇਖੈ ਲਾਇ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧੇਰੇ ਨਿਯਮ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿਆ, ਬੇ ਨਿਯਮ ਮੂਲ ਪੁਰਖਾ ਲੇਖਾਗੇ ਲਗਾਇਓ, ਅਧਿਕ,
ਬੇ ਨਿਯਮ ਯਥਾ ਕਰਿਓ।

ਵਿਚਰੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਕੈ ਰਹਨਿ ਸਚਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਅਧਿਕ ਮਨੁਸ਼ਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਹਿ ਕਰਿ ਬਿਧਿ ਬੁਧਿ ਆਗਿਆ ਪੁਰਖੇ ਲਗਾਇਓ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨੀ ਨ ਸੇਵਿਓ ਤਿਨਾ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ॥

ਮੇਭੈਂ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿ ਨਾਹਿ, ਬੇਵਾ ਮਨੁਸ਼ਾ ਨਿਯਮ ਵਧੇਰੇ ਹਰਾਇਓ।

ਨਾਨਕ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇ ਕਰੇ ਕਹਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਚਾਹਾ ਕਰਿਓ, ਚਾਹਾ ਚਾਹੁ ਭਲਾ ਲਗਿਆ, ਬੇਵੇਰੇ ਕਾਹਾ ਹੁਸ਼ੀਏ ਨਾਹਿ
॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਗ੍ਰੰਥਾਕ ਮੁਦ੍ਰਾ 3 ॥

ਮਨੁ ਵੇਕਾਰੀ ਵੇੜਿਆ ਵੇਕਾਰਾ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਚਾਹਾ ਮਨ ਪਾਪਗੇ ਘੇਰੇ ਹੋਇ ਰਹਿਓ, ਬੇ ਮਨ ਕਰਿ ਕਰਿਆ।

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਅਗਿਆਨੀ ਪੂਜਦੇ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥

ਜਾਨਣਾ ਮਨੁਸ਼ਾ ਮਾਨਗੇ ਮੋਹਗੇ ਫਿਰੇ ਮਾਨਗੇ ਪੂਜਾ ਕਰਿਆ।

ਆਤਮ ਦੇਉ ਪੂਜੀਐ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਬੂਝ ਨ ਪਾਇ ॥

ਚਾਹਾ ਫਲ ਬੁਧਿ ਚਾਹਾ ਭਗਵਾਨਕਾ ਦਰਬਾਰਗੇ ਵਧੇ ਮਿਲਿਆ; ਈਸ਼ਾ ਅਮਰ ਬਰਦਾ ਭਗਵਾਨਕਾ
ਪੂਜਾ ਕਰਿਓ ਆਗਿਆ, ਪਰਭੂ, ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ਾ ਜਾਨ ਮਿਲੇ ਨਾਹਿ।

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਭਾਣਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾ ਕਰਮੀ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥

ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਅਗਿਆਨਗੇ ਰਹੁਪਾ ਪੁਰਖਾ ਆਗਿਆ ਦਰਗੇ ਯਥਾ-ਯਥਾ, ਬਾਅਦ ਬੂਝਿ ਬੁਝਾਇਓ
ਭਾਗਗੇ ਮਿਲਿਆ।

ਨਾਨਕ ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਕਮਾਵਣੀ ਜੇ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਸੇ ਥਾਇ ਪਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਬੇਵਾ-ਭਲੇ ਚਾਹਾਯੋਗ ਚਰਣਰੇ ਮਨ ਲਗਾਯੋਗ ਵਾਰਾ ਹੋਯੋਗ; ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਯਾਹਾ ਭਲ ਲਾਗੇਯੋਗ, ਚਾਹਾਯੋਗ ਚਾਹੁ ਥਾਕਾਰ ਹੋਯੋਗ। ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਜਿਤੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਬੇਹੁ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋਗ ਨਾਮਰ ਬਦਾ ਭਯਨ ਕਰ, ਯਾਹਾ ਵਾਰਾ ਚੁੰਨ ਧੰਨ ਰਾਠਿ ਬਰਦਾ ਬੁਝ ਭਯਨਯੋਗ ਹੋਯੋਗ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਜਿਤੁ ਸਿਮਰਤ ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਲਗਾਤੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਚੁ ਹਰਿਨਾਮਰ ਭਯਨ ਕਰ, ਯਾਹਾਰ ਬੁਝ ਕਰਿਵਾ ਵਾਰਾ ਚੇਰ ਪਾਪ ਧੂਰ ਹੋਯੋਗ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਜਿਤੁ ਦਾਲਦੁ ਦੁਖ ਭੁਖ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਤੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਬੇਹੁ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋਗ ਨਾਮਰ ਯਧ ਕਰ, ਯਾਹਾਵਾਰਾ ਧਰਿਦਰ, ਧੂਝ ਐਵ ਭੋਕ ਬਧੂ ਧੂਰ ਹੋਯੋਗ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਮੁਖਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਤੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਚੁ ਹਰਿਨਾਮਰ ਚਿਯਨ ਕਰ, ਯਾਹਾ ਵਾਰਾ ਯੋਗਬੂਰ ਬਧਗੁਰੁਯੋਗ ਬਹਿਠ ਆਬਯੋਗ ਹੋਯੋਗ।

ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਭਾਗੁ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਸਾਚੈ ਹਰਿ ਤਿਤੁ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਤੀ ॥੧੩॥

ਯਾਹਾਰ ਕਪਾਲਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਭਾਗ ਲੇਖੁਯੋਗ, ਬੇ ਨਿਯ ਮੁਝਰੇ ਹਰਿਨਾਮਰ ਭਯਨ ਕਰੇਯੋਗ ॥13॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥:

ਗੋਲਕ ਮਯੋਗ 3 ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨੀ ਨ ਸੇਵਿਓ ਸਬਦਿ ਨ ਕੀਤੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਮੇਯੋਗ ਪੁਰਾਨ ਬਧਗੁਰੁਯੋਗ ਬੇਵਾ ਕਰੇ ਨਾਯੋਗ ਆਯੋਗ ਨਾ ਬੇ ਗੁਰੁ ਗਯਰ ਚਿਯਨ ਕਰੇਯੋਗ,

ਅੰਤਰਿ ਗਿਆਨੁ ਨ ਆਇਓ ਮਿਰਤਕੁ ਹੈ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਚਾਹਾਰ ਅਯੋਗ ਮਨਰੇ ਯੋਗ ਪੁਰੇਗ ਕਰੇ ਨਾਯੋਗ ਆਯੋਗ ਬੇ ਐ ਯੋਗਰੇ ਮੁਯੋਗ ਬਮਾਨ ਅਯੋਗ।

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਫੇਰੁ ਪਇਆ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥

ੴ ਪ੍ਰਾਣੀ ਚਕਰਾਅਥੀ ਲਕਸ਼ਯ ਯੋਗਿਨੀ ਚਕ੍ਰ ਕਾਠਿਥਾਥ ਅਯੁ ਯੁਗ੍ਯ ਚਕ੍ਰ ਚਕ੍ਰਿ ਨਿਯੁ
ਹੋਇਯਾਥ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੈ ਕਰੇ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਸੋਇ ॥

ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾ ਬੇ ਕਰਿਥਾਥ, ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਧੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਾਥਿ।

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਓਹੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਯੋਗੀ ਅਥਿ, ਯਾਹਾ ਧੁਰੂਕਾ ਧੰਨਾਨੁ ਭਧਲਥੁ ਹੋਇਯਾਥ।

ਸਚਿ ਰਤੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਸਿਉ ਤਿਨ ਸਚੀ ਸਦਾ ਲਿਵ ਹੋਇ ॥

ਯੋਭੰ ਬਯਥਿ ਗੁਰੂਕਾ ਵਾਗੀ ਭਾਰਾ ਬਧਧ ਧੁਰੂਕਾ ਧੁਰਧਰੇ ਧਗੁ ਰਹਿਥਾਥ, ਚਾਹਾਰ ਬਥਾ ਧਨ ਬਰਵਾ ਥੁੰ
ਧੁਰੂਕਾ ਓਹੇ ਲਾਗੀ ਰਹਿਥਾਥ।

ਨਾਨਕ ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਲੇ ਨ ਵਿਛੁੜੈ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ ਸੋਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾਨੁ ਧਰਧਾਨੁ, ਨਿਯ ਬਾਧੁਰੇ ਧੀਯਨ ਕਰਾਥਿ, ਬੇ ਚਾਯ ਓਨੁ ਕੇਕੇ ਧਥ ਬਿਛੋਧ ਥੁੰ
ਨਾਥੁ ਅਯ ਬ੍ਰਾਯਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਚਾਯ ਓਹੇ ਲਾਧ ਹੋਇਯਾਥ। ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਧਹਲਾ 3 ॥

ਸੋ ਭਗਉਤੀ ਜੁ ਭਗਵੰਤੈ ਜਾਣੈ ॥

ਭਗਵਧ ਭਥਯ ਧਧ ਚਾਯਰਿ ਭਾਰਾ ਧਿਆਯਾਯ ਧਾਰਿਧ, ਧਿਧ ਭਗਵਾਨਯੁ ਯਾਥਿਥਾਥ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕੁਧਾਨੁ ਬੇ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹੁਧਯੁ ਯਾਥਿ ਧਿਧ।

ਧਾਵਤੁ ਰਾਖੈ ਇਕਤੁ ਘਰਿ ਆਣੈ ॥

ਬੇ ਨਿਯਰ ਧਧਯਥੁ ਧਨਯੁ ਬਾਧਧਿਧ ਕਰਿ ਧਕ ਥੁਧਨਰੇ ਥੁਧਰ ਕਰਿਧਿਧ।

ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥

ਬੇ ਯਾਧਿਧ ਥੁੰ ਧੁਧਕ ਬਧਾਧ ਰਹਿਥਾਥ ਅਯੁ ਹੁਰਿਧਾਧਰ ਯਧ ਕਰਿਥਾਥ।

ਐਸਾ ਭਗਉਤੀ ਉਤਮੁ ਹੋਇ ॥

ੴ ਭਗਵਧ ਭਥੁ ਥੁੰ ਭਥਧ ਹੋਇਯਾਥਿ;

ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ਸੋਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇਬ ਬਢਾ(ਪਰਮਾਨ੍ਵ) ਠਾਕੇ ਹੂੰ ਲੀਨ ਹੋਇਆ ॥੨॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਲਾ 3 ॥

ਅੰਤਰਿ ਕਪਟੁ ਭਗਉਤੀ ਕਹਾਏ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧੀਯਾ ਫੂਕਲੇਰੇ ਛਲ, ਕਪਟ ਥਾਵੇ ਆਭੇ ਸੇ ਨਿਯੋ ਨਿਯਕੁ ਬਯਾ ਭਯੋ ਕੂਫੇ,

ਪਾਖੰਡਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਦੇ ਨ ਪਾਏ ॥

ਐਧਰੇ ਪੁਰਸ਼ਕ ਵਧੀਯਾ ਪਰਮਾਨ੍ਵ ਕੇਵੇ ਮਧ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਧਾਰੇ ਨਾਹੀਂ।

ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ ਅੰਤਰਿ ਮਲੁ ਲਾਏ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧੀਯਾ ਪਰੇਰੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰਿਧਾਵੇ, ਸੇ ਨਿਯੋ ਫੂਕਲੇਰੇ ਅਫਸਾਰੇਰੇ ਮਯਲਾ ਲਗਾਇਆ ॥

ਬਾਹਰਿ ਮਲੁ ਧੋਵੈ ਮਨ ਕੀ ਜੂਠਿ ਨ ਜਾਏ ॥

ਸੇ ਪ੍ਰਾਨ ਕਰੇ ਬਾਹਰੂ ਗਰੀਰੇਰੇ ਮਯਲਾ ਕੂ ਧੋਇਆਵੇ, ਕੀਛੁ, ਚਾਹਾਰੇ ਮਨਰੇ ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਧੂਰੇ ਫੂਏ ਨਾਹੀਂ।

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਿਉ ਬਾਦੁ ਰਚਾਏ ॥

ਬਾਪੂ-ਬਛੁ ਬਹਿਓ ਸੇ ਬਿਬਾਧ ਬ੍ਰਭ੍ਰ ਕਰਿਨੀਏ।

ਨਦਿਨੁ ਦੁਖੀਆ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਰਚਾਏ ॥

ਸੇ ਫੋਢਾ-ਭਾਵਰੇ ਮਥੁ ਰਹਿ ਧੋਨੇ ਰਾਏ ਦੂਝੀ ਰਹਿਧਾਵੇ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤੇ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਏ ॥

ਸੇ ਹਰਿਨਾਮਰੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰੇ ਨਾਹੀਂ ਆਭੇ ਅਖੁਕ ਕਰੇ ਕਾਭੁ ਕਰਿਧਾਵੇ।

ਪੂਰਬ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਮੇਟਣਾ ਨ ਜਾਏ ॥

ਮਾਯਾ ਕੀਛੀ ਚਾਹਾਰੇ ਭਾਗਵੇਰੇ ਪੂਰੇ ਯਯੋਰੇ ਕਰੇ ਭਾਰਾ ਲੇਖਾਇਆਵੇ, ਚਾਹਾ ਧੂਰੇ ਕਰਾਇਆ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹੀਂ।

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਮੋਖੁ ਨ ਪਾਏ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਸੇਵਾ ਬਿਨਾ ਸੇ ਮੁਛੀ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਧਾਰੇ ਨਾਹੀਂ ॥੩॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨੀ ਧਿਆਇਆ ਸੇ ਕੜਿ ਨ ਸਵਾਹੀ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧਯੋ ਬਦਗੁਨ੍ਹਾਕ ਸੁਰਗ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇ ਯੋਗਿ ਪਾਯੋਗ ਬੂਝ ਨਾਹੀਂ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨੀ ਧਿਆਇਆ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਹੀ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧਯੋ ਬਦਗੁਨ੍ਹਾਕ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇ ਬੁਝਯੋ ਆਯੋ ਭੁਝੁ ਬੋਝਾਯਾਵ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨੀ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨ ਜਮ ਡਰੁ ਨਾਹੀ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧਯੋ ਬਦਗੁਨ੍ਹਾਕ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾਵ, ਭਾਖਾਯੋ ਮੁਖਯੋਰ ਕੋਠਿਯੋ ਭਯੋ ਨਯਾਵ।

ਜਿਨ ਕਉ ਹੋਆ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹਰਿ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪੈਰੀ ਪਾਹੀ ॥

ਯਾਹਾ ਉਪਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਲਾਨੂੰ ਹੋਇਆਇ, ਏਥੇ ਬਦਗੁਨਾਕਾਂ ਠਾਹੇ ਨਿਰਮਲਾ ਹੋਇਆਇ।

ਤਿਨ ਐਥੈ ਓਥੈ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪੈਧੇ ਜਾਹੀ ॥੧੪॥

ਲੋਕ ਭਯਾ ਪਰਲੋਕਰੇ ਭਾਇਰ ਰੋਹਰਾ ਭੁਲਾ ਹੋਇਆਇ, ਏਥੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਰਵਾਰੇ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ ਪਾਇਆ ਕਰੇ ਯਾਇਆਇ। ॥14॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੨ ॥

ਗ੍ਰੰਥ ਮਥਲਾ 2 ॥

ਜੇ ਸਿਰੁ ਸਾਂਈ ਨਾ ਨਿਵੈ ਸੇ ਸਿਰੁ ਦੀਜੈ ਡਾਰਿ ॥

ਯੇਹ ਭੁਲਾਇ ਪਾਇਰੇ ਨਿਰਮਲਾ ਬੁਝ ਨਾਹੀ, ਏਥੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਯਾਦਵਾ ਭਰਿਓ।

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਪਿੰਜਰ ਮਹਿ ਬਿਰਹਾ ਨਹੀ ਸੇ ਪਿੰਜਰੁ ਲੈ ਜਾਰਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਥੇ ਪ੍ਰਭੂ ਬੰਦੀਰ ਨੇਕ ਯਾਦਵਾ ਭਰਿਓ, ਯੇਹ ਬੰਦੀਰੇ ਭੁਲਾਇ ਪਾਇਆ ਨਾਹੀ। ॥1॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮਥਲਾ 5 ॥

ਮੁੰਢਹੁ ਭੁਲੀ ਨਾਨਕਾ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜਨਮਿ ਮੁਈਆਸੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇਹ ਯਾਦ-ਬੁਝ ਯਾਦਰੇ ਮੂਲ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਯਾਦਵਾਇ, ਏਥੇ ਬਾਹਰੀ ਯਥਾ ਮਰਗ ਰਹੀ ਆਇ।

ਕਸਤੂਰੀ ਕੈ ਭੋਲੜੈ ਗੰਦੇ ਡੂੰਮਿ ਪਈਆਸੁ ॥੨॥

ਏਥੇ ਕਸਤੂਰੀ ਭੁਲਾਇ ਗਏ ਪਾਇਰੇ ਗਾਹਰੇ ਪਠੇਰੇ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਸੇ ਐਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਮਨ ਮੇਰੇ ਜੇ ਸਭਨਾ ਉਪਰਿ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਏ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਭੂ ਬ੍ਰਹਮ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਾਂ ਪਰਿ ਨਾਮ ਧਿਆਨ ਕਰ, ਯੇਹ ਬਾਹਰੀ ਯਾਦਵਾ ਠਾਹੇ ਨਿਰਮਲਾ ਚਲਾਇਆਇ।

ਸੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ ਮਨ ਮੇਰੇ ਜੋ ਅੰਤੀ ਅਉਸਰਿ ਲਏ ਛਡਾਏ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਓਹੁ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਆਪਣੇ ਨਾਮੁ ਯਾਦ ਕਰ, ਯੇਹੁ ਅੰਤਿਮ ਬੰਨ੍ਹ ਚੋਰ ਚੋਰ ਮੋਖ
ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਵ।

ਸੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ ਮਨ ਮੇਰੇ ਜੁ ਮਨ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਭ ਭੁਖ ਗਵਾਏ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਓਹੁ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਆਪਣੇ ਨਾਮੁ ਸੁਰਣ ਕਰ, ਯੇਹੁ ਚੋਰ ਚੋਰ ਬੰਨ੍ਹ ਚੋਰ
ਏਵਾਂ ਭੋਖ ਖੁਰ ਕਰਿਯਾਵ।

ਸੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ ਵਡਭਾਗੀ ਤਿਨ ਨਿੰਦਕ ਦੁਸਟ ਸਭਿ ਪੈਰੀ ਪਾਏ ॥

ਏਹ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਡ ਭਾਗਵਾਨੁ ਅਰੇ, ਯੇਹੁ ਬੇਇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਨਾਮੁ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿ ਨਿਸ਼੍ਚੈ ਖੁਸ਼ੀ
ਨਿਯ ਅਪੁਨ ਕਰਿਨਿਵ।

ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿ ਸਭਨਾ ਤੇ ਵਡਾ ਸਭਿ ਨਾਵੈ ਅਗੈ ਆਣਿ ਨਿਵਾਏ ॥੧੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹੁ ਨਾਮੁ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯੋ ਬਹੁਮਾਨੁ ਮਹਾਨੁ ਅਰੇ; ਪੁਰੁ ਚੋਰ ਬੰਨ੍ਹ ਯਾਵਨੁ
ਨਾਮ ਬੰਨ੍ਹਗੇਰੇ ਨੁਆਯੋ ਧਿਅਯੋ ॥15॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਕ ਮਃ 3 ॥

ਵੇਸ ਕਰੇ ਕੁਰੂਪਿ ਕੁਲਖਣੀ ਮਨਿ ਖੇਟੈ ਕੂੜਿਆਰਿ ॥

ਕੁਰੂਪ ਏਵਾਂ ਆਚਰਣਵਾਨ ਯਾਵ-ਬੁਧਿ ਵਡ ਬੁਧਰੇ ਵਡ ਬੁਧਾਭਿਤ ਕਰਿਯਾਵ, ਪਰਛੁ, ਮਨਰੇ ਪੁਰਖ
ਪ੍ਰਵਾ ਮੋਹਿਯੋ ਭਾਵਾ ਧਿਅਯਾ ਅਰੇ।

ਪਿਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਨਾ ਚਲੈ ਹੁਕਮੁ ਕਰੇ ਗਵਾਰਿ ॥

ਏਹ ਨਿਯ ਪਰਿ-ਪੁਰੁਖ ਯੋਗੁ ਅਨੁਬਾਹੇ ਚਾਲੇ ਨਾਹਿ, ਏਹ ਮੁਖਿ ਨਿਯ ਪਰਿ-ਪੁਰੁ ਭਪਰੇ ਆਦੇਸ਼
ਚਲਾਵ।

ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੋ ਚਲੈ ਸਭਿ ਦੁਖ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰਿ ॥

ਮੋਹਿਯੋ ਯਾਵ-ਬੁਧਿ ਗੁਰੁ ਆਗਾ ਅਨੁਬਾਹੇ ਚਾਲਿਯਾਵ, ਏਹ ਬੰਨ੍ਹ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਿਯਾਵ।

ਲਿਖਿਆ ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੀਐ ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਕਰਤਾਰਿ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੂਰਬ ਕਰਮ ਫਲ ਰੂਪਰੇ ਯਾਵਾ ਲੇਖਿਯੋ, ਭਾਵਾ ਖੁਰ ਕਰਿਯਾ ਵਧਾਯਾ ਯਾਯੋ ਪਾਇਵ ਨਾਹਿ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਉਪੇ ਕੰਤ ਕਉ ਸਬਦੇ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਏਥੁਪਾਯੋ, ਏਹ ਨਿਯ ਮਨ ਚਨ ਪਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਅਰਪਣ ਕਰਿ ਨਾਮਰੇ ਨਿਯ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਯਾ ਭਰਿਯੋ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ਦੇਖਹੁ ਰਿਦੈ ਬੀਚਾਰਿ ॥

ਨਿੱਯ ਨਾਨਕੇਰੇ ਬਿਚਾਰੇ ਕਰੇ ਦੇਖੇ ਯੇ ਨਾਮ ਬਲਗ ਬਧਾਓ ਆਯੋ ਕੋਈ ਬਿ ਬਾਰੇ ਪਰਮਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਬੂਝੈ ਨਾਹੀਂ।

ਨਾਨਕ ਸਾ ਸੁਆਲਿਓ ਸੁਲਖਣੀ ਜਿ ਰਾਵੀ ਸਿਰਜਨਹਾਰਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਥੇ ਯਾਵ-ਬੁਝੀ ਬੁਝੇਰੇ ਏਵੇ ਬੁਲਭਾਯੋ ਅਚੇ, ਯਾਹਾਰ ਬੇਯੋ ਭਧੇਰੇ ਰਚਯੋਤਾ ਬਾਮਾ ਰਮਯੋ ਕਰਯੋ। ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਾ 3 ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰੁ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਨ ਦਿਸੈ ਉਰਵਾਰੁ ਨ ਪਾਰੁ ॥

ਮਾਯਾਰ ਮੋਹੁ ਅਯਾਨਧਾਰੇ ਅਯਾਕਾਰੇ ਅਚੇ, ਏਥੇ ਮੋਹੁ ਰੂਪੀ ਅਯਾਕਾਰੇ ਏਕ ਬੰਧੁ ਭਲੇ, ਯਾਹਾਰ ਕੋਈ ਬਿ ਕੂਲ ਨਯੋਰੇ ਆਬੇ ਨਾਹੀਂ।

ਮਨਮੁਖ ਅਗਿਆਨੀ ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਪਾਇਏ ਭੁਬੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ॥

ਅਯਾਨੀ ਮਨਮੁਖ ਬਧਿਯੋ ਯਾਯਾਕਾਰੇ ਨਾਮਕੂ ਬਿਬੰਧਿਯੋ ਕਰੇ ਭੁਬੇ ਯਾਏ ਆਯੋ ਭਯਾਨਕ ਬੁਝੇ ਬਧਨ ਕਰੇਯਾਏ।

ਭਲਕੇ ਉਠਿ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਬੇ ਮਾਯਾਰ ਮੋਹੁਰੇ ਮੁਬੁ ਹੋਯੋ ਪ੍ਰਾਧਿ ਕਾਲਰੇ ਭੋ ਬਧੁਧ ਕਰੇ ਕਾਭੁ ਕਰੇਯਾਏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਆਪਣਾ ਭਉਜਲੁ ਉਤਰੇ ਪਾਰਿ ॥

ਯੋਭੁ ਬਧਿਯੋ ਨਿਯੋ ਬਧਗੁਯੋ ਬੇਬਾ ਕਰੇਯਾਏ, ਬੇ ਭਯੋ ਬਾਗਰੇ ਪਾਰੇ ਹੋਯੋਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚਿ ਸਮਾਵਹਿ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰਮੁਖ ਬਧਿਯੋ ਨਾਮਕੂ ਨਿਯੋ ਬੁਧਯੋਰੇ ਲਗਯੋ ਰਭੁਯਾਏ ਆਯੋ ਬਧਿਯੋ ਪੁਯੋਯੋ ਠਾਰੇ ਲਾਨ ਹੋਯੋਯਾਏ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਹਰਿ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਭਰਪੂਰਿ ਦੂਜਾ ਨਾਹਿ ਕੋਇ ॥

ਯਥੇਰ ਬਾਗਰੇ, ਮਰੁਭਲ, ਧਰਿਯੁ, ਏਵੇ ਗਗਨਰੇ ਪਰਿਪੂਰੁ ਅਧਿਯੋ, ਭਾਯੋ ਬਧਾਓ ਅਧਿਯੋ ਕੇਥੇ ਨਾਹੀਂ।

ਹਰਿ ਆਪਿ ਬਹਿ ਕਰੇ ਨਿਆਉ ਕੁੜਿਆਰ ਸਭ ਮਾਰਿ ਕਢੇਇ ॥

ਯੋਗੀ ਜਿਹ ਦਰਬਾਰੇ ਵਿਚਾਯੋਗੀ ਹੋਇਆ ਜੀਵਨ ਕਰਮ ਬੁਝਾ ਨਯਾਨ ਕਰਿਆਉ ਆਉ ਬਧਿ
ਨਿਧਾਨਾਧਾਨੀ ਪੈਰੇ ਪੈਰੇ ਵਾਹਾਰ ਕਰਿਦਿਆਯਾ।

ਸਚਿਆਰਾ ਦੇਇ ਵਡਿਆਈ ਹਰਿ ਧਰਮ ਨਿਆਉ ਕੀਓਇ ॥

ਬਧਿਵਾਧਾਨੀ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਗੋਪਾਨ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਆਉ ਆਉ ਕਰਿ ਅਨੁਬਾਹੇ ਪੁਰੋਖਾਨ ਪੁਰਾਨੀ ਪੁਰਾਨ
ਦੇਇ ਨਯਾਨ ਕਰਿਉ।

ਸਭ ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਹੁ ਉਸਤਤਿ ਜਿਨਿ ਗਰੀਬ ਅਨਾਥ ਰਾਖਿ ਲੀਓਇ ॥

ਐਤ੍ਰਿਯਾਨ ਭੁਭੇ ਬਧਿਵੇ ਹਰਿਯਾਨ-ਬੁਝਿ ਕਰ, ਯੋਧ ਨਿਭੰਨ ਐਵ ਅਨਾਥਨੁ ਰਖਾ ਕਰਿਆਉ।

ਜੈਕਾਰੁ ਕੀਓ ਧਰਮੀਆ ਕਾ ਪਾਪੀ ਕਉ ਡੰਡੁ ਦੀਓਇ ॥੧੬॥

ਏ ਭਧੁ ਪੁਰੁਖਾਨ ਮਾਨ ਪੁਰਿਯਾ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਆਉ ਆਉ ਦੋਸਤੀਨੁ ਦਭੁ ਦਿਯਉ ॥16॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਪਾਨ ਮਹਿਨਾ 3 ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੈਲੀ ਕਾਮਣੀ ਕੁਲਖਣੀ ਕੁਨਾਰਿ ॥

ਮਨਮੁਖੀ ਜੀਵ-ਬੁਝਿ ਵਿਕਾਰੇ ਮਨਿਨ, ਕੁਲਖਣੀ ਅਰੇ।

ਪਿਰੁ ਛੇਡਿਆ ਘਰਿ ਆਪਣਾ ਪਰ ਪੁਰਖੈ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ॥

ਏ ਜਿਹ ਬਾਨੀ ਐਵ ਘਰਨੁ ਭਯਾਨ ਕਰਿਦੇਇਆ ਪਰ ਪੁਰੁਖਾਨ ਬਾਨੁਰੇ ਪੁਰਿ ਕਰਿਆਯਾ।

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਦੇ ਨ ਚੁਕਈ ਜਲਦੀ ਕਰੇ ਪੂਕਾਰ ॥

ਭਾਜਿਓ ਭੁਭੇ ਕੇਵੇ ਮੇਭੇ ਨਾਭਿ, ਏ ਭੁਭੇ ਅਭਿਰੇ ਜਲਿਆਯ ਆਉ ਭੁਭੇ ਅਭਿਰੇ ਜਲਿ ਵਿਲਾਪ
ਕਰੁਆਯਾ।

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕੁਰੂਪਿ ਕੁਸੋਹਣੀ ਪਰਹਰਿ ਛੇਡੀ ਭਤਾਰਿ ॥੧॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਬਿਨਾਨਾ ਕਯੋਗੀ ਏ ਕੁਰੂਪ ਐਵ ਕੁਲਖਣੀ ਅਰੇ ਆਉ ਭਾਜਿਓ ਬਾਨੀ ਭਾਜਿਓ ਭਯਾਨ
ਕਰਿਦਿਆਯਾ ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਲਾ 3 ॥

ਸਬਦਿ ਰਤੀ ਸੋਹਾਗਣੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰਿ ॥

ਬੁਝਾਗਿਨੀ ਜੀਵ-ਬੁਝੀ ਬਧਗੁਰੂਯੋ ਯਯਾਗੇ ਹੋਇ ਪ੍ਰਵਾਕ ਨਾਮਗੇ ਮਗ੍ਧ ਰਹਿਯਾ।

ਸਦਾ ਰਾਵੇ ਪਿਰੁ ਆਪਣਾ ਸਚੈ ਪ੍ਰੇਮਿ ਪਿਆਰਿ ॥

ਬੇ ਬਧਾ ਹੋਇ ਭਾਰੀ ਨਿਯੋ-ਪ੍ਰਭੂਯੋ ਬਾਪੁਗੇ ਬਧਾ ਹੋਇ ਰਮਣ ਕਰਿਯਾ।

ਅਤਿ ਸੁਆਲਿਉ ਸੁੰਦਰੀ ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਨਾਰਿ ॥

ਬੇ ਬਧ ਬੁਝਰ ਰੂਪ ਕਾਲੀ ਬੁਝਰੀ ਆਵਾ ਗੋਯਾਨ ਨਾਰੀ ਅਗੇ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸੋਹਾਗਣੀ ਮੇਲੀ ਮੇਲਣਹਾਰਿ ॥੨॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਲਾਯਾ ਕਾਲੀ ਪ੍ਰਭੂ-ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮਗੇ ਮਗ੍ਧ ਪ੍ਰਵਾ ਬੁਝਾਗਿਨੀਯੋ ਨਿਯੋ ਬਾਪੁਗੇ ਮੇਲਾਯਾ ਧਿਅਯੋ।
॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਸਭ ਕਰਹਿ ਉਸਤਤਿ ਜਿਨਿ ਫਾਥੇ ਕਾਢਿਆ ॥

ਬੇ ਭਗਵਾਨ! ਮਾਲੀ ਮੋਹਾਯੋ ਯਾਯੋ ਮੇਲਾਯੋ ਜੀਵਯੋ ਭੁ ਕਾਢਾਯੋ ਕਰਿਯੋ, ਬੇ ਬਧੁ ਭੋਹਾਯੋ ਮਹਿਮਾ-
ਬੁਝਿ ਕਰਿਯੋ।

ਹਰਿ ਤੁਧਨੇ ਕਰਹਿ ਸਭ ਨਮਸਕਾਰੁ ਜਿਨਿ ਪਾਪੈ ਤੇ ਰਾਖਿਆ ॥

ਮੇਲਾਯੋ ਜੀਵਯੋ ਭੁ ਪਾਪਯੋ ਰਖਾ ਕਰਿਯੋ, ਬੇ ਬਧੁ ਭੋਹਾਯੋ ਨਮਨ ਕਰਿਯੋ।

ਹਰਿ ਨਿਮਾਣਿਆ ਤੂੰ ਮਾਣੁ ਹਰਿ ਡਾਢੀ ਹੂੰ ਤੂੰ ਡਾਢਿਆ ॥

ਬੇ ਬਧੁ! ਭੁਯੋ ਮਾਨਵਾਨਯੋ ਮਾਨ ਅਧ, ਕਾਲਗਾਲੀਯੋ ਕਲ ਅਧ।

ਹਰਿ ਅਹੰਕਾਰੀਆ ਮਾਰਿ ਨਿਵਾਏ ਮਨਮੁਖ ਮੂੜ ਸਾਧਿਆ ॥

ਬੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਭੁ ਅਯਯਾਗੀਯੋ ਧਯੋਧ ਕਰਿ ਧੁਆਯੋ ਧੋਯਯੋ, ਮਨਮੁਖੀ ਧਿਯੋਧ ਜੀਵਯੋ ਭੁ ਹੋ ਬੁਧਾਯੋ ਕਰਿਯੋ।

ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਦੇਇ ਵਡਿਆਈ ਗਰੀਬ ਅਨਾਥਿਆ ॥੧੭॥

ਬੇ ਭਗਵਾਨ! ਭੁਯੋ ਬਧਾ ਨਿਯੋਧ ਨਿਯੋਧ ਆਵਾ ਅਨਾਥ ਭਯੋਧ ਮਾਨ-ਪ੍ਰਭਿਯੋ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਿਯੋ ॥17॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲੀਕਾ ਮਾਏਲਾ 3 ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੋ ਚਲੈ ਤਿਸੁ ਵਡਿਆਈ ਵਡੀ ਹੋਇ ॥

ਮੇਯੋਂ ਵਧੀਕ ਬਦਗੁਨਾਯਾ ਭਲਾ ਅਨੂਬਾਹੇ ਚਾਲਿਆਵ, ਏਥੇ ਵਧੇ ਮੰਗ ਪੁਰਾ ਕਰਿਆਵ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਉਤਮੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥

ਹਰਿਕਾ ਭਭਮਾ ਨਾਮ ਚਾਹਾਰ ਬੁਧਮਾਹੇ ਵਾਸ ਕਰਿਆਵ ਆਭ ਏਹੀ ਨਾਮਕੂ ਚਾਹਾਰ ਬੁਧਮਾਹੇ ਕੇਹੀ ਮਥ ਕਾਫੀ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹੀ।

ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਆਪਣੀ ਤਿਸੁ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਮਾਏ ਭਭਮੇ ਭਭਮੇ ਨਿਯ ਕੂਪਾ ਕਰਿਆਏ, ਏਥੇ ਗੁਨ ਕਰਮੇ ਕਾਰਣਕੂ ਭਾਗਧ ਵਾਰਾ ਨਾਮ ਪੁਰਾ ਕਰਿਆਵ।

ਨਾਨਕ ਕਾਰਣੁ ਕਰਤੇ ਵਸਿ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਕੋਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੁਝਿਓ ਬਹੁ ਰਚਨਾਕਾਰ ਕਾਰਣ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਖਾਨ ਅਰੇ, ਕੇਹੀ ਗੁਨਮੁਖ ਵਧੀਕ ਹੀ ਏਹੀ ਭਭਮਾ ਕੂਝਿਆਵ ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮਾਏਲਾ 3 ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਿਨੀ ਆਰਾਧਿਆ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਤਾਰ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਯੋਂ ਵਧੀਕ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮਕੂ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਆਵ, ਏਥੇ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਭਭਮਾ ਸ਼ੇਖਰੇ ਕੂਝੇ ਰਹਿਓ।

ਮਾਇਆ ਬੰਦੀ ਖਸਮ ਕੀ ਤਿਨ ਅਗੈ ਕਮਾਵੈ ਕਾਰ ॥

ਭਗਵਾਨਕਾ ਵਾਸਾ ਮਾਏ ਚਾਹਾਰ ਏਥੇ ਕਰਿਆਵ,

ਪੂਰੈ ਪੂਰਾ ਕਰਿ ਛੋਡਿਆ ਹੁਕਮਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰ ॥

ਪਾਲਨ ਕਰਮ ਪੁਰਾਣਕੂ ਬੁਧਮਾਹੇ ਪੂਰੀ ਬਦਗੁਨਾ ਏਥੇ ਵਧੀਕਕੂ ਗੁਣ ਵਾਰਾ ਪੂਰੀ ਕਰਿਦੇਭਭਮਾ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਿਨਿ ਬੁਝਿਆ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ਮੇਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਗੁਨਕਾ ਕੂਪਾਰੂ ਮਿਥੇ ਭਗਵਾਨਕੂ ਭਾਗਿਦੇਭਭਮਾ, ਏਥੇ ਹੀ ਮੋਲਾ ਵਾਰਾ ਪੁਰਾ ਕਰਿਆਵ।

ਮਨਮੁਖ ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਤਿਨ ਮਾਰੇ ਜਮ ਜੰਦਾਰੁ ॥

ਮਨਮੁਖ ਵਧੀਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬੁਧਮਾਹੇ ਭਾਗੇ ਨਾਹੀ, ਏਥੇ ਪਾਏ ਮਨਮੁਖ ਚਾਹਾਰ ਮਾਰੂਆਵ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਅਰਾਧਿਆ ਤਿਨੀ ਤਰਿਆ ਭਉਜਲੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਮੇਯੇਂ ਗੁਰੂਮੁਖਿ ਵਧੇਰੇ ਯੋਗਰਾਜੁ ਆਗਿਆ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇ ਭਲਾਨਕ ਯੋਗ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ
ਹੋਇਯਾਵ।

ਸਭਿ ਅਉਗਣ ਗੁਣੀ ਮਿਟਾਇਆ ਗੁਰੁ ਆਪੇ ਬਖਸਣਹਾਰੁ ॥੨॥

ਗੁਰੂਜੀ ਬਲੁ ਹੈ ਸ਼ਰਧਾਨ ਅਰਥੇ, ਬੇ ਯੋਗਰਾਜੁ ਗੁਣ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿ ਚਾਹਾਰ ਬਖਸ਼ ਅਵਗੁਣ ਦੂਰ
ਕਰਿਯੋਇ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਾ ਪਰਤੀਤਿ ਹਰਿ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ॥

ਭਗਵਾਨਕ ਭਯੋ ਭਗਵਾਨ ਭਯੋ ਪ੍ਰਭੁ ਆਗਿਆ ਪਾਵ, ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੁ ਬਖਸ਼ਿ ਯੋਗ।

ਹਰਿ ਜੇਵਡੁ ਨਾਹੀ ਕੋਈ ਜਾਣੁ ਹਰਿ ਧਰਮੁ ਬੀਚਾਰਦਾ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਭਲੇ ਮਾਨ ਆਪੇ ਕਾਇਆ ਭਵ ਨਾਹੀ, ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਮੁ ਕਰੋ।

ਕਾੜਾ ਅੰਦੇਸਾ ਕਿਉ ਕੀਜੈ ਜਾ ਨਾਹੀ ਅਧਰਮਿ ਮਾਰਦਾ ॥

ਮੇਯੇਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਨਾਮੁ ਕਰਿ ਕਾਇਆ ਮਾਰੋ ਨਾਹੀ ਚਾਹੇਯੋ ਆਪੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾਇਨੋ ਚਿਤਾ ਏਵਾ ਭਲੁ
ਕਰਿਯਾਵ।

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਨਿਆਉ ਪਾਪੀ ਨਰੁ ਹਾਰਦਾ ॥

ਬੇਧਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਚਾ ਅਰਥੇ, ਆਪੇ ਚਾਕਰਿ ਨਾਮੁ ਮਖ ਬਚਾ ਅਰਥੇ, ਚਾਕਰਿ ਧਰਮਾਰਥੇ ਪਾਪੀ
ਵਧੇਰੇ ਹੈ ਪਰਮਾਰਥ ਹੋਇਯਾਵ।

ਸਾਲਾਹਿਹੁ ਭਗਤਹੁ ਕਰ ਜੋੜਿ ਹਰਿ ਭਗਤ ਜਨ ਤਾਰਦਾ ॥੧੮॥

ਹੋ ਭਯੋਗਨ! ਦੂਰ ਹੋਯੋ ਭਗਵਾਨਕ ਮੇਯੇਂ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ। ਭਗਵਾਨ ਜੋ ਭਯੋਗਨ ਭਵ ਬਾਗਰੂ
ਪਾਰ ਕਰਾਇਯੋਇ ॥੧੮॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੩ ॥

ਗੋਲੀ ਮਫਤ 3 ॥

ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਿਲਿ ਰਹਾ ਅੰਤਰਿ ਰਖਾ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥

ਮੇਯੇਂ ਏਵੇ ਕਾਮਨਾ ਅਰਥੇ ਮੇਯੇਂ ਜੋ ਪ੍ਰਿਯ-ਪ੍ਰਿਯ ਬਖਸ਼ਿ ਮੇਯੇਂ ਰਹਿਯੋ ਆਪੇ ਚਾਹੇਯੋ ਜੋ
ਬਖਸ਼ਿਯੋ ਬਖਸ਼ਿ ਰਹਿਯੋ।

ਸਾਲਾਹੀ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਸਦਾ ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ ॥

ਗੁਰੂਕ ਬੇਲੇ ਏਵਾ ਅਨੁਗ੍ਰਹਿ ਧਾਰਾ ਮੇਯੇਂ ਬਖਸ਼ਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰੁਯੋ।

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਿਸੁ ਮੇਲਿ ਲਏ ਸਾਈ ਸੁਹਾਗਣਿ ਨਾਰਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੱਯੋਂ ਜੀਵ-ਜੁਗਤੀ ਭਧਰੇ ਪੁਰੂ ਨਿਯੋਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਿ ਕਰਹਿ, ਚਾਹਾਕੁ ਧੇ ਨਿਯੋਂ ਬਾਧੁਰੇ ਮੀਲਨ ਕਰਹਿ ਆਭ ਧੇਭਿ ਜੀਵ-ਜੁਗਤੀ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਨੀ ਅਰੇ। ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਲਾ ੩ ॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥

ਮਾਹਾ ਭਧਰੇ ਯੋਗਿਨਿ ਦੁਆਰਾ ਹੋਯਾਯੋ, ਧੇ ਗੁਰੂਯੋ ਧੇਵਾਰੂ ਚਾਹਾ ਪਾਯੋ।

ਮਾਣਸ ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਭਏ ਧਿਆਇਆ ਨਾਮੁ ਹਰੇ ॥

ਮੇਭੱਯੋਂ ਲੋਕਾ ਹਰਿਨਾਮਨਿ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯੋ, ਧੇ ਮਨੁਸ਼ਯੋ ਧੇਵਰੇ ਵਰਿਯੋ।

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਤਰੇ ॥

ਧੇ ਨਿਯੋਂ ਅਹੰਕਾਰਕੁ ਧੂਰਿ ਕਰਿਧਿਓ ਚਾਹਾ ਪੁਰੂਯੋ ਬਾਧੁਰੇ ਮੀਲਿ ਯੋ ਆਭ ਗੁਰੂਯੋ ਯੋਗਿ ਧਾਰਾ ਹੋਯੋ।

ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਅਨੁ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਾਹਾ ਭਧਰੇ ਯੋਗਿਨਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਿ ਕਰਹਿ, ਧੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੋਂ ਲੀਨ ਹੋਯੋ। ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਭਗਤਿ ਕਰਾਇ ਵਡਿਆਈ ਵੇਖਾਲੀਅਨੁ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਂ ਭਯੋਗਿ ਧਾਰਾ ਨਿਯੋਂ ਭਯੋਗਿ ਕਰਾਯੋ ਧੇਵਾਰੂ ਨਿਯੋਂ ਮਹਿਮਾ ਧੇਵਾਰੂ।

ਆਪਣੀ ਆਪਿ ਕਰੇ ਪਰਤੀਤਿ ਆਪੇ ਸੇਵ ਘਾਲੀਅਨੁ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਂ ਭਯੋਗਿ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਨਿਯੋਂ ਆਸ਼ਾ ਭਧਰੁ ਕਰਹਿ, ਧੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਂ ਚਾਹਾ ਧਾਰਾ ਨਿਯੋਂ ਧੇਵਾਰੂ ਕਰਹਿ।

ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਨੇ ਦੇਇ ਅਨੰਦੁ ਥਿਰੁ ਘਰੀ ਬਹਾਲਿਅਨੁ ॥

ਭਗਵਾਨ ਭਭਯੁ ਆਨਖ ਪੁਰਾਨ ਕਰਛਿ ਆਭ ਬੇਮਾਨਯੁ ਨਿਯਰ ਅਚਲ ਘਰੇ ਸ਼ੁਰ ਕਰਿ ਬਿਰਾਜਮਾਨ
ਕਰਿਘਾਛਿ।

ਪਾਪੀਆ ਨੇ ਨ ਦੇਈ ਥਿਰੁ ਰਹਣਿ ਚੁਣਿ ਨਰਕ ਘੇਰਿ ਚਾਲਿਅਨੁ ॥

ਬੇ ਪਾਪੀਯੁ ਸ਼ੁਰ ਰਹਿਵਾ ਧਿਅਛਿ ਨਾਹਿ ਆਭ ਬਾਛਿ ਬਾਛਿ ਨਰਕਰੇ ਪਕਾਛਿ।

ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਨੇ ਦੇਇ ਪਿਆਰੁ ਕਰਿ ਅੰਗੁ ਨਿਸਤਾਰਿਅਨੁ ॥੧੯॥

ਭਗਵਾਨ ਨਿਯ ਭਭਯੁ ਬਝੁਠ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਛਿ ਆਭ ਬੇਮਾਨਯੁ ਪਸ਼ ਨੇਯ ਬੇਮਾਨਯੁ ਭਵ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ
ਕਰਾਯ ਧਿਅਛਿ ॥16॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਲਕ ਮਃ 1 ॥

ਕੁਬਧਿ ਡੂਮਣੀ ਕੁਦਇਆ ਕਸਾਇਣਿ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਘਟ ਚੂਹੜੀ ਮੁਠੀ ਕ੍ਰੋਧਿ ਚੰਡਾਲਿ ॥

ਗੁਰੂ ਬਾਹਿਵਯਾ ਕਛੁਛਿ ਮੇਯ ਹੇ ਪਛੁਛਿ! ਭੋਰ ਗਰੀਰ ਰੂਪੀ ਘਰੇ ਕੂਕੁਛਿਰ ਨਿਵਾਬ ਅਛਿ, ਭਾਬਾਗੀ, ਨਿਯੰਯ,
ਪਰਨਿਯਾ ਕਾਰੀ ਆਭ ਕ੍ਰੋਧ ਚਾਛਾਲ ਰੂਪਰੇ ਰਹਿਛਿ।

ਕਾਰੀ ਕਢੀ ਕਿਆ ਥੀਐ ਜਾਂ ਚਾਰੇ ਬੈਠੀਆ ਨਾਲਿ ॥

ਏਹਿ ਬਰੂ ਕੁਛਿ ਭੋਰ ਗੁਭ ਗੁਭ ਕੂਕੁਛਿ, ਮੇਯਭੇਵੇਲੇ ਏਹਿ ਚਾਰੇ ਹਿੰ ਭੋਰ ਪਾਯਰੇ ਅਛੁਛਿ, ਆਭ ਏਹਿ
ਪਵਿਛੁ ਗਾਰ ਚਾਛੀਵਾਰੇ ਕਛਿ ਲਾਭ ਅਛਿ?

ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਕਰਣੀ ਕਾਰਾਂ ਨਾਵਣੁ ਨਾਉ ਜਪੇਹੀ ॥

ਬਭਯੁ ਨਿਯਰ ਬਾਮਯ, ਗੁਭ ਆਚਰਣ ਨਿਯ ਪਵਿਛੁ ਗਾਰ ਏਵਾ ਨਾਮ ਸ਼ੁਰਗਯੁ ਨਿਯ ਸ਼ੁਰ ਬਨਾਘ।

ਨਾਨਕ ਅਗੈ ਉਤਮ ਸੇਈ ਜਿ ਪਾਪਾਂ ਪੰਦਿ ਨ ਦੇਹੀ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਲੋਕਰੇ ਕੇਵਲ ਬੇ ਬਰਵੇਸ਼ੁ ਹੇਵ, ਮਿਯ ਪਾਪ ਮਾਰਗਰੇ ਚਾਲੇ ਨਾਹਿ ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਃ 1 ॥

ਕਿਆ ਹੰਸੁ ਕਿਆ ਬਗੁਲਾ ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਪੁਰੁ ਚਾਹੁਇ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਚਿਝਾ ਖਾਯਾ ਵਾਲਾ ਕਾਭਕੂ ਮਖ ਮੋਹਿ ਖਾਯਾ ਵਾਲਾ ਹੁੰਬ
ਵਨਾਯਾਵੇਵੇ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਨਾਨਕਾ ਕਾਗਹੁ ਹੰਸੁ ਕਰੇਇ ॥੨॥

ਯਾਹਾ ਭਧਰੇ ਪੁਰੁ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਝਾ ਕਰਿਝੇ, ਏ ਵਗ ਭਲਿ ਪਾਪੀਕੂ ਹੁੰਬ ਭਲਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਵਨਾਯਾਵੇਵੇ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਕੀਤਾ ਲੇੜੀਐ ਕੰਮੁ ਸੁ ਹਰਿ ਪਹਿ ਆਖੀਐ ॥

ਯਦਿ ਕੋਈਐ ਕਾਮੰਧ ਕਰਿਵਾ ਆਵਧਾਯਾ ਪਉਧਾਧ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਚਾਹਾਰ ਬਧਾਯਾ ਪਾਯਾ ਭਗਵਾਨਾਯਾ
ਪਾਯਾ ਪ੍ਰਾਪੰਧਾ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਧ।

ਕਾਰਜੁ ਦੇਇ ਸਵਾਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚੁ ਸਾਖੀਐ ॥

ਬਧਗੁਰੁਯਾ ਭੀਧਾ ਧਾਰਾ ਬਧਾ ਪੁਰੁ ਨਿਯ ਬਧਕਰ ਕਾਮੰਧ ਬਧਾਯਾ ਧਿਧ।

ਸੰਤਾ ਸੰਗਿ ਨਿਧਾਨੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚਾਖੀਐ ॥

ਬਧਾਯਾ ਬਧਾਯੇਰੇ ਮੀਧੀ ਹੁੰ ਨਾਧ ਰੂਪਾ ਅਧੁਧ ਭਧਾਯਾ ਚਾਧੀ ਧੁਧ।

ਭੈ ਭੰਜਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਾਸ ਕੀ ਰਾਖੀਐ ॥

ਹੇ ਭਧਾਯਾ ਨਾਧ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਧਧਾਯਾ ਪੁਰੁ! ਨਿਯ ਬਧਕਰ ਲਧਾਯਾ-ਪਉਧਾਯਾ ਰਧ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਅਲਖੁ ਪ੍ਰਭੁ ਲਾਖੀਐ ॥੨੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਾਯਾ ਮਧਿਧਾ-ਧੁਧਿ ਕਰਿਵਾ ਧਾਰਾ ਅਲਧਾਯਾ ਪੁਰੁਯਾ ਬਧਿਧ ਬਾਧਾਧ ਹੋਧਾਯਾਧ ॥੨੦॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਧਾਯਾ ਮਧਾਯਾ 1 ॥

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਕਾ ਸਭਸੈ ਦੇਇ ਅਧਾਰੁ ॥

ਏਧਿ ਭਗਵਾਨਾਯਾ ਧਾਰਾ ਪ੍ਰਾਧ ਬਧੁ ਕੀਧ ਭਗਵਾਨਾਯਾ ਪੁਧਧ ਅਧਾਰ, ਏ ਬਧੁ ਧਾਧਾਯਾ ਬਾਧਾਧ ਧਿਧ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵੀਐ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਾਤਾਰੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੁਯਾ ਮਾਧਾਧੁ ਬਧਾ ਬਧਿਧ ਪੁਰੁਯਾ ਧੁਧਾਧ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਧ।

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਕਉ ਜਿਨਿ ਧਿਆਇਆ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥

ਮੂੰ ਚੰਦਨਕੇ ਪਾਥਰੇ ਭਬਰੀਓ ਮੇਧ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪੁਛੁਯਾ ਆਰਾਖਨਾ ਕਰੇ।

ਓਨਾ ਕੇ ਮੁਖ ਸਦ ਉਜਲੇ ਓਨਾ ਨੇ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਕਰੇ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥੧॥

ਠਾਹਾਰ ਮੁੱਖ ਬਰਵਾ ਭਛੁਲ ਰਹਿਯਾਏ ਆਭ ਬਾਰਾ ਬੰਬਾਰ ਠਾਹਾਨੁ ਪੁਗਾਏ ਕਰਿਯਾਏ ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਲਾ 3 ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਉਲਟੀ ਭਈ ਨਵ ਨਿਧਿ ਖਰਚਿਉ ਖਾਉ ॥

ਸਭੇ ਬਧਗੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾਏ, ਠਾਹਾਏਯੋ ਮਨੁਸ਼ਧਰ ਚੁਭਿ ਮਾਯਾਨੁ ਅਲਗਾ ਹੋਯਾਯਾਏ, ਠਾਹਾਨੁ ਨਵ ਨਿਪੁਰ ਭਪਲਛੁ ਹੋਯਾਯਾਏ, ਯਾਹਾਨੁ ਬੇ ਗਾਏ ਓ ਗਯਾ ਕਰੇ।

ਅਠਾਰਹ ਸਿਧੀ ਪਿਛੈ ਲਗੀਆ ਫਿਰਨਿ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸੈ ਨਿਜ ਥਾਇ ॥

ਬਮਬੁ ਅਠਾਰ ਬਿਛੈ ਠਾਹਾਰ ਆਗਰੇ ਓ ਪਛਰੇ ਲਾਗੇ ਰਹਿਯਾਏ, ਬੇ ਨਿਯ ਆਨੁ ਬਰੂਧ ਨਿਯ ਘਰਨੁ ਯਾਯਾ ਰਹਿਯਾਏ।

ਅਨਹਦ ਧੁਨੀ ਸਦ ਵਜਦੇ ਉਨਮਨਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਠਾਹਾਯਾ ਮਨਰੇ ਬਰਵਾ ਹੂੰ ਅਨਾਏਓ ਧੁਨੇ ਕਾਯੁਯਾਏ, ਬੇ ਪਰਮਾਨਯ ਅਬਲਾਏ ਰਹਿ ਭਗਵਾਨਯ ਠਾਏ ਮਨ ਲਗਾਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਤਿਨਾ ਕੈ ਮਨਿ ਵਸੈ ਜਿਨ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਪਾਇ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾਰ ਕਪਾਲਰੇ ਪੁਰਸ਼ਨੁ ਹੂੰ ਕਪਾਲਰੇ ਭਾਗਧ ਲੇਖਾਏਯਾਏ, ਠਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਹੂੰ ਭਗਵਾਨਯ ਭਛੁ ਨਿਵਾਏ ਕਰੇ। ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਭਓ ॥

ਹਉ ਢਾਢੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਖਸਮ ਕਾ ਹਰਿ ਕੈ ਦਰਿ ਆਇਆ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯ ਮਾਲਿਕ ਬਰੇ-ਪੁਛੁਯਾ ਚਾਰਗ ਅਠੇ ਆਭ ਪੁਛੁਯਾ ਬਾਰਨੁ ਆਬਿਛੈ।

ਹਰਿ ਅੰਦਰਿ ਸੁਣੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਢਾਢੀ ਮੁਖਿ ਲਾਇਆ ॥

ਯਥਾਰ ਭਿਓਰੂ ਮੋਰ ਭਯ ਠਾਕਰਾ ਗੁਣੇ ਮੂੰ, ਚਾਰਗਨੁ, ਨਿਯ ਭਪਲਿਓਰੇ ਬੋਲਾਯਾਯਾਏ।

ਹਰਿ ਪੁਛਿਆ ਢਾਢੀ ਸਦਿ ਕੈ ਕਿਤੁ ਅਰਥਿ ਤੂੰ ਆਇਆ ॥

ਭਗਵਾਨ ਮੋਹਿ ਬੋਲਾਯੋ ਪਚਾਇਲੇ ਮੇਰੇ ਮੂੰ ਕੇਯੋ ਮਨੋਰਥ ਪਾਯੋ ਆਇਓ।

ਨਿਤ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਹੇ ਮੋਹਿ ਧਿਆਇਓ ਪਚਾਇਓ! ਮੋਹਿ ਬਰਦਾਸ਼ੀ ਹੋਏ ਨਿਯਤ ਹਰਿਨਾਮ ਸੁਰਗ ਧਾਨ ਧੀਓ।

ਹਰਿ ਦਾਤੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇਆ ਨਾਨਕੁ ਪੈਨਾਇਆ ॥੨੧॥੧॥ ਸੁਧੁ

ਨਾਨਕਾ ਏਹੇ ਬਿਨੋਦੀ ਗੁਣੀ ਧਾਤਾ-ਪ੍ਰਭੂ ਚਾਹਾਯੋ ਹਰਿਨਾਮ ਸੁਰਗ ਕਰਾਯੋਲੇ ਓਥਾ ਚਾਹਾਯੋ ਬੰਨਾਨਰ
ਪੋਸਾਯੋ ਪੋਸਾਯੋ। ॥21॥1॥ ਸੁਖੁ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗੁਰ ਏਕ ਅਠਹੇ, ਚਾਹਾਯੋ ਬਦਗੁਨਾਯੋ ਕੁਪਾਯੋ ਪਾਯੋਪਾਯੋ।

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕਾ ॥ ਏਕੁ ਸੁਆਨੁ ਕੈ ਘਰਿ ਗਾਵਣਾ

ਬਿਰੋਗਾਯੋ ਕਰੋਗਾਯੋ ॥੧॥ ਗੁਣਗੁਣ ਧਰ ਗਾਯੋ।

ਜਨਨੀ ਜਾਨਤ ਸੁਤੁ ਬਡਾ ਹੋਤੁ ਹੈ ਇਤਨਾ ਕੁ ਨ ਜਾਨੈ ਜਿ ਦਿਨ ਦਿਨ ਅਵਧ ਘਟਤੁ ਹੈ ॥

ਮਾਤਾ ਭਾਵੇ ਮੇਰੇ ਚਾਹਾਰੇ ਪੂਰੇ ਵਧੇ ਹੋਯੋ ਹੋਯੋ ਮਾਯੋ, ਪਰਭੂ, ਬੇ ਅਠਹੇ ਕੁਝੋਪਾਯੋ ਮੇਰੇ ਪੁਰੋਖੇ
ਚਾਹਾਰੇ ਆਯੋ ਕਰੋ ਮਾਯੋ।

ਮੇਰ ਮੇਰ ਕਰਿ ਅਧਿਕ ਲਾਡੁ ਧਰਿ ਪੇਖਤ ਹੀ ਜਮਰਾਉ ਹਸੈ ॥੧॥

ਮਾਤਾ ਵਧੇ ਸ਼ੇਖਰੇ ਚਾਹਾਯੋ 'ਮੋਹਿ, ਮੋਹਿ' ਕਹਿ ਸ਼ੇਖਰ ਕਰੋਥਾਏ, ਪਰਭੂ, ਮਨਰਾਯੋ ਏਹੇ ਮੋਹਿ ਦੇਖੋ
ਹੋਥਾਏ ॥1॥

ਐਸਾ ਤੈਂ ਜਗੁ ਭਰਮਿ ਲਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਆਪਣੇ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚੋਂ ਅਜਿਹੇ ਅਨੰਤ ਜਗਤ ਨੂੰ ਭਰਮ ਵਿੱਚੋਂ ਰੱਖੋ।

ਕੈਸੇ ਬੁਝੈ ਜਬ ਮੋਹਿਆ ਹੈ ਮਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਜਦੋਂ ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਵਿੱਚੋਂ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਮੋਹਿਆ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੇ ਅਨੰਤ ਜਗਤ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜਾ ਹੀ ਹੋਵੇ? ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਛੇਡਿ ਬਿਖਿਆ ਰਸ ਇਤੁ ਸੰਗਤਿ ਨਿਹਚਉ ਮਰਣਾ ॥

ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਬੀਰ, ਛੇਡੋ ਬਿਖਿਆ ਦੇ ਰਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇਸ ਸੰਗਤ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਮਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਹੈ।

ਰਮਈਆ ਜਪਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ਅਨਤ ਜੀਵਣ ਬਾਣੀ ਇਨ ਬਿਧਿ ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਤਰਣਾ ॥੨॥

ਹੇ ਰਮਈਆ ਜਪਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਅਨੰਤ ਜੀਵਨ ਦੀ ਬਾਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇਸ ਸਾਗਰ ਨੂੰ ਤਰਾਵਾ। ॥੨॥

ਜਾਂ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਲਾਗੈ ਭਾਉ ॥

ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਭਾਵ ਵਿੱਚੋਂ ਲਾਗੈ ਭਾਉ, ਤਾਂ ਉਹੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਭਰਮੁ ਭੁਲਾਵਾ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥

ਭਰਮ ਵਿੱਚੋਂ ਭੁਲਾਵਾ ਵਿੱਚੋਂ ਜਾਇ।

ਉਪਜੈ ਸਹਜੁ ਗਿਆਨ ਮਤਿ ਜਾਗੈ ॥

ਉਪਜੈ ਸਹਜ ਵਿੱਚੋਂ ਗਿਆਨ ਮਤਿ ਜਾਗੈ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅੰਤਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੈ ॥੩॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਵਿੱਚੋਂ ਅੰਤਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲਿਵ ਲਾਗੈ। ॥੩॥

ਇਤੁ ਸੰਗਤਿ ਨਾਹੀ ਮਰਣਾ ॥

ਇਸ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚੋਂ ਨਾਹੀ ਮਰਣਾ।

ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਿ ਤਾ ਖਸਮੈ ਮਿਲਣਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥

ਘੋਰਾ ਅਯਾਸੁ ਭਾਗੀ ਹੋ ਜਾਵਰ ਚਾਕਾ ਬਹਿਤ ਫਿਲਾਨ ਹੋਇਆ। ॥੧॥ ਰੂਹ ਫਿਰੀ। ॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਤਿਲੋਚਨ ਕਾ ॥

ਬਿਰੋਗਾਗੁ ਤਿਲੋਚਨ ਕਾ ॥

ਮਾਇਆ ਮੇਹੁ ਮਨਿ ਆਗਲੜਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜਰਾ ਮਰਣੁ ਭਉ ਵਿਸਰਿ ਗਇਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਚੋਰ ਮਨਰੇ ਮੋਹਾ ਮਾਯਾਰ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਥਵਾ ਚੋਰ ਦੁਖਾਪਣ ਆਪਣੇ ਮਨੁਖੀ ਭਲੇ
ਮਧ ਭੁਲਿਯਾਇ।

ਕੁਟੰਬੁ ਦੇਖਿ ਬਿਗਸਹਿ ਕਮਲਾ ਜਿਉ ਪਰ ਘਰਿ ਜੋਹਹਿ ਕਪਟ ਨਰਾ ॥੧॥

ਪੰਛੂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜਲਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ। ਭਲੇ ਚੁਫੇਰੇ ਨਿਯਮ ਪਰਿਵਾਰਕੁ ਦੇਖੁ ਪੁਸ਼ਟ ਹੋਇਆ। ਪਰਛੂ, ਹੇ ਕਪਟ
ਮਾਨਵ! ਚੁਫੇਰੇ ਪਰ ਨਾਰਾਧੁ ਦੇਖੁ। ॥੧॥

ਦੂੜਾ ਆਇਓਹਿ ਜਮਹਿ ਤਣਾ ॥ ਤਿਨ ਆਗਲੜੈ ਮੈ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਮੋਹਵੇਰੇ ਵਜਰੇ ਮਨੁਖੀ ਆਪਣੇ ਬੇਵੇਰੇ ਮੂੰਹ ਚਾਹਾਰ ਬੰਨ੍ਹੇਰੇ ਚੋਰ ਹੋਇਆ।

ਤਿਨ ਆਗਲੜੈ ਮੈ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਬੰਨ੍ਹ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਮੇਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਧਿਕਾਰ ਅਧਿਕਾਰ।

ਕੋਈ ਕੋਈ ਸਾਜਣੁ ਆਇ ਕਰੈ ॥

ਹੇ ਮੋਹਾਰ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਮੋਹਾਰ ਚੋਰੀ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਧਿਕਾਰ ਅਧਿਕਾਰ।

ਮਿਲੁ ਮੇਰੇ ਬੀਠਲਾ ਲੈ ਬਾਹੜੀ ਵਲਾਇ ॥ ਮਿਲੁ ਮੇਰੇ ਰਮਈਆ ਮੈ ਲੇਹਿ ਛਡਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੋਹਾਰ ਮਨ! ਮੋਹਾਰ ਚੋਰੀ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਧਿਕਾਰ। ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਮਿਲੁ ਮੇਰੇ ਰਮਈਆ ਮੈ ਲੇਹਿ ਛਡਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਚੁਫੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਚੋਰੀ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਧਿਕਾਰ ਅਧਿਕਾਰ। ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਨਿਕ ਅਨਿਕ ਭੋਗ ਰਾਜ ਬਿਸਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਪੈ ਅਮਰੁ ਭਇਆ ॥

ਚੋਰੀ ਮਾਯਾ ਭਲੇ ਕਰੀਅਸੀ, ਅਧਿਕਾਰ ਚੁਫੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਚੋਰੀ।

ਮਾਇਆ ਮੂਠਾ ਚੇਤਸਿ ਨਾਹੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਓ ਆਲਸੀਆ ॥੨॥

ਹੇ ਅਜਬੁਆ ਪੁੰਨਾ! ਭੂ ਨਿਯਮ ਅਨੂਕੂਲ ਯੋਗਨ ਵਧਾਓ ਹੇ ਅਨਾਧਿ ॥੨॥

ਬਿਖਮ ਘੋਰ ਪੰਥਿ ਚਾਲਣਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਰਵਿ ਸਸਿ ਤਹ ਨ ਪ੍ਰਵੇਸੰ ॥

ਹੇ ਪੁੰਨਾ! ਮਨੁ ਪਰੇ ਮਨਮੋਹਨੁ ਹੋਵਾਵੇਨੇ ਵਧੂ ਅਭਿਮਾਨ ਮਾਰਗੇ ਚਾਲਣਾ ਪਾਵੇ।
ਬੇਹੋਸ਼ ਮਨਮੋਹਨੇ ਬੁਧੀ ਅਥਾ ਚੰਦਰ ਮਥ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਨਾਹੀ।

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਤਬ ਬਿਸਰਿ ਗਇਆ ਜਾਂ ਤਜੀਅਲੇ ਸੰਸਾਰੰ ॥੩॥

ਮਦਿ ਪੁੰਨਾ ਬਾਬਾਨੂੰ ਭਯਾਨ ਕਰਿਦੇ, ਬੇ ਮਾਨ ਮੋਹਨੂੰ ਭੁਲਿਯਾ ॥੩॥

ਆਜੁ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਪ੍ਰਗਟੁ ਭਇਆ ਹੈ ਪੇਖੀਅਲੇ ਧਰਮਰਾਓ ॥

ਆਜ ਮੇਰੇ ਮਨੇ ਮਨਮਾਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਆਉ ਮੈਂ ਭਾਵਾਨੂੰ ਨੇਤ੍ਰੇ ਦੇਖਦੇ।

ਤਹ ਕਰ ਦਲ ਕਰਨਿ ਮਹਾਬਲੀ ਤਿਨ ਆਗਲੜੈ ਮੈ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥੪॥

ਬੇਮਾਨੇ ਮਨਮਾਨੇ ਗੁਣਗਣੀ ਦੂਰ ਲੋਕਾਨੂੰ ਨਿਯਮ ਬਾਹਰੇ ਧਰਮ ਕਰਿਯਾ ਆਉ ਮੈਂ ਭਾਵਾ ਬਾਮਨੇ
ਚੰਬੁਪਾਰਿਕ ਨਾਹੀ। ॥੪॥

ਜੇ ਕੇ ਮੂੰ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੁ ਹੈ ਤਾ ਵਣਿ ਤ੍ਰਿਣਿ ਰਤੜਾ ਨਾਰਾਇਣਾ ॥

ਹੇ ਨਾਰਾਯਣ! ਮਦਿ ਮੋਹਨੇ ਕੋਧ ਭਧਦੇਸ਼ ਕਰਿਯਾ, ਮੋਹਨੇ ਅਪਰੇ ਲਾਗੇ ਮੇ ਭੂਮੇ ਵਨ ਅਥਾ
ਘਾਸੇ ਮਥ ਵਿਧਾਨ ਅਭ।

ਐ ਜੀ ਤੂੰ ਆਪੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਬਦਤਿ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੁ ਰਾਮਈਆ ॥੫॥੨॥

ਭਭੁ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੀ ਪੁੰਨਾ ਕਰਿ ਮੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਰਾਮ! ਭੂਮੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਂ ਬਹੁ ਕੀਛੇ ਯਾਗਿ ॥੫॥੨॥

ਸ੍ਰੀਰਾਗੁ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕਾ ॥

ਬੇਰਿਗੇ ਭਭੁ ਕਵੀਰ ਯੀ ॥

ਅਚਰਜ ਏਕੁ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਪੰਡੀਆ ਅਬ ਕਿਛੁ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਹੇ ਪੰਡਿਤ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਾਨੁ ਅਥਾ ਆਯੁਯੋਗਨ ਕਥਾ ਗੁਣ। ਭਾਵੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਅਥੇ ਕੀਛੇ
ਕੁਝਾਯਾਯੋਗਨ ਨਾਹੀ,

ਸੁਰਿ ਨਰ ਗਣ ਗੰਧੂਬ ਜਿਨਿ ਮੇਰੇ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਮੇਖੁਲੀ ਲਾਈ ॥੧॥

ਬੇਬੇ ਦੇਵਦਾਸ, ਮਨੁਸ਼ਖ, ਬ੍ਰਹਮਚਰਿ-ਚਰਿਤ੍ਰ ਬਹੁਕੁ ਮੋਹਿਤ ਕਰਿ ਰਹਿਯਾਹਿ ਆਉ ਚਿਨ੍ਹਿ ਲੋਕਾ ਅਕਾਸ਼,
ਪਾਤਾਲ ਏਵੰ ਪ੍ਰਭੂਵਾਨੁ ਕਾਠਿ ਰਹਿਯਾਹਿ ॥੧॥

ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਅਨਹਦ ਕਿੰਗੁਰੀ ਬਾਜੈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਰਾਮ! ਚੋਰ ਕੀਤਾ ਕਾਠੁ ਅਛੀ, ਯਾਤ੍ਰਾਵਾਰਾ ਅਨਾਹਤ ਨਾਹ ਭਉਥੈ ਹੋਯਾਹਿ।

ਜਾ ਕੀ ਦਿਸਟਿ ਨਾਦ ਲਿਵ ਲਾਗੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਚੋਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਵਾਰਾ ਭਭ ਬੇਬੇ ਨਾਹਰੇ ਮਨ ਲਗਾਯਾਵਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਠੀ ਗਗਨੁ ਸਿੰਘਿਆ ਅਰੁ ਚੁੰਘਿਆ ਕਨਕ ਕਲਸ ਇਕੁ ਪਾਇਆ ॥

(ਦੇਵੀ ਵਾਰੇ ਮੇਰੇ ਭਠੀ ਅਛੀ, ਯਾਤ੍ਰਾ-ਪਿਛਾਨ ਦੂਜਾ ਅਛੀ ਆਉ ਗੁਣ ਅਛੀ ਕਰਨ ਮੇਰੇ ਭਠੀਵਾ
ਪਾਛੈ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਉ ਅਛੀ) । ਮੋਹਿਤ ਦੇਵੀ ਵਾਰੇ ਭਠੀ ਬੇਬੇ ਏਕ ਭਿਰੋਕੁ ਆਈਵਾ ਪਾਛੈ ਆਉ ਏਕ
ਕਾਠੀਵਾ ਪਾਛੈ ਅਛੀ ਕਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਉ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਹਿ।

ਤਿਸੁ ਮਹਿ ਧਾਰ ਚੁਐ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲ ਰਸ ਮਹਿ ਰਸਨ ਚੁਆਇਆ ॥੨॥

ਬੇਬੇ ਪਾਉ ਨਿਰਮਲ ਹਰਿ ਰਸਨ ਪਾਉ ਪ੍ਰਾਪਿਤ ਹੋਯਾਹਿ। ਬੇਬੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਰਿ ਰਸ ਅਧਿ ਰਸ ਪਾਉ
ਗੁਣ ਰਸ ਅਧਿ ॥੨॥

ਏਕ ਜੁ ਬਾਤ ਅਨੁਪ ਬਨੀ ਹੈ ਪਵਨ ਪਿਆਲਾ ਸਾਜਿਆ ॥

ਏਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਅਛੀ ਮੇ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਣ ਰੂਪ ਪਵਨ ਕੁ ਹਰਿ ਰਸ ਪਾਛੈ ਕਾਠੀ ਪਿਆਲਾ
ਕਾਠੀਯਾਹਿ।

ਤੀਨਿ ਭਵਨ ਮਹਿ ਏਕੇ ਜੋਗੀ ਕਹਹੁ ਕਵਨੁ ਹੈ ਰਾਜਾ ॥੩॥

ਚਿਨ੍ਹਿ ਲੋਕਾ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਮੋਹਿਤ ਰੂਪੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਹਿ। ਕ੍ਰਿਪਾ, ਬੇਬੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਛੀਯਾ ਏਕ ਯੋਗੀ
ਕਾਠੀ ਅਧਿ ਕੀ ਅਛੀ? ॥੩॥

ਐਸੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਪੁਰਖੇਤਮ ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥

ਭਠੀ ਕਰਿਯਾ ਕਹਿ ਮੇ ਮੋਹਿਤ ਅਛੀ ਮਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਏਕੇ ਯੋਗ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਯਾਹਿ ਮੇ ਪ੍ਰਭੂ
ਪ੍ਰੇਮੇ ਮੂੰ ਮਗੁ ਹੋਯਾਹਿ।

ਅਉਰ ਦੁਨੀ ਸਭ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨੀ ਮਨੁ ਰਾਮ ਰਸਾਇਨ ਮਾਤਾ ॥੪॥੩॥

ਅਧਿ ਬਹੁ ਦੁਨੀਆ ਭੁਲਾਯਾਹਿ, ਮੂੰ ਬਿਸਥ ਰਸਨ ਪ੍ਰਾਪਿਤ ਨਾਮੇ ਏਕੇਯੋਗ ਰਹਿਯਾਹਿ।
॥੪॥੩॥

ਸ੍ਰੀਰਾਗ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਬੇਣੀ ਜੀਉ ਕੀ ॥

ਗੁੰਨਿ ਰਾਗਿ ਕਾਗਿ ਭਗਤਿ ਵੇਗਿ ਜੀ ॥

ਪਹਰਿਆ ਕੈ ਘਰਿ ਗਾਵਣਾ ॥

(ਪ੍ਰਭੂਤ ਪਦਕ੍ਰਮ ਪੜ੍ਹਕੇ ਕਾਗਿਰ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿ ਗਾਨ ਕਰਿਵਾਰਿ ਆਦੇਸ਼ਿ ਦਿਖਾਇਯਾਯੋ)

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵੰਤਿ ਏਕਿ ਅਭਿਭੂਤ, ਸਾਧਨਾ ਕ੍ਰਮਾਨੁ ਬਧਨੁ ਕ੍ਰਮਾਨੁ ਕ੍ਰਮਾਨੁ ਪਾਇਯਾਇਯਾ।

ਰੇ ਨਰ ਗਰਭ ਕੁੰਡਲ ਜਬ ਆਛਤ ਉਰਧ ਧਿਆਨ ਲਿਵ ਲਾਗਾ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਮਾਧੁਰ ਗਭਰੇ ਤੂੰ ਮੁਖਿ ਵਲਕੇ ਠੀਕਾ ਹੋਇਯਾ ਭਗਵੰਤਿ ਸ੍ਰਗਰੇ ਲੀਨ
ਤੂੰ।

ਮਿਰਤਕ ਪਿੰਡਿ ਪਦ ਮਦ ਨਾ ਅਹਿਨਿਸਿ ਏਕੁ ਅਗਿਆਨ ਸੁ ਨਾਗਾ ॥

ਬੇਸੁ ਬਿਨਸੇਰੇ ਚੋਰੇ ਪਾਧਿਕ ਵੇਖੇਰ ਗਾਇਯਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨ ਤੂੰ। ਆਯੋ ਅਯਾਨ ਏਕੁ ਪ੍ਰਭੂ ਬਿਨਸੇਰ
ਹੋਇਯਾ ਕਾਰਨੁ ਤੂੰ ਦੇਖੇਰ ਚੋਰੇ ਏਕੁ ਬਿਨਸੇਰ ਆਗਿਆਨ ਕਰੁਤੂੰ।

ਤੇ ਦਿਨ ਸੰਮਲੁ ਕਸਟ ਮਹਾ ਦੁਖ ਅਬ ਚਿਤੁ ਅਧਿਕ ਪਸਾਰਿਆ ॥

ਕਥਾ ਏਕੁ ਦੁਖਿਯੋ ਬੇਸੁ ਬਿਨਸੇਰ ਕਰੇ, ਏਕੇ ਤੂੰ ਦੇਖੇਰ ਨਿਯੋ ਮਨਰੇ ਯਾਨੁ ਅਧਿਕਾਰ ਬਿਨਸੇਰ
ਕਰਿਦੇਯੋ।

ਗਰਭ ਛੇਡਿ ਮ੍ਰਿਤ ਮੰਡਲ ਆਇਆ ਤਉ ਨਰਹਰਿ ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰਿਆ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਗਭਰੇ ਚੋਰੇ ਕਰੇ ਤੂੰ ਏਕੁ ਨਰਹਰਿ ਬਿਨਸੇਰੇ ਆਇਯੋ, ਬੇਸੇਰੇ ਠੀਕੇ ਠੀਕੇ ਤੂੰ ਹੇ ਨਾਨਕ!
ਭਗਵੰਤਿ ਨਿਯੋ ਮਨਰੇ ਬਿਨਸੇਰ ਕਰਿਦੇਯੋ ॥੧॥

ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਵਹਿਗਾ ਮੂੜਿਆ ਤੂੰ ਕਵਨ ਕੁਮਤਿ ਭ੍ਰਮਿ ਲਾਗਾ ॥

ਹੇ ਮੂੜੇ! ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਪਛੁਤਾਵ ਕਰਿਵਾਨੁ ਪਛੇਰ, ਭ੍ਰਮਰੇ ਪਛੇਰ ਕਾਇਕੇ ਤੂੰ ਕੁਮਤਿ ਕਰੁਯੋ?

ਚੇਤਿ ਰਾਮੁ ਨਾਹੀ ਜਮ ਪੁਰਿ ਜਾਹਿਗਾ ਜਨੁ ਬਿਚਰੈ ਅਨਰਾਧਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਮਕ ਚਿੰਤਨ ਕਰੇ, ਅਨਾਧਾ ਮਨਪੂਰੀ ਮੇਰੇ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੜੇ ਭਲੇ ਕਾਇਕੇ ਪਧੁਯੋ ਹੋਯੋ?
॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਾਲ ਬਿਨੋਦ ਚਿੰਦ ਰਸ ਲਾਗਾ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਮੋਹਿ ਬਿਆਪੈ ॥

ਤੂੰ ਜਿਹ ਪਿਲਾਧਿਨੇ ਮਨਪਸੰਦ ਕ੍ਰਿਤਾ-ਵਿਨੋਦ ਬਾਦਰੇ ਲਾਜ ਰਹਿੰਦੇ, ਤੂੰਮਨੂੰ ਪੁਰੇ ਖਿਨੇਰੇ ਚਾਹਾਰ ਮੋਹਾ
ਵਫਾਭਰੇ।

ਰਸੁ ਮਿਸੁ ਮੇਧੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਿਖੁ ਚਾਖੀ ਤਉ ਪੰਚ ਪ੍ਰਗਟ ਸੰਤਾਪੈ ॥

ਐਵੇ ਸੁਆਦਸ਼੍ਰਾਵੇ ਤੂੰ ਵਿਖੇ ਮਾਯਾਰ ਰਸਨੂੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਭਾਵਿ ਭੋਗ ਕਰੁਣੇ; ਐਤ੍ਰਪਾਯ, ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ,
ਮੋਹ ਐਵੇ ਅਹੰਕਾਰ ਪਾਸ਼ ਵਿਕਾਰ ਚੋਟੇ ਚੂੜੀ ਕਰੁਣੇ।

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਛੇਤਿ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਮਤਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨ ਅਰਾਧਿਆ ॥

ਤੂੰ ਜਪ, ਤਪ, ਸੰਜਮ ਐਵੇ ਗੁਣ ਕਰਮ ਵਾਲਾ ਰੂਥਿ ਛਾਓ ਵੇਯੋ; ਤੂੰ ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਆਰਾਧਨਾ ਮਖ ਕਰੁ
ਨਾਸ਼।

ਉਛਲਿਆ ਕਾਮੁ ਕਾਲ ਮਤਿ ਲਾਗੀ ਤਉ ਆਨਿ ਸਕਤਿ ਗਲਿ ਬਾਂਧਿਆ ॥੨॥

ਚੋਰ ਅਛੁੜ ਮਨਰੇ ਕਾਮਵਾਸਨਾ ਚਰਛਾਯਿਤ ਹੋਯੋ; ਚੋਟੇ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਰੂਥਿ ਲਾਗੇਯਾਯੋ, ਐਵੇ ਤੂੰ
ਕਾਮਪਿਪਾਸਾ ਪਾਯੋ ਬੁਝੀ ਆਗੈ ਜਿਹ ਗਲਾਰੇ ਲਗਾਯੋ ॥੨॥

ਤਰੁਣ ਤੇਜੁ ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਮੁਖੁ ਜੋਹਹਿ ਸਰੁ ਅਪਸਰੁ ਨ ਪਛਾਣਿਆ ॥

ਯੋਵਨਰ ਯੋਧਰੇ ਤੂੰ ਪਰ ਨਾਰੀਨੂੰ ਵੇਖੁਅਛੁ ਆਯੋ ਭਲ ਮਖ ਯਾਗੇਪਾਰੂ ਨਾਸ਼।

ਉਨਮਤ ਕਾਮਿ ਮਹਾ ਬਿਖੁ ਭੂਲੈ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਨ ਪਛਾਨਿਆ ॥

ਤੂੰ ਕਾਮਵਾਸਨਾਰੇ ਐਮਯੋਜਨ ਰਹਿ ਵਿਖੇ ਪੀ ਪੁਰਜ ਮਾਯਾਰ ਮੋਹਰੇ ਫਾਸੇ ਪਠਯੋ ਰਹਿਯਾਏ; ਪੂਰੀ ਤੂੰ
ਪਾਪ ਐਵੇ ਪੁੰਨਾਂਨੂੰ ਚਿਹ੍ਰਿ ਪਾਰੂਨਾਸ਼।

ਸੁਤ ਸੰਪਤਿ ਦੇਖਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਗਰਬਿਆ ਰਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤੇ ਖੋਇਆ ॥

ਜਿਹ ਪੂਰੁ ਐਵੇ ਬੰਧਿ ਵੇਖੁ ਚੋਰ ਐਵੇ ਮਨ ਅਹੰਕਾਰੀ ਹੋਯਾਯਾਯੋ ਆਯੋ ਜਿਹ ਸੁਖਯੋ ਤੂੰ ਰਾਮਨੂੰ
ਵਿਸ੍ਰੰਭ ਕਰਿਵੇਯੋ।

ਅਵਰ ਮਰਤ ਮਾਇਆ ਮਨੁ ਤੇਲੇ ਤਉ ਭਗ ਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਵਿਗੋਇਆ ॥੩॥

ਬੰਧਨਯੋਰ ਮਨੁਯੋਰੇ ਤੂੰ ਜਿਹ ਮਨਰੇ ਭਾਗੁ ਯੋ ਚੋਟੇ ਚਾਹਾਰ ਕੇਚੇ ਧਾਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਵ, ਹੋ ਮਾਨਵ!
ਬੋਯਾਗਯੋਰ ਮਿਲਿਯੋ ਜਿਹਰ ਅਨੁਲਯ ਯਾਵਨਨੂੰ ਤੂੰ ਕਪਥੇਰੇ ਹੋਯਾਯੋ ਵੇਯੋ। ॥੩॥

ਪੁੰਡਰ ਕੇਸ ਕੁਸਮ ਤੇ ਧਉਲੇ ਸਪਤ ਪਾਤਾਲ ਕੀ ਬਾਣੀ ॥

ਰੁਝਾਵਸ਼੍ਰਾਵੇ ਚੋਰ ਵਾਲ ਮਲ੍ਹਿ ਧੂਲ ਠਾਰੂ ਮਖ ਅਪ੍ਰਕ ਧਰਜ ਹੋਯਾਯੋ ਆਯੋ ਚੋਰ ਵਾਗੀ ਐਥੇ ਧਾਰ
ਹੋਯਾਯਾਯੋ, ਯੋਧਰੇ ਚਾਹਾ ਬਧੁਮ ਲੋਕਨੂੰ ਆਸ਼ੁਯੋ।

ਲੋਚਨ ਸ੍ਰਮਹਿ ਬੁਧਿ ਬਲ ਨਾਠੀ ਤਾ ਕਾਮੁ ਪਵਸਿ ਮਾਧਾਣੀ ॥

ਭੋਰ ਨੇਹੁਰੂ ਯਕ ਵਛੁਕਿ; ਭੋਰ ਰੂਝਿ ਏਵਾ ਵਲ ਗਰੀਰੂ ਲੂਧੁ ਹੋਯਾਯਾਯਕਿ; ਏਧਰਿ ਅਵਸ਼ਾਹੇ ਕਾਮ
ਭੋਰ ਨੇਹੁਰੂ ਏਧਰਿ ਮਛਨ ਕਰੂਕਿ, ਮੇਧਰਿ ਸ਼ੀਰਕੁ ਮਛਨ ਕਰਾਯਾਏ।

ਤਾ ਤੇ ਬਿਖੈ ਭਈ ਮਤਿ ਪਾਵਸਿ ਕਾਇਆ ਕਮਲੁ ਕੁਮਲਾਣਾ ॥

ਏਧੁਪਾਯ, ਭੋਰ ਰੂਝਿ ਵਿਕਾਰਗੁਭੁ ਹੋਯਾਯਾਯਕਿ; ਭੋਰ ਗਰੀਰ ਗੁਝੁਯਾਯਕੁ ਧੂਲ ਭਲਿ ਹੋਯਾਯਾਯਕਿ।

ਅਵਗਤਿ ਬਾਣਿ ਛੇਡਿ ਮ੍ਰਿਤ ਮੰਡਲਿ ਤਉ ਪਾਛੈ ਪਛੁਤਾਣਾ ॥੪॥

ਭੂਮੇ ਅਲਸੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਵਾਗੀਕੁ ਛਾਢਿ ਨਗਰ ਯਗਧਰ ਕਾਮੁਪਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾਯਕਿ, ਪਰੇ ਭੂਮੇ ਪਛੁਤਾਧ
ਕਰਿਵ ॥੪॥

ਨਿਕੁਟੀ ਦੇਹ ਦੇਖਿ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ ਮਾਨ ਕਰਤ ਨਹੀ ਬੁਝੈ ॥

ਛੋਰ ਛੋਰ ਪਿਲਾਯੁ ਵੇਲੁ ਭੋਰ ਨੇਹਰੇ ਵਧ ਪ੍ਰੇਮ ਭਰੁਖੁ ਹੋਯਾਯਾਏ ਅਯ ਭਾਯਾਕੁ ਨੇਕ ਗਰ
ਕਰੁਅਛੁ, ਪਰਛੁ, ਭੂ ਯਗਰਯਾ ਵਿਸ਼ਨੁਰੇ ਕੀਰਿਯੇ ਯਾਨ ਪੁਰੁ ਕਰਿਨਾਯੁ।

ਲਾਲਚੁ ਕਰੈ ਜੀਵਨ ਪਦ ਕਾਰਨ ਲੋਚਨ ਕਛੁ ਨ ਸੁਝੈ ॥

ਭੋਰ ਨੇਹੁਰੇ ਕੀਰਿ ਮਧ ਵੇਗਾ ਨ ਵੇਕਰਾਯੇ, ਭਯਾਧ ਭੂ ਵੀਰੁ ਅਲੁਰ ਲਾਲਯਾ ਕਰੁਛੁ।

ਥਾਕਾ ਤੇਜੁ ਉਡਿਆ ਮਨੁ ਪੰਖੀ ਘਰਿ ਆਂਗਨਿ ਨ ਸੁਖਾਈ ॥

ਗੋਬਰੇ ਗਰੀਰ ਕਾਮ ਕਰਿਵਾ ਵਾਰਾ ਪਕਿਯਾਏ ਅਯ ਨੇਹੁ ਪਸੀ ਗਰੀਰ ਰੂਪੀ ਪਸ਼ੁਰੀਰੁ
ਭਰਿਯਾਏ। ਯਗਰ ਅਗਰਾਏ ਪਭਿਯੁਵਾ ਮੂਰ ਗਰੀਰ ਕਾਯਾਕੁ ਭਲ ਲਾਗੇ ਨਾਝੈ।

ਬੇਣੀ ਕਹੈ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਭਗਤਹੁ ਮਰਨ ਮੁਕਤਿ ਕਿਨਿ ਪਾਈ ॥੫॥

ਯਗਰ ਵੇਗੀਯਾ ਕਛੁ, ਹੋ ਭਯਾ! ਗੁਰ, ਮੂਰੁਪਰ ਪਾਯਾਧ ਕੇਵੁ ਮਧ ਮੂਰਿ ਪੁਰੁ ਕਰਿਨਾਝੈ ॥੫॥

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ॥

ਬਿਰਿਰਾਗ ॥

ਤੇਹੀ ਮੇਹੀ ਮੇਹੀ ਤੇਹੀ ਅੰਤਰੁ ਕੈਸਾ ॥

ਹੋ ਪੁਰੁ! ਭੂ ਝੈ ਧੂ ਅਯ ਧੂ ਝੈ ਭੂਮੇ ਅਧ; ਭੋਰ ਅਯ ਮੇਰ ਮਧਰੇ ਕੀਰਿ ਅਧਰ ਨਾਝੈ।

ਕਨਕ ਕਟਿਕ ਜਲ ਤਰੰਗ ਜੈਸਾ ॥੧॥

ਬੇਸ਼ ਅਭਰ ਅਧਰਿ ਅਚਰ ਮੋਹਰਿ ਬੁਝੈ ਏਕੰ ਬੁਝੈ ਕਹਿਓ ਆਭੁਖਣ ਅਚਰ; ਮੋਹਰਿ ਯੁਗ ਏਕੰ
ਭਾਵਾਰ ਲਖਭਰੇ ਥਾਵ, ਬੇਸਰਿ ਹੋ ਧੁਗੀ ਆਭ ਯੁਗਰ ਅਚਰਿ ॥1॥

ਜਉ ਪੈ ਹਮ ਨ ਪਾਪ ਕਰੰਤਾ ਅਹੇ ਅਨੰਤਾ ॥

ਹੇ ਅਨਭੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਮਧਿ ਮੂੰ ਪਾਪ ਕਰਿਨਾਓ;

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਨਾਮੁ ਕੈਸੇ ਹੁੰਤਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਭੋਰ ਪਠਿਓ ਪਾਵਨ ਨਾਮ ਕਿਹਰਿ ਹੋਯਾਯਾਓ? ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਤਮ੍ਹਰੁ ਜੁ ਨਾਇਕ ਆਛਹੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਹੇ ਅਭੁਗੀਸੀ ਪੁਰੂ! ਭੋਭੇ ਯੁਗਰ ਬਾਮੀ ਕੁਝਾਯਾਵ।

ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਜਨੁ ਜਾਨੀਜੈ ਜਨ ਤੇ ਸੁਆਮੀ ॥੨॥

ਪੁਰੂਯ ਬਹਿਓ ਭਾਯਰਿ ਭਾਬਰ ਏਕੰ ਭਾਬ ਬਹਿਓ ਭਾਯਰ ਬਾਮੀਰ ਪਰਿਚਯ ਹੋਯਾਯਾਵ ॥2॥

ਸਰੀਰੁ ਆਰਾਧੈ ਮੇ ਕਉ ਬੀਚਾਰੁ ਦੇਹੁ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਮੋਭੇ ਏਹਿ ਯਾਨ ਧੋਅ ਮੋ, ਮੋ ਪਰਿਧੁ ਮੋਭੇ ਏਹਿ ਯਾਨੀਰ ਅਭਿ, ਬੇ ਪਰਿਧੁ ਮੂੰ ਭੋਰ ਨਾਮ
ਧੁਰਗ ਕਰੁਧਿ।

ਰਵਿਦਾਸ ਸਮ ਦਲ ਸਮਝਾਵੈ ਕੇਉ ॥੩॥

ਭਭੁ ਰਵਿ ਭਾਬ ਯਾ ਕਹਿਓ ਮੋ ਹੇ ਪੁਰੂ! ਮੋਭੇ ਏਹਿ ਕਾਮਨਾ ਮੋ ਕੇਹਿ ਮਹਾਪੁਰੁਖ ਆਬਿ ਮੋਭੇ ਏਹਿ
ਯਾਨ ਧੋਅਭੁ ਮੋ ਭੁ ਬਰੁ ਯਾਨਰੇ ਰਿਧਾਮਾਨ ਅਰੁ। ॥3॥

ਰਾਗੁ ਮਾਝ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ਮਹਲਾ ੪

ਰਾਗ ਮਾਝ ਚਉਪਦ ਘਰੁ 1 ਮਹਲਾ 4

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਬਹੁਰ ਨਾਲਿਕ ਏਕ ਅਚਛੇ, ਭਾਵਾਰ ਨਾਮ ਬਧਾ ਅਚੇ, ਬੇ ਬੁਝੈਰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਵਾ ਕਾਲਾ ਬਰੰਗਛਿਮਾਨ,
ਨਿਭੰਨ, ਗੰਢੁਵਾਨ, ਅਕਾਲਪੁਰੁਖ, ਅਮੋਹਿ ਏਕੋ ਬ੍ਰਹਮੰਡੁ ਅਚਛੇ, ਮਾਵਾਯਾ ਲਵਧੁ ਗੁਰੁਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੁ
ਬੋਝਾਇਆ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੈ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥

ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਏਕੋ ਭਾਵਾਯਾ ' ਹਰਿ-ਹਰਿ ' ਨਾਮ ਮੋਰ ਮਨਰੇ ਅਭਿ ਪ੍ਰਿਯੁ ਅਚੇ।

ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਮੋਰ ਬੋਝਾਗਧ ਮੇ ਧ੍ਰੁ ਹਰਿਨਾਮਰ ਸ਼ਰਣ ਕਰੁਅਛੇ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਿਧਿ ਪਾਈ ਕੇ ਵਿਰਲਾ ਗੁਰਮਤਿ ਚਲੈ ਜੀਉ ॥੧॥

ਹਰਿਨਾਮਰ ਸ਼ਰਣਰ ਬਿਛੈ ਧ੍ਰੁ ਪੂਰੈ ਗੁਰੁਯਾ ਠਾਰੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਛੇ; ਕੋਗਬਿ ਰਿਰਲ ਪੁਰੁਖ ਬਿਨ ਗੁਰੁਯਾ ਮਠਿਰੇ
ਚਲਿਯਾਏ ॥1॥

ਮੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਖਰਚੁ ਲਇਆ ਬੰਨਿ ਪਲੈ ॥

ਧ੍ਰੁ ਪਰਲੋਕਕੁ ਯਿਵਾ ਪਾਯੋ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਧਯੁ ਪਾਯੋ ਹਰਿਨਾਮਰ ਧਨ ਬ੍ਰਹਮੰਡਰੇ ਕਾਛਿ ਰਝੁਛੇ।

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਾਣੁ ਸਖਾਈ ਸਦਾ ਨਾਲਿ ਚਲੈ ॥

ਹਰਿਨਾਮ ਮੋਰ ਪ੍ਰਾਗਰ ਬਾਧੁ ਕਨਿਯਾਯਛੇ ਆਯੁ ਏਵਾ ਬਰੰਧਾ ਹੂੰ ਮੋਰਾ ਬਾਧੁਰੇ ਰਹਿਯਾਏ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿੜਾਇਆ ਹਰਿ ਨਿਹਚਲੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਪਲੈ ਜੀਉ ॥੨॥

ਪੂਰੈ ਗੁਰੁ ਮੋਰ ਮਨਰੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕਾਬ ਕਰਾਯਛੁਛੇ; ਏਵੇ ਹਰਿ ਧਨ ਬਰੰਧਾ ਬੋਰ ਰਹਿਯਾਏ; ਗੁਰੁ ਹਰਿਨਾਮ
ਰੂਪਾ ਧਨ ਮੋਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡਰੇ ਰਝੁਛੇ ॥2॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਰਾਇਆ ॥

ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੋਰ ਬਯੋਧ ਏਕੋ ਪ੍ਰਿਯੁਭਯ ਕਾਕਗਾਹੁ ਅਚਛੇ।

ਕੋਈ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਜੀਵਾਇਆ ॥

ਕੇਹੀ ਬਲ ਮੁਖਾਪੂਰੁ ਆਇ ਮੋਹਿ ਹਰਿਯੋ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਾਇ ਧੀ, ਕਾਰਣਿ ਸੇ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਾਣਿ
ਯਾਵਨ ਅਚਰਿ।

ਹਉ ਰਹਿ ਨ ਸਕਾ ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਪ੍ਰੀਤਮਾ ਮੈ ਨੀਰੁ ਵਹੇ ਵਹਿ ਚਲੈ ਜੀਉ ॥੩॥

ਹੇ ਮੋਹਿ ਮਾ! ਮੂੰ ਨਿਯੋਹਿ ਪ੍ਰਿਯਤਮਿ ਦਰਸਨਿ ਬਿਨਾ ਰਹਿਪਾਰਿਓ ਨਾਹੀ, ਮੋਹਿ ਨੇਹੁਰੁ ਅਗੁਰੁ ਬਖੁਅਛਿ ॥੩॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਤ੍ਰੁ ਮੇਰਾ ਬਾਲ ਸਖਾਈ ॥

ਬਖਗੁਰੁ ਮੋਹਿ ਮਿਤ੍ਰੁ ਅਚਰਿ ਏਵੰ ਮੋਹਿ ਪਿਯੋਧਿਨ ਬਾਪੁ ਅਚਰਿ।

ਹਉ ਰਹਿ ਨ ਸਕਾ ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥

ਹੇ ਮੋਹਿ ਮਾ! ਮੂੰ ਚਾਕਰਿ ਦਰਸਨੁ ਬਞਿਤ ਹੋਲੇ ਯਾਵਿਤ ਰਹਿਪਾਰਿਓ ਨਾਹੀ।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਗੁਰੁ ਮੇਲਹੁ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਧਨੁ ਪਲੈ ਜੀਉ ॥੪॥੧॥

ਹੇ ਹਰਿ! ਮੋਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਆਯੋ ਮੋਹਿ ਗੁਰੁ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਾਇ ਧੀ; ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੁ ਹਰਿਨਾਮ
ਰੂਪੀ ਖਨ ਮੋਹਿ ਝੁਕਸੇ ਰਹੁਦੇਵੇ ॥੪॥੧॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਮਧੁਸੂਦਨ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਪ੍ਰਾਨਾ ॥

ਹੇ ਮਧੁਸੂਦਨ! ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੋਹਿ ਮਨ, ਤਨ ਏਵੰ ਪ੍ਰਾਣ ਅਚਰਿ,

ਹਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਾ ॥

ਕਾਰਣਿ ਹਰਿਯੋ ਬਯੋਧਿ ਮੂੰ ਆਯੋ ਕਾਯਾਕੁ ਯਾਗੇ ਨਾਹੀ।

ਕੋਈ ਸਜਣੁ ਸੰਤੁ ਮਿਲੈ ਵਡਭਾਗੀ ਮੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਿਆਰਾ ਦਸੈ ਜੀਉ ॥੧॥

ਭਾਗਯੁ ਮਧਿ ਕੀਰਤਿ ਬਞਨ ਬਲ ਮੋਹਿ ਮਿਲਿ ਯਾਯਾਇ, ਭਾਯਾਹੋਲੇ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਿਯਤਮਿ ਹਰਿ-
ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਮਾਰੀ ਦਰਸਨਿ ਕਰਿਵੇ। ॥੧॥

ਹਉ ਮਨੁ ਤਨੁ ਖੋਜੀ ਭਾਲਿ ਭਾਲਾਈ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯੋਹਿ ਮਨ ਏਵੰ ਤਨੁ ਬਞਨ ਕਰਿਵਾ ਬਹਿਤ ਬੇਹਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਖੋਜਾਯਾਇ।

ਕਿਉ ਪਿਆਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮਿਲੈ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥

ਹੇ ਮੋਹਿ ਮਾ! ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਿਯਤਮਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋਪਰਿ ਮਿਲਿਵੇ?

ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਖੇਜੁ ਦਸਾਈ ਵਿਚਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵਸੈ ਜੀਉ ॥੨॥

ਬਛੁਕਾ ਬਛਾਠੇਰੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸ੍ਰੀ ਬੇਬੇ ਯੋਗਰਾਜ ਓਕਾ। ਪਚਾਰੂਛੇ ਕਾਰਨ ਬਛੁਕਾ ਬਛਾਠੇ ਮਧਰੇ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੁਕਾ
ਨਿਵਾਸ ਅਠੇ। ॥੨॥

ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਖਵਾਲਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯਤਮ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯੋ ਦੇਵ, ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਰੱਖਕ ਅਠੇ।

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਦੀਨ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਐਕ ਬਿਬਾਧ ਬਾਲਕ ਅਠੇ, ਮੇਰੇ ਪਾਲਨ ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਨਾ।

ਮੇਰਾ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਗੁਰ ਜਲ ਮਿਲਿ ਕਮਲੁ ਵਿਗਸੈ ਜੀਉ ॥੩॥

ਪ੍ਰਭੂ ਬਦਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਅਠੇ, ਭਾਵਾਯੋ ਧਰਮ ਰੂਪੀ ਯੋਗ ਮਿਲਨ ਭਾਰਾ। ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਪਦ
ਪ੍ਰਭੂਯੋਤ ਹੋਯਾ। ॥੩॥

ਮੈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਦੇਖੇ ਨੀਦ ਨ ਆਵੈ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਧਰਮ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਨਿਦ ਨ ਆਵੇ ਨਾਹੀ।

ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨਿ ਵੇਦਨ ਗੁਰ ਬਿਰਹੁ ਲਗਾਵੈ ॥

ਕਾਰਨ ਮੇਰੇ ਮਨ ਐਵੇਂ ਭਨ ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਰਹੇ ਪੀੜਾ ਬਹਿਯਾ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਗੁਰੁ ਮੇਲਹੁ ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਰਹਸੈ ਜੀਉ ॥੪॥੨॥

ਹੇ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਰੇ ਧਰਮ ਕਰ ਆਯੋ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯੋ ਦੇਵ, ਗੁਰੂਕਾ ਮਿਲਨ ਭਾਰਾ।
ਧਾਤ ਨਾਨਕ ਆਨੰਦ ਹੋਯਾ। ॥੪॥੨॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਪੜੀਐ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗੁਣੀਐ ॥

ਆਮੋ ਹਰ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾਦਿ ਮਹਿਮਾ ਹੋਇ ਪਛੇਰਾ ਭਰਿਤ ਆਭ ਹਰਿਯਾ ਮਹਿਮਾ ਹੋ ਚਿਤੁਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਤ
ਅਰੇ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਥਾ ਨਿਤ ਸੁਣੀਐ ॥

ਬਰਦਾ ਹੋ ਹਰਿਨਾਮਕ ਕਥਾ ਗੁਣੀਵਾ ਭਰਿਤ

ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ਜਗੁ ਭਉਜਲੁ ਦੁਤਰੁ ਤਰੀਐ ਜੀਉ ॥੧॥

ਭਯਾ ਬਛੁਕ ਬਛਾਹੇ ਮੋਹੀ ਹਰਿਯਾ ਮਹਿਮਾ-ਸੁਭਿ ਗਾਨੁਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਤ; ਐਵੇ ਪੁਕਾਰੇ ਭਵ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ
ਹੋਇਯਾਇ ॥1॥

ਆਉ ਸਖੀ ਹਰਿ ਮੇਲੁ ਕਰੇਹਾ ॥

ਹੋ ਮੋਹਿ ਬਖਸ਼! ਆਬ ਆਮੋ ਹਰਿ ਮੋਲਨਹ ਪੁਲਾਸ ਕਰਿਵਾ।

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾ ਮੈ ਦੇਇ ਸਨੇਹਾ ॥

ਕੇਹੋ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿ ਪੁਲਾਸਹ ਬਖਸ਼ਿ ਦੇਇ।

ਮੇਰਾ ਮਿਤ੍ਰੁ ਸਖਾ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਭਾਈ ਮੈ ਦਸੇ ਹਰਿ ਨਰਹਰੀਐ ਜੀਉ ॥੨॥

ਕੇਵਲ ਬੇਹੋ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿ ਐਵੇ ਬਖਸ਼ਿ ਅਰੇ, ਬੇ ਪੁਲਾਸਹ ਐਵੇ ਕਛੁ ਅਰੇ, ਮੇਵੇ ਨਰਬੰਸ-ਹਰਿਯਾ ਮਾਰੀ
ਦਰਸਿ ਕਰਿਯਾ ॥2॥

ਮੇਰੀ ਬੇਦਨ ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਜਾਣੈ ॥

ਮੋਹਿ ਕੇਵਲਾ ਪੂਰੀ ਹਰਿ-ਰੂਪ ਗੁਰੂਨਾ ਕੂਝੇ।

ਹਉ ਰਹਿ ਨ ਸਕਾ ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਵਖਾਣੈ ॥

ਮੂੰ ਪੁਕਾਰਿ ਨਾਮ ਬਖਸ਼ਿ ਕਰਿਵਾ ਬਿਨਾ ਰਹਿ ਪਾਇਵੇ ਨਾਹੀ।

ਮੈ ਅਉਖਧੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦੀਜੈ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਮੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਉਧਰੀਐ ਜੀਉ ॥੩॥

ਹੋ ਮੋਹਿ ਪੁਲਾਸ ਗੁਰੂਦੇਵ ਜੀ ! ਮੋਹਿ ਨਾਮ ਮਛੁ ਰੂਪੀ ਭੋਖਿ ਦੇਇ ਐਵੇ ਹਰਿਨਾਮ ਬਾਰਾ ਮੋਹਿ
ਭਯਾਰ ਕਰ ॥3॥

ਹਮ ਚਾੜ੍ਹਿਕ ਦੀਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ॥

ਮੂੰ ਧਾਨ ਚਾਓਕ ਅਚੇ ਆਭ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਚਰਗਰੇ ਆਬਿਛਿ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬੁੰਦ ਮੁਖਿ ਪਾਈ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਹਰਿ-ਪੁਰੂਕਾ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਮੁਖਰੇ ਦੇਯਯਛਿ।

ਹਰਿ ਜਲਨਿਧਿ ਹਮ ਜਲ ਕੇ ਮੀਨੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਜਲ ਬਿਨੁ ਮਰੀਐ ਜੀਉ ॥੪॥੩॥

ਹਰਿ ਜਲਰ ਬਧੁਦੁ ਅਚਛਿ ਆਭ ਮੂੰ ਜਲਰ ਮਾਛ ਅਚੇ। ਹੇ ਨਾਨਕ! ਐਹਿ ਜਲ ਬਿਨਾ ਮੂੰ ਮਰਿਯਾਵ ॥੪॥੩॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਸੰਤ ਮਿਲਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਹਰਿਕਾ ਬਛੁ! ਹੇ ਭਾਯ! ਮੇਰੇ ਮੇਲ ।

ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦਸਹੁ ਮੈ ਭੁਖ ਲਗਾਈ ॥

ਮੇਰੇ ਮੇਰਾ' ਪੁਰੂਕਾ ਬਿਬਯਰੇ ਕੂਹ, ਕਾਰਗ ਮੇਰੇ ਹਰਿਕਾ ਧਰੰਨਰ ਭੋਯਕ ਲਾਗੁਅਛਿ।

ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰਿ ਜਗਜੀਵਨ ਦਾਤੇ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਦਰਸਨਿ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ਜੀਉ ॥੧॥

ਹੇ ਜਗਤਰ ਯਾਵਨ ਧਾਯਾ! ਮੇਰਾ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰਾ ਕਰ; ਹਰਿਕਾ ਬਹਿਤ ਮੇਰੀ ਚਾਹਾਕਾ ਧਰੰਨ
ਕਰਿਮੇਰਾ ਮਨ ਪੁਬਧੁ ਹੋਯਯਯਿਵ ॥1॥

ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਿ ਬੋਲੀ ਹਰਿ ਬਾਣੀ ॥

ਬਧਬਯਰੇ ਰਹਿ ਮੂੰ ਹਰਿਕਾ ਵਾਗੀ ਵੋਲੁਛਿ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਭਾਣੀ ॥

ਹਰਿਕਾ ਕਥਾ ਮੇਰਾ ਮਨਕੂ ਬਹੁਤ ਭਯ ਲਾਗੁਛਿ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ ਜੀਉ ॥੨॥

ਹਰਿਕਾ ਹਰਿਨਾਮ ਰੂਪਾ ਅਮ੍ਰਿਤ ਮੇਰਾ ਮਨਕੂ ਮਧੂਰ ਲਾਗੁਛਿ; ਗੁਰੂਕਾ ਭੋਧ ਕਰਿ ਮੂੰ ਨਾਮ ਅਮ੍ਰਿਤਰ ਪਾਨ
ਕਰੁਅਛਿ ॥2॥

ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਸੰਗਤਿ ਪਾਵਹਿ ॥

ਭਾਗਯਗਾਨਾ ਵਧਛਿ ਹਰਿਕਾ ਬਯਥਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਵ।

ਭਾਗਹੀਨ ਭ੍ਰਮਿ ਚੇਟਾ ਖਾਵਹਿ ॥

ਕਿਛੁ, ਭਾਗਯਵਾਨ ਮਨੁਸ਼ਯ ਭ੍ਰਮਰੇ ਪਘੁਭ੍ਰਯੁ ਹੋਯਾਯ ਚੇਚਾ ਬਹਿਯਾਯ।

ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ ਸਤਸੰਗੁ ਨ ਲਭੈ ਬਿਨੁ ਸੰਗਤਿ ਮੈਲੁ ਭਰੀਜੈ ਜੀਉ ॥੩॥

ਭਾਗਯ ਬਿਨਾ ਬਠਬਯਾਠਿ ਮਿਲੇ ਨਾਹਿ; ਬਠਬਯਾ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਪਾਪਰ ਮਲਿਨਠਾ ਬਹਿਠ ਨਯੁ ਹੋਯਾਯ।
॥੩॥

ਮੈ ਆਇ ਮਿਲਹੁ ਜਗਜੀਵਨ ਪਿਆਰੇ ॥

ਹੇ ਮੋਰਾ ਪੁੰਨਠਮ! ਹੇ ਯਗਯਾਵਨ! ਆਇ ਮੋਰਾਠ ਦਰਸਨ ਧਿਯ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਇਆ ਮਨਿ ਧਾਰੇ ॥

ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਧਯਾ ਪਾਰਯ ਕਰਿ ਮੋਰਾਠ ਹਰਿਨਾਮ ਪੁਧਾਨ ਕਰ।

ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਮੀਠਾ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ਜੀਉ ॥੪॥੪॥

ਗੁਰੂਯ ਭਧਵੇਗ ਭਾਰਾ ਮੋਰਾ ਮਨਯੁ ਹਰਿਨਾਮ ਮਧੂਰ ਯਵ ਭਲ ਲਾਗੂਯਯਿ; ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੋਰਾ ਮਨ
ਹਰਿਨਾਮਰੇ ਓਧਾ ਹੋਯਾਯਾਯਯਿ ॥੪॥੪॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਹਰਿ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ॥

ਮੂੰ ਹਰਿਯਾ ਬਿਬਯਰੇ ਗੁਰੂ ਧਵਯੁਧਾ ਯਾਨ ਭਾਰਾ ਹਰਿ-ਰਧ ਪੁਧੁ ਕਰਿਯਿ।

ਮਨੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਆਇਆ ॥

ਮੋਰਾਠਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਮੋਰਾਠ ਹਰਿਰਧ ਪਾਨ ਕਰਾਯਯਯਿ, ਮੋਰਾ ਮਨ ਹਰਿਯਾ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਗੁ ਹੋਯਾ
ਯਾਯਯਿ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੋਲੀ ਮਨੁ ਹਰਿ ਰਸਿ ਟੁਲਿ ਟੁਲਿ ਪਉਦਾ ਜੀਉ ॥੧॥

ਮੂੰ ਹਰਿਯਾ ਹਰਿਨਾਮ ਨਿਯ ਮੁਖਰੇ ਬੋਲਾਯਯਿ; ਮੋਰਾ ਮਨ ਹਰਿ ਰਧ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾਯੁ ਭਯੁਯੁਕ ਯਰੇ। ॥੧॥

ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਮੈ ਗਲਿ ਮੇਲਾਈਐ ॥

ਹੇ ਬਯੁ! ਆਧ, ਆਯ ਮੋਰਾਠ ਨਿਯ ਗਲਾਰੇ ਲਗਾਯ।

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੀ ਮੈ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈਐ ॥

ਮੋਰਾ ਪੁੰਨਠਮ ਪੁਯਾਯ ਕਥਾ ਗੁਗਾਯ।

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲਹੁ ਮਨੁ ਦੇਵਾ ਜੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਮੁਖਿ ਚਉਦਾ ਜੀਉ ॥੨॥

ਹੇ ਹਰਿਕਾ ਬਲ! ਮੇਰੇ ਮੇਲ! ਯੇਹ ਮੇਰੇ ਮੁਖੇ ਹੋ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇਖਿ, ਮੂੰਹ ਚਾਹਾਯੂ ਨਿਯੰਨ ਮਨ ਅਰਪਣ ਕਰਿ ਦੇਵੇ। ॥੨॥

ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਸੰਤੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਬੀਅਰਾਗੀ ਯੋਗੀ ਮੇਰੇ ਮੇਲ ਬਲਕਾ ਬਹਿਤ ਮੇਲਾ ਕਰਿ ਦੇਖਿ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਰਸੁ ਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਮੁਖੇ ਹਰਿ-ਰਸ ਦੇਖਿ।

ਭਾਗਹੀਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ਮਨਮੁਖੁ ਗਰਭ ਜੂਨੀ ਨਿਤਿ ਪਉਦਾ ਜੀਉ ॥੩॥

ਅਰਾਗੀ ਮਨਮੁਖ ਬਹਿਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਨਾਹੀ; ਮਨਮੁਖ ਵਧਿ ਬਹਿਰੇ-ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਿਯਾ। ॥੩॥

ਆਪਿ ਦਇਆਲਿ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ ॥

ਦੇਖਾਯੂ ਯੋਗੀ ਬਲ ਮੇਰੇ ਯੋਗ ਦੇਖਾ ਕਰਿ ਦੇਖਿ।

ਮਲੁ ਹਉਮੈ ਬਿਖਿਆ ਸਭ ਨਿਵਾਰੀ ॥

ਭਾਗ ਬੇ ਅਵਗਿਆਰ ਬਿਨਸਿ ਬਿਨਸਿ ਮਨਮੋਹੀ ਹੋ ਕਰਿ ਦੇਖਿ।

ਨਾਨਕ ਹਟ ਪਟਣ ਵਿਚਿ ਕਾਂਇਆ ਹਰਿ ਲੈਂਦੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਉਦਾ ਜੀਉ ॥੪॥੫॥

ਦੇਖ ਰੂਪੀ ਨਗਰੇ ਕਰਿ ਰੂਪੀ ਵੇਸਾਗੀ ਯੋਗੀ ਬਿਨਸਿ ਕਰਿਯਾ। ॥੪॥੫॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਹਉ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥

ਮੂੰਹ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਣ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਿਯਾ ਭਾਗ ਹਰਿਨਾਮ ਧਿਆ ਕਰਿਯਾ ਹੋ ਮਨ ਰਹਿਯਾ।

ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਮਨਿ ਨਾਮੁ ਵਸਾਈ ॥

ਮੂੰਹ ਬਹਿਰੇ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਨਿਯੰਨ ਮਨ ਦੇਖਾ ਕਰਿਯਾ।

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਸੁਆਮੀ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਿ ਰਸੁ ਕੀਚੈ ਜੀਉ ॥੧॥

ମୋର ସ୍ବାମୀ ହରି-ପ୍ରଭୁ ଅଗମ୍ୟ ଏବଂ ଅଗୋଚର ଅଟନ୍ତି ତଥା ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ହରି-ରସର ଆନନ୍ଦ
ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ । ॥୧॥

ਧਨੁ ਧਨੁ ਹਰਿ ਜਨ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ॥

ਬੇਘੋਰਿ ਹਰਿਯੋਗ ਬੇਬਕ ਖਨਾ ਅਰੇ, ਧਿਯੋ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਰੂਪਿਯਾਯੋ ॥

ਜਾਇ ਪੁਛਾ ਜਨ ਹਰਿ ਕੀ ਬਾਤਾ ॥

ਧ੍ਰਿਯੋ ਪਰਿ ਬੇਬਕਯੋ ਹਰਿਯੋਗ ਕਥਾ ਪਚਾਯੋ ॥

ਪਾਵ ਮਲੇਵਾ ਮਲਿ ਮਲਿ ਧੋਵਾ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਚੈ ਜੀਉ ॥੨॥

ਧ੍ਰਿਯੋ ਅਨੇਕ ਚਰਣ ਧਰਾਯੋ ਆਯੋ ਬੁਝਿ ਕਰੇ ਓ ਪਿਆਯੋ; ਹਰਿਯੋਗ ਬੇਬਕ ਬਹਿਰ ਭੇਦ ਕਰਿ ਧ੍ਰਿਯੋ ਹਰਿ-
ਰਸਰ ਪਾਯੋ ਕਰਿਯੋ ॥੨॥

ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਤੈ ਨਾਮੁ ਦਿੜਾਇਆ ॥

ਧਾਤਾ ਬਧਗੁਰੁ ਮੋਹਿ ਬੁਧਯੋਗੇ ਯੋਗਯੋਗ ਨਾਮ ਬਧਾਯੋ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ॥

ਪਰਮ ਬੋਧਯੋਗੁ ਮੋਹਿ ਗੁਰੁਯੋਗ ਧਰਿਯੋਗ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਯੋ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਸਚੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬੋਲੀ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਲੀਚੈ ਜੀਉ ॥੩॥

ਬਧਗੁਰੁ ਬਧਾਯੋ ਅਨੁਭਵ ਰਸਰ ਪਾਯੋ ਕਰਿਯੋਗ ਆਯੋ ਬਧਾਯੋ ਅਨੁਭਵ ਬਾਯੋ ਹੋ ਬੋਧਯੋਗ; ਧ੍ਰਿਯੋ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰੁਯੋਗ
ਠਾਯੋ ਅਨੁਭਵ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ॥੩॥

ਹਰਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਤ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਈਐ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ! ਮੋਹਿ ਬਧਗੁਰੁਯੋਗ ਬਧਾਯੋਗੇ ਮੋਹਿ ਕਰਾਯੋ ॥

ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥

ਪਰਿਭੁ ਗੁਰੁਯੋਗ ਬਧਾਯੋਗੇ ਮੋਹਿ ਧ੍ਰਿਯੋਗਯੋਗ ਆਯੋ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਮੁਖਿ ਬੋਲੀ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਪਰੀਚੈ ਜੀਉ ॥੪॥੬॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਧ੍ਰਿਯੋ ਹਰਿ ਕਥਾ ਹੋ ਬੁਝਿ ਆਯੋ ਆਯੋ ਨਿਯੋਗੁ ਧ੍ਰਿਯੋਗੇ ਬਾਯੋ ਹੋ ਬੋਧਯੋਗ; ਗੁਰੁਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ ਧ੍ਰਿਯੋਗ
ਧ੍ਰਿਯੋਗਯੋਗੇ ਧ੍ਰਿਯੋਗੁ ਹੋਯੋ ॥੪॥੬॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਆਵਹੁ ਭੈਣੇ ਤੁਸੀ ਮਿਲਹੁ ਪਿਆਰੀਆ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ਬਚਿਯਾ ਭਯੋਗੀ! ਚੁਮੇ ਆਇ ਮੇਰੇ ਬਾਸਿਯਾ ਕਰ।

ਜੇ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਦਸੇ ਤਿਸ ਕੈ ਹਉ ਵਾਰੀਆ ॥

ਹੀਯ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਪ੍ਰਯੋਗ ਓਕੀ ਕਹਿਓ, ਮੂੰ ਚਾਕਾ ਪਾਯੇਰੇ ਬਧਿਓ ਹੇਠੇ।

ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਲਧਾ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਹਉ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਘੁਮਾਈਆ ਜੀਉ ॥੧॥

ਬਧਿਯਾਏ ਮੇਰੇ ਮੂੰ ਨਿਯ ਬਾਯਨ ਹਾਰੀਯਾ ਗੋਯਿਯੇਯ, ਨਿਯ ਬਧਿਯਾ ਪੁਠੇ ਮੂੰ ਭਯੋਗੀ ਅਧੇ। ॥੧॥

ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਤਹ ਸੁਆਮੀ ॥

ਮੂੰ ਮੇਯ ਆਧੇ ਦੇਖਿਯੇ ਮਧ ਨਿਯ ਬਾਯਨੀਯ ਹੂੰ ਦੇਖਿਯਾਯ।

ਤੂ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿਆ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਹੇ ਅਯੋਗੀਯ ਪੁੰਨ! ਚੁ ਬਧਿਯਾ ਕਾਧਿਯਾ ਅਧੇ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਨਾਲਿ ਦਿਖਾਲਿਆ ਹਉ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਸਦ ਵਾਰਿਆ ਜੀਉ ॥੨॥

ਪੂਰ੍ਵ ਗੁਰੁ ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰੀਯ ਮੇਰੇ ਬਾਯਨੇ ਬਧਿਯਾਏ ਕਹਿਯਾਏ ਦੇਖਿਯਾਏ; ਮੂੰ ਬਧਿਯਾ ਪਾਯੇਰੇ ਬਧਿਯਾ ਬਧਿਯਾ ਅਧੇ। ॥੨॥

ਏਕੇ ਪਵਣੁ ਮਾਟੀ ਸਭ ਏਕਾ ਸਭ ਏਕਾ ਜੋਤਿ ਸਬਾਈਆ ॥

ਬਧਿਯਾ ਗਰੀਰੇ ਏਕ ਹੂੰ ਪਰਮ ਅਯੋਗੀ, ਏਕ ਹੂੰ ਮਾਧਿ ਅਯੋਗੀ ਆਯੋਗੀ ਬਧਿਯਾਏ ਏਕ ਹੂੰ ਯੋਗੀ ਕਹਿਯਾਏ ਅਯੋਗੀ।

ਸਭ ਇਕਾ ਜੋਤਿ ਵਰਤੈ ਭਿਨਿ ਭਿਨਿ ਨ ਰਲਈ ਕਿਸੈ ਦੀ ਰਲਾਈਆ ॥

ਭਿਨ੍ਭਿਨ੍ ਗਰੀਰੇ ਏਕ ਹੂੰ ਯੋਗੀ ਕਾਧਿਯਾ ਕਹਿਯਾਏ; ਪਰਮ, ਏਕ ਗਰੀਰੇ ਯੋਗੀ ਅਧਿਯਾ ਗਰੀਰੇ ਯੋਗੀਯੇ ਮੇਰੇ ਯਾਯ ਪਾਧਿਯਾ ਨਾਧਿਯਾ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਇਕੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ਹਉ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਵਤਾਇਆ ਜੀਉ ॥੩॥

ਗੁਰੁ ਕਾਧਿਯਾ ਮੇਰੇ ਏਕ ਪਰਮਾਧਿਯਾ ਹੂੰ ਬਧਿਯਾਏ ਮਧਯਾਏ ਕਹਿਯਾਏ। ਮੂੰ ਨਿਯ ਬਧਿਯਾ ਪੁਠੇ ਬਧਿਯਾਏ। ॥੩॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਾਣੀ ॥

ਬੋਧਕ ਨਾਨਕ ਅਧਿਯਾ ਕਾਧਿਯਾ ਯੋਗੀ ਕਹਿਯਾਏ।

ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਕੈ ਮਨਿ ਪਿਆਰੀ ਭਾਣੀ ॥

ਗੁਰੁ ਕਾਧਿਯਾ ਗਰੀਰੇ ਏਕ ਕਾਧਿਯਾ ਕਹਿਯਾਏ ਮੇਰੇ ਯੋਗੀ ਕਹਿਯਾਏ।

ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੇ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਰਉਪਕਾਰੀਆ ਜੀਉ ॥੪॥੭॥

ਪ੍ਰਭੂ ਬਦਗੁਰੂ ਵਾਗੀ ਵਾਰਾ ਭਧਦੇਗ ਦੇਯਗਾਏ ਆਭ ਬੇਘ ਬਦਗੁਰੂ ਵਭ ਧਰੋਪਕਾਰੀ ਅਚਛੇ ।
॥੪॥੭॥

ਸਤ ਚਉਪਦੇ ਮਹਲੇ ਚਉਥੇ ਕੇ ॥

ਬਾਭ ਚਭਧਵੀ ਬਦਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀਯਾ ।

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥

ਮਾਝਾ ਮਝਲਾ 5 ਚਭਧਵੀ ਘਰੂ 1 ॥

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲੋਚੈ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਤਾਈ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨਕੂ ਗੁਰੂਯਾ ਵਰਜਨਰ ਚੀਤੁ ਅਭਿਲਾਖ ਹੋਯ ਅਛੇ ।

ਬਿਲਪ ਕਰੇ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਕੀ ਨਿਆਈ ॥

ਬੇ ਚਾਭਕ ਭਲਿ ਕੋਲਾਧ ਕਰੇਯਾਵ ।

ਤ੍ਰਿਖਾ ਨ ਉਤਰੈ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵੈ ਬਿਨੁ ਦਰਸਨ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਜੀਉ ॥੧॥

ਹੋ ਬਛਕਾ ਹੁੰਨ! ਆਪਗਯਾ ਵਰਜਨ ਕੋਨਾ ਮੇਰਾ ਚੁਝਾ ਮੇਥੋਂ ਨਾਹੀ ਆਭ ਨਾ ਹੋ ਮੇਰੇ ਗਾਏ ਪੁਰਾ
ਹੋਯਾਯਾਵ ॥1॥

ਹਉ ਘੋਲੀ ਜੀਉ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਜੀਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਬਛਕਾ ਹੁੰਨ! ਗੁਰੂਯਾ ਵਰਜਨਰੇ ਸ੍ਰੀ ਚਨ, ਮਨਰੇ ਬਮਧੋਭ ਅਛੇ ਆਭ ਬਰਵਾ ਭਬਰੋਭ ਹੋਯਪ੍ਰਵ
॥1॥ਹੁੰਨ॥

ਤੇਰਾ ਮੁਖੁ ਸੁਹਾਵਾ ਜੀਉ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ ॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ! ਚੇਰਾ ਸੁਭ ਅਭੇ ਬੁਝਰ ਅਚੇ ਆਭ ਚੇਰਾ ਵਾਗੀਰ ਧੁਨਿ ਮਨਕੂ ਆਨਖ ਪੁਰਾਨ
ਕਰੇਯਾਵ ।

ਚਿਰੁ ਹੋਆ ਦੇਖੇ ਸਾਰੰਗਪਾਣੀ ॥

ਹੋ ਬਾਰਯਾਗੀ! ਚੇਰਾ ਵਰਜਨ ਮੇਰਾ ਪਾਯੋ ਚੇਰਕਾਲ ਹੋਯਾਯਾਛੇ ।

ਧੰਨੁ ਸੁ ਦੇਸੁ ਜਹਾ ਤੂੰ ਵਸਿਆ ਮੇਰੇ ਸਜਣ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰੇ ਜੀਉ ॥੨॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਬਛਨ ਆਧੰ ਮੇਰਾ ਪੁਰੂ! ਬੇਘ ਪਰੇਭਾ ਪਨਧ ਅਚੇ, ਮੇਯੋ ਚੁਮੇ ਵਾਸ ਕਰੁਯਾਯਾ ॥2॥

ਹਉ ਘੋਲੀ ਹਉ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਗੁਰ ਸਜਣ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰੇ ਜੀਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬੰਨ੍ਹਨ ਏਕੰ ਸਿਉ ਪੁਰੂ ਰੂਪ ਗੁਰੂਯਾ! ਮੂੰ ਆਪਣਾਕਾ ਪਾਯਾਰੇ ਭਨ, ਮਨਰੂ ਭਬਰੀਓ ਅਚੇ।
॥੧॥ ਰੂਹ॥

ਇਕ ਘੜੀ ਨ ਮਿਲਤੇ ਤਾ ਕਲਿਜੁਗੁ ਹੋਤਾ ॥

ਸਧੇ ਮੂੰ ਚੋਰਾਏ ਏਕ ਸ਼ਬਦ ਪਾਛੰ ਸਥ ਮਿਲਨ ਕਰਿਓ ਨਾਹਿ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਮੇਰਾ' ਪਾਛੰ ਕਲਿਯੁਗ ਭਧਲ
ਹੋਯਾਯਾ।

ਹੁਣਿ ਕਦਿ ਮਿਲੀਐ ਪ੍ਰਿਅ ਤੁਧੁ ਭਗਵੰਤਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਅ ਭਗਵਾਨ! ਆਯ ਕੇਵੇ ਮੂੰ ਚੋਰਾ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਕਰਿਓ?

ਮੇਹਿ ਰੈਣਿ ਨ ਵਿਹਾਵੈ ਨੀਦ ਨ ਆਵੈ ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰੇ ਜੀਉ ॥੩॥

ਆਪਣੀ ਦਰਬਾਰ ਦੇਖਕੇ ਨੀਦ ਨ ਆਵੇ ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰੇ ਜੀਉ ॥੩॥

ਹਉ ਘੋਲੀ ਜੀਉ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਤਿਸੁ ਸਚੇ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰੇ ਜੀਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਤਿਸੇ ਸਚੇ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰੇ ਜੀਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਗੁ ਹੋਆ ਗੁਰਿ ਸੰਤੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥

ਮੇਰਾ ਭਾਗ ਹੋਆ ਗੁਰ ਸੰਤ ਮਿਲਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਘਰ ਮਹਿ ਪਾਇਆ ॥

ਮੈਂ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਘਰ ਮੇਰੇ ਪਾਇਆ ॥

ਸੇਵ ਕਰੀ ਪਲੁ ਚਸਾ ਨ ਵਿਛੜਾ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀਉ ॥੪॥

ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਪਲੁ ਚਸਾ ਨ ਵਿਛੜਾ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀਉ ॥੪॥

ਹਉ ਘੋਲੀ ਜੀਉ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀਉ ॥ ਰਹਾਉ ॥੧॥੮॥

ਮੈਂ ਘੋਲੀ ਹੋਈ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀਉ ॥੧॥੮॥

ਰਾਗੁ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਰਾਗ ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਾ ਰੁਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਜਿਤੁ ਤੁਧੁ ਸਮਾਲੀ ॥

ਮੈਂ ਰੁਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਜਿਤੁ ਤੁਧੁ ਸਮਾਲੀ ॥

ਸੇ ਕੰਮੁ ਸੁਹੇਲਾ ਜੇ ਤੇਰੀ ਘਾਲੀ ॥

ਮੈਂ ਕੰਮੁ ਸੁਹੇਲਾ ਜੇ ਤੇਰੀ ਘਾਲੀ ॥

ਸੇ ਰਿਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਜਿਤੁ ਰਿਦੈ ਤੂੰ ਵਠਾ ਸਭਨਾ ਕੇ ਦਾਤਾਰਾ ਜੀਉ ॥੧॥

ਮੈਂ ਰਿਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਜਿਤੁ ਰਿਦੈ ਤੂੰ ਵਠਾ ਸਭਨਾ ਕੇ ਦਾਤਾਰਾ ਜੀਉ ॥੧॥

ਤੂੰ ਸਾਝਾ ਸਾਹਿਬੁ ਬਾਪੁ ਹਮਾਰਾ ॥

ਤੂੰ ਸਾਝਾ ਸਾਹਿਬੁ ਬਾਪੁ ਹਮਾਰਾ ॥

ਨਉ ਨਿਧਿ ਤੇਰੈ ਅਖੁਟ ਭੰਡਾਰਾ ॥

ਭੋਰ ਪਾਯੋਰੇ ਨਵਨਿਧਿ ਅਛਿ, ਭੋਰ ਭਛਾਰ ਅਥਲ ਅਚੋ।

ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਸੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਵੈ ਸੋਈ ਭਗਤੁ ਤੁਮਾਰਾ ਜੀਉ ॥੨॥

ਤੂੰ ਯਾਤਾਕੂ ਏਹਿ ਭਛਾਰ ਦੇਯ, ਬੇ ਭਨ ਆਭ ਮਨਚੇ ਚੁਧੁ ਹੋਯਾਯਾ ਆਭ ਬੇ ਭੋਰ ਭਛ ਵਨਿਯਾਯ
॥੨॥

ਸਭੁ ਕੇ ਆਸੈ ਤੇਰੀ ਬੈਠਾ ॥

ਹੋ ਮੋਰ ਮਾਛਿਕ! ਬਹੁ ਪੁਗੀ ਭੋਰ ਆਗੇਰੇ ਹੂੰ ਅਛਛਿ।

ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਤੂੰਹੈ ਵੁਠਾ ॥

ਤੂੰ ਪੁਠਿ ਯਾਵ ਠਾਹੇਰੇ ਵਾਬ ਕਰੁਅਛੁ।

ਸਭੇ ਸਾਝੀਵਾਲ ਸਦਾਇਨਿ ਤੂੰ ਕਿਸੈ ਨ ਦਿਸਹਿ ਬਾਹਰਾ ਜੀਉ ॥੩॥

ਬਮਬੁ ਪੁਗੀ ਭੋਰ ਭਾਗੀਵਾਰ ਕਹਛਿ ਆਭ ਕਾਯਾਕੂ ਮਖ ਏਧਰਿ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ ਮੋ ਚੁਮੇ ਠਾ' ਵਾਯਾਹੇ
ਅਨਧ ਕੇਭੋਂ ਬੁਧਨਚੇ ਨਿਵਾਬ ਕਰੁਅਛੁ ॥੩॥

ਤੂੰ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਇਹਿ ॥

ਗੁਰੁਮੁਖਾਕੂ ਚੁਮੇ ਬੁਧੰ ਹੂੰ ਵਥਨਰੁ ਮੁਛ ਕਰਾਯ ਆਪ

ਤੂੰ ਆਪੇ ਮਨਮੁਖਿ ਜਨਮਿ ਭਵਾਇਹਿ ॥

ਆਭ ਮਨਮੁਖਾ ਪੁਗੀਕੂ ਚੁਮੇ ਬੁਧੰ ਯਾਵਨ-ਮੁਧੁਧਰ ਵਥਨਕੂ ਪੇਲਿਦੇਯਛੁ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੈ ਬਲਿਹਾਰੈ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਖੇਲੁ ਦਸਾਹਰਾ ਜੀਉ ॥੪॥੨॥੯॥

ਵਾਬ ਨਾਨਕ ਭੋਰ ਪਾਯੋਰੇ ਬਮਬਿਠ; ਹੋ ਪੁਛੁ! ਏਯਾ ਬਹੁ ਕਛਿ ਭੋਰ ਹੂੰ ਖੇਲ ਚਮਾਬਾ ਅਚੋ ॥੪॥੨॥੯॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਅਨਹਦੁ ਵਾਜੈ ਸਹਜਿ ਸੁਹੇਲਾ ॥

ਮੋਰ ਮਨਚੇ ਬੁਧਵਾਯਕ ਅਨਾਹਤ ਸ਼ਭ ਮਧੂਰ ਖੁਨਿਚੇ ਵਾਯਿਯਾਯ।

ਸਬਦਿ ਅਨੰਦ ਕਰੇ ਸਦ ਕੇਲਾ ॥

ਬੇਹਿ ਅਨਾਹਤ ਸ਼ਭਕੂ ਗੁਣੀ ਮੋਰ ਮਨ ਬਰਵਾ ਆਨਧਿਠ ਏਵੰ ਪੁਬਧੁ ਰਹਿਯਾਯ।

ਸਹਜ ਗੁਫਾ ਮਹਿ ਤਾੜੀ ਲਾਈ ਆਸਣੁ ਉਚ ਸਵਾਰਿਆ ਜੀਉ ॥੧॥

ਮਨਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਅਵਸਥਾਨੇ ਬਸਾਨੁ ਲਗਾਇ ਆਯ ਭਯ ਮਭਲਰੇ ਨਿਯ ਆਸਨ ਬਨਾਇਦੇਯ ॥1॥

ਫਿਰਿ ਘਿਰਿ ਅਪੁਨੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਆਇਆ ॥

ਮਨ ਬਾਹਾਰੇ ਪਥਭ੍ਰਿਸ਼ ਹੋਵਾ ਪਰੇ ਨਿਯ ਆਨੁ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪਾ ਘਰਨੁ ਆਇਯ ॥

ਜੇ ਲੋੜੀਦਾ ਸੋਈ ਪਾਇਆ ॥

ਮੇਯੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਪਾਇਆ ਪਾਯੋ ਕਾਮਨਾ ਪ੍ਰਯ, ਭਾਵਾਨੁ ਮੁੱ ਪਾਇਯਾਇਯ ॥

ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸੰਤਹੁ ਗੁਰਿ ਅਨਭਉ ਪੁਰਖੁ ਦਿਖਾਰਿਆ ਜੀਉ ॥੨॥

ਹੋ ਬ੍ਰਹਮ! ਐਵੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਚੁਧੁ ਭਯਾ ਗਾਢੁ ਹੋਇਯਾਇਯ ਕਾਰਣ ਗੁਰੁਦੇਵ ਮੇਰੇ ਨਿਯੋਗ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਵਰ੍ਜਨ ਕਰਾਇਦੇਯ ॥2॥

ਆਪੇ ਰਾਜਨੁ ਆਪੇ ਲੋਗਾ ॥

ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੋ ਹੂੰ ਰਾਜਨ ਅਭਉ ਆਯ ਬ੍ਰਹਮੋ ਹੂੰ ਪੁਰੁ ਅਭਉ ॥

ਆਪਿ ਨਿਰਬਾਣੀ ਆਪੇ ਭੋਗਾ ॥

ਬੋ ਬ੍ਰਹਮੋ ਹੂੰ ਬਿਰਭ ਅਭਉ ਆਯ ਬ੍ਰਹਮੋ ਹੂੰ ਪਦਾਰਥਨੁ ਭੋਗ ਕਰਯ ॥

ਆਪੇ ਤਖਤਿ ਬਹੈ ਸਚੁ ਨਿਆਈ ਸਭ ਚੂਕੀ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰਿਆ ਜੀਉ ॥੩॥

ਬਭਾ ਪੁਰੁ ਬਿੰਬਾਬਨਰੇ ਬਿਰਾਜਨਾਨ ਹੋਇ ਬ੍ਰਹਮੋ ਹੂੰ ਬਭਾਰ ਨਾਮ ਕਰਯ, ਮੇਰੇ ਅਭੁਭ ਮਨਰੇ ਚਿਕਾਰ
ਦੂਰ ਹੋਇਯਾਇਯ ॥3॥

ਜੇਹਾ ਡਿਠਾ ਮੈ ਤੇਹੋ ਕਹਿਆ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਮੁੱ ਮੇਰੇ ਦੇਯ, ਬੇਰੇ ਹੂੰ ਮੁੱ ਕਹਿਦੇਯ ॥

ਤਿਸੁ ਰਸੁ ਆਇਆ ਜਿਨਿ ਭੇਦੁ ਲਹਿਆ ॥

ਮਾਯਾਨੁ ਐਵੇ ਭੇਦ ਰੂਪਾ ਪਭੇਯਾਇਯ ਭਾਵਾਨੁ ਅਬਾਨ ਰਬਰੇ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਯਾਇਯ ॥

ਜੇਤੀ ਜੇਤਿ ਮਿਲੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਪਸਾਰਿਆ ਜੀਉ ॥੪॥੩॥੧੦॥

ਮੇਰੇਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਯੋਧਾਧਿ ਪਰਮ-ਯੋਧਾਧਿ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਯਾਨੇ ਭੋਗਨ ਹੋਇਯਾਇਯ, ਬੇਰੇਵੇਲੇ
ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਗਨ ਹੋਇਯਾਇਯ ॥ ਹੋ ਨਾਨਕ! ਐਕ ਪੁਰੁਸ਼ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਯਗਰੇ ਪ੍ਰਬਾਰ ਹੋਯ ॥
॥4॥3॥10॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਪਿਰਿ ਸੋਹਾਗੁ ਬਣਾਇਆ ॥

ਹੇ ਬਥੀ! ਮੇਯੋਂ ਯੋਗ-ਬੁਧਿ ਧਰਮ ਘਰੇ ਪਠੇ-ਪੁਰੁ ਬੁਝਾਗ ਵਧਾਯੋ ਅਧਿਕ ਨਿਯੋਗ ਨਿਵਾਸ
ਕਰਿਨੇਯੋ,

ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਸਖੀਏ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ ॥

ਭਾਗਿ ਧਰਮ ਘਰੇ ਮਯੋਗ ਗਾਨ ਕਰਾਯੋਯੋ।

ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਤਿਤੈ ਘਰਿ ਸੋਹਿ ਜੇ ਧਨ ਕੰਤਿ ਸਿਗਾਰੀ ਜੀਉ ॥੧॥

ਮੇਯੋਂ ਯੋਗ-ਬੁਧਿ ਪਠੇ-ਪੁਰੁ ਗੁਰੁ ਗੁਰੇ ਅਯੋਗ ਕਰਿਯੋ, ਭਾਗਿ ਧਰਮ ਘਰੇ ਆਨੰਦ ਏਵੰ ਭੁਯੋ
ਰਹਿਯੋ। ॥1॥

ਸਾ ਗੁਣਵੰਤੀ ਸਾ ਵਡਭਾਗਣਿ ॥

ਮੇਯੋਂ ਯੋਗ-ਬੁਧਿ ਨਿਯੋਗ ਪਠੇ-ਪੁਰੁ ਹਿਯੋ ਲਾਗਿਯੋ, ਬੇਧਿ ਯੋਗ-ਬੁਧਿ ਗੁਰਵਾਨ, ਭਾਗਿਯੋ,

ਪੁਤ੍ਰਵੰਤੀ ਸੀਲਵੰਤਿ ਸੋਹਾਗਣਿ ॥

ਪੁਤ੍ਰਵੰਤੀ, ਸੀਲਵਾਨ(ਬੁਧਿਯੋ) ਏਵੰ ਬੁਝਾਗਿਯੋ ਹੋਯੋਯੋ

ਰੂਪਵੰਤਿ ਸਾ ਸੁਘੜਿ ਬਿਚਖਣਿ ਜੇ ਧਨ ਕੰਤਿ ਪਿਆਰੀ ਜੀਉ ॥੨॥

ਯੋਗ ਬੇਧਿ ਯੋਗ-ਬੁਧਿ ਰੂਪਵਾਨ, ਚੰਦ੍ਰ ਏਵੰ ਪਾਚਰਾਗਿ ਹੋਯੋਯੋ ॥2॥

ਅਚਾਰਵੰਤਿ ਸਾਈ ਪਰਧਾਨੇ ॥

ਮੇਯੋਂ ਯੋਗ-ਬੁਧਿ ਪਠੇ-ਪੁਰੁ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਧੁ ਹੋਯੋ ਬੁਝਾਰ ਵਧਿਯੋ, ਬੇ ਗੁਰੁ ਆਚਰਾਗ ਵਾਨ ਏਵੰ ਬਧਿ
ਗੋਬਿੰਦ ਆਚਰ।

ਸਭ ਸਿੰਗਾਰ ਬਣੇ ਤਿਸੁ ਗਿਆਨੇ ॥

ਬੇਧਿ ਯੋਗਵਾਨ ਬੁਧਿ ਗੁਰਾਰ ਬੁਝਾਰ ਲਾਗਿਯੋ।

ਸਾ ਕੁਲਵੰਤੀ ਸਾ ਸਭਰਾਈ ਜੇ ਪਿਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਸਵਾਰੀ ਜੀਉ ॥੩॥

ਯੋਗ ਪਠੇ-ਪੁਰੁ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਧੁ ਹੋਯੋਯੋ, ਬੇ ਗੁਰੁ ਏਵੰ ਪਾਚਰਾਗਿ ਆਚਰ ॥3॥

ਮਹਿਮਾ ਤਿਸ ਕੀ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਏ ॥

ਭਾਗਿ ਮਹਿਮਾ ਕਹੁਨਾ ਕਰਾ ਯੋਗਵਾਨ ਨਾਹਿ,

ਜੋ ਪਿਰਿ ਮੇਲਿ ਲਈ ਅੰਗਿ ਲਾਏ ॥

ਧਾਵਾਕੂ ਪਠੇ-ਪੁਠੂ ਨਿਯ ਚਲਾਕੇਰ ਲਗਾਯ ਨਿਯ ਬਾਟ੍ਹਕੇਰ ਸੀਲਨ ਕਰਿਯੋ।

ਥਿਰੁ ਸੁਹਾਗੁ ਵਰੁ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਧਾਰੀ ਜੀਉ ॥੪॥੪॥੧੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਯੋਂ ਪਠਿ-ਪੁਛੁ ਅਗਮੁ ਏਵਾਂ ਅਗੋਚਰੁ ਅਚਰੁ, ਏਥੇ ਏਥੇਥੀ ਜੀਵ-ਬੁਧਿ ਏਥੇਥੀ ਬੁਝਿ ਰਹਿੰਦਾ
ਵਾਲਾ ਬੁਝਾਹਿ ਵਧਿਆਉ। ਪਠਿ-ਪੁਛੁਕੇ ਪੁਰੁ ਏਥੇਥੀ ਜੀਵ-ਬੁਧਿ ਆਖਾਹਿ ਵਧਿਆਏ ॥੪॥੪॥੧੧॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਖੇਜਤ ਖੇਜਤ ਦਰਸਨ ਚਾਹੇ ॥ ਭਾਤਿ ਭਾਤਿ ਬਨ ਬਨ ਅਵਗਾਹੇ ॥

ਧੂੰ ਫਿਯੋਹੁ ਪੁਕਾਰਿ ਵਧਹੇ ਭੁਯੋਹਿ ਕਰਿਅਛਿ।

ਨਿਰਗੁਣੁ ਸਰਗੁਣੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਹੈ ਜੀਉ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ਜੀਉ ॥੧॥

ਮੇਰਾ ਬਹਿ-ਪੁਛੁ ਨਿਰਗੁਣੁ ਮਧ ਅਛਹਿ। ਕੀ ਕੇਹੀ ਮਹਾਪੁਰੁਖੁ ਅਛਹਿ ਮੇਯੋਂ ਆਇ ਮੇਰੇ ਚਾਕੁ ਬਹਿਓ
ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਹੈ ਜੀਉ ॥੧॥

ਖਟੁ ਸਾਸਤ ਬਿਚਰਤ ਮੁਖਿ ਗਿਆਨਾ ॥

ਕਿਛਿ ਲੋਕੁ ਛੇਤੀ ਗੁਣੁ ਆਨ ਨਿਯੰਤ੍ਰੇ ਵੇਲਿ ਅਧਿਕੁ ਗੁਣੁ ਲਗਾਉ।

ਪੂਜਾ ਤਿਲਕੁ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨਾ ॥

ਕਿਛਿ ਲੋਕੁ ਚੀਠੀਏ ਪ੍ਰਾਨ ਕਰਹਿ, ਕਿਛਿ ਲੋਕੁ ਵੇਚਹਾਯੁ ਪੂਜਾ ਕਰਹਿ ਆਉ ਕਪਾਲਿਏ ਚਿੰਨ੍ਹ ਲਗਾਉ।

ਨਿਵਲੀ ਕਰਮ ਆਸਨ ਚਉਰਾਸੀਹ ਇਨ ਮਹਿ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵੈ ਜੀਉ ॥੨॥

ਕਿਛਿ ਲੋਕੁ ਨਿਯੰਤ੍ਰੇ ਬੁਝਹਿ ਕਰਮ ਕਰਹਿ ਆਉ ਨ ਕਿਛਿ ਲੋਕੁ ਚਉਰਾਸੀਹ ਪੁਕਾਰਿ ਆਸਨ ਲਗਾਉ, ਕਿਛੁ, ਏਥੇ
ਵੇਖੁ ਭਾਰਾ ਮਨੁ ਗਾਉ ਮੇਰੇ ਪਾਸੇ ॥੨॥

ਅਨਿਕ ਬਰਖ ਕੀਏ ਜਪ ਤਾਪਾ ॥

ਕਿਛਿ ਲੋਕੁ ਅਨੇਕ ਵਾਰੇ ਜਪ ਏਵਾਂ ਚਪ ਕਰਿਅਛਹਿ।

ਗਵਨੁ ਕੀਆ ਧਰਤੀ ਭਰਮਾਤਾ ॥

ਮੇਰਾ ਪਰਿਭੁਯੋ ਭਰਮੇ ਭੁਯੋਹਿ ਕਰੁਅਛਹਿ ਆਉ ਅਨੇਕ ਭੁਯੋਹਿ ਮਧ ਲਗਾਉ

ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਹਿਰਦੈ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵੈ ਜੇਗੀ ਬਹੁੜਿ ਬਹੁੜਿ ਉਠਿ ਧਾਵੈ ਜੀਉ ॥੩॥

ਪਰਿਭੁਯੋ, ਚਾਹੇ ਭੁਯੋਹੇ ਏਕ ਲੋਕੁ ਪਾਏ ਮਧ ਗਾਉ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯੋਹਾਏ। ਮੇਰਾ ਮਨ ਵਾਰਿਯੋਹਿ
ਵੇਖੋ ਆਉਹੁ ਭੁਯੋਹਾਏ ॥੩॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਰਿ ਸਾਧੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥

ਪੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਬਲਿਕ ਬਹਿਰਿ ਮਿਲਾਇ ਦੇਖਾਇਓ ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਧੀਰਜੁ ਪਾਇਆ ॥

ਮੇਰੇ, ਮਨ ਅਭ ਚਨ ਅਭਯੁਤ ਚੀਤਲੁ ਹੋਇਆਇਓ ਅਭ ਧੀਰਜੁ ਮਿਲਾਇਓ ।

ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਬਸਿਆ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਹਰਿ ਮੰਗਲੁ ਨਾਨਕੁ ਗਾਵੈ ਜੀਉ ॥੪॥੫॥੧੨॥

ਅਮਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੇਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਓ ਅਭ ਨਾਨਕ ਭਗਤ ਮੇਰੇ ਰੂਪ ਗੁਣ ਅਨੂਧਾਵੇਂ
ਕਰਿਓ ॥੪॥੫॥੧੨॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਪਰੰਪਰ ਦੇਵਾ ॥

ਪਰਬ੍ਰਹਮ-ਪੁਰੂ ਬਰੋਹਿ ਅਭ ਅਮਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰੂ ਦੇਵ ਅਭ ।

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਅਲਖ ਅਭੇਦਾ ॥

ਬੇ ਅਗਮ, ਅਗੋਚਰ ਅਭ ਅਲਖ ਅਭੇਦ ਅਭ ਚਾਹਾਓ ਭੇਦ ਪਾਇਓ ਨਾਹੀ ।

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦਾ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਤੀ ਜੀਉ ॥੧॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਧੀਨ ਦਇਆਲੁ ਅਭ ਗੋਪਾਲ ਪਾਲਨ ਕਰੀ ਅਭੇਦ, ਗੁਰੂ ਮਾਖਯੋ ਬੇਦ ਪੁਰੂ ਧੀਨ ਕਰੇ ਸਿੰਘ
ਮੇਰੇ ਧਾਤਾ ਅਭੇਦ ॥੧॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਧੁਸੂਦਨੁ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥

ਹੇ ਮਧੁਸੂਦਨ! ਅਪਣੇ ਗੁਰੂਗੁਣ ਪਾਰ ਕਰਾਇਓ ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੰਗੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਮੁਰਾਰੇ ॥

ਹੇ ਕ੍ਰਿਸਨ ਮੁਰਾਰੀ! ਅਪਣੇ ਗੁਰੂਗੁਣ ਬਾਧ੍ਰੇ ਅਭੇਦ ।

ਦਇਆਲ ਦਮੋਦਰੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਹੋਰਤੁ ਕਿਤੈ ਨ ਭਾਤੀ ਜੀਉ ॥੨॥

ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਇਆਲੁ ਧਾਮੋਦਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਓ ਅਭ ਅਨਧਿ ਕੋਈ ਬਿਧਿ ਭਾਰਾ ਬੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਬੁਝਿ
ਨਾਹੀ ॥੨॥

ਨਿਰਹਾਰੀ ਕੇਸਵ ਨਿਰਵੈਰਾ ॥

ਹੇ ਕੇਸਵ! ਅਪਣੇ ਬਰੋਹਿ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਗੁਣਾਨ ਅਭੇਦ ।

ਕੋਟਿ ਜਨਾ ਜਾ ਕੇ ਪੂਜਹਿ ਪੈਰਾ ॥

ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਮਨੁਖਾ ਅਪਗਯਾ ਚਰਗਯਾ ਪੂਜਾ ਕਰਹਿ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦੈ ਜਾ ਕੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੋਈ ਭਗਤੁ ਇਕਾਤੀ ਜੀਉ ॥੩॥

ਮਾਝਾਰ ਮਨਰੇ ਗੁਰੂਯਾ ਭਾਰਾ ਬਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯਾ ਨਾਮ ਵਾਸ ਕਰਹਿ ਏਹੇ ਭਾਯਾਰੇ ਅਨੰਤ ਭਯ ਅਰੇ ॥੩॥

ਅਮੋਘ ਦਰਸਨ ਬੇਅੰਤ ਅਪਾਰਾ ॥

ਪੁਰੁ ਅਨੰਤ ਏਵਾਂ ਅਪਾਰ ਅਚਰਿ ਆਯ ਭਾਯਾਰੇ ਦਰਸਨ ਅਵਗਧ ਫਲਦਾਯਕ ਅਰੇ।

ਵਡ ਸਮਰਥੁ ਸਦਾ ਦਾਤਾਰਾ ॥

ਏਹੇ ਵਡੂਧ ਮਾਝਾਨ ਏਵਾਂ ਬਰੁ ਕਿਛਿ ਕਰਿਵਾਯੁ ਬਮਧ ਅਚਰਿ, ਏਹੇ ਬਰਵਾ ਯਾਵਯੁ ਦਾਨ ਦੇਯਯਾਯੁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ ਤਿਤੁ ਤਰੀਐ ਗਤਿ ਨਾਨਕ ਵਿਰਲੀ ਜਾਤੀ ਜੀਉ ॥੪॥੬॥੧੩॥

ਮੇਯੁ ਵਧਯਿ ਗੁਰੂਯਾ ਮਾਧਮਰੇ ਭਾਯਾਯਾ ਨਾਮ-ਬੁਝਗ ਕਰਿਯਾਯ, ਏਹੇ ਭਵ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਯਾਯ; ਹੋ ਨਾਨਕ! ਏਧਰਿ ਗੁਰੂਗੁਯਾ ਗਯਿਯੁ ਕੇਹੁ ਕਿਰਲ ਪੂਰੁਧ ਏਯ ਯਾਗਿਯਾਯ। ॥੪॥੬॥੧੩॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕਹਿਆ ਕਰਣਾ ਦਿਤਾ ਲੈਣਾ ॥

ਹੋ ਪੁਰੁ! ਭੁਮੇ ਮਾਝਾ ਕੁਝ, ਮੁਯੁ ਭਾਯਾ ਕਰੇ ਆਯ ਮਾਝਾ ਕਿਛਿ ਭੁਮੇ ਮੇਯਾਯੇ ਧਿਯ, ਮੁਯੁ ਭਾਯਾ ਨਿਯ।

ਗਰੀਬਾ ਅਨਾਥਾ ਤੇਰਾ ਮਾਣਾ ॥

ਗਰਿਬ ਏਵਾਂ ਅਨਾਥ ਭੇਰਾ ਯਧਰੇ ਗਰਿ ਕਰਹਿ।

ਸਭ ਕਿਛੁ ਤੂੰਹੈ ਤੂੰਹੈ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਈ ਜੀਉ ॥੧॥

ਹੋ ਮੇਯਾਰ ਪੁਰੁ! ਯਗਯਰੇ ਬਰੁ ਕਿਛਿ ਭੁਮੇ ਏਯ ਕਰੁਯਯ ਆਯ ਮੁਯੁ ਭੁਮਰ ਪੁਕੁਧਿ ਪੁਧਿ ਬਮਧਿਯ ॥੧॥

ਭਾਣੈ ਉਝੜ ਭਾਣੈ ਰਾਹਾ ॥

ਹੋ ਪੁਰੁ! ਭੁਮ ਯਯਾਰੇ ਆਯੇ ਪਯਯੁਯੁ ਹੋਯਯਾਯ ਆਯ ਭੁਮ ਯਯਾਰੇ ਏਯ ਆਯੇ ਬਧਮਾਰਿਯੁ ਯਾਯ।

ਭਾਣੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਵਾਹਾ ॥

ਗੁਰੂਗੁਯਾ ਪੁਰੁ ਪੁਰੁਯਾ ਯਯਾਰੇ ਏਯ ਪੁਰੁਯਾ ਮਧਿਯਾ ਗਾਨ ਕਰਹਿ।

ਭਾਣੈ ਭਰਮਿ ਭਵੈ ਬਹੁ ਜੂਨੀ ਸਭ ਕਿਛੁ ਤਿਸੈ ਰਜਾਈ ਜੀਉ ॥੨॥

ਭੂਮ ਯਯਾਗੇ ਹੂੰ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਪਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ; ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ॥੨॥

ਨਾ ਕੇ ਮੂਰਖੁ ਨਾ ਕੇ ਸਿਆਣਾ ॥

ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ॥

ਵਰਤੈ ਸਭ ਕਿਛੁ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ॥

ਪ੍ਰਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਬੇਅੰਤ ਅਥਾਹਾ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ਜੀਉ ॥੩॥

ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ॥੩॥

ਖਾਕੁ ਸੰਤਨ ਕੀ ਦੇਹੁ ਪਿਆਰੇ ॥

ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ॥

ਆਇ ਪਇਆ ਹਰਿ ਤੇਰੈ ਦੁਆਰੈ ॥

ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ॥

ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਮਨੁ ਆਘਾਵੈ ਨਾਨਕ ਮਿਲਣੁ ਸੁਭਾਈ ਜੀਉ ॥੪॥੧॥੧੪॥

ਪ੍ਰਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ॥੪॥੧॥੧੪॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ 5 ॥

ਦੁਖੁ ਤਦੇ ਜਾ ਵਿਸਰਿ ਜਾਵੈ ॥

ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ॥

ਭੁਖ ਵਿਆਪੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਧਾਵੈ ॥

ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ॥

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਜਿਸੁ ਦੇਵੈ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ਜੀਉ ॥੧॥

ਧਾਨ ਧਨਾਨੁ ਪੁਰੁ ਧਾਇਕੁ ਨਕਿ ਨਾਮ ਫਿਅਰੈ, ਬੇ ਭਾਯਕਿ ਨਾਮ ਬਲਗਿ ਕਰੈ ਬਰਥਾ ਬੁਝਾ ਰਹਿਯਾ ॥੧॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਵਡ ਸਮਰਥਾ ॥

ਮੇਰਾ ਬਧਗੁਰੁ ਬਰਥਭਿਮਾਨ ਅਰਥੈ।

ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਬੇਅੰਤ ਗੋਵਿੰਦੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦ! ਤੂੰ ਗੰਭੀਰ ਬਾਹਰ ਭਲੇ ਅਰੂ। ਤੂੰ ਵੱਡੇ ਗੰਭੀਰ ਬੁਝਾਵ ਵਾਲਾ। ਏਵਾਂ ਅਨੰਤ ਅਰੂ।

ਉਚ ਅਥਾਹ ਬੇਅੰਤ ਸੁਆਮੀ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਹਉ ਜੀਵਾਂ ਜੀਉ ॥੧॥

ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬੇਅੰਤ, ਅਥਾਹ ਏਵਾਂ ਅਨੰਤ ਅਰੂ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੈਂ ਤੂੰ ਮਨੁ ਚਨ ਮਨਰੇ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿ ਹੂੰ ਯਾਚਿ
ਰਹਿਯਾ ॥੧॥

ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਨਿਧਾਨ ਅਮੋਲੇ ॥

ਹੇ ਦੁਖ ਨਾਸਕ! ਤੂੰ ਅਮੂਲਯ ਗੁਣਰ ਭਭਾਰ ਅਰੂ।

ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰ ਅਥਾਹ ਅਤੇਲੇ ॥

ਤੂੰ ਨਿਰੰਕ, ਗੰਭੀਰ, ਅਥਾਹ ਏਵਾਂ ਅਭੁਲਨਾਯ ਅਰੂ।

ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੰਭੋ ਮਨ ਸਿਮਰਤ ਠੰਢਾ ਥੀਵਾਂ ਜੀਉ ॥੨॥

ਹੇ ਅਕਾਲਮੂਰਤਿ ! ਤੂੰ ਅਮੋਨੀ ਏਵਾਂ ਬੁਝਾਵ ਅਰੂ, ਆਪ ਮਨਰੇ ਚੋਰ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿ ਵਾਰਾ ਵੱਡੇ ਗਾਇ
ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇਯਾ ॥੨॥

ਸਦਾ ਸੰਗੀ ਹਰਿ ਰੰਗ ਗੋਪਾਲਾ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬਰਵਾ ਯਾਵਯਾ ਬਾਪੁਰੇ ਰਹਿਯਾਇ। ਸੇ ਯਗਤਰੇ ਪਾਲਨ ਕਰੇ ਏਵਾਂ ਆਨੰਦਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਰਥੇ।

ਉਚ ਨੀਚ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥

ਸੇ ਬਰਵਾ ਭਭ-ਨੀਚਰੇ ਰਖਾ ਕਰਿਯਾ।

ਨਾਮੁ ਰਸਾਇਣੁ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਇਣੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਾਂ ਜੀਉ ॥੩॥

ਅਨੂਚਰੇ ਘਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਯ ਨਾਮ ਵਾਰਾ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਚੁਧੁ ਹੋਇਯਾ। ਗੁਰੁਯ ਵਯਾਨੁ ਮੈਂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਅਨੂਚਰੇ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾ ॥੩॥

ਦੁਖਿ ਸੁਖਿ ਪਿਆਰੇ ਤੁਧੁ ਧਿਆਈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਿਯਚਰਨ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੈਂ ਦੁਖ ਆਪ ਬੁਝਰੇ ਚੋਰੇ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯਾ।

ਏਹ ਸੁਮਤਿ ਗੁਰੂ ਤੇ ਪਾਈ ॥

ਏਹ ਬੁਝਰੇ ਮੈਂ ਗੁਰੁਯ ਠਾਰੁ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਯਾ।

ਨਾਨਕ ਕੀ ਧਰ ਤੂੰਹੈ ਠਾਕੁਰ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਪਾਰਿ ਪਰੀਵਾਂ ਜੀਉ ॥੪॥੯॥੧੬॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰਜੀ! ਤੂੰਹੇ ਨਾਨਕਜੀ ਸਾਹਾਰਾ ਅਚ। ਮੂੰਹਰੀਯੋ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਗ੍ਹ ਹੋਯੋ ਭਵ ਸਾਗਰਰੂ ਪਾਰ
ਹੋਯੋਯਾ ॥੪॥੬॥੧੬॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਧੰਨੁ ਸੁ ਵੇਲਾ ਜਿਤੁ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ॥

ਬੇਹਿ ਸਮਝਿ ਕਭ ਗੁਣ ਅਚੇ, ਯੋਗਬੇਲੇ ਮੋਹੇ ਮੋਹਿ ਸਦਗੁਰੂ ਮਿਲਿਯੋ।

ਸਫਲੁ ਦਰਸਨੁ ਨੇਤ੍ਰੁ ਪੇਖਤ ਤਰਿਆ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਦਰਸਨੁ ਸਦਾ ਹੋਯੋਯਾਯੋ, ਕਾਰਣ ਨੇਤ੍ਰਰੇ ਚਾਹਾਯੋ ਦਰਸਨੁ ਕਰਿ ਮੂੰਹਰੀਯੋ ਸਾਗਰਰੂ ਪਾਰ
ਹੋਯੋਯਾਯੋ।

ਧੰਨੁ ਮੂਰਤ ਚਸੇ ਪਲ ਘੜੀਆ ਧੰਨਿ ਸੁ ਓਇ ਸੰਜੇਗਾ ਜੀਉ ॥੧॥

ਬੇਹਿ ਮੁਖੁਯੋ, ਸ਼ਬਦ ਏਕੰ ਸੰਯੋਗ ਮਧ ਗੁਣ ਅਚੇ, ਯਾਹਾਧਾਰਾ ਮੋਹਿ ਸਦਗੁਰੂਯੋ ਸਹਿਤ ਮਿਲਨ ਹੋਯੋਯੋ
॥੧॥

ਉਦਮੁ ਕਰਤ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ ॥

ਪੂਰੁਸਾਰੀ ਕਰਿਯੋ ਧਾਰਾ ਮੋਹਿ ਮਨੁ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਯੋਯਾਯੋ।

ਹਰਿ ਮਾਰਗਿ ਚਲਤ ਭ੍ਰਮੁ ਸਗਲਾ ਖੋਇਆ ॥

ਹਰਿਪ੍ਰਭੁਯੋ ਮਾਰਗਰੇ ਚਲਿਯੋ ਧਾਰਾ ਮੋਹਿ ਭ੍ਰਮੁ ਦੂਰ ਹੋਯੋਯਾਯੋ।

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੁਣਾਇਆ ਮਿਟਿ ਗਏ ਸਗਲੇ ਰੋਗਾ ਜੀਉ ॥੨॥

ਸਦਗੁਰੂ ਮੋਹੇ ਗੁਣਰ ਭਯਾਰ ਨਾਮ ਗੁਣਾਯੋਯੋ ਅਯੋ ਨਾਮ ਗੁਣੀ ਮੋਹਿ ਸਬੁ ਰੋਗ ਨਾਯੋ ਹੋਯੋਯਾਯੋ
॥੨॥

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਘਰ ਭਿਤਰੇ ਅਯੋ ਬਾਹਰੇ ਮੂੰਹਰੀਯੋ ਬਾਣੀ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਯੋ।

ਤੁਧੁ ਆਪਿ ਕਥੀ ਤੈ ਆਪਿ ਵਖਾਣੀ ॥

ਏਹਿ ਬਾਣੀ ਤੂੰ ਸੁਣੋ ਭਯਾਰ ਕਰਿਯੋ ਅਯੋ ਸੁਣੋ ਹੂੰ ਏਹਾਰ ਕਰੁਣਾ ਕਰਿਯੋ।

ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ ਸਭੁ ਏਕੋ ਏਕੋ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਹੋਇਗਾ ਜੀਉ ॥੩॥

ਗੁਰੂ ਕਹਿਓ ਮੇਰੇ ਬੰਦੇ ਸੁਣਨੇ ਏਕੇ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਅਛਰੇ ਆਏ ਏਕੇ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਰਹਿੰਦੇ ਏਕੇ ਗੁਰੂ ਭਲੇ
ਯੋਗਦੇ ਅੰਧੇ ਕੇਹੇ ਨਾਹੀ ॥੩॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਹਰਿ ਗੁਰ ਤੇ ਪੀਆ ॥

ਮੂੰ ਬਰ-ਰਸ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਰੂਕਾ ਠਾਠੀ ਪਾਨ ਕਰਿਓ।

ਹਰਿ ਪੈਨਣੁ ਨਾਮੁ ਭੋਜਨੁ ਥੀਆ ॥

ਏਕੇ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਪਾਨੀ ਏਕੇ ਭੋਜਨ ਬੰਦਿਆਓ।

ਨਾਮਿ ਰੰਗੁ ਨਾਮਿ ਚੋਜੁ ਤਮਾਸੇ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਕੀਨੇ ਭੋਗਾ ਜੀਉ ॥੪॥੧੦॥੧੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮੇਰੇ ਮੰਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਪਾਏ ਆਨੰਦ, ਖੇਡ ਏਕੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਅਰੇ ਆਏ ਨਾਮੁ ਤੋਂ
ਪਦਾਰਥੇ ਭੋਗੇ ਅਰੇ ॥੪॥੧੦॥੧੭॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਗਲ ਸੰਤਨ ਪਹਿ ਵਸਤੁ ਇਕ ਮਾਂਗਉ ॥

ਮੂੰ ਬੰਦੇ ਬੰਦੇ ਏਕੇ ਵਸਤੁ ਤੋਂ ਮਾਂਗੁਓ।

ਕਰਉ ਬਿਨੰਤੀ ਮਾਨੁ ਤਿਆਗਉ ॥

ਮੂੰ ਏਕੇ ਗੁਰੂਕਾ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਮੂੰ ਨਿਯਮ ਅਨੁਕਾਰ ਭਯਾਨ ਕਰੇ।

ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਜਾਈ ਲਖ ਵਰੀਆ ਦੇਹੁ ਸੰਤਨ ਕੀ ਧੂਰਾ ਜੀਉ ॥੧॥

ਮੂੰ ਬੰਦੇ ਠਾਠੀ ਲਖ ਲਖ ਪਰੇ ਬੰਦੇ ਦੇਹੇ, ਹੇ ਗੁਰੂ! ਮੇਰੇ ਬੰਦੇ ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ।
॥੧॥

ਤੁਮ ਦਾਤੇ ਤੁਮ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ॥

ਹੇ ਗੁਰੂ! ਤੁਮੇ ਤੋਂ ਯੋਗਦਾ ਦਾਤਾ ਅਰੇ ਆਏ ਤੁਮੇ ਤੋਂ ਬੰਦਾ ਅਰੇ।

ਤੁਮ ਸਮਰਥ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤੇ ॥

ਤੁਮੇ ਬੰਦੇ ਯੋਗਦਾਨ ਅਰੇ ਆਏ ਤੁਮੇ ਤੋਂ ਬੰਦੇ ਸੁਖ ਦੇਵੇ ਵਾਲਾ ਅਰੇ।

ਸਭ ਕੋ ਤੁਮ ਹੀ ਤੇ ਵਰਸਾਵੈ ਅਉਸਰੁ ਕਰਹੁ ਹਮਾਰਾ ਪੂਰਾ ਜੀਉ ॥੨॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਬਹੁ ਜੀਵ ਭ੍ਰਮਭ੍ਰਮ ਹੋਇ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਓ। ਮੇਰਾ ਏਹਿ ਅਮੂਲਖ ਜੀਵਨ ਭ੍ਰਮ ਬਹਿਰ
ਮਿਲਨ ਪਾਛੈ ਮੇਰਾ ਪਾਛੈ ਏਕ ਬੁਨੇਲਿ ਅਵਸਰ ਅਚੇ, ਏਥੁ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨ ਬਾਨਸ ਬਾਨਸ ਕਰਿਓ ॥੨॥

ਦਰਸਨਿ ਤੇਰੈ ਭਵਨ ਪੁਨੀਤਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਮੇਰੇ ਲੋਕਮਾਨੇ ਚਾਰ ਧਰਮ ਕਰਿ ਨਿਯੰਤਰੇ ਰੂਪੀ ਭਵਨਕੂ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਿ ਨੇਕਕਰਿ,

ਆਤਮ ਗਤੁ ਬਿਖਮੁ ਤਿਨਾ ਹੀ ਜੀਤਾ ॥

ਬੇਮਾਨੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਬਿਖਮ ਦੂਰਿ ਭਧਰੇ ਬਿਯੋਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਓ।

ਤੁਮ ਦਾਤੇ ਤੁਮ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਸੁਰਾ ਜੀਉ ॥੩॥

ਭ੍ਰਮੇ ਹੋ ਜੀਵਨ ਧਾਰਾ ਅਭ ਭ੍ਰਮੇ ਹੋ ਬਿਖਾਰਾ ਭਧਾ ਜਗਤਰੇ ਚਾਰ ਭਲਿ ਅਭ ਕੇਹਿ
ਬੁਝਵਾਰ ਨਾਹਾਓ ॥੩॥

ਰੇਨੁ ਸੰਤਨ ਕੀ ਮੇਰੈ ਮੁਖਿ ਲਾਰੀ ॥

ਯੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਬਛੁਕਾ ਚਰਫਾਰ ਪੂਰੀ ਮੇਰਾ' ਕਪਾਲਰੇ ਲਾਗਿਓ,

ਦੁਰਮਤਿ ਬਿਨਸੀ ਕੁਬੁਧਿ ਅਭਾਰੀ ॥

ਬੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਦੂਝੇ ਦੂਝੇ ਆਯੋ ਕੂੜੇ ਲੂਧੁ ਹੋਯਾਯਾਯੋ।

ਸਚ ਘਰਿ ਬੈਸਿ ਰਹੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਨਾਨਕ ਬਿਨਸੇ ਕੁਰਾ ਜੀਉ ॥੪॥੧੧॥੧੮॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਏਵੇ ਸ੍ਰੋਤ ਬਧਾ ਘਰੇ ਬੈਠਿਓ ਆਯੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਯੋਗਗਾਯਾ ਕਰੁਓ। ਮੇਰੇ ਅਛੁਤ ਮਨਰੂ ਮੇਰੇ ਮਿਥਾ ਮਖ ਨਾਭ ਹੋਯਾਯਾਯੋ ॥੪॥੧੧॥੧੮॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਵਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ਏਵਡ ਦਾਤੇ ॥

ਹੇ ਏਥੇ ਮਹਾਨ ਧਾਨਗੀਲ ਪੁਰੂ! ਸ੍ਰੋਤ ਚੁਠੇ ਕਦਾਪਿ ਬਿਸਰਿ ਨ ਕਰੇ,

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਭਗਤਨ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ ॥

ਏਧ੍ਰਾਯੋ, ਮੇਰਾ' ਭਗਤਨ ਏਧ੍ਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਯੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਚੇਰੇ ਭਭਾ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਥ ਰਹਿਵੇ।

ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਜਿਉ ਤੁਧੁ ਧਿਆਈ ਏਹੁ ਦਾਨੁ ਮੋਹਿ ਕਰਣਾ ਜੀਉ ॥੧॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਚੇਠੇਠੇ ਯੇਠੇ ਭਲੇ ਭਲੇ ਲਾਗੇ, ਮੇਰੇ ਏਥੇ ਧਾਨ ਧਿਅ ਯੇ ਧਿਨ ਰਾਏ ਸ੍ਰੋਤ ਚੇਰੇ ਸ੍ਰੋਤ ਰਹਿਵੇ ਕਰੁਓ ॥੧॥

ਮਾਟੀ ਅੰਧੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਈ ॥

ਜੀਵਕਾ ਗਰੀਰੇ ਜਾਨਣਾ ਮਾਰਿਰੇ ਬਨਿਥਾਏ ਆਯੋ ਏਥੇ ਗਰੀਰੇ ਚੇਠੇ ਓ ਬਿਵੇਕ ਧਿਆਯਾਯੋ।

ਸਭ ਕਿਛੁ ਦੀਆ ਭਲੀਆ ਜਾਈ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਤੂੰ ਜੀਵਨਕੁ ਬਹੁ ਕੀਓ ਦੇਓ। ਤੂੰ ਜੀਵਕੁ ਰਹਿਵੇ ਪਾਯੋ ਭਲੇ ਬਾਨ ਦੇਓ।

ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਚੇਜ ਤਮਾਸੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੇ ਹੋਣਾ ਜੀਉ ॥੨॥

ਆਯੋ ਏਥੇ ਜੀਵ ਬਿਨੋਦ ਪ੍ਰਕਾਰੇ ਬਿਲਾਸ, ਬਿਨੋਦ, ਆਯੋ ਮਨਮਾਨੀ ਕੀਓ ਏਵੇ ਮਨਮਾਨੀ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਥਾਏ। ਚੇਠੇਠੇ ਯਾਥਾ ਭਲੇ ਲਾਗੇ ਚਾਥਾ ਸ੍ਰੋਤ ਹੋਯਾਯਾਏ ॥੨॥

ਜਿਸ ਦਾ ਦਿਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਲੈਣਾ ॥

(ਬੇਬੇ ਪਰਮਾਨੁਜੂ ਸ਼ਰਧਾ ਕਰ) ਮੇਘ ਭਗਵਾਨ ਜਾਂ ਧਾਰਾ ਯਾਹਾ ਦਿਆਹੋਯੋਯੋ ਆਮੇ ਬਹੁ ਕੀਯੋ ਨੇਯੋਯੋ

ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੋਜਨੁ ਖਾਣਾ ॥

ਆਯੋ ਯੋਯੋ ਪੁਕਾਰੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ

ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ਸੀਤਲੁ ਪਵਣਾ ਸਹਜ ਕੇਲ ਰੰਗ ਕਰਣਾ ਜੀਉ ॥੩॥

ਆਮੇ ਸੁਖਵਾਲੀ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਪਾਯੋ ਯੋਯੋ, ਆਮੇ ਯੋਯੋ ਪਵਣੋ ਆਮੇ ਨੇਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ॥੩॥

ਸਾ ਬੁਧਿ ਦੀਜੈ ਜਿਤੁ ਵਿਸਰਹਿ ਨਾਹੀ ॥

ਯੋਯੋ ਪੁਕਾਰੋਯੋ ਯੋਯੋ ਬੇਬੇ ਯੋਯੋ, ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ

ਸਾ ਮਤਿ ਦੀਜੈ ਜਿਤੁ ਤੁਧੁ ਧਿਆਈ ॥

ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਪੁਕਾਰੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ

ਸਾਸ ਸਾਸ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਓਟ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਚਰਣਾ ਜੀਉ ॥੪॥੧੨॥੧੯॥

ਯੋਯੋ ਪੁਕਾਰੋਯੋ ! ਨੇਯੋਯੋ ਪੁਕਾਰੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ॥੪॥੧੨॥੧੯॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ 5 ॥

ਸਿਫਤਿ ਸਾਲਾਹਣੁ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਰਜਾਈ ॥

ਯੋਯੋ ਪੁਕਾਰੋਯੋ ! ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ

ਸੇ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਈ ॥

ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ

ਸੇਈ ਜਪੁ ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਭਾਵੈ ਭਾਵੈ ਪੂਰ ਗਿਆਨਾ ਜੀਉ ॥੧॥

ਯੋਯੋ ਪੁਕਾਰੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ॥੧॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਸੇਈ ਗਾਵੈ ॥ ਜੇ ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥

ਯੋਯੋ ਪੁਕਾਰੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ

ਤੂੰ ਸੰਤਨ ਕਾ ਸੰਤ ਤੁਮਾਰੇ ਸੰਤ ਸਾਹਿਬ ਮਨੁ ਮਾਨਾ ਜੀਉ ॥੨॥

ਹੋਵੇ ਚੋਰਾ ਮਨਕੂ ਹੁੰਦਾ ਲਾਗਿਆ।

ਤੂੰ ਸੰਤਨ ਕੀ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥

ਭੁਫੇ ਬਛੁਕਾ ਆਉ ਬਛੁ ਭੁਫੇਰ ਅਚੇ। ਹੇ ਬਾਮਨ! ਬਛੁਕਾ ਚਿਭ ਚੋਰਾ ਪਾਯਰੇ ਮਗ ਅਛਿ ॥੨॥

ਸੰਤ ਖੇਲਹਿ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਗੋਪਾਲਾ ॥

ਹੇ ਯਕ੍ਸ਼ਰ! ਭੁਫੇ ਬਛੁਕਾ ਪਾਲਨ ਕਰੁਅਛ।

ਸੰਤ ਖੇਲਹਿ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਗੋਪਾਲਾ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ! ਬਛੁ ਚੋਰਾ ਬਾਪੁਰੇ ਪ੍ਰੇਮਰ ਖੇਲ ਖੇਲਛਿ।

ਅਪੁਨੇ ਸੰਤ ਤੁਧੁ ਖਰੇ ਪਿਆਰੇ ਤੂ ਸੰਤਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨਾ ਜੀਉ ॥੩॥

ਭੋਭੇ ਨਿਭ ਬਛੁ ਅਭਿ ਹੁੰਦਾ ਲਾਗਛਿ। ਭੁਫੇ ਨਿਭ ਬਛੁਕਾ ਪ੍ਰਾਨ ਅਚ ॥੩॥

ਉਨ ਸੰਤਨ ਕੈ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਕੁਰਬਾਨੇ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨ ਬੇਘੇ ਬਛੁਕਾ ਪਾਯਰੇ ਯਕ੍ਸ਼ਰ ਅਚੇ,

ਜਿਨ ਤੂੰ ਜਾਤਾ ਜੇ ਤੁਧੁ ਮਨਿ ਭਾਨੇ ॥

ਯੇਯੋ ਮਾਨੇ ਭੋਭੇ ਚਿਛਿਛਿ ਆਉ ਹੋਵੇ ਚੋਰਾ ਮਨਕੂ ਭਲ ਲਾਗੇ।

ਤਿਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਰਸ ਨਾਨਕ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਨਾ ਜੀਉ ॥੪॥੧੩॥੨੦॥

ਭਾਯਰੇ ਬਯਾਭੇਰੇ ਰਹਿ ਸ੍ਰੋ ਬਰਵਾ ਬੁਝ ਪਾਯਛਿ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਖਰੇ ਰਬਰ ਪਾਨ ਕਰੇ ਸ੍ਰੋ ਭੁਧੁ ਐਵ ਬਛੁਕਾ
ਬੇਯਾਯਛਿ ॥੪॥੧੩॥੨੦॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਤੂੰ ਜਲਨਿਧਿ ਹਮ ਮੀਨ ਤੁਮਾਰੇ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ! ਭੁਫੇ ਯਲਨਿਧੁ ਅਚ ਆਉ ਆਮੇ ਯਲਰੇ ਰਬੁਪੁਰਾ ਮਾਛ ਅਰੁ।

ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਬੁੰਦ ਹਮ ਚਾਤ੍ਰਕ ਤਿਖਹਾਰੇ ॥

ਭੋਰਾ ਨਾਮ ਬਖੀਰ ਕੁਝਾ ਅਚੇ ਆਉ ਆਮੇ ਭੁਖਾਰੁ ਪਸਾ ਅਰੁ।

ਤੁਮਰੀ ਆਸ ਪਿਆਸਾ ਤੁਮਰੀ ਤੁਮ ਹੀ ਸੰਗਿ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ਜੀਉ ॥੧॥

ਤੂੰਮੇਂ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਆਗੇ ਅਚ ਆਯੋ ਮੇਰੇ ਚੇਰੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਨੂਚ ਪਾਨ ਕਰਿਵਾ ਚੁਝਾ ਲਾਗੂਅਛੀ। ਮੇਰਾ
ਭਰਪਰੇ ਆਪਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਯਾਹਾ ਧਰਮਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਚੇਰੇ ਓਰੇ ਲੀਨੇ ਹੋਵੇ। ॥1॥

ਜਿਉ ਬਾਰਿਕੁ ਪੀ ਖੀਰੁ ਅਘਾਵੈ ॥

ਮੇਰੇਪਰੇ ਕਾਨਕ ਦੂਬੁ ਪਾਨ ਕਰੇ ਚੁਝੁ ਹੋਯਾਵੇ,

ਜਿਉ ਨਿਰਧਨੁ ਧਨੁ ਦੇਖਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥

ਮੇਰੇਪਰੇ ਏਕ ਨਿਰਜਨ ਧੋਲਭ ਮੇਲਿਵਾ ਪਰੇ ਪੁਸ਼ਟ ਹੋਯਾਵੇ,

ਤ੍ਰਿਖਾਵੰਤ ਜਲੁ ਪੀਵਤ ਠੰਢਾ ਤਿਉ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਭੀਨਾ ਜੀਉ ॥੨॥

ਮੇਰੇਪਰੇ ਚੁਝਾਭੰ ਪ੍ਰਨੁਝ ਗੀਭਲ ਭਲ ਪਾਨ ਕਰੇ ਗੀਭਲ ਹੋਯਾਵੇ, ਬੇਪਰੇ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਏਕ ਮਨ
ਭਗਵਾਨਯੋ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਆਰ੍ਧ ਹੋਯਾਯਾਛੀ ॥2॥

ਜਿਉ ਅੰਧਿਆਰੈ ਦੀਪਕੁ ਪਰਗਾਸਾ ॥

ਭੋਭਲਿ ਧੀਪਕ ਅਭਕਾਰੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਆਗਿਆਵੇ,

ਭਰਤਾ ਚਿਤਵਤ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ॥

ਬੇਹੁ ਭਲਿ ਨਿਭ ਪਠਿਕਾ ਧਾਨ ਕਰੂਧੁਵਾ ਪ੍ਰਦੀਪ ਆਗੇ ਪੂਰਾ ਹੋਯਾਵੇ,

ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਿਉ ਹੇਤ ਅਨੰਦਾ ਤਿਉ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਮਨੁ ਰੰਗੀਨਾ ਜੀਉ ॥੩॥

ਮੇਯੋ ਭਲਿ ਪ੍ਰਾਗੇ ਨਿਭ ਪ੍ਰਿਯਭਧ ਬਹਿਭ ਮੇਲਿ ਪੁਸ਼ਟ ਹੋਯਾਵੇ, ਬੇਹੁ ਭਲਿ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਏਕ ਮਨ ਭਗਵਾਨਯੋ
ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਗ੍ਨ ਹੋਯਾਯਾਛੀ ॥3॥

ਸੰਤਨ ਮੇ ਕਉ ਹਰਿ ਮਾਰਗਿ ਪਾਇਆ ॥

ਬਛੁਮਾਨੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਮਾਰਗੇ ਲਗਾਯੋ ਦੇਖਯਾਛੀ।

ਸਾਧ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਗਿਝਾਇਆ ॥

ਬਛੁਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਗਵਾਨਯੋ ਓਰੇ ਮਗ੍ਨ ਹੋਯਾਛੀ।

ਹਰਿ ਹਮਰਾ ਹਮ ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸੇ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ ਸਚੁ ਦੀਨਾ ਜੀਉ ॥੪॥੧੪॥੨੧॥

ਭਗਵਾਨ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮੀ ਅਭਭਿ ਆਯੋ ਮੂੰ ਭਗਵਾਨਯੋ ਬੇਬਕ ਅਭੇ। ਹੋ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਦੇਵ ਮੇਰੇ ਬਭਧ
ਨਾਮਰੇ ਧਾਨ ਦੇਖਯਾਛੀ ॥4॥14॥21॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਨਿਰਮਲੀਆ ॥

ਭਗਵਾਨਾ ਅਨੂਚਨਾ ਨਾਮ ਬਰਵਾ ਫੁੱ ਨਿਰਮਲ ਰਹਿਯਾ।

ਸੁਖਦਾਈ ਦੂਖ ਬਿਡਾਰਨ ਹਰੀਆ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬੁਝਿ ਦੇਵਾ ਵਾਲਾ ਆਭਿ ਦੂਖ ਨਾਗਿ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਅਚਾਢਿ।

ਅਵਰਿ ਸਾਦ ਚਖਿ ਸਗਲੇ ਦੇਖੇ ਮਨ ਹਰਿ ਰਸੁ ਸਭ ਤੇ ਮੀਠਾ ਜੀਉ ॥੧॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਮਨ! ਤੂੰ ਅਨੰਦ ਬਾਦ ਚਾਖੁ ਦੇਖੁ ਅਛ, ਪਰਛੁ, ਫਰਿ ਰਸ ਫੁੱ ਬਹੁੰਗੁ ਮੇਰਾ ਅਚਾਰ। ॥1॥

ਜੇ ਜੇ ਪੀਵੈ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ ॥

ਏਥੇ ਜੇਕਰ ਵੀ ਏਥੇ ਹਰਿ-ਰਬਜੂ ਪਾਠ ਕਰੇ, ਏਥੇ ਪੁਸਤਕ ਰਹਿਏਗੀ।

ਅਮਰੁ ਹੋਵੈ ਜੇ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪਾਵੈ ॥

ਹੋਵੇ ਨਾਮ ਰਬਜੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਏ, ਏਥੇ ਅਮਰ ਹੋਇਏਗਾ।

ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਜਿਸੁ ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ ਮਨਿ ਵੂਠਾ ਜੀਉ ॥੨॥

ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਜਿਸੁ ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ ਮਨਿ ਵੂਠਾ ਜੀਉ ॥੨॥

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਨਾ ॥

ਹੋਵੇ ਹਰਿ-ਰਬਜੂ ਪਾਇਏ, ਏਥੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਇਏਗਾ।

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸਾਦੁ ਪਾਇਆ ਸੇ ਨਾਹਿ ਡੁਲਾਨਾ ॥

ਏਥੇ ਵਧੇਰੇ ਹਰਿ-ਰਬਜੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਏ, ਏਥੇ ਜੇਕਰ ਵੀਚਲਿਤ ਹੋਵੇ ਨਾਹੀ।

ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੀਠਾ ਜੀਉ ॥੩॥

ਭਗਵਾਨ ਜਿਸੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਏਗਾ, ਏਥੇ ਜੇਕਰ ਕਦੇ ਭਾਗੀਠਾ ਹੋਵੇ ॥੩॥

ਹਰਿ ਇਕਸੁ ਹਥਿ ਆਇਆ ਵਰਸਾਣੇ ਬਹੁਤੇਰੇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਿਸੇ ਹਰਿ ਹਥਿ ਆਇਆ ਵਰਸਾਣੇ ਬਹੁਤੇਰੇ ॥

ਤਿਸੁ ਲਗਿ ਮੁਕਤੁ ਭਏ ਘਣੇਰੇ ॥

ਭਗਵਾਨ ਜਿਸੇ ਲਗਿ ਮੁਕਤੁ ਭਏ ਘਣੇਰੇ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਵਿਰਲੀ ਡੀਠਾ ਜੀਉ ॥੪॥੧੫॥੨੨॥

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਵਿਰਲੀ ਡੀਠਾ ਜੀਉ ॥੪॥੧੫॥੨੨॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਨਿਧਿ ਸਿਧਿ ਰਿਧਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੇਰੈ ॥

ਹਰਿ-ਰਬਜੂ ਰਿਧਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੇਰੈ ॥

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੈ ॥

ਗੜੀਰ ਐਵੰ ਗੜੀਰ ਘੋਰੀਰ ਘੋਰੀਰੁ ਮੋਹਿਓ ਮੁਕਤਿ ਮੁਕਤਿ ਮੁਕਤਿ ॥

ਲਾਖ ਕੋਟ ਖੁਸੀਆ ਰੰਗ ਰਾਵੈ ਜੇ ਗੁਰ ਲਾਗਾ ਪਾਈ ਜੀਉ ॥੧॥

ਮੋਹਿਓ ਪੁੰਨੀ ਗੁਰੂਕਾ ਚਰਣ-ਬੇਰਾਗੇਰ ਲਾਗੀਏ, ਬੇਰਾਗੇਰ ਕੋਰੀ ਕੋਰੀ ਖੂਬੇ ਓ ਅਨੰਦ ਭੋਗੀਏ ॥੧॥

ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਭਏ ਪੁਨੀਤਾ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰੇ ਪੁੰਨੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇਏ ॥

ਸਗਲ ਉਧਾਰੇ ਭਾਈ ਮੀਤਾ ॥

ਅੰਤ ਬੇਰਾਗੇਰ ਭਾਇ ਐਵੰ ਬੰਨ੍ਹਨ ਕੂ ਬੰਨ੍ਹਨ ਕੂ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਸੁਆਮੀ ਅਪੁਨਾ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸਚੁ ਧਿਆਈ ਜੀਉ ॥੨॥

ਗੁਰੂਦੇਵਕਾ ਦਰਸਨੁ ਮੂੰ ਨਿਯ ਅਗਮ, ਅਗੋਚਰ ਓ ਮਹਾਨ ਬੰਨ੍ਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਚਿਤ੍ਰ ਕਰੀਏ ॥੨॥

ਜਾ ਕਉ ਖੋਜਹਿ ਸਰਬ ਉਪਾਏ ॥

ਮੋਹਿਓ ਭਗਵਾਨਕੂ ਭਾਇਓ ਭਾਇਓ ਭਾਇਓ ਹੋਇਏ ਬੰਨ੍ਹਨ ਕੂ ਭਾਇਓ ਭਾਇਓ, ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਦਰਸਨੁ ਕੇ ਵਿਰਲਾ ਪਾਏ ॥

ਭਾਇਓ ਦਰਸਨ ਕੇਰੇ ਬੰਨ੍ਹਨ ਕੂ ਭਾਇਓ ਭਾਇਓ ਭਾਇਓ ਭਾਇਓ ॥

ਉਚ ਅਪਾਰ ਅਗੋਚਰ ਥਾਨਾ ਓਹੁ ਮਹਲੁ ਗੁਰੁ ਦੇਖਾਈ ਜੀਉ ॥੩॥

ਪੁੰਨੀ ਨਿਵਾਸ ਬੇਰਾਗੇਰ, ਅਪਾਰ ਐਵੰ ਅਗੋਚਰ ਅਗੋਚਰ ਗੁਰੂ ਮੋਹਿਓ ਪੁੰਨੀ ਨਿਵਾਸ ਦਰਸਨ ਕਰੀਏ ॥੩॥

ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ॥

ਹੋ ਪੁੰਨੀ! ਓ ਗੜੀਰ ਓ ਗੜੀਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ, ਭੋਗੇਰ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਅਗੋਚਰ ॥

ਮੁਕਤਿ ਭਇਆ ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਵਸੇਰਾ ॥

ਮੋਹਿਓ ਭੁਭੁਕੇਰ ਪੁੰਨੀ ਕਾਇ ਕਰੀਓ, ਬੇਰਾਗੇਰ ਹੋਇਏ ॥

ਗੁਰਿ ਬੰਧਨ ਤਿਨ ਕੇ ਸਗਲੇ ਕਾਟੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈ ਜੀਉ ॥੪॥੧੬॥੨੩॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਦੇਵ ਮੋਹਿਓ ਬੰਨ੍ਹਨ ਕਾਇ ਕਰੀਓ, ਬੇਰਾਗੇਰ ਭਾਇਓ ਪੁੰਨੀ ਭਾਇਓ ॥੪॥੧੬॥੨੩॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਵਉ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂੰ ਖੁਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਜੀ ਖਾਨ ਕਰੁਅਛਿ।

ਪ੍ਰਭੁ ਦਇਆ ਤੇ ਮੰਗਲੁ ਗਾਵਉ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਦਇਆਨੂੰ ਭਾਜਿ ਮੰਗਲ ਗਾਨ ਕਰੁਅਛਿ।

ਉਠਤ ਬੈਠਤ ਸੇਵਤ ਜਾਗਤ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ਸਗਲ ਅਵਰਦਾ ਜੀਉ ॥੧॥

ਭੋਵਾ, ਬੋਧਾ, ਬੋਧਾਵਾ ਆਭ ਭਾਗਿਵਾ ਬਹੁ ਅਵਸਥਾਏ ਆਮੇ ਖਰਿਜੀ ਖਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ॥1॥

ਨਾਮੁ ਅਉਖਧੁ ਮੇ ਕਉ ਸਾਧੁ ਦੀਆ ॥

ਬਛੁ ਮੋਹਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਭੋਧੁ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਓ।

ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਟੇ ਨਿਰਮਲੁ ਥੀਆ ॥

ਬੇ ਮੋਹਿ ਬਿਖ ਪਾਪ ਕਾਰਿ ਵੇਛੋਛਿ ਆਭ ਨੂੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਯਾਯਾਛਿ।

ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਨਿਕਸੀ ਸਭ ਪੀਰਾ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੇ ਦਰਦਾ ਜੀਉ ॥੨॥

ਮੋਹਿ ਬਹੁ ਪੀਰਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਛਿ ਆਭ ਮੋਹਿ ਕਥੁ ਚਲਿਯਾਛਿ ਓਧਾ ਵਧ ਆਨਖੁ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਯਾਛਿ ॥2॥

ਜਿਸ ਕਾ ਅੰਗੁ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ॥

ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਿਯਭਾਇ ਪ੍ਰਭੁ ਯਾਹਾਰ ਬਹਾਯਾਛਿ ਕਰਿਓ,

ਸੇ ਮੁਕਤਾ ਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਬੇ ਬਾਹਾਰ ਬਾਹਰਨੂੰ ਮੁਕਤ ਹੋਯਾਯਾਛਿ।

ਸਤਿ ਕਰੇ ਜਿਨਿ ਗੁਰੂ ਪਛਾਤਾ ਸੇ ਕਾਹੇ ਕਉ ਡਰਦਾ ਜੀਉ ॥੩॥

ਮੋਹਿ ਕਥੁ ਗੁਰੂ ਬਧੁ ਰੂਪ ਭਾਗਿਵੇਛੋਛਿ, ਬੇ ਮੁਕਤੁ ਭਾਗਿ ਕਾਹਿਓ ਭਯਭਾਓ ਹੋਵੇ? ॥3॥

ਜਬ ਤੇ ਸਾਧੁ ਸੰਗਤਿ ਪਾਏ ॥

ਮੋਹਿਵੇਛੋਛਿ ਨੂੰ ਬਾਧੁ ਬਧਿ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਓਛਿ,

ସେବେଠାରୁ ଗୁରୁଙ୍କୁ ମିଳିବାର ଅସଂକାରର ଭୂତ ଦୂର ହୋଇଯାଇଛି ।

ହେ ପ୍ରଭୁ! ପ୍ରତି ଶ୍ବାସରେ ନାନକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ଗାନ କରନ୍ତି। ସଦଗୁରୁ ମୋର ପାପ ନଷ୍ଟ କରିଦେଇଛନ୍ତି ॥4॥17॥24॥

ମାଝ ମହଲ ୫ ॥

ଭଗବାନ ନିଜ ସେବକ ସହିତ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ମିଶି ରହନ୍ତି ।

ସୁଖଦାତା ପରମେଶ୍ୱର ନିଜ ସେବକଙ୍କୁ ପାଳନ କରନ୍ତି ।

ହେ ଲକ୍ଷ୍ମର! ଯେଉଁ ଭକ୍ତ ତୋର ଭଜନରେ ଲୀନ ଅଛି, ମୁଁ ତାହାର ଘରେ ପାଣି ଭରିଦେବି, ବିଞ୍ଚି ଦେବି, ଏବଂ ଅଟା ପେଣିଦେବି ॥୧॥

ହେ ପରମାତ୍ମା! ତୁମେ ମୋର ବାସନା ରୂପୀ ପୀଡ଼ିକୁ କାଟି ମୋତେ ନିଜ ସେବାରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ କରିଛ।

ଏଥିପାଇଁ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହୃଦ୍ଯୁଗ ସେବକଙ୍କ ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ ।

ସେବକ ସେହି କର୍ମ କରେ ଯାହା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ । ଏଥିପାଇଁ, ସେବକ ଭିତର ବାହାର ସେବା କରିବାରେ ପରିପକ୍ୱ ହୋଇଯାଏ ॥୨॥

ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁମେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ସ୍ବାମୀ ଅଟ ଆଉ ସବୁ ଯୁକ୍ତିରେ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟ ।

ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ ਹਰਿ ਰੰਗ ਮਾਣਹਿ ॥

ਪਰਮਾਨੁਆ ਬੇਬਕ ਛੇਰੁਆ ਪੁਰਿ ਆਨਖ ਭੇਗਿਯਾ ॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਸੇ ਸੇਵਕ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਠਾਕੁਰ ਹੀ ਸੰਗਿ ਜਾਹਰੁ ਜੀਉ ॥੩॥

ਮਾਛਾ ਕੀਛੇ ਪਰਮਾਨੁਆ ਅਛੇ, ਚਾਛਾ ਬੇਬਕਰ ਅਚੇ। ਬੇਬਕ ਨਿਯ ਪਰਮਾਨੁਆ ਬਛਾਓਰੇ ਯਗਓਰੇ
ਲੋਕਪੁਰਿ ਹੋਯਾ ॥੩॥

ਅਪੁਨੈ ਠਾਕੁਰਿ ਜੇ ਪਹਿਰਾਇਆ ॥

ਮਾਛਾਕੂ ਚਾਛਾਰ ਪਰਮਾਨੁ ਪੁਰਿਯਾਰ ਪੋਸਾਕ ਪਿਛਾਯਾਛੇ,

ਬਹੁਰਿ ਨ ਲੇਖਾ ਪੁਛਿ ਬੁਲਾਇਆ ॥

ਚਾਛਾਕੂ ਪੁਰਿ ਬੋਲਾਯ ਚਾਛਾਰ ਕਰਿ ਲੇਖਾ ਪਚਾਰਛੇ ਨਾਹੀਂ ।

ਤਿਸੁ ਸੇਵਕ ਕੈ ਨਾਨਕ ਕੁਰਬਾਣੀ ਸੇ ਗਹਿਰ ਗਭੀਰਾ ਗਉਹਰੁ ਜੀਉ ॥੪॥੧੮॥੨੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਬੇਬੇ ਬੇਬਕ ਪਾਯਰੇ ਬਰਕਾ ਬਰਪੋਓ ਅਚੇ ਮਿਥ ਪੁਰੁਆ ਭਲੇ ਅਪਲ, ਗਰੀਰ ਆ
ਅਨੁਲਧ ਮੋਓ ਕਰਿਯਾ ॥੪॥੧੮॥੨੫॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਭ ਕਿਛੁ ਘਰ ਮਹਿ ਬਾਹਰਿ ਨਾਹੀ ॥

ਬਰੁ ਕੀਛੇ ਗਰੀਰ ਰੂਪੀ ਘਰੇ ਹੀਂ ਅਛੇ ਆਯ ਗਰੀਰਕੂ ਕਾਛਾਰੇ ਕੀਛੇ ਮਖ ਨਾਹੀਂ।

ਬਾਹਰਿ ਟੇਲੈ ਸੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਹੀ ॥

ਮੋਯ ਕਾਛੇ ਭਗਵਾਨਕੂ ਬੁਧਮਰ ਕਾਛਾਰੇ ਗੋਯਾਯਾ, ਬੇ ਭੁਮਰੇ ਪਓ ਪਠਭੁਝ ਰਹਿਯਾ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਿਨੀ ਅੰਤਰਿ ਪਾਇਆ ਸੇ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸੁਰੇਲਾ ਜੀਉ ॥੧॥

ਗੁਰੁਆ ਕਮਾਰੂ ਮਿਥ ਭਗਵਾਨਕੂ ਬੁਧਮਰੇ ਪਾਯਾਛੇ, ਬੇ ਭਿਰ ਆ ਕਾਛਾਰੇ ਬੁਝੀ ਯਾ ॥੧॥

ਝਿਮਿ ਝਿਮਿ ਵਰਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰਾ ॥

ਚਾਛਾਰ ਭਿਰੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਨੁਭਰ ਧਾਰਾ ਰਿਮਝਿਮ ਕਰਿ ਕਰਿਯਾ।

ਮਨੁ ਪੀਵੈ ਸੁਨਿ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਾ ॥

ਮਨ ਬੇਬੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅੰਤਰੂ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾਵ।

ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਕਰੇ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇਲਾ ਜੀਉ ॥੨॥

ਅਨਾਝੂਤ ਭੀਯੂ ਗੁਣੀ ਮਨ ਐਵੇ ਬਿਬੇਕਰੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਯਾਵ। ਮੇਰਾ ਮਨ ਧੰਨ ਰਾਏ ਆਨਖ ਪ੍ਰਾਬੁ ਕਰਿਯਾਵ
ਆਭ ਭਗਵਾਨਯ ਬਾਪੁਰੇ ਬਿਲਾਸ ਕਰਿਯਾਵ ॥੨॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਵਿਛੜਿਆ ਮਿਲਿਆ ॥

ਯਯ ਯਯਾਯਰੇਰੇ ਬਿਛੋੜ ਪਰੇ ਮੂੰ ਭਗਵਾਨਯ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਹੋਯਾਯ।

ਸਾਧ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੁਕਾ ਹਰਿਆ ॥

ਬਾਪੁਯ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਮੇਰਾ ਗੁਣੁਯ ਮਨ ਪੁਰੁਸ਼ੋਤ ਹੋਯਾਯ।

ਸੁਮਤਿ ਪਾਏ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਏ ਮੇਲਾ ਜੀਉ ॥੩॥

ਗੁਰੁਯ ਾਰੂ ਬ੍ਰਹਮੰ ਪ੍ਰਾਬੁ ਕਰਿ ਨਾਮ-ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮੇਰਾ ਭਗਵਾਨਯ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਹੋਯਾਯ ॥੩॥

ਜਲ ਤਰੰਗੁ ਜਿਉ ਜਲਹਿ ਸਮਾਇਆ ॥

ਮੇਯ ਪਰਿ ਜਲਰ ਲਹਿਯੇ ਜਲਰੇ ਮਿਲਿਯਾਵ,

ਤਿਉ ਜੇਤੀ ਸੰਗਿ ਜੇਤਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥

ਐਵੇਪਰਿ ਮੇਰਾ ਯੋਧਾਯ ਪਰਮਾਤਮਾਯ ਯੋਧਾਯਰੇ ਮਿਲਿਯਾਵ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭ੍ਰਮ ਕਟੇ ਕਿਵਾੜਾ ਬਹੁੜਿ ਨ ਹੋਈਐ ਜਉਲਾ ਜੀਉ ॥੪॥੧੯॥੨੬॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨ ਭ੍ਰਮ ਰੂਪੀ ਲੋਕਨਾ ਕਾਠਿਵੇਯਯਯ, ਐਵੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਪ੍ਰੀ ਮਾਯਾਰ ਪਯਰੇ
ਪਯਯਯ ਹੋਯਾਯ ॥੪॥੧੯॥੨੬॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਤਿਸੁ ਕੁਰਬਾਣੀ ਜਿਨਿ ਤੂੰ ਸੁਣਿਆ ॥

ਹੋ ਯਥਾ! ਮੂੰ ਬੇਬੇ ਮਹਾਪੁਰੁਸ਼ਯ ਪਾਯਰੇ ਯਥਾਰੇ ਹੋਯਾਯ, ਮੈਂ ਚੇਰਾ ਨਾਮ ਗੁਣ ਕਰਿਯਾਯ।

ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਿਨਿ ਰਸਨਾ ਭਣਿਆ ॥

ਮੈਂ ਨਿਯ ਯਥਾਰੇ ਚੇਰਾ ਨਾਮ ਯਯਾਰਾ ਕਰਿਯਾਯ, ਮੂੰ ਬੇਬੇ ਮਹਾਪੁਰੁਸ਼ਯ ਪਾਯਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਪ੍ਰਾਬੁ ਆਯਾਯ।

ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਜਾਈ ਤਿਸੁ ਵਿਟਹੁ ਜੇ ਮਨਿ ਤਨਿ ਤੁਧੁ ਆਰਾਧੇ ਜੀਉ ॥੧॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਮੇਯਯੋਂ ਗੁਣਾ ਮਨ ਭਯੋਰੇ ਚੋਰੇ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਮੂੰ ਬਰਵਾ ਭ੍ਰੰ ਮਨ ਭਯੋਰੇ ਚਾਹਾ
ਪਾਯੋਰੇ ਯੁਕਤਿ ਅਚੇ। ॥1॥

ਤਿਸੁ ਚਰਣ ਪਖਾਲੀ ਜੇ ਤੇਰੈ ਮਾਰਗਿ ਚਾਲੈ ॥

ਮੂੰ ਬੇਯੋਰੇ ਕਾਯੋਰੇ ਚੋਰੇ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਮੂੰ ਚੋਰੇ ਮਾਰਗੇ ਚਾਲਿਯਾਵ।

ਨੈਨ ਨਿਹਾਲੀ ਤਿਸੁ ਪੁਰਖ ਦਇਆਲੈ ॥

ਮੂੰ ਬੇਯੋਰੇ ਕਾਯੋਰੇ ਮਾਰਗੇ ਚੋਰੇ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਮੂੰ ਚੋਰੇ ਮਾਰਗੇ ਚਾਲਿਯਾਵ।

ਮਨੁ ਦੇਵਾ ਤਿਸੁ ਅਪੁਨੇ ਸਾਜਨ ਜਿਨਿ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਲਾਧੇ ਜੀਉ ॥੨॥

ਮੂੰ ਨਿਯੋਰੇ ਮਨ ਨਿਯੋਰੇ ਬੇਯੋਰੇ ਮਿਯੋਰੇ ਅਪੁਨੇ ਕਰਿਯਾਵ, ਮੂੰ ਗੁਰੂਕਾ ਬੇਯੋਰੇ ਮਿਯੋਰੇ ਬੇਯੋਰੇ ਪੁਰੂਕਾ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾਵ ॥2॥

ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਨਿ ਤੁਮ ਜਾਣੇ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਬੇਯੋਰੇ ਮਨੁਕਾ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਮੂੰ ਚੋਰੇ ਚੋਰੇ ਚੋਰੇ ਪਾਉ।

ਭ ਕੈ ਮਧੇ ਅਲਿਪਤ ਨਿਰਬਾਣੇ ॥

ਬੇਯੋਰੇ ਪੁਰੂਕਾ ਬੇਯੋਰੇ ਮਨੁਕਾ ਨਿਰਬਾਣੇ ਆਉ ਨਿਰਬਾਣੇ ਆਉ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਉਨਿ ਭਉਜਲੁ ਤਰਿਆ ਸਗਲ ਦੂਤ ਉਨਿ ਸਾਧੇ ਜੀਉ ॥੩॥

ਬੇਯੋਰੇ ਬੇਯੋਰੇ ਕਰਿ ਬੇਯੋਰੇ ਬੇਯੋਰੇ ਪਾਉ ਬੇਯੋਰੇ ਆਉ ਆਉ ਬੇਯੋਰੇ ਬੇਯੋਰੇ ਕਰਿਯਾਵ ॥3॥

ਤਿਨ ਕੀ ਸਰਣਿ ਪਰਿਆ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਚਾਹਾਕਾ ਚੋਰੇ ਆਉ, ਆਉ

ਮਾਣੁ ਤਾਣੁ ਤਜਿ ਮੇਰੁ ਅੰਧੇਰਾ ॥

ਆਉ ਅੰਧੇਰਾ, ਕਲ ਅੰਧੇਰਾ ਆਉ ਕਰਿਯਾਵ, ਮੇਰੇ ਆਉ ਕਰਿਯਾਵ।

ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਦੀਜੈ ਨਾਨਕ ਕਉ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਅਗਮ ਅਗਾਧੇ ਜੀਉ ॥੪॥੨੦॥੨੧॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਨਾਨਕਕਾ ਅਗਮ, ਅਗਮੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਪੁਰਾਨ ਕਰ। ॥4॥20॥27॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਤੂੰ ਪੇਡੁ ਸਾਖ ਤੇਰੀ ਫੁਲੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਯਾਗ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਤੂੰ ਏਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ ਅਰੁ ਆਯ ਅਹਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਚੋਰ ਪ੍ਰਯੁਲ੍ਲਿਤ ਗਾਯਾ ਅਚੇ।

ਤੂੰ ਸੁਖਮੁ ਹੋਆ ਅਸਥੁਲੀ ॥

ਤੂੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਰੂਪਨੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਰੂਪਨੁ ਵਧਨਿਯਾਯਿਯੁ।

ਤੂੰ ਜਲਨਿਧਿ ਤੂੰ ਫੇਨੁ ਬੁਦਬੁਦਾ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਭਾਲੀਐ ਜੀਉ ॥੧॥

ਤੂੰ ਯਜਨ ਬਾਗਰ ਅਰੁ ਆਯ ਤੂੰ ਹੂੰ ਏਤ੍ਰਨੁ ਯਤ੍ਰੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਹੋਯਾਯਾ ਪਾਠਾਯਾ ਅਰੁ। ਚੋਰ ਛਠਾ ਯਗਠਰੇ
ਮੇਯਠ ਅਨਧ ਕੇਹਿ ਦੇਯਾ ਯਾਯਨਾਯਾਯਿ। ॥1॥

ਤੂੰ ਸੂਤੁ ਮਣੀਏ ਭੀ ਤੂੰਹੈ ॥

ਹੇ ਯਜਨ! ਦੇਵ ਰੂਪ ਯਾਯਾ ਪਾਯਿ ਤੂੰਹੇ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਯ ਰੂਪਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਅਚੇ।

ਤੂੰ ਗੰਠੀ ਮੇਰੁ ਸਿਰਿ ਤੂੰਹੈ ॥

ਬੇਧਿ ਯਾਯਾ ਗਥਿ ਯਧ ਤੂੰਹੇ ਹੂੰ ਆਯ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਯਧਰੇ ਮੇਰੁ ਯਾਯਿ ਯਧ ਤੂੰਹੇ ਹੂੰ ਅਚੇ।

ਆਦਿ ਮਧਿ ਅੰਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਦਿਖਾਲੀਐ ਜੀਉ ॥੨॥

ਯਗਠਰੇ ਆਧਿ, ਯਧ ਆਯ ਅਯਰੇ ਬੇਧਿ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਅਯਯਿ, ਚੋਰ ਧਿਨਾ ਆਯ ਕੇਹਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਚਰ ਬ੍ਰਹ੍ਮ
ਨਾਯਿ ॥2॥

ਤੂੰ ਨਿਰਗੁਣੁ ਸਰਗੁਣੁ ਸੁਖਦਾਤਾ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾਯਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਤੂੰ ਹੂੰ ਨਿਰ੍ਗੁਣ ਏਵੰ ਤੂੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਅਚੇ।

ਤੂੰ ਨਿਰਬਾਣੁ ਰਸੀਆ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥

ਤੂੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਹੂੰ ਨਿਰ੍ਗੁਣ, ਆਯਨਾਯਾ ਆਯ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਰਯਾਰੇ ਅਨੁਰਯੁ ਅਰੁ।

ਅਪਣੇ ਕਰਤਬ ਆਪੇ ਜਾਣਹਿ ਆਪੇ ਤੁਧੁ ਸਮਾਲੀਐ ਜੀਉ ॥੩॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਨਿਯ ਕਯਾਰੇ ਤੂੰਹੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਹੂੰ ਧਨ ਅਚ ਆਯ ਤੂੰਹੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਹੂੰ ਨਿਯਰ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਕਰੁਯਾਯਿ। ॥21॥

ਤੂੰ ਠਾਕੁਰੁ ਸੇਵਕੁ ਫੁਨਿ ਆਪੇ ॥

ਤੂੰਹੇ ਠਾਕੁਰ ਅਚ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰਹੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਹੂੰ ਬੇਧਕ।

ਤੂੰ ਗੁਪਤੁ ਪਰਗਟੁ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ ॥

ਹੇ ਪਰੰਬ੍ਰਹ੍ਮ! ਤੂੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਹੂੰ ਗੁਪਤ ਆਯ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਹੂੰ ਪ੍ਰਯਾਗ ਯਧ ਅਚੇ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਇਕ ਭੇਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀਐ ਜੀਉ ॥੪॥੨੧॥੨੮॥

ਬੇਬਕ ਨਾਨਕ ਬਰਵਾ ਹੂੰ ପੁਰੁਸ ਮਗੋਗਾਨ ਕਰੁਛੁ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ, ਕੇਵਲ ਏਕ ਸ਼ਬ ਪਾਯ, ਭਾਖਾਕੁ ਨਿਯ
ਦਯ। ਕ੍ਰਿਸ਼੍ਣੇਰੇ ਵੇਲ੍ਹ ਆਗੀਰਾਦ ਫਿਅਰੁ ॥੪॥੨੧॥੨੮॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਾਛੁ ਮੁਖਿ 5 ॥

ਸਫਲ ਸੁ ਬਾਣੀ ਜਿਤੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ ॥

ਬੇਸੁ ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਪਾਸਿ ਕਾਮੁ ਅਰੇ, ਯਾਹੁ ਭਾਰਾ ਬਿਨਾਸਿ ਜਪ ਕਰਾਇ ਪਾਰਿਵ ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਜਾਣੀ ॥

ਕੇਹੁ ਬਿਰਲੁ ਪੂਰੁਸੁ ਫਿ ਅਰੇ, ਸਿੰਘ ਗੁਰੂਕਾ ਕੁਪਾਰੂ ਅਪਰਿ ਬਾਣੀਕੂ ਰੂਝਿਆ ।

ਧੰਨੁ ਸੁ ਵੇਲਾ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਗਾਵਤ ਸੁਨਣਾ ਆਏ ਤੇ ਪਰਵਾਨਾ ਜੀਉ ॥੧॥

ਬੇਸੁ ਬਾਣੀ ਬਠ ਗੁਰੂ ਅਰੇ, ਮੋਹਬੇਸੇ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਮੋਹਗਾਨਾ ਕਰਾਇਆ ਥਾ ਅਵੰ ਗੁਣਾ
ਮਾਇਆ । ਜਗਤਰੇ ਜਨਮੁ ਨੇਕੁ ਭਾਇਆ ਫਿ ਅਗਮਨੁ ਬਾਕੁਤੁ ਅਰੇ, ਸਿੰਘ ਭਗਵਾਨੁਕਾ ਮਗਿ ਗਾਇਆ
ਅਵੰ ਗੁਣੀ ਥਾ ॥1॥

ਸੇ ਨੇਤ੍ਰ ਪਰਵਾਣੁ ਜਿਨੀ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਾ ॥

ਭਗਵਾਨੁਕਾ ਬੇਸੁ ਨੇਤ੍ਰੁ ਬਾਕੁਤੁ ਬੋਲਿਆ, ਸਿੰਘ ਭਗਵਾਨੁਕਾ ਦਰਸਨੁ ਕਰਿਓ ।

ਸੇ ਕਰ ਭਲੇ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਜਸੁ ਲੇਖਾ ॥

ਬੇਸੁ ਬਾਣੀ ਪੁਰਾਣਾਨਾ ਅਰੇ ਸਿੰਘ (ਕਰਮ) ਭਗਵਾਨੁਕਾ ਲੇਖਿਆ ।

ਸੇ ਚਰਣ ਸੁਹਾਵੇ ਜੇ ਹਰਿ ਮਾਰਗਿ ਚਲੇ ਹਉ ਬਲਿ ਤਿਨ ਸੰਗਿ ਪਛਾਣਾ ਜੀਉ ॥੨॥

ਬੇਸੁ ਚਰਣ ਸੁਹਾਵੇ ਅਰੇ ਸਿੰਘ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਮਾਰਗੇ ਚਾਲਿਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਾਗੁ ਪੁਤ੍ਰ ਭਗਵਾਨੁਕਾ ਅਰੇ ਯਾਹੁ
ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੁਕਾ ਪਰਿਚਯੁ ਪਾਇਓ । ॥2॥

ਸੁਣਿ ਸਾਜਨ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ ॥

ਬੇਸੁ ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰੁ ਪੁਤ੍ਰੁ ਅਵੰ ਬਾਣੀਕੂ,

ਸਾਧਸੰਗਿ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ਉਧਾਰੇ ॥

ਭਗਵਾਨੁਕਾ ਮੋਹਬੇਸੇ ਬਾਣੀਕੇ ਪਿਛਾਇ ਅਕੁ ਬਿਨਾਸੇ ਫਿ ਮੇਰੇ ਭਾਗੁ ਕਰਿਦੇ ਭਲੇ ।

ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟਿ ਹੋਆ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਮਿਟਿ ਗਏ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਜੀਉ ॥੩॥

ਬੇਸੁ ਮੇਰੇ ਪਾਪ ਕਾਟਿ ਦੇਖਿਓ ਆਪੁ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਬੋਲਿਆ । ਅਵੇ, ਮੇਰੇ ਜਨਮ- ਮਰਣ ਚਕੁ
ਦੂਰੁ ਬੋਲਿਆ । ॥3॥

ਦੁਇ ਕਰ ਜੋੜਿ ਇਕੁ ਬਿਨਉ ਕਰੀਜੈ ॥

ਪੁਰ੍ਹਾ! ਨਿਯਮ ਦੂਜੇ ਹਾਥ ਮੋਹਿ ਸ੍ਰੋਂ ਏਕੇ ਪ੍ਰਾਪਨਾ ਕਰੇ ਮੇ

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਡੁਬਦਾ ਪਥਰੁ ਲੀਜੈ ॥

ਮੇਂ' ਭਪਰੇ ਦਮਾ ਕਰਨੁ ਆਭ ਭੁਰ੍ਹੁਪ੍ਰਵਾ ਪਥਰ(ਪਥਰ ਬ੍ਰਹਮ)ਕੁ ਵਝਾਭੁ।

ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਭਾਣਾ ਜੀਉ ॥੪॥੨੨॥੨੯॥

ਭਗਵਾਨ ਨਾਨਕ ਭਪਰੇ ਦਮਾਨੁ ਹੋਯਾਭਭਿ ਆਭ ਨਾਨਕਾ ਮਨਕੁ ਭਗਵਾਨ ਹੂੰ ਭਲ ਲਾਗਿਯਾਏ
॥4॥22॥29॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਭੋਰੇ ਵਾਗੀ ਅਨੂਠ ਅਭੇ।

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਹੋਵੈ ਪਰਮ ਗਤਿ ਮੇਰੀ ॥

ਏਹਿ ਅਨੂਠ ਵਾਗੀਕੁ ਗੁਣੀ ਮੋਭੇ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਭਭਿ।

ਜਲਨਿ ਬੁਝੀ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ ਮਨੁਆ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਪਾਏ ਜੀਉ ॥੧॥

ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਵਰ੍ਹਨ ਕਰਿ ਮੋਭੇ ਮਨਰ ਚੁਝਾ ਰੂਪੀ ਭੁਜਨ ਲਿਭਿਯਾਭਭਿ ਆਭ ਮੋਭੇ ਮਨ ਗੀਠਲ
ਹੋਯਾਭਭਿ। ॥1॥

ਸੂਖੁ ਭਇਆ ਦੁਖੁ ਦੂਰਿ ਪਰਾਨਾ ॥

ਏਠਿ ਵਾਰਾ ਵਭ ਬੁਝਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਭਭਿ ਆਭ ਭਾਵਾਰ ਦੂਝ ਦੂਰਕੁ ਚਾਯਿਯਾਏ।

ਸੰਤ ਰਸਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਨਾ ॥

ਮੋਭੇ ਬਭ ਨਿਯਮ ਭਿਝ੍ਰੇ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਨਾਮ ਭਯਾਰਗ ਕਰੁਯਾਏ,

ਜਲ ਥਲ ਨੀਰਿ ਭਰੇ ਸਰ ਸੁਭਰ ਬਿਰਥਾ ਕੋਇ ਨ ਜਾਏ ਜੀਉ ॥੨॥

ਮੋਧਰਿ ਵਰ੍ਹਾ ਹੋਲੇ ਬਰੁ ਬਰੋਕਾਰ ਭਲਰੇ ਪਰਿਪੂਰ੍ਹਿ ਹੋਯਾਭਭਿ, ਬੋਧਰਿ ਹੂੰ ਗੁਰੂਕਾ ਪਾਝਕੁ ਆਬੁਪ੍ਰਵਾ
ਮੋ ਕੇਹੁ ਵਧਭਿ ਗਾਲਿ ਹਾਥਰੇ ਯਾਏ ਨਾਹੂੰ। ॥2॥

ਦਇਆ ਧਾਰੀ ਤਿਨਿ ਸਿਰਜਨਹਾਰੇ ॥

ਰਚਯੋਭਾ ਪੁਰ੍ਹਾ ਨਿਯਮ ਦਮਾ ਵਰ੍ਹਾ ਕਰਿਭਭਿ

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਗਲੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੇ ॥

ਆਭ ਬਸਤੁ ਜੀਵਯਯੁ ਪਾਲਨ ਕਰਿਯੋ ॥

ਮਿਹਰਵਾਨ ਕਿਰਪਾਲ ਦਇਆਲਾ ਸਗਲੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਏ ਜੀਉ ॥੩॥

ਭਗਵਾਨ ਧੰਨਾਨੂ ਓ ਕ੍ਰਪਾਨੂ ਅਰਥੇ ॥ ਭਗਵਾਨਯ ਭਾਰਾ ਧਿਆਇਯਾਯੁਵਾ ਆਗ੍ਰਿਯਰੇ ਬਹੁ ਜੀਵਯਯੁ ਓਧੁ ਆਵਾ
ਬਯਯੁ ਹੋਯਯੋ ॥੩॥

ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਕੀਤੇਨੁ ਹਰਿਆ ॥

ਬਨ, ਓਰੁਗ, ਓਨੇ ਲੋਕਯਰੇ ਪੁਰੁ ਬਹੁਯ ਭਰਿ ਕਰਿਯੋ ॥

ਕਰਣਹਾਰਿ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਕਰਿਆ ॥

ਕਯੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਯ ਲੋਕਯਰੇ ਹੋ ਆਵੇ ਬਹੁ ਕਯੋ ਕਰਿਯੋਯਯੋ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਤਿਸੈ ਅਰਾਧੇ ਮਨ ਕੀ ਆਸ ਪੁਜਾਏ ਜੀਉ ॥੪॥੨੩॥੩੦॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੋਯੋ ਬਯਯੋ ਗੁਰੁਯ ਮਾਖਮਰੇ ਭਗਵਾਨਯ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾਯ, ਭਗਵਾਨ ਓਯਾਰ ਮਨਰ
ਆਗ੍ਰਿ ਪੁਰੁ ਕਰਿਯੋਯਯੋ ॥੪॥੨੩॥੩੦॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਤੂੰਹੈ ਮੇਰਾ ਮਾਤਾ ॥

ਹੋ ਭਗਵਾਨ! ਓ ਹੋ ਮੋਰ ਪਿਓ ਆਵਾ ਓ ਹੋ ਮੋਰ ਮਾਓ ਅਰੁ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਬੰਧਪੁ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਭ੍ਰਾਤਾ ॥

ਓ ਹੋ ਮੋਰ ਬਯੁ ਆਵਾ ਓ ਹੋ ਮੋਰ ਭ੍ਰਾਓ ਅਰੁ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਰਾਖਾ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ਤਾ ਭਉ ਕੇਹਾ ਕਾੜਾ ਜੀਉ ॥੧॥

ਮਧਿ ਓ ਹੋ ਬਸਤੁ ਲੋਕਯਰੇ ਮੋਰ ਰਲਕ ਅਰੁ, ਓਯਾਹੋਲੋ ਮੋਰਓ ਕੋਯੋ ਭਯਰ ਓਯਾ ਹੋਯ? ॥੧॥

ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤੁਧੁ ਪਛਾਣਾ ॥

ਓਮਰ ਧੰਨਾਰੁ ਮੂੰ ਓਮਕੁ ਕੁਯੋਯਾਯ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਓਟ ਤੂੰਹੈ ਮੇਰਾ ਮਾਣਾ ॥

ਓ ਹੋ ਮੋਰ ਗਰਗ ਅਰੁ ਓ ਹੋ ਮੋਰ ਪੁਓਯੁ ਅਰੁ ॥

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਖੇਲੁ ਅਖਾੜਾ ਜੀਉ ॥੨॥

ਭੋਲਾ' ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਆਉ ਕੇਹੀ ਨਾਹੀ, ਏਹੀ ਬਾਰਾ ਬੁਝੈ ਚੋਰੇ ਏਕ ਖੇਲ ਅਚੇ ਆਉ ਏਹੀ ਖੇਲੁ
ਜੀਵਨ ਪਾਏ ਏਕ ਖੇਲ ਪਠਿਆ ਅਚੇ ॥੨॥

ਜੀਅ ਜੰਤੁ ਸਭਿ ਤੁਧੁ ਉਪਾਏ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਸਮਝ ਜੀਵਨੁ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਹੋ ਭਰਪੂਰ ਕਰਿ।

ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਭਾਣਾ ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਾਏ ॥

ਮੇਰੇ ਭਲੇ ਚੋਰੇ ਕਰਿ। ਹੇਠਲੇ ਬੇਦਰੇ ਹੋ ਕਾਮਧਾਰੇ ਤੂੰ ਚਾਹੀ ਕਾਮਧਾਰੇ ਕਰਿ।

ਸਭ ਕਿਛੁ ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ ਹੋਵੈ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਅਸਾੜਾ ਜੀਉ ॥੩॥

ਜਗਤਰੇ ਮਾਫਾ ਕਰਿ ਮਖ ਹੇਠਲੇ, ਬਹੁ ਚੋਰਾ ਹੇਠਲੇ। ਏਥਰੇ ਆਮਰੇ ਕਰਿ ਮਖ ਨਾਹੀ ॥੩॥

ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਭੋਰੇ ਨਾਮਰੇ ਆਮਰੇ ਕਰਿ। ਬਾਰਾ ਮੇਰੇ ਮਾਫਾ ਪੁਰਾ ਹੋਏ।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਸੀਤਲਾਇਆ ॥

ਹਰੇ-ਪੁਰਾ ਮੇਰੇ ਗਾਨ ਕਰਿ। ਬਾਰਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੀਤਲੇ ਹੋਏ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ ਨਾਨਕ ਜਿਤਾ ਬਿਖਾੜਾ ਜੀਉ ॥੪॥੨੪॥੩੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਮਨ ਤੋਂ ਕਾਮ ਬਾਹਰ, ਲੋਕ, ਮੇਰੇ ਏਕ ਅਧਾਰੇ ਰੂਪੇ ਬਿਖਾਰੇ
ਜਿਥੇ ਲੋਕ ਆਉ ਮੇਰੇ ਬਿਖਾਰੇ ਗੁਰੂਕਾਮਰੇ ਮੇਰੇ ॥੪॥੨੪॥੩੧॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

॥ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਪ੍ਰਭ ਮਨਹਿ ਅਧਾਰਾ ॥

ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਭਲੇ ਆਮਰੇ, ਪੁਰਾ ਏਕ ਮਨਰੇ ਆਮਰੇ ਅਚੇ।

ਭਗਤ ਜੀਵਹਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਅਪਾਰਾ ॥

ਭਲੇ ਭਗਵਾਨਰੇ ਅਮਰੇ ਮਾਫਾ-ਬੁਝ ਗਾਨ ਕਰਿ ਹੋਏ ਆਮਰੇ।

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ਧਿਆਇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਜੀਉ ॥੧॥

ਭਗਵਾਨਰੇ ਨਾਮ ਅਮਰੇ ਏਕ ਗੁਣਰੇ ਭਲੇ ਅਚੇ ਆਉ ਭਗਵਾਨਰੇ ਭਲੇ ਚਾਹੀ ਨਾਮ-ਬੁਝ ਕਰਿ ਬਹੁ
ਪੁਰਾ ਪੁਰਾ ਕਰਿ ॥੧॥

ਮਨਸਾ ਧਾਰਿ ਜੋ ਘਰ ਤੇ ਆਵੈ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧਭੈ ਅਭਿਲਾਖ ਧਾਰਿ ਕਰਿ ਘਰੁ ਆਇਯਾਏ,

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਨਮੁ ਮਰਣੁ ਮਿਟਾਵੈ ॥

ਬੇ ਬਛੁਕਾ ਬਛਾਓ ਕਰਿ ਨਿਯੋਗੁ ਫਲਿ ਚਕੁ ਧੂਰਿ ਕਰਿਧੇਏ।

ਆਸ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨੁ ਹੋਵੈ ਭੇਟਤੁ ਗੁਰ ਦਰਸਾਇਆ ਜੀਉ ॥੨॥

ਗੁਰੂਜੀ ਵਰਜਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬਿਸਥ ਮਨੋਰਥੁ ਓ ਸੁਖਮਰ ਯਯਾ ਪ੍ਰਥੁ ਹੋਇਯਾ ॥੨॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਕਿਛੁ ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੀ ॥

ਅਗਮੁ ਓ ਅਗੋਚਰੁ ਪੁਰੁਜਾ ਅਭੁ ਜਾਣੀ ਪਾਰਿਵਾ ਨਾਹੀ।

ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਧਿਆਵਹਿ ਗਿਆਨੀ ॥

ਜਾਨੀ, ਬਿਯ ਬਾਖਕ ਬੇਹੁ ਭਗਵਾਨਜਾ ਹੂੰ ਖਾਨ ਕਰਹੁ।

ਖੁਦੀ ਮਿਟੀ ਚੂਕਾ ਭੋਲਾਵਾ ਗੁਰਿ ਮਨ ਹੀ ਮਹਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਜੀਉ ॥੩॥

ਮੇਯੈ ਵਧਿਯੋ ਅਵਯਾਹੁ ਆਯੁ ਭੁਯੁ ਹੂਰੁ ਹੋਇਯਾ, ਗੁਰੂ ਚਾਹਾਯੁ ਸੁਖਮਰੇ ਹੂੰ ਭਗਵਾਨਜਾ ਪੁਕਾਰੁ ਕਰਹੁ ॥੩॥

ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਕਲਿਆਣ ਨਿਧਾਨਾ ॥

ਭਗਵਾਨਜਾ ਨਾਮਰੁ ਯੋਗ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਆਨੰਦੁ ਐਵੰ ਸੁਖਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਯਾ ਆਯੁ ਬੇ ਸੁਖਿਵਾਯੁ ਐਵੰ ਗੁਣਰੁ ਭਯਾਰੁ ਅਰਹੁ।

ਸੂਖ ਸਹਜ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਨਾ ॥

ਮੇਯੈ ਵਧਿਯੋ ਭਗਵਾਨਜਾ ਨਾਮਰੁ ਬੁਝਾਰੁ ਕਰਿਯਾ, ਚਾਹਾਯੁ ਬੁਝਾ ਐਵੰ ਆਨੰਦੁ ਭੋਲਯੁ ਹੋਇਯਾ।

ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਸੁਆਮੀ ਅਪਨਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਘਰ ਮਹਿ ਆਇਆ ਜੀਉ ॥੪॥੨੫॥੩੨॥

ਹੋ ਜਾਨਕ! ਮੇਯੈ ਵਧਿਯੋ ਭੋਲਰੇ ਮੋਰਾ ਬਾਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਇਯਾ, ਚਾਹਾਯੁ ਸੁਖਮਰੁ ਘਰੇ ਹੂੰ ਭਗਵਾਨਜਾ ਨਾਮੁ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾ ॥੪॥੨੫॥੩੨॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਜੀਵਾ ਸੋਇ ਤੁਮਾਰੀ ॥

ਹੋ ਪੁਰੁ! ਨਿਯ ਕਾਨਰੇ ਚੋਰਾ ਗੋਯਾ ਗੁਣੀ ਗੁਣੀ ਵਧਿਅਯੁ।

ਤੂੰ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਠਾਕੁਰੁ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ॥

ਹੋ ਮੋਰਾ ਮਹਾਨ ਠਾਕੁਰ! ਚੁਮੇ ਮੋਰਾ ਪ੍ਰਿਯਭਰੁ ਅਰ।

ਤੁਮਰੇ ਕਰਤਬ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਣਹੁ ਤੁਮਰੀ ਓਟ ਗੋਪਾਲਾ ਜੀਉ ॥੧॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ! ਜਿਹ ਕਰਮ ਤੂੰ ਹੀ ਜਾਣੀਐ। ਮੇਰਾ ਪਾਛ ਚੋਰ ਹੀ ਆਗ੍ਰਿਯ ਅਛਿ। ॥1॥

ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਵੈ ॥

ਚੋਰ ਮਹਿਮਾ-ਬੁਢਿ ਗਾਨ ਭਾਰਾ ਮਨ ਪ੍ਰਫੁਲ੍ਲਿਤ ਹੋਇਆ।

ਕਥਾ ਸੁਣਤ ਮਲੁ ਸਗਲੀ ਖੋਵੈ ॥

ਚੋਰ ਕਥਾ ਸੁਣਿ ਲੋ ਮਨਰ ਬਿਕਾਰਭਾਰ ਮਲਿਨਤਾ ਧੂਰ ਹੋਇਆ।

ਭੇਟਤ ਸੰਗਿ ਸਾਧ ਸੰਤਨ ਕੈ ਸਦਾ ਜਪਉ ਦਇਆਲਾ ਜੀਉ ॥੨॥

ਬਾਘੁ ਆਖੈ ਬਛੁਕ ਬਛਾਓਰੇ ਮਿਥੀ ਸ੍ਰੀ ਬਰਵਾ ਧਰਮਾਰ ਘਰ ਪਰਮਾਨੁਕ ਚਿੰਤਨ ਕਰੁਅਛਿ। ॥2॥

ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮਾਰਉ ॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਭੁਕੁ ਸ੍ਰੀ ਪੁਰਿ ਭਾਬਰੇ ਸ਼ਰਣ ਕਰੁਅਛਿ।

ਇਹ ਮਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਨਿ ਧਾਰਉ ॥

ਐਵੇ ਮਾਠਿ ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਜਿਹ ਮਨਰੇ ਪਾਰਣ ਕਰ।

ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ਸਰਬ ਮਇਆ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਜੀਉ ॥੩॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਚੋਰ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਹੀ ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਚੋਰ ਜੇਘਾਓਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਇਆ। ਤੂੰ ਬਿਸਤ੍ਰ ਜੀਵ-ਯਤ੍ਰ ਚਥਾ ਬਰੂਕਾ ਰਝਕ ਅਰੁ ॥3॥

ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਆਖਿਰੁ ਬਧ , ਸੁਗ ਸੁਗਰੁ ਬਧ ਰਹਿਛੁ, ਬਭਰਮਾਨ ਮਖ ਬਧ ਅਚਰੁ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਆਪੇ ਹੋਈ ॥

ਆਯ ਬੇ ਪ੍ਰਭੁ ਬਰਵਾ ਹੀ ਬਧ ਰਹਿਵੇ।

ਚਲਿਤ ਤੁਮਾਰੇ ਪ੍ਰਗਟ ਪਿਆਰੇ ਦੇਖਿ ਨਾਨਕ ਭਏ ਨਿਹਾਲਾ ਜੀਉ ॥੪॥੨੬॥੩੩॥

ਹੇ ਪ੍ਰਿਯ ਪ੍ਰਭੁ! ਚੋਰ ਅਭੁਤ ਲੀਲਾ ਯਗਭਰੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਰੇ। ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਬੇਬੇ ਅਭੁਤ ਲੀਲਾਕੁ ਦੇਖੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਇਆ। ॥4॥26॥33॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹੁਕਮੀ ਵਰਸਣ ਲਾਗੇ ਮੇਹਾ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਬੁਝੂਮਰੂ ਮੇਘ ਵਰ੍ਹੇਥਾ॥੧॥

ਸਾਜਨ ਸੰਤ ਮਿਲਿ ਨਾਮੁ ਜਪੇਹਾ ॥

ਬਯੋਗ ਬਯੋਗਿ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਕਰਿਥਾ॥੨॥

ਸੀਤਲ ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਠਾਢਿ ਪਾਈ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪੇ ਜੀਉ ॥੧॥

ਬਯੋਗ ਬੁਝੂਮਰੂ ਗੀਤਲ ਆਪੇ ਗੀਤ ਹੋਯਾਯਾਯਾਯਾ ਆਪੇ ਆਪੇ ਗੀਤ ਹੋਯਾਯਾਯਾਯਾ ਆਪੇ ਆਪੇ ਗੀਤ ਹੋਯਾਯਾਯਾਯਾ ਆਪੇ ਆਪੇ ਗੀਤ ਹੋਯਾਯਾਯਾਯਾ ॥੧॥

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਬਹੁਤੇ ਬਹੁਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬਹੁ ਕਿਛੁ ਅਧਿਕਾਰਿ ਪਾਤਾਲਿ ਭਰਿਯਾਯਾਯਾ ॥੨॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਸਗਲ ਰਜਾਇਆ ॥

ਨਿਯੋਗਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਹੁਤੁ ਬਹੁਤੁ ਕਰਿਦੇਯਾਯਾਯਾ ॥੩॥

ਦਾਤਿ ਕਰਹੁ ਮੇਰੇ ਦਾਤਾਰਾ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਧ੍ਰੁਪੇ ਜੀਉ ॥੨॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਦਾਤਾਰਾ! ਨਿਯੋਗਿ ਦਾਤ ਪਦਾਰਥ ਕਰਿ ਯਾਤਾ ਪਾਤਾਲਿ ਬਹੁ ਜੀਵ-ਜੰਤੁ ਭੁਖਿ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ॥੨॥

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੀ ਨਾਈ ॥

ਮੇਰੇ ਮਾਲਿਕ ਪੁਰੁ ਬਰਵਾ ਬਹੁਤੁ ਆਪੇ ਆਪੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਿਕ ਬਹੁਤੁ ਆਪੇ ॥੪॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਧਿਆਈ ॥

ਗੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪੁਰੁ ਬਰਵਾ ਹੋ ਆਪੇ ਆਪੇ ਧਿਆਈ ॥੫॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਭੈ ਕਾਟੇ ਮੇਹਾ ਬਿਨਸੇ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪੇ ਜੀਉ ॥੩॥

ਬੇਘਿ ਪੁਰੁ ਮੇਰੇ ਜੰਮ-ਮਰਣਿ ਭੈ ਆਪੇ ਮੇਰੇ ਜੰਮ-ਮਰਣਿ ਭੈ ਆਪੇ ॥੩॥

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਨਾਨਕੁ ਸਾਲਾਹੇ ॥

ਨਾਨਕ ਪੁਰੁ ਬਹੁਤੁ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਮੇਰੇ ਮਾਲਿਕ ॥੬॥

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਕਾਟੇ ਸਭਿ ਫਾਰੇ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਸਿਮਰਿ ਕਰਿਵਾ ਧਾਰਾ ਆਪੇ ਬਹੁਤੁ ਜੰਮਿ ਕਰਿਯਾਯਾ ॥੭॥

ਪੂਰਨ ਆਸ ਕਰੀ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਜਾਪੇ ਜੀਉ ॥੪॥੨੭॥੩੪॥

ਭਗਵਾਨ ਏਕ ਸ਼ਬਦੇਰੇ ਚਾਹਾਰ ਆਗੇ ਪੂਰਨ ਕਰਿ ਦੇਯੋ ਭਉ, ਏਵੇ ਓ ਭਗਵਾਨ ਜਾਨ ਨਾਮਰੇ ਹੂੰ ਜਪ ਕਰੂ ਅਛਿ
ਆਭ ਚਾਹਾਯਾ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰੂ ਅਛਿ ॥੪॥੨੭॥੩੪॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਆਉ ਸਾਜਨ ਸੰਤ ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬੰਨ੍ਹ ਏਵੇ ਪੁੰਨ ਮੇਰੇ! ਆਪ

ਮਿਲਿ ਗਵਹ ਗੁਣ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ ॥

ਆਮੇ ਮੇਰੇ ਅਗਮ ਓ ਅਨੰਤ ਪੁੰਨ ਯੋਗਗਾਨ ਕਰਿਵਾ।

ਗਵਤ ਸੁਣਤ ਸਭੇ ਹੀ ਮੁਕਤੇ ਸੇ ਧਿਆਈਐ ਜਿਨਿ ਹਮ ਕੀਏ ਜੀਉ ॥੧॥

ਭਗਵਾਨ ਜਾਨ ਮਹਿਮਾ ਗਾਯਾ ਏਵੇ ਗੁਣੀਵਾ ਬਾਲਾ ਬਹੁ ਵਧੇ ਮਾਯਾਰ ਵਧਨਰੂ ਮੁਖ ਹੋਯਾਯਾਏ। ਆਪ,
ਆਮੇ ਬੇਹਿ ਪੁੰਨ ਆਗਮਾਨ ਕਰਿਵਾ ਮੇਰੇ ਆਮੇ ਭਉ ਕਰਿਯਾਏ। ॥੧॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਜਾਵਹਿ ॥

ਭਗਵਾਨ ਜਾਨ ਮੇਰੇ ਵਾਰਾ ਯੋਗ-ਯੋਗਾਯੋਗ ਬਹੁ ਪਾਪ ਨਸ਼ ਹੋਯਾਯਾਏ ਆਪ।

ਮਨਿ ਚਿੰਦੇ ਸੇਈ ਫਲ ਪਾਵਹਿ ॥

ਆਭ ਮਨੋਬਾਞਿਓ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਸਿਮਰਿ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇ ਸਚੁ ਸੁਆਮੀ ਰਿਜਕੁ ਸਭਸੁ ਕਉ ਦੀਏ ਜੀਉ ॥੨॥

ਬੇਹਿ ਬਧ ਪੁੰਨ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਜਾਨਾਯਾਏ, ਮੇਰੇ ਬਹੁ ਭੋਜਨ ਦੇਯਾਏ ॥੨॥

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਈਐ ॥

ਭਗਵਾਨ ਜਾਨ ਨਾਮਰੇ ਜਪ ਕਰਿਵਾ ਵਾਰਾ ਬਹੁ ਸੁਖ ਮੇਲਿਯਾਏ।

ਸਭੁ ਭਉ ਬਿਨਸੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ॥

ਬੇਹਿ-ਪੁੰਨ ਆਗਮਾਨ ਕਰਿਵਾ ਵਾਰਾ ਬਹੁ ਭਉ ਨਾਸ ਹੋਯਾਯਾਏ ਆਪ।

ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਸੇ ਪਾਰਗਿਰਾਮੀ ਕਾਰਜ ਸਗਲੇ ਥੀਏ ਜੀਉ ॥੩॥

ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇ ਪੂਰੇ ਪੂਰਨ ਅਰੇ ਆਭ ਚਾਹਾਰ ਬਨਸ਼ ਕਾਰਜ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੂਏ। ॥੩॥

ਆਇ ਪਇਆ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਮੈਂ ਚੋਰ ਗਰਬਰੇ ਆਇਆਂ,

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਲੈਹਿ ਮਿਲਾਈ ॥

ਚੋਰੇ ਮੇਧਰੇ ਭਲੇ ਲਾਗੇ ਮੋਚੇ ਬੇਧਰੇ ਨਿਯੇ ਬਾਧੂਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭੁ ਭਗਤੀ ਲਾਵਹੁ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਏ ਜੀਉ ॥੪॥੨੮॥੩੫॥

ହେ ପ୍ରଭୁ! କୃପା କରି ନିଜର ଭକ୍ତିରେ ଲଗାଅ ଯାହା ହ୍ୱାରା ହେ ନାନକ! ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସତ୍ୟ ନାମ ରୂପୀ ଅମୃତ ପାନ କରୁଛନ୍ତି । ॥4॥28॥35॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ମାଝ ମହଲ 5 ॥

ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਸਾਈ ॥

ସୃଷ୍ଟିର ସ୍ୱାମୀ ଗୋବିନ୍ଦ ଗୋସାଇଁ ସମସ୍ତ ଜୀବ ଉପରେ ଏପରି ଦୟାଳୁ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ଯେପରି,

ਮੇਘੁ ਵਰਸੈ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ॥

ବାଦଲ ସମସ୍ତ ସ୍ଥାନରେ ବର୍ଷା କରିଥାଏ,

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲਾ ਠਾਢਿ ਪਾਈ ਕਰਤਾਰੇ ਜੀਉ ॥੧॥

ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ସର୍ବଦା ହିଁ ଦୀନଦୟାଳୁ ଏବଂ କୃପାଳୁ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ନିଜ ଭକ୍ତଙ୍କ ହୃଦୟ ଶୀତଳ କରିଦେଇଛନ୍ତି ।
॥ ୧ ॥

ਅਪੁਨੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੇ ॥

ପ୍ରଭୁ ନିଜ ଜୀବ-ଜନ୍ତୁଙ୍କ ପାଳନ ଏପରି କରନ୍ତି ।

ਜਿਉ ਬਾਰਿਕ ਮਾਤਾ ਸੰਮਾਰੇ ॥

ଯେପରି ମାତା ନିଜ ଶିଶୁର ଦେଖା‌ରଖା କରିଥାଏ

ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਸੁਆਮੀ ਦੇਤ ਸਗਲ ਆਹਾਰੇ ਜੀਉ ॥੨॥

ଭଗବାନ ଦୁଃଖନାଶକ ଏବଂ ସୁଖର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ସେ ସମସ୍ତ ଜୀବକୁ ଖାଇବା ପାଇଁ ଭୋଜନ ଦିଅନ୍ତି ॥୨॥

ਜਲਿ ਥਲਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ॥

ଦୟାଳୁ ପରମାତ୍ମା ଜଳ ଏବଂ ଧରିତ୍ରିରେ ସର୍ବତ୍ର ଅଛନ୍ତି ।

ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਿ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਨਾ ॥

ମୁଁ ସର୍ବଦା ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଉତ୍ସର୍ଗିତ ଓ ସମର୍ପିତ ଅଟେ ।

ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਧਿਆਈ ਜਿ ਖਿਨ ਮਹਿ ਸਗਲ ਉਧਾਰੇ ਜੀਉ ॥੩॥

ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਆਮੇ ਸਰਬਦਾ ਹੂੰ ਬੇਬੇਭੇ ਭਗਵਾਨਯ ਥਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ਮੇਯ ਏਕ ਸ਼ਬਦੇ ਹੂੰ ਬਹੁਯ ਭਯਾਰ
ਕਰਿਦੇਅਉ ॥੩॥

ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਸਗਲੇ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪੇ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਨਿਯ ਭਯਾਰ ਰਖਾ ਕਰਉ।

ਉਤਰਿ ਗਏ ਸਭ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪੇ ॥

ਆਭ ਚਾਹਾਰ ਬਹੁ ਦੁਖ ਏਵੰ ਬੰਧਾਧ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਯੈ।

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰੀਆਵਲੁ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਰੇ ਜੀਉ ॥੪॥੨੯॥੩੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨ ਮੇਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਾਰਾ ਦੇਖੁਆਉ, ਬੇਬੇਭੇਭੇ ਚਾਹਾਯ ਨਾਮ-ਸ਼ਬਦ ਕਰਿਵਾ
ਵਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਯਰ ਮਨ ਏਵੰ ਚਨ ਯੁਧਿ ਰਹਿਯਾਯ। ॥੪॥੨੯॥੩੬॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਿਥੈ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ ਪ੍ਰਭ ਪਿਆਰੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਿਯਯ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਰੇ ਸ਼ਬਦੇ ਚਾਰ ਨਾਮਰ ਯਧ ਕਰਾਯਾਯ,

ਸੇ ਅਸਥਲ ਸੋਇਨ ਚਉਬਾਰੇ ॥

ਬੇਬੇਭੇ ਸ਼ਬਦ ਬ੍ਰਹਮ ਭਯਾਰ ਚਉਬਾਰੇ।

ਜਿਥੈ ਨਾਮੁ ਨ ਜਪੀਐ ਮੇਰੇ ਗੋਇਦਾ ਸੇਈ ਨਗਰ ਉਜਾੜੀ ਜੀਉ ॥੧॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਗੋਇਦਾ! ਮੇਰੇ ਸ਼ਬਦੇ ਚਾਰ ਨਾਮਰ ਯਧ ਕਰਾਯਾਯ ਨਾਹੂੰ, ਬੇਬੇਭੇ ਨਗਰ ਖੁਸ਼ ਭੂਮਿ ਚਉਬਾਰੇ। ॥੧॥

ਹਰਿ ਰੁਖੀ ਰੇਟੀ ਖਾਇ ਸਮਾਲੇ ॥

ਮੇਰੇ ਵਧਯੇ ਗੁਣਗੁਣ ਰੂਪੇ ਯਾਯ ਭਗਵਾਨਯ ਸ਼ਬਦ ਕਰਿਯਾਯ,

ਹਰਿ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੇ ॥

ਚਾਹਾਯ ਭਗਵਾਨ ਯਧ ਏਵੰ ਵਾਹਾਰ ਸਰਬੰ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇਖੁਆਉ।

ਖਾਇ ਖਾਇ ਕਰੇ ਬਦਫੈਲੀ ਜਾਣੁ ਵਿਸੁ ਕੀ ਵਾੜੀ ਜੀਉ ॥੨॥

ਮੇਯੋਂ ਵਧਯੋ ਭਗਵਾਨਯੋ ਭਾਗੁ ਧਿਆਇਯੋ ਪਦਾਰਥ ਖਾਯੋ ਖਾਯੋ ਦੂਖਯੋ ਕਰਿਯਾਯੋ, ਚਾਹਾਯੋ ਬਿਬਰਿਯੋ ਰਚਿਯੋ
ਭਾਗ ॥੨॥

ਸੰਤਾ ਸੇਤੀ ਰੰਗੁ ਨ ਲਾਏ ॥

ਮੇਯੋਂ ਵਧਯੋ ਬਲਯੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ ਨਾਯੋ

ਸਾਕਤ ਸੰਗਿ ਵਿਕਰਮ ਕਮਾਏ ॥

ਆਯੋ ਗਾਯੋ ਬਾਯੋ ਮੇਯੋਂ ਦੂਖਯੋ ਕਰਿਯਾਯੋ,

ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਖੋਈ ਅਗਿਆਨੀ ਜੜ ਅਪੁਣੀ ਆਪਿ ਉਪਾੜੀ ਜੀਉ ॥੩॥

ਏਧਰਿ ਆਨੰਦਾਨ ਵਧਯੋ ਨਿਯੋ ਦੂਖਯੋ ਵਧਯੋ ਹਰਾਯੋ ਧੰਧ ਭਯੋ ਬੇਨਿਯੋ ਰੋਗ ਨਿਯੋ ਕਾਰਿਯਾਯੋ ॥੩॥

ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਮੇਰੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੋ ਧੰਨਯੋ! ਮੈਂ ਰੋਗ ਰੋਗਕਰੇ ਆਇਯੋ।

ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲ! ਤੂੰ ਬੁਝਕੇ ਬਾਗਕੇ ਅਰੁ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਰਾਖਹੁ ਸਰਮ ਅਸਾੜੀ ਜੀਉ ॥੪॥੩੦॥੩੧॥

ਮੇਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਨਾਨਕ ਰੋਗ ਹੋਂ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰੁਯੋ। ਮੇਰੇ ਲਗਾ-ਪ੍ਰਭਿਯੋ ਰਖ ॥੪॥੩੦॥੩੧॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਚਰਣ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਰਿਦੈ ਸਮਾਣੇ ॥

ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨਯੋ ਬੁਝਕੇ ਰੋਗ ਮੇਰੇ ਬੁਝਕੇ ਸੁਪਨ ਹੋਯੋਯੋ, ਚਾਹਾਯੋ,

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਸਭ ਦੂਰਿ ਪਇਆਣੇ ॥

ਮੇਰੇ ਬੁਝਕੇ ਏਵੇਂ ਬੁਝਕੇ ਨਾਯੋ ਹੋਯੋਯੋ।

ਸਾਂਤਿ ਸੂਖ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਉਪਜੀ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਨਿਵਾਸਾ ਜੀਉ ॥੧॥

ਬਲਯੋ ਬਲਯੋ ਨਿਵਾਸ ਹੋਯੋ ਮੇਰੇ ਅਭਿ ਮੇਰੇ ਅਨਾਭਿ ਰਕੇ ਮੇਰੇ ਧੁਨਿ ਭਯੋ
ਹੋਯੋਯੋ ਆਯੋ ਮੇਰੇ ਗਾਯੋ ਏਵੇਂ ਬੁਝਕੇ ਬੁਝਕੇ ਹੋਯੋਯੋ ॥੧॥

ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਤੂਟੈ ਮੂਲੇ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਸ਼ਬਦਿ ਏਧਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀਅਲੀ, ਯਾਹਾ ਕਦਾਪਿ ਭਾਜੀਓ ਨਾਹੀਂ।

ਹਰਿ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ॥

ਭਗਵਾਨ ਮੋਰਿ ਭਿੰਨਰੇ ਓ ਕਾਹਾਰੇ ਬਰੰਤੁ ਕਪਾਧਕ ਹੋਯੋ ਰਹਿਯੋ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਕਾਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸਾ ਜੀਉ ॥੨॥

ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਸ਼ਬਦਾ ਕਰਿ ਓਧਾ ਓਹਾਯੋ ਮਹਿਮਾ-ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਮੋਰਿ ਮੂਰ੍ਧਨ ਪਾਸੀ ਕਰਿਯੋ।
॥੨॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਰਖੈ ਅਨਹਦ ਬਾਣੀ ॥

ਮੋਰਿ ਮਨਰੇ ਅਨਾਹਦ ਬਾਣੀ ਪੁਕਾਰਿ ਹੋਵਾਨੁ ਹਰਿ ਰਸ ਰੂਪੀ ਅਨੁਭਵ ਬਖਸ਼ਿ ਹੋਵਾਰੇ ਲਾਗੀ। ।

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਮੋਰਿ ਮਨ ਏਵੰ ਓਨਰੇ ਗਾਇ ਪੁਰੋਹਿਤ ਕਰਿਯੋ।

ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਇ ਰਹੇ ਜਨ ਤੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰਿ ਕੀਆ ਦਿਲਾਸਾ ਜੀਉ ॥੩॥

ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਬਦਗੁਰੂ ਓਹਾਰੇ ਭਯੋ ਆਗ੍ਰਿਯਾਨਾ ਦੇਯੋ ਆਯੁ ਹਰਿ ਰਸ ਰੂਪੀ ਅਨੁਭਵ ਪਾਨ ਕਰਾਯੋ
ਓਹਾਨੁ ਓਹੁ ਏਵੰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਦੇਯੋ। ॥੩॥

ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ ਤਿਸ ਤੇ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ॥

ਮੇਯੋ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਮੂੰ ਗੰਧ ਪ੍ਰੀਤਿ, ਓਯੋ ਓਹੁ ਮੂੰ ਨਿਰੰਜਨ ਕਰਿਯੋ। ਬੇਬਾਰ ਪਾਨ ਪਾਯੋ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥

ਸ਼ਬਦਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੋਰਿ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਸ਼ਬਦਿ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯੋ।

ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ਜੀਉ ॥੪॥੩੧॥੩੮॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬੇਯੋਗਗ੍ਰਿਯੋ ਮੋਰਿ ਯੋਗ-ਮੋਰਿ ਓਹੁ ਕਰਿ ਯੋਯੋ ਆਯੋ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਸ਼ਬਦਿ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯੋ।
ਪੂਰਾ ਹੋਯੋ। ॥੪॥੩੧॥੩੮॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮੀਰੁ ਪਾਇਆ ਪਰਮੇਸਰਿ ਪਾਇਆ ॥

ਬਖਸ਼ਿ ਹੋਯੋ, ਏਹਾਨੁ ਪਰਮੇਸਰਿ ਹੋਯੋ ਕਰਿਯੋ।

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਸੁਖੀ ਵਸਾਇਆ ॥

ੴ ਵਾਰਾ ਪੁਰੁ ਬਧਾਏ ਯਾਗ-ਯਜੁਰੁ ਬੁਧਾ ਕਰਿਯਾਏ ॥

ਗਇਆ ਕਲੇਸੁ ਭਇਆ ਸੁਖੁ ਸਾਚਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲੀ ਜੀਉ ॥੧॥

ਬਹਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਨਾਮਰੁ ਬੁਧਾ ਕਰਿਯਾ ਵਾਰਾ ਚਾਹਾਯਾ ਪਾਠਾ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆਯਾਏ ਆਯਾ ਚਾਹਾਯਾ ਬਧਾ ਬੁਧਾ
ਕਰਿਯਾਏ ॥੧॥

ਜਿਸ ਕੇ ਸੇ ਤਿਨ ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੇ ॥

ੴ ਯਾਗ-ਯਜੁਰੁ ਮੇਯੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਾਰਾ ਯਜੁਰੁ ਹੋਇਆਯਾਏ, ਯੇ ਹੀ ਚਾਹਾਯਾ ਰਖਾ ਕਰਿਯਾਏ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੁ ਭਏ ਰਖਵਾਰੇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਚਾਹਾਯਾ ਰਖਾ ਕਰਿਯਾਏ ॥

ਸੁਣੀ ਬੇਨੰਤੀ ਠਾਕੁਰਿ ਮੇਰੈ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਘਾਲੀ ਜੀਉ ॥੨॥

ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਾਨਾ ਬੁਧਾਏ ਆਯਾ ਮੇਰਾਯਾਏ ਬਧਾਏ ਹੋਇਆਯਾਏ ॥੨॥

ਸਰਬ ਜੀਆ ਕਉ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ॥

ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਬਖਸ਼ ਗੁਣੀਯੁ ਦੇਵਾ ਕਾਲਾ ਅਚਛੇ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਰਾ ॥

ਗੁਰੂਯੁ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਬੇ ਅਮਨੁ ਕਮਲਾ ਨਿਰਮਲੇ ਦੇਖੁਛੁ।

ਜਲ ਥਲ ਮਹੀਅਲ ਸਭਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਣੇ ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਪਖਾਲੀ ਜੀਉ ॥੩॥

ਬਾਗਿ, ਪਰਿਭ੍ਰਾ ਏਵੰ ਗਗਨਰੇ ਰਹਿਵਾਕਾਲਾ ਬਖਸ਼ ਗੁਣੀ ਚੁਧੁ ਹੋਯਾਯਾਛੁ। ਸ੍ਰੀ ਬਲ-ਗੁਰੂਯੁ ਚਰਨ ਪੋਯਾ ਅਛਿ। ॥੩॥

ਮਨ ਕੀ ਇਛ ਪੁਜਾਵਣਹਾਰਾ ॥

ਪਰਮਾਨੁ। ਮਨਰ ਯਯਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਿਵਾ ਕਾਲਾ ਅਚਛੇ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਾਈ ਬਲਿਹਾਰਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਬਰਵਾ ਚਾਕਾ ਪੁਰਿ ਬਖਸਿਓ।

ਨਾਨਕ ਦਾਨੁ ਕੀਆ ਦੁਖ ਭੰਜਨਿ ਰਤੇ ਰੰਗਿ ਰਸਾਲੀ ਜੀਉ ॥੪॥੩੨॥੩੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਦੁਖ ਨਾਗਿ ਪੁਰੁ ਮੋਹਿ ਏਵੰ ਦਾਨ ਦੇਯਾਯਾਛੁ ਮੇ ਚਾਕਰਿ ਪੁਰਿ ਮੇ ਮਗੁ ਹੋਯਾਯਾਛੁ। ਯਾਹੁ ਪੁਰੁਭਾਰਿ ਯਰੇ ਅਛਿ। ॥੪॥੩੨॥੩੯॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਤੇਰਾ ਧਨੁ ਭੀ ਤੇਰਾ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਮੇਰਾ ਮਨ ਏਵੰ ਤਨ ਚੋਰਾ' ਭਾਰਾ ਧੰਨ ਹੋਯਾਯਾਛੁ ਆਯ ਧਾਨ ਮਧ ਚੋਰਾ' ਭਾਰਾ ਧੰਨਾਯਾਛੁ।

ਤੂੰ ਠਾਕੁਰੁ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ॥

ਹੇ ਯਥਿਵ! ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰ ਏਵੰ ਬਾਨਾ ਅਚਾ।

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਰਾਸਿ ਤੁਮਾਰੀ ਤੇਰਾ ਜੇਰੁ ਗੋਪਾਲਾ ਜੀਉ ॥੧॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ! ਮੇਰਾ ਗੁਣ ਏਵੰ ਤਨ ਚੋਰਾ ਹੂੰ ਪ੍ਰਭੁ ਅਚੋ, ਹੇ ਗੋਪਾਲ! ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੁਯੁ ਹੂੰ ਮੇਰਾ' ਠਾਕੁਰ ਅਛਿ ॥੧॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੂੰਹੈ ਸੁਖਦਾਈ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਬਰ੍ਹਦਾ ਤੂੰਹੈ ਸੁਖ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਅੰਗ ।

ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਲਾਗਾ ਤੇਰੀ ਪਾਈ ॥

ਮੂੰ ਨਿਰਮਲੁਕ ਹੋਇ ਤੂੰਹੈ ਨਮਨ ਕਰੁਣਿ ਆਉ ਚੋਰ ਚੋਰੀ ਬੰਨ੍ਹ ਕਰੁਣਿ ।

ਕਾਰ ਕਮਾਵਾ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵਾ ਜਾ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਦਇਆਲਾ ਜੀਉ ॥੨॥

ਹੇ ਕਮਲਾਨੁ ਪਰਮਾਨੁ! ਮੂੰ ਬੇਇ ਕਾਰਿਯ ਕਰਿਵਿ, ਮੋਹਿ ਕਰਿਵਾ ਪਾਛੈ ਤੂੰਹੈ ਯਾਹਾ ਦੇਵ ਆਉ ਤੂੰਹੈ
ਭਲੇ ਲਾਗੁਪ੍ਰਵਾ ॥੨॥

ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਤੇ ਲਹਣਾ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਗਹਣਾ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਮੂੰ ਬਹੁ ਕੀਛੈ ਤੂੰਹੈ ਾਰੁ ਹੂੰ ਨੇਭਣਿ ਆਉ ਤੂੰਹੈ ਹੋਰ ਮੋਹਿ ਆਭੁਖਣ ਅੰਗ ।

ਜੇ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਸਹਣਾ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ! ਤੂੰਹੈ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿ ਤੂੰਹੈ ਬੁਝ ਬੁਝ ਦੇਭਣਿ ਮੂੰ ਚਾਹਾਨੁ ਬੁਝ ਭਾਵਿ ਬੇਇਨੇਭਣਿ ।

ਜਿਥੈ ਰਖਹਿ ਬੈਕੁੰਠੁ ਤਿਥਾਈ ਤੂੰ ਸਭਨਾ ਕੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਜੀਉ ॥੩॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਤੂੰਹੈ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿ ਰੋਗੁਲੇ ਮਧ, ਚਾਹਾ ਮੋਹਿ ਬੰਨ੍ਹ ਅੰਗ । ਤੂੰਹੈ ਬਹੁਕ ਰਖਾ ਕਰਿਵਾ
ਵਾਲਾ ਅੰਗ । ॥੩॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਇ ਪਰਮ ਪਿਤਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਵਾ ਵਾਰਾ ਮੋਹਿ ਬੁਝ ਭਪਲਵੁ ਹੋਇਭਣਿ ।

ਆਠ ਪਹਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਚਿਨ੍ਹੇਰੇ ਆਠ ਪਹਰ ਚੋਰ ਮਹਿਨਾ ਗਾਨ ਕਰੁਣਿ ।

ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਕਦੇ ਨ ਹੋਇ ਦੁਖਾਲਾ ਜੀਉ ॥੪॥੩੩॥੪੦॥

ਚਾਹਾਰ ਬੁਧਮਰ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰ੍ਣ ਹੋਇਭਣਿ ਆਉ ਵਰ੍ਹਮਾਨ ਬੇ ਕੇਵੇ ਚਿ ਦੁਖਾਨੁ ਬੁਝ ਨਾਹੈ
॥੪॥੩੩॥੪੦॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਪ੍ਰਭਿ ਮੇਘੁ ਪਠਾਇਆ ॥

ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੂ ਵਰ੍ਣਾ ਕਰਿਵਾ ਪਾਛੈ ਮੋਹਿਨੁ ਪਾਛੈਭਣਿ ।

ମେଘ ସାଗର, ଧରିତ୍ରୀ ଏବଂ ଆକାଶ ଦଶ ଦିଗରେ ବର୍ଷା କରିଥାନ୍ତି ।

ବର୍ଷା ଦ୍ଵାରା ଜୀବର ଅନ୍ତଃ ମନରେ ସୁଖ ଶାନ୍ତି ହୋଇଯାଇଛି ତଥା ତାହାର ସବୁ ତୃଷ୍ଣା ମୋଟ୍ଟିଯାଇଛି ଆଉ ସମସ୍ତ ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରସନ୍ନତା ଆସି ଯାଇଛି ॥୧॥

ହେ ଭଗବାନ! ତୁ ସୁଖ ପ୍ରଦାନ କରିବା ଆଉ ଦୁଃଖ ନାଶ କରିବା ବାଲା ଅଛୁ ।

ତୁ ସ୍ବୟଂ ହି ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ଶିମା କରୁଅଛୁ ।

ନିଜ ସୃଷ୍ଟିକୁ ସେ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ପାଳନ ପୋଷଣ କରୁଅଛି । ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ନତମସ୍ତକ ହୋଇ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରୁଅଛି । ॥୨॥

ଯେଉଁ ଭଗବାନଙ୍କ ଶରଣ ନେଲେ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ପ୍ରତି ଶ୍ଵାସରେ ଭଗବାନଙ୍କ ନାମର ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଉଚିତ ।

ତାହାଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ସ୍ୱାମୀ ନାହିଁ, ସମସ୍ତ ସ୍ଥାନ କେବଳ ତାଙ୍କରି ଅଟେ । ॥୩॥

ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋ' ଠାରେ ତୋର ହିଁ ନାମ ଏବଂ ତୋର ହିଁ ବଳ ଅଛି।

ହେଁ ମୋର ସଜ୍ଞା ସ୍ବାମୀ ଏବଂ ଗୁଣର ସାଗର ଅଛୁ ।

ଦାସ ନାନକ ଏକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ଦିନର ଆଠ ପହରରେ ତୋର ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରୁଅଛି
॥4॥34॥41॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਭੇ ਸੁਖ ਭਏ ਪ੍ਰਭ ਤੁਠੇ ॥

ਮੋਹਭੋਭੇਵੇਲੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪੁਸ਼ਪ ਹੋਇਆਛੇ, ਬੇਭੋਭੇਵੇਲੇ ਬਸਤੁ ਬੁਝਿ ਭੋਭਿਯੋ ਹੋਇਆਥੀ।

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੇ ਚਰਣ ਮਨਿ ਵੁਠੇ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰੂਯੋ ਚਰਣ ਮਨਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਨੀਥੀ।

ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਲਗੀ ਲਿਵ ਅੰਤਰਿ ਸੇ ਰਸੁ ਸੇਈ ਜਾਣੈ ਜੀਉ ॥੧॥

ਮਾਝਾਰ ਮਨ ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਖਾਨਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਬਸਾਖੁ ਲਾਗਿਯਾਯਾਥੀ, ਬੇਘੁ ਬਧਿਯੋ ਹੋਇ ਆਨੰਦੁ ਯਾਗਿਯਾਥੀ।
॥1॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ॥

ਮੇਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਗਮਯ ਏਵਾ ਅਗੋਚਰੁ ਅਚਾਛੇ।

ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਵਰਤੈ ਨੇਰਾ ॥

ਬੇ ਪ੍ਰਭੋਯੋ ਫੁਲਰੇ ਨਿਕਰੇ ਹੋਇ ਰਹਿਯਾਛੇ।

ਸਦਾ ਅਲਿਪਤੁ ਜੀਆ ਕਾ ਦਾਤਾ ਕੇ ਵਿਰਲਾ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਜੀਉ ॥੨॥

ਬੇ ਬਰਦਾ ਨਿਰੰਦ੍ਰੁ ਅਚਾਛੇ ਆਯੋ ਯਾਗਰ ਦਾਤਾ ਅਚਾਛੇ। ਕੇਹੁ ਬਿਰਲੁ ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਹੋਇ ਨਿਕ ਬੁਝਿਯੋ ਰਹਿਯਾਥੀ।
॥2॥

ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣੈ ਕੀ ਏਹ ਨੀਸਾਣੀ ॥

ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਮਿਲਨਰ ਏਹੁ ਲਾਗਿ ਅਚੇ ਮੇਰੇ

ਮਨਿ ਇਕੇ ਸਚਾ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੀ ॥

ਮਨੁਯੋ ਨਿਕ ਮਨਰੇ ਏਕ ਬਧਿਯੋ ਪਰਮਾਨੁਯੋ ਫੁਲੁਯੋ ਹੋਇ ਰਹਿਯਾਥੀ।

ਸਹਜਿ ਸੰਤੋਖਿ ਸਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ਅਨਦੁ ਖਸਮ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੀਉ ॥੩॥

ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਲਗਿ ਅਨੁਬਾਹੇ ਚਾਨੁਯੋ ਮਨੁਯੋ ਬਰਦਾ ਬੁਝਿ, ਬੇਭਾਧ, ਚੁਧਿ ਏਵਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਯਾਥੀ।
॥3॥

ਹਥੀ ਦਿਤੀ ਪ੍ਰਭਿ ਦੇਵਣਹਾਰੈ ॥

ਦਾਤਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੇਰੇ ਨਿਕ ਫੁਲੁ ਦੇਵਯੋ, ਅਧਾਰ, ਬਾਹਾਰਾ ਦੇਵਯੋ ਆਯੋ

ਜਨਮ ਮਰਣ ਰੋਗ ਸਭਿ ਨਿਵਾਰੇ ॥

ਪੁਰੁ ਯਾਵਨ-ਮੁਢੁਪਰ ਬਸੁ ਕਝੁ ਧੂਰ ਕਰਿਦੇਯਯੁ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਕੀਏ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੇ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਿ ਰੰਗ ਮਾਣੇ ਜੀਉ ॥੪॥੩੫॥੪੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਵਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਯੋਗ ਬੇਬਕ ਬਨਾਯਯੁ, ਬੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਯੋਗਗਾਨ ਕਰਿਵਾਰ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਕਰਿਯਾਵ। ॥੪॥੩੫॥੪੨॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕੀਨੀ ਦਇਆ ਗੋਪਾਲ ਗੁਸਾਈ ॥

ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਪਾਲਨਕਰੀ ਗੋਪਾਲ ਮੋਹ' ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰਿਯੋ ਆਯ

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ ਵਸੇ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਚਰਣ ਮੋਹ' ਮਨਰੇ ਸ਼੍ਰਾਵਣ ਹੋਯਾਯਾਯੋ।

ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਆ ਤਿਨਿ ਕਰਤੈ ਦੁਖ ਕਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿਆ ਜੀਉ ॥੧॥

ਬਰਜਮਾਨ ਬੇਹੁ ਬ੍ਰਹਮੰਡਕਰੀ ਪੁਰੁ ਮੋਹਿਓ ਨਿਯਤ ਬੇਵਕ ਰੂਪੇ ਬ੍ਰਾਜਾਨ ਕਰਿ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਧੂੜੀ ਧੂਰ
ਕਰਿਯੋਯੋਯੋ ॥1॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਸਿਆ ਸਚਾ ਸੇਈ ॥

ਮੋਹਿ ਭਧ ਐਵੰ ਮਨਰੇ ਬਧਿਬਹੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਾਸ ਕਰਿਯੋ ਆਯ

ਬਿਖੜਾ ਥਾਨੁ ਨ ਦਿਸੈ ਕੋਈ ॥

ਐਵੇ ਮੋਹਿਓ ਕੋਠਿਓ ਸ਼੍ਰਾਵਣ ਧੂੜੀ ਭਰਾ ਲਾਗੁਨਾਯੋ।

ਦੂਤ ਦੁਸਮਣ ਸਭਿ ਸਜਣ ਹੋਏ ਏਕੇ ਸੁਆਮੀ ਆਹਿਆ ਜੀਉ ॥੨॥

ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਐਵੰ ਅਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਧੂਤ ਯੋਧੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸਾਦ, ਐਵੇ ਬੇ ਬਹੁ ਮੋਹਿ ਯੋਧੇ
ਬਧਿਯੋਯੋਯੋ, ਕਾਰਣ ਮੋਹਿਓ ਯੋਧੇ ਬ੍ਰਾਜਾਨ ਹੋ ਪ੍ਰਿਯ ਅਯੋਯੋ ॥2॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁ ਆਪੇ ਆਪੈ ॥

ਭਗਵਾਨ ਯਾਯਾ ਕਰਿ ਕਰਿਯੋ, ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਹੋ ਕਰਿਯੋ।

ਬੁਧਿ ਸਿਆਣਪ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਪੈ ॥

ਭਾਵਾਰ ਕਾਮਯੋਰੇ ਅਧਿਕ ਭਾਵਾਰ ਰੂਧਿ ਓ ਚਤੁਰਭਾ ਕਾਮ ਕਰੇਨਾਯੋ।

ਆਪਣਿਆ ਸੰਤਾ ਨੇ ਆਪਿ ਸਹਾਈ ਪ੍ਰਭਿ ਭਰਮ ਭੁਲਾਵਾ ਲਾਹਿਆ ਜੀਉ ॥੩॥

ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਾਜਾਨ ਹੋ ਨਿਯਤ ਬਹੁ ਬ੍ਰਹਮੰਡਕਰੀ ਹੋਯਾਯਾਯੋ। ਬੇ ਮੋਹਿ ਭ੍ਰਮ ਓ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਧੂਰ ਕਰਿਯੋਯੋਯੋ ॥3॥

ਚਰਣ ਕਮਲ ਜਨ ਕਾ ਆਧਾਰੇ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਚਰਣ ਪਛੁ ਚਾਕਰਿ ਭਭਰ ਬਾਹਾਰ।

ਆਠ ਪਹਰ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਵਾਪਾਰੇ ॥

ਬੇ ਫਿਨ ਚਾਠਿ ਆਠ ਪਹਰ ਚਾਨ ਨਾਮਰ ਵਪਾਰਿ ਕਰਿਐ।

ਸਹਜ ਅਨੰਦ ਗਾਵਹਿ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਸਰਬ ਸਮਾਹਿਆ ਜੀਉ ॥੪॥੩੬॥੪੩॥

ਬੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਅਵਸਥਾਏ ਆਨੰਦਪੂਰ੍ਵਕ ਗੋਵਿੰਦਕ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰਿਐ। ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਸ਼ ਬਰਸੁ
ਯਾਗ ਓਧੇ ਰਹਿਛੁ ॥੪॥੩੬॥੪੩॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸੇ ਸਚੁ ਮੰਦਰੁ ਜਿਤੁ ਸਚੁ ਧਿਆਈਐ ॥

ਬਧਰ ਮਫਿਰ ਚਾਹੁ ਹੋ ਅਚੇ, ਮੇਯੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਕਰਾਏ।

ਸੇ ਰਿਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈਐ ॥

ਬੇਹਿ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਚੇ, ਯਾਹੁ ਭਾਗ ਭਗਵਾਨਕ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰਾਏ।

ਸਾ ਧਰਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਜਿਤੁ ਵਸਹਿ ਹਰਿ ਜਨ ਸਚੇ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੇ ਜੀਉ ॥੧॥

ਬੇਹਿ ਧਰਤੀ ਵਧ ਬ੍ਰਹਮ ਅਚੇ, ਮੇਯੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਭ ਰਹਿਐ। ਬੇ ਚਾਰ ਬਧ ਨਾਮ ਪੁਰਿ ਬਰਦਿਓ
ਅਚੇ ॥੧॥

ਸਚੁ ਵਡਾਈ ਕੀਮ ਨ ਪਾਈ ॥

ਬਧ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਹਿਮਾ ਮੂਲਪਾਯਨ ਕਰਾਯਾਯਾਧਿਵ ਨਾਹੀ।

ਕੁਦਰਤਿ ਕਰਮੁ ਨ ਕਹਣਾ ਜਾਈ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਏਵਾ ਕਰਮ ਵਰ੍ਥਨਾ ਕਰਾਯਾਯਾਧਿਵ ਨਾਹੀ।

ਧਿਆਇ ਧਿਆਇ ਜੀਵਹਿ ਜਨ ਤੇਰੇ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਮਨਿ ਮਾਣੇ ਜੀਉ ॥੨॥

ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼! ਚਾਰ ਭਭ ਬਰਦਾ ਚਾਰ ਹੋ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿ ਵਧਿਐ।

ਸਚੁ ਸਾਲਾਹਣੁ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ ॥

ਬਦਪੁਰੁਸ਼ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਹਿਮਾ ਕਰਿਵਾ ਬੀਭਾਗਪੁਰੁ ਹੋ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈਐ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਦਲਾਨੁ ਪਰਮਾਨੁਯੋ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਾਇਅਯੋ ॥

ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਤੇਰੈ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਨੀਸਾਣੈ ਜੀਉ ॥੩॥

ਯੋਗ ਚੋਰ ਪੁਰਿਚੋਰੇ ਮਥਾ ਰਹਿਯੋ, ਯੋ ਚੋਰ ਚੋਰ ਭਲ ਲਾਗਿਯੋ ॥ ਯੋ ਪੁਰੂ! ਚੋਰ ਦਰਬਾਰਯੋ ਯੋ
ਪਾਕਿਨ ਬਧਾ ਨਾਮ ਚਾਹਾਰ ਪਰਿਚਲ ਚਿਨ੍ਹ ਯੋ ॥੩॥

ਸਚੇ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਈ ॥

ਬਧਾਬੁਧ ਪਰਮਾਨੁਯੋ ਅਭੁ ਕੇਹੁ ਕਿ ਜਾਗੈਨਾਹੁ ॥

ਥਾਨਿ ਥਨੰਤਰਿ ਸਚਾ ਸੋਈ ॥

ਬਯੋ ਪੁਰੂ ਬਰਬਾਪਕ ਅਚਛੁ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਧਿਆਈਐ ਸਦ ਹੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਣੈ ਜੀਉ ॥੪॥੩੭॥੪੪॥

ਯੋ ਨਾਨਕ! ਯੋਹੁ ਬਧਾ ਪੁਰੂਯੋ ਯੋ ਬਰਬਾ ਬੁਰਗ ਕਰਿਯੋ ਯੋ ਚੋਰ, ਯੋ ਅਭੁਯੋ ਸਮਥੁ ਜੀਵਕ ਭਾਵਨਾਯੋ
ਜਾਗਿਯੋ ॥੪॥੩੭॥੪੪॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਰੈਣਿ ਸੁਹਾਵੜੀ ਦਿਨਸੁ ਸੁਹੇਲਾ ॥

ਯੋਹੁ ਰਾਤ੍ਰਿ ਬੁਧਰ ਅਚੋ ਯੋ ਯੋਹੁ ਧਨ ਮਧਾ ਵਧ ਬੁਧਵਾਯੋ ਅਚੋ ॥

ਜਪਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸੰਤਸੰਗਿ ਮੇਲਾ ॥

ਯੋਹੋ ਬਯੋ ਬਯੋ ਮੇਰੇ ਅਧੁ ਨਾਮਰ ਯੋ ਕਰਾਇਯੋ,

ਘੜੀ ਮੂਰਤਿ ਸਿਮਰਤ ਪਲ ਵੰਞਹਿ ਜੀਵਣੁ ਸਫਲੁ ਤਿਥਾਈ ਜੀਉ ॥੧॥

ਯੋਯੋ ਜੀਵਨ-ਬਧਰ ਬੁਧ ਬਧ ਨਾਮ ਬੁਰਗਰੇ ਅਭਿਵਾਹਿਤ ਹੋਇਯੋ, ਯੋਯੋ ਜੀਵਨ ਬਧਾ
ਹੋਇਯੋ ॥੧॥

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਦੇਖ ਸਭਿ ਲਾਥੇ ॥

ਨਾਮਰ ਬੁਧ ਕਰਿਯੋ ਭਾਰਾ ਮੋਰ ਬਧ ਬਧ ਨਯੋ ਹੋਇਯੋ ਯੋ

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਥੇ ॥

ਯੋਹੋ ਬਾਹਰੇ ਯੋ-ਪੁਰੂ ਮੋਰ ਬਾਧਰੇ ਰਹਿਯੋ ॥

ਭੈ ਭਉ ਭਰਮੁ ਖੋਇਆ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੇਖਾ ਸਭਨੀ ਜਾਈ ਜੀਉ ॥੨॥

ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂ ਮੇਰਾ ਭੈਭਉ ਬਹੁ ਭਲਾ ਓ ਭੁਖ ਭ੍ਰਮ ਕਰਿ ਦੇਖਾਇਓ ਆਉ ਆਵੇ ਮੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾਨਾ ਬਰਨ
ਦੇਖਾਇਓ ॥੨॥

ਪ੍ਰਭੁ ਸਮਰਥੁ ਵਡ ਉਚ ਅਪਾਰਾ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਰਨਯੋਗੀ, ਮਹਾਨ, ਬਰਨੇਸ਼ੁਰਾਨਾ ਆਦਿ ਅਨੰਤ ਅਚੰਭ।

ਨਉ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥

ਨਵਨਿਧਿ ਪ੍ਰਾਦਾਨ ਕਰਿਓ ਬਾਲਾ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਰ ਭਠਾਰ ਭਰਿ ਹੋਇਓ।

ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਮਧਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ਦੂਜਾ ਲਵੈ ਨ ਲਾਈ ਜੀਉ ॥੩॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਗਤਰ ਅਧਿ, ਅਭ ਆਦਿ ਮਧ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਿਦਾਨਾ ਅਭਭਿ। ਆਉ ਕਾਹਾਨੂੰ ਮੂੰ ਨਿਕਰਾਨੂੰ ਆਬਿਧਾਨੂੰ
ਦਿਓ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਰੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੋ ਧਾਨਦਾਨਾ! ਮੇਰਾ ਹੋ ਧਨਾ ਕਰਭੁ।

ਜਾਚਿਕੁ ਜਾਚੈ ਸਾਧ ਰਵਾਲਾ ॥

ਮੂੰ ਚੋਰ ਭਾਰੀ ਭਿਕਾਰੀ ਅਚੋ ਆਉ ਬਛਾਕਾ ਚਰਨ ਪੂਜਿ ਮਾਗੁਅਭਿ।

ਦੇਹਿ ਦਾਨੁ ਨਾਨਕੁ ਜਨੁ ਮਾਰੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਧਿਆਈ ਜੀਉ ॥੪॥੩੮॥੪੫॥

ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ! ਭਾਖ ਨਾਨਕਚੋਰ ਆਉ ਮਾਗਭਿ ਮੇਰੇ ਚਾਹਾਨੂੰ ਆਉ ਧਾਨ ਦਿਓ ਮੇਰੇ ਮੂੰ ਬਰਨਾ ਹੂੰ ਚੋਰ ਬੁਰਨ
ਕਰੁਪਾ ॥੪॥੩੮॥੪੫॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਐਥੈ ਤੂੰਹੈ ਆਗੈ ਆਪੇ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ! ਆਉ ਮਨੁ ਮੇਰੇ ਚੋਰ ਹੂੰ (ਮੇਰੇ ਆਗਰ) ਅਉ ਆਉ ਪਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੇ ਚੋਰ ਹੂੰ (ਮੇਰੇ
ਆਗਰ) ਅਉ।

ਜੀਅ ਜੰਤੂ ਸਭਿ ਤੇਰੇ ਥਾਪੇ ॥

ਬਸਤੁ ਜੀਵ-ਜੰਤੂ ਚੋਰ ਹੂੰ ਰਚਨਾ ਅਚੋ।

ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਕਰਤੇ ਮੈ ਧਰ ਓਟ ਤੁਮਾਰੀ ਜੀਉ ॥੧॥

ਹੇ ਰਚਯੋਗੇ ਪੁਰੂ! ਚੋਰ ਕਪਟੀਓ ਮੇਰੇ ਅਧਿ ਕੇਹੇ ਨਾਹੀਂ। ਚੁਧੇ ਹੋ ਮੇਰੇ ਬਾਹਾਰੇ ਆਉ ਆਪਾਰੇ
ਅਧਿ ॥੧॥

ਰਸਨਾ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਸੁਆਮੀ ॥

ਹੇ ਜਗਤਕ ਬਾਮਨ! ਮੂੰ ਚੋਰੇ ਨਾਮ ਨਿਯੋ ਧੁਰਮਰੇ ਜਪ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕਭਿਅਛਿ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਪਰਾਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰੂ ਕਠ ਅਛਰੀਯਾ ਅਚਛਿ।

ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸੇ ਜਨਮੁ ਨ ਜੂਐ ਹਾਰੀ ਜੀਉ ॥੨॥

ਮੇਯੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪੁਰੂਯੁ ਭਛਿ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਵ। ਬੇ ਮਨੁਸ਼ਯ ਜੀਵਨ ਯੁਯਾ ਖੋਲ੍ਹਰੇ ਹਾਰੇ
ਨਾਹੀਂ ॥੨॥

ਨਾਮੁ ਅਵਖਧੁ ਜਿਨਿ ਜਨ ਤੇਰੈ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ ਮੇਯੋ ਭਛ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਭਿਖਿ ਪਾਯਛਿ,

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਬੀਚਾਰਾ ॥

ਹੋਵੇ ਬਠਬਠਾਹੇਰੇ ਰਾਮਨਾਮ ਨਾਮਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਯਾਵੇ,

ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਤਰੀਜੈ ਸਾਗਰੁ ਕਟੀਐ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸਾ ਜੀਉ ॥੨॥

ਬਛੁਕਾ ਬਾਂਗਠਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਭਵਬਾਗਰਨ੍ਹੁ ਪਾਰ ਕਰਾਇਯਾਵੇ ਆਭ ਮੁਨ੍ਹੁਪਰ ਫਾਸੀ ਕਰਿ ਯਾਵੇ ॥੨॥

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ-ਖਰ੍ਹ, ਅਰ੍ਹ, ਕਾਮ, ਮੋਕਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਛਿ ਭਾਰਾ ਪੁਰਾ ਬੋਲਾਇਯਾਵੇ।

ਪਾਰਜਾਤੁ ਜਪਿ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ॥

ਅਧੁਨਾ ਏਵੰ ਭੇਦ ਰਹਿਤਪਰਨਾਮਾਯਾ ਭਪਾਬਨਾ ਹੂੰ ਕਥੁ ਕ੍ਰਿਸ਼ ਅਰੇ।

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਕਿਲਬਿਖ ਗੁਰਿ ਕਾਟੇ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਆਸਾ ਜੀਉ ॥੩॥

ਬਧਗੁਨ੍ਹੁ ਮੋਭੰ ਬਯਛਿਰ ਅਛੁੜ ਮਨ੍ਹੁ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਏਵੰ ਪਾਪ ਨਿਵ੍ਰਭ ਕਰਿਦੇਯਛਿਰ, ਚਾਹਾਰ ਪੁਰੁ ਮਿਲਨਰ ਆਗਾ ਪੂਰਾ ਬੋਲਾਇਯਾਵੇ ॥੩॥

ਪੂਰਨ ਭਾਗ ਭਏ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥

ਮੋਭੰ ਪ੍ਰਾਣੀਯਾ ਪ੍ਰਾਣੁ ਭਾਗਯ ਭਧਯ ਬੋਲਾਇਯਾਵੇ,

ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਲੇ ਸਾਰੰਗਪਾਣੀ ॥

ਚਾਹਾਕੁ ਬਛੁਕਾ ਬਛਾਠਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬਾਰਛਾਪਾਠੀ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਿਯਾਛਿ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਪਰਵਾਣੁ ਗਿਰਸਤ ਉਦਾਸਾ ਜੀਉ ॥੪॥੪੦॥੪੧॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾਰ ਬ੍ਰਧਯਹੇਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਨਿਵਾਬ ਕਰਿਧਿਵੇ, ਬੇ ਗੁਣਛੁ ਯਾਵਨ ਅਠਿਵਾਹਿਤ ਕਰਿਲੇ ਮਧ ਮਾਯਾ ਠਾਰੂ ਭਧਾਬਾਨ ਰਹਿਯਾਵੇ ਆਭ ਭਗਵਾਨਯਾ ਧਰਵਾਰਹੇਰੇ ਬ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਬੋਲਾਇਯਾਵੇ ॥੪॥੪੦॥੪੧॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਬਰਿਕਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਰਗ ਕਰਿ ਮੋਮ' ਬ੍ਰਧਯਹੇਰੇ ਬ੍ਰੁਯ ਪੁਰਾ ਬੋਲਾਛਿ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ॥

ਭਗਵਾਨਯਾ ਭਛੁ ਕ੍ਰਪਾਕਰਿ ਚਾਹਾਕੁ ਮੋਮ' ਮਨ੍ਹਹੇਰੇ ਪੁਕਰ ਕਰਿਦੇਯਛਿਰ।

ਸੰਤਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਬਿਨਸੇ ਆਲਸ ਰੋਗਾ ਜੀਉ ॥੧॥

ਬਲੁਕਾ ਬਭਾਗੇ ਮੀਠੀ ਸੁੱ ਖਰ-ਪੁਛੁਕਾ ਨਾਮਰੇ ਹੂੰ ਯਹ ਕਰਿਅਛਿ ਆਯ ਮੋਰੇ ਆਲਸਪ ਰੋਗਾ ਦੂਰ
ਹੋਯਾਯਾਯਾਯਾ ॥1॥

ਜਾ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਹਰਿ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਮੇਯ (ਭਗਵਾਨ) ਗ੍ਰਹਿਰੇ ਨਵਨਿਧਿ ਅਛਿ,

ਤਿਸੁ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸੁ ਪੁਰਬ ਕਮਾਈ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬੇਬੇ ਕਪਛਿਕੂ ਹੂੰ ਮਿਲਿਆਏ, ਮਿਥੇ ਪੂਰਬ ਯਹਰੇ ਨਾਮ ਬਲਗਰ ਗ੍ਰਹਿ ਕਰਿ ਕਰਿਅਛਿ।

ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭਨਾ ਗਲਾ ਜੋਗਾ ਜੀਉ ॥੨॥

ਪ੍ਰਭੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਨ ਅਵਾ ਧਿਆਨੇ ਭਰਪੂਰ ਅਛਿ, ਪ੍ਰਭੁ ਬਹੁ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯੋ ਬਨਥੇ ਅਛਿ ॥2॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨਹਾਰਾ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਨੇ ਹੂੰ ਯਹਰੇ ਭਰਪੂਰ ਭਯਾ ਬਿਨਾਸ ਕਰਿ ਪਾਯਛਿ।

ਆਪਿ ਇਕੰਤੀ ਆਪਿ ਪਸਾਰਾ ॥

ਯਹਰੇ ਬਲਾ ਹੂੰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਲਪ ਅਛਿ ਆਯ ਬਲਾਗੁ ਰੂਪ ਬਲਾਗੁ ਮਥ ਬਲਾ ਹੂੰ ਅਛਿ।

ਲੇਪੁ ਨਹੀ ਜਗਜੀਵਨ ਦਾਤੇ ਦਰਸਨ ਡਿਠੇ ਲਹਨਿ ਵਿਜੋਗਾ ਜੀਉ ॥੩॥

ਪ੍ਰਭੁ ਯਹਰੇ ਯਾਵਨ ਅਵਾ ਧਾਯੋ ਅਛਿ ਆਯ ਮਾਯਾ ਭਾਯਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਯ ਕਰਿਪਾਯੇ ਨਾਹੂੰ, ਬੇ ਨਿਰੰਦ੍ਰੁ
ਅਛਿ। ਬੇਬੇ ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਧਰੰਨ ਕਰਿਲੇ ਬਿਰਹਰੇ ਪਾਯੋ ਨਿਰੰਦ੍ਰੁ ਹੋਯਾਯਾਏ ॥3॥

ਅੰਚਲਿ ਲਾਇ ਸਭ ਸਿਸਟਿ ਤਰਾਈ ॥

ਬੇਬੇ ਪਰਮਾਯੁ ਗੁਰੂਕਾ ਕਾਨਿਰੇ ਲਗਾਯ ਬਾਰਾ ਬੁਝਿਕੂ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਯੋ ਕਰਾਯਛਿ।

ਆਪਣਾ ਨਾਉ ਆਪਿ ਜਪਾਈ ॥

ਭਗਵਾਨ ਗੁਰੂ ਭਾਰਾ ਨਿਯ ਨਾਮਰੇ ਯਾਵ ਭਾਰਾ ਬਲਾ ਹੂੰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਾਯਛਿ।

ਗੁਰ ਬੇਹਿਥੁ ਪਾਇਆ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਨਾਨਕ ਧੁਰਿ ਸੰਜੋਗਾ ਜੀਉ ॥੪॥੪੧॥੪੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਯਾਰ ਭਾਗਯੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੂੰ ਬਾਯੋਗ ਲੇਯਾ ਹੋਯਾਯਾਯਾ, ਭਾਯਾਯੁ ਭਗਵਾਨਕਾ ਕ੍ਰਪਾਰੂ
ਭਵਬਾਗਰੇ ਪਾਯੋ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯੋ ਗੁਰੂ ਰੂਪਾ ਯਾਯਾਯ ਮਿਲਿਯਾਯਾਏ ॥4॥41॥48॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸੋਈ ਕਰਣਾ ਜਿ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਮੂੰ ਚਾਹਾ ਹੂੰ ਕਰੁਥਾਏ, ਯਾਹਾ ਤੂਮੇ ਗਿਆਨ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਭਾਰਾ ਕਰਾਏ ਥਾਏ।

ਜਿਥੈ ਰਖੈ ਸਾ ਭਲੀ ਜਾਏ ॥

ਮੇਰਾ ਪਾਛੈ ਬੇਹੁ ਛਾਨ ਭਭਨ ਅਚੇ, ਮੇਭੈ ਛਾਨਰੇ ਤੂਮੇ ਰਖੁਥਾਏ।

ਸੋਈ ਸਿਆਣਾ ਸੇ ਪਤਿਵੰਤਾ ਹੁਕਮੁ ਲਗੈ ਜਿਸੁ ਮੀਠਾ ਜੀਉ ॥੧॥

ਬੇਹੁ ਬਯਛਿ ਕੂਛਿਮਾਨ ਆਭ ਪੁਰਿਬਿਭ ਅਚੇ ਯਾਹਾਕੂ ਛਕੁਰਯਾ ਝੁਕੁਮ ਮੇਰਾ ਲਾਗਿਥਾਏ ॥1॥

ਸਭ ਪਰੇਈ ਇਕਤੁ ਧਾਰੈ ॥

ਬਾਰਾ ਬੁਝਿ ਭਗਵਾਨ ਮਾਯਾ ਰੂਪਾ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਗੁਛਿਛੁਛਿ।

ਜਿਸੁ ਲਾਇ ਲਏ ਸੇ ਚਰਣੀ ਲਾਗੈ ॥

ਬੇਹੁ ਬਯਛਿ ਭਗਵਾਨਯਾ ਚਰਣਰੇ ਲਾਗਿਥਾਏ, ਯਾਹਾਕੂ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਯ ਚਰਣਰੇ ਲਾਗਾਯਾਛੁ।

ਉਧ ਕਵਲੁ ਜਿਸੁ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ਤਿਨਿ ਸਰਬ ਨਿਰੰਜਨੁ ਡੀਠਾ ਜੀਉ ॥੨॥

ਭਗਵਾਨਯਾ ਨਿਵਾਸ ਮਨੁਸ਼ਯਰ ਬ੍ਰਹਮ-ਕਮਲਰੇ ਅਛਿ। ਬੇਹੁ ਕਮਲ ਪੁਪਮੇ ਓਲਥਾ ਥਾਏ, ਪਰਛੁ, ਭਿਵਨਕੇ ਸ਼ਰਣ ਭਾਰਾ ਬਿਖਾ ਹੋਯਾਯਾਛੁ। ਪੂਰੀ ਏਹੁ ਬਿਖਾ ਕਮਲਰੇ ਭਗਵਾਨਯਾ ਯੋਧਾਭਿਰ ਪੁਕਾਗ ਹੋਯਾਯਾਛੁ। ਮੇਭੈ ਬਯਛਿ ਬੇਹੁ ਪੁਕਾਗਕੂ ਦੇਖੁਥਾਏ, ਬੇ ਬੇਹੁ ਬਰ ਬਧਾਪਕ ਨਿਰੰਜਨਰ ਵਰਨ ਕਰਿਥਾਏ ॥2॥

ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਤੂੰਹੈ ਜਾਣਹਿ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਨਿਯਰ ਮਹਿਮਾਕੂ ਤੂਮੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਯਾਗਿ ਅਛਿ।

ਅਪਣਾ ਆਪੁ ਤੂੰ ਆਪਿ ਪਛਾਣਹਿ ॥

ਆਭ ਤੂਮੇ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮਕੂ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਚਿਹ੍ਨਿ ਪਾਗਿਥਾਏ।

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸੰਤਨ ਤੇਰੇ ਜਿਨਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਪੀਠਾ ਜੀਉ ॥੩॥

ਮੂੰ ਚੇਰ ਬਲਯਾ ਪਾਗਰੇ ਭਬਰਿਭ ਅਚੇ, ਮਿਏ ਨਿਯਰ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਏਵਾ ਲੋਭਕੂ ਵਲਿ ਦੇਯਾਛੁ ॥3॥

ਤੂੰ ਨਿਰਵੈਰੁ ਸੰਤ ਤੇਰੇ ਨਿਰਮਲ ॥

ਹੇ ਛਕੁਰ! ਤੂਮੇ ਨਿਰੰਜਨੁ ਅਚ ਆਭ ਚੇਰ ਬਲ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਅਚੇ,

ਜਿਨ ਦੇਖੇ ਸਭ ਉਤਰਹਿ ਕਲਮਲ ॥

ਯਾਹਾਰ ਵਰਨਰੂ ਬਮਬੁ ਪਾਪ ਕੂਰ ਹੋਯਾਯਾਛੁ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਧਿਆਇ ਜੀਵੈ ਬਿਨਸਿਆ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਧੀਠਾ ਜੀਉ ॥੪॥੪੨॥੪੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੈਂ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਰ ਬਖਸ਼ਾ ਏਵੰ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿ ਹੂੰ ਜੀਵਿਓ ਅਛਿ ਆਯ ਮੇਰਾ ਕਠੋਰ ਬੁਭਾਬ,
ਭ੍ਰਮ ਏਵੰ ਭਯ ਨਾਥ ਹੋਯਾਯਾਯਿ ॥੪॥੪੨॥੪੯॥

ਮਾਂਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਝੂਠਾ ਮੰਗਣੁ ਜੇ ਕੋਈ ਮਾਰੈ ॥

ਮਧਿ ਕੇਹੁ ਵਧਿ ਮਿਥਾ ਮਾਝਾ ਮਾਰਨਾ ਕਰਿਆ ਚਾਹਾ ਹੋਲੇ

ਤਿਸ ਕਉ ਮਰਤੇ ਘੜੀ ਨ ਲਾਰੈ ॥

ਚਾਹੁ ਮੂਢੁ ਕਾਲ ਪਾਛੈ ਏਕੁ ਥੋੜਾ ਮਧ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜੇ ਸਦ ਹੀ ਸੇਵੈ ਸੇ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਨਿਹਚਲੁ ਕਰਣਾ ॥੧॥

ਮੇਯੈ ਵਧਿ ਪਰਾਤ੍ਰਹੁ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਬਰਵਾ ਭਭਿ ਕਰਿਆ, ਸੇ ਗੁਰੁ ਬਹਿਤ ਮਿਥੈ ਬਰਵਾ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਕਰਿਨੈ ॥੧॥

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਜਿਸ ਕੈ ਮਨਿ ਲਾਰੀ ॥

ਮਾਝਾ ਮਨ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਭਭਿ ਮੇਧ ਧਾਵੈ,

ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਅਨਦਿਨੁ ਨਿਤਿ ਜਾਰੀ ॥

ਸੇ ਧਨ ਰਾਹਿ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਕਾਭੈ ਗਾਨ ਕਰਿਆ ਆਭੁ ਬਰਵਾ ਮਧੁ ਰਹਿਆ

ਬਾਹ ਪਕੜਿ ਤਿਸੁ ਸੁਆਮੀ ਮੇਲੈ ਜਿਸ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਲਹਣਾ ॥੨॥

ਮਾਝਾ ਭਾਗਵੇਰੇ ਨਾਮਰੇ ਵੇਰਾ ਨੇਕਾਰੇ ਲੇਖਾ ਵਿਧਾਨ ਧਾਵੈ, ਚਾਹਾ ਵਾਝੂ ਧਰਿ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਨਿਯ
ਬਾਧੁ ਮੇਲਨ ਕਰਾਇ ॥੨॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਭਗਤਾਂ ਮਨਿ ਵੁਠੇ ॥

ਹਰਿਕਾ ਚਰਨ ਕਮਲ ਚਾਹਾ ਭਭਿ ਮੁਖਿ ਮੇਧਿ ਵਾਸ ਕਰਿਆ

ਵਿਣੁ ਪਰਮੇਸਰ ਸਗਲੇ ਮੁਠੇ ॥

ਮੇਯੈ ਮਾਝਾ ਪਰਮੇਸਰੁ ਧਨਾ ਪਾਇ ਨਾਹਿ, ਓਕਰੇ ਚੀਕਾਰੇ ਬੁਝੈ

ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਕੀ ਧੂੜਿ ਨਿਤ ਬਾਂਛਹਿ ਨਾਮੁ ਸਚੇ ਕਾ ਗਹਣਾ ॥੩॥

ਮੇਯੈ ਵਧਿ ਬਭੁ ਚਰਨ-ਪ੍ਰੀਤੁ ਨਿਭਾ ਕਮਨਾ ਕਰਿਆ, ਚਾਹਾ ਬਭੁ ਵਾਰਾ ਬਧੁ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਨਾਮ ਰੂਪਾ
ਆਭੁਸ਼ਣ ਮਿਲਿਆ ॥੩॥

ਉਠਤ ਬੈਠਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਈਐ ॥

ਭਠਿਕਾ ਕਬਿਕਾ ਬਹੁ ਬਧਯੁਰੇ ਆਮੇ ਭਗਵਾਨਯਾ ਮਹਿਮਾ-ਬੂਠਿ ਕਰਿਕਾ ਭਠਿਓ,

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਵਰੁ ਨਿਹਚਲੁ ਪਾਈਐ ॥

ਭਗਵਾਨਯਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰਿਲੇ ਅਚਲ ਪੁਰੁ ਮਿਲਿਯਾਓ।

ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਹੋਇ ਦਇਆਲਾ ਤੇਰਾ ਕੀਤਾ ਸਹਣਾ ॥੪॥੪੩॥੫੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਧਰਮਾਦ੍ਰਿ ਭਾਵਾ ਭਧਰੇ ਕਯਾਨੁ ਹੋਯਾਯਾਓ। ਹੇ ਪੁਰੁ! ਭੁਧੇ ਯਾਵਾ ਕਿਛਿ ਕਰੁਅਛ, ਮੂੰ ਬਧ
ਬਧਿਓ ਬ੍ਰਾਜਾ ਕਰੁਅਛਿ ॥੪॥੪੩॥੫੦॥

ਰਾਗੁ ਮਾਝ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧

ਰਾਗ ਮਹਲਾ ਅ਷ਟਪਦੀ ਮਹਲਾ 1 ਘਰੁ 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਗ੍ਰਿਓ ਏਕ ਅਧਿਓ, ਯਾਵਾਨੁ ਬਧਗੁਰੁਯਾ ਕ੍ਰਿਧਾਨੁ ਧਾਯਾਯਾਯਾ।

ਸਬਦਿ ਰੰਗਾਏ ਹੁਕਮਿ ਸਬਾਏ ॥

ਯਗ੍ਰਿਯਾ ਭੁਧੁਧ ਧ੍ਵਾਯਾ ਬਧਧੇ ਗੁਰੁਯਾ ਯਯਰੇ ਮਧੁ ਅਯਯਿਓ।

ਸਚੀ ਦਰਗਹ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਏ ॥ਸਚੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਸਚੇ ਮਨੁ ਪਤੀਆਵਣਿਆ ॥੧॥

ਹੇ ਮੋਰਾ ਮਾਯਿਕਾ! ਭੁ ਕਾਯਕਯਾਨੁ ਏਕ ਬਧਕਾ ਬਧਧ ਅਭੁ ਆਯ ਭੋਰਾ ਬਧਧ ਧ੍ਵਾਯਾ ਮੋਰਾ ਮਧੁ ਪੁਬਧੁ
ਹੋਯਾਯਾਯਾਯਾ ॥1॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵਣਿਆ ॥

ਮੂੰ ਭਾਵਾ ਭਧਰੇ ਭਧ ਮਧਰੇ ਬਧਧਿਓ, ਯਾਵਾਯਾ ਯਯ ਧ੍ਵਾਯਾ ਨਿਯਰ ਯਾਧਧ ਬੁਧਧ ਕਯਾਯਾਯਾ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਗੁਰਮਤੀ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੁਰੁਯਾ ਅਧੁਧ ਨਾਮ ਬਧਾ ਮੂੰ ਬੁਧ ਕੇਕਾ ਕਾਯਾ ਅਧੇ। ਗੁਰੁਯਾ ਭਧਧੇਧ ਧ੍ਵਾਯਾ ਮੂੰ ਪੁਰੁਯਾ ਨਾਮਯੁ ਨਿਯ
ਮਧਰੇ ਕਯਾਯਾਯਾ ॥1॥ਰੁਧ ॥

ਨਾ ਕੇ ਮੇਰਾ ਹਉ ਕਿਸੁ ਕੇਰਾ ॥

ਨਾ ਮੋਰਾ ਕੇਕਿ ਨਾਮ੍ਹਿ, ਨਾ ਮੂੰ ਕਾਵਾਯਾ ਨਾਮ੍ਹਿ।

ਸਾਚਾ ਠਾਕੁਰੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਮੇਰਾ ॥

ਓਨੇ ਲੋਕਾਕਰ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਬਭਧ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਅਰੇ।

ਹਉਮੈ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜਾਇ ਘਣੇਰੀ ਕਰਿ ਅਵਗਣ ਪਛੇਤਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਅਨੇਕ ਜੀਵ ਅਹੰਕਾਰ ਕਰੇ ਪੁਾਗ ਭਧਾਗ ਦੇਕਛਛੇ। ਦੂਜਾ ਕਰੇ ਪੁਾਗੀਕੂ ਵਭ ਪਛਾਭਾਪ ਹੋਯਾਯਾ
॥੨॥

ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ਸੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਵਖਾਣੈ ॥

ਹਿਯ ਪਰਮਾਤਮਾਕੂ ਬੂਝਮਕੂ ਜਾਗਿਪਾਰੇ, ਬੇ ਭਾਯਾਕੂ ਯਗੋਗਾਨ ਕਰਿਯਾਯ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਨਾਮਿ ਨੀਸਾਣੈ ॥

ਬੇ ਗੁਰੂਕੂ ਗੰਥ ਭਾਰਾ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਪਰਭਾਨਾ ਨਿਯ ਬਾਧੁਰੇ ਨੇਕ ਦਰਬਾਰਕੂ ਯਾਯਾਯ।

ਸਭਨਾ ਕਾ ਦਰਿ ਲੇਖਾ ਸਚੈ ਛੁਟਸਿ ਨਾਮਿ ਸੁਹਾਵਣਿਆ ॥੩॥

ਬਭਧ ਪੁਰੂਕੂ ਦਰਬਾਰਰੇ ਬਧਬੁ ਜੀਵਕੂ ਕਰਮਰ ਲੇਖਾ ਯਾਯ। ਬੇਕਠੋ ਬੇਹੁੰ ਵਧਛੇ ਸੂਛ ਹੋਯਾਯਾਯ,
ਹਿਯ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਨਿਯ ਜੀਵਨ ਬੂਝਰ ਵਧਾਯਾਯ ॥੩॥

ਮਨਮੁਖੁ ਭੂਲਾ ਠਉਰੁ ਨ ਪਾਏ ॥

ਮਨਮੁਖਾ ਵਧਛੇਕੂ ਕੇਭਠੋ ਮਧ ਬੂਝ ਮਿਲੇ ਨਾਹੂੰ।

ਜਮ ਦਰਿ ਬਧਾ ਚੇਟਾ ਖਾਏ ॥

ਸੂਝਧਰ ਭਾਰਰੇ ਵਧਾ ਹੋਯਾ ਬੇ ਚੋਠਾ ਗਾਯ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕੇ ਸੰਗਿ ਨ ਸਾਥੀ ਮੁਕਤੇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਣਿਆ ॥੪॥

ਬੇਠਾਰੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮਨੁਬਧਰ ਕੇਹੁੰ ਮਿਠੁ ਅਧਵਾ ਬਝਨ ਨ ਯਾਛੇ। ਨਾਮ ਬ੍ਰਰਗ ਕਰੂਧੁਵਾ ਵਧਛੇ ਮੇਲਾ
ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਯਾਯ। ॥੪॥

ਸਾਕਤ ਕੂੜੇ ਸਚੁ ਨ ਭਾਵੈ ॥

ਮਿਧਧਾ ਗਾਛਕੂ ਬਭਧ ਭਭਮ ਲਾਗੇ ਨਾਹੂੰ।

ਦੁਬਿਧਾ ਬਾਧਾ ਆਵੈ ਜਾਵੈ ॥

ਬੇ ਭੁਧਾਰੇ ਛੇਹਿ ਹੋਯਾਧੁਵਾ ਕਾਰਗਰੂ ਯਛ-ਮਰਗਰ ਚਕੁਰੇ ਪਠੇ ਰਹਿਯਾਯ।

ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਜੀਵਰ ਭਾਗਯਕੂ ਕੇਹੇ ਵਧਲਾਯਾ ਪਾਇਵ ਨਾਹੀ। ਗੁਰੂਕਾ ਵਧਾਰੂ ਹੀਂ ਮਨੁਸ਼ਯ ਮੋਖਿ ਪਾਇਆ ॥5॥

ਪੇਈਅੜੈ ਪਿਰੁ ਜਾਤੇ ਨਾਹੀ ॥

ਮੇਭੈਂ ਜੀਵ-ਸੁਖੀ ਨਿਯ ਵਾਪਾ ਘਰੇ (ਯੁਕਲੋਕਰੇ) ਨਿਯ ਮਾਨਿਕ ਪੁਰੁਸ਼ ਕੂਝਿਪਾਰੇ ਨਾਹੀਂ,

ਬੂਠਿ ਵਿਛੁੰਨੀ ਰੇਵੈ ਧਾਹੀ ॥

ਬੇਹਿ ਮਿਥਾਵਾਧੀ ਪੁਰੁਸ਼ ਠਾਰੂ ਬਿਛੋੜ ਬੋਲਾਯਾ ਭਯ ਬਰੇਰੇ ਬਿਲਾਪ ਕਰਿਯਾ ॥

ਅਵਗਣਿ ਮੁਠੀ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਏ ਅਵਗਣ ਗੁਣਿ ਬਖਸਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ਬੇਹਿ ਅਵਗੁਣ ਭਾਰਾ ਠੀਕੇ ਬੋਲਾਯਾ ਜੀਵ-ਸੁਖੀ ਪੁਰੁਸ਼ ਮਹਲਰੇ ਸ਼ੁਧ ਮਿਲੇ ਨਾਹੀਂ ॥6॥

ਪੇਈਅੜੈ ਜਿਨਿ ਜਾਤਾ ਪਿਆਰਾ ॥

ਮੇਭੈਂ ਜੀਵ-ਸੁਖੀ ਨਿਯ ਵਾਪਾ ਘਰੇ (ਯੁਕਲੋਕਰੇ) ਨਿਯ ਪਤਿ-ਪੁਰੁਸ਼ ਕੂਝਿਪਾਰਿਛੇ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਾ ॥

ਬੇ ਗੁਰੂਕਾ ਮਾਘਮਰੂ ਪਰਮ ਭਯ ਅਧੀਭ ਪੁਰੁਸ਼ ਗੁਣਕੂ ਕੂਝਿ ਨੇਯਯਾਛੇ।

ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਪੁਰੁ ਭਾਵਾਰ ਯੁਕ-ਮਰਗਰ ਚਕੁਰ ਭਾਯੋ ਦੇਯਯਾਛੇ। ਭਾਵਾ ਪਰੇ, ਬੇ ਬਧ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾ ॥7॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਅਕਥੁ ਕਹਾਵੈ ॥

ਗੁਰੂਗੁਣ ਪੁਰੁਸ਼ ਗੁਣਕੂ ਧੁਨ ਕੂਝਿਯਾ ਅਭ ਅਧ ਠਾਰੂ ਅਵਭੁਜਨੀਯ ਪੁਰੁਸ਼ ਲੀਨਾ ਅਵ ਭਾਵਾਕਾਰ ਗੁਣਰ ਕਯਾ ਕਰਾਯਯਾਛੇ।

ਸਚੇ ਠਾਕੁਰ ਸਾਚੇ ਭਾਵੈ ॥

ਬਯਾ ਠਾਕੁਰ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਧ ਨਾਮ ਹੀਂ ਭਯ ਲਾਗਿਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ ਸਚੁ ਮਿਲੈ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ ॥੮॥੧॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਹਿ ਬਧ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਧਗੁਣਰੇ ਬਯਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾਛੇ ਮੇ ਭਾਵਾਕੂ ਬਧ ਨਾਮ ਮਿਲੁ ਯਾਵਾ ਫਲਰੇ ਬੇ ਭਾਵਾਕਾ ਮਹਿਮਾ ਕਰੁਯਵੇ। ॥8॥1॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 3 ਘਰੁ 1 ॥

ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ ॥

ਭਾਵਾਯੁ ਧੰਨਾਨੁ ਆਮੋ ਬਯਾ ਗੁਰੂਯੁ ਬਹਿਤ ਮਿਥਿਯਾਨੁ ।

ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦਿ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥

ਪ੍ਰਭੀ ਖੇਵੁੰ ਵਧੀਐ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਸੇਵਾਰੇ ਨਿਯੋ ਮਨ ਲਗਾਇਆ ਆਉ ਨਿਯੋ ਮਨ ਸ਼ਿਖਰੇ ਯੋਧਿਆ।

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਮਾਇਆ ਮੇਹੁ ਚੁਕਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਯੇ ਨਿਯੋ ਅਹੰਕਾਰਕੁ ਭਯਾਨ ਕਰਿ ਬਰਵਾ ਬੁਝਿ ਪਾਇਆ ਆਉ ਨਿਯੋ ਮਾਯਾਰੇ ਮੋਹਕੁ ਧੂਰ ਕਰਿਧਿ ॥1॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰਣਿਆ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯੋ ਬਦਗੁਨਾ ਪਾਸਰੇ ਭਨ ਆਵੇ ਮਨ ਬਹਿਭ ਬਧਿਭ ਅਰੇ,

ਗੁਰਮਤੀ ਪਰਗਾਸੁ ਹੋਆ ਜੀ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣ ਗੁਨਾ ਮਠਿ ਭਾਰਾ ਭਾਇਆ ਬੁਧਲੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਯੋਧਾਧਿ ਪੁਕਾਰਿ ਘੋਰਿਆ। ਖੇਵੁੰ ਵਧੀਐ
ਪੁਰਿਧਿਯੋ ਭਗਵਾਨਾ ਮਹਿਮਾ-ਬੂਠਿ ਕਰੁਆ ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਖੋਜੇ ਤਾ ਨਾਉ ਪਾਏ ॥

ਯੇਵੇ ਮਨੁਸ਼ਯੋ ਨਿਯੋ ਭਨ ਆਵੇ ਮਨੁ ਭੀ ਭਾਇਆ ਯੋਧਾਧਿ, ਯੇਭੇਭੇਭੇ ਭਾਇਆ ਯੋਧਾਧਿ ਨਾਮ
ਪੁਰੁਸ਼ ਘੋਰਿਆ।

ਧਾਵਤੁ ਰਾਖੈ ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ ॥

ਯੇ ਨਿਯੋ ਪਤੁਭੁਭ ਮਨਕੁ ਭੀ ਕਰਿਆ ਆਉ ਭਾਇਆ ਨਿਯੋ ਬਧਰੇ ਰਖਿਆ।

ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਅਨਦਿਨੁ ਗਾਵੈ ਸਹਜੇ ਭਗਤਿ ਕਰਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਯੇ ਰਾਧਿ ਧਿਨ ਗੁਨਾ ਵਾਗੀ ਗਾਨ ਕਰਿਆ ਆਉ ਬਾਭਾਧਿਕ ਭਾਵਰੇ ਮੂੰ ਪੁਰੁਸ਼ ਭੀਭੇ ਲਾਗਿਆ।
॥2॥

ਇਸੁ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਵਸਤੁ ਅਸੰਖਾ ॥

ਐਵੇ ਸ਼ਰੀਰੇਰੇ ਵਿਧਾਮਾਨ ਅਨਭੁ ਗੁਣ ਵਾਲਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਸਤੁ ਯੇਵੇ ਕਾਇਆ ਮਿਲਿਆ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੁ ਮਿਲੈ ਤਾ ਵੇਖਾ ॥

ਭਾਇਯੇ ਯੇ ਬਧ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਧਰੰਨ ਕਰਿਆ।

ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ ਦਸਵੈ ਮੁਕਤਾ ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ ਵਜਾਵਣਿਆ ॥੩॥

ਸ਼ਰੀਰੇ ਰੂਪੀ ਘਰੇ ਆਉ, ਕਾਨ, ਨਾਕ, ਮੂੰ ਯੋਧਾਧਿ ਨਾਮ ਭਾਰ ਲਾਗਿਆ। ਐਵੇ ਐਵੇ ਭਾਰ ਭਾਰ ਮਨ
ਵਾਇਯੇ ਪਤੁਭੁਭ ਰਖਿਆ। ਯੇਵੇ ਯੇ ਵਿਕਾਰ ਆਵੇ ਮੋਹ-ਮਾਯਾ ਮੂੰ ਘੋਰ ਨਿਯੋ
ਘੋਰਿਆ, ਯੇਭੇਭੇ ਯੇ ਧਰੰਨ ਭਾਰਕੁ ਆਇਆ। ਪ੍ਰਭੀ, ਨਿਯੋ ਮਨਰੇ ਅਨਾਭਭ ਸ਼ਿਖ
ਵਾਇਆ ॥3॥

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੀ ਨਾਈ ॥

ਪਰਮਾਨ੍ਰਾ ਬਰਵਾ ਬਠਾ ਅਚਛੇ ਏਵਾ ਚਾਹਾਯਾ ਮਹਿਮਾ ਮਖ ਬਠਾ ਅਚੇ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਪਾਨ੍ਰਾ ਹੂੰ ਪਰਮਾਨ੍ਰਾ ਮਨਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਛੇ।

ਅਨਦਿਨੁ ਸਦਾ ਰਹੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੋਝੀ ਪਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ਚਾਪਰੇ, ਬਧਛੇ ਫਿਰ ਰਾਠਿ ਪਰਮਾਨ੍ਰਾਯਾ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾਏ ਆਯ ਚਾਹਾਯਾ ਬਠਾ ਧਰਵਾਰਰ ਆਨ
ਹੋਯਾਯਾ ॥੪॥

ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥

ਮਨਮੁਖ ਪ੍ਰਾਣੀਨ੍ਰਾ ਪਾਪ ਏਵਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਿਬਯਰੇ ਯਥਾ ਨ ਯਾਏ।

ਦੂਜੈ ਲਾਗੀ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀ ॥

ਚਾਹਾਰ ਰੂਛੇ ਮੋਹਾ- ਮਾਯਾਰੇ ਮਗੁ ਹੋਯਾਯਾਯਾ, ਯਾਹਾਧਾਰਾ ਏ ਭੁਮਰੇ ਪਠੇ ਪਠਭੁਝੁ
ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧਾ ਮਗੁ ਨ ਜਾਣੈ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵਣ ਜਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਮੋਹਾ-ਮਾਯਾਰੇ ਆਨਧਾਨ ਮਨਮੁਖ ਭਗਵਾਨਯਾ ਮਿਲਨੁ ਮਾਰੀ ਯਾਥੀ ਨਯਾਏ, ਮੋਭੈ ਕਾਰਣਨ੍ਰਾ ਏ
ਵਾਰਯਾਰ ਯਥਾ ਨੇਯ ਮਰਿਯਾਏ ॥੫॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰੂਯਾ ਏਵਾ ਕਰਿ ਬਰਵਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਏ।

ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਠਾਕਿ ਰਹਾਇਆ ॥

ਏ ਅਧਾਕਾਰਨ੍ਰਾ ਨਝੁ ਕਰਿ ਨਿਯ ਪਠਭੁਝੁ ਮਨਨ੍ਰਾ ਬਿਕਾਰ ਆਯਨ੍ਰਾ ਮਿਵਾਨ੍ਰਾ ਵਾਰਣ ਕਰਿਯਾਏ।

ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਮਿਟਿਆ ਅੰਧਿਆਰਾ ਬਜਰ ਕਪਾਟ ਖੁਲਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ਗੁਰੂਯਾ ਸ਼ਿਖਾ ਧਾਰਾ ਚਾਹਾਰ ਅਆਾਨਚਾਰ ਅਯਕਾਰ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾਏ ਆਯ ਭਾਰਿ ਕਵਾਚ ਖੋਲਿਯਾਯਾਏ
॥੬॥

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥

ਏ ਨਿਯਰ ਅਧਾਕਾਰ ਧੂਰ ਕਰਿ ਭਗਵਾਨਨ੍ਰਾ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਵਧਾਯਾਏ।

ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਸਦਾ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥

ਚਾਪਰੇ, ਏ ਨਿਯ ਚਿਯ ਬਰਵਾ ਹੂੰ ਗੁਰੂਯਾ ਚਰਣਰੇ ਲਗਾਯਾ ਰਝੁਯਾਏ।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਣਿਆ ॥੭॥

ਗੁਰੂਯੋਗ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾਵਾਂਗੇ ਤੇ ਬੇ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ਦੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ
ਕਰੇਗਾ ॥੭॥

ਜੀਵਣੁ ਮਰਣਾ ਸਭੁ ਤੁਧੈ ਤਾਈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੋਵੇਂ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹਨ

ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ ਤਿਸੁ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥

ਜਿਸਨੂੰ ਤੂੰ ਦੇਵੇਗਾ ਉਹ ਬੜੀ ਵੱਡੀ ਹੋਵੇਗਾ

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਸਦਾ ਤੂੰ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਸਵਾਰਣਿਆ ॥੮॥੧॥੨॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਨਮ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਸਵਾਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥੮॥੧॥੨॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਰਮਲੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਰਮਲ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥

ਨੁ ਤਕੜੀ ਤੇਲੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਤਕੜਾ ਹੋਵੇ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੋਈ ਬੁਝੈ ਗੁਣ ਕਹਿ ਗੁਣੀ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਵੇ ਸੋਈ ਬੁਝੇ ਗੁਣ ਕਹਿ ਗੁਣੀ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ ॥

ਮੈਂ ਹਰ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ ॥

ਜੇ ਸਚਿ ਲਾਗੇ ਸੇ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗੇ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੋਭਾ ਪਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੇ ਸਚਿ ਲਾਗੇ ਸੇ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗੇ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੋਭਾ ਪਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਪਿ ਸੁਣੈ ਤੈ ਆਪੇ ਵੇਖੈ ॥

ਮੈਂ ਸੁਣਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਵੇਖੇ ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋਈ ਜਨੁ ਲੇਖੈ ॥

ਯਾਹਾ ਭਧਰੇ ਪੁਰੂ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧ੍ਰਿਸ਼੍ਟਿ ਕਰਿਯਾਇ, ਬੇਸ਼ੁ ਵਧਿ ਪੁਰੂਯਾ ਧਰਵਾਰੇ ਬ੍ਰਾਹ੍ਮਣ ਹੋਇਯਾ।

ਆਪੇ ਲਾਇ ਲਏ ਸੇ ਲਾਰੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਕਮਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਯਾਹਾਕੁ ਪੁਰੂ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾ ਹੋ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹ੍ਮਣੇ ਲਗਾਇਯਾਇ, ਬੇਸ਼ੁ ਵਧਿ ਭਾਇਯਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮਣੇ ਲਗਿਯਾ।
ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋ ਬਧ ਨਾਮਰ ਬਾਖਨਾ ਕਰਿਯਾ ॥੨॥

ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ਸੁ ਕਿਥੈ ਹਥੁ ਪਾਏ ॥

ਬੇ ਕਾਹਾਰ ਆਗ੍ਰਿਯ ਨੇਕਪਾਰਿਕ, ਯਾਹਾਕੁ ਪੁਰੂ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾ ਭ੍ਰਮਣੇ ਰਕੁਵੇ?

ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਮੇਟਣਾ ਨ ਜਾਏ ॥

ਵਿਖਾਰਿ ਵਿਖਾਨਕੁ ਵਧਲਾਇ ਪਾਰਿਕ ਨਾਹੀ, ਅਧਾਰ, ਪੂਰਬ ਯੁਗਰ ਲੇਖਾ ਵਧਲਾਇ ਪਾਰਿਕ ਨਾਹੀ।

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ ॥੩॥

ਬੇਸ਼ੁ ਵਧਿ ਵਧ ਭਾਗਯਗਾਮੀ ਅਧਰ, ਯਿਥ ਬਧਗੁਰੂ ਪਾਇਯਾ। ਪੂਰਬ ਭਾਗਯਗੁਰੂ ਹੋ ਬਧਗੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾਇ ॥੩॥

ਪੇਈਅੜੈ ਧਨ ਅਨਦਿਨੁ ਸੁਤੀ ॥

ਯਾਹ-ਬ੍ਰਾਹ੍ਮਣ ਨਿਯ ਵਾਪਾ ਘਰੇ (ਯਹਲੋਕਰੇ) ਧਨ ਰਾਹਿ ਅਯਾਨਭਾਗੇ ਨਿਧਾਨਗੁ ਰਹਿਯਾ।

ਕੰਤਿ ਵਿਸਾਰੀ ਅਵਗਣਿ ਮੁਤੀ ॥

ਭਾਇਯਾ ਪਠਿ-ਪੁਰੂ ਭਾਇਯਾਕੁ ਵਿਸ੍ਰੁਧ ਕਰਿਦੇਯਯਾਇ ਆਯ ਅਵਗੁਣਰ ਕਾਰਣਗੁ ਬੇ ਭਾਗ ਕਰਿਦੇਯਯਾਇ।

ਅਨਦਿਨੁ ਸਦਾ ਫਿਰੈ ਬਿਲਲਾਦੀ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਨੀਦ ਨ ਪਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ਵਿਲਾਪ ਕਰਿਯਾ। ਨਿਯ ਪਠਿ-ਪੁਰੂਯਾ ਵਿਨਾ ਭਾਇਯਾਕੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮਣੇ ਨਿਧਾ ਆਬੇ ਨਾਹੀ ॥੪॥

ਪੇਈਅੜੈ ਸੁਖਦਾਤਾ ਜਾਤਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਯਾਹ-ਬ੍ਰਾਹ੍ਮਣ ਨਿਯ ਵਾਪਾ ਘਰੇ (ਯਹਲੋਕਰੇ) ਬ੍ਰਹ੍ਮਣਾ ਪਠਿ-ਪੁਰੂਯਾ ਯਾਹੀ ਦੇਯਯਾ।

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ॥

ਬੇ ਨਿਯਰ ਅਹੰਕਾਰ ਭਾਗ ਕਰਿ ਗੁਰੂਯਾ ਯਾਹ ਬ੍ਰਾਹ੍ਮਣ ਨਿਯਰ ਪਠਿ-ਪੁਰੂਯਾ ਯਾਹੀ ਦੇਯਯਾ।

ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਸਦਾ ਪਿਰੁ ਰਾਵੇ ਸਚੁ ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਬੇ ਬਰਵਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮਣੇ ਗਮਯਾਗੇ ਗਮਨ ਕਰਿਯਾ ਆਯ ਪਠਿ-ਪੁਰੂਯਾ ਬਾਧੁਰੇ ਰਮਣ ਕਰਿਯਾ। ਯਧਰਿ ਯਾਹ-ਬ੍ਰਾਹ੍ਮਣ ਬਧ ਨਾਮਕੁ ਨਿਯਰ ਗੁਣਾਰ ਵਧਾਇਯਾ ॥੫॥

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੀਅ ਉਪਾਏ ॥

ਪਰੰਤੂ-ਪੁਰੂ ਚਯੋਗਪਥੀ ਲਥਾ ਮੋਨਿਰੇ ਅਨਭੁ ਯੀਵ ਯਪ੍ਰਥੁ ਕਰਿਛੁਫੁ।

ਜਿਸ ਨੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਿਸੁ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ ॥

ਮੇਯੁ ਯੀਵ ਯਪਰੇ ਬੇ ਨਿਯ ਧਨਾ ਧੁਥੁ ਕਰਫੁ, ਚਾਢਾਕੂ ਗੁਰੂਯ ਬਹਿਓ ਮਿਲਾਯ ਧਿਅਫੁ।

ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਟਿ ਸਦਾ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਦਰਿ ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਸੁਹਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ਬੇਧਿ ਯੀਵ ਨਿਯ ਪਾਪਕੂ ਪੋਯਾਯ ਬਰੂਧਿਨ ਪਾਯੁ ਪਵਿਤੁ ਬੋਯਾਯਾਯ ਆਯ ਬਧਾ ਧਰਬਾਰਯ ਭਿਓਰੇ ਨਾਮ ਬਹਿਓ ਮਨੋਹਰ ਯਾਗਿਯਾਯ। ॥6॥

ਲੇਖਾ ਮਾਰੈ ਤਾ ਕਿਨਿ ਦੀਐ ॥

ਮਧਿ ਪੁਰੂ ਕਧਿਯ ਹੁਬਾਧ ਮਾਗਿਯੇ, ਕੀਯ ਬੇਓਯੇਯੇ ਧੇਯਪਾਰਿਯ?

ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ਫੁਨਿ ਦੁਐ ਤੀਐ ॥

ਬੇਓਯੇਯੇ ਧੋਧਾਯ ਅਧਾਯ ਫੁਗੁਯਾ ਅਧਯਾਯੇ ਕੇਧਿ ਬੁਯ ਪੁਾਧੁ ਕਰੇ ਨਾਧਿ।

ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਲਏ ਪੁਤ੍ਰ ਸਾਚਾ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਬਧਾਬਰੂਧ ਪਰਮਾਯਾ ਬੁਯੁ ਯਯਾਗੀਯ ਅਧਫੁ ਆਯ ਯਯਾ ਕਰਿ ਨਿਯੇ ਆਧਰ ਮਿਯਨ ਕਰਿਧਿਅਫੁ ॥7॥

ਆਪਿ ਕਰੇ ਤੈ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ॥

ਪੁਰੂ ਬੁਯੁ ਹੁੰ ਬਰੂ ਕਥਿ ਕਰਿਯਾਫੁ ਆਯ ਬੁਯੁ ਹੁੰ ਯੀਵ ਧਾਰਾ ਕਰਾਯ ਧਾਫੁ।

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ ॥

ਪ੍ਰਥੁ ਗੁਰੂਯ ਯਪਧੇਯ ਧਾਰਾ ਹੁੰ ਪੁਰੂ ਨਿਯ ਬਾਧੁਰੇ ਮਿਯਨ ਕਰਾਫੁ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ ॥੮॥੨॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਯੁ ਯੀਵਕੂ ਪੁਰੂਯ ਨਾਮਰ ਗੋਯਾ ਮਿਯਿਯਾਯ, ਬੁਥੁਯ ਬਾਧਾ ਬੁਯੁ ਹੁੰ ਚਾਢਾਕੂ ਨਿਯ ਬਾਧੁਰੇ ਮਿਯਨ ਕਰਾਫੁ ॥8॥2॥3॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਇਕੋ ਆਪਿ ਫਿਰੈ ਪਰਛੰਨਾ ॥

ੴ ਪਰਮੇਸ਼ਰੁ ਭ੍ਰੰ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਯੁ ਹੋਇ ਸਰਬੰਤੁ ਭ੍ਰਮਣਿ ਕਰੁਪਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੇਖਾ ਤਾ ਇਹੁ ਮਨੁ ਭਿੰਨਾ ॥

ਮੇਭ੍ਰੰ ਵਧੈ ਗੁਰੂਕਾ ਮਾਖਮਰੇ ਚਾਹਾਯੂ ਧਰੰਨ ਕਰਿਦੇਯੋਯੋ, ਚਾਹਾਰ ਮਨ ਚਾਹਾਯੂ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਆਪੁ ਹੋਇਯੋਯੋ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤਜਿ ਸਹਜ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਏਕੋ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਬੇ ਨਿਯੰ ਚੁਝਾਯੂ ਚਪਾਗ ਕਰਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਕਰਿਯੋ, ਚਾਪਰੇ, ਬੇ ੴ ਪੁਰੂਖੁ ਭ੍ਰੰ ਨਿਯੰ ਮਨਰੇ ਵਸਾਯੋ ॥੧॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਇਕਸੁ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਵਣਿਆ ॥

ਮੂੰ ਚਾਯੂ ਪੁਰਿ ਭੁਭਰੰਚ ਅਚੇ, ਮੇਰੇ ਆਪੁ ਭੁਭਰੰਚ, ਮੇਯ ੴ ਯੋਗਰਯੋ ਬਹਿਯੰ ਨਿਯੰ ਮਨ ਲਗਾਯੋ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਮਨੁ ਇਕਤੁ ਘਰਿ ਆਇਆ ਸਚੈ ਰੰਗਿ ਰੰਗਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਮਠਿ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਯੂ ਮਨ ੴ ਭ੍ਰੰ ਆਪੁ ਬ੍ਰਹਮ ਘਰੇ ਬਾਬ ਕਰਿਯੋ ਆਯੁ ਬਚਯੁ ਪੁਰੂਖੁ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਗੁ ਹੋਇਯੋ ॥੧॥ ਰੂਪੁ ॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਭੂਲਾ ਤੈ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂਖੁ! ੴ ਬੰਬਾਰ ਭ੍ਰਮਰੇ ਪਠਿਰਹਿਯੋ ਆਯੁ ਚੁ ਬ੍ਰਹਮ ਭ੍ਰੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਭ੍ਰਮਰੇ ਰਹਿਯੋ ॥

ਇਕੁ ਵਿਸਾਰਿ ਦੂਜੈ ਲੇਭਾਇਆ ॥

ੴ ਯੋਗਰਯੋ ਵਿਸਰੰਯੋ ਕਰਿ ਬੇ ਲੋਭੁ ਲਾਜਬਾ ਗੁਬੁ ਹੋਇਯੋ ਪਠਿਯੋ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਸਦਾ ਫਿਰੈ ਭ੍ਰਮਿ ਭੂਲਾ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਦੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਗਠਿ ਬਿਨੁ ੴ ਭ੍ਰਮਰੇ ਬਰੰਬਾ ਪਠਿਯੋ ਰਹਿਯੋ ਆਯੁ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਞ ਭੁਭਰੰਯੋ ॥੨॥

ਜੇ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਕਰਮ ਬਿਧਾਤੇ ॥

ਮੇਯ ਭਾਗਯੁ ਬਿਧਾਯੋ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯੋ,

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਜਾਤੇ ॥

ਬੇ ਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿ ਚਾਰੇ ਮੂਰੇ ਪੁਬਿਯੋ ਹੋਇਯੋ ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਿ ਦੇਇ ਵਡਿਆਈ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੩॥

ਮੇਭ੍ਰੰ ਪ੍ਰਾਗੀਯੂ ਪੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਾਨਯੋ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯੋ, ਬੇ ਯੋਗਰਯੋ ਨਾਮਰੇ ਲਾਨ ਹੋਇਯੋ ॥੩॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਹਰਿ ਚੇਤੈ ਨਾਹੀ ॥

ਮਾਯਾ ਮੋਹਾਹਰੇ ਗੁਰੂ ਮਨੁਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕੁ ਸ਼ਰਣ ਕਰੇਨਾਹੀਂ।

ਜਮਪੁਰਿ ਬਧਾ ਦੁਖ ਸਹਾਰੀ ॥

ਭਾਪਰੇ, ਮਨਦੂਰ ਨਗਰੇ ਬੇ ਕਞ ਬਹਨ ਕਰਿਆ।

ਅੰਨਾ ਬੋਲਾ ਕਿਛੁ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵੈ ਮਨਮੁਖ ਪਾਪਿ ਪਚਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ਮਨਮੁਖ ਵਧੀ ਅਭਾਵੰ ਵਪੁਰ ਅਰੇ, ਭਾਵਾਕੁ ਕਿਛੁ ਮਖ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਗਾਠਰ ਫੂਘ ਨਾਹੀਂ ਆਭ ਬੇ ਪਾਪਰੇ ਨਞ
ਬੋਲਿਆ ॥੪॥

ਇਕਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਜੋ ਤੁਧੁ ਆਪਿ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ ਕੇਠੇ ਯਾਵ ਭਾਰੇ ਪੁਰਮਰੇ ਮਘ ਰਹਿਆਫਿ, ਯਾਵਾਕੁ ਚੁ ਨਾਮ ਬਾਪੁਰੇ ਲਗਾਯਫਿ।

ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਏ ॥

ਪੁਰਮ ਭਛਿ ਵਾਰਾ ਬੇ ਭਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁ ਭਲ ਲਾਗਫਿ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸਭ ਇਛਾ ਆਪਿ ਪੁਜਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਬੇ ਬਰਵਾ ਬੁਝਵਾਭਾ ਬਦਗੁਰੁਕ ਬੇਵਾ ਕਰਿਆਘ ਆਭ ਯਥੁਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੀ ਭਾਵਾਰ ਬਮਬੁ ਮਨੋਕਾਮਨਾ
ਪੂਰ੍ਵ ਕਰਿਦਿਆਫਿ ॥੫॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੇਰੀ ਸਦਾ ਸਰਣਾਈ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਯੇਯੰ ਵਧੀ ਬਵਾ ਭਾਰੇ ਗਰਗਰੇ ਰਹਿਆਘ,

ਆਪੇ ਬਖਸਿਹਿ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥

ਚੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੀ ਭਾਵਾਕੁ ਸ਼ਮਾਦਾਨ ਕਰਿ ਗੋਭਾ ਪੁਦਾਨ ਕਰਿਆਭ।

ਜਮਕਾਲੁ ਤਿਸੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਣਿਆ ॥੬॥

ਯੇਯੰ ਵਧੀ ਭਗਵਾਨਕ ਨਾਮ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਆਘ, ਮਨ ਭਾਵਾ ਪਾਗਕੁ ਆਬੇ ਨਾਹੀਂ ॥੬॥

ਅਨਦਿਨੁ ਰਾਤੇ ਜੋ ਹਰਿ ਭਾਏ ॥

ਯੇਯੰ ਵਧੀ ਭਗਵਾਨਕੁ ਭਲ ਲਾਗੇ, ਬੇ ਰਾਭਿ ਧੰਨ ਭਗਵਾਨਕ ਪੁਰਮਰੇ ਮਘ ਰਹਿਆਘ।

ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਭਿ ਮੇਲੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥

ਮੋਰ ਪੁਰੁ ਭਾਵਾਰਿ ਬਦਗੁਰੁਕ ਬਹਿਭ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯ ਨਿਭ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯਫਿ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਚੇ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਤੂੰ ਆਪੇ ਸਚੁ ਬੁਝਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਹੇ ਬਭਯ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਮੇਯੋਂ ਵਧਿ ਸਚ੍ਰਾ ਚੋਰ ਚਰਗਰੇ ਆਇਓ, ਤੂੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਹੂੰ ਚਾਹਾਕੂ ਬਭਯਰ
ਯੋਗ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯਾਓ ॥7॥

ਜਿਨ ਸਚੁ ਜਾਤਾ ਸੇ ਸਚਿ ਸਮਾਣੇ ॥

ਮੇਯੋਂ ਵਧਿ ਬਭਯ ਪੁਰੁਸ਼ ਯਾਗਿਦੇਯੋ, ਬੇ ਬਭਯਰੇ ਹੂੰ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾਏ।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਸਚੁ ਵਖਾਣੇ ॥

ਬੇ ਹਰਿਯੋ ਮੋਗੋਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯੋ ਬਭਯਰੇ ਹੂੰ ਵਰ੍ਹਨਾ ਕਰਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਨਿਜ ਘਰਿ ਤਾੜੀ ਲਾਵਣਿਆ ॥੮॥੩॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਯੋਂ ਨਾਮਰੇ ਮਥੁ ਰਹਿਯਾਏ, ਬੇ ਨਿਰੰਬੁ ਅਚੇ ਆਯੋ ਨਿਯੋ ਘਰੇ ਆਯੋ ਬ੍ਰਹ੍ਮਪਰੇ ਬਨਾਯੋ
ਲਗਾਯਾਏ। ॥੪॥੩॥੪॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਸੁ ਮੁਆ ਜਾਪੈ ॥

ਮੇਯੋਂ ਵਧਿ ਯੋਗ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਿਯੋ ਅਹੰਕਾਰਕੁ ਨਯੋ ਕਰਿਦੇਯੋ, ਮਰੂਠ ਵਧਿ ਮਾਯਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪੁਰਾਵਿਠ ਨ ਹੋਵਾ
ਯੋਗ ਬੇ ਮਥੁ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਕਾਲੁ ਨ ਚਾਪੈ ਦੁਖੁ ਨ ਸੰਤਾਪੈ ॥

ਚਾਹਾਕੂ ਕਾਲ(ਮਰੂਠ) ਮਥੁ ਯੋਗ ਪਾਰੇਨਾਹੂੰ ਆਯੋ ਨਾ ਕੋਯੋਗਿ ਕਥੁ ਦੁਖਾਯੋ ਕਰਿਯਾਏ।

ਜੇਤੀ ਵਿਚਿ ਮਿਲਿ ਜੇਤਿ ਸਮਾਣੀ ਸੁਣਿ ਮਨ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਚਾਹਾਰ ਯੋਗਾਧਿ ਪਰਮ ਯੋਗਾਧਿਰੇ ਮਿਥਿਯਾਏ, ਚਾਹਾਰ ਮਨ ਮਥੁ ਬਭਯ ਨਾਮ ਗੁਣਿ ਬਭਯਰੇ ਲੀਨ
ਹੋਯਾਯਾਏ। ॥1॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ਸੇਭਾ ਪਾਵਣਿਆ ॥

ਮੂੰ ਚਾਕਾ ਪਾਯਰੇ ਯੋਗਗੰਠ, ਮੇਯੋਂ ਯੋਗਗੰਠ ਨਾਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਯੋਗਗੰਠ ਗੋਯਾ ਪਾਯਾਏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਚਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ਗੁਰਮਤੀ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਯੋਂ ਵਧਿ ਬਭਗੁਰੁਕਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾਏ ਏਵੋ ਬਭਯ ਪੁਰੁਸ਼ ਠਾਰੇ ਨਿਯੋ ਚਿਯੋ ਲਗਾਯਾਏ, ਬੇ ਬੇ
ਗੁਰੁਕਾ ਯੋਗਦੇਯੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਅਵਸਥਾਯੋ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾਏ। ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਇਆ ਕਚੀ ਕਚਾ ਚੀਰੁ ਹੰਢਾਏ ॥

ਮਨੁਬਖਰ ਚਰਮ ਕਛਾ, ਅਪੰਠ, ਸ਼ਗਭਯੁਰ ਅਚੇ। ਚਰਮ ਯਾਗਾਯਾਕ ਵਸਤੁ ਅਚੇ ਆਯ ਯਾਗਾਯਾ ਏਵੇ
ਸ਼ਗਭਯੁਰ ਵਸਤੁ ਪੈਥੇ ਆਯ।

ਦੂਜੈ ਲਾਰੀ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਏ ॥

ਯਾਗਾਯਾ ਮਾਯਾ ਮੋਹਰੇ ਲਾਨ ਰਹਿਵਾ ਕਾਰਯੁ ਆਨੁਬਖਰੁ ਪਾਯ ਪਾਚੇਨਾਏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਜਲਦੀ ਫਿਰੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਬਹੁ ਦੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਬੇ ਬਿਨੁ ਰਾਤਿ ਚੁਝਾਏਰੇ ਯੁਗੁਪਾਏ ਅਯੁ ਪਠਿ-ਪੁਰੁਯਾ ਬਿਨੁ ਬਝੁਤ ਦੁਖੁ ਰਹਿਯਾਏ ॥੨॥

ਦੇਹੀ ਜਾਤਿ ਨ ਆਗੈ ਜਾਏ ॥

ਮਨੁਬਖਾਰ ਆਗੈ ਏਵਾ ਯਾਤਿ ਪਰਲੋਕਯੁ ਯਾਏ ਜਾਏ।

ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਤਿਥੈ ਛੁਟੈ ਸਚੁ ਕਮਾਏ ॥

ਮੇਯੋ ਕਰਮੁ ਲੇਖਾ ਹੋਵਾ ਕਰਮਾਏ, ਬੇਯੋ ਬਧੁ ਅਯੁ ਭਾਰਾ ਫਿਰੈ ਬੇਯੋ ਪੁਰਾਣੁ ਹੋਵਾ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਸੇ ਧਨਵੰਤੈ ਐਥੈ ਓਥੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੩॥

ਮੇਯੋ ਬਧੁਗੁਰੁ ਗੁਰਗੁਰੁ ਬੇਯੋ ਕਰਮਾਏ, ਬੇ ਧਨਵਾਨੁ ਅਧਿਕਾਰੁ। ਬੇ ਏਥੈ ਲੇਖਾ ਭਯਾ ਪਰਲੋਕਯੁ ਹੋਵਾ ॥੩॥

ਭੈ ਭਾਇ ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਏ ॥

ਮੇਯੋ ਯਾਤਿ-ਭਾਇ ਪੁਰੁਯਾ ਯਾਤਿ ਏਵਾ ਪੁਰੁਯੁ ਨਿਯੁ ਭਾਰ-ਗੁਰੁ ਕਰਮਾਏ,

ਗੁਰੁ ਪਰਸਾਦੀ ਮਹਲੁ ਘਰੁ ਪਾਏ ॥

ਬੇ ਗੁਰੁਯੁ ਧਨੁ ਨਿਯੁ ਘਰੇ ਫਿਰੈ ਭਾਯੁ ਯਾਤਿ ਪਰਲੋਕਯੁ।

ਅਨਦਿਨੁ ਸਦਾ ਰਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਮਜੀਠੈ ਰੰਗੁ ਬਣਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ਬੇ ਬਿਨੁ ਰਾਤਿ ਬਧੁ ਪੁਰੁਯੁ ਭਾਯੁ ਰਮਣ ਕਰਮਾਏ ਅਯੁ ਮਯੁ ਭਾਯੁ ਪੁਰੁਯੁ ਨਿਯੁ ਕਰਮਾਏ ॥੪॥

ਸਭਨਾ ਪਿਰੁ ਵਸੈ ਸਦਾ ਨਾਲੇ ॥

ਬੇਯੋ ਯਾਤਿ-ਭਾਯੁ ਪੁਰੁਯੁ ਬਧੁ ਭਾਯੁ ਪੁਰੁਯੁ ਭਾਯੁ ਰਮਣ ਕਰਮਾਏ।

ਗੁਰੁ ਪਰਸਾਦੀ ਕੇ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੇ ॥

ਗੁਰੁਯੁ ਧਨੁ ਕੇਯੋ ਬਿਰਲੁ ਫਿਰੈ ਨਿਯੁ ਭਾਰੁ ਭਾਯੁ ਧਨੁ ਕਰਮਾਏ।

ਮੇਰਾ ਪੁਤੁ ਅਤਿ ਉਚੈ ਉਚਾ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਆਪਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਮੇਰਾ ਪੁਤੁ ਬਧੁਗੁਰੁ ਅਧਿਕਾਰੁ। ਬੇ ਨਿਯੁ ਕਰਮਾਏ ਫਿਰੈ ਫਿਰੈ ਫਿਰੈ ਫਿਰੈ ॥੫॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਇਹੁ ਜਗੁ ਸੁਤਾ ॥

ੴ ਜਗਤ ਮੋਹਿ ਮਾਯਾਹਰੇ ਛੇਦਿ ਹੋਇ ਅਯਾਨਭਾਰ ਨਿਦ੍ਰਾਹਰੇ ਗੋਯਾਹਰੇ ॥

ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਅੰਤਿ ਵਿਗੁਤਾ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਕੂ ਬਿਸ੍ਵਰੂਪ ਕਰਿ ਬੇ ਗੋਬਰੇ ਨਝੁ ਹੋਇਯਾ ॥

ਜਿਸ ਤੇ ਸੁਤਾ ਸੇ ਜਾਗਾਏ ਗੁਰਮਤਿ ਸੋਝੀ ਪਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ਮੇਯੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਫੂਕੂਮਰੇ ੴ ਜਗਤ ਨਿਦ੍ਰਾਮਗੁ ਅਛਿ, ਬੇ ਚਾਹਾਕੂ ਯਾਨ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿ ਜਗਾਛਿ। ਗੁਰੂਕਾ
ਭਧਦੇਗ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਕੂ ਯਾਨ ਪੁਰਾਨ ਹੋਇਯਾ ॥੬॥

ਅਪਿਉ ਪੀਐ ਸੇ ਭਰਮੁ ਗਵਾਏ ॥

ਮੇਯੋ ਬਧਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਨੂਠ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ ਨਿਯ ਭੁਖ ਨਿਰੂਭ ਕਰਿਦੇਯਾ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਪਾਏ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਯਾਨੁ ਬੇ ਮੋਖ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਨਿ ॥

ਭਗਤੀ ਰਤਾ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ਆਪੁ ਮਾਰਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਮਿਥ ਪੁਰੋਖਕਾ ਭਯੋਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾ, ਬੇ ਬਰਦਾ ਭੁੰਨਿਯੋ ਅਚੇ, ਨਿਯ ਅਭਾਨੁ ਮਾਰਿ ਬੇ ਨਿਯ ਪੁਰੁ
ਪੁਰੁਸ਼ ਬਹਿਧ ਮਿਥਿਯਾ ॥੭॥

ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਧੰਧੈ ਲਾਏ ॥

ਹੇ ਯੋਗਿ! ਭੁਧੇ ਬਧੁ ਭੁੰਨਿ ਬਧੁ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਪੁਰਾਨ ਭਧੁ ਕਰਿਅਛ ਅਯ ਨਿਯ ਕਰਿਰੇ ਲਗਾਯਦੇਯਾ ॥

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਰਿਜਕੁ ਆਪਿ ਅਪੜਾਏ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਚਉਰਾਸੀ ਲਖ ਮੋਖਿ ਭੁਧੇ ਬਧੁ ਭੁੰਨਿ ਯੋਗਿ ਪਹੁਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਸਚਿ ਰਾਤੇ ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੁ ਕਾਰ ਕਰਾਵਣਿਆ ॥੮॥੪॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਯੋ ਬਧਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਬੁਧਿ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ ਬਧ ਪੁਰੁਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾ। ਬੇ
ਬਹਿਧ ਕਾਰਿਯਾ, ਮਾਯਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਯਾ ਲਗਿਯਾ ॥੮॥੪॥੫॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਅੰਦਰਿ ਹੀਰਾ ਲਾਲੁ ਬਣਾਇਆ ॥

ਭਗਵਾਨਕਾ ਅਮ੍ਰ ਬ੍ਰਹ੍ਮਪਰੇ ਬਾਰਾ ੴ ਲਾਲ ਭਯੋ ਅਨੂਲਧ ਨਾਮ ਰਗਾਯਾਛਿ ॥

ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ପରୀକ୍ଷା କରାଯାଇଥାଏ ।

ଯାହା ପାଖରେ ସତ୍ୟ ନାମ ଅଛି, ସେ ସତ୍ୟନାମର ହିଁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାଏ ତଥା ତାହାର ପରୀକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ସତ୍ୟ ନାମର ହିଁ କଷ୍ଟଟି ଲଗାଇବା ପଡ଼ିଥାଏ ॥୧॥

ଯିଏ ଗୁରୁଜୀ ବାଣୀକୁ ନିଜ ମନରେ ବସାଇନିଏ, ମୁଁ ତାଙ୍କଠାରେ ତନୁ-ମନରେ ସମର୍ପିତ ଅଟେ ।

ସେ ମାୟାର ଅଞ୍ଜନରେ ହିଁ ନିରଞ୍ଜନ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇନିଏ । ସେ ନିଜ ଜ୍ୟୋତିକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ମିଶାଇ ଦେଇଥାଏ ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ଯେପରି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ପରମାତ୍ମାନିଜ ପ୍ରସାର କରିଛନ୍ତି, ସେପରି ହିଁ ମନୁଷ୍ୟର କାନ୍ଦାରେ ନିଜର ଅତ୍ୟଧିକ ପ୍ରସାର କରିଛନ୍ତି ।

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିରଞ୍ଜନ ନାମ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅଗମ୍ୟ ଏବଂ ଅପାର ଅଟେ ।

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ରହିଥାଏ, ଏହି ନାମର ଲବଧି ତାହାକୁ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ପ୍ରଭୁ ଗୁରୁମୁଖ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ କ୍ଷମା କରି ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ସାଥରେ ମିଶାଇ ଦିଅନ୍ତି । ॥ ୨ ॥

ମୋର ଠାକୁର ପ୍ରଭୁ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ହୃଦୟରେ ସତ୍ୟ ନାମ ବସାଇ ଦିଅନ୍ତି,

ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ କ୍ରପାର ସେହି ସତ୍ୟରେ ହିଁ ନିଜ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇଥାନ୍ତି ।

ସତ୍ୟର ପୁଞ୍ଜି ପରମେଶ୍ଵର ସ୍ଵୟଂ ହିଁ ସର୍ବବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି । ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ସତ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ॥୩॥

ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਸਚੁ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ॥

ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨੁ ਬਰਦਾ ਬਧਾ ਏਕੰ ਨਿਝ੍ਯੁ ਅਚਛਿ।

ਕਿਲਵਿਖ ਅਵਗਣ ਕਾਟਣਹਾਰਾ ॥

ਬੇ ਜੀਵਯਾ ਪਾਪ ਏਕੰ ਅਵਗੁਣ ਨਾਭ ਕਰਿਵਾ ਬਾਲਾ ਅਚਛਿ।

ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ ਤੈ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ੴ ਪ੍ਰੇਮਪੂਰਵਕ ਬਾਹਾ ਚਾਖਾਯਾ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ। ਚਾਖਾਯਾ ਭਲਕੂ ਮਾਨਿ ਪ੍ਰੇਮਪੂਰਵਕ ਚਾਖਾਰਿ ਭਲਕੂ
ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੁ ਬਧਾਯਾ ਭਰਿਓ ॥੪॥

ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਸਚੀ ਜੇ ਸਚੇ ਭਾਵੈ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਚੋਰ ਭਲਿ ਬਰਦਾ ਬਧਾ ਅਚੋਰ ਆਭ ਚਾਖਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜੀਵਯਾ ਚੋਰ ਭਲਾ ਅਨੁਬਾਹੇ ਹੂੰ
ਮਿਲਿਯਾਵ।

ਆਪੇ ਦੇਇ ਨ ਪਛੋਤਾਵੈ ॥

ਭੂ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪੁਰਾਨ ਕਰੂ, ਪਰਛੁ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਵੇਯ ਭੂ ਪਛਾਤਾਪ ਕਰੂਨਾਸ਼ੁ।

ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ ਏਕੋ ਦਾਤਾ ਸਬਦੇ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਬਸਤੁ ਜੀਵ-ਜਨਤਾ ਕਾਤਾ ਏਕ ਪੁੰਨੁ ਹੂੰ ਅਚਛਿ। ਬੇ ਹੂੰ ਨਾਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਯਾ ਅਨੰਤਕਾਰਕੁ ਨਝ੍ਯੁ ਕਰਿ
ਬੇਸਾਨਯਾ ਬਧਾ ਜੀਵਨ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਵਾ ਬਾਲਾ ਅਚਛਿ ॥੫॥

ਹਰਿ ਤੁਧੁ ਬਾਝਹੁ ਮੈ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਚੋ' ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਆਭ ਕੇਹੁ ਨਾਹੂੰ।

ਹਰਿ ਤੁਧੈ ਸੇਵੀ ਤੈ ਤੁਧੁ ਸਾਲਾਹੀ ॥

ਮੂੰ ਚੋਰ ਹੂੰ ਭਲਿ ਕਰੂਅਛਿ ਆਭ ਚੋਰ ਹੂੰ ਮਹਿਮਾ-ਸ਼ੁਭਿ ਕਰੂਅਛਿ।

ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲੈਹੁ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ ਤੂੰ ਪਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ਹੇ ਬਧਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਭੂਮੇ ਹੂੰ ਮੋਢੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੁ ਬਾਹੁਰੇ ਮਿਥਾਯਾ ਧਿਅ, ਚੋਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਹੂੰ ਚੋਢੇ
ਪਾਯਾਵ ॥੬॥

ਮੈ ਹੋਰੁ ਨ ਕੋਈ ਤੁਧੈ ਜੇਹਾ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਮੇਰਾ ਪਾਯ ਚੋ ਭਲਿ ਆਭ ਕੇਹੁ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੁ ਆਸ਼ੁ ਨਾਹਾਛਿ।

ਤੇਰੀ ਨਦਰੀ ਸੀਝਸਿ ਦੇਹਾ ॥

ਭੋਰ ਕ੍ਰਪਾ ਧ੍ਰਿਸ਼੍ਟੀ ਮੇਰੇ ਗਰੀਬ ਬਖਸ਼ਿ ਹੋਇਆ।

ਅਨਦਿਨੁ ਸਾਰਿ ਸਮਾਲਿ ਹਰਿ ਰਾਖਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਭਗਵਾਨ ਪੁਰੋਹਿਤ ਜੀਵਨ ਪਾਲਨ ਪੋਸ਼ਣ ਕਰੇ ਚਾਹਾਕ ਰਖਾ ਕਰਿਆ। ਈਸ਼, ਗੁਰਮੁਖ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ
ਭਾਵੇ ਹੋ ਪੁਰਖ ਓਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ॥7॥

ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਮੈ ਹੋਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਭੋਰੇ ਭਲੇ ਮਹਾਨ ਆਭ ਕੇਹੇ ਨਜ਼ਰੇ ਆਸੁ ਨਾਹਾ।

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਸਿਰਜੀ ਆਪੇ ਗੋਈ ॥

ਓ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਰਚਨਾ ਕਰਿਆ ਆਭ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਚਾਹਾਰ ਬਿਨਾ ਕਰਿਆ।

ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਘੜਿ ਭੰਨਿ ਸਵਾਰਹਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸੁਹਾਵਣਿਆ ॥੮॥੫॥੬॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮਿਨ ਨਿਰੰਗ ਏਵਾਂ ਬਿਨਾਗ ਕਰਿ ਬਖਸ਼ਾਏ। ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨ ਜੀਵਨੂੰ
ਨਿਯੋਗ ਨਾਮਰੇ ਲਗਾਏ ਚਾਹਾਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਬਖਸ਼ਾਏ ॥੮॥੫॥੬॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਸਭ ਘਟ ਆਪੇ ਭੋਗਣਹਾਰਾ ॥

ਬਖਸ਼ਿ ਜੀਵਰੇ ਵਪਾਧਕ ਹੋਏ ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਹੂੰ ਧਰਾਥੀਨੂੰ ਭੋਗਣਹਾਰਾ।

ਅਲਖੁ ਵਰਤੈ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥

ਅਵ੍ਰਥਾ, ਅਗਮ, ਅਨੰਤ ਧਰਮਾਨਾ। ਬਰਤੈ ਵਪਾਧਕ ਹੋਏ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਈਐ ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਗੁਰੂਕਾ ਸ਼ਬ ਵਾਰਾ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਧਰਮਾਨਾ ਧਾਨ ਕਰਿਵਾ ਵਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਾ ਬ੍ਰਹਮਵਿਦ ਭਾਵਰੇ ਬਧਾ ਠਾਰੇ
ਲੀਨ ਹੋਏ। ॥੧॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ ॥

ਮੈਂ ਭਨ-ਭਨਰੇ ਚਾਕਰੇ ਪੁਰੇ ਬਖਸ਼ਿਓ ਅਧਿਕ, ਮੇਰੇ ਗੁਰੂਕਾ ਵਾਗੀਨੂੰ ਨਿਯੋਗ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਬਖਸ਼ਾਏ।

ਸਬਦੁ ਸੁਝੈ ਤਾ ਮਨ ਸਿਉ ਲੂਝੈ ਮਨਸਾ ਮਾਰਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁਸ਼ਾਨੂੰ ਗੁਰੂਕਾ ਵਾਗੀਰੇ ਆਨ ਹੋਏ। ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਬੇ ਮਨ ਬਖਸ਼ਿਓ ਮੁਢ ਕਰਿਓ। ਆਯੋ
ਨਿਯੋਗ ਚਾਹਾਨੂੰ ਨਿਯੋਗ ਕਰਿ ਧਰਮੇਸ਼ਵਰਕਾ ਠਾਰੇ ਲੀਨ ਹੋਏ। ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੰਚ ਦੂਤ ਮੁਹਿ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਮਾਨਸਾ ਧਾਝ ਦੂਤ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ, ਅਹੰਕਾਰ ਜਗਤਰੇ ਜੀਵਕਾ ਬਖਸ਼ਾਏ।

ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੇ ਸੁਧਿ ਨ ਸਾਰਾ ॥

ਆਨੰਦਾਨ ਅਥ ਮਨਮੁਖਾਨੂੰ ਏਵਾਰੇ ਕੋਠਿਓ ਆਨ ਨਾਹੀ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਅਪਣਾ ਘਰੁ ਰਾਖੈ ਪੰਚ ਦੂਤ ਸਬਦਿ ਪਚਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਮੇਰੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਏ, ਬੇ ਨਿਯੋਗ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਘਰਨੂੰ ਏਵੇ ਦੂਤ ਠਾਰੇ ਬਖਸ਼ਾਏ। ਧਾਝ ਹੂੰ ਵਧ ਚਾਹਾਨੂੰ
ਗੁਰੂਕਾ ਭਾਵਰੇ ਵਾਰਾ ਨਾਗ ਕਰਾਏ। ॥੨॥

ਇਕਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਚੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ॥

ਕਿਛੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਰਵਾ ਬਧਾਬਰੂਪ ਛਕਾਏ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾਉ।

ਸਹਜੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵਹਿ ਅਨਦਿਨੁ ਮਾਤੇ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਨਿਯ ਛਕਾਏ ਭਛਿ ਕਰਿਯਾਏ ਆਭ ਰਾਏ ਦਿਨ ਚਾਹਾਯ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾਏ।

ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਚੇ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿ ਦਰਿ ਸੇਭਾ ਪਾਵਣਿਆ ॥੩॥

ਮੇਯਯੋ ਮਨੁਬਧ ਪ੍ਰਿਯਯੋ ਗੁਣਾਯ ਬਹਿਯੋ ਮਿਥੀ ਬਧਾਬਰੂਪ ਪਰਮਾਤਮਾਯ ਮਗਾਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇ ਛਕਾਏ ਧਰਮਾਰੇ ਗੋਭਾ ਪਾਯਾਏ ॥੩॥

ਏਕਮ ਏਕੈ ਆਪੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਥਮੇ, ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਰਾਕਾਰ ਥ੍ਵੇਯ, ਬੇ ਬ੍ਰਹਮਾਥੁ ਆਭ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਥ੍ਵੇ ਨਿਯ ਬਾਕਾਰ ਰੂਪ ਯਾਭ ਕਰਿਯਾਏ,

ਦੁਬਿਧਾ ਦੂਜਾ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਮਾਇਆ ॥

ਦ੍ਵਿਯਮਰੇ, ਦੋਧਧ- ਭਾਵਰੇ ਯਾਨ ਆਭ ਦ੍ਵਿਯਮਰੇ, ਰਯ, ਧਮ ਏਵਾ ਬਭੁ ਤ੍ਰਿਗੁਣਾਤਮਕ ਮਾਯਾ ਭਪ੍ਰਥੁ ਕਰਿਯਾਏ। ਤ੍ਰਿਗੁਣਾਤਮਕ ਮਾਯਾ ਧ੍ਵਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਰਚਨਾ ਹੋਯਾਏ। ਤ੍ਰਿਗੁਣਾਤਮਕ ਮਾਯਾਰ ਯਾਵ ਚਯਰਾਏਯੀ ਲਯ ਮੋਨਿਯ ਚਯਰੇ ਪਥਿ ਰਹਿਯਾਏ।

ਚਉਥੀ ਪਉੜੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਚੀ ਸਚੇ ਸਚੁ ਕਮਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ਏਹਿ ਯਾਵਯੁ ਬ੍ਰਹਮਯਾਨਰ ਭਪਧੇਯ ਧੇਵਾ ਪਾਯੋ ਬਭੁ, ਬਾਧੁ, ਭਛ ਏਵਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਯ ਭਪ੍ਰਥੁ ਕਰਾਯਾਏਯਿ, ਯਾਹਾਯੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੁਹਾਯਾਏ। ਏਹਾ ਚਯੁਥ ਅਧਯਾ ਕਾਯਾ ਹੋਯਾਏ। ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਧਯਾ ਬਧੋਯਯ ਅਧਯਾ ਅਧੇ। ਬੇਯਾਯੇ ਨਾਯ ਬ੍ਰਚਯਰ ਬਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾਏ ॥੪॥

ਸਭੁ ਹੈ ਸਚਾ ਜੇ ਸਚੇ ਭਾਵੈ ॥

ਯਾਹਾ ਬਧਾਬਰੂਪ ਪਰਮਾਤਮਾਯ ਭਯ ਲਾਗਿਯਾਏ, ਬਭੁ ਬਧਾਯ ਅਧੇ।

ਜਿਨਿ ਸਚੁ ਜਾਤਾ ਸੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਯਿਏ ਬਧਾਯੁ ਯਾਗਿਯਾਏ, ਬੇ ਪ੍ਰਭੁਯ ਠਾਰੇ ਬਿਯਾਨ ਹੋਯਾਏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਣੀ ਸਚੇ ਸੇਵਹਿ ਸਾਚੇ ਜਾਇ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਗੁਰਮੁਖਾਯ ਯਾਵਨ-ਮਯਧਾਯਾ ਬਧਪ੍ਰਭੁਯ ਭਛਿ-ਬੇਵਾ ਥ੍ਵੇ ਕਰਿਯਾਏ। ਬੇਯਾਯੇ ਬਧਾਯੇ ਥ੍ਵੇ ਲਾਨ ਬੁਧਯਿ ॥੫॥

ਸਚੇ ਬਾਝਹੁ ਕੇ ਅਵਰੁ ਨ ਦੁਆ ॥

ਬਧਾ (ਯਯਰ) ਕਧਾਯ ਆਭ ਕੇਹਿ ਨਾਹਾਏ।

ਦੂਜੈ ਲਾਗਿ ਜਗੁ ਖਪਿ ਖਪਿ ਮੂਆ ॥

ਮਾਮਾਰ ਮੋਹਾਹਰੇ ਧਾਬੈ ਦੂਨੀਆ ਵਭ ਵਪਾਕੂਜ ਹੋਯਾਕ ਮਰਿਯਾਵ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ਏਕੋ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ਹੋਵੇ ਗੁਰੂਮੁਖ ਹੋਯਾਕਯਾਵ, ਬੇ ਕੇਵਲ ਏਕ ਯੋਗਰਜੂ ਹੋਂ ਯਾਗਿਯਾਵ ਆਯ ਏਕ ਯੋਗਰਜੂ ਯੋਗਿ ਕਰਿ ਬੁਝਿ ਪਾਯਾਕਯਾਵ। ॥6॥

ਜੀਅ ਜੰਤੁ ਸਭਿ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥

ਹੋ ਯੋਗਵਾਨ! ਬਸਤੁ ਯਾਵ-ਯਯੂ ਯੁਮਰ ਗਰਗਰੇ ਅਯਯੋ।

ਆਪੇ ਧਰਿ ਦੇਖਹਿ ਕਚੀ ਪਕੀ ਸਾਰੀ ॥

ਏਹਿ ਯੋਗਏ ਏਕ ਯੋਗ ਬਧੁਗ ਅਧੇ। ਯੂ ਯਾਵਕੂ ਏਹਿ ਯੋਗਰੇ ਕਯਾ ਪਯਾ ਗੋਰਿ ਵਨਾਯਯੂ, ਯੂ ਬੁਝੁ ਹੋਂ ਯਾਵਕੂ ਵੇਯਾਯਗਾ ਕਯੂਅਯੂ।

ਅਨਦਿਨੁ ਆਪੇ ਕਾਰ ਕਰਾਏ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਯੂ ਬੁਝੁ ਹੋਂ ਯਾਵਕਾ ਠਾਯ ਕਾਯ ਕਰਾਯਯੂ ਆਯ ਯੂ ਬੁਝੁ ਹੋਂ ਬੇਯਾਨਯੂ ਗੁਰੂਯਾ ਬਹਿਏ ਮਿਗਾਯ ਨਿਯ ਬਾਯੁਰੇ ਮਿਯਨ ਕਰਾਯਯੂ ॥7॥

ਤੂੰ ਆਪੇ ਮੇਲਹਿ ਵੇਖਹਿ ਹਦੂਰਿ ॥

ਹੋ ਪੁਯੂ! ਮੋਯਯੋ ਯਾਵ ਠੋਧਏ ਪੁਧਯਾ ਵੇਯੁਯਾਵ, ਯੂ ਬੇਯਾਨਯੂ ਬੁਝੁ ਹੋਂ ਨਿਯ ਬਾਯੁਰੇ ਮਿਯਨ ਕਰਾਯ।

ਸਭ ਮਹਿ ਆਪਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਯੂ ਬੁਝੁ ਹੋਂ ਬਸਤੁ ਯਾਵ ਠਾਯੇ ਰਿਧਯਾਨ ਰਹਿਯੂ।

ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਝੀ ਪਾਵਣਿਆ ॥੮॥੬॥੭॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯੋਗਵਾਨ ਬੁਝੁ ਹੋਂ ਬਰਵਯਾਪਕ ਅਧਯੋ, ਪਰਯੂ, ਏਯਾਰ ਯਾਨ ਗੁਰੂਮੁਖਯੂ ਹੋਂ ਹੋਯਾਕਯਾਵ ॥8॥6॥7॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਗੁਰ ਕੀ ਮੀਠੀ ॥

ਅਮ੍ਰਿਏ ਰੂਪਾ ਗੁਰੂਯਾ ਵਾਗਾ ਵਭ ਮਿਠਾ ਅਧੇ।

କେହି ବିରଳ ଗୁରୁମୁଖ ହିଁ ଏହାକୁ ଚାଖୁକରି ଦେଖୁଥାଏ ।

ଯିଏ ଏହି ଅମୃତ ରୂପୀ ମହାରସକୁ ପାନ କରିଥାଏ, ତାହାର ହୃଦୟରେ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରକାଶ ହୋଇଯାଇଥାଏ
ଆଉ ସତ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ଅନାହତ ଶବ୍ଦ ବାଜିବାକୁ ଲାଗିଥାଏ ॥ ୧ ॥

ମୁଁ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସମର୍ପିତ, ଯେଉଁମାନେ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ମନ ଲଗାଇଛନ୍ତି ।

ସଦଗୁରୁ ଅମୃତର ସତ୍ୟ ସରୋବର ଅଟେ । ଯେତେବେଳେ ମନ ଏଥିରେ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ତାହା ନିଜର ବିକାରର ମଇଳା ଦୂର କରିଦେଇଥାଏ ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ହେ ସତ୍ୟସ୍ବରୂପ ଇଶ୍ବର! ତୋର ଅନ୍ତ କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହିଁ।

ଗୁରୁଜୀ ଦୟାରୁ କେହି ବିରଳ ପୁରୁଷ ହିଁ ତୋର ଚରଣରେ ମନ ଲଗାଇଛନ୍ତି ।

ସତ୍ୟନାମର ଏତେ ବଡ଼ କ୍ଷୁଧା ମୋତେ ଲାଗୁଅଛି ଯେ ତୋର ଉପମା କରିବା ଦ୍ଵାରା ମୋତେ କଦାଚିତ୍ ତୃପ୍ତି
ଆସେ ନାହିଁ ॥୨॥

ମୁଁ କେବଳ ଏକ ଇଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଦେଖୁଥାଏ, ଆଉ କାହାକୁ ନାହିଁ।

ଗୁରୁଜୀ ଦୟାରୁ ମୁଁ ନାମ ରୂପ ଅନୁତ ପାନ କରିଛି ।

ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ଵାରା ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟିଯାଇଛି ଆଉ ମୁଁ ସ୍ଵାଭାବିକ ଭାବରେ ସର୍ବଦା ସୁଖରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଇଛି
॥୩॥

ਰਤਨੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਲਰਿ ਤਿਆਰੈ ॥

ਰਤਨੁ ਭਲਿ ਅਮੂਲਯੁ ਨਾਮਕੁ ਵਪਰੇਰੇ ਚਪਾਗਿ ਕਰੁਅਛ

ਮਨਮੁਖੁ ਅੰਧਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਲਾਰੈ ॥

ਯਾਨਹਾਨਿ ਮਨਮੁਖਿ ਵਪਰਿ ਮਾਯਾਰੇ ਧ੍ਰੁਮਰੇ ਲੀਨੁ ਹੋਯਾਯਾਏ

ਜੇ ਬੀਜੈ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਏ ਸੁਪਨੈ ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ਬੇਸੇ ਪਰਿ ਵੀਜੈ ਕੂਠਿਆਵ, ਬੇਸੇ ਪਰਿ ਹੋਇ ਫਲੁ ਪਾਯਾਵ। ਯਾਹਾਰਿ ਕਾਰਣਰੂ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਮਖ ਚਾਹਾਕੂ ਬ੍ਰਹਮ
ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਵੈ ਨਾਹੀ ॥੪॥

ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ ॥

ਯੇਯੋ ਮਨੁਸ਼ਯੁ ਭਧਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਯੋ ਵਸਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇਸੇ ਹੋਇ ਗੁਰੂਕੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਵ।

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਗਿਆਨੁ ਬੇਸੇ ਨਿਯੋ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਵਸਾਯਾਏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਸਦਾ ਰਹੈ ਭੈ ਅੰਦਰਿ ਭੈ ਮਾਰਿ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਸੇਬ ਬਧਾ ਪੁਛੁਕਾ ਭਲਰੇ ਰਹਿਯਾਏ ਅਯ ਮਰਯ ਭਲਕੂ ਧੂਰ ਕਰਿ ਨਿਯ ਬੰਸਲਕੂ ਜਿਧੁਭ ਕਰਿਦੇਯਾਏ ॥5॥

ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਮੇਯ ਕੰਧਾਯ ਨਿਯ ਮਨਰ ਭੁਮ ਧੂਰ ਕਰਿਦੇਯਾਏ, ਸੇਬ ਬਧਾਯ ਹੂੰ ਬੁਝਾ ਰਹਿਯਾਏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥

ਗੁਰੁਕਾ ਧਲਾਰੁ ਸੇਬ ਪਰਮ ਪਦ(ਮੋਲ) ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਏ।

ਅੰਤਰੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਹਜੇ ਗਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ਨਿਰਮਲ ਕਾਗੀ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਰ ਅਭੁਤ ਮਨ ਮਖ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾਯਾਏ ਅਯ ਸੇਬ ਬੁਝਾਯਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੂੰ ਭਗਵਾਨਕਾ ਮਹਿਮਾ ਸੁਭਿ ਕਰਿਯਾਏ। ॥6॥

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਬੇਦ ਵਖਾਣੈ ॥

ਪਛਿਤ ਬ੍ਰਹ੍ਮ, ਗਾਥਾ ਏਵੰ ਵੇਦਰ ਕਯਾ ਲੋਕਾਕਯ ਗੁਣਾਯਾਏ

ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ ਤਤੁ ਨ ਜਾਣੈ ॥

ਪਰਭੁ, ਸੇਬ ਬੁਝਾ ਹੂੰ ਭੁਮਰੇ ਪਥਿ ਪਥਭੁਝ ਹੋਯਾਯਾਏ ਅਯ ਪਰਮ ਚਭੁ ਭੁਝਕੂ ਯਾਗਿਯਾਰੇ ਨਾਹਿ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਏ ਦੁਖੇ ਦੁਖੁ ਕਮਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਬਧਗੁਰੁਕਾ ਸੇਬਾ ਕਰਿਕਾ ਬਿਨਾ ਚਾਹਾਕੂ ਬੁਝਾ ਮਿਲੇਨਾਹਿ ਅਯ ਸੇਬ ਦੁਝਾ ਹੂੰ ਦੁਝਾ ਹੋਯਾਯਾਏ ॥7॥

ਆਪਿ ਕਰੇ ਕਿਸੁ ਆਖੈ ਕੋਈ ॥

ਪਰਮਾਨੁ। ਬੁਝਾ ਹੂੰ ਬਧੁ ਕਿਛਿ ਕਰਿਯਾਯਿ। ਚਾਪਰੇ, ਕਾਹਾਕੂ ਕਯਾ ਰੁਝਾਯਾਯਿਕਾ?

ਆਖਣਿ ਜਾਈਐ ਜੇ ਭੂਲਾ ਹੋਈ ॥

ਕਾਹਾਕੂ ਰੁਝਾਯਾਯਿ ਸੇਬਭੇਵੇਲੇ ਆਵਗਯਕ ਅਰੇ, ਮਧਿ ਸੇਬ ਭੁਲ ਕਰੁਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੮॥੭॥੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਾਨੁ। ਬੁਝਾ ਹੂੰ ਬਧੁ ਕਿਛਿ ਕਰਿਯਾਯਿ ਅਯ ਯਾਵ ਭਾਰਾ ਕਰਾਯਾਯਿ। ਨਾਮ ਬੁਝਾ ਕਰੁਧੁਕਾ ਯਾਵ ਨਾਮਰੇ ਹੂੰ ਲਾਨ ਹੋਯਾਯਾਏ। ॥8॥7॥8॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗ੍ਰੰਥ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਆਪੇ ਰੰਗੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਏ ਜੀਵਨੁ ਬਹੁਯਾਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਾਰਾ ਨਿਯ ਹੋਇਰੇ ਰਯਾ ਦੇਖਯਾਏ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਚੜਾਏ ॥

ਆਯ ਗੁਰੂਕਾ ਗਯ ਵਾਰਾ ਨਿਯ ਹੋਇਰੇ ਰਯਾ ਦੇਖਯਾਏ ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਤਾ ਰਸਨਾ ਰੰਗਿ ਚਲੁਲੀ ਭੈ ਭਾਇ ਰੰਗੁ ਚੜਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਚਾਹਾਰ ਮਨ ਆਦਿ ਚਨ ਹੋਇਰੇ ਰਯਾ ਹੋਯਾਏ ਆਯ ਚਾਹਾਰ ਨਿਯੁ ਲਾਲ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਯਾਏ ॥ ਭਗਵਾਨ ਚਾਹਾਰੇ ਆਇ ਨਾਮ ਰਯਾ ਆਦਿ ਮਨਰੇ ਨਿਯਰ ਭਲੁ ਆਦਿ ਹੋਇਰੇ ਕਰਿਯਾਏ ॥1॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਨਿਰਭਉ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ ॥

ਹੂੰ ਚਾਕਾ ਪਾਯਰੇ ਬਸੰਤ ਅਰੇ, ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਚਾਕਾ ਪਾਯਰੇ ਭਰਜੰਤ, ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮਾਨਰੇ ਬਸਾਯਾਏ ॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਧਿਆਇਆ ਬਿਖੁ ਭਉਜਲੁ ਸਬਦਿ ਤਰਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕਮਲੁ ਬੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕੁ ਸੁਰਗ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯ ਚਾਕਾ ਕਾਗੀ ਵਾਰਾ ਬਿਖਾਯ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰੇ ਪਾਰ ਕਰਿਯਾਏ ॥1॥ ਰੁਖ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੁਗਧ ਕਰਹਿ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੂਰਖ ਕਪਯ ਚਤੁਰਚਾ ਕਰਿਯਾਏ

ਨਾਤਾ ਧੋਤਾ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥

ਨਿਯ ਬਾਨ ਓ ਬੁਝਤਾ ਬਯੋ ਬੇ ਬਾਕੁਤ ਹੋਯਾਏ ॥

ਜੇਹਾ ਆਇਆ ਤੇਹਾ ਜਾਸੀ ਕਰਿ ਅਵਗਣ ਪਛੋਤਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਬੇ ਜਗਤਕੁ ਮੋਹਰੇ ਆਬਿਧੁਲਾ, ਬੇਬਿਧਰੇ ਪਾਪਰੇ ਪਛੁਤਾਧ ਕਰਿ ਚਾਕਿਯਾਏ ॥2॥

ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੇ ਕਿਛੁ ਨ ਸੁਝੈ ॥

ਜਾਨਬਾਨ ਮਨਮੁਖਕੁ ਕਿਛਿ ਮਧ ਜਾਨ ਹੋਯਾਏ ॥

ਮਰਣੁ ਲਿਖਾਇ ਆਏ ਨਹੀ ਬੁਝੈ ॥

ਕਾਰਣ ਬੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨੇ ਹੋ ਜਿਹਭਰਮਰੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੁ ਲੇਖਾ ਖਰਿ ਯਗਤਕੁ ਆਇਥਾ। ਬੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੁ ਜੀਵਨੁ
ਮਨੋਰਥਕੁ ਬੁਝੈ ਨਾਹੀ।

ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਰੇ ਨਹੀ ਪਾਏ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਣਿਆ ॥੩॥

ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਰੇ ਨਹੀ ਪਾਏ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਣਿਆ ॥੩॥
ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਰੇ ਨਹੀ ਪਾਏ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਣਿਆ ॥੩॥
ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਰੇ ਨਹੀ ਪਾਏ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਣਿਆ ॥੩॥

ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਸਬਦੁ ਹੈ ਸਾਰੁ ॥

ਬਚਾਨਾਮਹਿ ਬਾਹਿਰਾ ਹੋ ਬਚਾਨਾਮਹਿ ਬਾਹਿਰਾ ॥

ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਪਾਈਐ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਪਾਈਐ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਸੁਣਾਏ ਸਚਿ ਰਾਤੇ ਰੰਗਿ ਰੰਗਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬੁ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੁ ਕਾਰਣੁ ਬਾਹਿਰਾ ਬਾਹਿਰਾ ਨਾਮੁ ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥੁ ਆਉ ਬੇ ਬਾਹਿਰਾ ਬਾਹਿਰਾ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰੇਮਰੇ
ਮਨੁ ਹੋਇਐ ਨਾਮੁ ਰਾਮੁ ਰਾਮੁ ਰਾਮੁ ॥੪॥

ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਾਤੀ ਰੰਗੁ ਲਾਏ ॥

ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥੁ ਲੇਖਾ ਹਰਿ-ਰਸਮੇ ਰਾਮੁ ਹੋਇਐ ਆਉ ਪੁਰਖੁ ਬਹਿਰਾ ਹੋਇਐ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਮੋਹਿਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥

ਬਹਿਰਾਨਾ ਬਾਹਿਰਾ ਹੋਇਐ ਮਨੁ ਆਉ ਚਨੁ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮੁਖੁ ਹੋਇਐ ॥

ਸਹਜੇ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਪਿਆਰਾ ਪਾਇਆ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਬੇ ਬਾਹਿਰਾਨਾ ਭਾਵਰੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੁ ਪੁਰਖੁ ਪਾਇਐ। ਚਾਹਦੇ, ਬੇ ਬਾਹਿਰਾਨਾ ਅਵਸਥਾ ਰਾਮੁ
ਹੋਇਐ ॥੫॥

ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਰੰਗੁ ਸੇਈ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥

ਮੋਹਿ ਮਨੁਬਾਹਿਰਾ ਚਾਹਦੇ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਬਿਧਾਨਾ ਅਉ, ਬੇ ਅੰਦਰਾਨਾ ਮੋਹਿਗਾਨਾ ਕਰੇਐ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਹਜੇ ਸੁਖਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਆਉ ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥੁ ਬਾਹਿਰਾ ਬਾਹਿਰਾਨਾ ਅਵਸਥਾ ਆਉ ਅੰਦਰਾਨਾ ਰਾਮੁ ॥

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਦਾ ਤਿਨ ਵਿਟਹੁ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਚਿਤੁ ਲਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ਮੂੰ ਬਰਵਾ ਹੂੰ ਭਾਯਾ ਭਧਰੇ ਭਬਰੀਓ, ਯਿਐ ਨਿਯ ਮਨਕੂ ਗੁਰੂਯਾ ਬੇਬਾਰੇ ਬਮਧਿਓ ਕਰਿਯਾ ॥6॥

ਸਚਾ ਸਚੇ ਸਚਿ ਪਤੀਜੈ ॥

ਬੇਬਾਧਿ ਕਾਯਿ ਬਧਵਾਧਾ ਅਚੇ ਯਿਐ ਬਧਾ ਨਾਮ ਧਾਰਾ ਬਧਾ ਪੁਰੂਯਾ ਠਾਰੇ ਬਿਬੁਧੁ ਹੋਯਾ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਅੰਦਰੁ ਭੀਜੈ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਭਾਯਾਰ ਫੁਦਲ ਨਾਮ ਰਬਰੇ ਆਰੁ ਹੋਯਾ ॥

ਬੈਸਿ ਸੁਥਾਨਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਆਪੇ ਕਰਿ ਸਤਿ ਮਨਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਬੇ ਬਾਧੁ ਬਯਾਧਿਓ ਭਗਵਾਨਯਾ ਮਫਿਨਾ ਬੂਧਿ ਕਰਿਯਾ ॥ ਭਗਵਾਨ ਬੁਧੁ ਹੂੰ ਭਾਯਾ ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਭਾਯਾਰ ਮਨਰੇ ਐਵੇ ਗੁਣਾ ਯਾਓ ਕਰਾਯਾਧਿ ਯੇ ਬਧਾਰ ਗੁਣ ਨਧੁਵਾਧ ਹੂੰ ਬਧਕਰੁ ਅਚੇ ॥7॥

ਜਿਸ ਨੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੇ ਪਾਏ ॥

ਯਾਯਾ ਭਧਰੇ ਪੁਰੂ ਨਿਯ ਧਰਾ ਧੁਧਿ ਕਰਿਯਾਧਿ, ਬੇ ਭਾਯਾਯਾ ਨਾਮ ਪਾਯਾ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਉਮੈ ਜਾਏ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਧਰਾਰੂ ਭਾਯਾਰ ਅਧੁਕਾਰ ਨਿਵੁਭੁ ਹੋਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੇਭਾ ਪਾਵਣਿਆ ॥੮॥੮॥੯॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਯਾਰ ਮਨਰੇ ਯਥਾਰਯਾ ਨਾਮ ਨਿਵਾਧ ਕਰਿਯਾ ॥ ਬੇ ਬਧਾ ਧਰਵਾਰਰੇ ਬਧ ਗੋਯਾ ਪਾਯਾ ॥8॥8॥9॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਾਝ ਮਯਲਾ 3 ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਐ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਵਾ ਧਾਰਾ ਬਧ ਗੋਯਾ ਪ੍ਰਾਧੁ ਹੋਯਾ ॥

ਹਰਿ ਜੀ ਅਚਿੰਤੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਈ ॥

ਆਯ ਪ੍ਰਯਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਕਯਾਧਿ ਹੂੰ ਫੁਦਲਰੇ ਆਧਿ ਵਾਧ ਕਰਯਾ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਫਲਿਓ ਬਿਰਖੁ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਿਨਿ ਪੀਤਾ ਤਿਸੁ ਤਿਖਾ ਲਹਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਫਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਐਕ ਧਾਯਵਾਯਕ ਗਯ ਅਚੇ ਯਾਯਾ ਭਾਯਾਯਾ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਅਨੁਧ ਪਾਯ ਕਰਿਯਾ ॥ ਭਾਯਾਰ ਧੁਧੁ ਮੇਯੁਯਾ ॥1॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਸਚੁ ਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨ, ਚਨ ਐਵੇਂ ਗੁਣ ਬੇਬੇ ਗੁਣੁ ਪੁਰਿ ਬਸਾਇ, ਏਵੇਂ ਜੀਵਨੁ ਬਠਬਠਾਏ ਮੇਰਾ ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ
ਮੇਲਨ ਕਰਾਇ।

ਹਰਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਆਪੇ ਮੇਲੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬਖਸ਼ੈ ਹੋ ਜੀਵਨੁ ਬਠਬਠਾਏ ਮੇਰਾ ਨਿਯਾਇ ਆਪੇ ਗੁਣੁ ਗਾਇ ਬਖਸ਼ੈ ਭਾਗ ਜੀਵ ਭਗਵਾਨਾ ਮਹਿਮਾ
ਬੁਝੈ ਕਰਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੀ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਇਆ ॥

ਸਿੰਘ ਬਧਗੁਰੂਯੋ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਗੁਰੂਯੋ ਵਾਗੀ ਵਾਰੀ ਗੋਗਾਯਾ ਪਾਏਯਾਏ।

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥

ਯੇਯੋਂ ਬਧਗੁਰੂਯੋ ਭਗਵਾਨਯੋ ਨਾਮ ਨਿਯੋ ਮਨਯੋਰੇ ਬਧਾਏਯਾਏ,

ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਗਵਾਏ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੇਭਾ ਪਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਨਿਰਮਲ ਭਗਵਾਨ ਚਾਖਾਰ ਮਨਯੋ ਅਘੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਮਯੋਗੀਯੋ ਧੂਰ ਕਰਿਯੋਏਯਾਏ ਆਯੋ ਬੇਬਾ ਬਧਗੁਰੂਯੋ ਬਧਯੋਰੇ ਭਗਵਾਨਯੋ ਪੁਰਾ ਕਰਿਯਾਏ ॥੨॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਬਿਨਾ ਨਾਮਯੋ ਪੁਰਾ ਧੂਯੋ ਨਾਯੋ।

ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਰਹੇ ਬਿਲਲਾਇ ॥

ਬਿਲ ਬਾਧਕ ਏਯਾਯੋਰੂ ਬਿਲਾਨ ਫੋਲਾਏ ਬਿਲਾਏ ਕਰਯੋ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸੇਵੇ ਸੁਖੁ ਨ ਹੋਵੀ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੩॥

ਗੁਰੂਯੋ ਬੇਬਾ ਬਿਨਾ ਬੁਝਾ ਮਿਲੇ ਨਾਯੋ, ਕਿਯੋ, ਬਧ ਬੋਧਾਯੋਗਯੋਰੂ ਬੁਝਾਯੋ ਵਾਰੀ ਗੁਰੂਯੋ ਮਿਲਿਯਾਏ ॥੩॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਆਰਸੀ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੇਖੈ ॥

ਏਯੋ ਮਨ ਏਕ ਧਰਯੋ ਅਯੋ। ਕੇਯੋ ਬਿਰਲ ਗੁਰੂਯੋਰੂ ਏਯੋ ਬੇਧਯੋਰੇ ਨਿਯੋ ਨਿਯੋਰੂ ਦੇਯੋਯਾਏ।

ਮੋਰਚਾ ਨ ਲਾਗੈ ਜਾ ਹਉਮੈ ਸੇਖੈ ॥

ਯੋਯੋ ਮਨੁਯੋ ਨਿਯੋ ਅਘੰਕਾਰ ਯੋਯੋਏਯੋ, ਚਾਯੋਏਯੋਰੂ ਚਯੋਰੂ ਅਘੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਕਯੋਯੋ ਲਾਗੇ ਨਾਯੋ।

ਅਨਹਤ ਬਾਣੀ ਨਿਰਮਲ ਸਬਦੁ ਵਜਾਏ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ਯੋਯੋ ਗੁਰੂਯੋਰੂਯੋ ਮਨਯੋਰੇ ਅਨਾਯੋਰੂ ਧੂਰਿ ਵਾਯੋ। ਨਿਰਮਲ ਅਨਾਯੋਰੂ ਵਾਯੋਯਾਏ, ਬੇਬਾ ਗੁਰੂਯੋ ਯੋਯੋ ਵਾਰੀ ਬਧਯੋ (ਧਰਯੋਰੂਯੋ) ਯੋਯੋਰੇ ਲਾਨ ਫੋਲਾਏਯਾਏ ॥੪॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਹੁ ਨ ਦੇਖਿਆ ਜਾਇ ॥

ਬਧਗੁਰੂਯੋ ਬਿਨਾ ਧਰਯੋਰੂਯੋ ਕੇਯੋ ਯੋਯੋ ਮਧ ਦੇਯੋਯਾਏਯੋ ਨਾਯੋ।

ନିଜ ଦୟା କରି ଗୁରୁଦେବ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମୋତେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇଦେଇଛନ୍ତି ।

ଇଶ୍ବର ନିଜେ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ସର୍ବବ୍ୟାପକ ହେଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ଦ୍ବାରା ମନୁଷ୍ୟ ସ୍ବାଭାବିକ ଭାବରେ ହିଁ ସେଥିରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ ॥ ୫ ॥

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁମୁଖ ବନ୍ଦିଯାଏ, ସେ ଏକ ଲିଶ୍ୱରଙ୍କ ସାଥରେ ସ୍ନେହ କରିଥାଏ ।

ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ବ୍ଧାରା ସେ ମୋହ ମାୟା ରୂପୀ ଭ୍ରମକୁ ଜଳାଇ ଫୋପାଡ଼ି ଦେଇଥାଏ ।

ନିଜ ଦେହରେ ସେ ନାମ ରୂପୀ ବସ୍ତୁର ବ୍ୟାପାର କରିଥାଏ ଆଉ ସତ୍ୟନାମର ନିଧି ପାଇନିଏ ॥6॥

ଭଗବାନଙ୍କ ମହିମା-ସ୍ତୁତି କରିବା ହିଁ ଗୁରୁମୁଖଙ୍କ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ ।

ଏଥିପାଇଁ ଗୁରୁମୁଖ ମୋକ୍ଷ ଦ୍ଵାରକୁ ପାଇନିଏ ।

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ନେହରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇଥିବା ସେହି ଦିନ ରାତି ତାହାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତର ଗାନ କରିଥାଏ ଆଉ ପ୍ରଭୁ ତାହାକୁ ନିଜ ଆନୁଷ୍ଠାନରେ ଆମନ୍ତ୍ରିତ କରିଥାନ୍ତି ॥୭॥

ସଦଗୁରୁ ନାମର ଦାତା ଅଚକ୍ତି ଆଉ ସଦଗୁରୁ ଭଗବାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସାକ୍ଷାତ କରାଉଥିବା ଜୀବଙ୍କୁ ମିଳିଥାଏ।

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ସଦଗୁରୁ ତାହାର ମନରେ ନାମ ବସାଇଦିଅନ୍ତି ।

ହେ ନାନକ! ଯଦି ସତ୍ୟ ସ୍ବରୂପ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମହିମା-ସ୍ତୁତି କରାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟକୁ ନାମର ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ॥୫॥୭॥୧୦॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਆਪੁ ਵੰਞਾਏ ਤਾ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪਾਏ ॥

ਮਧਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਨਿਯ ਅਘੰਯੁ ਭਯਾਗ ਕਰਿਧਿਯ, ਭਾਖਾਛੇਲੇ ਸੇਬ ਬਹੁ ਕੀਛਿ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਧਿਯ।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਚੀ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਸ਼ਬ ਭਾਰਾ ਸੇਬ ਬਭਯ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਯਾ ਠਾਰੇ ਮਨ ਲਗਾਯ।

ਸਚੁ ਵਣੰਜਹਿ ਸਚੁ ਸੰਘਰਹਿ ਸਚੁ ਵਾਪਾਰੁ ਕਰਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਸੇਬ ਬਭਯ-ਨਾਮਰ ਕਯਾਧਾਰ ਕਰਿਯਾਯ ਆਭ ਨਾਮ ਰੂਪ1 ਖਨ ਛੁੰ ਂਕਾਠਿ ਕਰਿਯਾਯ ਆਭ ਬਭਯ ਨਾਮਰ ਛੁੰ ਸੇਬ ਅਨਯ ਕਯਾਧਾਰ ਕਰਿਯਾਯ। ॥1॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਹਰਿ ਗੁਣ ਅਨਦਿਨੁ ਗਾਵਣਿਆ ॥

ਹੂੰ ਭਨ-ਮਨਰੇ ਭਾਯਰਿ ਧਾਯਰੇ ਅਧਿਭ ਅਰੇ, ਮਿਯ ਬਰੰਧਾ ਛੁੰ ਯਸ਼੍ਵਰਯਾ ਮਗੋਗਾਨ ਕਰਿਯਾਯ।

ਹਉ ਤੇਰਾ ਤੂੰ ਠਾਕੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਬਦਿ ਵਡਿਆਈ ਦੇਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਛੇ ਪੁਰੂ! ਹੂੰ ਭਾਰੇ ਬੇਬਕ ਅਰੇ, ਭੂਮੇ ਮੋਰ ਠਾਕੁਰ ਅਰ। ਭੂਮੇ ਮੋਰਭੇ ਨਾਮਰ ਗੋਗਾ ਪੁਧਾਨ ਕਰਿਯਾਯ ॥1॥ ਰੂਛ ॥

ਵੇਲਾ ਵਖਤ ਸਭਿ ਸੁਹਾਇਆ ॥

ਬੇਬਿ ਬਮਲ ਂਕਾ ਸ਼ਬ ਬਹੁ ਬੁਧਰ ਅਰੇ,

ਜਿਤੁ ਸਚਾ ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥

ਮੋਰਭੇਬੇਲੇ ਬਭਯ ਬੁਰੂਪ ਪਰਮਾਨ੍। ਮੋਰ ਚਿਭਕੁ ਭਲ ਲਾਗਛਿ,

ਸਚੇ ਸੇਵਿਐ ਸਚੁ ਵਡਿਆਈ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸਚੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਬਭਯ ਪੁਰੂਯਾ ਬੇਬਾ-ਭਛਿ ਭਾਰਾ ਬਛਾ ਮਧਾਨਭਾ ਪੁਾਬੁ ਛੇਯਾਯ, ਕੀਛੁ, ਗੁਰੂਯਾ ਧਮਾਰੂ ਛੁੰ ਬਭਯ ਬੁਰੂਪ ਯਸ਼੍ਵਰ ਮਿਲਿਯਾਛਿ ॥2॥

ਭਾਉ ਭੋਜਨੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਤੁਠੈ ਪਾਏ ॥

ਪੁਰੂ ਪੁਾਭਿਰ ਭੋਯਨ ਬੇਬੇਬੇਲੇ ਮਿਲਿਯਾਯ, ਮੋਰਭੇਬੇਲੇ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਪਰਮ ਪੁਬਧ ਛੇਯਾਯ।

ମନୁଷ୍ୟ ଅନ୍ୟ ରସ ଭୁଲିଯାଇଥାଏ ଯେତେବେଳେ ସେ ହରି ରସକୁ ନିଜ ମନରେ ବସାଇନିଏ ।

ପ୍ରାଣୀ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ସତ୍ୟ, ସନ୍ତୋଷ ଏବଂ ସ୍ଵାଭାବିକ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ॥୩॥

ମୂର୍ଖ, ଅନ୍ଧ, ବୋକା ମନୁଷ୍ୟ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରେନାହିଁ ।

ତାହାହେଲେ ସେ କିପରି ମୋକ୍ଷ ଦ୍ଵାର ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ?

ସେ ବାରମ୍ବାର ଉନ୍ନ-ମୁଦ୍ରା ଚକ୍ରରେ ଛନ୍ଦି ହୋଇଥାଏ ଆଉ ମୁଦ୍ରାର ଦ୍ଵାରରେ ଚୋଟ ଖାଇଥାଏ ॥4॥

ସେ ନିଜ ସ୍ୱରୂପକୁ ସେତେବେଳେ ଜାଣିପାରେ, ଯଦି ସେ ସେହି ଶବ୍ଦର ସ୍ୱାଦକୁ ଜାଣିଥାଏ

ଆଉ ନିର୍ମଳ ବାଣୀ ଦ୍ଵାରା ନାମ-ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ ।

ଗୁରୁମୁଖ ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଆଉ ନିଜ ଚିତ୍ତରେ ଲକ୍ଷ୍ମରଙ୍କ ନାମର ନବନିଧିକୁ ବସାଇଥାଏ ॥5॥

ସେହି ସ୍ଥାନ ଅତି ସୁନ୍ଦର ଅଟେ ଯାହା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମନକୁ ଲାଳାୟିତ କରାଏ ।

କେବଳ ତାହା ହିଁ ସତ୍ୟଜ୍ଞ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ବସି ମନୁଷ୍ୟ ହରି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିଥାଏ ।

ଗୁରୁମୁଖ ପ୍ରତିଦିନ ଭଗବାନଙ୍କ ମହିମା ସ୍ତୁତି କରିଥାଏ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ମନରେ ନିର୍ମଳ ନାଦ, ଅର୍ଥାତ, ଅନାହତ ଶବ୍ଦ ବାଜିଥାଏ। ॥6॥

ਮਨਮੁਖ ਖੇਟੀ ਰਾਸਿ ਖੇਟਾ ਪਾਸਾਰਾ ॥

ਮਨਮੁਖ ਵਧੇਰੇ ਨਾਮ-ਪਦ ਬਝਿਓ ਕਰਿਯਾਵ ਯਾਹਾ ਨਿਧਾ। ਪੂਝਿ ਅਰੇ ਆਯੁ ਬੇ ਅਹਿ ਨਿਧਾ। ਪੂਝਿਯੁ ਹੋਂ
ਪੁਬਾਰ ਕਰਿਯਾਵ।

ਕੁਤੁ ਕਮਾਵਨਿ ਦੁਖੁ ਲਾਰੈ ਭਾਰਾ ॥

ਬੇ ਨਾਮ-ਪਦਨ ਨਿਧਾ। ਅਯੁ ਕਰਿਯਾਵ ਆਯੁ ਅਧਾਰੁ ਕਥੁ ਬਝਨ ਕਰਿਯਾਵ।

ਭਰਮੇ ਭੂਲੇ ਫਿਰਨਿ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਬੇ ਭੁਯੇਰੇ ਪਠਿ ਫਿਰਿ ਰਾਤਿ ਪਧੁਯੁ ਰਹਿਯਾਵ ਆਯੁ ਜੀਵਨ-ਮੁਢੁਧਰ ਬਝਨੇਰੇ ਪਠਿ ਨਿਯੁ ਜੀਵਨ
ਬਧੇਰੇ ਹਰਾਇਯਾਵ ॥7॥

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮੈ ਅਤਿ ਪਿਆਰਾ ॥

ਬਧੁ ਬੁਝਿ ਪਰਮਾਨੁ। ਮੋਰ ਅਧਾਰੁ ਹੁਯੁ ਅਧਾਰੁ।

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਅਧਾਰਾ ॥

ਪੂਰੁ ਗੁਰੁ ਭਯੋ ਮੋਰ ਜੀਵਨੇਰੇ ਆਧਾਰੁ ਅਰੇ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਨਣਿਆ ॥੮॥੧੦॥੧੧॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾਨੁ ਪਰਮਾਨੁ ਜਾਨੇਰੇ ਗੋਭਾ। ਪੁਬੁ ਹੋਯਾਵ, ਬੇ ਭੁਯ-ਬੁਝਨੁ ਬਧਾਨੁ ਭਾਵੇਰੇ
ਜਾਣਿਯਾਵ ॥8॥10॥11॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਤੇਰੀਆ ਖਾਣੀ ਤੇਰੀਆ ਬਾਣੀ ॥

ਬੇ ਭਾਯੁ ਜੀ! ਭੋਰੇ ਚਾਰੋਰਿ ਭਯੁਯੁ ਬੋਧੁ ਅਯੁ ਭੋਰੇ ਚਾਰੋਰਿ ਵਾਗੀ ਅਯੁ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀ ॥

ਪੁਯੁ ਜਾਨਿ ਬਿਨੁ ਬਾਰ। ਭੁਯੁ ਭੁਯੇਰੇ ਪਧੁਯੁ ਹੋਯਾਵ।

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋਇ ਨ ਪਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਗੁਰੁ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾ। ਭਾਯੁ ਭਯੁਯੁ ਪੁਬੁ ਹੋਯਾਵ। ਬਧੁਗੁਰੁ ਬਿਨੁ ਕਾਹਾਨੁ ਮਧੁ ਭਯੁਯੁ ਜਾਨਿ
ਨਿਯਾਵੇਰੇ ਜਾਹੀ ॥1॥

ମୁଁ ତାଙ୍କରି ପାଖରେ ଅର୍ପିତ, ଯିଏ ଇଶ୍ବରଙ୍କ ସାଥରେ ନିଜ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇଛନ୍ତି ।

ସତ୍ୟସ୍ବରୂପ ଲକ୍ଷ୍ମର ଗୁରୁ-ଭକ୍ତି ଦ୍ବାରା ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ପ୍ରଭୁ ସ୍ବାଭାବିକ ଭାବରେ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟର ହୃଦୟରେ ନିବାସ କରିଥାନ୍ତି ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ଯଦି ମନ୍ତ୍ରଷ୍ଟ୍ୟ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଶ୍ରଦ୍ଧାପୂର୍ବକ ସେବା କରେ, ତାହାହେଲେ ସେ ସବୁ କିଛି ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ ।

ଯେଉଁ ଭଳି କାମନା ପାଇଁ ସେ ସେବାରେ ସକ୍ରିୟ ହୋଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଫଳ ସେ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ।

ସଦଗୁରୁ ସମସ୍ତ ପଦାର୍ଥର ଦାତା ଅଟନ୍ତି । ଭଗବାନ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶାନ୍ତି ॥୨॥

ଏହି ମାଲିନ ମନ ଏକ ଇଶ୍ବରଙ୍କ ଆରାଧନା କରେନାହିଁ ।

ମୋହ-ମାୟାରେ ଫସିବା କାରଣରୁ ତାହାର ଭିତରେ ବହୁତ ମଇଳା ଲାଗିଥାଏ ।

ଅହଙ୍କାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ଦରିଆ ଡେଇଁ, ଧାର୍ମିକ ସ୍ଥଳରେ ବୁଲୁଥାଏ , କିନ୍ତୁ, ସେ ନିଜ ମନରେ ଅହଙ୍କାରର ଅଧିକ
ମଇଳା ଲଗାଇଦିଏ ॥୩॥

ଯଦି ସେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ ତାହାହେଲେ ତାହାର ମଜଲା ଦୂର ହୋଇଯାଏ ।

ସେ ଅହଂଭକ୍ତ ମାରି ହରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ନିଜ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇଥାଏ ।

ଭଗବାନ ନିର୍ମଳ ଅଚକ୍ତି ଆଉ ସତ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଅହଙ୍କାରର ମଇଳା ଲାଗିନଥାଏ। ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସତ୍ୟର ସାଥରେ ଯୋଡ଼ିଯାଏ, ସେ ନିଜ ମଇଳା ହରାଇଦିଏ। ॥୫॥

ਬਾਬੂ ਗੁਰੂ ਹੈ ਅੰਧ ਗੁਬਾਰਾ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਜਗਤਰੇ ਅਯਾਨਭਾਰ ਘੋਰ ਅਭਕਾਰ ਥਾਵ।

ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧਾ ਅੰਧੁ ਅੰਧਾਰਾ ॥

ਯਾਨਬਾਨ ਬਯਭਿ ਅਯਾਨਭਾਰ ਘੋਰ ਅਭਕਾਰਰੇ ਅਭ ਬਨਿ ਰਹਿਥਾਵ।

ਬਿਸਟਾ ਕੇ ਕੀੜੇ ਬਿਸਟਾ ਕਮਾਵਹਿ ਫਿਰਿ ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਪਚਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਭਾਵਾਰ ਪਰਿਭ੍ਰਿਓ ਏਪਰਿ ਹੋਯਾਯਾਵ ਮੋਪਰਿ ਬਿਝਾਰ ਕੀਭਾਰ ਹੋਯਾਯਾਵ, ਮਿਏ ਬਿਝਾ ਖਾਯਾ ਕਾਮਿਧ ਕਰਿਥਾਵ ਥਾਯ ਬਿਝਾਰੇ ਹੂੰ ਜਲਿ ਮਰਿਯਾਵ। ॥5॥

ਮੁਕਤੇ ਸੇਵੇ ਮੁਕਤਾ ਹੋਵੈ ॥

ਮੋਯੋ ਬਯਭਿ ਮਾਯਾਰੂ ਮੁਭ ਹੋਯਾਯ ਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਥਾਵ, ਬੇ ਮਾਯਾਰੂ ਮੁਭ ਹੋਯਾਯਾਵ।

ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਸਬਦੇ ਖੋਵੈ ॥

ਬੇ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਨਿਯ ਅਬੰਕਾਰਕੂ ਧੂਰ ਕਰਿਨਿਏ

ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਚਾ ਸੇਵੀ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ਥਾਯ ਰਾਓ ਧਿਨ ਧ੍ਰੁਯ ਪਰਮੇਸ਼ਰਕੂ ਭਭਿ ਕਰਿਥਾਵ। ਭਾਵਾਕੂ ਧ੍ਰੁਥੁ ਭਾਗਧਰੂ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾਭਿ ॥6॥

ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਮਨੁਬਧਕੂ ਯਮਾ ਕਰਿਦੇਯਾਭਿ ਥਾਯ ਭਾਵਾਕੂ ਗੁਰੂ ਬਹਿਓ ਮਿਗਾਯ ਨਿਯ ਬਾਧ੍ਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਿਧਿਯਾਭਿ।

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਨਾਮੁ ਨਿਧਿ ਪਾਏ ॥

ਬੇ ਧ੍ਰੁਥੁ ਗੁਰੂਕਾ ਠਾਰੂ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਨਿਧੁ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿਨਿਏ।

ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਸਦਾ ਮਨੁ ਸਚਾ ਸਚੁ ਸੇਵੇ ਦੁਖੁ ਗਵਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਭਾਵਾਰ ਮਨ ਬਰਬਾ ਹੂੰ ਬਭਧ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਧੁਭੁਕਾ ਧ੍ਰੁਰਗ ਕਰਿਥਾਵ। ਭਾਪਰੇ, ਧੁਭੁਕਾ ਧ੍ਰੁਰਗ ਕਰਿ ਬੇ ਨਿਯ ਧੁਰਗ ਧੂਰ ਕਰਿਧਿਏ ॥7॥

ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ਦੂਰਿ ਨ ਜਾਣਹੁ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਜੀਵਕਾ ਨਿਕਰੇ ਰਹਿਥਾਵ, ਏਧ੍ਰਾਯੋ ਭਾਵਾਕੂ ਅਨੇਕ ਧੂਰ ਭਾਵ ਨਾਯੋ।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਅੰਤਰਿ ਪਛਾਣਹੁ ॥

ਗੁਰੂਜੀ ਚੰਦ ਭਾਰਾ ਭਗਵਾਨਜੀ ਨਿਯੋਗ ਮਨਰੇ ਬਿਧਾਮਾਨ ਭਾਵ ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਵਣਿਆ ॥੮॥੧੧॥੧੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਜੀਵਨੁ ਬਭੋ ਗੋਭਾ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇਯਾਵ , ਪਰਛੁ, ਨਾਮ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਮਿਲਿਯਾਵ
॥੮॥੧੧॥੧੨॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਐਥੈ ਸਾਚੇ ਸੁ ਆਗੈ ਸਾਚੇ ॥

ਮੇਯੋਂ ਵਧੀਐ ਯੋਗੇਸ਼ਵਰੇ ਬਧਾਵਾਦੀ ਅਠੇ, ਬੇ ਪਰੇ ਪਰਲੋਕਰੇ ਮਖ ਬਧਾਵਾਦੀ ਅਠੇ।

ਮਨੁ ਸਚਾ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਰਾਚੇ ॥

ਬੇਹਿ ਮਨ ਬਧਾ ਅਠੇ ਯਾਹੁ ਬਧਾ ਨਾਮਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾਵ।

ਸਚਾ ਸੇਵਹਿ ਸਚੁ ਕਮਾਵਹਿ ਸਚੇ ਸਚੁ ਕਮਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਬੇ ਬਧਾਬੁਰੂਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਬਧਾ ਨਾਮਰੇ ਜਪ ਕਰਿਯਾਵ ਆਯ ਗੁਣ ਬਧਾਰੇ ਹੂੰ ਬੇ
ਕਰਮ ਕਰਿਯਾਵ ॥1॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ ॥

ਮੇਰੇ ਭਨ, ਮਨ ਬਰਬਰ ਚਾਕਾ ਪਾਖਰੇ ਬਮਪਿਠ, ਮੇਯੋਂ ਵਧੀਐ ਬਧਾ-ਨਾਮਨੂੰ ਨਿਯੋਗ ਬੁਧਮਰੇ
ਬਸਾਇਯਾਏ।

ਸਚੇ ਸੇਵਹਿ ਸਚਿ ਸਮਾਵਹਿ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਬਧਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਬਧਾ ਨਾਮਰੇ ਹੂੰ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾਵ ਆਯ ਬਧਾ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਜੀ ਹੂੰ
ਮਗੋਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵ। ॥1॥ਰੂਹ ॥

ਪੰਡਿਤ ਪੜਹਿ ਸਾਦੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ॥

ਪਛਿਤ ਪਾਠਿਕ ਗੁਣ ਪਛਿਯਾਏ, ਪਰਛੁ, ਚਾਕਾਨੂੰ ਆਨਖ ਮਿਲਿਯਾਵ।

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਮਾਇਆ ਮਨੁ ਭਰਮਾਵਹਿ ॥

ਕਾਰਣ ਫੋਟਾ ਭਾਵ ਕਾਰਣਨੂੰ ਚਾਕਾਰ ਬੁਧਮ ਬਾਬਾਰਿਕ ਪਦਾਰਥਰੇ ਪਤਭੁਝ ਰਹਿਯਾਵ।

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਸਭ ਸੁਧਿ ਗਵਾਈ ਕਰਿ ਅਵਗਣ ਪਛੇਤਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਮਾਯਾ ਮੋਹਾਦਰ ਲਗ ਚਾਹਾਰ ਕੂਝੇ ਭੁਝ ਕਰਿਦੇਯਾਏ ਆਭ ਕੂਝੇ ਕਾਰਗਰੂ ਬੇ ਪਛਾਤਾਏ ਕਰਿਯਾਏ
॥੨॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਾ ਤਤੁ ਪਾਏ ॥

ਸਧਿ ਮਨੁਸ਼ਾਕੁ ਬਦਗੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾਏ, ਚਾਹਾਏਲੇ ਚਾਹਾਕੁ ਆਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਏ,

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ਚਾਪਰੇ, ਬੇ ਭਗਵਾਨਕਾ ਨਾਮਕੁ ਜਿਯੇ ਬੁਧਯਰੇ ਬਸਾਯਾਏ।

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਮਨੁ ਮਾਰੈ ਅਪੁਨਾ ਮੁਕਤੀ ਕਾ ਦਰੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੩॥

ସେ ନାମ ଦ୍ଵାରା ନିଜର ଅହଂକାରକୁ ନଷ୍ଟ କରି ବିନମ୍ରତା ଧାରଣ କରିଥାଏ । ସେ ନିଜ ମନକୁ ବଶ କରି ମୋକ୍ଷ ଦ୍ଵାରକୁ ପାଇଯାଏ ॥୩॥

ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟੈ ਕ੍ਰੋਧੁ ਨਿਵਾਰੇ ॥

ସେ ନିଜର ପାପକୁ ନାଶ କରିଥାଏ ଆଉ ଗ୍ରୋଧକୁ ଦୂର କରିଦେଇଥାଏ ।

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਰਖੈ ਉਰ ਧਾਰੇ ॥

ସେହି ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀକୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ବସାଇ ରଖୁଥାଏ ।

ਸਚਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ସେ ସତ୍ୟ ନାମର ପ୍ରେମରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ମନରେ ପ୍ରଭୁ-ମିଳନର ବୈରାଗ୍ୟ ବଢ଼ି ରହିଥାଏ। ସେ ନିଜ ଅହଂକାରକୁ ନଷ୍ଟ କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳିପାରେ ॥୫॥

ਅੰਤਰਿ ਰਤਨੁ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇਆ ॥

ମହାଷ୍ଟମୀର ହୃଦୟରେ ନାନା ରୂପୀ ଅମୃତ ରହି ଅଛି । ଏହି ରହି ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ପରେ ହି ତାହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ।

ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਮਨਸਾ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਮਾਇਆ ॥

ମାୟା (ରଜ, ତମ, ସତ୍ତ୍ୱ) ତ୍ରିଗୁଣାତ୍ମକ ଅଟେ, ଏଣୁ ମନର ଇଚ୍ଛା ମଧ୍ୟ ତିନି ପ୍ରକାରର ହୋଇଥାଏ ।

ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਮੇਨੀ ਥਕੇ ਚਉਥੇ ਪਦ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਪਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ପଣ୍ଡିତ ଏବଂ ମୌନଧାରୀ ରକ୍ଷି ଧାର୍ମିକ ଗ୍ରନ୍ଥକୁ ପଢ଼ି ପଢ଼ି ଥିକି ଯାଇଛନ୍ତି, ପରହୁ, ସେମାନଙ୍କୁ ଚତୁର୍ଥ ଅବସ୍ଥାର ଜ୍ଞାନ ହୋଇନାହିଁ । ॥5॥

ਆਪੇ ਰੰਗੇ ਰੰਗੁ ਚੜਾਏ ॥

ଈଶ୍ଵର ସ୍ଵୟଂ ହିଁ ଜୀବନ୍ତ ନିଜ ପ୍ରେମ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ କରିଥାନ୍ତି ।

ਸੇ ਜਨ ਰਾਤੇ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਰੰਗਾਏ ॥

କିନ୍ତୁ, ସେହି ପୁରୁଷ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ରଜନୀ ହୁଏ, ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀର ପ୍ରେମରେ ରଜନୀ ହୁଏ।

ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਚੜਿਆ ਅਤਿ ਅਪਾਰਾ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਸਿ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ਬੇਮਾਨਾ ਅਪਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰੇਮਰ ਰਾਜਾ ਅਤੇ ਹੋਇਆ ਮੇਰੇ ਬੇ ਬਾਦ ਨੇਕ ਨੇਕ ਭਗਵਾਨਾਂ
ਮੇਰੇ-ਸੁਭਿ ਕਰਿਆ ॥6॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਸੋਈ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਪਾਛੋਂ ਬੇਹੀ ਬਦਗੁਣਾਂ ਹੋਂ ਰਿਧਿ, ਸਿਧਿ ਆਉ ਬੰਦਾ ਅਤੇ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਨਾਮਿ ਮੁਕਤਿ ਹੋਈ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਜਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਆਉ ਹਰਿਨਾਮ ਭਾਰਾ ਬੇ ਮਾਯਾ ਠਾਕੁ ਮੁਕਤ ਹੋਇਆ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਰ ਸਚੁ ਕਮਾਵਹਿ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਪਵਿਤ੍ਰ ਆਤਮਾ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਚਾ ਕਰੇ ਕਰਿਆ ਆਉ ਬਚਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਚਾ ਨਾਮਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇਆ ॥7॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਥਾਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਹੋਂ ਮਨੁਸ਼ਾਂ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਨਾਇਆ ਆਉ ਗੁਰਮੁਖੀ ਅਥਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਿਆ ਮੇਰੇ ਲੇਖਕ ਹੋਂ
ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਰਚਨਾ ਕਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਹੋਂ ਪੁਨਰੁ ਕਰਾਇਆ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਿ ਪਤਿ ਸਭੁ ਆਪੇ ॥

ਲੇਖਕ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਹੋਂ ਗੁਰਮੁਖੀ ਜਾਤਿ ਆਉ ਬੰਦਾ ਬੰਨਾਇਆ ਅਤੇ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੮॥੧੨॥੧੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਚਾਨਾਮਰੇ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਆ ਆਉ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੀ ਨਾਮਰੇ ਹੋਂ ਲੀਨ
ਹੋਇਆ ॥8॥12॥13॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਉਤਪਤਿ ਪਰਲਉ ਸਬਦੇ ਹੋਵੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਰਚਨਾ ਅਤੇ ਪੁਨਰੁ ਭਵ ਭਾਰਾ ਹੋਂ ਹੋਇਆ

ਸਬਦੇ ਹੀ ਫਿਰਿ ਓਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥

ਆਉ ਭਵ ਭਾਰਾ ਹੋਂ ਪੁਨਰੁ ਪਰੇ ਪੁਨਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਭਵੀ ਹੋਇਆ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਰਤੈ ਸਭੁ ਆਪੇ ਸਚਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਪਾਇ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਬੇਸ਼ੁ ਬਧਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਗੁਰੂਕਾ ਰੂਪਰੇ ਬਰਵਪਾਪਕ ਅਛੁਛਿ। ਗੁਰੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮ
ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਆਪਰੇ ਰਹੁਛਿ। ॥1॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ ॥

ਮੂੰ ਭਨ ਮਨਰੇ ਚਾਹਾਕਾ ਪੁਛਿ ਬਮਰਿਓ ਅਰੇ, ਮੇਧ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰੂਕਾ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮੰਰੇ ਬਥਾਯਾ।

ਗੁਰ ਤੇ ਸਾਤਿ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਣ ਕਹਿ ਗੁਣੀ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਠਾਨੁ ਹੂੰ ਮਨੁਬਖਾ ਗਾਛਿ ਪ੍ਰਾਬੁ ਹੋਯਾਯਾ। ਆਯ ਬੇ ਧੰਨ ਰਾਏ ਭਗਵਾਨਕਾ ਭਛਿ ਕਰੁਯਾ। ਬੇ
ਪੁਰੂਕਾ ਗੁਣ ਨਿਯ ਮੁਖਰੇ ਭਛਰਿਓ ਕਰਿਯਾ। ਆਯ ਗੁਣਰ ਬਾਮਾ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਠਾਰੇ ਰਹਿਯਾ। ॥1॥ ਰੁਖ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਰਤੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਣੀ ॥

,ਗੁਰੁ ਹੁ ਧਰਿਓ, ਯਯ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਵਣੁ ਬੈਸੰਤਰੁ ਖੇਲੈ ਵਿਡਾਣੀ ॥

ਪਵਨ ਆਧ ਅਗ੍ਨਿਕਾ ਯਯ ਕਰਿਛੁਛਿ ਆਯ ਗੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਆਯ ਅਭੁਛ ਖੋਲ ਖੋਲੁਛੁਛਿ।

ਸੇ ਨਿਗੁਰਾ ਜੇ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਨਿਗੁਰੇ ਆਵਣ ਜਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਗੁਰੁਬਾਨ ਬੇਸ਼ੁ ਬਧਾ ਹੋਯਾਯਾ, ਮੇਧ ਗੁਰੁ ਕਥਾ ਮਾਨੇ ਨਾਹੂੰ ਆਧ ਯਯ-ਮਰਣ ਚਕੁਰੇ ਪਠਿਯਾ।
॥2॥

ਤਿਨਿ ਕਰਤੈ ਇਕੁ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਆ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮਕਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਯ ਯਯਰੇ ਨਿਯ ਆਯ ਖੋਲ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁਛਿ।

ਕਾਇਆ ਸਰੀਰੈ ਵਿਚਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪਾਇਆ ॥

ਬੇ ਮਾਨਵ ਗਰਮਰੇ ਬਰੁ ਕਰਿ ਧੋਯਛੁਛਿ

ਸਬਦਿ ਭੇਦਿ ਕੋਈ ਮਹਲੁ ਪਾਏ ਮਹਲੇ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਵਣਿਆ ॥੩॥

ਮੇਯ ਬਧਾ ਗਯ ਬ੍ਰਾਮਾ ਭਗਵਾਨਕਾ ਆਨੁਬਰੁਪਰ ਭੋਧ ਰੂਪਿਨੇਯਛਿ, ਭਗਵਾਨ ਬੇਸ਼ੁ ਬਧਾਕਾ ਨਿਯ
ਆਨੁਬਰੁਪਕਾ ਆਨੁਛਿ ਕਰਿ ਨੇਯਯਛੁਛਿ ॥3॥

ਸਚਾ ਸਾਹੁ ਸਚੇ ਵਣਜਾਰੇ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਪਰਮਾਨੁ ਹੂੰ ਬਥਾ ਬਾਬੁਕਾਰ ਅਰਛਿ ਆਯ ਯਾਵ ਬਥਾ ਬਧਾਪਾਰਾ ਅਰੇ।

ਸਚੁ ਵਟੰਜਹਿ ਗੁਰ ਹੇਤਿ ਅਪਾਰੇ ॥

ਜੀਵ ਅਨਭੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਬਹਿਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਬਠਾਨਾਮਰ ਕਪਾਹਾਰ ਕਰਿਥਾਏ।

ਸਚੁ ਵਿਹਾਝਹਿ ਸਚੁ ਕਮਾਵਹਿ ਸਚੇ ਸਚੁ ਕਮਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ਬੇ ਬਠਾਨਾਮ ਕੀਠੀਥਾਏ ਓ ਬਠਾਨਾਮ ਅਯੋਗ ਕਰਿਥਾਏ। ਬੇ ਬਠਾ ਭਾਰਾ ਬਠਾਨਾਮ ਹੂੰ ਅਯੋਗ ਕਰਿਥਾਏ ॥੪॥

ਬਿਨੁ ਰਾਸੀ ਕੇ ਵਥੁ ਕਿਉ ਪਾਏ ॥

ਬਠਾਨਾਮਰ ਪੁਝਿ ਬਿਨਾ ਬਠਾਨਾਮ ਰੂਪਾ ਵਥੂ ਕੀਏ ਕਿਉਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਥਾਏ?

ਮਨਮੁਖ ਭੂਲੇ ਲੋਕ ਸਬਾਏ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਾਛਿ ਪਤਭੁਝੁ ਹੋਯਾਥਾਏ

ਬਿਨੁ ਰਾਸੀ ਸਭ ਖਾਲੀ ਚਲੇ ਖਾਲੀ ਜਾਇ ਦੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਆਯੁ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਪੁਝਿ ਬਿਨਾ ਬੇ ਦੁਨੀਆਰੂ ਖਾਲਿ ਛਾਹਰੇ ਚਾਲਿਥਾਏ ਆਯੁ ਖਾਲਿ ਛਾਹ ਵਧ ਦੂਝੀ ਹੋਯਾਥਾਏ ॥੫॥

ਇਕਿ ਸਚੁ ਵਟੰਜਹਿ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਿਆਰੇ ॥

ਮੇਯੋ ਕਾਛਿ ਗੁਰੂਕਾ ਗਯ ਭਾਰਾ ਬਠਾਨਾਮਰ ਕਪਾਹਾਰ ਕਰਿਥਾਏ,

ਆਪਿ ਤਰਹਿ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਤਾਰੇ ॥

ਬੇ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਾਥਾਏ ਆਯੁ ਨਿਯ ਵੰਗਰ ਬਧਭੁਝੁ ਪਾਰ ਕਰਾਯਥਾਏ।

ਆਏ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋਏ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ਏਧਰੇ ਲੋਕਕਾ ਹੂੰ ਯੋਗ ਬਧਾਯ ਹੋਯਾਥਾਏ ਆਯੁ ਬੇਮਾਨੇ ਨਿਯ ਪੁਰੁਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਮਿਲਿ ਖੁਸ਼ੀਰੇ ਰਹਿਥਾਏ ॥੬॥

ਅੰਤਰਿ ਵਸਤੁ ਮੂੜਾ ਬਾਹਰੁ ਭਾਲੇ ॥

ਪ੍ਰਭਾਕ ਕਾਛਿਰ ਫੁਕਲਰੇ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਵਥੂ ਬਿਧਾਨਾਮ ਅਯੋਗ, ਪਰਭੂ, ਮੂਰ੍ਹੀ ਮਨਮੁਖ ਏਯਾਕੁ ਨਿਯ ਗਰੀਰ ਕਾਛਾਏ ਗੋਯਾਥਾਏ।

ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੇ ਫਿਰਹਿ ਬੇਤਾਲੇ ॥

ਜਾਨਬਾਨ ਮਨਮੁਖ ਪ੍ਰੇਤ ਪਰਿ ਪਾਗਲ ਹੋਯਾਥਾਏ ਰੂਯਾਥਾਏ।

ਜਿਥੈ ਵਥੁ ਹੋਵੈ ਤਿਥਹੁ ਕੋਇ ਨ ਪਾਵੈ ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਮੇਯਯੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਸਤੁ ਮਿਲਿਆ, ਬੇਯਯੋ ਕੇਹੀ ਮਥ ਚਾਹਾਨੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਨਿਆ। ਮਨਮੁਖਿ ਵਧੈ ਭ੍ਰਮਰੇ
ਫਾਸੈ ਰੁਲ੍ਹਿਆ। ॥7॥

ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਸਬਦਿ ਬੁਲਾਏ ॥

ਪਰਮਾਨ੍ਰਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਜੀਵਨੁ ਆਮ੍ਰਿਤ ਕਰਿ ਸ਼ਿਖ ਝਾਰਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਸਤੁ ਦੇਕਯਾਇ।

ਮਹਲੀ ਮਹਲਿ ਸਹਜ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ਜੀਵ ਪਰਮਾਨ੍ਰਾਯ ਬ੍ਰਹਮਪਰੇ ਪਦ੍ਮਿ ਪਰਮਾਨੰਦ ਆਦਿ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਗਿਆ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਆਪੇ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਧਿਆਵਣਿਆ ॥੮॥੧੩॥੧੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਵਾ ਵਾਲਾਨੂ ਭਗਵਾਨਾਯ ਵਰਵਾਰਰੇ ਵਡ ਗੋਭਾ ਮਿਲਿਆ। ਆਯੁ ਬੇ
ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਗੁਣੀ ਗੁਣੀ ਧਾਨ ਲਗਾਯਾ। ॥8॥13॥14॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੀ ਸਿਖ ਸੁਣਾਈ ॥

ਬਖਸ਼ਿਸਤੁ ਆਇ ਬਯਾ ਗੰਗਾ ਗੁਣਾਯਾਇ ਮੇ

ਹਰਿ ਚੇਤਹੁ ਅੰਤਿ ਹੋਇ ਸਖਾਈ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਭਯੋਗ ਕਰ, ਸਿੰਘ ਅਭਿਮਾਨ ਕਾਲਰੇ ਚੋਰੇ ਬਹਾਮੁਕ ਵਧਿਰੇ।

ਹਰਿ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਅਨਾਥੁ ਅਜੋਨੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਇ ਪਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਭਗਵਾਨ ਅਗਮ, ਅਗੋਚਰੇ ਅਵਾ ਅਯੋਨੀ ਅਭਿਮਾਨ, ਮਾਯਾ ਕੇਵਲੇ ਮਥੇ ਬਾਧੀ ਜਾਇ। ਅਧਰੇ ਪੁਰਖੁ ਬਦਗੁਰੂਯੋਗ ਪੁਰਖੁ ਭਾਇ ਹੋ ਪਾਇਓਰਿ। ॥1॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਆਪੁ ਨਿਵਾਰਣਿਆ ॥

ਹੂੰ ਭਾਇ ਪਾਇਓਰੇ ਚਰ-ਮਨਰੇ ਬਸੰਤਰੇ ਅਭਿਮਾਨ, ਸਿੰਘ ਨਿਯੋਗ ਅਭਿਮਾਨੁ ਪੂਰੇ ਕਰਿਦੇਯੋਗ।

ਆਪੁ ਗਵਾਏ ਤਾ ਹਰਿ ਪਾਏ ਹਰਿ ਸਿਉ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਯੋਗ ਵਧਿਓ ਨਿਯੋਗ ਅਭਿਮਾਨ ਚਾਗੇ ਕਰਿਦੇਯੋਗ, ਬੇ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਪਾਇਓਯੋਗ ਅਭਿਮਾਨ ਚਾਗੇ ਅਭਿਮਾਨੇ ਹੋ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਓਰੇ ਲੀਨੇ ਹੋ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਕਰਮੁ ਕਮਾਇਆ ॥

ਜੀਵ ਬੇਯੋਗ ਕਰਿਓ, ਮਾਯਾ ਚਾਗੇ ਭਾਗੇ ਪੂਰੇ ਯੋਗੇ ਲੇਖਿਓ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਬਦਗੁਰੂਯੋਗ ਬੇਯੋਗ ਬੇਯੋਗ ਬੁਧਿ ਪਾਇਓ।

ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਨਾਰੀ ਸਬਦੈ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਭਾਗੇ ਬਿਨਾ ਮਨੁਭਾਗੇ ਗੁਰੂ ਮੇਲਿਓ ਨਾਹੀ। ਗੁਰੂ ਜਾਨੇ ਭਾਗੇ ਹੋ ਜੀਵਨੁ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਯੋਗ ਬੇਯੋਗ ਮੇਲਿਓ ॥2॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਲਿਪਤੁ ਰਹੈ ਸੰਸਾਰੇ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਭਿਮਾਨ ਬੇਯੋਗ ਨਿਰੰਦਰੁ ਹੋਇਓ।

ਗੁਰ ਕੈ ਤਕੀਐ ਨਾਮਿ ਅਧਾਰੇ ॥

ਭਾਗੇ ਗੁਰੂਯੋਗ ਅਭਿਮਾਨ ਅਵਾ ਨਾਮਰੇ ਬਾਧੀ ਮੇਲਿਓ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੇਰੁ ਕਰੇ ਕਿਆ ਤਿਸ ਨੇ ਆਪੇ ਖਪਿ ਦੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੩॥

ਸਿੰਘ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਭਿਮਾਨ, ਭਾਗੇ ਬਾਧੀਓ ਕੀਓ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਿਓਰਿ? ਪੁਰਖੁ ਨਿਯੋਗ ਮੇਲਿਓ ਅਭਿਮਾਨ ਕਥਾ ਪਾਇਓ ॥3॥

ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧੇ ਸੁਧਿ ਨ ਕਾਈ ॥

ਜਾਨਣਾਨ ਮਨਮੁਖਰ ਕੋਈਐ ਜਾਨ ਨਥਾਵ।

ਆਤਮ ਘਾਤੀ ਹੈ ਜਗਤ ਕਸਾਈ ॥

ਬੇ ਆਨੁਗਾਠੀ ਆਭ ਬੰਬਾਰਰ ਕੰਬਾਭ ਅਰੇ।

ਨਿੰਦਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਬਹੁ ਭਾਰੁ ਉਠਾਵੈ ਬਿਨੁ ਮਜੂਰੀ ਭਾਰੁ ਪਹੁਚਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ਅਨਧੂ ਨਿੰਦਾ ਕਰਿ ਬੇ ਪਾਪਰ ਬੋਝ ਭਠਾਭਥਾਵ। ਬੇ ਬੇਘਿ ਮਯੂਰ ਭਲਿ ਸਿੰਘ ਅਨਧਰ ਭਾਰ ਭਠਾਭ
ਅਨਧੁਲਾਭੂ ਨੇਭਯਾਵ ॥੪॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਵਾੜੀ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਲੀ ॥

ਐਹਿ ਬੰਬਾਰ ਐਕ ਭਧਬਨ ਅਰੇ ਆਭ ਮੋਰ ਪੁਭੂ ਚਾਹਾਰ ਮਾਲੀ ਅਰਭਿ।

ਸਦਾ ਸਮਾਲੇ ਕੇ ਨਾਹੀ ਖਾਲੀ ॥

ਬੇ ਬਰਬਾ ਐਹਾਰ ਰਥਾ ਕਰਭਿ। ਬਿਨਾ ਚਾਯਰਿ ਮਨੁਰੇ ਕੋਈਐ ਭਾਗ ਰਹੇ ਨਾਥੀ।

ਜੇਹੀ ਵਾਸਨਾ ਪਾਏ ਤੇਹੀ ਵਰਤੈ ਵਾਸੁ ਵਾਸੁ ਜਣਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਭਗੁਰ ਪੂਰੁਰੇ ਭੇਭਲਿ ਮਥਕ ਵੇਭਥਾਭਿ, ਚਾਹਾ ਬੇਥੁਰੇ ਬੇਧਰਿ ਪੁਰਯ ਹੋਭਥਾਵ। ਬੁਰਥਿਭ ਪੂਰੁ
ਨਿਭ ਬੁਰਥਰੇ ਭਗਯਾਵ। ॥੫॥

ਮਨਮੁਖੁ ਰੋਗੀ ਹੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਮਨਮੁਖੁ ਗੁਣੀ ਐਹਿ ਬੰਬਾਰਰੇ ਰੋਗੀ ਅਰੇ।

ਸੁਖਦਾਤਾ ਵਿਸਰਿਆ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥

ਬੇ ਬੁਯਵਾਭਾ ਅਗਧ ੭ ਅਨਭੁ ਪੁਭੂਭੂ ਬਿਬੁਭੁ ਕਰਿਵੇਭਭਿ।

ਦੁਖੀਏ ਨਿਤਿ ਫਿਰਹਿ ਬਿਲਲਾਏ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਾਂਤਿ ਨ ਪਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ਮਨਮੁਖੁ ਬਰਬਾ ਦੁਖੀ ਹੋਭ ਰਾਭਿਰੇ ਚਿਕਾਰ ਕਰਿਥਾਵ, ਗੁਣ ਬਿਨਾ ਚਾਹਾਭੂ ਗਾਭਿ ਗੁਰੂ ਬੁਧ ਨਾਥੀ। ॥੬॥

ਜਿਨਿ ਕੀਤੇ ਸੋਈ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ॥

ਮੇਭੁ ਪੁਭੂ ਚਾਹਾਰ ਬੁਭਨਾ ਕਰਿਭਭਿ, ਬੇ ਚਾਹਾਰ ਵਗਾਭੂ ਦੁਭਥਾਭਿ।

ਆਪਿ ਕਰੇ ਤਾ ਹੁਕਮਿ ਪਛਾਣੈ ॥

ਮਧਿ ਪੁਭੂ ਬੁਭੁ ਵਯਾ ਕਰਭਿ, ਚਾਹਾਹੇਭੇ ਮਨੁਬਧ ਚਾਹਾਭੂ ਬੁਭੁਭ ਭਾਭਿਧਾਰੇ।

ਜੇਹਾ ਅੰਦਰਿ ਪਾਏ ਤੇਹਾ ਵਰਤੈ ਆਪੇ ਬਾਹਰਿ ਪਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਮੇਯੋਂ ਪੁਕਾਰ ਕੂਛਿ ਕੀਯੋ ਪੁਗਾਨੀ ਦਿਅਤਿ, ਪੁਗਾਨੀ ਬੇਪਰਿ ਕਾਰਿਯ ਕਰਿਯਾ। ਪਰਮਾਨ੍ਰਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਪੁਗਾਨੀ
ਕਾਹਾਰਿ ਯਗਤਰੇ ਯਾਗਨ ਪਾਗਰੇ ਲਗਾਇਆ ॥7॥

ਤਿਸੁ ਬਾਝਹੁ ਸਚੇ ਮੈ ਹੋਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਬੇਘੋ ਬਧਾਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਿ ਕਾ ਬਾਝਹੁ ਮੁੱਖਿ ਅਨਾ ਕਾਹਾਨੁ ਮਖ ਯਾਗਨ ਨਾਹੀ।

ਜਿਸੁ ਲਾਇ ਲਏ ਸੇ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਈ ॥

ਯਾਹਾਨੁ ਪੁਕਾਰਿ ਨਿਯੋ ਯਾਗਨੇ ਲਗਾਇਆ, ਬੇ ਪਰਿਯੋ ਹੋਇਆ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਜਿਸੁ ਦੇਵੈ ਸੇ ਪਾਵਣਿਆ ॥੮॥੧੪॥੧੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਿ ਨਾਮੁ ਮਨੁਬਾਹਰਿ ਬ੍ਰਹਮਨੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾ। ਕਿਛੁ, ਯਾਹਾਨੁ ਪੁਕਾਰਿ ਨਿਯੋ ਨਾਮੁ
ਦਿਅਤਿ, ਬੇ ਹੋ ਯਾਹਾਨੁ ਪੁਕਾਰਿ ਕਰਿਯਾ ॥8॥14॥15॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਪਾਯੋ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ਮੇਯੋਂ ਕਾਛਿ ਅਨੁਤ ਨਾਮੁ ਨਿਯੋ ਬ੍ਰਹਮਨੇ ਵਸਾਇਆ,

ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਗਵਾਏ ॥

ਬੇ 'ਮੁੱ' 'ਮੇਰਾ' ਕਹਿਕਾ ਕਾਲਾ ਅਨੁਤ ਏਕਾ ਬਾਝਹੁ ਯਾਗਨ ਨਾਮੁ ਕਰਿਦਿਅਤਿ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਾਣੀ ਸਦਾ ਸਲਾਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਬੇ ਅਨੁਤ ਕਾਗੀ ਭਾਰਾ ਬਰਕਾ ਹੋ ਯਾਗਨਾਨਾ ਮਹਿਮਾ ਬੂਝਿ ਕਰਿਯਾ ਆਯੋ ਅਨੁਤ ਕਾਗੀ ਭਾਰਾ ਅਨੁਤ
ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ। ॥1॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਾਣੀ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ ॥

ਮੁੱ ਯਾਹਾ ਪਾਗਨੇ ਬਾਝਹੋ, ਮੇਯੋਂ ਕਾਛਿ ਅਨੁਤ ਨਾਮੁ ਨਿਯੋ ਬ੍ਰਹਮਨੇ ਵਸਾਇਆ

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਾਣੀ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਅਨੁਤ ਕਾਗੀ ਨਿਯੋ ਬ੍ਰਹਮਨੇ ਵਸਾਇ ਅਨੁਤ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ। ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬੋਲੈ ਸਦਾ ਮੁਖਿ ਵੈਣੀ ॥

ਬੇ ਨਿਯੋ ਮੁਖਿ ਵੈਣੀ ਕਹਿਕਾ ਭਾਰਾ ਬਰਕਾ ਹੋ ਅਨੁਤ ਨਾਮੁ ਬੋਲਾਇਆ

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਖੈ ਪਰਖੈ ਸਦਾ ਨੈਣੀ ॥

ਆਭ ਨਿਯਮ ਆਗੂਰੇ ਅਨੁਭਵ ਰੂਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਦੇਖੀਏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਥਾ ਕਰੈ ਸਦਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਅਵਰਾ ਆਖਿ ਸੁਨਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਬੇਬਾਕੀ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਹਰਿਯੋਗ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾ ਕਹੀਏ। ਓ ਅਨਾਮਕ ਮਖ ਗੁਣਾਯੋਗ ॥੨॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੰਗਿ ਰਤਾ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥

ਅਨੁਭਵ ਨਾਮ ਰੇ ਪੁਰਸਕਾਰ ਮਧੁ ਹੋਇਓ। ਬਾਛੇ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਓਰੇ ਮਨ ਲਗਾਏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਏ ॥

ਆਭ ਏਹਿ ਅਨੁਭਵ ਨਾਮ ਚਾਹਾਨੁ ਗੁਣਾਯੋਗ ਕੁਪਾਰੁ ਮੋਲੀਏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਨਾ ਬੇਲੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਮਨਿ ਤਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆਵਣਿਆ ॥੩॥

ਬੇਬਾਕੀ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਹਰਿਯੋਗ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾ ਕਹੀਏ। ਆਭ ਭਗਵਾਨ ਚਾਹਾਨੁ ਮਨ ਏਵੰ ਚਨ ਭਾਰਾ ਨਾਮ ਅਨੁਭਵ ਪਾਨ ਕਰਾਏ ॥੩॥

ਸੇ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਜੁ ਚਿਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥

ਭਗਵਾਨ ਚਾਹਾ ਕਰਾਏ ਯਾਹਾ ਮਨੁਸ਼ਾਯੋਗ ਕਛੁਨਾਯੋਗ ਮਖ ਆਬੇ ਨਾਹੀਂ।

ਤਿਸ ਦਾ ਹੁਕਮੁ ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ ॥

ਚਾਹਾਰ ਖੁਸ਼ੀਯੋਗ ਕੇਹੀ ਮਖ ਕਮ ਕਰਿਓਰਿਏ ਨਾਹੀਂ।

ਹੁਕਮੇ ਵਰਤੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਹੁਕਮੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆਵਣਿਆ ॥੪॥

ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਖੁਸ਼ੀਯੋਗ ਹੀ ਗੁਣਾਯੋਗ ਮਾਖਮਲੁ ਯਾਵਨੁ ਅਨੁਭਵ ਵਾਗੀਰ ਪਾਨ ਕਰਾਏ। ਭਗਵਾਨ ਖੁਸ਼ੀਯੋਗ ਹੀ ਗੁਣਾਯੋਗ ਮਾਖਮਲੁ ਯਾਵਨੁ ਅਨੁਭਵ ਵਾਗੀਰ ਪਾਨ ਕਰਾਏ ॥੪॥

ਅਜਬ ਕੰਮ ਕਰਤੇ ਹਰਿ ਕੇਰੇ ॥

ਬੇਬਾਕੀ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਭੋਗ ਕੀਤੁਕ ਬਭ ਅਨੁਭਵ ਅਰੇ।

ਇਹੁ ਮਨੁ ਭੂਲਾ ਜਾਂਦਾ ਫੇਰੇ ॥

ਮੋਹਮੋਹਲੇ ਏਹਿ ਮਨ ਪਧੁਯੋਗ ਖੁਸ਼ੀਯੋਗ, ਬੇਬਾਕੀਯੋਗ ਹੀ ਹੀ ਚਾਹਾਨੁ ਬਦਮਾਰੀਯੋਗ ਆਗੀਏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਬਦਿ ਵਜਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਮੋਹਮੋਹਲੇ ਮਨੁਸ਼ਾਯੋਗ ਅਨੁਭਵ ਵਾਗੀਰੇ ਨਿਯਮ ਚਿਯੋਗ ਲਗਾਏ। ਬੇਬਾਕੀਯੋਗ ਹੀ ਚਾਹਾਰ ਅਨੁਭਵ ਮਨਰੇ ਅਨੁਭਵ ਅਨਾਭਵ ਗਯੋਗ ਕਰਾਏ ॥੫॥

ਖੇਟੇ ਖਰੇ ਤੁਧੁ ਆਪਿ ਉਪਾਏ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਭਲ ਓ ਮਨ ਜੀਵ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਹੋ ਜਾਤ ਕਰੇਅਛ।

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਪਰਖੇ ਲੋਕ ਸਬਾਏ ॥

ਬੰਸ ਲੋਕਾਛ ਭਲ ਐਵੇਂ ਦੂਸਰੇ ਪਰਖੇ। ਤੂੰ ਬਖਸ਼ੇਂ ਹੋ ਕਰੇਅਛ।

ਖਰੇ ਪਰਖਿ ਖਜਾਨੈ ਪਾਇਹਿ ਖੇਟੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ਭਲ ਜੀਵਕੁ ਤੂੰ ਜਿਯੋ ਭਲ-ਕੋਸਰੇ ਰੱਖੇਅਛ, ਪਰਛ, ਮਨ ਜੀਵਕੁ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਰੱਖੇ ਕੁਮਾਰੀਯੋ
ਲਗਾਏਅਛ ॥੬॥

ਕਿਉ ਕਰਿ ਵੇਖਾ ਕਿਉ ਸਾਲਾਹੀ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਮੂੰਹੋਰੇ ਵੇਖੋ ਕੇਹਰੇ ਕਰੇਵੇ? ਆਯੋ ਕੇਹਰੇ ਚੋਰੇ ਮਨੇ- ਬੂਝੇ ਕਰੇਵੇ?

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਕੁਪਾਰੇ ਹੋ ਮੂੰਹੋਰੇ ਵੇਖੋ ਚੋਰੇ ਮਨੇ ਕਰੇਪਾਰੇਅਛ!

ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵਸੈ ਤੂੰ ਭਾਣੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆਵਣਿਆ ॥੭॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਚੋਰੇ ਯੋਗੇ ਹੋ ਮਨ-ਅੰਮ੍ਰਿਤਰੇ ਵੇਖੋ। ਹੋਯੋਯੋ ਆਯੋ ਤੂੰ ਜਿਯੋ ਯੋਗੇਯੋ ਹੋ ਜੀਵਕੁ ਮਨ-
ਅੰਮ੍ਰਿਤਰੇ ਪਾਯੋ ਕਰੇਅਛ ॥੭॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਬਦੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਬਾਣੀ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਚੋਰੇ ਮਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਯੋ ਚੋਰੇ ਵੇਖੋ ਮਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵਿਐ ਰਿਦੈ ਸਮਾਣੀ ॥

ਬੰਦਗੁਰੂਯੋ ਸੇਵਾ ਸੇਵਾ ਕਰੇਵਾ ਵੇਖੋ ਹੋ ਚੋਰੇ ਵੇਖੋ ਮਨੁਬੰਦ ਯੋਗੇਯੋ ਯੋਗੇਯੋ ਹੋਯੋਯੋ।

ਨਾਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਭ ਭੁਖ ਲਹਿ ਜਾਵਣਿਆ ॥੮॥੧੫॥੧੬॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਮਨ-ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੰਦਾ ਹੋ ਬੁਝੋ ਵੇਖੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਯੋ ਮਨ-ਅੰਮ੍ਰਿਤਰੇ ਪਾਯੋ ਕਰੇ ਮਨੁਬੰਦ ਬੰਦ
ਸੁਖੇ ਮੇਰੇਯੋ ॥੮॥੧੫॥੧੬॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਰਸੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥

ਨਾਮ-ਅਮ੍ਰਿਤ ਬਹੁਯਾਤ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੂੰ ਵਰਸੈ ਕਰੁਪਾਏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ ॥

ਗੁਰੂਯੋਗ ਨਾਮਨਰੁ ਏਵਾਨੁ ਕੇਹੁ ਬਿਰਲਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਪਾਰਿਕ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀ ਸਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਨਾਮ-ਅਮ੍ਰਿਤਰ ਪਾਨ ਕਰੁਪਾਏ ਜੀਵ ਬਰਵਾ ਓਹੁ ਰਹਿਏ। ਨਿਯਮਿ ਵਸਾ ਕਰਿ ਪੁਰੁ ਚਾਹਾਰ ਓਹੁ
ਮੇਘਾਯੋਗਿ ॥੧॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆਵਣਿਆ ॥

ਹੂੰ ਚਾਹਾ ਪਾਯੋਗ ਬਿਰਧਿ, ਯਾਹਾਨੁ ਗੁਰੂਜੀ ਨਾਮ-ਅਮ੍ਰਿਤਰ ਪਾਨ ਕਰਾਯੋਗਿ।

ਰਸਨਾ ਰਸੁ ਚਾਖਿ ਸਦਾ ਰਹੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮ-ਅਮ੍ਰਿਤ ਚਾਖੁ ਜਿਹੁ ਬਰਵਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਪ੍ਰਾਚਿਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਏ। ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਹਜੁ ਕੇ ਪਾਏ ॥

ਗੁਰੂਯੋਗ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇਹੁ ਬਿਰਲਾ ਪ੍ਰਾਚੀ ਹੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਅਵਸਥਾ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਪਾਏ।

ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰੇ ਇਕਸੁ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥

ਆਯੋਗ ਨਿਯਮਿ ਬ੍ਰਿਧਾਨੁ ਨਾਮਿ ਕਰਿ ਯੋਗਿਯੋਗ ਪਾਯੋਗਿ ਮਨ ਲਗਾਯੋਗ।

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਦਰੀ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਮੇਘਵੇਗੇ ਪਰਮਾਨੁ। ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰਿਪਾਏ, ਬੇਘਵੇਗੇ ਬੇਹੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਿਪਾਏ ਆਯੋਗ
ਚਾਹਾਯੋਗ ਵਸਾਰੁ ਬਿਧਿਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯੋਗ। ॥੨॥

ਸਭਨਾ ਉਪਰਿ ਨਦਰਿ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ॥

ਹੇ ਮੇਘਾਰ ਹਰਿ-ਪੁਰੁਸ਼! ਚੇਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਬਿਧਿਯੋਗ ਜੀਵ ਯੋਗਿਯੋਗ ਅਯੋਗ

ਕਿਸੈ ਥੋੜੀ ਕਿਸੈ ਹੈ ਘਟੇਰੀ ॥

ਕਿਯੋਗ, ਏਹੁ (ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ) ਕਾਹਾ ਯੋਗਿਯੋਗ ਕਮ ਆਯੋਗ ਕਾਹਾ ਯੋਗਿਯੋਗ ਅਧਿਕ ਅਯੋਗ।

ਤੁਝ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਕਿਛੁ ਨ ਹੋਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਝੀ ਪਾਵਣਿਆ ॥੩॥

ਆਪਣਾਕਾ ਬਿਧਿਯੋਗਿ ਕਿਛੁ ਮਧਿ ਧ੍ਰਿਯੋਗਿ। ਏਹਾਰ ਯੋਗਿਯੋਗ ਮਨੁਸ਼ਯੋਗ ਗੁਰੂਯੋਗ ਨਾਮਨਰੁ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਚੁ
ਹੋਯੋਗ। ॥੩॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਤੁ ਹੈ ਬੀਚਾਰਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਏਹੀ ਭਧਾ ਯਦਰੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਯਾਏ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਭਰੇ ਤੇਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥

ਭਾਰ ਭਭਾਰ ਨਾਮ-ਅਨੁਭਵੇ ਪਰਿਪੂਰ੍ਣ ਅਭਿ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਕੋਈ ਨ ਪਾਵੈ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ਬਿਨਾਗੁਰੂਕ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯਾ ਕਧਾਭਾਭ ਕੇਹੀ ਨਾਮ ਅਨੁਭਵੇ ਪੁਰਾ ਕਰਿ ਪਾਰੇਨਾਹਿ। ਏਹਾ ਗੁਰੂਕ ਦਲਾਹੁ
ਹੈ ਨਿਰਯਾਏ ॥੪॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ ਸੇ ਜਨੁ ਸੇਹੈ ॥

ਯੇਹੈ ਪੂਰ੍ਣ ਬਿਨੁਗੁਰੂਕ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇ ਬਿਨਾਭਨਾਮ ਅਭੇ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮਿ ਅੰਤਰੁ ਮਨੁ ਮੇਹੈ ॥

ਪੂਰ੍ਣ ਨਾਮ-ਅਨੁਭਵੇ ਮਨੁਬਧਾਭ ਨਾਮ ਏਵਾ ਕੁਰੁਦਲਾਹੁ ਮੋਹਿਭ ਕਰਿਯਾਏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਬਾਣੀ ਰਤਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਹਜਿ ਸੁਣਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਮਾਭਾਰ ਮਨ ਏਵਾ ਭਨ ਅਨੁਭਵੇ ਕਾਗਿਭੇ ਮਗੁ ਹੋਯਾਯਾਏ, ਪੂਰ੍ਣ ਭਾਭਾਹੁ ਬਾਭਾਭਿਕ ਭਾਭੇਰੇ ਨਿਭ ਅਨੁਭਵੇ
ਨਾਮ ਗੁਣਾਭਿ। ॥੫॥

ਮਨਮੁਖੁ ਭੂਲਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਏ ॥

ਬੇਭਭਾਰਾਭੀ ਭੀਭ ਪਭਭਭ ਹੋਯਾਯਾਏ। ਭਾਭ ਮੋਭਾ-ਮਾਭਾਭੇ ਭਾਭੇ ਨਭ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਨਾਮੁ ਨ ਲੇਵੈ ਮਰੈ ਬਿਖੁ ਖਾਏ ॥

ਬੇ ਪੂਰ੍ਣ ਨਾਮਭੇ ਭਭ ਕਰੇਨਾਹਿ ਭਾਭ ਮਾਭਾ ਰੂਪੀ ਭਿਭ ਬੇਭਨ ਕਰਿ ਪੁਰਾ ਭਧਾਭ ਕਰਿਯਾਏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਸਦਾ ਵਿਸਟਾ ਮਹਿ ਵਾਸਾ ਬਿਨੁ ਸੇਵਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ਕਾਭਿ ਭਿਨ ਭਾਭਾਭੀ ਮਨ ਬਭਭਾਭ ਭਿਭਾ ਰੂਪੀ ਭਿਕਾਰੇਰੇ ਰਹਿਯਾਏ। ਗੁਰੂਕ ਬੇਬਾ ਭਿਨਾ ਬੇ ਏਭਭੇ ਅਨੁਭਵੇ
ਭੀਭਨ ਕਧਾਭੇਰੇ ਹੋ ਹੋਯਾਯਾਏ ॥੬॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੈ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਿ ਪੀਆਏ ॥

ਮਾਭਾਹੁ ਪੂਰ੍ਣ ਬਿਨਾ ਪਿਯਾਭਿ ਬੇ ਹੋ ਨਾਮ-ਅਨੁਭਵੇ ਪਾਭ ਕਰਿਯਾਏ।

ਗੁਰੁ ਪਰਸਾਦੀ ਸਹਜਿ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥

ਗੁਰੂਕ ਕੁਪਾਹੁ ਬਾਭਾਭਿਕ ਭਾਭੇਰੇ ਹੋ ਬੇ ਪਰਮਾਨੁਕ ਭਾਭੇਰੇ ਮਨ ਲਗਾਯਾਏ।

ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਆਪੇ ਗੁਰਮਤਿ ਨਦਰੀ ਆਵਣਿਆ ॥੭॥

ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਂ ਬਰਖਤੁ ਪਰਿਪ੍ਰਭੂ ਹੋਇ ਰਹਿਛੁਛਿ। ਗੁਰੂਕਾ ਮਠਿ ਭਾਰਾ ਬੇ ਪੁਰਖਾਸ ਭਾਵਰੇ
ਦੇਖਾ ਫਿਰਿਛੁਛਿ ॥7॥

ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਈ ॥

ਬੇ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰੁ ਬਹੁ ਕਿਛਿ ਨਿਯੋਗੁ ਹੋਂ ਅਧਰੁਛਿ।

ਜਿਨਿ ਸਿਰਜੀ ਤਿਨਿ ਆਪੇ ਗੋਈ ॥

ਯੋਗੁ ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁਛਿ, ਬੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਂ ਭਾਵਾਰ ਬਿਨਾਸ ਕਰਿਯਾਛੁਛਿ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਸਦਾ ਤੂੰ ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੮॥੧੬॥੧੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤੂੰਮੇ ਬਰਖਦਾ ਹੋਂ ਪੁਰੁ ਨਾਮਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰ। ਅਪਰਿ ਤੂੰਮੇ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੋਂ ਪਰਮਾਤਮਾ
ਠਾਰੇ ਬਿਨਾਸ ਹੋਇਯਾਛੁਛਿ ॥8॥16॥17॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਸੇ ਸਚਿ ਲਾਗੇ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਏ ॥

ਹੇ ਯੁਗੁ ! ਤੂੰਮੇ ਯੋਗੁ ਭਲਾ ਲਾਗਿਯਾਏ, ਬੇ ਹੋਂ ਬਰਖ ਨਾਮਰੇ ਲਾਗਿਯਾਏ।

ਸਦਾ ਸਚੁ ਸੇਵਹਿ ਸਹਜ ਸੁਭਾਏ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਬਰਖਦਾ ਹੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਬੇਬਾ ਭਲਿ ਕਰਿਯਾਏ।

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਚਾ ਸਾਲਾਹੀ ਸਚੈ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਬੇ ਬਰਖ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਬਰਖ ਪੁਰੁਕਾ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ਆਭ ਬਰਖ ਨਾਮ ਭਾਵਾਨੁ ਬਰਖ ਬਹਿਭ ਮਿਲਨ
ਕਰਾਯਾਏ ॥1॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਸਚੁ ਸਾਲਾਹਣਿਆ ॥

ਮੂੰ ਭਾਵਾ ਭਪਰੇ ਭਨ-ਮਨਰੇ ਭਬਰਿਭ ਅਭੇ, ਯੋਗੁ ਬਰਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਸਚੁ ਧਿਆਇਨਿ ਸੇ ਸਚਿ ਰਾਤੇ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੋਗੁ ਬਰਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾਏ, ਬਰਖਰੇ ਹੋਂ ਰਛਾਨ ਹੋਇਯਾਏ ਆਭ ਬਰਖਵਾਦੀ ਬਨਿ
ਬਰਖਰੇ ਲਾਨ ਹੋਇਯਾਏ। ॥1॥ਰੂਹ ॥

ਜਹ ਦੇਖਾ ਸਚੁ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ॥

ਮੂੰ ਮੇਯੋਂ ਨਖ ਦੇਖੁ ਅਛਿ, ਬਧ ਪਰਮਾਨ੍। ਮੋਛੇ ਬਰ੍ਹੁ ਦੇਖਾ ਦੇਖੁ ਅਛਿ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ॥

ਬੇ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਨ੍ ਮਨੁਸ਼੍ਯਨ੍ ਮਨ੍ਹਰੇ ਆਸਿ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਛਿ।

ਤਨੁ ਸਚਾ ਰਸਨਾ ਸਚਿ ਰਾਤੀ ਸਚੁ ਸੁਣਿ ਆਖਿ ਵਖਾਨਣਿਆ ॥੨॥

ਠਾਪਰੇ, ਬੇਹ੍ਰਿ ਮਨੁਸ਼੍ਯਨ੍ ਗੰਗਰ ਗ੍ਰਿਥ ਹੋਯਾਯਾ ਅਯ ਠਾਹਾਰ ਯਛਾ ਬਧਰੇ ਹ੍ਰਿ ਮਨ੍ਹ ਹੋਯਾਯਾ।

ਬੇ ਮਨੁਸ਼੍ਯ ਬਧ ਨਾਮਕੁ ਗ੍ਰਿਥਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਨਖ ਮੁਖਰੇ ਬਧਰੇ ਹ੍ਰਿ ਬਰ੍ਹ੍ਯਾ ਕਰਿਯਾ

ਮਨਸਾ ਮਾਰਿ ਸਚਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਮੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਰੂਝੇ ਮਨਰ ਅਭਿਲਾਖਨੁ ਨਝੁ ਕਰਿ ਬਠਪਰੇ ਰਹਿ ਯਾਯਕਿ

ਇਨਿ ਮਨਿ ਡੀਠੀ ਸਭ ਆਵਣ ਜਾਣੀ ॥

ਬੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਏਹਿ ਮਨ ਦੇਖੇ ਮੇ ਏਹਿ ਬੁਝਿ ਯਯਹੋਯਾਯ ਮਰਿਯਾਯ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸਦਾ ਮਨੁ ਨਿਹਚਲੁ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਵਣਿਆ ॥੩॥

ਮੇਯੈਂ ਕਪਯਿ ਬਰਵਾ ਫੁੰ ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾਯ, ਚਾਯਾਰ ਮਨ ਅਚਲ ਹੋਯਾਯਯਾਯ ਆਯ ਨਿਯ
ਆਯਬੁਯਰੁਪਰੇ ਨਿਕਾਬ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਨਿਯ ॥੩॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਰਿਦੈ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਯਯ ਮੇਯਾਠੇ ਪੁਯਯਯ ਮੇਯਾ' ਬੁਯਯਰੇ ਦੇਖਾਯਾਯ ਦੇਯਕਿ

ਮਾਇਆ ਮੇਹੁ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇਆ ॥

ਆਯ ਮੇਯਾਰ ਅਯਯ ਮਨਰੁ ਮਾਯਾਰ ਮੇਯਾਬੁ ਯਯਾਯਦੇਯਕਿ।

ਸਚੇ ਸਚਾ ਵੇਖਿ ਸਾਲਾਹੀ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਚੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ਬਠਪ- ਪੁਯਯਯਾ ਦਰਨ ਕਰਿ ਏਵੇ ਮੁੰ ਬਠਪ-ਪਰਮਾਯਾਯ ਫੁੰ ਮਹਿਮਾ-ਬੁਯਿ ਕਰੁਯਕਿ। ਬੇ ਬਠਪ ਗੁਰੂਯਾ ਯਯ
ਥਾਰਾ ਫੁੰ ਮਿਯਿਯਾਯ ॥੪॥

ਜੇ ਸਚਿ ਰਾਤੇ ਤਿਨ ਸਚੀ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥

ਮੇਯੈਂ ਕਪਯਿ ਬਠਪ-ਪਰਮੇਬੁਯਾਯ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਬੁ ਹੋਯਾਯਾਯ, ਪੁਯਯਯ ਠਾਰੇ ਚਾਯਾਰ ਮਨ ਲਾਗਿਯਾਯ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਹਿ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ॥

ਬੇਯ ਕਪਯਿ ਕਠ ਯਾਗਪਯਾਯਾਯ ਅਠੇ, ਮਿਯ ਹਰਿ-ਨਾਮਯੁ ਬੁਯਰਯ ਕਰਿਯਾਯ।

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਚੁ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਬਠਪ-ਪਰਮੇਬੁਯਾਯ ਬੁਯਾ ਫੁੰ ਚਾਯਾਯੁ ਨਿਯ ਬਾਯਰੇ ਮਿਯਾਯਦਿਯਕਿ, ਮਿਯ ਬਠਬਯਾਰੇ ਮਿਯਿ ਬਠਪ-
ਪਰਮੇਬੁਯਾਯ ਗੁਯ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਯ ॥੫॥

ਲੇਖਾ ਪੜੀਐ ਜੇ ਲੇਖੇ ਵਿਚਿ ਹੋਵੈ ॥

ਪਰਮਾਯਾ ਲੇਯਾਰੁ ਯਯਰੇ ਯਾਯਾਯ। ਚਾਯਾਯ ਲੇਯਾ ਆਮੇ ਬੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਪਫਿਕਾ, ਮਧਿ ਬੇ ਕੋਯਿਬਿ
ਲੇਯਾਰੇ ਆਬਯਿ।

ସେ ଅଗନ୍ୟ ଏବଂ ଅଗୋଚର ଅଚକ୍ତି ତଥା ତାଙ୍କରି ଜ୍ଞାନ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ହୋଇଥାଏ ।

ମୁଁ ପ୍ରତିଦିନ ସତ୍ୟ ବାଣୀ ଦ୍ଵାରା ତାହାଙ୍କ ନହିନା-ସ୍ମୃତି କରିଥାଏ ତଥା ଆଉ କେହି ନାହିଁ ତାହାଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରି ପାରେନାହିଁ । ॥୬॥

କେହି ବିଦ୍ୱାନ ଗୁରୁ ପଢ଼ି ପଢ଼ି ଥିକି ଯାଇଛି, ପରନ୍ତୁ, ତାହାକୁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇନାହିଁ।

ସେ ଡ଼ଷ୍ଟାବ୍ଲିରେ ହିଁ ଜଳିଥାଏ ଆଉ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ମିଳିନାହିଁ।

ସେ ଜୀବନ ସାରା ବିଷ ରୂପ ମାୟା ହିଁ କିଣିଥାଏ ଆଉ ତାହାକୁ ବିଷ ରୂପ ମୋହ ମାୟାର ଚୂଷ୍ମା ହିଁ ଲାଗିଥାଏ । ଏଣୁ, ସେ ମିଥ୍ୟା ବୋଲି ବୋଲି ବିଷ ରୂପ ମାୟା ହିଁ ସେବନ କରିଥାଏ ॥୭॥

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁଜୀ କୃପାରୁ ଏକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜାଣିଥାଏ,

ତାହାର ମନ ମାୟାର ମୋହକୁ ନଷ୍ଟ କରି ସତ୍ୟରେ ମିଶିଯାଏ ।

ହେ ନାନକ! ଯାହାର ମନରେ ଏକ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସେ ହିଁ
ଭଗବାନଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ॥୫॥୧୭॥୧୮॥

ମାଝୁ ମହଲ ୩ ॥

ହେ ପ୍ରଭୁ! ଜଗତରେ ବିଭିନ୍ନ ବର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ରୂପର ଯେତେ ମଧ୍ୟ ଜୀବ ଅଛନ୍ତି, ତାହା ତୋର ହିଁ ରୂପ ଅଟେ ଆଉ ତୁ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ସେଥିରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇ ରହିଛୁ ।

ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਫੇਰ ਪਵਹਿ ਘਣੇਰੇ ॥

ਬੇਸ਼ਬਾਸ਼ ਜੀਵ ਬਾਰਿਖਾਰ ਯੁਗ-ਮਰਗਰ ਚਕਰੇ ਪਠਿ ਰਹੁਓ ।

ਤੂੰ ਏਕੇ ਨਿਹਚਲੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ਗੁਰਮਤੀ ਬੁਝ ਬੁਝਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਕਿਛੁ, ਹੋ ਯੋਗੀ! ਏਕ ਤੂੰ ਹੂੰ ਅਮਰ, ਅਗਮ ਅਵਾ ਅਪਾਰ ਅਨੁ ਅਭ ਏਕਾਕਸ਼ੀ ਤੂੰ ਜੀਵਨੁ ਗੁਰੂਕਾ ਮਠਿ
ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਦੇਖਿਆਓ ॥੧॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ ॥

ਮੂੰ ਭਾਖਾ ਭਪਰੇ ਭਨ-ਮਨਰੇ ਭਬਰੀਓ, ਮਿਥ ਰਾਮ ਨਾਮਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਕਰਕੇ ਵਸਾਇਆ ।

ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖਿਆ ਵਰਨੁ ਨ ਕੋਈ ਗੁਰਮਤੀ ਆਪਿ ਬੁਝਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ਾਨਾ ਕੀਰਤੀ ਮਖ ਰੂਪ-ਰੇਖਾ ਅਕਾਰ ਪੁਕਾਰ ਅਧਾਰਾ ਵਰ੍ਹੇ ਨਯਾਏ । ਬੇ ਬਾਨ ਹੂੰ ਗੁਰੂਕਾ ਮਠਿ ਭਾਰਾ ਏਕ
ਸ਼ਾਨ ਦੇਖਿਆਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਭ ਏਕਾ ਜੋਤਿ ਜਾਣੈ ਜੇ ਕੋਈ ॥

ਬਸੰਤ ਜੀਵਨ ਠਾਹਰੇ ਏਕ ਪੁਰੁਸ਼ਾਨਾ ਹੋਵੇ ਵੇਦਮਾਨ ਅਭਿ, ਪਰਮਾਤਮਾ, ਏਕਾਕਸ਼ੀ ਕੇਵਲ ਕੇਵਲ ਹੂੰ
ਜਾਣਿਆਏ ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਐ ਪਰਗਟੁ ਹੋਈ ॥

ਬਸੰਤਗੁਰੂ ਬੇਬਾ ਕਰਿਓ ਭਾਰਾ ਬੇਸ਼ਬਾਸ਼ ਮਨੁਸ਼ਾਨ ਕਰਕੇ ਪੁਕਾਰ ਹੋਇਆਏ, ਅਧਾਰ ਭਾਖਾਨੂੰ
ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਕਰਕੇ ਹੂੰ ਪੁਕਾਰੀ ਪੁਕਾਰੀ ਕਰਿਓ ਹੋਇਆਏ ।

ਗੁਪਤੁ ਪਰਗਟੁ ਵਰਤੈ ਸਭ ਥਾਈ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਭਗਵਾਨ ਅਪੁਰੁਸ਼ਾਨਾ ਏਕ ਪੁਰੁਸ਼ਾਨਾ ਰੂਪਰੇ ਬੇਸ਼ਬਾਸ਼ ਅਭਿ ਏਕ ਮਨੁਸ਼ਾਨ ਹੋਵੇ ਪੁਰੁਸ਼ਾਨਾ
ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੇਵਲ ਹੋਇਆਏ ॥੨॥

ਤਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਜਲੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਬਾਰਾ ਬਾਂਬਾਰ ਚੁਝਾਰ ਅਗਨਿ ਕਰਕੇ ।

ਲੇਖੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਬਹੁਤੁ ਅਹੰਕਾਰਾ ॥

ਜੀਵ ਠਾਹਰੇ ਲੋਕ, ਅਭਿਮਾਨ ਭਯਾ ਅਹੰਕਾਰ ਅਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਕੇ ।

ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਪਤਿ ਗਵਾਏ ਅਪਣੀ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਣਿਆ ॥੩॥

ਬਸੰਤ ਜੀਵ ਬਾਰਿਖਾਰ ਯੁਗ-ਮਰਗਰ ਚਕਰੇ ਪਠਿ ਰਹੁਓ ਓ ਪੁਰੁਸ਼ਾਨਾ ਕਰਕੇ । ਏਕਾਕਸ਼ੀ, ਬੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ
ਅਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜੀਵਨ ਕਾਰੀ ਕਰਿਓਏ । ॥੩॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕੇ ਵਿਰਲਾ ਬੁਝੈ ॥

ਕੇਹੁ ਬਿਰਲ ਪੂਰੁਖੁ ਹੁੰ ਗੁਰੂਯੋ ਗੰਧਕੂ ਰੂਝਿਯਾਏ ॥

ਆਪੁ ਮਾਰੇ ਤਾ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਸੂਝੈ ॥

ਯੋਗਭੋਗੇਸ਼ ਮਨੁਸ਼ਿਯ ਨਿਯੋਗ ਅਹੰਕਾਰਕੂ ਨਯੋਗ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇਭੋਗੇਸ਼ੇ ਚਾਹਾਕੂ ਚਿੰਨ੍ਹ ਲੋਕਾਕਰ ਆਨ ਹੋਯਾਯਾਏ ॥

ਫਿਰਿ ਓਹੁ ਮਰੈ ਨ ਮਰਣਾ ਹੋਵੈ ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ਯਦਿ ਮਨੁਸ਼ਿਯ ਮਿਥਾਯਾ ਚਕੁਰੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਚਾਹਾਕੂ ਚਾਹਾਰ ਪ੍ਰਭਾਤ ਮਨੁਸ਼ਿਯ ਬੁਝੈ ਨਾਹੁੰ ਆਯੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੁੰ ਬਧ-ਪਰਮਾਤਮਾ ਓਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾਯਾਏ ॥੪॥

ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਫਿਰਿ ਚਿਤੁ ਨ ਲਾਏ ॥

ਭੋਗੇ, ਬੇ ਨਿਯੋਗ ਮਨਕੂ ਮੋਹਾ ਮਾਯਾਯੋਗੇ ਲਗਾਏ ਨਾਹੁੰ ਆਯੋ

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਦ ਰਹੈ ਸਮਾਏ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਗੰਧਕੂ ਬਰਵਾ ਲੀਨ ਹੋਯਾਯਾਏ ॥

ਸਚੁ ਸਲਾਹੇ ਸਭ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਚੇ ਸਚੁ ਸੁਹਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਬਧ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਯੋ ਹੁੰ ਮਹਿਮਾ-ਸੂਚਿ ਕਰਿਯਾਏ, ਯੋਗ ਬਰਵਾਯੋਗ ਅਚਕੁਰਿ। ਚਾਹਾਕੂ ਆਚਿਤਿ ਪ੍ਰਭਾਤ ਹੋਯਾਯਾਏ ਯੋ ਆਯੋ ਬਧ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹੁੰ ਬ੍ਰਹਮਾਣੇ ਬਿਧਾਮਾਨ ਹੋਯਾਯਾਏ ॥੫॥

ਸਚੁ ਸਾਲਾਹੀ ਸਦਾ ਹਜੁਰੇ ॥

ਯੋਗ ਬਧ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਯੋ ਹੁੰ ਗੰਧਕੂ ਕਰੁਣਾ ਆਯੋ ਚਾਹਾਕੂ ਹੁੰ ਬਰਵਾ ਪ੍ਰਭਾਤ ਭਾਵਰੇ ਰੂਝਿਯਾਏ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਗੰਧਕੂ ਗੰਧਕੂ ਮੋਹਾ ਪ੍ਰਭਾਤ ਬਾਰਾ ਯੋਗਭੋਗੇ ਹੁੰ ਬਿਧਾਮਾਨ ਲਾਗੁਯਾਏ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਚੁ ਨਦਰੀ ਆਵੈ ਸਚੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ਬਧ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਯੋ ਗੁਰੂਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਹੁੰ ਧਰਮ ਹੋਯਾਯਾਏ ਆਯੋ ਬਧ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਯੋ ਓਰੂ ਹੁੰ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਯਾਯਾਏ ॥੬॥

ਸਚੁ ਮਨ ਅੰਦਰਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

ਬਧ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪ੍ਰਭਾਤ ਯੋਗਭੋਗੇ ਯੋਗਭੋਗੇ ਰਹਿਯਾਏ ॥

ਸਦਾ ਸਚੁ ਨਿਹਚਲੁ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ॥

ਬੇਬ ਬਭਯ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਬਰਵਾ ਅਮਰ ਅਚਛੇ ਆਭ ਯੁਗ-ਮਰਗਰੇ ਕੇਵੇ ਆਬੇ ਨਾਹਿ।

ਸਚੇ ਲਾਗੈ ਸੇ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਗੁਰਮਤੀ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਯੇਯੈ ਮਨ ਬਭਯ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਬਾਪੁਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਆ, ਬੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾਯਾ ਆਭ ਗੁਰੂਕਾ ਮਠਿ
ਭਾਰਾ ਬਭਯਰੇ ਹੁੰ ਰਹਿਆ। ॥੭॥

ਸਚੁ ਸਾਲਾਹੀ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਮੂੰਠ ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕੁ ਹੁੰ ਗਾਨ ਕਰੁਅਛੇ ਭਯਾ ਅਨਧ ਕਾਹਾਰ ਪ੍ਰਯਾ ਕਰੇ ਨਾਹਿ।

ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥

ਭਾਯਾਕਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬਰਵਾ ਹੁੰ ਬੁਝ ਮਿਲਿਆ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਵੀਚਾਰੀ ਸਚੇ ਸਚੁ ਕਮਾਵਣਿਆ ॥੮॥੧੮॥੧੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇਥੋਂ ਵਧੇਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੀ ਨਾਮ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਹਿੰਦਾ, ਸੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨੇ ਵਿਚਾਰ
ਕਰਿਆ ਅਤੇ ਬਚਪ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੀ ਬਚਪ ਨਾਮ ਨੇ ਹਿੰਨ ਅਯੋਗ ਕਰਿਆ ॥੮॥੧੮.੧੯॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਨਿਰਮਲ ਸਬਦੁ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਬਾਣੀ ॥

ਗੰਢ ਨਿਰਮਲ ਅਰੇ ਅਤੇ ਵਾਗੀ ਮਧ ਨਿਰਮਲ ਅਰੇ।

ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਿ ਸਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਭਗਵਾਨ ਨਿਰਮਲ ਯੋਗੀ ਬਿਸ਼ੇਸ਼ ਯੋਗੀ ੦।੧੮੮ ॥

ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ਹਰਿ ਸਾਲਾਹੀ ਜਪਿ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਮੈਲੁ ਗਵਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਮੈਂ ਨਿਰਮਲ ਵਾਗੀ ਵਾਰਾ ਭਗਵਾਨ ਨਿਰਮਲ-ਯੋਗੀ ਕਰਿਆ ਅਤੇ ਨਿਰਮਲ ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਗਨ ਕਰੇ ਨਿਰਮਲ
ਅਯੋਗ ਰੂਪੀ ਮਨੁਸ਼ੀ ਦੂਰ ਕਰਿਆ ॥੧॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਸੁਖਦਾਤਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ ॥

ਮੈਂ ਮਨ ਆਰੰਭ ਨੇ ਭਾਗੀ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਾਨ ਅਰੇ, ਮੇਰੇ ਸੁਖਦਾਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਰਮਲ ਦੁਖਦਾਤਾ
ਵਸਾਵਿਆ ॥

ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ ਸਬਦੇ ਸੁਣਿ ਤਿਸਾ ਮਿਟਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਨਿਰਮਲ ਵਾਗੀ ਵਾਰਾ ਭਗਵਾਨ ਨਿਰਮਲ-ਯੋਗੀ ਕਰਿਆ ਅਤੇ ਨਾਮ ਗੁਰੂ ਨਿਰਮਲ ਦੁਖਦਾਤਾ
ਵਿਧਾ ॥੧॥ ॥੧॥

ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਏ ॥

ਅਰੇ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ਅਧਿ ਮਨ ਮਨ ਨੇ ਵਸ ਕਰਿਆ,

ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਮਾਇਆ ਮੇਰੁ ਗਵਾਏ ॥

ਮਾਇਆ ਵਾਰਾ ਮਨ ਆਰੰਭ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾ ਅਤੇ ਮਨ ਅਯੋਗ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਵਿਚਾਰ
ਹੋਯਾ ॥

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସତ୍ୟ-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣ ଅନୁବାଦ ନିତ୍ୟ କରିଥାଏ, ତାହାର ମନରେ ନିର୍ମଳ ନାଦ ଅର୍ଥାତ୍, ଅନାହତ ଶବ୍ଦ ଗୁଞ୍ଜନ କରୁଥାଏ ॥୨॥

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁଜୀ ଠାରୁ ନାମ ରୂପୀ ନିର୍ମଳ ଅମୃତ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ,

ତାହାର ମନରୁ ଅହଂକାର ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ତାହାର ଅନ୍ତର ମନରେ ମାୟାର ମୋହ ରହେ ନାହିଁ।

ତାହାର ମନରେ ନିର୍ମଳ ଜ୍ଞାନ ଉତ୍ପତ୍ତି ହୋଇଯାଏ ଆଉ ନିର୍ମଳପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ତାହାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଧ୍ୟାନ ଲାଗିଯାଏ ।
ସେ ନିର୍ମଳ ବାଣୀକୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ବସାଇ ଥାଏ ॥୩॥

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ନିର୍ମଳ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ସେ ମଧ୍ୟ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ ।

ସେହି ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ଵାରା ନିଜ ଅନ୍ତଃ ମନରୁ ଅହଙ୍କାରର ମଇଳା ସ୍ଥଳ କରିଦିଏ ।

ତାହାର ମନରେ ଅନାହତ ବାଣୀର ନିର୍ମଳ ଧ୍ବନି ଗୁଞ୍ଜନ କରିଥାଏ ଆଉ ସେ ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ବରଙ୍କ
ଦରବାରରେ ବଡ଼ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ॥4॥

ନିର୍ମଳ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ସମସ୍ତେ ନିର୍ମଳହୋଇଯାନ୍ତି ।

ନିର୍ମଳ ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ମନୁଷ୍ୟର ମନକୁ ସ୍ୱୟଂ ଆଦରି ନିଏ ।

ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ବ୍ୟକ୍ତି ହିଁ ନିର୍ମଳନାମରେ ଲାଗିଥାଏ ଆଉ ନିର୍ମଳ ନାମ ଦ୍ଵାରା ଶୋଭାର ପାତ୍ର ବନିଯାଏ

ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଟେ, ଯିଏ ଶବ୍ଦ ଦ୍ଵାରା ସ୍ପନ୍ଦର ହୋଇଯାଏ ।

ਨਿਰਮਲ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਮੋਹੈ ॥

ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ਚਾਹਾਰ ਚਨ ਐਵੰ ਮਨਕੂ ਮੁਬੁ ਕਰਿਓਏ।

ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਮਲੁ ਕਦੇ ਨ ਲਾਰੈ ਮੁਖੁ ਉਜਲੁ ਸਚੁ ਕਰਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ਬਠਧ ਨਾਮਰੇ ਖਾਨ ਲਗਾਯਾ ਭਾਰਾ ਮਨਰੇ ਕੇਵੇ ਮਧ ਅਫਕਾਰਰ ਮਯਲਾ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿੰ। ਬਠਧਨਾਮ ਚਾਹਾਰ ਮੁਖਕੂ ਪੁਛੁਕਾ ਧਰਵਾਰਰੇ ਭਯਲ ਕਰਿਓਏਯਾਏ ॥੬॥

ਮਨੁ ਮੈਲਾ ਹੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥

ਮਨ ਮਾਯਾਰ ਮੋਹਰੇ ਫਾਇ ਮਯਲਾ ਹੋਯਾਯਾਯਾਏ।

ਮੈਲਾ ਚਉਕਾ ਮੈਲੈ ਥਾਇ ॥

ਮਧਿ ਮਨ ਮਯਲਾ ਫੂਏ ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਚਾਹਾਰ ਰੋਯੋਯਯਰ ਐਵੰ ਬੇਫਿ ਬ੍ਰਾਨ ਮਧ ਅਧਰਿਯੁ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਮੈਲਾ ਖਾਇ ਫਿਰਿ ਮੈਲੁ ਵਧਾਏ ਮਨਮੁਖ ਮੈਲੁ ਦੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਬੇ ਅਧਰਿਯੁ ਭੋਯਨ ਬੇਵਨ ਕਰਿ ਨਿਯ ਪਾਧਰ ਮਯਲਾ ਅਧੁਕ ਵਯਾਯਾਏ। ਐਧਰਿ ਪਾਧਰ ਕਾਰਗਰੂ ਮਨਮੁਖ ਵਧ ਫੂਯਾ ਹੋਯਾਯਾਏ ॥੭॥

ਮੈਲੇ ਨਿਰਮਲ ਸਭਿ ਹੁਕਮਿ ਸਬਾਏ ॥

ਬਰੂ ਯਾਵ ਭਗਵਾਨਕਾ ਫੂਕਮਰੂ ਹਿੰ ਮਯਲਾ ਕਿਯਾ ਨਿਰਮਲ ਵਨਿਯਾਯੁ।

ਸੇ ਨਿਰਮਲ ਜੇ ਹਰਿ ਸਾਚੇ ਭਾਏ ॥

ਕਿਯੁ, ਬੇਫਿ ਮਨੁਬਧ ਨਿਰਮਲ ਅਰੇ ਮਿਏ ਬਠਧ-ਧਰਮੇਯਰਕੂ ਪੁਯ ਲਾਗਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੈਲੁ ਚੁਕਾਵਣਿਆ ॥੮॥੧੯॥੨੦॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮਿਏ ਗੁਰੂਕਾ ਮਾਧਮਰੂ ਨਿਯ ਅਫਕਾਰਰ ਮਯਲਾਕੂ ਫੂਰ ਕਰਿਓਏ, ਨਾਮ ਚਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਨਿਵਾਧ ਕਰਿਯਾਏ ॥੮॥੨੦॥੨੧॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਾਝ ਮਯਲਾ 3 ॥

ਗੋਵਿੰਦੁ ਉਜਲੁ ਉਜਲੁ ਹੰਸਾ ॥

ਗੋਵਿੰਦ ਭਯਲ (ਬਰੋਕਰ) ਅਯਯੁ ਆਯ ਗੋਵਿੰਦਕਾ ਅੰਗ ਯਾਵਾਯ। ਮਧ ਭਯਲ ਅਰੇ।

ਮਨੁ ਬਾਣੀ ਨਿਰਮਲ ਮੇਰੀ ਮਨਸਾ ॥

ਨਾਮ ਸ੍ਰੋਤਰੀ ਵਾਰਾ ਮੇਰੇ ਮਨ, ਵਾਗੀ ਏਵੰ ਰੂਥਿ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਆਇਓ ॥

ਮਨਿ ਉਜਲ ਸਦਾ ਮੁਖ ਸੋਹਹਿ ਅਤਿ ਉਜਲ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਣਿਆ ॥੧॥

ਮਨ ਭਯੋਲ ਹੋਵਾ ਵਾਰਾ ਮੇਰੇ ਮੁਖਿ ਬਰਵਾ ਹੂੰ ਬੁਝਰੇ ਲਾਗੁਇਓ ॥ ਮੂੰ ਅਠਧਰੁ ਭਯੋਲ ਨਾਮੇ ਸ੍ਰੋਤਰੀ ਕਰੁਇਓ ॥੧॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ ॥

ਮੂੰ ਚਾਕਾ ਪਾਯੋਰੇ ਚਨ ਏਵੰ ਮਨਰੇ ਭਬਰੀਓ ਅਚੇ ਮੇਧ ਗੋਬਿੰਦਕਾ ਮੋਗਾਗਾਨ ਕਰੇਇਆ ॥

ਗੋਬਿੰਦੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ਕਹੈ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣ ਸਬਦਿ ਸੁਣਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਧੰਨ ਰਾਠਿ ਗੋਬਿੰਦ-ਗੋਬਿੰਦ ਬੋਲੁਇਆ ਅਭ ਵਾਗੀ ਵਾਰਾ ਅਧਧੂ ਮਧ ਗੋਬਿੰਦਕਾ ਮਹਿਮਾ ਗੁਣਾਯ ॥੧॥ ਰੂਥ ॥

ਗੋਬਿੰਦੁ ਗਾਵਹਿ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥

ਮੇਭਯੋ ਵਧਯੋ ਬਹੁਯੋ ਬੁਝਾਵਰੁ ਹੂੰ ਗੋਬਿੰਦਕਾ ਗੁਣਾਗੁਣਾ ਕਰੇਇਆ,

ਗੁਰ ਕੈ ਭੈ ਉਜਲ ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਜਾਏ ॥

ਗੁਰੁਕਾ ਭਯੋਰੇ ਚਾਕਾਰ ਅਧਕਾਰ ਰੂਪੀ ਮਯੋਲਾ ਦੂਰ ਹੋਇਆਇਓ ਅਭ ਬੇ ਭਯੋਲ ਹੋਇਆਇਓ ॥

ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹਹਿ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਸੁਣਿ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਮੇਭਯੋ ਵਧਯੋ ਧੰਨ ਰਾਠਿ ਭਗਵਾਨਕਾ ਭਯੋ ਕਰੇਇਆ, ਬੇ ਬਰਵਾ ਅਧਧੂ ਪੂਰਵਕ ਰਹੇਇਆ ॥ ਬੇ ਅਧਧੂ ਠਾਗੁ ਭਗਵਾਨਕਾ ਮਹਿਮਾ ਗੁਣੀ ਯਾਧਾ ॥੨॥

ਮਨੁਆ ਨਾਚੈ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ॥

ਭਯੋ ਕਰੇਲੇ ਮਨੁਬਧਰੇ ਮਨ ਪੁਬਧੁ ਹੋਇਆ ਦੂਠਧ ਕਰੇਵਾਰੇ ਲਾਗੇਇਆ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਨੈ ਮਨੁ ਮਿਲਾਏ ॥

ਬੇ ਗੁਰੁਕਾ ਵਾਗੀ ਵਾਰਾ ਨਿਯ ਅਗੁਯ ਮਨਕੁ ਗੁਯ ਮਨਰੇ ਹੂੰ ਮੋਗਾਯ ਰਹੁਇਆ ॥

ਸਚਾ ਤਾਲੁ ਪੂਰੇ ਮਾਇਆ ਮੇਹੁ ਚੁਕਾਏ ਸਬਦੇ ਨਿਰਤਿ ਕਰਾਵਣਿਆ ॥੩॥

ਮਾਯਾਰੇ ਮੋਹਕੁ ਦੂਰ ਕਰੇਵਾ ਹੂੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਹੁਓ ਚਾਲ ਵੇਵਾ ਅਚੇ ॥ ਚਾਕਾਰ ਨਾਮ-ਸ੍ਰੋਤਰੀ ਹੂੰ ਦੂਠਧ ਕਰੇਵਾ ਅਚੇ ॥੩॥

ਉਚਾ ਕੂਕੇ ਤਨਹਿ ਪਛਾੜੇ ॥

ଯିଏ ଜୋରରେ ଜୋରରେ ଚିତ୍କାର କରେ ଆଉ ନିଜ ମନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରାଏ,

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਜੋਹਿਆ ਜਮਕਾਲੇ ॥

ମାୟା ତାହାକୁ ମୁଗ୍ଧ କରି ରଖୁଛି, ଯମ ତାହା ଆଡ଼କୁ ଦେଖୁଅଛି।

ਮਾਇਆ ਮੇਹੁ ਇਸੁ ਮਨਹਿ ਨਚਾਏ ਅੰਤਰਿ ਕਪਟੁ ਦੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ਹੋਵੇ ਅਵਿ ਮਨਕੂ ਮੋਹਾ ਮਾਯਾਮੇ ਨਚਾਇਆ ਭਯਾ ਮਨਰੇ ਕਪਟ ਰਹੁਆਵ, ਬੇ ਬਭ ਕੁਝਗੀ ਹੋਇਆਵ
॥੪॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਜਾ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ॥

ਮੇਵੇ ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮੰ ਮਨੁਸ਼ਯਰੇ ਗੁਰੂਕ ਬਾਨ੍ਹਿਖ ਭਾਰਾ ਨਿਯ ਭਯੋ ਕਰਾਇਆਯੋ

ਤਨੁ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥

ਬੇਭੇਭੇਵੇਲੇ ਬਹੁਯਾਭ ਬ੍ਰਹਮਾਵਰੇ ਹੂੰ ਭਾਵਾਰ ਮਨ ਅਵੰ ਭਨ ਭਗਵਾਨਕ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਗੁ ਹੋਇਆਵ।

ਬਾਣੀ ਵਜੈ ਸਬਦਿ ਵਜਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਥਾਇ ਪਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਮੇਵੇ ਵਾਗੀਰ ਅਨਾਭਭ ਗਯ ਗੁਰੂਮੁਖਕ ਬ੍ਰਹਮਾਮੇ ਗੁਯਨ ਕਰੇਆਵ, ਬੇਭੇਭੇਵੇਲੇ ਭਾਵਾਰ ਭਯੋ
ਪ੍ਰਭੂਕੁ ਬਾਕਾਰ ਹੋਇਆਵ। ॥੫॥

ਬਹੁ ਤਾਲ ਪੂਰੇ ਵਾਜੇ ਵਜਾਏ ॥

ਬੇਭਯਾਗਾਰੀ ਅਭਯਮੁਕ ਭਾਨ ਭਗਾਯ ਵਯਾਇਆਵ

ਨਾ ਕੇ ਸੁਣੇ ਨ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ਪਰਭੂ, ਅਮਾਨੇ ਕੇਹੇ ਮਖ ਪ੍ਰਭੂਕ ਨਾਮ ਗੁਰੀ ਨਯਾਯੋ ਕੇਮਾ ਨਾਮਕੁ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਵਬਾਯ ਨਯਾਵ।

ਮਾਇਆ ਕਾਰਣਿ ਪਿੜ ਬੰਧਿ ਨਾਚੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਦੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ਬੇ ਮਾਯਾ ਪਾਯੋ ਮਝ ਕਾਯੋ ਨਾਠਿਆਵ ਆਯ ਮਾਯਾਰ ਮੋਹਾਮੇ ਪਾਬੋ ਕੁਝਗੀ ਹੋਇ ਰਹੇਆਵ ॥੬॥

ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੈ ਸੇ ਮੁਕਤਾ ॥

ਮੇਯੋ ਕਯਯੋਰ ਮਨਰੇ ਪ੍ਰਭੂਕ ਪ੍ਰਾਠੋ ਭਯੁਯੋ ਹੋਇਆਵ, ਬੇ ਮੋਹਾ ਮਾਯਾ ਠਾਰੂ ਮੁਯੋ ਹੋਇਆਵ।

ਇੰਦ੍ਰੀ ਵਸਿ ਸਚ ਸੰਜਮਿ ਜੁਗਤਾ ॥

ਯਯੋਰਕੁ ਨਿਯਯੋਗਰੇ ਰਯੁਵਾ ਹੂੰ ਬਾਮਮ ਰੂਪੀ ਬਯਾ ਮੁਯੋ ਅਰੇ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਦਾ ਹਰਿ ਧਿਆਏ ਏਹਾ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਭਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਭਗਵਾਨਜੀ ਏਹੇ ਭਲੇ ਭਲੇ ਲਾਗੇਏਏ ਮੇਰੇ ਚਾਹਾਜੀ ਸਰਬਦਾ ਗੁਰੂਜੀ ਵਾਸੀ ਵਾਰਾ ਸ਼ਰਣ ਕਰਾਏਏ ॥7॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਹੋਈ ॥

ਭਗਵਾਨਜੀ ਭਲੇ ਚਾਰੇਮੂਹਰੇ ਗੁਰੂਜੀ ਮਾਖਮਰੂ ਹੋਂ ਹੋਏਏਏਏ।

ਹੋਰਤੁ ਭਗਤਿ ਨ ਪਾਏ ਕੋਈ ॥

ਅਨਧ ਕੇਛੇ ਕੋਈ ਵਾਰਾ ਭਗਵਾਨਜੀ ਭਲੇ ਹੋਏਏ ਨਏਏਏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਗੁਰ ਭਗਤੀ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਵਣਿਆ ॥੮॥੨੦॥੨੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਜੀ ਚਰਣਰੇ ਚਿਤ ਲਗਾਏਏ ਭਗਵਾਨਜੀ ਨਾਮ ਗੁਰੂ ਭਲੇ ਵਾਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏਏਏਏ।
॥8॥20॥21॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਸਚਾ ਸੇਵੀ ਸਚੁ ਸਾਲਾਹੀ ॥

ਮੈਂ ਸਚਾਸ਼ਰੂਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੋ ਸੇਵਾ ਕਰੇਏਏ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੂਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਹਿਮਾ ਸ਼ੁਭ ਕਰੁਅਛੇ।

ਸਚੈ ਨਾਇ ਦੁਖੁ ਕਬ ਹੀ ਨਾਹੀ ॥

ਸਚਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਜੀ ਨਾਮ ਸ਼ਰਣ ਕਰੇਏਏ ਵਾਰਾ ਦੁਖ ਕੇਵੇ ਨਿਕਰਜੀ ਆਸੇ ਨਾਹੀਂ।

ਸੁਖਦਾਤਾ ਸੇਵਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਨਿ ਗੁਰਮਤਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਮੇਯੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸੁਖਦਾਤਾ ਭਗਵਾਨਜੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇਏਏ ਅਤੇ ਗੁਰੂਜੀ ਮਨੇ ਵਾਰਾ ਚਾਹਾਜੀ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣਕਾਰੇ ਵਸਾਏ ਰਹੁਏਏ, ਏਧਰੇ ਵਧੇਰੇ ਸਰਬਦਾ ਸੁਖੀ ਰਹਿਏਏਏ। ॥1॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਵਣਿਆ ॥

ਮੈਂ ਚਾਹਾਜੀ ਪਾਠਰੇ ਭਨ ਏਵਾ ਮਨਰੇ ਸਮਰਪਿਤ ਅਰੇ, ਮੇਏ ਸ਼ਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਸਮਾਪਤ ਲਗਾਏਏਏ।

ਜੋ ਹਰਿ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਸਦਾ ਸੋਹਹਿ ਸੋਭਾ ਸੁਰਤਿ ਸੁਹਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਯੋਂ ਵਧੀਓ ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਸੇਵਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਸੇ ਸਰਵੰਗਾ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਲਾਗਿਯਾਵ। ਸੇ ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਠਾਕੇ ਕੁਝ
ਲਗਾਓ ਗੋਭਾਗ ਪਾਤੁ ਕਰਿਯਾਵ ਆਭ ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਦਰਬਾਰੇ ਕਢ ਗੋਭਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਵ।

॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਸਭੁ ਕੋ ਤੇਰਾ ਭਗਤੁ ਕਹਾਏ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਪ੍ਰਭਾਕ ਵਧੀਓ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਠਾਕੇ ਭਲੇ ਬੋਲਿ ਕਹਿਯਾਵ

ਸੇਈ ਭਗਤ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਏ ॥

ਪਰਭੂ, ਠਾਕੇ ਭਲੇ ਸੇਵੇ ਅਚੇ ਸੇਵੇ ਠਾਕੇ ਮਨਕੂ ਪ੍ਰਿਯ ਲਾਗਿਯਾਵ।

ਸਚੁ ਬਾਣੀ ਤੁਧੈ ਸਾਲਾਹਨਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਭਗਤਿ ਕਰਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਸੇ ਬਾਣੀਆਂ ਵਾਰਾ ਠਾਕੇ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵ ਆਭ ਠਾਕੇ ਪ੍ਰੇਮੇ ਮਗਨ ਰਹਿ ਠਾਕੇ ਭਲੇ ਕਰਿਯਾਵ।

॥੨॥

ਸਭੁ ਕੋ ਸਚੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੇਰਾ ॥

ਹੇ ਬਾਣੀ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਪ੍ਰਭਾਕ ਜੀਵ ਠਾਕੇ ਵਾਰਾ ਹੂੰ ਭਵੰਤੁ ਹੋਯਾਭਭੇ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੈ ਤਾ ਚੁਕੈ ਫੇਰਾ ॥

ਮੇਯੋਂ ਮਨੁਸ਼ਾਕੂ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾਵ ਠਾਕਾਹੇਠੇ ਠਾਕਾਯੋ ਭਲੇ ਮਨੁਸ਼ਾ ਚਕੁ ਕਰ ਹੋਯਾਯਾਵ।

ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਨਾਇ ਰਚਾਵਹਿ ਤੂੰ ਆਪੇ ਨਾਉ ਜਪਾਵਣਿਆ ॥੩॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨਾਨਾ! ਮੇਯੋਂ ਠਾਕੇ ਭਲੇ ਲਾਗਿਯਾਵ, ਸੇਵੇਠੇਠੇ ਠਾਕੇ ਨਿਯੋਗ ਨਾਮੇਠੇ ਜੀਵਕੂ ਰਚਨਾ ਕਰਿ
ਦੇਭ ਆਭ ਠਾਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਠਾਕਾ ਵਾਰਾ ਨਿਯੋਗ ਨਾਮੇਠੇ ਜਪ ਕਰਾਭ। ॥੩॥

ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ! ਗੁਰੂਕ ਭਵਦੇਵ ਵਾਰਾ ਠਾਕੇ ਮਨੁਸ਼ਾ ਮਨੇਠੇ ਨਿਯੋਗ ਕਰ ਬਾਭਦੇਭ

ਹਰਖੁ ਸੋਗੁ ਸਭੁ ਮੋਹੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਆਭ ਠਾਕਾਯੋ ਹਰਖ, ਗੋਭਾਕ ਵੇਰੋ ਮੋਹਾ ਸਭੁ ਨਸ਼ ਕਰਿਦੇਭ।

ਇਕਸੁ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਸਦ ਹੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ਮਾਘਾ ਮਨ ਬਰਵਾ ਫੁੱ ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾ ॥੪॥ ਓਹੇ ਨਾਮੁ ਰਹਿਯਾ, ਬੇ ਭਗਵਾਨਾ ਨਿਯਮਨੇਰੇ ਵਸਾਯ
ਨਿਯ ॥੪॥

ਭਗਤ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਸਦਾ ਤੇਰੈ ਚਾਏ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਚੋਰ ਭਯ ਬਰਵਾ ਫੁੱ ਵਧ ਯਯਾਹੇ ਚੋਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾ

ਨਉ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਏ ॥

ਆਯ ਨਵਨਿਧਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੁਯਾ ਚੋਰ ਨਾਮ ਚਾਯਾ ਮਨੇਰੇ ਆਇ ਬਾਬ ਕਰੇ।

ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਸਬਦੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਮੇਯ ਵਧਿ ਬੋਯਾਗਧਰੁ ਗੁਰੁ ਪਾਯਾ, ਗੁਰੁ ਚਾਯਾ ਗਧ ਧਾਰਾ ਭਗਵਾਨਾ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ
ਕਾਯਾਯਾਯ ॥੫॥

ਤੂੰ ਦਇਆਲੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਤੂੰ ਵਧ ਧਰਮਾਯਾ ਏਕ ਬਰਵਾ ਫੁੱ ਯਾਵਨੁ ਬੁਧ ਦੇਯਾਯ।

ਤੂੰ ਆਪੇ ਮੇਲਿਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ॥

ਤੂੰ ਬੁਧ ਫੁੱ ਯਾਵਨੁ ਨਿਯ ਬਾਧੇਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯ ਆਯ ਚੋਰੇਰੇ ਗੁਰੁ ਮਾਧਮਰੁ ਫੁੱ ਯਾਯਾਯ।

ਤੂੰ ਆਪੇ ਦੇਵਹਿ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ਤੂੰ ਬੁਧ ਫੁੱ ਯਾਵਨੁ ਨਾਮ ਰੂਪਿ ਮਾਧਨਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯਾ। ਮੇਯ ਵਧਿ ਚੋਰ ਨਾਮੇਰੇ ਮਧ ਰਹਿਯਾ,
ਬੇ ਬਰਵਾ ਫੁੱ ਬੁਧਾ ਰਹਿਯਾ ॥੬॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਾਚੇ ਤੁਧੁ ਸਾਲਾਹੀ ॥

ਹੇ ਬਧਬਰੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਧੁੱ ਬਰਵਾ ਚੋਰ ਮਧਿਯਾ ਬੁਧਿ ਕਰਿਯਾ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਦੂਜਾ ਕੇ ਨਾਹੀ ॥

ਮੇਯੇ ਗੁਰੁਧੁਧ ਫੁੱ ਯਾਯਾਯ ਆਯ ਅਧ ਕੇਧ ਯਾਯਾਯ ਨਾਯਾਯ।

ਏਕਸੁ ਸਿਉ ਮਨੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ ਮਨਿ ਮੰਨਿਐ ਮਨਹਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਜੂਠੇ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਮਨ ਬਿੰਬੁ ਹੋਇਆ ਆਯੋ ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਸਹਿਤ ਰਹਿਆ , ਚਾਹਾਹੇਲੇ
ਬਧਗੁਰੂ ਚਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਸਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਾਇਏਅੰਤਿ ॥7॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੇ ਸਾਲਾਰੇ ॥

ਭੋਰੇ ਮਹਿਮਾਸੂਰੇ ਸੇਵੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਕਰਿਆ , ਏਕ ਗੁਰਮੁਖ ਬਨਿਆ ।

ਸਾਚੇ ਠਾਕੁਰ ਵੇਪਰਵਾਰੇ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਬਯੋ ਠਾਕੁਰ! ਤੂੰ ਜਿਥੇ ਅਰੁ ,

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਮੇਲਾਵਣਿਆ ॥੮॥੨੧॥੨੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਨਾਮਰੇ ਨਿਵਾਸ ਹੋਇਆਇਆ , ਗੁਰੂ ਜਿਹ ਵਾਗੀ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਕੂ ਭਗਵਾਨ
ਸਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਾਇਏਅੰਤਿ ॥8॥21॥22॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਸੋਹਿ ਸਾਚੇ ਦਰਬਾਰੇ ॥

ਹੋ ਬਧਾਬਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਭੋਰੇ ਭਯੋ ਭੋਰੇ ਬਧਾ ਧਰਵਾਰੇ ਬਧੇ ਬਧ ਗੋਭਾ ਪਾਏਅੰਤਿ ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਨਾਮਿ ਸਵਾਰੇ ॥

ਤੂੰ ਬੇਮਾਨਕੂ ਗੁਰੂਕਾ ਗੰਥ ਭਾਰਾ ਨਾਮਰੇ ਲਗਾਇ ਪਾਯੋ ਕਰੁ ।

ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਣ ਕਹਿ ਗੁਣੀ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਬੇ ਧਿਨ ਰਾਤੀ ਬਰਵਾ ਆਨੰਦਰੇ ਰਹਿਆ ਆਯੋ ਗੁਣਰੇ ਭਯੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਗੁਣਾਨੁਬਾਧ ਕਰੇ ਕਰੇ ਬੇਧਰੇ
ਭੀ ਲਾਜ ਰਹਿਆ ॥1॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਨਾਮੁ ਸੁਣਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ ॥

ਮੂੰ ਭਾਵਾ ਪਾਗਰੇ ਭਨ ਓ ਮਨਰੇ ਬਮਰਿਓ ਅਰੇ ਯਿਐ ਭਗਵਾਨਯ ਨਾਮਕੁ ਗੁਣੀ ਨਿਯ ਸੁਦਯਰੇ
ਬਥਾਯਾਯ।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਚਾ ਉਚੈ ਉਚਾ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਬਥਾਬਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼ਰ! ਤੂੰ ਬਰਦਾ ਬਥਾ ਐਵੇਂ ਬਰ ਯਪਰੇ ਅਛੁ। ਭਗਵਾਨ ਯੀਵਰ ਅਯੰਕਾਰਕੁ
ਨਯ ਭਾਵਾਕੁ ਬਯੰ ਹੂੰ ਨਿਯ ਬਾਯੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯ ਫਿਅਛੁ। ॥੧॥ ਰੁਹ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਾਚਾ ਸਾਚੀ ਨਾਈ ॥

ਪ੍ਰਯ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਬਥਾਬਰੂਪ ਅਰਛੁ ਆਯ ਭਾਵਾਯ ਮਫਿਮ। ਮਥ ਬਥਾ ਅਰੇ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਕਿਸੈ ਮਿਲਾਈ ॥

ਗੁਰੁਯ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਬੇਫਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇਫਿ ਬਿਰਲਕੁ ਹੂੰ ਨਿਯ ਬਾਯੁਰੇ ਮਿਲਾਛੁ।

ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਮਿਲਹਿ ਸੇ ਵਿਛੁੜਹਿ ਨਾਹੀ ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਮੇਯ ਯੀਵ ਗੁਰੁ ਭਾਰਾ। ਪ੍ਰਯੁਯ ਬਫਿਓ ਮਿਲਨ ਕਰਛੁ, ਭਾਪਰੇ ਬੇ ਕੇਵੇ ਮਥ ਪ੍ਰਯੁਯ ਠਾਰੂ ਬਿਛੇਫ
ਯੁਯਨਾਫ ਆਯ ਬ੍ਰਾਯਾਬਿਕ ਯਾਵਰੇ ਬਥਾਯਰੇ ਰਫਿਯਾਯ ॥੨॥

ਤੁਝ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਕਛੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ! ਭੋਰ ਯੁਯੁਫ ਬਾਵਾਰੇ ਕਛਿ ਮਥ ਨਾਫਿ।

ਤੂੰ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖਹਿ ਜਾਣਹਿ ਸੋਇ ॥

ਤੂੰ ਹੂੰ ਯਗਭਰ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਭਾਵਾਕੁ ਫੇਗੁਅਛੁ

ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ ਗੁਰਮਤਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ ॥੩॥

ਆਯ ਤੂੰ ਹਿ ਬਰੁ ਕਛਿ ਯਾਗੁ। ਧ੍ਰਿਯੁਕਯੰ ਬਯੰ ਹੂੰ ਬਰੁਕਛਿ ਕਰਿਯਾਛੁ ਆਯ ਯੀਵ ਭਾਰਾ ਕਰਾਯਾਛੁ। ਬੇ
ਬਯੰ ਹੂੰ ਗੁਰੁਯ ਮਓ ਭਾਰਾ ਯੀਵਕੁ ਨਿਯ ਬਾਯੁਰੇ ਮਿਲਾਯ ਫਿਅਛੁ। ॥੩॥

ਕਾਮਣਿ ਗੁਣਵੰਤੀ ਹਰਿ ਪਾਏ ॥

ਗੁਣਵਾਨ ਜੀਵ-ਸੁਖੀ ਪੁੰਨਭਰ ਪੁਰੁਸ਼ ਪਾਇਨੀ।

ਭੈ ਭਾਇ ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਏ ॥

ਬੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਲਾ ਉ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੂੰ ਨਿਯ ਗੁਣੀਰ ਵਨਾਇਨੀ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੇਹਾਗਣਿ ਸਚ ਉਪਦੇਸਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ਮੇਯੋ ਜੀਵ-ਸੁਖੀ ਬਦਗੁਨੁਕਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿਆ, ਬੇ ਬਦਾ ਬੁਝਾਗਿਨੀ ਆਯ ਬੇ ਬਧਾ ਯਧਦੇਸ਼ਰੇ ਹੂੰ
ਰਹਿਆ ॥੪॥

ਸਬਦੁ ਵਿਸਾਰਨਿ ਤਿਨਾ ਠਉਰੁ ਨ ਠਾਉ ॥

ਮੇਯੋ ਵਧੀਯੋ ਯਗਵਾਨਕਾ ਨਾਮਕੁ ਭੁਲਿ ਦੇਇਆ, ਭਾਵਾਕੁ ਬਾਵਾਰਾ ਨੇਵਾ ਪਾਯੋ ਕੇਯੋ ਮਧ ਆਗੁਨ
ਵਧੋ ਬੁਝਾ ਮਿਲੇਨਾਹੂੰ।

ਭ੍ਰਮਿ ਭੂਲੇ ਜਿਉ ਸੁੰਵੈ ਘਰਿ ਕਾਉ ॥

ਬੇ ਭੁਮਰੇ ਫਾਬੀ ਪਠਭੁਝੁ ਹੋਇਆ। ਬੇ ਜਗਤਰੂ ਗਾਲਿ ਹਾਥਰੇ ਚਾਲਿਆ, ਮੇਧਰੇ ਕੀਯੋ
ਪਰਿਭਯੁ ਘਰੂ ਕਾਯ ਚਾਲਿਆਇਆ।

ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਤਿਨੀ ਦੇਵੈ ਗਵਾਏ ਦੁਖੇ ਦੁਖਿ ਵਿਹਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਵਧਰੇ ਵਧੀਯੋ ਨਿਯਰੇ ਲੋਕਾ ਪਰਲੋਕਾ ਭੁਯਰਿਕੁ ਹਰਾਯ ਦੇਵ ਆਯ ਬਾਰਾ ਜੀਵਨ ਭੁਝਾ ਰਹਿਆ ॥੫॥

ਲਿਖਦਿਆ ਲਿਖਦਿਆ ਕਾਗਦ ਮਸੁ ਖੇਈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਵਧੀਯੋ ਮਾਯਾਰ ਲੇਖਾ ਲੇਖੁ ਲੇਖੁ ਅਨੇਕ ਕਾਗਦ ਵਧੋ ਬਧਾਹੁ ਕਰਿਆ।

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਨ ਕੇਈ ॥

ਕੀਯੋ ਵਧੀਯੋ ਮਧ ਮਾਯਾਰ ਮੋਹਰੇ ਫਾਬੀ ਬੁਝਾ ਪਾਇਨੀ।

ਕੂੜੁ ਲਿਖਹਿ ਤੈ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵਹਿ ਜਲਿ ਜਾਵਹਿ ਕੂੜਿ ਚਿਤੁ ਲਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ਮਨਮੁਖ ਮਿਧਾ ਮਾਯਾਰ ਲੇਖਾ ਲੇਖੁ ਰਹਿਆ ਆਯ ਮਿਧਾ ਮਾਯਾ ਹੂੰ ਅਯੋਨ ਕਰਿਆ। ਮਿਧਾ ਮਾਯਾਰ
ਮੋਹਰੇ ਚਿਯ ਲਗਾਯਵਾ ਵਧੀਯੋ ਭੁਝਾਗਿਰੇ ਯਲਿ ਰਹਿਆ ॥੬॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੇ ਸਚੁ ਲਿਖਹਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਠਪ-ਪੁਰੂਯਾਕ ਬਿਬਯਸਰੇ ਲੇਖੁ ਰਹਿਯਾਵ।

ਸੇ ਜਨ ਸਚੇ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਬੇ ਬਠਪਵਾਧੀ ਬਨਿਯਾਵ ਆਯ ਬੇ ਮੋਖਸਰ ਭਾਰਿ ਪੁਰੁ ਕਰਿਨਿਯ।

ਸਚੁ ਕਾਗਦੁ ਕਲਮ ਮਸਵਾਣੀ ਸਚੁ ਲਿਖਿ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਬਠਪ ਨਾਮੁ ਹੂੰ ਚਾਹਾਰਿ ਕਾਗਜ, ਕਲਮ ਆਵਾ ਬਧਾਇ ਅਰੇ। ਬੇ ਪੁਰੂਯਾਕ ਮਹਿਮਾਨੁ ਲੇਖੁ ਲੇਖੁ ਬਠਪਰੇ ਹੂੰ
ਰਹਿਯਾਵ ॥7॥

ਮੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਅੰਤਰਿ ਬੈਠਾ ਵੇਖੈ ॥

ਮੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਬਧਿਯਾਯੁ ਯਾਵਰ ਬੁਧਿਯਸਰੇ ਬਧਿ ਚਾਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਾਯੁ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਿਲੈ ਸੋਈ ਜਨੁ ਲੇਖੈ ॥

ਮੇਯ ਪੁਰੂਯਾਕ ਗੁਰੂਯਾਕ ਧਰਮਾਨੁ ਪਾਇਯਾਵ, ਯਗਤਕੁ ਚਾਹਾਰਿ ਆਗਮਨ ਬਧਾਯੁ ਹੋਯਾਵ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਵਣਿਆ ॥੮॥੨੨॥੨੩॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੂਯਾਕ ਨਾਮੁ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਯਾਕ ਧਰਮਾਰੇ ਮਹਾਨਯਾ ਪੁਰੁ ਹੋਯਾਵ ਆਯ ਪੂਰੁ ਗੁਰੁ ਭਾਰਾ ਹੂੰ
ਨਾਮੁ ਪਾਇ ਬੁਧਿ। ॥8॥22॥23॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਆਤਮ ਰਾਮ ਪਰਗਾਸੁ ਗੁਰ ਤੇ ਹੋਵੈ ॥

ਮਨੁਬਧਰ ਬੁਧਿਯਸਰੇ ਆਮ੍-ਰਾਮਾਯ ਪੁਕਾਰਿ ਗੁਰੂਯਾਕ ਕੁਪਾਰੁ ਹੋਯਾਵ।

ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਲਾਗੀ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਖੇਵੈ ॥

ਮੇਯੇ ਮਨੁਬਧਰ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਲਾਗਿਯੁਵਾ ਅਹੰਕਾਰਿ ਮਯਾਨੁ ਗੁਰੂਯਾਕ ਵਾਗੀ ਭਾਰਾ ਬੁਧਿ ਕਰਿਦੇਯਾਵ,
ਬੇਬੇਬੇਬੇ

ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤੀ ਰਾਤਾ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਹਰਿ ਪਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਭਾਵਾਰ ਨਿਰਮਲ ਮਨ ਧੰਨ ਰਾਤਿ ਭਗਵਾਨਯ ਭਭਿਰੇ ਮਗ੍ਨ ਰਹਿਯਾਯ ਆਭ ਭਭਿ ਕਰਿ ਬੇ ਭਗਵਾਨਯ ਪਾਯਯਾਯ ॥1॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਆਪਿ ਭਗਤਿ ਕਰਨਿ ਅਵਰਾ ਭਗਤਿ ਕਰਾਵਣਿਆ ॥

ਹੂੰ ਭਾਯ ਭਧਰੇ ਭਨ ਯਵੰ ਮਨਰੇ ਭਬਰੀਭ ਆਭ, ਮਿਯ ਬ੍ਰਯੰ ਮਧ ਭਗਵਾਨਯ ਭਭਿ ਕਰਿਯਾਯ ਆਭ
ਅਨਯਮਾਨਯ ਬ੍ਰਾਰਾ ਮਧ ਭਭਿ ਕਰਾਯਯਾਯ।

ਤਿਨਾ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਸਦ ਨਮਸਕਾਰੁ ਕੀਜੈ ਜੇ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਭਿ ਭਭਯ ਬਥਥਾ ਪੁਗਾਮ ਕਰ, ਮਿਯ ਰਾਤਿ ਧੰਨ ਭਭਰਯ ਯਗਗਾਨ ਕਰਿਯਾਯ ॥1॥ ਰੂਯ ॥

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਾਰਣੁ ਕਰਾਏ ॥

ਰਚਮਿਭਾ ਪੁਭੁ ਬ੍ਰਯੰ ਹੂੰ ਕਾਰਭਾ ਬਨਾਯਯਾਯ।

ਜਿਤੁ ਭਾਵੈ ਤਿਤੁ ਕਾਰੈ ਲਾਏ ॥

ਮੇਧਰਿ ਭਾਯਯ ਭਯ ਯਾਰਿਯਾਯ, ਬੇਧਰਿ ਹੂੰ ਯਾਵਯ ਕਾਮਿਯਰੇ ਯਗਾਯ ਯਾਯਾਯ।

ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਹੋਵੈ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਪੂਰ੍ਯ ਬ੍ਰੋਭਾਗਯਰੂ ਹੂੰ ਗੁਰੂਧੇਵਯ ਬੇਥਾ ਕਰਾਯਾਯ ਆਭ ਗੁਰੂਯ ਬੇਥਾਰੂ ਹੂੰ ਬ੍ਰਯ ਪ੍ਰਾਧਿ ਹੋਯਾਯਾਯ।
॥2॥

ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੀਵੈ ਤਾ ਕਿਛੁ ਪਾਏ ॥

ਮਧਿ ਮਰੂਧਯ ਨਿਭਯੁ ਨਿਭੇ ਮੋਯਾ ਮਾਯਾਰੇ ਨਿਯੰਧੁ ਕਰਿ ਪੁਭੁ ਭਭਿਰੇ ਯਾਯ, ਭਾਯਾਹੋਯੇ ਭਾਯਾਯੁ ਬ੍ਰਯਕਿਭਿ
ਪ੍ਰਾਧੁ ਹੋਯਾਯਾਯ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ਗੁਰੂਯ ਕ੍ਰਪਾਰੂ ਬੇ ਭਭਰਯੁ ਨਿਭ ਬ੍ਰਧਯਰੇ ਬਥਾਯਾਯ।

ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੩॥

ਮੇਭੰ ਪ੍ਰਾਭ1 ਭਭਰਯੁ ਨਿਭ ਬ੍ਰਧਯਰੇ ਬਥਾਯਾਯ, ਬੇ ਬ੍ਰਯੁ ਧੰਨ ਪਾਯੰ ਮੁਭੁ ਹੋਯਾਯਾਯ ਆਭ ਬ੍ਰਾਭਾਧਿਕ
ਭਾਧਰੇ ਪੁਭੁਯ ਠਾਰੇ ਯ1ਨ ਹੋਯਾਯਾਯ। ॥3॥

ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਏ ॥

ਮੇਯੋਂ ਕਾਢੀ ਅਮ੍ਰਿਤ ਖਾਧਾ ਕਰਿਯਾ, ਬੇਸੁ ਧੁਧੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾ ਨਾਹੀਂ।

ਦੇਸੰਤਰੁ ਭਵੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਏ ॥

ਮੇਯੋਂ ਕਾਢੀ ਵੇਗ-ਵੇਗਾਢਰ ਕੂਲਾਧਾ, ਬੇਸੁ ਮਧ ਮੋਹਾ ਮਾਲਾਧੇ ਧਾਇ ਨਿਝੁ ਹੋਯਾਧਾ।

ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਕਪਟੀ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਦੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ਕਪਟੀ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਾਪਟੀਯੋਂ ਹੋਏ ਨਿਯੋਗ ਯਾਗਯ ਹੋਯਾਧਾ। ਹਰਿਨਾਮਰ ਬਿਨਾ ਬੇਸੁ ਕਥਾ ਬਹੁ ਕਰਿਯਾਧਾ ॥੪॥

ਧਾਵਤੁ ਰਾਖੈ ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ ॥

ਮੇਯੋਂ ਕਾਢੀ ਬਿਕਾਰਯੋਂ ਪਤਯੁਝੁ ਹੋਯਾ ਨਿਯੋਗ ਮਨਕੂ ਨਿਯੁਝਿਤ ਕਰਿਯੋਧਾ,

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਏ ॥

ਬੇਸੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤ (ਪਰਮਪਦ) ਮੋਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯੋਧਾ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਬਦਗੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋਏ ਯਾਗਯ ਯਾਗਯ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਾਢਿ। ਭਾਪਯੋ ਬੇਸੁ ਯਾਗਯ ਨਿਯੋਗ ਪ੍ਰਿਯਯੋਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਮਿਲਨ ਕਰਿ ਯੁਝਕੂ ਅਨੁਭਵਿ ਕਰਿਯਾਧਾ ॥੫॥

ਇਕਿ ਕੂੜਿ ਲਾਗੇ ਕੂੜੇ ਫਲ ਪਾਏ ॥

ਅਨੇਕ ਵਪਰੀ ਮਿਥਾਯਾ ਮਾਲਾਰ ਮੋਹਾਹਰੇ ਫਾਇਆਉ। ਬੇ ਮਿਥਾਯਾ ਮਾਲਾ ਰੂਪੀ ਫਲ ਹੂੰ ਗੁਰਾ ਕਰਿਆ।

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਏ ॥

ਫੇਰਾ-ਭਾਵਰੇ ਫਾਇ ਬੇ ਨਿਯਮ ਜੀਵਨ ਵਪਰੇ ਹਰਾਇ ਫੇ।

ਆਪਿ ਭੁਬੇ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਡੋਬੇ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬਿਖੁ ਖਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ਬੇ ਬੁਲਾਭ ਭਵਬਾਗਰੇ ਫੂਰੇ ਮਾਧ ਆਭ ਨਿਯ ਬਨੁ ਵੰਗੂ ਮਧ ਫੂਰਾਇ ਫੇ। ਮਿਥਾਯਾ ਕਹਿ ਬੇ ਮਾਲਾ ਰੂਪੀ ਬਿਬ ਬੇਵਨ ਕਰਿਆ ॥੬॥

ਇਸੁ ਤਨ ਮਹਿ ਮਨੁ ਕੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਖੈ ॥

ਗੁਰੂਆ ਮਾਧਮਰੂ ਕੇਹਿ ਬਿਰਲ ਪੂਰੁਬ ਹੂੰ ਨਿਯ ਗਰੀਰੇ ਨਿਯ ਮਨਕੂ ਦੇਖੁਆ।

ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਜਾ ਹਉਮੈ ਸੇਖੈ ॥

ਮੇਵੇ ਬੇ ਨਿਯ ਅਹੰਕਾਰਕੂ ਫੂਰ ਕਰੇਫੇ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਚਾਹਾਰ ਅਛੁੜ ਮਨਰੇ ਭਗਵਾਨਕੂ ਪ੍ਰੇਮ ਭਛਿ ਭਧੁਰੁ ਹੋਇਆ। ਪ੍ਰੇਮ-ਭਛਿ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਰ ਅਹੰਕਾਰ ਗੁਰੁਮਾਧ।

ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਮੇਨਿਧਾਰੀ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ਤਿਨ ਭੀ ਤਨ ਮਹਿ ਮਨੁ ਨ ਦਿਖਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਬਿਯ, ਬਾਧਕ ਆਭ ਮੋਨਿਧਾਰੀ ਮਨ ਲਗਾਇ ਧਰਿ ਮਾਯਛੁਛਿ। ਬੇਮਾਨੇ ਮਧ ਨਿਯ ਚਨਰੇ ਮਨਕੂ ਦੇਖੁਨਾਹਾਉ। ॥੭॥

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ ਸੇਈ ॥

ਬੇ ਬੁਝਿਕਰਾ ਪੁਰੁ ਬੁਲਾਭ ਹੂੰ ਜੀਵਕ ਭਾਰਾ ਕਾਰਧ ਕਰਾਉ।

ਹੋਰੁ ਕਿ ਕਰੇ ਕੀਤੈ ਕਿਆ ਹੋਈ ॥

ਅਧ ਕੇਹਿ ਕਥਾ ਕਰਿਪਾਰਿਵ ? ਪੁਰੁ ਭਾਰਾ ਬੁਝਿ ਹੋਇਆਧਾ ਜੀਵ ਭਾਰਾ ਕਰਿਲੇ ਕਥਾ ਹੋਇਪਾਰਿਵ?

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਦੇਵੈ ਸੇ ਲੇਵੈ ਨਾਮੇ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ ॥੮॥੨੩॥੨੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਤਾਕੂ ਪੁਰੂ ਨਿਯ ਨਾਮਰ ਅਨੂਕਯਾ ਕਰਿਯਾਓ, ਏਹ ਚਾਹਾਕੂ ਪਾਯਾਯਾ ਅਯ ਏਹਿ ਮਨੁਸ਼ਯ
ਨਾਮਕੁ ਬਰਵਾ ਨਿਯ ਫੂਕਲਰੇ ਵਧਾਯ ਯਾਯ ॥੮॥੨੩॥੨੪॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਇਸੁ ਗੁਫਾ ਮਹਿ ਅਖੁਟ ਭੰਡਾਰਾ ॥

ਏਹਿ ਚਰਮਰ ਰੂਪੀ ਗੁਣਾਰੇ ਨਾਮਰ ਅਨੂਕਯ ਯਯਾਰ ਮਹਯੂਧ ਅਯਿ।

ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਵਸੈ ਹਰਿ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ ॥

ਏਹਿ ਗੁਣਾਰੇ ਹਿੰ ਅਲਕਯ ਏਯ ਅਪਾਰ ਪੁਰੂ ਨਿਕਾਧ ਕਰਿਯਾਓ।

ਆਪੇ ਗੁਪਤੁ ਪਰਗਟੁ ਹੈ ਆਪੇ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਆਪੁ ਵੰਸ਼ਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਏਹ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਹਿੰ ਅਪੁਰਯਯ ਏਯ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਹਿੰ ਪੁਰਯਯ ਯਾਯਾਓ, ਯਾਯ ਗੁਰੂਕ ਚਕ ਫਾਰਾ ਯਾਯਾਯਿਮਾਨ ਨਯ
ਹੋਯਯਯਯਯ ॥1॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ ॥

ਹੂੰ ਚਾਹਾਕ ਯਪਰੇ ਚਨ ਮਨਰੇ ਧਮਪੋਧ ਅਰੇ ਯਿਯ ਅਨੂਧ ਨਾਮਕੁ ਨਿਯ ਫੂਕਲਰੇ ਵਧਾਯ ਯਾਯ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਗੁਰਮਤੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹਿ ਅਨੂਧ ਨਾਮ ਮਹਾਰਧ ਅਰੇ ਯਾਯ ਚਾਹਾਰ ਬਾਧ ਵਧ ਮਯੂਰ ਅਰੇ। ਏਹਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਨੂਧ ਗੁਰੂਕ
ਯਪਧੇਯ ਫਾਰਾ ਪਾਨ ਕਰਾਯਯਯਾਰੇ ॥1॥ਰੂਹ॥

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਬਜਰ ਕਪਾਟ ਖੁਲਾਇਆ ॥

ਮੋਯਯ ਵਯਯਿ ਨਿਯ ਅਹੰਕਾਰਕੁ ਨਯ ਕਰਿ ਵਯ ਕਵਾਰ ਖੋਲਿਧੇਯਯਾਯ,

ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਇਆ ॥

ਏਹ ਗੁਰੂਕ ਕੂਪਾਰੂ ਅਨੂਕਯ ਨਾਮਕੁ ਪੁਾਧੁ ਕਰਿਯਾਯ।

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਏ ਕੋਈ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਗੁਰੂਜੀ ਆਖਿ ਬਿਨਾ ਕਾਹਾਕੂ ਮਖ ਨਾਮ ਪੁਾਬੁ ਛੂਏ ਨਾਹੀਂ। ਨਾਮਕੂ ਗੁਰੂਜੀ ਧਮਾਰੂ ਹੀਂ ਬੁਧਮਰੇ ਬਸਾਯ ਪਾਰਿਬ
॥੨॥

ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਸਚੁ ਨੇਤ੍ਰੀ ਪਾਇਆ ॥

ਯੇਯੋਂ ਬਧਯੋ ਗੁਰੂਜੀ ਆਨ ਰੂਪੀ ਬਯਾ ਬੂਰਮਾ ਨਿਯ ਨੇਨਕਰੇ ਰਯੁਪਾਏ,

ਅੰਤਰਿ ਚਾਨਣੁ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਠਾਹਾਰ ਬੁਧਮਰੇ ਆਨਰ ਪੁਕਾਗ ਹੋਯਯਾਏ ਆਯ ਅਯਾਨਠਾਰ ਅਯਕਾਰ ਧੂਰ ਹੋਯਯਾਏ।

ਜੇਤੀ ਜੇਤਿ ਮਿਲੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਹਰਿ ਦਰਿ ਸੇਭਾ ਪਾਵਣਿਆ ॥੩॥

ਠਾਹਾਰ ਯੋਧਾਠਿ ਪਰਮ ਯੋਧਾਠਿਰੇ ਬਿਲਾਨ ਹੋਯਯਾਏ ਠਪਾ ਠਾਹਾਰ ਮਨ ਨਾਮ-ਬੂਰਗ ਧਾਰਾ ਬਯੁਯੁ
ਹੋਯਯਾਏ ਆਯ ਯਗਬਾਨਯ ਧਰਬਾਰਰੇ ਬੇ ਬਯ ਗੋਯਾ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਪਾਏ ॥੩॥

ਸਰੀਰਹੁ ਭਾਲਣਿ ਕੇ ਬਾਹਰਿ ਜਾਏ ॥

ਮਧਿ ਕੇਯੋ ਬਧਯੋ ਨਿਯ ਆਰੀਰੂ ਕਾਹਾਰਕੂ ਅਨਧ ਬਲਾਨਕੂ ਪੁਯੁਯ ਬਯਾਨਰੇ ਯਾਏ,

ਨਾਮੁ ਨ ਲਹੈ ਬਹੁਤੁ ਵੇਗਾਰਿ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ਠਾਹਾਯੋਯੋ ਬੇ ਨਾਮ ਪਾਏ ਨਾਹੀਂ, ਠੇਯੁ, ਬੇ ਅਧੁਕ ਕਯੁ ਬਯਧ ਕਰਿਪਾਏ।

ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੇ ਸੂਝੈ ਨਾਹੀ ਫਿਰਿ ਘਿਰਿ ਆਇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਸੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ਆਨਬਾਨ ਮਨਮੁਖ ਬਧਯੋ ਏਧਰ ਬੇਧਰ ਕੂਲਿਬਾ ਪਰੇ ਪੂਰੀ ਨਿਯ ਯਰਕੂ ਆਬੇ, ਕਯੁ, ਠਾਹਾ ਪਾਗਰੇ
ਨਾਮਰ ਆਨ ਨਪਾਏ। ਪਰਕੂ, ਬਧਗੂ ਧਾਰਾ ਬੇ ਅਬਲਿ ਪਧਾਰਯੁ ਯਿਠਰੇ ਹੀਂ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਨਿਏ ॥੪॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਚਾ ਹਰਿ ਪਾਏ ॥

ਗੁਰੂਜੀ ਕੁਪਾਰੂ ਬੇ ਬਧਬੂਰੁਧ ਪਰਮਾਨੁਯੁ ਪਾਯਪਾਏ।

ਮਨਿ ਤਨਿ ਵੇਖੈ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਜਾਏ ॥

ਠਾਹਾਰ ਅਯਕਾਰਰ ਮਲਿਨਠਾ ਧੂਰ ਹੋਯਯਾਏ ਆਯ ਨਿਯ ਮਨ ਏਧ ਠਨਰੇ ਬੇ ਪੁਯੁਯ ਹੀਂ ਧਰੀਨ
ਕਰਿਪਾਏ।

ਬੈਸਿ ਸੁਥਾਨਿ ਸਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਗ੍ਰੰਥ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਥਾਨਿ ਸਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੫॥
ਗ੍ਰੰਥ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਥਾਨਿ ਸਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਨਉ ਦਰ ਠਾਕੇ ਧਾਵਤੁ ਰਹਾਏ ॥

ਗ੍ਰੰਥ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਥਾਨਿ ਸਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੫॥
ਗ੍ਰੰਥ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਥਾਨਿ ਸਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਦਸਵੈ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਏ ॥

ਗ੍ਰੰਥ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਥਾਨਿ ਸਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੫॥
ਗ੍ਰੰਥ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਥਾਨਿ ਸਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਓਥੈ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਵਜਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਰਮਤੀ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ਗ੍ਰੰਥ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਥਾਨਿ ਸਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੫॥
ਗ੍ਰੰਥ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਥਾਨਿ ਸਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਅੰਤਰਿ ਆਨੇਰਾ ॥

ਗ੍ਰੰਥ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਥਾਨਿ ਸਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੫॥
ਗ੍ਰੰਥ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਥਾਨਿ ਸਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਨ ਵਸਤੁ ਲਹੈ ਨ ਚੁਕੈ ਫੇਰਾ ॥

ਗ੍ਰੰਥ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਥਾਨਿ ਸਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੫॥
ਗ੍ਰੰਥ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਥਾਨਿ ਸਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਸਤਿਗੁਰ ਹਥਿ ਕੁੰਜੀ ਹੋਰਤੁ ਦਰੁ ਖੁਲੈ ਨਾਹੀ ਗੁਰੁ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਗ੍ਰੰਥ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਥਾਨਿ ਸਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੫॥
ਗ੍ਰੰਥ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਥਾਨਿ ਸਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਗੁਪਤੁ ਪਰਗਟੁ ਤੂੰ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ॥

ਗ੍ਰੰਥ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਥਾਨਿ ਸਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੫॥
ਗ੍ਰੰਥ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਥਾਨਿ ਸਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਿਲਿ ਸੇਝੀ ਪਾਈ ॥

ਗ੍ਰੰਥ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਥਾਨਿ ਸਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੫॥
ਗ੍ਰੰਥ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਥਾਨਿ ਸਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਸਦਾ ਤੂੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ ॥੮॥੨੪॥੨੫॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਭੂ ਬਰਵਾ ਭਗਵਾਨਾ ਜਾਨਕ ਮਹਿਮਾ ਸ਼ੁਭਿ ਕਰਿਅਛ, ਕਾਰਣ ਗੁਰੂਆ ਮਾਖਮਰੂ ਹੂੰ ਮਨੁਬਧਰ
ਮਨਰੇ ਜਾਨ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾ ॥੮॥੨੪॥੨੫॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਏ ਆਪੇ ॥

ਮੇਯੋਂ ਵਧਿ ਗੁਰੂਆ ਚਰਣਾਨੁ ਆਇਯਾ, ਭਾਵਾਨੁ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਿਯਾਇ ਆਯ ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਗੁਰੂ ਸਹਿਤ
ਮਿਲਾਯ ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਇ।

ਕਾਲੁ ਨ ਜੋਰੈ ਦੁਖੁ ਨ ਸੰਤਾਪੇ ॥

ਏਧਰਿ ਵਧਿਗੁ ਮਨੁਖ ਵੇਲੇ ਮਖ ਪਾਰੇਨਾਹੂੰ ਆਯ ਭੁਭਾਨੁ, ਕੋਞ ਭਾਵਾਨੁ ਪਾਏਤ ਕਰਿ ਪਾਰੇਨਾਹੂੰ।

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਬੰਧਨੁ ਸਭ ਤੋੜੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਏਧਰਿ ਵਧਿਗੁ ਨਿਯ ਅਧਾਕਾਰਾਨੁ ਨਝ ਕਰਿ ਮਾਮਾਰ ਬਹੁ ਬਧਨਾਨੁ ਛਿਲਾਯ ਵੇਯਯਾ। ਗੁਰੂਆ ਚਰਣਰੇ
ਰਹਿਵਾ ਵਾਲਾ ਵਧਿਗੁ ਜਾਨ ਭਾਰਾ ਬੁਝਾਯਿਤ ਹੋਯਾਯਾ ॥1॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸੁਹਾਵਣਿਆ ॥

ਮੂੰ ਭਾਵਾ ਭਧਰੇ ਮਨ ਭਨਰੇ ਬਧਧਿਤ ਮਿਧ ਹਰਿ-ਗੁਰੂਆ ਜਾਨ ਭਾਰਾ ਬੁਝਰ ਵਨਿਯਾ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਚੈ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਚਿਤੁ ਲਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਮੁਖ ਭਗਵਾਨਾ ਮਹਿਮਾ-ਸ਼ੁਭਿ ਕਰਿਯਾ ਆਯ ਮਝ ਹੋਯਾ ਜਾਨਿਯਾ ਏਵਾ ਬੇ ਭਗਵਾਨਾ ਸਹਿਤ ਨਿਯ
ਚਿਯ ਲਗਾਯ ਰਝੁਯਾ। ॥1॥ਰੂਹ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੀਵੈ ਮਰੈ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋ ਬਝਿਕਾ ਓ ਮਰਿਕਾ ਗੁਨਾਗਿਨ ਅਰੇ ॥

ਆਰਜਾ ਨ ਛੀਜੈ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੁ ॥

ਭਾਵਾਰ ਭਾਵਨ ਕਾਧੀ ਯਾਧੀ ਨਾਹੀ, ਕਾਰਨ ਬੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਚਿਹ੍ਨ ਪਾਰੇ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਰੈ ਨ ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨ ਮਰੇ ਨ ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਦਰਿ ਸੋਭਾ ਪਾਏ ॥

ਯਦਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਵੰਤ ਕਰਵਾਰੇ ਕਠ ਗੋਭਾ ਪਾਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਯਮ ਨਿਯਮ ਅਭੰਗਾਰ ਦੂਰ ਕਰਿਓ ॥

ਆਪਿ ਤਰੈ ਕੁਲ ਸਗਲੇ ਤਾਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਣਿਆ ॥੩॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬ੍ਰਹਮ ਭਵਬਾਹਰੇ ਪਾਰੇ ਹੋਯਾਇਆ ਆਉ ਨਿਯਮ ਕਾਗੁ ਮਧ ਪਾਰੇ ਕਰਾਇਆ ॥੩॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੁਖੁ ਕਦੇ ਨ ਲਗੈ ਸਰੀਰਿ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਰਮੇ ਕੇ ਕੇਵੇ ਕੋਠੀਏ ਦੂਰ ਲਾਗੇ ਨਾਹੀ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਉਮੈ ਚੁਕੈ ਪੀਰ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਭੰਗਾਰ ਕੇਵੇ ਪੀਰ ਦੂਰ ਹੋਯਾਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਫਿਰਿ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੁ ਅਭੰਗਾਰ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਯਾਇਆ ਆਉ ਭਾਵਾਨੁ ਪੂਰੀ ਅਭੰਗਾਰ ਨਿਰਮਲੁ ਲਾਗੇ ਨਾਹੀ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬ੍ਰਹਮਕਿ ਭਾਵੇ ਰਹਿਓ ॥੪॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਵਾਨ ਨਾਮੁ ਮਾਨਸਾਨੁ ਪੁਰਾ ਕਰਿਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸੇਭਾ ਪਾਈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਵਾਨ ਗੁਣਗੁਣ ਕਰਿਆ ॥ ਆਉ ਕੁਨਿਆਰੇ ਵਡੇ ਗੋਭਾ ਪੁਰਾ ਕਰਿਆ ॥

ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਕਰਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਬੇ ਬਰਵਾ ਫੁੱਟਿ ਰਹਿ ਆਨੰਦ ਪੂਰਵਕ ਰਹਿਆ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਵਾਨ ਨਾਮੁ ਪਾਖਾਨਾ ਕਰਿਆ ॥੫॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਨਦਿਨੁ ਸਬਦੇ ਰਾਤਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹਿ ਰਿਖ ਭਗਵਾਨ ਮਗੁ ਰਹਿਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਹੈ ਜਾਤਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹਿ ਮੂਰਖੇ ਭਗਾ ਯਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਦਾ ਨਿਰਮਲੁ ਸਬਦੇ ਭਗਤਿ ਕਰਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਾਹਾ ਨਿਰਮਲੁ ਪੁਰਾ ਯੋਗਗਾਨ ਕਰਿਆ ॥ ਆਉ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਾਨ ਕਰਿਆ ॥੬॥

ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਅੰਧ ਅੰਧਾਰਾ ॥

ਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਧਨਧਾਨ ਅਭਾਗੁ ਅੰਧਾਰਾ ॥

ਜਮਕਾਲਿ ਗਰਠੇ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰਾ ॥

ਮਨਮੂਰਖ ਭਾਗੁ ਪਾਉ ਭਾਗਵਾਨ ਮਨੁਖ ਭਗਵਾਨ ਕਰਿਆ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਰੋਗੀ ਬਿਸਟਾ ਕੇ ਕੀੜੇ ਬਿਸਟਾ ਮਹਿ ਦੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਬੇ ਰਹਿ ਰੋਗੀ ਬਿਨੁ ਰਹਿਆ, ਮੋਹਿ ਰੋਗੀ ਕੀੜਾ ਰੋਗੀ ਰੋਗੀ ਰਹਿਆ ॥੭॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝੈ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਾਨ ਕਰਿਆ ॥ ਆਉ ਅਧਾ ਭਾਗੁ ਮਾਨ ਕਰਿਆ ॥

ଗୁରୁମୁଖର ହୃଦୟରେ ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ଆସି ନିବାସ କରିଥାନ୍ତି ।

ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ବାରା ମହାନତା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ବାରା ହିଁ ନାମ ହୁଏ ॥୫॥୨୫॥୨୬॥

ମାଝ ମହଲ ୩ ॥

ସମସ୍ତ ଶରୀରରେ ଯେଉଁ ଜ୍ୟୋତି ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି, ସେହି ଜ୍ୟୋତି ଏକ ହିଁ, ଅର୍ଥାତ, ଏକ ଇଶ୍ବରଙ୍କ ଜ୍ୟୋତି ସବୁଠାରେ ବିଦ୍ୟମାନ ।

ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁ ଶବ୍ଦ ଦ୍ଵାରା ମନୁଷ୍ୟକୁ ଏହି ଜ୍ୟୋତିର ଦର୍ଶନ କରାଇ ଦିଅନ୍ତି ।

ବିଭିନ୍ନ ଶରୀରରେ ଲାଗୁର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବିବିଧତା ଉତ୍ପତ୍ତି କରିଛନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବର ଶରୀରର ରଚନା କରିଛନ୍ତି ॥ ୧ ॥

ମୁଁ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ପିତ ଯିଏ ସତ୍ୟସ୍ବରୂପ ପରମେଶ୍ବରଙ୍କ ଗୁଣ ଗାନ କରିଥାଏ ।

ଗୁରୁଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ବାଭାବିକ ଅବସ୍ଥା ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ । ଗୁରୁମୁଖ ସ୍ବାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ହିଁ ରୁହନ୍ତି
॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ସର୍ବତ୍ର ସ୍ବୟର ରୂପରେ ଶୋଭା ଦେଉଛୁ ଆଉ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ଜଗତକୁ ମୋହିତ କରୁଛୁ।

ਤੂੰ ਆਪੇ ਨਦਰੀ ਜਗਤੁ ਪਰੇਵਹਿ ॥

ਊ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਨਿਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਯਾ ਭ੍ਰਾਮਾ ਬੰਧੁੰਯੋ ਯੋਗਯੋ ਮੋਹਾ ਮਾਯਾਯੋ ਗੁਣਿ ਰੰਗੁਣਿ ।

ਤੂੰ ਆਪੇ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਦੇਵਹਿ ਕਰਤੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਦੇਖਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਬੇ ਮੋਹਿ ਬੇ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਊ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਦੂਰਿ ਆਯੋ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੁ ਆਯੋ ਗੁਣਗੁਣਿ ਬੇ-ਰੰਗਿ ਰੰਗਿ ॥੨॥

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ॥

ਯੋਗਯੋ ਰੰਗਿਯੋ ਪ੍ਰਭੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ ਆਯੋ ਯੋਗਿ ਭ੍ਰਾਮਾ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ ।

ਆਪੇ ਸਬਦੁ ਗੁਰ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਗੁਣਿ ਗੁਣਿ ਮਨੁਸ਼੍ਯੋ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ ।

ਸਬਦੇ ਉਪਜੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਖਿ ਸੁਣਾਵਣਿਆ ॥੩॥

ਗੁਣਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਾਣੀ ਯੋਗਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ । ਗੁਣਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਾਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ । ਗੁਣਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਾਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ ॥੩॥

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਭੁਗਤਾ ॥

ਬੇ-ਪ੍ਰਭੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਆਯੋ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਯੋਗਯੋ ਪ੍ਰਦਾਨੁ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ ।

ਬੰਧਨ ਤੋੜੇ ਸਦਾ ਹੈ ਮੁਕਤਾ ॥

ਯੋਗਯੋ ਮੋਹਿ ਬੰਧਨੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ, ਬੇ ਬੰਧਨੁ ਮੁਕਤੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ ।

ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਆਪੇ ਹੈ ਸਚਾ ਆਪੇ ਅਲਖੁ ਲਖਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ਬੰਧਨੁ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਦਾਨੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਮੋਹਿ ਬੰਧਨੁ ਬੰਧਨੁ ਮੁਕਤੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ । ਬੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪ੍ਰਦਾਨੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਨਿਯੋ ਬੰਧਨੁ ਰੰਗਿ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ ॥੪॥

ਆਪੇ ਮਾਇਆ ਆਪੇ ਛਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਦਾਨੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਮੋਹਿ ਆਯੋ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬੇ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਦਾਨੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ । ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ

ਆਪੇ ਮੇਹੁ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਬੇਸੁ ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਨਾਮਾਰ ਮੋਹਕੁ ਯਾਓ ਕਰਿਛੁ ਅਯੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਯਗਤਕੁ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁ ।

ਆਪੇ ਗੁਣਦਾਤਾ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਆਪੇ ਆਖਿ ਸੁਣਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਗੁਣ ਧਾਓ ਅਯੁ ਬੇਸੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਨਿਯ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰੁਛੁ । ਬੇਸੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਨਿਯ ਗੁਣ
ਬੋਲਿ ਗੁਣਾਯੁਛੁ ॥5॥

ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਆਪੇ ॥

ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਣੀਯ ਕਰਮ ਅਯੁ ਅਯੁ ਚਾਯੁ ਧਾਰਾ ਕਰਿ ਕਰਾਏ ।

ਆਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ਆਪੇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁ ਅਯੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬਿਨਾਸ ਮਧ ਕਰਿਯਾਏ ।

ਤੁਝ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਕਛੁ ਨ ਹੋਵੈ ਤੂੰ ਆਪੇ ਕਾਰੈ ਲਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ਬੇਸੁ ਪੁਰੁ! ਚੋਰ ਫੁਕੂਰ ਬਿਨਾ ਕਰਿ ਮਧ ਬੋਲਾਪਾਰੇ ਨਾਹਿ । ਚੁਪੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਣੀਯੁ ਬਿਯੋਗ ਕਰਿ
ਲਗਾਏ ਅਯੁ ॥6॥

ਆਪੇ ਮਾਰੇ ਆਪਿ ਜੀਵਾਏ ॥

ਯਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਯਾਗਕੁ ਮਾਰਿਛੁ ਅਯੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਚਾਯਾਯੁ ਯਾਗਿ ਮਧ ਰਚਿਛੁ ।

ਆਪੇ ਮੇਲੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥

ਬੇਸੁ ਯਾਗਕੁ ਗੁਰੁ ਬਹਿਓ ਮਿਲਾਏ ਅਯੁ ਬੇਸਾਯਾਯੁ ਗੁਰੁਕੁ ਬਿਯੋਗੇ ਰਚੁ ਨਿਯ ਬਾਧੁਰੇ ਮਿਲਾਏ ।

ਸੇਵਾ ਤੇ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਗੁਰੁਕੁ ਬੇਸਾ ਕਰਿਯਾ ਧਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਾਯੁ ਬਿਯੋਗ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਪ੍ਰਾਧੁ ਬੋਲਾਧਾਧੁ ਅਯੁ ਗੁਰੁਕੁ ਪ੍ਰੇਰਗਾਰੁ ਯਾਗ
ਬਾਧਾਧਿਕ ਯਾਗਰੇ ਹੂੰ ਬਿਯੋਗੇ ਲਾਗੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ॥7॥

ਆਪੇ ਉਚਾ ਉਚੇ ਹੋਈ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਅਧਾਰੇ ਬਰਗੇਬੁ ਅਰੁ।

ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਵਿਖਾਲੇ ਸੁ ਵੇਖੈ ਕੋਈ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧੇਰੇ ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਿਯੰਤਰ ਰੂਪ ਦੇਖਾਇਆ, ਏਹੇ ਹੂੰ ਚਾਰੇ ਵਰ੍ਹੇ ਕਰਿ ਪਾਰੇ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਆਪੇ ਵੇਖਿ ਵਿਖਾਲਣਿਆ ॥੮॥੨੬॥੨੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸ ਹੋਇਆ, ਚਾਰੇ, ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਚਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾ
ਪੁਕਾਰ ਹੋਇਆ ਨਿਯੰਤਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਰ੍ਹੇ ਕਰਿ ॥੮॥੨੬॥੨੭॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਮੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਭਰਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਥਾਈ ॥

ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਬਰਖੁ ਭਾਗੇ ਰਹਿ ਪਾਇ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਘਰ ਹੀ ਮਹਿ ਪਾਈ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸੇ ਹੂੰ ਚਾਹੀ ਨਿਯੰਤਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਘਰੇ ਹੂੰ ਪਾਇ।

ਸਦਾ ਸਰੇਵੀ ਇਕ ਮਨਿ ਧਿਆਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਮੂੰ ਬਰਵਾ ਯੋਗੇ ਬੇਬਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿ ਪਾਇ ਅਯੋਗੇ ਯੋਗੇ ਚਿਤ ਹੋਇ ਚਾਹੀ ਧਾਨ ਕਰਿ ਪਾਇ। ਗੁਰੂ
ਧਾਰਾ ਮੂੰ ਬਰਖੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਚਾਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇ ਪਾਇ ॥੧॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਜਗਜੀਵਨੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ ॥

ਮੂੰ ਚਨ ਮਨੇ ਚਾਹੀ ਪਾਸੇ ਬਰਖੁ ਯੋਗੇ ਨਿਯੰਤਰ ਜਗਜੀਵਨੁ ਵਸਾਇ ਪਾਇ।

ਹਰਿ ਜਗਜੀਵਨੁ ਨਿਰਭਉ ਦਾਤਾ ਗੁਰਮਤਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਗਵਾਨ ਜਗਤ ਦੇ ਜੀਵਨ, ਨਿਰਭੈ ਅਤੇ ਦਾਤਾ ਗੁਰਮਤਿ ਸਹਜ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਯੋਗੇ ਯੋਗੇ ਯੋਗੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਘਰ ਮਹਿ ਧਰਤੀ ਧਉਲੁ ਪਾਤਾਲਾ ॥

ਧਰਤੀ, ਪਾਤਾਲ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਨੇ ਚਾਰੇ ਰੂਪ ਹੋਇ ਪਾਇ।

ਘਰ ਹੀ ਮਹਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸਦਾ ਹੈ ਬਾਲਾ ॥

ਮੇਰੇ ਨਿਭਾ ਨਵਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੋਇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਖ ਚਰਨ ਰੂਪੀ ਘਰੇ ਰਹਿਏ।

ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹੈ ਸੁਖਦਾਤਾ ਗੁਰਮਤਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਬੁਝਦਾ ਹੋਇ ਬਚਦਾ ਆਨੰਦਪੂਰਨ ਰਹਿਏ ਆਪ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਭਾਗ। ਜੀਵ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵੇਰੇ ਏਥੇ ਰਹਿਏ। ॥੨॥

ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ॥

ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਾਇਆ ਭਿੰਨੇਰੇ ਅੰਗਾਂ ਦੇ ਵੇਰੇ ਮੇਰੇ ਆਪ,

ਜੰਮਣ ਮਰਣੁ ਨ ਚੁਕੈ ਫੇਰਾ ॥

ਬੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਚਕੁ ਬਿਨਾ ਹੋਇ ਨਿਰਾ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ ਸਚੇ ਸਚੁ ਧਿਆਵਣਿਆ ॥੩॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖ ਬਣਿਆ, ਬੇ ਨਿਭ ਅੰਗਾਂ ਦੇ ਨਿਰੰਜਨ ਕਰਿਏ ਆਪ ਪਰਮ ਬਚਾ ਹੋਇ ਧਿਆਇ ॥੩॥

ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਦੁਇ ਭਾਈ ॥

ਪਾਪ ਵੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੂਰ ਭਾਗ ਚਰਨ ਰਹਿਏ।

ਦੁਹੀ ਮਿਲਿ ਕੈ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ॥

ਏਹੇ ਦੂਰਭਾਗ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਦੇ ਕਰਿਏ।

ਦੇਵੈ ਮਾਰਿ ਜਾਇ ਇਕਤੁ ਘਰਿ ਆਵੈ ਗੁਰਮਤਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ਮੇਰੇ ਵਧੇਰੇ ਏਹੇ ਦੂਰ ਭਾਗ ਬਖਸ਼ਿ ਆਪ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਏ, ਬੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਭਾਗ। ਜੀਵ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵੇਰੇ ਏਥੇ ਰਹਿਏ। ॥੪॥

ਘਰ ਹੀ ਮਹਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਅਨੇਰਾ ॥

ਮੇਰੇ ਮਾਨਸ ਦੇ ਬੇਰੇ ਕਾਰਨਾਮੇ ਮਨੁਸ਼ਾਂ ਦੇ ਭਾਗ ਘਰੇ ਅਯਾਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅੰਗਾਂ ਦੇ ਵੇਰੇ ਰਹਿਏ।

ਚਾਨਣੁ ਹੋਵੈ ਛੋਟੈ ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ॥

ਮੇਰੇ ਬੇ ਅੰਗਾਂ ਦੇ ਵੇਰੇ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਕਰਿਏ, ਭਾਗਵੇਰੇ ਭਾਗ ਦੇ ਭਾਗਵੇਰੇ ਹੋਇ ਭਾਗਵੇਰੇ।

ਪਰਗਟੁ ਸਬਦੁ ਹੈ ਸੁਖਦਾਤਾ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਣਿਆ ॥੫॥

ਮੋਹਭੇਦਵੇਲੇ ਬੁਝਾਓ ਅਨਾਭਭ ਭੀਖ ਮਨਰੇ ਪੁਕਾਰ ਹੋਯਾਵਾ, ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ, ਮਨੁਬਧ ਪੁਰਿਧਿਨ
ਨਾਮਰ ਖਾਨ ਕਰਿਆ ॥5॥

ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਪਰਗਟੁ ਪਾਸਾਰਾ ॥

ਮੋਭੱ ਪਰਮਾਨ੍। ਯਗਭਕੁ ਪੁਕਾਰ ਕਰਿਛੁਭਿ, ਬਮਬੁ ਯਾਵਯਾ ਠਾਰੇ ਭਾਯਾਰ ਹੂੰ ਯੋਧਾਭਿ ਬਿਧਪਮਾਨ ਅਛਿ।

ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਮਿਟਿਆ ਅੰਧਿਆਰਾ ॥

ਮਨੁਬਧਰ ਅਯਾਨਭਾਰ ਅਭਕਾਰ ਗੁਰੁਯਾ ਭੀਯਾ ਭਾਰਾ ਧੂਰ ਹੋਯਾਵਾਵਾ ਅਯ

ਕਮਲੁ ਬਿਗਾਸਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ਭਾਯਾਰ ਬੁਧਯ ਪਭੁ ਪੁਰੁਯੁਭਿ ਹੋਯਾਵਾਵਾ। ਭਾ'ਪਰੇ, ਮਨੁਬਧਰ ਯੋਧਾਭਿ ਪਰਮ ਯੋਧਾਭਿ ਪੁਰੁਯਾ ਠਾਰੇ
ਬਿਯਾਨ ਹੋਯਾਵਾਵਾ ॥6॥

ਅੰਦਰਿ ਮਹਲ ਰਤਨੀ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥

ਯਗਵਾਨਯਾ ਅਮ੍ਬੁਰੁਧ ਰੁਧਾ ਮਯਲਰੇ ਨਾਮ ਰੁਧਾ ਰੁਰੇ ਯਯਾਰ ਯਰਿ ਰਹਿਛਿ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਏ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰਾ ॥

ਪਰਛੁ, ਮਨੁਬਧ ਅਯਛੁ ਪੁਰੁਯਾ ਨਾਮਕੁ ਗੁਰੁਯਾ ਮਾਧਮਰੇ ਹੂੰ ਪੁਾਧੁ ਕਰਿਆਵਾ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਣਜੇ ਸਦਾ ਵਾਪਾਰੀ ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਸਦ ਪਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਯਾਵ ਰੁਧਾ ਵਾਪਾਰਾ ਬਰਵਾ ਗੁਰੁਯਾ ਮਾਧਮਰੇ ਨਾਮਰ ਵਾਪਾਰ ਕਰਿਆਵਾ ਅਯ ਬਰਵਾ ਹੂੰ ਨਾਮ ਰੁਧਾ
ਯਾਯ ਪੁਾਧੁ ਕਰਿਆਵਾ। ॥7॥

ਆਪੇ ਵਧੁ ਰਾਖੈ ਆਪੇ ਦੇਇ ॥

ਯਗਵਾਨ ਬੁਯ ਹੂੰ ਨਿਯ ਅਮ੍ਬੁਰੁਧ ਰੁਧਾ ਮਯਲਰੇ ਨਾਮ ਵਧੁਕੁ ਰਯੁਧਾਭਿ ਅਯ ਬੁਯ ਏਹਿ ਨਾਮ ਵਧੁ
ਗੁਰੁਯਾ ਮਾਧਮਰੇ ਹੂੰ ਯਾਵਯਾ ਵੇਯਧਾਭਿ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਣਜਹਿ ਕੇਈ ਕੇਇ ॥

ਕੇਹਿ ਬਿਰਯ ਪੁਰੁਬ ਗੁਰੁਯਾ ਮਾਧਮਰੇ ਹੂੰ ਏਹਿ ਵਾਪਾਰ ਕਰਿਆਵਾ।

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੇ ਪਾਏ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ ॥੮॥੨੭॥੨੮॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਯਾਯ ਯਪਰੇ ਕੁਧਾ ਧੁਯੁ ਕਰਿਧਾਭਿ, ਹੋ ਹੂੰ ਨਾਮ ਪੁਾਧੁ ਕਰਿਆਵਾ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ
ਨਿਯ ਕੁਧਾ ਕਰਿ ਨਾਮਕੁ ਭਾਯਾਰ ਬੁਧਯਰੇ ਵਧਾਯ ਧਾਭਿ ॥8॥27॥28॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਮੇਲੇ ਸੇਵ ਕਰਾਏ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਏ ਜੀਵਨੁ ਨਿਯਤ ਬਾਹੁਰੇ ਮਿਥਾਏ ਅੰਤ ਚਾਹਾਠਾਨੁ ਨਿਯਤ ਬੇਵਾ ਕਰਾਇਆਏ ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਭਾਉ ਦੂਜਾ ਜਾਏ ॥

ਭਾਉਰੇ ਗੁਰੂਯੋਗ ਚੰਦ ਭਾਗਾ ਮਾਲਾਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਜੀਵਨ ਮਨਰੂ ਧੂਰ ਖੋਲਾਇਆ ।

ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਸਦਾ ਗੁਣਦਾਤਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਮਹਿ ਆਪਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਭਗਵਾਨ ਨਿਰਮਲ ਅਚੰਤ ਅੰਤ ਬਰਵਾ ਹੋ ਗੁਣਰ ਵਾਤਾ ਅਚੰਤ । ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਏ ਜੀਵਨੁ ਨਿਯਤ ਗੁਣਰੇ ਲੀਨ ਕਰਿਆਏ ॥1॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਸਚੁ ਸਚਾ ਹਿਰਦੈ ਵਸਾਵਣਿਆ ॥

ਮੂੰ ਬਸਾਇਓ ਅਚੰਤ ਅੰਤ ਮੋਰ ਜੀਵਨ ਮਧ ਚਾਹਾ ਭਾਉਰੇ ਭਵਰੀਓ ਮੇਧ ਪਰਮ ਬਧ ਪਰਮਾਨੁ ਨਿਯਤ ਅਚੰਤ ਮਨਰੇ ਵਸਾਇਆ ।

ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਹੈ ਨਿਰਮਲੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਧ ਨਾਮ ਬਰਵਾ ਨਿਰਮਲ ਅਚੰਤ । ਐਹ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮਨੁ ਜੀਵ ਗੁਰੂਯੋਗ ਚੰਦ ਭਾਗਾ ਨਿਯਤ ਮਨਰੇ ਵਸਾਇਆ । ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਆਪੇ ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਕਰਮਿ ਬਿਧਾਤਾ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਏ ਜੀਵਨੁ ਨਾਮ ਵੇਵਾ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ਅਚੰਤ ਅੰਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਏ ਜੀਵਨ ਕਰਮ ਭਾਗਵੰਤਾ ਅਚੰਤ ।

ਸੇਵਕ ਸੇਵਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਜਾਤਾ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਬੇਵਕ ਚਾਹਾਏ ਬੇਵਾ ਕਰਿਆਏ ਅੰਤ ਗੁਰੂਯੋਗ ਮਾਧਮਰੂ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਚੰਦ੍ਰ ਨਿਯਤ ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮਿ ਸਦਾ ਜਨ ਸੇਹਹਿ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਮੇਯ ਕਾਯ ਬਰਵਾ ਨਾਮ ਅਨੰਤਨੁ ਪਾਨ ਕਰਿਆਏ , ਬੇ ਬ੍ਰਹਮਰ ਵਨਿਆਏ । ਬੇ ਗੁਰੂਯੋਗ ਮਧ ਭਾਗਾ ਹਰਿ ਰਸਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਆਏ ॥2॥

ਇਸੁ ਗੁਣਾ ਮਹਿ ਇਕੁ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਇਆ ॥

ਐਹ ਚੰਦਰ ਰੂਪੀ ਗੁਣੀਰੇ ਅਨੰਤਰੂਪ ਰੂਪੀ ਐਹ ਅਚੰਤ ਬ੍ਰਹਮਰ ਬ੍ਰਹਮ ਅੰਤ ।

ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਹਉਮੈ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂ ਯਾਤਰਾ ਅਭਿਸ਼ੇਕ ਨਾਗ ਕਰਿਦੇਕਛੁਛਿ,

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਨਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਾਵਣਿਆ ॥੩॥

ਬੇ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਪ੍ਰੇਮਪੂਰ੍ਵਕ ਨਗੁ ਛੇਕ ਨਾਮਰ ਪੁੰਨਾਬਾ ਕਰਿਯਾ। ਏਧਰਿ ਲੋਕਾਕਸ਼ੁ ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਝੁੰ
ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪੁ ਛੇਕਯਾ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਇਹੁ ਗੁਫਾ ਵੀਚਾਰੇ ॥

ਮੇਭੱ ਵਧਭਿ ਗੁਰੂਯਾ ਚਿਕ ਭਾਰਾ ਏਹਿ ਗੁਣੀਅਰ ਚਿਛਰ ਕਰਿਯਾਏ,

ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਅੰਤਰਿ ਵਸੈ ਮੁਰਾਰੇ ॥

ਭਾਵਾਰ ਬ੍ਰਹਮਨੇਰੇ ਮੁਰਾਰੀ ਪੁਰੂਯਾ ਨਿਰੰਜਨ ਨਾਮ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾਏ।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਏ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ਬੇਭਗਵਾਨਯਾ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ਆਭ ਗੁਰੂਯਾ ਚਿਕ ਭਾਰਾ ਪੁਰੂਯਾ ਵਰਵਾਰੇਰੇ ਗੋਭਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਏ। ਆਸੂਰਿ, ਬੇ ਨਿਯ ਪ੍ਰਿਯਭਯਾ ਪੁਰੂਯਾ ਬਹਿਭ ਮਿਥੀ ਬੁਝ ਅਨੂਭਵ ਕਰਿਯਾਏ ॥੪॥

ਜਮੁ ਜਾਗਾਤੀ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਕਰੁ ਲਾਏ ॥

ਕਰ ਅਬੂਯਾ ਕਰੂਧੁਵਾ ਮਯਾ ਧੋਭਯ ਭਾਵ ਰਝੂਧੁਵਾ ਲੋਕਾਯ ਭਯਰੇ ਕਰ ਲਗਾਯਾਏ।

ਨਾਵਹੁ ਭੂਲੇ ਦੇਇ ਸਜਾਏ ॥

ਮਿਯ ਯਥਾਰਯਾ ਨਾਮਯੁ ਭਿਧੁਭ ਕਰਿਯਾਏ ਬੇਭਾਯੁ ਧਰੁ ਧੋਯਾਏ।

ਘੜੀ ਮੁਹਤ ਕਾ ਲੇਖਾ ਲੇਵੈ ਰਤੀਅਹੁ ਮਾਸਾ ਤੋਲ ਕਢਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਮਯਾ ਪੁਭਯਕ ਯਾਵਰ ਪੁਭਿ ਮੁਬੂਭਰ ਕਯਰ ਲੋਯਾ ਰਝੁਯਾਏ ਆਭ ਏਵਾਰਬਰੁ ਅੰਯਯੁ ਭਯਲਾ ਘੋਯਾਏ। ॥੫॥

ਪੇਈਅੜੈ ਪਿਰੁ ਚੇਤੇ ਨਾਹੀ ॥

ਮੇਭੱ ਯਾਵ-ਬੁਯ ਨਿਯ ਵਾਯਾ ਯਰ (ਮੁਭੁਯਲੋਕਾਯ)ਰੇ ਨਿਯ ਪਭਿ-ਪਰਮੇਯਰਯੁ ਬੁਯਰਯ ਕਰਿਨਾਏ,

ਦੂਜੈ ਮੁਠੀ ਰੇਵੈ ਧਾਹੀ ॥

ਬੇ ਮਾਯਾਰ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਧਬਿ ਲੂਭਰ ਚਿਕਾਰ ਘੋਯਾਏ, ਬੇ ਕਯਰ ਲੋਯਾ ਧੋਵਾ ਬਯਮਨੇਰੇ ਭਿਯਾਯ ਕਰਿਯਾਏ।

ਖਰੀ ਕੁਆਲਿਓ ਕੁਰੂਪਿ ਕੁਲਖਣੀ ਸੁਪਨੈ ਪਿਰੁ ਨਹੀ ਪਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ਬੇਸ਼ੁ ਨੀਚ ਗ੍ਰਿਹਿਣੀ ਬਝੂਚ ਕੂਰੂਪ ਓ ਅਲਸਣੀ ਅਚੇ ਅਭ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਮਖ ਬੇ ਨੀਚ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਿ
ਬੇਸ਼ੁਚ ਮੋਹਿਧਾਰੇ ਨਾਹਿ ॥6॥

ਪੇਈਅੜੈ ਪਿਰੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥

ਮੇਯੁ ਯੀਚ-ਬੁਧੀ ਨੀਚ ਪਠਿ-ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਨੀਚ ਮਨਚੇ ਬਥਾਯਾਏ,

ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਹਦੂਰਿ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਪੂਰੁ ਗੁਰੁ ਬੇਸ਼ੁ ਪਠਿਪੁਰੁਸ਼ੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਧਰੰਨ ਕਾਰਾਯਦਿਅਭੁ।

ਕਾਮਣਿ ਪਿਰੁ ਰਾਖਿਆ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਸਬਦੇ ਪਿਰੁ ਰਾਵੈ ਸੇਜ ਸੁਹਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਐਧਰਿ ਯੀਚ ਬੁਧੀ ਨੀਚ ਪੁਰੁਸ਼ਧਰੁ ਨੀਚ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਰਘੁਧਾਏ ਅਭ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਨੀਚ ਪੁਰੁਸ਼ਧਰ ਬਾਪੁਚੇ ਚਾਹਾਰ
ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਯਧਚੇ ਰਮਣ ਕਰਿਧਾਏ ॥7॥

ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਸਦਿ ਬੁਲਾਏ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਨੀਚ ਬੇਬਕਕੁ ਬੋਲਾਯ ਚਾਹਾਯ ਨਾਮਚੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਧਾਯ।

ਆਪਣਾ ਨਾਉ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ਬੇ ਨੀਚਰ ਨਾਮ ਚਾਹਾਰ ਮਨਚੇ ਬਥਾਯ ਦਿਅਭੁ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਅਨਦਿਨੁ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ ॥੮॥੨੮॥੨੯॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਬੇਬਕਕੁ ਭਗਵਾਨ ਧਰਵਾਰਚੇ ਬਭ ਗੋਭਾ ਮਿਲਿਧਾਏ। ਆਬੂਰਿ, ਭਗਵਾਨ
ਬੇਬਕ ਰਾਠਿ ਧੰਨ ਬਰਵਾ ਚਾਹਾਯ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਿਧਾਏ ॥8॥28॥29॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਉਤਮ ਜਨਮੁ ਸੁਥਾਨਿ ਹੈ ਵਾਸਾ ॥

ਮੇਯੁ ਬਧਿ ਬਭਬਥਾਠਿ ਰੂਪੀ ਗ੍ਰੇਸ਼ੁ ਬ੍ਰਾਹਮਚਰੇ ਰਘੁਧਾਏ, ਚਾਹਾਰ ਯਧ ਭਭਮ ਬਨਿਧਾਏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਘਰ ਮਾਹਿ ਉਦਾਸਾ ॥

ੴ ਪਰਿ ਵਧੈ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਬਿਯੋਗੁ ਬਿਯੋਗੁ ਕਰਿਯਾਵੈ ਆਉ ਗੁਣਗੁਣੁ ਰਹਿ ਮਧੁ ਨਿਰੰਦ੍ਰੁ ਰਹਿਯਾਵੈ।

ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਹਹਿ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਹਰਿ ਰਸਿ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਬੇ ਬਰੰਦਾ ਭ੍ਰੰ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਰਹਿਯਾਵੈ। ਭਾਵਾਰ ਮਨੁ ਹਰਿ ਰਸ ਪਾਨ ਕਰਿ ਭੁਭੁ ਭੋਜਨਾਵੈ ॥੧॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਪੜਿ ਬੁਝਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ ॥

ਮੂੰ ਭਾਵਾ ਭੁਭੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਰਹਿਯਾਵੈ, ਮੇਰੇ ਭੁਭੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਰਹਿਯਾਵੈ ॥੧॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੜਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਹਿ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੇਭਾ ਪਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭੁਭੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਰਹਿਯਾਵੈ, ਮੇਰੇ ਭੁਭੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਰਹਿਯਾਵੈ ॥੧॥

ਅਲਖ ਅਭੇਉ ਹਰਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ ॥

ਅਲਖ ਅਭੇਉ ਹਰਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ ॥

ਉਪਾਇ ਨ ਕਿਤੀ ਪਾਇਆ ਜਾਏ ॥

ਕੋਈਏ ਭੁਭੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਰਹਿਯਾਵੈ, ਮੇਰੇ ਭੁਭੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਰਹਿਯਾਵੈ ॥੧॥

ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਨਦਰੀ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਮੇਰੇ ਭੁਭੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਰਹਿਯਾਵੈ, ਮੇਰੇ ਭੁਭੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਰਹਿਯਾਵੈ ॥੨॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪੜੈ ਨਹੀ ਬੁਝੈ ॥

ਮੇਰੇ ਭੁਭੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਰਹਿਯਾਵੈ, ਮੇਰੇ ਭੁਭੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਰਹਿਯਾਵੈ ॥੨॥

ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਮਾਇਆ ਕਾਰਣਿ ਲੂਝੈ ॥

ਬੇ ਭੁਭੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਰਹਿਯਾਵੈ, ਮੇਰੇ ਭੁਭੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਰਹਿਯਾਵੈ ॥੨॥

ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਬੰਧਨ ਤੂਟਹਿ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਵਣਿਆ ॥੩॥

ਕਿਛੁ, ਭ੍ਰਿਗੁਗਾਮ੍ਰਕ ਮਾਯਾਰ ਵਧਨ ਗੁਰੂਯੋਗ ਚਕ ਭਾਰਾ ਛਿਛਿਯਾਏ ਆਯ ਗੁਰੂਯੋਗ ਚਕ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਮੋਹਾ ਮਾਯਾਰੂ
ਮੋਖ ਪਾਇਆਏ ॥੩॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਚੰਚਲੁ ਵਸਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯਕ ਏਹਿ ਮਨ ਕਠ ਚਝਲ ਅਚੇ ਆਯ ਏਹਾ ਮਨੁਸ਼ਯਕ ਵਧਰੇ ਆਸੇ ਨਾਹੂੰ।

ਦੁਬਿਧਾ ਲਾਗੈ ਦਹ ਦਿਸਿ ਧਾਵੈ ॥

ਬੇ ਭ੍ਰਿਯਾ ਯਤ੍ਰਥੁ ਕਰੂਯਕਾ ਮਾਯਾ ਪਛਰੇ ਲਾਗੈ ਵਧ ਧਿਰਰੇ ਪਧਯੁਯੁ ਰਹਿਯਾਏ।

ਬਿਖੁ ਕਾ ਕੀੜਾ ਬਿਖੁ ਮਹਿ ਰਾਤਾ ਬਿਖੁ ਹੀ ਮਾਹਿ ਪਚਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ਏਹਿਪਰਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਵੇਖ ਰੂਪੀ ਮਾਯਾਰ ਕੀਠਾ ਹੋਯਾ ਵੇਖ ਰੂਪੀ ਵਿਕਾਰਰੇ ਮਥੁ ਰਹਿਯਾਏ ਆਯ ਵੇਖ ਰੂਪੀ
ਮਾਯਾਰ ਵਿਕਾਰਰੇ ਗਲਿ-ਬਢਿ ਯਾਏ। ॥੪॥

ਹਉ ਹਉ ਕਰੇ ਤੈ ਆਪੁ ਜਣਾਏ ॥

ਮੇਯਯੰ ਕਪਯਿ ਅਹੰਕਾਰ ਬਹਿਠ ਬੋਲੁਯਾਏ ਆਯ ਬ੍ਰਹਮੰਯੁ ਕਠ ਬੋਲਿ ਪੁਕਠ ਕਰਿਯਾਏ,

ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਰੈ ਕਿਛੁ ਥਾਇ ਨ ਪਾਏ ॥

ਬੇ ਅਯੁਕ ਧਰਮ-ਕਰਮ ਕਰਿਯਾਏ, ਪਰਛੁ, ਪੁਰੁਯੁ ਦਰਬਾਰਰੇ ਬ੍ਰਾਕਾਰ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਤੁਝ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਕਿਛੁ ਨ ਹੋਵੈ ਬਖਸੇ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਬੇ ਪੁਰੁ! ਚੋਰਾ ਬੁਯੁਧ ਕਾਹਾਰੇ ਕੋਛਿ ਮਧ ਬੁਧ ਨਾਹੂੰ। ਯਾਹਾਕੂ ਰੂਮੇ ਸਮਾ ਕਰਿਧਿਐ, ਬੇ ਚਕ ਭਾਰਾ
ਬੁਧਰ ਵਧਿਯਾਏ ॥੫॥

ਉਪਜੈ ਪਚੈ ਹਰਿ ਬੂਝੈ ਨਾਹੀ ॥

ਮਨਮੁਖ ਯਯੁ ਮੁਯੁ ਚਕੁ ਆਇਯਾਏ, ਕਿਛੁ, ਚਾਹਾਕੂ ਯਗਵਾਨਯੋ ਯਾਨ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਫਿਰਾਹੀ ॥

ਬੇ ਚਾਠਿ ਧਿਨ ਮਾਯਾਰ ਮੋਹਰੇ ਧਾਇ ਪਧਯੁਯੁ ਰਹਿਯਾਏ।

ਮਨਮੁਖ ਜਨਮੁ ਗਇਆ ਹੈ ਬਿਰਥਾ ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ੴਪਰਿ ਮਨਮੁਖਿ ਵਧੈ ਨਿਯ ਅਨੂਯ ਜਨਮੁ ਵਧੈ ਹੋਇ ਆਉ ਅਛਰੇ ਪਛੁਤਾਵਣਿ ਕਰਿ ਜਗਤਰੂ
ਚਲਿਯਾ ॥੬॥

ਪਿਰੁ ਪਰਦੇਸਿ ਸਿਗਾਰੁ ਬਣਾਏ ॥

ਮੋਹਿਓ ਕੀਯੋ ਬੁਧਿ ਯਾਹਾਰਿ ਪਠਿ ਪਰਦੇਸਿ ਯਾਯੋ, ਪਰਛੁ, ਓਧਾਇ ਸੇ ਨਿਯ ਚਰਿਤਰੁ ਗੁਣਾਰ
ਕਰਿਯਾ ॥

ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੁ ਐਸੇ ਕਰਮ ਕਮਾਏ ॥

ਬੇਪਰਿ ਹੋਇ ਮਾਨੁਸਿ ਮਾਯਾਹਰੇ ਅਥ ਹੋਇ ਆਪਿ ਵਧੈ ਕਾਮ ਕਰਿਯਾ ॥

ਹਲਤਿ ਨ ਸੋਭਾ ਪਲਤਿ ਨ ਢੇਈ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਭਾਵੁ ਯਥਾਕਰੇ ਗੋਭਾ ਹੋਇ ਨਯਾ ਕੀਯੋ ਪਰਲੋਕਹਰੇ ਕੀਯੋ ਬਾਹਾਰਿ ਮਿਲਿਯਾ ॥ ਭਾਵੁ
ਯਥਾਕਰੇ ਵਧੈ ਹੋਇ ਚਲਿਯਾ ॥੭॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਜਾਤਾ ॥

ਕੇਹੁ ਕਿਹੁ ਹੋਇ ਭਗਵਾਨਯ ਨਾਮੁ ਯਾਯੋ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ॥

ਨਾਮੁ ਪਰਿਚਯੁ ਪੂਰੁ ਗੁਣੁ ਭਾਵੁ ਹੋਇ ਯਾਯੋ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੮॥

ਮੋਹੁ ਵਧੈ ਨਿਯ ਰਾਤਿ ਬਹੁ ਬਧਾਹਰੇ ਭਗਵਾਨਯ ਭਯੋ ਕਰਿਯਾ ॥ ਭਾਵੁ ਬਾਹਾਰਿ ਭਾਵਹਰੇ ਹੋਇ ਬੁਧੁ
ਭਯੋ ਹੋਇ ਯਾਯੋ ॥੮॥

ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤੈ ਏਕੇ ਸੋਈ ॥

ੴ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਬਧਾਯੋ ਯਥਾਕਰੇ ਯਥਾਕਰੇ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਬੁਝੈ ਕੋਈ ॥

ਪਰਛੁ, ੴ ਭਗਵਾਨੁ ਗੁਣੁ ਮਾਧਨੁ ਕੇਹੁ ਕਿਹੁ ਪੂਰੁ ਹੋਇ ਬੁਝਿਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਜਨ ਸੋਹਿ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਆਪਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ ॥੯॥੨੯॥੩੦॥

हे नामक! भगवान्क दरबारमें प्रहृ वय्छि गंगा। प्रार्थु करिथा।, यिं च छार नाममें मग्ग
रहिथा। भगवान् वय्छि हूँ कृपा करि जावकु निज बाटुमें ही लन करछि ॥९॥२६॥३०॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਮਨਮੁਖ ਪੜਹਿ ਪੰਡਿਤ ਕਹਾਵਹਿ ॥

ਬੇਬੁਝਾਚਾਰੀ ਜੀਵ ਧੌਢਧ ਭਾਵਰੇ ਗੁਣ ਪਛਿਆਏ ਅਭ ਬੁਝਾਨੂੰ ਬਿਧਾਨ ਕਹਿਥਾਏ।

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ॥

ਬੇ ਮਾਝਾਰ ਮੋਹਾਰੇ ਫਾਬੈ ਕਠ ਦੂਝਗੀ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਬਿਖਿਆ ਮਾਤੇ ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ ਨਾਹੀ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੁਨੀ ਆਵਣਿਆ ॥੧॥

ਬੇ ਬਿਬ ਰੂਪੀ ਮਾਝਾਰ ਮੋਹਾਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਥਾਏ ਅਭ ਪੁਛੁਯਾ ਬਿਬਯਾਰੇ ਚਾਢਾਯਾ ਕੀਛੇ ਝਾਨ ਮੋਲੋਨਾਝੈ,
ਮੋਯੈ ਕਾਰਗਰੂ ਕਾਰਯਾਰ ਮੋਨਾਰੇ ਚਕਰੇ ਪਛਿਆਏ ॥1॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ ॥

ਮੂੰ ਬਮਧੈਠ ਅਠੇ, ਮੋਰ ਜੀਵਨ ਚਾਢਾਯਾ ਬਮਧੈਠ ਅਠੇ, ਮੈਏ ਨੀਯ ਅਘਾਕਾਰ ਨਝੁ ਕਰੇ ਯੋਗਰਯਾ
ਯਾਏ ਕੀਲੀਯ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਹਰਿ ਰਸੁ ਸਹਜਿ ਪੀਆਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੁਯਾ ਬੇਬਾ ਭਾਰਾ ਯੋਗਰ ਮਨੁਬਧਰ ਯੁਧਯਾਰੇ ਕਾਬ ਕਰਿਥਾਯੁ ਅਭ ਬੇ ਬਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਝੈ ਝਰੇ-
ਰਬ ਪਾਨ ਕਰਿਥਾਏ ॥1॥ ਰੂਝ ॥

ਵੇਦੁ ਪੜਹਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਨਹੀ ਆਇਆ ॥

ਕੀਛੇ ਕਧਯਿ ਕੇਧ ਪਛਿਆਯੁ, ਪਰਯੁ, ਚਾਢਾਯਾ ਝਰੇ-ਰਬਰ ਬਾਧਰ ਆਨਯ ਮੋਲੋਨਾਝੈ।

ਵਾਦੁ ਵਖਾਣਹਿ ਮੇਰੇ ਮਾਇਆ ॥

ਮੋਹ ਮਾਝਾ ਕਾਰਗਰੂ ਕੂਝਿਯਾਨ ਹੋਯਾਯਾ ਬੇ ਕਾਧ-ਕੀਕਾਧ ਕਰਿਥਾਏ।

ਅਗਿਆਨਮਤੀ ਸਦਾ ਅੰਧਿਆਰਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝਿ ਹਰਿ ਗਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਅਜਾਨ ਬਰਵਾ ਅਜਾਨਭਾਰ ਅਭਕਾਰਰੇ ਧਾਵ। ਗੁਰੂਮੁਖ ਚਿਰੰਜੀਵ ਯਾਏ ਅਭ ਹਰਿਕਾ ਮਗੇਗਾਨ
ਕਰੇਧਾਵ ॥੨॥

ਅਕਥੇ ਕਥੀਐ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵੈ ॥

ਯੇਯੋਂ ਕਥਾਏ ਅਵਰੁਨਾਮੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਮਹਿਮਾ ਕਰੇਧਾਵ, ਏ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਬੁਝਰ ਕਰੇਧਾਵ।

ਗੁਰਮਤੀ ਮਨਿ ਸਚੇ ਭਾਵੈ ॥

ਗੁਰੁਕਾ ਮਨਿ ਭਾਰਾ ਬਧ-ਪੁਰੁ ਚਾਹਾਰ ਮਨਕੁ ਪੁਰੁ ਲਾਗੇਧਾਵ।

ਸਚੇ ਸਚੁ ਰਵਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਸਚਿ ਰੰਗਾਵਣਿਆ ॥੩॥

ਏ ਧਿਨ ਰਾਤਿ ਬਧ-ਪਰਮੇਸ਼ਰਕਾ ਹੂੰ ਬੁਝਰ ਕਰੇਧਾਵ। ਚਾਹਾਰ ਏਹਿ ਮਨ ਬਧ-ਪੁਰੁਕਾ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਗੁ
ਕਰੇਧਾਵ ॥੩॥

ਜੇ ਸਚਿ ਰਤੇ ਤਿਨ ਸਚੇ ਭਾਵੈ ॥

ਯੇ ਬਧ-ਪੁਰੁਕਾ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਗੁ ਕਰੇਧਾਵ, ਚਾਹਾਰ ਬਧ ਪੁਰੁ ਹੂੰ ਪੁਰੁ ਲਾਗੇਧਾਵ।

ਆਪੇ ਦੇਇ ਨ ਪਛੇਤਾਵੈ ॥

ਪੁਰੁ ਚਾਹਾਰੁ ਨਿਯ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਬੁਝਾ ਦੇਯਯਾਏ ਅਭ ਏਹਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਦੇਯ ਏ ਅਵਗੇਗਾਨ ਕਰੇਯੋ ਨਾਹੂੰ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਦਾ ਸਚੁ ਜਾਤਾ ਮਿਲਿ ਸਚੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ਗੁਰੁਕਾ ਚਿਰ ਭਾਰਾ ਬਧ ਪੁਰੁ ਬਰਵਾ ਯਗਾਯਾਏ। ਬਧਬੁਝਰ ਪੁਰੁਕਾ ਮਿਲਨ ਕਰੇਧਾ ਭਾਰਾ ਕਠ ਅਨਯ
ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਯਯਾਵ ॥੪॥

ਕੁਝੁ ਕੁਸਤੁ ਤਿਨਾ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥

ਮਿਧਾ ਏਵਾ ਕਧਭਾਰ ਮਯਲਾ ਚਾਹਾਰੁ ਲਾਗੇ ਨਾਹੂੰ ਕਾਰਗ

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗੈ ॥

ਏ ਰਾਤਿ ਧਿਨ ਗੁਰੁਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੁ ਯਯਨਰੇ ਯਾਗੇਧਾਵ।

ਨਾਨਕ ਨਾਵੈ ਕੀ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ਨਾਮੇ ਮੰਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੮॥੩੦॥੩੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨ ਯਾਹਾਨੂੰ ਜਿਹ ਨਾਮਰ ਮਹਾਨਠਾ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਛੁਛਿ, ਏਹ ਜਿਹ ਮਨਰੇ ਨਾਮਨੂੰ ਵਧਾਯ
ਬੁਝਿ ਪੁਰਾ ਕਰਿਯਾਏ ॥੮॥੩੦॥੩੧॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਨਿਰਗੁਣੁ ਸਰਗੁਣੁ ਆਪੇ ਸੋਈ ॥

ਯੋਗਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਨਿਰ੍ਗੁਣੁ ਆਯੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬਰ੍ਹੁਣੁ ਅਠਛੁ।

ਤਤੁ ਪਛਾਣੈ ਸੇ ਪੰਡਿਤੁ ਹੋਈ ॥

ਯੋਏ ਯੋਗਰਯੁ ਯੋਗਨੂੰ ਰੂਪਿਯੋਏ ਏਹ ਪਛੁਛਿ ਵਧਿਯਾਏ।

ਆਪਿ ਤਰੈ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਤਾਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਯੋਯੰ ਮਨੁਸ਼ਯੁ ਜਿਹ ਬ੍ਰਹਮੰਰੇ ਬਰਿਨਾਮ ਵਧਾਯਾਏ, ਏਹ ਬ੍ਰਹਮੰ ਯੋਗਰਾਗਰਨੂੰ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯਾਏ ਆਯੁ
ਜਿਹਰ ਬਰੁ ਵੰਗਪਰਨੂੰ ਯੋਗਰਾਗਰਰੇ ਪਾਰ ਕਰਾਯਾਏ ॥1॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਖਿ ਸਾਦੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥

ਹੂੰ ਬਰਪੋਛਿ ਅਠ, ਮੋਰ ਯੋਗਰ ਮਧ ਠਾਹਾ ਪਾਯਰੇ ਯੋਗਰੋਛਿ ਯੋਏ ਬਰਿ ਰਬਨੂੰ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯੁ
ਏਹਾਰ ਬਾਧਨੂੰ ਪੁਰਾ ਕਰਿਯਾਏ।

ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਹਿ ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੋਏ ਬਰਿ ਰਬਨੂੰ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾਏ, ਏਹ ਪਰਿਛੁ ਪੂਰੁਸ਼ ਅਠ ਆਯੁ ਏਹ ਜਿਹਲ ਨਾਮਰ ਬੁਝਿ ਕਰਿਯਾਏ
॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਸੇ ਨਿਰਕਰਮੀ ਜੇ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਯੋਯੰ ਵਧਛੁ ਯੋਗਰ ਚਿਛੁਨ ਕਰਿਯਾਏ, ਏਹ ਕਰਿਯੋਗਰ ਅਠ।

ਅੰਤਰਿ ਤਤੁ ਗਿਆਨਿ ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ ॥

ਠਾਹਾਰ ਬ੍ਰਹਮੰਰੇ ਪਰਮ ਠਯੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਯੋਗ ਪੁਕਰ ਹੋਯਾਯਾਏ ਆਯੁ ਏਹ ਜਿਹ ਅਹੰਕਾਰਨੂੰ ਨਸ਼ੁ
ਕਰਿਯੋਯਾਏ।

ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਏ ਤੈ ਗੁਣ ਮੇਟਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਬੇ ਨਾਮਰੂ ਨਵਨਿਧੁ ਪਾਇਆ ਆਉ ਮਾਯਾਰ ਚਿਗੁਣਿ ਧੂਰਿ ਕਰਿ ਭਗਵਾਨਯ ॥੨॥

ਹਉਮੈ ਕਰੈ ਨਿਹਕਰਮੀ ਨ ਹੋਵੈ ॥

ਮੋਭੈ ਕਪਛਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ਕਰਿਆ, ਬੇ ਕਰਮਿ ਕਰਮਰੂ ਧੂਰਿ ਖੂਧਨਾਏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਉਮੈ ਖੋਵੈ ॥

ਕਿਛੁ, ਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਮਨੁਸ਼ਾ ਨਿਯ ਅਹੰਕਾਰਿ ਨਸ਼ੁ ਕਰਿਦੇਯਾ।

ਅੰਤਰਿ ਬਿਬੇਕੁ ਸਦਾ ਆਪੁ ਵੀਚਾਰੇ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ ॥੩॥

ਭਾਵਾਰ ਅਛੁ ਮਨਰੇ ਕੇਵੇਕ ਭਵੁਥੁ ਹੋਯਾਯਾ, ਬੇ ਬਾ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿ ਚਿਤ੍ਰਿ ਕਰਿਆ ਆਉ
ਗੁਰੂਯਾ ਸ਼ਬ ਭਾਰਾ ਹਰਿ ਪੁਰੂਯਾ ਮੋਗਾਗਾਨ ਕਰਿਆ ॥੩॥

ਹਰਿ ਸਰੁ ਸਾਗਰੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸੋਈ ॥

ਨਿਰਮਲ ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਬਰੋਹਰ ਆਉ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਬਾਗਰ ਅਚਰਿ।

ਸੰਤ ਚੁਗਹਿ ਨਿਤ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਈ ॥

ਨਿਰਮਲ ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਬਰੋਹਰ ਆਉ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਬਾਗਰ ਅਚਰਿ।

ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਹਿ ਸਦਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਚੁਕਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ਬੇ ਭਗਵਾਨ ਰੂਪੀ ਬਰੋਹਰਰੇ ਕੇਨ ਚਾਢਿ ਸ਼ਾਨ ਕਰਿਆ ਆਉ ਨਿਯ ਅਯਾਯਾਰ ਮਯਾ ਬੁਝ ਕਰਿਆ
॥੪॥

ਨਿਰਮਲ ਹੰਸਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰਿ ॥

ਯਾਵ ਰੂਪੀ ਹੰਸਾ ਪ੍ਰੇਮ ਆਉ ਪ੍ਰੀਤ ਭਾਰਾ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾਯਾ ਆਉ

ਹਰਿ ਸਰਿ ਵਸੈ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ॥

ਨਿਯ ਅਯਾਯਾਕੁ ਮਾਰਿ ਭਗਵਾਨ ਰੂਪੀ ਬਰੋਹਰਰੇ ਨਿ ਬਾਧ ਕਰਿਆ।

SGGOnline.com

ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਤੈ ਆਪੇ ਵੇਖੈ ॥

ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਯਾਵਰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁ ਆਯ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਨਿਯ ਰਚਨਾਕੂ ਪਾਲਨ ਕਰੁਛੁ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ ਸੇ ਜਨੁ ਲੇਖੈ ॥

ਯੇਯੋਂ ਮਨੁਬਧ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇ ਪੁਰੁਕਾ ਧਰਵਾਰੇ ਬਾਕੁਤ ਹੋਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਾਵਣਿਆ ॥੮॥੩੧॥੩੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਵਾਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਪੁਰੁਕਾ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਏ, ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬੇ ਪੁਰੁਕਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਏ
॥੮॥੩੧॥੩੨॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਜਗਤੁ ਸਬਾਇਆ ॥

ਬੰਧੁ ਬੰਧਾਰ ਮੋਹ ਮਾਯਾਕੇ ਲਿਖੁ ਅਛਿ।

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਦੀਸਹਿ ਮੋਹੇ ਮਾਇਆ ॥

ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮਾਯਾਕੇ ਮੋਹਿਤ ਹੋਵਾ ਵੇਖਾਯਾਛਿ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਚਉਥੈ ਪਦਿ ਲਿਵ ਲਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇਹੁ ਬਿਰਲ ਪੂਰੁਬ ਹੂੰ ਬਧਧੂ ਬੋਧ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਕੇ ਹੂੰ
ਚਤੁਰਥ ਅਵਸਥਾਕੇ ਲਾਗਿਯਾਏ। ॥੧॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਬਦਿ ਜਲਾਵਣਿਆ ॥

ਹੂੰ ਭਾਵਾ ਪਾਯਕੇ ਬੰਧਿਤ ਹੋਏ ਗੁਰੂਕਾ ਬਾਣੀ ਬਾਰਾ ਮੋਹ ਮਾਯਾਕੇ ਚੁਝਾਕੂ ਯਾਯਾ ਵੇਖਯਾਏ।

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਜਲਾਏ ਸੇ ਹਰਿ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ਹਰਿ ਦਰਿ ਮਹਲੀ ਸੋਭਾ ਪਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਯੁ ਪੁਰਾਣੀ ਮੋਹਾ ਮਾਯਾਰ ਚੁਝਾਕੁ ਯਜਾਯੁ ਵੇਯਾਯੁ ਆਯੁ ਨਿਯੁ ਮਨੁ ਬਹਿ-ਪੁਰੁਯੁ ਠਾਰੇ ਲਗਾਯਾਯੁ,
ਬੇ ਬਹਿਯੁ ਧਰਵਾਰੇ ਵਧ ਗੋਯੁ ਪਾਯਾਯੁ ॥੧॥ ਰੂਹੁ ॥

ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ ਮੂਲੁ ਹੈ ਮਾਇਆ ॥

ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤਾਯੁ ਮੂਲੁ ਮਾਯਾ ਅਰੇ,

ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਜਿੰਨਿ ਉਪਾਇਆ ॥

ਮੇਯੁਮਾਨੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮਣਿ ਓ ਗਾਥੁ ਯਪ੍ਰਬੁ ਕਰਿਯੁ

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਪਸਰਿਆ ਸੰਸਾਰੇ ਆਇ ਜਾਇ ਦੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਐ ਬਾਬਾਰੇ ਕਾਮੁ ਬ੍ਰਾਮੁ ਪ੍ਰਬੁ ਅਯੁ, ਐਪਾਯੁ ਪੁਰਾਣੀ ਯੁਗੁ ਮਰਗੁ ਚਕੁਰੇ ਪਠਿ ਕਥੁ ਬਧੁ ਕਰਿਯਾਯੁ
॥੨॥

ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਇਕੁ ਪਾਇਆ ॥

ਯਗਵਾਨੁ ਮਾਨਵ ਗਰਗਰੇ ਐਕੁ ਯਾਨੁ ਰੂਪੀ ਰਹੁ ਰਯੁਯੁ,

ਗੁਰੁ ਪਰਸਾਦੀ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥

ਮਾਯਾਕੁ ਗੁਰੁਯੁ ਕ੍ਰਿਪਾਰੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮਣੇ ਬਧਾ ਯਾਯਾਯੁ।

ਜਤੁ ਸਤੁ ਸੰਜਮੁ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਣਿਆ ॥੩॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮਚਰਿਯੁ, ਯਿਯੁਯੁ, ਬਾਮਨਾ ਧਾਰਗੁ ਕਰਿ ਬਧੁਯੁ ਯੁਯੁ ਕਰਿਯਾਯੁ, ਪਰਯੁ, ਪ੍ਰਬੁ ਗੁਰੁਯੁ ਧਰੁ
ਨਦੁ ਬ੍ਰਗੁ ਪੁਰਾਣੁ ਬਾਯਾਯੁ। ॥੩॥

ਪੇਈਅੜੈ ਧਨ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀ ॥

ਮੇਯੁ ਯੀਵ-ਬ੍ਰਾ ਯਿਯੁ ਬਾਧਾਯੁ (ਮ੍ਰਿਯੁਯੁਯੁ) ਯੁਯੁ ਪਠਿ ਕ੍ਰਿਯਾਰੇ ਲਗਿਯਾਯੁ,

ਦੂਜੈ ਲਾਗੀ ਫਿਰਿ ਪਛੋਤਾਣੀ ॥

ਧੌਢੜ ਭਾਵਰੇ ਫਾਇ ਸੇ ਅਛੁੜ ਪਛਾਓਯ ਕਰਿਯਾਏ।

ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਦੇਵੈ ਗਵਾਏ ਸੁਪਨੈ ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ਸੇ ਨਿਯ ਲੋਕ ਭਯਾ ਪਰਲੋਕ ਭਿਯੋ ਹਰਾਯੋਏ ਆਭ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਮਧ ਭਾਖਾਯੁ ਬ੍ਰਯ ਮਿਲਿਯਾਏ। ॥੪॥

ਪੇਈਅੜੈ ਧਨ ਕੰਤੁ ਸਮਾਲੇ ॥

ਮੇਯੋ ਯਾਵ-ਬੁਝਾ ਯਹਲੋਕਰੇ ਨਿਯ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਰਯੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇਨਾਏ,

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਵੇਖੈ ਨਾਲੇ ॥

ਗੁਰਯੁ ਕ੍ਰਿਪਾਯੁ ਸੇ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਰਯੁ ਨਿਕਰਯੁ ਫੁੱ ਧਰੰਯ ਕਰਿਯਾਏ।

ਪਿਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਰਹੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਸਬਦਿ ਸਿੰਗਾਰੁ ਬਣਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਨਿਯ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਰਯੁ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਧ ਰਹਿਯਾਏ ਆਭ ਗੁਣਾਰ ਕਰਿਯਾਏ ॥੫॥

ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥

ਭਾਖਾਰ ਯਯੁ ਬਧਾਯੁ ਹੋਯਾਏ ਯਿਯ ਬਧਗੁਰਯੁ ਪਾਯਯਿ।

ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇਆ ॥

ਗੁਰਯੁ ਕ੍ਰਿਪਾਯੁ ਸੇ ਮਾਯਾ-ਮੋਹਯੁ ਯਯਾਯੁ ਧੋਯਯਿ।

ਏਕੇ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ਬਧਬਯਰੇ ਬਯਿਲਿਯੁ ਹੋਯਾਏ ਸੇ ਯਕ ਯਯਰਯੁ ਯਗੋਗਾਯ ਕਰਿਯਾਏ, ਯਿਯ ਬਯੁਯੁ ਬ੍ਰਧਯਰੇ ਬਯਾਧਕ ਆਯਯਿ। ॥੬॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਨ ਸੇਵੇ ਸੇ ਕਾਰੇ ਆਇਆ ॥

ਮੇਯੋ ਮਨੁਬਯੁ ਬਧਗੁਰਯੁ ਬੋਯਾ ਕਰੇਨਾਏ, ਸੇ ਬਯਾਰਯੁ ਕਾਫਿਯੁ ਆਯਯਿ?

ਪ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਭਾਵਾਰ ਯਾਦਨਕੁ ਪ੍ਰਥਮ ਅਰੇ। ਬੇ ਨਿਯਮ ਅਨੂਯਾ ਯਾਦਨ ਵਪਾਰੇ ਹਰਾਯ ਦੇਯਕਿ।

ਮਨਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਬਹੁ ਦੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਮਨਮੁਖਿ ਨਾਮਰ ਬੁਝਿ ਕਰੇਨਾਹਿ। ਹਰਿਨਾਮਰ ਬਿਨੁ ਬੇ ਬਹੁਤ ਕਥੁ ਬਹੁ ਕਰਿਆ ॥7॥

ਜਿਨਿ ਸਿਸਟਿ ਸਾਜੀ ਸੋਈ ਜਾਣੈ ॥

ਮੇਯੋ ਪੁਰੁ ਏਵੇ ਬੁਝਿ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯੋ, ਬੇ ਏਵੇ ਬਿਬਯਰੇ ਬਹੁ ਕਥਿ ਯਾਗਿਯੋ।

ਆਪੇ ਮੇਲੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੈ ॥

ਪੁਰੁ ਭਾਵਾਯੁ ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯੋ, ਏਵੇ ਗੁਰੁ ਗਯਕੁ ਬਰਦਾ ਨਿਯ ਨੇਤਰੇ ਰਯਾਯ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲਿਆ ਤਿਨ ਜਨ ਕਉ ਜਿਨ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਵਣਿਆ

॥੮॥੧॥੩੨॥੩੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮ ਭਾਵਾਯੁ ਹੋ ਮਿਲਿਆ, ਯਾਵਾਰ ਕਪਾਲਰੇ ਬੁਝਨ ਕਾਰਗਰੁ ਭਾਗਯਰੇਯ। ਬਿਧਾਨਾ ਯਾ
॥8॥1॥32॥33॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਆਪੇ ॥

ਹੇ ਯਗਰ! ਭੂਮੇ ਹੋ ਆਦਿਪੁਰੁਖ, ਅਪਾਰ ਏਵੇ ਬਰਯ ਅਰ।

ਆਪੇ ਥਾਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ॥

ਬੇ ਬੁਝੋ ਹੋ ਬੁਝਿ ਰਚਨਾ ਕਰਿਆਯੋ ਆਯ ਬੁਝੋ ਹੋ ਪੁਰੁਖ ਕਰਿ ਬੁਝਿਰ ਬਿਨਾਗ ਕਰਿਆਯੋ।

ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤੈ ਏਕੇ ਸੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਭਾ ਪਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਬਸੰਤਰ ਭਿਓਰੇ ਏਕ ਯੋਗਿ ਹੋਂ ਵਧਾਪਕ ਅਛਰਿ। ਏਹਾ ਅਨੂਭਵ ਕਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਧਰਮਾਰੇ ਕਠ
ਗੋਭਾ ਪਾਇਯਾ ॥੧॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਣਿਆ ॥

ਮੂੰ ਭਨ-ਮਨਰੂ ਭਾਵਾ ਪਾਯੋਰੇ ਬਸੰਤਰ, ਏਥੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾ।

ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖਿਆ ਘਟਿ ਘਟਿ ਦੇਖਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਬੇਬੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾ ਕੀਠੇ ਰੂਪ ਅਠਿ ਨਾ ਕੀਠੇ ਰੇਖਾ ਅਠਿ, ਚਾਹਾਕੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੁਰਿ ਜੀਵਰੇ ਦੇਖੁਅਠਿ।
ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਨਧੂਰੁ ਮਖ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਰੂਪੁ ਵਰਜਨ ਕਰਾਠਿ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਤੂ ਦਇਆਲੁ ਕਿਰਪਾਲੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਈ ॥
ਹੇ ਯਾਦਾਰ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਵੱਡੇ ਧਰਮੀ ਅਤੇ ਯਾਦਾਰ! ਅੰ

ਤੂਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥
ਤਾਯੋ ਚੋਰੇ ਵਧਾਓ ਅਨਧੂਰੇ ਕੇਵਲੇ ਮਖ ਜਾਹਾਠਿ।

ਗੁਰੁ ਪਰਸਾਦੁ ਕਰੇ ਨਾਮੁ ਦੇਵੈ ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੨॥
ਮਾਹਾ ਯੋਗਰੇ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਾਠਿ, ਚਾਹਾਕੁ ਬਿਨੁ ਬੇ ਨਿਯੋ ਨਾਮੋ ਧਰਿਠਿ। ਬੇ ਵਧਾਠਿ ਨਾਮੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚੋਰੇ
ਨਾਮਰੇ ਹੂੰ ਕਰਿਯਾਵ ॥੨॥

ਤੂੰ ਆਪੇ ਸਚਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ॥
ਹੇ ਜਾਤ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਬਾਹਮਣ ਬ੍ਰਹਮਕਰਮਾ ਅੰ

ਭਗਤੀ ਭਰੇ ਤੇਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥
ਚੋਰੇ ਯੋਗਰੇ ਪੁਰੁ-ਯੋਗਰੇ ਹੂੰ ਅਠਿ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਵਣਿਆ ॥੩॥
ਮਾਹਾਕੁ ਗੁਰੁਸ਼ ਮਾਖਮਰੂ ਚੋਰੇ ਨਾਮੋ ਮਿਲਿਯਾਠਿ, ਚਾਹਾਕੁ ਮਨਰੇ ਪੁਬਧੁਠਾ ਅਧਿਯਾਵ ਅਯੋ ਬੇ ਹੂੰ
ਬਮਾਪੁ ਯਗਾਯਾਵ ॥੩॥

ਅਨਦਿਨੁ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੇ ॥
ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼! ਮੂੰ ਧਰਿ ਰਾਠਿ ਚੋਰੇ ਮਗਾਗਾਨ ਕਰੁਅਠਿ।

ਤੁਧੁ ਸਾਲਾਹੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ! ਮੂੰਹੋਂ ਚੋਰਾ ਹੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰੁਣਾ ॥

ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਜਾਚਾ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਤੂੰ ਪਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ਹੇ ਭਗਤ! ਚੋਰਾ' ਬਿਨਾ ਅਨਧਿਕਾਰੀ ਨਾਹੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਹੋਏ ਪੁਰਾਣੇ ਹੋਏ ॥੪॥

ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥

ਹੇ ਅਗਮ, ਅਗੋਚਰ ਪੁਰਾਣਾ! ਚੋਰਾ ਬਾਹਰ ਪਾਇ ਪਾਇ ਨਾਹੀ ॥

ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਤੂੰ ਲੈਹਿ ਮਿਲਾਈ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਾ! ਜਿਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੂੰ ਦੇਵੇ ਪੁਰਾਣੀ ਜਿਹ ਬਾਹਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਈ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਧਿਆਈਐ ਸਬਦੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਚੋਰਾ ਖਾਨ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਬਾਹਰੇ ਹੋਂ ਕਰਿਓ ਭਰਿਓ। ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਬਾਹਰੇ ਬਾਹਰੇ ਬਾਹਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਹੋਏ ॥੫॥

ਰਸਨਾ ਗੁਣਵੰਤੀ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥

ਬੇਹਿ ਬਾਹਰੇ ਗੁਣਗਾਨਾ ਸੋਧੇ ਪੁਰਾਣੇ ਗੁਣਗਾਨਾ ਕਰਿਓ ॥

ਨਾਮੁ ਸਲਾਹੇ ਸਚੇ ਭਾਵੈ ॥

ਨਾਮ ਦੇ ਭਰਮਾ ਕਰਿਓ ਬਾਹਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਬਾਹਰੇ ਬਾਹਰੇ ਭਰਮਾ ਕਰਿਓ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਰਹੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਮਿਲਿ ਸਚੇ ਸੇਭਾ ਪਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਜਿਹ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਪੁਰਾਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦੇ ਮੇਰੇ ਰਹਿਓ ਆਪਣੇ ਬਾਹਰੇ ਬਾਹਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਿਓ ਬਾਹਰੇ ਗੋਭਾ ਪੁਰਾਣੇ ਕਰਿਓ ॥੬॥

ਮਨਮੁਖੁ ਕਰਮ ਕਰੇ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜਿਹ ਕਰਮ-ਮਨ ਅਹੰਕਾਰ ਦੇ ਬਾਹਰੇ ਹੋਂ ਕਰਿਓ ॥

ਜੁਐ ਜਨਮੁ ਸਭ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥

ਬੇ ਜਿਹ ਦੇ ਬਾਹਰੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਹੋਏ ਦੇ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਕਰਿਓ ॥

ਅੰਤਰਿ ਲੇਭੁ ਮਹਾ ਗੁਬਾਰਾ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵਣ ਜਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਓਹਾਰ ਝੁਧਰੇ ਲਾਲਸਾ ਏਕੰ ਅਯਾਨਓਹਾਰ ਘੋਰ ਅਥਕਾਰ ਟਾਵ, ਏਧੁਪਾਯ, ਬੇ ਯਥਾ ਮਰਗ ਚਕੁਰੇ
ਪਭੇ ਰਹਿਯਾਵ ॥7॥

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮਕਰਮ! ਭੂਮੇ ਬੇਮਾਨਯੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਹੂੰ ਮਹਾਨਓਹਾਰ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਅ,

ਜਿਨ ਕਉ ਆਪਿ ਲਿਖਤੁ ਧੁਰਿ ਪਾਈ ॥

ਮਾਹਾਰ ਭਾਗਵਤ ਬੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਹੂੰ ਆਧਿਰੂ ਏਪਰਿ ਲੇਖਾ ਲੇਖੁਯੁਭਿ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਭਉ ਭੰਜਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੮॥੧॥੩੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਾਹਾਯੁ ਗੁਰੂਯੁ ਭਯ ਭਾਰਾ ਭਯਨਾਭਯ ਪਰਮਾਨੁਯੁ ਨਾਮ ਮਿਲਿਯਾਵ, ਬੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮਤ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਪੁਰਾ
ਕਰਿਯਾਵ ॥8॥1॥34॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ਘਰੁ 1 ॥

ਅੰਤਰਿ ਅਲਖੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ ॥

ਅਲਖਯ ਪਰਮਾਨੁਯੁ ਯਾਵਰ ਝੁਧਰੇ ਹੂੰ ਬਿਧਾਨਾਨ ਅਠਭਿ, ਕੇਭੁ, ਓਹਾਯੁ ਦੇਖਾ ਮਾਯ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹੂੰ।

ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਲੈ ਗੁਣਾ ਰਖਿਆ ॥

ਬੇ ਨਾਮ-ਰਹੁਯੁ ਆਨੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮਪਰੇ ਗੁਣੁ ਰਗਾਮਾਯਾਵ।

ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਲਖਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਅਗਯ, ਅਗੋਚਰ ਪਰਮਾਨੁਯੁ ਬਰ੍ਹੇਸ਼ੁ ਅਠਭਿ, ਮਾਹਾਯੁ ਗੁਰੂਯੁ ਭਯ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਯਾਗਿਪਾਰਿਵਾ ॥1॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਕਲਿ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਸੁਣਾਵਣਿਆ ॥

ਹੂੰ ਭਨ-ਮਨਰੇ ਭਾਯਰਿ ਪਾਯਰੇ ਬਰ੍ਹੇਸ਼ੁ ਅਠਭਿ, ਮਿਥ ਏਭਿ ਕਲਿਯੁਗਰੇ ਯਾਵਰ ਭਗਵਾਨਯੁ ਨਾਮ
ਗੁਣਾਯਾਭਿ।

ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਸਚੈ ਧਾਰੇ ਵਡਭਾਰੀ ਦਰਸਨੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਬਛਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਚੋਚੇ ਬਛੁ ਆਦਿ ਹੁੰਨ ਅਰਥੇ, ਯਾਹਾਕੂ ਚੁ ਬਾਹਾਰਾ ਦੇਖਅਛੁ। ਵਧ ਬੋਝਾਗਧਰੂ
ਹੂੰ ਚਾਹਾਕਾ ਵਰਜਨ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇਆ। ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਜਿਸੈ ਕਉ ਫਿਰਦੇ ॥

ਯੇਭੈ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਪਾਇਕਾ ਪਾਯੈ ਬਾਖਕ, ਬਿਯ ਬਛਾਨ ਕਰਿਯਾਉ,

ਬ੍ਰਹਮੇ ਇੰਦ੍ਰ ਪਿਆਇਨਿ ਹਿਰਦੇ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ, ਯਸੁ ਮਖ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮਨੇ ਚਾਹਾਕਾ ਖਾਨ ਕਰਿਯਾਉ,

ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸਾ ਖੋਜਹਿ ਤਾ ਕਉ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਹਿਰਦੈ ਗਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਆਯ ਯਾਹਾਕੂ ਚੋਚੇਗ ਕੋਚਿ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤਾ ਬਛਾਨ ਕਰਥੇ, ਗੁਰੁਕਾ ਬਹਿਓ ਭੋਰ ਕਰਿ ਬੇਬੇ ਪੁਰੁਸ਼ੁ
ਬਛਮਾਨੇ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਯਗੋਗਾਨ ਕਰਿਯਾਉ ॥੨॥

ਆਠ ਪਹਰ ਤੁਧੁ ਜਾਪੇ ਪਵਨਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼! ਕਾਮੁ ਦੇਵਤਾ ਆਠ ਪੁਰੁਸ਼ ਚੋਰ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਯਾਉ

ਧਰਤੀ ਸੇਵਕ ਪਾਇਕ ਚਰਨਾ ॥

ਆਯ ਖਰਿਉ ਮਾਧ ਚੋਰ ਚਰਗਰ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯਾਉ।

ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੀ ਸਭਨਾ ਕੈ ਮਨਿ ਭਾਵਣਿਆ ॥੩॥

ਹੇ ਯਸ਼੍ਵਰ! ਬ੍ਰਹੁ ਧਿਗ ਏਵ ਬ੍ਰਹੁ ਕਾਗੀਰੇ ਚੋਰ ਨਿਵਾਸ ਅਛਿ। ਬਰਵਾਪਕ ਪਰਮਾਨੁ। ਬ੍ਰਹੁਕਾ ਮਨਕੁ
ਭਲ ਲਾਗਿਯਾ। ॥੩॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਪੈ ॥

ਹੇ ਬਧਾਬ੍ਰਹੁ ਪਰਮਾਨੁ! ਗੁਰਮੁਖ ਚੋਰ ਹੂੰ ਯਧ ਕਰਿਯਾ।

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਿਵਾਪੈ ॥

ਕਿਛੁ, ਪੂਰੁ ਗੁਰੁਕਾ ਕਾਗੀ ਕਾਰਾ ਹੂੰ ਕੋਖ ਹੋਇਆ।

ਜਿਨ ਪੀਆ ਸੇਈ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ਸਚੇ ਸਚਿ ਅਘਾਵਣਿਆ ॥੪॥

ਸਿੰਘ ਪਰਮਾਨੁਜਾ ਨਾਮ ਅਨੁਭਵਿਤ ਪਾਨ ਕਰਿਅਲੀ, ਸਿੰਘ ਭੁਭੁ ਫੁਲਾਇਆ। ਸੇਬ ਬਢਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਢਾ ਨਾਮਰੇ
ਕੁਠਾਰੀ ਫੁਲਾਇਆਲੀ ॥੪॥

ਤਿਸੁ ਘਰਿ ਸਹਜਾ ਸੇਈ ਸੁਰੇਲਾ ॥

ਯੇਯੋਂ ਬਧਾਇਕ ਫੁਲਾਇ ਘਰੇ ਬਾਘਾਇਕ ਅਵਲਾ ਵਿਧਾਨਾਨ ਅਲੀ, ਸੇਬ ਫੁੱਲ ਬੂਝੀ ਰਹਿਯਾ।

ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਕਰੇ ਸਦ ਕੇਲਾ ॥

ਸੇਬ ਬਰਵਾ ਪਰਮਾਨੁਜਾਨੇ ਯਾ।

ਸੇ ਧਨਵੰਤਾ ਸੇ ਵਡ ਸਾਹਾ ਜੇ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਮਨੁ ਲਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਸੇਬ ਧਨਵਾਨ ਅਰੇ ਆਯ ਪਰਮ ਬਰਾਹ ਅਰੇ, ਸਿੰਘ ਗੁਰੂਜਾ ਚਰਣਰੇ ਨਿਯੋਕ ਫੁਲਾਇ ਲਗਾਇਆ। ॥੫॥

ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਤੈ ਰਿਜਕੁ ਸਮਾਹਾ ॥

ਸੇਬ ਅਕਾਲਪੁਰੁਸ਼! ਬਰਵਪਰਮੇ ਭੂ ਪੁਰਾਣੀਯੁ ਭੋਜਨ ਦੇਵਕਾਇ।

ਪਿਛੇ ਦੇ ਤੈ ਜੰਤੁ ਉਪਾਹਾ ॥

ਭਾ'ਪਰੇ, ਭੂ ਪੁਰਾਣੀਯੁ ਭਵਰੁ ਕਰਿਅਲੀ।

ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ ਅਵਰੁ ਨ ਸੁਆਮੀ ਲਵੈ ਨ ਕੋਈ ਲਾਵਣਿਆ ॥੬॥

ਸੇਬ ਮੋਰਾ ਬਾਮਾ! ਭਾ' ਭਲੀ ਆਯ ਕੇਵਲੀ, ਮਹਾਨ ਧਾਰਾ ਨਾਵਾਫੁ। ਸੇਬ ਪੁਰੁਸ਼! ਕੇਵਲੀ ਮਧ ਭੋਰ ਬਮਕਸ਼
ਨਾਵਾਫੁ ॥੬॥

ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਤੁਠਾ ਸੇ ਤੁਧੁ ਧਿਆਏ ॥

ਸੇਬ ਕਰੁਣਾ! ਯਾਵਾ ਭਵਰੇ ਭੁਭੇ ਪਰਮ ਪੁਰੁਸ਼ ਫੁਲਾ, ਸੇਬ ਭੋਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾ।

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰੁ ਕਮਾਏ ॥

ਯੇਯੋਂ ਬਧਾਇਕ ਫੁੱਲ ਬਝਾ ਮਝਰ ਅਨੁਬਰਣ ਕਰਿਯਾ।

ਆਪਿ ਤਰੈ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਤਾਰੇ ਤਿਸੁ ਦਰਗਹ ਠਾਕ ਨ ਪਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਏਹਿ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰਹੁ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯਾ ਆਯੁ ਨਿਯੋ ਬਹੁ ਬੰਧਨਕੂ ਮਖ ਪਾਰ ਕਰਾਯਾਯਾ।
ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਧਰਮਾਰਹੇ ਪੁਸ਼ਟਿਕਾਰੇ ਚਾਖਾਯੁ ਕੀਯੋ ਰੋਕੀ ਪਾਰਿਕ ਨਾਫੀ। ॥7॥

ਤੂੰ ਵਡਾ ਤੂੰ ਉਚੇ ਉਚਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਭੂਮੇ ਮਹਾਨ ਅਚ, ਭੂਮੇ ਬਰੋਹਿ ਅਵਾ ਬਰੂਹਿ ਭਰ੍ਜਰੇ ਅਛ।

ਤੂੰ ਬੇਅੰਤੁ ਅਤਿ ਮੂਚੇ ਮੂਚਾ ॥

ਹੇ ਵਾਹਾ! ਭੂਮੇ ਅਨੰਤੁ ਅਚ ਆਭ ਬਰੋਹੇਸ਼ੁ ਅਚ।

ਹਉ ਕੁਰਬਾਣੀ ਤੇਰੈ ਵੰਞਾ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦਸਾਵਣਿਆ ॥੮॥੧॥੩੫॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਮੂੰ ਭੂਮੇ ਪਾਖਰੇ ਬਮਪੋਓ ਅਚੇ। ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਪੁਰੂਯਾ ਵਾਬਰ ਵਾਬ ਅਚੇ ॥੮॥੧॥੩੫॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕਉਣੁ ਸੁ ਮੁਕਤਾ ਕਉਣੁ ਸੁ ਜੁਗਤਾ ॥

ਬੇ ਕੀਏ ਯੇਏ ਮਾਯਾਰ ਵਧਨਰੂ ਮੁਛੁ ਹੋਯਾਯਾਯਾਯਾ? ਆਭ ਕੀਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਯੋਯਾ ਹੋਯਾਯਾਯਾਯਾ?

ਕਉਣੁ ਸੁ ਗਿਆਨੀ ਕਉਣੁ ਸੁ ਬਕਤਾ ॥

ਕੀਏ ਆਨਾ ਅਚੇ? ਆਭ ਕੀਏ ਕਯਾ ਅਚੇ?

ਕਉਣੁ ਸੁ ਗਿਰਹੀ ਕਉਣੁ ਉਦਾਸੀ ਕਉਣੁ ਸੁ ਕੀਮਤਿ ਪਾਏ ਜੀਉ ॥੧॥

ਕੀਏ ਗੁਣਬੁਝੇ ਅਚੇ? ਆਭ ਕੀਏ ਭਧਾਰਾ ਅਚੇ? ਆਭ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯਾ ਮੂਲਧ ਕੀਏ ਪਾਯਾਯਾਯਾਯਾ? ॥੧॥

ਕਿਨਿ ਬਿਧਿ ਬਾਧਾ ਕਿਨਿ ਬਿਧਿ ਛੂਟਾ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧ ਕੀਪਰੇ ਮਾਯਾਰ ਵਧਨਰੇ ਵਾਧਿ ਹੋਯਾਯਾਯਾਯਾ? ਆਭ ਕੀਪਰੇ ਮੁਛੁ ਛੂਧ?

ਕਿਨਿ ਬਿਧਿ ਆਵਣੁ ਜਾਵਣੁ ਤੂਟਾ ॥

ਕੇਯੋਂ ਕੇਧੁ ਭਾਰਾ ਯਾਵ ਯਯੁ ਮਰਗ ਚਕੁਰੁ ਵਧਿਯਾਧ?

ਕਉਣੁ ਕਰਮ ਕਉਣੁ ਨਿਹਕਰਮਾ ਕਉਣੁ ਸੁ ਕਹੈ ਕਹਾਏ ਜੀਉ ॥੨॥

ਪਰਮ-ਕਰਮ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਕੀਏ ਅਚੇ? ਆਭ ਵਾਬਨਾ ਰਹਿਓ ਹੋਯਾਯਾਯਾਯਾ ਕਰਮ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਕੀਏ ਅਚੇ? ਕੀਏ ਯਯੁਰਯਾ ਨਾਮਰੇ ਮਹਿਮਾ ਕਰਿਯਾਧ ਆਭ ਅਧਧ ਭਾਰਾ ਮਹਿਮਾ ਕਰਾਯਾਧ? ॥੨॥

ਕਉਣੁ ਸੁ ਸੁਖੀਆ ਕਉਣੁ ਸੁ ਦੁਖੀਆ ॥

ਯਗਓਰੇ ਕੀਏ ਬੁਧਾ ਆਭ ਕੀਏ ਦੁਧਾ ਅਚੇ?

ਕਉਣੁ ਸੁ ਸਨਮੁਖੁ ਕਉਣੁ ਵੇਮੁਖੀਆ ॥

ਕਿਐ ਕੂਝਿਕਾ ਕਾਲਾ ਆਭ ਕਿਐ ਕੰਮੁਯ ਅਰੇ?

ਕਿਨਿ ਬਿਧਿ ਮਿਲੀਐ ਕਿਨਿ ਬਿਧਿ ਬਿਛੁਰੈ ਇਹ ਬਿਧਿ ਕਉਣੁ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਜੀਉ ॥੩॥

ਕੇਯੋ ਕੰਮੁ ਭਾਰਾ ਪਰਮਾਨੁ। ਨਿਲਿਆਭਿ ਆਭ ਕੇਯੋ ਕੰਮੁ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਚਾਕਰਿ ਠਾਰੂ ਕੇਛੋਦੁ ਹੋਯਾਏ?
ਐਯੋ ਕੰਮੁ ਮੋਹਿਓ ਕਿਐ ਕਠਾਯਕ? ॥੩॥

ਕਉਣੁ ਸੁ ਅਖਰੁ ਜਿਤੁ ਧਾਵਤੁ ਰਹਤਾ ॥

ਠਾਹਾ ਕੇਯੋ ਕੰਮੁ ਅਸਰ ਅਰੇ, ਯਾਹਾ ਅਖਰੁ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਪਠਯਯਾਏ ਦੂਰ ਹੋਯਾਏ?

ਕਉਣੁ ਉਪਦੇਸੁ ਜਿਤੁ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸਮ ਸਹਤਾ ॥

ਠਾਹਾ ਕੇਯੋ ਭਵਿਯ ਅਰੇ, ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬੁਝਿ ਬੁਝਿਯਾਏ ਐਕ ਸਮਾਨ ਭਾਵਿ ਸਹਯ ਕਰਿਯਾਏ?

ਕਉਣੁ ਸੁ ਚਾਲ ਜਿਤੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਧਿਆਏ ਕਿਨਿ ਬਿਧਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਏ ਜੀਉ ॥੪॥

ਠਾਹਾ ਕੇਯੋ ਸੁਭਿ ਅਰੇ? ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ- ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰੁ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰੇ? ਕੇਯੋ ਕੰਮੁ
ਭਾਰਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਯਨ ਕਰਾਯਾਏ ਪਾਰਿਕ? ॥੪॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਕਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੁਗਤਾ ॥

ਗੁਰੁਗੀ ਭਯਨ ਕੰਮੁ ਮੋਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਕਤਿ ਅਰੇ ਆਭ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਯਨਕ ਸਹਿਓ ਮੋਹਿ ਰਹਿਯਾਏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਕਤਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਨਾ ਆਭ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਯੋ ਅਰੇ।

ਧੰਨੁ ਗਿਰਹੀ ਉਦਾਸੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੀਮਤਿ ਪਾਏ ਜੀਉ ॥੫॥

ਪੰਧ ਅਰੇ ਬੇਯੋ ਗੁਰਮੁਖਿ, ਬਿਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਯੋ ਅਪਕਾ ਭਾਗੀ। ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਯੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਮੁਕਤਿਯਾਏ ਯਾਗਿਯਾਏ
॥੫॥

ਹਉਮੈ ਬਾਧਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੂਟਾ ॥

ਯਾਹ ਅਭੰਕਾਰ ਕਯੋਯੋ ਮਾਯਾ ਕਯੋਯੋ ਕਾਯੋ ਹੋਯਾਏ, ਪਰੰਤੂ, ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਾਯਾ ਕਯੋਯੋ ਮੁਕਤਿ
ਹੋਯਾਏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਵਣੁ ਜਾਵਣੁ ਤੂਟਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਯਯੋ ਮੁਕਤਿ ਚਕੁ ਸਮਾਧੁ ਹੋਯਾਏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਮ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਹਕਰਮਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰੇ ਸੁ ਸੁਭਾਏ ਜੀਉ ॥੬॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਕਰਮ(ਪਰਮ-ਕਰਮ)ਕਰੇਥਾਵ, ਪਰਛੂ, ਫਲਕਰ ਯਯਾ ਰਾਗੀ ਨਥਾਵ। ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੁਰੂ-ਵੇਦਮਰੇ ਯਾਵ।
ਮਥ ਕਰਮ ਕਰੇਥਾਵ, ਚਾਵਾ ਗੋਯਨਾਯ ਅਰੇ। ॥6॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖੀਆ ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਖੀਆ ॥

ਵਹਿ ਦੂਨੇਥਾਵਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਰਵਥਾ ਬੁਯਾ ਰਹੇਥਾਵ, ਪਰਛੂ, ਮਨਮੁਖਿ ਸਰਵਥਾ ਦੁਯਾ ਰਹੇਥਾਵ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਨਮੁਖੁ ਮਨਮੁਖਿ ਵੇਮੁਖੀਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਰਵਥਾ ਹੂੰ ਭਗਵਾਨਯ ਸਮੁਖੇਰੇ ਰਹੇਥਾਵ, ਕੇਛੂ, ਮਨਮੁਖਿ ਭਗਵਾਨਯ ਠਾਨੁ ਵੇਮੁਖਿ
ਹੋਯਯਾਵ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੀਐ ਮਨਮੁਖਿ ਵਿਛੁਰੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਿਧਿ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਜੀਉ ॥੭॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੂੰ ਭਗਵਾਨਯ ਸਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰੇਥਾਵ। ਪਰਛੂ, ਮਨਮੁਖਿ ਭਗਵਾਨਯ ਠਾਨੁ ਵਿਛੋਰ ਹੋਯਯਾਵ।
ਗੁਰੁ ਹੂੰ ਭਗਵਾਨਯ ਸਹਿਤ ਮਿਲਨਰੇ ਵੇਖੁ ਪੁਕਰ ਕਰੇਥਾਵ ॥7॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਖਰੁ ਜਿਤੁ ਧਾਵਤੁ ਰਹਤਾ ॥

ਗੁਰੁਯ ਭਪਵੇਗ ਵੇਥਾ ਅਯਰ ਅਰੇ, ਯਾਵਾ ਵਾਰਾ ਪਥਯੁਯ ਮਨ ਵਗੇਰੇ ਥਾਵੇਥਾਵ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਪਦੇਸੁ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸਮ ਸਹਤਾ ॥

ਗੁਰੁਯ ਭਪਵੇਗ ਵਾਰਾ ਮਨੁਯਾ ਦੁਯਾ ਵੇਰੁ ਬੁਯਾਯ ਵਕ ਸਮਾਨ ਭਾਵੇਥਾਵ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਾਲ ਜਿਤੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਧਿਆਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਏ ਜੀਉ ॥੮॥

ਗੁਰੁਯ ਭਪਵੇਗ ਹੂੰ ਸਰਥਾਯ ਅਰੇ, ਯਾਵਾ ਵਾਰਾ ਪਰੰਬੁਯ ਪੁਯਾ ਚਿਤਨ ਕਰਾਯਯਾਵ। ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੂੰ
ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਯ ਕੀਰਤਨ ਗਾਨ ਕਰੇਥਾਵ ॥8॥

ਸਗਲੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ਆਪੇ ॥

ਯਗਤ-ਰਚਨਾਰੇ ਸਬੁ ਸਾਰਚਨਾ ਪੁਯੁ ਨੇਯੇ ਕਰੇਯਯੇ।

ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਥਾਪੇ ॥

ਪਰਮਾਨੁ। ਪੁਾਗਾਯ ਕਯਾ ਅਰਯ, ਬੁਯਾ ਹੂੰ ਕਰਮ ਕਰਾਯ ਥਾਯ ਬੁਯਾ ਹੂੰ ਯਾਵਯੁ ਯਾਤ ਕਰੇਥਾਯ।

ਇਕਸੁ ਤੇ ਹੋਇਓ ਅਨੰਤਾ ਨਾਨਕ ਏਕਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ ਜੀਉ ॥੯॥੨॥੩੬॥

ਵੇ ਬੁਯੇ ਰਚਨਾ ਸਮਯੇਰੇ ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਹੋਯਯਾਯ। ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯਗਤਰੇ ਪੁਯਯ ਕਾਲਰੇ ਸਮਯੁ ਪੁਾਗਾ
ਵਕ ਯੇਸ਼੍ਵਰਯ ਠਾਵੇਰੇ ਯਾਨ ਰੂਯਯ ॥9॥2॥36॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਤਾ ਕਿਆ ਕਾੜਾ ॥

ਹੇ ਅਵਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਰੱਖਿਆਲੇ ਅਰੁ, ਚਾਹਾਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਅਛੀ ?

ਹਰਿ ਭਗਵੰਤਾ ਤਾ ਜਨੁ ਖਰਾ ਸੁਖਾਲਾ ॥

ਹੇ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਰੱਖਿਆਲੇ ਅਰੁ, ਚਾਹਾਵੇਲੇ ਮੂੰ, ਚੋਰੇ ਭਧਾਇਕ, ਬਖੂਠੇ ਬੁਝੀ ਰਹਿਯਾ।

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਮਾਨ ਸੁਖਦਾਤਾ ਤੂੰ ਕਰਹਿ ਸੇਈ ਸੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ ॥੧॥

ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਆਨ੍ਹਾ, ਪ੍ਰਾਨੇ ਆਨ-ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਅਰੁ ਆਨ ਤੂੰ ਹੂੰ ਬੁਝਾਵਾਓ ਅਰੁ। ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਆਨ੍ਹਾ ਕੀਛੀ ਮਖ ਕਰੁਅਛ, ਬੇਧਰੁ ਹੂੰ ਮੂੰ ਬੁਝੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੁਅਛੀ। ॥1॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਭਾਵਣਿਆ ॥

ਮੂੰ ਬੇਧਰੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਪਾਸਰੇ ਚਨ-ਮਨਰੇ ਬਧਿਓ ਅਰੇ, ਆਨ੍ਹਾਰੇ ਮਨ ਤੇ ਚਨਕੂ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਭਲੇ ਲਾਗੁਯਾ।

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪਰਬਤੁ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਓਲਾ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਲਵੈ ਨ ਲਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਪਰਬਤ ਅਰੇ ਆਨ ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਆਨ੍ਹਾਰੇ ਅਰੇ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਚੋਰੇ ਬਧਕਸ਼ ਕੇਹੀ ਮਖ ਨਾਹਾਓ ॥1॥ ਰੁਹ ॥

ਤੇਰਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸੁ ਲਾਗੈ ਮੀਠਾ ॥

ਮੇਰੇ ਕਾਛਿਕੂ ਚੋਰੇ ਕਾਛਿਯੇ ਮੇਰੇ ਲਾਗਿਯਾ,

ਘਟਿ ਘਟਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਤਿਨਿ ਜਨਿ ਡੀਠਾ ॥

ਚਾਹਾਕੂ ਪਰੰਬਰੁ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਕ ਜੀਵਰੇ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਬਿਦਾਮਾਨ ਦੇਖਾਯਾਓ।

ਥਾਨਿ ਥਨੰਤਰਿ ਤੂੰਹੈ ਤੂੰਹੈ ਇਕੋ ਇਕੁ ਵਰਤਾਵਣਿਆ ॥੨॥

ਅਕ ਤੂੰ ਹੂੰ ਬਧਬੁ ਲਾਨਰੇ ਰਹਿਯਾਓ। ਅਕ ਤੂੰ ਹੂੰ ਬਧਬੁ ਨਿਯਰੇ ਬੁਝੁਓ ਚਲਾਓਛੀ ॥2॥

ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਤੂੰ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬਧਬੁ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰ੍ਵ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਅਰੇ।

ਭਗਤੀ ਭਾਇ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥

ਚੋਰੇ ਭਝਾਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਆਨ ਭਝਿ ਵਾਰੇ ਭਰੇ ਹੋਯਾ ਰਹਿਛੀ।

ਦਇਆ ਧਾਰਿ ਰਾਖੇ ਤੁਧੁ ਸੇਈ ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ ਸਮਾਵਣਿਆ ॥੩॥

ਹੇ ਜਾਣ! ਯਾਹਾ ਭਧਰੇ ਧਨਾ ਕਰਿ ਭੁਯੋ ਰਖਾ ਕਰਿਯਾਅ, ਬੇ ਭਾਰ ਧੂਢੈ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਭੇ' ਠਾਰੇ ਹੂੰ ਲੀਨ
ਹੋਯਾ ॥੩॥

ਅੰਧ ਕੂਪ ਤੇ ਕੰਢੈ ਚਾੜੇ ॥

ਹੇ ਯਕ੍ਸ਼ਿਨ! ਤੂੰ ਭਭਕੂ ਬਾਂਬਾਰ ਰੂਪੀ ਅਭਕੂਪਰੂ ਬਾਹਾਰ ਕਰਿ ਪਾਰ ਕਰਿਦੇਕਛੁ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦਾਸ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੇ ॥

ਆਯ ਤੂੰ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਿ ਕਰਿ ਨਿਯ ਭਭਕੂ ਕ੍ਰਿਪਾਈ ਕਰਿਦੇਕਛੁ।

ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਪੂਰਨ ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਹਿ ਸੁਣਿ ਤੇਟਿ ਨ ਆਵਣਿਆ ॥੪॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਅਵਿਨਾਸੀ ਪੁਰੂ! ਬੇਬਕ ਚੋਰ ਗੁਣਿ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵ। ਕਹਿਵਾ ਏਵੰ ਗੁਣਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰ।
ਮਧ ਪੁਰੂਯ ਗੁਣਿਰੇ ਕੇਵੇ ਕਰਿ ਨਾਹਿ ॥੪॥

ਐਥੈ ਓਥੈ ਤੂੰਹੈ ਰਖਵਾਲਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਯਕ੍ਸ਼ਿਨਕ ਓਥਾ ਪਰਯੋਗਿਰੇ ਤੁਮੇ ਹੂੰ ਰਕਸਕ ਅਥ।

ਮਾਤ ਗਰਭ ਮਹਿ ਤੁਮ ਹੀ ਪਾਲਾ ॥

ਤੁਮੇ ਹੂੰ ਮਾਭਾਰ ਗਰ੍ਭਿਰੇ ਆਬਿਧੁਵਾ ਗਿਰ੍ਭਿਰ ਪਾਲਨ-ਪੋਸ਼ਣ ਕਰੁਅਛ।

ਮਾਇਆ ਅਗਨਿ ਨ ਪੇਹੈ ਤਿਨ ਕਉ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ ॥੫॥

ਯਿਐ ਪੁਰੂਯ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਥੁ ਹੋਯ ਭਾਹਾਰ ਕਾਭਿ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵ, ਭਾਹਾਕੁ ਮਾਯਾਰ ਅਥੁ ਪੁਰਾਵਿਓ
ਕਰਿਯਾਰੇ ਨਾਹਿ। ॥੫॥

ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਆਖਿ ਸਮਾਲੀ ॥

ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਤੂੰ ਚੋਰ ਕਥਾ ਕਥਾ ਗੁਣ ਕਹਿ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਵੇ?

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਤੁਧੁ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀ ॥

ਤੂੰ ਨਿਯ ਮਨ ਏਵੰ ਚਨਰੇ ਚੋਰੇ ਹੂੰ ਮਹਕੂਧ ਧ੍ਰੁਵਾ ਦੇਖੁਯਾਵ।

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੀਤੁ ਸਾਜਨੁ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਣਿਆ ॥੬॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਤੁਮੇ ਹੂੰ ਮੋਰਾ ਮਿਤ੍ਰ, ਮੋਰਾ ਬਾਯਨ ਏਵੰ ਮੋਰਾ ਬਾਯੀ ਅਰੁ। ਚੋਰ ਬਿਨਾ ਅਨਧ ਕਾਹਾਕੁ ਮਧ
ਯੋਗ ਨਾਹਿ। ॥੬॥

ਜਿਸ ਕਉ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭ ਭਇਆ ਸਹਾਈ ॥

ਹਯੋ ਪੁਰੂ! ਮੋਭਯ ਪ੍ਰਭੂਬਰ ਬਹਾਯਕ ਤੁਮੇ ਹੋਯਯਛ,

ਤਿਸੁ ਤਤੀ ਵਾਉ ਨ ਲਗੈ ਕਾਈ ॥

ਭਾਵਾਕੂ ਕੋਈਬੇ ਚਰਮ ਫਾਝਾ ਮਖ ਲਾਗੇ ਨਾਹੀਂ, ਅਧੀਭ, ਕੋਈਬੇ ਧੁਕਾਰ ਧਾਭਾ ਝੂਝਾਨਾਹੀਂ।

ਤੂ ਸਾਹਿਬੁ ਸਰਣਿ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸਤਸੰਗਤਿ ਜਪਿ ਪ੍ਰਗਟਾਵਣਿਆ ॥੭॥

ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਤੂੰ ਬਹੁਰ ਮਾਲਿਕ ਅਰੂ, ਤੂੰ ਹੂੰ ਆਗੁਨੁ ਧਾਭਾ ਐਵਾਂ ਬੁਝਾਧਾਭਾ ਅਰੂ। ਬਭਬਯਾਗੇ ਭੋਰ
ਨਾਮਰ ਆਗਮਨਾ ਕਰਿਲੇ ਤੂੰਮੇ ਧੁਕਾਰ ਹੋਯਾਯਾ ॥5॥

ਤੂੰ ਉਚ ਅਥਾਹੁ ਅਪਾਰੁ ਅਮੋਲਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਤੂੰਮੇ ਬਰੋਯਾ, ਅਧਲ, ਅਨਭ ਐਵਾਂ ਅਮੂਲਯ ਅਰ।

ਤੂੰ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਦਾਸੁ ਤੇਰਾ ਗੋਲਾ ॥

ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੋਰ ਬਯਾ ਬਾਹਿਵ ਅਰੂ ਆਭ ਮੂੰ ਭੋਰ ਬੇਬਕ ਐਵਾਂ ਧਾਬ ਅਰੇ।

ਤੂੰ ਮੀਰਾ ਸਾਚੀ ਠਕੁਰਾਈ ਨਾਨਕ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਵਣਿਆ ॥੮॥੩॥੩੭॥

ਤੂੰਮੇ ਬਰਾਧ ਅਰ ਆਭ ਭੋਰ ਬਾਗੁਯ ਬਭਯ ਅਰੇ। ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਪੁਰੂਯਾ ਪਾਯਗੇ ਭਨ-ਮਨਗੇ
ਬਮਰੋਭ ਅਰੇ ॥8॥3॥35॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ॥

ਮਾਝਾ ਮਹਲਾ 5 ਘਰੁ 2 ॥

ਨਿਤ ਨਿਤ ਦਯੁ ਸਮਾਲੀਐ ॥

ਹੇ ਪੁਰਾਣੀ! ਆਮੇ ਬਰੋਧਾ ਧਮਾਨੁ ਭਗਵਾਨਯੁ ਝਰਗ ਕਰਿਥਾ ਭਰਿਭ ਆਭ

ਮੂਲਿ ਨ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਬੇ ਪੁਰੂਯੁ ਕੇਬੇ ਮਖ ਨਿਯ ਝੁਧਮਰੂ ਬੇਬ੍ਰਭ ਕਰਿਥਾ ਭਰਿਭ ਰੂਹੇਂ ॥1॥ਰੂਹ ॥

ਸੰਤਾ ਸੰਗਤਿ ਪਾਈਐ ॥

ਮਧਿ ਬਯਯਾ ਬਯਾਭੇਯੁ ਮਾਧ, ਭਾਵਾਹੇਲੇ

ਜਿਤੁ ਜਮ ਕੈ ਪੰਥਿ ਨ ਜਾਈਐ ॥

ਯਾਥਾਯੁ ਮਮ-ਮਾਯ ਮਿਥਾਯੁ ਪਭਿਥ ਨਾਹੀਂ।

ਤੇਸਾ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਲੈ ਤੇਰੇ ਕੁਲਹਿ ਨ ਲਾਗੈ ਗਾਲਿ ਜੀਉ ॥੧॥

ਝਰਿਯਾ ਨਾਮਰ ਮਾਭਾ ਯਥਾ ਪੁਥ ਕਰ। ਭਾਵਾਕੂ ਪੁਥ ਕਰਿਲੇ ਭੋਰ ਵਾਗੁਯੁ ਕਯਿ ਕਯਯਾ ਲਾਗਿਥ ਨਾਹੀਂ।
॥1॥

ਜੇ ਸਿਮਰੰਦੇ ਸਾਂਈਐ ॥

ਮੇਭੱ ਵਧਭਿ ਪਰਮਾਮ੍ਰਾਯ ਅਚਾਖਨਾ ਕਰਿਯਾਵ,

ਨਰਕਿ ਨ ਸੇਈ ਪਾਈਐ ॥

ਭਾਖਾਕੂ ਨਰਕਰੇ ਪੈਯਾਮਾਵ ਨਾਹਿੰ।

ਤਤੀ ਵਾਉ ਨ ਲਗਈ ਜਿਨ ਮਨਿ ਵੁਠਾ ਆਇ ਜੀਉ ॥੨॥

ਮਾਝਾਰ ਮਨਰੇ ਯਕ੍ਰਿਰ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾਛਿ, ਭਾਖਾਕੂ ਗਰਮ ਪਵਨ ਮਖ ਲਾਗਿਵ ਨਾਹਿੰ, ਅਥੀਭ, ਭਾਖਾਕੂ ਕੋਠਿਬੇ
ਦੂਝੇ ਪਹੁੰਚਿਵ ਨਾਹਿੰ। ॥੨॥

ਸੇਈ ਸੁੰਦਰ ਸੋਹਣੇ ॥

ਬੇਬੇ ਵਧਭਿ ਬ੍ਰਹਮਰ ਆਵਾ ਗੋਭਨਾਮੁ ਅਭੇ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਿਨ ਬੈਹਣੇ ॥

ਮੇਵ ਬਭਬਯਾਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾਵ।

ਹਰਿ ਧਨੁ ਜਿਨੀ ਸੰਜਿਆ ਸੇਈ ਗੰਭੀਰ ਅਪਾਰ ਜੀਉ ॥੩॥

ਮੇਵ ਯਕ੍ਰਿਰਕ ਨਾਮਰ ਧਨ ਅਯੰਨ ਕਰਿਯੋ, ਬੇ ਵਭ ਦੂਰਵਰੀ ਅਯ ਯਾਨੀ ਅਭੇ। ॥੩॥

ਹਰਿ ਅਮਿਉ ਰਸਾਇਣੁ ਪੀਵੀਐ ॥

ਮੇਭੱ ਪੁਰੁ-ਯਭ ਬਭਬਯਾਰੇ ਮੇਥੀ ਬਰ-ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾਛਿ,

ਮੁਹਿ ਡਿਠੈ ਜਨ ਕੈ ਜੀਵੀਐ ॥

ਮੁੰ ਬੇਬੇ ਯਭਕ ਵਰੰਨ ਕਰਿ ਹੂੰ ਯਾਵਿਭ ਯਾਵ।

ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸਵਾਰਿ ਲੈ ਨਿਤ ਪੂਜਹੁ ਗੁਰ ਕੇ ਪਾਵ ਜੀਉ ॥੪॥

ਬੇ ਪੁਰਾਣੀ! ਬਰਵਾ ਗੁਰੂ-ਚਰਣਕੂ ਪੂਯਾ ਕਰਿ ਨਿਯਰ ਬਮਬੁ ਕਾਮੰਧ ਬਧਾਨ ਕਰ ॥੪॥

ਜੇ ਹਰਿ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ॥

ਮਾਝਾਕੂ ਪੁਰੁ ਨਿਯਰ ਬੇਬਕ ਵਨਾਯਯਛਿ,

ਤਿਨਹਿ ਗੁਸਾਈ ਜਾਪਣਾ ॥

ਬੇ ਯਗਵਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਯਾਵ।

ਸੋ ਸੂਰਾ ਪਰਧਾਨੁ ਸੋ ਮਸਤਕਿ ਜਿਸ ਦੈ ਭਾਗੁ ਜੀਉ ॥੫॥

ਬੇਬੇ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਅਚੇਤ ਆਉ ਬੇਬੇ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਅਚੇਤ ਆਉ ਬੇਬੇ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਅਚੇਤ ਆਉ ॥5॥

ਮਨ ਮੰਧੇ ਪੁਤ੍ਰ ਅਵਗਾਹੀਆ ॥

ਮੇਧੇ ਵਧੇ ਭਗਵਾਨਾ ਨਿਯਮਿ ਮਨਚੇ ਸੁਰਗਿ ਕਰਿਅਣਿ, ਬੇਬੇ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਅਚੇਤ ਆਉ ॥

ਏਹਿ ਰਸ ਭੋਗਣ ਪਾਤਿਸਾਹੀਆ ॥

ਬੇਬੇ-ਰਸਚਰ ਭੋਗਣਿ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਅਚੇਤ ਆਉ ॥

ਮੰਦਾ ਮੂਲਿ ਨ ਉਪਜਿਓ ਤਰੇ ਸਚੀ ਕਾਰੈ ਲਾਗਿ ਜੀਉ ॥੬॥

ਨਾਮਿ ਸੁਰਗਿ ਕਰਿਵਾ ਬਾਗਿ ਮਨਚੇ ਕਦਾਚਿਤਿ ਮਨ ਭਉਥੈ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ॥ ਬੇਬੇ ਨਾਮਿ ਸੁਰਗਿ ਗ੍ਰੰਥ-ਕਰਿਓ
ਲਗਾਇ ਭਗਵਾਨਚਰਿਤ੍ਰ ਪਾਰਿ ਬੋਲਾਇਆ ॥6॥

ਕਰਤਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥

ਮੇਧੇ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਪੁਤ੍ਰਾ ਨਿਯਮਿ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਵਸਾਇਆ ॥

ਜਨਮੈ ਕਾ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ॥

ਬੇਬੇ ਨਾਮਿ ਜੀਵਨਚਰਿਤ੍ਰ ਪਾਰਿ ਕਰਿਅਣਿ ॥

ਮਨਿ ਭਾਵੰਦਾ ਕੰਤੁ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਥਿਰੁ ਹੋਆ ਸੋਹਾਗੁ ਜੀਉ ॥੭॥

ਬੇਬੇ ਨਾਮਿ-ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ! ਭੋਗਣਿ ਮਨਚੇ ਬੇਬੇ-ਪੁਤ੍ਰਾ ਮੇਧੇ ਆਗਾਏ ਬੇਬੇ ਭੋਗਣਿ ਬੇਬੇ
ਬੋਲਾਇਆ ॥7॥

ਅਟਲ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ ॥

ਬੇਬੇ-ਬੇਬੇ ਬੇਬੇ ਨਾਮਿ ਰੂਪਿ ਅਚਲ ਪਦਾਰਥਿ ਮੇਧੇ ॥

ਭੈ ਭੰਜਨ ਕੀ ਸਰਣਾਇਆ ॥

ਬੇਬੇ-ਬੇਬੇ ਨਾਮਿ ਭੈ ਭੰਜਨ ਪੁਤ੍ਰਾ ਗਰਗਰੇ ਆਇਆ ॥

ਲਾਇ ਅੰਚਲਿ ਨਾਨਕ ਤਾਰਿਅਨੁ ਜਿਤਾ ਜਨਮੁ ਅਪਾਰ ਜੀਉ ॥੮॥੮॥੩੮॥

ਬੇਬੇ ਨਾਮਿ! ਭਗਵਾਨ ਨਿਯਮਿ ਬਾਗਿ ਲਗਾਇ ਭੋਗਣਿ ਭਗਵਾਨਚਰਿਤ੍ਰ ਪਾਰਿ ਕਰਿਅਣਿ, ਆਉ ਭੈ ਨਿਯਮਿ
ਬਾਗਿ ਭੋਗਣਿ ਅਚਾਰਿ ਪੁਤ੍ਰਾ ਪਾਰਿ ਕਰਿਅਣਿ ॥8॥4॥38॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵਾਨ ਆਉ, ਮਾਧਾਨੁ ਬੇਬੇ-ਪੁਤ੍ਰਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਇ ਪਾਰਿਵਾ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ਘਰੁ 3 ॥

ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪੇ ਮਨੁ ਧੀਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਗਵਾਨਾ ਨਾਮ ਯੋਗੇਲੇ ਮੇਰੇ ਮਨਕੂ ਧੇਰੀਯ ਆਬਿਅਛਿ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਗੁਰਦੇਉ ਮਿਟਿ ਗਏ ਭੈ ਦੂਰੇ ॥੧॥

ਗੁਰੂਦੇਵਾ ਨਾਮ ਸੁਰਗਿ ਕਰਿਲੇ ਮੇਰੇ ਬਹੁ ਭਯ ਦੂਰੇ ਬਾਝਾਯਾਛਿ ॥1॥

ਸਰਨਿ ਆਵੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਤਾ ਫਿਰਿ ਕਾਹੇ ਝੂਰੇ ॥੨॥

ਹਿੰਦੂ ਪਰੰਪਰਾਯਾ ਗਰਗਰੇ ਆਬੇ, ਬੇ, ਪੂਰੀ, ਕਾਇਕੀ ਚਿਤਾ ਕਰਿਬ? ॥2॥

ਚਰਨ ਸੇਵ ਸੰਤ ਸਾਧ ਕੇ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ॥੩॥

ਬਛ ੭ ਬਾਮੁਕਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮੇਰਾ ਬਧਬੁ ਅਭਿਲਾਖ ਪੂਰ੍ਹੁ ਹੋਇਯਾਯਿ ॥੩॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਏਕੁ ਵਰਤਦਾ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰੇ ॥੪॥

ਕੋਠੀ ਕੋਠੀਰੇ ਏਕ ਯਕ੍ਰਿਰ ਹੁੰ ਬਿਧਾਮਾਨ ਅਛਰਿ। ਯਜ, ਸ਼ੁਯ ਏਵੰ ਗਗਨਰੇ ਮਧ ਬੇ ਰਹਿਯਾਯਿ ॥੪॥

ਪਾਪ ਬਿਨਾਸਨੁ ਸੇਵਿਆ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸੰਤਨ ਕੀ ਧੂਰੇ ॥੫॥

ਬਛਕਾ ਚਰਨਰ ਪ੍ਰਯਿ ਭਾਰਾ ਪਵਿਤ ਹੋਇਯਾ ਮੂੰ ਪਾਪ ਨਾਗਕ ਪੁਰੁਕਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਅਯਿ ॥੫॥

ਸਭ ਛਡਾਈ ਖਸਮਿ ਆਪਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਭਈ ਠਰੂਰੇ ॥੬॥

ਬਾਰਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮਿਰ ਨਾਲਿਕ ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਹੂੰ ਨਾਮਾ-ਯਾਨਰੂ ਮੁਕੁ ਕਰਿਯਯਿ ਆਯ ਬਾਰਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮਿ ਭਗਵਾਨਕ ਨਾਮ ਯਪ ਕਰਿ ਗਾਯਕ ਹੋਇਯਾਯਿ ॥੬॥

ਕਰਤੈ ਕੀਆ ਤਪਾਵਸੈ ਦੁਸਟ ਮੁਏ ਹੋਇ ਮੂਰੇ ॥੭॥

ਰਚਯਿਯਾ ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਨਾਮਾ ਕਰਿਯਯਿ ਆਯ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਆਦਿ ਬਰੂ ਦੂਝੁ ਮੁਕ ਹੋਇਯਾ ਪੁਰਾ ਚਪਾਯ ਕਰਿਯਯਿ ॥੭॥

ਨਾਨਕ ਰਤਾ ਸਚਿ ਨਾਇ ਹਰਿ ਵੇਖੈ ਸਦਾ ਹਜੂਰੇ ॥੮॥੫॥੩੯॥੧॥੩੨॥੧॥੫॥੩੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੋਭੰ ਬਯਯਿ ਬਾਧਾ ਨਾਮਰੇ ਮਯੁ ਹੋਇਯਾਯ, ਬੇ ਪੁਰੁ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕੁ ਬਰਵਾ ਨਿਯ ਨੇਯੁ ਬਧਮੁਯਰੇ ਪੁਧਾਯ ਬੇਯੁਯਾਯ ॥੮॥੫॥੩੯॥੧॥੫॥੩੯॥

ਬਾਰਹ ਮਾਹਾ ਮਾਂਝ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪

ਕਾਰ ਮਾਬ ਮਾਯ ਮਯਲਾ 5 ਯਰੂ 4 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਕ੍ਰਿਰ ਏਕ ਅਚਰਿ, ਯਾਯਾਯੁ ਬਧਗੁਰੁਕਾ ਕੁਪਾਰਿ ਪਾਯ ਪਾਰਿਕ।

ਕਿਰਤਿ ਕਰਮ ਕੇ ਵੀਛੁੜੇ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲਹੁ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਰਾਮ! ਪੂਰ੍ਹ ਯਕ੍ਰਿਰ ਕੁਯ ਕਰਿ ਅਨੁਬਾਰੇ ਲੇਯਾ ਹੋਇਯੁਕਾ ਭਾਗਯਰੂ ਆਮੇ ਯੁਮ ਠਾਰੂ ਅਯਗਾ ਹੋਇਯੁ, ਏਗੁ, ਕੁਪਾ ਕਰਿ ਆਮਕੁ ਬਾਯੁਰੇ ਮਿਯਨ ਕਰਾਯ।

ਜਿਨਿ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣਾ ਆਏ ਤਿਸਹਿ ਗਣਾ ॥

ਹੋਵੇ ਹਰਿਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ ਨੇਕਯੋਗ, ਚਾਹੇ ਜਗਤਭਰੇ ਜਨ ਨੇਕੇ। ਬੰਧਨ ਹੋਯਾ।

ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਜੀਵਣਾ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਜਣਾ ॥

ਅੰਤਰਿ ਪਾਏ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਸ਼ਯਕ ਬੰਧਨ ਹੋਵੇ।

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਿਆ ਰਵਿਆ ਵਿਚਿ ਵਣਾ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਜਲ, ਥਲ, ਆਕਾਸ਼ ਬੰਨ੍ਹੇ ਬੰਧਨਾਨ ਅਛਰੇ ਆਪੇ ਜਲਭਰੇ ਪਾਏ।

ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ ਕਿਤੜਾ ਦੁਖੁ ਗਣਾ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ, ਚਾਹੇ ਹੋਵੇ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਮੋਹੇ ਕੇਵੇ ਦੁਖ ਹੋਵੇ?

ਜਿਨੀ ਰਾਇਆ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿੰਨਾ ਭਾਗੁ ਮਣਾ ॥

ਹੋਵੇ ਬੇਸ਼ੁ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯੋ, ਬੇ ਬੰਧਨ ਭਾਗਵਾਨ ਪਾਏ।

ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕੰਉ ਮਨੁ ਲੋਚਦਾ ਨਾਨਕ ਪਿਆਸ ਮਨਾ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਪਾਏ ਅਭਿਲਾਸੀ ਪਾਏ, ਆਪੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਲਾਭਾ ਭਾਗ ਹੋਵੇ।

ਚੇਤਿ ਮਿਲਾਏ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਸ ਕੈ ਪਾਇ ਲਗਾ ॥੨॥

ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯੋ, ਹੋਵੇ ਮੋਹੇ ਚੇਤਿ ਪਾਏ ਮਿਲਾਏ ਬੰਧਨ ਮੋਹਨ ਕਰਾਏ।
॥੨॥

ਵੈਸਾਖਿ ਧੀਰਨਿ ਕਿਉ ਵਾਢੀਆ ਜਿਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਛੋਰੁ ॥

ਵੈਸਾਖੀ ਮਾਸੇ ਬੇ ਯੋਗ-ਬੁਧੀ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਏ, ਮਾਯਾ ਨਿਜੇ ਪ੍ਰੇਮਭਰੇ ਬਿਛੋਰੇ।

ਹਰਿ ਸਾਜਨੁ ਪੁਰਖੁ ਵਿਸਾਰਿ ਕੈ ਲਗੀ ਮਾਇਆ ਧੋਰੁ ॥

ਨਿਜੇ ਹਰਿਪ੍ਰਭੂ ਬਾਧਨੇ ਭੂਲੇ ਬੇ ਮੋਹੀ। ਮਾਯਾ ਮੋਹੇ ਪਾਏ।

ਪੁਤ੍ਰੁ ਕਲਤ੍ਰੁ ਨ ਸੰਗਿ ਧਨਾ ਹਰਿ ਅਵਿਨਾਸੀ ਓਰੁ ॥

ਮਰਗ ਪਰੇ ਪੁਤ੍ਰ, ਪਤ੍ਨੀ ਭਯੋ ਪਰੇ ਧਨ ਧੋਲੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪਾਏ ਮਾਯੇ, ਭੇਦ, ਅਵਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੂ ਚਾਹੇ।

ਪਲਚਿ ਪਲਚਿ ਸਗਲੀ ਮੁਈ ਝੂਠੈ ਧੰਧੈ ਮੇਰੁ ॥

ਬਾਰੇ ਦੁਨੀਆਂ ਮੋਹੀ। ਕੰਮੇ ਲੋਕੇ ਨਭੇ ਹੋਯਾ।

ਇਕਸੁ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਅਗੈ ਲਈਅਹਿ ਖੋਹਿ ॥

ਪਰਬਰੀ ਬੰਦਗੀ, ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨਾਮ ਵਧਾਉਣ, ਮਨੁੱਖੀ ਭਾਵਾਂ ਕਰਮਾਭੀਤਰ ਬੰਦਗੀ ਕਾਰਜ ਅਤੇ
ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਰਮਲੇ। ਇਹ ਬੰਦਗੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਦਯੁ ਵਿਸਾਰਿ ਵਿਗੁਚਣਾ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਦੇਵਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਭਾਗੇ ਮਨੁੱਖੀ ਬੰਦਗੀ। ਹਰੇ-ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਵਧਾਉਣ ਦੇ ਕਾਰਜ ਦੇ ਨਿਰਮਲੇ।

ਪ੍ਰੀਤਮ ਚਰਣੀ ਜੋ ਲਗੇ ਤਿਨ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ ॥

ਇਹ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਲੇ, ਜੋ ਵਧੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚਰਣਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਲੇ।

ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਬੇਨਤੀ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਹੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਪ੍ਰਭੁਜਾ ਬਸੰਤੁਰੇ ਨਾਨਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ। ਮੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ! ਮੋਹਿ ਮੇਲਨ ਕਰ ਏਵੰ ਮੋਹਿ ਚੋਰ ਵਰ੍ਹਨ
ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯ।

ਵੈਸਾਖੁ ਸੁਹਾਵਾ ਤਾਂ ਲਗੈ ਜਾ ਸੰਤੁ ਭੇਟੈ ਹਰਿ ਸੋਇ ॥੩॥

ਵੈਸਾਖਾ ਮਾਸਰੇ ਮੋਹਿ ਚਾਹਾ ਬ੍ਰਹਮਰ ਲਾਗਿਆ ਏ ਮਹਿ ਕੇਹੁ ਹਰਿਜਾ ਬਲ ਮੇਲਿਯਾਉ ॥੩॥

ਹਰਿ ਜੇਠਿ ਜੁੜੰਦਾ ਲੋੜੀਐ ਜਿਸੁ ਅਗੈ ਸਭਿ ਨਿਵੰਨਿ ॥

ਯੋਧਾ ਮਾਸਰੇ, ਬ੍ਰਹਮਰ ਮਾਖਮਰੇ ਪ੍ਰਭੁਜਾ ਬਸ ਮੋਹਿ ਹੋਵਾਰ ਆਵਗਯਕਤਾ ਅਲ੍ਹਿ, ਯਾਹਾਯੁ ਯਗਤਰ
ਬਸਤੁ ਯਾਵਯੁ ਮੁਖੁ ਨੁਆਉ।

ਹਰਿ ਸਜਣ ਦਾਵਣਿ ਲਗਿਆ ਕਿਸੈ ਨ ਦੇਈ ਬੰਨਿ ॥

ਮੋਹਿ ਵਯਲ੍ਹਿ ਹਰਿ-ਮੋਹਿ ਹਾਠਰੇ ਮੋਹਿ ਹੋਯਲ੍ਹਿ ਬੇ ਆਗ੍ਰਿਯ ਨੇਯਲ੍ਹਿ, ਚਾਯੁ ਮਨ ਯਧਾਧਿ ਕੇਹੁ ਮਖ
ਵਯਾ ਕਰਿ ਪਾਰਿਵੇ ਨਾਉਂ।

ਮਾਣਕ ਮੇਤੀ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਉਨ ਲਗੈ ਨਾਹੀ ਸੰਨਿ ॥

ਪ੍ਰਭੁਜਾ ਨਾਮ ਏਧਰਿ ਮਾਥਿਕ-ਮੋਹਿ ਚੁਲ੍ਹਾ ਅਰੇ, ਯਾਹਾ ਚੋਰਾ ਹੋਯਪਾਰਿਵ ਨਾਉਂ।

ਰੰਗ ਸਭੇ ਨਾਰਾਇਣੈ ਜੇਤੇ ਮਨਿ ਭਾਵੰਨਿ ॥

ਮੋਹਿ ਰਯਾ ਰੂਪ ਮਨਕੁ ਪ੍ਰਿਯ ਲਾਗਿਆ, ਬੇਹੁ ਬਹੁ ਰਯਾ ਨਾਰਾਯਣਾਯ ਹੁੰ ਅਰੇ।

ਜੇ ਹਰਿ ਲੋੜੇ ਸੇ ਕਰੇ ਸੇਈ ਜੀਅ ਕਰੰਨਿ ॥

ਯਗਵਾਨ ਚਾਹਾ ਕਰਉ, ਯਾਹਾ ਚਾਕਰਿ ਯਲ੍ਹਾ ਹੋਯਲ੍ਹਾ ਆਯ ਯਗਤਰ ਬਹੁ ਯਾਵ ਮਖ ਚਾਹਾ ਕੇਲ੍ਹਿ
ਕਰਿਯਾਉ।

ਜੇ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਤੇ ਆਪਣੇ ਸੇਈ ਕਹੀਅਹਿ ਧੰਨਿ ॥

ਯਾਹਾਯੁ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਯ ਬੇਵਕ ਵਨਾਯਲ੍ਹਿ, ਲੋਯਕੇ ਚਾਹਾਯੁ ਹੁੰ ਧਨਧ ਧਨਧ ਕਹਉ।

ਆਪਣ ਲੀਆ ਜੇ ਮਿਲੈ ਵਿਛੁੜਿ ਕਿਉ ਰੇਵੰਨਿ ॥

ਮਹਿ ਮਨੁਬਧੁ ਯਗਵਾਨ ਚਾਹਾਯ ਨਿਯ ਪ੍ਰਿਯਾ ਬਾਰਾ ਮੇਲਿਪਾਰਿਵੇ, ਚਾਹਾਯਲੋ ਬੇ ਚਾਕ ਠਾਰੂ ਬੇਲੋਧ
ਹੋਯ ਕਾਹਿਕੇ ਕਾਹਿਯਾਯ?

ਸਾਧੂ ਸੰਗੁ ਪਰਾਪਤੇ ਨਾਨਕ ਰੰਗ ਮਾਣੰਨਿ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਬਹੁਤ ਸੰਗਤੀ ਮਿਲਿਆ, ਸੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਸਹਿਤ ਮੰਗੀ ਆਨੰਦ ਭੋਗ ਕਰਿਆ।

ਹਰਿ ਜੇਨੁ ਰੰਗੀਲਾ ਤਿਸੁ ਧਣੀ ਜਿਸ ਕੈ ਭਾਗੁ ਮਥੰਨਿ ॥੪॥

ਯੋਗਸ਼੍ਰੀ ਮਾਧ ਚਾਕ ਪਾਛੋਂ ਏਕ ਆਨੰਦਦਾਯਕ, ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਜਗਤਰ ਪੁਰੁ ਮਿਲਿਆ। ਕਿੰਨੇ ਭਗਵਾਨ ਕੇਵਲ ਸੇਵਿਯਾਨਾ ਮਿਲਿਆ, ਮੋਢੀਆਨਾ ਕਪਾਲਰੇ ਭਾਗਧਰ ਗੁਰ ਪੁਰਸ਼ ਅਛਿ॥੪॥

ਆਸਾਤੁ ਤਪੰਦਾ ਤਿਸੁ ਲਗੈ ਹਰਿ ਨਾਹੁ ਨ ਜਿੰਨਾ ਪਾਸਿ ॥

ਆਸਾਫ ਮਾਧਰੇ, ਚਾਕਾ ਗਰਮ ਅਨੂਭਵ ਹੋਇਆ। ਯਾਤਰਾ ਪਾਸਰੇ ਹਰਿ-ਪੁਰੁ ਨਾਹਾ।

ਜਗਜੀਵਨ ਪੁਰਖੁ ਤਿਆਗਿ ਕੈ ਮਾਣਸ ਸੰਦੀ ਆਸ ॥

ਮੋਢੀ ਜੀਵ-ਸੁਖੀ ਜਗਜੀਵਨ ਪੁਰੁਸ਼ ਚਾਗ ਕਰੇ ਮਨੁਸ਼ਧ ਭੋਗਰੇ ਆਸ਼ਾ ਓ ਵਿਸ਼ਵ ਰੱਖਿਆ, ਯੋਗ

ਦੁਯੈ ਭਾਇ ਵਿਗੁਚੀਐ ਗਲਿ ਪਈਸੁ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸ ॥

ਸੇ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਰੇ ਧਰਮ ਨਸ਼ ਹੋਇਆ। ਆਭ ਮਰਗ ਪਰੇ ਚਾਕਾ ਗਲਾਰੇ ਮਰਮ ਧਰਮ ਰੱਖਿਆ।

ਜੇਹਾ ਬੀਜੈ ਸੇ ਲੁਣੈ ਮਥੈ ਜੇ ਲਿਖਿਆਸੁ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੋਹਰੇ ਕੂਠੇ, ਸੇਧਰੇ ਹੋਂ ਅਮਲ ਕਰੇ, ਅਧਾਰੁ ਜਗੇ ਮੰਗਿ ਮੋਹਰੇ ਕਰ ਕਰਿ, ਸੇਧਰੇ ਹੋਂ ਧਰਮ ਪਾਛੋਂ, ਯਾਤਰਾ ਕਿੰਨੇ ਕਪਾਲ ਕੰਧਾ ਭਾਗਧਰੇ ਵਿਦਿਆਨ ਅਛਿ।

ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ ਪਛੁਤਾਣੀ ਉਠਿ ਚਲੀ ਗਈ ਨਿਰਾਸ ॥

ਮੋਹਰੇ ਜੀਵ-ਸੁਖੀ ਜੀਵਨ ਰਾਹਿ ਅਭਿਵਾਹਿਤ ਸੁਖ, ਸੇਧਰੇ ਸੇਧਰੇ ਸੇ ਪ੍ਰਾਣੀਧ ਕਰਿਆ। ਆਭ ਨਿਰਾਸ ਹੋਇ ਸੰਸਾਰ ਚਾਗ ਕਰਿਧੇ।

ਜਿਨ ਕੋ ਸਾਧੂ ਭੇਟੀਐ ਸੇ ਦਰਗਹ ਹੋਇ ਖਲਾਸੁ ॥

ਮੇਧ ਬਹੁਤ ਸਹਿਤ ਮਿਲਿਆ, ਸੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਦਰਬਾਰਰੇ ਵਸਨ ਮੁਕਤ ਹੋਇ ਗੋਭਾਵਾਨ ਹੋਇਆ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਹੋਇ ਪਿਆਸ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼! ਮੋਹਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ, ਮੇਧ ਚੋਰ ਵੰਸ਼ੀਧਰ ਅਭਿਲਾਸੀ ਅਛਿ।

ਪ੍ਰਭ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਕੇ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਨਾਨਕਾ ਏਹੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਮੋ ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼! ਚੋਰ ਬੰਨਾ ਮੋਰ ਅਧ ਕੇਹੇ ਮਧ ਨਾਹੋਂ।

ਆਸਾਤੁ ਸੁਹੰਦਾ ਤਿਸੁ ਲਗੈ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਹਰਿ ਚਰਣ ਨਿਵਾਸ ॥੫॥

ਆਸਾਫ਼ ਨਾਮੁ ਹੈ, ਚਾਹਾਕੁ ਹੂੰ ਬੁਝੈ ਲਾਗੈ ਆਖ, ਯਾਹਾਰ ਬੁਝੈ ਆਖੈ ਚਰਣਿ ਨਿਵਾਸ
ਹੋਇਆ ॥੫॥

ਸਾਵਣਿ ਸਰਸੀ ਕਾਮਣੀ ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਪਿਆਰੁ ॥

ਗੁਰਗਾਨਾ ਨਾਮੁ ਹੈ, ਬੇਸੁ ਯਾਹ-ਬੁਝੈ ਬੁਝੈ ਆਖੈ ਆਖੈ, ਯਾਹਾਰ ਪ੍ਰੇਮੁ ਪ੍ਰੇਮੁ ਚਰਣਿ
ਕਰਣਿ ਆਖੈ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਤਾ ਸਚ ਰੰਗਿ ਇਕੋ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥

ਭਾਵੈ ਚਰਣਿ ਆਖੈ ਆਖੈ ਬੁਝੈ ਆਖੈ, ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ, ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ
ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ॥

ਬਿਖਿਆ ਰੰਗਿ ਕੁੜਾਵਿਆ ਦਿਸਨਿ ਸਭੇ ਛਾਰੁ ॥

ਬਿਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ, ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ, ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ॥

ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੂੰਦ ਸੁਹਾਵਣੀ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਪੀਵਣਹਾਰੁ ॥

ਬੁਝੈ-ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ, ਬੁਝੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ, ਬੁਝੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ॥

ਵਣੁ ਤਿਣੁ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਿ ਮਉਲਿਆ ਸੰਮੂਖ ਪੁਰਖ ਅਪਾਰੁ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ, ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ, ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ॥

ਹਰਿ ਮਿਲਣੈ ਨੇ ਮਨੁ ਲੋਚਨਾ ਕਰਮਿ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰੁ ॥

ਮੇਰੇ ਬੁਝੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ, ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ, ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ॥

ਜਿਨੀ ਸਖੀਏ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਹੰਉ ਤਿਨ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰ ॥

ਮੇਰੇ ਬੁਝੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ, ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ, ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜੀ ਮਇਆ ਕਰਿ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰੁ ॥

ਨਾਨਕ ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ, ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ, ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ॥

ਸਾਵਣੁ ਤਿਨਾ ਸੁਹਾਗਣੀ ਜਿਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਉਰਿ ਹਾਰੁ ॥੬॥

ਗੁਰਗਾਨਾ ਨਾਮੁ ਹੈ, ਬੇਸੁ ਯਾਹ-ਬੁਝੈ ਬੁਝੈ ਆਖੈ, ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ਆਖੈ ॥੬॥

ਭਾਦੁਇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀਆ ਦੂਜੈ ਲਗਾ ਹੇਤੁ ॥

ਭਾਦੁਵ ਮਾਸਰੇ, ਮੇਘਭੱਯੰਜਨਾ ਪਠਿ-ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਛਾਢਿ ਧੈਰਧ ਭਾਵਰੇ ਪੁਰਿ ਲਗਾਇਆ, ਸੇ ਭੁਮਰੇ
ਪਤਭੁਝੁ ਹੋਇਆ।

ਲਖ ਸੀਗਾਰ ਬਣਾਇਆ ਕਾਰਜਿ ਨਾਹੀ ਕੇਤੁ ॥

ਸੇ ਲਖੇ ਫਾਰ-ਗੰਢਾਰ ਕਰਿਆ, ਪਰਭੁ, ਭਾਖਾ ਕਿਛੇ ਲਾਭਰ ਨਾਹੀ।

ਜਿਤੁ ਦਿਨਿ ਦੇਹ ਬਿਨਸਸੀ ਤਿਤੁ ਵੇਲੈ ਕਹਸਨਿ ਪੇਤੁ ॥

ਮੇਘਭੱਯੰਜਨ ਗਰੀਰ ਨਾਗ ਹੋਇਆ, ਸੇਧਿ ਸਮਝਰੇ ਲੋਕੇ ਭਾਖਾ ਪੁਰਿ ਕਹਿਓ।

ਪਕੜਿ ਚਲਾਇਨਿ ਦੂਤ ਜਮ ਕਿਸੈ ਨ ਦੇਨੀ ਭੇਤੁ ॥

ਮਨਦੂਤ ਆਨਾ ਪਰਿ ਚਲਿਆ ਆਭ ਕਾਖਾ ਮਖ ਭੇਦ ਵਧਾਏ ਨਾਹੀ।

ਛਡਿ ਖੜੋਤੇ ਖਿਨੈ ਮਾਹਿ ਜਿਨਿ ਸਿਉ ਲਗਾ ਹੇਤੁ ॥

ਮਾਫਾਰ ਬਾਪੁਰੇ ਮਨੁਸ਼ਧਰ ਵਧ ਸੋਧ ਹੋਇਆ, ਏਕ ਸ਼ਰੇ ਭਾਖਾ ਭਾਗ ਕਰਿ ਦੂਰੁ ਚਲਿਆ।

ਹਥ ਮਰੋੜੈ ਤਨੁ ਕਪੇ ਸਿਆਹਹੁ ਹੋਆ ਸੇਤੁ ॥

ਮੇਘਭੇਦੇ ਲੋਕੇ ਭੇਦ ਕਧਿ ਮਰਿਆ, ਸੇ ਫਾਰ ਰੁਲਾਇਆ | ਮਨਦੂਤਮਾਨੁ ਦੇਖੁ ਭਾਖਾ ਗਰੀਰ ਕਧਿ
ਫੁੱਧ ਏਕ ਪੁਰਿ ਕਾਖਾਰਿ ਪਰੇ ਭਾਖਾ ਗਰੀਰ ਕਲਾ ਪਲਾ ਹੋਇਆ |

ਜੇਹਾ ਬੀਜੈ ਸੇ ਲੁਣੈ ਕਰਮਾ ਸੰਦੜਾ ਖੇਤੁ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧ ਮੇਘਰੇ ਰੁਭੇ ਸੇਧਰਿ ਅਮਲ ਕਰਿਆ, ਅਧਾਰ, ਕਰਿ ਅਨੁਬਾਹੇ ਫਲ ਪਾਏ।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ ਚਰਣ ਬੇਹਿਥ ਪ੍ਰਭ ਦੇਤੁ ॥

ਸੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਘ ਭਗਵਾਨ ਗਰੀਰ ਆਸੇ, ਭਗਵਾਨ ਭਾਖਾ ਭਵਬਾਗਰੁ ਪਾਰ ਹੋਵਾ ਪਾਛ ਪਾਧ
ਆਕਾਰੇ ਏਕ ਭਾਖਾ ਧੈਰਧ, ਅਧਾਰ ਸੇ ਭਾਖਾ ਪਾਧਰੇ ਸੇਵਾ ਕਰਿਓ।

ਸੇ ਭਾਦੁਇ ਨਰਕਿ ਨ ਪਾਈਅਹਿ ਗੁਰੁ ਰਖਣ ਵਾਲਾ ਹੇਤੁ ॥੭॥

ਭਾਦੁਵ ਮਾਸਰੇ, ਮੇਘਭੱਯੰਜਨ ਰਸਕ ਗੁਰੁ ਸਭਿਤ ਸੋਧ ਕਰਿਆ, ਸੇ ਨਰਕੁਭੇਦੇ ਪਠੇ ਨਾਹੀ ॥੭॥

ਅਸੁਨਿ ਪ੍ਰੇਮ ਉਮਾਹੜਾ ਕਿਉ ਮਿਲੀਐ ਹਰਿ ਜਾਇ ॥

ਆਗੰਢ ਮਾਸਰੇ ਮੇਘ ਮਨਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਸਭਿਤ ਪੁਰਿ ਕਰਿਓ ਪਾਛ ਭਾਖਾ ਭਵੁ ਹੋਇਓ, ਮੂੰ ਕਪਰਿ
ਮਾਛਕਾਰੁ ਸਭਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਿਓ?

ਮਨਿ ਤਨਿ ਪਿਆਸ ਦਰਸਨ ਘਣੀ ਕੋਈ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ਮਾਇ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨ ਏਵਾਂ ਗ਼ਰੀਬ ਹੈ, ਯਕੀਨਨ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਛੋਂ ਮੇਰੇ ਏਕ ਚੁੰਬਾ ਅਛਿ | ਹੋ ਜਨਨੀ ! ਕਿੱਥੇ ਬਾਖ਼ੂ ਆਇ
ਮੇਰੇ ਚਾਕੇ ਬਹਿਤ ਬਾਸ਼ਾਓ ਕਰਾਯੋ ਭਰਿਓ |

ਸੰਤ ਸਹਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਹਉ ਤਿਨ ਕੈ ਲਾਗਾ ਪਾਇ ॥

ਮੈਂ ਬਛਕਾ ਚਰਗੇਰੇ ਲਾਗੇਅਛਿ ਕਾਰਗ ਬਛ ਪੁਰੂਕਾ ਬਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਓ ਵਾਲਾਕੂ ਬਖ਼ਾਲਤਾ ਕਰਿਓ।

ਵਿਣੁ ਪ੍ਰਭ ਕਿਉ ਸੁਖ ਪਾਈਐ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਬਿਨਾ ਬੁਝ ਭਧਲਛੁ ਪਾਛੋਂ ਅਨਧ ਕਿੱਥੇ ਬੁਝ ਨਾਹਿ।

ਜਿੰਨ੍ਹੀ ਚਾਖਿਆ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਰਹੇ ਆਘਾਇ ॥

ਹਿਐ ਪੁਰੂ ਪ੍ਰੇਮਰ ਅਨੁਭਵ ਪਾਯ ਕਰਿਅਛਿ, ਬੇ ਚੁੰਬੂ ਓ ਬਛੁਬੁ ਰਹਿਓ।

ਆਪੁ ਤਿਆਗਿ ਬਿਨਤੀ ਕਰਹਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਲੜਿ ਲਾਇ ॥

ਨਿਜਰ ਅਘਾਂਕਾਰ ਭਧਾਗ ਕਰਿ ਬੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿਓ, 'ਹੋ ਯਕੀਨ! ਆਪਨੂੰ ਨਿਜ ਬਾਪੁਰੇ ਲਗਾਓ।'

ਜੇ ਹਰਿ ਕੰਤਿ ਮਿਲਾਈਆ ਸਿ ਵਿਛੁੜਿ ਕਤਹਿ ਨ ਜਾਇ ॥

ਮੇਭੋਂ ਯਾਵ-ਬ੍ਰਾਮਾਨੇ ਪੁਰੂ-ਪਠਿਕਾ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਹੋਯਛਿ, ਬੇ ਕੇਵੇਰੇ ਬਿ ਅਲਗ। ਬੁਝਛਿ ਨਾਹਿ ਏਵਾਂ
ਅਨਧ ਕੋਈਬੇ ਬੁਝਨੂੰ ਯਾਓ ਨਾਹਿ

ਪ੍ਰਭੁ ਵਿਣੁ ਦੂਜਾ ਕੇ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਰਣਾਇ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਕਾ ਗ਼ਰਗ ਨਿਅ, ਕਾਰਗ ਬੇਹਿ ਪੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਅਨਧ ਕੇਹਿ ਗ਼ਰਗ ਦੇਵਾ ਬਮਥੋਂ ਹੁਛਿ।

ਅਸੁ ਸੁਖੀ ਵਸੰਦੀਆ ਜਿਨਾ ਮਇਆ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥੮॥

ਆਬਿਨ ਮਾਬਰੇ ਯਾਹਾ ਭਧਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਦਯਾ ਹੋਯਛਿ, ਬੇ ਵਛੁਭ ਬੁਝਰੇ ਰਹਿਓ ॥੮॥

ਕਤਿਕਿ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ ਦੇਸੁ ਨ ਕਾਹੂ ਜੋਗੁ ॥

ਕਾਭਿਕ ਮਾਬਰੇ ਹੋ ਪ੍ਰਾਗੀ! ਪੂਰ੍ਵ ਯਛੁਰੇ ਕਰਾਯਛਿਓ ਭਲ ਏਵਾਂ ਗ਼ਰਾਪ ਕਾਰਧਰ ਫਲ ਵਛੁਨ
ਕਰਿਓ ਪਠਿਓ | ਭੇਗੁ ਅਨਧ ਕਾਹਾਕੂ ਦੋਬ ਦੇਵਾ ਓਕੁ ਹੁਛੋ।

ਪਰਮੇਸਰ ਤੇ ਭੁਲਿਆਂ ਵਿਆਪਨਿ ਸਭੇ ਰੋਗੁ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ-ਪੁਰੂਕਾ ਬਿਬਧੁਭ ਕਰਿ ਮਨੁਬਧ ਬਮਬੁ ਰੋਗ ਲਾਗਿਓ।

ਵੇਮੁਖ ਹੋਏ ਰਾਮ ਤੇ ਲਗਨਿ ਜਨਮ ਵਿਜੋਗ ॥

ਮੇਯੁੱਕ ਵਧੀਓ ਰਾਮਨਾਮ ਠਾਨੂ ਵਿਨੁਯੁ ਹੋਇਆ, ਬੇ ਯੁਗ ਯੁਗ ਪਾਯੋ ਵਿਛੋੜ ਹੋਇਆ।

ਖਿਨ ਮਹਿ ਕਉੜੇ ਹੋਇ ਗਏ ਜਿਤੜੇ ਮਾਇਆ ਭੋਗ ॥

ਭੋਗ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯੋਭੋਗ ਪਦਾਰਥ ਅਛੀ, ਚਾਹਾ ਏਕ ਸ਼ਬਦੇ ਹੋਇ ਹੋਇ ਹੋਇਆ।

ਵਿਚੁ ਨ ਕੋਈ ਕਰਿ ਸਕੈ ਕਿਸ ਥੈ ਰੋਵਹਿ ਰੋਜ ॥

ਪੂਰੀ ਨਿਯਮ ਪੁਰੋਹਿਤਨ ਕੁਝ ਕਾਹਾ ਬਿਨੁਪੁਰੋਹਿਤ ਕਹਿਵੇ? ਵਿਛੋੜਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯੋ ਕੇਹੀ ਮਥ ਮਥਲੁ
ਹੋਯ ਨਾਹੀ।

ਕੀਤਾ ਕਿਛੁ ਨ ਹੋਵਈ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਸੰਜੋਗ ॥

ਮਨਿਸ਼ ਕਰਿਲੇ ਕੀਛੀ ਹੋਇਪਾਰਿਵ ਨਾਹੀ, ਮਧਿ ਆਰਯੁਨੁ ਮਨੁਸ਼ਯਨ ਭਾਗਯੇ ਏਕਿ ਬੰਧੋਗ
ਲੇਖਿਆਇਆ।

ਵਡਭਾਗੀ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਉਤਰਹਿ ਸਭਿ ਬਿਓਗ ॥

ਬੀਭਾਗਯੁਨੁ ਮਧਿ ਮੇਰੇ ਪੁਰੁ ਮਿਲਿਆਹੀ, ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਵਿਛੋੜਨੂੰ ਦੂਰ ਦੂਰ ਹੋਇਆ।

ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖਿ ਲੇਹਿ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਬੰਦੀ ਮੋਚ ॥

ਨਾਨਕ ਕੁਹੀਓ ਹੋ ਮੇਰੇ ਪੁਰੁ! ਜੀਵਨੁ ਮਾਯਾਰ ਬੰਦਨੁ ਮੁਕਤ ਕਰਿਵਾ ਬਾਲਾ ਤੁਮੇ ਹੋ, ਚੇਲੀ ਨਾਨਕਨੂੰ
ਬੰਦਨੁ ਮੁਕਤ ਕਰ।

ਕਤਿਕ ਹੋਵੈ ਸਾਧਸੰਗੁ ਬਿਨਸਹਿ ਸਭੇ ਸੋਚ ॥੯॥

ਮਧਿ ਕਾਭਿਜ ਮਾਧਰੇ ਬਛਕ ਬੰਧਿ ਹੋਇਆ ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਬਿਨਸੁ ਚਿਤਾ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ॥੯॥

ਮੰਘਿਰਿ ਮਾਹਿ ਸੋਹੰਦੀਆ ਹਰਿ ਪਿਰ ਸੰਗਿ ਬੈਠੜੀਆਹ ॥

ਮਾਧਿਰ ਮਾਧਰੇ ਜੀਵ-ਬੰਧੁ ਭਗਵਾਨਾ ਬਾਪੁਰੇ ਬੰਧੁ ਭਯਨ ਕਰਿਵਾ ਬਿਨਸੇ ਬੰਧੁ ਬੰਧੁਆਇਆ।

ਤਿਨ ਕੀ ਸੇਭਾ ਕਿਆ ਗਣੀ ਜਿ ਸਾਹਿਬਿ ਮੇਲੜੀਆਹ ॥

ਚਾਹਾਯ ਗੋਭਾ ਬੰਧੁਨਾ ਕਰਾਇਪਾਰਿਵ ਨਾਹੀ, ਚਾਹਾਯੁ ਯੁਗ ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ ਮੇਲਾਇ ਅਛੀ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਮਉਲਿਆ ਰਾਮ ਸਿਉ ਸੰਗਿ ਸਾਧ ਸਹੇਲੜੀਆਹ ॥

ਮੇਰੇ ਬੰਧੁਆ ਬਾਭਾਮਾਨਾ ਬੰਧੁ ਬੰਧੁਆਰੇ ਰਾਮਾਨੁ ਬੰਧੁ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਮਨ ਏਕ ਗੋਰੇ
ਆਨੰਦ ਹੋਇਆ।

ਸਾਧ ਜਨਾ ਤੇ ਬਾਹਰੀ ਸੇ ਰਹਨਿ ਇਕੇਲੜੀਆਹ ॥

ਮੇਯੋਂ ਯੋਗ-ਬੁਧੀ ਬਛਕਾ ਬਛਾਓਰੁ ਵਝਿਓ ਰਹਿਯਾਵ, ਸੇ ਪਓ-ਪੁਰੂਯੋ ਠਾਰੂ ਬਿਛੋਦ ਫੇਰਾ ਕਾਰਿਯੋ ਏਕਾ ਰਹਿਯਾਵ ।

ਤਿਨ ਦੁਖੁ ਨ ਕਬਹੂ ਉਤਰੈ ਸੇ ਜਮ ਕੈ ਵਸਿ ਪੜੀਆਹ ॥

ਭਾਵਾਰ ਪਓ-ਪੁਰੂਯੋ ਠਾਰੂ ਬਿਛੋਦਰ ਦੂਝਾ ਕੇਵੇ ਦੂਰ ਬੂਝਨਾਹਿ ਆਯ ਮਨਦੂਤਰ ਪਝਾਰੇ ਫਾਇ ਯਾਵ ।

ਜਿਨੀ ਰਾਵਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣਾ ਸੇ ਦਿਸਨਿ ਨਿਤ ਖੜੀਆਹ ॥

ਯੋਧ ਨਿਯੋਗ ਯੋਧਰਾ ਬਾਪੁਰੇ ਰਮਣ ਕਰਿਯੋ, ਸੇ ਭਾਵਾਰਿ ਬੇਬਾਰੇ ਬਰਵਾ ਯਾਗੁਓ ਯਾਵ ।

ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਲਾਲ ਹਰਿ ਕੰਠਿ ਤਿਨਾ ਜੜੀਆਹ ॥

ਭਾਵਾਰ ਕਥ ਪੁਰੂ ਨਾਮਰੂਪੇ ਰਹੁ-ਯੋਗਵਾਰ, ਮਾਯਿਕ ਭਯਾ ਫਾਰਾ ਬਹਿਓ ਯੋਧਿਓ ਹੋਯਾਯੋ ।

ਨਾਨਕ ਬਾਛੈ ਧੁੜਿ ਤਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਣੀ ਦਰਿ ਪੜੀਆਹ ॥

ਫੇਰਾ ਨਾਨਕ! ਸੇ ਅਨੇਕ ਚਰਣਰ ਧੂਲਿਕ ਅਭਿਲਾਖੀ ਅਧੇ, ਯੋਧ ਯੋਧਰਾ ਦਰਵਾਰੇ ਭਾਵਾਰ ਚਰਣਰੇ ਪਓਯਾਵ ।

ਮੰਘਿਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਰਾਧਣਾ ਬਹੁੜਿ ਨ ਜਨਮੜੀਆਹ ॥੧੦॥

ਮੇਯੋਂਮਾਨੇ ਮਾਯਿਕੀ ਮਾਧਰੇ ਯੋਧਰਾ ਯੋਧਾਧਨਾ ਕਰਿਯੋ, ਸੇਮਾਨੇ ਪਛਕੂ ਧੋਰਿ ਯੋਧਨ ਏਕਾ ਮੁਧੁਧਾ ਧਾਧਰੇ ਪਓਯੋ ਨਾਹਿ ਏਕਾ ਮੁਧੁ ਹੋਯਾਯੋ ॥10॥

ਪੇਖਿ ਤੁਖਾਰੁ ਨ ਵਿਆਪਈ ਕੰਠਿ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਨਾਹੁ ॥

ਧੋਖਾ ਮਾਧਰੇ ਫੇਰੇ-ਪੁਰੂ ਮੇਯੋਂ ਯੋਗ-ਬੁਧੀ ਭਾਵਾਰ ਚਲਾਰੇ ਲਗਾਯਾ ਯੋਧਿ, ਭਾਵਾਰ ਚਲਾਰੇ ਲਗੇ ਨਾਹਿ ।

ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ ਦਰਸਨਿ ਲਗੜਾ ਸਾਹੁ ॥

ਪੁਰੂਯੋਰ ਕਮਲ ਧਾਰੇ ਪੁਰਾ ਭਾਵਾਰ ਮਨਕੂ ਵਾਧਿ ਰਯੋ ਏਕਾ ਭਾਵਾਰ ਬੇਧਿਯਾ ਪੁਰੂਯੋ ਦਰਸਨ ਬਹਿਓ ਯੋਧਿਓ ਯਾਵ ।

ਓਟ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ ਸੇਵਾ ਸੁਆਮੀ ਲਾਹੁ ॥

ਸੇ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਪਾਲਕਾ ਬਾਵਾਰਾ ਨਿਯੋਧਿ ਏਕਾ ਭਾਵਾਰ ਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਲਾਯ ਪੁਧੁ ਕਰਿਯੋ ।

ਬਿਖਿਆ ਪੇਹਿ ਨ ਸਕਈ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਗੁਣ ਗਾਹੁ ॥

ਬਿਖ ਰੂਪਰੇ ਮਾਯਾ ਭਾਵਾਰ ਪੁਰਾਵਿਓ ਕਰਿਯਾਰਿਓ ਨਾਹਿ ਏਕਾ ਸੇ ਬਾਪੁਮਾਨਕੂ ਭੇਰਿ ਪੁਰੂਯੋ ਮਫਿਯਾ ਚਾਨ ਕਰਿ ਚਾਲਿਯਾਵ ।

ਜਹ ਤੇ ਉਪਜੀ ਤਹ ਮਿਲੀ ਸਚੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਮਾਹੁ ॥

ਬੇਸ ਮੇਭੈਂ ਪੁਰੂਸ਼ ਠਾਰੂ ਭਵੰਨੁ ਹੋਇਓ, ਚਾਹਾਯਾ ਬਹਿਓ ਮੀਠੀ ਚਾਹਾਯਾ ਧ੍ਰੁਮਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾ।

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਬਹੁੜਿ ਨ ਵਿਛੁੜੀਆਹੁ ॥

ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰੂਸ਼ ਚਾਹਾਰ ਛਾਓ ਖਰਿਓ, ਬੇਸ ਕਾਰਨਾਰ ਬਿਛੋੜ ਝੁਪਟਿ ਨਾਹੀਂ।

ਬਾਰਿ ਜਾਉ ਲਖ ਬੇਰੀਆ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਅਗਮ ਅਗਾਹੁ ॥

ਹੂੰ ਲਖੇ ਧਰ ਨਿਯ ਅਗਮਯ ਏਵੰ ਅਗੋਚਰ ਬਨ੍ਹੁ ਝਰਿਯਾ ਪੁਰਿ ਬਸਾਇਓ।

ਸਰਮ ਪਈ ਨਾਰਾਇਣੈ ਨਾਨਕ ਦਰਿ ਪਈਆਹੁ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯੀਸਮਾਨੇ ਮੇਭੈਂਮਾਨੇ ਨਾਰਾਯਣਾਯਾ ਭਾਰੇ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਓ, ਬੇਸ ਬੇਸਮਾਨਾਯਾ ਬਧਾਨ ਏਵੰ ਪੁਰਿਯਾ ਰਖਾ ਕਰਿਓ।

ਪੇਖੁ ਸੁਹੰਦਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ॥੧੧॥

ਪੈਸੇ ਮਾਧ ਬੁਧਰ ਏਵੰ ਚਾਹੁ ਬਸਾਧ ਬੁਧ ਪੁਰਾਨ ਕਰੇ, ਯਾਹਾਯਾ ਨਿਝ੍ਯੁ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਸਮਾ ਕਰਿਓ
॥11॥

ਮਾਘਿ ਮਜਨੁ ਸੰਗਿ ਸਾਧੂਆ ਧੂੜੀ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਮਾਘ ਮਾਧਰੇ ਬਾਪੁਯਾ ਪਾਧ ਧੂਲਿਰੇ ਗਾਧਾਯਾਯਾ ਚਾਧੰਸ਼ਾਨਰੇ ਗਾਧਾਯਾ ਚੂਲਯ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਓ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਸੁਣਿ ਸਭਨਾ ਨੇ ਕਰਿ ਦਾਨੁ ॥

ਭਗਵਾਨਾਯਾ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਰ ਏਵੰ ਚਾਹਾਯਾ ਗੁਣ ਚਯਾ ਅਧਯਾਯਾ ਮਧ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਧਿਯਾ।

ਜਨਮ ਕਰਮ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਮਨ ਤੇ ਜਾਇ ਗੁਮਾਨੁ ॥

ਨਾਮ ਸ਼ੁਰਗ ਭਾਰਾ ਯੁਝ-ਯੁਝਾਰਰ ਦੂਸ਼੍ਟਰ ਮਲਿਨਯਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾ ਆਯਾ ਮਨਰ ਅਯੰਕਾਰ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾ।

ਕਾਮਿ ਕਰੇਧਿ ਨ ਮੋਹੀਐ ਬਿਨਸੈ ਲੇਭੁ ਸੁਆਨੁ ॥

ੴਪਰਿ ਕਾਮ-ਲੇਖਾ ਮੋਹਿਓ ਕਰਿਪਾਰੇ ਨਾਹਿ ਆਯੁ ਲਾਲਸਾਰ ਕੂਕੂਰ ਨਾਭਿ ਹੋਇਯਾਏ।

ਸਚੈ ਮਾਰਗਿ ਚਲਦਿਆ ਉਸਤਤਿ ਕਰੇ ਜਹਾਨੁ ॥

ਬਾਬਾ ਚਾਹਾਰ ਮਹਿਮਾ ਕਰਿਯਾਏ ਮੇਧ ਬਢਮਾਰਗੇਰੇ ਚਲਿਯਾਏ।

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਸਗਲ ਪੁੰਨ ਜੀਅ ਦਇਆ ਪਰਵਾਨੁ ॥

ਅਠਸਠਿ ਚਾਰੀ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਰਿਯਾਏ ੴ ਬਧਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ-ਪ੍ਰਭਾ ਕਰਿਯਾਏ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਭਧਰੇ ਵਧਾ ਕਰਿਯਾਏ
ਅਧ੍ਯਾਤਮਿਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਅ ਅਠਾ।

ਜਿਸ ਨੇ ਦੇਵੈ ਦਇਆ ਕਰਿ ਸੇਈ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਨੁ ॥

ਮਾਯਾ ਭਧਰੇ ਵਧਾ ਕਰਿ ਯਕ੍ਰਿਯਾਏ ੴ ਗੁਣ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ਬੇ ਬੁਝਿਮਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਅਠਾ।

ਜਿਨਾ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣਾ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥

ਨਾਨਕ ਚਾਹਾ ਪਾਥਰੇ ਬਧਮਚਰੇ ਮੇਧ ਨਿਯੋਗ ਯਕ੍ਰਿਯਾਏ ਬਹਿਰੇ ਮੇਧੀ ਮਾਯਾਏ।

ਮਾਘਿ ਸੁਚੇ ਸੇ ਕਾਂਢੀਅਹਿ ਜਿਨ ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ॥੧੨॥

ਮਾਘ ਮਾਥਰੇ ਚਾਹਾਯੁ ਪਧਿਯੋ ਕੁਝਾਯਾਏ ਮਾਯਾ ਭਧਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂਦੇਵ ਵਧਾਗੀਲ ਅਠਭਿ। ॥12॥

ਫਲਗੁਣਿ ਅਨੰਦ ਉਪਾਰਜਨਾ ਹਰਿ ਸਜਣ ਪ੍ਰਗਟੇ ਆਇ ॥

ਫਾਲਗੁਣ ਮਾਥਰੇ ਕੇਵਲ ਬੇ ਫਲ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾਏ, ਮਾਯਾ ਭਧਰੇ ਵਧਾਯੋ ਵਧੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼
ਹੋਇਯਾਏ।

ਸੰਤ ਸਹਾਈ ਰਾਮ ਕੇ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੀਆ ਮਿਲਾਇ ॥

ਬਧਮਾਨੇ ਰਾਮਕ ਬਹਿਰੇ ਮੇਧਨ ਕਰਾਯਾਏ ਪਾਥਰੇ ਯਾਥਾਯੋ ਬਧਮਾਯੋ ਕਰਭਿ। ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਬਧਮਾਯੋ ਬਹਿਰੇ
ਮੇਧਨ ਕਰਾਯਾਏ।

ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਸਰਬ ਸੁਖ ਹੁਣਿ ਦੁਖਾ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥

ਚਾਹਾਯੋ ਵਧਾਯੋ ਰੂਪੀ ਗੰਧਾਯੋ ਬਧਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਠਾ, ੴ ਬਧਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਯਾਏ ਆਯੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਾਥਰੇ ਕਰਿ
ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਅ।

ਇਛ ਪੁਨੀ ਵਡਭਾਗਣੀ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥

ਭਾਗੀਨੀਯਾਏ ਯਾਥਾ-ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਅ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋਇਯਾਏ, ਚਾਹਾਯੋ ਵਧੇ-ਪ੍ਰਭੂ ਵਧੇ ਰੂਪਰੇ ਮੇਧਿਯਾਏ।

ਮਿਲਿ ਸਹੀਆ ਮੰਗਲੁ ਗਾਵਹੀ ਗੀਤ ਰੋਵਿੰਦ ਅਲਾਇ ॥

ਬੇ ਨਿਜਰ ਬਭਬਯਾ ਬਯਾ ਬਹਿਤ ਮਯਾਨ ਗੀਤ ਗਾਨ ਕਰੁਅਛਿ ਆਯ ਬੇ ਗੋਵਿੰਦਕ ਝੰ ਭਯਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਹਰਿ ਜੇਹਾ ਅਵਰੁ ਨ ਦਿਸਈ ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਲਵੈ ਨ ਲਾਇ ॥

ਬਹਿ-ਪੁਰੁ ਬਯਾਨ ਚਾਹਾਯੁ ਆਯ ਕੇਹੁ ਦੇਖਾਯਾਯ ਨਾਹਾਯਿ।

ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਵਾਰਿਓਨੁ ਨਿਹਚਲ ਦਿਤੀਅਨੁ ਜਾਇ ॥

ਪੁਰੁ ਚਾਕਰਿ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਬਯਾਨੁ ਛੁਟਿ ਆਯ ਚਾਹਾਯੁ ਅਚਲ ਬਾਨ ਦੇਖਛੁਟਿ।

ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤੇ ਰਖਿਅਨੁ ਬਹੁੜਿ ਨ ਜਨਮੈ ਧਾਇ ॥

ਪੁਰੁ ਚਾਹਾਯੁ ਭਵ ਬਾਗਰੁ ਵਯਾਯਛੁਟਿ ਆਯ ਬੇ ਪੂਨਃ ਯੁਗ ਮਰਗ ਚਕਰੇ ਆਬੇ ਨਾਹਿ।

ਜਿਹਵਾ ਏਕ ਅਨੇਕ ਗੁਣ ਤਰੇ ਨਾਨਕ ਚਰਣੀ ਪਾਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਨੁਸ਼ਯਕ ਯਯਾ ਏਕ ਅਰੇ, ਕੰਠੁ, ਪੁਰੁਯ ਗੁਣ ਅਬਾਮ ਅਰੇ। ਮਨੁਸ਼ਯ ਚਾਹਾਯਕ ਚਰਗਰੇ ਲਾਗਿ ਭਵ ਬਾਗਰੁ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਫਲਗੁਣਿ ਨਿਤ ਸਲਾਹੀਐ ਜਿਸ ਨੇ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ ॥੧੩॥

ਹੇ ਮਨੁਸ਼ਯ! ਪਾਨਗੁਨ ਮਾਬਰੇ ਆਮੇ ਬੇਹੁ ਪੁਰੁਯ ਮਹਿਮਾ ਬਰਵਾ ਬੂਠਿ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ, ਯਾਹਾਯ ਪਾਯਰੇ ਨਿਯ ਮਹਿਮਾ ਕਰਾਯਵਾ ਪਾਯ ਓਲੇ ਮਾਯੁ ਲਾਯਾ ਨਾਹਿ। ॥13॥

ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨ ਕੇ ਕਾਜ ਸਰੇ ॥

ਮੇਯ ਮੇਯ ਪੁਰਾਨ ਭਗਵਾਨਕ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਛੁਟਿ, ਚਾਹਾਯ ਬਮਬੁ ਕਾਮਯ ਬੰਧੁਰੁ ਹੋਯਾਯ।

ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਆਰਾਧਿਆ ਦਰਗਹ ਸਚਿ ਖਰੇ ॥

ਮਿਯ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰੁ ਗੁਰੁ ਚਿਯਨ ਕਰਿਯਾਯ, ਬੇ ਬਹਿਕਾ ਧਰਵਾਰਰੇ ਬਯਾ ਏਵ ਗੁਰੁ ਹੋਯਾਯ।

ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਨਿਧਿ ਚਰਣ ਹਰਿ ਭਉਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਤਰੇ ॥

ਯਯਰਕ ਚਰਗ ਬਰ ਬ੍ਰਹਮ ਭਯਾਰ ਅਰੇ। ਪੁਰੁਯ ਬਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਭਯਾਨਕ ਏਵ ਬਿਬਮ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰੁ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਤਿਨ ਪਾਈਆ ਬਿਖਿਆ ਨਾਹਿ ਜਰੇ ॥

ਬੇਮਾਨਕੁ ਪ੍ਰੇਮ ਭਯਿ ਪੁਰੁ ਹੋਯਾਯਾਏ ਆਯ ਬਿਬਮ-ਬਾਬਨਾਰੇ ਯਯਿ ਨਾਹਿ।

ਕੂੜ ਗਏ ਦੁਬਿਧਾ ਨਸੀ ਪੂਰਨ ਸਚਿ ਭਰੇ ॥

ਠਾਹਾਯਾ ਮਿਥਾ। ਲੂਧੁ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ਆਯਾ ਧੋਧਾ ਯਾਯਾ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ਏਵਾ ਥੇ ਬਧਾ ਬਹਿਧ ਪ੍ਰਥੁ ਯਾਯਾਯਾ ਯਾਯਾਯਾ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵਦੇ ਮਨ ਅੰਦਰਿ ਏਕੁ ਧਰੇ ॥

ਥੇ ਧਰੰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੁਯਾ ਯਾਯਾਯਾ ਥੇਥਾ ਕਰਿਯਾਯਾ ਆਯਾ ਅਧਿਧਾਯਾ ਪ੍ਰਭੁਯਾ ਨਿਯਾ ਥੁਧਯਾਯਾ ਧਾਯਾਯਾ ਕਰਿਯਾਯਾ।

ਮਾਹ ਦਿਵਸ ਮੂਰਤ ਭਲੇ ਜਿਸ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਯਾਯਾਯਾ ਯਾਯਾਯਾ ਧੁਥੁ ਧੇਯਾਯਾਯਾ ਠਾਯਾਯਾ ਥਯਾਯਾਯਾ ਨਾਯਾ, ਧਿਯਾ ਓ ਧੁਥੁਯਾ ਯਾਯਾਯਾ ਹੋਯਾਯਾਯਾ।

ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਦਰਸ ਦਾਨੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹੁ ਹਰੇ ॥੧੪॥੧॥

ਹੋ ਧਰਮਾਯਾ!! ਨਾਨਕ ਠਾਯਾਯਾ ਧਯਾਯਾਯਾ ਧਾਯਾ ਯਾਯਾਯਾ ਕਰੁਯਾਯਾਯਾ। ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ! ਠੁਧਾਯਾ ਧਯਾਯਾ ਮੋਯਾ' ਯਾਯਾਯਾ ਧਯਾਯਾਯਾ ॥14॥1॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ਦਿਨ ਰੈਣਿ

ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ਧਿਯਾ ਯਾਯਾ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਾਯਾਯਾ ਏਯਾ ਅਧਿਯਾ, ਯਾਯਾਯਾ ਥਧਯਾਯਾਯਾ ਕੁਧਾਯਾਯਾ ਧਾਯਾਯਾ ਥੁਧਾਯਾ।

ਸੇਵੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਪਣਾ ਹਰਿ ਸਿਮਰੀ ਦਿਨ ਸਭਿ ਰੈਣ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ! ਧੁਥੁ ਨਿਯਾ ਥਧਯਾਯਾਯਾ ਥੇਥਾ ਕਰਿ ਥਧੁ ਧਿਯਾ ਯਾਯਾ ਠਾਯਾਯਾ ਆਯਾਧਾਯਾ ਕਰੁਯਾਯਾਯਾ।

ਆਪੁ ਤਿਆਗਿ ਸਰਣੀ ਪਵਾਂ ਮੁਖਿ ਬੋਲੀ ਮਿਠੜੇ ਵੈਣ ॥

ਨਿਯਾਯਾ ਅਧਾਯਾਯਾ ਠਾਯਾਯਾ ਕਰਿ ਧੁਥੁ ਯਾਯਾਯਾਯਾ ਆਯਾਯਾ ਧੁਧਾਯਾ ਕਰਿਧਿ ਆਯਾ ਨਿਯਾ ਧੁਧਾਯਾਯਾ ਮਧੁਯਾਯਾ ਥਧਾਯਾਯਾ ਕਰਿਧਿ।

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਵਿਛੜਿਆ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸਜਣੁ ਸੈਣ ॥

ਹੋ ਮੋਯਾਯਾ ਧਿਯਾ ਏਵਾ ਥਧਯਾਯਾਯਾ ਪ੍ਰਭੁ! ਅਧਿਯਾਯਾ ਯਾਯਾਯਾ ਧੁਥੁ ਠਾਯਾ' ਠਾਯਾਯਾ ਧਿਯਾਯਾਯਾ ਹੋਯਾਯਾਯਾ, ਮੋਯਾਯਾਯਾ ਨਿਯਾ ਥਾਯਾਯਾਯਾ ਧਿਯਾਯਾਯਾ।

ਜੋ ਜੀਅ ਹਰਿ ਤੇ ਵਿਛੜੇ ਸੇ ਸੁਖਿ ਨ ਵਸਨਿ ਭੈਣ ॥

ਹੋ ਮੋਯਾਯਾ ਯਾਯਾਯਾ! ਮੋਯਾਯਾ ਧੁਧਾਯਾਯਾ ਯਾਯਾਯਾਯਾ ਠਾਯਾਯਾਯਾ ਧਿਯਾਯਾਯਾਯਾ, ਥੇਧਾਯਾਯਾ ਥੁਧਾਯਾਯਾਯਾ ਨਯਾਯਾਯਾਯਾ।

ମୁଁ ସମସ୍ତ ମଣ୍ଡଳ ଖୋଜି ଦେଖୁଛି, ଲିଶ୍ୱର ପତିଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇନାଏ ।

କାରଣ ନିଜର ମନ୍ଦ କର୍ମ ହିଁ ମୋତେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ କରିଥାନ୍ତି । ପୁଣି ମୁଁ କାହା ଉପରେ ଦୋଷ ଲଦିବି?

ହେ ନାଥ! କୃପା କରି ମୋର ରକ୍ଷା କର। ତୋ' ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି କିଛି କରିବା କିମ୍ବା କରାଇବା ସମର୍ଥ ନୁହନ୍ତି।

ହେ ହରି ! ତୋ' ବ୍ୟତୀତ ଧୂଳିରେ ଘିଣି ଯିବି । ଦୁଃଖର ବଚନ କାହା ପାଖରେ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବି?

ନାନକ ଏହା ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ନିଜ ନେତ୍ରରେ ସେ ନିଜ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ ଦର୍ଶନ କରିବେ । ॥1॥

ଯେଉଁ ହରି ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଓ ଅନନ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ସେ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ପୀଡ଼ା ଶୁଣିଥାନ୍ତି ।

ମୃତ୍ୟୁ ଏବଂ ଜୀବନରେ ତାହାର ହିଁ ଆରାଧନା କରିବା ଉଚିତ, ଯିଏ ସବୁଙ୍କ ଆଧାର ଅଟନ୍ତି।

ਸਸੁਰੈ ਪੇਈਐ ਤਿਸੁ ਕੰਤ ਕੀ ਵਡਾ ਜਿਸੁ ਪਰਵਾਰੁ ॥

ਲੋਕ ਪਰਲੋਕਰੇ ਜੀਵ-ਸੁਖੁ ਬੇਝੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਅਚਰਿ, ਯਾਹਾਕਰ ਬਝ ਪਰਿਵਾਰੁ ਅਛਿ।

ਉਚਾ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਬੇਧ ਕਿਛੁ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥

ਪੁਰੁ ਬਰੋਭਿ ਅਵਾ ਅਗਮੁ ਅਚਰਿ। ਯਾਹਾਕਰ ਅਗਮ ਅਚਰਿ ਯਾਹਾ ਯਾਹਾਕਰ ਕੀਯੋ ਬੀਜੁ ਬੀਜੁ।

ਸੇਵਾ ਸਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵਸੀ ਸੰਤਾ ਕੀ ਹੋਇ ਛਾਰੁ ॥

ਯਾਹਾਕਰ ਬੇਝੇ ਬੇਝਾ ਯਾਹਾ ਯਾਹਾਕਰ ਯਾਹਾ ਬੇਝੇ ਚਰਿਤੁ ਪੂਰਿ ਬਨਿ ਕਰਮਾਯ।

ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਦੈਆਲ ਦੇਵ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣਹਾਰੁ ॥

ਬੇਝੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਯਾਹਾਕਰ ਅਵਾ ਯਾਹਾਕਰ ਅਚਰਿ ਯਾਹਾ ਯਾਹਾਕਰ ਕਰਮਾਯ ਕਰਮਾਯ।

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਰਖਦਾ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਚਰਿ ਮੁਖਿ ਕਾਨ੍ਹੁ ਯਾਹਾਕਰ ਬ੍ਰਹਮਾਕਰ ਬਚਿ ਨਾਮੁ ਯਾਹਾਕਰ ਕਰਮਾਯ।

ਕੀਮਤਿ ਕੋਇ ਨ ਜਾਣਈ ਕੇ ਨਾਹੀ ਤੋਲਣਹਾਰੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਕਰ ਮੁਖਿ ਕਾਨ੍ਹੁ ਯਾਹਾਕਰ ਯਾਹਾਕਰ ਯਾਹਾਕਰ ਯਾਹਾਕਰ ਯਾਹਾਕਰ ਕਰਮਾਯ।

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਵਸਿ ਰਹੇ ਨਾਨਕ ਨਹੀ ਸੁਮਾਰੁ ॥

ਯਾਹਾਕਰ ਯਾਹਾਕਰ ਯਾਹਾਕਰ ਯਾਹਾਕਰ ਯਾਹਾਕਰ ਯਾਹਾਕਰ ਕਰਮਾਯ।

ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਜਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੰਉ ਸੇਵਦੇ ਤਿਨ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰ ॥੨॥

ਯਾਹਾਕਰ ਯਾਹਾਕਰ ਯਾਹਾਕਰ ਯਾਹਾਕਰ ਯਾਹਾਕਰ ਯਾਹਾਕਰ ਕਰਮਾਯ। ॥੨॥

ਸੰਤ ਅਰਾਧਨਿ ਸਦ ਸਦਾ ਸਭਨਾ ਕਾ ਬਖਸਿੰਦੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਕਰ ਬੇਝੇ ਯਾਹਾਕਰ ਯਾਹਾਕਰ ਯਾਹਾਕਰ ਯਾਹਾਕਰ ਕਰਮਾਯ।

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਜਿਨਿ ਸਾਜਿਆ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦਿਤੀਨੁ ਜਿੰਦੁ ॥

ਯਾਹਾਕਰ ਯਾਹਾਕਰ ਯਾਹਾਕਰ ਯਾਹਾਕਰ ਯਾਹਾਕਰ ਯਾਹਾਕਰ ਕਰਮਾਯ।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਆਰਾਧੀਐ ਜਪੀਐ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤ੍ਰੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਗੁਰੂਯੋਗ ਚੰਦ੍ਰਾਵਾਂ ਵੇਲੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਆਰਾਧਨਾ ਆਉ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤ੍ਰ ਰੂਪੀ ਨਾਮਰ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਵਾ
ਭਰਿਓ।

ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈਐ ਪਰਮੇਸੁਰੁ ਬੇਅੰਤੁ ॥

ਹੇ ਅਨੰਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋਗ ਮੁਖਪਾਯੋਗ ਕਰਮਾਯੋਗਿਓ ਨਾਹੀਂ।

ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਨਰਾਇਣੈ ਸੇ ਕਹੀਐ ਭਗਵੰਤੁ ॥

ਹੇ ਵਧਿਯੋਗਿਓ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋਗ, ਯਾਤ੍ਰਾਯੋਗ ਫੁਲਯੋਗ ਨਾਰਾਯਣ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਓ।

ਜੀਅ ਕੀ ਲੋਚਾ ਪੂਰੀਐ ਮਿਲੈ ਸੁਆਮੀ ਕੰਤੁ ॥

ਪੁਰੁ-ਪਠਿਯੋਗ ਮਿਲਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਗ ਫੁਲਯੋਗ ਬਿਸਥ ਅਭਿਲਾਸ ਪੂਰ੍ਣ ਹੋਯਾਯੋ।

ਨਾਨਕੁ ਜੀਵੈ ਜਪਿ ਹਰੀ ਦੇਖ ਸਭੇ ਹੀ ਹੰਤੁ ॥

ਨਾਨਕ ਯੋਗਿਯੋਗ ਬੂਝਿ ਕਰਿ ਵਸਿਯੋਗ ਆਉ ਚਾਹਾਯੋਗ ਬਿਸਥ ਪਾਪ ਨਸ਼ ਹੋਯਾਯੋ।

ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਜਿਸੁ ਨ ਵਿਸਰੈ ਸੇ ਹਰਿਆ ਹੋਵੈ ਜੰਤੁ ॥੩॥

ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਯੋਗ ਯੋਗਿਯੋਗ ਬਿਸਥਿਯੋਗ ਕਰੇ ਨਾਹੀਂ ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋਗ ਹੋਯਾਯੋ। ॥੩॥

ਸਰਬ ਕਲਾ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਣੈ ਮੰਝੁ ਨਿਮਾਣੀ ਥਾਉ ॥

ਬਰਕਯੋਗ ਬੰਧੁਯੋਗ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਰਿਪੂਰ੍ਣ ਅਭਿਯੋਗਿਓ ਮੂੰ ਨਿਰਾਗੁਣਿਓ ਤੂੰ ਆਗੁਣਿਓ ਅਭਿਯੋਗਿਓ।

ਹਰਿ ਓਟ ਗਹੀ ਮਨ ਅੰਦਰੇ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਾਂ ਨਾਉ ॥

ਨਿਯੋਗ ਫੁਲਯੋਗਿਓ ਮੂੰ ਪੁਰੁਸ਼ ਆਗੁਣਿਓ ਨੇਯੋਗ ਆਉ ਮੂੰ ਨਾਮ ਸ਼ਰਣ ਏਵਾ ਚਿਤ੍ਰਨ ਕਰਿ ਵਸਿਯੋਗਿਓ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਜਨ ਧੂੜੀ ਸੰਗਿ ਸਮਾਉ ॥

ਹੇ ਯੋਗਿਯੋਗ! ਨਿਯੋਗ ਏਵਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੇਧਰਿ ਚੋਰ ਵਾਸਰ ਚਰਣ ਧੂਲਿ ਬਹਿਓ ਮਿਥੀ ਰਹਿਓ।

ਜਿਉ ਤੂੰ ਰਾਖਹਿ ਤਿਉ ਰਹਾ ਤੇਰਾ ਦਿਤਾ ਪੈਨਾ ਖਾਉ ॥

ਹੇ ਜਾਤ! ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਰੱਖਿਯੋਗ, ਮੂੰ ਬੇਧਰਿਓ ਆਉ। ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੇਰੇ ਯਾਤ੍ਰਾ ਦੇਯੋਗ ਮੂੰ ਚਾਹਾ
ਮੂੰ ਪਿਯੋਗ ਆਉ ਯਾਤ੍ਰਾਯੋਗ।

ਉਦਮੁ ਸੇਈ ਕਰਾਇ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼! ਮੇਰਾ ਮੇਰੇ ਯੋਗਿਯੋਗ ਪੁਰਾਨ ਕਰ ਯਾਤ੍ਰਾ ਭਾਗ ਮੂੰ ਬਯੋਗ ਬਹਿਓ ਮਿਥੀ ਚੋਰ ਯੋਗਿਯੋਗ
ਕਰਿਓ।

ਦੂਜੀ ਜਾਇ ਨ ਸੁਝਈ ਕਿਥੈ ਕੂਕਣ ਜਾਉ ॥

ਓਹੋ ਬਿਨਾ ਮੂੰ ਅਨਧ ਕਾਹਾਰ ਯੁਆਲ ਕਰੇ ਨਾਹਿੰ। ਮੂੰ ਧੂਠਿ ਬਿਨਓ ਕਰਿਵਾਕੂ ਕਾਹਿੰਕਿ ਮਿਥੈ?

ਅਗਿਆਨ ਬਿਨਾਸਨ ਤਮ ਹਰਣ ਉਚੇ ਅਗਮ ਅਮਾਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਊਮੇ ਅਯਾਨਰ ਨਾਥ ਕਰੂਅਛ, ਓਮ ਗੁਠਰ ਮਖ ਬਿਨਾਥ ਕਰੂਛ, ਊਮੇ ਬਰੋਯਛ, ਅਗਮਧ ਐਵਾ
ਮਾਪ ਰਹਿਓ ਅਠ।

ਮਨੁ ਵਿਛੁੜਿਆ ਹਰਿ ਮੇਲੀਐ ਨਾਨਕ ਏਹੁ ਸੁਆਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਨਾਨਕਯਾ ਐਵਿ ਐਕ ਬ੍ਰਾਥਿ ਅਠੇ ਮੇ ਬਿਛੋਧ ਹੋਯਕ੍ਰਵਾ ਮਨਕੂ ਨਿਯ ਬਾਪ੍ਰੇਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰ।

ਸਰਬ ਕਲਿਆਣਾ ਤਿਤੁ ਦਿਨਿ ਹਰਿ ਪਰਸੀ ਗੁਰ ਕੇ ਪਾਉ ॥੪॥੧॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਬੇਘੁ ਬਿਨ ਬਰ ਕਲਧਾਥ ਹੋਵ ਅਥੀਓ ਮੋਯਥ ਯਾਥਿਥਿ, ਮੇਰੇ ਮੂੰ ਗੁਰੂਯਾ ਚਰਥ ਬ੍ਰਥਿ ਕਰਿਥਿ
॥੪॥੧॥

ਵਾਰ ਮਾਝ ਕੀ ਤਥਾ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ਮਲਕ ਮੁਰੀਦ ਤਥਾ ਚੰਦ੍ਰਹੜਾ ਸੋਹੀਆ ਕੀ ਧੁਨੀ ਗਾਵਣੀ ॥

ਭਾਰ ਮਾਝਰ ਓਥਾ ਗ੍ਰੇਯਾਕ ਮਯਲਾ 1

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਿਥਰ ਐਕ ਅਠਛਿ ਮਾਯਾਕੂ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਧਾਰੂ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਮਾਯਕ ਪਾਰੇ।

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗ੍ਰੇਯਾਕ ਮਯਲਾ 1 ॥

ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਗੁਰੁ ਹਿਵੈ ਘਰੁ ਗੁਰੁ ਦੀਪਕੁ ਤਿਹ ਲੇਇ ॥

ਗੁਰੂ ਨਾਮਰ ਧਾਓ ਅਠਛਿ ਆਯ ਗੁਰੂ ਹਿੰ ਹਿਧ ਅਥੀਓ ਥਾਛਿਰ ਯਰ ਅਠੇ। ਗੁਰੂ ਹਿੰ ਓਨੇ ਲੋਕਰੇ ਯਾਨਰ
ਪ੍ਰਕਾਥ ਕਰੂਪ੍ਰਵਾ ਧਾਪਕ ਅਠਛਿ।

ਅਮਰ ਪਦਾਰਥੁ ਨਾਨਕਾ ਮਨਿ ਮਾਨਿਐ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਧਧਾਥ ਯਾਵਕੂ ਅਮਰ ਕਰਿਥਾਐ, ਮਧਿ ਮਨੁਬਧਰ ਮਨ ਗੁਰੂਯਾ ਥਰਥ ਨੇਵਾ ਪਾਯਿੰ
ਬਿਬ੍ਰੁ ਹੋਯਕ੍ਰਵਾ, ਓਯਾਹੋਲੇ ਬ੍ਰਥ ਯਪਲਥੁ ਹੋਯਕ੍ਰਵਾ। ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਯਲਾ 1 ॥

ਪਹਿਲੈ ਪਿਆਰਿ ਲਗਾ ਬਣ ਦੁਧਿ ॥

ਨਿੱਯੋਗ ਨਿਵਾਰਨ ਪੁਰਖ ਅਵਸਥਾ ਵਾਲੇ ਜਗਤ ਦੇ ਪੁਰਖ ਨਾਮ ਨਾਲੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

ਦੂਜੇ ਮਾਇਆ ਬਾਧ ਕੀ ਸੁਧਿ ॥

ਦੂਜੇ ਮਾਇਆ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਚਾਹੇ ਨੂੰ ਨਿੱਯੋਗ ਨਾਮ ਪੈਰਾਨੇ ਆਨ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਤੀਜੇ ਭਯਾ ਭਾਭੀ ਬੇਬ ॥

ਦੂਜੇ ਮਾਇਆ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਬੇਬ ਨਿੱਯੋਗ ਆਨ, ਆਨੰਦ ਤੇ ਨਿੱਯੋਗ ਆਨੰਦ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਹੈ।

ਚਉਥੇ ਪਿਆਰਿ ਉਪਨੀ ਖੇਡ ॥

ਚਉਥੇ ਮਾਇਆ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਚਾਹੇ ਨੂੰ ਨਿੱਯੋਗ ਦੇ ਆਨੰਦ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਪੰਜਵੇਂ ਖਾਣ ਪੀਅਣ ਕੀ ਧਾਤੁ ॥

ਪੰਜਵੇਂ ਮਾਇਆ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਬੇਬ ਆਨੰਦ ਪੈਰਾਨੇ ਆਨੰਦ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਹੈ।

ਛਿਵੇਂ ਕਾਮੁ ਨ ਪੁਛੈ ਜਾਤਿ ॥

ਛਿਵੇਂ ਮਾਇਆ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਚਾਹੇ ਨੂੰ ਨਿੱਯੋਗ ਦੇ ਆਨੰਦ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਦੇ ਬੇਬ ਆਨੰਦ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਹੈ।

ਸਤਵੇਂ ਸੰਜਿ ਕੀਆ ਘਰ ਵਾਸੁ ॥

ਸਤਵੇਂ ਮਾਇਆ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਬੇਬ ਆਨੰਦ ਆਨੰਦ ਆਨੰਦ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿੱਯੋਗ ਦੇ ਆਨੰਦ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਹੈ।

ਅਠਵੇਂ ਕ੍ਰੋਧੁ ਹੋਆ ਤਨ ਨਾਸੁ ॥

ਅਠਵੇਂ ਮਾਇਆ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਚਾਹੇ ਨੂੰ ਨਿੱਯੋਗ ਦੇ ਆਨੰਦ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਨਾਵੇਂ ਧਉਲੇ ਉਭੇ ਸਾਹ ॥

ਨਾਵੇਂ ਮਾਇਆ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਚਾਹੇ ਨੂੰ ਨਿੱਯੋਗ ਦੇ ਆਨੰਦ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਆਨੰਦ ਦੇ ਆਨੰਦ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਹੈ।

ਦਸਵੇਂ ਦਧਾ ਹੋਆ ਸੁਆਹ ॥

ਦਸਵੇਂ ਮਾਇਆ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਚਾਹੇ ਨੂੰ ਨਿੱਯੋਗ ਦੇ ਆਨੰਦ ਹੋਇਆ ਹੈ,

ਗਏ ਸਿਰੀਤ ਪੁਕਾਰੀ ਧਾਹ ॥

ਗਏ ਮਾਇਆ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਚਾਹੇ ਨੂੰ ਨਿੱਯੋਗ ਦੇ ਆਨੰਦ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿੱਯੋਗ ਦੇ ਆਨੰਦ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਹੈ।

ਉਡਿਆ ਹੰਸੁ ਦਸਾਏ ਰਾਹ ॥

ਉਡਿਆ ਮਾਇਆ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਚਾਹੇ ਨੂੰ ਨਿੱਯੋਗ ਦੇ ਆਨੰਦ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਆਇਆ ਗਇਆ ਮੁਇਆ ਨਾਉ ॥

ਏ ਏਹਿ ਬੰਬਾਰਕੂ ਆਇਘੁਲਾ ਆਭ ਚਾਲਿਯਾਯਿਯਿ ਆਭ ਚਾਰ ਨਾਮ ਮਖ ਲਿਭਿ ਯਾਯਿਯਿ।

ਪਿਛੈ ਪਤਲਿ ਸਦਿਹੁ ਕਾਵ ॥

ਭਾਯਾਰ ਮੂਰੂ ਪਰੇ ਪਰੇ ਭੋਯਨ ਧਿਆਯਾਏ ਆਭ ਕਾਭਕੂ ਭਕਾਯਾਏ ਅਥੀਭ ਗੁਯ ਕਰਾਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧੁ ਪਿਆਰੁ ॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਬੇਯਯਾਰਾਯੀ ਯੀਥਰ ਯਯਭ ਏਯਿਭ ਮੋਯ ਯਾਯਯਾਯਨ ਥਾਲਾ ਅਥੇ।

ਬਾਬੁ ਗੁਰੂ ਡੁਬਾ ਸੰਸਾਰੁ ॥੨॥

ਗੁਰੂਯ ਥਿਨਾ ਥਾਰਾ ਯਯਭ ਏ ਭਥਥਾਰਾਰੇ ਭੂਥਿ ਰਥਿਯਿਯਿ ॥੨॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਥਲਾ 1 ॥

ਦਸ ਬਾਲਤਣਿ ਬੀਸ ਰਵਣਿ ਤੀਸਾ ਕਾ ਸੁੰਦਰੁ ਕਹਾਵੈ ॥

ਮਨੂਥਥਾਰ ਥਯ ਥਥਿ ਧਿਲਾ ਧਿਨੇ ਕਥਿਯਾਏ। ਕੋਥਿਏ ਥਥਿਯ ਮੂਥਕ ਆਭ ਚਿਥਿਯ ਥਥਿਯ ਥੂਥਰ ਕੂਥਾਯਾਏ।

ਚਾਲੀਸੀ ਪੁਰੁ ਹੋਇ ਪਚਾਸੀ ਪਗੁ ਖਿਸੈ ਸਠੀ ਕੇ ਬੋਢੇਪਾ ਆਵੈ ॥

ਚਾਲਿਯ ਥਥਿਯੇ ਏ ਧੂਥੁ ਏਯਾਯਾਏ। ਧਚਾਯ ਥਥਿਯੇ ਚਾਰ ਧਾਧ ਧਯਕੂ ਥੂਲਿਯਾਏ ਆਭ ਥਾਠਿਏ ਥਥਿਯੇ ਥੂਯਾਥਯੁ ਆਥਿਯਾਏ।

ਸਤਰਿ ਕਾ ਮਤਿਹੀਨੁ ਅਸੀਹਾਂ ਕਾ ਵਿਉਹਾਰੁ ਨ ਪਾਵੈ ॥

ਥਭੂਰੀ ਥਥਿਯੇ ਥੂਥਿ ਭੂਥੁ ਏਯਾਯਾਏ ਆਭ ਅਥਿਏ ਥਥਿਯੇ ਏ ਨਿਯ ਕਾਥਿਥ ਕਥਿਧਾਰਿਥ ਨਾਥਿਯਿਯਿ।

ਨਵੈ ਕਾ ਸਿਹਜਾਸਣੀ ਮੂਲਿ ਨ ਜਾਣੈ ਅਪ ਬਲੁ ॥

ਨਥੇ ਥਥਿਯੇ ਭਾਯਾਰ ਆਥਨ ਯਥਥਾਯੇ ਏਯਾਯਾਏ ਆਭ ਥੀਯ ਏਥਾ ਕਾਰਯਰੂ ਏ ਮੋਯਥੇ ਥੂਯਿਧਾਰੇ ਨਾਥਿਯਿਯਿ।

ਢੰਢੇਲਿਮੁ ਢੁਢਿਮੁ ਡਿਠੁ ਮੈ ਨਾਨਕ ਜਗੁ ਧੁਏ ਕਾ ਧਵਲਹਰੁ ॥੩॥

ਯੋਯਯਿ ਯੋਯਯਿ ਮੂਯਿ ਧੇਯਯਿਯਿ, ਏ ਨਾਨਕ! ਏਹਿ ਬੰਬਾਰ ਧੂਥੀਯਿ ਥਯਯਯੂਯਿ ਮਥਲਾ ਅਥੇ ॥੩॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਯੋਗ ॥

ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਅਗੰਮੁ ਹੈ ਆਪਿ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਤੀ ॥

ਹੇ ਕਰਮੀ ਪੁਰਖ! ਤੂੰ ਬਰਵੰਗਭਿਨਾਨ! ਐਵਾਂ ਅਗਮ ਅਰੂ। ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮਿਕ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁ।

ਰੰਗ ਪਰੰਗ ਉਪਾਰਜਨਾ ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭਾਤੀ ॥

ਤੂੰ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰ ਰਯਾ ਭਯਾ ਵਿਵਿਖ ਪੁਕਾਰਕ ਪਸ਼ਾਰ ਰਯਾ ਭਯੁਪਾਯਛੁ।

ਤੂੰ ਜਾਣਹਿ ਜਿਨਿ ਉਪਾਈਐ ਸਭੁ ਖੇਲੁ ਤੁਮਾਤੀ ॥

ਤੂੰ ਹੂੰ ਯਿਐ ਐਵੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮਿਕ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁ, ਐਵੇ ਭੇਦਕੂ ਯਾਗਿਛੁ ਯੇ ਕਾਇਕੀ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁ। ਐਵੇ ਯਗਤ ਚੋਰ ਐਕ ਲੀਲਾ ਅਚੇ।

ਇਕਿ ਆਵਹਿ ਇਕਿ ਜਾਹਿ ਉਠਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮਰਿ ਜਾਤੀ ॥

ਕਿਛੁ ਪੁਰਾਣੀ ਯੁਗ ਨਿਅਤੁ ਆਯ ਕਿਛੁ ਪੁਰਾਣੀ ਬਾਂਬਾਰ ਚਪਾਗ ਕਰਿ ਚਾਲਿਯਾਛੁ। ਨਾਮ ਸ਼ੁਰਗ ਬਿਨਾ ਬਹੁ ਨਾਗ ਹੋਯਾਛੁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੰਗਿ ਚਲੁਲਿਆ ਰੰਗਿ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਰਵਾ ਭਗਵਾਨਯ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਗਾਯ ਲੀਲਾ ਰਯਾ ਭਲਿ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾਐ।

ਸੇ ਸੇਵਹੁ ਸਤਿ ਨਿਰੰਜਨੇ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤੀ ॥

ਭੇਗੁ, ਬਰਵਾ, ਬਧਾ ਓ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਬੇਵਾ ਕਰ ਯਿਐ ਆਮ ਬਹੁਕਾ ਬਿਖਾਯਾ ਅਚੇ।

ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਪਿ ਸੁਜਾਣੁ ਹੈ ਵਡ ਪੁਰਖੁ ਵਡਾਤੀ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਚਤੁਰ ਅਰੂ ਆਯ ਯਗਤਕ ਬਹੁਠਾਰੁ ਕਭ ਮਹਾਪੁਰੁਖ ਅਰੂ।

ਜੇ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਤੁਧੁ ਧਿਆਇਏ ਮੇਰੇ ਸਚਿਆ ਬਲਿ ਬਲਿ ਹਉ ਤਿਨ ਜਾਤੀ ॥੧॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਬਧਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਮੂੰ ਭਾਯਾਯ ਪਾਗਰੇ ਭਨ ਮਨਰੇ ਬਮਪੈਭ ਯਿਐ ਐਕਾਗੁ ਚਿਯ ਹੋਯਾਯ ਚੋਰ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾਐ। ॥1॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਜੀਉ ਪਾਇ ਤਨੁ ਸਾਜਿਆ ਰਖਿਆ ਬਣਤ ਬਣਾਇ ॥

ਭਗਵਾਨ ਪਝਭੂਚਰ ਚਨਰ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਬੇਧੁਰੇ ਪੁਾਗ ਕਲਾ ਪੁਦਾਨ ਕਰਿਛੁਛਿ ਆਭ ਚਾਹਾਰ ਰਸਾਰ
ਪੁਕਥ ਕਰਿਛੁਛਿ।

ਅਖੀ ਦੇਖੈ ਜਿਹਵਾ ਬੇਲੈ ਕੰਨੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇ ॥

ਮਨੁਬਧ ਨਿਯ ਨੇਨੁਰੇ ਦੇਭੁਧਾਧ, ਆਭ ਫਿਧੁਰੇ ਬੋਲਿਧਾਧ। ਚਾਹਾਰ ਕਾਨਰੇ ਗੁਥਿਧਾਧ ।

ਪੈਰੀ ਚਲੈ ਹਥੀ ਕਰਣਾ ਦਿਤਾ ਪੈਨੈ ਖਾਇ ॥

ਬੇ ਪਾਦਰੇ ਚਾਨੁਧਾਧ, ਫਾਭਰੇ ਕਾਧਪ ਕਰੁਧਾਧ ਆਭ ਯਾਫਾ ਕਿਛਿ ਮਿਲਿਧਾਧ, ਚਾਫਾ ਪਿਥਿਧਾਧ ਓ ਬੇਬਨ
ਕਰਿਧਾਧ।

ਜਿਨਿ ਰਚਿ ਰਚਿਆ ਤਿਸਹਿ ਨ ਜਾਣੈ ਅੰਧਾ ਅੰਧੁ ਕਮਾਇ ॥

ਕਿਛੁ, ਵਭ ਦੂਝਗਰ ਕਥਾ ਮੇ ਮੇਭੁਭੁ ਪਰਮਾਧ। ਮਾਨਵਰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁਛਿ, ਚਾਫਾਛੁ ਬੇ ਯਾਗੀ ਨਾਫੁੰ। ਅਥ
ਮਨੁਬਧ ਯਾਨਫਾਨ ਫੇਫਾ ਕਾਰਗਰੁ ਮਫਾ ਕਮਿ ਕਰਿਧਾਧ।

ਜਾ ਭਜੈ ਤਾ ਠੀਕਰੁ ਹੋਵੈ ਘਾੜਤ ਘੜੀ ਨ ਜਾਇ ॥

ਮੇਭੇਭੇਭੇਭੇ ਮਨੁਬਧਰ ਗਰਾਰ ਭਾਯਿਧਾਧ, ਯਥੁ ਯਥੁ ਫੇਫਾਯਧਾਧ, ਚਾਫਾਰ ਪੂਨਝ ਧੁਥੁ ਕਰਾਧਾਯਧਾਰਿਧ
ਨਾਫੁੰ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਨਾਹਿ ਪਤਿ ਪਤਿ ਵਿਨੁ ਪਾਰਿ ਨ ਪਾਇ ॥੧॥

ਫੇਫਾ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੁਯਾਧ ਬਿਨਾ ਮਾਨ-ਬਯਾਨ ਮਿਲਿਧਾਧ ਆਭ ਮਾਨ-ਬਯਾਨ ਬਿਨਾ ਮਨੁਬਧ ਬਾਬਾਰਰੁ ਪਾਰ
ਫੇਫਾਯਧਾਰਿਧ ਨਾਫੁੰ। ॥1॥

ਮਃ ੨ ॥

ਮਫਾਯਾ 2 ॥

ਦੇਦੇ ਥਾਵਹੁ ਦਿਤਾ ਚੰਗਾ ਮਨਮੁਖਿ ਐਸਾ ਜਾਣੀਐ ॥

ਮਨਮੁਖਾ ਏਧਰਿ ਕੂਛਿਧਾਧ ਮੇ ਦੇਫਾ ਬਾਯਾ ਪੁਛੁਯਾ ਠਾਰੁ ਚਾਫਾਯੁ ਫਿਧਾਯਾਯਧੁਫਾ ਵਧੂ ਭਭਮ ਅਭੇ।

ਸੁਰਤਿ ਮਤਿ ਚਤੁਰਾਈ ਤਾ ਕੀ ਕਿਆ ਕਰਿ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀਐ ॥

ਚਾਫਾਰ ਕੂਛਿਮਭਾ, ਯਾਨ, ਏਫਾ ਚਠੁਰਭਾ ਬਿਬਯਰੇ ਕਗ ਕੂਫਾਯਾਯਧਾਰੇ?

ਅੰਤਰਿ ਬਹਿ ਕੈ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ਸੇ ਚਹੁ ਕੁੰਡੀ ਜਾਣੀਐ ॥

ਘਰੇ ਯੂਠਿ ਦੂਝਮਿ ਕਯੇ ਮਧ ਚਾਰਿ ਫਿਗਰੇ ਚਾਫਾ ਯਗਾ ਪਫਿਧਾਧ।

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଧର୍ମ କରିଥାଏ, ତାହାର ନାମ ଧର୍ମାତ୍ମା ହୋଇଯାଏ, ଆଉ ଯିଏ ପାପ କରିଥାଏ ସେ ପାପୀ ବୋଲାଯାଏ ।

ହେ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ପ୍ରଭୁ! ତୁମେ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ସମସ୍ତ ଲୀଳା ରଚନା କରିଛ। ଆଉ କାହା କଥା କାହିଁକି କହିବା?

ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୋର ଜ୍ୟୋତି ମାନବ ଶରୀରରେ ଅଛି, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମେ ଜ୍ୟୋତିର୍ନାମ ଦେହୀ ବୋଲାଅ । ଯଦି କୌଣସି ପ୍ରାଣୀ ଦେଖାଇଦେବ ଯେ ସେ ତୋର ଜ୍ୟୋତି ବ୍ୟତୀତ କିଛି କରିଛି ମୁଁ ତାହାକୁ ବୁଦ୍ଧିମାନ କହିବି ।

ହେ ନାନକ! ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ସର୍ବତ୍ର ଏକ ଚତୁର ଏବଂ ସର୍ବଜ୍ଞ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଦେଖା ଦିଅନ୍ତି ॥୨॥

ପଞ୍ଚାଙ୍ଗ ॥

ପ୍ରଭୁ! ତୁମେ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ଜଗତକୁ ଉତ୍ସନ୍ନ କରିଛ ଆଉ ତୁମେ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ତାହାକୁ କାମରେ ଲଗାଇଛ।

ସାଂସାରିକ ମୋହ ରୂପୀ ନିଶା ବଟିକା ଦେଇ ହୃଦେ ନିଜେ ସଂସାରକୁ କୁମାରୀକୁ ନେଇଛନ୍ତି ।

ପ୍ରାଣୀର ଭିତରେ ତୃଷ୍ଣାର ଅଗ୍ନି ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି । ସେ ତୃପ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ ଆଉ ଭୋକିଲା ଚାଆ ତୃଷ୍ଣାର୍ତ୍ତ ରହିଥାଏ ।

ଏହି ସଂସାର ଏକ ଛଳନା ଅଟେ, ସେ ଏଠାରେ ଜନ୍ମହୁଏ ଓ ମରିଥାଏ ।

ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ମୋହ ଭାଙ୍ଗେ ନାହିଁ। ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ନିଜ କର୍ମ କରି ଥକି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਸੁਖਿ ਰਜਾ ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਇਆ ॥

ਹੇ ਬਾਨੀ ! ਮੋਹਦੇਵੇਲੇਲੇ ਚੋਚੇ ਭਲੇ ਲਾਗੇਏ, ਗੁਰੂਯੋ ਭਧਦੇਸ਼ ਵਾਰਾ ਗੁਰੀ ਚੋਚੇ ਨਾਮਰ
ਆਰਾਧਨਾ ਕਰੇ ਪੁਬਫੁਰਾ ਵਾਰਾ ਬਛੁਝੁ ਹੋਯਾਏ।

ਕੁਲੁ ਉਧਾਰੇ ਆਪਣਾ ਧੰਨੁ ਜਣੇਦੀ ਮਾਇਆ ॥

ਬੇ ਨਿਯ ਵੰਗਰ ਕਲਪਾਗ ਕਰੇਏ। ਏਧਰੇ ਵਧਯੋਯੋ ਯਯੁ ਦੇਯਯੁਵਾ ਮਾਯਾ ਧਨਧ ਅਚੇ।

ਸੇਭਾ ਸੁਰਤਿ ਸੁਹਾਵਣੀ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥੨॥

ਮੇਭੱਯਾਨੇ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਠਾਨੇ ਨਿਯੰਤਰਿ ਲਗਾਏਏ, ਬੇਮਾਨਾਨੂੰ ਵਭ ਗੋਭਾ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਹੋਯਾਯਾ। ਏਵੰ ਬੁਰਭਿ ਬੁਧਰ ਹੋਯਾਯਾ। ॥2॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੨ ॥

ਗੋਪਾਲ ਮਹਲਾ 2 ॥

ਅਖੀ ਬਾਝਹੁ ਵੇਖਣਾ ਵਿਣੁ ਕੰਨਾ ਸੁਨਣਾ ॥

ਨੇਨੁ ਬਿਨਾ ਦੇਖੁਵਾ, ਕਾਨ ਬਿਨਾ ਸੁਣਿਵਾ,

ਪੈਰਾ ਬਾਝਹੁ ਚਲਣਾ ਵਿਣੁ ਹਥਾ ਕਰਣਾ ॥

ਪਾਦ ਬਿਨਾ ਚਲਿਵਾ, ਹਾਥ ਬਿਨਾ ਕਾਰਿਯ ਕਰਿਵਾ ਆਯ

ਜੀਭੈ ਬਾਝਹੁ ਬੋਲਣਾ ਇਉ ਜੀਵਤ ਮਰਣਾ ॥

ਜਿਹੁ ਬਿਨਾ ਕਹਿਵਾ, ਏਹਿਪਰਿ ਜੀਵਿਤ ਰਹਿਵਾ ਮੁਠ ਬਹਿਤ ਬਮਾਨ ਅਚੇ।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਿ ਕੈ ਤਉ ਖਸਮੈ ਮਿਲਣਾ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਬੁਧੁ ਜਾਗੀ ਪਾਰਿ ਪੁਰਾਨਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁਕਾ ਬਹਿਤ ਮਿਲਿਪਾਰਿਵਾ। ॥1॥ (ਅਧੀਤ, ਨੇਨੁਰੇ ਨੂਹੇਂ ਬੁਰਭਿ ਧਾਰਾ ਯੋਗੁਰੁਕਾ ਦੇਖੁਵਾ ਆਯ ਕਾਨ ਧਾਰਾ ਨੂਹੇਂ ਵਰੰ ਗੁਣਾ ਬਹਿਤ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਮਗੋਗਾਨ ਗੁਣਿਵਾ ਯੋਗਿਤ ਆਯ ਹਾਥ ਬਿਨਾ ਮਾਨਬਿਕ ਪੂਜਾ ਕਰਿਵਾ ਯੋਗਿਤ।)

ਮਃ ੨ ॥

ਮਹਲਾ 2 ॥

ਦਿਸੈ ਸੁਣੀਐ ਜਾਣੀਐ ਸਾਉ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯ ਨਿਯੰਤਰੇ ਨੇਨਕਾਨਾਨੂੰ ਬਰੰਤੁ ਦੇਖੁਯਾਯ, ਬੇ ਮਹਾਪੁਰੁਸ਼ਾ ਠਾਨੁ ਗੁਣਿ ਧਾਯ ਮੇਭਯਾਨਾ ਬਰੰਵਧਾਪਾ ਅਚਰਿ, ਏਹਾ ਬੇ ਯੋਗੁਰੁਕੁ ਮਧ ਕਰਿਯਾਯ, ਕਿਨੂ ਬੇ ਆਨੰਦ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਕਰਿਯਾਰੇ ਨਾਹਿੰ। ਬੇ ਯੋਗੁਰੁਕਾ ਕੋਪਰਿ ਮਿਲਨ ਕਰਿਵਾ?

ਰੁਹਲਾ ਟੁੰਡਾ ਅੰਧੁਲਾ ਕਿਉ ਗਲਿ ਲਗੈ ਧਾਇ ॥

ਕਾਰਣ ਠਾਯਰਿ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਪਾਯੰਤਰਾ ਪਾਯਾਰੇ ਪਾਦ ਨਾਹਿੰ ਆਯ ਆਯੁ ਮਧ ਨਾਹਿੰ। ਏਕ ਨੇਨੁਕਾਨਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਕੋਪਰਿ ਯੋਗਿਤ ਯਾਯ ਯੋਗੁਰੁਕਾਨੂੰ ਮਿਲਨ ਕਰਿਯਾਰਿਵਾ?

ਭੈ ਕੇ ਚਰਣ ਕਰ ਭਾਵ ਕੇ ਲੋਇਣ ਸੁਰਤਿ ਕਰੇਇ ॥

ਤੂੰ ਭੈਰਵਾਨਾ ਭੈਰਵਾਨਾ ਨਿਯੰਤਰ ਰਹਿ, ਭਾਵਾਨਾ ਪ੍ਰੇਮਾਨੁ ਨਿਯੰਤਰ ਹਾਥ ਏਵੰ ਭਾਵਾਨਾ ਭਾਵਾਨਾ ਨਿਯੰਤਰ ਨੇਨਤੁ ਬਨਾਇ

ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਸਿਆਣੀਏ ਇਵ ਕੰਤ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਮੇਰੇ ਹੋਰੇ ਭਾਵ-ਬੁਝ! ਪ੍ਰਭੂਆ ਬਹਿਤ ਏਹਿਪਰਿ ਮਿਲਨ ਹੋਇਪਾਰਿਰਿਵ। ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੂੰ ਏਕੁ ਹੈ ਤੁਧੁ ਦੂਜਾ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬਰਵਾ ਏਕ ਅਰ, ਅਨੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਬੰਸਾਰ ਤੂੰ ਮਾਯਾ ਬਾਰਾ ਯਾਤ ਕਰਿਅਛੁ।

ਹਉਮੈ ਗਰਬੁ ਉਪਾਇ ਕੈ ਲੋਭੁ ਅੰਤਰਿ ਜੰਤਾ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਨਾਥ! ਤੂੰ ਅਭਿਮਾਨ ਏਵੰ ਮਨਭ ਯਾਤ ਕਰਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਭਿਤਰੇ ਲੋਭ ਯਤਪਾਧਿ ਅਵਗੁਣ ਰਖੁਛੁ।

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖੁ ਤੂ ਸਭ ਕਰੇ ਤੇਰਾ ਕਰਾਇਆ ॥

ਹੇ ਬਾਨੀ! ਚੋਟੇ ਮੇਯੋਂ ਭਲੇ ਭਲੇ ਲਾਗਿਆ, ਬੇਹਿਪਰਿ ਯਾਤ ਕਰੁ ਰਖੁ ਥਾਪ। ਪ੍ਰਭਾਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬੇਹਿਪਰਿ ਹੂੰ ਕਰਿ ਯਾਤ ਮੇਹਿਪਰਿ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਕਰਾਯ ਥਾਪ।

ਇਕਨਾ ਬਖਸਹਿ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ ਗੁਰਮਤੀ ਤੁਧੈ ਲਾਇਆ ॥

ਕਿਛੇ ਯਾਤ ਤੂੰ ਬਖਸ਼ ਕਰਿ ਨਿਯੰਤਰ ਬਾਧੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯਛੁ ਥਾਯ ਕਿਛੇ ਯਾਤ ਤੂੰ ਹੂੰ ਗੁਰੂਆ ਮੇਹਿਪਰੇ ਲਾਗਾਯਛੁ।

ਇਕਿ ਖੜੇ ਕਰਹਿ ਤੇਰੀ ਚਾਕਰੀ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਹੋਰੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥

ਕਿਛੇ ਚੋਰ ਮੇਹਿਪਰੇ ਬਛਾਯਾਨ ਹੋਯ ਭਲੇ ਕਰਿਥਾਯ। ਨਾਮ ਬਧਾਯ ਬੇਮਾਨਯ ਕਿਛੇ ਮਧ ਭਲੇ ਲਾਗੇ ਨਾਹੂੰ।

ਹੋਰੁ ਕਾਰ ਵੇਕਾਰ ਹੈ ਇਕਿ ਸਚੀ ਕਾਰੈ ਲਾਇਆ ॥

ਕੇਛੇ ਯਾਤ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬਧ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਲਾਗਾਯਛੁ। ਭਾਵ ਪਾਯੋਂ ਅਨੰਤ ਕੋਭਿਥੇ ਕਰਿ ਲਾਭਾਨ ਅਰੇ।

ਪੁਤੁ ਕਲਤੁ ਕੁਟੰਬੁ ਹੈ ਇਕਿ ਅਲਿਪਤੁ ਰਹੇ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਇਆ ॥

ਮੇਯੋਂ ਪ੍ਰਾਣੀਆ ਕਰਿ ਚੋਟੇ ਲਾਗਾਯਛੁ ਕਰਿਥਾਯ, ਬੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬੁਝ, ਪ੍ਰਭੂ ਏਵੰ ਪਰਿਵਾਰ ਬਹਿਤ ਚਰਬੁ ਰਹਿਥਾਯ।

ਉਹਿ ਅੰਦਰਹੁ ਬਾਹਰਹੁ ਨਿਰਮਲੇ ਸਚੈ ਨਾਇ ਸਮਾਇਆ ॥੩॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਏਧਰਿ ਵਧਭਿ ਭਿਓਰੂ ਓ ਵਾਹਾਰੂ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਯਾਯਾ ਆਯੋ ਬੇ ਬਧਾ ਨਾਮਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾ।
॥੩॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਲਾਕ ਪੁਸ਼ਪਾ 1 ॥

ਸੁਇਨੇ ਕੈ ਪਰਬਤਿ ਗੁਫਾ ਕਰੀ ਕੈ ਪਾਣੀ ਪਇਆਲਿ ॥

ਮੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾਣਡਾ ਯਾਯੋ ਬ੍ਰਹਮਾਣਡਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਯੋਧਰੇ ਰਹਿਵਾ ਪਾਯੋ ਗੁਣੀ ਵਨਾਯੋ, ਪਾਠਾਯੋ ਲੋਕਾ ਯਾਯੋ ਯੋਧਰੇ
ਰਹੇ

ਕੈ ਵਿਚਿ ਧਰਤੀ ਕੈ ਆਕਾਸੀ ਉਰਧਿ ਰਹਾ ਸਿਰਿ ਭਾਰਿ ॥

ਪਰਿਭੂ ਅਧਵਾ ਆਕਾਸ਼ਿ ਕੋਭਿਧਿ ਲੋਕਾਯੋ ਓਲਹਿ ਰਹਿ ਓਧਵਾ। ਕਰੇ,

ਪੁਰੁ ਕਰਿ ਕਾਇਆ ਕਪਤੁ ਪਹਿਰਾ ਧੋਵਾ ਸਦਾ ਕਾਰਿ ॥

ਗਰੀਰਕੁ ਬਾਧੁ ਬ੍ਰਹਮਾਣਡਾ ਕਰਿ ਵਸੁ ਪਿਠੇ ਓ ਬਰਵਾ ਮੂੰ ਏਫੁ ਕਰਿ ਕਰਿ ਨਿਯੋ ਗਰੀਰ ਏਵਾ ਵਸੁ ਬ੍ਰਹਮਾਣਡਾ
ਕਰਿਯਾਯੋ,

ਬਗਾ ਰਤਾ ਪੀਅਲਾ ਕਾਲਾ ਬੇਦਾ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ ॥

ਮੂੰ ਪਲਾ, ਲਾਲਾ, ਬ੍ਰਹਮਾਣਡਾ ਏਵਾ ਕਲਾ ਵਸੁ ਪਿਠੇ ਚਾਰਿ ਵੇਦਕੁ ਪਾਠ ਕਰੇ,

ਹੋਇ ਕੁਚੀਲੁ ਰਹਾ ਮਲੁ ਧਾਰੀ ਦੁਰਮਤਿ ਮਤਿ ਵਿਕਾਰ ॥

ਮੂੰ ਮਲਿਨ ਰਹੇ। ਪਰਿਭੂ, ਏਫੁ ਬ੍ਰਹਮਾਣਡਾ ਕਰਿ ਕੁਚੀਲੁ ਵਧਾਯੋ ਹੋਯਾਯਾ।

ਨਾ ਹਉ ਨਾ ਮੈ ਨਾ ਹਉ ਹੋਵਾ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਕੇਵਲ ਗੁਰੂ ਚਿੰਤਨ ਕਰੁਯੋ, ਯਾਯੋ ਵਧਾਯੋ ਮੂੰ ਕੋਭਿਧਿ ਗੁਰੂਪਰ ਨਿਯੋ, ਮੂੰ ਨਾਯੋ
ਆਯੋ ਨਾ ਮੂੰ ਹੋਯਾਯਾਯੋ। ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਪੁਸ਼ਪਾ 1 ॥

ਵਸਤੂ ਪਖਾਲਿ ਪਖਾਲੇ ਕਾਇਆ ਆਪੇ ਸੰਜਮਿ ਹੋਵੈ ॥

ਯੋਧਾ ਵਧਭਿ ਨਿਯੋ ਵਸੁ ਪਾਯੋ ਏਵਾ ਬ੍ਰਹਮਾਣਡਾ ਕਰਿ ਬਾਧਾਯੋ ਵਸੁਯਾਯੋ ,

ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ ਲਗੀ ਨਹੀ ਜਾਣੈ ਬਾਹਰਹੁ ਮਲਿ ਮਲਿ ਧੋਵੈ ॥

ਭਾਵਾਕੂ ਨਿੱਜ ਮਨਚੇ ਲਾਗੇਧ੍ਵਾ ਅਘੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਮਲਲਾਰ ਯੋਗ ਪਛੇ ਨਾਹਿੰ ਆਯੋ ਬੇ ਨਿੱਜ ਚਰਮਕੂ
ਬਾਹਰੁ ਹਿੰ ਰਗਭੇ ਰਗਭੇ ਬਲੁ ਕਰੁਧਾਵ।

ਅੰਧਾ ਭੁਲਿ ਪਇਆ ਜਮ ਜਾਲੇ ॥

ਬੇ ਯੋਗਵਾਨ ਹੋਇਆਵ ਆਯੋ ਕ੍ਰਮਾਗਚੇ ਪਛੇ ਮਨਚੇ ਯੋਗ ਪਛੇ ਯੋਗਵਾਨ।

ਵਸਤੁ ਪਰਾਈ ਅਪੁਨੀ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਦੁਖ ਘਾਲੇ ॥

ਬੇ ਪਰਚੇ ਵਸਤੂ ਨਿੱਜ ਯੋਗਵਾਨ ਆਯੋ ਅਘੰਕਾਰ ਬੰਧ ਬੰਧ ਦੂਰਿ ਬਧਿਧਾਵ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਉਮੈ ਤੁਟੈ ਤਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯੋਗਵੇ ਗੁਰੂਕਾ ਮਾਖਮਰੁ ਮਨੁਬਖਾਰ ਅਘੰਕਾਰ ਨਝੁ ਹੋਇਆਵ, ਬੇਬੇਬੇਬੇ, ਬੇ ਬੇ-
ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕਾ ਨਾਮ ਧਿਆ ਕਰਿਧਾਵ।

ਨਾਮੁ ਜਪੇ ਨਾਮੇ ਆਰਾਧੇ ਨਾਮੇ ਸੁਖਿ ਸਮਾਵੈ ॥੨॥

ਬੇ ਨਾਮਚੇ ਯੋਗ ਕਰਿਧਾਵ, ਨਾਮਚੇ ਬਲਕਰਿਧਾਵ ਆਯੋ ਨਾਮ ਧਾਰਾ ਬੁਝਚੇ ਰਹਿਧਾਵ। ॥2॥

ਪਵੜੀ ॥

ਪਯੋਧ ॥

ਕਾਇਆ ਹੰਸਿ ਸੰਜੋਗੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥

ਯੋਗਵਾਨ ਬੰਧੋਗ ਬਨਾਯੋ ਯੋਗ ਆਯੋ ਆਯੋ ਮੇਲਿ ਕਰਾਯੋਯੋ।

ਤਿਨ ਹੀ ਕੀਆ ਵਿਜੋਗੁ ਜਿਨਿ ਉਪਾਇਆ ॥

ਯੋਗਵੇ ਪੁਰੁ ਭਾਵਾਰ ਯੋਗਵਾਨ ਕਰਿਯੋਯੋ, ਬੇ ਭਾਵਾਕੂ ਬੇਬੇਬੇ ਕਰਾਯੋਯੋ।

ਮੂਰਖੁ ਭੋਗੇ ਭੋਗੁ ਦੁਖ ਸਬਾਇਆ ॥

ਮੂਰਖੁ ਪੁਰਾਨਾ ਯੋਗ ਯੋਗਵਾਨ ਆਯੋ ਬੇਬੇਬੇ ਯੋਗ ਹਿੰ ਭਾਵਾਰ ਬਰੁ ਦੂਰਿ ਯੋਗਵਾਨ ਬਨਿਧਾਵ।

ਸੁਖਹੁ ਉਠੇ ਰੋਗ ਪਾਪ ਕਮਾਇਆ ॥

ਬੇ ਬੁਝਚੇ ਯੋਗਵਾਨ ਪਾਪ ਯੋਗਵਾਨ ਆਯੋ ਬੇਬੇਬੇ ਬੁਝ ਧਾਰਾ ਭਾਵਾਰ ਚਰਮਚੇ ਯੋਗ ਯੋਗਵਾਨ
ਹੋਇਆਵ।

ਹਰਖਹੁ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਉਪਾਇ ਖਪਾਇਆ ॥

ਬੇਬੇਬੇ ਯੋਗ ਯੋਗਵਾਨ ਬੇਬੇਬੇ ਆਯੋ ਯੋਗਵਾਨ ਮਨੁਬਖਾਰ ਯੋਗਵਾਨ ਹੋਇਆਵ।

ਮੂਰਖ ਗਣਤ ਗਣਾਇ ਝਗੜਾ ਪਾਇਆ ॥

ਮੂਰਖ ਗੁਣੀ ਦੂਜੀ ਗਣੀ ਗਣੀ ਜੀਵਨ-ਮੁਠ੍ਹਪਰ ਬਿਵਾਦ ਭਰ੍ਹ ਕਰਿਆ ਅਥਾਹ ਮੂਰਖ ਦੂਜੀਰੇ ਫਾਬੇ
ਯਾਕਿਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਹਥਿ ਨਿਬੇੜੁ ਝਗੜੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਨਿਬੰਧ ਬਦਗੁਨਾਕ ਹਾਠਰੇ ਹੁੰ ਅਛਿ, ਯੇਵ ਏਵਿ ਬਿਵਾਦਕੁ ਬਮਾਬੁ ਕਰਿਦੇਕਯਾਛਿ।

ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਗੁ ਨ ਚਲੈ ਚਲਾਇਆ ॥੪॥

ਬੁਝਿਕਯਾ ਪੁਰੁ ਯਾਹਾ ਕਰਿਯਾਛਿ, ਚਾਹਾਕਿਛਿ ਹੁੰ ਹੋਕਯਾ ਅਭ ਪੁਣੀ ਦੇਭਯੁਵਾ ਬੁਝੁ ਚਾਲੇ ਨਾਹਿੰ।
॥੪॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਮੁਰਦਾਰੁ ਪਾਇ ॥

ਯੇਯੋਂ ਬਧਛਿ ਮਿਥਪਾ ਬੋਲਿ ਅਧਾਰ ਅਧੂਕਾ ਚ ਖਾਕਯਾ ਬੇ ਮੁਯਾਰਕੁ ਖਾਕਯਾ।

ਅਵਰੀ ਨੇ ਸਮਝਾਵਣਿ ਜਾਇ ॥

ਭਯਾਇ ਬੇ ਅਨਧਕੂ ਭਧਵੇਗ ਵੇਵਾਕੂ ਯਾਯਾਯ ਮੇਧ ਧਿਧਧਾ ਕੂਧ ਨਾਧੁੰ।

ਮੁਠਾ ਆਪਿ ਮੁਹਾਏ ਸਾਥੈ ॥

ਧਿਧ ਨਿਯੇ ਨੂਰਿਹੇਯਯਿ ਆਯ ਨਿਯ ਬਾਧਾਯੁ ਧਧ ਨੂਰੁ ਅਯਿ

ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਆਗੂ ਜਾਪੈ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਐਧਿਧਰਿ ਨੇਯਯ ਯਯਾ ਧਯੁਅਯਿ ॥1॥

ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਧਹਯਾ 4 ॥

ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰਿ ਸਚੁ ਹੈ ਸੇ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਮੁਖਿ ਸਚੁ ਅਲਾਏ ॥

ਯਾਯਾਰ ਧੁਧਯਰੇ ਬਧਧ ਥਿਧਧਧਾਧ ਅਯਿ, ਬੇ ਬਧਧਧਾਧਾ ਅਧੇ ਬੇ ਨਿਯ ਧੁਧਰੇ ਬਧਧ ਥੋਯਯਯਾਧ।

ਓਹੁ ਹਰਿ ਮਾਰਗਿ ਆਪਿ ਚਲਦਾ ਹੋਰਨਾ ਨੇ ਹਰਿ ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ ॥

ਬੇ ਧੁਯੁ ਧੁਧਿਯ ਧਾਧ ਚਯਾਧ ਆਯ ਅਧਧਕੂ ਧਧ ਧੁਧਿਯ ਧਾਧਰੇ ਯਯਾਯਯਾਧ।

ਜੇ ਅਗੈ ਤੀਰਥੁ ਹੋਇ ਤਾ ਮਲੁ ਲਹੈ ਛਪੜਿ ਨਾਤੈ ਸਗਵੀ ਮਲੁ ਲਾਏ ॥

ਧਧਿ ਬਾਧਧਾਧਰੇ ਧਧਿਯ ਚਾਧ ਰੂਧਾ ਬਧਬਯਾ ਧਾਧ, ਚਾਯਾਧੇਯੇ ਧਯਯਾ ਧਾਯਾਧਿਧਾਧ। ਯਿਯੁ, ਧਧ ਧੁਯੁਧ ਬਾਧੁਰੇ ਬਯਾਧਿ ਯਯੇ ਧਯਯਾ ਧਾਯਾਧਿਧਾ ਧਧਿਧਯੇ ਧੁਧੀ ਯਾਧਿਧਾਧ।

ਤੀਰਥੁ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੇ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ॥

ਬਧਗੁਯਯਾ ਧੁਧੁ ਰੂਧਰੇ ਚਾਧ ਅਧਯੁ ਧਿਧ ਧਿਧ ਯਾਧਿ ਧੁਧਿ=ਧੁਯੁਯਾ ਨਾਧਧ ਧਾਧ ਯਧਿਧਾਧਿ।

ਓਹੁ ਆਪਿ ਛੁਟਾ ਕੁਟੰਬ ਸਿਉ ਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਛਡਾਏ ॥

ਬੇ ਨਿਯ ਕੂਯੁਧ ਬਧਿਯ ਬਾਧਾਧ ਬਾਧਧਰੂ ਧਾਰ ਧੋਯਯਾਧ ਅਧਾਧ, ਚਾਯਾਯੁ ਧੋਯਾਧ ਧਿਯਾਧ ਅਯੁ ਧਧਧੇਧਧਯਾਧ ਨਾਧ ਧੁਧਾਧ ਯਧਿ ਬਾਧਾ ਬਾਧਾਧਕੂ ਧਾਰ ਯਯਾਧਿਧਾਧਿ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜੇ ਆਪਿ ਜਪੈ ਅਵਰਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਏ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਧੁੰ ਚਾਯਾ ਧਾਧਰੇ ਬਧਧਿਯ, ਧਿਧ ਧੁਯੁ ਧੁਧਿਧਾਧਧ ਯਧ ਯਧਿਧਾਧ ਅਯੁ ਅਧਧ ਧੁਧਾਧ ਧਧ ਨਾਧ ਯਧ ਯਯਾਧਿਧਾਧ। ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ੴ ॥

ਇਕਿ ਕੰਦ ਮੂਲੁ ਚੁਣਿ ਖਾਹਿ ਵਣ ਖੰਡਿ ਵਾਸਾ ॥

ਕਿੰਨੇ ਬਾਖੂ ਵਨ ਪੁਦੇਸ਼ਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਹੁ ਆਭ ਕਸਮੂਲ ਵਾਛਿ ਖਾਯਾਹੁ,

ਇਕਿ ਭਗਵਾ ਵੇਸੁ ਕਰਿ ਫਿਰਹਿ ਜੇਗੀ ਸੰਨਿਆਸਾ ॥

ਕਿੰਨੇ ਗੇਰੁਆ ਰਯਾਰ ਵਸੁ ਪਿਛਿ ਮੋਗੀ ਏਵੰ ਬਧ੍ਯਾਸਾਯ ਭਲਿ ਬੂਝੁਯਾਹੁ,

ਅੰਦਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬਹੁਤੁ ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਕੀ ਆਸਾ ॥

ਭਾਯ ਭਿਰੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਚੁਸੁ ਧਾਏ ਆਭ ਏ ਵਸੁ ਏਵੰ ਭੋਜਨਰ ਲਾਲਸਾ ਕਰਿਯਾਹੁ ।

ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ਨ ਗਿਰਹੀ ਨ ਉਦਾਸਾ ॥

ਏ ਨਿਯਰ ਅਮ੍ਰਿਤੁ ਯਾਵਨ ਕਾਥਰੇ ਫੁਲਾਯ ਦਿਅਹੁ, ਏਹਿਪਰਿ ਏ ਨਾ ਗ੍ਰਹਿਸੁ ਆਭ ਨਾ ਭਯਾਗੀ ।

ਜਮਕਾਲੁ ਸਿਰਹੁ ਨ ਉਤਰੈ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਮਨਸਾ ॥

ਭਾਯਾਰ ਮੂਲੁ ਭਪਰੇ ਮਧਰਾਯ ਰਹਿਯਾਹੁ, ਕਾਰਣ ਏ ਭ੍ਰਿਗੁਗਾਮ੍ਰਿਕ ਵਾਸਨਾਰ ਸ਼ੀਕਾਰ ਹੋਯਾਹੁ ।

ਗੁਰਮਤੀ ਕਾਲੁ ਨ ਆਵੈ ਨੇੜੈ ਜਾ ਹੋਵੈ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ॥

ਮੋਢੇਭੇਭੇ ਗੁਰੂਯ ਭਪਦੇਸ਼ ਬੁਾਰਾ ਪ੍ਰਾਗੀ ਪਰਮਾਮ੍ਰਿਕ ਏਕਕਰ ਏਕਕ ਹੋਯਾਹੁ, ਏਭੇਭੇਭੇ ਕਾਲ ਭਾਯਾਰ ਨਿਕਰਯੁ ਆਏ ਨਾਹਿ ।

ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਸਚੁ ਮਨਿ ਘਰ ਹੀ ਮਾਹਿ ਉਦਾਸਾ ॥

ਬਧ-ਨਾਮ ਭਾਯਾਰ ਬਧਵਾਦੀ ਫੁਦਲਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਏ ਆਭ ਘਰੇ ਰਹਿ ਮਧ ਏ ਨਿਲੰਬੁ ਰਹਿਯਾਏ ।

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ ਸੇ ਆਸਾ ਤੇ ਨਿਰਾਸਾ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੁ ਪ੍ਰਾਗੀ ਨਿਯ ਬਦਗੁਰੂਯੁ ਗੁਣਾਪੂਰਵਕ ਏਵਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਏ ਬਾਧਾਰਿਕ ਅਭਿਲਾਸੁ ਭਰਸੁ ਹੋਯਾਏ । ॥੫॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਜੇ ਰਤੁ ਲਗੈ ਕਪੜੈ ਜਾਮਾ ਹੋਇ ਪਲੀਤੁ ॥

ਮਧਿ ਵਸੁਰੇ ਰਯੁ ਲਾਗਿਯਾਏ ਭਾਯਾਹੋਲੇ ਵਸੁ ਅਪਵਿਤੁ ਹੋਯਾਏ ।

ਜੇ ਰਤੁ ਪੀਵਹਿ ਮਾਣਸਾ ਤਿਨ ਕਿਉ ਨਿਰਮਲੁ ਚੀਤੁ ॥

ਮੇਭੱ ਕਪਛਿ ਅਨਧ ਭਪਰੇ ਅਭਧਾਰਿ ਕਰਿ ਚਾਹਾਰਿ ਰਛ ਗੋਬਿੰਦੁ ਧਾਵ, ਮਨ ਕੋਪਰਿ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੋਯਾਇਰੇ?

ਨਾਨਕ ਨਾਉ ਖੁਦਾਇ ਕਾ ਦਿਲਿ ਹਛੈ ਮੁਖਿ ਲੇਹੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਘੁਰਿ ਆਲਾਪਾਯ ਨਾਮ ਬਧਾ ਝੁਕਸਰੇ ਗੁਣਰੇ ਬੋਲਾ!

ਅਵਰਿ ਦਿਵਾਜੇ ਦੁਨੀ ਕੇ ਝੂਠੇ ਅਮਲ ਕਰੇਹੁ ॥੧॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਆਪਣਾਕਾ ਬਹੁ ਕਾਮਧ ਧੂਨਿਆਕੂ ਦੇਖਾਯਾਇ ਪਾਛੈ ਝੂਠੇ ਅਭ ਆਪਣਾ ਬਹੁ ਮਿਧਾ ਕਾਮਧ ਕਰਿਯਾਛਿ ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਕਲਾ 1 ॥

ਜਾ ਹਉ ਨਾਹੀ ਤਾ ਕਿਆ ਆਖਾ ਕਿਹੁ ਨਾਹੀ ਕਿਆ ਹੋਵਾ ॥

ਮਧਿ ਮੂੰ ਕੋਛਿ ਮਖ ਰੂਝੈ, ਚਾਹਾਏਲੇ ਅਨਧਕੂ ਕਥਾ ਭਪਦੇਖਿ ਦੇਵੇ? ਅਧਾ ਮਧਿ ਮੇਰਾ' ਪਾਖਰੇ ਕੋਛਿਯੇ ਗੁਣ ਨਾਝੈ ਮੂੰ ਕੋਪਰਿ ਗੁਣ ਦੇਖਾਯਾਏ?

ਕੀਤਾ ਕਰਣਾ ਕਹਿਆ ਕਥਨਾ ਭਰਿਆ ਭਰਿ ਭਰਿ ਧੋਵਾਂ ॥

ਮੇਰੇ ਕੋਛਿ ਮੇਭਲਿ ਬਨਾਯਾਛਿ, ਮੂੰ ਬੇਪਰਿ ਝੁਨ ਕਰਿਯਾਵ। ਮੇਰੇ ਬੇ ਮੇਪਰਿ ਕੋਛਿਯੇ, ਮੂੰ ਬੇਪਰਿ ਝੂਠੇ ਬੋਲਿਯਾਵ।

ਆਪਿ ਨ ਬੁਝਾ ਲੋਕ ਬੁਝਾਈ ਐਸਾ ਆਗੂ ਹੋਵਾਂ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯੇ ਰੂਝੇ ਨਾਝੈ ਕੋਛਿ, ਚਾਹਿ ਅਨਧਕੂ ਰੂਝਾਯਾਵ। ਮੂੰ ਬੇਪਰਿ ਆਨਖਾਨ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਬਨਿ ਪਾਰਿਧਿ।

ਨਾਨਕ ਅੰਧਾ ਹੋਇ ਕੈ ਦਸੇ ਰਾਹੈ ਸਭਸੁ ਮੁਹਾਏ ਸਾਥੈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੱ ਕਪਛਿ ਬ੍ਰਹਮ ਆਨਖਾਨ ਅਭ ਹੋਯਾ ਮਾਰਗ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇ ਨਿਯ ਬਾਧਾਕੂ ਮਖ ਲੂਠੁ ਧਾਵ।

ਅਗੈ ਗਇਆ ਮੁਹੇ ਮੁਹਿ ਪਾਹਿ ਸੁ ਐਸਾ ਆਗੂ ਜਾਪੈ ॥੨॥

ਪਰੇ ਪਰੋਲਾਕਕੂ ਗਲਾ ਪਰੇ ਚਾਰ ਗੁਣਰੇ ਮੋਢਾ ਪਠਿਯਾਵ ਆਭ ਯਗਾ ਪਰੇ ਮੇ ਬੇ ਕੋਪਰਿ ਨਿਯੰਦਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਧੂਲਾ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਮਾਹਾ ਰੁਤੀ ਸਭ ਤੂੰ ਘੜੀ ਮੂਰਤ ਵੀਚਾਰਾ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰੂਖ! ਬਹੁ ਮਾਥਾ, ਕਰੂ, ਘਰੇ, ਮੁਖੁਰੇ ਰੇ ਮੂੰ ਚੋਰ ਕਰਨਾ ਕਰਿਆ।

ਤੂੰ ਗਣਤੈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਸਚੇ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ ॥

ਹੇ ਬਛਾ ਅਲੇਖਾ ਅਪਾਰ ਪੁਰੂ! ਕਰਮੇ ਗੰਗਾ ਕਰੇ ਚੋਰੇ ਕੇਹੇ ਮਥਾ ਪਾਛੈ ਨਾਹਾਛੈ।

ਪੜਿਆ ਮੂਰਖੁ ਆਖੀਐ ਜਿਸੁ ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਅਹੰਕਾਰਾ ॥

ਬੇਹੁ ਪਛੇਤਾ ਕੇਹਾ ਕੇਹਾ ਮਥਾ ਮੁਖੇ ਭਾਵ, ਮਾਥਾ ਅਭੁਤ ਮਨਰੇ ਲੇਖ, ਲਾਜਾ ਏਵੇ ਅਭੰਕਾਰੇ ਰਹਿਛੈ।

ਨਾਉ ਪੜੀਐ ਨਾਉ ਬੁਝੀਐ ਗੁਰਮਤੀ ਵੀਚਾਰਾ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਮਥੇ ਭਾਰਾ ਆਮੇ ਕੋਰਾ ਕਰੇ ਨਾਮ ਪਛੇਤਾ ਏਵੇ ਬੁਝੇਓ ਭਰਿਓ।

ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਖਟਿਆ ਭਗਤੀ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥

ਮੇਥੇ ਕੇਹੇ ਗੁਰੂਕਾ ਮਥੇ ਭਾਰਾ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਮਨ ਅਭੰਕਾਰੇ ਕਰਿਛੈ, ਭਾਵਾ ਭਭਾਰੇ ਭਭੇਰੇ ਭਰਿਯਾਛੈ।

ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿਆ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰਾ ॥

ਮੇਥੇ ਕੇਹੇ ਮਨਰੇ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੇ ਸੁਰਗ ਕਰਿਛੈ, ਬੇ ਬਧਾਰੇ ਕਰਕਾਰੇ ਬਧਾਰਾ ਬਾਛੁਤ ਹੋਯਾਛੈ।

ਜਿਸ ਦਾ ਜੀਉ ਪਰਾਣੁ ਹੈ ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰਾ ॥

ਮੇਥੇ ਪੁਰੋਖਕਾ ਨਾਮੁ ਆਮਾ ਏਵੇ ਪੁਰਾ ਚੋਰੇਛੈ, ਬੇਹੁ ਪੁਰੁ ਅਭੁਤ ਅਭੁਤ ਆਭ ਭਾਵਾਛੈ ਜੇਧਾਛੈ ਪੁਰੋਖਕਾ ਨਾਮੇ ਕੇਹੇ ਕੇਹੇ ਕੇਹੇ।

ਸਚਾ ਸਾਹੁ ਇਕੁ ਤੂੰ ਹੋਰੁ ਜਗਤੁ ਵਣਜਾਰਾ ॥੬॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਏਕੇ ਤੂੰ ਬਛਾ ਗਾਥਾ ਅਰੁ ਆਭ ਅਭਾ ਬਹੁ ਜਗਤ ਕੋਰਾਓ ਅਭੇ। ॥੬॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਥਾ 1 ॥

ਮਿਹਰ ਮਸੀਤਿ ਸਿਦਕੁ ਮੁਸਲਾ ਹਕੁ ਹਲਾਲੁ ਕੁਰਾਣੁ ॥

ਨਾਮ ਭਭੇਰੇ ਕੇਹਾ ਕੇਹਾ ਹੋ ਮਥਾਛੈ ਮਥਾ ਪੁਰਾਛੈ ਕੇਹਾ ਅਭੇ। ਆਭਾ ਭਭੇਰੇ ਪੁਰੁ ਗੁਰਾ ਰਗੁਰਾ ਹੋ ਨਾਮ ਪਛੇਤਾ ਅਭੇ ਮਥੇ ਕੇਹੇ ਕੇਹੇ ਕੇਹੇ ਕੋਰਾਓ ਪਛੇਤਾ ਅਭੇ।

ਸਰਮ ਸੁੰਨਤਿ ਸੀਲੁ ਰੇਜਾ ਰੋਹੁ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ॥

ਨਾਮਰ ਅਯੁਜਿ ਹੀ ਬੁਝਿਤ ਕਰਾਇਵਾ ਅਚੇ। ਭਭਮ ਬੁਝਾਵ ਰਘੁਵਾ ਹੀ ਰੋਜਾ ਰਘੁਵਾ ਅਚੇ। ਚਾਹਾਹੇਲੇ
ਯਾਕ ਚੁਫੇ ਏਕ ਬਯਾ ਮੁਬਲਮਾਨ ਬਨਿਧਾਰਿਵ।

ਕਰਣੀ ਕਾਬਾ ਸਚੁ ਪੀਰੁ ਕਲਮਾ ਕਰਮ ਨਿਵਾਜ ॥

ਬਧ ਕਰਮ ਕਰਿਵਾ ਹੀ ਮਛਾ ਯਾਕ ਕਾਬੇਕੁ ਧਰਜਿ ਕਰਿਵਾ ਅਚੇ। ਬਯਾ ਗੁਰਾਕੁ ਯਾਗਿਵਾ ਹੀ ਪੂਰਾ ਕਰਿਵਾ
ਅਚੇ ਗੁਰੁ ਕਰਮ ਕਰਿਵਾ ਹੀ ਨਮਾਜ ਅਚੇ।

ਤਸਬੀ ਸਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵਸੀ ਨਾਨਕ ਰਖੈ ਲਾਜ ॥੧॥

ਆਲਖਾਕੁ ਯਯਾਚੇ ਰਖਿਵਾ ਹੀ ਮਾਲਿ ਬਾਰਾ ਨਾਮ ਯਧਿਵਾ ਅਚੇ। ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਿਐ ਏਹਿ ਗੁਣ ਯੁਕੁ ਹੇਵ
ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਹੀ ਆਲਖਾਕੁ ਭਲ ਲਾਗਿਵ ਆਭ ਏਧਰਿ ਮੁਬਲਮਾਨਰ ਲਯਾ ਓ ਪੁਰਿਸ਼ਾ ਗੁਰਾ ਰਘੁਆਉ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਲ 1 ॥

ਹਕੁ ਪਰਾਇਆ ਨਾਨਕਾ ਉਸੁ ਸੁਅਰ ਉਸੁ ਗਾਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਅਨਪਰ ਅਪ੍ਰਕਾਰਕੁ ਆਇਕਾ ਮੁਬਲਮਾਨਕ ਪਾਕੈ ਧੁਬੁਰਿ ਮਾਧ ਆਇਕਾ ਬਮਾਨ ਅਚੇ ਆਭੁ
ਬਿਬੁਕ ਪਾਕੈ ਗਾਭ ਮਾਧ ਆਇਕਾ ਬਮਾਨ ਅਚੇ।

ਗੁਰੁ ਪੀਰੁ ਹਾਮਾ ਤਾ ਭਰੇ ਜਾ ਮੁਰਦਾਰੁ ਨ ਖਾਇ ॥

ਬਿਬੁਕ ਗੁਰੁ ਆਭ ਮੁਬਲਮਾਨਕ ਪੀਰ ਗੁਰਾਕਾ ਧਰਵਾਰਚੇ ਆਮ ਬਪਸਚੇ ਰਹਿਵੇ ਨਾਹਿੰ ਮਧਿ ਬੇ
ਪਰਰ ਅਪ੍ਰਕਾਰ ਆਭ ਨਾਹਿੰ।

ਗਲੀ ਭਿਸਤਿ ਨ ਜਾਈਐ ਛੁਟੈ ਸਚੁ ਕਮਾਇ ॥

ਅਪ੍ਰਕ ਕਥਾ ਕਰਿਕਾ ਭਾਰਾ ਪੁਰਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮਾਕ ਮਾਧ ਨਾਹਿੰ। ਸੁਚਿ ਬਧਾਰ ਅਭੰਨ ਭਾਰਾ ਹਿੰ ਬਧਾਰ ਅਚੇ।

ਮਾਰਣੁ ਪਾਹਿ ਹਰਾਮ ਮਹਿ ਹੋਇ ਹਲਾਲੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਹਰਮਾਰ ਭੇਅਭਨਚੇ ਮਬਲਾ ਮਿਗਾਭਲੇ ਹਲਾਲ ਬੁਧਨਾਹਿੰ, ਕਾਰਣ ਭਕ੍ਰਾਚ ਧਨ ਧਾਨ ਕਰਿਕਾ ਭਾਰਾ ਗੁਭ
ਹੋਭਮਾਧ ਨਾਹਿੰ।

ਨਾਨਕ ਗਲੀ ਕੂੜੀਈ ਕੂੜੇ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਿਥਪਾ ਕਥਾ ਭਾਰਾ ਕੇਵਲ ਮਿਥਪਾ ਹਿੰ ਹਾਬਲ ਹੋਭਮਾਧ। ॥2॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਲ 1 ॥

ਪੰਜਿ ਨਿਵਾਜਾ ਵਖਤ ਪੰਜਿ ਪੰਜਾ ਪੰਜੇ ਨਾਉ ॥

ਮੁਬਲਮਾਨਕ ਪਾਕੈ ਪਾਭ ਨਮਾਭ ਅਭਿ, ਐਵੰ ਨਮਾਭ ਪਾਕੈ ਪਾਭਚਿ ਬਮਲ ਅਭਿ ਓ ਪਾਭ ਨਮਾਭ ਬਾਧੁਚੇ
ਅਲਗਾ ਅਲਗਾ ਨਾਮ ਅਭਿ।

ਪਹਿਲਾ ਸਚੁ ਹਲਾਲ ਦੁਇ ਤੀਜਾ ਖੈਰ ਖੁਦਾਇ ॥

ਪੁਥਮ ਨਮਾਭ ਐਵਾ ਹੇ ਮੇ ਗੁਰਾਕਾ ਕਮਨਾ ਕਰ। ਭ੍ਰਿਠੀਲ ਨਮਾਭ ਮੇ ਧਰੰਚ ਅਭੰਨ ਕਰ, ਭ੍ਰਿਠੀਲ ਨਮਾਭ
ਆਲਾਹਾਕੁ ਬਮਬੁਕ ਪਾਕੈ ਭਲ ਮਾਗ, ਧਾਨ ਪ੍ਰਗਧ ਕਰ।

ਚਉਥੀ ਨੀਅਤਿ ਰਾਸਿ ਮਨੁ ਪੰਜਵੀ ਸਿਫਤਿ ਸਨਾਇ ॥

ਚੌਥੀ ਨਿਯਤੀ ਐਸੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਨੁ ਪੰਜਵੀ ਸਿਫਤ ਸਨਾਇ ॥
ਚੌਥੀ ਨਿਯਤੀ ਐਸੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਨੁ ਪੰਜਵੀ ਸਿਫਤ ਸਨਾਇ ॥

ਕਰਣੀ ਕਲਮਾ ਆਖਿ ਕੈ ਤਾ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਸਦਾਇ ॥

ਕਰਣੀ ਕਲਮਾ ਆਖਿ ਕੈ ਤਾ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਸਦਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਜੇਤੇ ਕੂੜਿਆਰ ਕੂੜੈ ਕੂੜੀ ਪਾਇ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਜੇਤੇ ਕੂੜਿਆਰ ਕੂੜੈ ਕੂੜੀ ਪਾਇ ॥੩॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਇਕਿ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਵਣਜਦੇ ਇਕਿ ਕਚੈ ਦੇ ਵਾਪਾਰਾ ॥

ਇਕਿ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਵਣਜਦੇ ਇਕਿ ਕਚੈ ਦੇ ਵਾਪਾਰਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਤੁਠੈ ਪਾਈਅਨਿ ਅੰਦਰਿ ਰਤਨ ਭੰਡਾਰਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਤੁਠੈ ਪਾਈਅਨਿ ਅੰਦਰਿ ਰਤਨ ਭੰਡਾਰਾ ॥

ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਲਧਿਆ ਅੰਧੇ ਭਉਕਿ ਮੁਏ ਕੂੜਿਆਰਾ ॥

ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਲਧਿਆ ਅੰਧੇ ਭਉਕਿ ਮੁਏ ਕੂੜਿਆਰਾ ॥

ਮਨਮੁਖ ਦੂਜੈ ਪਚਿ ਮੁਏ ਨਾ ਬੁਝਹਿ ਵੀਚਾਰਾ ॥

ਮਨਮੁਖ ਦੂਜੈ ਪਚਿ ਮੁਏ ਨਾ ਬੁਝਹਿ ਵੀਚਾਰਾ ॥

ਇਕਸੁ ਬਾਝਹੁ ਦੂਜਾ ਕੇ ਨਹੀ ਕਿਸੁ ਅਗੈ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰਾ ॥

ਇਕਸੁ ਬਾਝਹੁ ਦੂਜਾ ਕੇ ਨਹੀ ਕਿਸੁ ਅਗੈ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰਾ ॥

ਇਕਿ ਨਿਰਧਨ ਸਦਾ ਭਉਕਦੇ ਇਕਨਾ ਭਰੇ ਤੁਜਾਰਾ ॥

ਇਕਿ ਨਿਰਧਨ ਸਦਾ ਭਉਕਦੇ ਇਕਨਾ ਭਰੇ ਤੁਜਾਰਾ ॥

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਹੋਰੁ ਧਨੁ ਨਾਹੀ ਹੋਰੁ ਬਿਖਿਆ ਸਭੁ ਛਾਰਾ ॥

ਕਿੰਨੁ ਐਹੇ ਬੰਬਾਰੇ ਹਰਿਨਾਮ ਬਿਨਾ ਅਨਧ ਕਿੰਨੇ ਖਨ ਯਾਵ ਬਾਪੁਰੇ ਸਿੱਖ ਨਾਹਿ ਅਨਧ ਬਹੁ ਮਾਯਾ ਖਨ ਖੂਲਿ
ਭੁਲਾ ਅਚੇ।

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਆਪਿ ਹੁਕਮਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਕੁਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬਹੁ ਕਿੰਨੇ ਕਰਿਆਹਿ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਯਾਵ ਬਾਰਾ ਕਰਾਯਯਹਿ। ਨਿਯ ਅਵੇਗ ਬਾਰਾ
ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਗੁਣਾਯੁ ਪਾਲਨ ਕਰੁਯਹਿ ॥੭॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਕਹਾਵਣੁ ਮੁਸਕਲੁ ਜਾ ਹੋਇ ਤਾ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਕਹਾਵੈ ॥

ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੁਝਾਯਾ ਵਧ ਕਰਿਨ ਅਚੇ। ਯਦਿ ਕੇਹੇ ਗੁਣ ਸੁਭ ਬਯਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਅਚੇ, ਭਾਵਾਯੇਕੇ ਹੂੰ
ਬੇ ਨਿਯ ਨਿਯੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੁਝਾਯਾਯਿ।

ਅਵਲਿ ਅਉਲਿ ਦੀਨੁ ਕਰਿ ਮਿਠਾ ਮਸਕਲ ਮਾਨਾ ਮਾਲੁ ਮੁਸਾਵੈ ॥

ਬਯਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਵਧਿਵਾ ਪਾਯੁ ਪੁਰਾਨੇ ਯੋਗ ਪਰਿਯਾਯ ਕਯੁਯਾ ਕਯਾ ਮਿਠਾ ਯਾਵਿਵਾ ਯਚਿਯ
ਭਿਯਾਯੇਕੇ ਬੇ ਭਾਵਾਯ ਪਰਿਯਾਯੇਕੇ ਅਯਯ ਕਰਿਯਾ ਖਨਕੁ ਯਚਿਵਾਯਾ ਠਾਯੇਕੇ ਯਾਯਿਵਾ ਯਚਿਯ।

ਹੋਇ ਮੁਸਲਿਮੁ ਦੀਨੁ ਮੁਹਾਣੈ ਮਰਣ ਜੀਵਣ ਕਾ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਵੈ ॥

ਬੇ ਨਿਯ ਪਰਿ ਪੁਰਯਾਯਾ ਪਰਿਯ ਬਯਾ ਗਿਯਾ ਯਾਯ ਮੁਯੁ ਤੇ ਯਾਵਨਾਯ ਯੁਯ ਧੁਰ ਕਰਿਯਿ।

ਰਬ ਕੀ ਰਜਾਇ ਮੰਨੇ ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਕਰਤਾ ਮੰਨੇ ਆਪੁ ਗਵਾਵੈ ॥

ਬਯਾ ਧੁਯਾਯੇਕੇ ਬੇ ਯਕੁਰਾਯ ਯਕੁਰਾਯ ਬ੍ਰਾਯਾਯ ਕਰਿਯਾਯ, ਧੁਯਕੁਰਾ ਪਰਿਯਾਯਾਯ ਵਯਨਾ ਕਰੇ ਯਾਯ ਨਿਯ
ਅਯਾਯਾਯ ਨਯ ਕਰਿਯਾਯ।

ਤਉ ਨਾਨਕ ਸਰਬ ਜੀਆ ਮਿਹਰੰਮਤਿ ਹੋਇ ਤ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਕਹਾਵੈ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਬੇ ਬਯਾਯ ਗੁਣਾ ਪੁਰਿ ਧੁਯਾਯ ਯਾਯਾਯਾਯ, ਭਾਵਾਯੇਕੇ ਬੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਹਿ ਪਾਯਿਵਾ।
॥1॥

ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਮਹਲਾ 4 ॥

ਪਰਹਰਿ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਝੂਠੁ ਨਿੰਦਾ ਤਜਿ ਮਾਇਆ ਅਹੰਕਾਰੁ ਚੁਕਾਵੈ ॥

ਯੇਯੁ ਵਯਯੁ ਕਾਯ, ਯੁਯਾਯ, ਮਿਯਾਯ, ਨਿਯਾਯ ਐਵੰ ਖਨ ਧੁਯਾਯਾਯ ਧੁਯਾਯ ਕਰਿ ਨਿਯ ਅਯਾਯਾਯ ਧੁਰ ਕਰਿਯਾਯ,

ਤਜਿ ਕਾਮੁ ਕਾਮਿਨੀ ਮੇਹੁ ਤਜੈ ਤਾ ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਵੈ ॥

ਕਮਵਾਸਨਾਕੂ ਚਪਾਗ ਕਰਿ ਨਿਯੁ ਬੁਧਿ ਮੋਹਿ ਚਪਾਗ ਕਰਿਦੇ, ਬੇ ਨਿਯੁ ਮਾਯਾਹਰੇ ਰਹਿ ਮਧ ਨਿਰੰਜਨ
ਪੁਰੁ ਪਾਇਨੇ।

ਤਜਿ ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਤਜਿ ਪਿਆਸ ਆਸ ਰਾਮ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਧਬਰੂਹੁ ਪੁਰੁ ਬੇਬੈ ਬਧਭਰੇ ਮਨਹੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਮੇਭੈ ਬਧਭਰੇ ਮਾਨ, ਅਭਿਮਾਨ, ਨਿਯੁ
ਪੁਰੁ ਆਸ ਬੁਧਿ ਮੋਹਿ, ਮਾਯਾਹਰੇ ਚੁਭਾ ਓ ਭਭਾ ਚਪਾਗ ਕਰਿ ਰਾਮਾਯਾ ਓਹੇ ਬੁਧਿ ਲਗਾਇਆ।

ਨਾਨਕ ਸਾਚਾ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈ ॥੨॥

ਏਹੇ ਬਧਭਰੇ ਬਭਾ ਗਭਾ ਭਾਗਾ ਹਰਿਨਾਮਹੇ ਹੋ ਰਹਿਯਾ। ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਰਾਜੇ ਰਯਤਿ ਸਿਕਦਾਰ ਕੋਇ ਨ ਰਹਸੀਓ ॥

ਗਭਾ, ਪੁਭਾ ਆਸ ਪੁਭਾ ਕੇਹੇ ਮਧ ਆਸ ਬਾਧਾਹਰੇ ਰਹਿ ਨਾਹੀ।

ਹਟ ਪਟਣ ਬਾਜਾਰ ਹੁਕਮੀ ਢਹਸੀਓ ॥

ਭਾਗਾਨ, ਨਗਰ ਆਸ ਭਾਗਾ ਭਾਗਾਭਾ ਭਭਾ ਭਾਗਾ ਹੋ ਨਭਾ ਹੋਯਾ।

ਪਕੇ ਬੰਕ ਦੁਆਰ ਮੂਰਖੁ ਜਾਣੈ ਆਪਣੇ ॥

ਮੂਰਖ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬੁਧਾ ਭਾਗਾ ਪੁਰਾ ਮਨੁਸ਼ਖ ਨਿਯੁ ਭਾਗਾ।

ਦਰਬਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ਰੀਤੇ ਇਕਿ ਖਣੇ ॥

ਮਨ ਭਭਾਹਰੇ ਪਰਿਪੂਰੁ ਭਭਾਹਰੇ ਆਸ ਬਭਾਹਰੇ ਹੋ ਗਭਾ ਹੋਯਾ।

ਤਾਜੀ ਰਥ ਤੁਖਾਰ ਹਾਥੀ ਪਾਖਰੇ ॥

ਭਾਗਾ, ਬੁਧਾਹਰੇ ਮਧ, ਭਾਗਾ, ਬੁਧਾਹਰੇ ਭਾਗਾ,

ਬਾਗ ਮਿਲਖ ਘਰ ਬਾਰ ਕਿਥੈ ਸਿ ਆਪਣੇ ॥

ਭਭਾਹਰੇ, ਬਭਾਹਰੇ, ਮਧ ਆਸ ਅਭਾਗਾ ਭਭਾਹਰੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਨਿਯੁ ਭਾਗਾ, ਬੇ ਨਿਯੁ ਕੇਹੇ?

ਤੰਬੂ ਪਲੰਘ ਨਿਵਾਰ ਸਰਾਇਚੇ ਲਾਲਤੀ ॥

ਭਭਾ, ਮਨੁਸ਼ਖ ਗਭਾ, ਪਭਾਹਰੇ ਬਭਾ ਬਭਾਹਰੇ ਭਾਗਾ।

ਨਾਨਕ ਸਚ ਦਾਤਾਰੁ ਸਿਨਾਖਤੁ ਕੁਦਰਤੀ ॥੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਰਦਾ ਛੋਰ ਏਕ ਬਠਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰੁ ਹੂੰ ਅਚਛੇ, ਯਿਐ ਲੋਕਯੁ ਏਹਿ ਬਹੁ ਬਝੁ ਦੇਯਯਾਛੇ,
ਭਾਜਰ ਪਰਿਚਯੁ ਭਾਜਰਿ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਹੋਯਯਾਏ। ॥੮॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗ੍ਰੰਥਾਕ ਮੁਦ੍ਰਾ 1 ॥

ਨਦੀਆ ਹੋਵਹਿ ਧੋਣਵਾ ਸੁੰਮ ਹੋਵਹਿ ਦੁਧੁ ਘੀਉ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਯਦਿ ਮੇਰਾ ਪਾਯ ਨਦੀ ਕਾਮਧੇਨੁ ਗਾਯ ਬਨਿਯੋ, ਬਹੁਤਰ ਯਯੁ ਧੂਪ ਏਵਾ ਘਿਅ ਬਨਿਯੋ,

ਸਗਲੀ ਧਰਤੀ ਸਕਰ ਹੋਵੈ ਖੁਸੀ ਕਰੇ ਨਿਤ ਜੀਉ ॥

ਬਾਰਾ ਧਾਰਿਉ ਚਿਨਿ ਬਨਿਯੋ ਆਯ ਮੇਰਾ ਮਨ ਏਹਿ ਪਦਾਰਥੁ ਬੇਬਨ ਕਰਿ ਪੁਸਥੁ ਹੋਵ,

ਪਰਬਤੁ ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਹੋਵੈ ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਜੜਾਉ ॥

ਸੁਧਿ ਮੋਹਿਓ ਬੁਨਾ ਰੂਪਾਰ ਪਾਛਾਓ ਸੁਖ ਮਿਲਿਯਾਓ,

ਭੀ ਤੂੰਹੈ ਸਾਲਾਹਣਾ ਆਖਣ ਲਹੈ ਨ ਚਾਉ ॥੧॥

ਭਾਪਰੇ ਸੁਖ, ਸੁੱਭਾਫਲ ਹੋਏ ਸੰਗੀਗਾਨ ਕਰਿਓ ਆਪ ਭੋਲੇ ਸੁਖਿਯਾ ਕਰਿਓ ਪਾਛੈ ਮੋਹਿਓ ਭਲਾ ਬਿਨਾਸੁ
ਹੋਵੇ ਨਾਹਿ।

ਮਃ ੧ ॥

ਸੁਧਿ 1 ॥

ਭਾਰ ਅਠਾਰਹ ਮੇਵਾ ਹੋਵੈ ਗਰੁੜਾ ਹੋਇ ਸੁਆਉ ॥

ਹੋ ਪੁਰਖੁ! ਸੁਧਿ ਮੋਹਿਓ ਪਾਛੈ ਅੰਤਰ ਭਾਰਿ ਵਾਲਾ ਬੁਨਾ ਬਨਸ਼ਰਿ ਪਰਿਪਰਿਓ ਕਰਿਯਾਓ, ਸੁਖਾਰ ਬਾਧ ਰੂਧ ਭਲਿ
ਮੋਹਿਓ ਅੰਤਰ,

ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦੁਇ ਫਿਰਦੇ ਰਖੀਅਹਿ ਨਿਹਚਲੁ ਹੋਵੈ ਥਾਉ ॥

ਸੁਧਿ ਮੋਹਿਓ ਨਿਵਾਸ ਬੁਧਨ ਅੰਤਰ ਹੋਵੇ ਭਲਾਯਾਓ, ਸੁਖਾਰ ਅੰਗਪਾਧਰੇ ਬੁਧਿਯਾਓ ਓ ਚੰਦੁ ਪੁਰਖਿਓ ਧੁਰੁ ਭਲਿ,

ਭੀ ਤੂੰਹੈ ਸਾਲਾਹਣਾ ਆਖਣ ਲਹੈ ਨ ਚਾਉ ॥੨॥

ਭਯਾਪਿ, , ਸੁੱਭਾਫਲ ਹੋਏ ਸੰਗੀਗਾਨ ਕਰਿਓ ਆਪ ਭੋਲੇ ਸੁਖਿਯਾ ਕਰਿਓ ਪਾਛੈ ਮੋਹਿਓ ਭਲਾ ਬਿਨਾਸੁ ਹੋਵੇ
ਨਾਹਿ।

ਮਃ ੧ ॥

ਸੁਧਿ 1 ॥

ਜੇ ਦੇਹੈ ਦੁਖੁ ਲਾਈਐ ਪਾਪ ਗਰਹ ਦੁਇ ਰਾਹੁ ॥

ਹੋ ਭਗਵਾਨ! ਸੁਧਿ ਮੋਹਿਓ ਗੰਗਾਰਥੁ ਪੁਰਖਿਯਾਓ, ਆਪ ਪੁਰਖਿਯਾਓ ਪਾਪੁ ਗੁਣ ਰਾਹੁ-ਕੇਠੁ ਮੋਹਿਓ ਕਥੁ
ਦਿਖਿਓ,

ਰਤੁ ਪੀਣੇ ਰਾਜੇ ਸਿਰੈ ਉਪਰਿ ਰਖੀਅਹਿ ਏਵੈ ਜਾਪੈ ਭਾਉ ॥

ਸੁਧਿ ਰਚਿਯਾਓ ਰਾਜਾ ਮੋਹਿਓ ਗੰਗਾਰਥੁ ਕਰੁਯਾਓ, ਭਾਪਰੇ ਸੁਖ ਮੋਹਿਓ ਲਾਗਿਯਾਓ ਸੋ ਧੁਰੁ ਮੋਹਿਓ
ਪੁਰਖਿਯਾਓ,

ਭੀ ਤੂੰਹੈ ਸਾਲਾਹਣਾ ਆਖਣ ਲਹੈ ਨ ਚਾਉ ॥੩॥

ਹੇ ਯੋਗੀ! ਓਹਾਏ, ਤੂੰ ਚੋਰਾ ਹੋਂ ਪੁੰਨਾ ਕਰਿਓ, ਤੂੰ ਚੋਰਾ ਹੋਂ ਯੋਗੀਗਾਨ ਕਰਿਓ ਆਯ ਚੋਰਾ ਮਹਿਮਾ
ਕਰਿਓ ਪਾਯ ਮੋਰਾ ਯੋਗੀ ਬਮਾਧੁ ਹੋਵ ਨਾਹਿ।

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਿਮਾ 1 ॥

ਅਗੀ ਪਾਲਾ ਕਪੜੁ ਹੋਵੈ ਖਾਣਾ ਹੋਵੈ ਵਾਉ ॥

ਮਹਿ ਮੋਰਾ ਪਾਯ ਅਗੀ ਏਵਾ ਗੀਓ ਮੋਰਾ ਪਰਿਪਾਨ ਅਚੋ, ਪਵਨ ਮੋਰਾ ਭੋਯਨ ਅਚੋ

ਸੁਰਗੀ ਦੀਆ ਮੋਹਣੀਆ ਇਸਤਰੀਆ ਹੋਵਨਿ ਨਾਨਕ ਸਭੇ ਜਾਉ ॥

ਆਯ ਬੁਧਿਓ ਮੋਹਣੀਆ ਅਪਬਰਾ ਮੋਰਾ ਪਦੀ ਭੂਯੋ, ਹੋ ਨਾਨਕ! ਏਹਿ ਬਹੁ ਪਦਾਰਥ ਯੋਗਯੋਗ ਅਚੋ।

ਭੀ ਤੂੰਹੈ ਸਾਲਾਹਣਾ ਆਖਣ ਲਹੈ ਨ ਚਾਉ ॥੪॥

ਹੋ ਪੁੰਨਾ! ਤੂੰ ਚੋਰਾ ਹੋਂ ਯੋਗੀਗਾਨ ਕਰਿਓ ਆਯ ਚੋਰਾ ਮਹਿਮਾ ਕਰਿਓ ਪਾਯ ਮੋਰਾ ਯੋਗੀ ਬਮਾਧੁ ਹੋਵ
ਨਾਹਿ।

ਪਵੜੀ ॥

ਪਯੋ ॥

ਬਦਫੈਲੀ ਗੈਬਾਨਾ ਖਸਮੁ ਨ ਜਾਣਈ ॥

ਦੁਖਦਾਈ ਪਰਮਾਨੁ ਯੋਗੀ ਨਾਹਿ

ਸੋ ਕਹੀਐ ਦੇਵਾਨਾ ਆਪੁ ਨ ਪਛਾਣਈ ॥

ਭਾਯਾਨੁ ਪਾਗਲ ਯੋਗੀਯਾ ਆਪੁ ਮੇਯ ਨਿਯ ਬੁਧਿਯੋ ਯੋਗੀ ਨਾਹਿ।

ਕਲਹਿ ਬੁਰੀ ਸੰਸਾਰਿ ਵਾਦੇ ਖਪੀਐ ॥

ਏਹਿ ਬਾਬਾਰੇ ਕਲਹੁ ਯੋਗੀਕਾਰਕ ਅਚੋ, ਕਾਰਨਾ ਕਾਧ ਕੋਕਾਧਰੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਕਾਧਰੇ ਹੋਂ ਪਾਧਿਓ
ਹੋਯਾਯਾ।

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਵੇਕਾਰਿ ਭਰਮੇ ਪਚੀਐ ॥

ਹੋਯਾਯਾ ਕਾਧਾਧ ਪਾਧੀ ਕਾਧੀ ਅਚੋ ਆਯ ਭੁਯੋ ਕੋਕਾਧਰੇ ਬੋ ਨਯੁ ਹੋਯਾਯਾ।

ਰਾਹ ਦੇਵੈ ਇਕੁ ਜਾਣੈ ਸੋਈ ਸਿਝਸੀ ॥

ਮੇਯ ਦੁਖਦਾਈ ਮਾਧਿਕਾਧੁ ਏਕੁ ਪੁੰਨਾ ਆਧਿਯੋ ਮੇਯ ਯੋਧਿਯਾ, ਬੋ ਮੁਯੁ ਹੋਯਾਯਾ।

ਕੁਫਰ ਗੋਅ ਕੁਫਰਾਣੈ ਪਇਆ ਦਝਸੀ ॥

ਮੇਘਾ ਬੋਲਿਵਾ ਕਾ ਨਰਕਰੇ ਪਠਿ ਜਲਿ ਪਾਭੰਗ ਹੋਯਾ॥

ਸਭ ਦੁਨੀਆ ਸੁਬਹਾਨੁ ਸਚਿ ਸਮਾਈਐ ॥

ਮਧਿ ਮਨੁਸ਼ਘ ਬਠਾਯੋ ਲਾਜ ਰਹਿਯਾ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਚਾਹਾ ਪਾਯੋ ਬਾਰਾ ਦੂਨੀਆ ਹੂੰ ਕਾਧੀ ਅਠੇ॥

ਸਿਝੈ ਦਰਿ ਦੀਵਾਨਿ ਆਪੁ ਗਵਾਈਐ ॥੯॥

ਬੇ ਨਿਜਰ ਅਝੰਕਾਰ ਦੂਰ ਕਰਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਦਰਬਾਰੇ ਨਾਮ ਪੁਰਿਸ਼ੁ ਪੁਰਾ ਕਰਿਵਾਰੇ ਬਧਾਯੋ॥

ਮਃ ੧ ਸਲੋਕੁ ॥

ਮੁਕਾ 1 ਗ੍ਰੰਥ ॥

ਸੋ ਜੀਵਿਆ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ ॥

ਮਾਘਾਰ ਮਨਰੇ ਭਗਵਾਨਯੋ ਨਿਵਾਸ ਅਭਿ, ਚੁਕੁ ਹੂੰ ਜੀਵਿਤ ਕੁਝਾਯਾ॥

ਨਾਨਕ ਅਵਰੁ ਨ ਜੀਵੈ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਯੋ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕਾਝਾਕੁ ਮਧ ਜੀਵਿਤ ਕੁਝਾਯਾ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹੂੰ,

ਜੇ ਜੀਵੈ ਪਤਿ ਲਬੀ ਜਾਇ ॥

ਬੇ ਮੁਤਕ ਬਮਾਨ ਹੋਯਾ, ਮਧਿ ਬੇ ਜੀਵਿਤ ਮਧ ਥਾ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਜਗਤਰੂ ਨਿਜ ਨਾਮ-ਪੁਰਿਸ਼ੁ ਹਰਾਯੋ ਚਲਿਯਾ॥

ਸਭੁ ਹਰਾਮੁ ਜੇਤਾ ਕਿਛੁ ਖਾਇ ॥

ਮਾਘਾ ਕਿਛਿ ਮਧ ਖਾਯਾ ਚਾਹਾ ਅਪਵਿਤੁ ਹੋਯਾ॥

ਰਾਜਿ ਰੰਗੁ ਮਾਲਿ ਰੰਗੁ ॥

ਕਿਛਿ ਕਾਛਿਯੁ ਗਾਬਨ ਬਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਥਾ ਅਭ ਕਿਛਿ ਜਗਿਯੁ ਧਨ ਬੀਲਤ ਬਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਯਾ॥

ਰੰਗਿ ਰਤਾ ਨਚੈ ਨੰਗੁ ॥

ਅਪਰਿ ਲਭਾਯਾਨ ਕਾਛਿ ਮਾਘਾਰ ਮੋਹਰੇ ਮਧ ਹੋਯੋ ਨਧ ਮੁਤਕ ਕਰੁਛਿ॥

ਨਾਨਕ ਠਗਿਆ ਮੁਠਾ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਠਕਿ ਹੋਯਾ ਅਭ ਲੂਚਰ ਬੀਕਾਰ ਹੋਯਾ॥

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਪਤਿ ਗਇਆ ਗਵਾਇ ॥੧॥

ਕਿਛੁਰਯੋ ਨਾਮ ਕਾਧਾਤ ਬੇ ਨਿਜਰ ਪੁਰਿਸ਼ੁ ਹਰਾਯੋ॥ 1 ॥

ਫੁਰਮਾਨੀ ਹੈ ਕਾਰ ਖਸਮਿ ਪਠਾਇਆ ॥

ਤਬਲਬਾਜ਼ ਬੀਚਾਰ ਸਬਦਿ ਸੁਣਾਇਆ ॥

ਇਕਿ ਹੋਏ ਅਸਵਾਰ ਇਕਨਾ ਸਾਖਤੀ ॥

ਇਕਨੀ ਬਧੇ ਭਾਰ ਇਕਨਾ ਤਾਖਤੀ ॥੧੦॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਜਾ ਪਕਾ ਤਾ ਕਟਿਆ ਰਹੀ ਸੁ ਪਲਰਿ ਵਾੜਿ ॥

ਸਣੁ ਕੀਸਾਰਾ ਚਿਥਿਆ ਕਣੁ ਲਇਆ ਤਨੁ ਝਾੜਿ ॥

ਦੁਇ ਪੁੜ ਚਕੀ ਜੇੜਿ ਕੈ ਪੀਸਣ ਆਇ ਬਹਿਨੂ ॥

ਜੈ ਦਰਿ ਰਹੇ ਸੁ ਉਬਰੇ ਨਾਨਕ ਅਜਬੁ ਡਿਠੁ ॥੧॥

ॡः १ ॥

ਵੇਖ ਜਿ ਮਿਠਾ ਕਟਿਆ ਕਟਿ ਕਟਿ ਬਧਾ ਪਾਇ ॥

ଦେଖ ଆଖୁ କଟାଯାଏ, ତାହାକୁ ସଫାକରି କାଟି ବନ୍ଧାଯାଇଥାଏ ।

ਖੁੰਢਾ ਅੰਦਰਿ ਰਖਿ ਕੈ ਦੇਨਿ ਸੁ ਮਲ ਸਜਾਇ ॥

ଏହਾਕੂ ਮਲਿ ਕਾ ਮਲ੍ਹਿ ਕਾ ਪਹਲਮਾਨ ਭਲਿ ਪੂਰੁਖ ਏਹਾਕੂ ਧਵਾਯ ਪਾਏ।

ਰਸੁ ਕਸੁ ਟਟਰਿ ਪਾਈਐ ਤਪੈ ਤੈ ਵਿਲਲਾਇ ॥

ਏਹਾਰ ਰਬ ਕਛਾਯਾਏ ਆਯ ਏਹਾ ਜਲਾਯਾਏ ਬਸਮਾਨੇ ਚਕਿ ਹੋਯਾਏ ਏਹਾ ਪਾਏ ਏਹਾ ਕਾਨ੍ਹ ਅਛਿ।

ਭੀ ਸੇ ਫੋਗੁ ਸਮਾਲੀਐ ਦਿਚੈ ਅਗਿ ਜਾਲਾਇ ॥

ਆਗੂਰੁ ਮਖ ਰਬ ਕਾਛਿ ਏਕਾਓ ਕਰਿ ਅਗ੍ਰਿਏ ਜਲਾਯਾਏ ਏਹਾਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਮਿਠੈ ਪਤਰੀਐ ਵੇਖਹੁ ਲੋਕਾ ਆਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਿਠਾ ਪਤਰੀਐ ਵੇਖਹੁ ਲੋਕਾ ਆਇ, ਹੇ ਪੁਰਖ! ਆਇ ਦੇਖ ॥੨॥

ਪਵੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਇਕਨਾ ਮਰਣੁ ਨ ਚਿਤਿ ਆਸ ਘਣੇਰਿਆ ॥

ਕਿਛਿ ਲੋਕਾਕਛੁ ਮਰਣੁ ਪੁਰਖ ਬੁਝਨਾਹਿ, ਚਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਦੁਨਿਆਰ ਬੁਝ ਭੋਗਿਓ ਆਗਾ ਅਪ੍ਰਕ ਹੋਯਾਏ।

ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਨਿਤ ਕਿਸੈ ਨ ਕੇਰਿਆ ॥

ਬੇ ਬਰਧਾ ਜਨ੍ਹ ਹੋਯਾਏ ਮਰਿਓਏ ਓਧਾ ਕਾਹਾਰ ਮਖ ਬਛਾ ਮਿਠੁ ਬਨੇ ਨਾਹਿ।

ਆਪਨੜੈ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਕਹਨਿ ਚੰਗੇਰਿਆ ॥

ਬੇ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਹਿੰ ਨਿਯਕੁ ਭਲ ਕਛੁਏਏ।

ਜਮਰਾਜੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਮਨਮੁਖ ਹੋਰਿਆ ॥

ਮਨਮੁਖ ਬਰਧਾ ਏਹਿ ਮਨਮੁਖੀਕੁ ਬਸਾਧੁ ਕਰਿਓ ਭਾਗੁਏਏ।

ਮਨਮੁਖ ਲੂਣ ਹਾਰਾਮ ਕਿਆ ਨ ਜਾਣਿਆ ॥

ਮਨਮੁਖੀ ਲੂਣ ਖਾਯ ਹਰਾਮ ਕਰਿਓ ਕਾਨ੍ਹ ਅਚੇ ਆਯ ਨਿਯ ਪੁਠਿ ਭਧਕਾਰ ਕਰਿਓਏ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕੁ ਪਰਪਕਾਏ ਏਹਿ ਨਾਹਿ।

ਬਧੇ ਕਰਨਿ ਸਲਾਮ ਖਸਮ ਨ ਭਾਣਿਆ ॥

ਮਿਥ ਚਾਪਰੇ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਓਏ ਚਾਹਾਕੁ ਪੁਰੁ ਭਲ ਲਾਗਏ ਨਾਹਿ।

ਸਚੁ ਮਿਲੈ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਾਹਿਬ ਭਾਵਸੀ ॥

ਹੋਵੇ ਗੁਣਗੁਣ ਬਧਾਨਾਮ ਬੋਲੀਏ ਬੇ ਘੋਰਾਨਾਮ ਨਾਮੁ ਭਲਾ ਲਾਗੀਏ ॥

ਕਰਸਨਿ ਤਖਤਿ ਸਲਾਮੁ ਲਿਖਿਆ ਪਾਵਸੀ ॥੧੧॥

ਬੇ ਭਗਵਾਨਾਨਾਮੁ ਪੂਰਾ ਕਰੀਏ ਆਪੇ ਨਿਯਮੁ ਪੂਰੇ ਨਿਯਮਿਓ ਨਿਯਮਿਓ ਪੂਰਾ ਕਰੀਏ ॥11॥

ਮਃ ੧ ਸਲੋਕੁ ॥

ਮੁਖਿ 1 ਗ੍ਰੰਥ ॥

ਮਛੀ ਤਾਰੂ ਕਿਆ ਕਰੇ ਪੰਖੀ ਕਿਆ ਆਕਾਸੁ ॥

ਮਾਛੀ ਗਭੀਰੇ ਜਲੇ ਕੀ ਲਾਭੁ ਆਵੈ, ਮਧਿ ਚਾਹਾ ਕੂ ਕੇਭਰੇ ਠਾਰੂ ਵਝਾਯਾਇ ਪਾਰਿਵੇ ਨਾਹੀ? ਗੋਲਾ
ਆਕਾਸ਼ੇ ਪੜਾਇ ਕੀ ਲਾਭੁ ਅਰੇ ਮਧਿ ਚਾਹਾ ਗੋਲਾ ਠਾਰੂ ਵਝਾਇ ਪਾਰਿਵੇ
ਨਾਹੀ?

ਪਥਰ ਪਾਲਾ ਕਿਆ ਕਰੇ ਖੁਸਰੇ ਕਿਆ ਘਰ ਵਾਸੁ ॥

ਪਥਰ ਗੁਭੀਰੇ ਕੀ ਲਾਭੁ ਅਛੀ, ਮਧਿ ਚਾਹਾ ਭਰੇ ਚਰੇ ਕੀਓ ਪੁਰਾਵੇ ਰਹਿਵੇ ਨਾਹੀ? ਨੌਖਰੇ ਕੂ
ਵਿਵਾਹ ਕਰੀਏ ਕੀ ਲਾਭੁ ਮਧਿ ਬੇ ਬੁਝਾਏ ਕਰੀ ਪਾਰਿਵੇ ਨਾਹੀ?

ਕੁਤੇ ਚੰਦਨੁ ਲਾਈਐ ਭੀ ਸੇ ਕੁਤੀ ਧਾਤੁ ॥

ਮਧਿ ਕੂਚਾ ਕੂ ਚਰਨੇ ਲਾਗਾਏ, ਚਾਹਾਏ ਮਧਿ ਬੇ ਕੂਚੇ ਬੁਝਾਵੇ ਰਹਿਵੇ, ਬੇ ਕੂਚੇ ਆਭਾਵੇ ਧਰੀਏ ॥

ਬੋਲਾ ਜੇ ਸਮਝਾਈਐ ਪੜੀਅਹਿ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਪਾਠ ॥

ਮਧਿ ਬਖਸ਼ੇ ਮਨੁਸ਼ਾਨੁ ਬੁਝੀਏ ਪਾਠੁ ਪੜ੍ਹੇ ਗੁਣਾਏ ਚਾਹਾਏ ਮਧਿ ਬੇ ਬੁਝੇ ਨਾਹੀ ॥

ਅੰਧਾ ਚਾਨਣਿ ਰਖੀਐ ਦੀਵੇ ਬਲਹਿ ਪਚਾਸ ॥

ਮਧਿ ਅੰਧਾ ਮਨੁਸ਼ਾਨੁ ਬੁਝੀਏ ਪਚਾਸੇ ਧੀਰੇ ਜਾਏ, ਚਾਹਾ ਚਾਨਣੁ ਕੀਏ ਦੇਖਾਏ ਨਾਹੀ ॥

ਚਉਟੇ ਸੁਇਨਾ ਪਾਈਐ ਚੁਣਿ ਚੁਣਿ ਖਾਵੈ ਘਾਸੁ ॥

ਮਨੁਸ਼ਾਨੁ ਗਾਏ ਗੋਲੂ ਪਾਏ ਬੁਝੇ ਰਹਿਏ ਮਧਿ ਬੇ ਬੁਝੇ ਨਾਹੀ ॥

ਲੋਹਾ ਮਾਰਣਿ ਪਾਈਐ ਢਰੈ ਨ ਹੋਇ ਕਪਾਸ ॥

ਆਮੇ ਲੂਝਾ ਕੁਧਾ ਭਲੇ ਕਾਠੁ ਢਾਰਾ ਚਰਨਾਏ ਮਧਿ ਚਾਹਾ ਨਰਨਾ ਬੁਝਾਏ ॥

ਨਾਨਕ ਮੂਰਖ ਏਹਿ ਗੁਣ ਬੋਲੇ ਸਦਾ ਵਿਣਾਸੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂਰਖ ਮਨੁਸ਼ਾਨੇ ਏਹੇ ਗੁਣ ਬੋਲੀਏ ਮੇ ਬੇ ਚਾਹਾ ਕੀਏ ਮਧਿ ਬੋਲੀਏ, ਬੇਧਰੇ ਚਾਰੇ
ਨਿਯਮੇ ਹੋ ਬਿਨਾਸੇ ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਕਤੀ 1 ॥

ਕੈਹਾ ਕੰਚਨੁ ਤੁਟੈ ਸਾਰੁ ॥

ਮੋਹਭੇਦਕੇਲੇ ਕਾਬਾ, ਬੁਨਾ ਏਕਾ ਲੂਘਾ ਭਾਙਿਆਵ

ਅਗਨੀ ਗੰਢੁ ਪਾਏ ਲੋਹਾਰੁ ॥

ਭਾਵਾਫੇਲੇ ਬੁਨਾਰੀ ਅਗਨੀਰੇ ਝਲੇਲੇ ਧੀਵ।

ਗੋਰੀ ਸੇਤੀ ਤੁਟੈ ਭਤਾਰੁ ॥

ਮਧਿ ਪਦ੍ਮਾ ਬਾਧ੍ਰੇ ਪਠਿ ਨਾਰਾਯਣ ਹੋਯਿਆਵ ਭਾਵਾਫੇਲੇ

ਪੁਤੀ ਗੰਢੁ ਪਵੈ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਪੂਰੁ ਭਾਰਾ ਜਗਤਰੇ ਪੂਨਃ ਬੰਧਨ ਕਾਮਨ ਹੋਯਿਆਵ।

ਰਾਜਾ ਮੰਗੈ ਦਿਤੈ ਗੰਢੁ ਪਾਇ ॥

ਰਾਜਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਪੁਰਾਣ ਠਾਰੂ ਕਰ ਮਾਗਿਆਵ ਆਭ ਭਾਵਾਯੁ ਕਰ ਦੇਵਾ ਭਾਰਾ ਰਾਜਾਯੁ ਬੰਧਿਤ ਬੰਧਨ
ਰਹਿਆਵ।

ਭੁਖਿਆ ਗੰਢੁ ਪਵੈ ਜਾ ਖਾਇ ॥

ਭੋਜਨੀ ਲੋਕਾਯੁ ਭਾਨੀ ਬੰਧਨਾਯੁ ਬੰਧਿਤ ਬੰਧਨ ਹੋਯਿਆਵ ਕਾਰਣ ਭਾਵਾਯੁ ਮਾਗਿ ਭੋਜਨ ਖਾਯਾਯੁ।

ਕਾਲਾ ਗੰਢੁ ਨਦੀਆ ਮੀਰ ਝੋਲ ॥

ਅਕਾਲ ਪਠਿਲੇ ਲੋਕਾਯੁ ਨਦੀ ਬੰਧਿਤ ਬੰਧਨ ਬੰਧਿਆਵ, ਮੋਹੇ ਬੰਧੀ ਹੋਵਾ ਪਰੇ ਬੇਧ੍ਰੇ ਬੰਧੁਤ ਜਲ
ਮਿਲਿਆਵ।

ਗੰਢੁ ਪਰੀਤੀ ਮਿਠੇ ਬੋਲ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਓ ਮਧੂਰ ਬਚਨ ਮਿਲਿਮਿਲੀ ਰਹੁਯੁ।

ਬੇਦਾ ਗੰਢੁ ਬੋਲੇ ਸਚੁ ਕੋਇ ॥

ਮਧਿ ਕੇਹੀ ਬਧਾ ਬੋਲਿਆਵ, ਭਾਵਾਫੇਲੇ ਭਾਵਾਰ ਬੰਧਨ ਵੇਦ ਬੰਧਿਤ ਹੋਯਿਆਵ।

ਮੁਇਆ ਗੰਢੁ ਨੇਕੀ ਸਤੁ ਹੋਇ ॥

ਮੋਘ ਬਧਿ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਜੀਵਨਰੇ ਭਲ ਕਰਿਆਵ ਆਭ ਵਾਨ ਦੇਯਿਆਵ, ਮਰਣ ਪਰੇ ਦੂਨਿਆ ਬੰਧਿਤ ਭਾਵਾਰ
ਬੰਧਨ ਬੰਧੀ ਰਹਿਆਵ।

ਏਤੁ ਗੰਢਿ ਵਰਤੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਏਹਿ ਪੁਕਾਰਿਕ ਮਿਲਾਇਐ ॥ ਏਹਿ ਬਾਬਾਰੇ ਪੁਰਲਿਖ ਅਛਿ ॥

ਮੂਰਖ ਗੰਢੁ ਪਵੈ ਮੁਹਿ ਮਾਰ ॥

ਮੂਰਖ ਬੁਝਾਰਿਕ ਏਕਮਾਤ੍ਰ ਰਾਸ਼ਾ ॥ ਕੇਵਲ ਮੋਹਭੇਦੇ ਬਿਐ ਮਾਭ ਆਏ ॥

ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਨਾਨਕ ਏਕ ਆਨੰਦ ਕਥਾ ॥ ਕਹਿਐ ਮੋਹ

ਸਿਫਤੀ ਗੰਢੁ ਪਵੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥੨॥

ਭਗਵਾਨਯੋ ਮਹਿਮਾ ॥ ਸੁਭਿ ਕਰਿਐ ਭਾਰਾ ॥ ਮਨੁਸ਼ਖੂ ਭਾਵਾਯੋ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ਬਹਿਤ ਬਖਸ਼ਿ ਕਾਮਯੋ ॥
॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਆਪੇ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜਿ ਕੈ ਆਪੇ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬਖਸ਼ਿ ॥ ਏਹੁ ਬਖਸ਼ਿ ਰਚਨਾ ॥ ਕਰਿ ਬਖਸ਼ਿ ॥ ਏਹੁ ਰਚਨਾ ॥

ਇਕਿ ਖੇਟੇ ਇਕਿ ਖਰੇ ਆਪੇ ਪਰਖਣਹਾਰੁ ॥

ਕਿਛੁ ਜੀਵ ਬੁਝਿ ਅਭਿ ਆਭ ॥ ਕਿਛੁ ਜੀਵ ਪਰਮਾਤਮਾ ॥ ਅਭਿ , ਏਹਾਰ ਮਾਭ ਭਗਵਾਨ ਬਖਸ਼ਿ ॥ ਏਹੁ ਰਚਨਾ ॥

ਖਰੇ ਖਜਾਨੈ ਪਾਈਅਹਿ ਖੇਟੇ ਸਟੀਅਹਿ ਬਾਹਰ ਵਾਰਿ ॥

ਮੋਹਿਕ ਭਗਵਾਨ ਬਖਸ਼ਿ ॥ ਮੁਖਾ ॥ ਰਾਗਾ ॥ ਨਕਲਿ ਮੁਖਾ ॥ ਬਾਹਰ ਕਰਮਾਏ ,

ਖੇਟੇ ਸਚੀ ਦਰਗਹ ਸੁਟੀਅਹਿ ਕਿਸੁ ਆਗੈ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ ॥

ਬੇਦਿਐ ਏਹੁ ਪਾਪਾਯੋ ॥ ਪੁਕਾਰਿ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ਬਾਹਰ ਕਰਿ ਪੈਛਾ ॥ ਬੇਦਿਐ ਪਾਪਾ ॥ ਜੀਵ ਕਾਭਾ ॥
ਬਖਸ਼ਿਐ ਰਚਨਾ ॥ ਕਰਿਐ ਰਚਨਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪਿਛੈ ਭਜਿ ਪਵਹਿ ਏਹਾ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ ॥

ਮੋਹਿਕ ਬਖਸ਼ਿਐ ॥ ਰਚਨਾ ॥ ਭਾਵਾਯੋ ਕਰਿ ॥ ਬਖਸ਼ਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਖੇਟਿਅਹੁ ਖਰੇ ਕਰੇ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰੁ ॥

ਬਖਸ਼ਿਐ ਪਾਪਾਯੋ ॥ ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਖਸ਼ਿ ॥ ਭਾਵਾਯੋ ॥ ਪੁਕਾਰਿ ॥ ਨਾਮਰੇ ॥ ਬੁਝਾਭਿਤ ਕਰਿਐ ॥

ਸਚੀ ਦਰਗਹ ਮੰਨੀਅਨਿ ਗੁਰ ਕੈ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰਿ ॥

ਗੁਰੂਕ੍ਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਉ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਗੁਣੀ ਬਠਾ ਦਰਬਾਰਰੇ ਪੁੰਨਾਬਾਰ ਪਾਉ ਹੋਯਾਇ।

ਗਣਤ ਤਿਨਾ ਦੀ ਕੇ ਕਿਆ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਿ ਬਖਸੇ ਕਰਤਾਰਿ ॥੧੨॥

ਮਾਯਾਕੂ ਬ੍ਰਹ੍ਮਕਰਮ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਸ਼ਰਾ ਕਰਿਦੇਯਯੁਕਤਿ, ਭਾਵਾਰ ਕਰਮ ਕੀਯ ਮੂਲਪਾਯਨ ਕਰਿਪਾਰਿਵ?
॥12॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਪਾਲ ਮਹਿਲਾ 1 ॥

ਹਮ ਜੇਰ ਜਿਮੀ ਦੁਨੀਆ ਪੀਰਾ ਮਸਾਇਕਾ ਰਾਇਆ ॥

ਪੀਰ, ਗੋਪਾਲ ਉ ਰਾਜਾ ਕਰਪਾਧਿ ਬਹੁ ਦੁਨੀਆਰ ਲੋਕਕਯੁ ਯਮਿਰੇ ਪੋਧਿਧਿਯਾ ਮਾਯ।

ਮੇ ਰਵਦਿ ਬਾਦਿਸਾਹਾ ਅਫਜੂ ਖੁਦਾਇ ॥

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਮਾਧ ਗੋਪਾਲਰੇ ਦੁਨੀਆਰੂ ਚਾਲਿ ਮਾਯਾਯੁ, ਕੇਵਲ ਏਕ ਯੁਧਾ ਹੂੰ ਬਰਵਾ ਬਿਧਮਾਨ ਰਹੁਯੁ।

ਏਕ ਤੂਹੀ ਏਕ ਤੂਹੀ ॥੧॥

ਹੇ ਆਲਮਾ! ਏਕ ਤੂ ਹੂੰ ਅਯੁ ਆਯੁ ਤੂ ਹੂੰ ਏਕ ਦੁਨੀਆਰੇ ਬਰਵਾ ਰਹਿਵਾ ਬਾਲਾ ਅਯੁ।

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਿਲਾ 1 ॥

ਨ ਦੇਵ ਦਾਨਵਾ ਨਰਾ ॥

ਪਰਿਯੁਰੇ ਬਰਵਾ ਨਾ ਦੇਵਭਾ, ਨਾ ਦੇਵਭਾ, ਨਾ ਹੂੰ ਮਨੁਸ਼ਯ ਰਹਿਯਾਯੁ,

ਨ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕਾ ਧਰਾ ॥

ਨਾ ਬਿਯੁ, ਨਾ ਬਾਧਕ ਰਹੁਯੁ,

ਅਸਤਿ ਏਕ ਦਿਗਰਿ ਕੁਈ ॥

ਏਵਾਨੇ ਬਹੁ ਸ਼ਰਯਕੁਰ ਅਯੁਯੁ।

ਏਕ ਤੁਈ ਏਕ ਤੁਈ ॥੨॥

ਹੇ ਯੁਗਰਾਜ! ਚੋਰਾ ਕਾਧਾਧਾ ਅਨਾ ਕੇਹੀ ਬਾਧਾ ਭੋਰ ਨਾਹੀ, ਚੋਰੀ ਕਾਲਰੇ ਤੂ ਹੀ ਬਾਧਾ ਬਧਾ ਅਰੂ। ॥੨॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਕਾ 1 ॥

ਨ ਦਾਦੇ ਦਿਹੰਦ ਆਦਮੀ ॥

ਯਗਰੇ ਧਾਰਿਉ ਭਧਰੇ ਆਕਾਗਰ ਬਧੁ ਲੋਕ ਭੋਰ ਨੂਹੇ, ਯੋਭੰਓ ਮਨੁਸ਼ਾਧ ਕਾਧੀ ਨਾਯਾ ਕਰਿਵਾ
ਕਾਲਾ ਧੋਵਰਾ ਰਹਿਯਾਉ,

ਨ ਸਪਤ ਜੇਰ ਜਿਮੀ ॥

ਯਮੀਰ ਚਲੇ ਬਾਧ ਪਾਠਾਲਰ ਲੋਕ ਮਖ ਭੋਰ ਨੂਹਉ, ਯੋਭੰਓ ਧੋਧਾ ਰਹਿਯਾਧ।

ਅਸਤਿ ਏਕ ਦਿਗਰਿ ਕੁਈ ॥

ਬਮਬੇ ਲਗਭਯੁਰ ਅਰਭਿ, ਹੇ ਪੁਰੂ! ਕੇਵਲ ਚੋਰਾ ਕਾਧਾਧਾ ਅਨਾ ਕੇਹੀ ਅਮਰ ਨਾਯਾਉ।

ਏਕ ਤੁਈ ਏਕ ਤੁਈ ॥੩॥

ਐਕ ਤੂਮੇ ਹੀ ਅਭ, ਆਧਿਰੂ ਮਖ ਤੂਮੇ ਹੀ ਅਭ ਆਭ ਗੇਬਰੇ ਤੂਮੇ ਹੀ ਰਹਿਵ। ॥੩॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਕਾ 1 ॥

ਨ ਸੂਰ ਸਸਿ ਮੰਡਲੇ ॥

ਨਾ ਸੂਰਾ ਮਭੁਲ ਨਾ ਚੰਦ ਮਭੁਲ,

ਨ ਸਪਤ ਦੀਪ ਨਹ ਜਲੇ ॥

ਨਾ ਹੀ ਬਧੁ ਧਾਧ, ਨਾ ਹੀ ਬਾਗਰ,

ਅੰਨ ਪਉਣ ਥਿਰੁ ਨ ਕੁਈ ॥

ਨਾ ਗਬਾ ਆਭ ਪਰਨ ਕੇਹੀ ਮਖ ਭੋਰ ਨੂਹੈ।

ਏਕੁ ਤੁਈ ਏਕੁ ਤੁਈ ॥੪॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਕੇਵਲ ਤੂਮੇ ਹੀ ਅਭ, ਚੋਰੀ ਕਾਲਰੇ ਐਕ ਤੂਮੇ ਹੀ ਅਭ ॥੪॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਕਤੀ 1 ॥

ਨ ਰਿਜਕੁ ਦਸਤ ਆ ਕਸੇ ॥

ਜਗਤਰ ਬਸਤੁ ਜੀਵਕ ਭੋਜਨ ਪਦਾਰਥ ਬੇਹੁੰ ਪੁਰੁਸ਼ ਵਧਤਾ ਅਨਧ ਕਾਹਾਰ ਵਗਰੇ ਨਾਹਿੰ।

ਹਮਾ ਰਾ ਏਕੁ ਆਸ ਵਸੇ ॥

ਆਮੇ ਬਸਤੁ ਏਕੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਹੁੰ ਆਗਾ ਅਛਿ।

ਅਸਤਿ ਏਕੁ ਦਿਗਰ ਕੁਈ ॥

ਅਨਧ ਬਹੁ ਸ਼ਬਦਕਾਰ ਅਚੇ, ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼! ਭੇ' ਵਧਤਾ ਅਨਧ ਕੇਹੁੰ ਬਰਵਾ ਛੋਰ ਨੂਹੇਂ।

ਏਕੁ ਤੁਈ ਏਕੁ ਤੁਈ ॥੫॥

ਓਨੇ ਕਾਲਰੇ ਏਕੁ ਚੂਮੇ ਹੁੰ ਅਛ ॥5॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਕਤੀ 1 ॥

ਪਰੰਦਏ ਨ ਗਿਰਾਹ ਜਰ ॥

ਪਸਾਰ ਨਿਯਰ ਘਰ ਨਾਹਿੰ ਆਭ ਨਾ ਬੇਮਾਨਕਾ ਪਾਯਰੇ ਖਨ ਅਛਿ।

ਦਰਖਤ ਆਬ ਆਸ ਕਰ ॥

ਬੇਮਾਨੇ ਬਝਿਵਾ ਪਾਛਿ ਜਲ ਏਵਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ ਭਪਰੇ ਨਿਯਰ ਆਗਾ ਰਘੁਪਾਛਿ।

ਦਿਹੰਦ ਸੁਈ ॥

ਭਾਵਾਛੁ ਮਖ ਆਹਾਰ ਦੇਵਾ ਕਾਲਾ ਏਕੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਹੁੰ ਅਚਛਿ।

ਏਕੁ ਤੁਈ ਏਕੁ ਤੁਈ ॥੬॥

ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼! ਓਨੇ ਕਾਲਰੇ ਏਕੁ ਚੂਮੇ ਹੁੰ ਅਛ, ਏਕੁ ਚੂਮੇ ਹੁੰ ਅਚਲ ਅਛ ॥6॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਕਤੀ 1 ॥

ਨਾਨਕ ਲਿਲਾਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੋਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਕਪਾਲਰੇ ਲੇਖਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਲੇਖੁ ਦੇਯਛਿ,

ਮੇਟਿ ਨ ਸਾਕੈ ਕੋਇ ॥

ਭਾਵਾਨੂੰ ਕੇਹੀ ਮਥ ਵਸ ਕਰਿ ਪਾਰਿਵੇ ਨਾਹੀਂ।

ਕਲਾ ਧਰੈ ਹਿਰੈ ਸੁਈ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਏਕ ਤੂੰ ਹੀਂ ਜੀਵ ਠੀਕੇ ਪੁਰਾਣ-ਕਲਾਨੂੰ ਪਾਰਾਣ ਕਰਿਅਛੁ, ਤੂੰ ਹੀਂ ਭਾਵਾਨੂੰ ਫੇਰਾਯਾ ਨੇਭ।

ਏਕੁ ਤੁਈ ਏਕੁ ਤੁਈ ॥੭॥

ਹੇ ਠੀਕਰ! ਚਿਨਿ ਕਾਲਰੇ ਏਕ ਤੁਮੇ ਹੀਂ ਅਛੁ, ਏਕ ਤੂੰ ਹੀਂ ਅਨਥਰ ਅਰੂ। ॥7॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣਿਆ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਚੋਰ ਝੂਝੂ ਸਬੰਧਾ ਸਭਾ ਅਚੇ ਆਭ ਏਵਾਨੂੰ ਗੁਰੂ ਥਾਰਾ ਹੀਂ ਜਾਣੀ ਪਾਰਿਵਾ।

ਗੁਰਮਤੀ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਸਚੁ ਪਛਾਣਿਆ ॥

ਮੇਯੋਂ ਵਧਛਿ ਗੁਰੂਯਾ ਭਪਦੇਗ ਅਨੂਬਾਹੇ ਨਿਯਰ ਅਵਾਕਾਰਨੂੰ ਚਪਾਗ ਕਰਿਦੇਯਛਿ, ਸੇ ਭਗਵਾਨਯਾ ਜਾਣੀ ਪਾਰਿਛਿ।

ਸਚੁ ਤੇਰਾ ਦਰਬਾਰੁ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣਿਆ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਚੋਰ ਦਰਵਾਰ ਸਭਾ ਅਚੇ ਆਭ ਚੋਰ ਗਥ ਚੋਰ ਦਰਵਾਰਨੂੰ ਯੋਵਾ ਪਾਯੋਂ ਨੀਗਾਨ ਅਚੇ।

ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ਸਚਿ ਸਮਾਣਿਆ ॥

ਮੇਯੋਂ ਵਧਛਿ ਸਭਾ ਨਾਮਨੂੰ ਚਿਯਨ ਕਰਿਯਾਵ, ਸੇ ਸਭਾਹੇ ਹੀਂ ਰਹਿਯਾਵ।

ਮਨਮੁਖ ਸਦਾ ਕੂੜਿਆਰ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣਿਆ ॥

ਮਨਮੁਖ ਸਬੰਧਾ ਮਿਥਾ ਅਚੇ ਆਭ ਭੁਮਰੇ ਪਠਿ ਪਠਭੁਝੁ ਹੋਯਾਵ।

ਵਿਸਟਾ ਅੰਦਰਿ ਵਾਸੁ ਸਾਦੁ ਨ ਜਾਣਿਆ ॥

ਮਰਗ ਪਰੇ ਭਾਵਾਰ ਨਿਵਾਸ ਬਿਝਾਹੇ ਹੀਂ ਹੋਯਾਵ, ਕਾਰਗ ਨਿਯ ਜੀਵਨਰੇ ਕੇਵੇ ਮਥ ਨਾਮਰ ਬਾਧਨੂੰ ਜਾਣੀ ਨਯਾਵ, ਅਥੀਭ ਸੇਵਾਨੇ ਕੇਵੇ ਮਥ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਨਾਯਾਛਿ।

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਦੁਖੁ ਪਾਇ ਆਵਣ ਜਾਣਿਆ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸੇਵਾਨੇ ਵਡੂਤ ਦੂਝਗੀ ਹੋਯਾਯਾਛਿ, ਮੋਨਿਰ ਜਨਮ ਮਰਗ ਚਕਰੇ ਪਠਿ ਰਹਿਯਾਛਿ।

ହେ ନାନକ! ଇଶ୍ଵର ସ୍ଵୟଂ ହିଁ ଏକ ବିଚାରପତି ଅଟନ୍ତି, ସେ ପାପୀ ଓ ଧର୍ମୀକୁ ଚିହ୍ନି ପାରନ୍ତି ॥13॥

ଶ୍ଳୋକ ନଂ ୧ ॥

ଯଦି ଭଗବାନଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହୋଇ ଥାନ୍ତା , ତାହାହେଲେ ସେ ସବୁ ବାଘ, ଚିଲ, ଛଞ୍ଚାଣ ଇତ୍ୟାଦି ମାଂସାହାରୀକୁ ଘାସ ଖୁଆନ୍ତେ ।

ଯିଏ ଘାସ ଖାଇବା ବାଲା ପଶୁ ଅଟେ, ତାହାକୁ ମାଂସ ଖୁଆନ୍ତେ, ସେ ଜୀବକୁ ଏପରି ମାର୍ଗରେ ଚଳାଇ ଥାଆନ୍ତେ ।

ସେ ନଦୀରେ ଶୁଖିଲା ଜମି ସୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତେ ଆଉ ମରୁଭୂମିରେ ସାଗର କରିଥାନ୍ତେ ।

ତୁଚ୍ଛ ଜୀବକୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଦେଇଥାନ୍ତେ ଆଉ ରାଜାଙ୍କ ସଶକ୍ତ ସେନାକୁ ବଧ କରି ପାଉଁଶ ବନାଇ ଥାଆନ୍ତେ।

ଜଗତରେ ଯେତେ ଜୀବ ଅଛନ୍ତି ଶ୍ଵାସ ନେଇ ବଞ୍ଚନ୍ତି, ଅର୍ଥାତ, ଯଦି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହୁଏ ତାହାହେଲେ ସେ ଶ୍ଵାସ ବିନା ମଧ୍ୟ ଜୀବିତ ରଖିପାରିବେ ।

ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ପ୍ରକାର ସତ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ଜୀବକୁ ସେପରି ହିଁ ଆହାର ଦେଇଥାନ୍ତି।
॥ ୧ ॥

ପଞ୍ଚମା ୧ ॥

କିଛି ଜୀବ ମାଂସାହାରୀ ଅଛନ୍ତି, କିଛି ଜୀବ ଘାସ ଖାଆନ୍ତି,"

କିଛି ଜୀବ କିଛି ଜୀବ ଛତିଶ ପ୍ରକାର ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ଭୋଜନ ଖାଇଥାନ୍ତି ଯେପରି ମନୁଷ୍ୟ,

ਇਕਿ ਮਿਟੀਆ ਮਹਿ ਮਿਟੀਆ ਖਾਹਿ ॥

ਕਿਛੇ ਜੀਵ ਜਾਚਿਰੇ ਰਹਿ ਜਾਚਿ ਖਾਯਾਛੁ

ਇਕਿ ਪਉਣ ਸੁਮਾਰੀ ਪਉਣ ਸੁਮਾਰਿ ॥

ਕਿਛੇ ਜੀਵਯਾ ਆਹਾਰਿ ਧਰਨ ਥਾਯ,

ਇਕਿ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਨਾਮ ਆਧਾਰਿ ॥

ਕਿਛੇ ਜੀਵ ਨਿਰੰਕਾਰਯਾ ਪ੍ਰਭਾਕਾਰੀ ਅਚਰਿ ਆਯ ਨਾਮ ਹੂੰ ਭਾਯਾਯ ਆਪਾਰਿ ਅਚਰਿ,

ਜੀਵੈ ਦਾਤਾ ਮਰੈ ਨ ਕੋਇ ॥

ਜੀਵਨ ਧਾਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਬਰਦਾ ਜੀਵਿਤ ਅਚਰਿ, ਕੇਹਿ ਜੀਵ ਭੋਜਿਯਾ ਜਾਏ ਨਾਹਿ, ਕਾਰਣ ਪ੍ਰਭੁ ਬਰਦਾ ਆਹਾਰਿ ਦੇਯਾਛੁ।

ਨਾਨਕ ਮੁਠੇ ਜਾਹਿ ਨਾਹੀ ਮਨਿ ਸੋਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਿਥੇ ਬੇਸਹਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਬੰਦ ਬੰਦਾ ਬੰਦਾ ਨਾਹਿ, ਬੇਸਹਿ ਜਾਯਾ ਭਾਗਿ ਓਕਿ ਹੋਯਾਯਾ। ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਰਮਿ ਕਮਾਈਐ ॥

ਭਾਗਯੁ ਹੂੰ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰਯਾ ਬੇਸਾ ਕਰਾਯਾਯ।

ਗੁਰਮਤੀ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥

ਗੁਰਯਾ ਜਾਚਿ ਭਾਗਿ ਆਪੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਅਹੰਕੁ ਧੂਰੇਯਾ ਦੇਯਾ ਭਗਵਾਨਯਾ ਨਾਮਯਾ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾ ਭਰਿਤ।

ਦੂਜੀ ਕਾਰੈ ਲਗਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਈਐ ॥

ਪੰਨ ਬੋਯਿਤ ਅਯੰਤ੍ਰ ਕਾਰਿਯਾਯੇ ਲਗਾਯਾ ਆਪੇ ਆਪੇ ਅਨੂਯਾ ਜੀਵਨ ਬੰਦਾਯੇ ਹੋਯਾਯਾ ਦੇਯਾਛੁ।

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਸਭ ਵਿਸੁ ਪੈਝੈ ਖਾਈਐ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਆਪੇ ਬੰਦੁ ਪੈਝਿਯਾ ਏਵਾ ਭੋਜਨ ਖਾਯਾ ਬਿਥ ਖਾਯਾ ਬੰਦੁ ਬੰਦਾ ਅਚਰਿ।

ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਸਾਲਾਹਿ ਸਚਿ ਸਮਾਈਐ ॥

ਏਯੁ ਬੰਦਾਯਾਯਾ ਜਾਚਿਯਾ ਬੁਝਿ ਕਰਿਯਾ ਭਾਗਿ ਹੂੰ ਬੰਦਾਯੇ ਰਹਿਯਾਯਾ।

ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਨਾਹੀ ਸੁਖਿ ਨਿਵਾਸੁ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਈਐ ॥

ਬੰਦਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿବା ਬਿਨਾ ਮਨੁଷ୍ୟ ਬੁਝਾਰੇ ਨਿਬਾਸ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ਆਯ ਬੇ ਬਾਰਘਾਰ ਯਥੁ ਹੋਯ
ਮਰੁਯਾ।

ਦੁਨੀਆ ਖੇਟੀ ਰਾਸਿ ਕੂੜੁ ਕਮਾਈਐ ॥

ਮਿਥਯਾ ਬੰਬਾਰਰੇ ਗੁਣੀ ਮਿਥਯਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਹਿਯਾ।

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਖਰਾ ਸਾਲਾਹਿ ਪਤਿ ਸਿਉ ਜਾਈਐ ॥੧੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਿਰੰਜ ਬਧਨਾਯ ਮਗੋਗਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਖ ਬਧਰ ਧਰਵਾਰਕੁ ਬੰਬਾਰਰੁ
ਬਧਨਪੂਰਕ ਮਾਯਾ।

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਲਕ ਮਥਲਾ 1 ॥

ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਵਾਵਹਿ ਗਾਵਹਿ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਜਲਿ ਨਾਵਹਿ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਚੋਚੇ ਮੋਚੇਵੇਲੇ ਭਲ ਲਾਗਿਯਾ, ਬੇਚੇਵੇਲੇ ਮਨੁਖ ਬਧਾਰ ਬਾਯਾ
ਬਾਯਾਯਾ, ਚੋਚੇ ਯਥਾਵੇਲੇ ਬੇ ਯਥੇਰੇ ਬਾਯ ਕਰਿਯਾ।

ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ ਤਾ ਕਰਹਿ ਬਿਭੂਤਾ ਸਿੰਕੀ ਨਾਦੁ ਵਜਾਵਹਿ ॥

ਭੋਭੋ ਮੋਭੋਵੇਲੇ ਭਲ ਲਾਗਿਆ, ਬੇਭੋਵੇਲੇ ਗੁਣੀ ਨੀਯੇ ਗੰਗੇਰੇ ਬਿਭੂਤੀ ਬੋਲਿਆ ਅਭ
ਨਾਦ ਕਰਿਆ।

ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਪੜਹਿ ਕਤੇਬਾ ਮੁਲਾ ਸੇਖ ਕਹਾਵਹਿ ॥

ਭੋਭੋ ਮੋਭੋਵੇਲੇ ਭਲ ਲਾਗਿਆ, ਬੇਭੋਵੇਲੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਕੋਰਾਨ ਪੜਿਆ ਅਭ ਮੂਲਾ ਓ ਗੋਗ
ਕੂਹਿਆ।

ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਹੋਵਹਿ ਰਾਜੇ ਰਸ ਕਸ ਬਹੁਤੁ ਕਮਾਵਹਿ ॥

ਹੇ ਨਾਯ! ਭੋਭੋ ਮੋਭੋਵੇਲੇ ਭਲ ਲਾਗਿਆ, ਬੇਭੋਵੇਲੇ ਕਿਛੇ ਰਾਜਾ ਬਨੇ ਯਾਇਓ ਅਭ ਅਮ੍ਰਿਤ
ਬਾਦਰ ਆਨਖ ਨੇਕਇਓ।

ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤੇਗ ਵਗਾਵਹਿ ਸਿਰ ਮੁੰਡੀ ਕਟਿ ਜਾਵਹਿ ॥

ਹੇ ਠਾਕੂਰ! ਭੋਭੋ ਮੋਭੋਵੇਲੇ ਭਲ ਲਾਗਿਆ, ਬੇਭੋਵੇਲੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਚਲਵਾਰ ਚਲਾਯ ਆ ਅਭ
ਅਨੇਕ ਮੂਲ ਕਾਰਿ ਧੋਇਓ ਆ।

ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਜਾਹਿ ਦਿਸੰਤਰਿ ਸੁਣਿ ਗਲਾ ਘਰਿ ਆਵਹਿ ॥

ਹੇ ਬਾਨੀ! ਭੋਭੋ ਮੋਭੋਵੇਲੇ ਭਲ ਲਾਗਿਆ, ਬੇਭੋਵੇਲੇ ਲੋਕ ਦੇਗ ਦੇਗਾਢਰ ਯਾਇਓ ਅਭ
ਅਨੇਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗੁਣੀ ਘਰਕੁ ਆਇਓ।

ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਨਾਇ ਰਚਾਵਹਿ ਤੁਧੁ ਭਾਣੇ ਤੂੰ ਭਾਵਹਿ ॥

ਹੇ ਗੁਣਪਤਿ! ਭੋਭੋ ਮੋਭੋਵੇਲੇ ਭਲ ਲਾਗਿਆ, ਬੇਭੋਵੇਲੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਭੋਰ ਨਾਮਰੇ ਲੀਨ
ਹੋਇਓ ਅਭ ਭੋਭੋ ਮੋਭੋਵੇਲੇ ਭਲ ਲਾਗਿਆ, ਬੇਭੋਵੇਲੇ ਬੇ ਭਲ ਲਾਗਿਆ।

ਨਾਨਕੁ ਏਕ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ ਹੋਰਿ ਸਗਲੇ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵਹਿ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਏਕ ਗੁਰਪ੍ਰੀਤ ਕਰੇ ਮੋ ਹੇ ਗੁਰੂ! ਭੋਰ ਭਲਾਭੇ ਚਲਿਵਾ ਬਿਨਾ ਅਨਧ ਯਾਵ ਮਿਧਾ ਹੂੰ ਅਭੰਨ
ਕਰਿਆਓ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਲਾ 1 ॥

ਜਾ ਤੂੰ ਵਡਾ ਸਭਿ ਵਡਿਆਈਆ ਚੰਗੈ ਚੰਗਾ ਹੋਈ ॥

ਹੇ ਭਗਵੰਤ! ਤੂੰ ਮਹਾਨ, ਬਹੁ ਮਹਾਨਤਾ ਭੋ ਠਾਕੇ ਹੂੰ ਗੁਰਚ ਹੋਇਓ, ਤੂੰ ਨੀਯੇ ਭਲ ਅਰੁ ਏਕ ਭੋ
ਠਾਕੇ ਭਲ ਹੂੰ ਕਾਇਆ।

ଯେବେ ତୁ ସ୍ବୟଂ ସତ୍ୟ ଅଛି ତାହାହେଲେ ତୋର ପୂଜା ଯିଏ କରିଥାଏ , ସେ ସତ୍ୟବାଦୀ ବନ୍ଧିଯାଏ, ତୋର ସଜ୍ଜା ଭକ୍ତକୁ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ମିଥ୍ୟା ଦେଖା ଦିଏ ନାହିଁ ।

ହେ ନାନକ! ସତ୍ୟସ୍ବରୂପ ପରମାତ୍ମା ସ୍ବୟଂ ହିଁ ନିଜ ହୁକୁମ ଦ୍ବାରା ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରିଛନ୍ତି ଆଉ ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ନିଜ ହୁକୁମରେ ହିଁ ରଖିଛନ୍ତି । ॥2॥

ଏପରି ସତ୍ୟବାଦୀକୁ ସତ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆତ୍ମସ୍ବରୂପ ବୋଲାଉଥାଏ ।

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਦਾ ਸਚਿਆਰੁ ਸਚਿ ਸਮਾਈਐ ॥੧੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇਥੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸਚਾਈ, ਸਚਾਈ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰੇ ਚਾਲੀਥਾਂ, ਸੇ ਜਗੇ ਸਚਾਈ ਵਧੇਰੇ ਵਧੇਰੇ
ਸੇ ਕੇਵਲ ਸਚਾਈ ਨਾਮ ਖੂਬ ॥15॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮੁਖਿ 1 ॥

ਕਲਿ ਕਾਤੀ ਰਾਜੇ ਕਾਸਾਈ ਧਰਮੁ ਪੰਖ ਕਰਿ ਉਡਰਿਆ ॥

ਕਲਿਯੁਗ ਹੋਏ ਭ੍ਰਮ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਕਾਸਾਈ ਧਰਮ ਪੰਖ ਕਰਿ ਉਡਰਿਆ | ਪਰ ਭੇਦ ਸਹਿਤ ਦੂਨਿਆਰੂ ਭਏ ਯਾਏ, ਅਥਾਹ ਕਲਿ ਯੁਗੇ ਪਰ ਨਭੁ ਹੋਏ ਯਾਏ।

ਕੂੜੁ ਅਮਾਵਸ ਸਚੁ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੀਸੈ ਨਾਹੀ ਕਹ ਚੜਿਆ ॥

ਮਿਥਿਆ ਰ ਵਹਿ ਅਮਾਵਸਾ ਰਾਤੀ, ਸਚਾਈ ਰ ਰਾਤੀ ਕੋਈ ਬਿਨੁ ਭ੍ਰਮ ਹੋਵੇ ਵਧੇਰੇ ਵਧੇਰੇ ਖੂਬ ਨਾਹੀ, ਅਥਾਹ ਮਿਥਿਆ ਸਚੁ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਭਏ ਵਧੇਰੇ ਵਧੇਰੇ ਯਾਏ।

ਹਉ ਭਾਲਿ ਵਿਕੁੰਨੀ ਹੋਈ ॥

ਮੈਂ ਸਚਾਈ ਸਭਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਪਾਗਲ ਹੋਏ ਯਾਏ,

ਆਧੇਰੈ ਰਾਹੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਵਹਿ ਅਧਾਰੇ ਮੋਹੇ ਰਾਤੀ ਮਿਥੁ ਨਾਹੀ।

ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਕਰਿ ਦੁਖੁ ਹੋਈ ॥

ਸਾਰਾ ਦੂਨਿਆ ਹੋ ਮਿਥਿਆ ਅਧਾਰੇ ਅਧਾਰੇ ਵਧੇਰੇ ਵਧੇਰੇ ਯਾਏ ਯਾਏ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਿਨਿ ਬਿਧਿ ਗਤਿ ਹੋਈ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਵਹਿ ਮਿਥਿਆ ਕੇਥੋਂ ਵਧੇਰੇ ਵਧੇਰੇ ਯਾਏ ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਖਿ 3 ॥

ਕਲਿ ਕੀਰਤਿ ਪਰਗਟੁ ਚਾਨਣੁ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਕਲਿਯੁਗੇ ਭਗਵਾਨਕ ਮੁਖਿ ਦੂਨਿਆਰੇ ਭਾਨ ਰੂਪੀ ਪੁਕਾਰ ਪੁਕਾਰ ਕਰਿਏ ਯਾਏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਈ ਉਤਰੈ ਪਾਰਿ ॥

ਕੇਵਲ ਬਿਨੁ ਗੁਰਮੁਖੀ ਹੋ ਭਵ ਸਾਗਰੀ ਪਾਰ ਕਰਿਏ।

ਜਿਸ ਨੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਿਸੁ ਦੇਵੈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੱਯੋਂ ਵਪਸਿਯੋਂ ਭਯੋਂ ਪੁਰੂ ਤਾਯੋਂ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਹਿ, ਏਥੇ ਤਾਯੋਂ ਹੋਂ ਮਹਿਮਾਨ ਧਾਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਹਿ |

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਤਨੁ ਸੇ ਲੇਵੈ ॥੨॥

ਕਿਛੁ ਗੁਰਮੁਖੀ ਹੋਂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਹੁ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਯਾਯ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਭਗਤਾ ਤੈ ਸੈਸਾਰੀਆ ਜੇਤੁ ਕਦੇ ਨ ਆਇਆ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋਂ ਭਯੋਂ ਏਵਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਯੋਗੀਆਂ ਮਧਯੋਂ ਕੇਵੇਂ ਮਧ ਮਿਲਨ ਮੋਹਿਯੋਂ ਸ਼ੁਭਨਾਹੋਂ |

ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਅਭੁਲੁ ਹੈ ਨ ਭੁਲੈ ਕਿਸੈ ਦਾ ਭੁਲਾਇਆ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਿਰ੍ਰੋਧ ਅਚਰਿ, ਅਨਧ ਕੇਹੋਂ ਭੁਲਾਯੋਂ ਮਧ ਏਥੇ ਭੁਲ ਕਰਹਿ ਨਾਹੋਂ |

ਭਗਤ ਆਪੇ ਮੇਲਿਅਨੁ ਜਿਨੀ ਸਚੇ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ ॥

ਏਹੋਂ ਭਯੋਂ ਮੇਲਿਅਨੇ ਮੇਲਿਅਨੇ ਬਧਵਾਧੀ ਹੋਯੋਂ ਬਧ ਅਭਯਾਸ ਕਰਿਯੋਂ, ਭਗਵਾਨ ਨਿਯੋਂ ਏਹੋਂ ਪਰਿ ਭਯੋਂ ਮੇਲਿਅਨੇ ਨਿਯੋਂ ਬਧਿਯੋਂ ਮਿਲਨ ਕਰਿਯੋਂ |

ਸੈਸਾਰੀ ਆਪਿ ਖੁਆਇਅਨੁ ਜਿਨੀ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਬਿਖੁ ਖਾਇਆ ॥

ਮੇਲਿਅਨੇ ਮਿਥਯੋਂ ਕਹੋਂ ਮਾਯਾਯੋਂ ਬਿਥ ਯੋਯੋਂ, ਏਹੋਂ ਪਰਿ ਲੋਕਮਾਨਯੋਂ ਭਗਵਾਨ ਨਿਯੋਂ ਭੁਧਿਯੋਂ ਕਰਿਯੋਂ |

ਚਲਣ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਨੀ ਕਾਮੁ ਕਰੋਧੁ ਵਿਸੁ ਵਧਾਇਆ ॥

ਏਥੇ ਮੇਲਿਅਨੇ ਚਰਨ ਵਾਸਤਵਤਾਯੋਂ ਯੋਯੋਂ, ਮੇਲਿਅਨੇ ਬਧਬੋਧ ਧਿਯੋਂ ਏਹੋਂ ਦੂਜਿਆਂ ਯੋਯੋਂ; ਏਥੇ ਮੇਲਿਅਨੇ ਲੋਕ ਏਵਾਂ ਭ੍ਰਾਮਯੋਂ ਬਿਥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰਿਯੋਂ ਲਾਗਿਯੋਂ |

ਭਗਤ ਕਰਨਿ ਹਰਿ ਚਾਕਰੀ ਜਿਨੀ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਮੇਲਿਅਨੇ ਧਿਯੋਂ ਨਾਮਯੋਂ ਧਾਨ ਕਰਿਯੋਂ, ਏਹੋਂ ਪਰਿ ਭਯੋਂ ਮੇਲਿਅਨੇ ਭਗਵਾਨਯੋਂ ਨਿਯੋਂ ਭਯੋਂ ਓ ਏਥੇ ਯੋਯੋਂ |

ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ਹੋਇ ਕੈ ਜਿਨੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਮਾਯਾਯੋਂ ਪੁਰੂ ਧਾਧਰ ਧਾਧ ਵਧਾਯੋਂ ਨਿਯੋਂ ਅਯੋਂ ਮਨੁਯੋਂ ਅਧਾਕਾਰ ਧੂਰ ਕਰਿਯੋਂ,

ਓਨਾ ਖਸਮੈ ਕੈ ਦਰਿ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਇਆ ॥੧੬॥

ਬੇਮਾਨਾਨਾਕਾਰ ਮੁਖ ਮਾਲਿਕ-ਪੁਰਖ ਦਰਬਾਰରେ ਭਲੀ ਆਲੋਚਿਤ ਹੋਵੇ, ଏਵਾਂ ਬੇਮਾਨਾਨਾ ਬਚਾਏ ਨਾਮਰੇ ਬਚਾਏ ਦਰਬਾਰରେ ਵਸੂਠ ਗੋਲਾ ਪਾਇਆ ॥16॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਸਬਾਹੀ ਸਾਲਾਹ ਜਿਨੀ ਧਿਆਇਆ ਇਕ ਮਨਿ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਾਲਰੇ ਵਕਾਫ਼ ਰਿਭ ਹੋਇ ਘੋਰੀਆਂ ਮਗੋਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ਆਭ ਚਾਹਾਕੁ ਸ਼ਰਭ ਕਰਿਯਾਏ,

ਸੇਈ ਪੂਰੇ ਸਾਹ ਵਖਤੈ ਉਪਰਿ ਲੜਿ ਮੁਏ ॥

ਬੇ ਪੂਰੇ ਬਹਾਦਰ ਅਚਰਿ ਆਭ ਠੀਕ ਬਿਨਸਰੇ ਲਭਿ ਮੁਰੂ ਪ੍ਰਾਚੀ ਹੋਇਯਾਏ।

ਦੂਜੈ ਬਹੁਤੇ ਰਾਹ ਮਨ ਕੀਆ ਮਤੀ ਖਿੰਡੀਆ ॥

ਵਿਭਾਨ ਪੁਰਬਰੇ ਮਨਰੇ ਕੁਭਿ ਵਿਗਿਭਿ ਮਾਏ ਆਭ ਮਨ ਚਾਹਾਰ ਲਭਾ ਅਨੁਬਾਹੇ ਦਭੁਭੁਯਾਏ।

ਬਹੁਤੁ ਪਏ ਅਸਗਾਹ ਗੋਤੇ ਖਾਹਿ ਨ ਨਿਕਲਹਿ ॥

ਮਗਿਬ ਅਨੇਕ ਕਾਗਿਯਰ ਅਭਲ ਬਹੁਤਰੇ ਪਭੇ ਵੇਵਾਂ ਵੇਪਰਿ ਮਾਭ ਗਾਏ ਮੇ ਬੇ ਵੇਪਰੁ ਕਾਹਾਰਿ ਪਾਰਿਕ ਨਾਹਿ |

ਤੀਜੈ ਮੁਹੀ ਗਿਰਾਹ ਭੁਖ ਤਿਖਾ ਦੁਇ ਭਉਕੀਆ ॥

ਭੁਭਾਨੁ ਪੁਰਖਰੇ, ਮੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਭਭਨੁ ਭੋਜਿਯਾ ਏਵੰ ਗੋਸ਼ਿਯਾ ਜੂਝੁਰ ਭੂਯਿਵਾ ਆਰਨੁ ਕਰਿਓ,
ਬੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਮਠਿਯਾ ਪਾਠਿਰੇ ਭੋਜਨ ਏਵੰ ਪਾਠਿ ਰਯੁਕਾਯੁ ਪਠਿਵ,

ਖਾਧਾ ਹੋਇ ਸੁਆਹ ਭੀ ਖਾਣੇ ਸਿਉ ਦੇਸਤੀ ॥

ਮੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਪੁਰਖ ਭੋਜਨ ਖੁਯਾ ਖੂਏ, ਅਪੁਕ ਯਾਦਾ ਪਾਯੋ ਲਾਲਖਾ ਭਉਯੁ ਖੂਏ |

ਚਉਥੈ ਆਈ ਉਂਘ ਅਖੀ ਮੀਟਿ ਪਵਾਰਿ ਰਾਇਆ ॥

ਚਉਥੈ ਪੁਰਖਰੇ ਮਨੁਖਾਯੁ ਨਿਭਾ ਆਇਯਾ, ਬੇ ਆਯੁ ਕਮ ਕਰਿ ਬੁਧਰ ਮਯੁਯੁ ਚਾਲਿ ਯਾਏ |

ਭੀ ਉਠਿ ਰਚਿਓਨੁ ਵਾਦੁ ਸੈ ਵਰਿਹਆ ਕੀ ਪਿੜ ਬਧੀ ॥

ਭਾਪਰੇ ਨਿਭਾਯੁ ਭਓ, ਬੇ ਪੁਰਖਿ ਕੀਦਾ ਬੁਝਿ ਕਰਿਯਾ, ਮੇਧਰੇ ਬੇ ਖੁਯਾਰ ਕਰਿ ਕਯਿਯਾ |

ਸਭੇ ਵੇਲਾ ਵਖਤ ਸਭਿ ਜੇ ਅਠੀ ਭਉ ਹੋਇ ॥

ਮਦਾਪ ਮਨੁਖਾਯੁ ਮਨਰੇ ਆਓ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਯੁ ਕਰਿ ਰਹਿਯਾ, ਭਾਖਾਏਲੇ ਭਾਯੁ ਪਾਯੋ ਬਹੁ
ਬਯਾਨੁ ਜਾਨੁ ਬੁਝਿ ਪਾਯੋ ਗੁਯੁ ਅਰੇ |

ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਚਾ ਨਾਵਟੁ ਹੋਇ ॥੧॥

ਏ ਜਾਨਕ! ਮਧਿ ਭਗਵਾਨ ਮਨੁਖਾਯੁ ਖੁਯਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿ ਨਿਯੋ, ਭਾਖਾਏਲੇ ਏਥਾ ਭਾਯੋ ਬਯਾਨੁ
ਏਯਾਯਾ ॥1॥

ਮਃ ੨ ॥

ਮਯਾ 2 ॥

ਸੇਈ ਪੂਰੇ ਸਾਹ ਜਿਨੀ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥

ਬੇਥੁ ਕਾਯੁ ਪੁਰਖੁ ਗਾਏ ਅਰੇ, ਮਧਿ ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖੁ ਪਾਯਾਯਾਯਾ |

ਅਠੀ ਵੇਪਰਵਾਹ ਰਹਨਿ ਇਕਤੈ ਰੰਗਿ ॥

ਬੇ ਧੁਨਿਆਯੁ ਕੇਯਾਯੋ ਏਯਾਯਾ ਆਓ ਪੁਰਖ ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯਾ ਪੁਰਖਰੇ ਮਯੁ ਰਹਿਯਾਯਾ |

ਦਰਸਨਿ ਰੂਪਿ ਅਥਾਹ ਵਿਰਲੇ ਪਾਈਅਹਿ ॥

ਏਧਰਿ ਕੇਯਾ ਪੁਰਖੁ ਅਰੇ ਮਧਿ ਅਯੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਰਿ ਪਾਯਾਯਾ |

ਕਰਮਿ ਪੂਰੈ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਜਾ ਕਾ ਬੋਲੁ ॥

ਬਭ ਭਾਗਯਰੇ ਹਿੰਨ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾਹਿ, ਮੇਭੈ ਗੁਰੂਯਾ ਸਬੁ ਬਚਨ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਯਾਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਪੂਰਾ ਜੇ ਕਰੇ ਘਟੈ ਨਾਹੀ ਤੋਲੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭ੍ਰਿਕੂਰੁਯੋਗਯੋ ਬੇਬਕਕੁ ਬਾਪ੍ਰਭੁ ਕਰਿਯੋਅਹਿ, ਭਾਹਾਹੇਲੇ ਭਾਹਾਰ ਬਿਬੇਕ ਕਮ ਬੂਯਨਾਹਿ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਜਾ ਤੂੰ ਤਾ ਕਿਆ ਹੋਰਿ ਮੈ ਸਚੁ ਸੁਣਾਈਐ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ! ਮੂੰ ਬਭਯ ਕਹਿਯਾਯ, ਮੇਭੇਬੇਲੇ ਭੁਮੇ ਮੇਰੇ ਅਚ, ਭਾਹਾਹੇਲੇ ਮੇਭੇ ਆਭ ਕਥ ਆਬਥਯਕ ?

ਮੁਠੀ ਧੰਧੈ ਚੋਰਿ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਈਐ ॥

ਮੇਭੈ ਭਾਬ ਬੁਭਾ ਲੋਯੋਕਿਕ ਕਾਯਾ ਰੂਪਾ ਚੋਰੇ ਲੂਠਿਯ, ਬੇ ਪੁਤ੍ਰਯ ਆਮ੍ ਬਰੂਪਕੁ ਪ੍ਰਾਬੁ ਕਰਿਪਾਰਿਬ ਨਾਹਿ ॥

ਏਨੈ ਚਿਤਿ ਕਠੋਰਿ ਸੇਵ ਗਵਾਈਐ ॥

ਬੇ ਨਿਯਰੇ ਨਿਬ੍ਰੂਰੇ ਬ੍ਰਧਯ ਕਾਰਥਰੂ ਬੇਬਾ ਭਯਿਰੇ ਅਬਬਰੇ ਬਰਾਯ ਦੇਯਯਿ ॥

ਜਿਤੁ ਘਟਿ ਸਚੁ ਨ ਪਾਇ ਸੁ ਭੰਨਿ ਘੜਾਈਐ ॥

ਯਾਹਾਰੇ ਬ੍ਰਧਯਰੇ ਬਭਬਰੂਪ ਪਰਮਾਮ੍ਯਾਯ ਨਿਬਾਬ ਬੂਯ ਨਾਹਿ | ਯਹਾ ਨਥੁ ਹੋਯਾਯ ਯਕ ਨ੍ਰੁਭਨ ਭਪਾਯਰੇ ਚਿਯਾਰਿ ਕਰਾਯਾਯ | ਅਥਾਯੁ ਬੇ ਭਯੁ ਹੋਯਾਯ ਮਰਿਬਾ ਯਾਰਿ ਰਥੁਯਾਯ ॥

ਕਿਉ ਕਰਿ ਪੂਰੈ ਵਟਿ ਤੋਲਿ ਤੁਲਾਈਐ ॥

ਨਿਯ ਕਾਯੰਧਰੇ ਬ੍ਰਿਬਾਬ ਦੇਬਾਬੇਲੇ ਯਹਿਪਰਿ ਬਯਯਿਯੁ ਕੋਪਰਿ ਬਥ੍ਰੁਥੁ ਮਾਪ ਬਹਿਭ ਓਯਨ ਕਰਿ ਬਥ੍ਰੁਥੁ ਓਯਨ ਕਰਾਯਾਯਪਾਰਿਬ?

ਕੋਇ ਨ ਆਖੈ ਘਟਿ ਹਉਮੈ ਜਾਈਐ ॥

ਯਦਿ ਯਾਬਰੇ ਅਹੰਕਾਰੇ ਧੂਰੇ ਹੋਯਾਯਾਯ ਭਾਹਾਹੇਲੇ ਭਾਹਾਰ ਕਰੰਯ ਓਯਨਕੁ ਕੇਹਿ ਮਥ ਕਮ ਕਹਿਬੇ ਨਾਹਿ ॥

ਲਈਅਨਿ ਖਰੇ ਪਰਖਿ ਦਰਿ ਬੀਨਾਈਐ ॥

ਬਰੂ ਯਾਬ ਚਭੂਰੇ ਪੁਤ੍ਰਯ ਧਰਬਾਰੇ ਪਰਾਥਾ ਕਰਾਯਾਯ ਮੇ ਬੇ ਧਮ੍ਯਾਮ੍ ਅਥਬਾ ਪਾਪਾ ਅਥੇ ॥

ਸਉਦਾ ਇਕਤੁ ਹਟਿ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਪਾਈਐ ॥੧੭॥

ਨਾਮਰ ਬਭਭਾ ਏਕ ਬਭਬਭਾ ਰੂਪੀ ਬਾਕਾਨਰੇ ਝੈਂ ਮਿਲਿਐ, ਏਹਾ ਪੂਰੈ ਗੁਰੂਕਾ ਭਾਰਾ ਝੈਂ ਪ੍ਰਾਚੁ
ਹੋਇਐ ॥੧੭॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੨ ॥

ਗੋਲਕ ਮਝਲਾ ੨ ॥

ਅਠੀ ਪਹਰੀ ਅਠ ਖੰਡ ਨਾਵਾ ਖੰਡੁ ਸਰੀਰੁ ॥

ਦਿਨਰਾਤਿ ਬਧਮੁ ਆਠ ਭਾਗਰੇ ਬਿਭਭ, ਯਾਹਾਕੁ ਆਠਿ ਪੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾਯਾ ॥ ਏਕ ਪੁਰੁ ਚਿਨਿ ਘੜਾ ਅਰੇ ॥
ਏਹਿ ਆਠਿ ਪੁਰੁ ਮਧਰੁ ਗੋਰਿਐ ਪੁਰੁ ਗਰੀਰੁ ਬਹਿਓ ਯਥਿਓ ॥ (ਏਹਿ ਪੁਰੁ ਪਰਬਰੀ ਪਦਗੁਫਿਕਰੇ
ਬਕਾਲਰ ਚਰੁਧ ਪੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾਯਾ) ॥

ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਨਉ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਏਕੁ ਭਾਲਹਿ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰੁ ॥

ਬੇਹਿ ਗਰੀਰਰੇ ਅਧਨਧ ਭਗਵਾਨਕਾ ਨਾਮਰ ਨਥ ਨਿਧੁ ਅਭਿ ॥ ਭਲ ਏਕ ਗਰੀਰ ਪੂਰੁਬਧਾਨੇ ਬੇਹਿ ਨਿਧੁ
ਗੋਲਭਿ ॥

ਕਰਮਵੰਤੀ ਸਾਲਾਹਿਆ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਗੁਰੁ ਪੀਰੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਾਗਧਗਾਲੀ ਲੋਕਧਾਨੇ ਗੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਿਰ ਧਾਰਥ ਕਰਭਿ ਏਕ ਪੁਰੁਕਾ ਮਝਿਧਾ ਗਾਨ ਕਰਭਿ ॥

ਚਉਥੈ ਪਹਰਿ ਸਬਾਹ ਕੈ ਸੁਰਤਿਆ ਉਪਜੈ ਚਾਉ ॥

ਦਿਨਰ ਚਰੁਧ ਪੁਰੁ ਪ੍ਰਾਠਧ ਕਾਲ ਨਾਮਰੇ ਕੁਭਿ ਲਗਾਯਾ ਬਧਭਿਰ ਮਨਰੇ ਭਭਾਧ ਭਧਪਥੈ ਹੋਇਐ ॥

ਤਿਨਾ ਦਰੀਆਵਾ ਸਿਉ ਦੇਸਤੀ ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਸਚਾ ਨਾਉ ॥

ਬੇਧਾਨਕਾਰ ਬਭਭਾ ਨਧਾਗੁਫਿਕ ਬਹਿਓ ਅਭਿ, ਅਧਾਧ ਬੇਧਾਨੇ ਬਭਬਭਾ ਨਧਾਕੁ ਧਾਯ ਬ੍ਰਾਨ ਕਰਭਿ ਏਕ
ਬਧਧ ਨਾਮ ਬੇਧਾਨਕਾ ਮਨ ਓ ਪਾਰਿਰੇ ਭਧਭਿਓ ਧਾਧ ॥

ਓਥੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੰਡੀਐ ਕਰਮੀ ਹੋਇ ਪਸਾਉ ॥

ਬੇਹਿ ਬਭਬਭਾਰੇ ਅਧੁਧ ਰੂਪ ਭਭਰਕਾ ਨਾਮ ਬਭਾ ਧਾਧ ਆਭ ਭਾਗਧਗਾਲੀਕੁ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇਐ ॥

ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ ਕਸੀਐ ਵੰਨੀ ਚੜੈ ਚੜਾਉ ॥

ਧੇਧਧੇਧੇਧੇ ਬੇਧਾਨਕਾਰ ਬ੍ਰਾਨ ਪਰਿ ਗੁਭ ਗਰੀਰਕੁ ਨਾਮਰ ਕਥਰਿ ਭਾਵਰੇ ਰਧਾਧਾਧ, ਬੇਧਧੇਧੇਧੇਧੇ
ਬੇਧਾਨਕਾਰ ਗਰੀਰ ਭਭਿਰ ਏਕ ਬ੍ਰਾਨਰ ਰਧਾ ਪਾਯਾਧ ॥

ਜੇ ਹੋਵੈ ਨਦਰਿ ਸਰਾਫ ਕੀ ਬਹੁੜਿ ਨ ਪਾਈ ਤਾਉ ॥

ਧੇਧਧੇਧੇਧੇਧੇ ਬਧਧਗੁਰੁ ਰੂਪਰੇ ਬਾਰਧ ਭਾਯ ਭਧਰੇ ਬਭਭੁ ਬ੍ਰਾਧਭਿ, ਬੇਧਧੇਧੇਧੇਧੇਧੇ ਬੇਧਧ ਏਕ
ਧੁਧਧਰ ਕਥੁ ਪਾਧਭਿ ਨਾਧ ॥

ਸਤੀ ਪਹਰੀ ਸਤੁ ਭਲਾ ਬਹੀਐ ਪੜਿਆ ਪਾਸਿ ॥

ਅਨਪ ਬਾਭ ਪੁਰਖਰੇ ਬਭਾ ਬੋਲਿਕਾ ਏਵੰ ਬਿਭਾਨ ਪਾਯਰੇ ਬਬਿਕਾ ਅਭਿ ਭਭਮ ਅਰੇ ।

ਓਥੈ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਬੀਚਾਰੀਐ ਕੂੜੈ ਘਟੈ ਰਾਸਿ ॥

ਬੇਠਾਰੇ ਪਾਪ ਏਵੰ ਪੁੰਨੁ ਯੋਗ ਪਠਿਯਾਏ ਅਭਿ ਮਿਥਪਾਰ ਪੁੰਨਿ ਕਮ ਹੋਇਯਾਏ ।

ਓਥੈ ਖੇਟੇ ਸਟੀਅਹਿ ਖਰੇ ਕੀਚਹਿ ਸਾਬਾਸਿ ॥

ਬੇਠਾਰੇ ਮਥ ਪੁਰਖਕੁ ਫੋਪਭਾ ਯਾਏ ਅਭਿ ਭਲ ਪੁਰਖਕੁ ਬਾਬਾਬ ਮਿਲਿਯਾਏ ।

ਬੋਲਣੁ ਫਾਦਲੁ ਨਾਨਕਾ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਖਸਮੈ ਪਾਸਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨ ਨਿਯੋਗੇ ਯਾਵਾਨਕੁ ਦੁਖ ਏਵੰ ਸੁਖ ਪੁਰਖ ਕਰਿਓ ਏਵੰ ਕੀਯੋ ਪੁਕਾਰਿ
ਮਥਿਯਕੁ ਭੀਯਾ ਦੇਵਾ ਕ੍ਰਿਯਾ ਅਰੇ ॥੧॥

ਮਃ ੨ ॥

ਮੁਕਲ 2 ॥

ਪਉਣੁ ਗੁਰੂ ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਧਰਤਿ ਮਹਤੁ ॥

ਬਾਰਾ ਕ੍ਰਿਯਾ ਗੁਰੂ ਪਰਮ ਅਰੇ, ਯੋਗ ਪਿਤਾ ਅਰੇ ਅਭਿ ਪ੍ਰਭੂ ਮਾਤਾ ਅਰੇ ।

ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਦੁਇ ਦਾਈ ਦਾਇਆ ਖੇਲੈ ਸਗਲ ਜਗਤੁ ॥

ਦਿਨ ਓ ਰਾਤਿ ਕ੍ਰਿਯੋ ਭਧਿਯਾ ਏਵੰ ਭਧਿਯਾ ਅਰੇ, ਯਾਵਾਰ ਕੋਲਰੇ ਬਾਰਾ ਕ੍ਰਿਯਾ ਯੋਗੁਯੋ ।

ਚੰਗਿਆਈਆ ਬੁਰਿਆਈਆ ਵਾਚੇ ਧਰਮੁ ਹਦੂਰਿ ॥

ਪਰਲੋਕਰੇ ਭਗਵਾਨਕਾ ਬ੍ਰਹਮੰਡਰੇ ਮਧਿਯਾਯ ਯਾਵਾਰ ਗੁਰੁ ਅਗੁਰੁ ਕਰਿਓ ਬਿਬੇਚਨਾ ਕਰਿਯਾਯੋ ।

ਕਰਮੀ ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਕੇ ਨੇੜੈ ਕੇ ਦੂਰਿ ॥

ਨਿਯੋਗੇ ਕਰਮ ਅਨੁਬਾਧੇ ਕੀਯੋ ਯਾਵ ਯੋਗਕਾ ਨਿਯੋਗ ਏਵੰ ਕੀਯੋ ਯਾਵ ਕ੍ਰਿਯਾਰੇ ਯਾਯਾਯੋ ।

ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗਏ ਮਸਕਤਿ ਘਾਲਿ ॥

ਮੋਘਯਾਨੇ ਭਗਵਾਨਕਾ ਨਾਮ-ਯੋਗ ਕਰਿਯੋ, ਬੇਧਾਨੇ ਭਧਿਯਾ ਏਵੰ ਅਨੁਭਾਧ ਯਧਿਯਾਧਿ ਕਰਿਯੋ
ਪਰਿਗ੍ਰਿਯ ਬਾਕਾਰ ਕਰਿਯੋ ।

ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਹੋਰ ਕੇਤੀ ਛੁਟੀ ਨਾਲਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਧਿਯੋ ਪ੍ਰਾਯਾਨਕਾਰ ਰੇਹੋਰਾ ਭਯੋਗ ਹੋਇਯੋ ਏਵੰ ਬੇਧਾਨਕਾ ਬਧਿਯੋ ਅਨੇਕ ਕ੍ਰਿਯੋ
ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿਯੋ ॥ 2 ॥

ପଞ୍ଚତି ॥

ସଦଗୁରୁ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ବତାଇଛନ୍ତି ଯେ ଭଗବାନଙ୍କ ପ୍ରେମ ହିଁ ଖାଇବା ଯୋଗ୍ୟ ସତ୍ୟ-ଭୋଜନ ଅଟେ,

ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ସତ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ନିଷ୍ଠାବାନ ହୋଇଛି ଆଉ ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ହୋଇ ପୁଲ ଭଳି ଖେଳୁଅଛି ।

ତାହାର ଗାଁ ରୂପୀ ଶରୀରରେ ଯେଉଁ ଭଗବାନଙ୍କ ଆତ୍ମସ୍ବରୂପର ଦୁର୍ଗ ଅଛି, ସେଠାରେ ସ୍ଥିର ହୋଇଯାଇଛି ।

ସଦଗୁରୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ତାହାକୁ ନାମ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ସେ ଭଗବାନଙ୍କ ପ୍ରେମରେ କୃତାର୍ଥ ହୋଇଯାଇଛି ।

କେହି ବି ବ୍ୟକ୍ତି ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ମିଥ୍ୟାର ଅର୍ଜନ କରି ଯାଇ ପାରେନାହିଁ।

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି କେବଳ ମିଥ୍ୟା ହିଁ ବୋଲିଥାଏ, ସେ ଆତ୍ମସ୍ବରୂପରେ ଯାଇ ପାରେନାହିଁ।

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਨੀਸਾਣਿ ਠਾਕ ਨ ਪਾਈਐ ॥

ਬਚਪ ਨਾਮਰ ਅਨੂਮਤਿ ਨੇਕਯੁਕਤਾ ਕਪਭਿਯੁ ਆਨੁਬਰੂਪਨੁ ਯਿਵਾਪਾਯੰ ਕੇਹਿ ਅਚਕਾਯ ਪਾਰਿਵੇ ਨਾਹਿ ।

ਸਚੁ ਸੁਣਿ ਬੁਝਿ ਵਖਾਣਿ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਈਐ ॥੧੮॥

ਯਿਐ ਪੁਰੁਸ਼ਾਰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਗੁਣਭਿ, ਰੂਪਭਿ ਐਵੰ ਯਧ ਕਰਭਿ, ਭਾਯੁ ਆਨੁਬਰੂਪਰੇ ਨਿਮਜੁਗ ਕਰਾਯਾਐ ॥18॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਪਾਲ ਮਹਿਮਾ 1 ॥

ਪਹਿਰਾ ਅਗਨਿ ਹਿਵੈ ਘਰੁ ਬਾਧਾ ਭੋਜਨੁ ਸਾਰੁ ਕਰਾਈ ॥

ਯਧਿ ਸ੍ਰੁੱ ਅਗ੍ਨਿਰ ਪੋਸ਼ਾਕ ਪਾਰਭ ਕਰਿਵੈ, ਹਿਮਰੇ ਨਿਯ ਘਰ ਕਨਾਯਿ ਆਯ ਨੂਹਾਨੁ ਨਿਯਰ ਆਯਾਰ ਕਨਾਯਿ,

ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਪਾਣੀ ਕਰਿ ਪੀਵਾ ਧਰਤੀ ਹਾਕ ਚਲਾਈ ॥

ਬਸਤੁ ਦੁਖਭਾਯੁ ਯਧਿ ਯਯ ਭਲਿ ਪਾਨ ਕਰਿਵੈ ਆਯ ਪਰਿਭ੍ਰਾਮੁ ਪਸ਼ੁ ਭਲਿ ਅਨੁਕਾਰ ਬਾਧਾਯੁ ਕਰਿ ਚਲਾਯਿ,

ਧਰਿ ਤਾਰਾਜੀ ਅੰਬਰੁ ਤੇਲੀ ਪਿਛੈ ਟੰਕੁ ਚੜਾਈ ॥

ਆਕਾਸ਼ਨੁ ਚਰਾਯੁਰੇ ਰਯੁ ਭੁਲਿਵੈ ਆਯ ਯਧਿ ਸ੍ਰੁੱ ਅਨਪ ਪਰਰੇ ਚਕਾ ਭੁਲਿਵੈ,

ਏਵਡੁ ਵਧਾ ਮਾਵਾ ਨਾਹੀ ਸਭਸੈ ਨਥਿ ਚਲਾਈ ॥

ਯਧਿ ਸ੍ਰੁੱ ਮੋਹਾ ਗਰਾਰਨੁ ਐਠੇ ਕਠ ਕਰਿਯਾਐ ਯੇ ਸ੍ਰੁੱ ਕੋਭਿਧਿ ਸ਼੍ਰਾਨਰੇ ਰਹਿ ਪਾਰਿਵੈ ਨਾਹਿ, ਐਵੰ ਯਧਿ ਸ੍ਰੁੱ ਬਸਤੁ ਯਾਧਯੁਗ ਨਾਕਰੇ ਪਾਯਾ ਲਗਾਯ ਮੋਹਰ ਆਧੇਗ ਪਾਲਨ ਕਰੇ,

ਏਤਾ ਤਾਣੁ ਹੋਵੈ ਮਨ ਅੰਦਰਿ ਕਰੀ ਭਿ ਆਖਿ ਕਰਾਈ ॥

ਯਧਿ ਮੋਹਾ ਮਨਰੇ ਐਠੇ ਗਭਿ ਅਭਿ ਯੇ ਸ੍ਰੁੱ ਐਧਰਿ ਕਾਯੰਧ ਕਰਿਵਾ ਯਰਿਧੁ ਐਵੰ ਐਯਾਨੁ ਮੋਹਾ ਗਯ ਬ੍ਰਾਰਾ ਅਨਪਮਾਨਯ ਬ੍ਰਾਰਾਧਯ ਕਰਾਯਵਾ ਯਰਿਧੁ, ਕਿਭੁ ਐਧਰੁ ਕ੍ਰੁਯਾ ਅਠੇ।

ਜੇਵਡੁ ਸਾਹਿਬੁ ਤੇਵਡ ਦਾਤੀ ਦੇ ਦੇ ਕਰੇ ਰਜਾਈ ॥

ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਯੇਠੇ ਮਹਾਨ ਅਠਭਿ, ਭਾਯਾਯ ਧਾਨ ਮਧ ਬੇਠੇ ਮਹਾਨ ਅਠੇ, ਭਾਯਾਯ ਯਯਾਨੁਬਾਯੇ ਯਾਧਯੁ ਧਾਨ ਧੇਯਯਾਯਿ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਉਪਰਿ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾ ਭਧਰੇ ਪੁਰੂ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧ੍ਰਿਸ਼੍ਟਿ ਕਰਿਯਾਇ, ਚਾਹਾਕੁ ਬਧਾ ਨਾਮਰ ਮਹਾਨਭਾ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਹੋਇਯਾ। ॥1॥

ਮਃ ੨ ॥

ਮੁਕਲਾ 2 ॥

ਆਖਣੁ ਆਖਿ ਨ ਰਜਿਆ ਸੁਨਣਿ ਨ ਰਜੇ ਕੰਨ ॥

ਮਹਿਸਰ ਧ੍ਰਿਸ਼੍ਟਿ ਕਯਾ ਕਹਿ ਕਹਿ ਚੁਧੁ ਭੁਯਨਾਇ, ਚਾਹਾਕਾ ਕਾਨ ਕਯਾ ਅਧਵਾ ਬਯਾਭ ਗੁਣਿ ਗੁਣਿ ਬਯੁਭੁ ਭੁਯਨਾਇ

ਅਖੀ ਦੇਖਿ ਨ ਰਜਿਆ ਗੁਣ ਗਾਹਕ ਇਕ ਵੰਨ ॥

ਆਭ ਚਾਹਾਰ ਆਭੁ ਬੁਧਰ ਰੂਪ ਧੇਭੁ ਧੇਭੁ ਚੁਧੁ ਭੁਯਨਾਇ, ਪੁਭਧਕ ਅਯਾ ਏਕ ਪੁਕਾਰ ਬਿਭੇਭਭਾਰ
ਗੁਣਕ ਅਭੇ।

ਭੁਖਿਆ ਭੁਖ ਨ ਉਤਰੈ ਗਲੀ ਭੁਖ ਨ ਜਾਇ ॥

ਭੋਕਿਯਾਰ ਭੋਕ ਨਿਰੁਭੁ ਭੁਯਨਾਇ, ਮੋਭੁਕ ਕਯਾਰੇ ਭੋਕ ਧੂਰ ਭੁਯਨਾਇ।

ਨਾਨਕ ਭੁਖਾ ਤਾ ਰਜੈ ਜਾ ਗੁਣ ਕਹਿ ਗੁਣੀ ਸਮਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭੋਕਿਯਾ ਮਹਿਸ ਬੇਭੇਭੇਭੇ ਚੁਧੁ ਹੋਇਯਾ ਯਧਿ ਬੇ ਗੁਣਰ ਭਭਾਰ ਪਰਮਾਮ੍ਰਾਕ
ਮਹਿਮਾ ਕਰਿ ਬੇਧੁਰੇ ਲਾਨ ਰਹਿਯਾ। ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਭਭਿ ॥

ਵਿਣੁ ਸਚੇ ਸਭੁ ਕੂੜੁ ਕੂੜੁ ਕਮਾਈਐ ॥

ਬਧਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬਧੁ ਕਾਰਧ ਮਿਧਾ ਅਭੇ ਆਭ ਮਿਧਾਰ ਭ੍ਰਿ ਕਰਿ ਕਰਿਯਾ।

ਵਿਣੁ ਸਚੇ ਕੂੜਿਆਰੁ ਬੰਨਿ ਚਲਾਈਐ ॥

ਬਧਾਨਾਮ ਬਿਨਾ ਅਨਧ ਮਿਧਾ ਕਾਰਧ ਕਰੂਧਵਾ ਲੋਕਕਯੁ ਮਧਧੁਭ ਵਾਭਿ ਮਧਧੂਰ ਨੇਯਯਾ।

ਵਿਣੁ ਸਚੇ ਤਨੁ ਛਾਰੁ ਛਾਰੁ ਰਲਾਈਐ ॥

ਬਧਾਨਾਮ ਬਿਨਾ ਏਭਿ ਮਨ ਮਾਰਿ ਬਧਾਨ ਅਭੇ ਆਭ ਮਾਰਿਰੇ ਭ੍ਰਿ ਮਿਭਿਯਾ।

ਵਿਣੁ ਸਚੇ ਸਭ ਭੁਖ ਜਿ ਪੈਝੈ ਖਾਈਐ ॥

ਬਧਾਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮਨੁਭਧ ਮੇਭੇਭੇ ਕਭਿਯਾ ਪਿਭਿਲੇ ਯਾਯਲੇ ਮਧ , ਬੇਧੁਰੇ ਚਾਹਾਰ ਭੋਕਰੇ ਕੁਭਿ ਭ੍ਰਿ
ਹੋਇਯਾ।

ସତ୍ୟନାମ ବିନା ମନୁଷ୍ୟ ମିଥ୍ୟା କାର୍ଯ୍ୟ କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାର ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ ନାହିଁ।

ସଜ୍ଜା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ମିଥ୍ୟା ଲୋକମାନେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ । ମିଥ୍ୟା ଲୋଭରେ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନ୍ଦିର ହରାଇଥାଏ ।

ଧୋକାବାଜ ମାୟା ସାରା ଜଗତକୁ ଛଳ କରିଛି ଆଉ ପ୍ରାଣୀ ଯୋନିରେ ଫସି ଜନ୍ମ ନେଇ ମରିଥାଏ ।

ପ୍ରାଣିର ମନରେ ତୃଷ୍ଣାର ଅଗ୍ନି ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି । ଏହା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରୁ ହିଁ ବୁଝା ଯାଇପାରେ । ॥19॥

ଶ୍ଳୋକ ମହଲା ୧ ॥

ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ ସନ୍ତୋଷ ରୂପୀ ବୃକ୍ଷ ଅଟନ୍ତି, ଏହି ବୃକ୍ଷକୁ ଧର୍ମ ରୂପୀ ଫୁଲ ଆସେ ଆଉ ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ଫଳ ଆସିଥାଏ।

ହରି-ରସ ରୂପୀ ପାଣିରେ ଜଳସେଚିତ ଏହି ଗଛ ସବୁବେଳେ ସବୁଜ ରହିଥାଏ । ଭଗବାନଙ୍କ କୃପା ଦ୍ଵାରା,
ଧାନ ଦ୍ଵାରା, ଜ୍ଞାନର ଏହି ଫଳଗୁଡ଼ିକ ପାଟିଯାଏ ।

ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଯିଏ ଏହି ଜ୍ଞାନର ଫଳ ଖାଏ, ସେ ପତି- ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନର ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରେ । ଜ୍ଞାନର ଉପହାର ହେଉଛି ସମସ୍ତ ଦାନ ମଧ୍ୟରୁ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ॥ ୧ ॥

ପଞ୍ଚମା ୧ ॥

ଗୁରୁ ସୁନାର ବୃକ୍ଷ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାର ପତ୍ର ଓ ପୁଷ୍ପ ମୂଲ୍ୟବାନ ରହୁ ମଣି ଅଟେ ।

ਤਿਤੁ ਫਲ ਰਤਨ ਲਗਹਿ ਮੁਖਿ ਭਾਖਿਤ ਹਿਰਦੈ ਰਿਦੈ ਨਿਹਾਲੁ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਭਭਿਧ ਗੁਰੂਯੋ ਮੁਖਿ-ਅਰਥਿਯੋ ਰਹੁਰ ਧਾਨੁ ਬਹੁਨ ਕਰੇ | ਸਿੰਘ ਗੁਰੂਯੋ ਕਥਾਯੋ ਨਿਯੋ ਬੁਧਯੋਰੇ ਬੁਝਿ
ਕਰੇ, ਬੇ ਕੁਠਾਰੀ ਹੋਇਆ।

ਨਾਨਕ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਹੋਵੈ ਲੇਖੁ ॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਯੋ ਗਯੋਰ ਧਾਨੁ ਕੇਵਲ ਬੇਸ਼ੁ ਬਧਿਯੋ ਪਾਠਿਰੇ ਪਠੇ ਸਿੰਘ ਭਗਵਾਨਯੋ ਬਾਰਾ ਆਗੀਯੋ
ਪ੍ਰਾਪੁ ਬੁਧੁ ਆਦਿ ਕਥਾਯੋਰੇ ਭਾਯੋ ਭਾਗਯੋਰੇ ਗੁਰੂ ਲੇਖਾ ਲੇਖਾਯੋਇਆ।

ਅਠਿਸਠਿ ਤੀਰਥ ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਣੀ ਪੂਜੈ ਸਦਾ ਵਿਸੇਖੁ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਪਾਦਭਜੇ ਆਇਯੋ ਬਾਰਾ ਅਠਸਠਿ ਚਾਰੀਯੋਰੇ ਗਯੋਯੋ ਅਪੇਖਾ ਅਧੁਕ ਧਾਨੁ ਦੇਇਆ।
ਭੇਗੁ ਗੁਰੂਯੋ ਪਾਦਯੋ ਪੂਜਾ ਕਰਿਯੋ ਭਰਿਯੋ।

ਹੰਸੁ ਹੇਤੁ ਲੇਖੁ ਕੇਪੁ ਚਾਰੇ ਨਦੀਆ ਅਗਿ ॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਹਿੰਦੁ, ਗੋਬਿੰਦ, ਆਦਿ ਭਾਯੋ ਆਇਯੋ ਹਿੰਦੁ ਚਾਰੇ ਹਿੰਦੁ ਅਗਿਯੋ।

ਪਵਹਿ ਦਝਹਿ ਨਾਨਕਾ ਤਰੀਐ ਕਰਮੀ ਲਗਿ ॥੨॥

ਬੇਨਾਨਕ ਭੇਭਰੇ ਪਠਿ ਪਗੁਰਿ ਯੋਯੋ | ਕੇਵਲ ਬੇਸ਼ੁ ਲੋਕਯੋਰੇ ਆਇਯੋ ਨਾਨਕਗੁਰੂ ਪਾਦ ਹੋਇ
ਯੋਯੋ, ਮੋਢੀਯੋਰੇ ਭਗਵਾਨਯੋ ਅਨੁਗ੍ਰਹਯੋਰੇ ਨਾਨਕ-ਬੁਝਿਯੋ ਬੁਝਿਯੋ ਯੋਯੋ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਜੀਵਦਿਆ ਮਰੁ ਮਾਰਿ ਨ ਪਛੋਤਾਈਐ ॥

ਯੋਯੋ ਮਰ, ਅਧਿਕ ਭੁਯੋਰੇ ਅਧਿਕਾਰਯੋ ਨਯੋ ਕਰ | ਅਧਿਕਾਰਯੋ ਨਯੋ ਕਰਿਯੋ ਪਰੇ ਕੋਯੋਰੇ ਪਯੋਯੋ
ਬੇਬ ਨਾਇਯੋ।

ਬੂਠਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਕਿਨਿ ਸਮਝਾਈਐ ॥

ਆਇਯੋ ਦੁਨੀਆ ਮਿਥਾ ਅਧਿਕ, ਪਰਯੋ, ਕੇਵਲ ਬਿਰਲ ਪੁਰੁਖ ਹਿੰਦੁ ਆਇਯੋ ਗੁਰੂਯੋ ਠਾਨੁ ਰੁਝਿਯੋ।

ਸਚਿ ਨ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ਧੰਧੈ ਧਾਈਐ ॥

ਮਨੁਬਧ ਬਧਯੋਰੇ ਬੁਝਿਯੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ ਨਾਇਯੋ ਆਇਯੋ ਦੁਨੀਆਰੇ ਧੰਧੈ ਪਧਿਯੋ ਰਹਿਯੋ।

ਕਾਲੁ ਬੁਰਾ ਖੈ ਕਾਲੁ ਸਿਰਿ ਦੁਨੀਆਈਐ ॥

ਮਨੁ ਬੁਝਿਯੋ ਨਿਯੋਰੇ ਅਧਿਕ ਆਇਯੋ ਯੋਯੋ ਨਾਇਯੋ ਕਰਿਯੋ, ਬੇ ਦੁਨੀਆਰੇ ਲੋਕਯੋ ਭਧਰੇ ਬਧਾਰ ਕਰਿਯੋ।

ਹੁਕਮੀ ਸਿਰਿ ਜੰਦਾਰੁ ਮਾਰੇ ਦਾਈਐ ॥

ਛੇੜਕਾ ਅੰਦਰ ਭਾਰਾ ਮਨਦੂਤ ਅਵਸਰ ਪਾਏ ਮਨੁਖੀ ਮੁਖਰੇ ਵਧੇ ਜਾਇਆ।

ਆਪੇ ਦੇਇ ਪਿਆਰੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈਐ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਬਲੰ ਹੋ ਜਿਹ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯਾਇ ਆਪੇ ਆਪੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮਨਰੇ ਵਾਸ ਕਰਾਇਆ।

ਮੁਹਤੁ ਨ ਚਸਾ ਵਿਲੰਮੁ ਭਰੀਐ ਪਾਈਐ ॥

ਮਨੁਖੀ ਗਰੀਬ ਚਾਹੀ ਕਰਿਵਾਰੇ ਮੁਖਰੇ ਅਪਾਰਾਧ ਪਾਏ ਮਨੁਖੀ ਬੁਝਾਇ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝਿ ਸਚਿ ਸਮਾਈਐ ॥੨੦॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਹੋ ਭੇਦਕੂ ਰੂਪੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਚਾਏ ਹੋ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾ। ॥20॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਤੁਮੀ ਤੁਮਾ ਵਿਸੁ ਅਕੁ ਧਤੂਰਾ ਨਿਮੁ ਫਲੁ ॥

ਬੇਧਿ ਕਾਢਿ ਮਨੁ ਆਪੇ ਮੁਖਰੇ ਬਿਖ, ਦੂਰੁ ਆਪੇ ਨਿਮੁ ਫਲੁ ਭਲਿ ਕਠਾ ਪਿਠਾ ਕਰਿ ਰਹਿਯਾ।

ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਵਸਹਿ ਤਿਸੁ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਹੀ ॥

ਬੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਯੋਂ ਕਾਢਿ ਕੂ ਬੁਝਾਏ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬੇਧਿ ਨਾਹੀ।

ਨਾਨਕ ਕਹੀਐ ਕਿਸੁ ਹੰਢਨਿ ਕਰਮਾ ਬਾਹਰੇ ॥੧॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਆਪੇ ਭਾਗਵਾਨ ਕਾਢਿ ਪਤਯੁ ਰਹਿਯਾਇ ਆਪੇ ਭਾਗਵਾਨ ਦੁਖੀ ਕਰਿ ਕਠਾ ਮਾਏ ਪਾਇਆ। ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ 1 ॥

ਮਤਿ ਪੰਖੇਰੂ ਕਿਰਤੁ ਸਾਥਿ ਕਬ ਉਤਮ ਕਬ ਨੀਚ ॥

ਮਨੁਖੀ ਮਨੁ ਆਪੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮਨੁਖੀ ਭਾਗਵਾਨ ਬੇਧਿ ਭਾਗਵਾਨ ਦੁਖੀ ਕਰਿ ਕਠਾ ਮਾਏ ਪਾਇਆ। ਆਪੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬੇਧਿ ਕਰਿ ਕਠਾ ਮਾਏ ਪਾਇਆ।

ਕਬ ਚੰਦਨਿ ਕਬ ਅਕਿ ਡਾਲਿ ਕਬ ਉਚੀ ਪਰੀਤਿ ॥

ଏਹਾ ਕੇਵੇ ਬੁਧ ਰੂਪੀ ਚੰਦਨ ਕੁਸ਼ ਆਭ ਕੇਵੇ ਨਰਕ ਰੂਪੀ ਅਰਥਰ ਭਾਲਰੇ ਵਸੇਥਾਵ। ਏਹਾ ਕੇਵੇ
ਭਗਵਾਨਯਕ ਬਹਿਓ ਫਖ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ ਨਿਵ।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਈਐ ਸਾਹਿਬ ਲਗੀ ਰੀਤਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਾਣੀਯੁ ਨਿਯ ਯਯੁ ਅਨੁਸਾਰੇ ਚਲਾਯਾਯੁ, ਏਹਿ ਰੀਤਿ ਆਦਿਕਾਲਰੂ ਪ੍ਰਚਲਿਓ ਅਯੁ।
॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਯਓ ॥

ਕੇਤੇ ਕਹਹਿ ਵਖਾਣ ਕਹਿ ਕਹਿ ਜਾਵਣਾ ॥

ਕੇਓ ਲੋਕ ਭਗਵਾਨਯਕ ਗੁਣਰ ਵਰੁਨਾ ਕਰੁਯੁ, ਆਭ ਕਿਯਿ ਵਰੁਨਾ ਕਰੇ ਧੂਨਿਥਾਰੂ ਚਾਲਿਯਾਯੁ।

ਵੇਦ ਕਹਹਿ ਵਖਿਆਣ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਣਾ ॥

ਵੇਦ ਭਗਵਾਨਯਕ ਗੁਣਰ ਵਰੁਨਾ ਕਰਿਥਾਵ, ਪਰਯੁ, ਭਾਯਾਯਕ ਗੁਣਰ ਅਯੁ ਪਾਯ ਪਾਰਿ ਨਾਯਾਯੁ।

ਪੜਿਐ ਨਾਹੀ ਭੇਦੁ ਬੁਝਿਐ ਪਾਵਣਾ ॥

ਪਯਿਵਾ ਭਾਰਾ ਭਾਯਾਰ ਭੇਦ ਪਾਯ ਪਾਰਿ ਨਾਯਾਯੁ, ਭਾਯਾਯਕ ਭੇਦ ਯਾਨਰੂ ਹਿੰ ਪਾਯ ਪਾਰਿਵਾ।

ਖਟੁ ਦਰਸਨ ਕੈ ਭੇਖਿ ਕਿਸੈ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਾ ॥

ਖਓਦਰਨਰ ਯਯ ਫਓ ਅਓ, ਪਰਯੁ, ਭਾਯਾਯਾਰਾ ਕੇਹਿ ਕੋਰਲ ਪੂਰੁਯ ਹਿੰ ਪਰਫਾਯਾਯਕ ਠਾਰੇ ਲੀਨ
ਹੋਯਾਯਾਵ।

ਸਚਾ ਪੁਰਖੁ ਅਲਖੁ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵਣਾ ॥

ਯੋਯ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰੁਯਕ ਗੋਸ਼ਾਰੂ ਬਯਾ ਅਲੋਯ ਪੂਰੁਯਯੁ ਪਾਯਯੁ, ਬੇ ਗੋਯਾਯਾਨ ਅਓ।

ਮੰਨੇ ਨਾਉ ਬਿਸੰਖ ਦਰਗਹ ਪਾਵਣਾ ॥

ਯਿਵ ਅਨਯੁ ਯਕੁਰਯਕ ਨਾਫ ਚਿਯੁਨ ਫੰਨ ਕਰਿਯੁ, ਬੇ ਭਾਯਾਯਕ ਵਰਵਾਰਕੁ ਯਾਯਥਾਵ।

ਖਾਲਕ ਕਉ ਆਦੇਸੁ ਢਾਢੀ ਗਾਵਣਾ ॥

ਧੂੰ ਗਾਯਕ ਅਓ, ਆਭ ਬੁਝਿਰ ਰਚਯਿਯਾਯੁ ਪ੍ਰਾਣਾਫ ਕਰੇ, ਭਾਯਾਯਕ ਯਗੋਗਾਨ ਕਰਿਥਾਵ।

ହେ ନାନକ! ସେହି ଏକ ଲକ୍ଷ୍ମର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୁଗରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟେ ଆଉ ତାହାଙ୍କୁ ହିଁ ନିଜ ମନରେ ବସାଇବା ଉଚିତ । ॥21॥

ଶ୍ଳୋକ ନଂ ୨ ॥

ଯଦି କେହି ମଣିଷ ବିଛା ମାନ୍ତ୍ରର ଜାଣି ସାପକୁ ଧରିଥାଏ,

ତାହାହେଲେ ସେ ନିଜ ହାତରେ ସ୍ୱୟଂ ନିଜକୁ ନିଜେ ଅଗ୍ନି ଲଗାଇ ଦିଏ ।

ଆଦିକାଳରୁ ହିଁ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଏହି ହୁକୁମ ହୋଇଅଛି ଯେ ଯିଏ ମନ୍ଦ କରିଥାଏ ସିଏ ଭାରି ମାଡ ଖାଇଥାଏ ।

ଯେଉଁ ମନମୁଖ ମନୁଷ୍ୟ ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ବିରୋଧ କରିଥାଏ, ସେ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ, ଏହା ସତ୍ତା ନ୍ୟାୟ ଅଟେ।

ଲୋକ ଓ ପରଲୋକ ଦୁଇଟି ପାଇଁ ନ୍ୟାୟ କରୁଥିବା ମାଲିକ-ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନ୍ୟାୟ କରି ଦେଖିଛନ୍ତି ।

ହେ ନାନକ! ଏହାକୁ ଏହିପରି ଭାବ ଯେ ସବୁକିଛି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ହିଁ ହେଉଅଛି । ॥ ୧ ॥

ମହଲ ୨ ॥

ହେ ନାନକ! ଯଦି ମନୁଷ୍ୟ ନିଜକୁ ନିଜେ ପରୀକ୍ଷା କରିଥାଏ, ସେତେବେଳେ କେବଳ ତାହାକୁ ପରୀକ୍ଷକ ଭାବେ ।

ଯଦି ମାନ୍ୟତା ରୋଗ ଏବଂ ଔଷଧ ଦୁଇଟିକୁ ବୁଝି ପାରିଲେ, ତାହାହେଲେ ସେ ଚଡ଼ର ବୈଦ୍ୟ ଅଟେ ।

ਵਾਟ ਨ ਕਰਈ ਮਾਮਲਾ ਜਾਣੈ ਮਿਹਮਾਣੁ ॥

ਮਹਿਸ ਨਿਯਕੁ ਏਹਿ ਦੂਜਿਆਰੇ ਅਠਿਯੁ ਭਾਵਰੇ ਗੁਣਗ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ਏਵੰ ਧਰਮ ਰਾਸ਼ਟ੍ਰਾਰੇ ਯਿਵਾਵੇਲੇ
ਅਨਧਮਾਨਯਾ ਬਹਿਓ ਬਿਵਾਧ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ਨੂਹੇਂ ।

ਮੂਲੁ ਜਾਣਿ ਗਲਾ ਕਰੇ ਹਾਣਿ ਲਾਏ ਹਾਣੁ ॥

ਯਗਤਰ ਮੂਲੁ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ ਬੇ ਅਨਧਮਾਨਯਾ ਬਹਿਓ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਬਿਖਲਾਰੇ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ।
ਬੇ ਦੂਜਿਆਰੇ ਨਾਮ-ਸ਼ਰਣਗ ਕਰਿਵਾਕੁ ਆਬਿਛਿਓ ਏਵੰ ਬੇ ਕਾਮ ਭਯਾਪਕ ਸ਼ਠਿਕਾਰਕ ਪਾਪਗੁਣਿਕੁ ਨਸ਼ੁ
ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ।

ਲਬਿ ਨ ਚਲਈ ਸਚਿ ਰਹੈ ਸੇ ਵਿਸਟੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਯਿਐ ਲੋਭੁ ਪਥੁ ਅਨੁਬਰਣ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ਏਵੰ ਬਧਾਰੇ ਵਾਸ ਕਰੇ, ਬੇਹਿ ਮਧਸ਼ਿ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਕੋਠਾਰੇ
ਗੁਣਗਮੁ ਹੋਯਾਐ ।

ਸਰੁ ਸੰਧੇ ਆਗਾਸ ਕਉ ਕਿਉ ਪਹੁਚੈ ਬਾਣੁ ॥

ਯਧਿ ਵਾਗ ਆਕਾਸ਼ਕੁ ਮਰਾਯਾਐ, ਬੇਹਿ ਵਾਗ ਕਿਧਰਿ ਬੇਠਾਰੇ ਪਹੁਚੈ ਪਾਰਿਵ?

ਅਗੈ ਓਹੁ ਅਗੰਮੁ ਹੈ ਵਾਹੇਦੜੁ ਜਾਣੁ ॥੨॥

ਭਧਰ ਬੇਹਿ ਆਕਾਸ਼ ਅਗਮਧੁ ਅਰੇ, ਏਧੁਪਾਯਿ ਭਾਵ ਯੇ ਵਾਗ ਓਲਠਿ ਵਾਗ ਮਾਰੂਧੁਵਾ ਲੋਕ ਭਧਰੇ ਹੂੰ
ਪਠਿਵਾ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਭਠਿ ॥

ਨਾਰੀ ਪੁਰਖ ਪਿਆਰੁ ਪ੍ਰੇਮਿ ਸੀਗਾਰੀਆ ॥

ਯੀਵ-ਸੁਧਿ ਨਿਯ ਪੁਰੁਸ਼-ਪਠਿਯਾ ਬਹਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾਐ ਆਭ ਬੇਮਾਨੇ ਪ੍ਰੇਮਰ ਗੁਣਾਰ ਕਰਿਛਿਓ ।

ਕਰਨਿ ਭਗਤਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਨ ਰਹਨੀ ਵਾਰੀਆ ॥

ਧਿਨ ਰਾਤਿ ਬੇ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਭਯਿ ਕਰਿਯਾਐ ਆਭ ਭਯਿ ਕਰਿਵਾਰੂ ਬੇ ਬਿਰਠ ਝੂਧਨਾਹਿ ।

ਮਹਲਾ ਮੰਝਿ ਨਿਵਾਸੁ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੀਆ ॥

ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕੁ ਮਧਿਰੇਰੇ ਠਾਢਾਯਾ ਨਿਵਾਸ ਧਾਐ, ਆਭ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਨਾਮ ਧਾਰਾ ਬੇ ਗੋਭਾ ਪ੍ਰਾਧੁ ਹੋਯਾਯਿ ।

ਸਚੁ ਕਹਨਿ ਅਰਦਾਸਿ ਸੇ ਵੇਚਾਰੀਆ ॥

ਬੇ ਬਿਨਾਓ ਹੋਯਾਯ ਬਯਾ ਝੂਧਲਾਰੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿਯਾਐ ।

ସେ ନିଜ ସ୍ବାମୀଙ୍କ ପାଖରେ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ, ଆଉ ପତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହୃଦ୍ଯମରେ ତାହାଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଥାଏ ।

ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ପ୍ରେମ କରିଥାଏ, ତାହାର ସବୁ ସଖୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥାନ୍ତି ।

ପ୍ରଭୁ ନାମ ବିନା ମନୁଷ୍ୟର ଜୀବନ ଧୂଳାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ, ଆଉ ତାହାର ନିବାସ ମଧ୍ୟ ଧୂଳାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ।

ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନାମ ଦ୍ଵାରା ଶୋଭା ପାଇଥାଏ ସେ ହିଁ ନାମ ରୂପୀ ଅମୃତ ପାନ କରିଛି । ॥22॥

ଶୈଳକ ମହଲ ୧ ॥

ଯେପରି ମରୁଛଇ ବର୍ଷା ଦ୍ଵାରା ତୁମ୍ଭ ହୁଏନାହିଁ, ସେପରି ହିଁ ଅଗ୍ନିର କ୍ଷୁଧା କାଠ ଦ୍ଵାରା ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

କୌଣସି ସମ୍ରାଟ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ବ୍ୟାପୀ ତୁମ୍ଭ ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ସାଗରକୁ କେବେ କେହି ମଧ୍ୟ ଭରି ପାରିବ ନାହିଁ।

ହେ ନାନକ! ସତ୍ୟର ନାମ ପାଇଁ ଭକ୍ତମାନେ କେତେ ଭୋକରେ ଅଛନ୍ତି, ଏହାକୁ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଅର୍ଥାତ୍ ଭକ୍ତମାନେ ନାମ ଜପ କରି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତି ॥ ୧ ॥

ପୃଷ୍ଠା 2 ॥

ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନ୍ତ୍ରଷ୍ଟ୍ୟକ୍ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ହୋଇନଥାଏ ତାହାର ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ ।

ଗୁରୁଙ୍କ କ୍ରପାର ବିରଳ ପୁରୁଷ ହିଁ ସଂସାର ସାଗରର ପାର ହୋଇଥାଏ ।

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਹੈ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬੀਚਾਰਿ ॥

ਨਾਨਕ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ ਕਹੁਓ ਯੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਹੁ ਕਾਰਿਯ ਕਰਿਵਾ ਪਾਛੈ ਬਧੈ ਅਚਰਿਓ।

ਕਾਰਣੁ ਕਰਤੇ ਵਸਿ ਹੈ ਜਿਨਿ ਕਲ ਰਖੀ ਧਾਰਿ ॥੨॥

ਯਗਤਰ ਕਾਰਣ ਰਚਯੋਓ। ਪੁਰੁਸ਼ ਵਸਿਓ ਆਯੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਕਲ। ਏਹਿ ਯਗਤਰੁ ਧਾਰਣ ਕਰਿਓਓ। ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਓ ॥

ਖਸਮੈ ਕੈ ਦਰਬਾਰਿ ਢਾਢੀ ਵਸਿਆ ॥

ਭਾਗੁਆ (ਯੋਗਗਾਨ ਕਰੁਣਾ) ਪੁਰੁਸ਼ ਦਰਬਾਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਓ।

ਸਚਾ ਖਸਮੁ ਕਲਾਣਿ ਕਮਲੁ ਵਿਗਸਿਆ ॥

ਬਧੁ ਬਹੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰਿਵਾ। ਭਾਰਾ ਭਾਵਾਰ ਝੁਧਲ ਕਮਲ ਪੁਛੁਛਿਤ ਹੋਯਾਓਓ।

ਖਸਮਹੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇ ਮਨਹੁ ਰਹਸਿਆ ॥

ਕਿਸੇ ਠਾਹੁ ਪੂਰੁ ਜਾਨ ਪਾਇ ਕਰਿਵਾ। ਭਾਰਾ ਨਿਯ ਝੁਧਲੇ ਬੇ ਪਰਮ ਪੁਸਤ ਹੋਯਾਓਓ।

ਦੁਸਮਨ ਕਢੇ ਮਾਰਿ ਸਜਣ ਸਰਸਿਆ ॥

ਬੇ ਨਿਯ ਝੁਧਲੇ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਏਵੇ ਅਭਾਵਿ ਕਠਾਧਿ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਵਾ।
ਵਾਹਾਰ ਕਰਿ ਦੇਖਓਓ ਏਵੇ ਭਾਵਾਰ ਬਧਨ - ਬਧੁ, ਚੁਧੁ, ਧਮਾ ਏਵੇ ਧਰਿ ਕਠਾਧਿ ਗੁਣਿ ਹੋਯਾਓਓ।

ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਸਚਾ ਮਾਰਗੁ ਦਸਿਆ ॥

ਬਯਾ ਬਧਗੁਰੁ ਭਾਵਾਗੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਮਿਲਨਰ ਬਧਮਾਰਿ ਵਧਾਯ ਦੇਖਓਓ।

ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ਕਾਲੁ ਵਿਧਉਸਿਆ ॥

ਬਧਾਬੁਰੂਪ ਬੁਝਾਯਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬਿੰਬ ਕਾਲ (ਮੂਰ੍ਹ੍ਧ)ਨੂੰ ਨਝ ਕਰਿਵੇਯਕਿ।

ਢਾਢੀ ਕਥੇ ਅਕਥੁ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥

ਪ੍ਰਗੰਥਾ ਗਾਨ ਕਰੂਪੁਵਾ ਚਾਰਨ ਅਵਰ੍ਥਨਾਮੁ ਪੁਰ੍ਵਾਕਾ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰੇ ਐਵੰ ਪੁਰ੍ਵਾਕਾ ਨਾਮਰੇ ਗ੍ਰੰਥਾਰ ਕਰਿਯੋ, ਅਧੀਨ ਭਾਯਾ ਯਯ ਬਧਾਯਾ ਹੋਯਕਿ।

ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਹਿ ਰਾਸਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਮਿਲੇ ਪਿਆਰਿਆ ॥੨੩॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਗੁਣ ਗੁਣਰ ਪੁਰ੍ਵਿ ਧਰਿ ਰਯੁਵਾ ਭਾਰਾ ਬੇ ਪੂਰ੍ਵਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਹਰਿਯਾ ਬਹਿਭ ਭੇਦ ਕਰਿਯੋ।
॥23॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਪਾਲ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਖਤਿਅਹੁ ਜੰਮੇ ਖਤੇ ਕਰਨਿ ਤ ਖਤਿਆ ਵਿਚਿ ਪਾਹਿ ॥

ਪੂਰ੍ਵ ਯਯਰੇ ਕਰਾਯਾਯੁਵਾ ਪਾਪ ਹੋਯੁ ਆਮੇ ਯਯ ਹੋਯਕਿ। ਆਮੇ ਪੂਰ੍ਵਾਰ ਯਯ ਨੇਯ ਪਾਪ ਕਰੁਯੁ ਐਵੰ ਪਰਵਰ੍ਥੀ ਯਾਵਨਰੇ ਮਥ ਆਮੇ ਪਾਪਪੂਰ੍ਵ ਕਾਰ੍ਥਰੇ ਪਫਿਵਾ।

ਧੋਤੇ ਮੂਲਿ ਨ ਉਤਰਹਿ ਜੇ ਸਉ ਧੋਵਣ ਪਾਹਿ ॥

ਆਮਰ ਐਵੇ ਪਾਪ ਧਾਰ੍ਥਿਕ ਕਾਰ੍ਥ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਨਾਗ ਯੁਐ ਨਾਯੋ, ਯਥਿਓ ਆਮੇ ਹਯਾਰ ਹਯਾਰ ਧਰ ਪਥਿਯੁ
ਧਾਨ ਕਰਿ ਆਮਰ ਪਾਪ ਧੋਯਕਾਯੁ ਚੇਯਾ ਕਰੁ।

ਨਾਨਕ ਬਖਸੇ ਬਖਸੀਅਹਿ ਨਾਹਿ ਤ ਪਾਹੀ ਪਾਹਿ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯਥਿ ਪੁਰ੍ਵ ਯਯਾ ਧਿਅਯੁ, ਚੇਵੇ ਐਵੇ ਪਾਪਗੁਧਿਕ ਯਯਾ ਕਰਾਯਾਯਾਐ, ਨਚੇਯੁ ਵਯੁਯੁ ਯਯੁਯਾ
ਯੁਐ

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ 1 ॥

ਨਾਨਕ ਬੋਲਣੁ ਝਖਣਾ ਦੁਖ ਛਡਿ ਮੰਗੀਅਹਿ ਸੁਖ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਆਮੇ ਭਗਵਾਨਯੋ ਠਾਰੂ ਦੂਖ ਛਾਢਿ ਸੁਖ ਹੂੰ ਮਾਗਿਵਾ, ਠਾਹਾਹੇਲੇ ਏਹਾ ਕਹਿਵਾ ਕਪਥੈ ਅਚੇ।

ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਦੁਇ ਦਰਿ ਕਪੜੇ ਪਹਿਰਹਿ ਜਾਇ ਮਨੁਖ ॥

ਭਭਲੁ ਸੁਖ ਏਵੰ ਦੂਖ ਹੇਭਲੈ ਭਗਵਾਨਯੋ ਵਰਵਾਰਨੂ ਪ੍ਰਾਚੁ ਪੋਸਾਕ, ਯਾਹਾ ਯਗਤਕੁ ਆਇਵਾ ਪਰੇ ਮਥੈਸ ਪਿਥੈਆ।

ਜਿਥੈ ਬੋਲਣਿ ਹਾਰੀਐ ਤਿਥੈ ਚੰਗੀ ਚੁਪ ॥੨॥

ਮੇਭਠੋ ਬੋਲਿਵਾ ਭਾਰਾ ਪਰਾਯੋਧ ਹੂੰ ਹੇਭ, ਬੇਠਾਰੇ ਰੂਪ ਰਹਿਵਾ ਭਲ ਅਚੇ। ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਭਠੈ ॥

ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਦੇਖਿ ਅੰਦਰੁ ਭਾਲਿਆ ॥

ਚਾਰੇ ਧੰਗਰੇ ਬਞਾਨ ਕਰਿਵਾ ਪਰੇ ਮੂੰ ਪਰਮਾਨ੍ਰਾਯੂ ਨਿਯ ਸੁਧਮਰੇ ਖੋਲਿਪਾਰਿਛੈ।

ਸਚੈ ਪੁਰਖਿ ਅਲਖਿ ਸਿਰਜਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥

ਬੇਹੁ ਅਲਖਾ, ਬਦਪੁਰੁਖ ਏਵੰ ਸੁਭਿਕਭਾਯੂ ਵੇਯੂ ਕੁਠਾਥੈ ਹੋਲਮਾਯਛੈ।

ਉਝੜਿ ਭੁਲੇ ਰਾਹ ਗੁਰਿ ਵੇਖਾਲਿਆ ॥

ਮੂੰ ਭਾਯਿਥੁਵਾ ਬੰਬਾਰਰੇ ਪਥਭੁਯੁ ਹੋਲਮਾਯਛੈ ਕਿਛੁ ਗੁਰੁਵੇਖ ਮੋਠੇ ਬਧਮਾਰੀ ਵੇਖਾਯਛਛੈ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸਚੇ ਵਾਹੁ ਸਚੁ ਸਮਾਲਿਆ ॥

ਬਧਮਰ ਭੁਬ ਬਦਗੁਰੁ ਧਨਾ ਅਠਛੈ, ਯਾਹਾਯ ਦਮਾਰੂ ਮੂੰ ਬਧਾਬਰੂਪ ਪਰਮਾਨ੍ਰਾਯੂ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਅਛੈ।

ਪਾਇਆ ਰਤਨੁ ਘਰਾਹੁ ਦੀਵਾ ਬਾਲਿਆ ॥

ਬਧਾਗੁਰੁ ਮੋਮ ਭਿਠਰਰ ਞਾਨਰ ਪ੍ਰਵਾਪਕੁ ਪ੍ਰਭੁਲਿਠ ਕਰਿਛਛੈ, ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਮੂੰ ਮੋਮਰ ਸੁਧਮ ਘਰੇ ਨਾਮਰ ਰਹੁ ਪਾਯਛੈ।

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹਿ ਸੁਖੀਏ ਸਚ ਵਾਲਿਆ ॥

ਮੂੰ ਗੁਰੁਯੋ ਕਾਕਾ ਮਾਖਮਰੇ ਬਧਾ ਰੂਪਰੇ ਬਰੋਪਰਿ ਭਗਵਾਨਯੋ ਮਹਿਮਾ ਸੁਠੈ ਕਰਿ ਬਧਾਵਾਧਾ ਹੋਲਮਾਯਛੈ।

ਨਿਡਰਿਆ ਡਰੁ ਲਗਿ ਗਰਬਿ ਸਿ ਗਾਲਿਆ ॥

ਮੇਭੱ ਲੋਕਾਕਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਲ ਨਾਹਿ, ਚਾਹਾਕਾ ਮਰਯ ਭਲ ਲਾਗਿ ਰਹਿਯਾ ਅਭ ਸੇ ਅਹੰਕਾਰਚੇ ਨਝੁ
ਹੋਯਾਯਾਯਾ ॥

ਨਾਵਹੁ ਭੁਲਾ ਜਗੁ ਫਿਰੈ ਬੇਤਾਲਿਆ ॥੨੪॥

ਨਾਮਕੁ ਬਿਸ੍ਵਨੁਤ ਕਰਿ ਬੰਬਾਰਚੇ ਪੇਚ ਭਲਿ ਰੂਯਾਯਾ ॥੨੪॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਭੈ ਵਿਚਿ ਜੰਮੈ ਭੈ ਮਰੈ ਭੀ ਭਉ ਮਨ ਮਹਿ ਹੋਇ ॥

ਮਥਿਓ ਭਲਚੇ ਜਨੁ ਬੂਝ ਏਵੰ ਭਲਚੇ ਮਰਿਯਾਯਾ | ਜਨੁ ਏਵੰ ਮੁਰੁਖੁ ਪਚੇ ਮਖ ਚਾਕਾ ਮਨਚੇ ਭਲ
ਰਹਿਯਾਯਾ

ਨਾਨਕ ਭੈ ਵਿਚਿ ਜੇ ਮਰੈ ਸਹਿਲਾ ਆਇਆ ਸੋਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਰਿ ਮਾਨਵ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਲਚੇ ਮਰਿਯਾਯਾ, ਅਥਾਛੁ , ਮਾਨਿ ਯਾਯਾ, ਚੇਚੇ ਬੁਨਿਆਚੇ ਚਾਕਾਰ
ਆਗਮਨ ਬਧਾਯਾ ਏਵੰ ਆਨੰਦਦਾਯਕ ਬੂਝ ॥ 1 ॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਭੈ ਵਿਣੁ ਜੀਵੈ ਬਹੁਤੁ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀਆ ਖੁਸੀ ਕਮਾਇ ॥

ਭਲਚੇ ਭਲ ਧਾਰਨ ਕਰਿਵਾ ਬਿਨਾ ਗੁਣਾ ਬਹੁਤੁ ਬਿਨ ਪਰਿਪਕੁ ਬਝਿਯਾਯਾ ਅਭ ਆਨੰਦ ਹਿੰ ਆਨੰਦ ਗੁਰੁ
ਕਰਿਯਾਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਭੈ ਵਿਣੁ ਜੇ ਮਰੈ ਮੁਹਿ ਕਾਲੈ ਉਠਿ ਜਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਰਿ ਸੇ ਭਲਚੇ ਭਲ ਨਕਰਿ ਨਿਯੁ ਜੀਵਨ ਚਪਾਗ ਕਰਛੁ, ਚੇਚੇ ਸੇ ਬੁਨਿਆਰੁ ਮੁਹੰਚੇ
ਕਾਲਿ ਲਗਾਯਾ ਚਲਿਯਾਯਾਛੁ ॥ 2 ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਛੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਤ ਸਰਧਾ ਪੂਰੀਐ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧੈ ਭਧਰੇ ਬਧਗੁਰੂ ਧਮਾਨੁ ਹੋਯਾਯਾਏ, ਚਾਹਾਰ ਗੁਣਾ ਪੂਰ੍ਣ ਹੋਯਾਯਾਏ ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਨ ਕਬਹੂੰ ਝੂਰੀਐ ॥

ਮੇਰੇ ਬਧਗੁਰੂ ਧਮਾਨੁ ਹੋਯਾਯਾਏ ਚਾਹਾਏਯਾਏ ਮਨੁਸ਼ਖ ਕੇਰੇ ਪਛਾਤਾਪ ਕਰੇ ਨਥਾਏ ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਤਾ ਦੁਖੁ ਨ ਜਾਣੀਐ ॥

ਮੇਰੇ ਬਧਗੁਰੂ ਧਮਾਨੁ ਹੋਯਾਯਾਏ ਚਾਹਾਏਯਾਏ ਮਨੁਸ਼ਖ ਦੁਖਯਾਏ ਯਾਏ ਨਥਾਏ ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਤਾ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀਐ ॥

ਮੇਰੇ ਬਧਗੁਰੂ ਧਮਾਨੁ ਹੋਯਾਯਾਏ, ਮਨੁਸ਼ਖ ਹਰਿਯਾਏ ਪ੍ਰੇਮਯਾਏ ਭਧਰੇ ਕਰੇਯਾਏ ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਤਾ ਜਮ ਕਾ ਡਰੁ ਕੇਹਾ ॥

ਮੇਰੇ ਬਧਗੁਰੂ ਧਮਾਨੁ ਹੋਯਾਯਾਏ ਚਾਹਾਏਯਾਏ ਮਨੁਸ਼ਖਯਾਏ ਮਰਯਾਏ ਭਯਾਏ ਨਾਏ ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਤਾ ਸਦ ਹੀ ਸੁਖੁ ਦੇਹਾ ॥

ਮੇਰੇ ਬਧਗੁਰੂ ਧਮਾਨੁ ਹੋਯਾਯਾਏ ਚਾਹਾਏਯਾਏ ਚਨਯਾਏ ਬਧਾ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੋਯਾਯਾਏ ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਤਾ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਈਐ ॥

ਮੇਰੇ ਬਧਗੁਰੂ ਧਮਾਨੁ ਹੋਯਾਯਾਏ ਚਾਹਾਏਯਾਏ ਨਵਨਿਧਿ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੋਯਾਯਾਏ ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਤ ਸਚਿ ਸਮਾਈਐ ॥੨੫॥

ਮੇਰੇ ਬਧਗੁਰੂ ਧਮਾਨੁ ਹੋਯਾਯਾਏ ਚਾਹਾਏਯਾਏ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬਧਰੇ ਹੋਯਾਏ ਯਾਏ ॥੨੫॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਪਾਲ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਸਿਰੁ ਖੋਹਾਇ ਪੀਅਹਿ ਮਲਵਾਣੀ ਜੂਠਾ ਮੰਗਿ ਮੰਗਿ ਖਾਹੀ ॥

ਬੇਮਾਨੇ ਬੇਮਾਨਾਯਾਏ ਕੇਯਾਏ ਭਧਰੇ, ਅਪਰਿਯਾਏ ਪਾਏ ਪਿਯਾਏ ਏਵਾ ਕਾਰਨਾਏ ਮਾਯਾਏ
ਏਵਾ ਅਨਾਯਾਏ ਅਵਗਿਯਾਏ ਅੰਧ ਯਾਏ ।

ਫੋਲਿ ਫਦੀਹਤਿ ਮੁਹਿ ਲੈਨਿ ਭੜਾਸਾ ਪਾਣੀ ਦੇਖਿ ਸਗਾਹੀ ॥

ਬੇਮਾਨੇ ਅਪਰਿਝਾਰ ਘਾਬੁਝਿ, ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਅਪਰਿਝਾਰ ਪਵਨ ਨੀਂਹ ਆਉ ਜਲ ਵੇਖੁਲੇ ਬਯੋਧਾ
ਕਰਿਯਾ।

ਭੇਡਾ ਵਾਰੀ ਸਿਰੁ ਖੋਹਾਇਨਿ ਭਰੀਅਨਿ ਹਥ ਸੁਆਹੀ ॥

ਭਲ੍ਲਰੇ ਘਾਬੁ ਖੂਹ ਮੇਰਾ ਭਲ੍ਲਿ ਘਾਹਰੇ ਕੇਠ ਭਧਾਓਯਾ।

ਮਾਊ ਪੀਉ ਕਿਰਤੁ ਗਵਾਇਨਿ ਟਬਰ ਰੇਵਨਿ ਧਾਹੀ ॥

ਬੇ ਭਾਯਾ ਪਿਠਾਮਾਭਾਯਾ ਪੁਠਿ ਧ੍ਵਜਾ ਕਰ੍ਮਕ੍ਰਮ, ਅਧ੍ਵਜ ਬੇਮਾਨਾਯਾ ਬੇਬਾਰ ਬਧਾਨ ਭਧਾਗ ਕਰ੍ਮਕ੍ਰਮ, ਐਵੰ ਭਾਯਾ
ਬਧਾਯਾਮਾਨੇ ਕਾਧਿਕਾਯਾ ਲਾਗਯਾ।

ਓਨਾ ਪਿੰਡੁ ਨ ਪਤਲਿ ਕਿਰਿਆ ਨ ਦੀਵਾ ਮੁਏ ਕਿਥਾਉ ਪਾਹੀ ॥

ਕੇਹੁ ਪਿੰਡੁ ਧਾਨ, ਪਤੁ ਰਾਹਿਦੀਧਿ ਕਰ੍ਮਕ੍ਰਮ ਨਾਹਿ, ਕ੍ਰਿਧਾ ਗੇਧਾ ਰਾਹਿਦੀਧਿ ਕਰ੍ਮਕ੍ਰਮ ਨਾਹਿ ਕ੍ਰਿਧਾ ਬੇਮਾਨਾਯਾ ਪਾਯਾ
ਐਕ ਮਾਹਿ ਧਾਪ ਯਾਯਾ ਨਾਹਿ | ਬੇਮਾਨਾਯਾ ਮੁਧ੍ਵਜ ਪਰੇ ਕੇਯਾਯਾ ਪ੍ਰੇਯਾ ਧਿਯਾਯਾ?

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਦੇਨਿ ਨ ਢੇਈ ਬ੍ਰਹਮਣ ਅੰਨੁ ਨ ਖਾਹੀ ॥

ਅਠਸਠਿ ਭਾਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਾਧ ਭਾਯਾਯਾ ਆਯਾਯਾ ਵੇਯਾ ਨਯਾਧ ਆਯਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਭਾਯਾਯਾ ਭੋਯਾਯਾ ਕਰੇ ਨਾਹਿ।

ਸਦਾ ਕੁਚੀਲ ਰਹਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਮਥੈ ਟਿਕੇ ਨਾਹੀ ॥

ਬੇ ਬਧਾ ਧਿਨ ਰਾਹਿ ਮਲਿਨ ਰਹਿਯਾਧ ਆਯਾ ਭਾਯਾਯਾ ਕਪਾਲਰੇ ਭਲਕ ਧਾਧ ਨਯਾਧ।

ਝੰਡੀ ਪਾਇ ਬਹਨਿ ਨਿਤਿ ਮਰਣੈ ਦੜਿ ਦੀਬਾਣਿ ਨ ਜਾਹੀ ॥

ਗੋਕਾਕਾਯਾਯਾ ਪਰਿ ਬੇਮਾਨੇ ਧਲਰੇ ਵਧਿਯਾਯਾ। ਕ੍ਰਿਧਾ ਮੋਧਰਿ ਮਹਿਲਾਯਾਮਾਨੇ ਮੁਧ ਧਾਯਾਯਾ ਘਰੇ
ਕਪਭਾ ਲਗਾਯਾ ਗੋਕਾ ਕਰ੍ਮਕ੍ਰਮ ਐਵੰ ਪੁਯਾਯਾ ਭਯਾਯਾ ਬਧਧਾਯਾਯਾ ਧਾਯਾਯਾ ਨਾਹਿ।

ਲਕੀ ਕਾਸੇ ਹਥੀ ਫੁੰਮਣ ਅਗੇ ਪਿਛੀ ਜਾਹੀ ॥

ਬੇਮਾਨੇ ਅਧ੍ਵਜੇ ਭਿਯਾ ਪਾਯਾ ਚਾਯਾ ਐਵੰ ਘਾਹਰੇ ਬ੍ਰਧਾ ਗੂਯਾ ਬਹਿਧ ਬੇਮਾਨੇ ਆਯਾਯਾ ਪਯਾਯਾ ਕੂਯਾਯਾ।

ਨਾ ਓਇ ਜੋਗੀ ਨਾ ਓਇ ਜੰਗਮ ਨਾ ਓਇ ਕਾਜੀ ਮੁੰਲਾ ॥

ਨਾ ਬੇ ਮੋਗੀ, ਨਾ ਬੇ ਗਿਧਾਯਾ ਭਧਾਧਕ, ਨਾ ਬੇ ਕਾਯਾ ਆਯਾ ਨਾ ਬੇ ਮੂਯਾ।

ਦਯਿ ਵਿਗੋਏ ਫਿਰਹਿ ਵਿਗੁਤੇ ਫਿਟਾ ਵਤੈ ਗਲਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਵਾਰਾ ਕ੍ਰਮਾਰੰਗਾਨਾ ਕਰਮਾਯਾਕ ਬੇ ਅਪਮਾਨਿਤ ਹੋਯਾਕ ਕੂਲੁਆਏ ਆਯ ਚਾਹਾਰ ਬੰਦੁਕਾਯ ਲੋਕਾਕ
ਭ੍ਰਸ਼ ਹੋਯਾਕਾਯਿ।

ਜੀਆ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲੇ ਸੇਈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਰਖੈ ॥

ਬੇਮਾਨੇ ਏਕਾ ਮਖ ਕੂਝੁ ਨਾਹਿੰ ਮੇ ਕੇਵਲ ਭਗਵਾਨ ਯਾਵਮਾਨਯੁ ਹਥਾ ਕਰੁਛਿ ਏਵੰ ਧੂਨਯੀਵਿਤ
ਕਰੁਛਿ | ਅਨਧ ਕੇਹਿ ਬੇਮਾਨਯੁ ਰਖਾ ਕਰਿਪਾਰਿਵੇ ਨਾਹਿੰ |

ਦਾਨਹੁ ਤੈ ਇਸਨਾਨਹੁ ਵੰਜੇ ਭਸੁ ਪਈ ਸਿਰਿ ਖੁਬੈ ॥

ਬੇ ਪ੍ਰਣਧ ਕਰਿਯਾਏ ਏਵੰ ਬ੍ਰਾਹਮ ਕਰਿਵਾ ਠਾਰੂ ਬਞਿਤ ਰਹਿਯਾਏ। ਕੇਯ ਭਧੂਭਾ ਹੋਯਾਯੁਵਾ ਚਾਕਰਿ
ਮਝਕਰੇ ਧੂਲਿ ਪਠਿਯਾਏ।

ਪਾਣੀ ਵਿਚਹੁ ਰਤਨ ਉਪੰਨੇ ਮੇਰੁ ਕੀਆ ਮਾਧਾਣੀ ॥

ਬੇਮਾਨੇ ਏਕਾ ਮਖ ਕੂਝੁ ਪਾਰੁਛਿ ਨਾਹਿੰ ਮੇ ਮੇਠੇਵੇਲੇ ਦੇਵਥਾ ਏਵੰ ਧੋਧਮਾਨੇ ਮਿਥੀ ਬੂਮੇਰ
ਪਰਥ ਵਾਰਾ ਯਾਗਰਕੂ ਮਛਨ ਕਲੇ, ਬੇਠੇਵੇਲੇ ਪਾਣੀਰੂ 14 ਰਹੁ ਵਾਹਾਰਿਕਾ।

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਦੇਵੀ ਥਾਪੇ ਪੁਰਬੀ ਲਗੈ ਬਾਣੀ ॥

ਦੇਵਥਾਮਾਨੇ ਬਾਠਿਓ ਚਾਰੰਬ੍ਰਾਹਮ ਨਿਯੂਛ ਕਰਿਛੁਛਿ। ਮੇਯਠਾਰੇ ਪਰਥਪਰਵਾਣੀ ਪਾਲਨ ਕਰਮਾਏ ਏਵੰ
ਭਯਨ ਗਾਨ ਕਰਮਾਏ | ਅਥੀਓ ਬੇਠਾਰੇ ਹਰਿਕਾ ਕਾਹਾਣੀ ਵਯਵਧ ਮਾਖਮਰੇ ਕੂਹਾਏ |

ਨਾਇ ਨਿਵਾਜਾ ਨਾਤੈ ਪੂਜਾ ਨਾਵਨਿ ਸਦਾ ਸੁਜਾਣੀ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮ ਕਰਿਵਾ ਪਰੇ ਮੁਬਲਮਾਨਮਾਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੁਛਿ ਏਵੰ ਬ੍ਰਾਹਮ ਕਰਿਵਾ ਪਰੇ ਬ੍ਰਿਛੁਮਾਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੁਛਿ
ਏਵੰ ਬਮਭੁ ਯਾਨਮਾਨੇ ਬਰਵਾ ਗਾਯਾਕਾਯਿ।

ਮੁਇਆ ਜੀਵਦਿਆ ਗਤਿ ਹੋਵੈ ਜਾਂ ਸਿਰਿ ਪਾਈਐ ਪਾਣੀ ॥

ਮੇਵੇ ਮਨੁਬਧ ਯਛੁ ਹੋਯਾਕ ਮਰਿਯਾਏ, ਬੇਠੇਵੇਲੇ ਚਾਹਾਰ ਮਝਕ ਭਪਰੇ ਯਯ ਯਯਾ ਯਾਏ ਮੇਮਿਥਿਕਿ
ਚਾਰ ਗਠਿ ਹੋਯਾਕਾਏ।

ਨਾਨਕ ਸਿਰਖੁਬੇ ਸੈਤਾਨੀ ਏਨਾ ਗਲ ਨ ਭਾਣੀ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕਾਮਝਕ ਵਾਹਾਰ ਕਰੁਯੁਵਾ ਬਯਥਾਨ ਅਰੇ ਆਯ ਬ੍ਰਾਹਮ ਕਥਾ ਚਾਹਾਕੂ ਭਯ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿੰ।

ਵੁਠੈ ਹੋਇਐ ਹੋਇ ਬਿਲਾਵਲੁ ਜੀਆ ਜੁਗਤਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਵਰ੍ਥਾ ਹੋਲੇ ਬਧੂਆਠੇ ਬ੍ਰੁਯ ਮਿਲਿਯਾਏ | ਯਾਵਯਛੁਕਾ ਯਾਵਯਨ ਭਪਕਰਣ ਯਯਰੇ ਵਿਧਮਾਨ ਅਰੇ।

ਵੁਠੈ ਅੰਨ੍ਹ ਕਮਾਦੁ ਕਪਾਹਾ ਸਭਸੈ ਪੜਦਾ ਹੋਵੈ ॥

ਮੋਹਭੇਦਵੇਲੇ ਜਲ ਵਰ੍ਸ਼ਾ, ਸ਼ਬਾ, ਆਗੂ, ਕਪਾ ਯਥਾਵਤਿ ਭਵੰਨੁ ਖੂਧ, ਯਾਹਾ ਬਸਤ੍ਰਾਯਾ ਪਾਯੈ ਪ੍ਰਭੁਕਰ ਅਰੇ |
ਕਪਾ, ਯਾਹਾ ਘੋਰਾਯਾ ਪਾਯੈ ਚਾਦਰ ਹੋਇਆ।

ਵੁਠੈ ਘਾਹੁ ਚਰਹਿ ਨਿਤਿ ਸੁਰਹੀ ਸਾ ਧਨ ਦਹੀ ਵਿਲੋਵੈ ॥

ਮੋਹਵੇ ਮੋਹਿ ਕਰਬੀ ਆਖ, ਗਾਯ ਬਧਾ ਘਾਹ ਚਰਿਆ, ਆਯ ਚਾਹਾਰ ਧੂਪਰੁ ਧਰੈ ਹੋਇਆ।

ਤਿਤੁ ਘਿਇ ਹੋਮ ਜਗ ਸਦ ਪੂਜਾ ਪਇਐ ਕਾਰਜੁ ਸੋਹੈ ॥

ਠਾ'ਪਰੇ ਮਹਿਲਾਮਾਨੇ ਧੂਰੇ ਚੁਲ੍ਹਿ | ਐਤ੍ਰੁ ਵਾਹਾਰੁਪ੍ਰਵਾ ਧਿ, ਹੋਮ, ਮਯ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਭਯਾਰ ਏਵਾ ਨਿਧਿ ਪੂਜਾ
ਬਰਦਾ ਬਮਾਧੁ ਹੋਇਆ ਏਵਾ ਅਨਧ ਬਾਧਾਰ ਘਰੇ ਬੁਧਭਿਤ ਹੋਇਆ।

ਗੁਰੂ ਸਮੁੰਦੁ ਨਦੀ ਸਭਿ ਸਿਖੀ ਨਾਤੈ ਜਿਤੁ ਵਡਿਆਈ ॥

ਗੁਰੂ ਹੋਭਲੇ ਬਮੁਦ, ਗੁਰੂ-ਵਾਗੀ ਬਰੁ ਨਦੀ (ਭਾਯਾਰ ਬੇਵਕ), ਬਾਨ ਕਰਭੈ ਮੋਭੰਧੁਰੇ ਯੋਗੇ ਮਹਾਨਭਾ
ਪ੍ਰਾਧੁ ਖੂਧ |

ਨਾਨਕ ਜੇ ਸਿਰਖੁਥੇ ਨਾਵਨਿ ਨਾਹੀ ਤਾ ਸਤ ਚਟੇ ਸਿਰਿ ਛਾਈ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਮੋਭੰਧੁ ਮਾਨੇ ਪ੍ਰਭੁਰੂ ਕੇਗ ਕਾਠਭੈ, ਬੇਮਾਨੇ ਗਾਧਾਯ ਨਥਾਭੈ, ਭੇਵੇ ਬੇਮਾਨਯ
ਪ੍ਰਭੁਰੇ ਕੇਵਲ ਸ਼ਹੋ ਅਭੁਲਿ ਪਾਯੋਗ ਪਠਿਆ ॥1॥

ਮਃ ੨ ॥

ਮੁਕਲਾ 2 ॥

ਅਗੀ ਪਾਲਾ ਕਿ ਕਰੇ ਸੂਰਜ ਕੇਹੀ ਰਾਤਿ ॥

ਪਭਾ ਨਿਥਾਰ ਕਗ ਭਠਿ ਕਰਿਪਾਰਿਕ? ਰਾਠਿਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰਧਰ ਕਗ ਭਠਿ ਹੋਇਪਾਰੇ?

ਚੰਦ ਅਨੇਰਾ ਕਿ ਕਰੇ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਕਿਆ ਜਾਤਿ ॥

ਅਭਾਰ ਚਭਰ ਕਗ ਭਠਿ ਹੋਇਪਾਰੇ? ਕੋਗਬਿ ਪ੍ਰਯਾਠਿ ਪਵਨ ਏਵਾ ਜਲ ਪਾਯੈ ਕਗ ਭਠਿ ਕਰਿਪਾਰਭੈ?

ਧਰਤੀ ਚੀਜੀ ਕਿ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਵਿਚਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ॥

ਬਭੁ ਪਰਿਭਾਰ ਕਗ ਭਠਿ ਕਰਿਪਾਰੇ, ਯਾਹਾ ਭਿਠਰੇ ਬਰੁ ਬਭੁ ਭਵੰਨੁ ਹੋਇਆ।

ਨਾਨਕ ਤਾ ਪਤਿ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਪਤਿ ਰਖੈ ਸੋਇ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੋਹਭੇਦਵੇਲੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਯਰ ਮਾਨ ਏਵਾ ਬਭਾਨ ਵਯਾਯ ਰਯਭੈ ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ ਏਕ ਪ੍ਰਾਗੀਯ
ਪ੍ਰਭਿਭਿਤ ਬਿਵੇਚਨਾ ਕਰਾਯਾ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਯੋਗ ॥

ਤੁਧੁ ਸਚੇ ਸੁਬਹਾਨੁ ਸਦਾ ਕਲਾਣਿਆ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਯੋਧਯਯੋਗੀ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਮੈਂ ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।

ਤੂੰ ਸਚਾ ਦੀਬਾਣੁ ਹੋਰਿ ਆਵਣ ਜਾਣਿਆ ॥

ਤੂੰ ਬੜਾ ਸ਼ੇਰ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚੰਗੇ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ਅੰਗ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਬੜਾ ਯਥਾਰਥ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।

ਸਚੁ ਜਿ ਮੰਗਹਿ ਦਾਨੁ ਸਿ ਤੁਧੈ ਜੇਹਿਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਰੇ ਦੂਜੇ ਨਾਮ ਦੇ ਪਾਤਕਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਦਾਨ ਮੰਗਣ, ਜੇ ਚੰਗੇ ਨਾਮ ਦੇ ਪਾਤਕਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਦੂਜੇ ਦਾਨ ਮੰਗਣ।

ਸਚੁ ਤੇਰਾ ਫੁਰਮਾਨੁ ਸਬਦੇ ਸੋਹਿਆ ॥

ਚੰਗੇ ਫੁਰਮਾਨ ਦੇ ਅੰਗ ਆਪਣੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਚੰਗੇ ਨਾਮ ਦੇ ਭਾਗ ਦੇ ਪਾਤਕਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ।

ਮੰਨਿਐ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਤੁਧੈ ਤੇ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਚੰਗੇ ਫੁਰਮਾਨ ਦੇ ਮੰਨਣ ਦੇ ਭਾਗ ਦੇ ਪਾਤਕਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਆਪਣੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਚੰਗੇ ਨਾਮ ਦੇ ਪਾਤਕਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ।

ਕਰਮਿ ਪਵੈ ਨੀਸਾਨੁ ਨ ਚਲੈ ਚਲਾਇਆ ॥

ਚੰਗੇ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ਮੰਨਣ ਦੇ ਭਾਗ ਦੇ ਪਾਤਕਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਚੰਗੇ ਫੁਰਮਾਨ ਦੇ ਮੰਨਣ ਦੇ ਭਾਗ ਦੇ ਪਾਤਕਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ।

ਤੂੰ ਸਚਾ ਦਾਤਾਰੁ ਨਿਤ ਦੇਵਹਿ ਚੜਹਿ ਸਵਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦਾਤਾਰ ਹੋਵੇਂ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਫੁਰਮਾਨ ਦੇ ਮੰਨਣ ਦੇ ਭਾਗ ਦੇ ਪਾਤਕਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਚੰਗੇ ਫੁਰਮਾਨ ਦੇ ਮੰਨਣ ਦੇ ਭਾਗ ਦੇ ਪਾਤਕਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ।

ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਇਆ ॥੨੬॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਰੇ ਚੰਗੇ ਨਾਮ ਦੇ ਪਾਤਕਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਦਾਨ ਮੰਗਣ, ਜੇ ਚੰਗੇ ਨਾਮ ਦੇ ਪਾਤਕਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਦਾਨ ਮੰਗਣ। ॥੨੬॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੨ ॥

ਗੋਪਾਲ ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਦੀਖਿਆ ਆਖਿ ਬੁਝਾਇਆ ਸਿਫਤੀ ਸਚਿ ਸਮੇਉ ॥

ਮੇਰੇ ਚੰਗੇ ਨਾਮ ਦੇ ਪਾਤਕਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਚੰਗੇ ਫੁਰਮਾਨ ਦੇ ਮੰਨਣ ਦੇ ਭਾਗ ਦੇ ਪਾਤਕਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਚੰਗੇ ਫੁਰਮਾਨ ਦੇ ਮੰਨਣ ਦੇ ਭਾਗ ਦੇ ਪਾਤਕਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ।

ਤਿਨ ਕਉ ਕਿਆ ਉਪਦੇਸੀਐ ਜਿਨ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੇਉ ॥੧॥

ੴ ਵੇ ਚਾਹਾਯਾ ਭਧਦੇਗ ਧੇਵਾਰ ਅਭਿਪ੍ਰਾਯ ਕਰ ? ਯਾਹਾਯਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਅਚਫਿ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਕਲ 1 ॥

ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ਸੋਈ ਬੁਝੈ ॥

ਯਾਹਾਯਾ ਪੁਰੁ ਬੁਝਾ ਕੁਝਾਯਾਫਿ, ਬੇ ਫੁੱ ਚਾਹਾ ਕੁਝਾਯਾਫਿ।

ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਸੁਝਾਏ ਤਿਸੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੁਝੈ ॥

ਯਾਹਾਯਾ ਯਥਾ ਬੁਝਾ ਯਾਨ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਫਿ, ਬੇ ਬਰਯਾ ਯਾਨ ਨਿਯਾਫਿ।

ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਥਨਾ ਮਾਇਆ ਲੁਝੈ ॥

ਮੇਯਾ ਕਥਾਫਿ ਕਥਾ ਕਥਾ ਕਥਾਯਾਫਿ, ਬੇ ਮਾਯਾਯਾ ਫਾਥਾ ਕਥਾਯਾਫਿ।

ਹੁਕਮੀ ਸਗਲ ਕਰੇ ਆਕਾਰ ॥

ਪੁਰੁ ਨਿਯਾ ਕੁਝਾਯਾਫਿ ਫੁੱ ਬੁਝਾਯਾ, ਚਥਾ ਫਾਥਾ ਪੁਰੁ ਯਥਾਯਾਫਿ ਕਰਿਯਾਫਿ।

ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਸਰਬ ਵੀਚਾਰ ॥

ਬੇ ਬੁਝਾ ਫੁੱ ਬੁਝਾਯਾਫਿ ਕਰਿਯਾਫਿ ਕੁਝਾਯਾਫਿ।

ਅਖਰ ਨਾਨਕ ਅਖਿਓ ਆਪਿ ॥

ਫੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁ ਬੁਝਾ ਫੁੱ ਯਾਨ ਯਥਾਯਾਫਿ ਕਰਿਯਾਫਿ।

ਲਹੈ ਭਰਾਤਿ ਹੋਵੈ ਜਿਸੁ ਦਾਤਿ ॥੨॥

ਯਾਹਾਯਾ ਫੁੱ ਧਨ ਨਿਯਾਫਿ, ਚਾਹਾਯਾ ਅਯਾਨਯਾਫਿ ਅਯਾਨਯਾਫਿ ਕੁਝਾਯਾਫਿ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠਿ ॥

ਹਉ ਢਾਢੀ ਵੇਕਾਰੁ ਕਾਰੈ ਲਾਇਆ ॥

ਫੁੱ ਵੇਕਾਰੁ ਪੁਰੁ ਨਿਯਾ ਯਥਾ ਕਾਯਾਯਾਫਿ ਯਥਾਯਾਫਿ।

ਰਾਤਿ ਦਿਹੈ ਕੈ ਵਾਰ ਧੁਰਹੁ ਫੁਰਮਾਇਆ ॥

ਅਧਿਕਾਯਾਫਿ ਪੁਰੁ ਮੋਧਾ ਚਾਫਿ ਧਨ ਨਿਯਾ ਯਥਾਯਾਫਿ ਕਰਿਯਾਫਿ ਕੁਝਾਯਾਫਿ।

ਢਾਢੀ ਸਚੈ ਮਹਲਿ ਖਸਮਿ ਬੁਲਾਇਆ ॥

ਬਾਮਨ ਮੋਹਣੇ ਨਿਯੋ ਬਧਾ ਧਰਮਾਰਥ ਨਿਮਜ਼ਾ ਦੇਵਕੀਭੀ।

ਸਚੀ ਸਿਫਤਿ ਸਾਲਾਹ ਕਪੜਾ ਪਾਇਆ ॥

ਪਰਮਾਨੁ ਨਿਯੋ ਬਧਾ ਮਹਿਮਾ ਬੁਢਿਓ ਪੋਸਾਕ ਮੋਹਣੇ ਪੋਸਾਭੀਭੀ।

ਸਚਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਭੋਜਨੁ ਆਇਆ ॥

ਬੇਬੇ ੦੧੦ ਬਧਾਨਾਮ ਮੋਹਣੇ ਅਨੁਤ ਬੁਢਿਓ ਆਹਾਰ ਬਨਿਯਾਭੀਭੀ।

ਗੁਰਮਤੀ ਖਾਧਾ ਰਜਿ ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਹੀਓ ਗੁਰੂਯੋ ਭਧਦੇਵ ਬਾਰਾ ਏਹੀ ਆਹਾਰਥੁ ਪੋਸਾਭੀਭੀ ਬੇਬੇ ਬਧਾ ਬੁਢਿਓ ਪਾਭੀਭੀ।

ਢਾਢੀ ਕਰੇ ਪਸਾਉ ਸਬਦੁ ਵਜਾਇਆ ॥

ਗੁਰੂਬਾਰਾ ਗਾਯੋ ਕਰਿਯੋ ਬਾਰਾ ਸੁੰ ਰਾਗਯੋ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਯੋ ਮਹਾਨਯੋ ਪੁਸਾਰੋ ਕਰਿਯੋ।

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਾਲਾਹਿ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥੨੭॥ ਸੁਧੁ

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਧਾਨਾਮ ਬੁਢਿਓ ਕਰਿ ਸੁੰ ਪਰਮਾਨੁ ਪੁਸਾਰੋ ਕਰਿਯੋ। ॥27॥ ਬੁਢਿਓ

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਦੁਪਦੇ

ਗਗ ਗਭਰੇ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 1 ਚਉਪਦੀ ਦੁਪਦੇ

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪਰਮਾਨੁ। ਏਕ, ਚਾਕਰ ਨਾਮ ਬਧਾ | ਏਹ ਹੇਠਲੇ ਰੁਝਾਉਰ ਬਰਗਭਿਮਾਨ ਸ੍ਰਭਿਕਰਮ | ਏਹ ਨਿਰੰਕ, ਕਾਹਾ
ਬਹਿਰ ਚਾਕਰ ਗੰਢੂਠਾ ਨਾਹਿ, ਏਹ ਕਾਲਾਠਾ, ਅਯੋਨਿ ਏਵਾ ਆਨੰਦਿਭਰਗੀਲ | ਚਾਕਰ ਏਹਿ ਬਧਾਠਾ
ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਆਇਯਾ।

ਭਉ ਮੁਚੁ ਭਾਰਾ ਵਡਾ ਤੇਲੁ ॥

ਭਿਯਰਕਾ ਭਲੁ ਬਧੂਠ ਭਾਰਿ ਓ ਓਯਨਿਯਾ ਅਠੇ।

ਮਨ ਮਤਿ ਹਉਲੀ ਬੇਲੇ ਬੇਲੁ ॥

ਮਨਰ ਮਠਿਕੁ ਅਨੁਬਰਗ ਕਰੁਪ੍ਰਵਾ ਬਧਿ ਕੇਵਲ ਏਕ ਭੁਛ ਮਠਿ ਅਨੁਯਾਮੀ ਕੇਵਲ ਪਾਠਿਰੇ ਗਰਾਪ ਗਭ
ਕਹਿਯਾ।

ਸਿਰਿ ਧਰਿ ਚਲੀਐ ਸਹੀਐ ਭਾਰੁ ॥

ਭਗੇ ਪੁਰੁਕਾ ਭਲੁਕੁ ਚਾਕਾ ਮੁਠਰੇ ਬਧਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ਏਵਾ ਚਾਕਾ ਭਾਰ ਬਧਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ।

ਨਦਰੀ ਕਰਮੀ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰੁ ॥੧॥

ਪੁਰੁਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਝਿ ਓ ਭਾਗਪੁਰੁ ਹੋਂ ਮਨੁਬਧੁ ਗੁਰੂਕਾ ਗੰਢਾ ਮਿਲਿਯਾ। ॥1॥

ਭੈ ਬਿਨੁ ਕੋਇ ਨ ਲੰਘਸਿ ਪਾਰਿ ॥

ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਭਲੁ ਬਿਨਾ ਕੀਰਬਿ ਪੁਰਾਗੀ ਬਾਬਾਰ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਾਧਾਰੇ ਨਾਹਿ।

ਭੈ ਭਉ ਰਾਖਿਆ ਭਾਇ ਸਵਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੁਰੁਕਾ ਬਾਪੁਰੇ ਯਾਵਕਾ ਪ੍ਰੇਮਕੁ ਪੁਰੁਕਾ ਭਲੁ ਹੋਂ ਗੋਭਾ ਕਰਿ ਰਝੁਯਾ। ॥1॥ ਰੂਹ॥

ਭੈ ਤਨਿ ਅਗਨਿ ਭਖੈ ਭੈ ਨਾਲਿ ॥

ਮਨੁਬਧਰ ਭਲਰ ਕ੍ਰੋਧ ਰੂਪੀ ਅਭਿ ਭਿਯਰਕਾ ਭਲਰੇ ਯਲਿਯਾ।

ਭੈ ਭਉ ਘੜੀਐ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਿ ॥

ਪੁਰੁਕਾ ਭਲੁ ਗਭਰ ਰਚਨਾ ਸੁਧਰ ਬਨਿਯਾ।

ਭੈ ਬਿਨੁ ਘਾੜਤ ਕਚੁ ਨਿਕਚ ॥

ਪੁਰੁਕਾ ਭਲੈ ਬਿਨਾ ਚਿਕਰ ਰਚਨਾ ਬਖੂਠ ਹੂੰ ਕਛਾ ਰਹਿਯਾ।

ਅੰਧਾ ਸਚਾ ਅੰਧੀ ਸਟ ॥੨॥

ਚਿਕ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਕਰੁਪ੍ਰਵਾ ਛਾਝਰਿ ਅਦਰਕਾਰੀ, ਅਧੀਠੁ ਮਨੁਸ਼ਧਰ ਕੂਝਿ ਆਨ ਬਿਨਾ। ਏਵਾ ਆਨਰ ਹਾਠੁਠਿ ਅਆਾਨ
ਕੂਝਿ ਭਪਰੇ ਕੋਠਿਥਿ ਪੁਭਾਵ ਪਕਾਧ ਨਾਹੂੰ ॥੨॥

ਬੁਧੀ ਬਾਜੀ ਉਪਜੈ ਚਾਉ ॥

ਯਾਵਨ ਵਾਯਿ ਖੋਲਿਕਾ ਯਛਾ ਮਨੁਸ਼ਧਰ ਕੂਝਿ ਧਾਰਾ ਹੂੰ ਭਪ੍ਰਥੁ ਹੋਯਾ।

ਸਹਸ ਸਿਆਣਪ ਪਵੈ ਨ ਤਾਉ ॥

ਹਯਾਰੇ ਚਠੁਰਠਾ ਬਠੇ ਯਥਰ-ਭਲਰ ਅਾਝ ਯਾਗੇ ਨਾਹੂੰ।

ਨਾਨਕ ਮਨਮੁਖਿ ਬੋਲਣੁ ਵਾਉ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮਨਮੁਖੀਰ ਕਥਾਵਾਰ੍ਯਾ ਨਿਰਥਕ ਹੋਯਾ।

ਅੰਧਾ ਅਖਰੁ ਵਾਉ ਦੁਆਉ ॥੩॥੧॥

ਠਾਹਾਰ ਭਪਵੇਗ ਨਿਕਲਾ ਆਭ ਵਧ੍ਥ ਹੋਯਾ। ॥੩॥੧॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਡਰਿ ਘਰੁ ਘਰਿ ਡਰੁ ਡਰਿ ਡਰੁ ਜਾਇ ॥

ਠੂਮੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰੇ ਪੁਰੁਕਾ ਭਲੈ ਰਥ੍ਵਾ ਭਰਿਠੁ | ਯੋਠੇਵੇਲੇ ਪੁਰੁਕਾਰ ਭਲੈ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਗ੍ਰਹਰੇ ਰਹੇ,
ਬੋਠੇਵੇਲੇ ਮੁਰੁਧਰ ਭਲੈ ਭਲਭਾਠ ਹੋਯਾ ਧੂਰੇਯ ਯਾ।

ਸੋ ਡਰੁ ਕੇਹਾ ਜਿਤੁ ਡਰਿ ਡਰੁ ਪਾਇ ॥

ਏਹਿ ਪੁਰੁਕਾਰ ਭਲੈ ਕੋਭਲਿ ਅਠੇ, ਯਾਹਾ ਧਾਰਾ ਮੁਰੁਧਰ ਭਲੈ ਭਲਭਾਠ ਹੋਯਾ।

ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥

ਹੋ ਭਗਵਾਨ! ਠੇ' ਬਿਨਾ ਅਨਧ ਕੋਠਿਥਿ ਬ੍ਰਥਰ ਛਾਨ ਨਾਹੂੰ।

ਜੇ ਕਿਛੁ ਵਰਤੈ ਸਭ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ॥੧॥

ਯਾਹਾ ਕੋਛਿ ਬਿ ਯਾਧ, ਬਰੁ ਠੇਰ ਯਛਾ ਅਨੁਬਾਰੇ ਹੂੰ ਹੋਯਾ। ॥੧॥

ਡਰੀਐ ਜੇ ਡਰੁ ਹੋਵੈ ਹੋਰੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰଭੂ! ਚੂਮੇ ਭਲਭਾਓ ਬੇਭੇਦਬੇਲੇ ਬ੍ਰਹਮ, ਮੇਭੇਦਬੇਲੇ ਅਨਧ ਕੋਈਬੇ ਭਲ ਕਾਮਨ ਰਹਿਯਾ।

ਡਰਿ ਡਰਿ ਡਰਣਾ ਮਨ ਕਾ ਸੋਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਛਕਰਯਾ ਭਲ ਬਿਨਾ ਅਨਧ ਭਲ ਮਨਰ ਭਾਵਨਾ ਅਰੇ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਨਾ ਜੀਉ ਮਰੈ ਨ ਡੂਬੈ ਤਰੈ ॥

ਆਮ੍ਹਾ ਨਾ ਮਰਿਯਾ, ਨਾ ਚਾਹਾ ਜਲਰੇ ਡੁਬਿਯਾ ਆਯ ਨਾ ਹੂੰ ਜਲਰੇ ਪਾਰ ਹੋਯਾ।

ਜਿਨਿ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਸੇ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ॥

ਮੇਯੋਂ ਪਰਮਾਮ੍ਹਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯੋ, ਸੇ ਬਹੁ ਕਰਿ ਕਰਿਯਾ।

ਹੁਕਮੇ ਆਵੈ ਹੁਕਮੇ ਜਾਇ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧ ਛਕਰਯਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰੇ ਬੰਬਾਰਕੁ ਆਬਿਯਾ ਆਯ ਚਾਹਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਅਨੁਬਾਰੇ ਬੰਬਾਰਰੇ ਕਰਿ ਕਰਿਯਾ।

ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਇ ॥੨॥

ਬਭੰਮਾਨ ਕਾਲ ਏਵੰ ਭਵਿਸ਼ਧ ਕਾਲਰੇ ਮਧ ਪ੍ਰਾਣੀ ਚਾਹਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾ ॥੨॥

ਹੰਸੁ ਹੇਤੁ ਆਸਾ ਅਸਮਾਨੁ ॥

ਮੇਯੋਂ ਬਧਯੋਰ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰੇ ਬੰਬਾ, ਮੋਹਾ, ਆਗਾ ਏਵੰ ਅਹੰਕਾਰ ਹੋਯਾ।

ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਭੂਖ ਬਹੁਤੁ ਨੈ ਸਾਨੁ ॥

ਬੇਟ੍ਹਰੇ ਨਦੀਰ ਜਲ ਭਲਿ ਮਾਯਾਰ ਅਧਧ੍ਰੁਕ ਸ਼੍ਰੁਯਾ ਯਾ।

ਭਉ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਆਧਾਰੁ ॥

ਏਧਰਿ ਬਧਯੋਰੁ ਏਟ੍ਹਰੁ ਮੁਛਿ ਪਾਯਾ ਪਾਯੋਂ ਪ੍ਰਭੂਕਾਰ ਭਲਕੁ ਨਿਯ ਭੋਯਨ – ਪਾਣੀ ਏਵੰ ਯੀਵਨਰ ਆਖਾਰ
ਬਨਾਯਾ ਭਰਿਯਾ।

ਵਿਣੁ ਖਾਧੇ ਮਰਿ ਹੋਹਿ ਗਵਾਰ ॥੩॥

ਮੇਯੋਂ ਮੁਝ ਬਧਯੋਰ ਪ੍ਰਭੂਕਾਰ ਭਲਰ ਬੇਵਨ ਕਰਿਯਾ, ਸੇ ਮਰਿਯਾ ਏਵੰ ਬਰਵਾਧ ਹੋਯਾ ਰਹਿਯਾ।
॥੩॥

ਜਿਸ ਕਾ ਕੋਇ ਕੋਈ ਕੋਇ ਕੋਇ ॥

ਮਧਿ ਪ੍ਰਾਣੀਰ ਕੇਹੁ ਨਿਯਰ ਅਛਿ ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਸੇ ਕੋਈਬੇ ਬਿਰਲ ਅਰੇ।

ਸਭੁ ਕੇ ਤੇਰਾ ਤੂੰ ਸਭਨਾ ਕਾ ਸੋਇ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਬਹੁ ਜੀਵ ਚੋਰੇ ਹੂੰ ਆਭ ਭੂਮਰ ਬੇਬਕ ਅਚਛੇ।

ਜਾ ਕੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਧਨੁ ਮਾਲੁ ॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਮੇਭੈ ਭਗਵਾਨਯਾ ਏਹਿ ਜੀਵਯਯੁ ਏਵੰ ਧਨ ਬੰਧਿ ਅਛੇ,

ਨਾਨਕ ਆਖਣੁ ਬਿਖਮੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥੪॥੨॥

ਭਾਯਾ ਬਿਖਲਰੇ ਕਹਿਵਾ ਏਵੰ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਵਾ ਵਧ ਕਠਿਨ ਅਚੇ ॥੪॥੨॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਭਰੇ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਮਾਤਾ ਮਤਿ ਪਿਤਾ ਸੰਤੋਖੁ ॥

ਮੈਂ ਕੂਝਿਕੁ ਨਿਯ ਮਾਤਾ, ਬੰਧਾਬਕੁ ਨਿਯ ਪਿਤਾ

ਸਤੁ ਭਾਈ ਕਰਿ ਏਹੁ ਵਿਸੇਖੁ ॥੧॥

ਆਭ ਬਧਾਕੁ ਨਿਯ ਭਾਯਾ ਵਨਾਯਯਿ। ਕੂਝਿ, ਬੰਧਾਬ ਏਵੰ ਬਧਾ ਮੋਰ ਭਲ ਬੰਧਾਯਯਿ ਅਚੇ ॥1॥

ਕਹਣਾ ਹੈ ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਭਗਵਾਨਯਾ ਬਿਖਲਰੇ ਕਛਿ ਕਹਿਵਾ ਚਾਬੁੰਯਯਿ, ਪਰਯੁ, ਮੋਰ ਭਾਯਾ ਕਛਿ ਕਹਿ ਕੇਯਨਾਯਿ।

ਤਉ ਕੁਦਰਤਿ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਚੋਰੇ ਧੁਕੁਠਿਰ ਮੁਲਯਾਯਨ ਪਾ

ਸਰਮ ਸੁਰਤਿ ਦੁਇ ਸਸੁਰ ਭਏ ॥

ਲਛਾ ਏਵੰ ਬੁਝਿ ਫੂਕਿ ਮੋਰ ਗਾਗੁ-ਗੰਗੁਰ ਬਨਿ ਧਾਯਕਛਿ ।

ਕਰਣੀ ਕਾਮਣਿ ਕਰਿ ਮਨ ਲਏ ॥੨॥

ਬਧਾਚਾਰਯੁ ਮੂੰ ਮੋਰ ਪਧ੍ਰਾ ਵਧਾਯਕਛਿ । ॥2॥

ਸਾਹਾ ਸੰਜੋਗੁ ਵੀਆਹੁ ਵਿਜੋਗੁ ॥

ਬਧਬਯਾ ਮੋਰ ਬਿਵਾਹੁ ਬਧਯੁ ਅਚੇ ਆਯੁ ਬੰਬਾਹੁਰੂ ਧੂਰੁ ਬੇਵਾ ਮੋਰ ਬਿਵਾਹੁ ਅਚੇ ।

ਸਚੁ ਸੰਤਤਿ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੋਗੁ ॥੩॥੩॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਏਧਰਿ ਪੁਰੁ ਮਿਲਨਰੂ ਮੋਰ ਏਵਿ ਬਧਧਰ ਬਯਾਨ ਯਧ੍ਰੁ ਬੇਯਕਛਿ ॥3॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉਠਿ ਮਯਲਾ 1 ॥

ਪਉਣੈ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਕਾ ਮੇਲੁ ॥

ਮਾਨਵ-ਗਰੀਰਰ ਰਚਨਾ ਪਧਨ, ਯਲ, ਏਵੰ ਅਧ੍ਰਿਰ ਮਿਲਨਰੂ ਬੇਯਕਛਿ ।

ਚੰਚਲ ਚਪਲ ਬੁਧਿ ਕਾ ਖੇਲੁ ॥

ਏਵਿ ਗਰੀਰ ਰਯਲ ਮਨ ਏਵੰ ਰਯੁਰ ਕੂਥਿ ਧਾਰਾ ਵਧਾ ਬੇਯਕਧ੍ਰਵਾ ਏਕ ਖੋਲਗਾ ਅਚੇ ।

ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ ਦਸਵਾ ਦੁਆਰੁ ॥

ਏਵਿ ਗਰੀਰ ਬਹਿਠ ਫੂਕਿ ਆਗੁ, ਫੂਕਿ ਕਾਨ, ਫੂਕਿ ਨਾਕ, ਪਾਠਿ, ਮਲਧਾਰ ਏਵੰ ਨਯ ਧਾਰਕ ਲਾਗਿ ਰਹਿਛਿ ਏਵੰ ਧਗਧ ਧਾਰ ਗੁਧੁ ਅਚੇ ।

ਬੁਝੁ ਰੇ ਗਿਆਨੀ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥੧॥

ਬੇ ਯਾਨੀ! ਏਵਿ ਬਿਚਾਰਕੂ ਕੂਝ ॥1॥

ਕਥਤਾ ਬਕਤਾ ਸੁਨਤਾ ਸੋਈ ॥

ਯਗਵਾਨ ਬ੍ਰਯੰ ਫੂ ਕੂਝਿ, ਏਵੰ ਗੁਯਛਿ ।

ਆਪੁ ਬੀਚਾਰੇ ਸੁ ਗਿਆਨੀ ਹੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਯੁ ਬਧਛਿ ਯਾਨੀ ਬੇਯਕਧਾਏ ਯਿਏ ਨਿਯ ਆਨ੍ਰਿਕ ਯਾਵਧਕੂ ਯਾਵਿਧਾਏ ਓ ਕੂਝਿਧਾਏ ॥1॥ ਕੂਝ ॥

ਦੇਹੀ ਮਾਟੀ ਬੋਲੈ ਪਉਣੁ ॥

ੴ ਈਸਰੀਰ ਮਾਰਿ ਅਚਰ ਅਚਰ ਆਯ ਅਧ੍ਵਰੇ ਪਵਨ ਕਹਿਯਾਏ।

ਬੁਝੁ ਰੇ ਗਿਆਨੀ ਮੂਆ ਹੈ ਕਉਣੁ ॥

ਹੇ ਆਨਾ! ੴ ਓਪਾਯੂ ਕੂਝ ਮੇ ਬੇ ਕੀਏ ? ਮੇਏ ਪੁਾਗ ਓਪਾਗ ਕਰਿਓ ?

ਮੂਈ ਸੁਰਤਿ ਬਾਦੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥

ੴ ਈਸਰੀਰ ਆਦਿ ਬਿਵਾਦ ਕਰੂਧੁਆ ਅਹੰਕਾਰ ਮਰਿਯਾਯੋ।

ਓਹੁ ਨ ਮੂਆ ਜੇ ਦੇਖਣਹਾਰੁ ॥੨॥

ਭਗਵਾਨਯ ਅੰਗ ਆਮ੍ਰਾ ਮਰੇ ਨਾਹਿੰ ਮੇਏ ਕੂਨਿਆ ਰੂਪੀ ਖੋਲ ਵੇਯੁਯਾਏ। ॥੨॥

ਜੈ ਕਾਰਣਿ ਤਟਿ ਤੀਰਥ ਜਾਹੀ ॥

ਮੇਯੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਹੁ ਪਦਾਰਥ ਪਾਯੋ ਚੁਮੇ ਚਾਪੰ ਯਾਯੋਯੋ,

ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਘਟ ਹੀ ਮਾਹੀ ॥

ਬੇਯੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਮੂਲਯ ਰਹੁ ਚੋਰ ਧੂਧਲਰੇ ਘੋਂ ਬਿਧਯਾਨ ਆਯੋ।

ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤੁ ਬਾਦੁ ਵਖਾਣੈ ॥

ਪਭਿਓ ਗੁਛੁ ਪਛਿ ਪਛਿ ਪਰਬਰ ਬਿਵਾਦ ਕਰਿਯਾਯੋ

ਭੀਤਰਿ ਹੋਦੀ ਵਸਤੁ ਨ ਜਾਣੈ ॥੩॥

ਪਰਬੁ, ਬੇ ਬੇਯੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਮੂਲਯ ਵਸਤੂ ਯਾਗੇ ਨਾਹਿੰ ਮੇਏ ਚਾਯਾਰ ਧੂਧਲਰੇ ਆਯੋ। ॥੩॥

ਹਉ ਨ ਮੂਆ ਮੇਰੀ ਮੂਈ ਬਲਾਇ ॥

ਮੂੰ ਮਾਰਿ ਨਾਹਿੰ, ਓਥੇ ਮੋਰ ਬਿਪਦ ਆਗਿਵਾ ਵਾਲਾ ਅਯਾਨਓ ਰੂਪੀ ਵਲ ਮਰਿਯਾਯੋ।

ਓਹੁ ਨ ਮੂਆ ਜੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

ਬੇਯੋ ਆਮ੍ਰਾ ਮਾਰਿ ਨਾਹਿੰ, ਯਾਯਾ ਬਰੂਯਾ ਓਰੇ ਆਯੋ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਮੋਰੇ ਬੁਝਾਯਾ ਵਰ੍ਹਨ ਕਰਾਯੋਯੋ।

ਮਰਤਾ ਜਾਤਾ ਨਦਰਿ ਨ ਆਇਆ ॥੪॥੪॥

ਆਯੋ ਆਰੇ ਮੋਰੇ ਕੇਯੋ ਮਧ ਮਾਰਿਵਾ ਆਦਿ ਯਯੋ ਨੇਵਾ ਵੇਯਾ ਧਿਯੋ ਨਾਹਿੰ। ॥੪॥੪॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ਦਖਣੀ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 1 ਦਸੰਬਰ ॥

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਬੁਝੈ ਮਾਨੈ ਨਾਉ ॥

ਯੇਯੈ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਨੂੰ ਨਿਰੰਤਰ ਗੁਣਿ ਬੇ ਰੂਝਿਕਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਕਰਿਥਾਯ, ਏਵੰ ਠਹੁਰਪਰੇ ਆਸ਼ਾ ਰਝੁਥਾਯ,

ਤਾ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥

ਸੁੰ ਬਰਵਾ ਚਾਹਾਯ ਭਪਰੇ ਬਮਰਿਓ ਅਰੇ।

ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ਠਉਰ ਨ ਠਾਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼! ਯਾਹਾਨੂੰ ਚੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਵਿਸ੍ਰਮੁਤ ਕਰਿ ਦੇਯਥਾਯ, ਚਾਹਾਨੂੰ ਕੇਯੋਂ ਮਖ ਸ਼੍ਰਾਨ ਮਿਲੇ ਨਾਹਿੰ।

ਤੂੰ ਸਮਝਾਵਹਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਉ ॥੧॥

ਚੁ ਹਿੰ ਯਾਵਨੂੰ ਯਾਨ ਦੇਯ ਆਯ ਪੁਰੁਸ਼ ਚਾਹਾਨੂੰ ਗੁਰੁਯ ਬਹਿਤ ਬਾਸ਼ਾਤ ਕਰਾਯ ਨਿਯ ਬਾਧੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯ
॥1॥

ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਚਲੈ ਮੈ ਨਾਲਿ ॥

ਮੇਰ ਏਹਿ ਕਾਮਨਾ ਯੇ ਮੇਰਾਓ ਨਾਮ ਪੁਰੁਸ਼ ਹੇਯ, ਯੇਯ ਮੇਰ ਬਾਧੁਰੇ ਪਰਲੋਕ ਯਿਵ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਬਾਧੀ ਸਭ ਕਾਲਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਵਧਾਓ ਬਾਰਾ ਰੂਨਿਥਾ ਕਾਲ ਵਧਨਰੇ ਰਹਿਯੋ ॥1॥ ਰੁਹ ॥

ਖੇਤੀ ਵਣਜੁ ਨਾਵੈ ਕੀ ਓਟ ॥

ਮੇਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਿ ਓ ਵਧਾਪਾਰ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਰ ਆਗੁਰੇ ਹਿੰ ਅਯੋ।

ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਬੀਜ ਕੀ ਪੋਟ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯ ਨਿਯ ਸੁਭ ਭਪਰੇ ਪਾਪ ਏਵੰ ਪੁੰਯ ਰੂਪਾ ਕਰਿਯ ਵਿਧਨਰੇ ਬੋਝ ਬੋਝਿਥਾਯ।

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਜੀਅ ਮਹਿ ਚੋਟ ॥

ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਪੁੰਯਾਯ ਅਭੁਯ ਮਨਰ ਯਾ ਅਰੇ।

ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਚਲੇ ਮਨਿ ਖੋਟ ॥੨॥

ਮਨ ਨਾਮ ਵਾਲਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਨੂੰ ਵਿਸ੍ਰਮੁਤ ਕਰਿ ਬੰਬਾਰਨੂੰ ਚਲਿਥਾਯ ॥2॥

ਸਾਚੇ ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਚੀ ਸੀਖ ॥

ਬਛਾ ਗੁਰੂਕਾ ਚੀਸਾ ਬਢਪ ਅਰੇ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਸਾਚੁ ਪਰੀਖ ॥

ਬਢਪ ਨਾਮਰ ਠੀਕ ਸੁਲਘਾਯਾਨ ਯਾਗੀਰਾ ਭਾਰਾ ਚਨ ਆਵਾ ਮਨ ਗੀਤਲ ਹੋਯਾਯਾ, ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਆਹਿ ਪਰੀਖਾ ਮੇ।

ਜਲ ਪੁਰਾਇਨਿ ਰਸ ਕਮਲ ਪਰੀਖ ॥

ਬੇ ਬਿਕਾਰ ਰੂਪੀ ਬਾਧਰੂ ਨੀਲੰਬੁ ਰਹਿਯਾਯਾ ਮੇਪਰਿ ਕਮਲ ਧੂਲ ਪਯਾਰੇ ਨੀਲੰਬੁ ਰਹਿਯਾਯਾ।

ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਮੀਠੇ ਰਸ ਈਖ ॥੩॥

ਪੁਰੂਕਾ ਨਾਮਰੇ ਮਗੁ ਹੋਯਾ ਬੇ ਆਯੂ ਰਬ ਭਲਿ ਮੇਠਾ ਹੋਯਾਯਾ। ॥੩॥

ਹੁਕਮਿ ਸੰਜੋਗੀ ਗਤਿ ਦਸ ਦੁਆਰ ॥

ਆਹਿ ਧਰੀ ਭਾਰ ਵਾਲਾ ਚਰਮਰ ਰੂਪੀ ਧੂਰੀ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਫੂਕੂਮਰੇ ਵਨਾਯਾਯਾ।

ਪੰਚ ਵਸਹਿ ਮਿਲਿ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ ॥

ਆਪ੍ਰੇ ਅਪਾਰ ਪੁਰੂਕਾ ਯੋਧਾਧਿ ਬਾਪ੍ਰੇ ਮੇਧੀ ਪਾਭ ਯਾਨ ਯਥ੍ਰਿਯ ਰਹਿਯਾਯਾ।

ਆਪਿ ਤੁਲੈ ਆਪੇ ਵਣਜਾਰ ॥

ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਵਪਾਪਾਰੀ ਅਰਥਿ ਆਯ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਚਯਲਾਹੋਰਾ ਬਯਧਾ ਅਰਥਿ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰ ॥੪॥੫॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਨਾਮ ਹੂੰ ਯੀਵਰ ਯੀਵਨ ਬ੍ਰਹਮੰ ਵਨਾਯਾ ਆਯਾ। ॥੪॥੫॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਜਾਤੇ ਜਾਇ ਕਹਾ ਤੇ ਆਵੈ ॥

ਕੀ ਆਯਾ ਯਾਯਾ ਯਾਯਾਧਿਕ ਮੇ ਆਯਾ ਕੇਯੱਠਾਨੂੰ ਆਬਿਯੈ?

ਕਹ ਉਪਜੈ ਕਹ ਜਾਇ ਸਮਾਵੈ ॥

ਯਾਯਾ ਕੇਯੱਠਾਨੂੰ ਯਧ੍ਰੁ ਹੋਯਾਯਾ ਆਯ ਕੇਯੱਠਿ ਯਾਯਾ ਮੇਧੀਯਾਯਾ?

ਕਿਉ ਬਾਧਿਓ ਕਿਉ ਮੁਕਤੀ ਪਾਵੈ ॥

ਭਾਵਾ ਕੇਭਲਿ ਮੋਹਾ ਮਾਯਾਰ ਬਝਨਰੇ ਧਾਇ ਯਾਏ ਆਭ ਕੇਪਰਿ ਮੁਕਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਏ?

ਕਿਉ ਅਭਿਨਾਸੀ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ ॥੧॥

ਭਾਵਾ ਕੇਭਲਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਅਭਿਨਾਸੀ ਪੁਰੁਸ਼ ਸਹਿਤ ਲੀਨ ਹੋਯਾਏ?

ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ॥

ਯਾਵਾਰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਏ ਆਭ ਮੁਹੁੰਨੁ ਮਖ ਅਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਭਯਾਰਿਤ ਹੋਯਾਏ।

ਨਰਹਰ ਨਾਮੁ ਨਰਹਰ ਨਿਰਕਾਮੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੇ ਨਿਸ਼ਾਮ ਹੋਯਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਅਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਯਪੁਯਾਏ ਆਭ ਸੇ ਯਯਾ ਰਹਿਤ ਹੋਯਾਏ। ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਸਹਜੇ ਆਵੈ ਸਹਜੇ ਜਾਇ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਏਹਿ ਦੂਨਿਆਕੁ ਆਇਯਾਏ ਆਭ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੂੰ ਦੂਨਿਆਰੂ ਚਾਲਿਯਾਏ, ਅਧੀਭ, ਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਯਯੁ ਝੂਏ ਓ ਮਰਿਯਾਏ।

ਮਨ ਤੇ ਉਪਜੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥

ਮਨ(ਰ ਚੁਝਾ) ਰੂ ਭਾਵਾ ਭਪੁਨੁ ਹੋਯਾਯਿ ਆਭ ਮਨ (ਰ ਚੁਝਾ)ਰੇ ਹੂੰ ਭਾਵਾ ਲੀਨ ਹੋਯਾਏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਕਤੇ ਬੰਧੁ ਨ ਪਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੁ ਮੋਹਾ ਮਾਯਾਰ ਬਝਨਰੂ ਮੋਸ਼ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਏ ਆਭ ਸੇ ਬਾਧਾਰਿਕ ਬਝਨਰੇ ਪਭੇ ਨਾਹਿੰ।

ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ਛੁਟੈ ਹਰਿ ਨਾਇ ॥੨॥

ਸੇ ਗਯਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਯਾਏ ਆਭ ਪੁਰੁ-ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਮੁਕਿ ਹੋਯਾਏ ॥੨॥

ਤਰਵਰ ਪੰਖੀ ਬਹੁ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁ ॥

ਬਹੁਤ ਗੁਫਿਏ ਪਸ਼ਾ ਰਾਭਿਰੇ ਗਯ ਭਪਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਯਿ।

ਸੁਖ ਦੁਖੀਆ ਮਨਿ ਮੋਹ ਵਿਣਾਸੁ ॥

ਕਿਯਿ ਬੁਝੀ ਧਾਯਾਯਿ ਆਭ ਕਿਯਿ ਦੂਝੀ। ਮਨਰ ਮੋਹਾ ਕਾਰਗਰੂ ਸੇਮਾਨੇ ਸਬੁ ਨਾਯ ਹੋਯਾਯਿ।

ਸਾਝ ਬਿਹਾਗ ਤਕਹਿ ਆਗਾਸੁ ॥

ਯੇਭੇਭੇਯੇ ਰਾਭਿ ਅਭਿਵਾਹਿਤ ਝੂਏ, ਸੇਮਾਨੇ ਆਕਾਗ ਆਭਕੁ ਧੇਯਾਯਿ।

ਦਹ ਦਿਸਿ ਧਾਵਹਿ ਕਰਮਿ ਲਿਖਿਆਸੁ ॥੩॥

ବିଧିତାର ବିଧି ଅନୁସାରେ କର୍ମର କାରଣରୁ ସେମାନେ ଦଶ ଦିଗରେ ଉଡି ଯାଆନ୍ତି । ॥3॥

ਨਾਮ ਸੰਜੋਗੀ ਗੋਇਲਿ ਥਾਟੁ ॥

ਹੋਵੇ ਨਾਮ ਸੰଯੋਗੀ ਅਚੇ, ਸੇ ਸੰਧਾਰਚੇ ਏਕ ਅਸ਼੍ਵਿਰ ਚਰਾਭੁਯੈ ਪਾਇਆ।

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਫੂਟੈ ਬਿਖੁ ਮਾਟੁ ॥

ਭੋਗ-ਵਿਲਾਸ ਓ ਅਹੰਕਾਰਿਕ ਵਿਸ਼ਾਭ ਪਾਤੁ ਸ਼ੇਖਰੇ ਫਾਟਿ ਯਾਇਆ।

ਬਿਨੁ ਵਖਰ ਸੂਨੈ ਘਰੁ ਹਾਟੁ ॥

ਨਾਮਿਕ ਬਿਭਵਾ ਵੇਦੁ ਰੂਪੀ ਘਰਿ ਏਕੰ ਮਨਿਕ ਬੋਧਾਨ ਗ੍ਰੰਥੁ ਅਚੇ।

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਖੇਲੇ ਬਜਰ ਕਪਾਟੁ ॥੪॥

ਗੁਰੂਕ ਮਿਲਿਕ ਭਾਰਾ ਬੁਝ ਕਵਾਚਿ ਗੋਲਿਯਾ॥4॥

ਸਾਧੁ ਮਿਲੈ ਪੂਰਬ ਸੰਜੋਗ ॥

ਭਾਗਯਚੇ ਹੋ ਬਲੁ ਮਿਲਿਯਾਫਿ।

ਸਚਿ ਰਹਸੇ ਪੂਰੇ ਹਰਿ ਲੋਗ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਭ ਬਚਯਚੇ ਪੁਸ਼ਟੁ ਹੋਇਆ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਦੇ ਲੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਹੋਵੇ ਨਿਯੋਗ ਓ ਭਨਿ ਬਿਸਯੋਗ ਕਰਿਕਾ ਭਾਰਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਚੇ ਨਿਯੋਗੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾ।

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੈ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ॥੫॥੬॥

ਮੂੰ ਭਾਵਾਕ ਚਰਣਚੇ ਨਿਯੋਗੁਕ ਰਹਿਯਾ॥5॥6॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਚੀਤੁ ॥

ਮੋਹਿਕ ਮਨਿ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਏਕੰ ਮਾਯਾਕ ਮੋਹਚੇ ਲੀਨੁ ਅਭਿ।

ਝੂਠ ਵਿਕਾਰਿ ਜਾਗੈ ਹਿਤ ਚੀਤੁ ॥

ਭਾਵਾਕ ਮੋਹ ਕਾਰਣਚੇ ਭੋਹਿ ਮਨਚੇ ਮਿਯਾ ਏਕੰ ਪਾਪ ਭਵਨੁ ਹੋਇਆ।

ਪ੍ਰੰਜੀ ਪਾਪ ਲੋਭ ਕੀ ਕੀਤੁ ॥

ਤੂੰ ਪਾਪ ਐਵਾਂ ਲੋਭਕਰ ਧੁੱਝਿ ਬਾਂਹੁ ਕਰਿਅਛ।

ਤਰੁ ਤਾਰੀ ਮਨਿ ਨਾਮੁ ਸੁਚੀਤੁ ॥੧॥

ਐਸ਼ੁ ਤੂੰ ਗੁੰਝ ਬ੍ਰਹਮਨੇਰੇ ਮਨ ਭਾਰਾ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਨਾਮਰੇ ਜਪ ਕਰਿ ਭਵਬਾਗਰੇ ਪਾਰੇ ਹੋਇਯਾ ॥੧॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਾਚੇ ਮੈ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਬਛਾ ਪੁਰਖੁ! ਤੂੰ ਖਨਖ-ਖਨਖ ਅਰੁ, ਮੇਰੇ ਕੇਵਲ ਚੋਰੇ ਹੂੰ ਬਾਹਾਰਾ ਅਛਿ।

ਹਉ ਪਾਪੀ ਤੂੰ ਨਿਰਮਲੁ ਏਕ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਪੁਰਖੁ! ਮੂੰ ਪਾਪੀ ਅਚੇ, ਐਕ ਤੂੰ ਹੂੰ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਅਰੁ ॥੧॥ ਰੁਖ ॥

ਅਗਨਿ ਪਾਣੀ ਬੋਲੈ ਭੜਵਾਉ ॥

ਅਗਨਿ ਤੇ ਜਲ ਭਯਾਇ ਪਾਇ ਚਭੇਰੇ ਬਨਿਧੁਵਾ ਚਰਿਤਰੇ ਗੁਣ ਭਯੋ ਹੋਇਯਾ ॥

ਜਿਹਵਾ ਇੰਦ੍ਰੀ ਏਕੁ ਸੁਆਉ ॥

ਜਿਹਵਾ ਤੇ ਭਯੋ ਨਿਯ ਨਿਯ ਬਾਧੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਛਿ।

ਦਿਸਟਿ ਵਿਕਾਰੀ ਨਾਹੀ ਭਉ ਭਾਉ ॥

ਚੋਰੇ ਧੁੰਝੇ ਬਿਕਾਰੇਰੇ ਲਾਜ ਧਾਐ ਐਵਾਂ ਚੋਰੇ ਪੁਰਖੁ ਭਯੋ ਐਵਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਨਧਾਐ।

ਆਪੁ ਮਾਰੇ ਤਾ ਪਾਏ ਨਾਉ ॥੨॥

ਮਰਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਿਯ ਅਭੰਕਾਰੇ ਨਝ ਕਰਿਧਿਐ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਬੇ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਧਿਐ ॥੨॥

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਫਿਰਿ ਮਰਣੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਮੇਯੋ ਕਯੋ ਚਾਹਾ ਅਭੰਕਾਰੇ ਬਿਧਾਧੁ ਕਰਿਧਾਐ, ਚਾਹਾਨੂ ਧੂਨਬਾਰੇ ਮਰਿਵਾਨੂ ਪਛੇ ਨਾਹੀ ॥

ਬਿਨੁ ਮੂਏ ਕਿਉ ਪੂਰਾ ਹੋਇ ॥

ਅਭੰਕਾਰੇ ਬਿਧਾਧੁ ਕਰਿਵਾ ਬਿਨਾ ਬੇ ਕੋਪਰੇ ਬਾਂਹੁ ਹੋਇਯਾ ਪਾਰਿਵਾ?

ਪਰਪੰਚਿ ਵਿਆਪਿ ਰਹਿਆ ਮਨੁ ਦੇਇ ॥

ਮਨ ਧੂਨਿਆਰੇ ਪੁਪਝ ਐਵਾਂ ਧੋਭਯਾਵਰੇ ਲਾਜ ਹੋਇਯਾ ॥

ਥਿਰੁ ਨਾਰਾਇਣੁ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥੩॥

ਐਕ ਨਾਰਾਇਣੁ ਹੂੰ ਬੋਲਿ ਅਚਛਿ ਐਵਾਂ ਧੂਨਿਆਰੇ ਚਾਹਾ ਹੂੰ ਹੋਇਯਾ, ਚਾਹਾ ਬੇ ਕਰਿਯਾਛਿ ॥੩॥

ਬੇਹਿਥਿ ਚੜ੍ਹਉ ਜਾ ਆਵੈ ਵਾਰੁ ॥

ਮੋਹਭੇਦਵੇਲੇ ਮੋਹਰ ਪਾਲਿ ਆਇਕ, ਸ੍ਰੋਂ ਭਵਬਾਗਰਨ੍ਹ ਪਾਰਿ ਹੋਵਾ ਪਾਛੈ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਾਹਾਯ ਭਉਰੇ
ਬਾਰਿ ਹੋਇਯੋ।

ਠਾਕੇ ਬੇਹਿਥਿ ਦਰਗਹ ਮਾਰ ॥

ਸਿੰਘ ਏਧ੍ਰੂ ਬਝਿਓ ਹੋਇਯਾਏ, ਪੁਰ੍ਹਾਣ ਦਰਬਾਰਰੇ ਚਾਹਾਯੁ ਬਝੁਓ ਮਾਓ ਫਿਰਾਇਯਾਏ।

ਸਚੁ ਸਾਲਾਹੀ ਧੰਨੁ ਗੁਰਦੁਆਰੁ ॥

ਗੁਰ੍ਹਾਣ ਦਰਬਾਰਿ ਧਨ੍ਧ ਅਚੇ, ਮੋਭੋਂ ਬਧਧਬ੍ਰੂਧ ਪਰਮਾਮ੍ਰਾਣ ਮੋਗੋਗਾਨ ਕਰਾਇਯਾਏ ਥਾਏ।

ਨਾਨਕ ਦਰਿ ਘਰਿ ਏਕੰਕਾਰੁ ॥੪॥੭॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਅਧ੍ਰਿਓਲ੍ਯ ਏਕ ਯੋਗਰ ਪੁਰੋਧਕ ਸ੍ਰੁਧਲ੍ਯ-ਯਰੇ ਬਧਾਧਕ ਅਯੋਭਿ॥੪॥੭॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉਓ੧ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਉਲਟਿਓ ਕਮਲੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥

ਬ੍ਰਹ੍ਮਾ ਚਿਤ੍ਰਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਰੇ ਓਲਟਿ ਰਹਿਯੁਵਾ ਸ੍ਰੁਧਲ੍ਯ-ਕਮਲ ਬਿਧਾ ਹੋਇਯਾਏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਗਗਨਿ ਦਸ ਦੁਆਰਿ ॥

ਦਸਾਰ ਭਾਰਾ ਰੂਪੀ ਗਗਨਰੇ ਅਮ੍ਰੁਓ ਰਬਰ ਧਾਰਾ ਬਹਿਵਾਯੁ ਲਾਗਿਯਾਏ।

ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਬੇਧਿਆ ਆਪਿ ਮੁਰਾਰਿ ॥੧॥

ਮ੍ਰੁਗਾਰ-ਪੁਰ੍ਹ ਚਿਨ੍ਰਿ ਲੋਕਰੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਹ੍ਰਿੰ ਬਧਾਧਕ ਹੋਇਯੋਭਿ॥੧॥

ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਭਰਮੁ ਨ ਕੀਜੈ ॥

ਹੋ ਮੋਹਰ ਮਨ! ਕੋਗਿਬਿ ਭ੍ਰਿਧਾਰੇ ਧਓ ਨਾਹ੍ਰਿੰ।

ਮਨਿ ਮਾਨਿਐ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਧਿ ਮਨ ਬਿਬ੍ਰੁ ਬੋਇਯਾਏ, ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਮ੍ਰੁਓ ਰਬ ਧਾਨ ਕਰਿਵਾਯੁ ਲਾਗਿਯਾਏ॥੧॥ ਰੂਹ॥

ਜਨਮੁ ਜੀਤਿ ਮਰਣਿ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥

ਮੋਹਭੇਦਵੇਲੇ ਮਨ ਨਿਯ ਅਹੰਕਾਰਿ ਨਾਗ ਕਰਿਵਾ ਬ੍ਰਾਕਾਰਿ ਕਰਿਯਾਏ, ਜੀਵਨ ਬਾਯਿਰੇ ਬਿਯਲ੍ਯ ਕਰਿ
ਨੋਇਯਾਏ।

ਆਪਿ ਮੂਆ ਮਨੁ ਮਨ ਤੇ ਜਾਨਿਆ ॥

ਯੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਜਨਮ ਅਥਾਹ ਨਾਹ ਹੋਇਆ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਾਨ ਸੁਖਲੇਖੇ ਆਇਆ।

ਨਜਰਿ ਭਈ ਘਰੁ ਘਰ ਤੇ ਜਾਨਿਆ ॥੨॥

ਯੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਇਆ, ਸੁਖ-ਦੁਖ-ਘਰੇ ਭਾਇਆ ਆਤਮਾ-ਬੰਨ੍ਹੇ ਪਰਿਚਲੇ
ਯੋਗਿਆ॥੨॥

ਜਤੁ ਸਤੁ ਤੀਰਥੁ ਮਜਨੁ ਨਾਮਿ ॥

ਭਗਵਾਨ ਨਾਮ ਹੋਇ ਬਛਾ ਭਗਵਾਨ, ਬਛਾ ਭਾਈ ਅਥਾਹ ਭਾਇਆ।

ਅਧਿਕ ਬਿਥਾਰੁ ਕਰਉ ਕਿਸੁ ਕਾਮਿ ॥

ਯਦਿ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮ ਭਾਇਆ ਕਰਿ ਅਧਿਕ ਆਧਿਕ ਗੁਣ ਕਰਿਯਾ, ਬਹੁ ਕਾਮ ਹੋਇਆ।

ਨਰ ਨਾਰਾਇਣ ਅੰਤਰਜਾਮਿ ॥

ਕਾਰਨ ਨਾਮਾਯਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਧਿਕ॥੩॥

ਆਨ ਮਨਉ ਤਉ ਪਰ ਘਰ ਜਾਉ ॥

ਯਦਿ ਭਗਵਾਨ ਕਰਿ ਅਧਿਕ ਕਾਇਆ ਗੁਣ ਪਾਇਆ, ਸ੍ਰੀ ਪਰ ਹੋਇਆ।

ਕਿਸੁ ਜਾਚਉ ਨਾਹੀ ਕੇ ਥਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮ ਕਰਿ ਕਾਇਆ ਪਾਇਆ? ਭਗਵਾਨ ਕਰਿ ਮੇਰਾ ਪਾਇ ਕੀਯਾ ਬਾਨ ਨਾਹੀ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮਤਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਉ ॥੪॥੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਕਰਿ ਪਦੇਸ਼ ਕਾਰਾ ਬਾਹਿਰੀ ਭਾਵੇ ਸਭਾਵੇ ਰਹਿਯੋ॥੪॥੮॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸੁ ਮਰਣੁ ਦਿਖਾਏ ॥

ਯਦਿ ਬਹੁਗੁਣ ਯੋਗਿਆ, ਸੇ ਯੋਗੀ ਅਵਸਥਾਵੇ ਹੋ ਸੁਖੀ ਪਾਇ ਦੇਖਾਏ ਦਿਖਾਏ।

ਮਰਣੁ ਰਹਣੁ ਰਸੁ ਅੰਤਰਿ ਭਾਏ ॥

ਅੰਤਰਿ ਸੁਖ ਪਦੇਸ਼ ਯੋਗੀ ਰਹਿਯੋ ਪੁਸ਼ਟਾ ਜਨਮ ਲਾਭਾਯੋ ਕਰਿਯਾ।

ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰਿ ਗਗਨ ਪੁਰੁ ਪਾਏ ॥੧॥

ਅਘੰਕਾਰਕੂ ਦੂਰ ਕਰਿ ਵਰਿਨ ਭਾਰਾ ਪੁਰਾ ਕਰਾਇ॥1॥

ਮਰਣੁ ਲਿਖਾਇ ਆਏ ਨਹੀ ਰਹਣਾ ॥

ਮਾਨਵ ਜੀਵ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਸਮਝ ਲੇਖਾਇ ਭ੍ਰੰਨਿਆਨੁ ਆਇਆ॥ ਏਵੰ ਸੇ ਭ੍ਰੰਨਿਆਰੇ ਅਖੁਕ ਸਮਝ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਰੇ ਨਾਹਿ।

ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਾਪਿ ਰਹਣੁ ਹਰਿ ਸਰਣਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਤ੍ਰਿਪਾਛੰ ਮਨੁਸ਼ਯਕੂ ਭ੍ਰੰਨਿਆਰੇ ਆਇ ਹਰਿਕਾ ਜਪ ਕਰਿਵਾਨੁ ਪਛਿਤਾ॥ ਏਵੰ ਹਰਿਕਾ ਗੰਗਾਗਤ ਹੋਵਾ ਭਰਿਤ ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਦੁਬਿਧਾ ਭਾਰੀ ॥

ਸਭਿ ਸਵਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆਹਿ, ਭਾਵਾਹੋਲੇ ਸਮਝ ਭ੍ਰੰਨਾ ਦੂਰ ਹੋਇਆ॥

ਕਮਲੁ ਬਿਗਾਸਿ ਮਨੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਲਾਰੀ ॥

ਬ੍ਰਹਮ-ਕਮਲ ਪੁਸ਼੍ਪਿਤ ਹੋਇਆ॥ ਏਵੰ ਮਨ ਹਰਿ-ਪੁਸ਼੍ਪ ਸਹਿਤ ਯੋਧਿ ਹੋਇ ਰਹਿਤਾ॥

ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਮਹਾ ਰਸੁ ਆਰੀ ॥੨॥

ਯੋਧੰ ਵਧਿ ਅਘੰਕਾਰਕ ਨਾਗ ਕਰਿ ਜੀਵਿਤ ਰਹਿਤਾ॥, ਸੇ ਪਰਲੋਕਾਰੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਮਹਾਰਸਰ ਪਾਨ ਕਰਿਤਾ॥2॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਚ ਸੰਜਮਿ ਸੂਚਾ ॥

ਸਵਗੁਰੂ ਮਿਲਨ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਸਤਿਵਾਦੀ, ਭਾਗੀ ਏਵੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇਆ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਪਉੜੀ ਉਚੈ ਉਚਾ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਮਾਗਿ ਪਰਿਤ੍ਰਿਤ ਅਚੈ ਏਵੰ ਸੇਹਿ ਬਿਧਿ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਸਚੋਕ ਆਤ੍ਮਿਕ ਅਵਸ਼ਾ ਪੁਰਾ ਕਰਿਤਾ॥

ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਜਮ ਕਾ ਭਉ ਮੂਚਾ ॥੩॥

ਸਵਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਭ੍ਰੰਨਿਆਹਿ ਏਵੰ ਮਨੁਸ਼ਯ ਭਲ ਨਾਗ ਹੋਇਆ॥3॥

ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਮਿਲਿ ਅੰਕਿ ਸਮਾਇਆ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਮਿਲਨ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਪੁਸ਼੍ਪ ਸਹਿਤ ਮਿਲਨ ਹੋਇਆ॥ ਏਵੰ ਭਾਵਾਕਾ ਕੋਲਾਰੇ ਰਹਿਤਾ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਘਰੁ ਮਹਲੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਗੀਕੂ ਭਾਵਾਕਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਬ੍ਰਹਮ-ਘਰੇ ਪੁਸ਼੍ਪ ਆਤ੍ਮ-ਸ਼੍ਰੋਤਰ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾਇ ਦੇਇਆਹਿ।

ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥੪॥੯॥

ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ ପ୍ରାଣୀର ଅହଂକାରକୁ ନାଶ କରି ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି॥4॥9॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉਠਿ ਮੁਖਲਾ 1

ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ ਨਹ ਮੇਟੈ ਕੋਇ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਜਨਮ ਕਰਮ ਕਾਰਨੁ ਮੇਰੇ ਭਾਗਿਯੇਰੇ ਯਾਹਾ ਲੇਖਾ ਹੋਇ, ਚਾਹਾਨੂ ਕੇਹੀ ਮਖ ਧੂਰ ਕਰਿਪਾਰਿਕ ਨਾਹੀ।

ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਕਿਆ ਆਗੈ ਹੋਇ ॥

ਮੇਰੇ ਬਾਪੁਰੇ ਪਰੇ ਕਰਿ ਹੋਇ ਚਾਹਾ ਮੂੰ ਭਾਗੀ ਨਾਹੀ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਸੋਈ ਹੁਆ ॥

ਭਗਿਯੇਰੇ ਯਾਹਾ ਲੇਖਾ, ਚਾਹਾ ਮੂੰ ਹੋਇ।

ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣੈ ਵਾਲਾ ਦੁਆ ॥੧॥

ਪੁਰੁਖਾ ਬਾਪੁਰੇ ਅਨਧ ਕੇਹੀ ਕਰਿਕਾ ਵਾਲਾ ਨਾਹੀ।

ਨਾ ਜਾਣਾ ਕਰਮ ਕੇਵਡ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ ॥

ਹੋ ਭਗਿਯੇਰੇ! ਮੂੰ ਭਾਗੀ ਨਾਹੀ ਮੇਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਰੇ ਧੰਨ ਕੇਹੇ ਵਡੇ ਅਰੇ।

ਕਰਮੁ ਧਰਮੁ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਜਾਤਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਹੁ ਗੁਣ ਕਰਮ, ਧਰਮ, ਗੁਣ ਭਾਗਿਯੇਰੇ ਨਾਮੇਰੇ ਅਖੀਰੇ ਅਰੇ।

ਤੂ ਏਵਡੁ ਦਾਤਾ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥

ਹੋ ਭਗਿਯੇਰੇ! ਤੂ ਪੁਰੁਖਾ ਦੇਵਾ ਵਾਲਾ ਅਰੇ ਵਡੇ ਵਾਗੇ ਅਰੇ।

ਤੋਟਿ ਨਾਹੀ ਤੁਧੁ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ॥

ਮੇਰੇ ਭਾਗੇ ਭਗਿਯੇਰੇ ਭਗਿਯੇਰੇ ਕੇਹੇ ਕਰਮ ਨਾਹੀ।

ਕੀਆ ਗਰਬੁ ਨ ਆਵੈ ਰਾਸਿ ॥

ਅਭਾਗੇ ਕਰਿਲੇ ਕੀਯੇ ਕਾਰਿਯੇ ਬਹੁ ਗੁਣ ਨਾਹੀ।

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੇਰੈ ਪਾਸਿ ॥੨॥

ਹੋ ਪੁਰੁਖ! ਮੇਰੇ ਅਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਅੰਗੇਰੇ ਬਹੁ ਭਾਗੇ ਪਾਸੇਰੇ ਅਰੇ ਹੋਇ।

ਤੂ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲਹਿ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਤੂੰ ਜੀਵਕੂ ਮਾਰਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੀਵਿਤ ਕਰਿਦੇਓ ਆਉ ਤੂੰ ਹੂੰ ਬਖਸ਼ਿ ਕਰਿ ਨਿਯਤ ਬਾਣੀਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰੂ।

ਜਿਉ ਭਾਵੀ ਤਿਉ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇ ॥

ਭੋਭੋ ਯਾਹਾ ਭਧਮੁਛ ਲਾਗੂਛਿ ਬੇਧਰਿ ਹੂੰ ਤੂੰ ਜੀਵ ਭਾਰਾ ਨਿਯਤ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ।

ਤੂੰ ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ ਸਾਚਾ ਸਿਰਿ ਮੇਰੈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਤੂੰ ਵਧ ਕੂਝਿਮਾਨ ਅਚ ਆਉ ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਵਧਾ ਜਾਣੀ ਆਪ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ
ਰਸਕ ਅਚ ਆਉ ਬਚਧ ਬ੍ਰਹਮ ਅਚ।

ਗੁਰਮਤਿ ਦੇਇ ਭਰੇਸੈ ਤੇਰੈ ॥੩॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਰੇ ਗੁਰੂਯੋ ਮਰਿ ਦੇਅਛੁ ਕਾਰਣ ਮੂੰ ਤੁਝਰੇ ਭਰਬਾਰੇ ਹੂੰ ਅਛਿ।

ਤਨ ਮਹਿ ਮੈਲੁ ਨਾਹੀ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥

ਯਾਹਾਰ ਭੁਧਨ ਪ੍ਰਭੂਯੋਪਦੇਸ਼ਰੇ ਮਗ੍ਧ ਆਪ, ਭਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਪਾਪਰੇ ਕੋਠਿਯੋ ਮਨਿਨਭਾ ਨਾਹੀ।

ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਸਚੁ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ॥

ਮੂੰ ਭੋਰੇ ਬਚਧ ਨਾਮਕੂ ਗੁਰੂਯੋ ਵਾਣੀ ਭਾਰਾ ਜਾਣੀ ਪਾਰਿਛਿ।

ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ ਨਾਮ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਮੇਰੇ ਗਰੀਰੇਰੇ ਤੂੰ ਵੇਯਦ੍ਰਵਾ ਵਲ ਅਛਿ ਆਉ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਨਿਯਤ ਨਾਮਰੇ ਖਾਧਿ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਰਿਛਿ।

ਨਾਨਕ ਰਹਣਾ ਭਗਤਿ ਸਰਣਾਈ ॥੪॥੧੦॥

ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਤੁਝਰੇ ਭਭਿਰੇ ਗਰੀਰੇ ਰੇ ਰਹਿਵਾਰ ਅਛਿ।

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 1

ਜਿਨਿ ਅਕਥੁ ਕਹਾਇਆ ਅਪਿਉ ਪੀਆਇਆ ॥

ਯੇਯੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਅਵਰ੍ਥਨਾਯ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾਯੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਛਿ ਆਉ ਅਧਧ ਕੂ ਆਰਾਧਨਾ ਪਾਯੋ ਪ੍ਰੇਰਿਓ ਕਰਿਛਿ, ਬੇਧਿ
ਪ੍ਰਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮ ਅਨੂਧ ਪਾਨ ਕਰਿਛਿ।

ਅਨ ਭੈ ਵਿਸਰੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧॥

ਬੇਧਿ ਵਾਣੀ ਅਧਧਰੇ ਬਧਬ ਭਯ ਵਿਸ੍ਰੁਓ ਕਰਿਦੇਯਛਿ, ਕਾਰਣ ਬੇ ਯਥ੍ਰਕ ਨਾਮਰੇ ਬਧਾਧਿਓ
ਵੇਯਛਿ।

ଆମେ କାହିଁକି ଭୟଭୀତ ଅଛୁ ଯେତେବେଳେ ସବୁ ଭୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭୟରେ ନଷ୍ଟ ହୋଇଛି ।

ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜାଣି ପାରିଛି ।

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ର ହୃଦୟରେ ରାମଙ୍କ ନିବାସ ହୋଇଯାଏ,

ତାହାକୁ ହରିନାମ ର ପୁଞ୍ଜି ମିଳିଯାଏ ଆଉ ତାହାକୁ ସ୍ବାଭାବିକ ଭାବରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ପ୍ରଶଂସା ମିଳିଯାଏ।

ପରମାତ୍ମା ଯେଉଁ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବକୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ଓ ପ୍ରାତଃ ସମୟରେ ମୋହ ମାୟା ରୂପୀ ନିଦ୍ରାରେ ମଗ୍ନ ରଖିଥାନ୍ତି,

ଏପରି ମନମୁଖୀ ଇହଲୋକ ଓଥା ପରଲୋକ ରେ କାଳ ଦ୍ଵାରା ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ହୃଦୟରେ ଦିନ ରାତି ରାମଙ୍କ ନିବାସ ହୋଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସନ୍ଥ ଅଟେ ।

ହେ ନାନକ! ଯାହାକୁ ରାମ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ତାହାର ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇଯାଇଛି ।

ଗଉଡ଼ି ମହଲ ୧ ।।

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ତ୍ରିଗୁଣାତ୍ମକ ଦୁର୍ଗତିଆ ସହିତ ପ୍ରେମ ଅଛି, ତାର ଜନ୍ମ ଓ ମରଣ ହେଉଥାଏ ।

ଚାରୋଟି ହିଁ ବେଦ ଯୁକ୍ତି ବିଷୟରେ କହନ୍ତି ।

ਤੀਨਿ ਅਵਸਥਾ ਕਹਹਿ ਵਖਿਆਨੁ ॥

ਬੇਸਮਾਨੇ ਮਨਰ ਚਿਨ੍ਹਿ ਅਵਸਥਾ ਵਿਸਮਰੇ ਕਹਉ ।

ਤੁਰੀਆਵਸਥਾ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹਰਿ ਜਾਨੁ ॥੧॥

ਮਨਰ ਚਿਨ੍ਹਿ ਅਵਸਥਾ ਆਗਵਾਨ ਰੂਪੀ ਬਦਗੁਨੁ ਬਹਿਓ ਧਿਰਾ ਭਰਿਓ ।

ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤਰਣਾ ॥

ਗਮਨ ਭਯੋ ਏਵੰ ਗੁਨੁਕ ਬੇਵਾ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਫੁੰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਭਵ ਬਾਗਰਨੁ ਪਾਰ ਹੋਇ ਯਾਵ ।

ਬਾਹੁੜਿ ਜਨਮੁ ਨ ਹੋਇ ਹੈ ਮਰਣਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਧਿਰਾ ਭਵ ਬਾਗਰਨੁ ਪਾਰ ਹੋਇ ਯਾਵ, ਚਾਹਾਰ ਪੂਰੀ ਯਥਾ ਮਰਣ ਬੂਝਨਾਫੁੰ ।

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥

ਪ੍ਰਭਾਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਧਰਮ, ਅਧਿ, ਕਾਮ, ਮੋਹ ਏਵੰ ਚਾਰੇ ਭਯਨ ਪਦਾਰਥ ਵਿਸਮਰੇ ਕਰੁਣਾ ਕਰੇ ।

ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਪੰਡਿਤ ਮੁਖਿ ਸੋਈ ॥

ਬੇਚਕਰੀ ਬ੍ਰਹਮ, ਭਯ ਗਾਥਾ ਏਵੰ ਪੰਡਿਤਨੁ ਗੁਰੂ ਏਵਾ ਗੁਣਾਯਾਵ ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਅਰਥੁ ਬੀਚਾਰੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਗੁਨੁਕ ਬਿਨਾ ਅਧਿਕ ਭਾਨ ਕੇਵਲ ਮਧ ਪਾਇਨਾਫੁੰ ।

ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ॥੨॥

ਗੁਣਿ ਅਧਿਕ ਮੋਹ ਭਯਰਨ ਭਯੋ ਭਾਰਾ ਫੁੰ ਪਾਇ ਬੂਝ

ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ ਹਰਿ ਸੋਈ ॥

ਮੇਯੋ ਕਾਯਕਿਰ ਬ੍ਰਹਮ ਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਾ ਨਿਵਾਸ ਹੋਇਯਾਵ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ॥

ਚਾਹਾਗੁ ਗੁਨੁਕ ਮਾਧਨਰੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਾ ਭਯੋ ਪ੍ਰਾਥੁ ਹੋਇਯਾਵ ।

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਆਨੰਦੁ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਯੋ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮੋਹ ਏਵੰ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਥੁ ਹੋਇਯਾਵ ।

ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਏ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ॥੩॥

ਗੁਨੁਕ ਮਧ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਗੁ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪ੍ਰਾਥੁ ਹੋਇਯਾਵ ।

ਜਿਨਿ ਪਾਇਆ ਗੁਰਿ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਹੋਏ ਗੁਰੂਜੀ ਪਾਯੋ, ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮੰ ਚਾਹਾਨੂੰ ਭਾਗਵਾਨ ਯੋ ਦਰਸਨ ਕਰਾਇ।

ਆਸਾ ਮਾਹਿ ਨਿਰਾਸੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥

ਮੋਹਿਓ ਆਗਵਾਨਾ ਕੂ ਗੁਰੂ ਨਿਰੰਦ੍ਰੁ ਰਹਿਵਾ ਚੀਯਾਯ ਅਛਯੁ।

ਦੀਨਾ ਨਾਥੁ ਸਰਬ ਸੁਖਦਾਤਾ ॥

ਦਿਨਨਾਥੁ ਪੁਰੁ ਯਾਵਨੁ ਬਰੰ ਬੁਝੁ ਪੁਰਾਨ ਕਰਯੁ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥੪॥੧੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੋਹਿਓ ਮਨ ਭਾਗਵਾਨ ਯੋ ਬ੍ਰਹਮੰ ਚਰਣਰੇ ਮਗੁ ਹੋਯਾਯਾਯੋ।

ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾਇਆ ਰਹੈ ਸੁਖਾਲੀ ਬਾਜੀ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੇ ॥

ਏਹੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਾਯਾ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕੂ ਅਮਰ ਭਾਵਿ ਯਾਵਨਰ ਬੁਝੁ ਭਾਗਿਵਾ ਯਾਗਿਯਾਏ, ਕਿਛੁ ਚਾਹਾਨੂੰ ਏਹਾ ਯੋਯਾ ਨਾਹਿੰ
ਮੋਹਿ ਏਹਿ ਦੂਜਿਯਾ ਭਾਗਵਾਨਯੋ ਏਕ ਚੋਯਾਯ ਅਚੋ।

ਲਬੁ ਲੇਭੁ ਮੁਖੁ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵਹਿ ਬਹੁਤੁ ਉਠਾਵਹਿ ਭਾਰੇ ॥

ਹੇ ਮੋਹਿਓ ਕਾਯਾ! ਭੂ ਯੋਯਾਯਾ, ਯੋਯਾਯ ਆਯੁ ਬਹੁਤੁ ਮਿਯਾਯਾ ਅਯੰਨ ਕਰੁਯੁ ਏਵੰ ਨਿਯੁ ਮੁਯੁ ਯੋਯਰੇ
ਅਯਯਯੁਯ ਭਾਯ ਯੋਯਯੁਯ।

ਤੂੰ ਕਾਇਆ ਮੈ ਰੁਲਦੀ ਦੇਖੀ ਜਿਉ ਧਰ ਉਪਰਿ ਛਾਰੇ ॥੧॥

ਹੇ ਮੋਹਿਓ ਕਾਯਾ! ਮੁਯੁ ਚੋਯਾਯ ਯੋਯਰੇ ਯਾਯੰਯ ਯੋਯਿ ਵਰਵਾਯੁ ਹੋਵਾ ਵੇਯੁਯੁਯ।

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਸਿਖ ਹਮਾਰੀ ॥

ਹੇ ਮੋਹਿਓ ਕਾਯਾ! ਮੋਹਿਓ ਯੋਯਵੇਯ ਯਾਯ ਵੇਯੁ ਯੁਯ।

ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਕੀਤਾ ਰਹਸੀ ਮੇਰੇ ਜੀਅੜੇ ਬਹੁੜਿ ਨ ਆਵੈ ਵਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਚੋਯਰ ਯੁਯੁ ਕਰੰ ਹੁੰ ਚੋਯ ਬਮਯੁ ਰੇ ਚੋਯਰ ਯਾਯੁਰੇ ਰਹਿਵਾ। ਹੇ ਮੋਹਿਓ ਮਨ! ਏਹਿਯੋਯ ਬੁਯਯੁ ਬੁਯੋਯ
ਯੁਯ ਚੋਯਰ ਹਾਯਨੂੰ ਆਯਿਵ ਨਾਹਿੰ।

ਹਉ ਤੁਧੁ ਆਖਾ ਮੇਰੀ ਕਾਇਆ ਤੂੰ ਸੁਣਿ ਸਿਖ ਹਮਾਰੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਕਾਮਾ! ਮੂੰ ਚੋਰਾਛੇ ਪ੍ਰੀਤ ਕਾਇਆ, ਮੇਰੇ ਭਰਪੋਸੇਗੇ ਖਾਨ ਦੇਵੇ ਗੁਣ।

ਨਿੰਦਾ ਚਿੰਦਾ ਕਰਹਿ ਪਰਾਈ ਝੁਠੀ ਲਾਇਤਬਾਰੀ ॥

ਭੁਫੇ ਅਧਾਰ ਨਿੰਦਾ ਆਉ ਪ੍ਰਬੰਧਾ ਕਰਿਯਾਓ ਓ ਮਿਥਾਓ ਭੁਫੇ ਕਰੁਣ।

ਵੇਲਿ ਪਰਾਈ ਜੋਹਹਿ ਜੀਅਝੇ ਕਰਹਿ ਚੋਰੀ ਬੁਰਿਆਰੀ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਭੁਫੇ ਪਰੇ ਨਾਰੀਯੋ ਕੁਧ੍ਰਿਯੋ ਰੇ ਦੇਵਗੁਣ, ਭੁਫੇ ਚੋਰੀ ਆਉ ਕੁਧ੍ਰਿਯੋ ਕਰੁਣ।

ਹੰਸੁ ਚਲਿਆ ਤੂੰ ਪਿਛੈ ਰਹੀਏਹਿ ਛੁਟੜਿ ਹੋਈਅਹਿ ਨਾਰੀ ॥੨॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਕਾਮਾ! ਮੇਰੇਦੇਵੇਲੇ ਆਉ। ਰੂਪੀ ਰਾਜਵੰਸ਼ ਪਰੇਲੋਕ ਕੂ ਚਾਲਿਯਾਓ, ਬੇਦੇਵੇਲੇ ਭੁ ਪਛਰੇ ਆਉ ਰਹਿ ਮਿਥੁ ਆਉ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਸੁਭਿ ਭਲੇ ਹੋਯਾਓ ਮਿਥੁ।

ਤੂੰ ਕਾਇਆ ਰਹੀਅਹਿ ਸੁਪਨੰਤਰਿ ਤੁਧੁ ਕਿਆ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਕਾਮਾ! ਭੁਫੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭਲੇ ਕਾਇ ਕਰੁਣ। ਭੁਫੇ ਕਾਇ ਗੁਣ ਕਰਿ ਕਰਿਯੋ।

ਕਰਿ ਚੋਰੀ ਮੈ ਜਾ ਕਿਛੁ ਲੀਆ ਤਾ ਮਨਿ ਭਲਾ ਭਾਇਆ ॥

ਮੇਰੇਦੇਵੇਲੇ ਮੂੰ ਚੋਰੀ ਕਰਿ ਆਗਿਯੋ ਬੇਦੇਵੇਲੇ ਆਉ ਬ੍ਰਹਮ ਕੂ ਭਲੇ ਲਾਗਿਯਾਓ।

ਹਲਤਿ ਨ ਸੋਭਾ ਪਲਤਿ ਨ ਢੋਈ ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥੩॥

ਆਉ ਮ੍ਰਿਤ ਪਰੇਲੋਕ ਮੇਰੇਦੇਵੇਲੇ ਗੋਗੋਲੀ ਮੇਲੇ ਨਾਉ ਆਉ ਪਰੇਲੋਕ ਮੇਰੇਦੇਵੇਲੇ ਗੋਗੋਲੀ ਬਾਹਾਰੀ ਮੇਲਿਯੋ ਨਾਉ। ਅਨੂਯਾ ਮਾਨਵ ਜੀਵਨ ਕਾਧਿ ਰੇ ਹੋਯਾਓ ਦੇਵਗੁਣ।

ਹਉ ਖਰੀ ਦੁਹੇਲੀ ਹੋਈ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਮੇਰੀ ਬਾਤ ਨ ਪੁਛੈ ਕੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਕਾਮਾ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਕਛੁ ਭੁਫੇ ਅਧਾਰ, ਆਉ ਕੇਵਲੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨਾਉ।

ਤਾਜੀ ਤੁਰਕੀ ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਕਪੜ ਕੇਰੇ ਭਾਰਾ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਕਾਮਾ ਪਾਸੇ ਭੁਫੇ ਗੋਗੋਲੀ, ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਆਉ ਕਛੁ ਅਧਾਰ ਆਉ,

ਕਿਸ ਹੀ ਨਾਲਿ ਨ ਚਲੇ ਨਾਨਕ ਝੜਿ ਝੜਿ ਪਏ ਗਵਾਰਾ ॥

ਪਰੇਲੋਕ, ਅਧਿਕ ਬਿਧਿ ਰੇ ਆਉ ਚਾਹੁ ਬਿਧਿ ਮੇਰੇ ਨਾਉ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਜੀਵ! ਆਉ ਬ੍ਰਹਮ ਕੂ ਰੇ ਹੋਯਾਓ।

ਕੂਜਾ ਮੇਵਾ ਮੈ ਸਭ ਕਿਛੁ ਚਾਖਿਆ ਇਕੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ॥੪॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਮੈਂ ਮਿੱਠੀ ਏਵਾਂ ਬਸਤਰ ਧਾਲ ਗਏ ਦੇਖਣ, ਕਿੰਨੇ ਚੁਸਕੇ ਹੋਂ ਨਾਮ ਅਮ੍ਰਿਤ ਅਰੋ।

ਦੇ ਦੇ ਨੀਵ ਦਿਵਾਲ ਉਸਾਰੀ ਭਸਮੰਦਰ ਕੀ ਢੇਰੀ ॥

ਗਭੀਰ ਭਿੰਨੇ ਰੰਗੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਘਰ ਚਿਠਾਏ ਕਰੇਏ। ਪਰਛੂ ਕਾਲ ਆਇਲੇ ਮਨਿੰਦਰ ਮਖ ਖੁਬ ਹੋਏ।

ਸੰਚੇ ਸੰਚਿ ਨ ਦੇਈ ਕਿਸ ਹੀ ਅੰਧੁ ਜਾਣੈ ਸਭ ਮੇਰੀ ॥

ਮੂਰਖ ਪੁਰਾਣੀ ਖਨ ਬੋਲਿਓ ਬਝਯ ਕਰੇਏ। ਆਭ ਕਾਫ਼ਾਨੂੰ ਮਖ ਧੀਏ ਨਾਹੀਂ। ਮੂਰਖ ਪੁਰਾਣੀ ਭਾਵੇਏ ਮੇਰੇ ਏਥੇ।

ਸੋਇਨ ਲੰਕਾ ਸੋਇਨ ਮਾੜੀ ਸੰਪੈ ਕਿਸੈ ਨ ਕੇਰੀ ॥੫॥

ਪਰਛੂ ਏਥੇ ਮਨ ਗਭੀਏ ਮੇਰੇ ਬੁਝੰਦਰ ਲੋਕ। ਬੁਝੰਦਰ ਮਨੁਸ਼ ਮਖ ਰਹੇ ਨਾਹੀਂ॥5॥

ਸੁਣਿ ਮੂਰਖ ਮੰਨ ਅਜਾਣਾ ॥

ਹੇ ਮੂਰਖ ਏਵਾਂ ਅਯਾਨ ਮਨ! ਮੇਰਾ ਕਥਾ ਗੁਣ,

ਹੋਗੁ ਤਿਸੈ ਕਾ ਭਾਣਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਥੇ ਯਕੁਰ ਯਾ ਯਕੁਰੇ ਹੋਂ ਧਾਲਵਓ ਹੋਰ

ਸਾਹੁ ਹਮਾਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਭਾਰਾ ਹਮ ਤਿਸ ਕੇ ਵਣਜਾਰੇ ॥

ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰੇ ਵਧੂਤ ਵਧੂ ਬਾਝਕਾਰੇ ਅਰੋ ਆਭ ਮੈਂ ਚਾਫਾਕੇ ਬੇਪਾਰੇ ਅਰੋ।

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭ ਰਾਸਿ ਤਿਸੈ ਕੀ ਮਾਰਿ ਆਪੇ ਜੀਵਾਲੇ ॥੬॥੧॥੧੩॥

ਮੇਰੇ ਆਮ੍ਰਿਤ ਏਵਾਂ ਗਰੀਰੇ ਬਹੁ ਚਾਫਾਕੇ ਫਾਰੇ ਧੀਏ ਹੋਏ। ਪੁਝੀ ਅਰੋ। ਬੇ ਬੁਝੰ ਹੋਂ ਯਾਵ ਕੂ ਮਾਰੇ।

ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ਮਹਲਾ 1

ਅਵਰਿ ਪੰਚ ਹਮ ਏਕ ਜਨਾ ਕਿਉ ਰਾਖਉ ਘਰ ਬਾਰੁ ਮਨਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਮੇਰੇ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਏਵਾਂ ਅਯਾਨ ਪਾਝੀ ਗਭੂ ਅਰੋ, ਮੈਂ ਏਕਾ ਅਰੋ, ਏਕਾਨਕ ਠਾਕੁਰ ਮੈਂ ਨਿਯ ਘਰਕੂ ਕੇਮਿਓ ਰਖਾ ਕਰੇਏ,

ਮਾਰਹਿ ਲੁਟਹਿ ਨੀਤ ਨੀਤ ਕਿਸੁ ਆਗੈ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ ਜਨਾ ॥੧॥

ਏਥੇ ਪਾਝੀ ਯਥਾ ਮੇਰੇ ਪੁਰੋਖੇ ਮਾਰੁਯੋ ਆਭ ਲੁਟੁਯੋ। ਹੋਲੇ, ਕਾਫ਼ਾ ਪਾਝੇਰੇ ਬਿਨਓ ਕਰੇਏ ।

ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਉਚਰੁ ਮਨਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਸ਼੍ਰੀਰਾਮਾਜੀ ਨਾਮ ਹਰ ਸਮੇਂ ਕਰ।

ਆਗੈ ਜਮ ਦਲੁ ਬਿਖਮੁ ਘਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਰੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਰੇ ਮਨਰਾਜ ਹੇ ਅਸੁਮਾਰੀ ਬੇਨਾ ਦੇਖਾਇਓ।

ਉਸਾਰਿ ਮੜੇਲੀ ਰਾਖੈ ਦੁਆਰਾ ਭੀਤਰਿ ਬੈਠੀ ਸਾ ਧਨਾ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ! ਦੇਖਕੂ ਏਕ ਦੂਰ ਕਰਿਓ, ਏਥੇ ਹੋ ਵਧ ਧਾਰ ਲਗਾਓ ਆਪਣੇ ਏਕ ਹੋਏ ਕਰਕੇ
ਆਪਣੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਰੂਪ ਸੁ ਵੇਖੋ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇਲ ਕਰੇ ਨਿਤ ਕਾਮਣਿ ਅਵਰਿ ਲੁਟੇਨਿ ਸੁ ਪੰਚ ਜਨਾ ॥੨॥

ਪਰਮਾਤਮਾ! ਦੇਖਕੂ ਅਮਰ ਜਾਗੀ ਕਾਮਣੀ ਬਰਵਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭਰਾਵਾ ਕਰਿਆ ਆਪਣੇ ਪਾਸੇ ਚੰਨ ਹੋਏ ਗੁਣ ਗੁਣ
ਲੂਣੇ

ਢਾਹਿ ਮੜੇਲੀ ਲੁਟਿਆ ਦੇਹੁਰਾ ਸਾ ਧਨ ਪਕੜੀ ਏਕ ਜਨਾ ॥

ਏਹ, ਮਨੁ ਦੇਖ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਖੁਸ਼ ਕਰਿਓ, ਮਨ ਹੋ ਲੂਣੇ ਆਪਣੇ ਕਾਮਣੀ ਏਕ ਪਰ
ਪਠਿਆ।

ਜਮ ਡੰਡਾ ਗਲਿ ਸੰਗਲੁ ਪੜਿਆ ਭਾਗਿ ਗਏ ਸੇ ਪੰਚ ਜਨਾ ॥੩॥

ਪਾਸੇ ਵਿਚਾਰ ਗਲੇ ਮਾਇਆ। ਜੀਵ ਸੁ ਹੋ ਵੇਖੇ ਹੋਏ ਪਠਿਆ ਆਪਣੇ ਭਾਰ ਮੁਖ ਹੋ ਮਨਰਾਜ ਹੋ ਵਧ
ਪਠਿਆ।

ਕਾਮਣਿ ਲੇੜੈ ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਮਿਤ੍ਰ ਲੁੜੇਨਿ ਸੁ ਖਾਧਾਤਾ ॥

ਕਾਮਣੀ (ਜੀਵ ਸੁ) ਬੁਨਾ ਰੂਪ ਹੋ ਆਪਣੇ ਮਾਇਆ, ਭਾਰੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਬਾਧੇ ਭੋਜਨ ਮਾਇਆ।

ਨਾਨਕ ਪਾਪ ਕਰੇ ਤਿਨ ਕਾਰਣਿ ਜਾਸੀ ਜਮਪੁਰਿ ਬਾਧਾਤਾ ॥੪॥੨॥੧੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਥੇ ਪਾਪ ਪਾਪ ਕਰਿਆ। ਅਭਰ, ਪਾਪ ਕਾਰਣ ਹੋ ਵਧ ਹੋ ਮਨਰਾਜ, ਮਨੁ ਹੋ,
ਨਗਰੀ ਹੋ ਮਾਇਆ।

ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ਮਹਲਾ 1

ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਤੇ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਕਾਂਇਆ ਕੀਜੈ ਖਿੰਥਾਤਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ! ਹੁ ਨੇਕ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ, ਭਾਰੇ ਕਾਮਣੇ ਹੋਏ ਪਾਪ ਏਕ ਵਧ ਵਾਸਤਵਿਕ ਹੋਏ
ਪਠੇ।

ਪੰਚ ਚੇਲੇ ਵਸਿ ਕੀਜਹਿ ਰਾਵਲ ਇਹੁ ਮਨੁ ਕੀਜੈ ਡੰਡਾਤਾ ॥੧॥

ਹੇ ਯੋਗੀ! ਨਿਯੋਗ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਆਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਧਾ ਕੇ ਰੱਖੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿਯੋਗ ਦਾ ਕਰੋ।

ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਇਵ ਪਾਵਸਿਤਾ ॥

ਜੋਗਪਤਿ ਚੋਗੇ ਯੋਗੀ ਕਰੇਵਾਨੂੰ ਯੁਕਤਿ ਮਿਲੇਵੇ।

ਏਕੁ ਸਬਦੁ ਦੂਜਾ ਹੋਰੁ ਨਾਸਤਿ ਕੰਦ ਮੂਲਿ ਮਨੁ ਲਾਵਸਿਤਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਕ ਗੁਰੂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਬਰਵਾ ਬੁਝਿ ਅਧਾਰ, ਅਤੇ ਬਹੁ ਕਿਛੁ ਬਿਭਿਯੰਨੁ ਅਧਾਰ। ਨਿਯੋਗ ਮਨੁ ਨਾਮੁ ਬੁਝਿ ਰੇ ਲਗਾਇ, ਇਹੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਚੋਗੇ ਪਾਛੈ ਕਥਮੂਲ ਰੂਪੀ ਭੋਯਨੁ ਅਧਾਰ।

ਮੂੰਡਿ ਮੂੰਡਾਇਐ ਜੇ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਹਮ ਗੁਰੁ ਕੀਨੀ ਗੰਗਾਤਾ ॥

ਮੂੰਡੇ ਗੰਗਾ। ਮਾਛੇ ਮੂਲੁ ਲਭਾ ਕਲੇ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾਇ, ਚਾਹਾਵੇਲੇ ਮੂੰ ਪੁਪਮਰੂ ਹੈ ਗੁਰੂਗੰਗਾ ਵਧਾਇਯਾਇ, ਅਧਾਰ, ਗੁਰੂ ਹੈ ਪਵਿਤ੍ਰ ਚਾਹੈ ਅਧਾਰ।

ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਤਾਰਣਹਾਰੁ ਸੁਆਮੀ ਏਕੁ ਨ ਚੇਤਸਿ ਅੰਧਾਤਾ ॥੨॥

ਇਕ ਭਗਵੰਤ ਚਿੰਤਿ ਲੋਕਾਰ ਪੁਰਾਨੀ ਪਾਰ ਕਰਾਇਵਾ ਪਾਛੈ ਬਧਾਇਯਾਇ। ਆਨੰਦਾਨ ਮਨੁਬਧੁ ਗੁਰੂਗੰਗਾ ਬੁਝਿ ਕਰੇ ਨਾਇ।

ਕਰਿ ਪਟੰਬੁ ਗਲੀ ਮਨੁ ਲਾਵਸਿ ਸੰਸਾ ਮੂਲਿ ਨ ਜਾਵਸਿਤਾ ॥

ਹੇ ਯੋਗੀ! ਚੂਨੇ ਆਧਾਰ ਕਰੁਅਛ ਅਤੇ ਮੋਹਿਕ ਵਾਰ੍ਤਾਨੇ ਨਿਯੋਗ ਮਨੁ ਕਿਛੁ, ਚੋਗੇ ਬੰਧਨ ਕਥਾਇ ਪੂਰੇ ਹੋਵੇ ਨਾਇ।

ਏਕਸੁ ਚਰਣੀ ਜੇ ਚਿਤੁ ਲਾਵਹਿ ਲਬਿ ਲੇਭਿ ਕੀ ਧਾਵਸਿਤਾ ॥੩॥

ਮਧਿ ਚੂਮੇ ਨਿਯੋ ਮਨਕੂ ਏਕੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਚਰਣੀਰੇ ਲਗਾਇ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਮੀਧਾ, ਲੋਭ ਕਾਰਣੀ ਰੂ ਹੋਯਾਕੁਰਾ
ਭੋਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੂਰ ਹੋਯਾਕੁਰਾ।

ਜਪਸਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਰਚਸਿ ਮਨਾ ॥

ਹੋ ਮੋਹੀ! ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰੁਸ਼ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਭੋਰ ਮਨ ਬੇਧੁਰੇ ਲੀਨ ਹੋਵ।

ਕਾਹੇ ਬੇਲਹਿ ਜੋਗੀ ਕਪਟੁ ਘਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਮੋਹੀ! ਚੂਮੇ ਏਥੇ ਕਢੁ ਛਲ ਕਪਟ ਕਾਇਕੋ ਬੋਲਾਕੁਰਾ।

ਕਾਇਆ ਕਮਲੀ ਹੰਸੁ ਇਆਣਾ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤ ਬਿਹਾਣੀਤਾ ॥

ਭੋਰ ਕਾਮਾ ਕਾਯਲੀ ਹੋਯਕੁਰਾ ਆਯ ਮਨ ਮੂਰੀ ਅਥੇ। ਭੋਰ ਬਿਧਿ ਅਵਸਥਾ ਮਾਮਾਰ ਮੋਹੁਰੇ ਅਭਿਵਾਹਿਤ
ਹੋਯਕੁਰਾ।

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਨਾਰੀ ਦਾਝੈ ਫਿਰਿ ਪਾਛੈ ਪਛੁਤਾਣੀਤਾ ॥੪॥੩॥੧੫॥

ਨਾਨਕ ਕੋਨਠੇ ਕਰੇ ਮੋ ਨਗੁ ਦੇਖੁ ਮੋਥੇਵੇਲੇ ਜਲਿਯਾਏ, ਬੇਥੇਵੇਲੇ ਬਿਧਿ ਬਿਧਾਉ ਹੋਵਾ ਜਾਗੀ
ਆਪ੍ਰਾ ਪਛੁਤਾਏ ਕਰਿਯਾਏ। 14113111511

ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ਮਹਲਾ 111

ਅਉਖਧ ਮੰਤ੍ਰ ਮੂਲੁ ਮਨ ਏਕੈ ਜੇ ਕਰਿ ਦ੍ਰਿੜੁ ਚਿਤੁ ਕੀਜੈ ਰੇ ॥

ਹੋ ਮੋਹੀ ਮਨ! ਮਧਿ ਚੂ ਬਿਧਿ ਮੋਹੀਰ ਭੀਖਧ ਰੂਪੀ ਮੂਲ ਮਧੁ (ਪੁਰੁ- ਨਾਮ)ਕੂ ਨਿਯੋ ਬ੍ਰਹਮ ਰੇ ਕਬਾਯ,

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪ ਕਰਮ ਕੇ ਕਾਟਨਹਾਰਾ ਲੀਜੈ ਰੇ ॥੧॥

ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਚੂ ਜਨਮ ਜਨਮਕਰ ਰੇ ਪਾਪਕੂ ਨਾਗ ਕਰੁਕੁਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਜੇਵ। 1111

ਮਨ ਏਕੈ ਸਾਹਿਬੁ ਭਾਈ ਰੇ ॥

ਹੋ ਮੋਹੀ ਭਾਯ! ਮੋਹੀ ਮਨਕੂ ਏਕੁ ਯੋਗੁ ਹੋ ਭਲ ਲਾਗਿਯਾਏ।

ਤੇਰੇ ਤੀਨਿ ਗੁਣਾ ਸੰਸਾਰਿ ਸਮਾਵਹਿ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖਣਾ ਜਾਈ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਚਾਹੁਰ ਚਿਨੋਟਿ ਬਿਗੋਬਰ ਰੇ ਜਗਤ ਰਹਿਅਕੁਰਾ, ਅਧੀਨੁ ਚਿਗੁਣਾ ਲਖਿਯ ਬੰਬਾਰਰ
ਮੋਹੁਰੇ ਲਾਗਿ ਅਕੁਰਾ, ਆਯ ਬੇਧਿ ਅਲਖਿਯ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੂ ਕੂਝ ਪਾਇਵਾ ਜਾਇ। 1111111111

ਸਕਰ ਖੰਡੁ ਮਾਇਆ ਤਨਿ ਮੀਠੀ ਹਮ ਤਉ ਪੰਡ ਉਚਾਈ ਰੇ ॥

ੴ ਮਾਯਾ ਚਿਨ੍ਹਿ ਭਲੀ ਚਰਮਰੂਪੁ ਮਧੁਰ ਲਾਗਿਆ। ਆਮੇ ਪੁਰਾਣੀਮਾਨੇ ਮਾਯਾਰ ਵੇਖੈ ਭਠਭਠੁ।

ਰਾਤਿ ਅਨੇਰੀ ਸੁਝਸਿ ਨਾਹੀ ਲਜੁ ਟੂਕਸਿ ਮੂਸਾ ਭਾਈ ਰੇ ॥੨॥

ਜਾਨਵਾਨ ਰੂਪੀ ਅਭਕਾਰ ਰਾਤਿਰੇ ਕੀਝੇ ਵੇਖਾਯਾ। ਨਾਹਿ ਆਭ ਮਨਰਾਜ ਯਾਵਨ ਰੇ ਰਬਿ ਕਾਰੁਝਝਿ।

ਮਨਮੁਖਿ ਕਰਹਿ ਤੇਤਾ ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ ਰੇ ॥

ਬੋਝਾਚਾਰੀ ਯਾਵ ਮੇਧੇ ਅਧੁਕ ਧਰਮ ਕਰਿਆ, ਬੇ ਬੇਧੇ ਅਧੁਕ ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ। ਕਿਛੁ ਗੁਰਮੁਖੀ ਰੇ
ਮਗ ਪੁਰਾ ਹੋਇਆ।

ਜੇ ਤਿਨਿ ਕੀਆ ਸੋਈ ਹੋਆ ਕਿਰਤੁ ਨ ਮੇਟਿਆ ਜਾਈ ਰੇ ॥੩॥

ਮਾਯਾ ਕੀਝੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਰਿਆ, ਭਾਵਾ ਹੋਇਆ, ਯਾਵਰ ਭਾਗਧਰੂ ਕਰਮਾਯਾ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿ। ॥੩॥

ਸੁਭਰ ਭਰੇ ਨ ਹੋਵਹਿ ਉਣੇ ਜੇ ਰਾਤੇ ਰੰਗੁ ਲਾਈ ਰੇ ॥

ਮੇਧੇ ਪੁਰਾਣੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਚਰਮਰੇ ਪੁਰੀ ਲਗਾਯਾ ਆਭ ਮਗ ਰਹਿਆ, ਪ੍ਰੇਮਰਸਰੇ ਪਰਿਪੂਰ੍ਣ
ਪਰਿਪੂਰ੍ਣ ਪਰਿਪੂਰ੍ਣ ਰਹਿਆ।

ਤਿਨ ਕੀ ਪੰਕ ਹੋਵੈ ਜੇ ਨਾਨਕੁ ਤਉ ਮੂੜਾ ਕਿਛੁ ਪਾਈ ਰੇ ॥੪॥੪॥੧੬॥

ਮਧੇ ਨਾਨਕ ਭਾਵਾ ਚਰਮਰੇ ਪੁਰੀ ਵਧੇ ਮਾਯਾ, ਭਾਵਾਹੋਲੇ ਬੇਧੇ ਬਿਨੁ (ਮਨ)ਕੁ ਕੀਝੇ ਮਧ ਪੁਰਾ
ਹੋਇਆ। ॥੪॥੪॥੧੬॥

ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਕਤ ਕੀ ਮਾਈ ਬਾਪੁ ਕਤ ਕੇਰਾ ਕਿਦੂ ਥਾਵਹੁ ਹਮ ਆਏ ॥

ਆਮ ਪਾਪਰ ਕਾਰਣ ਰੂ ਆਮੇ ਮੋਨਰੇ ਰੂਝਝਿ, ਭਾਵਾਹੋਲੇ ਆਮੇ ਕਾਇਕੀ ਕਹਿਵਾ ਮੇ, ਆਮਰ ਮਾਯਾ
ਕੀ, ਪਿਛਾ ਕੀ, ਆਮੇ ਕੇਭੈ ਖ਼ਾਨਕੁ ਆਇਝਝਿ?

ਅਗਨਿ ਬਿੰਬ ਜਲ ਭੀਤਰਿ ਨਿਪਜੇ ਕਾਰੇ ਕੰਮਿ ਉਪਾਏ ॥੧॥

ਪਿਛਾਕਾਰ ਯਜਨ ਰੂਪੀ ਵਾਸਿਧ ਮਾਯਾ ਚਰਮਰੇ ਅਗ੍ਨਿਰੇ ਪਥਿ ਆਮੇ ਭਵਨੁ ਹੋਇਝਝਿ, ਕਿਛੁ, ਯਜਨ ਨਾਹਿ
ਭਗਵਾਨ ਕੇਭੈ ਭਵੇਧਰੇ ਰੇ ਆਮਕੁ ਰਚਨਾ ਕਰਿਝਝਿ। ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਕਉਣੁ ਜਾਣੈ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ! ਭਾਰ ਗੁਣਕੁ ਕੀ ਯਾਣੀ ਪਾਰਿਵ?

ਕਹੇ ਨ ਜਾਨੀ ਅਉਗਣ ਮੇਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਲਾ ਠਾਕੇਰ ਅਵਗੁਣ ਅਛਿ ਮੇਲ ਚਾਖਾ ਜੁਖਾਇਯਾ ਪਾਕਿਓ ਨਾਹਿੰ ॥੧॥੧॥੧॥

ਕੇਤੇ ਰੁਖ ਬਿਰਖ ਹਮ ਚੀਨੇ ਕੇਤੇ ਪਸੂ ਉਪਾਏ ॥

ਆਮੇ ਅਨੇਕ ਕੁਝ ਰ ਮੇਲਾਨਿ ਦੇਖੁਛੁ। ਅਨੇਕ ਕਾਰ ਪਸ਼ੂ ਮੇਲਾਨਿਰੇ ਭਉਛੁ ਹੋਯਾਛੁ।

ਕੇਤੇ ਨਾਗ ਕੁਲੀ ਮਹਿ ਆਏ ਕੇਤੇ ਪੰਖ ਉਡਾਏ ॥੨॥

ਅਨੇਕ ਪਰ ਆਮੇ ਬਰਿ ਕੰਗਰੇ ਭਉਛੁ ਹੋਯਾਛੁ ਅਛੁ ਏਕੰ ਅਨੇਕ ਪਰ ਪਸ਼ਾ ਕਰਿ ਭਉ ਅਛੁ।

ਹਟ ਪਟਣ ਬਿਜ ਮੰਦਰ ਭੰਨੈ ਕਰਿ ਚੋਰੀ ਘਰਿ ਆਵੈ ॥

ਮਨੁਖ ਅਨਧ ਘਰਕੁ ਭਾਜਿ ਏਕੰ ਚੋਰੀ ਕਰਿ ਧੂਠੀ ਘਰਕੁ ਆਇਯਾ।

ਅਗਹੁ ਦੇਖੈ ਪਿਛਹੁ ਦੇਖੈ ਤੁਝ ਤੇ ਕਹਾ ਛਪਾਵੈ ॥੩॥

ਬੇ ਮੂਰ੍ਹ ਨਿਯ ਆਗ ਓ ਪਛ ਦੇਖੁਯਾਏ, ਕਿਛੁ ਯਕ੍ਰਿਯੁ ਕਿਪਰਿ ਲੂਚਾਯਾਏ? ॥੩॥

ਤਟ ਤੀਰਥ ਹਮ ਨਵ ਖੰਡ ਦੇਖੇ ਹਟ ਪਟਣ ਬਾਜਾਰਾ ॥

ਧ੍ਰੁੱ ਪਵਿਤ੍ਰ ਭਾਈ ਸ਼ੁਯ ਚਰ, ਨਵ ਖੰਡ, ਨਗਰਿਰੇ ਬਾਜਾਰਾ ਏਕੰ ਕਾਪਾਯਾਰ ਰ ਕੇਖੁ ਸ਼ੁਯ ਦੇਖੁਛੁ।

ਲੈ ਕੈ ਤਕੜੀ ਤੇਲਣਿ ਲਾਗਾ ਘਟ ਹੀ ਮਹਿ ਵਣਜਾਰਾ ॥੪॥

ਯਾਵ ਰੂਪੀ ਵੇਪਾਰੀ ਨਿਯ ਬੁਧਲ ਰੇ ਚਰਾਯੁ ਨੇਯ ਨਿਯ ਬਾਰਾ ਅਯੋਧ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਨ ਕੂ ਓਯਨ ਕਰਿਯਾਏ। ॥੪॥

ਜੇਤਾ ਸਮੁੰਦੁ ਸਾਗਰੁ ਨੀਰਿ ਭਰਿਆ ਤੇਤੇ ਅਉਗਣ ਹਮਾਰੇ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਨਗਰਿਰੇ ਮੇਲੇਯ ਯਯ ਭਰਿ ਰਹਿਛਿ, ਆਮਰੇ ਅਵਗੁਣ ਬੇਢਿਕਿ ਅਛਿ।

ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਕਿਛੁ ਮਿਹਰ ਉਪਾਵਹੁ ਡੁਬਦੇ ਪਥਰ ਤਾਰੇ ॥੫॥

ਹੇ ਯਕ੍ਰਿਯ! ਮੇਲਾ ਭਉਰੇ ਕਲਾ ਓ ਕੂਪਾ ਕੁਝਿ ਕਰ ਆਯੁ ਧ੍ਰੁੱ ਕੂਢਿ ਯਾਯੁਵਾ ਪਧਰਕੁ ਭਵ ਬਾਗਰਕੁ ਪਾਰ ਕਰਾਏ। ॥੫॥

ਜੀਅੜਾ ਅਗਨਿ ਬਰਾਬਰਿ ਤਪੈ ਭੀਤਰਿ ਵਗੈ ਕਾਤੀ ॥

ਮੇਲਾ ਬੁਧਲ ਅਗਨਿ ਯਯ ਧ੍ਰੁੱਪਾਨੁ ਹੋਯਾਯਾਛਿ ਆਯੁ ਭਉਰੇ ਕੁਝ ਰੂਪੀ ਕੁਰੀ ਚਾਯੁਯਾਛਿ।

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ਸੁਖੁ ਹੋਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ॥੬॥੫॥੧੭॥

ਨਾਨਕ ਧ੍ਰੁੱਪਾਨਾ ਕਰਛਿ ਮੇਲ ਹੇ ਮੇਲਾਯ ਪੁਰੁ! ਯਧਿ ਧ੍ਰੁੱ ਚੋਰ ਕੁਝੁਯ ਕੂ ਯਾਧੀ ਵੇਕਿ ਮੇਲੇਯ ਧ੍ਰੁੱ ਧ੍ਰੁੱ ਯਾਧੀ ਬੁਧ ਮਿਯੁਯਾਏ॥੬॥੫॥੧੭॥

ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਭਰੇ ਬੋਰਾਗਣੀ ਮੁਖਲਾ ॥੧॥

ਰੈਣਿ ਗਵਾਈ ਸੋਇ ਕੈ ਦਿਵਸੁ ਗਵਾਇਆ ਖਾਇ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧ ਰਾਭਿਰੇ ਗੋਗਲ ਏਵੰ ਧਿਨਰੇ ਗਲ ਧਿਕ ਵਧੀ ਰੇ ਕਚਾਕ ਧਿਵ।

ਹੀਰੇ ਜੈਸਾ ਜਨਮੁ ਹੈ ਕਉਡੀ ਬਦਲੇ ਜਾਇ ॥੧॥

ਚਾਕਾਰ ਹੀਰਾ ਭਲਿ ਅਮੂਲਧ ਯਾਵਨ (ਭਲਿ ਬਿਨਾ) ਕਿਲਿ ਕਭਰੇ ਬਿਨਿਮਲਰੇ ਵਧੀ ਹੋਕਲਧਾਵ। ॥੧॥

ਨਾਮੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ਰਾਮ ਕਾ ॥

ਹੋ ਮੂਝ! ਚੁ ਰਾਮ ਨਾਮਕੂ ਯਾਗੀ ਨਾਝੁ।

ਮੂੜੇ ਫਿਰਿ ਪਾਛੈ ਪਛੁਤਾਹਿ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਚੁਮੇ ਧੂਗੀ ਮਰਿਕਾ ਧਰੇ ਧਝਾਧਾ ਕਰੀਬ ॥੧॥ ਰੁਖ ॥

ਅਨਤਾ ਧਨੁ ਧਰਣੀ ਧਰੇ ਅਨਤ ਨ ਚਾਹਿਆ ਜਾਇ ॥

ਚੁਮੇ ਨਾਗ ਹੋਭਧੁਕਾ ਧਨ ਬੰਗੁਧ ਕਰਿਲ। ਏਹਿ ਧਨ ਕਾਰਗਰੂ ਚੋਰ ਮਨਰੇ ਅਨਭ ਧਰਮੇਧਰ ਕਾ
ਧਰਗ ਯਲਾ ਭਧੁਕ ਹੋਭ ਨਾਝੁ।

ਅਨਤ ਕਉ ਚਾਹਨੁ ਜੇ ਗਏ ਸੇ ਆਏ ਅਨਤ ਗਵਾਇ ॥੨॥

ਹਿਏ ਏਹਿ ਧਨ ਧਾਕ ਧੋਧੂ ਧਾਏ, ਬਿਏ ਅਨਭ ਧੁਭਕ ਨਾਮ ਧਨ ਕੂ ਹੋਕਲ ਧਿਵ। ॥੨॥

ਆਪਣ ਲੀਆ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤਾ ਸਭੁ ਕੇ ਭਾਗਨੁ ਹੋਇ ॥

ਧਧਿ ਕੇਕਲ ਚਾਝਿਕਾ ਧੁਰਾ ਧਨ ਮਿਲਿਧਾਰਭਾ ਬਧੁ ਮਨੁਸ਼ਧ ਧਨਕਾਨ ਹੋਕਲ ਧਾਕਧਾਭੇ ।

ਕਰਮਾ ਉਪਰਿ ਨਿਬੜੈ ਜੇ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥੩॥

ਸਭੁ ਮਨੁਸ਼ਖ ਪਨਰ ਚੁਸ਼ਟਾ ਰਹੁਓ ਕਿਛੁ ਚਾਹਾਯ ਭਾਗਯ ਕਰਮ ਅਨੁਸਾਰੇ ਹੂੰ ਹੋਯਾਯਾ ॥ 3 ॥

ਨਾਨਕ ਕਰਣਾ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਸੋਈ ਸਾਰ ਕਰੇਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਿਐ ਸੁਝਿਓ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁਓ, ਸੇ ਸਭੁਯੁ ਪਾਲਨ ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਿਯਾਓ।

ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਪੀ ਖਸਮ ਕਾ ਕਿਸੈ ਵਡਾਈ ਦੇਇ ॥੪॥੧॥੧੮॥

ਮਾਲਿਕ ਪੁਰੁਸ਼ ਫੂਕੁਮ ਯਾਹੀ ਹੋਵ ਨਾਹੂੰ ਯੇ ਸੇ ਕਾਹਾਕੂ ਮਹਾਨਤਾ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਓ। ॥4॥1॥18॥

ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉਓ ਬੈਰਾਗਣੀ ਮਹਲਾ 1॥

ਹਰਣੀ ਹੋਵਾ ਬਨਿ ਬਸਾ ਕੰਦ ਮੂਲ ਚੁਣਿ ਖਾਉ ॥

ਯਦਿ ਮੋਹਿ ਮੰਗੁਣੀ ਹੋਯਾਯ ਯਯਾਨਰੇ ਰਹਿਵਾਕੂ ਪਓਵ, ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਮੂੰ ਬੇਯਾਹੋ ਕਸਮੂਲ ਵਾਛਿ ਵਾਛਿ ਖਾਯੋ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮੇਰਾ ਸਹੁ ਮਿਲੈ ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਹਉ ਜਾਉ ਜੀਉ ॥੧॥

ਯਦਿ ਗੁਰੂਯ ਕੁਪਾਰੂ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿ ਪਓ ਪੁਰੁ ਮਿਲਿ ਯਾਯਾਓ, ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਮੂੰ ਵਾਰਯਾਰ ਚਾਯ ਪਾਯਰੇ ਸਮਧਿਓ ਹੋਵੋ। ॥1॥

ਮੈ ਬਨਜਾਰਨਿ ਰਾਮ ਕੀ ॥

ਮੂੰ ਰਾਮਯ ਬੇਪਾਰੀ ਅਚੋ।

ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਵਖਰੁ ਵਾਪਾਰੁ ਜੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਚੋਹਰ ਨਾਮ ਹੂੰ ਵਯਾਪਾਰ ਕਰਿਵਾ ਮੋਰ ਸਭਯਾ ਅਚੋ। ॥1॥ਰੁਹ॥

ਕੋਕਿਲ ਹੋਵਾ ਅੰਬਿ ਬਸਾ ਸਹਜਿ ਸਬਦ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਯਦਿ ਮੋਹਿ ਕੋਕਿਲਿ ਹੋਯਾਯ ਆਯ ਗਯਰੇ ਰਹਿਵਾਕੂ ਪਓ, ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਮਧ ਮੂੰ ਬ੍ਰਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਨਾਮਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਓ।

ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਮੇਰਾ ਸਹੁ ਮਿਲੈ ਦਰਸਨਿ ਰੂਪਿ ਅਪਾਰੁ ॥੨॥

ਮਧਿ ਮੋਹਿ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਬ੍ਰਾਹਮਿ ਮੋਹਿ ਪਠਿ ਪੁਰੁ ਮਿਲਿ ਯਾਇ, ਭਾਵੇਲੇ ਭਾਵੇਲੇ ਅਪਾਰ ਰੂਪਰ ਵਰ੍ਹਨ
ਕਰਿਵੇ। 121।

ਮਛਲੀ ਹੋਵਾ ਜਲਿ ਬਸਾ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਸਾਰਿ ॥

ਮਧਿ ਮੋਹਿ ਮਾਛ ਹੋਇ ਜਲਿ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਵਾਨੁ ਪਠਿਵ ਭਾਵੇਲੇ ਮਧਿ ਮੁੱਠਾਯਾ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਵੇ,
ਮਿਥ ਬਸਤ੍ਰ ਯਾਵ ਜਲੁ ਪਾਲਨਿ ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਿਯਾਇ।

ਉਰਵਾਰਿ ਪਾਰਿ ਮੇਰਾ ਸਹੁ ਵਸੈ ਹਉ ਮਿਲਉਗੀ ਬਾਹ ਪਸਾਰਿ ॥੩॥

ਪ੍ਰਿਯਤਮ ਪੁਰੁ (ਐਵੇ ਬਾਹਰਿ ਅਪਲ ਜਲਿ) ਚਰਿ ਆਭੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਇ। ਮੁੱਠੇ ਮੇਰੇ ਭਾਓ ਚੋਕਿ
ਭਾਵਾਯੋ ਬਹਿਤ ਮਿਲਿਵੇ। 113।

ਨਾਗਨਿ ਹੋਵਾ ਧਰ ਵਸਾ ਸਬਦੁ ਵਸੈ ਭਉ ਜਾਇ ॥

ਮਧਿ ਮੋਹਿ ਨਾਗੁ ਹੋਇ ਪ੍ਰਥਮ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਵਾਨੁ ਪਠਿਵ ਭਾਵੇਲੇ ਮਧਿ ਮੁੱਠੇ ਪੁਰੁਜਾਨ
ਨਾਮਿ ਹੋਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਵੇ ਆਭੇ ਮੇਰੇ ਭਯੋ ਨਿਰ੍ਵਾਣ ਹੋਇਯਾ।

ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਿਨ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਇ ॥੪॥੨॥੧੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਹੋਰੇ ਯਾਵ ਬੁਧ ਬੁਧਾਗਣੀ ਅਭੇ, ਯਾਵਰੇ ਯੋਗਿ ਪੁਰੁ ਯੋਗਿ ਰੇ ਮਿਲਿ ਰਹਿਯਾ।
14।12।19।

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਦੀਪਕੀ ਮਹਲਾ ੧

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਦੀਪਕੀ ਮਹਲਾ 1 ।।

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗਿ ਐਵੇ ਅਭੇ, ਯਾਵਾਨੁ ਬਦਗੁਣਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਪਾਲਿ ਪਾਰਿਵਾ।

ਜੈ ਘਰਿ ਕੀਰਤਿ ਆਖੀਐ ਕਰਤੇ ਕਾ ਹੋਇ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਮੇਯੋ ਬਧਿਯਾਏ ਰੇ ਪਰਮਾਨੁਜਾ ਕੀਰਤਿਗੀ ਗਾਨ ਹੋਇਯਾ ਆਭੇ ਬੁਝਿ ਕਰਮਾ ਮਹਿਮਾ ਚਿਤ੍ਰਨ
ਕਰਮਾਯਾ,

ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਗਾਵਹੁ ਸੋਹਿਲਾ ਸਿਵਰਹੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ ॥੧॥

ਬੇਹੋਰੇ ਬਧਿਯਾਏ ਰੂਪੀ ਯੋਗਿ ਯਾਵ ਗਾਨ ਕਰ ਆਭੇ ਬੇਹੋਰੇ ਕਰਮਾ ਹੋਇ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ 111।

ਤੁਮ ਗਾਵਹੁ ਮੇਰੇ ਨਿਰਭਉ ਕਾ ਸੋਹਿਲਾ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਬਧਿਯਾਏ ਮਿਲਿ ਨਿਰ੍ਵਾਣ ਪੁਰੁਜਾਨ ਬੁਝਿ ਗਾਨ ਕਰ।

ਹਉ ਵਾਰੀ ਜਾਉ ਜਿਤੁ ਸੋਹਿਲੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੂੰ ਬੇਹੁ ਬੂਠਿ ਪੁਠਿ ਭਬਰੀਕੁਤ ਅਚੇ, ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਬਰਵਾ ਬੁਝਾ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯਾਯਾ ॥1॥੨੫॥

ਨਿਤ ਨਿਤ ਜੀਅੜੇ ਸਮਾਲੀਅਨਿ ਦੇਖੈਗਾ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੈ ਪਾਲਨ ਕਰ੍ਹਾ ਯਕੁਰ ਨਿਭਾ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਯਾਵਯੂ ਪੋਖਿਯਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇ ਚੁਨ ਭਧਰੇ ਭੈ ਕੁਪਾ ਕੁਝ ਕਰਿਬੇ।

ਤੇਰੇ ਦਾਨੈ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਤਿਸੁ ਦਾਤੇ ਕਵਣੁ ਸੁਮਾਰੁ ॥੨॥

ਬੇਹੁ ਯਕੁਰ ਯਾ ਭਾਰਾ ਪੁਧਭ ਪਦਾਰਥੋਰ ਕੀਯੋਈ ਮੂਲਾ ਨਾਭੈ, ਬੇ ਅਨਭੁ ਅਚਭਿ। ॥2॥

ਸੰਬਤਿ ਸਾਹਾ ਲਿਖਿਆ ਮਿਲਿ ਕਰਿ ਪਾਵਹੁ ਤੇਲੁ ॥

ਐਵੇ ਮੂਰੁ ਲੋਕਰੂ ਮਿਥਾ ਬਮਲ ਨਿਝੋਤ ਹੋਯਾਏ, ਅਥੀਓ, ਐਵੇ ਲੋਕਰੂ ਮਿਥਾ ਪਾਯੋ ਭਾਕਰਾ ਬਖੋਯੋ ਧੰਨ ਬਮਲ ਬਲ ਲੋਯਾ ਹੋਯਾ ਆਬੁਏ, ਐਥੁਪਾਯੋ ਭਾਗਵਾਨਯਾ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਪਾਯੋ ਬਭਯਾ ਬਹਿਓ ਮਿਥੀ ਬਗੁਯਾ ਕਰ, ਅਥੀਓ, ਮੂਰੁ ਪੁਰ੍ਹੂ ਗੁਯਾ ਕਰਿ ਕਰ।

ਦੇਹੁ ਸਜਣ ਆਸੀਸੜੀਆ ਜਿਉ ਹੋਵੈ ਸਾਹਿਬ ਸਿਉ ਮੇਲੁ ॥੩॥

ਹੇ ਬਯਨ! ਮੋਯੋ ਨਿਯ ਆਗੀਰਾਧ ਪੁਧਾਨ ਕਰ ਮੋ ਮੋਰ ਪੁਭੁ ਪਠਿ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਹੋਯਾ ਮਿਥਾ। ॥3॥

ਘਰਿ ਘਰਿ ਏਹੇ ਪਾਹੁਚਾ ਸਦੜੇ ਨਿਤ ਪਵੰਨਿ ॥

ਪੁਧਯਕ ਯਰਕੁ ਐਵੇ ਬਖੋਯੋ ਪਯਾਯਾਏ, ਨਿਭਾ ਐਵੇ ਬਖੋਯੋ ਯਾਯਾਯੋ ਨਾ ਯਾਯਾ ਯਰਕੁ ਪਯਾਯਾਏ, ਅਥੀਓ ਨਿਭਾ ਕੇਯੋ ਨਾ ਕੇਯੋਮੂਰੁ ਕਰਿ ਕਰੁਏ।

ਸਦਣਹਾਰਾ ਸਿਮਰੀਐ ਨਾਨਕ ਸੇ ਦਿਹ ਆਵੰਨਿ ॥੪॥੧॥੨੦॥

ਨਾਨਕ ਕਯਭਿ ਮੋ ਹੇ ਯਾਵ! ਮੂਰੁਯਰ ਨਿਯਯਯਾ ਕੇਯਯੁਥਾ ਕਾਯਾਯੁ ਬਯਰਿ ਕਰ, ਕਾਯਾਯੋ ਬੇ ਧੰਨ ਨਿਯਯ ਆਬੁਯਏ। ॥4॥1॥20॥

ਰਾਗੁ ਰਾਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ॥

ਰਾਗ ਰਯਭਿ ਗੁਆਰੇਰਿ ॥

ਮਹਲਾ ੩ ਚਉਪਦੇ ॥

ਮਯਲਾ 3 ਚਉਪਦਾ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਕੁਰ ਐਕ ਅਚਭਿ, ਯਾਯਾਯੁ ਬਧਗੁਯਾਯਾ ਕੁਪਾਯੁ ਪਾਯਾ ਪਾਯਿਥਾ।

ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਹਰਿ ਮੇਲਾ ਹੋਈ ॥

ਮਦਿ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿ ਮਾਘਾਛਿ ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਯਕੁਰਯਾ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਹੋਯਾਯਾ ॥

ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵੈ ਸੇਈ ॥

ਬੇਹਿ ਯਕੁਰ ਥਾਨੁ ਹੂੰ ਗੁਰੂਯਾ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯ ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਛਿ ॥

ਮੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਸਭ ਬਿਧਿ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ॥

ਮੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਯਾਕੁਰ ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯਾ ਪਾਯ ਬਿਧਿ ਮੂਛਿ ਯਾਥਿਯਾਛਿ ॥

ਹੁਕਮੇ ਮੇਲੇ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੈ ॥੧॥

ਨਿਯ ਯਕੁਰ ਥਾਨੁ ਬੇ ਚਾਹਾਯ ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਛਿ, ਮੇਰਾ ਚਾਯ ਨਾਮੁ ਯਾਥਿ ਯਾਥ

॥੧॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਇ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਜਾਇ ॥

ਬਦਗੁਰੁਯ ਯਕੁਰ ਯਾਦਰੇ ਰਹਿਯਾ ਥਾਨੁ ਬਾਪੁਰੇ ਯਾਥ ਅਨਯ ਯਕੁਰ ਯਕੁਰ ਹੋਯਾਯਾ ॥

ਭੈ ਰਾਚੈ ਸਚ ਰੰਗਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਗੁਰੁਯ ਯਕੁਰੇ ਰਹਿਯਾ, ਬੇ ਬਾਪੁਰੇ ਪੁਰੇ ਯਾਨੁ ਰਹਿਯਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸੁਭਾਇ ॥

ਮਦਿ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿ ਮਾਘਾਛਿ ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਯਕੁਰ ਥਾਨੁ ਯਾਥ ਯਾਥ ਮੇਰਾ ਯਕੁਰੇ ਨਿਯਾ ਕਰਿਯਾਛਿ ॥

ਮੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਭਾਰਾ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਇ ॥

ਮੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮਾਧਾਨੁ ਅਧਿ, ਚਾਹਾਯ ਮੁਲਯਾਨੁ ਕਰਿ ਪਾਯਾ ਨਾਥ ॥

ਸਬਦਿ ਸਾਲਾਹੈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥

ਗੁਰੁਯ ਯਕੁਰੇ ਥਾਨੁ ਹੂੰ ਮੁੱ ਪੁਤ੍ਰੁਯ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰਿਯਾ, ਯਾਹਾਯ ਕੀਯਾ ਅਧਿ ਨਾਥ, ਚਾਹਾਯ ਅਧਿਯ, ਯਕੁਰ ਯਾਥ ਪਾਯਾ ਨਾਥ ॥

ਮੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਬਖਸੈ ਬਖਸਣਹਾਰੁ ॥੨॥

ਮੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਯਕੁਰੇ ਯਾਥਾਯਾ ਅਧਿ ॥ ਬੇ ਯਾਥਾ ਯਾਕੁਰ ਮਧ ਯਾਥਾ ਕਰਿ ਯਾਥਾ ॥੨॥

ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਭ ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰੁਯ ਮਿਲਨ ਥਾਨੁ ਬਾਪੁਰੇ ਯਕੁਰੇ ਯਾਥਾ ਬਾਪੁਰੇ ਪੁਰਾਣਾ ॥

ਮਨਿ ਨਿਰਮਲਿ ਵਸੈ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥

ଏହିਪਰਿ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਆ ਆਉ ਬਧੁ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬੇਅੰਤੁ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਉ।

ਸਾਚਿ ਵਸਿਐ ਸਾਚੀ ਸਭ ਕਾਰ ॥

ਮਧਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਬਧੁਰੇ ਕਰਿ ਨਿਅੰਤੁ ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਭਾਵਾਰ ਕਰਿ ਬੁਝਿ ਏਵੰ ਗ੍ਰੇਸ਼ੁ ਹੋਇਆ।

ਉਤਮ ਕਰਣੀ ਸਬਦ ਬੀਚਾਰ ॥੩॥

ਯੁਗਰਾਜ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿ ਹੋਇਆ। ॥੩॥

ਗੁਰ ਤੇ ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਵਾਰਾ ਬਧੁ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰੂਕਾ ਬੇਵਾ ਭਲਿ ਕਰਾ ਯਾਇਆ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਛਾਣੈ ਕੋਇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਕੇਹੁ ਬਿਰਲ ਪੁਰੂਖ ਹੂੰ ਹਰਿਨਾਮ ਕੂ ਯਾਗਿ ਯਾ।

ਜੀਵੈ ਦਾਤਾ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥

ਬਿਸਭੁ ਯਾਗੁਕੂ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ਧਾਤਾ ਬਰਵਾ ਯਾਗਿ ਰਹਿਯਾਉ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥੪॥੧॥੨੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਨੁਸ਼ਯੁਰ ਹਰਿਨਾਮ ਬਹਿਤ ਹੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਇਆ। ॥੪॥੧॥੨੧॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੁਰ ਤੇ ਗਿਆਨੁ ਪਾਏ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥

ਕੇਹੁ ਬਿਰਲ ਪੁਰੂਖ ਹੂੰ ਗੁਰੂਕਾ ਠਾਰੂ ਯਾਗੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾ।

ਗੁਰ ਤੇ ਬੁਝੈ ਸੀਝੈ ਸੋਇ ॥

ਮੇਯੁ ਬਧੁ ਗੁਰੂਕਾ ਠਾਰੂ ਯੁਗਰਾਜ ਯਾਗੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾ, ਭਾਵਾਰ ਯਾਗੁ ਮਨੋਰਥ ਬਿਯੁ ਹੋਇਆ।

ਗੁਰ ਤੇ ਸਹਜੁ ਸਾਚੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਵਾਰਾ ਹੂੰ ਬਧੁ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਆ।

ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਏ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰੁ ॥੧॥

ਗੁਰੂਕਾ ਵਾਰਾ ਹੂੰ ਮੋਲਾਸਰ ਵਾਰਾ ਪਾਏ ਛੂਏ। ॥1॥

ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਮਿਲੈ ਗੁਰੁ ਆਇ ॥

ਗੁਰੂ ਚਾਖਾਕੂ ਹੂੰ ਮਿਲਿਯਾਏ, ਯਾਹਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਗਿ ਪਾਏ।

ਸਾਚੈ ਸਹਜਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਪਰਮਾਤਮਾਕਾ ਸੁਰਗ ਕਰਿ ਬਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵੇ ਬਧਾਰੇ ਰਹਿਯਾਏ। ॥1॥ ਰੁਹ।

ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਏ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਮਿਲਨ ਵਾਰਾ ਚੁਝਾਰ ਅਗਨਿ ਲਿਭਿ ਯਾਏ।

ਗੁਰ ਤੇ ਸਾਂਤਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਏ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਵਾਰਾ ਬੁਝਾ ਗਾਏ ਅਸਿ ਮਨਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਏ।

ਗੁਰ ਤੇ ਪਵਿਤ ਪਾਵਨ ਸੁਚਿ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ ਪਵਿਤੁ ਏਵਾ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾਏ।

ਗੁਰ ਤੇ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥੨॥

ਗੁਰੂਕਾ ਵਾਰਾ ਹੂੰ ਪੁਰੂਕਾ ਬਹਿਤ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਹੋਯਾਏ।

ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ ਸਭ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਬਾਰਾ ਭੁਲਿਆ ਭੁਲਰੇ ਪਤਭੁਝ ਰਹਿਯਾਏ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਬਹੁਤਾ ਦੁਖੁ ਪਾਈ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਾਗੀ ਵਧੂਤ ਕਝ ਬਹੁਤ ਕਰਿਯਾਏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥

ਮੇਭੈ ਪ੍ਰਾਗੀ ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਹੋਯਾਏ, ਬੇਹਿ ਵਧੂਭਿ ਯਗੁਰਕਾ ਨਾਮ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਦਰਸਨਿ ਸਚੈ ਸਚੀ ਪਤਿ ਹੋਈ ॥੩॥

ਬਦਪੁਰੁਸ਼ ਕਾ ਦਰਸਨ ਵਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ ਪਵਿਤੁ ਗੋਭਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਏ। ॥3॥

ਕਿਸ ਨੇ ਕਹੀਐ ਦਾਤਾ ਇਕੁ ਸੇਈ ॥

ਕੇਵਲ ਏਕ ਬੇਹਿ ਢਾਠਾ ਅਭਿ, ਅਨਧ ਕਾਖਾਕੂ ਕਾਹਿਕੇ ਪਚਾਰਿਕਾ?

ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਈ ॥

ਮੇਭੱ ਕਪਛਿ ਭਪਰੇ ਪੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਭਾਵਾਯ ਗਯ ਧਾਰਾ ਭਾਵਾਯ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਹੋਯਾਯ।

ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਾਚੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯ ਪੁੰਨਭਯ ਗੁਰੂਯ ਬਹਿਤ ਮਿਥਿ ਬਭਯ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮਾਤਮਾਯ ਗੁਣ ਬੂਠਿ ਕਰੁਅਛਿ।

ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵਾ ॥੪॥੨॥੨੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਗੁਰੂਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਭਯ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮਾਤਮਾਯ ਓਰੇ ਰਹਿਅਛਿ। ॥੪॥੨॥੨੨॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗਭਠਿ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਸੁ ਥਾਉ ਸਚੁ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥

ਬੇਹਿ (ਬਭਯਾ ਰ) ਬ੍ਰਾਹਮ ਬਭਯਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮ ਅਚੇ, ਮੇਭੱਠਿ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾਯ।

ਸਚਿ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰੇ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥

ਬੇਹਿ ਨਿਵਾਸ ਮਥ ਬਭਯ ਅਚੇ, ਮੇਭੱਠਿ ਬਭਯ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਹਿ।

ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਜਾਪੈ ॥

ਪਵਿਤ੍ਰ ਵਾਗੀ ਚਾਰੇ ਮੁਗਰੇ ਪੁਬਿਯ ਅਚੇ।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸਾਚਾ ਆਪੇ ਆਪੈ ॥੧॥

ਬਭਯ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਬਰੂ ਕਛਿ ਅਚਛਿ। ॥੧॥

ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਸਤਸੰਗਿ ਮਿਲਾਏ ॥

ਮਧਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਯਾਯ ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਮਨੁਬਧੁ ਬਛਯ ਬਾਗਠਿ ਮਿਲਿਯਾਯ।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਬੈਸਿ ਸੁ ਥਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਪਰੇ ਬੇ ਬੇਹਿ ਗ੍ਰੇਬੁ ਬ੍ਰਾਹਮਰੇ ਬਿਰਾਯਮਾਨ ਹੋਯ ਭਗਵਾਨਯ ਮਹਿਮਾ ਬੂਠਿ ਕਰਿਯਾਯ। ॥੧॥ਰੂਯ॥

ਜਲਉ ਇਹ ਜਿਹਵਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥

ਏਹਿ ਯੋਯੁ ਯੋਯਾਯ, ਮਿਥ ਅਧਯ ਬ੍ਰਾਹਮਰੇ ਲਾਗਿਯਾਯ, ਅਧਾਯ, ਅਧਯਰ ਪੁਰਿਯੁ ਚਾਹੂੰ ਯਾਯ।

ਹਰਿ ਰਸੁ ਨ ਚਾਖੈ ਫੀਕਾ ਆਲਾਇ ॥

ਬੇ ਹਰਿ ਰਬਰ ਚਾਯੁ ਨਯਾਯ ਯਾਯ ਮਧ ਵਚਨ ਬੋਲੁਯਾਯ।

ਬਿਨੁ ਬੁਝੈ ਤਨੁ ਮਨੁ ਫੀਕਾ ਹੋਇ ॥

ਯਕ੍ਸ਼ਰਯੁ ਕੂਟਿਕਾ ਬਿਨਾ ਚਿੰਤਾ ੩ ਮਨ ਬਿਚਲਿਤ ਹੋਇਆ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਦੁਖੀਆ ਚਲਿਆ ਹੋਇ ॥੨॥

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਦੁਃਖੀ ਹੋਇ ਮਨੁਖੀ ਬਿਲਾਪ ਕਰੇ ਕੂਨਿਆ ਰੂ ਚਲਿਆ ॥੨॥

ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਮਾਸਾਰ ਯਕ੍ਸ਼ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਯਾਵੇ ਹਰੇ ਰਸ ਪਾਨ ਕਰਿਆ ॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥

ਬੇ ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਬਧਾਰੇ ਰਹਿਆ ॥

ਸਾਚੇ ਰਾਤੀ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰ ॥

ਬੇ ਗੁਰੂਕਾ ਚਿੰਤਨ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਆ ॥ ਆਯ ਬਧਾਰੇ ਹੂੰ ਮਗਨ ਰਹਿਆ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੈ ਨਿਰਮਲ ਧਾਰ ॥੩॥

ਭਾਪਾਰੇ, ਬੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਾਰ ਨਿਰਮਲ ਪਾਰਾ ਪਾਨ ਕਰਿਆ ॥

ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈ ਜੋ ਭਾਡਾ ਹੋਇ ॥

ਯਗਵਾਨਕ ਨਾਮ ਬੇਹਿ ਬਧਿ ਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਬਯੰਨ ਰੇ ਬੇਭੇਭੇਭੇਭੇ ਰਹਿਆ ॥ ਮਧਿ ਬੇ ਗੁਰੂ
ਹੋਇਆ ॥

ਊਧੈ ਭਾਂਡੈ ਟਿਕੈ ਨ ਕੋਇ ॥

ਅਗੁਣ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਬਯੰਨ ਰੇ ਕੋਠੀ ਮਧ ਰਹੇ ਨਾਹੀ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਨਿ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਚਿੰਤ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਨਾਰੇ ਯਗਵਾਨਕ ਨਾਮਾਰ ਨਿਵਾਸ ਹੋਇਆ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਭਾਂਡਾ ਜਿਸੁ ਸਬਦੁ ਪਿਆਸ ॥੪॥੩॥੨੩॥

ਨਾਨਕ! ਮੇਯੋ ਬਧਿ ਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਰੇ ਪੁਰੁ ਨਾਮਕੁ ਪਾਨ ਕਰਿਕਾਰ ਭਾਵ ਲਾਲਸਾ ਪਾਵ, ਭਾਸਾਰ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮ
ਰੂਪੀ ਬਯੰਨ ਗੁਰ ਹੋਇਆ ॥ ੪॥੩॥੨੩॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਇਕਿ ਗਾਵਤ ਰਹੇ ਮਨਿ ਸਾਦੁ ਨ ਪਾਇ ॥

ਕਿਛੀ ਵਧੀ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਮਗ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਪਰਛੁ, ਚਾਹਾਰ ਝੁਧਰੇ ਆਨਖ ਆਖੇ ਨਾਹੀਂ।

ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਗਾਵਹਿ ਬਿਰਥਾ ਜਾਇ ॥

ਮੇਯੋਂ ਵਧੀ ਅਖੁਯਾਰੇ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਚਾਹਾਰ ਬਹੁ ਕਿਛੀ ਵਧੀ ਹੋਯਾਹਿ। ਅਥੀਓ, ਚਾਹਾਕੂ ਕੋਠਿਓ
ਧਾਨ ਮੇਲੇ ਨਾਹੀਂ।

ਗਾਵਣਿ ਗਾਵਹਿ ਜਿਨ ਨਾਮ ਪਿਆਰੁ ॥

ਮੇਯੋਂ ਵਧੀ ਯਗੁਰਯਾ ਨਾਮ ਬਹਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਅਖਲਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਗੀਤ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਹਿ।

ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਸਬਦ ਬੀਚਾਰੁ ॥੧॥

ਬੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਵਾਗੀ ਏਵੰ ਗਯ ਰ ਚਿਤ੍ਰਨ ਕਰਿਯਾਹਿ। ॥1॥

ਗਾਵਤ ਰਹੈ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਵੈ ॥

ਮਧਿ ਬਹਗੁਰੂਯਾ ਭਲ ਲਾਗਿਯਾਹਿ ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਮਨੁਸ਼ਧ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਮਗ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਹਿ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਾਤਾ ਨਾਮਿ ਸੁਹਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਚਾਹਾਰ ਮਨ ਏਵੰ ਗਰੀਰ ਨਾਮਰੇ ਮਧੁ ਹੋਯਾਹਿ ਆਯ ਨਾਮ ਧਾਰਾ ਚਾਹਾਰ ਯਾਵਨ ਬੁਧਰ ਵਨਿ ਯਾਹਿ।
॥1॥ ਰੂਹ॥

ਇਕਿ ਗਾਵਹਿ ਇਕਿ ਭਗਤਿ ਕਰੇਹਿ ॥

ਕਿਛੀ ਪ੍ਰਾਗੀ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਹਿ ਆਯ ਕਿਛੀ ਭਛੀ ਕਰਿਯਾਹਿ।

ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ਬਿਨੁ ਅਸਨੇਹ ॥

ਪਰਛੁ ਮਨਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੇਵਾ ਕਾਰਗਰੂ ਚਾਹਾਕੂ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਧੁ ਬੂਧ ਨਾਹੀਂ।

ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਗੁਰ ਸਬਦ ਪਿਆਰਿ ॥

ਮੇਯੋਂ ਵਧੀ ਗੁਰੁਯਾ ਗਯ ਬਹਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾਹਿ ਚਾਹਾਰ ਹੂੰ ਭਛੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਯਾਹਿ।

ਅਪਨਾ ਪਿਰੁ ਰਾਖਿਆ ਸਦਾ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥੨॥

ਏਧਰਿ ਵਧੀ ਬਰਵਾ ਹੂੰ ਨਿਯਰ ਪੁਰੁਸ਼ਾਕੂ ਨਿਯ ਝੁਧਰੇ ਰੇ ਵਬਾਯ ਯਾਹਿ। ॥2॥

ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਮੂਰਖ ਆਪੁ ਜਣਾਵਹਿ ॥

ਕਿਛੀ ਜੁਗਿ ਕਪਛੀ ਰਾਸ ਪੁਰਖੀਨ ਕਰਿ ਭਛੀ ਕਰਹਿ ਆਭ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕੂ ਭਛ ਹੋਵਾ ਧੋਯਾਯ ਧਾਯਾਯ।

ਨਚਿ ਨਚਿ ਟਪਹਿ ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ॥

ਬੇ ਨਿਰਭਰ ਨੁਧ ਕਰਹਿ ਓ ਭਿਅੰਭਿ ਆਭ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਬਹੁਤ ਕਰਹਿ।

ਨਚਿਐ ਟਪਿਐ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਨੁਧ ਕਰਿਵਾ ਓ ਭੋਯਵਾ ਧਾਰਾ ਪੁਰੁਯ ਭਛੀ ਬ੍ਰਹਮੰ ਨਾਯ।

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਭਗਤਿ ਪਾਏ ਜਨੁ ਸੋਇ ॥੩॥

ਪੁਰੁਯ ਭਛੀ ਬੇਬੇ ਕਪਛੀ ਪੁਰੁਯ ਕਰਿਯਾਯ, ਯਿਯ ਗੁਰੁਯ ਗਯ ਧਾਰਾ ਨਿਯਰ ਅਯਯਾਰ ਨਾਗ ਕਰਿਯਾਯ।

ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਭਗਤਿ ਕਰਾਏ ਸੋਇ ॥

ਭਛੀ ਬਯਲ ਪੁਰੁਯ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬ੍ਰਿ ਭਛੀ ਧਾਰਾ ਨਿਯਰ ਭਛੀ ਕਰਾਯ।

ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਖੋਇ ॥

ਨਿਯਰ ਅਯਯਾਰ ਨਾਗੁ ਬੇ ਅਯਯਾਰ ਨਾਗ ਕਰਿਵਾ ਬ੍ਰਿ ਪਰਿਭੁ ਭਛੀ।

ਮੇਰਾ ਪੁਤੁ ਸਾਚਾ ਸਭ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ॥

ਮੇਰਾ ਬਧੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਪੁਰੁਯ ਯਾਯਯ ਧਾਰਾ ਭਛੀ ਕਰਾਯਯਾਰ ਬਧੁ ਬ੍ਰਿ ਯਾਯਯਾਯ।

ਨਾਨਕ ਬਖਸੇ ਨਾਮੁ ਪਛਾਣੈ ॥੪॥੪॥੨੪॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨ ਭਾਯਾਯੁ ਯਯਾ ਕਰਿਯਾਯੁ ਯਿਯ ਭਾਯਾਯ ਨਾਮ ਚਿਯੁ ਪਾਰਿਯਾਯ। ॥4॥4॥24॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗਉਭਿ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 3।

ਮਨੁ ਮਾਰੇ ਧਾਤੁ ਮਰਿ ਜਾਇ ॥

ਮੇਭੇਭੇਭੇ ਮਨੁਯ ਨਿਯਰ ਮਨੁਯ ਨਿਯੁਯਗੇਰੇ ਰਯੁ ਧਾਯ, ਬੇਭੇਭੇਭੇ ਭਾਯਾਰ ਬਧੁ ਬ੍ਰਿਯਾ ਬਧਾਯੁ ਬੋਯਯਾਯ ਧਾਯ।

ਬਿਨੁ ਮੂਏ ਕੈਸੇ ਹਰਿ ਪਾਇ ॥

ਮਨੁਯ ਨਿਯੁਯਗੇਰੇ ਰਯੁਯਾ ਬਿਨਾ ਭਾਯਾਯਯਾਯ ਪੁਰੁਯ ਕਪਰਿ ਬੋਯਯਾਯਰਿਯਾਯ?

ਮਨੁ ਮਰੈ ਦਾਰੂ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥

ਕੇਹੁ ਚਿਰਲ ਪੂਰੁਖੁ ਹੁੰ ਮਨਕੂ ਨਿਮਲੁਗਰੇ ਰਘੁਵਾਰ ਭੀਖੁ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ॥

ਮਨੁ ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਬੂਝੈ ਜਨੁ ਸੋਇ ॥੧॥

ਮਨ ਭਾਗਵਾਨਯ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਹੁੰ ਨਿਮਲੁਗਰੇ ਰਹਿਯਾ, ਪਰਛੁ, ਏਹੁ ਭੇਦਕੂ ਬੇ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਿਯ ਨਾਮ
ਸ਼ੁਰਗ ਕਰਿਯਾ ॥ 111 ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਬਖਸੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥

ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਕਰਿ ਧਿਅੰਤੁ, ਯਾਗਿ ਹੁੰ ਬੇ ਗੋਯਾ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਕੁਪਾਰੁ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ॥ 111 ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥

ਯੇਯੁ ਧਿਅੰਤੁ ਮਨੁਗੁਯਾ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਕਰਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ॥

ਤਾ ਇਸੁ ਮਨ ਕੀ ਸੋਝੀ ਪਾਵੈ ॥

ਯਾਗਿ ਹੁੰ ਮਨੁ ਧਿਅੰਤੁ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ॥

ਮਨੁ ਮੈ ਮਤੁ ਮੈਗਲ ਮਿਕਦਾਰਾ ॥

ਮਨੁਗੁਯਾ ਮਨੁ ਮਨੁਗੁਯਾ ਮਨੁਗੁਯਾ ਮਨੁਗੁਯਾ ॥

ਗੁਰੁ ਅੰਕਸੁ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲਣਹਾਰਾ ॥੨॥

ਗੁਰੂ ਹੁੰ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ॥ 112 ॥

ਮਨੁ ਅਸਾਧੁ ਸਾਧੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥

ਏਹੁ ਮਨੁ ਧਿਅੰਤੁ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ॥

ਅਚਰੁ ਚਰੈ ਤਾ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥

ਯਾਗਿ ਮਨੁਗੁਯਾ ਮਨੁਗੁਯਾ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ਯਾਗਿ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਇਆ ਸਵਾਰਿ ॥

ਗੁਰੂਗੁਯਾ ਏਹੁ ਮਨੁਗੁਯਾ ਧਿਅੰਤੁ ਯਾਗਿ ॥

ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਤਜੇ ਵਿਕਾਰ ॥੩॥

ਬੇਸ ਨਿਯਮ ਭਿਓਰੂ ਅਫਸਾਨ ਰੂਪੀ ਬਿਕਾਰਕੂ ਵਾਹਾਰ ਕਰੇ ਧੋਵ। ॥੩॥

ਜੇ ਧੁਰਿ ਰਾਖਿਅਨੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਮੇਯੋਂ ਲੋਕਾਕਸ਼ੁ ਪਰਮਾਨੁ। ਆਦਿਨੂੰ ਹੋਂ ਬਾਪੁਯੁ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯ ਰਘੁਛਿਤ੍ਰਿ,

ਕਦੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ ॥

ਬੇਸ ਕਵਾਚਿਓ ਆਲਸਾ। ਬੁਝਨਾਹੋਂ ਆਯ ਯਕ੍ਸ਼ਰਯੁ ਓਰੇ ਹੋਂ ਲਾਨ ਹੋਯਾਯਾਯਿ।

ਆਪਣੀ ਕਲਾ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਣੈ ॥

ਬਰ ਕਲਾ ਬਲੈਯੋਂ ਪਰਮਾਨੁ। ਨਿਯ ਕਲਾ (ਚਿਤ੍ਰਿ) ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਂ ਯਾਗਿਆਯਾਯਿ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਛਾਣੈ ॥੪॥੫॥੨੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥੀ ਹੋਂ ਨਾਮਕੂ ਯਾਗਿ ਯਾਵ। ॥੪॥੫॥੨੫॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗਯੋ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਉਰਾਨਾ ॥

ਬਾਰਾ ਧੂਨਿਆ ਅਫਸਾਨਰੇ ਫਾਬੇ ਪਾਗਲ ਹੋਯਾਯਾਯਿ।

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨਾ ॥

ਓਯਾ ਧੋਓਧਾ ਭਾਵ ਕਾਰਣਕੂ ਭੁਯਰੇ ਪਓ ਕ੍ਰਮਾਗਰੇ ਰਹਿਯਾਵ।

ਬਹੁ ਚਿੰਤਾ ਚਿਤਵੈ ਆਪੁ ਨ ਪਛਾਨਾ ॥

ਚਿੰਤਾਰੇ ਪਓ ਲੋਕਾਕੇ ਬਹੁਓ ਚਿੰਤਾ ਕਰਿਯਾਯਿ, ਪਰਛੁ, ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮਕੂ ਯਾਗਿ ਪਾਰੇ ਨਾਹੋਂ।

ਧੰਧਾ ਕਰਤਿਆ ਅਨਦਿਨੁ ਵਿਹਾਨਾ ॥੧॥

ਨਿਯ ਕਰਮ ਕਰੇ ਅਨੇਕ ਰਾਓ ਧੰਨ ਧੰਨਿਆਵ। ॥1॥

ਹਿਰਦੈ ਰਾਮੁ ਰਮਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਯ! ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮਕੂ ਰਾਮਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸਨ ਰਸਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥੀਯਾ ਯੋਯੁ ਹਰਿ ਰਸਰੇ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਵ ॥1॥ਰੂਹ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦੈ ਜਿਨਿ ਰਾਮੁ ਪਛਾਤਾ ॥

ਯੇਯੋ ਗੁਰਮੁਖੀ ਨਿਯੋ ਭੁਧਰੁ ਰੇ ਰਾਮਾਯੋ ਚਿਹ੍ਨਿ ਦੇਖਿਯੋ ,

ਜਗਜੀਵਨੁ ਸੇਵਿ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਜਾਤਾ ॥

ਏਯੋ ਜਗਤੋ ਜੀਵਨੁ ਪੁਰੁਖੁ ਏਵਾ ਕਰਿ ਚਾਰਿ ਯੁਗਰੇ ਪੁਰਿਖੁ ਹੋਇਯਾਏ ।

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ॥

ਏਯੋ ਨਿਯੋ ਅਭਿਮਾਨੁ ਨਾਯੋ ਕਰਿ ਗੁਰੁ ਆਖਿ ਭਾਗੁ ਪੁਰੁਖੁ ਬੂਝਿ ਨਿਯੋ ।

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ ॥੨॥

ਕਰਮੁ ਬਿਧਾਤਾ ਪੁਰੁ ਭਾਗੁ ਭਯੋ ਨਿਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯਾਏ । ॥੨॥

ਸੇ ਜਨ ਸਚੇ ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ ॥

ਯੇਯੋ ਲੋਕਾਯੋ ਗੁਰੁ ਆਖਿ ਭਾਗੁ ਭਯੋ ਜਨੁ ਸਾਧੁ ਰੇ ਮਿਲਨੁ ਕਰਿਯੋ, ਏਯੋ ਬਖਸ਼ਿ ਬਧਾਵਾਯੋ ਅਚਰਿ

ਧਾਵਤ ਵਰਜੇ ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ ॥

ਏਯੋ ਨਿਯੋ ਮਨੁ ਬਿਧਾਤਾ ਆਯੋ ਭਯੋ ਭਾਗੁ ਭਯੋ ਭਾਗੁ ਭਯੋ ਭਾਗੁ ਭਯੋ ਭਾਗੁ ਭਯੋ ਭਾਗੁ ਭਯੋ ।

ਨਾਮੁ ਨਵ ਨਿਧਿ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਏ ॥

ਨਵ ਨਿਧਿ ਪੁਰਾਨੁ ਕਰਿਯੋ ਬਾਗੁ ਨਾਮੁ ਗੁਰੁ ਭਾਗੁ ਭਯੋ ਪਾਏਯਾਏ ।

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਏ ॥੩॥

ਭਯੋ ਨਿਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਭਾਗੁ ਭਯੋ ਮਨੁ ਰੇ ਆਖਿ ਨਿਧਾਨੁ ਕਰਿਯਾਏ । ॥੩॥

ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਰਤਿਆ ਸੁਖੁ ਸਾਂਤਿ ਸਰੀਰ ॥

'ਰਾਮ ਰਾਮ' ਨਾਮੁ ਬਖਸ਼ਿ ਕਰਿਯੋ ਭਾਗੁ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ।

ਅੰਤਰਿ ਵਸੈ ਨ ਲਾਗੈ ਜਮ ਪੀਰ ॥

ਯੇਯੋ ਪੁਰਾਣਾ ਭੁਧਰੁ ਰੇ ਪੁਰੁ ਆਖਿ ਬਾਗੁ ਕਰਿਯਾਏ, ਭਾਗੁ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ।

ਆਪੇ ਸਾਹਿਬੁ ਆਪਿ ਵਜੀਰ ॥

ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ।

ਨਾਨਕ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਹਰਿ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ ॥੪॥੬॥੨੬॥

ਏਯੋ ਨਾਨਕ! ਬਖਸ਼ਿ ਗੁਰੁ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ । ॥੪॥੬॥੨੬॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗਭਰੇ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਸੇ ਕਿਉ ਵਿਸਰੈ ਜਿਸ ਕੇ ਜੀਅ ਪਰਾਨਾ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਭਗਵਾਨਯੁ ਆਮੇ ਕਾਇੰਕੇ ਵਿਸਰੁਤ ਕਰਿਵਾ? ਯਿਐ ਆਮਕੂ ਐਵਿ ਆਮ੍ਹਾ ਓ ਗੁਾਗ ਦੇਯਯਯਯਿ।

ਸੇ ਕਿਉ ਵਿਸਰੈ ਸਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ ॥

ਭਾਯਾਯੁ ਆਮੇ ਕਾਇੰਕੇ ਵਿਸਰੁਤ ਕਰਿਵਾ? ਯਿਐ ਬਮਯੁ ਯਾਵਯਾ ਠਾਯੇ ਰਯਿਯਯਯਿ।

ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਦਰਗਹ ਪਤਿ ਪਰਵਾਨਾ ॥੧॥

ਯਾਯਾਯਾ ਬੇਵਾ ਭਯਿ ਕਰਿਵਾ ਯੁਾਰਾ ਯਾਵ ਭਾਯਾਰ ਯਰਵਾਰਯੇ ਬੁਯਾਰ ਯੋਯਯਾਯਾ ਭਯਾ ਬੇਠਾਯੇ
ਭਾਯਾਯੁ ਵਭ ਆਯਰ ਬਯਾਰ ਯਿਯਿਯਾਯਾ। ॥1॥

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥

ਯੁੰ ਯਰਿਯਾ ਯਾਮਯੇ ਬਮਯਿਭ ਆਯੇ।

ਤੂੰ ਵਿਸਰਹਿ ਤਦਿ ਹੀ ਮਰਿ ਜਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੇ ਯੋਮਾਰ ਯੁਯੁ! ਯੁੰ ਯੋਯਯੇਵੇਯੇ ਭੋਯਯੇ ਵਿਸਰੁਤ ਕਰੇ, ਬੇਸ਼ੁ ਯਯਯੇ ਯੁੰ ਯੁੰ ਯੁਾਗ ਭਯਾਗ ਕਰਿਯਿਯਾ।
॥1॥ਯੁਯਾ।

ਤਿਨ ਤੂੰ ਵਿਸਰਹਿ ਜਿ ਤੁਧੁ ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ॥

ਯੇ ਯਰਯਾਯੁ!! ਯੁ ਭਾਯਾਯੁ ਯੁੰ ਵਿਸਰੁਤ ਯੋਯਾ ਯਾਯ, ਯਾਯਾਯੁ ਯੁ ਬੁਯਾ ਯੁੰ ਯੁਯਾਗਯੁ ਯੋਯਾ।

ਤਿਨ ਤੂੰ ਵਿਸਰਹਿ ਜਿ ਦੂਜੈ ਭਾਏ ॥

ਤੂ ਚਾਹਾਕੂ ਹੂੰ ਬਿਸ੍ਰੁਭ ਹੋਇਆਭ ਯਿਓ

ਮਨਮੁਖ ਅਗਿਆਨੀ ਜੋਨੀ ਪਾਏ ॥੨॥

ਮਾਯਾ ਮੋਹਾਹਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾਓ।

ਜਿਨ ਇਕ ਮਨਿ ਤੁਠਾ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ॥

ਮੇਭਯੰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਭਧਰੇ ਧਰਮਾਨ੍। ਪੁਸ਼ਟ ਹੋਇਆਭਿ, ਚਾਹਾਕੂ ਬੇ ਬਦਗੁਨ੍ਯਾ ਬੇਬਾਹਰੇ ਲਗਾਭ ਧੋਅਭਿ।

ਜਿਨ ਇਕ ਮਨਿ ਤੁਠਾ ਤਿਨ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ਮੇਭਯੰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਯ ਭਧਰੇ ਭਾਗਵਾਨ ਬਭੁ ਪੁਸ਼ਟ ਹੋਇਆਭਿ, ਭਾਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਕੂ ਚਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਬਸਾਭ ਧੋਅਭਿ।

ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ॥੩॥

ਗੁਨ੍ਯਾ ਭਧਰੇ ਬ੍ਰਾਹ੍ਮਣ ਬੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮਣ ਨਾਮਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇਆਓ। ॥੩॥

ਜਿਨਾ ਪੇਤੈ ਪੁੰਨੁ ਸੇ ਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰੀ ॥

ਯਿਓ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਾਮ ਕਰਿਭਿ, ਬੇਮਾਨੇ ਭਾਨ ਰ ਚਿਤ੍ਰਨ ਕਰਿਯਾਭਿ।

ਜਿਨਾ ਪੇਤੈ ਪੁੰਨੁ ਤਿਨ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ॥

ਆਭ ਨਿਭ ਅਭਯਾਰ ਕੂ ਨਾਭ ਕਰਿਧੋਅਭਿ।

ਨਾਨਕ ਜੇ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਤਿਨ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥੪॥੭॥੨੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਿਓ ਲਗ੍ਯਾਨ ਨਾਮਰੇ ਮਯੁ ਰਹਿਯਾਓ, ਮੂੰ ਚਾਹਾਕੂ ਪਾਯਰੇ ਬਮਧੋਭ ਅਭੇ। ॥੪॥੭॥੨੭॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗਭਭੇ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਤੂੰ ਅਕਥੁ ਕਿਉ ਕਥਿਆ ਜਾਹਿ ॥

ਹੇ ਭਾਗਵਾਨ! ਤੂ ਅਬਯੁਨਾਯੁ ਅਹੁ। ਪ੍ਰਾਣੀ, ਚੇਭੇਭੇ ਕੋਧਰੇ ਕਥਨ ਕਰਾਯਾਭਪਾਰਿਭ?

ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਮਾਰਣੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥

ਮੇਭੱ ਵਧਭਿ ਗੁਰੂਯਾ ਸ਼ਯ ਭਾਰਾ ਨਿਯਰ ਮਨਯੂ ਵਯ ਕਰਿਯਾਯ, ਭਾਗਵਾਨ ਚਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਨਿਵਾਯ
ਕਰਿਯਾਯ।

ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਅਨੇਕ ਕੀਮਤਿ ਨਹ ਪਾਹਿ ॥੧॥

ਹੇ ਯਗੁਰ! ਚੇਹਾਰ ਗੁਣ ਅਨੇਕ ਅਭਿ ਆਯ ਚਾਹਾਰ ਮੁਲਯਾਯਨ ਕਰਾਯਾਯਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿ। ॥1॥

ਜਿਸ ਕੀ ਬਾਣੀ ਤਿਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਬੇਹਿ ਗੁਰੂ ਵਾਗਾ ਮੇਭੱ ਪਰਮੇਗੁਰਯਾ ਅਚੇ, ਬੇਹਿ ਪੁਰੂਯਾ ਠਾਰੇ ਲਾਨ ਰਹਿਯਾਯ।

ਤੇਰੀ ਅਕਥ ਕਥਾ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵਖਾਣੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਚੇਹਾਰ ਅਵਰੁਨਾਯ ਕਯਾ ਗੁਰੂਯਾ ਸ਼ਯ ਭਾਰਾ ਹਿ ਵਰੁਨਾ ਕਰਾਯਾਯਪਾਰਿਵ। ॥1॥ ਰੁਹ।

ਜਹ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਹ ਸਤਸੰਗਤਿ ਬਣਾਈ ॥

ਮੇਭੱ ਬਦਗੁਰੂ ਯਾਯਾਯ, ਬੇਯਠਿ ਬਚਬਯਾ ਹੋਯਾਯ।

ਜਹ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥

ਬਦਗੁਰੂ ਬਚਬਯਾਰੇ ਬਾਯਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਭਾਗਵਾਨਯਾ ਗੁਣ ਬੂਠਿ ਕਰਿਯਾਯ।

ਜਹ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਹਾ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਈ ॥੨॥

ਮੇਭੱ ਬਦਗੁਰੂ ਯਾਯਾਯ, ਬੇਠਾਰੇ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਪੁਾਗਾਰ ਅਯਕਾਰ ਯਲਿਯਾਯ। ॥2॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਾ ਮਹਲੀ ਥਾਉ ਪਾਏ ॥

ਗੁਰੂਮੁਖਾ ਯਗੁਰਯਾ ਬੇਵਾ ਯਭਿ ਕਰਿ ਚਾਹਾਯ ਆਮ੍ ਬਰੂਪ ਰੇ ਬ੍ਯਾਨ ਪਾਯਾਯ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ ॥

ਗੁਰੂਮੁਖਾ ਹਿ ਨਿਯਰ ਬ੍ਯਦਯਰੇ ਭਗਵਾਨਯਾ ਨਾਮਯੂ ਵਬਾਯ ਨਿਯ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ॥੩॥

ਗੁਰੂਮੁਖਾ ਯਭਿ ਭਾਰਾ ਭਾਗਵਾਨਯਾ ਨਾਮਰੇ ਹਿ ਰਹਿਯਾਯ। ॥3॥

ਆਪੇ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਦਾਤਾਰੁ ॥

ਵਾਠਾ ਪੁਰੂ ਮੇਭੱ ਵਧਭਿਯੂ ਨਾਮਰ ਪੁਾਪਪੁ ਪੁਵਾਨ ਕਰਿਯਾਯ,

ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥

ਬੇਹਿ ਵਧਭਿਰ ਪੂਰੁ ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਬਹਿਠ ਪੁੇਮ ਹੋਯਾਯ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਤਿਨ ਕਉ ਜੈਕਾਰੁ ॥੪॥੮॥੨੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੈਂ ਵਧਣਿ ਨਾਮਰੇ ਮਗ੍ਹ ਰਹਿਏਏ, ਚਾਹਾਰੇ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕਰੇ ਯਮ ਯਮਕਾਰ
ਹੋਯਾਏਏ। ॥੪॥੮॥੨੮॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗਭਰੇ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਏਕਸੁ ਤੇ ਸਭਿ ਰੂਪ ਹਰਿ ਰੰਗਾ ॥

ਏਕ ਯੋਗਰਾਜ ਠਾਕੁਰੁ ਹੋਇ ਸਭ ਰੂਪ ਏਕ ਰੰਗ ਭਰਮੁ ਹੋਯਾਏਏ।

ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਸਭਿ ਸਹਲੰਗਾ ॥

ਪਵਨ, ਯਮ, ਏਕ ਅੰਗੁ ਸਬੁਟਰੇ ਅੰਗੁ।

ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਵੇਖੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰੰਗਾ ॥੧॥

ਬਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਰੰਗਰ ਯਾਵ ਏਕ ਪਦਾਰਥੁ ਦੇਖੁ ਪ੍ਰਬੰਧੁ ਹੋਯਾਏਏ। ॥੧॥

ਏਕੁ ਅਚਰਜੁ ਏਕੇ ਹੈ ਸੋਈ ॥

ਏਕੁ ਅਚਰਜੁ ਕੀਰਤਨੁ ਅਚਰ ਜੇਕੁ ਏਕੁ ਬਾਰੁ ਯੋਗੁ ਪ੍ਰਬਾਰੁ ਏਕ ਯੋਗਰਾਜੁ ਹੋਇ ਅਚਰ ਆਪੁ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮੰ
ਏਕੁਰੇ ਬਿਦਯਮਾਨੁ ਅੰਗੁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੀਚਾਰੇ ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੇਹੁ ਬਿਰਲਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਾਖਯਾਨੁ ਏਕੁ ਕੀਰਤਨੁ ਕਥਾ ਭਧਰੇ ਬਿਰਲਾ ਕਰਿਏਏ। ॥੧॥ ਰਹਾਉ।

ਸਹਜਿ ਭਵੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਭਾਵਰੇ ਸਰਬਪਾਪੀ ਰਹਿਏਏ।

ਕਹਾ ਗੁਪਤੁ ਪ੍ਰਗਟੁ ਪ੍ਰਭਿ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਏਕੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਏਏ ਜੇਕੁ ਯੋਗੁ ਯੋਗੁ ਆਪੁ ਕੇਯੋ ਪ੍ਰਭਾਸੁ ਅੰਗੁ।

ਆਪੇ ਸੁਤਿਆ ਦੇਇ ਜਗਾਈ ॥੨॥

ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋਇ ਅੰਗਾਨਗਰੇ ਨਿਰਾਕਰੇ ਗੋਯਾਏਏ ਯਾਵਕੁ ਯਾਵ ਦੇਖੁ ਯਾਗੁਰਿ ਕਰਿਏਏ। ॥੨॥

ਤਿਸ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਹੋਈ ॥

ਯਾਵਰੇ ਮੁਕਤਿਮਾਨੁ ਕੇਹੁ ਮਖ ਕਰਿਏਏ ਨਾਹੀ।

ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਥਨੁ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥

ਬੁਝਤ ਬਹੁ ਲੋਕ ਭਾਇਕ ਗੁਣਕੁ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਰੁਨਾ ਕਰਿਐਆਉ।

ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵੈ ਬੁਝੈ ਹਰਿ ਸੋਈ ॥੩॥

ਮੇਯੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਐਆ, ਬੇ ਭਗਵਾਨਕੁ ਬੂਝੈ ਨੇਕਐਆ। ॥੩॥

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਵੇਖੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ ॥

ਭਗਵਾਨ ਭਾਵਕਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਗੁਣੀ ਗੁਣੀ ਭਾਇਕ ਭਰੁਨਾ ਆਵਗਯਕਭਾ ਦੇਖੁਆਉ ਆਭ ਭਾਇਕੁ ਨਿਭ ਬਾਪੁਰੇ
ਮਿਲਨ ਕਰਾਉ।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਪਾਏ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਕਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਬਧਕੁ ਵਧੁ ਗੋਭਾ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਐਆ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ॥੪॥੯॥੨੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਯੋ ਵਧਿ ਨਾਮਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਐਆ, ਬੇ ਭਗਵਾਨਕਾ ਨਾਮਰੇ ਹੂੰ ਰਹਿਐਆ।

॥੪॥੬॥੨੯॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗਉਠੇ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਸੂਤਾ ਮਾਇਆ ਮੇਰਿ ਪਿਆਰਿ ॥

ਬੇਬੁਝਾਰੀ ਭਾਵ ਮਾਯਾਰ ਮੋਹਰੇ ਐਵਾ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਫਾਇ ਅਯਾਨਭਾਰ ਨਿਭਾਰੇ ਗੋਭ ਰਹਿਐਆ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗੇ ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰਿ ॥

ਪਰਭੂ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਗੁਣ ਰ ਚਿਤਨ ਕਰਿ ਯਾਨ ਭਾਰਾ ਯਾਗਿ ਰਹਿਐਆ।

ਸੇ ਜਨ ਜਾਗੇ ਜਿਨ ਨਾਮ ਪਿਆਰਿ ॥੧॥

ਮੇਯੋ ਵਧਿ ਪੁਰੂਕਾ ਨਾਮ ਬਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਐਆ, ਬੇ ਯਾਗਿ ਰਹਿਐਆ। ॥੧॥

ਸਹਜੇ ਜਾਗੈ ਸਵੈ ਨ ਕੋਇ ॥

ਮੇਯੋ ਵਧਿ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਯਾਗਿ ਰਹਿਐਆ, ਬੇ ਅਯਾਨਭਾਰ ਨਿਭਾਰੇ ਗੋਭ ਨਐਆ।

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਬੁਝੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਐਹਿ ਭਧਧਕੁ ਕੇਹਿ ਕਰਨ ਪੂਰੁਬ ਹੂੰ ਪੂਰੁ ਗੁਰੂਕਾ ਭਾਰਾ ਬੂਝਿਐਆ। ॥੧॥੧੦॥

ਅਸੰਤੁ ਅਨਾੜੀ ਕਦੇ ਨ ਬੁਝੈ ॥

ਬੂਝੁ ਐਵਾ ਭਧਾਬਾਨ ਵਧਿ ਬੁਝਾਯਕਾ ਭਾਰਾ ਕਧਾਪਿ ਬੂਝੈ ਨਐਆ।

ਕਥਨੀ ਕਰੇ ਤੈ ਮਾਇਆ ਨਾਲਿ ਲੂਝੈ ॥

ਬੇ ਬਖੂਠ ਕਥਾ ਕਹਿਯਾਵ, ਧਰਛੁ, ਮਾਯਾ ਬਹਿਠ ਬਾਂਗ੍ਰਾਮ ਕਰਿਯਾਵ।

ਅੰਧੁ ਅਗਿਆਨੀ ਕਦੇ ਨ ਸੀਝੈ ॥੨॥

ਮੋਹਾ ਮਾਯਾਹੇ ਅਭਾ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ਆਨਾਨਾ ਬਾਛੁ ਕੇਵੇ ਮਥ ਨਿਯਾ ਯਾਵਨ ਮਨੋਰਥ ਬਿਯਾ ਕਰਿਯਾਹੇ
ਨਾਹਿੰ। ॥੨॥

ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥

ਏਹਿ ਯੁਗਹੇ ਰਾਮਾ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਮੋਖ ਬਧਵ ਹੋਵ।

ਵਿਰਲਾ ਕੇ ਪਾਏ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਾ ॥

ਕੇਹਿ ਬਿਰਲਾ ਪੂਰੁਖ ਹੂੰ ਗੁਰੁਕਾ ਗਯ ਭਾਰਾ ਏਹਿ ਓਧਾ ਕੂ ਬੂਝਿਯਾਹੇ।

ਆਪਿ ਤਰੈ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਉਧਾਰਾ ॥੩॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਭਵ ਬਾਗਰੁ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ਆਯ ਨਿਯਰ ਬਧੁੰਨੁ ਬਾਂਗ ਕੂ ਰਲਾ ਕਰਿਯਾਯਾ। ॥੩॥

ਇਸੁ ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ ਕਰਮ ਧਰਮੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ଏਹਿ ਕਲਿਯੁਗਰੇ ਕੋਈਏ ਬਯਛਿ ਮਖ ਧਰਮ ਕਰਮ ਕਰਿਵਾਰੇ ਬਧਾਨ ਹੋਇ ਨਾਹਿ।

ਕਲੀ ਕਾ ਜਨਮੁ ਚੰਡਾਲ ਕੈ ਘਰਿ ਹੋਈ ॥

ਕਲਿਯੁਗ ਰ ਯੁਗ ਚੰਡਾਲਰ ਘਰੇ ਹੋਇਐ ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥੪॥੧੦॥੩੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੇਹਿ ਮਖ ਮੋਖਿ ਪਾਇ ਪਾਰੇ ਨਾਹਿ

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੩ ਗੁਆਰੇਰੀ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 3 ਗੁਆਰੇਰੀ।।

ਸਚਾ ਅਮਰੁ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬਿਐਰ ਗ੍ਰੰਥ ਬਾਦਗਾਹ ਅਚਛਿ ਆਭ ਭਾਜਕ ਸੂਕ੍ਰਮ ਮਖ ਬਧਾ ਅਧੀਓ ਅਚਲ ਅਚੇ।

ਮਨਿ ਸਾਚੈ ਰਾਤੇ ਹਰਿ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ॥

ਮੇਯੋਂ ਬਯਛਿ ਮਨਰੇ ਬਧਾ ਬ੍ਰਹਮ ਏਵਾ ਨਿਬੰਧ ਭਗਵਾਨਾ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਐਐ,

ਸਚੈ ਮਹਲਿ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਹੁ ॥੧॥

ਬੇ ਭਾਜਕ ਮਹਲਰੇ ਨਿਵਾਸ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਐਐ ਆਭ ਭਾਜਾਕ ਬਧਾ ਨਾਮਰੇ ਹੋਂ ਰਹਿਐਐ। ।।1।।

ਸੁਣਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਗੁਣ , ਪੁਰੁਸ਼ ਚਿੰਤਨ ਕਰ।

ਰਾਮ ਜਪਹੁ ਭਵਜਲੁ ਉਤਰਹੁ ਪਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਮਾਕ ਭਜਨ ਕਰ ਆਭ ਭਵ ਬਾਗਰਹੂ ਪਾਰ ਹੋਇਐ ਮਾਐ। ।।1।।ਰੂਹ।।

ਭਰਮੇ ਆਵੈ ਭਰਮੇ ਜਾਇ ॥

ਯਾਵ ਮੋਹ ਮਾਯਾਰ ਭੁਮਰੇ ਪਾਬਿਕਾ ਕਾਰਣਹੂ ਯੁਗ ਏਵਾ ਮਰਣ ਚਕੁਰੇ ਐਐ।

ਇਹੁ ਜਗੁ ਜਨਮਿਆ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥

ਏਹਿ ਯਗਭਰ ਯਾਵ ਮਾਯਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾਰਣਹੂ ਯੁਗ ਨੇਯਐਐ।

ਮਨਮੁਖਿ ਨ ਚੇਤੈ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥੨॥

ਬੇਬੁਝਾਚਾਰੀ ਮਨੁਖੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣੁ ਕਰੇ ਨਾਹਿ, ਏਤ੍ਹਾਯੋਂ ਬੇ ਯੁਗੁ ਮਰਣੁ ਚਕੁਰੇ ਰਹਿਯਾ। ॥2॥

ਆਪਿ ਭੁਲਾ ਕਿ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਆ ॥

ਕੀ ਪੁਰਾਨੀ ਬੁਝੁ ਕੂਮਾਰੀਗਾਮੀ ਹੋਯਾਯੋ ਅਧਰਾ ਯੁਗੁਰ ਬੁਝੁ ਚਾਹਾਯੋ ਕੂਮਾਰੀਗਾਮੀ ਕਰਿਯਾਹਿ?

ਇਹੁ ਜੀਉ ਵਿਡਾਣੀ ਚਾਕਰੀ ਲਾਇਆ ॥

ਏਹੁ ਆਮ੍ਰਿਤ ਮਾਯਾਰ ਬੇਬਾਰੇ ਲੇਖੁ ਹੋਯਾਹਿ।

ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਖਟੇ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥੩॥

ਭਗਵਾਨ ਏਹੁ ਜੀਵਯੋ ਮਾਯਾਰ ਬੇਬਾਰੇ ਲਗਾਯੋ ਯਾਯੋ, ਯਾਹਾਰ ਧਨ ਬਰੂਧ ਬੇ ਭਾਰਿ ਦੂਰੁ ਪੁਰੁ ਕਰਿਯਾਯੋ ਆਯੋ ਨਿਯੋ ਅਮ੍ਰਿਤੁ ਜੀਵਨੁ ਬਧਿਯੋ ਰੇ ਹੋਯਾਯੋ ਧੰਧੁ। ॥3॥

ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ ॥

ਪੁਰੁ ਨਿਯੋ ਕੁਧਾ ਕਰਿ ਮਨੁਖੁ ਬਦਗੁਰੁ ਬਹਿਯੋ ਮਿਲਨੁ ਕਰਾਯੋ ਯਾਯਾਹਿ।

ਏਕੇ ਨਾਮੁ ਚੇਤੇ ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ ॥

ਬੇ ਬੇਬੇਬੇਬੇਬੇ ਨਾਮੁ ਸ਼ਰਣੁ ਕਰਿਯਾਯੋ ਆਯੋ ਨਿਯੋ ਅਯੁ ਮਨੁ ਭੁਯੋ ਧੂਰੁ ਕਰਿ ਧੋਯਾਯਾਹਿ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਪੇ ਨਾਉ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਏ ॥੪॥੧੧॥੩੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਨਾਮੁ ਯੁਧ ਕਰਿ ਯਾਯਾਹਿ ਆਯੋ ਯੁਗੁਰੁ ਨਾਮੁ ਨਬ ਨਿਧੁ ਪੁਰੁ ਕਰਿਯਾਯੋ।
॥4॥11॥31॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨ ਪੁਛਉ ਜਾਇ ॥

ਯੋਯੋ ਲੋਕੁ ਗੁਰੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਗਵਾਨੁ ਨਾਮੁ ਧਾਨੁ ਕਰਿਯੋ, ਧੂਯੋ ਯੋਯੋ ਬੇਬਾਨੁ ਪਚਾਰਿਯੋ।

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਮਨੁ ਪਤੀਆਇ

ਗੁਰੁ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯੋ ਧੁਰਾ ਮਨੁ ਬਝੁ ਹੋਯਾਯੋ।

ਸੇ ਧਨਵੰਤ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਮਾਇ ॥

ਬੇ ਧਨਵਾਨੁ ਅਰੇ ਧੰਧੁ ਹੋਯੋ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਅਯੋ ਕਰਿਯਾਯੋ।

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸੋਈ ਪਾਇ ॥੧॥

ੴ ਕਥਾਰ ਜਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂਕਾ ਠਾਰੁ ਹੂੰ ਗੁਰੁ ਹੋਇਆ। ॥੧॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ! ਹਰਿ- ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰੁਣਾ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਾ ਹਰਿ ਘਾਲ ਥਾਇ ਪਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਕਰਮਾਇਓ ਬੇਬਾ ਭਭਿਰ ਪਰਿਗ੍ਰਿਹੀਓ ਭਗਵਾਨ ਸੁਖਾਰ ਕਰਿ ਨਿਭੀ।
॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥

ਨਿਯਮ ਬ੍ਰਹਮੰਡੁ ਭਾਗਿ ਪਾਰਿਲੇ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਆ।

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਹਰਿ ਪਾਵੈ ਸੋਇ ॥

ਬੇ ਨਿਯਮ ਜੀਵਨਮੇਰੇ ਮਾਯਾਰ ਬੰਨ੍ਹਨੁ ਮੁਕਤ ਹੋਇ ਭਗਵਾਨਕਾ ਪਾਇਆ।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਮਤਿ ਉਤਮ ਹੋਇ ॥

ਮੇਯੋਂ ਵਧੀਓ ਭਗਵਾਨਕਾ ਗੁਣ ਸੁਭਿ ਕਰਿਓ, ਚਾਹਾਰ ਰੂਪਿ ਗ੍ਰੇਸ਼ੁ ਹੋਇਆ।

ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ ਸੋਇ ॥੨॥

ਬੇ ਬੁਝਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਲਖਰਕਾ ਠਾਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇਆ। ॥੨॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਨ ਸੇਵਿਆ ਜਾਇ ॥

ਮੇਯੋਂ ਮਾਯਾਰੇ ਫਾਸੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬੇਬਾ ਭਭਿ ਕਰਮਾਇ ਪਾਰਿਕ ਨਾਹੀ।

ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਮਹਾ ਬਿਖੁ ਖਾਇ ॥

ਮਨੁਬਾ ਅਭਿਮਾਨ ਬੰਨ੍ਹ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਮਹਾ ਬਿਖ ਬੇਬਾਨ ਕਰਿਓ।

ਪੁਤਿ ਕੁਟੰਬਿ ਗ੍ਰਿਹਿ ਮੋਹਿਆ ਮਾਇ ॥

ਚਾਹਾਰ ਪੁਤ੍ਰ, ਕੁਟੁੰਬੁ ੴ ਘਰ ਲਭਾਵਿ ਠਾਰੇ ਮੇਯੋਂ ਕਾਰਣੀ ਮਾਯਾ ਚਾਹਾਨੁ ਠਕੇਨੇਕ ਥਾ।

ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧਾ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥੩॥

ਆਭ ਬੇ ਜਾਨਮਾਨ ਬ੍ਰਹਮੰਡੀ ਵਧੀਓ ਭਭਿ ਮਰਣ ਚਕ੍ਰੇ ਰਹਿਓ। ॥੩॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਵੈ ਜਨੁ ਸੋਇ ॥

ਮੇਭੱ ਮਨੁਸ਼ਯਕੂ ਖਰੇ ਧੁਭੁ ਨਿਯ ਨਾਮ ਦੇਯਯਾਏ,

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹੋਇ ॥

ਬੇ ਭਾਯਾਯਕਰ ਭਯੁ ਬਨਿ ਯਾਯ। ਭਾਗਵਾਨਯ ਭਯੁ ਰਾਏ ਧੰਨ ਬਰਵਾ ਭੁੰ ਗੁਰੁਯ ਯਯ ਭਾਯਾ ਭਾਯਾਯ।

ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਰਲਾ ਬੁਝੈ ਕੋਇ ॥

ਧਰਯੁ, ਕੇਯੁ ਬਿਰਲ ਧੁਰੁਯ ਭੁੰ ਗੁਰੁਯ ਮਏ ਭਾਯਾ ਯਯ ਭੇਯਯੁ ਭੁਯਾਯਯ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈ ਸੋਇ ॥੪॥੧੨॥੩੨॥

ਭੇ ਨਾਨਕ! ਯਧਰਿ ਬਯਯੁ ਬਰਵਾ ਯਯੁਰਯ ਨਾਮਰੇ ਯਾਨ ਰਯਯਾਯ। ॥4॥12॥32॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗਯਏ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਯਯਾ 3 ॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਹੋਈ ॥

ਗੁਰੁਯ ਬੇਵਾ ਚਾਰਿ ਯੁਗਰੇ (ਬਧ, ਭੇਯਯਾ, ਭਾਧਰ ਯਯ ਕਯਿ)ਬਧਾਯਯਯਯ।

ਪੂਰਾ ਜਨੁ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ਕੋਈ ॥

ਕੇਯੁ ਧੁਰੁਯ ਮਨੁਸ਼ਯ ਭੁੰ ਗੁਰੁਯ ਅਯੁਬਾਰੇ ਕਾਯਯ ਕਯਿਯਾਯ।

ਅਖੁਟੁ ਨਾਮ ਧਨੁ ਹਰਿ ਤੋਟਿ ਨ ਹੋਈ ॥

ਬੇਵਾ ਕਯੁਧੁਵਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਅਯਯ ਭਰਿਨਾਮ ਰੁਧਾ ਧਨ ਬਯਯਿਯ ਕਯਿਯਾਯ ਯਾਯ ਬੇਯੁ ਨਾਮ ਧਨ ਕੇਯੇ ਕਯਿਯਾਯ ਨਾਯੁ।

ਐਥੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਦਰਿ ਸੋਭਾ ਹੋਈ ॥੧॥

ਬੇਯੁ ਮਨੁਸ਼ਯਕੂ ਯਯਯਯਕਰੇ ਬਰਵਾ ਬੁਯ ਮਿਯਿਯਾਯ ਯਾਯ ਬੇ ਧੁਭੁਯ ਧਰਵਾਰਰੇ ਮਧ ਗੋਯਾ ਧੁਧੁ ਕਯਿਯਾਯ। ॥1॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰੇ ਭਰਮੁ ਨ ਕੀਜੈ ॥

ਭੇ ਮੋਰ ਮਨ! ਯਯੁ ਬਿਯਯਰੇ ਕਯਿਯ ਗਯਾ ਕਰ ਨਾਯੁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਯੁਯ ਰਬ ਗੁਰੁਯ ਬੇਵਾ ਕਯਿ ਭੁੰ ਧਾਨ ਕਯਾਯਾਯਯਾਯ। ॥1॥ਰੁਯ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਮਹਾਪੁਰਖ ਸੰਸਾਰੇ ॥

ਮੇਯੈਂ ਕਾਯੇ ਸਦਗੁਰੂਯੋ ਭਨ ਮਨਰੇ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇ ਏਹਿ ਬੰਬਾਰਰੇ ਮਹਾਪੁਰੁਖ ਅਰੇ।

ਆਪਿ ਉਧਰੇ ਕੁਲ ਸਗਲ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥

ਬੇ ਬੁਝੈ ਭਵ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯਾਏ ਆਯ ਨਿਯ ਬਹੁ ਕਾਯਰੂਯੋ ਮਧ ਪਾਰ ਕਰਾਯਾਏ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਰਖਹਿ ਉਰ ਧਾਰੇ ॥

ਹਰਿਨਾਮਕੁ ਬੇ ਨਿਯ ਬੁਝੈਰੇ ਪਾਰਾਯ ਕਰਿ ਰਖੁਯਾਏ।

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਭਉਜਲ ਉਤਰਹਿ ਪਾਰੇ ॥੨॥

ਹਰਿਨਾਮਰੇ ਮਥੁ ਹੋਯਾਏ ਏਹਿ ਭਵ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯਾਏ। ॥੨॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਸਦਾ ਮਨਿ ਦਾਸਾ ॥

ਮੇਯੈਂ ਕਾਯੇ ਮਨਰੇ ਬਿਨਾਭ ਭਾਵਨਾ ਰਖੁ ਨਿਯ ਬਹੁਰੂਯੋ ਗੁਣਾਪੂਰਕ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾਏ,

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਕਮਲੁ ਪਰਗਾਸਾ ॥

ਬੇ ਨਿਯਰੇ ਅਬੁਝਨੁ ਨਝੁ ਕਰਿ ਦੇਯਾਏ ਆਯ ਭਾਯਾਯੋ ਬੁਝੈ ਪਥੁ ਪੁਛੁਯੋ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਅਨਹਦੁ ਵਾਜੈ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ॥

ਭਾਯਾਯੋ ਮਨਰੇ ਅਨਾਭਭ ਭਯ ਗੁਣਨ ਕਰੁਯਾਏ ਆਯ ਬੇ ਆਨੁ ਬਰੁਧਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਏ।

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਘਰ ਮਾਹਿ ਉਦਾਸਾ ॥੩॥

ਨਾਮ ਬਾਧੁਰੇ ਅਨੁਰਯੋ ਹੋਯਾਯੋ ਨਿਯ ਘਰੇ ਨਿਯੋ ਰਹਿਯਾਏ। ॥੩॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਤਿਨ ਕੀ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ॥

ਭਾਯਾਯੋ ਵਾਗੈ ਬਭਾ ਅਰੇ ਮਿਥ ਬਹੁਰੂਯੋ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾਏ।

ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਭਗਤੀ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ ॥

ਪੁਰੋਖਕ ਮੂਰਗਰੇ ਭਾਗਵਾਨਯੋ ਭਯ ਵਾਗੈ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਭਾਯਾਯੋ ਵਰੁਣਾ ਕਰਿ ਅਯੋਧਿ।

ਅਨਦਿਨੁ ਜਪਹਿ ਹਰਿ ਸਾਰੰਗਪਾਣੀ ॥

ਬੇ ਬਿਨ ਰਾਧਿ ਪੁਛੁਯੋ ਬੁਝੈ ਕਰਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਨਿਹਕੇਵਲ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥੪॥੧੩॥੩੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੈਂ ਵਧੇਰੇ ਭਾਗਵਾਨਾ ਨਾਮਰੇ ਨਾਮੁ ਰਹਿਯਾਵ, ਏ ਵਾਸਨਾ ਰਹਿਓ ਓ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਯਾਵ।
॥੪॥੧੩॥੩੩॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਵਡਭਾਗਿ ਸੰਜੋਗ ॥

ਬੀਭਾਗਧ ਏਵਾ ਬੰਧੋਗਰੂ ਮਨੁਬਧੁ ਬਧਗੁਰੂ ਮਿਲਿ ਧਾਇਓ।

ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਨਿਤ ਹਰਿ ਰਸ ਭੋਗ ॥੧॥

ਆਤਮਿ, ਏਹਿ ਮਨੁਬਧਰੁ ਫੁਟਿਯਰੇ ਨਾਮਰੁ ਨਿਵਾਸ ਹੋਯਾਵ ਆਯੁ ਏ ਨਿਓਪੁ ਫੁਰਿ ਰਬਕੁ ਭੋਗਿ
ਕਰਿਯਾਵ। ॥੧॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥

ਮੇਭੈਂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰੂਕਾ ਬਾਧਿਯਰੇ ਰਹਿ ਭਾਗਵਾਨਾ ਨਾਮਰੁ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾਵ,

ਜਨਮੁ ਜੀਤਿ ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਪਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏ ਨਿਯੁ ਯਾਵਨਰੁ ਵਾਯਿ ਯਿਓਯਾਵ ਆਯੁ ਭਾਵਾਕੁ ਨਾਮੁ ਧਨਰੁ ਲਾਭੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਵ। ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਹੈ ਮੀਠਾ ॥

ਯਾਵਾਕੁ ਗੁਰੂਕਾ ਸ਼ਬ ਮਧੁਰੁ ਲਾਗਿਯਾਵ, ਏ ਜਾਨ ਏਵਾ ਧਾਨੁ ਪਾਯਾਵ।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਚਖਿ ਡੀਠਾ ॥੨॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਕੇਹੁ ਬਿਰਲੁ ਪ੍ਰਭੁ ਫੁੰ ਏਵਾਰੁ ਰਬ ਚਾਗੁ ਦੇਖੁਛੁਛੁ। ॥੨॥

ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਬਹੁ ਕਰਹਿ ਅਚਾਰ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧੇਰੇ ਅਧ੍ਰਿਕਭਰੁ ਕਰਮ ਕਾਭਰੁ ਆਚਰਣ ਕਰਿਯਾਵ,

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪ੍ਰਿਗੁ ਪ੍ਰਿਗੁ ਅਹੰਕਾਰ ॥੩॥

ਭਾਗਵਾਨਾ ਨਾਮਰੁ ਬਿਨੁ ਭਾਵਾਰੁ ਏਹੁ ਕਰਮ ਅਧ੍ਰਿਕਾਰੁ ਰੂਪੁ ਹੋਯਾਵ। ਏਪਰਿ ਨਾਮੁ ਬਿਹਾਨੁ ਵਧੇਰੇ
ਧ੍ਰਿਯਾਰੁ ਮੋਹਧਾ ਅਭੋ। ॥੩॥

ਬੰਧਨਿ ਬਾਧਿਓ ਮਾਇਆ ਫਾਸ ॥

ਹੇ ਧਾਬ ਨਾਨਕ ! ਏਧਰਿ ਕਪੜੇ ਕਥਾਨਰੇ ਆਵਯ ਹੋਯ ਮੋਹ ਮਾਯਾ ਰੇ ਫਾਸੇ ਰਹਿਯੋ,

ਜਨ ਨਾਨਕ ਛੁਟੈ ਗੁਰ ਪਰਗਾਸ ॥੪॥੧੪॥੩੪॥

ਆਯੋ ਯੇ ਗੁਰੂਯੋ ਆਨ ਪੁਕਾਰੀ ਧਾਰਾ ਹੋ ਕਥਾਨਰੇ ਮੁਛ ਹੋਯਾਯਾ ॥ 4॥14॥34॥

ਮਹਲਾ ੩ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ॥

ਮਹਲਾ 3 ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣੀ ॥

ਜੈਸੀ ਧਰਤੀ ਉਪਰਿਮੇਘੁਲਾ ਬਰਸਤੁ ਹੈ ਕਿਆ ਧਰਤੀ ਮਧੇ ਪਾਣੀ ਨਾਹੀ ॥

ਮੇਯੋ ਭਲਿ ਮੇਯੋ ਧਰਤੀ ਭਰੇ ਯੋਧੇ ਯੋਧੇ ਕਰਿਆ, (ਏਥੇ ਭਲਿ ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਯੋਧੇ ਕਰਿਆ)
। ਪਰਯੋ, ਕੀ ਧਰਤੀ ਭਰੇ ਯੋਧੇ ਨਾਹੀ?

ਜੈਸੇ ਧਰਤੀ ਮਧੇ ਪਾਣੀ ਪਰਗਾਸਿਆ ਬਿਨੁ ਪਗਾ ਵਰਸਤ ਫਿਰਾਹੀ ॥੧॥

ਮੇਯੋ ਭਲਿ ਧਰਤੀ ਭਰੇ ਕਪਾਧੁ ਅਥੀ, (ਏਥੇ ਭਲਿ ਪੁਰਾਣੇ ਗੁਰੂ ਰੇ ਨਾਮ ਯੋਧੇ ਕਪਾਧੁ ਅਥੀ) ਪਰਯੋ,
ਮੇਯੋ ਬਿਨੁ ਪਾਧੇ ਪੁਰੇ ਕਰਿਆ ਯੋਧੇ ਰਹਿਆ ॥1॥

ਬਾਬਾ ਤੂੰ ਐਸੇ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਹੀ ॥

ਹੇ ਕਾਹੋ! ਏਥੇ ਧਰਤੀ ਭਰੇ ਯੋਧੇ ਯੋਧੇ ਕਰਿਆ

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰਤੁ ਹੈ ਸੇਈ ਕੇਈ ਹੈ ਰੇ ਤੈਸੇ ਜਾਇ ਸਮਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰਮਾਨੁ। ਯਾਹਾ ਕੀਯੋ ਯੋਧੇ ਯੋਧੇ, ਯਾਹਾ ਹੋ ਹੋਯਾਯਾ | ਏਥੇ ਧਰਤੀ ਭਰੇ ਯੋਧੇ ਯੋਧੇ ਰਹਿਆ
ਕਰਿਆ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਸਤਰੀ ਪੁਰਖ ਹੋਇ ਕੈ ਕਿਆ ਓਇ ਕਰਮ ਕਮਾਹੀ ॥

ਸੁ। ਏਵੇ ਪੁਰਖ ਹੋਯ (ਯੋਧੇ ਯੋਧੇ ਯੋਧੇ) ਯੋਧੇ ਯੋਧੇ ਕਰਿਆ

ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਸਦਾ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਤੁਝ ਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹੀ ॥੨॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਯੋਧੇ ਯੋਧੇ ਯੋਧੇ ਯੋਧੇ ਯੋਧੇ ਯੋਧੇ ਯੋਧੇ ਯੋਧੇ ਯੋਧੇ ਯੋਧੇ ॥2॥

ਇਤਨੇ ਜਨਮ ਭੂਲਿ ਪਰੇ ਸੇ ਜਾ ਪਾਇਆ ਤਾ ਭੂਲੇ ਨਾਹੀ ॥

ਮੂੰ ਅਨੇਕ ਯੋਧੇ ਯੋਧੇ ਯੋਧੇ, ਏਵੇ, ਯੋਧੇ ਯੋਧੇ ਯੋਧੇ ਯੋਧੇ ਯੋਧੇ ਯੋਧੇ ਯੋਧੇ ਯੋਧੇ ਯੋਧੇ
ਯੋਧੇ ਯੋਧੇ ਯੋਧੇ

ਜਾ ਕਾ ਕਾਰਜੁ ਸੋਈ ਪਰੁ ਜਾਣੈ ਜੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹੀ ॥੩॥

ਮਧੇ ਮਨੁਸ਼ ॥ ਗੁਰੂਜੀ ਭਾਖੇਰੇ ਲਾਜ ਰਹਿਓ ॥ ਚਾਹਾ ਹੋਲੇ ਬੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਿਓ ਮੇ ਯਾਹਾਰ ਏਹਿ ਕਾਮ
ਅਚੇ, ਬੇ ਹੋ ਏਹਾਰ ਭਲ ਮਧ ਜਾਣਿਓ ॥ 3 ॥

ਤੇਰਾ ਸਬਦੁ ਤੂੰਹੈ ਹਰਿ ਆਪੇ ਭਰਮੁ ਕਹਾਹੀ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਚੋਰ ਨਾਮ ਯਾਹਾ ਅਚੇ, ਚਾਹਾ ਤੂ ਬੁਝੋਂ ਹੋਂ ਅਰੁ, ਤੂ ਬੁਝੋਂ ਹੋਂ ਬਰੁ ਕੋਠਿ ਅਰੁ, ਪੁਰੀ ਭੁਮ
ਕਾਹਿਕੋ?

ਨਾਨਕ ਤਤੁ ਤਤੁ ਸਿਉ ਮਿਲਿਆ ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮਿ ਨ ਆਹੀ ॥੪॥੧॥੧੫॥੩੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਵੇ ਆਮ-ਭਰੁ ਅਪੀਓ ਜੀਵਾਮੁ। ਪਰਮ ਭਰੁ ਪੁਰੂਜੀ ਓਰੇ ਮਿਠੀਯਾ, ਚਾਹਾ ਹੋਲੇ ਪੁਰੀ
ਚਾਹਾਰ ਵਾਰਧਾਰ ਭਰੁ ਬੁਝਾਹਿ ॥ 4 ॥ 1 ॥ 15 ॥ 35 ॥

ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੋਭੀਯ ਵਯਗਾਗੀ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਸਭੁ ਜਗੁ ਕਾਲੈ ਵਸਿ ਹੈ ਬਾਧਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥

ਏਹਿ ਬਾਰਾ ਯਗਭ ਮੁਖਾਰ ਅਪੀਓ ਅਚੇ ਆਭ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਰ ਵਧਨਰੇ ਫਾਬੇ ਰਹਿਓ ॥

ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦੇ ਮਨਮੁਖਿ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥੧॥

ਬੁਝਾਚਾਰੀ ਨਿਯ ਕਰਮ ਅਯਾਗਰਵਧਭ ਕਰਿਓ ਆਭ ਪਰਿਯਾਮ ਬਰੁਧ ਚਾਹਾਕੁ ਬਧਾਰ ਵਰਵਾਰਰੇ
ਵਭੁ ਮਿਲਿਓ ॥ 1 ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਹੇ ਮੋਰ ਮਨ! ਨਿਯ ਚਿਤੁ ਗੁਰੂਜੀ ਚਰਣਰੇ ਲਗਾਓ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਲੈ ਦਰਗਹ ਲਏ ਛਡਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਜੀ ਬਾਧਿਓ ਨਾਮ-ਨਿਧੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰ। ਪੁਰੂਜੀ ਵਰਵਾਰਰੇ ਏਹਾ ਚੋਰ ਮੁਢਿ ਕਰਾਯਵੇਵ ਆਭ
ਵਭ ਗੋਭਾ ਮਿਲਿਓ ॥ 1 ॥ ਰੁਝ ॥

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਭਰਮਦੇ ਮਨਹਠਿ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਮਨਰ ਬਧ ਕਾਰਗਰੁ ਮਨੁਸ਼ ਚਯਗਾਗੀ ਲਖ ਮੋਧਰੇ ਪਯਭੁਭੁ ਹੋਯਯਾ ਆਭ ਬਾਬਾਰਰੇ ਭਰੁ
ਹੋਯ ਮਰਿਓ ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਨ ਚੀਨਿਓ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਪਾਇ ॥੨॥

ਬੇ ਗੁਰੂਜੀ ਭਾਖੁ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ਆਭ ਪੁਨਭ ਪੁਨਭ ਯਯ ਧਾਰਗ ਕਰਿਓ ॥ 2 ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਯੇਵੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਗੁਰੂਕਾ ਮਾਖਯਾਨੇ ਨਿਯੁ ਆਨ੍ਹਿਕ ਯਾਵਨਕੂ ਕੂਲੁ ਨਿਯੁ, ਬੇਭੇਭੇਵੇਲੇ ਫੁਲਿਕਾ ਨਾਮ ਚਾਖਾਰ
ਮਨੁਸ਼ਖੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯੋ।

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤੀ ਰਤਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਸੁਖਿ ਸਮਾਇ ॥੩॥

ਬੇ ਚਾਠਿ ਧਿਨ ਭਗਵਾਨਕਾ ਭਭਿਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯੋ ਆਭ ਭਗਵਾਨਕਾ ਨਾਮ ਧਾਰਾ ਬੁਝਾਰੇ ਅਵਠਾਥੁ ਬੂਝੋ।
॥੩॥

ਮਨੁ ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਪਰਤੀਤਿ ਹੋਇ ਹਉਮੈ ਤਜੇ ਵਿਕਾਰ ॥

ਯੇਵੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਮਨ ਗੁਰੂਕਾ ਗਿਯ ਧਾਰਾ ਅਫੁਲ ਰਹਿਯੋ ਫੁਲਿਕਾ, ਬੇਭੇਭੇਵੇਲੇ ਬੇਫੁਲ ਮਨੁਸ਼ਖ
ਗੁਰੂਕਾ ਵਧਿਯੋ ਆਭ ਬੇ ਨਿਯੁ ਅਫੁਲਕਾਰ ਆਧੁ ਵਿਕਾਰਕੂ ਚਪਾਗ ਕਰਿਯੋ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਰਮੀ ਪਾਈਅਨਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ॥੪॥੨॥੧੬॥੩੬॥

ਫੁਲ ਨਾਨਕ! ਕਰਮਕਾ ਕੂਪਾਰੂ ਫੁਲ ਮਨੁਸ਼ਖ ਚਾਖਾਕਾ ਨਾਮ ਆਧੁ ਭਭਾਰਕੂ ਪੁਰਾ ਕਰਿਯੋ।
॥੪॥੨॥੧੬॥੩੬॥

ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗਉੜੀ ਵਧਿਯੋ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਪੇਈਅੜੈ ਦਿਨ ਚਾਰਿ ਹੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥

ਫੁਲ-ਪੁਰੂ (ਪੁਰੋਖਕ ਯਾਵਨ ਕਪਾਲਕਾਰੇ ਆਫੁ ਭਾਗਯ) ਲੇਖੁ ਰਘੁਕੁੰਭਿ ਯੇ ਯਾਵ-ਬੁਝ ਨਿਯੁ
ਯੋਧਾਯੋ (ਮਨੁਸ਼ਖਕ) ਰੇ ਕਰਿਯੋ ਧਿਨ ਪਾਯੋ ਰਹਿਯੋ।

ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਨਾਰਿ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥

ਬੇਫੁ ਯਾਵ-ਬੁਝ ਗੋਭਾਵਾਨ ਅਧੇ ਧਿਯੁ ਗੁਰੂਕਾ ਮਾਖਯਾਨੁ ਕਰਮਕਾ ਮਫੁਲਾ ਗਾਨ ਕਰਿਯੋ।

ਪੇਵਕੜੈ ਗੁਣ ਸੰਮਲੈ ਸਾਹੁਰੈ ਵਾਸੁ ਪਾਇਆ ॥

ਧਿਯੁ ਨਿਯੁ ਮਾ' ਘਰੇ (ਕਰਮਕਾਰੇ) ਬਧਾਰਕੂ ਗੁਰੂਕਾ ਕਰਿਯੋ, ਬੇ ਨਿਯੁ ਗੁਰੂਕਾ ਘਰ (ਪਰਮਕਾਰ) ਰੇ
ਬਧਾਨ ਪਾਯੋ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੀਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥੧॥

ਗੁਰੂਗਾਨ ਫੁਲਕੂ ਫੁਲ-ਪੁਰੂ ਫੁਲ ਭਲ ਲਾਗਿਯੋ, ਆਭ ਬੇ ਬਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਫੁਲ ਬੇਫੁਲੇ ਲਾਨ
ਫੁਲਕਾ ॥੧॥

ਸਸੁਰੈ ਪੇਈਐ ਪਿਰੁ ਵਸੈ ਕਹੁ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਪਾਈਐ ॥

ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ (ਹਿੰਦੂ) ਏਹੇ ਲੋਕ ਏਵੇਂ ਪਰਲੋਕੀਕਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਏਏ, ਬਠਾਏ, ਠਾਹਾਕੂ ਕੇਯੋਂ ਬਿਖ੍ਰਿਤਾ ਪੁਰਾ
ਕਰਾਇਏ ਪਾਰਿਵ?

ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਅਲਖੁ ਹੈ ਆਪੇ ਮੇਲਾਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਰੰਜਨ ਹਿੰਦੂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਅਲਕਸ਼ਯ ਅਚਛੇ ਆਯ ਬੇ ਯਾਵਕੂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ ਨਿਯਨ ਕਰਾਛੇ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇਹਿ ਮਤਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸ਼੍ਰੀਮੰ ਹ੍ਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇਹਿ ਮਤਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਈਐ ॥

ਵਡ ਭਾਗੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਈਐ ॥

ਹਉਮੈ ਦੁਬਿਧਾ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਸਹਜੇ ਸੁਖਿ ਸਮਾਈਐ ॥

ਹਉਮੈ ਦੁਬਿਧਾ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਸਹਜੇ ਸੁਖਿ ਸਮਾਈਐ ॥

ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਆਪੇ ਨਾਇ ਲਾਈਐ ॥੨॥

ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਆਪੇ ਨਾਇ ਲਾਈਐ ॥੨॥

ਮਨਮੁਖਿ ਗਰਬਿ ਨ ਪਾਇਓ ਅਗਿਆਨ ਇਆਣੇ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਗਰਬਿ ਨ ਪਾਇਓ ਅਗਿਆਨ ਇਆਣੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਨਾ ਕਰਹਿ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਣੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਨਾ ਕਰਹਿ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਣੇ ॥

ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਵਾਸੁ ਪਾਇਦੇ ਗਰਭੇ ਗਲਿ ਜਾਣੇ ॥

ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਵਾਸੁ ਪਾਇਦੇ ਗਰਭੇ ਗਲਿ ਜਾਣੇ ॥

ਮੇਰੇ ਕਰਤੇ ਏਵੈ ਭਾਵਦਾ ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਾਣੇ ॥੩॥

ਮੇਰੇ ਕਰਤੇ ਏਵੈ ਭਾਵਦਾ ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਾਣੇ ॥੩॥

ਮੇਰੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਇਆ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਪੂਰਾ ॥

ਮੇਰੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਇਆ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਪੂਰਾ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਭੇਟਿਆ ਗੁਰੁ ਸੂਰਾ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਭੇਟਿਆ ਗੁਰੁ ਸੂਰਾ ॥

ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਹਰਿ ਬੰਧੁ ਬੀਰਾ ॥

ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਹਰਿ ਬੰਧੁ ਬੀਰਾ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇ ਪ੍ਰਭ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਕੀਰਾ ॥੪॥੩॥੧੭॥੩੭॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਕ੍ਰਿਪਾ ਬੇਬਕ ਨਾਨਕਜੀ ਸ਼ੇਰਾ। ਧਾਨ ਕਰਿ ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯ ਦਿਅ। ॥4॥3॥17॥37॥

ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗਉਠਿ ਵਯਗਗਣੀ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਗਿਆਨੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਾ ॥

ਬਧਗੁਰੂਕਾ ੦੧੦ ਆਨ ਪ੍ਰਾਬੁ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮ ਭਯੁ ਯੋਗੁਰਾਜ ਮਹਾਨਭਾਰ ਚਿਤ੍ਰਨ ਕਰਿਓ।

ਮਤਿ ਮਲੀਣ ਪਰਗਟੁ ਭਈ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰਾ ॥

ਮੂਰਾਰੀ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਨਾਮਰ ਜਪ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮੋਰ ਮਲਿਨ ਬੂਝਿ ਨਿਰੰਜਨ ਹੋਯਾਯਾਯਿਓ।

ਸਿਵਿ ਸਕਤਿ ਮਿਟਾਈਆ ਚੁਕਾ ਅੰਧਿਆਰਾ ॥

ਯੋਗੁਰ ਮਾਯਾਕੂ ਨਾਗ ਕਰਿਦੇਯਯਯਿਓ ਆਯ ਮੋਰ ਅਯਾਨਭਾਰ ਅਯਾਕਾਰ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾਯਿਓ।

ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ॥੧॥

ਮਾਯਾਰ ਮਸਤਕਰੇ ਆਧਿਕੁ ਹੋਯ ਯੋਗੁਰ ਰੇਯਾ ਬਿਧਾਮਾਨ ਹੋਯਾਯਿਓ, ਭਾਯਾਕੂ ਬਰਿਕਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਿਯ ਲਾਗਿਯਾਯ ॥1॥

ਹਰਿ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਪਾਈਐ ਸੰਤ ਜਨਹੁ ਜਿਸੁ ਦੇਖਿ ਹਉ ਜੀਵਾ ॥

ਹੇ ਬਯਨ !ਕੇਯੋ ਬਾਧਨ ਭਾਰਾ ਪਰਮਾਤਮਾਕੂ ਪਾਯਪਾਰਿਵਾ? ਮਾਯਾਰ ਧਰੰਨ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਯਾਗਿਓ ਰਹਿਯਾਯ।

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਚਸਾ ਨ ਜੀਵਤੀ ਗੁਰ ਮੇਲਿਹੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾਕੂ ਬਿਨਾ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਜਨ ਮਾਯ ਮਧ ਯਾਗਿਓ ਰਹਿਪਾਰਿਵਾ ਨਾਹੋ, ਮੋਰਭੇ ਗੁਰੂਕਾ ਬਾਪੁਰੇ ਬਾਯਾਭ ਕਰਾਯ ਦਿਅਯੁ ਕਾਰਗ ਮੋਰਭੇ ਸ੍ਰੀ ਬਰਿ-ਰਬਰ ਪਾਨ ਕਰਿਵੇ ॥1॥ਰੂਹ॥

ਹਉ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਨਿਤ ਹਰਿ ਸੁਣੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਤਿ ਕੀਨੀ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਜਨ ਯੋਗੁਰ ਗੁਣ ਬੂਝਿ ਕਰਿਯਾਯ ਆਯ ਪ੍ਰਭਿਧਿਨ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕਾ ਮਹਿਮਾ ਹੋ ਗੁਣੀ ਯਾਯ। ਮੋਰਭੇ ਬਰਿ-ਪ੍ਰਭੂ(ਬਾਬਾਰੂ) ਮੁਯ ਕਰਿਦੇਯਯਯਿਓ।

ਹਰਿ ਰਸੁ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਲੀਨੀ ॥

ਬਰਿ-ਰਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਕਾ ੦੧੦ ਪ੍ਰਾਬੁ ਕਰਿਯਯਿਓ, ਮੋਰ ਮਨ ਆਯ ਭਨ ਆਪੁਰੇ ਲਾਨ ਹੋਯਾਯਾਯਿਓ।

ਧਨੁ ਧਨੁ ਗੁਰੁ ਸਤ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਦੀਨੀ ॥

ਬੇਬੇ ਬਧਾਬਰੂਧ ਗੁਰੂ ਪਨਧ ਪਨਧ ਅਯਯਿਓ, ਮੋਰ ਮੋਰਭੇ ਯੋਗਵਾਨਕ ਯਯਿਓ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਿਯਯਿਓ।

ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਤੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸੇ ਗੁਰੁ ਹਮ ਕੀਨੀ ॥੨॥

ਮੂੰ ਚਾਹਾਜ਼ੁ ਹੂੰ ਨਿਯ ਗੁਰੂ ਖਾਰਭਾ ਕਰਿਛੀ, ਯਾਹਾਜ਼ੁ ਭਾਰਾ ਮੂੰ ਪਰਮਾਨਾਜ਼ੁ ਪਾਯਿਛੀ ॥੨॥

ਗੁਣਦਾਤਾ ਹਰਿ ਰਾਇ ਹੈ ਹਮ ਅਵਗਣਿਆਰੇ ॥

ਵਿਥਰਿ ਮਾਲਿਕ ਪੁਰੁ ਗੁਣਰਿ ਧਾਰਾ ਅਚਰਿ, ਪਰਛੁ ਜੀਵਯਾ ਠਾਰੇ ਅਨੇਕ ਅਵਗੁਣ ਵਿਧਾਮਾਨ ਅਛੀ।

ਪਾਪੀ ਪਾਥਰ ਭੂਬਦੇ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਤਾਰੇ ॥

ਪਾਥਰੇ ਕੂਢੇਧੁਰਾ ਪਥਰਿ ਭਲਿ ਭਵਬਾਗਰੇ ਕੂਢੇਧੁਰਾ ਪਾਪੀ ਜੀਵਯਾ ਭਗਵਾਨ ਗੁਰੂਯਾ ਮਠਿ ਵੇਯ ਪਾਰਿ ਕਰਾਯਿਛੀ।

ਤੂੰ ਗੁਣਦਾਤਾ ਨਿਰਮਲਾ ਹਮ ਅਵਗਣਿਆਰੇ ॥

ਹੇ ਗੁਣਰਿ ਧਾਰਾ! ਤੂੰ ਵਧ ਨਿਰਮਲ ਅਰੁ, ਕੇਛੁ, ਜੀਵਯਾ ਠਾਰੇ ਅਨੇਕ ਅਵਗੁਣ ਵਿਧਾਮਾਨ ਅਛੀ।

ਹਰਿ ਸਰਣਾਗਤਿ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਮੂੜ ਮੁਗਧ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥੩॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਤੂੰ ਮਹਾਮੂਰ੍ਖਕੁ ਮਖ ਭਵਬਾਗਰੇ ਪਾਰਿ ਕਰਾਯਿਛੀ, ਏਥੁ, ਮੂੰ ਚਾਰੇ ਹੂੰ ਭਗਵਾਨੁ ਆਇਅਛੀ ਆਯ ਮੋਠੇ ਮਖ ਭਵਬਾਗਰੇ ਪਾਰਿ ਕਰਾਯਿਛੀ ॥੩॥

ਸਹਜੁ ਅਨੰਦੁ ਸਦਾ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ ॥

ਮੇਯੋਂ ਵਧਛੀ ਗੁਰੂਯਾ ਮਠਿ ਭਾਰਾ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯਾ ਖਾਨ ਕਰਿਯਾ, ਚਾਹਾਜ਼ੁ ਬਰਵਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾ।

ਸਜਣੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਘਰਿ ਸੋਹਿਲਾ ਗਾਇਆ ॥

ਬੇਮਾਨੇ ਨਿਯੇ ਬਯੋਨ ਪੁਰੁਯਾ ਪਾਯ ਨਿਯ ਫੁਲ ਘਰੇ ਚਾਹਾਜ਼ੁ ਮਹਿਮਾ-ਸੁਭਿ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾ।

ਹਰਿ ਦਇਆ ਧਾਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬੇਨਤੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚੇਤਾਇਆ ॥

ਹੇ ਹਰਿ! ਮੇਰਾ ਭਰਪਰੇ ਧਰਮ ਕਰ, ਹੇ ਪੁਰੁ! ਮੇਰੇ ਏਥੇ ਬਿਨਠਿ ਮੇਰੇ ਮੂੰ ਬਰਵਾ ਹੂੰ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯਾ ਨਾਮ ਬੁਝਾ ਕਰਿਯਾ।

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਧੂੜਿ ਤਿਨ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥੪॥੪॥੧੮॥੩੮॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਬੇਥੇ ਮਹਾਪੂਰੁਖਯਾ ਚਰਭਾ ਧੂੜਿ ਹੂੰ ਕਾਮਨਾ ਕਰਿਯਾ, ਮੇਰੇ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਪਾਯਿਛੀ ॥੪॥੪॥੧੮॥੩੮॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ਚਉਥਾ ਚਉਪਦੇ

ਗਉਠਿ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 4 ਚਉਪਦੇ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗੁਰ ਅੰਗ ਅਚਾਨਕ, ਯਾਤਾਯਾਤਾ ਬੰਦਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਪਾਯਪਾਰਿਵਾ ।

ਪੰਡਿਤੁ ਸਾਸਤ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਪੜਿਆ ॥

ਪੰਡਿਤ ਗਾਥਾ ਅੰਗ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਅੰ ਅਖੰਡਿਤ ਕਰਿਯਾਵਾ ।

ਜੋਗੀ ਗੋਰਖੁ ਗੋਰਖੁ ਕਰਿਆ ॥

ਯੋਗੀ ਨਿਯੰਤਰ ਗੁਰੂਯਾ ਨਾਮ 'ਗੋਰਾਖ ਗੋਰਾਖ' ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ।

ਮੈ ਮੂਰਖੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੁ ਪੜਿਆ ॥੧॥

ਕਿਛੁ, ਮੂੰਹੁ ਖਰਿ-ਪਰਿਯੋਗੁਯਾ ਨਾਮ ਭ੍ਰਿਯੰਤਰ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ॥੧॥

ਨਾ ਜਾਨਾ ਕਿਆ ਗਤਿ ਰਾਮ ਹਮਾਰੀ ॥

ਯੋਗੀ ਗਾਥਾ! ਮੂੰਹੁ ਯੋਗੀ ਨਾਮ ਯੋਗੀ ਪਰਿਯੋਗਿ ਕਰਿ ਯੋਗ ।

ਹਰਿ ਭਜੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤਰੁ ਭਉਜਲੁ ਤੂ ਤਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੋਗੀ ਗਾਥਾ! ਤੂ ਯੋਗੀਯਾ ਯੋਗੀ ਕਰਿ ਯੋਗੀਯਾਨੁ ਪਾਰਿ ਯੋਗੀਯਾ । ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਨਿਆਸੀ ਬਿਭੂਤ ਲਾਇ ਦੇਹ ਸਵਾਰੀ ॥

ਬੰਨ੍ਹਪਾਈ ਬਿਭੂਤਿ ਲਗਾਇ ਨਿਯੰਤਰੀ ਚਰਿਤ੍ਰ ਕਰਿਯਾਈ ॥

ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਤਿਆਗੁ ਕਰੀ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ॥

ਬੇਸ ਪਰ ਨਾਰੀਨੁ ਭਾਗਿ ਕਰਿ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਬਨਿਯਾਈ ॥

ਮੈ ਮੂਰਖ ਹਰਿ ਆਸ ਤੁਮਾਰੀ ॥੨॥

ਹੇ ਬਹਿ! ਮੂੰ ਮੂਰਖੁ ਭੋਲਾ ਭਧਰੇ ਹੂੰ ਭਰਬਾ ਅਛਿ ॥੨॥

ਖੜੀ ਕਰਮ ਕਰੇ ਸੂਰਤਣੁ ਪਾਵੈ ॥

ਸੁਭਾਨੁ ਬੁਧਵਾਰਭਾਰ ਕਰਿ ਕਰਿਯਾਈ ਆਭ ਵਾਰਭਾ ਪਾਇਯਾਈ ॥

ਸੂਦੁ ਵੈਸੁ ਪਰ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਵੈ ॥

ਗੁਰੁ ਆਵੰ ਬੋਧਿ ਅਧਿਕ ਬੇਬਾ ਕਰਿ ਕਰਿਯਾਈ ॥

ਮੈ ਮੂਰਖ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਛਡਾਵੈ ॥੩॥

ਮੂੰ ਮੂਰਖੁ ਭਗਵਾਨਯ ਨਾਮੁ ਹੂੰ ਚੁਡਾ ਕਰਾਇਯਾਈ ॥੩॥

ਸਭ ਤੇਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਤੂੰ ਆਪਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਐਵੇ ਬਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਲਾ ਹੂੰ ਚਰਨਾ ਅਚੇ ਆਭ ਚੁ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਜੀਵਨਾ ਠਾਰੇ ਰਹਿਛੁ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਭੂ ਪਦਾਨਭਾ ਪਦਾਨ ਕਰਿਯਾਇ ॥

ਮੈ ਅੰਧੁਲੇ ਹਰਿ ਟੇਕ ਟਿਕਾਈ ॥੪॥੧॥੩੯॥

ਮੂੰ ਭਾਨਵਾਨ, ਭਗਵਾਨਯ ਹੂੰ ਬਾਵਾਰਾ ਨੇਯਛਿ ॥੪॥੧॥੩੯॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਨਿਰਗੁਣ ਕਥਾ ਕਥਾ ਹੈ ਹਰਿ ਕੀ ॥

ਬਹਿਯਾ ਕਥਾ ਪਾਯਾਰ ਚਿਨ੍ਹ ਗੁਣਯ ਭਯਰੇ ਅਛਿ ॥

ਭਜੁ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਜਨ ਕੀ ॥

ਬਛੁਕਾ ਬਛਾਓਰੇ ਮੀਠੀ ਭਗਵਾਨਕਾ ਭਯਨ ਕਰ ਆਯ

ਤਰੁ ਭਉਜਲੁ ਅਕਥ ਕਥਾ ਸੁਨਿ ਹਰਿ ਕੀ ॥੧॥

ਹਰਿਕਾ ਅਵਥੰਨਾਨੁ ਕਥਾ ਗੁਣੀ ਭਵਬਾਗਰਨੁ ਪਾਰ ਝੂਝ ॥1॥

ਗੋਬਿੰਦ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਾਇ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ! ਮੋਹਣ ਬਛੁਕਾ ਬਛਾਓਰੇ ਮੀਠਾਏ।

ਹਰਿ ਰਸੁ ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣ ਮੋਹਰ ਛੁਕਾ ਰਾਮਕਾ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹਰਿ ਰਸ ਪਾਨ ਕਰਿਵਾ ਅਚਰ ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਜੇ ਜਨ ਧਿਆਵਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ॥

ਮੇਧ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਨਾਮਰ ਖਾਨ ਕਰਿਏਏ,

ਤਿਨ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ਕਰਹੁ ਹਮ ਰਾਮਾ ॥

ਹੇ ਮੋਹਰ ਰਾਮ! ਮੋਹਣ ਬੇਧੁ ਪ੍ਰਨੁਬਕਾ ਧਾਬਰ ਧਾਬ ਬਨਾਏਏਏ,

ਜਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਉਤਮ ਕਾਮਾ ॥੨॥

ਭੋਹਰ ਬੇਬਕਰ ਬੇਬਾ ਏਕ ਭਯਨ ਕਾਮੰਧ ਅਚਰ ॥2॥

ਜੇ ਹਰਿ ਕੀ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵੈ ॥

ਮੋਭੰ ਬਧਛਿ ਮੋਹਣ ਹਰਿਕਾ ਹਰਿ ਕਥਾ ਗੁਣਾਏ,

ਸੇ ਜਨੁ ਹਮਰੈ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਭਾਵੈ ॥

ਬੇ ਮੋਹਰ ਮਨ ਏਕ ਚਿਤ੍ਰੁ ਬਛੁਠ ਭਲ ਛਾਗਿਏਏ।

ਜਨ ਪਗ ਰੇਣੁ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਵੈ ॥੩॥

ਛਿਗੁਰਕਾ ਬੇਬਕਰ ਚਰਣ ਮੂਲਿ ਭਾਗਧਾਨ ਝੁੰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਏਏਏ ॥3॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨਿ ਆਈ ॥

ਬਛੁਯਨ ਬਹਿਠ ਚਾਹਾਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬੋਝਾਏਏਏ,

ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਖਤੁ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਪਾਈ ॥

ਯਾਹਾਰ ਕਪਾਲਰੇ ਬਿਖਾਰਾ ਏਧਰਿ ਭਾਗਧ ਲੇਖੁਛੁਛੁਛੁ।

ਤੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈ ॥੪॥੨॥੪੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਧਰਿ ਕਾਢਿ ਪੁਰੁਖਾ ਨਾਮਰੇ ਰਹਿਯਾ ॥੪॥੨॥੪੦॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਭਰੇ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਮਾਤਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੇ ਪੁਤੁ ਖਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਪੁਤੁ ਕੀਛੇ ਬਾਧਿਐ ਪਦਾਰਥੁ ਖਾਯਾ ॥ ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਮਾਤਾ ਕਠ ਪੁਤ੍ਰੁ ਹੋਯਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾ ॥

ਮੀਨੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਈ ਜਲਿ ਨਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਮਾਛੇ ਜਲਰੇ ਬ੍ਰਾਜ ਕਰਿਯਾ ॥ ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਜਲ ਬਹਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਯਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਗੁਰਸਿਖ ਮੁਖਿ ਪਾਇ ॥੧॥

ਬਖਸ਼ੁਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਗੁਰਗਿਯਰੇ ਸੁਖਰੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਭੋਜਨ ਦੇਯਾ ॥੧॥

ਤੇ ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਹਮ ਪਿਆਰੇ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ ਪੁਰੁ! ਮੇਲਹੋ ਏਧਰਿ ਬਹਿਯਾ ਭਭ ਬਹਿਓ ਮਿਥਾਇ,

ਜਿਨ ਮਿਲਿਆ ਦੁਖ ਜਾਹਿ ਹਮਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਯਾਕੂ ਮਿਲਿਯੋ ਮੇਰੇ ਦੂਰਿ ਦੂਰ ਹੋਯਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਉ ਮਿਲਿ ਬਛਰੇ ਗਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਵੈ ॥

ਮੇਰੇ ਬਛਰੇ ਗਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਵੈ ॥ ਬਛਰੇ ਮਿਥੀ ਗਾਯਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾ ॥

ਕਾਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜਾ ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਆਵੈ ॥

ਮੇਰੇ ਕਾਮਨਿ (ਪਤਨੀ) ਜਿਥੇ ਪਠਿ ਬਹਿਓ ਮਿਥੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾ ॥ ਮੇਰੇ ਬਿਧਿ ਘਰੇ ਆਇਯਾ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ॥੨॥

ਬੇਧਰੇ ਹੋ ਮੇਰੇ ਪੁਰੁਖਾ ਭਭ ਪੁਰੁਖਾ ਮੇਲਾਗਾ ਕਰਿਯਾ ॥ ਬੇਧਰੇ ਭਾਵਾਰੇ ਮਨ ਪੁਰੁਖਾ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਲਾਜ ਹੋਯਾ ॥੨॥

ਸਾਰੰਗ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਸੈ ਜਲ ਧਾਰਾ ॥

ਪਹਿਲਾ ਪਸੀ ਮੁਖਿਯਾਰੇ ਕੰਧਾਰੇ ਜਲ ਬਹਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾ ॥

ਨਰਪਤਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਾਇਆ ਦੇਖਿ ਪਸਾਰਾ ॥

ਨਰਪਤਿ (ਬਰਾਹਮਣ) ਪਸਾਰੇ ਮਾਇਆ ਦੇਖਿ ਪਸਾਰਾ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜਪੈ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥੩॥

ਹਰਿਕਾ ਬੇਬਕ ਨਿਰੰਕਾਰਕ ਆਰਾਖਨਾ ਕਰਿਕਾ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾ ॥੩॥

ਨਰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਾਇਆ ਧਨੁ ਖਾਟੇ ॥

ਮਨੁਸ਼ਖੀ ਖਨ-ਵੇਲਿਓ ਏਕੋ ਬਜ਼ਭਿ ਅਯੰਨ ਅਓ ਪ੍ਰੇਮ ਯਾ ॥

ਗੁਰਸਿਖ ਪ੍ਰੀਤਿ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਗਲਾਟੇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਗਿਯਕੂ ਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਯਕੀਯਾ, ਮੇਵੇ ਗੁਰੂ ਚਾਖਾਕੂ ਗਲਾਟੇ ਲਗਾਯਕੀਯਾ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਾਧ ਪਗ ਚਾਟੇ ॥੪॥੩॥੪੧॥

ਨਾਨਕ ਬਛਕਾ ਚਰਗ ਰੂਪਿਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾ ॥੪॥੩॥੪੧॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਉਓ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਭੀਖਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭੀਖ ਪ੍ਰਭ ਪਾਇ ॥

ਭਿਕਾਰੀਕੂ ਭਿਖਾਟੇ ਪ੍ਰੇਮ ਯਾ, ਯਾਹਾ ਬੇ ਕੀਯਕੀਯਾ ਧਾਨੀ ਠਾਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾ ॥

ਭੂਖੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਵੈ ਅੰਨੁ ਖਾਇ ॥

ਭੋਕਿਲਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਭੋਜਨ ਖਾਯਕੀਯਾ ॥

ਗੁਰਸਿਖ ਪ੍ਰੀਤਿ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿ ਆਘਾਇ ॥੧॥

ਗੁਰੂਕਾ ਗਿਯਕੂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਓ ਭੋਗ ਕਰਿ ਭੁਖੁ ਹੋਯਕੀਯਾ ॥੧॥

ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ ਹਰਿ ਆਸ ਤੁਮਾਰੀ ॥

ਹੋ ਪੁਰੂ! ਮੋਹਿਓ ਨਿਯ ਹਰਿ ਵਰ੍ਹਿਯਕੀਯਾ ਧੰਨੁ, ਚੋ' ਪਸਰੂ ਮੋਹਿਯਕੀਯਾ ਏਕੀਯਾ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੋਚ ਪੂਰਿ ਹਮਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਪੁਰੂ! ਮੋਹਿਓ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੋਹਿਯਕੀਯਾ ਧੰਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਚਕਵੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੂਰਜੁ ਮੁਖਿ ਲਾਗੈ ॥

ਚਕਾਰੀਕੂ ਪ੍ਰਬਧਕੀਯਾ ਬੇਬੇਬੇਲੇ ਹੋਯਕੀਯਾ, ਮੇਵੇਬੇਲੇ ਚਾਖਾਕੂ ਸੂਰ੍ਯਕੀਯਾ ਵਰ੍ਹਿਯਕੀਯਾ ॥

ਮਿਲੈ ਪਿਆਰੇ ਸਭ ਦੁਖ ਤਿਆਗੈ ॥

ਨਿਯਕੀਯਾ ਪ੍ਰਿਯਕੀਯਾ ਬਹਿਓ ਮਿਲੈ ਚਾਖਾਰ ਬਾਰਾ ਦੁਖਕੀਯਾ ॥

ਗੁਰਸਿਖ ਪ੍ਰੀਤਿ ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ ਲਾਗੈ ॥੨॥

ਗੁਰੂਯੋ ਗੰਗਾ ਬੇਢੇਢੇਵੇਲੇ ਪੁਸ਼ਪੁ ਹੋਯੋਯਾਏ ਯੇਢੇਢੇਵੇਲੇ ਭਾਖਾਯੋ ਗੁਰੂਯੋ ਧਰੰਨ ਹੋਯੋਯਾਏ ॥੨॥

ਬਛਰੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਖੀਰੁ ਮੁਖਿ ਖਾਇ ॥

ਬਾਛ੍ਰੇਰਾ ਭਾਰਿ ਮਾ' ਠਾਰੂ ਨਿਯੋ ਮੁਖਿਯੋ ਸ਼ੀਰੋ ਪੈਯੋ ਪੁਸ਼ਪੁ ਹੋਯੋਯਾਏ ।

ਹਿਰਦੈ ਬਿਗਸੈ ਦੇਖੈ ਮਾਇ ॥

ਨਿਯੋਰੋ ਮਾਭਾਯੋ ਢੇਯੋ ਭਾਖਾਰੋ ਝੁਧਯੋ ਪੁਸ਼ਪੁ ਹੋਯੋਯਾਏ ।

ਗੁਰਸਿਖ ਪ੍ਰੀਤਿ ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ ਲਾਇ ॥੩॥

(ਏਥੇਪਰਿ) ਗੁਰੂਯੋ ਗੰਗਾ ਗੁਰੂਯੋ ਧਰੰਨ ਕਰਿ ਵਭੁ ਝਰੰਭੁ ਹੋਯੋਯਾਏ ॥੩॥

ਹੋਰੁ ਸਭ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਾਇਆ ਮੇਰੁ ਕਾਚਾ ॥

(ਗੁਰੂ-ਪਰਮਾਤਮਾਯੋ ਬਿਨਾ) ਅਨਧਿ ਮੋਹਾਯੋ ਮਿਥਧਾ ਅਚੇ, ਕਾਰਣਾ ਮਾਯਾਰੋ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸ਼ਬਡਯੋਰੋ ਅਚੇ ।

ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਕੂਰਾ ਕਚੁ ਪਾਚਾ ॥

ਏਥੇ ਮਿਥਧਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਾਚੋ ਭਲਿ ਭਾਯੋ ਨਾਯੋ ਹੋਯੋਯਾਏ ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਗੁਰੁ ਸਾਚਾ ॥੪॥੪॥੪੨॥

ਯਨੋ ਨਾਨਕੋ ਬਯੋ ਗੁਰੂਯੋ ਬਥਿਭੁ ਪ੍ਰੇਮੋ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯੋ ਭਾ ਝਾਯੋ ਧਰੰਨ ਕਰਿ ਚੁਧੁਹੋਯੋਯਾਏ । ॥੪॥੪॥੪੨॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਭਰੇ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਹੈ ਬਣੀ ॥

ਬੇਘੋਰ ਬਦਗੁਨਾਕ ਬੇਬਾ ਫਲਦਾਨਕ ਅਚੇ।

ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਹਰਿ ਧਣੀ ॥

ਮੇਯੋਂ ਬਦਗੁਨਾਕ ਬੇਘੋਰ ਮੇਯੋਂ ਯੋਗਦਰ ਬਾਨੀ ਪਰਮਾਨੁਕ ਨਾਮ ਖਾਨ ਕਰਾਇਆ,

ਜਿਨ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਤਿਨ ਪੀਛੈ ਛੂਟੀ ਘਣੀ ॥੧॥

ਮੇਯੋਂ ਯੋਗਦਾਨ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇਅਛੈ, ਚਾਹਾਰ ਅਨੁਬਰਥ ਕਰੇ ਵਸੂਠ ਲੋਕ ਭਵਬਾਗਰੂ ਮੁਕਤ
ਹੋਯਾਛੈ ॥1॥

ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿ ਬੋਲਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਭਾਈ! ਗੁਨਾਕ ਗੋਬਿੰਦ, 'ਬਰੇ ਬਰੇ' ਬੋਲਾ।

ਹਰਿ ਬੋਲਤ ਸਭ ਪਾਪ ਲਹਿ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਰੇ ਬੋਲਿਕਾ ਬਾਰਾ ਮਨੁਬਾਨ ਬਨਬੁ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਯਾਛੈ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਬ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਤਬ ਮਨੁ ਵਸਿ ਆਇਆ ॥

ਮੇਯੋਂ ਮੇਯੋਂ ਗੁਨਾਕ ਮੇਯੋਂ ਬੇਘੋਰ ਮੇਯੋਂ ਬਨ ਬਨੇਰੇ ਆਇਆ,

ਧਾਵਤ ਪੰਚ ਰਹੇ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥

ਭਗਵਾਨ ਖਾਨ ਕਰੇ ਪਾਸ ਯੋਗਦਾਨ ਵਿਕਾਰ ਆਭੂ ਬੋਧਿਕਾ ਬਨ ਕਰਛੈ।

ਅਨਦਿਨੁ ਨਗਰੀ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥੨॥

ਆਯੋ ਰਾਧੇ ਦਿਨ ਮਨੁਬਾਨ ਨਿਯੋਗ ਗੋਰੇ ਰੂਪੀ ਨਗਰੇ ਯੋਗਦਾਨ ਕਰੇਆ ॥2॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪਗ ਧੂਰਿ ਜਿਨਾ ਮੁਖਿ ਲਾਈ ॥

ਮੇਯੋਂ ਬਾਛੈ ਬਦਗੁਨਾਕ ਚਰਥ ਮੁਖਿ ਨਿਯੋਗ ਚੇਹੇਰੇ ਲਗਾਏ,

ਤਿਨ ਕੂੜ ਤਿਆਗੇ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥

ਬੇਘੋਰ ਮੇਯੋਂ ਚਾਹਾਰ ਕਰੇਅਛੈ ਆਯੋ ਪੁਨਾਕ ਬਾਛੇ ਕੁਝ ਲਗਾਏ ਆਏ।

ਤੇ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਮੁਖ ਉਜਲ ਭਾਈ ॥੩॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਪੁਰੁਸ਼ ਦਰਬਾਰੇ ਚਾਹਾਰ ਚੇਹੇਰੇ ਹੋ ਭਯੋਲ ਹੋਇਆ ॥੩॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਆਪਿ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ॥

ਗੁਰੁਸਾ ਸੇਵਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁਸਾ ਸੇਵਾ ਭਯੋਲ ਹੋਇਆ ॥

ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਬਲਭਦ੍ਰੁ ਗੁਰ ਪਗ ਲਗਿ ਧਿਆਵੈ ॥

ਗੁਰੁ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਧਰਮੁ ਕਰਮੁ ਨਿਯਮੁ ਗੁਰੁ ਬੰਦਾਪਨੁ ਚਰਣੇ ਨਿਯਮੁ ਹੋਇ ਭਯੋਲ ਹੋਇਆ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਤਰਾਵੈ ॥੪॥੫॥੪੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰਮੁਖੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਯੋਲ ਹੋਇਆ ॥੪॥੫॥੪੩॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਜੋਗੀ ਡੰਡਾਧਾਰੀ ॥

ਭਯੋਲ ਹੋਇ (ਭਯੋਲ) ਭਯੋਲ ਹੋਇਆ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਬਨਵਾਰੀ ॥

(ਭਯੋਲ) ਭਯੋਲ ਹੋਇਆ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਤਪੁ ਤਪੈ ਲਾਇ ਤਾਰੀ ॥੧॥

ਭਯੋਲ ਹੋਇ (ਭਯੋਲ) ਭਯੋਲ ਹੋਇਆ ॥੧॥

ਐਸਾ ਮੇਰਾ ਰਾਮੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਮੇਰਾ ਰਾਮੁ ਭਯੋਲ ਹੋਇਆ ॥

ਨਿਕਟਿ ਵਸੈ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਦੂਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਯੋਲ ਹੋਇ (ਭਯੋਲ) ਭਯੋਲ ਹੋਇਆ ॥੧॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਸਬਦੁ ਸੁਰਤਿ ਧੁਨਿ ਆਪੇ ॥

ਭਯੋਲ ਹੋਇ (ਭਯੋਲ) ਭਯੋਲ ਹੋਇਆ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਵਿਗਸੈ ਆਪੇ ॥

ਭਯੋਲ ਹੋਇ (ਭਯੋਲ) ਭਯੋਲ ਹੋਇਆ ॥

ਹਰਿ ਆਪਿ ਜਪਾਇ ਆਪੇ ਹਰਿ ਜਾਪੇ ॥੨॥

ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਨਿਯੋ ਨਾਮਰੋ ਜਪ ਕਰਿਯਾਇ ਆਯੋ ਜੀਵਨਾ ਵਾਰਾ ਨਿਯੋ ਹੂੰ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਾਇਯਾਇ ॥੨॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਸਾਰਿੰਗ ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰਾ ॥

ਯੋਗੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਪਹਿਲਾ ਅਚਰਿ ਆਯੋ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਨਾਮ-ਅਨੁਭਵ ਧਾਰਾ ਅਚਰਿ।

ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਆਪਿ ਪੀਆਵਣਹਾਰਾ ॥

ਯੋਗੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਜੀਵਨੁ ਨਾਮ-ਅਨੁਭਵ ਪਿਆਇ।

ਹਰਿ ਆਪਿ ਕਰੇ ਆਪੇ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥੩॥

ਯੋਗੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਜੀਵਨੁ ਭਵੰਨੁ ਕਰਿਯਾਇ ਆਯੋ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਜੀਵਨੁ ਭਵੰਨਾਗਰੁ ਪਾਰ ਕਰਾਇਯਾਇ ॥੩॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਬੇੜੀ ਤੁਲਹਾ ਤਾਰਾ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਨਾਮ, ਅਭਿਮਾਨੁ ਆਯੋ ਨਾਮਿਕ ਅਚਰਿ।

ਹਰਿ ਆਪੇ ਗੁਰਮਤੀ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥

ਗੁਰੁ ਭਵੰਨਾਗਰੁ ਵਾਰਾ ਯੋਗੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਣੀਨੁ ਭਵੰਨਾ ਕਰਿਯਾਇ।

ਹਰਿ ਆਪੇ ਨਾਨਕ ਪਾਵੈ ਪਾਰਾ ॥੪॥੬॥੪੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੋਗੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਣੀਨੁ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰੁ ਪਾਰ ਕਰਾਇਯਾਇ ॥੪॥੬॥੪੪॥

ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਉੜੀ ਵਯੋਗਗਣੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਸਾਹੁ ਹਮਾਰਾ ਤੂੰ ਧਣੀ ਜੈਸੀ ਤੂੰ ਰਾਸਿ ਦੇਹਿ ਤੈਸੀ ਹਮ ਲੇਹਿ ॥

ਹੇ ਯੋਗੁ! ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਗਾਹੁ ਅਵਾ ਮਾਨਿਕ ਅਰੁ। ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀਨੁ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਭਵੰਨਾ, ਬੇਰੇ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਣੀਨੁ ਮੇਰਾ ਭਵੰਨਾ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਣਿਜਹ ਰੰਗ ਸਿਉ ਜੇ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਹੋਇ ਦੇਹਿ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀਨੁ ਵਯੋਗੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਭਵੰਨਾ ਨਾਮ ਭਵੰਨਾ, ਭਵੰਨਾ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਮਰੋ ਵਯੋਗੁ।

ਹਮ ਵਣਜਾਰੇ ਰਾਮ ਕੇ ॥

ਹੇ ਯੋਗੁ! ਤੂੰ ਭਵੰਨਾ ਵਯੋਗੁ ਅਰੁ

ਹਰਿ ਵਣਜੁ ਕਰਾਵੈ ਦੇ ਰਾਸਿ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਭ ਭਗਵਾਨ ਨਿਯੰ ਪ੍ਰਭਿ ਦੇਯੋ ਮੇਰਾ ਭਾਰਾ ਨਿਯੰ ਨਾਮਰਿ ਵਧਾਧਾਰਿ ਕਰਾਯਾਭਿ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਧਨੁ ਖਟਿਆ ਹਰਿ ਸਚੇ ਸਾਹ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥

ਮੂੰ ਬਰਿ-ਭਭਿਰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧੰਨਭ ਅਭੰਨ ਕਰਿਅਭਿ ਆਭ ਬਭਾ ਬਾਬੂਕਾਰਿ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕਾ ਬ੍ਰਹਮਾਨੁ ਪਬਨੁ ਆਬਿਯਾਭਿ ॥

ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਵਖਰੁ ਲਦਿਆ ਜਮੁ ਜਾਗਾਤੀ ਨੇੜਿ ਨ ਆਇਆ ॥੨॥

ਬਰਿਕਾ ਨਾਮ ਯੋਗ ਕਰਿਵਾ ਪਰੇ ਮੂੰ ਬਰਿ-ਨਾਮਰਿ ਬਭਵਾਨੁ ਬਭਧਰਿ ਧਰਵਾਰਕਾ ਨੇਵਾਨੁ ਲਧਿ ਦੇਯਭਿ, ਐਵੰ ਚਿਕਬ ਬਾਗੁਬ ਕਰੁਧਵਾ ਮਨਦੂਤ ਮੇਰਾ ਪਾਯਕੁ ਆਬਭਿ ਨਾਭਿ ॥੨॥

ਹੋਰੁ ਵਣਜੁ ਕਰਹਿ ਵਾਪਾਰੀਏ ਅਨੰਤ ਤਰੰਗੀ ਦੁਖੁ ਮਾਇਆ ॥

ਵਧਵਸਾਯਾਮਾਨੇ ਮੇਭੰਯਾਨੇ ਨਾਮ ਵਧਭਾ ਅਧਯ ਯੋਧਿਬਰਿ ਵਧਵਸਾਯਾ ਕਰਭਿ, ਬੇਯਾਨੇ ਅਭਧਯੁ ਅਬਭੁਭੁ ਕਾਰਯ ਬੇਯਾਨੇ ਅਬਾਧ ਭਰਕਾ ਧੁਵਾ ਮਾਯਾਰਿ ਮੇਰਾਬਰੇ ਧੁਬਿ ਦੂਭਯਾ ਮੇਰਾਭਭਿ ॥

ਓਇ ਜੇਹੈ ਵਣਜਿ ਹਰਿ ਲਾਇਆ ਫਲੁ ਤੇਹਾ ਤਿਨ ਪਾਇਆ ॥੩॥

ਮੇਭੰ ਪਰਿ ਵਧਾਧਾਰਿ ਯੋਧਰਿ ਬੇਯਾਨਕਾ ਪਾਯੰ ਲਗਾਭਭਿ, ਬੇਧਰਿ ਭਿੰ ਧੰਨ ਬੇਯਾਨੇ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿਯਾਭਿ ॥੩॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਵਣਜੁ ਸੈ ਜਨੁ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਇ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਈ ॥

ਕੇਵਲ ਬੇਭਿ ਵਧਭਿਯਾਨੇ ਭਗਵਾਨਕਾ ਨਾਮਰਿ ਵਧਵਸਾਯਾ ਕਰਭਿ, ਮਾਭਾਨੁ ਪ੍ਰਭੁ ਧਯਾਨੁ ਭਾਵਰੇ ਬੇਯਾਨਕਾ ਨਾਮਰੇ ਵਧਵਸਾਯਾ ਕਰਿਵਾਨੁ ਧਿਅਭਿ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਾਹੁ ਹਰਿ ਸੇਵਿਆ ਫਿਰਿ ਲੇਖਾ ਮੂਲਿ ਨ ਲੇਈ ॥੪॥੧॥੭॥੪੫॥

ਮੇਰਾਨਕਾ ਮੇਭੰ ਵਧਭਿ ਬਾਬੂਕਾਰਿ ਭਗਵਾਨਕਾ ਬੇਵਾ ਕਰੇ, ਭਗਵਾਨ ਭਾਨੁ ਕਾਰਧਰਿ ਭਿਬਾਵ ਆਧੋ ਮਾਗਭਿ ਨਾਭਿ ॥੪॥੧॥੭॥੪੫॥

ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਭਭਿ ਵਯਰਾਗਭਿ ਮਾਭਲਾ 4 ॥

ਜਿਉ ਜਨਨੀ ਗਰਭੁ ਪਾਲਤੀ ਸੁਤ ਕੀ ਕਰਿ ਆਸਾ ॥

ਮੇਧਰਿ ਕੋਯਬਿ ਮਾਭਾ ਐਵਾ ਆਭਾ ਰਭੁ ਗਭਰੇ ਧੁਵਾ ਭਿੰਭੁਰਿ ਨਯ ਮਾਭ ਰਭਾ ਕਰਿਯਾਭਿ ਮੇਰਾ ਭਾਭਾਰਿ ਪ੍ਰਭੁਭਭੁ ਮੇਰਾ

ਵਡਾ ਹੋਇ ਧਨੁ ਖਾਟਿ ਦੇਇ ਕਰਿ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸਾ ॥

ਆਭ ਬੇ ਵਭ ਮੇਰਾ ਧਨੁ ਅਭੰਨ ਕਰਿ ਬੁਭਾ ਓ ਆਧਨੁ ਪਾਯੰ ਭਾਭਾਨੁ ਧੇਵ,"

ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਰਿ ਰਾਖਦਾ ਦੇ ਆਪਿ ਹਥਾਸਾ ॥੧॥

ਬੇਧਰਿ ਹੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਿਯ ਭਭਯਾ ਬਹਿਓ ਧ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾਉ, ਆਭ ਬੇਧਾਨਯੂ ਨਿਯ ਬਧਾਯੁਧਾਰਿ ਭਾਓ
ਫਿਅਉ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਮੈ ਮੂਰਖ ਹਰਿ ਰਾਖੁ ਮੇਰੇ ਗੁਸਈਆ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਰਾਮ! ਹੇ ਮੇਰੇ ਗੋਬਿੰਦ! ਮੂੰਹ, ਮੇਰੇ ਰੱਖਾ ਕਰ।

ਜਨ ਕੀ ਉਪਮਾ ਤੁਝਹਿ ਵਡਈਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੇਰੇ ਬੇਬਾਕੀ ਦੇ ਪਦਮ। ਤੇਰੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਕੀਰਤੀ ਅੰਗ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੰਦਰਿ ਘਰਿ ਆਨੰਦੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥

ਮੰਦਰ ਅਤੇ ਘਰ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚ ਮਨ ਆਨੰਦ ਕਰੇ, ਜੇ ਨਿਯਮ ਬਿਨ ਰੂਪ ਮੰਦਰ ਅਤੇ ਬਿਨ ਘਰ ਆਨੰਦ ਆਨੰਦ ਭੋਗ ਕਰੇ।

ਸਭ ਰਸ ਮੀਠੇ ਮੁਖਿ ਲਗਹਿ ਜਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥

ਸਭ ਰਸ ਮੇਰੇ ਮੁਖ ਵਿਚ ਲਗੇ ਜਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੇ ॥

ਹਰਿ ਜਨੁ ਪਰਵਾਰੁ ਸਧਾਰੁ ਹੈ ਇਕੀਹ ਕੁਲੀ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਛਡਾਵੈ ॥੨॥

ਹਰਿ ਜਨੁ ਪਰਵਾਰੁ ਸਧਾਰੁ ਹੈ ਇਕੀਹ ਕੁਲੀ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਛਡਾਵੈ ॥੨॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਸੇ ਹਰਿ ਕੀਆ ਹਰਿ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਸੇ ਹਰਿ ਕੀਆ ਹਰਿ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਹਰਿ ਜੀਅ ਤੇਰੇ ਤੂੰ ਵਰਤਦਾ ਹਰਿ ਪੂਜ ਕਰਾਈ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਦਾ ਹਰਿ ਪੂਜ ਕਰਾਈ ॥

ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਲਹਾਇਦਾ ਆਪੇ ਵਰਤਾਈ ॥੩॥

ਭਗਤਿ ਨਿਯਮ ਭੰਡਾਰ ਲਹਾਇਦਾ ਆਪੇ ਵਰਤਾਈ ॥੩॥

ਲਾਲਾ ਹਾਟਿ ਵਿਹਾਇਆ ਕਿਆ ਤਿਸੁ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਮੂੰਹ ਵੇਖਾਇਆ ਕਿਆ ਤਿਸੁ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਜੇ ਰਾਜਿ ਬਹਾਲੇ ਤਾ ਹਰਿ ਗੁਲਾਮੁ ਘਾਸੀ ਕਉ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਢਾਈ ॥

ਮਧਿ ਹੋ ਪੁਰ੍ਹਾ! ਮਧਿਓ ਭੁਫੇ ਮੋਹਿਓ ਬਿੰਬਾਬਨਰੇ ਅਰੋਹਿਓ ਕਰ, ਸ੍ਰੀ ਭੁਫੇਰ ਧਾਬ ਰਹਿਵੇ ਐਵੰ ਕਾਛਾਨ
ਅਬਲ੍ਹਾਰੇ ਮਧ ਭੁਫੇ ਮੋਹਿਓ ਭੁਫੇਰ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਹਰਿ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥੪॥੨॥੮॥੪੬॥

ਨਾਨਕ ਓ ਪਰਮਾਤਮਾ ਧਾਬ ਅਠਹਿ ਅਭ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੂੰ ਬੂਠਿ ਕਰਿਯਾਹਿ ॥4॥2॥8॥46॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਉਠਿ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਕਿਰਸਾਣੀ ਕਿਰਸਾਣੁ ਕਰੇ ਲੇਚੈ ਜੀਉ ਲਾਇ ॥

ਕ੍ਰਿਸਕ ਬਠ ਯਯਾਰੇ ਅਭ ਬੁਧਯ ਯਗਯ ਕ੍ਰਿਸਿ ਕਰੁਯਾਏ।

ਹਲੁ ਜੇਤੈ ਉਦਮੁ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਪੁਤੁ ਧੀ ਖਾਇ ॥

ਬੇ ਫਲ ਕਰਹਿ ਐਵੰ ਕਠਿਨ ਪਰਿਭ੍ਰਮ ਕਰਹਿ ਐਵੰ ਪ੍ਰਭ ਐਵੰ ਔਪਮਾਨੇ ਬਛੁਝੁ ਹੋਯ ਯਾਯਵਾਨੁ ਯਯਾ
ਕਰਹਿ।

ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੁ ਕਰੇ ਹਰਿ ਅੰਤਿ ਛਡਾਇ ॥੧॥

ਬੇਬਿਧਰਿ ਯਾਵਰੇ, ਪੁਰ੍ਹਾਯੋ ਬੇਬਕ ਪੁਰ੍ਹਾਯੋ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਿਵਾਰੇ ਯਾਗਯ, ਧਾਯਬ੍ਰੁਧ ਪੁਰ੍ਹਾ ਸ਼ੇਖ
ਮੁਖੁਯੋਰੇ ਚਾਯੋ ਮੋਹਿ ਮਾਯਾਰ ਪਯਾਰੂ ਮੁਖ ਕਰਾਹਿ। ॥1॥

ਮੈ ਮੂਰਖ ਕੀ ਗਤਿ ਕੀਜੈ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੋ ਮੋਰ ਯਾਮ! ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਿਯ ਮੁਖਿ ਕਰ।

ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਹਰਿ ਲਾਇ ਹਮ ਕਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਗਵਾਨ ਮੋਹਿਓ ਗੁਰੁ-ਬਧਗੁਰੁਯ ਬੇਬਾ ਕਾਯਿਯਰੇ ਯਗਯ ਦੇਯਯਹਿ। ॥1॥ਰੁਧ॥

ਲੈ ਤੁਰੇ ਸਉਦਾਗਰੀ ਸਉਦਾਗਰੁ ਧਾਵੈ ॥

ਬੇਧਾਰੀ ਕ੍ਰਿਸਿ ਯੋਧਾ ਨੇਯ ਚਾਯਾਰ ਬੇਧਾਰ ਧਾਯ ਚਾਯਿਯਾਏ।

ਧਨੁ ਖਟੈ ਆਸਾ ਕਰੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਵਧਾਵੈ ॥

ਬੇ ਚਾਕਾ ਰੋਜ਼ਗਾਰ ਕਰਿਓ ਏਵਾਂ ਅਮ੍ਰਿਤਾਂਗ ਅਥ ਅੰਗ ਕਰਿਓ | ਚਾਪਰੇ ਮੋਹਾ ਮਾਯਾ ਬਾਧੁਰੇ ਏਵਾਂ
ਭ੍ਰਮ ਬਹਿਓ ਚਾਕਾਰ ਲਾਲਬਾ ਵਢਿ ਯਾਵ |

ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੇਲਤਾ ਹਰਿ ਬੇਲਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥੨॥

ਏਹਿਪਰਿ ਹਰਿਯੋ ਬੇਬਕ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋ ਨਾਮ ਬੋਲੁਯਾਵ ਅਭ ਹਰਿ ਬੋਲਿ ਬ੍ਰਜ ਪਾਭੁਯਾਵ | ॥੨॥

ਬਿਖੁ ਸੰਚੈ ਹਟਵਾਣੀਆ ਬਹਿ ਹਾਟਿ ਕਮਾਇ ॥

ਬੋਕਾਨੀ ਚਾਕਾ ਬੋਕਾਨ ਬੋਕਾਨਰੇ ਬਧਿ ਮਾਯਾ ਅੰਕਾਰਰੇ ਧਨ ਬਾਂਗੁਰ ਕਰਿਓ | ਯਾਹਾ ਚਾਕਾ ਆਖਾਮ੍ਰਿਕ
ਜੀਵਨਰੇ ਬਿਖ ਭਲਿ ਕਾਮ ਕਰੇ |

ਮੋਹ ਝੂਠੁ ਪਸਾਰਾ ਝੂਠ ਕਾ ਝੂਠੇ ਲਪਟਾਇ ॥

ਮਾਯਾ ਜੀਵਯੋਝੂਠੁ ਜਾਲਰੇ ਪਕਾਯਾ ਪਾਯੋ ਮਿਥਾ ਮੋਹ ਕਰਿਓ ਏਵਾਂ ਬੇਮਾਨੇ ਮਾਯਾ ਬਹਿਓ ਮਿਥਾ
ਮੋਹਰੇ ਆਰੂਓ ਅਭਿਓ |

ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨਿ ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੰਚਿਆ ਹਰਿ ਖਰਚੁ ਲੈ ਜਾਇ ॥੩॥

ਓਕ ਬੇਹਿਪਰਿ ਭਾਵਰੇ, ਹਰਿਰ ਬੇਬਕ ਹਰਿ-ਨਾਮ ਰੂਪਰੇ ਧਨ ਬਾਂਗੁਰ ਕਰਿਓ ਏਵਾਂ ਬੇ ਹਰਿ-ਨਾਮਰ
ਧਨੁ ਜੀਵਨ ਯਾਤ੍ਰਾ ਪਾਯੋ ਖਰਚ ਭਾਵਰੇ ਨੇਯਾਓ ॥੩॥

ਇਹੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਕੁਟੰਬੁ ਹੈ ਭਾਇ ਦੂਜੈ ਫਾਸ ॥

ਮਾਯਾ ਧਨ ਏਵਾਂ ਪਰਿਵਾਰਰ ਮੋਹ ਕਾਰਗਰੁ ਮਨੁਸ਼ਯ ਮਾਯਾਰ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਫਾਸਿਰੇ ਫਾਸਿ ਯਾਵ |

ਗੁਰਮਤੀ ਸੇ ਜਨੁ ਤਰੈ ਜੇ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਗੰਥਾ ਅਨੁਯਾਯੀ, ਬੇਹਿ ਬਧਿ ਭਵਬਾਗਰ ਪਾਰ ਹੋਯੋ ਪੁਰੁਸ਼ਰ ਬੇਬਕ ਝੂਠਿ |

ਜਨਿ ਨਾਨਕਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਾਸ ॥੪॥੩॥੯॥੪੭॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂਯੋ ਮਾਖਮਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਭਪਰੇ ਧਾਨ ਕਰਿਓ ਏਵਾਂ ਪੁਰੁਸ਼ ਯੋਗੀ ਚਾਕਾ ਸ੍ਵਧਮਰੇ
ਪ੍ਰਕਾਸਿ ਹੋਯੋ ॥੪॥੩॥੯॥੪੭॥

ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਉਠਿ ਵਯਕਾਗਠੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਨਿਤ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਲਾਲਚੁ ਕਰੇ ਭਰਮੈ ਭਰਮਾਇਆ ॥

ਮੇਭੱ ਵਧਯੋ ਨਿਭਧ ਧੰਨ ਰਾਠਿ ਲਾਲਚਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਮੋਹਾ ਮਾਯਾਰ ਧ੍ਰੋਹਗਾਰੂ ਭ੍ਰਮਰੇ ਹੂੰ ਪਠਭੁਝੁ
ਹੋਇਯਾਏ।

ਵੇਗਾਰਿ ਫਿਰੈ ਵੇਗਾਰੀਆ ਸਿਰਿ ਭਾਰੁ ਉਠਾਇਆ ॥

ਬੇ ਬੇਬੇ ਗੋਠਿ ਗੁੰਧਿਕ ਭੁਲਧ ਹੋਇਯਾਏ, ਸਿੰਧ ਨਿਭਰ ਮੂਢਰੇ ਪਾਪਰ ਬੋਝ ਭਠਾਯ ਗੋਠਿ ਖਰੂਧਾਏ।

ਜੇ ਗੁਰ ਕੀ ਜਨੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਸੇ ਘਰ ਕੈ ਕੰਮਿ ਹਰਿ ਲਾਇਆ ॥੧॥

ਮੇਭੱ ਵਧਯੋ ਗੁਰੂਯ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਚਾਹਾਯੂ ਹੂੰ ਭਗਵਾਨ ਚਾਯ ਘਰਰ ਬੇਬਾਰੇ ਅਧਾਰੁ ਨਾਮ-
ਸ਼ਰਣਰੇ ਲਗਾਯਯੋ ॥1॥

ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਤੋੜਿ ਬੰਧਨ ਮਾਇਆ ਘਰ ਕੈ ਕੰਮਿ ਲਾਇ ॥

ਹੋ ਮੋਰ ਰਾਮ! ਮੋਹਾ ਏਵਾ ਮਾਯਾ ਰ ਵਧਨਰੂ ਆਮਯੂ ਮੂਢ ਕਰ ਆਯ ਆਮਯੂ ਨਾਮ-ਸ਼ਰਣ, ਆਮਰ
ਘਰ ਬੇਬਾਰੇ ਲਗਾਏ।

ਨਿਤ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੂੰ ਪੁਠਿਧੰਨ ਪੁਠੁਯ ਗੁਣਬੁਠਿ ਹੂੰ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯ ਪੁਠੁਯ ਨਾਮਰੇ ਲਾਨ ਰਹਿਯੋ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਨਰੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ਚਾਕਰੀ ਕਰੇ ਨਰਪਤਿ ਰਾਜੇ ਅਰਥਿ ਸਭ ਮਾਇਆ ॥

ਨਰੁ ਮਨੁਸ਼ਧ ਧਨਰ ਪਾਯੋ ਰਾਯਾ – ਮਹਾਰਾਯਯਾ ਨੀਕਰਿ ਕਰਿਯਾਏ।

ਕੈ ਬੰਧੈ ਕੈ ਡਾਨਿ ਲੇਇ ਕੈ ਨਰਪਤਿ ਮਰਿ ਜਾਇਆ ॥

ਅਨੇਕ ਧਰ ਰਾਯਾ ਚਾਯੂ ਕਯੋ ਆਰੋਪ ਕਾਰਣਰੂ ਵਧਾ ਕਰਿ ਨੇਯਾਯਾਯੋ ਕੰਧਾ ਕੀਯਬਿ ਧਰੁ ਧੰਧੁ
(ਯੋਗਨਾਨਾ ਯਧਧਾਧਿ) ਕੰਧਾ ਮੋਢੇਧੇਯੋ ਰਾਯਾ ਨਿਯੋ ਨਿਯ ਯਾਧਨ ਧਧਾਯ ਕਰਯੋ, ਬੇਢੇਧੇਯੋ ਚਾਯਰ
ਕਾਧਧ ਬਧਾਧੁ ਬੁਧ |

ਧੰਨੁ ਧਨੁ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੀ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਹਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੨॥

ਕੰਧੁ ਬਧਧਗੁਰੂਯ ਬੇਬਾ ਧਧਧ-ਧਧਧ ਏਵਾ ਧਧਧਧ, ਮੇਭੱਧੁਪਾਯੋ ਮਨੁਸ਼ਧ ਪੁਠੁਯ ਨਾਮ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿ ਬੁਧ
ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰੋ ॥2॥

ਨਿਤ ਸਉਦਾ ਸੂਦੁ ਕੀਚੈ ਬਹੁ ਭਾਤਿ ਕਰਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ਤਾਈ ॥

ਪੰਨ-ਵੀਲਭ ਪਾਛੈ ਮਨੁਸ਼ਧ ਵਿਭਿਨ੍ਨ ਧੁਕਾਰ ਵਪਾਧਾਰ ਕਰਿਥਾਧ।

ਜਾ ਲਾਹਾ ਦੇਇ ਤਾ ਸੁਖੁ ਮਨੇ ਤੇਟੈ ਮਰਿ ਜਾਈ ॥

ਮਧਿ ਵਧਵਧਾਯਰੇ ਲਾਭ ਅਛਿ, ਚੇਵੇ ਵੇ ਖੁਬਿ ਅਨੁਭਵ ਕਰਛਿ | ਕਿਛੁ ਖਠਿ ਹੋਲੇ ਠਾਛੁ ਧੁਧਲ
ਭਾਛਿਧਾਧ |

ਜੇ ਗੁਣ ਸਾਝੀ ਗੁਰ ਸਿਉ ਕਰੇ ਨਿਤ ਨਿਤ ਸੁਖੁ ਪਾਈ ॥੩॥

ਧਰਛੁ, ਧਿਧ ਗੁਰੁਛੁ ਵਾਧ੍ਰੇ ਗੁਣ(ਭਲ)ਰ ਗਾਨ ਕਰਿਥਾਧ, ਵੇ ਵਧੁ ਧਿਨ ਪਾਛੈ ਧੁਧ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿਥਾਧ। ॥੩॥

ਜਿਤਨੀ ਭੂਖ ਅਨ ਰਸ ਸਾਦ ਹੈ ਤਿਤਨੀ ਭੂਖ ਫਿਰਿ ਲਾਰੈ ॥

ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਅਨਧ ਬਾਦ ਏਵੰ ਆਬਾਦਨ ਪਾਛੈ ਮੋਹਓ ਭੋਜ ਅਛੈ, ਬੇਬੇਓ ਅਪ੍ਰਕ ਭੋਜ(ਲਾਲਬਾ) ਚਾਹਾਕੂ
ਕਾਰਖਾਰ ਲਾਗੇਏ।

ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸੇ ਵੇਚੇ ਸਿਰੁ ਗੁਰ ਆਰੈ ॥

ਯਾਹਾ ਭੋਪਰੇ ਪਰਮਾਨ੍। ਕ੍ਰਿਪਾ-ਕ੍ਰਿਯਾ ਕਰੇਏ, ਬੇ ਨਿਯ ਗੁਰੂਕ ਬਿਮੁਖਰੇ ਬਿਮਰਿਓ ਹੋਏਏ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰਸਿ ਤ੍ਰਿਪਤਿਆ ਫਿਰਿ ਭੂਖ ਨ ਲਾਰੈ ॥੪॥੪॥੧੦॥੪੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੋਛੈ ਕਪਛੈ ਫਿਰੇ-ਰਬ ਭਾਰਾ ਚੁਧੁ ਹੋਏਏ, ਚਾਹਾਕੂ ਧੂਨਕਾਰ ਸੁਖਾ ਲਾਗੇ ਨਾਹੈ।
॥੪॥੪॥੧੦॥੪੮॥

ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਉਓ ਕਕਰਾਗਣੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਹਮਰੈ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਹਰਿ ਆਸ ਨਿਤ ਕਿਉ ਦੇਖਾ ਹਰਿ ਦਰਸੁ ਤੁਮਾਰਾ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਮੇਰੇ ਮਨ ਏਵੰ ਚਿਓਰੇ ਬਰਕਾ ਏਹੇ ਆਗਾ ਏਏ ਮੇਰੇ ਮੂੰ ਕੋਪਰੇ ਫਿਰੇ-ਫਰਿਯ ਕਰੇਏ?

ਜਿਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ ਸੇ ਜਾਣਤਾ ਹਮਰੈ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਹਰਿ ਬਹੁਤੁ ਪਿਆਰਾ ॥

ਯੇਹੇ ਪੁਰੂਕ ਬਹਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇਏ, ਬੇ ਫੁੰ ਏਹਾਕੂ ਕੂਏਏ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਏਵੰ ਚਿਓਰੇ ਕਰੇਏ ਅਭਯੁ
ਪ੍ਰਿਯ ਲਾਗੇਏ।

ਹਉ ਕੁਰਬਾਨੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਜਿਨਿ ਵਿਛੁੜਿਆ ਮੇਲਿਆ ਮੇਰਾ ਸਿਰਜਨਹਾਰਾ ॥੧॥

ਮੂੰ ਨਿਯਕੂ ਗੁਰੂਕ ਪਾਗਰੇ ਕਲਿਧਾਨ ਦੇਓਏ, ਯੇਹੇ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਿਯਕਭਾ ਪੁਰੂਕ ਬਹਿਓ ਮੇਰੇ ਏਕਓ
ਕਰੇਏ, ਯਾਹਾਕਾ੦ ਮੂੰ ਅਲਗ ਹੋਏਏ ॥1॥

ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਹਮ ਪਾਪੀ ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਹਰਿ ਦੁਆਰਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਰਾਮ! ਮੂੰ ਪਾਪੀ ਅਰੇ, ਮੂੰ ਚੋਰੇ ਗਰਗ ਨੇਏਏ ਆਏ ਮੂੰ ਚੋਰੇ ਭਾਰਰੇ ਪਓ ਰਹੇਏ,

ਮਤੁ ਨਿਰਗੁਣ ਹਮ ਮੇਲੈ ਕਬਹੂੰ ਅਪੁਨੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਗ ਚੁਮੇ ਨਿਯੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਅਭੁ ਕੂਛੈ, ਗੁਣਬਾਨਓ ਏਵੰ ਮਲਿਨਓ ਨਿਯ ਬਾਪ੍ਰੇ ਮੇਲਾਏ
ਏਏ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਰੇ ਅਵਗੁਣ ਬਹੁਤੁ ਬਹੁਤੁ ਹੈ ਬਹੁ ਬਾਰ ਬਾਰ ਹਰਿ ਗਣਤ ਨ ਆਵੈ ॥

ਮੇਰਾ' ਪਾਸੇ ਅਧਾਰ ਅਵਗੁਣ ਅਛੇ ਆਉ ਮੇਰੇ ਅਵਗੁਣ ਗਣਾ ਮਾਯਾਪਰਿਵ ਨਾਹੀ, ਆਉ ਮੈਂ ਵਾਰੰਵਾਰ
ਅਵਗੁਣ ਕਰੇ ਮਾਯਾ।

ਤੂੰ ਗੁਣਵੰਤਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਇਆਲੁ ਹਰਿ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਲੈਹਿ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਤੂੰ ਗੁਣਵਾਨ ਏਕੰ ਦਮਾਨ, ਹੇ ਭਗਵਾਨ ! ਮੇਰੇ ਵੇਲੇ ਤੂੰ ਭਲੇ ਅਨੂਭਵ
ਕਰ, ਤੂੰ ਬਖਸ਼ਿੰਦਾ ਹੈਂ ਸਦਾ ਕਰ

ਹਮ ਅਪਰਾਧੀ ਰਾਖੇ ਗੁਰ ਸੰਗਤੀ ਉਪਦੇਸੁ ਦੀਓ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਛਡਾਵੈ ॥੨॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਖਸ਼ਿੰਦੇ ਹੋ, ਅਪਰਾਧੀ ਭਯਾਰ ਕਰੋ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਗੋਸ਼ਟੀ ਦੇ ਭਯਾਰ ਨਾਮ
ਜੀਵਨ ਦੇ ਮੁਕਤੀ ਦੇਵੇ। ॥੨॥

ਤੁਮਰੇ ਗੁਣ ਕਿਆ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰਾ ਜਬ ਗੁਰੁ ਬੋਲਹ ਤਬ ਬਿਸਮੁ ਹੋਇ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਰਗੁਣ! ਮੈਂ ਤੂੰ ਗੁਣਗੁਣੀ ਕਹਿ ਕੀਵਾਂ? ਮੇਰੇ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਗੋਸ਼ਟੀ ਦੇ, ਮੈਂ
ਅਨੰਤ ਹੋਵਾਂ।

ਹਮ ਜੈਸੇ ਅਪਰਾਧੀ ਅਵਰੁ ਕੋਈ ਰਾਖੈ ਜੈਸੇ ਹਮ ਸਤਿਗੁਰਿ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਛਡਾਇ ॥

ਬਰਗੁਣ ਮੇਰੇ ਭਯਾਰ ਕਰੇ ਭਯਾਨਕ ਦੇ ਮੁਕਤੀ ਕਰੇ। ਪਰ ਅਜੇ ਮੇਰੇ ਅਪਰਾਧੀ ਗੁਣ
ਕਰਿਪਾਰਿਵ ਕੀ?

ਤੂੰ ਗੁਰੁ ਪਿਤਾ ਤੂੰਹੈ ਗੁਰੁ ਮਾਤਾ ਤੂੰ ਗੁਰੁ ਬੰਧਪੁ ਮੇਰਾ ਸਖਾ ਸਖਾਇ ॥੩॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬੰਧਪੁ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ ਸਾਥੀ ॥੩॥

ਜੇ ਹਮਰੀ ਬਿਧਿ ਹੋਤੀ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰਾ ਸਾ ਬਿਧਿ ਤੁਮ ਹਰਿ ਜਾਣਹੁ ਆਪੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਰਗੁਣ ਜੀ ! ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਅਵਸਥਾ ਤੁਮ। ਹੇ ਅਵਸਥਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਰੂਪ ਗੁਣਾਂ ਬਖਸ਼ਿੰਦੇ
ਗੁਣੀ ਪਾਏ।

ਹਮ ਰੁਲਤੇ ਫਿਰਤੇ ਕੋਈ ਬਾਤ ਨ ਪੂਛਤਾ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ਕੀਰੇ ਹਮ ਥਾਪੇ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖ ! ਮੈਂ ਕਾਹੁਣੇ ਭਯਾਰ ਗੁਣ ਤੁਮ ਏਕੰ ਮੇਰੇ ਵੇਲੇ ਪਰਿਵਾਰ, ਅਧਾਰ ਕੇ ਖਾਨ
ਦੇਵੇ। ਬਰਗੁਣ ਭਯਾਰ ਬਖਸ਼ਿੰਦੇ ਹੋ ਏਕੰ ਤੁਮ ਕਾਹੁਣੇ ਬਖਸ਼ਿੰਦੇ।

ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੇਰਾ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਚੁਕੇ ਸਭਿ ਸੇਗ ਸੰਤਾਪੇ ॥੪॥੫॥੧੧॥੪੯॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਪਦਮ ਪਦਮ ਅਰੇ, ਮਾਯਾ ਦੇ ਗੋਸ਼ਟੀ ਪਰੇ ਮੇਰੇ ਦੁਖ ੩ ਬਖਸ਼ਿੰਦੇ ਦੁਖ ਹੋਵੇ।
॥੪॥੫॥੧੧॥੪੯॥

ଗଉଡ଼ି ବଇରାଗଣି ମହଲା 4 ॥

ମୋର ମନ ସୁନ୍ଦର ନୀରୀର ମୋହରେ ଫସି ଯାଇଛି ଏବଂ ମାୟାର ମୋହ ମୋତେ ବଡ଼ ମିଠା ଲାଗୁଅଛି ।

ଘର, ମନ୍ଦିର, ଘୋଡ଼ା ଦେଖୁ ମୁଁ ବହୁତ ଖୁସି ଅନୁଭବ କରେ ଏବଂ ମୋର ହୃଦୟ ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନର ଭୋଗରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଅଛି

ପ୍ରଭୁ-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମୁଁ ସ୍ମରଣ କରେ ନାହିଁ, ହେ ମୋର ପ୍ରଭୁ! ପୁଣି, ମୋତେ କିପରି ମୋକ୍ଷ ମିଳିବ? ॥ ୧ ॥

ହେ ମୋର ରାଜା! ଏପରି ମୋର ନୀଚ କର୍ମ ଅଛି ।

ହେ ମୋର ଉତ୍ତମ ଓ ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ-ପରମେଶ୍ୱର! ମୋ ଉପରେ ଦୟା କର ଏବଂ ମୋର ସମସ୍ତ ଦୋଷ କ୍ଷମା କର ॥୧॥ ରୁହ ॥

ହେ ଇଶ୍ଵର! ନା ମୋର (ସୁନ୍ଦର) ରୂପ ଅଛି ନା ମୋର ଉଚ୍ଚ ଜାତି ଅଛି, ନା ହିଁ ମୋର ଜୀବନ ଆଚରଣ ଭଲ ଅଛି।

ମୁଁ, ଗୁଣହୀନ, ତୋର ନାମ ମଧ୍ୟ ଜପୁ ନାହିଁ, ଏଣୁ, ମୁଁ କେଉଁ ମୁହଁ ନେଇ କହିବି?

ସଦଗୁରୁ ମୋ' ଉପରେ ବଡ଼ ଉପକାର କରିଛନ୍ତି, ମୁଁ ଅପରାଧୀ, ଗୁରୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତି ଦ୍ଵାରା (ମୋହ-ମାୟା ରୁ) ବଞ୍ଚିଯାଇଛି । ॥୨॥

ପରମାତ୍ମା ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ଆତ୍ମା, ଦେହ, ମୁଖ, ନାକ ଆଉ ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ପାଇଁ ଜଳ ଦେଇଛନ୍ତି।

ପ୍ରଭୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ଖାଦ୍ୟ, ପିନ୍ଧିବା ପାଇଁ ପୋଷାକ ଏବଂ ବହୁ ରସ ଐଶ୍ବର୍ଯ୍ୟ ଉପଭୋଗ କରିବାକୁ ଦେଇଛନ୍ତି ।

ପ୍ରଭୁ ଯିଏ ପ୍ରାଣୀକୁ ସୃଷ୍ଟି କରି ଏହାକୁ କିଛି ଦେଇଛନ୍ତି, ମଣିଷର ସେହି ପ୍ରଭୁ ସ୍ମରଣ ହୁଏନାହିଁ । ଏହି ବ୍ୟକ୍ତି ଏକ ପଶୁ ପରି, ଯିଏ ବୁଝି ଥାଏ ଯେ ସେ ସ୍ବୟଂ ଏହି ସବୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଅଛି । ॥୩॥

ହେ ଲକ୍ଷ୍ମର! ଦୁନିଆର ସବୁ କିଛି ତୋ' ଦ୍ଵାରା ହୋଇଛି, ତୁମେ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ଅଟ।

ହେ ପରମାତ୍ମା! ଆମେ ଗରିବ ପ୍ରାଣୀମାନେ କ'ଣ କରିପାରିବା? ଅର୍ଥାତ, ଆମ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ କିଛି ନାହିଁ। ହେ ମୋର ପ୍ରଭୁ! ଏହି ସମଗ୍ର ଦୁନିଆ ହେଉଛି ତୁମର ଏକ ଲୀଳା।

(ଯେଉଁ ପରି କେହି ଗୋଲାମକୁ ମଣ୍ଡିରୁ କିଣାଯାଏ, ସେପରି ହିଁ) ମଣ୍ଡିରୁ ମୂଲ୍ୟ ନେଇଥିବା ନାନକ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ସେବକଙ୍କ ସେବକ ଅଟେ। ॥4.6॥12॥50॥

ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਭਰਿ ਕਕਰਾਗਠੀ ਮਾਝਲਾ 4 ॥

ਜਿਉ ਜਨਨੀ ਸੁਤੁ ਜਣਿ ਪਾਲਤੀ ਰਾਖੈ ਨਦਰਿ ਮਝਾਰਿ ॥

ਯੋਗਰਿ ਮਾਠਾ ਪ੍ਰਭੂ ਜਨਮ ਕਰਿ ਚਾਹਾਰ ਲਾਲਨ ਪਾਲਨ ਕਰਿਆ ਅਭ ਚਾਹਾ ਜਨਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਰੇਖਿਆ,

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਮੁਖਿ ਦੇ ਗਿਰਾਸੁ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਪੈਚਾਰਿ ॥

ਘਰ ਭਿੰਨ ਰੇਖਾ ਵਾਹਾਰੇ ਬੇ ਚਾਹਾ ਜਨਮ ਪ੍ਰਭੂ ਅਭ ਪ੍ਰਭੂ ਲੋਕਾਰੇ ਜਾਗਰ ਕਰਿਆ,

ਤਿਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰਸਿਖ ਰਾਖਤਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰਿ ॥੧॥

ਬੇਪਰਿ ਭੈ ਬਦਗੁਨ ਜਨਮ ਗੰਗਾ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਵ ਕਰਿਆ ॥1॥

ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਹੈ ਇਆਣੇ ॥

ਏ ਮੇਰੇ ਰਾਮ! ਆਮੇ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੂ ਜਨਮ ਬਝਾਨ ਅਰੁ।

ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਧਾ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਦੇ ਕੀਏ ਸਿਆਣੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੁ ਬਦਗੁਨ ਭੋਗਦੇਸ਼ ਵਾਹਾ ਧੰਨ ਧੰਨ ਅਭ, ਯੋਗ ਆਮੇ ਹਰਿ-ਨਾਮ ਭੋਗਦੇਸ਼ ਦੇਵ ਕੁੰਭਿਨਾਨ
ਵਧਾਯੋ ॥1॥ ॥੧॥

ਜੈਸੀ ਗਗਨਿ ਫਿਰੰਤੀ ਉਡਤੀ ਕਪਰੇ ਬਾਰੇ ਵਾਲੀ ॥

ਯੋਗਰਿ ਗ੍ਰੇਵ ਪਸ ਪ੍ਰਵਾ ਪਸਾ ਗਗਨਾਰੇ ਭਉਆ,

ਓਹ ਰਾਖੈ ਚੀਤੁ ਪੀਛੈ ਬਿਚਿ ਬਚਰੇ ਨਿਤ ਹਿਰਦੈ ਸਾਰਿ ਸਮਾਲੀ ॥

ਪਰਭੂ, ਚਾਹਾਰ ਮਨ ਪਛਰੇ ਲਾਭਿਪ੍ਰਵਾ ਗਾਵਕ ਪਾਯਾਰੇ ਅਭਿਆ, ਅਭ ਜਨਮ ਮਨਾਰੇ ਬਾਹਾ ਚਾਹਾ
ਲੋਕਾਰੇ ਕਰਿਆ।”

ਤਿਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀ ਗੁਰੁ ਸਿਖ ਰਖੈ ਜੀਅ ਨਾਲੀ ॥੨॥

ਬੇਪਰਿ ਭੈ ਬਦਗੁਨ ਗੰਗਾ ੦1 ਰੇਖਾ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਵ ਜਨਮ ਬ੍ਰਹਮਾਰੇ ਲਗਾਯੋ ॥2॥

ਜੈਸੇ ਕਾਤੀ ਤੀਸ ਬਤੀਸ ਹੈ ਵਿਚਿ ਰਾਖੈ ਰਸਨਾ ਮਾਸ ਰਤੁ ਕੇਰੀ ॥

ਯੋਗਰਿ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮਾਝਾ ਵਾਹਾ ਰੂਪਾਰੇ ਵਧਿਪ੍ਰਵਾ ਜਿਉ ਚਿੰਨ੍ਹ ਅਭਾ ਵਧਿ ਵਾਹਾਰੇ ਕਛਿ ਵਾਰਾ
ਰਸਾ ਪਾਯੋ,

ਕੋਈ ਜਾਣਹੁ ਮਾਸ ਕਾਤੀ ਕੈ ਕਿਛੁ ਹਾਥਿ ਹੈ ਸਭ ਵਸਗਤਿ ਹੈ ਹਰਿ ਕੇਰੀ ॥

ਕੇਹੁ ਏਹਾ ਨ ਭਾਵੁ ਮੇ ਏਹਿਪਰਿ ਕਰਿਵਾ ਯੇਹੁ ਕਿਧਾ ਕਯੋਰਿ ਵਰਿਗੇ ਅਛਿ, ਪੁਰੋਖਾ ਵਸੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾ
ਵਰਿਗੇ ਥਾਵ।

ਤਿਉ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਨਰ ਨਿੰਦਾ ਕਰਹਿ ਹਰਿ ਰਾਖੈ ਪੈਜ ਜਨ ਕੇਰੀ ॥੩॥

ਏਹਪਰਿ ਭੈਂ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬਲੁਕਾ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰਿਥਾਵ, ਕਿਛੁ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਿਯ ਬੇਵਕਰ ਪੁਰਿਸ਼ੁ ਰਖਾ
ਕਰਿਥਾਛਿ ॥੩॥

ਭਾਈ ਮਤ ਕੋਈ ਜਾਣਹੁ ਕਿਸੀ ਕੈ ਕਿਛੁ ਹਾਥਿ ਹੈ ਸਭ ਕਰੇ ਕਰਾਇਆ ॥

ਮੇਰ ਭਾਯ! ਕੇਹੁ ਏਹਾ ਨ ਭਾਵੁ ਮੇ ਕਾਹਾਰ ਵਰਿਗੇ ਕਛਿ ਨਾਭੈਂ, ਬਹੁ ਲੋਕ ਬੇਹੁ ਕਰਿ ਕਰਿਥਾਵ, ਯਾਹਾ
ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚਾਹਾ ਭਾਰਾ ਕਰਾਯਾਛਿ।

ਜਰਾ ਮਰਾ ਤਾਪੁ ਸਿਰਤਿ ਸਾਪੁ ਸਭੁ ਹਰਿ ਕੈ ਵਸਿ ਹੈ ਕੋਈ ਲਾਗਿ ਨ ਸਕੈ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਕਾ ਲਾਇਆ ॥

ਵ੍ਰਯਾਵਲਾ, ਮੁਠੁਪ, ਕੁਰ, ਮੁਠੁਵੇਨਾ ਏਵੰ ਭਯਾਪ ਬਧੁ ਰੋਗ ਭਗਵਾਨਾ ਅਪਨਰੇ | ਭਗਵਾਨਾ
ਆਦੇਗ ਬਿਨਾ ਕੋਈਬੇ ਰੋਗ ਯਾਵਨੁ ਬੁਝਿ ਕਰਿਪਾਰਿਵ ਨਾਭੈਂ।

**ਐਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਨਿਤਿ ਧਿਆਵਹੁ ਜਨ ਨਾਨਕ ਜੇ ਅੰਤੀ ਅਉਸਰਿ ਲਏ ਛਡਾਇਆ
॥੪॥੭॥੧੩॥੫੧॥**

ਹੇ ਬੇਵਕ ਨਾਨਕ! ਚੁਮਰ ਮਨ ਏਵੰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ, ਏਪਰਿ ਬਰੋਪਰਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਭਪਰੇ ਖਾਨ
ਕਰ, ਯੇਵ ਗੋਬਿੰਦੁ ਮੁਖਰੇ ਮੁਖਿ ਪੁਰਾਨ ਕਰਾਯਾਛਿ (ਮਨ ਯਥਾਵਿ ਠਾਠੁ) ॥੪॥੭॥੧੩॥੫੧॥

ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਉੜੀ ਵਯਗਗਣੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਜਿਸੁ ਮਿਲਿਐ ਮਨਿ ਹੋਇ ਅਨੰਦੁ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਹੀਐ ॥

ਯਾਹਾਰ ਮਿਲਨਰੇ ਮੇਰ ਮਨਕੁ ਗੁਣਿ ਮਿਲਿਥਾਵ, ਚਾਹਾਯੁ ਭੈਂ ਬਧਗੁਰੁ ਕੁਹਾਯਾਵ

ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਹਰਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਲਹੀਐ ॥੧॥

ਮਨਰ ਬਿਧਾ ਕੁਰ ਬੋਯਾਯਾਵ ਆਭ ਬਰਿਕਾ ਪਰਮ ਪਦਰ ਪੁਰਿ ਬੋਯਾਯਾਵ। ॥੧॥

ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਮਿਲੈ ॥

ਮੇਰ ਪੁਰ ਬਧਗੁਰੁ ਮੇਰੇ ਕੇਭੈਂ ਬਿਧਰੇ ਮਿਲਿਪਾਰਿਵੇ?

ਹਉ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਕਰੀ ਨਮਸਕਾਰੁ ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਕਿਉ ਮਿਲੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਬੇਹੁ ਗੁਰੁਕੁ ਪੁਰਿ ਮੁਖਰੇ ਪੁਰਾਨ ਕਰੇ ਮੈਂ ਕਪਰਿ ਮੇਰ ਪੁਰੁ ਗੁਰੁਕੁ ਪਾਯਵੇ? ॥੧॥ਰੁਭ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਮੇਲਿਆ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ॥

ਜਿਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਯਕ੍ਰਿਤ ਮੇਲੈ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਬੰਦਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਾਇਓ ॥

ਇਛ ਪੁੰਨੀ ਜਨ ਕੇਰੀਆ ਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ॥੨॥

ਬੰਦਗੁਰੂਕਾ ਚਰਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਭਾਇਕਾ ਬੇਵਕਰ ਕਾਮਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇਓ ॥੨॥

ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਸੁਣੈ ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੀਐ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯਕੁ ਬੇਬੇ ਬੰਦਗੁਰੂਕਾ ਭੇਟਿਵਾ ਭਰਿਤ, ਯਾਇਕਾਠੀ ਬੇ ਭਗਵਾਨਕਾ ਭਯੋ ਬਿਸਮਲੇ ਗੁਣਿਪਾਰਿਵੇ
ਏਵਾ ਭਾਇਕੁ ਬੰਦਗੁਰੂਕੇ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਿਪਾਰਿਵੇ ॥

ਤੋਟਾ ਮੂਲਿ ਨ ਆਵਈ ਹਰਿ ਲਾਭੁ ਨਿਤਿ ਦ੍ਰਿੜੀਐ ॥੩॥

ਭਾਇਕੁ ਭੇਟਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਬੰਦਗੁਰੂਕਾ ਨਾਮਰ ਲਾਭ ਪਾਇਓ ਏਵਾ ਭਾਇਕੇ ਕੀਰਤੀ ਅਭਾਵ
ਆਵੀ ਨਐ ॥੩॥

ਜਿਸ ਕਉ ਰਿਦੈ ਵਿਗਾਸੁ ਹੈ ਭਾਉ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ॥

ਯਾਇਕਾ ਬੰਦਗੁਰੂਕੇ ਪੁਸ਼ਟਾ ਬੰਦਗੁਰੂਕਾ ਅਭਿ ਆਭ ਪਰਮਾਤਮਾਕਾ ਬਿਨਾ ਕੀਰਤੀ ਮੋਹ ਨਐ,

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਉਧਰੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾਹੀ ॥੪॥੮॥੧੪॥੫੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਬੇ ਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਤ ਮਿਲੈ ਮਨੁਸ਼ਯ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਇਓ, ਯਿਐ ਯਕ੍ਰਿਤਕਾ ਮੋਹਗਾਨ
ਕਰਾਇਓ ॥੪॥੮॥੧੪॥੫੨॥

ਮਹਲਾ ੪ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ॥

ਮਹਲਾ 4 ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ॥

ਹਰਿ ਦਇਆਲਿ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨੀ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਬੋਲੀ ॥

ਦਮਾਨੁ ਬਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੇਰਾ ਭਰਮੇ ਜਿਨ ਦਮਾ ਕਰਿਓ ਆਭ ਬੇ ਭਨ, ਮਨ ਏਵਾ ਮੁਖਿ ਬਰਿਕਾ
ਬਾਗੀ ਰਯੋ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੰਗੁ ਭਇਆ ਅਤਿ ਗੂੜਾ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਭੀਨੀ ਮੇਰੀ ਚੋਲੀ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਬੰਦਗੁਰੂਕੇ ਬਰਿ-ਰਯੋਕੇ ਭਿਨੇ ਯਾਇਓ, ਗੁਰੂਕਾ ਆਗੁਰੂ ਨੇਕ ਬੇਬੇ ਰਯੋ ਬੰਦਗੁਰੂਕੇ ਹੋਇਓ ॥੧॥

ਅਪੁਨੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਹਉ ਗੋਲੀ ॥

ਮੂੰ ਜਿਨ ਪੁਰ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਵਾਸੀ ਅਰੇ ॥

ਜਬ ਹਮ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਕਰਿ ਦੀਨੈ ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਗੋਲ ਅਮੇਲੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਪੁਰਖੁ ਬਾਪੁਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਪੁਸਤੁ ਹੋਇਆਇ, ਬੇਭੇਰੇ ਬੇ ਬਾਰੇ ਜਗਤੁ ਮੇਰੇ
ਮੂਲੁ ਬਿਨਾ ਧਾਬੁ ਬਨਾਇਓ ॥੧॥ ਰੂਪੁ ॥

ਕਰਹੁ ਬਿਬੇਕੁ ਸੰਤ ਜਨ ਭਾਈ ਖੇਜਿ ਹਿਰਦੈ ਦੇਖਿ ਢੰਢੇਲੀ ॥

ਹੇ ਬਲ, ਭਾਇ! ਬਿਚਾਰ ਕਰ! ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੁ ਭ੍ਰਮਣੁ ਭ੍ਰਮਣੁ ਕਰਿ ਭ੍ਰਮਣੁ ਭ੍ਰਮਣੁ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੂਪੁ ਸਭ ਜੋਤਿ ਸਬਾਈ ਹਰਿ ਨਿਕਟਿ ਵਸੈ ਹਰਿ ਕੋਲੀ ॥੨॥

ਏਹੁ ਬਿਬੇਕੁ ਜਗਤੁ ਹੋਇਓ ਭਗਵਾਨੁ ਰੂਪੁ ਏਵੰ ਭਾਗੁ ਭਾਗੁ ਬਿਬੇਕੁ ਭਗਵਾਨੁ ਭਗਵਾਨੁ
ਭਗਵਾਨੁ ਪੁਰਖੁ ਜਗਤੁ ਨਿਕਟੁ ਏਵੰ ਨਿਕਟੁ ਰੂਪੁ ॥੨॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਕਟਿ ਵਸੈ ਸਭ ਜਗ ਕੈ ਅਪਰੰਪਰ ਪੁਰਖੁ ਅਤੇਲੀ ॥

ਅਨੰਤ, ਬਰੰਗਭਿੰਨਾਨ ਐਵੰ ਅਭੂਤਨਾਨ ਪੁਰੁ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਾਰਾ ਜਗਤਰ ਨਿਕਰਰੇ ਹੁੰ ਅਛਰਿ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਗਟੁ ਕੀਓ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਸਿਰੁ ਵੇਚਿਓ ਗੁਰ ਪਹਿ ਮੇਲੀ ॥੩॥

ਬੇਹੁੰ ਛੇੜ੍ਹਕੇ ਮੇਰਾ ਝੁਕਾਰੇ ਪੂਰੈ ਗੁਰੁ ਹੁੰ ਪੁਕਾਰ ਕਰਿਛਰਿ, (ਏਪੁਰਾਯ) ਮੂੰ ਨਿਯ ਮਝਕ ਗੁਰੁਕੁ ਬਿਯੁਕੁ ਕਰਿਦੇਯਛਿ ॥੩॥

ਹਰਿ ਜੀ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਤੁਮ ਸਰਣਾਗਤਿ ਤੁਮ ਵਡ ਪੁਰਖ ਵਡੇਲੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਯੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਤੂ ਜੀਵਰ ਭਿਰਰੇ ਬਾਹਾਰੇ ਬਰੰਤੁ ਬਿਦਯਮਾਨ ਅਛੁ ਆਯ ਮੂੰ ਭਿਰਰੇ ਓ ਬਾਹਾਰੇ ਭਾਰੇ ਗਰਗਰੇ ਅਛਿ, ਤੂਮੇ ਦੂਨਿਆਰ ਬਰੁਠਾਰੁ ਬਭ ਮਹਾਪੁਰੁਖ ਅਰ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਗੁਰ ਵੇਚੇਲੀ ॥੪॥੧॥੧੫॥੫੩॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਮਝਛੁ-ਬਦਗੁਰੁਕਾ ਬਹਿਓ ਮਿਥੀ ਰਾਓ ਫਿਨ ਪੁਰੁਕਾ ਮਹਿਮਾ ਬੂਓ ਕਰਿਯਾਏ ॥੪॥੧॥੧੫॥੫੩॥

ਗਉੜੀ ਪੁਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਯਓ ਪੁਰਬੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਜਗਜੀਵਨ ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ ਜਗਦੀਸੁਰ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਤੂ ਜਗਤਰ ਜੀਵਨ, ਅਪਾਰ ਐਵੰ ਆਮ ਬਰੁਕਾ ਬਾਮਾ ਅਰੁ, ਹੇ ਜਗਦੀਸ਼ੁਰ! ਤੂਮੇ ਬਰੰਗਭਿੰਨਾਨ ਐਵੰ ਭਾਗਧ ਬਿਧਾਓ ਅਰੁ।

ਜਿਤੁ ਮਾਰਗਿ ਤੁਮ ਪ੍ਰੇਰਹੁ ਸੁਆਮੀ ਤਿਤੁ ਮਾਰਗਿ ਹਮ ਜਾਤੇ ॥੧॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਬਾਮਾ! ਆਮੇ ਪੁਰਾਣੀਕੁ ਤੂਮੇ ਮੇਯੈ ਮਾਰਗਰੇ ਪ੍ਰੇਰਗਾ ਕਰੁਅਛ, ਆਮੇ ਬੇਹੁੰ ਮਾਰਗਰੇ ਚਾਲੁਅਛੁ ॥੧॥

ਰਾਮ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰਾਤੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਰਾਮ! ਮੇਰਾ ਮਨ ਪੁਰੁਕਾ ਹੋਯਾਯਛਿ।

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਰਾਮ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਰਾਮੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਤੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਭਬਛਾਰੇ ਮਿਥੀ ਮੂੰ ਰਾਮ ਰਬ ਪੁਰਾ ਕਰਿਅਛਿ ਆਯ ਐਵੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਹਰਿ-ਰਾਮਕ ਨਾਮਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਛਿ ॥੧॥ਰੁਹ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਗਿ ਅਵਖਧੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਸਾਤੇ ॥

ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾਯ ਨਾਮ ਜਗਤਰ ਬਖਸ਼ਿ ਰੋਗਰ ਭੀਖ ਅਰੇ, ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾਯ ਨਾਮ ਬਰਦਾ ਬਧ
ਅਰੇ।

ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਪ ਦੇਖ ਸਭਿ ਬਿਨਸੇ ਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮ ਰਸੁ ਖਾਤੇ ॥੨॥

ਮੇਯੋਂ ਵਧੇ ਗੁਨਾਯ ਭਧਦੇਗ ਬਾਰਾ ਰਾਮ ਰਬਕੁ ਚਾਗੁਅਭਿ, ਚਾਹਾਰ ਬਹੁ ਪਾਪ ਏਵਾ ਦੋਸ ਨਾਗ
ਹੋਯਾਯਾਯ ॥੨॥

ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਖਤੁ ਲਿਖੇ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਤੇ ਗੁਰ ਸੰਤੋਖ ਸਰਿ ਨਾਤੇ ॥

ਮਾਹਾਰ ਕਪਾਲਰੇ ਬਿਖਾਰਾ ਪੁਰਖੁ ਹੂੰ ਏਧਰਿ ਭਾਗਯ ਲੇਖੁਭਿ, ਬੇ ਗੁਨੁ ਰੂਪੀ ਬਛੋਬ ਬਰੋਕਰਰੇ
ਸ਼ਾਨ ਕਰਿਯਾਯ।

ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਗਈ ਸਭ ਤਿਨ ਕੀ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ॥੩॥

ਮੇਯੋਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾਯ, ਚਾਹਾਰ ਮਨ ਰੂਥਿ ਓ ਪਾਪਰ ਮਯਾਯ। ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਯ।
॥੩॥

ਰਾਮ ਤੁਮ ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਠਾਕੁਰ ਤੁਮ ਜੇਵਡ ਅਵਰੁ ਨ ਦਾਤੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਰਾਮ! ਫੂਮੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਬਹੁ ਕੀਭਿ ਅਰ, ਫੂਮੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਬਖਸ਼ਿ ਜੀਵਕਾ ਠਾਕੁਰ ਅਰ ਆਭ ਚੋਰ
ਭਲਿ ਮਾਨ ਦਾਠਾ ਆਭ ਕੇਹੁ ਨਾਭਾਭਿ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਨਾਮੁ ਲਏ ਤਾਂ ਜੀਵੈ ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ॥੪॥੨॥੧੬॥੫੪॥

ਨਾਨਕ ਕੇਵਲ ਯੋਗੁਰਾਯ ਨਾਮ ਨੇਯ ਵਭਿਭਿ, ਪੁਰੁਯ ਦਮਾਰੁ ਹੂੰ ਪੁਰੁਯ ਭਧ ਹੋਯਾਯਾਯ
॥੪॥੨॥੧੬॥੫੪॥

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਉਠਿ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਗਜੀਵਨ ਦਾਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰਾਚੇ ॥

ਹੇ ਜਗਜੀਵਨ! ਹੇ ਦਾਠਾ! ਮੇਰਾ ਭਧਰੇ ਏਧਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਪੁਰੁਯ ਸ਼ਰਣਰੇ ਲੀਨ
ਰਹਿਵ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਬਚਨੁ ਦੀਓ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲੁ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨੁ ਮਾਚੇ ॥੧॥

ਬਖਸ਼ੁ ਮੇਰਾ ਅਰਧੁ ਨਿਰਮਲ ਬਚਨ ਕਰਿਭਿ ਆਭ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾਯ ਨਾਮਰ ਭਧ ਕਰਿ ਮੇਰਾ ਮਨ
ਪੁਰੁਯ ਹੋਯਾਯਾਯ ॥੧॥

ਰਾਮ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਬੇਧਿ ਲੀਓ ਹਰਿ ਸਾਚੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਰਾਮ! ਮੇਰੇ ਮਨ ਏਵਾਂ ਭਨ ਬਛਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾਨੀ ਦੇਖਛੁਛਿ।

ਜਿਹ ਕਾਲ ਕੈ ਮੁਖਿ ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਗੁਸਿਆ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਹਰਿ ਹਮ ਬਾਚੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਖਰੇ- ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ! ਗੁਰੂ-ਬੰਦਗੁਰੂਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ਰੂ ਬੇਖੇ ਕਾਲ(ਮੁਠੁਪ)ਰੂ ਕਝਿਯਾਛੁਛਿ, ਯਾਵਾਰ
ਪਯਾਹੇ ਬਾਰਾ ਯਗਤ ਫਾਬਿਯਾਛੁਛਿ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਤੇ ਸਾਕਤ ਮੂੜ ਨਰ ਕਾਚੇ ॥

ਯਾਵਾਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਬੇਖੇਤ ਨਾਹਿ, ਬੇ ਅਖਰੀ, ਮੂਰੀ ਏਵਾਂ ਨਿਘਾ। ਧੂਰੁਖ ਅਚੇ।

ਤਿਨ ਕਉ ਜਨਮੁ ਮਰਣੁ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ਵਿਚਿ ਵਿਸਟਾ ਮਰਿ ਮਰਿ ਪਾਚੇ ॥੨॥

ਬੇ ਯਛੁ ਮੁਠੁਪਰ ਅਠਿ ਯਾਰੀ ਦੂਝਾ ਯਠਾਯਾਯ ਆਯ ਕਾਰਯਾਰ ਯਛੁ ਮਰਣ ਨੇਯ ਕੋਝਾਹੇ ਬਛਿ ਰਹਿਯਾਯ
॥੨॥

ਤੁਮ ਦਇਆਲ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਮੇ ਕਉ ਦੀਜੈ ਦਾਨੁ ਹਰਿ ਹਮ ਜਾਚੇ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਫੂਮੇ ਕਮਲਾਰ ਯਰ ਏਵਾਂ ਯਰਗਾਥੀਯਾ ਪਾਲਨ ਕਯੀ ਅਚ, ਹੇ ਠਾਕੂਰ! ਮੂੰ ਯਾਚਨਾ ਕਰੇ ਮੇ
ਮੋਠੇ ਨਿਯਰ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ।

ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ ਦਾਸ ਹਮ ਕੀਜੈ ਮਨੁ ਨਿਰਤਿ ਕਰੇ ਕਰਿ ਨਾਚੇ ॥੩॥

ਮੋਠੇ ਪੁਰੂਕਾ ਬੇਕਕਰ ਬੇਕਕ ਕਨਾਯ ਕੋਯ, ਕਾਰਣ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪ੍ਰੇਮ ਯਾਰਣ ਕਰੇ ਕੂਧ ਕਰੁਅਛਿ
॥੩॥

ਆਪੇ ਸਾਹ ਵਡੇ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਵਣਜਾਰੇ ਹਰਿ ਤਾ ਚੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਥਾਮੀ ਪੁਰੂ! ਫੂ ਬੁਝਾਂ ਹੂੰ ਕਠ ਬਾਝੁਕਾਰ ਅਚ ਆਯ ਮੂੰ ਚੋਰ ਕਧਾਪਾਰੀ ਅਚੇ।

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਜੀਉ ਰਾਸਿ ਸਭ ਤੇਰੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਸਾਹ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ॥੪॥੩॥੧੭॥੫੫॥

ਮੇਰੇ ਮਨ, ਭਨ ਏਵਾਂ ਯੀਵਨ ਬਰੁ ਕੋਛਿ ਚੋਰ ਹੂੰ ਧੂਝਿ ਅਚੇ, ਬਛਾ ਪੁਰੂ! ਫੂਮੇ ਨਾਨਕਕਾ ਬਾਝੁਕਾਰ ਅਚ
॥੪॥੩॥੧੭॥੫੫॥

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਉਠਿ ਪੂਰਵੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਤੁਮ ਦਇਆਲ ਸਰਬ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਇਕ ਬਿਨਉ ਸੁਨਹੁ ਦੇ ਕਾਨੇ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਫੂਮੇ ਕਠ ਕਮਲਾ ਏਵਾਂ ਬਰ ਕੂਝਨਾਯਕ ਅਚ, ਏਯੁ ਮੇਰੇ ਏਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਧਾਨਪੂਰਵਕ ਗੁਣ,

ਜਿਸ ਤੇ ਤੁਮ ਹਰਿ ਜਾਨੇ ਸੁਆਮੀ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਾਨੇ ॥੧॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਾਪਾ ਹਰਿ! ਮੇਰੇ ਬੇਟੇ ਬੰਦਗੁਰੂਕਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਵਾਂ, ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਭੁਗਤਾ ਜਾਵੇ
ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰਸ਼ ਅੰਤਰਿ ॥੧॥

ਰਾਮ ਹਮ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿ ਮਾਨੇ

ਹੇ ਮੇਰੇ ਰਾਮ! ਮੈਂ ਬੰਦਗੁਰੂਕਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਹਮ ਮੂੜ ਮੁਗਧ ਅਸੁਧ ਮਤਿ ਹੋਤੇ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਹਰਿ ਹਮ ਜਾਨੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਮੂਰਖ, ਬੇਵੇਦ, ਅਸੁਧ ਮਤਿ ਹੋਤਾ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਬਚਨਿ ਹਰਿ ਹਮ ਜਾਨੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਤਨੇ ਰਸ ਅਨ ਰਸ ਹਮ ਦੇਖੇ ਸਭ ਤਿਤਨੇ ਫੀਕ ਫੀਕਾਨੇ ॥

ਜਿਸਨੇ ਰਸ ਅਨ ਰਸ ਹਮ ਦੇਖੇ ਸਭ ਤਿਤਨੇ ਫੀਕ ਫੀਕਾਨੇ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮੀਠ ਰਸ ਗਾਨੇ ॥੨॥

ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਤ ਮਿਥੀ ਸੁੰ ਹਰਿ-ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਚਾਖੁਅਛਿ, ਯਾਹਾ ਆਖੁ ਰਸ ਭਲਿ ਮਿਠਾ ਹੋਇਆ।
॥2॥

ਜਿਨ ਕਉ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਹੀ ਭੇਟਿਆ ਤੇ ਸਾਕਤ ਮੂੜ ਦਿਵਾਨੇ ॥

ਮੋਭਾ ਵਧਭਿ ਗੁਰੂ-ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਤ ਮਿਲਛਿ ਨਾਹਿ, ਬੇ ਮੂਰਖ, ਪਾਗਲ ਵਧਾ ਗਾਭ ਅਚੇ।

ਤਿਨ ਕੇ ਕਰਮਹੀਨ ਧੁਰਿ ਪਾਏ ਦੇਖਿ ਦੀਪਕੁ ਮੇਹਿ ਪਚਾਨੇ ॥੩॥

(ਕਿਉ ਬੇਮਾਨਕਾ ਅਖਾਨਰੇ ਕ'ਗ ਅਛਿ?) ਬੇਹਿ ਭਾਗਧਰਾਨਾਨਕਾ ਭਾਗਧਰੇ, ਵਧਰਿ ਕਾਮਧ ਆਰਧਰੂ
ਨਾਚ ਕਰੀ ਲੇਖਾਯਾਛਿ | ਬੇਮਾਨੇ ਮਾਯਾਰ ਭੁਧਰੇ ਧਾਬੇ ਵਧਰਿ ਜਲਿਯਾਛਿ ਮੋਹਰਿ ਵਾਧ ਵੇਖੁ
ਪਠਕਾ ਜਲਿਯਾ। ॥3॥

ਜਿਨ ਕਉ ਤੁਮ ਦਇਆ ਕਰਿ ਮੇਲਹੁ ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇਵ ਲਗਾਨੇ ॥

ਹੋ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਯਾਹਾਕੂ ਚੁਮੇ ਵਧਾ ਕਰਿ ਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਤ ਮਿਲਾਛਿ, ਬੇ ਚੋਰ ਬੇਬਾ ਭਛਿਰੇ
ਲਾਗਿ ਯਾਛਿ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਪ੍ਰਗਟੇ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਨੇ ॥੪॥੪॥੧੮॥੫੬॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਵਹਿਪਰਿ ਮਹਿਸ਼ਾਨੇ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਿ ਦੂਨਿਆਰੇ ਪੁਬਿਯ ਫੂਅਛਿ ਵਧਾ
ਗੁਰੂਕਾ ਗਿਆ ਵਾਰਾ ਵਹਿ ਨਾਮਰੇ ਲਾਨ ਫੂਅਛਿ। ॥4॥4॥18॥56॥

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਉਠਿ ਪੂਰਵੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਨਾਲਿ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਕਹੁ ਕਿਥੈ ਹਰਿ ਪਹੁ ਨਸੀਐ ॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਮਨ! ਬੇਹਿ ਬਾਨੀ-ਪੁਰੂ ਬਰਵਾ ਆਮ ਬਹਿਤ ਅਛਿ | ਕੂਹ! ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਠਾਰੂ ਵੂਰੇਯ ਯਾਛਿ
ਆਮੇ ਕੇਭਠਾਕੂ ਯਾਛਿ।

ਹਰਿ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਲਏ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਹਰਿ ਆਪਿ ਛਡਾਏ ਛੁਟੀਐ ॥੧॥

ਬਧਧਰੂਪ ਪੁਰੂ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਿਯੇ ਜਾਵਨਾਨਕੂ ਸ਼ਿਯਾ ਕਰਛਿ | ਯਦਿ ਪੁਰੂ ਨਿਯੇ ਜਗੇ ਵਧਭਿਕੂ ਮੁਛ
ਕਰਛਿ ਚੇਵੇ ਬੇ ਮੁਛ ਅਚਛਿ ॥1॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਜਪੀਐ ॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਮਨ! ਫੂਦਯ ਬਹਿਤ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਹਰਿ-ਨਾਮ ਹਿੰ ਜਪਿ ਰਹਿਵਾ ਭਰਿਤ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ਭਜਿ ਪਉ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੀਛੈ ਛੁਟੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਬਦਗੁਨਾਕਾ ਗਰਬ ਨੀਏ, ਬਦਗੁਨਾਕਾ ਆਗੁਨਾਕਾ ਨੇਕਾ ਭਾਰਾ ਚੋਰੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਸੇਵਹੁ ਸੇ ਪ੍ਰਭ ਸੂਬ ਸੁਖਦਾਤਾ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸੀਐ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਬੇਹੀ ਬੇਰੋਝ ਭਗਵਾਨਾਕਾ ਪਾਛੈ ਬੇਰਾ-ਭਭਿ ਕਰ, ਬੁਝਾਰ ਬੇਰੋਝ, ਬੇਰਾ-ਭਭਿ ਕਰਿ
ਭਗੇ ਆਗੁਨਾਕਾ ਪਰੇ ਨੀਵਾਸ ਕਰਿਏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਇ ਲਹਹੁ ਘਰੁ ਅਪਨਾ ਘਸਿ ਚੰਦਨੁ ਹਰਿ ਜਸੁ ਘਸੀਐ ॥੨॥

ਗੁਨਾਕਾ ਮਾਧਨਾ ਆਗੁਨਾਕਾ ਰੂਪੀ ਘਰਨਾ ਘਾਛ ਨੀਵਾਸ ਕਰ ਆਭ ਏਵਾ ਮੋਹਰੇ ਚੰਦਨ ਕਾਠ ਏਕ ਪਥਰ
ਭਰੇ ਘਸਾਏ, ਬੇਹੀਭਭਿ ਹਰਿ-ਮਗਨਾ ਨੀਛ ਮਨਰੇ ਘਸ ॥੨॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਉਤਮੁ ਲੈ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਮਨਿ ਹਸੀਐ ॥ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ!

ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਾਕਾ ਹਰਿ-ਨਾਮ ਭਧ ਕਰਨਾ । ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਾਕਾ ਮਗ ਬੇਰੋਝ । ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ
ਨਾਮਰੇ ਭਧਕਾਰ ਪਾਛਾ ਪਰੇ ਬੁਧਨਰੇ ਗੁਣਿ ਹੋਵਾ ਭਰਿਓ ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਦਇਆ ਕਰਿ ਦੇਵੈ ਤਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਖੀਐ ॥੩॥

ਮਧਿ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬੁਧਾ ਧਨਾ ਕਰਨਾ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਮਨੁਬਾ ਹਰਿ ਰਸ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾ ਚਾਖਾਏ ॥੩॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜੇ ਦੂਜੈ ਲਾਗੇ ਤੇ ਸਾਕਤ ਨਰ ਜਮਿ ਘੁਟੀਐ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਮੋਭੰਘਾਨੇ ਮੋਹਾ ਮਾਨਾਕੇ ਲਿਧ, ਪੁਰਾਨਾ ਨਾਮਨਾ ਬਝਿਓ, ਬੇਹੀ ਗਾਭ ਪੁਰੁਬਨਾ ਪਰਿ
ਮਧਨਾ ਹਰਿ ਕਰਨਾ

ਤੇ ਸਾਕਤ ਚੇਰ ਜਿਨਾ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਮਨ ਤਿਨ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਭਿਟੀਐ ॥੪॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਮੋਭੰਘਾਨੇ ਬੇਰੋਝ ਪਰਮਾਨਾਕਾ ਨਾਮ ਭੁਲਿਯਾਛਨਾ, ਬੇਰਾਨਾਕਾ ਨਿਕਟਨਾ ਆਬਿਧਾ
ਭਰਿਓ ਨੂਹੇ, ਕਾਰਨਾ ਬੇਰਾਨੇ ਗਾਭ ਏਵਾ ਪੁਰਾਨਾ ਚੋਰੇ ਅਭਿ ॥੪॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਸੇਵਹੁ ਅਲਖ ਨਿਰੰਜਨ ਨਰਹਰਿ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਲੇਖਾ ਛੁਟੀਐ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਬੇਹੀ ਅਲੇਖਾ ਨੀਰੰਜਨ ਨਰਬੰਧ ਭਗਵਾਨਾਕਾ ਪਾਛੈ ਬੇਰਾ-ਭਭਿ ਕਰ, ਮਾਹਾਰ ਬੇਰਾ-
ਭਭਿ ਭਾਰਾ ਕਾਰਨਾਕਾ ਹੋਵਾ ਗੋਬਿੰਦ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਪੂਰੇ ਕੀਏ ਖਿਨੁ ਮਾਸਾ ਤੇਲੁ ਨ ਘਟੀਐ ॥੫॥੫॥੧੯॥੫੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੋਭੰਘਾਨਾ ਹਰਿ-ਪੁਰੁ ਉਭਰੇ ਬਿਭ ਕਰਿਛਨਾ, ਬੇਰਾਨਾਕਾ ਉਭਰ ਗੋਰਿਏ ਮਾਧ ਭਾਰਾ
ਮਧ ਹੋਵਾ ਨਾਹੀ ॥੫॥੫॥੧੯॥੫੭॥

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ହେ ମୋର ଲକ୍ଷ୍ମି! ମୋର ପ୍ରାଣ ତୋର ହିଁ ବଶରେ ଅଛି, ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ସବୁ ତୋହର ହିଁ ଅଟେ।

ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋତେ ଦୟାକରି ନିଜ ଦର୍ଶନ ଦିଅନ୍ତୁ, କାରଣ ମୋର ମନ ଏବଂ ଚନ୍ଦରେ ତୋର ଦର୍ଶନର ତୀବ୍ର ଲାଳସା ଅଛି ॥୧॥

ହେ ମୋର ରାମା! ମୋର ମନ ଏବଂ ଡନରେ ପ୍ରଭୁ ମିଳନର ଡାକ ଲାଳସା ଅଛି ।

ହେ ପ୍ରାଣୀ! ଯେତେବେଳେ କୃପାର ଘର ଗୁରୁ ମୋତେ ଅଳ୍ପ ମାତ୍ର କୃପା କରିଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ମୋର ପ୍ରଭୁ-ପରମେଶ୍ୱର ଆସି ମୋତେ ମିଳନ କରିଛନ୍ତି ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ହେ ପ୍ରଭୁ-ପରମେଶ୍ୱର! ମୋର ମନ ଓ ଚିତ୍ତରେ ଯାହା କିଛି ଅଛି, ମୋର ସେହି ଅବସ୍ଥାକୁ ତୁମେ ଜାଣି ଅଛ।

ହେ ପ୍ରଭୁ! ରାତି ଦିନ ମୁଁ ତୋର ନାମର ଜପ କରୁଅଛି ଆଉ ସୁଖ ପାଇଛି, ମୁଁ ସର୍ବଦା ତୋର ଆଶାରେ
ବଞ୍ଚିଅଛି ॥ ୨ ॥

ଯେବେ ଦାତା ସବୁରୁ ମୋତେ ସତମାର୍ଗ ଦେଖାଇଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ହରି-ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ମିଳନ କରିଛନ୍ତି ।

ଭାଗ୍ୟରୁ ମୋ' ହୃଦୟରେ ରାତି ଦିନ ଆନନ୍ଦ ବନି ରହିଥାଏ, ପ୍ରଭୁ ସେବକର, ମୋର, ଅଭିଳାଷ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଛନ୍ତି । ॥୩॥

ହେ ଜଗନ୍ନାଥ! ହେ ଜଗଦୀଶ୍ଵର! ହେ କର୍ତ୍ତା ପ୍ରଭୁ! ଯାରା ଜଗତର କ୍ରୀଡ଼ା ତୋର ବଶରେ ଅଛି।

ହେ ପ୍ରଭୁ! ନାନକ ତୋର ଶରଣାଗତ ଆସିଛି, ନିଜ ସେବକର ଲାଜ-ପ୍ରତିଷ୍ଠା ରଖ ॥4॥6॥20॥58॥

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਯੋ ਧ੍ਰੁਵਾ ੧੫ ॥ ੪ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁਆ ਖਿਨੁ ਨ ਟਿਕੈ ਬਹੁ ਰੰਗੀ ਦਹ ਦਹ ਦਿਸਿ ਚਲਿ ਚਲਿ ਹਾਢੇ ॥

ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ॥

ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਮੰਤ੍ਰ ਦੀਆ ਮਨੁ ਠਾਢੇ ॥੧॥

ਕਿੰਨੁ ਬੇਇਕਾਗਯਵਗਭਯੰ ਸ੍ਰੀ ਯੋਗੇ ਬਿਯੰ ਗੁਰੂ ਪਾਯਕਿ, ਸ੍ਰੀਯੋਗੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸਭੁ ਵੇਦਕਯੰ,
ਸਾਧਾਯਾ ਭਾਗਾ ਰਾ ਏਵੰ ਅਭਿਰਾਮਨ ਗਾਯਕਿ ॥1॥

ਰਾਮ ਹਮ ਸਤਿਗੁਰ ਲਾਲੇ ਕਾਂਢੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਰਾਮ! ਮੇਰੇ ਬੰਦਗੁਰੂਕਾ ਗੋਲਾਮ ਕੁਝਾਯਾਏ ॥1॥ ਰੁਖ ॥

ਹਮਰੈ ਮਸਤਕਿ ਦਾਗੁ ਦਗਾਨਾ ਹਮ ਕਰਜ ਗੁਰੂ ਬਹੁ ਸਾਢੇ ॥

ਮੇਰਾ ਸਤਕਰੇਰੇ ਬੰਦਗੁਰੂਕਾ ਧਾਬ ਹੇਰਾਹਰੇ ਪੁਰੀਕਾ ਅਯੰ | ਮੇਰੇ ਗੁਰੂਕਾ ਭੁਪਕਾਰਕੇ ਵਡੁਤ ਕਯੰ
ਵੇਦਕਾ ਪਭਿਵ, ਅਧੀਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਕਾ ਕਰਯ ਪਰਿਗੋਪ ਕਰਿਪਾਰਿਕੇ ਨਾਯੰ, ਚੇਲ੍ਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਕਾ ਧਾਬ
ਹੋਯਕਿ |

ਪਰਉਪਕਾਰੁ ਪੁੰਨੁ ਬਹੁ ਕੀਆ ਭਉ ਦੁਤਰੁ ਤਾਰਿ ਪਰਾਢੇ ॥੨॥

ਗੁਰੂ ਮੇਰਾ ਭੁਪਕਾਰੇ ਵਡੁਤ ਪਰੋਪਕਾਰ ਏਵੰ ਭੁਪਕਾਰ ਕਰਿਯਕਿ ਏਵੰ ਮੇਰੇ ਏਵੰ ਕਯੁਕਾਯਕਾ ਏਵੰ
ਭੁਪਕਾਰ ਕਰਿਯ-ਸਾਧਾਗਰੇ ਪਾਰ ਕਰਿ ਵੇਦਕਯੰ | 2॥

ਜਿਨ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਨਾਹੀ ਤਿਨ ਕੂਰੇ ਗਾਢਨ ਗਾਢੇ ॥

ਮੇਯੰ ਲੋਕਕਾ ਭੁਪਕਾਰੇ ਪੁਰੂਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਯਕਿਯਾਏ, ਬੇਮਾਨੇ ਸਿਧਾਯਾ ਮੋਯਕਾ ਵਯਾਯਾ ਯਾਯਾਯਾ |

ਜਿਉ ਪਾਣੀ ਕਾਗਦੁ ਬਿਨਸਿ ਜਾਤ ਹੈ ਤਿਉ ਮਨਮੁਖ ਗਰਭਿ ਗਲਾਢੇ ॥੩॥

ਮੇਯਕਿ ਕਾਗਦੇ ਪਾਣੀਕੇ ਨਯੁ ਹੋਯਕਿਯਾਏ, ਬੇਯਕਿ ਬੇਯਕਾਰੀ ਯਾਏ ਮੋਯਕਿ ਚੇਲ੍ਹਕੇ ਧਾਬੇ ਰਯੰ
ਅਯਕਾਰਕੇ ਬਿਨਯੁ ਭੁਯੰ ॥3॥

ਹਮ ਜਾਨਿਆ ਕਛੂ ਨ ਜਾਨਹ ਆਗੈ ਜਿਉ ਹਰਿ ਰਾਖੈ ਤਿਉ ਠਾਢੇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਅਧੀਨ ਬਿਨਯਕੇ ਕਯੰ ਯਾਯੇ ਨਾਯੰ ਕਯਾ ਭੁਪਕਾਰ ਬਿਨਯਕੇ ਕਯੰ ਯਾਯੇ ਨਾਯੰ, ਭੁਪਕਾਰ ਮੇਯਕਿ
ਅਯਕੁ ਰਯਕਿ ਬੇਯਕਿ ਪਰਿ ਯਾਯੇ ਧਾਬ ਕਰੁ |

ਹਮ ਭੂਲ ਚੁਕ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਹੁ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੁਤਰੇ ਕਾਢੇ ॥੪॥੭॥੨੧॥੫੯॥

ਹੇ ਗੁਰੂ! ਅਯੇ ਅਯੇਕ ਭੁਧਿ ਏਵੰ ਭੁਪਕਾਰ ਯਾਯੇ ਰਯੁ, ਚੇਲ੍ਹ ਧੁਪਕਾਰਿ ਅਯੇ ਪੁਰਿ ਧੁਪਕਾਰੁ ਭੁਧੁ | ਹੇ
ਨਾਯਕ! ਮੇਰੇ ਗੁਰੂਕਾ ਯਕਾਰ ਕੁਯੁਕਾ ਭੁਧਾਯਾਏ ॥4...7॥21॥59॥

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਕਾਮਿ ਕਰੋਧਿ ਨਗਰੁ ਬਹੁ ਭਰਿਆ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਖੰਡਲ ਖੰਡਾ ਹੇ ॥

ଏਹਿ ਮਾਨਵ ਗਰੀਰ ਰੂਪੀ-ਨਗਰ ਕਾਮ ਏਵੰ ਛੋਪਾ ਪਰਿ ਬਿਕਾਰਰੇ ਪਰਿਪ੍ਰੇਰੈ | ਕਿੰਨੁ ਬਾਪੁਮਾਨਯ ਮਿਲਨ
ਭਾਰਾ ਚੂਮੇ ਬੇਮਾਨਯ ਦੂਰ੍ਵਲ ਕਰਿਐ

ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਤ ਲਿਖੇ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਮਨਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਮੰਡਲ ਮੰਡਾ ਹੇ ॥੧॥

ਮੇਯੈ ਕਪੜੇ ਪੂਰ੍ਵ-ਲਿਖਤ ਕਾਮੀ ਮਾਖਯਰੇ ਗੁਰੂਯ ਨਿਕਰਰੇ ਪਹੁੰਚਿਐ, ਭਾਯਰ ਚਤੁਰ ਮਨ
ਪੁਰੁਸ਼ਾਨਰੇ ਅਵਤਾਰੈ ਹੋਯਾਐ ॥੧॥

ਕਰਿ ਸਾਧੂ ਅੰਜੁਲੀ ਪੁੰਨੁ ਵਡਾ ਹੇ ॥

ਬਲ੍ਹਕੁ ਛਾਢ ਮੋਹਿ ਨਮਨ ਕਰਿਵਾ ਬਢ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰਿ ਅਰੇ।

ਕਰਿ ਡੰਡਉਤ ਪੁੰਨੁ ਵਡਾ ਹੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਖਾਯੁ ਧਰੁਵਤ ਪੁੰਨਾਮ ਕਰਿਵਾ ਮਖ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰਿ ਅਰੇ। ॥੧॥ ਰੂਪੁ ॥

ਸਾਕਤ ਹਰਿ ਰਸ ਸਾਦੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ਤਿਨ ਅੰਤਰਿ ਹਉਮੈ ਕੰਡਾ ਹੇ ॥

ਪਠਿਓ ਮਹਿਸ਼ਾਨੇ (ਮਾਯਾ ਬਹਿਰ ਯਥਿਓ ਕੰਧਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਭੁਲਿਯਾਯਾਏ) ਹਰਿ-ਰਸਰ ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਨਾਯਾਏ,
ਕਾਰਣ ਬੇਮਾਨਯਰ ਭਿਰਰ ਅਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਕਲ੍ਹਾ ਅਯੈ।

ਜਿਉ ਜਿਉ ਚਲਹਿ ਚੁਭੈ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਜਮਕਾਲੁ ਸਹਹਿ ਸਿਰਿ ਡੰਡਾ ਹੇ ॥੨॥

ਬੇ ਅਹੰਕਾਰਰੁ ਯੀਵਨਰ ਪਧਰੇ ਗਲਾਵੇਲੇ, ਅਹੰਕਾਰਰ ਕਲ੍ਹਾ ਭਾਯੁ ਪੁਰਜ ਮਛੁਗਾ ਵੇਯਾਯਾ ਏਵੰ
ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰਭੂਰੇ ਭਾਯੁ ਮਨ ਭਾਰਾ ਧਿਆਯਾਯਾਏ ਮਛੁਗਾ ਬਹਿਰਾਯੁ ਪਧਿਯਾਯਾ ॥੨॥

ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੈ ਦੁਖੁ ਜਨਮ ਮਰਣ ਭਵ ਖੰਡਾ ਹੇ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਭੁਲਾਯਾਨੇ ਪੁਰੁ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕ ਨਾਮਰ ਸ਼ੁਰਗਰੇ ਕਪੜ ਰੂਪੁ ਏਵੰ ਬੇਮਾਨੇ ਯੁਗ ਮਰਗ
ਚਕਰੁ ਮੁਕਿ ਪਾਯ ਯਗਰ ਦੁਃਖਰੁ ਮੁਕਿ ਪਾਯਾਯਾਏ।

ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖੁ ਪਾਇਆ ਪਰਮੇਸਰੁ ਬਹੁ ਸੇਭ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ ਹੇ ॥੩॥

ਭਾਪਰੇ, ਬੇ ਅਬਿਨਾਸੀ ਬਰ੍ਵਪਾਪਕ ਪੁਰੁਸ਼ ਪਾਯ ਨਿਯ ਆਯ ਬੇ ਗੁਣ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾਣ੍ਡਰੇ ਗੋਯਾ ਪਾਯਾਯਾ ॥੩॥

ਹਮ ਗਰੀਬ ਮਸਕੀਨ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਵਡ ਵਡਾ ਹੇ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਆਮੇ ਗਰਿਬ ਏਵੰ ਨਿਰਾਗੁਰੁ ਚੁਮ ਅਧਾਨਰੇਅਯੁ, ਚੂਮੇ ਬਰ੍ਵਾਯ ਗੁਣ, ਚੇਰੁ ਆਮਕੁ ਏਹਿ
ਬਿਕਾਰਰੁ ਰਖਾ ਕਰ

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਟੇਕ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਮੰਡਾ ਹੇ ॥੪॥੮॥੨੨॥੬੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹ ਚੁੰਨਕੇ ਹੋ ਨਾਮਕ ਆਖਾਰ ਅਥੇ; ਕੇਵਲ ਹਰਿ ਨਾਮਕੇ ਯੋਗ ਦੇਖ ਆਖਾਹੀਕ ਬੁਝ
ਪ੍ਰਾਚੁ ਖੂਯ ॥੪॥੮॥੨੨॥੬੦॥

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਉਠਿ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਇਸੁ ਗੜ ਮਹਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਰਾਇ ਹੈ ਕਿਛੁ ਸਾਦੁ ਨ ਪਾਵੈ ਧੀਠਾ ॥

ਮਾਨਵ ਸ਼ਰੀਰਕੇ ਚੁੰਨਕੇ ਯੋਗਕਰੇ ਰਾਜਾ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਾਸ ਕਰਉ, ਕਿਛੁ ਲਭਾਇਨ ਯਾਹ ਏਵਾਰ
ਬਾਧ ਪਾਯ ਨਾਹੀ

ਹਰਿ ਦੀਨ ਦਇਆਲਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਕੀਆ ਹਰਿ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਚਖਿ ਡੀਠਾ ॥੧॥

ਯੋਗਦੇਵਲੇਕੇ ਦਿਨਦਯਾਲੂ ਯੋਗਵਾਨ ਮੋਹਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਲੇ, ਸੁੰ ਗੁਰੂਕੇ ਵਾਕਯ ਭਾਰਾ ਹਰਿ-ਰਸਕ ਬਾਧ
ਚਾਕੁਲਿ ॥1॥

ਰਾਮ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗੁਰ ਲਿਵ ਮੀਠਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੋਹਕੇ ਰਾਮ! ਗੁਰੂਕੇ ਠਾਕੇ ਬੁਝਕੇ ਪਾਠਕੇ ਕਰਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕੇ ਯੋਗ ਗਾਨ ਕਰਿਵਾ ਮੋਹ
ਲਾਗਿਅਛਿ ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਹਰਿ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਹੈ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਲਾਗਿ ਬਸੀਠਾ ॥

ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਗਮਯ, ਅਗੋਚਰ ਏਵਾ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਅਥਉ, ਬਦਗੁਰੂ ਮਖੜਕੇ ਬਹਿਓ ਮੋਹਿਲੇਕੇ ਬੇ
ਮੋਹਉ

ਜਿਨ ਗੁਰ ਬਚਨ ਸੁਖਾਨੇ ਹੀਅਰੈ ਤਿਨ ਆਗੈ ਆਣਿ ਪਰੀਠਾ ॥੨॥

ਯਾਹਾਰ ਭ੍ਰਮਕੇ ਗੁਰੂਕੇ ਸ਼ਿਸ਼ਕੇ ਅਨਯਯਾਯਕ ਮਨੇ ਕਰੇ, ਗੁਰੂ ਬੇਮਾਨਕੇ ਅਧਿਕ ਰਸ ਨਾਮ ਬੇਬਨ
ਕਰਿਵਾਕੇ ਪਰਬਉ ॥2॥

ਮਨਮੁਖ ਹੀਅਰਾ ਅਤਿ ਕਠੋਰੁ ਹੈ ਤਿਨ ਅੰਤਰਿ ਕਾਰ ਕਰੀਠਾ ॥

ਬੇਬੁਝਾਰੀਕੇ ਭ੍ਰਮਕੇ ਵਧ ਨਿਬੁਝਾਰੇ ਅਥੇ, ਯਾਹਾਰ ਭਿਓਰੇ ਮਾਨਕੇ ਵਿਕਾਰਕੇ ਕਲਕੇ ਹੋਂ ਕਲਕੇ ਆਯ।

ਬਿਸੀਅਰ ਕਉ ਬਹੁ ਦੂਧੁ ਪੀਆਈਐ ਬਿਖੁ ਨਿਕਸੈ ਫੋਲਿ ਫੁਲੀਠਾ ॥੩॥

ਯਥੇ ਆਮੋ ਬਾਧਕੇ ਯੋਗਕੇ ਯੋਗ, ਪਰਮਾਨਾ ਕਲੇ ਯਾਹ ਭਿਓਰੇ ਵਿਖੇ ਹੋਂ ਵਾਹਾਰਿਯਾਯ ॥3॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਆਨਿ ਮਿਲਾਵਹੁ ਗੁਰੁ ਸਾਧੂ ਘਸਿ ਗਰੁੜੁ ਸਬਦੁ ਮੁਖਿ ਲੀਠਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰਖ ਹਰਿ! ਗੁਰੂਦੇਵਜੀ ਸਹ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਧੰਨ, ਕਾਰਨ ਬਾਪਰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨਯੰ ਕਰਿਵਾਨੂ
ਹੇਲੇ ਮੂੰ ਨੀਲਕੰਥ ਜੀ ਆਕਾਰੇ ਗੁਰੂਗਾਨੀ ਪੈਯ ਬੇਬਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ (ਗਾਨ ਕਰਿਵਾ)।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਕੇ ਲਾਲੇ ਗੋਲੇ ਲਗਿ ਸੰਗਤਿ ਕਰੁਆ ਮੀਠਾ ॥੪॥੯॥੨੩॥੬੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਗੁਰੂਜੀ ਦੇਵਕ ਆਦਿ ਧੰਨ ਅਰੇ | ਭਾਜ ਬਧਬਾਨੁ ਭੇਰਿਵਾ ਧਾਰਾ ਭਿੰਨ ਵਿਸ ਮਧ ਮੇਰੇ
ਅੰਤ ਹੋਇਆ ॥੪॥੯॥੨੩॥੬੧॥

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਰਥਿ ਸਰੀਰੁ ਹਮ ਬੇਚਿਆ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਆਗੇ ॥

ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਨਾਮ ਨੇਵਾ ਪਾਯ ਮੂੰ ਨਿਯ ਗੰਗਾ ਪ੍ਰਥ ਗੁਰੂਜੀ ਵਿਭਿ ਕਰਿਦੇਯੋ।

ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਤੈ ਨਾਮੁ ਦਿਝਾਇਆ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗ ਸਭਾਗੇ ॥੧॥

ਧਾਰਾ ਬਦਗੁਰ ਮੇਰੇ ਸੁਖਮੇਰੇ ਲੋਕਾਨਾ ਨਾਮਨੂੰ ਮਨਰੂਧ ਕਰਿਯੋ | ਭਾਗ ਮੇਰੇ ਮੁਖ ਆਦਿ ਮੁਖੇਰੇ
ਜਾਗੁਰ ਹੋਇਯੋ, ਮੂੰ ਬਖਸ਼ਿਓ ਭਾਗਵਾਨ ਅਰੇ। ॥੧॥

ਰਾਮ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਰਾਮ! ਗੁਰੂਜੀ ਮੇਰੇ ਧਾਰਾ ਮੇਰੇ ਸੁਰਭਿ ਭਗਵਾਨਾ ਭਾਗੇ ਲਾਗੇਯੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਮਈਆ ਰਮਤ ਰਾਮ ਰਾਇ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਗੁਰੂ ਲਿਵ ਲਾਰੇ ॥

ਰਾਮ ਪੁਰੋਹਿਤ ਭ੍ਰਮਰੇ ਵਿਦਿਆਨ ਅਚਰੇ, ਗੁਰੂਕਾ ਚੰਦ ਅੰਗ ਗੁਰੂ ਵਾਰ। ਪੁਰੂਕਾ ਠਾਰੇ ਕੁਝੇ
ਲਗਾਏਛੇ।

ਹਉ ਮਨੁ ਤਨੁ ਦੇਵਉ ਕਾਟਿ ਗੁਰੂ ਕਉ ਮੇਰਾ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਭਾਰੇ ॥੨॥

ਮੇਰਾ ਮਨ ਅੰਗ ਗੰਗੇਯ ਚੰਦ ਚੰਦ ਕਰੇ ਮੂੰ ਬੇਮਾਨਕਾ ਗੁਰੂਕਾ ਅਪੰਗ ਕਰੇ | ਮੇਰਾ ਭ੍ਰਮੁ ਅੰਗ ਭ੍ਰਮੁ
ਗੁਰੂਕਾ ਕਪਾ ਵਾਰ। ਨਿਰੰਗ ਹੋਏ ਯਾਛੇ ॥੨॥

ਅੰਧਿਆਰੈ ਦੀਪਕ ਆਨਿ ਜਲਾਏ ਗੁਰ ਗਿਆਨਿ ਗੁਰੂ ਲਿਵ ਲਾਰੇ ॥

ਮੋਹਭੇਦਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਅਯੋਗੇ ਅਯੋਗੇ ਨਿਰੰਗ ਆਨੇ ਪੁਰਾਣ ਪੁਰਾਣਿ ਕਲੇ, ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ ਮੇਰੇ
ਮਨੋਰਥ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਬਹਿਓ ਯੋਧੇ ਹੋਏ।

ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ ਬਿਨਸਿ ਬਿਨਸਿਓ ਘਰਿ ਵਸਤੁ ਲਹੀ ਮਨ ਜਾਰੇ ॥੩॥

ਅਯੋਗੇ ਅਯੋਗੇ ਮੇਰੇ ਭ੍ਰਮਰੇ ਵਿਦਿਆਨ ਹੋਏਗੇ। ਅੰਗ ਮੇਰੇ ਭ੍ਰਮਰੇ ਨਿਰੰਗ ਹੋਏਗੇ।
ਮੇਰੇ ਮਨ ਯੋਗ ਹੋਏ। | ਮੇਰੇ ਮਨ ਭ੍ਰਮਰੇ ਗੁਰੂਕੇ ਨਾਮੇ ਵਸਤੁ ਪਾਏਯਾਛੇ ॥੩॥

ਸਾਕਤ ਬਧਿਕ ਮਾਇਆਧਾਰੀ ਤਿਨ ਜਮ ਜੋਹਨਿ ਲਾਰੇ ॥

ਭਗਵਾਨਕਾ ਠਾਰੇ ਵਿਦਿਆ, ਨਿਰੰਗ, ਪਰੰਗ ਅੰਗ ਮਾਯਾਧਾਰੀ ਯੋਗੇ ਹੋਏ ਮਨੁਕੇ ਮਨੁਕੇ
ਵਾਛੇਯਾਛੇ।

ਉਨ ਸਤਿਗੁਰ ਆਗੈ ਸੀਸੁ ਨ ਬੇਚਿਆ ਓਇ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ਅਭਾਰੇ ॥੪॥

ਮੇਰੇ ਬਦਗੁਰੂਕੇ ਬਦਗੁਰੂਕੇ ਨਿਰੰਗ ਮਨੁਕੇ ਵਿਦਿਆ ਨਾਹੀ, ਬੇ ਭਗਵਾਨਕੇ ਯੋਗੇ ਮਨੁਕੇ
ਯੋਗੇ ਪਰੰਗਯਾਛੇ ॥੪॥

ਹਮਰਾ ਬਿਨਉ ਸੁਨਹੁ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕੁਰ ਹਮ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਮਾਰੇ ॥

ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਠਾਰੇ! ਮੇਰੇ ਅਨੁਰੋਧ ਗੁਰੂ | ਮੂੰ ਪੁਰੂਕਾ ਆਗੁਰੂ ਨੇਏ ਹੋਏ ਨਾਮ ਪਾਏ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰੇ |

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੀ ਲਜ ਪਾਤਿ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸਿਰੁ ਬੇਚਿਓ ਸਤਿਗੁਰ ਆਗੇ ॥੫॥੧੦॥੨੪॥੬੨॥

ਗੁਰੂ ਹੋਏ ਨਾਨਕਕਾ ਲਗਾ-ਪੁਰੰਗ ਰੰਗੇ ਵਾਲਾ ਅਚਰੇ, ਬੇ ਨਿਰੰਗ ਬਦਗੁਰੂਕੇ ਬਦਗੁਰੂਕੇ
ਕਰੇਏਛੇ ॥੫॥੧੦॥੨੪॥੬੨॥

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਹਮ ਅਹੰਕਾਰੀ ਅਹੰਕਾਰ ਅਗਿਆਨ ਮਤਿ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਆਮੇ (ਪ੍ਰਾਣੀ) ਅਠਖੰਕ ਅਘੰਕਾਰੀ, ਆਮਰ ਰੂਥਿ ਅਘੰਕਾਰੀ ਐਵੰ ਅਯੋ ਹੋਇ ਰਹਿਯਾਵ | ਕਿਛੁ ਗੁਰੂਯੁ
ਭੇਰਿਥਾ ਭਾਰੀ ਆਮਰ ਅਘੰਕਾਰ ਨਝੁ ਹੋਇਯਾਵ |

ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਇਆ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੁ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥੧॥

ਅਘੰਕਾਰੀ ਰੋਗੀ ਆਮ ਫੁਟਲੂ ਅਧਿਯੋਗਿ ਹੋਇਯਾਵ ਐਵੰ ਆਮੇ ਬੁਝਿ ਪਾਇਯਾ | ਹਉਮੈ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ
ਰੂਪੀ ਗੁਰੂ ਧਨੁ ਧਨੁ ਅਧਿਯੋਗਿ | ॥1॥

ਰਾਮ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਰਾਮ! ਗੁਰੂਯੋ ਬਚਨ ਭਾਰੀ ਸੁੰ ਪੁਰਖੁ ਪਾਇਯਾਯੋ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਮੇਰੈ ਹੀਅਰੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਾਮ ਰਾਇ ਕੀ ਗੁਰਿ ਮਾਰਗੁ ਪੰਥੁ ਬਤਾਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਫੁਟਲੂ ਰੋਗੀ ਪ੍ਰੇਮ ਅਯੋ, ਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਪੁਰਖੁ ਮੇਰੇ ਮਾਰਗੇ ਦਿਖਾਇਯਾਯੋ |

ਮੇਰਾ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਸਤਿਗੁਰ ਆਗੈ ਜਿਨਿ ਵਿਛੁੜਿਆ ਹਰਿ ਗਲਿ ਲਾਇਆ ॥੨॥

ਮੇਰੇ ਆਮ੍ਹਾ ਐਵੰ ਗੰਧਰਬ ਸੁਭੁ ਕਿਛੁ ਬਧਗੁਰੂਯੋ ਨਿਕਰੇ ਬਧਪੰਥ, ਸਿਧ ਮੇਰੇ ਬਿਛੋੜੇ ਹੋਇਯਾਵ
ਪਰਮਾਮ੍ਹਾਯੋ ਆਲਿਯੋ ਕਰਾਇਯਾਯੋ ॥2॥

ਮੇਰੈ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਦੇਖਨ ਕਉ ਗੁਰਿ ਹਿਰਦੇ ਨਾਲਿ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਪੁਰਖੁ ਦਰਸਨ ਪਾਯੋ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਰੇ ਫੁਟਲੂ ਬੁਝਿ ਹੋਇਯਾਯੋ | ਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਫੁਟਲੂ ਬੁਝਿ
ਦਿਖਾਇਯਾਯੋ |

ਸਹਜ ਅਨੰਦੁ ਭਇਆ ਮਨਿ ਮੇਰੈ ਗੁਰ ਆਗੈ ਆਪੁ ਵੇਚਾਇਆ ॥੩॥

ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿ ਆਨੰਦ ਭਯੋ ਹੋਇਯਾਯੋ, ਸੁੰ ਦੁਖਯੋ ਗੁਰੂਯੋ ਬਧਮੁਖਰੇ ਬਿਭੁ ਕਰਿਦੇਯੋਯੋ |
॥3॥

ਹਮ ਅਪਰਾਧ ਪਾਪ ਬਹੁ ਕੀਨੇ ਕਰਿ ਦੁਸਟੀ ਚੇਰ ਚੁਰਾਇਆ ॥

ਸੁੰ ਅਨੇਕ ਅਧਿਕਾਰ ਉ ਪਾਪ ਕਰਿਯੋ | ਮੇਰੇ ਰੋਗੀ ਮੇਰੇ ਰੋਗੀ ਕਰਿਯੋ ਭਾਵੇ ਲੁਕਾਇਯਾਵ, ਚੇਰੇ ਸੁੰ
ਦੁਖਯੋ ਕਰਿ ਭਾਵੇ ਲੁਕਾਇਯੋ ਰਹਿਯੋ |

ਅਬ ਨਾਨਕ ਸਰਣਗਤਿ ਆਏ ਹਰਿ ਰਾਖਹੁ ਲਾਜ ਹਰਿ ਭਾਇਆ ॥੪॥੧੧॥੨੫॥੬੩॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਐਵੇ ਸੁੰ ਹਉਮੈ ਗੰਧਰਬੇ ਆਇਯੋ, ਹੋ ਹਉਮੈ! ਦੁਖਯੋ ਮੇਰੇ ਭਯੋ ਲੁਕਾਇਯੋ, ਮੇਰੇ
ਲੁਕਾਇਯੋ ਹਉਮੈ ॥4॥11॥25॥63॥

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਭਰੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਬਾਜੈ ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦੁ ਗੁਰਮਤਿ ਮਨੁਆ ਗਾਵੈ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਭੋਪਦੇਸ਼ ਵਾਰਾ, ਅਨਾਹਤ ਭਾਵ ਮੇਰਾ ਭਿਓਰੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਰ ਆਰਥ ਹੋਵਾਕੂ ਲਾਗਿਲਾ ਐਵੇਂ ਮੇਰੇ ਮਨ
ਕੇਵਲ ਗੁਰੂਕਾ ਗੀਤਾ ਵਾਰਾ ਪਰਮਾਤਮਾਕਾ ਮੰਗ ਗਾਨ ਕਰੇ ।

ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ॥੧॥

ਬੜ ਬੋਝਾਗਧਰੂ ਮੂੰ ਗੁਰੂਨਾਨਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਏ, ਗੁਰੂ, ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨਕਾ ਪੁਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨੋਭਾਵ ਮੋਹਿਓ, ਬੇ ਧਨੁ ਧਨੁ ਅਰਥੇ ॥1॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਮਾਖਨਰੂ ਹੋਂ ਕੀਰਤਨ ਓਰੇ ਕੂਝੇ ਲਾਗਿਯਾ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਹਮਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮਨੁ ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਬਧਗੁਰੂ ਹੋਂ ਮੇਰੇ ਓਕੂਰ ਅਰਥੇ ਆਭ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰੂਕਾ ਹੋਂ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾ ॥

ਹਮ ਮਲਿ ਮਲਿ ਧੋਵਹ ਪਾਵ ਗੁਰੂ ਕੇ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਨਾਵੈ ॥੨॥

ਮੂੰ ਗੁਰੂਕਾ ਚਰਨ ਮੋਹਿਯਾ, ਮੇਰੇ ਮੋਹੇ ਹਰਿਕਾ ਕਥਾ ਗੁਣਾ ॥2॥

ਹਿਰਦੈ ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ ਜਿਹਵਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਭੋਪਦੇਸ਼ ਮਾਖਨਰੂ ਰਾਮ ਰਸ ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਸੁਪਿਓ ਹੋਯਾ, ਐਵੇਂ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿਕਾ ਮੰਗ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾ ॥

ਮਨ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਹਰਿ ਰਸਿ ਆਘਾਨੇ ਫਿਰਿ ਬਹੁਰਿ ਨ ਭੂਖ ਲਗਾਵੈ ॥੩॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਭਿਓਂ ਕੀਰਤਨ ਅਨੁਭਵ ਵਾਰਾ ਭੁਖ ਹੋਯਾਯਾ ਆਭ ਚਾਪਰੇ ਚਾਕੂ ਬਿਭਾਨ ਵਾਰੇ ਭੋਜ ਲਾਗੇ ਨਾਹੀ ॥3॥

ਕੋਈ ਕਰੈ ਉਪਾਵ ਅਨੇਕ ਬਹੁਤੇਰੇ ਬਿਨੁ ਕਿਰਪਾ ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਵੈ ॥

ਕੋਈ ਅਨੇਕ ਉਪਾਯ ਕਰੇ, ਕਿਛੁ, ਪੁਰਾਣ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨਾ ਚਾਕੂ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ ॥੪॥੧੨॥੨੬॥੬੪॥

ਨਾਨਕ ਭੋਪਰੇ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਰਨਾ ਕਰਿਓ, ਗੁਰੂਕਾ ਭੋਪਦੇਸ਼ ਵਾਰਾ ਚਾਕੂ ਰੂਝੇਰੇ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਵਾਸ ਕਰਿਓ ॥4॥12॥26॥64॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਰਾਗ ਰਭਭੀ ਮਾਝ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿੰਦੂ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਕਰੰਮਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰਸ਼! ਗੁਰੂਜੀ ਬਾਨੀਖਰੇ ਰਹਿੰਦੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਾਨੇਰੇ ਜਪ ਕਰ।

ਮਤਿ ਮਾਤਾ ਮਤਿ ਜੀਉ ਨਾਮੁ ਮੁਖਿ ਰਾਮਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰਸ਼! ਯੇਹੀ ਕੂਝੀ ਨਿਯਮ ਮਾਤਾ ਬਨਾਏ, ਕੂਝੀ ਹੂੰ ਨਿਯਮ ਜੀਵਨ-ਆਖਾਰ ਬਨਾਏ ਐਵੇਂ
ਪਾਠਿਓ ਰਾਮੇਰੇ ਜਾਨੇਰੇ ਜਪ ਕਰ।

ਸੰਤੋਖੁ ਪਿਤਾ ਕਰਿ ਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਅਜਨਮਾ ॥

ਬੇਝਾਬੀ ਨਿਯਮ ਪਿਤਾ ਆਯ ਗੁਰੂਜੀ ਨਿਯਮ ਅਯਤਨ ਬਦਵਰਤਨ ਬਨਾਏ।

ਵਡਭਾਗੀ ਮਿਲੁ ਰਾਮਾ ॥੧॥

ਹੇ ਬੀਭਾਗਯਗਲ! ਰਾਮਾਕ ਸਹਿਤ ਮਿਲ ॥1॥

ਗੁਰੁ ਜੇਗੀ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਿਆ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀ ਜੀਉ ॥

ਮੂੰ, ਯੋਗੀ ਗੁਰੂ ਪਰਮੇਸ਼ਰਾਕ ਸਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਿਐ ਆਉ ਚਾਹਾਕ ਰਾਜੇਰੇ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਐ।

ਗੁਰੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਤੜਾ ਸਦਾ ਨਿਰਬਾਣੀ ਜੀਉ ॥

ਗੁਰੂ ਪਰਮੇਸ਼ਰਾਕ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਗ ਰਹਿਐ ਆਉ ਸਰਵਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਚਰਿ।

ਵਡਭਾਗੀ ਮਿਲੁ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਣੀ ਜੀਉ ॥

ਬੀਭਾਗਯਗੁਰੂ ਮੂੰ ਰਤੂਰ ਅੰਬ ਸਰਬੰਗ ਪੁਰੂਸ ਸਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਿਐ।

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਭਿੰਨਾ ॥੨॥

ਮੇਰਾ ਮਨ ਤੇ ਤਨ ਪਰਮੇਸ਼ਰਾਕ ਰਾਜੇਰੇ ਮਗ ਅਐ ॥2॥

ਆਵਹੁ ਸੰਤਹੁ ਮਿਲਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਹਾ ॥

ਹੇ ਬਛ! ਆਖ, ਆਮੇ ਮਿਲੀ ਪੁਰੂਸ ਨਾਮ ਯੋਗ ਕਰਿਵਾ।

ਵਿਚਿ ਸੰਗਤਿ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਲੈ ਲਾਹਾ ਜੀਉ ॥

ਆਮੇ ਬਚਸਾਓਰੇ ਮਿਲੀ ਸਰਵਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਵਾ।

ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਸੰਤਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੁਖਿ ਪਾਹਾ ਜੀਉ ॥

ਬਛਾਕ ਬੇਵਾ ਕਰਿ ਆਮੇ ਸੁਖਰੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਮ੍ਰਿਤ ਰਝਵਾ।

ਮਿਲੁ ਪੁਰਖਿ ਲਿਖਿਅੜੇ ਧੁਰਿ ਕਰਮਾ ॥੩॥

ਪ੍ਰਾਨਸਰੂ ਭਾਗਯਰੇ ਪੂਰ ਕਰੰਗ ਲੇਖਾ ਅਨੂਥਾਰੇ ਪੁਰੂਸ ਸਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰ ॥3॥

ਸਾਵਣਿ ਵਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਜਗੁ ਛਾਇਆ ਜੀਉ ॥

ਗ੍ਰਾਹਣੀ ਮਾਸਰੇ ਨਾਮ ਅਮ੍ਰਿਤ ਵਾਲਾ ਵਾਦਲ ਯੋਗਤ ਯੋਗਰੇ ਲਾਭ ਹੋਯਾਕ ਰਹਿਐ।

ਮਨੁ ਮੇਰੁ ਕੁਹਕਿਅੜਾ ਸਬਦੁ ਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ॥

ਨਾਮ ਅਮ੍ਰਿਤਕੁ ਚਾਗੁ ਮੇਰਾ ਮਨਰ ਮਨੁਰ ਪ੍ਰਬਧ ਹੋਯਾਕ ਆਨੰਦਤ ਹੋਯਾਕਐ।

ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੁਠੜਾ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ਜੀਉ ॥

ਮੇਰੇ ਬੇ-ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਮ੍ਰਿਤ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਦੇ ਬਾਬੇ ਕਰਿਅੰਤ੍ਰਿ, ਭਾਖਾਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰਖ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ
ਮਿਲਿਆਏਏ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੇਮਿ ਰਤੰਨਾ ॥੪॥੧॥੨੭॥੬੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰਹ ਪੁਰਖ ਪੁਰਖ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਹੋਏਏਏ ॥੪॥੧॥੨੭॥੬੫॥

ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਆਉ ਸਖੀ ਗੁਣ ਕਾਮਣ ਕਰੀਹਾ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬੇਬੇ! ਆਉ, ਆਉ ਪੁਰਖ ਦੇ ਗੁਣ ਕਰੀਹਾ ਜੀਉ ਕਾਮਣ ਕਰੀਹਾ ਆਉ

ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਰੰਗੁ ਮਾਣਿਹ ਰਲੀਆ ਜੀਉ ॥

ਬੰਧੁ ਬੰਧੁ ਮੇਰੇ ਆਉ ਪੁਰਖ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬੰਧੁ ਆਉ ਭੋਲੀਆ।

ਗੁਰ ਦੀਪਕੁ ਗਿਆਨੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਬਲੀਆ ਜੀਉ ॥

ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਗੁਰੂ ਦੇ ਆਉ ਮਨੁ ਦੇਵੀ ਪੁਰਖ ਦੇ ਰਹੀਆ।

ਹਰਿ ਤੁਠੈ ਢੁਲਿ ਢੁਲਿ ਮਿਲੀਆ ਜੀਉ ॥੧॥

ਅੰਤਿ ਪੁਰਖ ਦੇਵੀ ਮੇਰੇ ਬੇਬੇ ਪੁਰਖ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ॥੧॥

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਲਗਾ ਹਰਿ ਢੇਲੇ ਜੀਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇਵੀ ਮੇਰੇ ਪੁਰਖ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ।

ਮੈ ਮੇਲੇ ਮਿਤ੍ਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਵੇਚੇਲੇ ਜੀਉ ॥

ਮੇਰੇ ਕਾਮਣਾ ਆਉ ਮੇਰੇ ਬੇਬੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰਖ ਦੇਵੀ ਮੇਰੇ ਕਾਮਣਾ।

ਮਨੁ ਦੇਵਾਂ ਸੰਤਾ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲੇ ਜੀਉ ॥

ਮੂੰਹ ਮੇਰੇ ਬੇਬੇ ਪੁਰਖ ਦੇਵੀ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ।

ਹਰਿ ਵਿਟੜਿਅਹੁ ਸਦਾ ਘੇਲੇ ਜੀਉ ॥੨॥

ਪੁਰਖ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਦੇਵੀ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ॥੨॥

ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ ଗୋବିନ୍ଦ! ମୋର ମନକୁ ଆସି ନିବାସ କର, ହେ ପ୍ରଭୁ! କୃପା କରି ମୋ' ମନରେ ଆସି ନିବାସ କର।

ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ ଗୋବିନ୍ଦ! ମୋତେ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ମିଳିଯାଇଛି, ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ମୁଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାଇଛି ।

ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ ଗୋବିନ୍ଦ! ମୋତେ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ହରିନାମ ମିଳିଯାଇଛି ଆଉ ମୁଁ ସୁହାଗିନୀ ବନିଯାଇଛି, ଏବେ ମୋର ମନରେ ଦିନ ରାତି ପ୍ରସନ୍ନତା ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ରହିଅଛି।

ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ ଗୋବିନ୍ଦ! ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟରୁ ମୁଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇଛି ଆଉ ମୁଁ ନିତ୍ୟ ନାମ ରୂପୀ ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତକରି ନିଜ
ମନରେ ଉପଭୋଗ କରୁଅଛି। ॥୩॥

ଭଗବାନ ସ୍ବୟଂ ହି ଜୀବଙ୍କୁ ଉତ୍ସନ୍ନ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ସ୍ବୟଂ ହି ତାହାଙ୍କ ପାଳନ କରନ୍ତି, ଭଗବାନ ସ୍ବୟଂ ହି ତାହାଙ୍କୁ କାମରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି ।

ଅନେକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦକୁ ସେବନ କରନ୍ତି, ଯେଉଁଠିରେ କେବେ ଅଭାବ ହୁଏ ନାହିଁ ଏବଂ କେତେକ କେବଳ ଅଳ୍ପ କିଛି ଶସ୍ୟ ପାଆନ୍ତି ।

ଭଗବାନ ଅନେକ ଜୀବଙ୍କୁ ରାଜା ଭାବରେ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି, ସେମାନେ ସିଂହାସନରେ ବସି ସର୍ବଦା ଖୁସି ହୁଅନ୍ତି ଏବଂ ଭଗବାନ ଅନେକ ପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ଭିକାରୀ କରନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନେ ଦ୍ଵାର ଦ୍ଵାର ବୁଲି ଭିକା କରନ୍ତି ।

ହେ ମୋର ଗୋବିନ୍ଦ! ତୁମର ନାମ ସବୁଠାରେ ବିଦ୍ୟମାନ । ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁଙ୍କର ସେବକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରେ
ଧ୍ୟାନ କରନ୍ତି ॥4॥2॥28॥66॥

ଗଉଡ଼ି ମାଝ ମହଲ 4 ॥

ਮਨ ਮਾਹੀ ਮਨ ਮਾਹੀ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਤਾ ਮਨ ਮਾਹੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਹਿੰਦੁ ਗੋਵਿੰਦਾ! ਮੈਂ ਨਿਯੰਤਰ ਮਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਰੰਗ-ਰਸ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਹੋਵੇ।

ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਨਾਲਿ ਨ ਲਖੀਐ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਅਲਖੁ ਲਖਾਹੀ ਜੀਉ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਰੰਗ ਪ੍ਰਤੱਪਕ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸ਼ਾਨ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗੀ। ਹੇ ਮੇਰਾ ਗੋਵਿੰਦਾ! ਬਿਨਾਂ ਰੰਗ ਦੇ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਸਭ ਦਾਲਦ ਦੁਖ ਲਹਿ ਜਾਹੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਗੋਵਿੰਦਾ! ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿਓ। ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿਓ।

ਹਰਿ ਪਦੁ ਉਤਮੁ ਪਾਇਆ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਮਿ ਸਮਾਹੀ ਜੀਉ ॥੧॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਗੋਵਿੰਦਾ! ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਪਦਾਂ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਦੀ ਵਡਾਈ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇ। ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਪਦਾਂ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਦੀ ਵਡਾਈ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇ।

ਨੈਣੀ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰਿਆ ਨੈਣੀ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਕਿਨੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਡਿਠੜਾ ਨੈਣੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਿਆ! ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਦੀ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇ।

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਬਹੁਤੁ ਬੈਰਾਗਿਆ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਹਰਿ ਬਾਝਹੁ ਧਨ ਕੁਮਲੈਣੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਗੋਵਿੰਦਾ! ਮੇਰੇ ਮਨ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇ। ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਮਨ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇ।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਪਾਇਆ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਜਣੁ ਸੈਣੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ਗੋਵਿੰਦ! ਬਲੁਕਾ ਬਹਿਤ ਨੀਰੀ ਸ੍ਰੀ ਨੀਰੀ ਨੀਰੀ ਏਵਾਂ ਬਲੁਕਾ ਬਹਿ-ਪੁਰੁਕਾ ਪਾਇਆ।

ਹਰਿ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਜਗਜੀਵਨੁ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਮੈ ਸੁਖਿ ਵਿਹਾਣੀ ਰੈਣੀ ਜੀਉ ॥੨॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ਗੋਵਿੰਦ! ਮੇਰੇ ਜਗਜੀਵਨ ਬਹਿ ਨੀਰੀਆਇਆ ਆਉ ਏਵੇ ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਉ ਬੁਝੇਰੇ ਬਿਭੁਅਛਿ ॥੨॥

ਮੈ ਮੇਲਹੁ ਸੰਤ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਜਣੁ ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਭੁਖ ਲਗਾਈਆ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਬਲੁਕਾ! ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਬਲੁਕਾ ਬਹਿ-ਪੁਰੁਕਾ ਬਹਿਤ ਨੀਰੀ ਕਰਾਇਆ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਏਵਾਂ ਭਨਕੂ ਨੀਰੀਰੇ ਭੋਕਾ ਲਾਗੁਅਛਿ।

ਹਉ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੈ ਅੰਤਰਿ ਬਿਰਹੁ ਹਰਿ ਲਾਈਆ ਜੀਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨੀਰੀ ਪੁੰਨਭਰੇ ਵਰਨ ਬਿਨਾ ਜੀਵਿਤ ਰਹਿਪਾਰਿਕ ਨਾਉਂ, ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਪੁਰੁ ਬਿਛੋੜ ਪਾਓ ਬਿਧਾਨਾ ਅਛਿ।

ਹਰਿ ਰਾਇਆ ਮੇਰਾ ਸਜਣੁ ਪਿਆਰਾ ਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਜੀਵਾਈਆ ਜੀਉ ॥

ਬਰਾਹ ਪੁਰੁ ਮੇਰੇ ਬਰ ਪੁੰਨ ਨੀਰੀਰੇ ਅਭਿ, ਗੁਰੁਦੇਵ ਮੇਰੇ ਚਾਕਾ ਬਹਿਤ ਨੀਰੀਆਇਆ ਆਉ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪੁਰੀ ਜੀਵਿਤ ਹੋਇਆ ਕਰੁ ਪਰਮਾਨੁ ਹੋਇਆ।

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਆਸਾ ਪੂਰੀਆ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਮਨਿ ਵਾਧਾਈਆ ਜੀਉ ॥੩॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਏਵਾਂ ਭਨਕੂ ਆਸਾ ਪੂਰੀ ਹੋਇਆ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ਗੋਵਿੰਦ! ਕਰੁਕਾ ਨੀਰੀ ਕਰਿਵਾ ਬਾਰਾ ਮੇਰੇ ਮਨਕੂ ਗੁਰੁਕਾਮਨਾ ਨੀਰੀਅਛਿ ॥੩॥

ਵਾਰੀ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਵਾਰੀ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰਿਆ ਹਉ ਤੁਧੁ ਵਿਟੜਿਅਹੁ ਸਦ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ਗੋਵਿੰਦ! ਸੁਨਤੁਧੁ ਭਧਰੇ ਭਨ ਏਵਾਂ ਮਨਰੇ ਬਨਪੈਤ ਅਭੇ।

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਪਿਰੰਮ ਕਾ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਹਰਿ ਪੁੰਜੀ ਰਾਖੁ ਹਮਾਰੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ਗੋਵਿੰਦ! ਮੇਰੇ ਮਨ ਏਵਾਂ ਭਨ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨਭਰੇ ਪੁਰੁਕਾ ਪੁਰੀ ਅਭੇ, ਹੇ ਪੁਰੁ! ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਪੁਰੁਕਾ ਰਖਾ ਕਰੁ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਿਸਟੁ ਮੇਲਿ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਹਰਿ ਮੇਲੇ ਕਰਿ ਰੈਬਾਰੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ਗੋਵਿੰਦ! ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਬਖਸ਼ ਬਖਸ਼ੁਕਾ ਬਹਿਤ ਨੀਰੀ ਕਰਾਇਆ, ਮੇਰੇ ਨੀਰੀ ਮਾਰੀਵਰਨ ਬਾਰਾ ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਬਹਿਤ ਨੀਰੀ ਕਰਾਇਆ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਇਆ ਕਰਿ ਪਾਇਆ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ਜੀਉ
॥੪॥੩॥੨੯॥੬੭॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ਗੋਬਿੰਦ! ਭਾਰੇ ਦਲਾਰੂ ਮੂੰ ਹਰਿਯੋ ਨਾਮ ਪੁਰਾ ਕਰਿਅਛਿ, ਨਾਨਕ ਭਾਰੇ ਹੂੰ ਗੋਬਿੰਦ
ਨੇਕਛਿ। ॥4॥3॥29॥67॥

ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਉਠਿ ਮਾਝ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਚੋਜੀ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਚੋਜੀ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰਿਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਚੋਜੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ਗੋਬਿੰਦ! ਤੂੰ ਵਧੇਰੇ ਬਿਨੋਦੀ ਅਰੂ, ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ-ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਬਿਨੋਦੀ ਅਰਛਿ।

ਹਰਿ ਆਪੇ ਕਾਨ੍ਹਹੁ ਉਪਾਇਦਾ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਹਰਿ ਆਪੇ ਗੋਪੀ ਖੋਜੀ ਜੀਉ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨੁ ਭਵੰਨੁ ਕਰਿਛਿ, ਹਰਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨੁ ਗੋਪੀਵਾ ਵਾਲਾ ਗੋਪੀ ਅਰਛਿ।

ਹਰਿ ਆਪੇ ਸਭ ਘਟ ਭੋਗਦਾ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਆਪੇ ਰਸੀਆ ਭੋਗੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ਗੋਬਿੰਦ! ਯੋਗ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬਸੰਤ ਗੋਪੀਰੇ ਪਦਾਰਥੁ ਭੋਗ ਕਰਿਛਿ, ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਰਸ
ਭੋਗੀ ਵਾਲਾ ਭੋਗੀ ਅਰਛਿ।

ਹਰਿ ਸੁਜਾਣੁ ਨ ਭੁਲਈ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੋਗੀ ਜੀਉ ॥੧॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ਗੋਬਿੰਦ! ਹਰਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਚਤੁਰ ਵੰਸ਼ ਨਿਰੰਜਨੁ ਅਰਛਿ, ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਭੋਗਰੂ ਨਿਰੰਜਨ
ਬਦਰੂਨੁ ਅਰਛਿ ॥1॥

ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਦਾ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਹਰਿ ਆਪਿ ਖੇਲੈ ਬਹੁ ਰੰਗੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ਗੋਬਿੰਦ! ਯੋਗ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯਾਛਿ ਆਯ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਅਨੇਕ ਰੰਗ ਬਾਰਾ
ਗੋਬਿੰਦ।

ਇਕਨਾ ਭੋਗ ਭੋਗਾਇਦਾ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਇਕਿ ਨਗਨ ਫਿਰਹਿ ਨੰਗ ਨੰਗੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ਗੋਬਿੰਦ! ਅਨੇਕ ਪੁੰਨਾਯੁ ਬੇ ਪੁੰਨਾਯੁ ਪੁੰਨ ਕਰਿਛਿ, ਯਾਹਾ ਠਾਨੁ ਬੇ ਪੁੰਨਾਯੁ ਪੁੰਨ
ਕਰਿਛਿ ਆਯ ਪੁੰਨਾਯੁ ਨਗਨ ਹੋਯ ਪੁੰਨਾਯੁ ਹੋਯਾਯ।

ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਦਾ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਹਰਿ ਦਾਨੁ ਦੇਵੈ ਸਭ ਮੰਗੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ਗੋਬਿੰਦ! ਯੋਗ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯਾਛਿ ਆਯ ਮੰਗੀ ਵਾਲਾ ਬਸੰਤ ਪੁੰਨਾਯੁ
ਦਾਨੁ ਪੁੰਨਾਯੁ ਕਰਿਯਾਛਿ,

ਭਗਤਾ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ਹੈ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਹਰਿ ਕਥਾ ਮੰਗਹਿ ਹਰਿ ਚੰਗੀ ਜੀਉ ॥੨॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ! ਪੁਰਖ-ਨਾਮੁ ਤੂੰ ਭਲੇ ਆਖਾਰੇ ਅਰੇ, ਬੇ ਗੁਣਿ ਹਰਿ ਕਾ ਹੀਂ ਥਾਵੇ ॥੨॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਭਗਤਿ ਕਰਾਇਦਾ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਲੋਚ ਮਨਿ ਪੂਰੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ! ਭਲੇ ਭਲੇ ਤੂੰ ਨਿਯਮਿ ਭਲੇ ਕਰਾਇਓ ਆਪੇ ਨਿਯਮਿ ਭਲੇ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰੀ ਕਰਿਓ।

ਆਪੇ ਜਲਿ ਥਲਿ ਵਰਤਦਾ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਨਹੀ ਦੂਰੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ! ਹਰੇ ਭਲੇ ਭਲੇ ਬਰਤੁ ਬਿਧਾਨਾ ਅਰੇ, ਬੇ ਬਰਥਾਪਕ ਆਪੇ ਦੂਰੇ ਰਹਿਓ ਨਾਹੀਂ।

ਹਰਿ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਆਪਿ ਹੈ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਹਰਿ ਆਪਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ! ਭਿੰਨੇ ਭੇਦੇ ਆਪੇ ਆਪੇ ਪੁਰਖੁ ਤੂੰ ਬਿਧਾਨਾ ਅਰੇ, ਭਲੇ ਭਲੇ ਤੂੰ ਬਿਧਾਨਾ ਅਰੇ ਬਿਧਾਨਾ ਪਰਿਪੂਰ੍ਵ ਰਹਿਓ।

ਹਰਿ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਸਾਰਿਆ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਹਰਿ ਵੇਖੈ ਆਪਿ ਹਦੂਰੀ ਜੀਉ ॥੩॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ! ਰਾਮੁ ਤੂੰ ਵੇਖੈ ਭਗਤਿ ਪੁਰਖਿ ਕਰਿਓ, ਪੁਰਖੁ ਤੂੰ ਨਿਯਮਿ ਬਿਧਾਨਾ ਅਰੇ ॥੩॥

ਹਰਿ ਅੰਤਰਿ ਵਾਜਾ ਪਉਣੁ ਹੈ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਹਰਿ ਆਪਿ ਵਜਾਏ ਤਿਉ ਵਾਜੈ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ! ਪੁਰਖਿ ਭਿੰਨੇ ਭੇਦੇ ਪਰਿਪੂਰ੍ਵ ਨਾਮੁ ਵਾਜਾਇ, ਮੇਰੇ ਭਲੇ ਭਲੇ ਤੂੰ ਵਾਜਾਇ ਵਾਜਾਇ, ਬੇਧਰੇ ਭਾਵੇ ਵਾਜਾਇ।

ਹਰਿ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਗਾਜੈ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ! ਆਪੇ ਭਲੇ ਭਲੇ ਨਾਮੁ ਨਾਮੁ ਨਾਮੁ ਨਾਮੁ ਨਾਮੁ ਨਾਮੁ ਨਾਮੁ, ਗੁਰੂ ਭਲੇ ਭਲੇ ਭਾਵੇ ਭਾਵੇ ਭਾਵੇ-ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖੁ ਭਾਵੇ।

ਆਪੇ ਸਰਣਿ ਪਵਾਇਦਾ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਹਰਿ ਭਗਤ ਜਨਾ ਰਾਖੁ ਲਾਜੈ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ! ਭਲੇ ਭਲੇ ਤੂੰ ਮਨੁਸ਼ਾਨੁ ਨਿਯਮਿ ਭਗਤਿ ਪੁਰਖਿ ਭਾਵੇ ਭਾਵੇ ਭਾਵੇ ਭਾਵੇ ਭਾਵੇ।

ਵਡਭਾਗੀ ਮਿਲੁ ਸੰਗਤੀ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਸਿਧਿ ਕਾਜੈ ਜੀਉ ॥੪॥੪॥੩੦॥੬੮॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ਗੋਵਿੰਦ! ਕਿੱਥੇ ਭਾਗਯਗਾਲੀ ਸਨੁਖੁ ਝੁੰ ਬਠਬਠਾਏ ਯੋਧੇ ਰਹਿਯਾਹਿ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁੰਨੁ
ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਰੇ ਜੀਵਨ ਸਨੋਰਥ ਬਧਾਏ ਹੋਯਾਏ ॥੪॥੪॥੩੦॥੬੮॥

ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਮੈ ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਹਰਿ ਬਿਰਹੁ ਲਗਾਈ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਭਰਪੂਰੁਸ! ਹਰਿ-ਨਾਮਰੇ ਪ੍ਰੇਮ-ਭੁਝਾ ਹਰਿ ਮੋਹੇ ਦੇਯਾਏ ॥

ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਤੁ ਮਿਲੈ ਸੁਖੁ ਪਾਈ ਜੀਉ ॥

ਯਦਿ ਮੇਰੇ ਮਿਤੁ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੁ ਮੋਹੇ ਮਿਲਿਯਾਹਿ, ਚਾਹਾਏਯੋ ਮੋਹੇ ਬਠ ਬੁਝਾ ਭਧਯਾਏ ਹੋਵ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਖਿ ਜੀਵਾ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾ' ! ਮੂੰਹਾਰਾਯੋ ਦੇਖੁ ਝੁੰ ਜੀਵਿਓ ਰਹਿਯੋ ॥

ਮੇਰਾ ਨਾਮੁ ਸਖਾ ਹਰਿ ਭਾਈ ਜੀਉ ॥੧॥

ਹਰਿਯੋ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਬਯਾ ਐਵੰ ਭਾਯੋ ਅਧੋ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਸੰਤ ਜੀਉ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇਰੇ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਯੁਯ ਬਠੁ! ਮੇਰੇ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਯੋਗ ਗਾਯੋ ਕਰੋ ॥

ਜਪਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜੀਉ ਭਾਗ ਵਡੇਰੇ ਜੀਉ ॥

ਗੁਰੁਯੋ ਮਾਧਮਰੁ ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਨਾਮਰੇ ਯੋਧ ਕਰਿਯਾ ਭਾਰਾ ਭਾਗਯ ਭਧੁਯੋ ਹੋਯਾਏ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਜੀਉ ॥

ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋ ਨਾਮ ਆਯੋ ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਐਵੰ ਆਯੋ ਅਧੋ ॥

ਫਿਰਿ ਬਹੁੜਿ ਨ ਭਵਜਲ ਫੇਰੇ ਜੀਉ ॥੨॥

ਨਾਮਰੇ ਯੋਧ ਕਰਿਯੋ ਮੋਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਭਵਬਾਗਰੁ ਪਾਰ ਕਰਿਯਾਯੋ ਪਧਿਯੋ ਨਾਝੁ ॥੨॥

ਕਿਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵੇਖਾ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਚਾਉ ਜੀਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਐਵੰ ਚਨਰੇ ਬਠ ਯੋਧ ਰਹਿਯੋ ਯੋ ਮੂੰਹਿ ਕੋਧਰਿ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਧਰਿਯੋ ਕਰਿਯੋ?

ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸੰਤ ਜੀਉ ਮਨਿ ਲਗਾ ਭਾਉ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਬਛੁਯਨ! ਮੇਲਾਓ ਹਰਿਯੋ ਬਛਿਓ ਮੇਲਨ ਕਰਾਯੋ ਧੀਅ, ਮੇਲਾਓ ਮਨਰੇ ਹਰਿਯੋ ਪਾਯੋ ਧ੍ਰੇਮ ਭਧ੍ਰੁ
ਹੋਯੋਯੋ।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਾਉ ਜੀਉ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਭਯੋ ਭਾਯੋ ਪ੍ਰਿਯੁਭਯੋ ਪ੍ਰਯੁ ਪ੍ਰਾਧੁ ਹੋਯੋਯੋਯੋ।

ਵਡਭਾਗੀ ਜਪਿ ਨਾਉ ਜੀਉ ॥੩॥

ਹੇ ਬੀਯੋਗਯੋਗੀ ਪ੍ਰਾਯੋ! ਭੁ ਪ੍ਰਯੁਯੋ ਨਾਮਰ ਯਧ ਕਰ ॥੩॥

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਡੜੀ ਗੋਵਿੰਦ ਪ੍ਰਭ ਆਸਾ ਜੀਉ ॥

ਮੇਲਾਓ ਮਨ ਐਵੰ ਭਨਰੇ ਗੋਵਿੰਦ ਪ੍ਰਯੁਯੋ ਮੇਲਨਰ ਕਭ ਲਾਲਯੋ ਅਯੋ।

ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸੰਤ ਜੀਉ ਗੋਵਿੰਦ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸਾ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਬਛੁਯਨ! ਮੇਲਾਓ ਗੋਵਿੰਦ ਪ੍ਰਯੁਯੋ ਮੇਲਨ ਕਰਾਯੋ ਧੀਅ, ਯਿਐ ਮੇਲਾਓ ਪਾਯੋ ਰਹਿਯੋਯੋ।

ਸਤਿਗੁਰ ਮਤਿ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਪਰਗਾਸਾ ਜੀਉ ॥

ਬਧਗੁਰੂਯੋ ਭੀਯੋ ਭਾਯੋ ਬਧਧਾ ਯੀਧਰ ਬ੍ਰਧਯਰੇ ਨਾਮਰ ਪ੍ਰਕਾਯੋ ਹੋਯੋਯੋਯੋ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਪੂਰਿਅੜੀ ਮਨਿ ਆਸਾ ਜੀਉ ॥੪॥੫॥੩੧॥੬੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਲਾਓ ਮਨਰ ਅਯੋਲਾਯੋ ਪ੍ਰਯੋ ਹੋਯੋਯੋਯੋਯੋ ॥੪॥੫॥੩੧॥੬੯॥

ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਉਠੀ ਮਾਝ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਮੇਰਾ ਬਿਰਹੀ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਤਾ ਜੀਵਾ ਜੀਉ ॥

ਯਧ ਮੇਲਾਓ ਭੀਯੋ ਹੋਯੋਯੋਯੋ ਪ੍ਰਿਯੁ ਨਾਮ ਮੇਲਾਓ ਮੇਲਿਯੋਯੋ, ਭਾਯੋਯੋਯੋ ਯੂੰ ਯੀਧਰ ਰਹਿਯੋਯੋਯੋ।

ਮਨ ਅੰਦਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਲੀਵਾ ਜੀਉ ॥

ਮੇਲਾਓ ਮਨਰੇ ਨਾਮ ਰੂਧੀ ਅਯੁਭ ਅਯੋ, ਗੁਰੂਯੋ ਭਧਧੇਯੋ ਭਾਯੋ ਯੂੰ ਹਰਿਯੋ ਠਾਯੋ ਐਯੋ ਨਾਮ ਨੇਯੋਯੋ।

ਮਨੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਤੜਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਸਦਾ ਪੀਵਾ ਜੀਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਬਰਿਕਾ ਹੋਇਆ ਅਨੁਰਾਗੁ ਅਭਿ,

ਹਰਿ ਪਾਇਅੜਾ ਮਨਿ ਜੀਵਾ ਜੀਉ ॥੧॥

ਮੂੰ ਪੁਰਖੁ ਬੁਧਿਮਾਨੁ ਪਾਇਓ, ਅਪੁਨਾ ਮੂੰ ਭਾਵਿਓ ਅਭਿ ॥੧॥

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਲਗਾ ਹਰਿ ਬਾਣੁ ਜੀਉ ॥

ਬਰਿਕਾ ਹੋਇਆ ਰੂਪੀ ਭੀਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਅਵਾ ਭਰੇ ਲਾਗੇ ਯਾਇਓ।

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮਿਤ੍ਰੁ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ ਜੀਉ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮੁ ਮੇਰੇ ਬਰਿ ਪੁਰਖੁ ਬਖਸ਼ਿ ਚਰੇ ਅਵਾ।

ਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਸੰਤ ਹਰਿ ਸੁਖੜੁ ਸੁਜਾਣੁ ਜੀਉ ॥

ਕੇਵਲੇ ਬਲੇ ਗੁਰੂ ਮੂੰ ਭਾਵਨੁ ਚਰੇ ਅਵਾ ਧਰਿ ਬਰਿਕਾ ਬਖਸ਼ਿ ਮੇਲਨ ਕਰਾਇ ਪਾਇਓ।

ਹਉ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ਜੀਉ ॥੨॥

ਮੂੰ ਬਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਪੁਰਿ ਬਖਸ਼ਿਓ ਯਾਇਓ।

ਹਉ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਹਰਿ ਮੀਤੁ ਦਸਾਈ ਜੀਉ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯ ਬਲਨ ਅਵਾ ਮੇਰੇ ਬਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਓਕਾਸੁ ਪਾਇਓ ਯਾਇਓ।

ਹਰਿ ਦਸਹੁ ਸੰਤਹੁ ਜੀ ਹਰਿ ਖੇਜੁ ਪਵਾਈ ਜੀਉ ॥

ਮੇਰੇ ਬਲਨ! ਬਰਿਕਾ ਬਿਖਲੇ ਕੂਝ, ਮੂੰ ਬਰਿਕਾ ਬਖਸ਼ਨ ਕਰੇਯਾਇਓ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੁਠੜਾ ਦਸੇ ਹਰਿ ਪਾਈ ਜੀਉ ॥

ਮੇਰੇ ਬਖਸ਼ਨੁ ਪੁਰਖੁ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਕੇਵਲੇ ਧਰਿ, ਮੂੰ ਬਰਿਕਾ ਪੁਰਖੁ ਕਰੇ ਪਾਇਓ।

ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈ ਜੀਉ ॥੩॥

ਅਵਾ ਬਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਬਾਹਿ ਬਰਿਕਾਮੇਰੇ ਮੂੰ ਕੇਵਲੇ ਪਾਇਓ ॥੩॥

ਮੈ ਵੇਦਨ ਪ੍ਰੇਮੁ ਹਰਿ ਬਿਰਹੁ ਲਗਾਈ ਜੀਉ ॥

ਬਰਿ ਮੇਰੇ ਅਭਿਮਾਨੁ ਹੋਇਆ ਵੇਦਨਾ ਲਗਾਇ
ਧਰਿਕਾਇਓ।

ਗੁਰੁ ਸਰਧਾ ਪੂਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੁਖਿ ਪਾਈ ਜੀਉ ॥

ਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ। ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਦੇਵਯੋਗੁ ਏਵੰ ਮੇਰੇ ਮੁਖਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਮ੍ਰਿਤ ਛਾਨਿ ਦੇਵਯੋਗੁ।

ਹਰਿ ਹੋਹੁ ਦਇਆਲੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਹਰੇ! ਮੇਰੇ! ਭਧਰੇ ਦਇਆਲੂ ਹੋ, ਮੇਰੇ ਮੂੰ ਹਰਿਨਾਮਰ ਖਾਨ ਕਰੇ ਪਾਰਿਵੇ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਈ ਜੀਉ ॥੪॥੬॥੨੦॥੧੮॥੩੨॥੭੦॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿਰਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯੋ ॥4॥6॥20॥18॥32॥70॥

ਮਹਲਾ ੫ ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਚਉਪਦੇ

ਮਹਲਾ 5 ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਚਉਪਦੀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗੁਰ ਏਕ ਅਚਰਿ, ਮਾਝਾਯੁ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਰੇ।

ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਕੁਸਲੁ ਹੋਤ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ! ਕੇਯੋ ਕਿਧਰੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਸੁਖ ਭਧਲਯੋ ਹੋਯਾਯ ਪਾਰਿਵੇ।

ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਰਾਮ ਸਹਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਧਿ ਬਧਾਯਾਯ ਹਰਿਯੋ ਕਿਧਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਰਿਵੇ?

ਕੁਸਲੁ ਨ ਗ੍ਰਿਹਿ ਮੇਰੀ ਸਭ ਮਾਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁਖ ਘਰਯੋ ਧੁਨਿਅਾਰ ਬਹੁ ਧੋਲਯੋ ਅਧਿਧਿਵ ਏਵੰ ਬੇ ਬਾਰਾ ਧੋਲਯੋ ਭਾਝਾਰ ਬੋਲਿ ਭਵਿਵ,
ਕਧਾਧਿ ਬੁਝ ਭਧਲਯੋ ਹੋਵ ਨਾਝਿ।

ਉਚੇ ਮੰਦਰ ਸੁੰਦਰ ਛਾਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁਖ ਪਾਝਰੇ ਭਧ ਮਹਲ ਏਵੰ ਛਾਯਾ ਵਾਲਾ ਬੁਝਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ ਟਾਝ, ਭਾਝਾਝੇਯੇ

ਝੂਠੇ ਲਾਲਚਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥੧॥

ਬੇ ਏਝਾਰ ਮਿਧਾ। ਲਾਲਝਾਰੇ ਧਾਝਿ ਨਿਯੋ ਜੀਵਨ ਵਧਾਝਰੇ ਹੋਯਾਯ ਦੇਯਾਝਾ॥1॥

ਹਸਤੀ ਘੋੜੇ ਦੇਖਿ ਵਿਗਾਸਾ ॥

ਮਨੁਖਿ ਨਿਯੋਗੁ ਹਾਥੀ ਆਉ ਘੋੜਾ ਦੇਖਿ ਬਹੁਤ ਪੁਸਤਕੁ ਹੋਇਆ ॥

ਲਸਕਰ ਜੋੜੇ ਨੇਬ ਖਵਾਸਾ ॥

ਬੇਬੇਨਾਮੀ ਆਉ ਕਰਿਯਾ ॥ ਆਉ ਮਨੁਖੀ ਭਯਾ ਬਿਗੁਣੁ ਕਰਿਯਾ ॥

ਗਲਿ ਜੇਵੜੀ ਹਉਮੈ ਕੇ ਫਾਸਾ ॥੨॥

ਕਿਛੁ, ਏਵਾ ਬਹੁਕਿਛੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਧਾਇਆ ॥ ਰੂਪੀ ਰਹਿ ਅਭਿਮਾਨੁ, ਏਵਾ ਭਾਰ ਗਲਿ ਰਹਿ ॥੨॥

ਰਾਜੁ ਕਮਾਵੈ ਦਹ ਦਿਸ ਸਾਰੀ ॥

ਦਹ ਦਿਸਿ ਰਹਿ ਗਏ ਕਰਿਯਾ,

ਮਾਣੈ ਰੰਗ ਭੋਗ ਬਹੁ ਨਾਰੀ ॥

ਅਭਿਮਾਨੁ ਭੋਗਿ ਰਹਿ ਆਉ ਕਰਿਯਾ ॥ ਅਭਿਮਾਨੁ ਨਾਰੀ ਭੋਗਿ ਕਰਿਯਾ ॥

ਜਿਉ ਨਰਪਤਿ ਸੁਪਨੈ ਭੇਖਾਰੀ ॥੩॥

ਏਕ ਭਿਕਾਰੀ ਬੁਧਿ ਰਹਿ ਰਾਜਾ ਬਨਿਯਾ ॥ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥੩॥

ਏਕੁ ਕੁਸਲੁ ਮੇ ਕਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਤਾਇਆ ॥

ਬਹੁਗੁਣੁ ਮੋਹਿ ਬੁਧਿ ਹੋਇਆ ॥ ਏਕੁ ਬਿਧੁ ਬਤਾਇਆ ॥

ਹਰਿ ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁ ਹਰਿ ਕਿਆ ਭਗਤਾ ਭਾਇਆ ॥

ਬਹੁ ਬਿਧੁ ਏਵਾ ਮੋਹਿ ਰਾਜਾ ਕਿਛੁ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ ਭਾਇਆ ॥ ਪੁਰਖੁ ਭਗਤੁ ਭਲੁ ਲਾਗਿਯਾ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਸਮਾਇਆ ॥੪॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਯੋਗੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਧੂਰਿ ਕਰਿ ਪੁਰਖੁ ਪਾਇਆ ॥੪॥

ਇਨਿ ਬਿਧਿ ਕੁਸਲੁ ਹੋਤ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥

ਹੋ ਮੋਹਿ ਭਾਇਆ! ਏਵੇ ਬਿਧੁ ਭਾਰਾ ਬੁਧਿ ਹੋਇਆ ॥

ਇਉ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਰਾਮ ਸਹਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥

ਆਉ ਏਵੇਪਰਿ ਬਹੁਗੁਣੁ ਪੁਰਖੁ ਪਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਭਰੇ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕਿਉ ਭ੍ਰਮੀਐ ਭ੍ਰਮੁ ਕਿਸ ਕਾ ਹੋਈ ॥

ਆਮੋ ਕਾਇਕੇ ਭ੍ਰਮ ਕਰੂ? ਕੇਭੈ ਕਥਾਯੁ ਭ੍ਰਮ ਕਰਿਵਾ?

ਜਾ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਰਵਿਆ ਸੋਈ ॥

ਮਧੇ ਬੇਬੇ ਪੁਛੁ ਯਯ, ਝਯ, ਧਰਿਤ੍ਰੀ ਆਯ ਆਕਾਸ਼ਰੇ ਬਿਧਾਮਾਨ ਹੋਯਯਯਯਯਯ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ ਮਨਮੁਖ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥੧॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਭਵਬਾਗਰਨੁ ਬਝਿਯਾਏ, ਕਿਛੁ, ਬੇਬੇਯਾਗੀ ਨਿਯ ਪੁਛਿਯੁ ਹੋਯਯਯਯਯਯ ॥1॥

ਜਿਸੁ ਰਾਖੈ ਆਪਿ ਰਾਮੁ ਦਇਆਰਾ ॥

ਮਾਯਾਰ ਬਯਾਰ ਯਰ ਰਾਮ ਬ੍ਰਹਮੰ ਰਯਾ ਕਰਿਯਾਯਿ,

ਤਿਸੁ ਨਹੀ ਦੂਜਾ ਕੇ ਪਹੁਚਨਹਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਵਾਰ ਬਯਕਸ਼ ਅਯਧ ਕੇਬੇ ਰੂਯੈ ॥1॥ ਰੂਯ ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤੈ ਏਕੁ ਅਨੰਤਾ ॥

ਬਯਬੁ ਯਾਯਯ ਆਰੇ ਏਕ ਅਯਯੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਯਾਪਕ ਰਹਿਯਯਯਯਯਯ।

ਤਾ ਤੂੰ ਸੁਖਿ ਸੋਉ ਹੋਇ ਅਚਿੰਤਾ ॥

ਏਥੁਪਾਯੁ ਯੂ ਨਿਯੈਯ ਹੋਯਯ ਬੁਯਰੇ ਗੋਯਯ ਮਾਯ।

ਓਹੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਜੇ ਵਰਤੰਤਾ ॥੨॥

ਬਯਬਾਰਰੇ ਮਾਯਾ ਕਿਯੈ ਹੋਯਯਯ ਪੁਛੁ ਬਯੁ ਕਿਯੈ ਯਾਯਿਯਾਯਿ ॥2॥

ਮਨਮੁਖ ਮੁਏ ਜਿਨ ਦੂਜੀ ਪਿਆਸਾ ॥

ਮੋਯੈ ਬੇਬੇਯਾਗੀ ਯਾਯਯੁ ਮਾਯਾਰ ਯੂਯੁ ਯਾਯਿਯਾਯ, ਬੇ ਮਾਯਾਰ ਮੋਯਾਯਰੇ ਏਥੇ ਮਰਿਯਾਯ।

ਬਹੁ ਜੇਨੀ ਭਵਹਿ ਧੁਰਿ ਕਿਰਤਿ ਲਿਖਿਆਸਾ ॥

ਬੇ ਅਯਨੇਕ ਮੋਯਿਰੇ ਰੂਯੁਯਾਯ, ਭਾਵਾਰ ਯਾਯਧਰੇ ਪੁਰਮੁਯੁ ਯੈ ਏਧਰੇ ਕਯੈ ਯੋਯਾਯਾਯਯਾਯ।

ਜੈਸਾ ਬੀਜਹਿ ਤੈਸਾ ਖਾਸਾ ॥੩॥

ਮੋਧਰੇ ਬੇ ਰੂਯਿਯਾਯ (ਕਯੈ ਕਰਿਯਾਯ) ਬੇਧਰੇ ਏਯ ਪਾਯਯਾਯ ॥3॥

ਦੇਖਿ ਦਰਸੁ ਮਨਿ ਭਇਆ ਵਿਗਾਸਾ ॥

ਪੁਰੁਕਾ ਦਰਸਨੁ ਪੁਰਾ ਕਰਿ ਮੇਰਾ ਖੁਦਾ ਪੁਰਖੁ ਹੋਇਆ ॥

ਸਭੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਗਾਸਾ ॥

ਏਵੇ ਸੁੰ ਬਰਖੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਪੁਕਾਰਿ ਦੇਖੁ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੀ ਹਰਿ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ॥੪॥੨॥੭੧॥

ਪੁਰੁ ਨਾਨਕਾ ਅਭਿਲਾਖੁ ਪੂਰੁ ਕਰਿਓ ॥੪॥੨॥੭੧॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕਈ ਜਨਮ ਭਏ ਕੀਟ ਪਤੰਗਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰਾਣੀ! ਤੂੰ ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਕੀਟੀ ਆਈ ਪਤੰਗ ਹੋਇਆ ॥

ਕਈ ਜਨਮ ਗਜ ਮੀਨ ਕੁਰੰਗਾ ॥

ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਤੂੰ ਬਾਝੀ, ਮਾਝੀ ਏਵੇ ਜੰਮੀ ਹੋਇਆ ॥

ਕਈ ਜਨਮ ਪੰਖੀ ਸਰਪ ਹੋਇਓ ॥

ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਤੂੰ ਪੰਥੀ ਏਵੇ ਬੰਦੀ ਹੋਇਆ ॥

ਕਈ ਜਨਮ ਹੈਵਰ ਬ੍ਰਿਖ ਜੋਇਓ ॥੧॥

ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਤੂੰ ਬੋਝੀ ਆਈ ਬੰਦੀ ਹੋਇਆ ॥੧॥

ਮਿਲੁ ਜਗਦੀਸ ਮਿਲਨ ਕੀ ਬਰੀਆ ॥

ਏਵੇ ਚੋਰਾ ਮਾਨਵ ਜਨਮ ਜਗਤੁ ਭਰਿਓ ਮਿਲਨ ਕਰਿਓ ਬੰਦੀ ॥

ਚਿਰੰਕਾਲ ਇਹ ਦੇਹ ਸੰਜਰੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹੁ, ਤੂੰ ਚਾਹੁ ਬੰਦੀ, ਬੰਦੀ ਪਰੇ ਏਹੁ ਮਾਨਵ ਜਨਮ ਚੋਰਾ ਪੁਰਾ ਹੋਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਈ ਜਨਮ ਸੈਲ ਗਿਰਿ ਕਰਿਆ ॥

ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਤੂੰ ਚਰਾਗ ਏਵੇ ਪਾਛਾਛੇ ਭਰਿਓ ਹੋਇਆ ॥

ਕਈ ਜਨਮ ਗਰਭ ਹਿਰਿ ਖਰਿਆ ॥

ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਚੋਰਾ ਮਾ'ਰ ਗਰਭੇ ਹੋਇਆ ॥

ଅନେକ ଯୋଗିରେ ତୁ ବନସ୍ତତି ବନି ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିଲୁ

ଏହିପରି ତୁ ଚଉରାଅଶି ଲକ୍ଷ ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଥିଲୁ ॥୨॥

ଏବେ ମୋତେ ଅମୂଲ୍ୟ ମାନବ ଜୀବନ ମିଳିଛି, ଏଣୁ, ତୁ ସବୁଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କର ।

ତୁ ସବୁଜା ନିଷ୍ଠାମ ସେବା କର ଆଉ ଗୁରୁଜା ମତି ଦ୍ଵାରା ହରି-ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଭଜନ କର ।

ତୁ ନିଜ ଅହଂକାର, ମିଥ୍ୟା ଅଭିମାନ ଡ୍ୟାଗ କର,

ଯଦି ତୁ ନିଜ ଅହଂକାରକୁ ନଷ୍ଟ କରିଦେଉ, ତାହାହେଲେ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ସ୍ୱୀକୃତ ହେବୁ ॥୩॥

ହେ ପରମାତ୍ମା! ଯାହା କିଛି ମଧ୍ୟ ଅଛି କିମ୍ବା ହେବ, ତାହା ତୋର ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥାଏ,

ଅନ୍ୟ କେହି ତାହା କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ନୁହେଁ ।

ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯଦି ତୁ ନିଜେ ମିଳୁ ତାହାହେଲେ କେବଳ ମନୁଷ୍ୟ ତୋ' ସହିତ ମିଳନ କରିଥାଏ ।

ହେ ନାନକ! ହେ ପ୍ରାଣୀ! ତୁ ହରି-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଯଶ ଗାନ କର ॥4॥3॥72॥

ଗଉଡ଼ି ଗୁଆରେରୀ ମହଲ 5 ॥

ହେ ପ୍ରାଣୀ! ଶରୀର ରୂପୀ କର୍ମ ଭୂମିରେ ତୁ ନାମର ବୀଜ ବୁଣ ।

ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਤੁਮਾਰਾ ਕਾਮੁ ॥

ਭੋਰ ਕਰਿ ਬਧਾਇ ਹੋਇ ॥

ਫਲ ਪਾਵਹਿ ਮਿਟੈ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸ ॥

ਭੁਭੇਖਿ ਖਾਯ (ਭੋਜਨ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿ ਆਉ ਭੋਰਿ ਮੁਖਿ ਭਰਿ ਖੂਹ ਹੋਇ ॥

ਨਿਤ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਜਾਸ ॥੧॥

ਅਧਿਕਾਰ, ਬਰ ਪ੍ਰਭੂ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਿ ਗੁਣ ਅੰਤਰਿ ਭਰਿ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਤਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥

ਬਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਿ ਨਾਮੁ ਭੁਭੇਖਿ ਭਰਿ ਅੰਤਰਿ ਭਰਿ ਆਉ ॥

ਸੀਘਰ ਕਾਰਜੁ ਲੇਹੁ ਸਵਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੀਤੁ ਬੁਝਿ ਨਿਯਮਿ ਕਾਰਜੁ ਲੇਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਹੋਹੁ ਸਾਵਧਾਨੁ ॥

ਨਿਯਮਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜੇਕਰਿ ਪਾਇ ਬਧਾ ਬਾਧਨੁ ਰਹੁ ॥

ਤਾ ਤੂੰ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥

ਭੇਦ, ਭੇਦ ਭਾਵਿ ਦਰਬਾਰਿ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵ ॥

ਉਕਤਿ ਸਿਆਣਪ ਸਗਲੀ ਤਿਆਗੁ ॥

ਨਿਯਮ ਮੂਲਿ ਆਉ ਬਸਤੁ ਚੜ੍ਹਕਰਿ ਭਯਾਨ ਕਰ

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਚਰਣੀ ਲਾਗੁ ॥੨॥

ਆਉ ਬਛੁਛਨਯੋ ਚਰਣਰੇ ਲਾਗਿ ਯਾਅ ॥੨॥

ਸਰਬ ਜੀਅ ਹਰਿ ਜਾ ਕੈ ਹਾਥਿ ॥

ਯੇਯੋ ਭਗਵਾਨਯੋ ਬਥਰੇ ਬਸਤੁ ਜੀਵ ਅਛੁਛਿ,

ਕਦੇ ਨ ਵਿਛੁੜੈ ਸਭ ਕੈ ਸਾਥਿ ॥

ਯੇਯੋ ਬਧਾ ਜੀਵਯੋ ਬਾਧੁਰੇ ਰਹਿਯਾਛਿ, ਬੇ ਕੇਵੇ ਚਾਹਾ ਠਾਠੁ ਅਲਗਾ ਛੁਅਛਿ ਨਾਛਿ।

ਉਪਾਵ ਛੇਡਿ ਗਹੁ ਤਿਸ ਕੀ ਓਟ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਨਿਯਮ ਮੂਲਿ ਭਯਾਨ ਕਰ ਆਉ ਚਾਹਾਯੋ ਚਰਣਰੇ ਆਇ,

ਨਿਮਖ ਮਾਹਿ ਹੋਵੈ ਤੇਰੀ ਛੋਟਿ ॥੩॥

ਏਕ ਸ਼ਬਦਰੇ ਚੋਖਰੇ ਮੂਲਿ ਹੋਯਾਯੋ ॥੩॥

ਸਦਾ ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ ਤਿਸ ਨੇ ਜਾਣੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂਯੋ ਬਰਵਾ ਨਿਯਮ ਨਿਕਟਰੇ ਭਾਵ

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂਯੋ ਆਗਿਆਰੇ ਬਧਾ ਕਰਿ ਬ੍ਰਾਜਾਨ ਕਰ।

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਮਿਟਾਵਹੁ ਆਪੁ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਭਧਵੇਗ ਬ੍ਰਾਜਾ ਨਿਯਮ ਅਧਾਨੂ ਧੂਰ ਕਰ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਜਾਪੁ ॥੪॥੪॥੭੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਫਿਰ-ਧਰਮੇਗਰਯੋ ਨਾਮ ਯਧ, ਬਧਾ ਪ੍ਰਭੂਯੋ ਗੁਣਰ ਯਧ ਕਰੁਯਾਅ ॥੪॥੪॥੭੩॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥

ਗੁਰੂਯੋਗ ਵਚਨ ਬਾਹਿ ਅਵਿਨਾਸੀ ਅਚੇਤ,

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਕਟੀ ਜਮ ਫਾਸੀ ॥

ਗੁਰੂਯੋਗ ਵਚਨ ਬਾਹਿ ਮਨੁਖੀ ਧਾਨੀ ਕਰਿਯਾਵ ।

ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ ਜੀਅ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥

ਗੁਰੂਯੋਗ ਵਚਨ ਬਾਹਿ ਯਾਗਰ ਬਾਧੁਰੇ ਰਹਿਯਾਵ ।

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਰਚੈ ਰਾਮ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥੧॥

ਗੁਰੂਯੋਗ ਵਚਨ ਬਾਹਿ ਮਨੁਖੀ ਰਾਮਯੋਗ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾਵ ॥੧॥

ਜੇ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਸੁ ਮਨ ਕੈ ਕਾਮਿ ॥

ਗੁਰੂ ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਦੇਖਿਯਾਹਿ, ਚਾਹਾ ਆਪ੍ਰਾਨ ਲਾਭ ਪਾਯੋ ਅਚੇਤ ।

ਸੰਤ ਕਾ ਕੀਆ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਮਖ ਬਲ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਚਾਹਾਕੂ ਬਧਿ ਭਾਵਿ ਬੀਕਾਰ ਕਰ ॥੧॥

ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ ਅਟਲ ਅਛੇਦ ॥

ਗੁਰੂਯੋਗ ਵਚਨ ਅਚਲ ਏਵੰ ਗਾਥੁ ਅਚੇਤ ।

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਕਟੇ ਭ੍ਰਮ ਭੇਦ ॥

ਗੁਰੂਯੋਗ ਵਚਨ ਬਾਹਿ ਬਹੁ ਭ੍ਰਮ ਏਵੰ ਭੇਦਭਾਵ ਧੂਰ ਛੇਕਿਯਾਵ ।

ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ ਕਤਹੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਭ ਮਨੁਖੀਯੋ ਛਾਢਿ ਕੇਯੋ ਅਚੇਤ ਯਾਵ ਨਾਹਿ ।

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥੨॥

ਗੁਰੂਯੋਗ ਵਚਨੁ ਭ੍ਰਮ ਧਾਨੀ ਹਰਿਯੋਗ ਯੋਗ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵ ॥੨॥

ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ ਜੀਅ ਕੈ ਸਾਥ ॥

ਗੁਰੂਯੋਗ ਵਚਨ ਯਾਗ ਬਾਧੁਰੇ ਰਹਿਯਾਵ ।

ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ ਅਨਾਥ ਕੇ ਨਾਥ ॥

ਗੁਰੂਯੋਗ ਵਚਨ ਅਨਾਥੀ ਨਾਥ ਅਚੇਤ ।

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਨਰਕਿ ਨ ਪਵੈ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਵਚਨ ਬਾਰੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਯੋਧਾ ਨਾਹੀਂ।

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਰਸਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਵੈ ॥੩॥

ਗੁਰੂਯੋ ਵਚਨ ਬਾਰੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਯੋਧਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਨੂਠੇ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗਾ ॥੩॥

ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ ਪਰਗਟੁ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਵਚਨ ਵਿਗ੍ਰਹੇ ਪ੍ਰਕਟ ਹੋਵੇ।

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਨ ਆਵੈ ਹਾਰਿ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਵਚਨ ਰੂਪ ਪੁਰਾਣੀ ਕੇਵੇ ਪਰਾਜਿਤ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜਿਸੁ ਜਨ ਹੋਏ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਮੇਯੋ ਪੁਰਾਣੀ ਭਧਰੇ ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਇਆਉ,

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਸਦਾ ਦਇਆਲ ॥੪॥੫॥੭੪॥

ਭਾਵੇ ਭਧਰੇ ਬਦਗੁਰੁ ਬਰਦਾ ਹੋਵੇ ਯੋਗੀ ਰਹੇਗਾਉ ॥੪॥੫॥੭੪॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਿਨਿ ਕੀਤਾ ਮਾਟੀ ਤੇ ਰਤਨੁ ॥

ਮੇਯੋ ਭਗਵਾਨ ਮਾਟੀ ਰੂਪੇ ਮੋਰੇ ਗੰਗੇ ਰਚਨਾ ਕਰੇ ਏਕਾਕੁ ਰਹੇ ਭਲੇ ਅਨੂਪ ਬਨਾਯੋਉ,

ਗਰਭ ਮਹਿ ਰਾਖਿਆ ਜਿਨਿ ਕਰਿ ਜਤਨੁ ॥

ਮੇਯੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਕਰੇ ਮਾਧੁ ਗਰਭੇ ਮੋਰੇ ਰਖਾ ਕਰੇਉ,

ਜਿਨਿ ਦੀਨੀ ਸੇਭਾ ਵਡਿਆਈ ॥

ਮੇਯੋ ਮੋਰੇ ਗੋਪਾ ਏਕਾ ਵਡੇਰਾ ਪੁਰਾਣ ਕਰੇਉ,

ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਆਠ ਪਹਰ ਧਿਆਈ ॥੧॥

ਮੈਂ ਬੇਧੇ ਭਗਵਾਨ ਆਠ ਪਹਰੇ ਸ਼ੁਰੇ ਕਰੇਉ ॥੧॥

ਰਮਈਆ ਰੇਨੁ ਸਾਧ ਜਨ ਪਾਵਉ ॥

ਹੇ ਮੋਰੇ ਰਾਮ! ਮੋਰੇ ਬੰਧਨਾਂ ਚਰੇ ਪੂਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ।

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਅਪੁਨਾ ਖਸਮੁ ਧਿਆਵਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਓ ਮੇਰੀ ਸੁੰ ਨਿਯ ਪਰਮੇਸ਼ਰਕਾ ਖਾਨ ਕਰੁਅਛਿ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਜਿਨਿ ਕੀਤਾ ਮੂੜ ਤੇ ਬਕਤਾ ॥

ਹੋਏ ਮੋਹੇ ਮੂਰ੍ਹੇ ਪੁਰਾਨਕ ਬਨਾਏਛਿ,

ਜਿਨਿ ਕੀਤਾ ਬੇਸੁਰਤ ਤੇ ਸੁਰਤਾ ॥

ਅਚੇਤ ਪੂਰ੍ਹੇ ਮੋਹੇ ਮੋਹੇ ਚਰ੍ਹੇ ਬਨਾਏਛਿ,

ਜਿਸੁ ਪਰਸਾਦਿ ਨਵੈ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥

ਮਾਫਾਕਾ ਦਲਾਉ ਮੋਹੇ ਨਵਨਿਧਿ ਪਾਉ ਬਨਾਏਛਿ,

ਸੇ ਪੁਤ੍ਰ ਮਨ ਤੇ ਬਿਸਰਤ ਨਾਹੀ ॥੨॥

ਬੇਧੇ ਪੁਤ੍ਰਕਾ ਮੋਹੇ ਬੁਧਕਾ ਬਿਸਰਤ ਕਰੇ ਨਾਹੀ ॥੨॥

ਜਿਨਿ ਦੀਆ ਨਿਥਾਵੇ ਕਉ ਥਾਨੁ ॥

ਮੇਯ ਪੁਤ੍ਰ ਮੋਹੇ ਨਿਰਾਗੁਨਕਾ ਆਗੁਨਕਾ ਬਨਾਏਛਿ

ਜਿਨਿ ਦੀਆ ਨਿਮਾਨੇ ਕਉ ਮਾਨੁ ॥

ਆਯ ਮੇਯ ਪੁਤ੍ਰ, ਭੁਛ ਪਾਠੀਕਾ, ਆਦਰ ਬਕਾਰ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਛਿ,

ਜਿਨਿ ਕੀਨੀ ਸਭ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ॥

ਹੋਏ ਮੋਹੇ ਬਸਤ ਅਪ੍ਰਕਾਰ ਪੂਰ੍ਹ ਕਰਿਛਿ,

ਸਿਮਰਉ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸਾ ॥੩॥

ਹੇ ਪੁਰਾਣ! ਧਿਨ ਰਾਤਿ, ਪੁਰੋਧਕਾ ਗ੍ਰਾਧ ਏਵਾ ਗ੍ਰਾਧਰੇ ਭਾਫਾਕਾ ਖਾਨ ਕਰ ॥੩॥

ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਾਇਆ ਸਿਲਕ ਕਾਟੀ ॥

ਮਾਫਾਕਾ ਪੁਰਾਧ (ਦਲਾ)ਰੂ ਮੋਹ-ਮਾਫਾਕਾ ਬਧਨ ਕਰੇ ਮਾਫਾਕਾ,

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਿਖੁ ਖਾਟੀ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕੁਪਾਰੂ (ਮੋਹ ਮਾਫਾਕਾ) ਬਿਖ ਅਮ੍ਰਿਤ ਬਨਿਮਾਏਛਿ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਸ ਤੇ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਥੇ ਨਾਹ ਬਾਰਾ ਕਿਛੇ ਮਧ ਬਨਾਏਪਾਰਿਓ ਨਾਹੀ।

ਰਾਖਨਹਾਰੇ ਕਉ ਸਾਲਾਹੀ ॥੪॥੬॥੭੫॥

ਮੂੰ ਰਸਕ-ਪੁਛੁਕਾ ਯਗੇਗਾਨ ਕਰੁਅਛਿ ॥੪॥੬॥੭੫॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਭਰੇ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਤਿਸ ਕੀ ਸਰਣਿ ਨਾਹੀ ਭਉ ਸੋਗੁ ॥

ਬੇਘੇ ਭਗਵਾਨਕਾ ਗਰਬਰੇ ਆਇਲੇ ਕੀਠਿਐ ਭਯ ਆਵੰ ਚਿਤਾ ਰਹੇ ਨਾਹਿੰ।

ਉਸ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਕਛੁ ਨ ਹੋਗੁ ॥

ਭਾਵਾਕਾ ਝੁਕੁਮ ਬਿਨਾ ਕਿਛਿ ਮਖ ਕਰਾਇਯਾਯ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿੰ।

ਤਜੀ ਸਿਆਣਪ ਬਲ ਬੁਧਿ ਬਿਕਾਰ ॥

ਮੂੰ ਚਤੁਰਭਾ, ਬਲ ਆਵੰ ਮਥਬੂਝਿ ਭਯਾਗ ਕਰਿਦੇਯਛਿ।

ਦਾਸ ਅਪਨੇ ਕੀ ਰਾਖਨਹਾਰ ॥੧॥

ਬੇ ਨਿਯ ਭਾਬਰ ਪੁਛਿਐ ਰਸਾ ਕਰਛਿ ॥1॥

ਜਪਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰੰਗਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਮਨ! ਤੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰ੍ਵਕ ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਸ਼ੁਰਗ ਕਰ।

ਘਰਿ ਬਾਹਰਿ ਤੇਰੈ ਸਦ ਸੰਗਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਝੁਧਲ-ਘਰੇ ਆਵੰ ਭਾਵਾਰੇ ਬਰ੍ਵਦਾ ਭੋਰ ਬਾਘ੍ਰੇ ਰਹਿਯਾਛਿ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਤਿਸ ਕੀ ਟੇਕ ਮਨੈ ਮਹਿ ਰਾਖੁ ॥

ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਭਾਵਾਕਾ ਬਾਵਾਰੇ ਆਗਾ ਰਯ।

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸੁ ਚਾਖੁ ॥

ਹੇ ਪੁਰਾਣੀ! ਗੁਰੂਜੀ ਚੰਗੇ ਅਨੂਠੇ ਰਸ ਅਚੇ ਅਯੋਗੇ ਅਤੇ ਅਨੂਠੇ ਰਸਰ ਪਾਨ ਕਰ।

ਅਵਰਿ ਜਤਨ ਕਹਹੁ ਕਉਨ ਕਾਜ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਕੁਝ, ਚੋਰ ਅਧਿਕ ਪੁਰਾਣੇ ਕੇਯੋ ਕਾਮਰ ਅਚੇ?

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਾਖੈ ਆਪਿ ਲਾਜ ॥੨॥

ਪੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮਨੁਸ਼ਯਕ ਲੱਛਾ ਰੱਖਾ ਕਰਿਯਾਉ ॥੨॥

ਕਿਆ ਮਾਨੁਖ ਕਹਹੁ ਕਿਆ ਜੇਰੁ ॥

ਵਿਚਰਾ ਮਨੁਸ਼ਯਕ ਕੀ ਕਰਿਯਾਏ? ਕੁਝ, ਚਾਹਾ ਪਾਯਾਏ ਕੇਯੋ ਵਜ ਅਛੇ?

ਝੂਠਾ ਮਾਇਆ ਕਾ ਸਭੁ ਸੇਰੁ ॥

ਪਾਨ ਧੋਲਿਓ ਬਹੁ ਮਿਥਾਯਾ ਅਚੇ।

ਕਰਣ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਸੁਆਮੀ ॥

ਯੋਗਰਥ ਬਾਨੀ ਪੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਬਹੁ ਕੀਛੇ ਕਰਿਯੋ ਅਵਾ ਕਰਿਯੋ।

ਸਗਲ ਘਟਾ ਕੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥੩॥

ਅਛਰੀਆ (ਪੁਰੂ) ਬਰਯੋ ਅਚਾਉ ॥੩॥

ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਸੁਖੁ ਸਾਚਾ ਏਹੁ ॥

ਬਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਯੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਚਾ ਮੇ

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਮਨੈ ਮਹਿ ਲੇਹੁ ॥

ਗੁਰੂਜੀ ਚੰਗੇ ਨਿਯੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਯੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੱਖਾ,

ਜਾ ਕਉ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥

ਪਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਲਾਗਿਅਛੇ,"

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੇ ਧੰਨੁ ਵਡਭਾਗੀ ॥੪॥੭॥੭੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਬਯੋ ਪਾਨ ਅਵਾ ਭਾਗਯਾਨ ਅਚੇ ॥੪॥੭॥੭੬॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਭਰੇ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਉਤਾਰੀ ਮੈਲੁ ॥

ਹਿੰਦੁ ਹਰਿਕਾਥਾ ਗੁਣੀ ਨਿਯਮਿ ਮਨਰ ਅਹੰ ਰੂਪੀ ਮਯਾਕਾ ਕਾਹਾਰ ਕਰਿਛੁਛੁ,

ਮਹਾ ਪੁਨੀਤ ਭਏ ਸੁਖ ਸੈਲੁ ॥

ਬੇ ਬਹੁਤ ਹੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਵੰ ਬੁਝੀ ਹੋਇਆਵੰ।

ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਪਾਇਆ ਸਾਧਸੰਗੁ ॥

ਭਾਗਿਆ ਬਭੁ ਭਾਗਯੂ ਬਭੁਕਾ ਬਭੁਕਿ ਮਿਲਿਛੁ

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਿਉ ਲਾਗੇ ਰੰਗੁ ॥੧॥

ਪਾਭੁ ਭਾਗਿਆ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਬਹਿਤ ਹੋਇਆਯਾਛੁ ॥1॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਜਨੁ ਤਾਰਿਓ ॥

ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਨਾਮਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰੂਪੁਕਾ ਬੇਬਕ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਇਆਯਾਛੁ।

ਅਗਨਿ ਸਾਗਰੁ ਗੁਰਿ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਨਾ ਭਾਗਿਆ ਭੁਝਾ ਰੂਪੀ ਅਗ੍ਨਿ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਕਰਾਯਾਛੁ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਕਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਮਨ ਸੀਤਲ ਭਏ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਿ ਭਾਗਿਆ ਬ੍ਰਹਮਾ ਗੀਤਨ ਹੋਇਆਯਾਛੁ ਪਾਭੁ

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਗਏ ॥

ਯਯ ਯਯਾਭਰਰ ਪਾਪ ਪੋਯਾ ਹੋਇਆਯਾਛੁ

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਪੇਖੇ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਸਰਬੁ ਯਯਾਨਾ ਪੇਖੇ ਨਿਯਮ ਬ੍ਰਹਮਾਨੇ ਦੇਖੁਛੁਛੁ।

ਅਬ ਢੂਢਨ ਕਾਰੇ ਕਉ ਜਾਹਿ ॥੨॥

ਅਬੇ ਬੇ ਬੁਝਰ ਬਯਾਨ ਕਰਿਕਾਨੁ ਕਾਹਾਰਨੁ ਕਾਹਿਕੈ ਮਿਥ? ॥2॥

ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੇ ਜਬ ਭਏ ਦਇਆਲ ॥

ਮੇਵੇ ਮੇਰ ਪ੍ਰਭੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਇਆਯਾਛੁ ਭਾਗਾਵੇਲੇ

ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਸੇਵਕ ਘਾਲ ॥

ਭਾਵਾਯੋ ਬੇਬਕਰ ਬੇਬਾ ਬੰਦੂਕ ਹੋਇਆਇਓ।

ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਕੀਏ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ॥

ਭਾਵਾਯੋ (ਮੋਹ-ਮਾਯਾ) ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਨਿਜਰ ਦਾਸ ਬਨਾਇਓ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਗੁਣਤਾਸ ॥੩॥

ੴ ਸੇ ਗੁਣਰ ਭਗਤ ਪੁਰਖ ਸ੍ਰਗਰ ਕਰੁਆ ॥੩॥

ਏਕੇ ਮਨਿ ਏਕੇ ਸਭ ਠਾਇ ॥

ਕੇਵਲ ਸੇ ਅਭਰ ਕਰਗਰੇ ਆਇਓ ਆਭ ਕੇਵਲ ਬਿੰਦੂ ਬੰਦੂ ਬਿੰਦੂਮਾਨ ਅਭਰ।

ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸਭ ਜਾਇ ॥

ਬੰਦੂਕ ਪੁਰ ਬੰਦੂਕ ਸ੍ਰਾਮਕ ਪੁਰੋਪਾਧਿ ਕਰਿਓ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਸਭ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਪੂਰੈ ਗੁਰੁ ਬੰਦੂਕ ਭਰਮ ਨਿਰੂਪ ਕਰਿਦੇਓ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੪॥੮॥੭੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੰਦੂਕ ਸ੍ਰਗਰ ਕਰਿ ਸੇ ਬੰਦੂ ਪੁਰ ਕਰਿਓ ॥੪॥੮॥੭੭॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਅਗਲੇ ਮੁਏ ਸਿ ਪਾਛੈ ਪਰੇ ॥

ਆਮਰ ਮੋਢੈ ਪੂਰਨ ਪੁਰੀ ਭਾਗ ਕਰਿਓ, ਭਾਵਾਯੋ ਆਮਰ ਭੁਲਿਓ।

ਉਬਰੇ ਸੇ ਬੰਧਿ ਲਕੁ ਖਰੇ ॥

ਮੋਢੈ ਬੰਧਿ, ਸੇ ਖਰ ਭਰ ਕਰਿਓ ਪਾਛੈ ਅਭਰ।

ਜਿਹ ਧੰਧੇ ਮਹਿ ਓਇ ਲਪਟਾਏ ॥

ਸੇ ਸੇਧਿ ਕਾਮਖਸ਼ਾਹੇ ਬੰਦੂ ਹੋਇਆ, ਮੋਢੈ ਪੂਰਨ ਲੀਨ ਹੋਇਓ।

ਉਨ ਤੇ ਦੁਗਣ ਦਿੜੀ ਉਨ ਮਾਏ ॥੧॥

ਭਾਵਾਯੋ ਮੁਕਾਬਿਲਾਹੇ ਸੇ ਖਰਕੁ ਪੁਰ ਗੁਣ ਗੰਭੀਰੇ ਭੋਭਰ ॥੧॥

ਓਹ ਬੇਲਾ ਕਛੁ ਚੀਤਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਮੁੰਨ੍ਹਪਰ ਬੇਬੇ ਬਿਨਾਸੁ ਮਨੁਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰੇ ਨਾਹੀਂ।

ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਤਾਹੁ ਲਪਟਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਬੇ ਬੇਬੇ ਕਰੇ ਲਾਗੇਏ, ਮੇਯੁਕੇ ਬੇਬੇ ਨਾਹੀਂ ਹੋਵਾਕੁ ਥਾਵੇ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਆਸਾ ਬੰਧੀ ਮੂਰਖ ਦੇਹ ॥

ਮੂਰਖ ਮਨੁਸੁ ਰਾਗੇ ਭੁਭੁਕੇ ਵਾਸੀ ਹੋਯਾਏ।

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲਪਟਿਓ ਅਸਨੇਹ ॥

ਬੇਬੇ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਏਵੇ ਬਾਬਾਹਿਕ ਮੋਹਾਹੇ ਫਾਸੇ ਰਹਿਥਾਵੇ।

ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਠਾਢੇ ਧਰਮ ਰਾਇ ॥

ਭਾਵਾਰ ਮਨੁਸੁ ਭੁਭੁਕੇ ਪਰਮਾਨੁ ਦੁਖਾਨਾਨੁ ਅਛੁਏ।

ਮੀਠੀ ਕਰਿ ਕਰਿ ਬਿਖਿਆ ਖਾਇ ॥੨॥

ਮੂਰਖ ਮਨੁਸੁ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਬਿਖੁ ਮੋਹੀ ਭਾਵੇ ਖਾਯਾਵੇ ॥੨॥

ਹਉ ਬੰਧਉ ਹਉ ਸਾਧਉ ਬੈਰੁ ॥

(ਮੂਰਖ ਅਨਾਧਾਰੇ ਕਥਾ ਕਰਿਥਾਵੇ ਮੇ) ਬੇਬੇ ਨਿਯੰਤਰੇ ਵਾਸੀ ਨੇਕ ਅਭਿ ਹੋਵਾਕੁ ਨਿਕਾਸ ਕਰਿਵੇ।

ਹਮਰੀ ਭੂਮਿ ਕਉਣੁ ਘਾਲੈ ਪੈਰੁ ॥

ਮੋਹਾਰ ਪਰਿਭਾ ਭੁਭੁਕੇ ਕੇਵੇ ਪਾਦ ਰਹਿਥਾਵੇ।

ਹਉ ਪੰਡਿਤੁ ਹਉ ਚਤੁਰੁ ਸਿਆਣਾ ॥

ਮੂੰਹਿ ਬੰਧਾਨੁ ਅਭੇ, ਮੂੰਹਿ ਚਤੁਰ ਏਵੇ ਰੂਪਿਨਾਨੁ ਅਭੇ।

ਕਰਣੈਹਾਰੁ ਨ ਬੁਝੈ ਬਿਗਾਨਾ ॥੩॥

ਕਿਛੁ, ਮੂਰਖ ਮਨੁਸੁ ਨਿਯੰਤਰੇ ਕਰਮਾਨੁ ਭਾਵੇ ਨਾਹੀਂ। ॥੩॥

ਅਪੁਨੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਆਪੇ ਜਾਨੈ ॥

(ਕਿਛੁ, ਮਨੁਸੁ ਬਿਨਾਸੇ ਕਰੇ) ਨਿਯੰਤਰੇ ਏਵੇ ਮੂਲ੍ਹ ਪੁਰੁ ਬੁਝੈ ਹੋਯਾਏ।

ਕਿਆ ਕੇ ਕਹੈ ਕਿਆ ਆਖਿ ਵਖਾਨੈ ॥

ਕੇਵੇ ਕਰੇ ਕਹਿਥਾਵੇ? ਮਨੁਸੁ ਕਿਛੁ ਭਾਵਾਰ ਕਥਾਨੁ ਏਵੇ ਵਰ੍ਹੇਨਾ ਕਰਿਥਾਵੇ?

ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹਿ ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਗਨਾ ॥

ਮਾਘਾ ਬਹਿਤ ਹਰਿ ਮਨੁਬਖਸੂ ਮਿਲਾਓ, ਚਾਘਾ ਬਹਿਤ ਬੇ ਮਿਲਿਯਾਓ।

ਅਪਨਾ ਭਲਾ ਸਭ ਕਾਹੂ ਮੰਗਨਾ ॥੪॥

ਪੁਰਿ ਮਨੁਬਖਸੈ ਨਿਯਮ ਭਲ ਚਾਹੈ ॥੪॥

ਸਭ ਕਿਛੁ ਤੇਰਾ ਤੂੰ ਕਰਣੈਹਾਰੁ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਤੂੰ ਰਾਖਾਲਠਾ ਤੂੰ, ਬਹੁ ਕੀਛੇ ਚੋਰ ਬਥਰੇ ਅਛੇ।

ਅੰਤੁ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥

ਚੋਰ ਗੁਰਿ ਕੀਯੋ ਅਛ ਨਾਹਿ, ਚੋਰ ਬਹੁਦ ਗਛਿਗਲਾ

ਦਾਸ ਅਪਨੇ ਕਉ ਦੀਜੈ ਦਾਨੁ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਨਿਯਮ ਧਾਬਕੂ ਨਾਮ ਧਾਨ ਕਰ।

ਕਬਹੂ ਨ ਵਿਸਰੈ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ॥੫॥੯॥੭੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਲੇ ਪੁਰੁਯ ਨਾਮ ਕੇਵੇ ਬਿਸ੍ਰੁਧ ਨ ਹੋਯ ॥੫॥੭९॥੭੮॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਨਹੀ ਹੋਤ ਛੁਟਾਰਾ ॥

ਅਨੇਕ ਯਤਨੁ ਮਧ (ਮਾਲਾਰ ਬਥਨੁ) ਪੁਰਿ ਬੁਝਾਇ।

ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਣਪ ਆਗਲ ਭਾਰਾ ॥

ਅਪ੍ਰਕ ਚਤੁਰਠਾ ਕਰਿਲੇ ਪਾਪਰ ਬੋਝ ਪੁਰਿ ਭਧਰੇ ਬਛਿਯਾ।

ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਿਰਮਲ ਹੋਤ ॥

ਮੇਯੋਂ ਬਧਿ ਨਿਰਮਲ ਮਨ ਓ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਭਗਵਾਨਯ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾ।

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਦਰਗਹ ਸੇਭਾ ਸੇਤ ॥੧॥

ਬੇ ਪੁਰੁਯ ਧਰਵਾਰੇਰੇ ਗੋਭਾਰ ਪਾਤੁ ਬਧਿਯਾ ॥੧॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਗਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਓਲਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਛਕ੍ਕਰਕਾ ਨਾਮਰ ਆਗ੍ਰਿਯ ਨਿਅ।

ਤੁਝੈ ਨ ਲਾਗੈ ਤਾਤਾ ਝੋਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੋਭੇ ਗਰਮ ਪਕਨ ਮਖ ਬੁਝਿ ਕਰਿਪਾਰਿਕ ਨਾਇ ॥੧॥ ਰੂਝ ॥

ਜਿਉ ਬੇਹਿਥੁ ਤੈ ਸਾਗਰ ਮਾਹਿ ॥

ਮੇਧਰਿ ਭਲਾਨਕ ਬਾਗਰੇਰੇ ਜਾਵਾਜ ਬਵਾਲਕ ਹੋਯਾਵ,

ਅੰਧਕਾਰ ਦੀਪਕ ਦੀਪਾਹਿ ॥

ਮੇਧਰਿ ਧਾਪਕ ਅਭਾਰਕੁ ਭਯੁਕ ਕਰਿਧੇਵ,

ਅਗਨਿ ਸੀਤ ਕਾ ਲਾਹਸਿ ਦੂਖ ॥

ਮੇਧਰਿ ਅਗ੍ਰਿ ਪਭਾਰ ਪਾਭਾ ਧੂਰ ਕਰਿਧੇਵ,

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਮਨਿ ਹੋਵਤ ਸੂਖ ॥੨॥

ਬੇਧਰਿ ਝੈ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਵਾਰਾ ਮਨਕੁ ਗਾਢਿ ਪ੍ਰਾਬੁ ਹੋਯਾਵ ॥੨॥

ਉਤਰਿ ਜਾਇ ਤੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ॥

ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਵਾਰਾ ਭੋਰ ਮਨਰ ਚੁਬੁ ਮੇਥੁਧਿਵ,"

ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ ਸਗਲੀ ਆਸ ॥

ਬੇਧਰੁ ਆਕਾਸ਼ਾ ਪੂਰੁ ਹੋਯਾਵ,

ਡੋਲੈ ਨਾਹੀ ਤੁਮਰਾ ਚੀਤੁ ॥

ਭੋਰ ਮਨ ਧੋਵਲਿਵ ਨਾਇ,

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੀਤ ॥੩॥

ਧਧਿ ਹੇ ਮਿਠੁ! ਭੂ ਗ੍ਰਹਕਾ ਧਲਾਰੁ ਨਾਮ ਅਨੁਭਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੂ ॥੩॥

ਨਾਮੁ ਅਉਖਧੁ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਵੈ ॥

ਕੇਕਲ ਬੇਧਿ ਮਨੁਬਧ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਔਬਧ ਪ੍ਰਾਬੁ ਕਰਿਧਾਵ,

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਦਿਵਾਵੈ ॥

ਯਾਹਾਯਾ ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਦਯਾ ਪਾਰਗ ਕਰਿ ਗੁਰੂਯਾ ਭਾਰਾ ਧੋਇਓ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਵਸੈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾਯਾ ਬ੍ਰਹਮੰਦੇ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯਾ ਨਾਮ ਨਿਰਾਸ ਕਰਿਯਾਏ,

ਦੁਖੁ ਦਰਦੁ ਤਿਹ ਨਾਨਕ ਨਸੈ ॥੪॥੧੦॥੭੯॥

ਯਾਹਾਯਾ ਦੁਖਯਾ ਯਤ੍ਨਯਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾ ॥੪॥10॥79॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਬਹੁਤੁ ਦਰਬੁ ਕਰਿ ਮਨੁ ਨ ਅਘਾਨਾ ॥

ਅਧਿਕ ਖਨ ਬਾਹੁ ਕਰਿ ਮਖ ਮਨੁਬਖਰ ਮਨ ਭੁਭੁ ਬੁਝਨਾਏ।

ਅਨਿਕ ਰੂਪ ਦੇਖਿ ਨਹ ਪਤੀਆਨਾ ॥

ਅਨੇਕ ਰੂਪਬਾਯਾ ਬੋਧਿਯਾ ਦੇਖੁ ਮਖ ਮਨੁਬਖ ਬਹੁਭੁ ਬੁਝਨਾਏ।

ਪੁਤ੍ਰੁ ਕਲਤ੍ਰੁ ਉਰਝਿਓ ਜਾਨਿ ਮੇਰੀ ॥

ਨਿਯਰ ਪੁਤ੍ਰ ਆਦਿ ਪਦਾਰ ਮੋਹਰੇ ਮੋਰ ਪੁਰਾਯਾ ਯਥਿਓ ਅਯਿ,

ਓਹ ਬਿਨਸੈ ਓਇ ਭਸਮੈ ਢੇਰੀ ॥੧॥

ਮੋਰ ਖਨ ਧੋਯਿਓ ਬਹੁ ਨਾਯਾ ਹੋਯਿਯੋ ਅਯ ਬੇ ਬਯਯਾਯਾ ਪਾਯੋਯਾ ਹੋਯਿਯੋਏ। ॥1॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ ਦੇਖਉ ਬਿਲਲਾਤੇ ॥

ਹਰਿ-ਯਯਨ ਬਿਨਾ ਪੁਰਾਯਾ ਕਾਯਿਯਾ ਦੇਖੁਅਯਿ।

ਧ੍ਰਿਗੁ ਤਨੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਧਨੁ ਮਾਇਆ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਯੋ ਬਯਯਿ ਮਾਯਾਯਾ ਮੋਹਰੇ ਮਯੁ ਰਹਿਯਾਏ, ਯਾਹਾਯਾ ਯਨ ਆਦਿ ਮਨ ਧ੍ਰਿਯਾਯਾ ਮੋਰਯਾ ਅਯੋ।

॥1॥ਰੂਹ॥

ਜਿਉ ਬਿਗਾਰੀ ਕੈ ਸਿਰਿ ਦੀਜਹਿ ਦਾਮ ॥

ਮੋਰਯੋ ਖਨ ਧਯਯਯਰੇ ਪੁਰੁਯਿ ਗੋਯਿ ਗੁਰਿਕ ਮੁਯੁ ਯਪਰੇ ਰਯੁਧਿਯਾਯਾਏ,

ਓਇ ਖਸਮੈ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਉਨ ਦੂਖ ਸਹਾਮ ॥

ਬੇਹੁੰ ਖਨ ਧਯੋਲਭਰ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਪਰਭੂ, ਗੋਠਿ ਗ੍ਰਿਹਿਕ ਭਾਰ ਭੋਲਾਕਾ ਕਝੁ ਬਹੁ
ਕਰਿਆ।

ਜਿਉ ਸੁਪਨੈ ਹੋਇ ਬੈਸਤ ਰਾਜਾ ॥

ਮੋਹਿ ਬੁਝਿ ਬਾਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਰਾਜਾ ਬਨਿ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਇਆ।

ਨੇਤ੍ਰ ਪਸਾਰੈ ਤਾ ਨਿਰਾਰਥ ਕਾਜਾ ॥੨॥

ਪਰਭੂ, ਮੋਹਿ ਬੇ ਨਿਯ ਨਿਯ ਗੋਲਿਆ, ਬੇਬੇਬੇਲੇ ਭਾਵਾਰ ਬਹੁ ਕਾਮੀ ਬਧੀ ਹੋਇਆ ॥੨॥

ਜਿਉ ਰਾਖਾ ਖੇਤ ਉਪਰਿ ਪਰਾਏ ॥

ਮੋਹਿ ਕੇਹੁ ਰੰਗੁਆਲ ਫਾਇਲ ਰਖਾ ਕਰਿਆ,

ਖੇਤੁ ਖਸਮ ਕਾ ਰਾਖਾ ਉਠਿ ਜਾਏ ॥

ਫਾਇਲ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਨਿਆ ਆਉ ਰੰਗੁਆਲ ਨਿਯ ਘਰਨੂ ਚਲਿਆ।

ਉਸੁ ਖੇਤ ਕਾਰਣਿ ਰਾਖਾ ਕੜੈ ॥

ਬੇਹੁੰ ਫਾਇਲ ਕਾਰਨੁ ਰੰਗੁਆਲ ਅਖੁਕ ਕਝੁ ਬਹੁ ਕਰਿਆ,

ਤਿਸ ਕੈ ਪਾਲੈ ਕਛੁ ਨ ਪੜੈ ॥੩॥

ਕਿਛੁ, ਬੇਹੁੰ ਠਾਕੁ ਗੋਲਿ ਕੇਹੁ ਮੋਲਿਆ ॥੩॥

ਜਿਸ ਕਾ ਰਾਜੁ ਤਿਸੈ ਕਾ ਸੁਪਨਾ ॥

ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇਹਨੁਕਾ ਗਾਇਨ ਮੋਲਿਆ, ਭਾਵਾਰ ਭਾਰਾ ਧਿਆ ਹੋਇਆ ਬਹੁ ਮਖ ਮੋਲਿਆ।

ਜਿਨਿ ਮਾਇਆ ਦੀਨੀ ਤਿਨਿ ਲਾਈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ॥

ਮੋਹ ਖਨ ਧੋਲਭ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਛੁ, ਬੇਹੁੰ ਏਧੁਪਾਛੁ ਚੁਝਾ ਭਧੁ ਕਰਿਛੁ।

ਆਪਿ ਬਿਨਾਹੇ ਆਪਿ ਕਰੇ ਰਾਸਿ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਪ੍ਰਾਣੀਕ ਬਿਨਾਸ ਕਰਿਛੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਭਾਵਾਰ ਮਨੋਰਥ ਬਧਾ ਕਰਿਛੁ।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਆਗੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥੪॥੧੧॥੮੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੁਕ ਬ੍ਰਹਮੰ ਪ੍ਰਾਣੀਕ ਕਰ ॥੪॥੧੧॥੮੦॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਬਹੁ ਰੰਗ ਮਾਇਆ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਪੇਖੀ ॥

ਅਨੇਕ ਕੰਪਰੇ ਕਬੂਰਯਾ ਮੋਹਿਨੀ ਲੋਭਾਯਕਾ ਸ੍ਰੋਂ ਦੇਖੁਛੀ ।

ਕਲਮ ਕਾਗਦ ਸਿਆਨਪ ਲੇਖੀ ॥

ਅਨੇਕ ਕੰਭਾਨ ਨਿਯ ਕਲਮ ਓ ਕਾਗਦਰੇ ਪੁਰਾਣ ਕਥਾ ਲੇਖੁਛੀ ।

ਮਹਰ ਮਲੂਕ ਹੋਇ ਦੇਖਿਆ ਖਾਨ ॥

ਕਿਛੀ ਲੋਕਾਯੁ ਰੋਪੂਰੀ, ਰਾਜਾ ਆਯ ਬਾਮਨੁ ਕਨਿਧੁਵਾ ਸ੍ਰੋਂ ਦੇਖੁਛੀ ।

ਤਾ ਤੇ ਨਾਹੀ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨ ॥੧॥

ਪਰਛੁ, ਐਥਰੇ ਮਖ ਬੇਮਾਨਾਕਾ ਮਨ ਚੁਧੁ ਖੂਧਨਾਹਿੰ ॥1॥

ਸੋ ਸੁਖੁ ਮੋ ਕਉ ਸੰਤ ਬਤਾਵਹੁ ॥

ਹੇ ਬਛਯਨ! ਮੋਹਿ ਬੇਬੇ ਬੁਝ ਕੂਝ,

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੂਝੈ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਝਾਭਾਰਾ ਚੁਝਾ ਮੋਝੀਯਾਐ ਆਯ ਮਨ ਚੁਧੁ ਹੋਯਾਯਾਐ ॥1॥ ਕੂਝ ॥

ਅਸੁ ਪਵਨ ਹਸਤਿ ਅਸਵਾਰੀ ॥

ਮੋਹਿ ਪਾਯਰੇ ਕਾਨ੍ਹਗਓਗਾਮੀ ਘੋਰਾ ਐਵਾ ਛਾਠੀਰ ਬਕਾਰੀ ਆਯ,

ਚੋਆ ਚੰਦਨੁ ਸੇਜ ਸੁੰਦਰਿ ਨਾਰੀ ॥

ਚਯਨਰ ਅਭਰ, ਬੁਝਰ ਨਾਰੀਰ ਚੋਯ ਆਯ,

ਨਟ ਨਾਟਿਕ ਆਖਾਰੇ ਗਾਇਆ ॥

ਰਯਾਯੁਰੇ ਨਾਚਕ ਓ ਮੋਹਿ ਪਾਯ ਬਯਾਧ ਕਲਾਕਾਰ ਆਯ,

ਤਾ ਮਹਿ ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥੨॥

ਪਰਛੁ, ਬੇਥਰੇ ਕੁਧੁਕਯੁ ਬਯੋਭਾ ਆਬੇ ਨਾਹਿੰ ॥2॥

ਤਖਤੁ ਸਭਾ ਮੰਡਨ ਦੇਲੀਚੇ ॥

ਰਾਜਾ ਬਿੰਝਾਬਨ, ਰਾਯਕਾਯੁ ਕਰਕਾਰ, ਆਯੁਭਾ, ਗਲਿਠਾ,

ਸਗਲ ਮੇਵੇ ਸੁੰਦਰ ਬਾਗੀਚੇ ॥

ਬਯੁਧੁ ਪਾਯ, ਬੁਝਰ ਯਧਾਯ,

ਆਖੇੜ ਬਿਰਤਿ ਰਾਜਨ ਕੀ ਲੀਲਾ ॥

ਗੀਕਾਰੀ ਬਯੋਕ ਆਯੋ ਰਾਜਾਯੋ ਭਾਭਾ-ਮਨੋਰਞਾਨ,

ਮਨੁ ਨ ਸੁਹੇਲਾ ਪਰਪੰਚੁ ਹੀਲਾ ॥੩॥

ਏਹਰਿ ਨਿਘਾ। ਪੁਲਾਸਰੇ ਫੁੱਕਲ ਪੁਸਫੁ ਫੁੱਕਲਾਫੁ ॥੩॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸੰਤਨ ਸਚੁ ਕਹਿਆ ॥

ਬਛੁਮਾਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਏਹਿ ਬਥਾ ਫੁੱਕਲਿਛੁਛੁ

ਸਰਬ ਸੂਖ ਇਹੁ ਆਨੰਦੁ ਲਹਿਆ ॥

ਯੇ ਏਹਿ ਆਨੰਦ ਏਵੰ ਬਰ ਬ੍ਰਹਮ ਬੇਹਿ ਮਨੁਸ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਏ,

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ ॥

ਯੇਏ ਬਛੁਯੋ ਬਛਾਢਿ ਕਰਿ ਭਗਵਾਨਯੋ ਕੀਰਤਨ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਵਡਭਾਰੀ ਪਾਈਐ ॥੪॥

ਫੇ ਨਾਨਕ! ਬਛੁਯੋ ਬਛਾਢਿ ਬੀਭਾਗਯੋਬਭਭਾ ਮਿਲਿਯਾਏ

ਜਾ ਕੈ ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੋਈ ਸੁਹੇਲਾ ॥

ਯਾਫਾ ਪਾਯੋਰੇ ਫੁਰਿਨਾਮ ਰੂਪਾ ਧਨ ਅਛਿ,

ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮੇਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥੧੨॥੮੧॥

ਬੇ ਫੁੱਕਲ ਪੁਸਫੁ ਅਰੇ, ਪੁਛੁਯੋ ਫਲਾਨੁ ਬਛੁਯੋ ਬਛਾਢਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਫੇਲਾਯਾਏ ॥੧॥ ਰੂਫੁ ਫੁੱਕਲ ॥੧੨॥੮੧॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਢਿ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਜਾਣੈ ਇਹੁ ਤਨੁ ਮੇਰਾ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਯਾਏ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਚਾਹਾਰ ਨਿਯਮ ਅੰਦਰ,

ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਉਆਹੁ ਲਪਟੇਰਾ ॥

ਬੇਰਬਾਰੀ ਅੰਦਰ ਚਾਹਾਰ ਅੰਦਰ ਹੋ ਲਿਖੁ ਯਾਏ,

ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਗਿਰਸਤ ਕਾ ਫਾਸਾ ॥

ਮੇਰੇ ਦਿਨ ਪਰਿਯੰਤ ਪੂਰੁ, ਬੁਝਿ ਅੰਦਰ ਗੁਣਗੁਣ ਮੇਰੇ ਚਾਹਾਰ ਚਾਹਾਰ ਚਾਹਾਰ ਪਛਿਰਿਯਾਏ,

ਹੋਨੁ ਨ ਪਾਈਐ ਰਾਮ ਕੇ ਦਾਸਾ ॥੧॥

ਬੇਰਬਾਰੀ ਬੇਰਬਾਰੀ ਰਾਮ ਕੇ ਦਾਸਾ ॥੧॥

ਕਵਨ ਸੁ ਬਿਧਿ ਜਿਤੁ ਰਾਮ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥

ਅੰਦਰ ਕੇਭਲੇ ਕੇਭਲੇ ਅੰਦਰ, ਮੇਰੇ ਚਾਹਾਰ ਰਾਮ ਕੇ ਦਾਸਾ ਕੇ ਦਾਸਾ?

ਕਵਨ ਸੁ ਮਤਿ ਜਿਤੁ ਤਰੈ ਇਹੁ ਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਾਇ! ਅੰਦਰ ਕੇਭਲੇ ਕੇਭਲੇ ਅੰਦਰ, ਮੇਰੇ ਚਾਹਾਰ ਮੇਰੇ ਚਾਹਾਰ ਮੇਰੇ ਚਾਹਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੇ ਭਲਾਈ ਸੇ ਬੁਰਾ ਜਾਨੈ ॥

ਮੇਰੇ ਕਾਰਜ ਮਾਨਵਰ ਭਲੇ ਪਾਏ ਅੰਦਰ, ਚਾਹਾਰ ਬੇਰਬਾਰੀ ਮੇਰੇ ਚਾਹਾਰ।

ਸਾਚੁ ਕਹੈ ਸੇ ਬਿਖੈ ਸਮਾਨੈ ॥

ਮੇਰੇ ਕੇਭਲੇ ਚਾਹਾਰ ਬੇਰਬਾਰੀ ਕੇਭਲੇ, ਚਾਹਾਰ ਕੇਭਲੇ ਬੇਰਬਾਰੀ ਕੇਭਲੇ ਕੇਭਲੇ।

ਜਾਣੈ ਨਾਹੀ ਜੀਤ ਅਰੁ ਹਾਰ ॥

ਬੇਰਬਾਰੀ ਨਾਹੀ ਮੇਰੇ ਜੀਤ ਕੇ ਆਏ ਹਾਰਿਯਾ ਕੇਭਲੇ?

ਇਹੁ ਵਲੇਵਾ ਸਾਕਤ ਸੰਸਾਰ ॥੨॥

ਅੰਦਰ ਦੁਨੀਆਂ ਚਾਹਾਰ ਕੇਭਲੇ ਚਾਹਾਰ ਚਾਹਾਰ ਅੰਦਰ ॥੨॥

ਜੇ ਹਲਾਹਲ ਸੇ ਪੀਵੈ ਬਉਰਾ ॥

ਮੇਰੇ ਕੇਭਲੇ ਅੰਦਰ, ਚਾਹਾਰ ਪੂਰੁ ਚਾਹਾਰ ਚਾਹਾਰ ਕੇਭਲੇ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਜਾਨੈ ਕਰਿ ਕਉਰਾ ॥

ਪੁਰੁਕਾ ਅਨੁਭਵ ਨਾਮਕੁ ਬੇ ਪੈਰਾ ਭਾਵਿਯਾ ॥

ਸਾਧਸੰਗ ਕੈ ਨਾਹੀ ਨੇਰਿ ॥

ਬੇ ਬਾਪੁ ਬਛਕਾ ਬਛਾਓ ਨਿਕਰਕੁ ਆਬੇ ਨਾਹਿ,

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਭ੍ਰਮਤਾ ਫੇਰਿ ॥੩॥

ਮਾਝਾ ਭਾਰਾ ਬੇ ਚਕਰਾਅਥੀ ਲਖ ਮੋਨਿਰੇ ਕੂਲੁਯਾ ॥੩॥

ਏਕੈ ਜਾਲਿ ਫਹਾਏ ਪੰਖੀ ॥

ਬਸਤੁ ਭੀਵ ਪਸੀਕੁ ਮਾਲਾ ਨਿਭ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਭਾਲਰੇ ਫਾਬਾਲ ਰਘੁਛਿ ॥

ਰਸਿ ਰਸਿ ਭੋਗ ਕਰਹਿ ਬਹੁ ਰੰਗੀ ॥

ਮਨੁਬਧ ਬਾਧ ਨੇਛ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰ ਭੋਗ ਕਰਿਯਾ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕੂਝ, ਮੇਭੈ ਕਾਛਿ ਭਪਰੇ ਪੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਯਯਛਿ,

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਤਾ ਕੇ ਕਾਟੇ ਜਾਲ ॥੪॥੧੩॥੮੨॥

ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂ ਚਾਖਾਰ ਮੋਹ-ਮਾਲਾਰ ਬਧਨਕੁ ਕਾਠਿ ਧੋਯਯਛਿ ॥੪॥੧੩॥੮੨॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਤਉ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮਾਰਗੁ ਪਾਈਐ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਚੋਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਭੀਵਨ ਮਾਰੀ ਮਿਲਿਯਾ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥

ਪੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਰਾਯਾ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਬੰਧਨ ਛੁਟੈ ॥

ਪੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਧਨਕੁ ਮੁਕਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾ ॥

ਤਉ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਉਮੈ ਤੁਟੈ ॥੧॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਚੋਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਅਹੰਕਾਰ ਧੂਰ ਹੋਯਯਯਛਿ ॥੧॥

ਤੁਮ ਲਾਵਹੁ ਤਉ ਲਾਗਹ ਸੇਵ ॥

ਹੇ ਯੋਗੀ! ਯਦਿ ਤੂੰ ਮੋਹਿ ਨਿਯੋਗ ਬੇਬਾਹਰੇ ਲਗਾਓ, ਚਾਹਾਵੇਲੇ ਹੂੰ ਚੋਰ ਬੇਬਾ ਭਭਿਰੇ
ਲਾਗਿਆ।

ਹਮ ਤੇ ਕਛੁ ਨ ਹੋਵੈ ਦੇਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਦੇਵ! ਨਿਯੋਗ ਕੀਭੇ ਕਰਿਯਾਹੇ ਨਾਹਿ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਗਾਵਾ ਬਾਣੀ ॥

ਹੇ ਯੋਗੀ! ਯਦਿ ਚੋਰ ਭਲ ਲਾਗਿਆ, ਚਾਹਾਵੇਲੇ ਹੂੰ ਚੋਰ ਬਾਣੀ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਰਿਓ।

ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਸਚੁ ਵਖਾਣੀ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਯਦਿ ਚੋਰ ਭਲ ਲਾਗਿਆ, ਚਾਹਾਵੇਲੇ ਹੂੰ ਬਢਧ ਬੋਲੁਯਾ।

ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰ ਮਇਆ ॥

ਯਦਿ ਚੋਰ ਭਲ ਲਾਗਿਆ, ਚਾਹਾਵੇਲੇ ਹੂੰ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਧਮਾ ਜੀਵ ਭਧਰੇ ਹੋਯਾ।

ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਦਇਆ ॥੨॥

ਹੇ ਮੋਹਿ ਠਾਕੁਰ! ਚੋਰ ਧਮਾਕੇ ਹੂੰ ਜੀਵਕੁ ਬਧਬੁਝ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯਾ। ॥੨॥

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੇ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਚੋਰ ਯਾਹਾ ਭਲ ਲਾਗਿਆ, ਚਾਹਾ ਪਧਿਤੁ ਕਰਿ ਅਰੇ।

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੇ ਸਚੁ ਧਰਮਾ ॥

ਹੇ ਜਾਯ! ਚੋਰ ਯਾਹਾ ਪੁਲੋਭਿਯ ਕਰੇ, ਚਾਹਾ ਹੂੰ ਬਢਧ ਧਰਿ ਅਰੇ।

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਗੁਣ ਤੁਮ ਹੀ ਪਾਸਿ ॥

ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਯਯਗਾ ਚੋ' ਪਾਯਰੇ ਅਭਿ।

ਤੂੰ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵਕ ਅਰਦਾਸਿ ॥੩॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਤੂੰ ਮੋਹਿ ਬਾਨੀ ਅਰੁ ਆਯ ਚੋਰ ਬੇਬਕ ਚੋਰ ਬਧਬੁਝਰੇ ਯਾਹਾ ਪੁਾਰੰਨਾ ਕਰਿਯਾ। ॥੩॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ॥

ਯੋਗੀਯਾ ਪੁਰਮਰੇ ਮਨ ਯਵੰ ਚਨ ਪਧਿਤੁ ਹੋਯਾ।

ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਪਾਵਉ ਸਤਸੰਗਿ ॥

ਬਢਬਯਾ ਗਲੇ ਬਧਬੁਝ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯਾ।

ਨਾਮਿ ਤੇਰੈ ਰਹੈ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਚੋਰ ਨਾਮ ਚੋਰ ਨਾਮ ਰੇ ਹੂੰ ਮਗੁ ਰਹਿਣੀ।

ਇਹੁ ਕਲਿਆਣੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਜਾਤਾ ॥੪॥੧੪॥੮੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਚਾਹਾਨੂੰ ਹੂੰ ਕਲਿਆਣ ਭਾਵਿਯਾ ॥4॥14॥83॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਭਰੇ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਆਨ ਰਸਾ ਜੇਤੇ ਤੈ ਚਾਖੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭੇਝ! ਫਰਿ-ਰਬ ਬਿਨਾ ਅਨਧ ਮੇਭੈ ਰਬ ਤੂ ਚਾਖੁਣੁ,

ਨਿਮਖ ਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤੇਰੀ ਲਾਖੇ ॥

ਬੇਧਰੇ ਚੋਰ ਚੁਝਾ ਏਕ ਸ਼ਬ ਪਾਛੈ ਮਖ ਧੂਰ ਛੂਧਨਾਹੂੰ।

ਹਰਿ ਰਸ ਕਾ ਤੂੰ ਚਾਖਹਿ ਸਾਦੁ ॥

ਮਧੇ ਤੂ ਫਰਿ-ਰਬਰ ਮੇਰੇ ਚਾਖੁ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ

ਚਾਖਤ ਹੋਇ ਰਹਹਿ ਬਿਸਮਾਦੁ ॥੧॥

ਤੂ ਏਹਾ ਚਾਖੁ ਚਕਿਤ ਹੋਇਯੋ ॥1॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸਨਾ ਪੀਉ ਪਿਆਰੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ਭੇਝ! ਤੂ ਫਰਿ-ਰਬ ਰੂਪੀ ਅਨੁਭਵ ਪਾਨ ਕਰ।

ਇਹ ਰਸ ਰਾਤੀ ਹੋਇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹ ਫਰਿ-ਰਬਰ ਬਾਧਰੇ ਅਨੁਰਭ ਹੋਇ ਤੂ ਚੁਧੁ ਹੋਇਯੋ ॥1॥ ਰੁਖ ॥

ਹੇ ਜਿਹਵੇ ਤੂੰ ਰਾਮ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥

ਹੇ ਭੇਝ! ਤੂ ਰਾਮਯ ਮਗੋਗਾਨ ਕਰ।

ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਉ ॥

ਪੁਰਿ ਸ਼ਬਰੇ ਤੂ ਫਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਰ।

ਆਨ ਨ ਸੁਨੀਐ ਕਤਹੂੰ ਜਾਈਐ ॥

ਫਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯ ਨਾਮਰ ਬਿਨਾ ਕਿਛੈ ਮਖ ਗੁਣਿਕਾ ਭਰਿਤ ਨਾਹੂੰ ਆਭ ਬਢਬਛਾਢਿ ਬਿਨਾ ਆਭ ਕੇਭੈਓਨੂੰ
ਮਿਕਾ ਭਰਿਤ ਨਾਹੂੰ।

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਵਡਭਾਰੀ ਪਾਈਐ ॥੨॥

ਬਠਬਯਾ ਕਠ ਬੋਯਿਯਾਗ੍ਰੁ ਮਿਲਿਯਾਯ ॥2॥

ਆਠ ਪਹਰ ਜਿਹਵੇ ਆਰਾਧਿ ॥

ਹੇ ਜਿਥੁ! ਆਠ ਪਹਰ ਤੂ ਅਗਾਧ ਆਵ°

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਠਾਕੁਰ ਆਰਾਧਿ ॥

ਜਗਭਰ ਠਾਕੁਰ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਆਗਾਧਨਾ ਕਰ।

ਈਹਾ ਉਹਾ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲੀ ॥

ਐਠਾਰੇ (ਯੁਧਿਯੋਗ) ਆਯ ਬੇਠਾਰੇ (ਪਰਿਯੋਗ) ਤੂ ਬਰੰਧਾ ਬ੍ਰਹਮਬੰਧੁ ਰਹਿੰਦੁ।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਰਸਨ ਅਮੋਲੀ ॥੩॥

ਹੇ ਜਿਥੁ! ਪੁਰੁਸ਼ ਯੋਗਗਾਧ ਕਰਿਯੋਗ ਤੂ ਅਨੂਯ ਗੁਣਰ ਅਨੂਯਾਗ ॥3॥

ਬਨਸਪਤਿ ਮਉਲੀ ਫਲ ਫੁਲ ਪੇਡੇ ॥

ਬਨੁਯੋਗ। ਯੋਗ, ਆਯ ਯੋਗੇ ਪੁਨ ਓ ਪਾਯ ਯੋਗੇ ਰਹਿਯਾਯ

ਇਹ ਰਸ ਰਾਤੀ ਬਹੁਰਿ ਨ ਛੋਡੇ ॥

ਪਰਿਯੋਗ, ਬਰਿ-ਰਬਰੇ ਪਰੁਸ਼ ਬ੍ਰਹਮਯੋਗ। ਜਿਥੁ ਬਰਿ-ਰਬਰੁ ਯੋਗੇ ਨਾਹਿ।

ਆਨ ਨ ਰਸ ਕਸ ਲਵੈ ਨ ਲਾਈ ॥

ਕਾਰਯ ਅਨਯ ਕੋਯੋਗ ਬਾਧ ਆਯ ਤੂਯ ਨੂਹੇ,

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਭਏ ਹੈ ਸਹਾਈ ॥੪॥੧੫॥੮੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੁ ਮੋਰ ਬ੍ਰਹਮਯੋਗ ਬ੍ਰਹਮਯੋਗਯੋਗ ॥4॥15॥84॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮਨੁ ਮੰਦਰੁ ਤਨੁ ਸਾਜੀ ਬਾਰਿ ॥

ਮਨ ਆਯ ਮੰਦਰਿ ਆਯ ਯੋਗ ਯੋਗ ਪਾਯੋਗੇ ਮੋਯ ਬ੍ਰਹਮਯੋਗ ਰਹਿਯੋਗ।

ਇਸ ਹੀ ਮਧੇ ਬਸਤੁ ਅਪਾਰ ॥

ੴ ਨਿਰੰਗੇ ਅਨੰਤ ਗੁਰੂ ਜਾਨ ਰੂਪੀ ਬਖਸ਼ਿ ਵੰਧਾਨਾ ਅਛੀ ।

ਇਸ ਹੀ ਭੀਤਰਿ ਸੁਨੀਅਤ ਸਾਹੁ ॥

ਬਛਾਕਾ ਠਾਰੂ ਗੁਣੀਛੀ ਮੇ ੴ ਨਿਰੰਗੇ ਹੂੰ ਜਾਨਿ ਵੇਚਾ ਬਾਲਾ ਬਾਖਸ਼ਕਾਰ ਗੁਰੂ ਨਿਰਾਖ ਕਰਿਯਾਛੀ ।

ਕਵਨੁ ਬਾਪਾਰੀ ਜਾ ਕਾ ਊਹਾ ਵਿਸਾਹੁ ॥੧॥

ਬੇ ਕੇਯੋਂ ਬਾਪਾਰੀ ਅਚੇ ਯਾਹਾਕੂ ਬਿਗਾਬ ਕਰਾਯਾਯਾਏ? ॥1॥

ਨਾਮ ਰਤਨ ਕੇ ਕੇ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥

ਕੇਹੀ ਬਿਰਲ ਬਾਪਾਰੀ ਯੇ ੴ ਜਾਨਿ ਰਹੁ ਬਾਪਾਰ ਕਰਿਯਾਏ ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੋਜਨੁ ਕਰੇ ਆਹਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਹੀ ਬਾਪਾਰੀ ਜਾਨ ਰੂਪੀ ਅਨੂਠਕੂ ਨਿਯ ਆਹਾਰ ਬਨਾਯਾਏ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪੀ ਸੇਵ ਕਰੀਜੈ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯ ਜਾਨ ਏਵਾ ਚਨ ਚਾਹਾਕੂ ਅਰਪਣ ਕਰਿ ਚਾਹਾਰ ਬੇਬਾ ਕਰਿਓ,

ਕਵਨੁ ਸੁ ਜੁਗਤਿ ਜਿਤੁ ਕਰਿ ਭੀਜੈ ॥

ਯੇ ੴ ਮੋਠੇ ਏਹਾ ਬਠਾਯਾਏ ਮੇ ਏਹਾ ਕੇਯੋਂ ਸੁਛੀ ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਪਰਮਾਨ੍ਹਾ ਹੁਬੰਠ ਹੋਯਾਛੀ ।

ਪਾਇ ਲਗਾਉ ਤਜਿ ਮੇਰਾ ਤੇਰੈ ॥

ਨਿਯ ਅਹਾ, ਮੋਰ-ਠੋਰ ਚਪਾਗ ਕਰਿ ਸੁਛੁਯਾ ਚਰਣ ਬੁਝ ਕਰਿਯਾਏ ।

ਕਵਨੁ ਸੁ ਜਨੁ ਜੇ ਸਉਦਾ ਜੇਰੈ ॥੨॥

ਬੇ ਕੇਯੋਂ ਸਨੂਝਾ, ਯੇ ੴ ਮੋਠੇ ਮਖ ਜਾਨਿ ਬਾਪਾਰੀਏ ਲਗਾਯਾਏ ॥2॥

ਮਹਲੁ ਸਾਹ ਕਾ ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਪਾਵੈ ॥

ਕੇਯੋਂ ਬਿਧੁਏ ਮੂੰ ਬੇਹੀ ਬਾਪਾਰੀਏ ਨਿਰੰਗੇ ਪਹੁੰਚਿ ਪਾਯੋਏ?

ਕਵਨੁ ਸੁ ਬਿਧਿ ਜਿਤੁ ਭੀਤਰਿ ਬੁਲਾਵੈ ॥

ਚਾਹਾ ਕੇਯੋਂ ਬਿਧੁ ਯਾਹਾਭਾਰਾ ਬੇ ਮੋਠੇ ਭਿਰਕਕੂ ਜੇਬ?

ਤੂੰ ਵਡ ਸਾਹੁ ਜਾ ਕੇ ਕੋਟਿ ਵਣਜਾਰੇ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਤੂੰ ਵੱਡੇ ਵਪਾਰੀ ਅਤੇ, ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਠੀ ਕੋਠੀ ਵੇਚਕਾਰੀ ਅਸੀਂ।

ਕਵਨੁ ਸੁ ਦਾਤਾ ਲੇ ਸੰਚਾਰੇ ॥੩॥

ਜੇ ਕੇਯੋਂ ਵਾਢਾ ਅਚੇਤ ਸਿੰਘ ਮੇਰੇ ਖਾਢੇ ਪਰਿ ਮਨਿਰੇਰੇ ਪੁਸ਼ਟਾਯੋ? ॥੩॥

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਨਿਜ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ॥

ਗੋਯੋ ਗੋਯੋ ਸੁੰ ਨਿਯ ਪਾਸ (ਗ੍ਰੰਥ) ਪਾਯੋਯੋਯੋ।

ਅਮੋਲ ਰਤਨੁ ਸਾਚੁ ਦਿਖਲਾਇਆ ॥

ਬਿਭੂਸ਼ਣ ਪੁਰਖ ਮੇਰੇ ਅਮੋਲਕ ਰਤਨ ਵੇਖਾਯੋਯੋ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਬ ਮੇਲੇ ਸਾਹਿ ॥

ਮੇਰੇ ਵਪਾਰੀ(ਪੁਰਖ) ਕੁਧਾ ਕਰਯੋ, ਜੇ ਪੁਰਖੀ ਕੁ ਨਿਯ ਬਾਹੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯੋ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਕੈ ਵੇਸਾਹਿ ॥੪॥੧੬॥੮੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਥੇ ਬੇਢੇਬੇਢੇ ਹੋਵ, ਮੇਰੇਬੇਢੇ ਗੁਰੂਜੀ ਪੁਰਿ ਬਿਭੂਸ਼ਣ ਪਾਯੋਯੋ ਕਰਿਨੇਵ ॥੪॥੧੬॥੮੫॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ਗੁਆਰੇਰੀ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ਗੁਆਰੇਰੀ ॥

ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਰਹੈ ਇਕ ਰੰਗਾ ॥

ਮੇਯੋਂ ਵਯੋਯੋ ਦਿਨ-ਰਾਤਿ ਭਗਵਾਨਯੋ ਪੁਰਖੇਰੇ ਮਗ੍ਨ ਰਹਿਯੋਯੋ,

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਜਾਣੈ ਸਦ ਹੀ ਸੰਗਾ ॥

ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਸਦਾ ਨਿਯ ਨਿਯਰੇਰੇ ਭਾਵੇ,

ਠਾਕੁਰ ਨਾਮੁ ਕੀਓ ਉਨਿ ਵਰਤਨਿ ॥

ਜੇ ਠਾਕੁਰਯੋ ਨਾਮ ਕੁ ਨਿਯਰੇਰੇ ਨਾਮ-ਆਚਰਣ ਵਯੋਯੋ ਵੇਖਾਯੋਯੋ।

ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਵਨੁ ਹਰਿ ਕੈ ਦਰਸਨਿ ॥੧॥

ਜੇ ਯੋਯੋਯੋ ਦਰਸਨ ਬਾਰਾ ਬਹੁਯੋ ਏਵਾਂ ਚੁਧੁ ਹੋਯੋਯੋਯੋ ॥੧॥

ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ ਮਨ ਤਨ ਹਰੇ ॥

ਘੋਰਾਯਾ ਪੁਰਿ ਅਨੁਰਾਗ ਰਹਿਲੇ ਚਾਹਾਰ ਮਨ ਏਵੰ ਚਨ ਪ੍ਰਘੁਲਿਤ ਹੋਇਆ।

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸਰਨੀ ਪਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਪ੍ਰਥਮ ਗੁਰੂਕਾ ਚਰਨ ਨੇਕਿਆ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਚਰਣ ਕਮਲ ਆਤਮ ਆਧਾਰ ॥

ਘੋਰਾਯਾ ਚਰਨ ਕਮਲ ਚਾਹਾਰ ਆਪਾਰ ਆਪਾਰ ਹੋਇਆ।

ਏਕੁ ਨਿਹਾਰਹਿ ਆਗਿਆਕਾਰ ॥

ਬੇ ਏਕ ਘੋਰਾਯਾ ਹੋਂ ਦੇਖੁਆ ਆਪ ਚਾਹਾ ਆਪਾਰੀ ਵਰਿਆ।

ਏਕੇ ਬਨਜੁ ਏਕੇ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥

ਬੇ ਏਕ ਨਾਮ ਹੋਂ ਵਧਾਇ ਕਰਿਆ ਆਪ ਨਾਮ-ਬਰਨ ਹੋਂ ਚਾਹਾਰ ਵਧਵਾਸ ਹੋਇਆ।

ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਹਿ ਬਿਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥੨॥

ਨਿਰੰਕਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬਿਨੁ ਬੇ ਕਾਹਾਨੁ ਮਧ ਯਾਗੇ ਨਾਹੀ ॥੨॥

ਹਰਖ ਸੋਗ ਦੁਹਰੁ ਤੇ ਮੁਕਤੇ ॥

ਬੇ ਹਰਖ ਏਵੰ ਗੋਲ ਧੁਰਿ ਠਾਰੁ ਧੁਰੁ ਅਰੇ।

ਸਦਾ ਅਲਿਪਤੁ ਜੋਗ ਅਰੁ ਜੁਗਤੇ ॥

ਬਰਵਾ ਹੋਂ ਬਾਬਾਰ ਠਾਰੁ ਨਿਰੰਗੁ ਆਪ ਪੁਰੁਕਾ ਬਹਿਤ ਮੋਹਿ ਰਹਿਵਾਰ ਬਿਨੁ ਚਾਹਾਨੁ ਆਇਆ।

ਦੀਸਹਿ ਸਭ ਮਹਿ ਸਭ ਤੇ ਰਹਤੇ ॥

ਬੇ ਬਸਤੁਕਾ ਬਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਆ ਆਪ ਬਸਤੁਕਾ ਠਾਰੁ ਅਲਗ ਮਧ ਦੇਖਾਇ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਓਇ ਧਿਆਨੁ ਧਰਤੇ ॥੩॥

ਬੇ ਪਰਬ੍ਰਹਮ-ਪੁਰੁਕਾ ਬਰਨਗੇਰੇ ਰੂਪਿ ਲਗਾਇ ਰਹੁਆ ॥੩॥

ਸੰਤਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਵਨ ਵਖਾਨਉ ॥

ਬਹੁਕਾ ਮਹਿਮਾ ਕਰ ਕਰ ਮੂੰ ਵਰੁਨਾ ਕਰਿਪਾਰਿਕੇ?

ਅਗਾਧਿ ਬੋਧਿ ਕਿਛੁ ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨਉ ॥

ਚਾਹਾਰ ਬਿਨੁ ਅਨਭੁ ਅਰੇ, ਕਿਛੁ, ਮੂੰ ਚਾਹਾਰ ਮੁਲਖ ਯਾਗੇ ਨਾਹੀ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੇਹਿ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ ॥

ਹੇ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਮੇਰੇ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰ,

ਪੂਰਿ ਸੰਤਨ ਕੀ ਨਾਨਕ ਦੀਜੈ ॥੪॥੧੭॥੮੬॥

ਨਾਨਕਜੀ ਬੁਝਾਓ ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ॥੪॥੧੭॥੮੬॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸਖਾ ਤੂੰਹੀ ਮੇਰਾ ਮੀਤੁ ॥

ਹੇ ਯਾਰ! ਤੂੰ ਹੋਂ ਮੇਰਾ ਬਾਘ ਅਤੇ ਆਯ ਤੂੰ ਹੋਂ ਮੇਰਾ ਮਿੱਤ੍ਰ ਅਤੇ।

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਹੀਤੁ ॥

ਤੂੰ ਹੋਂ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਿਯਤਮ ਅਤੇ ਤੂੰ ਹੋਂ ਮੇਰਾ ਹੋਰ ਅਤੇ।

ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਪਤਿ ਤੂਹੈ ਮੇਰਾ ਗਹਣਾ ॥

ਤੂੰ ਹੋਂ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਅਤੇ ਤੂੰ ਹੋਂ ਮੇਰਾ ਅਭੂਸ਼ਣ ਅਤੇ।

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਨਿਮਖੁ ਨ ਜਾਈ ਰਹਣਾ ॥੧॥

ਭਾਰੇ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਏਕ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ॥੧॥

ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਲਾਲਨ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਹੋਂ ਮੇਰਾ ਬੁਝਾਰੇ ਲਾਲ ਅਤੇ ਤੂੰ ਹੋਂ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਾਨ ਅਤੇ।

ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਖਾਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੂੰ ਹੋਂ ਮੇਰਾ ਬਾਗ਼ ਅਤੇ ਤੂੰ ਹੋਂ ਮੇਰਾ ਬਾਗ਼ ਅਤੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਉ ਤੁਮ ਰਾਖਹੁ ਤਿਵ ਹੀ ਰਹਨਾ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਰੱਖਿਆ, ਬੇਦੇ ਤੂੰ ਹੋਂ ਰੱਖਿਆ।

ਜੇ ਤੁਮ ਕਹਹੁ ਸੋਈ ਮੇਹਿ ਕਰਨਾ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਕਹਾ ਕਛੁ, ਮੈਂ ਭਾਵ ਕਰਿਆ।

ਜਹ ਪੇਖਉ ਤਹਾ ਤੁਮ ਬਸਨਾ ॥

ਜੇਹੜੇ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ, ਬੇਦੇ ਤੂੰ ਹੋਂ ਮੇਰੇ ਨਿਵਾਸ ਪਾਏ।

ਨਿਰਭਉ ਨਾਮੁ ਜਪਉ ਤੇਰਾ ਰਸਨਾ ॥੨॥

ਹੇ ਨਿਭੰਨੁ ਪੁਰ੍ਹੂ! ਨਿਭ ਜਿਉਰੇ ਸ੍ਰੀ ਚੋਰ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰੁਅਣਿ ॥੨॥

ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਨਵ ਨਿਧਿ ਤੂੰ ਭੰਡਾਰੁ ॥

ਹੇ ਪੁਰ੍ਹੂ! ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਨਵਨਿਧੁ ਅਭ ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਭੰਡਾਰੁ ਅਰੁ ।

ਰੰਗ ਰਸਾ ਤੂੰ ਮਨਹਿ ਅਧਾਰੁ ॥

ਹੇ ਬਾਨਸੀ! ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਯੂਧਿ ਅਭ ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਮਨਹਰ ਅਧਾਰੁ ਅਰੁ ।

ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਸੇਭਾ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਰਚੀਆ ॥

ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਗੋਭਾ ਅਭ ਚੋ' ਬਾਧੁਰੇ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਬੁਰਧਿ ਲਗਾਯਾਏ ।

ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਓਟ ਤੂੰ ਹੈ ਮੇਰਾ ਤਕੀਆ ॥੩॥

ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਗਰਗ ਅਭ ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਆਗੁਨੁ ਅਰੁ ॥੩॥

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਤੁਹੀ ਧਿਆਇਆ ॥

ਹੇ ਪੁਰ੍ਹੂ! ਸ੍ਰੀ ਨਿਭ ਮਨ ਏਥ ਚਰਚੇ ਚੋਰ ਹੂੰ ਖਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ।

ਮਰਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ॥

ਚੋਰ ਭੇਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਗਾਯਾ ਠਾਰੁ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿਅਣਿ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਦ੍ਰਿੜਿਆ ਇਕੁ ਏਕੈ ॥

ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਠਾਰੁ ਸ੍ਰੀ ਏਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਕਾ ਨਾਮ-ਸ਼ਰਣ ਹੂੰ ਧ੍ਰੁਵ ਕਰਿਣਿ ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਟੇਕੈ ॥੪॥੧੮॥੮੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਫਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕਾ ਨਾਮ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਏਕ ਅਧਾਰ ਅਠਾ ॥੪॥੧੮॥੮੭॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਧਿ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 5

ଏହା ସଭାରେ ଗୀତ ଏବଂ ରାଗ ଶ୍ରବଣ କରୁଥିବା ଲୋକଙ୍କ ଠାରେ ଲିପ୍ତ ଥାଏ

ଏହା ଶେଯ, ହାର-ଶୃଙ୍ଗାର, ମହଲରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ।

ଏହା ମୋହର ଅନ୍ଧାରରେ କାମ ଉଦ୍‌ଘାଟକ ପାଞ୍ଚଟି ଦୃଢ଼ ହୋଇ ପ୍ରଭାବ ପକାଇଥାନ୍ତି ॥୩॥

ଏହି ମୋହିନୀ ତାହାର ଭିତରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଯିଏ ଅହଂକାରରେ ଫସି ନିଜ କର୍ମ କରିଥାଏ ।

ଗୃହସ୍ଥରେ ମଧ୍ୟ ଏହା ଆମ ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ପକାଇଥାଏ ଆଉ ତ୍ୟାଗରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭାବ ପକାଇ ଥାଏ ।

ଆମର ଚରିତ୍ର, କାର୍ଯ୍ୟ କଳାପ,ଆଉ ଜାତି ଦ୍ୱାରା ମୋହିନୀ ଆମ ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ କରିଥାଏ ।

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରେମ ଅନୁରକ୍ତ ବିନା ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଦାର୍ଥରେ ମାୟା ଲିପ୍ତ ଥାଏ ॥୫॥

ସନ୍ତୁକା ବନ୍ଧନ ପ୍ରଭୁ କାଟି ଦେଇଛନ୍ତି ।

ମୋହିନୀ ତାଙ୍କ ପାଖରେ କେମିତି ରହିବ?

ହେ ନାନକ! ଯାହାକୁ ସଞ୍ଜ୍ଞା ଚରଣ ସୁଲି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି

ମୋହିନୀ ତାହାର ନିକଟକୁ ଆସିପାରେ ନାହିଁ ॥5॥19॥88॥

ଗଉଡ଼ି ଗୁଆରେରୀ ମହଲା 5 ॥

ਨੈਨਹੁ ਨੀਦ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਵਿਕਾਰ ॥

ਪਰ ਨਾਰੀਰ ਬੀਘਰੀਯਕੂ ਕਾਮ ਬਾਬਨਾ ਰੂਪੀ ਬਿਕ੍ਰਿਤ ਧ੍ਰਿਸ਼ਟਿਰੇ ਵੇਖੁਲੇ ਨੇਨਹੁ ਨੀਦੁਰੇ ਗੋਯਾਏ।

ਸ੍ਰਵਣ ਸੇਏ ਸੁਣਿ ਨਿੰਦ ਵੀਚਾਰ ॥

ਪਰਨਿਘਾਰ ਬਿਚਾਰਕੂ ਗੁਣੀ ਕਾਨ ਗੋਯਾਏ।

ਰਸਨਾ ਸੇਈ ਲੇਭਿ ਮੀਠੈ ਸਾਦਿ ॥

ਹਿੰ। ਪਦਾਰਥਰ ਬਾਦਰ ਚੁੰਬਾ-ਲਾਲਬਾਰੇ ਡਿਘੁ ਗੋਯਾਏ।

ਮਨੁ ਸੋਇਆ ਮਾਇਆ ਬਿਸਮਾਦਿ ॥੧॥

ਮਨ ਮਾਯਾਰ ਆਯੁਰਧੰਯਨਕ ਲਾਲਾਕੂ ਵੇਖੁ ਗੋਯਾਏ ॥1॥

ਇਸੁ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਕੋਈ ਜਾਗਤੁ ਰਹੈ ॥

ਗਰੀਰ ਰੂਪੀ ਘਰੇ ਕੇਹੁ ਬਿਰਲ ਪ੍ਰਕੁਸੁ ਹੂੰ ਯਾਗਿ ਰਹਿਏ।

ਸਾਬਤੁ ਵਸਤੁ ਓਹੁ ਅਪਨੀ ਲਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਯੁ ਬੇ ਨਿਯ ਪ੍ਰਕੁਸੁ ਬੁਰਲਿਤ ਪਾਯਨਿਏ ॥1॥ ਰਹੁ ॥

ਸਗਲ ਸਹੇਲੀ ਅਪਨੈ ਰਸ ਮਾਤੀ ॥

ਮਨਰ ਬਗੀ ਪਾਞ ਆਨੇਬੁਲ ਨਿਯ ਬਾਦਰੇ ਮਥੁ ਆਯਾਫੁ।

ਗ੍ਰਿਹੁ ਅਪੁਨੇ ਕੀ ਖਬਰਿ ਨ ਜਾਤੀ ॥

ਬੇ ਨਿਯ ਘਰਰ ਰਲਾ ਕਰਿਬਾ ਯਾਗੇ ਨਾਹੂੰ।

ਮੁਸਨਹਾਰ ਪੰਚ ਬਟਵਾਰੇ ॥

ਪਾਞ ਧੂਝੁ ਬਿਕਾਰ ਅਪਹਰਗ ਕਰ੍ਹਾ ਏਵਾ ਲੂਚੇਰਾ ਅਚਫੁ।

ਸੁਨੇ ਨਗਰਿ ਪਰੇ ਠਗਹਾਰੇ ॥੨॥

ਲੂਚੇਰਾ ਗੁਨਗਾਨ ਨਗਰਰੇ ਆਬਿਏਏ ॥2॥

ਉਨ ਤੇ ਰਾਖੈ ਬਾਪੁ ਨ ਮਾਈ ॥

ਭਾਯਾ ਠਾਕੁ ਮਾਯਾ ਪਿਯਾ ਬਞਿਪਾਰਿਵੇ ਨਾਹੂੰ।

ਉਨ ਤੇ ਰਾਖੈ ਮੀਤੁ ਨ ਭਾਈ ॥

ਹਿੰ ਏਵਾ ਭਾਯ ਮਥ ਭਾਯਾ ਠਾਕੁ ਬਞਿਪਾਰਿਵੇ ਨਾਹੂੰ।

ਦਰਬਿ ਸਿਆਣਪ ਨਾ ਓਇ ਰਹਤੇ ॥

ਫੋਲਿਓ ਏਵੰ ਚਤੁਰਭਾ ਫਾਰਾ ਭਾਵਾ ਕਮ ਬੁਝਨਾਹਿ ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਓਇ ਦੁਸਟ ਵਸਿ ਹੋਤੇ ॥੩॥

ਕਿਛੁ, ਬਠਬਛਾਕੇ ਬੇ ਧੂਝੁ ਵਧਕੇ ਆਇਯਾਏ ॥੩॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੋਹਿ ਸਾਰਿੰਗਪਾਣਿ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਮੋਹਿਓ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ।

ਸੰਤਨ ਧੂਰਿ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ॥

ਮੋਹਿਓ ਬਛਕਾ ਚਰਣ-ਪੂਜਿ ਪੁਰਾਨ ਕਰ ਕਾਰਣ ਮੋਹਿ ਧਾਯਾ ਏਵੇ ਚਰਣ ਪੂਜਿ ਹੋ ਬਰਨਿਖੁ ਅਰੇ ।

ਸਾਬਤੁ ਪੁੰਜੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ॥

ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬਛਾਓਕੇ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਪੂਜਿ ਬੁਰਝਿਓ ਰਹਿਯਾਏ ।

ਨਾਨਕੁ ਜਾਰੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥੪॥

ਨਾਨਕ ਪਰੰਬਰੁ ਪੁਰੂਕਾ ਪ੍ਰੇਮਕੇ ਯਾਗੁਤ ਬੁਝਿਓ ॥੪॥

ਸੇ ਜਾਰੈ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾਲੁ ॥

ਕੇਵਲ ਬੇ ਹੋ ਯਾਗਿਯਾਏ ਯਾਵਾ ਭਧਕੇ ਪੁਰੂ ਕਮਾਨੁ ਬੋਯਾਯਾਏ ।

ਇਹ ਪੁੰਜੀ ਸਾਬਤੁ ਧਨੁ ਮਾਲੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥੨੦॥੮੯॥

ਏਵੇ ਪੂਜਿ, ਧਰਾਰੀ ਆਯ ਬਝਿਓ ਪੂਰੀ ਬੁਰਝਿਓ ਯਾਏ ॥੧॥ ਰੂਹ ਫਿਓਲ ॥੨੦॥੮੯॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਾ ਕੈ ਵਸਿ ਖਾਨ ਸੁਲਤਾਨ ॥

ਹੇ ਪੁਰਾਣੀ! ਮੋਹਿਓ ਪੁਰੂਕਾ ਵਧਕੇ ਬਝਾਰ ਆਯ ਬੁਝਯਾਨ ਯਾਯਾਏ,

ਜਾ ਕੈ ਵਸਿ ਹੈ ਸਗਲ ਜਹਾਨ ॥

ਯਾਵਾਰ ਅਧਾਨਕੇ ਬਾਰਾ ਬੰਬਾਰ ਅਛਿ,

ਜਾ ਕਾ ਕੀਆ ਸਤੁ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ॥

ਯੇਵ ਕਰਿਯੋ ਬਹੁ ਕਛਿ ਬੋਯਾਯਾਏ,

ਤਿਸ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥੧॥

ਭਾਵਾਠਾਨੂੰ ਕਾਵਾਹਰੇ ਕੀਛੇ ਮਥ ਨਾਹੀ ॥1॥

ਕਹੁ ਬੇਨੰਤੀ ਅਪੁਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਹਿ ॥

ਹੇ ਪੁਰਾਣੀ! ਨਿਯਮ ਬਦਲੂਨਾ ਪਾਠਾਹਰੇ ਬਿਨਭਿ ਕਰ।

ਕਾਜ ਤੁਮਾਰੇ ਦੇਇ ਨਿਬਾਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਭਾਰ ਬਮਬ ਕਾਮੀ ਬੰਧੂਨੂੰ ਕਰਿਦੇਵੇ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਸਭ ਤੇ ਉਚ ਜਾ ਕਾ ਦਰਬਾਰੁ ॥

ਬੇਹਿ ਪੁਰੂਨਾ ਕਰਕਾਰ ਬਰੂਠਾਨੂੰ ਭਯ ਅਰੇ।

ਸਗਲ ਭਗਤ ਜਾ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥

ਭਾਵਾਨਾ ਨਾਮ ਭਾਵਾਨਾ ਬਮਬ ਭਯਨਾ ਆਖਾਰ ਅਰੇ।

ਸਰਬ ਬਿਆਪਿਤ ਪੂਰਨ ਧਨੀ ॥

ਯਗਭਰ ਬਾਮਾ ਪੁਰੂ ਬਰੂਠਾਹਰੇ ਬਿਦਾਮਾਨ ਅਭਭਿ।

ਜਾ ਕੀ ਸੇਭਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਬਨੀ ॥੨॥

ਭਾਵਾਨਾ ਗੋਭਾ ਬਮਬ ਯਾਵਨਾ ਬੁਧਨਾਹਰੇ ਪੁਕਰ ਹੋਯਯਾ ॥2॥

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਦੁਖ ਡੇਰਾ ਢਰੈ ॥

ਮੇਭ ਪੁਰੂਨਾ ਬੁਧਨਾ ਕਰਿਲੇ ਦੁਖਨਾਹਰੇ ਪਾਵਾਭ ਨਭ ਹੋਯਯਾ,

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਜਮੁ ਕਿਛੁ ਨ ਕਰੈ ॥

ਮਾਵਾਰ ਬੁਧਨਾ ਕਰਿਲੇ ਮਨਬੁਭ ਭਾਭੇ ਦੁਖਨਾ ਬਿਧ ਨਾਹੀ।

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਹੇਤ ਸੂਕੇ ਹਰੇ ॥

ਮਾਵਾਰ ਆਰਾਮਨਾ ਕਰਿਲੇ ਨੀਰਬ ਮਨ ਪੁਰੂਨਾਹਰੇ ਹੋਯਯਾ,

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਭੂਬਤ ਪਾਹਨ ਤਰੇ ॥੩॥

ਸਾਫ਼ਾ ਅੰਗਰਾਜਾ ਕਰਿਲੇ ਚੁਫੇਰਾ ਪਥਰ, ਅਥਾਓ, ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਸਥ ਭਵਸਾਗਰਨੂੰ ਪਾਰ ਹੋਇਆ।
॥੩॥

ਸੰਤ ਸਭਾ ਕਉ ਸਦਾ ਜੈਕਾਰੁ ॥

ਬਛਾਕ ਬਛਾਕੂ ਸ੍ਰੀ ਬਰਵਾ ਸਨਨ ਕਰਿਯਾ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਨ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੁ ॥

ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਰਾਕ ਨਾਮ ਬਛਾਕਨਾਕ ਪੁਰਾਨ ਅੰਗਾਰ ਅਰੇ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੇਰੀ ਸੁਣੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੂ ਚੋਰ ਪੁਰਾਨਾ ਗੁਣਿਛੁ।

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੇ ਕਉ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸਿ ॥੪॥੨੧॥੯੦॥

ਬਛਾਕ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂੰ ਮੋਹੇ ਚੁਕਾਨਾ ਨਾਮਰ ਨਿਵਾਸ ਮਿਲਿਯਾਛਿ ॥੪॥੨੧॥੯੦॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਓ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸਨਿ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰੀ ॥

ਬਦਗੁਨਾਕ ਦਰਨਨੂੰ ਚੁਝਾਰ ਅਗ੍ਨਿ ਮੋਢਿਯਾਛਿ।

ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟਤ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ॥

ਬਦਗੁਨਾਕ ਮਿਲਨਨੂੰ ਅਹੰਕਾਰ ਧੂਰ ਹੋਇਯਾਛਿ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ਨਾਹੀ ਮਨੁ ਭੋਲੈ ॥

ਬਦਗੁਨਾਕ ਬਛਾਓਰੇ ਸਨ ਅੰਮੋਲਿਓ ਝੂਝਾਛਿ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੋਲੈ ॥੧॥

ਗੁਨਾਕ ਸਾਖਸਨੂੰ ਪੁਰਾਨੀ ਅਨੂਓ ਬਾਗੀਚ ਭਯਾਰਾ ਕਰਿਯਾ ॥੧॥

ਸਭੁ ਜਗੁ ਸਾਚਾ ਜਾ ਸਚ ਮਹਿ ਰਾਤੇ ॥

ਯੇਵੇ ਠਾਰੂ ਮੋਰ ਮਨ ਬਧਾਰ ਧ੍ਰਮਰੇ ਮਥੁ ਹੋਯਯੋ, ਬੇਵੇ ਠਾਰੂ ਬਧਾਰ-ਧ੍ਰਮੁ ਬਾਰਾ ਧੂਨੀਆਰੇ
ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯੁਕਾ ਮੋਰੇ ਦੇਖਾਯਾਯੋ।

ਸੀਤਲ ਸਾਤਿ ਗੁਰ ਤੇ ਪ੍ਰਭ ਜਾਤੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਮਾਖਮਰੂ ਧ੍ਰਮੁਕਾ ਯਾਗੀ ਮੋਰ ਮਨ ਗੀਤਲ ਏਵੰ ਗਾਢ-ਝੋਰ ਹੋਯਯਾਯੋ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਪੈ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

ਬਛਕਾ ਕੁਪਾਰੂ ਮਨੁਬਧ ਫਰਿਕਾ ਨਾਮ ਝਰਨਾ ਕਰਿਯਾਏ।

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਉ ॥

ਬਛਕਾ ਕੁਪਾਰੂ ਮਨੁਬਧ ਫਰਿਕਾ ਯਾਗ ਕੀਰਤਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਗਲ ਦੁਖ ਮਿਟੇ ॥

ਬਛਕਾ ਕੁਪਾਰੂ ਮਨੁਬਧ ਬਧਾਧ ਪਾਠਾ ਧੂਰ ਹੋਯਯਾਏ।

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬੰਧਨ ਤੇ ਛੁਟੇ ॥੨॥

ਬਛਕਾ ਕੁਪਾਰੂ ਮਨੁਬਧ (ਮੋਹ-ਮਾਯਾ) ਬਧਨਰੂ ਮੁਕਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾਏ ॥੨॥

ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮਿਟੇ ਮੋਹ ਭਰਮ ॥

ਬਛਕਾ ਕੁਪਾਰੂ ਮਨੁਬਧ ਮੋਹ ਏਵੰ ਭ੍ਰਮ ਧੂਰ ਹੋਯਯਾਏ।

ਸਾਧ ਰੇਣ ਮਜਨ ਸਭਿ ਧਰਮ ॥

ਬਛਕਾ ਚਰਨ ਧੂਲਿਰੇ ਧ੍ਰਮ ਕਰਿਲੇ ਬਹੁ ਧਰਮ ਕਰਮ ਧੂਲ ਮਿਲਿਯਾਏ।

ਸਾਧ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਗੋਵਿੰਦੁ ॥

ਯੇਵੇ ਬਛ ਕੁਪਾਲੁ ਹੋਯਯਾਯੋ, ਬੇਭੇਭੇਲੇ ਗੋਬਿੰਦ ਧਯਾਲੁ ਹੋਯਯਾਯੋ।

ਸਾਧਾ ਮਹਿ ਇਹ ਹਮਰੀ ਜਿੰਦੁ ॥੩॥

ਮੋਰ ਏਹਿ ਪ੍ਰਾਗ ਬਛਕਾ ਠਾਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਏ ॥੩॥

ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਿ ਕਿਰਪਾਲ ਧਿਆਵਉ ॥

ਯਦਿ ਧੂ ਕੁਪਾਰ ਭਯਾਰ ਧਯਾਲੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਚਿਤਨ ਕਰੂ,

ਸਾਧਸੰਗਿ ਤਾ ਬੈਠਣੁ ਪਾਵਉ ॥

ਭਾਵਾਵੇਲੇ ਝੁੰ ਬਛੁਕਾ ਬਛਾਓਰੇ ਕਬਿਪਾਰਿਧਿ ।

ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਣ ਕਉ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨੀ ਦਇਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਮੇਰੇ, ਗੁਣਵਾਨ ਭਰਮਰੇ ਕਮਲਾ ਕਰਿਐਓ ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਲਇਆ ॥੪॥੨੨॥੯੧॥

ਬੇਭੇਰੇਵੇਲੇ ਮੂੰ ਬਛੁਕਾ ਬਛਾਓਰੇ ਨਾਮ ਝਰਨਾ ਕਰਿਐਓ ॥੪॥੨੨॥੯੧॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਓ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਪਿਓ ਭਗਵੰਤੁ ॥

ਮੂੰ ਬਛੁਕਾ ਬਛਾਓਰੇ ਮੋਹਿ ਭਗਵਾਨਾ ਝਰਨਾ ਕਰੁਐਓ ।

ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਗੁਰਿ ਮੰਤੁ ॥

ਗੁਰੂ ਮੋਹਿਓ ਕੇਵਲ ਨਾਮਰ ਝੁੰ ਮਨੁ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਐਓ ।

ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨ ਭਏ ਨਿਰਵੈਰ ॥

ਨਿਯ ਅਭਿਮਾਨ ਭਯਾਨ ਕਰਿ ਮੂੰ ਗੁਣਵਾਨ ਹੋਯਾਯਾਐਓ ।

ਆਠ ਪਹਰ ਪੂਜਹੁ ਗੁਰ ਪੈਰ ॥੧॥

ਦਿਨਰ ਅਠ ਪਹਰ ਗੁਰੂਆ ਚਰਨਰ ਧੂਯਾ ਕਰ ॥1॥

ਅਬ ਮਤਿ ਬਿਨਸੀ ਦੁਸਟ ਬਿਗਾਨੀ ॥

ਮੇਰੇ ਦੂਝ ਰੂਝਿ ਬੇਭੇਰੇਵੇਲੇ ਨਝੁ ਹੋਯਾਯਾਐਓ,"

ਜਬ ਤੇ ਸੁਣਿਆ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਾਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮੂੰ ਹਰਿਕਾ ਮੋਹਿ ਨਿਯ ਕਾਨਰੇ ਗੁਣਿ ਅਐ ॥1॥ਰੂਹ॥

ਸਹਜ ਸੂਖ ਆਨੰਦ ਨਿਧਾਨ ॥

ਰਸਕ ਪ੍ਰਭੂ ਮੋਹਿ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਸੂਝ ਆਨੰਦ ਭਯਾਨ ਅਓਓ,

ਰਾਖਨਹਾਰ ਰਖਿ ਲੇਇ ਨਿਦਾਨ ॥

ਅਭਿਭਾ ਮੇਰੇ ਰਸਾ ਕਰਿਐ

ମୋର ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଏବଂ ଭୟ-ଭ୍ରମ ନାଶ ହୋଇଯାଇଛି ।

ପ୍ରଭୁ କୃପା କରି ଜନ୍ମ-ମୃତ୍ୟୁର ଚକ୍ରରୁ ମୋର ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ॥୨॥

ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ କିଛି ଦେଖନ୍ତି, ବୋଲନ୍ତି ଏବଂ ଶୁଣନ୍ତି ।

ହେ ମୋର ମନ! ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସର୍ବଦା ହିଁ ସ୍ମରଣ କର, ଯିଏ ସର୍ବଦା ତୋର ସାଥରେ ରହିଥାଏ।

ସନ୍ତୁକ କୃପାରୁ ମୋର ମନରେ ପ୍ରଭୁ-ଜ୍ୟୋତିର ପ୍ରକାଶ ହୋଇଯାଇଛି ।

ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ଏକ ଇଶ୍ବର ସର୍ବତ୍ର ବ୍ୟାପକ ହୋଇ ରହିଛି ॥୩॥

ସେ ସବୁ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାନ୍ତି, ଯିଏ ମୁଖରେ ତାହାଙ୍କ ମହିମା କରିଥାଏ ଏବଂ ଶୁଣି ଥାଏ,

ଆଉ ସର୍ବଦା ହିଁ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ମହିମା-ସ୍ତୁତି କରିଥାଏ,

ହେ ନାନକ! ଯାହା ଉପର ଇଶ୍ଵର କୃପାକୁ ହୋଇଯାନ୍ତି,

ସେହି ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ନାମ-ସାଧନା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ ॥4॥23॥92॥

ଗଉଡ଼ି ଗୁଆରେରୀ ମହଲା 5 ॥

ସଦଗୁରୁ ମୋହ-ମାୟାର ବନ୍ଧନ ଛାଡ଼ି ମନୁଷ୍ୟ ଦ୍ଵାରା ରାମଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରାଇଥାନ୍ତି ।

ਮਨ ਮਹਿ ਲਾਗੈ ਸਾਚੁ ਧਿਆਨੁ ॥

ਬੇਸ਼ੁੰਕਾਰੀ ਦਾਨੁ ਰੇ ਬਚਾ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਖਾਨੁ ਲਾਗੈ ॥

ਮਿਟਹਿ ਕਲੇਸ ਸੁਖੀ ਹੋਇ ਰਹੀਐ ॥

ਭਾਵਨਾ ਕਲੇਸੁ ਦੂਰੁ ਹੋਇ ॥ ਆਪਣੇ ਸੁਖਦਾਤਾ ਦੇ ਹੋਣੇ ॥

ਐਸਾ ਦਾਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਹੀਐ ॥੧॥

ੴ ਸਾਧੂ ਸਾਧਵੀ ਸਾਧਵੀ ॥੧॥

ਸੇ ਸੁਖਦਾਤਾ ਜਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ ॥

ਕੇਵਲੁ ਬੇਸ਼ੁੰਕਾਰੀ ਅਰਥੇ, ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਵਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਕਰਾਇ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤਿਸੁ ਸੰਗਿ ਮਿਲਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਪਣੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ॥ ਭਾਵਨਾ ਬਾਹਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਤਿਸੁ ਆਪਿ ਮਿਲਾਵੈ ॥

ਮੇਭਲੁ ਕਲੇਸੁ ਭਰਮੇ ਪਰਮਾਨੁ ॥ ਭਾਵਨਾ ਹੋਇ ॥ ਭਾਵਨਾ ਬੇਸ਼ੁੰਕਾਰੀ ਮਿਲਨ ਕਰਾਇ ॥

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਗੁਰੂ ਤੇ ਪਾਵੈ ॥

ਸਰਬ ਭਗਤੀ ਬੇਸ਼ੁੰਕਾਰੀ ਬੇਸ਼ੁੰਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਰੇ ॥

ਆਪੁ ਤਿਆਗਿ ਮਿਟੈ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ॥

ਮੇਭਲੁ ਕਲੇਸੁ ਨਿਧਾਨੁ ਅੰਗਾਰੀ ਕਰੇ ॥ ਭਾਵਨਾ ਭਗਤੀ-ਮਿਲਨ ਚਕੁਰੁ ਹੋਇ ॥

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਣਾ ॥੨॥

ਬੇਸ਼ੁੰਕਾਰੀ ਬਾਹਰੇ ਕਰੇ ॥ ਪਰਮਾਨੁ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇ ॥੨॥

ਜਨ ਉਪਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਭਏ ਦਇਆਲ ॥

ਨਿਧਾਨ ਬੇਸ਼ੁੰਕਾਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਭਾਵਨਾ ਹੋਇ ॥

ਜਨ ਕੀ ਟੇਕ ਏਕ ਗੋਪਾਲ ॥

ਬੇਹੁ ਬੇਬਕਰ ਬਾਹਾਰਾ ਏਕ ਗੋਪਾਲ ਹੂੰ ਅਰੇ ॥

ਏਕਾ ਲਿਵ ਏਕੇ ਮਨਿ ਭਾਉ ॥

ਬੇਹੁ ਬੇਬਕ ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕ ਠਾਰੇ ਹੂੰ ਨਿਯਰ ਬੂਰਓ ਲਗਾਏ ਆਭ ਚਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਏਕ ਪੁਰੂਕ ਹੂੰ
ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਇਆਏ ॥

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਜਨ ਕੈ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥੩॥

ਬੇਹੁ ਬੇਬਕ ਪਾਛੁ ਹਰਿਕ ਨਾਮ ਹੂੰ ਬਮਬੁ ਭਰਾਰ ਅਰੇ ॥੩॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਿਉ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਹਿਏ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਆਏ,

ਨਿਰਮਲ ਕਰਣੀ ਸਾਚੀ ਰੀਤਿ ॥

ਚਾਹਾਰ ਕਰਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਏਕੰ ਯਾਗਨ ਆਚਰਣ ਬਧਾ ਅਰੇ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਮੇਟਿਆ ਅੰਧਿਆਰਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂ ਅਯਾਨਚਾਰ ਅਯਕਾਰ ਦੂਰ ਕਰਿਦੇਯਕਥਿ ॥

ਨਾਨਕ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ ॥੪॥੨੪॥੯੩॥

ਨਾਨਕਕ ਪੁਰੂ ਅਬਾਮ ਏਕੰ ਅਨਭੁ ਅਠਥਿ ॥੪॥੨੪॥੬੩॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਰੈ ਜਨੁ ਸੋਇ ॥

ਮੇਯੰ ਕਯਕਿਰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਕਰਿਕ ਨਿਵਾਬ ਕਰਿਆਥਿ, ਬੇ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਇਆਏ ॥

ਜਾ ਕੈ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਮਾਹਾਰ ਭਾਗਰੇ ਲੇਖਾ ਹੋਇਆਏ, ਬੇ ਕਰਿਕ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਆਏ ॥

ਦੁਖੁ ਰੋਗੁ ਕਛੁ ਭਉ ਨ ਬਿਆਪੈ ॥

ਦੁਖਾ, ਰੋਗ ਏਕੰ ਭਯ ਚਾਹਾਥੁ ਚਿਲੇ ਮਾਭੁ ਪੁਰਾਵਿਭ ਕਰਿਪਾਰੇ ਨਾਹੂੰ,

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਜਾਪੈ ॥੧॥

ਹਿੰਦੁ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤੁ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਜਾਪੈ ॥੧॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸੁਰੁ ਧਿਆਈਐ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸੁਰੁ ਧਿਆਈਐ ॥੧॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਇਹ ਮਤਿ ਪਾਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਇਹ ਮਤਿ ਪਾਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਰਣ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਦਇਆਲ ॥

ਕਰਣ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਦਇਆਲ ॥੧॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਗਲੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਗਲੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥੧॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਸਦਾ ਬੇਅੰਤਾ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਸਦਾ ਬੇਅੰਤਾ ॥੧॥

ਸਿਮਰਿ ਮਨਾ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਮੰਤਾ ॥੨॥

ਸਿਮਰਿ ਮਨਾ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਮੰਤਾ ॥੨॥

ਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨੁ ॥੨॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪੂਜਾ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪੂਜਾ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥੨॥

ਜਾ ਕੀ ਟਹਲ ਨ ਬਿਰਥੀ ਜਾਇ ॥

ਜਾ ਕੀ ਟਹਲ ਨ ਬਿਰਥੀ ਜਾਇ ॥੨॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥੩॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥੩॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥੩॥

ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਹਰਿ ਅਲਖ ਸੁਆਮੀ ॥

ਯੋਗਦਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਅਲਕਸ਼ਧ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਯ ਆਚਾਰਿਯ।

ਜੀਅ ਜੰਤ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ॥

ਬਸੰਤ ਯੁਗ ਯੁਗ ਚੋਰ ਚੋਰਗੇਰ ਅਛਰਿਯ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ॥੪॥੨੫॥੯੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਪੁਰਖ ਨਾਮ ਨਿਯੁ ਕਾਰਣ ਚਾਹਾਯ ਨਾਮ ਹੂੰ ਮੇਰਾ' ਪਾਯ ਵਡਿਆਈ ਅਰ ॥੪॥੨੫॥੯੪॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜੀਅ ਜੁਗਤਿ ਜਾ ਕੈ ਹੈ ਹਾਥ ॥

ਮੇਯੋ ਭਗਵਾਨਯ ਵਰਗੇਰ ਯੁਗੇਰ ਯੁਗੇਰ ਪਾਥ,

ਸੇ ਸਿਮਰਹੁ ਅਨਾਥ ਕੇ ਨਾਥੁ ॥

ਚਾਹਾਯ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਯ, ਬੇ ਅਨਾਥੇਰ ਨਾਥ ਅਚਰਿਯ।

ਪ੍ਰਭ ਚਿਤਿ ਆਏ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁਸ਼ਧ ਭਗਵਾਨਯ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਯ ਕਰਿਪਾਥ ਚਾਹਾਯੇਰ ਚਾਹਾਯ ਬਸੰਤ ਧੁੰਧ ਨਯੁ ਹੋਯਾਯ।

ਭੈ ਸਭ ਬਿਨਸਹਿ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ॥੧॥

ਬਰਿਯ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਯ ਧੁੰਧ ਬਸੰਤ ਭਯ ਨਾਯ ਹੋਯਾਯ ॥1॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਉ ਕਾਰੇ ਕਾ ਮਾਨਹਿ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਭੁ ਭਯਾਨਯ ਬਿਨੁ ਅਨਧ ਚਾਹਾਯੁ ਭਯ ਕਰੁਪਾਯ?

ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਕਾਰੇ ਸੁਖੁ ਜਾਨਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਭੁ ਪੁਰਖੁ ਬਿਸਰਤ ਕਰਿ ਵੇਯ, ਚਾਹਾਯੇਰ ਭੁ ਨਿਯੁ ਨਿਯੇ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਯ ਕਾਹਿਯੋ ਭਾਯੁ? ॥1॥ ਰੁਪ ॥

ਜਿਨਿ ਧਾਰੇ ਬਹੁ ਧਰਣਿ ਅਗਾਸ ॥

ਮੇਰੇ ਅਨੇਕ ਪਰਿਪੂਰਣ-ਪਾਯਾਯ ਕਾਯਮ ਕਰਿਯਾਯ,

ਜਾ ਕੀ ਜੋਤਿ ਜੀਅ ਪਰਗਾਸ ॥

ਮਾਯਾਯ ਯੋਧਾਯ ਬਸੰਤ ਯੁਗੇਰ ਯੁਗੇਰ ਪੁਰਖੁ ਅਯੁ,

ਜਾ ਕੀ ਬਖਸ ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਇ ॥

ਯਾਹਾਰ ਧਯਾਨੁ ਕੇਹੀ ਧੰਧ ਦੂਰ ਕਰਿਧਾਰਿਵੇ ਨਾਹੀਂ ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ॥੨॥

ਬੇਹੀ ਪੁਰੁਯਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰਿਲੇ ਨਾਨਕੁ ੪੫ ਨਿਯੰਕ ਹੋਯਾਯਾ ॥੨॥

ਆਠ ਪਹਰ ਸਿਮਰਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਮੁ ॥

ਦਿਨਰ ਅੰਧ ਪਹਰ ਪੁਰੁਯਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰਿਯਾਯਾ ।

ਅਨਿਕ ਤੀਰਥ ਮਜਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਕਾਰਣ ਪੁਰੁਯਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੀ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਭਾਈਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਰੇ ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਸਰਣੀ ਪਾਹਿ ॥

ਪਰੰਬ੍ਰਹਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਅਧਿਕਾਰੇ ।

ਕੋਟਿ ਕਲੰਕ ਖਿਨ ਮਹਿ ਮਿਟਿ ਜਾਹਿ ॥੩॥

ਨਾਨਕੁ ੪੫ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਕਲੰਕ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾ ॥੩॥

ਬੇਮੁਹਤਾਜੁ ਪੂਰਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ॥

ਬੇ ਬਾਧਗਾਹ ਅਚਰਿ ।

ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵਕ ਸਾਚਾ ਵੇਸਾਹੁ ॥

ਕਿਰਪਾ ਬੇਬਕਾਭਾ ਭਾਯਾਭਾ ਭਧਰੇ ਬਯਾ ਅਭਾਭਾ ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਰਾਖੇ ਦੇ ਹਾਥ ॥

ਨਿਯ ਹਾਥ ਧੋਯ ਪੂਰੁ ਗੁਰੁਭਾਭਾ ਭਾਯਾਭਾ ਰਖਾ ਕਰਿਯਾ ।

ਨਾਨਕ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਮਰਾਥ ॥੪॥੨੬॥੯੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰਿਯਾ ਧਾਯ ਬਧਾਭਾ ਅਚਰਿ ॥੪॥੨੬॥੯੫॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ॥

ਗੁਰੁਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਯਾ ਨਾਮ ਨਾਨਕ ਪੁਰੁਯਾ ਨਾਮਰੇ ਲਾਗਿਯਾਯਾ ।

ଏହି ମନ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରରୁ ଅଜ୍ଞାନତାର ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ, ଏବେ ଏହା ଜାଗି ଉଠିଛି, ଅର୍ଥାତ୍, ଏହାର ଜ୍ଞାନ ହୋଇଯାଇଛି ।

ସେହି ପ୍ରାଣୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବାଣୀ ଦ୍ଵାରା ତାହାଙ୍କ ଅନୁତମୟ ଗୁଣର ଉଦ୍ଘାରଣ କରିଥାଏ,

ଯାହାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସୁମତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ॥1॥

ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି ମୋତେ ସର୍ବସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ।

ଘର ଭିତରେ ଏବଂ ବାହାରେ ମୋଡେ ସ୍ବାଭାବିକ ଭାବରେ ସର୍ବସ୍ତୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ମୁଁ ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜାଣିପାରିଛି, ଯିଏ ମୋତେ ଉପଦେଶ କରୁଛନ୍ତି ।

ପ୍ରଭୁ କୃପା କରି ମୋତେ ନିଜ ସାଥରେ ମିଳନ କରିଛନ୍ତି ।

ବାହୁରେ ଆଲିଙ୍ଗନ କରି ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ନିଜର କରିଛନ୍ତି ।

ହରିଙ୍କ ସ୍ୱାକ୍ଷର ହରିକଥା ଏବଂ ନାମର ମୁଁ ସଦା ଜପ କରୁଅଛି । ॥୨॥

ମନ୍ତ୍ର-ତନ୍ତ୍ର, ଔଷଧୀୟ, ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କର୍ମ ସମୂହ ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਜੀ ਨਾਮਰੇ ਬਿਧਾਮਾਨ ਅਛਰਿ, ਸਿੰਘ ਮੇਰੇ ਮਨ ਓ ਪ੍ਰਾਣਰੇ ਆਖਾਰੇ ਅਚਰਿ।

ਸਾਚਾ ਧਨੁ ਪਾਇਓ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ॥

ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂਜੀ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਬਛਾ ਵੇਲਿਓ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਓ।

ਦੁਤਰੁ ਤਰੇ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥੩॥

ਬਾਪੂ-ਬਛੂਜੀ ਬਾਂਗਰੇ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਬਿਬਿਧ ਬਾਂਬਾਰੇ ਪਾਰੇ ਕਰਾਇਆ ॥੩॥

ਸੁਖਿ ਬੈਸਹੁ ਸੰਤ ਸਜਨ ਪਰਵਾਰੁ ॥

ਹੇ ਬਛੂਜੀ! ਬਛੂਜੀ ਪਰਿਵਾਰੇ ਬਹਿਓ ਬੁਝਾਰੇ ਰੂਪੇ।

ਹਰਿ ਧਨੁ ਖਟਿਓ ਜਾ ਕਾ ਨਾਹਿ ਸੁਮਾਰੁ ॥

ਮੈਂ ਬਹਿਨਾਮਰੇ ਧਨ ਅਭੰਗ ਕਰਿਓ, ਯਾਹਾ ਗੰਗਨਾਰੂ ਵਾਹਾਰੇ ਅਚਾਰੇ।

ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਤਿਸੁ ਗੁਰੁ ਦੇਇ ॥

ਏਹੇ ਨਾਮ-ਧਨ ਭਾਵਾਜੂ ਹੂੰ ਮਿਲਿਐ, ਯਾਹਾਜੂ ਗੁਰੂਜੀ ਦੇਵਿਐ।

ਨਾਨਕ ਬਿਰਥਾ ਕੋਇ ਨ ਹੋਇ ॥੪॥੨੭॥੯੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਾਰੂ ਕੇਹੇ ਮਥੇ ਗਾਲੇ ਹਾਠਰੇ ਯਾਇਓ ਨਾਹੂੰ ॥੪॥੨੭॥੯੬॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੇ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਸਤ ਪੁਨੀਤ ਹੋਹਿ ਤਤਕਾਲ ॥

ਹਾਠ ਚਕਾਲ ਹੂੰ ਪਵਿਰੁ ਹੋਇਐ,

ਬਿਨਸਿ ਜਾਹਿ ਮਾਇਆ ਜੰਜਾਲ ॥

ਏਵੇ ਮਾਇਆਰੇ ਜੰਜਾਲ ਨਾਹਿ ਹੋਇਐ,”

ਰਸਨਾ ਰਮਹੁ ਰਾਮ ਗੁਣ ਨੀਤ ॥

ਮਧੇ ਜਿਉ ਭਾਰਾ ਬਰਵਾ ਹੂੰ ਰਾਮਜੀ ਮਗੋਗਾਨ ਕਰਾਇਆ ਭਾਵਾਹੋਲੇ

ਸੁਖੁ ਪਾਵਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮੀਤ ॥੧॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਏਵੇਂ ਮੇਰੇ! ਏਹਿਧਰੇ ਤੂੰ ਬੁਝ ਗਏ ਪੁਰਾ ਕਰ ॥੧॥

ਲਿਖੁ ਲੇਖਣਿ ਕਾਗਦਿ ਮਸਵਾਣੀ ॥

ਨਿਯੋਜਨ ਏਵੇਂ ਦੁਆਰੇ ਤੂੰ ਕਾਗਜ਼ ਭਰੇ

ਰਾਮ ਨਾਮ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਮਨਾਮ ਨਾਮ ਏਵੇਂ ਫੁਲੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਾਸੀ ਲੇਖ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਇਹ ਕਾਰਜਿ ਤੇਰੇ ਜਾਹਿ ਬਿਕਾਰ ॥

ਏਹਿ ਕਰੋ ਭਾਰਾ ਚੋਰ ਪਾਪ ਧੋਲੇ ਹੋਇ।

ਸਿਮਰਤ ਰਾਮ ਨਾਹੀ ਜਮ ਮਾਰ ॥

ਰਾਮਨਾਮ ਭਯੋ ਕਰਿ ਲੇਖਿ ਮਨੁ ਚੋਰ ਚੋਰੇ ਧਰੇ ਨਾਹੀ।

ਧਰਮ ਰਾਇ ਕੇ ਦੂਤ ਨ ਜੋਰੈ ॥

ਪਰਮਾਰਥ ਦੂਤ ਚੋਰੇ ਆਉ ਕੇ ਧਰਮਾਰਥ ਨਾਹੀ।

ਮਾਇਆ ਮਗਨ ਨ ਕਛੁਐ ਮੇਰੈ ॥੨॥

ਮਾਇਆ ਮਗਨ ਚੋਰ ਚੋਰੇ ਚੋਰੇ ਮਾਏ ਮਾਏ ਕਰਿ ਪਾਏ ਨਾਹੀ ॥੨॥

ਉਧਰਹਿ ਆਪਿ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਚੋਰ ਨਿਯੋਜਨ ਚੋਰੇ ਹੋਇ ਪਾਏ ਆਉ ਚੋਰੇ ਭਾਰਾ ਬੰਦਨ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇ,

ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਿ ਏਕੰਕਾਰੁ ॥

ਹੋਵੇ ਚੋਰੇ ਤੂੰ ਰਾਮਨਾਮ ਨਾਮ ਬੰਦਨ ਆਉ ਏਕ ਉਪਕਾਰੇ ਬੰਦਨ ਕਰੁ ਪੂਰੁ ॥

ਆਪਿ ਕਮਾਉ ਅਵਰਾ ਉਪਦੇਸ ॥

ਨਾਮ-ਬੰਦਨ ਬੰਦਨ ਬੰਦਨ ਆਉ ਆਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਰੇ ਧਰੇ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਹਿਰਦੈ ਪਰਵੇਸ ॥੩॥

ਰਾਮਨਾਮ ਨਾਮ ਨਿਯੋਜਨ ਬੰਦਨ ਬੰਦਨ ਕਰ ॥੩॥

ਜਾ ਕੈ ਮਾਥੈ ਏਹੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਮਾਥੇ ਕਪਾਲੇ ਚੋਰੇ ਚੋਰੇ ਨਾਮ-ਭਯੋ ਭਯੋ ਲੇਖਿ ਹੋਇ,

ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ ਜਪੈ ਭਗਵਾਨੁ ॥

ਬੇਸ਼ੁੰਦ੍ਰੁ ਭਗਵਾਨਾ ਆਗਿਆ ਕਰਿਯਾ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥

ਸੋਈ ਆਠ ਪਹਰੁ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾ ਦਸਿਯਾ ਬੂਝਿ ਕਰਿਯਾ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਉ ਤਿਸੁ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥੪॥੨੮॥੯੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੈਂ ਬੇਸ਼ੁੰਦ੍ਰੁ ਪੁਰਖੁ ਬਿਨਸਿਯਾ ਅਗੈ ॥੪॥੨੮॥੯੭॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਦੁਪਦੇ

ਗਾਗ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 5 ਚਉਪਦੀ ਦੁਪਦੇ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗੁਰ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਸਾਧਾਨੁ ਬਦਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਏ ਬੂਝ ॥

ਜੇ ਪਰਾਇਓ ਸੋਈ ਅਪਨਾ ॥

ਮੇਯੋਂ ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾ ਦਸਿਯਾਨੁ ਭਾਗੁ ਨਿਯਮ ਭਾਗਿਆ ॥

ਜੇ ਤਜਿ ਛੇਡਨ ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਮਨੁ ਰਚਨਾ ॥੧॥

ਸਾਧਾ ਭਾਗ ਕਰਿਯਾ ਭਗਿਓ, ਭਾਗਿਆਰੇ ਭਾਗਿਯਾ ਮਨ ਲਾਗ ਭਾਗ ॥੧॥

ਕਹਹੁ ਗੁਸਾਈ ਮਿਲੀਐ ਕੇਹ ॥

ਕੁਝ, ਗੁਸਾਈ-ਪੁਰਖੁ ਕੇਹਰੇ ਮਿਲਿਯਾਇਓ?

ਜੇ ਬਿਬਰਜਤ ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਨੇਹ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਾਧਾ ਕਿਛੁ ਬਝਿਓ ਕਰਮਾਏਛਿ, ਭਾਗ ਭਾਗਿਯਾ ਬੇਸ਼ੁੰਦ੍ਰੁ ਭਾਗ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਝੂਠੁ ਬਾਤ ਸਾ ਸਚੁ ਕਰਿ ਜਾਤੀ ॥

ਸੋਈ ਕਥਾ ਬੇਸ਼ੁੰਦ੍ਰੁ ਬੇਸ਼ੁੰਦ੍ਰੁ ਭਾਗਿਆ ॥

ਸਤਿ ਹੋਵਨੁ ਮਨਿ ਲਗੈ ਨ ਰਾਤੀ ॥੨॥

ਸੋਈ ਬਾਤ ਬੇਸ਼ੁੰਦ੍ਰੁ ਭਾਗ, ਲਗ ਪਾਏ ਮਨੁ ਬੇਸ਼ੁੰਦ੍ਰੁ ਭਾਗ ਭਾਗ ਬੇਸ਼ੁੰਦ੍ਰੁ ॥੨॥

ਬਾਵੈ ਮਾਰਗੁ ਟੇਢਾ ਚਲਨਾ ॥

ਬੇਸ਼ੁੰਦ੍ਰੁ ਮਾਰਗੁ ਭਾਗ ਭਾਗਿਆ ॥

ਸੀਧਾ ਛੇਡਿ ਅਪੁਠਾ ਬੁਨਨਾ ॥੩॥

ਯਾਵਨਰ ਬਢਨਾਗੰਢੂ ਚਪਾਗ ਕਰਿ ਯਾਵਨਰ ਭਾਇਆ ਭੁਭਿਯਾ ॥੩॥

ਦੁਹਾ ਸਿਰਿਆ ਕਾ ਖਸਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਈ ॥

ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕ ਦੂਯਰਿ ਕੋਗਰੇ ਬਾਨੀ ਹੁਭੁ ਬ੍ਰਹਮ ਅਭਿਭਿ।

ਜਿਸੁ ਮੇਲੇ ਨਾਨਕ ਸੇ ਮੁਕਤਾ ਹੋਈ ॥੪॥੨੯॥੯੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾਕੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਯ ਬਾਤ੍ਰੇਰੇ ਮਿਥਾਯੋ ਦਿਖਾਏ, ਸੇ ਸੂਚਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾ ॥੪॥੨੯॥੯੮॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ ਮਿਲਿ ਆਏ ਸੰਜੋਗ ॥

ਕਲਿਜੁਗਰੇ ਬਾਯੋਗ ਵਧਭਯੋ ਪਠਿ ਓ ਪਦ੍ਮ ਪੂਰ੍ਵ ਬਧਨ ਕਾਰਣਰੂ ਯੋਗਲੋਕਰੇ ਆਇ ਮਿਥਿਯੋ।

ਜਿਚਰੁ ਆਗਿਆ ਤਿਚਰੁ ਭੋਗਹਿ ਭੋਗ ॥੧॥

ਯੋ ਪਰਿਪਕਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਭੂਯੋ ਹੋਯਾਯੋ, ਸੇ ਪਰਿਪਕਤ ਸੇ ਭੋਗ ਕਰਿਯਾ ॥੧॥

ਜਲੈ ਨ ਪਾਈਐ ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ ॥

ਯੋਭਯੋ ਬ੍ਰਾ ਨਿਯ ਸੂਚਿ ਪਠਿ ਬਾਤ੍ਰੇਰੇ ਯੋਗ ਮਿਥਾਯੋ, ਭਾਇਆ ਪ੍ਰਿਯਭਯੋ ਰਾਮ ਮਿਲਿਯੋ ਨਾਹਿ।

ਕਿਰਤਿ ਸੰਜੋਗਿ ਸਤੀ ਉਠਿ ਹੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੇ ਨਿਯੋਗ ਕਰਿਯੋ ਕਰਮ ਬਾਯੋਗ ਕਾਰਣਰੂ ਨਿਯੋਗ ਪਠਿਯੋ ਬਧਿਯੋ ਯੋਗ ਬਧੀ ਹੋਯਾਯੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਦੇਖਾ ਦੇਖੀ ਮਨਹਠਿ ਜਲਿ ਜਾਈਐ ॥

ਦੇਖਾਦੇਖੀ ਆਯੋ ਮਨਰੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ।

ਪ੍ਰਿਅ ਸੰਗੁ ਨ ਪਾਵੈ ਬਹੁ ਜੋਨਿ ਭਵਾਈਐ ॥੨॥

ਸੇ ਮਨਰੋ ਪਰੋ ਸੂਚਿ ਪਠਿਯੋ ਮਧ ਮਿਥਾਯੋ ਨਾਹਿ ਆਯੋ ਅਨੇਕ ਯੋਯੋਰੋ ਭੂਯਾਯੋ ॥੨॥

ਸੀਲ ਸੰਜਮਿ ਪ੍ਰਿਅ ਆਗਿਆ ਮਾਨੈ ॥

ਯਾਹਾ ਪਾਯੋਰੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਬਾਯੋਗ ਆਯੋ ਪਠਿ-ਪਰਿਪਕਤ ਆਯੋ ਮਾਨਿਯਾਯੋ,

ਤਿਸੁ ਨਾਰੀ ਕਉ ਦੁਖੁ ਨ ਜਮਾਨੈ ॥੩॥

ਬੇਬੇ ਜੀਵ-ਬੁਧਿ ਮਨਕੂਠਕਾ ਠਾਰੂ ਕਝੁ ਪਾਵ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਿਉ ਪਰਮੇਸਰੁ ਕਰਿ ਜਾਨਿਆ ॥

ਬੇਬੇ ਜੀਵ-ਬੁਧਿ ਮਨਕੂਠਕਾ ਠਾਰੂ ਕਝੁ ਪਾਵ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਧੰਨੁ ਸਤੀ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਨਿਆ ॥੪॥੩੦॥੯੯॥

ਬੇਬੇ ਜੀਵ-ਬੁਧਿ ਮਨਕੂਠਕਾ ਠਾਰੂ ਕਝੁ ਪਾਵ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਹਮ ਧਨਵੰਤ ਭਾਗਠ ਸਚ ਨਾਇ ॥

ਹਮ ਧਨਵੰਤ ਭਾਗਠ ਸਚ ਨਾਇ ॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੀਉ ਦਾਦੇ ਕਾ ਖੇਲਿ ਡਿਠਾ ਖਜਾਨਾ ॥

ਮੋਹਣਵੇਲੇ ਸ੍ਰੀ ਨਿਯੋ ਪਿਠਾ ਆਯੋ ਧਾਧਾਰ ਭਭਾਰ ਅਪੀਠ ਗੁਰੂਕਾ ਬਾਗੀਚ ਭਭਾਰ ਗੋਲੀ ਦੇਖੁਣਿ

ਤਾ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਇਆ ਨਿਧਾਨਾ ॥੧॥

ਬੇਹੋਣਵੇਲੇ ਮੋਹਾਰ ਮਨਰੇ ਆਨਖਰ ਭਭਾਰ ਭਰਿਯਾਯਣਿ ॥1॥

ਰਤਨ ਲਾਲ ਜਾ ਕਾ ਕਛੂ ਨ ਮੋਲੁ ॥

ਗੁਣਬੁਠਿ ਅਨੂਲਖ ਰਹੁ ਏਵਾਂ ਅਯਯਾਰਰੇ

ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ਅਖੁਟ ਅਤੋਲ ॥੨॥

ਅਯਯ ਏਵਾਂ ਅਨੂਲਖ ਭਭਾਰ ਭਰਿ ਰਹਿਣਿ ॥2॥

ਖਾਵਹਿ ਖਰਚਹਿ ਰਲਿ ਮਿਲਿ ਭਾਈ ॥

ਹੋ ਭਾਯੋ! ਆਮੋ ਬਹੁ ਮਿਠੀ ਏਹਿ ਭਭਾਰਕੂ ਬੇਬਨ ਆਯੋ ਬਧਬਹਾਰ ਕਰਿਯਾਯਿ।

ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਵਧਦੇ ਜਾਈ ॥੩॥

ਏਹਿ ਭਭਾਰਰੇ ਕੀਯੋ ਅਯਾਬ ਬੁਧਨਾਯੋ ਆਯੋ ਪੁਠਿਧਿਨ ਬੇ ਅਧਕਰੂ ਅਧਕ ਬਯਿਯਾਏ ॥3॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਇ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੋਯੋ ਬਧਕਿਰ ਕਪਾਲਰੇ ਬਿਯਾਠਾ ਏਧਰਿ ਭਾਗਧਰੇਯਾ ਬਿਧਧਾਨ ਕਰਿਯਾਯਿ,

ਸੁ ਏਤੁ ਖਜਾਨੈ ਲਇਆ ਰਲਾਇ ॥੪॥੩੧॥੧੦੦॥

ਬੇ ਏਹਿ (ਗੁਣਬੁਠਿ) ਭਭਾਰਰੇ ਭਾਗਧਾਰ ਬਧਿਯਾਏ ॥4॥31॥100॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਯਲਾ 5 ॥

ਡਰਿ ਡਰਿ ਮਰਤੇ ਜਬ ਜਾਨੀਐ ਦੂਰਿ ॥

ਮੋਹੇ ਸ੍ਰੀ ਪੁਰੂਕੂ ਦੂਰ ਭਾਬੁਧਲਿ ਬੇਹੋਣਵੇਲੇ ਸ੍ਰੀ ਭਰਿ ਭਰਿ ਮਰੂਧਲਿ,

ਡਰੁ ਚੁਕਾ ਦੇਖਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥੧॥

ਬੇਹਿ ਪੁਰੂਕੂ ਬਰਬਧਾਪਕ ਦੇਖੁ ਮੋਹਾਰ ਭਯੋ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਯਣਿ ॥1॥

ਸਤਿਗੁਰ ਅਪਨੇ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰੈ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਪੁਰਿ ਬਸਿਧਿਓ ਅਰੇ ।

ਛੇਡਿ ਨ ਜਾਈ ਸਰਪਰ ਤਾਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਲੇ ਛੇਡਿ ਬੇ ਕੇਯੋਂ ਕੂ ਯਾਯਾਛਿ ਨਾਹਿ ਆਯ ਨਿਬੰਧ ਰੂਪਰੇ ਮੇਲੇ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ
ਕਰਾਯਦੇਵੇ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਦੁਖੁ ਰੋਗੁ ਸੋਗੁ ਬਿਸਰੈ ਜਬ ਨਾਮੁ ॥

ਮੇਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਯਕ੍ਰਿਯਾ ਨਾਮਕੂ ਭੁਲਿਯੋਯਾਥ ਬੇਭੇਦੇਲੇ ਭਾਖਾਕੂ ਦੂਝ, ਰੋਗ ਏਵ ਬਛਾਪ
ਲਾਗਿਯਾਥ ।

ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਜਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਮੁ ॥੨॥

ਕਿੰਨੂ, ਮੇਲੇਲੇ ਬੇ ਪੁਰੂਯਾ ਯਗੋਗਾਨ ਕਰਿਯਾਥ, ਭਾਖਾਕੂ ਬਰਵਾ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਥ ॥੩॥

ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਕੋਈ ਨ ਕਹੀਜੈ ॥

ਆਮੇ ਕਾਖਾਕੂ ਭਲਮਾ ਕੀਛਿ ਕਹਿਵਾ ਭਰਿਓ ਨਾਹਿ

ਛੇਡਿ ਮਾਨੁ ਹਰਿ ਚਰਨ ਗਹੀਜੈ ॥੩॥

ਆਯ ਨਿਯ ਅਯਕਾਰ ਭਯਾਗ ਕਰਿ ਭਗਵਾਨਕਾ ਚਰਨ ਧਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ॥੩॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰੁ ਚਿਤਾਰਿ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਛਿ ਮੇ (ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ!) ਗੁਰੂਯਾ ਮਛੁ (ਭਪਦੇਯ)ਕੂ ਸ਼ਰਨ ਕਰ ।

ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਸਾਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥੪॥੩੨॥੧੦੧॥

ਬਥਾਰ ਧਰਵਾਰੇਰੇ ਵਧ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਵ ॥੪॥੩੨॥੧੦੧॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਛਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਾ ਕਾ ਮੀਤੁ ਸਾਜਨੁ ਹੈ ਸਮੀਆ ॥

ਹੇ ਭਾਯਾਯੇਯਾਯੇ ਮੀਠੇ ਏਵ ਬਛਨ ਬਵਧਾਪਕ ਪੁਰੁ ਅਚਛਿ

ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਕਹੁ ਕਾ ਕੀ ਕਮੀਆ ॥੧॥

ਕੂਹ, ਬੇਛਿ ਪੁਰੁਖਕੂ ਕੇਯੋਂ ਪਦਾਰਥ ਅਭਾਵ ਰਹਿਵ ॥੧॥

ਜਾ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰੋਬਿੰਦ ਸਿਉ ਲਾਗੀ ॥

ਮਾਘਾਰ ਧ੍ਰੁਮ ਗੋਬਿੰਦ ਬਹਿਓ ਹੋਇਆ,

ਦੁਖੁ ਦਰਦੁ ਭ੍ਰਮੁ ਤਾ ਕਾ ਭਾਗੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਠਾਘਾਰ ਧ੍ਰੁਮ, ਮਛੁਗਾ ਏਵੰ ਭ੍ਰਮ ਧ੍ਰੁਮ ਹੋਇਆ ॥1॥ ਰੂੜ ॥

ਜਾ ਕਉ ਰਸੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਹੈ ਆਇਓ ॥

ਮੇਯੋਂ ਬਯਛਿਕੂ ਹਰਿਰਸਰ ਆਨਖ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇਆ,

ਸੇ ਅਨ ਰਸ ਨਾਹੀ ਲਪਟਾਇਓ ॥੨॥

ਬੇਹੁ ਹਰਿਰਸ ਬਿਨਾ ਅਨਖ ਰਸਰੇ ਲਿਖੁ ਬੁਝਨਾਇ ॥2॥

ਜਾ ਕਾ ਕਹਿਆ ਦਰਗਹ ਚਲੈ ॥

ਮਾਘਾ ਧ੍ਰੁਮਾ ਬੋਲਾਇਆਯੁਆ ਗਏ ਪੁਰੁਖਾ ਧਰਮਾਰਰੇ ਗੁਰੂਕੁ ਦਿਆ,

ਸੇ ਕਿਸ ਕਉ ਨਦਰਿ ਲੈ ਆਵੈ ਤਲੈ ॥੩॥

ਬੇ ਕਾਘਾਰ ਚਿਤਾ ਕਰਿਆ (ਅਧਾਰ, ਠਾਘਾਰ ਕੋਇਬੋ ਆਬਗਯਯਤਾ ਰਹੇ ਨਾਇ) ॥3॥

ਜਾ ਕਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਾ ਕਾ ਹੋਇ ॥

ਮੇਯੋਂ ਯਕੁਰ ਬੁਝਿਰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯੋ, ਯਾਕਯਯੁ ਅਧਾਰ ਬੰਧੁਰੁ ਯਯਤ ਠਾਘਾਰ ਅਰੇ,

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕਉ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੪॥੩੩॥੧੦੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਯੋਂ ਮਨੁਖਿ ਬੇਹੁ ਯਕੁਰਯਾ ਯਯ ਬਨਿਆ, ਠਾਘਾਕੁ ਬਰਦਾ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇਆ ॥4॥33॥102॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਾਘਲਾ 5 ॥

ਜਾ ਕੈ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਪੈ ॥

ਮੇਯੋਂ ਬਯਛਿਕੂ ਧ੍ਰੁਮ ਏਵੰ ਬੁਝ ਬਮਾਨ ਪੁਰਾਤ ਹੋਇਆ,

ਤਾ ਕਉ ਕਾੜਾ ਕਹਾ ਬਿਆਪੈ ॥੧॥

ਠਾਘਾਕੁ ਕੋਇਬੋ ਚਿਤਾ ਕੇਮਿਓ ਆਬਿਧ? ॥1॥

ਸਹਜ ਅਨੰਦ ਹਰਿ ਸਾਧੂ ਮਾਹਿ ॥

ਮੇਭੈ ਭਗਵਾਨਾ ਸਾਖੀਆਂ ਮਨਰੇ ਬਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਆਨੰਦ ਭਉਖਾ ਹੋਇਆ॥

ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਬਰਦਾ ਪੁਰ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾ ਅਯਾਕਾਰੀ ਬਨਿਰਹਿਯਾ॥ 1 ॥ ਰੂ॥

ਜਾ ਕੈ ਅਚਿੰਤੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਮਾਹਾਰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਨਿਬੰਧ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਿਬਾਧ ਕਰਿਯਾਏ,

ਤਾ ਕਉ ਚਿੰਤਾ ਕਤਹੂੰ ਨਾਹਿ ॥੨॥

ਚਾਹਾਯੂ ਕਾਪਿ ਚਿੰਤਾ ਲਾਗੇ ਨਾਹੀ ॥ 2 ॥

ਜਾ ਕੈ ਬਿਨਸਿਓ ਮਨ ਤੇ ਭਰਮਾ ॥

ਮਾਹਾਰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਭ੍ਰਮ ਨਿਰੂਪ ਹੋਇਆਯਾਏ,

ਤਾ ਕੈ ਕਛੁ ਨਾਹੀ ਡਰੁ ਜਮਾ ॥੩॥

ਚਾਹਾਰ ਮੁਢ੍ਹਾਰ ਲੇਖ ਮਾਏ ਭਲ ਰਹੇ ਨਾਹੀ ॥ 3 ॥

ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਦੀਓ ਗੁਰਿ ਨਾਮਾ ॥

ਮਾਹਾਰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਗੁਰੁਦੇਵ ਪੁਰ-ਨਾਮ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਏ,

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨਾ ॥੪॥੩੪॥੧੦੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਬਰਬ ਨਿਪੁਰ ਬਾਨੀ ਬਨਿਯਾ॥ 4 ॥ 34 ॥ 103 ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਅਗਮ ਰੂਪ ਕਾ ਮਨ ਮਹਿ ਥਾਨਾ ॥

ਅਗਮ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਨੁਸ਼ਾਨ ਮਨਰੇ ਨਿਬਾਧ ਕਰਿਯਾਏ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਜਾਨਾ ॥੧॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇਵੇ ਬਿਰਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਬਰਾਧੂ ਕ੍ਰਿਪਾ॥ 1 ॥

ਸਹਜ ਕਥਾ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੁੰਟਾ ॥

ਪੁਰਾਣ ਬਾਭਾਵਿਕ ਕਥਾ ਅਨੂਠ-ਕੁਠ ਅਰੇ।

ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਤਿਸੁ ਲੈ ਭੁੰਚਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਹਾਕੂ ਏਹਾ ਪੁਰਾਉ ਹੋਇਆ, ਬੇ ਅਨੂਠਾ ਧਾਨ ਕਰਿਆ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਅਨਹਤ ਬਾਣੀ ਥਾਨੁ ਨਿਰਾਲਾ ॥

ਬੈਕੁਥਰੇ ਏਕ ਅਨੂਠਾ ਸ਼ਾਨ ਅਛੀ, ਮੇਘੋਂ ਅਨਾਹਤ ਵਾਗੀਰ ਮਖੂਰ ਖੁਨੀ ਗੁਝੀ ਹੋਇਆ ॥

ਤਾ ਕੀ ਧੁਨਿ ਮੇਰੇ ਗੋਪਾਲਾ ॥੨॥

ਏਹੀ ਮਖੂਰ ਖੁਨੀ ਗੁਝੀ ਗੋਪਾਲ ਮਖ ਧੁਨ ਹੋਇਆ ॥੨॥

ਤਹ ਸਹਜ ਅਖਾਰੇ ਅਨੇਕ ਅਨੰਤਾ ॥

ਬੇਠਾਹੇ ਬਿਭਿਨੁ ਪੁਕਾਰ ਆਨਖ ਵਾਲਕ ਏਵਾ ਅਨੰਤ ਬੁਝ ਨਿਵਾਸ ਥਾ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਸੰਗੀ ਸੰਤਾ ॥੩॥

ਬੇਠਾਹੇ ਧਰੰਬੁ ਪੁਕਾਰ ਬਾਧੁ, ਬਾਧੁ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਆ ॥੩॥

ਹਰਖ ਅਨੰਤ ਸੋਗ ਨਹੀ ਬੀਆ ॥

ਬੇਠਾਹੇ ਅਨੰਤ ਬੁਝ ਥਾ ॥ ਆਭ ਦੂਝ ਅਪਵਾ ਬੈਠਾ ਭਾਵ ਨਾਥਾ ॥

ਸੇ ਘਰੁ ਗੁਰਿ ਨਾਨਕ ਕਉ ਦੀਆ ॥੪॥੩੫॥੧੦੪॥

ਬੇਠੀ ਘਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਕਾ ਪੁਕਾਰ ਕਰਿਛੀ ॥੪॥੩੫॥੧੦੪॥

ਗਉੜੀ ਮਃ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਃ 5 ॥

ਕਵਨ ਰੂਪੁ ਤੇਰਾ ਆਰਾਧਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਭੋਰ ਰੂਪ ਅਨੰਤ ਅਰੇ ॥ ਏਧੁਪਾਛ, ਭੋਰ ਬੇਠੀ ਕਰ ਰੂਪ ਅਰੇ, ਯਾਹਾਰ ਆਰਾਧਨਾ ਸੁੰ ਕਰਿਵੇ ॥

ਕਵਨ ਜੋਗ ਕਾਇਆ ਲੇ ਸਾਧਉ ॥੧॥

ਹੇ ਯੋਗੀ! ਯੋਗ ਏਹਾ ਕੇਛੁ ਬਾਧਨ ਅਰੇ ਯਾਹਾ ਵਾਰਾ ਸੁੰ ਨਿਯ ਮਨਕੂ ਵਰ ਕਰਿਵੇ ॥੧॥

ਕਵਨ ਗੁਨੁ ਜੇ ਤੁਝ ਲੈ ਗਾਵਉ ॥

ਹੇ ਯਹੀਰ! ਓਹਾ ਕੇਯੋ ਗੁਣ ਅਰੇ ਮੂੰ ਯਾਹਾਰ ਬੂਝਿ ਕਰਿਓ,

ਕਵਨ ਬੇਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੀਝਾਵਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰਖ! ਮੂੰ ਕੀ ਬੋਲਿਓ ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਚੋਚੇ ਪੁਬਨੁ ਕਰਿਓ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਕਵਨ ਸੁ ਪੂਜਾ ਤੇਰੀ ਕਰਉ ॥

ਹੇ ਨਾਥ! ਓਹਾ ਕੇਯੋ ਪੂਜਾ-ਅਯੋਗ ਅਰੇ, ਯਾਹਾ ਮੂੰ ਚੋਰ ਕਰਿਓ।

ਕਵਨ ਸੁ ਬਿਧਿ ਜਿਤੁ ਭਵਜਲ ਤਰਉ ॥੨॥

ਹੇ ਧੰਨਦਯਾਲੂ! ਓਹਾ ਕੇਯੋ ਬਿਧਿ ਅਰੇ ਯਾਹਾਭਾਰਾ ਮੂੰ ਭਯਾਨਕ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਾਓ? ॥੨॥

ਕਵਨ ਤਪੁ ਜਿਤੁ ਤਪੀਆ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਓਹਾ ਕੇਯੋ ਚਪਬਾ ਅਰੇ, ਯਾਹਾਭਾਰਾ ਮੂੰ ਚਪਬਾ ਹੋਵੇ?

ਕਵਨੁ ਸੁ ਨਾਮੁ ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਖੋਇ ॥੩॥

ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਓਹਾ ਕੇਯੋ ਨਾਮ ਅਰੇ, ਯਾਹਾਭਾਰਾ ਮੂੰ ਅਯਕਾਰਨ ਮਾਯਕਪੂਰ ਕਰਿਯਾਓ ॥੩॥

ਗੁਣ ਪੂਜਾ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਨਾਨਕ ਸਗਲ ਘਾਲ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਓਹਾਯੋ ਬਹੁ ਬਾਖਨਾ, ਗੁਣਾਨੁਬਾਦ, ਪੂਜਾ, ਯੋਗ ਆਦਿ ਧਿਆਨ ਸਗਲ ਹੋਯਾਯਾ

ਜਿਸੁ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਦਇਆਲ ॥੪॥

ਯਾਹਾ ਬਹਿਓ ਧੰਨਾਨੁ ਬਦਗੁਨੁ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮਿਲਿਯਾਓ ॥੪॥

ਤਿਸ ਹੀ ਗੁਨੁ ਤਿਨ ਹੀ ਪੁਭੁ ਜਾਤਾ ॥

ਕੇਵਲ ਏਹੋ ਗੁਣ-ਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾਯਾ ਆਯੋ ਕੇਵਲ ਏਹੋ ਪੁਰਖੁ ਕੂਝਿਯਾਯਾ,

ਜਿਸ ਕੀ ਮਾਨਿ ਲੇਇ ਸੁਖਦਾਤਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥੩੬॥੧੦੫॥

ਯਾਹਾਯੋ ਭਯੋ ਬੁਝਾਯਾਯਾ ਬਾਕਾਰ ਕਰਿਯਾਯੋ ॥੧॥ ਰੂਹ ਬ੍ਰਿਭਾਯੋ ॥੩੬॥੧੦੫॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਆਪਨ ਤਨੁ ਨਹੀ ਜਾ ਕੇ ਗਰਬਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰਾਣੀ! ਮੇਯੋਂ ਗ਼ਰੀਬ ਪਾਯੋਂ ਚੋਰ ਅਭਿਮਾਨ ਅਛੇ, ਚਾਹਾ ਚੋਰ ਨਿਯੋਰ ਨੂਹੇਂ।

ਰਾਜ ਮਿਲਖ ਨਹੀ ਆਪਨ ਦਰਬਾ ॥੧॥

ਗ਼ਾਬਨ, ਬਜ਼ਭੇ, ਖਨ (ਬਕੂਦਿਨ ਪਾਯੋਂ) ਚੋਰ ਨਾਹੇਂ ॥1॥

ਆਪਨ ਨਹੀ ਕਾ ਕਉ ਲਪਟਾਇਓ ॥

ਹੇ ਪੁਰਾਣੀ! ਮੇਯੋਂ ਵੇਹਾ ਚੋਰ ਨੂਹੇਂ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਪੁਰੀ ਚਾਹਾਕੂ ਮੇਹਾ ਕਰੂਅਛੇ?

ਆਪਨ ਨਾਮੁ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਹੋ ਚੋਰ ਅਚੇ ਯਾਹਾ ਬਦਗ਼ੁਨਾਕ ਭਾਰਾ ਚੋਰੇ ਪੁਰਿ ਹੇਵ। ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਆਪਨ ਨਹੀ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਪੁਰਾਣੀ! ਪੁਰ, ਪਦ੍ਮ ਯਾਯੋ ਚੋਰ ਨੂਹੇਂ।

ਇਸਟ ਮੀਤ ਆਪ ਬਾਪੁ ਨ ਮਾਈ ॥੨॥

ਯਝ, ਮਿਤ੍ਰ, ਪਿਤਾ ਵੇਰੋ ਮਾਤਾ ਚੋਰ ਨਿਯੋਰ ਨੂਹੇਂ ॥2॥

ਸੁਇਨਾ ਰੂਪਾ ਫੁਨਿ ਨਹੀ ਦਾਮ ॥

ਬੁਨਾ, ਰੂਪਾ ਵੇਰੋ ਖਨ-ਫੋਲਿਯੋ ਮਖ ਚੋਰ ਨੂਹੇਂ।

ਰੈਵਰ ਗੈਵਰ ਆਪਨ ਨਹੀ ਕਾਮ ॥੩॥

ਕੁਰੀਯੋ ਘੋਰਾ ਵੇਰੋ ਬੁਧਰ ਹਾਥੀ ਚੋਰ ਕੀਯੋ ਕਾਮਰੇ ਨਾਹੇਂ ॥3॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੇ ਗੁਰਿ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾਕੂ ਗੁਰੂਯੋ ਯੋਗ ਕਰਿਯੋਅਛੇ, ਚਾਹਾਕੂ ਬੇ ਪੁਰੂਯੋ ਬਹਿਯੋ ਮਿਲਾਯੋਅਛੇ।

ਤਿਸ ਕਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਿਸ ਕਾ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥੪॥੩੭॥੧੦੬॥

ਯਾਹਾ ਪਾਯੋਰੇ ਪੁਰੂ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਅਛੇ, ਚਾਹਾ ਪਾਯੋਰੇ ਬਕੂ ਕੀਯੋ ਅਛੇ ॥4॥37॥106॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ ਉਪਰਿ ਮੇਰੇ ਮਾਥੇ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਚਰਣ ਮੇਰੇ ਮਥਕ ਯੋਰੇ ਵੇਖਾਯੋਅਛੇ।

ਤਾ ਤੇ ਦੁਖ ਮੇਰੇ ਸਗਲੇ ਲਾਥੇ ॥੧॥

ੴ ਵਾਰਾ ਮੇਰਾ ਬਸਤੁ ਦੂਝਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ॥੧॥

ਸਤਿਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਪੁਰਿ ਬਸਪੈਓ।

ਆਤਮ ਚੀਨਿ ਪਰਮ ਰੰਗ ਮਾਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਹਾ ਵਾਰਾ ਮੂੰ ਨਿਯ ਆਮ੍ਰਿਕ ਯਾਵਨਕੂ ਕੂਝਿ ਆਯ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਾਯਾਯਾ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਚਰਣ ਰੇਣੁ ਗੁਰ ਕੀ ਮੁਖਿ ਲਾਗੀ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਚਰਣ ਪ੍ਰਯੋਗ ਮੇਰਾ ਚੇਹੇਰਾਯੇਰੇ ਲਾਗਿਯਾ

ਅਹੰਬੁਧਿ ਤਿਨਿ ਸਗਲ ਤਿਆਗੀ ॥੨॥

ਆਯ ਬੇ ਮੇਰਾ ਬਹੁ ਅਹੰ ਕੂਝਿ ਨਿਰ੍ਵਯ ਕਰਿਦੇਯਾਯਾਯਾ ॥੨॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਲਗੇ ਮਨਿ ਮੀਠਾ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਯੋਗ ਮੇਰਾ ਮਨਕੂ ਮਿਠਾ ਲਾਗਿਯਾਯਾ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਤਾ ਤੇ ਮੇਰਿ ਡੀਠਾ ॥੩॥

ਗੁਰੂਯਾ ਵਾਗਾ ਮਾਖਯਗੂ ਮੂੰ ਪਰਾਭੁਯਾਯਾ ਪਾਯਾਯਾ,

ਗੁਰੁ ਸੁਖਦਾਤਾ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਗੁਰੂ ਭ੍ਰਿੰ ਬੁਝਾਵਾਯਾ ਆਯ ਗੁਰੂ ਭ੍ਰਿੰ ਕਰਮਾ ਅਚਯਾ।

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਆਧਾਰੁ ॥੪॥੩੮॥੧੦੭॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਮੇਰਾ ਆਸ੍ਰਾ ਆਵਾ ਪ੍ਰਾਯੋਗ ਆਖਾਯਾ ਅਚਯਾ ॥੪॥੩੮॥੧੦੭॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਤਾ ਕਉ ਆਹਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਮਨ! ਤੂੰ ਬੇਝਿ ਪੁਰੂਯਾ ਮਿਲਨਾਯਾ ਲਾਯਾ ਕਰ,

ਜਾ ਕੈ ਉਣਾ ਕਛਹੁ ਨਾਹਿ ॥੧॥

ਯਾਹਾਯਾ ਯਦੇ ਕੋਯੋਯਿ ਪਦਾਰਥਾਯਾ ਕਛਿ ਅਯਾਵ ਨਾਯਾਯਾ ॥੧॥

ਹਰਿ ਸਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਕਰਿ ਮਨ ਮੀਤ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਬੇਸ਼ੱਕ ਹਿੰਮਤਵਾਨ ਬਣੇਗਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੂੰ ਚਾਹੇ।

ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੁ ਰਾਖਹੁ ਸਦ ਚੀਤ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੂੰ ਬਚਾਵਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸ ਬੰਦਗੀ ਦੇ ਬਾਧੇ ਰੱਖੇ, ਜਿਸ ਚੋਰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਅਧਾਰ ਅੰਤ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਤਾ ਕਉ ਸੇਵਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਚਾਹੇਗਾ ਬੇਸ਼ੱਕ,

ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਪਰੰਪਰ ਦੇਵ ॥੨॥

ਜਿਸ ਅੰਤਿ ਪ੍ਰਭੂ ਅੰਤ ਅੰਤ ਦੇਵ ਅੰਤਿ ॥੨॥

ਤਿਸੁ ਉਪਰਿ ਮਨ ਕਰਿ ਤੂੰ ਆਸਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਚਾਹੇਗਾ ਉਪਰੇ ਜਿਸ ਅੰਤਿ ਰੱਖੇ,

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਾ ਕਾ ਭਰਵਾਸਾ ॥੩॥

ਜਿਸ ਅੰਤਿ ਅੰਤ ਮੁਗ਼ਰ ਅੰਤਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਾਹਾਰ ਅੰਤ ॥੩॥

ਜਾ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਮਾਹਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਰਾ ਬਚਾਵਾ ਬੁਝ-ਗਾਏ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹੋਇਆ,

ਨਾਨਕੁ ਗਾਵੈ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਸੋਇ ॥੪॥੩੯॥੧੦੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਬਣੇ ਨਿਰੰਗ ਚਾਹੇਗਾ ਮਨਿ ਗਾਨ ਕਰੇਆ ॥੪॥੩੯॥੧੦੮॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮੀਤੁ ਕਰੈ ਸੋਈ ਹਮ ਮਾਨਾ ॥

ਮਾਹਾ ਕਿਸੇ ਮੇਰੇ ਨਿਭ (ਪ੍ਰਭੂ) ਕਰੇਆ, ਚਾਹੇਗਾ ਜਿਸ ਬੰਦਗੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰੇਆ।

ਮੀਤ ਕੇ ਕਰਤਬ ਕੁਸਲ ਸਮਾਨਾ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਨਿਭ (ਪ੍ਰਭੂ) ਕਾ ਕਰਤਬ ਮੇਰੇ ਬੁਝ ਅੰਤਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹੋਇ ॥੧॥

ਏਕਾ ਟੇਕ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਚੀਤ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਅੰਤ ਚੋਰੇ ਅੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਦਿੱਤਾ ਬਾਹਾਰ ਅੰਤਿ,

ਜਿਸੁ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੁ ਹਮਰਾ ਮੀਤ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ੴ ਬਹੁ ਕਰਨਾ ਯਾਹਾਰ ਅਚੇ, ਬੇ ਝੰ ਮੇਰੇ ਨਿਉ ਧੁਭੁ ਅਚਛੇ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਮੀਤੁ ਹਮਾਰਾ ਵੇਪਰਵਾਹਾ ॥

ਮੇਰੇ ਨਿਉ ਧੁਭੁ ਨਿਛਿਛੁ ਅਚਛੇ।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮੇਰਿ ਅਸਨਾਹਾ ॥੨॥

ਗੁਰੂਯਾ ਕਲਾਹੁ ਮੇਰੇ ਚਾਹਾਯਾ ਬਹਿਓ ਧੁਭੁ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ॥੨॥

ਮੀਤੁ ਹਮਾਰਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਮੇਰੇ ਨਿਉ ਧੁਭੁ ਅਛੁਯਾਯਾ ਅਚਛੇ।

ਸਮਰਥ ਪੁਰਖੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੁਆਮੀ ॥੩॥

ਧਰੰਬੁ ਧੁਭੁ ਰੂਪ ੴ ਬਾਹਾ ਯਗਚਰ ਬਾਯਾ ਅਚਛੇ ਆਯੁ ਬਹੁ ਕਛਿ ਕਰਿਕਾਰੇ ਬਯਾਥ ਅਚਛੇ ॥੩॥

ਹਮ ਦਾਸੇ ਤੁਮ ਠਾਕੁਰ ਮੇਰੇ ॥

ਬੇ ਧੁਭੁ! ਧੁਭੁ ਚੇਰੇ ਕਾਬ ਅਚੇ ਆਯੁ ਭੁ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਅਧੁ।

ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੇ ॥੪॥੪੦॥੧੦੯॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ਦਲਾਨੂ ਪਰਮਾਨੁ ! ਮੇਰੇ ਪੁਰਿਸ਼ਾ ਅਵਾ ਮਾਨ-ਬਲਾਨ ਚੋਰਾ ਭਾਰਾ ਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ
॥੪॥੪੦॥੧੦੯॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਾ ਕਉ ਤੁਮ ਭਏ ਸਮਰਥ ਅੰਗਾ ॥

ਹੋ ਬਰਥਾਨਾਨ ਬਾਨਾ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬਾਥਾਨਾ ਬਾਥਾਨਾ ਕਰੁ,”

ਤਾ ਕਉ ਕਛੁ ਨਾਹੀ ਕਾਲੰਗਾ ॥੧॥

ਬੇਧੁਰੇ ਕੀਏ ਮਖ ਕਲਾਕਾ ਲਾਗਿਓਰੇ ਨਾਹੀ ॥1॥

ਮਾਧਉ ਜਾ ਕਉ ਹੈ ਆਸ ਤੁਮਾਰੀ ॥

ਹੋ ਮਾਖਾ! ਚੋਰਾ ਭਾਰੇ ਮਾਖਾਨਾ ਆਗਾ ਅਛੀ,”

ਤਾ ਕਉ ਕਛੁ ਨਾਹੀ ਸੰਸਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਵਾ ਓਰੇ ਬਾਬਾਰੇ ਚੁਝਾ ਲੇਖ ਮਾਧੁ ਰਹੇ ਨਾਹੀ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਠਾਕੁਰੁ ਹੋਇ ॥

ਮਾਖਾਨਾ ਬੁਧਾਨੇ ਭਗਤਰੇ ਓਕੂਰੇ ਨਿਬਾਥ ਕਰਿਓਛੀ,”

ਤਾ ਕਉ ਸਹਸਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥੨॥

ਭਾਵਾਨੁ ਕੋਠਿਓ ਚੁਝਾ ਮਛਾਨਾ ਬੁਝੀ ਕਰਿਓਰੇ ਨਾਹੀ ॥2॥

ਜਾ ਕਉ ਤੁਮ ਦੀਨੀ ਪ੍ਰਭੁ ਧੀਰ ॥

ਹੋ ਬਰਥਾਨਾਨ ਪੁਰੁ! ਮਾਖਾਨੁ ਤੂੰ ਨਿਯ ਪੈਰੀਓ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਓਛੀ,”

ਤਾ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ਪੀਰ ॥੩॥

ਭਾਵਾਨੇ ਨਿਕਟਰੇ ਕੀਏ ਮਖ ਪੀਰਾ ਨਾਥਾ ॥3॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੈ ਸੇ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਬੇਧੁ ਚੁਝੁ ਪੁਰਾ ਹੋਇਆ,”

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਦੇਖਾਇਆ ॥੪॥੪੧॥੧੧੦॥

ਹੋਵੇ ਮੋਹਾਛੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਾਤ੍ਰਾਤ੍ਰ ਪੁਰੁਸ਼ ਕਰਮ ਕਰਮ ਕਰਮ ॥੪॥੪੧॥੧੧੦॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਪਾਈ ਵਡਭਾਗੀ ॥

ਏਹੇ ਦੁਲਭ ਮਾਨ ਦੇਹ ਬੇਅੰਤ ਪੁਰੁਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ ॥੪॥੪੧॥੧੧੦॥

ਨਾਮੁ ਨ ਜਪਹਿ ਤੇ ਆਤਮ ਘਾਤੀ ॥੧॥

ਹੋਵੇ ਭਗਵੰਤ ਨਾਮ ਜਪਹਿ ਕਰੇ ਨਾਹੀ, ਬੇ ਅੰਤ ਪੁਰੁਸ਼ ॥੧॥

ਮਰਿ ਨ ਜਾਹੀ ਜਿਨਾ ਬਿਸਰਤ ਰਾਮ ॥

ਮੇਭੈ ਕਾਛੇ ਰਾਮ ਕਾ ਬਿਸਰਤ ਕਰਿ, ਬੇ ਅੰਤ ਪੁਰੁਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ ॥੧॥

ਨਾਮ ਬਿਹੁਨ ਜੀਵਨ ਕਉਨ ਕਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਏਹੇ ਜੀਵਨ ਕੇਭੈ ਕਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਖਾਤ ਪੀਤ ਖੇਲਤ ਹਸਤ ਬਿਸਥਾਰ ॥

ਗਾਏ, ਪੜ੍ਹੇ, ਖੇਲੇ, ਹਸੇ ਅਤੇ ਬਿਸਥਾਰ ॥੧॥

ਕਵਨ ਅਰਥ ਮਿਰਤਕ ਸੀਗਾਰ ॥੨॥

ਕਾਰਨ ਏਹਾ ਮੂਰਖਤਾ ਅਭਿਮਾਨ ਬਿਨਾ ਬਿਸਥਾਰ ॥੨॥

ਜੇ ਨ ਸੁਨਹਿ ਜਸੁ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥

ਮੇਭੈ ਕਾਛੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪੁਰੁਸ਼ ਮੇਭੈ ਨਾਹੀ, ॥੧॥

ਪਸੁ ਪੰਖੀ ਤ੍ਰਿਗਦ ਜੇਨਿ ਤੇ ਮੰਦਾ ॥੩॥

ਬੇ ਪੰਖੀ-ਪੰਖੀ ਏਵੇ ਬਰਾਬਰ ਮੇਭੈ ਮੇਭੈ ॥੩॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਮੋਹੇ ਭਿਓਰੇ ਨਾਮ ਮੇਭੈ ਬੁਧ ਕਰਿ ॥੧॥

ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ ॥੪॥੪੨॥੧੧੧॥

ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਹੋ ਮੋਹੇ ਬੁਧ ਕਰੇ ਨਾਮ ਰਹਿ ॥੪॥੪੨॥੧੧੧॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕਾ ਕੀ ਮਾਈ ਕਾ ਕੇ ਬਾਪ ॥

ਨਾ ਕੀਐ ਕਾਹਾਰ ਨਾਭਾ ਆਭ ਨਾਕੀਐ ਕਾਹਾਰ ਪੈਠਾ ਅਚਛੁ।

ਨਾਮ ਧਾਰੀਕ ਝੂਠੇ ਸਭਿ ਸਾਕ ॥੧॥

ਐਹਿ ਬਹੁ ਬਲੈਕ ਨਾਮਨਾਹੁ ਐਵੰ ਮੋਪਾ ਅਰੇ ॥1॥

ਕਾਹੇ ਕਉ ਮੂਰਖ ਭਖਲਾਇਆ ॥

ਹੇ ਮੂਰਖ! ਤੂੰ ਕਾਹਾ ਪਾਯੋ ਕਛੁਅਛੁ?

ਮਿਲਿ ਸੰਜੋਗਿ ਹੁਕਮਿ ਤੂੰ ਆਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋ ਭੁਕੁਮ ਐਵੰ ਬੰਧੋਗਵਗਠੜ ਤੂੰ ਐਹਿ ਦੂਜੇਆਕੁ ਆਇਛੁ ॥1॥ ਰੁਖ ॥

ਏਕਾ ਮਾਟੀ ਏਕਾ ਜੋਤਿ ॥

ਬਸਤੁ ਪੁਰਾਣੀਯੋ ਠਾਰੇ ਐਕ ਹੀਂ ਪਾਠਿ ਅਛਿ ਆਭ ਐਕ ਹੀਂ ਬੁਝ-ਯੋਪਾਠਿ ਅਛਿ।

ਏਕੇ ਪਵਨੁ ਕਹਾ ਕਉਨੁ ਰੋਤਿ ॥੨॥

ਬਹੁਯੋ ਠਾਰੇ ਐਕ ਹੀਂ ਪੁਰਾਣ ਅਛਿ, ਯਾਹਾ ਵਾਰਾ ਯਾਵ ਗੁਬ ਨੇਯਯਾਐ ਐਵੰ ਯਾਵਿਠ ਰਹਿਯਾਐ। ਐਗੁ, ਦੂਜੇਆਕੁ ਕੀਐ ਚਾਲਿਗਲੇ ਆਯੋ ਕਾਹੀਂਕਿ ਬਿਲਾਪ ਕਰੂ? ॥2॥

ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਕਰਿ ਬਿਲਲਾਹੀ ॥

ਲੋਕੇ 'ਮੇਰੇ, ਮੇਰੇ' ਕਹਿ ਬਿਲਾਪ ਕਰਿਯਾਛੁ।

ਮਰਣਹਾਰੁ ਇਹੁ ਜੀਅਰਾ ਨਾਹੀ ॥੩॥

ਪਰਛੁ, ਐਹਿ ਆਨ੍ਹ ਨਾਗਗੀਲ ਦੂਹੇ ॥3॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਖੇਲੇ ਕਪਾਟ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਯਾਹਾਰ ਕਵਾਰ ਖੋਲਿਯੋਯਛੁ,

ਮੁਕਤੁ ਭਏ ਬਿਨਸੇ ਭ੍ਰਮ ਥਾਟ ॥੪॥੪੩॥੧੧੨॥

ਬੇ ਮੁਕੁ ਹੋਯਯਾਯਛੁ ਆਭ ਭਾਹਾਰ ਭੁਮ ਨਾਗ ਹੋਯਯਾਯਛੁ। ॥4॥43॥112॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠੀ ਮੁਲਾ 5 ॥

ਵਡੇ ਵਡੇ ਜੇ ਦੀਸਹਿ ਲੋਗ ॥

ਮੇਠੇ ਵਡੇ ਵਡੇ ਖਨਕਾਰੇ ਲੋਕ ਦੇਖਾਇਓ,

ਤਿਨ ਕਉ ਬਿਆਪੈ ਚਿੰਤਾ ਰੋਗ ॥੧॥

ਭਾਵੇ ਚਿੰਤਾ ਰੋਗ ਲਾਗੇ ਹੋਇਆ ॥1॥

ਕਉਨ ਵਡਾ ਮਾਇਆ ਵਡਿਆਈ ॥

ਮਾਇਆ ਪੁੰਨਾ ਕਾਰਨ ਕੇਹੇ ਕੇ ਮਨੁਖ ਵਡੇ ਕਹਿਓ ਨਾਹੀ?

ਸੇ ਵਡਾ ਜਿਨਿ ਰਾਮ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੇ ਮੁਖ ਅਰੇ ਮੇਠੇ ਰਾਮ ਭਾਗੇ ਕਉ ਲਗਾਇ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੂਮੀਆ ਭੂਮਿ ਉਪਰਿ ਨਿਤ ਲੁਝੈ ॥

ਭੂਮੀ ਪੁੰਨਾ ਮਨੁਖ ਭੂਮਿ ਪਾਏ ਅਨੇ ਬਹੁਤ ਲਗਾਇ ਕਹਿਓ,

ਛੇਡਿ ਚਲੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਹੀ ਬੁਝੈ ॥੨॥

ਕਿਉ, ਮਾਇਆ ਪਾਏ ਸੇ ਲਗਾਇ ਕਹਿਓ, ਸੇ ਬਾਰੇ ਭੂਮਿ ਏਥੇ ਭਾਗੇ ਚਲੇ, ਪਰਛ, ਭਾਵੇ ਭੁਝਾ
ਪੂਰੇ ਹੋਇਆ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਾ ॥

ਸੇ ਨਾਨਕ! ਕਿਹਾ ਕਹਿ ਦੇਖੋ ਏਥੇ ਬਾਹਰੇ ਕਹਾ,

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ ਨਾਹੀ ਛੁਟਕਾਰਾ ॥੩॥੪੪॥੧੧੩॥

ਮੇਠੇ ਭਗਵਾਨ ਭਜਨ ਕੇ ਕਹਾ ਕਹਾ ਮੇਠੇ ਮੇਠੇ ਮੇਠੇ ॥3॥44॥113॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠੀ ਮੁਲਾ 5 ॥

ਪੂਰਾ ਮਾਰਗੁ ਪੂਰਾ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਪੂਰੇ ਲਗੇ ਪਾਏ ਨਾਮ-ਮਾਰਗ ਪੂਰੇ ਅਰੇ ਆਪੇ ਨਾਮ-ਸੁਰਗੇ ਹੋ ਪੂਰੇ ਭਾਗੇ -ਸੁਰਗੇ ਅਰੇ

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪੂਰਾ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ॥੧॥

ਯੇਯੋਂ ਵਧੇਰੇ ਭ੍ਰਮਣੇ ਨਾਮਨ ਨਿਵਾਸ ਹੋਇਯਾ, ਭਾਵਾਰ ਬਹੁ ਜਿਥੇ ਪੂਰ੍ਣ ਹੋਇਯਾ ॥1॥

ਪੂਰੀ ਰਹੀ ਜਾ ਪੂਰੈ ਰਾਖੀ ॥

ਬੇਹਿ ਪੂਰ੍ਣ ਬੁਝ ਭਾਵਾਯ ਪੂਰ੍ਣ ਪੁਰਿਸ਼ਾ ਰਖੁਯੋ:

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਸਰਣਿ ਜਨ ਤਾਕੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੇਵੇ ਬੇਵਕ ਨਿਯ ਬਾਨਾ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮਾ ਚਰਣ ਨੇਯੋਯੋ ॥1॥

ਪੂਰਾ ਸੁਖੁ ਪੂਰਾ ਸੰਤੋਖੁ ॥

ਬੇਵਕਕੁ ਪੂਰ੍ਣ ਬੁਝ ਆਪੋ ਪੂਰ੍ਣ ਬਢਾਸ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਯਾਯੋ।

ਪੂਰਾ ਤਪੁ ਪੂਰਨ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ॥੨॥

ਨਾਮ-ਭਵਾਯਾ ਹੂੰ ਪੂਰ੍ਣ ਭਵਾਯਾ ਆਪੁ ਪੂਰ੍ਣ ਰਾਜਯੋਗ ਅਭੇ ॥2॥

ਹਰਿ ਕੈ ਮਾਰਗਿ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ॥

ਭਗਵਾਨਾ ਨਾਮੇਰੇ ਚਾਨੁਯਾ ਪਾਪਾ ਮਖ ਪਵਿਤੁ ਹੋਇਯਾ

ਪੂਰੀ ਸੇਭਾ ਪੂਰਾ ਲੋਕੀਕ ॥੩॥

ਆਪੁ ਬੇਹਿ ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕੇ ਪੂਰ੍ਣ ਗੋਭਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾ ਭਯਾ ਲੋਕਾਯਾ ਠਾਏ ਭਾਵਾਰ ਵਧਵਾਰ ਭਲ ਹੋਇਯਾ ॥3॥

ਕਰਣਹਾਰੁ ਸਦ ਵਸੈ ਹਦੂਰਾ ॥

ਰਚਨਾ ਪੁਰੁ ਬਰਵਾ ਭਾਵਾਯ ਨਿਕਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾਯੋ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ॥੪॥੪੫॥੧੧੪॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰਾ ਬਹਾਨੁ ਪੂਰ੍ਣ ਅਭੇ ॥4॥45॥114॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸੰਤ ਕੀ ਧੂਰਿ ਮਿਟੇ ਅਘ ਕੋਟ ॥

ਬਝਾ ਚਰਣ ਪ੍ਰੀਤ ਭਾਵਾ ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ ਚਾਪ ਧੂਰ ਹੋਇਯਾ।

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਛੋਟ ॥੧॥

ਬਲੁਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਯਥਾ-ਮਰਗਰੂ ਮੁਕਿ ਹੋਯਾਇ ॥1॥

ਸੰਤ ਕਾ ਦਰਸੁ ਪੂਰਨ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਬਲੁਕਾ ਧਰੰਨ ਝੈ ਧੁੰਝ ਚਾਥੈ ਬ੍ਰਾਜ ਅਰੇ ॥

ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਪੀਐ ਨਾਮੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਲੁਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਬਰਿਨਾਮਰ ਯਥਾ ਕਰਾਇਯਾਇ ॥1॥ ਰੂਪੁ ॥

ਸੰਤ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਟਿਆ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥

ਬਲੁਕਾ ਬਯਾਠਿਨੁ ਮਨੁਬਧਰ ਅਹੰ ਦੂਰ ਹੋਯਾਇ ॥

ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਵੈ ਸਭੁ ਏਕੰਕਾਰੁ ॥੨॥

ਆਯ ਬਰੰਤੁ ਏਕ ਯਗੁਰ ਝੈ ਧ੍ਰਿਸ਼ਟਗੋਚਰ ਹੋਯਾਇ ॥2॥

ਸੰਤ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਆਏ ਵਸਿ ਪੰਚਾ ॥

ਬਲੁਕਾ ਬੁਧਬਧਰਨੁ ਪਾਞ ਬਿਕਾਰ (ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ, ਅਹੰਕਾਰ) ਬਰੇਰੇ ਆਇਯਾ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਲੈ ਸੰਚਾ ॥੩॥

ਮਨੁਬਧਰ ਨਿਯ ਭ੍ਰਮਰੇਰੇ ਅਨੁਭਵ ਨਾਮ ਬਯਥਿਤ ਕਰਿਨੀ ॥3॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾ ਕਾ ਪੂਰਾ ਕਰਮ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾਰ ਭਾਗਧਰ ਧੁੰਝ ਆਇ,

ਤਿਸੁ ਭੇਟੇ ਸਾਧੂ ਕੇ ਚਰਨ ॥੪॥੪੬॥੧੧੫॥

ਬੇਝ ਝੈ ਬਲੁਕਾ ਚਰਗ ਬੁਝਿ ਕਰਿਯਾਇ ॥4॥46॥115॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਜਪਤ ਕਮਲੁ ਪਰਗਾਸੈ ॥

ਭਗਵਾਨਕਾ ਮਹਿਮਾ ਬੂਝਿ ਕਰਿਵਾ ਬਾਰਾ ਭ੍ਰਮਰ-ਕਮਲ ਪ੍ਰਧੂਲਿਤ ਹੋਯਾਇ ॥

ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਤ੍ਰਾਸ ਸਭ ਨਾਸੈ ॥੧॥

ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬੰਨ੍ਹ ਭਲ ਨਾਨਾ ਹੋਇਆ ॥1॥

ਸਾ ਮਤਿ ਪੂਰੀ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥

ਬੇਛੋਰਿ ਪੂਰੀ ਅਰੇ, ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਯੋਗੀਨਾਨਾ ਕਰਾਇਆ ॥

ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗੁ ਪਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਲਕਾ ਬੰਨ੍ਹਿ ਭਾਗਾਨੇ ਹੋਇ ਗਿਆ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਈਐ ਨਿਧਿ ਨਾਮਾ ॥

ਬਲਕਾ ਬੰਨ੍ਹਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਨਾਮ-ਨਿਧਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਪੂਰਨ ਸਭਿ ਕਾਮਾ ॥੨॥

ਬਲਕਾ ਬੰਨ੍ਹਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬੰਨ੍ਹ ਕਾਮੀ ਬੰਨ੍ਹ ਹੋਇਆ ॥2॥

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਜਨਮੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਭਲਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਾਨਾਨਾ ਬੰਨ੍ਹ ਬੰਨ੍ਹ ਹੋਇਆ ॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੁ ॥੩॥

ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਾਮ ਸ਼ਰਣ ਹੋਇਆ ॥3॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੇ ਜਨੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਬੰਨ੍ਹਾਨਾ ਧਰਮਾਨੇ ਬੰਨ੍ਹਿ ਹੋਇਆ,”

ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਵਸੈ ਭਗਵਾਨੁ ॥੪॥੪੭॥੧੧੬॥

ਯੇਯੋ ਮਨੁਸ਼ਾਨਾਨਾ ਬੰਨ੍ਹਾਨੇ ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਨਿਵਾਸ ਹੋਇਆ ॥4॥47॥116॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਏਕਸੁ ਸਿਉ ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥

ਯੇਯੋ ਬੰਨ੍ਹਿ ਮਨੁ ਏਕਿ ਬੰਨ੍ਹਾਨੇ ਪ੍ਰੇਮਾਨੇ ਮਨੁ ਹੋਇਆ,

ਵਿਸਰੀ ਤਿਸੈ ਪਰਾਈ ਤਾਤਾ ॥੧॥

ਬੇ ਅਨਾਨਾਨਾ-ਬੰਨ੍ਹਾਨਾ ਕਰਿਵਾ ਭਲਿਆ ॥1॥

ਬਿਨੁ ਗੋਬਿੰਦ ਨ ਦੀਸੈ ਕੋਈ ॥

ਭਾਵਾਨੁ ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਨਾ ਅਨਧ ਕੇਹੁ ਦੇਖਾ ਧਿਅਨੁ ਨਾਹੀਂ।

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਕਰਤਾ ਸੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਵਾਨੁ ਞਾਨ ਹੋਇਆ ਯੇ ਯੋਗਤਰ ਕਰੀ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬਹੁ ਕੀਛਿ ਕਰਿਯਾਨੁ ਏਵੰ ਯਾਵਨਾ ਭਾਰਾ ਕਰਾਇਆਨੁ
॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਮਨਹਿ ਕਮਾਵੈ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੇਲੈ ॥

ਯੇਯੋਂ ਕਪਛਿ ਏਕਾਗ੍ਰ ਚਿਤ ਹੋਇ ਨਾਮ-ਸੁਰਗਰ ਬਾਖਨਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਆਯੋ ਨਿਯੰ ਮੁਖਿ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕਾ
ਨਾਮ ਬੋਲੁਯਾਏ,

ਸੋ ਜਨੁ ਇਤ ਉਤ ਕਤਹਿ ਨ ਡੋਲੈ ॥੨॥

ਬੇ ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕਰੇ ਕੇਯੋਂ ਮਧ ਭਰੁ ਕਰੇ ਨਾਹੀਂ ॥੨॥

ਜਾ ਕੈ ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੋ ਸਚ ਸਾਹੁ ॥

ਯੇਯੋਂ ਮਨੁਸ਼ਯਰ ਪਾਸਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਖਨ ਥਾਏ, ਬੇ ਬਛਾ ਬਾਛੁਕਾਰ ਅਚੇ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਕਰਿ ਦੀਨੈ ਵਿਸਾਹੁ ॥੩॥

ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੁ ਭਾਵਾਨਾ ਪੁਰਿਸ਼ਾ ਵਨਾਯੋਨੁ ॥੩॥

ਜੀਵਨ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥

ਕਾਵਾਨੁ ਯਾਵਨ ਪੂਰੁਸ਼ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਮਿਲਿਯਾਨੁ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥੪॥੪੮॥੧੧੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹਿਪਰਿ ਬੇ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਨੀਏ ॥੪॥੪੮॥੧੧੭॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਨਾਮੁ ਭਗਤ ਕੈ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਨਾਮ ਹੂੰ ਭਾਵਾਰ ਭਭਰ ਪ੍ਰਾਨਰ ਆਖਾਰ ਅਚੇ।

ਨਾਮੋ ਧਨੁ ਨਾਮੋ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥੧॥

ਨਾਮ ਹੂੰ ਭਾਵਾਰ ਖਨ ਅਚੇ, ਨਾਮ ਹੂੰ ਭਾਵਾਰ ਕਪਾਪਾਰ ਅਚੇ ॥੧॥

ਨਾਮ ਵਡਾਈ ਜਨੁ ਸੋਭਾ ਪਾਏ ॥

ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਭਲੇ ਪੁੰਨਾਂ ਬਾ ਏਕੰ ਗੋਪਾ ਪੁੰਨ ਕਰਿਯਾ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਦਿਵਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਿੰਨ੍ਹ, ਏਹਿ ਨਾਮ ਚਾਹਾਕੁ ਹੂੰ ਪੁੰਨ ਹੋਇਯਾ, ਯਾਹਾਕੁ ਪੁੰਨ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਦੇਇਯਾ ॥੧॥ ਰੁਖ ॥

ਨਾਮੁ ਭਗਤ ਕੈ ਸੁਖ ਅਸਥਾਨੁ ॥

ਨਾਮ ਭਲੇ ਪੁੰਨ-ਗੰਢਿਰ ਨਿਵਾਸ ਥਾ ॥

ਨਾਮੁ ਰਤੁ ਸੇ ਭਗਤੁ ਪਰਵਾਨੁ ॥੨॥

ਯੇਯੋ ਭਲੇ ਨਾਮੇਰੇ ਮਨੁ ਰਹਿਯਾ, ਏ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋਇਯਾ ॥੨॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨੁ ਕਉ ਧਾਰੈ ॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਚਾਹਾਕੁ ਬੇਬਕਕੁ ਆਖਾਰ ਪੁੰਨ ਕਰਿਯਾ ॥

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਜਨੁ ਨਾਮੁ ਸਮਾਰੈ ॥੩॥

ਪੁੰਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣੇ ਯੇਯੋਕਾ ਬੇਬਕ ਨਾਮ-ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਿਯਾ ॥੩॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਪੂਰਾ ਭਾਗੁ ॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਯੇਯੋ ਬ੍ਰਹਮੰ ਭਾਗੇਰੇ ਭਲੇ ਥਾ,

ਨਾਮੁ ਸੰਗਿ ਤਾ ਕਾ ਮਨੁ ਲਾਗੁ ॥੪॥੪੯॥੧੧੮॥

ਚਾਹਾਰ ਹੂੰ ਮਨ ਨਾਮੇਰੇ ਲਾਗੇ ਰਹਿਯਾ ॥੪॥੪੯॥੧੧੮॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਬਲਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ ਯੇਯੋਕੇਵੇਲੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਕਾ ਨਾਮੇਰੇ ਧਾਨ ਕਰਿਯੋ,

ਤਬ ਤੇ ਧਾਵਤੁ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਇਆ ॥੧॥

ਬੇਬੇ ਠਾਕੁ ਮੋਰੇ ਬਿਕਾਰੇ ਆਭਕੁ ਪਠਾਯੋ ਹੋਇਯਾ ਮਨ ਭੁਭੁ ਹੋਇਯਾ ॥੧॥

ਸੁਖ ਬਿਸੁਆਸੁ ਪਾਇਆ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥

ਪੁੰਨਕ ਗੁਣਬੁਧਿ ਕਰਿ ਮੋਰੇ ਪੁੰਨਕ ਬਿਗ੍ਰਾਮ ਪੁੰਨ ਹੋਇਯਾ ॥

ਸ੍ਰਮੁ ਮਿਟਿਆ ਮੇਰੀ ਹਤੀ ਬਲਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਧੀਭਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਯਾਯਾ ਆਯਾ ਮੇਰਾ ਕੂਕਰੀਰ ਧੋਧਾ ਨਝੁ ਹੋਯਾਯਾਯਾਯਾ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਅਰਾਧਿ ਭਗਵੰਤਾ ॥

ਹੋ ਭਾਯਾ! ਭਗਵਾਨਾ ਚਰਨ-ਕਮਲਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਮਿਟੀ ਮੇਰੀ ਚਿੰਤਾ ॥੨॥

ਹਰਿਕਾ ਪ੍ਰਰਨ ਕਰਿ ਮੇਰਾ ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਯਾਯਾ ॥੨॥

ਸਭ ਤਜਿ ਅਨਾਥੁ ਏਕ ਸਰਣਿ ਆਇਓ ॥

ਮੂੰ ਅਨਾਥਾ ਬਰੂ ਬਾਹਾਰਾ ਧਧਾਗ ਕਰਿ ਦੇਯਾਯਾ ਆਯਾ ਏਕ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਗਰਗਰੇ ਆਇਯਾ।

ਉਚ ਅਸਥਾਨੁ ਤਬ ਸਹਜੇ ਪਾਇਓ ॥੩॥

ਬੇਬੇ ਠਾਰੂ ਮੂੰ ਬਰੋਯਾ ਸ਼ਾਨ ਬਾਯਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਪੁਾਧੁ ਕਰਿਅਯਾ ॥੩॥

ਦੁਖੁ ਦਰਦੁ ਭਰਮੁ ਭਉ ਨਸਿਆ ॥

ਮੇਰਾ ਦੁਃਖ-ਯਯਾਯਾ, ਭਯ-ਭੁਧਾ ਨਾਗ ਹੋਯਾਯਾਯਾਯਾ।

ਕਰਣਹਾਰੁ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਬਸਿਆ ॥੪॥੫੦॥੧੧੯॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਰਚਯਾਯਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਯੁਧਯਾਯਾ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਯਾ ॥੪॥੫੦॥੧੧੯॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕਰ ਕਰਿ ਟਹਲ ਰਸਨਾ ਗੁਣ ਗਾਵਉ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯਾ ਹਾਥਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯਾਯਾ ਆਯਾ ਮੁਖਾ ਧਾਰਾ ਭਾਯਾਯਾ ਗੁਣਬੂਠਿ ਕਰਿਯਾਯਾ।

ਚਰਨ ਠਾਕੁਰ ਕੈ ਮਾਰਗਿ ਧਾਵਉ ॥੧॥

ਚਰਨ ਧਾਰਾ ਧ੍ਰੁੰ ਠਾਕੁਰਯਾ ਮਾਰਗ ਅਨੁਸਰਨ ਕਰਿਯਾ ॥1॥

ਭਲੇ ਸਮੇ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਬਰੀਆ ॥

ਜੀਵਨਰ ਬੇਸ਼ੁ ਬਿਨਸਿ ਵਧ ਗੁਣ ਅਰੇ, ਮੋਹਭੇਦਭੇਦ ਭਗਵਾਨਯਾ ਸੁਰਨ ਕਰਿਯਾ ਅਵਸਰ ਮਿਲਿਯਾ ॥

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਭੈ ਪਾਰਿ ਉਤਰੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਗਵਾਨਯਾ ਨਾਮ ਸੁਰਨ ਧਾਰਾ ਭਲਾਨਕ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਕਰਿ ਛੁੱਧਾ ॥1॥ ਰੁਖ ॥

ਨੇਤ੍ਰੁ ਸੰਤਨ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖੁ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਨਿਯ ਨੇਤ੍ਰਰੇ ਬਛੁਕਾ ਧਰੰਨ ਕਰ।

ਪ੍ਰਭ ਅਵਿਨਾਸੀ ਮਨ ਮਹਿ ਲੇਖੁ ॥੨॥

ਅਵਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੁਯਾ ਨਿਯ ਸੁਧਰੇ ਧਾਰਨ ਕਰਿ ਨਿਯ ॥2॥

ਸੁਣਿ ਕੀਰਤਨੁ ਸਾਧ ਪਹਿ ਜਾਇ ॥

ਬਛੁਕਾ ਪਾਯਾ ਧਾਯ ਯੋਗਯਾ ਭਯਨ ਗੁਣ

ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟਾਇ ॥੩॥

ਭਾਯ ਐ ਪ੍ਰਕਾਰੇ ਭਾਰ ਯੋਗ ਮਰਨ ਭਯ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਿਵ ॥3॥

ਚਰਣ ਕਮਲ ਠਾਕੁਰ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਠਾਕੁਰ ਜੀਯਾ ਸੁਧਰੇ ਚਰਨਯਾ ਨਿਯ ਸੁਧਰੇ ਵਧਾਯ ਰਯ।

ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਨਾਨਕ ਨਿਸਤਾਰਿ ॥੪॥੫੧॥੧੨੦॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਐਧਰਿ ਨਿਯਰ ਅਨੂਯਾ ਮਾਨਵ ਗਰੀਰਰ ਕਯਾਯਾ ਕਰ ॥4॥51॥120॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਾ ਕਉ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੈ ॥

ਮੋਯ ਵਧਯ ਯਧਰੇ ਯੋਗਰ ਨਿਯ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਿਯਾਯਿ,

ਸੋ ਜਨੁ ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰੈ ॥੧॥

ਬੇ ਜਿਹ ਭਛਾਰੇ ਭਗਵਾਨਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਿਯਾ ॥1॥

ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਸਹਸਾ ਦੁਖੁ ਬਿਆਪੈ ॥

ਬਿਛੋਰਿ ਬਿਖਾਰਿ ਕਰਿ ਬਿਖਾਰਿ ਏਵੰ ਦੁਖੁ ਪ੍ਰਾਣੀਯੁ ਘਾਟਿਯੈ ॥

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਭਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਿਛੁ, ਨਾਮ-ਸੁਰਣਿ ਕਰਿਯੋ ਭ੍ਰਮ ਏਵੰ ਭ੍ਰਮੁ ਧੂਰਿ ਬਿਛੋਰਿਯਾ ॥1॥ ਰੂਪੁ ॥

ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਸੁਣੈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਵੈ ॥

ਮੋਘੰ ਬਧਿਯੋ ਭਗਵਾਨੁ ਭਗਵਾਨੁ ਗ੍ਰੰਥਿ ਯਾਏ ਆਭਿ ਭਗਵਾਨੁ ਭਗਵਾਨੁ ਗਾਇਯਾ ॥

ਤਿਸੁ ਜਨ ਦੁਖੁ ਨਿਕਟਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ॥੨॥

ਬੇਘੁ ਬਧਿਯੋ ਨਿਕਟਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ਬਿਛੋਰਿ ਆਬੈ ਨਾਹਿ ॥2॥

ਹਰਿ ਕੀ ਟਹਲ ਕਰਤ ਜਨੁ ਸੇਹੈ ॥

ਭਗਵਾਨੁ ਬੇਬਕ ਭਾਵਾਨੁ ਬੇਬਾ ਕਰਿ ਬੁਝਾਰਿ ਲਾਗਿਯਾ ॥

ਤਾ ਕਉ ਮਾਇਆ ਅਗਨਿ ਨ ਪੇਹੈ ॥੩॥

ਭਾਵਾਨੁ ਮਾਇਆ ਅਗਨਿ ਬੁਝੈ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ॥3॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਇਆਲ ॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੁਖਿ ਭਗਵਾਨੁ ਨਾਮ ਮੋਘੰ ਬਧਿਯੋ ਬੁਝਾਰਿ ਏਵੰ ਮੁਖਿ ਬਾਧਿ ਕਰਿਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਤਜੀਅਲੇ ਅਵਰਿ ਜੰਜਾਲ ॥੪॥੫੨॥੧੨੧॥

ਬੇਘੁ ਬਧਿਯੋ ਅਨਧ ਬਿਛੋਰਿ ਭਗਵਾਨੁ ਭਗਵਾਨੁ ਕਰਿਯੋ ॥4॥52॥121॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਛਾਡਿ ਸਿਆਨਪ ਬਹੁ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਬੇ ਭਾਗ! ਜਿਹ ਬੁਝਿਯੋ ਏਵੰ ਅਨਧ ਚਤੁਰਾਈ ਭਗਵਾਨੁ ਕਰਿ

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਟੇਕ ਟਿਕਾਈ ॥੧॥

ਪੂਰੁ ਗੁਰੂਆ ਭਗਵਾਨੁ ਜੀਅ ॥1॥

ਦੁਖ ਬਿਨਸੇ ਸੁਖ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥

ੴਪਰਿ ਵਧਿਓ ਭਗਵਾਨਯ ਗੁਣਗੁਣਾਦ ਕਰਿ ਬੁਝੀ ਹੋਇਯਾਯ ਆਯ ਚਾਹਾਰ ਬਹੁ ਦੁਖਯ ਨਾਯ
ਹੋਇਯਾਯ,

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਆ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਯ ਗੁਰੁਯ ਬਹਿਓ ਪੂਰੀ ਗੁਰੁਯ ਬਾਸਾਓ ਹੋਇਯਾਯ, ਬੇ ਗੁਰੁਯ ਕੁਪਾਰੁ ਭਗਵਾਨਯ ਠਾਕੇ ਬੁਝਿਓ
ਲਗਾਯ ਆਯ ॥੧॥ ਰੁਖ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਗੁਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ॥

ਗੁਰੁ ਮੇਯਯੋ ਯਕੁਰਯ ਨਾਮਰ ਮਯੁ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਯੋ,

ਮਿਟੇ ਵਿਸੁਰੇ ਉਤਰੀ ਚਿੰਤ ॥੨॥

ਮੇਯਯੋਯੋ ਮੇਯਰ ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ ਹੋਇਯਾਯਯੋ ਆਯ ਵਧਾਯੁਯਯੋ ਦੂਰ ਹੋਇਯਾਯਯੋ ॥੨॥

ਅਨਦ ਭਏ ਗੁਰ ਮਿਲਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥

ਕੁਪਾਰ ਯਰ ਗੁਰੁਯ ਮਿਲਿਵਾ ਭਾਰਾ ਆਨਯ ਪੁਰਾ ਹੋਇਯਾਯਯੋ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਾਟੇ ਜਮ ਜਾਲ ॥੩॥

ਨਿਯ ਕੁਪਾ ਯਾਯੋ ਕਰਿ ਗੁਰੁ ਮਨਦੂਯਯੋ ਫਾਯਾ ਕਾਯੋ ਵੇਯਯਯੋ ॥੩॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕਾ! ਮੂੰ ਪੂਰੀ ਗੁਰੁਯ ਪਾਇਯਾਯਯੋ,

ਤਾ ਤੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਬਿਆਪੈ ਮਾਇਆ ॥੪॥੫੩॥੧੨੨॥

ੴਪਾਯੋ ਮਾਯਾ ਮੇਯਯੋਯੋ ਦੂਰ ਪਾਯਿਯੋ ਕਰਿਵ ਨਾਯੋ ॥੪॥੫੩॥੧੨੨॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਯੋ ਮਯਲਾ 5 ॥

ਰਾਖਿ ਲੀਆ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਆਪਿ ॥

ਪੂਰੀ ਗੁਰੁ ਬੁਝੋ ਮੇਯਰ ਰਯਾ ਕਰਿਯਯੋ।

ਮਨਮੁਖ ਕਉ ਲਾਗੇ ਸੰਤਾਪੁ ॥੧॥

ਕਿਯੋ, ਬੋਝਾਯਾਯ ਯਪਰੇ ਵੇਯਯਰ ਪਾਯਾਯ ਮਾਯੋ ਆਬੋ ॥੧॥

ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਿ ਮੀਤ ਹਮਾਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ! ਗੁਰੂਜੀ ਬੰਦਾ ਸ਼ਰਣ ਕਰ।

ਮੁਖ ਉਜਲ ਹੋਵਹਿ ਦਰਬਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੂਜੀ ਦਰਬਾਰੇ ਚੋਰੇ ਮੁਖ ਭਯੋ ਹੋਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ ਹਿਰਦੈ ਵਸਾਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ! ਭੂ ਗੁਰੂਜੀ ਚਰਣ ਨਿਭ ਸੁਖਦੇਹ ਬਣਾ,

ਦੁਖ ਦੁਸਮਨ ਤੇਰੀ ਹਤੈ ਬਲਾਇ ॥੨॥

ਚੋਰੇ ਦੁਖ, ਗੁਣ ਅੰਗ ਅਪਦ ਨਸ਼ ਹੋਯਾਇ ॥੨॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਤੇਰੈ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ॥

ਗੁਰੂਜੀ ਗੱਥੇ ਚੋਰੇ ਬਾਘ ਅੰਗ ਬਖਸ਼ਾਇ ਅਰੇ।

ਦਇਆਲ ਭਏ ਸਗਲੇ ਜੀਅ ਭਾਈ ॥੩॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਬਹੁ ਲੋਕ ਚੋਰੇ ਭਯੋ ਹੋਯਾਇ ॥੩॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਜਬ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂ ਨਿਭ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਓ,

ਭਨਤਿ ਨਾਨਕ ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਪਰੀ ॥੪॥੫੪॥੧੨੩॥

ਬੇਭੇਬੇਲੇ ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਪਰਿਪੂਰਣ ਹੋਯਾਇ ॥੪॥੫੪॥੧੨੩॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਅਨਿਕ ਰਸਾ ਖਾਏ ਜੈਸੇ ਚੋਰ ॥

ਮਨੁਸ਼ ਅਪ੍ਰਭ ਬਾਧਿਓ ਪਦਾਰਥ ਪਸੰਦ ਬੇਬਨ ਕਰਿਯਾ

ਮੇਰ ਕੀ ਜੇਵਰੀ ਬਾਧਿਓ ਚੋਰ ॥੧॥

ਆਪ ਬਾਧਿਓ ਮੇਰੇ ਰਬੇਰੇ ਬੇ ਚੋਰੇ ਭਲੇ ਬਾਧਿ ਹੋਯਾ ॥੧॥

ਮਿਰਤਕ ਦੇਹ ਸਾਧਸੰਗ ਬਿਹੁਨਾ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਮੇਰੇ ਵਧੇਰੇ ਬੰਦੇ ਬੰਦੇ ਠਾਹੁ ਅਯਾਸ ਰਹਿਯਾ, ਚਾਹੇ ਗੰਗੇ ਦੇ ਪ੍ਰਭ ਹੋਯਾ।

ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ଯୋଗରେ ଫାସି ଜନ୍ମ ମୁହଁ ଚକ୍ରରେ ପଡ଼ି ରହିଥାନ୍ତି ଆଉ ଦୁଃଖରେ ନିଷ୍ଠ ହୋଇଯାନ୍ତି
॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ପରନ୍ତୁ, ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପାଇଁ ସେ ଏହିପରି ହୋଇଥାଏ ଯେପରି ଫସଲରେ ପଶୁକୁ ଡରାଇବା ପାଇଁ ପାଳିଭୂତ କରାଯାଇଥାଏ ॥୨॥

କିନ୍ତୁ, ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଭଗବାନଙ୍କ ନାମର ଜପ କରେ ନାହିଁ, ତାହାର ଦୁନିଆକୁ ଆସିବା ନିଷ୍ଫଳ ହୋଇଯାଏ ॥୩॥

ସେ ସବୁଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ସାମିଲ ହୋଇ ଗୋପାଳର ଭଜନ କରିଥାଏ ॥4॥55॥124॥

ଗଉଡ଼ି ମହଲା 5 ॥

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰੇ ॥

ਗੁਰੂਯੋਗ ਬਾਗੀ ਮਾਨਸਿਕ ਕੋਞੀ ਐਵੰ ਕਞ੍ਹੂ ਦੂਰ ਕਰਿਦੇਯਾਏ।

ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ ਸੁਖ ਸਾਰੇ ॥੧॥

ਗੁਰੂਯੋਗ ਬਾਗੀਰ ਫਾਜ਼ ਬ੍ਰਹਮ ਯੋਗ ਮਰਗ ਚਕ੍ਰ ਦੂਰ ਝੂਧ ਓ ਬਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੋਯਾਏ ॥1॥

ਭੈ ਬਿਨਸੇ ਨਿਰਭਉ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥

ਨਿਰਭਾਜ ਯੋਗਿਯੋਗ ਧਾਨ ਕਰਿ ਮੋਹਿ ਭਯੋ ਦੂਰ ਹੋਯਾਏ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਛਕਾ ਬਛਾਓਰੇ ਸ੍ਰੀ ਯੋਗਿਯੋਗ ਗੁਣਬੁਝਿ ਕਰਿਯਾਏ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਚਰਨ ਕਵਲ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰੇ ॥

ਯੋਗਿਯੋਗ ਚਰਗ ਕਮਲ ਸ੍ਰੀ ਨਿਯੋਗ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਰਹਿਯੋ।

ਅਗਨਿ ਸਾਗਰ ਗੁਰਿ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ ॥੨॥

ਗੁਰੂ ਮੋਹਿਓ ਭ੍ਰਮਾਰ ਅਗ੍ਨਿ ਬਾਗਿਰਯੋ ਪਾਰ ਕਰਿਯੋ ॥2॥

ਬੂਡਤ ਜਾਤ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਕਾਢੇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਭਵਬਾਗਿਰੇ ਰੂਠਿਰਹਿਯੋ, ਪਰਭੂ, ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂ ਮੋਹਿ ਰਖਾ ਕਰਿਯੋ।

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਟੂਟੇ ਗਾਢੇ ॥੩॥

ਗੁਰੂ ਮੋਹਿਓ ਪ੍ਰਭੂਯੋ ਬਹਿਓ ਮਿਯੋ ਕਰਿਯੋ, ਯਾਯਾਯੋ ਓਰੁ ਸ੍ਰੀ ਯੋਗ ਯੋਗਿਯੋਰੇ ਬਿਯੋਧ ਯੋ ॥3॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਸ੍ਰੀ ਬੇਧਿ ਗੁਰੂਯੋ ਪਾਯੋਰੇ ਬਮਿਧਿਓ ਅਧਿਓ,

ਜਿਸੁ ਭੇਟਤ ਗਤਿ ਭਈ ਹਮਾਰੀ ॥੪॥੫੬॥੧੨੫॥

ਯਾਯਾਯੋ ਬਹਿਓ ਮਿਯੋ ਮੋਹਿ ਹੋਯੋ ਹੋਯਾਏ ॥4॥56॥125॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਤਾ ਕੀ ਸਰਨੀ ਪਰਹੁ ॥

ਹੇ ਭਾਇ! ਬਛੁਕਾ ਬਛਾਕੇ ਚਾਹਾਕਾ ਗੰਗੇਰੇ ਪਠ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਪਨਾ ਆਗੈ ਧਰਹੁ ॥੧॥

ਨਿਯੰਤਰ ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਬੈਠਾਇਆ ਜਾਵੇ ॥੧॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਪੀਵਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਇ! ਅਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਪੀਂਦਾ ਰਹਿ ਜਾਵੇ ॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਭ ਤਪਤਿ ਬੁਝਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿਮਰਨ ਨਾਲ ਸਭ ਤਪਤਿ ਬੁਝਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਨਿਵਾਰਹੁ ॥

ਨਿਯੰਤਰ ਅਭਿਮਾਨ ਚਲਾਕੀ ਨਿਯੰਤਰ ਜਨਮ ਮਰਣ ਬੰਨ੍ਹ ਕਰ

ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ ਕੇ ਚਰਣ ਨਮਸਕਾਰਹੁ ॥੨॥

ਭਗਵੰਤ ਦੇ ਦਾਸ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਪੁਜਾਵੇ ॥੨॥

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਹਿ ਸਮਾਲੇ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਕਰੇ ॥

ਸੋ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਜੋ ਚਲੈ ਨਾਲੇ ॥੩॥

ਹੇ ਭਾਇ! ਸੋਧੀ ਜਾਵੇ ਧਨ ਬੰਨ੍ਹ ਕਰੇ ਧਾਇ ॥੩॥

ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ॥

ਜਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਜਿਸ ਦੀ ਮਸਤਕੀ ਭਾਗ, ਧਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਧਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਧਾਇਆ ਜਾਵੇ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ ਚਰਣੀ ਲਾਗੁ ॥੪॥੫੭॥੧੨੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤੂੰ ਚਾਹਾਕਾ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਲਾਗ ॥੪॥੫੭॥੧੨੬॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸੂਕੇ ਹਰੇ ਕੀਏ ਖਿਨ ਮਾਰੇ ॥

ਨੀਰਬ (ਬੁਝ)ਕੂ ਗੁਰੂਦੇਵ ਨਿਗਰੇ ਝੈਂ ਪੁਛੁਲੈਓ ਕਰਿਦਿਅਉ ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸੰਚਿ ਜੀਵਾਏ ॥੧॥

ਠਾਝਾਯ ਅਨੁਓ ਰੂਪੀ ਦੂਝੈ ਠਾਝਾ ਠਾਝੇ ਬਿਝਨ ਕਰਿ ਠਕਾਯ ਪੁਨਰ੍ਜੀਵਿਓ ਕਰਿਦਿਅਉ ॥1॥

ਕਾਟੇ ਕਸਟ ਪੂਰੇ ਗੁਰਦੇਵ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂਦੇਵ ਮੇਰਾ ਕਝ ਦੂਰ ਕਰਿਦੇਯਯਉ ।

ਸੇਵਕ ਕਉ ਦੀਨੀ ਅਪੁਨੀ ਸੇਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਯ ਬੇਬਕਕਯੁ ਬੇ ਨਿਯ ਬੇਬਾ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਉ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਮਿਟਿ ਗਈ ਚਿੰਤ ਪੁਨੀ ਮਨ ਆਸਾ ॥

ਮੇਰਾ ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ ਹੋਯਯਯਉ ਆਯ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋਯਯਯਉ

ਕਰੀ ਦਇਆ ਸਤਿਗੁਰਿ ਗੁਣਤਾਸਾ ॥੨॥

ਮੇਰੇ ਗੁਰੂਰ ਯਯਾਯ, ਬਦਗੁਰੂ ਨਿਯ ਧਮਾ ਕਰਿਯਉ ॥2॥

ਦੁਖ ਨਾਠੇ ਸੁਖ ਆਇ ਸਮਾਏ ॥

ਦੁਖ ਠਾਲਿਯਾਯ ਏਵ ਬੁਝ ਆਇ ਠਾਝਾਰ ਬੁਝ ਨੇਯਯਾਯ ।

ਢੀਲ ਨ ਪਰੀ ਜਾ ਗੁਰਿ ਫੁਰਮਾਏ ॥੩॥

ਮੇਰੇ ਗੁਰੂਯ ਆਯਾ ਕਰਿਯਾਉ, ਠਾਝਾਝੇਯ ਏਯਰੇ ਕਰਿ ਬਿਲਯ ਬੁਝਨਾਝੈ ॥3॥

ਇਛ ਪੁਨੀ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਮਿਲੇ ॥

ਮੇਯ ਪੁਰੁਖਯੁ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾਉ,

ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਸੁਫਲ ਫਲੇ ॥੪॥੫੮॥੧੨੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਠਾਝਾਰ ਬਰੁ ਯਯਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋਯਯਾਯ ਆਯ ਬੇ ਗੁਣ ਧਾਨਰੇ ਪੁਛੁਲੈਓ ਹੋਯਯਾਯ
॥4॥58॥127॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਓ ਮਯਯਾ 5 ॥

ପ୍ରଭୁ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ଵାରା ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଇଛି ।

ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ନାମ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେ ଶୀତଳ ହୋଇଯାଇଛି ॥ ୧ ॥

ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଆମେ ସୁଖୀ ହୋଇଯାଇଛୁ ।

ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଥିବା ଲକ୍ଷ୍ମୀରାଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ନାମର ସ୍ତୁତି ଆରାଧନା କରିବା ଦ୍ଵାରା

ସମସ୍ତ ରୋଗର ସ୍ଥାନ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି ॥୨॥

ସେ ସ୍ବାଭାବିକ ଭାବରେ ହରିଜ୍ଞ ବାଣୀ ବୋଲିଥାଏ ।

ହେ ପ୍ରାଣୀ! ଦିନର ଆଠ ପହର ହରିଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର ।

ଦୁଃଖ, ଯନ୍ତ୍ରଣା ଏବଂ ଯମଦୃଢ଼ ତାହାର ନିକଟକୁ ଆସେ ନାହିଁ

ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିଥାଏ ॥4॥59॥128॥

ଗଉଡ଼ି ମହଲା 5 ॥

ସେହି ଦିନ ବଡ଼ ଶୁଭ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ତାହାର ସଂଯୋଗ ମଧ୍ୟ ଭଲ ଅଟେ,

ଯେବେ ମୋତେ ନିର୍ଲସ୍ତ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ମିଳିଯାଇଛନ୍ତି ॥ ୧ ॥

ସେହି ସମୟ ଉପରେ ମୁଁ ସମର୍ପିତ ।

ଯେବେ ମୋର ମୋନ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ନାମର ଆରାଧନା କରିଥାଏ ॥1॥ରୁହ॥

ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଆଉ ସେ ଘଟି ମଧ୍ୟ ସଫଳ ହୋଇଯାଇଛି,

ଯେବେ ମୋର ଜିହ୍ଵା ହରି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାଏ ॥୨॥

ସେହି ମସ୍ତକ ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟେ ଯିଏ ସଛ୍ଛଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନଟମସ୍ତକ ହୋଇଥାଏ ।

ସେହି ଚରଣ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ ଯିଏ ପ୍ରଭୁ-ମାର୍ଗର ଅନୁସରଣ କରିଥାଏ ॥ ୩ ॥

ହେ ନାନକ! ମୋର ଭାଗ୍ୟ ଭଲ ଅଛି,

ଯାହାର ଫଳ ସ୍ବରୂପ ମୁଁ ସନ୍ଧ୍ୟା ଚରଣ ଆଶ୍ରୟରେ ଲାଗିଅଛି ॥4॥60॥129॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮੁਖਿ 5 ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਰਾਖੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਚਿਤ ਨਿਯੋ ਮਨਰੇ ਪਾਰਿ ਕਰ ।

ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਿ ਚਿੰਤਾ ਸਭ ਜਾਹਿ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭੂਯਾ ਨਾਮ- ਸੁਰਗ ਭਾਰਾ ਬਸਤੁ ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾ ॥1॥

ਬਿਨੁ ਭਗਵੰਤ ਨਾਹੀ ਅਨ ਕੋਇ ॥

ਭਗਵਾਨਯਾ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਾਣੀਯਾ ਆਭ ਕੇਹੁ ਨਾਹਿ ।

ਮਾਰੈ ਰਾਖੈ ਏਕੈ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ੴ ਭਗਵਾਨੁ ਹੂੰ ਯਾਹੂ ਰਖਾ ਕਰਿਯਾਹੁ ਆਭ ਨਾਗ ਕਰਿਯਾਹੁ ॥1॥

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ ਰਿਦੈ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਚਰਣ ਨਿਯੋ ਧ੍ਰੁਵਰੇ ਬਸਾਇ ।

ਅਗਨਿ ਸਾਗਰੁ ਜਪਿ ਉਤਰਹਿ ਪਾਰਿ ॥੨॥

ਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯਾ ਸੁਰਗ ਕਰਿਲੇ ਅਗ੍ਨਿ ਬਾਗਰ ਪਾਰ ਕਰਿਯੂ ॥2॥

ਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਸਿਉ ਲਾਇ ਧਿਆਨੁ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਸੁਰੂਪਰੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਯੋ

ਈਹਾ ਊਹਾ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥੩॥

ਭੋਭੋ ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕਰੇ ਵਧ ਬੰਸਾਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਵ ॥3॥

ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਗੁਰ ਸਰਣੀ ਆਇਆ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬਹੁ ਕਠਿ ਭਯਾਨ ਕਰਿ ਬੇ ਗੁਰੂਯਾ ਚਰਣ ਨੇਕਯੋ

ਮਿਟੇ ਅੰਦੇਸੇ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੪॥੬੧॥੧੩੦॥

ਆਭ ਭਾਵਾਰ ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯੋ ੴ ਆਦਿਕ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯੋ ॥4॥61॥130॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਦੂਖੁ ਸਭੁ ਜਾਇ ॥

ਯਾਹਾਯਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰਿਲੇ ਬਧੁ ਬੁਝਿ ਧੂਰ ਹੋਇਯਾ ॥

ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥੧॥

ਆਯੁ ਜਾਮੁ ਰਹੁ ਮਨਰੇ ਆਇ ਕਾ ਕਰਿਯਾ ॥1॥

ਜਪਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦ ਕੀ ਬਾਣੀ ॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਮਨ! ਬੇਧਿ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਬਾਣੀਰੁ ਯੋਗ ਕਰ।

ਸਾਧੂ ਜਨ ਰਾਮੁ ਰਸਨ ਵਖਾਣੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਛੁਯੋ ਨਿਯੋਗੁ ਯੋਗਿ ਰਾਮਾਯਾ ਗੁਣਗੁਣਾਧ ਕਰਿਯਾ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਕਸੁ ਬਿਨੁ ਨਾਹੀ ਦੂਜਾ ਕੋਇ ॥

ਦੂਜੇਯਾਹੋ ਏਕੁ ਯੋਗਿਯਾ ਬਿਨੁ ਆਯੁ ਕੇਹੁ ਨਾਹਾਉ।

ਜਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੨॥

ਭਾਯਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਧ੍ਰਿਸਟਿ ਬੇਦਿਯਾ ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਯਾ ॥2॥

ਸਾਜਨੁ ਮੀਤੁ ਸਖਾ ਕਰਿ ਏਕੁ ॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਮਨ! ਏਕੁ ਯੋਗਿਯਾ ਨਿਯੋਗਿ, ਬਝਾ ਏਕੁ ਬਾਧੁ ਬਨਾਯਾ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਖਰ ਮਨ ਮਹਿ ਲੇਖੁ ॥੩॥

ਨਿਯੋਗਿ ਧ੍ਰਿਸਟਿ ਹੋਇ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਾਯਾ ਗੁਣਗੁਣਿ ਅਯੋਗਿ ਲੇਖਾ ॥3॥

ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬਤ ਸੁਆਮੀ ॥

ਏਹੁ ਯੋਗਿਯਾ ਬਾਧਾ ਪੁਰਿ ਯੋਗਿਯਾ ਮਹਾਧੁ ਅਯੋਗਿ।

ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਾਨਕੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥੪॥੬੨॥੧੩੧॥

ਹੋ ਜਾਨਕ! ਬੇਧਿ ਅੰਤਰਿਯਾ ਪੁਰੁਯਾ ਹੋ ਮੋਗਿਯਾ ਕਰਿਯਾ ॥4॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਭੈ ਮਹਿ ਰਚਿਓ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਬਾਰਾ ਜਗਤ ਕਿਛਿ ਕਿਛਿ ਭਯੋਰੇ ਰਹਿਯਾ।

ਤਿਸੁ ਭਉ ਨਾਹੀ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ ॥੧॥

ਮੇਯੋਂ ਵਧਿਯੋ ਭਗਵਾਨਾ ਨਾਮਰ ਆਖਾਰ ਮਿਲਿਯਾ, ਚੁਕਿ ਕਿਛਿ ਭਯੋ ਨਾਹੀ ॥1॥

ਭਉ ਨ ਵਿਆਪੈ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਮੇਯੋਂ ਚੋਰੇ ਗਰਬਰੇ ਆਇਛੀ, ਚਾਹਾਯੋ ਕਿਛਿ ਭਯੋ ਲਾਗੇ ਨਾਹੀ।

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਣਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਤੂੰ ਚਾਹਾ ਕਰੂ ਯਾਹਾ ਚੋਰੇ ਲੋਭਾਯੋ ਕਰਿਯਾ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਸੋਗ ਹਰਖ ਮਹਿ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯ ਬੁਝਿ ਏਵੋ ਦੁਖਰੇ ਜਨ੍ਹ ਹੋਇ ਮਰਿਯਾ।

ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਜੇ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਣਾ ॥੨॥

ਕਿਛੁ, ਕਿਛੁ ਯਾਹਾ ਭਯੋ ਲਾਗਿਯਾ, ਏਥੇ ਹੋ ਆਇਯੋ ਬੁਝਿ ਪਾਇਯਾ ॥2॥

ਅਗਨਿ ਸਾਗਰੁ ਮਹਾ ਵਿਆਪੈ ਮਾਇਆ ॥

ਏਥੇ ਦੂਜਿਆ ਚੁਝਾਰ ਅਗਰ ਬਾਗਰ ਅਚੇ, ਮੇਯੋਂ ਲੋਭਾਯੋ ਮਾਯਾ ਪੁਰਾਇਯੋ ਕਰਿਯਾ।

ਸੇ ਸੀਤਲ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥੩॥

ਮੇਯੋਂ ਵਧਿਯੋ ਬਦਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਯਾ, ਏਥੇ ਮਾਯਾ ਰਹਿ ਮਖ ਬਾਛ ਰਹਿਯਾ ॥3॥

ਰਾਖਿ ਲੇਇ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖਨਹਾਰਾ ॥

ਹੇ ਰਖਕ ਪੁਰੂ! ਆਮਰ ਰਖਾ ਕਰ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਿਆ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰਾ ॥੪॥੬੩॥੧੩੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਯੋ ਠਾਰੂ ਵਧਿਯੋ ਪਾਯੋ ਵਿਚਾਰਾ ਜੀਵ ਕੀ ਕਰਿਯਾ ॥4॥63॥132॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਪੀਐ ਨਾਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਤੁਮਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋ ਨਾਮ-ਸੁਰਗ ਕਰਾਇਯਾ ॥

ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਦਰਗਹ ਥਾਉ ॥੧॥

ਭੂਮਰ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਹੂੰ ਚੋਰ ਧਰਵਾਰੇਰੇ ਜੀਵਕੂ ਬਧਾਨ ਮਿਲਿਯਾ ॥1॥

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੂ! ਚੋਰ ਬਿਨਾ ਜਗਤਰੇ ਆਯ ਕੇਹੀ ਨਾਹਾਨਿ।

ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੂਮਰ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਹੂੰ ਬਰਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਯਾਯਾ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਤੁਮ ਮਨਿ ਵਸੇ ਤਉ ਦੁਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥

ਹੇ ਾਕੂਰ! ਮਧਿ ਭੂ ਬ੍ਰਹਮਰੇਰੇ ਵਾਸ ਕਰੂ ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਪ੍ਰਾਗਿਰ ਦੂਝਾ ਰਹ ਨਾਹੀ।

ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗੈ ॥੨॥

ਭੂਮਰ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਹੂੰ ਭ੍ਰਮ ਆਰੰਭ ਭ੍ਰਮ ਭ੍ਰਮ ਹੋਯਾਯਾ ॥2॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ ॥

ਹੇ ਅਪਾਰ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੂ!

ਸਗਲ ਘਟਾ ਕੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥੩॥

ਹੇ ਜਗਤਰੇ ਬਾਮਨ! ਭੂ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮਰੇਰੇ ਜਾਗੀਝ ॥3॥

ਕਰਉ ਅਰਦਾਸਿ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥

ਮੂੰ ਨਾਨਕ ਨਿਯ ਗੁਰੂਕਾ ਬ੍ਰਹਮਰੇਰੇ ਬਿਨਭਿ ਕਰੇ ਮੇ

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਰਾਸਿ ॥੪॥੬੪॥੧੩੩॥

ਮੇਰੇ ਬਚਨਾਮਰੇ ਗੁਣਿਰੇ ਬਿਨ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਯਾਯਾ ॥4॥64॥133॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕਣ ਬਿਨਾ ਜੈਸੇ ਬੈਥਰ ਤੁਖਾ ॥

ਮੇਰੇਰੇ ਵਾਜਾ ਬਿਨਾ ਭ੍ਰਮ ਗੁਣ ਅਰੇ

ਨਾਮ ਬਿਹੂਨ ਸੂਨੇ ਸੇ ਮੁਖਾ ॥੧॥

ਬੇਰੇਰੇ ਹੂੰ ਬੇਰੇ ਗੁਣ ਗੁਣ ਅਰੇ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਬਿਹਾਨ ਅਰੇ ॥1॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਨਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥

ਹੇ ਨਾਮੁ ਪੁਰਾਣੀ! ਬਾਹਰੇ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਨਾਮਾ ਜਪਿ ਸੁਖੁ ਕਰੁ ਪਾਇ ॥

ਨਾਮ ਬਿਹੁਨ ਪ੍ਰਿਥੁ ਦੇਹ ਬਿਗਾਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨਾਮਾ ਜਪਿ ਬਿਨਾ ਏਕੈ ਚਰਨੁ ਪ੍ਰਭੂਨਾਮਾ ਅਚਰ, ਯਾਹਾ ਪਰਮੁ ਹੋਇ ਪਾਇ ॥੧॥ ਕੁਝ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਾਹੀ ਮੁਖਿ ਭਾਗ ॥

ਨਾਮੁ ਸੁਖੁ ਬਿਨਾ ਚਰਣੁ ਭਾਗੁ ਭਯੋ ਹੋਇ ਪਾਇ ॥

ਭਰਤ ਬਿਹੁਨ ਕਹਾ ਸੋਹਾਗੁ ॥੨॥

ਨਿਯਮੁ ਪਠਿ ਬਿਨਾ ਬੁਝਾਗੁ ਕਾਝੈ? ॥੨॥

ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ ਲਗੈ ਅਨ ਸੁਆਇ ॥

ਮੋਘੈ ਬਯੋਗੁ ਨਾਮੁ ਬਿਸ੍ਰੰਬਿ ਕਰਿ ਅਨਧਿ ਰਹਿ ਪਾਇ,

ਤਾ ਕੀ ਆਸ ਨ ਪੂਜੈ ਕਾਇ ॥੩॥

ਭਾਗੁ ਕੀਯੋ ਆਕਾਸ਼ੁ ਪੂਰਾ ਬੁਝਾਇ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੀ ਦਾਤਿ ॥

ਨਾਮੁ ਕਰੁਣਾ ਮੇਰੇ ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੋਘੈ ਬਯੋਗੁ ਨੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਨਾਮੁ ਭਯੋਗੁ ਪ੍ਰਭਾਨੁ ਕਰੁਣਾ,

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ॥੪॥੬੫॥੧੩੪॥

ਬੇਧਿ ਰਾਤਿ ਭੋਗੁ ਨਾਮੁ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਪਾਇ ॥੪॥੬੫॥੧੩੪॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮੁਖਿ 5 ॥

ਤੂੰ ਸਮਰਥੁ ਤੂੰਹੈ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਬਰਗਭਿਨਾਨ ਅਰੁ ਆਯੋ ਤੂੰ ਹੋਂ ਮੇਰਾ ਬਾਨੀ ਅਰੁ।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੁਮ ਤੇ ਤੂੰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥੧॥

ਹੇ ਓਕੂਰ! ਤੂੰ ਅੰਤਰੀਮੀ ਅਰੁ ਆਯੋ ਏਹਿ ਦੂਨਿਆਰੇ ਬਹੁ ਕਿਛਿ ਚੋਰ ਪ੍ਰੇਰਗਾਰੂ ਹੋਂ ਹੋਯਛਿ ॥1॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਜਨ ਓਟ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਹੋਂ ਬੇਬਕਯਾ ਬਾਹਾਰਾ ਅਰੁ।

ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਉਧਰਹਿ ਜਨ ਕੋਟਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਚੋਰ ਗਰਗ ਨੇਕ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਪ੍ਰਾਨੀ (ਭਵਬਾਗਰੂ) ਪਾਰ ਹੋਯਯਛਿ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਤੇਤੇ ਸਭਿ ਤੇਰੇ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ! ਬਾਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਜੀਵਯਛੁ ਅਯਛਿ, ਬੇਮਾਨੇ ਬਹੁ ਚੋਰ ਭਾਰਾ ਭਯਛੁ ਹੋਯਛਿ,

ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੁਖ ਘਨੇਰੇ ॥੨॥

ਚੋਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਆਮੇ ਅਮੇ, ਜੀਵਯਛੁ ਅਯਛੁ ਬਹੁ ਭਯਛੁ ਹੋਯਛਿ ॥2॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਵਰਤੈ ਸਭ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਜਗਤਰੇ ਮਾਯਾ ਕਿਛਿ ਮਧ ਘਰਿਆ, ਭਾਯਾ ਬਹੁ ਚੋਰ ਯਯਾਬਾਰੇ ਬੁਧ।

ਹੁਕਮੁ ਬੁਝੈ ਸੇ ਸਚਿ ਸਮਾਣਾ ॥੩॥

ਮੇਯਛੁ ਬਧਛਿ ਭਗਵਾਨਯਛੁ ਬੁਝੈਨੇਯਛਿ, ਬੇ ਬਧਰੇ ਹੋਂ ਰਹਿਆ ॥3॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੀਜੈ ਪ੍ਰਭ ਦਾਨੁ ॥

ਨਾਨਕ ਕਯਛਿ ਮੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਨਾਮਰ ਭਯਯਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ॥3॥

ਨਾਨਕ ਸਿਮਰੈ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥੪॥੬੬॥੧੩੫॥

ਕਾਰਣ ਬੇ ਚੋਰ ਨਾਮਰ ਭਯਾਰਯਛੁ ਹੋਂ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਆ ॥4॥66॥135॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮੁਖਲਾ 5 ॥

ਤਾ ਕਾ ਦਰਸੁ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਰੀ ॥

ਬੇਹੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਦਰਸਨ ਬੇਹੁ ਭਾਗਯਾਲਾ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਵ,”

ਜਾ ਕੀ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥੧॥

ਬੇਹੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਦਰਸਨ ਬੇਹੁ ਭਾਗਯਾਲਾ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਵ,”

ਜਾ ਕੈ ਹਰਿ ਵਸਿਆ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥

ਮਾਹਾਰ ਝੁਧਰੇ ਯੋਗੁਰਾਜ ਨਿਵਾਸ ਹੋਇਯਾਵ,”

ਤਾ ਕਉ ਦੁਖੁ ਸੁਪਨੈ ਭੀ ਨਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਵਾਯੁ ਬ੍ਰਹਮੰਡੇ ਮਧ ਧੁੰਧਲ ਬੁਝਿ ਕਰੇ ਨਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਰਾਖੇ ਜਨ ਮਾਹਿ ॥

ਗੁਰੁ ਬੇਰੋਜ ਭਭਾਰ ਯੋਗੁਰ ਨਿਧਿ ਬੇਰੋਜ ਝੁਧਰੇ ਬਧਾਇਯਾਵ ।

ਤਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਜਾਹਿ ॥੨॥

ਭਾਵਾਰ ਬਯੋਧੇ ਪਾਪ ਓ ਬੰਧਾਰ ਨਿਰੁਧ ਹੋਇਯਾਵ ॥੨॥

ਜਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥੀ ਨ ਜਾਇ ॥

ਯੋਗੁਰਾਜ ਬੇਰੋਜ ਮਹਿਮਾ ਬੰਨ੍ਹਨਾ ਕਰਾਇਯਾ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹੀ ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਨੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥੩॥

ਏਹੀ ਬੇਰੋਜ ਪਰੰਬਰ-ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਓਰੇ ਲਾਨ ਰਹਿਯਾਵ ॥੩॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨਉ ਸੁਨੀਜੈ ॥

ਬੇਹੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੋਹਾਰ ਏਕ ਬਿਨਉ ਗੁਣ ਮੋਹ

ਦਾਸ ਕੀ ਧੂਰਿ ਨਾਨਕ ਕਉ ਦੀਜੈ ॥੪॥੬੭॥੧੩੬॥

ਨਿਧਿ ਵਾਸਰ ਚਰਨ ਧੂਰਿ ਭਧਾਰ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ॥੪॥੬੭॥੧੩੬॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮੁਖਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਤੇਰੀ ਜਾਇ ਬਲਾਇ ॥

ਹੇ ਜੀਵ! ਭਗਵਾਨਾ ਨਾਮ ਸ਼ਰਨ ਕਰਿਲੇ ਚੋਰ ਬਿਪਥ ਦੂਰ ਹੋਇਯੋ

ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥੧॥

ਆਭ ਚੋਰ ਮਨਰੇ ਬਰ ਕਲਿਆਣ ਆਇ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾ ॥1॥

ਭਜੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਏਕੇ ਨਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾ ਨਾਮਨੂੰ ਭਜਨ ਕਰ,

ਜੀਅ ਤੇਰੇ ਕੈ ਆਵੈ ਕਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣ ਏਹਿ ਜਾਨ ਝੁੰ ਚੋਰ ਆਨ੍ਹਾ ਪਾਛੈ ਪਰਲੋਕਰੇ ਕਾਮਰੇ ਆਇਵ ॥1॥ ਰੂਝ ॥

ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਗੁਣ ਗਾਉ ਅਨੰਤਾ ॥

ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਅਨੰਤ ਪੁਰੁਸ਼ ਧਰੋਗਾਗਨ ਕਰੁਯਾਅ

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤਾ ॥੨॥

ਏਹਾ ਪੂਰੁ ਗੁਰੁਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤ੍ਰ ਅਚੋ ॥2॥

ਛੇਡਿ ਉਪਾਵ ਏਕ ਟੇਕ ਰਾਖੁ ॥

ਅਨੰਪ ਭਧਾਯ ਚਪਾਗ ਕਰਿਏਅ ਆਭ ਨਿਯ ਆਸ਼ਾ ਏਕ ਪੁਰੁ ਭਧਰੇ ਰਖ।

ਮਹਾ ਪਦਾਰਥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਚਾਖੁ ॥੩॥

ਏਹਿਪਰਿ ਚੁ ਮਹਾ ਪਦਾਰਥ ਅਮ੍ਰਿਤਮਯ1 ਰਸਨੂੰ ਚਾਖੁਅਛੁ ॥3॥

ਬਿਖਮ ਸਾਗਰੁ ਤੇਈ ਜਨ ਤਰੇ ॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਏਹਿ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਵਸਾਗਰਨੂੰ (ਆਨ੍ਹਿਕ ਪ੍ਰਸੰਨ ਬਹਿਓ) ਪਾਰ ਹੋਇਯਾ,

ਨਾਨਕ ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥੪॥੬੮॥੧੩੭॥

ਮਾਹਾ ਭਧਰੇ ਪੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ ਕਰਿਯਾਛੁ ॥4॥68॥137॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਿਰਦੈ ਚਰਨ ਕਮਲ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰੇ ॥

ਮੇਯੈ ਵਧਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਸੁਖਰ ਚਰਣ ਕਮਲ ਨਿਯ ਸੁਖਮਰੇ ਪਾਰਣ ਕਰਿਯਾਛੁ,

ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥੧॥

ੴਰਿ ਵਧਯੋ ਪ੍ਰਭੂ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਬਹਿਓ ਮਿਥੀ ਭਵਬਾਗਰੂ ਮੁਖਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਨਿਯ ॥1॥

ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ! ਗੋਵਿੰਦਯਾ ਮੰਗੇਗਾਨ ਕਰੁਯਾਯ।

ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਛਯਾ ਬਹਿਓ ਮਿਥੀ ਭਗਵਾਨਯਾ ਨਾਮਕੂ ਧਾਨ ਕਰ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਹੋਈ ਪਰਵਾਨੁ ॥

ਭੇਵੇ ਪ੍ਰਾਣੀਰ ਕੁਲੰਭ ਵੇਖੁ ਬਧਯਰ ਵਰਵਾਰੇਰ ਬ੍ਰਾਜੂਓ ਹੋਯਾਯਾ,”

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ਨਾਮ ਨੀਸਾਨੁ ॥੨॥

ਮੇਵੇ ਚਾਹਾਕੂ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਭਾਰਾ ਨਾਮਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਮਿਲਿਯਾਯ ॥2॥

ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਪੂਰਨ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥

ਪੁਰੁਯਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਪਦ ਮਿਲਿਯਾਯ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਭੈ ਭਰਮ ਮਿਟਾਇਆ ॥੩॥

ਬਛਯਾ ਬਯਾਰੇ ਭਯ-ਭ੍ਰਮ ਕੂਰ ਹੋਯਾਯਾਯ ॥3॥

ਜਤ ਕਤ ਦੇਖਉ ਤਤ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

ਮੇਯੁ ਆਭੇ ਮਧ ਮੂੰ ਵੇਖੁਯਾਯਿ, ਬੇਯਾਰੇ ਪੁਰੁ ਵਧਾਪਕ ਹੋਯਾਯਯਿ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਇ ॥੪॥੬੯॥੧੩੮॥

ੴਪਾਯੁ, ਵਾਧ ਨਾਨਕ ਯੋਗਰਯਾ ਯੋਗ ਨੇਯਯਿ ॥4॥69॥138॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਓ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਗੁਰ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯ ਗੁਰੂਯਾਯਾ ਵਰਜਨ ਪੁਓ ਭਨ ਮਨਰੇ ਬਧਧਿਓ ਆਯੇ।

ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਉ ॥੧॥

ਮੂੰ ਨਿਯ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਨਾਮ ਨਿਰਯਰ ਯਧ ਕਰਿ ਯਾਧਿਓ ਰਹਿਯਿ ॥1॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਗੁਰਦੇਵ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰੰਪਰਾ ਗੁਰੂਦੇਵ!

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲਾਗਉ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਤੇਰੇ ਬੇਬਾ ਭਭਿਰੇ ਲਾਗਿਯਾਭ ॥੧॥ ਰੁਖ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਿਰਦੈ ਉਰ ਧਾਰੀ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਚਰਣ-ਕਮਲ ਮੂੰਹ ਨਿਭ ਸੁਖਮੇਰੇ ਬਥਾਯਿਯੋ,

ਮਨ ਤਨ ਧਨ ਗੁਰ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੀ ॥੨॥

ਕਾਰਣ ਗੁਰੂਦੇਵਯੋ ਬੁਝਰ ਚਰਣ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਮਨ, ਭਜ, ਧਨ ਅਵਾ ਗੁਣਗੁਣ ਅਧਾਰ ਅਰੇ ॥੨॥

ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਹੋਵੈ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਭੋਰੇ ਯੋਗ ਬਧਾਨ ਉ ਬਧਾਰੇ ਧਰਮਾਰੇ ਸੁਭਿਤ ਹੋਵੇ।

ਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ ਜਾਣੁ ॥੩॥

ਮੇਰੇ ਸੇਵਕੇ ਭੁਭਾਗੁ ਗੁਰੂਦੇਵਯੋ ਨਿਕਟ ਭਾਵਿਓ ॥੩॥

ਸੰਤ ਧੂਰਿ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀ ॥

ਬਭਯੋ ਚਰਣ-ਪ੍ਰੀਤ ਬੀਭਾਗਯੋ ਹੂੰ ਗੁਰੂ ਹੋਯਾਯੋ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਭੇਟਤ ਹਰਿ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥੪॥੭੦॥੧੩੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਯੋ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਭਾਰਾ ਲਿਵਲਾਗੀ ਬਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗ ਲਾਗੀ ਯਾਯੋ ॥੪॥੭੦॥੧੩੯॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਢਿ ਮੁਖਿ 5 ॥

ਕਰੈ ਦੁਹਕਰਮ ਦਿਖਾਵੈ ਹੋਰੁ ॥

ਮਨੁਖੁ ਪ੍ਰਸੰਨ੍ਹ ਕਰਿਯਾਵ, ਪਰਛੁ ਵਾਹਾਰ ਲੋਕਾਨੁ ਅਨਧ ਰੂਪ ਵੇਖਾਇਯਾਵ।

ਰਾਮ ਕੀ ਦਰਗਹ ਬਾਧਾ ਚੋਰੁ ॥੧॥

ੴਰਿ ਵਧਿ ਰਾਮਾਨੰਦ ਬਰਵਾਰੇਰੇ ਚੋਰ ਭਲਿ ਖਰਾ ਪਢਿਯਾਵ ॥1॥

ਰਾਮੁ ਰਮੈ ਸੋਈ ਰਾਮਾਣਾ ॥

ਮੋਢੈ ਵਧਿ ਰਾਮਾਨੰਦ ਪ੍ਰਰਥਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇ ਰਾਮਾਨੰਦੁ ਭਉਧਾਇਕ ਅਰੇ।

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਏਕੁ ਸਮਾਣਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ੴਕ ਭਗਵੰਤੁ ਜਲ, ਭਲ ਅਕਾਸ਼ਰੇ ਬਰੰਤੁ ਮੁਖਿਯਾਵ ਅਭਿ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅੰਤਰਿ ਬਿਖੁ ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੁਣਾਵੈ ॥

ਬੇਛਾਰਾਨਾ ਵਧਿ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਮੁਖਿਯਾਵ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਣਾਇਯਾਵ, ਪਰਛੁ, ਭਾਵਾਰ ਭਿਓਰੇ ਬਿਖੁ ਬਿਧਾਇਯਾਵ।

ਜਮ ਪੁਰਿ ਬਾਧਾ ਚੋਟਾ ਖਾਵੈ ॥੨॥

ੴਰਿ ਵਧਿ ਮਨਮੋਹਕਰੇ ਵਧਾ ਫੋਕਾ ਮਾਓ ਗਾਇਯਾਵ ॥2॥

ਅਨਿਕ ਪੜਦੇ ਮਹਿ ਕਮਾਵੈ ਵਿਕਾਰ ॥

ਪ੍ਰਾਨਿ ਪਛਰੇ ਪਾਪ ਕਰਿਯਾਵ।

ਖਿਨ ਮਹਿ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਹਿ ਸੰਸਾਰ ॥੩॥

ਪਰਛੁ, ੴਕ ਖਿਨਰੇ ਬੇ ਬੰਬਾਰੇ ਬੰਦੁਖਰੇ ਪੁਕਾਰ ਫੋਕਾਇਯਾਵ ॥3॥

ਅੰਤਰਿ ਸਾਚਿ ਨਾਮਿ ਰਸਿ ਰਾਤਾ ॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਮੋਢੈ ਵਧਿ ਬਾਹੁ ਬੰਧਾਰੇ ਮਨੁ ਰਹਿਯਾਵ ਅਭ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤਰੇ ਰਚਾਇਯਾਵ,

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਕਿਰਪਾਲੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥੪॥੭੧॥੧੪੦॥

ਭਾਵਾ ਭਉਰੇ ਬਿਧਾਤਾ ਵਧਾਇਯਾਵ ॥4॥71॥140॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠੇ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਰਾਮ ਰੰਗੁ ਕਦੇ ਉਤਰਿ ਨ ਜਾਇ ॥

ਰਾਮਾਯਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰਯਾ ਕੇਵੇ ਦੂਰ ਸ਼ੁਭਨਾਇ,

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਜਿਸੁ ਦੇਇ ਬੁਝਾਇ ॥੧॥

ਯਾਤਾਨੁ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯਾਇ, ਯੇ ਏਹਿ ਪ੍ਰੇਮਨੁ ਪਾਇਯਾ ॥1॥

ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਸੇ ਮਨੁ ਸਾਚਾ ॥

ਯਾਤਾਰ ਮਨ ਭਗਵਾਨਯਾ ਰਯਾਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾ, ਯੇਹਿ ਮਨ ਬਯਾ ਅਚੇ।

ਲਾਲ ਰੰਗ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਤਾ ਭਧਰੇ ਮਾਯਾਰ ਅਧਾ ਕੇਯੋ ਰਯਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਕਾਯਾ ਪਾਰੇ ਨਾਇ, ਭਾਵ, ਏਹਾ ਗਾਯ ਲਾਲ ਰਯਾ ਵਾਲਾ
ਹੋਯਾਯਾ, ਏਧਰਿ ਵਯਯਿ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਭੂ ਬਿਧਾਤਾਰ ਰੂਪ ਹੋਯਾਯਾ ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਸੰਤਹ ਸੰਗਿ ਬੈਸਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥

ਮੇਯੋ ਵਯਯਿ ਬਯਯਾ ਬਾਧਰੇ ਬਿਰਾਯਮਾਨ ਹੋਯਾ ਪ੍ਰਭੂਯਾ ਮਗੋਗਾਨਾ ਕਰਿਯਾ, ਏਧਰਿ

ਤਾ ਕਾ ਰੰਗੁ ਨ ਉਤਰੈ ਜਾਇ ॥੨॥

ਯਾਤਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਰਯਾ ਕੇਵੇ ਯਾਯੇ ਨਾਇ ॥2॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਸੁਖੁ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ॥

ਭਗਵਾਨਯਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਨਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਧਰਯੋ ਸ਼ੁਭਨਾਇ

ਆਨ ਰੰਗ ਫੀਕੇ ਸਭ ਮਾਇਆ ॥੩॥

ਆਯਾ ਮਾਯਾਰ ਅਧਾ ਬਧੁ ਰਯਾ ਧਿਕਾ ਅਚੇ ॥3॥

ਗੁਰਿ ਰੰਗੇ ਸੇ ਭਏ ਨਿਹਾਲ ॥

ਮੇਯੋ ਵਯਯਿ ਗੁਰੂਯਾ ਪ੍ਰਭੂਯਾ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਰਯਾਨਾ ਕਰਿਯਾ, ਯੇ ਕ੍ਰਿਯਾ ਹੋਯਾਯਾ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਭਏ ਹੈ ਦਇਆਲ ॥੪॥੭੨॥੧੪੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਤਾ ਭਧਰੇ ਗੁਰੂਯਾ ਵਯਾਨੁ ਹੋਯਾਯਾ ॥4॥72॥141॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਿਮਰਤ ਸੁਆਮੀ ਕਿਲਵਿਖ ਨਾਸੇ ॥

ਯਗਧਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਲੇ ਪਾਪ ਨਝੁ ਹੋਇਆ ॥

ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਨਿਵਾਸੇ ॥੧॥

ਆਯੁ ਮਨੁਸ਼ਯ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਬ੍ਰਹਮ ਏਵੰ ਪੁਸ਼ਕਰਾ ਪੂਰਕ ਬਾਸ ਕਰਿਯਾ ॥1॥

ਰਾਮ ਜਨਾ ਕਉ ਰਾਮ ਭਰੋਸਾ ॥

ਰਾਮਕ ਭਭਕੁ ਰਾਮ ਭਰੋਸੇ ਝੋ ਭਰੋਸਾ ਯਾ ॥

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸਭੁ ਮਿਟਿਓ ਅੰਦੇਸਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਗਵਾਨਕ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਲੇ ਬਹੁ ਚਿੰਤਾ ਧੂਰ ਹੋਇਆ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਕਛੁ ਭਉ ਨ ਭਰਾਤੀ ॥

ਬਠਬਠਾਹੇ ਰਹਿਲੇ ਕਿਛੁ ਭਯ ਏਵੰ ਭ੍ਰਿਯਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਨਾਝੋ

ਗੁਣ ਗੋਪਾਲ ਗਾਈਅਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ॥੨॥

ਆਯੁ ਧੰਨ ਰਾਠਿ ਗੋਪਾਲਕ ਮੰਗੇਗਾਨ ਹੋਯਾ ॥2॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭੁ ਬੰਧਨ ਛੋਟ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਨਿਯ ਭਭਕੁ (ਮੋਹ- ਮਾਯਾ) ਬੰਧਨਰੂ ਮੁਕਤ ਕਰਿਦੇਯਕਛੁ

ਚਰਣ ਕਮਲ ਕੀ ਦੀਨੀ ਓਟ ॥੩॥

ਆਯੁ ਨਿਯ ਚਰਣ ਕਮਲਰ ਬਾਹਾਰਾ ਦੇਯਕਛੁ ॥3॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਭਈ ਪਰਤੀਤਿ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਸ਼ ਭਭਕੁ ਧ੍ਰੁਵਰੇ ਆਸ਼ਾ ਬਨਿ ਰਹਿਯਾ ॥

ਨਿਰਮਲ ਜਸੁ ਪੀਵਹਿ ਜਨ ਨੀਤਿ ॥੪॥੭੩॥੧੪੨॥

ਆਯੁ ਬੇ ਬਰਵਾ ਝੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਮੰਗੇ ਪਾਨ ਕਰੁਯਾ ॥4॥73॥142॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਲਾਰਾ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧਿਓ ਮਨ, ਫਿਰਿਯੋ ਚਰਣਰੇ ਲਾਗਿਯਾਏ,

ਦੁਖੁ ਦਰਦੁ ਭ੍ਰਮੁ ਤਾ ਕਾ ਭਾਰਾ ॥੧॥

ਭਾਰਾ ਦੁਖ, ਮਿਥੁਯੋ ਏਵਾਂ ਭ੍ਰਮ ਦੂਰ ਹੋਯਾਏ ॥1॥

ਹਰਿ ਧਨ ਕੇ ਵਾਪਾਰੀ ਪੂਰਾ ॥

ਬੇਘੋਰੀ ਪੂਰੀ ਪੂਰੀ ਪੂਰੀ, ਏਵਾਂ ਫਿਰਿਯੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧਨਰ ਵਾਪਾਰ ਕਰਿਯਾਏ।

ਜਿਸਹਿ ਨਿਵਾਜੇ ਸੇ ਜਨੁ ਸੁਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਯਾਕੂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਖਿਯੋ, ਬੇ ਬੁਝਿਯੋ ਹੋਯਾਏ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਾ ਕਉ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਸਾਈ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧਿਓ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯਾਏ,

ਸੇ ਜਨ ਲਾਰੀ ਗੁਰ ਕੀ ਪਾਈ ॥੨॥

ਏਧਰਿ ਵਧਿਓ ਫਿਰਿਯੋ ਚਰਣਰੇ ਆਇ ਲਾਗਿਯਾਏ ॥2॥

ਸੁਖ ਸਹਜ ਸਾਂਤਿ ਆਨੰਦਾ ॥

ਬੇਘੋਰਿ ਵਧਿਓ ਬ੍ਰਹਮਵਿਦ ਬੁਝ, ਗਾਏ ਏਵਾਂ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾਏ

ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੇ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥੩॥

ਆਯੋ ਬੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪ੍ਰਭੂਕ ਬੁਝਿ ਆਨੰਦਨਾ ਕਰਿ ਫਿਰਿਯੋ ਯਾਏ ॥3॥

ਨਾਮ ਰਾਸਿ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਖਾਟੀ ॥

ਬੇ ਨਾਮਕ! ਮੇਭੈਂ ਵਧਿਓ ਬੇਬੇਸਰੇ ਰਹਿ ਲੋਕੀਯੋ ਨਾਮ ਧਨਰ ਪੂਜਿ ਅਯੋ ਕਰਿਯਾਏ,

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਦਾ ਕਾਟੀ ॥੪॥੭੪॥੧੪੩॥

ਲੋਕੀਯੋ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰਭਾਕ ਬਿਪਦ ਨਿਰੂਧ ਕਰਿਯੋ ॥4॥74॥143॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਸਭਿ ਮਿਟਹਿ ਕਲੇਸ ॥

ਭਗਵਾਨਕ ਸਮਰਪ ਕਰਿਯੋ ਬਹੁ ਦੁਖ ਕੋਠੀ ਦੂਰ ਹੋਯਾਏ

ਚਰਣ ਕਮਲ ਮਨ ਮਹਿ ਪਰਵੇਸ ॥੧॥

ਓ ਪੁਰੁਸ਼ ਬ੍ਰਹਮਾ ਚਰਣ ਕਮਲ ਮਨਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਐ॥੧॥

ਉਚਰਹੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਲਖ ਬਾਰੀ ॥

ਹੇ ਪਾਪੀ ਜੇਹ੍ਹ! ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਲਖ ਬਾਰ ਯਦਰਿ ਕਰ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪੀਵਹੁ ਪ੍ਰਭ ਪਿਆਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਹਿੰਦੁ ਜੇਹ੍ਹ! ਭੂ ਜਾਮ ਰੂਪੀ ਅਮ੍ਰਿਤ ਰਸਰ ਪਾਨ ਕਰ ॥੧॥ ਰੂਹ॥

ਸੁਖ ਸਹਜ ਰਸ ਮਹਾ ਅਨੰਦਾ ॥

ਭੋਭੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਬ੍ਰਹਮ ਏਵੰ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਵ,

ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੇ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥੨॥

ਯਦਿ ਭੂ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪੁਰੁਸ਼ ਵਾਰਿਐ ਯਦਿ ਕਰਿ ਜਿਯ ਜੀਵਨ ਅਭਿਵਾਹਿਤ ਕਰੂ,

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮਦ ਖੋਏ ॥

ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮਦ, ਅਹੰਕਾਰ, ਯਦਿਐ ਚਿਕਾਰ ਨਸ਼ੁ ਹੋਯਾਏ॥

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਕਿਲਬਿਖ ਸਭ ਧੋਏ ॥੩॥

ਬੁਝਾ ਬੁਝਾ ਰਹਿ ਨਹੀਐ ਬਹੁ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਯਾਏ ॥੩॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੇ ਧਨਿਐਸ਼ਾਨੁ ਪੁਰੁਸ਼! ਜਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਿ ਕਰਿ

ਨਾਨਕ ਦੀਜੈ ਸਾਧ ਰਵਾਲਾ ॥੪॥੭੫॥੧੪੪॥

ਨਾਨਕਾ ਬੁਝਾ ਚਰਣ ਧੂਲਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ॥੪॥੭੫॥੧੪੪॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮੁਖਿ 5 ॥

ਜਿਸ ਕਾ ਦੀਆ ਪੈਨੈ ਖਾਇ ॥

ਹੇ ਜਨਨੀ! ਮੇਭੈ ਭਗਵਾਨਯੋ ਧਿਆਇਆਇਯੋ ਵਸੁ ਮਨੁਸ਼ਯੋ ਪਿਥਿਯੋ ਆਉ ਭੋਜਨ ਖਾਇਯੋ,

ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਆਲਸੁ ਕਿਉ ਬਨੈ ਮਾਇ ॥੧॥

ਬੇਇਭੈ ਭਗਵਾਨਯੋ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯੋ ਆਲਸੁ ਕਰਿਯੋ ਭਰਿਯੋ ਨਾਉ ॥1॥

ਖਸਮੁ ਬਿਸਾਰਿ ਆਨ ਕੰਮਿ ਲਾਗਹਿ ॥

ਮੇਭੈ ਜੀਵ-ਬੁਧਿ ਨਿਯੋ ਪੁਰੁ-ਪਠਿਯੋ ਭੁਲਿ ਅਯੋ ਕਾਮਯੋ ਵਧੁ ਧਾਯੋ,

ਕਉਡੀ ਬਦਲੇ ਰਤਨੁ ਤਿਆਗਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਕਉਠਿ ਭਲਿ ਨਿਯੋ ਬੀਰੁ ਭਲਿ ਅਨੁਯੋ ਜੀਵਨੁ ਵਧਿਯੋ ਫਿਰਿਯੋ ॥1॥ ਰੂਪੁ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਆਗਿ ਲਾਗਤ ਅਨ ਲੋਭਾ ॥

ਬੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਾਗ ਕਰਿ ਅਯੋ ਪਦਾਰਥੁ ਭੁਭੁਕਿ ਲਾਗਿਯੋ।

ਦਾਸਿ ਸਲਾਮੁ ਕਰਤ ਕਤ ਸੋਭਾ ॥੨॥

ਕਿਯੋ, ਪੁਰੁਸ਼ ਪਰਿਵਰ੍ਯੋ, ਭਾਇਯੋ ਵਾਸੀ ਮਾਯਾਯੋ ਵਧਨਾ ਕਰਿਯੋ ਕਿਯੋ ਗੋਪਾਇਯੋ? ॥2॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਖਾਵਹਿ ਖਾਨ ਪਾਨ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯੋ ਅਨੁਭਵਿਯੋ ਬਿਯੋ ਬਿਯੋ ਬਿਯੋ ਬਿਯੋ।

ਜਿਨਿ ਦੀਏ ਤਿਸਹਿ ਨ ਜਾਨਹਿ ਸੁਆਨ ॥੩॥

ਪਰਿਯੋ, ਕੁਯੋ ਭਾਇਯੋ ਜਾਨਿਯੋ, ਕੀਯੋ (ਭਾਇਯੋ) ਪਦਾਰਥੁ ਕਰਿਯੋ ॥3॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਮ ਲੂਣ ਹਰਾਮੀ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹਿਯੋ ਮੇਭੈ ਭਾਇਯੋ! ਆਮੋ (ਪ੍ਰਾਨੀ) ਕੁਯੋ ਨਮਕਯੋ ਭਾਇਯੋ।

ਬਖਸਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥੪॥੭੬॥੧੪੫॥

ਹੇ ਅੰਤਰਿਯੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਆਮੋ ਬਿਯੋ ਕਰਿਯੋ ॥4॥76॥145॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮੁਖਲਾ 5 ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਚਰਨ ਮਨ ਮਾਹਿ ਧਿਆਨੁ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ! ਪ੍ਰਭੂਆਂ ਚਰਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਿਤ ਧਿਆਨ ਕਰ।

ਸਗਲ ਤੀਰਥ ਮਜਨ ਇਸਨਾਨੁ ॥੧॥

ਕਾਰਣ ਪ੍ਰਭੂਆਂ ਚਰਨਾਂ ਧਿਆਨ ਹੋਵੇ ਬੜੇ ਸ਼ੁਧੀ ਦੇ ਸਾਧਨ ਅਰਥਾਤ ॥1॥

ਹਰਿ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥

ਪ੍ਰਤਿਦਿਨ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾਯੁ ਸਮਰਪਣ ਕਰ।

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੀ ਮਲੁ ਲਹਿ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣ ਹਰਿਯੁ ਸਮਰਪਣ ਕਰਿ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਬਸਾਈ ॥

ਮੇਰੇ ਵੱਢੇ ਹਰਿ ਕਥਾ ਨਿਯਮਿਤ ਸੁਣਨ ਵਾਸ ਕਰਾਇਆ ॥

ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਸਗਲੇ ਫਲ ਪਾਈ ॥੨॥

ਭਾਵਨਾ ਮਨੋਬਾਞ੍ਹਿਤ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ॥2॥

ਜੀਵਨ ਮਰਣੁ ਜਨਮੁ ਪਰਵਾਨੁ ॥

ਭਾਵਨਾ ਜੀਵਨ, ਮੌਤ, ਜਨਮ ਅਤੇ ਜਨਮ-ਮੌਤ ਦੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾ ਕਰੇ ॥

ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਵਸੈ ਭਗਵਾਨੁ ॥੩॥

ਮਨੁ ਭਾਵਨਾ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇ ॥3॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਜਨ ਪੂਰੇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਸੇ ਵੱਢੇ ਪੂਰੇ ਅਰਥਾਤ

ਜਿਨਾ ਪਰਾਪਤਿ ਸਾਧੂ ਧੂਰੇ ॥੪॥੭੭॥੧੪੬॥

ਮਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਚਰਨਾਂ-ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ॥4॥77॥146॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮੁਖਲਾ 5 ॥

ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦିଆହୋଇଥିବା ଖାଇଥାଏ ଆଉ ପିନ୍ଧିଥାଏ, କିନ୍ତୁ, ଏହି କଥାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥାଏ ଯେ ଏହା ପ୍ରଭୁ ଦେଇଛନ୍ତି,

ସେହି ପ୍ରାଣୀକୁ ଯମରାଜଙ୍କ ଦୂତ ନିଜ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖୁଥାଏ ॥ ୧ ॥

ଯେଉଁ ଭଗବାନ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଦେଇଛନ୍ତି, ସେ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ବିମୁକ୍ତ ରହିଥାଏ ।

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରୁ ବିମୁଖ ରହୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି କୋଟି କୋଟି ଯୋନିରେ ବୁଲୁଥାଏ ॥1॥ବୁଝ॥

ଭଗବାନଙ୍କ ଠାରୁ ବିମୁଖ ବ୍ୟକ୍ତିର ଏହି ଜୀବନ-ଆଚରଣ ହୋଇଥାଏ ଯେ

ଯାହା କିଛି ସିଏ କରିଥାଏ, ସବୁ ବିପରୀତ କରିଥାଏ ॥୨॥

ଯିଏ ତାହାର ଆତ୍ମା, ପ୍ରାଣ, ମନ ଆଉ ଶରୀରର ନିର୍ମାଣ କରିଛନ୍ତି

ଜୀବ ନିଜ ମନରୁ ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ବିସ୍ମୃତ କରିଦେଇଥାଏ ॥୩॥

ନାସ୍ତିକ ପ୍ରାଣୀର ପାପ ଏତେ ବଢ଼ିଯାଏ ଯେ ଢେର ଅନେକ କାଗଜ ଉପରେ ଲେଖାଯାଏ ।

ନାନକଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ଅଟେ ଯେ ହେ ସ୍ୱର୍ଗର ସାଗର! ଆମେ ପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କର ॥4॥

ହେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପ୍ରଭୁ! ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି,

ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਤਰੈ ਹਰਿ ਨਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥੭੮॥੧੪੭॥

ਬੇਬੇ ਹਰਿਨਾਮਰ ਧਾਨਸ਼ਰੂਪ ਬੰਧਨਕੂ ਛਿੜਾਯ ਭਵਬਾਗਰਕੂ ਧਾਰ ਹੋਯਾਯ ॥੧॥ ਰੂਹ
ਭ੍ਰਿਛਾਯ ॥੭੮॥੧੪੭॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਅਪਨੇ ਲੋਭ ਕਉ ਕੀਨੇ ਮੀਤੁ ॥

ਮਨੁਬਧ ਨਿਯਮ ਲੋਭ ਪਾਯੋ ਯੋਗਕਰਮ ਨਿਯਮ ਮਿਤੁ ਬਨਾਯਾਯ ॥

ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਮੁਕਤਿ ਪਦੁ ਦੀਤੁ ॥੧॥

ਯੋਗਕਰਮ ਭਾਵਨਾ ਬਹੁ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰ੍ਵ ਕਰਿਯਾਯੋ ਆਯੋ ਭਾਵਨਾ ਮੋਖਰ ਪਦਵੀ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਯੋ ॥੧॥

ਐਸਾ ਮੀਤੁ ਕਰਹੁ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਪੁਰਿ ਮਨੁਬਧ ਆਪਣੇ ਯੋਗਕਰਮ ਨਿਯਮ ਮਿਤੁ ਬਨਾਯਾਯ ॥

ਜਾ ਤੇ ਬਿਰਥਾ ਕੋਇ ਨ ਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਹਾਰ ਭਾਗਨ ਕੇਹੇ ਯੋਗਕਰਮ ਪੈਰੇ ਨਾਹੀ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਅਪੁਨੈ ਸੁਆਇ ਰਿਦੈ ਲੈ ਧਾਰਿਆ ॥

ਮੋਘ ਮਨੁਬਧ ਨਿਯਮ ਭਾਵਨਾ ਪਾਯੋ ਮਥ ਬੇਬੇ ਪੁਰਮ ਮਨਰੇ ਬਨਾਯਾਯੋ,

ਦੂਖ ਦਰਦ ਰੋਗ ਸਗਲ ਬਿਦਾਰਿਆ ॥੨॥

ਪੁਰ ਭਾਵਨਾ ਪੂਰ੍ਵ ਮਥਨਾ ਆਦਿ ਬਹੁ ਰੋਗ ਨਿਰ੍ਵਯ ਕਰਿਦੇਯਾਯ ॥੨॥

ਰਸਨਾ ਗੀਧੀ ਬੋਲਤ ਰਾਮ ॥

ਯਾਹਾਰ ਯੋਗਕਰਮ ਨਾਮ ਯੋਗਕਰਮ ਕਰਿਵਾ ਯੋਗਕਰਮ,

ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਸਗਲੇ ਕਾਮ ॥੩॥

ਭਾਵਨਾ ਬਹੁ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰ੍ਵ ਹੋਯਾਯ ॥੩॥

ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰਾ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਨਿਯਮ ਗੋਬਿੰਦ ਯੋਗਕਰਮ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਬਨਾਯੋ,

ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ਹਮਾਰਾ ॥੪॥੭੯॥੧੪੮॥

ਆਮਰ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪਰੇ ਮੇਰੇ ਚਾਹਾਯਾ ਧਰਮ ਬਹੁ ਧਾਮ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਆ ॥੪॥੭੯॥੧੪੮॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕੋਟਿ ਬਿਘਨ ਹਿਰੇ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ॥

ਚਾਹਾਯਾ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਬਿਘਨ ਆਕ ਸ਼ਰੇਰੇ ਧੂਰੇ ਹੋਯਾ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸਾਧਸੰਗਿ ਸੁਨਾਹਿ ॥੧॥

ਮੇਠੈ ਬਧਿ ਬਧਿ ਨਿਰੰਜਨ ਬਧਾਯੇ ਧਰਮੇ ਧਰਮੇ ਧਰਮੇ ਧਰਮੇ ਧਰਮੇ ਧਰਮੇ ॥੧॥

ਪੀਵਤ ਰਾਮ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਣ ਜਾਸੁ ॥

ਬੇ ਰਾਮ ਰਸਰ ਪਾਨ ਕਰਿਆ ॥ ਆਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਣਰ ਮੰਗ ਕਰਿਆ ॥

ਜਪਿ ਹਰਿ ਚਰਣ ਮਿਟੀ ਖੁਧਿ ਤਾਸੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਧਰਮੇ ਧਰਮੇ ਧਰਮੇ ਧਰਮੇ ਧਰਮੇ ਧਰਮੇ ਧਰਮੇ ਧਰਮੇ ਧਰਮੇ ਧਰਮੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਸੁਖ ਸਹਜ ਨਿਧਾਨ ॥

ਚਾਹਾਯਾ ਬਰਕਤਲਾਗ ਆਉ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ॥

ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਵਸਹਿ ਭਗਵਾਨ ॥੨॥

ਮਾਹਾਰ ਧਰਮੇ ਧਰਮੇ ਧਰਮੇ ਧਰਮੇ ਧਰਮੇ ਧਰਮੇ ਧਰਮੇ ਧਰਮੇ ਧਰਮੇ ॥੨॥

ਅਉਖਧ ਮੰਤ੍ਰ ਤੰਤ ਸਭਿ ਛਾਰੁ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਵਧਾਓ ਬਿਨੁ ਭੈ ਭਰਮੁ ਆਵੈ ਭੈ-ਭਰਮੁ ਵਧੈ ਅਰੁ ॥

ਕਰਣੈਹਾਰੁ ਰਿਦੇ ਮਹਿ ਧਾਰੁ ॥੩॥

ਅਪ੍ਰਧਾਨ, ਰਚਿਓ। ਪੁਰੁਸ਼ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਕਰਮੁ ਧਾਰਨ ਕਰ ॥੩॥

ਤਜਿ ਸਭਿ ਭਰਮ ਭਜਿਓ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਬਹੁ ਭ੍ਰਮ ਭਯਾਨਕ ਕਰਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਹੋ ਭਜਨ ਕਰ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਅਟਲ ਇਹੁ ਧਰਮੁ ॥੪॥੮੦॥੧੪੯॥

ਕਾਰਨੁ ਆਖੈ ਅਚਲ ਪਰਮੁ ਅਰੁ ॥੪॥੮੦॥੧੪੯॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੋਪਾਲ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਭੇਟੇ ਗੁਰ ਸੋਈ ॥

ਭਗਵਾਨ ਮੇਭੋ ਵਧਿਓ ਭਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਓ, ਭਾਖਾਓ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿਓ।

ਤਿਤੁ ਬਲਿ ਰੋਗੁ ਨ ਬਿਆਪੈ ਕੋਈ ॥੧॥

ਅਪਰਿ ਵਧਿਓ ਗੁਰੁ ਵਲਕਰਿ ਪਾਪਬ੍ਰਹਮੁ ਕਿਛਿ ਰੋਗੁ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ॥੧॥

ਰਾਮ ਰਮਣ ਤਰਣ ਭੈ ਸਾਗਰ ॥

ਬਰਵਾਪਕ ਰਾਮਕ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿ ਭਯਾਨਕ ਬੰਸਾਰ ਬਾਗਰ ਪਾਰ ਕਰਾਇਓ।

ਸਰਣਿ ਸੂਰ ਫਾਰੇ ਜਮ ਕਾਗਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੂਰਵਾਰ ਗੁਰੁ ਆਗ੍ਰਿਹ ਨੇਕਾ ਭਾਰਾ ਮਰਨ ਲੇਖਾ ਬਿਨੁ ਹੋਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦੀਓ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥

ਬਹੁਗੁਰੁ ਮੋਹਿਓ ਬਰਿਕਾ ਨਾਮਕ ਮੰਤ੍ਰੁ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਓ।

ਇਹ ਆਸਰ ਪੂਰਨ ਭਏ ਕਾਮ ॥੨॥

ਅਹਿ ਆਗ੍ਰਿਹ ਭਾਰਾ ਮੋਹਿਓ ਬਹੁ ਕਾਰਿਓ ਬਿਨੁ ਹੋਇਓ ॥੨॥

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਪੂਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਮੋਹਾਓ ਖਾਨ, ਓਹਬਾ, ਬੰਸਮ ਆਦਿ ਧੂਠੀ ਪੁਰਾਣਾ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਇਆ,

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾਲ ਹਰਿ ਭਏ ਸਹਾਈ ॥੩॥

ਮੋਹੇ ਗੁਰੂਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਧਰਮੁ ਆਸ, ਬੇਭੇਦੇਵੇਲੇ ਭਗਵਾਨ ਮਖ ਬਹਾਮੁਕ ਕਰਿਯਾਇ ॥੩॥

ਮਾਨ ਮੋਹ ਖੋਏ ਗੁਰਿ ਭਰਮ ॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਵੇਖ, ਗੁਰੂ ਮੋਹੀਂ ਕਾਢਿਓ ਅੰਤ, ਮੋਹੁ ਆਦਿ ਭੁਫ ਜਾਗ ਕਰਿਵੇਦਿਯਾਇ,

ਪੇਖੁ ਨਾਨਕ ਪਸਰੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ॥੪॥੮੧॥੧੫੦॥

ਬੇਖੁ ਕਾਢਿਓ ਬਰੰਤੁ ਪਰੰਤੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਦਰੰਜ ਹੋਇਆ ॥੪॥੮੧॥੧੫੦॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਬਿਖੈ ਰਾਜ ਤੇ ਅੰਧੁਲਾ ਭਾਰੀ ॥

ਅੰਧ ਮਨੁਸ਼ਾ ਅਭਿਆਸਿ ਬਹਾਰ ਓਹੁ ਭਲ ਅਚਾਰ।

ਦੁਖਿ ਲਾਗੈ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਚਿਤਾਰੀ ॥੧॥

ਕਾਰਣ ਦੁਖਿ ਲਾਗਿਲੇ ਅੰਧ ਮਨੁਸ਼ਾ ਰਾਮਾਕ ਨਾਮਰ ਭਯਨ ਕਰਿਯਾ ॥੧॥

ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਕਉ ਤੁਹੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼! ਨਿਯ ਬੇਵਕਰ ਭੂ ਹੂੰ ਮਾਨ-ਪੁਰਿਸ਼ਾ ਅਚਾਰ।

ਮਾਇਆ ਮਗਨੁ ਨਰਕਿ ਲੈ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਇਆ ਨਿਗਾ ਪੁਰਿਸ਼ਾ ਨਰਕੁ ਨੇਕੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰੋਗ ਗਿਰਸਤ ਚਿਤਾਰੇ ਨਾਉ ॥

ਰੋਗਗੁਰੁ ਹੋਇਆ ਅੰਧ ਮਨੁਸ਼ਾ ਨਾਮਰ ਸੁਰਣ ਕਰਿਯਾ ॥

ਬਿਖੁ ਮਾਤੇ ਕਾ ਠਉਰ ਨ ਠਾਉ ॥੨॥

ਪਰਿਭੂ, ਬਿਕਾਰੇ ਮਖ ਹੋਇਆ ਦੁਰਾਚਾਰੀ ਮਨੁਸ਼ਾ ਕੋਈਬਿ ਬੁਝਰ ਸੁਝ ਮਿਲੇ ਨਾਹੀ ॥੨॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਮੋਹੀਂ ਕਾਢਿ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਚਰਣ-ਕਮਲੇ ਪ੍ਰੇਮਕਰਿਯਾ ॥

ସେ ଅନ୍ୟ ଲୌକିକ ସୁଖକୁ ଧ୍ୟାନ କରେ ନାହିଁ ॥୩॥

ସର୍ବଦା ଜଗତର ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଜନ କର ।

ନାନକଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ଯେ ହେ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ପ୍ରଭୁ! ମୋତେ ମିଳ ,,4,,82 ||151 ||

ଗଉଡ଼ି ମହଲା 5 ॥

ଆଠ ପହର (କାମ ଉଦ୍ଦୀପକ ପାଞ୍ଚ ବିକାର) ଲୁଚେରା ମୋର ସାଥରେ ଥିଲେ ।

ନିଜ କୃପା କରି ପ୍ରଭୁ ଚାହାନ୍ତି ନଷ୍ଟ କରିଦେଇଛନ୍ତି ॥ ୧ ॥

ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରାଣୀ ଏପରି ସମର୍ଥାଶାଳୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ରସ ଆସ୍ବାଦନ କରିବା ଉଚିତ

ଯେଉଁ ଲକ୍ଷ୍ମର ସର୍ବକଳା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟନ୍ତି ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

କାମ ଉଦ୍‌ଘାଟନ ପାଞ୍ଚ ଦିନର ସଂସାର ସାଗରରେ ବଡ଼ ଗରମ ଅନୁଭବ ହେଉଛି,

କିନ୍ତୁ, ପ୍ରଭୁ ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ପ୍ରାଣିକୁ ଏହି ଜଳନରୁ ପାର କରାଇ ଥାନ୍ତି ॥୨॥

ଏପରି ଅନେକ ବନ୍ଧନ ଅଛି, ଯାହାକୁ କାଟି ପାରିବା ନାହିଁ,

କିନ୍ତୁ, ଭଗବାନଙ୍କ ନାମର ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ଵାରା ମନୁଷ୍ୟ ମୋକ୍ଷ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ॥୩॥

ਉਕਤਿ ਸਿਆਨਪ ਇਸ ਤੇ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਨੁਖ ਕੋਈ ਬਿਨੁ ਮੂਰਤਿ ਕਾ ਚਤੁਰਤਾ ਧਾਰਾ ਕਿਛੁ ਕਰਿ ਪਾਰਿ ਨਾਹੀ ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਹਿ ॥੪॥੮੩॥੧੫੨॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ, ਕਾਰਣਿ ਸੇ ਚੋਰ ਭ੍ਰਿਖੇ ਯੋਗ ਗਾਨ ਕਰਿ ਥਾਵ ॥੪॥੮੩॥੧੫੨॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਥਾਤੀ ਪਾਈ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ॥

ਯਾਤਾ ਕੁ ਖਰਿਜਾਨਰ ਧਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇ ਯਾਵ,

ਬਿਚਰੁ ਸੰਸਾਰ ਪੂਰਨ ਸਭਿ ਕਾਮ ॥੧॥

ਸੇ ਨਿਯੋਗੀ ਹੋਇ ਸੰਸਾਰ ਚਰਿਤਾਵ ਆਉ ਚਾਹਾਰ ਸਬੁ ਕਾਮੀ ਸਭਾ ਹੋਇ ਯਾਵ ॥੧॥

ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ ॥

ਬੋਝਾਗਧਰਗਤ ਯੋਗੀਐ ਯੋਗ ਗਾਨਾ ਕਰਾਯਾਵ ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਤ ਪਾਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਦਿ ਤੂੰ ਆਮੀ, ਪ੍ਰਾਣੀਐ, ਗੁਣਗੁਣਿ ਯੋਗਦਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੂ, ਚਾਹਾਵੇਲੇ ਤੂੰ ਆਮੀ ਮਿਲਿ ਪਾਰਿਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਭੂ!

ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ ਹਿਰਦੈ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਧ੍ਰਿਸਟਿ ਚਰਣ ਨਿਯੋਗ ਧ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੇ ਵਧਾਵ ।

ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਚੜਿ ਉਤਰਹਿ ਪਾਰਿ ॥੨॥

ਪ੍ਰਭੂ-ਚਰਣਿ ਯਾਤਾਯੋਗੇ ਸਵਾਰਿ ਹੋਇ ਤੂੰ ਯੋਗਦਾਰਿ ਪਾਰਿ ਕਰਿ ਯੋਗ ॥੨॥

ਸਾਧੁ ਸੰਗੁ ਕਰਹੁ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਪ੍ਰਭਾਕ ਪ੍ਰਾਣੀਐ ਸਭਾ ਸਭਾ ਕਰਿਵਾ ਯੋਗ,

ਸਦਾ ਕਲਿਆਣ ਫਿਰਿ ਦੂਖੁ ਨ ਹੋਇ ॥੩॥

ਯਾਤਾਧਾਰਾ ਸਵਾਰਾ ਕਲਿਆਣ ਮਿਲਿ ਥਾਵ ਆਉ ਪੂਨਃ ਕੋਈ ਬਿਨੁ ਦੁਖ ਪ੍ਰਾਪੁ ਧ੍ਰਿਸਟਾਹੀ ॥੩॥

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਭਜੁ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਹੋਵ-ਭਕਤਿ ਵਾਰਾ ਗੁਣਰ ਭਭਾਰ ਭਗਵਾਨਯ ਭਯਨ ਕਰ,

ਨਾਨਕ ਦਰਗਹ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥੪॥੮੪॥੧੫੩॥

ਐਵੇਪਰਿ ਹੁਭੁਯਾ ਧਰਵਾਰਰੇ ਮਾਨ-ਬਯਾਨ ਹੁਯੁ ਹੋਯਯਾ ॥੪॥੮੪॥੧੫੩॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਨ ਹਰਿ ਮੀਤ ॥

ਯਲ, ਖਰਿਉੜੀ ਐਵੰ ਗਗਨਰੇ ਮਿਉ-ਹੁਭੁ ਬਰਵਯਾਪਕ ਅਠਫਿ।

ਭ੍ਰਮ ਬਿਨਸੇ ਗਾਏ ਗੁਣ ਨੀਤ ॥੧॥

ਬੇਵਿ ਹੁਭੁਯਾ ਨਿਭਯ ਮਗੋਗਾਨ ਕਰਿਵਾ ਵਾਰਾ ਭੁਮ ਨਿਵ੍ਰਭ ਹੋਯਯਾ ॥੧॥

ਊਠਤ ਸੇਵਤ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਪਹਰੂਆ ॥

ਯਾਗਿਯਵਾ, ਗੋਯਯਵਾ, ਹੁਠਿ ਬਮਯਰੇ ਹੁਭੁ ਮਨੁਬਯ ਬਾਯਰੇ ਰਯਕ ਰੂਪਰੇ ਯਾਯਫਿ।

ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਣਿ ਜਮ ਨਹੀ ਡਰੂਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਵਿ ਹੁਭੁਯਾ ਧਰਗ ਕਰਿਵਾ ਵਾਰਾ ਮਨੁਬਯ ਮਨੁਯਰ ਧੂਠਰ ਭਯ ਰਵਿਠ ਹੋਯਯਾ ॥੧॥ਰੂਯ ॥

ਚਰਣ ਕਮਲ ਪ੍ਰਭ ਰਿਦੈ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਮਧਿ ਹੁਭੁਯਾ ਧੂਧਰ ਚਰਗ ਧੂਧਰੇ ਨਿਵਾਬ ਕਰਿਯਾ ॥ ਠਾਯਾਹੋਯੇ ।

ਸਗਲ ਦੂਖ ਕਾ ਹੋਇਆ ਨਾਸੁ ॥੨॥

ਬਹੁ ਦੂਖੀ ਚੋਗੀ ਨਝੁ ਹੋਇਆ ॥੨॥

ਆਸਾ ਮਾਣੁ ਤਾਣੁ ਧਨੁ ਏਕੁ ॥

ੴ ਭਗਉਤੀ ਜੀ ਸਾਨੀ, ਪੁਰਖ, ਵਲ ਏਕੁ ਖਨ ਅਰੇ ॥

ਸਾਚੇ ਸਾਹ ਕੀ ਮਨ ਮਹਿ ਟੇਕੁ ॥੩॥

ਮੇਰੇ ਬੁਧਮੇਰੇ ਬਛਾ ਬਾਬਕਾਰੇ ਏਕੁ ਬਾਬਾਰਾ ਅਛੀ ॥੩॥

ਮਹਾ ਗਰੀਬ ਜਨ ਸਾਧ ਅਨਾਥ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਛਾਵੈ ਮੈਂ ਏਕੁ ਮਹਾ ਨਿਰਜਨ ਏਕੁ ਅਨਾਥ ਬੇਬਕ ਅਰੁ ॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖੇ ਦੇ ਹਾਥ ॥੪॥੮੫॥੧੫੪॥

ਪਰਮੇਸਰ, ਭਗਉਤੀ ਜੀ ਹਾਥ ਦੇਵੇ ਮੇਰੇ ਰਖਾ ਕਰਿਛੁ ॥੪॥੮੫॥੧੫੪॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਮਜਨੁ ਕਰਿ ਸੂਚੇ ॥

ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਮ (ਨਾਮ) ਦੇ ਬਾਨ ਕਰਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇਆ ॥

ਕੋਟਿ ਗੁਣ ਪੁੰਨ ਫਲ ਮੂਚੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮ (ਨਾਮ) ਦੇ ਬਾਨ ਕਰਿ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਗੁਣ ਬਖਸ਼ੇ ਕਰਿਯੋ ਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਠਾਨੁ ਮਖ ਅਖੁਕ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ ਰਿਦੇ ਮਹਿ ਬਸੇ ॥

ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਬੁਧ ਦੇ ਚਰਣ ਬੁਧਮੇਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾ, ਚਾਹਾ ਹੋਇ

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਨਸੇ ॥੧॥

ਜਨਮ-ਜਨਮ ਦੇ ਪਾਪ ਨਾਸ ਹੋਇਆ ॥੧॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਕੀਰਤਨ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ॥

ਬੰਧਨਾਂ ਦੇ ਭਗਉਤੀ ਭਗਤ ਗਾਨ ਕਰਿਵਾਰ ਫਲ ਮੇਰੇ ਮਿਲਿਯਾ ॥

ਜਮ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਆਇਆ ॥੨॥

ਆਭ ਐਤ੍ਹਪਾਯ, ਮੂਰ੍ਖਪਰ ਮਾਰਗ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਗੋਚਰ ਬ੍ਰਹਮਾਇੰ ॥੨॥

ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਗੋਵਿੰਦ ਅਧਾਰੁ ॥

ਯੇਯੰ ਵਧੰਤਿ ਨਿਯੰ ਮਨ, ਵਚਨ ਐਵੰ ਕਰਮੰ ਆਪਾਰ ਗੋਵਿੰਦਾ ਨਾਮਰੇ ਵਨਾਯੰਤ੍ਰਿ,

ਤਾ ਤੇ ਛੁਟਿਓ ਬਿਖੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥੩॥

ਏ ਵੇਸ਼ਾਭ ਭਵਸਾਗਰਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯਾਏ ॥੩॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨੇ ਅਪਨਾ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨ ਯੇਯੰ ਵਧੰਤ੍ਰਿ ਨਿਯੰ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਿ ਨਿਯੰ ਵਨਾਯੰਤ੍ਰਿ,

ਨਾਨਕ ਜਾਪੁ ਜਪੇ ਹਰਿ ਜਪਨਾ ॥੪॥੮੬॥੧੫੫॥

ਏ ਬਧਾ ਪੁਰੁਸ਼, ਜਪ ਜਪਿਯਾਏ ਆਭ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਜਨ ਕਰਿਯਾਏ ॥੪॥੮੬॥੧੫੫॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪਉ ਸਰਣਾਈ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਜਾਤੇ ॥

ਹੇ ਯਾਵ! ਯਿਐ ਭਗਵਾਨਾਨ੍ਰੁ ਬੁਝਿਯਾਇਯੰ, ਭਾਵਾਰ ਗਰਗ ਪਭ ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਚਰਣੁ ਹਰਿ ਰਾਤੇ ॥੧॥

ਭਗਵਾਨਾਨ੍ਰੁ ਚਰਗਰੇ ਮਗੁ ਹੇਲੇ ਮਨ ਐਵੰ ਭਨ ਗੀਤਲ ਹੋਯਾਯਾਏ ॥੧॥

ਭੈ ਭੰਜਨ ਪ੍ਰਭ ਮਨਿ ਨ ਬਸਾਹੀ ॥

ਯੇਯੰ ਵਧੰਤ੍ਰਿ ਭਯਾਨਕ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਿਯੰ ਮਨਰੇ ਵਸਾਏ ਨਾਇੰ,

ਡਰਪਤ ਡਰਪਤ ਜਨਮ ਬਹੁਤੁ ਜਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਵਾਰ ਅਨੇਕ ਯੁਗੁ ਐਵਿ ਆਭਾ-ਭਯਰੇ ਕਞਿਭ ਹੋਯਾਯਾਏ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਬਸਿਓ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥

ਯਾਵਾਰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਏ,

ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਤਾ ਕੇ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ॥੨॥

ਭਾਵਾਰ ਬਹੁ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਐਵੰ ਕਾਮੰਧ ਬੰਧੁਰੁ ਹੋਯਾਯਾਏ ॥੨॥

ਜਨਮੁ ਜਰਾ ਮਿਰਤੁ ਜਿਸੁ ਵਾਸਿ ॥

ਮਾਘਾਰ ਵਰਗੇਰੇ ਯੁਗ, ਕਾਰਜਕਾ ਏਕੰ ਮੂਰ੍ਧ ਅਛਿ

ਸੇ ਸਮਰਥੁ ਸਿਮਰਿ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ॥੩॥

ਬੇਘੁ ਬਰੰਗਭਿਮਾਨ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਨਿਯਤਿ ਪੁਰਿ ਭਾਵ ਏਕੰ ਗੁਰੇਰੇ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਕਾ ਭਰਿਓ ॥3॥

ਮੀਤੁ ਸਾਜਨੁ ਸਖਾ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕ ॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਏਕ ਯੋਗਿਓਂ ਹੋਂ ਅਮਰ ਮਿਤ੍ਰ, ਕਸ਼ੁ ਏਕੰ ਬਾਪੁ ਅਚਰਿ।

ਨਾਮੁ ਸੁਆਮੀ ਕਾ ਨਾਨਕ ਟੇਕ ॥੪॥੮੭॥੧੫੬॥

ਯੋਗਓਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਨਾਮ ਹੋਂ ਭਾਵਾਰ ਏਕਮਾਤ੍ਰ ਬਾਵਾਰਾ ਅਚਰਿ ॥4॥87॥156॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਬਾਹਰਿ ਰਾਖਿਓ ਰਿਦੈ ਸਮਾਲਿ ॥

ਬਛਯਨ ਬੰਬਾਰਰੇ ਕਾਰ੍ਧ ਕਰੂਪੁਕਾ ਬੇਲੇ ਗੋਬਿੰਦਯੁ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਕਬਾਯ ਰਯੁਪਾਯ।

ਘਰਿ ਆਏ ਗੋਵਿੰਦੁ ਲੈ ਨਾਲਿ ॥੧॥

ਯੋਗਿਓ ਪੋਰਿਕਾ ਬੇਲੇ ਬੇਮਾਨੇ ਭਾਵਾਯੁ ਬਾਪੁਰੇ ਨੇਯ ਅਾਬਯ ॥1॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੰਤਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥

ਬਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਯੁ ਨਾਮ ਬਛਯਨਯੁ ਬਾਪੁ ਅਚੇ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਾਤਾ ਰਾਮ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਵਾਯੁ ਮਨ ਏਕੰ ਭਨ ਰਾਮਯੁ ਪ੍ਰੇਮ ਰਯਾਰੇ ਹੋਂ ਮਗੁ ਰਹਿਪਾਏ ॥1॥ਰੂਏ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਆ ॥

ਗੁਰੁਯੁ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਪਾਰੇ

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਸਭਿ ਹਿਰਿਆ ॥੨॥

ਅਯ ਯੁਗ-ਯੁਗਯੁਰਰੇ ਬਹੁ ਪਾਪ ਨਾਯ ਹੋਯਯਾਏ ॥2॥

ਸੇਭਾ ਸੁਰਤਿ ਨਾਮਿ ਭਗਵੰਤੁ ॥

ਭਗਵਾਨਯੁ ਨਾਮਰੂ ਹੋਂ ਮਨੁਸ਼ਯੁ ਗੋਯਾ ਏਕੰ ਬੂਰਯੋ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਪਾਏ।

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤ੍ਰ ॥੩॥

ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂਕਾ ਨਾਮ-ਮਨੁ ਬਰਵਾ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਆ ॥੩॥

ਚਰਣ ਕਮਲ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਜਾਪੁ ॥

ਭਗਵਾਨਕਾ ਚਰਣ-ਕਮਲ ਝੁੰਝਰੇ ਭਯਨ ਕਰ।

ਨਾਨਕੁ ਪੇਖਿ ਜੀਵੈ ਪਰਤਾਪੁ ॥੪॥੮੮॥੧੫੭॥

ਨਾਨਕ ਓ ਧੇਇ ਈਸ਼ਰਕਾ ਪੁਰਾਣ ਦੇਖੁ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਆ ॥੪॥੮੮॥੧੫੭॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਧੰਨੁ ਇਹੁ ਥਾਨੁ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥

ਧੇਇ ਬ੍ਰਹਮ ਬਧ ਧਨੁ ਅਰੇ, ਮੇਭੋ ਗੋਵਿੰਦਕਾ ਗੁਣਬੂਝਿ ਕਰਾਇਆ।

ਕੁਸਲ ਖੇਮ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਬਸਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਬ੍ਰਹਮ ਭਾਇਆ ਬ੍ਰਹਮ ਓ ਆਨੰਦਕਾਰੇ ਬਸਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਿਪਤਿ ਤਹਾ ਜਹਾ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਨਾਹੀ ॥

ਮੇਭੋ ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਭਯਨ ਹੋਇਆ, ਬੇਭਾਵੇ ਵਿਧਵ ਵਿਧਵਾਨ ਹੋਇਆ।

ਕੋਟਿ ਅਨੰਦ ਜਹ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਹੀ ॥੧॥

ਬੇਭਾਵੇ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਆਨੰਦ ਆਇ, ਮੇਭੋ ਭਗਵਾਨਕਾ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰਾਇਆ ॥੧॥

ਹਰਿ ਬਿਸਰਿਐ ਦੁਖ ਰੋਗ ਘਨੇਰੇ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਵਿਸਰਿਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਖਾ ਅਖੁਕ ਦੁਖ ਆਵੇ ਰੋਗ ਲਾਗਿਆ।

ਪ੍ਰਭ ਸੇਵਾ ਜਮੁ ਲਗੈ ਨ ਨੇਰੇ ॥੨॥

ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਸੇਵਾ-ਭਯਨ ਧਨ ਬ੍ਰਹਮ ਮਨੁਸ਼ਖਾ ਪ੍ਰਾਪਕਾ ਨਿਕਰਕੁ ਆਪੇ ਨਾਹਿ ॥੨॥

ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਨਿਰਚਲ ਥਾਨੁ ॥

ਧੇਇ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮਾਣਡਾ ਆਵੇ ਅਚਲ ਅਰੇ,

ਜਹ ਜਪੀਐ ਪ੍ਰਭ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ॥੩॥

ਮੇਭੋ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਨਾਮੁ ਹੋਇ ਭਯਨ ਹੋਇਆ ॥੩॥

ਜਹ ਜਾਈਐ ਤਹ ਨਾਲਿ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ॥

ਮੂੰ ਮੇਘਭੱਠਿਕੇ ਮਖ ਯਾਥ, ਬੇਠਾਏ ਮੇਰੇ ਬਾਧਾ ਮੇਰਾ' ਬਹਿਓ ਰਹਿਯਾਓ।

ਨਾਨਕ ਕਉ ਮਿਲਿਆ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥੪॥੮੯॥੧੫੮॥

ਨਾਨਕਕਾ ਅਭਿਮਾਨਾ ਪੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾਯਯਯਯ ॥੪॥੮੯॥੧੫੮॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੋਵਿੰਦੁ ਧਿਆਵੈ ॥

ਮੇਘ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੋਵਿੰਦਾ ਧਿਆ ਕਰਿਯਾਥ,

ਪੜਿਆ ਅਣਪੜਿਆ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵੈ ॥੧॥

ਬੇ ਬਿਧਾਨ ਹੇਯੁ ਕਾ ਅਧਾਰੂਆ ਹੇਯੁ, ਬੇ ਧਰਮਗਠਿ ਪ੍ਰਾਥੁ ਕਰਿਯਾਥ ॥1॥

ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਸਿਮਰਿ ਗੋਪਾਲ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਬਨਪਾਯ ਬਯਾਏ ਰਹਿ ਗੋਪਾਲਾਯ ਸੁਰਗ ਕਰ,

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਝੂਠਾ ਧਨੁ ਮਾਲੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਗ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਧਨ-ਫੀਲਯ ਆਥ ਬਯਯਿ ਬਰੂ ਮਿਧਾਥ ਅਥੇ ॥1॥ਰੂਥ॥

ਰੂਪਵੰਤੁ ਸੇ ਚਤੁਰੁ ਸਿਆਣਾ ॥

ਕੇਕਲ ਬੇਬੇ ਮਨੁਬੁ ਬੁਝਰ, ਚਤੁਰ ਏਵਾ ਕੂਛਿਮਾਨ ਅਚੇ,

ਜਿਨਿ ਜਨਿ ਮਾਨਿਆ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਭਾਣਾ ॥੨॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧਭਿ ਪੁਰੁਯਾ ਯਯਾਕੁ ਬੀਕਾਰ ਕਰਿਯਾ 2

ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਏਹਿ ਦੂਨਿਆਰੇ ਚਾਹਾਰ ਯਯਾ ਹੂੰ ਬਧਾਨ ਹੋਯਾ ੨,

ਘਟਿ ਘਟਿ ਅਪਣਾ ਸੁਆਮੀ ਜਾਣੁ ॥੩॥

ਮੇਏ ਬਰਵਾਪਕ ਪੁਰੁਯਾ ਯਾਗਿਨਿ 3

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾ ਕੇ ਪੂਰਨ ਭਾਗ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾਰ ਯਾਗ ਪੂਰੁ ਅਚੇ,

ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਤਾ ਕਾ ਮਨੁ ਲਾਗ ॥੪॥੯੦॥੧੫੯॥

ਬੇਬੇ ਵਧਭਿ ਯਯਾਕੁ ਚਰਣਾਰੇ ਨਿਯ ਮਨ ਲਗਾਯਾ 490159

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੋਭੀਲ ਮਹਲਾ 5

ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ ਸਿਉ ਸਾਕਤ ਨਹੀ ਸੰਗੁ ॥

ਪੁਰੁ-ਯਯਾਕੁ ਬਯਾ (ਯਯਾਕੁ ਠਾਕੁ ਦੂਰੇਯਾਕੁ) ਗਾਯ ਮਨੁਬੁ ਬਾਯਾਰੇ ਰਹੇ ਨਾਹਿ,

ਓਹੁ ਬਿਖਈ ਓਸੁ ਰਾਮ ਕੇ ਰੰਗੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣ ਚਾਹਾਕੁ ਨਾਭਿਕ ਬਿਬਲਰ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਯਾ ੨ ਆਯ ਪੁਰੁਯਾ ਯਯਾਕੁ ਪੁਰੁਯਾ ਰਯਾ ਲਾਗਿਯਾ 1

ਮਨ ਅਸਵਾਰ ਜੈਸੇ ਤੁਰੀ ਸੀਗਾਰੀ ॥

ਚਾਹਾਕੁ ਮਿਲਨ ਏਧਰਿ ਅਚੇ, ਮੇਧਰਿ ਅਨੁਭੂਤਿ ਬਿਬਾਨ ਵਧਭਿ ਯੋਯਾ ਬਵਾਰਿ ਪਾਯੈ ਬਯਾਯਾ ਹੋਯਾ,

ਜਿਉ ਕਾਪੁਰਖੁ ਪੁਚਾਰੈ ਨਾਰੀ ॥੧॥

ਮੇਧਰਿ ਕੇਹਿ ਨਪੁੰਬਕ ਕੋਯਿ ਨਾਰੀਕੁ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾ 1

ਬੈਲ ਕਉ ਨੇਤ੍ਰਾ ਪਾਇ ਦੁਹਾਵੈ ॥

ਨਾਸ਼ਟਿਕ ਆਭ ਆਸ਼ਟਿਕਰ ਮਿਲਨ ਆਪਰਿ ਹੋਇਆ ॥ ਯੋਗਰਿ ਕੇਹੁ ਵਧਿ ਗੰਢਰ ਗੋਭਕੂ ਵਾਸਿ ਸ਼ੀਰ ਦੂਝੈ
ਥਾ ॥

ਗਉ ਚਰਿ ਸਿੰਘ ਪਾਛੈ ਪਾਵੈ ॥੨॥

ਯੋਗਰਿ ਗਾਛ ਭਧਰੇ ਬਵਾਰਿ ਹੋਇ ਵਧਿ ਵਾਧਰ ਪਿਛਾ ਕਰਿਥਾ ॥ 2

ਗਾਡਰ ਲੇ ਕਾਮਧੇਨੁ ਕਰਿ ਪੂਜੀ ॥

ਯੋਗਰਿ ਕੋਇਬਿ ਵਧਿ ਮੇਘਾਕੂ ਕਾਮਧੇਨੁ ਭਾਵਿ ਪੂਜਾ ਅਭੰਗਾ ਕਰਿਥਾ ॥ ਅਥਵਾ

ਸਉਦੇ ਕਉ ਧਾਵੈ ਬਿਨੁ ਪੂਜੀ ॥੩॥

ਯੋਗਰਿ ਧਨ ਧੋਇਓ ਬਿਨਾ ਵਧਿ ਬਭਵਾ ਆਗਿਵਾ ਪਾਛੈ ਯਾਇਥਾ ॥ 3

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਚੀਤ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਿਯੋਗ ਮਨਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਭਧ ਕਰ

ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਸਾ ਮੀਤ ॥੪॥੯੧॥੧੬੦॥

ਤੂ ਮਿਥੁ ਯੋਗਰਿ ਬਾਮਾ ਪੁਛੁਕਾ ਆਗਾਧਨਾ ਕਰ 491160

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੋਭਾਸੁ ਮਹਲਾ 5

ਸਾ ਮਤਿ ਨਿਰਮਲ ਕਹੀਅਤ ਧੀਰ ॥

ਹੇ ਭਾਛ! ਬੇਹੁ ਰੂਝਿ ਨਿਰਮਲ ਆਵਾ ਧੋਇਓਵਾਨ ਕੂਝਾਯਾ ॥

ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ ਪੀਵਤ ਬੀਰ ॥੧॥

ਮਿਥ ਰਾਮਕਾ ਅਨੁਭਵ(ਨਾਮ) ਪਾਨ ਕਰਿਥਾ ॥ 1

ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ ਹਿਰਦੈ ਕਰਿ ਓਟ ॥

ਨਿਯੋਗ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਛਾਧਿਕਾ ਚਰਗਰ ਬਾਝਾਗਾ ਨਿਯੋ

ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਹੋਵਤ ਛੋਟ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਪਰਿ ਭਛ ਮਰਗਰੂ ਭੋਭੇ ਮੁਛਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਵ 1

ਸੋ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਜਿਤੁ ਉਪਜੈ ਨ ਪਾਪੁ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਚਰਮ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਆ, ਯਾਹਾ ਭਿਤਰੇ ਪਾਪ ਭਰਮੁ ਖੂਬਨਾਇ

ਰਾਮ ਰੰਗਿ ਨਿਰਮਲ ਪਰਤਾਪੁ ॥੨॥

ਰਾਮਾ ਪ੍ਰੇਮ (ਰੰਗ)ਰੇ ਬਖਸ਼ਿਓ ਨਿਰਮਲ ਪ੍ਰਤਾਪ ਬਢਿਆ 2

ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਟਿ ਜਾਤ ਬਿਕਾਰ ॥

ਬਛੁਕਾ ਬਛਾਓਰੇ ਰਹਿ ਮਨੁਸ਼ਯਰ ਪਾਪ ਨਸ਼ੁ ਹੋਇਆ ੧

ਸਭ ਤੇ ਉਚ ਏਹੋ ਉਪਕਾਰ ॥੩॥

ਬਛੁਕਾ ਬਛਾਓਰੇ ੧ਹਾ ਬਰੋਯੋ ਭਧਕਾਰ ਅਰੇ 3

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਰਾਤੇ ਗੋਪਾਲ ॥

ਮੇਧ ਗੋਪਾਲਾ ਪ੍ਰੇਮ ਭਛਿਰੇ ਮਨੁ ਰਹਿਯਾ ੧

ਨਾਨਕ ਜਾਚੈ ਸਾਧ ਰਵਾਲ ॥੪॥੯੨॥੧੬੧॥

ਨਾਨਕ ਆਪਰਿ ਬਛੁਕਾ ਚਰਣ ਪੂਜਿ ਯਾਚਨਾ ਕਰਓ 492161

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਓ ਮਹਲਾ 5

ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਗੋਵਿੰਦ ਸਿਉ ਲਾਗੀ ॥

ਮੋਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਬਛਿਓ ਆਪਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਇਆਯੋ ਮੇ

ਮੇਲਿ ਲਏ ਪੂਰਨ ਵਡਭਾਗੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਮੋਹੇ ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯੋਯੋ ਆਯੋ ਮੂੰ ਪੂਰੁ ਭਾਗਯਾਗੀ ਹੋਇਆਯੋ 1

ਭਰਤਾ ਪੇਖਿ ਬਿਗਸੈ ਜਿਉ ਨਾਰੀ ॥

ਮੇਧਰਿ ਪਦ੍ਮ ਨਿਯ ਪਰਿਯੋ ਦੇਖੁ ਬਛਿਓ ਹੋਇਆ, ੧

ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨੁ ਜੀਵੈ ਨਾਮੁ ਚਿਤਾਰੀ ॥੧॥

ਬੇਧਰਿ ਹੂੰ ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਬੇਬਕ ਭਾਯਾ ਨਾਮੁ ਭਯਾਰਾ ਕਰਿ ਆਤ੍ਮਿਕ ਪ੍ਰਬਧੁ ਪਾਇਆ 1

ਪੂਤ ਪੇਖਿ ਜਿਉ ਜੀਵਤ ਮਾਤਾ ॥

ਮੇਧਰਿ ਨਿਯਰ ਪੂਤੁ ਦੇਖੁ ਮਾਤਾ ਭਾਵਨ ਗੁਣਾ ਕਰਿਯਾ, ੧

ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਜਨੁ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਾਤਾ ॥੨॥

ਬੇਪਰਿ ਹੂੰ ਪੁਰੁਯਾ ਭਭ ਪਰਮਾਨੁਯਾ ਬਾਟ੍ਹਰੇ ਪੁਰਿ ਸ਼ਯਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾ ॥ 2

ਲੋਭੀ ਅਨਦੁ ਕਰੈ ਪੇਖਿ ਧਨਾ ॥

ਮੇਪਰਿ ਕੇਹੀ ਲੋਭਾ ਵਧਿ ਧਨੁ ਦੇਖੁ ਪੁਬਧੁਭਾ ਵਧਿ ਕਰਿਯਾ ॥

ਜਨ ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗੋ ਮਨਾ ॥੩॥

ਬੇਪਰਿ ਹੂੰ ਪੁਰੁਯਾ ਭਭਰ ਮਨ ਪੁਰੁਯਾ ਚਰਨ ਕਮਲਰੇ ਲਾਗਿ ਰਹਿਯਾ ॥ 3

ਬਿਸਰੁ ਨਹੀ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਦਾਤਾਰ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਕਾਠਾ! ਚੁਮੇ ਮੇਰਾ ਠਾਨੁ ਸ਼ਯ ਪਾਛੈ ਮਖ ਬਿਬੁਧੁ ਬੂਝ ਨਾਹਿ

ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ॥੪॥੯੩॥੧੬੨॥

ਨਾਨਕਾ ਪੁਰੁ ਭਾਖਾ ਪੁਰਾਨ ਬਾਖਾਰਾ ਅਚੁਫਿ 493162

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਫਿ ਮਹਲਾ 5

ਰਾਮ ਰਸਾਇਣਿ ਜੋ ਜਨ ਗੀਧੇ ॥

ਮੇਯੋ ਭਭ ਰਾਮਾ ਅਨੁਭ ਨਾਮਰੇ ਲਾਨ ਯਾ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤੀ ਬੀਧੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਭਾਖਾਰ ਚਰਨ-ਕਮਲਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭਭਰੇ ਕਾਠਿ ਹੋਯਾਯਾ ॥ 1

ਆਨ ਰਸਾ ਦੀਸਹਿ ਸਭਿ ਛਾਰੁ ॥

ਅਪਰਿ ਭਭੁ ਅਨਧ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ਪਾਛੈ ਚੁਲ੍ਹਾ ਦੇਖਾਯਾ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਿਹਫਲ ਸੰਸਾਰ ॥੧॥

ਭਗਵਾਨਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਅਹਿ ਚੁਨਿਆਰੇ ਯਥੁ ਨੇਕਾ ਨਿਬ੍ਰੁਯੁ ਅਚੇ ॥ 1

ਅੰਧ ਕੂਪ ਤੇ ਕਾਢੇ ਆਪਿ ॥

ਯਥੁਰ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਹੂੰ ਮਨੁਬਧੁ ਅਯਾਨਭਾਰ ਅਥ ਕੂਪੁਰੁ ਕਾਖਾਰ ਕਰਫਿ

ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਅਚਰਜ ਪਰਤਾਪ ॥੨॥

ਗੋਬਿੰਦਾ ਮਹਿਮਾਰ ਚੇਚ ਪੁਰਾਪ ਅਭੁਚ ਅਚੇ ॥ 2

ਵਣਿ ਤ੍ਰਿਣਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਪੂਰਨ ਗੋਪਾਲ ॥

ਬਨ, ਬਨਬੂਠਿ ਐਵੰ ਓਨਿਲੋਕਰੇ ਗੋਪਾਲ ਬਰੰਬਪਾਪਕ ਅਚਰੁ

ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਾਰੁ ਜੀਅ ਸੰਗਿ ਦਇਆਲ ॥੩॥

ਬ੍ਰਹਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਹੂੰ ਪੁਬਾਰ ਅਚੇ ਅਭ ਭਗਵਾਨ ਯਾਵਕੁ ਧਯਾਨੁ ਦੇਖਾ ਯਾਅਭੁ 3

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਾ ਕਥਨੀ ਸਾਰੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕੇਵਲ ਬੇਬੇ ਬਾਣੀ ਗ੍ਰੰਥ ਅਚੇ,

ਮਾਨਿ ਲੇਤੁ ਜਿਸੁ ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ ॥੪॥੯੪॥੧੬੩॥

ਯਾਹਾ ਕਰੁੰ ਬਾਕਾਰ ਕਰਿਯਾ 494163

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 5

ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਨਾਵਣੁ ਰਾਮ ਸਰਿ ਕੀਜੈ ॥

ਰਾਮਕ ਬਰੋਕਰੇਰੇ ਪੁਰਿਧਿਨ ਬਾਨ ਕਰ,

ਝੋਲਿ ਮਹਾ ਰਸੁ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿਕ ਨਾਮ ਅਨੁਭਵ ਮਹਾਰਬਕੁ ਪ੍ਰੇਮਪੂਰਕ ਧਾਨ ਕਰ 1

ਨਿਰਮਲ ਉਦਕੁ ਗੋਵਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮ ॥

ਗੋਵਿੰਦਕ ਨਾਮਰ ਯਕ ਬਠ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾਯਾ

ਮਜਨੁ ਕਰਤ ਪੂਰਨ ਸਭਿ ਕਾਮ ॥੧॥

ਬੇਧਰੇ ਬਾਨ ਕਰਿਲੇ ਬਹੁ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੁ ਹੋਯਾਯਾ 1

ਸੰਤਸੰਗਿ ਤਹ ਗੋਸਟਿ ਹੋਇ ॥

ਬੇਠਾਹੇ ਬੇਠਾਹੇ ਪੁਰੁਖ ਕਥਾਵਾਰੀ ਹੋਇਆ ॥

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਖੋਇ ॥੨॥

ਆਭ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ॥੨॥

ਸਿਮਰਹਿ ਸਾਧ ਕਰਹਿ ਆਨੰਦੁ ॥

ਬਲਿਯਨ ਪੁਰੁਖ ਸੁਰਗ ਕਰਿ ਬਭੁ ਆਨੰਦੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਓ ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਿਆ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ॥੩॥

ਭਾਵਾਰ ਮਨ ਅੰਤਰ ਭਰਮਾਨੰਦੁ ਲੋਕ ਰਹਿਓ ॥੩॥

ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹਰਿ ਚਰਣ ਨਿਧਾਨ ॥

ਮੇਧ ਭੋਗਿਓ ਚਰਣ ਭੋਗਿਓ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਓ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤਿਸਹਿ ਕੁਰਬਾਨ ॥੪॥੯੫॥੧੬੪॥

ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਭਾਵ ਪੁਰਿ ਬਸਿਓ ਆਪਣੇ ॥੪॥੧੫॥੧੬੪॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸੇ ਕਿਛੁ ਕਰਿ ਜਿਤੁ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਧਿ ਕਰਿ ਕਰ, ਮਾਧਿ ਭਾਰ। ਭੋਗ ਮਨੁ ਮੋਹ-ਮਾਧਿ ਮਲਾ ਲਾਗੈ ਨਾਹੀ ॥

ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਮਹਿ ਏਹੁ ਮਨੁ ਜਾਗੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਭ ਭੋਗ ਅੰਤ ਮਨੁ ਪੁਰੁਖ ਭਯਨੁ ਜਾਗੈ ਰਹਿਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਕੇ ਸਿਮਰਿ ਨ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਕ ਭੋਗਿਓ ਨਾਮ ਸੁਰਗ ਕਰਿ ਆਭ ਅੰਤ ਆਭ ਖਾਨ ਭੋਧ ਨਾਹੀ ॥

ਸੰਤਸੰਗਿ ਜਪਿ ਕੇਵਲ ਨਾਉ ॥੧॥

ਮਾਧਿਯੁਗ ਬਯਥਿ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਕਰਿ ॥੧॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਨੇਮ ਬੂਤ ਪੂਜਾ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕਰਮ-ਧਰਮ, ਬੂਤ-ਏਵੰ ਪੂਜਾ-ਅਯੋਗਿਕ ਯੋਗਿਕ

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬਿਨੁ ਜਾਨੁ ਨ ਦੂਜਾ ॥੨॥

ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਬਿਨਾ ਅਨਧਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ॥੨॥

ਤਾ ਕੀ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਘਾਲ ॥

ਬੇਹਿੰਦੇ ਵਧੇਰੇ ਬਾਧਨਾ ਬਧਾਨਾ ਹੋਇਆ,

ਜਾ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਪੁਨੇ ਪ੍ਰਭ ਨਾਲਿ ॥੩॥

ਮਾਯਾ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਯਮ ਯੋਗਿਕ ਬਾਧਨੇ ਹੋਇਆ ॥੩॥

ਸੇ ਬੈਸਨੇ ਹੈ ਅਪਰ ਅਪਾਰੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕਰਮ-ਧਰਮ, ਬੂਤ-ਪੂਜਾ ਕਰਿਕਾ ਵਾਲਾ ਵੈਸ਼ਿਸਟ ਯੋਗ, ਕਿੰਤੂ ਬੇਹਿੰਦੇ ਵੈਸ਼ਿਸਟ ਅਯੋਗਿਕ,

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਤਜੇ ਬਿਕਾਰ ॥੪॥੯੬॥੧੬੫॥

ਹੋਵੇ ਬਿਨਸਤ ਪਾਪ ਭਯਾਨਕ ਕਰਿਦੇਯੋਗ ॥੪॥੧੬॥੧੬੫॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜੀਵਤ ਛਾਡਿ ਜਾਹਿ ਦੇਵਾਨੇ ॥

ਹੇ ਪਾਗਲ ਪ੍ਰੇਮੀ! ਭੋਗੇ ਯੋਗਿਕ ਯੋਗਿਕ ਪਦਾਰਥ ਏਵੰ ਬਿਨਸਤ ਭੋਗੇ ਭਯਾਨਕ ਕਰਿਦੇ,

ਮੁਇਆ ਉਨ ਤੇ ਕੋ ਵਰਸਾਨੇ ॥੧॥

ਮਰਗ ਪਰੇ ਕੋ ਕੇਵੇਂ ਚਾਹੇ। ਓਹੁ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਦਾਰੇ? ॥੧॥

ਸਿਮਰਿ ਗੋਵਿੰਦੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ॥

ਮਾਯਾ ਪਾਯੋਂ ਵਿਖਾਏ। ਏਧਰਿ ਕਰਮ ਲੇਖਿਯੋਗ, ਬੇ ਨਿਯਮ ਧਰਮ ਏਵੰ ਭਗਵੇਂ ਗੋਵਿੰਦੁ ਲਿਖਿਆ ਕਰਿਦਾਰੇ।

ਕਾਹੂ ਕਾਜ ਨ ਆਵਤ ਬਿਖਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਯਾ (ਮਾਯਾ ਪਾਯੋਂ ਮਨੁਸ਼ਯ ਵਧੇਰੇ) ਕਿੰਤੂ ਕਾਮਰੇ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਿਖੈ ਠਗਉਰੀ ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਖਾਈ ॥

ਹੋਵੇ ਯੋਗਿਕ ਕਪੜੇ ਰੂਪੀ ਵਿਸ਼ ਬੇਵਸਤ ਕਰਿਦੇ,

ਤਾ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਬਹੂੰ ਨ ਜਾਈ ॥੨॥

ਭਾਵਾਰ ਚੁੰਬਾ ਕੇਵੇ ਨਿਰੰਕ ਹੋਇਆ ॥੨॥

ਦਾਰਨ ਦੁਖ ਦੁਤਰ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਏਹਿ ਕਹਿਨ ਜਗਤ ਬਾਗਰ ਭਲਾਨਕ ਦੁਖਭਰੇ ਭਰਿ ਰਹਿਓ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕੈਸੇ ਉਤਰਸਿ ਪਾਰਿ ॥੩॥

ਰਾਮਨਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਏਹਾ ਠਾਕੂ ਕੀਧਰਿ ਪਾਰਿ ਹੋਵ? ॥੩॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਦੁਇ ਕੁਲ ਸਾਧਿ ॥

ਬਠਬਠਾਹੇ ਮਿਲੀ ਨਿਯੋ ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕ ਦੁਇਠੀਓ ਰਖਾ ਕਰ,

ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਾਨਕ ਆਰਾਧਿ ॥੪॥੯੭॥੧੬੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਰਾਮਨਾਮ ਨਾਮਰ ਭਯਨ ਕਰ ॥੪॥੧੭॥੧੬੬॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਗਰੀਬਾ ਉਪਰਿ ਜਿ ਖਿੰਜੈ ਦਾੜੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਗਰੀਬ ਭਧਰੇ ਸਿੰਘ ਅਭਯਾਚਾਰ ਕਰੇ,

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਸਾ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਸਾੜੀ ॥੧॥

ਭਾਵਾਨੂ ਪਰਾਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰੁ ਅਗ੍ਨਿਓ ਜਲਾਯੋ ਵੇਯਯੋ (ਅਧੀਭ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰੋਧਭਰੇ ਆਸਿ ਅਹੰਕਾਰ ਵਧਭਰੇ ਅਨਧ ਭਧਰੇ ਅਭਯਾਚਾਰ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ ਨਿਯੋ ਮਧ ਕ੍ਰੋਧਾਗ੍ਨਿਓ ਜਲਿਯਾ) ॥੧॥

ਪੂਰਾ ਨਿਆਉ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਬ੍ਰਹ੍ਮਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪੁਰੁ ਪੂਰੁ ਨਯਾਯ ਕਰਿਯਾਓ।

ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ਕਉ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਨਿਯੋ ਬੇਵਕਯੋ ਰਖੁਆਲ ਅਠਓ ॥੧॥ਰੂਹ ॥

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਪ੍ਰਗਟਿ ਪਰਤਾਪੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਬ੍ਰਹ੍ਮਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨ, ਸੁਗਰ ਅਧਿ ਕਾਲਰੂ ਹੋ ਪੁਰੁਯੋ ਪ੍ਰਭਾਪ ਵਯਾਯ ਰਹਿਓ।

ਨਿੰਦਕੁ ਮੁਆ ਉਪਜਿ ਵਡ ਤਾਪੁ ॥੨॥

ਨਿੰਦਕ ਮਨੁਸ਼ਯ ਭਾਰਿ ਗਰਮਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਭਯਾਗ ਕਰਿਯਾ ॥੨॥

ਤਿਨਿ ਮਾਰਿਆ ਜਿ ਰਖੈ ਨ ਕੋਇ ॥

ਭਾਵਾਕੂ ਬੇਬੇ ਪੁਰੂ ਮਾਰਿਦੇਯੋਭਭਿ, ਯਾਵਾਕੂ ਕੇਵੇ ਰਖਾ ਕਰਿਪਾਰਿਕ ਨਾਹਿ।

ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਮੰਦੀ ਸੋਇ ॥੩॥

ੴਪਰਿ ਮਨੁਸ਼ਪਕੂ ਲੋਕਾ ਪਰਲੋਕਾਕੇਰੇ ਵਧਨਾਮਾ ਹੂੰ ਹੋਯਾਯਾ ॥੩॥

ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ਰਾਖੈ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਿਯ ਬੇਬਕਕੂ ਪੁਰੂ ਨਿਯ ਗਲਾਕੇਰੇ ਲਗਾਯਾ ਰਖੁਯਾਭਿ।

ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥੪॥੯੮॥੧੬੭॥

ਆਮੇ ਪੁਰੂਕਾ ਹੂੰ ਗਰਗ ਨੇਵਾ ਭਰਿਓ ਆਭ ਭਗਵਾਨਾਕਾ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਰਿਕਾ ਭਰਿਓ ॥੪॥੧੪॥੧੬੭॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਓ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮਹਜਰੁ ਝੂਠਾ ਕੀਤੇਨੁ ਆਪਿ ॥

ਯਕੁਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਅਭਿਯੋਗ ਮਿਥਾ ਬਿਯ ਕਰਿਯਭਿ।

ਪਾਪੀ ਕਉ ਲਾਗਾ ਸੰਤਾਪੁ ॥੧॥

ਅਪਰਾਧਾਕੂ ਵਧਵਧਭਿਯਾਯਭਿ ॥੧॥

ਜਿਸਹਿ ਸਹਾਈ ਗੋਬਿੰਦੁ ਮੇਰਾ ॥

ਯਾਵਾਰ ਬਹਾਯਾਕਾ ਮੇਰਾ ਗੋਬਿੰਦੁ ਅਭਭਿ,

ਤਿਸੁ ਕਉ ਜਮੁ ਨਹੀ ਆਵੈ ਨੇਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੂਰੁਧ ਭਾਵਾਰ ਨਿਕਰਕੂ ਆਬੇ ਨਾ ਹੂੰ ॥੧॥ਰੂਹ॥

ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਬੋਲੈ ਕੂੜੁ ॥

ਯਾਨਹੂੰ ਮੂਰੁਧ ਮਨੁਸ਼ਪ ਯਕੁਰਕਾ ਬਯਾ ਵਰਵਾਰਕੇਰੇ ਮਿਥਾ ਵੋਲਿਯਾਯ

ਸਿਰੁ ਹਾਥ ਪਛੇੜੈ ਅੰਧਾ ਮੂੜੁ ॥੨॥

ਆਭ ਨਿਯ ਹਾਥਕੇਰੇ ਨਿਯ ਮੂਰੁਧੁ ਪਿਠਿਯਾਯ ॥੨॥

ਰੋਗ ਬਿਆਪੇ ਕਰਦੇ ਪਾਪ ॥

ਮੇਯ ਵਧਭਿ ਪਾਪ ਕਰਿਯਾਯ, ਭਾਵਾਕੂ ਅਨੇਕ ਰੋਗ ਲਾਗਿਯਾਯ।

ਅਦਲੀ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ॥੩॥

ਯੋਗਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਨਪਾਲਕਯੋਂ ਹੋਇਆਉ ॥3॥

ਅਪਨ ਕਮਾਇਐ ਆਪੇ ਬਾਧੇ ॥

ਮਨੁਬਧ ਨਿਯੋਗ ਕਰਮੋਂ ਕਾਰਨੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਵਾਸੀ ਹੋਇਆਉ ॥

ਦਰਬੁ ਗਇਆ ਸਭੁ ਜੀਅ ਕੈ ਸਾਥੈ ॥੪॥

ਬਾਰਾ ਖਨ-ਧਰਮੋਂ ਯੋਗਿਨ ਬਾਹੁਰੇ ਹੂੰ ਚਾਲਿਯਾਇਆ ॥4॥

ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਪਰੇ ਦਰਬਾਰਿ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯੋਗ ਪੁਰੁਸ਼ ਧਰਮਾਰੇ ਚਰਨ ਨਿਯੋਗ

ਰਾਖੀ ਪੈਜ ਮੇਰੈ ਕਰਤਾਰਿ ॥੫॥੯੯॥੧੬੮॥

ਮੇਰੇ ਕਰਮੋਂ ਚਾਹੀ ਪੁਰੁਸ਼ ਚਰਨ ॥5॥99॥168॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਨ ਕੀ ਧੂਰਿ ਮਨ ਮੀਠ ਖਟਾਨੀ ॥

ਬੇਹੋ ਪੁਰਾਨੇ ਮਨੁ ਭਗਵਾਨ ਧਰਮ ਚਰਨ ਧੂਰਿ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਲਾਗੇਆ,

ਪੂਰਬਿ ਕਰਮਿ ਲਿਖਿਆ ਧੂਰਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੋਗ ਕਰਮਾਰੇ ਧੂਰਿ ਯੋਗਿਨ ਕਰਮਾਰੇ ਕਰਮ ਅਨੁਸਾਰੇ ਧੂਰਿ ਹੂੰ ਲੇਖੀ ਹੋਇਆ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਹੰਬੁਧਿ ਮਨ ਪੂਰਿ ਥਿਧਾਈ ॥

ਮੇਯੇ ਵਧਿਰੇ ਮਨ ਅਥਕਾਰੀ ਰੂਝਿਰੇ ਭਰਿ ਰਹਿਯਾਵ,

ਸਾਧ ਪੂਰਿ ਕਰਿ ਸੁਧ ਮੰਜਾਈ ॥੧॥

ਬੇ ਬਛਕਾ ਚਰਨਰ ਪ੍ਰਲਿਰੇ ਬਧਾ ਕਰਿ ਗੁਣ ਹੋਯਾਯਾਵ ॥1॥

ਅਨਿਕ ਜਲਾ ਜੇ ਧੋਵੈ ਦੇਹੀ ॥

ਮਧਿ ਚਰਾਰਕੂ ਬਖੂਠ ਯਲਰੇ ਪ੍ਰਯਾਯਾਵ,

ਮੈਲੁ ਨ ਉਤਰੈ ਸੁਧੁ ਨ ਤੇਹੀ ॥੨॥

ਬੇਧੁਰੇ ਚਾਹਾਰ ਮਲਿਨਠਾ ਵਾਹਾਰੇ ਨਾਹਿ ਆਭ ਬੇ ਗੁਣ ਬੂਧਨਾਹਿ ॥2॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਓ ਸਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥

ਮੇਯੇ ਬਰਵਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰ ਘਰ ਬਧਗੁਰੂ ਮੇਲਿ ਯਾਯਾਯਾਵ,

ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਕਾਟਿਆ ਭਉ ਕਾਲ ॥੩॥

ਆਭ ਭਗਵਾਨਕੂ ਬਲਗ ਕਰਿ ਮੂੰ ਮੁਖੁਧਰ ਭਯਕੂ ਨਿਰੁਭ ਕਰਿਦੇਯਾਯਾਵ ॥3॥

ਮੁਕਤਿ ਭੁਗਤਿ ਜੁਗਤਿ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

ਭਗਵਾਨਕਾ ਨਾਮ ਹੂੰ ਮੁਕਿ, ਭੁਕਿ ਆਵਾ ਮੁਕਿ ਅਰੇ।

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥੪॥੧੦੦॥੧੬੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਹੋਮ-ਭਕਿਰੇ ਯੋਗਕਾ ਗੁਣਬੁਝਿ ਕਰੁਯਾਯਾਵ ॥4॥100॥166॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜੀਵਨ ਪਦਵੀ ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ ॥

ਯੋਗਕਾ ਬੇਬਕ ਨਾਮ ਬਲਗ ਕਰਿ ਯਾਵਨ ਪਦਵੀ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਯਾਵ।

ਜਿਨ ਮਿਲਿਆ ਆਤਮ ਪਰਗਾਸੁ ॥੧॥

ਚਾਹਾਕਾ ਬਹਿਠ ਮੇਲਨ ਵਾਰਾ ਆਤਮਾਕੂ ਯਾਨਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਮੇਲਿਯਾਯਾਵ ॥1॥

ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਸੁਨਿ ਮਨ ਕਾਨੀ ॥

ਹੇ ਨਜ਼ਰ ਪੁਗੀ! ਨਿਯੋਗ ਨਿਰੋਗ ਖਾਨਪੂਰ੍ਵਕ ਭਗਵਾਨਾ ਸ਼ਰਣ ਗੁਣ,

ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਹਰਿ ਦੁਆਰ ਪਰਾਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੋਭੋ ਪੁਕਾਰ ਭਾਰੇ ਫੁੱਲ ਬੂਟੇ ਪੁਕਾਰ ਹੋਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਧਿਆਈਐ ਗੋਪਾਲੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਮੋ ਆਮੋ ਪਹਰ ਭਗਵਾਨਾ ਖਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ,

ਨਾਨਕ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਲੁ ॥੨॥੧੦੧॥੧੭੦॥

ਸ਼ਾਹੀਰ ਧਨ ਬ੍ਰਹਮ ਭਗਵਾਨਾ ਵਰਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਮਨ ਕੁਠਾਰੀ ਹੋਇਆ ॥੨॥੧੦੧॥੧੭੦॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਾਂਤਿ ਭਈ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਪਾਈ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰੂ ਮੋਢੀ ਵਪਸਿ ਨਾਮ ਪਰਵਾ ਕਰਿਓ, ਭਾਖਾਨੁ ਗੀਤ ਪੁਕਾਰ ਹੋਇਆ ॥

ਤਾਪ ਪਾਪ ਬਿਨਸੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ! ਬੇਧਿ ਵਪਸਿ ਜਲਨ ਆਪੋ ਪਾਪ ਨਸ਼ ਹੋਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਿਤ ਰਸਨ ਬਖਾਨ ॥

ਨਿਯੋਗ ਨਿਰੋਗ ਨਿਯੋਗ ਫੁੱਲ ਬੂਟੇ ਨਾਮਾ ਵਰਨਾ ਕਰੁਆ ॥

ਬਿਨਸੇ ਰੋਗ ਭਏ ਕਲਿਆਨ ॥੧॥

ਭੋਗ ਬਿਨਸੇ ਰੋਗ ਭਏ ਕਲਿਆਨ ਆਪੋ ਭੋਭੋ ਪੁਕਾਰ ਹੋਵ ॥੧॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਣ ਅਗਮ ਬੀਚਾਰ ॥

ਅਗਮ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਣ ਗੀਤ ਚਿਤਨ ਕਰ।

ਸਾਧੂ ਸੰਗਮਿ ਹੈ ਨਿਸਤਾਰ ॥੨॥

ਬੰਧੁ ਬੰਧਿ ਰਹਿਓ ਕਲਿਆਨ ਪੁਕਾਰ ਹੋਇਆ ॥੨॥

ਨਿਰਮਲ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਨਿਤ ਨੀਤ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਿਤ੍ਰ! ਮੋਢੀ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬਰਵਾ ਹਰਿਓ ਪਵਿਤ੍ਰ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰਿਓ,

ਗਈ ਬਿਆਧਿ ਉਬਰੇ ਜਨ ਮੀਤ ॥੩॥

ਭਾਵਾਰ ਰੋਗਾ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਆਉ ਸੇ ਭਵਬਾਗਰੂ ਵਝਿਯਾ ॥੩॥

ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਧਿਆਈ ॥

ਮਨ, ਬਚਨ, ਐਵੰ ਕਰੰ ਬਾਰਾ ਨਿਯੰ ਪ੍ਰਭੁ ਆਰਾਖਨਾ ਕਰੁਅਛਿ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ॥੪॥੧੦੨॥੧੭੧॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਵਾਸ ਨਾਨਕ ਚੋਰਾ ਹੂੰ ਚਰਨ ਨੇਕਛਿ ॥੪॥102॥171॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਨੇਤ੍ਰ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਕੀਆ ਗੁਰਦੇਵ ॥

ਗੁਰੂਦੇਵ ਆਨ ਨੇਤ੍ਰ ਦੇਕਛਿ

ਭਰਮ ਗਏ ਪੂਰਨ ਭਈ ਸੇਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਝਾ ਬਾਰਾ ਮੋਰਾ ਭੁਯੰ ਦੂਰ ਹੋਇਆਛਿ ਆਉ ਮੋਰਾ ਬਾਖਨਾ ਬਧੰ ਹੋਇਆਛਿ ॥੧॥ਰੂਹ॥

ਸੀਤਲਾ ਤੇ ਰਖਿਆ ਬਿਹਾਰੀ ॥

ਹੇ ਧਨਾਨੁ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਹੂੰ ਮਨੁਗਾਰੂ ਵਝਾਉ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ॥੧॥

ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਯੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਨਾ ਕਰਿਛਿ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਸੇ ਜੀਵੈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮਰੇ ਯੋਗ ਕਰਿਯਾ, ਭਾਵਾਨੂੰ ਹੂੰ ਯਾਦਨ ਗ੍ਰਾਥੁ ਹੋਇਆ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੈ ॥੨॥੧੦੩॥੧੭੨॥

ਬਛੁਕਾ ਬਛੁਠੇਰੇ ਰਹਿੰ ਸੇ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਰੇ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾ ॥੨॥103॥172॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਧਨੁ ਓਹੁ ਮਸਤਕੁ ਧਨੁ ਤੇਰੇ ਨੇਤ ॥

ਹੇ ਯੋਗਰ! ਸੇ ਮਸਤਕ ਧਨੁ ਅਰੇ (ਮੇਰੇ ਚੋਰ ਬੰਨ੍ਹਾਰੇ ਨਕੰ ਆ), ਸੇ ਨੇਤ੍ਰ ਮਖ ਧਨੁ ਅਰੇ ਮੇਰੇ ਚੋਰ ਵਝੰ ਕਰਿਯਾ।

ਧਨੁ ਓਇ ਭਗਤ ਜਿਨ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਹੇਤ ॥੧॥

ਬੇ ਭਭੁ ਖਨਧ ਅਚੇ ਚੇ' ਬਾਪੁਚੇ ਯਾਹਾਰ ਅਨੂਰਾਗ ਬਨਿਰਹਿਥਾਯ ॥1॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਸੁਖੁ ਲਹੀਐ ॥

ਪੁਰੁਯ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਨਾ ਕੇਵੇ ਬੁਝਿ ਮਿਲਿਯਾਚੇ ਨਾਹਿ।

ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਸੁ ਕਹੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਮੇ ਨਿਯੋ ਯਯਾਚੇ ਹਿੰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਥੁਨਾ ਕਰਿਥਾ ਭਰਿਥ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਤਿਨ ਉਪਰਿ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥

ਆਮੇ ਚਾਹਾਯ ਭਧਚੇ ਬਰਥਾ ਬਧਿਥਿ ਹੇਥਾ ਭਰਿਥ

ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਜਪਿਆ ਨਿਰਬਾਣੁ ॥੨॥੧੦੪॥੧੭੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਿਥੋ ਨਿਰੰਬੁ ਪੁਰੁਯ ਨਾਮ ਭਧ ਕਰਿਥਾਯ, ॥2॥104॥173॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਤੂੰਹੈ ਮਸਲਤਿ ਤੂੰਹੈ ਨਾਲਿ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਤੂੰ ਹਿੰ ਮੇਰੇ ਭਧਦੇਯਾ ਆਯ ਤੂੰ ਹਿੰ ਮੇਰੇ ਬਾਪੁਚੇ ਰਹਿਯ।

ਤੂੰਹੈ ਰਾਖਹਿ ਸਾਰਿ ਸਮਾਲਿ ॥੧॥

ਤੂੰ ਹਿੰ ਖਾਨਪੂਰਕ ਮੇਰੇ ਰਖਾ ਕਰਿਯ ॥1॥

ਐਸਾ ਰਾਮੁ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਸਹਾਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਯ! ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਆਪਣੇ ਯਿਥੋ ਯਯਾਯੋਕ ਓ ਪਰਯੋਕਚੇ ਮੇਰੇ ਬਥਾਯਕ ਹੋਯਯਯਯ।

ਦਾਸ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਨਿਯੋ ਬੇਥਕਯ ਯਯਾ ਪੁਰਿਯ ਰਯਯਾਯ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਆਗੈ ਆਪਿ ਇਹੁ ਥਾਨੁ ਵਸਿ ਜਾ ਕੈ ॥

ਮੇਯੋ ਪੁਰੁਯ ਬਗਚੇ ਆਯੋ ਯਯਾਯ ਆਯ, ਬੇ ਬੁਯੋ ਪਰਯੋਕਚੇ ਮਥੋ ਰਖਕ ਆਯਯ।

ਆਠ ਪਹਰ ਮਨੁ ਹਰਿ ਕਉ ਜਾਪੈ ॥੨॥

ਆਯੋ ਮਨੋ ਬਿਨਰਾਯੋ ਭਗਵਾਨਯ ਨਾਮੋ ਭਧ ਕਰਿਥਾਯ ॥2॥

ਪਤਿ ਪਰਵਾਣੁ ਸਚੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਭਾਵਾਰ ਪੁਰੋਖੁ ਬਾਕੀਤ ਹੋਇਆਵ ਅਭ ਭਾਵਾਕੂ ਹੋ ਬਧਾਨਾਮਰ ਚਿੰਨ੍ਹ ਲਾਗੇਆਵ,

ਜਾ ਕਉ ਆਪਿ ਕਰਹਿ ਫੁਰਮਾਨੁ ॥੩॥

ਯਾਵਾ ਪਾਛੈ ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬ੍ਰਹਮਾਨੁ ਲਾਗੁ ਕਰੇਆਉ ॥੩॥

ਆਪੇ ਦਾਤਾ ਆਪਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਿ ॥

ਯਾਵਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਦਾਤਾ ਅਚਰਿ ਅਭ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਪਾਲਨਕਰਿ ਅਚਰਿ।

ਨਿਤ ਨਿਤ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥੪॥੧੦੫॥੧੭੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਰਦਾ ਹੋ ਪੁਰੁਖਾ ਨਾਮਰ ਆਰਾਖਨਾ ਕਰ ॥੪॥105॥174॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠੈ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭਇਆ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ॥

ਮੇਵੇ ਪੂਰੁ ਬਦਗੁਰੁ ਜਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰ ਘਰਕੂ ਆਬੁ ਭਾਵਾਹੇਲੇ

ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ ਸਦਾ ਗੁਪਾਲੁ ॥੧॥

ਯਗਠਰ ਮਾਲਿਕ ਗੋਪਾਲ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਬ੍ਰਹਮਨੇਰ ਬਰਦਾ ਪਾਛੈ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇਆਉ ॥1॥

ਰਾਮੁ ਰਵਤ ਸਦ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਰਾਮਾ ਚਿਤ ਕਰੇ ਮੋਹੇਰ ਬਰਦਾ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਆਯਾਯੇ।

ਮਇਆ ਕਰੀ ਪੂਰਨ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੇਰਾ' ਭਉਰੇ ਵਧ ਦਮਾ ਪਾਰਨਾ ਕਰਿਛੁ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾ ਕੇ ਪੂਰੇ ਭਾਗ ॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਕੂਹ, ਮੇਭੈਂ ਵਧਿਕਰ ਕਪਾਲਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਭਾਗਧਰ ਭਵਨੁ ਹੋਇਆ,

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਸਥਿਰੁ ਸੋਹਾਗੁ ॥੨॥੧੦੬॥

ਬੇ ਬਧਾ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਨਾਮ-ਸੁਰਨਾ ਕਰਿਯਾ ਆਭ ਬਧਾ ਸ਼ੁਰ ਰਹੁਪ੍ਰਧਾ ਬਾਮਾ ਨਿਯ ਹਾਥ ਰਖੁਯਾ ॥੨॥੧੦੬॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਧੋਤੀ ਖੋਲਿ ਵਿਛਾਏ ਹੇਠਿ ॥

ਹੇ ਮਾਧਵਰ! ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਿਯ ਧੋਤੀ ਖੋਲਿ ਚਲੇ ਬਿਛਾਇਯ

ਗਰਧਧ ਵਾਂਗੁ ਲਾਹੇ ਪੇਟਿ ॥੧॥

ਮਾਧਾ ਕਿਛਿ ਚਾਹਾਰ ਹਾਥਰੇ ਆਇਯਾ, ਗਯ ਭਲਿ ਨਿਯ ਪੇਚਰੇ ਪੁਰਾਇਯ ॥੧॥

ਬਿਨੁ ਕਰਤੂਤੀ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਈਐ ॥

ਗੁਭ ਕਰਮ ਬਿਨਾ ਮੋਖਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਬੁਧਨਾਹਿ ।

ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੁਕਿ ਚ ਭਗਵਾਨਕਾ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਰਿਲੇ ਹੀ ਮਿਲਿਯਾ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਪੂਜਾ ਤਿਲਕ ਕਰਤ ਇਸਨਾਨਾ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪੂਜਾ-ਅਰਜਨਾ ਆਦਿ ਸ਼ਾਨ ਕਰਿਯਾ ਆਭ ਨਿਯ ਕਪਾਲਰੇ ਚਿਕਿਕ ਲਗਾਇਆ ।

ਛੁਰੀ ਕਾਢਿ ਲੇਵੈ ਹਥਿ ਦਾਨਾ ॥੨॥

ਧਾਨ-ਪ੍ਰਣਾਧ ਨੇਵਾ ਪਾਛੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਧੋਕਾ ਛੁਰੀ ਵਾਹਾਰ ਕਰਿਯਾ (ਅਧਾਰ, ਨਿਰਯੋਗ ਕਰਿਯਾ) ॥੨॥

ਬੇਦੁ ਪੜੈ ਮੁਖਿ ਮੀਠੀ ਬਾਣੀ ॥

ਬੇ ਨਿਯ ਮੁਖਰੇ ਮਧੁਰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਵੇਦਰ ਪਾਠ ਕਰਿਯਾ ।

ਜੀਆਂ ਕੁਹਤ ਨ ਸੰਗੈ ਪਰਾਣੀ ॥੩॥

ਨਜ਼ਰ ਮਨੁਖੀ ਯਾਵ-ਯਯੂ ਮਾਰਿਕਾ ਪਾਯੋ ਬਯੋਧਾ ਕਰੇ ਨਾਹੀ ॥੩॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਯੋ ਵਧੀਓ ਯਧਰੇ ਪੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯਾਹਿ,

ਹਿਰਦਾ ਸੁਧੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੈ ॥੪॥੧੦੭॥

ਭਾਵਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਗੁਣ ਹੋਯਾਯਾ ਆਯ ਬੇ ਪੁਰੂਯ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਯਾਯ ॥੪॥107॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਥਿਰੁ ਘਰਿ ਬੈਸਹੁ ਹਰਿ ਜਨ ਪਿਆਰੇ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂਯ ਪੁੰਨ ਭਯਯਨ! ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮ ਯਰੇ ਯਕਾਗੁਚਿਯ ਹੋਯਾਯ ਵਧ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਤੁਮਰੇ ਕਾਜ ਸਵਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਧਗੁਰੂ ਚੁਮਰ ਕਾਯੰਧ ਬਯਾਨ ਕਰਿਯਹਿ ॥1॥ਰੁਹ ॥

ਦੁਸਟ ਦੂਤ ਪਰਮੇਸਰਿ ਮਾਰੇ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੂਯ ਯਵੰ ਨਾਚਕੂ ਨਾਗ ਕਰਿਯਹਿ।

ਜਨ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖੀ ਕਰਤਾਰੇ ॥੧॥

ਨਿਯ ਬੇਵਕਰ ਪੁਚਿਯ ਰਚਯਿਯਾ ਪੁਰੂ ਰਯੁਯਹਿ ॥1॥

ਬਾਦਿਸਾਹ ਸਾਹ ਸਭ ਵਸਿ ਕਰਿ ਦੀਨੇ ॥

ਬੰਧਾਰਰ ਰਾਯਾ-ਮਹਾਰਾਯਾ ਬਧਯਕੂ ਪੁਰੂ ਨਿਯਰ ਬੇਵਕਰ ਅਧਾਨ ਕਰਿਯਹਿ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਮਹਾ ਰਸ ਪੀਨੇ ॥੨॥

ਬੇ ਪੁਰੂਯ ਅਮੁਚ ਨਾਮਰ ਪਰਮ ਰਧ ਪਾਨ ਕਰਿਯਹਿ ॥2॥

ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਭਜਹੁ ਭਗਵਾਨ ॥

ਨਿਰਭਾਯ ਹੋਯਾਯ ਭਗਵਾਨਯ ਭਯਨ ਕਰ।

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਕੀਨੇ ਦਾਨੁ ॥੩॥

ਬਾਧੁ ਬਯਾਧਰੇ ਮਿਥੀ ਪੁਰੂ ਧੁਰਗਰ ਯਹਿ ਧਾਨ (ਯਾਨ) ਅਧਯਕੂ ਮਧ ਪੁਧਾਨ ਕਰ ॥3॥

ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਮੇਰੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੂੰ ਚੋਰੇ ਗਰਬਰੇ ਆਬਿਛਿ

ਨਾਨਕ ਓਟ ਪਕਰੀ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ॥੪॥੧੦੮॥

ਆਭੁ ਬੇਰੇ ਯਗਭਰੇ ਬਾਮੀ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਬਾਬਾਰਾ ਨੇਕਛਿ ॥੪॥108॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ ਭਾਹਿ ਨ ਜਲੈ ॥

ਮੇਯੋਂ ਕਾਛਿ ਭਗਵਾਨਕਾ ਭਛਿਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾਵ, ਬੇ ਚੁਝਾਰ ਅਗ੍ਰਿਰੇ ਯਜੇ ਨਾਹਿ।

ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ ਮਾਇਆ ਨਹੀ ਛਲੈ ॥

ਮੇਯੋਂ ਕਾਛਿ ਭਗਵਾਨਕਾ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾਵ, ਚਾਹਾ ਬਹਿਤ ਮਾਯਾ ਕੀਥਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਛਲ ਕਰੇ ਨਾਹਿ।

ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ ਨਹੀ ਭੂਬੈ ਜਲਾ ॥

ਮੇਯੋਂ ਕਾਛਿ ਭਗਵਾਨਕਾ ਬ੍ਰਹਮੰਡਿਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾਵ, ਬੇ ਭਵਬਾਗਰੇ ਯਜੇ ਰੂਏ ਨਾਹਿ।

ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ ਸੁਫਲ ਫਲਾ ॥੧॥

ਮੇਯੋਂ ਕਾਛਿ ਭਗਵਾਨਕਾ ਪ੍ਰਾਠਿਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾਵ, ਚਾਹਾਯੂ ਯਾਗਯਗੇ ਗ੍ਰੇਸ਼ ਧਾਮ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਵ ॥1॥

ਸਭ ਭੈ ਮਿਟਹਿ ਤੁਮਾਰੈ ਨਾਇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਚੋਰੇ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਬਹੁ ਭਯ ਨਾਥ ਹੋਯਾਵ।

ਭੇਟਤ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਨਗਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਬਠਬਠਾਏ ਮੇਥੀ ਚੁ ਫਰਿ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਯਥਾ ਗਾਨ ਕਰ ॥ਰੁਖ॥

ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ ਮਿਟੈ ਸਭ ਚਿੰਤਾ ॥

ਮੇਯੋਂ ਕਾਛਿ ਭਗਵਾਨਕਾ ਸ਼ਰਣਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾਵ, ਚਾਹਾਰ ਬਹੁ ਚਿੰਤਾ ਧੂਰ ਹੋਯਾਵ।

ਹਰਿ ਸਿਉ ਸੇ ਰਚੈ ਜਿਸੁ ਸਾਧ ਕਾ ਮੰਤਾ ॥

ਕਿਛੁ, ਭਗਵਾਨਕਾ ਸ਼ਰਣਰੇ ਬੇਹਿ ਕਾਛਿ ਮੋਹਿ ਭੂਖ ਯਾਹਾਯੂ ਬਾਧੁਕਾ ਨਾਮ ਮਨੁ ਮਿਲਿਯਾਵ।

ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ ਜਮ ਕੀ ਨਹੀ ਤ੍ਰਾਸ ॥

ਹੇਯੋਂ ਮ੍ਰਿਤੁਕਾਰ ਭਯ ਭਰਾਵ ਨਾਹਿ।

ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ ਪੂਰਨ ਆਸ ॥੨॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ਰੇ ਅਨੂਰਭ ਹੋਲੇ ਬਨਸੁ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰ੍ਹੁ ਹੋਯਾਯਾ ॥੨॥

ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਚਰਣਰੇ ਯੋਧਿ ਰਹਿਲੇ ਕੀਰਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਭਗਤ ਕਰੇ ਨਾਹੀ ॥

ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਾਤਾ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗੈ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ਰੇ ਅਨੂਰਭ ਹੋਵਾ ਕਾਯਿ ਧੰਨੁ ਰਾਤਿ ਬਚੋਚ ਰਹਿਯਾ ॥

ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਾਤਾ ਸਹਜ ਘਰਿ ਵਸੈ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ਰੇ ਅਨੂਰਭ ਰਹਿਲੇ ਕਾਯਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿ ਭਾਵਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾ ॥

ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਨਸੈ ॥੩॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ਰੇ ਅਨੂਰਭ ਰਹਿਯਾ ਕਾਯਿ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭ੍ਰਮੁ ਭ੍ਰਮੁ ਹੋਯਾਯਾ ॥੩॥

ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ ਮਤਿ ਉਤਮ ਹੋਇ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ਰੇ ਅਨੂਰਭ ਰਹਿਲੇ ਰੂਪਿ ਗੁਣਿ ਹੋਯਾਯਾ ॥

ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ਰੇ ਅਨੂਰਭ ਰਹਿਲੇ ਨਿਰਮਲ-ਆਚਰਣ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾਯਾ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਭਾਯਾ ਪਾਸਰੇ ਬਨਸੁ ਅਚਰੇ,

ਜਿਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਬਿਸਰਤ ਨਾਹੀ ॥੪॥੧੦੯॥

ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਕੋ ਬਿਸਰਤ ਕਰੇ ਨਾਹੀ ॥੪॥੧੦੯॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਉਦਮੁ ਕਰਤ ਸੀਤਲ ਮਨ ਭਏ ॥

ਬਲਕ ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਯਾਯਾ ਮੇਰਾ ਭਯਾਨ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁ ਗੀਤਲ ਹੋਯਾਯਾ ॥

ਮਾਰਗਿ ਚਲਤ ਸਗਲ ਦੁਖ ਗਏ ॥

ਪੁਰੁ-ਮਾਰਗਿ ਅਨੂਬਰਣ ਕਰੇ ਬਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਭਗਤ ਹੋਯਾਯਾ ॥

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਮਨਿ ਭਏ ਅਨੰਦ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਨਾਮਰ ਜਪ ਕਰਿਲੇ ਨਾਮ ਪੁਸ਼ਕ ਹੋਇਆ।

ਰਸਿ ਗਾਏ ਗੁਨ ਪਰਮਾਨੰਦ ॥੧॥

ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰਕ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਨਾਮਿ। ਗਾਨ ਕਰਿਲੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ॥1॥

ਖੇਮ ਭਇਆ ਕੁਸਲ ਘਰਿ ਆਏ ॥

ਚਾਰਿਥਾਓ ਖੂਬਿ ਓਥਾ। ਘਰਕੂ ਪੁਸ਼ਕਭਾ ਆਇਆ।

ਭੇਟਤ ਸਾਧਸੰਗਿ ਗਈ ਬਲਾਏ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਲੁਕਾ ਬਲਾਰੇ ਰਹਿ ਬਹੁ ਬਿਪਧ ਦੂਰ ਹੋਇਆ। ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਨੇਤ੍ਰੁ ਪੁਨੀਤ ਪੇਖਤ ਹੀ ਦਰਸ ॥

ਗੁਰੂਨਾਮਾ ਦਰਸਨ ਕਰਿਵਾ। ਨਾਉ ਨੇਤ੍ਰ ਬਿਗੁਨ ਹੋਇਆ।

ਧਨਿ ਮਸਤਕ ਚਰਨ ਕਮਲ ਹੀ ਪਰਸ ॥

ਗੁਰੂਨਾਮਾ ਚਰਨ ਬੁਝਿ ਕਰਿਵਾ। ਨਾਉ ਹੀ ਮਸਤਕ ਪੁਸ਼ਕਾਨ ਹੋਇਆ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਟਹਲ ਸਫਲ ਇਹ ਕਾਇਆ ॥

ਗੋਬਿੰਦਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿਵਾ। ਭਾਰਾ ਏਹਿ ਗਰੀਰ ਫਲਦਾਨਕ ਹੋਇਆ।

SGGSONline.com

ਲਾਖ ਅਰਬ ਖਰਬ ਦੀਨੋ ਦਾਨੁ ॥

ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ ਧ੍ਰੁਗਧਾਨਰ ਧਾਨੁ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇਆ ॥

ਜਾ ਮਨਿ ਵਸਿਓ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮੁ ॥੧॥

ਮੇਯੁ ਕਧਿਰਿ ਅਭੁਤ ਮਨਰੇ ਭਗਵਾਨਯ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾ ॥1॥

ਸਗਲ ਪਵਿਤ ਗੁਨ ਗਾਇ ਗੁਪਾਲ ॥

ਮੇਯੁ ਕਧਿਰਿ ਗੋਪਾਲਰ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯਾ, ਸੇਬ ਬਹੁ ਪਵਿਤੁ ਅਰੇ।

ਪਾਪ ਮਿਟਹਿ ਸਾਧੂ ਸਰਨਿ ਦਇਆਲ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਧਨਾਨੁ ਬਛੁਯਾ ਆਗੁਨੁ ਨੇਨੇ ਪਾਪ ਨਾਗ ਹੋਇਆ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਬਹੁਤੁ ਉਰਧ ਤਪ ਸਾਧਨ ਸਾਧੇ ॥

ਮਾਨ, ਸੇਬ ਭੋਗਯ ਰਹਿ ਅਨੇਕ ਭਧ ਬਾਧਨਾ ਕਰਿਯੋ ਭਧਾ

ਅਨਿਕ ਲਾਭ ਮਨੋਰਥ ਲਾਧੇ ॥

ਭਾਵਾਨੁ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇਯੋ ਆਭ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰਾ ਹੋਇਯਾਯੋ

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸਨ ਆਰਾਧੇ ॥੨॥

ਮੇਯੁ ਕਧਿਰਿ ਨਿਯੋਗ ਯੋਗ ਅਨੁਬਾਹੇ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਯ ਨਾਮਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾ ॥2॥

ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਬੇਦ ਬਖਾਨੇ ॥

ਮਾਨ, ਸੇਬ ਬ੍ਰਹ੍ਮ, ਗਾਯਤ੍ਰੀ ਆਦਿ ਵੇਦਰ ਵਰ੍ਣਨਾ ਕਰਿਯੋ

ਜੋਗ ਗਿਆਨ ਸਿਧ ਸੁਖ ਜਾਨੇ ॥

ਆਭ ਸੇਬ ਮੋਗ, ਯੋਗ ਆਦਿ ਬਿਯੋਗ ਬੁਝਿ ਬੁਝਿਯਾਯੋ,

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਮਨ ਮਾਨੇ ॥੩॥

ਮੇਯੁ ਮਨੁਬਧ ਪ੍ਰਭੁਯ ਭਾਵੇ ਬਹੁਯ ਹੋਇਯਾ ਆਭ ਭਾਵਾਯ ਨਾਮ ਸੁਰਗ ਕਰਿਯਾ, ॥3॥

ਅਗਾਧਿ ਬੇਧਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ ॥

ਬੇਧਿ ਅਗਮ, ਅਪਾਰ ਭਗਵਾਨਯ ਯੋਗ ਅਗਾਭ ਅਰੇ।

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਨਾਮੁ ਰਿਦੇ ਬੀਚਾਰੇ ॥

(ਐਵੇ ਨਾਮਕ) ਨਾਮਰ ਯੋਗ ਕਰਿਯੋ ਆਭ ਹਰਿਯ ਨਾਮਨੂੰ ਹਿੰਦੁ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰੇ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾਯੋ

ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੇ ॥੪॥੧੧੧॥

ਨਾਨਕਾਯਾ ਭਉਰੇ ਭਉਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਓ ॥੪॥੧੧੧॥

ਗਉੜੀ ਮਃ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਭਗਵਾਨਾਯਾ ਸੁਖਾਯਾ ਕਰਿ ਮੋਹਿ ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇ ॥੧॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਗੁਰ ਰਿਦੈ ਬਸਾਇਆ ॥੧॥

ਆਭ ਗੁਰੂਆ ਸੁਖਾਯਾ ਚਰਨਾ ਕਮਲਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੁ ਬੁਝਿਓ ॥੧॥

ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪੂਰਾ ॥

ਪਰਬ੍ਰਹਮ, ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦੁ ਬਰੋਹਿਓ ਅਚਰਿ ॥

ਤਿਸਹਿ ਅਰਾਧਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਧੀਰਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਵਾਯਾ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿ ਮੋਹਿ ਮਨੁ ਪੈਰਿਓ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਜਪਉ ਗੁਰੁ ਗੁਰ ਨਾਮ ॥

ਮੁੱਠਿ ਰਾਹਿ ਧੀਰੁ ਗੁਰੂਆ ਨਾਮੁ ਹੁੰ ਯਹ ਕਰਿਓ ॥

ਤਾ ਤੇ ਸਿਧਿ ਭਏ ਸਗਲ ਕਾਮ ॥੨॥

ਭਾਵਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਯਾ ਮੋਹਿ ਬੁਝਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡੁ ਹੋਇ ॥੨॥

ਦਰਸਨ ਦੇਖਿ ਸੀਤਲ ਮਨ ਭਏ ॥

ਗੁਰੂਆਯਾ ਦਰਸਨ ਕਰਿ ਮੋਹਿ ਮਨੁ ਭੀਤਲੁ ਹੋਇ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਗਏ ॥੩॥

ਆਭ ਮੋਹਿ ਯੁਗ-ਯੁਗਾਯੁਗ ਪਾਪੁ ਧੂਰੁ ਹੋਇ ॥੩॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਹਾ ਭੈ ਭਾਈ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਹੋ ਭਾਇ! ਮੋਹਿ ਪਾਯੋ ਭੈ ਭਾਇ ॥

ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਆਪਿ ਪੈਜ ਰਖਾਈ ॥੪॥੧੧੨॥

ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੁ ਸੇਵਕਾਯਾ ਆਪਿ ਪੈਜ ਰਖਾਈ ॥੪॥੧੧੨॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਆਪਿ ਸਹਾਈ ॥

ਭਗਵਾਨ ਨਿਯੋਗ ਬੇਵਕਯਾ ਬਹਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਹੋਇਆਉ ॥

ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿਪਾਦੈ ਬਾਪ ਜੈਸੇ ਮਾਈ ॥੧॥

ਬੇ ਨਿਯੋਗ ਏਕਿ ਪਾਨਿ ਕਰਿਯਾਉ ਮੋਹਿ ਮਾਭਾ-ਪਿਭਾ ਕਰਿਯਾਉ ॥1॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਨਿ ਉਬਰੈ ਸਭ ਕੋਇ ॥

ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਗੰਗਾਯੋ ਆਇਲੇ ਪੁਰੋਹਿਤ ਕਯੋਯੋ ਭਯੋਯੋ ਹੋਇਆਯੋ ॥

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਪੂਰਨ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਹੁ ਪਰਮਾਨੁ ਹੂੰ ਬਰੂਕਿਯੋ ਕਰਿਯਾਉ ਏਕੰ ਭਾਵਯੋ ਭ੍ਰਾਮਾ ਕਰਾਇਆਉ, ਮਿਥ ਬਰਵਾ ਬਭਯ ਏਕੰ ਬਰਵਾਪਕ ਅਭਯੋ ॥ਰੂ॥

ਅਬ ਮਨਿ ਬਸਿਆ ਕਰਨੈਹਾਰਾ ॥

ਏਕੋ ਮੋਹਿ ਮਨ ਯੋਗਭਰ ਬੇਹੁ ਰੋਮਿਭਾ ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਠਾਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾਯੋ ॥

ਭੈ ਬਿਨਸੇ ਆਤਮ ਸੁਖ ਸਾਰਾ ॥੨॥

ਮਾਭਾ ਭ੍ਰਾਮਾ ਬਰੂ ਭਯੋ ਨਾਗ ਹੋਇਆਯੋ ਆਭ ਆਨਾਯੋ ਬੁਭਾ ਪ੍ਰਾਧੁ ਹੋਇਆਯੋ ॥2॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੇ ਜਨ ਰਾਖੇ ॥

ਨਿਯੋਗ ਬੇਵਕਯੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਿ ਵਯੋਯੋਯੋ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਲਾਖੇ ॥੩॥

ਭਾਭਾਯੋ ਯੋਯੋ-ਯੋਯੋਯੋਯੋ ਪਾਪ ਨਿਰੂਯੋ ਹੋਇਆਯੋਯੋ ॥3॥

ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਮਹਿਮਾਯੋ ਵਰੁਣਾ ਕਰਾਇਆਯੋਯੋਯੋ ਨਾਹੂੰ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਸਰਨਾਈ ॥੪॥੧੧੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਬੇਵਕਯੋ ਬਰਵਾ ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਗੰਗਾਯੋ ਰਹਿਯਾਯੋ ॥4॥113॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ ॥

ਗਗ ਗਉਠਿ ਚੇਠਿ ਮਹਲਾ 5 ਦੁਪਦ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗੁਰ ਏਕ ਅਚਛੇ, ਯਾਹਾਯੁ ਬਧਗੁਰੁਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪਾਯਪਾਰੂ।

ਰਾਮ ਕੇ ਬਲੁ ਪੂਰਨ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਯਾਯ! ਰਾਮਕਾ ਗਯਿ ਬਰਵਪਾਪਕ ਅਚੇ।

ਤਾ ਤੇ ਬ੍ਰਿਥਾ ਨ ਬਿਆਪੈ ਕਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਮਕਾ ਬੇਹੁ ਗਯਿਰ ਪੁਰਾਵਰੂ ਕੋਗਿਬਿ ਦੂਝਗ ਯੋਗਿ ਪੁਰਾਵਿਠ ਕਰਿਪਾਰੇ ਨਾਹਿ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਜੋ ਜੋ ਚਿਤਵੈ ਦਾਸੁ ਹਰਿ ਮਾਈ ॥

ਹੇ ਮੋਰਾ ਮਾਯਾ! ਪੁਰੁਕਾ ਬੇਬਕ ਮਨਰੇ ਯਾਹਾ ਕਿਯਿ ਕਥੁਨਾ ਕਰਿਯਾਏ,”

ਸੋ ਸੋ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਕਰਾਈ ॥੧॥

ਬੇਹੁ ਬਰੂ ਕਿਯਿ ਪਰਮਾਨ੍ਰਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਹਿੰ ਕਰਾਯਾਯਿ ॥1॥

ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭਿ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥

ਪੁਰੁ ਨਿੰਦਾ ਕਰਿਵਾ ਕਾਯਾਰ ਯਯੁਠ ਹਰਾਯਾ ਧਿਅਯਿ ॥1॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਨਿਰਭਉ ਗਾਈ ॥੨॥੧੧੪॥

ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪੁਰੁਕਾ ਗੁਣਬੁਠਿ ਕਰਿਯਾਯਿ ॥2॥114॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਾਝਲਾ 5 ॥

ਭੁਜ ਬਲ ਬੀਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਗਰਤ ਪਰਤ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਅੰਗੁਰੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭੁਯਵਲ ਬ੍ਰਹਮਾਚਾਰੀ ਪੁਰੂ! ਹੇ ਬ੍ਰਹਮ ਬਾਗਰ! ਮੂੰ (ਵਿਕਾਰਰ) ਗਾਠਰੇ ਪਠੇਯਾਭਛੇ, ਮੋਹਥੇ ਧਰੇ ਰਸਾ
ਕਰ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਸ੍ਵਨਿ ਨ ਸੁਰਤਿ ਨੈਨ ਸੁੰਦਰ ਨਹੀ ਆਰਤ ਦੁਆਰਿ ਰਟਤ ਪਿੰਗੁਰੀਆ ॥੧॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਚੋਰ ਮਝੇਯਾ ਗੁਣਿਵਾ ਪਾਛੈ ਮੋਹਰ ਕਾਜਰੇ ਆਨ ਨਾਹੈ, ਮੋਹਰ ਨਲਨ ਬ੍ਰਹਮਰ ਨਾਹੈ ਆਭ ਮੂੰ
ਦੂਝੀ ਓ ਛੋਰਾ ਚੋਰ ਭਾਰਰੇ ਭਾਕੁਅਛੇ (ਮੋਹ ਮੋਹਥੇ ਵਿਕਾਰਰ ਗਾਠਰੇ ਵਝਾਏ) ॥1॥

ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਅਨਾਥ ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਸਾਜਨ ਮੀਤ ਪਿਤਾ ਮਹਤਰੀਆ ॥

ਹੇ ਧੰਨਾਥ! ਹੇ ਅਨਾਥ ਭਪਰੇ ਕਰੁਣਾ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ! ਓ ਹੂੰ ਮੋਹਰ ਮਿਠੁ, ਬਝਾ, ਪਿਠਾ ਐਵਾ ਮਾਠਾ
ਅਰੁ।

ਚਰਨ ਕਵਲ ਹਿਰਦੈ ਗਹਿ ਨਾਨਕ ਭੈ ਸਾਗਰ ਸੰਤ ਪਾਰਿ ਉਤਰੀਆ ॥੨॥੨॥੧੧੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੂਯਾ ਚਰਨ ਕਮਲਰੇ ਨਿਯਰ ਝੁਧਲ ਲਗਾਯ ਰਯ, ਮਿਐ ਨਿਯ ਬਛਯਾ ਭਲਾਨਕ ਬਾਗਰਰੁ
ਪਾਰ ਕਰਾਯ ਧੇਅਠੁ ॥2॥2॥115॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੫

ਰਾਗ ਗਉਠਿ ਵਯਰਾਗਣਿ ਮਾਝਲਾ 5 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਗਰ ਐਕ ਅਚਠੁ, ਮਾਝਾਯਾ ਬਧਗੁਰੁਯਾ ਕੁਪਾਰੁ ਪਾਯ ਝੁਐ।

ਦਯ ਗੁਸਾਈ ਮੀਤੁਲਾ ਤੂੰ ਸੰਗਿ ਹਮਾਰੈ ਬਾਸੁ ਜੀਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਧਲਾਰ ਪੁਝਾ! ਹੇ ਗੋਬਾਯਾ! ਓ ਮੋਹਰ ਪੁਲ ਮਿਠੁ ਅਰੁ ਆਭ ਬਥਵਾ ਹੂੰ ਮੋਹਰ ਬਾਧਰੇ ਰਝੇਅਛੁ
॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਘਰੀ ਨ ਜੀਵਨਾ ਪ੍ਰਿਗੁ ਰਹਣਾ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਚੋਰਾ ਵਿਨਾ ਮੂੰ ਐਕ ਲਗ ਪਾਛੈ ਮਧ ਯਾਵਿਠ ਰਝੇਪਾਰਿਵੇ ਨਾਹੈ ਆਭ ਚੋਰਾ ਵਿਨਾ ਐਝੇ ਦੂਨੇਆਰੇ
ਵਝੇਵਾ ਮੁਕਾਰ ਮੋਗਧ ਅਚੇ।

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਸੁਖਦਾਤਿਆ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਬਲਿਹਾਰਿ ਜੀ ॥੧॥

ਹੇ ਆਮ੍ਹਾ, ਪ੍ਰਾਣ ਏਵੰ ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਵਾ ਕਾਲਾ ਪੁਰੂ! ਪੁਰਿ ਸ਼ਰਣੇਰੇ ਚੋ ਪੁਰਿ ਬਸਿਓਰੇ ਅਚੇ ॥1॥

ਹਸਤ ਅਲੰਬਨੁ ਦੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਗਰਤਹੁ ਉਧਰੁ ਗੋਪਾਲ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ! ਮੋਹੇਰੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਹਾਥਰੇ ਆਗ੍ਰਿਯ ਫਿਅ ਆਯ ਮੋਹੇਰੇ ਗਾਠਰੂ ਕਾਫ਼ਾਰ ਕਰ

ਮੇਹਿ ਨਿਰਗੁਨ ਮਤਿ ਥੇਰੀਆ ਤੂੰ ਸਦ ਹੀ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ॥੨॥

ਕਾਰਣੇਰੇ ਮੂੰ ਨਿਰੰਜਣ ਏਵੰ ਅਭੁ ਕੁਝਿ ਕਾਲਾ ਅਚੇ, ਕੇਛੁ, ਚੁ ਬਰਵਾ ਛੁੰ ਫਿਨਕਲਾਨੁ ਅਚੇ ॥2॥

ਕਿਆ ਸੁਖ ਤੇਰੇ ਸੰਮਲਾ ਕਵਨ ਬਿਧੀ ਬੀਚਾਰ ॥

ਚੁ ਵੇਯਕੁਆ ਕੇਯੋ ਕੇਯੋਰੇਰੇ ਮੂੰ ਬੁਝੇਰੇ ਬੁਝਣ ਕਰਿਪਾਰਿਓਰੇ ਆਯ ਕੇਯੋ ਕੇਯੋਰੇਰੇ ਮੂੰ ਚੋਰੇਰੇ ਆਰਾਖਣਾ ਕਰਿਪਾਰਿਓਰੇ?

ਸਰਣਿ ਸਮਾਈ ਦਾਸ ਹਿਤ ਉਚੇ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥੩॥

ਹੇ ਬਰੋਹ, ਅਗਮ ਏਵੰ ਅਪਾਰ ਪੁਰੂ! ਚੁ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਬੇਵਕਲੂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੂ ਆਯ ਮਿਥ ਚੋਰੇਰੇ ਆਗ੍ਰਿਯ ਨੇਯਥਾਥ, ਚਾਫ਼ਾਨੁ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਬਾਧੁਰੇਰੇ ਲਾਨ ਕਰਾਯ ॥3॥

ਸਗਲ ਪਦਾਰਥ ਅਸਟ ਸਿਧਿ ਨਾਮ ਮਹਾ ਰਸ ਮਾਹਿ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਬੰਬਰੇਰੇ ਬਸਤੁ ਪਦਾਰਥ, ਆਠ ਬਿਛਿ, ਮਫ਼ਾ ਰਬ ਨਾਮਰੇ ਪਰਮ ਅਨੁਭਵੇਰੇ ਵਿਧਾਨਾਨ ਅਚੇ।

ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਕੇਸਵਾ ਸੇ ਜਨ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਹਿ ॥੪॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਮਾਫ਼ਾ ਭਧੇਰੇ ਕੇਸਵ ਬੁਧਬਧੁ ਹੋਯਾਯਾਛਿ, ਬੇਫ਼ਾ ਵਧਛਿ ਪੁਰੂਯਾ ਗੁਣਬੁਧਿ ਕਰਿਯਾਛਿ ॥4॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਬੰਧਧੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣਰੇ ਆਖਾਰ ! ਚੁ ਛੁੰ ਮਾਠਾ, ਪਿਠਾ, ਪੂਰੁ, ਬਧਯਾਨੁ ਓ ਬਰੂ ਕੇਛਿ ਚੁ ਛੁੰ ਅਰੂ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕੁ ਭਜੈ ਬਿਖੁ ਤਰਿਆ ਸੰਸਾਰੁ ॥੫॥੧॥੧੧੬॥

ਬਛਯਾ ਬਛਯੋਰੇਰੇ ਨਾਨਕ ਚੋਰੇਰੇ ਭਯਨ ਕਰਿਯਾਛਿ, ਮਿਥ ਚੋਰੇਰੇ ਬੁਧਿ ਕਰਿਯਾਥ, ਬੇ ਬਿਥ ਭਰਾ ਬੰਬਾਰੇ ਬਾਗਰੇਰੇ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯਾਥ ॥5॥1॥116॥

ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਰਹੋਏ ਕੇ ਛੰਤ ਕੇ ਘਰਿ ਮਃ ੫

ਗਉਠਿ ਕਯਕਾਗਰੀ ਰਹੋਏਰੇ ਛੰਤਰੇਰੇ ਘਰੇ ਮਫ਼ਾ 5 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਕੁਥ ਏਕ ਅਚਛਿ, ਮਾਫ਼ਾਨੁ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਕੁਪਾਰੂ ਪਾਯ ਬੁਥ।

ਹੈ ਕੋਈ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ਗਾਵੈ ॥

ਕੇਹੁ ਬਿਰਲ ਵਧਭੀ ਹੂੰ ਹਿੰਦੁ ਰਾਮਯਾ ਮਗ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵੈ ?

ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਸੂਖ ਸਚੁ ਪਾਵੈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਹੁ ਬਠਪ, ਬਰ ਕਲਪਾਯਾ ਏਵੰ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਨਿਐ ॥ ਰੂਹ ॥

ਬਨੁ ਬਨੁ ਖੋਜਤ ਫਿਰਤ ਬੈਰਾਗੀ ॥

ਬੈਰਾਗੀ ਅਨੇਕ ਵਨਰੇ ਪੁਰੁਯਾ ਬਝਾਨ ਪਾਯੋ ਮਾਯਾਵੈ ।

ਬਿਰਲੇ ਕਾਹੂ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥

ਪਰਭੂ, ਕੇਹੁ ਬਿਰਲ ਪੂਰੁਖ ਹੂੰ ਥਾਵੈ ਮਾਯਾਰ ਬੂਰਠਿ ਏਕ ਯੋਗਯੋਗ ਬਹਿਤ ਲਾਗਿਯਾਵੈ ।

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ॥੧॥

ਹਿੰਦੁ ਭਗਵਾਨਯੁ ਪਾਯੋਨਿਐ, ਏਪਰਿ ਵਧਭੀ ਵਡ ਬੋਝਾਯੋਗਾਲਾ ਅਠੇ ॥੧॥

ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਸਨਕਾਦਿਕ ਚਾਰੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਯੋਗਾਧਿ ਦੇਵਤਾ ਏਵੰ ਬਨਠ, ਬਨਧਨ ਏਵੰ ਬਨਠ ਕੂਮਾਰ ਮਖ ਭਗਵਾਨਯੁ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਿਕਾ ਲਾਲਯਾ ਕਰਿਯਾਉ ।

ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਸਿਧ ਹਰਿ ਆਰੈ ॥

ਯੋਗੀ, ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਏਵੰ ਬਿਧ ਪੂਰੁਖ ਯੋਗਯੋਗ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨਰ ਥਾਗਾ ਕਰਿਯਾਉ ।

ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਸੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਰੈ ॥੨॥

ਹਿੰਦੁ ਏਹੁ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯੋ, ਬੇ ਯੋਗਯੋਗ ਮਹਿਮਾ ਕਰਿਯਾਵੈ ॥੨॥

ਤਾ ਕੀ ਸਰਣਿ ਜਿਨ ਬਿਸਰਤ ਨਾਹੀ ॥

ਹੂੰ ਭਾਯਾਯਾ ਗਰਗ ਨੇਯਯੋ, ਹਿੰਦੁ ਯੋਗਯੋਗ ਭੂਲੇ ਨਾਹਿ ।

ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਸੰਤ ਮਿਲਾਹੀ ॥

ਵਡ ਭਾਗਯੁ ਹੂੰ ਬਹਿਯਾ ਬਝ ਮਿਲਿਯਾਉ ।

ਜਨਮ ਮਰਣ ਤਿਹ ਮੂਲੇ ਨਾਹੀ ॥੩॥

ਕਾਰਗ ਬੇ ਯੋਗਵਨ-ਮੂਲੁ ਠਾਹੁ ਬਾਬੁਬਰੇ ਮੂਲੁ ਅਠਠਿ ॥੩॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮਿਲੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰੇ ॥

ਬੇ ਮੋਰ ਪ੍ਰਿਯਯੋ ! ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿ ਮੋਰਯੋ ਵਰ੍ਧਨ ਧਿਯਾ ।

ਬਿਨਉ ਸੁਨਹੁ ਪ੍ਰਭ ਉਚ ਅਪਾਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਰੋਹਰੇ ਏਕੋ ਅਪਾਰ ਹੁਕੂ! ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਗ੍ਰੰਥ,

ਨਾਨਕੁ ਮਾਂਗਤੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੇ ॥੪॥੧॥੧੧੭॥

ਨਾਨਕ ਚੋਰੇ ਆਖਾਰੇ ਹੂੰ ਨਾਗੁਅਛੇ ॥੪॥੧॥੧੧੭॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੫

ਗਗ ਗਭਰਿ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗੁਰ ਏਕ ਅਚਰਿ, ਯਾਹਾ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪਾਯ ਸੁਖ ॥

ਕਵਨ ਗੁਨ ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਮਿਲਉ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾਭਾ! ਮੂੰ ਕੇਯੋ ਗੁਣ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਮਿਲਿਪਾਰਿਓ? ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਰੂਪ ਹੀਨ ਬੁਧਿ ਬਲ ਹੀਨੀ ਮੇਰਿ ਪਰਦੇਸਨਿ ਦੂਰ ਤੇ ਆਈ ॥੧॥

ਮੂੰ ਰੂਪਵਾਨ, ਬੁਧਿਵਾਨ ਏਕੋ ਕਲਵਾਨ ਅਚੇ ਆਯ ਮੂੰ ਬਿਭਿਨੁ ਯੋਗਿਰੇ ਯੋਗ ਨੇਕ ਦੂਰਰੂ ਆਇਓ ॥1॥

ਨਾਹਿਨ ਦਰਬੁ ਨ ਜੋਬਨ ਮਾਤੀ ਮੇਰਿ ਅਨਾਥ ਕੀ ਕਰਹੁ ਸਮਾਈ ॥੨॥

ਮੇਰੇ ਪਾਸਰੇ ਨਾ ਨਾਮ ਧਨ ਅਭਿ ਆਯ ਨਾ ਹੂੰ ਯੋਗਿਨਰੇ ਗਰਬ ਅਭਿ, ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼! ਮੂੰ ਅਨਾਥਕੂ, ਨਿਯ
ਬਾਧੁਰੇ ਮਿਥਾਅ ॥2॥

ਖੇਜਤ ਖੇਜਤ ਭਈ ਬੈਰਾਗਨਿ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸਨ ਕਉ ਹਉ ਫਿਰਤ ਤਿਸਾਈ ॥੩॥

ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਮੂੰ ਵੈਰਾਗਿਨੀ ਹੋਯਾਯਾਯਿ, ਪੁਰੁਸ਼ ਦਰਸਨ ਪਾਯੋ ਮੂੰ ਚੁਸ਼੍ਟਾਯੋ ਹੋਯਾਯ ਰਹਿਓ ॥3॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮੇਰੀ ਜਲਨਿ ਬੁਝਾਈ ॥੪॥੧॥੧੧੮॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਯੋਗ ਹੇ ਧੰਨਦਯਾਲੂ! ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਰ ਘਰ ਪੁਰੁਸ਼! ਬਭਯਾ ਬਭਾਓ ਮੇਰੇ ਏਕਿ ਬਿਭੇਦਰੇ ਯੋਗਿਨਕੂ
ਲਿਯਾਯ ਦੇਯਯਿ ॥4॥1॥118॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਭਰਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਬੇ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨਿ ਲਾਗੀ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਮਿਲਨ ਪਾਯੋ ਪ੍ਰੇਮ ਯੋਗੁ ਹੋਯਾਯ ॥

ਪਾਇ ਲਗਉ ਮੇਰਿ ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਕੇਉ ਸੰਤੁ ਮਿਲੈ ਬਡਭਾਗੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੋਗਿ ਬੋਯਾਗਯਰੂ ਕੇਯੋ ਗੁਰੂ ਬਭੁ ਆਇ ਮਿਲਿਯਾਯਿ, ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਮੂੰ ਭਾਵਾਯ ਚਰਣ ਸੁਭੰ ਕਰਿਯਾਯ ਆਯ
ਭਾਵਾਯੁ ਬਿਭਿ ਕਰਿਯਾਯ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ମୁଁ ନିଜ ମନ ତାହାକୁ ଅର୍ପଣ କରିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନିଜ ଧନ ଅର୍ପଣ କରିଥାଏ ଆଉ ମୁଁ ନିଜେ ମନର ମାଟି ତ୍ୟାଗ କରିଦେଇଛି,

ଯିଏ ମୋତେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହରି-କଥା ଶୁଣାନ୍ତି, ମୁଁ ବୈରାଗୀ ହୋଇ ରାତି ଦିନ ତାହାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିଥାଏ ॥ ୧ ॥

ଯେବେ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର କରିଥିବା ଶୁଭକର୍ମର ଅଙ୍ଗୁର ପ୍ରକଟ ହୋଇଯାଇଛି, ସେତେବେଳେ ସେହି ସର୍ବବ୍ୟାପକ ପ୍ରଭୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ଯିଏ ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଠାରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇ ରସ ଭୋଗ କରନ୍ତି ଆଉ ଯିଏ ରସରେ ନିର୍ଲସ୍ପ ମଧ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି ।

ହେ ନାନକ! ଇଶ୍ଵର ମିଳିବା ପରେ ଅନ୍ଧାର ଦୂର ହୋଇଯାଇଛି ଆଉ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର

ଗଉଡ଼ି ମହଲା 5 ॥

ହେ ମୋର ମନ ରୂପୀ ପକ୍ଷୀ! ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣକୁ ନିଜ ପକ୍ଷୀ ବନାଇ ସଂସାର ରୂପୀ ବନ୍ଧନରୁ ନିଜକୁ ବାହାର କରି ରକ୍ଷା କର ।

ସଞ୍ଜ ସହିତ ମିଶି ତାହାଙ୍କ ଶରଣ ନିଅ ଆଉ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନାମ-ରତ୍ନକୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ଲଗାଇ ରଖ
॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସ ଏକ ଛୋଟ କୁଅ ଅଟେ, ହର୍ଷ ଉଲ୍ଲାସ ବନାଇବା ଚୂଷ୍ମା ଚାହାର ମଇଳା ଅଟେ ଆଉ ମୋହର ପାଣି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଡୀକ୍ଷଣ ଅଟେ ।

ଜଗଦଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ ସେହି ବନ୍ଧନକୁ କାଟିଥାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଚରଣ କମଳରେ ନିବାସ କର ॥1॥

ହେ ଗୋବିନ୍ଦ! ହେ ଦୀନନାଥ! ହେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ! କ୍ୱା କର ମୋର ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣ ।

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਨਾਨਕ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੁਮਰੀ ਰਾਸਿ ॥੨॥੩॥੧੨੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਮੋਹਣੇ ਹਾਠਰੇ ਖਰਿਆਏ, ਮੋਰੇ ਆਸ਼ੁ ਆਯੋ ਚਰਚੇ ਬਹੁ ਚੋਰੇ ਹੂੰ ਧੁੱਝੇ ਅਚੇ
॥2॥3॥120॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠੇ ਮੁਕਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਪੇਖਨ ਕਉ ਸਿਮਰਤ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ॥

ਮੋਰੇ ਮਨ ਭਗਵਾਨਯੋ ਦਰਸਨ ਕਰਿਓ ਪਾਲਨਭਾਯੋ ਧ੍ਰਮਯੋ ਕਰਿਓ॥

ਆਸ ਪਿਆਸੀ ਚਿਤਵਉ ਦਿਨੁ ਰੈਨੀ ਹੈ ਕੋਈ ਸੰਤੁ ਮਿਲਾਵੈ ਨੇਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਯੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣਯੋ ਦੇਖੋ ਆਗੇ। ਏਵੰ ਚੁਝਾਰੇ ਸੁੰ ਧੋਨੇ ਰਾਠੇ ਭਾਯੋ ਚਿਤਨ ਕਰਿਓ॥, ਕਯੋ ਕੇਹੇ ਏਧਰੇ
ਬਛੁ ਅਛੇ, ਸਿੰਘੇ ਮੋਹਣੇ ਨਿਕਰੇ ਭਾਯੋ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਕਰਿਓ॥1॥ਰੂ॥

ਸੇਵਾ ਕਰਉ ਦਾਸ ਦਾਸਨ ਕੀ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਤਿਸੁ ਕਰਉ ਨਿਹੇਰਾ ॥

ਸੁੰ ਨਿਯੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣਯੋ ਸੇਵਕਯੋ ਸੇਵਕਯੋ ਸੇਵਾ ਕਰੁਅਛੇ ਆਯੋ ਅਨੇਕ ਭਯੋਭਾਯੋ ਭਾਯੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣਯੋ
ਨਿਵੇਦਨ ਕਰਿਓ॥

ਤੁਲਾ ਧਾਰਿ ਤੇਲੇ ਸੁਖ ਸਗਲੇ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਦਰਸ ਸਭੇ ਹੀ ਥੇਰਾ ॥੧॥

ਸੁੰ ਬਹੁ ਬੁਝੋ ਭਯੋਭਾਯੋ ਰਾਗੀ ਭਯੋਭਾਯੋ, ਕਛੁ ਭਯੋਭਾਯੋ ਦਰਸਨ ਕਰਿਓ ਬਹੁ ਕਰਿਓ॥1॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਗਾਏ ਗੁਨ ਸਾਗਰ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਜਾਤ ਬਹੇਰਾ ॥

ਬਛੁਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ ਸੁੰ ਗੁਣਯੋ ਬਾਹਰਯੋ ਮੋਹਾਗਾਯੋ ਕਰਿਓ ਆਯੋ ਸੇ ਭਯੋ-ਭਯੋਭਾਯੋ ਪਠਯੋ ਹੋਯੋ
ਭਾਵਨ-ਮੂਰ੍ਯੋ ਚਕ੍ਰਯੋ ਰੂਪਯੋ॥

ਆਨਦ ਸੁਖ ਭੇਟਤ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਜਨਮੁ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥੁ ਸਫਲੁ ਸਵੇਰਾ ॥੨॥੪॥੧੨੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਯੋਭਾਯੋ ਬਹਿਓ ਮਿਥੀ ਸੇ ਆਨੰਦ ਏਵੰ ਬੁਝੋ ਗ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿਓਭਯੋ ਆਯੋ ਭਾਯੋ ਭਯੋ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥੁ
ਹੋਯੋਭਯੋ ਭਯੋ ਭਾਯੋ ਭਯੋ ਮਧ ਬਧਯੋ ਹੋਯੋ॥2॥4॥121॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੫

ਰਾਗ ਗੋਭੀਯੋ ਧ੍ਰਮਯੋ ਮੁਕਲਾ 5 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਯੋਭਾਯੋ ਏਕ ਅਚਯੋ, ਮਾਯੋ ਬਧਯੋਭਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ ਪਾਯੋ ਬੁਝੋ॥

ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਮਿਲੈ ਗੁਸਾਈ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਰਾਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਰਾਮ! ਮੈਂ ਕੇਯੋਂ ਕੌਣ ਭਾਰਾ ਨਿਯੋਗ ਬਾਝੋਂ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਹੀਦ ਨਿਯੋਗ ਕਰਿਓਗੇ?

ਕੋਈ ਐਸਾ ਸੰਤੁ ਸਹਜ ਸੁਖਦਾਤਾ ਮੇਰੇ ਮਾਰਗੁ ਦੇਇ ਬਤਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੌਣ ਕੌਣ ਏਧਰੋਂ ਬਾਝੋਂ ਬੁਝਾਵਾਤਾ ਸਭ ਅਯੋਗ ਸੇਵੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਗੋਂ ਦੇਵਗਾਯੋਗ? ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅੰਤਰਿ ਅਲਖੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ ਵਿਚਿ ਪੜਦਾ ਹਉਮੈ ਪਾਈ ॥

ਅਲਖੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਜੀਵਰੁ ਆਮ੍ਰਿਤੁ ਭੋਗੇ ਅਭਿਮੁ, ਕੇਵਲੁ ਭੋਗੇ ਧ੍ਰੁਵੁ ਅਭਿਮੁ ਭੋਗੇ ਆਵਰਣੁ ਹੋਵੁ ਆਵੁ
ਦੇਖਾਇਆ ਨਾਹੀ

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਸਭੇ ਜਗੁ ਸੋਇਆ ਇਹੁ ਭਰਮੁ ਕਹਹੁ ਕਿਉ ਜਾਈ ॥੧॥

ਬਾਰਿਕ ਦੂਜੀਆ ਮੋਹ-ਮਾਇਆਰੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਅਭਿ, ਕੂੜ, ਆਦਿ ਭ੍ਰਮ ਕਿਉ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਿ ॥੧॥

ਏਕਾ ਸੰਗਤਿ ਇਕਤੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਬਸਤੇ ਮਿਲਿ ਬਾਤ ਨ ਕਰਤੇ ਭਾਈ ॥

ਹੋ ਭਾਇ! ਆਮ੍ਰਿਤੁ ਆਵਰਣੁ ਭੋਗੇ ਭੋਗੇ ਭੋਗੇ ਭੋਗੇ ਭੋਗੇ ਭੋਗੇ ਭੋਗੇ ਭੋਗੇ ਭੋਗੇ ਭੋਗੇ ਭੋਗੇ
ਕੇਵਲੁ ਕੇਵਲੁ ਬੇਨਾਮੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਬਹੁ ਕਠਾਵਾਭੀ ਕਰਨੀ ਨਾਹੀ

ਏਕ ਬਸਤੁ ਬਿਨੁ ਪੰਚ ਦੁਹੇਲੇ ਓਹ ਬਸਤੁ ਅਗੋਚਰੁ ਠਾਈ ॥੨॥

ਭਗਵਾਨੁ ਜਾਨਕ ਗੋਰੀ ਪਦਾਰਥੁ ਬਿਨੁ, ਪਾਸ਼ ਆਨੁ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟੁ ਦੂਰੀ ॥ ਬੇਹਿ ਪਦਾਰਥੁ ਏਕੁ ਅਵਿਗ੍ਰਹਣੀ
ਸ਼ਾਨਤਿ ਭੋਗੇ ॥੨॥

ਜਿਸ ਕਾ ਗ੍ਰਿਹੁ ਤਿਨਿ ਦੀਆ ਤਾਲਾ ਕੁੰਜੀ ਗੁਰੁ ਸਉਪਾਈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ, ਮਾਇਆਰੇ ਭੋਗੇ ਭੋਗੇ ਭੋਗੇ ਭੋਗੇ ਭੋਗੇ ਭੋਗੇ ਭੋਗੇ ਭੋਗੇ ਭੋਗੇ ਭੋਗੇ
|

ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਕਰੇ ਨਹੀ ਪਾਵੈ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਰਣਾਈ ॥੩॥

ਬਹੁਗੁਣੀਆ ਆਗ੍ਰਿਹੁ ਨਨੇਕ, ਅਨਾਮਿਕ ਪਦਾਰਥੁ ਨੇਕਾ ਪਰੇ ਪਦਾਰਥੁ ਬੇਹਿ ਭਾਇ ਕਰਿਪਾਇ ਨਾਹੀ
॥੩॥

ਜਿਨ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਿਨ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥

ਮਾਇਆਰੇ ਮੋਹ-ਮਾਇਆਰੇ ਬੰਧਨੁ ਕਾਟਿ ਦੇਖਾਇ, ਬੇ ਬਾਧੁ ਬੰਧਨੇ ਨੇਕੁ ਬੰਧਨੁ ਲਗਾਇ
ਪਾਵੀ

ਪੰਚ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਭੇਦੁ ਨ ਭਾਈ ॥੪॥

ਹੋ ਜਾਨਕ! ਭਾਇ ਪਾਸ਼ ਆਨੁ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟੁ ਭਾਇ ਪਾਸ਼ ਆਨੁ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟੁ ॥ ਹੋ ਭਾਇ! ਬੇਨਾਮੇ ਆਵਰਣੁ
ਭਗਵਾਨੁ ਪਦਾਰਥੁ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥੁ ਨਾਹੀ ॥੪॥

ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਰਾਇ ਇਨ ਬਿਧਿ ਮਿਲੈ ਗੁਸਾਈ ॥

ਹੋ ਮੋਹਿ ਰਾਮ! ਗੋਬਿੰਦੁ ਪ੍ਰਭੂ ਆਦਿ ਕੇਵਲੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ

ਸਹਜੁ ਭਇਆ ਭ੍ਰਮੁ ਖਿਨ ਮਹਿ ਨਾਠਾ ਮਿਲਿ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥੧॥੧੨੨॥
ਮੇਯੁੰ ਵਧਯੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਅਨਯੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯੋ, ਭਾਵਰ ਵਸੁ ਸ਼ਰੀਕ ਮਧਰੇ ਪਲਾਯਨ ਕਰਿਯੋ
ਏਵੰ ਭਾਵ ਯੋਗਾਧਿ ਪਰਮ ਯੋਗਾਧਿਰੇ ਮੋਹਿਤ ਹੋਇਯੋ ॥੧॥੧੨੨॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਐਸੇ ਪਰਚਉ ਪਾਇਓ ॥

ਭਗਵਾਨਯੁ ਸਹਿਤ ਮੋਰ ਏਧਿ ਮੋਹੁ ਹੋਇਯੋ ਮੋ

ਕਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਇਆਲ ਬੀਠੁਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਖਹਿ ਬਤਾਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਦਯਾਨੁ ਪੁਰੁ ਮੋਰੇ ਸਵਗੁਰੁਕ ਓਕਾਯੋ ਵਧਾਯੋ ॥੧॥੧੨੨॥

ਜਤ ਕਤ ਦੇਖਉ ਤਤ ਤਤ ਤੁਮ ਹੀ ਮੋਹਿ ਇਹੁ ਬਿਸੁਆਸੁ ਹੋਇ ਆਇਓ ॥

ਮੇਯੁੰ ਮਧ ਮੁੰ ਵੇਯੁਯੋ, ਸੋਧਾਯੋ ਮੁੰ ਭੋਧੇ ਪਾਯੋ, ਏਵੇ ਮੋਰ ਏਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਯੋ ਹੋਇਯੋ ॥

ਕੈ ਪਹਿ ਕਰਉ ਅਰਦਾਸਿ ਬੇਨਤੀ ਜਉ ਸੁਨਤੇ ਹੈ ਰਘੁਰਾਇਓ ॥੧॥

ਹੋ ਰਘੁਰਾਯੋ! ਮੁੰ ਕਾਯਾ ਪਾਯੋਰੇ ਬਿਨਤਿ ਆਯੋ ਪ੍ਰਾਯੋ ਕਰਿਯੋ, ਮੋਰੇਵੇਲੇ ਭੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਗੁਰੁਯੋ ॥੧॥

ਲਹਿਓ ਸਹਸਾ ਬੰਧਨ ਗੁਰਿ ਤੇਰੇ ਤਾਂ ਸਦਾ ਸਹਜ ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ ॥

ਮੇਯੁੰ ਵਧਯੋਰੇ ਮੋਰ- ਮਾਯਾ ਗੁਰੁਕ ਬਾਰਾ ਭਾਯੋ ਯਾਯੋ, ਭਾਵਰ ਵਸੁ ਸਹਾਯੁ ਹੋਇਯੋ ਏਵੰ ਸੋ
ਅਨਯੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਪਾਯੋ ॥

ਹੋਣਾ ਸਾ ਸੇਈ ਫੁਨਿ ਹੋਸੀ ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਕਹਾ ਦਿਖਾਇਓ ॥੨॥

ਯੋਰਯੋ ਯੋਰੇ ਕੁਨਿਆਰੇ ਯਾਯੋ ਯੋਰਿਕਾਯੋ ਪਧਿਕ, ਗੋਰੇਰੇ ਨਿਰ੍ਵਿਧ ਭਾਵਰੇ ਯੋਰਿਕਾਯੋ | ਭਗਵਾਨਯੁ
ਆਧੇਗ ਵਧਯੋਰੇ ਕੁਰੁਯੋ ਏਵੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕੇਯੋਰੇ ਵੇਯੋਯਾਯੋ? ॥੨॥

ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕਾ ਏਕੋ ਠਾਣਾ ਗੁਰਿ ਪਰਦਾ ਖੋਲਿ ਦਿਖਾਇਓ ॥

ਗੁਰੁ ਆਯੋ ਕੁਰੁਯੋਰੇ ਏਕ ਪੁਰੁ ਹੋਂ ਸਾਯੋਰਾ ਯੋਰਿਕਾਯੋ, ਅਯਾਨਯੋਰੇ ਪਯੋ ਕੁਰੁ ਕਰਿ ਗੁਰੁਯੋ ਮੋਰੇ ਏਹਾ
ਵੇਯੋਯੋ ॥

ਨਉ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਇਕ ਠਾਈ ਤਉ ਬਾਹਰਿ ਕੈਠੈ ਜਾਇਓ ॥੩॥

ਨਵਨਿਧਿ ਏਵੰ ਨਾਮ ਰੁਪਾ ਯੋਰਾ ਏਕ ਯਾਨ (ਮਨ) ਰੇ ਆਯੋ, ਭੋਵੇ ਮਨੁਯੋ ਕੇਯੋਰੇ ਕਾਯੋਰੇ ਯਾਨਕੁ ਯੋਰਿ
? ॥੩॥

ତୁମ ହୃଦୟରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଖୋଜିଲେ ତୁମେ ସହଜ ସୁଖ ପାଇବ ଏବଂ ତୁମକୁ ପୁନର୍ବାର ଜନ୍ମ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁ ଚକ୍ର ଦେଇ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ ।

ହେ ନାନକ! ଯାହାର ବ୍ରହ୍ମ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ହଟାଯାଇଛି । ସୁନା ଅଳଙ୍କାର ପରି ଶେଷରେ ସୁନାରେ ପରିଣତ ହୁଏ । ସେହିପରି ଭାବରେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଉପାଦାନ ମୂଳ ଉପାଦାନ (ଭଗବାନ) ସହିତ ମିଶ୍ରିତ ।

ଗଉଡ଼ୀ ମହଲ ୫ ॥

ତୋର ଆତ୍ମା ଓ ହାତ ହେଉଛି

ହେ ମୋର ମନ! ତୁ ଏହି ଦୁନିଆରେ ଯେଉଁ ମନୋରଥରେ ଆସିଛୁ, ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ନିଜର ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ କରିଛୁ ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ହେ ମୋର ମିତ୍ର! ମୁଁ ଏକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ ଯେ ସାଧୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ଏକ ସୁନେଲି ଅବସର ଅଟେ ।

ଛତ୍ରଲୋକରେ ପ୍ରଭୁନାମର ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପ୍ରସ୍ଥାନ କର, ପରଲୋକରେ ତୋତେ ସୁନ୍ଦର ନିବାସ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ॥ ୧ ॥

ଏହି ଦୁନିଆ ବିକାର ଏବଂ ସଂଶୟରେ ଭରି ରହିଛି ତଥା କେବଳ ବ୍ରାହ୍ମଜ୍ଞାନ ହିଁ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ପାରିବ ।

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଭଗବାନ ଭାକ୍ତିର ନିଦରୁ ଜାଗ୍ରତ ହୁଅନ୍ତି, ସେ ତାଙ୍କୁ କେବଳ ହରି-ରାଧା ପିଇବାକୁ ଦିଅନ୍ତି ଏବଂ ତା'ପରେ ସେ ଅବିସ୍ମରଣୀୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କାହାଣୀ ବୁଝନ୍ତି ।

ਜਾ ਕਉ ਆਏ ਸੋਈ ਵਿਹਾੜਹੁ ਹਰਿ ਗੁਰ ਤੇ ਮਨਹਿ ਬਸੇਰਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰਸ਼ੋਤ੍ਤਮ! ਆਪਣੀ ਏਕੀਤਤਾ ਦੇ ਏਕ ਭੋਲੇ ਕੀਰਤੀਆਂ ਦੀ ਸਿਖਰ ਤੇ ਮਨ ਆਪਣੇ ਕੀਰਤੀਆਂ | ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ
ਭਾਗ ਪੁਰੁਸ਼ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਰਹਿੰਦੇ

ਨਿਜ ਘਰਿ ਮਹਲੁ ਪਾਵਹੁ ਸੁਖ ਸਹਜੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਇਗੋ ਫੇਰਾ ॥੩॥

ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਵਿਚ ਮਹਲ ਪਾਵੋ ਸੁਖ ਸਹਜੇ ਬਹੁਰ ਨ ਹੋਇਗੋ ਫੇਰਾ ॥੩॥
ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਵਿਚ ਮਹਲ ਪਾਵੋ ਸੁਖ ਸਹਜੇ ਬਹੁਰ ਨ ਹੋਇਗੋ ਫੇਰਾ ॥੩॥

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਸਰਧਾ ਮਨ ਕੀ ਪੂਰੇ ॥

ਹੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਸਰਧਾ ਮਨ ਕੀ ਪੂਰੇ ॥

ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਇਹੀ ਸੁਖੁ ਮਾਰੈ ਮੋ ਕਉ ਕਰਿ ਸੰਤਨ ਕੀ ਪੂਰੇ ॥੪॥੩॥੧੨੪॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਇਹੀ ਸੁਖ ਮਾਰੈ ਮੋ ਕਉ ਕਰਿ ਸੰਤਨ ਕੀ ਪੂਰੇ ॥੪॥੩॥੧੨੪॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਰਾਖੁ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ॥

ਮੇਰਿ ਨਿਰਗੁਨੁ ਸਭ ਗੁਨ ਤੇਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਨਿਰਗੁਨ ਸਭ ਗੁਨ ਤੇਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੰਚ ਬਿਖਾਦੀ ਏਕੁ ਗਰੀਬਾ ਰਾਖਹੁ ਰਾਖਨਹਾਰੇ ॥

ਪੰਚ ਬਿਖਾਦੀ ਏਕੁ ਗਰੀਬਾ ਰਾਖਹੁ ਰਾਖਨਹਾਰੇ ॥

ਖੇਦੁ ਕਰਹਿ ਅਰੁ ਬਹੁਤੁ ਸੰਤਾਵਹਿ ਆਇਓ ਸਰਨਿ ਤੁਹਾਰੇ ॥੧॥

ਖੇਦੁ ਕਰਹਿ ਅਰੁ ਬਹੁਤੁ ਸੰਤਾਵਹਿ ਆਇਓ ਸਰਨਿ ਤੁਹਾਰੇ ॥੧॥

ਕਰਿ ਕਰਿ ਹਾਰਿਓ ਅਨਿਕ ਬਹੁ ਭਾਤੀ ਛੇਡਹਿ ਕਤਹੂੰ ਨਾਹੀ ॥

ਮੂੰ ਬਿਭਯੁ ਪੁਲਾਸ ਕਰਿ ਫਾਰਿਯਾਯਿ, ਪਰਛੁ, ਏਵਾ ਕੋਇਬਿ ਪੁਕਾਰੇ ਮੇਰੇ ਪੈਛਾ ਛਾਡੁ ਨਾਹੀ।

ਏਕ ਬਾਤ ਸੁਨਿ ਤਾਕੀ ਓਟਾ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਟਿ ਜਾਹੀ ॥੨॥

ਮੂੰ ਏਕ ਕਥਾ ਗੁਣਿਯੋ ਮੇ ਬਛੁਯਨਕ ਬਛਾਓਰੇ ਚਾਹਾਰ ਮਥ ਗੁਣ ਚਾਲਿਯਾਏ, ਏਥੁਪਾਯੋ ਮੂੰ ਚਾਹਾਕਾ ਗਰਬ
ਨੇਯਿਯੋ ॥੨॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਮੇਰਿ ਤਿਨ ਤੇ ਧੀਰਜੁ ਪਾਇਆ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਬਛੁ ਮੇਰੇ ਮੇਲਿਯਿਯੋ, ਚਾਹਾਕਾ ਧਾਰਾ ਮੇਰੇ ਪੈਰਿਯੋ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਿਯੋ।

ਸੰਤੀ ਮੰਤੁ ਦੀਓ ਮੇਰਿ ਨਿਰਭਉ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇਆ ॥੩॥

ਬਛੁ ਮੇਰੇ ਨਿਰਭਾਕ ਪੁਕਾਰ ਨਾਮ ਮਥੁ ਪੁਕਾਰ ਕਰਿਯਿਯੋ ਆਯੋ ਮੂੰ ਗੁਰੁਕਾ ਗਰਬ ਅਯੋਯੋ ਕਰਿਯੋ ॥੩॥

ਜੀਤਿ ਲਏ ਓਇ ਮਹਾ ਬਿਖਾਦੀ ਸਹਜ ਸੁਹੇਲੀ ਬਾਣੀ ॥

ਬਧਗੁਰੁਕਾ ਆਯੋਯੋ ਭੋਰਥਾ ਏਵਾ ਮਥੁਰ ਚਾਗੀਰ ਪੁਕਾਰੇ ਮੂੰ ਕਾਮ ਭਯਾਪਕ ਪਾਯੋ ਗੁਰੁ ਭਧਰੇ ਬਿਯੋਯੋ
ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯੋ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਭਇਆ ਪਰਗਾਸਾ ਪਾਇਆ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥੪॥੪॥੧੨੫॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਮਥਰੇ ਪੁਕਾਰ ਭਯਾਧਿਰ ਪੁਕਾਰ ਹੋਯਿਯਾਯਿ ਆਯੋ ਮੂੰ ਨਿਰਭਾ ਪਧ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯੋ
॥੪॥੪॥੧੨੫॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਥਲਾ 5 ॥

ਓਹੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਰਾਇਆ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਪੁਕਾਰ! ਭੁਯੋ ਬੋਧਿ ਰਾਯਾ ਅਥਾ ਮੇਏ ਬਰਧਾ ਅਧਗੁਰੁ ਅਥਾਯੋ।

ਨਿਰਭਉ ਸੰਗਿ ਤੁਮਾਰੈ ਬਸਤੇ ਇਹੁ ਡਰਨੁ ਕਹਾ ਤੇ ਆਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਮੇ ਪ੍ਰਾਗੀ ਨਿਰਭਾਕ ਹੋਯੋ ਬਾਧੁਰੇ ਨਿਰਭਾ ਕਰੁਅਯੋ, ਪੁਗੀ ਏਵੇ ਭਯੋ ਕੇਯੋਯੋ ਆਧੁਅਯੋ
॥੧॥ ਰੁਥਾਯੋ ॥

ਏਕ ਮਹਲਿ ਤੂੰ ਹੋਹਿ ਅਫਾਰੇ ਏਕ ਮਹਲਿ ਨਿਮਾਨੇ ॥

ਏਕ ਗਰੀਰੇ ਭੁਯੋ ਫੁੱ ਅਯੋਯਾਯੋ ਅਥਾ ਆਯੋ ਏਕ ਗਰੀਰੇ ਭੁਯੋ ਬਿਨਾਥ ਅਥਾ।

ਏਕ ਮਹਲਿ ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਪੇ ਏਕ ਮਹਲਿ ਗਰੀਬਾਨੇ ॥੧॥

ੴ ਆਪੇ ਆਪੇ ਏਕ ਮਹਲਿ ਗਰੀਬਾਨੇ ॥੧॥

ਏਕ ਮਹਲਿ ਤੂੰ ਪੰਡਿਤੁ ਬਕਤਾ ਏਕ ਮਹਲਿ ਖਲੁ ਹੇਤਾ ॥

ੴ ਆਪੇ ਆਪੇ ਏਕ ਮਹਲਿ ਖਲੁ ਹੇਤਾ ॥

ਏਕ ਮਹਲਿ ਤੂੰ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਗ੍ਰਾਹਜੁ ਏਕ ਮਹਲਿ ਕਛੁ ਨ ਲੇਤਾ ॥੨॥

ੴ ਆਪੇ ਆਪੇ ਏਕ ਮਹਲਿ ਕਛੁ ਨ ਲੇਤਾ ॥੨॥

ਕਾਠ ਕੀ ਪੁਤਰੀ ਕਹਾ ਕਰੈ ਬਪੁਰੀ ਖਿਲਾਵਨਹਾਰੇ ਜਾਨੈ ॥

ੴ ਆਪੇ ਆਪੇ ਕਾਠ ਕੀ ਪੁਤਰੀ ਕਹਾ ਕਰੈ ਬਪੁਰੀ ਖਿਲਾਵਨਹਾਰੇ ਜਾਨੈ ॥

ਜੈਸਾ ਭੇਖੁ ਕਰਾਵੈ ਬਾਜੀਗਰੁ ਓਹੁ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸਾਜੁ ਆਨੈ ॥੩॥

ਜੈਸਾ ਭੇਖੁ ਕਰਾਵੈ ਬਾਜੀਗਰੁ ਓਹੁ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸਾਜੁ ਆਨੈ ॥੩॥

ਅਨਿਕ ਕੋਠਰੀ ਬਹੁਤੁ ਭਾਤਿ ਕਰੀਆ ਆਪਿ ਹੋਆ ਰਖਵਾਰਾ ॥

ਅਨਿਕ ਕੋਠਰੀ ਬਹੁਤੁ ਭਾਤਿ ਕਰੀਆ ਆਪਿ ਹੋਆ ਰਖਵਾਰਾ ॥

ਜੈਸੇ ਮਹਲਿ ਰਾਖੈ ਤੈਸੇ ਰਹਨਾ ਕਿਆ ਇਹੁ ਕਰੈ ਬਿਚਾਰਾ ॥੪॥

ਜੈਸੇ ਮਹਲਿ ਰਾਖੈ ਤੈਸੇ ਰਹਨਾ ਕਿਆ ਇਹੁ ਕਰੈ ਬਿਚਾਰਾ ॥੪॥

ਜਿਨਿ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਸੋਈ ਜਾਨੈ ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਸਭੁ ਬਿਧਿ ਸਾਜੀ ॥

ਜਿਨਿ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਸੋਈ ਜਾਨੈ ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਸਭੁ ਬਿਧਿ ਸਾਜੀ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ ਕੀਮਤਿ ਅਪੁਨੇ ਕਾਜੀ ॥੫॥੫॥੧੨੬॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ ਕੀਮਤਿ ਅਪੁਨੇ ਕਾਜੀ ॥੫॥੫॥੧੨੬॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਛੇਡਿ ਛੇਡਿ ਰੇ ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਰਸੂਆ ॥

ਹੇ ਪੁਰਾਣੀ! ਮੋਹ-ਮਾਯਾ ਦੇ ਬੰਦਨ ਤੋੜ ਕਰ।

ਉਰਝਿ ਰਹਿਓ ਰੇ ਬਾਵਰ ਗਾਵਰ ਜਿਉ ਕਿਰਖੈ ਹਰਿਆਇਓ ਪਸੂਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੂਰਖ ਪੁਰਾਣੀ! ਮੇਰੇ ਬੰਦਨ ਦੇ ਖਾਣੇ ਵਿਚ ਮੈਂ ਬੈਠ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੋ ਕੇ (ਵਿਕਾਰ) ਹੋ ਗਿਆ
ਬੰਦਨ ਦੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੇ ਜਾਨਹਿ ਤੂੰ ਅਪੁਨੇ ਕਾਜੈ ਸੇ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲੈ ਤੇਰੈ ਤਸੂਆ ॥

ਹੇ ਮੂਰਖ ਪੁਰਾਣੀ! ਮੇਰੇ ਪਰਦੇ ਤੋਂ ਤੂੰ ਕਾਮ ਦੇ ਆਸ਼ਿਕ ਬਣ ਗਈ, ਬੇ ਚੇਤਾ ਬਾਹਰੇ ਸ਼ਬਦ ਪਾਛੇ ਮੱਥਾ
ਮੋੜ ਗਈ।

ਨਾਰੋ ਆਇਓ ਨਾਰਾ ਸਿਧਾਸੀ ਫੇਰਿ ਫਿਰਿਓ ਅਰੁ ਕਾਲਿ ਗਰਸੂਆ ॥੧॥

ਹੇ ਮੂਰਖ ਪੁਰਾਣੀ! ਤੂੰ (ਯੋਗ) ਨਹੀਂ ਆਸ਼ਿਕ ਹੋ ਗਈ, ਤੂੰ ਯੋਗ ਦੇ ਰਸ ਵਿਚ ਚੜ੍ਹ ਗਈ, ਪਰ ਚੜ੍ਹ ਗਈ
॥੧॥

ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਰੇ ਕਸੁੰਭ ਕੀ ਲੀਲਾ ਰਾਚਿ ਮਾਚਿ ਤਿਨਹੂੰ ਲਉ ਹਸੂਆ ॥

ਹੇ ਮੂਰਖ ਪੁਰਾਣੀ! ਕੁਸੁੰਭ ਦੀ ਭਲੀ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਬਾਹਰੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕੇ ਤੂੰ ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੋ ਗਈ
ਚੜ੍ਹ ਗਈ, ਮੇਰੇ ਪਰਦੇ ਤੋਂ ਤੂੰ ਬਾਹਰੇ ਆ ਗਈ।

ਛੀਜਤ ਡੇਰਿ ਦਿਨਸੁ ਅਰੁ ਰੈਨੀ ਜੀਅ ਕੇ ਕਾਜੁ ਨ ਕੀਨੈ ਕਛੂਆ ॥੨॥

ਚੇਤਾ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਚੇਤਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕੇ, ਮੇਰੇ ਆਸ਼ਿਕਾਂ ਦੇ ਕਾਮ ਤੋਂ
ਕਰੀ ਨਾਹੀ ॥੨॥

ਕਰਤ ਕਰਤ ਇਵ ਹੀ ਬਿਰਧਾਨੇ ਹਾਰਿਓ ਉਕਤੇ ਤਨੁ ਖੀਨਸੂਆ ॥

ਬਾਹਰੇ ਕਰ ਕਰ ਕਰੇ ਮਨੁਸ਼ ਦੇ ਬੰਦਨ, ਬੁੱਢੇ ਤੇ ਚੇਤਾ ਦੇ ਬੰਦਨ।

ਜਿਉ ਮੇਹਿਓ ਉਨਿ ਮੋਹਨੀ ਬਾਲਾ ਉਸ ਤੇ ਘਟੈ ਨਾਹੀ ਰੁਚ ਚਸੂਆ ॥੩॥

ਮੇਰੇ ਚੇਤਾ ਦੇ ਬੰਦਨ ਦੇ ਮਾਯਾ ਦੇ ਬੰਦਨ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਬੰਦਨ ਦੇ ਬੰਦਨ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇ ਪਰਦੇ ਦੇ ਬੰਦਨ
ਮੇਰੇ ਕਰੀ ਨਾਹੀ ॥੩॥

ਜਗੁ ਐਸਾ ਮੇਹਿ ਗੁਰਹਿ ਦਿਖਾਇਓ ਤਉ ਸਰਣਿ ਪਰਿਓ ਤਜਿ ਗਰਬਸੂਆ ॥

ਹੇ ਜਾਨਕਾਰੀ! ਮੇਰੇ ਬੰਦਨ ਦੇ ਬੰਦਨ ਦੇ ਬੰਦਨ ਦੇ ਬੰਦਨ, ਮੇਰੇ ਬੰਦਨ ਦੇ ਬੰਦਨ, ਮੇਰੇ ਬੰਦਨ ਦੇ ਬੰਦਨ
ਚੜ੍ਹ ਕਰੀ ਬੰਦਨ ਦੇ ਬੰਦਨ ॥

ਮਾਰਗੁ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੰਤਿ ਬਤਾਇਓ ਦ੍ਰਿੜੀ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਜਸੂਆ ॥੪॥੬॥੧੨੭॥

ਬੇਬੇ ਬਲ੍ਹ ਮੋਰਾਏ ਪੁਰ੍ਹ-ਮਿਲਨਰ ਮਾਰੀ ਬਠਾਯੋ ਦੇਯੋਯੋਯੋ ਓਯਾ ਏਵੇ ਮੂੰ ਯਗਵਾਨਯਾ ਯਯੋ ਮਿਯ ਮਨਰੇ
ਧੁਯਯ ਕਰਿਯੋਯੋਯੋ ॥੪॥੬॥੧੨੭॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕਵਨੁ ਹਮਾਰਾ ॥

ਭੋ' ਬਿਨਾ ਮੋਰਾਯੋ ਯਾਯੋ ਕੀਯੋ ਯਯੋ?

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੋ ਮੋਰਾਯੋ ਪ੍ਰਿਯਯਯ! ਯੂ ਯੂੰ ਪ੍ਰਾਯੋਯੋ ਯਾਯਾਯੋ ਯਯੂ! ॥੧॥੧॥

ਅੰਤਰ ਕੀ ਬਿਧਿ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨੀ ਤੁਮ ਹੀ ਸਜਨ ਸੁਰੇਲੇ ॥

ਮੋਰਾਯੋ ਯਯਯ ਮਨਰੋ ਯਗਾਯੂ ਕੇਯਯ ਯੂ ਯੂੰ ਯਾਯੀ ਯਾਯੋ, ਯੂ ਯੂੰ ਮੋਰਾਯੋ ਯਯਯ ਏਯੋ ਯੁਯਯਯਾਯੋ ਯਯੂ।

ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਮੈ ਤੁਝ ਤੇ ਪਾਏ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਅਗਹ ਅਤੋਲੇ ॥੧॥

ਯੋ ਮੋਰਾਯੋ ਯਾਯੂਯੋ! ਯੋ ਮੋਰਾਯੋ ਯਯਯਯ ਏਯੋ ਯਯਯਯਯਯ ਪੁਯੂ! ਯਯਯ ਯੁਯਯ ਮੂੰ ਭੋ' ਯਾਯੂ ਯੂੰ ਪ੍ਰਾਯੂ ਕਰਿਯਯੋ
॥੧॥

ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਤੁਮਰੇ ਰੰਗਾ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਸੁਖਦਾਤੇ ॥

ਹੇ ਗੁਣਗਰ ਭਭਾਰ! ਹੇ ਬੁਝਾਧਾਰ! ਮੂੰ ਚੋਰ ਕੋਊਕ ਵਥੰਨਾ ਕਰਿ ਪਾਰੂਨਾਇੰ।

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਪ੍ਰਭ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਤੇ ॥੨॥

ਅਗਮ, ਅਗੋਚਰ ਏਵਾਂ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰੁਖ ਪ੍ਰਥੰ ਗੁਰੁਕ ਭਾਰਾ ਬੋਧ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯ ॥2॥

ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਕਾਟਿ ਕੀਏ ਨਿਹਕੇਵਲ ਜਬ ਤੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ॥

ਮੋਹਵੇ ਮੂੰ ਨਿਯ ਅਭੰਕਾਰ ਨਿਰੂਭ ਕਰਿਛੇ, ਮੋਰ ਭ੍ਰਿਪਾ ਏਵਾਂ ਭਯ ਨਾਭ ਕਰਿ ਪੁਰੁ ਮੋਹਾਛੇ ਪਵਿਛੁ ਕਰਿ
ਦੇਯਛਿਛੇ।

ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੇ ਚੂਕੇ ਸਹਸਾ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਦਰਸਾਰੀ ॥੩॥

ਹੇ ਯਥਾਰ! ਚੋਰ ਦਰੰਨ ਬਭਯਯਾਰੇ ਦੇਯੁ ਮੋਰ ਯਥੁ ਏਵਾਂ ਮੁਰੁਪਰ ਚਿਛਾ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਛਿਛੇ ॥3॥

ਚਰਣ ਪਖਾਰਿ ਕਰਉ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਬਾਰਿ ਜਾਉ ਲਖ ਬਰੀਆ ॥

ਮੂੰ ਗੁਰੁਯਾਕ ਚਰਣ ਪੋਯ ਚਾਯਾਕ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾਯ ਆਯ ਲਖੈ ਪਰ ਚਾਕ ਪਾਯਾਰੇ ਬਮਪੈਛ ਅਛਿ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਇਹੁ ਭਉਜਲੁ ਤਰਿਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਿਅ ਸੰਗਿ ਮਿਰੀਆ ॥੪॥੭॥੧੨੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਯਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾਰੁ ਬੇ ਏਥੇ ਭਯਾਨਕ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰ ਪਾਰ ਕਰਿਦੇਯਛਿਛੇ ਆਯ ਬੇ ਨਿਯ
ਪ੍ਰਿਯਭਯ ਪੁਰੁਕ ਓਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾਯਛਿਛੇ ॥4॥7॥128॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਯਲਾ 5 ॥

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕਵਨੁ ਰੀਝਾਵੈ ਤੇਹੀ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਚੋਰ ਬਿਨਾ ਚੋਰਾਛੇ ਕੀਯ ਪੁਬਯ ਕਰਿਪਾਰਿਕ?

ਤੇਰੇ ਰੂਪੁ ਸਗਲ ਦੇਖਿ ਮੇਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਚੋਰ ਬੁਧਰ ਰੂਪ ਦੇਯੁ ਪੁਭਯਕ ਵਯਛਿ ਮੂਰੁ ਹੋਯਾਯ ॥1॥ਰੂਯ॥

ਸੁਰਗ ਪਇਆਲ ਮਿਰਤ ਭੂਅ ਮੰਡਲ ਸਰਬ ਸਮਾਨੇ ਏਕੈ ਓਹੀ ॥

ਬੁਧ, ਪਾਯਾਕ, ਮੁਰੁਪਲੋਕ ਏਵਾਂ ਭੁਯਲੋਕਾਰੇ ਬਵੰਛੁ ਏਕ ਯਥਾਰ ਫੁੰ ਰਹਿਛਿਛੇ।

ਸਿਵ ਸਿਵ ਕਰਤ ਸਗਲ ਕਰ ਜੋਰਹਿ ਸਰਬ ਮਇਆ ਠਾਕੁਰ ਤੇਰੀ ਦੇਹੀ ॥੧॥

ਹੇ ਵਲਾਨੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ! ਬਸਤੁ ਪੁਰਾਣੀ ਫਾਟ ਮੋਢੀ 'ਭੀਵ, ਭੀਵ' ਕਹਿ ਚੋਰ ਨਾਮ ਭਯਾਰੀ ਕਰੁਣਿ ਆਭ
ਚੋਰ ਭਾਰੇ ਬਖਸ਼ਿਓ ਪਾਛ ਭਾਜੁਣਿ ॥1॥

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਠਾਕੁਰ ਨਾਮੁ ਤੁਮਰਾ ਸੁਖਦਾਈ ਨਿਰਮਲ ਸੀਤਲੇਹੀ ॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ! ਭੁਧਰ ਨਾਮ ਪਠਿਓ ਪਾਵਨ ਅਚੇ, ਭੁਧੇ ਜੀਵਨੂੰ ਬੁਝਿ ਪੁਰਾਨ ਕਰੁਣਿ, ਭੁਧੇ ਬਝ ਨਿਰਮਲ
ਐਵੰ ਗਾਓ ਅਚ।

ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਨਾਨਕ ਵਡਿਆਈ ਸੰਤ ਤੇਰੇ ਸਿਉ ਗਾਲ ਗਲੇਹੀ ॥੨॥੮॥੧੨੯॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਣੇ ਮੇ ਹੇ ਪੁਰੂ ! ਚੋਰ ਬਛੁਯੋਨ ਬਾਪੁਰੇ ਪਾਧਿਕ ਵਾਭੀ ਕਰਿਯੋ ਆਨ, ਧਾਨ ਐਵੰ ਮਾਨ-
ਬਖਸ਼ਿਓ ਮਿਲਿਓ ॥2॥8॥121॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮਿਲਹੁ ਪਿਆਰੇ ਜੀਆ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ੋਤਮ ਪੁਰੂ ! ਮੇਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰ।

ਪ੍ਰਭ ਕੀਆ ਤੁਮਾਰਾ ਥੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ ! ਐਹੇ ਦੂਨੀਆਰੇ ਬਹੁ ਕੀਛੇ ਚੋਰ ਭਾਰੀਓਂ ਕ੍ਰਿਯਾਧਿਓ ate ॥1॥ ਰੁਖ ॥

ਅਨਿਕ ਜਨਮ ਬਹੁ ਜੇਨੀ ਭ੍ਰਮਿਆ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਅਨੇਕ ਜਨਮੇ ਅਧਿਕ ਮੋਹਿਓ ਰੂਪਿ ਵਾਰਿਯਾਰ ਕਞ੍ਹ ਬਹਿਓ ॥

ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਪਾਈ ਹੈ ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥੧॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਹਰੇ ਪੁਰੂ ! ਭੁਧਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਐਵੇ ਮੇਰੇ ਮਾਨਵ ਗਰੀਬ ਪੁਰੁਸ਼ ਹੋਯੋ, ਐਵੇ, ਐਵੇ ਮੇਰੇ
ਵਰ੍ਹਨ ਧੀ ॥1॥

ਸੋਈ ਹੋਆ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕਿਨ ਹੀ ਕੀਤਾ ॥

ਦੂਨੀਆਰੇ ਭਾਣਾ ਹੋਏ ਬੂਝ, ਯਾਣਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਲਾ ਲਾਗਿਓ, ਲੋਭਯੋ ਭਲਾ ਬਿਨਾ ਅਧ ਕੇਹੇ ਕੀਛੇ ਮਖ
ਕਰਿਓ ਐਵੇ ਨਾਹੀ ॥

ਤੁਮਰੈ ਭਾਣੈ ਭਰਮਿ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿਆ ਜਾਗਤੁ ਨਾਹੀ ਸੂਤਾ ॥੨॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰ ! ਚੋਰ ਭਲਾ ਮੋਹਿਓ ਫ੍ਰਿਪਾ ਐਵੰ ਮਾਨੁਸ਼ੇ ਦੂਰ ਹੋਯੋ, ਪੁਰਾਣੀ ਨਿਭਾਨਾ ਰਹਿਓ
ਆਭ ਭਾਗੇ ਨਾਹੀ ॥2॥

ਬਿਨਉ ਸੁਨਹੁ ਤੁਮ ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਪਿਆਰੇ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਿ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ! ਹੇ ਪ੍ਰਿਅਕਰ! ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਰ ਭਛਾਰ! ਹੇ ਦਯਾਰ ਘਰ! ਭੂਮੇ ਮੇਰੇ ਏਕ ਬਿਨਓ ਗ੍ਰੰਥ,

ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਅਨਾਥਹ ਕਰਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥੩॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਰੇ ਰੱਖਾ ਕਰੇ ਆਪਣੇ, ਅਨਾਥੇ ਦੇ ਪਾਲਨ ਕਰੇ ॥੩॥

ਜਿਸ ਨੇ ਤੁਮਹਿ ਦਿਖਾਇਓ ਦਰਸਨੁ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੈ ਪਾਛੈ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਮੇਰੇ ਵੱਖਰੇ ਭੈ ਨੂੰ ਜਿਸ ਦਰਸਨ ਦੇਖਾਏ, ਬੰਨ੍ਹੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਬਾਹਰੇ ਹੋਂ ਦੇਖਾਏ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧੂਰਿ ਦੇਹੁ ਸੰਤਨ ਕੀ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕੁ ਇਹੁ ਬਾਛੈ ॥੪॥੯॥੧੩੦॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਜਾਨਕ ਦੇਵ! ਓਹ ਏਕ ਹੋਂ ਬੁਝਾਰੇ ਕਾਮਨਾ ਕਰਿਓ ਮੇਰੇ ਚਾਹੇਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਬੰਨ੍ਹੇ ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤਿ
ਹੋਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ ॥੪॥੯॥੧੩੦॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਉ ਤਾ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥

ਮੈਂ ਭਾਵੇ ਪਾਸ਼ਰੇ ਭਨੇ ਮਨਰੇ ਬਖਸ਼ਿਓ ਅਰੇ,

ਜਾ ਕੈ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਯਾਰੇ ਆਪਾਰੇ ਕੇਵਲ ਭਗਵਾਨ ਨਾਮ ਅਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਹਿਮਾ ਤਾ ਕੀ ਕੇਤਕ ਗਨੀਐ ਜਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ॥

ਮੈਂ ਬੇਹੋ ਬੰਨ੍ਹਨੇ ਮਹਿਮਾ ਕੀਤੀ ਗੰਗਾ ਕਰਿਪਾਰਿਓ, ਮੇਰੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਪਰੰਬਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗਰੇ ਮੰਗ
ਰਹਿਓ।

ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਤਿਨਾ ਸੰਗਿ ਉਨ ਸਮਸਰਿ ਅਵਰ ਨ ਦਾਤੇ ॥੧॥

ਸੁਖਾਵੇਕ ਬੁਝ ਏਕੋ ਆਨੰਦ ਚਾਹੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਰਹਿਓ ਹੋਂ ਮਿਲਿਓ ਆਪਣੇ ਚਾਹੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਕੇਹੋ
ਦਾਤਾ ਨਾਹਿਓ ॥੧॥

ਜਗਤ ਉਧਾਰਣੁ ਸੇਈ ਆਏ ਜੋ ਜਨ ਦਰਸ ਪਿਆਸਾ ॥

ਮੇਰੇ ਬੰਨ੍ਹਨੇ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਦਰਸਨ ਦੇਖਣ ਲਾਲਸਾ ਲਾਗਿਓ, ਬੇ ਹੋਂ ਭਗਵਾਨ ਭਾਵੇ ਕਰਿਓ ਪਾਛੋਂ
ਆਵਿਓ।

ਉਨ ਕੀ ਸਰਣਿ ਪਰੈ ਸੇ ਤਰਿਆ ਸੰਤਸੰਗਿ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ॥੨॥

ਮੇਯੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਚਾਹਾਯਾ ਚਰਣਰੇ ਆਇਓ, ਏਹਿ ਬੰਬਾਰਰੇ ਚਾਹਾਰ ਕਲਪਾਯਾ ਹੋਯਾਯਾ, ਬਛਕਾ ਬਛਾਓਰੇ
ਰਹਿਲੇ ਬਧਬੁ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰ੍ਵ ਹੋਯਾਯਾ ॥੨॥

ਤਾ ਕੈ ਚਰਣਿ ਪਰਉ ਤਾ ਜੀਵਾ ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਿਹਾਲਾ ॥

ਮਧਿ ਮੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਚਰਣ ਬੁਝਿ ਕਰੇ, ਚਾਹਾਯੇਲੇ ਝੂੰ ਮੂੰ ਯਾਵਿਓ ਰਹਿਯਾਯਾ, ਪੁਛਕਾ ਭਭਕਾ ਬਛਾਓਰੇ ਮੂੰ
ਬਥਵਾ ਪੁਬਧੁ ਰਹਿਯਾਯਾ।

ਭਗਤਨ ਕੀ ਰੇਣੁ ਹੋਇ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ਹੋਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾਲਾ ॥੩॥

ਹੇ ਪੁਛ ! ਮੇਰਾ' ਪੁਠਿ ਧਯਾਨੁ ਛੁਅ, ਕਾਰਣ ਮੇਰਾ ਮਨ ਚੋਰ ਭਭਕਾ ਚਰਣ ਪੂਜਿ ਹੋਯਾਯਾ ॥੩॥

ਰਾਜੁ ਜੇਬਨੁ ਅਵਧ ਜੇ ਦੀਸੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਘਾਟਿਆ ॥

ਨਗਰ ਬੰਬਾਰਰੇ ਗਾਬਨ, ਮੋਹਿਬਨ ਏਵਾਂ ਆਨੁ ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਵੇਖਾਯਾਯਾ, ਚਾਹਾ ਬਹੁ ਰੂਪਨ ਹੋਯਾ ਹੋਯਾ
ਯਾਯਾ।

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸਦ ਨਵਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਇਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਧਨੁ ਖਾਟਿਆ ॥੪॥੧੦॥੧੩੧॥

ਯੋਗਰਯਾ ਨਾਮਰ ਭਭਾਰ ਬਥਵਾ ਝੂੰ ਨਵਾਨ ਏਵਾਂ ਨਿਰਮਲ ਅਰੇ, ਨਾਨਕ ਓ ਏਹਿ ਹਰਿਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧਨ ਅਯੋਨ
ਕਰਿਓ ॥੪॥੧੦॥੧੩੧॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਾਝਲਾ 5 ॥

ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਸੁਨਿ ਆਇਓ ਗੁਰ ਤੇ ॥

ਮੋਹਾਰ ਮੁਢਿ ਮੂੰ ਗੁਰੁਯਾਯਾ ਠਾਰੂ ਗੁੰਗਿ ॥

ਮੇ ਕਉ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਹਾਰ ਬਦਗੁਰੁ ਏਹਿ (ਮੁਢਿ) ਨਿਯ ਵਾਗੀ ਭਾਰਾ ਰੂਪਾਯੋਧਿ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਨਉ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਇਸੁ ਤਨ ਮਹਿ ਰਵਿਆ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਨਮਸਕਾਰਾ ॥

ਮੂੰ ਬੇਹਿ ਯੋਗੁਰੁ ਪੁਰਿ ਮੁਖੁਭਰੇ ਪ੍ਰਾਗਮ ਕਰਿਯਾਏ, ਮਿਥ ਪ੍ਰਤ੍ਵਾਰ ਨਵਯੋਗ ਏਵਾ ਗਰੀਰੇ ਰਹਿਯੋਧਿ ॥

ਦੀਖਿਆ ਗੁਰ ਕੀ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਕਾਨੀ ਦ੍ਰਿੜਿਓ ਏਕੁ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥੧॥

ਮੂੰ ਗੁਰੁਯਾ ਧਾਨਾਯੁ ਕਾਨਰ ਅਯਾਯਾ ਵਧਾਯੋਧਿ ਏਵਾ ਮੂੰ ਮੋਹਾ ਬੁਧਯੋਧਿ ਏਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪੁਰੁਯੁ ਬ੍ਰਾਹਮਿਓ ਕਰਿਯੋ ॥੧॥

ਪੰਚ ਚੇਲੇ ਮਿਲਿ ਭਏ ਇਕਤ੍ਰਾ ਏਕਸੁ ਕੈ ਵਸਿ ਕੀਏ ॥

ਪਾਞ ਯੋਗ ਗੋਪਯੁ (ਪਾਞ ਯੋਧਿਯ) ਏਕਤ ਕਰਿ ਮੂੰ ਬੇਧਾਯੁ ਏਕ ਬਰੋਧ ਬੁਰਓ ਅਧਾਯੋਧਿ ਰਹਿਯੋਧਿ ॥

ਦਸ ਬੈਰਾਗਨਿ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਤਬ ਨਿਰਮਲ ਜੋਗੀ ਥੀਏ ॥੨॥

ਮੋਹਾਰਵੇਲੇ ਧਰਿ ਯੋਧਿਯ (ਪਾਞ ਯੋਧਿਯ ਏਵਾ ਪਾਞਓ ਯੋਧਿਯ) ਮੋਹਾ ਕਯਾ ਮਾਧਿਯਾ, ਮੂੰ ਏਕ ਗੁਯ ਮੋਹਾਗੀ ਹੋਯਾਯੋਧਿ ॥੨॥

ਭਰਮੁ ਜਰਾਇ ਚਰਾਈ ਬਿਭੂਤਾ ਪੰਥੁ ਏਕੁ ਕਰਿ ਪੇਖਿਆ ॥

ਮੂੰ ਮੋਹਾਰ ਬੁਧੁਰੁ ਪੁਰੁਯੋਧਿ ਕਰਿਯੋਧਿ ਏਵਾ ਮੂੰ ਬੇਧਾਯੁ ਮੋਹਾ ਗਰੀਰ ਬਹਿਓ ਯੋਧਿਯ | ਮੋਹਾਰ ਮੋਹਾਗ ਧਰਿ ਹੋਯੋਧਿ ਮੋਹਾ ਮੂੰ ਯੋਧਾਯੁ ਬਧਾਯੁ ਰਿਯੋਧਿ ਯੋਧਿਯ ਪ੍ਰਵਾ ਵੇਧੁਯੋਧਿ |

ਸਹਜ ਸੂਖ ਸੇ ਕੀਨੀ ਭੁਗਤਾ ਜੇ ਠਾਕੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖਿਆ ॥੩॥

ਮੂੰ ਮੋਹਾਰ ਗਾਧਾਯੁ ਬੇਹਿ ਬ੍ਰਾਯਾਧਿਕ ਆਧਾਯੁ ਵੇਯੋਧਿ, ਮਾਧਾ ਮੋਹਾ ਪਾਯੋਧਿ ਯੋਧਾਯੁ ਮੋਹਾ ਕਯਾਯੋਧਿ ਲੇਯੋਧਿ ॥੩॥

ਜਹ ਭਉ ਨਾਹੀ ਤਹਾ ਆਸਨੁ ਬਾਧਿਓ ਸਿੰਗੀ ਅਨਹਤ ਬਾਨੀ ॥

ਮੋਹਾਰਯੋਧਿ ਯੋਧਾਯੁ ਨਾਧਿ, ਮੂੰ ਬੇਧਾਯੋਧਿ ਕਧਿਯੋਧਿ ਏਵਾ ਪੁਰੁਯੁ ਮਾਧਿਯਾ ਗੁਯੋਧਿ ਮੋਹਾਰ ਬੁਧ ਕਯਾਯੋਧਿ |

ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੁ ਡੰਡਾ ਕਰਿ ਰਾਖਿਓ ਜੁਗਤਿ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਾਨੀ ॥੪॥

ਕੇਵਲ ਜਗਤਰ ਮੂਲ ਭਗਵਾਨਾਕ ਮਹਿਮਾ ਬਿਸਮਲੇਰ ਚਿੰਤਾ ਕਰਿਵਾ ਹੂੰ ਮੋਹਾਗਾਨਾਕ ਵਾਢੇ ਹੋਯਾਕਿ ।
ਭਗਵਾਨਾਕ ਨਾਮ ਬਲਰਗ ਹੂੰ ਮੋਮਾ ਮਨ ਭਧਮੂਭ ਵੋਲਿ ਪਾਕਿ ॥੪॥

ਐਸਾ ਜੋਗੀ ਵਡਭਾਗੀ ਭੇਟੈ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟੈ ॥

ਏਧਰਿ ਮੋਹਾਗੀ ਭਾਗਪਰੂ ਹੂੰ ਮਿਲਿਯਾਢਿ ਮਿਥ ਮੋਹਾ-ਮਾਯਾਰ ਵਸ਼ਨ ਦੂਰ ਕਰਿਦੇਯਾਢਿ ।

ਸੇਵਾ ਪੂਜ ਕਰਉ ਤਿਸੁ ਮੂਰਤਿ ਕੀ ਨਾਨਕੁ ਤਿਸੁ ਪਗ ਚਾਟੈ ॥੫॥੧੧॥੧੩੨॥

ਨਾਨਕ ਏਧਰਿ ਮੋਹਾਗੀ ਮਹਾਪੂਰੁਖਾਕ ਬੇਵਾ ਆਭ ਪੂਯਾ ਕਰਿਯਾਢਿ ਓਯਾ ਓਯਾ ਚਰਗ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
॥5॥11॥132॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੋਭੀਲ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਅਨੂਪ ਪਦਾਰਥੁ ਨਾਮੁ ਸੁਨਹੁ ਸਗਲ ਧਿਆਇਲੇ ਮੀਤਾ ॥

ਹੇ ਮਿੱਠੁ! ਭਗਵਾਨਾਕ ਨਾਮ ਏਕ ਅਨੂਪ ਧਨ ਅਚੇ, ਬਮਬੇ ਏਯਾ ਗੁਣ ਏਵੰ ਚਿੰਤਨ ਕਰ ।

ਹਰਿ ਅਉਖਧੁ ਜਾ ਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਤਾ ਕੇ ਨਿਰਮਲ ਚੀਤਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂ ਮੋਭੈ ਵਧਭਿਕੁ ਹਰਿਨਾਮ ਰੂਪੀ ਔਖਧ ਵੇਯਾਢਿ, ਓਯਾਰ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾਯਾਕਿ ॥1॥ਰੂਹਾ॥

ਅੰਧਕਾਰੁ ਮਿਟਿਓ ਤਿਹ ਤਨ ਤੇ ਗੁਰਿ ਸਬਦਿ ਦੀਪਕੁ ਪਰਗਾਸਾ ॥

ਅਯਭਾਰ ਅਯਕਾਰ ਬੇਹਿ ਵਧਭਿਕਾ ਗਰੀਰਨੂ ਲੋਪ ਪਾਕਿ ਯਾਯਾਰ ਅਭੁਤ ਮਨਰੇ ਗੁਰੂ ਓਯਾ ਗਯ
ਮਾਧਮਰੇ ਯਾਨਰ ਪੁਰਾਪ ਪੁਯੁਜਿਓ ਕਰਿਯਾਢਿ

ਭ੍ਰਮ ਕੀ ਜਾਲੀ ਤਾ ਕੀ ਕਾਟੀ ਜਾ ਕਉ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਬਿਸ੍ਵਾਸਾ ॥੧॥

ਮੋਭੈ ਵਧਭਿ ਬਯਕਾ ਬਯਓਰੇ ਆਲਾ ਪਾਰਗ ਕਰਿਯਾਏ, ਓਯਾਰ ਭੁਮਰ ਯਾਕ ਕਰਿ ਯਾਕਯਾਏ ॥1॥

ਤਾਰੀਲੇ ਭਵਜਲੁ ਤਾਰੁ ਬਿਖੜਾ ਬੇਹਿਥ ਸਾਧੂ ਸੰਗਾ ॥

ਪਹੁੰਚਿਵਾ ਪਾਕੈ ਬਿਸਮ ਏਵੰ ਭਯਾਨਕ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰ ਬਯਕਾ ਬਯਓਰੇ ਯਾਯਾਯ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਕਰਾਯਾਕਿ
ਯਾਏ ।

ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਮਨ ਕੀ ਆਸਾ ਗੁਰੁ ਭੇਟਿਓ ਹਰਿ ਰੰਗਾ ॥੨॥

ਭਗਵਾਨਾਕ ਰਯਾਰੇ ਮਗ ਰਯੂਪਵਾ ਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਓ ਮਿਥੀ ਮੋਮਰ ਮਨਰ ਆਗਾ ਪੂਰਾ ਹੋਯਾਯਾਕਿ ॥2॥

ਨਾਮ ਖਜਾਨਾ ਭਗਤੀ ਪਾਇਆ ਮਨ ਤਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਏ ॥

ਮੋਭੈ ਭਯ ਨਾਮਰ ਗਯਗਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਢਿ, ਓਯਾਰ ਮਨ ਏਵੰ ਓਨ ਓਧੁ ਓ ਬਯੁਯ ਹੋਯਾਯਾਕਿ ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤਾ ਕਉ ਦੇਵੈ ਜਾ ਕਉ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਏ ॥੩॥੧੨॥੧੩੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! (ੴ ਨਾਮਰ ਭਗੁਰ) ਧੂਯੁ ਧੁਭੁ ਕੇਵਲ ਬੇਬੁਧਾਨਕੂ ਧਿਅਭਿ ਮੇਭੰਧਾਨਕੂ ਠਾਭੁ ਧੁਭੁ ਠਾਕੁ
ਆਵੇਗਿ ਧਾਲਨ ਕਰਭਿ ॥੩॥੧੨॥੧੩੩॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੋਭੀਲੁ ਮੁਕੁ 5 ॥

ਦਇਆ ਮਇਆ ਕਰਿ ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਮੇਰੇ ਮੇਰਿ ਅਨਾਥ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਧੁਗਧਠੇ! ਮੇਰੇ ਧਯੁ ਆਵੁ ਕੂਧਾ ਕਰ, ਹੇ ਧੁਭੁ! ਧੁਭੁ ਅਨਾਧ, ਠੇਰੇ ਗਰਗਕੂ ਆਬਿਭਿ ।

ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਹਾਥ ਦੇ ਰਾਖਹੁ ਕਛੁ ਸਿਆਨਪ ਉਕਤਿ ਨ ਮੇਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਠੁਧਰੇ ਹੁਠ ਧਿਅ ਆਵੁ ਮੇਰੇ ਆਵੁ ਅਭਿ (ਮੇਰੇ-ਮੇਰੇ)ਕੂਧੁ ਭਲ ਭਾਵਰੇ ਬਾਹਾਰ ਕਰ।
ਕਾਰਗ ਮੇਰੇ ਕੋਗਿਬਿ ਞਾਨ ਆਵੁ ਧੁਭਿ ਬਧਾਨ ਹੋਯਧਾਰਿਵ ਨਾਹੁ ॥੧॥੧॥੧॥

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਸਭ ਕਿਛੁ ਤੁਮ ਹੀ ਤੁਮ ਸਮਰਥ ਨਾਹੀ ਅਨ ਹੋਰੀ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਆਧਗ ਨਿਯੇ ਬਧੁਕਿਭਿ ਕਰੁਭਿ ਆਵੁ ਯਾਵਕੁ ਧਾਰਾ ਆਵੁ ਕਰਾਭੁਭਿ | ਬਧੁਕਿਭਿ ਠੁਧੇ,
ਠੁਧੇ ਹੁਧਿ ਗਿਗਲਾਨ। | ਠੁਧੇ ਬਧਾਧ ਆਭ ਕੇਹੁ ਨਾਹੁਭਿ।

ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨੀ ਸੇ ਸੇਵਕ ਜਿਨ ਭਾਗ ਮਥੇਰੀ ॥੧॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ ! ਠੁਧਰੇ ਗਠਿ ਆਵੁ ਬਿਭਾਰ ਕਧਰਿ? ਕੇਵਲ ਆਧਗ ਧਾਰਧਧ ਯਾਗਿਭਿ | ਕੇਵਲ ਬੇਬੁਧਾਨੇ
ਠੁਧਰੇ ਬੇਬਕ ਧੁਧਿਭਿ, ਧਾਹਾਰ ਭਾਗਧ ਭਲ ਕਾਧ ਹੇਠੁ ਬੇਬਾਨਕੁ ਕਧਾਲਰੇ ਭਧਭਿਠ ਆਵੁ ॥੧॥

ਅਪੁਨੇ ਸੇਵਕ ਸੰਗਿ ਤੁਮ ਪ੍ਰਭ ਰਾਤੇ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਭਗਤਨ ਸੰਗਿ ਜੇਰੀ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ ! ਠੁਧੇ ਬਧੁਵੇਲੇ ਠੁਧਰੇ ਬੇਬਕਧਾਨਕੂ ਭਲ ਧਾਧ | ਮੇਧਰਿ ਬੁਠਾਰੇ ਬੁਠਾ ਬੁਠੁ
ਧਿਧਿਧਾਵ, ਬੇਬੁਭਿਭਿ ਠੁਧੇ ਠੁਧਰੇ ਭਭਧਾਨਕੁ ਬੇਬਿਠ ਧੇਧੁਧ ਧਾਧ ਕਰਿਭਿ |

ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨੁ ਚਾਹੈ ਜੈਸੇ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਓਹ ਚੰਦ ਚਕੋਰੀ ॥੨॥

ਠੁਧਰੇ ਭਭਧਾਨੇ ਠੁਧਕੂ 'ਧੁਧੁ ਧੁਧੁ' ਬੋਲਿ ਕਹਿ ਠੁਧਰੇ ਨਾਧ ਧਨੇ ਰਗਭਿ ਆਵੁ ਠਕੋਰਰੇ ਧੁਧਿ ਠਧੁ
ਆਭਕੂ ਧੁਧਾਰੂ ਠੁਧਰੇ ਧਗਧ ਧਾਭਿ ਭਭਿ ਰਗ ॥੨॥

ਰਾਮ ਸੰਤ ਮਹਿ ਭੇਦੁ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਏਕੁ ਜਨੁ ਕਈ ਮਹਿ ਲਾਖ ਕਰੋਰੀ ॥

ਰਾਮ ਏਵੰ ਚਾਖਾਯਾ ਬਲੁਕਾ ਮਖਰੇ ਕੀਓਬਿ ਅਭਰ ਨਥਾਵ, ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ ਗੁਾਗੀਯਾ ਮਖਰੇ ਕੇਹਿ ਏਕ
ਵਿਰਲ ਥਾਵ,”

ਜਾ ਕੈ ਹੀਐ ਪ੍ਰਗਟੁ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਆ ਅਨਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਰਸਨ ਰਮੇਰੀ ॥੩॥

ਮਾਘਾਰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਪੁਰੁ ਪੁਕਚ ਹੋਯਯਯਯ, ਏਪਰਿ ਵਧਯਿ ਧਿਨ ਰਾਓ ਨਿਯ ਯਿਯਰੇ ਚਾਖਾਯਾ ਭਯਨ
ਕਰਿਥਾਵ। ॥੩॥

ਤੁਮ ਸਮਰਥ ਅਪਾਰ ਅਤਿ ਉਚੇ ਸੁਖਦਾਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧੇਰੀ ॥

ਹੇ ਮੋਰ ਗੁਾਗੀਯਾ ਆਪਾਰ ਪੁਰੁ! ਫੁਰੇ ਬਰੰਯਯਿਯਾਨ, ਅਪਰ, ਬਰੋਪਰਿ ਏਵੰ ਬੁਯਵਾਯਾ ਅਚ।

ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀਜੈ ਕਿਰਪਾ ਉਨ ਸੰਤਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੰਗੇਰੀ ॥੪॥੧੩॥੧੩੪॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਨਾਨਕ ਭਪਰੇ ਕੁਪਾ ਕਰ, ਕਾਰਗ ਬੇ ਬੇਹਿ ਬਲੁਕਾ ਬਯਓਰੇ ਮੋਓ ਰਹਿਥਾਯਿ
॥੪॥੧੩॥੧੩੪॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭੇਟੇ ਮਨ ਤਨ ਸੀਤਲ ਧ੍ਰਾਪੇ ॥੪॥੧੪॥੧੩੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਲੁਕਾ ਕੁਪਾਰੂ ਯਾਹਾਯੂ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਿਯਾਓ, ਚਾਹਾਰ ਮਨ ਐਵੰ ਚਨ ਗੀਤਲ ਚਪਾ ਬਲੁਕਾ
ਹੋਇਯਾਯਾ ॥੪॥੧੪॥੧੩੫॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਓ ਦੇਵ ॥

ਮੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਯੋਗਿਯਾ ਓਰੇ ਰਹਿਯਾਏ

ਮੇ ਕਉ ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ ਦਇਆਲ ਦੇਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਦੇਵ, ਮੇਰਾ ਭਯਰੇ ਬਦਗੁਰੂ ਧੰਨਾਯੂ ਹੋਇਯਾਯਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਟਿ ਜੇਵਰੀ ਕੀਓ ਦਾਸਰੇ ਸੰਤਨ ਟਹਲਾਇਓ ॥

ਗੁਰੂਨਾ ਮੇਰੇ ਮਨੁਖਰ ਰਹਿ ਕਾਟਿ ਮੇਰੇ ਨਿਯਰ ਬੇਵਕ ਵਨਾਯਾਏ ਆਯ ਬਲੁਕਾ ਬੇਵਾਰੇ ਲਗਾਯ
ਦੇਯਾਏ।

ਏਕ ਨਾਮ ਕੇ ਥੀਓ ਪੂਜਾਰੀ ਮੇ ਕਉ ਅਚਰਜੁ ਗੁਰਹਿ ਦਿਖਾਇਓ ॥੧॥

ਮੂੰ ਕੇਵਲ ਨਾਮਰ ਹੂੰ ਪੂਜਾਰੀ ਵਨਿਯਾਯਾਏ ਆਯ ਗੁਰੂਨਾ ਮੇਰੇ ਪੁਰੁਖ ਅਭੂਤ ਰੂਪ ਦੇਖਾਯਦੇਯਾਏ ॥੧॥

ਭਇਓ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਸਰਬ ਉਜੀਆਰਾ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਮਨਹਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇਓ ॥

ਗੁਰੂਨਾ ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਹੂੰ ਆਨ ਪੁਕਾਰ ਕਰਿਦੇਯਾਏ ਆਯ ਬਰੂਆਏ ਆਨਰ ਪੁਕਾਰ ਹੋਇਯਾਯਾਏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਪੀਓ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿਆ ਅਨਭੈ ਠਹਰਾਇਓ ॥੨॥

ਨਾਮ ਅਮ੍ਰਿਤਰ ਪਾਨ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਮਨ ਚੁਧੁ ਹੋਇਯਾਯਾਏ ਆਯ ਅਨਧ ਭਯ ਦੂਰ ਹੋਇਯਾਯਾਏ ॥੨॥

ਮਾਨਿ ਆਗਿਆ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਏ ਦੂਖਹ ਠਾਉ ਗਵਾਇਓ ॥

ਗੁਰੂਨਾ ਆਗਾ ਮਾਨਿ ਮੂੰ ਬਰ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯ ਦੁਖਰ ਆਵਾਸ ਖੁਬ ਕਰਿਦੇਯਾਏ।

ਜਉ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕੁਰ ਸਭੁ ਆਨਦ ਰੂਪੁ ਦਿਖਾਇਓ ॥੩॥

ਮੇਰੇਦੇਵਲੇ ਪੁਰੁ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬੁਧਬਧ ਹੋਇਯਾਯਾਏ, ਬੇਦੇਵਲੇ ਬੇ ਪੁਰੋਖ ਪਦਾਰਥ ਮੇਰੇ
ਆਨੰਦਰ ਬ੍ਰਹਮੰਦਰੇ ਦੇਖਾਯਾਏ ॥੩॥

ਨਾ ਕਿਛੁ ਆਵਤ ਨਾ ਕਿਛੁ ਜਾਵਤ ਸਭੁ ਖੇਲੁ ਕੀਓ ਹਰਿ ਰਾਇਓ ॥

ਕਿਛੁ ਆਵੇ ਨਾਹਿ ਆਯ ਕਿਛੁ ਯਾਵੇ ਨਾਹਿ, ਐਵ ਬਰੁ ਗੋਲ ਯਗਤਰ ਮਾਨਿਕ ਪੁਰੁ ਯਾਰਿ ਕਰਿਯਾਏ।

ହେ ନାନକ! ସେହି ଠାକୁର ପ୍ରଭୁ ଅଗମ୍ୟ ଏବଂ ଅପାର ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତଙ୍କୁ ଈଶ୍ବରଙ୍କ ନାମର ହିଁ ସାହାରା
ଥାଏ ॥4॥15॥136॥

ଗଉଡ଼ି ମହଲ ୫ ॥

ଯିଏ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଏବଂ ଭୂମଣ୍ଡଳକୁ ଧାରଣ କରିଛି, ଏଣୁ ଆମେ ସେହି ଇଶ୍ବରଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଜପିବା ଉଚିତ ।
॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ହେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସେବକ! ମନର ଚତୁରତାକୁ ତ୍ୟାଗ କର, ଭଗବାନଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ବୁଝିବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇପାରେ।

ହେ ଭକ୍ତଜନ! ଯାହା କିଛି ପ୍ରଭୁ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ଖୁସିରେ ସ୍ୱୀକାର କର, ସୁଖ ଏବଂ ଦୁଃଖରେ ସେହି ଲିଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଉଚିତ ॥୧॥

ହେ ଭକ୍ତଜନ! କର୍ତ୍ତା ପ୍ରଭୁ କୋଟି କୋଟି ପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ଏକ କ୍ଷଣରେ ଉଦ୍ଧାର କରିଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ ଏଥିରେ କିଛି ଡେରି ହୁଏନାହିଁ।

ହେ ଦୁଃଖ ଭଞ୍ଜନ ସ୍ବାମୀ! ତୁମେ ଦୀନର ଦୁଃଖ ଯନ୍ତ୍ରଣା ନାଶ କରିବା ବାଲା ଅଟ, ଯାହା ଉପରେ ତୁମେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଅ, ତାହାକୁ ସମ୍ମାନ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଅ ॥୨॥

ହେ ଭକ୍ତଜନ! କର୍ତ୍ତା ପ୍ରଭୁ ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ମାତା, ପିତା ଏବଂ ପାଳନ କର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି, ସେ ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ପ୍ରାଣ ଦାତା ଏବଂ ସ୍ୱର୍ଗର ସାଗର ଅଟନ୍ତି ।

ਦੇਂਦੇ ਤੋਟਿ ਨਾਹੀ ਤਿਸੁ ਕਰਤੇ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਰਤਨਾਗਰੁ ਰੇ ॥੩॥

ପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ଉପହାର ଦେଇ ଦେଇ ଲିଖିରଙ୍କ ଭଣ୍ଡାରରେ ଅଭାବ ହୁଏନାହିଁ, ରତ୍ନର ଖଣି ପ୍ରଭୁ ସର୍ବବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି ॥3॥

ਜାਚਿਕੁ ਜାਚੈ ନାମੁ ਤੇਰਾ ਸୁଆମੀ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸੋਈ ਰੇ ॥

ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ! ଭିକାରି ଚୋର ନାମର ଦାନ ମାଗିଥାଏ, ସେହି ପ୍ରଭୁ ସବୁଙ୍କ ହୃଦୟରେ ରହିଥାନ୍ତି ।

ନାନକੁ ଦାସୁ ਤା କି ਸରਣାਈ ਜା ਤେ ਬୁଝା ନ କୋਈ ରੇ ॥੪॥੧੬॥੧੩੭॥

ଦାସ ନାନକ ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣ ନେଇଛନ୍ତି, ଯାହାର ବ୍ଧାରରେ କେହି ଖାଲି ହାତରେ ଫେରେ ନାହିଁ ॥4॥16॥137॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੫

ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ 5

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗੁਰ ਏਕ ਅਚਛੇ, ਯਾਹਾਯੁ ਬਧਗੁਰੁਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪਾਯ ਬੂਧ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਬਹੂ ਨ ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰੇ ॥

ਆਮੇ ਨਿਯ ਮਨਰੂ ਪੁਰੂ - ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਕੇਵੇ ਮਧ ਬਿਸ੍ਰੁਭ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਭ ਨੂਹੇ।

ਈਹਾ ਉਹਾ ਸਰਬ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸਗਲ ਘਟਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣ, ਬੇਹਿ ਯੋਗੁਰ ਫੁੰ ਲੋਕਾਓ ਓ ਪਰਲੋਕਾਓ ਪੁਰਾਣੀਕਾ ਬੁਝਦਾਓ ਅਚਛੇ ਆਭ ਬਹੁ ਚਰਿਅਰ ਪਾਲਨ
ਪੋਸਣ ਕਰਿਯਾਛੇ ॥1॥ ਰੂਹ॥

ਮਹਾ ਕਸਟ ਕਾਟੈ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਚਿਤਾਰੇ ॥

ਮਧਿ ਮਨੁਸ਼ਧਰ ਮਨ ਭਗਵਾਨਕਾ ਨਾਮਰ ਯੋਧ ਕਰੁਯਾਧ, ਓਹਾਹੇਲੇ, ਬੇ ਏਕ ਯੋਗਰੇ ਫੁੰ ਮਹਾਕਞ
ਨਿਰੁਭ ਕਰਿਯੋਯਾਧ।

ਸੀਤਲ ਸਾਂਤਿ ਸੂਖ ਹਰਿ ਸਰਣੀ ਜਲਤੀ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰੇ ॥੧॥

ਪੁਰੁਕਾ ਚਰਣਰੇ ਚੀਠਲਓ, ਚੀਛਿ ਏਕ ਬੁਝ ਬਿਧਪਾਨ ਅਚੇ ਆਭ ਬੇ ਯੋਗੁਰਾ ਅਭਿ ਲਿਭਾਯ
ਯੋਯਾਧ ॥1॥

ਗਰਭ ਕੁੰਡ ਨਰਕ ਤੇ ਰਾਖੈ ਭਵਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧਾਯੁ ਗਭਰ ਨਰਕੁਰੂ ਪੁਰੂ ਬਝਾਛਿ ਆਭ ਓਹਾਯੁ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਕਰਾਯਯੋਯਾਛਿ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਆਰਾਧਤ ਮਨ ਮਹਿ ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਬਿਦਾਰੇ ॥੨॥

ਮਨਰੇ ਪੁਰੁਕਾ ਬੁਝਰ ਚਰਣਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਲੇ ਬੇ ਮਨੁਸ਼ਧਰ ਭਯ ਧੂਰ ਕਰਿਯੋਯਾਧ ॥2॥

ਪੂਰਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਉਚਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ ॥

ਪਰੰਬ੍ਰਹੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਰਵਪਾਧਕ ਅਚਛੇ, ਬੇ ਬਰੋਪਰਿ, ਅਗਮਧ ਏਕ ਅਯਛੁ ਅਚਛੇ।

ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਧਿਆਵਤ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਜੁਏ ਜਨਮੁ ਨ ਹਾਰੇ ॥੩॥

ਬੁਝਰ ਬਾਗਰ ਪੁਰੁਕਾ ਮਹਿਮਾ-ਬੂਛਿ ਏਕ ਧਾਨ ਕਰਿਲੇ ਪੁਰਾਣੀ ਨਿਯ ਯੋਗੁਰ ਬਧਰੇ ਹਰਾਯ ਧਿਧ ॥3॥

ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਲੋਭਿ ਮੋਹਿ ਮਨੁ ਲੀਨੇ ਨਿਰਗੁਣ ਕੇ ਦਾਤਾਰੇ ॥

ਹੇ ਨਿਰ੍ਗੁਣਰ ਭਵਾਰ ਚਿਭ ਦਾਤਾ! ਮੇਰੇ ਮਨ ਭੋਗ-ਵਿਲਾਸ, ਛੇੜਾਪ, ਲੋਭ ਆਦਿ ਬਾਹਰੀਕ ਮੋਹਰੇ
ਲੀਨ ਥਾਵ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨੇ ਨਾਮੁ ਦੀਜੈ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੇ ॥੪॥੧॥੧੩੮॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਕ੍ਰਪਾ ਕਰੇ ਨਿਯ ਨਾਮਰ ਦਾਨ ਦੇਅ, ਨਾਨਕ ਓ ਬਰਦਾ ਹੂੰ ਚੋ' ਭਪਰੇ ਬਮਪੈਓ ਅਚਛੇ
॥੪॥੧॥੧੩੮॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ਮਹਲਾ ੫

ਰਾਗ ਗਉਢਿ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ 5

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗੁਰ ਆ ਅਚਛੇ, ਯਾਹਾਛੁ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਪਾਰੂ ਪਾਯ ਛੁਵ।

ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ਰੇ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ ॥

ਭਗਵਾਨਕਾ ਭਛੇ ਬਿਨ। ਕੀਯੋ ਬੁਝ ਭਪਲਛੁ ਛੁਵਨਾਹੂੰ।

ਜੀਤਿ ਜਨਮੁ ਇਹੁ ਰਤਨੁ ਅਮੋਲਕੁ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਜਪਿ ਇਕ ਖਿਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਾਪੁ ਬਛਾਓਰੇ ਰਹਿ ਆ ਖਿਨ ਪਾਯ ਪੁਰੂਕਾ ਚਿਤਨ ਕਰੇ ਮਨੁਬਪ ਯਾਵਨਰ ਆਹਿ ਅਨੂਕਪ ਰਹੁ ਯਿਓ
॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੁਤ ਸੰਪਤਿ ਬਨਿਤਾ ਬਿਨੋਦ ॥

ਹੇ ਪੁਰਾਣੀ! ਪੁਰੁ, ਬਝੇਭੇ, ਪਨੁਰੇ ਪੁਰਮ, ਆਭ

ਛੇਡਿ ਗਏ ਬਹੁ ਲੋਗ ਭੋਗ ॥੧॥

ਹੁਥ ਭਲਾਬ ਭਰਾ ਮਨੋਰਝਨ ਆਦਿ ਭੋਗਰ ਭਪਾਗ ਵਛੁਓ ਬਾਰ। ਆਪਰੇ ਲੋਕ ਯੋਭੰਮਾਨੇ
ਚਾਲਿਯਾਯਛੇ ॥੧॥

ਹੈਵਰ ਗੈਵਰ ਰਾਜ ਰੰਗ ॥

ਨਿਯਰ ਕੂਯਲ ਘੋਭਾ, ਹਾਓ ਆਦਿ ਯਾਵਨਰ ਆਨਯ ਭਪਾਗ ਕਰ

ਤਿਆਗਿ ਚਲਿਓ ਹੈ ਮੂੜ ਨੰਗ ॥੨॥

ਮੂਝ ਮਨੁਬਪ ਨਗੁ ਹੂੰ ਸ਼ੋਬਰੇ ਬੁਨਿਆਰੂ ਚਾਲਿਯਾਵ ॥੨॥

ਚੋਆ ਚੰਦਨ ਦੇਹ ਫੁਲਿਆ ॥

ਯੋਭੰ ਸ਼ਰੀਰ ਭਪਰੇ ਅਓਰ ਭਥਾ ਚਯਨ ਲਗਾਯ ਮਨੁਬਪ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਿਥਾਵ,

ସେହି ଶରୀର (ଶେଷରେ) ପାର୍ଥିବ (ମାଟି) ହୋଇଯାଏ ॥୩॥

ହେ ନାନକ! ଦୁନିଆର ମୋହରେ ମୁଗ୍ଧ ହୋଇଥିବା ମନୁଷ୍ୟ ଇଶ୍ବରଙ୍କୁ ଦୂର ଭାବିଥାଏ ।

ପରନ୍ତୁ, ଇଶ୍ବର ସର୍ବଦା ହିଁ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ନିକଟରେ ଥାଆନ୍ତି ॥4॥1॥139॥

ଗଉଡ଼ି ମହଲା 5 ॥

ହେ ପ୍ରାଣୀ! ତୁ ଇଶ୍ଵର ନାମର ଆଧାରରେ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯିବ ।

ସଂଶୟର ଲହରୀରେ ଭାରି ହୋଇଥିବା ଜଗତ ସାଗରରୁ ପାର ହେବା ପାଇଁ ଗୁରୁଜୀ ଜାହାଜ ଅଟକି
॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

କଳିଯୁଗରେ ଗଭୀର ଅନ୍ଧକାର ଅଛି

ଗୁରୁ ଦେଇଥିବା ଜ୍ଞାନର ବ୍ୟବହାର ଉଚ୍ଚଳ କରିଦେଇଥାଏ ॥ ୧ ॥

ମୋହ-ମାୟାର ବିଷ ଅଧିକ ମାତ୍ରାରେ ବିସ୍ତାର କରିଅଛି ।

ଈଶ୍ଵରଙ୍କୁ ନିରନ୍ତର ଆରାଧନା କରିଲେ ମହାପୁରୁଷ ବଞ୍ଚିଯାଏ ॥୨॥

ମାୟାରେ ମୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ମନୁଷ୍ୟ ଏହି ବିଷୟ ଦ୍ଵାରା ଶୋଇଥାଏ,

କିନ୍ତୁ, ଗୁରୁଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କଲେ ଦ୍ଵିଧା ଏବଂ ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ॥୩॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਏਕੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਠੈਂ ਵਧੀਕਿ ਏਕੁ ਯੋਗਰਾਜ ਖਾਨ ਕਰਿਅਛਿ,

ਘਟਿ ਘਟਿ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ॥੪॥੨॥੧੪੦॥

ਬੇਘਿ ਵਧੀਕੁ ਹੂੰ ਯੋਗਰਾਜ ਕੋਗਿ ਕੋਗਰੇ ਦੇਖਾ ਧਿਅਛਿ ॥੪॥੨॥੧੪੦॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਦੀਬਾਨੁ ਹਮਾਰੇ ਤੁਹੀ ਏਕ ॥

ਹੇ ਯੋਗਰ! ਏਕੁ ਤੂੰ ਆਮਰ ਬਾਹਾਰਾ ਅਰੁ।

ਸੇਵਾ ਥਾਰੀ ਗੁਰਹਿ ਟੇਕ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਗਰਗਰੇ ਸ੍ਰੀ ਚੋਰੇ ਹੂੰ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾਵ ॥੧॥ ਰੁਖ ॥

ਅਨਿਕ ਜੁਗਤਿ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਅਨੇਕ ਯੁਛਿ ਭਾਰਾ ਸ੍ਰੀ ਚੋਰੇ ਪੁਰਾ ਕਰਿਪਾਰਿ ਨਾਹੂੰ,

ਗੁਰਿ ਚਾਕਰ ਲੈ ਲਾਇਆ ॥੧॥

ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਿ ਮੋਰੇ ਚੋਰੇ ਬੇਵਾ-ਯੁਛਿਰੇ ਲਗਾਯ ਦੇਯਛਿ ॥੧॥

ਮਾਰੇ ਪੰਚ ਬਿਖਾਦੀਆ ॥

ਸ੍ਰੀ ਪਾਞ ਪੁਞ (ਕਾਮ ਯੋਗਪਕ ਵਿਕਾਰ)ਰ ਨਾਗ ਕਰਿਦੇਯਛਿ ।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਦਲੁ ਸਾਧਿਆ ॥੨॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਪਾ ਸ੍ਰੀ ਅਬਧਾਰ ਬੇਨਾਕੁ ਪਰਾਯੋਗ ਕਰਿਅਛਿ ॥੨॥

ਬਖਸੀਸ ਵਜਹੁ ਮਿਲਿ ਏਕੁ ਨਾਮ ॥

ਪੁਰੁਕਾ ਯੋਗਰਾਜ ਬ੍ਰਹਮ ਮੋਰੇ ਨਾਮ ਪੁਰਾ ਹੋਯਛਿ,

ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ॥੩॥

ਏਵੇ ਮੋਰੇ ਨਿਵਾਸ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਯੋਗਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਓ ਆਨੰਦਰੇ ਅਛਿ ॥੩॥

ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਚਾਕਰ ਸੇ ਭਲੇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਂਘ ਛਿਕਾਰਯਾ ਬੇਬਕ ਅਚੇ, ਬ ਭਲ ਅਚੇ,

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ॥੪॥੩॥੧੪੧॥

ਪ੍ਰਭੁਯਾ ਦਰਬਾਰਚੇ ਚਾਕਾਰ ਚੇਹੇਰਾ ਭਯੋਲ ਮੋਯਾਯਾ ॥4॥3॥141॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠੇ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜੀਅਰੇ ਓਲ੍ਹਾ ਨਾਮ ਕਾ ॥

ਹੇ ਮੋਰਾ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਛਿਕਾਰਯਾ ਨਾਮ ਹਿੰਨ ਚੋਰ ਅਕਮਾਤੁ ਬਾਹਾਰਾ ਅਚੇ

ਅਵਰੁ ਜਿ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨੇ ਤਿਨ ਮਹਿ ਭਉ ਹੈ ਜਾਮ ਕਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਨਧ ਮੇਂਘ ਕਛਿ ਮਖ ਕਰੇਯਾ ਬਾ ਕਰਾਯਾ, ਬੇਧੁਚੇ ਮੂਰਖ ਭਯੋ ਰਹੇਯਾ ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਅਵਰ ਜਤਨਿ ਨਹੀ ਪਾਈਐ ॥

ਆਭ ਕਛਿ ਭਯਾਨ ਭਾਰਾ ਛਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਚੁ ਫੂਘਠਿ ਜਾਏ।

ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ॥੧॥

ਭਗਵਾਨਯਾ ਧਾਨ ਬਭ ਭਾਗਯੂ ਹੂੰ ਕਰਾਯਾਯਾਚੇ ॥1॥

ਲਾਖ ਹਿਕਮਤੀ ਜਾਨੀਐ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧ ਮੋਚੇ ਚਰੁਰ ਹੇਲੇ ਮਖ

ਆਗੈ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਮਾਨੀਐ ॥੨॥

ਪਰਲੋਕਚੇ ਸ਼ਰੀਕ ਪਾਯੋ ਮਖ ਬਯਾਨਿਭ ਫੂਘਜਾਏ ॥2॥

ਅਹੰਬੁਧਿ ਕਰਮ ਕਮਾਵਨੇ ॥

ਅਹੰ ਬੁਝਿ ਬਹਿਭ ਕਰਾਯਾਯਾ ਖਰ੍ਹ ਕਰ੍ਹ ਅਪਰਿ ਕਹਿ ਯਾਯਾ,

ਗਿਰੁ ਬਾਲੁ ਨੀਰਿ ਬਹਾਵਨੇ ॥੩॥

ਮੋਪਰਿ ਮਾਰਿਯ ਘਰ ਪਾਣੀਚੇ ਕਹਿਯਾ ॥3॥

ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਘਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਭਯੋਂ ਮਨੁਸ਼ਖ ਭਧਰੇ ਨਿਯੋਗ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਓ,

ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਮਿਲੈ ॥੪॥੪॥੧੪੨॥

ਭਾਖਾਯੋ ਬਛਕਾ ਬਛਾਓਰੇ ਭਗਵਾਨਕਾ ਨਾਮ ਮਿਲਿਯਾਏ ॥੪॥੪॥੧੪੨॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਬਾਰਨੈ ਬਲਿਹਾਰਨੈ ਲਖ ਬਰੀਆ ॥

ਹੇ ਬਛਨ! ਮੂੰ ਛਕਾਰਕਾ ਨਾਮ ਪੁਰਿ ਲਖੈ ਵਾਰ ਬਧਿਓ ਹੇਭਯੋ,

ਨਾਮੇ ਹੇ ਨਾਮੁ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਰੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਗਤਰੇ ਬਾਨੀ- ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਨਾਮ ਹੂੰ ਯਾਵਰੇ ਪ੍ਰਾਨਰੇ ਆਪਾਰੇ ਅਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਤੁਹੀ ਏਕ ॥

ਹੇ ਛਕਾਰ! ਏਕ ਤੂ ਹੂੰ ਭਗਤਰੇ ਬਹੁ ਕਛਿ ਕਰਿਯਾਏ ਏਕੋ ਯਾਵਕਾ ਬਾਰਾ ਕਰਾਏਯਾਏ।

ਜੀਅ ਜੰਤ ਕੀ ਤੁਹੀ ਟੇਕ ॥੧॥

ਏਕ ਤੂ ਹੂੰ ਯਾਵ-ਯਛੁਕਾ ਆਗ੍ਰਾ ਅਰੁ ॥੧॥

ਰਾਜ ਜੇਬਨ ਪ੍ਰਭ ਤੂੰ ਧਨੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਏਕ ਤੂ ਹੂੰ ਬਿਛਰੇ ਗਾਬਨਰੇ ਬਾਨੀ ਅਰੁ ਆਏ ਤੂ ਹੂੰ ਮੇਰੇਬਨਰੇ ਬਾਨੀ ਅਰੁ।

ਤੂੰ ਨਿਰਗੁਨ ਤੂੰ ਸਰਗੁਨੀ ॥੨॥

ਤੂ ਹੂੰ ਨਿਰਗੁਨ ਆਏ ਤੂ ਹੂੰ ਬਰਗੁਨੀ ਅਰੁ ॥੨॥

ਈਹਾ ਊਹਾ ਤੁਮ ਰਖੇ ॥

ਹੇ ਓਕਾਰ! ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕਰੇ ਤੂ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਰਖਕ ਅਰੁ।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਕੇ ਲਖੇ ॥੩॥

ਗੁਰੁਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੁ ਕੇਹੇ ਬਿਰਲ ਪ੍ਰਨੁਸ ਹੂੰ ਭੋਭੇ ਰੂਏਯਾਏ ॥੩॥

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪ੍ਰਭ ਸੁਜਾਨੁ ॥

ਹੇ ਬਰਜ ਏਕੋ ਅੰਤਰੀਖੀ ਪ੍ਰਭੂ!

ਨਾਨਕ ਤਕੀਆ ਤੁਹੀ ਤਾਣੁ ॥੪॥੫॥੧੪੩॥

ਤੂੰ ਭ੍ਰੰ ਨਾਨਕਾਕ ਬਾਹਾਰਾ ਏਵੰ ਗੰਢਿ ਅਰੁ ॥੪॥੫॥੧੪੩॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮੁਖਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧੀਐ ॥

ਬਰੰਧਾ ਭ੍ਰੰ ਬਰ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਾਕ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਵਾ ਯਚਿਤ

ਸੰਤਸੰਗਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਭਰਮੁ ਮੋਹੁ ਭਉ ਸਾਧੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਛੁਕਾ ਬਛਾਰੇ ਭ੍ਰੰ ਬਰਿ ਮਨਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਏ, ਯਾਹਾ ਭ੍ਰੰ ਭ੍ਰੰ, ਮੋਹਾ ਏਵੰ ਭ੍ਰੰ ਭ੍ਰੰ ਹੋਯਾਯਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਭਨੇ ॥

ਬੇਦ, ਪੁਰਾਣ ਏਵੰ ਸ੍ਰਮ੍ਰਿਤਿ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ

ਸਭ ਉਚ ਬਿਰਾਜਿਤ ਜਨ ਸੁਨੇ ॥੧॥

ਸਭਾਕ ਬੇਦਕ ਬੇਦੋਕ ਆਦਿਕ ਨਿਵਾਸਰੇ ਬਸਿਯਾ ਗੁਣਾਯਾ ॥੧॥

ਸਗਲ ਅਸਥਾਨ ਭੈ ਭੀਤ ਚੀਨ ॥

ਅਨਧ ਬਹੁ ਛਾਨ ਭ੍ਰੰਭਾਤਿ ਦੇਖਾਯਾ ॥

ਰਾਮ ਸੇਵਕ ਭੈ ਰਹਤ ਕੀਨ ॥੨॥

ਕਿੰਨ੍ਹ, ਰਾਮਾਕ ਭ੍ਰੰ ਭ੍ਰੰ ਰਹਿਤ ਅਰੇ ॥੨॥

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੋਨਿ ਫਿਰਹਿ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਚਉਰਾਸੀਹ ਲਖ ਯੋਨਿਰੇ ਕੂਲੁਯਾ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ ਨਹੀ ਜਨਮਿ ਮਰਹਿ ॥੩॥

ਕਿੰਨ੍ਹ, ਗੋਬਿੰਦਾਕ ਭ੍ਰੰ ਭ੍ਰੰ ਮੂਰ੍ਹੁ ਚਕ੍ਰੂ ਮੂਰ੍ਹੁ ਰਹਿਯਾ ॥

ਬਲ ਬੁਧਿ ਸਿਆਨਪ ਹਉਮੈ ਰਹੀ ॥

ਬਲ, ਬੁਧਿ, ਚਤੁਰਤਾ ਏਵੰ ਅਹੰਕਾਰ ਭ੍ਰੰ ਹੋਯਾਯਾ ॥

ਹਰਿ ਸਾਧ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਗਹੀ ॥੪॥੬॥੧੪੪॥

ਹੋਰੇਵੇਲੇ ਨਾਨਕ ਬਰਿਕਾ ਬਛੁਕਾ ਗਰਗ ਨੇਯਯਾਏ ॥੪॥੬॥੧੪੪॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਈਐ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਰਾਮਾਯ ਨਾਮ ਦੇ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰ

ਨੀਤ ਨੀਤ ਹਰਿ ਸੇਵੀਐ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਰ੍ਹਦਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਬੇਬਾ ਕਰ ਏਕੰ ਪੁਰਿ ਗ੍ਰੰਥਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਖਾਨ ਕਰ ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਸੰਤਸੰਗਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ॥

ਬਲੁਕ ਬਯਾਧਿ ਧਾਰਾ ਹੂੰ ਯੋਗਰ ਮਨਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਉ

ਦੁਖ ਦਰਦੁ ਅਨੇਕਾ ਭ੍ਰਮੁ ਨਸੈ ॥੧॥

ਪਾਯ ਦੁਖ, ਮਛਲਾ, ਅਯਾਨਭਾਰ ਅਯਾਕਾਰ ਏਕੰ ਬ੍ਰਿਧਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯ ॥1॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਜਾਪੀਐ ॥

ਬਲੁਕ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਮੇਯੋ ਪ੍ਰਦੁਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ ਯੋਗ ਕਰਿਯਾਏ,

ਸੇ ਜਨੁ ਦੂਖਿ ਨ ਵਿਆਪੀਐ ॥੨॥

ਏਧਰਿ ਵਧਿਯੋ ਕੇਵੇ ਦੁਖੀ ਬੁਝਿਯੋ ਨਾਹਿ ॥2॥

ਜਾ ਕਉ ਗੁਰੁ ਹਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦੇ ॥

ਮੇਯੋ ਵਧਿਯੋ ਗੁਰੂ ਬਰਿਨਾਮ ਰੂਪਾ ਮਛੁ ਦੇਯਾਯੋ,

ਸੇ ਉਬਰਿਆ ਮਾਇਆ ਅਗਨਿ ਤੇ ॥੩॥

ਏਧਰਿ ਵਧਿਯੋ ਮਾਯਾਰ ਅਗ੍ਨਿ ਠਾਰੂ ਬਝਿਯਾਏ ॥3॥

ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਮਇਆ ਕਰਿ ॥

ਹੇ ਯੋਗਰ! ਮੂੰ ਨਾਨਕ ਯੋਗਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਾਰਣ

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਾਸੈ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ॥੪॥੭॥੧੪੫॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਏਕੰ ਭਨਰੇ ਯੋਗਵਾਨਾਯ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਏ ॥4॥7॥145॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਰਸਨਾ ਜਪੀਐ ਏਕੁ ਨਾਮ ॥

ਨਿਯੋਗ ਭਾਗਿਆਰੇ ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਾਦਿ ਨਾਮ ਹੋਂ ਜਪ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ।

ਈਹਾ ਸੁਖੁ ਆਨੰਦੁ ਘਨਾ ਆਗੈ ਜੀਅ ਕੈ ਸੰਗਿ ਕਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਾਦਿ ਨਾਮ ਜਪਿਲੇ ਭਵਲੋਕਾਰੇ ਵਧ ਬੁਝ ਏਵੰ ਆਨੰਦੁ ਭਵਲੋਕੁ ਹੋਇਆ ਆਉ ਪਰੇ
ਪਰਲੋਕਾਰੇ ਸਥਾ ਏਵਾ ਆਨੰਦੁ ਕਾਮਾਰੇ ਆਇਆ ਆਉ ਬਾਹੁਰੇ ਰਹਿਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਟੀਐ ਤੇਰਾ ਅਹੰ ਰੋਗੁ ॥

ਹੇ ਨਾਮ! ੧ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਾਦਿ ਨਾਮ ਜਪਿਲੇ ਭਵਾਰ ਅਵਸਾਰਰ ਰੋਗ ਨਿਵਰਤ ਹੋਇਆ,

ਤੂੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਿ ਰਾਜ ਜੋਗੁ ॥੧॥

ਗੁਰੂਆ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਤੂੰ ਬਾਹਿਰਿ ਏਵੰ ਆਨੰਦੁ ਗਾਇਨ ਕਰਿਵ ॥੧॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਜਿਨਿ ਜਨਿ ਚਾਖਿਆ ॥

ਮੇਯੋਂ ਵਧਿ ਹਰਿ ਰਸਰ ਬਾਹ ਚਾਖਿਆ,”

ਤਾ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲਾਥੀਆ ॥੨॥

ਚਾਖਾਰ ਚੁਝਾ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ॥੨॥

ਹਰਿ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਨਿਧਿ ਪਾਇਆ ॥

ਮੇਯੋਂ ਬੁਝਾਰ ਭਵਾਰ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ਪਾਇਆ,”

ਸੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਤ ਹੀ ਧਾਇਆ ॥੩॥

ਬੇ ਪ੍ਰਸੰਨਹਾਰ ਆਉ ਕੇਯੋਂਦੁ ਮੇਯੋਂ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਾ ਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ॥

ਹੇ ਨਾਮ! ਮੇਯੋਂ ਵਧਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਾਦਿ ਨਾਮ ਵੇਦਭਰਿ,”

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕਾ ਭਉ ਗਇਆ ॥੪॥੮॥੧੪੬॥

ਚਾਖਾਰ ਭਯ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ॥੪॥੮॥੧੪੬॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਾਝਲਾ 5 ॥

ਜਾ ਕਉ ਬਿਸਰੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਤਾਹੂ ਕਉ ਪੀਰ ॥

ਮੇਯਯੋਂ ਵਧਯੋ ਰਾਮ ਨਾਮਕੂ ਭੁਲਿਯਾਏ, ਏਧਰਿ ਵਧਯੋਯੋ ਫਿਰੈ ਦੂਖ-ਭੋਗਿ ਪਾਏ ਥਾਏ।

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਰਵਹਿ ਸੇ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਯਯੋਂ ਵਧਯੋ ਬਛਯੋ ਬਛਾਏਰੇ ਮਿਥੀ ਪੁਛਯੋ ਚਿਤ੍ਰਨ ਕਰਿਥਾਏ, ਸੇਧ ਫਿਰੈ ਗੁਣਵਾਨ ਓ ਭਵਾਰਚਿਯੋ ਅਚੇ
॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਜਾ ਕਉ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਿਦੈ ਬੁਧਿ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਪ੍ਰੇਰਯੋ ਯਾਝਾਰ ਫੁਟਿਯੋ ਭੁਭੁ-ਯਾਨ ਥਾਏ,

ਤਾ ਕੈ ਕਰ ਤਲ ਨਵ ਨਿਧਿ ਸਿਧਿ ॥੧॥

ਭਾਰ ਝਾਭਰੇ ਨਵਨਿਧਿ ਏਵੰ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਥਾਏ ॥1॥

ਜੇ ਜਾਨਹਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਧਨੀ ॥

ਮੇਯਯੋਂ ਵਧਯੋ ਗੁਣਰ ਬਾਧਾ ਫਿਰੈ-ਪੁਛਯੋ ਯਾਧਿਥਾਏ,

ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਤਾ ਕੈ ਕਮੀ ॥੨॥

ਭਾਝਾਰ ਘਰੇ ਕੀਯੋ ਪਦਾਰਥਰ ਅਭਾਵ ਰਹੇ ਨਾਫਿਰੈ ॥2॥

ਕਰਣੈਹਾਰੁ ਪਛਾਨਿਆ ॥

ਮਿਥੈ ਬੁਝਿਯੋ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਯੋ ਯਾਧਿਥਾਏ,

ਸਰਬ ਸੂਖ ਰੰਗ ਮਾਣਿਆ ॥੩॥

ਸੇਧ ਬਰਬੁਝ ਏਵੰ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਥਾਏ ॥3॥

ਹਰਿ ਧਨੁ ਜਾ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਵਸੈ ॥ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਯਯੋਂ ਵਧਯੋ ਫੁਟਿਯੋ-ਘਰੇ ਫਿਰੈ-ਨਾਮ ਰੂਪ ਧਨ ਵਾਸ ਕਰਿਥਾਏ,

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਸੰਗਿ ਦੁਖੁ ਨਸੈ ॥੪॥੯॥੧੪੭॥

ਭਾਝਾਯੋ ਬਛਾਏਰੇ ਰਹਿਯੋ ਦੂਖ ਨਾਧਿ ਹੋਯਾਯਾਏ ॥4॥9॥147॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਗਰਬੁ ਬਡੇ ਮੂਲੁ ਇਤਨੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਚੋਰ ਅਥਾਕਾਰ ਕਛੂਤ ਕਠ ਅਚੇ, ਕਿਛੁ, ਚਾਹਾਰ ਮੂਲੁ ਚੁਛਿ ਹੋਇਆ।

ਰਹਨੁ ਨਹੀ ਗਹੁ ਕਿਤਨੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੇਥੇ ਪਾਰ ਮਾਲਾ ਪੁਠਿ ਆਕਰਿਓ ਰਹਿਲੇ ਮਖ ਏਹਿ ਦੂਨਿਆਰੇ ਚੋਰ ਨਿਵਾਸ ਅਸ਼ਾਸੀ ਅਚੇ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਬੇਬਰਜਤ ਬੇਦ ਸੰਤਨਾ ਉਆਹੁ ਸਿਉ ਰੇ ਹਿਤਨੇ ॥

“ਯੇਯੋ ਮਾਲਾ ਪੁਠਿ) ਵੇਦ ਏਵੰ ਬਛੁ ਕਰਿਓ, ਚਾਹ। ਠਾਰੇ ਚੋਰ ਆਕਰਿਓ ਅਪ੍ਰਕ ਅਛਿ।

ਹਾਰ ਜੁਆਰ ਜੁਆ ਬਿਧੇ ਇੰਦ੍ਰੀ ਵਸਿ ਲੈ ਜਿਤਨੇ ॥੧॥

ਯੇਧਰੇ ਯੁਆਰ ਕਾਠਿ ਪਰਾਧਿਓ ਯੁਆਧਿਓ ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ ਬਧਿਓ ਕਰਿ ਰਘੁਆ, ਬੇਧਰੇ ਹੀ, ਭੋਗ ਯੁਧਿਓ
ਭੇ’ ਭਧਰੇ ਕੇਧਿਓ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿ ਨਿਯ ਕਰਿ ਰਘੁਆ ॥1॥

ਹਰਨ ਭਰਨ ਸੰਪੂਰਨਾ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰੰਗਿ ਰਿਤਨੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਚੁ ਬੰਧਾਰਕ ਚਠਾ ਪਾਲਨ ਕਰਿਓ ਯੁਧਰ ਚਰਨ ਚਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਰਹਿਓ ਅਚੁ।

ਨਾਨਕ ਉਧਰੇ ਸਾਧਸੰਗਿ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਿ ਮੈ ਦਿਤਨੇ ॥੨॥੧੦॥੧੪੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕ੍ਰਪਾਰ ਭਧਾਰ ਪੁਠੁ ਮੂੰ, ਨਾਨਕਯੁ ਬਛੁਕ ਬਛਾਠਿ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਰਿਓ, ਯਾਹਾ ਧਾਰਾ ਮੂੰ
ਭਵਧਾਰਨੁ ਪਰ ਹੋਇਆਯੋ ॥2॥10॥148॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮੇਹਿ ਦਾਸਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯ ਠਾਕੁਰਕ ਚੁਛਿ ਮਾਧੁ ਕਾਸ ਅਚੇ।

ਧਾਨੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਖਾਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਧਰਮਾਨਾ ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਮਖ (ਭੋਯਨ) ਦੇਯੋਯੋ, ਮੂੰ ਬੇਧਿਓ ਭੋਯਨ ਯੋਯੋ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਐਸੇ ਹੈ ਰੇ ਖਸਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥

ਹੇ ਬਧੁਨ! ਆਮਰ ਮਾਲਿਕ-ਪੁਠੁ ਏਧਰੇ ਅਚਠਿ,

ਖਿਨ ਮਹਿ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ ॥੧॥

ਹਿੰਓ ਬੀਜਕਰੇ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮ -ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਚਾਹਾਕੂ ਗੋਭਾ ਦੇਕਯਾਉ ॥1॥

ਕਾਮੁ ਕਰੀ ਜੇ ਠਾਕੁਰ ਭਾਵਾ ॥

ਹੂੰ ਬੇਹਿ ਕਾਮਿਯ ਕਰਿਯਾਓ ਯਾਹਾ ਮੋਰ ਠਾਕੁਰਕੂ ਲੋਭਾਯੋਭ ਕਰਿਯਾਓ।

ਗੀਤ ਚਰਿਤ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਾ ॥੨॥

ਹੂੰ ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਗੁਣਬੁਠਿ ਏਵੰ ਅਭੁਭ ਕੀਠੁਕ ਗੀਤ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਓ ॥2॥

ਸਰਣਿ ਪਰਿਓ ਠਾਕੁਰ ਵਜੀਰਾ ॥

ਹੂੰ ਠਾਕੁਰਯਾਕਾ ਮਛੀ (ਗੁਰੂਯਾਕਾ)ਕਾ ਗਰਗ ਨੇਕਛਿ,

ਤਿਨਾ ਦੇਖਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਧੀਰਾ ॥੩॥

ਚਾਹਾਕੂ ਦੇਖੁ ਮੋਰ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਪੈਰਿਯਵਾਨ ਹੋਯਾਯਾਯਛਿ ॥3॥

ਏਕ ਟੇਕ ਏਕੋ ਆਧਾਰਾ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਮਛੀਕਾ ਆਗ੍ਰਿਯ ਨੇਕ), ਹੂੰ ਏਕ ਛਿਥੁਰਕੂ ਹੂੰ ਆਧਾਰ ਏਵੰ ਬਾਹਾਰਾ ਵਨਾਯਛਿ

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੀ ਲਾਗਾ ਕਾਰਾ ॥੪॥੧੧॥੧੪੯॥

ਆਯ ਛਿਥੁਰਕਾ ਬੇਬਾ (ਗੁਣਬੁਠਿ)ਰੇ ਲਾਗਿਅਛਿ ॥4॥11॥149॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹੈ ਕੋਈ ਐਸਾ ਹਉਮੈ ਤੇਰੈ ॥

ਹੇ ਬਛਨ! ਕੀ ਕੇਹਿ ਏਧਰਿ ਵਧਛਿ ਅਛਿ ਹਿੰਓ ਮੋਰ ਅਹੰਥਕੂ ਰੂਰਮਾਰ ਕਰਿਦੇਵ ਆਯ

ਇਸੁ ਮੀਠੀ ਤੇ ਇਹੁ ਮਨੁ ਹੋਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹਿ ਮੋਰਾ ਮਾਯਾ ਠਾਕੂ ਨਿਯ ਮਨਕੂ ਵਯੋਨ ਕਰ ॥1॥ਰੂਹ॥

ਅਗਿਆਨੀ ਮਾਨੁਖੁ ਭਇਆ ਜੇ ਨਾਹੀ ਸੇ ਲੋਰੈ ॥

ਅਯਾਨ ਮਨੁਖੁ ਰੂਥਿ ਹਰਾਯ ਆਓ, ਕਾਰਗ ਯਾਹਾ ਨਯਾਓ, ਚਾਹਾਰ ਬਛਾਨ ਕਰਿਯਾਓ।

ਰੈਣਿ ਅੰਧਾਰੀ ਕਾਰੀਆ ਕਵਨ ਜੁਗਤਿ ਜਿਤੁ ਭੇਰੈ ॥੧॥

ਮਨੁਬਖਰ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਰ ਕਲਾ ਅਭਾਸਾਰ ਰਾਉ ਥਾਵ, ਠਾਹਾ ਕੇਭੈਂ ਬਿਖੁ ਹੋਯਾਧਾਰਿਕ, ਯਾਹਾ
ਭਾਰਾ ਏਹਾ ਭਿਓਰੇ ਆਨਰ ਧੰਨ ਭਧਲ ਹੋਯਾਧਾਰਿਕ? ॥1॥

ਭ੍ਰਮਤੇ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹਾਰਿਆ ਅਨਿਕ ਬਿਧੀ ਕਰਿ ਟੇਰੈ ॥

ਮੂੰ ਅਨੇਕ ਬਿਖੁ ਭਾਰਾ ਬਯਾਨ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕੂਲੁਥਾਵ ਏਵੰ ਪਠਭੁਝੁ ਹੋਯਾਧਾਰਿਕ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਨਿਧਿ ਮੇਰੈ ॥੨॥੧੨॥੧੫੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੋਗਰ ਮੋਹਾ' ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯੋ ਆਭ ਮੋਹਭੇ ਬਯੁਯਾ ਬਯਾਧਿਕ ਭਯਾਰ ਮਿਲਿਯਾਯੋ
॥2॥12॥150॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਚਿੰਤਾਮਣਿ ਕਰੁਣਾ ਮਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਕਰੁਣਾਮਯ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਤੂੰ ਹੂੰ ਚਿੰਤਾਮਣੀ ਅਤ੍ਰੁ ਮਿਥ ਬਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀਯਾ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰ੍ਵ ਕਰਿਥਾਵ ॥1॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ॥

ਹੇ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ! ਤੂੰ ਹੂੰ ਬੇਬੇ ਧੰਨਧੰਨਾਨੁ ਅਤ੍ਰੁ,

ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਣਿ ਸੁਖ ਭਏ ॥੧॥

ਯਾਹਾਰ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯੋ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਥੁ ਹੋਯਾਧਾਰਿਕ ॥1॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਅਗਾਧਿ ਬੇਧ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲਪੂਰ੍ਵ! ਭਾਰ ਬ੍ਰਹਮਚਰ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਅਭੇ।

ਸੁਨਤ ਜਸੈ ਕੋਟਿ ਅਘ ਖਏ ॥੨॥

ਭਾਰ ਮਹਿਮਾ ਗੁਣਿਯੋ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਪਾਧ ਧ੍ਰੁ ਹੋਯਾਧਾਰਿਕ ॥2॥

ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਿ ਪ੍ਰਭ ਮਇਆ ਧਾਰਿ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਮੇ ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਧਿਨੁ ਪ੍ਰਭੁ! ਮੋਹਾ' ਭਧਰੇ ਏਧਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੇ

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਲਏ ॥੩॥੧੩॥੧੫੧॥

ਮੂੰ ਭਾਰ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਾਮਰ ਸ਼ਰਣ ਕਰੁ ॥3॥13॥151॥

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਾਝਲਾ 5 ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਖ ਪਾਏ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਮਨ! ਮੇਰੇ ਵੱਢੇ ਕੰਢੇ ਆਗੇਰੇ ਆਇਆਂ, ਚਾਹਾਕੂ ਹੋਂ ਬੁਝ ਭਧਲਾਕੂ ਹੋਇਆਂ।

ਜਾ ਦਿਨਿ ਬਿਸਰੈ ਪ੍ਰਾਨ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸੇ ਦਿਨੁ ਜਾਤ ਅਜਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਦਿਨ ਗੁਪਤ, ਬੁਝਾਧਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਭੁਲਿਯਾਇਆਂ, ਬੇਹੋਰੇ ਵੱਢੇ ਵੱਢੇ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਏਕ ਰੈਣ ਕੇ ਪਾਹੁਨ ਤੁਮ ਆਏ ਬਹੁ ਜੁਗ ਆਸ ਬਧਾਏ ॥

ਹੇ ਯਾਹ! ਤੂੰ ਏਕ ਰਾਤਿ ਅਧਿਕ ਭਲੇ ਦੁਨਿਆਕੂ ਆਇਐ, ਧਰਮ, ਤੂੰ ਅਨੇਕ ਯੁਗ ਰਹਿਵਾ ਆਗੇ ਰਹਿਐ।

ਗਿਰੁ ਮੰਦਰ ਸੰਪੈ ਜੇ ਦੀਸੈ ਜਿਉ ਤਰਵਰ ਕੀ ਛਾਏ ॥੧॥

ਘਰ, ਮੰਦਰ ਏਕ ਧਨ ਫੋਲਤ ਯਾਹਾ ਕਿਛੇ ਦੇਖਾਯਾਯੋ, ਚਾਹਾ ਏਕ ਗਠਰ ਛਾਏ ਭਲੇ ॥੧॥

ਤਨੁ ਮੇਰਾ ਸੰਪੈ ਸਭ ਮੇਰੀ ਬਾਗ ਮਿਲਖ ਸਭ ਜਾਏ ॥

ਮਨੁਖ ਕਹਿਯਾਏ ਮੇਰੇ ਏਕ ਮਨ ਚੋਰ ਅਧਿਕ, ਏਕ ਧਨ ਫੋਲਤ, ਬਾਗੀ ਬਹੁ ਕਿਛੇ ਚੋਰ ਅਧਿਕ, ਕਿਛੁ, ਅਧਿਕ ਬਹੁ ਕਿਛੇ ਬਾਗੀ ਹੋਇਯਾ।

ਦੇਵਨਹਾਰਾ ਬਿਸਰਿਓ ਠਾਕੁਰੁ ਖਿਨ ਮਹਿ ਹੇਤ ਪਰਾਏ ॥੨॥

ਹੇ ਮਾਨਵ! ਤੂੰ ਧਾਰਾ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਭੁਲਿਯਾਯੋ, ਏਕ ਖਿਨ ਮੇਰੇ ਬਹੁ ਕਿਛੇ ਧਰ ਹੋਇਯਾਯਾ ॥੨॥

ਪਹਿਰੈ ਬਾਗਾ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨਾ ਚੋਆ ਚੰਦਨ ਲਾਏ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਚੂਮੇ ਗਾਘੇਘਾਘੇ ਧਨਾ ਵਸੁ ਪਿਛੁਛ ਆਯ ਨਿਯਕੁ ਨਿਯੇ ਚਕਨਰ ਅਠਰੇਰੇ ਬੁਧਭਿੰਤ ਕਰੁਅਛ।

ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਹੀ ਚੀਨਿਆ ਜਿਉ ਹਸਤੀ ਨਾਵਾਏ ॥੩॥

ਚੂਮੇ ਨਿਯੰਕ, ਨਿਰਕਾਰ ਯਕ੍ਰਿਯਕ ਚਿੰਨ੍ਹ ਕਰੁ ਨਾਵੁ, ਚੇਵਾਰ ਬਾਨ ਘਾਟੀ ਗਾਘੇਘਾਘੇ ਭਲਿ ਅਠੇ ॥੩॥

ਜਉ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਤ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੈ ਸਭਿ ਸੁਖ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਏ ॥

ਯੇਵੇ ਯਕ੍ਰਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੁਛਿ ਬੇ ਬਧਗੁਰੁਕ ਬਧਿੰਤ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯਦੇਯਯਾਛਿ, ਬਾਬਾਰ ਬਰੁ ਬੁਧ ਯਕ੍ਰਿਯਕ ਨਾਮਰੇ ਵਾਬ ਕਰਿਯਾਵ।

ਮੁਕਤੁ ਭਇਆ ਬੰਧਨ ਗੁਰਿ ਖੇਲੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥੪॥੧੪॥੧੫੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੁ ਚਾਵਾਰ ਵਧਨ ਖੇਲਿ ਯਵਬਾਗਰੁ ਮੁਕਤ ਕਰਿਦੇਯਯਯਯ ਆਯ ਬੇ ਯਗਵਾਨਕ ਘੁੰ ਗੁਣਾਨੁਵਾਧ ਕਰਿਯਾਵ ॥੪॥੧੪॥੧੫੨॥

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਯਥਿ ਪੂਰਵੀ ਮਘਲਾ 5 ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਸਦ ਕਰੀਐ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਸਰਵਾ ਗੁਰੁਕ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਵਾ ਯਥਿੰਤ,

ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਸਫਲੁ ਗੁਰਿ ਕੀਆ ਦਰਸਨ ਕਉ ਬਲਿਹਰੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੇਯ ਗੁਰੁ ਅਮੁਲਯ ਮਾਨਵ-ਯਕ੍ਰਿਯ ਬਧਾਨ ਕਰਿਦੇਯਯਯਯ, ਬੇਘ ਗੁਰੁਕ ਵਰਨ ਪੁਥਿ ਚਨ ਮਨਰੇ ਬਮਧਿੰਤ ਹੇਵਾ ਯਥਿੰਤ ॥੧॥ਰੁਘ ॥

ਜੇਤੇ ਸਾਸ ਗ੍ਰਾਸ ਮਨੁ ਲੇਤਾ ਤੇਤੇ ਹੀ ਗੁਨ ਗਾਈਐ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਮਨੁਬਯ ਪੁਥਿ ਗ੍ਰਾਬ ਓ ਗ੍ਰਾਬਰੇ ਯਗਵਾਨਕ ਮਘਿਮਾ-ਬੁਥਿ ਕਰਿਵਾ ਯਥਿੰਤ।

ਜਉ ਹੋਇ ਦੈਆਲੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪੁਨਾ ਤਾ ਇਹ ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਪਾਈਐ ॥੧॥

ਯੇਥੇਥੇਵੇਲੇ ਬਧਗੁਰੁ ਵਯਾਨੁ ਹੋਯਯਯਯ, ਬੇਥੇਥੇਵੇਲੇ ਐਥਿ ਰੁਥਿ ਐਵਾ ਬੁਧਥਿ ਪ੍ਰਾਬੁ ਹੋਯਯਯਾਵ। ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਨਾਮਿ ਲਏ ਜਮ ਬੰਧ ਤੇ ਛੂਟਹਿ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਸੁਖ ਪਾਈਐ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਯਥਿ ਚੁ ਯਕ੍ਰਿਯਕ ਨਾਮ ਸ਼ਰਣ ਕਰੁ, ਚਾਵਾਹੇਲੇ ਯਮਰੇ ਵਧਨਰੁ ਮੁਕਤਿ ਮਿਲਿਯਿਵ (ਕਾਰਣ) ਯਕ੍ਰਿਯਕ ਨਾਮਰੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਕਰਿ ਬਰਵਬੁਧ ਓ ਆਮ੍ਰਿਕ ਬੁਧ ਯਧਲਯੁ ਹੋਯਯਯਾਵ।

ਸੇਵਿ ਸੁਆਮੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਮਨ ਬੰਛਤ ਫਲ ਆਈਐ ॥੨॥

ਜਗਤਰ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਭਧਵਾਰ ਦੇਵਾ ਕਾਲਾ ਬਦਗੁਰੁਕਾ ਗੁਣਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਬੇਵਾ ਕਰਿਲੇ ਨਨੇਕਾਬਾਞਿ
ਫਲ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਯਾ ॥੨॥

ਨਾਮੁ ਇਸਟੁ ਮੀਤੁ ਸੁਤ ਕਰਤਾ ਮਨ ਸੰਗਿ ਤੁਹਾਰੈ ਚਾਲੈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਹੂੰ ਚੋਰ ਕਾਬੁਧਿਕ ਪੁੰਨ ਮੇਰੇ ਅੰਤ ਅੰਤ ਅੰਤ ਅੰਤ ਅੰਤ
ਬਾਹੁਰੇ ਪਰਲੋਕ ਮੇਰੇ।

ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਕੀ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈਐ ਪਾਲੈ ॥੩॥

ਜਿਹ ਬਦਗੁਰੁਕਾ ਗੁਣਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਬੇਵਾ ਕਰ, ਗੁਰੁਕਾ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਭਗਵਾਨ ਨਾਮ ਮਿਲਿਯਾ ॥੩॥

ਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾਲਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ ਬਿਨਸੇ ਸਰਬ ਅੰਦੇਸਾ ॥

ਮੇਰੇਵੇਲੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਪੁਰੁਸ਼ ਮੇਰੇ ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯੋ, ਬੇਰੇਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਬਹੁ ਬੁਝਾ ਧੂਰ
ਹੋਇਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਿ ਮਿਟਿਓ ਸਗਲ ਕਲੇਸਾ ॥੪॥੧੫॥੧੫੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨ ਮੇਰੇ ਕਰਿ ਬੇ ਬੁਝਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯੋ ਅੰਤ ਭਾਵਾਨ ਬਹੁ ਕ੍ਰੋਧ ਧੂਰ
ਹੋਇਯਾ ॥੪॥੧੫॥੧੫੩॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫

ਗਗਨ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵਾਨ ਅੰਤ, ਮਾਯਾ ਬਦਗੁਰੁਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਪਾਲ ਖੂਬ।

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬਿਰਲੇ ਹੀ ਕੀ ਬੁਝੀ ਹੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੇਵਲੇ ਕੇਵਲ ਪੁੰਨ ਹੂੰ ਭੁਝਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੋਇਯਾ ॥੧॥ ਰੁਖ ॥

ਕੋਟਿ ਜੋਰੇ ਲਾਖ ਕੋਰੇ ਮਨੁ ਨ ਹੋਰੇ ॥

ਜੀਵਨਰੇ ਮਨੁਖ ਕੋਰੇ ਕੋਰੇ ਅੰਤ ਕਰਿਯਾ, ਕਿਛੁ, ਭਧਾ ਮਨਰੇ ਅੰਤ ਲਾਗਿਯਾ।

ਪਰੈ ਪਰੈ ਹੀ ਕਉ ਲੁਝੀ ਹੇ ॥੧॥

ਬੇ ਅੰਤਕਰੁ ਅੰਤਕ ਮਨ ਅੰਤ ਕਰਿ ਭੁਝਾਭੇਰੇ ਜਲੁਯਾ ॥੧॥

ਸੁੰਦਰ ਨਾਰੀ ਅਨਿਕ ਪਰਕਾਰੀ ਪਰ ਗਿਰੁ ਬਿਕਾਰੀ ॥

ਬੇ ਜਿਹਰ ਬੁਝਰ ਨਾਰੀ ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾ, ਕਿਛੁ, ਪਰ ਨਾਰੀ ਬਹੁਤ ਕਪਭਿਚਾਰ ਕਰਿਯਾ।

ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਨਹੀ ਸੁਝੀ ਹੋ ॥੨॥

ਬੇ ਭਲੇ ਨਾਮੇ ਯਾਗਿਆਰੇ ਨਾਹੀ ॥੨॥

ਅਨਿਕ ਬੰਧਨ ਮਾਇਆ ਭਰਮਤੁ ਭਰਮਾਇਆ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਨਹੀ ਗਾਇਆ ॥

ਏਧਰਿ ਵਧੀਐ ਮੋਹ-ਮਾਯਾ ਦੇ ਬੰਧਨੇ ਏਥੇ ਪਠਭੁਝੁ ਹੋਇਐ ਆਪੇ ਗੁਣ ਦੇ ਭਠਾਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ
ਮੁਖਿ-ਸੁਭਿ ਕਰੇ ਨਾਮੇ, (ਕਾਰਣ)

ਮਨ ਬਿਖੈ ਹੀ ਮਹਿ ਲੁਝੀ ਹੋ ॥੩॥

ਭਾਵਾਰੇ ਮਨ ਨਾਹ ਕਰੇ ਲੋਧੁ ਰਹਿਐ ॥੩॥

ਜਾ ਕਉ ਰੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ਜੀਵਤ ਸੋਈ ਮਰੈ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਾਇਆ ਤਰੈ ॥

ਮੇਯੋ ਵਧੀਐ ਭਧਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਕਰਿਐ, ਬੇ ਬਾਧਿਕ ਕਰੇ ਮਨ ਮਾਯਾ ਠਾਨੁ ਦੂਰੇ
ਰਹਿਐ, ਬੇ ਬਧਣੇ ਰਹਿ ਮਾਯਾ ਦੇ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਇਐ।

ਨਾਨਕ ਸੇ ਜਨੁ ਦਰਿ ਹਰਿ ਸਿਝੀ ਹੋ ॥੪॥੧॥੧੫੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਧਰਿ ਵਧੀਐ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਦਰਬਾਰੇ ਬਧਣ ਹੋਇਐ ॥੪॥੧॥੧੫੪॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਭਹੁ ਕੇ ਰਸੁ ਹਰਿ ਹੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਿਉਰਾਜੇ ਨਾਮੇ ਹੋ ਬਹੁ ਜੀਵਨੇ ਰਸ ਅਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਹੂ ਜੋਗ ਕਾਹੂ ਭੋਗ ਕਾਹੂ ਗਿਆਨ ਕਾਹੂ ਧਿਆਨ ॥

ਹੇ ਬਹੁਨ! (ਕਿਉਰਾਜੇ ਨਾਮੇ ਬਿਹਾਨ ਹੋਇਐ) ਕੇਹੀ ਵਧੀਐ ਮੋਹ ਦੇ ਬੰਧ, ਕੇਹੀ ਬਾਧਿਕ ਪਦਾਰਥ ਭੋਗ
ਕਰਿਐ, ਕੇਹੀ ਕਰਿਐ, ਕਾਹਾਰੇ ਜਾਨ ਆਪੇ ਕਾਹਾਰੇ ਧਾਨਰੇ ਲਾਜੇਐ ਆਪੇ।

ਕਾਹੂ ਹੋ ਡੰਡ ਧਰਿ ਹੋ ॥੧॥

ਕਿਐ ਵਧੀਐ ਦੁਖਦਾਰੀ ਬਾਧੁ ਹੋਵੇ ਪਦਮ ਅਰੇ ॥੧॥

ਕਾਹੂ ਜਾਪ ਕਾਹੂ ਤਾਪ ਕਾਹੂ ਪੂਜਾ ਹੋਮ ਨੇਮ ॥

ਕਿਐਯੋ ਜਪ, ਕਿਐਯੋ ਤਪਸਾ ਭਲੇ ਲਾਗਿਐ, ਕਾਹਾਯੋ ਪੂਜਾ ਭਧਾਰੇ ਏਵੇ ਕਾਹਾਯੋ ਧਰਮ ਬਾਧਾਰੇ ਭਲੇ
ਲਾਗਿਐ।

ਕਾਹੂ ਹੋ ਗਉਨੁ ਕਰਿ ਹੋ ॥੨॥

ਕਾਹਾਯੋ ਮਹਾਤਮਾ ਬਹੁ ਬਨੇ ਭੁਫਣੇ ਜੀਵਨ ਭਲੇ ਲਾਗਿਐ ॥੨॥

ਕਾਹੂ ਤੀਰ ਕਾਹੂ ਨੀਰ ਕਾਹੂ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰ ॥

ਕਾਹਾਕੂ ਨਦੀ ਓਠਾ ਹੁੰਦਾ ਅਚੇ, ਕਾਹਾਕੂ ਯੁਗ ਆਦਿ ਕਾਹਾਕੂ ਅਖਲਨ ਹੁੰਦਾ ਲਾਗਿਆ।

ਨਾਨਕਾ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਿਅ ਹੇ ॥੩॥੨॥੧੫੫॥

ਪਰਭੂ ਨਾਨਕਾਕੂ ਪ੍ਰਭੂ-ਭਭਿ ਹੁੰਦਾ ਲਾਗਿਆ। ॥੩॥੨॥੧੫੫॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਗੁਨ ਕੀਰਤਿ ਨਿਧਿ ਮੇਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਯਾਰ! ਚੋਰਾ ਮਹਿਮਾਨ ਕਾਭੇ ਕਰਿਵਾ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਨਿਧਿ ਅਚੇ ॥1॥ ਰੁਖ ॥

ਤੂੰਹੀ ਰਸ ਤੂੰਹੀ ਜਸ ਤੂੰਹੀ ਰੂਪ ਤੂੰਹੀ ਰੰਗ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਰਸ ਅਰੁ, ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਯੋਗ ਅਰੁ, ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਬੀਜਨੀਯ ਆਦਿ ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਰੰਗ ਅਰੁ।

ਆਸ ਓਟ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ॥੧॥

ਹੇ ਯਾਰ! ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਆਸ ਆਦਿ ਆਦਿ ਅਰੁ ॥1॥

ਤੂੰਹੀ ਮਾਨ ਤੂੰਹੀ ਧਾਨ ਤੂੰਹੀ ਪਤਿ ਤੂੰਹੀ ਪ੍ਰਾਨ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਮਾਨ ਅਰੁ, ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਧਨ ਅਰੁ, ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਪਤਿ ਅਰੁ ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਾਨ ਅਰੁ।

ਗੁਰਿ ਤੂਟੀ ਲੈ ਜੇਰੀ ॥੨॥

ਹੇ ਓਕਾਰ! (ਮੇਰਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬੁਝਿਕੁ) ਚੋਰਾ ਬਾਹਰੇ ਗੁਰੂਨਾਮੋ ਮੋਹਿ ਮਿਲਾਯੋਕਯੋ, ਯਾਹਾਓਨੂੰ ਮੂੰ ਅਲਗ ਹੋਯੋ ॥2॥

ਤੂੰਹੀ ਗ੍ਰਿਹਿ ਤੂੰਹੀ ਬਨਿ ਤੂੰਹੀ ਗਾਉ ਤੂੰਹੀ ਸੁਨਿ ॥

ਹੇ ਯਾਰ! ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਗ੍ਰਿਹ ਅਰੁ, ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਬਨ ਅਰੁ, ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਗਾਉ ਆਦਿ ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਸੁਨਿ ਅਰੁ।

ਹੈ ਨਾਨਕ ਨੇਰ ਨੇਰੀ ॥੩॥੩॥੧੫੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਘੱਗਰ (ਪੁਰੋਹਿਤ ਜੀਵ-ਯੁਕਤ) ਅਠਿ ਨਿਕਰੇਰ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾਉ ॥੩॥੩॥੧੫੬॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮਾਤੇ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਮਾਤੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਹੇ ਯੋਗੀ!) ਮੂੰ ਮਧ ਨਿਗਾਸਯ ਅਰੇ, ਕੰਠ, ਘੱਗਰਯ ਪੁਰਮ-ਯੁਕਿਰ ਮਧਿਰੇਰ ਨਿਗਾਸਯ ਅਰੇ ॥੧॥ ਰੁਹ ॥

ਉਹੀ ਪੀਓ ਉਹੀ ਖੀਓ ਗੁਰਹਿ ਦੀਓ ਦਾਨੁ ਕੀਓ ॥

ਮੂੰ ਬੇਹਿ ਪੁਰਮਰ ਮਧਿਰੇਰ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾਓ, ਐਰੇਰ ਮੂੰ ਮਥੁ ਹੋਯਯਿ, ਗੁਰੁਜੀ ਮੋਰੇਰ ਐਹਾ ਵਾਨੁ ਆਕਾਰੇਰ ਪੁਰਮ ਕਰਿਯਯਿ।

ਉਆਹੁ ਸਿਉ ਮਨੁ ਰਾਤੇ ॥੧॥

ਐਰੇ ਮੋਰ ਮਨ ਬੇਹਿ ਨਾਮ-ਮਧਰੇਰ ਹੂੰ ਮਗੁ ਅਯਿ ॥੧॥

ਉਹੀ ਭਾਠੀ ਉਹੀ ਪੇਚਾ ਉਹੀ ਪਿਆਰੇ ਉਹੀ ਰੂਚਾ ॥

(ਹੇ ਯੋਗੀ!) ਘੱਗਰਯ ਨਾਮ ਹੂੰ ਅਗੁ-ਕੁਯੁ ਅਰੇ, ਪੁਰੁ ਨਾਮ ਹੂੰ ਗੀਰਲ ਵਾਯਕ ਵਥੁ ਅਰੇ, ਪਰਮੇਗੁਰਯ ਨਾਮਰੇਰ ਹੂੰ ਰੂਚਿ ਆਓ।

ਮਨਿ ਓਹੇ ਸੁਖੁ ਜਾਤੇ ॥੨॥

(ਹੇ ਯੋਗੀ) ਮੋਰ ਮਨ ਚਾਹਾਯੁ ਹੂੰ ਬੁਯ ਯਾਵਿਯਾਓ ॥੨॥

ਸਹਜ ਕੇਲ ਅਨਦ ਖੇਲ ਰਹੇ ਫੇਰ ਭਏ ਮੇਲ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਪੁਰੁਯ ਠਾਰੁ ਹੂੰ ਆਨਧ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿਯਿ ਆਯੁ ਹਰਿ ਯੁਯਾਸਰੇਰ ਗੋਯਯਿ, ਮੋਰ ਯੁਯੁ ਮਰਗ ਚਕੁ ਧੂਰ ਹੋਯ ਘੱਗਰਯ ਠਾਰੇਰ ਮੂੰ ਲੀਨ ਹੋਯਯਿ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਰਾਤੇ ॥੩॥੪॥੧੫੭॥

ਬੇ ਗੁਰੁਯ ਗਿਰੇਰ ਲੀਨ ਹੋਯਯਾਯਯਿ ॥੩॥੪॥੧੫੭॥

ਰਾਗੁ ਗੌੜੀ ਮਾਲਵਾ ਮਹਲਾ ੫

ਗਗ ਗਉਠਿ ਮਾਲਵਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲੇਹੁ ਮੀਤਾ ਲੇਹੁ ਆਗੈ ਬਿਖਮ ਪੰਥੁ ਭੈਆਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ! ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਾਮ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੇਵਤ ਸੇਵਤ ਸਦਾ ਸੇਵਿ ਤੇਰੈ ਸੰਗਿ ਬਸਤੁ ਹੈ ਕਾਲੁ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਾਮ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ ॥

ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਤੂੰ ਸਾਧ ਕੀ ਹੋ ਕਾਟੀਐ ਜਮ ਜਾਲੁ ॥੧॥

ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ ॥੧॥

ਹੋਮ ਜਗ ਤੀਰਥ ਕੀਏ ਬਿਚਿ ਹਉਮੈ ਬਧੇ ਬਿਕਾਰ ॥

ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ ॥

ਨਰਕੁ ਸੁਰਗੁ ਦੁਇ ਭੁੰਚਨਾ ਹੋਇ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਅਵਤਾਰ ॥੨॥

ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ ॥੨॥

ਸਿਵ ਪੁਰੀ ਬ੍ਰਹਮ ਇੰਦ੍ਰ ਪੁਰੀ ਨਿਹਚਲੁ ਕੇ ਥਾਉ ਨਾਹਿ ॥

ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਸੁਖੁ ਨਹੀ ਹੋ ਸਾਕਤ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ॥੩॥

ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ ॥੩॥

ਜੈਸੇ ਗੁਰਿ ਉਪਦੇਸਿਆ ਮੈ ਤੈਸੇ ਕਹਿਆ ਪੁਕਾਰਿ ॥

ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ ॥

ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਕਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਹੋਇ ਉਧਾਰੁ ॥੪॥੧॥੧੫੮॥

ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ ॥੪॥੧॥੧੫੮॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਮਾਲਾ ਮਹਲਾ ੫

ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ ॥

ଇଶ୍ବର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାକୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପାଇହୁଏ ।

ହେ ବନ୍ଧୁ! ଯିଏ ମଧ୍ୟ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ସେ ବାଳ ବୁଦ୍ଧି ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ।

ଗୁରୁଙ୍କୁ ମିଳନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହର୍ଷ, ଶୋକ, ହାସି, ମୃତ୍ୟୁ, ଦୁଃଖ - ସୁଖ ମୋର ହୃଦୟକୁ ଏକା ଭଳି ଲାଗିଥାଏ।

ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ କିଛି କଳ୍ପନା ଏବଂ ଯୁକ୍ତିର କଥାକରିଥାଏ, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ଦୁଃଖୀ ଥାଏ,

କିନ୍ତୁ, ଯେବେ କୃପାଳୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଜୀ ମିଳିଯାଇଛନ୍ତି , ସେତେବେଳେ ମୋତେ ସ୍ବାଭାବିକ ଭାବରେ ପ୍ରସନ୍ନତା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ॥ ୧ ॥

ମୁଁ ଚତୁରତା ଦ୍ଵାରା ଯେତେ ଅଧିକ କର୍ମ କରିଛି, ସେତିକି ଅଧିକ ବନ୍ଧନରେ ମୁଁ ପଡ଼ିଯାଇଛି,

ଯେବେ ସବୁ (ଗୁରୁ) ନିଜ ହାତ ମୋର ମସ୍ତକ ଉପରେ ରଖିଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି
॥୨॥

ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ କହିଥାଏ ଯେ ଏହି ଘର ମୋର, ଏହି ଧନ ମୋର, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋତେ ମୋହ-ମାୟାର ବିଷ ଘେରି ରଖୁଛି ।

ଯେବେ ମୁଁ ନିଜ ଡନ, ମନ ଓ ବୁଦ୍ଧି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସମର୍ପିତ କରିଦେଇଛି, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ସୁଖର ନିବରେ ଶୋଇଯାଇଛି ॥୩॥

ହେ ନାନକ! ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ସାଂସାରିକ ମୋହର ପୁରୁଳି ମସ୍ତକରେ ରଖି ବୁଲୁଛି, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ସାଂସାରିକ ଭୟାର ଦଣ୍ଡ ଧରିଥାନ୍ତି।

ਪੋਟ ਡਾਰਿ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਮਿਲਿਆ ਤਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਏ ॥੪॥੧॥੧੫੯॥

ਯੇਵੇ ਸ੍ਰੀ ਘੋਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਦੇਖਿਓ, ਬੇਭਯੋਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਿਲਿਯਾਏ ਆਖਿ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮੁ
ਖੋਲਿਯਾਏ ॥੪॥੧॥੧੫੬॥

ਗਉੜੀ ਮਾਲਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਾਲਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਭਾਵਨੁ ਤਿਆਗਿਓ ਰੀ ਤਿਆਗਿਓ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬੰਧ! ਸ੍ਰੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਦੇਖਿਓ, ਬੇਭਯੋਨੇ ਪਾਏ ਘੋਰੇ ਭਾਇ ਦੇਖਿਓ।

ਤਿਆਗਿਓ ਮੈ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਤਿਆਗਿਓ ॥

ਗੁਰੂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਿਲਿਯਾਏ ਬੰਧੁ ਬੰਧੁ-ਬੰਧੁ ਸ੍ਰੀ ਧਿਆਇ ਦੇਖਿਓ।

ਸਰਬ ਸੁਖ ਆਨੰਦ ਮੰਗਲ ਰਸ ਮਾਨਿ ਗੋਬਿੰਦੈ ਆਗਿਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੋਬਿੰਦੁ ਆਖਿ ਪਾਏ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਬਰਬਰੁ, ਆਨੰਦੁ, ਬੀਭਯੋਨੁ ਘੋਰੁ ਰਹਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਦੇਉ ਸਮਾਨੇ ਮਸਤਕੁ ਡਾਰਿ ਗੁਰ ਪਾਗਿਓ ॥

ਮੇਲਾ' ਪਾਛੈ ਮਾਨ-ਅਭਿਮਾਨ ਖੂਯਾ ਏਕਾ ਭਲਿ ਅਰੇ, ਨਿਯੰਤਰ ਮਸਤਕੁ ਮੂੰ ਗੁਰੂਕਾ ਚਰਨਰੇ ਅਰਪਿਓ
ਕਰਿਦੇਯਾਏ ॥

ਸੰਪਤ ਹਰਖੁ ਨ ਆਪਤ ਦੁਖਾ ਰੰਗੁ ਠਾਕੁਰੈ ਲਾਗਿਓ ॥੧॥

ਮੇਲਾਏ ਪਦ-ਫੋਲਾਏ, ਹਰਖ ਏਕਾ ਬਿਪਦ ਦੁਖਾ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ਕਾਰਨ ਮੇਲਾ ਪ੍ਰੇਮ ਠਾਕੁਰਕਾ ਬਹਿਓ
ਹੋਯਾਏ ॥1॥

ਬਾਸ ਬਾਸਰੀ ਏਕੈ ਸੁਆਮੀ ਉਦਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸਟਾਗਿਓ ॥

ਏਕ ਯੋਗਿਓ ਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰੂਕਾ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾਏ ਆਪ ਬ੍ਰਹਮਾਏ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਿ ਗੋਚਰ ਹੋਯਾਏ ॥

ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਸੰਤ ਭ੍ਰਮ ਡਾਰਿਓ ਪੂਰਨ ਸਰਬਾਗਿਓ ॥੨॥

ਬਲ ਮੇਲਾ ਬ੍ਰਿਯਾ ਨਿਰਭ ਕਰਿਦੇਯਾਏ ਆਪ ਮੂੰ ਨਿਰਭਾ ਹੋਯਾਏ, ਸਰਬ ਪੂਰਨ ਸਰਬ ਬਿਦਾਯਾਨ
ਹੋਯਾਏ ॥2॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰਤੈ ਕਾਰਣੁ ਕੀਨੇ ਮਨਿ ਬੁਰੇ ਨ ਲਾਗਿਓ ॥

ਸੰਯੋਗਵਰਤ ਪੂਰਨ ਯਾਤਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਮੇਲਾ' ਬ੍ਰਹਮਾਏ ਯੋਗ ਪਾਗੇ ਨਾਹਿ ॥

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਪਰਸਾਦਿ ਸੰਤਨ ਕੈ ਸੇਇਓ ਮਨੁ ਜਾਗਿਓ ॥੩॥

ਸਾਧੁ ਸੰਗਤ ਏਕਾ ਬਲਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੇਲਾ ਮੇਲਾ-ਮੇਲਾ ਗੋਯਾਏ ਮਨ ਯੋਗਿਓ ॥3॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਓੜਿ ਤੁਹਾਰੀ ਪਰਿਓ ਆਇਓ ਸਰਣਾਗਿਓ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹਿਓ ਮੇਲਾ ਹੋ ਪੂਰਨ! ਮੂੰ ਤੁਹਾਰੀ ਗੋਚਰੇ ਅਧਿਯਾਏ ॥

ਨਾਮ ਰੰਗ ਸਹਜ ਰਸ ਮਾਣੇ ਫਿਰਿ ਦੁਖੁ ਨ ਲਾਗਿਓ ॥੪॥੨॥੧੬੦॥

ਏਕਾ ਸੇ ਮੇਲਾ ਰਸ ਰੇਖਾ ਰੇਖਾ ਯੋਗਿਓ ਆਪ ਯੋਗਿਓ ਆਪ ਏਕਾ ਯੋਗਿਓ ਪੂਰੀ ਕੀਯਾਏ
ਪੂਰੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ॥4॥2॥160॥

ਗਉੜੀ ਮਾਲਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਾਲਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪਾਇਆ ਲਾਲੁ ਰਤਨੁ ਮਨਿ ਪਾਇਆ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯੰਤਰ ਮੇਲਾ ਹੋ ਲਾਲ ਰਤਨ (ਮਾਧਿਕ ਭਲਿ ਪ੍ਰਿਯਯੋਗ) ਪਾਯਾਏ ॥

ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਥੀਆ ਸਤਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੀਤਲ ਹੋਯਾਯਾਯਾ, ਮੇਰੇ ਚਨ ਮਥ ਗੀਤਲ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ਆਯਾ ਮੂੰ ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਗਯਰੇ
ਲੀਨ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ॥1॥

ਲਾਥੀ ਭੂਖ ਤ੍ਰਿਸਨ ਸਭ ਲਾਥੀ ਚਿੰਤਾ ਸਗਲ ਬਿਸਾਰੀ ॥

ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਸ਼ੁਧਾ ਨਿਰ੍ਵਾਣ ਹੋਯਾਯਾਯਾ, ਮੇਰੇ ਬਰੂ ਚੁਝਾ ਬਮਾਧੁ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ਆਯਾ ਮੇਰੇ ਬਾਰਾ
ਚਿੰਤਾ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾਯਾ।

ਕਰੁ ਮਸਤਕਿ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਧਰਿਓ ਮਨੁ ਜੀਤੇ ਜਗੁ ਸਾਰੀ ॥੧॥

ਪ੍ਰਥੰ ਗੁਰੂ ਨਿਯਾ ਬਾਧ ਮੇਰੇ ਮਸਤਕ ਉਪਰੇ ਰਖੁਯਾਯਾ ਆਯਾ ਨਿਯਾ ਮਨ ਉਪਰੇ ਬਿਯਾਯਾ ਪਾਯਾ ਬਹਿਓ ਮੂੰ
ਬੰਧੁ ਬੰਧਾਰ ਯੋਧਾਯਾਯਾ ॥1॥

ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਇ ਰਹੇ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਡੋਲਨ ਤੇ ਅਬ ਚੁਕੇ ॥

ਨਿਯਾ ਬੁਧਾਯਾ ਯੋਧੇ ਮੂੰ ਚੁਧੁ ਏਵਾ ਬਧੁਯਾ ਰਹਿਯਾਯਾ ਆਯਾ ਏਵੇ ਮੂੰ ਆਯੋਧਿਯਾ ਬੁਧਾਯਾਯਾ।

ਅਖੁਟੁ ਖਜਾਨਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਤੋਟਿ ਨਹੀ ਰੇ ਮੂਕੇ ॥੨॥

ਬਦਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਯਾਯਾ ਯੋਧਾਯਾ ਪੁਧਾਯਾ ਕਰਿਯਾਯਾ, ਨਾ ਏਵਾ ਕਯਾ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ਆਯਾ ਨਾ ਹੂੰ ਏਵਾ
ਬਮਾਧੁ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ॥2॥

ਅਚਰਜੁ ਏਕੁ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਭਾਈ ਗੁਰਿ ਐਸੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥

ਹੋ ਯਾਯਾ! ਏਕ ਆਯੁਧਾਯਾਯਾ ਕਯਾ ਗੁਰੂ, ਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਏਧਰਿ ਯਾਯਾ ਦੇਯਾਯਾਯਾ ਮੇਰੇ

ਲਾਹਿ ਪਰਦਾ ਠਾਕੁਰੁ ਜਉ ਭੇਟਿਓ ਤਉ ਬਿਸਰੀ ਤਾਤਿ ਪਰਾਈ ॥੩॥

ਮੇਰੇ ਪਰਦਾ ਬਚਾਯਾ ਮੂੰ ਨਿਯਾ ਯੋਧਾਯਾ ਬਹਿਓ ਮੇਰੇ, ਬੇਧੇਧੇਧੇ ਮੂੰ ਅਧਾਯਾ ਯੋਧਾ ਕਰਿਯਾ ਯੋਧਾਯਾਯਾ
॥3॥

ਕਹਿਓ ਨ ਜਾਈ ਏਹੁ ਅਚੰਭਉ ਸੇ ਜਾਨੈ ਜਿਨਿ ਚਾਖਿਆ ॥

ਏਵਾ ਏਕ ਆਯੁਧਾਯਾ ਅਧੇ, ਯਾਯਾ ਬਧੁਯਾ ਕਰਾਯਾਯਾਯਾ ਨਾਯਾ, ਮੇਰੇ ਬਧਾਯਾ ਏਵਾ ਚਾਧੁਯਾਯਾ, ਬੇ ਏਵਾ
ਯਾਧੁਯਾਯਾ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਚ ਭਏ ਬਿਗਾਸਾ ਗੁਰਿ ਨਿਧਾਨੁ ਰਿਦੈ ਲੈ ਰਾਖਿਆ ॥੪॥੩॥੧੬੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਅਧੁ ਮਨਰੇ ਬਧਾਯਾ ਪੁਧਾਯਾ ਹੋਯਾਯਾਯਾ, ਪੁਧੁ-ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧਨ ਗੁਰੂਯਾਯਾ ਠਾਕੁਰੂ
ਪੁਧੁ ਕਰਿ ਮੂੰ ਏਵਾਯਾ ਨਿਯਾ ਬੁਧਾਯਾਯਾ ਬਧਾਯਾਯਾ ॥4॥3॥161॥

ਗਉੜੀ ਮਾਲਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਧਿ ਮਾਲਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਉਬਰਤ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਕੀ ਸਰਣੀ ॥

ਵੇਚ੍ਹਰ ਰਾਜਾ ਰਾਮਾਯ ਚਰਚਰੇ ਆਇ ਜੀਵ (ਮੋਹ-ਮਯੂ) ਵਝਿਯਾਵ।

ਸਰਬ ਲੋਕ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੰਡਲ ਗਿਰਿ ਗਿਰਿ ਪਰਤੇ ਧਰਣੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੁਕਲੋਕ, ਆਕਾਸ਼ਲੋਕ ਏਵੰ ਪਾਤਾਲਲੋਕਰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਾਸ਼ਾਰ ਆਕਰਸ਼ਣਰੇ ਹੂੰ ਫਾਇਆਵ, ਪਾਸ਼ਾਰ ਆਕਰਸ਼ਣਰ ਚਾਰਨਰੂ ਚਾਖਾ ਭਯਰੂ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਆਇਆਵ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਸਾਸਤ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖਨ ਇਉ ਕਹਿਆ ॥

ਗਾਤ੍ਰ, ਬ੍ਰਹ੍ਮਣਿ ਏਵੰ ਵੇਦ ਏਵੇ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਯੋ ਆਭ ਪ੍ਰਾਚੀਨਰੂਪ ਪਥ ਏਵਾ ਕਹਿਯੋ ਮੇ

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ ਨਾਹੀ ਨਿਸਤਾਰਾ ਸੂਖੁ ਨ ਕਿਨਹੂੰ ਲਹਿਆ ॥੧॥

ਭਗਵਾਨਯ ਭਯਨ ਬਿਨਾ ਭਵਬਾਗਰਰੂ ਭਯਾਰ ਹੋਯਯਾਰਿਵ ਨਾਹੂੰ, ਆਭ ਨਾ ਹੂੰ ਕਿਯੋ ਬੁਝ ਭਯਨਰੂ ਹੋਯਯੋ ॥੧॥

ਤੀਨਿ ਭਵਨ ਕੀ ਲਖਮੀ ਜੇਰੀ ਬੁਝਤ ਨਾਹੀ ਲਹਰੇ ॥

ਪਦ੍ਮਬ ਚਿਨਿ ਲੋਕਰ ਧੋਲਯ ਏਕਾਓ ਕਰੂ, ਕਿਯੂ, ਚਾਖਾਰ ਲੋਕਯ ਲਹਰੀ ਧੂਰ ਬੁਝਨਾਹੂੰ।

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕਹਾ ਬਿਤਿ ਪਾਵੈ ਫਿਰਤੇ ਪਹਰੇ ਪਹਰੇ ॥੨॥

ਭਗਵਾਨਯ ਭਯ ਬਿਨਾ ਪਨਰ ਬੁਝਰ ਫੇਰਓ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਯ ਪਾਰੇਨਾਹੂੰ ਆਭ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਰਵਾ ਹੂੰ ਪਾਸ਼ਾਰ ਆਕਰਸ਼ਣਰੇ ਪਥਯੁਯ ਰਹਿਯਾਵ ॥੨॥

ਅਨਿਕ ਬਿਲਾਸ ਕਰਤ ਮਨ ਮੋਹਨ ਪੂਰਨ ਹੇਤ ਨ ਕਾਮਾ ॥

ਪਦ੍ਮਬ ਪਨਕੁ ਆਕਰਸ਼ਣ ਕਰੂਯਵਾ ਬਿਲਾਸਰੇ ਲਿਧੁ ਆਵ, ਪਰਯੂ ਚਾਖਾਰ ਚੁਯਾ ਚੁਧੁ ਬੁਝਨਾਹੂੰ।

ਜਲਤੇ ਜਲਤੇ ਕਬਹੂ ਨ ਬੁਝਤ ਸਗਲ ਬ੍ਰਿਥੇ ਬਿਨੁ ਨਾਮਾ ॥੩॥

ਬੇ ਬਵਾ ਚੁਯਾਯਰੇ ਯਯੁਯਾਵ ਆਭ ਕਵਾਪਿ ਗਾਯ ਬੁਝਨਾਹੂੰ, ਪ੍ਰਯੁਯ ਬਿਨਾ ਬਕੁਯਿਯਿ ਕਾਪਿ ਅਰੇ ॥੩॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮੇਰੇ ਮੀਤਾ ਇਹੈ ਸਾਰ ਸੁਖ ਪੂਰਾ ॥

ਹੇ ਪੋਰ ਪਿਯੂ! ਭਗਵਾਨਯ ਨਾਮਰ ਯਧ ਕਰ, ਏਵਾ ਪ੍ਰਯੂ ਬੁਝਰ ਬਾਰ ਅਰੇ।

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਨਿਵਾਰੈ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੀ ਧੂਰਾ ॥੪॥੪॥੧੬੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਯੁਯ ਬਯਾਧਿਰੇ ਯਯੂ ਪਰਣਰ ਚਕੁ ਬਪਾਚੁ ਹੋਯਯਾਵ, ਆਭ ਬੇ ਪ੍ਰਯੁਯ ਬੇਵਕਯ ਧੂਰਿ ਹੋਯਯਾਵ ॥੪॥੪॥੧੬੨॥

ਗਉੜੀ ਮਾਲਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਧਿ ਪਾਲਾ ਪਹਲਾ 5 ॥

ਮੇ ਕਉ ਇਹ ਬਿਧਿ ਕੇ ਸਮਝਾਵੈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕਾਰ! ਮੇਰਾ ਹੋਣ ਐਵੇਂ ਕਿਉਂ ਕੇਹੀ ਕੁਝਾਯਾਗਿਰੀ?

ਕਰਤਾ ਹੋਇ ਜਨਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਕਰਿਕਾ ਕਾਲਾ ਫੂਐ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਸੇ ਕਰਿਯਾਗਿਰੀ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਅਨਜਾਨਤ ਕਿਛੁ ਇਨਹਿ ਕਮਾਨੇ ਜਪ ਤਪ ਕਛੁ ਨ ਸਾਧਾ ॥

ਐਵੇਂ ਮਨੁਸ਼ਖ ਅਜਾਨਤਾਹੇ ਸਬੁ ਕੀਛੇ ਕਰਿਯਾਐ, ਕੀਛੁ, ਸੇ ਆਗਾਧਨਾ ਐਵਾਂ ਓਪਸਾਐ ਕੀਛੇ ਕਰੇ ਨਾਹੀਂ।

ਦਹ ਦਿਸਿ ਲੈ ਇਹੁ ਮਨੁ ਦਉਰਾਇਓ ਕਵਨ ਕਰਮ ਕਰਿ ਬਾਧਾ ॥੧॥

ਓਝਾਹੇ ਸੇ ਨੀਯ ਮਨੁਸ਼ਖੁ ਧਰੀ ਧਰੀਯੁ ਨੇਯਯਾਐ, ਸੇ ਕੇਯੋਂ ਕਰਮ ਕਾਰਾ ਓਬੰਧਾਯਾਛੇ? ॥੧॥

ਮਨ ਤਨ ਧਨ ਭੂਮਿ ਕਾ ਠਾਕੁਰੁ ਹਉ ਇਸ ਕਾ ਇਹੁ ਮੇਰਾ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਐਵਾ ਕਹਿਯਾਐ ਮੇਰੇ ਮਨ, ਓਨ, ਧਨ ਐਵਾਂ ਭੂਮਿਰ ਬਾਧਾ ਅਰੁ, ਮੂੰ ਚਾਹਾਰ ਆਯ ਸੇ ਮੇਰੇ ਅਰੇ।

ਭਰਮ ਮੋਹ ਕਛੁ ਸੂਝਸਿ ਨਾਹੀ ਇਹ ਪੈਖਰ ਪਏ ਪੈਰਾ ॥੨॥

ਭ੍ਰਮ ਐਵੰ ਮੋਹਾ ਬੰਧਨ ਚਾਹਾ ਕੁਝ ਕੀਏ ਮਖਿ ਦੇਖਾਇਆ ਨਾਹੀ, ਮੋਹ-ਮਾਯਾ ਯੋਗ ਚਾਹਾ ਪਾਧਰੇ
ਲਾਗੇਇ ॥੨॥

ਤਬ ਇਹੁ ਕਹਾ ਕਮਾਵਨ ਪਰਿਆ ਜਬ ਇਹੁ ਕਛੁ ਨ ਹੋਤਾ ॥

ਭੇਦ ਐਵੇ ਮਨੁਸ਼ਖਿ ਕੇਯੋ ਕਰਿਯਾ, ਮੋਹਭੇਦਯੋਗ ਚਾਹਾ ਅਭਿਯੋਗ ਨਾਹੀ?

ਜਬ ਏਕ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪਹਿ ਕਰਤਾ ॥੩॥

ਮੋਹਭੇਦਯੋਗ ਨਿਰੰਜਨ ਐਵੰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਏਵੇ ਪ੍ਰਭੁ, ਭੇਦ ਏਵੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੀਏ ਬ੍ਰਹਮਾ ਏਵੇ ਕਰੁਣਾ
॥੩॥

ਅਪਨੇ ਕਰਤਬ ਆਪੇ ਜਾਨੈ ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਰਚਨੁ ਰਚਾਇਆ ॥

ਮੋਯੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਐਵੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰਚਨਾ ਕੀਏ, ਨਿਰੰਕਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਏਵੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਏਵੇ ਜਾਨੈ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਰਣਹਾਰੁ ਹੈ ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰਿ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥੪॥੫॥੧੬੩॥

ਏਵੇ ਜਾਨਕਾ! ਕਰੁਣਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਏਵੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੀਏ ਕਰਿਯਾ ਵਾਲਾ ਅਯੋਗ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੋਹ ਭ੍ਰਮ ਧ੍ਰੁਵ
ਕੀਏਯੋਗ ॥੪॥੫॥੧੬੩॥

ਗਉੜੀ ਮਾਲਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਾਲਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰ ਕ੍ਰਿਆ ਬਿਰਥੇ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਨਾ ਅਯੋਗ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੀਏ ਅਯੋਗ।

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਕਰਮ ਕਮਾਣੇ ਇਹਿ ਓਰੈ ਮੂਸੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗ, ਯੋਗਯੋਗ, ਯੋਗਯੋਗ ਐਵੰ ਅਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ ਕੀਏ ਐਵੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਨਿਰੰਕਾਰ ਧ੍ਰੁਵ
ਯੋਗਯੋਗ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਰਤ ਨੇਮ ਸੰਜਮ ਮਹਿ ਰਹਤਾ ਤਿਨ ਕਾ ਆਦੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਭੁਭ ਐਵੰ ਯੋਗਯੋਗ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀਏਯੋਗ, ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗ ਚਾਹਾ ਐਵੇ
ਕੀਏ ਮਖਿ ਮੋਹ ਨਾਹੀ।

ਆਗੈ ਚਲਣੁ ਅਉਰੁ ਹੈ ਭਾਈ ਉਂਹਾ ਕਾਮਿ ਨ ਆਇਆ ॥੧॥

ਹੇ ਬੁਢਨ! ਪੁਰਾਣੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਪੜ੍ਹੇ-ਲਿਖੇ ਅਨੇਕ ਪਦਾਰਥ ਅਛੇ, ਕੁਝ, ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਖਰਚੇ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੇ-ਲਿਖੇ ਕਾਮ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ॥੧॥

ਤੀਰਥਿ ਨਾਇ ਅਰੁ ਧਰਨੀ ਭ੍ਰਮਤਾ ਆਗੈ ਠਉਰੁ ਨ ਪਾਵੈ ॥

ਮੇਰੇ ਵਧੇਰੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸ਼ਾਨ ਕਰਿਆ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਕਰਿਆ, ਚਾਹੀਦੇ ਖਰਚੇ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੇ-ਲਿਖੇ ਕਾਮ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ॥੧॥

ਉਂਹਾ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵੈ ਇਹੁ ਬਿਧਿ ਉਂਹੁ ਲੇਗਨੁ ਹੀ ਪਤੀਆਵੈ ॥੨॥

ਬੇਮਿਧਾਨੀ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੇ-ਲਿਖੇ ਕਾਮ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ॥੨॥

ਚਤੁਰ ਬੇਦ ਮੁਖ ਬਚਨੀ ਉਚਰੈ ਆਗੈ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਈਐ ॥

ਚਾਰੇ ਵੇਦਾਂ ਦੇ ਮੁਖ ਬਚਨੀ ਉਚਾਰੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੇ-ਲਿਖੇ ਕਾਮ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ॥੨॥

ਬੁਝੈ ਨਾਹੀ ਏਕੁ ਸੁਧਾਖਰੁ ਉਂਹੁ ਸਗਲੀ ਝਾਖ ਝਾਖੀਐ ॥੩॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁਸ਼ੀ ਪੜ੍ਹੇ-ਲਿਖੇ ਕਾਮ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ॥੩॥

ਨਾਨਕੁ ਕਹਤੇ ਇਹੁ ਬੀਚਾਰਾ ਜਿ ਕਮਾਵੈ ਸੁ ਪਾਰ ਗਰਾਮੀ ॥

ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੇ-ਲਿਖੇ ਕਾਮ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ॥੩॥

ਗੁਰੁ ਸੇਵਹੁ ਅਰੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ਤਿਆਗਹੁ ਮਨਹੁ ਗੁਮਾਨੀ ॥੪॥੬॥੧੬੪॥

ਗੁਰੂ ਦੇ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਨਾਮ ਦੇ ਧਿਆਨ ਅਤੇ ਮਨ ਦੇ ਗੁਮਾਨੀ ॥੪॥੬॥੧੬੪॥

ਗਉੜੀ ਮਾਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਾਲਾ 5 ॥

ਮਾਧਉ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੁਖਿ ਕਹੀਐ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁਸ਼ੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੁਖਿ ਕਹੀਐ ॥

ਹਮ ਤੇ ਕਛੁ ਨ ਹੋਵੈ ਸੁਆਮੀ ਜਿਉ ਰਾਖਹੁ ਤਿਉ ਰਹੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁਸ਼ੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੁਖਿ ਕਹੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਿਆ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਕਿ ਕਰਣੈਹਾਰਾ ਕਿਆ ਇਸੁ ਹਾਥਿ ਬਿਚਾਰੇ ॥

ਬਿਚਾਰਾ ਪੁਾਗੀ ਕੀ ਕਰਿਪਾਰੇ, ਬੇ ਕੀ ਕਰਿਕਾ ਮੋਗਪ ਅਚੇ ਆਯੋ ਏਹਿ ਬਿਨੀਤ ਪੁਾਗੀਰ ਕਰੇ ਕੀ ਅਛੀ?

ਜਿਤੁ ਤੁਮ ਲਾਵਹੁ ਤਿਤ ਹੀ ਲਾਗਾ ਪੂਰਨ ਖਸਮ ਹਮਾਰੇ ॥੧॥

ਹੇ ਮੋਗਰ ਬਰਵਾਪਕ ਮਾਲਿਕ! ਤੂੰ ਮੇਯੋਂ ਆਯੋ ਪੁਾਗੀਕੂ ਲਗਾਯੋ, ਪੁਾਗੀ ਬੇਹਿਆਯੋਕੂ ਮਾਯੋ। ॥1॥

ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਰਬ ਕੇ ਦਾਤੇ ਏਕ ਰੂਪ ਲਿਵ ਲਾਵਹੁ ॥

ਹੇ ਬਰਬੁ ਜੀਵਕਾ ਕਾਯੋ! ਮੋਗਚੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਆਯੋ ਕੇਵਲ ਨਿਯੋ ਬ੍ਰਹਮ ਬਾਯੋਰੇ ਮੋਗਰ ਕ੍ਰਿਯੋ ਲਗਾਯੋ।

ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀ ਹਰਿ ਪਹਿ ਅਪੁਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵਹੁ ॥੨॥੭॥੧੬੫॥

ਯੂੰ, ਨਾਨਕ, ਭਗਵਾਨਕਾ ਬਰਬ੍ਰਹਮਰੇ ਏਹਿ ਬਿਨੀਤ ਕਰੇ ਮੋ ਹੇ ਪੁਰੂ! ਮੋਗਚੇ ਨਿਯੋ ਨਾਮਰ ਯੋ ਕਰਾਯੋ ॥2॥7॥165॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫

ਗਉਠੀ ਮਾਲਿ ਮੁਕਲਿ 5 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗਰ ਏਕ ਅਚਯੋ, ਮਾਝਾਕੂ ਬਰਬ੍ਰਹਮਕੂ ਕ੍ਰਿਪਾਕੂ ਪਾਯੋ ਬ੍ਰਹਮ।

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਦਮੋਦਰ ਰਾਇਆ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਬਿਨੀਤਕਾਲੂ! ਹੇ ਪ੍ਰਯੋ ਕਾਮੋਗਕਰ!

ਕੋਟਿ ਜਨਾ ਕਰਿ ਸੇਵ ਲਗਾਇਆ ਜੀਉ ॥

ਤੂੰ ਕੋਗਚੇ ਕੋਗਚੇ ਲੋਗਕਾਲੂ ਨਿਯੋ ਭਯੋ ਬੇਵਾਰੇ ਲਗਾਯੋਕੂ।

ਭਗਤ ਵਛਲੁ ਤੇਰਾ ਬਿਰਦੁ ਰਖਾਇਆ ਜੀਉ ॥

ਭੋਗਰ ਬ੍ਰਹਮ ਭਯੋ ਬਰਜ ਅਚੇ, ਅਯੋਯੋ, ਤੂੰ ਨਿਯੋ ਭਯੋਕੂ ਪੁਰੁ ਅਯੋ।

ਪੂਰਨ ਸਭਨੀ ਜਾਈ ਜੀਉ ॥੧॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਤੂੰ ਬਰਵਾਪਕ ਅਯੋ ॥1॥

ਕਿਉ ਪੇਖਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਕਵਣੁ ਸੁਕਰਣੀ ਜੀਉ ॥

ਯੂੰ ਨਿਯੋ ਪੁਰੁਯੋਗਕੂ ਕੇਯੋਂ ਪਰਿ ਕੇਯੋਕੋ? ਭਾਯੋ ਕੇਯੋਂ ਬ੍ਰਹਮਕਰਮ!

ਸੰਤਾ ਦਾਸੀ ਸੇਵਾ ਚਰਣੀ ਜੀਉ ॥

ਬਲਿਯਾ ਭਾਈ ਵਨਿ ਚਾਖਾਯਾ ਚਰਣੀ ਬੇਰਾ ਕਰ।

ਇਹੁ ਜੀਉ ਵਤਾਈ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈ ਜੀਉ ॥

ਹੂੰ ਨਿਯ ਆਪਾਯੁ ਚਾਖਾ ਪਾਯਰੇ ਬਧਪੰਥ ਕਰੁਣਿ ਆਯ ਚਾਖਾਯੁ ਭੁਭੰਗ ਕਰੁਣਿ।

ਤਿਸੁ ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਲਾਗਉ ਪਾਈ ਜੀਉ ॥੨॥

ਹੂੰ ਬਿਨੁ ਹੋਇ ਚਾਖਾਯਾ ਚਰਣੀ ਬੁਝਿ ਕਰੁਣਿ ॥੨॥

ਪੇਖੀ ਪੰਡਿਤ ਬੇਦ ਖੋਜੰਤਾ ਜੀਉ ॥

ਪਉਠ ਗੁਣੁ ਐਵੰ ਬੇਦਰ ਅਖਯਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਹੋਇ ਬੈਰਾਗੀ ਤੀਰਥਿ ਨਾਵੰਤਾ ਜੀਉ ॥

ਕੇਹੁ ਬਧਿ ਚਾਖਾਯਾ ਹੋਇ ਚਾਖਾਯਾ ਬੁਝਿ ਕਰਿਯਾਏ,

ਗੀਤ ਨਾਦ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਵੰਤਾ ਜੀਉ ॥

ਕੇਹੁ ਗੀਤ ਐਵੰ ਮਧੁਰ ਭਯਨਰ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ਜੀਉ ॥੩॥

ਕਿਛੁ ਹੂੰ ਨਿਯਨੁ ਬੁਝਿ ਨਾਮੁ ਹੂੰ ਖਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ॥੩॥

ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਜੀਉ ॥

ਮੇਰੇ ਪੁਰੁ ਮੇਰੇ ਭਯਰੇ ਕਰੁਣਾ ਹੋਇਯਾਏ।

ਪਤਿਤ ਪਵਿਤ ਲਗਿ ਗੁਰ ਕੇ ਪੈਰੇ ਜੀਉ ॥

ਗੁਰੁਗਾਯਾ ਚਰਣੀ ਬੁਝਿ ਕਰਿ ਹੂੰ ਪਠਿਓ ਪਵਿਤੁ ਹੋਇਯਾਏ।

ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਕਾਟਿ ਕੀਏ ਨਿਰਵੈਰੇ ਜੀਉ ॥

ଗୁରୁ ମୋର ଦ୍ଵିଧା ଏବଂ ଭୟ ନିବୃତ୍ତ କରି ମୋତେ ଶତ୍ରୁହୀନ କରିଦେଇଛନ୍ତି ।

ਗੁਰ ਮਨ ਕੀ ਆਸ ਪੂਰਾਈ ਜੀਉ ॥੪॥

ଗୁରୁ ମୋର ମନର ଆଶା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେଇଛନ୍ତି ॥4॥

ਜਿਨਿ ਨਾਉ ਪਾਇਆ ਸੇ ਧਨਵੰਤਾ ਜੀਉ ॥

ଯିଏ ନାମ-ଧନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ସେ ଧନବାନ ବନିଯାଇଛି ।

ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇਆ ਸੁ ਸੇਭਾਵੰਤਾ ਜੀਉ ॥

ଯିଏ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ କରନ୍ତି, ସେ ସୌଭାଗ୍ୟବାନ ବନିଯାଇଛି ।

ਜਿਸੁ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਤਿਸੁ ਸਭ ਸੁਕਰਣੀ ਜੀਉ ॥

ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ରହିଥାଏ, ତାହାର ସବୁ କର୍ମ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈ ਜੀਉ ॥੫॥੧॥੧੬੬॥

ଆଉ ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ଥାଏ ॥5॥1॥166॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ਮਾਝ ॥

ଗଉଡ଼ି ମାଲ ମହଲ 5 ॥

ਆਉ ਹਮਾਰੈ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ਜੀਉ ॥

ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ ରାମଜୀ! ଆସ, ଆମ ହୃଦୟରେ ନିବାସ କର ।

ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਚਿਤਾਰੇ ਜੀਉ ॥

ଦିନ ରାତି ପ୍ରତି ଶ୍ଵାସରେ ତୋହର ହିଁ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ ।

ਸੰਤ ਦੇਉ ਸੰਦੇਸਾ ਪੈ ਚਰਣਾਰੇ ਜੀਉ ॥

ହେ ସନ୍ତାନନ! ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ଚରଣ ସ୍ପର୍ଶ କରୁଅଛି, ମୋର ଏହି ସନ୍ଦେଶ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଖକୁ ପହଞ୍ଚାଇଦିଅ,

ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਤਰੀਐ ਜੀਉ ॥੧॥

ତୋର ବିନା ଭବସାଗରରେ ମୋର କିପରି କଲ୍ୟାଣ ହେବ?

ਸੰਗਿ ਤੁਮਾਰੈ ਮੈ ਕਰੇ ਅਨੰਦਾ ਜੀਉ ॥

ਮੂੰ ਚੋਰ ਬਛਾਓਰੇ ਆਨਖ ਗੁਰੂ ਕਰਿਯਾ।

ਵਣਿ ਤਿਣਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਸੁਖ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਚੂਮੇ, ਕਨ, ਕਨਬੁਠਿ ਐਵੰ ਚਿਨ੍ਰਿਲੋਕਰੇ ਬਿਦਧਮਾਨ ਅਛ, ਚੂਮੇ ਬੁਝ ਐਵੰ ਧਰਮ ਆਨਖ
ਪੁਕਾਨ ਕਰਿਯਾ।

ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਬਿਗਸੰਦਾ ਜੀਉ ॥

ਚੋਰ ਬਾਪੁਰੇ ਮੋਰੇ ਐਵੇ ਗੇਧ ਬੁਝਰੇ ਲਾਗਿਯਾ ਐਵੰ ਮੋਰ ਐਵੇ ਮਨ ਕੂਠਾਥੀ ਹੋਯਾ।

ਪੇਖਿ ਦਰਸਨੁ ਇਹੁ ਸੁਖੁ ਲਹੀਐ ਜੀਉ ॥੨॥

ਹੇ ਬਾਮਨ! ਚੋਰ ਦਰਸਨ ਕਰਿ ਮੋਰੇ ਐਵੇ ਬੁਝ ਗੁਰੂ ਹੋਯਾ ॥੨॥

ਚਰਣ ਪਖਾਰਿ ਕਰੀ ਨਿਤ ਸੇਵਾ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਨਾਥ! ਮੂੰ ਚੋਰ ਬੁਝਰੇ ਚਰਣ ਧੋਯਾ ਆਯ ਪੁਰਿਦਿਨ ਚੋਰ ਗੁਣ ਪੂਰਕ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾ।

ਪੂਜਾ ਅਰਚਾ ਬੰਦਨ ਦੇਵਾ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਦੇਵ! ਮੂੰ ਚੋਰ ਪੂਜਾ ਅਰਚਨਾ ਐਵੰ ਬੰਦਨ ਕਰਿਯਾ,

ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਲੇਵਾ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਬਾਮਨ! ਮੂੰ ਚੋਰ ਦਾਸਰੇ ਦਾਸੀ ਅਰੇ ਆਯ ਚੋਰ ਨਾਮਰੇ ਭਯਨ ਕਰਿਯਾ।

ਬਿਨਉ ਠਾਕੁਰ ਪਹਿ ਕਹੀਐ ਜੀਉ ॥੩॥

ਹੇ ਬਛੁਯਨ! ਮੋਰ ਐਵੇ ਪੁਰੀਨਾ ਮੋਰ ਠਾਕੁਰਕਾ ਪਾਯਰੇ ਵਰ੍ਹੇਨਾ ਕਰਿਦਿਅ ॥੩॥

ਇਛੁ ਪੁੰਨੀ ਮੇਰੀ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਜੀਉ ॥

ਮੋਰੇ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰ੍ਹੇ ਹੋਯਾਯਾਯਿ ਆਯ ਮੋਰੇ ਮਨ ਐਵੰ ਚਨ ਪੁਰ੍ਹੁਲ੍ਹੇਠ ਹੋਯਾਯਾਯਿ।

ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਸਭ ਦੁਖ ਪਰਹਰਿਆ ਜੀਉ ॥

ਪੁਰ੍ਹੁਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਿਵਾ ਧਾਰਾ ਮੋਰੇ ਬਨੁ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਯਿ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੇ ਜਪਿ ਤਰਿਆ ਜੀਉ ॥

ਹਰਿ-ਧਰਮੇਸ਼ਰਕਾ ਨਾਮ ਯਪ ਕਰਿ ਮੂੰ ਭਵਬਾਗਰੇ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯਾਯਿ।

ਇਹੁ ਅਜਰੁ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਸਹੀਐ ਜੀਉ ॥੪॥੨॥੧੬੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਿਐ ਪੁਰ੍ਹੁ ਦਰਸਨ ਐਵੇ ਅਸੁਖ ਬੁਝਕੂ ਬਧਨ ਕਰਿਯਾਯਿ ॥੪॥੨॥੧੬੭॥

ଗଉଡ଼ି ମହଲା 5 ମାଝ ॥

ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ ବନ୍ଧୁ! ହେ ମୋର ମନର ମିତ୍ର! ମୋର ବିନତି ଆନୁରୂପ ଶୁଣ।

ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋର ମନ ଏବଂ ଚନ୍ଦ୍ର ସବୁ କିଛି ତୋର ଅଟେ ଆଉ ପ୍ରାଣ ମଧ୍ୟ ତୁମ ଠାରେ ଉତ୍ସର୍ଗିତ ଅଟେ ।

ହେ ସ୍ବାମୀ! ମୁଁ ତୁମକୁ କେବେ ମଧ୍ୟ ବିସ୍ମୃତ କରିବି ନାହିଁ, ତୁମେ ମୋର ପ୍ରାଣର ଆଧାର ଅଟ।

ହେ ଠାକୁର! ମୁଁ ସର୍ବଦା ହିଁ ତୋର ଶରଣରେ ରହିଛି ॥ ୧ ॥

ହେ ଭାଇ! ଯାହାର ମିଳନରେ ମୋର ମନ ଜୀବିତ ହୋଇଯାଏ,

ଗୁରୁଜୀ କୃପାରୁ ମୁଁ ସେହି ହରି-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ।

ସମସ୍ତ ପଦାର୍ଥ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ଅଟେ ଆଉ ସବୁ ଜ୍ଞାନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ଅଟେ ।

ମୁଁ ନିଜ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରତି ସର୍ବଦା ସମର୍ପିତ ଅଟେ ॥୨॥

କେହି ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହିଁ ଏହି ନାମର ଉଣ୍ଡାରକୁ ଭଜନ କରିଥାଏ ।

ସେ ଏକ ପବିତ୍ର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରେ ବୁଝି ଲଗାଇଥାଏ ।

ଯାହାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ତାହାର ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ।

ମୁଁ ଆଠ ପହର ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଯଶ ଗାନ କରିଥାଏ ॥୩॥

ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ନାମ ରଚନର ଖଜଣା ଅଟେ ।

ତୁ ସଜ୍ଞା ସାହୁକାର ଅଟୁ ଆଉ ତୋର ଉକ୍ତ ତୋର ନାମର ବ୍ୟାପାରୀ ଅଟନ୍ତି ।

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ପାଖରେ ହରିନାମ ରୂପୀ ଧନ ଅଛି ତାହାର ହିଁ ବ୍ୟାପାର ସଜ୍ଜା ଅଟେ ।

ଜନ ନାନକ ସର୍ବଦା ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଆନ୍ତି ॥4॥3॥168॥

ରାଗ ଗଉଡ଼ି ମାଝ ମହଲା 5

ଇଣ୍ଡର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପାଇ ହୁଏ ।

ହେ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା! ମୁଁ ତୋ' ଉପରେ ବଡ଼ ଗର୍ବ କରିଥାଏ, କାରଣ ତୁ ହିଁ ମୋର ସ୍ବାଭିମାନ ଅଟୁ ।

ତୋର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦ୍ଵାରା ମୁଁ ସୁଖପୂର୍ବକ ନିବାସ କରିଥାଏ, ତୋର ସତ୍ୟ ନାମ ହିଁ ମୋର ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ ଅଟେ
॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ମନୁଷ୍ୟ ସବୁ କିଛି ଜାଣିଥାଏ , ପରନ୍ତୁ, ଶୁଣି ସେ ବୁଝ ରହିଥାଏ ।

ମାୟାରେ ମୋହିତ ହୋଇ ସେ କଦାପି ଧ୍ୟାନ ଦିଏ ନାହିଁ ॥ ୧ ॥

ପ୍ରଥମରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ସଂକେତ ଦିଆଯାଇଛି, ତାହାକୁ ପ୍ରାଣୀ ନିଜ ନୟନରେ ଦେଖୁଛି।

SGGOnline.com

ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਨ ਜਾਣੀਆ ਨਾ ਜਾਪੈ ਆਰਾਧਿ ॥

ਮੂੰ ਪੁਰਖਾ ਬੇਬਾਰ ਮੂਲਖ ਰੂਝ ਨਾਹਿ ਆਯ ਨਾ ਮੂੰ ਭਾਖਾਯ ਆਰਾਖਨਾਰ ਅਨੂਭਵ ਕਰਿਓ ।

ਓਟ ਤੇਰੀ ਜਗਜੀਵਨਾ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ॥੨॥

ਹੇ ਜਗਜੀਵਨ! ਹੇ ਮੇਰੇ ਅਗਮ ਅਗਾਧ ਠਾਕੁਰ! ਏਵੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬਾਹਾਰਾ ਅਰੁ ॥੨॥

ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਸਾਈਆ ਨਠੇ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪ ॥

ਮੇਯੋਂ ਕਪਛਿ ਭਧਰੇ ਮਾਲਿਕਾਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਆਇਯਾਏ, ਭਾਖਾਰ ਗੋਕ ਏਵੇ ਬਛਾਧ ਦੂਰ ਹੋਯਾਏ ।

ਤਤੀ ਵਾਉ ਨ ਲਗਈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਰਖੇ ਆਪਿ ॥੩॥

ਭਾਖਾਯੁ ਕਿਛਿ ਦੂਝਾ ਬੁਝਿ ਕਰੇ ਨਾਹਿ, ਯਾਖਾਯੁ ਬਧਗੁਰੂ ਬੁਝਿ ਰਖਾ ਕਰਓ ॥੩॥

ਗੁਰੁ ਨਾਰਾਇਣੁ ਦਯੁ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਸਚਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ॥

ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਨਾਰਾਯਣ ਅਚਓ, ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਧਰਮਾਰ ਘਰ ਯਥਾਰ ਏਵੇ ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਬਧਬੁਝਧ ਕਥਾ ਅਚਓ ।

ਗੁਰਿ ਤੁਠੈ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰ ॥੪॥੨॥੧੭੦॥

ਮੇਧੇਧੇਧੇ ਗੁਰੂ ਪੁਬਧ ਹੋਯਾਯਾਓ, ਬਧੁ ਕਿਛਿ ਮਿਲਿਯਾਏ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਮਨ ਭਧਰੇ ਗੁਰੂਯਾ ਪਾਯਰੇ ਬਧਧਿਧ ਅਧੇ ॥੪॥੨॥੧੭੦॥

ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਓ ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮਾ ॥

ਹੇ ਗੋਗਾਧੁ! ਹਰਿ -ਰਾਮ-ਰਾਮ-ਰਾਮ ਰ

ਜਪਿ ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਕਾਮਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਲਗਾਭਰ ਯਧ ਕਰਿਲੇ ਬਧੁ ਕਾਧਿਧ ਬਧਲ ਧੂਧ ॥੧॥ਰੂਧ ॥

ਰਾਮ ਗੋਬਿੰਦ ਜਪੇਦਿਆ ਹੋਆ ਮੁਖੁ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ॥

ਰਾਮ ਗੋਬਿੰਦ ਯਧ ਕਰਿਲੇ ਮੂਯ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਯਾਏ ।

ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਣੀਐ ਜਿਸ ਤੇ ਸੋਈ ਭਾਈ ਮਿਤ੍ਰੁ ॥੧॥

ਮੇਯੋਂ ਕਪਛਿ ਮੇਧੇਧ ਭਧਵਾਧਯ ਮਯ ਗੁੰਗਾਯਾਓ, ਬੇ ਮੇਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਏਵੇ ਭਾਯ ਅਧੇ ॥੧॥

ਸਭਿ ਪਦਾਰਥ ਸਭਿ ਫਲਾ ਸਰਬ ਗੁਣਾ ਜਿਸੁ ਮਾਹਿ ॥

ਮੇਯੋਂ ਗੋਬਿੰਦ ਪਾਯਰੇ ਬਧਬੁ ਪਧਾਧ, ਬਧਬੁ ਧਲ ਏਵੇ ਬਧਗੁੰਗ ਧਾਏ

ਕਿਉ ਰੋਬਿੰਦੁ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਦੁਖ ਜਾਹਿ ॥੨॥

ਆਮੇ ਨਿਯੋਗ ਮਨਹੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ਕਾਇਕੋ ਬਿਸ੍ਵਨਾਥ ਕਰਿਵਾ, ਯਾਹਾਰ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਲੇ ਬਹੁ ਦੁਖ ਨਿਵਾਰ
ਹੋਇਆ ॥2॥

ਜਿਸੁ ਲੜਿ ਲਗਿਐ ਜੀਵੀਐ ਭਵਜਲੁ ਪਈਐ ਪਾਰਿ ॥

ਹੇ ਜੀਵਾਤਮਾ! ਬੇ ਭਗਵਾਨਕੇ ਹੋ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਵਾ ਭਰੋਸੇ, ਯਾਹਾਰ ਬਾਪੁਰੇ ਮੋਹਿ ਰਹਿਲੇ ਮਨੁਸ਼ਖੀ ਜੀਵਨ
ਮਿਲਿਆ ਆਪਣੇ ਜੀਵ ਭਵਸਾਗਰਹੁ ਪਾਰ ਹੋਇਆ ॥

ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰੁ ਹੋਇ ਮੁਖ ਉਜਲ ਦਰਬਾਰਿ ॥੩॥

ਬਲਕੇ ਬਾਪੁਰੇ ਰਹਿਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਭਗਵਾਨ ਹੋਇਆ ਆਪਣੇ ਪੁਰਖ ਵਰਵਾਰੇ ਚਾਹਾਰ ਮੁਖ ਭਗਵਾਨ
ਹੋਇਆ ॥3॥

ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਗੋਪਾਲ ਜਸੁ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਰਾਸਿ ॥

ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਪਾਲਨ ਕਰੇ ਗੋਪਾਲਕ ਯੋਗੀ ਜੀਵਨਰ ਬਾਰਾਂਗ ਅਵਤਾਰ ਬਲਕੇ ਪੂਜਿ ਅਰੇ ॥

ਨਾਨਕ ਉਬਰੇ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਾਬਾਸਿ ॥੪॥੩॥੧੭੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰਖ ਨਾਮਰ ਭਗਵਾਨ ਕਰਿਲੇ ਬਲਕੇ ਭਗਵਾਨ ਹੋਇਆ ਆਪਣੇ ਬਚਾਰ ਵਰਵਾਰੇ ਚਾਹਾਰ
ਬੰਧ ਗੋਭਾ ਮਿਲਿਆ ॥4॥3॥171॥

ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮੀਠੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ ਜਿੰਦੂ ਤੂੰ ਮੀਠੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰਸ਼! ਤੂੰ ਭਗਵਾਨਕੇ ਮੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਏ, ਚਾਹਾਕੇ ਹੋ ਗੁਣਗੁਣਕਾਰ ॥

ਸਚੇ ਸੇਤੀ ਰਤਿਆ ਮਿਲਿਆ ਨਿਥਾਵੇ ਥਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਚਾਵਰੂਪ ਭਗਵਾਨ ਬਾਪੁਰੇ ਮੇਰੇ ਰਹਿਲੇ ਨਿਰਾਗੁਣਕੇ ਮੇਰੇ ਆਗੁਣ ਪੁਰਸ਼ ਹੋਇਆ ॥1॥ਰੂਪ ॥

ਹੋਰਿ ਸਾਦ ਸਭਿ ਫਿਕਿਆ ਤਨੁ ਮਨੁ ਫਿਕਾ ਹੋਇ ॥

ਅਨਧ ਬਹੁ ਬਾਧ ਪੈਕਾ ਅਰੇ ਆਪਣੇ ਚਾਹਾ ਬਾਰਾ ਚਨ-ਮਨ ਮੇਰੇ ਪੈਕਾ ਹੋਇਆ ॥

ਵਿਣੁ ਪਰਮੇਸਰ ਜੇ ਕਰੇ ਫਿਟੁ ਸੁ ਜੀਵਣੁ ਸੋਇ ॥੧॥

ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕੇ ਨਾਮ ਸ਼ਰਣ ਛਾਡੇ ਮਨੁਸ਼ਖੀ ਯਾਹਾ ਕਿਛੀ ਕਰਿਆ, ਚਾਹਾਰ ਜੀਵਨ ਧੁਕਾਰ ਮੋਹਾ ਅਰੇ
॥1॥

ਅੰਚਲੁ ਗਹਿ ਕੈ ਸਾਧ ਕਾ ਤਰਣਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰਸ਼! ਬਲੁ ਚਰਣ ਖਰਿ ਏਹੇ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਾਇਕਾ!

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਆਰਾਧੀਐ ਉਧਰੈ ਸਭ ਪਰਵਾਰੁ ॥੨॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਰੰਬਰੁ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਕਾ ਭਰਿਤ, ਕਾਰਣ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਕਾ ਵਾਲਾਰ ਬੰਨ੍ਹ ਪਰਿਵਾਰ ਮਖ
ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਾਇਕਾ ॥੨॥

ਸਾਜਨੁ ਬੰਧੁ ਸੁਮਿਤ੍ਰੁ ਸੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਿਰਦੈ ਦੇਇ ॥

ਬੇ ਭੈ ਮੇਰੇ ਬੰਨ੍ਹ ਏਵੰ ਪ੍ਰਿਯੁ ਮਿਤ੍ਰੁ ਅਚਰਿ, ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਮੁ ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਦਮੇਰੇ ਸੁਪਿਤ ਕਰਿਛੇ।

ਅਉਗਣ ਸਭਿ ਮਿਟਾਇ ਕੈ ਪਰਉਪਕਾਰੁ ਕਰੇਇ ॥੩॥

ਬੇ ਮੇਰੇ ਬੰਨ੍ਹ ਅਵਗੁਣੁ ਦੂਰ ਕਰਿਦੇਯੋਛਿ ਅਭ ਮੇਰੇ ਵਡ ਭਉਕਾਰ ਕਰਿਯਾਛਿ ॥੩॥

ਮਾਲੁ ਖਜਾਨਾ ਥੇਹੁ ਘਰੁ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ ਨਿਧਾਨ ॥

ਭੋਗਯੋ ਚਰਣ ਭੈ (ਬੰਨ੍ਹ ਪਦਾਰਥ) ਭੋਗਯੋ ਅਚਰ, ਚਾਹਾ ਮਨ, ਭੋਗਯੋ ਏਵੰ ਪੁਰਸ਼ ਪਾਯੋ ਵਾਸੁਕਿ
ਨਿਵਾਸ ਅਚਰ।

ਨਾਨਕੁ ਜਾਚਕੁ ਦਰਿ ਤੇਰੈ ਪ੍ਰਭ ਤੁਧਨੇ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ॥੪॥੪॥੧੭੨॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ! ਮਾਰਕ ਨਾਨਕ ਚੋਰੇ ਵਾਰੇਰੇ ਵਯੋਮਾਨ ਅਛਰਿ ਅਭ ਚੋਰੇਰੇ ਭੈ ਵਾਨ ਆਕਾਰੇਰੇ
ਮਾਰੁਛਿ ॥੪॥੪॥੧੭੨॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗੁਰ ਏਕ ਅਚਛੇ, ਯਾਹਾਯੂ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪਾਯਯੁਏ।

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਗਗ ਗਯਛੇ ਮਯੁਲਾ 9 ॥

ਸਾਧੇ ਮਨ ਕਾ ਮਾਨੁ ਤਿਆਗਉ ॥

ਹੇ ਬਯਯਯਨ! ਨਿਯ ਮਨਰ ਅਯਿਮਾਨ ਓਪਾਗ ਕਰ।

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਸੰਗਤਿ ਦੁਰਜਨ ਕੀ ਤਾ ਤੇ ਅਹਿਨਿਸਿ ਭਾਗਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਮ ,ਕ੍ਰੋਧ ਏਵੰ ਧੂਰ੍ਯਨ ਲੋਕਕਯ ਬਯਛੇਰੂ ਬਯੁਵੇਲੇ ਧੂਰ੍ਯੇ ਰੂਯ ॥1॥ਰੂਯ॥

ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਦੇਨੇ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ਅਉਰੁ ਮਾਨੁ ਅਪਮਾਨਾ ॥

ਮੇਯੰ ਮਨੂਬਧ ਬੁਯ ਧੂਯ ਏਵੰ ਮਾਨ-ਬਯਾਨਕੂ ਏਕ ਯਾਵਿਯਾਏ,

ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹੈ ਅਤੀਤਾ ਤਿਨਿ ਜਗਿ ਤਤੁ ਪਛਾਨਾ ॥੧॥

ਆਯ ਮਿਏ ਯੁਥ ਏਵੰ ਗੋਕਰੂ ਧੂਯਕ ਰਯਿਯਾਏ, ਬੇ ਯਗਓਰ ਯਾਵਨਰ ਓਯਧਕੂ ਯਾਗਿਨਿਏ ॥1॥

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਦੇਉ ਤਿਆਗੈ ਖੋਜੈ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਨਾ ॥

ਕਾਯਾਕੂ ਧੁਗੰਬਾ ਏਵੰ ਨਿਯਾ ਕਰਿਵਾ ਯਯਯਕੂ ਮਨੂਬਧ ਓਪਾਗ ਕਰਿਵਾ ਯਓਓ ਆਯ ਓਯਾ ਪਾਯੰ ਧੂਯਿ ਧਧ
ਬਯਾਨ ਕਰਿਵਾ ਨਧਾਯੋਓਓ ਅਓੇ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਖੇਲੁ ਕਠਨੁ ਹੈ ਕਿਨਹੂੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਨਾ ॥੨॥੧॥

ਹੇ ਧਾਬ ਨਾਨਕ! ਏਯਿ ਗੋਲ ਕਓਨ ਅਓੇ, ਗੂਰੂਯਾ ਧੁੋਰਗਾਰੂ ਕੇਯਿ ਰਿਯਲਕੂ ਯਿੰ ਏਯਾਰ ਯਾਨ ਹੋਯਾਯਾਏ
॥2॥1॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਗਯਛੇ ਮਯੁਲਾ 9 ॥

ਸਾਧੇ ਰਚਨਾ ਰਾਮ ਬਨਾਈ ॥

ਹੇ ਬਯਯਯਨ! ਰਾਮ (ਏਕ ਅਯੂਓ) ਬ੍ਰਯ੍ਰਿਰ ਰਓਨਾ ਕਰਿਯਛਿਓ।

ਇਕਿ ਬਿਨਸੈ ਇਕ ਅਸਥਿਰੁ ਮਾਨੈ ਅਚਰਜੁ ਲਖਿਓ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ੴ ਕਾਕਿ ਨਿਯੁ ਪੁੰਨ ਭਯਾਨਿ ਦੇਖਿਯਾਵੁ ਆਉ ਨਿਯੁ ਨਿਯੁ ਅਨਯੁਰੁ ਭਾਵਿਯਾਵੁ, ਏਵਾ ਏਕੁ ਅਭੂਤੁ ਲੀਲਾ
ਅਚੇਤੁ ਯਾਹਾਰੁ ਬੋਧੁ ਹੋਇਯਾਵੁ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੋਹ ਬਸਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ਹਰਿ ਮੂਰਤਿ ਬਿਸਰਾਈ ॥

ਨਯੁਰੁ ਪੁੰਨੀ ਕਾਮਕਾਸ਼ਨਾ, ਭ੍ਰਾਮ ਏਵਾ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕੁ ਮੋਹਿਕੁ ਵਰਿਯਾਵੁ ਆਉ ਬੇ ਪੁੰਨੁ ਕਾਕਿ ਕ੍ਰੋਧੁ
ਭੁਲਿਯਾਇ ॥

ਝੂਠਾ ਤਨੁ ਸਾਚਾ ਕਰਿ ਮਾਨਿਓ ਜਿਉ ਸੁਪਨਾ ਰੈਨਾਈ ॥੧॥

ਮਾਨਕੁ ਦੇਖੁ ਕਾਉਰੁ ਬੁਧੁ ਭਲਿ ਮਿਥਾਵੁ ਅਚੇਤੁ, ਮਨੁਸ਼ਯੁ ਭਾਵੁ ਬੁਧੁ ਭਾਵਿਯਾਵੁ ॥੧॥

ਜੇ ਦੀਸੈ ਸੇ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੈ ਜਿਉ ਬਾਦਰ ਕੀ ਛਾਈ ॥

ਯਾਹੁ ਕਿਛੁ ਮਖੁ ਦੇਖਾਇਯਾਵੁ, ਬੇ ਕਾਕਿਕੁ ਛਾਇ ਭਲਿ ਭੁਧੁ ਹੋਇਯਾਵੁ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਜਗੁ ਜਾਨਿਓ ਮਿਥਿਆ ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਸਰਨਾਈ ॥੨॥੨॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਮੇਯੁ ਕਾਕਿ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕੁ ਮਿਥਾਵੁ ਭਾਵਿਯਾਵੁ, ਬੇ ਕਾਮਕੁ ਭਾਵਿਯਾਵੁ ॥੨॥੨॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 9 ॥

ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਉ ਹਰਿ ਜਸੁ ਮਨਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ॥

ਨਯੁਰੁ ਪੁੰਨੀ ਭਗਵਾਨਕੁ ਮਨੁ ਨਿਯੁ ਭੁਧੁਕੁ ਵਰਿਯਾਵੁ ਜਾਇ ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਮਗਨੁ ਰਹੈ ਮਾਇਆ ਮੈ ਕਹੁ ਕੈਸੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਕਾਮ-ਕਾਮਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਕੁ ਮਨੁ ਰਹਿਯਾਵੁ, ਕੁਝ, ਪੁੰਨੀ ਬੇ ਕਾਮਿ ਪੁੰਨੁ ਮੋਹਿਕੁ ਮਾਇਆ ਗਾਨੁ ਕਰਿਯਾਵੁ?
॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਪੂਤ ਮੀਤ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਸਿਉ ਇਹ ਬਿਧਿ ਆਪੁ ਬੰਧਾਵੈ ॥

ਏਵਾ ਕ੍ਰੋਧੁ ਨਿਯੁ ਨਿਯੁ ਕਾਮਿ ਬੇ ਬੰਧਾਵੁ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕੁ, ਪਾਕਿਕੁ ਏਵਾ ਕਾਮਿ ਮੋਹਿਕੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਕੁ
ਕਾਮਿ

ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਿਉ ਝੂਠੇ ਇਹੁ ਜਗ ਦੇਖਿ ਤਾਸਿ ਉਠਿ ਧਾਵੈ ॥੧॥

ਮ੍ਰਿਗਕੁ ਭਲਿ ਏਵਾ ਨਯੁਰੁ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕੁ ਮੋਹਿਕੁ, ਪੁੰਨੀ ਭਾਵੁ ਕਾਮਿ ਪੁੰਨੀ ਭਾਵਿਯਾਵੁ ॥੧॥

ਭੁਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਕਾਰਨੁ ਸੁਆਮੀ ਮੂੜ ਤਾਹਿ ਬਿਸਰਾਵੈ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਭੁਕਤਿ (ਬੰਧਾਰਨ ਭੋਗ) ਏਵੰ ਮੁਕਤਿਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਰਥ, ਕੀਰਤੀ, ਮੂਰਤੀ ਮਨੁਸ਼ਯ ਬੇਸ਼ਿ ਪਰਮਾਤਮਾਨੂੰ
ਵਿਸ਼ਰੁਤ ਰੱਖੁਯਾਵ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੋਟਨ ਮੈ ਕੇਉ ਭਜਨੁ ਰਾਮ ਕੇ ਪਾਵੈ ॥੨॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕੋਠਿ ਕੋਠਿ ਮੱਥਰੇ ਕੇਸ਼ਿ ਵੇਰਨ ਵਧੀਓ ਏਂ ਰਾਮਕ ਭਜਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾਵ ॥੨॥੩॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 9 ॥

ਸਾਧੇ ਇਹੁ ਮਨੁ ਗਹਿਓ ਨ ਜਾਈ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿ! ਏਸ਼ਿ ਮਨੁ ਵਧ ਕਰਮਾਯਾਨਪਾਰਿਵ ਨਾਏਂ।

ਚੰਚਲ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸੰਗਿ ਬਸਤੁ ਹੈ ਯਾ ਤੇ ਬਿਰੁ ਨ ਰਹਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਨ, ਏਸ਼ਿ ਚੜ੍ਹਨ ਮਨ ਚੁਸ਼੍ਟੀ ਬਹਿਤ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਵ, ਏਤ੍ਰਪਾਯ, ਏਸ਼ਾ ਸ਼੍ਰੋਤ ਹੋਯਾ ਰਹੇ ਨਾਏਂ।
॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਕਠਨ ਕਰੇਧ ਘਟ ਹੀ ਕੇ ਭੀਤਰਿ ਜਿਹ ਸੁਧਿ ਸਭ ਬਿਸਰਾਈ ॥

ਫ੍ਰਿਧ ਭਿਤਰੇ ਪੁਰਸ਼ ਭ੍ਰਾਮ ਧਾਵ, ਯਾਹਾ ਬਸਤੁ ਚੇਤਨਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਰੁਤ ਕਰਿਯੋਵ।

ਰਤਨੁ ਗਿਆਨੁ ਸਭ ਕੇ ਹਿਰਿ ਲੀਨਾ ਤਾ ਸਿਉ ਕਛੁ ਨ ਬਸਾਈ ॥੧॥

ਏਸ਼ਿ ਭ੍ਰਾਮ ਪੁਰੋਧਕ ਵਧੀਰ ਯਾਨ-ਰਨੁ ਛੱਡਾਨ ਨਿਯ, ਭਾਹਾ ਬਸ੍ਰਿਯਰੇ ਕਾਹਾਰ ਮੱਥ ਵਧ ਚਲੇ ਨਾਏਂ।
॥1॥

ਜੇਗੀ ਜਤਨ ਕਰਤ ਸਭਿ ਹਾਰੇ ਗੁਨੀ ਰਹੇ ਗੁਨ ਗਾਈ ॥

ਅਨੇਕ ਯੋਗੀ ਯਨੁ ਕਰਿ ਪਰਾਯਿਤ ਹੋਯਾਯਥਿ, ਵਿਧਾਨ ਪੂਰੁਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਸ਼੍ਰੁਤਿ ਕਰਿ ਧਰਿ ਯਾਯਥਿ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਏ ਦਇਆਲਾ ਤਉ ਸਭ ਬਿਧਿ ਬਨਿ ਆਈ ॥੨॥੪॥

ਹੇ ਧਾਸ ਨਾਨਕ! ਯੋਗੇ ਯਥਿਰ ਧਨਾਨੂੰ ਹੋਯਾਯਥਿ, ਬੇਭੇਭੇਨੇ ਪੁਰੋਧਕ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਬਧਾਨ ਹੋਯਾਯਾਵ।
॥੨॥੪॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 9 ॥

ਸਾਧੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਉ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿ! ਬ੍ਰਹ੍ਮਿਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਗੋਵਿੰਦਕ ਗੁਣਸ਼੍ਰੁਤਿ ਕਰ।

ਮਾਨਸ ਜਨਮੁ ਅਮੋਲਕੁ ਪਾਇਓ ਬਿਰਥਾ ਕਾਹਿ ਗਵਾਵਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੂੰਮਨੂੰ ਅਮੂਲਯ ਜਨਮ ਭਾਵਨ ਮਿਲਿਐ, ਏਵਾਨੂੰ ਵਧਾਓ ਕਾਇਕੀ ਹਰਾਭਯ? ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਦੀਨ ਬੰਧ ਹਰਿ ਸਰਨਿ ਤਾਹਿ ਤੁਮ ਆਵਉ ॥

ਯੋਗਰ ਪਾਪੀਨੂੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਿਵਾ ਕਾਲਾ ਏਵਾ ਨਿਰੰਜਨ ਬਖਸ਼ੀਐ ਅਚਾਨਕ, ਤੂੰਮੇ ਬੇਬੇ ਭਗਵਾਨਯ ਗਰਗਰੇ ਆਵ।

ਗਜ ਕੇ ਤ੍ਰਾਸੁ ਮਿਟਿਓ ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ ਤੁਮ ਕਾਹੇ ਬਿਸਰਾਵਉ ॥੧॥

ਤੂੰਮੇ ਬੇਬੇ ਭਗਵਾਨਯ ਕਾਇਕੀ ਬਿਸ੍ਰੁਤ ਕਰੁਐਯ, ਯਾਵਾਰ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਲੇ ਬਾਭਾਰ ਭਯ ਮਧ ਧੂਰ ਹੋਯਯਾਵ ॥੧॥

ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਫੁਨਿ ਭਜਨ ਰਾਮ ਚਿਤੁ ਲਾਵਉ ॥

ਅਭਿਮਾਨ, ਮੋਹ ਏਵਾ ਮਾਯਾਨੂੰ ਚਾਗ ਕਰ ਆਯ ਰਾਮਯ ਭਯਨਨੂੰ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਰਖ।

ਨਾਨਕ ਕਹਤ ਮੁਕਤਿ ਪੰਥ ਇਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਤੁਮ ਪਾਵਉ ॥੨॥੫॥

ਨਾਨਕ ਕਹਯ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਨੂੰ ਧੂਯ ਹੋਵਾ ਏਵੇ ਮਾਰੀ ਅਚੇ, ਕਿਯ, ਗੁਰੁਯ ਆਗ੍ਰਿਯ ਨੇਯ ਹੂੰ ਤੂੰਮੇ ਏਵੇ ਮਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਕਰਿਪਾਰਿਵ ॥੨॥੫॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 9 ॥

ਕੋਉ ਮਾਈ ਭੂਲਿਓ ਮਨੁ ਸਮਝਾਵੈ ॥

ਹੋ ਮੋਰ ਮਾਯਾ! ਮੋਹਏ ਏਪਰੇ ਕੇਵੇ ਮਹਾਪਾਯਨੁ ਮਿਲਿਯਾਯ ਯੇਵੇ ਮੋਰ ਪਥਯੁਯ ਹੋਯਯੁਵਾ ਮਨਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਵੇ।

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਾਧ ਮਗ ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਨਿਮਖ ਨ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਨੂਖਿ ਵੇਦ-ਪ੍ਰਚਾਰਿ ਏਵੰ ਬਲਿਯਨਾਯਕ ਭਧਦੇਗ ਗੁਣੀਆਂ, ਧਰਨ੍ਯੁ, ਪ੍ਰਣੀ ਬੇਦ ਏਕ ਸ਼ਯਾ ਪਾਛੰ ਮਖ ਪੁਰੁਸ਼
ਗੁਣੀਨ੍ਰਵਾਦ ਕਰਿਨ੍ਯਾ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਪਾਇ ਮਾਨਸ ਕੀ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਸਿਰਾਵੈ ॥

ਦੁਰਲਭ ਮਾਨਵ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਕਰਿ ਜੀਵਨਕ੍ਰਮ ਵਧਾਏ ਹੋਇ ।

ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਮਹਾ ਸੰਕਟ ਬਨ ਤਾ ਸਿਉ ਰੁਚ ਉਪਜਾਵੈ ॥੧॥

ਏਹਿ ਦੂਨੀਆ ਮੋਹ-ਮਾਯਾ ਬੰਧਨ ਹੋਇ ਰਹਿਣਾ ਏਕ ਜੰਗਲ ਅੰਗ , ਭਧਾਇ ਮਨੁਖ ਬੇਧ ਹੋਇ
ਰੁਚਿ ਰਹਿਣਾ ॥1॥

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸਦਾ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭੁ ਤਾ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਨ ਲਾਵੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਿੰਨ ਹੋਇ ਵਾਸਤੇ ਬੰਧਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਬਾਹਰ ਹੋਇ ਰਹਿਣਾ, ਧਰਨ੍ਯੁ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਾਵੇ
ਰੁਚਿ ਲਗਾਇ ਨਾਹੀ ।

ਨਾਨਕ ਮੁਕਤਿ ਤਾਹਿ ਤੁਮ ਮਾਨਹੁ ਜਿਹ ਘਟਿ ਰਾਮੁ ਸਮਾਵੈ ॥੨॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਹੋਰ ਵਧੀਕ ਹੋਇ ਮੁਕਤਿ ਮੇਲੇ ਭਾਵ, ਮਾਯਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਇ ਰਾਮ ਕਰਿਣਾ ॥2॥6॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 9 ॥

ਸਾਧੇ ਰਾਮ ਸਰਨਿ ਬਿਸਰਾਮਾ ॥

ਹੇ ਬਲਿਯਨ! ਰਾਮਾ ਗਰਬ ਹੋਇ ਆਇਲੇ ਹੋਇ ਬੁਧ ਭਧਨ ਬੁਧ ਹੋਇ ।

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਪੜੇ ਕੇ ਇਹ ਗੁਨ ਸਿਮਰੇ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵੇਦ ਓ ਪੁਰਾਣ ਅਖਯਾਨ ਲਾਭ ਏਹਾ ਮੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਗਵਾਨ ਨਾਮ ਗੁਣ ਕਰਿਣਾ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਲੇਭ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਫੁਨਿ ਅਉ ਬਿਖਿਅਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥

ਲੋਭ, ਮੋਹ , ਮਾਯਾ ਮਮਤਾ, ਵਿਭਿਅਨ ਬੇਵਾ ਏਵੰ

ਹਰਖ ਸੋਗ ਪਰਸੈ ਜਿਹ ਨਾਹਨਿ ਸੇ ਮੂਰਤਿ ਹੈ ਦੇਵਾ ॥੧॥

ਹਰਖ ਓ ਗੋਭ ਮਾਯਾ ਬੁਧ ਕਰੇ ਨਾਹੀ, ਬੇਹੋਰ ਪੁਰੁਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅੰਗ ॥1॥

ਸੁਰਗ ਨਰਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਿਖੁ ਏ ਸਭ ਤਿਉ ਕੰਚਨ ਅਰੁ ਪੈਸਾ ॥

ਮੇਭੱ ਕਪੜੇ ਕੂ ਬੁਝੀ, ਜਕ, ਅਨੂਚ ਆਦਿ ਕੋਈ ਏਕ ਭਲੇ ਪੁਰਾਣ ਹੋਇਆ। ਆਭ ਮੇਭੱ ਮਨੁਸ਼ਖ ਕੂ ਬੁਝੀ। ਓ
ਭਯਾ ਏਕ ਭਲੇ ਪੁਰਾਣ ਹੋਇਆ।

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਏ ਸਮ ਜਾ ਕੈ ਲੇਭੁ ਮੇਹੁ ਫੁਨਿ ਤੈਸਾ ॥੨॥

ਮਾਝਾਰ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਪੁਰਾਣਾ ਆਦਿ ਨਿੰਦਾ ਬਧਾਨ ਅਭੇ, ਮਾਝਾਰ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਲੋਭ ਭਯਾ ਮੋਹ ਕੋਝੇ ਪੁਰਾਣ
ਪਕਾਏ ਨਾਏ ॥੨॥

ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਏ ਬਾਧੇ ਜਿਹ ਨਾਹਨਿ ਤਿਹ ਤੁਮ ਜਾਨਉ ਗਿਆਨੀ ॥

ਮਾਝਾ ਕੂ ਬੁਝੀ ਅਧਿਕਾ ਦੁਖ ਬਧਨਚੇ ਕਾਝੇ ਪਾਚੇ ਨਾਏ, ਚਾਝਾ ਕੂ ਝਾਨੀ ਭਾਵ।

ਨਾਨਕ ਮੁਕਤਿ ਤਾਹਿ ਤੁਮ ਮਾਨਉ ਇਹ ਬਿਧਿ ਕੈ ਜੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥੩॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਬੇਝੇ ਪੁਰਾਣੀ ਮੋਖ ਮਿਲੇ ਭਾਵ, ਮੇਭੱ ਪੁਰਾਣੀ ਏਝੇ ਜੀਵਨ ਆਚਰਣ ਕਾਲਾ ਅਭ ॥੩॥੭॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 9 ॥

ਮਨ ਰੇ ਕਹਾ ਭਇਓ ਤੈ ਬਉਰਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ! ਤੂੰ ਕਾਝੇ ਕਾਝੇ ਕਾਝੇ ਹੋਭਯੋ?

ਅਹਿਨਿਸਿ ਅਉਧ ਘਟੈ ਨਹੀ ਜਾਨੈ ਭਇਓ ਲੇਭੁ ਸੰਗਿ ਹਉਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੂੰ ਕਾਝੇ ਕਾਝੇ ਭਾਵੁਨਾਏ ਮੇਰੇ ਚੋਰ ਜੀਵਨ ਅਧਿਕਾ ਕਮੀ ਮਾਭਝੇ, ਲੋਭ ਬਝੇ ਤੂੰ ਭੁਝ ਹੋਇਆਭਝੇ
॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੇ ਤਨੁ ਤੈ ਅਪਨੇ ਕਰਿ ਮਾਨਿਓ ਅਰੁ ਸੁੰਦਰ ਗ੍ਰਿਹ ਨਾਰੀ ॥

"(ਹੇ ਮਨ !) ਬੇਝੇ ਚੋਰੀ ਆਦਿ ਘਰੇ ਬੁਝੇ ਨਾਰੀ ਕੂ ਤੂੰ ਨਿਯੋਰ ਭਾਵੁਭਝੇ,

ਇਨ ਮੈਂ ਕਛੁ ਤੇਰੇ ਨਾਹਨਿ ਦੇਖੇ ਸੋਚ ਬਿਚਾਰੀ ॥੧॥

ਏਥੇ ਚੋਰ ਕੋਝੇ ਨਾਏ, ਵੇਖੀ ਆਭ ਖਾਨਪੂਰਕ ਕੋਰੀ ਕਰ ॥੧॥

ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਅਪਨੇ ਤੈ ਹਾਰਿਓ ਗੋਬਿੰਦ ਗਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੀ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਿਯੋਰ ਅਨੂਘ ਜੀਵਨ ਹੋਭਾਭ ਵੇਭਝੇ ਆਭ ਬ੍ਰਹਮਚਰ ਬਾਧੀ ਗੋਬਿੰਦ ਗਤਿ ਨਾਏ।

ਨਿਮਖ ਨ ਲੀਨ ਭਇਓ ਚਰਨਨ ਸਿਉ ਬਿਰਥਾ ਅਉਧ ਸਿਰਾਨੀ ॥੨॥

ਏਕ ਝਗ ਪਾਛੇ ਤੂੰ ਪੁਰਾਣਾ ਚਰਣਚੇ ਰਹੁ ਨਾਏ, ਚੋਰ ਅਧਿਕਾ ਕਪੜੇ ਝੇ ਕੋਝੇਭਾਭਝੇ ॥੨॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੋਈ ਨਰੁ ਸੁਖੀਆ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਸ਼ੱਕ ਬਾਣੀ ਬੁਝੀ ਅਚੇਤ, ਸਿੱਖ ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਸੁਖ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵ,

ਅਉਰ ਸਗਲ ਜਗੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਆ ਨਿਰਭੈ ਪਦੁ ਨਹੀ ਪਾਵੈ ॥੩॥੮॥

ਅਨਧ ਬਸੰਤ ਸਾਲਾਹੇ ਸੁਰੁ ਬੋਲਾਏ ਆਭ ਨਿਰੰਜਨ ਪਦ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਪਾਰਭੈ ਨਾਹਿ ॥੩॥੮॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਗਉਠੀ ਮਹਲਾ ੭ ॥

ਨਰ ਅਚੇਤ ਪਾਪ ਤੇ ਡਰੁ ਰੇ ॥

ਹੇ ਚੇਤਨਾਵਾਨ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਤੂੰ ਪਾਪਕੂ ਭਲ ਕਰ,

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸਗਲ ਭੈ ਭੰਜਨ ਸਰਨਿ ਤਾਹਿ ਤੁਮ ਪਰੁ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਸ਼ੱਕ ਦਿਨਦਿਆਲੂ ਅਵਾ ਬਸੰਤ ਭਲ ਨਾਨਕ ਕਰਿਕਾ ਬਾਲਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਗੁਰਗੁ ਨਿਯ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਜਾਸ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਤਾ ਕੇ ਨਾਮੁ ਹੀਐ ਮੇ ਧਰੁ ਰੇ ॥

ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮੰਡੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਕੁ ਬਾਝਾ, ਸਾਫ਼ਾ ਮਹਿਮਾ ਵੇਦ ਤੇ ਪੂਰਾਨ ਮਧ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵ।

ਪਾਵਨ ਨਾਮੁ ਜਗਤਿ ਮੈ ਹਰਿ ਕੇ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਕਸਮਲ ਸਭ ਹਰੁ ਰੇ ॥੧॥

ਭਗਵੰਤ ਨਾਮ ਅੰਤ ਬਾਝਾਰੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਚੇਤ, ਚਾਹਾਯ ਭਯਨ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿ ਤੂੰ ਬਹੁ ਪਾਪ ਨਿਵ੍ਰਯ ਕਰ ॥੧॥

ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਬਹੁਰਿ ਨਹ ਪਾਵੈ ਕਛੁ ਉਪਾਉ ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਕਰੁ ਰੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਮਾਨਵ ਦੇਹ ਪੂਰਨਾਰ ਚੋਰੇਤ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਵ ਨਾਹਿ, ਅਪ੍ਰਾਪਕ ਨਿਯ ਸੁਖਿ ਪਾਯੋਂ ਕਿਛੇ ਭਯਾਨ ਕਰ।

ਨਾਨਕ ਕਹਤ ਗਾਇ ਕਰੁਨਾ ਮੈ ਭਵ ਸਾਗਰ ਕੈ ਪਾਰਿ ਉਤਰੁ ਰੇ ॥੨॥੯॥੨੫੧॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ, ਹੇ ਯਾਵ! ਕਰੁਣਾਨਿਯੁ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕ ਭਯਨ ਗਾਨ ਕਰਿ ਭਾਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਲਾਯਾ ॥੨॥੯॥੨੫੧॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ

ਗਗ ਗਉਠੀ ਅਭਿਪਦਾ ਮਹਲਾ 1 ਗਉਠੀ ਗੁਆਰੇਰੀ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ੴ ਪੁਰੁਸ਼ ਗੁਰੁ ਪ੍ਰਾਬਾਦਰੁ ਭਯਾਨਕੁ ਬੂਝ

ਨਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਨਕਸ਼ਿਖੁ ਆਵ° (ਅ੦੨) ਬਿਛਿ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਨਾਮਰੁ ਚਿੰਤਨਰੇ ਧਾਵ ।

ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਬਿਖੁ ਮਾਰਿ ॥

ਮਾਯਾਰੁ ਬਿਖਰੁ ਨਾਗੁ ਕਰਿ ਮਨੁਸ਼ਾ ਪਰਮਾਤਮਾਯੁ ਬਰਵਧਾਪਕੁ ਵੇਲੁਧਾਵ ।

ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਛੁਟੀ ਬਿਮਲ ਮਝਾਰਿ ॥

ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਠਾਰੇ ਕਾਸ ਕਰਿ ਸੁੰ ਭਨਿ ਗੁਣਰੂ ਸੁਭਿ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਛਿ ।

ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਜੀਇ ਆਈ ਕਾਰਿ ॥੧॥

ਗੁਰੂਜੀਯਾ ਭਉਦੇਹੀ ਫੁੰ ਮੋਰੀ ਮਨ ਪਾਛੈ ਲਾਭਦਾਇਕ (ਬਿਥੀ) ਅਠੇ ॥1॥

ਇਨ ਬਿਧਿ ਰਾਮ ਰਮਤ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥

ਐਵੇਂ ਬਿਧੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨੂੰ ਭਉ ਕਰੇ ਮੋਰੀ ਮਨ ਬਹੁਤ ਫੇਲਾਇਆ

ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਾਨਨੂੰ ਮੂੰ ਗੁਰੂਯਾ ਚੰਦ ਭਾਰਾ ਯਾਦੀਪਾਇਓ ॥1॥ ਰੁਖ ॥

ਇਕੁ ਸੁਖੁ ਮਾਨਿਆ ਸਹਜਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥

ਮੂੰ ਐਵੇਂ ਐਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਸੁਖ ਭੋਗ ਕਰੁਪਾਇ ਆਭ ਪੁਰੁਸ਼ ਠੀਕੇ ਲੀਨ ਫੇਲਾਇਆ

ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਾਣੀ ਭਾਰਾ ਮੋਰੀ ਚੰਦਾ ਨਿਰਮਲ ਫੇਲਾਇਆ

ਲਾਲ ਭਏ ਸੂਹਾ ਰੰਗੁ ਮਾਇਆ ॥

ਮੋਹਿਨੀਰ ਲਾਲ ਰੰਗਰ ਸ਼ੁਭ ਭਉਰੇ ਮੂੰ ਲੋਕਰਾਯਾ ਨਾਮਰ ਚਾਢ ਲਾਲ ਰੰਗ ਪਾਰੀ ਕਰਿਨੇਯਾ

ਨਦਰਿ ਭਈ ਬਿਖੁ ਠਾਕਿ ਰਹਾਇਆ ॥੨॥

ਮੋਹਦੇਵੇਲੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਰੀ ਕਰਿਪਾਏ, ਬੇਦੇਵੇਲੇ ਮਨਰ ਬਿਖ ਨਯ ਫੇਲਾਇਆ ॥2॥

ਉਲਟ ਭਈ ਜੀਵਤ ਮਰਿ ਜਾਗਿਆ ॥

ਮੋਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਨੂੰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਫੇਲਾਇਆ, ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਕਰਿ ਕਰੇ ਮੋਰੀ ਮਨ ਮਰਿਪਾਏ ਆਭ ਮੂੰ ਆਤਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਯਾਗੁਭ ਫੇਲਾਇਆ

ਸਬਦਿ ਰਵੇ ਮਨੁ ਹਰਿ ਸਿਉ ਲਾਗਿਆ ॥

ਨਾਮਰ ਭਯਾਰੀ ਕਰਿਬਾ ਭਾਰਾ ਮੋਰੀ ਮਨ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਹਿਭ ਮੋਹਿਭ ਫੇਲਾਇਆ

ਰਸੁ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਬਿਖੁ ਪਰਹਰਿ ਤਿਆਗਿਆ ॥

ਮਾਯਾਰ ਬਿਖਨੂੰ ਭਧਾਰ ਕਰੇ ਮੂੰ ਪੁਰੁਸ਼ ਅਨੁਭ ਰਬ ਬੰਗੁਫ ਕਰਿਓ ।

ਭਾਇ ਬਸੇ ਜਮ ਕਾ ਭਉ ਭਾਗਿਆ ॥੩॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਬਾਬ ਕਰਿਬਾ ਭਾਰਾ ਮੋਰੀ ਮਨੁਧਰ ਭਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਫੇਲਾਇਆ ॥3॥

ਸਾਦ ਰਹੇ ਬਾਦੰ ਅਹੰਕਾਰਾ ॥

ਮੇਰੇ ਬਾਹਰੀਕ ਰਸ, ਬਿਵਾਦ ਐਵੰ ਅਹੰਕਾਰ ਦੂਰ ਹੋਇਆ।

ਚਿਤੁ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਾਤਾ ਹੁਕਮਿ ਅਪਾਰਾ ॥

ਅਨੰਤ ਭਗਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹੋਇਆ।

ਜਾਤਿ ਰਹੇ ਪਤਿ ਕੇ ਆਚਾਰਾ ॥

ਮੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਵਧਾਵੇ ਕਾਰਨ ਚਲੇ ਗਏ,

ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਭਈ ਸੁਖੁ ਆਤਮ ਧਾਰਾ ॥੪॥

ਮੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੁਆਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੀਏ, ਬੇਰੋਗ ਮੇਰੇ ਅਨੰਤੀਕ ਸੁਖ ਦੁਆਰੇ ਵਧਾਵੇ ॥੪॥

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕੋਇ ਨ ਦੇਖਉ ਮੀਤੁ ॥

ਹੇ ਨਾਭ! ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਕਾਹਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ

ਕਿਸੁ ਸੇਵਉ ਕਿਸੁ ਦੇਵਉ ਚੀਤੁ ॥

ਅਨੰਤ ਕਾਹਾ ਮੈਂ ਕਰਾਂ ਬੇਰੇ ਕਰੀਓ ਆਪ ਕਾਹਾ ਮੇਰੇ ਆਪ। ਬਿਨਾਂ ਕਰੀਓ?

ਕਿਸੁ ਪੂਛਉ ਕਿਸੁ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ॥

ਮੈਂ ਕਾਹਾ ਪੁੱਛਾਂ ਆਪ ਕਾਹਾ ਚਰਨ ਸੁਰਾਂ ਕਰੀਓ?

ਕਿਸੁ ਉਪਦੇਸਿ ਰਹਾ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੫॥

ਕਾਹਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਮੈਂ ਪੁੱਛਾਂ ਪੁੱਛੇ ਲੇਖਾਂ ਕਰੀਓ? ॥੫॥

ਗੁਰ ਸੇਵੀ ਗੁਰ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ॥

ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਦੇ ਗੁਰੂ ਪੂਰਵ ਬੇਰੇ ਕਰੀਓ ਆਪ ਗੁਰੂ ਚਰਨ ਹੋ ਸੁਰਾਂ ਕਰੀਓ।

ਭਗਤਿ ਕਰੀ ਰਾਚਉ ਹਰਿ ਨਾਇ ॥

ਮੈਂ ਪੁੱਛਾਂ ਭਗਤਾਂ ਕਰੀ ਚਾਹਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾਂ ਆਪ।

ਸਿਖਿਆ ਦੀਖਿਆ ਭੋਜਨ ਭਾਉ ॥

ਪੁੱਛਾਂ ਪੁੱਛੇ ਮੇਰੇ ਪਾਏ ਉਪਦੇਸ਼, ਪੁੱਛਾਂ ਵੀਰ। ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਆਪ।

ਹੁਕਮਿ ਸੰਜੋਗੀ ਨਿਜ ਘਰਿ ਜਾਉ ॥੬॥

ਪੁੱਛਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰੇ ਹੋਵੇ ਮੈਂ ਨਿਜ ਆਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਪੁੱਛੇ ਕਰੀਏ ॥੬॥

ਗਰਬ ਗਤੰ ਸੁਖ ਆਤਮ ਧਿਆਨਾ ॥

ਅਵਯਾਹਰ ਨਿਰ੍ਵਾਣ ਭਾਰਾ ਆਨਾਜ਼ੁ ਬੁਝਿ ਏਵੰ ਧਾਨੁ ਪੁਰਾ ਬੋਲਿਆ।

ਜੋਤਿ ਭਈ ਜੋਤੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ ॥

ਯੋਗਰਾਜੁ ਯੋਗਾਧਿ ਭਵੰਨੁ ਬੋਲਿਆਯੋਗਿ ਆਯੋ ਮੋਹਿ ਪੁਰਾ ਯੋਗਾਧਿਰੇ ਲੀਨੁ ਬੋਲਿਆਯੋਗਿ।

ਲਿਖਤੁ ਮਿਟੈ ਨਹੀ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਨਾ ॥

ਅਨੰਤੁ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆਯੋਗਿ ਪਾਠਿ ਨਾਹੀ ਆਯੋ ਸ੍ਰੋਤ੍ਰਾਯੋਗਿ ਨਾਮਿ ਮੋਹਿ ਪੁਰਾ ਕਰਿਯੋਗਿ।

ਕਰਤਾ ਕਰਣਾ ਕਰਤਾ ਜਾਨਾ ॥੭॥

ਸ੍ਰੋਤ੍ਰਾਯੋਗਿ ਭਵੰਨੁ ਏਵੰ ਯੋਗਰਾਜੁ ਯੋਗਿਆ ॥7॥

ਨਹ ਪੰਡਿਤੁ ਨਹ ਚਤੁਰੁ ਸਿਆਨਾ ॥

ਮਨੁਸ਼ਿ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿ ਚਤੁਰੁ ਬਿਧਾਨੁ ਅਧਾਰੁ ਬੁਝਿਆਨੁ ਕਰਿਯੋਗਿ,

ਨਹ ਭੂਲੇ ਨਹ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨਾ ॥

ਮਾਯੇ ਪੁਰਾਤਨੁ ਬੋਲਿਆਯੋਗਿ, ਯੋਗਿ ਯੋਗਰੇ ਵਾਚਿਆ ਬੋਲਿਆਯੋਗਿ।

ਕਥਉ ਨ ਕਥਨੀ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਨਾ ॥

ਸ੍ਰੋਤ੍ਰਾਯੋਗਿ ਕਥਾ ਕਰਿ ਨਾਹੀ, ਪਰੰਤੂ, ਬੁਝਿਆ ਬੁਝਿਆਯੋਗਿ ਯੋਗਿਆ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮਤਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਨਾ ॥੮॥੧॥

ਬੋਲਿ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਯੋਗਿ ਯੋਗਰੇ ਭਾਰਾ ਬੋਲਿ ਪੁਰਾ ਯੋਗਰੇ ਲੀਨੁ ਬੋਲਿਆਯੋਗਿ ॥8॥1॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਮਨੁ ਕੁੰਚਰੁ ਕਾਇਆ ਉਦਿਆਨੈ ॥

ਕਾਯਾਯੋਗਿ ਯੋਗਰੇ ਮਨੁਯੋਗਿ ਏਕੁ ਭਾਰਾ ਅਯੋਗਿ,

ਗੁਰੁ ਅੰਕਸੁ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਨੈ ॥

ਗੁਰੂਯੋਗਿ ਅਯੋਗਿ, ਯੋਗਰੇ ਭਾਰਾ ਯੋਗਰੇ ਬਧਿਆਯੋਗਿ ਚਿਤ੍ਰੁ ਪਠਿਆਯੋਗਿ, ਯੋਗਰੇ ਭਾਰਾ

ਰਾਜ ਦੁਆਰੈ ਸੋਭ ਸੁ ਮਾਨੈ ॥੧॥

ਏਕੁ ਪੁਰਾਤਨੁ ਯੋਗਰੇ ਮਾਨੁ ਬਧਿਆ ਪੁਰਾ ਕਰਿਯੋਗਿ ॥1॥

ਚਤੁਰਾਈ ਨਹ ਚੀਨਿਆ ਜਾਇ ॥

ਯੋਗਰੇ ਚਤੁਰਾਈ ਭਾਰਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਯੋਗਿ ਬੋਲਿ ਬੋਲਿਆਯੋਗਿ ਨਾਹੀ।

ਬਿਨੁ ਮਾਰੇ ਕਿਉ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਨ ਭਧਰੇ ਬਿਯੋਗ ਪਾਯਕਾ ਬਿਨਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋਗ ਮੂਲਪ ਕੀਰਤਿ ਪੁਕਾਰੇ ਪਾਯਕੁ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਘਰ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਸਕਰੁ ਲੇਈ ॥

ਨਾਮ ਅਮੁੱਠ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਝੁਕਲ ਘਰੇ ਹੂੰ ਬਿਧਾਮਾਨ ਅਚੇ, ਯਾਤਾਕੂ ਚੋਰੇ ਨੇਕਯਾ ॥

ਨੰਨਾਕਾਰੁ ਨ ਕੋਇ ਕਰੇਈ ॥

ਕੇਹੀ ਮਧ ਚਾਤਾਕੂ ਮਨਾ ਕਰੇ ਨਾਹੀ,

ਰਾਖੈ ਆਪਿ ਵਡਿਆਈ ਦੇਈ ॥੨॥

ਮਧਿ ਮਨੁਸ਼ਖ ਅਮੁੱਠਰੇ ਰਖਾ ਕਰੇ, ਚਾਤਾਕੇਲੇ ਯਕੁਰੇ ਬੁਝਾ ਚਾਤਾਕੂ ਬਧਾਨ ਪੁਰਾਨ ਕਰੇ ॥੨॥

ਨੀਲ ਅਨੀਲ ਅਗਨਿ ਇਕ ਠਾਈ ॥

ਅਬਾਧਾ ਯਕੁਰੇ ਅਗੁ ਝੁਕਲਰੇ ਬਿਧਾਮਾਨ ਅਯੋ,

ਜਲਿ ਨਿਵਰੀ ਗੁਰਿ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈ ॥

ਗੁਰੁਯੋਗ ਬਾਹਾ ਬਿਅਾਯੋਕਪੁਰਾ ਯਾਨਰੂਪਾ ਯਕੁਰੇ ਚਾਤਾ ਯਕੁਰੇ ॥

ਮਨੁ ਦੇ ਲੀਆ ਰਹਸਿ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥੩॥

ਨਿਯ ਆਪਾ ਅਧਿਠ ਕਰੇ ਮੂੰ ਯਾਨ ਪੁਰਾ ਕਰੇ ਆਯ ਆਯ ਆਯੇ ਮੂੰ ਪੁਰਾਯੋਗ ਪੁਰਾਯੋਗ ਯਕੁਰੇ ਯਕੁਰੇ ॥੩॥

ਜੈਸਾ ਘਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸੇ ਤੈਸਾ ॥

ਮੋਹਰੇ ਪੁਰਾ ਝੁਕਲ ਘਰੇ ਅਯੋ, ਬੇਪਰੇ ਹੂੰ ਬੇ ਬਾਤਾਕੇਲੇ ਅਯੋ ॥

ਬੈਸਿ ਗੁਫਾ ਮਹਿ ਆਖਉ ਕੈਸਾ ॥

ਗੁਫਾਕੇਲੇ ਬੇਸੇ ਮੂੰ ਚਾਤਾਕਾ ਬਧੁਨਾ ਕੋਪਰੇ ਕਰੇਪਾਰੇ ॥

ਸਾਗਰਿ ਭੂਗਰਿ ਨਿਰਭਉ ਐਸਾ ॥੪॥

ਨਿਯੋਗ ਪੁਰਾ ਬਾਹਰੇ ਆਯੋ ਚਾਤਾਕੇਲੇ ਆਯੋ ਹੂੰ ਆਯੋ ॥੪॥

ਮੂਏ ਕਉ ਕਹੁ ਮਾਰੇ ਕਉਨੁ ॥

ਕੂਹ, ਚਾਤਾਕੂ ਕੋਧ ਮਰੇਪਾਰੇ, ਮੋਧ ਆਗਰੂ ਮੁਠ ਅਯੋ ॥

ਨਿਡਰੇ ਕਉ ਕੈਸਾ ਡਰੁ ਕਵਨੁ ॥

ਕੇਯੋ ਯਕੁਰੇ, ਆਯੋ ਕੇਯੋ ਪੁਰਾਯੋਗ ਨਿਯੋਗਕੂ ਚਾਤਾਕਾ ਪਾਰੇ ॥

ਸਬਦਿ ਪਛਾਨੈ ਤੀਨੇ ਭਉਨ ॥੫॥

ਬੇ ਚਿੰਨ੍ਹਿਕਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਯਾਗਿਆ ॥5॥

ਜਿਨਿ ਕਹਿਆ ਤਿਨਿ ਕਹਨੁ ਵਖਾਨਿਆ ॥

ਹੋਯ ਕੇਵਲ ਕਹਿਆ, ਬੇ ਕੇਵਲ ਏਕ ਪੁਸ਼ਟਾ ਹੂੰ ਵਰ੍ਹਨਾ ਕਰਿਆ।

ਜਿਨਿ ਬੁਝਿਆ ਤਿਨਿ ਸਹਜਿ ਪਛਾਨਿਆ ॥

ਹੋਯ ਬਾਬੁਰਿਕ ਕੂਟਿਆ, ਬੇ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਅਨੂਭਵ ਕਰਿਆ।

ਦੇਖਿ ਬੀਚਾਰਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥੬॥

ਬਾਬੁਰਿਕਭਾਨੂ ਦੇਖ੍ਹਾ ਏਕ ਭਾਵਿ ਚਿੰਤਿ ਕਰਿਕਾ ਧਾਰਾ ਮਨ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਠਾਰੇ ਲਾਨ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ॥6॥

ਕੀਰਤਿ ਸੂਰਤਿ ਮੁਕਤਿ ਇਕ ਨਾਈ ॥

ਗੋਭਾ, ਬੋਧਿਯਾ ਏਕ ਮੂਰ੍ਤਿ ਏਕ ਨਾਮਰੇ ਹੂੰ ਅਭਿ।

ਤਹੀ ਨਿਰੰਜਨੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਬੇਹਿ ਨਾਮਰੇ ਹੂੰ ਨਿਰੰਜਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਲਾਨ ਰਹਿਆਭਿ।

ਨਿਜ ਘਰਿ ਬਿਆਪਿ ਰਹਿਆ ਨਿਜ ਠਾਈ ॥੭॥

ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਨਿਜ ਆਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਏਕ ਨਿਜ ਸ਼੍ਰਾਨਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਆਭਿ ॥7॥

ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਕੇਤੇ ਮੁਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਅਨੇਕ ਮੂਨਿਯਨ ਚਾਹਾਯਾ ਪ੍ਰੇਮਪੂਰ੍ਵਕ ਪ੍ਰਗਾਥਾ ਕਰਿਆਭਿ।

ਤਨਿ ਮਨਿ ਸੂਚੈ ਸਾਚੁ ਸੁ ਚੀਤਿ ॥

ਬੇਹਿ ਬਧਾਨਾਮਨੂ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਵਸਾਯਾਵਾ ਭਾਰਾ ਭਾਵਾਰ ਭਨ-ਮਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਯਾਯਾ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜੁ ਨੀਤਾ ਨੀਤਿ ॥੮॥੨॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਤੂੰ ਨਿਭਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਯਾ ਭਯਨ ਕਰ ॥੮॥੨॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉਠੇ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਨਾ ਮਨੁ ਮਰੈ ਨ ਕਾਰਜੁ ਹੋਇ ॥

ਕਾਮ ਭਯਾਪਕ ਬਿਕਾਰਰ ਵਧਰੇ ਧ੍ਵਾ ਕਾਰਣਰੂ ਮਨੁਬਧਰ ਮਨ ਮਰਿਨਯਾ, ਐਧ੍ਵਾਯਾਯਾ ਯਾਵਨਰ ਮਨੋਰਥ ਬੰਧੁਰੁ ਬੁਧਨਾਯਾ।

ਮਨੁ ਵਸਿ ਦੂਤਾ ਦੁਰਮਤਿ ਦੇਇ ॥

ਮਨ ਦੂਸ਼ਰ, ਮਨਬੁਝਿ ਐਵੰ ਧੋਭਧ ਭਾਵਰ ਵਧਰੇ ਯਾਯਾ।

ਮਨੁ ਮਾਨੈ ਗੁਰ ਤੇ ਇਕੁ ਹੋਇ ॥੧॥

ਗੁਰੂਯਾ ਠਾਰੂ ਯਾਨ ਪ੍ਰਾਬੁ ਕਰਿ ਮਨ ਚੁਬੁ ਹੋਯਾਯਾ ਯਾਯਾ ਯਿਯਰਯਾ ਧਰਿਭ ਐਕ ਰੂਪ ਹੋਯਾਯਾ ॥1॥

ਨਿਰਗੁਣ ਰਾਮੁ ਗੁਣਹ ਵਸਿ ਹੋਇ ॥

ਨਿਰ੍ਗੁਣ ਰਾਮ ਗੁਣਰ ਵਧਰੇ ਅਯੁਧਿ,

ਆਪੁ ਨਿਵਾਰਿ ਬੀਚਾਰੇ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਯਾ ਵਧਯੁ ਨਿਯ ਅਯਾਕਾਰਕੁ ਧੂਰੇਯਾਯਾ, ਬੇ ਪੁਰੁਯਾ ਚਿਯਨ ਕਰਿਯਾਯਾ ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਮਨੁ ਭੂਲੇ ਬਹੁ ਚਿਤੈ ਵਿਕਾਰੁ ॥

ਪਥਯੁਯੁ ਮਨ ਬਿਕਾਰਰੇ ਅਧ੍ਵਕ ਧਾਨ ਧੋਯਾਯਾ।

ਮਨੁ ਭੂਲੇ ਸਿਰਿ ਆਵੈ ਭਾਰੁ ॥

ਮੋ ਪਧ੍ਵਯੁਯੁ ਮਨ ਕੁਯਾਰਰੇ ਚਾਲਿਯਾਯਾ, ਬੇ ਪਧ੍ਵਯੁਯੁ ਪਾਪਰ ਬੋਯ ਭਾਵਾਰ ਧੂਯੁ ਯਪਰੇ ਪਠਿਯਾਯਾ।

ਮਨੁ ਮਾਨੈ ਹਰਿ ਏਕੰਕਾਰੁ ॥੨॥

ਮੋਬੇ ਮਨਰ ਬਯੁਯੁ ਹੋਯਾਯਾ, ਬੇਭੋਬੋਯੇ ਬੇ ਕੋਯਲ ਐਕ ਯਿਯਰਯਾ ਅਨੁਯਾ ਕਰਿਯਾਯਾ ॥2॥

ਮਨੁ ਭੂਲੇ ਮਾਇਆ ਘਰਿ ਜਾਇ ॥

ਪਤਭੁਝ ਮਨ ਪਾਪਰ ਗ੍ਰਹਰੇ ਪੁਰੇਯ ਕਰਿਯਾਏ।

ਕਾਮਿ ਬਿਰਧਉ ਰਹੈ ਨ ਠਾਇ ॥

ਕਾਮਗੁਰੂ ਮਨ ਭਰਿਓ ਬ੍ਰਾਹਮਣੇ ਰਹੇ ਨਾਹੀਂ।

ਹਰਿ ਭਜੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ਰਸਨ ਰਸਾਇ ॥੩॥

ਹੇ ਨਰਕ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਕੁ ਨਿਯੋਜਿਯੋ ਪ੍ਰੇਮਪੂਰਵਕ ਭਜਨ ਕਰ ॥੩॥

ਗੈਵਰ ਹੈਵਰ ਕੰਚਨ ਸੁਤ ਨਾਰੀ ॥

ਛਾਤੀ, ਘੋਰੀ, ਬੂਟਾ, ਪੂਰਾ ਅੰਗ ਪੜ੍ਹ

ਬਹੁ ਚਿੰਤਾ ਪਿੜ ਚਾਲੈ ਹਾਰੀ ॥

ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਰਿਵਾਕੁ ਅੰਧਰ ਚਿੰਤਾ ਪ੍ਰਾਣੀ (ਜੀਵਨ) ਖੋਲ੍ਹੇ ਛਾਤੀਆਂ ਆਉ ਕੂਟਿਕਰਿ ਯਾਯਾਏ।

ਜੁਐ ਖੇਲਣੁ ਕਾਚੀ ਸਾਰੀ ॥੪॥

ਬਰਯੋ ਖੋਲ੍ਹਣੇ ਚਾਹੀ ਮੋਹਿਯੋ ਚਲੇ ਨਾਹੀਂ ॥੪॥

ਸੰਪਤਿ ਸੰਚੀ ਭਏ ਵਿਕਾਰ ॥

ਮੋਹਿਯੋ ਮੋਹਿਯੋ ਮਨੁਸ਼ਾ ਧਨ ਬੰਗੁ ਕਰਿਯਾਏ, ਚਾਹੀ ਠਾਹੀ ਬੇਧਿਯੋ ਵਿਕਾਰ ਭਯੋ ਛਾਯਾਏ

ਹਰਖ ਸੋਕ ਉਭੇ ਦਰਵਾਰਿ ॥

ਆਉ ਫਲ ਓ ਖੋਲ੍ਹ ਚਾਹੀ ਧਾਰਣੇ ਧਾਯਾਏ।

ਸੁਖੁ ਸਹਜੇ ਜਪਿ ਰਿਦੈ ਮੁਰਾਰਿ ॥੫॥

ਸੁਖਯੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਯੋਗ ਕਰਿਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਣੇ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਚੀ ਛਾਯਾਏ ॥੫॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥

ਮੋਹਿਯੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਧਰਮ ਆਸਤ੍ਰਿ, ਬੇਧਿਯੋ ਬੇ ਮਨੁਸ਼ਾਕੁ ਗੁਰੁ ਧਰਿਯੋ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ਨਿਯੋ
ਬਾਧਣੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਏ।

ਗੁਣ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਅਉਗਣ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥

ਅਪਰਿ ਮਨੁਸ਼ਾ ਗੁਰੁ ਖੋਲ੍ਹਣੇ ਰਹਿ ਗੁਣ ਬੰਗੁ ਕਰਿਯਾਏ ਆਉ ਗੁਰੁ ਭਯੋ ਧਾਰਣੇ ਧਾਰਣੇ
ਅਵਗੁਣਕੁ ਯੋਗ ਧਰਿਯਾਏ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਏ ॥੬॥

ਆਉ ਗੁਰੁ ਬੰਗੁ ਛਾਯਾ ਨਾਮ-ਧਨ ਪ੍ਰਾਚੀ ਕਰਿਯਾਏ ॥੬॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭ ਦੂਖ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਪੁਰੁਜਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬਸੇਬੇ ਦੁਖਭਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਹੁ ।

ਮਨਮੁਖ ਮੂੜ ਮਾਇਆ ਚਿਤ ਵਾਸੁ ॥

ਮੂਰ੍ਹ ਬੇਬੁਝਾਰੀ ਬਧਿਯੋ ਮਨਰ ਨਿਵਾਸ ਮਾਲਾ ਠਾਹੇ ਹੋ ਠਾਹ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਧੁਰਿ ਕਰਮਿ ਲਿਖਿਆਸੁ ॥੭॥

ਪੂਰ੍ਵ ਯੁਗਰੇ ਗੁਰੂ ਕਰਮਿ ਕਾਰਨੀਯ ਭਾਗਿ ਮੋਹਿ ਮਨੁਖਿ ਗੁਰੂਯ ਠਾਹੁ ਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯੋ ॥7॥

ਮਨੁ ਚੰਚਲੁ ਧਾਵਤੁ ਫੁਨਿ ਧਾਵੈ ॥

ਚਯੁ ਮਨ ਅਭਿਰ ਪਦਾਰਥਿ ਪਛਰੇ ਵਾਰਿਯਾਰ ਵਯੁਧਾਹੁ,

ਸਾਚੇ ਸੂਚੇ ਮੈਲੁ ਨ ਭਾਵੈ ॥

ਬਧਿਯੁਗੁਰੂ ਧਰਮੁ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਪੁਰੁ ਮਨਿਯਤਾਨੁ ਪਦਮ ਕਰਿਯੋ ਨਾਹਿ ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥੮॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਯੋਗਿਯ ਮਹਿਮਾਨੁ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਹੁ ॥8॥3॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਹਉਮੈ ਕਰਤਿਆ ਨਹ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਅਹੰਕਾਰਿ ਕਲੇਸੁ ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਬੁਝਿਯਾਹੁ ।

ਮਨਮਤਿ ਝੂਠੀ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥

ਮਨਰ ਰੂਝਿ ਮਿਥਾਹੁ ਅਚੇ, ਕਿਛੁ, ਬੇਬੁਝਿ ਪੁਰੁ ਹੋ ਬਧਿਯੁ ਅਚਯੁ ।

ਸਗਲ ਬਿਗੁਣੇ ਭਾਵੈ ਦੋਇ ॥

ਮੋਹਿ ਬਧਿਯੁ ਧਰਮੁ ਭਾਵਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾਹੁ, ਬੇ ਵਰਿਵਾਰ ਹੋਯਾਹੁ ।

ਸੇ ਕਮਾਵੈ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇ ॥੧॥

ਪ੍ਰਾਣੀਯ ਭਾਗਿਯਰੇ ਬਿਧਾਯਾ ਭਾਗਿ ਯਾਹੁ ਲੇਖਾ ਹੋਯਾਹੁ, ਭਾਗਿ ਅਨੁਭਾਵਰੇ ਬੇ ਕਰਮਿ ਕਰੁਯਾਹੁ ॥1॥

ਐਸਾ ਜਗੁ ਦੇਖਿਆ ਜੁਆਰੀ ॥

ਮੂੰ ਬੰਬਾਰੀਯੁ ਯੁਆਰਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿਯਾ ਵੇਖੁਅਯੁ

ਸਭਿ ਸੁਖ ਮਾਰੀ ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਿਥਿ ਪੁਰੁਜਾ ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ ਕਰਿ ਬੰਬਾਰੀਯੁ ਯਾਹੁ ਕਰਿਯਾਹੁ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਦਿਸਟੁ ਦਿਸੈ ਤਾ ਕਹਿਆ ਜਾਇ ॥

ਮਦਿ ਅਦ੍ਰਸਤੁ ਪੁਰੁ ਦੇਖਾਇਓ ਜੇਕਰ ਬੇਬੇਬੇਬੇ ਭਾਇਓ ਕਰਮਾਇਓ।

ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਕਹਣਾ ਬਿਰਥਾ ਜਾਇ ॥

ਭਾਇਓ ਦੇਖਿਓ ਕਿੰਨਾ ਕਰਮਾਇਓ ਜੇਕਰ ਅਭੇਦ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੀਸੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਜੇਕਰ ਅਭੇਦ ਪੁਰੁ ਬਾਹਿਰਿ ਭਾਇਓ ਦੇਖਾਇਓ।

ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੨॥

ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੨॥

ਸੁਖੁ ਮਾਂਗਤ ਦੁਖੁ ਆਗਲ ਹੋਇ ॥

ਸੁਖੁ ਮਾਂਗਤ ਦੁਖੁ ਆਗਲ ਹੋਇ ॥

ਸਗਲ ਵਿਕਾਰੀ ਹਾਰੁ ਪਰੇਇ ॥

ਸਗਲ ਵਿਕਾਰੀ ਹਾਰੁ ਪਰੇਇ ॥

ਏਕ ਬਿਨਾ ਝੂਠੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਏਕ ਬਿਨਾ ਝੂਠੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਕਰਿ ਕਰਿ ਕਰਤਾ ਦੇਖੈ ਸੋਇ ॥੩॥

ਕਰਿ ਕਰਿ ਕਰਤਾ ਦੇਖੈ ਸੋਇ ॥੩॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਏ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਏ ॥

ਦੂਜਾ ਭਰਮੁ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥

ਦੂਜਾ ਭਰਮੁ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਵਸਾਏ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਵਸਾਏ ॥

ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥੪॥

ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥੪॥

ਤਨ ਮਹਿ ਸਾਚੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਾਉ ॥

ਬਠਾਬਰੂਪ ਪੁਰੂ ਚਾਹਾਯਾ ਮਨਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਆਹਿ, ਯਿਥੇ ਗੁਰੂਯਾ ਬਸੰਦੁਰੇ ਰਹਿ ਚਾਹਾਯਾ ਪਾਯਾ
ਪ੍ਰੇਮ ਧਾਰਨ ਕਰਿਆਹਿ।

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਾਹੀ ਨਿਜ ਠਾਉ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮਨੁਬਾਸ ਨਿਜ ਆਨੰਦਰੂਪੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਆਹਿ।

ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਾਇਣ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਾਉ ॥

ਪ੍ਰਿਯਭਾਗ ਪੁਰੂ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਾਇਣ ਹੋਯਾਹਿ,

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਬੁਝੈ ਨਾਉ ॥੫॥

ਯਦਿ ਪੁਰੂ ਧਰਮ ਕਰਹਿ ਚਾਹਾਯਾਯੋ ਚਾਹਾਯਾ ਨਾਮੁ ਕੂਝੁ ॥5॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲਾ ॥

ਮਾਯਾ ਮੋਹੁ ਬਹੁ ਬੰਨ੍ਹਨ ਹੋਏ ਅਧਰ।

ਮਨਮੁਖ ਕੁਚੀਲ ਕੁਛਿਤ ਬਿਕਰਾਲਾ ॥

ਬੇਬੁਝਾਰੀ ਯਾਹ ਮਨਿ, ਕੁਛਿਤ ਆਦਿ ਭਲਾਯਾ ਅਧਰ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਚੁਕੈ ਜੰਜਾਲਾ ॥

ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਬੇਵਾ ਭਾਰਾ ਬਿਧਿ ਧੂਰ ਹੋਯਾਹਿ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਖ ਨਾਲਾ ॥੬॥

ਪੁਰੂਯਾ ਨਾਮਾਨੰਦ ਭਾਰਾ ਮਨੁਬਾਸ ਬੰਨ੍ਹਨ ਬੁਝਰੇ ਹੋਏ ਰਹਿਆਹਿ ॥6॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝੈ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਧਿ ਪੁਰੂਯਾ ਕੂਝਿਆਹਿ, ਬੇ ਨਿਯਮਿ ਕੂਝਿ ਏਕ ਯੋਗਿਯਾ ਠਹਰੇ ਹੋਏ ਲਗਾਯਾਹਿ।

ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੈ ਸਾਚਿ ਸਮਾਏ ॥

ਬੇ ਬੰਨ੍ਹਨ ਹੋਏ ਨਿਜ ਆਨੰਦਰੂਪਰੇ ਰਹਿਆਹਿ ਆਪ ਬਧਰੇ ਹੋਏ ਰਹਿਆਹਿ।

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ ॥

ਚਾਹਾਯਾ ਯੋਗ ਮਨਿ ਚਕੁ ਧੂਰ ਹੋਯਾਹਿ।

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਇਹ ਮਤਿ ਪਾਏ ॥੭॥

ਕਿਛੁ ਆਦਿ ਯੋਗ ਚਾਹਾਯਾ ਪੂਰੁ ਗੁਰੂਯਾ ਠਹਰੇ ਹੋਏ ਮਨਿ ਕਰਿਆਹਿ ॥7॥

ਕਥਨੀ ਕਥਉ ਨ ਆਵੈ ਓਰੁ ॥

ਯੇਯੋ ਭਗਵਾਨਯੋ ਮਹਿਮਾਯੋ ਵਰ੍ਹਣਾ ਕਰਾਯਾਯਾਯਿਯੋ ਨਾਹਿ, ਮੂੰ ਭਾਵਾਯੋ ਹੂੰ ਮਹਿਮਾ ਕਰੁਯਾਯੋ।

ਗੁਰੁ ਪੁਛਿ ਦੇਖਿਆ ਨਾਹੀ ਦਰੁ ਹੋਰੁ ॥

ਮੂੰ ਗੁਰੂਯੋ ਠਾਰੂ ਪਚਾਰਿ ਦੇਖੁਛਿ ਮੇਧ ਭਗਵਾਨਯੋ ਬਿਨਾ ਅਨਧ ਬੁਝਾਰ ਖਾਰ ਨਾਹਿੰ।

ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਭਾਣੈ ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ ॥

ਕੁਝ ਆਵਾ ਬੁਝ ਭਾਇਯੋ ਭੁਭੁਧ ਆਵਾ ਯਥਾ ਯਥਾ ॥

ਨਾਨਕੁ ਨੀਚੁ ਕਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੮॥੪॥

ਬਿਨਾਭ ਨਾਨਕ ਕਹੁਛਿ, ਮੇਧ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਤੂ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਾਹੁਰੇ ਕੁਝਿ ਲਗਾਇ ॥੪॥੪॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਦੂਜੀ ਮਾਇਆ ਜਗਤ ਚਿਤ ਵਾਸੁ ॥

ਦੇਹਭਾਵ ਭਵੰਸ਼ ਕਰਿਵਾ ਬਾਲਾ ਮਾਯਾ ਦੂਨਿਆਰ ਲੋਕਯੋ ਮਨਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰ ਬਿਨਾਸੁ ॥੧॥

ਕਾਮ ਬਾਧਨਾ, ਭ੍ਰਾਮ ਆਵਾ ਅਹੰਕਾਰ ਦੂਨਿਆਰ ਲੋਕਯੋ ਜੀਵਨ ਨਸ਼ ਕਰਿਦੇਯਛਿ ॥1॥

ਦੂਜਾ ਕਉਣੁ ਕਹਾ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥

ਮੂੰ ਅਨਧ ਭਾਇਯੋ ਕਹਿਓ, ਮੇਧਦੇਵੇਯੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਿਨਾ ਅਨਧ ਕੇਹਿ ਨਾਹਿਛਿ?

ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਸਤੁ ਪ੍ਰਾਣੀਯੋ ਠਾਰੇ ਬੇਹਿ ਆਵਾ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਹੋ ਬਿਧਾਮਾਨ ਅਯਛਿ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਦੂਜੀ ਦੁਰਮਤਿ ਆਖੈ ਦੋਇ ॥

ਦੇਹਭਾਵ ਭਵੰਸ਼ ਕਰਿਵਾ ਬਾਲਾ ਮਾਯਾ ਹੋ ਮਨੁਸ਼ਯੋ ਮਨ ਕੁਝਿ ਕਰਿਯਾ ਮੇਧ ਭਾਇਯੋ ਅਭਿਯੋ
ਪਰਮਾਤਮਾਯੋ ਠਾਰੂ ਅਯਛਾ ਅਭਿਯੋ।

ਆਵੈ ਜਾਇ ਮਰਿ ਦੂਜਾ ਹੋਇ ॥੨॥

ਮਾਇਆਰ ਧਨ ਬ੍ਰਹਮ ਮਨੁਸ਼ਯੋ ਦੂਨਿਆਰੇ ਯਥਾ ਹੋਇ ਮਰਿਯਾ, ਮੇਧ ਦੇਹਭਾਵਰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਧਾਰਯੋ ਕਰਿਯਾ ॥

ਧਰਣਿ ਗਗਨ ਨਹ ਦੇਖਉ ਦੋਇ ॥

ਪਰਿਉ1 ਏਵੰ ਆਕਾਸ਼ਰੇ ਮੋਮੇਠੇ ਆਯੋ ਕੇਹੀ ਦੇਖਾਇਓ ਨਾਹੀਂ।

ਨਾਰੀ ਪੁਰਖ ਸਬਾਈ ਲੋਇ ॥੩॥

ਬਹੁ ਨਾਰੀ ਏਵੰ ਪ੍ਰਨੁਸਯਾ ਪਾਸਰੇ ਯੋਗਰਾਜਾ ਯੋਗਰਾਜਾ ॥੩॥

ਰਵਿ ਸਸਿ ਦੇਖਉ ਦੀਪਕ ਉਜਿਆਲਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ, ਚੰਦ੍ਰ ਏਵੰ ਵਾਪਰੇ ਯੋਗਰਾਜਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇਖਾਇਓ।

ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਬਾਲਾ ॥੪॥

ਪ੍ਰਭਾਕਾਰ ਬਾਹਿਰ ਅੰਤਰੇ ਮੋਮੇ ਯੋਗਰਾਜਾ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋਂ ਦੇਖਾਇਓ ॥੪॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਰਾ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥

ਨਿਯੋਗ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਮੋਮੇ ਮਨੁ ਪ੍ਰਭੂ ਬਾਹਿਰੇ ਲਗਾਯੋ ਦੇਖਾਇਓ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੇ ਕਉ ਏਕੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥੫॥

ਬਹੁਗੁਰੂ ਮੋਮੇ ਏਕ ਯੋਗਰਾਜਾ ਦੇਖਾਇਓ ॥੫॥

ਏਕੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਏਕ ਨਿਰੰਜਨਾ ਹੋਂ ਯੋਗਰਾਜਾ।

ਦੂਜਾ ਮਾਰਿ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ॥੬॥

ਬਾਹਿਰੇ ਮੋਮੇ ਦੂਰ ਕਰਿ ਬੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯੋਗਰਾਜਾ ॥੬॥

ਏਕੇ ਹੁਕਮੁ ਵਰਤੈ ਸਭ ਲੋਈ ॥

ਯੋਗਰਾਜਾ ਹੁਕਮੁ ਹੋਂ ਬਿਨੁ ਲੋਕਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋਗ ਅਰੇ।

ਏਕਸੁ ਤੇ ਸਭ ਓਪਤਿ ਹੋਈ ॥੭॥

ਏਕ ਯੋਗਰਾਜਾ ਓਹੁ ਹੋਂ ਬਹੁ ਭਉਖਾ ਹੋਯੋ ॥੭॥

ਰਾਹ ਦੇਵੈ ਖਸਮੁ ਏਕੇ ਜਾਣੁ ॥

"(ਮਨਮੁਖੀ ਏਵੰ ਗੁਰਮੁਖੀ) ਮਾਰੀ ਦੂਰਿ ਅੰਤਰੇ, ਪਰਿਭ੍ਰਮ, ਬਹੁ ਮਾਨਿਕ ਏਕ ਅਰੇ, ਚਾਹਾਯੋ ਹੋਂ ਰੂਪ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੁ ॥੮॥

ਗੁਰੂ ਯੋਗ ਬਾਰਾ ਚਾਹਾਯੋ ਹੁਕਮੁ ਯੋਗ ॥੮॥

ਸਗਲ ਰੂਪ ਵਰਨ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥

ਹੋਵੇ ਬਹੁ ਰੂਪ, ਰਜਾ ਓ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੇ ਕਾਪਕ ਅਚਰਿ,

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਏਕੇ ਸਾਲਾਹੀ ॥੯॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਏਕੇ ਛਕ੍ਰਿਯਾ ਪੁੰਨਾ ਕਰਿਯਾ ॥੬॥੫॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਅਧਿਆਤਮ ਕਰਮ ਕਰੇ ਤਾ ਸਾਚਾ ॥

ਮਹਿ ਮਨੁਸ਼ਾ ਅਧਿਆਤਮ ਕਰਮ ਕਰੇ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਹੂੰ ਬੇ ਬਧਾਵਾਧਾ ਬੂਧਾ।

ਮੁਕਤਿ ਭੇਦੁ ਕਿਆ ਜਾਣੈ ਕਾਚਾ ॥੧॥

ਮੇਧਾ ਮਨੁਸ਼ਾ ਮੋਖ ਭੇਦੁ ਕਰਿ ਕੂਝੇ ਪਾਰਿਵ? ॥1॥

ਐਸਾ ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ ਬੀਚਾਰੈ ॥

ਏਧਰਿ ਮਨੁਸ਼ਾ ਹੂੰ ਮੋਖਾ ਅਚੇ, ਹੋਵੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਮੇਲਨ-ਮਾਰਗੁ ਬਿਚਾਰਿ ਕਰਿਯਾ

ਪੰਚ ਮਾਰਿ ਸਾਚੁ ਉਰਿ ਧਾਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਯਾ ਪਾਞਿ ਗੁਣ (ਕਾਮ ਭਯਾਪਕ ਬਿਕਾਰ)ਰ ਬਖ ਕਰਿ ਬਧਾ (ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ) ਜੂ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੇ ਲਗਾਯ
ਰਗੁਯਾ ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਜਿਸ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਸਾਚੁ ਵਸਾਵੈ ॥

ਛਕ੍ਰਿਯਾ ਮਾਹਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੇ ਬਧਾਯੁ ਬਧਾਯੁ ਧਾਯੁ,

ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਵੈ ॥੨॥

ਬੇ ਚਾਹਾਰ ਬਾਧੁਰੇ ਮੋਖਾ ਮੁਕਿ (ਮੇਲਨ ਮਾਰਗ)ਰ ਮੁਲਕੁ ਅਨੂਭਵ ਕਰਿਨੇ ॥2॥

ਰਵਿ ਸਸਿ ਏਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਉਦਿਆਨੈ ॥

ਏਕੇ ਛਕ੍ਰਿਯਾ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਚੰਦ੍ਰ, ਗ੍ਰਹ ਏਕੇ ਬਨਰੇ ਦੇਖੁਯਾਯ,

ਕਰਣੀ ਕੀਰਤਿ ਕਰਮ ਸਮਾਨੈ ॥੩॥

ਛਕ੍ਰਿਯਾ ਮਗ ਰੂਪਾ ਕਰਮ ਚਾਹਾਰ ਕਾਰਯਾ ਅਚੇ ॥3॥

ਏਕ ਸਬਦ ਇਕ ਭਿਖਿਆ ਮਾਰੈ ॥

ਬੇ ਕੇਵਲ ਨਾਮਰ ਭਯਨ ਕਰਿਯਾ ਆਉ ਏਕ ਹੂੰ ਈਸ਼ਰਯ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਮਾਗਿਯਾ ॥

ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਜੁਗਤਿ ਸਚੁ ਜਾਰੈ ॥੪॥

ਬੇ ਆਨ, ਯਾਨ ਮੁਕਿ ਏਕੋ ਬਧਰੇ ਹੂੰ ਯਾਗੁਠ ਰਹਿਯਾ ॥੪॥

ਭੈ ਰਚਿ ਰਹੈ ਨ ਬਾਹਰਿ ਜਾਇ ॥

ਬੇ ਈਸ਼ਰਯ ਭਯਨੇ ਯਾਨ ਰਹਿਯਾ ਆਉ ਕਦਾਪਿ ਬੇਹੁ ਭਯਨੁ ਕਾਫ਼ਰ ਝੂਧਨਾਹੂੰ ।

ਕੀਮਤਿ ਕਉਣੁ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੫॥

ਬੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਕਉਣੇ ਯਾਨ ਰਹਿਯਾ, ਏਧਰਿ ਯੋਗੀਰ ਮੂਲਯ ਕੀ ਪਾਯਾਧਿਕ? ॥੫॥

ਆਪੇ ਮੇਲੇ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ ॥

ਈਸ਼ਰ ਚਾਫ਼ਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੂਰ ਕਰਿਦੇਯਾਫ਼ਿ ਆਉ ਚਾਫ਼ਾਨੁ ਨਿਯ ਬਾਧੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯਦਿਅਫ਼ਿ ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਏ ॥੬॥

ਗੁਰੁ ਯਾਗੁ ਬੇ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਨਿ ॥੬॥

ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਬੇ ਗੁਰੁ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾ ਆਉ ਈਸ਼ਰ ਚਿਯਨ ਕਰਿਯਾ ॥

ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ ॥੭॥

ਬੇ ਨਿਯਰ ਅਯਾਕਾਰਨੁ ਦੂਰ ਕਰਿ ਗੁਯ ਕਰਿ ਕਰਿਯਾ ॥੭॥

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣੁ ॥

ਯਪ, ਚਪਬਯ, ਬਾਧਨ ਏਕੋ ਪੁਰਾਯਰ ਪਾਠ

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਅਪਰੰਪਰ ਮਾਨੁ ॥੮॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਅਧਰ ਈਸ਼ਰਯ ਠਾਨੇ ਆਯਾ ਰਯੁਕਾਨੁ ਪਫ਼ਿਕ ॥੮॥੬॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉਫ਼ਿ ਮਯਾਨ 1 ॥

ਖਿਮਾ ਗਹੀ ਬੁਝੁ ਸੀਲ ਸੰਤੋਖੰ ॥

ਯਮਾ ਕਰਿਕਾ ਬੁਯਾਕ ਰਯੁਕਾ ਮੋ' ਪਾਯ ਯਪਕਾਬ, ਯਯਮ ਆਚਰਯ ਏਕੋ ਬਯੋਬ ਅਚੇ ।

ਰੋਗੁ ਨ ਬਿਆਪੈ ਨਾ ਜਮ ਦੇਖੰ ॥

ੴਪਾਛ, ਰੋਗ ਆਉ ਮੁੰਨ੍ਹਪਰ ਪਾਠਾ ਮੋਹਿਤ ਬਿਬੁਧ ਕਰੇ ਨਾਹਿੰ।

ਮੁਕਤ ਭਏ ਪ੍ਰਭ ਰੂਪ ਨ ਰੇਖੰ ॥੧॥

ਮੂੰ ਰੂਪ ਰਹਿਤ ਛਕ੍ਰਿਕਾ ਠਾਹਿ ਲੀਨ ਹੋਇ ਮੁਕਤ ਹੋਇ ॥੧॥

ਜੋਗੀ ਕਉ ਕੈਸਾ ਡਰੁ ਹੋਇ ॥

ਬੇਹੋਸੀ ਮੋਹੀਯੋ ਕੀਧਰਿ ਭਲੁ ਹੋਇ ॥

ਰੂਪਿ ਬਿਰਖਿ ਗ੍ਰਿਹਿ ਬਾਹਰਿ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਹਿਤਹੋਇ ਬੇਹੋਸੀ ਪੁਰੁ ਜਲ, ਘਰ ਭਿਤਰੇ ਓ ਕਾਇਰੇ ਬਰਤੁ ਕਾਪਕ ਅਠਹਿ ॥੧॥

ਨਿਰਭਉ ਜੋਗੀ ਨਿਰੰਜਨੁ ਧਿਆਵੈ ॥

ਨਿਰੰਜਨ ਮੋਹੀਯੋ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰੁ ਧਾਨ ਕਰਿਆ, ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਰੈ ਸਚਿ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ॥

ਬੇ ਰਾਹਿ ਧੰਨ ਮਾਯਾਨੁ ਭਾਗੁ ਰਹਿਆ ਆਉ ਬਧਾਨਾਧ ਬਾਹਰੇ ਕੁਠਿ ਲਗਾਇਆ ॥

ਸੋ ਜੋਗੀ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥੨॥

ੴਪਰਿ ਮੋਹੀਯੋ ਮੋਹਿਤ ਮਨੁ ਭਲੁ ਲਾਗਿਆ ॥੨॥

ਕਾਲੁ ਜਾਲੁ ਬ੍ਰਹਮ ਅਗਨੀ ਜਾਰੇ ॥

ਮੁੰਨ੍ਹਪਰ ਭਾਗੁ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮ (ਕਾ ਭੇਦ)ਰ ਅਗਨਿ ਭਾਗਿਆ ॥

ਜਰਾ ਮਰਣ ਗਤੁ ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰੇ ॥

ਬੇ ਕਾਭੰਧ ੴਪਰਿ ਮੁੰਨ੍ਹਪਰ ਭਲੁ ਨਿਵਾਰਿ ਕਰਿਆ ਆਉ ਨਿਯ ਅਧੰਕਾਰਕੁ ਧੂਰਿ ਕਰਿਆ ॥

ਆਪਿ ਤਰੈ ਪਿਤਰੀ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥੩॥

ੴਪਰਿ ਮੋਹੀਯੋ ਬ੍ਰਹਮ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਇਆ ੴਪਰਿ ਨਿਯ ਪੁਰੰਯੋ ਮਧ ਬਝਾਇਆ ॥੩॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੋ ਜੋਗੀ ਹੋਇ ॥

ਬੇਹੋਸੀ ਮੋਹੀਯੋ ਅਠਹਿ, ਮਿਥ ਬਧਗੁਰੁ ਬੇਵਾ ਕਰਿਆ ॥

ਭੈ ਰਚਿ ਰਹੈ ਸੁ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ॥

ਮਿਥ ਛਕ੍ਰਿਕਾ ਭਲੁ ਲੀਨ ਰਹਿਆ, ਨਿਰੰਜਨ ਹੋਇਆ ॥

ਜੈਸਾ ਸੇਵੈ ਤੈਸੇ ਹੋਇ ॥੪॥

ପ୍ରାଣୀ ଯେପରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ନିଜେ ବଢ଼ିଯାଏ ॥4॥

ਨਰ ਨਿਹਕੇਵਲ ਨਿਰਭਉ ਨਾਉ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਏਵੰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੋਇਆ।

ਅਨਾਥਹ ਨਾਥ ਕਰੇ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਨਿਰਾਗ੍ਰਿਹ ਨੂੰ ਆਗ੍ਰਿਹਵਾਨ ਬਣਾਏ ਦੇਵਤੇ, ਸੁੱਝਾਏ ਪਾਸਰੇ ਬਖਸ਼ਿਓ ਅਰੇ।

ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮੁ ਨਾਹੀ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥੫॥

ਭਾਵਾਯੋ ਗੁਣਬੂਝਿ ਕਰਿਲੇ ਸਦਾਸਥ ॥ ਏਹਿ ਬੰਧਾਰੇ ਪੁਨਃ ਜਨਮੁ ਨਾਹੀ ॥੫॥

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੈ ਜਾਣੈ ॥

ਹਿੰਦ ਅੰਤਰੇ ਏਵੰ ਬਾਹਰੇ ਏਕ ਅੰਤਰਿ ਜਾਣਿਆ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦੇ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ॥

ਆਪ ਹਿੰਦ ਗੁਰੁ ਜਾਣੇ ਏਕ ਵਾਰਾ ਨਿਯਮੁ ਨਿਯਮੁ ਕਰਿਆ।

ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਦਰਿ ਨੀਸਾਣੈ ॥੬॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਵਰਵਾਰੇ ਭਾਵਾਯੋ ਅੰਤਰੇ ਬੰਧਨਾਸਰ ਚਿੰਤਾ ॥੬॥

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਤਿਸੁ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ॥

ਹਿੰਦ ਜਾਣੇ ਅੰਤਰੇ ਸਰਿਆ, ਭਾਵਾਰ ਨਿਵਾਸ ਬੰਧਨਾ ਆਸ੍ਰਿਤਪਰੇ ॥

ਆਵੈ ਨ ਜਾਵੈ ਚੁਕੈ ਆਸਾ ॥

ਭਾਵਾਰ ਚੁਕਾ ਧਰੇ ਹੋਇਆ ॥ ਆਪੇ ਬੇ ਜਨਮੁ ਮੁਕਤ ਚਕਰੇ ਪਏ ਨਾਹੀ ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਕਮਲੁ ਪਰਗਾਸਾ ॥੭॥

ਗੁਰੁ ਜਾਣੇ ਜਾਣੇ ਭਾਵਾਰ ਧਰਮੁ ਕਮਲੁ ਪੁਰੁਸ਼ੋਤ੍ਤਮ ਹੋਇਆ ॥੭॥

ਜੇ ਦੀਸੈ ਸੇ ਆਸ ਨਿਰਾਸਾ ॥

ਹਿੰਦ ਸਦਾ ਦੇਖਾਇਆ, ਬੇ ਆਸਾ, ਨਿਰਾਸਾ,

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਖੁ ਭੂਖ ਪਿਆਸਾ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ, ਕ੍ਰੋਧ, ਮਾਮਾਸਾ ਸੁਖਾਰ ਚੁਕਾ ਅਰੇ।

ਨਾਨਕ ਬਿਰਲੇ ਮਿਲਹਿ ਉਦਾਸਾ ॥੮॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕੇਹੇ ਬਿਰਲੇ ਜਗਤਰ ਭਯਾਗੀ ਹੋਂ ਪੁਰੁਸ਼ ਮਿਥੀਯਾ ॥੮॥੭॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉਠਿ ਮੁਕਾ 1 ॥

ਐਸੇ ਦਾਸੁ ਮਿਲੈ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥

ਏਧਰਿ ਬੇਬਕਯੁ ਮਿਲਿਕਾ ਭਾਰਾ ਬੁਝਾ ਪੁਰਾ ਹੋਇਯਾ ॥੧॥

ਦੁਖੁ ਵਿਸਰੈ ਪਾਵੈ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥੧॥

ਦੁਖੁ ਦੂਰ ਹੋਇਯਾ, ਮਿਥ ਬਧਬਰੂਪ ਭਗਉਤਿ ਪਾਇਯਾ ॥੧॥

ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਭਈ ਮਤਿ ਪੂਰੀ ॥

ਭਾਇਯਾ ਭਾਇਯਾ ਕਰਿ ਮੋਹਿ ਰੂਝਿ ਪੂਰੈ ਹੋਇਯਾ ॥

ਅਠਸਠਿ ਮਜਨੁ ਚਰਨਹ ਪੂਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਇਯਾ ਚਰਨ ਪੂਰਿ ਅਠਸਠਿ ਚਰਨਿ ਬਾਨ ਅਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨੇਤ੍ਰੁ ਸੰਤੋਖੇ ਏਕ ਲਿਵ ਤਾਰਾ ॥

ਏਕ ਭਗਉਤਿ ਭਾਇਯਾ ਮੋਹਿ ਮਿਤ੍ਰ ਬਧਬਰੂ ਹੋਇਯਾ ॥

ਜਿਹਵਾ ਸੂਚੀ ਹਰਿ ਰਸ ਸਾਰਾ ॥੨॥

ਹਰਿ ਰਸਰੇ ਮੋਹਿ ਭੀਖੁ ਗੁਣ ਹੋਇਯਾ ॥੨॥

ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਅਭ ਅੰਤਰਿ ਸੇਵਾ ॥

ਮੋਹਿ ਕਰਿ ਬਧ ਅਰੇ ਭਾਇਯਾ ਮੋਹਿ ਬਧਬਰੂ ਪੁਰੁਸ਼ ਬੇਬਾ ਮੋਹਿ ॥

ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸਿਆ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ॥੩॥

ਅਲਖ ਭਾਇਯਾ ਅਭਾਸਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਾਇਯਾ ਮੋਹਿ ਬਧਬਰੂ ਹੋਇਯਾ ॥੩॥

ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਉ ਤਹ ਤਹ ਸਾਰਾ ॥

ਮੋਹਿ ਭਾਇਯਾ ਮੋਹਿ ਬਧਬਰੂ, ਬਧਬਰੂ ਬਧਬਰੂ ਭਗਉਤਿ ਕਰਿਯਾ ॥

ਬਿਨੁ ਬੁਝੇ ਝਗਰਤ ਜਗੁ ਕਾਚਾ ॥੪॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਭਾਇਯਾ ਮੋਹਿ ਬਧਬਰੂ ਕਰਿਯਾ ॥੪॥

ਗੁਰੁ ਸਮਝਾਵੈ ਸੋਝੀ ਹੋਈ ॥

ਮੇਠੇਠੇਠੇ ਗੁਰੂ ਭਧਦੇਧ ਗੁਰੂ ਜਾਨਿ ਕਰਿਯਾਹੁ , ਬੇਠੇਠੇਠੇ ਆਨਿ ਗੁਰੂ ਹੋਇਯਾਹੁ ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਬੁਝੈ ਕੋਈ ॥੫॥

ਕੇਹੁ ਕਿਹਨ ਗੁਰਮੁਖੀ ਹੁੰ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਯਾਗਿਯਾਹੁ ॥5॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਾਖਹੁ ਰਖਵਾਲੇ ॥

ਹੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੁਰੁਸ਼ੁ! ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਰਖਾ ਕਰ ।

ਬਿਨੁ ਬੁਝੈ ਪਸੁ ਭਏ ਬੇਤਾਲੇ ॥੬॥

ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਆਨਿ ਬਿਨੁ ਗੁਰਮੁਖੀ ਪਸੁ ਅੰਧੇ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਰਹਿਯਾਹੁ ॥6॥

ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਦੂਜਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਕਹਿਯਾਹੁ, ਯਿਹਨ ਬਿਨੁ ਆਪੁ ਕੇਹੁ ਜਾਇਯਾਹੁ ।

ਕਿਸੁ ਕਹੁ ਦੇਖਿ ਕਰਉ ਅਨ ਪੂਜਾ ॥੭॥

ਕੁਝ , ਆਪੁ ਕਾਇਆ ਦੇਖਿਯਾਹੁ ਆਪੁ ਕਾਇਆ ਪੂਜਾ ਕਰਿਯਾਹੁ? ॥7॥

ਸੰਤ ਹੇਤਿ ਪ੍ਰਭਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਧਾਰੇ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਪਾਪੁ ਯਿਹਨ ਭੇਦਿ ਲੋਕੁ ਛਾਇਯਾਹੁ ਕਰਿਯਾਹੁ ।

ਆਤਮੁ ਚੀਨੈ ਸੁ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥੮॥

ਹਿੰਦੁ ਨਿਯੁ ਆਤਮਾਪੁ ਕੁਝਿਯਾਹੁ, ਬੇ ਬਾਹਿਰਕਯਾਹੁ ਕੁਝਿਯਾਹੁ ॥8॥

ਸਾਚੁ ਰਿਦੈ ਸਚੁ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਵਾਸ ॥

ਮਾਇਆ ਕੁਝਿਯਾਹੁ ਬੇਦਿ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਹੁ, ਯਿਹਨ ਆਤਮਾ ਕੁਝਿਯਾਹੁ ਕਰਿਯਾਹੁ ।

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਹਮ ਤਾ ਕੇ ਦਾਸ ॥੯॥੮॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖੀ ਕਰਿਯਾਹੁ, ਮੂੰ ਮਖ ਆਤਮਾ ਕਾਇਆ ॥9॥8॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 1 ॥

ବ୍ରହ୍ମା ଅଭିମାନ କରିଛନ୍ତି (ଯେ ସେ ମହାନ ଅଟନ୍ତି, ପୁଣି କମଳ ନାଭିରୁ କିପରି ଜାତ ହୋଇପାରିବେ), ସେ ଭଗବାନଙ୍କ ମହିମାକୁ ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ।

ଯେତେବେଳେ ତାହାଙ୍କ ଗର୍ବ ଭାଙ୍ଗିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ଉପରେ ବେଦ ଚୋରୀ ବିପଦ ପଡ଼ିଲା, ସେତେବେଳ ସେ ପଶ୍ଚାତପ କରୁଛନ୍ତି।

କିନ୍ତୁ, ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ସେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଅନ୍ତର ଭେଦ ଜାଣି ପାରିଲା ନାହିଁ ।

ਆਪਿ ਭੁਲਾਇ ਆਪੇ ਮਤਿ ਦੇਵੈ ॥੩॥

ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਭੁਫ ਜਾਓ ਕਰਿਯਾਹਿ ਆਯ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਆਨ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਹਿ ॥੩॥

ਦੁਰਮਤਿ ਹਰਣਾਖਸੁ ਦੁਰਾਚਾਰੀ ॥

ਦੁਰ੍ਵਿਭਿ ਹਿਰਣਯਕਣੀਧੂ ਕਓ ਅਭਯਾਚਾਰੀ ਟੁਲਾ,

ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਰਾਇਣੁ ਗਰਬ ਪ੍ਰਹਾਰੀ ॥

ਨਾਰਾਯਣ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਅਵਯਾਹਾਰੀ ਅਵਯਾਹਾਰ ਨਾਭ ਕਰਿਯਾਹਿ।

ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਉਧਾਰੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥੪॥

ਕ੍ਰਿਪਾਰ ਘਰ ਨਾਰਾਯਣ ਨ੍ਰਿਸਿੰਹ ਅਵਧਾਰ ਧਾਰਣ ਕਰਿ ਨਿਯ ਭਭ ਪੁਰਾਨਾਵਕੂ ਭਯਾਰ ਕਰਿਯਾਹਿ ॥੪॥

ਭੂਲੇ ਰਾਵਣੁ ਮੁਗਧੁ ਅਚੇਤਿ ॥

ਮੂਰ੍ਖ ਐਵੰ ਚੇਤਨਾ ਰਹਿਓ ਰਾਵਣ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨੁ ਕਰਿਯਾਹਿ,

ਲੂਟੀ ਲੰਕਾ ਸੀਸ ਸਮੇਤਿ ॥

ਭਾਵਾਰ ਬੁਨਾਰ ਲੰਕਾ ਲੂਟ ਹੋਯਾਯਾਹਿ ਆਯ ਭਾਵਾਰ ਮਥੁਕ ਮਥੁ ਕਰਿ ਚਲਾ।

ਗਰਬਿ ਗਇਆ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਹੇਤਿ ॥੫॥

ਅਵਯਾਹਾਰਵਰਣ ਰੂਪੁ ਚਰਣ ਬਿਨਾ ਰਾਵਣਾਰ ਬਿਨਾ ਹੋਯਾਯਾਹਿ ॥੫॥

ਸਹਸਬਾਹੁ ਮਧੁ ਕੀਟ ਮਹਿਖਾਸਾ ॥

ਹਯਾਰ ਭੂਯ ਵਾਲਾ ਬਹੁਬਾਹੁ ਪੁਰ੍ਵਰਾਮ ਕਯ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਮਹਿਬਾਹੁਰਾ ਮਾਭਾ ਦੂਰ੍ਗਾ ਕਯ ਕਰਿਯਾਹਿ,

ਹਰਣਾਖਸੁ ਲੇ ਨਖਹੁ ਬਿਧਾਸਾ ॥

ਹਿਰਣਯਕਣੀਧੂ ਨ੍ਰਿਸਿੰਹ ਕਯ ਕਰਿਯਾਹਿ।

ਦੈਤ ਸੰਘਾਰੇ ਬਿਨੁ ਭਗਤਿ ਅਭਿਆਸਾ ॥੬॥

ਐਵ ਬਿਨੁ ਧਾਨਕ-ਰਾਜਬ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਭ ਵਿਧਾਨ ਹੋਵਾ ਕਾਰਣਰੂ ਕਯ ਹੋਯਾਯਾਹਿ ॥੬॥

ਜਰਾਸੰਧਿ ਕਾਲਜਮੁਨ ਸੰਘਾਰੇ ॥

ਜਰਾਸੰਧ ਭਯਾ ਕਾਲਜਕਨ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਧਾਰਾ ਨਯੁ ਹੋਯਾਯਾਹਿ।

ਰਕਤਬੀਜੁ ਕਾਲਨੇਮੁ ਬਿਦਾਰੇ ॥

ਰਕਤਬੀਜ ਮਾਭਾ ਦੂਰ੍ਗਾ ਧਾਰਕ ਕਯ ਹੋਯਾਯਾਹਿ, ਕਾਲਨੇਮੀਯੁ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨੁ ਕਯ ਕਰਿਯਾਹਿ,

ਦੈਤ ਸੰਘਾਰਿ ਸੰਤ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥੭॥

ਯੋਗਿ ਰਾਜਬਰ ਬਖ ਕਰਿ ਰਬਿ-ਮੂਨਿ ਰਖਾ ਕਰਿਯੁਲੇ ॥੭॥

ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਯੋਗਿ ਬਖਾਨੈ ਭੀ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋਇ ਨਿਯ ਨਾਮਰ ਆਰਾਖਨਾ ਕਰਿਯੁਲੇ ।

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਦੈਤ ਸੰਘਾਰੇ ॥

ਘੋਰ ਧੋਰਧ ਭਾਵ ਕਾਰਗਰੂ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਹੇ ਛੇੜੇ ਹੋਯਾਨ੍ਹਾ ਰਾਖਾਬਕੂ ਬਿਨਾਭ ਕਰਿਦੇਯਯਯਿ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚਿ ਭਗਤਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥੮॥

ਭਾਯਾਯ ਬਯਾ ਬੇਬਾ ਭਯਿ ਕਾਰਗਰੂ ਪੁਰੂ ਗੁਰੂਯਾ ਬਮ੍ਰੁਯਾਯ ਆਬਿਯੁਵਾ ਪਬਿਯੁ ਆਮ੍ਰਾਯ ਕਯਪਾਯ ਕਰਿਯਯਿ ॥੮॥

ਬੂਡਾ ਦੁਰਜੇਧਨੁ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥

ਅਯਕਾਰਹੇ ਰੂਯਿ ਰੂਯੇਪਾਯਨ ਨਿਯ ਪੁਯਿਯੁ ਹਰਾਯਯਿ।

ਰਾਮੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ਕਰਤਾ ਸੋਈ ॥

ਅਯਕਾਰਹਰਯਯਯੇ ਬੇ ਬਰਵਪਾਯਕ ਪੁਰੂ ਕਯਯਾਯੁ ਬਰਯਾ ਕਰਿਯਯਿ।

ਜਨ ਕਉ ਦੂਖਿ ਪਚੈ ਦੁਖੁ ਹੋਈ ॥੯॥

ਮਿਯ ਯਯਰਯਾ ਬੇਬਕਯੁ ਰੂਯਾ ਯੇਯਯਾਯ, ਬੇ ਬ੍ਰਮ੍ਰਾ ਪਾਯਾਹੇ ਰੂਯਾਯ ਹੋਯਾਯਾਯ ॥੯॥

ਜਨਮੇਜੈ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥

ਰਾਯਾ ਯਯਯਯਾਯ ਨਿਯ ਗੁਰੂਯਾ ਯਯਕੂ ਰੂਯਿ ਪਾਰਿਯੇਯ ਨਾਯਿਯ,

ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨਿਆ ॥

ਯੁਯਹੇ ਕੂਮਾਰਿਯਾਯਾਯ ਹੋਯਾਯ ਬੇ ਕਯ ਬ੍ਰਯਾ ਪਾਯ ਪਾਰਿਯੇਯ?

ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਭੂਲੇ ਬਹੁਰਿ ਪਛੁਤਾਨਿਆ ॥੧੦॥

ਯਯਰਯਾਯ ਕਯਿ ਬਮ੍ਰਾਯ ਯੁਯਿ ਮਰੂਯਾ ਪਹੇ ਪਯਾਯਾਯ ਕਰਿਯਾਯ ॥੧੦॥

ਕੰਸੁ ਕੇਸੁ ਚਾਂਡੂਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਮਯੁਰਾਯ ਰਾਯਾ ਕਾਬ, ਕੇਯਿ ਓ ਚਾਯੁਰ ਬਮ੍ਰਾਯ ਕੇਯਿ ਨਯੁਯੇਯ,

ਰਾਮੁ ਨ ਚੀਨਿਆ ਅਪਨੀ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥

ਪਰਯੁ, ਅਯਕਾਰਹਰਯਯਯੇ, ਯਯਰਯਾਯ ਰੂਯਿਯਪਾਰਿ ਬੇਮਾਯੇਯ ਨਿਯ ਪੁਯਿਯੁ ਹਰਾਯਯੇਯਯਯਿ।

ਬਿਨੁ ਜਗਦੀਸ ਨ ਰਾਖੈ ਕੋਈ ॥੧੧॥

ਬ੍ਰਹ੍ਮਕਰ੍ਮਾ ਜਗਦੀਸ ਕਾਠਾਠ ਕੇਹੀ ਨਖ ਪ੍ਰਾਣੀਕੁ ਵਝਾਯ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹੀ ॥1॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਗਰਬੁ ਨ ਮੋਟਿਆ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਅਘੰਭ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਏ ਨਾਹੀ,

ਗੁਰਮਤਿ ਧਰਮੁ ਧੀਰਜੁ ਹਰਿ ਨਾਇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਸ਼ਿਸ਼ਾ ਭਾਰਾ ਧਰਮ, ਧੈਰਵ ਆਦਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥੧੨॥੯॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਕਰੁਣਕਾ ਨਹਿੰਦਾ ਗਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਯਾਯਾਏ ॥12॥9॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉਠਿ ਨਹਿੰਦਾ 1 ॥

ਚੋਆ ਚੰਦਨੁ ਅੰਕਿ ਚੜਾਵਉ ॥

ਸਦਾਪਿ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦਨਰ ਅਠਰ ਨਿਯੋ ਦੇਵਹਰੇ ਲਗਾਏ,

ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਪਹਿਰਿ ਹਢਾਵਉ ॥

ਨਿਯੋ ਦੇਵਹਰੇ ਰੇਗਨ ਆਦਿ ਰੇਗਨਾ ਵਸੁ ਪਿਛੇ ਡਾਹਾਹੋਲੇ ਨਖ

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵਉ ॥੧॥

ਕਰੁਣਕਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੇਯੋ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਪਾਰਿਵਿ? ॥1॥

ਕਿਆ ਪਹਿਰਉ ਕਿਆ ਓਢਿ ਦਿਖਾਵਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਾ ਪਿਛਿਵਿ ਆਯੋ ਕੇਯੋ ਪਰਿਪਾਸਰੇ ਨਿਯੋ ਪੁਕਰ ਕਰਿਵਿ?

ਬਿਨੁ ਜਗਦੀਸ ਕਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬ੍ਰਹ੍ਮਰ ਬਾਨਾ ਜਗਦੀਸਕਾ ਬਿਨਾ ਸ੍ਰੀ ਕਪਰਿ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਪਾਰਿਵਿ? ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਕਾਨੀ ਕੁੰਡਲ ਗਲਿ ਮੋਤੀਅਨ ਕੀ ਮਾਲਾ ॥

ਸਦਿ ਸ੍ਰੀ ਕਾਨਰੇ ਕੁੰਡਲ ਪਿਛਿਵਿ ਆਯੋ ਗਲਾਰੇ ਮੋਤਿਰ ਮਾਲਾ ਧ੍ਰੁਵ,

ਲਾਲ ਨਿਹਾਲੀ ਫੂਲ ਗੁਲਾਲਾ ॥

ਮੇਲਾ' ਸ਼ੇਸਰੇ ਲਾਲ ਕਦਲ ਆਦਿ ਗੋਲਾਪ ਪਾਗੁਡਾ ਬਿਛਾਢਿ ਹੋਯਾਧ੍ਰੁਵ,

ਬਿਨੁ ਜਗਦੀਸ ਕਹਾ ਸੁਖੁ ਭਾਲਾ ॥੨॥

ਭਯਾਇ ਜਗਭਰ ਰਚਯੋਭਾ ਜਗਦੀਸਾਥਿ ਬਿਨਾ ਮੋਹਿ ਕੇਯੋ ਹੋਲੇ ਬੁਝਿ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯਾਯਾਹਰੇ ॥੨॥

ਨੈਨ ਸਲੋਨੀ ਸੁੰਦਰ ਨਾਰੀ ॥

ਮੋਹਿ ਪਾਥਰੇ ਬੁਝਰੇ ਨਯਨ ਬਾਲੀ ਨਾਰੀ ਥਾਯੁ,

ਖੇੜ ਸੀਗਾਰ ਕਰੈ ਅਤਿ ਪਿਆਰੀ ॥

ਹੋ ਬਿਭਾਵਿ ਪੁਕਾਰਿ ਹਾਰਿ ਗੰਯਾਰਿ ਲਗਾਯੁ ਥਾਯੁ ਥਾਯੁ ਨਿਯਕੁ ਨਿਯੋ ਪਰਮ ਮਨਮੋਹਿਨੀ ਕਥੂ।

ਬਿਨੁ ਜਗਦੀਸ ਭਜੇ ਨਿਤ ਖੁਆਰੀ ॥੩॥

ਭਯਾਇ ਪਰਮਾਨੁਯਾਯੁ ਭਯਨ ਬਿਨਾ ਨਿਭਯ ਕੂਝਿ ਹੂੰ ਨਿਯਿਥਾਯ ॥੩॥

ਦਰ ਘਰ ਮਹਲਾ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ॥

ਨਿਯਰ ਘਰ ਘਰਰੇ ਮਯਿਰਰੇ ਮਨੁਬਧਰੇ ਪਾਥਰੇ ਬੁਝਦਾਯਕ ਪਯਯਾ ਥਾਯੁ,

ਅਹਿਨਿਸਿ ਫੂਲ ਬਿਛਾਵੈ ਮਾਲੀ ॥

ਭਾਯਾ ਭਪਰੇ ਮਾਲੀ ਬਿਨ ਰਾਧਿ ਧੂਲ ਬਿਯਾਯੁ, ਕਥੂ,

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੁ ਦੇਹ ਦੁਖਾਲੀ ॥੪॥

ਭਯਾਇ, ਪੁਯਯਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਰਗ ਬਿਨਾ ਭਾਯਾਰ ਗਰੀਰ ਕੂਝੀ ਹੋਯਾਯਾਯ ॥੪॥

ਰੈਵਰ ਗੈਵਰ ਨੇਜੇ ਵਾਜੇ ॥

ਮਧਿ ਮੋਹਰੇ ਪਾਥਰੇ ਘੋਰਾਯ, ਬਯੋਥਾ ਹਾਥੀ ਓ ਬਾਯਾ,

ਲਸਕਰ ਨੇਬ ਖਵਾਸੀ ਪਾਜੇ ॥

ਬੋਯਾ, ਧਾਰਪਾਲ, ਬਰਕਾਰੀ ਕਰੰਗਾਰੀ ਰਹਿਥਾਯੁ, ਯਹਿ ਬਾਰਾ ਥਾਯਯਰ ਥਾਯੁ,

ਬਿਨੁ ਜਗਦੀਸ ਬੁਠੇ ਦਿਵਾਜੇ ॥੫॥

ਭਯਾਇ ਜਗਭਰ ਧ੍ਵਾਨੀ ਜਗਦੀਸਾਥਿ ਭਯਨ ਬਿਨਾ ਯਹਿ ਬਰੁ ਥਾਯਯਰ ਬਧਥੀ ਥਾਯ ॥੫॥

ਸਿਧੁ ਕਹਾਵਉ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਬੁਲਾਵਉ ॥

ਮਧਿ ਹੂੰ ਨਿਯਕੁ ਨਿਯੋ ਕਰਮਧਿ ਬਿਯ ਕਥੁਥਾਯ ਯਬੰ ਰਿਯਿ-ਬਿਯਿ ਨਿਯ ਪਾਥਕੁ ਬੋਯਾਯ,

ਤਾਜ ਕੁਲਹ ਸਿਰਿ ਛਤ੍ਰ ਬਨਾਵਉ ॥

ਨਿਯ ਮਧਕਰੇ ਰਾਯਾਯ ਮੁਕੁਠ ਯਬੰ ਗਾਯਾਯ ਛਤ੍ਰ ਧੂਯਾਯੁ,

ਬਿਨੁ ਜਗਦੀਸ ਕਹਾ ਸਚੁ ਪਾਵਉ ॥੬॥

ਭਯਾਇ, ਯਗਦੀਸ਼ਯ ਭਯਨ ਬਿਨਾ ਮੁੱ ਕੇਯੋਂ ਬਭਧ ਗੁਧੁ ਕਰਿਧਾਰਿਥਿ ॥6॥

ਖਾਨੁ ਮਲੁਕੁ ਕਹਾਵਉ ਰਾਜਾ ॥

ਯਥਿ ਮੁੱ ਨਿਯਕੁ ਨਿਯੇ ਬਯਾਰ, ਬਾਯਾਨਗਾਯ ਆਯ ਰਾਯਾ ਬਨਾਯ ਕਯੁ,

ਅਬੇ ਤਬੇ ਕੂੜੇ ਹੈ ਪਾਜਾ ॥

ਅਯਾਕਾਰਯੇ ਬਯਕਾਰਾ ਕਰਮਾਯੁ ਬਾਯੁ ਭਿਥਿ ਕਯਾ ਕਯੁ, ਧਰਯੁ, ਆਯਾ ਬਯੁ ਕੁਯਾ ਆਯਯਰ ਅਯੇ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਨ ਸਵਰਸਿ ਕਾਜਾ ॥੭॥

ਗੁਰੁਯਾ ਗਯ ਬਿਨਾ ਕੋਯਿਯਿ ਕਾਯਿਯ ਬਯਾਨ ਯੁਯਨਾਯਿ ॥7॥

ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵਿਸਾਰੀ ॥

ਅਯਾਕਾਰ ਆਯ ਅਯਾਯੁ ਮੁੱ ਗੁਰੁਯਾ ਗਯ ਬਾਰਾ ਭੁਯਿਯਾਯਿ।

ਗੁਰਮਤਿ ਜਾਨਿਆ ਰਿਦੈ ਮੁਰਾਰੀ ॥

ਗੁਰੁਯਾ ਗਿਯਾ ਬਾਰਾ ਮੁਰਾਰਿ ਧੁਯੁਯੁ ਨਿਯ ਯੁਯਯਯੇ ਯਾਗਿਯਿ।

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥੮॥੧੦॥

ਨਾਨਕ ਬਯਨਾ ਕਰਯਿ, ਯੇ ਧੁਯੁ! ਮੁੱ ਯੁਯਰ ਯਿ ਗਿਯਯੇ ਅਯਿ ॥8॥10॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉਥਿ ਮਯਲਾ 1 ॥

ਸੇਵਾ ਏਕ ਨ ਜਾਨਸਿ ਅਵਰੇ ॥

ਯੇ ਭਾਯ! ਯੇਯੁ ਬਯਯਿ ਆਯ ਯਿਯੁਯਾ ਯੇਬਾ ਭਯਿ ਕਰਿਯਾਯ, ਯੇ ਯੇਯਿ ਯਿਯੁਯਾ ਬਿਨਾ ਅਯਯ ਕਾਯਾਯੁ ਯਾਗੇ ਨਾਯਿ।

ਪਰਪੰਚ ਬਿਆਧਿ ਤਿਆਗੈ ਕਵਰੇ ॥

ਯੇ ਕਯੁ ਬਾਯਾਯਿਕ ਬਿਕਾਰਯੁ ਭਯਾਗ ਕਰਿਯਾਯ।

ਭਾਇ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਸਾਚੈ ਸਚੁ ਰੇ ॥੧॥

ਯਿਯੁਯਾ ਧੁਯ ੩ ਬਭਧ ਬਾਰਾ ਯੇਯਿ ਬਭਧਬੁਯ ਧੁਯੁ ਮਿਯਿ ਯਾਯਾਯਿ ॥1॥

ਐਸਾ ਰਾਮ ਭਗਤੁ ਜਨੁ ਹੋਈ ॥

ਏਹਰਿ ਵਧਯੋ ਫਿਰਿ ਰਾਮਯੋ ਭਯੋ ਹੋਇਆ,

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਮਿਲੈ ਮਲੁ ਧੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋਇ ਨਿਯੋਗ ਮਿਲਿਯਾਯੋ ਧੋਇ ਧੋਇਆ ਏਵੰ ਪੁਰੁਸ਼ ਗੁਣਗੁਣ ਕਰਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਓਹਰੇ ਮਿਲਿਯਾਯੋ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਉਧੋ ਕਵਲੁ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੈ ॥

ਬਾਰਾ ਧੂਨਿਆਰ ਫੂਕਯੋ ਵਿਚਰਿਯੋ ਅਰੇ ॥

ਦੁਰਮਤਿ ਅਗਨਿ ਜਗਤ ਪਰਜਾਰੈ ॥

ਧੂਰ੍ਵਯੋਗ ਅਗਨਿ ਬੰਬਾਰਯੋ ਯਯਾਯੋ ॥

ਸੇ ਉਬਰੈ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੈ ॥੨॥

ਬੇਧਿ ਗੁਣੀ ਵਧਿ ਯਾਯੋ, ਹੋਇ ਗੁਣੀ ਭਯੋ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾਯੋ ॥੨॥

ਭ੍ਰਿਗੁ ਪਤੰਗੁ ਕੁੰਚਰੁ ਅਰੁ ਮੀਨਾ ॥

ਭਯੋ, ਪੁਛਾਯੋ, ਭਯੋ, ਮਧੁ ਏਵੰ ਮੂਰ੍ਖ

ਮਿਰਗੁ ਮਰੈ ਸਹਿ ਅਪੁਨਾ ਕੀਨਾ ॥

ਨਿਯੋਗ ਕਰਿਯੋ ਕਰਿਯੋ ਧਾਨ ਪੁਛਾਯੋ ਏਵੰ ਧੂਰ੍ਵਯੋ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾਯੋ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰਾਚਿ ਤਤੁ ਨਹੀ ਬੀਨਾ ॥੩॥

ਭ੍ਰਿਸ਼ਟੇਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇ ਬੇਧਾਨੇ ਬਾਝਵਿਕਯੋ ਧੋਇਯੋ ॥੩॥

ਕਾਮੁ ਚਿਤੈ ਕਾਮਣਿ ਹਿਤਕਾਰੀ ॥

ਕਾਮੀਨੀਰੇ ਪ੍ਰੇਮ-ਭੋਗ ਵਿਲਾਸੇਰੇ ਧਾਨ ਧੋਇਯੋ ॥

ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਿਨਾਸੈ ਸਗਲ ਵਿਕਾਰੀ ॥

ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਿਨਾਸੈ ਸਗਲ ਵਿਕਾਰੀ ॥

ਪਤਿ ਮਤਿ ਖੇਵਹਿ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰੀ ॥੪॥

ਪੁਰੁਸ਼ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਯੋ ਕਰਿ ਮਨੁਸ਼ਯੋ ਨਿਯੋਗ ਪੁਰੁਸ਼ ਏਵੰ ਧੂਰ੍ਵਯੋ ਧੋਇਯੋ ॥੪॥

ਪਰ ਘਰਿ ਚੀਤੁ ਮਨਮੁਖਿ ਡੋਲਾਇ ॥

ਬੇਛਾਚਾਰੀ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਮਨ ਧਰ ਨਾਰੀਕੁ ਲਾਲਸਾ ਕਰਿਥਾਏ ।

ਗਲਿ ਜੇਵਰੀ ਧੰਧੈ ਲਪਟਾਇ ॥

ਭਾਵਾਰ ਗਲਾਰੇ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਧੰਧਾ ਥਾਏ ਥਾਏ ਧੰਧਾਰਿਕ ਬਿਵਾਦਰੇ ਧੰਧੈ ਰਹਿਥਾਏ ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੁਟਸਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥੫॥

ਗੁਰਮੁਖੀਕੁ ਛਿੜਕਾ ਗੁਣਬੂਝਿ ਕਰਿਕਾ ਵਾਰਾ ਮੂਢਿ ਹੋਯਾਏ ॥5॥

ਜਿਉ ਤਨੁ ਬਿਧਵਾ ਪਰ ਕਉ ਦੇਈ ॥

ਯੋਭਲਿ ਏਕ ਆਚਰਣਵਾਨ ਨਾਰੀ, ਯਿਏ ਨਿਯ ਮਨ ਧਰ ਧੂਰਬਕੁ ਅਰੰਭ ਕਰਿਥਾਏ,

ਕਾਮਿ ਦਾਮਿ ਚਿਤੁ ਪਰ ਵਸਿ ਸੇਈ ॥

ਥਾਏ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ਅਥਵਾ ਧਨ ਧਾਯੋ ਯਾਵਾਰ ਮਨ ਅਨਧਰ ਵਰਗਰੇ ਥਾਏ,

ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਕਬਹੂੰ ਹੋਈ ॥੬॥

ਭਾਵਾਕੁ ਨਿਯ ਪਠਿ ਬਿਨਾ ਬਛੋਬ ਥਾਏ ਨਾ ਹੂੰ, ਧੈਰਵ ਭਾਵ ਕਾਲਾ ਮਨੁਸ਼ਖ ਏਧਰਿ ਹੂੰ ਹੋਯਾਏ ॥6॥

ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੇਥੀ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਪਾਠਾ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਣਰ ਅਖਯਨ ਕਰਿਥਾਏ, ਬ੍ਰਹ੍ਮਚਰਿ ਧਾਠ ਕਰਿਥਾਏ

ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਪੜੈ ਸੁਣਿ ਥਾਟਾ ॥

ਥਾਏ ਵੇਦ, ਪੂਰਾਣ ਏਵੰ ਅਨਧ ਰਚਨਾਕੁ ਅਖਯਨ ਕਰਿਥਾਏ ਭਾਵਾਕੁ ਗੁਣਿਥਾਏ,

ਬਿਨੁ ਰਸ ਰਾਤੇ ਮਨੁ ਬਹੁ ਨਾਟਾ ॥੭॥

ਧਰਨੁ ਨਾਮ ਰਸ ਬਾਧ੍ਰੇ ਅਨੂਰਭ ਹੋਵਾ ਬਿਨਾ ਮਨ ਕਬੂਠ ਆਸ਼ੋਲਿਭ ਹੋਯਾਏ ॥7॥

ਜਿਉ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਜਲ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਸਾ ॥

ਯੋਧਰਿ ਕਰਮਾਧਨਾ ਕਰਮਾਰ ਕੁਧਾ ਬਾਧ੍ਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਥਾਏ,”

ਜਿਉ ਮੀਨਾ ਜਲ ਮਾਹਿ ਉਲਾਸਾ ॥

ਯੋਧਰਿ ਮਾਛ ਯਯਰੇ ਪ੍ਰਬਧ ਹੋਯਾਏ,

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸਾ ॥੮॥੧੧॥

ਬੇਧਰੇ ਝੈਂ ਨਾਨਕ ਝਰੇ ਰਬਕੂ ਪਾਨ ਕਰੇ ਚੁਥੁ ਹੋਯਾਯਾ ॥੮॥੧੧॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਹਨੁ ਕਰਿ ਮਰੈ ਨ ਲੇਖੈ ਪਾਵੈ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧਯੋ ਯੋਧੇ ਕਰੇ ਮਰੇਯਾਯਾ, ਬੇ ਬਾਕੂਤ ਬੁਧਨਾਝੈਂ,

ਵੇਸ ਕਰੈ ਬਹੁ ਭਸਮ ਲਗਾਵੈ ॥

ਬੇ ਯਾਧੀਕ ਬੇਗਯੋਯਾ ਪਿਛੇਯਾਯਾ ਅਧਵਾ ਨਿਯ ਗਰੀਰੇ ਯੋਧੇਰੇ ਅਧੁਕ ਬਿਭੁਠੇ ਲਗਾਯਾਯਾ,

ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ ਬਹੁਰਿ ਪਛੁਤਾਵੈ ॥੧॥

ਪੁਭੁਯਾ ਨਾਮਕੂ ਬਿਬੁਧੁਠ ਕਰੇਬੇ ਅਯੁਠਯਾ ਪਛੁਤਾਯਾ ਕਰੇਯਾਯਾ ॥1॥

ਤੂੰ ਮਨਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੂੰ ਮਨਿ ਸੁਖ ॥

ਹੇ ਭਾਯਾ! ਤੂੰ ਪਰੰਬੁਧੁ ਪੁਭੁਯਾ ਆਗਾਧਨਾ ਕਰੇ ਆਯਾ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਆਧੀਕ ਬੁਧਾ ਪੁਧਾ ਕਰੇ।

ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ ਸਹਰਿ ਜਮ ਦੂਖ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੁਭੁਯਾ ਨਾਮਕੂ ਬਿਬੁਧੁਠ ਕਰੇ ਤੂੰ ਮੁਧੁਧਰੇ ਕਯੁ ਬਧੁਧ ਕਰੇਯੁ ॥1॥ ਰੁਧੁ, ॥

ਚੋਆ ਚੰਦਨ ਅਗਰ ਕਪੂਰਿ ॥

ਚਨਨ, ਅਗਰ, ਕਪੂਰ, ਅਧਰੇ ਯਧਧਾਧਿ ਬੁਧਧਿ ਧਵਾ

ਮਾਇਆ ਮਗਨੁ ਪਰਮ ਪਦੁ ਦੂਰਿ ॥

ਬਾਧਾਧਿਕ ਪਧਾਧਰੇ ਮਧੁ ਮਧੁਬਧਕੂ ਪਰਮਪਧਰੂ ਵਧੁਧ ਦੂਰੇ ਨੇਯਾਧਾਧ।

ਨਾਮਿ ਬਿਸਾਰਿਐ ਸਭੁ ਕੂੜੇ ਕੂਰਿ ॥੨॥

ਪੁਭੁਯਾਨਾਮਕੂ ਬਿਬੁਧੁਠ ਕਰੇ ਬੇ ਬਧੁ ਮਿਧਧਾਧ ਮਿਧਧਾ ਅਧਾਧ ਵਧਧਿ ਹੋਯਾਧਾਧ ॥2॥

ਨੇਜੇ ਵਾਜੇ ਤਖਤਿ ਸਲਾਮੁ ॥

ਵਾਯਾ, ਰਾਯਾ ਬਿਧਾਧਨ ਧਵਾ ਅਧਧਕੂ ਨਮਧਾਧ

ਅਧਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਿਆਪੈ ਕਾਮੁ ॥

ਲਾਯਾਧਕੂ ਰੁਧਿ ਕਰੇਯਾਧਾ ਆਯਾ ਪੁਧਾਧ ਕਾਧ ਵਾਧਨਾਧਰੇ ਲਾਧ ਹੋਯਾਧਾਧ।

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਜਾਚੇ ਭਗਤਿ ਨ ਨਾਮੁ ॥੩॥

ਭਗਵਾਨਯੁਗਾਦਿਕਾ ਬਿਨਾ ਚਾਹਾਰ ਭਕਤਿ ਏਵਾ ਨਾਮ ਪੁਰਾਤਨ ਬੁਝਨਾਹਿ ॥੩॥

ਵਾਦਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭ ਮੇਲਾ ॥

ਬਾਦ-ਬਿਬਾਦ ਏਵਾ ਅਹੰਕਾਰ ਕਾਰਨਰੂ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਹਿਰ ਮੇਲਨ ਹੋਇਆ।

ਮਨੁ ਦੇ ਪਾਵਹਿ ਨਾਮੁ ਸੁਰੇਲਾ ॥

ਨਿਯਮਨਾਮ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਹਿਰਮੁਖਰੇ ਅਹੰਕਾਰ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬੁਝਿ ਵਾਸਕ ਨਾਮਨੂੰ ਪੁਰਾਤਨ ਕਰਿਯਾ।

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਅਗਿਆਨੁ ਦੁਰੇਲਾ ॥੪॥

ਅਗਿਆਨਤਾ ਭਾਰਾ ਪੁਰਾਤਨ ਅਨਾਮਕ ਭਕਤਰੇ ਮਾਇਆ, ਮਾਇਆ ਚਾਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੂਰਭਾਗ ਕਰਿਯਾ। ॥੪॥

ਬਿਨੁ ਦਮ ਕੇ ਸਉਦਾ ਨਹੀ ਹਾਟ ॥

ਮੋਹਪਰਿ ਮੁਕਤ ਬਿਨਾ ਬੇਕਾਰਨਰੂ ਬਭਾਵਾ ਪੁਰਾਤਨ ਕਰਮਾਇਆਪਰਿਵ ਨਾਹਿ,

ਬਿਨੁ ਬੇਹਿਥ ਸਾਗਰ ਨਹੀ ਵਾਟ ॥

ਮੋਹਪਰਿ ਜਾਇਆ ਬਿਨਾ ਬਾਹਰਰੇ ਮਾਇਆ ਕਰਮਾਇਆਪਰਿਵ ਨਾਹਿ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸੇਵੇ ਘਾਟੇ ਘਾਟਿ ॥੫॥

ਬੇਹਿਥ ਹੋ ਗੁਰੁ ਬੇਵਾ ਬਿਨਾ ਆਤਮਿਕ ਪੁਰੁਸ਼ਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਰੇ ਸਭਿ ਹੋ ਸਭਿ ਹੋਇਆ। ॥੫॥

ਤਿਸ ਕਉ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜਿ ਵਾਟ ਦਿਖਾਵੈ ॥

"ਹੇ ਭਾਇ! ਬੇਹਿਥ ਗੁਰੁ ਪਨਾਮ ਅਰੇ, ਮੇਵਾ ਏਹੀ ਜੀਵਨ ਮਾਰਗ ਦੇਖਾਇਓ।

ਤਿਸ ਕਉ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਵੈ ॥

ਬੇਹਿਥ ਗੁਰੁ ਪਨਾਮ ਅਰੇ, ਮੇਵਾ ਮੋਹਰੇ ਚਕ ਗੁਰੁਗੁਰੁ,

ਤਿਸ ਕਉ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵੈ ॥੬॥

"(ਹੇ ਭਾਇ!) ਬੇਹਿਥ ਗੁਰੁ ਪਨਾਮ ਅਰੇ, ਮੇਵਾ ਮੋਹਰੇ ਚਕਰਨਰੂ ਬਹਿਰ ਮੇਲਨ ਕਰਾਇਓ ॥੬॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਤਿਸ ਕਉ ਜਿਸ ਕਾ ਇਹੁ ਜੀਉ ॥

ਪਨਾਮ, ਪਨਾਮ ਚਾਹਾਨੂੰ ਮਾਇਆ ਏਹੀ ਅਨੁਕੂਲ ਜੀਵਨ ਅਰੇ।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਥਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਉ ॥

ਗੁਰੁ ਚਕ ਭਾਰਾ ਨਾਮ ਅਨੁਕੂਲ ਜੀਵ ਏਵਾ ਪਾਨ ਕਰ।

ਨਾਮ ਵਡਾਈ ਤੁਧੁ ਭਾਣੈ ਦੀਉ ॥੭॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਨਾਮਰ ਗਿਆਨ ਚੋਰ ਫੜਾਵਾ ਭਾਰਾ ਪੁਕਾਰ ਹੋਇਆ ॥7॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕਿਉ ਜੀਵਾ ਮਾਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾਭਾ! ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮੂੰ ਕੋਪਰੇ ਜੀਵਿਓ ਰਹਿਪਾਰਿਵੇ?

ਅਨਦਿਨੁ ਜਪਤੁ ਰਹਉ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਦਿਨ ਰਾਤ ਨਾਮ ਬੋਲੀ ਕਰੁਅਛਿ ਆਉ ਚੋਰ ਗੰਗਾਗਤ ਰਹਿਅਛਿ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਪਤਿ ਪਾਇ ॥੮॥੧੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮਰੇ ਮਗ ਹੋਲੇ ਮਨੁਖੀ ਮਾਨ-ਬੰਨਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਓ ॥8॥12॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਹਉਮੈ ਕਰਤ ਭੇਖੀ ਨਹੀ ਜਾਨਿਆ ॥

ਅੰਧਾਰਲੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਲੇ ਮਨੁਖੀ ਭੇਖੀ ਪਰੇ ਨਾਹਿ, ਬਿੰਦੂ ਕੇਭੈ ਧਾਰੀਕ ਵੇਗ ਕਰੁਗਾ
ਕਾਇਕੀ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਵਿਰਲੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥੧॥

ਕੇਹੋ ਬਿਰਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ, ਮਾਭਾ ਮਨ ਗੁਰੂ ਆਗ੍ਰਿਹ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਭਛਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਚੁਪ ਹੋਇਓ
॥1॥

ਹਉ ਹਉ ਕਰਤ ਨਹੀ ਸਚੁ ਪਾਈਐ ॥

ਅੰਧਾਰ (ਮੂੰ ਮੇਰੇ)ਰ ਕਾਰੀਰੇ ਬਧ (ਭੇਖੀ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਓ।

ਹਉਮੈ ਜਾਇ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਹਬੋਲੇ ਮਨੁਖੀਰ ਅੰਧਾਰ ਨਿਰੂਪ ਹੋਇਓ, ਬੋਲਬੋਲੇ ਭਾਵਾਨੁ ਪਰਮ ਪਦ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੋਇਓ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਉਮੈ ਕਰਿ ਰਾਜੇ ਬਹੁ ਧਾਵਹਿ ॥

ਰਾਜਾ (ਨਿਯੰਤਰ) ਵਡੇਰ ਅੰਧਾਰ ਕਰਿਓ ਆਉ ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਅਧਾਰ ਰਾਜਾ ਉਪਰੇ ਆਗ੍ਰਿਹ ਕਰਿਓ।

ਹਉਮੈ ਖਪਹਿ ਜਨਮਿ ਮਰਿ ਆਵਹਿ ॥੨॥

ਅੰਧਾਰਗੰਢ ਬੋਲ ਬਰਬਾਦ ਹੋਇਓ ਆਉ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਬਹੁਪ ਜਨਮ ਮਰਨ ਚਕ੍ਰੇ ਪਥਿ ਪੂਨਃ
(ਬੰਦਾਬੰਦ) ਭਵੰਨ ਹੋਇਓ ॥2॥

ਹਉਮੈ ਨਿਵਰੈ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੈ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਗੰਥਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਲੇਕੇ ਸਨ੍ਰੁਸਤ ਅਘੰਕਾਰ ਨਿਰੂਭ ਹੋਇਯਾ ॥

ਚੰਚਲ ਮਤਿ ਤਿਆਗੈ ਪੰਚ ਸੰਘਾਰੈ ॥੩॥

ਏਹਰਿ ਵਧਯੋ ਨਿਯ ਚਕ੍ਰਿਲ ਸਨ ਭਧਰੇ ਅਯੁਗ ਲਗਾਇਆ ॥ ਆਭ ਪਾਸ਼ ਕਾਫ ਭਯਾਪਕ ਬਿਕਾਰਰ ਬਾਂਹਾਰ ਕਰਿਯਾ ॥੩॥

ਅੰਤਰਿ ਸਾਚੁ ਸਹਜ ਘਰਿ ਆਵਹਿ ॥

ਸੇਭੈ ਵਧਯੋ ਸੁਖਸੁਖਰੇ ਬਧਨਾਧ ਬਿਧਨਾਧ ਆਧ, ਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਘਰੇ ਪਹੁੰਚਿਯਾ ॥

ਰਾਜਨੁ ਜਾਣਿ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵਹਿ ॥੪॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਕੂਝੇ ਸੇ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾ ॥੪॥

ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਗੁਰੁ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਵੈ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਚਾਹਾਯੋ ਬ੍ਰਿਯਾ ਦੂਰ ਕਰਿਯੋਅਭਿ, ਯਾਹਾਰ ਕਰਿ ਬਯਾ ਆਧ ॥

ਨਿਰਭਉ ਕੈ ਘਰਿ ਤਾੜੀ ਲਾਵੈ ॥੫॥

ਸੇ ਨਿਰਭਉ ਕੈ ਘਰਿ ਤਾੜੀ ਲਾਵੈ ॥੫॥

ਹਉ ਹਉ ਕਰਿ ਮਰਣਾ ਕਿਆ ਪਾਵੈ ॥

ਸੇਭੈ (ਸ੍ਰੋ, ਸ੍ਰੋ) ਅਭਿਯਾਨ ਏਵੰ ਗਰਿ ਕਰਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਚਾਹਾਯੋ ਕਰਿਯਾ, ਸੇ ਕੇਭੈ ਕਰਿ ਕਰਿਯਾ ॥

ਪੁਰਾ ਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਸੇ ਝਗਰੁ ਚੁਕਾਵੈ ॥੬॥

ਕੇਭੈ, ਸੇਭੈ ਪੁਰੁਸ਼ ਗੁਰੂਯੋ ਬਹਿਭ ਮਿਥਿਯਾ, ਸੇ ਨਿਯਰ ਬਹੁ ਬਾਧ-ਬਿਬਾਧ ਦੂਰ ਕਰਿਯੋ ॥੬॥

ਜੇਤੀ ਹੈ ਤੇਤੀ ਕਿਹੁ ਨਾਹੀ ॥

ਸੇਭੈ ਕੇਭੈ ਸਭ ਅਭਿ, ਬਾਧਰੇ ਕੇਭੈ ਸਭ ਨਾਹੀ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨ ਭੇਟਿ ਗੁਣ ਗਾਹੀ ॥੭॥

ਗੁਰੂਯੋਯੋ ਯਾਨਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਕੇਭੈਯੋ ਗੁਣਬੂਝਿ ਕਰਿਯਾ ॥੭॥

ਹਉਮੈ ਬੰਧਨ ਬੰਧਿ ਭਵਾਵੈ ॥

ਅਛਾਕਾਰ ਮਨੁਬਖਸ਼ੁ ਵਧਨਰੇ ਵਾਝਿਨਿਐ ਆਉ ਚਾਹਾਕੂ ਜਨਮ ਮਰਗ ਚਕੁਰੇ ਰਝੁਧਾਐ।

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥੮॥੧੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਰਾਮਯ ਭਕਤਿ ਕਰਿਲੇ ਹੂੰ ਸੁਖ ਭੋਗਿਲਾਵੈ ॥੮॥੧੩॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉਠਿ ਮਘਲਾ 1 ॥

ਪ੍ਰਥਮੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਾਲੈ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥

ਬਰਪੁਤਰ ਤੁਝਾ ਹੂੰ (ਏਹ ਬਾਬਾਰੇ) ਕਾਲ (ਮੂਰੁਖ)ਰ ਵਧਰੇ ਆਇਐਓ,

ਬ੍ਰਹਮ ਕਮਲੁ ਪਇਆਲਿ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਤੁਝਾ (ਮਿਐ ਨਾਭਿ ਕਮਲਰੇ ਭਉਲੁ ਹੋਐਐਓ ਚਾਹਾਰ ਰਹਬਖ ਜਾਗਿਵਾ ਪਾਐ) ਬ੍ਰਿਖਾਰੇ ਪਠਿ ਕਮਲਰੇ
ਪੁਰੇਵਗ ਕਰਿਐਓ ਆਉ ਪਾਠਾਲਕੂ ਗੋਯਿ ਕਰਿ ਚਾਹਾਕੂ ਕਮਲ (ਯਥਰ)ਯ ਅਭੁ ਯਗ ਪਠਿ ਨਾਹੂੰ।

ਆਗਿਆ ਨਹੀ ਲੀਨੀ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ॥੧॥

ਬੇ ਪੁਰੁਯ ਆਯਾਕੂ ਬਾਕਾਰ ਕਰਿਨਾਹੂੰ ਆਉ ਕੂਮਾਰਗਾਮਾ ਹੋਐ ਪਠਯਥੁ ਰਹਿਐ ॥1॥

ਜੇ ਉਪਜੈ ਸੇ ਕਾਲਿ ਸੰਘਾਰਿਆ ॥

ਏਹ ਦੂਨਿਆਰੇ ਮੋਭਯ ਵਧਯਿ ਮਧ ਜਨੁ ਨੇਯਐ, ਕਾਲ (ਮੂਰੁਖ) ਚਾਹਾਰ ਨਾਯ ਕਰਿਦੇਯਐ।

ਹਮ ਹਰਿ ਰਾਖੇ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਥਰ ਮੋਰ ਰਯਾ ਕਰਿਐਓ, ਕਾਰਗ, ਮੂੰ ਗੁਰੁਯ ਗਯਰ ਚਿਯਨ ਕਰਿਐ ॥1॥ ਰੁਹ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੇ ਦੇਵੀ ਸਭਿ ਦੇਵਾ ॥

ਮਾਯਾ ਬਮਬੁ ਦੇਵਾ-ਦੇਵਯਾਕੂ ਮੂਰੁਯ ਕਰਿਐਐ।

ਕਾਲੁ ਨ ਛੋਡੈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥

ਗੁਰੁਯ ਬੇਵਾ-ਭਕਤਿ ਬਿਨਾ ਮੂਰੁਯ ਕਾਹਾਕੂ ਮਧ ਯਾਏ ਨਾਹੂੰ।

ਓਹੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ॥੨॥

ਕੇਵਲ ਯਥਰ ਹੂੰ ਅਮਰ, ਅਧੁਗਧ ਏਵਾ ਅਭੇਵ ਅਠਯ ॥2॥

ਸੁਲਤਾਨ ਖਾਨ ਬਾਦਿਸਾਹ ਨਹੀ ਰਹਨਾ ॥

“(ଏହି ਬਾਦਸ਼ਾਹ) ਮਹਾਰਾਜਾ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਏਵਾਂ ਵਾਦਗਾਹ ਕਰਾਏ ਰਹਿੰਦੇ ਨਾਹੀ (ਕਾਰਜ ਕਾਲ ਅਚਲ ਅਚਛੇ) ।

ਨਾਮਹੁ ਭੂਲੈ ਜਮ ਕਾ ਦੁਖੁ ਸਹਨਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮ ਨੂੰ ਭੋਲ੍ਹਣ ਕਰੇ ਬੇਅਹੰਕਾਰ (ਮੂਢ) ਦੁਖ ਸਹਾਰੇ ॥

ਮੈ ਧਰ ਨਾਮੁ ਜਿਉ ਰਾਖਹੁ ਰਹਨਾ ॥੩॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਰੇ ਬਾਹਰ (ਕੇਵਲ) ਨਾਮ ਅਤੇ, ਮੇਰੇ ਦੂਰੇ ਮੇਰੇ (ਬੁਝੇ ਦੁਖ) ਰੱਖਿਆ, ਮੈਂ ਬੇਅਹੰਕਾਰ ਹੋ ਰਹਿੰਦਾ ॥੩॥

ਚਉਧਰੀ ਰਾਜੇ ਨਹੀ ਕਿਸੈ ਮੁਕਾਮੁ ॥

ਰਾਜਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਚੌਧਰੀ ਕਾਹਲੇ ਮੱਥੇ ਏਵਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਨਿਵਾਸ ਨਾਹੀ।

ਸਾਹ ਮਰਹਿ ਸੰਚਹਿ ਮਾਇਆ ਦਾਮ ॥

ਬਾਹਰੀ ਮਨ-ਬੰਧਨ ਬੰਨ੍ਹ ਕਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਭਯਾਨ ਦੇਖਦਾ।

ਮੈ ਧਨੁ ਦੀਜੈ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ॥੪॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਰੇ ਨਿਯਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਨਾਮ ਦੇ ਮਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ॥੪॥

ਰਯਤਿ ਮਹਰ ਮੁਕਦਮ ਸਿਕਦਾਰੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ, ਬਾਹਰ, ਪ੍ਰਦਾਨ ਏਵਾਂ ਚੌਧਰੀ ਕੇਵਲੇ ਮੱਥੇ

ਨਿਹਚਲੁ ਕੋਇ ਨ ਦਿਸੈ ਸੰਸਾਰੈ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਦੇਖੇ ਏਵਾਂ,

ਅਫਰਿਉ ਕਾਲੁ ਕੁੜੁ ਸਿਰਿ ਮਾਰੈ ॥੫॥

ਅਨਿਵਾਰੀ ਮੌਤ ਮੇਰੇ-ਮੇਰੇ ਲਿਖੇ ਮਿਥਾ। ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੇ ਮੁਖ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਦਾ ॥੫॥

ਨਿਹਚਲੁ ਏਕੁ ਸਚਾ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥

ਕੇਵਲ ਇਕ ਸਚਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋਂ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦਾ ਵਾਲਾ ਅਚਛੇ,

ਜਿਨਿ ਕਰਿ ਸਾਜੀ ਤਿਨਹਿ ਸਭ ਗੋਈ ॥

ਮੇਰੇ ਏਵਾਂ ਬੁਝੇ ਰਚਨਾ ਕਰਦੇ, ਬੇ ਯੋਗ ਦੇ ਬੁਝੇ ਬਿਨਾਸ ਕਰਦੇ।

ਓਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਪੈ ਤਾਂ ਪਤਿ ਹੋਈ ॥੬॥

ਮੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਗੁਰੂਆਂ ਆਗਿਆਂ ਨੂੰ ਆਇ ਮਨੁਬੰਧੁ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਯਾਗੀ ਨੀਂ, ਬੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਹੂੰ ਗੋਆ ਪੁਾਬੁ
ਹੋਇਆ ॥6॥

ਕਾਜੀ ਸੇਖ ਭੇਖ ਫਕੀਰਾ ॥

ਕਾਜੀ, ਗੋਬਿੰਦ ਆਦਿ ਧਾਰਮਿਕ ਪਰਿਪਾਸ਼ਤਾਂ ਦੇ ਧੰਨ

ਵਡੇ ਕਹਾਵਹਿ ਹਉਮੈ ਤਨਿ ਪੀਰਾ ॥

ਨਿਯਮ ਨਿਯਮ ਮਨੁਬੰਧੁ ਕਹਿਓ, ਕਿਉਂ, ਅਧਿਕਾਰ ਵਗਏ ਭਾਗਿਆਂ ਗੰਗੇਰੇ ਪਾਏ ਆ।

ਕਾਲੁ ਨ ਛੋਡੈ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਧੀਰਾ ॥੭॥

ਬੰਧੁਗੁਰੂਆਂ ਆਗਿਆਂ ਦੇ ਨਾਮ (ਮਨੁਬੰਧੁ) ਭਾਗਿਆਂ ਛਾਡੇ ਨਾਹੀ ॥7॥

ਕਾਲੁ ਜਾਲੁ ਜਿਹਵਾ ਅਰੁ ਨੈਣੀ ॥

ਮਨੁਬੰਧੁ ਦੇ ਧੰਨ ਮਨੁਬੰਧੁ ਦੇ ਧੰਨ ੭ ਨੇੜੇ ਭਾਗਿਆਂ ਆ।

ਕਾਨੀ ਕਾਲੁ ਸੁਣੈ ਬਿਖੁ ਬੈਣੀ ॥

ਮਨੁਬੰਧੁ ਭਾਗਿਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਧੰਨਿਆਂ ਆ, ਮੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਬੇ ਬਿਖਾਭ ਕਰਾ ਗੁਰਗ ਕਰਿਆ।

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਮੂਠੇ ਦਿਨੁ ਰੈਣੀ ॥੮॥

ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਨਾਮ ਦੇ ਨਾਮ ਮਨੁਬੰਧੁ ਦੇ ਨਾਮ (ਆਤਮਿਕ ਗੁਣਿਆਂ) ਨੂੰ ਛੋਡੇ ਹੋਇਆ ॥8॥

ਹਿਰਦੈ ਸਾਚੁ ਵਸੈ ਹਰਿ ਨਾਇ ॥

ਮੇਠੇ ਪੁਰੁਸ਼ੁਆਂ ਦੇ ਮਨੁਬੰਧੁ ਦੇ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਆ ਆ ਅਤੇ ਮੇਠੇ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਦੇ ਮਨੁਬੰਧੁ ਕਰਿਆ,

ਕਾਲੁ ਨ ਜੋਹਿ ਸਕੈ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥

ਮਨੁਬੰਧੁ ਭਾਗਿਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਹੀ, ਮੇਠੇ ਦੇ ਨਾਮ ਗੁਣ ਗਾਇਆ

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ ॥੯॥੧੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰਮੁਖੀ ਗਣਿਆਂ ਦੇ ਹੂੰ ਰਹਿਓ ॥6॥14॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਬੋਲਹਿ ਸਾਚੁ ਮਿਥਿਆ ਨਹੀ ਰਾਈ ॥

ਬੋਲਹੇ ਵਾਕੀ ਬੰਧੁ ਦੇ ਹੂੰ ਬੋਲਿਆ ਆ ਅਤੇ ਬੋਲ੍ਹੇ ਦੇ ਭੇਦੇ ਮਾਫ਼ ਨੀਯਾ ਨਾਯਾ।

ਚਾਲਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ॥

ਹਿੰਦੁ ਗੁਰੂਆ ਬਾਧਿਥਰੇ ਰਹਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਭੂਕੂਮ ਅਨੂਬਾਹੇ ਚਾਲਿਆ ॥

ਰਹਹਿ ਅਤੀਤ ਸਚੇ ਸਰਣਾਈ ॥੧॥

ੴ ਪਰਿ ਕਾਧਿ ਬਧਾ (ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ) ਆ ਗਏਰੇ ਹੂੰ ਨਿਕੰਬੁ ਰਹਿਆ ॥੧॥

ਸਚ ਘਰਿ ਬੈਸੈ ਕਾਲੁ ਨ ਜੋਰੈ ॥

ਬੇ ਬਧਾਰ ਗੁਰੂਰੇ ਕਾਬ ਕਰਿਆ ॥ ਆਉ ਭਾਵਾਕੂ ਬੁਝਿ ਕਰੇਨਾਹੂੰ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਉ ਆਵਤ ਜਾਵਤ ਦੁਖੁ ਮੇਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਿਛੁ, ਬੇਬੁਝਾਰੀ ਕਾਧਿ ਯਗਤਰੇ ਯੁਗ-ਮਰਗ ਚਕਰੇ ਰਹਿਆ ॥ ਆਉ ਬਾਬਾਹਿਕ ਮੋਹਰ ਪਾਭਾ ਬਹੁ ਕਰਿਆ ॥੧॥ ਰੁਖ ॥

ਅਪਿਉ ਪੀਅਉ ਅਕਥੁ ਕਥਿ ਰਹੀਐ ॥

ਨਾਮ ਅਨੂਭ ਪਾਨ ਕਰਿ ਭਯਾ ਅਨਭ ਯਕਰਕਾ ਮਹਿਮਾ-ਬੂਭਿ ਕਰਿ ਹੂੰ ਆਨੁਬੂਭਰੇ ਬੁਝਿ ਰਹਿਯਾਹੇ,

ਨਿਜ ਘਰਿ ਬੈਸਿ ਸਹਜ ਘਰੁ ਲਹੀਐ ॥

ਬੇਬੁ ਆਨੁਬੂਭਰੇ ਕਬਿ ਪੁਬਭਭਾਰ ਗੁਰੂ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਯਾਹੇ,

ਹਰਿ ਰਸਿ ਮਾਤੇ ਇਹੁ ਸੁਖੁ ਕਹੀਐ ॥੨॥

ੴ ਪੁਬਭਭਾਰ ਭਾਵਾਕੂ ਪੁਾਬੁ ਹੇਵਾ ਕੁਝਾਯਾ, ਹਿੰਦੁ ਪੁਭੂਆ ਅਨੂਭ ਭਾਰਾ ਅਨੂਭ ਯਾ ॥੨॥

ਗੁਰਮਤਿ ਚਾਲ ਨਿਹਚਲ ਨਹੀ ਡੋਲੈ ॥

ਗੁਰੂਆ ਗੰਥਾ ਅਨੂਬਾਹੇ ਯਾਵਨ ਆਚਰਗ ਕਰਿਕਾ ਭਾਰਾ ਆਮੋਲਿਭ ਨਹੋਯਾ ਬੁਝਿ ਹੋਯਾਹੇ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਚਿ ਸਹਜਿ ਹਰਿ ਬੋਲੈ ॥

ਗੁਰੂਆ ਗੰਥਾ ਭਾਰਾ ਬੇ ਬਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਪੁਭੂਆ ਬਧਾਨਾਮਰ ਭਯਾਰਗ ਕਰਿਆ ॥

ਪੀਵੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਤੁ ਵਿਰੋਲੈ ॥੩॥

ਬੇ ਅਨੂਭ ਪਾਨ ਕਰਿਆ ॥ ਆਉ ਕਾਬੁਕਿਭਾਕੂ ਗੋਯਾ ਅਯਗਾ ਕਰਿਨਿ ॥੩॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਖਿਆ ਦੀਖਿਆ ਲੀਨੀ ॥

ਬਦਗੁਰੂਆ ਕਰੰਨ ਕਰਿ ਮੂੰ ਭਾਵਾਕੂ ਠਾਨੁ ਕਾਥਾ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਅਛਿ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿਓ ਅੰਤਰ ਗਤਿ ਕੀਨੀ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯ ਮਨ ੴ ਭਨ ਗੁਰੂਆ ਅਪੰਭ ਕਰਿ ਨਿਯ ਅਭੁਭ ਕਰਗਰ ਬਥਾਨ ਕਰਿਛਿ ॥

ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਪਾਈ ਆਤਮੁ ਚੀਨੀ ॥੪॥

ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਕੂਝਿ ਵਾਰਾ ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀਰਾਮ ਸ੍ਰੀਰਾਮ ਅਨੁਭਵ ਕਰਿਐ ॥੪॥

ਭੋਜਨੁ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਸਾਰੁ ॥

ਯੇਯੋਂ ਵਧੈ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮੁ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਭੋਜਨੁ ਵਧਾਇਐ,

ਪਰਮ ਹੰਸੁ ਸਚੁ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ ॥

ਯੇ ਪਰਮਹੰਸੁ ਵਧੈਐ ਆਪਣੇ ਭਾਗਿ ਅਨੰਤ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੋਤਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਹੋਇਐ।

ਜਹ ਦੇਖਉ ਤਹ ਏਕੰਕਾਰੁ ॥੫॥

ਯੇ ਯੋਗਦਾਤਾ ਪਦੁ ਵਧੈਐ, ਯੇਯੋਂ ਏਕੰਕਾਰੁ ਪਾਇਐ ॥੫॥

ਰਹੈ ਨਿਰਾਲਮੁ ਏਕਾ ਸਚੁ ਕਰਣੀ ॥

ਏਕੰਕਾਰੁ (ਮੋਹ-ਮਾਯਾ) ਨਿਰੰਤਰ ਰਹੈਐ ਆਪਣੇ ਕੇਵਲ ਗੁਣਕਰਣ ਕਰਿਐ,

ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਸੇਵਾ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ॥

ਯੇ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਐ ਆਪਣੇ ਗੁਣ ਚਰਣਿ ਸੇਵਾ ਕਰਿਐ।

ਮਨ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਚੁਕੀ ਅਹੰ ਭ੍ਰਮਣੀ ॥੬॥

ਭਾਗਿ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਚੁਕੀ ਅਹੰ ਭ੍ਰਮਣੀ ॥੬॥

ਇਨ ਬਿਧਿ ਕਉਣੁ ਕਉਣੁ ਨਹੀ ਤਾਰਿਆ ॥

ਏਕੰਕਾਰੇ ਕਾਇਆ ਕਾਇਆ ਪੁਰੁਸ਼ ਬੰਦੁ ਪਾਇਐ ਨਾਇਐ?

ਹਰਿ ਜਸਿ ਸੰਤ ਭਗਤ ਨਿਸਤਾਰਿਆ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਮਨੁ ਭਾਗਿ ਬੰਦੁ ਏਕੰਕਾਰ ਕਰਿਐ।

ਪ੍ਰਭ ਪਾਏ ਹਮ ਅਵਰੁ ਨ ਭਾਰਿਆ ॥੭॥

ੴ ਕੀਰਤਨੁ ਸ੍ਰੀ ਪਾਠਿਯਾਯਿ ਅੰਤਿ ੴ ਅੰਤਿ ਅੰਤਿ ਕਾਹਾਨੂ ਖੋਲ੍ਹਨਾਇ ॥੭॥

ਸਾਚ ਮਹਲਿ ਗੁਰਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ ॥

ਗੁਰੂਨਾਮੋ ਅੰਤਿ ਅੰਤਿ ਪੁਰਾਣੁ ਬੰਦੁ ਮੰਦਿਰੇ ਦਰਸਨੁ ਕਰਾਇਯਾ ॥

ਨਿਹਚਲ ਮਹਲੁ ਨਹੀ ਛਾਇਆ ਮਾਇਆ ॥

ਪੁਰਾਣੁ ਅੰਤਿ ਮੰਦਿਰੇ ਅੰਤਿ ਅੰਤਿ, ਅੰਤਿ ਮੰਦਿਰੇ ਪੁਰਾਣੁ ਨਾਇ,

ਸਾਚਿ ਸੰਤੋਖੇ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥੮॥

ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ॥੮॥

ਜਿਨ ਕੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥

ਮਾਇਆ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ,

ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਈ ॥

ਭਾਇਆ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ

ਨਾਨਕ ਸਾਚਿ ਨਾਮਿ ਮਲੁ ਖੋਈ ॥੯॥੧੫॥

ਬੰਦੁ ਨਾਨਕ! ਬੰਦੁ ਨਾਨਕ ਬੰਦੁ ਨਾਨਕ ਬੰਦੁ ਨਾਨਕ ਬੰਦੁ ਨਾਨਕ ॥੯॥੧੫॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਰਾਮਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਰਾਪੈ ਜਾ ਕਾ ॥

ਮੋਢੀ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ,

ਉਪਜੰਪਿ ਦਰਸਨੁ ਕੀਜੈ ਤਾ ਕਾ ॥੧॥

ਭਾਇਆ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ॥੧॥

ਰਾਮ ਨ ਜਪਹੁ ਅਭਾਗੁ ਤੁਮਾਰਾ ॥

ਬੰਦੁ ਭਾਇਆ! ਮੋਢੀ ਰਾਮਿ ਭਾਇਆ ਕਰੁ ਨਾਇ, ਭਾਇਆ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ

ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸ੍ਰੋਗ ਸ੍ਰੋਗਰੇ ਆਮਯੁ ਪੁਰੁ ਰਾਮੁ ਹੋ ਆਗੈਰਾਧ ਦੇਯਯਾਏ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮੁ ਜਪੈ ਜਨੁ ਪੂਰਾ ॥

ਮੇਯੈ ਕਾਯਿ ਗੁਰੁਕਾ ਮਠਿ ਭਾਰਾ ਰਾਮਕਾ ਨਾਮੁ ਯਹ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇਯੈ ਕਾਯਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਿਯਾਏ।

ਤਿਤੁ ਘਟ ਅਨਹਤ ਬਾਜੇ ਤੂਰਾ ॥੨॥

ਏਧਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾਯਿ ਸ੍ਵਦਯਰੇ ਅਨਾਹਤ ਮਧੂਰ ਕਾਯਾ ਕਾਯਿਯਾਏ ॥੨॥

ਜੇ ਜਨ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਪਿਆਰਿ ॥

ਮੇਯੈ ਕਾਯਿ ਰਾਮ ਏਕਾ ਰਾਮਕਾ ਯਯਿਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾਏ,

ਸੇ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥੩॥

ਭਾਖਾਯੁ ਯਯਿਰ ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿ ਯਕਸਾਗਰੁ ਕਸਾਯੁ ਧਿਅਯਿ ॥੩॥

ਜਿਨ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੋਈ ॥

ਮੇਯੈ ਲੋਕਕਰ ਸ੍ਵਦਯਰੇ ਸ੍ਰੀ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕਾਯ ਕਰਿਯਾਏ,

ਤਿਨ ਕਾ ਦਰਸੁ ਪਰਸਿ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥੪॥

ਭਾਖਾਰ ਦਰਸਨ ਕਰਿਲੇ ਆਦਿਕ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਏ ॥੪॥

ਸਰਬ ਜੀਆ ਮਹਿ ਏਕੇ ਰਵੈ ॥

ਸਰਬੁ ਯਾਵਰ ਅਯੁਰੇ ਏਕ ਯਯਿਰ ਯਾਯਾਏ,

ਮਨਮੁਖਿ ਅਹੰਕਾਰੀ ਫਿਰਿ ਜੁਨੀ ਭਵੈ ॥੫॥

ਅਯੁਕਾਰੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਅਯੁਰੇ ਮਾਨਿਰੇ ਕੂਯਾਏ ॥੫॥

ਸੇ ਬੁਝੈ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਏ ॥

ਯਾਯਾਯੁ ਸਦਗੁਰੁ ਮਿਲਿਯਾਏ, ਭਾਖਾਯੁ ਯਾਯ ਹੋਯਾਏ।

ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ ਗੁਰ ਸਬਦੇ ਪਾਏ ॥੬॥

ਏਧਰਿ ਪ੍ਰਾਗੈ ਨਿਯ ਅਯੁਰੇ ਨਿਰੁਯ ਕਰਿ ਗੁਰੁਕਾ ਯਯਰੇ ਲਾਯ ਹੋਯਾਯੁ ਯਯਾਯੁ ਕਰਿਯਾਏ ॥੬॥

ਅਰਧ ਉਰਧ ਕੀ ਸੰਧਿ ਕਿਉ ਜਾਨੈ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ੍ਵਰੁਪ ਆਤਮਾ ਮਿਲਨ ਬਿਸਯਰੇ ਮਨੁਸ਼ਯ ਕੋਧਰਿ ਯਾਯਿ ਪਾਰਿਯਾਏ?

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੰਧਿ ਮਿਲੈ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ॥੭॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਯਾਓ ਏਕੰ ਮਨਰ ਬਛੇੜਾਬ ਝਾਰਾ ਜੀਵਾਨ੍ਹਾ ਪੁਰੂਕਾ ਮਿਲਨਰੇ ਲੀਨ ਬੂਧ ॥7॥

ਹਮ ਪਾਪੀ ਨਿਰਗੁਣ ਕਉ ਗੁਣੁ ਕਰੀਐ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਆਮੇ ਜੀਵ ਗੁਣਵਿਵਾਨ ਏਕੰ ਪਾਪੀ ਅਰੂ, ਆਯ ਆਮਕੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਗੁਣਾਵਾਨ ਕਰਿਓਅ।

ਪ੍ਰਭ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਤਰੀਐ ॥੮॥੧੬॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਮੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਪੁਰੂ ਵਯਾਰ ਘਰਕੂ ਆਬਛਿ, ਬੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਜੀਵ ਭਵਬਾਗਰਕੂ ਪਾਰ
ਬੇਅਯਾਵ ॥8॥16॥

ਸੋਲਹ ਅਸਟਪਦੀਆ ਗੁਆਰੇਰੀ ਗਉੜੀ ਕੀਆ ॥

ਬੇਅਯਾਵ ਅਝੁਪਵੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਗਯਓ ॥

ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੧

ਗਯਓ ਬੈਰਾਗਣੀ ਮਹਲਾ 1 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਥਾਰ ਏਕ ਅਚਛਿ, ਯਾਵਾਯੁ ਬਵਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪਾਯ ਬੂਧ।

ਜਿਉ ਗਾਈ ਕਉ ਗੋਇਲੀ ਰਾਖਹਿ ਕਰਿ ਸਾਰਾ ॥

ਮੇਧਰਿ ਏਕ ਗਾਯਾਯ ਨਿਯ ਗਾਯਕੂ ਵੇਯੁਥਾਧ,

ਅਹਿਨਿਸਿ ਪਾਲਹਿ ਰਾਖਿ ਲੇਹਿ ਆਤਮ ਸੁਖੁ ਧਾਰਾ ॥੧॥

ਬੇਧਰਿ ਝੁੰ ਪੁਰੂ ਪ੍ਰਾਣੀਕੂ ਧਿਨ ਰਾਓ ਪੋਬਾਬ ਏਕੰ ਰਬਾ ਕਰਿਥਾਛਿ ਆਯ ਭਾਵਾਰ ਬ੍ਰਵਯਰੇ ਆਮ੍ਰਿਕ ਬ੍ਰੁਯ
ਬ੍ਰੁਧਿਓ ਕਰਿਥਾਛਿ ॥1॥

ਇਤ ਉਤ ਰਾਖਹੁ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੇ ਧਿਨਵਯਾਨੂ ਯਥਾਰ! ਯਵਲੋਕ ਏਕੰ ਪਰਲੋਕਰੇ ਮੇਾਰ ਰਬਾ ਕਰ।

ਤਉ ਸਰਣਾਗਤਿ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਮੂੰ ਭੋਰ ਗਰਗਰੇ ਆਬਿਛਿ, ਐਥੁਪਾਯ, ਮੇਰਾ ਯਪਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵ੍ਰਿਥਿ ਕਰ ॥1॥ਰੂਧ॥

ਜਹ ਦੇਖਉ ਤਹ ਰਵਿ ਰਹੇ ਰਖੁ ਰਾਖਨਹਾਰਾ ॥

ਹੇ ਰਬਕ ਪੁਰੂ! ਮੇਯਓਕਿ ਮਧ ਮੂੰ ਵੇਯੁਥਾਧ, ਬੇਠਾਰੇ ਚੂਮੇ ਬਵਵਪਾਪਕ ਅਛ, ਮੇਾਰ ਰਬਾ ਕਰ।

ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਭੁਗਤਾ ਤੂੰਹੈ ਤੂੰ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰਾ ॥੨॥

ਹੇ ਯੋਗੀ! ਧਨ ਦੇਵਾ ਕਾਲਾ ਧਾਤਾ ਅਰੁ, ਤੂੰ ਹੋਂ ਭੋਗੀਵਾ ਕਾਲਾ ਆਯੁ ਤੂੰ ਹੋਂ ਮੋਰਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਆਖਾਰ ਅਰੁ
॥੨॥

ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ ਅਧ ਉਰਧੀ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰਾ ॥

ਜਾਨਕੂ ਭਾਵਿਕਾ ਚਿਤ੍ਰਿਕਾ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਿਯ ਕਰਮ ਅਨੂਬਾਹੇ ਨਿਸ਼ਕੂ ਆਇਯਾ ਅਧਿਕਾ ਭਯਕੂ ਮਾਯਾਯਾ।

ਬਿਨੁ ਉਪਮਾ ਜਗਦੀਸ ਕੀ ਬਿਨਸੈ ਨ ਅੰਧਿਆਰਾ ॥੩॥

ਬ੍ਰਹ੍ਮੇਰ ਬ੍ਰਾਹਮੀ ਜਗਦੀਸ਼ਯ ਭਧਮਾ ਬਿਨਾ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਰ ਅਭਿਕਾਰ ਧੂਰ ਬ੍ਰਹ੍ਮਣਾਹਿੰ ॥੩॥

ਜਗੁ ਬਿਨਸਤ ਹਮ ਦੇਖਿਆ ਲੇਭੇ ਅਹੰਕਾਰਾ ॥

ਯੋਗ ਏਵੰ ਅਭਿਮਾਨਹੇ ਧਾਇ ਸ੍ਰੋਂ ਜਗਤਰ ਬਿਨਾਸਿ ਹੋਵਾ ਦੇਖੁਛਿ।

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਸਚੁ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ॥੪॥

ਗੁਰੂਯ ਥੇਵਾ ਭਾਰਾ ਧਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਏਵੰ ਮੋਕਸ਼ਰ ਬਯਾ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਾ ॥੪॥

ਨਿਜ ਘਰਿ ਮਹਲੁ ਅਪਾਰ ਕੇ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸੇਈ ॥

ਅਨੰਤ ਧਰਮੇਸ਼੍ਵਰਯ ਆਨੰਦਰੂਪ ਪ੍ਰਾਣੀਰ ਨਿਯ ਫੁਲ੍ਲ ਗ੍ਰਹੇਰੇ ਵਿਧਾਮਾਨ ਅਛਿ ਆਯੁ ਥੇਹਿ ਧਰਮੇਸ਼੍ਵਰ
ਅਧਾਰ ਅਚਿਤ੍ਰਿ।

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਥਿਰੁ ਕੇ ਨਹੀ ਬੁਝੈ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥੫॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕਿਛਿ ਮਧ ਬ੍ਰਿਰ ਨਾਹਿੰ, ਯੋਗਯਕ ਵੋਧ ਭਾਰਾ ਆਨੰਦ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਾ ॥੫॥

ਕਿਆ ਲੈ ਆਇਆ ਲੇ ਜਾਇ ਕਿਆ ਫਾਸਹਿ ਜਮ ਜਾਲਾ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਏਹਿ ਜਗਤਰੇ ਤੁਮੇ ਕਯ ਨੇਯ ਆਇਛ ਆਯੁ ਮੁਕੁਤ ਧਾਮਾ ਲ ਗਾਯਕ ਤ ਕਯ ਨੇਯ ਮਿਵ?

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉਠਿ ਮਝਲਾ 1 ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝਿ ਲੇ ਤਉ ਹੋਇ ਨਿਬੇਰਾ ॥

ਹੇ ਜਿਯਾਸੁ! ਯਦਿ ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਯਕ੍ਰਿਕਾ ਮਹਿਮਾਕੂ ਕੂਝੁ ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਚਾਹਾਕੂ ਯਥਾ ਮਰਗ ਚਕ੍ਰੂ
ਮੂਢਿ ਪ੍ਰਾਧੁ ਹੋਯਾਯਾ।

ਘਰਿ ਘਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨਾ ਸੇ ਠਾਕੁਰੁ ਮੇਰਾ ॥੧॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਯਾਹਾਰ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ (ਪਵਿਤ੍ਰ) ਅਚੇ ਆਯ ਚਾਹਾਕਾ ਨਾਮ ਪੁਰੋਧਾਕ ਯੁਧਮਰੇ ਰਹਿਯਾਯ,
ਬੇਹਿ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰ ਅਚਾਢਿ॥1॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਨ ਛੁਟੀਐ ਦੇਖਹੁ ਵੀਚਾਰਾ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਗਯ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ਯਰ ਮੂਢਿ ਯੁਧਨਾਹਿ, ਯਹਿ ਕਥਾ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ ਦੇਖਾ।

ਜੇ ਲਖ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹੀ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਅੰਧਿਆਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯ ਲਖੇ ਧਰਮ-ਕਰਮ ਕਰੂ, ਪਰਛੁ, ਗੁਰੂਕਾ ਯਾਨ ਬਿਨਾ ਅਯਾਰ ਹਿ ਅਯਾਰ ਹੋਯਾਯਾਯ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਅੰਧੇ ਅਕਲੀ ਬਾਹਰੇ ਕਿਆ ਤਿਨ ਸਿਉ ਕਹੀਐ ॥

ਆਮੇ ਚਾਹਾਕੂ ਕਗ ਕਹਿਪਾਰਿਕਾ, ਯਿਯ ਯਾਨਰੇ ਅਯ ਯਵੰ ਕੂਢਿ ਬਿਯਾਨ ਅਚੇ?

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪੰਥੁ ਨ ਸੁਝਈ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਨਿਰਬਹੀਐ ॥੨॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਬਧਯਰ ਮਾਰਗ ਦੇਖਾਯਾਯ ਨਾਹਿ, ਚੇਚੇ ਮਨੁਸ਼ਯ ਕੇਯੋ ਨਿਰਬਾਹਰੇ ਚਾਲੇ? ॥2॥

ਖੇਟੇ ਕਉ ਖਰਾ ਕਹੈ ਖਰੇ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੈ ॥

ਨਕਲਿਕੂ ਮਨੁਸ਼ਯ ਅਬਲਿ ਕਹਿਯਾਯ ਆਯ ਅਬਲਿਕ ਮੂਢਯ ਯਾਗਿਪਾਰੇ ਨਾਹਿ।

ਅੰਧੇ ਕਾ ਨਾਉ ਪਾਰਖੁ ਕਲੀ ਕਾਲ ਵਿਡਾਣੈ ॥੩॥

ਯਹਿ ਕਲਿਯੁਗਰ ਬਧਮ ਆਯੁਧਯਯਨਕ ਅਚੇ ਮੇ ਯਾਨਯਾਨ ਮਨੁਸ਼ਯਕੂ ਅਕਲਮਯ ਕੂਯਾਯਾਯ ॥3॥

ਸੂਤੇ ਕਉ ਜਾਗਤੁ ਕਹੈ ਜਾਗਤ ਕਉ ਸੂਤਾ ॥

ਬਧ ਅਯੁਯ ਕਥਾ ਯਹਾ ਮੇ ਦੂਨਿਯਾ ਅਯਾਨਯਾਰ ਨਿਧਾਰੇ ਗੋਯਯਕਾ ਮਨੁਸ਼ਯਰ ਯਾਗੁਧਿ ਕਰਿਯਾਯ ਆਯ
ਮੇਯੋ ਮਨੁਸ਼ਯ ਯਗਕਾਯਕ ਯਯਿਰੇ ਯਾਗੁਧ ਰਹਿਯਾਯ ਚਾਹਾਕੂ ਦੂਨਿਯਾ ਗੋਯਯਕਾ ਕਹੇ ।

ਜੀਵਤ ਕਉ ਮੂਆ ਕਹੈ ਮੂਏ ਨਹੀ ਰੋਤਾ ॥੪॥

ਮੇਯ ਭਯੰਕਰ ਭਗਵਾਨ ਭਯੰਕਰੇ ਮਗ੍ਧ ਰਹਿਯਾ, ਚਾਹਾਕੂ ਦੂਜਿਆ ਮੁਠ ਕਹਿਯਾ ਆਭ ਕਿਛੁ, ਵਾਸੁਵਰੇ
ਮੁਠਕ ਪਾਯੋ ਬਿਲਾਪ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ॥੪॥

ਆਵਤ ਕਉ ਜਾਤਾ ਕਹੈ ਜਾਤੇ ਕਉ ਆਇਆ ॥

ਹਿੰਦ ਆਬੁਛਿ, ਬੇ ਕਹਿਯਾ ਯਾਭਛਿ ਭੀ ਹਿੰਦ ਯਾਭਛਿ ਚਾਹਾਕੂ ਆਬਿਛਿ ਕਹਿਯਾ।

ਪਰ ਕੀ ਕਉ ਅਪੁਨੀ ਕਹੈ ਅਪੁਨੇ ਨਹੀ ਭਾਇਆ ॥੫॥

ਮਨੁਸ਼ਧ ਪਰਕੂ ਨਿਯਰ ਕਹਿਯਾ ਆਭ ਨਿਯਰਕੂ ਪਸਖ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ॥੫॥

ਮੀਠੇ ਕਉ ਕਉੜਾ ਕਹੈ ਕੜੁਏ ਕਉ ਮੀਠਾ ॥

ਮਾਫ਼ਾ ਮਿਠਾ ਅਰੇ। ਚਾਹਾਕੂ ਬੇ ਕਭਾ ਕਹਿਯਾ ਆਭ ਕਭਾਕੂ ਮਿਠਾ ਕਹਿਯਾ।

ਰਾਤੇ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਹਿ ਐਸਾ ਕਲਿ ਮਹਿ ਡੀਠਾ ॥੬॥

ਭਗਵਾਨ ਭਯੰਕਰੇ ਮਗ੍ਧ ਪ੍ਰਵਾ ਭਯੰਕਰ ਦੂਜਿਆ ਨਿਸ਼ਾ ਕਰਿਯਾ, ਦੂਜਿਆਰੇ ਆਪਰਿ ਚਮਾਫ਼ਾ ਸੁੰ ਕਲਿਯੁਗਰੇ
ਵੇਯੁਭਿ ॥੬॥

ਚੇਰੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ ਠਾਕੁਰੁ ਨਹੀ ਦੀਸੈ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧ ਵਾਸੀ (ਮਾਯਾ)ਰ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾ, ਪਰਕੂ, ਠਾਕੁਰਕੂ ਬੇ ਵੇਯੋ ਨਾਹਿ।

ਪੇਖਰੁ ਨੀਰੁ ਵਿਰੇਲੀਐ ਮਾਖਨੁ ਨਹੀ ਰੀਸੈ ॥੭॥

ਪੋਯਾਰੀਰ ਯਯ ਮਛਨ ਕਲੇ ਯਯੁਗੀ ਵਾਯਾਰਿਵ ਨਾਹਿ ॥੭॥

ਇਸੁ ਪਦ ਜੇ ਅਰਥਾਇ ਲੇਇ ਸੇ ਗੁਰੁ ਹਮਾਰਾ ॥

ਹਿੰਦ ਆਪਿ ਪਰਮ ਅਰਥਾਰ ਅਧੰਕੂ ਰੂਝਿਯਾ, ਬੇ ਮੋਰ ਗੁਰੁ ਅਰਥਿ।

ਨਾਨਕ ਚੀਨੈ ਆਪ ਕਉ ਸੇ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ ॥੮॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਹਿੰਦ ਨਿਯ ਆਪ੍ਰਕੂਪਕੂ ਰੂਝਿਯਾ, ਬੇ ਅਨਭ ਆਪ ਅਪਾਰ ਅਰਥਿ ॥੮॥

ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਆਪੇ ਭਰਮਾਇਆ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੁੰ ਬਰਵਪਾਪਕ ਅਰਥਿ ਆਭ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੁੰ ਪ੍ਰਾਣੀਕੂ ਕੁਮਾਰਗਾਮੀ ਕਰਾਯਾਥਿ।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਬੁਝੀਐ ਸਭੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ਸਮਾਇਆ ॥੯॥੨॥੧੮॥

ਗੁਰੁਕ ਕੁਪਾਰੁ ਮਨੁਸ਼ਧ ਆਫ਼ਾ ਰੂਝਿਯਾ ਮੇਯ ਯਥਰ ਬਰਵਪਾਪਕ ਅਰਥਿ ॥੯॥੨॥੧੮॥

ରାଗ ଗଉଡ଼ି ଗୁଆରେରୀ ନହଲା 3 ଅଷ୍ଟପଦୀ

ଇଶ୍ଵର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସବୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପାଇହୁଏ ।

ଈଶ୍ଵରଙ୍କୁ ବିସ୍ମୃତ କରି ମାୟା ଠାରେ ମୋହ ହିଁ ମନକୁ ଅପବିତ୍ର କରିଦିଏ ।

ଦ୍ଵିଧା କାରଣରୁ ମୋହ-ମାୟାରେ ଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଥିବା ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ମରଣ ଚକ୍ରରେ ପଡ଼ି ଥାଏ ॥ ୧ ॥

ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବର ମନର ଅପବିତ୍ରତା ସେତେବେଳେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିବୃତ୍ତ ହୁଏନାହିଁ,

ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ନାମରେ ଲିପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ଏହି ସଂସାରର ମୋହ ଯାହା କିଛି ମଧ୍ୟ ବୃଣ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ଏହା ସବୁ ଅପବିତ୍ରତାର ମୂଳ ଅଟେ ।

ପରିଣାମ ସ୍ବରୂପ ପ୍ରାଣୀ ପୁନଃ ପୁନଃ ମାରି ଜନ୍ମ ନିଏ ॥୨॥

ସୂଚକ ଅଗ୍ନି, ପବନ ଏବଂ ଜଳରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟେ ।

ଆମେ ଯେଉଁ ଭୋଜନ ସେବନ କରୁ, ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱଚ୍ଛ (ଅପବିତ୍ର) ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି ॥୩॥

ମନୁଷ୍ୟର କର୍ମରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି, କାରଣ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପୂଜା ଅର୍ଚ୍ଚନା କରିଥାଏ ।

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରେ ମଗ୍ନ ହେଲେ ମନ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ ॥4॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਐ ਸੂਤਕੁ ਜਾਇ ॥

ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਲੇ ਬੂਝਕ (ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ) ਦੂਰ ਹੋਇਆ।

ਮਰੈ ਨ ਜਨਮੈ ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਇ ॥੫॥

ਗੁਰੂਕਾ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਮਨੁਸ਼ਾ ਮਰੇਏ, ਜਨਮ-ਮੌਤ ਚਕਰ ਮੁਕਤ ਹੋਇਆ ॥5॥

ਸਾਸਤ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸੋਧਿ ਦੇਖਹੁ ਕੋਇ ॥

ਨਿਬੇਧਣਕੇ ਕੇਹੇ ਗਾਥਾ ਏਵੇ ਸ੍ਰੋਤਿ ਅਖਲਨ ਕਰੇ ਦੇਖ।

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥੬॥

ਕਿਉਂ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੇਹੇ ਮਥ ਮੁਕਤ ਬੁਝਨਾਹੀ ॥6॥

ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਨਾਮੁ ਉਤਮੁ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥

ਚਾਰੇ ਯੁਗ (ਬਧ, ਭੁਭਨਾ, ਬਾਪਰ ਏਵੇ ਕਲਿਯੁਗ) ਦੇ ਨਾਮ ਏਵੇ ਆਪਣੇ ਚਿੰਤਨ ਬਰਬੇਰੀ ਪਦਾਰਥ ਅਰੇ।

ਕਲਿ ਮਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਤਰਸਿ ਪਾਰਿ ॥੭॥

ਕਿਉਂ, ਕਲਿਯੁਗਕੇ ਕੇਵਲ ਗੁਰਮੁਖੀਰੇ ਹੀ ਭਯਾਨ ਹੋਇਆ ॥7॥

ਸਾਚਾ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਬਧਬਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਅਨੰਤ ਅਚਿਤ ਆਪਣੇ ਜਨਮ ਚਕਰੇ ਪਥੇ ਨਾਹੀ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥੮॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਧਕੇ ਹੀ ਰਹੇਏ ॥8॥1॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ॥

ਭਗਵਾਨਕੇ ਭਯੇ ਹੀ ਗੁਰਮੁਖੀਰੇ ਪ੍ਰਾਨਰੇ ਆਪਣੇ ਅਰੇ।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਰਾਖਹੁ ਹਿਰਦੈ ਉਰ ਧਾਰਾ ॥

ਏਥੇ, ਪ੍ਰਯੋਗ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕੇ ਹੀ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਏਵੇ ਅਭਿਮਾਨਕੇ ਬਧਾਨ ਰੇ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਭਾ ਸਾਚ ਦੁਆਰਾ ॥੧॥

ਗੁਰਮੁਖੀਯੁ ਬਧਾਰ ਧਰਵਾਰੇਰੇ ਵਧ ਗੋਭਾ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯਾਯਾ ॥1॥

ਪੰਡਿਤ ਹਰਿ ਪੜੁ ਤਜਹੁ ਵਿਕਾਰਾ ॥

ਹੇ ਪੰਡਿਤ! ਭਗਵਾਨਯਾ ਮਹਿਮਾਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰ ਆਭੁ ਵਿਕਾਰ ਚਪਾਗ ਕਰ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਉਜਲੁ ਉਤਰਹੁ ਪਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਭਯਾਨਕ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯਾ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਡੋਲੁ ਬਧਾ ਕਸਿ ਜੇਵਰੀ ਆਕਾਸਿ ਪਤਾਲਾ ॥੬॥

ਰਬੇਰੇ ਕਥਾ ਹੋਯਾਯਾ ਕੂਅਰ ਕਾਲਚਿ ਭਲਿ ਕੇਵੇ ਡੂਫੇ ਆਕਾਸਰੇ ਆਪ, ਆਭੁ ਕੇਵੇ ਪਾਤਾਲਰੇ ਆਪ ॥6॥

ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਸਹਜੇ ਪਤਿ ਪਾਈਐ ॥

ਮਧਿ ਗੁਰੁਯਾ ਭਪਦੇਗ ਬਾਰਾ ਪੁਾਗੀ ਪੁਭੁ ਨਾਮਕੁ ਵਿਸ੍ਰੁਧ ਨ ਕਰੇ , ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਬੇ ਬ੍ਰਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੂੰ ਗੋਭਾ ਪਾਯਾ ॥

ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਮਿਲਿ ਆਪੁ ਗਵਾਈਐ ॥੭॥

ਮਨੁਬਧਰ ਅਭੁ ਮਨਰੇ ਹੂੰ ਪੁਭੁ ਨਾਮਰ ਖਯਗਾ ਅਰੇ, ਪਰਭੁ ਐਯਾ (ਖਯਗਾ) ਨਿਯ ਅਭਾਕਾਰਕੁ ਪੂਰ ਕਰਿਲੇ ਹੂੰ ਮਿਲਨ ਹੋਯਾਯਾ ॥7॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣੀ ਗੁਣ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਮਧਿ ਭਯਰ ਨਿਯ ਕੂਪਾ ਕੂਭਿ ਕਰਭਿ ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਪੁਾਗੀ ਗੁਣਾਵਾਨ ਬਨਿ ਪਰਮਾਮ੍ਰਾਯਾ ਕੋਲਰੇ ਕੋਲਰੇ ਯਾਯਾ ਲਾਨ ਹੋਯਾਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਮੇਲੁ ਨ ਚੁਕਈ ਲਾਹਾ ਸਚੁ ਪਾਵੈ ॥੮॥੧॥੧੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਐਯਿ ਮਿਲਨ ਭਾਯੋ ਨਾਹੂੰ ਆਭੁ ਬਯਾ ਲਾਭੁ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਨਿਯ ॥8॥1॥17॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਚਹੁ ਹਉਮੈ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀਰ ਮਨਰੂ ਅਹੰਕਾਰ ਵਾਹਰਿ ਯਾਵ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ ਆਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀਰ ਮਨਕੂ ਬਿਕਾਰਰ ਮਯਲਾ ਲਾਗੈ ਨਾਹੀ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥੨॥

ਗੁਰਮੁਖੀਰ ਮਨਰੇ ਭਗਵਾਨਯ ਨਾਮੁ ਆਇ ਬਸਿਯਾਵ ॥੨॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸਚਿ ਹੋਈ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀਰ ਪੁਰੋਖਕ ਕਰਮ-ਪਰਮ ਬਧੁ ਹੋਇ ਹੋਇਯਾਵ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਹੰਕਾਰੁ ਜਲਾਏ ਦੇਈ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਅਹੰਕਾਰ ਏਵੰ ਵੇਖਕੂ ਯਲਾਇ ਧੀਵ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥੩॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਭਗਵਾਨਯ ਨਾਮਰੇ ਮਨੁ ਰਹੀ ਹੋਇ ਸੁਖੀ ਹੋਇਯਾਵ ॥੩॥

ਆਪਣਾ ਮਨੁ ਪਰਬੋਧਹੁ ਬੁਝਹੁ ਸੋਈ ॥

ਨਿਯ ਮਨਕੂ ਯਾਗੁਤ ਕਰ ਆਯ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਯ ਵੋਖ ਕਰ।

ਲੋਕ ਸਮਝਾਵਹੁ ਸੁਣੇ ਨ ਕੋਈ ॥

ਅਨਯਯਾ ਮੋਹੇ ਭਧਵੇਗੀ ਲੋਕਯਕੂ ਵੇਯ ਆਯ, ਕੇਹੀ ਮਧ ਭੋਰ ਕਯਾ ਗੁਣੀਵੇ ਨਾਹੀ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਮਝਹੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥੪॥

ਗੁਰੁਯਾ ਮਾਧਮਰੂ ਯਾਵਨ ਮਾਰਗਕੂ ਰੂਯ ਯਾਵਾ ਭਾਗ ਭੋਰੇ ਬਰਵਾ ਸੁਖ ਪੁਰਾ ਹੋਵ ॥੪॥

ਮਨਮੁਖਿ ਤੰਫੁ ਬਹੁਤੁ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਬੇਯਯਾਚਾਰੀ ਯਾਵ ਵਧ ਗਰੀ ਆਯ ਚਤੁਰ ਹੋਇਯਾਵ।

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਮਾਵੈ ਸੁ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥

ਏ ਯਾਵਾ ਕੀਯੀ ਕਰਮ ਕਰਿਯਾਵ, ਭਾਵਾ ਪੁਰੁਯਾ ਵਰਵਾਰਰੇ ਬਾਯੁਤ ਬੁਧਨਾਹੀ।

ਆਵੈ ਜਾਵੈ ਠਉਰ ਨ ਕਾਈ ॥੫॥

ਬੇਸ ਯਾਗਨ ਸੁਭਾਯਕ ਬਖਸ਼ਣਰੇ ਪਠਿ ਬੰਬਾਰਰੇ ਯੁਗ ਹੋਇ ਪਾਇਆ ਆਯ ਭਾਖਾ ਠਾਰੇ ਬੁਝਾਰ
ਕੋਈਬੇ ਬੁਝਾਨਿ ਮਿਲਿਪਾਰਿਕ ਨਾਹਿ ॥5॥

ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਰੇ ਬਹੁਤੁ ਅਭਿਮਾਨਾ ॥

ਬੇਬੁਝਾਰਾਨਿ ਨਿਯਤ ਪੁਰੋਖਕ ਕਰਿ ਕਭ ਅਭੰਕਾਰਰੇ ਕਰਿਪਾਇਆ।

ਬਗ ਜਿਉ ਲਾਇ ਬਹੈ ਨਿਤ ਧਿਆਨਾ ॥

ਬਗ ਭਲਿ ਬਰਕਾ ਧਾਨ ਲਗਾਇਪਾਇਆ।

ਜਮਿ ਪਕੜਿਆ ਤਬ ਹੀ ਪਛੁਤਾਨਾ ॥੬॥

ਯੋਗਬੇਲੇ ਯੋਗਦੂਤ ਭਾਖਾਯੁ ਪਾਇਪਾਇਆ, ਬੇਬੇਲੇ ਬੇ ਕਭ ਪਛੁਤਾਪ ਕਰਿਪਾਇਆ ॥6॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥

ਐਤਪਾਯ, (ਬੰਬਾਰਰੇ) ਬਦਗੁਰੁਕ ਬੇਬਾ ਬਿਨਾ ਸੁਭਿ ਮਿਲੇਨਾਹਿ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਸੋਈ ॥

ਗੁਰੁਕ ਧਰਮਾਰੁ ਬੇ ਪੁਰੁਕ ਠਾਰੇ ਲਾਨ ਬੂਝ।

ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਹੋਈ ॥੭॥

ਚਾਰੇ ਸੁਗ (ਬਧ, ਭੇਦਯ, ਭਾਪਰ ਐਵ ਕਲਿਸੁਗ)ਰੇ ਗੁਰੁ ਨਾਮ ਧੇਬਾ ਵਾਲਾ ਵਾਭਾ ਅਭੁਭਿ ॥7॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਿ ਪਤਿ ਨਾਮੇ ਵਡਿਆਈ ॥

ਕਿਰਕ ਨਾਮ ਗੁਰਮੁਖੀਕ ਯਾਭਿ, ਬਖਸ਼ਾਨ ਐਵ ਗੋਭਾ ਅਭੇ।

ਸਾਇਰ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਬਿਦਾਰਿ ਗਵਾਈ ॥

ਬਸੁਤ ਕਨਧਾ ਮਾਯਾਯੁ ਬੇਐ ਪਿਰੇ ਪਿਰੇ ਮਾਰਿਧੇਕਭਿ।

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਝੂਠੀ ਚਤੁਰਾਈ ॥੮॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬਸੁਤ ਚਤੁਰਭਾ ਮਿਪਾ ਅਭੇ ॥8॥2॥

ਗਉੜੀ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਭੀਯ ਮਯਲਾ 3 ॥

ਇਸੁ ਜੁਗ ਕਾ ਧਰਮੁ ਪੜਹੁ ਤੁਮ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਭੁਧੇ ਐਵ ਸੁਗਰ ਪਰਿ (ਧਰਮੇਕਰਕ ਨਾਮ) ਚਿਭਨ ਕਰ।

ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਸਭ ਸੋਈ ਪਾਈ ॥

ਕਾਰਣ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂ ਮੋਹਿ ਬਹੁ ਭਾਨਿ ਵਧਾਏ ਦੇਖਿਓ ॥

ਐਥੈ ਅਗੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ॥੧॥

ਏਹੁ ਲੋਕਾ ਏਵੰ ਪਰਲੋਕਰੇ ਲਿਖਿਓ ਨਾਮੁ ਹੋ ਪੁਰੀਚ ਬਾਹਾਰਾ ਅਰੇ ॥੧॥

ਰਾਮ ਪੜਹੁ ਮਨਿ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

(ਹੇ ਭਾਈ!) ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਭਯਨ ਕਰ ਆਉ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਸੁਖਯੋਗੇ ਚਾਹਾਯ ਗੁਣ ਬਿਚਾਰ ਕਰ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮੈਲੁ ਉਤਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਬਿਕਾਰਰ ਮਲਿਕਾ ਬਧਾ ਕਰਿਦੈ ॥੧॥ ਰੁਖ ॥

ਵਾਦਿ ਵਿਰੋਧਿ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਬਾਦ-ਬਿਬਾਦ ਏਵੰ ਬਿਰੋਧਰੂ ਪੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਨਾਹੀ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਫੀਕਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥

ਮੋਹ-ਮਾਯਾਰ ਲੋਕਰੂ ਮਨ-ਭਯਨ ਪੈਕਾ ਹੋਇਆ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਚਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੨॥

ਏਤ੍ਰਿਪਾਏ, ਗੁਰੂਕਾ ਸਚ ਬਾਰਾ ਬਧਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕਾ ਠਾਹੇ ਕੁਝ ਲਗਾਇ ॥੨॥

ਹਉਮੈ ਮੈਲਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਅਹੰਕਾਰ ਕਾਰਣਰੂ ਬਾਰਾ ਭਯਨ ਮਲਿਕਾ ਹੋਇਆ ॥

ਨਿਤ ਤੀਰਥਿ ਨਾਵੈ ਨ ਜਾਇ ਅਹੰਕਾਰਾ ॥

ਪੁਰੋਹਿਤ ਚਾਰੀ ਬਾਨ ਕਰਿਲੇ ਅਹੰਕਾਰ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਜਮੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰਾ ॥੩॥

ਗੁਰੂਕਾ ਮਿਲਨ ਬਿਨਾ ਕਾਲ (ਮੌਤ) ਮਨੁਸ਼ਯਕੁ ਵਧ ਬਿਭਰ ਕਰਾਇ ॥੩॥

ਸੋ ਜਨੁ ਸਾਚਾ ਜਿ ਹਉਮੈ ਮਾਰੈ ॥

ਏਹੁ ਮਨੁਸ਼ਯ ਬਧਾਵਾਦੀ ਅਰੇ ਹੋਇ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਅਹੰਕਾਰਕੁ ਦੂਰ ਕਰਿਦੇਖਾਇ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪੰਚ ਸੰਘਾਰੈ ॥

ਆਉ ਗੁਰੂਕਾ ਸਚ ਬਾਰਾ ਪਾਞ ਬਿਕਾਰਰ ਬੰਧਾਰ ਕਰਿਓ ॥

ਆਪਿ ਤਰੈ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਤਾਰੈ ॥੪॥

ਏਹਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਬੁਝੰ ਬੁਝਿਓ ਆਉ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਬੰਧਕੁ ਮਖ ਭਯਨ ਕਰਿਓ ॥੪॥

ਮਾਇਆ ਮੇਹਿ ਨਟਿ ਬਾਜੀ ਪਾਈ ॥

ਕਲਾਕਾਰ(ਪੁਰੁ) ਮਾਲਾਰ ਮੋਹਰੇ ਧ੍ਵਾ ਪੁਗਾਯਾ ਪਾਯੋਂ ਏਕ ਖੇਲ ਰਹਿਯੋ।

ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਰਹੇ ਲਪਟਾਈ ॥

ਜਾਨਹੂੰ ਬੇਬੁਝਾਰੀ ਜੀਵ ਮੋਹ-ਮਾਲਾਰੇ ਲਿਖੁ ਰਹਿਯਾ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਲਿਪਤ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੫॥

ਕਿਛੁ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਏਧਰੇ ਨਿਲੰਬੁ ਰਹਿ ਘੜਕਾਯਾ ਠਾਰੇ ਕੁਝ ਲਗਾਯਾ ॥5॥

ਬਹੁਤੇ ਭੇਖ ਕਰੈ ਭੇਖਧਾਰੀ ॥

ਕਪਟੀ ਮਨੁਸ਼ਯ ਅਨੇਕ ਬਿਥ ਧਾਰੀ ਕਰਿਯਾ।

ਅੰਤਰਿ ਤਿਸਨਾ ਫਿਰੈ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥

ਭਾਵਾ ਭਿਓਰੇ ਚੁਝਾ ਧਾਯਾ ਆਯਾ ਬੇ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬੋਝਾ ਕਰਿਯਾ।

ਆਪੁ ਨ ਚੀਨੈ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥੬॥

ਕਪਟੀ ਮਨੁਸ਼ਯ ਨਿਯੋ ਨਿਯਕੂ ਕੂਝੇ ਨਾਹਿ ਆਯਾ ਜੀਵਨਰ ਬਾਝਿਰੇ ਬਾਝਿਯਾ ॥6॥

ਕਾਪੜ ਪਹਿਰਿ ਕਰੇ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਪਾਧੀਕ ਬੇਬੁਝ ਧਾਰੀ ਕਰਿ ਕੀਛੇ ਲੋਕਾ ਚਤੁਰਭਾ ਕਰਯੋ।

ਮਾਇਆ ਮੇਹਿ ਅਤਿ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ ॥

ਮਾਲਾਰ ਮੋਹ ਏਵੰ ਬੁਝਾ ਭਾਵਾਕੂ ਬਹੁਤ ਕੂਮਾਰਗਾਯਾ ਕਰਿਯੋ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸੇਵੇ ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਈ ॥੭॥

ਗੁਰੁਕਾ ਬੇਬਾ ਭੁਛਿ ਬਿਨਾ ਬੇ ਬਹੁਤ ਕਞ੍ਹ ਬਹੁਤ ਕਰਿਯਾ ॥7॥

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ॥

ਮੋਘੋਂ ਬਯਛਿ ਘੜਕਾਯਾ ਨਾਮਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾ, ਬੇ ਬਰਵਾ ਹੂੰ ਮੋਹ-ਮਾਲਾਰੇ ਨਿਲੰਬੁ ਰਹਿਯਾ।

ਗਿ੍ਹਰੀ ਅੰਤਰਿ ਸਾਚਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥

ਮੋਘੋਂ ਬਯਛਿ ਘੜਕਾਯਾ ਨਾਮਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾ, ਬੇ ਬਰਵਾ ਹੂੰ ਮੋਹ-ਮਾਲਾਰੇ ਨਿਲੰਬੁ ਰਹਿਯਾ।

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ॥੮॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਬੁਝ ਬਯਛਿ ਵਡ ਭਾਗਯਾਲੀ ਅਥੋ, ਸਿੰਘ ਬਧਗੁਰੁਕਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯਾ ॥8॥3॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੂਲੁ ਵੇਦ ਅਭਿਆਸਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੇਦ ਅਖਯਨਰ ਰਚਯੋਗ ਅਚਯੋ।

ਤਿਸ ਤੇ ਉਪਜੇ ਦੇਵ ਮੇਹ ਪਿਆਸਾ ॥

ਬਾਬਾਗਿਕ ਮੋਹਾ ਏਵੰ ਚੁਥਾਗੇ ਆਬਿਧੁਕਾ ਵੇਵਭਾ ਚਾਘਾਕਾ ਠਾਰੂ ਭਧੁਕੁ ਹੋਯਕਯੋ।

ਤੈ ਗੁਣ ਭਰਮੇ ਨਾਹੀ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ॥੧॥

ਬੇ ਚਿਨ੍ਹੇ ਗੁਣਗੇ ਪਧਯੁਕੁ ਹੋਯਕਯੋ ਆਭ ਚਾਘਾਕੁ ਯਕੁਰਕਾ ਚਰਗਗੇ ਬ੍ਰਾਹਮ ਧੀਲੇਨਾਘੋ ॥1॥

ਹਮ ਹਰਿ ਰਾਖੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥

ਆਧਕੁ ਯਕੁਰ ਮੋਹਾ-ਮਾਯਾਰੂ ਬਯਾਯਵੇਯਕਯੋ ਆਭ ਬਧਗੁਰੁਕਾ ਬਘਿਭ ਧੀਲਨ ਕਰਾਯਕਯੋ।

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਭਿ ਧਿਨ ਭਗਵਾਨਕਾ ਭਯੋ ਏਵੰ ਯਕੁਰਕਾ ਨਾਮ ਗੁਰੁਗਾ ਬ੍ਰਧੁਕੁ ਕਰਿਵੇਯਕਯੋ ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਤੈ ਗੁਣ ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮ ਜੰਜਾਲਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਕਾ ਰਚਿਭ ਬਾਗਾ ਲੋਕਕਯੋ ਮਾਯਾਰ ਚਿਨ੍ਹੇ ਗੁਣਗੇ ਯਯਾਗਗੇ ਆਬਾਯ ਵੇਯਕਯੋ।

ਪੜਿ ਵਾਦੁ ਵਖਾਣਹਿ ਸਿਰਿ ਮਾਰੇ ਜਮਕਾਲਾ ॥

ਚਾਘਾਰ ਅਖਯਨ ਕਰਿ ਪਭਿਭ ਵਾਧ-ਵਿਵਾਧ ਕਰਿਯਾਧ ਆਭ ਧਮਧੂਭ ਚਾਘਾਰ ਮਧੁਕਗੇ ਪੁਘਾਰ ਕਰਿਯਾਧ।

ਤਤੁ ਨ ਚੀਨਹਿ ਬੰਨਹਿ ਪੰਡ ਪਰਾਲਾ ॥੨॥

ਬੇ ਬਾਬਕਿਠਾਨੂ ਰੂਝੇ ਨਾਹਿ ਆਭ ਬਿਵਾਦਰ ਘਾਬ – ਪਾਲਰ ਬਿਠਾ ਸੁਭ ਭਪਰੇ ਵਾਝਿਥਾ ॥੨॥

ਮਨਮੁਖ ਅਗਿਆਨਿ ਕੁਮਾਰਗਿ ਪਾਏ ॥

ਅਯਾਨ ਬੇਬੁਝਾਰਾਨਾ ਯਾਨ ਕੁਮਾਰਗੇ ਹਿੰ ਪਠਿ ਰਹਿਥਾ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿਆ ਬਹੁ ਕਰਮ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ॥

ਬੇ ਯੋਗਰਯਾ ਨਾਮਨੂ ਬਿਬ੍ਰੁਠ ਕਰਿਦੇਯਥਾ ਆਭ (ਫੋਰਾ-ਫਾਲਾਰ) ਅਨੇਕ ਕਰਮ ਧੁਠ ਕਰਿਥਾ ॥

ਭਵਜਲਿ ਡੁਬੇ ਦੂਜੈ ਭਾਏ ॥੩॥

ਐਪਰਿ ਬੇਬੁਝਾਰਾਨਾ ਧੋਧਵਾਦ ਯਾਰਗਰ ਭਯਾਨਕ ਬਾਬਾਰ ਬਾਗਰੇ ਰੂਠਿਥਾ ॥੩॥

ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੁਹਤਾਜੁ ਪੰਡਿਤੁ ਕਹਾਵੈ ॥

ਧਨ-ਧਯੋਗਰ ਅਭਿਯਾਨਾ ਨਿਯਨੂ ਨਿਯੇ ਪਛਿਠ ਕਹਿਥਾ ॥

ਬਿਖਿਆ ਰਾਤਾ ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥

ਪਾਪਰੇ ਅਨੂਰਯ ਹੋਯ ਬੇ ਬਠ ਕਞ ਬੁਧ ਕਰਿਥਾ ॥

ਜਮ ਕਾ ਗਲਿ ਜੇਵੜਾ ਨਿਤ ਕਾਲੁ ਸੰਤਾਵੈ ॥੪॥

ਯਮਧੁਠਰ ਰਬਿ ਚਾਯਾਰ ਗਲਾਰ ਨਿਕਰੇ ਥਾ ਆਭ ਸੂਧ ਬਰਵਾ ਚਾਯਾਨੂ ਪਾਠਿਠ ਕਰਿਥਾ ॥੪॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਮਕਾਲੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਕਿਠੂ, ਗੁਰੂਮੁਖਾਨਾ ਨਿਕਰਨੂ ਯਮਧੁਠ ਆਬੇ ਨਾਹਿ,

ਹਉਮੈ ਦੂਜਾ ਸਬਦਿ ਜਲਾਵੈ ॥

ਯੋਗਰਯਾ ਨਾਮ ਚਾਯਾਰ ਅਯਾਨਾਰ ਐਵਾ ਧੋਧਵਾਦਨੂ ਯਯਾਯ ਦੇਯਥਾ ॥

ਨਾਮੇ ਰਾਤੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥੫॥

ਗੁਰੂਮੁਖਾ ਨਾਮਰੇ ਯਗੁ ਰਹਿ ਪੁਯਾਯ ਯਯਿਯਾ ਕਰਿਥਾ ॥੫॥

ਮਾਇਆ ਦਾਸੀ ਭਗਤਾ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥

ਯਾਯਾ ਪੁਯਾਯ ਭਯਰ ਬੇਬਿਯਾ ਅਰੇ ਆਭ ਚਾਯਾਯ ਭਰਪੂਰ ਬੇਬਾ ਕਰਿਥਾ ॥

ਚਰਣੀ ਲਾਗੈ ਤਾ ਮਹਲੁ ਪਾਵੈ ॥

ਮਧਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਭਭਯਾ ਬਿਐਰਆਰਯਨ ਬੁਝਿ ਕਰਿਯਾਏ , ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਚਾਹਾਕੂ ਪੁਰੁ ਬੁਝੁ ਮਿਲਿਯਾਏ ।

ਸਦ ਹੀ ਨਿਰਮਲੁ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ ॥੬॥

ਏਧਰਿ ਕਪਛਿ ਬਰਦਾ ਪਰਿਤੁ ਅਚੇ ਆਭ ਬ੍ਰਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਬੇ ਬਢਯਰੇ ਰਹਿਯਾਏ ॥6॥

ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਹਿ ਸੇ ਧਨਵੰਤ ਦਿਸਹਿ ਜੁਗ ਮਾਹੀ ॥

ਮੇਭਯੋ ਕਪਛਿ ਹਰਿਕਥਾ ਗੁਣਿਯਾਏ, ਬੇ ਏਹਿ ਬਾਂਬਾਰਰੇ ਧਨਵਾਨ ਹੋਯਾਏ ।

ਤਿਨ ਕਉ ਸਭਿ ਨਿਵਹਿ ਅਨਦਿਨੁ ਪੂਜ ਕਰਾਹੀ ॥

ਬਸਬੇ ਚਾਹਾਕੂ ਪੁਰਾਮ ਕਰਿਯਾਏ ਆਭ ਲੋਕੇਕੇ ਧਿਨ ਰਾਠਿ ਚਾਹਾਰ ਪੂਜਾ-ਅਭੰਨਾ ਕਰਿਯਾਏ ।

ਸਹਜੇ ਗੁਣ ਰਵਹਿ ਸਾਚੇ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥੭॥

ਬੇ ਨਿਯੋ ਬੁਧਯਰੇ ਬ੍ਰਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੂੰ ਬਢਯ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕਾ ਮਨ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ॥7॥

ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ ॥

ਪੂਰੁ ਬਦਗੁਰੂ ਜੀ ਨਿਯੋ ਭਪਦੇਗ ਗੁਣਾਯੋ ਛੁਟਿ ,

ਤੈ ਗੁਣ ਮੇਟੇ ਚਉਥੈ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥

ਮਾਹਾ ਵਾਰਾ ਮਾਮਾਰ ਚਿਨਿ ਗੁਣਰ ਪ੍ਰਾਭਵ ਲੂਧੁ ਹੋਯਾਯਾਯੋ ਆਭ ਮਨੁਸ਼ਯਰ ਮਨ ਆਮ੍ਰਿਕ ਅਬਲਾਰੇ ਮੋਢਿ ਹੋਯਾਯਾਯੋ ।

ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲਾਇਆ ॥੮॥੪॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਨਿਯੋ ਅਹੰਕਾਰ ਨਿਵਰੁ ਕਰਿ ਬੇ ਬੁਝਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾਯਾਯੋ ॥8॥4॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੇਦੁ ਪੜੈ ਵਾਦੁ ਵਖਾਣੈ ॥

ਪਉਠੋ ਬੁਝਾਯੋ ਰਹਿਠੋ ਵੇਦ ਅਧਯਨ ਕਰਿਯਾਏ ਆਭ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਬਝੰਨਾ ਕਰਿਯਾਏ ।

ਅੰਤਰਿ ਤਾਮਸੁ ਆਪੁ ਨ ਪਛਾਣੈ ॥

ਭਾਵਾਰ ਅਭਰਾਮ੍ਹਾਨੇ ਚੇਖਾਪਿ ਬਿਦਾਮਾਨ ਥਾਵ, ਯਾਵਾ ਭਾਰਾ ਬਿੰਬ ਨਿਯਕੂ ਨਿਯੇ ਕੂਝੇ ਨਾਹਿੰ।

ਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਏ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵਖਾਣੈ ॥੧॥

ਯਦਿ ਬੇ ਗੁਰੂਯੋ ਭਾਵਕੂ ਵਰ੍ਹਨਾ ਕਰਿਥਾਵ, ਭਾਵਾਵੇਲੇ ਹੂੰ ਭਾਵਾਕੂ ਪਰਮਾਮ੍ਹਾ ਪਰਮਾਮ੍ਹਾ ਪੁਰਾ
ਹੋਯਾਯੋਯੋ ॥੧॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਕਰਉ ਫਿਰਿ ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਯੋ! ਗੁਰੂਯੋ ਬੇਵਾ ਕਰ, ਚੇਚੇ ਚੇਚੇ ਚੇਚੇ ਗੁਰਾ ਕਰਿਯੋਯੋ ਨਾਹਿੰ।

ਮਨਮੁਖ ਖਾਧੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣ, ਮਾਯਾ-ਮੋਹਾਵਰ ਲਗ ਬੇਭਾਵਾਗ੍ਰਾਹੀ ਗੁਰਾ ਕਰਿਯੋਯੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਅਪਰਾਧੀ ਸੀਧੇ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਆਗ੍ਰਿਯੋਯੋ ਆਗ੍ਰਿਯੋਯੋ ਪਾਪੀ ਪੁਰੁਸ਼ ਮਖ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਯਾਯੋਯੋ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਅੰਤਰਿ ਸਹਜਿ ਰੀਧੇ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਭਾਵ ਭਾਰਾ ਆਮ੍ਹਾ ਪਰਮਾਮ੍ਹਾਯੋ ਬਹਿਰਿ ਮੋਹਿ ਬੂਝ।

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੀਧੇ ॥੨॥

ਗੁਰੂਯੋ ਭਾਵ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬੁਝਿਯੋਯੋ ਆਯੋ ਮੋਹ ਪੁਰੁਸ਼ ਪਾਯੋਯੋ ॥੨॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੇਲੇ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ॥

ਭਾਵਕ ਭਾਵਾਕੂ ਨਿਯ ਬਾਧ੍ਹੇਯੋ ਮਿਲਾਯੋ, ਯੋ ਬਦਗੁਰੂਯੋ ਮਿਥਿਯੋ ਚਾਹਿੰ ਥਾਵ।

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚੇ ਕੈ ਮਨਿ ਭਾਏ ॥

ਬੇ ਮੋਹ ਬਧ ਬੁਝਿਯੋ ਭਾਵਕ ਭਾਵਾਕੂ ਭਾਵ ਲਾਗਿਥਾਵ।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥੩॥

ਬੇ ਬਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵੇਯੋ ਹੂੰ ਪੁਰੁਸ਼ ਗੁਣਗੁਣਿ ਕਰਿਥਾਵ ॥੩॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਾਚੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਏ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਬਿਨਾ ਬਿਨਾ ਪੁਰਾਯੋਯੋ ਹੋਯਾਯੋਯੋ।

ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੇ ਸਦਾ ਬਿਖੁ ਖਾਏ ॥

ਯੋਗਦਾਨ ਬੇਬੁਝਾਰੀ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬਰਦਾ ਮੋਹ-ਮਾਯਾ ਕੋ ਬਿਖ ਬੇਬਨ ਕਰਿਯਾ।

ਜਮ ਤੰਤੁ ਸਹਿ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ॥੪॥

ਬੇ ਮਨਮੁਖ ਕਰ ਬਿਖੁ ਬਰਦਾ ਕਰਿਯਾ। ਆਪ ਬਰਦਾ ਦੁਖੀ ਹੋਇਯਾ। ॥੪॥

ਜਮੁਆ ਨ ਜੇਹੈ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ॥

ਕਿੰਨ੍ਹ, ਮਨ ਮਨੁਸ਼ਖ ਪੁਨੇਕਰਕਾ ਯੋਗ ਪੁਰਾ ਕਰਿਯਾ, ਭਾਵੇਂ ਹੋਵੇ ਮਨਮੁਖ ਭਾਵਾਨੁ ਦੁਖੀ ਕਰੇ ਨਾਹੀ।

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਸਚਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥

ਨਿਯ ਅਵਾਨੁ ਨਿਰੁਕ ਕਰਿਯੋ ਮਨੁਸ਼ਖ ਕਰਿ ਪੁਰਾ ਬਾਪੁਰੇ ਲਾਗਿਯਾ।

ਸਦਾ ਰਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੫॥

ਬੇ ਬਰਦਾ ਨਿਯ ਕਰਿ ਲਿਵਲਾਈ ਬਾਪੁਰੇ ਲਾਗਿਯਾ। ॥੫॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਪਵਿਤਾ ॥

ਮੇਯੋ ਪੁਰੁਖ ਬਦਗੁਨਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ ਪਵਿਤੁ ਹੋਇਯਾ।

ਮਨ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਿਲਾਇ ਸਭੁ ਜਗੁ ਜੀਤਾ ॥

ਨਿਯ ਮਨੁ ਗੁਨਾ ਮਨ ਬਹਿਤ ਮੋਹਿ ਬੇ ਬਾਹਾ ਯੋਗ ਭੋਗੇ ਕਰਿਯਾ।

ਇਨ ਬਿਧਿ ਕੁਸਲੁ ਤੇਰੈ ਮੇਰੇ ਮੀਤਾ ॥੬॥

ਬੇ ਮੋਹਾ ਮੋਹ! ਐਵੇਂ ਕਰਿ ਬਾਹਾ ਭੋਗੇ ਆਨੰਦ ਪੁਰਾ ਹੋਵੇ ॥੬॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੇ ਫਲੁ ਪਾਏ ॥

ਮੇਯੋ ਪੁਰੁਖ ਬਦਗੁਨਾ ਨਿਰੁਪਕਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ ਫਲ ਪਾਇਯਾ।

ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ॥

ਭਾਵਾਨੁ ਬੁਧਕਰੇ ਨਾਮ ਆਪੁ ਆਪੁ ਅਵਾਨੁ ਕਰਿ ਹੋਇਯਾ।

ਅਨਹਦ ਬਾਣੀ ਸਬਦੁ ਵਜਾਏ ॥੭॥

ਭਾਵਾ ਪਾਯੋ ਅਨਾਹਤ ਕਾਗੀ ਗੁਣਨ ਕਰਿਯਾ। ॥੭॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਕਵਨੁ ਕਵਨੁ ਨ ਸੀਧੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ! ਕਿੱਥੇ ਕਿੱਥੇ ਬੰਦਗੂਰੂ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਓ? ਨਾਹੀ?

ਭਗਤੀ ਸੀਧੇ ਦਰਿ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਭਲੇ ਧਾਰਾ ਸੇ ਚਾਹੀਓ ਦਰਬਾਰੇ ਗੋਸ਼ਟੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ,

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ॥੮॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮ ਨਾਮੇਰੇ ਵਡੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮਿਲੇਆ ॥੮॥੫॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਤੈ ਗੁਣ ਵਖਾਣੈ ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਵੱਖਰੇ ਗੁਣਾਂ ਮਾਨਸਿ ਵਖਾਣੇ ਕਰਿਆ, ਚਾਹੀਓ ਭੁਭੁਕੇ ਭੁਭੁਕੇ।

ਬੰਧਨ ਨ ਤੂਟਹਿ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਇ ॥

ਚਾਹੀਓ ਮੋਹ-ਮਾਨਸਿ ਵਧਨ ਬੰਧਨ ਭੁਭੁਕੇ ਭੁਭੁਕੇ ਭੁਭੁਕੇ ਭੁਭੁਕੇ।

ਮੁਕਤਿ ਦਾਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੁਗ ਮਾਹਿ ॥੧॥

ਏਹੇ ਮੁਕਤਿ ਦੇਵੇ ਵਾਸਤੇ ਬੰਦਗੂਰੂ ਜੀ ਅਭਿ ॥1॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਭਰਮੁ ਗਵਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਪ੍ਰਾਣੀ ਭੁਭੁਕੇ ਭੁਭੁਕੇ ਹੋਇਆ।

ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਜੀ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੇ ਭੁਭੁਕੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ਭੁਭੁਕੇ ਭੁਭੁਕੇ .1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੈ ਗੁਣ ਕਾਲੈ ਕੀ ਸਿਰਿ ਕਾਰਾ ॥

ਮੇਰੇ ਵੱਖਰੇ ਗੁਣਾਂ ਮਾਨਸਿ ਵਖਾਣੇ, ਸੇ ਗੁਣਾਂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਅਭਿ।

ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਹਿ ਉਪਾਵਣਹਾਰਾ ॥

ਬੇ ਬੁਝਨਹਾਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਕੁ ਸ਼ਰਣ ਕਰੇ ਨਾਹੀਂ।

ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਫਿਰਿ ਵਾਰੇ ਵਾਰਾ ॥੨॥

ਬੇਪ੍ਰਧਾਨ, ਬੇ ਬਾਰਿਸ਼ਾਰੇ ਜੀਵਨ ਮੂਰਖ ਚਕਰੇ ਫੇਰੇ ॥੨॥

ਅੰਧੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਅਯਾਨ ਗੁਰੂ ਵਾਰੇ ਫਿਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬੁਝਨਾਹੀਂ।

ਮੂਲੁ ਛੇਡਿ ਲਾਗੇ ਦੂਜੈ ਭਾਈ ॥

ਬੰਬਾਰੇ ਮੂਲ ਬੁਝਿਓਗੇ ਭਾਗ ਕਰੇ ਪੁਰਾਣੀ ਫੈਲਾਵਾਰੇ ਮੋਢੀ ਹੋਇਆ ॥

ਬਿਖੁ ਕਾ ਮਾਤਾ ਬਿਖੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਈ ॥੩॥

ਮਾਨਵ ਬਿਖਰੇ ਮਗ ਹੋਇ ਜੀਵ ਮਾਨਵ ਬਿਖਰੇ ਹੀਂ ਰਹੇ ॥੩॥

ਮਾਇਆ ਕਰਿ ਮੂਲੁ ਜੰਤੂ ਭਰਮਾਏ ॥

ਮਾਨਵ ਮੂਲ ਬਾਹਾਰੇ ਭਾਗੇ ਪੁਰਾਣੀ ਪਠਾਓ ਹੋਇਆ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਵਿਸਰਿਆ ਦੂਜੈ ਭਾਏ ॥

ਮਾਨਵ ਮੋਹਿ ਬੇ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕੁ ਬਿਸਰੇ ॥

ਜਿਸੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੇ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਏ ॥੪॥

ਜਗਦੇਵ ਪੁਰਾਣੀ ਭਗਵੇਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ॥ ਬੇ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਓ ਕਰੇ ॥੪॥

ਅੰਤਰਿ ਸਾਚੁ ਬਾਹਰਿ ਸਾਚੁ ਵਰਤਾਏ ॥

ਮਾਨਵ ਬੁਝਨੇ ਬੇ ਬਿਦਿਆਨ ਭਾਗ, ਬੇ ਬਾਹਰੇ ਮਧ ਬੇ ਬਾਹਰੇ ॥

ମନୁଷ୍ୟ ଯେତେ ଲୁଚାଲେ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଲୁଚି ରହେ ନାହିଁ ।

ଜ୍ଞାନୀ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସତ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନ୍ତି ॥ ୫ ॥

ଗୁରୁମୁଖୀ ସତ୍ୟରେ ବୃତ୍ତି ଲାଗାଇ ରଖୁଥାଏ ।

ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ଅହଂକାର ଏବଂ ମାୟାର ମୋହ ଲବ୍ଧରୁଁ ନାମରେ ଜଳାଇଦେଇଥାଏ ।

ମୋର ସତ୍ୟସ୍ବରୂପ ପରମେଶ୍ବର ନିଜ ସାଥରେ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅନ୍ତି ॥ ୬ ॥

ନାନା ଦେବା ବାଲା ସଦଗୁରୁ ନିଜ ଶବ୍ଦ ହିଁ ଶୁଣାଇଥାନ୍ତି,

ସେ ମାୟାର ପଛରେ ଦଉଡ଼ୁଥିବା ମନ ଉପରେ ବିରାମ ଲଗାଇ ତାହାକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ କରିଥାଏ ।

ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରାଣୀ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ॥୭॥

ସୃଜନହୀନ ପ୍ରଭୁ ସ୍ବୟଂ ସୃଷ୍ଟିର ରଚନା କରିଛନ୍ତି ଆଉ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ତାହାର ବିନାଶ କରିଥାନ୍ତି ।

ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝੈ ਕੋਈ ॥੮॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕੇਹੀ ਗੁਰਮੁਖੀ ਹੁੰ ਏਹੀ ਬਠਯਕੂ ਚੁਛੋਏਯਾ ॥੮॥੬॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੋਭੀਯ ਮੁਖਿ ੩ ॥

ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ॥

ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਿਯ ਅਨੁਭਵ ਨਾਮ ਗੁਰਮੁਖੀ ਹੁੰ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਕਰਿਏਯਾ ॥

ਨਾਮੋ ਸੇਵੇ ਨਾਮਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਬੇ ਨਾਮਰ ਬੇਬਾ ਕਰਿਏਯਾ ਆਯ ਨਾਮਰੇ ਹੁੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਰਹਿਏਯਾ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਰਸਨਾ ਨਿਤ ਗਾਵੈ ॥

ਬੇ ਨਿਭਯ ਨਿਭ ਭਿਖਾਰੇ ਅਨੁਭਵਿਯ ਨਾਮਰ ਗੁਣਾਨੁਬਾਧ ਕਰਿਏਯਾ ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵੈ ॥੧॥

ਮਾਯਾ ਭਉਰੇ ਭਗਵਾਨ ਨਿਭ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰਿਏਯਾ, ਬੇਹੁ ਬਧਿ ਹਰਿ ਰਸ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਕਰਿਏਯਾ ॥੧॥

ਅਨਦਿਨੁ ਹਿਰਦੈ ਜਪਉ ਜਗਦੀਸਾ ॥

ਹੇ ਭਿਖਾਰੂ! ਨਿਭ ਮਨਰੇ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਬ੍ਰਹਮਕਰਮ ਭਗਵਾਨਿਯ ਨਾਮ ਯਪ ਕਰ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵਉ ਪਰਮ ਪਦੁ ਸੁਖਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੁਯ ਮਾਧਨਰੁ ਚੋਰੇ ਪਰਮ ਪਦ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਿਰਦੈ ਸੂਖੁ ਭਇਆ ਪਰਗਾਸੁ ॥

ਬੇਹੁ ਗੁਰਮੁਖੀਯ ਮਨਰੇ ਪ੍ਰਬਧਤਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਯਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਵਹਿ ਸਚੁ ਗੁਣਤਾਸੁ ॥

ਮੋਘ ਬਧਿ ਗੁਣਰ ਭਭਾਰ ਬਠਯਕੂਰ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਿਯ ਭਯਨ ਕਰਿਏਯਾ,

ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ਨਿਤ ਹੋਵਹਿ ਦਾਸੁ ॥

ସେ ସଦା ନିଜ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ସେବକର ସେବକର ସେବକ ବନିରହିଥାଏ ।

ਗିਰୁ କୁଟੰਬ ମਹਿ ସਦା ਉਦାସୁ ॥੨॥

ସେ ନିଜ ଗୃହ ଏବଂ ପରିବାରରେ ସଦା ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ ॥2॥

ਜୀବନ ମୁକତୁ ଗୁରମୁଖି କେ ହୋਈ ॥

କେହି ବିରଳ ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ଜୀବନରେ ମୋହ-ମାୟାର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ ।

ପରମ ପଦାରଥୁ ପାବੈ ସେਈ ॥

କେବଳ ସେ ହିଁ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ।

ତୁଁ ଗୁଣ ମେଟେ ନିରମଳୁ ହୋਈ ॥

ସେ ମାୟାର ତ୍ରିଗୁଣକୁ ଦୂର କରି ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ ।

ସହଜେ ସାଚି ମିଳੈ ପୁଣି ସେਈ ॥੩॥

ସେ ସ୍ବାଭାବିକ ଭାବରେ ସେହି ସତ୍ୟସ୍ବରୂପ ପରମେଶ୍ବରଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ ॥3॥

ମେଘ କୁଟੰବ ସିଓି ପୁଣି ନ ହୋଇ ॥

ତାହାର ନିଜ ପରିବାରରେ ମୋହ ଏବଂ ପ୍ରେମ ରହେ ନାହିଁ,

ଜା ହିରଦୈ ବସିଆ ସଚୁ ସେଇ ॥

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ହୃଦୟରେ ସତ୍ୟର ନିବାସ ହୋଇଥାଏ,”

ଗୁରମୁଖି ମନୁ ବେପିଆ ଅସବିରୁ ହୋଇ ॥

ଗୁରୁମୁଖୀଙ୍କ ମନ ଭଗବାଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲାଗିଯାଏ ଆଉ ସେ ସ୍ଥିର ରହିଥାଏ ।

ହୁକମୁ ପଢାଟି ସୁଧି ସଚୁ ସେଇ ॥੪॥

ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହୁକ୍ମକୁ ଜାଣିଥାଏ, ସେ ସତ୍ୟକୁ ବୁଝିନିଏ ॥4॥

ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ, ਮੂੰ ਅਨੰਤ ਕਾਇਆ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ।

ਤੁਝ ਸੇਵੀ ਤੁਝ ਤੇ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਨਾਥ! ਮੂੰ ਚੇਰੇ ਹੂੰ ਬੇਬਾ ਕਰਿਆ ਅਤੇ ਚੇਰੇ' ਵਾਰਾ ਹੂੰ ਗੋਯਾ ਪਾਇਆ।

ਕਿਰਪਾ ਕਰਹਿ ਗਾਵਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥

ਮੇਰੇ ਬੇਬਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਮ ਕਰਨੇ, ਚਾਹਾਏਨੇ ਮੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਮਗੋਗਾਨ ਕਰਿਆ।

ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਸਭ ਜਗ ਮਹਿ ਲੋਇ ॥੫॥

ਬੰਦੂਕੀ ਯਗਤਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮ ਰਹੇ ਹੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਇਆ ॥5॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਾਣੀ ਮੀਠੀ ਲਾਗੀ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਨਾਮੀ ਵਧੂਤ ਮੇਰੇ ਲਾਗੀਆ,

ਅੰਤਰੁ ਬਿਗਸੈ ਅਨਦਿਨੁ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥

ਚਾਹਾਰ ਬੰਦਨ ਪ੍ਰਭੂ ਲੋਭ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਚਾਹੀ ਦਿਨ ਚਾਹਾਰ ਕੁਝ ਏਕਾ ਯਗਤਰੇ ਕੇਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ।

ਸਹਜੇ ਸਚੁ ਮਿਲਿਆ ਪਰਸਾਦੀ ॥

ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਬਧਨਾਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਯਾਗਤਰੇ ਮੇਲਿਆ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਪੂਰੈ ਵਡਭਾਗੀ ॥੬॥

ਪੂਰੀ ਯਾਗਤਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀਨੁ ਬਧਗੁਰੂ ਮੇਲਿਆ ॥6॥

ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਦੁਰਮਤਿ ਦੁਖ ਨਾਸੁ ॥

ਅੰਧਾਰ, ਮੇਰਾ, ਦੂਰਬੀ ਏਕਾ ਦੂਰਗ ਨਾਮ ਹੋਇਆ,"

ਜਬ ਹਿਰਦੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਣਤਾਸੁ ॥

ਮੇਰੇਬੇਬੇ ਗੁਣਰੇ ਬਾਗਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮ ਬੰਦਨਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਆ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਧਿ ਪ੍ਰਗਟੀ ਪ੍ਰਭ ਜਾਸੁ ॥

ਯੇਠੇਠੇਥੇਥੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਚਰਣ ਫੁਟਿਯੋਰੇ ਵਾਸ ਕਰੇ

ਜਬ ਹਿਰਦੈ ਰਵਿਆ ਚਰਣ ਨਿਵਾਸੁ ॥੭॥

ਯਿਥੋਂਯਿਥੋਂ ਯਥਾ ਚਾਹੀਯੋ ਯਿਥਾ ਚਾਹੀਯੋ ਕਰਿਯੋ ਗੁਰਮੁਖੀਯੋ ਰੂਪਿ ਯਾਤ ਹੋਇਯੋ ॥7॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਦੇਇ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ ॥

ਯਾਹਾਕੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਕੇਵਲ ਯੇ ਹੀ ਚਾਹੀ ਪਾਇਯਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲੇ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ॥

ਯੇਥੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਾਖਿਯੋ ਨਿਯੋ ਅਥਾਕਾਰਕੁ ਚਾਹੀ ਦੇਇਯਾ, ਚਾਹਾਕੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਿਯੋ ਬਾਹਿਰੇ ਲੀਨ ਕਰਾਇਯਾਹਿ ॥

ਹਿਰਦੈ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ ॥

ਨਿਯੋ ਫੁਟਿਯੋਰੇ ਯੇ ਬਧਿ ਨਾਮਕੁ ਵਸਾਇਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਏ ॥੮॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਬਧਿਨਾਮਰੇ ਰਹਿਯਾ ॥8॥7॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਮਨ ਹੀ ਮਨੁ ਸਵਾਰਿਆ ਭੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਯੇਥੋਂ ਵਧਿਯੋ ਯਿਥੋਂਯਿਥੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੀ ਮਨਰੇ ਬਾਂਸ਼ਾਰ ਆਇਯਾ,

ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਰੰਗਿਆ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ତାହାର ମନ ନାମରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ ଆଉ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ସ୍ମରଣେ ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ ।

ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸਿਆ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਰਜਾਇ ॥੧॥

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ସେ ନିଜ ଆତ୍ମସ୍ବରୂପରେ ରହିଥାଏ ॥୧॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਐ ਜਾਇ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଲେ ଅଭିମାନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਗੋਵਿੰਦੁ ਪਾਈਐ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ଗୋବିନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ॥1॥ରୁହ॥

ਮਨੁ ਬੈਰਾਗੀ ਜਾ ਸਬਦਿ ਭਉ ਖਾਇ ॥

ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟର ମନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭୟ ଧାରଣ କରିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ସେ ଇଚ୍ଛା ରହିତ ହୋଇଯାଏ।

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਰਮਲਾ ਸਭ ਤੋਂ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

ମୋର ନିର୍ମଳ ପ୍ରଭୁ ସର୍ବତ୍ର ବ୍ୟାପକ ରହିଛନ୍ତି ।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇ ॥੨॥

ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାଣୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୁଏ ॥୨॥

ਹਰਿ ਦਾਸਨ ਕੇ ਦਾਸੁ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ସେବକର ସେବକ ଆତ୍ମିକ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ,

ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਇਨ ਬਿਧਿ ਪਾਇਆ ਜਾਏ ॥

ମୋର ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱର ଏହି ବିଧିରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି ।

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਰਾਮ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥੩॥

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପାରୁ ମନୁଷ୍ୟ ରାମଙ୍କ ଗୁଣସ୍ତୁତି କରିଥାଏ ॥୩॥

ਧ੍ਰਿਗੁ ਬਹੁ ਜੀਵਣੁ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥

ଏପରି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଜୀବନକୁ ଧକ୍କାର ଅଟେ ଯାହାଠାରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମର ପ୍ରେମ ନଥାଏ ।

ਪ੍ਰਿਗੁ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ਕਾਮਣਿ ਮੋਹ ਗੁਬਾਰੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਰ ਬੁਧਰ ਬੁਧਦਾਯਕ ਗੇਧ ਮਥ ਖੁਛਾਰ ਯੋਗਧ ਅਚੇ ਮੇਯੋਂ ਮੋਹਾਰ ਅਭਕਾਰ ਬਨਿਰਹਿਥਾਧ ।

ਤਿਨ ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ ਜਿਨ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥੪॥

ਠਾਹਾਰ ਯੋਗਧ ਮਥ ਧਾਨਦਾਯਕ ਅਚੇ, ਯਾਹਾਕੁ ਨਾਮਰ ਬਾਹਾਰਾ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਯਾਥਾਧ ॥੪॥

ਪ੍ਰਿਗੁ ਪ੍ਰਿਗੁ ਗ੍ਰਿਹੁ ਕੁਟੰਬੁ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਐਧਰਿ ਗ੍ਰਿਹਸੁ ਯੋਗਧ ਐਵੰ ਧਰਿਵਾਰ ਮਥ ਖੁਛਾਰ ਯੋਗਧ ਅਚੇ, ਯਾਹਾਰ ਕਾਰਣਕੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਹਿਥ ਪ੍ਰੇਮ ਬ੍ਰੁਧਨਾਹਿ ।

ਸੋਈ ਹਮਾਰਾ ਮੀਤੁ ਜੋ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸੋਇ ॥

ਕੇਵਲ ਬੇ ਫੁੰ ਮੋਰ ਮਿਤੁ ਅਚਰਿ, ਮਿਐ ਬੇਫਿ ਯੋਗਧ ਯੋਗ ਗਾਨ ਕਰਿਥਾਧ ।

ਹਰਿ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥੫॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮੋਰ ਆਯ ਕੇਫਿ ਨਾਹਾਫਿ ॥੫॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹਮ ਗਤਿ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥

ਬਦਗੁਰੁਕ ੦।ਰੇ ਮੁੰ ਮੁਛਿ ਐਵੰ ਗੋਯਾ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਛਿ ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਦੂਖੁ ਸਗਲ ਮਿਟਾਈ ॥

ਯੋਗਧਾਨਕ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਰਿਲੇ ਬਦੁ ਦੁਃਖ ਦੂਰ ਹੋਯਾਥਾਧ ।

ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੬॥

ਯੋਗਧਾਨਕ ਨਾਮਰੇ ਕੁਛਿ ਲਗਾਯਲੇ ਬਰਵਾ ਆਨਖ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਯਾਥਾਧ ॥੬॥

ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਹਮ ਕਉ ਸਰੀਰ ਸੁਧਿ ਭਈ ॥

ਗੁਰਕੁ ਬਾਝਾਥ ਕਲੇ ਆਮਰ ਗਰੀਰ ਗੁਯ ਹੋਯਾਥਾਧ ।

ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਭ ਅਗਨਿ ਬੁਝਈ ॥

ਯਾਹਾਧਾਰਾ ਅਧੰਕਾਰ ਐਵੰ ਚੁਝਾਰ ਅਗਨਿ ਬਦੁ ਲਿਯਾਯਲੇ ।

ਬਿਨਸੇ ਕ੍ਰੋਧ ਖਿਮਾ ਗਹਿ ਲਈ ॥੭॥

ਮੋਰ ਕ੍ਰੋਧ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਲੇ ਆਯ ਮੁੰ ਬਦਨਗੀਲਥ ਧਾਰਣ ਕਰਿਦੇਯਲੇ ॥੭॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਨਾਮੁ ਦੇਵੈ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜਿਨ ਨਾਮ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਐ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਤਨੁ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਲੇਵੈ ॥

ਕੇਹੁ ਕਿਹਨ ਗੁਰਮੁਖੀ ਹੋਂ ਨਾਮ-ਰਹੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਐ ॥

ਨਾਨਕੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਹਰਿ ਅਲਖ ਅਭੇਦੈ ॥੮॥੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਅਲਖ ८ਵਾਂ ਅਭੇਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਗੁਣਬੂਝਿ ਕਰਿਐ ॥੮॥੮॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਸੁਰ ਅਧਾਰੁ, ਯਾਹਾਯੁ ਬਦਗੁਰੁ ਰੂਪਾਨੁ ਪਾਯੁ ॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗਗਨ ਭਰਿ ਵਯੋਗਗਣੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਜੋ ਮੁਹ ਫੇਰੇ ਤੇ ਵੇਮੁਖ ਬੁਰੇ ਦਿਸੰਨਿ ॥

ਮੇਯੋਂ ਮਨੁਖ ਗੁਰੁ ॥੦॥ ਮੁਹੋਂ ਫੇਰਾਇ ਜਿਹ, ਅਪਰਿ ਬਿਮੁਖ ਮਨੁਖ ਬਧ ਮਧ ਵੇਖਾਇ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਨਿ ਫਿਰਿ ਵੇਲਾ ਨਾ ਲਹੰਨਿ ॥੧॥

ਅਪਰਿ ਕਾਯਿ ਕਥਨਰੇ ਧਰਿ ਧਰਿ ਰਾਧਿ ਦੁਖ ਭੋਗ ਕਰਿਐ ॥ ਆਯੁ ਪੂਰੀ ਭਾਇਐ ਕਥਨਰੇ ਕਥਿਐ ਪਾਯੋਂ ॥੧॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਖਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਿ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਆਮਰ ਰਖਾ ਕਰ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਾਇ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਯੇਸੁਰ! ਮੇਲਾਇ ਬਧਬਧਰੇ ਮੇਲਨ ਕਰਾਇ, ਕਾਰਣ, ਜਿਨ ਮਨਰੇ ਪੁਰੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਗੁਣ ਸੁਰਣ ਕਰਿਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੇ ਭਗਤ ਹਰਿ ਭਾਵਦੇ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਾਇ ਚਲੰਨਿ ॥

ਭਗਵਾਨਯੁ ਬੇਧਿ ਭਯ ਭਯ ਲਾਗਿਐ, ਯਿਹ ਗੁਰੁ ਯਯਾ ਅਨੁਬਾਹਰੇ ਚਲਿਐ ॥

ਆਪੁ ਛੇਡਿ ਸੇਵਾ ਕਰਨਿ ਜੀਵਤ ਮੁਏ ਰਹੰਨਿ ॥੨॥

ਬੇ ਜਿਨ ਅਨੁਕਾਰ ८ਵਾਂ ਕਰਿ ਪੁਰੁ ਬੇਬਾ ਭਯ ਕਰਿਐ ॥ ਆਯੁ ਬਾਧਾਯੋਂ ਕਰਿ ਕਰਿ ਮਧ ਮਾਯਾਰ ਮੋਹਰੇ ਮੁਠ ਰਹਿਐ ॥੨॥

ਜਿਸ ਦਾ ਪਿੰਡੁ ਪਰਾਣ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਸਿਰਿ ਕਾਰ ॥

ଏହି ਗਰਮੀਰ ਉ ਗੁਰਮਤਿ ਮੋਹਿ ਪੁਰੁ ਦੇਖਿਓ, ਚਾਹਾਯਾ ਬੁਝੂ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਆਰੇ ਬਧਿਓ ਆਖ ॥

ਓਹੁ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ਹਰਿ ਰਖੀਐ ਹਿਰਦੈ ਧਾਰਿ ॥੩॥

ਚਾਹਾਯਾ ਕੀਯੋ ਅਵਸਥਾ ਨੇਹਿ ਬੁਝਿਓ ਕਾਇਨੋ ਬਿਬੇਕ ਕਰਿਓ? ਕਰਿਓ ਆਰੇ ਨੇਹਿ ਬੁਝਿਓ
ਲਗਾਯਾ ਰਖਿਓ ਭਰਿਓ ॥੩॥

ਨਾਮਿ ਮਿਲਿਐ ਪਤਿ ਪਾਈਐ ਨਾਮਿ ਮੰਨਿਐ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਮਨਿ ਨਾਮ ਗੁਰਮਤਿ ਚਾਹਿਓ, ਚਾਹਿਓ ਨੇਹਿ ਮਨੁ ਬਿਨੁ ਮਨ-ਬਿਨੁ ਮਨਿਓ ਆਰੇ ਨਾਮ ਆਰੇ
ਰਖਿਓ ਚਾਹਿਓ ਆਰਿਓ ਸੁਖੁ ਮਨਿਓ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਨਾਮੁ ਪਾਈਐ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥੪॥

ਬਿਨੁ ਆਰੇ ਨਾਮ ਗੁਰਮਤਿ ਚਾਹਿਓ, ਚਾਹਿਓ ਨੇਹਿ ਕੁਪਾਯੋ ਨੇਹਿ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਯੋ ॥੪॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਜੇ ਮੁਹੁ ਫੇਰੇ ਓਇ ਭ੍ਰਮਦੇ ਨਾ ਟਿਕੰਨਿ ॥

ਮੋਹਿ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਆਰੇ ਮਨੁ ਚਾਹਿਓ, ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ
ਚਾਹਿਓ ਗੁਰਮਤਿ ਮਨਿਓ ॥

ਧਰਤਿ ਅਸਮਾਨੁ ਨ ਝਲਈ ਵਿਚਿ ਵਿਸਟਾ ਪਏ ਪਚੰਨਿ ॥੫॥

ਗੁਰਮਤਿ ਆਰੇ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਲੋਕਾਨੁ ਮਨਿਓ ਆਰੇ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ
ਰਖਿਓ ਬਿਨੁ ॥੫॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ਮੋਹ ਠਗਉਲੀ ਪਾਇ ॥

ਮਾਯਾ ਆਰੇ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਰਖਿਓ ਮੋਹ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ

ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਤਿਨ ਨੇੜਿ ਨ ਭਿਟੈ ਮਾਇ ॥੬॥

ਕਿਓ, ਮਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਸੇ ਸੋਹਣੇ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਗਵਾਇ ॥

ਮੋਹਿ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ
ਮਨਿਓ ਮਨਿਓ ॥

ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲੇ ਚਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥੭॥

ਬੇਸ਼ੁੰ ਕਾਛਿ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਆ। ਯੇ ਗੁਰੂਯੋ ਭਯੋਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾ। ਬੇ ਬਦਗੁਰੂਯੋ ਨਿਰਯੋਗੁ ਅਨੁਬਰਯੋ
ਕਰਿਯਾ ॥੭॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਤੂੰ ਤੂੰ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਏਕ ਤੂੰ ਹੈਂ ਦਾਤਾ ਅਰੇ, ਤੂੰ ਬਖਸ਼ੈਂ ਪ੍ਰਾਣੀਯੋ ਭਯੋਰੇ ਦਾਨ ਕਰਿ ਨਿਯੋ ਬਾਪੁਰੇ
ਮਿਲਨ ਕਰੁ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਰਣਾਗਤੀ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਛਡਾਇ ॥੮॥੧॥੯॥

ਹੇ ਭਗੁਰ! ਨਾਨਕ ਭੋਰੇ ਭਯੋਰੇ ਨੇਕਯੋ, ਭੋਰੇ ਮੇਰੇ ਭਯੋਰੇ ਭਯੋਰੇ ਭਯੋਰੇ , ਬੇਰੇ ਹੈਂ ਭਯੋਰੇ ਮੁਖਿ
ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ॥੮॥੧॥੯॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪ ਕਰਹਲੇ

ਗਗ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪ ਕਰਹਲੇ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗੁਰ ਏਕ ਅਰਥਿ ਮਾਯਾਯੋ ਬਦਗੁਰੂਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ ਪਾਯੋ।

ਕਰਹਲੇ ਮਨ ਪਰਦੇਸੀਆ ਕਿਉ ਮਿਲੀਐ ਹਰਿ ਮਾਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਯੋਰੇ ਬਯੋਰੇ ਪਰਦੇਸੀਆ ਮਨ! ਤੂੰ ਕੇਰੇ ਨਿਯੋ ਮਾਯਾ ਬਯੋਰੇ ਪੁਰੁਯੋ ਮਿਲਨ ਕਰਿਯੋਰੇ?

ਗੁਰੁ ਭਾਗਿ ਪੂਰੈ ਪਾਇਆ ਗਲਿ ਮਿਲਿਆ ਪਿਆਰਾ ਆਇ ॥੧॥

ਮੇਰੇਯੋ ਪੂਰੈ ਬੋਯੋਗਯੋ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿਯਾ, ਬੇਰੇਯੋ ਹੈਂ ਪ੍ਰਿਯਯੋ ਪੁਰੁ ਆਯੋਗਯੋ ਕਰਿ
ਮਿਲਿਯੋਰੇ ॥੧॥

ਮਨ ਕਰਹਲਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬੋਯੋਗਯੋ ਮਨ! ਮਾਯਾਯੋ ਬਦਗੁਰੂਯੋ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਨ ਕਰਹਲਾ ਵੀਚਾਰੀਆ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਿਆਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰਵਾਨ ਪਤਨੀਏ! ਓਹੂੰ ਹੋਰ ਨਾਮ ਨਾਮ ਖਾਨ ਕਰ।

ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਹਰਿ ਆਪੇ ਲਏ ਛਡਾਇ ॥੨॥

ਯੇਥੋਂ ਸ਼ੁਭਕਰ ਕਰਨ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ, ਯੇਥੋਂ ਆਪੇ ਲਏ ਛਡਾਇ ॥੨॥

ਮਨ ਕਰਹਲਾ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲਾ ਮਲੁ ਲਾਰੀ ਹਉਮੈ ਆਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਨਿਰਮਲਾ ਮਨ! ਕੇਵੇਂ ਭੁਭੇਕ ਅਧਿਕ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਐ, ਕਿਛੁ, ਏਵੇਂ ਭੋ' ਠੀਕੇ
ਅਧਿਕਾਰੀ ਮਨ ਲਾਗੀਐ ॥

ਪਰਤਖਿ ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰਾ ਵਿਛੁੜਿ ਚੇਟਾ ਖਾਇ ॥੩॥

ਪ੍ਰਿਯਤਮ ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਲੇ ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥੇ ਭੋਲੇ ਬੰਦਿਆਂ ਹੋ ਪ੍ਰਭਾਸ ਅਛੁਟੇ, ਭਾਵੇਂ ਠੀਕੇ ਠੀਕੇ
ਹੋਇਐ ਭੁਭੇਕ ਚੋਰ ਗਾਇਐ ॥੩॥

ਮਨ ਕਰਹਲਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਾ ਹਰਿ ਰਿਦੈ ਭਾਲਿ ਭਾਲਾਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯ ਮਨ! ਪ੍ਰਿਯਾਸ ਕਰ ਆਪੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਧਰਮੇ ਯੋਗੀਐ ਗੋਯਾ ॥

ਉਪਾਇ ਕਿਤੈ ਨ ਲਭਈ ਗੁਰੁ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਦੇਖਾਇ ॥੪॥

ਕੋਈਐ ਯੋਗੀਐ ਏਵੇਂ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਐ, ਗੁਰੂ ਭੋਲੇ ਧਰਮੇ ਯੋਗੀਐ ਧਰਮੀ ਕਰਾਇਐ
॥੪॥

ਮਨ ਕਰਹਲਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਾ ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਧਰਮ ਰਾਹਿ ਪ੍ਰਭੂ ਚਰਣੇ ਕੁਠਿ ਲਗਾਏ,

ਘਰੁ ਜਾਇ ਪਾਵਹਿ ਰੰਗ ਮਹਲੀ ਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਹਰਿ ਮੇਲਾਇ ॥੫॥

ਏਵੇਂ ਪ੍ਰਕਾਰੇ ਪ੍ਰਿਯਤਮ ਮਨੇ ਯੋਗੀਐ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਸ਼ੁਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਐ, ਕਿਛੁ, ਗੁਰੂ ਹੋ ਭੋਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਬੰਦੇ
ਨਿਰਮਲੇ ॥੫॥

ਮਨ ਕਰਹਲਾ ਤੂੰ ਮੀਤੁ ਮੇਰਾ ਪਾਖੰਡੁ ਲੇਭੁ ਤਜਾਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਭੁਭੇਕ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਅਧਿਕ, ਏਵੇਂ ਯੋਗੀਐ, ਭੁਭੇਕ ਗਰਬ ਓ ਲੋਭ ਭਾਗ ਕਰ।

ਪਾਖੰਡਿ ਲੋਭੀ ਮਾਰੀਐ ਜਮ ਤੰਡੁ ਦੇਇ ਸਜਾਇ ॥੬॥

ਕਾਰਣ, ਚਰ੍ਵੰ ਓ ਲੋਭਾਕੂ ਮਾਭ ਹੋਇਆਵ, ਮੂਰ੍ਖ ਚਾਹਾਕੂ ਵਭੁ ਵੇਦਿਆਵ ॥6॥

ਮਨ ਕਰਹਲਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਤੂੰ ਮੈਲੁ ਪਾਖੰਡੁ ਭਰਮੁ ਗਵਾਇ ॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਬੇਬੁਝਾਰੀ ਮਨ! ਚੂਮੇ ਮੇਰਾ ਪੁਰਾ ਅਚ, ਚੂਮੇ ਚਰ੍ਵੰ ਓ ਭ੍ਰਿਖਾਰ ਮਯਾ ਚਪਾਚ ਕਰ।

ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਰੁ ਗੁਰਿ ਪੂਰਿਆ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤੀ ਮਲੁ ਲਹਿ ਜਾਇ ॥੭॥

ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂਯੋ ਭਿਓਰੇ ਹਰਿਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਮ੍ਰਿਤਰ ਬਰੋਭਾਰ ਭਰਿ ਰਹਿਓ, ਐਸ਼ੁ ਬਭਰਾਯੋਰੇ ਮਿਥੀਵਾ ਭਾਰ।
ਵਿਕਾਰਰ ਮਯਾ ਧੂਰ ਹੋਇਆਵ ॥7॥

ਮਨ ਕਰਹਲਾ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰਿਆ ਇਕ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣਾਇ ॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਪਰਵੇਸ਼ੀ ਮਨ! ਐਕ ਗੁਰੂਯੋ ਭੀਖਾ ਗੁਣ।

ਇਹੁ ਮੋਹੁ ਮਾਇਆ ਪਸਰਿਆ ਅੰਤਿ ਸਾਥਿ ਨ ਕੋਈ ਜਾਇ ॥੮॥

ਮਾਯਾਰ ਐਹਿ ਮੋਹੁ ਅਭਯੁਕ ਵਿਭਾਰ ਕਰਿਓ, ਭੇਸਰੇ ਪੁਰਾਣੀਯਾ ਬਾਪੁਰੇ ਕਰਿ ਮਧ ਯਾਵ ਨਾਹਿ ॥8॥

ਮਨ ਕਰਹਲਾ ਮੇਰੇ ਸਾਜਨਾ ਹਰਿ ਖਰਚੁ ਲੀਆ ਪਤਿ ਪਾਇ ॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਬੇਬੁਝਾਰੀ ਮਨ! ਹੋ ਮੇਰਾ ਬਭੂ! ਯੋਗਰਯੋ ਨਾਮਕੂ ਨਿਯ ਯਾਤੁ। ਯੋਧ ਪਰਿ ਪੁਰਾ ਕਰਿ ਗੋਭਾ
ਪਾਏ।

ਹਰਿ ਦਰਗਹੁ ਪੈਨਾਇਆ ਹਰਿ ਆਪਿ ਲਇਆ ਗਲਿ ਲਾਇ ॥੯॥

ਯੋਗਰਯੋ ਧਰਵਾਰਰੇ ਚੋਭੇ ਮਾਨ-ਬਯਾਨਰ ਪੋਥਾਯੋ ਪਿਥਾਯੋ ਆਯ ਯੋਗਰ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਚੋਭੇ ਆਲਿਯਾਨ
ਕਰਿਓ ॥9॥

ਮਨ ਕਰਹਲਾ ਗੁਰਿ ਮੰਨਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਬੇਬੁਝਾਰੀ ਮਨ! ਮਿਐ ਗੁਰੂਯੋ ਆਵੇਸ਼ ਮਾਨਿਆਵ, ਬੇ ਗੁਰੂਯੋ ਭਪਵੇਸ਼ਰੂ ਪੁਰੂਯੋ ਬੇਵਾ
ਕਰਿਆਵ।

ਗੁਰ ਆਗੈ ਕਰਿ ਜੋਦੜੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਮੇਲਾਇ ॥੧੦॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਯੋ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰੇ ਪੁਰਾਨਾ ਕਰ, ਬੇ ਚੋਭੇ ਯੋਗਰਯੋ ਬਹਿਓ ਮਿਥਾਯੋ ਵੇਵੇ ॥10॥1॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਉਠਿ ਮੁਖਿ ॥ 4 ॥

ਮਨ ਕਰਹਲਾ ਵੀਚਾਰੀਆ ਵੀਚਾਰਿ ਦੇਖੁ ਸਮਾਲਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰੀਆ ਮਨ! ਵਿਚਾਰ ਕਰੇ ਖਾਨਪ੍ਰਵਾਨ ਦੇਖ

ਬਨ ਫਿਰਿ ਥਕੇ ਬਨ ਵਾਸੀਆ ਪਿਰੁ ਗੁਰਮਤਿ ਰਿਦੈ ਨਿਹਾਲਿ ॥੧॥

ਬਨਰ ਬਨਵਾਸੀ ਬਨਰੇ ਰੂਲੇ ਰੂਲੇ ਪਕਿਯਾਵ, ਗੁਰੂਕਾ ਗੀਤਾ ਭਾਰਾ ਪੁਰੁ-ਪਠਿਯੋ ਨਿਯੰ ਸੁਧਰੇ ਹੋ
ਦੇਖੁਯਾਵ ॥1॥

ਮਨ ਕਰਹਲਾ ਗੁਰ ਗੋਵਿੰਦੁ ਸਮਾਲਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬੇਬੇਬਾਹਾਰੀ ਮਨ! ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦਯੋ ਸੁਰੇਖ ਕਰ ॥1॥ ਰੁਖ ॥

ਮਨ ਕਰਹਲਾ ਵੀਚਾਰੀਆ ਮਨਮੁਖ ਫਾਥਿਆ ਮਹਾ ਜਾਲਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰੀਆ ਮਨ! ਬੇਬੇਬਾਹਾਰੀ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਰ ਭਾਰੇ ਜਾਲਰੇ ਪਾਥੇ ਮਾਯਾਛੇ ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੁਕਤੁ ਹੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥੨॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੋਹ ਮਾਯਾਰ ਬੰਨ੍ਹਨਰੂ ਮੁਕਤੁ ਅਰੇ, ਕਾਰਣ, ਬੇ ਬਰੇ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਨਾਮ ਹੋ ਸੁਰੇਖ
ਕਰੇਯਾਵ ॥2॥

ਮਨ ਕਰਹਲਾ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰਿਆ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭਾਲਿ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮਨ! ਬੇਬੇਬਾਹਾਰੇ ਬੇਬੇਬਾਹਾਰੇ ਗੋਲ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਲਗਿ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਲੈ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ॥੩॥

ਬੇਬੇਬਾਹਾਰੇ ਰਹੇ ਭਗਵਾਨਕਾ ਨਾਮਰ ਖਾਨ ਕਰ, ਕਾਰਣ, ਭਗਵਾਨਕਾ ਨਾਮ ਹੋ ਭੋਰੇ ਬਾਥਰੇ
ਪਰਲੋਕ ਮੇਵ ॥3॥

ਮਨ ਕਰਹਲਾ ਵਡਭਾਗੀਆ ਹਰਿ ਏਕ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥

ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਨ! ਮੇਯੋਂ ਵਧੇਰੇ ਭਗਵਾਨ ਨਿਯੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇਯਾਛੇ, ਬੇ ਭਾਗਵਾਨੀ
ਹੋਯਾਯਾਵ ॥

ਆਪਿ ਛਡਾਏ ਛੁਟੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣ ਸਮਾਲਿ ॥੪॥

ਮਧਿ ਯਕ੍ਸ਼ਰ ਤੁਮ੍ਹਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਸ੍ਰੁਯ ਕਰਿਓ, ਤੁਮ੍ਹਰ ਸ੍ਰੁਯ ਹੇਥ, ਬਧਗੁਰੂਯ ਚਰਣਰੇ ਯਧਾਬਨਾ ਕਰ ॥੪॥

ਮਨ ਕਰਹਲਾ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰਿਆ ਵਿਚਿ ਦੇਹੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਲਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਹਿੰਦੁ ਮਨ! ਗਰੀਰੇਰੇ ਧ੍ਰੁਵਾ ਯੋਗਾਓਕੁ ਧਾਨ ਪ੍ਰਵੰਕ ਰਗ,

ਗੁਰਿ ਨਉ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਵਿਖਾਲਿਆ ਹਰਿ ਦਾਤਿ ਕਰੀ ਦਇਆਲਿ ॥੫॥

ਗੁਰੂਯ ਨਾਮਰ ਯਕ੍ਸ਼ਰ ਦੇਯਾਯਕਯਕਯਕਯ, ਧਨਾਨੁ ਯਕ੍ਸ਼ਰ ਐਥੇ ਧਾਨ ਪੁਧਾਨ ਕਰਿਯਕਯ ॥੫॥

ਮਨ ਕਰਹਲਾ ਤੂੰ ਚੰਚਲਾ ਚਤੁਰਾਈ ਛਡਿ ਵਿਕਰਾਲਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਚੰਚਲ ਮਨ! ਨਿਯਰ ਬਿਕਰਾਲ ਚਤੁਰਯਾਕੁ ਯਧਾਗ ਕਰ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਤੂੰ ਹਰਿ ਮੁਕਤਿ ਕਰੇ ਅੰਤ ਕਾਲਿ ॥੬॥

ਪੁਰੁ - ਪਰਮੇਸ਼ਰਯ ਨਾਮ ਤੁ ਯਯਨ ਕਰ, ਅਯਿਯ ਬਧਨਰੇ ਯਕ੍ਸ਼ਰਯ ਨਾਮ ਯੋਰ ਕਯਧਾਗ ਕਰਿਯ।
॥੬॥

ਮਨ ਕਰਹਲਾ ਵਡਭਾਗੀਆ ਤੂੰ ਗਿਆਨੁ ਰਤਨੁ ਸਮਾਲਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਬੋਯਯਰਾਗੀ ਮਨ! ਮਧਿ ਤੁ ਯਾਨ ਰੁਧਕ ਰਧਕੁ ਬਧਨਿ ਰਗੁ, ਤੁ ਬਯ ਬੋਯਯਗਧਗਲਾ ਹੇਥੁ।

ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਖੜਗੁ ਹਥਿ ਧਾਰਿਆ ਜਮੁ ਮਾਰਿਅੜਾ ਜਮਕਾਲਿ ॥੭॥

ਨਿਯ ਬਾਯਰੇ ਸ੍ਰੁਧਰ ਬਧ ਕਰਿਯਾ ਬਾਲਾ ਗੁਰੁਯ ਯਾਨਰ ਯਕਯਰਾ ਧਰਿ ਤੁ ਮਧਧੁਯ ਬਾਧਰ ਕਰ
॥੭॥

ਅੰਤਰਿ ਨਿਧਾਨੁ ਮਨ ਕਰਹਲੇ ਭ੍ਰਮਿ ਭਵਹਿ ਬਾਹਰਿ ਭਾਲਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਬੋਯਯਰਾਗੀ ਮਨ! ਯੋਰ ਯਿਯਰੇ ਨਾਮਰ ਯਕ੍ਸ਼ਰ ਅਯਿ, ਤੁ ਐਥਾਕੁ ਯੋਯਯਿਯਾ ਬ੍ਰਿਧਾਯਰ ਬਾਧਾਯਰ
ਗੁਰੁਅਯਿ।

ਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਆ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਲਧੜਾ ਨਾਲਿ ॥੮॥

ਮਹਾਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂਜੀ ਮੋਹਭੇਦਵੇਲੇ ਭੋਭੇਦ ਮਿਥੀਵੇ , ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ ਮਿਠੁ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਜਿਹ ਝਾਝਰੇ ਪਾਯਰੂ ॥੮॥

ਰੰਗਿ ਰਤੜੇ ਮਨ ਕਰਹਲੇ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਸਦਾ ਸਮਾਲਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਤਭ੍ਰਿਸ਼ ਮਨ! ਤੂੰ ਬਾਹਾਰੀਕੇ ਐਥਰੀ-ਵੈਭਵੇ ਰੇ ਲੀਨ ਅਛੁ, ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਪ੍ਰੇਮੀ ਤੂੰ ਬੰਦਾ ਪਾਰੀ ਕਰ।

ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਕਦੇ ਨ ਉਤਰੈ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਸਬਦੁ ਸਮਾਲਿ ॥੯॥

ਗੁਰੂਜੀ ਬੰਦਾ ਕਾਰੀ ਪਾਏ ਅਭ ਅਭ ਨਾਮ ਬਰੀ ਵਾਰ। ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਰਯਾ ਪੈਕਾ ਬੁਝਨਾਹਿ ॥੯॥

ਹਮ ਪੰਖੀ ਮਨ ਕਰਹਲੇ ਹਰਿ ਤਰਵਰੁ ਪੁਰਖੁ ਅਕਾਲਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਤਭ੍ਰਿਸ਼ ਮਨ! ਆਮੇ ਪਸੀ ਅਰੁ ਪਾਏ ਅਭ ਅਭ ਅਭ ਰੂਪ ਅਭਿ।

ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥੧੦॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਜੀ ਮਾਖਮਲੁ ਬੀਭਾਗਪਾਲੀ ਹਿੰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਆ ਅਭ ਨਾਮਰ ਚਿਤ੍ਰ ਕਰਿਆ ॥੧੦॥੨॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ

ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ 5 ਅਸਟਪਦੀਆ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਰੇ ਅਭਿ, ਮਾਯਾ ਬੰਦਗੁਰੂਜੀ ਰੂਪੀ ਪਾਯਰੂ।

ਜਬ ਇਹੁ ਮਨ ਮਹਿ ਕਰਤ ਗੁਮਾਨਾ ॥

ਮੋਹਭੇਦਵੇਲੇ ਮਨੁਸ਼ੀ ਜਿਹ ਮਨਰੇ ਗਰ ਕਰਿਆ,

ਤਬ ਇਹੁ ਬਾਵਰੁ ਫਿਰਤ ਬਿਗਾਨਾ ॥

ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ ਬੇ ਪਾਗਲ ਓ ਪਰ ਹੋਯ ਪਤਭ੍ਰਿਸ਼ ਰਹਿਆ।

ਜਬ ਇਹੁ ਹੁਆ ਸਗਲ ਕੀ ਰੀਨਾ ॥

ਪਰਭੂ , ਯੇਠੇਥੇਥੇਥੇ ਥੇ ਸਮਝਣਾ ਚਰਥਾਨ ਪ੍ਰੀ ਹੋਯਾਯਾ

ਤਾ ਤੇ ਰਮਈਆ ਘਟਿ ਘਟਿ ਚੀਨਾ ॥੧॥

ਥੇਥੇਥੇਥੇਥੇ ਥੇ ਰਾਮਾਨੁ ਪੁਰੋਖਾਨਾ ਥੁਧਾਨੇਰੇ ਧਰੀਨ ਕਰੀਯਾ ॥1॥

ਸਹਜ ਸੁਹੇਲਾ ਫਲੁ ਮਸਕੀਨੀ ॥

ਬਿਨੁਪੁਰਾਨਾ ਧਾਨੁ ਪੁਰਾਣਿਕ ਪਰਿ ਬੁਧਾਨਾ ਅਥੇ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਅਪੁਨੈ ਮੋਹਿ ਦਾਨੁ ਦੀਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹੇ ਭਧਾਨਾ ਮੋਹਾਨਾ ਬਧਾਨੁ ਮੋਥੇ ਧੋਯਾਯਾ ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਜਬ ਕਿਸ ਕਉ ਇਹੁ ਜਾਨਸਿ ਮੰਦਾ

ਯੇ ਪਰਿਪਾਠੁ ਮਨੁਸ਼ਾ ਅਧਾਨੁ ਮਨੁ ਭਾਵਿਯਾ ਥੇਥੇਥੇਥੇਥੇ

ਤਬ ਸਗਲੇ ਇਸੁ ਮੇਲਹਿ ਫੰਦਾ ॥

ਬਧਾਨੁ ਭਾਵਾਨਾ ਯਾਨੇਰੇ ਧਾਵਿਯਾਯਾ ।

ਮੇਰ ਤੇਰ ਜਬ ਇਨਹਿ ਚੁਕਾਈ ॥

ਯੇਥੇਥੇਥੇਥੇ ਥੇ ਭਧਾਨਾਨਾ ਅਧਾਨੇਰੇ ਭਾਵਿਯਾ ਬਧਾਨਾ ਕਰੀਧਿਯਾ

ਤਾ ਤੇ ਇਸੁ ਸੰਗਿ ਨਹੀ ਬੈਰਾਈ ॥੨॥

ਥੇਥੇਥੇਥੇਥੇ ਭਾਵਾਨਾ ਕੇਹੇ ਮਧਾਨਾ ਚਿਤੁ ਰਥੇ ਨਾਥੁ ॥2॥

ਜਬ ਇਨਿ ਅਪੁਨੀ ਅਪਨੀ ਧਾਰੀ ॥

ਯੇਥੇਥੇਥੇਥੇ ਥੇ ਨਿਯਾਨਾ ਬਾਧਾਨਾ ਰਥਾਯਾ ਥੇਥੇਥੇਥੇਥੇ

ਤਬ ਇਸ ਕਉ ਹੈ ਮੁਸਕਲੁ ਭਾਰੀ ॥

ਭਾਵਾਨਾ ਭਧਾਨੇਰੇ ਭਾਵਿਯਾ ਬਧਾਨਾ ਪਧਿਯਾਯਾ ।

ਜਬ ਇਨਿ ਕਰਣੈਹਾਰੁ ਪਛਾਤਾ ॥

ਕਿਛੁ, ਯੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਏਹ ਨਿਯ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਯਾਗਿਨਿ॥

ਤਬ ਇਸ ਨੇ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਤਾਤਾ ॥੩॥

ਏਠੇਠੇਵੇਲੇ ਕਿਛਿ ਮਖ ਯਜਨ ਬੁਝਨਾਹਿ ॥੩॥

ਜਬ ਇਨਿ ਅਪੁਨੇ ਬਾਧਿਓ ਮੋਹਾ ॥

ਯੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਨਿਯਕੁ ਨਿਯੇ ਬਾਧਾਰਿਕ ਮੋਹਹਰੇ ਰਝੁਪਾਵ,

ਆਵੈ ਜਾਇ ਸਦਾ ਜਮਿ ਜੋਹਾ ॥

ਏਠੇਠੇਵੇਲੇ ਏਹ ਯਜਨ ਮਰਗ ਚਕਰੇ ਪਢਿਰਹਿਪਾਵ ਆਯ ਬਧਾ ਮਨੁਸ਼ਖ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿਹਰੇ ਪਾਵ ।

ਜਬ ਇਸ ਤੇ ਸਭ ਬਿਨਸੇ ਭਰਮਾ ॥

ਯੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਬਿਨਸੁ ਬ੍ਰਿਖਾ ਭਾਵਾਠਾਨੁ ਨਿਰੁਭ ਹੋਯਾਯਾਵ ਏਠੇਠੇਵੇਲੇ

ਭੇਦੁ ਨਾਹੀ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਾ ॥੪॥

ਭਾਵਾਠਾਨੇ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰੁਸ਼ ਮਖਰੇ ਕਿਛਿ ਅਭਰ ਰਹੇ ਨਾਹਿ ॥੪॥

ਜਬ ਇਨਿ ਕਿਛੁ ਕਰਿ ਮਾਨੇ ਭੇਦਾ ॥

ਯੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਕਿਛਿ ਭੇਦਭਾਵ ਰਝੁਪਾਵ,

ਤਬ ਤੇ ਦੂਖ ਡੰਡ ਅਰੁ ਖੇਦਾ ॥

ਏਠੇਠੇਵੇਲੇ ਏਹ ਦੂਸ਼ਣ, ਦਭੁ ਤੇ ਬਿਪਦ ਬਹਿਪਾਵ ।

ਜਬ ਇਨਿ ਏਕੇ ਏਕੀ ਬੁਝਿਆ ॥

ਯੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਏਹ ਕੇਵਲ ਏਕ ਯੋਗਿਨਿ ਯਾਗਿਵਾਰੇ ਲਾਗਿਪਾਵ,

ਤਬ ਤੇ ਇਸ ਨੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਸੂਝਿਆ ॥੫॥

ਏਠੇਠੇਵੇਲੇ ਭਾਵਾਨੁ ਬਰਬਰੁ ਯਾਨ ਹੋਯਾਯਾਵ ॥੫॥

ਜਬ ਇਹੁ ਧਾਵੈ ਮਾਇਆ ਅਰਥੀ ॥

ਯੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਬੇ ਖਨ-ਵੀਲਠ ਪਾਛੈਂ ਵਯਯੁਧਾਏ, ਬੇਠੇਠੇਵੇਲੇ

ਨਹ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ ਨਹ ਤਿਸ ਲਾਥੀ ॥

ਬੇ ਬਯਯੁ ਬੁਧਨਾਛੈਂ ਆਯ ਠਾਘਾਰ ਚੁਥਾ ਮੇਥੇ ਨਾਛੈਂ।

ਜਬ ਇਸ ਤੇ ਇਹੁ ਹੋਇਓ ਜਉਲਾ ॥

ਯੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਬੇ ਏਘਾ ਠਾਰੂ ਵੂਰੇਯਾਏ, ਬੇਠੇਠੇਵੇਲੇ

ਪੀਛੈ ਲਾਗਿ ਚਲੀ ਉਠਿ ਕਉਲਾ ॥੬॥

ਲਯਾਯ ਯਠਿ ਠਾਘਾਰ ਪਛਰੇ ਲਾਗਿਯਾਯ ॥੬॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਓ ॥

ਯੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਮਨੁਬਧ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਬਦਗੁਨਾਯ ਮਿਲਿਯਾਯ

ਮਨ ਮੰਦਰ ਮਹਿ ਦੀਪਕੁ ਜਲਿਓ ॥

ਬੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਮਨੁਬਧ ਮਨ-ਮਧਿਰੇ ਯਾਨਰ ਵਾਪ ਪੁਯੁਯਿਠ ਘੋਯਾਯ।

ਜੀਤ ਹਾਰ ਕੀ ਸੋਝੀ ਕਰੀ ॥

ਯੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਮਨੁਬਧ ਬਿਯਯ ਏਵਾ ਪਰਾਯਯਰ ਅਨੂਯਿਠ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇਠੇਠੇਵੇਲੇ

ਤਉ ਇਸੁ ਘਰ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਪਰੀ ॥੭॥

ਬੇ ਏਘਿ ਘਰਰ ਮੂਯਧ ਯਾਥੀ ਨੇਯਯਾਏ॥੭॥

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਏਕੈ ॥

ੴ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਹੁ ਕੀਠਿ ਕਰਿਯਾਹਿ ਆਯੁ ਜੀਵਨੁ ਧਾਰਾ ਕਰਾਯੁ ਪਾਯਾਹਿ ।

ਆਪੇ ਬੁਧਿ ਬੀਚਾਰਿ ਬਿਬੇਕੈ ॥

ਬੇਬੇਕੁ ਭ੍ਰੰ ਬੂਝਿ, ਬਿਚਾਰਿ ਏਵੰ ਬਿਬੇਕੁ ਅਚਛਿ ।

ਦੂਰਿ ਨ ਨੇਰੈ ਸਭ ਕੈ ਸੰਗਾ ॥

ਬੇਬੇ ਦੂਰਿ ਨੇਰੈ ਨਹੀ, ਬੇਬੇ, ਬੇਬੇਕੁ ਪਾਯਾਹਿ ਅਚਛਿ ।

ਸਚੁ ਸਾਲਾਹਣੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰੰਗਾ ॥੮॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਬੇਕੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਕਰ ॥੮॥੧॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਨਾਮੇ ਲਾਗਾ ॥

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਪੂਰਨ ਬੇਬੇ ਕਰਿਯੋ ਭ੍ਰੰ ਮਨੁਸ਼ਾ ਨਾਮੁ ਬਾਹੁਰੇ ਲਾਗਿਆ ।

ਤਿਸ ਕਉ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗਾ ॥

ਮਾਯਾ ਕਪਾਲਿਯੋ ਭਾਗਿਯੋ, ਬਿਦਿਆਨੁ ਪਾਯ, ਕੇਵਲ ਬੇਬੇ ਕਾਯਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਕਰਿਯਾ ।

ਤਿਸ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਰਵਿਆ ਸੋਇ ॥

ਬੇਬੇ ਪੁਰੁ ਭਾਗਿਯੋ ਮਨੁਸ਼ਾ ਨਾਮੁ ਕਰਿਯਾਹਿ ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਨਿਹਚਲੁ ਹੋਇ ॥੧॥

(ਪੁਰੁ ਨਿਵਾਸ ਧਾਰਾ) ਮਨੁਸ਼ਾ ਨਾਮੁ ਏਵੰ ਭ੍ਰੰ ਗੰਥੁ ਭਾਗਿਯੋ ਹੋਇ ।

ਐਸਾ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਛੇੜ੍ਹਕੇ ਆਪਣੇ ਭਯਨ ਚਾਨ ਕਰ,

ਈਹਾ ਊਹਾ ਜੇ ਕਾਮਿ ਤੇਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਝਾ ਲੋਕ ਭਯਾ ਪਰਲੋਕਰੇ ਚੋਖਰ ਕਾਮਰੇ ਆਬਿਦ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਜਾਸੁ ਜਪਤ ਭਉ ਅਪਦਾ ਜਾਇ ॥

ਮਾਝਾਰ ਮਹਿਮਾ- ਬੂਠਿ ਕਰਿਲੇ ਭਲ ਆਵਾਂ ਬਿਪਦ ਧੂਰ ਹੋਯਾ ॥

ਧਾਵਤ ਮਨੁਆ ਆਵੈ ਠਾਇ ॥

ਭਾਯ ਪਧਰੁ ਮਨ ਭੋਰ ਹੋਯਾ ॥

ਜਾਸੁ ਜਪਤ ਫਿਰਿ ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥

ਮਾਝਾਰ ਮਹਿਮਾ- ਬੂਠਿ ਕਰਿਲੇ ਪਾਠਾ ਧੂਰਕਾਰ ਆਬਿਦ ਜਾਇ ॥

ਜਾਸੁ ਜਪਤ ਇਹ ਹਉਮੈ ਭਾਗੈ ॥੨॥

ਮਾਝਾਰ ਮਹਿਮਾ- ਬੂਠਿ ਕਰਿਲੇ ਆਵੈ ਅਹੰਕਾਰ ਧੂਰ ਹੋਯਾ ॥੨॥

ਜਾਸੁ ਜਪਤ ਵਸਿ ਆਵਹਿ ਪੰਚਾ ॥

ਮਾਝਾਰ ਮਹਿਮਾ- ਬੂਠਿ ਕਰਿਲੇ ਪਾਠਾ ਬਿਕਾਰ ਬਧਰੇ ਆਬਿਦਾ ॥

ਜਾਸੁ ਜਪਤ ਰਿਦੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੰਚਾ ॥

ਮਾਝਾਰ ਮਹਿਮਾ- ਬੂਠਿ ਕਰਿਲੇ ਹਰਿ ਰਸ ਧੂਰਕਾਰ ਬਧਰੇ ਹੋਯਾ ॥

ਜਾਸੁ ਜਪਤ ਇਹ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੈ ॥

ਮਾਝਾਰ ਮਹਿਮਾ- ਬੂਠਿ ਕਰਿਲੇ ਆਵੈ ਚੁਸਤਾ ਮੇਧਾ ॥

ਜਾਸੁ ਜਪਤ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸਿਝੈ ॥੩॥

ਮਾਝਾਰ ਮਹਿਮਾ- ਬੂਠਿ ਕਰਿਲੇ ਪੁਰੁਖ ਧਰਕਾਰਕਾਰੇ ਮਨੁਸ਼ਾ ਬੀਜੁ ਹੋਯਾ ॥੩॥

ਜਾਸੁ ਜਪਤ ਕੋਟਿ ਮਿਟਹਿ ਅਪਰਾਧ ॥

ਯਾਹਾਰ ਮਹਿਮਾ- ਬੁਠਿ ਕਰਿਲੇ ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ ਪਾਪ ਨਝੁ ਹੋਯਾਯਾ ॥

ਜਾਸੁ ਜਪਤ ਹਰਿ ਹੋਵਹਿ ਸਾਧ ॥

ਯਾਹਾਰ ਮਹਿਮਾ- ਬੁਠਿ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਸ਼ਖੁ ਹਰਿਯਾ ਬਛੁ ਬਧਿਯਾ ॥

ਜਾਸੁ ਜਪਤ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਵੈ ॥

ਯਾਹਾਰ ਮਹਿਮਾ- ਬੁਠਿ ਕਰਿਲੇ ਮਨ ਚੀਠਲ ਹੋਯਾਯਾ ॥

ਜਾਸੁ ਜਪਤ ਮਲੁ ਸਗਲੀ ਖੋਵੈ ॥੪॥

ਯਾਹਾਰ ਮਹਿਮਾ- ਬੁਠਿ ਕਰਿਲੇ ਬਹੁ (ਮੋਹ-ਮਾਯਾਰ) ਮਯਲਾ ਬਧਾ ਹੋਯਾਯਾ ॥੪॥

ਜਾਸੁ ਜਪਤ ਰਤਨੁ ਹਰਿ ਮਿਲੈ ॥

ਯਾਹਾਰ ਮਹਿਮਾ- ਬੁਠਿ ਕਰਿਲੇ ਹਰਿ ਰਤੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਾ ॥

ਬਹੁਰਿ ਨ ਛੋਡੈ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਹਿਲੈ ॥

ਮਨੁਸ਼ਖੁ ਪੂਨਰਾਰ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਛਾਡੇ ਨਾਹਿ ਭਾਯਾ ਬਾਧੁਰੇ ਲਾਗੁ ਰਹਿਯਾ ॥

ਜਾਸੁ ਜਪਤ ਕਈ ਬੈਕੁੰਠ ਵਾਸੁ ॥

ਯਾਹਾਰ ਮਹਿਮਾ- ਬੁਠਿ ਕਰਿਲੇ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਨਿਵਾਸ ਪਾਯਾਯਾ ॥

ਜਾਸੁ ਜਪਤ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥੫॥

ਯਾਹਾਰ ਭਯਨ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਸ਼ਖੁ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹਿੰ ਆਤ੍ਮਿਕ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਯਾ ॥੫॥

ਜਾਸੁ ਜਪਤ ਇਹ ਅਗਨਿ ਨ ਪੋਹਤ ॥

ਯਾਹਾਰ ਮਹਿਮਾ- ਬੁਠਿ ਕਰਿਲੇ ਭਾਯਾਨੁ ਅਗਨਿ ਪੁਰਾਭਿਭ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ॥

ਜਾਸੁ ਜਪਤ ਇਹੁ ਕਾਲੁ ਨ ਜੋਹਤ ॥

ਯਾਹਾਰ ਮਹਿਮਾ- ਬੁਠਿ ਕਰਿਲੇ ਭਾਯਾਨੁ ਮਰੁਤੁ ਮ੍ਰਿਤੁ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ॥

ਜਾਸੁ ਜਪਤ ਤੇਰਾ ਨਿਰਮਲ ਮਾਥਾ ॥

ਮਾਥਾਰ ਮਹਿਮਾ- ਬੁਠਿ ਕਰਿਲੇ ਚੋਰ ਮਝਕ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਯੈ ॥

ਜਾਸੁ ਜਪਤ ਸਗਲਾ ਦੁਖੁ ਲਾਥਾ ॥੬॥

ਮਾਥਾਰ ਮਹਿਮਾ- ਬੁਠਿ ਕਰਿਲੇ ਬਹੁ ਦੁਖ- ਕੋਈ ਦੂਰ ਹੋਇਯਾ ॥੬॥

ਜਾਸੁ ਜਪਤ ਮੁਸਕਲੁ ਕਛੁ ਨ ਬਨੈ ॥

ਮਾਥਾਰ ਮਹਿਮਾ- ਬੁਠਿ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਖੁ ਭਧਰੇ ਕੋਈ ਬਿਧਿ ਪਛੇ ਨਾਹੀ ॥

ਜਾਸੁ ਜਪਤ ਸੁਣਿ ਅਨਹਤ ਧੁਨੈ ॥

ਮਾਥਾਰ ਮਹਿਮਾ- ਬੁਠਿ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਖੁ ਅਨਾਹਤ ਧੁਨਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥

ਜਾਸੁ ਜਪਤ ਇਹ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ ॥

ਮਾਥਾਰ ਮਹਿਮਾ- ਬੁਠਿ ਕਰਿਲੇ ਪੁਰਾਣੀਰ ਯਾਦਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇਯਾ ॥

ਜਾਸੁ ਜਪਤ ਕਮਲੁ ਸੀਧਾ ਹੋਇ ॥੭॥

ਮਾਥਾਰ ਮਹਿਮਾ- ਬੁਠਿ ਕਰਿਲੇ ਬ੍ਰਹਮ ਕਮਲ ਬਰਲ ਹੋਇਯਾ ॥੭॥

ਗੁਰਿ ਸੁਭ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਉਪਰਿ ਕਰੀ ॥

ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਬੇਹਿ ਬਿਸਥਾ ਭਧਰੇ ਕਰਿਯੈ ॥

ਜਿਸ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦੇ ਹਰੀ ॥

ਮਾਥਾਰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਯੋਗੀਰ ਜੀ ਨਾਮ (ਮੰਤ੍ਰ) ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯੈ ॥

ਅਖੰਡ ਕੀਰਤਨੁ ਤਿਨਿ ਭੋਜਨੁ ਚੁਰਾ ॥

ਬੇ ਪੁਰਾਣ ਅਖੰਡ ਕੀਰਤਨੁ ਜੀ ਆਥਾਰ ਓ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਭੋਜਨ ਮਾਨੀਯਾ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ॥੮॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੂਰੀ ਬਿਗੁਰੁ ਮਾਥਾਰ ਮਾਰਗੀਕ ਅਯੈ ॥੮॥੨॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮੁਖਲਾ 5 ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰੈ ॥

ਮੇਭਯੋਂ ਵਧੈ ਗੁਰੂਯੋਂ ਗੰਥੁ ਨਿਯੋਂ ਬੁਧਿਮੇਧੋਂ ਧਾਰਿਯੋਂ ਕਰਿਯੋਂ,

ਪੰਚ ਜਨਾ ਸਿਉ ਸੰਗੁ ਨਿਵਾਰੈ ॥

ਬੇ ਪਾਞਿ ਵਿਕਾਰ- ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਏਵਾਂ ਅਭਿਮਾਨ ਠਾਹੁ ਨਿਯੋਂ ਬੰਧਿਯੋਂ ਭਾਜਿਯੋਂ ਧਾਰਿਯੋਂ

ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੀ ਕਰਿ ਰਾਖੈ ਵਾਸਿ ॥

ਠਾਹੁ ਦਸਿ ਯੋਗਿਯੋਂ (ਪਾਞਿ ਆਨੰਦ ਓ ਪਾਞਿ ਕਰਮ) ਕੂ ਨਿਯੋਂ ਬੰਧਿਯੋਂ ਰਖਿਯੋਂ ਧਾਰਿਯੋਂ

ਤਾ ਕੈ ਆਤਮੈ ਹੋਇ ਪਰਗਾਸੁ ॥੧॥

ਭਾਵਿਯੋਂ ਬੁਧਿਮੇਧੋਂ ਆਨੰਦਿ ਪ੍ਰਕਾਸਿ ਹੋਇਯੋਂ ॥1॥

ਐਸੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਤਾ ਕੈ ਹੋਇ ॥

ਕੇਵਲਿ ਭਾਵਿਯੋਂ ਹੋਂ ਅਨਿਵਰਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਯੋਂ,

ਜਾ ਕਉ ਦਇਆ ਮਇਆ ਪ੍ਰਭ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਭਯੋਂ ਮਨੁਸ਼ਯੋਂ ਯੋਗਿਯੋਂ ਪ੍ਰਭੁਯੋਂ ਦਸਿਯੋਂ ਏਵਾਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਿਯੋਂ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਾਜਨੁ ਦੁਸਟੁ ਜਾ ਕੈ ਏਕ ਸਮਾਨੈ ॥

ਏਧਰਿ ਮਨੁਸ਼ਯੋਂ ਪਾਞਿ ਮਿਤ੍ਰ ਏਵਾਂ ਗੁਣਿ ਏਕਾ ਭਲਿ ਅਚਰਿਯੋਂ

ਜੇਤਾ ਬੇਲਣੁ ਤੇਤਾ ਗਿਆਨੈ ॥

ਧਾਰਿਯੋਂ ਕੇਭਲਿ ਬੇ ਬੇਲਣਿ, ਭਾਵਿਯੋਂ ਹੋਂ ਆਨੰਦਿ ਕ੍ਰਿਪਾਧਾਰਿਯੋਂ

ਜੇਤਾ ਸੁਨਣਾ ਤੇਤਾ ਨਾਮੁ ॥

ਧਾਰਿਯੋਂ ਕੇਭਲਿ ਬੇ ਗੁਣਿਯੋਂ, ਬੇਭਲਿ ਪ੍ਰਭੁਯੋਂ ਨਾਮਿ ਹੋਂ ਗੁਣਿਯੋਂ

ਜੇਤਾ ਪੇਖਨੁ ਤੇਤਾ ਧਿਆਨੁ ॥੨॥

ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਸੇ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਗੋਚਰ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਸੇਹਿ ਬਹੁਰੇ ਯੋਗਰਾਜ ਅਨੂਭਵਿ ਥਾਵ ॥੨॥

ਸਹਜੇ ਜਾਗਣੁ ਸਹਜੇ ਸੋਇ ॥

ਸੇ ਬੁਝਰੇ ਜਾਗਿਯਾਵ ਅਯ ਬੁਝਰੇ ਹਿ ਗੋਯਾਵ।

ਸਹਜੇ ਹੋਤਾ ਜਾਇ ਸੁ ਹੋਇ ॥

ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੋਯਾਵ, ਸੇਥਰੇ ਸੇ ਪ੍ਰਬਧ ਰਹਿਯਾਵ।

ਸਹਜਿ ਬੈਰਾਗੁ ਸਹਜੇ ਹੀ ਹਸਨਾ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੂੰ ਸੇ ਬੈਰਾਗਯਾਨ ਹੋਯਾਹਿ ਅਯ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੂੰ ਖੂਬਿ ਹੋਯਾਹਿ।

ਸਹਜੇ ਚੁਪ ਸਹਜੇ ਹੀ ਜਪਨਾ ॥੩॥

ਬੁਝਰੇ ਸੇ ਨੀਰਵ ਰਹਿਯਾਹਿ ਅਯ ਬੁਝਰੇ ਹੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਿਯਾਹਿ ॥੩॥

ਸਹਜੇ ਭੋਜਨੁ ਸਹਜੇ ਭਾਉ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੂੰ ਸੇ ਭੋਜਨ ਕਰਿਯਾਹਿ ਅਯ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੂੰ ਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾਹਿ।

ਸਹਜੇ ਮਿਟਿਓ ਸਗਲ ਦੁਰਾਉ ॥

ਭਾਯਾ ਅਯਾਨਭਾਰ ਪਰਧਾ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੂੰ ਨਿਰ੍ਵਰ ਹੋਯਾਵ।

ਸਹਜੇ ਹੋਆ ਸਾਧੂ ਸੰਗੁ ॥

ਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੂੰ ਬਛਕ ਬਛਕਿਰੇ ਮਿਥਿ ਯਾਯਾਹਿ।

ਸਹਜਿ ਮਿਲਿਓ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਸੰਗੁ ॥੪॥

ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੂੰ ਭਾਯਾ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਭਾਸ ਰੂਪਰੇ ਮਿਲਿਯਾਹਿ ॥੪॥

ਸਹਜੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਸਹਜਿ ਉਦਾਸੀ ॥

ਆਤ੍ਮਿਕ ਬ੍ਰਿਰਭਾਵਰੇ ਸੇ ਘਰੇ ਰਹਿਯਾਹਿ ਅਯ ਆਤ੍ਮਿਕ ਬ੍ਰਿਰਭਾਵਰੇ ਸੇ ਨਿਰ੍ਵਿਰ ਰਹਿਯਾਹਿ।

ਸਹਜੇ ਦੁਬਿਧਾ ਤਨ ਕੀ ਨਾਸੀ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੂੰ ਚਾਹਾਰ ਚਰਿਅਰ ਫਿਰਾ ਨਾਭ ਹੋਯਾਇ॥

ਜਾ ਕੈ ਸਹਜਿ ਮਨਿ ਭਇਆ ਅਨੰਦੁ ॥

ਸਾਹਾਰ ਪਾਥਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕਭਾ ਟਾਢ, ਪੁਬਨੁਭਾ ਚਾਹਾਰ ਫੁਰਲਰੇ ਭਰਲ ਹੋਯਾਇ॥

ਤਾ ਕਉ ਭੇਟਿਆ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ॥੫॥

ਚਾਹਾਨੁ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ਪੁਨੁ ਮਿਲਿਯਾਇ ॥੫॥

ਸਹਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਓ ਨਾਮੁ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੂੰ ਬੇ ਨਾਮ ਅਨੁਭਵ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾਇ॥

ਸਹਜੇ ਕੀਨੇ ਜੀਅ ਕੇ ਦਾਨੁ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੂੰ ਬੇ ਆਵਗਯਕ ਪੁਰਾਣੀਨੁ ਧਾਨ ਦੇਯਾਇ॥

ਸਹਜ ਕਥਾ ਮਹਿ ਆਤਮੁ ਰਸਿਆ ॥

ਪੁਨੁਕਾ ਕਥਾਰੇ ਚਾਹਾਰ ਆਨੁ ਬਾਧ ਪੁਰਾਨੁ ਕਰਿਯਾਇ॥

ਤਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਅਬਿਨਾਸੀ ਵਸਿਆ ॥੬॥

ਚਾਹਾਨੁ ਬਾਧੁਰੇ ਅਨੰਦੁ ਪਰਮਾਨੁ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾਇ ॥੬॥

ਸਹਜੇ ਆਸਣੁ ਅਸਥਿਰੁ ਭਾਇਆ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੂੰ ਚਾਹਾਨੁ ਆਸਨ ਭਲ ਲਾਗਿਯਾਇ॥

ਸਹਜੇ ਅਨਹਤ ਸਬਦੁ ਵਜਾਇਆ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੂੰ ਚਾਹਾਰ ਫੁਰਲਰੇ ਅਨਾਧਰ ਚਕ ਗੁਣਨ ਕਰਿਯਾਇ॥

ਸਹਜੇ ਰੁਣ ਬੁਣਕਾਰੁ ਸੁਹਾਇਆ ॥

ਭਿਰੇ ਆਨੰਦੁ ਆਨੰਦੁ ਮਨੁ ਖੁਨਿ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੂੰ ਚਾਹਾਨੁ ਗੋਭਾਵਾਨ ਕਰਿਯਾਇ॥

ਤਾ ਕੈ ਘਰਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਮਾਇਆ ॥੭॥

ਚਾਹਾਰ ਫੁਰਲ ਘਰੇ ਪਰੰਬਰੁ ਪੁਨੁ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਇ ॥੭॥

ਸਹਜੇ ਜਾ ਕਉ ਪਰਿਓ ਕਰਮਾ ॥

ਸਾਹਾਰ ਭਾਗਧਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਮਿਲਨਰ ਬਿਖਾਨ ਲੇਖਾ ਹੋਯਾਇ,

ਸਹਜੇ ਗੁਰੁ ਭੇਟਿਓ ਸਚੁ ਧਰਮਾ ॥

ਏ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੂੰ ਬਛਾ ਖਰ੍ਹ ਵਾਲਾ ਗੁਰੁਯਾਯ ਬਹਿਓ ਮਿਥੀ ਸਾਥਾਯ।

ਜਾ ਕੈ ਸਹਜੁ ਭਇਆ ਸੇ ਜਾਣੈ ॥

ਕੇਵਲ ਏ ਹੂੰ ਈਸ਼ਰਯ ਅਨੂਭੂਤਿ ਕਰਿਯਾਯ ਸਾਹਾਨੁ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕਭਾਰ ਭਰਖਾਰ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯਾਯ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤਾ ਕੈ ਕੁਰਬਾਣੈ ॥੮॥੩॥

ਵਾਸ ਨਾਨਕ ਭਾਯਾਯ ਪਾਯਰੇ ਬਰਪਿਓ ਥਾਥਾਯ ॥੮॥੩॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਓ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪ੍ਰਥਮੇ ਗਰਭ ਵਾਸ ਤੇ ਟਰਿਆ ॥

ਬਰ੍ਹ ਪੁਥਮੇ ਮਨੁਸ਼ਧ ਗਭਰ ਨਿਵਾਸਰੂ ਮੂਢਿ ਪਾਯ ਵਾਯਾਰਕੁ ਥਾਬਿਥਾਯ।

ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਕੁਟੰਬ ਸੰਗਿ ਜੁਰਿਆ ॥

ਭਾਯਾ ਪਰੇ, ਨਿਯੇ ਨਿਯਕੁ ਪੂਢੁ, ਪਤ੍ਨੀ ਏਵਾ ਪਰਿਵਾਰਰ ਮੋਹਰੇ ਫਾਬਾਯ ਥਾਯ।

ਭੋਜਨੁ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਹੁ ਕਪਰੇ ॥

ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰਰ ਭੋਯਨ ਏਵਾ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰ ਵਸੁ,”

ਸਰਪਰ ਗਵਨੁ ਕਰਹਿਰੇ ਬਪੁਰੇ ॥੧॥

ਨਿਸ਼੍ਰਿਓ ਭਾਵਰੇ ਚਾਲਿਯਿਵ: ਹੋ ਬਿਨੀਓ ਮਨੁਸ਼ਧ! ॥1॥

ਕਵਨੁ ਅਸਥਾਨੁ ਜੇ ਕਬਹੁ ਨ ਟਰੈ ॥

ਕੇਭ੍ਰ ਨਿਵਾਸ ਅਢਿ ਸਾਯਾ ਕਵਾਚਿਓ ਨਾਯਾ ਬ੍ਰੁਏਨਾਯ।

ਕਵਨੁ ਸਬਦੁ ਜਿਤੁ ਦੁਰਮਤਿ ਹਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਯਾ ਕੇਭ੍ਰ ਵਾਯੀ ਅਚੇ, ਸਾਯਾ ਵਾਰਾ ਮਯਾ ਕੂਢਿ ਕੂਰ ਹੋਯਾਯ ॥1॥ਰੂਯ॥

ਇੰਦ੍ਰ ਪੁਰੀ ਮਹਿ ਸਰਪਰ ਮਰਣਾ ॥

ਯਯਲੋਕਰੇ ਮੂਰੁਧ ਨਿਸ਼੍ਰਿਓ ਏਵਾ ਅਨਿਵਾਯਿਧ ਅਚੇ।

ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰੀ ਨਿਹਚਲੁ ਨਹੀ ਰਹਣਾ ॥

ਬੁਝਾਯਾ ਲੋਕਾਕ ਮਧ ਝੋਰ ਰਹੇ ਨਾਹੀਂ।

ਸਿਵ ਪੁਰੀ ਕਾ ਹੋਇਗਾ ਕਾਲਾ ॥

ਗੀਵਲੋਕਾਕ ਮਧ ਨਾਗ ਹੋਯਾਯੋਵ।

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮਾਇਆ ਬਿਨਸਿ ਬਿਤਾਲਾ ॥੨॥

ਓਨੇ ਗੁਣ ਵਾਲਾ ਮਾਯਾ ਏਵਾਂ ਧਾਨਵ ਲੂਧੁ ਹੋਯਾਯੋਵ ॥੨॥

ਗਿਰਿ ਤਰ ਧਰਣਿ ਗਗਨ ਅਰੁ ਤਾਰੇ ॥

ਪਾਛਾਭ, ਕ੍ਰਿਸ਼, ਧਰਿਤ੍ਰੀ, ਆਕਾਸ਼ ਆਭ ਚਾਰਾ,

ਰਵਿ ਸਸਿ ਪਵਣੁ ਪਾਵਕੁ ਨੀਰਾਰੇ ॥

ਸੂਰ੍ਯ, ਚੰਦ੍ਰ, ਪਵਨ, ਅਗ੍ਨਿ,

ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਬਰਤ ਅਰੁ ਭੇਦਾ ॥

ਦਿਨ ਰਾਤ੍ਰਿ, ਭੋਜਨਾਦਿ ਏਵਾਂ ਅਨੇਕ ਭੇਦ,

ਸਾਸਤ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਬਿਨਸਹਿਗੇ ਬੇਦਾ ॥੩॥

ਗਾਥਾ, ਸ੍ਰਮ੍ਰਿਤਿ ਏਵਾਂ ਵੇਦ ਸਮੇਸ਼ ਨਾਗ ਹੋਯਾਯੋਵ ॥੩॥

ਤੀਰਥ ਦੇਵ ਦੇਹੁਰਾ ਪੇਥੀ ॥

ਭਾਰ੍ਥ ਸ਼੍ਰੀਮ, ਦੇਵਤਾ, ਮੰਦਿਰ ਏਵਾਂ ਗੁਰੂ,

ਮਾਲਾ ਤਿਲਕੁ ਸੋਚ ਪਾਕ ਹੇਤੀ ॥

ਮਾਲਾ, ਚਿੰਨਕ, ਚਿੰਨ੍ਯਨਗੀਲ, ਪਵਿਤ੍ਰ, ਏਵਾਂ ਸ਼ੁਭ ਕਰ੍ਮ,

ਪੇਤੀ ਡੰਡਉਤਿ ਪਰਸਾਦਨ ਭੋਗਾ ॥

ਪੋਥੀ, ਵਸ੍ਤ੍ਰਵਤ-ਨਿਸ਼ਾਨ, ਅਨੁਧਾਨ ਓ ਭੋਗਵਿਲਾਸ,

ਗਵਨੁ ਕਰੈਗੇ ਸਗਲੇ ਲੋਗਾ ॥੪॥

ਏਹੁ ਸਭੁ ਪਦਾਰ੍ਥ ਏਵਾਂ ਬਾਰਾ ਬਾਂਬਾਰ ਹੂੰ ਚਾਲਿਯੋਵ ॥੪॥

ਜਾਤਿ ਵਰਨ ਤੁਰਕ ਅਰੁ ਹਿੰਦੂ ॥

ਯਾਤ੍ਰਿ, ਕਰ੍ਮ, ਦੁਬਲਮਾਨ ਆਦਿ ਹੋਇ,

ਪਸੁ ਪੰਥੀ ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਜਿੰਦੂ ॥

ਪੰਥ, ਪੰਥੀ, ਅਨੇਕ ਮੋਖਿਯੋ ਪੁੰਥੀ,

ਸਗਲ ਪਾਸਾਰੁ ਦੀਸੈ ਪਾਸਾਰਾ ॥

ਸਾਗਰ ਯਾਤ੍ਰਾ ਆਦਿ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ,

ਬਿਨਸਿ ਜਾਇਗੋ ਸਗਲ ਆਕਾਰਾ ॥੫॥

ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ॥੫॥

ਸਹਜ ਸਿਫਤਿ ਭਗਤਿ ਤਤੁ ਗਿਆਨਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਭੂ, ਚਾਹਾਯਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਆਦਿ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ

ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਨਿਹਚਲੁ ਸਚੁ ਥਾਨਾ ॥

ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਸਚੁ ਥਾਨਾ ਆਦਿ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ

ਤਹਾ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਗੁਣ ਰਸੈ ॥

ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ

ਅਨਭਉ ਨਗਰੁ ਤਹਾ ਸਦ ਵਸੈ ॥੬॥

ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ॥੬॥

ਤਹ ਭਉ ਭਰਮਾ ਸੋਗੁ ਨ ਚਿੰਤਾ ॥

ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ

ਆਵਣੁ ਜਾਵਣੁ ਮਿਰਤੁ ਨ ਹੋਤਾ ॥

ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ

ਤਹ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਅਨਹਤ ਆਖਾਰੇ ॥

ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ

ਭਗਤ ਵਸਹਿ ਕੀਰਤਨ ਆਧਾਰੇ ॥੭॥

ਪ੍ਰਭੂ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ॥੭॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੁ ॥

ਬਰੋਹਮੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਕੋਈਬੇ ਅਭੁ ਏਵੰ ਬਾਨਾ ਨਾਹਿੰ।

ਕਉਣੁ ਕਰੈ ਤਾ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਬ੍ਰਹ੍ਮਣੇ ਏਪਰੇ ਕੋਈਬੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਾਹਿੰ ਯੇਥੇ ਚਾਹਾਕਾ ਗੁਣਰ ਅਭੁ ਪਾਯਕਾ ਕਥਾ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਪਾਰਿਵ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾ ਭਪਰੇ ਪੁਰੁ ਕ੍ਰਪਾ ਪਾਰਣ ਕਰਿਥਾਛਿ,

ਨਿਹਚਲ ਥਾਨੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਤਰੈ ॥੮॥੪॥

ਬੇਥੇ ਬਛਕਾ ਬੰਗਠੇ ਭਾਰਾ ਭਵਬਾਗਰਨੁ ਪਾਰ ਹੋਯਕਾਥਾ ਅਭੁ ਅਚਲ ਨਿਵਾਬਕੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਨਿਥੇ
॥੪॥੪॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠੇ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜੇ ਇਸੁ ਮਾਰੇ ਸੋਈ ਸੂਰਾ ॥

ਬੇਥੇ ਬਧਛਿ ਬ੍ਰਹਮਾਨ ਅਚੇ, ਯੇਥੇ ਏਥੇ ਅਭੰਭਕੁ ਨਾਗ ਕਰਿਦੇਯਥਾਥੇ।

ਜੇ ਇਸੁ ਮਾਰੇ ਸੋਈ ਪੂਰਾ ॥

ਯੇਥੇ ਬਧਛਿ ਏਥੇ ਅਭੰਭ ਕੂ ਮਾਰਿਦੇਯਥਾਥੇ, ਬੇ ਪ੍ਰਭੰਭ ਅਚੇ।

ਜੇ ਇਸੁ ਮਾਰੇ ਤਿਸਹਿ ਵਡਿਆਈ ॥

ਯੇਥੇ ਬਧਛਿ ਏਥੇ ਅਭੰਭ ਕੂ ਬਾਨਾਪੁ ਕਰਿਥਾਥੇ, ਬੇ ਥੇ ਯਗ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਥਾਥੇ।

ਜੇ ਇਸੁ ਮਾਰੇ ਤਿਸ ਕਾ ਦੁਖੁ ਜਾਈ ॥੧॥

ਯੇਥੇ ਬਧਛਿ ਏਥੇ ਅਭੰਭ ਕੂ ਮਾਰਿਦੇਯਥਾਥੇ, ਬੇ ਪ੍ਰਭੰਭ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਥਾਥੇ ॥1॥

ਐਸਾ ਕੋਇ ਜਿ ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰਿ ਗਵਾਵੈ ॥

ਕੇਥੇ ਬਿਰਲ ਥੇ ਏਪਰੇ ਪ੍ਰਭੁਸ ਅਚੇ, ਯੇਥੇ ਨਿਭ ਬੇਭਧਭਾਵਕੁ ਮਾਰਿ ਧੂਰਰੇ ਫੋਪਾਧਾਠੇ ਥਾਥੇ।

ਇਸਹਿ ਮਾਰਿ ਰਾਜ ਜੇਗੁ ਕਮਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਥੇ ਅਭੰਭ ਬਾਨਾਪੁ ਕਰਿ ਬੇ ਰਾਯਯੋਗ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਥਾਥੇ ॥1॥ ਰੂ ਹੁ ॥

ਜੇ ਇਸੁ ਮਾਰੇ ਤਿਸ ਕਉ ਭਉ ਨਾਹਿ ॥

ਹੋਵੇ ਏਹੁ ਫੁੱਲਾਨੂ ਨਾਗ ਕਰਿਦੇਯਾਵ, ਚਾਹਾਨੂ ਕਿਛਿ ਭਲੁ ਨਯਾਵ।

ਜੇ ਇਸੁ ਮਾਰੇ ਸੁ ਨਾਮਿ ਸਮਾਹਿ ॥

ਹੋਵੇ ਏਹੁ ਫੁੱਲਾਨੂ ਬਾਂਹਾਰ ਕਰਿਦੇਯਾਵ, ਬੇ ਨਾਮਰੇ ਲਾਜ ਹੋਯਾਵ।

ਜੇ ਇਸੁ ਮਾਰੇ ਤਿਸ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੈ ॥

ਹੋਯੈ ਵਧਛਿ ਏਹੁ ਅਹੰ ਨੂ ਮਾਰਿਦੇਯਾਵ, ਚਾਹਾਰ ਚੁਝਾ ਮੇਛੁਯਾਵ।

ਜੇ ਇਸੁ ਮਾਰੇ ਸੁ ਦਰਗਹ ਸਿਝੈ ॥੨॥

ਹੋਯੈ ਵਧਛਿ ਏਹੁ ਅਹੰ ਨੂ ਬਿਨਾਗ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇ ਪੁਰਖ ਵਰਵਾਰਰੇ ਬੀਕੁਠ ਹੋਯਾਵ ॥੨॥

ਜੇ ਇਸੁ ਮਾਰੇ ਸੇ ਧਨਵੰਤਾ ॥

ਹੋਯੈ ਵਧਛਿ ਏਹੁ ਫੁੱਲਾਨੂ ਮਾਰਿਦੇਯਾਵ, ਬੇ ਧਨਵਾਨ ਹੋਯਾਵ।

ਜੇ ਇਸੁ ਮਾਰੇ ਸੇ ਪਤਿਵੰਤਾ ॥

ਹੋਵੇ ਏਹੁ ਫੁੱਲਾਨੂ ਬਾਂਹਾਰ ਕਰਿਦੇਯਾਵ, ਬੇਵੇ ਆਦਰਗਾਮੁ ਹੋਯਾਵ।

ਜੇ ਇਸੁ ਮਾਰੇ ਸੇਈ ਜਤੀ ॥

ਹੋਯੈ ਵਧਛਿ ਏਹੁ ਅਹੰ ਨੂ ਬਿਨਾਗ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇ ਬੁਝਾਰੀ ਹੋਯਾਵ।

ਜੇ ਇਸੁ ਮਾਰੇ ਤਿਸੁ ਹੋਵੈ ਗਤੀ ॥੩॥

ਹੋਵੇ ਏਹੁ ਫੁੱਲਾਨੂ ਬਿਨਾਗ ਕਰਿਦੇਯਾਵ, ਬੇਵੇ ਮੋਖ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਵ ॥੩॥

ਜੇ ਇਸੁ ਮਾਰੇ ਤਿਸ ਕਾ ਆਇਆ ਗਨੀ ॥

ਹੋਵੇ ਏਹੁ ਅਹੰਨੂ ਬਾਂਹਾਰ ਕਰਿਦੇਯਾਵ, ਚਾਹਾਰ ਬਾਂਬਾਰਨੂ ਆਇਵਾ ਬਧਾਨ ਹੋਯਾਵ।

ਜੇ ਇਸੁ ਮਾਰੇ ਸੁ ਨਿਹਚਲੁ ਧਨੀ ॥

ਹੋਵੇ ਅਵਿ ਭ੍ਰਿਖਾਕੂ ਬਿਨਾਸਿ ਕਰਿਦੇਯਾਵ, ਬਿੰਦੁ ਬਿੰਦੁ ਏਵੰ ਧਨੀ ਅਰੇ ॥

ਜੇ ਇਸੁ ਮਾਰੇ ਸੇ ਵਡਭਾਗਾ ॥

ਹੋਯੈ ਕਾਯਕੀ ਅਵਿ ਅਵਿ ਕੂ ਬਿਨਾਸਿ ਕਰਿਦੇਯਾਵ, ਬੇਧ ਬਧ ਭਾਗਯਗਾਨੀ ਅਰੇ ॥

ਜੇ ਇਸੁ ਮਾਰੇ ਸੁ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗਾ ॥੪॥

ਹੋਵੇ ਅਵਿ ਭ੍ਰਿਖਾਕੂ ਬਿਨਾਸਿ ਕਰਿਦੇਯਾਵ, ਬਿੰਦੁ ਰਾਗਿ ਬਿੰਦੁ ਬਧਕਿ ਰਹਿਦੇਯਾਵ ॥੪॥

ਜੇ ਇਸੁ ਮਾਰੇ ਸੁ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਾ ॥

ਹੋਵੇ ਅਵਿ (ਭੋਗ, ਮੋਹ)ਕੂ ਬਿਨਾਸਿ ਕਰਿਦੇਯਾਵ, ਬਿੰਦੁ ਜੀਵਿਤ ਰਹਿ ਮੁਕਤ ਹੋਯਾਵ ॥

ਜੇ ਇਸੁ ਮਾਰੇ ਤਿਸ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਜੁਗਤਾ ॥

ਹੋਵੇ ਅਵਿ ਅਵਿਕੂ ਬਿਨਾਸਿ ਕਰਿਦੇਯਾਵ, ਭਾਗਯ ਜੀਵਨ ਅਧਿਕਾਰਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਯਾਵ ॥

ਜੇ ਇਸੁ ਮਾਰੇ ਸੋਈ ਸੁਗਿਆਨੀ ॥

ਹੋਵੇ ਅਵਿ ਭ੍ਰਿਖਾਕੂ ਬਿਨਾਸਿ ਕਰਿਦੇਯਾਵ, ਬਿੰਦੁ ਬੁਝਿਆਨੀ ਅਰੇ ॥

ਜੇ ਇਸੁ ਮਾਰੇ ਸੁ ਸਹਜ ਧਿਆਨੀ ॥੫॥

ਹੋਵੇ ਅਵਿ ਅਵਿਕੂ ਬਿਨਾਸਿ ਕਰਿਦੇਯਾਵ, ਬਿੰਦੁ ਪੁਰਖਿ ਬਿਚਾਰਬਾਨ ਹੋਯਾਵ ॥੫॥

ਇਸੁ ਮਾਰੀ ਬਿਨੁ ਥਾਇ ਨ ਪਰੈ ॥

ਅਵਿ ਅਵਿਕੂ ਮੋਹਕੂ ਨਾਸਿ ਕਰਿਵਾ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ਿ ਬਧਾਨੁ ਭੁਭੁਕਾਇ,

ਕੋਟਿ ਕਰਮ ਜਾਪ ਤਪ ਕਰੈ ॥

ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਕਰਮ-ਪਾਪ, ਪੁੰਨਾ ਏਵੰ ਚਰਿਤਾ ਕਰੂ ॥

ਇਸੁ ਮਾਰੀ ਬਿਨੁ ਜਨਮੁ ਨ ਮਿਟੈ ॥

ਅਵਿ ਭ੍ਰਿਖਾਕੂ ਬਿਨਾਸਿ ਕਰਿਵਾ ਬਿਨਾ ਪੁੰਨਾਨੁ ਜੀਵਨ -ਮੁਕਤਿ ਚਕੁ ਬਿਨਾਸੁ ਭੁਭੁਕਾਇ ॥

ਇਸੁ ਮਾਰੀ ਬਿਨੁ ਜਮ ਤੇ ਨਹੀ ਛੁਟੈ ॥੬॥

ଏਹਿ ਅਹੰਕਾਰ ਮੋਹਾਹੁ ਨਾਗ ਕਰਿਵਾ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਮੁਖੁ ਠਾਰੂ ਵਝਿਧਾਰੇ ਨਾਹਿ ॥6॥

ਇਸੁ ਮਾਰੀ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਹੋਈ ॥

ଏਹਿ ਅਹੰਕਾਰ ਨਾਗ ਕਰਿਵਾ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਪੁਰੁਸ਼ ਵਿਸ਼ਨੁਰੇ ਜਾਨ ਪ੍ਰਾਚੁ ਝੂਝਨਾਹਿ ॥

ਇਸੁ ਮਾਰੀ ਬਿਨੁ ਜੂਠਿ ਨ ਧੋਈ ॥

ଏਹਿ ਭ੍ਰਿਖਾਨੁ ਬਿਨਾਗ ਕਰਿਵਾ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਅਗੁਭਯਾ ਦੂਰ ਝੂਝਨਾਹਿ ॥

ਇਸੁ ਮਾਰੀ ਬਿਨੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੈਲਾ ॥

ଏਹਿ ਭ੍ਰਿਖਾਨੁ ਬਿਨਾਗ ਕਰਿਵਾ ਬਿਨਾ ਬਹੁ ਕੀਛੇ ਮਲਿਨ ਰਹਿਯਾ ॥

ਇਸੁ ਮਾਰੀ ਬਿਨੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਉਲਾ ॥੭॥

ଏਹਿ ਅਹੰਕਾਰ ਨਾਗ ਕਰਿਵਾ ਬਿਨਾ ਬੰਬਾਰੇ ਪੁਰੋਖ ਪਦਾਰਥ ਬਝਨ ਰੂਪ ਅਰੇ ॥7॥

ਜਾ ਕਉ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ॥

ਮੇਯੋ ਮਨੁਸ਼ਯ ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਰ ਭਭਾਰ ਪੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਹੋਯਾਹੁ,

ਤਿਸੁ ਭਈ ਖਲਾਸੀ ਹੋਈ ਸਗਲ ਸਿਧਿ ॥

ਭਾਵਾਰ ਮੁਖਿ ਹੋਯਾਹੁ ਆਭ ਬੇ ਪੂਰ੍ਵ ਭਾਵਰੇ ਬਧਾਨ ਹੋਯਾਹੁ ॥

ਗੁਰਿ ਦੁਬਿਧਾ ਜਾ ਕੀ ਹੈ ਮਾਰੀ ॥

ਯਾਵਾਰ ਭ੍ਰਿਖਾ ਗੁਰੂ ਨਾਗ ਕਰਿਵੇਯਾਹੁ

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੀ ॥੮॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਚਿਤ੍ਰਨ ਕਰਿਵਾ ਬਾਲਾ ਅਰੇ ॥8॥5॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਸਿਉ ਜੁਰੈ ਤ ਸਭੁ ਕੇ ਮੀਤੁ ॥

ਸਭੇ ਸਨਮਾਨ ਨਿਯਮ ਨਿਯਮ ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਸਾਧੂਆਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਿਨੀਐ, ਚਾਹਾਵੇਲੇ ਪੁਰੋਖ ਵਧੀ ਚਾਹਾਰ
ਮਿਤੁ ਬਨਿਯਾਐ।

ਹਰਿ ਸਿਉ ਜੁਰੈ ਤ ਨਿਹਚਲੁ ਚੀਤੁ ॥

ਸਭੇ ਸਨਮਾਨ ਨਿਯਮ ਨਿਯਮ ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਸਾਧੂਆਂ ਯੋਗਿ ਨੀਐ, ਚਾਹਾਵੇਲੇ ਚਾਹਾਰ ਸਨ ਬਿਰ ਹੋਇਆਐ।

ਹਰਿ ਸਿਉ ਜੁਰੈ ਨ ਵਿਆਪੈ ਕਾਝੁਹਾ ॥

ਚਾਪਰੇ, ਬੇ ਚਿਤਾ ਐਵੰ ਬਿਤਰਨੁ ਸੁਭ ਹੋਇਆਐ।

ਹਰਿ ਸਿਉ ਜੁਰੈ ਤ ਹੋਇ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥੧॥

ਸਭੇ ਸਨਮਾਨ ਨਿਯਮ ਨਿਯਮ ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਸਾਧੂਆਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਿਨੀਐ, ਚਾਹਾਵੇਲੇ ਚਾਹਾਰ ਭਵਸਾਗਰਨੁ
ਭਯਾਰ ਹੋਇਆਐ ॥1॥

ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਹਰਿ ਸਿਉ ਜੇਰੁ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਨਿਯਮ ਨਿਯਮ ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਸਾਧੂਆਂ ਅਨੁਸਾਰ ਰਹ।

ਕਾਜਿ ਤੁਹਾਰੈ ਨਾਹੀ ਹੋਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣ, ਚਾਹਾਵੇਲੇ ਬਿਨਾ ਅਨਧ ਕੇਹੇ ਚੋਰ ਲਾਭਰੇ ਆਸਿਵ ਨਾਹੀ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਵਡੇ ਵਡੇ ਜੇ ਦੁਨੀਆਦਾਰ ॥

ਬਡ ਬਡ ਐਵੰ ਭਯ ਬੁਨਿਆਰ ਲੋਕ

ਕਾਹੂ ਕਾਜਿ ਨਾਹੀ ਗਾਵਾਰ ॥

ਕੋਈ ਬਿਨਾ ਕਾਮਰ ਨੂਹੇ; ਹੇ ਅਯਾਨ ਸਨਮਾਨ!

ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਨੀਚ ਕੁਲੁ ਸੁਣਹਿ ॥

ਪੁਰਖ ਬੇਬਕ ਨਿਯਮ ਯਾਗਿਰ ਹੇਠ ,

ਤਿਸ ਕੈ ਸੰਗਿ ਖਿਨ ਮਹਿ ਉਧਰਹਿ ॥੨॥

ਪਰਭੂ, ਚਾਹਾਰ ਬਯਾਧਿਰੇ ਚੋਰ ਐਕ ਸ਼ਯਰੇ ਹੀਂ ਕਲਪਾਏ ਹੋਏ ॥2॥

ਕੋਟਿ ਮਜਨ ਜਾ ਕੈ ਸੁਣਿ ਨਾਮ ॥

ਯੇਯੋਂ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਗੁਣਿਲੇ ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਾਮ ਮਿਲਿਯਾਵ,

ਕੋਟਿ ਪੂਜਾ ਜਾ ਕੈ ਹੈ ਧਿਆਨ ॥

ਯੇਯੋਂ ਪੁਰੁਸ਼ ਆਰਾਧਨਾ ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ ਧੂਯਾ ਬਧਾਨ ਅਚੇ,

ਕੋਟਿ ਪੁੰਨ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਕੀ ਬਾਣੀ ॥

ਧਰਮੇਸ਼ਵਰੁ ਵਾਸੀ ਗੁਣਿਵਾ ਹੂੰ ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ ਧਾਨ ਧੂਯਾ ਭੂਲਾ ਅਚੇ ।

ਕੋਟਿ ਫਲਾ ਗੁਰ ਤੇ ਬਿਧਿ ਜਾਣੀ ॥੩॥

ਗੁਰੂਨਾਥ ਵਾਰਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਮਾਰਗਰ ਬੋਧ ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ ਧਾਮ ਬਧਾਨ ਅਚੇ ॥੩॥

ਮਨ ਅਪੁਨੇ ਮਹਿ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਚੇਤ ॥

ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੁ ਕਰੇ ਵਾਰਿਕਾਰੁ ਯੋਗੁਰੁਸ਼ ਸੁਰਗਿ ਕਰ ।

ਬਿਨਸਿ ਜਾਹਿ ਮਾਇਆ ਕੇ ਹੇਤ ॥

ਭੋਰ ਮਾਯਾਰ ਮੋਹ ਨਾਗ ਹੋਯਾਯੋਵ ।

ਹਰਿ ਅਬਿਨਾਸੀ ਤੁਮਰੈ ਸੰਗਿ ॥

ਅਨੰਤੁ ਯੋਗੁਰੁ ਭੋਰ ਬਾਧੁਰੇ ਅਛੁਛੁ ।

ਮਨ ਮੇਰੇ ਰਚੁ ਰਾਮ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥੪॥

ਹੋ ਮੋਹਿ ਮਨ! ਭੂ ਰਾਮਰ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾਯੋ ॥੪॥

ਜਾ ਕੈ ਕਾਮਿ ਉਤਰੈ ਸਭ ਭੂਖ ॥

ਯਾਹਾਰ ਬੇਵਾ ਕਰਿਲੇ ਬਹੁ ਸ਼ੁਧਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯੋ,

ਜਾ ਕੈ ਕਾਮਿ ਨ ਜੋਹਹਿ ਦੂਤ ॥

ਯਾਹਾਰ ਬੇਵਾ-ਭਭਿਰੇ ਯਮਦੂਤ ਵੇਯੋ ਨਾਹੂੰ,

ਜਾ ਕੈ ਕਾਮਿ ਤੇਰਾ ਵਡ ਗਮਰੁ ॥

ਮਾਝਾਰ ਬੇਵਾ ਕਰਿਲੇ ਭੂਮੇ ਮਝਾਨ ਭਯਪਦ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਨੇਕ,

ਜਾ ਕੈ ਕਾਮਿ ਹੋਵਹਿ ਤੂੰ ਅਮਰੁ ॥੫॥

ਮਾਝਾਰ ਬੇਵਾ ਕਰਿਲੇ ਭੂਮੇ ਅਮਰ ਹੋਯਾਯਿਵ ॥5॥

ਜਾ ਕੇ ਚਾਕਰ ਕਉ ਨਹੀ ਡਾਨ ॥

ਮਾਝਾਰ ਬੇਵਕਯੁ ਦਭੁ ਮਿਲੇਨਾਝਿੰ,

ਜਾ ਕੇ ਚਾਕਰ ਕਉ ਨਹੀ ਬਾਨ ॥

ਮਾਝਾਰ ਬੇਵਕਯੁ ਕੋਠਿਬਿ ਕਯਨਰੇ ਪਠੇ ਨਾਝਿੰ,

ਜਾ ਕੈ ਦਫਤਰਿ ਪੁਛੈ ਨ ਲੇਖਾ ॥

ਮਾਝਾਰ ਦਰਬਾਰਰੇ ਭਾਝਾਠਾਠੁ ਲੇਖਾ ਮਗਾਝਾਝ ਨਾਝਿੰ,

ਤਾ ਕੀ ਚਾਕਰੀ ਕਰਹੁ ਬਿਸੇਖਾ ॥੬॥

ਹੇ ਮਨੁਖਧ! ਭਾਝਾਰ ਬੇਵਾ ਭਯਿ ਭਯ ਭਾਵਰੇ ਕਰ ॥6॥

ਜਾ ਕੈ ਉਨ ਨਾਹੀ ਕਾਹੂ ਬਾਤ ॥

ਮਾਝਾਰ ਘਰੇ ਕੋਠਿਬਿ ਕਯੂਰ ਅਭਾਵ ਨਾਝਿੰ,

ਏਕਹਿ ਆਪਿ ਅਨੇਕਹਿ ਭਾਤਿ ॥

ਅਨੇਕ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਦੇਯਾਗਲੇ ਮਧ ਯਥੁਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕੇਵਲ ਏਕ ਹੂੰ ਅਠਛਿ।

ਜਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਹੋਇ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ ॥

ਮਾਝਾਰ ਕ੍ਰਪਾ ਕ੍ਰਿਯੇਰੇ ਭੂਮੇ ਬਦਾ ਪੁਬਧੁ ਰਹਿਵ।

ਮਨ ਮੇਰੇ ਕਰਿ ਤਾ ਕੀ ਘਾਲ ॥੭॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਮਨ! ਭੂ ਭਾਝਾਰ ਬੇਵਾ ਭਯਿ ਕਰ ॥7॥

ਨਾ ਕੇ ਚਤੁਰ ਨਾਹੀ ਕੇ ਮੂੜਾ ॥

ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਕੇਵਲ ਬੁਝਿਆਨ ਕੰਧਾ ਧਰਮ ਬੁਝਿ ਨਾਹੀ,

ਨਾ ਕੇ ਹੀਨ ਨਾਹੀ ਕੇ ਸੁਰਾ ॥

ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਕੇਵਲ ਭਾਰੀ ਵਾ ਬੁਝਿਆਨ ਬੁਝਿ ਨਾਹੀ।

ਜਿਤੁ ਕੇ ਲਾਇਆ ਤਿਤ ਹੀ ਲਾਰਾ ॥

ਪੁਰੁ ਪੁਰਾਣੀਕ ਬਾਪੁਰੇ ਮਾਝਾਕੁ ਲਗਾਏਪਾਏ, ਭਾਖਾ ਬਾਪੁਰੇ ਬੇ ਲਾਗਿਆ।

ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਭਾਰਾ ॥੮॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਖਾ ਬੇਵਕ ਕੇਵਲ ਬੇਹੁੰ ਵਧੀਕਿ ਵਧਿਆ, ਮੇਂਘ ਭਾਗਯਗਾਲੀ ਅਰੇ ॥੮॥੬॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਝਲਾ 5 ॥

ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ ਜੈਸੇ ਸਰਪ ਆਰਜਾਰੀ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋ ਸ਼ਰਣ ਬਿਨਾ ਮੋਹਿਓ ਮਨੁਸ਼ਯਰ ਯਾਵਨ ਬਧਿ ਭਲਿ ਪਾਵ,

ਤਿਉ ਜੀਵਹਿ ਸਾਕਤ ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰੀ ॥੧॥

ਬੇਪਰਿ ਹੂੰ (ਭਗਵਾਨਯੋ ਠਾਰੂ ਬਿਲੇਖ ਹੋਯ) ਗਾਯ ਨਾਮਕੁ ਭੁਲਿ ਯਾਵਨ ਬਿਠਾਯਪਾਵ ॥1॥

ਏਕ ਨਿਮਖ ਜੇ ਸਿਮਰਨ ਮਹਿ ਜੀਆ ॥

ਮੋਯੋ ਵਧੀਕਿ ਏਕ ਸ਼ਬ ਪਾਯੋ ਮਖ ਭਗਵਾਨਯੋ ਸ਼ਰਣਰੇ ਬਮਲ ਬਿਠਾਯਪਾਵ,

ਕੋਟਿ ਦਿਨਸ ਲਾਖ ਸਦਾ ਬਿਰੁ ਥੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਪਰਿ ਵਧੀਕਿ, ਭਾਵ, ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਦਿਨ ਪਾਯੋ ਸ਼ੁਰਿ ਹੋਯਪਾਵ ॥1॥ ਰੁਹ ॥

ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ ਪ੍ਰਿਗੁ ਕਰਮ ਕਰਾਸ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋ ਸ਼ਰਣ ਬਿਨਾ ਅਨਧ ਬਾਧਾਰਿਕ ਕਰਮ ਕਰਿਵਾ ਮੁਕਾਰ ਮੋਗਧ ਅਰੇ।

ਕਾਰਾ ਬਤਨ ਬਿਸਟਾ ਮਹਿ ਵਾਸ ॥੨॥

ਮੋਹਿਓ ਕਾਯਰ ਪਥੁ ਬਿਝਾਰੇ ਹੂੰ ਪਾਵ, ਬੇਪਰਿ ਹੂੰ ਬੇਬੁਝਾਰੀਰ ਨਿਵਾਬ ਬਿਝਾਰੇ ਹੋਯਪਾਵ ॥2॥

ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ ਭਏ ਕੂਕਰ ਕਾਮ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋ ਸ਼ਰਣ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ਯਰ ਕਰਮ ਕੂਕਰ ਭਲਿ ਹੋਯਪਾਵ।

ਸਾਕਤ ਬੇਸੁਆ ਪੂਤ ਨਿਨਾਮ ॥੩॥

ਗਾਭ ਮਨੁਖੁ ਬੇਗਿਆਰ ਬਛਾਨ ਭਲਿ ਵਧਨਾਮ ਹੋਇਯਾ ॥੩॥

ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ ਜੈਸੇ ਸੀਝ ਛਤਾਰਾ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋ ਬਲਗ ਬਿਨਾ ਪੁਾਗੀ ਗਿਯਾ ਧੁਵਾ ਮੇਲਾ ਭਲਿ ਅਰੇ।

ਬੇਲਹਿ ਕੁਰੁ ਸਾਕਤ ਮੁਖੁ ਕਾਰਾ ॥੪॥

ਗਾਭ ਮਨੁਖੁ ਮਿਧਾ ਕਪਯ ਕਰਿਯਾ ਅਯ ਮੇਯੋ ਕਾਰਗਰੂ ਦੂਜਿਆਰੇ ਚਾਹਾਰ ਮੁਝੋ ਕਲਾ ਕਰਾਇਾ ॥੪॥

ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ ਗਰਧਭ ਕੀ ਨਿਆਈ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋ ਬਲਗ ਬਿਨਾ ਗਾਭ ਮਨੁਖੁ ਗਧ ਭਲਿ

ਸਾਕਤ ਥਾਨ ਭਰਿਸਟ ਫਿਰਾਹੀ ॥੫॥

ਅਝੁ ਬਲਾਨਰੇ ਕੁਲੁਯਾ ॥੫॥

ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ ਕੂਕਰ ਹਰਕਾਇਆ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋ ਬਲਗ ਬਿਨਾ ਮਨੁਖੁ ਪਾਗਲ ਕੂਕਰ ਭਲਿ ਭੁਕੁਯਾ।

ਸਾਕਤ ਲੇਭੀ ਬੰਧੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥੬॥

ਗਾਭ ਮਨੁਖੁ ਲੋਭਰੇ ਫਾਬੇ ਕਥਨਰੇ ਪਠੇ ਰਹਿਯਾ ॥੬॥

ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ ਹੈ ਆਤਮ ਘਾਤੀ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋ ਬਲਗ ਬਿਨਾ ਮਨੁਖੁ ਆਤਮਾਭਾ ਹੋਇਯਾ।

ਸਾਕਤ ਨੀਚ ਤਿਸੁ ਕੁਲੁ ਨਹੀ ਜਾਤੀ ॥੭॥

ਭਗਵਾਨਯੋ ਾਰੂ ਬਿਦੂਖ ਮਨੁਖੁ ਨੀਚ ਅਰੇ ਅਯ ਚਾਹਾਰ ਕੋਈਬੇ ਕੂਲ ਕਾ ਯਾਧੇ ਨਯਾ ॥੭॥

ਜਿਸੁ ਭਇਆ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਤਿਸੁ ਸਤਸੰਗਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥

ਮੇਯੋ ਕਪਯੋ ਯਪਰੇ ਯਕੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਇਯਾਯੋ, ਚਾਹਾਕੁ ਬਲਯੋ ਬਯਾਧੇਰੇ ਮਿਲਾਯੋ ਧਿਯੋ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਜਗਤੁ ਤਰਾਇਆ ॥੮॥੭॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਗੁਰੂਜੀ ਬੰਦੂਕ ਬੰਦਾਬਾਜ਼ ਕਰੇਗੇ ॥੮॥੭॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਮੋਹਿ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥

ਗੁਰੂਜੀ ਬਚਨ ਬਾਰਾ ਮੋਹਣੇ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਮੇਰੀ ਪੈਜ ਰਖਾਈ ॥੧॥

ਪੂਰ੍ਵ ਗੁਰੂ ਮੋਹਾਰ ਮਾਨ-ਬਖ਼ਸ਼ਾਨ ਕਰੇਗੇ ॥1॥

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਧਿਆਇਓ ਮੋਹਿ ਨਾਉ ॥

ਗੁਰੂਜੀ ਬਚਨ ਬਾਰਾ ਮੂੰ ਭਗਵਾਨਜੀ ਨਾਮਰ ਖਾਨ ਕਰੇਗੇ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਮੋਹਿ ਮਿਲਿਆ ਥਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਜੀ ਕ੍ਰਪਾਰੂ ਮੋਹਾਰ ਆਦਿਕ ਬੁਝਾਰ ਨਿਵਾਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾ ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਸੁਣਿ ਰਸਨ ਵਖਾਣੀ ॥

ਗੁਰੂਜੀ ਬਚਨ ਬਾਰਾ ਮੂੰ ਗੁਣੀਆਂ ਆਭ ਨਿਯੋਜਿਤ ਹੋਯਾ ॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਰੀ ਬਾਣੀ ॥੨॥

ਗੁਰੂਜੀ ਕ੍ਰਪਾਰੂ ਮੋਹਾਰ ਬਾਣੀ ਅਮ੍ਰਿਤ ਬਖ਼ਸ਼ਾਨ ਮਨੁਰ ਹੋਯਾ ॥2॥

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਮਿਟਿਆ ਮੇਰਾ ਆਪੁ ॥

ਗੁਰੂਜੀ ਬਚਨ ਬਾਰਾ ਮੋਹਾਰ ਅਭੰਗਾਰ ਦੂਰ ਹੋਯਾ ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਦਇਆ ਤੇ ਮੇਰਾ ਵਡ ਪਰਤਾਪੁ ॥੩॥

ਗੁਰੂਜੀ ਕ੍ਰਪਾਰੂ ਮੋਹਾਰ ਦੁਨੀਆਰੇ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੋਯਾ ॥3॥

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਮਿਟਿਆ ਮੇਰਾ ਭਰਮੁ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਵਚਨੁ ਭਾਰਾ ਮੇਰਾ ਭੁਭਿ ਦੂਰ ਹੋਇਆਇਓ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਪੇਖਿਓ ਸਭੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ॥੪॥

ਗੁਰੂਯੋ ਵਚਨੁ ਭਾਰਾ ਸ੍ਰੀ ਬਰਵਪਾਧਕ ਪਾਮਨਾਯੋ ਧਰੰਨ ਕਰਿਓ ॥੪॥

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਕੀਨੇ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਵਚਨੁ ਭਾਰਾ ਮੇਰੇ ਰਾਜਯੋਗੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਓ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤਰਿਆ ਸਭੁ ਲੋਗੁ ॥੫॥

ਗੁਰੂਯੋ ਬਯੋਧਿ ਕਰਿ ਬਖੂਠ ਲੋਕਾਯੋ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਇਓ ॥੫॥

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਮੇਰੇ ਕਾਰਜ ਸਿਧਿ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਵਚਨੁ ਭਾਰਾ ਮੇਰੇ ਬਖੂ ਕਾਰਜ ਬਧਾਯੋ ਹੋਇਓ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਪਾਇਆ ਨਾਉ ਨਿਧਿ ॥੬॥

ਗੁਰੂਯੋ ਵਚਨੁ ਭਾਰਾ ਮੇਰੇ ਨਾਮਰ ਭਯੋਗੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ॥੬॥

ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਕੀਨੀ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਆਸਾ ॥

ਮੇਰੇ ਵਧਾਯੋ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂਯੋ ਭਧਰੇ ਆਸਾ ਪਾਰਾਯੋ ਕਰਿਓ,

ਤਿਸ ਕੀ ਕਟੀਐ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸਾ ॥੭॥

ਗੁਰੂਯੋ ਮੁਖਰ ਵਧਨ ਕਰਿ ਪਾਇਓ ॥੭॥

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਜਾਗਿਆ ਮੇਰਾ ਕਰਮੁ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਵਚਨੁ ਭਾਰਾ ਸ੍ਰੀ ਮੇਰੇ ਭਾਗੁ ਯਾਗਿ ਭਧਿਓ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥੮॥੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਯੋ ਪ੍ਰਭੂਯੋ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਓ ॥੮॥੮॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਝਲਾ 5 ॥

ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਸਿਮਰਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ॥

ਬੇਛੁ ਗੁਰੂਕੁ ਸੁੰ ਪੁਰਿ ਚਾਬਰੇ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯਾ।

ਗੁਰੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰੀ ਰਾਸਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣਰ ਆਖਾਰ ਅਚਰਿ, ਬੇਛੁ ਬਧਗੁਰੂ ਝੁੰ ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਪੂਝਿ ਅਚਰਿ ॥1॥ ਰੂਝ ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਦੇਖਿ ਜੀਵਾ ॥

ਸੁੰ ਗੁਰੂਕਾ ਵਰਜਨ ਕਰਿ ਝੁੰ ਜੀਵਿਤ ਰਹਿਯਾ।

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੀਵਾ ॥੧॥

ਸੁੰ ਗੁਰੂਕਾ ਚਰਣ ਧੋਯ ਬੇਛੁ ਚਰਣਾਨੁਤਕੁ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾ। ॥1॥

ਗੁਰ ਕੀ ਰੇਣੁ ਨਿਤ ਮਜਨੁ ਕਰਉ ॥

ਸੁੰ ਗੁਰੂਕਾ ਚਰਣ ਧੂਲਿਰੇ ਪੁਰਿਧਿਨ ਸ਼ਾਨ ਕਰਿਯਾ।

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਹਰਉ ॥੨॥

ਸੁੰ ਜਨਮ-ਜਨਮਭਰੇ ਅਭਯਾਸਰੇ ਮਲਲਾਕੁ ਧੋਯਦੇਯਯ ॥2॥

ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਝੁਲਾਵਉ ਪਾਖਾ ॥

ਬੇਛੁ ਗੁਰੂਕੁ ਸੁੰ ਚਿਝਿ ਯਾ।

ਮਹਾ ਅਗਨਿ ਤੇ ਹਾਥੁ ਦੇ ਰਾਖਾ ॥੩॥

ਨਿਯ ਭਾਭਰੇ ਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ-ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਅਗਨਿ ਵਯਾਯਯ ॥3॥

ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਢੇਵਉ ਪਾਣੀ ॥

ਸੁੰ ਬੇਛੁ ਗੁਰੂਕਾ ਘਰ ਪਾਯੋ ਜਲ ਧੋਯ,

ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਤੇ ਅਕਲ ਗਤਿ ਜਾਣੀ ॥੪॥

ਯਾਹਾ ਠਾਰੂ ਧੁੱ ਞਾਜਰ ਯਾਗ ਰੂਝਿ ॥੪॥

ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਪੀਸਉ ਨੀਤ ॥

ਬੇਝਿ ਗੁਰੂਯਾ ਘਰ ਧਾਯੋ ਚਕਿ ਪੇਬਿਯਾਧ,

ਜਿਸੁ ਪਰਸਾਦਿ ਵੈਰੀ ਸਭ ਮੀਤ ॥੫॥

ਯਾਹਾਯਾ ਧਯਾਰੂ ਯੋਗ ਬਹੁ ਗੁਰੂ ਮਿਥੁ ਕਰੀਯੋ ॥੫॥

ਜਿਨਿ ਗੁਰਿ ਮੇ ਕਉ ਦੀਨਾ ਜੀਉ ॥

ਮੇਯੋਂ ਗੁਰੂ ਮੋਹਾਓ ਯਾਦਨ ਦੇਖਿਯੋ,

ਆਪੁਨਾ ਦਾਸਰਾ ਆਪੇ ਮੁਲਿ ਲੀਉ ॥੬॥

ਬੇ ਮੋਹਾਓ ਬ੍ਰਹਮੰ ਯੋਗਿਯ ਕਰਿਯੋ ਆਪਿ ਨਿਯੋਰ ਬੇਵਕ ਬਨਾਯੋ ॥6॥

ਆਪੇ ਲਾਇਓ ਅਪਨਾ ਪਿਆਰੁ ॥

ਗੁਰੂ ਮੋਹਾਓ ਬ੍ਰਹਮੰ ਪ੍ਰੇਮਰ ਯੋਗਿਯ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯੋ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਕਰੀ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥੭॥

ਮੂੰ ਬੇਬੇ ਗੁਰੂਕੂ ਬਰਦਾ ਪੁਗਾਨ ਕਰਿਯਾ ॥7॥

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਭੈ ਭ੍ਰਮ ਦੁਖ ਲਾਥਾ ॥

ਮੋਹਿ ਯੋਗਿਯ, ਯੋਗਿਯ, ਯੋਗਿਯ, ਯੋਗਿਯ ਯੋਗਿਯ ਯੋਗਿਯ ਯੋਗਿਯ ਯੋਗਿਯ ਯੋਗਿਯ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਸਮਰਾਥਾ ॥੮॥੯॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਮੋਹਿ ਗੁਰੂਦੇਵ ਯੋਗਿਯ ਬ੍ਰਹਮੰ ਯੋਗਿਯ ॥8॥9॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮਿਲੁ ਮੇਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ ॥

ਬੇ ਮੋਹਿ ਗੋਬਿੰਦ! ਮੋਹਾਓ ਯੋਗਿਯ ਕਰਿ ਨਿਯੋਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ।

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਿਥੁ ਪ੍ਰਿਥੁ ਅਸਨੇਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮਬਿਨਾਨ ਬਾਬਾਯੋਗਿਯ ਪ੍ਰੇਮਕੂ ਪ੍ਰਯੋਗਿਯ ॥1॥ਰਹਾਉ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜੇ ਪਹਿਰੈ ਖਾਇ ॥

ਯੋਗਿਯਨਾਨ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮਨੁਯੋਗਿਯ ਯੋਗਿਯ ਪ੍ਰਿਥੁਯੋਗਿਯ ਯੋਗਿਯ ਯੋਗਿਯ,

ਜਿਉ ਕੁਕਰੁ ਜੁਠਨ ਮਹਿ ਪਾਇ ॥੧॥

ਬੇ ਕੁਕੁਰ ਭਲਿ ਯੋਧ ਅਯੋਧਾ ਪਛੁ ਖਾਯਾ ॥1॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜੇਤਾ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥

ਭਗਵਾਨਯ ਨਾਮਰ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾ ਚਿਨ੍ਨਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾ ਕਾਮ੍ਧ- ਵਧਵਹਾਰ

ਜਿਉ ਮਿਰਤਕ ਮਿਥਿਆ ਸੀਗਾਰੁ ॥੨॥

ਮ੍ਰਿਤਕਰ ਹਾਰ-ਗ੍ਰਿਯਾਯ ਭਲਿ ਵਧ੍ਧ ਅਯੋਧ ॥2॥

ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ ਕਰੇ ਰਸ ਭੋਗ ॥

ਯੋਧ ਵਧ੍ਧ ਨਾਮ ਭੁਲਿ ਭੋਗ-ਚਿਨ੍ਨਾਬਰੇ ਪਛੁਧਾਧ,

ਸੁਖੁ ਸੁਪਨੈ ਨਹੀ ਤਨ ਮਹਿ ਰੋਗ ॥੩॥

ਭਾਯਾਯ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾਯ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾ ਚਿਨ੍ਨਾਯ ਆਯ ਭਾਯਾਯ ਗ੍ਰਿਯਾਯ ਚੋਗਾਯ ਹੋਯਾਯ ॥3॥

ਨਾਮੁ ਤਿਆਗਿ ਕਰੇ ਅਨ ਕਾਜ ॥

ਭਗਵਾਨਯ ਨਾਮ ਚਿਨ੍ਨਾ ਯੋਧ ਮ੍ਰਿਤਕੁਧ ਅਧ੍ਧ ਕਾਮ ਧ੍ਧਾ ਕਰਿਧਾਧ,

ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਝੂਠੇ ਸਭਿ ਪਾਜ ॥੪॥

ਭਾਯਾਯਯੋਧ ਭਾਯਾਯ ਨਾਮਾ ਆਯਧ੍ਧਾਯੋਧ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾ ਨਾਮ ਹੋਯਾਯਾਧ ॥4॥

ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਲਾਵੈ ॥

ਯੋਧ ਮ੍ਰਿਤਕੁਧ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾਯੋਧ ਧ੍ਧਾਯੋਧ ਧ੍ਧਾਯੋਧ ਧ੍ਧਾਯੋਧ ਨਾਮਾਯੋਧ,

ਕੋਟਿ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਨਰਕਿ ਜਾਵੈ ॥੫॥

ਬੇਧਰਿ ਵਧ੍ਧ ਨਾਮਾਯੋਧ, ਬੇ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਕਰਮ-ਧ੍ਧਾਯੋਧ ॥5॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਿਨਿ ਮਨਿ ਨ ਆਰਾਧਾ ॥

ਯੋਧ ਮ੍ਰਿਤਕੁਧ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾਯੋਧ ਧ੍ਧਾਯੋਧ ਨਾਮਾਯੋਧ ਆਯਾਧਾਯੋਧ ਕਰੇ ਨਾਮਾਯੋਧ,

ਚੋਰ ਕੀ ਨਿਆਈ ਜਮ ਪੁਰਿ ਬਾਧਾ ॥੬॥

ਬੇਸ ਯਮਲੋਕਰੇ ਚੋਰ ਭਲਿ ਖਰਾ ਪਫਿਠਾਏ ॥੬॥

ਲਾਖ ਅਡੰਬਰ ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰਾ ॥

ਲਾਖੇ ਆਭਿਮਾਨ ਏਵੇ ਅਨੇਕ ਪੁਸ਼ਾਰੇ,

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਝੂਠੇ ਪਾਸਾਰਾ ॥੭॥

ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬਹੁ ਮਿਥਾਏ ਦੇਖਾਏ ॥੭॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸੋਈ ਜਨੁ ਲੇਇ ॥

ਹੇ ਨਾਮਕ ਬੇਸੁ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਨਾਮਕ ਸੁਰਗ ਕਰਿਠਾਏ,

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਦੇਇ ॥੮॥੧੦॥

ਮੇਠੈ ਬਧਿਯੋਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਠਾਏ ॥੮॥੧੦॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਆਦਿ ਮਧਿ ਜੇ ਅੰਤਿ ਨਿਬਾਰੈ ॥

ਮੇਠੈ ਬਧਿਯੋਭਗਵਾਨ, ਮੇਠੈ ਅੰਤਿਕਾਲਰੇ ਯਾਵ ਬਾਧੁਰੇ ਧਾਧਾਏ,

ਸੋ ਸਾਜਨੁ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਚਾਰੈ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਬੇਸੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬੇਸੁ ਮੇਲਨ ਪਾਏ ਯੋਗੁਕ ਅਰੇ ॥੧॥

ਹਰਿ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਦਾ ਸੰਗਿ ਚਾਲੈ ॥

ਯੋਗੁਕ ਪ੍ਰੇਮ ਬਧਾ ਪ੍ਰਾਣੀਯੋਗ ਬਾਧੁਰੇ ਧਾਧਾਏ।

ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਰਬਾਦਕ ਏਵੇ ਧਨੀਯੋਗ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਰਬਾਦ ਯਾਵ-ਯੋਗੁਕ ਪਾਲਨ ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਿਠਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਿਨਸਤ ਨਾਹੀ ਛੇਡਿ ਨ ਜਾਇ ॥

ਪੁਰੂ ਨਾ ਕੇਵੇ ਮਰਛੁ ਆਯ ਨਾ ਝੁੰ ਨਿਯ ਪੁਾਗਿਯੂ ਛਾਓ ਕੇਯੁ ਆਯੇ ਯਾਯਾਯੁ।

ਜਹ ਪੇਖਾ ਤਹ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥੨॥

ਯੇਯੁ ਯੇ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ॥੨॥

ਸੁੰਦਰੁ ਸੁਘੜੁ ਚਤੁਰੁ ਜੀਅ ਦਾਤਾ ॥

ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ, ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ, ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ।

ਭਾਈ ਪੂਤੁ ਪਿਤਾ ਪੁਤੁ ਮਾਤਾ ॥੩॥

ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ, ਯੇਯੁ, ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ॥੩॥

ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ਮੇਰੀ ਰਾਸਿ ॥

ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ।

ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ ਕਰਿ ਰਿਦੈ ਨਿਵਾਸਿ ॥੪॥

ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ।

ਮਾਇਆ ਸਿਲਕ ਕਾਟੀ ਗੋਪਾਲਿ ॥

ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ।

ਕਰਿ ਅਪੁਨਾ ਲੀਨੈ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥੫॥

ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਕਾਟੇ ਸਭਿ ਰੋਗ ॥

ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ।

ਚਰਣ ਧਿਆਨ ਸਰਬ ਸੁਖ ਭੋਗ ॥੬॥

ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ ਯੇਯੁ।

ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਨਵਤਨੁ ਨਿਤ ਬਾਲਾ ॥

ਬਰਬਪਾਪਕੁ ਹੁਕੁ ਬਧਾ ਜਬ ਆਗਛੁਕੁ ਐਵੰ ਯੋਗਿਨ ਬਧਪਥੁ ਅਚਛੁ।

ਹਰਿ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰਖਵਾਲਾ ॥੭॥

ਭਿਓਰੇ ਐਵੰ ਕਾਛਾਕੇ ਯਕੁਰਿ ਝੁੰ ਗੋਰਿ ਰਯੁਆਲਿ ਅਚਛੁ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਦੁ ਚੀਨ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਿਐ ਹੁਕੁ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਕੁਕੁ ਮਛਾਨਿ ਪਦੁ ਅਨੂਠੁ ਚਿਯੋਯਾਐ,

ਸਰਬਸੁ ਨਾਮੁ ਭਗਤ ਕਉ ਦੀਨ ॥੮॥੧੧॥

ਬੇਝੁ ਭਯੁ ਬੇ ਬਰਬੁ ਜਿਯ ਨਾਮਰਿ ਰੂਪਰੇ ਵੇਯੋਯਾਛੁ ॥੮॥੧੧॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫

ਗਗ ਗਯਓ ਮਾਝ ਮਛਲਾ 5 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਕੁਰਿ ਐਕੁ ਅਚਛੁ, ਯਾਛਾਯੁ ਬਧਗੁਰੁਕੁ ਕੁਪਾਰੁ ਪਾਯੁਐ।

ਖੇਜਤ ਫਿਰੇ ਅਸੰਖ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੀਆ ॥

ਅਬੰਧੁ ਪੁਰਾਨਿ ਯਗਵਾਨਯੁ ਯੋਯਾਯੁ, ਕੀਯੁ, ਕੀਯੋਯੋ ਪੁਰਾਨਿ ਯਗਵਾਨਯੁ ਮਛਿਮਾਰਿ ਅਯੁ ਪੁਰਾ
ਛੋਯਾਯੋਯੋ।

ਸੇਈ ਹੋਏ ਭਗਤ ਜਿਨਾ ਕਿਰਪਾਰੀਆ ॥੧॥

ਯਾਛਾ ਯਪਰੇ ਯਗਵਾਨਯੁ ਕੁਪਾ ਕੁਝੁ ਛੋਯਾਯਾਐ, ਐਯਰਿ ਕਯਯੁ ਝੁੰ ਯਗਵਾਨਯੁ ਯਯੁ ਛੋਯਾਯਾਐ ॥1॥

ਹਉ ਵਾਰੀਆ ਹਰਿ ਵਾਰੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਰਿ ਹੁਕੁ! ਮੁੰ ਚੋ' ਯਪਰੇ ਚਨ ਐਵੰ ਮਨਰੇ ਬਧਧਿਓ ਅਚੋ ॥1॥ ਰੁਛੁ॥

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਪੰਥੁ ਡਰਾਉ ਬਹੁਤੁ ਭੈਰਾਰੀਆ ॥

ਯਕਵਾਗਰਿ ਯਯਾਨਕੁ ਮਾਰਿ ਕੀਯਯਰੇ ਗੁਥੀ ਗੁਥੀ ਮੁੰ ਅਯਯੁ ਯਯਯਾਯੋ ਛੋਯਾਯਾਯਯੋ।

ਮੈ ਤਕੀ ਓਟ ਸੰਤਾਹ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੀਆ ॥੨॥

ੴ, ਸ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਹਾਰਾ ਨੇਯਯੇ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀਵਨ! ਆਪਣੇ ਮੇਰੇ ਰੱਖੇ ਕਰਨੁ ॥੨॥

ਮੇਹਨ ਲਾਲ ਅਨੂਪ ਸਰਬ ਸਾਧਾਰੀਆ ॥

ਹੇ ਮਨਜੂ ਮੁਖ ਕਰੁਪੁਰਾ ਅਨੂਪ ਹੁਕੁ! ਹੇ ਮੋਹਨ! ਤੂ ਬਸਤੁ ਜੀਵਨੁ ਬਾਹਾਰਾ ਦੇਵਾ ਵਾਲਾ ਅਨੂ।

ਗੁਰ ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ਦੇਹੁ ਦਿਖਾਰੀਆ ॥੩॥

ਮੂੰ ਬਿਨਸੁ ਹੋਇ ਗੁਰੂਕਾ ਚਰਨ ਬੰਨ੍ਹ ਕਰਿਯਾਵ, ਹੇ ਮੋਹਾਰ ਬਖਸ਼ੁ! ਮੋਹਿਓ ਛਕਰੁਕਾ ਵਰ੍ਹਨ ਕਰਾਅ ॥੩॥

ਮੈ ਕੀਏ ਮਿਤ੍ਰ ਅਨੇਕ ਇਕਸੁ ਬਲਿਹਾਰੀਆ ॥

ਮੂੰ ਅਨੇਕ ਮਿਤ੍ਰ ਵਜਾਇਓ, ਕਿਛੁ, ਮੂੰ ਕੇਵਲ ਏਕ ਭਧਰੇ ਹੂੰ ਬਸਪੈਓ ਅਛਿ।

ਸਭ ਗੁਣ ਕਿਸ ਹੀ ਨਾਹਿ ਹਰਿ ਪੂਰ ਭੰਡਾਰੀਆ ॥੪॥

ਕਾਹਾ ਪਾਖਰੇ ਮਖ ਬਖੁ ਗੁਣ ਬਿਧਾਮਾਨ ਨਾਹੂੰ, ਕਿਛੁ, ਭਗਵਾਨ ਗੁਣਰ ਪਰਿਪੂਰੁ ਭਭਾਰ ਅਠਛਿ ॥੪॥

ਚਹੁ ਦਿਸਿ ਜਪੀਐ ਨਾਉ ਸੂਖਿ ਸਵਾਰੀਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਚਾਰੇ ਧਿਰੇ ਹੂੰ ਪੁਰੁਕਾ ਨਾਮਰ ਮਠ ਹੋਇਯਾਵ, ਚਾਹਾਕਾ ਮਠ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਪੁਬਛਰੇ ਬੁਝਾਭਿਓ ਹੋਇਯਾਵ।

ਮੈ ਆਹੀ ਓੜਿ ਤੁਹਾਰਿ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀਆ ॥੫॥

(ਹੇ ਪੁਰੁ!) ਮੂੰ ਚੋਰ ਹੂੰ ਬਾਹਾਰਾ ਦੇਖੁਛਿ ਆਭ ਮੂੰ (ਨਾਨਕ) ਚੋ' ਭਧਰੇ ਬਸਪੈਓ ਅਠਛਿ ॥੫॥

ਗੁਰਿ ਕਾਢਿਓ ਭੁਜਾ ਪਸਾਰਿ ਮੇਹ ਕੁਪਾਰੀਆ ॥

ਨਿਯ ਵਾਖੁ ਆਗਕੁ ਵਯਾਕੁ ਗੁਰੂ ਮੋਹਿਓ ਬਾਬਾਭਿਕ ਮੋਹਰ ਕੂਅਰੁ ਵਾਖਾਰਕੁ ਆਗਿਛਿ।

ਮੈ ਜੀਤਿਓ ਜਨਮੁ ਅਪਾਰੁ ਬਹੁਰਿ ਨ ਹਾਰੀਆ ॥੬॥

ਮੂੰ ਅਮੂਲਯ ਮਨੁਸ਼ਯ ਜੀਵਨ ਬਿਯੋਯ ਕਰਿਅਛਿ, ਮਾਹਾ ਬਾਰਾ ਪੂਰਵਾਰ ਬਾਰਿਕ ਨਾਹੂੰ ॥੬॥

ਮੈ ਪਾਇਓ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨੁ ਅਕਥੁ ਕਥਾਰੀਆ ॥

ਮੂੰ ਬਰ ਭਭਾਰ ਛਕਰਕੁ ਪਾਇਛਿ, ਮਾਹਾਕਾ ਕਥਾ ਵਰ੍ਹਨਾਰੁ ਵਾਖਾਰ ਅਠਛਿ।

ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸੋਭਾਵੰਤ ਬਾਹ ਲੁਭਾਰੀਆ ॥੭॥

ਛਕਰਕਾ ਵਰਵਾਰੇ ਗੋਭਾਵਾਨ ਹੋਇ ਮੂੰ ਪੁਬਛਰਾ ਪੂਰਵਕ ਨਿਯ ਬਾਭ ਬਲਾਭਿ ॥੭॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਲਧਾ ਰਤਨੁ ਅਮੋਲੁ ਅਪਾਰੀਆ ॥

ਨਾਨਕਕੁ ਅਨਭ ਏਵਾ ਅਮੂਲਯ ਰਨੁ ਮਿਯਾਭਿ ਮੋ

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਭਉਜਲੁ ਤਰੀਐ ਕਹਉ ਪੁਕਾਰੀਆ ॥੮॥੧੨॥

ਗੁਰੂਜੀ ਬੇਬਾ ਭਾਰਾ ਭਲਾਨਕ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰ ਪਾਰ ਕਰਾਇਆਈ, ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੁਲੁ ਭਲ ਬਰੇਰੇ ਆਇ
ਕਬੂਏ ॥੮॥੧੨॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗੁਰ ਆਇ ਅਠਹਿ ਯਾਹਾਯੁ ਬਧਗੁਰੂਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਇਏ ॥

ਨਾਰਾਇਣ ਹਰਿ ਰੰਗ ਰੰਗੇ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਨਿਯਮ ਨਾਮੁ ਨਾਮੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ ॥

ਜਪਿ ਜਿਹਵਾ ਹਰਿ ਏਕ ਮੰਗੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਯਮ ਨਿਯਮੇ ਭਗੁਰੂਜੀ ਨਾਮੁ ਨਾਮੁ ਨਾਮੁ ਨਾਮੁ ਨਾਮੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਜਿ ਹਉਮੈ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਭਜੇ ॥

ਨਿਯਮ ਅਠਹਿ ਭਗੁਰੂਜੀ ਭਗੁਰੂਜੀ ਭਗੁਰੂਜੀ ॥

ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਧੁਰਿ ਕਰਮ ਲਿਖਿਓ ॥੧॥

ਆਖਿਓ ਮੇਯੋ ਮਨੁਸ਼ਕਾਰ ਭਗੁਰੂਜੀ ਭਗੁਰੂਜੀ, ਭਗੁਰੂਜੀ ਬੇ ਬੰਸੁਲੁ ਬੰਸੁਲੁ ਬੰਸੁਲੁ
॥੧॥

ਜੇ ਦੀਸੈ ਸੇ ਸੰਗਿ ਨ ਗਇਓ ॥

ਯਾਹਾ ਭਗੁਰੂਜੀ ਭਗੁਰੂਜੀ ਭਗੁਰੂਜੀ, ਭਗੁਰੂਜੀ ਬੰਸੁਲੁ ਬੰਸੁਲੁ ਬੰਸੁਲੁ ॥

ਸਾਕਤੁ ਮੂੜੁ ਲਗੇ ਪਚਿ ਮੁਇਓ ॥੨॥

ਭਗੁਰੂਜੀ ਭਗੁਰੂਜੀ ਭਗੁਰੂਜੀ ਭਗੁਰੂਜੀ ਭਗੁਰੂਜੀ ॥੨॥

ਮੋਹਨ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਰਵਿ ਰਹਿਓ ॥

ਮੂੜੁ ਕਰੁਣਾ ਮੋਹਨ ਨਾਮੁ ਬੰਸੁਲੁ ਬੰਸੁਲੁ ਬੰਸੁਲੁ ॥

ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕਿਨੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਹਿਓ ॥੩॥

ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ॥੩॥

ਹਰਿ ਸੰਤਨ ਕਰਿ ਨਮੋ ਨਮੋ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਬੰਸੁਲੁ ਬੰਸੁਲੁ ਬੰਸੁਲੁ ॥

ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਵਹਿ ਅਤੁਲੁ ਸੁਖੇ ॥੪॥

ੴਪਰਿ ਚੋਰਾਚੋ ਨ ਕ ਭਭਾਰਿ ਐਵੰ ਅਨੰਤ ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਯਿ ॥੪॥

ਨੈਨ ਅਲੋਵਉ ਸਾਧ ਜਨੇ ॥

ਨਿਯੋ ਨੇਨੁਰੇ ਬਛੁਯਨਾਕਿ ਧਰੀਨ ਕਰ।

ਹਿਰਦੈ ਗਾਵਹੁ ਨਾਮ ਨਿਧੇ ॥੫॥

ਨਿਯੋ ਬੁਧਨੁਰੇ ਨਾਮ-ਭਭਾਰਿ ਮਯ ਗਾਨ ਕਰ ॥੫॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਤਜੇ ॥

ਹੋ ਯੋਗ! ਕਾਮਬਾਧਨਾ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ ਐਵੰ ਬਾਧਿਕਿ ਮੋਹਨੂ ਚਪਾਗ ਕਰ।

ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਹੁ ਤੇ ਰਹਿਓ ॥੬॥

ੴਪਰਿ ਯੋਗ-ਮਯੋਗ ਚਕੁਰੁ ਧ੍ਰਿਯੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਯਿ ॥੬॥

ਦੂਖੁ ਅੰਧੇਰਾ ਘਰ ਤੇ ਮਿਟਿਓ ॥

ਚੋਰ ਬੁਧਨੁ ਘਰੁ ਧੂਝਾਰਿ ਅਭਕਾਰਿ ਨਿਵ੍ਰਿਤ ਹੋਇਯਿ,

ਗੁਰਿ ਗਿਆਨੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਓ ਦੀਪ ਬਲਿਓ ॥੭॥

ਮੋਹਚੋਰੇ ਚੋਰ ਬੁਧਨੁਰੇ ਯੋਗਿ ਧ੍ਰਿਯੁ ਕਰਿਦੇਯੁ ਅਭ ਪੁਰੁ ਯੋਗਿ ਪੁਰੁਲਿਯੁ ਕਰਿਦੇਯੁ ॥੭॥

ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਸੇ ਪਾਰਿ ਪਰਿਓ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮਿਐ ਭਗਵਾਨਾਕਿ ਬੇਬਾ-ਭਯੋ ਕਰਿਯੁ, ਬੇ ਭਵਬਾਗਰੁ ਪਾਰ ਹੋਇਯਾਯੁ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਗਤੁ ਤਰਿਓ ॥੮॥੧॥੧੩॥

ਗੁਰੁਕਾ ਮਾਖਨੁਰੁ ਯੋਗਿ ਹੋ ਪਾਰ ਹੋਇਯਾਐ ॥੮॥੧॥੧੩॥

ਮਹਲਾ ੫ ਗਉੜੀ ॥

ਮਹਲਾ 5 ਗਉੜੀ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤ ਭਰਮ ਗਏ ॥

ਬਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾਕਿ ਬਭਾਰਿ ਐਵੰ ਗੁਰੁਕਾ ਮਨੋ ਪਕਾਯ ਮੋਰ ਭ੍ਰਮ ਧੂਰ ਹੋਇਯਾਯੁ।

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਸਭਿ ਸੁਖ ਪਾਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਰ ਮਨ ਬਹੁ ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯੁ ॥੧॥ਰੁਹ ॥

ਬਲਤੇ ਜਲਤੇ ਤਉਕਿਆ ਗੁਰ ਚੰਦਨੁ ਸੀਤਲਾਇਓ ॥੧॥

(ਕਾਮ ਭਯਾਪਕ ਵਿਕਾਰਨੂੰ) ਮੇਰੇ ਵਜ੍ਹਾ ਮੇਰੇ ਉਪਰੇ ਗੁਰੂਜੀ ਵਾਗੀਰੇ ਜਲ ਭਾਲਿਓ, ਗੁਰੂਜੀ ਚੰਦਨ ਭਲੇ ਗੀਤਲ ਅਚਰਿ ॥1॥

ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰਾ ਮਿਟਿ ਗਇਆ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਦੀਪਾਇਓ ॥੨॥

ਗੁਰੂਜੀ ਜਾਨਕੇ ਯੋਗੀ ਵਾਰਾ ਮੇਰੇ ਅਜਾਨਤਾਰੇ ਅਭਕਾਰੇ ਦੂਰ ਹੋਯੋ ॥2॥

ਪਾਵਕੁ ਸਾਗਰੁ ਗਹਰੇ ਚਰਿ ਸੰਤਨ ਨਾਵ ਤਰਾਇਓ ॥੩॥

“(ਵਿਕਾਰਕ) ਏਹੇ ਅਗ੍ਨੀ ਬਾਗਰੇ ਵਸ੍ਤੁ ਗਯਾਰੇ ਅਚੇ, ਨਾਮਰੇ ਨਭਕਾ ਉਪਰੇ ਬਚਾਰੇ ਹੋਯੋ ਬਛੁਯੋ ਮੇਰੇ ਕਲਪਾਗੇ ਕਰਿਓ ॥3॥

ਨਾ ਹਮ ਕਰਮ ਨ ਧਰਮ ਸੁਚ ਪ੍ਰਭਿ ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਆਪਾਇਓ ॥੪॥

ਆਮ ਪਾਖਰੇ ਗੁਭਕਰਮ, ਧਰਮ ਭਯਾ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਨਾਹੀ, ਕਿਛੁ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੇ ਵਾਸਤੇ ਪਰੇ ਮੇਰੇ ਨਿਯਮ ਕਰਿਓ ॥4॥

ਭਉ ਖੰਡਨੁ ਦੁਖ ਭੰਜਨੇ ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਹਰਿ ਨਾਇਓ ॥੫॥

ਭਗਵਾਨਕਾ ਨਾਮ ਭਯਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ, ਦੁਖ ਨਾਸ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਆਉ ਭਯਵਸ਼ਲ ਅਚਰਿ ॥5॥

ਅਨਾਥਹ ਨਾਥ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦੀਨ ਸੰਮ੍ਰਿਥ ਸੰਤ ਓਟਾਇਓ ॥੬॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੇ ਅਨਾਥਰੇ ਨਾਥ, ਦਿਨਦਯਾਲੂ, ਬਰਥਾਨਾਨ ਏਵੇ ਬਛੁਯੋਕਾ ਬਾਹਾਰਾ ਅਚਰਿ ॥6॥

ਨਿਰਗੁਨੀਆਰੇ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਹਰਿ ਰਾਇਓ ॥੭॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੈਂ, ਗੁਣਵਾਨਕੇ ਏਹੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਨਿਯਮ ਵਰਜਿਓ ॥7॥

ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਤੁਹਾਰੀ ਠਾਕੁਰ ਸੇਵਕੁ ਦੁਆਰੈ ਆਇਓ ॥੮॥੨॥੧੪॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰੇ ਜੀ! ਨਾਨਕ ਚੋਰੇ ਗਰੇਬਰੇ ਅਛੇ ਆਉ ਚੋਰੇ ਬੇਵਕ (ਨਾਨਕ) ਚੋਰੇ ਵਾਰਨੂੰ ਆਇਓ ॥8॥2॥14॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮੁਖਲਾ 5 ॥

ਰੰਗ ਸੰਗਿ ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਭੋਗਾ ਇਨ ਸੰਗਿ ਅੰਧ ਨ ਜਾਨੀ ॥੧॥

ਮਨੁਸ਼ਧ ਰੂਨੀਆਰੇ ਵਿਕਾਰਰੇ ਆਨਖ ਭੋਗ ਕਰਿਕਾਰੇ ਰੂਠਿ ਯਾਯਠਿ ਓਥਾ ਆਨਹੂੰ ਮਨੁਸ਼ਧ ਐਫਿ
ਭੋਗਰੇ ਬਯਠਿਰੇ ਓਥੇ ਭਗਵਾਨਯੁ ਯਾਗੇ ਨਾਹੂੰ ॥1॥

ਹਉ ਸੰਚਉ ਹਉ ਖਾਟਤਾ ਸਗਲੀ ਅਵਧ ਬਿਹਾਨੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਕਹੇ ਮੇ " ਧੂੰ ਮਾਲਾ ਐਕਤ ਕਰੁਅਠਿ, ਧੂੰ ਮਾਲਾ ਧੁਾਧੁ ਕਰੁਅਠਿ।" ਐਧਰੇ ਹੂੰ ਓਘਾਰ ਬਾਰਾ ਯਾਵਨ
ਯਾਯਥਾਐ ॥ਰੁਫ ॥

ਹਉ ਸੁਰਾ ਪਰਧਾਨੁ ਹਉ ਕੇ ਨਾਹੀ ਮੁਝਹਿ ਸਮਾਨੀ ॥੨॥

ਬੇ ਕਹਿਥਾਐ, " ਧੂੰ ਬੁਰਕਾਰੇ ਅਰੇ, ਧੂੰ ਧੁਮਾਨ ਅਰੇ, ਮੇ।' ਭਲਿ ਆਯ ਕੇਫਿ ਨਾਹੂੰ" ॥2॥

ਜੇਬਨਵੰਤ ਅਚਾਰ ਕੁਲੀਨਾ ਮਨ ਮਹਿ ਹੋਇ ਗੁਮਾਨੀ ॥੩॥

ਬੇ ਕਹਿਥਾਐ, " ਧੂੰ ਮੋਹਿਵਨ ਬਯਥੁ, ਗੁਯ ਆਰਗੇ ਵਾਲਾ ਐਵ ਭਯ ਯਾਧਿਰੇ ਅਰੇ। " ਨਿਯ ਫੁਧਲਰੇ
ਬੇ ਐਧਰੇ ਅਭਿਮਾਨ ਰਯੁਥਾਐ ॥3॥

ਜਿਉ ਉਲਝਾਇਓ ਬਾਧ ਬੁਧਿ ਕਾ ਮਰਤਿਆ ਨਹੀ ਬਿਸਰਾਨੀ ॥੪॥

ਮਿਥਾ। ਰੂਢਿ ਵਾਲਾ ਮਨੁਸ਼ਧ ਮੇਫ-ਮਾਲਾਰੇ ਓਥੇ ਰਹਿਥਾਐ, ਮੂਠੁਧ ਕਾਲਰੇ ਬਮਲ ਮਧ ਬੇਫਿ
ਅਫਕਾਰਕੂ ਭੂਲੇ ਨਾਹੂੰ ॥4॥

ਭਾਈ ਮੀਤ ਬੰਧਪ ਸਖੇ ਪਾਛੇ ਤਿਨਹੂ ਕਉ ਸੰਪਾਨੀ ॥੫॥

ਬੇ ਮਰਿਕਾ ਧਰੇ ਨਿਯ ਭਾਯ, ਮਿਠੁ, ਵਯੁਯੁ ਨਿਯ ਬਯਥਿ ਫੇਯਧਿਐ ॥5॥

ਜਿਤੁ ਲਾਗੇ ਮਨੁ ਬਾਸਨਾ ਅੰਤਿ ਸਾਈ ਪ੍ਰਗਟਾਨੀ ॥੬॥

ਮੇਯ ਵਾਬਨਾਰੇ ਮਨ ਮੋਧਿ ਰਹਿਥਾਐ, ਮੂਠੁਧ ਬਮਲਰੇ ਅਥਿ ਧੁਕਠ ਹੋਯਯਥਾਐ ॥6॥

ਅਹੰਬੁਧਿ ਸੁਚਿ ਕਰਮ ਕਰਿ ਇਹ ਬੰਧਨ ਬੰਧਾਨੀ ॥੭॥

ਮਨੁਸ਼ਧ ਅਫ ਰੂਢਿਰੇ ਗੁਯ ਕਫ ਕਰਿਥਾਐ, ਧੂਠਿ, ਬੇ ਐਫਿ ਵਯਨਰੇ ਓਥੇ ਰਹਿਥਾਐ ॥7॥

ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹੁ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦਸਾਨੀ ॥੮॥੩॥੧੫॥੪੪॥ ਜੁਮਲਾ

ਨਾਨਕ ਕਫਠਿ ਮੇ ਹੇ ਫਲਾਯੁ ਅਕਾਲਧੂਰੁਧ! ਮੇਯਠੇ ਨਿਯ ਕੁਧਾ ਕਰ ਆਯ ਨਿਯ ਵਾਬਰ ਵਾਬ ਵਨਾਥ
॥8.3.15॥44॥ਯੁਯੁਯ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਗਰ ਐਕ ਅਰਠਿ, ਯਾਧਾਯੁ ਬਫਗੁਰੁਯ ਕੁਧਾਰੂ ਧੁਾਧੁ ਕਰਾਯਾਯ ਧਾਰੇ।

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਰਾਗ ਗਉਠਿ ਪੂਰਬੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਮੁੰਧ ਰੈਣਿ ਦੁਹੇਲੜੀਆ ਜੀਉ ਨੀਦ ਨ ਆਵੈ ॥

ਪਠਿ-ਪੁਰੂਯਾਕ ਬਿਛੋੜੇਰੇ ਯਾਵ-ਬੁਧਾ ਪਾਯੋ ਰਾਉ ਵਧ ਬੁਝਾਯਾਯਾਕ ਹੋਯਾਯਾਕ, ਨਿਯਤ ਪੁਰਖਭਯੋ
ਬਿਛੋੜੇਰੇ ਭਾਵਾਯਾਕ ਨਿਧ ਆਵੇ ਨਾਯੋ।

ਸਾ ਧਨ ਦੁਬਲੀਆ ਜੀਉ ਪਿਰ ਕੈ ਹਾਵੈ ॥

ਪਠਿ-ਪੁਰੂਯਾਕ ਬਿਛੋੜੇਰੇ ਵੇਦਨਾਯੋਰੇ ਯਾਵ-ਬੁਧਾ ਪੂਰਵਕ ਹੋਯਾਯਾਯਾਕ ।

ਧਨ ਥੀਈ ਦੁਬਲਿ ਕੰਤ ਹਾਵੈ ਕੇਵ ਨੈਣੀ ਦੇਖਏ ॥

ਯੇ ਪਠਿ-ਪੁਰੂਯਾਕ ਬਿਛੋੜੇਰੇ ਯਾਵਾ ਕਹਿ ਪੂਰਵਕ ਹੋਯਾਯਾਯਾਕ, "ਧੂ ਪੁਰਖਭਯੋ ਨਿਯ ਨੇਯਭਯੋ ਕੇਯਯੋ
ਵੇਯਯੋ ?"

ਸੀਗਾਰ ਮਿਠ ਰਸ ਭੋਗ ਭੋਜਨ ਸਭੁ ਝੂਠੁ ਕਿਤੈ ਨ ਲੇਖਏ ॥

ਭਾਵਾ ਪਾਯੋ ਭਾਵ ਗੁਯਾਯੋ, ਮਿਠਾ ਰਸ, ਕਾਯ ਭੋਯਾ ਯਵਾ ਭੋਯਾਯਾਯਾਕ ਬਯੁ ਮਿਧਾਯਾ ਆਵੇ ।

ਮੈ ਮਤ ਜੋਬਨਿ ਗਰਬਿ ਗਾਲੀ ਦੁਧਾ ਥਣੀ ਨ ਆਵਏ ॥

ਯੋਯਾਯਾਯਾਕ ਅਯੋਯਾਯਾਕ ਮਯੋਯਾਯਾਕ ਮਯੁ ਹੋਯਾਕ ਯੇ ਵਰਯਾਯਾਕ ਹੋਯਾਯਾਯਾਕ, ਧੂਯੋ ਹੋਯਾਯਾਯਾਕ ਯਾਯਾਯਾਕ
ਪੁਰਖਾਯਾਕ ਯੁਯਾਯਾਕ ਨ ਆਯੋਯਾਯਾਕ ਯਾਯਾਕ, ਭਾਵਾਯਾਕ ਪੁਰਖਾਯਾਕ ਅਵਯਾਯਾਕ ਮਿਯੋਯਾਯਾਕ।

ਨਾਨਕ ਸਾ ਧਨ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਈ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਨੀਦ ਨ ਆਵਏ ॥੧॥

ਹੋਯਾਯਾਕ! ਯਾਵ-ਬੁਧਾ ਨਿਯ ਪਠਿ-ਪੁਰੂਯਾਕ ਯਯੋਧ ਯੇਯੋਧਵੇਯੋ ਮਿਯੀ ਪਾਯੋ, ਯਯੋ ਯੇ ਭਾਵਾਯਾਕ ਨਿਯ
ਯਾਯਾਯੋ ਮਿਯਾਯਾਕ, ਪੁਰੂਯਾਕ-ਪਠਿਯਾਕ ਬਿਯਾ ਭਾਵਾਯਾਕ ਨਿਧ ਆਵੇ ਨਾਯੋ ॥1॥

ਮੁੰਧ ਨਿਮਾਨੜੀਆ ਜੀਉ ਬਿਨੁ ਧਨੀ ਪਿਆਰੇ ॥

ਨਿਯਤ ਪੁਰਖਭਯੋ ਪੁਰੂਯਾਕ ਬਿਯਾ ਯਾਵ-ਬੁਧਾ ਆਯਾਯਾਯਾਕ ਹੋਯਾਯਾਕ।

ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈਗੀ ਬਿਨੁ ਉਰ ਧਾਰੇ ॥

ਭਾਵਾਯਾਕ ਨਿਯ ਯੁਯਾਯਾਕ ਯਾਯਾਯੋ ਯਾਯਾਯਾਕ ਬਿਯਾ ਯੇ ਕੇਯਯੋ ਯੁਯਾ ਗਾਯੋ ਪੁਾਯੁ ਕੇਯਯਾਯਾਕ?

ਨਾਹ ਬਿਨੁ ਘਰ ਵਾਸੁ ਨਾਹੀ ਪੁਛਹੁ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀਆ ॥

ਪਠਿ-ਪੁਰੂਯਾਕ ਬਿਯਾ ਯਾਯਾ ਯਯੋਯਾ ਯੋਯਾਯਾ ਯੁਯਾਯਾਯੋ, ਨਿਯ ਯਾਯਾ ਯਯਾਯਾਕ ਪਚਾਯਾ।

ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੁ ਨਾਹੀ ਵਸਹਿ ਸਾਚਿ ਸੁਹੇਲੀਆ ॥

ਨਾਯਾਕ ਬਿਯਾ ਕੋਯਾਯਾਕ ਪੁਾਯੋ ਯਵਾ ਯੋਯਾਯਾ ਨਾਯਾਕ, ਨਿਯ ਯਯਾ ਯਯਾਯਾਕ ਯਾਯਾਯੋ ਯੇ ਯੁਯਾਯੋ ਕਾਯਾ
ਕੇਯਾਯਾਕ।

ਸਚੁ ਮਨਿ ਸਜਨ ਸੰਤੋਖਿ ਮੇਲਾ ਗੁਰਮਤੀ ਸਹੁ ਜਾਣਿਆ ॥

ਬਠਧ ਂਵੰ ਬਢੋਭ ਬਾਰਾ ਮਿਠੁ (ਪੁਛੁ)ਯਾ ਮਿਠਨੁ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯਯਾਂ ਆਯ ਗੁਰੂਯ ਯਪਦੇਭ ਬਾਰਾ ਪਠਿ-
ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੂ ਰੂਯਾਯਾਯ ਪਾਰੇ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਛੋਡੈ ਸਾ ਧਨ ਨਾਮਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੀਆ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੋਯਯ ਯਾਵ-ਬੁਾ ਨਾਮਯੂ ਠਧਾਯ ਯਰੇ ਨਾਯੁ, ਹੋ ਨਾਮਰ ਬਾਰਾ ਪੁਛੁਯ ਠਾਰੇ ਯਾਨ
ਹੋਯਯਾਂ ॥੨॥

ਮਿਲੁ ਸਖੀ ਸਹੇਲੜੀਹੋ ਹਮ ਪਿਰੁ ਰਾਵੇਹਾ ॥

ਆਧ, ਮੋਾਰ ਬਭਾ ਓ ਬਾਧੁਮਾਨੇ! ਆਮੇ ਨਿਯ ਪੁਯਠਮ ਪੁਛੁਯ ਯਭ ਯਰਿਵ।

ਗੁਰ ਪੁਛਿ ਲਿਖਉਗੀ ਜੀਉ ਸਬਦਿ ਸਨੇਹਾ ॥

ਮੁੰ ਨਿਯ ਗੁਰੂਦੇਵਯੂ ਪਚਾਰਿਵਿ ਆਯ ਠਾਯਾਯ ਯਪਦੇਭਯੂ ਨਿਯ ਬਯੇਭ ਯਲਿ ਯੇਯੁਵਿ।

ਸਬਦੁ ਸਾਚਾ ਗੁਰਿ ਦਿਖਾਇਆ ਮਨਮੁਖੀ ਪਛੁਤਾਣੀਆ ॥

ਗੁਰੂ ਮੋਾਰੇ ਬਯਾ ਭਯ ਦੇਯਾਯਦੇਯਯਯਿ, ਯਿਯੂ, ਬੋਯਯਾਰਾਯ ਪਯੁਯਠਾਪ ਯਰਿਵ।

ਨਿਕਸਿ ਜਾਤਉ ਰਹੈ ਅਸਥਿਰੁ ਜਾਮਿ ਸਚੁ ਪਛਾਣਿਆ ॥

ਮੋਾਰੇਵੇਯੇ ਮੁੰ ਬਠਧਯੂ ਯਾਭਿਦੇਯਯਿ, ਹੋਰੇਵੇਯੇ ਮੋਾਰ ਦਯਯੂਧੁਵਾ ਮਨ ਬੁਰਿ ਹੋਯਯਾਯਯਿ।

ਸਾਚ ਕੀ ਮਤਿ ਸਦਾ ਨਉਤਨ ਸਬਦਿ ਨੇਹੁ ਨਵੇਲਓ ॥

ਬਠਧਰ ਬੋਧ ਬਰਵਾ ਨਵਾਨ ਹੋਯਯਾਂ ਆਯ ਬਠਧਨਾਮਰ ਪੁਰਮ ਬਰਵਾ ਨਵਾਨ ਰਹੁਯਾਂ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਸਹਜਿ ਸਾਚਾ ਮਿਲਹੁ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀਹੋ ॥੩॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬਠਧਬੁਰੁਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯ ਯੁਪਾਧੂਯਿਰੇ ਬੁਭ-ਭਾਯਿ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯਯਾਂ, ਮੋਾਰ ਬਭਾ ਓ
ਬਾਧਾ! ਠਾਯਾਯ ਬਹਿਠ ਮਿਠ ॥੩॥

ਮੇਰੀ ਇਛ ਪੁਨੀ ਜੀਉ ਹਮ ਘਰਿ ਸਾਜਨੁ ਆਇਆ ॥

ਮੋਾਰ ਯਾਮਨਾ ਪੂਰਾ ਹੋਯਯਾਯਯਿ ਆਯ ਮੋਾਰ ਪੁਛੁ ਯਰਯੂ ਆਬਿਯਯਿ।

ਮਿਲਿ ਵਰੁ ਨਾਰੀ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ ॥

ਪਠਿ ਓ ਪਰੁਾਰ ਮਿਠਨ ਬਮਯਰੇ ਮਯਾਯ ਭਾਠ ਯਾਨ ਯਰਾਯਾਯਯਿ।

ਗੁਣ ਗਾਇ ਮੰਗਲੁ ਪ੍ਰੇਮਿ ਰਹਸੀ ਮੁੰਧ ਮਨਿ ਓਮਾਹਓ ॥

ਪਠਿ-ਪੁਛੁਯ ਮਹਿਮਾ ਂਵੰ ਪੁਰਮਰੇ ਮਯਾਯ ਭਾਠ ਯਾਨ ਯਰਿ ਯਾਵ-ਬੁਾਰ ਆਯ ਪੁਬਯੁ ਹੋਯਯਾਯਯਿ।

ਸਾਜਨ ਰਹੰਸੇ ਦੁਸਟ ਵਿਆਪੇ ਸਾਚੁ ਜਪਿ ਸਚੁ ਲਾਹਓ ॥

ਮਿਠੁ ਪੁਬਯੁ ਬੁਂ ਆਯ ਭਯੂ (ਵਿਯਾਰ) ਅਪੁਬਯੁ ਬੁਂ, ਬਦਗੁਰੂਯ ਯਯਨ ਯਰਿਯੇ ਬਯਾ ਯਾਯ ਪੁਾਬੁ
ਹੋਯਯਾਂ।

ਕਰ ਜੋੜਿ ਸਾ ਧਨ ਕਰੈ ਬਿਨਤੀ ਰੈਣਿ ਦਿਨੁ ਰਸਿ ਭਿੰਨੀਆ ॥

ਯਾਗ-ਭੁਜਾ ਘਾਟ ਯੋਗਿ ਬਿਨਤਿ ਕਰਿਯਾਏ ਯੋਗ ਰਾਗਿਯੋਗ ਬੇਸ ਨਿਯੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਪ੍ਰੇਮਰੇਸ ਲਾਜ ਰਹਿਯਾਏ ।

ਨਾਨਕ ਪਿਰੁ ਧਨ ਕਰਹਿ ਰਲੀਆ ਇਛ ਮੇਰੀ ਪੁੰਨੀਆ ॥੪॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਵੇ ਪੁੰਨਭਯੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਏਕੰ ਭਾਗਿਯੋ ਪਦ੍ਮ (ਯਾਗ-ਭੁਜਾ) ਆਰ੍ਧਿਕ ਆਨੰਦ ਪਾਯਾਯੋ ਆਯੋ ਮੋਹ
ਕਾਮਯਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਯਾਯੋ ॥੪॥੧॥

ਗਉੜੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉਠਿ ਛੰਤ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਸੁਣਿ ਨਾਹ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀਉ ਏਕਲੜੀ ਬਨ ਮਾਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਗੁਣ, ਸ੍ਰੀ (ਜੀਵਾਨਾ) ਅੰਗੇ ਬੰਬਾਰੇ ਅੰਗੇ ਰਹਿਣੀ।

ਕਿਉ ਧੀਰੈਗੀ ਨਾਹ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਭ ਵੇਪਰਵਾਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਵੇਖਾਓਰੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਓਹ! ਬਿਨਾ ਸ੍ਰੀ ਕੰਧਰਿ ਧੀਰੈ ਪਰਿਪਾਰਿਕੇ?

ਧਨ ਨਾਹ ਬਾਝਹੁ ਰਹਿ ਨ ਸਾਕੈ ਬਿਖਮ ਰੈਣਿ ਘਣੇਰੀਆ ॥

ਜੀਵ-ਸੁਭਾ ਨਿਯ ਪਠਿ (ਪ੍ਰਭੂ) ਬਿਨਾ ਰਹਿਪਾਰੇ ਨਾਹਿ, ਓਹਾ ਪਾਛਿ ਰਹਿ ਬਧ ਬਿਖਮ ਅਠੇ।

ਨਹ ਨੀਦ ਆਵੈ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਵੈ ਸੁਣਿ ਬੇਨੰਤੀ ਮੇਰੀਆ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯਤਮ ਪਠਿ! ਭੁਭੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਗੁਣ, ਮੇਰੇ ਭੁਭੇ ਬਿਨਾ ਨਿਯ ਅਧੇ ਨਾਹਿ।

ਬਾਝਹੁ ਪਿਆਰੇ ਕੋਇ ਨ ਸਾਰੇ ਏਕਲੜੀ ਕੁਰਲਾਏ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯਤਮ ਸ੍ਰੀ ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਨੁਭਵ ਕਰਿਆ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯਤਮ! ਓਹ! ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਕੇਹੇ ਪਰਿਪਾਰੇ ਨਾਹਿ, ਬੰਬਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗੇ ਰੋਧਨ ਕਰੁਅਣੀ।

ਨਾਨਕ ਸਾ ਧਨ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਈ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਿਯ ਪ੍ਰਿਯਤਮ ਬਿਨਾ ਜੀਵ-ਸੁਭਾ ਬਧ ਕਞ੍ਹ ਬਧ ਕਰਿਆ, ਬੇ ਓਹਾਞ੍ਹ ਕੇਵਲ ਬੇਭੇਭੇਵੇਲੇ ਮਿਲਿਆ, ਮੇਰੇਵੇਲੇ ਬੇ ਨਿਯ ਬਾਝ੍ਹੇ ਮਿਲਾਏ ॥1॥

ਪਿਰਿ ਛੋਡਿਅੜੀ ਜੀਉ ਕਵਣੁ ਮਿਲਾਵੈ ॥

ਪਠਿਯੁ ਛਾਠਿ ਪ੍ਰਵਾ ਨਾਰਾਯਣ ਓਹਾਰ ਬਾਝਾ ਬਧਿਯੋ ਕੰਧ ਮਿਲਾਯ ਪਾਰਿਕੇ?

ਰਸਿ ਪ੍ਰੇਮਿ ਮਿਲੀ ਜੀਉ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ-ਪ੍ਰੇਮ ਅੰਗੇ ਬੁਝਾਰੇ ਨਾਮਰ ਬਾਝ ਨੇਕਾ ਬਧਿਯੋ ਬੇ ਨਿਯ ਪ੍ਰਭੂ ਪਠਿਯੁ ਮਿਲਿਆ।

ਸਬਦੇ ਸੁਹਾਵੈ ਤਾ ਪਤਿ ਪਾਵੈ ਦੀਪਕ ਦੇਹ ਉਜਾਰੈ ॥

ਮੇਰੇਵੇਲੇ ਜੀਵ-ਸੁਭਾ ਨਾਮ ਬਧਿਯੋ ਗੁਣਾਰ ਕਰਿਆ, ਬੇਭੇਭੇਵੇਲੇ ਬੇ ਨਿਯ ਪਠਿਯੁ ਪਾਛਿਯੋ ਅਭ ਓਹਾਰ ਕਾਯਾ ਜਾਨ ਧੀਧ ਬਾਰਾ ਭਯੁਲ ਹੋਯਾ।

ਸੁਣਿ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਸਾਚਿ ਸੁਹੇਲੀ ਸਾਰੇ ਕੇ ਗੁਣ ਸਾਰੈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਝਾ ਬਾਝਾ! ਗੁਣ, ਨਿਯ ਅੰਗੁਬਰੂਧ ਬਾਝਾ ਅੰਗੇ ਬਝਾ ਮਹਾਨਭਾ ਬੁਝਾਰੇ ਕਰੇ ਜੀਵ-ਸੁਭਾ ਬੁਝਾ ਹੋਯਾ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੇਲੀ ਤਾ ਪਿਰਿ ਰਾਵੀ ਬਿਗਸੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ॥

ਮੇਧੋਭੋਵੇਲੇ ਬਧਗੁਰੂ ਨੇਜੇ ਵਾਗੀਰੇ ਮੇਲਾਯੋਭਿ, ਪੁਰੁ ਪਠਿ ਚਾਹਾਕੂ ਚਰਗੇ ਕਮਲਰੇ ਮੇਲਾਯੋਭਿ,
ਅੰਮ੍ਰਿਤਮਈ ਵਾਗੀ ਵਾਰਾ ਬੇ ਪੁਛੁਲੇਭਿ ਹੋਯੋਭਿ।

ਨਾਨਕ ਸਾ ਧਨ ਤਾ ਪਿਰੁ ਰਾਵੇ ਜਾ ਤਿਸ ਕੈ ਮਨਿ ਭਾਣੀ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਭੋਧ ਨੇਜੇ ਪਦ੍ਮਾਕੂ ਬੇਭੋਭੇਲੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇਯਾਏ, ਮੇਧੋਭੋਵੇਲੇ ਚਾਹਾਕੂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੂ
ਬੇ ਲੋਭਾਯੋਭਿ ਕਰੇਯਾਏ ॥੨॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ ਨੀਘਰੀਆ ਜੀਉ ਕੂੜਿ ਮੁਠੀ ਕੂੜਿਆਰੇ ॥

ਮੋਹਿਭਿ ਕਰੇਵਾ ਵਾਲਾ ਮੋਹਿਨੀ ਚਾਹਾਕੂ ਅਧਰਾ ਕਰੇਧੋਭਿ, ਮੇਧਾਕੂ ਮੇਧਾ ਓਧੋਭਿ।

ਕਿਉ ਖੁਲੈ ਗਲ ਜੇਵੜੀਆ ਜੀਉ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ ॥

ਪਰਮ ਪੁਰੁ ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਚਾਹਾਰ ਗਲਾਰੇ ਫਾਸਾ ਕੇਪਰੇ ਝੁਲਿਧਾਰੇਵਾ?

ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੇ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੇ ਤਿਸ ਹੀ ਕਾ ਸੇ ਹੋਵੈ ॥

ਮੇਧ ਪੁਰੁ ਪੁਰੁਕੂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇਯਾਏ ਏਵਾ ਚਾਹਾਕੂ ਨਾਮਰ ਭਯਨ ਕਰੇਯਾਏ, ਬੇ ਚਾਹਾਰ ਹੋਯੋਭਿ।

ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਅਨੇਕ ਨਾਵਣ ਕਿਉ ਅੰਤਰ ਮਲੁ ਧੋਵੈ ॥

ਵਾਜ-ਪ੍ਰੇਮਾ ਕਰੇ ਅਧੁਕ ਚਾਥੇਰੇ ਸ਼ਾਨ ਅਭੁਭ ਮਨਰ ਮਲਿਨਤਾਕੂ ਕੇਪਰੇ ਧੋਯੋਭਿ?

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਗਤਿ ਕੋਇ ਨ ਪਾਵੈ ਹਠਿ ਨਿਗ੍ਰਹਿ ਬੇਬਾਣੈ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕਾਹਾਕੂ ਮਥ ਮੋਲਾ ਮੇਲੇਨਾਏ, ਦੁਸ਼ਥਾਥ ਯਥਿਯਾਕੂ ਰੋਕੇਵਾ ਪੁਰੁ ਏਵਾ ਬਾਬਾਰੇ
ਨੇਵਾਬਰ ਕੇਭਿ ਲਾਭ ਨਾਏ।

ਨਾਨਕ ਸਚ ਘਰੁ ਸਬਦਿ ਸਿਵਾਧੈ ਦੁਬਿਧਾ ਮਹਲੁ ਕਿ ਜਾਣੈ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਧਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮਾਤਮਾਕਾ ਧਰਵਾਰ ਗੁਰੂਕਾ ਵਾਗੀ ਵਾਰਾ ਯੋਯਾਏ, ਬ੍ਰਿਧਾ ਬਹਿਭਿ ਏਥੇ
ਧਰਵਾਰਕੂ ਕੇਪਰੇ ਯੋਯੋਭਿ? ॥੩॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਸਚਾ ਜੀਉ ਸਬਦੁ ਸਚਾ ਵੀਚਾਰੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਯ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਚੋਰ ਨਾਮ ਬਧਾ ਅਚੋਰ ਆਭ ਚੋਰ ਨਾਮਰ ਭਯਨ ਬਧਾ ਅਚੋਰ।

ਤੇਰਾ ਮਹਲੁ ਸਚਾ ਜੀਉ ਨਾਮੁ ਸਚਾ ਵਾਪਾਰੇ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਚੋਰ ਧਰਵਾਰ ਬਧਾ ਅਚੋਰ, ਚੋਰ ਨਾਮਰ ਵਪਾਰੀ ਮਥ ਬਧਾ ਅਚੋਰ।

ਨਾਮ ਕਾ ਵਾਪਾਰੁ ਮੀਠਾ ਭਗਤਿ ਲਾਹਾ ਅਨਦਿਨੇ ॥

ਹੇ ਯੋਧ! ਚੋਰ ਨਾਮਰ ਵਪਾਰ ਵਭੁਭ ਮਧੁਰ ਅਚੋਰ, ਚੋਰ ਭਭ ਧੰਨ-ਰਾਧਿ ਏਥਾਠਾਕੂ ਲਾਭ
ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੇਯਾਏ।

ତାହାଙ୍କ ବିନା ମୁଁ ଆଉ କୌଣସି ସଉଦା କଥା ଖୁଆଲ କରିପାରୁ ନାହିଁ, ପ୍ରତିକ୍ଷଣରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଉଚ୍ଚନ କର।

ସତ୍ୟସ୍ବରୂପ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦୟା ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୌଭାଗ୍ୟରୁ ପ୍ରାଣୀ ଏପରି ହିସାବର ଯାଅ କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ ।

ହେ ନାନକ! ନାମ ଅମୃତର ମହା ରସ ବଡ଼ ମିଠା ଅଟେ ଆଉ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ସତ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ॥୪॥୨॥

ରାଗ ଗଉଡ଼ି ପୁରବୀ ଛନ୍ଦ ମହଲା ୩ ॥

ଈଶ୍ଵର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କ୍ଵପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ।

ଜୀବାତ୍ମା ନିଜ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପରେ ବିନିତି କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣକୁ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ ।

ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଜୀବାତା ନିଜ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ରହିପାରେ ନାହିଁ ।

ଜୀବାତ୍ମା ନିଜ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ବିନା ରହିପାରେ ନାହିଁ, ଗୁରୁଜୀଙ୍କ ବିନା ତାହାକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନ୍ଦିର ପାଶୁ ହଏନାହିଁ।

ଗୁରୁଜୀ ଯାହା କିଛି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାନ୍ତି, ସେ ତାହା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କରିବା ଉଚିତ, କାରଣ, ତୃଷ୍ଣାର ଅଗ୍ନି ସେତେବେଳେ ଲିଭି ପାରେ ।

ଏକ ଇଶ୍ଵର ହିଁ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହା ବିନା ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସେବା-ଭକ୍ତି ବିନା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହେନାହିଁ।

ହେ ନାନକ! ସେହି ଜୀବାତ୍ମା ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ପାରେ, ଯାହାକୁ ପରମାତ୍ମା ସ୍ବୟଂ କପା କରି ନିଜ ସାଥରେ ମିଳାନ୍ତି ॥ ୧ ॥

ਧਨ ਰੈਣਿ ਸੁਹੇਲੜੀਏ ਜੀਉ ਹਰਿ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਯਾਗਾਨਾਕ ਰਾਉ ਬੁਧਰ ਹੋਯਾਯਾ, ਯੇਯ ਯੋਗਰਾਜ ਬਹਿਰ ਨਿਯ ਮਨਕੂ ਯੋਯਾਯਾ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਭਾਉ ਕਰੇ ਜੀਉ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ॥

ਬੇ ਬਧਗੁਰੂਕੂ ਯੋਯਾਯਾਕ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯਾਯਾ, ਓ ਨਿਯ ਅਯਰਾਨਾਕੂ ਅਯਾ ਨਿਯਕ ਕਰਿਯਾਯਾ।

ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ਅਨਦਿਨੁ ਲਾਗਾ ਭਾਓ ॥

ਨਿਯ ਅਯਰਾਨਾਕੂ ਅਯਾ ਨਿਯਕ ਕਰਿ ਯਾਯ ਯੋਗਰਾਜ ਗੁਯਾਯਾ ਕਰਿ ਬੇ ਧਿਨ ਰਾਯ ਯੁਯਾਕ ਯੋਯਾ ਕਰਿਯਾਯਾ।

ਸੁਣਿ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਜੀਅ ਕੀ ਮੇਲੀ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਓ ॥

ਹੋ ਯੋਗ ਬਯਾ ਬਾਯਾ! ਹੋ ਯੋਗ ਮਨਰ ਬਾਯਾਨਾ! ਓ ਗੁਰੂਕਾ ਯੋਯਰੇ ਯਾਨ ਬੁਯਾ।

ਗੁਰੁ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ ਇਉ ਮਿਲੀਐ ਮਾਏ ਤਾ ਸਾ ਧਨ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾਭਾ! ਛਕੜਾਕ ਸਹਿਤ ਮਿਲੀਵਾ ਪਾਯੋਂ ਏਵਾ ਹੇਯਲੇ ਕੰਮੁ ਆਯੋਂ ਏਵੇਪਰਿ ਚੂਮੇ ਬੁਝਾ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਕਰਿਯਾਇ।

ਗੁਰੁ ਸੇਵਾ ਬਿਨੁ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੁ ਬਿਨੁ ਗੁਰੁ ਮਗੁ ਨ ਪਾਏ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬੇਵਾ ਬਿਨਾ ਅਭਿਕਾਰ ਰਹਿਯਾਵ, ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਮਾਰੀ ਮਿਲੇਨਾਹੀਂ।

ਕਾਮਣਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਸਹਜੇ ਮਾਤੀ ਗੁਰੁ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੇ ॥

ਮੇਯੋਂ ਯਾਵਾਨ੍ਹਾ ਪੁਰੁਕਾਕਾਰੇ ਲਾਨ ਯਾਵ, ਬੇ ਗੁਰੂਕਾ ਸ਼ਬਦੇ ਚਿਤ੍ਰਨ ਕਰਿਯਾਵ।

ਨਾਨਕ ਕਾਮਣਿ ਹਰਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰੁ ਕੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੇ ॥੪॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਕਾਕਾਰ ਗੁਰੂਕਾ ਠਾਨੁ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਯੋ ਯਾਵਾਨ੍ਹਾ ਪੁਰੁਕਾਕਾਰ ਨਿਯੋ ਪਠਿ ਭਲੇ ਪਾਯੋਨੀਵ ॥੪॥੧॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਪਿਰ ਬਿਨੁ ਖਰੀ ਨਿਮਾਣੀ ਜੀਉ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਕਿਉ ਜੀਵਾ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥

ਕਿਉਰਿ ਯਾਵਿਤ ਰਹਿਪਾਰਿਕੋ?

ਪਿਰ ਬਿਨੁ ਨੀਦ ਨ ਆਵੈ ਜੀਉ ਕਾਪੜੁ ਤਨਿ ਨ ਸੁਹਾਈ ॥

ਨਿਯੋ ਪਠਿਕਾ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਨਿਯੋ ਆਬੇ ਨਾਹੀਂ ਆਯੋ ਕੀਰਤਿ ਬਸੁ ਮੇਰੇ ਸ਼ਰੀਰਕੁ ਗੋਭਾ ਧੰਧਨਾਹੀਂ।

ਕਾਪਰੁ ਤਨਿ ਸੁਹਾਵੈ ਜਾ ਪਿਰ ਭਾਵੈ ਗੁਰਮਤੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ ॥

ਮੇਰੇਰੇਰੇਰੇਰੇ ਮੂੰ ਨਿਯੋ ਪਠਿ-ਪੁਰੁਕਾਕਾਰ ਭਲਾ ਲਾਗਿਯਾਵ, ਬੇਰੇਰੇਰੇਰੇਰੇ ਮੇਰੇ ਸ਼ਰੀਰਕੇਰੇ ਬਸੁ ਬਸੁਤ
ਗੋਭਾ ਧੰਧਨਾਵ, ਗੁਰੂਕਾ ਯੋਗਦੇਸ਼ ਧਾਰਾ ਮੇਰੇ ਚਿਤ੍ਰ ਚਾਹਾਕਾ ਸਹਿਤ ਏਕ ਚਾਲਕੇਰੇ ਹੋਯਲੇ।

ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣਿ ਜਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਗੁਰੁ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਈਐ ॥

ਮਧਿ ਬੇ ਸਦਗੁਰੂਕਾ ਗੁਣਾ ਸਹਿਤ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਬਦਾ ਬੁਝਾਗਿਨੀ ਹੋਯਲਾਵ ਆਯੋ
ਗੁਰੂਯਾਕਾ ਠਾਨੇ ਲਾਨ ਹੋਯਲਾਵ।

ਗੁਰੁ ਸਬਦੈ ਮੇਲਾ ਤਾ ਪਿਰੁ ਰਾਵੀ ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਸੰਸਾਰੇ ॥

ਮਧਿ ਬੇ ਗੁਰੂਕਾ ਸ਼ਬਦ ਧਾਰਾ ਨਿਯੋ ਪੁਰੁਕਾਕਾਰ ਸਹਿਤ ਮਿਲੀਯਾਵ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਬੇ ਚਾਹਾਕਾ ਪ੍ਰੇਮ
ਕਰਿਯਾਯੋ, ਏਵੇ ਬੰਬਾਰਕੇਰੇ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਹੀਂ ਏਕ ਲਾਭਦਾਯਕ ਕਾਮੁ ਅਰੇ।

ਨਾਨਕ ਕਾਮਣਿ ਨਾਹ ਪਿਆਰੀ ਜਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਸਾਰੇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇਰੇਰੇਰੇਰੇ ਯਾਵਾਨ੍ਹਾ ਪੁਰੁਕਾਕਾਰ ਗੁਣਬੂਠਿ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇਰੇਰੇਰੇਰੇਰੇ ਬੇ ਨਿਯੋ ਪੁਰੁਕਾਕਾਰ-ਪਠਿਕਾ
ਭਲਾ ਲਾਗਿਯਾਵ ॥੧॥

ਸਾ ਧਨ ਰੰਗੁ ਮਾਣੇ ਜੀਉ ਆਪਣੇ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ ॥

ਨਿਯਮ ਪੁਸ਼ਟਿਤਾ ਬਾਪੁਰੇ ਪਦ੍ਮ (ਜੀਵਾਨ੍ਮ) ਭਾਵਾਨ ਪ੍ਰੇਮਰ ਅਨੰਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਆਵ।

ਅਹਿਨਿਸਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਜੀਉ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੇ ॥

ਬੇ ਧਨ ਰਾਤਿ ਭਾਵਾਨ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਅਨੁਰਭ ਹੋਯ ਗੁਰੂਕ ਭਯਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਆਵ।

ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ ਇਨ ਬਿਧਿ ਮਿਲਹੁ ਪਿਆਰੇ ॥

ਬੇ ਗੁਰੂਕ ਭਯਰ ਖਾਨ ਕਰਿਆਵ, ਭਯਾ ਨਿਯ ਅਭੰਗੂ ਦੂਰ ਕਰਿਧੇਵ ਅਭ ਨਿਯ ਪੁਸ਼ਟਿਤਾ ਪੁਰੂਕ ਬਹਿਭ ਮਿਲਿਆਵ।

ਸਾ ਧਨ ਸੇਹਾਗਣਿ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਸਾਚੈ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰੇ ॥

ਯੋਭੰ ਜੀਵਾਨ੍ਮ ਮਧੂਰ ਬਭਾਨਾਮਰ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਬਰਵਾ ਭੰ ਅਨੁਰਭ ਥਾਵ, ਬੇ ਨਿਯ ਪਠਿ-ਪੁਰੂਕ ਪੁਸ਼ਟਿਤਾ ਹੋਯਆਵ।

ਅਪੁਨੇ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਰਹੀਐ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗਹੀਐ ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰਿ ਨਿਵਾਰੇ ॥

ਨਿਯ ਗੁਰੂਕ ਬਯਾਧਿਰੇ ਰਹਿਲੇ ਅਯੋ ਨਾਮ ਅਨੁਭਵੁ ਗੁਰੁ ਕਰਿਆਭਿ ਅਭ ਨਿਯ ਭੁਖਾਰ ਨਾਭ ਕਰਿਆਭਿ।

ਨਾਨਕ ਕਾਮਣਿ ਹਰਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਵਿਸਾਰੇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਥਾਕੁ ਨਿਯ ਪਠਿ ਭਲਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿ ਜੀਵਾਨ੍ਮ ਬਹੁ ਦੁਖ ਭੁਲਿਆਵ ॥੨॥

ਕਾਮਣਿ ਪਿਰਹੁ ਭੁਲੀ ਜੀਉ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਪਿਆਰੇ ॥

ਮਾਯਾਰ ਮੋਹਾ ਕਾਰਣਰੂ ਪਦ੍ਮ (ਜੀਵਾਨ੍ਮ) ਨਿਯ ਪੁਸ਼ਟਿਤਾ ਪਠਿਕੁ ਭੁਲਿਆਯਭਿ।

ਝੂਠੀ ਝੂਠਿ ਲਗੀ ਜੀਉ ਕੂੜਿ ਮੁਠੀ ਕੂੜਿਆਰੇ ॥

ਮਿਥਯਾ ਪਦ੍ਮ (ਜੀਵਾਨ੍ਮ) ਮਿਥਯਾ ਬਹਿਭ ਯੋਭਿ ਹੋਯਯਭਿ, ਕਪਠਾ ਨਾਰੀ ਕਪਠ ਭਾਰਾ ਠਕਿ ਹੋਯਆਵ।

ਕੂੜੁ ਨਿਵਾਰੇ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਰੇ ਜੁਐ ਜਨਮੁ ਨ ਹਾਰੇ ॥

ਯੋਭੰ ਜੀਵਾਨ੍ਮ ਅਬਭਾ ਭਯਾਨ ਵੇਯਆਵ ਅਭ ਗੁਰੂਕ ਭਪਵੇਗਕੁ ਅਨੁਬਰਭ ਕਰਿਆਵ, ਬੇ ਨਿਯ ਜੀਵਨ ਯੁਥਾਰੇ ਭਾਰੇ ਨਾਭੰ।

ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਸੇਵੇ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ਵਿਚਹੁ ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ ॥

ਯੋਭੰ ਜੀਵਾਨ੍ਮ ਗੁਰੂਕ ਭਯਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਆਵ, ਬੇ ਨਿਯ ਅਭਰਾਨ੍ਮਰੂ ਅਭੰਗੂ ਦੂਰ ਕਰਿ ਬਭਾਯੇ ਲੀਨ ਹੋਯਆਵ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਵਸਾਏ ਐਸਾ ਕਰੇ ਸੀਗਾਰੇ ॥

"(ਹੇ ਜੀਵਾਨ੍ਮ!) ਪੁਰੂਕ ਨਾਮਕੁ ਨਿਯ ਭੁਧਯਰੇ ਵਥਾਥ, ਭੁ ਘਪਰਿ ਭਾਰ-ਗੁਯਾਰ ਕਰ।

ਨਾਨਕ ਕਾਮਣਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੀ ਜਿਸੁ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੈ ॥੩॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਮੇਘਾਂ ਦੀ ਵਰ੍ਹਾ ਵਰ੍ਹਾ ਬਾਰਾਂਬਾਰੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਬੇ ਬਿਗਬਿਗ ਭਾਵਨੇ ਬਾਰਾਂਬਾਰੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ
ਲੀਜੇ ਹੋਵੇ ॥੩॥

ਮਿਲੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਾ ਜੀਉ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਖਰੀ ਨਿਮਾਣੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮੀ! ਮੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਤੂੰ, ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਤੂੰ ਬਣੇ ਅਧਰਮ ਆਉਂਦੇ।

ਮੈ ਨੈਣੀ ਨੀਦ ਨ ਆਵੈ ਜੀਉ ਭਾਵੈ ਅੰਨੁ ਨ ਪਾਣੀ ॥

ਮੇਰੇ ਜਿਹਨੇ ਨੀਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਆਉਂਦੀ ਭਾਵੇਂ ਅੰਨ੍ਹੇ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ।

ਪਾਣੀ ਅੰਨੁ ਨ ਭਾਵੈ ਮਰੀਐ ਹਾਵੈ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥

ਭਾਵੇਂ ਅੰਨ੍ਹੇ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਅਤੇ ਤੂੰ ਚਾਹੇਂ ਕਿਉਂ ਸੁਖ ਪਾਉਂਦੇ, ਜਿਹਨੇ
ਪ੍ਰੇਮੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਬਿਨਾਂ ਬੁਝੇ ਕਿਉਂ ਪ੍ਰੇਮੀ?

ਗੁਰ ਆਗੈ ਕਰਉ ਬਿਨੰਤੀ ਜੇ ਗੁਰ ਭਾਵੈ ਜਿਉ ਮਿਲੈ ਤਿਵੈ ਮਿਲਾਈਐ ॥

ਮੂੰ ਗੁਰੂਕਾ ਬਸੰਤੁਰੇ ਬਿਨੰਤੀ ਕਰੁਅਛੈ ਯਦਿ ਭਾਵਾਯੂ ਭਲਾ ਲਾਗੇ, ਮੋਹਿਰੀ ਮਖ ਬੇ ਮੰਗਾਯ ਪਾਰਿਵੇ,
ਮੋਹਿਰੇ ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ ਮੰਗਾਯ ਧੰਐ।

ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਸੁਖਦਾਤਾ ਆਪਿ ਮਿਲਿਆ ਘਰਿ ਆਏ ॥

ਬੁਝਵਾਭਾ ਪੁਰੁ ਮੋਹਿਰੇ ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ ਮੰਗਾਯਛੈ ਆਯ ਬੇ ਬੁਝਾ ਮੋਹਿਰੇ ਬੁਝਾਯ ਘਰੁ ਆਇ
ਮੰਗਾਯਛੈ।

ਨਾਨਕ ਕਾਮਣਿ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣਿ ਨਾ ਪਿਰੁ ਮਰੈ ਨ ਜਾਏ ॥੪॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹਿਰੇ ਜੀਵ-ਬੁਝਾ ਬੁਝਿਯੋ ਪਾਯੋ ਨਿਯ ਪਠਿ-ਪੁਰੁਕਾ ਬੋਝਾਯਾਧਭਾ ਅਧਛੈ, ਪੁਰੁਭਯੋ ਪੁਰੁ
ਕੇਵੇ ਮਰਿਯਯਾਛੈ ਆਯ ਨਾ ਅਯਾਗਾ ਬੁਝਛੈ। ॥4॥2॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਕਾਮਣਿ ਹਰਿ ਰਸਿ ਬੇਧੀ ਜੀਉ ਹਰਿ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥

ਜੀਵ-ਬੁਝਾ ਬੁਝਾਯਾਧਭਾ ਭਾਵਰੇ ਬੁਝਿ ਯਥਰੇ ਮਧੁ ਰਹਿਯਾਧ।

ਮਨੁ ਮੋਹਨਿ ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਜੀਉ ਦੁਬਿਧਾ ਸਹਜਿ ਸਮਾਏ ॥

ਮਨਮੋਹਨ ਪੁਰੁ ਭਾਵਾਯੂ ਮੁਝੁ ਕਰਿਵੇਯਛੈ ਆਯ ਭਾਵਾਯੂ ਬੁਝਾ ਬੁਝਾਯਾਧਭਾ ਭਾਵਰੇ ਬੁਝਿ ਨਾਯ
ਹੋਯਯਾਛੈ।

ਦੁਬਿਧਾ ਸਹਜਿ ਸਮਾਏ ਕਾਮਣਿ ਵਰੁ ਪਾਏ ਗੁਰਮਤੀ ਰੰਗੁ ਲਾਏ ॥

ਜੀਵ-ਬੁਝਾ ਬੁਝਾਯਾਧਭਾ ਭਾਵਰੇ ਬੁਝਿ ਨਿਯ ਬੁਝਾ ਨਿਯ ਕਰਿ ਆਯ ਨਿਯ ਪਠਿ-ਪੁਰੁਕਾ ਪੁਰੁ ਕਰਿ ਗੁਰੁਕਾ
ਭਧਵੇਗਾ ਬੁਝਾ ਅਧਧ ਪੁਰੁ ਕਰਿਯਾਧ।

ਇਹੁ ਸਰੀਰੁ ਕੂੜਿ ਕੁਸਤਿ ਭਰਿਆ ਗਲ ਤਾਈ ਪਾਪ ਕਮਾਏ ॥

ਏਹਿ ਗਰੀਰੇਰੇ ਕੇਕ ਪਧੰਧੁ ਮੋਧਾ ਏਵਾ ਅਧਧ ਭਰਿ ਰਹਿਛੈ ਆਯ ਪਾਧ ਕਰਿ ਚਾਲਿਯਾਧ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਜਿਤੁ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ ਬਿਨੁ ਭਗਤੀ ਮੈਲੁ ਨ ਜਾਏ ॥

ਗੁਰੁਕਾ ਮਾਧਮਰੁ ਭਛਿ ਕਰਿਲੇ ਬੁਝਿ ਬੁਝਾਯਾਧਭਾ ਧੁਨਿ ਭਧੁ ਹੋਯਯਾਧ, ਪੁਰੁਕਾ ਭਛਿ ਬਿਨਾ ਬਿਕਾਰਰ
ਮਯਲਾ ਧੁਰੁ ਬੁਝਾਯਾਧ।

ਨਾਨਕ ਕਾਮਣਿ ਪਿਰਹਿ ਪਿਆਰੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੋਧੁ ਜੀਵ-ਬੁਝਾ ਨਿਯਰੇ ਅਧਾਕਾਰਕੁ ਨਿਯ ਬੁਝਾਯੂ ਕਾਵਾਰ ਕਰਿਵੇਯਛੈ, ਬੇ ਨਿਯ
ਪੁਰੁਭਯੋ ਪੁਰੁ ਹੋਯਯਾਧ ॥1॥

ਕਾਮਣਿ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ ਜੀਉ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਪੁਰਾਣਿ ਏਵੰ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਰਾ ਪਦ੍ਮ ਨਿਯੁਤਿ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਾਸੀ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਛੀ।

ਰੈਣਿ ਸੁਖਿ ਸੁਤੀ ਜੀਉ ਅੰਤਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰੇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਨਿਯੁਤਿ ਅਭਿਰਾਮ੍। ਏਵੰ ਸ੍ਵਦਮ੍ਯੁਰੇ ਲਗਾਯੋਲੇ ਬੇ ਰਾਏਰੇ ਬੁਝਰੇ ਗੋਯਾਏ।

ਅੰਤਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰੇ ਮਿਲੀਐ ਪਿਆਰੇ ਅਨਦਿਨੁ ਦੁਖੁ ਨਿਵਾਰੇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਨਿਯੁਤਿ ਅਭਿਰਾਮ੍। ਏਵੰ ਸ੍ਵਦਮ੍ਯੁਰੇ ਰਾਏ ਧਿਨ ਰਘੁਰੇ ਬੇ ਪ੍ਰਿਯੁਤਮਾਕ ਬਹਿਤ ਮਿਥਿਯਾਛੀ ਆਯੁ
ਭਾਵਾਰ ਫੁਲ ਫੂਲ ਹੋਯਾਏ।

ਅੰਤਰਿ ਮਹਲੁ ਪਿਰੁ ਰਾਵੇ ਕਾਮਣਿ ਗੁਰਮਤੀ ਵੀਚਾਰੇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਭਧਦੇਭਰ ਚਿਤ੍ਰਨ ਕਰਿਯੋ ਨਿਯੁਤਿ ਸ੍ਵਦਮ੍ਯੁਰੇ ਮਧਿਰੇਰੇ ਯਾਵ-ਸੁਤੀ ਨਿਯੁਤਿ ਪੁਰੁਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਯਾਏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਪੀਆ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰਿ ਨਿਵਾਰੇ ॥

ਧਿਨ ਰਾਏ ਬੇ ਨਾਮ ਅਨੁਭਵ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯੁ ਨਿਯੁਤਿ ਭ੍ਰਿਯਾਰ ਨਾਭ ਕਰਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਮਿਲੀ ਸੋਹਾਗਣਿ ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਅਪਾਰੇ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਕਾ ਅਭਿਰਾਮ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਰਾ ਬੋਧਿਗਾਧਵਭੀ ਪਦ੍ਮ ਨਿਯੁਤਿ ਬਧਧਬੁਧ ਭਾਸੀਯੁ ਮਿਲਨ
ਕਰਿਯਾਏ ॥੨॥

ਆਵਹੁ ਦਇਆ ਕਰੇ ਜੀਉ ਪ੍ਰੀਤਮ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ ॥

ਹੋ ਮੋਰਾ ਪ੍ਰਿਯੁਤਮ! ਨਿਯੁਤਿ ਧਮ੍ਯਾ ਕਰ ਆਯੁ ਮੋਰਾਏ ਨਿਯੁਤਿ ਧਰ੍ਯਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ।

ਕਾਮਣਿ ਬਿਨਉ ਕਰੇ ਜੀਉ ਸਚਿ ਸਬਦਿ ਸੀਗਾਰੇ ॥

ਭਾਵਾਯੁ ਬਧਧਨਾਮ ਭਾਰਾ ਬੁਝੋਭਿਤ ਕਰਿਯਾ ਪਾਯੁ ਪਦ੍ਮ (ਯਾਵਾਯੁ) ਭੋਭੋ ਪ੍ਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾਏ।

ਸਚਿ ਸਬਦਿ ਸੀਗਾਰੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੇ ॥

ਬਧਧਨਾਮ ਬਹਿਤ ਗੁਯਾਰ ਹੋਯਾਯੁ ਯਾਵ-ਸੁਤੀ ਨਿਯੁਤਿ ਅਧ੍ਯਾਕਾਰਕ ਫੂਲ ਕਰਿਯੋਏ ਆਯੁ ਗੁਰੂਕਾ ਮਾਧਮਰੂ
ਭਾਵਾਰ ਕਾਮ ਬਧਲ ਹੋਯਾਏ।

ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਏਕੇ ਸਚਾ ਸੇਈ ਬੂਝੈ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਯੁਗ ਯੁਗਰੇ ਬੇ ਏਕ ਪੁਰੁ ਹੋ ਬਧਧ ਅਭਿ ਆਯੁ ਗੁਰੂਕਾ ਪ੍ਰਧਭੁ ਬਿਚਾਰ ਭਾਰਾ ਬੇ ਯਗਾਏ।

ਮਨਮੁਖਿ ਕਾਮਿ ਵਿਆਪੀ ਮੋਹਿ ਸੰਤਾਪੀ ਕਿਸੁ ਆਰੈ ਜਾਇ ਪੁਕਾਰੇ ॥

ਬੋਝਾਚਾਰੀ ਯਾਵ-ਸੁਤੀ ਕਾਮਭਾਸਨਾਰ ਬਿਲਾਬਰੇ ਲਾਨ ਏਵੰ ਬਾਧਾਭਿਕ ਮੋਹਾਏ ਪਾਏਭ
ਹੋਯਾਏ, ਬੇ ਕਾਵਾ ਬਧਮੁਝਰੇ ਯਾਯੁ ਬਿਨਭਿ ਕਰਿਯੋ?

ਨਾਨਕ ਮਨਮੁਖਿ ਥਾਉ ਨ ਪਾਏ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ ॥੩॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਪਰਮ ਪ੍ਰਿਯੁ ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਬੋਝਾਚਾਰੀ ਨਾਰੀਯੁ ਕੋਭਿਧਿ ਬੁਝਾਰ ਲਾਨ ਮਿਲੇਨਾਏ ॥੩॥

ਮੁੰਧ ਇਆਣੀ ਭੋਲੀ ਨਿਗੁਣੀਆ ਜੀਉ ਪਿਰੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥

ਯਾਗ-ਭੁਯਾ ਮੂਰ੍ਹ, ਭੋਲੀ, ਐਵੰ ਗੁਣਵਿਹਾਰ ਅਚੇ, ਪਠੇ-ਪੁਠੁ ਅਗਮਯ ਐਵੰ ਅਨਭੁ ਅਚਭੁ।

ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲੀਐ ਜੀਉ ਆਪੇ ਬਖਸਣਹਾਰਾ ॥

ਯੋਗੁਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਨਿਯੋ ਮਿਲਨਰੇ ਮਿਲਾਯੋ ਆਪਾਭੁ ਆਯੋ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਸਮਾਗਮ ਅਚਭੁ।

ਅਵਗਣ ਬਖਸਣਹਾਰਾ ਕਾਮਣਿ ਕੰਤੁ ਪਿਆਰਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਯਾਗ-ਭੁਯਾ ਪੁੰਨਭਰ ਪਠੇ ਧੋਖਾਯੋ ਸਮਾ ਕਰਿਦਿਅਭੁ ਆਯੋ ਪੁਠੇ ਸ਼੍ਰਾਮਰੇ ਬਿਧਾਮਾਨ ਅਭਭੁ।

ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਾਇ ਭਗਤੀ ਪਾਈਐ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈ ॥

ਗੁਰੂ ਮੋਹਾਭੇ ਐਵੇ ਬੋਧਾ ਬਿਧਿਭ ਕਰਿਭਭੁ ਮੇਧ ਪੁਠੁ ਪ੍ਰੇਮ, ਪ੍ਰੀਤਿ ਐਵੰ ਭਭੁ ਭਾਰਾ ਪਾਯੋਭੁ।

ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹੈ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਅਨਦਿਨੁ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥

ਮੇਭੁ ਯਾਗ-ਭੁਯਾ ਨਿਯੋ ਪਠਿਯੋ ਸ੍ਵੇਦਰੇ ਰਾਧਿ ਧਿਨ ਲਾਗ ਰਹਿਯਾਏ, ਸੇਧ ਰਾਧਿ ਧਿਨ ਪੁਸ਼ਧ ਰਹਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਸਾ ਧਨ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥੪॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੁ ਯਾਗ-ਭੁਯਾ ਨਾਮਰ ਨਥ ਭਭਾਰ (ਨਥਨਿਧੁ) ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਏ, ਸੇਧ ਬ੍ਰਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਯੋਗੁਰਯੋ ਨਿਯੋ ਪਠਿਯੋ ਪਰਿ ਪਾਯੋਯਾਏ ॥੪॥੩॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਮਾਇਆ ਸਰੁ ਸਬਲੁ ਵਰਤੈ ਜੀਉ ਕਿਉ ਕਰਿ ਦੁਤਰੁ ਤਰਿਆ ਜਾਇ ॥

ਮਾਯਾਯੋ ਬਾਗਰੋ ਅਭਧਯੁਕ ਹੁਲਾਰਯੋ ਕਰਿਯਾਏ, ਭਯਾਨਕ ਯੋਗਭੋ ਬਾਗਰੋ ਕੋਪਰੋ ਪਾਰੋ ਕਰਾਯਾਯੋਪਾਰਿਥ?

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਬੋਹਿਥਾ ਜੀਉ ਸਬਦੁ ਖੇਵਟੁ ਵਿਚਿ ਪਾਇ ॥

(ਹੇ ਪ੍ਰਾਗ!) ਯੋਗੁਰਯੋ ਨਾਮਰੋ ਯਾਯਾਯੋ ਬਨਾਯੋ ਆਯੋ ਗੁਰੂਯੋ ਗਯਯੋ ਨਾਥਿਕੋ ਪਰਿ ਐਧੁਰੇ ਰਯਾ।

ਸਬਦੁ ਖੇਵਟੁ ਵਿਚਿ ਪਾਏ ਹਰਿ ਆਪਿ ਲਘਾਏ ਇਨ ਬਿਧਿ ਦੁਤਰੁ ਤਰੀਐ ॥

ਮੇਭੋਭੋਯੋ ਗੁਰੂਯੋ ਗਯਰੋ ਨਾਥਿਕੋ ਸੇਧਧੁਰੇ ਰਯਾਯਾਏ, ਸੇਭੋਭੋਯੋ ਯੋਗੁਰੋ ਬ੍ਰਹਮੰ ਭਥਬਾਗਰੋ ਪਾਰੋ ਕਰਾਯੋ ਧਿਯਭੁ, ਐਵੇ ਬਿਧੁਰੇ ਅਗਮਯੋ ਬਾਗਰੋ ਪਾਰੋ ਕਰਾਯਾਏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਜੀਵਤਿਆ ਇਉ ਮਰੀਐ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਮਾਧਮਰੂ ਹੂੰ ਪੁਠੁਯੋ ਭਭੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਾਏ ਆਯੋ ਐਵੇਪਰੋ ਮਰੂਧਯੋ ਯਾਥਿਭੋ ਹੂੰ ਮੋਹਾਯੋ-ਮਾਯਾ ਭਾਰਾ ਮੂਭੋ ਰਹਿਯਾਏ।

ਖਿਨ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟੇ ਭਏ ਪਵਿਤੁ ਸਰੀਰਾ ॥

ਰਾਮਯੋ ਨਾਮੋ ਯਾਯਾਯੋ ਪਾਧੋ ਐਕੋ ਸ਼ਯਰੇ ਹੂੰ ਧੂਰੋ ਕਰਿਧਿਯੋ ਆਯੋ ਯਾਯਾਯੋ ਗਰਮਰੋ ਪਰਿਭੁ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ਕੰਚਨ ਭਏ ਮਨੁਰਾ ॥੧॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਰਾਮਾਯ ਨਾਮ ਵਾਰਾ ਭਯਾਰ ਹੋਯਾਯ ਆਯ ਮਨ ਗੁਣ ਹੋਯਾਯ ॥੧॥

ਇਸਤਰੀ ਪੁਰਖ ਕਾਮਿ ਵਿਆਪੇ ਜੀਉ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਬਿਧਿ ਨਹੀ ਜਾਣੀ ॥

ਪੂਰੁਖ ਏਕੰ ਮਹਿਲਾ ਭੋਗ ਏਕੰ ਭੋਗਰੇ ਫਾਇ ਰਹਿਛੁਛਿ ਏਕੰ ਰਾਮਯ ਭਧਾਬਨਾ ਕਰਿਵਾਰ ਪਛਠਿ
ਯਾਗੁ ਨਾਹੀ ।

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਭਾਈ ਖਰੇ ਪਿਆਰੇ ਜੀਉ ਭੂਬਿ ਮੁਏ ਬਿਨੁ ਪਾਣੀ ॥

ਮਾਭਾ, ਪਿਭਾ, ਪੂਰੁ ਏਕੰ ਭਾਯ ਬਰਹਿਮੁ ਅਠਠਿ ਆਯ ਬੇ ਯਜੁ ਬਿਨਾ ਹੀਂ (ਮੋਹਰੇ) ਰੂਠਿ ਮਰਿਯਾ ।

ਭੂਬਿ ਮੁਏ ਬਿਨੁ ਪਾਣੀ ਗਤਿ ਨਹੀ ਜਾਣੀ ਹਉਮੈ ਧਾਤੁ ਸੰਸਾਰੇ ॥

ਬੇਹੁ ਯਾਵਨਾਨੇ ਮੇਯੁਨਾਨੇ ਮੋਯਨ ਰਾਯਾ ਯਾਗੁ ਨਾਹੀ ਏਕੰ ਅਹੰਕਾਰਰੇ ਰੂਠਿਯਾਰੇ ਰੂਠਿ,
ਬੇਯਾਨੇ ਪਾਠਿ ਬਿਨਾ ਹੀਂ ਰੂਠਿ ਨਿਯ ਯਾਵਨ ਚਪਾਗ ਕਰੁਛਿ ।

ਜੇ ਆਇਆ ਸੇ ਸਭੁ ਕੇ ਜਾਸੀ ਉਬਰੇ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰੇ ॥

ਮਿਥ ਏਹਿ ਰੂਠਿਯਾਨੁ ਆਇਛਿ, ਬੇਯਾਨੇ ਬਮਬੇ ਚਾਲਿਯਿਵੇ । ਕਿਛੁ ਮੇਯੁਨਾਨੇ ਗੁਰੁ ਯਾ ਭਧਰੇ ਧਾਨ
ਕਰੁਛਿ, ਬੇਯਾਨੇ ਭਯਾਰ ਪਾਯਾਯੁਛਿ ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ਆਪਿ ਤਰੈ ਕੁਲ ਤਾਰੇ ॥

ਮੇਯੁ ਵਖਾਣਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੇਯਾਨ ਰਾਮਯ ਨਾਮਕੁ ਪੂਯਾ ਕਰੁਛਿ, ਬੇਧਰਿ ਵਖਾਣਿ ਨਿਯੇ ਅਠਿਕੁਰ ਕਰਿਵਾ
ਭਰਿਠੁ । ਏਕੰ ਭਾਯਰ ਬਮਬੁ ਵਾਗਰ ਮਧ ਭਯਾਰ ਕਰੇ ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰਮਤਿ ਮਿਲੇ ਪਿਆਰੇ ॥੨॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮ ਭਾਯ ਅਠਿਕਾਨੁਰੇ ਰਹਿਯਾ ਏਕੰ ਗੁਰੁਯ ਭਧਰੇਗਰੇ ਬੇ ਪੁਰਿਠਮਯ ਬਹਿਠ
ਮਿਲਿਠ ਬੇਯਾਯੁਛਿ ॥2॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕੇ ਬਿਰੁ ਨਾਹੀ ਜੀਉ ਬਾਜੀ ਹੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਰਾਮਯ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕਿਛਿ ਮਧ ਬਿਰ ਰਹੇ ਨਾਹੀ, ਏਹਿ ਬਾਬਾਰ ਏਕ ਯਾਯਾ ਅਠੇ ।

ਦ੍ਰਿੜੁ ਭਗਤਿ ਸਚੀ ਜੀਉ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਵਾਪਾਰਾ ॥

ਭਗਵਾਨਯ ਭਯਿਯੁ ਨਿਯ ਬੁਧਯਰੇ ਬੁਧੁਯ ਕਰ ਆਯ ਕੇਵਲ ਰਾਮਯ ਨਾਮਰ ਹੀਂ ਵਪਾਧਾਰ ਕਰ ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਵਾਪਾਰਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ਗੁਰਮਤੀ ਧਨੁ ਪਾਈਐ ॥

ਰਾਮਯ ਨਾਮਰ ਵਪਵਬਾਯੁ ਅਧਬੁ ਏਕੰ ਅਬਾਮ । ਪੁਰੁਯ ਨਾਮ ਰੂਧਾ ਮਧ ਗੁਰੁਯ ਭਧਰੇਗਰੇ ਪੁਰੁ
ਬੁਧ ।

ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਭਗਤਿ ਇਹ ਸਾਚੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਈਐ ॥

ਭਗਵਾਨਯ ਬੇਵਾ ਕਰਿਵਾ, ਭਗਵਾਨਯ ਨਿਕਰੇ ਬੁਰਠਿ ਰਯੁਵਾ ਏਕੰ ਭਗਵਾਨਯ ਪੁਠਿ ਭਯਿ ਏਕਮਾਧੁ
ਬਧਾ, ਯਾਯਾ ਬਾਰਾ ਆਮੇ ਨਿਯ ਬਿਵੇਕਰੂ ਅਹੰਕਾਰਕੁ ਰੂਰ ਕਰਿਧਾਰਿਵਾ ।

ਹਮ ਮਤਿ ਹੀਣ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਅੰਧੇ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ ॥

ਆਮੇ ਯਾਕ, ਕੂਝਿਯਾਨ, ਮੁੱਝੀ, ਵੇਕਾਕਾ, ਮਾਮਾ-ਮੇਮਾਹਰੇ ਅਥ ਅਚਛੇ, ਬਦਗੁਰੂ ਆਮਕੂ ਬਢਮਾਗੇ
ਦੇਖਾਯੋਛੇ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵੇ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਹੂੰ ਚੰਘ ਬਹਿਓ ਬੁਧਰੇ ਬੋਲਾਯੋਛੇ ਏਵਾਂ ਬੇ ਬਰਵਾ ਪੁਰੂਸ਼ ਮਹਿਮਾ। ਓ
ਪੁਰਾਣਾ ਕਰਛੇ ॥੩॥

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਆਪਿ ਜੀਉ ਆਪੇ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੇ ॥

ਪੁਰੂ ਏਵਾ ਨਿਯੋਗ ਕਰਛੇ ਏਵਾਂ ਨਿਯੋਗ ਯਾਕਯੋਛੇ ਬਹਿਓ ਚਾਹਾ ਕਰਾਯੋਛੇ | ਬੇ ਨਿਯੋਗ ਮਨੁਸ਼ਖੀ ਚਾਕਾ
ਨਾਮਰੇ ਬਯਾਛੇ

ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਪਿ ਸਬਦੁ ਜੀਉ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਭਗਤ ਪਿਆਰੇ ॥

ਯੋਗਰ ਬੁਧਾਂ ਬਦਗੁਰੂ ਅਚਛੇ ਆਯੋ ਬੁਧਾਂ ਹੂੰ ਚੰਘ ਅਚਛੇ, ਮੂਰ, ਮੂਰਰੇ ਪੁਰੂਸ਼ ਯੋਗ ਚਾਕਾਰੇ ਪੁਰੁ
ਅਚਛੇ।

ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਭਗਤ ਪਿਆਰੇ ਹਰਿ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ ਆਪੇ ਭਗਤੀ ਲਾਏ ॥

ਮੂਰ, ਮੂਰਰੇ ਬੇ ਨਿਯੋਗ ਪੁਰੁ ਯੋਗ ਬੁਧਾਂ ਗੋਯਾਵਾਨ ਕਰਾਯੋਛੇ, ਬੇ ਬੁਧਾਂ ਹੂੰ ਚਾਹਾਯੋ ਨਿਯੋ
ਯੋਗਰੇ ਯੋਗਾਯੋਛੇ।

ਆਪੇ ਦਾਨਾ ਆਪੇ ਬੀਨਾ ਆਪੇ ਸੇਵ ਕਰਾਏ ॥

ਬੇ ਨਿਯੋਗ ਬਕੂਠਾ ਕੂਝਿਯਾਨ ਏਵਾਂ ਬੇ ਨਿਯੋਗ ਪੁਰੋਖ ਯੋਗਰ ਦਰੀਕ। ਬੇ ਨਿਯੋਗ ਮਨੁਸ਼ਖੀ ਨਿਯੋਗ
ਯੋਗ ਕਰਾਯੋਛੇ |

ਆਪੇ ਗੁਣਦਾਤਾ ਅਵਗੁਣ ਕਾਟੇ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ ॥

ਪੁਰੂ ਨਿਯੋਗ ਗੁਣ ਪੁਰਾਨਕਾਰੀ ਏਵਾਂ ਮਥ ਬਿਨਾਸਕਾਰੀ | ਬੇ ਨਿਯੋਗ ਮਨੁਸ਼ਖੀ ਬੁਧਰੇ ਨਿਯੋਗ ਨਾਮ
ਸ਼ਾਪਨ ਕਰਛੇ।

ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਚੇ ਵਿਟਹੁ ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ॥੪॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਬਰਵਾ ਯੋਗਰ ਯੋਗਰੇ ਬਲਿਵਾਨ ਕਰੇ, ਬੇਬੇ ਬਧਰੇ ਆਲੋਕ, ਯੋਗ ਨਿਯੋਗ
ਬਕੂਛੇ ਕਰਛੇ ਏਵਾਂ ਯਾਕਯੋਛੇ ਬਾਰਾ ਚਾਹਾ ਕਰਾਯੋਛੇ ॥੪॥੪॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੋਯਾਨ ਮਥਾ 3 ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਪਿਰਾ ਜੀਉ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ॥

ਹੇ ਮੇਮਾਰ ਪੁਰੁ ਮਨ! ਗੁਰੂਸ਼ ਬੇਵਾ ਆਯੋ ਯੋਗਵਾਨਕ ਨਾਮ ਧਾਨ ਕਰ।

ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ ମନ! ମୋ' ଠାରୁ ଦୂରକୁ ଯାଅ ନାହିଁ ଆଉ ହୃଦୟ ଘରେ ବସି ହିଁ ତୁମେ ଲାଗିରାହୁଁ ପ୍ରାପ୍ତ କର।

ସ୍ବାଭାବିକ ଭାବରେ ସତ୍ୟରେ ସର୍ବଦା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ନିଜ ବୃତ୍ତି ଲଗାଇ ତୁ ହୃଦୟ ଘରେ ବସି ହିଁ ତୁମେ ଲିଶ୍ବରଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତ କର ।

ଗୁରୁଜୀ ସେବା ବଡ଼ ସୁଖଦାୟକ ଅଟେ, ଗୁରୁଜୀ ସେବା କେବଳ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି କରିଥାଏ, ଯାହା ଦ୍ଵାରା ପ୍ରଭୁ ସ୍ଵୟଂ କରାଇଥାନ୍ତି।

ସେ ନାମ ବୁଣନ୍ତି, ନାମ ଡାଙ୍କ ଭିତରେ ଅଙ୍କୁରିତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେ ନିଜ ହୃଦୟରେ ନାମ ଜାଗ୍ରତ କରନ୍ତି |

ହେ ନାନକ! କେବଳ ସତ୍ୟର ନାମ ହିଁ ଶୋଭା ଆଣିଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ନିୟମ ଦ୍ଵାରା ଯାହା ଲେଖା ହୋଇଛି ତାହା ପ୍ରାପ୍ତ କରେ ॥ ୧ ॥

ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ ମନ ! ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ମଧୁର ଅଟେ । (କିନ୍ତୁ ଏହା ସେତେବେଳେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ ହେବ)
ଯେତେବେଳେ ଆପଣ ଏହାକୁ ନିଜ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇ ସ୍ବାଦ କରିବେ (ନାମ-ରାସ) ।

ହେ ପ୍ରାଣ ଘାତକ! ନିଜ ଜିହ୍ୱାରେ ହରି ରସ ଟାଣ ଆଉ ଅନ୍ୟ ରସର ଆସ୍ତାଦନ ତ୍ୟାଗ କର ।

ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ ତୁମକୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରିବେ, ତୁମେ ହରି-ରସକୁ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଉପଭୋଗ କରିବ ଏବଂ ତୁମର ଜିଭ ତାଙ୍କ ନାମରେ ଆଶୀର୍ବାଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ।

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ନାମର ଧାନ କରିଥାଏ ଆଉ ନିଜ ବୃତ୍ତି ନାମ ଉପରେ କେନ୍ଦ୍ରିତ ରଖୁଥାଏ, ସେ ସର୍ବଦା ସୁଖ ପାଇଥାଏ ।

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ଏକ ଜୀବ ଜଗତରେ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରେ, ତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ସେ ନିଜ ଜୀବନ ତ୍ୟାଗ କରେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ସେ ସତ୍ୟରେ ପିଣ୍ଡିଯାଏ ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮਤੀ ਪਾਈਐ ਆਪੇ ਲਏ ਲਵਾਏ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮ ਗੁਰੂਕਾ ਗੀਣਾ ਵਾਰਾ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇਆਵ, ਨਿਯ ਨਾਮਰੇ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਮੀਠੀਆਵ ॥੨॥

ਏਹ ਵਿਡਾਣੀ ਚਾਕਰੀ ਪਿਰਾ ਜੀਉ ਧਨ ਛੇਡਿ ਪਰਦੇਸਿ ਸਿਧਾਏ ॥

ਹੇ ਪੁੰਨ ਮਨ! ਅਨਧ ਕਾਵਾਰ ਬੇਬਾ ਮਨ ਅਰੇ, ਪਦ੍ਮਾਕੂ ਭਪਾਗ ਕਰਿ ਭੁਯੇ ਪਰਦੇਸ ਚਲਿਯਾਇਓ।

ਦੂਜੈ ਕਿਨੈ ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਇਓ ਪਿਰਾ ਜੀਉ ਬਿਖਿਆ ਲੇਭਿ ਲੁਭਾਏ ॥

ਹੇ ਪੁੰਨ ਮਨ! ਧੋਭਧਾਵਰੇ ਕੇਵੇ ਕੇਵੇ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਇਨਾਇਓ, ਭੁਯੇ ਪਾਪ ਏਵੰ ਲੋਭਰ ਭੁਭੁ ਕਰੁਓ।

ਬਿਖਿਆ ਲੇਭਿ ਲੁਭਾਏ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਏ ਓਹੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ਮੇਧ ਬਿਭ ਏਵੰ ਲੋਭਰੇ ਥਾਵ ਆਭ ਭੁਯੇ ਕ੍ਰਮਾਰਗਮਾ ਹੋਇਆਵ, ਬੇ ਕੋਪਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਇਓ?

ਚਾਕਰੀ ਵਿਡਾਣੀ ਖਰੀ ਦੁਖਾਲੀ ਆਪੁ ਵੇਚਿ ਧਰਮੁ ਗਵਾਏ ॥

ਅਨਧ ਕਾਵਾਰ ਬੇਬਾ ਮਨ, ਪਾਭਾਵਾਯਕ ਅਰੇ, ਬੇਧਰੇ ਪ੍ਰਾਗ ਨਿਯ ਨਿਯੇ ਬਿਭ ਕਰਿਧੇਵ ਆਭ ਨਿਯ ਧਰਮ ਹਰਾਇਧੇ।

ਮਾਇਆ ਬੰਧਨ ਟਿਕੈ ਨਾਹੀ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਦੁਖੁ ਸੰਤਾਏ ॥

ਮਾਯਾਕਾਰ ਬੰਧਨਕਾਰੇ ਕਾਭੀ ਰਹਿਣਾ ਨਾਹੀ ਖਿਨ ਖਿਨ ਰਹੇ ਨਾਹੀ, ਪੁਰਿ ਖਿਨਕਾਰੇ ਬੇ ਪਾਭਾ ਪਾਭਾਏ।

ਨਾਨਕ ਮਾਇਆ ਕਾ ਦੁਖੁ ਤਦੇ ਚੂਕੈ ਜਾ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਾਹਰੀਕ ਉਮਰ ਦੂਰੀ ਕਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੋਹਕਾਰੇਕ ਨਾਹੀ ਕਾਭੀ ਗੁਰੂਕਾਰੇ ਖਾਸ ਬਹਿਰ ਨਿਯਮ
ਮਨਕੂ ਮੋਹਿਕਾਰੇ ਕਰੇ ॥੩॥

ਮਨਮੁਖ ਮੁਗਧ ਗਾਵਾਰੁ ਪਿਰਾ ਜੀਉ ਸਬਦੁ ਮਨਿ ਨ ਵਸਾਏ ॥

ਹੇ ਮੋਹਾਰੇ ਪੁਰਿ ਮਨ! ਬੋਲਕਾਰੀ ਪੁਰਾਣਾਮੋਹ ਮੂਰਖੇ ਅਵਾ ਅਭਿਯੰਤਰੇ | ਤੁਮੇ ਬੁਧਮੋਹਕਾਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਮਾਨ ਰਹੀ
ਨਾਹੀ ।

ਮਾਇਆ ਕਾ ਭ੍ਰਮੁ ਅੰਧੁ ਪਿਰਾ ਜੀਉ ਹਰਿ ਮਾਰਗੁ ਕਿਉ ਪਾਏ ॥

ਮਾਯਾਕਾਰ ਉਮ ਮੋਹੀ ਤੁਮੇ ਅਭਿ ਬੋਲਕਾਰੀਕ (ਭਾਨ ਠਾਨ) | ਹੇ ਮੋਹਾਰੇ ਪੁਰਿ ਮਨ! ਤੁਮੇ ਪੁਰੁਸ਼ਕਾਰ
ਪਥਕਾਰੇ ਪਾਭਾਕਾਰੇ?

ਕਿਉ ਮਾਰਗੁ ਪਾਏ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਏ ਮਨਮੁਖਿ ਆਪੁ ਗਣਾਏ ॥

ਬਹਿਰੀ ਅਭਿ ਪਥਕਾਰੇ ਨਾਹੀਕ ਤੁਮੇ ਕਾਰੇ ਰਾਭਾ ਭਾਭੀ ਪਾਰੇ? ਬੋਲਕਾਰੀ ਭਾਭਾਰੇ ਅਭਿਕਾਰੇ
ਪੁਰੁਸ਼ਕਾਰੇ ਕਰੇ।

ਹਰਿ ਕੇ ਚਾਕਰ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ਕਾਰੇ ਬੇਕਾਰੇ ਭਾਭ ਬੇਕਾਰੇ ਬੁਧੀ ਪਾਭਾਭੀ, ਬੇ ਨਿਯਮ ਮਨਕੂ ਗੁਰੂਕਾਰੇ ਚਰਣਕਾਰੇ ਲਗਾਭ ਪਾਭਾਭੀ।

ਜਿਸ ਨੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕਰੇ ਕਿਰਪਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥

ਭਾਭਕਾਰੇ ਮੋਹਕਾਰੇ ਕਾਭੀ ਭਾਭਕਾਰੇ ਨਿਯਮ ਕਰੇ ਕਰੇ ਪਾਭਾਭੀ, ਬੇ ਬੇਕਾਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ਕਾਰੇ ਗੁਣ ਬੁਧੀ ਕਰੇ ਪਾਭਾਭੀ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਜਗਿ ਲਾਹਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ॥੪॥੫॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਅਭਿ ਪੁਰੁਸ਼ਕਾਰੇ ਕੇਕਾਰੇ ਮਾਨਕਾਰੇ ਰਹਿਭਾਭਕਾਰੇ ਲਾਭਕਾਰੇਕ ਅਭਿ | ਪੁਰੁਸ਼ਕਾਰੇ
ਗੁਰੂਮੁਖਮਾਨਕੂ ਅਭਿ ਭਾਭਕਾਰੇ ਕਰੇ ॥੪॥੫॥੭॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫

ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ 5 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਾਭਕਾਰੇ ਅਭਿ ਪਾਭਾਭੀ, ਮਾਭਾਭੀ ਬੇਕਾਰੇਕ ਕਰੇ ਪਾਭਾਭੀ।

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਬੈਰਾਗੁ ਭਇਆ ਜੀਉ ਕਿਉ ਦੇਖਾ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ ॥

ਮੋਹਾਰੇ ਮਨਕਾਰੇ ਬੈਰਾਗਾਰੇ ਭਾਭਕਾਰੇਕ, ਮੂਰਖਕਾਰੇ ਨਿਯਮ ਕਾਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ਕਾਰੇ ਕਰੇ ਪਾਭਾਭੀ

ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਸਖਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਗੁਰ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ॥

ਪ੍ਰਯੁਕਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਬਰਚਿਭਿਨਾਨ ਬਿਖਾਭਾ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਏਕਾ ਅਚਰਿ।

ਪੁਰਖੇ ਬਿਧਾਤਾ ਏਕੁ ਸ੍ਰੀਧਰੁ ਕਿਉ ਮਿਲਹ ਤੁਝੈ ਉਡੀਨੀਆ ॥

ਹੇ ਭਾਗਯ ਬਿਖਾਭਾ! ਹੇ ਗੁਣਗਣ! ਮੈਂ ਕਪਾਲ, ਭੋਭੋ ਕੰਧਰਿ ਮੇਰੇ ਪਾਰਿਵਰਿ?

ਕਰ ਕਰਹਿ ਸੇਵਾ ਸੀਸੁ ਚਰਣੀ ਮਨਿ ਆਸ ਦਰਸ ਨਿਮਾਣੀਆ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ ! ਮੇਰਾ ਭਾਭ ਭੁਭੁਕ ਬੇਬਾ ਏਕਾ ਭਭਿ ਕਰੇ। ਮੇਰਾ ਪਾਦ ਭੁਭੁਕ ਪਾਦਭਲੇ ਏਕਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮਨਰੇ ਭੁਭੁਕ ਧਰਮ ਪਾਭ ਏਕਾ ਭਭਿ ਅਭਿ।

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਨ ਘੜੀ ਵਿਸਰੈ ਪਲੁ ਮੂਰਤੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤੇ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਪੁਰਿ ਬਿਧਾ ਏਕਾ ਏਕਾ ਧਰਿ ਪਾਭ ਮੈਂ ਭੁਭੁਕ ਭਭਿ ਨਾਹਿ। ਪੁਰੋਖਕ ਮੁਖੁਰ, ਬਿਧ ਏਕਾ ਬਿਧਰਾਭਿ ਮੈਂ ਭੁਭੁਕ ਮਨੇ ਪਕਾਭਭਿ।

ਨਾਨਕ ਸਾਰੰਗ ਜਿਉ ਪਿਆਸੇ ਕਿਉ ਮਿਲੀਐ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਹੇ ਧਾਭਾ ਪੁਭੁ! ਆਮੇ ਰਾਭਕ ਭਭਿ ਭੁਭੁਕ ਅਭੁ, ਭੁਭੁ ਬਿਭਿ ਕੰਧਰਿ ਮੇਰੇ ਪਾਰਿਵਰਿ? ॥1॥

ਇਕ ਬਿਨਉ ਕਰਉ ਜੀਉ ਸੁਣਿ ਕੰਤ ਪਿਆਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਪੁਰਿਸ਼ਾ ਪੁਰਿਸ਼ਾਭਾ! ਮੈਂ ਏਕਾ ਬਿਧਿ ਕਰੇ, ਏਕਾਭੁ ਗੁਣ।

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਮੇਰਿ ਲੀਆ ਜੀਉ ਦੇਖਿ ਚਲਤ ਤੁਮਾਰੇ ॥

ਭੋਭੁਕ ਅਭੁਕ ਭਭਿ। ਭੋਭੁ ਮੇਰਾ ਮਨ ਏਕਾ ਭਨ ਮੁਖੁ ਹੋਭਭਿਭਭਿ, ਭੋਭੁਕ ਅਭੁਕਭਭਿਭਭਿ ਭਭਿ। ਭੋਭੁ ਮੈਂ ਮੁਖੁ ਹੋਭਭਿਭਭਿ।

ਚਲਤਾ ਤੁਮਾਰੇ ਦੇਖਿ ਮੇਰੀ ਉਦਾਸ ਧਨ ਕਿਉ ਧੀਰਏ ॥

ਕਿਭੁ, ਮੈਂ ਭੋਭੁ (ਭਭਿ। ਭਭਿ) ਭਭਿ ਹੋਭਭਿਭਭਿ, (ਭੋਭੁ ਮੇਰੇ ਬਿਧ) ਮੇਰੇ ਪੁਰਿਸ਼ਾ ਮੇਰੇ ਪੁਰਿਸ਼ਾ।

ਗੁਣਵੰਤ ਨਾਹ ਦਇਆਲੁ ਬਾਲਾ ਸਰਬ ਗੁਣ ਭਰਪੂਰਏ ॥

ਹੇ ਗੁਣਗਣ ਬਿਧਾ! ਭੁ ਕਭ ਭਭਿ, ਮੇਰੇ ਬਿਧਿ ਏਕਾ ਬਿਧਿ ਗੁਣਰੇ ਪਰਿਪੂਰਿ ਅਭੁ।

ਪਿਰ ਦੇਸੁ ਨਾਹੀ ਸੁਖਹ ਦਾਤੇ ਹਉ ਵਿਛੜੀ ਬੁਰਿਆਰੇ ॥

ਬੇ ਬੁਭਿਭਾਭਾ! ਭੁ ਭੋਭਿ ਰਭਿਕ ਅਭੁ, ਮੇਰੇ ਪਾਦ ਮੇਰੇ ਭੋਭਿ ਭੋਭਿ ਬਿਭਿਭਿ ਹੋਭਭਿਭਭਿ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਇਆ ਧਾਰਹੁ ਘਰਿ ਆਵਹੁ ਨਾਹ ਪਿਆਰੇ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਬਿਧਿ ਕਰਭਿ, ਹੇ ਮੇਰਾ ਪੁਰਿਸ਼ਾ ਪੁਰਿਸ਼ਾ! ਭਭਿ ਕਰ ਅਭੁ ਮੇਰੇ ਬੁਭਿਭਿਭਿ ਅਭੁ ॥2॥

ମୁଁ ନିଜ ଆତ୍ମା ସମର୍ପିତ କରୁଅଛି, ମୁଁ ନିଜର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଶରୀର ସମର୍ପିତ କରୁଅଛି ଏବଂ ନିଜର ସମସ୍ତ ଭୂମି ସମର୍ପିତ କରୁଅଛି ।

ମୁଁ ନିଜର ମାସ୍ତକ ସେହି ପ୍ରିୟ ମିତ୍ରକୁ ସମର୍ପିତ କରୁଅଛି, ଯିଏ ମୋତେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି ।

ପରମ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ନିବାସ ବାଲା ଗୁରୁଜୀଙ୍କୁ ମୁଁ ନିଜ ଶରୀର ସମର୍ପିତ କରିଅଛି ଆଉ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମୋ' ସାଥରେ ହିଁ ଦେଖାଇଛନ୍ତି ।

ଏକ କ୍ଷଣରେ ମୋର ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଇଛି ଆଉ ମୋ' ହୃଦୟର ସବୁ ଲାଳସା ମୋତେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ।

ଦିନ ରାତି ଏବେ ଜୀବାତା ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଅଛି ଆଉ ତାହାର ସବୁ ଚିନ୍ତା ଦୂର ହୋଇଯାଇଛି ।

ନାନକ ବନ୍ଧନା କରନ୍ତି ଯେ ତାହାଙ୍କୁ ନିଜ ମନପସନ୍ଦ ପତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି ॥୩॥

ମୋର ହୃଦୟରେ ଆନନ୍ଦ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି ଆଉ ଅଭିନନ୍ଦନ ମିଳୁଅଛି ।

ମୋର ପ୍ରିୟତମ ମୋର ହୃଦୟ ଘରେ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ମୋର ତଷ୍ଟା ମେଣ୍ଟିଯାଇଛି ।

ମୁଁ ଗୋପାଳ ଠାକୁରଙ୍କ ସହିତ ମିଶିଯାଇଛି ଆଉ ମୋର ସଖୀ ମଙ୍ଗଳ ଗୀତ ଗାନ କରୁଛନ୍ତି ।

ମୋର ସମସ୍ତ ମିତ୍ର ଏବଂ ବନ୍ଧୁ ଆନନ୍ଦରେ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ମୋର କାମ ଉଦ୍‌ଘାଟକ ଶତ୍ରୁର ଚିହ୍ନ ବର୍ଣ୍ଣ ଲିଭିଯାଇଛି ।

ଏବେ ମୋର ହୃଦୟରେ ଅନାହତ ଭଜନ ଗୁଞ୍ଜନ କରୁଅଛି ଆଉ ମୋର ତଥା ମୋର ପ୍ରିୟତମ ପାଇଁ ଶେଯ ବିଛାଇଛି ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਸਹਜਿ ਰਹੈ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਕੰਤੁ ਸੁਖਦਾਈ ॥੪॥੧॥

ନାନକ ବନ୍ଧନା କରନ୍ତି ଯେ ଏବେ ସେ ସ୍ବାଭାବିକ ଭାବରେ ରହିଛନ୍ତି, ସୁଖଦାତା ପତି ପରମେଶ୍ବର
ତାହାଙ୍କୁ ମିଳିଯାଇଛନ୍ତି ॥4॥1॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮੁਖਿ 5 ॥

ਮੋਹਨ ਤੇਰੇ ਉਚੇ ਮੰਦਰ ਮਹਲ ਅਪਾਰਾ ॥

ਹੇ ਮੋਹਨ ਮੋਹਨ! ਚੋਰ ਮਥਿਰ ਕਬੂਤ ਭਛ ਅਚੇ ਆਭ ਚੋਰ ਮੁਖਿ ਅਨਭ ਅਚੇ ।

ਮੋਹਨ ਤੇਰੇ ਸੋਹਨਿ ਦੁਆਰ ਜੀਉ ਸੰਤ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ॥

ਹੇ ਮੋਹਨ! ਚੋਰ ਭਾਰ ਅਠਿ ਬੁਧਰ ਅਚੇ, ਚਾਹੁ ਬਾਘੁ ਬਛਕਾ ਪਾਛਿ ਪੂਛਾ ਛਲ ਅਚੇ ।

ਧਰਮ ਸਾਲ ਅਪਾਰ ਦੁਆਰ ਠਾਕੁਰ ਸਦਾ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਵਹੇ ॥

ਚੋਰ ਮਥਿਰੇਰੇ ਬਛਯਨ ਬਰਵਾ ਅਨਭ ਏਵੰ ਧੰਨਾਵਾਨ ਪੁਰਖ ਭਯਨ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਛਿ ।

ਜਹ ਸਾਧ ਸੰਤ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਵਹਿ ਤਹਾ ਤੁਝਹਿ ਧਿਆਵਹੇ ॥

ਮੋਘੋਂ ਬਾਘੁ ਏਵੰ ਬਛਕਾ ਬਭਾ ਹੋਇਯਾਏ, ਬੇਛੋ ਚੋਰ ਹੂੰ ਆਰਾਖਨਾ ਹੋਇਯਾਏ ।

ਕਰਿ ਦਇਆ ਮਇਆ ਦਇਆਲ ਸੁਆਮੀ ਹੋਹੁ ਦੀਨ ਕ੍ਰਿਪਾਰਾ ॥

ਹੇ ਧੰਨਾਨੂ ਬਾਘਾ! ਧੰਨਾ ਏਵੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਏਵੰ ਧੰਨ ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂ ਬੂਝ ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਰਸ ਪਿਆਸੇ ਮਿਲਿ ਦਰਸਨ ਸੁਖੁ ਸਾਰਾ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਬਿਨਠਿ ਕਰਛਿ, “ ਮੂੰ ਚੋਰ ਧੰਨ ਪਾਛਿ ਚੁਝਾਭ ਅਛਿ, ਚੋਰ ਧੰਨ ਕਰਿ ਮੂੰ ਬਬੂ ਬੁਝ ਪੁਰਖੁ ਕਰਿਅਛਿ ” ॥1॥

ਮੋਹਨ ਤੇਰੇ ਬਚਨ ਅਨੁਪ ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ ॥

ਹੇ ਮੋਹਨ! ਚੋਰ ਕਾਗਿ ਕਢ ਅਨੂਪ ਅਚੇ ਆਭ ਚੋਰ ਮਧੰਘਾਵਾ ਅਭਿਭਾਯ ਅਚੇ ।

ਮੋਹਨ ਤੂੰ ਮਾਨਹਿ ਏਕੁ ਜੀ ਅਵਰ ਸਭ ਰਾਲੀ ॥

ਹੇ ਮੋਹਨ! ਤੂੰ ਏਕ ਛਕ੍ਕਰਕਾ ਭਧਰੇ ਹੂੰ ਆਭਾ ਰਝ੍ਕ੍ਕ, ਅਨਧ ਬਧਨ ਚੋਰ ਪਾਛਿ ਪੂਛਿ ਚੁਛਪ ਅਚੇ ।

ਮਾਨਹਿ ਤ ਏਕੁ ਅਲੇਖੁ ਠਾਕੁਰੁ ਜਿਨਹਿ ਸਭ ਕਲ ਧਾਰੀਆ ॥

ਹੇ ਮੋਹਨ! ਤੂੰ ਏਕ ਪਰਭਵਕਾ ਆਰਾਖਨਾ ਕਰੁਅਛੁ, ਮਿਥ ਨਿਯਰ ਅਧਾਰ ਸ਼ਛਿ ਭਾਰਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮਨੁ ਬਾਹਾਰਾ ਵੇਛਕ੍ਕਿ ।

ਤੁਧੁ ਬਚਨਿ ਗੁਰ ਕੈ ਵਸਿ ਕੀਆ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਬਨਵਾਰੀਆ ॥

ਹੇ ਮੋਹਨ! ਗੁਰਕਾ ਭਧਰੇ ਭਾਰਾ ਤੂੰ ਆਧਿ ਪੁਰਖ ਬੁਯਨਵਾਰਕਾ ਭਿਠਿਯਾਛੁ ।

ਤੂੰ ਆਪਿ ਚਲਿਆ ਆਪਿ ਰਹਿਆ ਆਪਿ ਸਭ ਕਲ ਧਾਰੀਆ ॥

ਹੇ ਮੋਹਨ! ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਹੂੰ ਯੀਵਨ ਪਥਰੇ ਚਾਲੂਅਣ, ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਹੂੰ ਬ੍ਰਿਹ, ਵਪਾਪਕ ਅਚ ਆਯ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਹੂੰ
ਬ੍ਰਹ੍ਮਿਰੇ ਨਿਯ ਬਯਾ ਵਪਾਪੁ ਕਰਿਅਣ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਪੈਜ ਰਾਖਹੁ ਸਭ ਸੇਵਕ ਸਰਨਿ ਤੁਮਾਰੀਆ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਉ, " ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਰੇ ਮਾਨ-ਪ੍ਰਤਿਬ੍ਧ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ, ਚੋਰ ਬਖਸ਼ ਬੇਵਕ ਚੋਰ
ਗਰਬ ਖੋਲ੍ਹਣ ॥੨॥

ਮੋਹਨ ਤੁਧੁ ਸਤਸੰਗਤਿ ਧਿਆਵੈ ਦਰਸ ਧਿਆਨਾ ॥

ਹੇ ਮੋਹਨ! ਬਾਹੁ ਬਯੁਯ ਬਯਾਧਿ ਚੋਰ ਭਯਨ ਕਰੁਅਣਿ ਆਯ ਚੋਰ ਵਰ੍ਹਨ ਧਾਨ ਕਰੁਅਣਿ।

ਮੋਹਨ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ਤੁਧੁ ਜਪਹਿ ਨਿਦਾਨਾ ॥

ਹੇ ਚਿਯੋਰ ਮੋਹਨ! ਮੇਯ ਪ੍ਰਾਣੀ ਅਭਿਮ ਬਖਸ਼ਰੇ ਚੁਧ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਅਾ, ਮਧਕੂਠ ਚਾਹਾਰ
ਨਿਕਰ ਆਬੇ ਨਾਹੂੰ।

ਜਮਕਾਲੁ ਤਿਨ ਕਉ ਲਗੈ ਨਾਹੀ ਜੇ ਇਕ ਮਨਿ ਧਿਆਵਹੇ ॥

ਮਧਕਾਲ ਚਾਹਾਰ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਕਰਿਪਾਰੇ ਨਾਹੂੰ, ਮੇਯ ਪ੍ਰਾਣੀ ਏਕ ਭੁਖਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਅਾ।

ਮਨਿ ਬਚਨਿ ਕਰਮਿ ਜਿ ਤੁਧੁ ਅਰਾਧਹਿ ਸੇ ਸਭੇ ਫਲ ਪਾਵਹੇ ॥

ਹੇ ਮੋਹਨ! ਮੇਯ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਯ ਨਿਯ ਮਨ, ਵਚਨ ਏਕ ਕਰਿ ਭਾਰਾ ਚੋਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਅਾ, ਬੇ ਬਖਸ਼
ਧਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਨਾ।

ਮਲ ਮੂਤ ਮੂੜ ਜਿ ਮੁਗਧ ਹੇਤੇ ਸਿ ਦੇਖਿ ਦਰਸੁ ਸੁਗਿਆਨਾ ॥

ਮੇਯ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮਲ-ਮੂਤ ਭਲਿ ਅਪਰਿਯਾ, ਮੂਰ੍ਧ ਓ ਵੋਕਾ ਹੋਯਾ, ਬੇ ਚੋਰ ਵਰ੍ਹਨ ਕਰਿ ਗ੍ਰੇਯ
ਯਾਨ ਹੋਯਾ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਰਾਜੁ ਨਿਹਚਲੁ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨਾ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਉ, " ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਬਰਵਪਾਪਕ ਭਗਵਾਨ! ਚੋਰ ਬਯਾ ਬਰਵਾ ਬ੍ਰਿਹ ਅਚੇ " ॥੩॥

ਮੋਹਨ ਤੂੰ ਸੁਫਲੁ ਫਲਿਆ ਸਣੁ ਪਰਵਾਰੇ ॥

ਹੇ ਮੋਹਨ! ਚੁਧ (ਬਾਬਾਰ ਰੂਪੀ) ਵਧ ਪਰਿਵਾਰਰੇ ਧਨਿਧ ਵਧ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂਯੋਧ ਹੋਯਾ।

ਮੋਹਨ ਪੁਤ੍ਰ ਮੀਤ ਭਾਈ ਕੁਟੰਬ ਸਭਿ ਤਾਰੇ ॥

ਹੇ ਮੋਹਨ! ਚੁਧੇ ਪੁਤ੍ਰ, ਮਿਤ੍ਰ ਏਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਖਸ਼ਿਤ ਬਖਸ਼ਣ ਕਲਪਾਯ ਕਰਿਣ।

ਤਾਰਿਆ ਜਹਾਨੁ ਲਹਿਆ ਅਭਿਮਾਨੁ ਜਿਨੀ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਮੋਹਨ! ਬਖਸ਼ਣ ਕਲਪਾਯ ਕਰਿਣ, ਮਿਥ ਚੁਧ ਵਰ੍ਹਨ ਕਰਿਣ ਚੁਧੇ ਚਾਹਾਰ ਅਭਿਮਾਨ ਧਯਾਨ
ਕਰਾਯ ਦੇਯਣ।

ਜਿਨੀ ਤੁਧਨੇ ਧੰਨੁ ਕਹਿਆ ਤਿਨ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਇਆ ॥

ਹੇ ਮੋਹਨ! ਯੇਹ ਚੂਨਕੁ ਖਨਧ ਕਹਿਯਾ, ਅਧੀਓ ਗੁਣਬੂਝਿ ਕਹਿਯਾ, ਮਨਦੂਝ ਚਾਹਾਰ ਨਿਕਰਕੁ ਆਬੇ ਨਾਹਿ।

ਬੇਅੰਤ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਕਥੇ ਨ ਜਾਹੀ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਮੁਰਾਰੇ ॥

ਹੇ ਮੁਕਾਰੀ! ਹੇ ਬਛਾ ਗੁਰੂ! ਚੋਰ ਗੁਣ ਅਨਭ ਅਚੋ, ਯਾਹਾਰ ਵਰ੍ਹਨਾ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਟੇਕ ਰਾਖੀ ਜਿਤੁ ਲਗਿ ਤਰਿਆ ਸੰਸਾਰੇ ॥੪॥੨॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਥੰਨਾ ਕਰਹਿ, " ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੂੰ ਬੇਬੇ ਬਾਹਾਰਾਕੁ ਖਰਿਛਿ, ਯਾਹਾ ਬਹਿਓ ਯੋਧਿ ਹੋਯਾ ਬੰਧੂਰੁ
ਯੋਗ ਭਯਾਰ ਹੋਯਾਯਾ ॥੪॥੨॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਪਤਿਤ ਅਸੰਖ ਪੁਨੀਤ ਕਰਿ ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਬਲਿਹਾਰ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਅਬੰਧ ਪਾਪਾਕੁ ਚੂ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਿਛੁ, ਮੂੰ ਚੂਨ ਪੁਠਿ ਕਾਰਨਾਰ ਬਮਪੈਓ ਅਚੋ

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਪਾਵਕੇ ਤਿਨ ਕਿਲਬਿਖ ਦਾਹਨਹਾਰ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਰਾਮਨਾਮਰ ਭਯਨਰ ਅਗ੍ਰਿ ਪਾਪਕੁ ਯਯਾਯ ਵੇਯਯਾਯ ॥1॥

ਛੰਤ ॥

ਛੰਦ

ਜਪਿ ਮਨਾ ਤੂੰ ਰਾਮ ਨਰਾਇਣੁ ਗੋਵਿੰਦਾ ਹਰਿ ਮਾਧੋ ॥

ਹੇ ਮੋਹਰ ਮਨ! ਚੂ ਰਾਮ , ਨਾਰਾਯਣ, ਗੋਵਿੰਦ, ਹਰਿਯ ਭਯਨ ਕਰ, ਯੇਹ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰ ਰਯਕ ਯਵੰ ਮਾਯਾਰ
ਪਠਿ ਅਚਹਿ।

ਧਿਆਇ ਮਨਾ ਮੁਰਾਰਿ ਮੁਕੰਦੇ ਕਟੀਐ ਕਾਲ ਦੁਖ ਫਾਧੋ ॥

ਹੇ ਮੋਹਰ ਮਨ! ਚੂ ਮੁਕੁੰਦ ਮੁਕਾਰਾਯ ਚਿਯਨ ਕਰ, ਯੇਹ ਦੂਝਕਾਯਕ ਮੁਕੁੰਦਰ ਧਾਗੀ ਕਾਠਿ ਧਿਅਹਿ।

ਦੁਖਹਰਣ ਦੀਨ ਸਰਣ ਸ੍ਰੀਧਰ ਚਰਨ ਕਮਲ ਅਰਾਧੀਐ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਗੀ! ਪ੍ਰਭੂਕ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰ ਚਰਗਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ, ਯੇਹ ਦੂਝ ਨਾਗਕ, ਨਿਯੰਨਰ ਬਾਹਾਰਾ ਯਵੰ
ਲਯਾਯ ਬਾਮੀ ਗ੍ਰਾਧਰ ਅਚਹਿ।

ਜਮ ਪੰਥੁ ਬਿਖੜਾ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰੁ ਨਿਮਖ ਸਿਮਰਤ ਸਾਧੀਐ ॥

ੴ ਸਗੋਂ ਪਾਛੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਲੇ ਨਰੁਪਰ ਬਿਸਮ ਮਾਗੇ ੴ ਅਗਨਿ ਬਾਗਰੂ ਭਯਾਰ
ਹੋਇਆ।

ਕਲਿਮਲਹ ਦਹਤਾ ਸੁਧੁ ਕਰਤਾ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਅਰਾਧੇ ॥

ਹੇ ਪੁਰਾਣੀ! ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਚਿੰਤਨ ਕਰ, ਸਿੰਘ ਕਬਜ਼ਾਨੂ ਨਾਗ ਕਰਿਯਾ ੴ ਬਿਕਾਰਰ ਮਲਲਾਨੂ
ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਿਯਾ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਕਰਹੁ ਕਿਰਪਾ ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਮਾਧੇ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਪੁਰਾਣੀ ਕਰਉ, " ਹੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰ ਪਾਲਨ ਕਰੀ ਗੋਪਾਲ! ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ! ਹੇ ਮਾਧਵ! ਮੋਹਣ ਕ੍ਰਪਾ
ਕਰ ॥੧॥

ਸਿਮਰਿ ਮਨਾ ਦਾਮੋਦਰੁ ਦੁਖਹਰੁ ਤੈ ਭੰਜਨੁ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥

ਹੇ ਮੋਹਨ ਮਨ! ਬੇਝਿ ਪਰਮਾਨੁ। ਵਾਮੋਦਰਨੂੰ ਸ਼ਰਣ ਕਰ, ਸਿੰਘ ਦੂਸਰ ਦੂਰ ਕਰਉ ਆਭ ਭਯਰ
ਨਾਗ ਕਰਉ।

ਸ੍ਰੀਰੰਗੋ ਦਇਆਲ ਮਨੋਹਰੁ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਬਿਰਦਾਇਆ ॥

ਹੇ ਰੰਗ! ਨਿਯ ਬਾਭਾਵ ਅਨੂਬਾਹੇ ਵਧਾਨੂ ਪੁਰੁਸ਼ ਲਕਸ਼ਮੀਪਤਿ, ਮਨਕੂ ਚੋਰਾਯਵਾ। ਵਾਲਾ ਮਨੋਹਰ ੴ
ਭਭਵਜ ਅਚਉ।

ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ ਮਨਹਿ ਚਿੰਦਿਆ ਪਾਈਐ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਭਕਤਵਤ ਅਚੰਦ੍ਰ, ਚਾਹਾਕਾ ਠਾਰੂ ਮਨੋਬਾਞਿਤ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਹੋਇਆ।

ਤਮ ਅੰਧ ਕੂਪ ਤੇ ਉਧਾਰੈ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈਐ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਮਨੁਸ਼ਖ ਅਭਕੂਪਰੁ ਚਾਹਾਰ ਕਰੰਦ੍ਰਿ, ਚਾਹਾਕਾ ਨਾਮਕੁ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਫੂਕਲਰੇ ਬਥਾ।

ਸੁਰ ਸਿਧ ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਮੁਨਿ ਜਨ ਗੁਣ ਅਨਿਕ ਭਗਤੀ ਗਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਦੇਵਚਾਰ, ਬਿਭੂਰੁਸ਼, ਦੇਵਗਣ, ਗਣਰਬ ਏਵੰ ਭਕਤ ਚੋਰ ਹਿੰ ਮੋਗਾਗਾਨ ਕਰਿਯਾ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਕਰਹੁ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੰਦ੍ਰਿ, " ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਰੰਤ੍ਰਭੂ! ਹੇ ਫਰਿ ਵਾਦਗਾਹ! ਮੇਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ॥੨॥

ਚੇਤਿ ਮਨਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸਰਬ ਕਲਾ ਜਿਨਿ ਧਾਰੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਬੇਹਿ ਪਰੰਤ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਭਕਤ ਕਰ, ਮੇਰੇ ਬਰਕਤਿ ਬੰਦੂਕੁ ਅਚੰਦ੍ਰਿ।

ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਸਮਰਥੁ ਸੁਆਮੀ ਘਟ ਘਟ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰੀ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਬਾਨਰਥ ਏਵੰ ਫਲਾਰ ਪ੍ਰਭੀ ਅਚੰਦ੍ਰਿ, ਬੇ ਪ੍ਰਭੋਕ ਫੂਕਲਰੇ ਪ੍ਰਾਗਰੇ ਆਪਾਰੇ ਅਚੰਦ੍ਰਿ।

ਪ੍ਰਾਣ ਮਨ ਤਨ ਜੀਅ ਦਾਤਾ ਬੇਅੰਤ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ ॥

ਅਨੰਤ, ਅਗਮ, ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਾਗ, ਮਨ ਏਵੰ ਚਨਰੇ ਵਾਰੇ ਅਚੰਦ੍ਰਿ।

ਸਰਣਿ ਜੋਗੁ ਸਮਰਥੁ ਮੋਹਨੁ ਸਰਬ ਦੇਖ ਬਿਦਾਰੇ ॥

ਗਰਗਰੇ ਆਬਿਵਾ ਵਾਲਾਕੁ ਰਸਾ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ, ਬਾਨਰਵਾਨ ਏਵੰ ਮਨ ਚੋਰਾਭਪ੍ਰਵਾ ਮੋਹਨ ਬਰੁ
ਫੂਲਾ ਨਿਰੰਦ੍ਰ ਕਰਿਯਾ।

ਰੋਗ ਸੋਗ ਸਭਿ ਦੇਖ ਬਿਨਸਹਿ ਜਪਤ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਮੂਰਾਰੀ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਨਾਮਰੇ ਭਕਤ ਕਰਿਲੇ ਬਰੁ ਰੋਗ, ਗੋਕ ਏਵੰ ਵੋਸ਼ ਨਾਗ ਹੋਇਆ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਕਰਹੁ ਕਿਰਪਾ ਸਮਰਥ ਸਭ ਕਲ ਧਾਰੀ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੰਦ੍ਰਿ, " ਹੇ ਬਾਨਰਵਾਨ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਬਰਕਤਿ ਬੰਦੂਕੁ ਮੇਰੇ, ਮੇਰੇ ਭਪਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ॥੩॥

ਗੁਣ ਗਾਉ ਮਨਾ ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸਭ ਤੇ ਉਚ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਮੇਰੇ ਬਾਨਰ ਅਚਲ ਰਹੰਦ੍ਰਿ, ਅਨੰਦਰੇ ਅਚੰਦ੍ਰਿ ਏਵੰ ਮੇਰੇ ਬਰਕਤਿ ਅਚੰਦ੍ਰਿ, ਬੇ ਫਲਾਰ
ਫਰੇ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਫੂਲੇ ਕਰ।

ਬਿਸੰਤਰੁ ਦੇਵਨ ਕਉ ਏਕੈ ਸਰਬ ਕਰੈ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥

ਕੇਵਲ ਵਿਗ੍ਰਹ ਹੋਂ ਦੂਜਿਆਰੁ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਹਿ ਆਯੋ ਸੇ ਸਮਝੁ ਜੀਵ-ਯਤਨੁ ਪੋਸਣ ਕਰਿਯਾਹਿ ।

ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਮਹਾ ਦਇਆਲ ਦਾਨਾ ਦਇਆ ਧਾਰੇ ਸਭ ਕਿਸੈ ॥

ਪਰਮ ਧਰਮਾਨੁ ਏਵੰ ਕੂਝਿਮਾਨ ਸ੍ਰਭਿਰ ਪਾਲਨਕਰੀ ਬਹੁਯੋ ਭਉਰੇ ਧਰਮਾ ਕਰਹਿ ।

ਕਾਲੁ ਕੰਟਕੁ ਲੇਭੁ ਮੇਹੁ ਨਾਸੈ ਜੀਅ ਜਾ ਕੈ ਪ੍ਰਭੁ ਬਸੈ ॥

ਮੇਭੋਂ ਮਨੁਸ਼ਯਕ ਸੁਖਦੇਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਦੁਖਦਾਇਕ ਕਾਲ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਭਾਵ। ਓਹੁ ਪਲਾਪਨ ਕਰਹਿ ।

ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਦੇਵਾ ਸਫਲ ਸੇਵਾ ਭਈ ਪੂਰਨ ਘਾਲਾ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਸਾਫਲ ਭਉਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਯਾਹਿ, ਭਾਵਾਰ ਸੇਵਾ ਪਾਲਨਕਰੀ ਏਵੰ ਪਰਿਪੂਰਨ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਯਾਹਿ ।

ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ ਇਛੁ ਪੁਨੀ ਜਪਤ ਦੀਨ ਦੈਆਲਾ ॥੪॥੩॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਹਿ, " ਧੰਨਧਰਮਾਨੁ ਭਗਵੰਤ ਭਯੋਨ ਕਰਿਲੇ ਪ੍ਰਭਾਕਰ ਭਯੋਨ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋਯਾਹਿ ।
॥੪॥੩॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸੁਣਿ ਸਖੀਏ ਮਿਲਿ ਉਦਮੁ ਕਰੇਹਾ ਮਨਾਇ ਲੈਹਿ ਹਰਿ ਕੰਤੈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਹੋਦਰੀ ਸਹੋਦਰੀ! ਮਿਲਿ ਉਦਮੁ ਕਰੇਹਾ ਮਨਾਇ ਲੈਹਿ ਹਰਿ ਕੰਤੈ ॥

ਮਾਨੁ ਤਿਆਗਿ ਕਰਿ ਭਗਤਿ ਠਗਉਰੀ ਮੋਹਹ ਸਾਧੂ ਮੰਤੈ ॥

ਨਿਯੰਤਰ ਅਧਿਕਾਰ ਭਾਗ ਕਰਿ ਬਹੁਯੋ ਮਨੁ ਭਾਗ। ਆਮੋ ਭਾਵ(ਪਤਿ)ਯੋ ਮੁਖ ਕਰਿਵਾ ।

ਸਖੀ ਵਸਿ ਆਇਆ ਫਿਰਿ ਛੇਡਿ ਨ ਜਾਈ ਇਹ ਰੀਤਿ ਭਲੀ ਭਗਵੰਤੈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਹੋਦਰੀ ਸਹੋਦਰੀ! ਮੇਰੇ ਸਹੋਦਰੀ ਆਮੋ ਵਸਿ ਆਇਆ ਫਿਰਿ ਛੇਡਿ ਨ ਜਾਈ ਇਹ ਰੀਤਿ ਭਲੀ ਭਗਵੰਤੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜਰਾ ਮਰਣ ਭੈ ਨਰਕ ਨਿਵਾਰੈ ਪੁਨੀਤ ਕਰੈ ਤਿਸੁ ਜੰਤੈ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਮੇਰੇ ਭਾਵ) ਭਗਵੰਤ ਭਗਵੰਤ ਆਮੋ ਵਸਿ ਆਇਆ ਫਿਰਿ ਛੇਡਿ ਨ ਜਾਈ ਇਹ ਰੀਤਿ ਭਲੀ ਭਗਵੰਤੈ ॥੧॥

ਸੁਣਿ ਸਖੀਏ ਇਹ ਭਲੀ ਬਿਨੰਤੀ ਏਹੁ ਮਤਾਂਤੁ ਪਕਾਈਐ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਹੋਦਰੀ ਸਹੋਦਰੀ! ਏਹੁ ਭਲੀ ਬਿਨੰਤੀ ਏਹੁ ਮਤਾਂਤੁ ਪਕਾਈਐ ॥

ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਉਪਾਧਿ ਰਹਤ ਹੋਇ ਗੀਤ ਗੋਵਿੰਦਹਿ ਗਾਈਐ ॥

ਰੋਗ ਰਹਿੰਦ ਹੋਇ ਆਮੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੂੰ ਗੋਵਿੰਦਕ ਯੋਗ ਗਾਨ ਕਰਿਵਾ ।

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟਹਿ ਭ੍ਰਮ ਨਾਸਹਿ ਮਨਿ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਈਐ ॥

ੴ ਵਾਰਾ (ਆਮਰ ਵਿਕਾਰ) ਕਲੇਸ ੴ ਫਲੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੋਇਯੋ, ਬ੍ਰਿਥਾ ਦੂਰ ਹੋਇਯੋ ਆਪਣੇ
ਮਨੋਬਾਞਿਤ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਵਾ ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਪ, ਆਮੋ ਪਰੰਬਰ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਮ ਧਿਆਨ ਕਰਿਵਾ ॥੨॥

ਸਖੀ ਇਛ ਕਰੀ ਨਿਤ ਸੁਖ ਮਨਾਈ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੀ ਆਸ ਪੁਜਾਏ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਚਸਾਣੀ ਸਾਥੀ! ਮੈਂ ਬਚਵਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਸੁਖ ਪਾਉਣਾ, ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭ ਕਰਿਯੋ ।

ਚਰਨ ਪਿਆਸੀ ਦਰਸ ਬੈਰਾਗਨਿ ਪੇਖਉ ਥਾਨ ਸਬਾਏ ॥

ਮੈਂ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਚਰਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅੰਗੇ ਭੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਰਿਯੋ, ਆਪਣੇ ਮੈਂ ਬਚਵਾਪਾਪਕ
ਦੇਖੁਆ ।

ਖੋਜਿ ਲਹਉ ਹਰਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਸੰਗੁ ਸੰਮ੍ਰਿਥ ਪੁਰਖ ਮਿਲਾਏ ॥

(ਹੇ ਸਾਥੀ!) ਆਪਣੇ ਆਪ ਮੈਂ ਬਚਸਾਣੀ ਸਾਥੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯੋ, ਕਾਰਣ, ਬਾਪੁਬੱਧ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯੋ
ਬਚਿਤ ਮਿਲਾਏ ।

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਮਿਲਿਆ ਸੁਰਿਜਨੁ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਮਾਏ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਹੇ ਮਾਧਾ! ਬੇਹਿ ਬਾਞਿ ਭਾਗਵਾਨਾ ਅੰਗੇ, ਆਪਣੇ ਦੇਵਲੋਕ ਦੇ ਬਾਞੀ ੴ ਬੁਝਾਯਾ
ਮਿਲਿਯਾਏ ॥੩॥

ਸਖੀ ਨਾਲਿ ਵਸਾ ਅਪੁਨੇ ਨਾਹ ਪਿਆਰੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਹਿਲਿਆ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਚਸਾਣੀ ਸਾਥੀ! ੴ ਮੈਂ ਪ੍ਰਿਯੰਤਰ ਪਤਿਕਾ ਬਾਪੁ ਦੇ ਰਹਿਯੋ, ਮੇਰੇ ਮਨ ੴ ਭਰ
ਪ੍ਰਭ ਬਾਪੁ ਦੇ ੴ ਹੋਇਯੋ ।

ਸੁਣਿ ਸਖੀਏ ਮੇਰੀ ਨੀਦ ਭਲੀ ਮੈ ਆਪਨੜਾ ਪਿਰੁ ਮਿਲਿਆ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਚਸਾਣੀ ਸਾਥੀ! ਗੁਣ, ਮੇਰੇ ਭਲੇ ਨਿਧ ਹੋਯੋ, ਕਾਰਣ, ਮੇਰੇ ਨਿਧ ਪ੍ਰਿਯੰਤਰ ਪਤਿ
ਮਿਲਿ ਯਾਏ ।

ਭ੍ਰਮੁ ਖੋਇਓ ਸਾਂਤਿ ਸਹਜਿ ਸੁਆਮੀ ਪਰਗਾਸੁ ਭਇਆ ਕਉਲੁ ਖਿਲਿਆ ॥

ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਿਥਾ ਦੂਰ ਹੋਇਯੋ, ਮੇਰੇ ਗਾਏ ੴ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਯੋ, ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਭਿਤਰੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼
ਹੋਇਯੋ ਆਪਣੇ ਮੇਰੇ ਕਮਲ ਰੂਪੀ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਯੋ ।

ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਨਾਨਕ ਸੋਹਾਗੁ ਨ ਟਲਿਆ ॥੪॥੪॥੨॥੫॥੧੧॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਅੰਤਰਿ ਜਾਮੀ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਰ ਰੂਪਰੇ ਪਾਏ, ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾਗ ਯੇਵੇ ਬਿਨਾ ਹੋਵੇ
ਨਾਹੀ ॥੪॥੪॥੫॥੧੧॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗੁਰ ਏਕ ਅਚਛੇ, ਯਾਹਾਯਾ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪਾਯਝੂਏ।

ਗਉੜੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਯਛੇ ਕਾਕਨ ਅਯਰ ਮਝਲਾ 5 ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾਕ

ਗੁਰਦੇਵ ਮਾਤਾ ਗੁਰਦੇਵ ਪਿਤਾ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਪਰਮੇਸੁਰਾ ॥

ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਮਾਯਾ, ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਪੈਯਾ ਆਯ ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਯਗਯਰ ਬਾਮਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਚਛੇ।

ਗੁਰਦੇਵ ਸਖਾ ਅਗਿਆਨ ਭੰਜਨੁ ਗੁਰਦੇਵ ਬੰਧਿਪ ਸਹੋਦਰਾ ॥

ਗੁਰੂ ਅਯਾਨਯਾਰ ਅਯਕਾਰ ਨਾਯ ਕਰਿਯਾਛੇ ਆਯ ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਬਯਯਾਯਾ ਓ ਯਾਯ ਅਚਛੇ।

ਗੁਰਦੇਵ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਪਦੇਸੈ ਗੁਰਦੇਵ ਮੰਤ੍ਰੁ ਨਿਰੋਧਰਾ ॥

ਗੁਰੂ ਪਰਮਾਯਾਯਾ ਨਾਮਰ ਕਾਯਾ ਆਯ ਯਪਯੇਗਕ ਆਯਛੇ ਆਯ ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਯਾਯਪੁਬੁ ਮਯੁ ਅਯੇ।

ਗੁਰਦੇਵ ਸਾਂਤਿ ਸਤਿ ਬੁਧਿ ਮੂਰਤਿ ਗੁਰਦੇਵ ਪਾਰਸ ਪਰਸ ਪਰਾ ॥

ਗੁਰੂ ਬੁਯ-ਗਾਛੇ, ਬਯਯ ਏਕ ਰੂਯਰ ਮੂਯ ਅਚਛੇ, ਗੁਰੂ ਏਪਰਿ ਪਾਰਬ ਅਚਛੇ, ਯਾਹਾਯਾ ਬੁਯ ਕਯੇ ਪੁਾਗਾ ਯਯਾਰ ਝਾਯਯਾਏ।

ਗੁਰਦੇਵ ਤੀਰਥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਰੋਵਰੁ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਮਜਨੁ ਅਪਰੰਪਰਾ ॥

ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਯਾਯ ਏਕ ਅਮ੍ਰਯਰ ਬਰੋਕਾਰ ਅਚਛੇ, ਗੁਰੂਯਾ ਯਾਨਰੇ ਬਾਨ ਕਰਿਯੇ ਮਨੁਬਯ ਅਨਯੁ ਪੁਯੁਯੁ ਮੋਗਿਯਾਏ।

ਗੁਰਦੇਵ ਕਰਤਾ ਸਭਿ ਪਾਪ ਹਰਤਾ ਗੁਰਦੇਵ ਪਤਿਤ ਪਵਿਤ ਕਰਾ ॥

ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਕਯਾ ਏਕ ਬਮਬੁ ਪਾਪਰ ਨਾਯ ਕਰਿਕਾ ਕਾਯਾ ਅਚਛੇ, ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਪਯਯਯੁ ਪਕਿਯੁ ਕਰਿਕਾ ਕਾਯਾ ਅਚਛੇ।

ਗੁਰਦੇਵ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਗੁਰਦੇਵ ਮੰਤ੍ਰੁ ਹਰਿ ਜਪਿ ਉਧਰਾ ॥

ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਆਯ, ਮੂਯਰ ਆਯਯੁ ਏਕ ਮੂਯ ਮੂਯਰੇ ਕਿਯਾਯਾਨ ਅਚਛੇ, ਗੁਰੂ ਝਰਿਯਾ ਨਾਮਰ ਮਯੁ ਅਚਛੇ, ਯਾਹਾਯਾ ਯਯਨ ਕਰਿਯੇ ਪੁਾਗਾ ਯਕਬਾਯਰੂ ਯਯਾਰ ਝਾਯਯਾਏ।

ਗੁਰਦੇਵ ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲਿ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਮ ਮੂੜੁ ਪਾਪੀ ਜਿਤੁ ਲਗਿ ਤਰਾ ॥

ਝੇ ਮੋਯਰ ਪੁਯੁ! ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੂੰ ਮੂਯ ਏਕ ਪਾਪਾਯੁ ਗੁਰਯੇਕਕ ਝਯਯਰੇ ਮੋਯਨ ਕਰਾਯ, ਯਾਹਾਯਾ ਬਯਯ ਮੋਯ ਮੂੰ ਯਾਕਨਰ ਕੋਬਮ ਬਾਯਰੂ ਪਾਰ ਝਾਯਯਿਯੇ।

ਗੁਰਦੇਵ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਗੁਰਦੇਵ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨਮਸਕਰਾ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਬਦਗੁਰੂ ਐਵੰ ਪਰੰਬਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਅਚਰਿ ਆਯੋ ਬੇਹਿ ਗੁਰੂਦੇਵ ਹਰਿਗੁਰੂ
ਨਮਸਕਾਰ ਅਰੇ ॥੧॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਆਪਹਿ ਕੀਆ ਕਰਾਇਆ ਆਪਹਿ ਕਰਨੈ ਜੋਗੁ ॥

ਪਰਮਾਨੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁ ਅਯੋ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਐਵਾ ਕਰਿਵਾਨੁ ਬਰਪੰ ਅਚਰਿ।

ਨਾਨਕ ਏਕੈ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਦੂਸਰ ਹੋਆ ਨ ਹੋਗੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਕ ਪਰਮੇਸਰੁ ਹੂੰ ਬਾਰਾਬ੍ਰਹ੍ਮੇਰੇ ਮੁਖਿ ਅਛੁ ਅਯੋ ਚਾਹਾਯੋ ਬਿਨਾ ਅਯੋ ਕੇਵ ਨਾਹਾਯੋ
॥੧॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਓਅੰ ਸਾਧ ਸਤਿਗੁਰ ਨਮਸਕਾਰੰ ॥

ਮੂੰ ਏਕ ਯੋਗੁ ਬਛੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਬਦਗੁਰੂ ਪੁਰਾਨ ਕਰੁਛੁ।

ਆਦਿ ਮਧਿ ਅੰਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰੰ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਪੁਰੁ ਪੁਰਾਨੁਰੇ ਮਧ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਪੁਰੁ। ਕਰੰਮਾਨੁਰੇ ਮਧ ਅਛੁ ਭੀ ਭਵਿਸ਼ਯੁਰੇ ਮਧ ਬ੍ਰਹਮੰ
ਹੂੰ ਰਹਿਵੇ।

ਆਪਹਿ ਸੁੰਨ ਆਪਹਿ ਸੁਖ ਆਸਨ ॥

ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਗੁਨਾ ਅਵਸਥਾਨੁਰੇ ਪਾਪਾਯੋ ਅਯੋ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਆਸਨੁਰੇ ਪਾਪਾਯੋ।

ਆਪਹਿ ਸੁਨਤ ਆਪ ਹੀ ਜਾਸਨ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਨਿਯੋ ਮਧ ਗੁਣਿਪਾਯੋ,

ਆਪਨ ਆਪੁ ਆਪਹਿ ਉਪਾਇਓ ॥

ਨਿਯੋ ਪੁਰਾਨੁ ਰੂਪ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਭਵਿਸ਼ਯੁ ਕਰਿਛੁ।

ਆਪਹਿ ਬਾਪ ਆਪ ਹੀ ਮਾਇਓ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਨਿਯੋ ਪਿਤਾ ਅਯੋ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਨਿਯੋ ਮਾਤਾ ਅਚਰਿ।

ਆਪਹਿ ਸੁਖਮ ਆਪਹਿ ਅਸਬੂਲਾ ॥

ਬੇਬਾਸਾ ਹੋਂ ਪੁਰਖਾਇ ਆਯੋ ਬਾਸਾ ਹੋਂ ਅਪੁਰਖਾਇ ਅਚਰਿ ॥

ਲਖੀ ਨ ਜਾਈ ਨਾਨਕ ਲੀਲਾ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਬਾਸਾ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ! ਦਿਖਾ ਦਿਖਾ ਦਿਖਾ ਦਿਖਾ ਦਿਖਾ ਦਿਖਾ ॥

ਤੇਰੇ ਸੰਤਨ ਕੀ ਮਨੁ ਹੋਇ ਰਵਾਲਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣ ਮੇਰੇ ਮਨ ਚੋਰ ਬੰਦਾ ਚੋਰ ਬੰਦਾ ਚੋਰ ਬੰਦਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ

ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਕਾਰ ਆਪਿ ਨਿਰਗੁਨ ਸਰਗੁਨ ਏਕ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬਾਸਾ ਹੋਂ ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਨਾ ਕਰਿਓ, ਬੇਬਾਸਾ ਹੋਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਯੋ ਬੰਦਾ ਅਚਰਿ ॥

ਏਕਹਿ ਏਕ ਬਖਾਨਨੇ ਨਾਨਕ ਏਕ ਅਨੇਕ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਕਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਮੇਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਬਾਸਾ ਹੋਂ ਅਚਰਿ ਕਾਰਣ, ਏਕ ਆਪਣੇ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਨੇਕਯੋ ॥੧॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਓਅੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੀਓ ਅਕਾਰਾ ॥

ਏਕ ਆਪਣੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੰਦਾ ਪਾਏ ਬੰਦਾ ਚਰਨਾ ਕਰਿਓ ॥

ਏਕਹਿ ਸੂਤਿ ਪਰੋਵਨਹਾਰਾ ॥

ਏਕ ਚਰਨਾ ਪਰੋਵਨਹਾਰਾ ਜੀਵ-ਯੋਗ ਨਿਯੋ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ॥

ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਬਿਸਥਾਰੰ ॥

ਮਾਯਾ ਚਿਤਿ ਲੋਕਾਨਾ ਬੇਬਾਸਾ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਖਾਇ ਕਰਿਓ ॥

ਨਿਰਗੁਨ ਤੇ ਸਰਗੁਨ ਦ੍ਰਿਸਟਾਰੰ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰ ਬੇਬਾਸਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ॥

ਸਗਲ ਭਾਤਿ ਕਰਿ ਕਰਹਿ ਉਪਾਇਓ ॥

ਕਰਮ ਅਨੇਕ ਪੁਰਖਾਇ ਬੰਦਾ ਚਰਨਾ ਕਰਿਓ ॥

ਸੋ ਸਾਧੂ ਇਹ ਪਹੁਚਨਹਾਰਾ ॥

ਕੇਕਲ ਬੇ ਝੁੰ ਬਛੁ ਅਚਛੁ, ਯਿਐ ਆਨ੍ਹਿਕ ਅਕਲਾ ਗੁਰੂ ਕਰਿਯਾਐ,

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਾ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਭਾਖਾਯਾ ਹੁਓ ਬਧਾ ਬਧਿਓ ਅਚੇ ॥੩॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾਕੁ ॥

ਧਨੁ ਧਨੁ ਕਹਾ ਪੁਕਾਰਤੇ ਮਾਇਆ ਮੇਹ ਸਭ ਕੂਰ ॥

(ਹੇ ਜੀਵ!) ਤੂੰ ਬਹੁਬੇਲੇ ਪਨਰ ਲਾਲਸਾ ਕਾਇਕੇ ਕਰਿਛੁ, ਕਾਰਣ, ਮਾਯਾਰ ਮੋਹ ਧੂਰਾਧੂਰੇ ਮਿਥਾਐ
ਅਚੇ।

ਨਾਮ ਬਿਹੂਨੇ ਨਾਨਕਾ ਹੋਤ ਜਾਤ ਸਭ ਧੂਰ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮ-ਵਿਹੀਨ ਬਹੁ ਮਨੁਸ਼ਖ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਇਆਉ ॥੧॥

ਪਵੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਧਧਾ ਧੂਰਿ ਪੁਨੀਤ ਤੇਰੇ ਜਨੁਆ ॥

ੲ- ਹੇ ਪੁਰਖ! ਚੋਰ ਬਲ-ਭਭਯਾ ਚਰਣ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਚੇ।

ਧਨਿ ਤੇਉ ਜਿਹ ਰੁਚ ਇਆ ਮਨੁਆ ॥

ਮਾਫ਼ਾਰ ਫ੍ਰਿਦਲੇਰੇ ਐ ਪ੍ਰੀਤਿ ਯਥਾ ਧਾਵ, ਬੇ ਭਾਗਯਗਾਮੀ ਅਚੇ।

ਧਨੁ ਨਹੀ ਬਾਛਹਿ ਸੁਰਗ ਨ ਆਛਹਿ ॥

ਐਪਰਿ ਲੋਕ ਪਨ ਕੰਧਾ ਬ੍ਰਹਮ ਚਾਹਉ ਨਾਹਿ।

ਅਤਿ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਾਧ ਰਜ ਰਾਚਹਿ ॥

ਕਾਰਣ, ਬੇ ਪ੍ਰਿਅ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰੇਮ ਐਵ ਬਲਯਾ ਚਰਣ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਗ੍ਨ ਰਹਿਏ।

ਧੰਧੇ ਕਹਾ ਬਿਆਪਹਿ ਤਾਹੁ ॥

ਬਾਹਾਧਿਕ ਮਾਨਸ ਬੰਨ ਚਾਹਾ ਭਧਰੇ ਪੁਰਖ ਪਕਾਐ ਨਾਹਿ,

ਜੇ ਏਕ ਛਾਡਿ ਅਨ ਕਤਹਿ ਨ ਜਾਹੁ ॥

ਮਿਥ ਯੋਗਯੋਗ ਬਾਹਾਰਾ ਭਧਾਗ ਕਰਿ ਆਭ ਕੇਯੋਗੁ ਧਾਵ ਨਾਹਿ।

ਜਾ ਕੈ ਹੀਐ ਦੀਓ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੈ ਵਧਿਯੋ ਫ੍ਰਿਦਲੇਰੇ ਪੁਰਖ ਨਿਯ ਨਾਮ ਵਧਾਯਉ,

ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨ ॥੪॥

ਬੇਧਿ ਵਧਿ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਭ ਬਲ ਅਚੇ ॥੪॥

ਸਲੋਕ ॥

ਗੋਲਕ ॥

ਅਨਿਕ ਭੇਖ ਅਰੁ ਛਿਆਨ ਧਿਆਨ ਮਨਹਠਿ ਮਿਲਿਅਉ ਨ ਕੋਇ ॥

ਅਨੇਕ ਪਾਠਿਕ ਵੇਗ ਪਾਰਣ ਕਰਿ ਓ ਆਨ, ਧਾਨ ਐਵ ਮਨਰੇ ਭਗਵਾਨ ਓਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਲਗਾਯੋ
ਕੇਧਿ ਮਧ ਯੋਗਯੋਗ ਬੇਧਿ ਮਿਥਿਧਾਰੇ ਨਾਹਿ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ਭਗਤੁ ਛਿਆਨੀ ਸੋਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੈਂ ਵਧੇਰੇ ਭਯੋਰੇ ਛਕਾਰੇ ਕ੍ਰਪਾ ਹੋਇਆ, ਬੇ ਭਯੋਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ॥੧॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਭੰਡਾ ਛਿਆਨੁ ਨਹੀ ਮੁਖ ਬਾਤਉ ॥

ਭ- ਆਪਣੇ ਭਯੋਰੇ ਮੇਭੈਂ ਕ੍ਰਪਾ ਹੋਇਆ, ਬੇ ਭਯੋਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ॥

ਅਨਿਕ ਜੁਗਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਰਿ ਭਾਤਉ ॥

ਗੁਰੂਗੋਸਟੀ ਕ੍ਰਪਾ ਮੇਭੈਂ ਕ੍ਰਪਾ ਹੋਇਆ, ਬੇ ਭਯੋਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ॥

ਛਿਆਨੀ ਸੋਇ ਜਾ ਕੈ ਦ੍ਰਿੜ ਸੋਇ ॥

ਭਯੋਰੇ ਬੇ ਭਯੋਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ, ਮੇਭੈਂ ਕ੍ਰਪਾ ਹੋਇਆ, ਬੇ ਭਯੋਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ॥

ਕਹਤ ਸੁਨਤ ਕਛੁ ਜੋਗੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਕਹਿਓ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂਗੋਸਟੀ ਕ੍ਰਪਾ ਮੇਭੈਂ ਕ੍ਰਪਾ ਹੋਇਆ, ਬੇ ਭਯੋਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ॥

ਛਿਆਨੀ ਰਹਤ ਆਗਿਆ ਦ੍ਰਿੜ ਜਾ ਕੈ ॥

ਮੇਭੈਂ ਗੁਰੂਗੋਸਟੀ ਕ੍ਰਪਾ ਮੇਭੈਂ ਕ੍ਰਪਾ ਹੋਇਆ, ਬੇ ਭਯੋਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ॥

ਉਸਨ ਸੀਤ ਸਮਸਰਿ ਸਭ ਤਾ ਕੈ ॥

ਗੁਰੂਗੋਸਟੀ ਕ੍ਰਪਾ ਮੇਭੈਂ ਕ੍ਰਪਾ ਹੋਇਆ, ਬੇ ਭਯੋਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ॥

ਛਿਆਨੀ ਤਤੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੀਚਾਰੀ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ, ਮੇਭੈਂ ਗੁਰੂਗੋਸਟੀ ਕ੍ਰਪਾ ਮੇਭੈਂ ਕ੍ਰਪਾ ਹੋਇਆ, ਬੇ ਭਯੋਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ॥

ਨਾਨਕ ਜਾ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥੫॥

ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਭਯੋਰੇ ਬੇ ਭਯੋਰੇ ਕ੍ਰਪਾ ਹੋਇਆ, ਬੇ ਭਯੋਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ॥੫॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਆਵਨ ਆਏ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਮਹਿ ਬਿਨੁ ਬੁਝੇ ਪਸੁ ਢੇਰ ॥

ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਬੁਝੇ ਪਸੁ ਢੇਰ, ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਬੁਝੇ ਪਸੁ ਢੇਰ, ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਬੁਝੇ ਪਸੁ ਢੇਰ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇ ਬੁਝੈ ਜਾ ਕੈ ਭਾਗ ਮਥੋਰ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਜੀ ਗਰਬਰੇ ਕੇਵਲ ਬਿੰਦੁ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਰੂਪਿਐ, ਯਾਹਾਰ ਮਥੁਕ ਉਪਰੇ ਭਾਗਿਐਗਾ
ਪਾਵ। ॥੧॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਯਾ ਜੁਗ ਮਹਿ ਏਕਹਿ ਕਉ ਆਇਆ ॥

ਏਹਿ ਯੁਗਰੇ ਮਨੁਸ਼ਿ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਭਯਨ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯੋ ਯੁਗੁ ਨੇਕੁ,

ਜਨਮਤ ਮੇਹਿਓ ਮੇਹਨੀ ਮਾਇਆ ॥

ਕਿਨ੍ਹ, ਯੁਗੁ ਕਾਲੂ ਹੋ ਯਾਯਾ ਭਾਯਾਨੁ ਮੁਖੁ ਕਰਿ ਰਯੁਕੁ।

ਗਰਭ ਕੁੰਟ ਮਹਿ ਉਰਧ ਤਪ ਕਰਤੇ ॥

ਯਾਯਾਰ ਗਰਭੇ ਭਯਨੁ ਰਹਿ ਪਾਯਾ ਭਯਨਾ ਕਰੁਪੁਕਾ।

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਤ ਪ੍ਰਭੁ ਰਹਤੇ ॥

ਬੇਯਾਨੇ ਪੁਰਿ ਬਿਯਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਆਯਾਯਾ ਕਰੁਪੁਕਾ।

ਉਰਝਿ ਪਰੇ ਜੇ ਛੇਡਿ ਛਡਾਨਾ ॥

ਬੇ ਯਾਯਾਯੇ ਯੁਧਿ ਬੋਯਾਯਾ, ਯਾਯਾਨੁ ਬੇ ਆਯਾ ਯੁਧਿਯਾ ਪਉਧਾ।

ਦੇਵਨਹਾਰੁ ਮਨਹਿ ਬਿਸਰਾਨਾ ॥

ਯਾਯਾ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਬੇ ਨਿਯੁ ਬੁਧਿਯੇ ਬਿਧਿਯੁ ਕਰਿਯੇਯਾਯਾ।

ਧਾਰਹੁ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸਹਿ ਗੁਸਾਈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੋਬਿੰਦੁ ਯੋਧੁ ਬਧਿਯੁ ਉਪਰੇ ਕੁਪਾ ਕਰਿਯਾਯੁ,

ਇਤ ਉਤ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬਿਸਰਹੁ ਨਾਹੀ ॥੬॥

ਬੇ ਯੋਧਾ-ਪਰਿਯੋਧਾਯੇ ਭਾਯਾਨੁ ਯੁਧੇ ਨਾਯੋ। ॥੬॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਯਾ ॥

ਆਵਤ ਹੁਕਮਿ ਬਿਨਾਸ ਹੁਕਮਿ ਆਗਿਆ ਭਿੰਨ ਨ ਕੋਇ ॥

ਮਨੁਸ਼ਿ ਯੁਧਿਯੁ ਬੁਧਿਯੁ ਰੂਪਿਯੇ ਯੁਧਿਯੇ, ਭਾਯਾਨੁ ਬੁਧਿਯੇ ਮੁਖੁ ਪਾਯੁ ਕਰਿਯਾਯਾ, ਕੇਧਿ
ਮਧਿ ਯੁਧਿਯੁ ਬਿਧਿਯੁ ਕਰੇ ਨਾਯੋ।

ਪਸੁ ਆਪਨ ਹਉ ਹਉ ਕਰੈ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਕਹਾ ਕਮਾਤਿ ॥੧॥

ਕਿਛੁ, ਮੂਰ੍ਹੰ ਮਨੁਸ਼ੁ ਅਹੰਕਾਰ ਏਵੰ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਿਯਾਵ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਯੋ ਬਿਨਾ ਪੁਰਾਣੀ ਕਿਛਿ ਕਰਿਯਾਵੇ ਨਾਹੀਂ ॥੧॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਏਕਹਿ ਆਪਿ ਕਰਾਵਨਹਾਰਾ ॥

ਏਕ ਯੋਗਿਯੋ ਹੂੰ ਪੁਰਾਣੀਯੋ ਭਾਰਾ ਕਰਿ ਕਰਾਉ ॥

ਆਪਹਿ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਬਿਸਥਾਰਾ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਪਾਪ ਓ ਪੁੰਨਯੋ ਪੁਰਾਣੀਯੋ ਕਰਿਯਾਉ ॥

ਇਆ ਜੁਗ ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਆਪਹਿ ਲਾਇਓ ॥

ਯੁਗ ਯੁਗਯੋ ਪੁਰਾਣੀਯੋ ਯੋਗਿਯੋ ਪੁਰਾਣੀਯੋ ਲਾਇਯਾਉ, ਪੁਰਾਣੀ ਏਵੰ ਯੋਗਿਯੋ ਲਾਇਯਾਉ ॥

ਸੇ ਸੇ ਪਾਇਓ ਜੁ ਆਪਿ ਦਿਵਾਇਓ ॥

ਯੋਗਿਯੋ ਯੋਗਿਯੋ ਕਿਛਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਪੁਰਾਣੀਯੋ ਕਰਿਯਾਉ, ਏ ਯੋਗਿਯੋ ਪੁਰਾਣੀਯੋ ਕਰਿਯਾਉ ॥

ਉਆ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਊ ॥

ਏਵੰ ਯੋਗਿਯੋ ਅੰਤੁ ਕੋਊ ਨਾਹੀਂ ॥

ਜੇ ਜੇ ਕਰੈ ਸੇਊ ਫੁਨਿ ਹੋਊ ॥

ਏਵੰ ਯੋਗਿਯੋ ਪੁਰਾਣੀਯੋ ਕਿਛਿ ਕਰਿਯਾਉ, ਯੋਗਿਯੋ ਹੂੰ ਯੋਗਿਯਾਉ ॥

ਏਕਹਿ ਤੇ ਸਗਲਾ ਬਿਸਥਾਰਾ ॥

ਏਵੰ ਯੋਗਿਯੋ ਪੁਰਾਣੀਯੋ ਕੋਊ ਯੋਗਿਯੋ ਯੋਗਿਯੋ ਯੋਗਿਯਾਉ ॥

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਸਵਾਰਨਹਾਰਾ ॥੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੋਗਿਯੋ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਹੂੰ ਯੋਗਿਯੋ ਯੋਗਿਯੋ ਪੁਰਾਣੀਯੋ ॥੮॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਪਾਲ ॥

ਰਾਚਿ ਰਹੇ ਬਨਿਤਾ ਬਿਨੋਦ ਕੁਸਮ ਰੰਗ ਬਿਖ ਸੋਰ ॥

ਮਨੁਸ਼ੁ ਨਾਰੀ ਏਵੰ ਯੋਗਿਯੋ-ਵਿਲਾਸਿਯੋ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾਉ, ਵਿਲਾਸਿਯੋ ਕੁਸਮ ਪੂਰ੍ਣ ਯੋਗਿਯੋ ਬਿਨੋਦਿਯੋ ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਸਰਨੀ ਪਰਉ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਮੈ ਮੇਰ ॥੧॥

ହେ ନାନକ! ମୁଁ ତ ସେହି ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଶରଣ ନେଉଛି, ଯାହାଙ୍କ କୃପାରୁ ଅହଂକାର ଏବଂ ମୋହ ଦୂର ହୋଇଯାଇଛି ॥1॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਰੇ ਮਨ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਜਹ ਰਚਹੁ ਤਹ ਤਹ ਬੰਧਨ ਪਾਹਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਬਿਨਾ ਅਨੰਤ ਕੀੜੇ ਮੇਰੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ
ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਹੋਣ।

ਜਿਹ ਬਿਧਿ ਕਤਹੁ ਨ ਛੁਟੀਐ ਸਾਕਤ ਤੇਉ ਕਮਾਹਿ ॥

ਜਿਸ ਵਿਧੀ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਛੁੱਟੀ ਹੈ, ਸਾਕਤ ਤੇਉ ਕਮਾਹਿ ॥

ਹਉ ਹਉ ਕਰਤੇ ਕਰਮ ਰਤ ਤਾ ਕੇ ਭਾਰੁ ਅਫਾਰ ॥

ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਰਮ ਰਤ ਤਾ ਕੇ ਭਾਰੁ ਅਫਾਰ ॥

ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀ ਜਉ ਨਾਮ ਸਿਉ ਤਉ ਏਉ ਕਰਮ ਬਿਕਾਰ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀ ਜਉ ਨਾਮ ਸਿਉ ਤਉ ਏਉ ਕਰਮ ਬਿਕਾਰ ॥

ਬਾਧੇ ਜਮ ਕੀ ਜੇਵਰੀ ਮੀਠੀ ਮਾਇਆ ਰੰਗ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਬਾਧੇ ਜਮ ਕੀ ਜੇਵਰੀ ਮੀਠੀ ਮਾਇਆ ਰੰਗ ॥

ਭ੍ਰਮ ਕੇ ਮੇਰੇ ਨਹ ਬੁਝਹਿ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਹੁ ਸੰਗ ॥

ਭ੍ਰਮ ਕੇ ਮੇਰੇ ਨਹ ਬੁਝਹਿ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਹੁ ਸੰਗ ॥

ਲੇਖੇ ਗਣਤ ਨ ਛੁਟੀਐ ਕਾਚੀ ਭੀਤਿ ਨ ਸੁਧਿ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਲੇਖੇ ਗਣਤ ਨ ਛੁਟੀਐ ਕਾਚੀ ਭੀਤਿ ਨ ਸੁਧਿ ॥

ਜਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਨਾਨਕਾ ਤਿਹ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲ ਬੁਧਿ ॥੯॥

ਜੇਕਰ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਬੁਝਾਏ ਨਾਨਕਾ ਤਿਹ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲ ਬੁਧਿ ॥੯॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਟੂਟੇ ਬੰਧਨ ਜਾਸੁ ਕੇ ਹੋਆ ਸਾਧੂ ਸੰਗੁ ॥

ਟੂਟੇ ਬੰਧਨ ਜਾਸੁ ਕੇ ਹੋਆ ਸਾਧੂ ਸੰਗੁ ॥

ਜੋ ਰਾਤੇ ਰੰਗ ਏਕ ਕੈ ਨਾਨਕ ਗੁੜਾ ਰੰਗੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਘਾਂ ਦੀ ਵੀ ਘੋਲੀਆਂ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗਾਂ ਦੇ ਰੰਗ ਰਹਿੰਦੀਆਂ, ਚਾਹਾਰ ਰੰਗ ਵਸੂਠ ਗਯੀਆਂ
ਹੋਈਆਂ, ਯਾਹਾ ਕੇਵੇਂ ਵਾਹਾਰੇ ਨਾਹਿੰ ॥੧॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਰਾਰਾ ਰੰਗਹੁ ਇਆ ਮਨੁ ਅਪਨਾ ॥

ਰ – ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਰੰਗਾਂ ਦੇ ਕਰ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਜਪੁ ਰਸਨਾ ॥

ਨਿਯਮ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਾਮ ਨੂੰ ਵਾਰੰਵਾਰ ਭਜਨ ਕਰ।

ਰੇ ਰੇ ਦਰਗਹ ਕਹੈ ਨ ਕੇਉ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ਚਾਹੇ ਕੇਵੇਂ ਅਨਾਦਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਆਉ ਬੈਠੁ ਆਦਰੁ ਸੁਭ ਦੇਉ ॥

ਸਮੇਤ ਅਤੇ ਸਮੇਤ ਕਰੋ ਚਾਹੇ ਬਾਗ਼ ਕਰਿਓ, " ਆਸਤੁ ਬਾਗ਼"।

ਉਆ ਮਹਲੀ ਪਾਵਹਿ ਤੂ ਬਾਸਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਬੇਸ਼ੱਕ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ਚਾਹੇ ਨਿਵਾਸ ਨਹੀਂ।

ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਹ ਹੋਇ ਬਿਨਾਸਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ਕੀਰਤੀ ਹੋਵੇ, ਮੁਫਤ ਅਤੇ ਬਿਨਾਸ ਨਹੀਂ।

ਮਸਤਕਿ ਕਰਮੁ ਲਿਖਿਓ ਧੁਰਿ ਜਾ ਕੈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾ ਕਰਮ ਦੇ ਗੁਣ ਕਰੋ ਭਾਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਲੇਖੀ ਹੋਈਆਂ,

ਹਰਿ ਸੰਪੈ ਨਾਨਕ ਘਰਿ ਤਾ ਕੈ ॥੧੦॥

ਬੇਸ਼ੱਕ ਵਧੇਰੇ ਸੁਖ ਦੇ ਹਰਿਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਈਆਂ ॥੧੦॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਲਾਲਚ ਝੂਠ ਬਿਕਾਰ ਮੋਹ ਬਿਆਪਤ ਮੂੜੇ ਅੰਧ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਘਾਂ ਵਧੇਰੇ ਲੋਭ, ਮਿਥਿਆ, ਪਾਪ, ਬਾਹਰੀਕ ਮੋਹਰੇ ਵਧੇਰੇ ਫਸੇ ਹੋਈਆਂ, ਬੇਸ਼ੱਕ
ਜਾਨਣੀ ਮੂਰਖ ਭੇਦ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪਕਾਈਆਂ।

ਲਾਗਿ ਪਰੇ ਦੁਰਗੰਧ ਸਿਉ ਨਾਨਕ ਮਾਇਆ ਬੰਧ ॥੧॥

ਮਾਯਾਹਰੇ ਧਾਬੈ ਕੂਕਰਮੇਰੇ ਲੋਕਾਓ ਰਹਿਯਾਹਿ ॥੧॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਭਉ ॥

ਲਲਾ ਲਪਟਿ ਬਿਖੈ ਰਸ ਰਾਤੇ ॥

ਲ- ਮਨੁਖਾ ਪਾਪ ਭਰਾ ਬਿਕਾਰਹਰੇ ਲਿਖੁ ਰਹਿਯਾਏ।

ਅਹੰਬੁਧਿ ਮਾਇਆ ਮਦ ਮਾਤੇ ॥

ਬੇ ਅਹੰ ਕੂਕੈ ਏਵੰ ਮਾਯਾਹਰੇ ਨਿਗਾਹੇ ਮਗ੍ਨ ਰਹਿਯਾਏ।

ਇਆ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਜਨਮਹਿ ਮਰਨਾ ॥

ਏਹੇ ਮੋਹਿਨੀਹਰੇ ਜਾਲਹਰੇ ਧਾਬੈ ਪੁਾਗੀ (ਪੁਾਗੀ ਯੁਗ-ਮਰਗ ਚਕ੍ਰਹੇ ਪਠੈ) ਬੰਬਾਰਕੂ ਆਇਯਾਏ।

ਜਿਉ ਜਿਉ ਹੁਕਮੁ ਤਿਵੈ ਤਿਉ ਕਰਨਾ ॥

“(ਕਿਛੁ, ਪੁਾਗੀਯਾ ਵਰਗੇ ਕੋਠੇ ਨਾਹਿ) ਕੋਠੇਯਾ ਆਜਾ ਮੋਹਿਯੋ ਹੋਯਾਏ, ਬੇਪਰਿ ਹੂੰ ਪੁਾਗੀ ਕਰਿਯਾਏ।

ਕੇਉ ਊਨ ਨ ਕੇਉ ਪੂਰਾ ॥

ਕੋਠੇਯੋ ਪੁਾਗੀ ਅਬਯੁਥੈ ਨਾਹਿ ਆਯੋ ਕੋਠੇਯੋ ਪੁਾਗੀ ਪੂਰੈ ਮਧ ਨਾਹਿ।

ਕੇਉ ਸੁਘਰੁ ਨ ਕੇਉ ਮੂਰਾ ॥

ਨਿਯਕੁ ਨਿਯੋ ਕੇਹੇ ਚਰ੍ਹੇ ਆਯੋ ਨਾ ਮੂਰੈ

ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹੁ ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਗਨਾ ॥

ਪੁਛੁ ਪੁਾਗੀਯੋ ਮੋਹਿਯੋ ਲਗਾਯਾਹਿ, ਬੇ ਬੇਯੋ ਲਗਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਠਾਕੁਰ ਸਦਾ ਅਲਿਪਨਾ ॥੧੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕੋਠੇਯੋ ਬਰਵਾ (ਮਾਯਾਹਰੇ ਪੁਛਾਏ ਹੋ) ਨਿਕੰਬੁ ਰਹਿਯਾਹਿ ॥੧੧॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਸ਼ਟ ॥

ਲਾਲ ਗੁਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰਭ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਅਥਾਹ ॥

ਬੇਹਿ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਪਾਲ ਆਮ ਬਸਤ੍ਰਯੋ ਪੁਸ਼ਟ ਅਥਹਿ, ਮੋਹਿ ਪੁਸ਼ਟਿ ਪੁਛੁ ਬਰਯਾਯੋ, ਮੋਹਿਯੋਯਾਏ
ਏਵੰ ਬਿਗਾਯੋ ਫੁਟਕਾ ਕਾਲਾ ਭਯਾ ਅਪਲ ਅਥਹਿ।

ਦੂਸਰ ਨਾਹੀ ਅਵਰ ਕੇ ਨਾਨਕ ਬੇਪਰਵਾਹ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਚਾਹਾਯਾ ਪਰਿ ਆਯ ਕੇਹੀ ਨਾਹੀ ॥1॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਯੋਗ ॥

ਲਲਾ ਤਾ ਕੈ ਲਵੈ ਨ ਕੋਊ ॥

ਲ- ਚਾਹਾਯਾ ਬਿਨਾ ਆਯ ਕੇਹੀ ਨਾਹੀ।

ਏਕਹਿ ਆਪਿ ਅਵਰ ਨਹ ਹੋਊ ॥

ਬੇਹੀ ਯਕ੍ਰਿਤ ਏਕ ਅਠਹਿ, ਚਾਹਾਯਾ ਬਿਨਾ ਆਯ ਕੇਹੀ ਹੋਵੇ ਨਾਹੀ

ਹੋਵਨਹਾਰੁ ਹੋਤ ਸਦ ਆਇਆ ॥

ਬੇ ਏਵੇ ਮਖ ਅਠਹਿਯੋ ਅਠਹਿ, ਏਹਾ ਹੋਯਾ ਆਇਯ ਆਯ ਬਰਦਾ ਹੋਵ।

ਉਆ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਕਾਹੂ ਪਾਇਆ ॥

ਚਾਹਾਯਾ ਅਠ ਕਾਹਾਯਾ ਕੇਹੇ ਮਿਲਿਨਾਹੀ।

ਕੀਟ ਹਸਤਿ ਮਹਿ ਪੂਰ ਸਮਾਨੇ ॥

ਪਿਯੋਗ ੦। ਹੋਯਾ ਪਰਿਪਯ ਬਹੁਪ੍ਰਕਾਰੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਅਠਹਿ।

ਪ੍ਰਗਟ ਪੁਰਖ ਸਭ ਠਾਊ ਜਾਨੇ ॥

ਬਰਦਾਪਕ ਪਰਿਪਯ ਬਹੁਪ੍ਰਕਾਰੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਗੋਚਰ ਅਠਹਿ।

ਜਾ ਕਉ ਦੀਨੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਅਪਨਾ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾਯਾ ਮਖ ਪ੍ਰਯੋਗ ਨਿਯ ਬਰਿਦਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯੋ,

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਿਹ ਜਪਨਾ ॥੧੨॥

ਬੇ ਗੁਰੁਯਾ ਆਗੁਯਾ ਧਾਰਾ ਹੋ ਬਰਿ-ਪਰਿਪਯਯ ਯਯਨ ਕਰਿਯਾ ॥12॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਪ ॥

ਆਤਮ ਰਸੁ ਜਿਹ ਜਾਨਿਆ ਹਰਿ ਰੰਗ ਸਹਜੇ ਮਾਣੁ ॥

ਮੋਯੋ ਪ੍ਰਯੋਗ ਪ੍ਰਯੋਗ ਅਠਹਿ ਬਾਧ ਜਾਨਿਯਾ, ਬੇ ਬਾਧਿਕ ਯਾਵੇ ਬਰਿਯ ਪ੍ਰਦਾਨ ਆਨਯ
ਪਾਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਧਨਿ ਧਨਿ ਧੰਨਿ ਜਨ ਆਏ ਤੇ ਪਰਵਾਣੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਹਿ ਵਧਿਓ ਭਾਗਯਗਾਨਾ ਅਚੇ ਆਭ ਚਾਹਾਰ ਏਹਿ ਬਾਂਬਾਰਚੇਰੇ ਯੁਗੁ ਨੇਵਾ ਬਧਾਨ ਅਚੇ ।
॥੧॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਆਇਆ ਸਫਲ ਤਾਹੁ ਕੇ ਗਨੀਐ ॥

ਚਾਹਾਰ ਏਹਿ ਬਾਂਬਾਰਚੇਰੇ ਯੁਗੁ ਨੇਵਾ ਬਧਾਨ ਅਚੇ

ਜਾਸੁ ਰਸਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਭਨੀਐ ॥

ਯਾਹਾਰ ਯੋਧੁ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਯਾ ਮਹਿਮਾ ਕਰਿਯਾਵ ।

ਆਇ ਬਸਹਿ ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗੇ ॥

ਬੇ (ਬਾਂਬਾਰਚੇਰੇ) ਆਇ ਬਛੁਯਾ ਬਹਿਓ ਬਛਾਓ ਕਰਿਯਾਵ

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਰੰਗੇ ॥

ਆਭ ਰਾਓ-ਧੰਨ ਪ੍ਰੇਮਾਧੂਰ੍ਵਕ ਨਾਮਰ ਖਾਨ ਕਰਿਯਾਵ ।

ਆਵਤ ਸੇ ਜਨੁ ਨਾਮਹਿ ਰਾਤਾ ॥

ਬੇਹਿ ਯਾਵਰ ਯੁਗੁ ਬਧਾਨ ਅਚੇ, ਯੋਧੁ ਪੁਰੁਯਾ ਨਾਮਚੇਰੇ ਮਗੁ ਬੋਲਾਯਾਵ ।

ਜਾ ਕਉ ਦਇਆ ਮਇਆ ਬਿਧਾਤਾ ॥

ਆਭ ਯਾਹਾ ਭਪਚੇਰੇ ਬਿਧਾਚਾਰ ਧੰਨਾ ਏਵਾ ਕ੍ਰੋਧਾ ਬੋਲਾਯਾਵ ।

ਏਕਹਿ ਆਵਨ ਫਿਰਿ ਜੇਨਿ ਨ ਆਇਆ ॥

ਏਧਰੇ ਯਾਵ (ਬਾਂਬਾਰਚੇਰੇ) ਏਕ ਧਰ ਏਹਿ ਯੁਗੁ ਧੰਨ ਆਭ ਯੋਧਰ ਚਕੁਚੇਰੇ ਪਠੇ ਨਾਹਿ ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੈ ਦਰਸਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਧਰੇ ਵਧਿਓ ਪੁਰੁਯਾ ਧਰ੍ਯਨਚੇਰੇ ਏਹਿ ਰਹਿਯਾਵ ॥੧੩॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਯਾਸੁ ਜਪਤ ਮਨਿ ਹੋਇ ਅਨੰਦੁ ਬਿਨਸੈ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੋਧੁ ਯੋਧਰਯਾ ਭਯਨ ਕਰਿਯੋ ਮਨ ਪੁਬਯੁ ਬੋਲਾਯਾਵ, ਧੋਧਧਾਧਰ ਮੋਹਾਹ ਧੂਰ
ਬੋਲਾਯਾਵ

ਦੂਖ ਦਰਦ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੈ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਉ ॥੧॥

ੴ ਦੂਖ, ਦਰਦ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤੇ ਬਿਨਸੈ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਉ ॥੧॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਛੇ ॥

ਯਯਾ ਜਾਰਉ ਦੁਰਮਤਿ ਦੇਉ ॥

ਮੁ- ਨਿਯੋ ਧੂਰ੍ਵਯੋ ਏਵੰ ਧੋਧਯਾਦਕੂ ਯਾਯਾਯ ਧੋਯ।

ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਸੁਖ ਸਹਜੇ ਸੋਊ ॥

ਏਯਾਕੂ ਧਯਾਗ ਕਰਿ ਥਾਯਾਧਿਕ ਯਾਧਰੇ ਨਿਧੁ। ਕਰ।

ਯਯਾ ਜਾਇ ਪਰਹੁ ਸੰਤ ਸਰਨਾ ॥

ਮੁ- ਧੇਯੁ ਧਯੁਯਾ ਧਾਯਕੂ ਯਾਯ ਯਰਯ ਨਿਯ,

ਜਿਹ ਆਸਰ ਇਆ ਭਵਜਲੁ ਤਰਨਾ ॥

ਯਾਯਾਯ ਧਯਾਯਯਾਯ ਯਯਾਧਯਾਯਯਾਯ ਧਾਯ ਧੇਯਾਯਯਾਯਯਾਯ।

ਯਯਾ ਜਨਮਿ ਨ ਆਵੈ ਸੋਊ ॥

ਮੁ- ਧੇਯੁ ਧਯਯੁ ਧਾਯਯਾਯ ਧਾਯਾਯਯਾਯਯਾਯ ਯਯੁ ਨਿਯ ਨਾਯੁ

ਏਕ ਨਾਮ ਲੇ ਮਨਹਿ ਪਰੇਉ ॥

ਯਿਯ ਏਕ ਯਯਾਯਯਾਯ ਨਾਯ ਨਿਯ ਧਾਯਯਾਯ ਧਯਾਯਯਾਯਯਾਯ।

ਯਯਾ ਜਨਮੁ ਨ ਹਾਰੀਐ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਟੇਕ ॥

ਮੁ- ਧੁਯੁਯੁਯੁਯਾਯ ਯਾਯਯਾਯ ਧਾਯਯਾਯ ਯਾਯਯਾਯ ਧਯਾਯ ਧਯਾਯਯਾਯਯਾਯ।

ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਜਾ ਕੈ ਹੀਅਰੈ ਏਕ ॥੧੪॥

ਧੇ ਨਾਯਕ! ਯਾਯਾਯ ਧੁਯਯਾਯਯਾਯ ਏਕ ਧਾਯਧਾਯਾਯਯਾਯ ਧੁਯ ਧਯਾਯਾਯਾਯ ਯਾਯਯਾਯ ਧਯਾਯਾਯਾਯ ਧੁਯਾਯ ਧੁਯਾਯਾਯਾਯ ਧੁਯਾਯਾਯਾਯ ॥14॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਯੋਯਾਯ ॥

ਅੰਤਰਿ ਮਨ ਤਨ ਬਸਿ ਰਹੇ ਈਤ ਉਤ ਕੇ ਮੀਤ ॥

ਯਿਯ ਏਯੁ ਯੋਯਾਯ ਏਵੰ ਧਾਯਯੋਯਾਯਯਾਯ ਯਾਯਯਾਯ ਧਿਯੁ ਯਾਯਯਾਯ, ਧੇ ਯਾਯਾਯਾਯ ਧਾਯ ਯਯਾਯਯਾਯ ਯਯਾਯਾਯਾਯ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਉਪਦੇਸਿਆ ਨਾਨਕ ਜਪੀਐ ਨੀਤ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂ ਮੋਹਿਬੇ ਬਰਦਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਯਨ ਕਰਿਵਾ ਭਪਦੇਗਿ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਛੁ ॥1॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਸਿਮਰਹੁ ਤਾਸੁ ਕਉ ਜੇ ਅੰਤਿ ਸਹਾਈ ਹੋਇ ॥

ਗਠਿ-ਧੰਨ ਚਾਹਾਯਾ ਬੁਝੈ ਕਰ, ਸਿੰਘ ਅਭਿਮਾਨ ਬਿਨਸੈ ਜੀਵਨ ਬਿਨਸੈ ਕਰਿਛੁ।

ਇਹ ਬਿਖਿਆ ਦਿਨ ਚਾਰਿ ਛਿਅ ਛਾਡਿ ਚਲਿਓ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਮੋਹ ਮਾਯਾ ਏਹਿ ਬਿਖੈ ਕੇਵਲ ਚਾਹਿ ਵਾ ਛਿਅ ਧੰਨ ਪਾਛਿ ਅਰੇ, ਬਿਨਸੈ ਚਾਹਾਯਾ ਛਾਡਿ ਚਲਿਓ।

ਕਾ ਕੇ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਧੀਆ ॥

ਮਾਭਾ, ਪਿਤਾ ਬਿਨਸੈ ਕੇਵਲ ਮਥਾ ਕਾਹਾ ਬਾਛਾਏ ਯਾਛੁ ਨਾਹੀ।

ਗਿਰੁ ਬਨਿਤਾ ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਲੀਆ ॥

ਕੇਵਲ ਮਨੁਸ਼ ਮਥਾ ਕੇਵਲ ਬਾਛਾਏ ਨੇਕ ਯਾਛੁ ਨਾਹੀ,

ਐਸੀ ਸੰਚਿ ਜੁ ਬਿਨਸਤ ਨਾਹੀ ॥

ਏਧਰਿ, ਏਧਰਿ ਨਾਮ ਧਾਨ ਬਿਨਸੈ ਕਰ ਯਾਛੁ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਬੁਝੈ ਨਾਹੀ।

ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਅਪੁਨੈ ਘਰਿ ਜਾਹੀ ॥

ਸਿੰਘ ਬਿਨਸੈ ਬਿਨਸੈ ਘਰਿ(ਪਰਿਵਾਰ)ਕੁ ਯਾਛੁ ਪਾਛਿਵਾ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਕਲਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਇਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੋਹਿਓ ਲੋਕ ਨਿਯਮ ਜੀਵਨਰੇ ਬਿਨਸੈ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਯਨ ਗਾਨ ਕਰਿਛੁ,

ਨਾਨਕ ਤੇ ਤੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਇਆ ॥੧੫॥

ਬੇ ਪੁਨਃ ਜਨਮ ਮਰਗ ਚਕੁਰੁ ਆਬੈ ਨਾਹੀ ॥14॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾ ॥

ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਕੁਲੀਨ ਚਤੁਰ ਮੁਖਿ ਕਿਆਨੀ ਧਨਵੰਤ ॥

ਸਿੰਘ ਕੇਵਲ ਬਾਛੁ ਅਭਿਮਾਨ, ਕੁਲੀਨ, ਚਤੁਰ ਏਵਾ ਭਯਨਕਾਰੀ ਆਨਾ ਏਵਾ ਧਨਵਾਨ ਹੋਯਾਏ,
ਚਾਹਾਯਾ ਮਥਾ

ਮਿਰਤਕ ਕਹੀਅਹਿ ਨਾਨਕਾ ਜਿਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀ ਭਗਵੰਤ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਛੁ ਮਨੁਸ਼ਰੇ ਭਯਨਕਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾਹੀ, ਚਾਹਾਯਾ ਮਨੁਸ਼ਰੇ ਹੀ ਕੁਝਾਯਾ ॥1॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਭਭੇ ॥

ਝੰਕਾ ਖਟੁ ਸਾਸਤ੍ਰੁ ਹੋਇ ਕਿਆਤਾ ॥

ਭ- ਕੇਹੀ ਵਪਛਿ ਗਾਬੁਛੁ ਯਾਗੀਯਾਭ,

ਪੂਰਕੁ ਕੁੰਭਕ ਰੇਚਕ ਕਰਮਾਤਾ ॥

ਬੇ (ਯੋਗੀਯਾਭ ਭਲਿ) ਗ੍ਰਾਧ ਭਿਭਕਕੁ ਨੇਯਕ ਵਾਯਾਕ ਕਰਿਯਾਯ ਏਵੰ ਰਯੁਵਾ ਕਰਿ ਕਰਿਯਾਭ,

ਕਿਆਨ ਧਿਆਨ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨੀ ॥

ਬੇ ਯਾਨ (ਯਾਧਿਕ) ਚਰਿ, ਯਨਨ, ਚੀਧ ਯਾਭੁ ਏਵੰ ਧ੍ਰਾਯ ਕਰੁ,

ਸੋਮਪਾਕ ਅਪਰਸ ਉਦਿਆਨੀ ॥

ਬੇ ਨਿਯ ਭੋਯਯਨ ਧ੍ਰੁਯੰ ਕਰਿਯਾਭ, ਕਾਯਾ ਬਧਿਭ ਨ ਰਯੁ, ਯਯਾਯਕੇ ਰਧਿਯਾਭ,

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਮਨਿ ਨਹੀ ਹੇਤਾ ॥

ਯਧਿ ਚਾਯਾਕ ਧ੍ਰੁਧਯਕੇ ਧੁਯੁ ਨਾਧਕ ਧੁਧਿ ਨਯਾਯ

ਜੇ ਕਛੁ ਕੀਨੇ ਸੇਊ ਅਨੇਤਾ ॥

ਚਾਯਾਯੇਯੇ ਬਧੁਯਿਯਿ ਬੇ ਕਰਿਯਾਯ, ਬੇ ਨਾਯਵਾਯ ਅਧੇ।

ਉਆ ਤੇ ਉਤਮੁ ਗਨਉ ਚੰਡਾਲਾ ॥

ਯੇ ਨਾਯਕ! ਚਾਯਾਯਾਯੁ ਭਯਯ ਏਧਿ ਚਯਾਯਕੁ ਰੁਯ,

ਨਾਨਕ ਜਿਹ ਮਨਿ ਬਸਹਿ ਗੁਪਾਲਾ ॥੧੬॥

ਯਾਯਾਕ ਧਨਕੇ ਯੋਯਾਯ ਨਿਵਾਧ ਕਰਿਯਾਯੁ ॥13॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਯੋਯਾਯ ॥

ਕੁੰਟ ਚਾਰਿ ਦਹ ਦਿਸਿ ਭ੍ਰਮੇ ਕਰਮ ਕਿਰਤਿ ਕੀ ਰੇਖ ॥

ਧਨੁਧਧ ਨਿਯੇ ਕਰਿਯੁਵਾ ਕਰਿਯ ਧੰਧਾਕ ਅਨੁਧਾਕੇ ਧੰਧਾਕਕ ਚਾਰਿ ਕੋਯਾ ਏਵੰ ਧਯ ਧਿਯ ਰੁਯੁਯਾਯ।

ਸੂਖ ਦੂਖ ਮੁਕਤਿ ਜੋਨਿ ਨਾਨਕ ਲਿਖਿਓ ਲੇਖ ॥੧॥

ਯੇ ਨਾਯਕ! ਧੁਯ-ਧੁਯ, ਯੋਯਾਯ ਏਵੰ ਯੋਯਾਯ (ਯਯੁ) ਯੋਯਾਯ ਯੋਯਾਯ ਅਨੁਧਾਕੇ ਧਿਯਿਯਾਯ

॥1॥

ਪਵੜੀ ॥

ਪਯੋਗ ॥

ਕਕਾ ਕਾਰਨ ਕਰਤਾ ਸੋਊ ॥

ਕ- ਪਰਮਾਤਮਾ! ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਬਾਂਧੋਗ ਵਜਾਏਗਾ।

ਲਿਖਿਓ ਲੇਖੁ ਨ ਮੇਟਤ ਕੋਊ ॥

ਕੀਰਤਿ ਪੁਰਾਣੀ ਮਖ ਬਿਖਾਰਿ ਬਿਖਾਨਿ ਦੂਰਿ ਕਰਿਪਾਰਿਵ ਨਾਹੀ।

ਨਹੀ ਹੋਤ ਕਛੁ ਦੇਊ ਬਾਰਾ ॥

ੴ ਕੀਰਤਿ ਕਾਰੀ ਨਾਹੀ, ਯਾਹਾ ਚਾਹਾਯੂ ਪੂਰੀ ਕਰਿਵਾਯੂ ਪਭੈ,

ਕਰਨੈਹਾਰੁ ਨ ਭੂਲਨਹਾਰਾ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ! ਕੇਵੇ ਭੂਲ ਕਰਿਓ ਨਾਹੀ।

ਕਾਹੂ ਪੰਥੁ ਦਿਖਾਰੈ ਆਪੈ ॥

ਕਿਛੁ ਯਾਹਾਯੂ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਬਾਂਧੋਗ ਵੇਯਾਏਗਾ।

ਕਾਹੂ ਉਦਿਆਨ ਭ੍ਰਮਤ ਪਛਤਾਪੈ ॥

ਕਿਛੁ ਯਾਹਾਯੂ ਬੇ ਭ੍ਰਮਾਨਕ ਯਯਾਏਗੇ ਭੁਲਾਏਗਾ।

ਆਪਨ ਖੇਲੁ ਆਪ ਹੀ ਕੀਨੇ ॥

ੴ ਬਾਂਧੋਗ ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗ ਯੋਗਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਰਹਿ ਯਾਹੀ।

ਜੇ ਜੇ ਦੀਨੇ ਸੁ ਨਾਨਕ ਲੀਨੇ ॥੧੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰਾਣੀ ਯਾਹੀ ਕੀਰਤਿ ਪੁਰਾਣੀ ਵੇਯਾਏਗੀ, ਚਾਹਾਯੂ ਚਾਹਾ ਮਿਲਿਯਾਵ ॥17॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਖਾਤ ਖਰਚਤ ਬਿਲਛਤ ਰਹੇ ਟੂਟਿ ਨ ਜਾਹਿ ਭੰਡਾਰ ॥

“(ਪੁਰਾਣੀ ਯੋਗਾਨ) ਮਨੁਸ਼ਖ ਯਾਹੀ, ਯੋਗ ਕਰਿਯਾਵ ਯਾਹੀ ਯੋਗਿਯਾਵ, ਪਰਛੁ, ਕਿਛੁ ਯਾਹੀ ਕੇਵੇ ਗੋਲਾਕ ਯੋਗਾਨ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਤ ਅਨੇਕ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਹਿ ਸੁਮਾਰ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਾਨ ਨਾਮਨੁ ਅਨੇਕ ਮਨੁਸ਼ਖ ਯੋਗ ਕਰਿਯਾਏ, ਯਾਹੀ ਗੋਲਾਕ ਯੋਗਾਨ ॥1॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਭਓ ॥

ਖਖਾ ਖੁਨਾ ਕਛੁ ਨਹੀ ਤਿਸੁ ਸੰਮੂਖ ਕੈ ਪਾਹਿ ॥

ੴ- ਪਰਮਾਤਮਾ, ਮੇਂ ਬਸਤੁ ਆਤਮਾ ਅਚੰਤ, ਚਾਹਾਕਾ ਘਰੇ ਕੀਏ ਬੰਨ੍ਹੇ ਅਭਾਵ ਨਥਾਵ।

ਜੇ ਦੇਨਾ ਸੇ ਦੇ ਰਹਿਓ ਭਾਵੈ ਤਹ ਤਹ ਜਾਹਿ ॥

ਪੁਰੁ ਮਾਯਾ ਕੀਛੇ ਦੇਵਾਨੂ ਹੋਇਆਵ, ਸੇ ਚਾਹਾ ਦੇਖਛੁ, ਮਨੁਸ਼ਾ ਮੇਯੋਂਕੇ ਮਨ ਕਰੁਅਛੇ, ਬੇਯੋਂਕੇ ਚਾਹੁਆਵ।

ਖਰਚੁ ਖਜਾਨਾ ਨਾਮ ਧਨੁ ਇਆ ਭਗਤਨ ਕੀ ਰਾਸਿ ॥

ਭਛਾਕਾ ਪਾਯਰੇ ਖਰਚ ਕਰੇਵਾ ਪਾਯੋਂ ਨਾਮ ਧਨ ਏਕ ਭਛਾਰ ਅਰੇ, ਏਵਾ ਚਾਹਾਰ ਪੂਝੇ ਰਾਗੇ ਅਰੇ।

ਖਿਮਾ ਗਰੀਬੀ ਅਨਦ ਸਹਜ ਜਪਤ ਰਹਿ ਗੁਣਤਾਸ ॥

ਬਹੁਨਗੀਠਾ, ਨਹੁਠਾ, ਆਨਖ ਏਵਾ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕਠਾਰੇ ਬੇਹੁ ਗੁਣਰ ਭਛਾਰ ਪੁਰੁਕਾ ਯੋਧ ਕਰ।

ਖੇਲਹਿ ਬਿਗਸਹਿ ਅਨਦ ਸਿਉ ਜਾ ਕਉ ਹੋਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਮਾਯਾ ਯੋਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇਆਉ, ਸੇ ਆਨਖ ਪ੍ਰਵਕ ਯਾਵਨਰ ਖੇਲ ਖੇਲੇਆਵ ਆਉ ਬਰਵਾ ਪੁਬਧੁ ਰਹੇਆਵ।

ਸਦੀਵ ਗਨੀਵ ਸੁਹਾਵਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗ੍ਰਿਹਿ ਮਾਲ ॥

ਮਾਯਾਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਘਰੇ ਰਾਮਕਾ ਨਾਮ ਅਛੇ, ਸੇ ਬਰਵਾ ਧਨਵਾਨ ਓ ਬ੍ਰਹਮਰ ਅਰੇ।

ਖੇਦੁ ਨ ਦੂਖੁ ਨ ਡਾਨੁ ਤਿਹ ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੀ ॥

ਯੋਧਰ ਮਾਯਾ ਯੋਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇਆਉ, ਚਾਹਾਕੁ ਕੀਏ ਕਞੁ ਹੋਇਆਵ, ਚਾਹਾਕੁ ਕੀਏ ਪਾਠਾ ਕੇਵਾ ਬਛੁ ਮੇਲੇਆਵ।

ਨਾਨਕ ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਿਆ ਪੂਰੀ ਤਿਨਾ ਪਰੀ ॥੧੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਂ ਪੁਰੁਕਾ ਭਲ ਲਾਗੇਆਵ, ਸੇ ਪ੍ਰਬੁਧ ਬਧਾਨ ਹੋਇਆਵ। ॥18॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਕ ॥

ਗਨਿ ਮਿਨਿ ਦੇਖਹੁ ਮਨੈ ਮਾਹਿ ਸਰਪਰ ਚਲਨੇ ਲੋਗ ॥

“(ਹੇ ਜਿਯਾਸੁ!) ਨਿਯ ਚਿਉਰੇ ਭਲਭਾਵਰੇ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ ਦੇਖ, ਲੋਕਯੁ ਏਹਿ ਦੂਜਿਆਰੂ ਨਿਬੰਧ
ਭਾਵਰੇ ਚਾਲਿਯਿਵਾਨੂ ਹੋਵ।

ਆਸ ਅਨਿਤ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਟੈ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਅਰੋਗ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਯੁ ਚਰਣ ਨੇਲੇ ਸ਼ਬਦਯੁਰ ਪਦਾਰਥਰ ਚੁਝਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾ, ਕੇਵਲ ਭਗਵਾਨਯੁ
ਨਾਮਰੇ ਹੂੰ ਆਰੋਗਯਭਾ ਯਾਯ ॥1॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠਿ ॥

ਗਗਾ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣ ਰਵਹੁ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਜਪਿ ਨੀਤ ॥

ਗ- (ਹੇ ਜਿਯਾਸੁ!) ਨਿਯਰ ਪੁਠਿ ਗੁਣਰੇ ਗੋਬਿੰਦਯੁ ਗੁਣਬੁਠਿ ਕਰ ਆਭ ਸਦਾ ਚਾਹਾਯੁ ਭਯਨ ਕਰ।

ਕਹਾ ਬਿਸਾਸਾ ਦੇਹ ਕਾ ਬਿਲਮ ਨ ਕਰਿਹੇ ਮੀਤ ॥

ਚਰਾਰ ਭਪਰੇ ਕੋਪਰਿ ਬਿਗੁਯ ਕਰਾਯਾਯਾਯਰੇ? ਹੇ ਮੋਰ ਮਿਠੁ! ਬਿਲਮ ਕਰ ਨਾਹੂੰ।

ਨਹ ਬਾਰਿਕ ਨਹ ਜੋਬਨੈ ਨਹ ਬਿਰਧੀ ਕਛੁ ਬੰਧੁ ॥

ਹਿਲਾਧਿਨ ਹੋਭ, ਮੋਧਿਨ ਕਾਲ ਹੋਭ, ਬਾਝਕਯ ਹੋਭ, ਮੁਠੁਯ ਆਬਿਲੇ ਕੋਭਿਬਿ ਬਧਮੁ ਮਧ ਬਧ
ਕਰਿਯਾਰੇ ਨਾਹੂੰ।

ਓਹ ਬੇਰਾ ਨਹ ਬੁਝੀਐ ਜਉ ਆਇ ਪਰੈ ਜਮ ਫੰਧੁ ॥

ਮਧਰਾਯ ਕੇਵੇ ਗਲਾਰੇ ਰਬਿ ਲਗਾਯਾਯੇ, ਬੋਹਿ ਬਧਮੁ ਯਗਾ ਪਠੇ ਨਾਹੂੰ।

ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਚਤੁਰ ਪੇਖਿ ਰਹਨੁ ਨਹੀ ਇਹ ਠਾਇ ॥

ਏਹਿ ਕਯਾ ਕੂਠਿਯਾਯ ਮੋ, ਕੇਹਿ ਯਾਨਾ, ਧਾਨਾ, ਚਤੁਰ ਹੋਭ, ਕੇਹਿ ਮਧ ਦੂਜਿਆਰੇ ਬਰਵਾ ਰਹਿਵੇ
ਨਾਹੂੰ।

ਛਾਡਿ ਛਾਡਿ ਸਗਲੀ ਗਈ ਮੂੜ ਤਹਾ ਲਪਟਾਹਿ ॥

ਮੂਠਿ ਹੂੰ ਬੋਹਿ ਬਧੁਰ ਪੁਠਿਰੇ ਲਾਗਿਯਾਯ, ਯਾਹਾਯੁ ਬਾਪੂਠਿ ਯਗਭ ਭਯਾਗ ਕਰਿਦੇਯਯਿ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਿਮਰਤ ਰਹੈ ਜਾਹੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗ ॥

ਯਾਹਾਰ ਕਯਾਲਰੇ ਗੁਭ ਭਾਗਯ ਲੇਗਾਹੋਯਯਿ, ਬੋ ਗੁਰੂਯੁ ਕੁਯਾਰੂ ਪੁਠੁਯੁ ਭਯਨ ਕਰਿਯਾਯ।

ਨਾਨਕ ਆਏ ਸਫਲ ਤੇ ਜਾ ਕਉ ਪ੍ਰਿਅਹਿ ਸੁਹਾਗ ॥੧੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾਕੂ ਪੁਰਖਿਓ ਪੁਰਖੁ ਆਇਆਹੁ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇਆਹੁ, ਚਾਹਾਰ ਹੂੰ ਏਹਿ ਬੰਸਾਰਕੂ ਆਇਕਾ
ਬੰਸਾਰ ਹੋਇਆਹੁ ॥16॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਘੋਖੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਸਭ ਆਨ ਨ ਕਥਤਉ ਕੋਇ ॥

ਮੂੰ ਬੰਸਾਰੁ ਗਾਥੁ ਏਵੰ ਵੇਦ ਅਖਯਨ ਕਰਿ ਦੇਖੁਣਿ, ਕੇਹੁ ਮਖ ਏਹਾ ਕੂਹੇ ਨਾਹਿਨ ਮੇ ਭਗਵਾਨਕਾ
ਵਿਨਾ ਆਭ ਕੇਹੁ ਬੰਦਾ ਰੂਹੁਭਿ।

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਹੁਣਿ ਹੋਵਤ ਨਾਨਕ ਏਕੈ ਸੋਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰੁ ਆਦਿਰੇ, ਸ੍ਵਰੁਗੁ ਆਰਯੁਨੁ ਧ੍ਰੁਵੇ, ਅਭੁਭਿ ਆਭ ਬੰਦਾ
ਰਹਿਵੇ ॥1॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠਿ ॥

ਘਾਘਾ ਘਾਲਹੁ ਮਨਹਿ ਏਹ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਦੂਸਰ ਨਾਹਿ ॥

ਘ- ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਏਹਿ ਕਥਾ ਧ੍ਰੁਵ ਕਰ ਮੇ ਪੁਰਖੁ ਆਭ ਕੇਹੁ ਨਾਹੁਭਿ।

ਨਹ ਹੋਆ ਨਹ ਹੋਵਨਾ ਜਤ ਕਤ ਓਹੀ ਸਮਾਹਿ ॥

ਕਿਏ ਨਧ੍ਰੁਵੇ ਏਵੰ ਕਿਏ ਰਹਿਵੇ ਨਾਹਿੰ। ਪੁਰਖੁ ਬੰਦਾਪਕ ਅਭੁਭਿ।

ਘੁਲਹਿ ਤਉ ਮਨ ਜਉ ਆਵਹਿ ਸਰਨਾ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਯਦਿ ਤੂ ਪੁਰਖੁ ਚਰਣਿ ਨੇਭ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਪੁਰਖੁ ਓਰੇ ਲੀਨ ਹੋਵੁ।

ਨਾਮ ਤਤੁ ਕਲਿ ਮਹਿ ਪੁਨਹਚਰਨਾ ॥

ਏਹਿ ਕਲਿਯੁਗਰੇ ਪੁਰਖੁ ਨਾਮ ਹੂੰ ਵਾਸੁਵਿਕ ਪੁਰਖੁਭਿ ਕਰਿ ਅਰੇ।

ਘਾਲਿ ਘਾਲਿ ਅਨਿਕ ਪਛਤਾਵਹਿ ॥

ਧ੍ਰਿਪਾਰੇ ਪਰਿਗ੍ਰਹਿ ਕਰਿ ਅਨੇਕ ਪਛਤਾਪ ਕਰੁਭਿ।

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕਹਾ ਬਿਤਿ ਪਾਵਹਿ ॥

ਭਗਵਾਨਕਾ ਭਭਿ ਵਿਨਾ ਕਿਪਰਿ ਗਾਥੁ ਮਿਲਿਪਾਰਿਕ?

ਘੋਲਿ ਮਹਾ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਿਹ ਪੀਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹ ਏਹਾ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾਭਿ

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਰਿ ਜਾ ਕਉ ਦੀਆ ॥੨੦॥

ਮਾਝਾਕੂ ਝਰੇ ਰੂਪ ਗੁਰੂਯੋ ਮਾਝਾਰਬ ਅਨੂਠ ਪਾਯ ਕਰਿਯਾਉ ॥20॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਛਣਿ ਘਾਲੇ ਸਭ ਦਿਵਸ ਸਾਸ ਨਹ ਬਢਨ ਘਟਨ ਤਿਲੁ ਸਾਰ ॥

ਪੁਰੂ ਗਠੀ ਗਠੀ ਧਿਵਸ ਓ ਗੁਪਤ ਮਨੁਸ਼ਯਕੂ ਦੇਖਯਾਉ, ਚਾਝਾ ਚਿਲੇ ਮਾਝੁ ਆਖੁਕ ਕੰਝਾ ਕਮ
ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਜੀਵਨ ਲੋਰਹਿ ਭਰਮ ਮੋਹ ਨਾਨਕ ਤੇਉ ਗਵਾਰ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੋਹਯੋਂ ਵਧਯੋ ਭੁਫ ਆਵਾ ਮੋਹਾਹਰੇ ਵਝਿਵਾਕੂ ਚਾਝੋ, ਆਪਰੇ ਵਧਯੋ ਮੂਝੋ ਅਚੇ। ॥1॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਕੰਝਾ ਕੂਸੈ ਕਾਲੁ ਤਿਹ ਜੇ ਸਾਕਤ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨ ॥

ਓ- ਕਾਲ (ਮੁਰੂਧ) ਚਾਝਾਕੂ ਨਿਯਰ ਗੁਪਤ ਵਧਾਯੋ, ਮਾਝਾਕੂ ਪੁਰੂ ਨਾਝਿਕ ਵਧਾਯੋ।

ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਜਨਮਹਿ ਮਰਹਿ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਨ ਚੀਨ ॥

ਮੋਯੋਂ ਵਧਯੋ ਰਾਮਾਕੂ ਅਨੂਯਕ ਕਰੇ ਨਾਝੋ, ਬੇ ਅਨੇਕ ਮੋਯਾਨੀਕੂ ਆਬਿਯਾਏ।

ਕਿਆਨ ਧਿਆਨ ਤਾਹੁ ਕਉ ਆਏ ॥

ਕੇਵਲ ਬੇਝੇ ਵਧਯੋ ਯਾਨ ਆਵਾ ਪੁਰੂ ਕਰਿਯਾਏ,

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਹ ਆਪਿ ਦਿਵਾਏ ॥

ਮਾਝਾ ਯਪਰੇ ਯਥਰ ਬੁਝਾ ਕੂਪਾ ਕਰਿਯਾਉ।

ਛਣਤੀ ਛਣੀ ਨਹੀ ਕੋਊ ਛੁਟੈ ॥

ਕਪਾਲ ਲੇਖਾ ਯਾਥਿਵਾ ਪਾਯੋ ਚੇਝਾ ਕਲੇ ਕੇਝੇ ਮਧ ਮੂਝ ਝੁਝਾਝਾਝੋ।

ਕਾਚੀ ਗਾਰਹਿ ਸਰਪਰ ਛੁਟੈ ॥

ਐਝੇ ਚਰਮਰ ਮਾਰਿਰ ਕਯਾ ਪਾਝੁ ਅਚੇ, ਮਾਝਾ ਨਿਝੋਝ ਯਾਵਰੇ ਯਾਝਿਯਾਏ,

ਸੇ ਜੀਵਤ ਜਿਹ ਜੀਵਤ ਜਪਿਆ ॥

ਕੇਵਲ ਬੇਝੇ ਯਾਥਿਝ ਅਚੇ, ਮਿਧ ਯਾਥਿਝ ਯਾਵਰੇ ਪੁਰੂਯ ਯਯਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਨਾਨਕ ਨਹ ਛਪਿਆ ॥੨੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਸ਼ਰਧਾ ਕਰੂਪਾ ਮਨੁੱਖੀ ਲੂਚਿਰਹੇ ਨਾਹੀ, ਭੇਡ, ਜਗਤਰੇ ਪੁਸ਼ਿਕ
ਹੋਯਾਯਾ ॥੨੧॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਪਾਲ ॥

ਚਿਤਿ ਚਿਤਵਉ ਚਰਣਾਰਬਿੰਦ ਊਧ ਕਵਲ ਬਿਗਸਾਂਤ ॥

ਨਿਯੰਤਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਸੁਖਰ ਚਰਣ ਚਿਤ੍ਰ ਕਰਿ ਮੋਹਿ ਬਿਪਰੀਤ ਮਨ ਕਮਲ ਭਲਿ ਪੁਰੁਸ਼ੋਤ
ਹੋਯਾਯਾਯਾ ॥

ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਆਪਹਿ ਗੁੰਬਿੰਦ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਮਤਾਂਤ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਲ੍ਹਯੋਗ ਭੋਗਦੇਸ਼ ਭਾਗ ਗੋਬਿੰਦ ਸੁਖੰ ਪੁਕਾਰ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ॥੧॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਚਚਾ ਚਰਨ ਕਮਲ ਗੁਰ ਲਾਗਾ ॥

ਚ- ਮੋਹਦੇਵੇਲੇ ਗੁਰੂਯੋਗ ਸੁਖਰ ਚਰਣਰੇ ਮਨ ਲਾਗਿਯਾਯਾ,

ਧਨਿ ਧਨਿ ਉਆ ਦਿਨ ਸੰਜੋਗ ਸਭਾਰਾ ॥

ਬੇਸੁ ਧਨ ਬਭ ਗੁਰ ਅਰੇ, ਬੇਸੁ ਬੰਧੋਗ ਮਖ ਬਭ ਭਾਗਯਾਗਾ ॥੧॥

ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਦਹ ਦਿਸਿ ਭੂਮਿ ਆਇਓ ॥

ਧੁੰ ਚਾਰਿ ਆਭੁ ਏਕੰ ਧਰਤੀਗੁਰੂ ਕੁਲਿ ਆਇਯਾਯਾ ॥

ਭਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤਬ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਓ ॥

ਮੋਹਦੇਵੇਲੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯਾਯਾ, ਬੇਸੁਦੇਵੇਲੇ ਹੁੰ ਮੋਹਦੇ ਗੁਰੂਯੋਗ ਧਰੰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਾ ॥

ਚਾਰ ਬਿਚਾਰ ਬਿਨਸਿਓ ਸਭ ਦੂਆ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਮਹਿਮਾ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ ਬੰਧੁ ਬੇਭਯਾਯਾ ਨਾਗ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲ ਹੂਆ ॥

ਬਨਯਾ ਬਯੋਧੇ ਮੋਹ ਮਨ ਨਿਰੰਯਾ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ॥

ਚਿੰਤ ਬਿਸਾਰੀ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟੇਤਾ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਚਿੰਤਾਨੁ ਭੁਲਿਯਾਯਾ ਆਭੁ ਏਕ ਯੋਗਯੋਗ ਧਰੰ ਕਰਿਯਾਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਜਿਹ ਨੇਤ੍ਰਾ ॥੨੨॥

ਪਾਤਕ ਨੇਤ੍ਰੇਰੇ ਆਨੰਦ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪਛਿਤਾਯ ॥੨੨॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਪਾਲ ॥

ਛਾਤੀ ਸੀਤਲ ਮਨੁ ਸੁਖੀ ਛੰਤ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥

ਗੋਬਿੰਦਾ ਮਹਿਮਾ ਕਰਿ ਗਾਨ ਕਰਿ ਲੇਖਿ ਸ੍ਰਵਣੁ ਚੀਤਨੁ ਏਵੰ ਮਨੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਇਆ ॥

ਐਸੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦਸਾਇ ॥੧॥

ਨਾਨਕਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਮੇ ਹੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਰੇ ਏਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੇਰੇ ਧ੍ਰੁਵਾਰੇ ਵਾਸਤੇ ਵਾਸ
ਹੋਇਓ ॥੧॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਛਾ ਛੇਹਰੇ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ॥

ਛ- ਧ੍ਰੁਵਾਰੇ ਵਾਸਤੇ ਵਾਲਕ ਆਰੇ ।

ਦਾਸ ਦਾਸਨ ਕੇ ਪਾਨੀਹਾਰੇ ॥

ਧ੍ਰੁਵਾਰੇ ਵਾਸਤੇ ਵਾਸ ਪਾਇਓ ਯਕਿ ਦੇਵੇ ।

ਛਾ ਛਾਰੁ ਹੇਤ ਤੇਰੇ ਸੰਤਾ ॥

ਛ- ਧ੍ਰੁਵਾਰੇ ਬੰਨ੍ਹਾ ਚਰਣ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਇਓ,"

ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਭਗਵੰਤਾ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਮੇਲੇ ਨਿਯਮ ਅੰਤਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ।

ਛਾਡਿ ਸਿਆਨਪ ਬਹੁ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯਮ ਅੰਤਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਅੰਤਰੇ ਚਤੁਰਾਈ ਭਯਾਨ ਕਰਿਦੇਵੇ

ਸੰਤਨ ਕੀ ਮਨ ਟੇਕ ਟਿਕਾਈ ॥

ਆਯ ਨਿਯਮ ਮਨ ਕੁ ਬਲਕ ਆਗ੍ਰਿਹੇ ਰਖਵੇ।

ਛਾਰੁ ਕੀ ਪੁਤਰੀ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹੇ ਦੇਵ ਮਾਧਿਓ ਪ੍ਰਭੂ ਜੇ ਹੋਵੇ ਮੇਰੇ ਬੇ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾਵੇ,

ਨਾਨਕ ਜਾ ਕਉ ਸੰਤ ਸਹਾਈ ॥੨੩॥

ਬਲ ਮੇਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਾਹਿਰ ਕਰਿਯਾਵੇ ॥23॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਕ ॥

ਜੇਰ ਜੁਲਮ ਫੂਲਹਿ ਘਨੇ ਕਾਚੀ ਦੇਹ ਬਿਕਾਰ ॥

ਨਿਰਾਸ਼ ਲੋਕ ਭਯੋਰੇ ਅਭਾਗਿਓ ਕਰਿ ਮਨੁਸ਼ਖ ਵਧ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਿਯਾਵੇ ਆਯ ਨਿਯਮ ਨਿਰਾਸ਼ ਗਰੀਬ
ਭਾਗਿਓ ਪਾਪ ਕਰਿਯਾਵੇ।

ਅਹੰਬੁਧਿ ਬੰਧਨ ਪਰੇ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਛੁਟਾਰ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਅੰਤਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਅੰਤਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯਾਵੇ, ਕ੍ਰਿਪਾ, ਬੇਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਜਾਨ ਭਾਗਿਓ ਹੋਵੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ॥1॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਜਜਾ ਜਾਨੈ ਹਉ ਕਛੁ ਹੁਆ ॥

ਜ- ਮੇਰੇ ਕੋਈ ਬੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਏਹਾ ਭਾਵਿਯਾਵੇ ਮੇਰੇ ਬੇ ਕੋਈ ਬੇਨਿਯਾਯੋ,

ਬਾਧਿਓ ਜਿਉ ਨਲਿਨੀ ਭ੍ਰਮਿ ਸੁਆ ॥

ਬੇ ਏਹੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਿਯਾਵੇ ਹੋਵੇ ਮੇਰੇ ਕੋਈ ਗੁਣ ਭ੍ਰਮ ਕਰਿਯਾਵੇ।

ਜਉ ਜਾਨੈ ਹਉ ਭਗਤੁ ਗਿਆਨੀ ॥

ਮਧਿ ਕੇਹੁ ਵਧੁ ਨਿਯਤੁ ਨਿਯਤੁ ਭਯੰ ੴ ਜਾਨੀ ਭਾਵਿਯਾ ॥

ਆਗੈ ਠਾਕੁਰਿ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਮਾਨੀ ॥

ਭਾਵਿਯੋ ਪਰਲੋਕਰੇ ਪੁਰੁ ਭਾਵਾਨੁ ਕੀਝੈ ਮਧਿ ਬਧਾਨੁ ਧਿਅਤੁ ਨਾਹੀ ॥

ਜਉ ਜਾਨੈ ਮੈ ਕਥਨੀ ਕਰਤਾ ॥

ਮਧਿ ਕੇਹੁ ਵਧੁ ਨਿਯਤੁ ਨਿਯਤੁ ਧਾਰੀ ਪੁਰਾਨਕ ਭਾਵਿਯਾ ॥

ਬਿਆਪਾਰੀ ਬਸੁਧਾ ਜਿਉ ਫਿਰਤਾ ॥

ਭਾਵਿਯੋ ਬੇ ਪੇਰਿਵਾਲਾ ਵੇਪਾਰੀ ਭਲਿ ਬੂਝੁਯਾ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਿਹ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੈ ਵਧੁ ਬਧੁ ਬਧਾਓਰੇ ਨਿਯਤੁ ਅਧਿਕਾਰਨ ਨਾਗਿ ਕਰਿਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕਉ ਮਿਲੇ ਮੁਰਾਰੀ ॥੨੪॥

ਭਾਵਾਨੁ ਮੁਰਾਰੀ ਪੁਰੁ ਮਿਲਿਯਾਤੁ ॥24॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਕੁ ॥

ਝਾਲਾਘੇ ਉਠਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਆਰਾਧਿ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਝੈ ਮੇ (ਹੇ ਜੀਵ!) ਪੁਰਾਤਨ ਕਾਲਰੇ ਭੋਭਿ ਕੀਰਨਕ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਆਭਿ ਰਾਧਿ ਧਿਨ ਭਾਵਾਨੁ
ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ ॥

ਕਾਰਾ ਤੁਝੈ ਨ ਬਿਆਪਈ ਨਾਨਕ ਮਿਟੈ ਉਪਾਧਿ ॥੧॥

ਭਾਵਰੇ, ਭਾਵੇ ਕੀਝੈ ਚਿਤਾ ਪੁਰਾਧਿਤ ਕਰਿਪਾਰਿਵ ਨਾਹੀ ਆਭਿ ਬਿਧਿ ਚਲਿਯਿਵ ॥1॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਝਝਾ ਝੁਰਨੁ ਮਿਟੈ ਤੁਮਾਰੇ ॥

ੴ- ਹੇ ਭਾਭ ਭਾਰ ਪਛਾਤਾਪ ਧੂਰ ਹੋਯਿਯਿਵ,

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਿਉ ਕਰਿ ਬਿਉਹਾਰੇ ॥

ਮਧਿ ਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕ ਨਾਮਰ ਵਧਾਪਾਰ ਕਰਿਬੂ ॥

ਝੁਰਤ ਝੁਰਤ ਸਾਕਤ ਮੂਆ ॥

ਗਿਆਨ ਮਨੁਖਿ ਬਭ ਚਿੰਤਾ ਐਵੰ ਦੂਰਯੋਗੇ ਮਨਿਯਾਏ

ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਹੋਤ ਭਾਉ ਬੀਆ ॥

ਮਾਝਾਰ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਮੋਹਿ ਮਾਝਾਰ ਪ੍ਰਾਪਿ ਥਾਏ।

ਝਰਹਿ ਕਸੰਮਲ ਪਾਪ ਤੇਰੇ ਮਨੁਆ ॥

ਹੇ ਮੋਹਾਰ ਮਨ! ਭੋਰ ਬਿਸਥ ਪਾਪ-ਵਿਕਾਰ ਐਵੰ ਵੇਸ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਿਵ

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਥਾ ਸੰਤਸੰਗਿ ਸੁਨੁਆ ॥

ਭੂ ਬਲ੍ਹਣਾ ਬਲ੍ਹਣੇਰੇ ਮੋਢੈ ਅਨੁਭਵਿ ਕਥਾ ਗੁਨੁਅਭੂ।

ਝਰਹਿ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਦੁਸਟਾਈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਾਝਾਰ ਕਾਮ-ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿ ਬਹੁ ਦੁਸ਼ਟ ਨਾਭ ਹੋਯਾਯਾਏ

ਨਾਨਕ ਜਾ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੁਸਾਈ ॥੨੫॥

ਮੋਢੈ ਵਧਣਿ ਭਧਰੇ ਪਰਮਾਨ੍ਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯਾਏ ॥੨੫॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਕ ॥

ਵਤਨ ਕਰਹੁ ਤੁਮ ਅਨਿਕ ਬਿਧਿ ਰਹਨੁ ਨ ਪਾਵਹੁ ਮੀਤ ॥

ਹੇ ਮੋਹਾਰ ਮਿਤ੍ਰ! ਭੂ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰ ਭਧਾਯ ਕਰ, ਪਰਭੂ, ਦੂਨਿਆਰੇ ਬਰਵਾ ਰਹਿਯਾਰਿਯ ਨਾਹਿ।

ਜੀਵਤ ਰਹਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਜਹੁ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਪਰੀਤਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਯ ਭਯਨ ਕਰਿਵ ਆਭ ਨਾਮਕੂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਵ ਭਾਝਾਝੇਲੇ ਬਹੁਧਿਨ
ਪਾਯ ਆਨ੍ਹਿਕ ਯਾਵਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਵ ॥੧॥

ਪਵੜੀ ॥

ਪਭਭਿ ॥

ਵੰਞਾ ਵਾਣਹੁ ਦ੍ਰਿੜੁ ਸਹੀ ਬਿਨਸਿ ਜਾਤ ਏਹ ਹੇਤ ॥

ਭ- ਐਵਿ ਕਥਾ ਨਿਬ੍ਰਿਭ ਭਾਵਰੇ ਬੂਝ ਮੋ ਐਵਿ ਦੂਨਿਆਰ ਮੋਹਿ ਨਾਭ ਹੋਯਾਯਿਵ।

ਗਣਤੀ ਗਣਉ ਨ ਗਣਿ ਸਕਉ ਉਠਿ ਸਿਧਾਰੇ ਕੇਤ ॥

ਧ੍ਰਿ ਗੁਨੁਅਭਿ ਕਿਭੁ ਪਾਰੂਨਾਹਿ ਮੋ ਕੇਭੇ ਪ੍ਰਾਭੀ ਬਾਬਾਰ ਭਧਾਗ ਕਰਿ ਚਾਲਿਯਾਯਭਭਿ?

ਵੇ ਪੇਖਉ ਸੇ ਬਿਨਸਤਉ ਕਾ ਸਿਉ ਕਰੀਐ ਸੰਗੁ ॥

ਮਾਫ਼ਾਕੂ ਮਖ ਸੁੰ ਦੇਯੁਆਏ, ਯੇ ਨਾਗ ਹੇਵਾ ਕਾਲਾ ਅਚੇ, ਏਧੁਪਾਯੁੰ ਸੁੰ ਕਾਫ਼ਾ ਬਹਿਤ ਬਯਾਓ ਕਰਿਓ?

ਵਾਣਹੁ ਇਆ ਬਿਧਿ ਸਹੀ ਚਿਤ ਝੁਠਉ ਮਾਇਆ ਰੰਗੁ ॥

ਏਹਿ ਪੁਕਾਰ ਨਿਯੋ ਮਨਚੇ ਯਚਿਤ ਯਾਨ ਨੇਯੋ ਧੂਨਿਆਰ ਪੁਕਾਰਚੇ ਪੁਰੀ ਮਿਧਾ ਅਚੇ।

ਵਾਣਤ ਸੇਈ ਸੰਤੁ ਸੁਇ ਭ੍ਰਮ ਤੇ ਕੀਚਿਤ ਭਿੰਨ ॥

ਏਹਿ ਬਯਾਕੂ ਯੇ ਹੁੰ ਯਾਗਿਆਏ ਆਯੋ ਯੇ ਹੁੰ ਬਯੋ ਅਚੇ, ਮਾਫ਼ਾਕੂ ਪੁਕੂ ਭ੍ਰਿਯਾ ਭ੍ਰਿਯਾ ਯਾਲਿ ਕਰਿਯੋ।

ਅੰਧ ਕੂਪ ਤੇ ਤਿਹ ਕਢਹੁ ਜਿਹ ਹੇਵਹੁ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ॥

ਹੇ ਯਾਗਰ! ਯੇਯੁੰ ਮਨੁਬਯੋ ਯਚਿਤ ਚੂਯੋ ਹੋਯਾਯਾ, ਯਾਫ਼ਾਕੂ ਚੂਯੋ ਅਯੋ ਕੂਪੁ ਕਾਫ਼ਾ ਕਰਿਯਾਯੋ।

ਵਾ ਕੈ ਹਾਥਿ ਸਮਰਥ ਤੇ ਕਾਰਨ ਕਰਨੈ ਜੋਗ ॥

ਮਾਫ਼ਾਕੂ ਯਾਯੋ ਬਯਾਯੋ ਅਚੇ, ਯੇ ਬਯਾਯੋ ਬਯਾਯੋ ਬਯਾਯੋ ਯਾਯੋ ਅਚੇ।

ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਉਸਤਤਿ ਕਰਉ ਵਾਹੁ ਕੀਓ ਸੰਜੋਗ ॥੨੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇਯੁੰ ਪੁਕੂਕੂ ਗੁਣਯੁਯੋ ਕਰੁਯੋ, ਯਿਯੋ ਬਯਾਯੋ ਬਯਾਯੋ ਕਾਲਾ ਅਚੇ ॥26॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਕ ॥

ਟੂਟੇ ਬੰਧਨ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸਾਧ ਸੇਵ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ॥

ਬਯੋਕੂ ਨਿਯਾਯੋ ਬਯਾਯੋ ਕਰਿਯੋ ਯਯੋ ਮਨਗ ਚਯੋ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾਏ ਆਯੋ ਬੁਯੋ ਯਚਿਯੋ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਮਨਹੁ ਨ ਬੀਸਰੈ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਣਗ ਯਯੋਗ ਯਾਯੋ-ਪੁਕੂ ਯਾਫ਼ਾਕੂ ਮਨਗੁ ਕੇਯੋ ਬਿਯੁਯੋ ਯੁਯੋ ਨਾਯੋ ॥1॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਯੋ ॥

ਟਹਲ ਕਰਹੁ ਤਉ ਏਕ ਕੀ ਜਾ ਤੇ ਬ੍ਰਿਥਾ ਨ ਕੋਇ ॥

ਯ- ਯੇਯੁੰ ਏਕ ਯਯੋਕੂ ਯੇਯਾ ਕਰੁਯੋ, ਮਾਫ਼ਾਕੂ ਯਚਿਯੋਕੂ ਕੇਯੁੰ ਮਖ ਯਾਲਿ ਯਾਯੋਕੂ ਯੋਯੋਕੂ ਨਾਯੋ।

ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੁਖਿ ਹੀਐ ਬਸੈ ਜੋ ਚਾਹਹੁ ਸੇ ਹੋਇ ॥

ਯਯੋ ਪੁਕੂ ਯੋਯੋ ਮਨ, ਯਚਿਯੋ, ਧੂਯੋ ਏਯੋ ਯੁਯੋਕੂਕੂ ਕਯੋਯਾਏ, ਯਾਫ਼ਾਕੂਕੂ ਚੂਯੋ ਮਾਫ਼ਾ ਯਯੋ ਕਰੁਯੋ, ਯਾਫ਼ਾ ਮਿਯੋਯੋ।

ਟਹਲ ਮਹਲ ਤਾ ਕਉ ਮਿਲੈ ਜਾ ਕਉ ਸਾਧ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥

ਯਾਹਾ ਭਉਰੇ ਬਛੁਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਥਾਵ, ਚਾਹਾਕੂ ਭਗਵਾਨਾਕਾ ਬੇਬਾਰ ਬੁਯੋਗ ਮਿਲਿਥਾਵ।

ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਤਉ ਬਸੈ ਜਉ ਆਪਨ ਹੋਹਿ ਦਇਆਲ ॥

ਬਛੁਕਾ ਬਛਾਓਰੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰੁਥਾਵ, ਮੇਭੇਵੇਲੇ ਯਕੁਰ ਬੁਝਾ° ਧਰਮਾਨੁ
ਹੋਯਾਯਾਫਿ।

ਟੋਹੇ ਟਾਹੇ ਬਹੁ ਭਵਨ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸੁਖੁ ਨਾਹਿ ॥

ਮੂੰਅਨੇਕ ਲੋਕ ਗੋਯਾਫਿ ਦੇਖੁਯਾਫਿ, ਪਰਯੁ, ਯਕੁਰਕਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬੁਝਾ-ਗਾਫਿ ਨਥਾਵ।

ਟਲਹਿ ਜਾਮ ਕੇ ਦੂਤ ਤਿਹ ਜੁ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਸਮਾਹਿ ॥

ਮੇਯਾਯਾ ਬਧਯਾਫਿ ਬਛੁਕਾ ਬਛਾਓਰੇ ਥਾਵ, ਮਮਦੁਭ ਚਾਹਾਠਾਨੁ ਦੂਰਕੁ ਯਾਵ।

ਬਾਰਿ ਬਾਰਿ ਜਾਉ ਸੰਤ ਸਦਕੇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਬਾਰਯਾਰ ਬਛੁਕਾ ਠਾਨੇ ਬਮਧਿਭ ਅਯਾਫਿ,

ਨਾਨਕ ਪਾਪ ਬਿਨਾਸੇ ਕਦਿ ਕੇ ॥੨੭॥

ਯਾਹਾਯਾ ਭਾਰਾ ਮੋਰ ਕੇਭੇ ਯਯੁਰੇ ਕਰਿਥੁਵਾ ਕਰਿਯਾ ਪਾਪ ਨਾਗ ਹੋਯਾਯਾਵ ॥27॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਯਾਫਿ ॥

ਠਾਕ ਨ ਹੋਤੀ ਤਿਨਹੁ ਦਰਿ ਜਿਹ ਹੋਵਹੁ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ॥

ਹੇ ਯਕੁਰ! ਯਾਹਾ ਭਉਰੇ ਯੁਧੇ ਬੁਧਬਧ ਹੋਯਾਯਾਥ, ਚਾਹਾਰ ਮਾਰਗੇਰੇ ਚੋਰ ਭਾਰਕੁ ਪਥਯੋਵਾ
ਪਾਯਾਫਿ ਅਬੁਧਿਯਾ ਨਾਯਾਫਿ।

ਜੇ ਜਨ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੇ ਕਰੇ ਨਾਨਕ ਤੇ ਧਨਿ ਧੰਨਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਥੁ ਪੂਰੁਖ ਯਾਗਯਾਯਾਯਾ ਅਭੇ, ਯਾਹਾਕੂ ਯਕੁਰ ਨਿਯਰ ਕਰਿਯਾਫਿ ॥1॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਠਠਾ ਮਨੁਆ ਠਾਹਿ ਨਾਹੀ ॥

੦- ਬੇ ਕਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਮਖ ਦੂਝ ਪਹੁਝਾਏ ਨਾਹੀ

ਜੇ ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਏਕਹਿ ਲਪਟਾਹੀ ॥

ਮੇਧ ਬਹੁ ਕੀਛਿ ਚਾਗਿ ਕਰਿ ਏਕ ਈਸ਼ਰਯਾਇ ਬਹਿਓ ਮੋਹਿ ਰਹਿਯਾਏ।

ਠਹਕਿ ਠਹਕਿ ਮਾਇਆ ਸੰਗਿ ਮੂਏ ॥

ਮੋਘੁ ਲੋਕ ਬਾਬਾਇਕਿ ਮਾਯਾਮੇ ਲਿਧੁ ਧਾਏ, ਬੇ ਮੂਢ ਅਰੇ

ਉਆ ਕੈ ਕੁਸਲ ਨ ਕਤਹੂ ਹੂਏ ॥

ਆਯ ਚਾਹਾਕੂ ਕੇਘੋਰਿ ਮਖ ਪੁਬਧੁਧਾ ਮੇਲੇਨਾਹੀ।

ਠਾਂਢਿ ਪਰੀ ਸੰਤਹ ਸੰਗਿ ਬਸਿਆ ॥

ਮੋਘੁ ਵਧੀਐ ਬਨਪਾਯ ਬਯਾਧਿਰੇ ਵਾਧ ਕਰਿਯਾਏ, ਚਾਹਾਰ ਮਨ ਗੀਤਲ ਹੋਯਾਏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਤਹਾ ਜੀਅ ਰਸਿਆ ॥

ਆਯ ਨਾਮ ਅਮੂਧ ਚਾਹਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੁ ਵਧ ਮੇਰਾ ਲਾਗਿਯਾਏ।

ਠਾਕੁਰ ਅਪੁਨੇ ਜੇ ਜਨੁ ਭਾਇਆ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੋਘੁ ਵਧੀਐ ਨਿਯ ਈਸ਼ਰਯਾਇ ਭਲ ਲਾਗਿਯਾਏ,

ਨਾਨਕ ਉਆ ਕਾ ਮਨੁ ਸੀਤਲਾਇਆ ॥੨੮॥

ਚਾਹਾਰ ਮਨ ਗੀਤਲ ਹੋਯਾਏ ॥੨੮॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਡੰਡਉਤਿ ਬੰਦਨ ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਸਰਬ ਕਲਾ ਸਮਰਥ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! (ਏਕਿਪਰਿ ਵਧਨਾ ਕਰ) ਹੋ ਬਰਕਤਾ ਬਾਹੁਧੁ ਪੁਰੁ! ਮੂੰ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਚੋਰੇ ਪੁਗਾਏ ਕਰਿਯਾਏ।

ਡੋਲਨ ਤੇ ਰਾਖਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਨਕ ਦੇ ਕਰਿ ਹਥ ॥੧॥

ਮੋਹੇ ਨਿਯਰ ਹਾਥ ਵੇਯ ਮਾਯਾ ਮੋਹਰੇ ਬਿਚਲਿਤ ਹੋਵਾਰੂ ਰਖਾ ਕਰਿਛੀ ॥੧॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਯੋਗ ॥

ਡਡਾ ਡੇਰਾ ਇਹੁ ਨਹੀ ਜਹ ਡੇਰਾ ਤਹ ਜਾਨੁ ॥

ਭ- (ਹੇ ਯਾਦਗਾਰ!) ਐਸੇ ਜਗਤ ਚੋਰ ਨਿਵਾਸ ਨੂੰ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਭ੍ਰਮ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਮੋਹਯੋਗ ਚੋਰ ਵਾਸਤਵਿਕ ਘਰ ਅੰਨ੍ਹੇ।

ਉਆ ਡੇਰਾ ਕਾ ਸੰਜਮੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨੁ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਸ਼ਬ ਵਾਰਾ ਤੂੰ ਸੋਚ ਨਿਵਾਸ ਦੇ ਪਹੁੰਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਣ।

ਇਆ ਡੇਰਾ ਕਉ ਸੁਮੁ ਕਰਿ ਘਾਲੈ ॥

ਬੰਬਾਰੇ ਐਸੇ ਨਿਵਾਸ ਪਾਛੋਂ ਮਨੁਸ਼ਖ ਕਠਾ ਪਰਿਗੁਣ ਕਰੇ ਬਾਖਸ਼ ਕਰੇਗਾ,

ਜਾ ਕਾ ਤਸੁ ਨਹੀ ਸੰਗਿ ਚਾਲੈ ॥

ਕਿੰਨ੍ਹ, ਮਨੁਸ਼ਖ ਅਥਿਲੇ ਕੰਨ੍ਹੇ ਮੱਥ ਚਾਹਾ ਬਾਹੁਰੇ ਸਾਧ ਨਾਹੀ।

ਉਆ ਡੇਰਾ ਕੀ ਸੇ ਮਿਤਿ ਜਾਨੈ ॥

ਸੋਚ ਨਿਵਾਸ-ਭ੍ਰਮ ਦੇ ਮਹਿਮਾਵਾ ਸੇ ਹੋ ਜਾਣੇਗਾ,

ਜਾ ਕਉ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨੈ ॥

ਸਾਹਿਬ ਭਗਤ ਦੇ ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪਾਵੇ।

ਡੇਰਾ ਨਿਹਚਲੁ ਸਚੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਇਆ ॥

ਸੋਚ ਨਿਵਾਸ ਭ੍ਰਮ ਨਿਵ੍ਰਿਤ ਐਵੇਂ ਬਚਾ ਅਚੇਤਾ ਐਸਾ ਬਚਸਕਾ ਵਾਰਾ ਹੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਗਾ।

ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਨਹ ਡੋਲਾਇਆ ॥੨੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੋਚ ਸੋਚਕ ਸੇਧ ਐਸੇ ਗਾਹੁਤ ਨਿਵਾਸ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਕਾ ਬੰਨ੍ਹਕੇ ਵਾਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗਾ, ਚਾਹਾਕੇ ਬੁਧਮਾ ਵਿਚਲਿਤ ਨਹੀਂ ॥੨੯॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਢਾਹਨ ਲਾਰੀ ਧਰਮ ਰਾਇ ਕਿਨਹਿ ਨ ਘਾਲਿਓ ਬੰਧ ॥

ਮੋਹਯੋਗ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਖੁਸ਼ ਕਰੇਗਾ ਨਾਹੀਗਾ, ਸੋਚਕ ਦੇ ਕੇਸੇ ਮੱਥ ਚਾਹਾਕੇ ਬੰਨ੍ਹ ਕਰੇਗਾ ਨਹੀਂ।

ਨਾਨਕ ਉਬਰੇ ਜਪਿ ਹਰੀ ਸਾਧਸੰਗਿ ਸਨਬੰਧ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੱਯੋਂ ਵਧੇਰੇ ਬਠਬਠਾਹੇ ਬੰਧਨ ਮੋਢੇ ਛੱਡਕੇ ਆਰਾਖਣਾ ਕਰਿਆ, ਚਾਹਾਰ
ਭਵਬਾਗਰੂ ਭਯਾਰ ਹੋਯਾ ॥1॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਭਭੇ ॥

ਢਢਾ ਢੁਢਤ ਕਹ ਫਿਰਹੁ ਢੁਢਨੁ ਇਆ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਭ- ਭੁਧੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੇਭੱਯੋਂ ਗੋਭੁਭਭ? ਐ ਢੁਢਨੇ ਢੂੰ ਗੋਭਿਵਾਭੁ ਪਭਿਵ।

ਸੰਗਿ ਤੁਹਾਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਬਸੈ ਬਨੁ ਬਨੁ ਕਹਾ ਫਿਰਾਹਿ ॥

ਛਗਰ ਚੋਰ ਬਾਧੁਰੇ ਰਹਿਭਾਭਿ, ਭੁਧੇ ਭਭਭਰੇ ਕਾਢੂੰ ਚੁਭੁਭ?

ਢੇਰੀ ਢਾਹਹੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਅਹੰਬੁਧਿ ਬਿਕਰਾਲ ॥

ਬਠਬਠਾਹੇ ਨਿਭ ਅਢਾ ਚੁਭਿਭੁ ਰਿਕਰਾਲ ਕਰਿ ਧੂਰ ਕਰ।

ਸੁਖੁ ਪਾਵਹੁ ਸਹਜੇ ਬਸਹੁ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਲ ॥

ਚੋਚੇ ਐਰਿ ਬੁਭ ਧੁਧੁ ਹੇਵ ਆਭ ਧੁਭਭ ਧਰੰਨ ਕਰਿ ਧੁਬਭੁ ਹੇਢੁ।

ਢੇਰੀ ਜਾਮੈ ਜਮਿ ਮਰੈ ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਦੁਖ ਪਾਇ ॥

ਮਾਢਾ ਭਿਚਰੇ ਅਢਾਕਾਰ ਰਿਵਧਮਾਨ ਭਾਐ, ਬੇ ਭਭੁ ਹੋਭ ਮਰੂਭਾਐ ਆਭ ਚਭੰ ਮੋਧਿਰ ਕਞੁ
ਬਢੁਭਾਐ।

ਮੋਹ ਮਗਨ ਲਪਟਤ ਰਹੈ ਹਉ ਹਉ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਮੋਭੰ ਵਧੇਰੇ ਧੂਨਿਭਾਰ ਮੋਢਾਹੇ ਮਭੁ ਹੋਭਭਿ ਆਭ ਅਢਾਕਾਰ ਓ ਅਢਾਭਰੇ ਧਾਬਿਭਿ, ਬੇ ਭਭੁ
ਹੋਭ ਮਰੂਭਾਐ।

ਢਹਤ ਢਹਤ ਅਬ ਢਹਿ ਪਰੇ ਸਾਧ ਜਨਾ ਸਰਨਾਇ ॥

ਧੂੰ ਐਵੇ ਧਾਹੇ ਧਾਹੇ ਬਾਧੁ ਬਭਭ ਗਰਗਭੁ ਆਬਿਭਿ।

ਦੁਖ ਕੇ ਢਾਹੇ ਕਾਟਿਆ ਨਾਨਕ ਲੀਏ ਸਮਾਇ ॥੩੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਛਗਰੇ ਮੋਭ ਧੂਭਗ-ਛੋਗਰ ਧਾਢਾ ਕਾਠਿ ਵੇਭਭਭਿ ਆਭ ਮੋਭਭੇ ਨਿਭ ਠਾਹੇ ਛਾਨ
ਕਰਿਵੇਭਭਭਿ। ॥30॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਭਭ ॥

ହେ ନାନକ! ଯେଉଁଠି ସବୁ ମହାପୁରୁଷ ପ୍ରତିଦିନ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଭଜନ-କୀର୍ତ୍ତନ କରୁଥାନ୍ତି,

ଯମରାଜ ସମୋଧନ କରିଥାଏ, " ହେ ଦୁଃ! ସେହି ନିବାସ ନିକଟକୁ ଯାଅ ନାହିଁ, ଅନ୍ୟଥା ମୋର କିମ୍ବା ତୁମର ବଞ୍ଚିବା ହେବ ନାହିଁ।" ॥୧॥

ପଞ୍ଚଦି ॥

ଶ- ଯଦି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ମନକୁ ବଶରେ କରିନିଏ, ତାହାହେଲେ ସେ ଜୀବନ ଯୁଦ୍ଧରେ ବିଜୟ କରିନିଏ ।

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ଅହଂତ୍ୱ ଏବଂ ଦୈତ୍ୟବାଦ ସହିତ ଲଢ଼ିଥାଏ, ସେ ଯୋଦ୍ଧା ଅଟେ ।

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ଅହଂଭକ୍ତ ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ, ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ଵାରା ଜୀବିତ ରହି ହିଁ ମରିଥାଏ ।

ସେ ନିଜ ମନକୁ ଜିତି ଲାଗିରଖି ସହିତ ମିଳନ କରିଥାଏ ଆଉ ତାହାର ବୀରତା ପାଇଁ ତାହାକୁ ସମ୍ମାନର ବେଶଭୂଷା ମିଳିଥାଏ ।

କୌଣସି ପଦାର୍ଥକୁ ମଧ୍ୟ ସେ ନିଜର ଭାବେ ନାହିଁ, ଏକ ଇଶ୍ଵର ହିଁ ତାହାର ସାହାରା ଏବଂ ଆଶ୍ରା ହୋଇଥାନ୍ତି ।

ସେ ରାତିଦିନ ଅନନ୍ତ ଲିଙ୍ଗରଙ୍ଗ ଆରାଧନା କରିଥାନ୍ତି ।

ସେ ନିଜର ଏହି ମନକୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଚରଣ ଧୁଳି ବନାଇଥାନ୍ତି, ଏପରି କର୍ମ ସେ କରିଥାଏ ।

ହେ ନାନକ! ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ହୃଦ୍ଘାତୁକୁ ବୁଝି ସେ ସର୍ବଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଆଉ ଥର ଭାଗ୍ୟରେ ଯାହା କିଛି
ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ॥୩୧॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲੀਕਾ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਅਰਪਉ ਤਿਸੈ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਾਵੈ ਮੇਹਿ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯੋਗ ਨਾਨਕ, ਭਨ ਏਵਾ ਧਨ ਚਾਹਾਯੂ ਬੰਦਾਪੈਠ ਕਰੁਅਛਿ, ਯਿਐ ਮੋਹਾਭੇ ਮੋਹਾ' ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਬੰਦਿਤ ਨਿਯੋਗ
ਕਰਾਯਿਵ ।

ਨਾਨਕ ਭ੍ਰਮ ਭਉ ਕਾਟੀਐ ਚੂਕੈ ਜਮ ਕੀ ਜੋਹ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਨਿਯੋਗਰੂ ਹੂੰ ਬ੍ਰਿਖਾ ਏਵਾ ਭਯ ਨਾਗ ਹੋਯਾਯਾ ਅਯ ਮੁਕੁਤਾ ਅਯਕਾ ਨਾਧ
ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾ ॥1॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੈ ॥

ਤਤਾ ਤਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ ॥

ਭ – ਬੇਬੰਦ ਪਰਮਾਤਮਾਕਾ ਬੰਦਿਤ ਪ੍ਰਾਭਿ ਕਰ ਯਿਐ ਗੁਣਗ ਭਯਾਨ ਏਵਾ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਬਾਨਾ ਅਚੰਡਿ ।

ਫਲ ਪਾਵਹਿ ਮਨ ਬਾਛਤੇ ਤਪਤਿ ਤੁਹਾਰੀ ਜਾਇ ॥

ਭੋਭੇ ਨਿਯੋਗ ਮਨੋਬਾਞਿਤ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਵ ਅਯ ਚੁਞਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਿਵ ।

ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟੈ ਜਮ ਪੰਥ ਕੀ ਜਾਸੁ ਬਸੈ ਮਨਿ ਨਾਉ ॥

ਯਾਹਾਰ ਝੁਧਰੇ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾ, ਚਾਹਾਨੂ ਮੁਖੁਧਰ ਮਾਰਿ ਓ ਭਲੁ ਬੁਝਿ ਕਰਿਯਾਰੇ ਨਾਹਿੰ।

ਗਤਿ ਪਾਵਹਿ ਮਤਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸ ਮਹਲੀ ਪਾਵਹਿ ਠਾਉ ॥

ਏ ਮੋਖਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਨਿਯ ਆਭ ਚਾਹਾਰ ਮਠਿ ਭਯੁਲ ਹੋਯਾਯ ਆਭ ਚਾਹਾਨੂ ਬ੍ਰਾਮਾਨ ਆਨੁਬ੍ਰੂਪਰੇ ਨਿਵਾਸ ਮਿਲਿਯਾ।

ਤਾਹੁ ਸੰਗਿ ਨ ਧਨੁ ਚਲੈ ਗ੍ਰਿਹ ਜੇਬਨ ਨਹ ਰਾਜ ॥

ਅਭਕਾਲਰੇ ਯਾਵ ਬਾਧੁਰੇ ਨਾ ਧਨ, ਨਾ ਘਰ, ਨਾ ਯੋਗਨ, ਨਾ ਰਾਜੁ ਬਾਧੁਰੇ ਯਾਯਾਯ।

ਸੰਤਸੰਗਿ ਸਿਮਰਤ ਰਹਹੁ ਇਹੈ ਤੁਹਾਰੈ ਕਾਜ ॥

ਹੇ ਯਾਵ! ਬਨਪਾਨ ਬਯਾਠਿਰੇ ਯਿਯੁਰਯ ਭਯਨ ਕਰ, ਕੇਵਲ ਏ ਹਿੰ ਪਰਲੋਕਰੇ ਚੋਖਰ ਕਾਮਰੇ ਆਬਿਵੇ।

ਤਾਤਾ ਕਛੁ ਨ ਹੋਈ ਹੈ ਜਉ ਤਾਪ ਨਿਵਾਰੈ ਆਪ ॥

ਯੋਠੇਵੇਲੇ ਯਿਯੁਰ ਨਿਯੋ ਚੋਰ ਪਾਪਰ ਨਿਵਾਰਯ ਕਰਿਵੇ, ਏਠੇਵੇਲੇ ਨਿਯੁਠਰੂਪਰੇ ਕੋਯਿ ਯਲਨ ਹੇਵ ਨਾਹਿੰ।

ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਨਾਨਕ ਹਮਹਿ ਆਪਹਿ ਮਾਈ ਬਾਪ ॥੩੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਿਯੁਰ ਬ੍ਰਹਮ ਹਿੰ ਆਮਰ ਪਾਲਨ ਪੋਖਯ ਕਰਿਯਾਯ, ਏ ਆਮਰ ਮਾਯਾ ਏਵ ਪਿਯਾ ਅਠਯਿ ॥੩੨॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਕ ॥

ਥਾਕੇ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਘਾਲਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲਾਬ ॥

ਬੋਯਾਚਾਰੀ ਯਾਵ ਅਨੇਕ ਬਿਧੁਰੇ ਪਰਿਯੁਧ ਕਰਿ ਧਕਿ ਯਾਯਯਿ, ਚਾਹਾਰ ਚੁਧੁ ਹੋਯਾਨਾਹਿੰ ਆਭ ਨਾ ਚਾਹਾਰ ਚੁਧੁ ਮੋਯੁਅਯਿ।

ਸੰਚਿ ਸੰਚਿ ਸਾਕਤ ਮੂਏ ਨਾਨਕ ਮਾਇਆ ਨ ਸਾਥ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗਾਯ ਯਾਵ ਧਨ ਬਯਯੁ ਕਰਿ ਕਰਿ ਮਰਿਯਾਯਾਯ, ਪਰਯੁ, ਧਨ-ਯੋਲਠ ਚਾਹਾਰ ਬਾਧੁਰੇ ਯਾਯ ਨਾਹਿੰ। ॥੧॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਯਠਿ ॥

ਥਥਾ ਥਿਰੁ ਕੋਊ ਨਹੀ ਕਾਇ ਪਸਾਰਹੁ ਪਾਵ ॥

ਪ – ਕੋਈ ਬਿਥਾ ਜੀਵ ਭੀਰ ਨੂਹੇ, ਤੂਮੇ ਕਾਇਕੀ ਨਿਯ ਚਰਗ ਕਾਛੂਛ?

ਅਨਿਕ ਬੰਚ ਬਲ ਛਲ ਕਰਹੁ ਮਾਇਆ ਏਕ ਉਪਾਵ ॥

ਕੇਵਲ ਖਨਕ ਪੁਲਾਸ ਪਾਛ ਤੂਮੇ ਕਛੂਛ ਪੋਕਾ ਏਕ ਛਲ ਕਪਠ ਕਰਿਛ।

ਥੈਲੀ ਸੰਚਹੁ ਸੂਮੁ ਕਰਹੁ ਥਾਕਿ ਪਰਹੁ ਗਾਵਾਰ ॥

ਹੇ ਸੂਝ! ਤੂਮੇ ਪਲਿ ਭਰਿਵਾ ਪਾਛ ਪਰਿਬ੍ਰਾਜ ਕਰੁਅਛ ਆਭ ਪੂਝਿ ਪਕਿ ਪਢਿਯਾਭਛ।

ਮਨ ਕੈ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵਈ ਅੰਤੈ ਅਉਸਰ ਬਾਰ ॥

ਏਹਿ ਅਭਿਮ ਅਵਸਰ ਚੋਰ ਆਮ੍ਹਾਰ ਕੋਈ ਬਿਥਾ ਕਾਮਰੇ ਆਸੇ ਨਾਹੀ।

ਥਿਤਿ ਪਾਵਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਹੁ ਸੰਤਹੁ ਕੀ ਸਿਖ ਲੇਹੁ ॥

ਏਪ੍ਰਿਯਾਛ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨ ਕਰ ਏਕ ਬਛਛ ਭੁਧਵੇਗ ਅਨੁਬਰਗ ਕਰਿ ਚੋਰੇ ਭੀਰਠਾ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਹੋਯਾਯਿਵ।

ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਹੁ ਸਦ ਏਕ ਸਿਉ ਇਆ ਸਾਚਾ ਅਸਨੇਹੁ ॥

ਬਰਵਾ ਏਕ ਭਗਵੰਤ ਬਹਿਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ, ਏਹਾ ਚੋਰ ਬਛਾ ਪ੍ਰੇਮ ਅਚੇ।

ਕਾਰਨ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨੈ ਸਭ ਬਿਧਿ ਏਕੈ ਹਾਥ ॥

ਭਗਵੰਤ ਬਹੁ ਕੀਛਿ ਕਰਛਿ ਏਕ ਜੀਵਕ ਧਾਰਾ ਕਰਾਯਾਛਿ, ਬਿਧਿ ਮੂਛਿ ਕੇਵਲ ਚਾਹਾਛ ਕਰੇ ਆਵ।

ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹੁ ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਗਹਿ ਨਾਨਕ ਜੰਤ ਅਨਾਥ ॥੩੩॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਛਿ ਮੇ ਹੇ ਪੁਰੁ! ਜੀਵ ਅਬਹਾਯ ਏਕ ਬਿਵਰ ਹੋਯਾਯਾ, ਕਾਰਗ ਜੀਵਕ ਤੂਮੇ ਮੇਭੀ
ਭਗਾਅ, ਬੇ ਬੇਭੀ ਹੀ ਭਗੀਯਾ ॥੩੩॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਪਾਲ ॥

ਦਾਸਹੁ ਏਕੁ ਨਿਹਾਰਿਆ ਸਭੁ ਕਛੁ ਦੇਵਨਹਾਰ ॥

ਚਾਹਾਛ ਧਾਸ ਏਕ ਭਗਵੰਤੁ ਦੇਵਾਛਿ, ਮੇ ਬਹੁਕੀਛਿ ਧਿਛਿ।

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਤ ਰਹਹਿ ਨਾਨਕ ਦਰਸ ਅਧਾਰ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਪੁਰਿ ਭਾਸਰੇ ਭਗਵੰਤ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਯਾਛ ਆਭ ਚਾਹਾਛ ਧਰੰਨ ਹੀ ਚਾਹਾਰ ਜੀਵਨਰ
ਆਧਾਰ ਅਚੇ ॥੧॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਭਛਿ ॥

ਦਦਾ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਹੈ ਸਭ ਕਉ ਦੇਵਨਹਾਰ ॥

ੴ – ਏਕ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਹੂੰ ਬੇਬੇਸ਼ਿ ਦਾਤਾ ਅਚਾਨਕ ਯੋਗ ਬਸਤੁ ਜੀਵਨੁ ਭੋਜਨੁ ਪਦਾਰਥੰ ਦੇਵਕਥਾਨੁ ॥

ਦੈਦੇ ਤੇਟਿ ਨ ਆਵਈ ਅਗਨਤ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ॥

ਜੀਵਨੁ ਦੇਵਾ ਬਸਤੁਰੇ ਚਾਹਾਯਾ ਪਾਥਰੇ ਕੀਝੇ ਕਮਿਯਾਯ ਨਾਹੂੰ, ਕਾਰਣ, ਚਾਹਾਯਾ ਅਭਿਯੁ ਭਭਾਰ
ਭਰਪੂਰ ਅਝਿ ॥

ਦੈਨਹਾਰੁ ਸਦ ਜੀਵਨਹਾਰਾ ॥

ਬੇਬੇਸ਼ਿ ਦੇਵਾ ਵਾਲਾ ਬਰਵਾ ਜੀਵਿਤ ਅਝਿ ॥

ਮਨ ਮੂਰਖ ਕਿਉ ਤਾਹਿ ਬਿਸਾਰਾ ॥

ਹੇ ਮੂਰਖ ਮਨ! ਤੂੰ ਏਹੀ ਦੇਵਾ ਵਾਲਾ ਦਾਤਾਨੁ ਕਾਹੂੰਕਿ ਭੁਲੁਅਝੁ?

ਦੇਸੁ ਨਹੀ ਕਾਹੂ ਕਉ ਮੀਤਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਿਤ੍ਰ! ਏਥ੍ਹਰੇ ਕਾਹਾਰ ਵੇਖ ਨਾਹੂੰ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਬੰਧੁ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਤਾ ॥

ਕਾਰਣ, ਮਾਯਾ-ਮੋਹਰ ਵਧਨ ਭਭਾਰ ਹੂੰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਝਿ ॥

ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਹਿ ਜਾ ਕੇ ਆਪੇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੰ ਗੁਰਮੁਖੀਆ ਦੂਖ ਬੇਬੇਸ਼ਿ ਦੂਰ ਕਰਿਧਿਅਝਿ

ਨਾਨਕ ਤੇ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧ੍ਰਾਪੇ ॥੩੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਬੇਸ਼ਿ ਗੁਰਮੁਖੀ ਮਾਯਾਠਾਰੂ ਮੁਝ ਹੋਯਾਯਾ, ਬੇ ਕੁਠਾਰੰ ਹੋਯਾਯਾ ॥੩੪॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਧਰ ਜੀਅਰੇ ਇਕ ਟੇਕ ਤੂ ਲਾਹਿ ਬਿਡਾਨੀ ਆਸ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਏਕ ਭਭਾਰਕ ਬਾਹਾਰਾ ਨਿਅ ਭਥਾ ਅਧਾ ਕਾਹਾਰ ਆਗਾ ਭਧਾਰ ਕਰ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਕਾਰਜੁ ਆਵੈ ਰਾਸਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਕ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਰਿਲੇ ਬਸਤੁ ਕਾਰਯ ਬਧਾਨ ਹੋਯਾਯਾ ॥੧॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠਿ ॥

ਧਧਾ ਧਾਵਤ ਤਉ ਮਿਟੈ ਸੰਤਸੰਗਿ ਹੋਇ ਬਾਸੁ ॥

੮- ਯਦਿ ਬਲ੍ਹ-ਮਹਾਪੁਰੁਸ਼ਯਕ ਬਯਥਿਰੇ ਨਿਵਾਸ ਹੋਯਕਯਾ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਮਨਰ ਪਘੁਭੁਭੁਚਾ ਧੂਰ
ਹੋਯਕਯਾ।

ਧੁਰ ਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹੁ ਆਪਿ ਤਉ ਹੋਇ ਮਨਹਿ ਪਰਗਾਸੁ ॥

ਯਦਿ ਕਰੁਰ ਬੁਯਾ ਆਧਿਰੁ ਹਿੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯਾਫਿ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ, ਮਨਰੇ ਯਾਨਰ ਪੁਕਾਯ ਹੋਯਕਯਾ।

ਧਨੁ ਸਾਚਾ ਤੇਉ ਸਚ ਸਾਹਾ ॥

ਯਾਹਾ ਪਾਯਰੇ ਬਯਾ ਨਾਮ-ਯਨ ਯਾ, ਬੇ ਹਿੰ ਬਯਾ ਬਾਭੁਕਾਰ ਅਰੇ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਪੁੰਜੀ ਨਾਮ ਬਿਸਾਹਾ ॥

ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕ ਨਾਮ ਚਾਹਾਰ ਨਾਮ ਯਾਵਨ-ਪੂਯਿ ਹੋਯਕਯਾ ਆਯ ਬੇ ਚਾਹਾਕ ਨਾਮਰ ਵਧਾਪਾਰ
ਕਰੁਯਾ, ,

ਧੀਰਜੁ ਜਸੁ ਸੇਭਾ ਤਿਹ ਬਨਿਆ ॥

ਬੇਹਿ ਮਨੁਸ਼ਧ ਪੈਰਧਵਾਨ ਹੋਯਕਯਾ ਆਯ ਚਾਹਾਕੁ ਵਧ ਯਯ ਏਵਾ ਗੋਯਾ ਮਿਲਿਯਾ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸ੍ਵਨ ਜਿਹ ਸੁਨਿਆ ॥

ਯੇਯ ਮਨੁਸ਼ਧ ਨਿਯ ਕਾਨਰੇ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕ ਨਾਮ ਗੁਣਿਯਾ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਹ ਘਟਿ ਰਹੇ ਸਮਾਈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇਯ ਗੁਰੁਮੁਖੀਰ ਅਫੁੜ ਮਨਰੇ ਯਗਵਾਨਕ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾ,

ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਜਨ ਮਿਲੀ ਵਡਾਈ ॥੩੫॥

ਚਾਹਾਕੁ ਹਿੰ ਧੂਨਿਯਾਰੇ ਯਧਾਧਿ ਪੁਾਧੁ ਹੋਯਕਯਾ ॥35॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਯਕ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਾਮੁ ਜਪੁ ਜਪਿਆ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਰੰਗਿ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇਯ ਵਧਯਿ ਯਿਥਰੇ ਏਵਾ ਵਾਹਾਰੇ ਏਕਾਗੁਧਿਯ ਹੋਯਕ ਯਕੁਰਕ ਨਾਮਰ ਯਪ ਕਰਿਯਾ,

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਉਪਦੇਸਿਆ ਨਰਕੁ ਨਾਹਿ ਸਾਧਸੰਗਿ ॥੧॥

ਪੂਰੁ ਗੁਰੁਕ ਾਰੁ ਯਪਧੇਗ ਪੁਾਧੁ ਕਰਿਯਾ ਆਯ ਬਯਕ ਬਯਾਰੇ ਬਾਮਿਲ ਹੋਯਕਯਾ, ਏਪਰਿ ਵਧਯਿ
ਕੇਵੇ ਨਕੁਯ ਯਾ ਯਾਹਿ ॥1॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਯਧਿ ॥

ନ - ସେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପଡ଼େ ନାହିଁ,

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ମନ ଏବଂ ଚେତନାରେ ଭଗବାନଙ୍କ ନିବାସ କରିଥାଏ ।

ଯେଉଁ ଗୁରୁମୁଖୀ ନାମ-ଉଣ୍ଡାରର ଭଜନ କରିଥାଏ,

ସେ ମାୟାର ବିଷରେ ନଷ୍ଟ ହୁଏନାହିଁ ।

ତାହାର ଜୀବନ ମାର୍ଗରେ କୌଣସି ବାଧା ଆସେ ନାହିଁ,

ଯେଉଁ ଜିଜ୍ଞାସୁକୁ ଗୁରୁ ନାମ ମନ୍ତ୍ର ଦେଇଛନ୍ତି ।

ਨਿਧਿ ਨਿਧਾਨ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੂਰੇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾ ਅਭ੍ਰਮੁ ਨਾਨਕ ਬਰਗੁਣਿ ਭਭਾਨੁ ਹਰਿਨਾਮਿ ਅਨੁਭਵੇ ਭਾਗਿ ਰਹਿਯਾਵ,

ਤਹ ਬਾਜੇ ਨਾਨਕ ਅਨਹਦ ਤੂਰੇ ॥੩੬॥

ਭਾਜਾਯੋ ਭਿਓਰੇ ਏਕ ਏਧਰਿ ਆਨੰਦ ਕਾਮਾਨੁ ਰਹਿਯਾਵ, ਯੋਧਰਿ ਲਗਾਓਰ ਅਨਾਹਤ ਘਨਿਰ ਬਹੁਪੁਕਾਰ
ਬਯਾਓ ਮਿਥਾਮਿਥੀ ਬੁਧ ਗੁਣਿ ਕਰੁਯਾਵ ॥੩੬॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਪਤਿ ਰਾਖੀ ਗੁਰਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤਜਿ ਪਰਪੰਚ ਮੋਹ ਬਿਕਾਰ ॥

ਯੋਧੁ ਪ੍ਰਭੂਬਰ ਨਾਨ-ਬਯਾਨ ਗੁਰੁ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਬਯਾਯੋ, ਏਧਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਬਲ, ਯੋਧਾ ਏਵੰ ਪਾਪ
ਬਹੁਕਿਯੋ ਭਭਿਯੋ।

ਨਾਨਕ ਸੋਊ ਆਰਾਧੀਐ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਮੇ ਬੇਧਿ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੂਯੋ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾ ਭਭਿਯੋ, ਯਾਹਾ ਮਹਿਮਾ ਅਭ
ਮਿਲਿਯਾਨੁ ਨਾਹਿ ਭਯਾ ਯਾਹਾ ਅਭਿਯੋ ਪਲਕ੍ਰਮੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯੋ ਨਾਹਿ।

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਪਾ ਪਰਮਿਤਿ ਪਾਰੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਪ- ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਪਾਰ ਅਭਿਯੋ ਆਭ ਭਾਜਾਯੋ ਅਭ ਪਾਯੋ ਨਾਹਿ।

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਅਗਮ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥

ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਗਮ ਏਵੰ ਪਭਿਯੋਰ ਅਭਿਯੋ।

ਹੇਤ ਪੁਨੀਤ ਕੋਟ ਅਪਰਾਧੁ ॥

ਏਧਰਿ ਕੋਠਿ ਕੋਠਿ ਅਪਰਾਧਾ ਪਭਿਯੋ ਹੋਯਾਯੋ,

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਜਪਹਿ ਮਿਲਿ ਸਾਧੁ ॥

ਯੋਧਾ ਬਯਾਯੋ ਬਯਾਯੋਰੇ ਮਿਥੀ ਭਗਵਾਨਯੋ ਅਨੁਭਵ ਨਾਮਿ ਭਧ ਕਰਿਯਾਵ,

ਪਰਪਚ ਧ੍ਰੋਹ ਮੋਹ ਮਿਟਨਾਈ ॥

ਭਾਜਾਯੋ ਬਲ, ਕਪਠ, ਯੋਧਾ ਏਵੰ ਬਾਧਾਯੋ ਮੋਹ ਧ੍ਰੋਹ ਹੋਯਾਯੋ,

ହେ ଗୋସାଇଁ! ଯାହାର ରକ୍ଷା ତୁମେ ସ୍ବୟଂ କରିଥାଅ ।

ହେ ନାନକ! ଇଶ୍ଵର ସର୍ବୋପରି ବାଦଶାହ ଅଟନ୍ତି, ସେ ହିଁ ବାସ୍ତବିକ ଛତ୍ରଧାରୀ ଅଟନ୍ତି,

ଆଉ କେହି ତାହାଙ୍କ ସମାନ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହନ୍ତି ॥୩୭॥

ଶୈଳା ॥

ହେ ନାନକ! ଯଦି ମନକୁ ଜିତିଯାଅ, ତାହାହେଲେ ବାସନା ଉପରେ ବିଜୟ ହାସଲ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ମୋହ-ମାୟାର ବନ୍ଧନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ମୋହିନୀର ଶଙ୍ଖା ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ।

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଗୁରୁ ବ୍ରାତା ମନର ସ୍ଥିରତା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିର ଜନ୍ମ ମରଣ ଚକ୍ର ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଫିର ହୋଇଯାଏ ॥ ୧ ॥

ପଢ଼ି ॥

ଫ - (ହେ ଜୀବ!) ତୁ କେତେ ଯୋନିରେ ବୁଲି ଆସିଛୁ

ତଥା ଏହି କଳିଯୁଗରେ ତୋତେ ଦୁର୍ଲଭ ମନୁଷ୍ୟ ଦେହ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ।

ଯଦି ତୁ ମୋହ-ମାୟାର ବନ୍ଧନରେ ଫସି ରହୁ, ତାହାହେଲେ ଏପରି ସୁନେଲି ଅବସର ପୁଣି ଆସିବ ନାହିଁ।

ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ନାମର ସ୍ତୁତି କରୁଥାଅ, ମୃତ୍ୟୁର ବନ୍ଧନ କଟିଯିବ ।

ତୋର ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ ମରଣ ଚକ୍ର ଦୂର ହୋଇଯିବ ।

ਏਕਹਿ ਏਕ ਜਪਹੁ ਜਪੁ ਸੋਈ ॥

ਕੇਵਲ ਏਕ ਈਸ਼ਰਿਯ ਨਾਮਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰ।

ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭ ਕਰਨੈਹਾਰੇ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮਕਰਮ! ਪ੍ਰਭੂ! ਨਿਯੋਗ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਉਗੇ ਕਰ

ਮੇਲਿ ਲੇਹੁ ਨਾਨਕ ਬੇਚਾਰੇ ॥੩੮॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਬੇਚਾਰੇ! ਯਾਹਨੂੰ ਨਿਯੋਗ ਬਾਝਰੇ ਮੇਲਨ ਕਰਾਏ ॥੩੮॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲੀਕਾ ॥

ਬਿਨਉ ਸੁਨਹੁ ਤੁਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਗੁਪਾਲ ॥

ਹੇ ਬਿਨਯਯਾਨੂ! ਹੇ ਗੋਪਾਲ! ਹੇ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ! ਤੁਮੇ ਮੇਰੇ ਏਕ ਬਿਨਯੋ ਗੁਣ।

ਸੁਖ ਸੰਪੈ ਬਹੁ ਭੋਗ ਰਸ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਰਵਾਲ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਹੁਭੋਜਨ ਚਰਣ ਪੂਜੇ ਹੋਂ ਬਿਯੋਗ ਬੁਝ, ਪਦ-ਪਦਾਰਥ ਏਕੋ ਅਨੇਕ ਰਸ ਭੋਗ ਬਿਨਾ
ਅਰੇ ॥੧॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਬਬਾ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਨਤ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ॥

ਬ – ਸਿੰਘ ਬ੍ਰਹਮਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ, ਬੇਬਾ ਹੋਂ ਕਾਬੁਕਿ ਕਾਬਲ ਅਰੇ।

ਬੈਸਨੇ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਚ ਧਰਮਾ ॥

ਬੈਸਨੇ ਬੇਬਾ ਹੋਂ ਅਰੰਭੇ ਸਿੰਘ ਗੁਰਮੁਖ ਬਾਝਿਯ ਨੇਕ ਅਮ੍ਰਿਤ ਗੁਣਗਰ ਪਦ ਪਾਲਨ ਕਰੰਦੇ।

ਬੀਰਾ ਆਪਨ ਬੁਰਾ ਮਿਟਾਵੈ ॥

ਮੇਯੋਂ ਕਾਭੇ ਨਿਯੋਗ ਮਨਕੂਭੇ ਨਾਗ ਕਰਿਦੇਯਦਾ, ਬੇਬਾ ਹੋਂ ਬੁਰਕਾਰ ਹੋਯਦਾ

ਤਾਹੁ ਬੁਰਾ ਨਿਕਟਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ॥

ਭਯਾ ਪੂਰੀ ਮਨਕੂਭੇ ਚਾਹਾਰ ਪਾਯਨੁ ਮਾਯਨਾਹੋਂ।

ਬਾਧਿਓ ਆਪਨ ਹਉ ਹਉ ਬੰਧਾ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯ ਬੰਧਾ ਹੋਂ ਅਯੋਗਾਰਥ ਕਥਨਰੇ ਪਾਬਿਰਹਿੰਦੇ।

ਦੇਸੁ ਦੇਤ ਆਗਹ ਕਉ ਅੰਧਾ ॥

ਪਰਭੂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖ ਅਨੰਤ ਭਰਮਾਂ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢੇ।

ਬਾਤ ਚੀਤ ਸਭ ਰਹੀ ਸਿਆਨਪ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਹੀ ਭਰਮਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹਨ।

ਜਿਸਹਿ ਜਨਾਵਹੁ ਸੇ ਜਾਨੈ ਨਾਨਕ ॥੩੯॥

ਜਿਸਨੇ ਜਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ, ਸੋ ਜਾਣੇ ਨਾਨਕ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਰਮਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥੩੯॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ॥

ਭੈ ਭੰਜਨ ਅਘ ਦੁਖ ਨਾਸ ਮਨਹਿ ਅਰਾਧਿ ਹਰੇ ॥

“(ਭੈ ਭੰਜਨ!) ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਭੈ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰੋ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਭੈ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰੋ।

ਸੰਤਸੰਗ ਜਿਹ ਰਿਦ ਬਸਿਓ ਨਾਨਕ ਤੇ ਨ ਭ੍ਰਮੇ ॥੧॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਭਰਮਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰੋ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਭਰਮਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰੋ।

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਭਭਾ ਭਰਮੁ ਮਿਟਾਵਹੁ ਅਪਨਾ ॥

ਭੈ – ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਭੈ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰੋ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਭੈ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰੋ।

ਇਆ ਸੰਸਾਰੁ ਸਗਲ ਹੈ ਸੁਪਨਾ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਭਰਮਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰੋ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਭਰਮਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰੋ।

ਭਰਮੇ ਸੁਰਿ ਨਰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਭਰਮਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰੋ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਭਰਮਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰੋ।

ਭਰਮੇ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਬ੍ਰਹਮੇਵਾ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਭਰਮਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰੋ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਭਰਮਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰੋ।

ਭਰਮਿ ਭਰਮਿ ਮਾਨੁਖ ਡਹਕਾਏ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਭਰਮਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰੋ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਭਰਮਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰੋ।

ਦੁਤਰ ਮਹਾ ਬਿਖਮ ਇਹ ਮਾਏ ॥

ଏਹਿ ਨਾਮੁਰ ਬਾਗਰ ਵਧ ਬਿਖਮ ਏਵੰ ਪਾਰ ਕਰਿਵਾ ਪਾਛੈ ਕਠਿਨ ਅਰੇ ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਮੋਹ ਮਿਟਾਇਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਯਿੰਧ ਗੁਰੂਯੋਗ ਚਰਣਰੇ ਨਿਯ ਭ੍ਰਮ, ਭਯ ਏਵੰ ਬਾਬਾਹਿਕ ਮੋਹਾਦ੍ਰੁ ਨਝ ਕਰਿਦੇਯਯਿ,

ਨਾਨਕ ਤੇਹ ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ॥੪੦॥

ਬੇ ਪਰਮ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾਏ ॥40॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਕ ॥

ਮਾਇਆ ਡੋਲੈ ਬਹੁ ਬਿਧੀ ਮਨੁ ਲਪਟਿਓ ਤਿਹ ਸੰਗ ॥

ਮਨੁਬੰਧਰ ਚਯੰਨ ਮਨ ਬਹੁਤ ਪੁਕਾਰ ਨਾਮੁ ਪਾਛੈ ਆਯੋਗਿਓ ਰਹਿਯਾਏ ਆਯ ਨਾਮੁ ਬਹੁਤ ਹੂੰ ਲਿਧੁ ਰਹਿਯਾਏ ।

ਮਾਗਨ ਤੇ ਜਿਹ ਤੁਮ ਰਖਹੁ ਸੁ ਨਾਨਕ ਨਾਮਹਿ ਰੰਗ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਯੋ ਮੇ ਹੇ ਯੋਗਰ ! ਨਾਮੁ ਮਾਗਿਵਾ ਪਾਛੈ ਯਾਦਾਦ੍ਰੁ ਚੁਮੇ ਰੋਗਾਦ੍ਰੁ ਯਾਏ, ਚਾਦਾਰ ਚੁਮੇ ਨਾਮੁ ਬਹੁਤ ਹੋਯਾਯਾਏ । ॥1॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਮਮਾ ਮਾਗਨਹਾਰ ਇਆਨਾ ॥

ਮ – ਮਾਗਿਵਾ ਯਾਦ ਮੁਯੋ ਅਰੇ ।

ਦੇਨਹਾਰ ਦੇ ਰਹਿਓ ਸੁਜਾਨਾ ॥

ਦੇਵਾ ਵਾਲਾ ਵਾਧਾ ਦੇਯ ਯਾਯਯਿ ।

ਜੇ ਦੀਨੇ ਸੇ ਏਕਹਿ ਬਾਰ ॥

ਯਾਦਾ ਕੀਯੋ ਮਧ ਪੁਯੁ ਦੇਵਾਦ੍ਰੁ ਹੋਯਾਯਾਏ, ਬੇ ਚਾਦਾਦ੍ਰੁ ਗੋਰਿਏ ਯਰ ਹੂੰ ਦੇਯਾਯਾਯੋ ।

ਮਨ ਮੂਰਖ ਕਹ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ ॥

ਹੇ ਮੁਯੋ ਮਨ ! ਚੁਮੇ ਕਾਹਿਕੋ ਪਾਠਿ ਕਰੁਯਯੋ ?

ਜਉ ਮਾਗਹਿ ਤਉ ਮਾਗਹਿ ਬੀਆ ॥

ਮੇਠੇਠੇਠੇ ਮਧ ਚੁਮੇ ਮਾਗਿਯਾਏ, ਬੇਠੇਠੇਠੇ ਚੁਮੇ ਬਾਬਾਹਿਕ ਪਦਾਰਥ ਹੂੰ ਮਾਗੁਯਯੋ,

ਜਾ ਤੇ ਕੁਸਲ ਨ ਕਾਹੂ ਥੀਆ ॥

ਮਾਛਾ ਠਾਰੂ ਕਾਛਾਕੂ ਮਖ ਪੁਬਫੁਠਾ ਪੁਾਧੁ ਝੂਯਨਾਝੈਂ।

ਮਾਗਨਿ ਮਾਗ ਤ ਏਕਹਿ ਮਾਗ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਛੁ ਮੇਹ ਹੇ ਮੂਝੈ ਮਨ! ਮਧਿ ਮਾਗਿਵਾਕੂ ਅਛਿ, ਠਾਛਾਹੇਲੇ ਯਕ ਛਬੁਰਛਾ ਨਾਮ ਝੈਂ ਮਾਗ,

ਨਾਨਕ ਜਾ ਤੇ ਪਰਹਿ ਪਰਾਗ ॥੪੧॥

ਮਾਛਾ ਝਾਰਾ ਠੇਠਾਰ ਬਾਬਾਰ ਬਾਗਰਰੇ ਕਲਪਾਯੈ ਹੇਵ ॥41॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲੀਯਾ ॥

ਮਤਿ ਪੂਰੀ ਪਰਧਾਨ ਤੇ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਮਨ ਮੰਤ ॥

ਸਾਫ਼ਾ ਦਿਲੇ ਪੂਰੀ ਗੁਰੂਯਾ ਦਿਲੁ ਵਿਧਾਨਾ ਹੋਇਆ, ਚਾਹਾ ਕੂਝਿ ਪੂਰੀ ਹੋਇਆਇਆ ਆਉ
ਸੇ ਵਿਧਾਇਆ ਹੋਇਆ।

ਜਿਹ ਜਾਨਿਓ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੁਨਾ ਨਾਨਕ ਤੇ ਭਗਵੰਤ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇਧਿ ਜੀਵ ਬਠ ਭਾਗਿਆਲਾ ਅਠ, ਸਿੰਘ ਨਿਭ ਪੁਰਖੁ ਜਾਗਿਨੀ ॥੧॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਮਮਾ ਜਾਹੂ ਮਰਮੁ ਪਛਾਨਾ ॥

ਮ- ਸਿੰਘ ਛੋੜੀਯਾ ਭੇਦ ਪਾਇਆ,

ਭੇਟਤ ਸਾਧਸੰਗ ਪਤੀਆਨਾ ॥

ਸੇ ਸਨਾਯਾ ਸਭਾਇਓ ਮਿਥੀ ਚੁਧੁ ਹੋਇਆ।

ਦੁਖ ਸੁਖ ਉਆ ਕੈ ਸਮਤ ਬੀਚਾਰਾ ॥

ਅਪਰਿ ਕਾਛਿ ਦੁਖਿ ਸੁਖੁ ਸਮਾਨ ਭਾਇਆ।

ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਰਹਤ ਅਉਤਾਰਾ ॥

ਸੇ ਨਰਕ-ਸੁਰਗੇ ਪਾਇਆ ਕੁਝਿ ਬੀਚਾਰਾ।

ਤਾਹੂ ਸੰਗ ਤਾਹੂ ਨਿਰਲੇਪਾ ॥

ਸੇ ਸੰਗਿ ਸਾਥਿ ਰਹਿਓ, ਕਿਛੁ, ਚਾਹਾ। ਨਿਰਲੇਪੁ ਰਹਿਓ।

ਪੂਰਨ ਘਟ ਘਟ ਪੁਰਖ ਬਿਸੇਖਾ ॥

ਸੇਧਿ ਗੋਲੀ ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖੁ ਕੁਝਿ ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖੁ।

ਉਆ ਰਸ ਮਹਿ ਉਆਹੂ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਛੋੜੀਯਾ ਸੇਧਿ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਚਾਹਾ ਸੁਖੁ ਪੁਰਖੁ ਹੋਇਆ।

ਨਾਨਕ ਲਿਪਤ ਨਹੀ ਤਿਹ ਮਾਇਆ ॥੪੨॥

ਆਉ ਸਾਫ਼ਾ ਚਾਹਾ ਪੁਰਖੁ ਕਰਿਓ ਨਾਹੀ ॥੪੨॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲੀਕ ॥

ਯਾਰ ਮੀਤ ਸੁਨਿ ਸਾਜਨਹੁ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਛੁਟਨੁ ਨਾਹਿ ॥

ਹੇ ਨੀਤੁ! ਹੇ ਬਫ਼ਨ ਆਵਾਂ ਵਸ਼ੂ! ਖਾਨਪੂਰਵਕ ਗੁਣ, ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨਾ। ਕਾਫ਼ਾਨੂੰ ਮੱਧ ਮੁਢਿ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਕਰਨਾਹੀਂ।

ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਬੰਧਨ ਕਟੇ ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਨੀ ਪਾਹਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੈਂ ਲੋਕ ਗੁਰੂਯੋਗ ਚਰਨ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਮੋਹ-ਮਾਯਾ ਦੇ ਬੰਧਨ ਖੂਹ
ਕਰਨਾਹੀਂ ॥1॥

ਪਵੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਯਾ ਜਤਨ ਕਰਤ ਬਹੁ ਬਿਧੀਆ ॥

ਮ - ਮਨੁਸ਼ ਮੋਹ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਾਯੋ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਨ ਕਰਨਾਹੀਂ।

ਏਕ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਹ ਲਉ ਸਿਧੀਆ ॥

ਕਿਛੁ, ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨਾ। ਭਾਵੇਂ ਬੰਧਨ ਮੋਹਨਾਹੀਂ।

ਯਾਹੂ ਜਤਨ ਕਰਿ ਹੋਤ ਛੁਟਾਰਾ ॥

ਮੇਭੈਂ ਮਨੁ ਭਾਵੇਂ ਮੋਹ ਮੋਹਿ ਪਾਯੋ,

ਉਆਹੂ ਜਤਨ ਸਾਧ ਸੰਗਾਰਾ ॥

ਬੇਭੈਂ ਮਨੁ ਭਾਵੇਂ ਮੋਹ ਬੰਧਨ ਬੰਧਨ ਕਰਨਾਹੀਂ।

ਯਾ ਉਬਰਨ ਧਾਰੈ ਸਭੁ ਕੇਉ ॥

ਪ੍ਰਭਾਕਾਰ ਵਧੇ ਮੋਹਨਾਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਾਯੋ ਕਰਿ ਵਧੇਅਛੇ

ਉਆਹਿ ਜਪੇ ਬਿਨੁ ਉਬਰ ਨ ਹੋਉ ॥

ਪਉਠੇ, ਕਰਨਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨਾ। ਮੋਹ ਮੋਹਨਾਹੀਂ।

ਯਾਹੂ ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਸਮਰਾਥਾ ॥

ਏਕ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਪਾਯੋ ਕਰਿ ਪਾਯੋ, ਕਰਨਾਹੀਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਅਧਿਕ।

ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਨਿਰਗੁਨ ਨਰਨਾਥਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਗੁਣ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ।

ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਜਿਹ ਆਪਿ ਜਨਾਈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੱ ਲੋਕਾਕਰ ਮਨ ਕਰਮ, ਬਚਨਰੇ ਯਕ੍ਰਿਤ ਬ੍ਰਹਮੰ ਆਨ ਯਕ੍ਰਿਤ ਕਰਿਯਾਇ,

ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਮਤਿ ਪ੍ਰਗਟੀ ਆਈ ॥੪੩॥

ਭਾਵਾਰ ਮਤਿ ਯਕ੍ਰਿਤ ਹੋਯਾਇ ॥੪੩॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਕ ॥

ਰੇਸੁ ਨ ਕਾਹੂ ਸੰਗ ਕਰਹੁ ਆਪਨ ਆਪੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥

(ਹੇ ਮਾਨਵ!) ਅਨਧ ਭਾਵ ਯਕ੍ਰਿਤਰੇ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਨਾਹਿ ਆਯ ਨਿਯ ਯਕ੍ਰਿਤਰੇ ਬਿਚਾਰ ਕਰ।

ਹੋਇ ਨਿਮਾਨਾ ਜਗਿ ਰਹਹੁ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਰਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਕ੍ਰਿਤ ਯਕ੍ਰਿਤ ਯਕ੍ਰਿਤਰੇ ਨਿਮਾਨਾ ਬਹਿਰਿ ਰਹੁ, ਭਾਵਾਹੋਲੇ ਯਕ੍ਰਿਤਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਯੁ ਯਕ੍ਰਿਤ ਯਕ੍ਰਿਤਰੇ ਯਕ੍ਰਿਤ ਯਕ੍ਰਿਤਰੇ ॥੧॥

ਪਉੜੀ ॥

ਧਯਾਇ ॥

ਰਾਰਾ ਰੇਨ ਹੋਤ ਸਭ ਜਾ ਕੀ ॥ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਛੁਟੈ ਤੇਰੀ ਬਾਕੀ ॥

ਰ – ਬਾਰਾ ਬਿਭੂ ਮੇਭੱ ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਭੂਆਰਯਨ ਧੂਲਿ ਹੋਯਾਇ, ਯਕ੍ਰਿਤ ਭਾਵਾਕਾ ਬਿਭੂਆਰਯਨ ਨਿਯਨ ਅਭਿਮਾਨ ਭਯਾਨ ਕਰ ਆਯ ਭੋਰਾਕਿਕਰ ਬਿਭੂਆਰਯਨ ਹੋਯਾਇ।

ਰਣਿ ਦਰਗਹਿ ਤਉ ਸੀਝਹਿ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਯਕ੍ਰਿਤ ਬਿਭੂਆਰਯਨ ਯਕ੍ਰਿਤ ਰਣਿ ਯਕ੍ਰਿਤਰੇ ਯਕ੍ਰਿਤ ਯਕ੍ਰਿਤਰੇ ਬਿਭੂਆਰਯਨ ਭੋਰਾਕਿਕਰ ਬਿਭੂਆਰਯਨ ਯਕ੍ਰਿਤਰੇ,

ਜਉ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥

ਯਕ੍ਰਿਤ ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਭੂਆਰਯਨ ਯਕ੍ਰਿਤ ਯਕ੍ਰਿਤਰੇ ਨਾਮਰੇ ਯਕ੍ਰਿਤ ਲਗਾਯਾ।

ਰਹਤ ਰਹਤ ਰਹਿ ਜਾਹਿ ਬਿਕਾਰਾ ॥

ਭੋਰਾ ਯਕ੍ਰਿਤ ਯਕ੍ਰਿਤਰੇ ਨਾਮ ਹੋਯਾਇ।

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੈ ਸਬਦਿ ਅਪਾਰਾ ॥

ਯਕ੍ਰਿਤ ਗੁਰੂਕਾ ਅਧਾਰ ਯਕ੍ਰਿਤਰੇ ਯਕ੍ਰਿਤ ਯਕ੍ਰਿਤਰੇ।

ਰਾਤੇ ਰੰਗ ਨਾਮ ਰਸ ਮਾਤੇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਨਾਮਰੇ ਯਕ੍ਰਿਤਰੇ ਯਕ੍ਰਿਤ ਯਕ੍ਰਿਤਰੇ ਯਕ੍ਰਿਤ ਯਕ੍ਰਿਤਰੇ ਯਕ੍ਰਿਤ ਹੋਯਾਇ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਰ ਕੀਨੀ ਦਾਤੇ ॥੪੪॥

ਮੇਭੈ ਛੇਕਾਕਛੂ ਗੁਰੂ ਛੇਕਰ-ਨਾਮਰ ਭਧਵਾਰ ਧੁਵਾਨ ਕਰਿਛੁਛਿ ॥੪੪॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਲਾਲਚ ਝੂਠ ਬਿਖੈ ਬਿਆਧਿ ਇਆ ਦੇਹੀ ਮਹਿ ਬਾਸ ॥

ੴ ਓਨਰੇ ਛੇਕਾਭ, ਮੇਧਾ, ੴ ਧਾਧ-ਵੇਕਾਰਰ ਰੋਗ ਵਾਧ ਕਰਿਥਾਧ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੀਆ ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਨਿਵਾਸ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੈ ਗੁਰੂਗੁਰੂ ਖਰਿ-ਧਰਮੇਕਰਕ ਨਾਮ ਅਮ੍ਰਿਤ ਧਾਨ ਕਰਿਥਾਛਿ, ਥੇ ਬੁਝਪੂਰਕ ਨਿਵਾਧ ਕਰਿਥਾਧ ॥੧॥

ਪਉੜੀ ॥

ਧਭਭਿ ॥

ਲਲਾ ਲਾਵਉ ਅਉਖਧ ਜਾਹੂ ॥

ਲ - ਹੇ ਛੇਕਰ! ਧਾਵਾਠਾਰੇ ਮਧ ਚੁਮੇ ਨਾਮਰ ਔਖਧ ਲਗਾਛੁਛ,

ਦੁਖ ਦਰਦ ਤਿਹ ਮਿਟਹਿ ਖਿਨਾਹੂ ॥

ੴ ਖਰੇਰੇ ਭੈ ਚਾਵਾਰ ਚੁਝਾ ਧਭਗਾ ਥਮਾਧੁ ਹੋਛਾਧਾਧ।

ਨਾਮ ਅਉਖਧੁ ਜਿਹ ਰਿਦੈ ਹਿਤਾਵੈ ॥

ਮੇਭੈ ਵਧਛਿ ਨਿਭ ਝੁਧਮਰੇ ਛੇਕਰਕ ਨਾਮਰ ਔਖਧ ਥਭਿਭ ਧੁਮਨ ਕਰਿਥਾਧ,

ਤਾਹਿ ਰੇਗੁ ਸੁਪਨੈ ਨਹੀ ਆਵੈ ॥

ਬੁਧਰੇ ਮਧ ਰੋਗ ਚਾਵਾ ਧਾਗਛੂ ਧਾਵਨਾਭੈ।

ਹਰਿ ਅਉਖਧੁ ਸਭ ਘਟ ਹੈ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਛ! ਛੇਕਰਕ ਨਾਮਰ ਔਖਧ ਧੁਭਧਕ ਝੁਧਮਰੇ ਵੇਧਧਾਨ ਅਭੇ।

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਬਿਨੁ ਬਿਧਿ ਨ ਬਨਾਈ ॥

ਪੂਰੁ ਗੁਰੂਕ ਵੇਨਾ ੴ ਚਿਥਾਰਿ ਕਰਿਵਾਛੂ ਕਾਵਾਛੂ ਮਧ ਥਾਥੇ ਨਾਭੈ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਸੰਜਮੁ ਕਰਿ ਦੀਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੇਭੇਭੇ ਪੂਰੁ ਥਾਮਨ ਵਗਾਰ ਔਖਧ ਵੇਛਥਾਛੁਛ,

ਨਾਨਕ ਤਉ ਫਿਰਿ ਦੂਖ ਨ ਥੀਆ ॥੪੫॥

ਮਨੁਸ਼ ੫ ਪੂਨ ੪ ਦੂ ੪੫ ੧ ਛੁ ੧੫ ਨਾਹੀ ॥੪੫॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਵਾਸੁਦੇਵ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੈ ਉਨ ਨ ਕਤਹੁ ਠਾਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਵਾਸੁਦੇਵ ਪੁਰੋਹਿਤ ਸ਼੍ਰੀਨਾਮ ਨਾਮੁ ਨਾਹੀ, ਏਧਰੇ ਕੋਈ ਬਿਸ਼ਨੁ ਨਾਹੀ, ਮੇਯੋਂ ਬੇ
ਮੇਯੋਂ ਨਾਹੀ।

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸੰਗਿ ਹੈ ਨਾਨਕ ਕਾਇ ਦੁਰਾਇ ॥੧॥

ਬਿਸ਼ਨੁ ਪੁਰਾਣੀਕ ਭਿਓਰੇ ਏਵੰ ਬਾਹਰੇ ਕਰਮ ਅਭਿ, ਭਾਵਾਨੁ ਕਰਮ ਲੂਚਾਯਾਕ ਪਾਰਿਵ ॥੧॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਵਵਾ ਵੈਰੁ ਨ ਕਰੀਐ ਕਾਹੁ ॥

ੳ- ਕਾਹਾ ਬਹਿਰ ਮਖ ਗੁਰੂਭਾ ਕਰ ਨਾਹੀ।

ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਾਹੁ ॥

“(ਕਾਰਣ)ਪਰਮਾਤਮਾ। ਕੋਈ ਕੋਈ ਪੁਰੋਹਿਤ ਬ੍ਰਹਮਾਨੁ ਵਿਦਿਆਨ ਅਭਿ,

ਵਾਸੁਦੇਵ ਜਲ ਥਲ ਮਹਿ ਰਵਿਆ ॥

ਵਾਸੁਦੇਵ ਬਾਹਰ ਏਵੰ ਪਰਿਭੁਰੇ ਬਾਹਰ ਅਭਿ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਿਰਲੈ ਹੀ ਗਵਿਆ ॥

ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇਹੀ ਵਿਰਲ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੈ ਭਾਵਾਨੁ ਮਗੋਗਾਨ ਕਰਿਯਾ।

ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਮਿਟੇ ਤਿਹ ਮਨ ਤੇ ॥

ਭਾਵਾਨੁ ਮਨੁ ਗੁਰੂ ਵਿਰੋਧੀ ਦੂਰ ਹੋਯਾ।

ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋ ਸੁਨਤੇ ॥

ਮੇਯੋਂ ਬਾਹਰ ਗੁਰੂ ਬਾਹਰੇ ਰਹੀ ਭਗਵਾਨੁ ਭਗਵਾਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਗੁਰੂਪਾਥ,

ਵਰਨ ਚਿਹਨ ਸਗਲਹ ਤੇ ਰਹਤਾ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਭਾਵੀ ਏਵੰ ਗੋਲੀਨੁ ਗੁਰੂ ਹੋਯਾ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋ ਕਹਤਾ ॥੪੬॥

ਮੇਭਯੋਗੁ ਗੁਰੂਯੋਗੁ ਮਾਧਮਰੂ ਭਗਵਾਨਯੋਗੁ ਨਾਮਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਯਾ ॥੪੭॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲੀਯਾ ॥

ਹਉ ਹਉ ਕਰਤ ਬਿਹਾਨੀਆ ਸਾਕਤ ਮੁਗਧ ਅਜਾਨ ॥

ਗੀਯਾ, ਮੁੱਠੀ ਆਦਿ ਅਨੁਭਵੀ ਮਨੁਸ਼ਖ ਅਭਾਗੀ ਕਰੇ ਜੀਵਨ ਬਿਛਾੜਿਆ।

ੜੜਕਿ ਮੁਏ ਜਿਉ ਤ੍ਰਿਖਾਵੰਤ ਨਾਨਕ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਨ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦੇ ਚੁੰਬਕੀ ਪ੍ਰਭੂ ਭਲੇ ਮਰਿਆਂ ਅਤੇ ਨਿੰਦੇ ਕਰੇਥੀਆਂ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਭੋਗ ਕਰੇਥੀਆਂ ॥1॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ੜਾੜਾ ੜਾੜਿ ਮਿਟੈ ਸੰਗਿ ਸਾਧੂ ॥

ਭ- ਬਲਦੇਵਾਂ ਬਣਾਏ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਸ਼ਖਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਕਾਰ ਝਗਭਾ ਬੰਨਾਉ ਹੋਯਾ।

ਕਰਮ ਧਰਮ ਤਤੁ ਨਾਮ ਅਰਾਧੂ ॥

ਭਗਵਾਨਾਂ ਨਾਮ ਦੇ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਓ ਕਰਿਓ ਹੂੰ ਕਰਮ ਤੇ ਧਰਮ ਦੇ ਮੂਲ ਅਰੇ।

ਰੂੜੇ ਜਿਹ ਬਸਿਓ ਰਿਦ ਮਾਹੀ ॥

ਮਾਹੀ ਦੇ ਝੁੰਡਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇਥੀਆਂ,

ਉਆ ਕੀ ੜਾੜਿ ਮਿਟਤ ਬਿਨਸਾਹੀ ॥

ਭਾਗੀ ਦੇ ਝਗਭਾ ਨਾਹੀ ਹੋਯਾ।

ੜਾੜਿ ਕਰਤ ਸਾਕਤ ਗਾਵਾਰਾ ॥

ਭਗਵਾਨਾਂ ਠਾਕੁ ਬੰਨ੍ਹੇ ਵਧੇਰੇ ਝੁੰਡਾਂ ਦੇ ਅਭਾਗੀ ਦੇ ਪਾਪ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇਥੀਆਂ

ਜੇਹ ਹੀਐ ਅਹੰਬੁਧਿ ਬਿਕਾਰਾ ॥

ਅਭਾਗੀ ਦੇ ਬਿਵਾਦ ਭਰਮ ਕਰੇਥੀਆਂ।

ੜਾੜਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ੜਾੜਿ ਮਿਟਾਈ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਗੁਰਮੁਖੀ ਦੇ ਝਗਭਾ ਆਪਣੇ ਝੁੰਡਾਂ ਦੇ ਹੋਯਾ।

ਨਿਮਖ ਮਾਹਿ ਨਾਨਕ ਸਮਝਾਈ ॥੪੭॥

ਅਭਾਗੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਝਗਭਾ ਹੋਯਾ ॥47॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲੀਕਾ ॥

ਸਾਧੂ ਕੀ ਮਨ ਓਟ ਗਹੁ ਉਕਤਿ ਸਿਆਨਪ ਤਿਆਗੁ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਨਿਯਤ ਮੁਢਿ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇਰਾਗੁ ਚਾਗ ਕਰਿ ਬਛਕਾ ਚਰਣ ਨਿਯ।

ਗੁਰ ਦੀਖਿਆ ਜਿਹ ਮਨਿ ਬਸੈ ਨਾਨਕ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ॥੧॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਵਧੇਰੇ ਫੁੱਲਰੇ ਗੁਰੂ-ਭੋਪਦੇਸ਼ਰ ਵਾਸ ਹੋਇਆ, ਭਾਵੇਂ ਕਦੇ ਭਾਗੇ ਭਾਗੇ ਭਾਗੇ ॥੧॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਸਸਾ ਸਰਨਿ ਪਰੇ ਅਬ ਹਾਰੇ ॥

ਬ- ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਏਵੇ ਹਾਰੇ ਭਾਰੇ ਚਰਣਰੇ ਆਇਓ।

ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ ਪੂਕਾਰੇ ॥

ਵਿਦਵਾਨ ਲੋਕ ਗਾਥ, ਸ੍ਰਮੁਤਿਯੋ ਭਯੋ ਬਚਰੇ ਅਖਰਨ ਕਰਿਯਾਓ,

ਸੋਧਤ ਸੋਧਤ ਸੋਧਿ ਬੀਚਾਰਾ ॥

ਮਾਯਾ ਏਵੇ ਨਿਰੰਜਨ ਕਰਿਵਾ ਵਾਰਾ ਅਨੂਭਵ ਕਰਿਓ ਮੇਰੇ

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ ਨਹੀ ਛੁਟਕਾਰਾ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋ ਭਯੋ ਵੇਨਾ ਮਨੁਬਧੁ ਮੁਢਿ ਮੇਲੇਨਾਓ।

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਹਮ ਭੂਲਨਹਾਰੇ ॥

ਆਮੇ ਪੁਰੇ ਵਾਸਰੇ ਭੁਲ ਕਰੁਯੋ,

ਤੁਮ ਸਮਰਥ ਅਗਨਤ ਅਪਾਰੇ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਤੁਮੇ ਬਰੰਗਯੋ, ਗੰਗਾ-ਰਹਿਤ ਏਵੇ ਅਨੰਤ ਅਰ,

ਸਰਨਿ ਪਰੇ ਕੀ ਰਾਖੁ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੇ ਵਯਾਰ ਘਰ! ਚਰਣਰੇ ਆਇਯੋਗੁ ਰਖਾ ਕਰ।

ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੇ ਬਾਲ ਗੁਪਾਲਾ ॥੪੮॥

ਜਾਨਕ ਕਹੁਓ ਮੇਰੇ ਹੇ ਗੋਪਾਲ! ਆਮੇ ਭਾਰੇ ਹੂੰ ਬਛਾਨ ਅਰੁ ॥੪੮॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲੀਕਾ ॥

ਖੁਦੀ ਮਿਟੀ ਤਬ ਸੁਖ ਭਏ ਮਨ ਤਨ ਭਏ ਅਰੋਗ ॥

ਮੋਹਓਵੇਲੇ ਅਹੰਕਾਰ ਦੂਰ ਹੋਇਆ, ਬੇਹੋਵੇਲੇ ਬੁਝ-ਗਾਫ਼ਿ ਭਰਮ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਮਨ
ਐਵਾਂ ਚੰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਇਆ।

ਨਾਨਕ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਆਇਆ ਉਸਤਤਿ ਕਰਨੈ ਜੋਗੁ ॥੧॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਅਹੰਕਾਰ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਪ੍ਰਾਣੀਕੁ ਪੁਰੁ ਦੇਵੀ, ਧਿਆਨ, ਸੋਧ ਬਧ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾ-ਸ਼ੁਭਿਕ
ਹਕੀਕਤ ਅਰੋ ॥1॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਖਖਾ ਖਰਾ ਸਰਾਹਉ ਤਾਹੁ ॥

ਭਾ – ਐਕਾਗ੍ਰਹਿਤ ਹੋਇ ਬੇਬੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਸੰਨਾ ਕਰ,

ਜੋ ਖਿਨ ਮਹਿ ਉਨੇ ਸੁਭਰ ਭਰਾਹੁ ॥

ਸੋਧ ਐਕ ਸ਼ਬਦੇ ਤੂੰ ਬੇਬੇ ਹਰਮਨਕੁ ਗੁਰ ਗੁਰੇ ਭਰਮੁ ਕਰਿਦੇਇਆ, ਸੋਧ ਪੁਰਸਕਾਰ ਸੋਧ
ਗੁਰਪ੍ਰੀਤ।

ਖਰਾ ਨਿਮਾਨਾ ਹੋਤ ਪਰਾਨੀ ॥

ਮੋਹਓਵੇਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬੰਦੂਕੁ ਭਾਵੇਰੇ ਬੰਨ੍ਹ ਹੋਇਆ

ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਪੈ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਬਾਨੀ ॥

ਬੇਹੋਵੇਲੇ ਬੇ ਰਾਹਿ-ਧੰਨ ਬੇ ਨਿਰਮਲ ਪੁਰੁਸਕਾਰ ਭਯਨ ਕਰਿਏ।

ਭਾਵੈ ਖਸਮ ਤ ਉਆ ਸੁਖ ਦੇਤਾ ॥

ਮਹਿ ਭਗਵੰਤੁ ਭਲ ਲਾਗਿਏ, ਚਾਹਾਵੇਲੇ ਬੇ ਬੁਝ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਏ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਐਸੇ ਆਗਨਤਾ ॥

ਪਰਾਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰੁ ਐਵੇ ਅਨੰਤ ਅਚਿਤ।

ਅਸੰਖ ਖਤੇ ਖਿਨ ਬਖਸਨਹਾਰਾ ॥

ਬੇ ਅਬੰਧ ਪਾਪ ਐਕ ਸ਼ਬਦੇ ਸ਼ਯਾ ਕਰਿਦੇਇਆ

ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਸਦਾ ਦਇਆਰਾ ॥੪੯॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਪੁਰੁ ਬਰਦਾ ਦਲਾਰ ਧਰ ਅਚਿਤ ॥49॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲੀਕਾ ॥

ਸਤਿ ਕਹਉ ਸੁਨਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਰਨਿ ਪਰਹੁ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਮੂੰ ਚੋਰਾਛੇ ਬਝਾ ਕਹਿਯਾਵ, ਖਾਨ ਦੇਕ ਗੁੰਗ, ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਯਾ ਗੰਗਰੇ ਆਇ।

ਉਕਤਿ ਸਿਆਨਪ ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਨਾਨਕ ਲਏ ਸਮਾਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਿਯਮ ਬਧਾਏ ਮੁਕਤਿ ਤੇ ਚਤੁਰਭਾ ਭਯਾਗ ਕਰ, ਚਾਪਰੇ, ਯੋਗਰ ਚੋਰਾਛੇ ਨਿਯ ਠਾਰੇ ਲਾਨ ਕਰਿਓ। ॥1॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਸਸਾ ਸਿਆਨਪ ਛਾਡੁ ਇਆਨਾ ॥

ਬ- ਹੇ ਮੁੰਗੇ ਪੁੰਗੇ! ਨਿਯਮ ਚਤੁਰਭਾ ਭਯਾਗ ਕਰ

ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਕਮਿ ਨ ਪ੍ਰਭੁ ਪਤੀਆਨਾ ॥

ਯੋਗਰ ਚਤੁਰਭਾ ਏਵੰ ਬੁਧੁ ਕਰਿਯੋ ਪੁਸਤਕ ਬੁਝਿ ਨਾਹੀ।

ਸਹਸ ਭਾਤਿ ਕਰਹਿ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਤੁ ਹਯਾਰ ਪੁਕਾਰ ਚਤੁਰਭਾ ਕਰ, ਪਰਭੁ,

ਸੰਗਿ ਤੁਹਾਰੈ ਏਕ ਨ ਜਾਈ ॥

ਏਕ ਚਤੁਰਭਾ ਮਧ ਚੋਰਾ ਥਾਪੁਰੇ ਹੋਰ ਨਾਹੀ।

ਸੋਊ ਸੋਊ ਜਪਿ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਬੇਹਿ ਯੋਗਰਯੁ ਹੀਂ ਧੰਨ-ਰਾਏ ਸ਼ਰਣ ਕਰ,

ਰੇ ਜੀਅ ਚਲੈ ਤੁਹਾਰੈ ਸਾਥੀ ॥

ਯੋਗਰਯੁ ਸ਼ਰਣ ਹੀਂ ਚੋਰਾ ਥਾਪੁਰੇ ਹੋਰ।

ਸਾਧ ਸੇਵਾ ਲਾਵੈ ਜਿਹ ਆਪੈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਯੋਂ ਵਧਯੋ ਯੋਗਰ ਨਿਯ ਬਝਯਾ ਬੇਬਾਰੇ ਲਗਾਯਾਏ,

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕਉ ਦੂਖੁ ਨ ਬਿਆਪੈ ॥੫੦॥

ਭਾਯਾਯੁ ਕੀਰਤਿ ਰੋਪਧ ਪੁਕਾਰਿਯੋ ਕਰਿਯਾਰਿਯੋ ਨਾਹੀ ॥50॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲੀਕਾ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੁਖ ਤੇ ਬੋਲਨਾ ਮਨਿ ਵੂਠੈ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਰਯੋਗ ਨਾਮਕੁ ਗ੍ਰੰਥਿ ਬੋਲਿਲੇ ਆਯੁ ਸੁਖਮੇਰੇ ਵਸਾਯੋਗੁ ਬੁਝਿਯਾਇ ਹੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਸਭ ਮਹਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਸੋਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੂ ਬਰਵਾਪਕ ਅਚਰਿ ਆਯੁ ਪ੍ਰਭਾਕ ਸ਼ਾਨੇਰੇ ਥੇ ਵੇਖਾਯਾਨ ਅਛਰਿ ॥੧॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਹੇਰਉ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਗਲ ਕੈ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਭਗਵਾਨ ॥

ਦੇਖ! ਭਗਵਾਨ ਬਹੁਯੁ ਸੁਖਮੇਰੇ ਪਰਿਪੂਰਿ ਹੋਇ ॥

ਹੋਵਤ ਆਏ ਸਦ ਸਦੀਵ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ॥

ਯੋਗ ਬਰਵਾ ਅਭਿਯੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਅਚਰਿ, ਥੇ ਪ੍ਰਾਣੀਰ ਦੁਖਿ ਨਸ਼ੁ ਕਰਿਯਾਇ ਭਯਾ ਥੇ ਗੁਰੂਯੁ ਜਾਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯਾਇ ॥

ਹਉ ਛੁਟਕੈ ਹੋਇ ਅਨੰਦੁ ਤਿਹ ਹਉ ਨਾਹੀ ਤਹ ਆਪਿ ॥

ਨਿਯੁ ਅਨੰਦਕਾਰ ਨਸ਼ੁ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਸ਼ਿ ਪ੍ਰਬਧਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਿਨਿ, ਮੇਯੋ ਅਨੰਦਕਾਰ ਨਯਾ, ਯੋਗ ਬਰਵਾ ਭਯੋ ਮਨੁਸ਼ਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ॥

ਹਤੇ ਦੁਖ ਜਨਮਹ ਮਰਨ ਸੰਤਸੰਗਿ ਪਰਤਾਪ ॥

ਬਹੁਯੁ ਬਯਾਧਿਰ ਪ੍ਰਭਾਪਤਿ ਭਾਗਿ ਯੋਗ-ਮਰਨੇਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਿਵ੍ਰਤਿ ਹੋਇ ॥

ਹਿਤ ਕਰਿ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜੈ ਦਇਆਲਾ ॥

ਦੁਖਮੇਰੇ ਯੋਗ ਯੋਗਿ ਭਾਗਿ ਯੋਗਮੇਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੋਇ ॥

ਸੰਤਹ ਸੰਗਿ ਹੋਤ ਕਿਰਪਾਲਾ ॥

ਬਹੁਯੁ ਬਯਾਧਿਰੇ ਰਹਿ ਪ੍ਰਭੂਯੁ ਨਾਮਕੁ ਪ੍ਰੇਮਪੂਰਵਕ ਨਿਯੁ ਸੁਖਮੇਰੇ ਬ੍ਰਿਥ ਕਰਿਯਾਇ ॥

ਓਰੈ ਕਛੁ ਨ ਕਿਨਹੂ ਕੀਆ ॥

ੴੴ (ਯਹੁਲਾਕਰੇ) ਕੇਹੀ ਧੰਧ ਕੀਛੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬੰਧੁਲੁ ਕਰਿਨਾਹਾਨੁ।

ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਕਛੁ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਹੁਆ ॥੫੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁ ਹੂੰ ਏਹੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛਨੁ ॥51॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਲੇਖੈ ਕਤਹਿ ਨ ਛੁਟੀਐ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਭੂਲਨਹਾਰ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਆਮੇ ਯਾਵਯਾ ਕਰਿ ਬਿਬਾਧ ਕਰਿਵਾ, ਭਾਵਾਏਲੇ ਪੁਰਿ ਮਿਲਿਪਾਰਿਵ ਨਾਹੂੰ, ਕਾਰਣ, ਆਮੇ ਪੁਰਿ ਬਿਬਾਧ ਕਰਿ ਭੂਲ ਨਹੀਂ।

ਬਖਸਨਹਾਰ ਬਖਸਿ ਲੈ ਨਾਨਕ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰ ॥੧॥

ਹੇ ਬਿਬਾਧਾਨ ਯਹੁਲਾਕ! ਭੂਮੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਆਮੇ ਭੂਲ ਬਿਬਾਧ ਕਰਿ ਆਮੇ ਭਵਿਯਾਗਰੁ ਪਾਰਿ ਕਰਾਅ। ॥1॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਲੂਣ ਹਰਾਮੀ ਗੁਨਹਗਾਰ ਬੇਗਾਨਾ ਅਲਪ ਮਤਿ ॥

ਪੁਰਿ ਏਵੰ ਅਭਿਰੁਧਿ ਕਾਲਾ ਯਾਵ ਨਾਨਕਯਾਗਾ ਏਵੰ ਭੋਗਾ ਅਭੇ।

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਜਿਨਿ ਸੁਖ ਦੀਏ ਤਾਹਿ ਨ ਜਾਨਤ ਤਤ ॥

ਯੇਯੁ ਪੁਰਿ ਭਾਵਾਨੁ ਏਹੁ ਆਮੇ, ਗਰਾਏ ਏਵੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਛਨੁ, ਭਾਵਾਨ ਪਾਗਰੇ ਬੇ ਅਭਿਰੁਧਿ ਭਾਵਾਨ ਰਹਿਯਾਨੁ, ਭਾਵਾਨੁ ਰਹਿ ਪਾਗਰੇ ਨਾਹੂੰ।

ਲਾਹਾ ਮਾਇਆ ਕਾਰਨੇ ਦਹ ਦਿਸਿ ਢੂਢਨ ਜਾਇ ॥

ਪਾਗਾ ਪਾਗ, ਬੇ ਭਵਿਯਾਨੁ ਗੋਲਾਕਾਨੁ ਯਾਗਾਏ

ਦੇਵਨਹਾਰ ਦਾਤਾਰ ਪ੍ਰਭ ਨਿਮਖ ਨ ਮਨਹਿ ਬਸਾਇ ॥

ਕਿਛੁ, ਬ੍ਰਹਮੰ ਭਵਿਯਾਨੁ ਭਾਵਾ-ਪੁਰੁਯਾ ਏਲ ਬਿਬਾਧ ਪਾਗੰ ਧੰਧ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਾਏ ਨਾਹੂੰ।

ਲਾਲਚ ਝੂਠ ਬਿਕਾਰ ਮੋਹ ਇਆ ਸੰਪੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਗੋਲਾਕ, ਮਿਥਾਯਾ, ਬਿਕਾਰ ਏਵੰ ਬਾਧਾਧਿਕ ਪਾਗਾਨੁ ਬੇ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮੰ ਏਕੁ ਕਰਿਯਾਏ।

ਲੰਪਟ ਚੋਰ ਨਿੰਦਕ ਮਹਾ ਤਿਨਹੂ ਸੰਗਿ ਬਿਹਾਇ ॥

ਮੇਧ ਚੜ੍ਹਕਰ ਏਕੰ ਨਿੰਦਕ ਅਚੇ, ਚਾਹਾ ਬਾਟ੍ਹੇਰੇ ਬੇ ਨਿੰਦਕ ਜੀਵਨ ਬਿਛਾਇ ਥਾਵ।

ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਬਖਸਿ ਲੈਹਿ ਖੇਟੇ ਸੰਗਿ ਖਰੇ ॥

ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਮੇਰੇ ਚੋਰਾਚੇਰੇ ਭਰਮਯੁਕਤ ਲਾਗੇਥਾਵ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਉਧੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਭਲਲੋਕਾਕਾ
ਬਯਾਓਰੇ ਰਗੁ ਚਾਹਾਕੁ ਸ਼ਰਮਾ ਕਰਿਦੇਯਾਥ।

ਨਾਨਕ ਭਾਵੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਾਹਨ ਨੀਰਿ ਤਰੇ ॥੫੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਰਮਯੁਕਤ ਲਾਗੇਥਾਵ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਪਥਰੇ ਮਧ ਜਲਰੇ ਪਾਰ
ਹੋਯਾਯਾਵ ॥52॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਕ ॥

ਖਾਤ ਪੀਤ ਖੇਲਤ ਹਸਤ ਭਰਮੇ ਜਨਮ ਅਨੇਕ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਹੇ ਯੋਗੀ! ਆਮੇ, ਪ੍ਰਾਣੀ, ਮਾਨਸਾ ਬੰਧਨਿਤ ਪਦਾਰਥ ਖਾਭਯੁ, ਪਿਭਯੁ ਏਕੰ ਮਾਨਸਾਰ
ਵਿਲਾਸਰੇ ਹੁਬੇ-ਭੋਲੀ ਕੇਰੇ ਮੋਨਾਨੇਰੇ ਕੁਲੁਯੁ।

ਭਵਜਲ ਤੇ ਕਾਢਹੁ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਨਕ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ॥੧॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਆਮਕੁ ਭਵਸਾਗਰੇਰੇ ਵਾਹਾਰਕੁ ਕਾਢ, ਆਮਕੁ ਚੋਰੇ ਹੂੰ ਬਾਹਾਰਾ ਅਭਿ ॥1॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਖੇਲਤ ਖੇਲਤ ਆਇਓ ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਦੁਖ ਪਾਇ

ਜੀਵ ਮਾਨਸਾਰ ਵਿਲਾਸਰੇ ਮਨ ਲਗਾਯਾਵ, ਅਗਨੀਤ ਮੋਨੀਰੇ ਕੁਲੁਯਾਵ, ਕੁਝ ਬੰਧ ਕਰਿਥਾਵ।

ਖੇਦ ਮਿਟੇ ਸਾਧੂ ਮਿਲਤ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨ ਸਮਾਇ ॥

ਬਯੁਯੁ ਮਿਲਨ ਏਕੰ ਬੰਧਨੁਕਾ ਭਰਮਯੋਗਰੇ ਲੀਨ ਹੋਲੇ ਕੁਝ-ਕੋਲੀ ਨਯੁ ਹੋਯਾਯਾਵ।

ਖਿਮਾ ਗਹੀ ਸਚੁ ਸੰਚਿਓ ਖਾਇਓ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮ ॥

ਬੰਧਨਗੀਲਥਾਕੁ ਪਾਰਗ ਕਰਿ ਆਭ ਬੰਧਕੁ ਏਕਤੁ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਸ਼ਧ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਨੁਭਵ ਬੇਬਨ
ਕਰਿਥਾਵ।

ਖਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਠਾਕੁਰ ਭਈ ਅਨਦ ਸੁਖ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ॥

ਮੋਰੇਰੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿੰਦੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਥਾਭਿ, ਬੇਰੇਰੇਰੇ ਆਮਕੁ ਆਨੰਦ ਏਕੰ ਪੁਬੰਧਰੇ ਬੁਝਾਰ
ਨਿਵਾਸ ਮਿਲਿਥਾਵ।

ਖੇਪ ਨਿਬਾਹੀ ਬਹੁਤੁ ਲਾਭ ਘਰਿ ਆਏ ਪਤਿਵੰਤ ॥

ਮੇਭੈਂ ਪੂਰੁਖ (ਗੁਰੂਗਾਥਾ ੦੧੦ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥਿ) ਕਾਪਾਹਾਰੇਰੇ ਜੀਵਨ ਅਭਿਵਾਹਿਤ ਕਰਿਯਾਵ, ਥੇ
ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾਵ, ਆਭ ਥੇ (ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਕਥਿ) ਆਦਰ ਬਕਾਰ ਪਾਭਿਯਾਵ।

ਖਰਾ ਦਿਲਾਸਾ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਆਇ ਮਿਲੇ ਭਗਵੰਤ ॥

ਗੁਰੂ ਚਾਖਾਕੁ ਅਨੁਕ ਪੈਰਿਪ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ਆਭ ਥੇ ਭਗਵਾਨਕ ਚਰਣਰੇਰੇ ਮਿਲਿਯਾਵ।

ਆਪਨ ਕੀਆ ਕਰਹਿ ਆਪਿ ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਆਪਿ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਏਹਿ ਬਹੁ ਲਾਜਾ ਤੁਮੇ ਹੂੰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਏਵੇ ਮਖ ਤੁਮੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬਹੁਕਿਯੇ ਕਰੁਯਾਏ,
ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀਰੇ ਰਖਕ ਤੁਮੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਅਚ।

ਨਾਨਕ ਸੋਊ ਸਰਾਹੀਐ ਜਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਆ ਬਿਆਪਿ ॥੫੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕੇਵਲ ਥੇਹਿ ਭਗਵਾਨਕ ਮਹਿਮਾ ਬੂਠਿ ਕਰ, ਮਿਥ ਪ੍ਰਭਾਕ ਬ੍ਰਹਮੰਰੇ ਰਹਿਯਾਏ ॥53॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਕ ॥

ਆਏ ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾਗਤੀ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਿ ਦਇਆਲ ॥

ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਹੇ ਕਰਮਾਰੇ ਘਰੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਆਮੇ, ਜੀਵ, ਤੁਮੇ ਹੂੰ ਗਰਗਰੇ ਆਇਯਾਏ।

ਏਕ ਅਖਰੁ ਹਰਿ ਮਨਿ ਬਸਤ ਨਾਨਕ ਹੇਤ ਨਿਹਾਲ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੈਂ ਕਾਯਕਿਰੇ ਅਭਿ ਮਨਰੇ ਏਕ ਅਖਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਹਾਨੁਕ ਅਭਿ, ਥੇ ਕ੍ਰਿਪਾਰੇ
ਹੋਯਾਯਾਵ ॥1॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠਿ ॥

ਅਖਰ ਮਹਿ ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੇ ॥

ਭਿਨੇ ਲੋਕਾਰੇ ਰਚਨਾ ਭਗਵਾਨੇ ਮਨੁ ਬ੍ਰਹਮੰਰੇ ਕਰਿਯਾਏ।

ਅਖਰ ਕਰਿ ਕਰਿ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਭਗਵਾਨੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਅਨੁਸਾਰੇ ਕੇਵਲ ਰਚਾਯਾਯਾਏ ਆਭ ਅਖਰਨ ਕਰਾਯਾਯਾਏ।

ਅਖਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਪੁਰਾਨਾ ॥

ਬਰਮਾ ਗਾਥਾ, ਬ੍ਰਹਮੰ ਏਵੰ ਪੁਰਾਣ ਭਗਵਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮੰਰੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਅਚੇ।

ਅਖਰ ਨਾਦ ਕਥਨ ਵਖਾਨਾ ॥

ଏਹਿ ਪ੍ਰੇਰੀ, ਗਾਇ ਅਵੰ ਬ੍ਰਹਮੰਡਿਰ ਭਯਨ, ਕਪਨ ਅਵੰ ਵਪਾਗਪਾ। ਮਖ ਭਗਵਾਨਯੋ ਫੁਲ੍ਹਮਰੇ ਹ੍ਰਿੰ ਪੁਕਾਗਿ
ਹੋਇਯੋ।

ਅਖਰ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਭੈ ਭਰਮਾ ॥

ਬਾਂਬਾਰਿਰ ਭਲ ਅਵੰ ਫੁੱਪਾਰੂ ਮੁਕਿ ਪਾਯਕਾ ਮਖ ਭਗਵਾਨਯੋ ਫੁਲ੍ਹਮਰੇ ਪੁਕਾਗਿ ਅਰੇ।

ਅਖਰ ਕਰਮ ਕਿਰਤਿ ਸੁਚ ਧਰਮਾ ॥

ਪਾਇਕ ਬਾਂਬਾਰ, ਬਾਂਬਾਰਿਕ ਕਰਮ, ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਅਵੰ ਪਰਮਰੇ ਵਰ੍ਹਨਾ ਮਖ ਭਗਵਾਨਯੋ ਫੁਲ੍ਹਮਰੇ ਅਰੇ।

ਦ੍ਰਿਸਟਿਮਾਨ ਅਖਰ ਹੈ ਜੇਤਾ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੋਰੇ ਮਖ ਅਹਿ ਫੁਲ੍ਹਿਗੋਰੇਰ ਯਗਤ ਅਯੋ,

ਨਾਨਕ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰਲੇਪਾ ॥੫੪॥

ਅਪ੍ਰੇਰੇ ਭਗਵਾਨਯੋ ਫੁਲ੍ਹਮਰੇ ਬਕ੍ਰਿਯੋ ਅਰੇ, ਓਪਾਇ, ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰੂ ਨਿਰੰਦ੍ਰੁ ਆਪਾਏ ॥54॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਕ ॥

ਹਥਿ ਕਲੰਮ ਅਗੰਮ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਾਵਤੀ ॥

ਬੇਹਿ ਅਗਮਯੋ ਯੋਗਰਯੋ ਫਾਤਰੇ (ਫੁਲ੍ਹਮਰੇ-ਰੂਪੀ) ਕਲਮ ਅਯੋ, ਬੇ ਬਰਬਯੋ ਕਪਾਲਰੇ ਕਰਮ
ਅਨੁਬਾਰੇ ਭਾਗਯੋ ਲੋਕੁਪਾਏ।

ਉਰਝਿ ਰਹਿਓ ਸਭ ਸੰਗਿ ਅਨੂਪ ਰੂਪਾਵਤੀ ॥

ਅਨੂਪ ਬ੍ਰਹਮਰਤਾ ਕਾਲਾ ਪੁਰੂ ਬਰਬੁ ਪਾਗੀਯੋ ਬਾਪ੍ਰੇਰੇ ਮਿਥੀ ਰਹਿਯੋ।

ਉਸਤਤਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ਮੁਖਹੁ ਤੁਹਾਰੀਆ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹਯੋ ਮੋ ਹੋ ਪੁਰੂ! ਭੋਰੇ ਮਹਿਮਾ। ਮੂੰ ਕਪਯੋ ਕਰਿਪਾਰੂ ਨਾਹਿ

ਮੋਹੀ ਦੇਖਿ ਦਰਸੁ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀਆ ॥੧॥

ਭੋਰੇ ਕਰੰਨ ਕਰਿ ਮੂੰ ਮੁਗੁ ਹੋਇਯੋਯੋ ਆਯੋ ਭੋ ਪਾਗਰੇ ਨਿਯੋ ਅਪੰਗ ਕਰਿਯੋ ॥1॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਹੇ ਅਚੁਤ ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਘਨਾਸ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹਯੋ ਮੋ ਹੋ ਅਨੂਪ! ਹੋ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ! ਹੋ ਅਵਿਨਾਸੀ! ਹੋ ਪਾਪਨਾਸਕ!

ਹੇ ਪੂਰਨ ਹੇ ਸਰਬ ਮੈ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਗੁਣਤਾਸ ॥

ਹੇ ਬਰਵਪਾਪਕ! ਹੇ ਦੂਝਯਨਾਗਕ! ਹੇ ਗੁਣਰ ਭਭਾਰ!

ਹੇ ਸੰਗੀ ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੇ ਨਿਰਗੁਣ ਸਭ ਟੇਕ ॥

ਹੇ ਨਿਰਯਾਰ ਪੁਰੂ! ਹੇ ਨਿਰੰਗ! ਹੇ ਬਨਸੁ ਪੁਾਗੀਯਾ ਬਾਬਾਰ!

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹੇ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਜਾ ਕੈ ਸਦਾ ਬਿਬੇਕ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ! ਹੇ ਗੁਣਰ ਯਯਗ! ਚੋਰ ਪਾਯਰੇ ਬਰਵਾ ਬਿਬੇਕ ਅਯਿ।

ਹੇ ਅਪਰੰਪਰ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਭੀ ਹੋਵਨਹਾਰ ॥

ਹੇ ਅਪਰ ਪੁਰੂ! ਫੂਮੇ ਯਵੇ ਮਖ ਮਯਯੁਧ ਅਯਿ, ਫੂਮੇ ਬਧਾ ਬਯਯੁਧ ਅਯਿ।

ਹੇ ਸੰਤਹ ਕੈ ਸਦਾ ਸੰਗਿ ਨਿਧਾਰਾ ਆਧਾਰ ॥

ਹੇ ਬਯਯਾ ਬਧਾ ਬਯਾਯਕ! ਫੂ ਭ੍ਰੰ ਨਿਰਾਗੁਯਕੁ ਆਗੁਯਕੁ ਧੋਯਕੁ।

ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਹਉ ਦਾਸਰੇ ਮੈ ਨਿਰਗੁਨ ਗੁਨੁ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰ! ਮੂੰ ਚੋਰ ਯੋਰਿਅਾ ਬੇਬਕ ਅਯੋ, ਮੂੰ ਗੁਣਬਿਯਾਨ ਅਯੋ, ਮੋ' ਪਾਯਰੇ ਕੋਯਿ ਗੁਣ ਮਯਯੁਧ ਨਾਯਿ।

ਨਾਨਕ ਦੀਜੈ ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਰਾਖਉ ਹੀਐ ਪਰੇਇ ॥੫੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰਾ ਨਿਯਤ ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਰਾਖੀ ਰੱਖ ਕਰ, (ੴ ਵਾਨ) ਮੂੰ ਨਿਯਤ ਬ੍ਰਹਮਰੇਖੇ ਸ਼ਾਪਨ ਕਰੇ
ਰੱਖਵੇ ॥੫੫॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੁੰਗ ॥

ਗੁਰਦੇਵ ਮਾਤਾ ਗੁਰਦੇਵ ਪਿਤਾ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਪਰਮੇਸੁਰਾ ॥

ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਮਾਤਾ, ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਪਿਤਾ (ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਆਤਮਿਕ ਜਨਮ ਵਾਤਾ ਅਰੇ), ਗੁਰੂ ਮਾਨਿਕ ਪੁਰੁਸ਼ ਰੂਪ ਅਰਥੇ।

ਗੁਰਦੇਵ ਸਖਾ ਅਗਿਆਨ ਭੰਜਨੁ ਗੁਰਦੇਵ ਬੰਧਿਪ ਸਰੋਦਰਾ ॥

ਗੁਰੂ (ਮਾਨਸਿਕ ਮੋਹ) ਅਭਿਜਾਨ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਿੱਖ ਅਰੇ, ਗੁਰੂ ਹੂੰ (ਮੋਹੀ ਹੋਇਆ) ਬੰਧਨਾਂ
ਓ ਭਾਇ ਅਰੇ

ਗੁਰਦੇਵ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਪਦੇਸੈ ਗੁਰਦੇਵ ਮੰਤ੍ਰੁ ਨਿਰੋਧਰਾ ॥

ਗੁਰੂ (ਅਬਲ) ਵਾਤਾ ਅਰੇ ਮਾਤਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਿਕ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਵ, ਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਰੇ ਮਾਤਾ
ਪੁਰੁਸ਼ (ਕੇਵਲ ਵਿਚਾਰ ਆਦਿ) ਅਵਿਗਿਆਨ ਹੋਇਆ ਨਾਹੀ।

ਗੁਰਦੇਵ ਸਾਂਤਿ ਸਤਿ ਬੁਧਿ ਮੂਰਤਿ ਗੁਰਦੇਵ ਪਾਰਸ ਪਰਸ ਪਰਾ ॥

ਗੁਰੂ ਗਾਥੇ ਬਚਾ ਆਉ ਕੂਝਿਰ ਬਰੂਪ ਅਰੇ, ਗੁਰੂ ਅਕ ਅਧਿਕ ਪਾਰਸ ਅਰੇ ਮਾਤਾ ਸੁਖ ਰੇ ਪੁਰਾ
ਭਵਬਾਹਰੀ ਉਛਾਰ ਹੋਇਆ।

ਗੁਰਦੇਵ ਤੀਰਥੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਰੋਵਰੁ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਮਜਨੁ ਅਪਰੰਪਰਾ ॥

ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਚਾਹੀ ਅਵਾ ਅਨੰਤਰ ਬਰੋਹਿਰ ਅਰੇ, ਗੁਰੂ ਜਾਨਰੇ ਸ਼ਾਨ ਕਰਿਲੇ ਸਰਬ ਅਪਾਰ ਪੁਰੁਸ਼
ਬਹਿਰ ਸਿੰਘਾ।

ਗੁਰਦੇਵ ਕਰਤਾ ਸਭਿ ਪਾਪ ਹਰਤਾ ਗੁਰਦੇਵ ਪਤਿਤ ਪਵਿਤ ਕਰਾ ॥

ਗੁਰੂ ਕਰਮੀ ਰੂਪ ਅਰੇ, ਬਹੁ ਪਾਪਕੂ ਦੂਰ ਕਰਿਵਾਲਾ ਅਰੇ, ਗੁਰੂ ਵਿਚਾਰੀ ਲੋਕਕੂ ਪਵਿਤ
ਕਰਿਵਾਲਾ ਅਰੇ

ਗੁਰਦੇਵ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਗੁਰਦੇਵ ਮੰਤ੍ਰੁ ਹਰਿ ਜਪਿ ਉਧਰਾ ॥

ਮੋਹਵੇਰਾ ਜਗਤ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਇਆ ਗੁਰੂ ਆਨੰਦ ਹੂੰ ਪੁਰੁਸ਼ਕ ਮੂਰਤਿ (ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮਿਕ
ਉਪਦੇਸ਼ ਵਾਤਾ) ਅਰੇ। ਗੁਰੂ ਵਾਰਾ ਦੇਵਾਹੋਇਆ ਹਰਿਨਾਮ ਸਭੁ ਜਪਿ (ਬਾਹਰ - ਬਾਹਰੀ
ਵਿਚਾਰੀ ਲੋਕੀ) ਪਾਰ ਕਰਿਯਾ।

ਗੁਰਦੇਵ ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਲਿ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਮ ਮੂੜ ਪਾਪੀ ਜਿਤੁ ਲਗਿ ਤਰਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ, ਆਮ੍ਹ ਜੁ ਗੁਰੂਜੀ ਬਛਾਓ ਫੇਅ, ਯਾਹਾਓਲਰੇ ਆਮੇ ਸ੍ਰੀ ਪਾਪੀ ਭਾਹਾਰ ਬਛਾਓਰੇ
(ਰਹਿ) ਪਾਰ ਹੋਅਯਿਰੂ।

ਗੁਰਦੇਵ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਗੁਰਦੇਵ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨਮਸਕਰਾ ॥੧॥

ਗੁਰੂ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਅਰੇ। ਹੇ ਨਾਨਕ! ਖਰਿਯ ਰੂਪ ਗੁਰੂਜੀ (ਬਦਾ) ਬਖਸ਼ਾ ਕਰਿਯਾ
ਭਰਿਓ। ॥1॥

ਏਹੁ ਸਲੋਕੁ ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਪੜਣਾ ॥

ਏਹੇ ਗ੍ਰੰਥ ਆਰੰਭੁ ਨੇਯ ਗੇਥ ਪਰਿਪਛ ਪਛਿਕਾਜੁ ਹੋਵ।

ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਃ ੫ ॥

ਗਉਠੇ ਬੁਝਾਯੀ ਮਯਲਾ 5 ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਬਲੋਕੁ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਸ਼੍ਵਰ ਏਕ ਅਰਹਿ, ਯਾਹਾਜੁ ਬਦਗੁਰੂਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪਾਯ ਬੁਝ।

ਆਦਿ ਗੁਰਏ ਨਮਹ ॥

ਸ੍ਰੀ ਆਰਿ ਗੁਰੂਜੀ ਪੁਰਾਨ ਕਰੁਅਯਿ।

ਜੁਗਾਦਿ ਗੁਰਏ ਨਮਹ ॥

ਸ੍ਰੀ ਪੁਰਾਨ ਸੁਗਰ ਗੁਰੂਜੀ ਪੁਰਾਨ ਕਰੁਅਯਿ।

ਸਤਿਗੁਰਏ ਨਮਹ ॥

ਸ੍ਰੀ ਬਦਗੁਰੂਜੀ ਪੁਰਾਨ ਕਰੁਅਯਿ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵਏ ਨਮਹ ॥੧॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਦੇਵ ਯਾਹਾ ਗੁਰੂਜੀ ਪੁਰਾਨ ਕਰੁਅਯਿ। ॥1॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅ਷ਟਪਦੀ॥

ਸਿਮਰਉ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵਉ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਾਨ ਬੁਝਾਯ ਕਰ ਆਯ ਏਹਾ ਭਾਰਾ ਬੁਝਾ ਯਾਯਲ ਕਰ।

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਤਨ ਮਾਹਿ ਮਿਟਾਵਉ ॥

ଏਹਿ ਭਨਰੇ ਯਾਹ। ਦੂਝ-ਛੇੜ ਟਾਵ ਚਾਹਾਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ।

ਸਿਮਰਉ ਜਾਸੁ ਬਿਸੁੰਭਰ ਏਕੈ ॥

ਕੇਵਲ, ਏਕ ਯੋਗਤਰ ਪਾਲਨ ਕਭੀ। ਪੁਰੁਸ਼ ਯੋਗਨੂੰ ਝਰਨਾ ਕਰ।

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਅਗਨਤ ਅਨੇਕੈ ॥

ਅਧੰਗੁ ਲੋਕ ਪੁਰੁਸ਼ ਅਨੇਕ ਨਾਮਨੂੰ ਯੋਗ ਕਰੁਣਿ।

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸੁਧਾਖਰ ॥

ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਖਰ ਵਾਲਾ। ਵੇਦ, ਪੁਰਾਣ ਏਵੰ ਸ੍ਰਮੁਠਿ

ਕੀਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਇਕ ਆਖਰ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਰ ਏਕ ਅਖਰਰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਣਿ।

ਕਿਨਕਾ ਏਕ ਜਿਸੁ ਜੀਅ ਬਸਾਵੈ ॥ਤਾ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਗਨੀ ਨ ਆਵੈ ॥

ਯਾਹਾਰ ਸ਼੍ਰਵਣਰ ਰਾਮਨਾਮ ਨਾਮ ਕੀਝੇ ਪਰਿਯਾਏਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾਵ, ਚਾਹਾਰ ਮਹਿਮਾ ਵਯਭ ਕਰਾਯਾਯ
ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿ।

ਕਾਂਖੀ ਏਕੈ ਦਰਸ ਤੁਹਾਰੇ ॥ਨਾਨਕ ਉਨ ਸੰਗਿ ਮੇਹਿ ਉਧਾਰੇ ॥੧॥

(ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼!) ਯੋਭੰ ਮਨੁਸ਼ਧ ਚੋਰ ਵਰ੍ਜਨ ਚਾਹੈ, ਚਾਹਾਰ ਬਯਭਿਰੇ ਰਘੁ ਮੋਭੇ (ਧੰਬਾਰ ਬਾਗਰਰੁ)
ਵਯਾਅ । ॥1॥

ਸੁਖਮਨੀ ਸੁਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮੁ ॥

ਸੁਖਮਨੀ ਪੁਰੁਸ਼ ਸੁਖ ਰੂਪੀ ਅਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਅਭੇ।

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੈ ਮਨਿ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਭਯਨਨਾ ਮਨਰੇ ਯਾਹਾਨਾ ਨਿਵਾਸ ਹੋਯਾਵਾ ॥ਰੂਹ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਗਰਭਿ ਨ ਬਸੈ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਝਰਨਾ ਕਰਿਲੇ ਪੁਰਾਣੀ ਚਰ੍ਭਰੇ ਆਬੇ ਨਾਹਿ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੂਖੁ ਜਮੁ ਨਸੈ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਝਰਨਾ ਕਰਿਲੇ ਦੂਝ ਏਵੰ ਮੁਝੁਪਰ ਭਯ ਨਿਵ੍ਰਭ ਹੋਯਾਵਾ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਾਲੁ ਪਰਹਰੈ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਝਰਨਾ ਕਰਿਲੇ ਕਾਲ ਮਧ ਦੂਰ ਹੋਯਾਵਾ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੁਸਮਨੁ ਟਰੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ਸੁਰਗ ਕਰਿਲੇ ਗਭੁ ਚਲਿ ਯਾਇਆ।

ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਤ ਕਛੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ਸੁਰਗ ਕਰਿਲੇ ਕਿਛਿ ਬਿਘਨੁ ਪਛੇ ਨਾਹੀ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ਸੁਰਗ ਕਰਿਲੇ ਸਦਾ ਰਾਤਿਨਿ ਜਾਗੁ ਰਹਿਯਾ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਭਉ ਨ ਬਿਆਪੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ਸੁਰਗ ਕਰਿਲੇ ਭਯੁ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰੇ ਨਾਹੀ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੁਖੁ ਨ ਸੰਤਾਪੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ਸੁਰਗ ਕਰਿਲੇ ਦੁਖ-ਭੈ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰੇ ਨਾਹੀ।

ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ਸੁਰਗ ਕਰਿਲੇ ਸਭਾ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਆ।

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਨਿਧਿ ਭਰਿਲੇ ਪ੍ਰਾਪਿਓ ਯਾ। ॥੨॥

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਉ ਨਿਧਿ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ਸੁਰਗ ਕਰਿਲੇ ਰਿਧਿ, ਸਿਧਿ ਆਦਿ ਨਹੀ ਧਰਿਯਾ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਤਤੁ ਬੁਧਿ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ਸੁਰਗ ਕਰਿਲੇ ਸਦਾ ਸਾਧ, ਧਿਆਨ, ਧਿਆਨ, ਧਿਆਨ ਆਦਿ ਧਰਿਯਾ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਜਪ ਤਪ ਪੂਜਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ਸੁਰਗ ਕਰਿਲੇ ਜਪ, ਤਪ, ਪੂਜਾ ਆਦਿ ਧਰਿਯਾ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਬਿਨਸੈ ਦੂਜਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ਸੁਰਗ ਕਰਿਲੇ ਬਿਨਸੈ ਦੂਜਾ ਹੋਇਆ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨੀ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ਸੁਰਗ ਕਰਿਲੇ ਤੀਰਥ, ਇਸਨਾਨ ਆਦਿ ਧਰਿਯਾ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦਰਗਹ ਮਾਨੀ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ਸੁਰਗ ਕਰਿਲੇ ਦਰਗਹ, ਮਾਨੀ ਧਰਿਯਾ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਹੋਇ ਸੁ ਭਲਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਚਾਹਾਯੋ ਯਯਾਯੁ ਮਿਠਾ ਭਲੀ ਮਾਨਿਥਾਯ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸੁਫਲ ਫਲਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਸ਼ਯੋ ਯਯਾਯੁ ਮਨੋਰਥ ਬਧਾਯੋ ਹੋਯਯਾਯ।

ਸੇ ਸਿਮਰਹਿ ਜਿਨ ਆਪਿ ਸਿਮਰਾਏ ॥

ਕੇਵਲ ਯੇਹੋ ਯਾਹ ਚਾਹਾਯੋ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਥਾਯੋ, ਯਾਹਾਯੁ ਯੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਸ਼ਰਣ ਕਰਾਯਥਾਯੋ।

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਲਾਗਉ ਪਾਏ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਬੇਹੁੰ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਓ। ਵਾਲਾ ਮਹਾਪੁਰੁਖਾ ਚਰਣ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯਾ। ॥੩॥

ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਸ਼ਰਣ ਬਹੁਠਾਊ ਭਯ ਅਠੇ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਉਧਰੇ ਮੁਚਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯੋ ਅਨੇਕ ਪੁੰਨ ਭਯਾਰ ਹੋਯਾ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯੋ ਚੁੰਬਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸਭ ਕਿਛੁ ਸੁਝੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯੋ ਬਹੁ ਕੀਛੁ ਬੂਝਾ ਪਠਿਯਾ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਨਾਹੀ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯੋ ਮਰਨ ਭਯ ਨਿਵ੍ਰਤ ਹੋਯਾ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯੋ ਅਭਿਲਾਖ ਪੂਰਾ ਹੋਯਾ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਮਨ ਕੀ ਮਲੁ ਜਾਇ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯੋ ਮਨਰ ਮਯਾ ਬਧਾ ਹੋਯਾ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥

ਆਭ ਭਗਵਾਨਾ ਅਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਝੁਝਰੇ ਰਾਹਿਯਾ।

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਬਸਹਿ ਸਾਧ ਕੀ ਰਸਨਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਯਤ ਬਛਾਯੋ ਭਯਾਨੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾ।

ਨਾਨਕ ਜਨ ਕਾ ਦਾਸਨਿ ਦਸਨਾ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥੀ ਭਾਬਰ ਭਾਬ ਅਠੇ ॥੪॥

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਧਨਵੰਤੇ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯੋ ਵਧੇਰੇ ਧਨਵਾਨ ਹੋਯਾ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਪਤਿਵੰਤੇ ॥

ਹਿੰਦ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯਾਵ, ਯੇਹੁ ਵਧਿਐ ਯੁਗੁਤਦਾਰ ਹੋਇਯਾਵ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਨ ॥

ਹਿੰਦ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯਾਵ, ਯੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਦਰਬਾਰਰੇ ਬੀਜੁਤ ਹੋਇਯਾਵ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਧਾਨ ॥

ਹਿੰਦ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯਾਵ, ਯੇ ਯੁਗੁਤਰੇ ਪੁਰਖ ਹੋਇਯਾਵ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸਿ ਬੇਮੁਹਤਾਜੇ ॥

ਹਿੰਦ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯਾਵ, ਯੇ ਕਾਹਾਰ ਆਗ੍ਰਿਭ ਰਹੇ ਨਾਹੀ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸਿ ਸਰਬ ਕੇ ਰਾਜੇ ॥

ਹਿੰਦ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯਾਵ, ਯੇ ਸਬੁਯ ਸੁਭਾਵ ਬੂਝ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਸੁਖਵਾਸੀ ॥

ਹਿੰਦ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯਾਵ, ਯੇ ਸੁਖਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਵ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥

ਹਿੰਦ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯਾਵ, ਯੇ ਅਮਰ ਹੋਇਯਾਵ।

ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਲਾਗੇ ਜਿਨ ਆਪਿ ਦਇਆਲਾ ॥

ਯਾਹਾ ਯੁਗੁਤਰੇ ਯੁਗੁਤ ਦਮਾਨੁ ਹੋਇਯਾਵ, ਕੇਵਲ ਯੇਹੁ ਵਧਿਐ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯਾਵ।

ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੀ ਮੰਗੈ ਰਵਾਲਾ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੈਂ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਕਰਕੇ ਚਰਣ ਪੂਜੇ ਪਾਗੁਅਛੇ ॥੫॥

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ॥

ਹਿੰਦ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯਾਵ, ਯੇ ਪਰੋਪਕਾਰੀ ਬਨਿਯਾਵ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥

ਹਿੰਦ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯਾਵ, ਯਾਹਾ ਪੁਰਿ ਮੈਂ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੀ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਮੁਖ ਸੁਹਾਵੇ ॥

ਹਿੰਦ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯਾਵ, ਯਾਹਾ ਮੁਖ ਅਭਿ ਮੁਖ ਹੋਇਯਾਵ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਸੂਖਿ ਬਿਹਾਰੈ ॥

ਹਿੰਦ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯਾਵ, ਯੇ ਨਿਯੰਤਰ ਸੁਖਪੂਰਵਕ ਅਭਿਵਾਹਿਤ ਕਰੇ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਆਤਮੁ ਜੀਤਾ ॥

ਹਿੰਦ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਆਵ, ਬੇ ਨਿਯਮ ਨਿਯਮ ਭੀਠਿਆਵ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਾ ॥

ਹਿੰਦ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਆਵ, ਚਾਹਾਰ ਯਾਗ-ਆਚਰਣ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇਆਵ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਅਨਦ ਘਨੇਰੇ ॥

ਹਿੰਦ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਆਵ, ਚਾਹਾਰ ਅਨੇਕ ਗੁਣਿ ਓ ਹਰਿ ਭਲਾਇ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਆਵ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਬਸਹਿ ਹਰਿ ਨੇਰੇ ॥

ਹਿੰਦ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਆਵ, ਬੇ ਭਲਾਇ ਨਿਕਰੇਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਆਵ।

ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗਿ ॥

ਬਲਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬੇ ਰਾਇਨਿ ਯਾਗੁ ਰਹਿਆਵ।

ਨਾਨਕ ਸਿਮਰਨੁ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਭਧਾਰ ਭਾਗਿਯੇਰੇ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਆਵ ॥੬॥

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਲੇ ਬਧਿਯ ਕਾਰਿਯ ਬੰਧੁ ਹੋਇਆਵ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਬਹੂ ਨ ਝੂਰੇ ॥

ਹਿੰਦ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਆਵ, ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੇਵੇ ਚਿੰਤਾ-ਕੋਠੀਰੇ ਵਰੇਰੇ ਪਠੇ ਨਾਹੀਂ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਬਾਨੀ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਭਾਗਿ ਮਨੁਬਧ ਭਗਵਾਨਕ ਗੁਣਗੁਣਿ ਵਾਗੀ ਕਰਿਆਵ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਨੀ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਭਾਗਿ ਮਨੁਬਧ ਬਾਹਿਰਿ ਭਾਗਿਯੇਰੇ ਹੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਓਰੇ ਲਾਗ ਹੋਇਆਵ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਨਿਰਚਲ ਆਸਨੁ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਭਾਗਿ ਬੇ ਅਚਲ ਆਸਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਆਵ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸਨੁ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਭਾਗਿ ਮਨੁਬਧਿ ਧ੍ਰੁਵਰੇਰੇ ਕਮਲ ਪੁਛੁਲੀਠ ਹੋਇਆਵ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਅਨਹਦ ਝੁਨਕਾਰ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਭਾਗਿ ਧਿਵਧ ਭਯਨ ਗੁਣਿ ਕਰਿਆਵ।

ਸੁਖ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਨ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰ ॥

ਪੁਰੁਆ ਸ਼ਰਣ ਭਾਰਾ ਬੁਝਰ ਕੋਈਬੇ ਅਛੁ ਨ ਧਰਾਵ ।

ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਜਨ ਜਿਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਮਇਆ ॥

ਯੇਭੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਭਧਰੇ ਪੁਰੁਆ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਇਯਾਵ, ਯੇ ਭਾਵਾਯ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯਾਵ ।

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਜਨ ਸਰਨੀ ਪਇਆ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਕੇਹੂੰ ਭਾਗਯਾਲੀ ਹੈ) ਯੇਹੂੰ ਪੁਰੁਆ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾਯ ਣਿਰਣੀ ਨੇਯਾਵ ॥7॥

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਿ ਭਗਤ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ॥

ਭਗਵਾਨਯ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿ ਭਛ ਧੂਨੀਆਰੇ ਲੋਕਪ੍ਰਿਯ ਹੋਇਯਾਵ ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਲਗਿ ਬੇਦ ਉਪਾਏ ॥

ਭਗਵਾਨਯ ਸ਼ਰਣਰੇ ਹੈ ਬੰਨ੍ਹਿਭਿਤ ਹੋਇਯ ਵੇਦ ਯਥਾਧਿ ਪਾਧੀਕ ਗੁਣ ਰਚਨਾ ਕਰਾਯਾਯਛਿ ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਭਏ ਸਿਧ ਜਤੀ ਦਾਤੇ ॥

ਭਗਵਾਨਯ ਸ਼ਰਣ ਭਾਰਾ ਹੈ ਸਨ੍ਰਿਧ ਬਿਛ, ਰੁਝਾਰੀ ਏਵਾ ਧਾਨਵਾਰ ਵਨੀਯਾਵ ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਨੀਚ ਚਹੁ ਕੁੰਟ ਜਾਤੇ ॥

ਭਗਵਾਨਯ ਸ਼ਰਣ ਭਾਰਾ ਹੈ ਨੀਚ ਧੂਰੁਧ ਚਾਰਿ ਧਿਰਰੇ ਪੁਬਿਛ ਹੋਇਯਛਿ ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਧਾਰੀ ਸਭ ਧਰਨਾ ॥

ਭਗਵਾਨਯ ਸ਼ਰਣ ਹੈ ਬਾਧੂਰੁ ਧਰਿਭੁਕੁ ਪਾਰਣ ਕਰਿਛਿ ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਹਰਿ ਕਾਰਨ ਕਰਨਾ ॥

ਹੇ ਭਿਞਾਬੂ! ਬਾਧਾਰਰ ਕਭੀ ਪਰਧੇਭਰਯੁ ਬਧਾ ਸ਼ਰਣ ਕਰ ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਕੀਓ ਸਗਲ ਅਕਾਰਾ ॥

ਪੁਰੁ ਨਿਭ ਸ਼ਰਣ ਪਾਯ ਬ੍ਰਿਞ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛਭਿ ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਮਹਿ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥

ਯੇਭੈ ਪੁਰੁਆ ਸ਼ਰਣ ਹੋਇਯਾਵ, ਯੇਹੂੰ ਬ੍ਰਾਨਰੇ ਬ੍ਰਯਾ ਨਿਰਯਾਰ ਵਿਧਾਧਾਨ ਧਾਧਾਭਿ ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਇਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨ ਯੇਭੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਸ਼ਰਣਰ ਞਾਨ ਪੁਧਾਨ ਕਰਿਛਭਿ,

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ॥੮॥੧॥

ਗੁਰੁਯ ਸਾਧਧਰੁ ਏਧਰਿ ਵਧਭਿਯੁ ਭਗਵਾਨਯ ਸ਼ਰਣਰ ਧਿਨ ਸਿਨੀਯਾਯਾਵ । ॥8॥1॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਦੀਨ ਦਰਦ ਦੁਖ ਭੰਜਨਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਨਾਥ ਅਨਾਥ ॥

ਹੇ ਵਾਨਰ ਯਜ਼੍ਞਗਾ ਏਵੰ ਦੂਝਗ ਨਾਥ ਕਰਿਵਾ ਕਾਲਾ ਪੁਰੂ। ਹੇ ਪੁਰੋਧਕ ਚਰਮਰੇਰ ਕਪਾਪਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ! ਹੇ ਅਨਾਥਰ ਨਾਥ ਪਰਮਾਤਮਾ!

ਸਰਣਿ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ਆਇਓ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਾਥ ॥੧॥

ਮੂੰ ਚੋਰ ਚਰਚਰੇ ਆਬਿਛਿ, ਆਪਣ ਪੁਰੂ ਮੋਰ (ਨਾਨਕਜੀ) ਬਾਪੁ ਰੇ ਅਛਛਿ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਥ੍ਯਪਦਾ॥

ਜਹ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਮੀਤ ਨ ਭਾਈ ॥

ਯੇਯੋਰੇ ਮਾਭਾ, ਪਿਭਾ, ਪੁੱਤ੍ਰ, ਮਿੱਤ੍ਰ, ਭਾਯ ਕੇਯੋ ਬਾਧੁ ਵਨੇ ਨਾਯੋ,

ਮਨ ਊਹਾ ਨਾਮੁ ਤੇਰੈ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ॥

ਬੇਯੋਰੇ ਯੇ ਮਨ! ਪੁਰੁਯ ਨਾਮ ਭੋਰ ਬਯਾਯਭਾ ਕਰਿਬਾਬਾਯਾ ਅਭੇ।

ਜਹ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਦੁਤ ਜਮ ਦਲੈ ॥

ਯੇਯੋਰੋ ਵਭ ਯਯਾਯਯ ਮਮਧੁਭਰ ਧਯ ਅਯ

ਤਹ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਸੰਗਿ ਤੇਰੈ ਚਲੈ ॥

ਬੇਯੋਰੋ ਭੋਰ ਬਾਧੁਰੇ ਕੇਵਯ ਪੁਰੁਯ ਨਾਮ ਯੋ ਯਾਯਥਾਯ।

ਜਹ ਮੁਸਕਲ ਹੇਵੈ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ॥

ਯੇਯੋਰੋ ਅਧੁਯ ਕਥੁ ਯਾਯਥਾਯ

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮੁ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ਉਧਾਰੀ ॥

ਬੇਯੋਰੋ ਪੁਰੁਯ ਨਾਮ ਧਯਯ ਮਾਭੁਕੇ ਵਯਾਯ ਧਿਯ।

ਅਨਿਕ ਪੁਨਹਚਰਨ ਕਰਤ ਨਹੀ ਤਰੈ ॥

ਅਨੇਯ ਧਾਯੋਯ ਕਾਯੋਯ ਕਰਿ ਮਧ ਮਧੁਥਧ ਧਾਧਰੁ ਵਯੋ ਨਾਯੋ,

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮੁ ਕੋਟਿ ਪਾਪ ਪਰਹਰੈ ॥

ਪੁਰੁਯ ਨਾਮ ਕੋਯੋ ਕੋਯੋ ਧਾਧਰ ਨਾਯ ਕਰਿਧਿਯ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥

ਯੇ ਮੋਰ ਮਨ! ਗੁਰੁਯ ਯਰਯ ਪਭਿ ਪੁਰੁਯ ਨਾਮ ਯਧ।

ਨਾਨਕ ਪਾਵਹੁ ਸੁਖ ਘਨੇਰੇ ॥੧॥

ਯੇ ਨਾਯਯ! (ਨਾਮਰ ਕੁਧਾਰੁ)ਧਧਰਿ ਵਭ ਧੁਯ ਧਾਯਧ। ॥1॥

ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕੇ ਰਾਜਾ ਦੁਖੀਆ ॥

ਬਾਰਾ ਦੂਜੇਆਰੇ ਰਾਜਾ ਹੋਇ ਮਧ ਦੂਝੀ ਰਹਿਯਾ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਹੋਇ ਸੁਖੀਆ ॥

ਕਿਛੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮੁ ਯਪਿਲੇ ਬੁਝੀ ਹੋਇਯਾ।

ਲਾਖ ਕਰੋਰੀ ਬੰਧੁ ਨ ਪਰੈ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯ ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ ਬਝਨਰੇ ਧਰਿਯਾਯ, ਕਿਛੁ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਨਿਸਤਰੈ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮੁ ਯਪਿਲੇ ਬੇ ਮੁਛੁ ਹੋਇਯਾ।

ਅਨਿਕ ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਤਿਖ ਨ ਬੁਝਾਵੈ ॥

ਪਦ-ਵਯਕਤਰੇ ਅਧਯਕ ਯੁਧਿ ਮਨੁਸ਼ਯਰੇ ਚੁਝਾ ਮੇਝਾਯ ਪਾਰੇ ਨਾਹਿ, ਕਿਛੁ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਆਘਾਵੈ ॥

ਯਕੁਰੁਸ਼ ਨਾਮੁ ਬੁਝੀ ਕਰਿਲੇ ਬੇ ਚੁਧੁ ਹੋਇਯਾ।

ਜਿਹ ਮਾਰਗਿ ਇਹੁ ਜਾਤ ਇਕੇਲਾ ॥

ਮੇਯ (ਮਨ) ਮਾਰਗਰੇ ਪੁਰਾਣੀ ਯਕਾ ਯਾਯ,

ਤਹ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੰਗਿ ਹੋਤ ਸੁਹੇਲਾ ॥

ਬੇਯਾਰੇ ਯਕੁਰੁਸ਼ ਨਾਮੁ ਬੁਝੀਯਾਯ ਹੋਇਯਾ।

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਮਨ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ ॥

ਹੇ ਮੇਯ! ਯਨ! ਯਪਰਿ ਨਾਮੁ ਬਧਾ ਬੁਝੀ ਕਰ,

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਈਐ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੁਸ਼ ਯਰਗਰੇ ਨਾਮ-ਬੁਝੀ ਕਰਿਲੇ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪੁਰਾਣੀ ਹੋਇਯਾ 2

ਛੂਟਤ ਨਹੀ ਕੋਟਿ ਲਖ ਬਾਹੀ ॥

ਮੇਯੋ ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ ਯਾਯ ਯਾਯ ਮਨੁਸ਼ਯਰੇ ਮੁਛੁ ਹੋਇਯਾਰੇ ਨਾਹਿ,

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਤਹ ਪਾਰਿ ਪਰਾਹੀ ॥

ਬੇਠਾਹੇ ਨਾਮ ਸੁਰਗ ਕਰਿਲੇ ਨਰੂਖੁ ਭਯਾਰ ਹੋਇਆ ॥

ਅਨਿਕ ਬਿਘਨ ਜਹ ਆਇ ਸੰਘਾਰੈ ॥

ਮੋਭੋ ਅਨੇਕ ਚਿੰਨ੍ਹ ਆਇ ਨਰੂਖੁ ਨਝ ਕਰਿਯਾ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਤਤਕਾਲ ਉਧਾਰੈ ॥

ਬੇਠੋ ਪੁਰੁਖ ਨਾਮ ਚਕਾਲ ਚਾਹਾਰ ਰਖਾ ਕਰਿਯਾ ॥

ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਜਨਮੈ ਮਰਿ ਜਾਮ ॥

ਮੋਭੋ ਬਯਭਿ ਅਨੇਕ ਮੋਹਿਰੇ ਯਭੁ ਹੋਇ ਮਰਿਯਾ ॥

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਪਾਵੈ ਬਿਸ੍ਵਾਮ ॥

ਬੇਠਾਹੇ ਪੁਰੁਖ ਨਾਮ ਯਹ ਕਰਿਲੇ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯੋ ॥

ਹਉ ਮੈਲਾ ਮਲੁ ਕਬਹੁ ਨ ਧੋਵੈ ॥

ਅਘਾਧਾਰੇ ਮਯਲਾ ਹੋਇਯੁ ਪ੍ਰਾਗੈ ਕੇਵੇ ਮਧ ਮਯਲਾ ਧੋਇਯਾਹੇ ਨਾਉਂ,

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਕੋਟਿ ਪਾਪ ਖੋਵੈ ॥

ਪਰਭੁ, ਯੋਗੁਖ ਨਾਮ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਪਾਪੁ ਨਾਗ ਕਰਿਯੋ ॥

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਰੰਗਿ ॥

ਹੋ ਮੋਹਾਰ ਮਨ! ਯੋਗੁਖ ਆਪਰਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰ੍ਵਕ ਸੁਰਗ ਕਰ

ਨਾਨਕ ਪਾਈਐ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥੩॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯੋਗੁਖ ਨਾਮ ਬਯਭਿ ਬਯਭਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਯਾ ॥ 3

ਜਿਹ ਮਾਰਗ ਕੇ ਗਨੇ ਜਾਹਿ ਨ ਕੋਸਾ ॥

ਮੋਭੋ ਯਾਗਨ ਰੂਪੀ ਮਾਰਗਿ ਪੂਰ੍ਵਾ ਗਾ ਮਾਇਯਾਰਿਕ ਨਾਉਂ,

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਉਹਾ ਸੰਗਿ ਤੇਸਾ ॥

ਘੋਰਘੋਰ ਨਾਮ ਬੇਘੋਰ ਚੋਰ ਧੂਝਿ ਹੋਵ

ਜਿਹ ਪੈਡੈ ਮਹਾ ਅੰਧ ਗੁਬਾਰਾ ॥

ਘੋਰਘੋਰ ਨਾਮ ਬੇਘੋਰ ਅਭਿਯੋਗ ਅਭਿ,

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸੰਗਿ ਉਜੀਆਰਾ ॥

ਬੇਘੋਰ ਘੋਰਘੋਰ ਨਾਮ ਚੋਰ ਬਾਟੁਰੇ ਪੁਕਾਰੇ ਹੋਵ

ਜਹਾ ਪੰਥਿ ਤੇਰਾ ਕੇ ਨ ਸਿਵਾਨੂ ॥

ਘੋਰਘੋਰ ਨਾਮ ਬੇਘੋਰ ਕੇਹੀ ਜਾਗਤਿ ਨਾਹੀ,

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਤਹ ਨਾਲਿ ਪਛਾਨੂ ॥

ਬੇਘੋਰ ਘੋਰਘੋਰ ਨਾਮ ਚੋਰ ਬਾਟੁਰੇ ਜਾਗਿਰਾ ਬਾਲਾ ਹੋਵ

ਜਹ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਤਪਤਿ ਬਹੁ ਘਾਮ ॥

ਘੋਰਘੋਰ ਅਭਿਯੋਗ ਅਭਿਯੋਗ ਚੋਰ ਅਭਿਯੋਗ ਚੋਰ ਘਾਮ,

ਤਹ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਤੁਮ ਉਪਰਿ ਛਾਮ ॥

ਬੇਘੋਰ ਘੋਰਘੋਰ ਨਾਮ ਚੋਰ ਛਾਮ ਹੋਵ

ਜਹਾ ਤ੍ਰਿਖਾ ਮਨ ਤੁਝੁ ਆਕਰਥੈ ॥

ਹੋ ਪੁਰਾਣ! ਘੋਰਘੋਰ ਨਾਮ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ,

ਤਹ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਰਥੈ ॥੪॥

ਬੇਘੋਰ ਹੋ ਨਾਨਕ! ਘੋਰਘੋਰ ਨਾਮ ਚੋਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਰਥੈ 4

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਬਰਤਨਿ ਨਾਮੁ ॥

ਘੋਰਘੋਰ ਨਾਮ ਅਭਿਯੋਗ ਚੋਰ ਬਾਟੁਰੇ ਬਾਟੁਰੇ ਅਭਿਯੋਗ

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੈ ਮਨਿ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ॥

ਘੋਰਘੋਰ ਨਾਮ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਮਨੁ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਦਾਸ ਕੀ ਓਟ ॥

ਛੇੜ੍ਹਾ ਨਾਮ ਚਾਹਾਯਾ ਬੇਵਕਰ ਬਾਹਾਰਾ ਅਚੇ

ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਉਧਰੇ ਜਨ ਕੋਟਿ ॥

ਛੇੜ੍ਹਾ ਨਾਮ ਖਾਰਾ ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ ਪੁਰਾਣਾ ਕਲਪਾਣ ਹੋਯਾ

ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਰਤ ਸੰਤ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਬਲ੍ਹਾਨ ਧੰਨਰਾਓ ਬਰਿਯਾ ਮਗਾਗਾਨ ਕਰਿਯਾ

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਉਖਧੁ ਸਾਧ ਕਮਾਤਿ ॥

ਬਲ੍ਹਾ ਬਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਨਾਮ ਨਿਯੋਗ ਭੀਖ ਪੂਰੇ ਭਯੋਗ ਕਰਿਯਾ

ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਛੇੜ੍ਹਾ ਨਾਮ ਛੇੜ੍ਹਾ ਬੇਵਕਰ ਖਾਯਾ ਅਚੇ

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਜਨ ਕੀਨੇ ਦਾਨ ॥

ਪਰਾਬ੍ਰਹਮ ਚਾਹਾਯਾ ਏਹਿ ਧਾਨ ਦੇਯਾ

ਮਨ ਤਨ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਰੰਗ ਏਕੈ ॥

ਮਿਥਾ ਮਨ ਓ ਚਨਰੇ ਛੇੜ੍ਹਾ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਰਯਾਨ ਹੋਯਾ,

ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੈ ਬਿਰਤਿ ਬਿਬੇਕੈ ॥੫॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬੇਹਿ ਧਾਰੇ ਕੂਝੇ ਯਾਨ ਬਾਲਾ ਹੋਯਾ 5

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕਉ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ॥

ਭਗਵਾਨ ਨਾਮ ਹੂੰ ਭਯੋ ਪਾਯੋ ਮੁਕਿਤ ਬਾਪਨ ਅਚੇ

ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਜਨ ਕਉ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭੁਗਤਿ ॥

ਭਗਵਾਨ ਭਯੋ ਚਾਹਾਰ ਨਾਮ-ਭੋਯਨਰੇ ਚੁਧੁ ਹੋਯਾ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕਾ ਰੂਪ ਰੰਗੁ ॥

ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਨਾਮ ਚਾਹਾਨਾ ਭਭਰ ਬੋਧਿਯੰ ॥ ੴ ॥ ਅਰੇ

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਕਬ ਪਰੈ ਨ ਭੰਗੁ ॥

ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਨਾਮ ਯਹ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਸ਼ਖੁ ਕੇਵੇ ਬਾਘਾ ਪਠੇ ਨਾਹਿ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਨਾਮ ਚਾਹਾਨਾ ਭਭਰ ਮਾਨ-ਪੁਰਿਸ਼ਾ ਅਰੇ

ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਜਨ ਸੇਭਾ ਪਾਈ ॥

ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਨਾਮ ਧਾਰਾ ਚਾਹਾਨਾ ਭਭਰੂ ਦੂਨਿਆਰੇ ਗੋਭਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋ ਯਾਵ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕਉ ਭੋਗ ਜੋਗ ॥

ਭਗਵਾਨਯ ਨਾਮ ਹੁੰ ਭਯੋ ਪਾਯੋ ਯੋਗ, ਬਾਧਨ ਐਵੰ ਗ੍ਰਹਣਿਰ ਮਾਯਾ-ਭੋਗ ਅਠੇ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ਬਿਓਗੁ ॥

ਭਗਵਾਨਯ ਨਾਮਰ ਯਧ ਕਰਿਲੇ ਠਾਢਾਕੂ ਕੀਓਬਿ ਧੂਝਯ ਕੋਯੋ ਧੂਧਨਾਢੁੰ।

ਜਨੁ ਰਾਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥

ਭਗਵਾਨਯ ਭਯੋ ਠਾਢਾਯ ਨਾਮਰ ਬੇਬਾਰੇ ਢੁੰ ਮਗੁ ਰਹਿਥਾਏ।

ਨਾਨਕ ਪੁਜੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇਵਾ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਭਯੋ ਬਰਬਾ) ਧੁਯੋ ਫੇਬ ਧਰਮੇਗੁਰਯ ਢੁੰ ਧੂਯਾ ਕਰਿਥਾਢੁ ॥6॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਮਾਲੁ ਖਜੀਨਾ ॥

ਹਰਿ-ਧਰਮੇਗੁਰਯ ਨਾਮ ਭਯੋ ਪਾਯੋ ਧਨਰ ਭਯੋਰ ਅਠੇ।

ਹਰਿ ਧਨੁ ਜਨ ਕਉ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭਿ ਦੀਨਾ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੂਧਾ ਧਨ ਧੁਯੋ ਬ੍ਰਯੰ ਨਿਯ ਭਯੋਕੂ ਫੇਯਯਢੁ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਓਟ ਸਤਾਣੀ ॥

ਹਰਿ-ਧਰਮੇਗੁਰਯ ਨਾਮ ਠਾਢਾਯ ਭਯੋ ਪਾਯੋ ਬਗਯ ਬਾਢਾਰਾ ਅਠੇ।

ਹਰਿ ਪ੍ਰਤਾਪਿ ਜਨ ਅਵਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥

ਹਰਿਯ ਧੁਧਾਧਰੂ ਭਯੋਯਨ ਅਧਧ ਕਾਢਾਕੂ ਯਾਗਢੁ ਨਾਢੁੰ।

ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਜਨ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਾਤੇ ॥

ਬਰਬਾ, ਧੁਯੋਯ ਭਯੋ ਹਰਿ-ਰਬਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਥਾਏ।

ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਨਾਮ ਰਸ ਮਾਤੇ ॥

ਗੁਧਧ ਬਮਾਧੁਰੇ ਲਾਨ ਹੋਯਯ ਬੇਬ ਨਾਮ-ਰਬਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਥਾਏ।

ਆਠ ਪਹਰ ਜਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੈ ॥

ਭਯੋ ਫਿਨਰ ਅਠ ਧਹਰ ਹਰਿ-ਧਰਮੇਗੁਰਯ ਨਾਮਰ ਢੁੰ ਯਧ ਕਰਿਥਾਏ।

ਹਰਿ ਕਾ ਭਗਤੁ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀ ਛਪੈ ॥

ਹਰਿਯ ਭਯੋ ਧੂਧਿਥਾਰੇ ਲੋਕਧੁਯ ਹੋਯਯਧਾਏ, ਲੂਠਿ ਰਹੇ ਨਾਢੁੰ।

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਬਹੁ ਕਰੇ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਭਯੋ ਅਨੇਕਯੋਗ ਮੋਖ ਪੁਕਾਰ ਕਰਿਯਾਵ।

ਨਾਨਕ ਜਨ ਸੰਗਿ ਕੇਤੇ ਤਰੇ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਯੋ ਸਭਾਭਿਰੇ ਅਨੇਕ ਭਵਸਾਗਰਨੂੰ ਪਾਰ ਹੋਯੋਯੋਗ ॥7॥

ਪਾਰਜਾਤੁ ਇਹੁ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ॥

ਹਰਿਯੋਗ ਨਾਮ ਹੂੰ ਪਾਯੋ ਕੁਝ ਅਰੇ।

ਕਾਮਧੇਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਮ ॥

ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਯੋਗ ਨਾਮਰੇ ਸੰਗੋਗਾਨ ਕਰਿਯੋ ਹੂੰ ਕਾਮਧੇਨੂ ਅਰੇ।

ਸਭ ਤੇ ਉਤਮ ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ॥

ਹਰਿਯੋਗ ਕਥਾ ਸਬੂਤਾਨੂੰ ਭਯੋਗ ਅਰੇ।

ਨਾਮੁ ਸੁਨਤ ਦਰਦ ਦੁਖ ਲਥਾ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਨਾਮ ਗੁਣਿਯੋਗ ਦੁਖਰੇ ਸੰਗਿਯੋਗ ਦੂਰ ਹੋਯੋਗਯੋਗ।

ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਸੰਤ ਰਿਦ ਵਸੈ ॥

ਨਾਮਰੇ ਸੰਗਿਯੋਗ ਸੰਗਿਯੋਗ ਸੁਖਯੋਗ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯੋਗ।

ਸੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪਿ ਦੁਰਤੁ ਸਭੁ ਨਸੈ ॥

ਸੰਗਿਯੋਗ ਭਯੋਗ ਪੁਕਾਰੇ ਭਾਗੇ ਸੰਗਿਯੋਗ ਪਾਯੋਗ ਹੋਯੋਗਯੋਗ।

ਸੰਤ ਕਾ ਸੰਗੁ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ ॥

ਸੰਗਿਯੋਗ ਸਭਾਭਿਰੇ ਸੰਗਿਯੋਗ ਪੁਕਾਰੇ ਹੋਯੋਗਯੋਗ।

ਸੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥

ਸੰਗਿਯੋਗ ਸੇਵਾਨੂੰ ਨਾਮ-ਸੰਗਿਯੋਗ ਕਰਿਯੋਗਯੋਗ।

ਨਾਮ ਤੁਲਿ ਕਛੁ ਅਵਰੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਭਯੋਗ ਨਾਮ ਭਯੋਗ ਅਯੋਗ ਕੇਹੂੰ ਨਾਹੀਯੋਗ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਾਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥੮॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕੇਹੂੰ ਭਯੋਗ ਗੁਰਮੁਖੀ ਹੂੰ ਨਾਮ ਪੁਕਾਰੇ ਕਰਿਯੋਗਯੋਗ ॥8॥2॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਗਯੋਗ ॥

ਬਹੁ ਸਾਸਤ੍ਰੁ ਬਹੁ ਸਿਮ੍ਰਿਤੀ ਪੇਖੇ ਸਰਬ ਢਢੇਲਿ ॥

ਬਹੁਤ ਗਾਥਾ ਉ ਸ੍ਰਮੁਠਿ ਵੇਖੁਣਿ ਆਯੋ ਬੇਘੇ ਬਹੁਕੁ ਭਲ ਭਾਵਰੇ ਬਖਾਨ ਕਰਿਣਿ,

ਪੂਜਸਿ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਹਰੇ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਅਮੋਲ ॥੧॥

ਕਿਛੁ, ਭਾਖਾ ਯੋਗੁਰਾਜਾ ਬਧਕਸ਼ ਕਰਿਪਾਰੇ ਨਾਹਿ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਖਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾਜਾ ਨਾਮ ਅਮੂਲੁ
ਅਰੇ। ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅ਷ਟਪਦੀ ॥

ਜਾਪ ਤਾਪ ਗਿਆਨ ਸਭਿ ਧਿਆਨ ॥

ਯੋਗ, ਚਰਿਤ੍ਰ, ਬਧਕਸ਼ ਯੋਗਿ ਆਪੋ ਧਾਨ,

ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰੁ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਵਖਿਆਨ ॥

ਛਾਤ ਗਾਥਾ ਗੁਣ ਆਪੋ ਸ੍ਰਮੁਠਿਰ ਬਧੁਨਾ,

ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ ਕਰਮ ਧੂਮ ਕਿਰਿਆ ॥

ਯੋਗਿ ਬਾਧਨ ਆਪੋ ਧਾਰਮਿਕ ਕਰਮ-ਕਾਠ ਕਾਰਿਧਾ,

ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਬਨ ਮਧੇ ਫਿਰਿਆ ॥

ਪੁਰੋਖਕ ਬਹੁਕੁ ਚਪਾਗ ਕਰਿਵਾ ਆਪੋ ਯੋਗਿਯਾਰੇ ਕੂਲਿਵਾ।

ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਏ ਬਹੁ ਜਤਨਾ ॥

ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰਿਰ ਬਹੁਤ ਯਤਨ ਕਰਿ

ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਹੋਮੇ ਬਹੁ ਰਤਨਾ ॥

ਧਾਨ-ਪ੍ਰਾਣ, ਹੋਮਾ ਯੋਗ ਆਪੋ ਆਧਾਰਿਕ ਧਾਨ ਕਰਿਵਾ,

ਸਰੀਰੁ ਕਟਾਇ ਹੋਮੈ ਕਰਿ ਰਾਤੀ ॥

ਗਰੀਰਕੁ ਛੋਟਾ ਛੋਟਾ ਕੂਠਾਰੇ ਕਾਠਿਵਾ ਆਪੋ ਭਾਖਾਕੁ ਅਗ੍ਨਿਰੇ ਆਸ੍ਰੁਠਿ ਵੇਵਾ,

ਵਰਤ ਨੇਮ ਕਰੈ ਬਹੁ ਭਾਤੀ ॥

ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰਿਰ ਕੁਠ ਆਪੋ ਨਿਯਮ ਪਾਲਨ ਕਰਿਵਾ,

ਨਹੀ ਤੁਲਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬੀਚਾਰ ॥

ਕਿਛੁ, ਆਖਾ ਬਹੁ ਰਾਮਾਜਾ ਨਾਮਰ ਆਰਾਧਨਾ ਭੂਲੁ ਕੂਢੈ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ ਇਕ ਬਾਰ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹੀ ਨਾਮ ਏਕ ਥਾਰ ਹੂੰ ਗੁਰੂਯੋ ਗੰਗੇਰੇ ਯੋਗ ਯਾਯ ॥1॥

ਨਉ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਫਿਰੈ ਚਿਰੁ ਜੀਵੈ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯ ਪ੍ਰਭੂਵਾਰ ਨਥ ਗੰਗੇਰੇ ਯੁਗਲ ਕਰੂ, ਧਾਰੀ ਵਰ੍ਹੇ ਪਰਿਪਕੁ ਵਝੈ ਰਬੂ,

ਮਹਾ ਉਦਾਸੁ ਤਪੀਸਰੁ ਥੀਵੈ ॥

ਏ ਮਹਾ ਨਿਰੰਗ ਏਵੰ ਚਪੜਾ ਹੋਯ ਆਯ

ਅਗਨਿ ਮਾਹਿ ਹੋਮਤ ਪਰਾਨ ॥

ਨਿਯ ਗੰਗੇਰੇ ਅਗਨੇਰੇ ਹੋਮਾ ਕਰਿਦੇਯ,

ਕਨਿਕ ਅਸ੍ਰੁ ਹੈਵਰ ਭੂਮਿ ਦਾਨ ॥

ਏ ਬੂਝਾ, ਘੋਰਾ ਏਵੰ ਭੂਮਿ ਧਾਨ ਕਰੂ,

ਨਿਉਲੀ ਕਰਮ ਕਰੈ ਬਹੁ ਆਸਨ ॥

ਏ ਅਭੁਤ ਬਧਾ ਆਯ ਵਝੂਤ ਬਾਰਾ ਮੋਗਾਬਾਨ ਕਰੂ,

ਜੈਨ ਮਾਰਗ ਸੰਜਮ ਅਤਿ ਸਾਧਨ ॥

ਏ ਮੋਨੇਰੇ ਮਾਰਗੇਰੇ ਚਾਲਿ ਅਧਯਯ ਕਰਿਨ ਬਾਧਨ ਚਥਾ ਚਪਬਧਾ ਕਰੂ,

ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਕਰਿ ਸਰੀਰੁ ਕਟਾਵੈ ॥

ਗੰਗੇਰੇਰੇ ਛੋਰਾ ਛੋਰਾ ਰੂਕੂਠਾਏਰੇ ਕਾਰੂ,

ਤਉ ਭੀ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਨ ਜਾਵੈ ॥

ਚਥਾਧਿ, ਚਾਹਾਰ ਅਯਯਾਰੇਰੇ ਮਯਲਾ ਧੂਰ ਬੂਝਾਯਾਯਾ।

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਸਮਸਰਿ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ॥

ਯਗਵਾਨਯ ਨਾਮਰੇ ਬਧਕਯ ਕੋਯਿਯੇ ਵਝੂ ਨਾਯਾਯਾ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਗਤਿ ਪਾਹਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਯੋ ਮਾਧਮਰੂ ਯਗਵਾਨਯ ਨਾਮਰੇ ਯੋਗ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਸ਼ਯਕੂ ਮੁਕ੍ਤਿ ਮਿਲਿਯਾਯ ॥2॥

ਮਨ ਕਾਮਨਾ ਤੀਰਥ ਦੇਹ ਛੁਟੈ ॥

ਕਿਯੇ ਲੋਕਯ ਮਨੋਕਯਨਾ ਥਾਯ ਮੋ ਕੋਯਿਯੇ ਚਾਥੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੇਰੇ ਗੰਗੇਰੇ ਚਾਯਾ ਕਰਿਵੇ

ਗਰਬੁ ਗੁਮਾਨੁ ਨ ਮਨ ਤੇ ਹੁਟੈ ॥

ਪਰਭੂ, ਚਥਾਧਿ, ਮਨੁਸ਼ਯਰੇ ਅਯਾਕਾਰ ਏਵੰ ਅਯਿਯਾਨ ਮਨਰੂ ਧੂਰ ਬੂਝਾਯਾਯਾ।

ਸੋਚ ਕਰੈ ਦਿਨਸੁ ਅਰੁ ਰਾਤਿ ॥

ਮਨੁਬਖਸ਼ਿ ਫਿਰਿ ਰਾਤਿ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕਰਿਯਾਯੁ ॥

ਮਨ ਕੀ ਮੈਲੁ ਨ ਤਨ ਤੇ ਜਾਤਿ ॥

ਪਰਭੂ, ਮਨਰ ਮਯਾਨਾ ਭਾਵਾਰ ਚਰਮਰੂ ਧੂਰ ਖੂਬਨਾਹਿ ॥

ਇਸੁ ਦੇਹੀ ਕਉ ਬਹੁ ਸਾਧਨਾ ਕਰੈ ॥

ਮਨੁਬਖਸ਼ਿ ਨਿਯ ਚਰਮਰੂਰੇ ਵਖੂਭ ਬਾਧਨ-ਬਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾਯੁ,

ਮਨ ਤੇ ਕਬਹੂ ਨ ਬਿਖਿਆ ਟਰੈ ॥

ਭਯਾਪਿ ਮਾਯਾਰ ਮਯਾ ਵਿਕਾਰ ਭਾਵਾਰ ਮਨਕੂ ਭਯਾਗ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ॥

ਜਲਿ ਧੋਵੈ ਬਹੁ ਦੇਹ ਅਨੀਤਿ ॥

ਮਨੁਬਖਸ਼ਿ ਐਵੇ ਨਿਯਰ ਚਰਮਰੂਰੇ ਕੇਭੇ ਧਰਿ ਪਾਥਿਰੇ ਬਧਾ ਕਰੁਯਾਯੁ,

ਸੁਧ ਕਹਾ ਹੋਇ ਕਾਚੀ ਭੀਤਿ ॥

ਭਾਵਾਵੇਲੇ ਮਧ (ਐਵੇ ਚਰਮਰੂ ਰੂਪੀ) ਕਯਾ ਵਿਕਾਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਯਾਯਾਯਿਕ?

ਮਨ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਮਨ! ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕਾ ਨਾਮਰ ਮਹਿਮਾ ਵਖੂਭ ਯਯ ਅਭੇ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਉਧਰੇ ਪਤਿਤ ਬਹੁ ਮੂਚ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਧਾਰਾ ਵਖੂਭ ਪਾਪੀ ਮੁਕੁ ਹੋਯਾਯਾਯਿ ॥੩॥

ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਣਪੁ ਜਮ ਕਾ ਭਉ ਬਿਆਪੈ ॥

ਅਖੁਕ ਚਤੁਰਤਾ ਕਾਰਗਰੂ ਮਨੁਬਖਸ਼ਿਕੂ ਮੁਕੁਧਰ ਯਯ ਗੁਰਾ ਕਰਿਯਾਯਾ ॥

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨ ਨਾ ਧ੍ਰਾਪੈ ॥

ਅਨੇਕ ਯਤਨ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵਾਰਾ ਚੁੰਬਾਰ ਅਗ੍ਰਿ ਲਿਭੇ ਨਾਹੀਂ।

ਭੇਖ ਅਨੇਕ ਅਗਨਿ ਨਹੀ ਬੁਝੈ ॥

ਅਨੇਕ ਧਾਰਮਿਕ ਵੇਗ ਵਧਿਆਲੇ ਚੁੰਬਾਰ ਅਗ੍ਰਿ ਲਿਭੇ ਨਾਹੀਂ।

ਕੋਟਿ ਉਪਾਵ ਦਰਗਹ ਨਹੀ ਸਿਝੈ ॥

ੴ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਭਧਾਯ ਵਾਰਾ ਸਨੁਖ ਪੁਰਖ ਵਰਵਾਰੇ ਮੁਛ ਬੁਝਾਨਾਹੀਂ।

ਛੂਟਸਿ ਨਾਹੀ ਉਭ ਪਇਆਲਿ ॥

ਬੇ ਆਕਾਸ਼ਕੁ ਯਾਭ ਕਿੰਨਾ ਪਾਠਾਨਕੁ ਯਾਭ, ਚਾਹਾਰ ਮੁਛ ਬੁਝਾਨਾਹੀਂ,

ਮੋਹਿ ਬਿਆਪਹਿ ਮਾਇਆ ਜਾਲਿ ॥

ਮੋਹਿ ਵਧਿ ਮੋਹਾਰ ਕਾਰਣਨੁ ਮਾਯਾਰ ਜਾਲਰੇ ਫਾਇਆ।

ਅਵਰ ਕਰਤੂਤਿ ਸਗਲੀ ਜਮੁ ਡਾਨੈ ॥

ਸਨੁਖਾਰ ਅਨੰਤ ਬਹੁ ਚੋਖਾ ਪਾਠਿ ਮਨਰਾਜ ਚਾਹਾਕੁ ਵਛ ਵੇਯਾਇ।

ਗੋਵਿੰਦ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਮਾਨੈ ॥

ਕਿੰਨੁ, ਗੋਵਿੰਦ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਮਨੁ ਭਿਲੇ ਮਾਨੁ ਆਧਿ ਕਰੇ ਨਾਹੀਂ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥

ਭਗਵਾਨਕਾ ਨਾਮ ਯਦ ਕਰਿਲੇ ਬਹੁ ਪੁਕਾਰ ਧੁੰਧ ਧੂਰ ਹੋਯਾਇ।

ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥੪॥

ਨਾਨਕ ਬੁਝਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਏਹਾ ਬੋਲਿਆਹੁ ॥੪॥

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਜੇ ਕੇ ਮਾਰੈ ॥

ਮਧਿ ਜੋਗਿ ਬੰਧਨ ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਧਨ, ਅਧ, ਕਾਮ, ਮੋਖਰ ਅਭਿਲਾਖ ਹੋਯਾਇ।

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਲਾਰੈ ॥

ਚਾਹੇਯੋ ਚਾਹਾਕੁ ਬਛਯਨਕਾ ਬੇਬਾਰੇ ਲਾਗਿਯਾ ਭਰਿਯ।

ਜੇ ਕੇ ਆਪੁਨਾ ਦੁਖੁ ਮਿਟਾਵੈ ॥

ਮਧਿ ਜੋਗਿ ਬੰਧਨ ਨਿਯ ਧੁੰਧ ਧੂਰ ਕਰਿਯਾਕੁ ਚਾਹੇ, ਚਾਹੇਯੋ

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸਦ ਗਾਵੈ ॥

ਭਾਵਾਨੁ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੁ ਕਰੇ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਿ ਨਾਮੁ ਬਰਦਾਸ਼ੁ ਸ੍ਰਾਵਣੁ ਕਰਿਓ। ਭਰਿਓ।

ਜੇ ਕੋ ਅਪੁਨੀ ਸੇਭਾ ਲੋਚੈ ॥

ਮਹਿ ਕੋਈਐ ਵਧੀਐ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੁ ਚਾਹੁੰਘਾਵੈ, ਭਾਵਾਹੁਣੈ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਇਹ ਹਉਮੈ ਛੋਰੈ ॥

ਏਹ ਬੁਝੈ ਬਿਛੋਰੈ ਰਹੈ ਏਹਿ ਅਹੰਕਾਰੁ ਭਯਾਨੁ ਕਰੈ।

ਜੇ ਕੋ ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਡਰੈ ॥

ਮਹਿ ਕੋਈਐ ਵਧੀਐ ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਦੁਖੁ ਭਰਿਆਵੈ,

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਸਰਨੀ ਪਰੈ ॥

ਭਾਵਾਹੁਣੈ ਭਾਵਾਨੁ ਬੁਝੈਐ ਸਰਣੁ ਨੇਹਾ ਭਰਿਓ।

ਜਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸ ਪਿਆਸਾ ॥

ਮਹਿ ਕੋਈਐ ਵਧੀਐ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਰਸਨੁ ਭੀਖੁ ਲਾਇਐ ਥਾਵੈ,

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਸਾ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੈਂ ਭਾਵਾਨੁ ਪੁਰਿ ਬਧਾ ਬਧਿਓ ਥਾਵੈ ॥੫॥

ਸਗਲ ਪੁਰਖ ਮਹਿ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਧਾਨੁ ॥

ਬਹੁ ਪੁਰਖੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਏਹਿ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਧਾਨੁ ਅਰੇ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਾ ਕਾ ਮਿਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਬਿਛੋਰੈ ਰਹੈ ਮੇਭੈ ਪੁਰਖੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਧੂਰੁ ਹੋਇਐ।

ਆਪਸ ਕਉ ਜੇ ਜਾਣੈ ਨੀਚਾ ॥

ਮੇਭੈ ਪੁਰਖੁ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੁ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੁ ਭਾਵਿਐ,

ਸੇਊ ਗਨੀਐ ਸਭ ਤੇ ਉਚਾ ॥

ਏਹ ਬਹੁਠਾ ਭਲੁ(ਭਲੁ) ਰੂਪੁ।

ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਹੋਇ ਸਗਲ ਕੀ ਰੀਨਾ ॥

ਮੇਭੈ ਪੁਰਖੁ ਮਨੁ ਬਹੁ ਚਰਣੁ ਧੂਰੁ ਬਧਿਐ,

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਿਨਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਚੀਨਾ ॥

ਏਹ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਿ ਨਾਮੁ ਪੁਰਾਣੁ ਸ੍ਰਵਣੁ ਕਰਿਓ।

ਮਨ ਅਪੁਨੇ ਤੇ ਬੁਰਾ ਮਿਟਾਨਾ ॥

ਹੋਵੇ ਨਿਯੰਤਰ ਮਨ ਦੂਰ ਕਰੇਏਏ,

ਪੇਖੈ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਾਜਨਾ ॥

ਬੇ ਬਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਨਿਯੰਤਰ ਹੋਏ ਭਾਵੇਏਏ।

ਸੂਖ ਦੂਖ ਜਨ ਸਮ ਦ੍ਰਿਸਟੇਤਾ ॥

ਹੋ ਜਾਨਕ! ਮੇਭੈ ਪ੍ਰਭੂ ਬ੍ਰਹਮ ਦੁਖਦੁਖ ਏਕ ਭਲੇ ਦੇਖੇਏਏ,

ਨਾਨਕ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਨਹੀ ਲੇਖਾ ॥੬॥

ਬੇ ਪਾਪ ਪ੍ਰਭੂ ਠਾਹੁ ਨਿਯੰਤਰ ਰਹੇਏਏ ॥੬॥

ਨਿਰਧਨ ਕਉ ਧਨੁ ਤੇਰੇ ਨਾਉ ॥

ਹੋ ਜਾਤ! ਨਿਧਨ ਪਾਏ ਚੋਰ ਨਾਮ ਹੂੰ ਖਨ-ਬੋਯੋਏਏ ਅਚੇ।

ਨਿਥਾਵੇ ਕਉ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਥਾਉ ॥

ਨਿਰਾਗ੍ਰਿਹ ਚੋਰ ਨਾਮ ਹੂੰ ਆਗ੍ਰਿਹ ਅਚੇ।

ਨਿਮਾਨੇ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਮਾਨੁ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ! ਨਿਰਾਦਰ ਭੁਭ ਆਦਰ ਅਰੁ।

ਸਗਲ ਘਟਾ ਕਉ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ ॥

ਭੁਭ ਹੂੰ ਬਸਤ੍ਰ ਪ੍ਰਾਣੀਯੁ ਧਾਨ ਦੇਏ।

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਸੁਆਮੀ ॥

ਹੋ ਜਗਤਰ ਬਾਨੀ! ਭੁਭੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਬਸਤ੍ਰ ਕੀਏ ਕਰੁਣਾਏ ਏਵੰ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਜੀਵਕ ਬਾਰਾ ਕਰਾਏ ਏਏ।

ਸਗਲ ਘਟਾ ਕੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਭੁਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਅਰੁ

ਅਪਨੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਜਾਨਹੁ ਆਪੇ ॥

ਹੋ ਠਾਹੁਰ! ਨਿਯੰਤਰ ਗਤਿ ਏਵੰ ਨਿਯੰਤਰ ਮਰਯਾਦਾ ਭੁਭੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਜਾਣੀ ਅਛ।

ਆਪਨ ਸੰਗਿ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭ ਰਾਤੇ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ! ਨਿਯੰਤਰ ਨਿਯੰਤਰ ਭੁਭੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਰਜਾਨ ਕਰੁਣਾਏ।

ਤ੍ਰਿਮੂਰੀ ਉਸਤਤਿ ਤੁਮ ਤੇ ਹੋਇ ॥

ਹੋ ਭਗਵੰਤ! ਨਿਯੰਤਰ ਮਹਿਮਾ ਕੇਵਲ ਭੁਭੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਕਰੇਏਏ।

ਨਾਨਕ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਸਿ ਕੋਇ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਯੋ ਕੇਹੀ ਚੋਰੀ ਮਹਿਮਾਨੂੰ ਯਾਗੇ ਨਾਹੀ ॥7॥

ਸਰਬ ਧਰਮ ਮਹਿ ਸ੍ਰੇਸਟ ਧਰਮੁ ॥

ਸਮਝ ਧਰਮੇਰੇ ਸਬੂਤਾਨੂੰ ਭਲ ਧਰਮ

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮੁ ॥

ਭਗਵੰਤ ਨਾਮਰੇ ਯੋਗ ਕਰਿਓ। ਏਵੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਮ ਕਰਿਓ।

ਸਗਲ ਕ੍ਰਿਆ ਮਹਿ ਉਤਮ ਕਿਰਿਆ ॥

ਸਮਝ ਧਾਰਮਿਕ ਕ੍ਰਿਆਰੇ ਸਰਬੋਤ੍ਤਮ ਕ੍ਰਿਆ ਏਹਾ ਯੋਗ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਦੁਰਮਤਿ ਮਲੁ ਹਿਰਿਆ ॥

ਸਭਸੰਗਾਰੇ ਮਿਥੀ ਦੁਰ੍ਵਿਧਿ ਮਲਾਨੂੰ ਪੋਸਿਓ।

ਸਗਲ ਉਦਮ ਮਹਿ ਉਦਮੁ ਭਲਾ ॥

ਸਮਝ ਪੁਨਾਸਰੇ ਭਯੰਨ ਪੁਨਾਸ ਏਹਾ ਯੋਗ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਜੀਅ ਸਦਾ ॥

ਮਨਰੇ ਸਰਬਦਾ ਧਰਿਯੋ ਨਾਮਰੇ ਯੋਗ ਕਰੋ।

ਸਗਲ ਬਾਨੀ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ ॥

ਸਮਝ ਵਾਗਾਰੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਵਾਗੀ ਏਹਾ ਯੋਗ

ਹਰਿ ਕੇ ਜਸੁ ਸੁਨਿ ਰਸਨ ਬਖਾਨੀ ॥

ਭਗਵੰਤ ਮਹਿਮਾ ਗੁਣ ਏਹਾਨੂੰ ਯੋਗਰੇ ਭਯੰਨ ਕਰੋ।

ਸਗਲ ਥਾਨ ਤੇ ਓਹੁ ਉਤਮ ਥਾਨੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਮਝ ਭਾਨਰੇ ਸੇਹੀ ਭਾਨ ਭਯੰਨ ਅਯੋਗ,

ਨਾਨਕ ਜਿਹ ਘਟਿ ਵਸੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥੮॥੩॥

ਯੋਗੀ ਭਗਵੰਤ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਵ ॥8॥3॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਸਾਇ ॥

ਨਿਰਗੁਨੀਆਰ ਇਆਨਿਆ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਸਮਾਲਿ ॥

ਹੇ ਗੁਣਵੰਤ ਏਵੰ ਮੂਰਤੀ ਯਾਵ! ਸੇਹੀ ਭਗਵੰਤ ਸਰਬਦਾ ਸ਼ਰਣ ਕਰੋ।

ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਸੁ ਚੀਤਿ ਰਖੁ ਨਾਨਕ ਨਿਬਹੀ ਨਾਲਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇਹ ਚੁੰਨਕੀ ਭਰਮ ਕਰਿਓ, ਚਾਹਾਕੁ ਨਿਯੰਤਰ ਬੁਧਮਾਨੇ ਸੁਧਾਇ ਕਰ, ਕੇਵਲ ਯਕੀਨ ਹੋ
ਠੇਕੇ ਬਾਘੁ ਦੇਵੇ। ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਭਿਪ੍ਰਾਧਾ ॥

ਰਮਈਆ ਕੇ ਗੁਨ ਚੇਤਿ ਪਰਾਨੀ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਾਣੀ! ਬਰਵਾਪਕ ਰਾਮਕ ਗੁਣ ਸੁਰਣ ਕਰ।

ਕਵਨ ਮੂਲ ਤੇ ਕਵਨ ਦ੍ਰਿਸਟਾਨੀ ॥

ਠੇਕੇ ਮੂਲ ਕੀ ਆਉ ਚੁੰਨਕੀ ਦੇਖਾਇਓ।

ਜਿਨਿ ਤੂੰ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਿ ਸੀਗਾਰਿਆ ॥

ਯੇਹ ਠੇਕੇ ਰਚਨਾ ਕਰਿਓ, ਪਾਨਿ ਏਵੇ ਬੁਧਾਇਓ ਕਰਿਓ,

ਗਰਭ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਜਿਨਹਿ ਉਬਾਰਿਆ ॥

ਯੇਹ ਠੇਕੇ ਗਰਭ ਅਗਨਿ ਰਚਾ ਕਰਿਓ,

ਬਾਰ ਬਿਵਸਥਾ ਤੁਝਹਿ ਪਿਆਰੈ ਦੂਧ ॥

ਯੇਹ ਠੇਕੇ ਬਾਲਾਵਸਥਾਹੇ ਪਿਆਰਾ ਪਾਏ ਦੇਖਿਓ,

ਭਰਿ ਜੇਬਨ ਭੋਜਨ ਸੁਖ ਸੂਧ ॥

ਯੇਹ ਠੇਕੇ ਯੋਗਨੇਰੇ ਭੋਜਨ, ਸੁਖ ਏਵੇ ਆਨ ਦੇਖਿਓ

ਬਿਰਧਿ ਭਇਆ ਉਪਰਿ ਸਾਕ ਸੈਨ ॥

ਆਉ ਚੁੰਨਕੀ ਹੋਇਗੇ ਪਰਿਵਾਰ ਓ ਕਰੁ ਦੇਖਿਓ

ਮੁਖਿ ਅਪਿਆਉ ਬੈਠ ਕਉ ਦੈਨ ॥

ਵਸਿਟ੍ਵਾ ਬਮਲਰੇ ਮੁਖਰੇ ਭੋਜਨ ਦੇਵਾ ਪਾਯ, ਚੋਰ ਬੇਵਾ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯ।

ਇਹੁ ਨਿਰਗੁਨੁ ਗੁਨੁ ਕਛੁ ਨ ਬੂਝੈ ॥

ੴ ਗੁਣਵਾਨ ਮਨੁਸ਼ਖ ਕਰਿਟ੍ਵਾ ਭੋਜਨਕਾਰ ਕਛਿ ਮਖ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰੇ ਨਾਹੀ।

ਬਖਸਿ ਲੇਹੁ ਤਉ ਨਾਨਕ ਸੀਝੈ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਹੋ ਭਾਗੁ! ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਚਾਹਾਕੂ ਸਮਾ ਕਰਿਦੇ, ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਹੂੰ ਬੇ ਮੋਖ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰਿਪਾਰਿਵ ॥1॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਧਰ ਉਪਰਿ ਸੁਖਿ ਬਸਹਿ ॥

ਯਾਵ! ਮੇਯ (ਪੁਰਾਣ) ਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਭੋਜਨ ਬੁਝਰੇ ਵਾਸ ਕਰੁਣ ,

ਸੁਤ ਭ੍ਰਾਤ ਮੀਤ ਬਨਿਤਾ ਸੰਗਿ ਹਸਹਿ ॥

ਆਭ ਪੁਰ, ਭਾਯ , ਬੁਝਾ ਬਾਪੁਰੇ ਬੇਰੇ ਰਬੁਣ;

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪੀਵਹਿ ਸੀਤਲ ਜਲਾ ॥

ਮਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੂੰ ਗੀਤਲ ਯੋਗ ਪਾਨ ਕਰੁ

ਸੁਖਦਾਈ ਪਵਨੁ ਪਾਵਕੁ ਅਮੁਲਾ ॥

ਆਭ ਚੋਰ ਪੁਰ ਕਰੁਟ੍ਵਾ ਬੁਝਕਾਯਕ ਵਾਨੁ ੴ ਅਮੁਲਖ ਅਭਿ ਮਿਲਿਅਣ,

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੋਗਹਿ ਸਭਿ ਰਸਾ ॥

ਮਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੂੰ ਬਰੇ ਰਬ ਭੋਗੁਅਣ

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਸੰਗਿ ਸਾਥਿ ਬਸਾ ॥

ਆਭ ਬਮਲ ਪਦਾਰਥ ਬਾਪੁਰੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਰਬੁਣ ,

ਦੀਨੇ ਹਸਤ ਪਾਵ ਕਰਨ ਨੇਤ੍ਰ ਰਸਨਾ ॥

ਮੇਰੇ ਚੋਰ ਹਾਥ, ਪਾਦ, ਕਾਨ, ਆਖ ੴ ਯਾਵ ਪੁਰਾਣ ਕਰਿਣ,

ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਅਵਰ ਸੰਗਿ ਰਚਨਾ ॥

(ਹੋ ਪੁਰਾਣ!) ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬੇਰੇ ਭਾਗੁਅਣ ਅਨਖ ਬਾਪੁਰੇ ਪੁਰਾਣ ਕਰੁਣ।

ਐਸੇ ਦੇਖ ਮੂੜ ਅੰਧ ਬਿਆਪੇ ॥

ਏਹਕੇ ਦੋਖਾਸੀ ਆਨਹੀਨ ਮੂਰਖੇਰ ਬਾਪੁਰੇ ਫਾਇਅਛ।

ਨਾਨਕ ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਆਪੇ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਮੇ ਹੇ ਪੁਰੁ! ਚਾਹਾਕੂ ਭੁਭੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਰਖਾ ਕਰ ॥੨॥

ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਜੇ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ॥

ਮੇਭੈ ਪਰਮਾਨੁ! ਆਦਿਨੁ ਨੇਯ ਅਭੁ ਪਰਮਾਭੁ (ਯਯਨੁ ਮੂਰਖੁ ਪਰਮਾਭੁ) ਬਹੁਯਾ ਰਖਕ ਅਚਉ,

ਤਿਸ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਕਰੈ ਗਵਾਰੁ ॥

ਮੂਰਖੁ ਪੂਰੁਭ ਚਾਹਾਕੂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ ਨਾਹੂੰ।

ਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਵੈ ॥

ਮਾਹਾਯਾ ਬੇਰਾ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਕੂ ਨਵ ਨਿਧੁ ਮਿਲਿਆਏ,

ਤਾ ਸਿਉ ਮੂੜਾ ਮਨੁ ਨਹੀ ਲਾਵੈ ॥

ਚਾਹਾਕੂ ਮੂਰਖੁ ਯਾਵ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮਾਨੁਰੇ ਲਗਾਏ ਨਾਹੂੰ।

ਜੇ ਠਾਕੁਰੁ ਸਦ ਸਦਾ ਹਜੂਰੇ ॥

ਮੇਭੈ ਠਾਕੁਰ ਬਰਦਾ ਪੁਰਖੁ ਅਚਉ,

ਤਾ ਕਉ ਅੰਧਾ ਜਾਨਤ ਦੂਰੇ ॥

ਚਾਕੂ ਆਨਹੀਨ ਯਾਵ ਦੂਰ ਬੋਲਿ ਆਇਆਏ।

ਜਾ ਕੀ ਟਹਲ ਪਾਵੈ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ ॥

ਮਾਹਾਯਾ ਬੇਰਾ-ਭਭਿਰੇ ਬੇ ਪੁਰੁਯਾ ਦਰਬਾਰੇਰੇ ਬੋਭਾ ਪੁਰੁ ਬੋਭਾਯਾਏ,

ਤਿਸਹਿ ਬਿਸਾਰੈ ਮੁਗਧੁ ਅਜਾਨੁ ॥

ਮੂਰਖੁ ਏਵਾ ਅਯਾਨ ਪੂਰੁਭ ਬੇਭਿ ਯਯਰਕੂ ਭੁਲਿਆਏ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਇਹੁ ਭੂਲਨਹਾਰੁ ॥

ਨਯਰ ਪੁਰਾਸੀ ਬਰਦਾ ਭੁਲ ਕਰਿਆਏ।

ਨਾਨਕ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ਅਪਾਰੁ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕੇਵਲ ਅਨਭੁ ਯਯਰਕੂ ਹੂੰ ਰਖਕ ਅਚਉ ॥੩॥

ਰਤਨੁ ਤਿਆਗਿ ਕਉਡੀ ਸੰਗਿ ਰਚੈ ॥

ਨਾਨ-ਰਨਕੂ ਚਪਾਗ ਕਰੇ ਮਨੁਭਯਾ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਕਭਉ ਬਾਪੁਰੇ ਯੁਧਿਰੇ ਰਹਿਆਏ।

ਸਾਚੁ ਛੇਡਿ ਝੂਠ ਸੰਗਿ ਮਚੈ ॥

ਸੇਬ ਬਢਯਕੂ ਚਪਾਗ ਕਰਿ ਮਿਥਾਯਾ ਬਾਘੁਰੇ ਪੁਬਫੁ ਹੋਇਆਯ।

ਜੇ ਛਡਨਾ ਸੁ ਅਸਥਿਰੁ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ॥

ਦੂਨਿਆਰੁ ਮੋਘੁ ਪਦਾਰਥੁ ਸੇਬ ਚਪਾਗ ਕਰਿਵਾ ਕਥਾ ਭਾਰੂਛਿ, ਚਾਹਾਕੂ ਸੇਬ ਬਰਵਾ ਬੁਰ ਭਾਰੂਛਿ।

ਜੇ ਹੋਵਨੁ ਸੇ ਦੂਰਿ ਪਰਾਨੈ ॥

ਮਾਹਾ ਕਿਛਿ ਹੋਵਾਰੁ ਅਛਿ, ਚਾਹਾਕੂ ਸੇਬ ਦੂਰ ਭਾਰਿਥਾਯ।

ਛੇਡਿ ਜਾਇ ਤਿਸ ਕਾ ਸੂਸੁ ਕਰੈ ॥

ਮਾਹਾਕੂ ਸੇਬ ਛਾਢਿ ਮਿਥਾਕੂ ਝੂਠ, ਚਾਹਾ ਪਾਛੁ ਕਥੁ ਭੋਲਾਇਆਯ।

ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਤਿਸੁ ਪਰਹਰੈ ॥

ਸੇਬ ਸੇਬੁ ਬਹਾਮਕ ਪੁਰੁਕੂ ਚਪਾਗ ਕਰਿਥਾਯ, ਮਿਥੁ ਬਰਵਾ ਚਾਹਾਕੂ ਬਾਘੁਰੇ ਥਾਥਾਛੁ।

ਚੰਦਨ ਲੇਪੁ ਉਤਾਰੈ ਧੋਇ ॥ ਗਰਧਬ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਸਮ ਸੰਗਿ ਹੋਇ ॥

ਸੇਬ ਚਮਨਰੁ ਲੇਪੁ ਧੋਇ ਵਾਹਾਰੁ ਕਰਿ ਦੇਇਆਯ, ਚਮਰੁ ਕੇਵਲ ਭਸਮ ਬਹਿਓ ਝੁੰ ਪ੍ਰੇਮ ਥਾਯ।

ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਪਤਿਤ ਬਿਕਰਾਲ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯ ਭਲਾਕਾਰੁ ਅਥਾਰੁ ਕੂਪੁਰੇ ਪਠਿਯਾਛਿ।

ਨਾਨਕ ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ ॥੪॥

ਨਾਨਕਾਕੁ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਮੋ ਹੋ ਵਲਾਰੁ ਘਰੁ ਛਾਕੁਰ! ਚਾਹਾਕੂ ਭੁਫੇ ਅਥਾਰੁ ਕੂਪੁਰੁ ਵਾਹਾਰੁ ਕਰ ॥੪॥

ਕਰਤੂਤਿ ਪਸੂ ਕੀ ਮਾਨਸ ਜਾਤਿ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯ ਯਾਢਿ ਅਚੇ, ਕਿਛੁ ਕਰਿ ਪਗੁਰੁ ਅਚੇ।

ਲੋਕ ਪਚਾਰਾ ਕਰੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯ ਧੰਨਰਾਢਿ ਆਭਯਰੁ ਕਰੁਥਾਯ।

ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਅੰਤਰਿ ਮਲੁ ਮਾਇਆ ॥

ਵਾਹੁ ਭੋਗਰੇਰੇ ਸੇਬ ਧਾਰਿਕ ਵੇਗ ਧਾਰਿਕ ਕਰਿਥਾਯ, ਪਰਛੁ, ਚਾਹਾਰੁ ਮਨਰੇ ਮਾਯਾਰੁ ਮਛਲਾ ਥਾਯ।

ਛਪਸਿ ਨਾਹਿ ਕਛੁ ਕਰੈ ਛਪਾਇਆ ॥

ਬਹੁਓ ਚੇਝਾ ਕਰੇ ਲੂਚਾਕਵਾਕੂ, ਪਰਛੁ, ਨਿਯਰੁ ਅਬਲ ਰੂਪੁ ਲੂਚਾਕੁ ਪਾਰੇ ਨਾਝੁ

ਬਾਹਰਿ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਇਸਨਾਨ ॥

ਸੇਬ ਯਾਨ, ਧਾਨ ਏਵਾ ਧਾਨ ਕਰਿਵਾ ਦੇਗਾਇਆਯ।

ਅੰਤਰਿ ਬਿਆਪੈ ਲੋਭੁ ਸੁਆਨੁ ॥

ਪਰਭੂ, ਚਾਹਾਰੇ ਸਨਰੇ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਕੁਝੁ ਥਾਵੇ।

ਅੰਤਰਿ ਅਗਨਿ ਬਾਹਰਿ ਤਨੁ ਸੁਆਹ ॥

ਚਾਹਾਰੇ ਸਨਰੇ ਚੁਝਾਰੇ ਅਗਨਿ ਵਿਦਯਮਾਨ ਥਾਵੇ ਅਭਿ ਕਾਹਾਰੇ ਸਨਰੇ ਵੈਰਾਗਯਾਰੇ ਭਝ ਥਾਵੇ।

ਗਲਿ ਪਾਥਰ ਕੈਸੇ ਤਰੈ ਅਥਾਹ ॥

ਚਾਹਾਰੇ ਗਲਾਰੇ ਕਾਥਰਾ ਰੂਪੀ ਪਥਰੇ ਬਾਥੁਰੇ ਬੇ ਅਭਿ ਗਭਾਰੇ ਬਾਗਰੇ ਕੋਪਰੇ ਪਾਰੇ ਹੋਵੇ?

ਜਾ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਬਸੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾਰੇ ਸੁਖਰੇ ਲਗਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਥਾਛੇ

ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਸਹਜਿ ਸਮਾਤਿ ॥੫॥

ੴਰਿ ਕਾਛੇ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੂੰ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਠਾਰੇ ਰਹਿਥਾਛੇ ॥੫॥

ਸੁਨਿ ਅੰਧਾ ਕੈਸੇ ਮਾਰਗੁ ਪਾਵੈ ॥

ਕੇਵਲ ਗੁਣਿਕਾ ਬ੍ਰਾਹਮ ਅਭਿ ਕੋਪਰੇ ਮਾਰਗੇ ਗੋਭਿਕ?

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਓੜਿ ਨਿਬਹਾਵੈ ॥

ਚਾਹਾਰੇ ਹਾਠ ਪਰ, ਕਾਰਗ, ਕਾਰਗ ਬੇ ਗੋਬ ਪਰਪਾਛੇ ਪ੍ਰੇਸਰੇ ਨਿਰਾਹ ਕਰਿਪਾਰਿਕ।

ਕਹਾ ਬੁਝਾਰਤਿ ਬੁਝੈ ਡੇਰਾ ॥

ਕਪੂਰ ਕਾਛੇ ਕੋਪਰੇ ਕਥਾ ਕੂਝੇ ਪਾਰਿਕ?

ਨਿਸਿ ਕਹੀਐ ਤਉ ਸਮਝੈ ਭੇਰਾ ॥

ਯੋਗੋਗੇਲੇ ਆਮੇ ਰਾਭਿ ਕਹਿਕਾ, ਬੇ ਧੰਨ ਭਾਵਿਕ।

ਕਹਾ ਬਿਸਨਪਦ ਗਾਵੈ ਗੁੰਗ ॥

ਯਭਾ ਕਾਛੇ ਕੋਪਰੇ ਭਯਨ ਗਾਯਾਰਿਕ?

ਜਤਨ ਕਰੈ ਤਉ ਭੀ ਸੁਰ ਭੰਗ ॥

ਯਧਿ ਬੇ ਚੋਝਾ ਮਖ ਕਰਿਥਾਵੇ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਮਖ ਚਾਹਾਰੇ ਭਯਾ ਹੋਯਾਵੇ।

ਕਹ ਪਿੰਗੁਲ ਪਰਬਤ ਪਰ ਭਵਨ ॥

ਛੋਗਾ ਕੋਪਰੇ ਪਾਹਾਭ ਭਪਰੇ ਚਙਕ ਕਾਰਿਥਾਰੇ?

ਨਹੀ ਹੋਤ ਉਹਾ ਉਸੁ ਗਵਨ ॥

ਚਾਹਾਰੇ ਬੇਠਾਕੂ ਯੋਕਾ ਬਧਕ ਕੂਝੇ।

ਕਰਤਾਰ ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਦੀਨੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰੈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਹੇ ਕਰੁਣਾਮਈ! ਹੇ ਕਰੁਣਾ! ਏਹੀ ਧੀਨ ਬੇਨਤੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੇ ਮੇ

ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤਰੈ ॥੬॥

ਭਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੂੰ ਯੀਵ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਾਇ ॥੬॥

ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਸੁ ਆਵੈ ਨ ਚੀਤਿ ॥

ਮੇਭੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਯੀਵਕ ਬਾਪੁ ਏਵਾ ਬਹਾਮਕ ਅਚਰ੍ਹਿ, ਏ ਭਾਵਾਯੂ ਨਿਯ ਚਿਤ੍ਰੇ ਸ਼ਰਣ ਕਰੇ ਨਾਹੀ।

ਜੇ ਬੈਰਾਈ ਤਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਏਹਾ ਪਰਿਵਰ੍ਹ, ਏ ਭਾਵਾਯੂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾਏ, ਏਏ ਭਾਵਾਰ ਸ਼ਰ੍ਹੁ ਅਚੇ।

ਬਲੁਆ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਭੀਤਰਿ ਬਸੈ ॥

ਏ ਵਾਲਿਕ ਘਰੇ ਹੂੰ ਰਹਿਯਾਏ।

ਅਨਦ ਕੇਲ ਮਾਇਆ ਰੰਗਿ ਰਸੈ ॥

ਏ ਅਨੰਦਰ ਖੇਲ ਏਵਾ ਧਨਰ ਰਜਾ (ਯੁਧਿ) ਭੋਗ ਕਰੁਯਾਏ।

ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ਮਨਹਿ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ॥

ਏ ਏਹੀ ਭਰਬਾ ਮਨਰੇ ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਰਹਿਯਾਏ।

ਕਾਲੁ ਨ ਆਵੈ ਮੂੜੇ ਚੀਤਿ ॥

ਕਿਛੁ, ਮੂਰ੍ਹ ਯੀਵ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਕਾਲ (ਮੂਰ੍ਹਯੂ) ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯਾਏ।

ਬੈਰ ਬਿਰੋਧ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੋਹ ॥

ਸ਼ਰ੍ਹੁ, ਬਿਰੋਧ, ਕਾਮਬਾਸਨਾ, ਕ੍ਰੋਧ, ਮੋਹ,

ਬੂਠ ਬਿਕਾਰ ਮਹਾ ਲੋਭ ਪ੍ਰੇਹ ॥

ਮਿਥਾਯਾ, ਪਾਪ, ਮਹਾਭੋਭ ਏਵਾ ਛਲ-ਕਪਚਰ

ਇਆਹੂ ਜੁਗਤਿ ਬਿਹਾਨੇ ਕਈ ਜਨਮ ॥

ੴਭਲਿ ਭਾਵਰੇ ਮਨੁਖੁ ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਅਭਿਵਾਹਿਤ ਕਰਿਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਆਪਨ ਕਰਿ ਕਰਮ ॥੭॥

ਨਾਨਕਾਕ ਬਿਨਭਿ ਮੇ ਹੇ ਪੁਰੂ! ਨਿਜਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਜੀਵਨੁ ਭਵਬਾਗਰਨੁ ਬਝੀਅ ॥੭॥

ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਤੁਮ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ॥

(ਹੇ ਭਗਵਾਨ!) ਤੂੰ ਮੇ ਨਾਲਿਕ ਅਰ (ਆਮ ਜੀਵਨ) ਤੂੰ ਮੇ ਆਗਰੇ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਅਛਿ।

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੇਰੀ ਰਾਸਿ ॥

ੴ ਆਮ੍ਹ! ੴ ਗਰੀਰ ਬਹੁ ਚੋਰੇ ਹੂੰ ਪੂਝਿ ਅਰੇ।

ਤੁਮ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੇਰੇ ॥

ਤੂੰ ਮੇ ਆਮਰ ਮਾ'- ਕਾਪਾ ਅਰ , ਆਮੇ ਤੂੰ ਮੇਰ ਬਛਾਨ ਅਰੁ

ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮਹਿ ਸੁਖ ਘਨੇਰੇ ॥

ਤੂੰ ਮੇ ਕ੍ਰਿਪਾਗੇਰੇ ਕਬੂਤ ਬਾਰਾ ਬੁਝਿ ਅਛਿ।

ਕੋਇ ਨ ਜਾਨੈ ਤੁਮਰਾ ਅੰਤੁ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਤੂੰ ਮੇਰ ਅਭ ਕੇਹੇ ਪਾਛਪਾਛਿਕ ਨਾਹੂੰ।

ਊਚੇ ਤੇ ਊਚਾ ਭਗਵੰਤ ॥

ਬਹੁੳਰੂ ਭਛ ਭਗਵਾਨ ਅਰ।

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਤੁਮਰੈ ਸੂਤ੍ਰਿ ਧਾਰੀ ॥

ਬੰਧੁਰੁ ਜਗਤ ਤੂੰ ਮੇ ਧਾਰਾ ਹੋਯਾਕ੍ਰਿਪਾ ਬੁਝਿ ਤੂੰ ਮੇਰ ਹੂੰ ਆਯਾਗੇਰੇ ਚਾਲੂਅਛਿ।

ਤੁਮ ਤੇ ਹੋਇ ਸੁ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ॥

ਮਾਯਾ ਕੀਛਿ ਬੁਝਿਗੇਰੇ ਭਪ੍ਰਨੁ ਹੋਯਾਕ੍ਰਿਪਾ, ਤੂੰ ਮੇਰ ਹੂੰ ਆਯਾਗੇਰੇ ਚਾਲੂਅਛਿ।

ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨੀ ॥

ਚੋਰੇ ਗਭਿ ੴ ਮਰਿਯਾਦਾਨੁ ਕੇਕਲ ਤੂ ਹੂੰ ਜਾਗੀ ਅਛੁ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥੮॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਚੋਰੇ ਬੇਕਕ ਬਕਾ ਚੋ' ਪਾਯਗੇਰੇ ਬਮਰਿਭਿ ਅਛਿ ॥੪॥੪॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲੀਕ ॥

ਦੇਨਹਾਰੁ ਪ੍ਰਭ ਛੇਡਿ ਕੈ ਲਾਗਹਿ ਆਨ ਸੁਆਇ ॥

ਧਾਠਾ ਪੁਰੁਯੁ ਛਾਢਿ (ਜੀਵ) ਅਨਧ ਬ੍ਰਹਮੇਰੇ ਲਾਗਿ ਥਾਵ, ਪਰਨੁ

ਨਾਨਕ ਕਹੁ ਨ ਸੀਝਈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪਤਿ ਜਾਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਧਰੇ ਪੁਰਾਣੀ ਕੇਵੇ ਬਧਾਨ ਛੂਏ ਨਾਹੀ, (ਕਾਰਣ ਪੁਰੁਯੁ) ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਯਯੁਠ ਰਹੇ ਨਾਹੀ।
॥1॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਥੁਪਦਾ ॥

ਦਸ ਬਸਤੁ ਲੇ ਪਾਛੈ ਪਾਵੈ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧ (ਯਥਾਰਥ ੦੧) ਧਰ ਬਸੁ ਨੇਕ ਪਛਰੇ ਰਥੁਥਾਵ।

ਏਕ ਬਸਤੁ ਕਾਰਨਿ ਬਿਖੇਟਿ ਗਵਾਵੈ ॥

(ਪਰਨੁ) ਏਕ ਬਸੁ ਪਾਛੈ ਬੇ ਨਿਯ ਬਿਥਾਸ ਹਰਾਯ ਥਾਵ।

ਏਕ ਭੀ ਨ ਦੇਇ ਦਸ ਭੀ ਹਿਰਿ ਲੇਇ ॥

ਧਰੇ ਪੁਰੁ ਏਕ ਬਸੁ ਮਧ ਧਿਅਨੁ ਨਾਹੀ ਥਾਯ ਧਰਿ ਮਧ ਨੇਕ ਧਾਥਾਥੁ

ਤਉ ਮੂੜਾ ਕਹੁ ਕਹਾ ਕਰੇਇ ॥

ਠਾਥਾਥੇਥੇ, ਕੂਥ ਏਥੇ ਮੂਰ੍ਯ ਕਰਿ ਕਰਿਧਾਰਿਥ?

ਜਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਨਾਹੀ ਚਾਰਾ ॥

ਧੇਯੁ ੦੧ਯਥਾ ਬਸੁਧਰੇ ਕੇਥੇ ਕਲ ਪੁਯੋਯ ਕਰਿਧਾਰੇ ਨਾਹੀ,

ਤਾ ਕਉ ਕੀਜੈ ਸਦ ਨਮਸਕਾਰਾ ॥

ਠਾਥਾਥਾ ਬਸੁਧਰੇ ਬਰਧਾ ਪੁਯਾਧ ਕਰਿਧਾ ਯਥਿਥ।

ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਲਾਗਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੀਠਾ ॥

ਧਾਥਾਰ ਮਨਕੁ ਪੁਰੁ ਮਿਠਾ ਲਾਗਿਥਾਥੁ,

ਸਰਬ ਸੁਖ ਤਾਹੁ ਮਨਿ ਵੂਠਾ ॥

ਬਸੁਧੁ ਬੁਧ ਠਾਥਾਰ ਮਨਰੇ ਕਾਧ ਕਰਿਥਾਥ।

ਜਿਸੁ ਜਨ ਅਪਨਾ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੈਂ ਵਧੀਓ ਭਾਰ। ਧਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੇ ਜੇ ਸੁਭਾਗ ਪਾਲਨ ਕਰਾਇਆਏ,

ਸਰਬ ਥੋਕ ਨਾਨਕ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ॥੧॥

ਸਾਂਝਾਰਰ ਸਮੁੱਚੇ ਧਰਮਾਂ 'ਤੇ ਖੋਹ ਪਾਇਆ ॥੧॥

ਅਗਨਤ ਸਾਹੁ ਅਪਨੀ ਦੇ ਰਾਸਿ ॥

ਬਾਹੂਕਾਰ ਪੁਰੂ ਪੁਰੀਸ਼ੁ ਧਰਮਾਂ ਦੇ ਅਸੰਖਾਤ ਪੁਰੀਸ਼ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਓਏ।

ਖਾਤ ਪੀਤ ਬਰਤੈ ਅਨਦ ਉਲਾਸਿ ॥

ਪੁਰੀਸ਼ ਭਾਇਕੁ ਆਨੰਦ ਭਰਮਾਰੇ ਖਾਇਆ, ਪੀਇਆ ਅਤੇ ਭਰਮਾਰੇ ਕਰਿਆ।

ਅਪੁਨੀ ਅਮਾਨ ਕਛੁ ਬਹੁਰਿ ਸਾਹੁ ਲੇਇ ॥

ਮੇਰੇ ਬਾਹੂਕਾਰ ਪੁਰੂ ਨੇਜਰੇ ਕੀਏ ਧਰਮਾਰੇ ਨੇਏਏ,

ਅਗਿਆਨੀ ਮਨਿ ਰੋਸੁ ਕਰੇਇ ॥

ਭਾਇਕੇਵੇਲੇ ਮੂਰਖ ਵਧੀਓ ਨੇਜੇ ਮਨਾਰੇ ਭਰਮਾਰੇ ਕਰਿਆ।

ਅਪਨੀ ਪਰਤੀਤਿ ਆਪ ਹੀ ਖੇਵੈ ॥

ਅਵਿਚਾਰੇ 'ਤੇ ਨੇਜੇ ਵਿਚਾਰੇ ਬੁਝਾਓ ਭੈਂ ਭਰਾਇਆ।

ਬਹੁਰਿ ਉਸ ਕਾ ਬਿਸ਼ਾਸੁ ਨ ਹੋਵੈ ॥

ਪੁਰੂ ਭਾਇਕੁ ਪੁਨਰ੍ਵਾਰੇ ਵਿਚਾਰੇ ਕਰਿਓ ਨਾਭੈਂ।

ਜਿਸ ਕੀ ਬਸਤੁ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਰਾਖੈ ॥

ਮਾਇਕੇ ਵਸਤੂ ਅਤੇ, ਭਾਇਕੇ ਸੰਪਤੀਆਰੇ ਬੁਝਾਓ ਭੈਂ ਭੂਖਿਰੇ ਰੱਖਦੇਵਾ ਭਰਿਓ

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨੈ ਮਾਖੈ ॥

ਆਭ ਪੁਰੂਸ਼ ਆਗਿਆ ਭਾਇਕੇ ਪਾਏ ਮਾਨਿਕਾ ਮੋਹਾਰ ਅਤੇ।

ਉਸ ਤੇ ਚਉਗੁਨ ਕਰੈ ਨਿਹਾਲੁ ॥

ਪੁਰੂ ਭਾਇਕੁ ਪੁਰਖ ਅਧੇਸ਼ਾ ਚਾਰੇ ਗੁਣ ਕ੍ਰਿਓਏ।

ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਰਮਾਰੇ ਸਦੇਵਾ ਵਲਾਨੁ ਭਰਾਇਆਏ ॥੨॥

ਅਨਿਕ ਭਾਤਿ ਮਾਇਆ ਕੇ ਹੇਤ ॥ਸਰਪਰ ਹੋਵਤ ਜਾਨੁ ਅਨੇਤ ॥

ਮਾਇਕੇ ਮੋਹ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰਰੇ ਅਤੇ, ਧਰਮ, ਭਾਇਕੇ ਆਪ, ਅਤੇ ਸਬੂ ਖੇਸ਼ਰੇ ਨਾਭੇ ਭਰਾਇਆ।

ਮਿਥਿਆ ਰੰਗ ਸੰਗਿ ਮਾਇਆ ਪੇਖਿ ਹਸਤਾ ॥

ਪੰਨ-ਵੇਦੀਯਤ ਬਾਂਗੁਰੁ ਕਰਿਕਾ ਪੁਰੀ, ਯਾਹਾਕੂ ਵੇਲ੍ਹੁ ਮਨੁਸ਼ਖੁ ਹੁਇਯਾਵ, ਏਹਾ ਮਖ ਮਿਥਿਆ ਅਰੇ।

ਮਿਥਿਆ ਧ੍ਰੋਹੁ ਮੋਹੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਚਾਲ ਕਧਰ, ਬਾਂਬਾਰਿਕ ਮੋਹੁ ਏਵਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ਮਖ ਮਿਥਿਆ ਅਰੇ।

ਮਿਥਿਆ ਆਪਸ ਉਪਰਿ ਕਰਤੁ ਗੁਮਾਨੁ ॥

ਨਿਯਮ ਗੰਢੁ ਮਖ ਮਿਥਿਆ ਅਰੇ।

ਅਸਥਿਰੁ ਭਗਤਿ ਸਾਧ ਕੀ ਸਰਨੁ ॥

ਭਗਵਾਨੁ ਭਯੋ ਏਵਾ ਬਲੁ ਚਰਨੁ ਅਚਲੁ ਅਰੇ।

ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨੁ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨੁ ਚਰਨੁ ਭ੍ਰਿੰ ਯੋ ਕਰਿ ਪੁਰੀ ਵਾਸੁਵਿਕੁ ਜੀਵਨੁ ਬਿਛਾਯੁ ॥੪॥

ਮਿਥਿਆ ਸੂਫਨੁ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਸੁਨਹਿ ॥

ਮਨੁਸ਼ਖੁ ਬੇਬੁਧੁ ਕਾਨੁ ਮਖ ਮਿਥਿਆ ਅਰੇ, ਯੋਵੁ ਧਰਨੁ ਨਿੰਦਾ ਗੁਣਿਯਾਵ।

ਮਿਥਿਆ ਹਸਤੁ ਪਰ ਦਰਬੁ ਕਉ ਹਿਰਹਿ ॥

ਬੇਬੁਧੁ ਮਖ ਮਿਥਿਆ ਅਰੇ, ਯੋਵੁ ਧਰਨੁ ਪੰਨ ਚੋਰਾਯੁਯਾਵ।

ਮਿਥਿਆ ਨੇਤ੍ਰ ਪੇਖਤ ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਰੂਪਾਦ ॥

ਬੇਬੇ ਨੇਨਕੁ ਮਖ ਧਿਯਾ ਅਰੇ, ਸਿੰਘ ਧਰਮ ਨਾਰੀਰ ਬੀਬੇਖੀਧੀ ਵੇਯੁਥਾਯ।

ਮਿਥਿਆ ਰਸਨਾ ਭੋਜਨ ਅਨ ਸ੍ਵਾਦ ॥

ਬੇ ਭਿਯੁ ਮਖ ਧਿਯਾ ਅਰੇ, ਸਿੰਘ ਅਧਾਰ ਆਧਿ ਬਾਧ ਭੋਗ ਕਰਿਥਾਯ।

ਮਿਥਿਆ ਚਰਨ ਪਰ ਬਿਕਾਰ ਕਉ ਧਾਵਹਿ ॥

ਬੇ ਚਰਨ ਮਖ ਧਿਯਾ ਅਰੇ, ਸਿੰਘ ਅਧਾਰ ਮਥ ਕਰਿਥਾ ਧਾਯੁ ਵਯੁਥਿਥਾਯ।

ਮਿਥਿਆ ਮਨ ਪਰ ਲੋਭ ਲੁਭਾਵਹਿ ॥

ਬੇ ਮਨ ਮਖ ਧਿਯਾ ਅਰੇ, ਸਿੰਘ ਅਧਾਰ ਮਥ ਕਰਿਥਾ ਭੋਗ ਕਰਿਥਾਯ।

ਮਿਥਿਆ ਤਨ ਨਹੀ ਪਰਉਪਕਾਰਾ ॥

ਬੇ ਚਰਨ ਮਖ ਧਿਯਾ ਅਰੇ, ਸਿੰਘ ਅਧਾਰ ਭੋਗ ਕਰਿਥਾ ਕਰੇ ਨਾਥੀ।

ਮਿਥਿਆ ਬਾਸੁ ਲੇਤ ਬਿਕਾਰਾ ॥

ਬੇ ਨਾਥ ਕੇਥੀ ਅਰੇ, ਸਿੰਘ ਕੇਥੀਰ ਚਥ ਗੁਥਿਥਾਯ।

ਬਿਨੁ ਬੁਝੇ ਮਿਥਿਆ ਸਭ ਭਏ ॥

ਯਧਰਿ ਭਾਵਿਥਾ ਕੇਥੀ ਪੁਰੋਖਕ ਅਥਾ ਨਥਰਿ ਅਰੇ।

ਸਫਲ ਦੇਹ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਲਏ ॥੫॥

ਬੇ ਨਾਥਕ! ਬੇਬੇ ਚਰਨ ਮਖ ਧਿਯਾ ਅਰੇ, ਸਿੰਘ ਕੇਥੀ-ਧਰਮੇਥਰਿਥਾ ਨਾਥ ਭੋਗੁਥਾਯ ॥5॥

ਬਿਰਥੀ ਸਾਕਤ ਕੀ ਆਰਜਾ ॥

ਗਾਥ ਮਨੁਥਰ ਭਾਵਨ ਕੇਥੀ ਅਰੇ।

ਸਾਚ ਬਿਨਾ ਕਹ ਹੋਵਤ ਸੁਚਾ ॥

ਬਥ ਕੇਥੀ ਬੇ ਕੇਥੀ ਗੁਥ ਬੇਥੀਥਾਯ।

ਬਿਰਥਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਤਨੁ ਅੰਧ ॥

ਨਾਥ ਕੇਥੀ ਅਥਾਨ ਪੁਰੋਖਕ ਚਰਨ ਮਖ ਧਿਯਾ ਅਰੇ, (ਕਾਰਥ)

ਮੁਖਿ ਆਵਤ ਤਾ ਕੈ ਦੁਰਗੰਧ ॥

ਭਾਵਾਰ ਮੁਥਰ ਚਥ ਆਥੁਥਾਯ।

ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਬ੍ਰਿਥਾ ਬਿਹਾਇ ॥

ਪੁਰੁਜਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਨਾ ਬਿਨਾ ਓ ਰਾਏ ਵਧੀ ਹੋਇਆਈ,

ਮੇਘ ਬਿਨਾ ਜਿਉ ਖੇਤੀ ਜਾਇ ॥

ਮੇਘਬਿਨਾ ਬਿਨਾ ਧਾਤੁ ਨ ਬਣੇ ਹੋਇਆਈ।

ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਬ੍ਰਿਥੇ ਸਭ ਕਾਮ ॥

ਗੋਬਿੰਦਾ ਭਜਨ ਬਿਨਾ ਸਬੁ ਕਾਮੀ ਵਧੀ ਅਰੇ,

ਜਿਉ ਕਿਰਪਨ ਕੇ ਨਿਰਾਰਥ ਦਾਮ ॥

ਮੇਘਬਿਨਾ ਬਿਨਾ ਵਧੀ ਹੋਇਆਈ ਅਰੇ।

ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਤੇ ਜਨ ਜਿਹ ਘਟਿ ਬਸਿਓ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

ਬੇਹਤਿ ਮਨੁਸ਼ਖ ਵਧੇ ਭਾਗਿਆਲੀ ਅਰੇ, ਯਾਹਾਕੁ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਭਗਵਾਨਾ ਨਾਮ ਵਾਸ ਕਰੀਆਈ।

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੈਂ ਭਾਇਆ ਪੁਰੇ ਬੇਹਤਿ ਅਰੇ ॥੬॥

ਰਹਤ ਅਵਰ ਕਛੁ ਅਵਰ ਕਮਾਵਤ ॥

ਮਨੁਸ਼ਖ ਕੀਏ ਕਰੀਆਈ ਆਪਣੇ ਅਨਾਮ ਕੀਏ ਕਰੀਆਈ।

ਮਨਿ ਨਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੁਖਹੁ ਰੀਝ ਲਾਵਤ ॥

ਭਾਇਆ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਪੁਰੁਜਾ ਪੁਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਹੀ, ਕੀਛੁ ਵਧੀ ਕਰੀਆਈ।

ਜਾਨਨਹਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਬੀਨ ॥

ਸਬੁ ਕੀਏ ਯਾਗੀਆ ਵਾਲਾ ਪੁਰੁਜਾ ਵਧੇ ਚਰ੍ਛਾ ਅਰੇ,

ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਨ ਕਾਹੂ ਭੀਨ ॥

(ਬੇ ਕੇਵੇ) ਭਾਇਆ ਵਾਸੀ ਵੇਗੇਰੇ ਭੂਖਿ ਬੁਝੀ ਨਾਹੀ।

ਅਵਰ ਉਪਦੇਸੈ ਆਪਿ ਨ ਕਰੈ ॥

(ਮੇਘ ਮਨੁਸ਼ਖ) ਅਨਾਮ ਲੋਕਾਨਾ ਪਰਮਾਨੰਦ ਵੀ (ਕੀਛੁ) ਨੀਯੇ (ਬੇਹਤਿ ਪਰਮਾਨੰਦ) ਨਾਮ ਨਾਹੀ,

ਆਵਤ ਜਾਵਤ ਜਨਮੈ ਮਰੈ ॥

ਬੇ ਬੇਵਾ ਯੋਗ ਮਾਨਸ ਚਕ੍ਰੇ ਪਏਆਈ।

ਜਿਸ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਬਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥

ਮੇਘ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵਾਸ ਕਰੀਏ

ਤਿਸ ਕੀ ਸੀਖ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਭਾਜਕੇ ਗੰਗਾਗੇਰੇ ਬੰਦੂਕੁ ਯਗਤ (ਬਿਕਾਰ ਠਾਰੂ) ਵਝਿਆ।

ਜੇ ਤੁਮ ਭਾਨੇ ਤਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਰੇ ਚੋਟੇ ਭਲੇ ਲਾਗੇ, ਕੇਵਲ ਬੇ ਝੁੱਟੇ ਭਾਗੇ।

ਨਾਨਕ ਉਨ ਜਨ ਚਰਨ ਪਰਾਤਾ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰਹ ਬੇਝੇ ਭਲੇ ਚਰਨੇ ਪਏ। ॥7॥

ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਭੁ ਜਾਨੈ ॥

ਮੂੰਹ ਬੇਝੇ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਬੰਦੂਕੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੇ, ਮੇਰੇ ਬੰਦੂਕੇ ਭਾਗੇ।

ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਆਪਹਿ ਮਾਨੈ ॥

ਨਿਯਮ ਭੰਗ ਕਰੇ, ਜੀਵਨ ਬੇ ਨਿਯਮ ਬੰਦੂਕੇ ਭਾਗੇ।

ਆਪਹਿ ਆਪ ਆਪਿ ਕਰਤ ਨਿਬੇਰਾ ॥

ਭਲੇ ਬੰਦੂਕੇ ਝੁੱਟੇ ਜੀਵ ਕਰੇ, ਕਰਮ ਅੰਤਰੇ ਨਾਮ ਕਰੇ।

ਕਿਸੈ ਦੂਰਿ ਜਨਾਵਤ ਕਿਸੈ ਬੁਝਾਵਤ ਨੇਰਾ ॥

ਕਾਹਾਨੂੰ ਭਾਗੇ ਕੁਝ ਆਪੇ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪੇ ਨਿਯਮੇ ਅੰਤਰੇ ਆਪ ਕਾਹਾਨੂੰ ਭਾਗੇ ਅੰਤਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾਹੂੰ ਦੂਰੇ ਅੰਤਰੇ।

ਉਪਾਵ ਸਿਆਨਪ ਸਗਲ ਤੇ ਰਹਤ ॥

ਬੰਦੂਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪੇ ਆਪੇ ਚੰਦਰਚੰਦਰ ਭਲੇ ਭਾਗੇ।

ਸਭੁ ਕਛੁ ਜਾਨੈ ਆਤਮ ਕੀ ਰਹਤ ॥

(ਕਾਹਾਨੂੰ) ਬੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪੇ ਆਪੇ ਭਲੇ ਭਾਗੇ ਕੁਝ ਭਾਗੇ।

ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਲੜਿ ਲਾਇ ॥

ਬੇ ਭਾਗੇ ਨਿਯਮ ਬੰਦੂਕੇ ਭਾਗੇ, ਮੇਰੇ ਭਾਗੇ ਭਲੇ ਲਾਗੇ।

ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਬੰਦੂਕੇ ਭਾਗੇ ਭਾਗੇ ਪ੍ਰਭੂ ਭਾਗੇ ਭਾਗੇ।

ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਜਿਸੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ॥

ਬੇਝੇ ਪ੍ਰਭੂ ਭਾਗੇ ਭਾਗੇ ਭਾਗੇ ਭਾਗੇ ਭਾਗੇ ਪ੍ਰਭੂ ਭਾਗੇ।

ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਹਰੀ ॥੮॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁੱਠੇ ਬੈਠੇ ਹਰਿਨਾਮੁ ਯਾਦ ਕਰ ॥੮॥੫॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਬਲੈਕੁ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਲੋਭ ਮੋਹ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਅਹੰਮੇਵ ॥

ਹੇ ਯਾਦਗਰ! ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਅਤੇ ਅਹੰਕਾਰ ਧੂਰ ਹੋਇਆ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਗੁਰਦੇਵ ॥੧॥

ਮੈਂ ਭੋਗੇ ਗੰਗੇ ਅੰਬੂ, ਹੇ ਗੁਰੂ ਦੇਵ! (ਮੇਂ) ਯਾਦ ਕਰ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਠਪਦੀ ॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖਾਹਿ ॥

"(ਹੇ ਜੀਵ!) ਯਾਦ ਕਰੋ ਮੇਰੇ ਚੌਥੇ ਪੁਕਾਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੰਸ਼ਜੇ ਗਾਏ,

ਤਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਰਖੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਭਾਵੇ ਮਨ ਹੋ ਬੰਨ੍ਹੇ ਕਰ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਗੰਧਤ ਤਨਿ ਲਾਵਹਿ ॥

ਯਾਦ ਕਰੋ ਮੇਰੇ ਨਿਯੰਤਰੇ ਗੰਗੇ ਯਾਦ ਹੋਇ ਬ੍ਰਹਮ ਲਗਾਏ

ਤਿਸ ਕਉ ਸਿਮਰਤ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵਹਿ ॥

ਭਾਵੇ ਭਯੰਕਰ ਕਰਿਲੇ ਭੋਭੇ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵੇ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਸਹਿ ਸੁਖ ਮੰਦਰਿ ॥

ਯਾਦ ਕਰੋ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਸੁਖ ਮੰਦਰੇ ਵਾਸ ਕਰੋ

ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਇ ਸਦਾ ਮਨ ਅੰਦਰਿ ॥

ਭਾਵੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਮਨ ਹੋ ਬੰਨ੍ਹੇ ਕਰ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਗ੍ਰਿਹ ਸੰਗਿ ਸੁਖ ਬਸਨਾ ॥

ਮੇਰੇ (ਮੇਰੇ) ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਵਸੋ

ਆਠ ਪਹਰ ਸਿਮਰਹੁ ਤਿਸੁ ਰਸਨਾ ॥

ਯੋਗ ਵਾਰੇ ਅਠ ਪਹਰੇ ਭਾਵੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਕਰ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਰੰਗ ਰਸ ਭੋਗ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਕਰ ਰਹਾ, ਬਾਧਿਐ ਕਪੜੇ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥ ਗ੍ਰਾਹੀ ਹੋਇਆ,

ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ ਧਿਆਵਨ ਜੋਗ ॥੧॥

ਬੇਹਿਸ ਬਿਰਾਜੇ ਯੋਗੀ ਜਿਹਦੇ ਬੰਦਾ ਧਿਆ ਕਰੇਗਾ ਉਚਿਤ ॥1॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਹਢਾਵਹਿ ॥

ਯੇਯੋ (ਪੁਰਸ਼) ਕਰਮ ਕਰ ਕਰੇਗਾ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਕਰੇਗਾ,

ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਕਤ ਅਵਰ ਲੁਭਾਵਹਿ ॥

ਭਾਗ ਵਿਚੋਂ ਆਪਣੇ ਕਰਮ ਕਰੇਗਾ?

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖਿ ਸੇਜ ਸੋਈਜੈ ॥

ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਕਰੇਗਾ ਉਚਿਤ ਬੁਝੇਗੇ ਗੰਭੀਰ ਕਰੇਗਾ;

ਮਨ ਆਠ ਪਹਰ ਤਾ ਕਾ ਜਸੁ ਗਾਵੀਜੈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਬੇਹਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਯੋਗੀ ਆਪਣੇ ਗੰਭੀਰ ਗਾਇਗਾ ਉਚਿਤ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੁਝੁ ਸਭੁ ਕੋਊ ਮਾਨੈ ॥

ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਕਰੇਗਾ ਬਹੁ ਮਨੁਸ਼ੀ ਭੋਗ ਆਪਣੇ ਕਰੇਗਾ

ਮੁਖਿ ਤਾ ਕੇ ਜਸੁ ਰਸਨ ਬਖਾਨੈ ॥

ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਏਵੰ ਯੋਗਿਨੇ ਚਾਹੀਏ ਯੋਗ ਬੰਧਨਾ ਵਰ੍ਹੇਨਾ ਕਰ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੇ ਰਹਤਾ ਧਰਮੁ ॥

ਯਾਹਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂੰ ਚੋਰਾ ਧਰਮ ਕਾਨ੍ਹਨ ਰਹਿਯਾਵ,

ਮਨ ਸਦਾ ਧਿਆਇ ਕੇਵਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥

ਹੇ ਮਨਾਨ! ਏਵੰ ਬੰਧਨਾ ਬੇਹਿ ਪਰੰਤ੍ਰਯੁ ਧਾਨ ਕਰ।

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਜਪਤ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ ਪਾਵਹਿ ॥

ਪ੍ਰਯੁ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਯਾ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਲੇ ਏ ਚਾਹਾਯਾ ਧਰਵਾਰੇ ਗੋਯਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਬੁ।

ਨਾਨਕ ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਵਹਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹਿਪਰਿ ਏਨ ਪੁਰਿਸ਼ੁ ਬਹਿਓ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਧਾਨ (ਪਰਲੋਕ) ਯੋਗ ॥੨॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਰੋਗ ਕੰਚਨ ਦੇਹੀ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਯਾਹਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂੰ ਚੋਰਾ ਬੁਨਾ ਭਲਿ ਬੁਨਰ ਚਰਿਤ ਮਿਲਿਯੋ,

ਲਿਵ ਲਾਵਹੁ ਤਿਸੁ ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ ॥

ਬੇਹਿ ਪੁਰਿਸ਼ਤ ਚਾਨਕਾ ਓਰੇ ਕੁਠਿ ਲਗਾ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰਾ ਓਲਾ ਰਹਤ ॥

ਯਾਹਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂੰ ਚੋਰਾ ਮਾਨ ਰਹਿਯਾਵ,

ਮਨ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਹਤ ॥

ਬੇਹਿ ਪੁਰੁ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਯਾ ਬੁਠਿ ਕਰਿਲੇ ਏਨੇ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਵ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੇ ਸਗਲ ਛਿਦ੍ਰ ਢਾਕੇ ॥

ਯਾਹਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂੰ ਚੋਰਾ ਬੁਨਾ ਪਾਪ ਨੂਰਿਯਾਵ।

ਮਨ ਸਰਨੀ ਪਰੁ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ ਤਾ ਕੈ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਬੇਹਿ ਪੁਰੁ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਯਾ ਚਰਿਤ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੁਝ ਕੇ ਨ ਪਹੁਚੈ ॥

ਯਾਹਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂੰ ਚੋਰਾ ਬੰਧਨ ਕੇਹਿ ਪਹੁਚੈ ਪਾਰੇ ਨਾਹਿੰ,

ਮਨ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਉਚੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਨਿਯਤ ਹੁੰਦੇ ਵਾਸਤੇ ਬੇਰੋਜ਼ਗਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਸ਼ਰਧਾ ਕਰ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਈ ਦੁਲਭ ਦੇਹ ॥

ਮਾਇਆ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੋਂ ਹੋਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸਰੀਰ ਮਿਲੇ ਅਛੀ,

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰੇਹ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਥੇ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਅਛੀ ਕਰ ॥੩॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਭੂਖਨ ਪਹਿਰੀਜੈ ॥

ਮਾਇਆ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੋਂ ਆਭੂਖਨ ਪੈਣਾ ਮਾਏ,

ਮਨ ਤਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਕਿਉ ਆਲਸੁ ਕੀਜੈ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਭਾਵੇਂ ਆਲਸ ਕਰੇ ਆਲਸ ਕੀਜੇ ਕੀਜੇ?

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਸੁ ਹਸਤਿ ਅਸਵਾਰੀ ॥

ਮਾਇਆ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੋਂ ਹੋਏ ਹਸਤੀ ਅਤੇ ਆਲਸ ਕਰੇ ਅਛੀ,

ਮਨ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਕਬਹੂ ਨ ਬਿਸਾਰੀ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਏਥੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅਛੀ ਨ ਕਰੇ ਨਾਹੀ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਾਗ ਮਿਲਖ ਧਨਾ ॥

ਮਾਇਆ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੋਂ ਮਿਲੇ ਧਨ, ਖੇਡ, ਅਤੇ ਧਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਅਛੀ,

ਰਾਖੁ ਪਰੋਇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨੇ ਮਨਾ ॥

ਏਥੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਿਯਤ ਮਨ ਦੇ ਸ਼ਾਪਨ ਕਰ।

ਜਿਨਿ ਤੇਰੀ ਮਨ ਬਨਤ ਬਨਾਈ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਚੇਰੇ ਦੇ ਰੋਜ਼ ਕਰੇ ਅਛੀ,

ਉਠਤ ਬੈਠਤ ਸਦ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਈ ॥

ਉੱਠੇ ਬੈਠੇ ਸਦਾ ਤਿਸੇ ਦੇ ਧਿਆਨ ਕਰੇ ਅਛੀ।

ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਇ ਜੇ ਏਕ ਅਲਖੈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਥੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰ।

ਈਹਾ ਉਹਾ ਨਾਨਕ ਤੇਰੀ ਰਖੈ ॥੪॥

ਏ ਮੇਰੇ-ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਚੇਰੇ ਦੇ ਰੋਜ਼ ਕਰੇ ਅਛੀ ॥੪॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਹਿ ਪੁੰਨ ਬਹੁ ਦਾਨ ॥

ਮਾਫ਼ਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂੰ ਚੁਮੇਨ ਵਭ ਧਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੁਣਾ,

ਮਨ ਆਠ ਪਹਰ ਕਰਿ ਤਿਸ ਕਾ ਧਿਆਨ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਅੰਤ ਪਹਰ ਚਾਫ਼ਾਯਾ ਹੂੰ ਧਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂ ਆਚਾਰ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥

ਮਾਫ਼ਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂੰ ਚੁ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਸਾਰ ਅਵਾ ਸਾਂਝਾਰਿਕ ਕਰਿ ਕਰਿਯਾਭ,

ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਚਿਤਾਰੀ ॥

ਨਿਯਮ ਪੁਰਿ ਚਾਬਰੇ ਸੇਵਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰਾ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪੁ ॥

ਮਾਫ਼ਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂੰ ਚੋਰ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਅਭਿ,

ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਹੁ ਸਦਾ ਅਨੁਪੁ ॥

ਸੇਵਾ ਅਨੁਪਮ ਪੁਰੁਸ਼ ਸਰਵਾ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੀ ਨੀਕੀ ਜਾਤਿ ॥

ਮਾਫ਼ਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂੰ ਚੋਰ ਭਯ ਮਨੁਸ਼ਾਯਾ ਯਾਤਿ ਮਿਲਿਭਿ,

ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਿ ਸਦਾ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ॥

ਸਦਾ ਸੇਵਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਚਿੰਤਨ ਧਨ ਰਾਤਿ ਕਰ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੀ ਪਤਿ ਰਹੈ ॥

ਮਾਫ਼ਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂੰ ਚੋਰ ਪੁਰਿਸ਼ਾ ਵਯਾਯਾ ਰਹਿਭਿ,

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਜਸੁ ਕਹੈ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੁਸ਼ਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂੰ ਚਾਫ਼ਾਯਾ ਮਹਿਮਾ ਕਰ ॥5॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਨਹਿ ਕਰਨ ਨਾਦ ॥

ਮਾਫ਼ਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂੰ ਚੋਰ ਕਾਨਕੁ ਸ਼ਬ ਗੁਣਾਮਾਯਾ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪੇਖਹਿ ਬਿਸਮਾਦ ॥

ਮਾਫ਼ਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂੰ ਚੁ ਅਭਿਮਾਯਾ ਯਨਕ ਕੋਠੁਕ ਵੇਖੁਯਾਭ,

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬੇਲਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਨਾ ॥

ਮਾਫ਼ਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂੰ ਚੁ ਨਿਯਮਿਕ ਮਿਠਾ ਵਚਨ ਵੇਖੁਯਾਭ,

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖਿ ਸਹਜੇ ਬਸਨਾ ॥

ਯਾਹਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਤੂ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਬ੍ਰੁਘਪ੍ਰਵੰਕ ਰਹਿਯਾਯ,

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਸਤ ਕਰ ਚਲਹਿ ॥

ਯਾਹਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਚੋਰ ਫਾਟ ਫਲਿਯਾਯ ਆਯ ਕਾਮ ਕਰਿਯਾਯ,

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੰਪੂਰਨ ਫਲਹਿ ॥

ਯਾਹਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਚੋਰ ਬੰਧੁਰੁ ਕਮ ਬਧਾਯ ਫਲਿਯਾਯ,

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵਹਿ ॥

ਯਾਹਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਚੋਰ ਚਰਮ ਗਠਿ ਮਿਲਿਯਾਯ,

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਹਿ ॥

ਯਾਹਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਤੂਮੇ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਬ੍ਰੁਘਰੇ ਲਿ ਫਲਿਯਾਯ,

ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਆਗਿ ਅਵਰ ਕਤ ਲਾਗਹੁ ॥

ਏਧਰਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਛਾਢਿ ਤੂਮੇ ਕਾਫ਼ਿ ਅਨਧ ਪਾਯਰੇ ਲਾਗਿਅਯ?

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਜਾਗਹੁ ॥੬॥

ਫੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਨਿਯਰ ਮਨਕੁ ਯਕ੍ਰਿਯ ਪੁਰਿ ਯਾਗੁਤ ਕਰ ॥੬॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂੰ ਪ੍ਰਗਟੁ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਯਾਹਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਤੂ ਬੁਨਿਆਰੇ ਲੋਕਪ੍ਰਿਯ ਫਲਿਯਯ,

ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਉ ਮੂਲਿ ਨ ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰਿ ॥

ਫੇਹਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਕੇਵੇ ਨਿਯ ਬੁਧਯੁਰੁ ਯੁਲ ਨਾਫ਼ਿ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰਾ ਪਰਤਾਪੁ ॥

ਯਾਹਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਚੋਰ ਚੋਰ ਪੁਰਾਧ ਬਨਿਯਾਯ,

ਰੇ ਮਨ ਮੂੜ ਤੂ ਤਾ ਕਉ ਜਾਪੁ ॥

ਫੇ ਮੋਰ ਮੂਰ੍ਯ ਮਨ! ਤੂ ਚਾਹਾਯ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੇ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ॥

ਯਾਹਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਚੋਰ ਬਧੁ ਕਾਰ੍ਯ ਬੰਧੁਰੁ ਫਲਿਯਯ,

ਤਿਸਹਿ ਜਾਨੁ ਮਨ ਸਦਾ ਹਜੂਰੇ ॥

ਨਿਯ ਬੁਧਯੁਰੇ ਚਾਹਾਯ ਬਧਾ ਨਿਕਰ ਭਾਵ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂੰ ਪਾਵਹਿ ਸਾਚੁ ॥

ਮਾਝਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂ ਚੋਟੇ ਬਧਾ ਗੁਰੂ ਹੋਇਆ,

ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਤਾ ਸਿਉ ਰਾਚੁ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਮਨ! ਭੂ ਭਾਯਾਯਾ ਬਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਭ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥

ਮਾਝਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂ ਬਹੁਯਾ ਚੋਟੇ ਹੋਇਆ,

ਨਾਨਕ ਜਾਪੁ ਜਪੈ ਜਪੁ ਸੋਇ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਹਿ ਪੁਰੁਖਾ ਨਾਮਰ ਯਕ ਰਬ ਯਧ ਕਰਿਕਾ ਭਰਿਤ ॥੭॥

ਆਪਿ ਜਪਾਏ ਜਪੈ ਸੋ ਨਾਉ ॥

ਬੇਹਿ ਪੁਰੁਖ ਯਕਰਿਕਾ ਨਾਮ ਯਧਿਆ, ਮਾਝਾਯਾ ਭਾਰਾ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਯਾਧਾਯਾਯਾ।

ਆਪਿ ਗਾਵਾਏ ਸੁ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥

ਕੇਵਲ ਬੇਹਿ ਯਕਰਿਕਾ ਯਗੋਗਾਯਾ ਕਰਿਆ, ਮਾਝਾ ਭਾਰਾ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਗੁਣਗਾਯਾ ਕਰਾਯਾਯਾ।

ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂਯੋਗੁ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋਗੁ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਹੋਇਆ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਦਇਆ ਤੇ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂਯੋਗੁ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋਗੁ ਬ੍ਰਹਮ-ਕਮਲ ਪ੍ਰਭੂਯੋਗੁ ਹੋਇਆ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਬਸੈ ਮਨਿ ਸੋਇ ॥

ਮੋਹਭੇਦਵੇਲ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ, ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ ਬੇ ਮਨੁਸ਼ਯੋਗੁ ਬ੍ਰਹਮਯੋਗੁ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰਿਆ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਦਇਆ ਤੇ ਮਤਿ ਉਤਮ ਹੋਇ ॥

ਪ੍ਰਭੂਯੋਗੁ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋਗੁ ਮਨੁਸ਼ਯੋਗੁ ਰੂਪਿ ਭਭਮ ਹੋਇਆ ॥

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੀ ਮਇਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਚੋਰ ਧਨਾਯੋਗੁ ਹੋ ਬਹੁ ਭਭਮ ਅਭਿ ॥

ਆਪਹੁ ਕਛੁ ਨ ਕਿਨਹੁ ਲਇਆ ॥

ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਕਾਛਾਯੋਗੁ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਬ੍ਰਹਮਾਯੋਗੁ ॥

ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹੁ ਤਿਤੁ ਲਗਹਿ ਹਰਿ ਨਾਥ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਹਮ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਤੂਮੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿਯੋਗੁ ਮੋਹਭੇਦੋ ਲਗਾਯੋਗੁ ਧਾਯੋ, ਬੇ ਬੇਭੇਦੋ ਹੋ ਲਗਾਯੋ ॥

ਨਾਨਕ ਇਨ ਕੈ ਕਛੁ ਨ ਹਾਥ ॥੮॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਭੇਦੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿਯੋਗੁ ਬੇਭੇਦੋ ਕਿਛੁ ਨਾਥ ਨਾਥ ॥੮॥੬॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਪਾਲ ॥

ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੋਇ ॥

ਬੇਭੇਦੋ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੁ ਪ੍ਰਭੂ ਅਗਮਯੋਗੁ ਅਗਮ ਅਗਮ ॥

ਜੇ ਜੇ ਕਹੈ ਸੁ ਮੁਕਤਾ ਹੋਇ ॥

ਮੋਹਯੋਗੁ ਨਾਥਾਯੋਗੁ ਨਾਥਾਯੋਗੁ ਭਭਮ ਕਰਿਆ, ਬੇ ਮੋਹਯੋਗੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਆ ॥

ਸੁਨਿ ਮੀਤਾ ਨਾਨਕੁ ਬਿਨਵੰਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਪਤਿਯੋਗੁ ਮੋਹਯੋਗੁ "ਹੇ ਮੋਹਯੋਗੁ ! ਧਾਨਪ੍ਰਦਾਯੋਗੁ ਗੁਰੂ,

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਅਚਰਜ ਕਥਾ ॥੧॥

ਬਾਮੁਯਾ ਕਥਾ ਵਧ ਅਯੁਧ ਅਚੇ ॥1॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਭਿਪਦਾ ॥

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮੁਖ ਉਜਲ ਹੇਤ ॥

ਬਾਮੁਯਾ ਬਯਾਧਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਗੁਣ ਭਯੋਲ ਹੋਇਆ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਲੁ ਸਗਲੀ ਖੇਤ ॥

ਬਾਮੁਯਾ ਬਯਾਧਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬਿਕਾਰਹੁ ਬਹੁ ਮਯਾ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ॥

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਬਾਮੁਯਾ ਬਯਾਧਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਅਭਿਮਾਨ ਬਿਨਾਸੁ ਹੋਇਆ ॥

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਗਟੈ ਸੁਗਿਆਨੁ ॥

ਬਾਮੁਯਾ ਬਯਾਧਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਆਤਮ-ਜਾਨ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਹੋਇਆ ॥

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਬੁਝੈ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇਰਾ ॥

ਬਾਮੁਯਾ ਬਯਾਧਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਕਰੇਰੇ ਧ੍ਰੁਵਾ ਪ੍ਰਭਾਤ ਹੋਇਆ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਸਭੁ ਹੇਤ ਨਿਬੇਰਾ ॥

ਬਾਮੁਯਾ ਬਯਾਧਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬਹੁ ਬਿਵਾਦ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ॥

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪਾਏ ਨਾਮ ਰਤਨੁ ॥

ਬਾਮੁਯਾ ਬਯਾਧਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਨਾਮ-ਰਤਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਇਆ ॥

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਏਕ ਉਪਰਿ ਜਤਨੁ ॥

ਬਾਮੁਯਾ ਬਯਾਧਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਸਨ੍ਰਿਧਾ ਕੇਵਲ ਏਕ ਯੋਗਿਯਾ ਪਾਯੋ ਪ੍ਰਯਾਪਤੁ ਕਰਿਯਾ ॥

ਸਾਧ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਰਨੈ ਕਉਨੁ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥

ਕੇਯੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਬਾਮੁਯਾ ਮਹਿਮਾ ਬਰਨੈ ਕਰਿਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਕੀ ਸੇਭਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨੀ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਾਮੁਯਾ ਗੋਭਾ ਪ੍ਰਭੁਯਾ ਮਹਿਮਾਯੋ ਹੀ ਲੀਨ ਹੋਇਆ ॥1॥

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਅਗੋਚਰੁ ਮਿਲੈ ॥

ਬਾਮੁਯਾ ਬਯਾਧਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਅਗੋਚਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਯਾ ॥

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਦਾ ਪਰਫੁਲੈ ॥

ਬਾਮੁਕ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਗੁਣੀ ਬਧਾ ਪੁਛੁਲੈਓ ਰਹਿਯਾਵ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਆਵਹਿ ਬਸਿ ਪੰਚਾ ॥

ਬਾਮੁਕ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਪਾਞ ਚੰਡੂ (ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ, ਅਹੰਕਾਰ) ਵਧਰੇ ਆਇਯਾਓ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਭੁੰਚਾ ॥

ਬਾਮੁਕ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਧ ਅਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮਰ ਰਸ ਚਾਖੁਯਾਵ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹੋਇ ਸਭ ਕੀ ਰੇਨ ॥

ਬਾਮੁਕ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਧ ਬਡੁਕ ਧੂਲਿ ਵਧਿਯਾਵ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਨੋਹਰ ਬੈਨ ॥

ਬਾਮੁਕ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਵਾਗੀ ਮਨੋਹਰ ਹੋਯਾਯਾਵ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਕਤਹੂੰ ਧਾਵੈ ॥

ਬਾਮੁਕ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨ ਕੁਆਰੇ ਯਾਵ ਨਾਹੂੰ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਅਸਥਿਤਿ ਮਨੁ ਪਾਵੈ ॥

ਬਾਮੁਕ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨ ਭਿਰਓ ਗੁਪੁ ਕਰਿਯਾਵ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਾਇਆ ਤੇ ਭਿੰਨ ॥

ਬਾਮੁਕ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬੇ ਮਾਯਰੂ ਮੁਢਿ ਗੁਪੁ ਕਰਿਯਾਵ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਾਮੁਕ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਗੁਣ ਬੁਧਬਧ ਹੋਯਾਯਾਓ ॥੨॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਦੁਸਮਨ ਸਭਿ ਮੀਤ ॥

ਬਾਮੁਕ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬਡੁ ਚੰਡੂ ਮਿਤੁ ਵਧਿਯਾਓ।

ਸਾਧੁ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਹਾ ਪੁਨੀਤ ॥

ਬਾਮੁਕ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਧ ਮਹਾ ਪਵਿਤੁ ਹੋਯਾਯਾਵ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਕਿਸ ਸਿਉ ਨਹੀ ਬੈਰੁ ॥

ਬਾਮੁਕ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬੇ ਕਾਹਾਰ ਚੰਡੂ ਹੋਯਾਯਾਵ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਬੀਗਾ ਪੈਰੁ ॥

ਬਾਮੁਕ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਧ ਕੁਮਾਰੀ ਆਭਕੁ ਯਾਵ ਨਾਹੂੰ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਾਹੀ ਕੇ ਮੰਦਾ ॥

ਬਾਮੁਕਾ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨ ਦੇਖਾ ਧੰਧ ਨਾਹਿੰ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਾਨੇ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥

ਬਾਮੁਕਾ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਖਿ ਮਹਾਨ ਬੁਝਾਰ ਮਾਲਿਕ ਯੋਗੁਰਾਜੁ ਹੋ ਯਾਗਿਆ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਾਹੀ ਹਉ ਤਾਪੁ ॥

ਬਾਮੁਕਾ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਖਿ ਅਵਯਾਹਿਓ ਭਾਧਿ ਵਾਹਿਗਿਆ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤਜੈ ਸਭੁ ਆਪੁ ॥

ਬਾਮੁਕਾ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਖਿ ਸਭੁ ਅਹੰਕੂ ਭਯਾਗ ਕਰਿਯਾ।

ਆਪੇ ਜਾਨੈ ਸਾਧ ਬਡਾਈ ॥

ਯੋਗੁਰ ਬੁਝੰ ਹੋ ਬਾਮੁਕਾ ਮਹਿਮਾ ਯਾਗਿਆ।

ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਪ੍ਰਭੁ ਬਨਿ ਆਈ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਾਮੁ ਏਵੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾਯਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਿਪਕੁ ਹੋਯਾ।॥੩॥

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਕਬਹੂ ਧਾਵੈ ॥

ਬਾਮੁਕਾ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥

ਬਾਮੁਕਾ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਬਸਤੁ ਅਗੋਚਰ ਲਹੈ ॥

ਬਾਮੁਕਾ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ

ਸਾਧੁ ਕੈ ਸੰਗਿ ਅਜਰੁ ਸਹੈ ॥

ਬਾਮੁਕਾ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਖਿ ਚਿਤ੍ਰੁ ਨ ਹੋਵਾ ਵਾਲਾ ਚਿਤ੍ਰੁ ਬਹੁ ਕਰਿ ਨਿਯ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਬਸੈ ਥਾਨਿ ਊਚੈ ॥

ਬਾਮੁਕਾ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਰੋਯਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾ।

ਸਾਧੁ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਹਲਿ ਪਹੁਚੈ ॥

ਬਾਮੁਕਾ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਖਿ ਆਮ੍ਰਿਤਰੂਪਰੇ ਪਹੁੰਚਿਆ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਦ੍ਰਿੜੈ ਸਭਿ ਧਰਮ ॥

ਬਾਮੁਕਾ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰਾਣੀਰ ਧਰਮ ਪੂਰ੍ਣ ਭਾਵਰੇ ਸੁਧੁ ਹੋਯਾ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਕੇਵਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ॥

ਬਾਮੁਕ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਖਿ ਕੇਵਲ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਆਰਾਖਨਾ ਕਰਿਯਾਵ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪਾਏ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ॥

ਬਾਮੁਕ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਖਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਖਜ਼ਾਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਨਿਵ।

ਨਾਨਕ ਸਾਧੂ ਕੈ ਕੁਰਬਾਨ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਬੇਹੁ ਬਾਮੁਕ ਪੁਰਿ ਬਧਿਓਤ ਅਰੇ ॥੪॥

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਭ ਕੁਲ ਉਧਾਰੈ ॥

ਬਾਮੁਕ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਖਿ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਬੰਸ ਭਯਾਰ ਹੋਯਾਏ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਸਾਜਨ ਮੀਤ ਕੁਟੰਬ ਨਿਸਤਾਰੈ ॥

ਬਾਮੁਕ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਖਿ ਮਿਤ੍ਰ-ਬੰਧਨ ਏਵੰ ਪਰਿਵਾਰ ਭਵਬਾਗਰੂ ਭਯਾਰ ਹੋਯਾਏ।

ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੇ ਧਨੁ ਪਾਵੈ ॥

ਬਾਮੁਕ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬੇ ਧਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾਵ,

ਜਿਸੁ ਧਨ ਤੇ ਸਭ ਕੇ ਵਰਸਾਵੈ ॥

ਯੇਭੰ ਧਨ ਭਾਰਾ ਬਧਿਓਤ ਪੂਰੁਖ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾਏ ਆਭ ਭੁਖ ਹੋਯਾਏ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਧਰਮ ਰਾਇ ਕਰੇ ਸੇਵਾ ॥

ਬਾਮੁਕ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਧਰਮਰਾਜ ਮਖ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾਏ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੇਭਾ ਸੁਰਦੇਵਾ ॥

ਬਾਮੁਕ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਦੇਵਦੂਤ ਏਵੰ ਦੇਵਤਾ ਮਖ ਭਾਵਾਰ ਯਗੋਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪਾਪ ਪਲਾਇਨ ॥

ਬਾਮੁਕ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਾਪ ਨਾਸ ਹੋਯਾਵ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਨ ਗਾਇਨ ॥

ਬਾਮੁਕ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਖਿ ਅਮ੍ਰਿਤਮਯ ਨਾਮਰ ਯਗੋਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੂਬ ਥਾਨ ਗੰਮਿ ॥

ਬਾਮੁਕ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਖਿ ਬਧਿਓਤ ਬੁਧਨਰੇ ਪਹੁੰਚਿਯਾਰੇ।

ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਫਲ ਜਨੰਮ ॥੫॥

ਬਾਪੁਜੀ ਬਯੋਧਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਯੁਗ ਬਧਲ ਹੋਯਾਏ ॥5॥

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਹੀ ਕਛੁ ਘਾਲ ॥

ਬਾਪੁਜੀ ਬਯੋਧਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਖਰੁ ਪਰਿਗੁਣ ਕਰਿਵਾਕੂ ਪਠੇ ਨਾਹੀਂ।

ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਤ ਹੇਤ ਨਿਹਾਲ ॥

ਬਾਪੁਜੀ ਧਰੰਨ ਮਾਛੇ ਏਵਾ ਬਾਸ਼ਾਭਰੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਕੁਠਾਰੀ ਹੋਯਾਏ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਕਲੁਖਤ ਹਰੈ ॥

ਬਾਪੁਜੀ ਬਯੋਧਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਬਹੁ ਪਾਪ ਨਾਸ਼ ਹੋਯਾਏ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਰਕ ਪਰਹਰੈ ॥

ਬਾਪੁਜੀ ਬਯੋਧਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਖ ਨਰਕ ਠਾਰੂ ਬਝੀਯਾਏ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਈਹਾ ਉਹਾ ਸੁਹੇਲਾ ॥

ਬਾਪੁਜੀ ਬਯੋਧਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕਰੇ ਸੁਖੀ ਹੋਯਾਏ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਬਿਛੁਰਤ ਹਰਿ ਮੇਲਾ ॥

ਹੀਏ ਯੋਗਰਯ ਠਾਰੂ ਬਿਛੋੜ ਹੋਯਾਏ, ਬਾਪੁਜੀ ਬਯੋਧਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬੇ ਭਾਵਾਕ ਬਹਿਤ ਮਿਠੀਯਾਏ।

ਜੇ ਇਛੈ ਸੇਈ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ॥

ਬਾਪੁਜੀ ਬਯੋਧਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਖ ਯੋਧੈ ਫਲ ਯਛਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਭਾਵਾਕੂ ਮਿਲਿਯਾਏ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਬਿਰਥਾ ਜਾਵੈ ॥

ਬਾਪੁਜੀ ਬਯੋਧਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬੇ ਗਾਲਿ ਘਾਭਰੇ ਯਾਏ ਨਾਹੀਂ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਾਧ ਰਿਦ ਬਸੈ ॥

ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ-ਪੁਰੁ ਬਾਪੁਜੀ ਫੁਕਸਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਉਪਰੈ ਸਾਧ ਸੁਨਿ ਰਸੈ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਾਪੁਜੀ ਯਿਹ੍ਵਰੇ ਯੋਗਰਯ ਨਾਮ ਗੁਣੀ ਜੀਵ ਪਾਰ ਹੋਯਾਏ ॥6॥

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੁਨਉ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

ਬਾਪੁਜੀ ਬਯੋਧਿ ਕਰਿ ਭਗਵਾਨਕ ਨਾਮ ਗੁਣ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥

ਬਾਮੁਕਾ ਬਯਾਓ ਕਰਿ ਈਸ਼ਰਕਾ ਗੁਣਗੁਵਾਦ ਕਰ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਮਨ ਤੇ ਬਿਸਰੈ ॥

ਬਾਮੁਕਾ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਬਧੁ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤੁ ਧ੍ਰੁਵਮੁਰੂ ਭੂਲੇ ਨਾਹੀਂ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਸਰਪਰ ਨਿਸਤਰੈ ॥

ਬਾਮੁਕਾ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਨਿਬੰਧਿਤ ਭਾਵਰੇ ਚਾਹਾਰ ਭਵਬਾਗਰੂ ਭਯਾਰ ਹੋਯਾਯਾ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਲਗੈ ਪ੍ਰਭੁ ਮੀਠਾ ॥

ਬਾਮੁਕਾ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਬਧੁ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਮਿਠਾ ਲਾਗਿਯਾਯਾ।

ਸਾਧੁ ਕੈ ਸੰਗਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਡੀਠਾ ॥

ਬਾਮੁਕਾ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਈਸ਼ਰ ਬਿਸਤ੍ਰਿਤ ਧ੍ਰੁਵਮੁਰੇ ਦੇਖਾਯਾਯਾ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਭਏ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ॥

ਬਾਮੁਕਾ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਬਧੁ ਈਸ਼ਰਕਾ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਹੋਯਾਯਾ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਗਤਿ ਭਈ ਹਮਾਰੀ ॥

ਬਾਮੁਕਾ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਆਮਰ ਗਤਿ ਹੋਯਾਯਾਯਾ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਟੇ ਸਭਿ ਰੋਗ ॥

ਬਾਮੁਕਾ ਬਯਾਓ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬਰੁ ਰੋਗ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾਯਾ।

ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਭੇਟੇ ਸੰਜੋਗ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੰਧੋਗਰੂ ਹੂੰ ਬਾਮੁ ਮਿਲਿਯਾਯਾ ॥7॥

ਸਾਧ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬੇਦ ਨ ਜਾਨਹਿ ॥

ਬਾਮੁਕਾ ਮਹਿਮਾ ਬੇਦ ਮਧ ਯਾਗੇ ਨਾਹੀਂ।

ਜੇਤਾ ਸੁਨਹਿ ਤੇਤਾ ਬਖਿਆਨਹਿ ॥

ਬੇ ਚਾਹਾਕਾ ਬਿਸਮੁਰੇ ਮੋਹੇ ਗੁਣਿਯਾਯਾ, ਬੇਭਿਕਿ ਹੂੰ ਬਖੁਨਾ ਕਰਿਯਾਯਾ।

ਸਾਧ ਕੀ ਉਪਮਾ ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਤੇ ਦੂਰਿ ॥

ਬਾਮੁਕਾ ਭਧਮਾ ਮਾਯਾਰ ਚਿਨ੍ਹਿ ਗੁਣਰੂ ਧੂਰੇ ਯਾਯਾ।

ਸਾਧ ਕੀ ਉਪਮਾ ਰਹੀ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਬਾਮੁਕਾ ਭਧਮਾ ਬਰ੍ਹਵਧਾਧਕ ਅਰੇ।

ਸਾਧ ਕੀ ਸੇਭਾ ਕਾ ਨਾਹੀ ਅੰਤ ॥

ਬਾਪੁਯੁਗ ਗੋਗਾਭਾਰ ਅਛੁ ਨਘਾਵ।

ਸਾਧ ਕੀ ਸੇਭਾ ਸਦਾ ਬੇਅੰਤ ॥

ਬਾਪੁਯੁਗ ਗੋਗਾਭਾਰ ਬਰਵਾ ਅਨਛੁ ਅਰੇ।

ਸਾਧ ਕੀ ਸੇਭਾ ਊਚ ਤੇ ਊਚੀ ॥

ਬਾਪੁਯੁਗ ਗੋਗਾਭਾਰ ਬਰੋਛਿ ਅਰੇ।

ਸਾਧ ਕੀ ਸੇਭਾ ਮੂਚ ਤੇ ਮੂਚੀ ॥

ਬਾਪੁਯੁਗ ਗੋਗਾਭਾਰ ਮਹਾਨ ਠਾਰੂ ਮਹਾਨ ਅਰੇ।

ਸਾਧ ਕੀ ਸੇਭਾ ਸਾਧ ਬਨਿ ਆਈ ॥

ਬਾਪੁਯੁਗ ਗੋਗਾਭਾਰ ਕੇਵਲ ਬਾਪੁਯੁਗ ਹੂੰ ਭਧਮੁਛੁ ਲਾਗਿਘਾਵ।

ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਪ੍ਰਭ ਭੇਦੁ ਨ ਭਾਈ ॥੮॥੭॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋਵੇ ਮੇਰੇ ਭਾਯ! ਬਾਪੁ ਆਵੇ ਪੁਰਖ ਠਾਰੇ ਕੀਯੋਏ ਭੇਦ ਨਾਹੀ ॥੮॥੭॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਗਾਭਾਰ ॥

ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥

ਮਾਯਾ ਮਨੁ ਮਨੁ ਬਧਾ ਘਾਵੇ ਆਭ ਮੁਖੁ ਮਨੁ ਬਧਾ ਘਾਵੇ

ਅਵਰੁ ਨ ਪੇਖੈ ਏਕਸੁ ਬਿਨੁ ਕੋਇ ॥

ਆਭ ਮਨੁ ਆਭ ਮਨੁ ਬਿਨੁ ਅਨੁ ਕਾਯਾ ਕੁ ਦੇਵੇ ਨਾਹੀ,

ਨਾਨਕ ਇਹ ਲਛਣ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਹੋਇ ॥੧॥

ਹੋਵੇ ਨਾਨਕ! ਆਭ ਗੁਣ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਹੋਵੇ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਭਧਾਵਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਨਿਰਲੇਪ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਬਰਵਾ ਨਿਰੰਦੁ ਰਹਿਘਾਵ,

ਜੈਸੇ ਜਲ ਮਹਿ ਕਮਲ ਅਲੇਪ ॥

ਮੇਧਮੇ ਯਮੁ ਮੇਧਮੇ ਧੂਲ ਬੁਝੇ ਹੋਵੇ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਨਿਰਦੋਖ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਬਹਾ ਨਿਰਦੋਖ ਅਰੇ,

ਜੈਸੇ ਸੂਰ ਸਰਬ ਕਉ ਸੋਖ ॥

ਮੋਹਿ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਸਥ ਰਬਰ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਖਿਆ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਮਾਨਿ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਬਿਸਥਾਏ ਏਕ ਅਭਿਰੇ ਦੇਖਿਆ।

ਜੈਸੇ ਰਾਜ ਰੰਗ ਕਉ ਲਾਗੈ ਤੁਲਿ ਪਵਾਨ ॥

ਮੋਹਿ ਬ੍ਰਹਮ ਰਾਗ ਅਭਿਰੇ ਕਾਗਲਿ ਬਿਸਥਾਨ ਦੇਖਿਆ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਧੀਰਜੁ ਏਕ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਬਿਸਥਾਨਿ ਬਿਸਥਾਨ ਏਕ,

ਜਿਉ ਬਸਧਾ ਕੇਉ ਖੇਦੈ ਕੇਉ ਚੰਦਨ ਲੇਪ ॥

ਮੋਹਿ ਕੇਹੇ ਖੇਦਿਓ ਕੇਹੇ ਲੇਪਿਓ ਅਭਿਰੇ ਕੇਹੇ ਚੰਦਨ ਲੇਪਿਓ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਇਹੈ ਗੁਨਾਉ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਏਹੈ ਗੁਣ ਅਰੇ।

ਨਾਨਕ ਜਿਉ ਪਾਵਕ ਕਾ ਸਹਜ ਸੁਭਾਉ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੋਹਿ ਅਗਨਿ ਬਿਸਥਾਨ ਬਿਸਥਾਨ ਏਕ ॥੧॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਨਿਰਮਲ ਤੇ ਨਿਰਮਲਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਨਿਰਮਲ ਓਹੁ ਮਖ ਪਰਮ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਆ।

ਜੈਸੇ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ ਜਲਾ ॥

ਮੋਹਿ ਭਲੇ ਮੇਲਿ ਲਾਗੈ ਲਾਗੈ ਨਾਹੀ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਮਨਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਮਨਿ ਏਹੇ ਪ੍ਰਗਾਸਿ ਏਕ ਮੋਹਿ

ਜੈਸੇ ਧਰ ਉਪਰਿ ਆਕਾਸੁ ॥

ਪ੍ਰਧਾਨ ਭਵਿ ਅਕਾਸਿ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਮਿਤ੍ਰੁ ਸਤ੍ਰੁ ਸਮਾਨਿ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਪਾਏ ਮਿਤ੍ਰ ਏਕ ਬਿਸਥਾਨ ਹੋਇਆ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਹੀ ਅਭਿਮਾਨ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਕੇਭੀਤ ਨਾਹੁ ਅਭਿਮਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਉਚ ਤੇ ਉਚਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਭਯ-ਬਰੋਭ ਅਰੇ ॥

ਮਨਿ ਅਪਨੈ ਹੈ ਸਭ ਤੇ ਨੀਚਾ ॥

ਪਰਭੂ ਨਿਯੋਗ ਨਿਯੋਗੇ ਬੇ ਬਹੁਠਾਨੁ ਨਿਯੋਗ ਬੋਝਾਇਆ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੇ ਜਨ ਭਏ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕੇਵਲ ਬੇਬੇ ਪ੍ਰਭੂ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਬਨਿਆਈ,

ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਿ ਕਰੇਇ ॥੨॥

ਪਾਇਓ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਬਨਿਆਈ ॥੨॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਗਲ ਕੀ ਰੀਨਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਬਹੁਯੋਗ ਰੋਗ-ਪ੍ਰਭੂ ਅਰੇ ॥

ਆਤਮ ਰਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਚੀਨਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਆਤਮਿਕ ਆਨੰਦ ਅਨੁਭਵ ਕਰਿਆਈ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਸਭ ਉਪਰਿ ਮਇਆ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਬਹੁਯੋਗ ਭਯੋਗ ਕਰਿਆਈ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਤੇ ਕਛੁ ਬੁਰਾ ਨ ਭਇਆ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਪਾਪੋਗੇ ਕੋਈਏ ਨਾਨਕ ਕੂਝ ਨਾਈ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਸਮਦਰਸੀ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਬਰੋਭਾ ਬਰੋਭੀ ਬੋਝਾਇਆਈ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਰਸੀ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੇਰ ਅਮ੍ਰਿਤੁ ਵਰ੍ਹੈਘਾਵ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਬੰਧਨ ਤੇ ਮੁਕਤਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦਾ ਵਧਨਰੂ ਮੁਕਤੁ ਰਹਿਘਾਵ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਜੁਗਤਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦਾ ਜੀਵਨੁ ਅਚਰਣੁ ਵਧੁ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਅਚਰ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਭੋਜਨੁ ਗਿਆਨ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦਾ ਭੋਜਨੁ ਗਿਆਨੁ ਘਾਵ।

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਧਿਆਨੁ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦਾ ਭਗਵਾਨੁ ਧਿਆਨੁ ਹੋਇ ਮਨੁ ਰਹਿਘਾਵ ॥੨॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਏਕ ਉਪਰਿ ਆਸ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦਾ ਏਕੁ ਭਗਵਾਨੁ ਭਗਵਾਨੁ ਹੋਇ ਆਸੁ ਘਾਵ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦਾ ਬਿਨਾਸੁ ਨਹੀ ਹੋਇ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਗਰੀਬੀ ਸਮਾਹਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦਾ ਗਰੀਬੀ ਹੋਇ ਰਹਿਘਾਵ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਪਰਉਪਕਾਰ ਉਮਾਹਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦਾ ਪਰਉਪਕਾਰੁ ਕਰਿਵਾਰੁ ਭਯਾਨੁ ਵਧੈਰਹਿਘਾਵ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਹੀ ਧੰਧਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦਾ ਬਾਹਿਰਿਕੁ ਬਿਵਾਦੁ ਭਯਾਨੁ ਘਾਵ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਲੇ ਧਾਵਤੁ ਬੰਧਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਨਿਯਮ ਪਧਰਿਯੁ ਨਿਯਮਿਤ੍ਰਿਯੁ ਰਹਿਯਾਵ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਹੋਇ ਸੁ ਭਲਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਕਰਿ ਗ੍ਰੇਥੁ ਅਚੇ, ਯਾਹਾ ਨਖ ਬੇ ਕਰਿਯਾਵ, ਭਲ ਕਰਿਯਾਵ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੁਫਲ ਫਲਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਭਲਭਾਵਰੇ ਬਧਾਨ ਹੋਯਾਵ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੰਗਿ ਸਗਲ ਉਧਾਰੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਬਯਾਧਿਰੇ ਰਹਿਯੋ ਬਹੁਕ ਭਯਾਰ ਹੋਯਾਵ ।

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਜਪੈ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਾਰਾ ਦੂਨੀਆ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਪੁੰਨਾਵਾ ਕਰਿਯਾਵ ॥੪॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਏਕੈ ਰੰਗ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਕੇਵਲ ਏਕ ਯੋਗਿਯੁ ਬਹਿਓ ਹੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾਵ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਬਸੈ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗ ॥

ਯੋਗਿਯੁ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਪਾਯੋ ਪਾਯੋ ਰਹਿਯਾਵ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥

ਯੋਗਿਯੁ ਨਾਮ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਆਖਾਰ ਅਚੇ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਮੁ ਪਰਵਾਰੁ ॥

ਯੋਗਿਯੁ ਨਾਮ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਪਰਿਵਾਰ ਅਚੇ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਸਦ ਜਾਗਤ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਬਰਦਾ ਯਾਗੁ ਰਹਿਯਾਵ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਅਹੰਬੁਧਿ ਤਿਆਗਤ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਨਿਯਮ ਅਹੰ ਬੁਧਿ ਭਯਾਗ ਕਰਿਯਾਵ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਮਨਿ ਪਰਮਾਨੰਦ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਭਵਨ-ਰੂਪ ਪਰਮਾਨੰਦ ਵਾਸ ਕਰਿਏ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਘਰਿ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਭਵਨ-ਰੂਪ ਘਰੇ ਵਸੇ ਆਨੰਦ ਪਾਵੇ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੁਖ ਸਹਜ ਨਿਵਾਸ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਸਦਾ ਸੁਖ ਸਹਜ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਏ।

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸ ॥੫॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਬਿਨਾਸ ਨਹੀ ਹੋਵੇ ॥੫॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੇਤਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਬ੍ਰਹਮ ਭਾਵੇ ਹੋਵੇ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਏਕ ਸੰਗਿ ਹੇਤਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਏਕ ਸੰਗਿ ਹੇਤਾ ਹੋਵੇ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਹੋਇ ਅਚਿੰਤ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਭਵਨ-ਰੂਪ ਅਚਿੰਤ ਹੋਵੇ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤ ਕਰੇ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਜਿਸੁ ਕਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਜੇ ਹੋਵੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੋਵੇ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਬਡ ਪਰਤਾਪ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਵਡ ਪਰਤਾਪ ਪਾਵੇ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਦਰਸੁ ਬਡਭਾਰੀ ਪਾਈਐ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਦਰੀਨ ਕੇਹੂੰ ਭਗਪਗਲਾਛੁ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇਯਾਏ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਪੁਰਿ ਸੁੰ ਬਧਾ ਬਧਿਓਤ ਹੋਵਾ ਭਰਿਓਤ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਉ ਖੇਜਹਿ ਮਹੇਸੁਰ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੁ ਚਿਵਗਯੋਰ ਮਧ ਖੋਲ੍ਹਿਯਾਛੁ।

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਆਪਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ॥੬॥
ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੁ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੁ ਅਚਛੁ ॥੬॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾਹਿ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੁ ਗੁਣਰ ਗੁਣਪਾਯੋਨ ਕਰਮਾਯੋਗਪਾਰੇ ਨਾਹਿ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਸਗਲ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੁ ਗੁਣ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੁ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੇ ਬਿਧਾਯੋਨ ਯਾਏ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਕਉਨ ਜਾਨੈ ਭੇਦੁ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੁ ਭੇਦਕੁ ਕੀਏ ਯਾਗਿ ਪਾਰਿਓ?

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਉ ਸਦਾ ਅਦੇਸੁ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੁ ਬਰਦਾ ਪੁਗਾਏ ਕਰਿਓ ਭਰਿਓਤ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਕਥਿਆ ਨ ਜਾਇ ਅਧਾਰੁ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੁ ਮਹਿਮਾਰ ਏਕ ਅਧਾ ਅਧਰ ਮਧ ਬਥੁਨਾ ਕਰਮਾਯੋਗ ਪਾਰਿਓ ਨਾਹਿ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਰਬ ਕਾ ਠਾਕੁਰੁ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੁ ਬਸਤੁ ਯਾਗਿ ਪੁਰੁ ਬਾਧਾ ਅਚਛੁ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਮਿਤਿ ਕਉਨੁ ਬਖਾਨੈ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੁ ਅਨੂਯਾਨ ਕੀਏ ਲਗਾਯੋਗਪਾਰਿਓ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਗਤਿ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਜਾਨੈ ॥

ਕੇਵਲ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਹੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਚਠੇਕੂ ਯਾਗੇਘਾਵ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਗੁਣਰ ਕੋਈਥੇ ਬੀਘਾ ਨਘਾਵ।

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਉ ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਹੋਂ ਬਰਵਾ ਪੁਗਾਧ ਕਰ ॥7॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਕਰਤਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਬਾਰਾ ਦੂਨੇਘਾਰ ਕਭੀ ਅਚਛੇ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦ ਜੀਵੈ ਨਹੀ ਮਰਤਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਬਰਵਾ ਯਾਗੇ ਰਹੇਘਾਛੇ ਘਾਯ ਮਰਛੇ ਨਾਹੀਂ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਜੀਅ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਯਾਗੇਕੂ ਮੁਕਿ ਏਵਾ ਯਾਗੇ ਧੇਵਾ ਕਾਲਾ ਅਚਛੇ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਪੂਰ੍ਵ ਪੂਰ੍ਵ ਕਘਾਯਾ ਅਚਛੇ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਅਨਾਥ ਕਾ ਨਾਥੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਅਨਛੁ ਨਾਥ ਅਚਛੇ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਸਭ ਉਪਰਿ ਹਾਥੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਘਾਯ ਬਧਾਯ ਮਾਧ ਯਾਗੇ ਯਧਰੇ ਅਛੇ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਸਗਲ ਅਕਾਰੁ ॥

ਏਥੇ ਬਾਰਾ ਯਾਗੇ-ਪੁਧਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਹੋਂ ਅਧੇਰੇ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਬ੍ਰਹਮ ਹਿੰਦੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਚੰਦੁ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਸੇਭਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਬਨੀ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦਾ ਗੋਪਾਲ ਕੇਵਲ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦਾ ਹੂੰ ਬਨੀਯਾ।

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਰਬ ਕਾ ਧਨੀ ॥੮॥੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਮਾਲਿਕ ਅਚੰਦੁ ॥੮॥੮॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਪਾਲ ॥

ਉਰਿ ਧਾਰੈ ਜੇ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ॥

ਮੇਭਲੋਂ ਬਧਿਓ ਨਿਯੰਤ੍ਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੇ ਭਗਵਾਨਾ ਨਾਮਕੁ ਬਧਾਇਯਾ।

ਸਰਬ ਮੈ ਪੇਖੈ ਭਗਵਾਨੁ ॥

ਮੇਭਲੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੇ ਭਗਵਾਨਾ ਦਰਸਨ ਕਰੀਯਾਯਾ ਆਯੁ

ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਠਾਕੁਰ ਨਮਸਕਾਰੈ ॥

ਪੁਰਿ ਸ਼ਰਣੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਪੁਰਾਨ ਕਰੀਯਾਯਾ।

ਨਾਨਕ ਉਹੁ ਅਪਰਸੁ ਸਗਲ ਨਿਸਤਾਰੈ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਐਧਰੇ ਬਚਾਵਾਧੀ ਨਿਰੰਕਾਰੇ ਮਹਾਪੁਰੁਸ਼ ਸਮਸਤ ਪੁਰਾਨਾ ਭਵਬਾਗਰੂ ਭਯਾਰ ਕਰੀਯਾਯੁ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਭਿਪਦਾ ॥

ਮਿਥਿਆ ਨਾਹੀ ਰਸਨਾ ਪਰਸ ॥

ਮੇਭਲੋਂ ਬਧਿਓ ਜਿਹਾਧਰੇ ਮੇਭਲੋਂ ਕੂਹੇ ਨਾਹੀਂ,

ਮਨ ਮਹਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਿਰੰਜਨ ਦਰਸ ॥

ਮਾਯਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪੁਰੁਸ਼ ਦਰਸਨ ਅਭਿਲਾਸ ਯਾਯਾ।

ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਰੂਪੁ ਨ ਪੇਖੈ ਨੇਤ੍ਰੁ ॥

ਮਾਯਾਰੇ ਨੇਤ੍ਰੇ ਪਰ ਨਾਰੀਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦਾ ਦੇਖੇ ਨਾਹੀਂ,

ਸਾਧ ਕੀ ਟਹਲ ਸੰਤਸੰਗਿ ਹੇਤ ॥

ਹਿੰਦ ਬਾਖੂਯੁ ਗੁਣਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯਾ ਅਯੁ ਬਛੁਯੁ ਬਛਾਓ ਬਹਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾ,

ਕਰਨ ਨ ਸੁਨੈ ਕਾਹੂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ॥

ਹਿੰਦ ਨਿਯੋਗ ਕਾਨਰੋ ਕਾਫ਼ਾਰ ਨਿੰਦਾ ਗੁਣੇ ਨਾਹੀ,

ਸਭ ਤੇ ਜਾਨੈ ਆਪਸ ਕਉ ਮੰਦਾ ॥

ਹਿੰਦ ਨਿਯੋਗ ਨਿਯੋਗ ਮਨ, ਜਾਨ ਭਾਗੁਯਾ,

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਿਖਿਆ ਪਰਹਰੈ ॥

ਹਿੰਦ ਗੁਣਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਮਨ ਬੁਝਿ ਭਯਾਨ ਕਰਿਯਾ,

ਮਨ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਮਨ ਤੇ ਟਰੈ

ਹਿੰਦ ਨਿਯੋਗ ਮਨਰੋ ਬਾਸਨਾ ਨਿਯੋਗ ਮਨਰੂ ਧੂਰ ਕਰਿਯਾ

ਇੰਦ੍ਰੀ ਜਿਤ ਪੰਚ ਦੇਖ ਤੇ ਰਹਤ ॥

ਆਯੁ ਹਿੰਦ ਨਿਯੋਗ ਆਨ-ਯੋਗਿਯੁ ਭਯੋਗੋ ਵਿਯੋਗੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾ, ਆਯੁ ਪਾਤ੍ਰ ਵਿਯੋਗੋ ਠਾਠੁ ਵਝਿਯਾ,

ਨਾਨਕ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕੇ ਐਸਾ ਅਪਰਸ ॥੧॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਏਧਰੋ ਵਿਯੋਗੁ ਪ੍ਰਾਪੁ 'ਅਧਰਥ' (ਧਰਿਤੁ) ਏਯਾਯਾ ॥1॥

॥1॥

ਬੈਸਨੇ ਸੇ ਜਿਸੁ ਉਪਰਿ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ॥

ਏਯੋ ਬਧਿਯੋ ਭਯੋਗੋ ਧਰਿਯਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਏਯਾਯਾ, ਏਯੋ ਬੈਥਿਯੋ ਅਧਰਿਯੋ।

ਬਿਸਨ ਕੀ ਮਾਇਆ ਤੇ ਹੋਇ ਭਿੰਨ ॥

ਏ ਵਿਥਿਯੋ ਮਾਯਾਨੁ ਅਯੋਗਾ ਰਹਿਯਾ

ਕਰਮ ਕਰਤ ਹੋਵੈ ਨਿਹਕਰਮ ॥

ਆਯੁ ਗੁਣਕਰੋ ਕਰਿ ਨਿਯੋਗੋ ਏ ਰਹਿਯਾ।

ਤਿਸੁ ਬੈਸਨੇ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਧਰਮ ॥

ਏਯੋ ਬੈਥਿਯੋ ਧਰੋ ਮਧ ਪਧਿਯੋ ਅਧਰੋ।

ਕਾਹੂ ਫਲ ਕੀ ਇਛਾ ਨਹੀ ਬਾਛੈ ॥

ਏ ਕਰਿਯੋ ਪਾਯੋਗ ਯੋਗੋ ਕਰੋ ਨਾਹੀ।

ਕੇਵਲ ਭਗਤਿ ਕੀਰਤਨ ਸੰਗਿ ਰਾਚੈ ॥

ਏ ਕੇਵਲ ਪੁਰੁ ਭਕਿ ਏਕੰ ਚਾਹਾਯਾ ਕੀਰਤਨਰੇ ਹੂੰ ਰਹਿਯਾਏ।

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਸਿਮਰਨ ਗੋਪਾਲ ॥

ਚਾਹਾਯਾ ਆਨ੍ਹਾ ਏਕੰ ਗੰਗਾਰੇਰੇ ਸੁਝੈਰੇ ਪਾਲਨ ਕਰੈ ਗੋਪਾਲਯਾ ਸੁਰਗ ਹੋਯਾਏ।

ਸਭ ਉਪਰਿ ਹੋਵਤ ਕਿਰਪਾਲ ॥

ਏ ਸਮਸਤ ਜੀਵ ਭਪਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਯਾਏ।

ਆਪਿ ਦ੍ਰਿੜੈ ਅਵਰਹ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮੰ ਭਗਤਿ ਨਾਮ ਨਿਯਮਨਰੇ ਵਧਾਯਾਏ ਆਪ ਅਨਧ ਭਾਰਾ ਨਾਮਰੇ ਭਪ ਕਰਾਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਓਹੁ ਬੈਸਨੋ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵੈ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹਰੇ ਬੈਸਨ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਏ ॥੨॥

ਭਗਉਤੀ ਭਗਵੰਤ ਭਗਤਿ ਕਾ ਰੰਗੁ ॥

ਮਾਹਾਰ ਚਿਤਰੇ ਭਗਵਾਨਯਾ ਭਕਿਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਆਏ, ਏ ਹੂੰ ਭਗਵਾਨਯਾ ਵਾਸਤਵਿਕ ਭਕਿ ਅਰੇ।

ਸਗਲ ਤਿਆਗੈ ਦੁਸਟ ਕਾ ਸੰਗੁ ॥

ਏ ਸਮਸਤ ਦੁਸ਼ਟਰੇ ਸਯਾਏ ਭਯਾਗ ਕਰਿਯਾਏ

ਮਨ ਤੇ ਬਿਨਸੈ ਸਗਲਾ ਭਰਮੁ ॥

ਆਪ ਚਾਹਾਰ ਮਨਰੂ ਸਬੁ ਪੁਕਾਰ ਭ੍ਰਿਖਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾਏ।

ਕਰਿ ਪੂਜੈ ਸਗਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥

ਏ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਬੁ ਜਾਗਾਰੇ ਵਿਧਾਨਾਏ ਭਾਵਿਯਾਏ ਆਪ ਕੇਵਲ ਚਾਹਾਯਾ ਹੂੰ ਪੂਜਾ ਕਰਿਯਾਏ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਪਾ ਮਲੁ ਖੇਵੈ ॥

ਮਿਥੇ ਸਾਖੂ-ਸਯਾਏ ਸਯਾਏਰੇ ਰਹਿ ਮਨਰੂ ਪਾਪਰੇ ਮਯਾ ਨਿਵ੍ਰਭ ਕਰਿਯਾਏ,

ਤਿਸੁ ਭਗਉਤੀ ਕੀ ਮਤਿ ਉਤਮ ਹੋਵੈ ॥

ਏਹਰੇ ਭਕਿਰੇ ਬੁਝੈ ਭਯਮ ਹੋਯਾਏ।

ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਟਹਲ ਕਰੈ ਨਿਤ ਨੀਤਿ ॥

ਏ ਨਿਯਮ ਭਗਵਾਨਯਾ ਨਿਯਮ ਸੇਵਾ ਕਰਿਯਾਏ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪੈ ਬਿਸਨ ਪਰੀਤਿ ॥

ਏ ਨਿਯਮ ਮਨ ਏਕੰ ਚਨ ਨਿਯਮ ਪੁਰੁਯਾ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਸਮਰਪਿਓ ਕਰਿਯਾਏ।

ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਬਸਾਵੈ ॥

ਏਥੇ ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਚਰਨ ਨਿਯੋ ਸ੍ਵਦੇਸ਼ਰੇ ਵਸਾਯਾਵੈ।

ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਭਗਉਤੀ ਭਗਵੰਤ ਕਉ ਪਾਵੈ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਧਰੋ ਭਯੋ ਹੋ ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾਵੈ ॥੩॥

ਸੇ ਪੰਡਿਤੁ ਜੇ ਮਨੁ ਪਰਬੋਧੈ ॥

ਪਛਿਤ ਏਥੇ ਅਰੇ, ਸਿੰਘ ਨਿਯੋ ਸਨਕੁ ਭਪਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯਾਵੈ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਆਤਮ ਮਹਿ ਸੋਧੈ ॥

ਏ ਰਾਮਾਨਾ ਨਾਮਕੁ ਨਿਯੋ ਸ੍ਵਦੇਸ਼ਰੇ ਖੋਲ੍ਹਿਯਾਵੈ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਾਰੁ ਰਸੁ ਪੀਵੈ ॥

ਸਿੰਘ ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਸਿਧਾ ਰਸ ਏਵਨ ਕਰਿਯਾਵੈ।

ਉਸੁ ਪੰਡਿਤ ਕੈ ਉਪਦੇਸਿ ਜਗੁ ਜੀਵੈ ॥

ਏ ਪਛਿਤਾਨਾ ਭਪਦੇਸ਼ ਭਾਰਾ ਬਾਰਾ ਯਗਤ ਯੋਗਿਯਾਯੋ,

ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ਹਿਰਦੈ ਬਸਾਵੈ ॥

ਯੋਗੋ ਪਛਿਤ ਹਰਿਕਾ ਕਥਾਕੁ ਨਿਯੋ ਸ੍ਵਦੇਸ਼ਰੇ ਵਸਾਯਾਵੈ,

ਸੇ ਪੰਡਿਤੁ ਫਿਰਿ ਜੇਨਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਏਧਰੋ ਪਛਿਤ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਯੋਗਿਨਿ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰੇ ਨਾਹੀ।

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਬੂਝੈ ਮੂਲ ॥

ਏ ਵੇਦ, ਪੁਰਾਨ ਏਵਾ ਸ੍ਰਮਿਤਿ ਸੂਤ ਭਯੋ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਯਾਵੈ,

ਸੂਖਮ ਮਹਿ ਜਾਨੈ ਅਸਥੂਲੁ ॥

ਏ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤਰ ਬਾਹਰਕੁ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਪ੍ਰਭਾਨਾ ਠਹਿਰੇ ਅਨੂਭਵ ਕਰਿਯਾਵੈ

ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਕਉ ਦੇ ਉਪਦੇਸੁ ॥

ਆਯ ਚਾਰੋ ਹੋ ਵਰ੍ਹੇ (ਯੋਗ)ਕੁ ਭਪਦੇਸ਼ ਦੇਯਾਯਾਵੈ।

ਨਾਨਕ ਉਸੁ ਪੰਡਿਤ ਕਉ ਸਦਾ ਅਦੇਸੁ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹੋ ਪਛਿਤਾਨਾ ਸਰਵਾ ਹੋ ਪ੍ਰਗਾਧ ਅਰੇ ॥੪॥

ਬੀਜ ਮੰਤ੍ਰੁ ਸਰਬ ਕੇ ਗਿਆਨੁ ॥

ਸਮਸਤ ਸਭਰ ਵਾਯ ਸਭ ਯੋਗ ਅਰੇ।

ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਮਹਿ ਜਪੈ ਕੇਉ ਨਾਮੁ ॥

ਚਾਰੇ ਹੋਂ ਵਰ੍ਹੇਰੇ ਕੇਹੇ ਧੂਰੁਖ ਮਖ ਨਾਮਰ ਜਪ ਕਰ।

ਜੇ ਜੇ ਜਪੈ ਤਿਸ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥

ਮੇਧ ਮੇਧ ਨਾਮ ਜਪੇਯਾਏ, ਚਾਹਾਰ ਗਠੇ ਹੋਯਾਏ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥

ਕੇਹੇ ਧੂਰੁਖ ਹੋਂ ਬਠਬਠਾਏ ਰਹੇ ਚਾਹਾਯੂ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰੇਯਾਏ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅੰਤਰਿ ਉਰ ਧਾਰੈ ॥

ਮਧੇ ਪੁਰੁ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਾਰਾ ਫੂਕਲੇਰੇ ਨਾਮ ਬਧਾਯੋਅਧਿ

ਪਸੁ ਪ੍ਰੇਤ ਮੁਖਦ ਪਾਥਰ ਕਉ ਤਾਰੈ ॥

ਚਾਹਾਫੇਲੇ ਪੜ੍ਹ, ਪ੍ਰੇਤ, ਮੂਰ੍ਹ, ਪਠਾਰ ਫੂਕਲੇ ਮਖ ਪਾਰ ਹੋਯਾਏ।

ਸਰਬ ਰੋਗ ਕਾ ਅਉਖਦੁ ਨਾਮੁ ॥

ਯੋਗਰਯ ਨਾਮ ਬਧਾਯੋ ਰੋਗਰ ਔਖਦੁ ਅਠੇ।

ਕਲਿਆਣ ਰੂਪ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਮ ॥

ਭਗਵਾਨਯ ਗੁਣਬੁਠੇ ਕਰੇਯਾ ਕਲਯਾਣ ਏਵੰ ਸੁਭਿਰ ਰੂਪ ਅਠੇ।

ਕਾਹੂ ਜੁਗਤਿ ਕਿਤੈ ਨ ਪਾਈਐ ਧਰਮਿ ॥

ਕੋਈਬੇ ਸੁਭਿ ਅਧਵਾ ਕੋਈਬੇ ਧਰਮ-ਕਰਮ ਭਾਰਾ ਯੋਗਰਯ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਾਯਾਯਾਏ ਨਾਹੀਂ।

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਕਰਮਿ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਯ ਨਾਮ ਬੇਹੇ ਮਨੁਸ਼ਯਕੂ ਮਿਲੇਯਾਏ, ਯਾਹਾਰ ਭਾਗਯਰੇ ਆਦਿਰੂ ਹੋਂ ਲੇਖਾ ਹੋਯਾਏ ॥੫॥

ਜਿਸ ਕੈ ਮਨਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਯਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਭਗਵਾਨਯ ਨਿਵਾਸ ਥਾਏ,”

ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਤਿ ਰਾਮਦਾਸੁ ॥

ਠਾਕਾਯਾ ਨਾਮ ਬਠਾ ਝੁੰ ਰਾਮਦਾਸ ਅਰੇ ॥

ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਤਿਸੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ॥

ਠਾਕਾਯਾ ਨਿਯ ਅਭਰੇ ਝੁੰ ਰਾਮ ਦੇਖਾਇਆ ॥

ਦਾਸ ਦਸੰਤਣ ਭਾਇ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ॥

ਬੇਬਕਰ ਬੇਬਕ ਹੋਵਾਰ ਬੁਝਾਵਰੁ ਬੇ ਘੋਰਯੁ ਪਾਇਆ ॥

ਸਦਾ ਨਿਕਟਿ ਨਿਕਟਿ ਹਰਿ ਜਾਨੁ ॥

ਹੋਵ ਬਰਦਾ ਭਗਵਾਨਯੁ ਨਿਯ ਨਿਯ ਭਾਇਆ ॥

ਸੈ ਦਾਸੁ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਨੁ ॥

ਬੇਬਕ ਬੇਬਕ ਪੁਰਖਾ ਦਰਵਾਰੇ ਬੁਝਾਵਰੁ ਹੋਇਆ ॥

ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ਕਉ ਆਪਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ॥

ਘੋਰ ਨਿਯ ਬੇਬਕ ਭਰੇ ਬੁਝਾਵਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਆ ॥

ਤਿਸੁ ਦਾਸ ਕਉ ਸਭ ਸੋਝੀ ਪਰੈ ॥

ਆਭ ਬੇਬਕ ਬੇਬਕਯੁ ਬਾਪੁਯੁ ਭਾਇ ਹੋਇਆ ॥

ਸਗਲ ਸੰਗਿ ਆਤਮ ਉਦਾਸੁ ॥

ਬਾਪੁਯੁ ਪਰਿਵਾਰੇ (ਹੋਇ ਮਖ) ਬੇ ਮਨਰੁ ਨਿਲੋਧੁ ਰਹਿਆ ॥

ਐਸੀ ਜੁਗਤਿ ਨਾਨਕ ਰਾਮਦਾਸੁ ॥੬॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਐਧਰੇ ਭਾਵਨ ਮੁਢਿ ਵਾਲਾ ਰਾਮਦਾਸ ਹੋਇਆ ॥੬॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ ਆਤਮ ਹਿਤਾਵੈ ॥

ਹੋਵ ਪੁਰਖਾ ਆਗਿਆ ਬਠਾ ਮਨਰੇ ਮਾਇਆ ॥

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਸੋਝੀ ਕਹਾਵੈ ॥

ਠਾਕਾਯਾ ਭਾਵਨ ਮੁਢਿ ਕੁਇਆ ॥

ਤੈਸਾ ਹਰਖੁ ਤੈਸਾ ਉਸੁ ਸੋਗੁ ॥

ਠਾਕਾ ਪਾਯੋ ਬੁਝਾਵਰੁ ਦੁਖਾ ਏਕ ਬਾਨ ਹੋਇਆ ॥

ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਤਹ ਨਹੀ ਬਿਓਗੁ ॥

ਚਾਹਾ ਠਾਰੂ ਬਰਵਾ ਆਨਖ ਮਿਲਿਯਾਏ ਆਯੋ ਕੀਝੇ ਬਿਯੋਗ ਬੁਝਨਾਹਿ।

ਤੈਸਾ ਸੁਵਰਨੁ ਤੈਸੀ ਉਸੁ ਮਾਟੀ ॥

ਬੇਹੁੰ ਪੂਰੁਬਯਾ ਪਾਯੋ ਭਯੋਲ ਬੁਨਾ ਓ ਮਾਠੀ ਬਮਾਨ ਅਚੇ,

ਤੈਸਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤੈਸੀ ਬਿਖੁ ਖਾਟੀ ॥

ਚਾਹਾ ਪਾਯੋ ਅਮ੍ਰਿਤ ਆਵਾ ਪਿਛਾ ਮਖ ਬਮਾਨ ਅਚੇ

ਤੈਸਾ ਮਾਨੁ ਤੈਸਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਚਾਹਾ ਪਾਯੋ ਮਾਨ ਓ ਅਭਿਮਾਨ ਮਖ ਬਮਾਨ ਆਵਾ।

ਤੈਸਾ ਰੰਗੁ ਤੈਸਾ ਰਾਜਾਨੁ ॥

ਰਾਜਾ ਆਯੋ ਭਿਯਾਰੀ ਮਖ ਚਾਹਾ ਪਾਯੋ ਬਮਾਨ ਅਚੇ।

ਜੇ ਵਰਤਾਏ ਸਾਈ ਜੁਗਤਿ ॥

ਭਗਵਾਨ ਯਾਹਾ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਚਾਹਾ ਚਾਕਰੀ ਯੀਵਨ-ਮੁਕਤਿ ਹੋਇਯਾਵਾ।

ਨਾਨਕ ਓਹੁ ਪੁਰਖੁ ਕਹੀਐ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਹੁੰ ਪੂਰੁਬਯਾ ਹੂੰ ਯੀਵਨ ਮੁਕਤ ਕੁਝਾਯਾਵਾ ॥੭॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਸਗਲੇ ਠਾਉ ॥

ਬਮਾਨੁ ਬੁਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੂੰ ਹੋਇਯਾਵਾ।

ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਰਾਖੈ ਤੈਸਾ ਤਿਨ ਨਾਉ ॥

ਯੇਯੋ ਯੇਯੋ ਬੁਨਾਰੇ ਯੇਯੋ ਪੁਰਾਣੀਯਾ ਰਖੁਯਾਹਿ, ਬੇ ਬੇਪਰਿ ਹੂੰ ਨਾਮ ਧਾਰਣ ਕਰਿਯਾਹਿ।

ਆਪੇ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਜੋਗੁ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬੁਨਾ ਹੂੰ ਬਰੁ ਕੀਝੇ ਕਰਿਯਾਹਿ ਆਯੋ ਪੁਰਾਣੀਯਾ ਧਾਰਾ ਕਰਾਯਾਵਾ ਪਾਯੋ ਬਮਾਨ ਅਚੇ।

ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਸੇਈ ਫੁਨਿ ਹੋਗੁ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਯਾਹਾ ਯੋਯੋ ਲਾਗਿਯਾਵਾ, ਚਾਹਾ ਹੋਇਯਾਵਾ

ਪਸਰਿਓ ਆਪਿ ਹੋਇ ਅਨਤ ਤਰੰਗੁ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਯੋ ਅਨੰਤ ਲਹਰੀਯੋ ਮਹਾਯੋ ਹੋਇ ਪੁਰਾਣੀਯਾ ਹੋਇਯਾਹਿ।

ਲਖੇ ਨ ਜਾਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਰੰਗੁ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਯੋਯੋ ਕੀਝੇ ਯੋਯੋ ਪਰਿਭ ਨਾਹਿ।

ਜੈਸੀ ਮਤਿ ਦੇਇ ਤੈਸਾ ਪਰਗਾਸ ॥

ਪਰਮਾਨ੍ਰ! ਮੋਹਿ ਰੂਝਿ ਪੁਕਾਨ ਕਰਿਯਾਉ, ਬੇਪਰਿ ਹੂੰ ਪੁਕਾਯ ਹੋਇਯਾਉ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰਤਾ ਅਬਿਨਾਸ ॥

ਬ੍ਰਹ੍ਮਕਰ੍ਮਾ ਪਰਮਾਨ੍ਰ! ਅਨੰਤ ਅਚਰਿ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਇਆਲ ॥

ਅਨੰਤ ਬਰਦਾ ਹੋ ਧਨਾਨੁ ਅਚਰਿ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਭਏ ਨਿਹਾਲ ॥੮॥੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਹੋ ਪਰਮਾਨ੍ਰ! ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਕਰਿ ਕੇਤੇ ਜੀਵ ਕ੍ਰਿਪਾਯ ਹੋਇਯਾਉ ॥੮॥੬॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗ੍ਰੰਥ ॥

ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਅਨੇਕ ਜਨ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ ॥

ਬਹੁਤ ਬਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਾ ਪੁਕਾਨ ਗੁਣਗੁਣ ਕਰਿਯਾਉ, ਪਰਮਾਨ੍ਰ! ਪਰਮਾਨ੍ਰ! ਅਨੰਤ ਗੁਣਗੁਣ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ।

ਨਾਨਕ ਰਚਨਾ ਪ੍ਰਭਿ ਰਚੀ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਾਨ੍ਰ! ਮੋਹਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯਾਉ, ਬੇ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਨ ਹੋਵਾ। ਕਾਰਨਾਨੁ ਬਹੁਤ ਬਾਰਾ ਬਿਖਰੇ ਰਚਨਾ ਹੋਇਯਾਉ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਭਿਪ੍ਰਾਯ ॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਹੋਏ ਪ੍ਰਯਾਤੀ ॥

ਕੇਤੇ ਕੋਟਿ ਜੀਵ ਭਾਵਾਨਾ ਪੁਕਾਨ ਕਰਿਯਾਉ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਆਚਾਰ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥

ਕੇਤੇ ਕੋਟਿ ਧਾਰਮਿਕ ਅੰਤੁ ਬਾਹਿਰੀ-ਅੰਤਰੀ ਕਰਿਯਾਉ,

ਕਈ ਕੋਟਿ ਭਏ ਤੀਰਥ ਵਾਸੀ ॥

ਕੇਤੇ ਕੋਟਿ ਜੀਵ ਭਾਵਾਨਾ ਨਿਵਾਸੀ ਹੋਇਯਾਉ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਬਨ ਭ੍ਰਮਹਿ ਉਦਾਸੀ ॥

ਕੇਤੇ ਕੋਟਿ ਜੀਵ ਬੇਰਾਗੀ ਬਨੇ ਜਗਤਕੇ ਰੂਪਕਰਿ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਬੇਦ ਕੇ ਸ੍ਰੋਤੇ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਰਿ ਕੇਰੇ ਕੇਰੇ ਅਚਰਿ ॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਤਪੀਸੁਰ ਹੋਤੇ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਰਿ ਚਪੜਾ ਹੋਇਓ ॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਆਤਮ ਧਿਆਨੁ ਧਾਰਹਿ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਰਿ ਨਿਯਮ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪੁਰ ਧਿਆਨੁ ਧਾਰਹਿ ॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਕਬਿ ਕਾਬਿ ਬੀਚਾਰਹਿ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਰਿ ਕਵਿ ਕਾਬਿ-ਰਚਨਾ ਭਾਰਾ ਬਿਚਾਰਹਿ ॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਵਤਨ ਨਾਮ ਧਿਆਵਹਿ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਰਿ ਪੂਰੁ ਨਿਯਮ ਨਵਨ ਨਾਮ ਧਿਆਵਹਿ,

ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ॥੧॥

ਭਯਾਪਿ ਹੋ ਜਾਨਕ! ਬੇਘਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਭੇਦ ਕੇਰੇ ਪਾਏ ਪਾਏ ਨਾਹੀ ॥੧॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਭਏ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥

ਏਹੇ ਦੂਜੇ ਦੇ ਕੇਰੇ ਕੋਰਿ ਅਭਿਮਾਨੀ ਅਭਯੋ ॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਅੰਧ ਅਗਿਆਨੀ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਰਿ ਪੂਰੁ ਅੰਧ ਅਗਿਆਨੀ ਅਭਯੋ ॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਕਿਰਪਨ ਕਠੋਰ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਰਿ ਮਨੁਸ਼ ਪਤਰ ਝੁਕਾਨਾ ਓ ਕ੍ਰੋਧ ਅਭਯੋ ॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਅਭਿਗ ਆਤਮ ਨਿਕੋਰ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਰਿ ਮਨੁਸ਼ ਗੁਣ ਏਵੇ ਬੇਮਨੁਸ਼ਾਨੀ ਅਭਯੋ ॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਰ ਦਰਬ ਕਉ ਹਿਰਹਿ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਰਿ ਮਨੁਸ਼ ਅਨਧਰ ਪਰ ਹੋਇਓ ॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਰ ਦੁਖਨਾ ਕਰਹਿ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਰਿ ਮਨੁਸ਼ ਅਨਧਰ ਨਿਯਮ ਕਰਹਿ ॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਮਾਇਆ ਸੂਮ ਮਾਹਿ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਰਿ ਮਨੁਸ਼ ਪਰ ਬਾਹਰ ਕਰਿਕਾ ਪਾਏ ਗੁਣ ਕਰਿਓ ॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਰਦੇਸ ਭ੍ਰਮਾਹਿ ॥

ਕੇਤੇ ਕੋਟਿ ਮਨੁਖ ਅਨਧ ਫਿਰੇ ਪਥਭ੍ਰਮ ਹੋਇਆਹੁ ।

ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹੁ ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਗਨਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਯੇਯੋਂ ਮਖ ਚੂਫੇ ਯਾਵਯੁ ਕਾਮਰੇ ਲਗਾਇ ਆਇ, ਯੇ ਯੇਯੋਂ ਕਾਮਰੇ ਲਾਗੇਆਯ ।

ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੀ ਜਾਨੈ ਕਰਤਾ ਰਚਨਾ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕਰਮ-ਪ੍ਰਭੂ ਧ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਰਚਨਾਰ ਭੇਦ ਕਰਮ-ਪ੍ਰਭੂ ਹੀਂ ਯਾਗੇਆਹੁ ॥੨॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਸਿਧ ਜਤੀ ਜੋਗੀ ॥

ਦੂਨਿਆਰੇ ਕੇਤੇ ਕੋਟਿ ਬਿਯ, ਬੁਝਾਰੀ ਏਵੰ ਯੋਗੀ ਅਠਹੁ ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਰਾਜੇ ਰਸ ਭੋਗੀ ॥

ਕੇਤੇ ਕੋਟਿ ਰਸ ਭੋਗ ਕਰੁਪਾ ਰਾਜਾ ਅਠਹੁ ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪੰਖੀ ਸਰਪ ਉਪਾਏ ॥

ਕੇਤੇ ਕੋਟਿ ਪੰਖੀ ਏਵੰ ਬਾਧ ਪਰਮਾਤਮਾ ਯਾਤ ਕਰਿਐ,

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਾਥਰ ਬਿਰਖ ਨਿਪਜਾਏ ॥

ਕੇਤੇ ਕੋਟਿ ਪਾਥਰ ਏਵੰ ਕ੍ਰਿਸ਼ ਭਯੋ ਹੋਇਐ ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰ ॥

ਕੇਤੇ ਕੋਟਿ ਪਾਣੀ, ਯਾਨ ਏਵੰ ਅਗਨਿ ਅਠਹੁ ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਦੇਸ ਭੂ ਮੰਡਲ ॥

ਕੇਤੇ ਕੋਟਿ ਦੇਸ ਏਵੰ ਭੂਮਭੂਮ ਅਠਹੁ ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਸਸੀਅਰ ਸੂਰ ਨਖਤੂ ॥

ਕੇਤੇ ਕੋਟਿ ਚੰਦ੍ਰ, ਸੂਰ੍ਯ ਏਵੰ ਭਾਰਾ ਅਠਹੁ ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਦੇਵ ਦਾਨਵ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿਰਿ ਛਤ੍ਰੁ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਰਿ ਦੇਵਦਾ, ਰਾਖਿਓ ਏਵੰ ਛਤ੍ਰੁ, ਧਾਵਾਰਿ ਮਝਕ ਭਉਰੇ ਛਤ੍ਰੁ ਥਾਵ।

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਅਪਨੈ ਸੁਤਿ ਧਾਰੈ ॥

ਛਤ੍ਰੁਰ ਬਾਰਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾ ਨਿਯੋ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾਨੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾਨੇ ਵਾਸਿ ਹੋਇਓਓ।

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਤਿਸੁ ਨਿਸਤਾਰੈ ॥੩॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਧਾਵਾਰੁ ਧਾਵਾਰੁ ਭਲੇ ਲਾਗਿਥਾਵ, ਚਾਵਾਰੁ ਹੋ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਕਰਿਥਾਵਿ
॥੩॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਰਾਜਸ ਤਾਮਸ ਸਾਤਕ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਰਿ ਰੋਗ, ਚੰਦ, ਬੰਦ ਗੁਣੀ ਭਾਵ ਅਛਤ੍ਰਿ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਅਰੁ ਸਾਸਤ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਰਿ ਵੇਦ, ਪੁਰਾਣ, ਸ੍ਰਮ੍ਰਿਤਿ ਏਵੰ ਗਾਥੁ ਅਛਿ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਏ ਰਤਨ ਸਮੁਦ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਰਿ ਬਹੁਤਰੇ ਰਤਨ ਭਉਓ ਕਰਿਓਓ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੰਤ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਰਿ ਬਿਭਿਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭਾਵਓਓ ਅਛਤ੍ਰਿ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਏ ਚਿਰ ਜੀਵੇ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਰਿ ਪ੍ਰਾਣੀਰ ਵਾਸਿ ਆਨੁਓਓ ਅਛਿ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਗਿਰੀ ਮੇਰ ਸੁਵਰਨ ਥੀਵੇ ॥

(ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾ ਵਾਰਾ) ਕੇਰੇ ਕੋਰਿ ਬੁਨਾਰ ਬੁਨਾਰ ਪਰਵੰਦ ਵਨਾਓਓਓ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਜਖੁ ਕਿੰਨਰ ਪਿਸਾਚ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਰਿ ਯੋਧ, ਕੰਨਰ ਏਵੰ ਪਿਸਾਚ ਅਛਤ੍ਰਿ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਸੂਕਰ ਮ੍ਰਿਗਾਚ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਰਿ ਭੂਤ, ਪ੍ਰੇਤ, ਸੂਕਰ ਏਵੰ ਵਾਧੁ ਅਛਤ੍ਰਿ।

ਸਭ ਤੇ ਨੇਰੈ ਸਭਹੁ ਤੇ ਦੂਰਿ ॥

ਛਤ੍ਰੁਰ ਬਹੁਯੋ ਨਿਕਰ ਆਯੋ ਬਹੁਯੋ ਠਾਰੂ ਧੂਰ ਅਛਤ੍ਰਿ।

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਅਲਿਪਤੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੋਗੀ ਦੇ ਪਰਿਪੂਰਨ ਰਹਿਣੀ, ਮੇਰੇ ਵੇਲੇ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਨਿਰੰਦ੍ਰ ਰਹਿਯਾਉ ॥੪॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਾਤਾਲ ਕੇ ਵਾਸੀ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਟਿ ਜੀਵ ਪਾਤਾਲ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀ ਅਛੁੰਦੇ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਨਿਵਾਸੀ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਟਿ ਜੀਵ ਨਰਕ ਤੇ ਸੁਰਗ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀ ਅਛੁੰਦੇ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਜਨਮਹਿ ਜੀਵਹਿ ਮਰਹਿ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਟਿ ਜੀਵ ਜਨਮ ਹੋਇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਆਉ ਮਰੇਯਾਉ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਫਿਰਹਿ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਟਿ ਜੀਵ ਅਨੇਕ ਯੋਨੀ ਦੇ ਬੁਝੇਯਾਉ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਬੈਠਤ ਹੀ ਖਾਹਿ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਟਿ ਜੀਵ ਬਧਾਰੇ ਬਸੇ ਖਾਯਾਉ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਘਾਲਹਿ ਥਕਿ ਪਾਹਿ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਟਿ ਜੀਵ ਪਰਿਸ਼੍ਰਾਵ ਕਰੇ ਭਾਯੋਪਭਉ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਏ ਧਨਵੰਤ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਟਿ ਜੀਵ ਧਨਵਾਨ ਬਨੇਛੁੰਦੇ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਚਿੰਤ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਟਿ ਜੀਵ ਧਨ-ਵੀਰਭ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਲੀਨ ਯਾਯਾਉ।

ਜਹ ਜਹ ਭਾਣਾ ਤਹ ਤਹ ਰਾਖੇ ॥

ਯੋਗੀ ਦੇ ਮੇਯੋਂ ਚਾਹੀ, ਜੀਵਕੁ ਬੇਯੋਂ ਰਖੇਯਾਉ।

ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਹਾਥੇ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਭੁ ਕੀਛੇ ਯੋਗੀ ਦੇ ਹਾਥੇ ॥੫॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਭਏ ਬੈਰਾਗੀ ॥

ੴ ਦੂਨੀਆਂ ਦੇ ਕੇਰੇ ਕੋਟਿ ਜੀਵ ਬੈਰਾਗੀਆਂ ਬਨੇਛੁੰਦੇ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਤਿਨਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥

ਆਉ ਰਾਮ ਦੇ ਨਾਮ ਸੰਗੇ ਚਾਹੀ ਰਹੇ ਲਾਗੀਆਂ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਖੋਜੰਤੇ ॥

ਕੇਤੇ ਕੋਟਿ ਜੀਵ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੋ ਗਿਆਨੁ

ਆਤਮ ਮਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਲਹੰਤੇ ॥

ਅੰਤ ਨਿਯਮੁ ਅੰਤਰੇ ਹੋਏ ਭਗਵਾਨੁ ਪਾਏਨੀਐ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਦਰਸਨ ਪ੍ਰਭ ਪਿਆਸ ॥

ਕੇਤੇ ਕੋਟਿ ਜੀਵਾਂ ਭਗਵਾਨੁ ਭਗਵਾਨੁ ਧਰਮੁ ਭਯੋ ਅੰਤਿ

ਤਿਨ ਕਉ ਮਿਲਿਓ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸ ॥

ਭਾਗੁ ਅਨੰਤੁ ਪੁਰੁ ਮਿਲਿਯਾਨੁ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਮਾਗਹਿ ਸਤਸੰਗੁ ॥

ਕੇਤੇ ਕੋਟਿ ਜੀਵ ਬਚਿਯਾਨੁ ਬਿਨੁ ਕਰਿਯਾਨੁ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਤਿਨ ਲਾਗਾ ਰੰਗੁ ॥

ਬੇ ਭਗਵਾਨੁ ਪ੍ਰੇਮੁ ਹੋਏ ਹੋਏ ਰੰਗੁ ਰੰਗੁ।

ਜਿਨ ਕਉ ਹੋਏ ਆਪਿ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ॥

ਹੋ ਜਾਨਕ! ਯਾਹੁ ਭਗਵਾਨੁ ਭਗਵਾਨੁ ਬ੍ਰਹਮੰਡੁ ਹੋਯਾਨੁ,

ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਸਦਾ ਧਨਿ ਧੰਨਿ ॥੬॥

ਏਹੀ ਕਥਾ ਬਚਿਯਾ ਭਗਵਾਨੁ ਹੋਯਾਨੁ ॥੬॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਖਾਣੀ ਅਰੁ ਖੰਡ ॥

ਪਰਿਭੁਰੁ ਨ ਕੋਈ ਭਗਵਾਨੁ ਏਵੰ ਚਾਰਿ ਧਿਰੁ ਕੇਤੇ ਕੋਟਿ ਜੀਵ ਜਾਤ ਹੋਯਾਨੁ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਅਕਾਸ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥

ਕੇਤੇ ਕੋਟਿ ਆਕਾਸੁ ਏਵੰ ਬ੍ਰਹਮੰਡੁ ਅੰਤਿ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਹੋਏ ਅਵਤਾਰ ॥

ਕੇਤੇ ਕੋਟਿ ਜੀਵ ਅਵਤਾਰ ਹੋਯਾਨੁ।

ਕਈ ਜੁਗਤਿ ਕੀਨੇ ਬਿਸਥਾਰ ॥

ਕੇਤੇ ਭਗਵਾਨੁ ਭਗਵਾਨੁ ਬ੍ਰਹਮੰਡੁ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯਾਨੁ।

ਕਈ ਬਾਰ ਪਸਰਿਓ ਪਾਸਾਰ ॥

ਏਹੁ ਬ੍ਰਹਮੰਡੁ ਕੇਤੇ ਪਰੁ ਪੁਰਾਨ ਹੋਯਾਨੁ

ਸਦਾ ਸਦਾ ਇਕੁ ਏਕੰਕਾਰ ॥

ਕਿਛੁ, ਪਰਮਾਨ੍ਰ। ਬਰ੍ਹਦਾ ਏਕੁ ਹੂੰ ਅਚਛੁ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਨੇ ਬਹੁ ਭਾਤਿ ॥

ਯੁਗੁਰ ਅਨੇਕ ਬਿਪ੍ਰੇਰੇ ਕੇਰੇ ਕੋਰਿ ਯੀਰ ਬਨਾਯਛੁ।

ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਤਿ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯਾ ਠਾਨੁ ਭਉਖੁ ਹੋਯਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯਾ ਠਾਨੇ ਹੂੰ ਯੀਨ ਹੋਯਛੁ।

ਤਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਇ ॥

ਭਾਵਾਰ ਅਛੁ ਕਿਐ ਮਖ ਯਾਗੇ ਨਾਹੂੰ।

ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥੭॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਖੋਹਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਹੁ ਕਿਛਿ ਆਪਣੇ ਅਚਛੁ ॥7॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਦਾਸ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਰਿ ਯੀਰ ਪਰਮਾਨ੍ਰਯਾ ਧਾਬ ਅਛੁ,

ਤਿਨ ਹੋਵਤ ਆਤਮ ਪਰਗਾਸ ॥

ਆਯ ਅਨੇਕ ਆਨ੍ਰੇਰੇ ਧੁਕਾਗੇ ਹੋਯਯਾ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਤਤ ਕੇ ਬੇਤੇ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਰਿ ਯੀਰ ਭਯੁ ਯਾਭਾ ਅਚਛੁ,

ਸਦਾ ਨਿਹਾਰਹਿ ਏਕੇ ਨੇਤ੍ਰੇ ॥

ਆਯ ਨਿਯ ਨੇਤ੍ਰੇਰੇ ਖੋ ਬਰ੍ਹਦਾ ਏਕੁ ਯੁਗੁਰਯਾ ਧਰ੍ਗਨ ਕਰਿਯਾਛੁ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪੀਵਹਿ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਰਿ ਯੀਰ ਨਾਮ-ਰਬ ਪਿਯਾਛੁ,

ਅਮਰ ਭਏ ਸਦ ਸਦ ਹੀ ਜੀਵਹਿ ॥

ਮਿਐ ਆਮਰ ਹੋਯਾ ਬਰ੍ਹਦਾ ਯਿਯਾਛੁ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ॥

ਕੇਰੇ ਕੋਰਿ ਯੀਰ ਨਾਮਰ ਯਗੇਗਾਨ ਕਰਿਯਾਛੁ।

ਆਤਮ ਰਸਿ ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਹਿ ॥

ਖੋ ਆਨ੍ਰ-ਰਬਰੇ ਬੁਝੇਰੇ ਬ੍ਰਾਯਵਿਕ ਯਾਬੇਰੇ ਰਹਿਯਾਛੁ।

ਅਪੁਨੇ ਜਨ ਕਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮਾਰੇ ॥

ਨਿਯੰਭਭਕੂ ਪੁਰੁ ਪੁਰਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣੇਰੇ ਪਾਲਨ ਕਰਿਯਾਉ ।

ਨਾਨਕ ਓਇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ॥੮॥੧੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਕ ਭਭ ਹੂੰ ਪਰੇਸ਼੍ਵਰਯੋ ਪੁੰਨੁ ਰਹਿਯਾਉ ॥੮॥੧੦॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਕ ॥

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਹੈ ਦੂਸਰ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਏਕ ਯੋਗਿ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੇਨ ਮੂਲ ਕਾਰਣ ਅਠਹੁ, ਭਾਯੋਰਿ ਬਿਨਾ ਆਯੋ ਕੇਹੁ ਨਾਹਾਉ ।

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸੋਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਬੇਹੁ ਯੋਗਿ ਹੁਇ ਬਿਨਾਪਿਠ, ਸਿੰਘ ਯੋਗ, ਪਰਿਉ, ਪਾਠਾਯੋ ਏਕੋ ਆਕਾਸ਼ੇਰੇ ਬਿਧਾਯੋ
ਅਠਹੁ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਠਪਦੀ ॥

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਕਰਨੈ ਜੋਗੁ ॥

ਬਹੁ ਕਾਰਿਯੋ ਕਰਿਯੋ ਆਯੋ ਯੋਗਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਰਾਯੋ ਬਾਲਾ ਏਕ ਯੋਗਿ ਬਹੁ ਕਰਿਯੋ ਕਰਿਯੋ ਬਿਨਾਪਿਠ
ਅਠਹੁ ।

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਹੋਗੁ ॥

ਭਾਵਾਯੋ ਮਾਯਾ ਕਰਿਯੋ ਭਭ ਯੋਗਿਯਾਏ, ਭਾਵਾ ਹੋਯਾਯਾਏ ।

ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨਹਾਰਾ ॥

ਏਕ ਯੋਗਿ ਹੋ ਬੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮੇਨ ਯੋਗਿ ਏਕੋ ਨਾਯੋ ਕਰਿਯਾਯੋ ।

ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਕਿਛੁ ਪਾਰਾਵਾਰਾ ॥

ਓਹਾਯਾ ਬਾਨੀਧਰ ਕੋਠੀਧਰ ਬਾਨੀ ਨਥਾਵ।

ਹੁਕਮੇ ਧਾਰਿ ਅਧਰ ਰਹਾਵੈ ॥

(ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਿਯ) ਆਦੇਸ਼ਰੇ ਯਾਓ ਕਰਿ ਕਿਛਿ ਆਗ੍ਰਿ ਬਿਨਾ ਚੋਕਿ ਰਖਣੁ

ਹੁਕਮੇ ਉਪਜੈ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਯਗਓਰੇ ਯਾਯਾ ਕਿਛਿ ਓਯਾਰਿ ਆਦੇਸ਼ਰੇ ਯਧ੍ਰੁ ਫੂਧ, ਆਯ ਗੇਧਰੇ ਓਹਾਯਾ ਆਦੇਸ਼ਰੇ ਯਾਨ ਫੂਧ।

ਹੁਕਮੇ ਉਚ ਨੀਚ ਬਿਉਹਾਰ ॥

ਯਯ ਓਯਾ ਯਯ ਕਰਿ ਓਹਾਯਾ ਯਯ ਆਧਿਯਾਰੇ ਫੂਧ।

ਹੁਕਮੇ ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਪਰਕਾਰ ॥

ਓਹਾਯਾ ਫੂਧੁ ਧਾਰਾ ਅਨੇਕ ਧੁਕਾਰ ਗੇਯ ਓਯਾਯਾ ਹੇਯਯਯ।

ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਅਪਨੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਬ੍ਰਹਮਰ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਬੇ ਨਿਯ ਯਧਿਯਾਯੁ ਦੇਯੁਯਯਯ।

ਨਾਨਕ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਹੇ ਯਧੁਰ ਬਧਯ ਯਾਧਯ ਓਯਰੇ ਰਧਿਯਯਯ ॥1॥

ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਮਾਨੁਖ ਗਤਿ ਪਾਵੈ ॥

ਯਧਿ ਧੁਯਯਯ ਯਯ ਯਾਰਿਯਾਧ, ਓਹਾਧੇਯੇ ਧਨੁਧਧ ਧੋਯਯ ਧੁਧੁ ਕਰਿਯਾਧ।

ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਾ ਪਾਥਰ ਤਰਾਵੈ ॥

ਯਧਿ ਧੁਯਯਯ ਯਯ ਯਾਰਿਯਾਧ, ਓਹਾਧੇਯੇ ਧਧਰਯੁ ਧਧ ਧਾਰ ਕਰਾਯਧਿਯਯਯ।

ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਬਿਨੁ ਸਾਸ ਤੇ ਰਾਖੈ ॥

ਯਧਿ ਧੁਯਯਯ ਯਯ ਯਾਰਿਯਾਧ, ਓਹਾਧੇਯੇ ਧੁਧ ਬਿਨਾ ਧੁਧਾਧੁ ਕਯਾਯ ਰਧੁਯਯਯ।

ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਭਾਖੈ ॥

ਯਧਿ ਧੁਯਯਯ ਯਯ ਯਾਰਿਯਾਧ, ਓਹਾਧੇਯੇ ਧਨੁਧਧ ਯਧੁਰਯ ਯੁਧਧੁਧਿ ਕਰਿਯਾਧੁ।

ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਾ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰੈ ॥

ਯਧਿ ਧੁਯਯਯ ਯਯ ਯਾਰਿਯਾਧ, ਓਹਾਧੇਯੇ ਬੇ ਧਾਧਿਯੁ ਧਧ ਯਯਾਰ ਕਰਿਯਾਧੁ।

ଈଶ୍ଵର ସ୍ଵୟଂ ହିଁ ସବୁ କିଛି କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ସ୍ଵୟଂ ହିଁ ବିଚାର କରିଥାନ୍ତି ।

ଈଶ୍ଵର ସ୍ଵୟଂ ହିଁ ଲୋକ-ପରଲୋକର ସ୍ଵାମୀ ଅଟନ୍ତି ।

ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ପ୍ରଭୁ ଜଗତର ଖେଳ ଖେଳୁଥାନ୍ତି ଆଉ ଏହାକୁ ଦେଖୁ ଖୁସି ହେଉଥାନ୍ତି ।

ଯାହାକିଛି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗେ, ସେହି କାମ ମନୁଷ୍ୟ ଦ୍ଵାରା କରାଯାଉଛି ।

ହେ ନାନକ! ତାଙ୍କ ପରି ଆଉ କେହି ନଜରକୁ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ ॥୨॥

କ୍ରହ, ମନୁଷ୍ୟ ଦ୍ୱାରା କେଉଁ କାମ ହୋଇପାରିବ?

ଯାହା ଇଶ୍ବରଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେହି କାମ ପ୍ରାଣୀ ହାରା କରାଇଥାନ୍ତି ।

ଯଦି ମନୁଷ୍ୟରେ ବଶରେ ହୋଇଥାନ୍ତା, ସେ ସବୁ କାମ ସଂସ୍ଥାପିତାନ୍ତା ।

ଯାହା ଇଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ସେହି କାମ କରନ୍ତି ।

ଜ୍ଞାନ ନ ହେବା କାରଣରୁ ମନୁଷ୍ୟ ବିକାରରେ ମଗ୍ନ ରାହୁଥିଛି ।

ଯଦି ସେ ଜାଣିଥାନ୍ତା, ତାହାହେଲେ ସେ ନିଜକୁ ନିଜେ ବିକାରରୁ ବଞ୍ଚାଇଥାନ୍ତା ।

ଭ୍ରମରେ ଭୁଲିଥିବା ତାହାର ମନ ଦଶ ଦିଗରେ ବୁଲୁଥାଏ ।

ଚାରି କୋଣରେ ଚକ୍ରର କାଟି ସେ ଏକ କ୍ଷଣରେ ଫେରି ଆସେ ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਅਪਨੀ ਭਗਤਿ ਦੇਇ ॥

ਮਾਫ਼ਾਕੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਪੁਰੁ ਨਿਯਰ ਭਭਿ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਛੁਛਿ।

ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਨਾਮਿ ਮਿਲੇਇ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਹਿ ਪੂਰੁਸ ਨਾਮਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾਯਾ ॥੩॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਨੀਚ ਕੀਟ ਕਉ ਰਾਜ ॥

ੴ ਸ਼ਰੇਰੇ ਹੂੰ ਯੋਗਰ ਕੀਟ ਬਮਾਨ ਨਿੰਨੁ ਪੁਰਾਨੀਕੁ ਰਾਜਾ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿ ਰਾਜਾ ਬਨਾਯੋਅਛਿ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ॥

ਭਗਵਾਨ ਗਰੀਬ ਭਧਰੇ ਧਰਮਾ ਕਰਿਯਾਛਿ।

ਜਾ ਕਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਛੁ ਨ ਆਵੈ ॥

ਮੋਘੋਂ ਪੁਰਾਨੀਕੇ ਕੋਯੋਬਿ ਗੁਣ ਬੇਯਾਯਾਯ ਨਾਹੂੰ,

ਤਿਸੁ ਤਤਕਾਲ ਦਹ ਦਿਸ ਪ੍ਰਗਟਾਵੈ ॥

ਭਾਵਾਕੂ ੴ ਸ਼ਰੇਰੇ ਹੂੰ ਧਰਿ ਧਰੇਰੇ ਲੋਕਪ੍ਰਿਯ ਕਰਿਬੇਯਾਛਿ।

ਜਾ ਕਉ ਅਪੁਨੀ ਕਰੈ ਬਖਸੀਸ ॥

ਬਿਗ੍ਰਹ ਬਾਮਾ ਯੋਗਦਾਸ ਮਾਫ਼ਾਯ ਭਧਰੇ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰਿਯਾਛਿ,

ਤਾ ਕਾ ਲੇਖਾ ਨ ਗਨੈ ਜਗਦੀਸ ॥

ਬੇ ਧਰਿ ਕਰਮੇਰੇ ਲੋਕਾ ਗਗਨਾ ਕਰਛਿ ਨਾਹੂੰ।

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭ ਤਿਸ ਕੀ ਰਾਸਿ ॥

ਬੇਹਿ ਆਮ੍ਰਾ ੴ ਗਰੀਰ ਬਰੁ ਭਾਵਾਯ ਬਾਰਾ ਧਿਆਹੋਯਾਯਾ ਪ੍ਰਭਿ ਅਰੇ।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥

ਪੁਰੋਧਕ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਪ੍ਰਬੁਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪੁਰਾਨ ਧਾਯ।

ਅਪਨੀ ਬਣਤ ਆਪਿ ਬਨਾਈ ॥

ੴ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਰਚਨਾ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਛੁਛਿ।

ਨਾਨਕ ਜੀਵੈ ਦੇਖਿ ਬਡਾਈ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਭਾਵਾਯ ਮਹਿਮਾ ਬੇਯੁ ਯਾਬਿਭ ਅਛਿ ॥੪॥

ਇਸ ਕਾ ਬਲੁ ਨਾਹੀ ਇਸੁ ਹਾਥ ॥

ੴ ਯਾਬਰ ਬਲ ਭਾਵਾਰ ਨਿਯ ਬਾਭਰੇ ਨਾਹੂੰ, ਕਾਰਗ

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਸਰਬ ਕੇ ਨਾਥ ॥

ਬਹੁਯੋ ਨਾਲਿਕ ਏਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੂੰ ਬਹੁਕਿਛੇ ਕਰਿਯਾਉ ਏਕੰ ਜੀਵ ਧਾਰਾ ਕਰਾਯਾਉ,

ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਬਪੁਰਾ ਜੀਉ ॥

ਵਿਚਰਾ ਜੀਵ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਯਾਕਾਰੀ ਅਚੇਤ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇਈ ਫੁਨਿ ਥੀਉ ॥

ਮਾਯਾ ਯੋਗੁਰਯੁ ਭਲ ਲਾਗਿਯਾਏ, ਸ਼ੇਖਰੇ ਚਾਹਾਏ ਹੋਯਾਏ।

ਕਬਹੂ ਉਚ ਨੀਚ ਮਹਿ ਬਸੈ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯ ਕੇਵੇ ਭਯ ਅਭ ਕੇਵੇ ਨਿਸ਼ ਯਾਤਿਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾਏ।

ਕਬਹੂ ਸੋਗ ਹਰਖ ਰੰਗਿ ਹਸੈ ॥

ਕੇਵੇ ਸੇ ਦੁਖੀ ਯਾਏ ਤ ਕੇਵੇਵੇਲੇ ਖੁਸ਼ੀਰੇ ਹੁਸੁਯਾਏ।

ਕਬਹੂ ਨਿੰਦ ਚਿੰਦ ਬਿਉਹਾਰ ॥

ਕੇਵੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰਿਵਾ ਹੂੰ ਚਾਹਾਰ ਵਧਵਧਾਯੁ ਹੋਯਾਏ।

ਕਬਹੂ ਉਭ ਅਕਾਸ ਪਇਆਲ ॥

ਕੇਵੇ ਸੇ ਅਕਾਸ਼ਰੇ ਯਾਏ ਤ ਕੇਵੇ ਪਾਤਾਲਰੇ ਯਾਏ।

ਕਬਹੂ ਬੇਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰ ॥

ਕੇਵੇ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਚਾਰਰੇ ਯਾਤਾ ਹੋਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੋਗੁਰਯੁ ਧ੍ਰਮ ਹੂੰ ਮਨੁਸ਼ਯਕੁ ਨਿਯੋ ਬਾਯੁਰੇ ਮਿਲਾਯਾਉ ॥੫॥

ਕਬਹੂ ਨਿਰਤਿ ਕਰੈ ਬਹੁ ਭਾਤਿ ॥

ਸੇਵੇ ਜੀਵ ਕੇਵੇ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰਰੇ ਨੁਯੋ ਕਰਿਯਾਏ।

ਕਬਹੂ ਸੋਇ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਕੇਵੇ ਸੇ ਦਿਨਰਾਤਿ ਗੋਯਾ ਰਹਿਯਾਏ।

ਕਬਹੂ ਮਹਾ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਕਰਾਲ ॥

ਕੇਵੇ ਸੇ ਨਿਯੋ ਮਹਾਕ੍ਰੋਧਰੇ ਭਯਾਨਕ ਹੋਯਾਏ।

ਕਬਹੂ ਸਰਬ ਕੀ ਹੋਤ ਰਵਾਲ ॥

ਕੇਵੇ ਸੇ ਬਹੁਯੋ ਚਰਣ ਧੂਲਿ ਵਧਿ ਰਹਿਯਾਏ।

ਕਬਹੂ ਹੋਇ ਬਹੈ ਬਡ ਰਾਜਾ ॥

ਕੇਵੇ ਬੇ ਮੁਖਾਨ ਰਾਜਾ ਹੋਇ ਕਹਿਆ ॥

ਕਬਹੂ ਭੇਖਾਰੀ ਨੀਚ ਕਾ ਸਾਜਾ ॥

ਕੇਵੇ ਬੇ ਨੀਚ ਭਿਕਾਰੀ ਕੇ ਬੇ ਧਾਰੀ ਕਹਿਆ ॥

ਕਬਹੂ ਅਪਕੀਰਤਿ ਮਹਿ ਆਵੈ ॥

ਕੇਵੇ ਬੇ ਅਪਕੀਰਤਿ ਪਠਿਆ ॥

ਕਬਹੂ ਭਲਾ ਭਲਾ ਕਹਾਵੈ ॥

ਕੇਵੇ ਬੇ ਕਛੂਭ ਭਲਾ ਕਹਿਆ ॥

ਜਿਉ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖੈ ਤਿਵ ਹੀ ਰਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖਾ ਮੇਧਰਿ ਰਹਿਆ, ਜੀਵ ਬੇਧਰਿ ਹੋ ਰਹਿਆ ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਕਹੈ ॥੬॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਹੋ ਕਹਿਆ ॥੬॥

ਕਬਹੂ ਹੋਇ ਪੰਡਿਤੁ ਕਰੇ ਬਖਾਨੁ ॥

ਕੇਵੇ ਬੇ ਪੰਡਿਤੁ ਕਰੇ ਬਖਾਨਾ ॥

ਕਬਹੂ ਮੇਨਿਧਾਰੀ ਲਾਵੈ ਧਿਆਨੁ ॥

ਕੇਵੇ ਬੇ ਮੇਨਿਧਾਰੀ ਲਾਵੈ ਧਿਆਨ ॥

ਕਬਹੂ ਤਟ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਕੇਵੇ ਬੇ ਤਟੀ ਮਾਯਾ ਬਾਨ ਕਹਿਆ ॥

ਕਬਹੂ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ॥

ਕੇਵੇ ਬੇ ਸਿਧ, ਸਾਧਿਕ ਕਰੇ ਮੁਖਿ ਗਿਆਨ ॥

ਕਬਹੂ ਕੀਟ ਹਸਤਿ ਪਤੰਗ ਹੋਇ ਜੀਆ ॥

ਕੇਵੇ ਬੇ ਕੀਟ, ਪਤੰਗ ਅਧਾਰ ਪਠਿਆ ਕਹਿਆ ॥

ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਭਰਮੈ ਭਰਮੀਆ ॥

ਅਨਿਕ ਅਨੇਕ ਮੋਹਿਨੀ ਕਾਰਨ ਪਠਿਆ ਹੋਇ ॥

ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਜਿਉ ਸ੍ਵਾਗੀ ਦਿਖਾਵੈ ॥

ବହୁରୂପି ଭଳି ସେ ଅତ୍ୟଧିକ ରୂପ ଧାରଣ କରି ମଧ୍ୟ ଦେଖା ଦିଅନ୍ତି ।

ਜਿਉ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਨਚਾਵੈ ॥

ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଯେପରି ଉପସ୍ଥୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ନଚାଲିଥାନ୍ତି

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇਈ ਹੋਇ ॥

ତାହାକୁ ଯେପରି ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ତାହାହିଁ ହୋଇଥାଏ ।

ਨਾਨਕ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥੭॥

ହେ ନାନକ! ତାହାର ଅତିରିକ୍ତ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି ॥୭॥

ਕਬਹੂ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਇਹੁ ਪਾਵੈ ॥

ସେହି ଜୀବ ଯେବେ ସତସଙ୍ଗତି ପାଏ, ସେତେବେଳେ

ਉਸੁ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ସେହି ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରୁ ପୁନର୍ବାର ଫେରିଯାଏ ନାହିଁ ।

ਅੰਤਰਿ ਹੋਇ ਗਿਆਨ ਪਰਗਾਸੁ ॥

ତାହାର ସ୍ୱପ୍ନରେ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରକାଶ ହୋଇଥାଏ ।

ਉਸੁ ਅਸਥਾਨ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸੁ ॥

ସେହି ନିବାସର କେବେ ବିନାଶ ହୁଏନାହିଁ ।

ਮਨ ਤਨ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਇਕ ਰੰਗਿ ॥

ଯାହାର ମନ ଏବଂ ଡନ ଲାଗିରାଜ ନାମ ଏବଂ ପ୍ରେମରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ,

ਸਦਾ ਬਸਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥

ସେ ସର୍ବଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଥାଏ ।

ਜਿਉ ਜਲ ਮਹਿ ਜਲੁ ਆਇ ਖਟਾਨਾ ॥

ଯେପରି ଜଳ ଆସି ଜଳରେ ହିଁ ମିଶିଥାଏ,

ਤਿਉ ਜੇਤੀ ਸੰਗਿ ਜੇਤਿ ਸਮਾਨਾ ॥

ସେପରି ହିଁ ତାହାର ଜ୍ୟୋତି ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ ।

ਮਿਟਿ ਗਏ ਗਵਨ ਪਾਏ ਬਿਸ੍ਵਾਸ ॥

ਭਾਵਾਰ ਯੁਗ ਧਰਮ ਚਕ੍ਰ ਦੂਰ ਹੋਇਆਂ ਅੰਤ ਬੇ ਬੁਝ ਪਾਇਆਂ।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨ ॥੮॥੧੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਧਰਿ ਪੁਰੁ ਪੁਰਿ ਸ੍ਰੀ ਬਧਾ ਬਧਿਓ ਅਰੇ ॥੮॥੧੧॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਸੁਖੀ ਬਸੈ ਮਸਕੀਨੀਆ ਆਪੁ ਨਿਵਾਰਿ ਤਲੇ ॥

ਵਿਨਸ਼ ਬੁਝਾਵਰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਬੁਝਾਰੇ ਰਹਿਯਾਹਿ, ਬੇ ਨਿਯਮ ਅਭਾਗੀਆਂ ਭਯਾਨ ਕਰਿ ਬਿਨਾਸ ਹੋਇਆਂ।

ਬਡੇ ਬਡੇ ਅਹੰਕਾਰੀਆ ਨਾਨਕ ਗਰਬਿ ਗਲੇ ॥੧॥

ਪਰਭੂ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਵਧ ਵਧ ਅਭਾਗੀਆਂ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਨਿਯਮ ਅਭਾਗੀਆਂ ਨਾਸ ਹੋਇਆਹਿ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਭਿਪ੍ਰਾਧ ॥

ਜਿਸ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਰਾਜ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਯੇਯੋਂ ਵਧਿਯੋ ਭਵਿਯੋ ਗਿਆਨ ਅਭਿਮਾਨ ਹੋਇਆਂ,

ਸੇ ਨਰਕਪਾਤੀ ਹੋਵਤ ਸੁਆਨੁ ॥

ਬੇਧਰਿ ਵਧਿਯੋ ਨਰਕਿ ਪਠੁਯੋ ਕੂਕੁਰ ਹੋਇਆਂ।

ਜੇ ਜਾਨੈ ਮੈ ਜੋਬਨਵੰਤੁ ॥

ਯੇਯੋਂ ਵਧਿਯੋ ਅਭਾਗੀਆਂ ਨਿਯਮ ਨਿਯਮ ਅਭਿ ਬੁਝਾਰੇ ਯੋਗੀ ਬਧਿਯੋ ਭਾਇਆਂ,

ਸੇ ਹੋਵਤ ਬਿਸਟਾ ਕਾ ਜੰਤੁ ॥

ਬੇ ਬਿਭਾਵ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆਂ।

ਆਪਸ ਕਉ ਕਰਮਵੰਤੁ ਕਹਾਵੈ ॥

ਯੇਯੋਂ ਵਧਿਯੋ ਬੁਝਾਰੇ ਗੁਣਗੰਧ ਵਾਲਾ ਕਹਿਯੋ,

ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਬਹੁ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਾਵੈ ॥

ਬੇ ਯੁਗ ਧਰਮ ਚਕ੍ਰਿ ਪਾਇ ਅਭਾਗੀ ਯੋਗੀਆਂ ਬੁਝਿਯੋ।

ਧਨ ਭੂਮਿ ਕਾ ਜੋ ਕਰੈ ਗੁਮਾਨੁ ॥

ਯੇਯੋਂ ਵਧਿਯੋ ਨਿਯਮ ਧਨ ਏਵਾ ਭ੍ਰਮਿਯੋ ਰਹਿਯੋ,

ਸੋ ਮੂਰਖੁ ਅੰਧਾ ਅਗਿਆਨੁ ॥

ਬੇਸ ਧਰਮ, ਅਭਾ ਅੰਧਾ ਅਗਿਆਨੁ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਗਰੀਬੀ ਬਸਾਵੈ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧਾਏ ਧਰਮਕਰੇ ਪੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਬਿਨੁਪਾਤਾ ਵੇਯਾਏ,

ਨਾਨਕ ਈਹਾ ਮੁਕਤੁ ਆਗੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਧਰਿ ਮਨੁਸ਼ਖ ਘੋਰਲੋਕਕਰੇ ਮੋਖਿ ਭਯਾ ਪਰਲੋਕਕਰੇ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਕਰਿਯਾਏ ॥੧॥

ਧਨਵੰਤਾ ਹੋਇ ਕਰਿ ਗਰਬਾਵੈ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧਾਏ ਧਨਵਾਨ ਹੋਯਾ ਨਿਯ ਧਨਕਰੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਿਯਾਏ,

ਤ੍ਰਿਣ ਸਮਾਨਿ ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਵੈ ॥

ਭਾਵਾ ਬਾਧਕਰੇ ਭਿਲੇ ਮਾਭੁ ਕਛਿ ਯਾਏ ਨਾਹੀਂ।

ਬਹੁ ਲਸਕਰ ਮਾਨੁਖ ਉਪਰਿ ਕਰੇ ਆਸ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧਾਏ ਬਹੁਤ ਵਧ ਬੇਸਾ ਏਵਾ ਲੋਕਕਰੇ ਭਯਕਰੇ ਆਸਾ ਰਖਿਯਾਏ,

ਪਲ ਭੀਤਰਿ ਤਾ ਕਾ ਹੋਇ ਬਿਨਾਸ ॥

ਏਕ ਸ਼ਬਦਕਰੇ ਹੀਂ ਭਾਵਾਰ ਨਾਸ ਹੋਯਾਏ।

ਸਭ ਤੇ ਆਪ ਜਾਨੈ ਬਲਵੰਤੁ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧਾਏ ਨਿਯਕੁ ਨਿਯੇ ਬਹੁਮਾਨੁ ਗਭਿਗਾਨਾ ਭਾਵਿਯਾਏ,

ਖਿਨ ਮਹਿ ਹੋਇ ਜਾਇ ਭਸਮੰਤੁ ॥

ਬੇ ਏਕ ਸ਼ਬਦਕਰੇ ਹੀਂ ਭਸਮ ਹੋਯਾਏ।

ਕਿਸੈ ਨ ਬਦੈ ਆਪਿ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧਾਏ ਨਿਯ ਅਹੰਕਾਰਕਰੇ ਕਾਵਾਕੁ ਮਧ ਖਾਧਿਕਰੇ ਕਰੇ ਨਾਹੀਂ,

ਧਰਮ ਰਾਇ ਤਿਸੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੀ ॥

ਸ਼ਬਦਕਰੇ, ਮਨਮਾਨ ਭਾਵਾਕੁ ਵਧ ਦੂਰਿ ਵੇਯਾਏ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਾ ਕਾ ਮਿਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਮੇਭੈਂ ਵਧਾਏ ਅਭਿਮਾਨ ਦੂਰ ਹੋਯਾਏ,

ਸੋ ਜਨੁ ਨਾਨਕ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਨੁ ॥੨॥

ਏਧਰਿ ਵਧਾਏ ਹੀਂ ਪੁਰੁਕਾ ਵਰਵਾਰਕਰੇ ਸੁਖਾਰ ਹੋਯਾਏ ॥੨॥

ਕੋਟਿ ਕਰਮ ਕਰੈ ਹਉ ਧਾਰੇ ॥

ਮਧਿ ਮਨੁਸ਼ਧ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਗੁੰਝ ਕਰਿ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਿਯਾਵ,

ਸ੍ਰਮੁ ਪਾਵੈ ਸਗਲੇ ਬਿਰਥਾਰੇ ॥

ਭਾਵਾਵੇਲੇ ਬੇ ਦੂਸਰੇ ਹੂੰ ਭਠਾਯਾਵ, ਭਾਵਾਰ ਬਹੁ ਕਾਰਧ ਕਪਥ ਹੋਯਾਯਾਵ।

ਅਨਿਕ ਤਪਸਿਆ ਕਰੇ ਅਹੰਕਾਰ ॥

ਮੇਭੈ ਕਪਥਿ ਅਨੇਕ ਓਪਧਾ। ਕਰਿ ਅਹੰਕਾਰ ਕਰਿਯਾਵ,

ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਅਵਤਾਰ ॥

ਬੇ ਧੂਨਠ ਧੂਨਠ ਨਰਕ-ਸੁਰਗੇ ਯਥਾ ਨੇਯ ਕੂਲੁਯਾਵ।

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਆਤਮ ਨਹੀ ਦੂਵੈ ॥

ਅਪ੍ਰਕ ਮਧੁ ਕਲੇ ਮਧ ਮਾਵਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਨੁ ਬ੍ਰਹਮਾਵੈ,

ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਕਹੁ ਕੈਸੇ ਗਵੈ ॥

ਭਾਵਾਵੇਲੇ ਕੂਝ, ਬੇਝਿ ਕਪਥਿ ਭਗਵਾਨਯਾ ਕਰਕਾਰਕੁ ਕੋਧਰਿ ਮਾਯਾਧਰਿਕ?

ਆਪਸ ਕਉ ਜੋ ਭਲਾ ਕਹਾਵੈ ॥

ਮੇਭੈ ਕਪਥਿ ਨਿਯਕੁ ਨਿਯੇ ਭਲ ਕਹਿਯਾਵ,

ਤਿਸਹਿ ਭਲਾਈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਭਾਵਾ ਨਿਕਟਕੁ ਭਲ ਆਬੇ ਨਾਵੈ।

ਸਰਬ ਕੀ ਰੇਨ ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਾਵਾਰ ਮਨ ਬਹੁਕ ਚਰਗ ਪੂਜਿ ਬਧਿਯਾਵ,

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ ॥੩॥

ਭਾਵਾਰ ਗੋਭਾ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾਯਾਵ ॥੩॥

ਜਬ ਲਗੁ ਜਾਨੈ ਮੁਝ ਤੇ ਕਛੁ ਹੋਇ ॥

ਮੇ ਪਰਧੰਭ ਮਨੁਸ਼ਧ ਭਾਵਿਯਾਵ ਮੇ ਭਾਵਾਰ ਕੋਛਿ ਮਧ ਹੋਯਾਯਾਵ ਨਾਵੈ,

ਤਬ ਇਸ ਕਉ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਬੇ ਪਰਧੰਭ ਬੇ ਕੋਛਿ ਬ੍ਰਹਮ ਭਧਲਕੁ ਕਰੇ ਨਾਵੈ।

ਜਬ ਇਹ ਜਾਨੈ ਮੈ ਕਿਛੁ ਕਰਤਾ ॥

ਮੇ ਪਰਧੰਭ ਮਨੁਸ਼ਧ ਭਾਵਿਯਾਵ ਮੇ ਬੇ ਕੋਛਿ ਕਰਿਯਾਵ,

ਤਬ ਲਗੁ ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਮਹਿ ਫਿਰਤਾ ॥

ਬੇ ਪਰਿਯੰਤ ਬੇ ਗਭਰਿ ਮੋਨਿਰੇ ਪਤੁਭੁਝੁ ਹੋਯਾਏ ।

ਜਬ ਧਾਰੈ ਕੇਉ ਬੈਰੀ ਮੀਤੁ ॥

ਮੇ ਪਰਿਯੰਤੁ ਮਨੁਸ਼ਧ ਭਾਵਿਥਾਏ ਮੇ ਕੀਏ ਗਭੁ ਕੀਏ ਮੇਰੁ,

ਤਬ ਲਗੁ ਨਿਹਚਲੁ ਨਾਹੀ ਚੀਤੁ ॥

ਬੇ ਪਰਿਯੰਤੁ ਚਾਹਾਰਿ ਮਨ ਭੋਰਿ ਝੂਝਨਾਹੀ ।

ਜਬ ਲਗੁ ਮੋਹ ਮਗਨ ਸੰਗਿ ਮਾਇ ॥

ਮੇ ਪਰਿਯੰਤੁ ਮਨੁਸ਼ਧ ਮਾਯਾਰਿ ਮੋਹਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਥਾਏ,

ਤਬ ਲਗੁ ਧਰਮ ਰਾਇ ਦੇਇ ਸਜਾਇ ॥

ਬੇ ਪਰਿਯੰਤੁ ਧਰਮਰਾਜ ਚਾਹਾਕੂ ਧਰਮਿਓ ਕਰਿਥਾਏ ।

ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਬੰਧਨ ਤੂਟੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁਯ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਮਨੁਸ਼ਧਰਿ ਬੰਧਨ ਭਾਙਿ ਯਾਯਥਾਏ ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਹਉ ਛੂਟੈ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਯ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਅਹੰਕਾਰਿ ਧੂਰਿ ਹੋਯਾਯਥਾਏ ॥੪॥

ਸਹਸ ਖਟੇ ਲਖ ਕਉ ਉਠਿ ਧਾਵੈ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧਿ ਹਜ਼ਾਰਿ ਹਜ਼ਾਰਿ ਅਭੰਗਿ ਕਰਿਵਾ ਪਰੇ ਲਖ ਪਾਯੈ ਧਾਯੈ ਥਾਯੈ ।

ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵੈ ਮਾਇਆ ਪਾਛੈ ਪਾਵੈ ॥

ਪੰਨ-ਵਯਕਠਰ ਬਥਾਨਰੇ ਚਾਹਾਰ ਚੁੰਨੁ ਹੋਇਆ।

ਅਨਿਕ ਭੋਗ ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਕਰੈ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧ ਬਿਕਾਰਰ ਅਖੁਕ ਭੋਗ ਕਰਿਵਾਰੇ ਲਾਗਿਆ,

ਨਹ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ ਖਪਿ ਖਪਿ ਮਰੈ ॥

ਪਰਛੁ, ਬੇ ਚੁੰਨੁ ਫੁੱਲਾਨਾਹੁ ਆਭ ਬੇ ਅਭਿਲਾਸ ਕਰਿ ਭਾਜਿਆ।

ਬਿਨਾ ਸੰਤੋਖ ਨਹੀ ਕੇਉ ਰਾਜੈ ॥

ਬਛੋਲ ਬਿਨਾ ਕਾਹਾਨੁ ਚੁੰਨੁ ਫੁੱਲਾਨਾਹੁ।

ਸੁਪਨ ਮਨੋਰਥ ਬ੍ਰਿਥੇ ਸਭ ਕਾਜੈ ॥

ਚਾਹਾਰ ਬਰੁ ਕਾਮੰਧ ਬ੍ਰਹਮ ਮਨੋਰਥ ਭਲਿ ਕਪਥ ਅਚੇ।

ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਸਰਬ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਭਗਵਾਨਾ ਨਾਮ ਰਯਾ ਭਾਰਾ ਬਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇਆ।

ਬਡਭਾਗੀ ਕਿਸੈ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਕੇਹੁ ਭਾਗਯਗਾਲਾ ਮਨੁਸ਼ਧਾਨੁ ਹੁੰ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇਆ।

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥

ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਰੁ ਕਾਚ ਕਰਿਵਾ ਚਾਹਾ ਭਾਵਾ ਭਾਰਾ ਕਰਾਕਾ ਬਮਥ ਅਚਛੁ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਾਪਿ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਰਵਾ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮਰ ਯਧ ਕਰ ॥5॥

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥

ਕੇਵਲ ਪਰਮਾਨੁ ਹੁੰ ਕਰਛੁ ਆਰ ਕਰਾਕਾਛੁ।

ਇਸ ਕੈ ਹਾਥਿ ਕਹਾ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ ਵੇਯਾ, ਪ੍ਰਾਗਾਨਾ ਬਗਰੇ ਕਛਿ ਨਾਹੁ।

ਜੈਸੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੇ ਤੈਸਾ ਹੋਇ ॥

ਪਰਮਾਨੁ ਮੋਪਰਿ ਵ੍ਰਿਸ਼ ਧਾਰਗ ਕਰਿਯਾਛੁ, ਮਨੁਸ਼ਧ ਬੇਪਰਿ ਹੁੰ ਹੋਇਆ।

ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਪ੍ਰਭੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਬਹੁ ਕੀਠਿ ਅਚਰਿ ।

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕੀਨੇ ਸੁ ਅਪਨੈ ਰੰਗਿ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕੀਠਿ ਕਰਿਐ, ਭਾਇ ਭਾਇਐ ਯਾਤ੍ਰਾ ਅਚਰਿ ।

ਸਭ ਤੇ ਦੂਰਿ ਸਭਹੁ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਧਰਮੁ ਦੂਰਿ ਅਚਰਿ, ਭਾਇ ਬਹੁ ਬਾਹੁ ਅਚਰਿ ।

ਬੁਝੈ ਦੇਖੈ ਕਰੈ ਬਿਬੇਕ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਬੁਝਿਐ, ਦੇਖਿਐ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਕਰਿਐ ।

ਆਪਹਿ ਏਕ ਆਪਹਿ ਅਨੇਕ ॥

ਧਰਮਾਨੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਏਕ ਅਚਰਿ ਆਪਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਅਚਰਿ ।

ਮਰੈ ਨ ਬਿਨਸੈ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ॥

ਧਰਮਾਨੁ ਜਾ ਮਰਿਐ ਆਪਿ ਜਾ ਹੂੰ ਬੇਸ਼ੁ ਨਾਸਿ ਹੋਇਐ, ਬੇਸ਼ੁ ਆਪਿ ਨਾਸਿ ਨਹੀਂ ਜਾਇ ।

ਨਾਨਕ ਸਦ ਹੀ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥੬॥

ਬੇਸ਼ੁ ਨਾਨਕ! ਧਰਮਾਨੁ ਬਰਦਾ ਬਰਦਾ ਧਰਮੁ ਧਰਮੁ ॥੬॥

ਆਪਿ ਉਪਦੇਸੈ ਸਮਝੈ ਆਪਿ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਭਗਵੇਤਿ ਦੇਖਿਐ ਆਪਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਰੂਪੁ ਆਪਿ ।

ਆਪੇ ਰਚਿਆ ਸਭ ਕੈ ਸਾਥਿ ॥

ਧਰਮਾਨੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਬਹੁ ਬਾਹੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ।

ਆਪਿ ਕੀਨੇ ਆਪਨ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

ਨਿਰੰਜਨੁ ਬਿਸਥਾਰੁ ਬੇਸ਼ੁ ਹੂੰ ਕਰਿਐ ।

ਸਭੁ ਕਛੁ ਉਸ ਕਾ ਓਹੁ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਬਹੁ ਭਾਇਐ ਅਚਰਿ, ਬੇਸ਼ੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਚਰਿ ।

ਉਸ ਤੇ ਭਿੰਨ ਕਹਹੁ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ॥

ਕੂਝ, ਭਾਇਐ ਬਿਨਾ ਆਪਿ ਕੀਠਿ ਹੋਇਐ ?

ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਏਕੈ ਸੋਇ ॥

ਏਕ ਯਾਤ੍ਰਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਏਕ ਭਾਇਐ ਬਾਹੁ ਬਾਹੁ ਅਚਰਿ ।

ਅਪੁਨੇ ਚਲਿਤ ਆਪਿ ਕਰਣੈਹਾਰ ॥

ਨਿਯੰਤਰ ਲਾਜਾਕੂ ਬੇਬਾਸ਼ਾ ਹੋ ਕਰਿਆਇ।

ਕਉਤਕ ਕਰੈ ਰੰਗ ਆਪਾਰ ॥

ਬੇਬਾਸ਼ਾ ਰਹਿਯਾਇ ਆਪ ਭਾਇਆ ਰਹਿ ਅਨਭੁ ਅਚਾਰ।

ਮਨ ਮਹਿ ਆਪਿ ਮਨ ਅਪੁਨੇ ਮਹਿ ॥

“(ਯਾਦਾ) ਮਨਰੇ ਬਾਸ਼ਾ ਹੋ ਬਾਸ਼ਾ ਕਰਿਆਇ, ਯਾਦਾ ਨਿਯੰਤਰ ਮਨਰੇ ਬਾਸ਼ਾਇ।

ਨਾਨਕ ਕੀਮਤਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਬਾਸ਼ਾ ਪਰਮਾਨੁ ਯਾਦਾ ਯਾਦਾ ਕਰਿਆਇ ਪਾਰੇ ਨਾਹੀ ॥7॥

ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਆਮੀ ॥

ਯਾਦਾ ਯਾਦਾ ਪਰਮਾਨੁ ਬਾਸ਼ਾ ਬਾਸ਼ਾ ਅਚਾਰ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਕਿਨੈ ਵਖਿਆਨੀ ॥

ਬੇਬਾਸ਼ਾ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪਾਸੋਂ ਕੇਹੀ ਬਿਰਲਾ ਹੋ ਬਾਸ਼ਾ ਕਰਿਆਇ।

ਸਚੁ ਸਚੁ ਸਚੁ ਸਚੁ ਕੀਨਾ ॥

ਪਰਮਾਨੁ, ਯਾਦਾ ਬਾਸ਼ਾ ਰਹਿ ਕਰਿਆਇ, ਬੇਬਾਸ਼ਾ ਬਾਸ਼ਾ ਅਚਾਰ।

ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕਿਨੈ ਬਿਰਲੈ ਚੀਨਾ ॥

ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਮਧਰੇ ਕੇਹੀ ਬਿਰਲਾ ਹੋ ਭਾਇਆ ਯਾਦਾ।

ਭਲਾ ਭਲਾ ਭਲਾ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਭੋਗ ਰੂਪ ਕੇਹੇ ਬਾਸ਼ਾ ਅਚਾਰ।

ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਅਪਾਰ ਅਨੂਪ ॥

ਹੇ ਯਾਦਾ! ਭੋਗ ਅਚਾਰ ਬਾਸ਼ਾ, ਅਪਾਰ ਬਾਸ਼ਾ ਅਚਾਰ।

ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ॥

ਹੇ ਪਰਮਾਨੁ! ਭੋਗ ਬਾਸ਼ਾ ਅਚਾਰ ਪਰਮਾਨੁ, ਨਿਰਮਲ ਬਾਸ਼ਾ ਅਚਾਰ।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਸੁਨੀ ਸੁਣਨ ਬਖਾਣੀ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਬਾਸ਼ਾ ਭਾਇਆ ਯਾਦਾ ਬਾਸ਼ਾ ਅਚਾਰ ਬਾਸ਼ਾ ਕਰਿਆਇ।

ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪੁਨੀਤ ॥

ਬੇਬਾਸ਼ਾ ਬਾਸ਼ਾ ਯਾਦਾ।

ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥੮॥੧੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਘਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ਨਿਯਮਿਤ ਧਰਮ ਭਰਾਓ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਜਪ ਕਰੋ ॥੮॥੧੨॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਪਾਲ ॥

ਸੰਤ ਸਰਨਿ ਜੇ ਜਨੁ ਪਰੈ ਸੇ ਜਨੁ ਉਧਰਨਹਾਰ ॥

ਮੇਘਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ਬਲਦੇ ਗੰਗੇ ਦੇ ਅੰਤਰਿ, ਬੇਹਿ ਵਾਂਗੂੰ ਭਯਾਰ ਹੋਇਆ ॥

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਨਾਨਕਾ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਅਵਤਾਰ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਲਦੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰਿ ਲੇ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ ਭਯਾਰ ਹੋਇ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਭਿਪ੍ਰਾਧ ॥

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਆਰਜਾ ਘਟੈ ॥

ਬਲਦੇ ਦੁਖੀ ਕਰਿ ਲੇ ਮਨੁਸ਼ ਦੇ ਆਲ੍ਹੇ ਕਰਿ ॥

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਜਮ ਤੇ ਨਹੀ ਛੁਟੈ ॥

ਬਲਦੇ ਦੁਖੀ ਕਰਿ ਲੇ ਮਨੁਸ਼ ਦੇ ਮਨੁਸ਼ ਦੇ ਠਾਕੇ ਵਧਿਯੋ ਨਾਹੀ ॥

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸੁਖੁ ਸਭੁ ਜਾਇ ॥

ਬਲਦੇ ਦੁਖੀ ਕਰਿ ਲੇ ਮਨੁਸ਼ ਦੇ ਸੁਖੁ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ਹੋਇ ॥

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਨਰਕ ਮਹਿ ਪਾਇ ॥

ਬਲਦੇ ਦੁਖੀ ਕਰਿ ਲੇ ਮਨੁਸ਼ ਦੇ ਨਰਕੁ ਮਾਰਿ ॥

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਮਤਿ ਹੋਇ ਮਲੀਨ ॥

ਬਲਦੇ ਦੁਖੀ ਕਰਿ ਲੇ ਮਨੁਸ਼ ਦੇ ਮਨੁਸ਼ ਦੇ ਭਯਾਰ ਹੋਇ ॥

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸੋਭਾ ਤੇ ਹੀਨ ॥

ਬਲਦੇ ਦੁਖੀ ਕਰਿ ਲੇ ਮਨੁਸ਼ ਦੇ ਗੋਪਾਲ ਬਿਧਿ ਹੋਇ ॥

ਸੰਤ ਕੇ ਹਤੇ ਕਉ ਰਖੈ ਨ ਕੋਇ ॥

ਬਲਦੇ ਠਾਕੇ ਭਯਾਰ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ ਕੇਹੀ ਮਧ ਰਸਾ ਕਰਿ ਪਾਰਿ ਨਾਹੀ ॥

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਥਾਨ ਭ੍ਰਸਟੁ ਹੋਇ ॥

ਬਲਦੇ ਦੁਖੀ ਕਰਿ ਲੇ ਮਨੁਸ਼ ਦੇ ਭ੍ਰਸਟੁ ਭਯਾਰ ਹੋਇ ॥

ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੇ ਕਰੈ ॥

ਸਦਿ ਕ੍ਰਿਪਾਰ ਘਰ ਬਹੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਤਾਹਾਹੇਲੇ

ਨਾਨਕ ਸੰਤਸੰਗਿ ਨਿੰਦਕੁ ਭੀ ਤਰੈ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਤਬਛਾਓਰੇ ਨਿੰਦਕੁ ਸਥਿ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯਾ ॥੧॥

ਸੰਤ ਕੇ ਦੂਖਨ ਤੇ ਮੁਖੁ ਭਵੈ ॥

ਬਹੁਕੁ ਦੁਖਗੀ ਕਰਿਲੇ ਸਨੁਬਧਰ ਸੁਖਿ ਨਭੁ ਹੋਯਾਯਾ।

ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਕਾਗ ਜਿਉ ਲਵੈ ॥

ਬਹੁਕੁ ਦੁਖਗੀ ਕਰਿਲੇ ਸਨੁਬਧ ਕਾਭੁ ਭਲਿ ਨਿਯਾ ਕਰਿਯਾ।

ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸਰਪ ਜੇਨਿ ਪਾਇ ॥

ਬਹੁਕੁ ਦੁਖਗੀ ਕਰਿਲੇ ਸਨੁਬਧ ਬਧਿ ਸੋਨਿਰੇ ਪਛਿਯਾ।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤ੍ਰਿਗਦ ਜੇਨਿ ਕਿਰਮਾਇ ॥

ਬਹੁਕੁ ਦੁਖਗੀ ਕਰਿਲੇ ਸਨੁਬਧਰ ਕੀਤਾ ਯਤਪਾਧਿ ਸੋਨਿਰੇ ਬੁਝਿਯਾ।

ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਹਿ ਜਲੈ ॥

ਬਹੁਕੁ ਦੁਖਗੀ ਕਰਿਲੇ ਸਨੁਬਧਰ ਚੁਬਾਰ ਅਭਿ ਯਝਿਯਾ।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸਭੁ ਕੇ ਛਲੈ ॥

ਬਹੁਕੁ ਦੁਖਗੀ ਕਰਿਲੇ ਸਨੁਬਧ ਬਹੁਕੁ ਬਾਧੁਰੇ ਛਲਿ ਕਪਠ ਕਰਿਯਾ।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤੇਜੁ ਸਭੁ ਜਾਇ ॥

ਬਹੁਕੁ ਦੁਖਗੀ ਕਰਿਲੇ ਸਨੁਬਧਰ ਬਾਰਾ ਚੇਤ-ਪੁਤਾਪ ਨਾਗ ਹੋਯਾਯਾ।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਨੀਚੁ ਨੀਚਾਇ ॥

ਬਹੁਕੁ ਦੁਖਗੀ ਕਰਿਲੇ ਸਨੁਬਧ ਨੀਚਰੂ ਸਹਾਨੀਚ ਹੋਯਾਯਾ।

ਸੰਤ ਦੇਖੀ ਕਾ ਥਾਉ ਕੇ ਨਾਹਿ ॥

ਬਹੁਕੁ ਦੁਖਗੀ ਕਰਿਲੇ ਸਨੁਬਧਰ ਬਾਹਾਰਾ ਕੇਹਿ ਰਹਿ ਨਾਹਿ।

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਓਇ ਭੀ ਗਤਿ ਪਾਹਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਬਲ੍ਹਣੂ ਭਲ ਲਾਗਿਆ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਨਿਸ਼੍ਰੁਕ ਮਖ ਮੋਲਸ ਪੁਾਚੁ ਕਰਿਯਾ ॥੨॥

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਮਹਾ ਅਤਤਾਈ ॥

ਬਲ੍ਹਣਾ ਨਿਸ਼ਾ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬਹੁਠਾਨੁ ਮਨ ਕਰਿ ਕਰਿਯਾ ਮਹਾਨਾਠ ਅਠੇ।

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਖਿਨੁ ਟਿਕਨੁ ਨ ਪਾਈ ॥

ਬਲ੍ਹਣਾ ਨਿਸ਼ਾ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਨਿਸ਼ਾਕ ਪਾਛਿ ਮਖ ਬੁਝ ਮਿਲਿਯਾ ॥

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਮਹਾ ਹਤਿਆਰਾ ॥

ਬਲ੍ਹਣਾ ਨਿਸ਼ਾ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਮਨਾ ਹੁਧਾਕਾਰਾ ਅਠੇ।

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਪਰਮੇਸੁਰਿ ਮਾਰਾ ॥

ਬਲ੍ਹਣਾ ਨਿਸ਼ਾ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਪਰਮੇਸੁਰਕਾ ਠਾਨੁ ਚਿਰਥੁ ਹੋਇਯਾ ॥

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਰਾਜ ਤੇ ਹੀਨੁ ॥

ਬਲ੍ਹਣਾ ਨਿਸ਼ਾ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਗਾਬਨਰੇ ਰਿਛੁ ਰਹਿਯਾ ॥

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਦੁਖੀਆ ਅਰੁ ਦੀਨੁ ॥

ਬਲ੍ਹਣਾ ਨਿਸ਼ਾ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਦੂਝਗਾ ਚਠਾ ਨਿਯੰਨ ਹੋਇਯਾ ॥

ਸੰਤ ਕੇ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਸਰਬ ਰੋਗ ॥

ਬਲ੍ਹਣਾ ਨਿਸ਼ਾ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬਰ ਰੋਗ ਲਾਗਿਯਾ ॥

ਸੰਤ ਕੇ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਸਦਾ ਬਿਜੋਗ ॥

ਬਲ੍ਹਣਾ ਨਿਸ਼ਾ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬਦਾ ਬਿਯੋਗਰੇ ਰਹਿਯਾ ॥

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਦੇਖ ਮਹਿ ਦੇਖੁ ॥

ਬਲ੍ਹਣਾ ਨਿਸ਼ਾ ਫੋਲਰ ਮਖ ਫੋਲ ਮਹਾਪਾਧ ਅਠੇ।

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਉਸ ਕਾ ਭੀ ਹੋਇ ਮੋਖੁ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਬਲ੍ਹਣੂ ਭਲ ਲਾਗਿਆ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਚਾਹਾਰ ਮਖ ਮੁਛਿ ਹੋਇਯਾ ॥੩॥

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਸਦਾ ਅਪਵਿਤੁ ॥

ਬਲ੍ਹਣਾ ਫੋਲਾ ਬਰਦਾ ਅਪਵਿਤੁ ਅਠੇ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਕਿਸੈ ਕਾ ਨਹੀ ਮਿਤੁ ॥

ਬਲੁਕਾ ਵੇਖਾਈ ਕੀਓਇ ਮਨੁਬਖਰ ਮੇਰੁ ਝੂਝਨਾਹੀਂ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਡਾਨੁ ਲਾਗੈ ॥

ਬਲੁਕਾ ਵੇਖਾਈ ਖਰਨਗਾਯ ੦੧੦੦ ਵਧੁ ਮਿਲਿਯਾਵ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਸਭ ਤਿਆਗੈ ॥

ਬਲੁਕਾ ਵੇਖਾਈ ਬਮਬੇਝ ਚਪਾਗ ਕਰਿਯਾਫੁ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਮਹਾ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥

ਬਲੁਕਾ ਵੇਖਾਈ ਮਹਾ ਅਹੰਕਾਰੀ ਹੋਇਯਾਵ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਸਦਾ ਬਿਕਾਰੀ ॥

ਬਲੁਕਾ ਵੇਖਾਈ ਬਰਵਾ ਧਾਧੀ ਹੋਇਯਾਵ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਜਨਮੈ ਮਰੈ ॥

ਬਲੁਕਾ ਵੇਖਾਈ ਜਨਮ ਹੋਇਯਾਵ।

ਸੰਤ ਕੀ ਦੁਖਨਾ ਸੁਖ ਤੇ ਟਰੈ ॥

ਬਲੁਕਾ ਵੇਖਾਈ ਬੁਝਰੂ ਗਾਲਿ ਹੋਇਯਾਵ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਨਾਹੀ ਠਾਉ ॥

ਬਲੁਕਾ ਵੇਖਾਈ ਰਹਿਵਾ ਧਾਯੋ ਕੀਓਇ ਬੁਝ ਮੇਲੇਨਾਹੀਂ।

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਬਲੁਕੂ ਬਲੁਕੂ ਕਰੇ ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਬੇ ਨੀਯ ਬਾਧੂਰੇ ਮਿਲਾਯਾਫੁ। ॥੪॥

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਅਧ ਬੀਚ ਤੇ ਟੂਟੈ ॥

ਬਲੁਕਾ ਵੇਖਾਈ ਮਝਰੂ ਭਾਯਾਯਾਵ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਕਿਤੈ ਕਾਜਿ ਨ ਪਹੁਚੈ ॥

ਬਲੁਕਾ ਵੇਖਾਈ ਕੀਓਇ ਕਾਮਰੇ ਬਧਾਯ ਝੂਝਨਾਹੀਂ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਉਦਿਆਨ ਭ੍ਰਮਾਈਐ ॥

ਬਲੁਕਾ ਵੇਖਾਈ ਭ੍ਰਮਾਯਾਯ ਭਯਾਯਾਯ ਰੂਝਾਯਾਵ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਉਝੜਿ ਪਾਈਐ ॥

ਬਲੁਕਾ ਵੇਖਾਈ ਕੂਮਾਰੀਯੇ ਰਝਾਯਾਵ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਅੰਤਰ ਤੇ ਬੋਥਾ ॥

ਬਲੁਕਾ ਦੋਖਾ ਬੇਪਰਿ ਹੂੰ ਭਿਓਰੂ ਖਾਲਿ ਹੋਇਆਵ,

ਜਿਉ ਸਾਸ ਬਿਨਾ ਮਿਰਤਕ ਕੀ ਲੋਥਾ ॥

ਹੋਪਰਿ ਮੁਢਕਰ ਈਸ ਬ੍ਰਾਬ ਬਿਨਾ ਧਾਵ,

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕੀ ਜੜ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ॥

ਬਲੁਕਾ ਦੋਖਾਰ ਆਵੀ ਯਥ ਨਥਾਵ।

ਆਪਨ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਹਿ ॥

ਮਾਹਾਕਿਛਿ ਬੇ ਰੂਠਿ, ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਖਾਇਆਵ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਅਵਰੁ ਨ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ॥

ਬਲੁਕਾ ਦੋਖਾਰ ਕੇਹੇ ਮਖ ਰਸਕ ਹੋਇਪਾਰਛਿ ਨਾਹੂੰ।

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਲਏ ਉਬਾਰਿ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਧੇ ਬਲੁਕੂ ਭਲ ਲਾਗਿਆਵ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਚਾਹਾਕੂ ਵਝਾਯ ਦਿਅਛਿ ॥5॥

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਇਉ ਬਿਲਲਾਇ ॥

ਬਲੁਕਾ ਦੋਖਾ ਏਪਰਿ ਬਿਲਾਪ ਕਰਿਆਵ,

ਜਿਉ ਜਲ ਬਿਹੂਨ ਮਛਲੀ ਤੜਫੜਾਇ ॥

ਹੋਪਰਿ ਯਯ ਬਿਨਾ ਮਾਛ ਰੂਝਗੇਰੇ ਛਰ ਪਰ ਹੋਇਆਵ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਭੂਖਾ ਨਹੀ ਰਾਜੈ ॥

ਬਲੁਕਾ ਦੋਖਾ ਬਰਦਾ ਭੋਜਿਲਾ ਰਹਿਆਵ ਆਯ ਓਧੁ ਖੂਧਨਾਹੂੰ,

ਜਿਉ ਪਾਵਕੁ ਈਧਨਿ ਨਹੀ ਧੂਪੈ ॥

ਹੋਪਰਿ ਅਗ੍ਰਿ ਯਯਨ ਧਾਰਾ ਓਧੁ ਖੂਧਨਾਹੂੰ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਛੁਟੈ ਇਕੇਲਾ ॥

ਬਲੁਕਾ ਦੋਖਾ ਬੇਪਰਿ ਹੂੰ ਏਕਾ ਪਠਿ ਰਹਿਆਵ,

ਜਿਉ ਬੁਆੜੁ ਤਿਲੁ ਖੇਤ ਮਾਹਿ ਦੁਹੇਲਾ ॥

ਹੋਪਰਿ ਭਿਓਰੇ ਯਯੁਧਾ ਰਾਗੀ ਯਯ ਗੇਭਰੇ ਵਧਈ ਪਠਿਰਹਿਆਵ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਧਰਮ ਤੇ ਰਹਤ ॥

ਬਲੁਕਾ ਦੋਖੀ ਧਰਮੁ ਭੁਝੁ ਹੋਇਆ ॥

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਸਦ ਮਿਥਿਆ ਕਹਤ ॥

ਬਲੁਕਾ ਦੋਖੀ ਬਰਦਾ ਮਿਥਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਕਿਰਤੁ ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਧੁਰਿ ਹੀ ਪਇਆ ॥

ਨਿੰਦਕਰ ਭਾਗਿਯੇਰੇ ਆਖਿਓ ਫਿਰਿ ਘੋਰਿ ਲੇਖਾ ਹੋਇਆ ॥

ਨਾਨਕ ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਥਿਆ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਪੁਰਖੁ ਭਲਾ ਲਾਗਿਆ, ਚਾਹੁਓ ਹੋਇਆ ॥੬॥

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਬਿਗੜ ਰੂਪੁ ਹੋਇ ਜਾਇ ॥

ਬਲੁਕਾ ਦੋਖੀ ਬਿਗੜ ਰੂਪੁ ਬਾਲਾ ਹੋਇਆ ॥

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥

ਬਲੁਕਾ ਉਪਰੇ ਦੋਖੀ ਲਗਾਯਾ ਬਧਿਓ ਭਗਤਿ ਦਰਬਾਰੇਰੇ ਦਫਤਰੁ ਪਾਇਆ ॥

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਸਦਾ ਸਹਕਾਈਐ ॥

ਬਲੁਕਾ ਦੋਖੀ ਬਦਾ ਸੁਰੂਪੁ ਨਿਕਰੇਰੇ ਆਇਆ ॥

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਨ ਮਰੈ ਨ ਜੀਵਾਈਐ ॥

ਬਲੁਕਾ ਦੋਖੀ ਯਾਹਨ ਆਖੇ ਸੁਰੂਪੁ ਮਰਿਓ ਫਿਰਿ ਆਇਆ ॥

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕੀ ਪੁਜੈ ਨ ਆਸਾ ॥

ਬਲੁਕਾ ਦੋਖੀਰੇ ਆਸਾ ਪੂਰੁ ਭੁਝੁਨਾਇਆ ॥

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਉਠਿ ਚਲੈ ਨਿਰਾਸਾ ॥

ਬਲੁਕਾ ਦੋਖੀ ਨਿਰਾਸਾ ਚਲਿਆ ॥

ਸੰਤ ਕੈ ਦੇਖਿ ਨ ਤ੍ਰਿਸਟੈ ਕੋਇ ॥

ਬਲੁਕਾ ਦੋਖੀਨੂੰ ਬਿਰਥਾ ਪਾਇ ਭੁਝੁਨਾਇਆ ॥

ਜੈਸਾ ਭਾਵੈ ਤੈਸਾ ਕੋਈ ਹੋਇ ॥

ਭਗਤਿ ਮੇਰੇ ਭਲਾ ਹੋਇਆ, ਸੁਖੁ ਬੇਰੇ ਫਿਰਿ ਹੋਇਆ ॥

ਪਇਆ ਕਿਰਤੁ ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਇ ॥

ਕੇਹੁ ਮਖ ਪੂਰੁ ਭਗਤਿ ਕਰਿਓ ਚਲਿ ਪਾਰਿਓ ਜਾਇਆ ॥

ਨਾਨਕ ਜਾਨੈ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੋਇ ਸਚਾ ਪੁਰਖੁ ਬਹੁ ਕਛਿ ਜਾਣਿਆਉ ॥੭॥

ਸਭ ਘਟ ਤਿਸ ਕੇ ਓਹੁ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥

ਸਮਝੁ ਜੀਵਯੋਗੁ ਸੋਇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਠਹੁਤਾ ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਤਿਸ ਕਉ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥

ਭਾਖਾਯੋ ਸਰਬੰਸਾ ਪੁਰਾਨ ਕਰ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਗੁਣਗੁਣਾਨਾ ਧੰਨ ਰਾਤਿ ਕਰ ॥

ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵਹੁ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ॥

ਨਿਯਮ ਪੁਰੋਖਾਨਾ ਗੁਣਾਨਾ ਭਾਖਾਯੋ ਭਾਖਾਯੋ ਭਾਖਾਯੋ ਭਾਖਾਯੋ ॥

ਸਭੁ ਕਛੁ ਵਰਤੈ ਤਿਸ ਕਾ ਕੀਆ ॥

ਬਹੁ ਕਛਿ ਸੋਇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਾਖਾਯੋ ਭਾਖਾਯੋ ॥

ਜੈਸਾ ਕਰੇ ਤੈਸਾ ਕੇ ਬੀਆ ॥

ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਮੋਖਮੋਖੀ ਬਨਾਯੋ, ਸੋ ਸੋਇ ਭਾਖਾਯੋ ਭਾਖਾਯੋ ॥

ਅਪਨਾ ਖੇਲੁ ਆਪਿ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥

ਨਿਯਮ ਭਗਵਾਨਾ ਸੋ ਬਹੁ ਭਾਖਾਯੋ ਭਾਖਾਯੋ ॥

ਦੂਸਰ ਕਉਨੁ ਕਹੈ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਆਪਿ ਭਾਖਾਯੋ ਭਾਖਾਯੋ ਭਾਖਾਯੋ ਭਾਖਾਯੋ ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ਤਿਸੁ ਆਪਨ ਨਾਮੁ ਦੇਇ ॥

ਪਰਮਾਨ੍ਰਾ ਯਾਹਾਯਾ ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯਾਓ, ਓਹਾਯਾ ਭ੍ਰਿ ਨਿਯਰ ਨਾਮ ਦੇਕਯਾਓ।

ਬਡਭਾਰੀ ਨਾਨਕ ਜਨ ਸੇਇ ॥੮॥੧੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਐਧਰਿ ਕਪਯਿ ਕਓ ਭਾਗਯਗਾਨਾ ਹੋਕਯਾਯ ॥੮॥੧੩॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਤਜਹੁ ਸਿਆਨਪ ਸੁਰਿ ਜਨਹੁ ਸਿਮਰਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥

ਹੇ ਭਧੁ ਧੂਰੁਭ! ਨਿਯ ਚਤੁਰਓ ਓਪਾਗ ਕਰ, ਬਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕਾ ਸ਼ਰਗ ਕਰ।

ਏਕ ਆਸ ਹਰਿ ਮਨਿ ਰਖਹੁ ਨਾਨਕ ਦੂਖੁ ਭਰਮੁ ਭਉ ਜਾਇ ॥੧॥

ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਭਗਵਾਨਕਾ ਆਗਾ ਰਗ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਐਧਰਿ ਧੂਝਗ, ਭੁਧ ਐਕਾ ਭਯ ਧੂਰ ਹੋਕਯਾਯ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅ਷ਟਪਦੀ॥

ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਟੇਕ ਬ੍ਰਿਥੀ ਸਭ ਜਾਨੁ ॥

(ਹੇ ਧੁਗਾ!) ਕਾਹਾ ਭਧਰੇ ਭਰਬਾ ਰਯੁਕਾ ਬਧੁ ਕਪਯਿ ਅਓ।

ਦੇਵਨ ਕਉ ਏਕੈ ਭਗਵਾਨੁ ॥

ਐਕ ਭਗਵਾਨ ਭ੍ਰਿ ਬਧੁਯੁ ਧਿਅਯਿ।

ਜਿਸ ਕੈ ਦੀਐ ਰਹੈ ਅਘਾਇ ॥

ਯਾਹਾਯੁ ਧੋਯੇ ਓਧੁ ਹੋਕਯਾਯ

ਬਹੁਰਿ ਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲਾਗੈ ਆਇ ॥

ਆਭ ਧੂਭੀ ਓਭਾ ਲਾਗੇ ਨਾਭ੍ਰਿ।

ਮਾਰੈ ਰਾਖੈ ਏਕੈ ਆਪਿ ॥

ਐਕ ਯਯਰਿ ਕ੍ਰਿਯ ਭ੍ਰਿ ਮਾਰਿਯਾਓ ਆਭ ਰਯਾ ਕਰਿਯਾਓ।

ਮਾਨੁਖ ਕੈ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਹਾਥਿ ॥

ਮਨੁਭਯਰ ਕਗਰੇ ਕਯਿ ਮਧ ਨਯਾਯ।

ਤਿਸ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਭਾਵਾਯੋ ਭੁਕੁਮ ਰੂਝਿ ਪਾਯੋ ਬੁਝਿ ਭੁਭੁਕੁ ਹੋਇ ॥

ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮੁ ਰਖੁ ਕੰਠਿ ਪਰੋਇ ॥

ਭਾਵਾਯੋ ਨਾਮੁ ਨਿਭ ਕਥਰੇ ਬੁਝਿ ਕਰਿ ਰਖਿ ॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਧਿਆਇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ,

ਨਾਨਕ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ ॥੧॥

ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਨ ਆਵਿ ਨਾਹੀ ॥1॥

ਉਸਤਤਿ ਮਨ ਮਹਿ ਕਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥

ਨਿਭ ਮਨਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਹਿਮਾ ਸੁਭਿ ਕਰ ॥

ਕਰਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਤਿ ਬਿਉਰਾਰ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਬਧਾਰ ਕਾਮੀ ਕਰ ॥

ਨਿਰਮਲ ਰਸਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਉ ॥

ਨਾਮਰ ਅਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਿ ਭੋਗੇ ਭੋਗੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇ ॥

ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਕਰਿ ਲੇਹਿ ਜੀਉ ॥

ਆਯੋ ਤੂੰ ਨਿਭ ਆਤਮਾ ਬੁਝਿ ਪਾਯੋ ਬੁਝਿ ਕਾਮੀ ਕਰ ॥

ਨੈਨਹੁ ਪੇਖੁ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਰੰਗੁ ॥

ਨਿਭ ਨੇਤ੍ਰਰੇ ਲੋਕਾਯੋ ਕੋਭੂ ਕੇ ਧੋਖੇ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਬਿਨਸੈ ਸਭ ਸੰਗੁ ॥

ਬਧਬਧਾਰੇ ਨਿਭਨ ਭਾਰਾ ਅਧਾਰ ਬਹੁ ਮੋਹ ਲੂਧੁ ਹੋਇ ॥

ਚਰਨ ਚਲਉ ਮਾਰਗਿ ਗੋਬਿੰਦ ॥

ਨਿਭ ਚਰਨਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਮਾਰਗੇ ਚਲ ॥

ਮਿਟਹਿ ਪਾਪ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਬਿੰਦ ॥

ੴ ਸਤਿ ਪਾਯੋ ਮਧੁ ਹਰਿਯੋ ਭਧ ਕਰਿਲੇ ਪਾਪ ਧੂਰ ਹੋਇ ॥

ਕਰ ਹਰਿ ਕਰਮ ਸੂਰਨਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇ ਕਰ ਆਯੋ ਕਾਨਰੇ ਹਰਿਯੋ ਕਥਾ ਗੁਣ ॥

ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਨਾਨਕ ਉਜਲ ਮਥਾ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! (ଏହି ਪੁਕਾਰ) ਪੁਰੁਸ਼ ਦਰਬਾਰରେ ਚੋਰ ਸੁਭਾਯ ਭੁਲਾਇ ਆਇਆ ॥੨॥

ਬਡਭਾਰੀ ਤੇ ਜਨ ਜਗ ਮਾਹਿ ॥

ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਸਤੂਆਂ ਅਗਲਾ ਅੰਗ,

ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਹਿ ॥

ਹੋਵੇ ਸਦਾ ਉਗਰਾਨਾ ਸਦਾ ਗਾਇਆ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਜੇ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰ ॥

ਮੇਰੇ ਵਸਤੂਆਂ ਨਾਮ ਨਾਮ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਆ,

ਸੇ ਧਨਵੰਤ ਗਨੀ ਸੰਸਾਰ ॥

ਸਾਰੇ ਵਸਤੂਆਂ ਨਿਰੰਤਰ ਧਨਵਾਨ ਗਣਿਆ।

ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੁਖਿ ਬੋਲਹਿ ਹਰਿ ਮੁਖੀ ॥

ਮੇਰੇ ਵਸਤੂਆਂ ਨਿਰੰਤਰ, ਚੰਦ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਮ ਉਚਾਰਿਆ,

ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਾਨਹੁ ਤੇ ਸੁਖੀ ॥

ਅਨਿਰੰਤਰ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਸੁਖੀ ਅੰਗ।

ਏਕੇ ਏਕੁ ਏਕੁ ਪਛਾਨੈ ॥

ਮੇਰੇ ਵਸਤੂਆਂ ਨਿਰੰਤਰ ਅਤੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ,

ਇਤ ਉਤ ਕੀ ਓਹੁ ਸੋਝੀ ਜਾਨੈ ॥

ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਮ ਉਚਾਰਿਆ।

ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਜਿਸ ਕਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਾਨਵਰ ਨਾਮ ਨਿਰੰਤਰ ਨਾਮ ਨਾਮ ਉਚਾਰਿਆ,

ਨਾਨਕ ਤਿਨਹਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਜਾਨਿਆ ॥੩॥

ਸਾਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਿਰੰਜਨ ॥੩॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਪਨ ਆਪੁ ਸੁਝੈ ॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਦੇ ਵਸਤੂਆਂ ਨਿਰੰਤਰ ਨਿਰੰਜਨ,

ਤਿਸ ਕੀ ਜਾਨਹੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੈ ॥

ਅਨਿਰੰਤਰ ਮੇਰੇ ਭਾਵੇਂ ਚੁੱਕੇ ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਹਤ ॥

ਮੇਭੱ ਵਧਭਿ ਬਛੁਕਾ ਬਛਾਓਰੇ ਫਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਮਗ ਕਰਿਯਾਵ,

ਸਰਬ ਰੋਗ ਤੇ ਓਹੁ ਹਰਿ ਜਨੁ ਰਹਤ ॥

ਬੇਫਿ ਪੁਰੁ ਭਭ ਬਹੁ ਰੋਗਰੂ ਮੁਭਿ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਨਿਯ।

ਅਨਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਕੇਵਲ ਬਖਾਨੁ ॥

ਮੇਭੱ ਵਧਭਿ ਰਾਓਦਿਨ ਕੇਵਲ ਭਗੁਰਕਾ ਭਯਨ ਫੁੱ ਵਧੁਨਾ ਕਰਿਯਾਵ,

ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਮਹਿ ਸੇਈ ਨਿਰਬਾਨੁ ॥

ਬੇ ਗ੍ਰਿਹਸਤਰੇ ਰਹਿ ਫੁੱ ਨਿਰੰਬੁ ਰਹਿਯਾਵ।

ਏਕ ਉਪਰਿ ਜਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਆਸਾ ॥

ਮੇਭੱ ਵਧਭਿ ਏਕ ਭਗੁਰਕਾ ਪੁਓ ਆਗਾ ਰਘੁਯਾਵ,

ਤਿਸ ਕੀ ਕਟੀਐ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸਾ ॥

ਭਾਵਾ ਪਾਭੁ ਮੁਰੂਪਰ ਫਾਸਾ ਕਰਿ ਮਾਭਯਾਵ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਭੂਖ ॥

ਮਾਵਾਰ ਮਨਰੇ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ੁਧਾ ਯਾਵ,

ਨਾਨਕ ਤਿਸਹਿ ਨ ਲਾਗਹਿ ਦੂਖ ॥੪॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਭਾਵਾਰ ਕਭਿ ਦੂਖਾ ਨਯਾਵ। ॥੪॥

ਜਿਸ ਕਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ॥

ਮਾਵਾਰ ਮਨਰੇ ਫਰਿ-ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਬਫਿ,

ਸੇ ਸੰਤੁ ਸੁਹੇਲਾ ਨਹੀ ਭੁਲਾਵੈ ॥

ਬੇਫਿ ਬਛੁ ਯੁਧਿ ਯਾਵ ਆਭ ਭਾਵਾਰ ਮਨ ਕੇਵੇ ਵੇਵਾਫੇ ਨਾਫੁੰ।

ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ॥

ਮਾਵਾ ਭਪਰੇ ਭਗੁਰ ਨਿਯਰ ਕ੍ਰਪਾ ਧਾਰਾ ਕਰਿਯਾਫਿ,

ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਕਹੁ ਕਿਸ ਤੇ ਭਰੈ ॥

ਕ੍ਰੁਫ, ਬੇਫਿ ਬੇਵਕ ਕਾਵਾਕੁ ਓਰਿਯਾਰੇ?

ਜੈਸਾ ਸਾ ਤੈਸਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ ॥

ਭਗੁਰ ਮੇਪਰਿ ਅਓਫਿ, ਬੇਪਰਿ ਫੁੱ ਵੇਯਾਯਾਫਿ ।

ਅਪੁਨੇ ਕਾਰਜ ਮਹਿ ਆਪਿ ਸਮਾਇਆ ॥

ਨਿਯੰਤਰ ਰਚਨਾਯੋਗੇ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਸ੍ਵੈਂ ਅਭਿਯੋਗੇ।

ਸੋਧਤ ਸੋਧਤ ਸੋਧਤ ਸੀਝਿਆ ॥

ਅਨੇਕ ਪਰ ਚਿੰਤਾ ਕਰਿ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਯੋ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਤੁ ਸਭੁ ਬੁਝਿਆ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਬਿਨੁ ਬਾਝੁ ਬਿਕਠਾਕੁ ਰੂਝਿਨੇਯੋ।

ਜਬ ਦੇਖਉ ਤਬ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੂਲੁ ॥

ਯੋਗੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ, ਬਹੁ ਕਠਿ ਪਰਮਾਨੁ ਸ੍ਵੈਂ ਅਭਿਯੋਗੇ।

ਨਾਨਕ ਸੇ ਸੁਖਮੁ ਸੇਈ ਅਸਥੁਲੁ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੋਗ ਸ੍ਵੈਂ ਬ੍ਰਹਮ ਅਭਿਯੋਗੇ ਸ੍ਵੈਂ ਬ੍ਰਹਮ ਅਭਿਯੋਗੇ ॥੫॥

ਨਹ ਕਿਛੁ ਜਨਮੈ ਨਹ ਕਿਛੁ ਮਰੈ ॥

ਨਾ ਕਠਿ ਯੁਗੁ ਬਿਯੋਗਾਯ, ਨਾ ਕਠਿ ਮਰਿਯਾਯ।

ਆਪਨ ਚਲਿਤੁ ਆਪ ਹੀ ਕਰੈ ॥

ਭਗਵਾਨ ਨਿਯੰਤਰ ਲੀਲਾ ਸ੍ਵੈਂ ਕਰਿਯਾਯ।

ਆਵਨੁ ਜਾਵਨੁ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅਨਦ੍ਰਿਸਟਿ ॥

ਯੁਗ-ਮਰਗ, ਗੋਚਰ (ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ) ਏਵੰ ਅਗੋਚਰ (ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ)-“

ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਧਾਰੀ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ॥

ਯੋਗੇ ਬ੍ਰਹਮ ਯੁਗਯੋਗੇ ਯੋਗੇ ਅਭਿਯੋਗੇ ਬਿਨਾਯੋਗੇ।

ਅਨਿਕ ਜਗਤਿ ਰਚਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥

ਅਬਿਨਾਸੀ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਖੰਡ ॥

ਧਾਰਣ ਧਾਰਿ ਰਹਿਓ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥

ਅਲਖ ਅਭੇਵ ਪੁਰਖ ਪਰਤਾਪ ॥

ਆਪਿ ਜਪਾਏ ਤ ਨਾਨਕ ਜਾਪ ॥੬॥

ਜਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ਸੁ ਸੇਭਾਵੰਤ ॥

ਸਗਲ ਸੰਸਾਰ ਓਧਰੈ ਤਿਨ ਮੰਤ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ ਸਗਲ ਓਧਾਰਨ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ ਦੁਖ ਬਿਸਾਰਨ ॥

ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਕਿਰਪਾਲ ॥

ਗਰ ਕਾ ਸਬਦ ਜਪਿ ਭਏ ਨਿਹਾਲ ॥

SGGSonline.com

ਉਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋਈ ਲਾਰੈ ॥

ਬੇਸ਼ਬੰਦੀ ਭਾਗਿਆਲੀ ਬੇਸ਼ਬੰਦੀ (ਬੇਬਕਥ) ਬੇਬਾਰੇ ਲਾਗਿਆ

ਜਿਸ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਬਡਭਾਰੈ ॥

ਮੇਭੈ ਭਾਗਿਆਲੀ ਭਧਰੇ , (ਹੋ ਪੁਰਖ!) ਭੁਭੇ ਨਿਭੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਪਾਵਹਿ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ॥

ਮੇਭੈ ਪੁਰਖ ਨਾਮ ਭਧ ਕਰਿਆ, ਬੇ ਬੁਝ ਪਾਇਆ

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਪੁਰਖ ਕਉ ਉਤਮ ਕਰਿ ਮਾਨੁ ॥੭॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬੇਸ਼ਬੰਦੀ ਲੋਕਭ੍ਰਮ ਬੁਝ ਭੋ ਲੋਕ ਭਾਵ ॥੭॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥

ਬੇ ਮਾਭਾ ਕਿਛਿ ਕਰੇ, ਪੁਰਖ ਲੋਕਭ੍ਰਮ ਕਰੇ

ਸਦਾ ਸਦਾ ਬਸੈ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ॥

ਬੇ ਬਰਬਾ ਪੁਰਖ ਬਾਧ੍ਰੇ ਰਹਿਆ

ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ਹੋਵੈ ਸੇ ਹੋਇ ॥

ਮਾਭਾ ਕਿਛਿ ਹੋਇਆ, ਬੇ ਬੁਝਾਭ ਬੁਝਾਭ ਹੋ ਹੋਇਆ

ਕਰਣੈਹਾਰੁ ਪਛਾਣੈ ਸੋਇ ॥

ਬੇ ਬੇਸ਼ਬੰਦੀ ਬੁਝਨਹਾਰ ਪੁਰਖ ਚਿਹ੍ਰਿ ਧਾਵ

ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਕੀਆ ਜਨ ਮੀਠ ਲਗਾਨਾ ॥

ਪੁਰਖ) ਬੇਬਕਥ ਪੁਰਖ ਕਰਿਧਾ ਕਾਮ ਮਿਠਾ ਲਾਗੇ

ਜੈਸਾ ਸਾ ਤੈਸਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਨਾ ॥

ਪੁਰਖ ਮੇਧਰਿ (ਬਰਬ-ਬਾਧਕ) ਅਭਿ ਮੇਧਰਿ ਹੋ ਭਾਭ ਨਭਰ ਆਬੇ

ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜੇ ਤਿਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ ॥

ਮੇਭੈ ਪੁਰਖ ਠਾਭ ਬੇਸ਼ਬੰਦੀ ਬੇਬਕਥ ਭੁਭ ਹੋਇਆ, ਭਾਭ ਬੇਬੰਦੀ ਲਾਗੇ ਬੁਝ

ਓਇ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਉਨਹੁ ਬਨਿ ਆਏ ॥

ਬੁਝਰ ਭਗਨਾ ਹੋਇਆ ਆਭ ਏਭ ਮਧਾਭਾ ਪਾਭ ਬੇਭ ਹੋ ਮੋਭਾ ਅਭੇ

ਆਪਸ ਕਉ ਆਪਿ ਦੀਨੇ ਮਾਨੁ ॥

ਨਿਭ ਬੇਬਕਥ ਪੁਰਖ ਬੁਝ ਹੋ ਗੋਭਾ ਪੁਧਾਨ ਕਰਿਆਭ

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਜਨੁ ਏਕੈ ਜਾਨੁ ॥੮॥੧੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁ ੩ ਪੁਰੁਯਾ ਬੇਵਕਯੁ ਏਕ ਰੂਪ ਭਾਵ ॥੮॥੧੪॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ ਪ੍ਰਭ ਬਿਰਥਾ ਜਾਨਨਹਾਰ ॥

ਪੁਰੁ ਬਰਕਲਾ ਬਾਪੁਰੁ ਅਚਰਿ ਆਭ ਆਮਰ ਦੂਝਯੁ ਯਾਥਿਯਾਭਿ।

ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਉਧਰੀਐ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰ ॥੧॥

ਯਾਥਾਰ (ਏਧਰਿ ਪੁਰੁਯਾ) ਬ੍ਰਹਮ ਕਲੇ (ਵਿਕਾਰ ਠਾਰੂ) ਵਝਿਧਾਰਿਕਾ, ਭਾਯਾਨੁ ਬਨਧਿਯ ਯਿਵਿ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅ਷ਟਪਦੀ॥

ਟੂਟੀ ਗਾਢਨਹਾਰ ਗੋਪਾਲ ॥

ਯਯਯ ਪਾਲਕ ਗੋਪਾਲ ਭਾਯਿਯਾਨੁ ਯੋਧਿਯਾਭਿ।

ਸਰਬ ਜੀਆ ਆਪੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬਨਬੁ ਪ੍ਰਾਣੀਯ ਪਾਲਨ ਪੋਥਯ ਕਰਿਯਾਭਿ।

ਸਗਲ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਜਿਸੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਯਾਥਾਰ ਮਨਰੇ ਬਰੁਯਾ ਚਿੰਤਾ ਯਾਥਾ,

ਤਿਸ ਤੇ ਬਿਰਥਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥

ਭਾਯਾਨੁ ਠਾਰੂ ਕੇਹੁ ਮਥ ਯਾਥਿ ਯਾਥਰੇ ਧੋਰਯੁ ਨਾਥੁ।

ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਾਪਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਬਦਾ ਪਰਮਾਨੁਯ ਯਧ ਕਰ।

ਅਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥

ਅਨਬੁਧ ਪੁਰੁ ਬਰੁ ਕਥਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਅਚਰਿ।

ਆਪਨ ਕੀਆ ਕਛੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਿਯੋ ਕਰਿਯੋ ਕਥਿ ਹੋਯਾਯਾਰੇ ਨਾਥੁ,

ਜੇ ਸਉ ਪ੍ਰਾਨੀ ਲੋਚੈ ਕੋਇ ॥

ਬੇ ਬਹੁਬੁ ਧਰ ਭਾਯਾਰ ਯਥਾ ਕਰੁ।

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨਾਹੀ ਤੇਰੈ ਕਿਛੁ ਕਾਮ ॥

ਭਾਵਾਯ ਅਭਿਰਿਭੁ ਕੇਛਿ ਮਖ ਭਾਰ ਕਾਮਕੂ ਨਾਹਿੰ।

ਗਤਿ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਏਕ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਕ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਯੋਗ ਕਰ, ਭਾਵਾਯੋਲੇ ਗਏ ਹੋਵ ॥1॥

ਰੂਪਵੰਤੁ ਹੋਇ ਨਾਹੀ ਮੇਰੈ ॥

ਮਧਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਅਭਿ ਬ੍ਰਹਮਰ ਹੋਯਾਯ, ਭਾਵਾਯੋਲੇ ਨਿਯੋਗ ਅਧਿਕੂ ਮੋਹਿਤ ਕਰਿਯਾਰੇ ਨਾਹਿੰ।

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਜੋਤਿ ਸਗਲ ਘਟ ਸੋਰੈ ॥

ਬਾਰਾ ਸ਼ਰੀਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਹਿੰ ਯੋਗਾਭਿ ਬ੍ਰਹਮਾਭਿਤ ਯਾਯ।

ਧਨਵੰਤਾ ਹੋਇ ਕਿਆ ਕੇ ਗਰਬੈ ॥

ਪਦਵਾਨ ਹੋਯਾ ਕਯੋ ਕੀਯੋ ਮਨੁਸ਼ਯ ਅਧਿਕਾਰ ਕਰੇ

ਜਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕਾ ਦੀਆ ਦਰਬੈ ॥

ਮੋਹਭੇਦੋਲੇ ਬਸਤੁ ਪਦ ਬੇ ਪਦਾਨ ਕਰਿਛੁਭਿ।

ਅਤਿ ਸੂਰਾ ਜੇ ਕੋਊ ਕਹਾਵੈ ॥

ਮਧਿ ਕੀਯੋ ਮਨੁਸ਼ਯ (ਨਿਯੋਗ ਨਿਯੋਗ) ਬਭ ਵੀਰ ਕਹੇ

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕਲਾ ਬਿਨਾ ਕਹ ਧਾਵੈ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਬਾਸਤਵ ਬਿਨਾ ਬੇ ਕੇਯੋਯਾਯ ਵੀਭਿ ਪਾਰਿਬ?

ਜੇ ਕੋ ਹੋਇ ਬਹੈ ਦਾਤਾਰੁ ॥

ਮਧਿ ਕੀਯੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਵਾਨਾ ਬਨਿਯਾਯ,

ਤਿਸੁ ਦੇਨਹਾਰੁ ਜਾਨੈ ਗਾਵਾਰੁ ॥

ਮਧਿ ਕੀਯੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਵਾਨਾ ਬਨਿਯਾਯ,

ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂਟੈ ਹਉ ਰੋਗੁ ॥

ਗੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾਰੁ ਮਾਯਾਰ ਅਧਿਕਾਰ ਰੋਗਾਯ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯ,

ਨਾਨਕ ਸੋ ਜਨੁ ਸਦਾ ਅਰੋਗੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਬਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਬਰਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਅਰੋ ॥2॥

ਜਿਉ ਮੰਦਰ ਕਉ ਥਾਮੈ ਥੰਮਨੁ ॥

ਮੋਹਿ ਮਨਿਕੂ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਬਾਵਾਰਾ ਵੇਯਾਯ,

ਤਿਉ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਮਨਹਿ ਅਸਥੰਮਨੁ ॥

ਬੇਦਪਰਿ ਝੁੰ ਗੁਰੂਯਾ ਚਕਿ ਮਨਕੂ ਬਾਹਾਰਾ ਦੇਯਦਾ।

ਜਿਉ ਪਾਖਾਣੁ ਨਾਵ ਚੜਿ ਤਰੈ ॥

ਯੋਗਪਰਿ ਪਤਰ ਨਯਕਾਰੇ ਚਛੇ (ਨਧਾ ਆਧਿ) ਪਾਰ ਝੂਧ

ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰ ਚਰਣ ਲਗਤੁ ਨਿਸਤਰੈ ॥

ਬੇਦਪਰਿ ਗੁਰੂਯਾ ਚਰਣਰੇ ਲਾਗਿਥੁਕਾ ਮਨੁਸ਼ਧ (ਬਾਬਾਰ ਬਨੁਦਰੇ) ਪਾਰਿ ਝੂਧ।

ਜਿਉ ਅੰਧਕਾਰ ਦੀਪਕ ਪਰਗਾਸੁ ॥

ਯੋਗਪਰਿ ਧਾਪ ਅਭਕਾਰ (ਧੂਰ ਕਰਿ) ਆਲੋਕਿਤ ਕਰੇ

ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਮਨਿ ਹੋਇ ਬਿਗਾਸੁ ॥

ਬੇਦਪਰਿ ਝੁੰ ਗੁਰੂਯਾ ਧਰੰਨ ਕਰਿ ਮਨਰੇ ਆਨਖ ਖੋਲਿਯਾ।

ਜਿਉ ਮਹਾ ਉਦਿਆਨ ਮਹਿ ਮਾਰਗੁ ਪਾਵੈ ॥

ਯੋਗਪਰਿ ਕੋਈਬੇ ਘਨ ਯਯਾਲਰੇ (ਪਤਭੁਝੁ ਹੋਯ) ਰਾਸ਼ਾ ਮਿਲਿਯਾ।

ਤਿਉ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਜੇਤਿ ਪ੍ਰਗਟਾਵੈ ॥

ਬੇਦਪਰਿ ਝੁੰ ਬਾਪੁਯਾ ਬਯਾਧਰੇ ਕਬੇ (ਅਕਾਲ-ਧੂਰਬਯਾ) ਯੋਧਾਧਿ (ਮਨੁਸ਼ਧ ਭਿਧਰੇ) ਪੁਕਰ ਝੂਧ।

ਤਿਨ ਸੰਤਨ ਕੀ ਬਾਛਉ ਧੂਰਿ ॥

ਧੂੰ ਬੇਬੇ ਬਯਯਾ ਚਰਣਰ ਧੂਲਿ ਮਾਗੁਯਿ

ਨਾਨਕ ਕੀ ਹਰਿ ਲੋਚਾ ਪੂਰਿ ॥੩॥

ਬੇ ਪੁਭੂ! ਨਾਨਕਯਾ ਏਥੇ ਯਯਾ ਪੂਰਣ ਕਰ

ਮਨ ਮੂਰਖ ਕਾਹੇ ਬਿਲਲਾਈਐ ॥

ਬੇ ਮੂਰਖ ਮਨ! (ਧੂਯਾ ਮਿਲਿਕਾ ਪਰੇ) ਕਾਥੁੰਕੇ ਕੋਲਾਪ ਕਰੁਅਯ?

ਪੁਰਬ ਲਿਖੇ ਕਾ ਲਿਖਿਆ ਪਾਈਐ ॥

ਓਹੋ ਓਹੋ ਓਹੋ ਬਹੁ ਮਿਲਿਵ, ਯਾਹਾ ਓਹੋ ਪੂਰ੍ਵ ਯਥਾ ਕਰਿ ਧਾਰਾ ਲੇਖਾ ਹੋਇ।

ਦੁਖ ਸੁਖ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਨਹਾਰੁ ॥

ਬੁਝ-ਬੁਝ ਦੇਵਾਵਾਲਾ ਪੁਰੁ ਨਿਯੋ ਹੋ ਅਠਹੁ,

ਅਵਰ ਤਿਆਗਿ ਤੂ ਤਿਸਹਿ ਚਿਤਾਰੁ ॥

(ਬੇਧੁਪਾਲ) ਅਧਾਰ (ਅਗੁ) ਛਾਢਿ ਚੁਨੇ ਓਹੋ ਪ੍ਰਭ ਕਰ।

ਜੇ ਕਛੁ ਕਰੈ ਸੇਈ ਸੁਖੁ ਮਾਨੁ ॥

ਯਾਹਾ ਕਿਛੁ ਪੁਰੁ ਕਰੁ ਓਹੋ ਓਹੋ ਬੁਝ ਭਾਵ।

ਭੂਲਾ ਕਾਰੇ ਫਿਰਹਿ ਅਜਾਨੁ ॥

ਹੋ ਅਜਾਨ! ਕਾਹਿ ਕੂਲੂ?

ਕਉਨ ਬਸਤੁ ਆਈ ਤੇਰੈ ਸੰਗੁ ॥

ਕੇਯੋ ਚਿਯ ਓਹੋ ਬਾਹੁਰੇ ਆਇਯਾ?

ਲਪਟਿ ਰਹਿਓ ਰਸਿ ਲੇਭੀ ਪਤੰਗੁ ॥

ਹੋ ਲੇਖਾ ਪਠਾ! ਤੂ (ਮਾਨਸ) ਬਾਹੁਰੇ ਮਯੁ ਕਰੁ?

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਹਿਰਦੇ ਮਾਹਿ ॥

ਤੂ ਨਿਯ ਮਨੁਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਯਪ ਕਰ।

ਨਾਨਕ ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਹਿ ॥੪॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! (ਵਹਿਪਰਿ) ਯਥਾ ਬਹਿ (ਪਰਲੋਕ) ਘਰੁ ਯੋਵ। ॥੪॥

ਜਿਸੁ ਵਖਰ ਕਉ ਲੈਨਿ ਤੂ ਆਇਆ ॥

(ਹੋ ਯਾਹ!) ਯਥਾ ਬਹਿ ਕੀਯਾ ਪਾਯੋ ਤੂ (ਯਥਾ) ਆਇਯਾ;

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੰਤਨ ਘਰਿ ਪਾਇਆ ॥

ਬਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮ (ਰੂਪ ਬਹਿ) ਬਹਿ ਘਰੇ ਮੇਲ।

ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਲੇਹੁ ਮਨ ਮੋਲਿ ॥

ਨਿਯ ਅਭਿਮਾਨੁ ਧਾਰਾ ਕਰ,

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਤੋਲਿ ॥

ਰਾਮਾਨੰਦ ਨਾਮ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਭ੍ਰਮਾਨੰਦ ਰਾਗ ਅੰਤਰ ਮਨਰੇ ਏਵਾ ਚਰਿਤ ਕਰ

ਲਾਇ ਖੇਪ ਸੰਤਹ ਸੰਗਿ ਚਾਲੁ ॥

ਬਲਿਕ ਬਾਪੁਰੇ ਚਾਲ ਅੰਤਰ ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਏਵੇ ਬਲਿਕਾ ਅੰਗ

ਅਵਰ ਤਿਆਗਿ ਬਿਖਿਆ ਜੰਜਾਲ ॥

ਮਾਨਸ ਅੰਤਰ ਖਲਾ ਛਾਡਿ ਦਿਅ।

ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਬਸੰਤ ਮੇਲੇ ਖਨਾ! ਖਨਾ! ਕਹਿਓ।

ਮੁਖ ਉਜਲ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸੋਇ ॥

ਅੰਤਰ ਪੁਰਾਣ ਕਰਕਾਰੇ ਮਖ ਚੋਰ ਮੁਖ ਭੁਲਾ ਏਵਾ।

ਇਹੁ ਵਾਪਾਰੁ ਵਿਰਲਾ ਵਾਪਾਰੈ ॥

ਏਵੇ ਵਪਾਰੀ ਕੋਈਐ ਕਿਰਨ ਮਨੁਖ ਏਵੇ ਕਰਿਐ।

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ॥੫॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਏਹੇ (ਵਪਾਰੀ) ਠਾਕੇ ਬਾਹਰ ਬਸੰਤ ਮੇਲੇ ॥੫॥

ਚਰਨ ਸਾਧ ਕੇ ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੀਉ ॥

(ਏ ਭਾਵ!) ਬਾਪੁਕ ਪਾਦ ਧੋਇ ਧੋਇ (ਨਾਮ ਭਲ) ਪੀਉ।

ਅਰਪਿ ਸਾਧ ਕਉ ਅਪਨਾ ਜੀਉ ॥

ਬਾਪੁਕ ਪਾਸੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਭਾਵਨ ਬਸੰਤ ਕਰ

ਸਾਧ ਕੀ ਧੂਰਿ ਕਰਹੁ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਬਾਪੁਕ ਪਾਦ ਮੂਲੇ ਪੁਨ ਕਰ,

ਸਾਧ ਊਪਰਿ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥

ਬਾਪੁਕ ਪੁਰ ਬਸੰਤ ਏਵੇ ਭਰਿਓ।

ਸਾਧ ਸੇਵਾ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ ॥

ਬਾਪੁਕ ਸੇਵਾ ਬੋਭਾਗੀ ਪੀਉ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ ॥

ਬਾਪੁਕ ਬਲਿਕੇ ਹਰਿਕਾ ਭਯਨ ਗਾਨ ਕਰਿਐ ਭਰਿਓ।

ਅਨਿਕ ਬਿਘਨ ਤੇ ਸਾਧੂ ਰਾਖੈ ॥

ਬਾਮੁ ਅਨੇਕ ਕੇਯੂਰੁ ਮਨੁਬਧੁ ਰਖਾ ਕਰਿਯਾਉ ।

ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਚਾਖੈ ॥

ਬਛੁ ਪੁਛੁਕਾ ਗੁਣ ਗਾਯ ਨਾਮ-ਅਨੁਭਵ ਬਾਧ ਨਿਧ ।

ਓਟ ਗਹੀ ਸੰਤਹ ਦਰਿ ਆਇਆ ॥

(ਮੇਭੈ ਮਨੁਬਧ) ਬਛੁਕਾ ਆਗੁ ਨਿਧ, ਮਿਧ ਬਛੁਕਾ ਭਾਰੇਰੇ ਆਬਿਛਿ

ਸਰਬ ਸੁਖ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਪਾਇਆ ॥੬॥

ਬਿਧ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਹੁ ਬੁਝਿ ਪਾਧ ॥੬॥

ਮਿਰਤਕ ਕਉ ਜੀਵਾਲਨਹਾਰ ॥

ਪਰਮਾਨੁ! ਮੁਠਕੁ ਜੀਵਿਓ ਕਰਿਵਾ ਮੋਗਧ ਅਚਉ ।

ਭੂਖੇ ਕਉ ਦੇਵਤ ਅਧਾਰ ॥

ਬੇ ਭੋਜਿਯਾਨੁ ਮਖ ਭੋਜਨ ਪੁਧਾਨ ਕਰਿਯਾਉ ।

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਜਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮਾਹਿ ॥

ਬਹੁ ਖਯਗਾ ਚਾਖਾਯਾ ਧ੍ਰਿਸ਼ਟੀਰੇ ਅਛਿ ।

ਪੁਰਬ ਲਿਖੇ ਕਾ ਲਹਣਾ ਪਾਹਿ ॥

(ਕਿਛੁ ਜੀਵ) ਨਿਯ ਪੂਰ੍ਵ ਕਰਮ ਪਾਯ ਭੋਗੇ ।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕਾ ਓਹੁ ਕਰਨੈ ਜੋਗੁ ॥

ਬਹੁ ਕਿਛਿ ਬੇਬੁਧੁ ਪੁਛੁਕਾ ਹੋ ਅਚੇ ਆਯ ਬੇ ਬਹੁ ਕਿਛਿ ਕਰਿਵਾਯੁ ਬਮਧ ਅਚਉ ।

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਸਰ ਹੋਆ ਨ ਹੋਗੁ ॥

ਭਾਯਰਿ ਬਿਨੁ ਅਧਧ ਕੇਹੁ ਪ੍ਰਯਾ ਨਾ ਹੋਵ ।

ਜਪਿ ਜਨ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਿਨੁ ਰੈਣੀ ॥

ਹੇ ਜਨ! ਬਰਵਾ ਧਿਨ ਰਾਤਿ ਪੁਛੁਕੁ ਸੁਰਗ ਕਰ

ਸਭ ਤੇ ਉਚ ਨਿਰਮਲ ਇਹ ਕਰਣੀ ॥

ਆਯ ਬਹੁ ਕਰਮੁ ਐਹਿ ਕਰਿ ਯਯ ਓ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਅਚੇ ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਕਉ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ॥

ਪਰਮਾਨੁ! ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਿ ਮੇਭੈ ਮਨੁਬਧੁ ਨਾਮ ਆਗਾਧਾਧ ਵੇਯਯਯਯੁ,

ਨਾਨਕ ਸੋ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਥੀਆ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਹਿੰ ਮਨੁਖ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇਆ। ॥7॥

ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਗੁਰ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ ॥

ਮਾਫ਼ਾਰ ਮਨਰੇ ਗੁਰੁਗਾਯਾ ਪੁਰਿ ਆਸ਼ਾ ਧਾਵ,

ਤਿਸੁ ਜਨ ਆਵੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚੀਤਿ ॥

ਬੇਹਿੰ ਮਨੁਖ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੁਗੁ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯਾਵ।

ਭਗਤੁ ਭਗਤੁ ਸੁਨੀਐ ਤਿਹੁ ਲੇਇ ॥

ਬੇ ਚਿਨ੍ਹਿਕਾਰੇ ਪੁਰਿਯ ਭਯ ਹੋਇਆਵ,

ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਏਕੇ ਹੋਇ ॥

ਮਾਫ਼ਾਰ ਫੁਟਲਰੇ ਏਕ ਭਗਤ ਬਿਧਾਨ ਹੋਇਆਵ।

ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਸਚੁ ਤਾ ਕੀ ਰਹਤ ॥

ਭਾਵਾਰ ਕਰਿ ਬਧ ਅਰੇ ਆਭ ਭਾਵਨ-ਮਾਧਾਵਾ ਮਖ ਬਧ ਅਰੇ।

ਸਚੁ ਹਿਰਦੈ ਸਤਿ ਮੁਖਿ ਕਹਤ ॥

ਭਾਵਾਰ ਮਨਰੇ ਬਧ ਧਾਵ ਆਭ ਬੇ ਨਿਯ ਗੁਣਰੇ ਬਧ ਬੋਲੁਧਾਵ।

ਸਾਚੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਾਚਾ ਆਕਾਰੁ ॥

ਭਾਵਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਬਧ ਅਰੇ ਆਭ ਭਾਵਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਮਖ ਬਧ ਅਰੇ।

ਸਚੁ ਵਰਤੈ ਸਾਚਾ ਪਾਸਾਰੁ ॥

ਬੇ ਬਧ ਬਾਝੁ ਆਭ ਬਧ ਪੁਰਾਰ ਕਰਿਯਾਫੁ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਿਨਿ ਸਚੁ ਕਰਿ ਜਾਤਾ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੈ ਪੁਰੁਖ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਬਧ ਭਾਵਿਯਾਵ,

ਨਾਨਕ ਸੋ ਜਨੁ ਸਚਿ ਸਮਾਤਾ ॥੮॥੧੫॥

ਬੇਹਿੰ ਪੁਰੁਖ ਬਧਰੇ ਲਾਨ ਹੋਇਆਵ ॥8॥15॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖ ਨ ਰੰਗੁ ਕਿਛੁ ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਤੇ ਪ੍ਰਭ ਭਿੰਨ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯ ਨਾ ਕੋਛਿ ਰੂਪ ਅਛਿ, ਨਾ ਰੰਗ-ਰੇਖੁ ਆਯ ਨਾ ਕੋਛਿ ਰੇਖਾ ਆ। ਪੁਰੁ ਮਾਯਾਰ ਚਿਨ੍ਹ ਗੁਣ
ਭਾਰਾ ਧਾਰਾਯਾਨ ਅਚਰਿ

ਤਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਨਾਨਕਾ ਜਿਸੁ ਹੋਵੈ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁ ਜਿਹ ਨਾਮ ਬੇਬੁਝਿ ਮਨੁਸ਼ਯਕੁ ਰੂਪਾਛਿ ਯਾਤਾ ਯਦਰੇ ਜਿਹੇ ਪੁਬਯੁ ਬੋਲਾਯਾਛਿ। ॥1॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅ਷ਟਪਦੀ॥

ਅਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭ ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਖੁ ॥

(ਹੇ ਜੀਵ!) ਜਿਹ ਮਨਰੇ ਅਨੇਕੁ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰ,

ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਤੂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਿਆਗੁ ॥

ਆਯ ਮਨੁਸ਼ਯਕ ਮੋਹਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਭਯਾਨ ਕਰ

ਤਿਸ ਤੇ ਪਰੈ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਕੋਇ ॥

ਭਾਵਾਯ ਯਦਰੇ ਕੋਛਿਬਿ ਬਧੁ ਨਾਹਿ।

ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਏਕੇ ਸੋਇ ॥

ਬਹੁ ਜੀਵਯਾ ਅਭਰੇਰੇ ਏਕ ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਹੋ ਬਯਾਪਕ ਅਚਰਿ

ਆਪੇ ਬੀਨਾ ਆਪੇ ਦਾਨਾ ॥

ਬੇ ਜਿਹੇ ਹੋ (ਜੀਵਯਾ ਬ੍ਰਹਮਕੁ) ਚਿਹ੍ਰਿਤਾ ਓ ਜਾਗਿਤਾ ਬਾਲਾ ਅਚਰਿ।

ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਗਹੀਰੁ ਸੁਜਾਨਾ ॥

ਪੁਰੁ ਬਭ ਗੰਭੀਰ ਆਯ ਗੰਭੀਰ ਅਚਰਿ ਏਵੰ ਪਰਮ ਰੂਪਿਨਾਨ ਅਚਰਿ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ॥

ਬੇ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਏਵੰ ਗੋਬਿੰਦ

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਦਇਆਲ ਬਖਸੰਦ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾਰ ਭਭਾਰ, ਬਭ ਧਨਾਨੁ ਏਵੰ ਬਖਸ਼ਿਨਾਨ ਅਚਰਿ।

ਸਾਧ ਤੇਰੇ ਕੀ ਚਰਨੀ ਪਾਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਭੋਗ ਬਾਪੁਯਾ ਚਰਨਰੇ ਨਭਮਭੁਕ ਹੋਵੇ

s

ਨਾਨਕ ਕੈ ਮਨਿ ਇਹੁ ਅਨਰਾਉ ॥੧॥

ਨਾਨਕਾਕਾ ਮਨਰੇ ਐਹਿ ਅਭਿਲਾਖ ਅਛਿ ॥1॥

ਮਨਸਾ ਪੂਰਨ ਸਰਨਾ ਜੋਗ ॥

ਪੁਰੂ (ਯੋਗੀ) ਮਨਰੇ ਅਛਿ ਪੂਰਨ ਕਰਿਵਾ ਓ ਭਰਨ ਅਭਿਲਾਖਰੇ ਬਹਾਮੁਭਾ ਕਰਿਵਾਕੂ ਬਨਥ ਅਰਛਿ।

ਜੋ ਕਰਿ ਪਾਇਆ ਸੋਈ ਹੋਗੁ ॥

ਅਭਿਲਾਖ ਮਾਭਾ (ਯੋਗੀ) ਭਾਗਰੇ ਅਭਿਲਾਖਰੇ ਅਛਿ, ਭਾਭਾ ਹੂੰ ਬੁਝਾ।

ਹਰਨ ਭਰਨ ਜਾ ਕਾ ਨੇਤ੍ਰ ਫੇਰੁ ॥ਤਿਸ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰੁ ਨ ਜਾਨੈ ਹੋਰੁ ॥

ਮੋਭੰ ਪੁਰੂਆ ਅਭਿ ਪਯੋਗਰੇ ਬਨਮੁ (ਯੋਗੀ) ਪਾਯੋਗ ਕਰਿਵਾ ਬਿਨਾਭਾ ਕਰਿਵਾਕੂ ਮਧੇਭਾ ਅਰੇ, ਭਾਯੋਗੀ ਅਭਿਪ੍ਰਾਭਾ ਭੇਦ ਬਾ ਰਹਬਾ ਅਨਾ ਕੋਭਿਭਾ ਯੋਗ ਯੋਗੀ ਨਾਹਿ।

ਅਨਦ ਰੂਪ ਮੰਗਲ ਸਦ ਜਾ ਕੈ ॥

ਬੇ ਪੁਰਭਾਭਾ ਰੂਪ ਅਰਛਿ ਐਵ ਭਾਯੋਗੀ ਮਭਿਰੇ ਬਰਵਾ ਮਯੋਗੀ ਭੂਭਾ ਭਾਭਾ।

ਸਰਬ ਥੋਕ ਸੁਨੀਅਹਿ ਘਰਿ ਤਾ ਕੈ ॥

ਬਰੁ ਪਭਾਥ ਭਾਯੋਗੀ ਭਰੇ ਬਿਧਾਯੋਗੀ ਭੁਭਾ ਭੁਭਾਭਾ।

ਰਾਜ ਮਹਿ ਰਾਜੁ ਜੋਗ ਮਹਿ ਜੋਗੀ ॥

ਰਾਯੋਗੀਯੋਗੀ ਮਧਰੇ ਪੁਰੂ ਨਿਭੇ ਹੂੰ ਰਾਯੋਗੀ, ਮਯੋਗੀਯੋਗੀਯੋਗੀ ਮਧਰੇ ਮਭਾਯੋਗੀ,

ਤਪ ਮਹਿ ਤਪੀਸਰੁ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਮਹਿ ਭੋਗੀ ॥

ਭਪਭਾਯੋਗੀਯੋਗੀ ਮਧਰੇ ਭੁਭਾ ਹੂੰ ਬਭ ਭਪਭਾ ਅਰਛਿ ਭਾਭਾ ਗ੍ਰਿਹਭਾਯੋਗੀਯੋਗੀ ਮਧਰੇ ਮਧ ਭੁਭਾ ਗ੍ਰਿਹਭਾ ਅਰਛਿ।

ਧਿਆਇ ਧਿਆਇ ਭਗਤਹ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਭਭਯੋਗੀ (ਬੇਭ ਪੁਰੂਆ) ਭੁਭਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਭੁਭਾ ਪਾਯੋਗੀ।

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਪੁਰਖ ਕਾ ਕਿਨੈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥੨॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਕੋਭਿਭਾ ਯੋਗ ਬੇਭ ਅਯੋਗ-ਪੁਰੂਆ ਅਭ ਪਾਭ ਨਾਹਿ॥2॥

ਜਾ ਕੀ ਲੀਲਾ ਕੀ ਮਿਤਿ ਨਾਹਿ ॥

ਮੋਭੰ ਭਯੋਗੀਯੋਗੀ (ਭੁਭਾ ਰੂਪੀ) ਯੋਗੀਯੋਗੀ ਅਭ ਨਾਹਿ,

ਨਾਨਾ ਚਲਿਤ ਕਰੇ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ॥

ਪੁਰੂ ਪਲਕਰੇ ਕੇਰੇ ਚਮਾਸਾ ਕਰਿਓਅੰਤੁ

ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਪੂਰਨੁ ਸਭ ਠਾਇ ॥

ਬੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਭੁ ਬਹੁ ਯਾਗਰੇ ਕਾਪਕ ਅੰਤੁ।

ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ ਕਰਿ ਬਨਤ ਬਨਾਈ ॥

ਯਗਰੇ ਰਚਨਾ ਪੁਰੂ ਕੇਰੇ ਪੁਕਾਰੇ ਕਰਿਓ

ਅਪਨੀ ਕੀਮਤਿ ਆਪੇ ਪਾਈ ॥

ਨਿਯਮ(ਮਹਿਮਾ) ਮੂਲੁ ਬੇ ਨਿਯੇ ਹੋ ਯਾਗਿਓ।

ਸਭ ਘਟ ਤਿਸ ਕੇ ਸਭ ਤਿਸ ਕੇ ਠਾਉ ॥

ਬੰਦੁ ਭਗਤ ਬੇਬੇ ਪੁਰੂ ਹੋ ਅੰਤ, ਬੰਦੁ ਯਗਰੇ ਚਾਕਰੇ ਹੋ ਅੰਤ

ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਕਰਿਓ ਨਾਮ ਯਹ ਯਹ ਕਰਿਓ ॥੪॥

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸਗਲੇ ਜੰਤ ॥

ਬਹੁ ਯਾਗ-ਯਗੁ ਕਰਿਓ ਆਗਰੇ ਅੰਤੁ

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥

ਯਗਰੇ ਬਹੁ ਯਾਗ, ਬ੍ਰਹਮੰਡ (ਯਾਗ) ਮਧ ਪੁਰੂ ਰੇਕੇ ਰਚਿਓ

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ॥

ਬੇਦ, ਪੁਰਾਣ, ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਪੁਰੂ ਆਗਰੇ ਹੋ ਅੰਤੁ

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸੁਨਨ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ॥

ਨਾਮਰੇ ਬਾਹਾਗੁ ਧਾਰਾ ਪੁਰਾਣ ਯਾਗ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਰਚਿਓ

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਆਗਾਸ ਪਾਤਾਲ ॥

ਬਹੁ ਆਗਾਸ-ਪਾਤਾਲ ਪੁਰੂ-ਅੰਤੁ ਹੋ ਅੰਤੁ।

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸਗਲ ਆਕਾਰ ॥

ਬਾਗੁ ਭਗਤ ਮਧ ਪੁਰੂ ਆਗਰੇ ਯਹ ਹੋ ਅੰਤੁ।

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਪੁਰੀਆ ਸਭ ਭਵਨ ॥

ਭੰਨੇ ਭਵਨ ਓ ਚੰਦਨ ਲੋਕ ਕਰਿਓ ਧਾਰਾ ਰੇਕੇ ਹੋਯੇ ਰਚਿਓ

ਨਾਮ ਕੈ ਸੰਗਿ ਉਧਰੇ ਸੁਨਿ ਸ੍ਵਨ ॥

ਨਾਮਰ ਬਯਾਓ ਕਰਿ ਐਵੰ ਕਾਨਰੇ ਐਵਾ ਗੁਰਗ ਕਰਿ ਮਨੁਸ਼ਪ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯਾਯਾਯਾ ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਆਪਨੈ ਨਾਮਿ ਲਾਏ ॥

ਯਾਹਾਕੂ ਧਨਾ ਕਰਿ ਪੁਰੁ ਨਿਯ ਨਾਮਰੇ ਯੋਗਯੋ

ਨਾਨਕ ਚਉਥੇ ਪਦ ਮਹਿ ਸੇ ਜਨੁ ਗਤਿ ਪਾਏ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਵਹਿ ਮਨੁਸ਼ਪ (ਮਾਨਾਯ ਪੁਰਾਵਰ ਯੋਗਰੇ) ਚਤੁਰੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਰੇ ਪਹੁੰਚਿ ਮੋਖ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੇ ।

ਰੂਪੁ ਸਤਿ ਜਾ ਕਾ ਸਤਿ ਅਸਥਾਨੁ ॥

ਯੋਗਯੋ ਯੋਗਵਾਨਾਕ ਰੂਪ ਬਯੋ ਅਰੇ, ਯਾਹਾਕਾ ਨਿਵਾਸ ਮਥ ਬਯੋ ਅਰੇ ।

ਪੁਰਖੁ ਸਤਿ ਕੇਵਲ ਪਰਧਾਨੁ ॥

ਕੇਵਲ ਏਵਹਿ ਬਧਪੁਰੁਸ਼ ਹਿੰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਰੇ ।

ਕਰਤੂਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਜਾ ਕੀ ਬਾਣੀ ॥ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਸਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਯਾਹਾਕਾ ਕਰੁਣਾ ਬਯੋ ਅਰੇ ਆਯ ਯਾਹਾਕਾ ਵਾਗੀ ਮਥ ਬਯੋ ਅਰੇ । ਬਯੋਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮ ਠਾਰੇ ਰਹਿਯਾਯਾ ।

ਸਤਿ ਕਰਮੁ ਜਾ ਕੀ ਰਚਨਾ ਸਤਿ ॥

ਯਾਹਾਕਾ ਕਰਮ ਬਯੋ ਅਰੇ ਆਯ ਯਾਹਾਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਮਥ ਬਯੋ ਅਰੇ ।

ਮੂਲੁ ਸਤਿ ਸਤਿ ਉਤਪਤਿ ॥

ਯਾਹਾਕਾ ਬਯੋ ਅਰੇ ਐਵੰ ਯਾਹਾ ਕੀਯੋ ਯਾਕ ਠਾਰੇ ਯੋਗਯੋ ਹੋਯਾਯਾ, ਯਾਹਾ ਮਥ ਬਯੋ ਅਰੇ ।

ਸਤਿ ਕਰਣੀ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲੀ ॥

ਯਾਹਾਕਾ ਕਾਰੁਣਿਕ ਬਯੋ ਅਰੇ ਆਯ ਪਵਿਤ੍ਰ ਠਾਰੇ ਆਯੁਰਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਰੇ ।

ਜਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਤਿਸਹਿ ਸਭ ਭਲੀ ॥

ਯੋਗਵਾਨ ਯਾਹਾਕੂ ਬੁਝਾਯਾਯਾ, ਯਾਹਾਕੂ ਬ੍ਰਹਮ ਯੋਗਯੋ ਲਾਗਿਯਾਯਾ ।

ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸੁਖਦਾਈ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਬਯੋਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਧਿਯੋ ।

ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਸਤਿ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਯਾਹਾਕੂ) ਐਵਹਿ ਅਰਯ ਬਯੋ ਬਯੋਗਯੋਕ ਠਾਰੇ ਮਿਲੇ । ॥6॥

ਸਤਿ ਬਚਨ ਸਾਧੂ ਉਪਦੇਸ ॥

ਬਾਮੁਯਾ ਭਧਦੇਗ ਬਧਾ ਕਰਨ ਅਰੇ।

ਸਤਿ ਤੇ ਜਨ ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਪ੍ਰਵੇਸ ॥

ਬੇਹੁੰ ਧੂਰੁ ਬਧਾ ਅਰੇ, ਯਾਹਾਰ ਫੁਕਲਰੇ ਬਧਾ ਪੁਰੇਗ ਕਰਾਯਾ।

ਸਤਿ ਨਿਰਤਿ ਬੁਝੈ ਜੇ ਕੋਇ ॥

ਯਦਿ ਕੋਗਿਬਿ ਕਾਯਿ ਬਧਾ ਕੂਝਿ ਪੁਰੇ ਕਰੇਯਾ,

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥

ਭਾਵਾਵੇਲੇ ਨਾਮ ਯਹਿਲੇ ਭਾਵਾਰ ਗਠਿ ਹੋਯਾ।

ਆਪਿ ਸਤਿ ਕੀਆ ਸਭੁ ਸਤਿ ॥

ਧਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬਧਾਬ੍ਰਹਮ ਅਰਥਿ ਆਯ ਬੇ ਯਾਹਾ ਕਰਥਿ ਬਹੁ ਬਧਾ ਅਰੇ।

ਆਪੇ ਜਾਨੈ ਅਪਨੀ ਮਿਤਿ ਗਤਿ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਨਿਯ ਅਨੂਮਾਨ ਏਵੰ ਅਵਸਥਾ ਕਾਗਿਯਾਥਿ।

ਜਿਸ ਕੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸੁ ਕਰਣੈਹਾਰੁ ॥

ਮੇਭੱ ਪੁਰੂਕਾ ਏਹਿ ਜਗਤ ਅਰੇ ਬੇ ਨਿਯੋ ਏਹਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰਿਯੋ

ਅਵਰ ਨ ਬੁਝਿ ਕਰਤ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਆਯੋ ਕੇਹਿ ਏਹਿ ਜਗਤਕੂ ਭ੍ਰਮਾਯੋ ਰਘੁਨਿ ਬੋਲਿ ਭਾਵਿਓ ਨਾਹਿ।

ਕਰਤੇ ਕੀ ਮਿਤਿ ਨ ਜਾਨੈ ਕੀਆ ॥

ਕਰਮੀ (ਪੁਰੋਹਿਤ) ਅਯੋ ਚਾਹੀਓ ਯੋਹ ਹੋਯਾਯੋ ਯੋਹ ਕਰਿਯਾਯੋ ਨਾਹਿ।

ਨਾਨਕ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇ ਵਰਤੀਆ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹੇ ਭੋਭੋ ਹੋਯਾਯੋ ਯੋਹਾ ਏਹੇ ਪੁਰੂਕਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰਿਯਾਯੋ ॥੭॥

ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮ ਭਏ ਬਿਸਮਾਦ ॥

ਪੁਰੂਕਾ ਅਯੋ (ਮਹਿਮਾ) ਦੇਯੋ ਏਹੇ ਰਚਿਓ ਓ ਆਯੋਯੋ ਭੁਯੋ।

ਜਿਨਿ ਬੁਝਿਆ ਤਿਸੁ ਆਇਆ ਸ੍ਵਾਦ ॥

ਮੇਭੱ ਮੇਭੱ ਮਨੁਸ਼ (ਪੁਰੂਕਾ ਗੁਣਕੂ) ਕੁਯੋਭੋ, ਬੇਮਾਨਕੂ ਆਨੰਦ ਆਇਯੋ

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਾਚਿ ਜਨ ਰਹੇ ॥

ਪੁਰੂਕਾ ਬੇਬਕ ਚਾਹੀਯੋ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾਯੋ।

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਪਦਾਰਥ ਲਹੇ ॥

ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਭੋਪਦੇਸ਼ਰੇ ਮਾਖਰੇ (ਨਾਮ) ਪਦਾਰਥ ਹੋਯੋ ਕਰਯੋ।

ਓਇ ਦਾਤੇ ਦੁਖ ਕਾਟਨਹਾਰ ॥

ਏਹੇ ਧਾਨੀ ਅਯੋ ਏਹੇ ਦੁਖ ਕਰਿਯਾਯੋ।

ਜਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰ ॥

ਚਾਹੀਯੋ ਬਯੋਰੇ ਬੰਬਾਰੇ ਕਲਪਾਯੋ ਹੋਯਾਯੋ।

ਜਨ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ॥

ਏਹੇ ਬੇਬਕਾ ਬੇਬਕ ਮੇਭੱ ਯੋਹ ਭੁਯੋ ਏਹੇ ਭਾਗਯਾਯੋ ਹੋਯਾਯੋ,

ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥

ਚਾਹੀਯੋ ਬਯੋਰੇ ਮੋਢੇ ਹੋਯੋ ਭਾਗੀ ਕਰਯੋ ਬਹਿਓ ਧਾਨ ਮੋਢੇ ਭੁਯੋ।

ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀਰਤਨੁ ਜਨੁ ਗਾਵੈ ॥

ਪੁਰੂਕਾ) ਬੇਬਕ ਪੁਰੂਕਾ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰੇ, ਆਭ ਮਹਿੰਮਾ ਕਰੇ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ॥੮॥੧੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂੰ ਬੇ (ਪੁਰੂਕਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ) ਫਲ ਪਾਯਾ। ॥੮॥੧੬॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਕ ॥

ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ॥

ਪੁਰੂਕਾ ਆਰੰਭਨੂੰ ਹੋਂ ਅਭਿਵੇਸ਼ ਅਭਿ, ਮੁਗਰ ਆਰੰਭਨੂੰ ਵਿਦਾਮਾਨ ਅਭਿ।

ਹੈ ਭਿ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭਿ ਸਚੁ ॥੧॥

ਏਹਿ ਬਿਸਯਕ ਮਥ ਵਿਦਾਮਾਨ ਅਭਿ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਗਕੁ ਮਥ ਬਦਾ ਰਹਿਵੇ। ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅ਷ਟਪਦੀ॥

ਚਰਨ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪਰਸਨਹਾਰ ॥

ਪੁਰੂਕਾ ਚਰਨ ਬਦਾ ਬਧ ਅਚੇ, ਚਰਨਕੁ ਛੁਡਿਵਾਵਾਲਾ ਬੇਬਕ ਮਥ ਬਦਾ ਬਧ ਹੋਯਾ।

ਪੂਜਾ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸੇਵਦਾਰ ॥

ਭਾਵਾਕ ਪੂਜਾ ਬਧ ਅਚੇ ਏਵੰ ਪੂਜਾ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਮਥ ਬਧ ਅਚੇ।

ਦਰਸਨੁ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪੇਖਨਹਾਰ ॥

ਪੁਰੂਕਾ ਦਰਸਨ ਬਧ ਕਰਿ ਅਚੇ, ਦਰਸਨ ਕਰਿਵਾਵਾਲਾ ਮਥ ਬਧ ਅਚੇ।

ਨਾਮੁ ਸਤਿ ਸਤਿ ਧਿਆਵਨਹਾਰ ॥

ਭਾਵਾਕ ਨਾਮ ਬਧ ਅਚੇ ਆਭ ਬੇ ਮਥ ਬਧ ਅਚੇ ਮਿਥ ਭਾਵਾਕੁ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾ।

ਆਪਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਭ ਧਾਰੀ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬਧ ਅਚੇ, ਬਧ ਅਚੇ ਬੇਹਿ ਪੁਰੋਧਕ ਵਸਤੂ ਮਾਭਾਕੁ ਬਿਥ ਬਾਭਾਰਾ ਦੇਯਯਯਯ।

ਆਪੇ ਗੁਣ ਆਪੇ ਗੁਣਕਾਰੀ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋਂ ਗੁਣ ਅਚੇ ਆਭ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋਂ ਗੁਣਕਾਰੀ ਅਚਯਿ।

ਸਬਦੁ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬਕਤਾ ॥

ਪੁਰੂਕਾ ਵਾਗੀ ਬਧ ਅਚੇ ਆਭ ਬੇ ਬਧ ਵਭਾ ਅਚਯਿ।

ਸੁਰਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਜਸੁ ਸੁਨਤਾ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਕਾਨ ਬਠਾ ਅਚੇ ਯਿਥ ਬਦਗੁਰੂਬਾਨ ਯਗੋਗਾਨ ਗੁਰੁਪਾਥ।

ਬੁਝਨਹਾਰ ਕਉ ਸਤਿ ਸਭ ਹੋਇ ॥

ਯੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਕੁਝੁਪਾਥ, ਭਾਵਾ ਪਾਛੁ ਬਰੁ ਬਠਾ ਅਚੇ।

ਨਾਨਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪੁਭੁ ਸੋਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਸ਼ੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਾ ਬਰਵਾ ਬਠਾ ਅਚੇ ॥1॥

ਸਤਿ ਸਰੂਪੁ ਰਿਦੈ ਜਿਨਿ ਮਾਨਿਆ ॥

ਯੇਯੁ ਮਨੁਸ਼ਾ ਨਿਯ ਫੁਦਲਰੇ ਬਠਾਬਰੁਪ ਪਰਮਾਨੁ ਭਪਰੇ ਆਸ਼ਾ ਰਗੁਪਾਥ,

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਤਿਨਿ ਮੂਲੁ ਪਛਾਨਿਆ ॥

ਬੇ ਬਰੁ ਕੀਝਿ ਕਰਿਵਾਵਾਲਾ ਆਭ (ਯਾਵਾ ਵਾਰਾ) ਕਰਾਯਵਾਵਾਲਾ (ਯਗਭਰ) ਮੂਲਕੁ ਚਿਹ੍ਨਿ ਪਾਥ।

ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਬਿਸਾਸੁ ਪੁਭੁ ਆਇਆ ॥

ਯੇਯੁ ਮਨੁਸ਼ਾਯ ਫੁਦਲਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ (ਗੁਰ)ਰ ਬਿਗਾਬ ਵਾਸ਼ਿ ਹੋਯਯਾਯਝਿ

ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ਤਿਸੁ ਮਨਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ॥

ਭਾਵਾਰ ਮਨਰੇ ਬਯਾ ਯਾਨ ਪੁਕਰ ਹੋਯਯਾਯਝਿ।

ਭੈ ਤੇ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਬਸਾਨਾ ॥

ਭਲ ਭਯਾਗ ਕਰਿ ਬੇ ਨਿਰਭਾਕ ਹੋਯਾਯ ਬਬਿਪਾਥ

ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜਿਆ ਤਿਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ ॥

ਬੇ ਬਾ ਬੇਸ਼ੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਠਾਰੇ ਲਾਨ ਬੁਝਿਯਾਯਾਯ ਠਾਰੁ ਬੇ ਭਯੁ ਹੋਯਯਾਯਝੇ।

ਬਸਤੁ ਮਾਹਿ ਲੇ ਬਸਤੁ ਗਡਾਈ ॥ ਤਾ ਕਉ ਭਿੰਨ ਨ ਕਹਨਾ ਜਾਈ ॥

(ਯੇਪਰਿ) ਏਕ ਚਿਯ ਨੇਯ (ਬੇਸ਼ੁ ਪੁਕਾਰਰ) ਚਿਯਰੇ ਮਿਗਾਯਯਾਯਾਥ (ਭਾਵਾਯੇਲੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਮਾਥਰੇ ਕੀਯਬਿ ਪੁਭੇਯ ਰਹੇ ਨਾਝਿ, ਬੇਸ਼ੁਪਰਿ ਯੇਯੁ ਮਨੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁ ਚਰਯਰੇ ਲਾਨ ਬੁਝਿ) ਭਾਵਾਕੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਠਾਰੁ ਅਲਗਾ ਕੁਯਾਯਾਯਪਾਰਿਵ ਨਾਝਿ।

ਬੂਝੈ ਬੁਝਨਹਾਰੁ ਬਿਬੇਕ ॥

ਏਸ਼ਿ ਬਿਚਾਰਕੁ ਬਿਚਾਰਕਰਿਵਾਵਾਲਾ (ਕੀਯਬਿ ਬਿਰਲ) ਕੁਝੇ

ਨਾਰਾਇਨ ਮਿਲੇ ਨਾਨਕ ਏਕ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇਯੁ ਯਾਵ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਾਸ਼ਾਭ ਕਰਿਝਿ ਬੇ ਭਾਯ ਬਬਿਭ ਏਕ-ਰੁਪ ਹੋਯਯਾਯਝਿ।

ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਬੇਬਕ ਚਾਹਾਯੋਗ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਹੋਯੋਗ।

ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਸਦਾ ਪੂਜਾਰੀ ॥

ਆਯੋਗ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਬੇਬਕ ਬੇਬਕ ਚਾਹਾਯੋਗ ਪੂਜਾ ਕਰੇ।

ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕੈ ਮਨਿ ਪਰਤੀਤਿ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਬੇਬਕਯੋਗ ਮਨਰੇ ਆਗਿਆ ਹੋਯੋਗ।

ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਬੇਬਕਯੋਗ ਨਿਰਮਲ ਆਗਿਆ ਪਰਤੀਤਿ ਹੋਯੋਗ।

ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਸੇਵਕੁ ਜਾਨੈ ਸੰਗਿ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਬੇਬਕਯੋਗ ਜਾਨੈ ਆਗਿਆ ਆਗਿਆ ਬੇਬਕ ਆਗਿਆ ਪਰਤੀਤਿ।

ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਨਾਮ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਬੇਬਕਯੋਗ ਆਗਿਆ ਨਾਮਰੇ ਪਰਤੀਤਿ ਕਰੇ।

ਸੇਵਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਪਾਲਨਹਾਰਾ ॥

ਨਿਰਮਲ ਬੇਬਕਯੋਗ ਪ੍ਰਭ ਪਾਲਨ ਕਰੇ।

ਸੇਵਕ ਕੀ ਰਾਖੈ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥

ਨਿਰਮਲਰੇ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਮਲ ਬੇਬਕਯੋਗ ਪਰਤੀਤਿ ਕਰੇ।

ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਜਿਸੁ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰੈ ॥

ਬੇਬਕ ਹੋ ਬੇਬਕ ਆਗਿਆ, ਆਗਿਆ ਆਗਿਆ ਪ੍ਰਭ ਕਰੇ।

ਨਾਨਕ ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮਾਰੈ ॥੩॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬੇਬਕ ਬੇਬਕ ਪ੍ਰਭ ਆਗਿਆ ਆਗਿਆ ਪ੍ਰਭ ਕਰੇ ॥੩॥

ਅਪੁਨੇ ਜਨ ਕਾ ਪਰਦਾ ਢਾਕੈ ॥

ਪਰਦਾ। ਨਿਰਮਲ ਬੇਬਕਯੋਗ ਪਰਦਾ ਕਰੇ।

ਅਪੁਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਸਰਪਰ ਰਾਖੈ ॥

ਬੇਬਕ ਨਿਰਮਲ ਬੇਬਕਯੋਗ ਆਗਿਆ ਪ੍ਰਭ ਕਰੇ।

ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ਕਉ ਦੇਇ ਵਡਾਈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਮਲ ਬੇਬਕਯੋਗ ਮਾਨ-ਬੇਬਕ ਪ੍ਰਭ ਕਰੇ।

ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਨਾਮੁ ਜਪਾਈ ॥

ਨਿਯੋਗ ਬੇਵਕ ਵਾਰਾ ਬੇ ਨਿ ਨਾਮਨੂੰ ਯੋਗ ਕਰਿਯਾਇ।

ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਆਪਿ ਪਤਿ ਰਾਖੈ ॥

ਨਿਯੋਗ ਬੇਵਕਰ ਲਗਾ ਬੇ ਬੁਝੈ ਹੋ ਰਹਿਯਾਇ।

ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕੋਇ ਨ ਲਾਖੈ ॥

ਭਾਵਾਯਾ ਗਤਿ ਤੇ ਅਨੁਮਾਨਨੂੰ ਕੇਹੀ ਯਾਗਤਿ ਨਾਹੀ

ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਕੇ ਨ ਪਹੁਚੈ ॥

ਕੇਹੀ ਮਧ ਪੁਰੁਸ਼ ਬੇਵਕਰ ਬਿਨਾਸ ਨੂੰ ਹੋਵੈ।

ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ ਉਚ ਤੇ ਉਚੈ ॥

ਯੋਗਬੇਵਕ ਬੇਵਕ ਬਿਨਾਸ ਅਰੇ।

ਜੇ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਲਾਇਆ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਯਾਵਾਨੂੰ ਨਿਯੋਗ ਬੇਵਕਰੇ ਲਗਾਯਾਇ,

ਨਾਨਕ ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਦਹ ਦਿਸਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਹੀ ਬੇਵਕਰ ਧਰਮ ਧਰਮਰੇ ਲੋਕਪ੍ਰਿਯ ਹੋਯਾਇ। ॥੪॥

ਨੀਕੀ ਕੀਰੀ ਮਹਿ ਕਲ ਰਾਖੈ ॥

ਧਰਮ ਪੁਰੁਸ਼ ਯੋਗ ਪ੍ਰਿਯਰੇ ਗਤਿ ਯੋਗ ਧਰਮ, ਭਾਵਾਯੋਗ

ਭਸਮ ਕਰੈ ਲਸਕਰ ਕੋਟਿ ਲਾਖੈ ॥

ਬੇ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਬੇਨਾਨੂੰ ਯੋਗ ਬਿਨਾਸਦੇਵ ਪਾਰੇ।

ਜਿਸ ਕਾ ਸਾਸੁ ਨ ਕਾਢਤ ਆਪਿ ॥

ਯੋਗ ਪੁਰੁਸ਼ ਯੋਗ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬੁਝੈ ਹੋ ਵਾਧਾਰ ਕਰਾਇ,

ਤਾ ਕਉ ਰਾਖਤ ਦੇ ਕਰਿ ਹਾਥ ॥

ତାହାକୁ ସେ ନିଜ ହାତରେ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି ।

ਮਾਨਸ ਜਤਨ ਕਰਤ ਬਹੁ ਭਾਤਿ ॥

ମନ୍ତ୍ରାଧିଷ୍ଠାତା କେତେ ପ୍ରକାରର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରେ

ਤਿਸ ਕੇ ਕਰਤਬ ਬਿਰਥੇ ਜਾਤਿ ॥

ପରନ୍ତୁ, ତାହାର କାମ ବ୍ୟର୍ଥ ଯାଏ ।

ਮਾਰੈ ਨ ਰਾਖੈ ਅਵਰ ਨ ਕੋਇ ॥ ਸਰਬ ਜੀਆ ਕਾ ਰਾਖਾ ਸੋਇ ॥

(ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ଜୀବନ୍ତ) ନା କେହି ମାରିପାରେ ନା କେହି ରଖିପାରେ, ଆଉ କେହି ଦୁହେଁ, ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ରକ୍ଷକ ପ୍ରଭୁ ନିଜେ ।

ਕਾਹੇ ਸੋਚ ਕਰਹਿ ਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥

ହେ ନବୀର ପ୍ରାଣୀ! ତୁମେ କାହିଁକି ଚିନ୍ତା କରୁଅଛ?

ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਅਲਖ ਵਿਡਾਣੀ ॥੫॥

ହେ ନାନକ! ଅଦୃଶ୍ୟ ଓ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର । ॥ ୫ ॥

ਬਾਰੰ ਬਾਰ ਬਾਰ ਪੁਭੁ ਜਪੀਐ ॥

ବାରମ୍ବାର ଲିଶ୍ଚରଙ୍କ ନାମର ଜପ କରିବା ଉଚିତ ।

ਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਧ੍ਰੁਪੀਐ ॥

ନାନୀ ଅମୃତ ପିଇ ଏହି ମନ ଏବଂ ଶରୀର ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ।

ਨਾਮ ਰਤਨ ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ॥

ଯେଉଁ ଗୁରୁତ୍ୱ ନାମ ରୂପ ରହୁ ପାଇଯାଇଛି,

ਤਿਸ ਕਿਛੁ ਅਵਰ ਨਾਹੀ ਦਿਸਟਾਇਆ ॥

ତାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ବିନା ଆଉ କିଛି ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ ।

ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਨਾਮੋ ਰੁਪੁ ਰੰਗੁ ॥

ନାନୀ ତାହାର ଧନ ଆଉ ନାନୀ ହିଁ ତାହାର ରୂପ ରଙ୍ଗ ଅଟେ ।

ਨਾਮੋ ਸੁਖੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਸੰਗੁ ॥

ନାନୀ ତାହାର ସ୍ୱର୍ଗ ଆଉ ନାନୀ ହିଁ ତାହାର ସାଥୀ ଅଟେ ।

ਨਾਮ ਰਸਿ ਜੇ ਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੇ ॥

ਮੇਭੱ ਮਨੁਸ਼ਾ ਨਾਮ ਅਨੁਭਵੇ ਚੁੰਬੁ ਹੋਇਆਵ,

ਮਨ ਤਨ ਨਾਮਹਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਨੇ ॥

ਠਾਹਾਰ ਮਨ ਭਨ ਕੇਵਲ ਪੁਰੂ ਨਾਮਰੇ ਮੋਹਿ ਰਹੇ।

ਉਠਤ ਬੈਠਤ ਸੇਵਤ ਨਾਮ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੈ ਸਦ ਕਾਮ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕੂੜ ਮੇਭ ਭੋਵਾ-ਬਥੇਵਾ, ਗੋਭਾਵਾ-ਭਾਗੇਵਾ (ਬਹੁ ਬਿਨਸਾਰੇ) ਪੁਰੂ ਨਾਮ ਸ਼ੁਰੇਸ਼ੀ ਹੂੰ
ਬੇਵਕਯਾ ਬਥੇਵਾ ਆਹਾਰ ਹੋਇਆਵ। ॥੬॥

ਬੋਲਹੁ ਜਸੁ ਜਿਹਬਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਨਿਯੋਭਿਯੇ ਪੁਰੂ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰ,

ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ ਜਨ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ ॥

ੴ ਭਗਵਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਿਯੋ ਬੇਵਕਯੁ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯੋ।

ਕਰਹਿ ਭਗਤਿ ਆਤਮ ਕੈ ਚਾਇ ॥

ਆਭਿਯੋਭਿਯੋ ਬਹਿਯੋ ਭਯੋ ਕਰਿਯੋ

ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਸਿਉ ਰਹਿ ਸਮਾਇ ॥

ਆਭ ਨਿਯੋ ਪੁਰੂ ਬਹਿਯੋ ਮੋਹਿ ਰਹਿਯੋ।

ਜੇ ਹੋਆ ਹੇਵਤ ਸੇ ਜਾਨੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਨੈ ॥

ਬੇਵਕਯੋ ਨਿਯੋ ਪੁਰੂ ਆਦੇਸ਼ੀ ਗਾਥੇਵਾ, ਆਭ ਮਾਭਾ ਕੀਯੋ ਹੋਭਿਯੋ, ਠਾਹਾਰ (ਭਯੋਰੇ) ਗਾਥੇਵਾ।

ਤਿਸ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਉਨ ਬਖਾਨਉ ॥

ਠਾਹਾਰ ਮਹਿਮਾ ਕੀ ਵਰੁਣਾ ਕਰਿਯਾਰਿਵ?

ਤਿਸ ਕਾ ਗੁਨੁ ਕਹਿ ਏਕ ਨ ਜਾਨਉ ॥

ਹੂੰ ੴ ਬੇਵਕਯੋ ਏਕ ਗੁਣ ਮਥ ਵਰੁਣਾ ਕਰਿਵਾ ਭਾਗੇ ਨਾਹੂੰ।

ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭ ਬਸਹਿ ਹਜੂਰੇ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਜਨ ਪੂਰੇ ॥੭॥

ਹੋਵਾ ਬਾਰਾ ਦਿਨ ਪੁਰੂ ਭਯੋਭਿਯੋਰੇ ਆਵ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਪੂਰੁ ਪੂਰੁ ਅਭੋ ॥੭॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਤਿਨ ਕੀ ਓਟ ਲੇਹਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਭੁ ਠਾਹਾਰ ਗਰੇਸ਼ੀ ਨਿਯੋ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਪਨਾ ਤਿਨ ਜਨ ਦੇਹਿ ॥

ਆਭ ਨਿਯਮ ਚਨ ਮਨ ਚਾਹਾਯੂ ਬਮਰਪੰਥ ਕਰਿਦੇਅ।

ਜਿਨਿ ਜਨਿ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪਛਾਤਾ ॥ ਸੇ ਜਨੁ ਸਰਬ ਥੋਕ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥

ਯੇਯੋ ਮਨੁਸ਼ਯ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਭੁਯੂ ਚਿਹ੍ਨਿਦੇਅ, ਬੇਹਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਬਹੁ ਪਦਾਰਥ ਦੇਵਾ ਪਾਯੋ ਬਮਰਪੰਥ ਹੋਯਾਯ।

ਤਿਸ ਕੀ ਸਰਨਿ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ॥

ਚਾਹਾਰ ਚਰਨ ਪਥਿਲੇ ਭੂ ਬਹੁ ਬੁਝ ਪਾਯਹੁ

ਤਿਸ ਕੈ ਦਰਸਿ ਸਭ ਪਾਪ ਮਿਟਾਵਹਿ ॥

ਚਾਹਾਰ ਵਰ੍ਹਣੇ ਭੂ ਬਹੁ ਪਾਪ ਧੂਰ ਕਰਿਪਾਰਿਭੂ।

ਅਵਰ ਸਿਆਨਪ ਸਗਲੀ ਛਾਡੁ ॥

ਅਨਧ ਚਰੁਰਥਾ ਚਪਾਗ ਕਰ

ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਤੂ ਸੇਵਾ ਲਾਗੁ ॥

ਪ੍ਰਭੁਯੂ ਬੇਹਿ ਬੇਬਕਰ ਬੇਬਾਰੇ ਲਾਗਿ ਯਾਅ

ਆਵਨੁ ਜਾਨੁ ਨ ਹੋਵੀ ਤੇਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੇ ਪੂਜਹੁ ਸਦ ਪੈਰਾ ॥੮॥੧੭॥

ਭਾਰ ਯਥਾ ਮਰਗ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਿਵ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਰਵਾ ਬੇਹਿ ਬੇਬਕਰ ਚਰਨ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ।

॥੮॥੧੭॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਕ ॥

ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ ਜਿਨਿ ਜਾਨਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਉ ॥

ਯਿਥ ਬਧਥਰੁਪ ਪਰਮਾਤਮਾਯੂ ਚਿਹ੍ਨਿ ਦੇਯਯਿ, ਚਾਹਾਰ ਨਾਮ ਬਧਗੁਰੁ ਅਚੇ।

ਤਿਸ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਿਖੁ ਉਧਰੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਚਾਹਾਯੂ ਬਯਥਿਰੇ ਯਥਰਯੂ ਚਿਹ੍ਨਿ ਚਾਹਾਯੂ ਚਿਥਧ ਮਥ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯ। ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਥਪਦਾ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕੀ ਕਰੈ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥

ਬਧਗੁਰੁ ਨਿਯਮ ਚਿਥਧਰ ਲਾਲਨ-ਪਾਲਨ ਕਰਿਯਾਯਿ।

ਸੇਵਕ ਕਉ ਗੁਰੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲ ॥

ਨਿਯੋਗ ਬੇਬਕ ਪੁਰਿ ਗੁਰੂਜੀ ਬਰਦਾ ਧਰਮਾਨੁ ਰਹਿਯਾਉ ।

ਸਿਖ ਕੀ ਗੁਰੁ ਦੁਰਮਤਿ ਮਲੁ ਹਿਰੈ ॥

ਗੁਰੂ ਨਿਯੋਗ ਚਿੰਤਾ ਮਨ ਰੂਝਿ ਰੂਪੀ ਮਨਮਾਨੁ ਬਧਾ ਕਰਿਯਾਉ ।

ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਚਰੈ ॥

ਗੁਰੂਜੀ ਭਉਦੇਵ ਗੁਰਮਤਿ ਬੇਬਕ ਨਾਮਰ ਭਉ ਕਰਿਯਾਉ ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟੈ ॥

ਬਧਗੁਰੂ ਨਿਯੋਗ ਚਿੰਤਾ ਬਧਨ ਕਾਟਿ ਦੇਯਾਉ ।

ਗੁਰ ਕਾ ਸਿਖੁ ਬਿਕਾਰ ਤੇ ਹਾਟੈ ॥

ਗੁਰੂਜੀ ਚਿੰਤਾ ਬਿਕਾਰ ਠਾਰੁ ਫਿਰਿ ਯਾਯਾਉ ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕਉ ਨਾਮ ਧਨੁ ਦੇਇ ॥

ਬਧਗੁਰੂ ਨਿਯੋਗ ਚਿੰਤਾ ਪੁਰੂਜੀ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧਨੁ ਦੇਇ ।

ਗੁਰ ਕਾ ਸਿਖੁ ਵਡਭਾਗੀ ਹੇ ॥

ਗੁਰੂਜੀ ਚਿੰਤਾ ਬਡ ਭਾਗਯਾਲੀ ਭਯੋ ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕਾ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਵਾਰੈ ॥

ਬਧਗੁਰੂ ਨਿਯੋਗ ਚਿੰਤਾ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕਰੇ ਰਾਖਾ ਦੇਯਾਉ ।

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕਉ ਜੀਅ ਨਾਲਿ ਸਮਾਰੈ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਧਗੁਰੂ ਨਿਯੋਗ ਚਿੰਤਾ ਨਿਯੋਗ ਬੁਧਮਰੇ ਲਗਾਯਾਉ ॥੧॥

ਗੁਰ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਸੇਵਕੁ ਜੇ ਰਹੈ ॥

ਮੇਯੋ ਬੇਬਕ ਗੁਰੂਜੀ ਘਰੇ ਰਹਿਯਾਉ,

ਗੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਨ ਮਹਿ ਸਹੈ ॥

ਬੇਬਕ ਗੁਰੂਜੀ ਆਗਿਆ ਮਨਮੇ ਬਾਕਾਰ ਕਰਿਯਾਉ ।

ਆਪਸ ਕਉ ਕਰਿ ਕਛੁ ਨ ਜਨਾਵੈ ॥

ਬੇਬਕ ਨਿਯੋਗ ਬਡ ਭਾਵੇ ਨਾਹਿ ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸਦ ਧਿਆਵੈ ॥

ਬੇਬਕ ਨਿਯੋਗ ਬੁਧਮਰੇ ਬਰਦਾ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਜੀ ਨਾਮਰ ਧਿਆ ਕਰਿਯਾਉ ।

ਮਨੁ ਬੇਚੈ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਪਾਸਿ ॥

ਹੋਵੇ ਨਿਯੰਨ ਮਨ ਬਦਗੁਨ੍ਹਾਕ ਬੰਨ੍ਹੇ ਖੇਤ੍ਰਿ ਕਰਿਯਾਵੇ,

ਤਿਸੁ ਸੇਵਕ ਕੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸਿ ॥

ਬੇਸੁ ਹੋ ਬੇਬਕਰ ਬਹੁ ਕਾਮੰਧ ਬਧਾਯੁ ਹੋਇਯਾਵੇ।

ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਹੋਇ ਨਿਹਕਾਮੀ ॥

ਹੋਇਯੋ ਬੇਬਕਰ ਨਿਜਾਨ ਭਾਵਨਾਹੇ ਗੁਨ੍ਹਾਕ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯਾਵੇ,

ਤਿਸ ਕਉ ਹੋਤ ਪਰਾਪਤਿ ਸੁਆਮੀ ॥

ਬੇਸੁ ਹੋਇ ਪਾਇਯਾਵੇ।

ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਕਰੇਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾ ਭਧਰੇ ਗੁਰੂਯੋ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯਾਓ,

ਨਾਨਕ ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਲੇਇ ॥੨॥

ਬੇਧਿ ਬੇਬਕ ਗੁਰੂਯੋ ਭੀਖਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਏ ॥੨॥

ਬੀਸ ਬਿਸਵੇ ਗੁਰ ਕਾ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ॥

ਬੇਬਕ ਨਿਯ ਗੁਰੂਯੋ ਮਨ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਵਰੇ ਯਿਓ ਨੇਯਯਾਏ,

ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਗਤਿ ਜਾਨੈ ॥

ਬੇ ਪਰਮੇਸੁਰਯੋ ਗਤਿਯੋ ਯਾਧਿਯਾਏ।

ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

ਬਦਗੁਰੁ ਬੇ ਅਧਿ, ਯਾਹਾਯੋ ਬ੍ਰਹਮੰਰੇ ਬਰਿਯੋ ਨਾਮ ਯਾਏ।

ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਗੁਰ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥

ਹੂੰ ਅਨੇਕ ਧਰ ਨਿਯ ਗੁਰੂਯੋ ਪੁਠਿ ਬਸਧਿਓ ਅਧੇ।

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਜੀਅ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਪੁਰੋਧਾਯੋ ਪਦਾਰਥੋ ਯਯਗਾ। ਏਵੰ ਯਾਧਨ ਪੁਦਾਨ ਕਰਿਯਾਓ।

ਆਠ ਪਹਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥

ਬੇ ਅਠ ਪਹਰੇ ਹੂੰ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਯਯਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾਓ।

ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਿ ਜਨੁ ਜਨ ਮਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥

ਭਭੁ ਬ੍ਰਹਮ ਏਵੰ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਭਭੁ ਠਾਧੇ ਕਾਧ ਕਰਿਯਾਓ।

ਏਕਹਿ ਆਪਿ ਨਹੀ ਕਛੁ ਭਰਮੁ ॥

ਪੁਰੁ ਕੇਕਲ ਏਕ ਅਧਿ, ਏਧ੍ਰੇ ਕਛਿ ਬਯੋਧ ਨਾਹਿ।

ਸਹਸ ਸਿਆਨਪ ਲਇਆ ਨ ਜਾਈਐ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਯਾਧੇ ਚਤੁਰਠਾ ਧਾਰਾ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਬੁਧਿਯੋ ਨਾਹਿ,

ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਗੁਰੁ ਬਡਭਾਰੀ ਪਾਈਐ ॥੩॥

ਏਧਰਿ ਗੁਰੂ ਕਠ ਭਾਗਧਰੇ ਹੂੰ ਮਿਯਿਯਾਓ ॥੩॥

ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਪੁਨੀਤ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਧਰੰਨ (ਬੜ੍ਹ) ਫਾਲ ਦੇਵਾਵਾਲਾ ਅਚੇ, ਧਰੰਨ ਕਰਿਲੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਯਾਵ, ਗੁਰੂਕਾ ਚਰਨ
ਛੁਕਿਲੇ ਭਯ ਅਵਸ਼ਾ ਆਭ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਯਾਵ

ਪਰਸਤ ਚਰਨ ਗਤਿ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥

ਠਾਹਾਕਾ ਚਰਨ ਸੁਧ ਕਰਿਲੇ ਸਨੂਖਪਰ ਅਵਸ਼ਾ ਏਵਾ ਜੀਵਨ ਆਚਰਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾਵ।

ਭੇਟਤ ਸੰਗਿ ਰਾਮ ਗੁਨ ਰਵੇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਯਾਓਰੇ ਰਹਿਲੇ ਪੁਰੁਕਾ ਗੁਣਬੂਠਿ ਕਰਿਯਾਵ

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਦਰਗਹ ਗਵੇ ॥

ਆਭ ਪਰਾਬ੍ਰਹਮਕਾ ਧਰਵਾਰੇ ਪਹੁੰਚਿਯਾਵ

ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਬਚਨ ਕਰਨ ਆਘਾਨੇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਚਨ ਗੁਣੀ ਕਾਨ ਚੁਧੁ ਹੋਯਾਵ ਭਯਾ

ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ ਆਤਮ ਪਤੀਆਨੇ ॥

ਸਨਰੇ ਬਛਾਬ ਆਇਯਾਵ ਆਭ ਆਮ੍ਹਾ ਪਰਿਪੂਰ੍ਣ ਹੋਯਾਵ।

ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਅਖਓ ਜਾ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ॥

ਬਧਗੁਰੂ ਪੂਰ੍ਣ ਪੂਰੁਖ ਅਚੇ, ਠਾਹਾਕਾ ਭਪਦੇਗ ਸਖ ਬੜ੍ਹ ਧੰਨ ਪਾਯੋ ਅਚਲ ਅਚੇ

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪੇਖੈ ਹੋਇ ਸੰਤ ॥

ਯਾਹਾਕੁ ਅਸਰ ਕਰੁਪਾ ਨਜਰੇਰੇ ਦੇਖਭਿ ਬੇ ਬਛੁ ਹੋਯਾਵ।

ਗੁਣ ਬਿਅੰਤ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਇ ॥

ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਗੁਣ ਅਨੰਤ ਅਚੇ, ਸੂਲਪ ਆਕਲਨ ਹੋਯਾਵਾਰੇ ਨਾਹੀ।

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇਭਯੋ ਜੀਵ (ਪੁਰੁਕਾ) ਭਲ ਲਾਗੇ, ਠਾਹਾਕੁ ਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਓ ਸਿਲਾਭਿ। ॥੪॥

ਜਿਹਬਾ ਏਕ ਉਸਤਤਿ ਅਨੇਕ ॥

ਯੇਹੁ ਏਕ ਅਚੇ, ਪਰਭੂ, ਕਰਕਾਰਕ ਗੁਣ ਅਨੰਤ ਅਚੇ।

ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ ਬਿਬੇਕ ॥

ਬੇਹਿ ਬਧਗੁਰੂ ਪੂਰ੍ਣ ਬਿਵੇਕਵਾਲਾ ਅਚਭਿ।

ਕਾਹੂ ਬੋਲ ਨ ਪਹੁਚਤ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥

ਮਨੁਸ਼ਿਯ ਕਾਹਾਰ ਕਥਾ ਭਾਰਾ (ਪੁਰੁਸ਼ ਗੁਣ ਪਰਿਪੱਕ) ਪਹੁੰਚਿ ਪਾਰੇ ਨਾਹੀਂ,

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਬਾਨੀ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਅਗਮ, ਅਗੋਚਰ ਏਵਾ ਪਰਿਉ ਅਰਥਿ।

ਨਿਰਾਹਾਰ ਨਿਰਵੈਰ ਸੁਖਦਾਈ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਭੋਜਨਰ ਆਵਧਿਯਕਤਾ ਨਾਹੀਂ, ਯੇ ਗੁਣੁ ਰਹਿਤ ਏਵਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਐ।

ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ॥

ਕੀਮਤਿ ਯਾਵ ਏਹਾਰ (ਗੁਣਰ) ਮੂਲ ਪਾਯੋ ਪਾਯੋ ਨਾਹੀਂ।

ਅਨਿਕ ਭਗਤ ਬੰਦਨ ਨਿਤ ਕਰਹਿ ॥

ਅਨੇਕ ਭਕਤ ਯਦਾ (ਪੁਰੁਸ਼) ਵਸਨਾ ਕਰਹਿ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਿਰਦੈ ਸਿਮਰਹਿ ॥

ਆਯ ਚਾਹਾ ਪਦ ਯਦਾਨ ਚਰਣਕੁ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਫੁਲ੍ਹਰੇ ਸੁਰਣ ਕਰਹਿ।

ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪਨੇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਯੇਹੁ ਗੁਰੂ ਨਿਕਰੇ ਯਦਾ ਯਦਰਿਓ ਅਰੇ,

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਜਪਨੇ ॥੫॥

ਯੇਹੁ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ ਏਹਰਿ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਯੋਧ ਕਰਿਐ ॥੫॥

ਇਹੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥

ਏਹੁ ਫਲਿ ਰਯੋ ਕੀਮਤਿ ਬਿਰਲ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਐ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੈ ਅਮਰੁ ਸੇ ਹੋਇ ॥

ਮਿਥ ਏਹੁ ਅਮ੍ਰਿਤਕੁ ਪਾਨ ਕਰਿਐ, ਯੇ ਅਮਰੁ ਹੋਯਾ।

ਉਸੁ ਪੁਰਖ ਕਾ ਨਾਹੀ ਕਦੇ ਬਿਨਾਸ ॥

ਯੇਹੁ ਪੁਰੁਸ਼ਰ ਕੇਵੇ ਨਾਗ ਫੁੱਲਾਨਾਹੀਂ,

ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਪ੍ਰਗਟੇ ਗੁਨਤਾਸ ॥

ਯਾਹਾਰ ਫੁਲ੍ਹਰੇ ਗੁਣਰ ਭਯਾਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਯਾ।

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਲੇਇ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਹੂੰ ਯੇ ਫਲਿ ਨਾਮ ਨੇਯਾ ਆਯ

ਸਚੁ ਉਪਦੇਸੁ ਸੇਵਕ ਕਉ ਦੇਇ ॥

ਨਿਯੋਗ ਬੇਬਕਯੁ ਬਯੋਗ ਭਯੋਗੇਗ ਪੁਕਾਰਿ ਕਰਿਯਾਇ।

ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਲੇਪੁ ॥

ਮਾਯਾ ਮੋਹਮੋਹ ਬੇਬਕਯੋਗ ਪੁਕਾਰਿ ਕਰਿਯਾਇ।

ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਖੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਏਕੁ ॥

ਬੇਬਕਯੋਗ ਨਿਯੋਗ ਮਨਮੋਹ ਬੇਬਕਯੋਗ ਪੁਕਾਰਿ ਕਰਿਯਾਇ।

ਅੰਧਕਾਰ ਦੀਪਕ ਪਰਗਾਸੇ ॥

ਨਾਮ-ਰੂਪੀ ਕਾਇ ਬਾਰਿ ਅਯਾਨਭਾਰਿ ਅਯਾਨ ਧੂਰਿ ਹੋਇ ਪੁਕਾਰਿ ਕਰਿਯਾਇ।

ਨਾਨਕ ਭਰਮ ਮੋਹ ਦੁਖ ਤਹ ਤੇ ਨਾਸੇ ॥੬॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਭਾਰਿ ਭਾਰਿ ਅਯਾਨ ਮੋਹਮੋਹ ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ ਹੋਇ ਪੁਕਾਰਿ ਕਰਿਯਾਇ। ॥੬॥

ਤਪਤਿ ਮਾਹਿ ਠਾਢਿ ਵਰਤਾਈ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਪ੍ਰਭੂ ਭਯੋਗ ਮੋਹਮੋਹ ਮਾਯਾ ਅਯਾਨੇ ਗੀਤਗੋਵਿੰਦ ਪੁਕਾਰਿ ਕਰਿਯਾਇ,

ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਦੁਖ ਨਾਠੇ ਭਾਈ ॥

ਬੁਝਿ ਹੋ ਬੁਝਿ ਹੋਇ ਪੁਕਾਰਿ ਕਰਿਯਾਇ, ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ ਹੋਇ ਪੁਕਾਰਿ ਕਰਿਯਾਇ।

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਮਿਟੇ ਅੰਦੇਸੇ ॥

ਭਯੋਗ-ਮੋਹਮੋਹ ਭਯੋਗ ਪੁਕਾਰਿ ਕਰਿਯਾਇ ਭਯੋਗ ਧੂਰਿ ਹੋਇ ਪੁਕਾਰਿ ਕਰਿਯਾਇ।

ਸਾਧੂ ਕੇ ਪੂਰਨ ਉਪਦੇਸੇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਪ੍ਰਭੂ ਭਯੋਗ ਮੋਹਮੋਹ ਬਾਰਿ।

ਭਉ ਚੂਕਾ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਬਸੇ ॥

ਭਯੋਗ ਨਾਮ ਹੋਇ ਪੁਕਾਰਿ ਕਰਿਯਾਇ ਅਯਾਨ ਨਿਯੋਗ ਰਹਿਯਾਇ।

ਸਗਲ ਬਿਆਧਿ ਮਨ ਤੇ ਖੈ ਨਸੇ ॥

ਬੁਝਿ ਰੋਗਿ ਨਭੂ ਹੋਇ ਮਨਮੋਹ ਨੂਰੁ ਹੋਇ ਪੁਕਾਰਿ ਕਰਿਯਾਇ।

ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ ਤਿਨਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥

ਮੋਹਿ ਗੁਰੂਕਾ ਪ੍ਰਭੂ, ਬੇਬਕਯੋਗ ਕਰਿਯਾਇ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥

ਬੇਬਕਯੋਗੇ ਬੇਬਕਯੋਗ ਨਾਮਿ ਭਯੋਗ ਕਰਿਯਾਇ।

ਬਿਤਿ ਪਾਈ ਚੁਕੇ ਭ੍ਰਮ ਗਵਨ ॥

ਭਲ ਐਵੰ ਫ੍ਰਿਪਾ ਧੂਰ ਹੋਇਆਯਾਯਾਯਾ ॥

ਸੁਨਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸ੍ਰਵਨ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾਯਾ ਮਹਿਮਾ ਕਾਨਰੇ ਗੁਣੀ ਗਾਏ ਮੋਲਿਆਯਾਯਾ ॥੭॥

ਨਿਰਗੁਨੁ ਆਪਿ ਸਰਗੁਨੁ ਭੀ ਓਹੀ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮੰ ਨਿਰ੍ਗੁਣ ਬਾਨੀ ਅਚਾਏ ਆਯਾ ਏ ਹੂੰ ਬਗੁਣ ਅਚਾਏ ॥

ਕਲਾ ਧਾਰਿ ਜਿਨਿ ਸਗਲੀ ਮੋਹੀ ॥

ਮੋਹਯੋ ਪੁਰੁ ਨਿਯੋ ਬਾਨੀਯਾ ਕਾਮ ਰਭ੍ਰ ਬਾਧੂਯੋ ਯੋਗਕੁ ਮੋਹਿ ਨਿਅਯੋ

ਅਪਨੇ ਚਰਿਤ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਬਨਾਏ ॥

ਨਿਯੋ ਕੀਰਤਿ ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯਾਯਾ ॥

ਅਪੁਨੀ ਕੀਮਤਿ ਆਪੇ ਪਾਏ ॥

ਨਿਯੋ ਮੁਕਤਾਯਾਯਾ ਏ ਨਿਯੋ ਹੂੰ ਯਾਗਿਆਯਾ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੇਇ ॥

ਕਿਰਪਾਯਾ ਅਭਿਰਾਧ ਆਯਾ ਕੇਹਿ ਨਾਯਾਯਾ ॥

ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਏਕੇ ਸੋਇ ॥

ਬਰੁ ਭਿਰੇ ਏਹਿ ਅਕਾਲ ਪੂਰੁਬ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਅਯਾਯਾ ॥

ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਰਵਿਆ ਰੂਪ ਰੰਗ ॥

ਬਰੁ ਰਯਾ ਆਯਾ ਰੂਪਰੇ ਓਧਾਧਾਯਾ ਭਾਵੇ ਕਾਪਾਯਾ ਅਚਾਏ

ਭਏ ਪ੍ਰਗਾਸ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗ ॥

ਬਰੁ ਬਾਧਿ ਕਰਿਵਾ ਧਾਰਾ ਏ ਪੁਕਾਰ ਹੋਇਆਯਾਯਾ ॥

ਰਚਿ ਰਚਨਾ ਅਪਨੀ ਕਲ ਧਾਰੀ ॥

ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਪੁਰੁ ਨਿਯਤਿ ਬਭਾ (ਏਹਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰੇ) ਵਯਾਨੁ ਰਘੁਪਾਠਿ।

ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥੮॥੧੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਕ੍ਰਿਸ਼) ਮੂੰ ਵਡੁਕਾਰ (ਏਹਿ ਪੁਰੁਸ਼ ੦।ਰੇ) ਬਧਿਐਂਤ ਹੋਵੇ।

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਪਾਲ ॥

ਸਾਥਿ ਨ ਚਾਲੈ ਬਿਨੁ ਭਜਨ ਬਿਖਿਆ ਸਗਲੀ ਛਾਰੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਪੁਰੁਸ਼ ਭਜਨ ਬਿਨਾ (ਆਭ ਕੀਯੋ ਚਿਤਿ ਮਨੁਸ਼ਯਰ) ਬਾਧੁਰੇ ਯਾਏ ਨਾਹਿ, ਬਹੁ ਮਾਯਾ (ਮਾਯਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਅਭੰਨ ਕਰੇ, ਯਗਤਰੂ ਗਲਾ ਵੇਲੇ ਭਾ' ਪਾਯੋ) ਪਾਯੋ ਬਿਨਾ ਅਰੇ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਮਾਵਨਾ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਧਨੁ ਸਾਰੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ (ਸ਼ਰਣ) ਕਰਿਵਾ ਹੋ (ਬਹੁਪਾਠ) ਕਰਿਐ ਧਨੁ ਅਰੇ (ਏਹਾ ਹੁ ਮਨੁਸ਼ਯ ਬਾਧੁਰੇ ਪਾਏ) ॥1॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਭਿਪਦਾ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਬਹੁ ਬਹਿਤਿ ਮਿਲਿ (ਪੁਰੁਸ਼ ਗੁਣਰ) ਬਿਚਾਰਿ ਕਰ,

ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ ਨਾਮ ਆਧਾਰੁ ॥

ਏਕੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਕਰ ਆਭ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਰ ਆਗ੍ਰਿ ਕਰ।

ਅਵਰਿ ਉਪਾਵ ਸਭਿ ਮੀਤ ਬਿਸਾਰਹੁ ॥

ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ! ਆਭ ਬਹੁ ਭਯਾਨੁ ਛਾਢਿ ਦੇਅ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦ ਮਹਿ ਉਰਿ ਧਾਰਹੁ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਪਦ (ਭਲਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰ) ਚਰਣ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰੇ ਰਯ।

ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਮਰਥੁ ॥

ਏਹਿ ਪੁਰੁ (ਬਹੁ ਕੀਯੋ ਨਿਯੋ) ਕਰਿਵਾ ਓ ਕਰਮਕਾਰ ਸਧਯਾ ਰਘੁਪਾਠਿ,

ਦਿੜੁ ਕਰਿ ਗਹਹੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਵਸੁ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ-ਰੂਪ (ਬ੍ਰਹਮ) ਪਦਾਰਥ ਭਲ ਭਾਵਰੇ ਬਸਾਇ ਰਿਖ।

ਇਹੁ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਹੋਵਹੁ ਭਗਵੰਤ ॥

(ਨਾਮ-ਰੂਪ) ਐਸੇ ਧਨ ਬਝਾਯ ਕਰ ਆਭ ਭਾਗਪਾਲੀ ਫੂਲ।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤ ॥

ਬਛੁਯਨਾਕਾ ਮਨੁ ਪਵਿਤੁ ਅਰੇ।

ਏਕ ਆਸ ਰਾਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਨਿਯਮ ਮਨਰੇ ਏਕ (ਪੁਰੁਸ਼) ਆਗਾ ਰਿਖ।

ਸਰਬ ਰੋਗ ਨਾਨਕ ਮਿਟਿ ਜਾਹਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਐਸੇ ਪੁਰੁਸ਼) ਬਹੁ ਰੋਗ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਿਕ ॥੧॥

ਜਿਸੁ ਧਨ ਕਉ ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਉਠਿ ਧਾਵਹਿ ॥

“(ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ!) ਮੇਯੋਂ ਧਨ ਪਾਯੋਂ (ਤੂੰ) ਚਾਰਿਆਏ ਦਭਭੁਭੁ,

ਸੈ ਧਨੁ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਤੇ ਪਾਵਹਿ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਧਨ ਪੁਰੁਸ਼ ਬੇਬਾਰੇ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਵ।

ਜਿਸੁ ਸੁਖ ਕਉ ਨਿਤ ਬਾਛਹਿ ਮੀਤ ॥

ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ! ਮੇਯੋਂ ਸੁਖ ਕੂ ਤੂੰ ਬਰਦਾ ਚਾਹਿੰ ਰਹਿਯੋ,

ਸੈ ਸੁਖੁ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਪਰੀਤਿ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਸੁਖ ਬਛੁਯਨਾਕਾ ਬਛਾਏਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਲੇ ਮਿਲਿਆ।

ਜਿਸੁ ਸੇਭਾ ਕਉ ਕਰਹਿ ਭਲੀ ਕਰਨੀ ॥

ਮੇਯੋਂ ਗੋਭਾ ਪਾਯੋਂ ਤੂੰ ਭਲ ਕਰਮ ਕਰੁਯੋ

ਸਾ ਸੇਭਾ ਭਜੁ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਨੀ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਗੋਭਾ ਭਗਵਾਨਾਕਾ ਗਰਗਰੇ ਗਲੇ ਮਿਲਿਆ।

ਅਨਿਕ ਉਪਾਵੀ ਰੋਗੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਮੇਯੋਂ ਅਭਾਯਾਰ ਰੋਗ ਅਨੇਕ ਭਯਾਨਰੇ ਦੂਰ ਫੂਯ ਨਾਹਿ,

ਰੋਗੁ ਮਿਟੈ ਹਰਿ ਅਵਖਧੁ ਲਾਇ ॥

ਬੇਬੇ ਰੋਗ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ-ਰੂਪੀ ਭੀਖਰੇ ਦੂਰ ਹੋਇਆ।

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਮਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਬਹੁ ਖਜ਼ਾਨਾ ਮਖਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ (ਬਫਿਅ) ਖਜ਼ਾਨਾ ਅਰੇ।

ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਦਰਗਹਿ ਪਰਵਾਨੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਚਾਹਾਨਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ , ਈਸ਼ਰਾਫ਼ ਦਰਬਾਰੇ ਬੀਕਾਰ ਹੋਵ। ॥2॥

ਮਨੁ ਪਰਬੋਧਹੁ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ॥

ਨਿਯਮ ਮਨਕੂ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਬਾਰਾ ਜਗਾਅ

ਦਹ ਦਿਸਿ ਧਾਵਤ ਆਵੈ ਠਾਇ ॥

(ਨਾਮਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਾਰਾ) ਬੰਗ ਬਿਗਰੇ ਦਭਭੁਤ੍ਵਾ ਏਹਿ ਮਨ ਬਿਰ ਹੋਇਆ।

ਤਾ ਕਉ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ ॥

ਚਾਹਾਨਾ ਕਿਛੀ ਬਯਾਧ ਅਬੇ ਨਾਹਿ

ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਬਸੈ ਹਰਿ ਸੋਇ ॥

ਮਾਹਾਰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਬੇਬੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਾਬ ਕਰਛਿ।

ਕਲਿ ਤਾਤੀ ਠਾਂਢਾ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

ਕਲਿ ਮੂਰਾ ਰਾਮ (ਅੰਗ) ਅਰੇ (ਭਾਵ- ਬਿਕਾਰ ਜੀਵਨੁ ਜਲਾਭਅਛਿ) ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਪਛਾ ਅਰੇ

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਉ ॥

ਚਾਨੂ ਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰ ਓ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਅ।

ਭਉ ਬਿਨਸੈ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਆਸ ॥

ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਲੇ ਭਯ ਦੂਰ ਹੋਇਆ, ਆਭ, ਆਗਾ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ

ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਆਤਮ ਪਰਗਾਸ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਭਭਿਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਆਮ੍ਰਿਤ ਭਭੁਜ ਹੋਇਆ।

ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਜਾਇ ਬਸੈ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥

ਮਿਥ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ, ਚਾਹਾਰ (ਬ੍ਰਹਮ) ਘਰੇ ਅਵਿਨਾਸੀ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਾਬ ਕਰਛਿ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਾਟੀ ਜਮ ਫਾਸੀ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕੂਹ (ਮੇ ਨਾਮ ਜਪਿਲੇ) ਮਰਦ ਪਾਗੀ ਕਰਿ ਮਾਯ। ॥3॥

ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੁ ਕਹੈ ਜਨੁ ਸਾਚਾ ॥

ਮੇਭੱ ਮਨੁਬਖਾ ਪਰਾਤੁਰਾਜਾ ਕੋਗੋਬ ਗੁਣ ਭਾਵਨਾ ਕਰਹਿ ਬੇ ਬਾਬੁਕਰੇ ਬਛਾ ਮਨੁਬਖਾ ਅਰੇ,

ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਸੇ ਕਾਚੇ ਕਾਚਾ ॥

ਬੇ ਬਾਬੁਕਰੇ ਕਛਾ ਅਰੇ ਮੇਭਾ ਭਛਾ ਮਰੇਗ ਚਛਾਕਰੇ ਪਛੇਪਾਭਾ।

ਆਵਾ ਗਵਨੁ ਮਿਟੈ ਪ੍ਰਭ ਸੇਵ ॥

ਪ੍ਰਭਾਕਾ ਬ੍ਰਾਮਾ ਕਲੇ ਭਛਾ-ਮਰੇਗ ਚਛਾਕਰੇ ਮੁਛੇ ਪਾਭਾ।

ਆਪੁ ਤਿਆਗਿ ਸਰਨਿ ਗੁਰਦੇਵ ॥

ਨਿਭਰ ਅਭਾ ਭਪਾਗ ਕਰ ਆਭ ਗੁਰੂਦੇਵਕਾ ਸ਼ਰੇਗ ਨਿਭਾ।

ਇਉ ਰਤਨ ਜਨਮ ਕਾ ਹੋਇ ਉਧਾਰੁ ॥

ਐਫਿਪਰੇ ਅਮੁਲਾ ਭਾਵਨਰ ਭਛਾਰ ਹੋਯਾਭਾਭਾ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ਆਧਾਰੁ ॥

ਹਰੇ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕਾ ਆਯਾਭਾਭਾ ਕਰ ਮੇਭਾ ਭੋਗਰ ਪ੍ਰਾਭਰ ਆਯਾਭਾ ਅਭਾਭਾ।

ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਨ ਛੁਟਨਹਾਰੇ ॥

ਅਨੇਕ ਭਪਾਭਾ ਕਰੇਲੇ ਬਞਿਪਾਰੇਵ ਨਾਭਾ।

ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਬ੍ਰਹ੍ਮਭੇ, ਗਾਭਾ ਓ ਵੇਦਰ ਕੋਗਾਰ ਕਰੇ ਵੇਭਾ।

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਮਨੁ ਲਾਇ ॥

ਮਨ ਭਗਾਭਾ ਕੇਵਲ ਭਗਵਾਨਕਾ ਭਛੇ ਕਰ।

ਮਨਿ ਬੰਛਤ ਨਾਨਕ ਫਲ ਪਾਇ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਾਭਾਕੁ ਮਨ-ਬਾਞਿਭ ਪਾਭ ਮੇਲੇਭਾਭਾ। ॥੪॥

ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲਸਿ ਤੇਰੈ ਧਨਾ ॥

ਪਨ ਭੂਭਾ ਬਾਭੁਕੇ ਯਾਭਪਾਰੇਵ ਨਾਭਾ

ਤੂੰ ਕਿਆ ਲਪਟਾਵਹਿ ਮੂਰਖ ਮਨਾ ॥

ਹੇ ਮੁਖ ਮਨ!, ਭੂਭੇ ਕਾਭੁਕੇ ਭਾਭਾਕੁ ਆਭਰ ਕਰੇ ਬਬੁਛਾ?

ਸੁਤ ਮੀਤ ਕੁਟੰਬ ਅਰੁ ਬਨਿਤਾ ॥

ਪੁਭ-ਮੇਭ-ਪਰੇਵਾਰ ਓ ਬ੍ਰਾ

ਇਨ ਤੇ ਕਹਹੁ ਤੁਮ ਕਵਨ ਸਨਾਥਾ ॥
 ਏਹਾ ਮਖਰੇ , ਕੂੜ, ਭੂਮ ਬਾਪੁ ਕੀਐ ਕੇਵ?

ਰਾਜ ਰੰਗ ਮਾਇਆ ਬਿਸਥਾਰ ॥
 ਰਾਜਾ, ਰਾਜਾ ਏਵਾ ਖਨ-ਕੋਲਭਰ ਕੋਝਾਰ

ਇਨ ਤੇ ਕਹਹੁ ਕਵਨ ਛੁਟਕਾਰ ॥
 ਏਥ੍ਹਰੂ ਕੀਐ ਕੇਵੇ ਕਝਿਛੇ ?

ਅਸੁ ਹਸਤੀ ਰਥ ਅਸਵਾਰੀ ॥
 ਗੋਭਾ, ਝਾਭਾ, ਰਥ ਚਢੇਵਾ-

ਬੂਠਾ ਡੰਫੁ ਬੂਠੁ ਪਾਸਾਰੀ ॥
 ਏਹਾ ਬਰੂ ਕੇਝਾਯਵਾ ਮੋਧਾ। ਆਭਯਰ ਅਰੇ।

ਜਿਨਿ ਦੀਏ ਤਿਸੁ ਬੁਝੈ ਨ ਬਿਗਾਨਾ ॥
 ਮੂਝੇ ਮਨੁਸ਼ਾ ਏਥੇ ਪੁਛੁਯਾ ਚਿਝੇ ਨਾਝੇਂ ਮੇਐ ਏਥੇ ਬਰੂ ਪਕਾਰੇ ਕੇਯਛੇ

ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ ਨਾਨਕ ਪਛੁਤਾਨਾ ॥੫॥
 ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮਕੂ ਭੂਲੇ, (ਗੋਬਰੇ) ਪਛੁਤਾਯ ਕਰੇ। ॥5॥

ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਤੂੰ ਲੇਹਿ ਇਆਨੇ ॥
 ਹੇ ਮੂਝੇ ਮਨੁਸ਼ਾ! ਗੁਰੂਕਾ ਗੋਬਾ ਨੇਐ।

ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ ਬਹੁ ਭੂਥੇ ਸਿਆਨੇ ॥
 ਪੁਛੁਯਾ ਭਛੇ ਕੇਨਾ ਕਭੇ ਕੂਝੇਮਾਨ ਗੋਕਾ ਮਖ ਕੂਭੇ ਮਾਯਛੇ।

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਮਨ ਮੀਤ ॥
 ਹੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ! ਨੇਯ ਮਨਰੇ ਭਗਵਾਨਕਾ ਭਛੇ ਕਰੇ,

ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਤੁਮ੍ਹਰਾਚੇ ਚੀਤ ॥
 ਭਾਵਾ ਕਾਰਾ ਭੇਰੇ ਮਨ ਨੇਮੇਲ ਹੋਯਯੇਵ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਾਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥
 ਪੁਛੁਯਾ ਚਰਨੇ ਕਮਲ ਨੇਯ ਕੂਝੇਮੇਰੇ ਸੁਪਨੇ ਕਰੇ,

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਜਾਹਿ ॥

ਭੋਰ ਯੁਗ-ਯੁਗਭਰਿ ਪਾਪ ਧੂਰ ਹੋਇਯੋ।

ਆਪਿ ਜਪਹੁ ਅਵਰਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵਹੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮੰ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਤੂ ਨਿਯੋਯੋ, ਆਯ, ਅਯ ਲੋਕਾਨ੍ਹੁ ਯੋਧੋ। ਪਾਯੋ ਪ੍ਰੇਰਿਯੋ ਕਰ,

ਸੁਨਤ ਕਹਤ ਰਹਤ ਗਤਿ ਪਾਵਹੁ ॥

ਗੁਣਿ, ਕਰਿ, ਅਯੋ ਅਯੋ ਆਚਰਣਿ ਰਹਿਯੋ ਮੁਖਿ ਮਿਲਿਯੋ।

ਸਾਰ ਭੂਤ ਸਤਿ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਉ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਹੂੰ ਬਹੁ ਪਥਾਰੀ ਠਾਰੂ ਭਯੋ ਪਥਾਰੀ ਅਯੋ;

ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਨਾਨਕ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਦਿਕ ਖਾਨਦੇ ਮਗ੍ਹ ਰਹਿ ਪ੍ਰੇਮਦੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰ। ॥੬॥

ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਤੇਰੀ ਉਤਰਸਿ ਮੈਲੁ ॥

(ਹੇ ਯਾਹ!) ਪੁਰੁਸ਼ ਗੁਣ ਗਾਯੋ ਗਾਯੋ ਭੋਰ (ਵਿਕਾਰਿ) ਮਾਯਾ ਚਾਇਯੋ

ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਫੈਲੁ ॥

ਆਯ ਅਯੋ ਰੂਪੀ ਬਿਭਰਿ ਪ੍ਰਥਾਰਿ ਮਧ ਧੂਰ ਹੋਇਯੋ।

ਹੋਰਿ ਅਚਿੰਤੁ ਬਸੈ ਸੁਖ ਨਾਲਿ ॥

ਵਿਦੁਸ਼ੀਨ ਹੋਇਯੋ ਆਯ ਬ੍ਰਹਮੰ ਯਾਹਨ ਪਾਯੋ।

ਸਾਸਿ ਗ੍ਰਾਸਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥

ਬਹੁ ਬਧਨਦੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਨੂੰ ਖਰੀਦੋ ਕਰਿਯੋ।

ਛਾਡਿ ਸਿਆਨਪ ਸਗਲੀ ਮਨਾ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਬਹੁ ਚਤੁਰਭਾ ਛਾਡਿਯੋ,

ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਵਹਿ ਸਚੁ ਧਨਾ ॥

ਬਾਹੁ ਬਯੋਯੋ ਕਰਿਯੋ ਧਾਰਾ ਬਯੋ ਧਨ ਮਿਲਿਯੋ।

ਹਰਿ ਪੁੰਜੀ ਸੰਚਿ ਕਰਹੁ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਨੂੰ ਧਨ ਬਯੋਯੋ ਕਰ, ਭਾਵਾਰਿ ਵਧਾਯੋ ਕਰ।

ਈਹਾ ਸੁਖੁ ਦਰਗਹ ਜੈਕਾਰੁ ॥

ଏହି ଜੀਵਨରେ ਬੁੱਝ ਮਿਲਿਓ, ਆਉ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਦਰਬਾਰੇ ਆਦਰ ਹੋਵੋ।

ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਏਕੇ ਦੇਖੁ ॥

ਬੇਸ਼ ਏਕ ਈਸ਼ਵਰਨੂੰ ਬਰਤੋ ਵੇਖੁਆਉ,”

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ॥੭॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾ ਕਹਿਲੇ ਭਾਗਿ ॥੭॥

ਏਕੇ ਜਪਿ ਏਕੇ ਸਾਲਾਹਿ ॥

ਏਕ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਹੂੰ ਜਪ, ਆਉ ਏਕ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਹੂੰ ਕੀਰਤਨ ਕਰ

ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ ਏਕੇ ਮਨ ਆਹਿ ॥

ਏਕ ਈਸ਼ਵਰਨੂੰ ਧਰਮ ਕਰ, ਆਉ, ਹੋ ਮਨ! ਏਕ ਭਾਸ਼ਾਨੂੰ ਹੂੰ ਨਿਯੰਤਰ ਬੁਧਿਯੋ ਰਖ।

ਏਕਸ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ ਅਨੰਤ ॥

ਬੇਸ਼ ਅਨੰਤ ਏਕ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਹੂੰ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰ।

ਮਨਿ ਤਨਿ ਜਾਪਿ ਏਕ ਭਗਵੰਤ ॥

ਮਨ ਏਕ ਚਨਰੇ ਏਕ ਭਗਵਾਨਨੂੰ ਜਪ ਕਰ।

ਏਕੇ ਏਕੁ ਏਕੁ ਹਰਿ ਆਪਿ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਨਿਯੰਤਰ ਹੂੰ ਨਿਯੰਤਰ ਅਚਰਿ।

ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਆਪਿ ॥

ਜੀਵਨ ਾਰੇ ਵਪਾਰਿ ਹੋਯ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਬਹੁ ਭਾਗਾਰੇ ਵਾਸ ਕਰਉ।

ਅਨਿਕ ਬਿਸਥਾਰ ਏਕ ਤੇ ਭਏ ॥

ਏਕ ਈਸ਼ਵਰਨੂੰ ਅਨੇਕ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਹੋਯਓ।

ਏਕੁ ਅਰਾਧਿ ਪਰਾਛਤ ਗਏ ॥

ਏਕ ਪੁਰੁਸ਼ਾਨੂੰ ਧਰਮ ਕਰਿਲੇ ਪਾਪ ਨਾਸ ਹੋਯਯਾ।

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਏਕੁ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਤਾ ॥

ਮੇਭੈ ਮਨੁਸ਼ਾ ਮਨ ਆਉ ਈਸ਼ਵਰੇ ਏਕ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਹੂੰ ਵਾਸ ਕਰਉ

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਜਾਤਾ ॥੮॥੧੯॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਗੁਰੁਨੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਯ ਏਕ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਚਿਹ੍ਨ ਪਾਉਓ।॥੮॥੧੯॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲੀਕ ॥

ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਪ੍ਰਭ ਆਇਆ ਪਰਿਆ ਤਉ ਸਰਨਾਇ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਪਤਭ੍ਰਸ਼ੁ ਹੋਇ ਹੋਇ ਸ੍ਰੀ ਭੁਭਰੁ ਚਰਚਕੁ ਆਇਅਛਿ।

ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਬੇਨਤੀ ਅਪਨੀ ਭਗਤੀ ਲਾਇ ॥੧॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਜਾਨਕਾਕ ਏਹਿ ਬਿਨਓ ਅਰੋ ਮੇ ਮੇਮਾਰੋ ਨਿਯਰੁ ਭਯੋਰੇ ਮੇਮਾਰੋ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਭ੍ਰਮਦੀ ॥

ਜਾਚਕ ਜਨੁ ਜਾਚੈ ਪ੍ਰਭ ਦਾਨੁ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! (ਏਹਿ) ਭਿਕਾਰੀ (ਮਾਰਕ) ਧਾਬ (ਭੁਭ ਨਾਮਰ) ਧਾਜ ਮਾਰੋ

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੇਵਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥

ਹੇ ਬਰੋ! ਕ੍ਰਪਾ ਕਰੋ (ਨਿਯਰ) ਜਾਮ ਧੋਅ।

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਮਾਗਉ ਧੂਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਬਾਮੁਕਾ ਪਾਧ ਮੁਲਿ ਮਾਰੁਛਿ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰਿ ॥

ਹੇ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ! ਮੇਮਾਰੇ ਯਛਿ ਪੂਰਨ ਕਰੋ,

ਸਦਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਬਰਵਾ ਪੁਰੁਕਾ ਗੁਨ ਗਾਇਆ।

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਹਿ ਧਿਆਵਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਪੁਰਿ ਬਾਬਰੇ ਭੁਭਕੁ ਹੋ ਬ੍ਰਚਨ ਕਰੋਇਆ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਪੁਰੁਕਾ ਕਮਲ (ਭਲਿ ਬ੍ਰਚਨ) ਚਰਨਰੇ ਮੇਮਾਰੇ ਪੁਰਿ ਲਾਗਿਛਿ,

ਭਗਤਿ ਕਰਉ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਨਿਤ ਨੀਤਿ ॥

ਬਰਵਾ ਪੁਰੁਕਾ ਭਯੋ ਕਰੁਅਛਿ।

ਏਕ ਓਟ ਏਕੇ ਆਧਾਰੁ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਭੁਭੇ ਹੋ ਮੇਮਾਰੇ ਏਕ ਆਗੁਰੁ ਓਟਾ ਬਾਬਾਰਾ ਅਰੋ।

ਨਾਨਕੁ ਮਾਰੈ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਸਾਰੁ ॥੧॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਨਾਨਕ ਚੋਰ ਬੇਰੋਭਾ ਨਾਮਰ ਯਾਚਨਾ ਕਰੇਏ। ॥1॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਪ੍ਰਭੂ (ਕ੍ਰਪਾਰ) ਨਜ਼ਰ ਝਾਰਾ ਮਹਾ ਸੁਖ ਮਿਲੇ

ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵੈ ਬਿਰਲਾ ਕੋਇ ॥

ਕੀਰਤੀ ਵਿਰਲ ਮਨੁਸ਼ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮਰ ਬਾਦ ਚਾਹੁਏ।

ਜਿਨ ਚਾਖਿਆ ਸੇ ਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੇ ॥

ਮਿਥ (ਨਾਮਰ) ਚਾਹੁਣੇ, ਸੇਹੇ ਮਨੁਸ਼ (ਮਾਯਾ ਠਾਹੁ) ਬਹੁਤ ਹੋਯਾ।

ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਨਹੀ ਡੋਲਾਨੇ ॥

ਸੇ ਪੂਰਨ ਮਨੁਸ਼ ਬਨਿਆਇ, ਕੇਵੇ (ਮਾਯਾਰ ਲਾਭ ਬਿਰੇ) ਵਿਚਿਤ ਝੂਥ ਨਾਹੀ।

ਸੁਭਰ ਭਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਰੰਗਿ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰੇਮਰ ਬਾਦਰ ਮਯਯੇ ਸੇ ਬੰਧੁ ਭਾਵੇ ਮਨੁ ਰਹਿਏ।

ਉਪਜੈ ਚਾਉ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥

ਬਾਪੂ ਬਯਥਿਓ ਰਹਿ (ਭਾਵਿਓ ਭਿਓ) (ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਨਰ) ਲਛਾ ਯਾਤ ਝੂਥ।

ਪਰੇ ਸਰਨਿ ਆਨ ਸਭ ਤਿਆਗਿ ॥

ਆਭ ਬਹੁ (ਆਗ੍ਰਾ) ਲਾਭਿ ਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਗਰਬ ਪਥੇ

ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਗਾਸ ਅਨਦਿਨੁ ਲਿਵ ਲਾਗਿ ॥

ਭਾਵਿਓ ਅੰਤਰ ਆਲੋਚਿਤ ਝੂਥ, ਆਭ ਬਹੁ ਬਨਿਆਏ ਭਾਵਾਰ ਧਾਨ (ਪ੍ਰਭੂ ਚਰਣੇ) ਲਾਗਿ ਰਹੇ।

ਬਡਭਾਰੀ ਜਪਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥

ਭਾਗਯਾਲਾ ਪੂਰਨ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਯਧ ਕਰਿਯੋ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੀ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮਰੇ ਮਯ ਰਹਿਏ, ਸੇ ਸੁਖ ਪਾਯਏ ॥2॥

ਸੇਵਕ ਕੀ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਭਈ ॥

ਸੇਵਕਰ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰਨ ਹੋਯਾ, ਲਛਾ

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਮਤਿ ਲਈ ॥

ਮੇਵੇਠਾਹੁ ਬਦਗੁਣ ਠਾਹੁ ਨਿਰਮਲ ਯਧਵੇਗ ਨੇਯੋ।

ਜਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇਓ ਦਇਆਲੁ ॥

ਨਿਯੋਗ ਬੇਬਕ ਪੁਰਿ ਪੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਇਯਾਇ ॥

ਸੇਵਕੁ ਕੀਨੋ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲੁ ॥

ਨਿਯੋਗ ਬੇਬਕ ਸੁਖੁ ਬੰਦਾ ਬੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਕਰਿਯਾਇ ॥

ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਮੁਕਤਿ ਜਨੁ ਭਇਆ ॥

ਬੇਬਕ ਨਾਮੁ ਬੰਦਾ ਕਰਿ ਯਾਇਯੋ ਆਪੁ ਬੇ ਮੋਖਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯੋ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖੁ ਭ੍ਰਮੁ ਗਇਆ ॥

ਭਾਵੁ ਨ ਭੁਲੁ ਮਨੁ ਮੁਖਿ ਭ੍ਰਮੁ ਭ੍ਰਮੁ ਹੋਇਯਾਇ ॥

ਇਛੁ ਪੁਨੀ ਸਰਧਾ ਸਭ ਪੂਰੀ ॥

ਭਾਵੁ ਨ ਭੁਲੁ ਮਨੁ ਹੋਇਯਾਇ ਆਪੁ ਭੁਲੁ ਮਨੁ ਹੋਇਯਾਇ ॥

ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਦ ਸੰਗਿ ਹਜ਼ੂਰੀ ॥

ਭਗਵਾਨੁ ਬੰਦਾ ਬਾਪੁਰੇ ਰਹਿਯਾਇ ॥

ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ ਤਿਨਿ ਲੀਆ ਮਿਲਾਇ ॥

ਭਾਵੁ ਨ ਭੁਲੁ ਮਨੁ ਹੋਇਯਾਇ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਾਇਯੋ ॥

ਨਾਨਕ ਭਗਤੀ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਖੁ ਭੁਲੁ ਭੁਲੁ ਭੁਲੁ ਬੇਬਕ ਨਾਮੁ ਨਾਮੁ ਹੋਇਯਾਇ ॥੩॥

ਸੇ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਘਾਲ ਨ ਭਾਨੈ ॥

ਬੇਬਕ ਭਗਵਾਨੁ ਕਾਇਕੁ ਭੁਲਿਯਾਇਯੋ, ਯੇ ਮਨੁਖੁ ਬੇਬਾ ਭੁਲੁ ਭੁਲੁ ਕਰੇ ਨਾਇ ॥

ਸੇ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਕੀਆ ਜਾਨੈ ॥

ਬੇਬਕ ਭਗਵਾਨੁ ਕਾਇਕੁ ਭੁਲਿਯਾਇਯੋ, ਯੇ ਆਪੁ ਕਾਇਕੁ ਭੁਲਿਯਾਇਯੋ ॥

ਸੇ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੀਆ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਭਗਵਾਨਯੁ ਕਾਇਕਿ ਭੁਲਿਯਾਯਿਯੁ, ਸਿੰਘ ਆਮਨੁ ਬਹੁ ਕਠਿ ਵੇਯਿਯੁ।

ਸੇ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਜੀਵਨ ਜੀਆ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਭਗਵਾਨਯੁ ਕਾਇਕਿ ਭੁਲਿਯਾਯਿਯੁ, ਸਿੰਘ ਜੀਵਨ ਜੀਵਨ ਆਪਾਰ ਅਠਿ।

ਸੇ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਰਾਖੈ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਭਗਵਾਨਯੁ ਕਾਇਕਿ ਭੁਲਿਯਾਯਿਯੁ, ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ ਗਭਰ ਅਗਨਿ ਆਮਨੁ ਰਖਾ ਕਰਿਯੁ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੇ ਬਿਰਲਾ ਲਾਖੈ ॥

ਗੁਰੁ ਕਾ ਕ੍ਰਪਾ ਕੇਸ਼ੁ ਬਿਰਲ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੋ ਭਾਖਾਯੁ ਵੇਖੁਯਾਯੁ।

ਸੇ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਬਿਖੁ ਤੇ ਕਾਢੈ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਭਗਵਾਨਯੁ ਕਾਇਕਿ ਭੁਲਿਯਾਯਿਯੁ, ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ ਬਿਖੁ ਪਾਪਨੁ ਵਯਾਯੁ ਆਪਾਯੁ,

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਟੂਟਾ ਗਾਢੈ ॥

ਆਯੁ ਜਨਮਯੁ ਭਰਮੁ ਬਿਯੋਧ ਬਿਯੋਧ ਆਪਾਯੁ ਜੀਵਨੁ ਜੀਵਨ ਬਿਯੋਧ ਬਿਯੋਧ ਬਿਯੋਧ?

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਤਤੁ ਇਹੈ ਬੁਝਾਇਆ ॥

ਪੂਰੁ ਗੁਰੁ ਮੋਹਿਯੁ ਆਪਾਯੁ ਬਿਯੋਧ ਬਿਯੋਧ ਬਿਯੋਧ ਬਿਯੋਧ।

ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਨਾਨਕ ਜਨ ਧਿਆਇਆ ॥੪॥

ਬੇਸ਼ੁ ਜੀਵਨ! ਬੇਸ਼ੁ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਭੁਯੁ ਹੋ ਆਪਾਯੁ ਕਰਿਯਾਯੁ ॥੪॥

ਸਾਜਨ ਸੰਤ ਕਰਹੁ ਇਹੁ ਕਾਮੁ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਬਿਯੋਧ, ਬਿਯੋਧ ! ਬੇਸ਼ੁ ਕਾਇਕਿ ਕਰ।

ਆਨ ਤਿਆਗਿ ਜਪਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥

ਅਨਾ ਬਹੁ ਕਠਿ ਕਠਿ ਭਗਵਾਨਯੁ ਨਾਮੁ ਜਪ ਕਰ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖ ਪਾਵਹੁ ॥

ਭਗਵਾਨਯੁ ਨਾਮੁ ਸੁਖ ਕਰਿ ਬੁਝਾਯੁ ਪਾਪਾਯੁ।

ਆਪਿ ਜਪਹੁ ਅਵਰਹੁ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵਹੁ ॥

ਆਪਾਯੁ ਸੁਖ ਨਾਮੁ ਜਪ ਕਰਿਯੁ ਆਪਾਯੁ ਅਨਾ ਸੁਖ ਨਾਮੁ ਜਪ ਕਰਿਯੁ।

ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਤਰੀਐ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਪੁਰੁਖਾ ਭਭਿ ਧਾਰਾ ਏਹਿ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰ ਧਾਰ ਕਰਾਇ।

ਬਿਨੁ ਭਗਤੀ ਤਨੁ ਹੋਸੀ ਛਾਰੁ ॥

ਭਭਿ ਬਿਨਾ ਏਹਿ ਗਰੀਰ ਭਭੁ ਹੋਇ।

ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਸੂਖ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ॥

ਭਗਵਾਨਾ ਨਾਮ ਬਰ ਕਲਪਾਣ ਏਵੰ ਬੁਝਿ ਗਯਾ ਅਰੇ,

ਬੂਝਤ ਜਾਤ ਪਾਏ ਬਿਸਾਮੁ ॥

ਬੂਝੁਪਾ ਜੀਵ ਮਖ ਏਹਿ ਬੰਬਾਰੇ ਬੁਝਿ ਪਾਇ।

ਸਗਲ ਦੁਖ ਕਾ ਹੋਵਤ ਨਾਮੁ ॥

ਬਸਤੁ ਬੁਝਿ ਨਾਮ ਹੋਇ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਗੁਨਤਾਸੁ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਣ ਭਭਾਰ ਨਾਮ ਯੋਧ ਕਰ ॥5॥

ਉਪਜੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਚਾਉ ॥

ਭਗਵਾਨਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਏਵੰ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਭਭਿ ਭਭੁ ਹੋਇ।

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਇਹੀ ਸੁਆਉ ॥

ਮਨ-ਤਨ ਭਿੰਨ ਏਹਿ ਬਾਧ ਭਰਿ।

ਨੇਤ੍ਰੁ ਪੇਖਿ ਦਰਸੁ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਨਿਯ ਨੇਤ੍ਰੇ ਪੁਰੁਖਾ ਦਰਸਿ ਕਰਿ ਬੁਝਿ ਪਾਇ।

ਮਨੁ ਬਿਗਸੈ ਸਾਧ ਚਰਨ ਧੋਇ ॥

ਬਭੁ ਚਰਨ ਧੋਇ ਮੋਰ ਮਨ ਪੁਸਤੁ ਹੋਇ।

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰੰਗੁ ॥

ਭਭੁ ਮਨ ਆਭ ਗਰੀਰੇ (ਪੁਰੁਖਾ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਗੁ ਰਹਿ।

ਬਿਰਲਾ ਕੋਉ ਪਾਵੈ ਸੰਗੁ ॥

ਕੀਰਤਿ ਬਿਰਲ ਭਾਗਿਆਨੀ ਭਾਗਿ ਬੰਗਿ ਭਾਗਿ ਹੋਇ।

ਏਕ ਬਸਤੁ ਦੀਜੈ ਕਰਿ ਮਇਆ ॥

(ਹੇ ਪੁਰੁਖ!) ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਏਕ ਨਾਮ-ਬਸਤੁ (ਆਮ੍ਰਿਤ) ਦਿਖ, (ਮਾਫਾ ਫਲੇ)

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਲਇਆ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਲਇਆ ॥

ਤਾ ਕੀ ਉਪਮਾ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥

ਭਾਵਿਓ ਮਨੁ ਮਨੁ ਕਰੀਓ ਕਰਮਾਯੋਗਿ ਕਰਮਾਯੋਗਿ ॥

ਨਾਨਕ ਰਹਿਆ ਸਰਬ ਸਮਾਇ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਥੇ ਹੋਵੇ ਸਭੁ ਜਗਤਿ ਚੋਖਾ ॥੬॥

ਪ੍ਰਭ ਬਖਸੰਦ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ॥

ਦਇਆਲੁ ਸੁਖਾਯੋਗਿ ਓ ਧਰਮੁ ਹੋਵੇ ਅਧਿਕਾਰਿ ॥

ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ ॥

ਏ ਭਭੁ ਕਰਮੁ ਏਵਾ ਬਖਸਿਓ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਵੇ ॥

ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਪਾਲ ॥

ਏ ਅਨਾਥੁ ਨਾਥੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ਅਧਿਕਾਰਿ ॥

ਸਰਬ ਘਟਾ ਕਰਤ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥

ਏ ਸਰਬੁ ਜਗਤਿ ਕਰਤੁ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੁ ॥

ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾਰ ॥

ਏ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਏਵਾ ਬਖਸਿਓ ਕਰਮਾਯੋਗਿ ॥

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ॥

ਏ ਭਭੁ ਜਨਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨੁ ਅਧਾਰੁ ॥

ਜੇ ਜੇ ਜਪੈ ਸੁ ਹੋਇ ਪੁਨੀਤ ॥

ਹੇ ਜੇ ਜੇ ਜਪੈ ਸੁ ਹੋਇ ਪੁਨੀਤੁ, ਏ ਪੁਨੀਤੁ ਹੋਇ ॥

ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਲਾਵੈ ਮਨ ਹੀਤ ॥

ਏ ਨਿਯਮੁ ਮਨੁ ਹੋਵੇ ਲਾਵੈ ਮਨੁ ਹੀਤੁ ॥

ਹਮ ਨਿਰਗੁਨੀਆਰ ਨੀਚ ਅਜਾਨ ॥

ਅਮੋ ਗੁਰਮਤਿ, ਨੀਚੁ ਓ ਮੂਰਖੁ ॥

ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੀ ਸਰਨਿ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨ ॥੭॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁ ਹੇ ਏ ਬਖਸਿਓ ਮਨੁ ਭਗਵਾਨ! ਅਮੋ ਤੁਮਰੇ ਗੁਰਮਤਿ ॥੭॥

ਸਰਬ ਬੈਕੁੰਠ ਮੁਕਤਿ ਮੋਖ ਪਾਏ ॥

ਬੇਬ ਬੁਝ ਬੁਝ ਅੰਤ ਮੋਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਨੇਵ,

ਏਕ ਨਿਮਖ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਏ ॥

ਮੋਘ ਜੀਵ ਅੰਤ ਨਿਮਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਨੇਵ, ਬੁਝਿ ਕਰਿਨੇਵ,

ਅਨਿਕ ਰਾਜ ਭੋਗ ਬਡਿਆਈ ॥

ਬੇਬ ਅਨੇਕ ਰਾਜ, ਭੋਗ ਪਦਾਰਥ ਅੰਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਨੇਵ।

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਕਥਾ ਮਨਿ ਭਾਈ ॥

ਮਾਝਾ ਮਨੁ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕਥਾ ਭਲ ਲਾਗਿਨੇਵ।

ਬਹੁ ਭੋਜਨ ਕਾਪਰ ਸੰਗੀਤ ॥

ਭਾਝਾ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਖਾਧ, ਕਪਠਾ ਅੰਤ ਰਾਜ ਰਾਜ ਭਾਝਾ ਹੋਯਾਯਾਯਾ।

ਰਸਨਾ ਜਪਤੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨੀਤ ॥

ਮੋਘ ਮਨੁਖੀ ਜਪਤੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨੀਤ।

ਭਲੀ ਸੁ ਕਰਨੀ ਸੇਭਾ ਧਨਵੰਤ ॥

ਭਾਝਾ ਹੁੰ ਅੰਤ ਭਲ ਅੰਤ, ਭਾਝਾ ਹੁੰ ਗੋਭਾ ਮਿਲਿਨੇਵ, ਬੇਬ ਹੁੰ ਧਨਵਾਨ ਅੰਤ।

ਹਿਰਦੈ ਬਸੇ ਪੂਰਨ ਗੁਰ ਮੰਤ ॥

ਮੋਘ ਮਨੁਖੀ ਬਸੇ ਪੂਰਨ ਗੁਰ ਮੰਤ, ਪੂਰਨ ਗੁਰ ਮੰਤ ਪਦਾਰਥ ਕਾਧ ਕਰੇ,

ਸਾਧਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭ ਦੇਹੁ ਨਿਵਾਸ ॥

ਬੇਬ ਪ੍ਰਭ! ਮਨੁਖੀ ਬਸੇ ਬਸੇਭੇਰੇ ਜਾਗਾ ਧੰਨ

ਸਰਬ ਸੂਖ ਨਾਨਕ ਪਰਗਾਸ ॥੮॥੨੦॥

ਬੇਬ ਨਾਨਕ! (ਬੇਬਸੇਰੇ ਰਹਿਵਾ ਭਾਝਾ) ਬਹੁ ਸੂਖ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਯਾਯਾਯਾ॥੮॥੨੦॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਭਾ॥

ਸਰਗੁਨ ਨਿਰਗੁਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧੀ ਆਪਿ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰ ਪ੍ਰਭ ਬੁਝ ਹੁੰ ਬਹੁ ਅੰਤ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅੰਤ, ਬੇਬ ਬੁਝ ਹੁੰ ਗੁਰ ਪਦਾਰਥ ਰਹਿਨੇਵ।

ਆਪਨ ਕੀਆ ਨਾਨਕਾ ਆਪੇ ਹੀ ਫਿਰਿ ਜਾਪਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਿਰੰਕਾਰ ਪੁਰੂਸ਼ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੋਂ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁਕਿ ਆਯ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੋਂ ਜੀਵ ਭਾਰਾ ਜਪ ਕਰਾਛੁ
॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅ਷ਟਪਦੀ॥

ਜਬ ਅਕਾਰੁ ਇਹੁ ਕਛੁ ਨ ਦ੍ਰਿਸਟੇਤਾ ॥

ਯੇਵੇਂ ਅਹਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮੇ ਪੁਰਾਨ ਕੀਛਿ ਮਖਿ ਦੇਖਾਇਯਾਯ ਨਹੀਨਾ,

ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਤਬ ਕਹ ਤੇ ਹੇਤਾ ॥

ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ ਪਾਪ ਅਧਿਕਾ ਪੁੰਨਾਂ ਕੇਯੋ ਪੁੰਨਾਂ ਭਾਰਾ ਹੋਇਪਾਇਯਾਯਾ?

ਜਬ ਧਾਰੀ ਆਪਨ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ॥

ਯੇਵੇਂ ਵੇਲੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਗੁਣਾਂ ਬਿਨਾਮੁਰੇ ਧੁਲੇ,

ਤਬ ਬੈਰ ਬਿਰੋਧ ਕਿਸੁ ਸੰਗਿ ਕਮਾਤਿ ॥

ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ ਕੀਯੋ ਕਾਇਆ ਗੁਣ ਬਿਰੋਧੀ ਕਰਿਯਾਯਾਯਾ?

ਜਬ ਇਸ ਕਾ ਬਰਨੁ ਚਿਹਨੁ ਨ ਜਾਪਤ ॥

ਯੇਵੇਂ ਵੇਲੇ ਦੂਜਿਆਰੇ ਕੀਯੋਬੀ ਬੰਨ੍ਹ ਅਧਿਕਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੇਖਾ ਦੇਖਨਹੀਨਾ,

ਤਬ ਹਰਖ ਸੋਗ ਕਹੁ ਕਿਸਹਿ ਬਿਆਪਤ ॥

ਕੁਝ, ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਗੋਚਰ ਕਾਇਆ ਸੁਖ ਕਰਿਯਾਇਯਾਯਾ।

ਜਬ ਆਪਨ ਆਪ ਆਪਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ॥

ਯੇਵੇਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੋਂ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਕੀਛਿ ਧੁਲੇ,

ਤਬ ਮੋਹ ਕਹਾ ਕਿਸੁ ਹੋਵਤ ਭਰਮ ॥

ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ ਮੋਹਾ ਕੇਯੋ ਆਯੋ ਭ੍ਰਿਸ਼ਾ ਕਾਇਆ ਬਹਿਰ ਹੋਇਪਾਇਯਾਯਾ?

ਆਪਨ ਖੇਲੁ ਆਪਿ ਵਰਤੀਜਾ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਯਗਯ ਰੂਪੀ) ਨਿਯਮ ਖੇਲੁ ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਰਚਿਛੁਛਿ,

ਨਾਨਕ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ॥੧॥

ਭਾਖਾਯਾ ਬਿਨਾ ਏਵੇ ਖੇਲੁ ਕੂ ਬਨਾਯਾਵਾਯਾ ਆਉ ਕੇਹੁ ਨਾਹੀ ॥1॥

ਜਬ ਹੋਵਤ ਪ੍ਰਭ ਕੇਵਲ ਧਨੀ ॥

ਯੇਵੇ ਪਾਲਿਕ ਪੁਰੁ ਕੇਵਲ (ਬ੍ਰਹਮੰ) ਪੁਰੁ,

ਤਬ ਬੰਧ ਮੁਕਤਿ ਕਹੁ ਕਿਸ ਕਉ ਗਨੀ ॥

ਭਾਖਾਯੇਯੇ ਕੂਬ, ਕਾਖਾਕੂ ਬਧਨਰੇ ਛੇਧਿ ਹੋਯਾਯੁਵਾ ਆਉ ਕਾਖਾਕੂ ਪੁਰੁ ਭਾਵਿਵਾ?

ਜਬ ਏਕਹਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥

ਯੇਵੇ ਅਗਮਯ ਆਉ ਅਨੰਤ ਪੁਰੁ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੀ ਪੁਰੁ,

ਤਬ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਕਹੁ ਕਉਨ ਅਉਤਾਰ ॥

ਭਾਖਾਯੇਯੇ ਕੂਬ, ਨਰਕ ਆਉ ਬ੍ਰਹਮੰ ਆਖਿਵਾ ਪਾਯੋ ਕੇਯੋ ਯਾਵ ਪੁਰੁ?

ਜਬ ਨਿਰਗੁਨ ਪ੍ਰਭ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ॥

ਯੇਵੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਹੁਯਾਯ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੀ ਪੁਰੁ ਨਿਰ੍ਗੁਣ ਪੁਰੁ

ਤਬ ਸਿਵ ਸਕਤਿ ਕਹਹੁ ਕਿਤੁ ਠਾਇ ॥

ਭਾਖਾਯੇਯੇ ਕੂਬ, ਸ਼ਿਵ-ਸ਼ਕਤਿ ਕੇਯੋ ਭ੍ਰਮਣਰੇ ਪੁਰੁ?

ਜਬ ਆਪਹਿ ਆਪਿ ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਧਰੈ ॥

ਯੇਵੇ ਪੁਰੁ ਨਿਯੋ ਹੀ ਨਿਯਮ ਯੋਯਾਯ ਯਾਨਿ ਬਧਿਪੁਰੁ

ਤਬ ਕਵਨ ਨਿਡਰੁ ਕਵਨ ਕਤ ਡਰੈ ॥

ਬੇਯੋਬੇਯੇ ਕੇਯੋ ਨਿਰ੍ਯਾਯ ਪੁਰੁ ਆਉ ਕੇਯੋ ਕਾਖਾਕੂ ਭਰੁਪੁਰੁ?

ਆਪਨ ਚਲਿਤ ਆਪਿ ਕਰਨੈਹਾਰ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਸ਼ ਅਗਮਯ ਆਉ ਅਨੰਤ ਅਚਛਿ

ਨਾਨਕ ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥੨॥

ਨਿਯਮ ਭਯਾਯਾ ਨਿਯੋ ਹੀ ਕਰਿਵਾਯਾ ਅਚਛਿ ॥2॥

ਤਹ ਕਉਨ ਕਉ ਮਾਨ ਕਉਨ ਅਭਿਮਾਨ ॥

ਬੇਠਾਹੇ ਅਭਿਮਾਨ-ਅਹੰਕਾਰ ਕਾਹਾ ਹੁਓ ਹੋਇਆਛਾ?

ਜਹ ਸਰੂਪ ਕੇਵਲ ਜਗਦੀਸ ॥

ਯੇਯੋਹੇ ਕੇਵਲ ਜਗਤਰੇ ਮਾਨਿਕ ਜਗਦੀਸਾਕਾਰੇ ਹੂੰ ਅਭਿਯੁ ਤੁਲਾ,

ਤਹ ਛਲ ਛਿਦ੍ਰ ਲਗਤ ਕਹੁ ਕੀਸ ॥

ਬੇਠਾਹੇ ਕੂੜ, ਛਲਨਾ ਆਉ ਪਾਪ ਭਾਰਾ ਕੀਯੋ ਹੁਯਾਵਿਓ ਹੋਇਆਛਾ?

ਜਹ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੀ ਜੋਤਿ ਸੰਗਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਯੇਵੇ ਯੋਧਾਓ-ਰੂਪ ਹੁਯੋ ਨਿਯੋ ਹੂੰ ਯੋਧਾਓਹੇ ਲੀਨ ਤੁਲੇ,

ਤਹ ਕਿਸਹਿ ਭੂਖ ਕਵਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ ॥

ਏਵੇ ਕਾਹਾਕੂ (ਮਾਨਸ) ਸ਼ੁਧਾ ਹੋਇਆਹੋਇਆਛਾ ਆਉ ਕੀਯੋ ਚੁਧੁ ਤੁਲਾ?

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥

ਕਰਮੋ ਨਿਯੋ ਹੂੰ ਬਹੁ ਕੀਛੇ ਕਰਿਵਾਵਾਲਾ ਆਉ ਜੀਵ ਭਾਰਾ ਕਰਾਇਵਾਵਾਲਾ ਅਰੇ।

ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕਾ ਨਾਹਿ ਸੁਮਾਰੁ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕਰਮੋਕੂ ਅਯਾਜ ਕਰਿਪਾਹਿਵਾ ਨਾਹੂੰ। ॥੪॥

ਜਬ ਅਪਨੀ ਸੇਭਾ ਆਪਨ ਸੰਗਿ ਬਨਾਈ ॥

ਯੇਵੇ ਹੁਯੋ ਨਿਯੋ ਗੋਭਾ ਨਿਯੋ ਬਾਤੁਰੇ ਬਨਾਇਤੁਲੇ

ਤਬ ਕਵਨ ਮਾਇ ਬਾਪ ਮਿਤ੍ਰੁ ਸੁਤ ਭਾਈ ॥

ਭਾਇਯੋਲੇ ਕੀਯੋ ਮਾ', ਪਿਤਾ, ਮਿਤ੍ਰ, ਪੁਤ੍ਰ ਅਪਵਾ ਭਾਇ ਤੁਲੇ?

ਜਹ ਸਰਬ ਕਲਾ ਆਪਹਿ ਪਰਬੀਨ ॥

ਯੇਵੇ ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਖ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਬਹੁ ਬਾਮਨੀਯਹੇ ਹੁਵਾਗੇ ਤੁਲੇ,

ਤਹ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਕਹਾ ਕੇਉ ਚੀਨ ॥

ਏਵੇ ਕੇਯੋਓ ਕੇਯੋ ਵੇਦ (ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ) ਆਉ ਕਰੋਵ (ਮੁਸਲਮਾਨਾਨਾ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ) ਪੜ੍ਹਤੁਲੇ?

ਜਬ ਆਪਨ ਆਪੁ ਆਪਿ ਉਰਿ ਧਾਰੈ ॥

ਯੇਵੇ ਹੁਯੋ ਨਿਯੋ ਨਿਯੋ ਹੂੰ ਨਿਯੋ ਭਿਓਹੇ ਬਥਾਇਤੁਲੇ,

ਤਉ ਸਗਨ ਅਪਸਗਨ ਕਹਾ ਬੀਚਾਰੈ ॥

ਭਲ-ਮਿਤ੍ਰ ਗੁਰੂ (ਅਪਗੁਰੂ) ਵਿਸ਼ਯਹੇ ਕੀਯੋ ਭਾਵੁਤੁਲੇ?

ਜਹ ਆਪਨ ਉਚ ਆਪਨ ਆਪਿ ਨੇਰਾ ॥

ਮੇਰੇ ਪੁਰੂ ਨਿਯੋ ਬਹੁੰਦਾ ਭਯੋ ਧੁਲੇ ਆਭ ਨਿਯੋ ਧੁਲੇ ਬਹੁੰਦਾ ਨੀਰੋ

ਤਹ ਕਉਨ ਠਾਕੁਰੁ ਕਉਨੁ ਕਹੀਐ ਚੇਰਾ ॥

ਭਾਵੇਰੇ ਕੂੜੇ, ਮਾਲਿਕ ਕੀਯੋ ਧੁਲੇ ਆਭ ਬੇਵਕ ਕੀਯੋ ਧੁਲੇ

ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮ ਰਹੇ ਬਿਸਮਾਦ ॥

ਧੁੰ ਪੁਰੂਯੋ ਅਭੁਤ ਕੀਯੋ ਧੋਯੋ ਚਕਿਤ ਹੋਇਆਯੋ।

ਨਾਨਕ ਅਪਨੀ ਗਤਿ ਜਾਨਹੁ ਆਪਿ ॥੫॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਮੇਰੇ ਹੋ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਨਿਯੋ ਰਹਿ ਭੂ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਯਾਗਿਆਭ ॥੫॥

ਜਹ ਅਛਲ ਅਛੇਦ ਅਭੇਦ ਸਮਾਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਅਵਸਥਾਯੋ ਯੋਗਦਾਨ-ਅਵਿਨਾਸੀ ਆਭ ਅਭੇਦ ਪੁਰੂ (ਨਿਯੋ ਭਿੰਨ) ਮਥੀ ਹੋਇਆਯੋ,

ਉਹਾ ਕਿਸਹਿ ਬਿਆਪਤ ਮਾਇਆ ॥

ਬੇਅੰਤ ਮਾਯਾ ਕੇਮਿਥੇ ਛੁੱਟ ਪਾਇਓ?

ਆਪਸ ਕਉ ਆਪਹਿ ਆਦੇਸੁ ॥

(ਮੇਰੇ) ਪੁਰੂ ਨਿਯੋ ਨਿਯੋ ਹੋ ਨਿਸ਼ਚਾਰ ਕਰਉ,

ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਕਾ ਨਾਹੀ ਪਰਵੇਸੁ ॥

(ਮਾਯਾ) ਚਿੰਨ੍ਹ ਗੁਣ (ਭਾਵੇਰੇ ਭਿੰਨ) ਪੁਰਾਣ ਪਛਿਨ੍ਹ।

ਜਹ ਏਕਹਿ ਏਕ ਏਕ ਭਗਵੰਤਾ ॥

ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ ਨਿਯੋ ਹੋ ਕੇਵਲ ਏਕ ਧੁਲੇ

ਤਹ ਕਉਨੁ ਅਚਿੰਤੁ ਕਿਸੁ ਲਾਗੈ ਚਿੰਤਾ ॥

ਭੇਦ ਕੀਯੋ ਬਿਨੁ ਧੁਲੇ ਆਭ ਕਾਯਾ ਕੀਯੋ ਚਿੰਤਾ ਲਾਗੂਯੋ?

ਜਹ ਆਪਨ ਆਪੁ ਆਪਿ ਪਤੀਆਰਾ ॥

ਮੇਰੇ ਨਿਯੋ ਨਿਯੋ ਬਹੁੰਦਾ ਕਰਿਵਾਯੋ ਬ੍ਰਹਮੰ ਪੁਰੂ ਹੋ ਧੁਲੇ,

ਤਹ ਕਉਨੁ ਕਥੈ ਕਉਨੁ ਸੁਨਨੈਹਾਰਾ ॥

ਭੇਦ ਕੀਯੋ ਕਥੂਯੋ ਆਭ ਕੀਯੋ ਕੀਯੋ ਗੁਰੂਯੋ?

ਬਹੁ ਬੇਅੰਤ ਉਚ ਤੇ ਉਚਾ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੂ ਵਧੇ ਅਨੰਤ ਅੰਤ, ਬਹੁੰਦਾ ਭਯੋ ਅੰਤ,

ਨਾਨਕ ਆਪਸ ਕਉ ਆਪਹਿ ਪਹੂਚਾ ॥੬॥

ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਯੋਗੇ ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਵਾਯਾਨਾ ਅਰੇ ॥੬॥

ਜਹ ਆਪਿ ਰਚਿਓ ਪਰਪੰਚੁ ਅਕਾਰੁ ॥

ਯੋਗੇ ਪ੍ਰਭੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਯੋਗਿਓ ਯੋਗਿ ਰਚਿ ਦੇਖਿਯੋ,

ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਮਹਿ ਕੀਨੋ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

ਆਯੋ ਯੋਗਿਓ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਪ੍ਰਥਮਿ ਕਰਿ ਦੇਖਿਯੋ,

ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਤਹ ਭਈ ਕਹਾਵਤੁ ॥

ਯੋਗੇ ਯੋਗਿ ਕਰਿ ਯੋਗਿਓ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਪ੍ਰਥਮਿ ਯੋਗਿਓ,

ਕੋਊ ਨਰਕ ਕੋਊ ਸੁਰਗ ਬੰਛਾਵਤ ॥

ਕਿਛੇ ਨਕ ਭੋਗ ਕਰਨੁ ਆਭ ਕਿਛੇ ਬੁਧ ਬੁਧ ਅਭਿਲਾਖ ਕਰਨੁ।

ਆਲ ਜਾਲ ਮਾਇਆ ਜੰਜਾਲ ॥

ਮਾਯਾਰ ਘਰੋਯਕ ਯਾਲ ਆਭ ਯਝਾਲ,

ਹਉਮੈ ਮੋਹ ਭਰਮ ਭੈ ਭਾਰ ॥

ਅਹੰਕਾਰ, ਬਖੇਸ਼ ਆਭ ਭਯਰ ਭਾਰ, ਬਨਾਯਕਨੁ।

ਦੁਖ ਸੁਖ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ ॥

ਦੁਖ-ਸੁਖ, ਮਾਨ-ਅਪਮਾਨ

ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਓ ਬਖਾਨ ॥

ਬਹੁ ਚਿਯੰਨੁ ਪ੍ਰਕਾਰਰੇ ਬਥੰਨੁ ਕਰਾਯਾਯਕਨੁ।

ਆਪਨ ਖੇਲੁ ਆਪਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ॥

ਪੁਨ੍ਹ ਬ੍ਰਹਮ ਚਮਾਸਾ ਰਚਿ ਬ੍ਰਹਮ ਬੇਯਕਨੁ।

ਖੇਲੁ ਸੰਕੋਚੈ ਤਉ ਨਾਨਕ ਏਕੈ ॥੭॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਮੋਹਬੋਲੇ ਅਹਿ ਖੇਲਕੂ ਕਾਮਧੰਸਯ ਕਰਨੁ ਅਕ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਬੋਯਾਯਕਨੁ। ॥7॥

ਜਹ ਅਬਿਗਤੁ ਭਗਤੁ ਤਹ ਆਪਿ ॥

ਮੋਯੰਓਰੇ ਅਵਰਧ ਅਨਯੁ ਪੁਨ੍ਹੁ ਅਯਕਨੁ ਬੋਯਰੇ ਚਾਕਰਿ ਭਯੁ ਅਯਕਨੁ, ਮੋਯੰਓਰੇ ਭਯੁ ਅਯਕਨੁ ਬੋਯਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਅਯਕਨੁ।

ਜਹ ਪਸਰੈ ਪਾਸਾਰੁ ਸੰਤ ਪਰਤਾਪਿ ॥

ਬਹੁ ਯਾਗਰੇ ਬਯਯ ਮਹਿਮਾ ਪਾਯੰ ਪੁਨ੍ਹੁ ਯਗਰੇ ਪੁਸਾਰ ਕਰੁਯਕਨੁ।

ਦੁਹੁ ਪਾਖ ਕਾ ਆਪਹਿ ਧਨੀ ॥

ਦੁਯ ਪਯਰ ਮਾਯਿਕ ਪੁਨ੍ਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਅਚੇ।

ਉਨ ਕੀ ਸੋਭਾ ਉਨਹੁ ਬਨੀ ॥

ਪੁਨ੍ਹੁਯੀ ਨਿਯਰ ਗੋਯਾ ਬ੍ਰਹਮ ਯਾਗਨੁ।

ਆਪਹਿ ਕਉਤਕ ਕਰੈ ਅਨਦ ਚੇਜ ॥

ਪੁਨ੍ਹੁ ਨਿਯੇ ਖੇਲ ਖੇਲੁਯਕਨੁ ਆਭ ਨਿਯੇ ਆਨਯ ਚਮਾਸਾ ਕਰੁਯਕਨੁ,

ਆਪਹਿ ਰਸ ਭੋਗਨ ਨਿਰਜੋਗ ॥

ਨਿਯੋਗ ਹੂੰ ਧਾਨ ਭੋਗਿਵਾਵਾਲਾ ਆਉ ਨਿਯੋਗ ਹੂੰ ਨਿਰਲੋਧੁ ਅਰੋਗ।

ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਆਪਨ ਨਾਇ ਲਾਵੈ ॥

ਯਾਹਾ ਚਾਞੁ ਭਲ ਲਾਗੇ, ਚਾਞੁ ਨਿਯੋਗ ਨਾਮਰੇ ਭੋਗਭਉ,

ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਖੇਲ ਖਿਲਾਵੈ ॥

ਆਉ ਯਾਹਾਕੂ ਚਾਹਾਉ ਮਾਲਾਰ (ਬਾਂਬਰ) ਖੇਲ ਖੇਲਾਉ।

ਬੇਸੁਮਾਰ ਅਥਾਹ ਅਗਨਤ ਅਤੋਲੈ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਮੇ ਹੇ ਅਨਭੁ! ਹੇ ਅਪਨ! ਹੇ ਅਬਾਂਘ! ਹੇ ਅਰਜ ਪੁਰੂ!

ਜਿਉ ਬੁਲਾਵਹੁ ਤਿਉ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਬੋਲੈ ॥੮॥੨੧॥

ਮੇਧਰਿ ਤੂੰ ਬੋਲਾਉ ਬੇਧਰਿ ਚੋਰ ਧਾਬ ਬੋਲਾਉਛਿ ॥੮॥੨੧॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਕੇ ਠਾਕੁਰਾ ਆਪੇ ਵਰਤਣਹਾਰ ॥

ਹੇ ਭਗਵਤਾਕੂ ਪਾਲਨਵਾਲਾ ਪੁਰੂ! ਤੂੰ ਨਿਯੋਗ ਬਹੁ ਭਾਗਾਰੇ ਵਪਾਧੁ ਅਛੁ

ਨਾਨਕ ਏਕੋ ਪਸਰਿਆ ਦੂਜਾ ਕਹ ਦ੍ਰਿਸਟਾਰ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਬਹੁ ਭਾਗਾਰੇ ਵਿਵਧਮਾਨ ਅਛਉ, (ਚਾਹਾਕਾ ਬਿਨਾ ਆਉ ਕੇਹੀ) ਕੇਭੌਂਗਾਰੇ
ਵੇਯਾਕੂ ਮਿਲੇ? ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਥਪਦੀ॥

ਆਪਿ ਕਥੈ ਆਪਿ ਸੁਨਨੈਹਾਰੁ ॥

ਪੁਰੂ ਨਿਯੋਗ ਬੋਲਾਉਛਿ, ਨਿਯੋਗ ਗੁਣਾਉਛਿ,

ਆਪਹਿ ਏਕੁ ਆਪਿ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਏਕ ਅਰਛਿ ਆਉ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਚਾਹਾਕਾ ਬਿਬਾਰ ਅਰਛਿ।

ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਏ ॥

ਮੇਵੇ ਬੇ ਚਾਞੁ ਪੁਸਤ ਕਰਛਿ, ਚਾਹਾਕੇਲੇ ਬੇ ਦੂਜਿਆਰ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਛਿ

ਆਪਨੈ ਭਾਣੈ ਲਏ ਸਮਾਏ ॥

ਆਯ ਮੇਰੇ ਬੇਬੇ ਆਪਣੇ ਕਰਦੇ, ਭਾਵੇਂ ਹੋਵੇ ਬੇਬੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਭਾਵੇਂ ਨਿਯਮਿਤ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਤੁਮ ਤੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ॥

ਹੋ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ਕਿਛੁ ਮੇਰੇ ਹੋਵੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਹੀ।

ਆਪਨ ਸੂਤਿ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਪਰੋਇ ॥

(ਨਿਯਮਿਤ ਆਪਣੇ-ਰੂਪ) ਸੁਭਾਵੇਂ ਬੰਦੂਕਾਂ ਨਿਯਮਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜਾ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਬੁਝਾਏ ਰਹਿੰਦਾ ਆਪਣੇ ਕਰਦੇ

ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ ॥

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਸਚਾ ਜਨੁ ਪਾਏ ਕਰਦੇ।

ਸੋ ਸਮਦਰਸੀ ਤਤ ਕਾ ਬੇਤਾ ॥

ਸੋ ਸਮਦਰਸੀ ਤਤ ਕਾ ਬੇਤਾ ਕਰਦੇ।

ਨਾਨਕ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਜੇਤਾ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਸੋ ਬੰਦੂਕਾਂ ਨਿਯਮਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ॥1॥

ਜੀਅ ਜੰਤੂ ਸਭ ਤਾ ਕੈ ਹਾਥ ॥

ਸਭੁ ਜੀਵਨਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਹਨ,

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਅਨਾਥ ਕੇ ਨਾਥੁ ॥

ਸੋ ਦਾਨਦਾਨਾਂ ਦੇ ਹੱਥ, ਆਪਣੇ, ਅਨਾਥਾਂ ਦੇ ਨਾਥੇ ਹਨ।

ਜਿਸੁ ਰਾਖੈ ਤਿਸੁ ਕੋਇ ਨ ਮਾਰੈ ॥

ਮੇਰੇ ਜੀਵਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਬੁਝਾਏ ਰਹਿੰਦਾ ਭਾਵੇਂ ਮੇਰੇ ਪਾਸੇ ਨਾਹੀ

ਸੋ ਮੁਆ ਜਿਸੁ ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰੈ ॥

ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਮੇਰੇ ਪਾਸੇ ਸੋ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਾਸੇ।

ਤਿਸੁ ਤਜਿ ਅਵਰ ਕਹਾ ਕੋ ਜਾਇ ॥

ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਭਾਵੇਂ ਆਪਣੇ ਕੇਰੇ ਨੂੰ ਕੇਰੇ ਮੇਰੇ?

ਸਭ ਸਿਰਿ ਏਕੁ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਇ ॥

ਸਭੁ ਜੀਵਨਾਂ ਨੂੰ ਭਾਵੇਂ ਆਪਣੇ ਬੁਝਾਏ ਰਹਿੰਦੇ

ਜੀਅ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਜਾ ਕੈ ਸਭ ਹਾਥਿ ॥
ਮਾਫਾਯਾ ਵਗਰੇ ਪੁਗਾਰੇ ਬਹੁ ਮੁਛਿ ਅਛਿ ।

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਜਾਨਹੁ ਸਾਥਿ ॥
ਵਾਫਾਰ ਭਿਓਰ ਬਹੁ ਯਾਗਾਰੇ ਬੇਝੇ ਪੁਛੁਯਾ ਭਪਝਿਓ ਯਾਗ,

ਗੁਨ ਨਿਧਾਨ ਬੇਅੰਤ ਅਪਾਰ ॥
ਮਿਥ ਗੁਨਰ ਯਯਗਾ, ਅਨਯੁ ਆਯੁ ਅਪਾਰ ਅਓ ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰ ॥੨॥
ਵਾਸ ਨਾਨਕ ਬਵਾ ਭਾਯਰੇ ਪਾਯਰੇ ਬਮਧਿਓ ॥੨॥

ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਦਇਆਲ ॥
ਵਯਾਰ ਯਰ ਪੁਛੁਯਾ ਬਹੁ ਯਾਗਾਰੇ ਵੀਵਧਾਨ ਅਓਯੁ, ਆਯੁ

ਸਭ ਊਪਰਿ ਹੋਵਤ ਕਿਰਪਾਲ ॥
ਆਯੁ ਬਹੁ ਯਾਵ ਭਪਰੇ ਕੁਪਾ ਕਰਯੁ ।

ਅਪਨੇ ਕਰਤਬ ਜਾਨੈ ਆਪਿ ॥
ਪੁਛੁ ਯਿਯ ਯੋਯ ਯਿਯ ਯਾਗਯੁ,

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਰਹਿਓ ਬਿਆਪਿ ॥
ਅਯੁਧਾਨਾ ਪੁਛੁ ਬਹੁਯਾ ਠਾਰੇ ਅਯੁਯੁ ।

ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਜੀਅਨ ਬਹੁ ਭਾਤਿ ॥
ਬੇ ਅਯੋਕ ਵੀਧਰੇ ਯਾਵਯੁ ਪੋਯਯ ਕਰਿਯਾਯੁ ।

ਜੇ ਜੇ ਰਚਿਓ ਸੁ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਤਿ ॥
ਯੋਯ ਯੋਯ ਯਾਵਯੁ ਬੇ ਯਾਯ ਕਰਿਯੁਯੁ, ਬੇਧਾਯੋ ਬੇਝੇ ਪੁਛੁਯੁ ਧੁਰਯ ਕਰਯੁ ।

ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥
ਮਾਫਾ ਭਪਰੇ ਪੁਬਯੁ ਫਾਯਯਾਯੁ ਭਾਫਾ ਬਾਧਰੇ ਯੋਯ ਫਾਯਯਾਯੁ,

ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥
ਐਧਰੇ ਭਯੁ ਭਾਯਰੇ ਗੁਯ ਗਾਯ ਭਾਯਰੇ ਭਯੁ ਕਰਿਯਾਯੁ ।

ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ ॥
ਫੇ ਨਾਨਕ! ਯੋਯ ਧਨੁਧਾ ਧਨਰੇ ਗੁਯ ਧਾਰਯ ਕਰਿ ਪੁਛੁਯੁ (ਵਾਧੁਵ ਅਧੁਵਵਾਯਾ) ਧਾਧਿਯਾਯੁਯੁ,

ਕਰਨਹਾਰੁ ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਜਾਨਿਆ ॥੩॥

ਬੇਮਾਨੇ ਏਕ ਕਰਮਾਨੁ ਹੂੰ ਚਿਹ੍ਰਿਤੁ ॥੩॥

ਜਨੁ ਲਾਗਾ ਹਰਿ ਏਕੈ ਨਾਇ ॥

(ਮੇਯੁ) ਬੇਵਕ ਏਕ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਰੇ ਲਾਗੁ ਹੋਇ ਰਹਿਓ,

ਤਿਸ ਕੀ ਆਸ ਨ ਬਿਰਥੀ ਜਾਇ ॥

ਭਾਵਾਰ ਆਗੇ ਕੇਵੇ ਮਖ ਖਾਲਿ ਰਹੇ ਨਾਹਿ।

ਸੇਵਕ ਕਉ ਸੇਵਾ ਬਨਿ ਆਈ ॥

ਬੇਵਕਕੁ ਏਹਾ ਗੋਭਾ ਧਿਐ ਕਿ ਬੇ ਬਮਬੁਯ ਬੇਵਾ ਕਰੂ।

ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਈ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਯਯਾ ਕੂਝਿ ਭਾਯੁ ਭਯ ਭੁਯ (ਮੋਖ) ਮਿਲਿਯਾਏ।

ਇਸ ਤੇ ਊਪਰਿ ਨਹੀ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਭਾਵਾਨੁ ਏਹਾ (ਨਾਮ-ਸ਼ਰਣ) ਵਧਾਭ ਆਯ ਕੀਯੋ ਬਿਚਾਰ ਕੂਝੇ ਨਾਹਿ।

ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਬਸਿਆ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥

ਮਾਯਾਰ ਮਨਰੇ ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਸ਼ ਵਾਸ ਕਰਓ,

ਬੰਧਨ ਤੇਰਿ ਭਏ ਨਿਰਵੈਰ ॥

(ਮਾਯਾਰ) ਵਧਨ ਭਿਯਾਨ ਬੇ ਬੰਧਨ ਹੋਇਆਏ

ਅਨਦਿਨੁ ਪੂਜਹਿ ਗੁਰ ਕੇ ਪੈਰ ॥

ਆਯ ਬਰੁ ਬਮਲਰੇ ਬਦਗੁਰੁ ਚਰਣ ਪੂਯਾ ਕਰੇ।

ਇਹ ਲੋਕ ਸੁਖੀਏ ਪਰਲੋਕ ਸੁਹੇਲੇ ॥

ਬੇਹਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਏਹੇ ਯੁਗਰੇ ਯੁਧਿ ਅਧੇ, ਆਯ ਪਰਲੋਕਰੇ ਸੁਖੀ ਹੋਇਆਏ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਹਿ ਮੇਲੇ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਖਰਿ-ਪੁਰੁ ਚਾਖਾਯੂ ਨਿਯੋ ਧਾਤ੍ਰੇਰੇ ਸਿਯਾਯੋ ॥੪॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਕਰਹੁ ਅਨੰਦ ॥

ਬਠਬਠਾ ਬਹਿਓ ਚਹਿ ਐਹਿ (ਆਨੰਦ) ਆਨੰਦੁ ਨਿਯੋ।

ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ਪ੍ਰਭ ਪਰਮਾਨੰਦ ॥

ਆਯੋ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਗੁਣਭੂਠਿ ਕਰੋ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਤਤੁ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮਰੋ ਚਰ੍ਯੁ ਚਿੰਤਾਰੋ ਕਰੋ।

ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਕਾ ਕਰਹੁ ਉਧਾਰੁ ॥

ਐਹਿਪਰਿ ਦੁਲਭੁ ਮਾਨਵ ਗੋਚਰੋਰੋ ਕਲਪਾਯੋ ਕਰੋ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥

ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰੋਰੋ ਮਹਿਮਾਰੋ ਅਨੂਠੁ ਬਚਨੁ ਗਾਨੁ ਕਰੋ।

ਪ੍ਰਾਨ ਤਰਨ ਕਾ ਇਹੈ ਸੁਆਉ ॥

ਨਿਯੋ ਆਨੰਦੁ ਕਲਪਾਯੋ ਕਰਿਓ ਪਾਯੋ ਐਹੁ ਬਿਖੁ ਅਰੋ।

ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭ ਪੇਖਹੁ ਨੇਰਾ ॥

ਆਠ ਪਹਰੋ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਨਿਕਰੋਰੋ ਦੇਖੋ।

ਮਿਟੈ ਅਗਿਆਨੁ ਬਿਨਸੈ ਅੰਧੇਰਾ ॥

(ਐਹਿ ਪੁਰੁਸ਼ਾ) ਅਯੋਗੋਰੋ ਦੂਰੋ ਹੋਯੋਐ ਆਯੋ (ਮਾਯਾ) ਅਯੋਰੋ ਬਿਨਾਸੋ ਹੋਯੋਐ।

ਸੁਨਿ ਉਪਦੇਸੁ ਹਿਰਦੈ ਬਸਾਵਹੁ ॥

ਬਖਸ਼ਿਯੋ ਯੋਗਦੇਖੋ ਗੁਣਿ ਬੁਧਯੋਰੋ ਬਸਾਏ।

ਮਨ ਇਛੇ ਨਾਨਕ ਫਲ ਪਾਵਹੁ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਐਹਿਪਰਿ ਮਨਰੋ ਯੋਗੁ ਪੂਰੋ ਹੋਵੋ ॥੫॥

ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਦੁਇ ਲੇਹੁ ਸਵਾਰਿ ॥

ਯੋਗੁ ਆਯੋ ਪਰਯੋਗੁ ਬੁਝਿਓ ਬੁਧਾਰਿ ਐਹੁ

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਅੰਤਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥

ਰਾਮਨਾਮ ਨਾਮ ਸੁਧਾਯੋ ਅਭਿਰਾਮੇ ਰਾਮ,

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਪੂਰੀ ਦੀਖਿਆ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੂਕਾ ਪੂਰੇ ਭਗਵੇਦ ਅਰਾਮ।

ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ ਤਿਸੁ ਸਾਚੁ ਪਰੀਖਿਆ ॥

ਮੇਭੈ ਮਨੁਸ਼ਾਹਿ ਮਨਰੇ (ੴ ਗਿਆ) ਵਾਸ ਕਰੇ ਸੇ ਬਧਾਰੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਕਰੇਆ।

ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਮਨ ਆਉ ਗਿਆਰੇ ਵਾਰਾ ਧਾਨ ਮੋਹਿ ਨਾਮ ਭਧ

ਦੁਖੁ ਦਰਦੁ ਮਨ ਤੇ ਭਉ ਜਾਇ ॥

ੴ ਪਰੇ ਦੁਖ-ਦਰਦੁ ਆਉ ਮਨਰੂ ਭਲੇ ਦੂਰੇ ਹੋਯਾਯੋ।

ਸਚੁ ਵਾਪਾਰੁ ਕਰਹੁ ਵਾਪਾਰੀ ॥

ਸੇ ਵਪਾਰੀ! ਤੂੰ ਬਧਾ ਵਪਾਰੀ ਕਰ।

ਦਰਗਹੁ ਨਿਬਰੈ ਖੇਪ ਤੁਮਾਰੀ ॥

ਭਾਰੇ ਬਧਾ ਭਗਵਾਨ ਦੇਵਾਰੇ ਪ੍ਰਭਾਤ ਪ੍ਰਭਾਤ ਹੋਵੇ।

ਏਕਾ ਟੇਕ ਰਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ੴ ਭਗਵਾਨ ਬਾਹਾਰੇ ਨਿਯੋ ਸੁਧਾਯੋ ਰਾਮ।

ਨਾਨਕ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ॥੬॥

ਸੇ ਨਾਨਕ! ਭਾਰੇ ਵਾਰਾਯੋ ਭਗਵਾਨ-ਮਾਰੇ ਚਕੁ ਰਹਿਵੇ ਨਾਹੀਂ ॥੬॥

ਤਿਸ ਤੇ ਦੂਰਿ ਕਹਾ ਕੇ ਜਾਇ ॥

ਸੇਹੇ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਭਗਵਾਨ ਕੇਭੈ ਕੇਭੈ ਜੀਵੇ ਯਾਯਾਯੋਵੇ?

ਉਬਰੈ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ਧਿਆਇ ॥

ਗਿਆਨਕਾ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਪ੍ਰਭਾਤ ਕਰੇ ਜੀਵੇ ਗਿਆ ਪਾਯਾਯੋਵੇ। ਨਿਰਭਉ ਜਪੈ ਸਗਲ ਭਉ ਮਿਟੈ ॥

ਨਿਰਭਉ ਜਪੈ ਸਗਲ ਭਉ ਮਿਟੈ ॥

ਸੇਹੇ ਨਿਭਲੇ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਭਧ ਕਰੇਲੇ ਬਹੁ ਭਲੇ ਦੂਰੇ ਹੋਯਾਯੋ।

ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਛੁਟੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਕ੍ਰਪਾਯੋ ਜੀਵਾਰੇ ਧੁਲੀ ਹੋਯਾਯੋ।

ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖੈ ਤਿਸੁ ਨਾਹੀ ਦੂਖ ॥

ਮੇਭੱ ਮਨੁਸ਼ਖਾਨੁ ਪੁਭੂ ਰਖਾ ਕਰਹਿ, ਭਾਵਾਨੁ ਕੀਠਿਓ ਧੂਠਾ ਛੁਡਿ ਪਾਰੇ ਨਾਹਿ।

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਮਨਿ ਹੋਵਤ ਸੁਖ ॥

ਨਾਮ ਯੋਗਿਐ ਮਨਰੇ ਬੁਝਿ ਯਾਤਿ ਸੁਖ।

ਚਿੰਤਾ ਜਾਇ ਮਿਟੈ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥

ਨਾਮ ਬੁਝਿਐ ਕਲੇ, ਚਿੰਤਾ ਧੂਰਿ ਹੋਇਐ, ਅਹੰਕਾਰ ਚਲਿਐ।

ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਕੋਇ ਨ ਪਹੁਚਨਹਾਰੁ ॥

ਬੇਹਿ ਮਨੁਸ਼ਖਾ ਬਿਨਾਸਿ ਆਉ ਕੇਹਿ ਹੋਇਐ ਰਿਵ ਨਾਹਿ।

ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਠਾਢਾ ਗੁਰੁ ਸੁਰਾ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੱ ਮਨੁਸ਼ਖਾਨੁ ਧੂਠਾ ਭਧਰੇ ਬਿਨਾਸਿ (ਰਿਵ ਹੋਇਐ) ਠੀਕੁ ਬੁਝਿ,

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੇ ਕਾਰਜ ਪੂਰਾ ॥੭॥

ਭਾਵਾਰ ਬਹੁ ਕਾਮ ਬਿਨਾਸਿ ਸੁਖ। ॥7॥

ਮਤਿ ਪੂਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ॥

ਮੇਭੱ ਪੁਭੂਕਾ ਬੁਝਿਐ ਚਿੰਤਾ ਬਿਨਾਸਿ ਅਹੰਕਾਰ, ਭਾਵਾਰ ਨਾਨਕਰੇ ਅਨੁਭਵਿ ਬੁਝਿ,

ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਉਧਰਤ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ॥

ਭਾਵਾਰ ਬਿਨਾਸਿ ਕਰਿਐ ਯੋਗਾਰ ਭਾਵਾਰ ਹੋਇਐ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਜਾ ਕੇ ਅਨੁਪ ॥

ਭਾਵਾਰ ਚਰਨ ਕਮਲ ਅਨੁਭਵਿ ਅਹੰਕਾਰ।

ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਸੁੰਦਰ ਹਰਿ ਰੂਪ ॥

ਭਾਵਾਰ ਰੂਪ ਬੁਝਿਐ ਅਹੰਕਾਰ, ਭਾਵਾਰ ਭਾਵਾਰ ਬਹੁ ਭਾਵਾਰ ਧੂਠਾ ਕਰਿਐ।

ਧੰਨੁ ਸੇਵਾ ਸੇਵਕੁ ਪਰਵਾਨੁ ॥

ਭਾਵਾਰ ਬੇਵਾ ਧੰਨੁ ਅਹੰਕਾਰ ਭਾਵਾਰ ਬੇਵਕ ਬਿਨਾਸਿ ਅਹੰਕਾਰ।

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਧਾਨੁ ॥

ਬੇਹਿ ਗੁਰੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਭਾਵਾਰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਧੂਠਾ ਅਹੰਕਾਰ।

ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ ਸੁ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲੁ ॥

ਭਾਵਾਰ ਬਿਨਾਸਿ ਗੁਰੁ ਨਿਵਾਸਿ ਕਰਿਐ, ਬੇ ਕ੍ਰਿਯਾ ਹੋਇਐ।

ਤਾ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵਤ ਕਾਲੁ ॥

ਕਾਲ (ਮੌਤ) ਚਾਹਾਰ ਨਿਕਟਕੁ ਆਬੇ ਨਾਹੈ।

ਅਮਰ ਭਏ ਅਮਰਾ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥

ਬੇ ਅਮਰ ਹੋਯਾਯਾ ਅਮਰ ਅਮਰ ਪਦ ਪਾਇ ਕਰਿਓ,

ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥੮॥੨੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਸਾਧਸੰਗੇ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਧਿਆਨ ਕਰਿਓ ॥੮॥੨੨॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਬਿਨਾਸੁ ॥

(ਮੇਭੈ ਮਨੁਸ਼) ਬਦਗੁਨੇ ਜਾਨੇਰੇ ਆਗਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ, ਚਾਹਾਰੇ ਅਗਿਆਨ (ਰੂਪ) ਅੰਧਾਰੇ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾ।

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੰਤ ਭੇਟਿਆ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਪਰਗਾਸੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਮੇਭੈ ਮਨੁਸ਼) ਅਕਾਲ-ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦੇ ਮਿਲਿਓ, ਚਾਹਾਰੇ ਮਨਰੇ (ਜਾਨੇਰੇ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਯਾਯਾ। ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਸ਼ਟਪਦੀ॥

ਸੰਤਸੰਗਿ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਡੀਠਾ ॥

ਬੰਧੇ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਅੰਤਰ ਮਨਰੇ ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਵਰਜਨ ਕਰਿਓ।

ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਲਾਗਾ ਮੀਠਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਮਨੁਰੇ ਮੇਰੇ ਲਾਗੇ ਪਾਇਆ।

ਸਗਲ ਸਮਿਗ੍ਰੀ ਏਕਸੁ ਘਟ ਮਾਹਿ ॥

ਸਮੇਸ਼ ਸ੍ਵਰੂਪੇ ਏਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਬ੍ਰਹਮ ਅਰੇ,

ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਨਾਨਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਹਿ ॥

ਮਾਹਾਰੇ ਅਨੇਕ ਰੰਗਾਂ ਦੇ ਭੇਦ ਰੰਗ ਦੇਖਾਏ।

ਨਉ ਨਿਧਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਨਾਮੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਨਿਧਿ ਅਰੇ।

ਦੇਹੀ ਮਹਿ ਇਸ ਕਾ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ॥

ਮਾਨਕ ਗੰਗਰੇਰੇ ਹੂੰ ਚਾਹਾਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੋਇਆ॥

ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਅਨਹਤ ਤਹ ਨਾਦ ॥

ਬੇਠਾਹੇ ਗੁੰਧ ਬਿਸਾਖਰੇ ਅਨਾਹਤ ਗੰਗ ਹੋਇਆ॥

ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ਅਚਰਜ ਬਿਸਮਾਦ ॥

ਏਹੁ ਆਗੂਪੰਧ ਚਕਿਤ ਏਵੰ ਬਿਸਾਖਰੇ ਕਰਮਾਇ ਨਹਾਰੇ॥

ਤਿਨਿ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਦਿਖਾਏ ॥

ਮਾਹਾਕੂ ਯੋਗੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਦੇਖੁਆਹਿ, ਬੇ ਹੂੰ ਚਾਹਾਕੂ ਦੇਖੁਆਹਿ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਸੇਈ ਪਾਏ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹਰੇ ਯੋਗ ਪੁਰਾ ਕਰਿਨਿ॥ 1 ॥

ਸੇ ਅੰਤਰਿ ਸੇ ਬਾਹਰਿ ਅਨੰਤ ॥

ਬੇਹੁ ਅਨੰਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅੰਤਰ ਮਨਹੇ ਆਯੋ ਕਾਹਾਹੇ ਮਖ ਬਿਦਾਮਾਨ ਅਚੰਤ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਬਿਆਪਿ ਰਹਿਆ ਭਗਵੰਤ ॥

ਭਗਵਾਨ ਕੋਗ ਕੋਗਹੇ ਮਹਾਕੂ ਅੰਤਰਿ॥

ਧਰਨਿ ਮਾਹਿ ਆਕਾਸ ਪਇਆਲ ॥

ਬੇਹੁ ਪਰਿਭ੍ਰਾ, ਗਗਨ ਏਵੰ ਪਾਤਾਲਹੇ ਮਹਾਕੂ ਅੰਤਰਿ॥

ਸਰਬ ਲੋਕ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥

ਬਿਸਤ੍ਰ ਲੋਕਾਕਰ ਬੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਲਨ ਕਰੀ ਅਚੰਤ॥

ਬਨਿ ਤਿਨਿ ਪਰਬਤਿ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥

ਬੇਸ਼ੁੰਦ੍ਰ ਪਰੰਬ੍ਰਹ੍ਮ ਯੋਗੀਯੋ, ਘਾਬਰੇ ਆਯੁ ਪਰੰਬਰੇ ਅਛੁੰਦ੍ਰ

ਜੈਸੀ ਆਗਿਆ ਤੈਸਾ ਕਰਮੁ ॥

ਯੋਗੀਯੋ ਬੇਸ਼ੁੰਦ੍ਰ ਆਗਿਆ ਦੇਖੁ, ਬੇਸ਼ੁੰਦ੍ਰ ਹੋ (ਯੋਗੀ) ਯੋਗੀ ਕਰੇ।

ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰ ਮਾਹਿ ॥

ਪਰਬਰੇ, ਪਾਣੀਯੋ, ਅਭਿਯੋ,

ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਦਹ ਦਿਸੇ ਸਮਾਹਿ ॥

ਚਾਰਿ ਯੋਗੀਯੋ ਯੋਗੀਯੋ (ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਯੋਗੀਯੋ) ਯੋਗੀਯੋ ਅਛੁੰਦ੍ਰ

ਤਿਸ ਤੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀ ਕੇ ਠਾਉ ॥

ਯੋਗੀਯੋ ਠਾਉ ਯੋਗੀਯੋ ਯੋਗੀਯੋ ਯੋਗੀਯੋ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਉ ॥੨॥

ਗੁਰੂਯੋ ਯੋਗੀਯੋ ਯੋਗੀਯੋ ਯੋਗੀਯੋ ॥੨॥

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਮਹਿ ਦੇਖੁ ॥

ਬੇਸ਼ੁੰਦ੍ਰ ਯੋਗੀਯੋ ਯੋਗੀਯੋ, ਯੋਗੀਯੋ ਯੋਗੀਯੋ ਯੋਗੀਯੋ।

ਸਸੀਅਰ ਸੂਰ ਨਖੜੁ ਮਹਿ ਏਕੁ ॥

ਯੋਗੀਯੋ, ਯੋਗੀਯੋ ਯੋਗੀਯੋ ਯੋਗੀਯੋ ਯੋਗੀਯੋ।

ਬਾਣੀ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਭੁ ਕੇ ਬੋਲੈ ॥

ਯੋਗੀਯੋ ਯੋਗੀਯੋ ਯੋਗੀਯੋ ਯੋਗੀਯੋ।

ਆਪਿ ਅਡੋਲੁ ਨ ਕਬਹੂ ਡੋਲੈ ॥

ਬੇਸ਼ੁੰਦ੍ਰ ਯੋਗੀਯੋ ਯੋਗੀਯੋ ਯੋਗੀਯੋ ਯੋਗੀਯੋ।

ਸਰਬ ਕਲਾ ਕਰਿ ਖੇਲੈ ਖੇਲ ॥

ਬੇਸ਼ੁੰਦ੍ਰ ਯੋਗੀਯੋ ਯੋਗੀਯੋ ਯੋਗੀਯੋ ਯੋਗੀਯੋ।

ਮੇਲਿ ਨ ਪਾਈਐ ਗੁਣਹ ਅਮੋਲ ॥

ਯੋਗੀਯੋ ਯੋਗੀਯੋ ਯੋਗੀਯੋ ਯੋਗੀਯੋ, (ਯੋਗੀਯੋ) ਯੋਗੀਯੋ ਯੋਗੀਯੋ ਯੋਗੀਯੋ।

ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜਾ ਕੀ ਜੋਤਿ ॥

ਛੇੜਕੇ ਯੋਗੀ ਬਿਸੇ ਯੋਗੀਓਰੇ ਪੁਕਾਰਿ ਅਛਰੇ ।

ਧਾਰਿ ਰਹਿਓ ਸੁਆਮੀ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ॥

ਪੁਕਾਰਿ ਬਾਬਾਰੇ ਬਹੁ ਨਿਯੋ ਬੰਨ੍ਹੇ ਕਰਿਓ ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਭਰਮ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਯਾਤਰਾ ਭਰਮ ਨਾਸ ਹੋਇਆ ।

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਮਹਿ ਏਹੁ ਬਿਸਾਸੁ ॥੩॥

ਭਾਵੇ ਭਿਓਰੇ ਏਹੋ ਧਰਮ ਬਿਸਾਸੁ ॥੩॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ ਪੇਖਨੁ ਸਭੁ ਬ੍ਰਹਮ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਬਹੁ ਜਗਤੋਂ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਹੋਂ ਵੇਖਿਆ ।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਸਭਿ ਧਰਮ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਜਗਤੋਂ ਬਹੁ ਧਰਮ ਹੋਂ ਹੋਇਆ ।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਸੁਨਹਿ ਸੁਭ ਬਚਨ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰੂ ਬਚਨ ਗੁਣੀਆ ।

ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਰਾਮ ਸੰਗਿ ਰਚਨ ॥

ਬੇ ਬੇਬਾਪਾ ਰਾਮ ਜੀ ॥੦॥ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ।

ਜਿਨਿ ਜਾਤਾ ਤਿਸ ਕੀ ਇਹ ਰਹਤ ॥

ਯੇਹੋ ਬ੍ਰਹਮ ਛੇੜਕੇ ਰੂਪੀ, ਭਾਵੇ ਜੀਵਨ ਆਚਰਣ ਹੋਂ ਏਹਾ ਬਿਸਾਸ ।

ਸਤਿ ਬਚਨ ਸਾਧੂ ਸਭਿ ਕਹਤ ॥

ਬਾਬੂ ਬੇਬਾ ਬਚਨ ਬਚਨ ਕਰਿਓ ।

ਜੇ ਜੇ ਹੋਇ ਸੋਈ ਸੁਖ ਮਾਨੈ ॥

ਯਾਤਰਾ ਕਰਿ ਮਥਾ ਹੋਇਆ, ਬੇ ਭਾਵਾਨੂ ਬੁਝ ਮਾਨਿਆ ।

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ॥

ਏਹਾ ਜਾਨਿਆ ਯੇ ਬਹੁ ਕਾਮ ਕਰਿਵਾਵਾਲਾ ਆਉ (ਜੀਵ ਭਾਰੀ) ਕਰਾਵਾਵਾਲਾ ਪੁਕਾਰਿ ਹੋਂ ਅਛਰੇ ।

ਅੰਤਰਿ ਬਸੇ ਬਾਹਰਿ ਭੀ ਓਹੀ ॥

(ਬਾਬੂ ਪਾਸੋਂ) ਭਿਓਰੇ ਭਾਵੇ (ਬਹੁ ਜਗਤੋਂ) ਬੇਹੋ ਪੁਕਾਰਿ ਹੋਂ ਵਾਸ ਕਰਿਓ ।

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਜਾ ਕਾ ਤਨਾ ॥

ੴ ਬਹੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮ- ਰਚਨਾ ਚਾਹਾਰ ਗੰਗਾ ਅੰਗ ॥

ਆਪਨ ਜਸੁ ਆਪ ਹੀ ਸੁਨਾ ॥

ਬੇ ਨਿਯਮ ਹੀਨਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਹੂੰ ਗੁਣੀਯਾ ॥

ਆਵਨ ਜਾਨੁ ਇਕੁ ਖੇਲੁ ਬਨਾਇਆ ॥

ਯੋਗੀ ਗੁਣੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੇਲੁ ਬਨਾਇਆ ॥

ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕੀਨੀ ਮਾਇਆ ॥

ਮਾਇਆ ਬੇ ਨਿਯਮ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਬਨਾਇਆ ॥

ਸਭ ਕੈ ਮਧਿ ਅਲਿਪਤੈ ਰਹੈ ॥

ਸਭ ਕੋ ਮਧਿ ਅਲਿਪਤੈ ਰਹੈ ਬੇ ਨਿਯਮ ਰਹੈ ॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੁ ਆਪੇ ਕਰੈ ॥

ਮਾਇਆ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੁ ਆਪੇ ਕਰੈ, ਬੇ ਨਿਯਮ ਹੂੰ ਕਰੈ ॥

ਆਗਿਆ ਆਵੈ ਆਗਿਆ ਜਾਇ ॥

ਭਾਗੀ ਆਗਿਆਵਾਰੇ ਪਾਸੇ (ਪ੍ਰੀਤਪਾਲ) ਯੋਗੀ ਆਗਿਆਵਾਰੇ ਪਾਸੇ ਭਾਗੀ ਆਗਿਆਵਾਰੇ ਪਾਸੇ ॥

ਨਾਨਕ ਜਾ ਭਾਵੈ ਤਾ ਲਏ ਸਮਾਇ ॥੬॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਭਾਗੀ ਯੋਗੀ ਭਾਗੀ ਭਾਗੀ ਭਾਗੀ ਭਾਗੀ ਭਾਗੀ ॥੬॥

ਇਸ ਤੇ ਹੋਇ ਸੁ ਨਾਹੀ ਬੁਰਾ ॥

ਮਾਇਆ ਕਿਛੁ ਪੁਰਾਣੀ ਪਾਸੇ (ਭਾਗੀ ਪਾਸੇ) ਮਾਇਆ ਪਾਸੇ ॥

ਓਰੈ ਕਹਹੁ ਕਿਨੈ ਕਛੁ ਕਰਾ ॥

ਭਾਗੀ ਪੁਰਾਣੀ ਪਾਸੇ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਕਰੈ ਕਰੈ ॥

ਆਪਿ ਭਲਾ ਕਰਤੂਤਿ ਅਤਿ ਨੀਕੀ ॥

ਪੁਰਾਣੀ ਨੀਕੀ ਭਾਗੀ, ਭਾਗੀ ਕਾਮ ਮਾਇਆ ਭਾਗੀ,

ਆਪੇ ਜਾਨੈ ਅਪਨੇ ਜੀ ਕੀ ॥

ਭਾਗੀ ਭਾਗੀ ਕਾਮ ਬੇ ਨਿਯਮ ਹੂੰ ਭਾਗੀ ॥

ସେ ସ୍ବୟଂ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ସ୍ବର୍ଣ୍ଣ-ରଚନା ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ ।

ଅଜ୍ଞାତୀ ଭଳି ସେ ସେ ସୃଷ୍ଟିକୁ ନିଜ ସାଥରେ ନିଳାକଥାନ୍ତି ।

ସେହି ପ୍ରଭୁ କିପରି ଓ କେତେ ବଡ଼ ଅଟେ, ଏହି କଥା ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ

ଅନ୍ୟ କେହି (ଅଲଗା) ସେମିତି ଥିଲେ, ସେ ତାହାଙ୍କୁ ବୁଝିପାରିବ ।

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା ସବୁ କିଛି (ଜୀବଙ୍କୁ) ମାନିବାକୁ ପଡ଼ିବ

ହେ ନାନକ! ଏହି ପରିଚୟ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଆସିଥାଏ । ॥ ୭ ॥

ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜାଣି ଦିଏ ତାହାକୁ ସଦା ସୁଖ ହୋଇଥାଏ

ପ୍ରଭୁ ତାହାକୁ ନିଜ ସାଥରେ ନିଜେ ମିଶାଇ ଦିଅନ୍ତି ।

ସେ ଧନବାଲା, କୁଳବାଲା ଆଉ ଇଚ୍ଛୁଟବାଲା ବଢ଼ିଯାଏ ।

ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟର ହୃଦୟରେ ଭଗବାନ ବାସ କରନ୍ତି, ସେ ଜୀବିତ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଯାଏ ।

ସେହି ମହାପୁରୁଷ ବୁଦ୍ଧିଆରେ ଜନ୍ମ ନେବା ଧନ୍ୟ ଅଟେ,

ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਤਰਾਇਆ ॥

ਮਾਝਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਬਾਰਾ ਯਗਭਰ ਯਯਾਰ ਹੋਯਾਯਾ॥

ਜਨ ਆਵਨ ਕਾ ਇਹੈ ਸੁਆਉ ॥

ਮਾਝਾਪ੍ਰਭੂਯਾ ਆਗਮਨਰ ਏਹਿ ਮਨੋਰਥ ਮੇ

ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਨਾਉ ॥

ਨਿਯ ਬਯਾਭਿਰੇ ਰਹਿ ਅਨਧ ਪ੍ਰਾਣੀਕੁ ਯਿਯਰਯਾ ਨਾਮ-ਸ਼ਰਣ ਆਬਿਥਾਯਾ॥

ਆਪਿ ਮੁਕਤੁ ਮੁਕਤੁ ਕਰੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਏਧਰਿ ਮਾਝਾਪ੍ਰਭੂਯਾ ਬ੍ਰਹਮੰ ਮੁਕਤ ਹੋਯਾਯਾ ਬੰਧਾਰਕੁ ਮੁਕਤ ਕਰਾਯਾ ਧੋਯਾਯਾ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥੮॥੨੩॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਏਧਰਿ ਮਾਝਾਪ੍ਰਭੂਯਾ ਆਮਰ ਬਧਾ ਪੁਰਾਮ ਅਭੋ॥੮॥੨੩॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਕ ॥

ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਰਾਧਿਆ ਪੂਰਾ ਜਾ ਕਾ ਨਾਉ ॥

ਬੋਧਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਮ ਕਾਯਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪੁਰੁਯਾ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾ॥

ਨਾਨਕ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਪੂਰੇ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਪ੍ਰਭੁ ਪੁਰੁਯਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾ, ਭੁਯੋ ਮਧ ਪ੍ਰਭੁ ਪੁਰੁਯਾ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅ਷ਟਪਦੀ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਸੁਨਿ ਉਪਦੇਸੁ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰੁਯਾ ਯਧਧੋਗ ਗੁਣ ਏਵੰ

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ ਪੇਖੁ ॥

ਪਰੰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਕਟਰੇ ਯਾਧਿ ਧੋਗ॥

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਹੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ॥

ਨਿਯਰ ਪੁਰੋਧਕ ਗ੍ਰਾਬਰੇ ਗੋਬਿੰਯਾ ਸ਼ਰਣ ਕਰ,

ਮਨ ਅੰਤਰ ਕੀ ਉਤਰੈ ਚਿੰਦ ॥

ਏਹਾਵਾਰਾ ਚੋਰਾ ਮਨਰ ਭਿਰਰਰ ਚਿੰਦਾ ਧੂਰ ਹੋਅਯਿਵ ।

ਆਸ ਅਨਿਤ ਤਿਆਗਹੁ ਤਰੰਗ ॥

ਭੁਭੁਭਿਰ ਚਰੰਗ ਚਪਾਗ ਕਰ,

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਧੂਰਿ ਮਨ ਮੰਗ ॥

ਬਛਯਯਾ ਚਰੰਗ-ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨਰੇ ਯਾਚਨਾ ਕਰ ।

ਆਪੁ ਛੇਡਿ ਬੇਨਤੀ ਕਰਹੁ ॥

ਨਿਯ ਅਯੰਕਾਰ ਚਪਾਗ ਕਰਿ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰੁ ਤਰਹੁ ॥

ਬਭਬਯਯੇਰੇ ਰਹਿ ਅਭਿਰ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਅਯਿ ਯਾਅ ।

ਹਰਿ ਧਨ ਕੇ ਭਰਿ ਲੇਹੁ ਭੰਡਾਰ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਰਯਾ ਨਾਮ ਪਨ ਭਾਰਾ ਨਿਯ ਯਯਗਾ ਭਰਪੂਰ ਕਰ,

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨਮਸਕਾਰ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂਯੁ ਪੁਗਾਮ ਕਰ॥1॥

ਖੇਮ ਕੁਸਲ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ॥

ਚੋਰੇ ਮੁਕ੍ਤਿ, ਪੁਬਯੁਭਾ ਏਵੰ ਬ੍ਰਾਭਵਿਕ ਆਨਯ ਪ੍ਰਾਧੁ ਹੋਵ ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਭਜੁ ਪਰਮਾਨੰਦ ॥

ਬਛਯਾ ਬਯਯੇਰੇ ਪਰਮਾਨਯ ਪੁਭੁਯਾ ਭਯਨ ਕਰ ।

ਨਰਕ ਨਿਵਾਰਿ ਉਧਾਰਹੁ ਜੀਉ ॥

ਏਹਾਵਾਰਾ ਨਰਕੂ ਰਯਾ ਨਿਯਿਵ ਏਵੰ ਆਨ੍ਹਾ ਪਾਰ ਹੋਅਯਿਵ ।

ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪੀਉ ॥

ਗੋਵਿਯਾ ਗੁਣਬੂਭਿ ਕਰਿ ਨਾਮ-ਅਨੂਭਰ ਰਬ ਪਾਨ ਕਰ ।

ਚਿਤਿ ਚਿਤਵਹੁ ਨਾਰਾਇਣ ਏਕ ॥

ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਏਕ ਨਾਰਾਯਣਯੁ ਧਾਨ ਕਰ,

ਏਕ ਰੂਪ ਜਾ ਕੇ ਰੰਗ ਅਨੇਕ ॥

ਯਾਵਾਰ ਰੂਪ ਏਕ ਏਵੰ ਰਯਾ ਅਨੇਕ ਅਚੇ ।

ਗੋਪਾਲ ਦਾਮੋਦਰ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ॥

ਬੇਸ਼ੁੱਛ ਗੋਪਾਲ, ਧਾਮੋਦਰ, ਧਾਨਾਦਲਾਨ,

ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਪੂਰਨ ਕਿਰਪਾਲ ॥

ਦੁਖ ਨਾਸਕ ਅਤੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਮੁ ਬਾਰੰ ਬਾਰ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਵਾਰੰਵਾਰ ਭਾਵਨਾ ਨਾਮ ਦੇ ਧਿਆਨ ਕਰ, ਕਾਰਨ

ਨਾਨਕ ਜੀਅ ਕਾ ਇਹੈ ਅਧਾਰ ॥੨॥

ਅਧਾਰ। ਇਹ ਹੈ ਜੀਵਨ ਦਾ ਆਧਾਰ॥੨॥

ਉਤਮ ਸਲੋਕ ਸਾਧ ਕੇ ਬਚਨ ॥

ਉਤਮ ਗੁਣ ਵਾਲੇ ਸਾਧਕ ਦੇ ਬਚਨ।

ਅਮੁਲੀਕ ਲਾਲ ਏਹਿ ਰਤਨ ॥

ਭਾਵੇਂ ਅਮੁਲੀ ਰਤਨ ਵਾਂਗ ਅਮੁਲੀ।

ਸੁਨਤ ਕਮਾਵਤ ਹੇਤ ਉਧਾਰ ॥

ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਉਧਾਰ ਦੇ ਹੇਤੂ। ਭਾਵੇਂ ਕਮਾਵਤ ਹੇਤੂ, ਉਧਾਰ ਦੇ ਹੇਤੂ।

ਆਪਿ ਤਰੈ ਲੋਕਹ ਨਿਸਤਾਰ ॥

ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਉਧਾਰ ਦੇ ਹੇਤੂ। ਭਾਵੇਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸਤਾਰ ਦੇ ਹੇਤੂ।

ਸਫਲ ਜੀਵਨੁ ਸਫਲੁ ਤਾ ਕਾ ਸੰਗੁ ॥

ਭਾਵੇਂ ਜੀਵਨ ਸਫਲ, ਭਾਵੇਂ ਸੰਗਤ।

ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਲਾਗਾ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ॥

ਜਦੋਂ ਮਨ ਲਾਗਾ ਹਰਿ ਰੰਗ।

ਜੈ ਜੈ ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦੁ ਵਾਜੈ ॥

ਭਾਵੇਂ ਜੈ ਜੈ ਸਬਦ, ਭਾਵੇਂ ਅਨਾਹਦ ਵਾਜੈ।

ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਅਨਦ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਗਾਜੈ ॥

ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਅਨੰਦ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਗਾਜੈ।

ଏପରି ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ମଞ୍ଚକ ଉପରେ ପରମାତ୍ମା ପ୍ରକଟ ହୋଇଥାନ୍ତି ।

ହେ ନାନକ! ଏପରି ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ସଂଗତି କରିବା ଦ୍ଵାରା ବହୁତ ଲୋକ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଥାନ୍ତି॥୩॥

ହେ ଭଗବାନ! ଏହା ଶୁଣିଛି ଯେ ତୁ ଜୀବକୁ ଶରଣ ଦେବାରେ ସମର୍ଥ ଅଛୁ, ଆମେ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛୁ।

ପ୍ରଭୁ ଦୟା କରି ଆମକୁ ନିଜ ସାଥରେ ମିଳାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମର ଶତ୍ରୁତା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଆମେ ସବୁଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ହୋଇ ଯାଇଛୁ।

ସାଧୁ ସଙ୍ଗତରୁ ନାମ-ଅମୃତ ନେବା ବାଲା ଅଛୁ ।

ଗୁରୁଦେବ ଆମ ଉପରେ ସୁପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ସେବକର ସେବା ସଫଳ ହୋଇଯାଏ ।

ଆମେ ସାଂସାରିକ ଧନ୍ଦା ଏବଂ ବିକାରରୁ ରକ୍ଷା ପାଇ ଯାଇଛୁ,

ରାମଙ୍କ ନାମ ଶୁଣି ଏବଂ ନିଜ ଜିହ୍ୱାରେ ତାହାଙ୍କ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା,

ଭଗବାନ କୃପା କରି ଆମ ଉପରେ ଦୟା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ

ହେ ନାନକ! ଆମେ କରିଥିବା ପରିଶ୍ରମ ପ୍ରଭୁ-ଦରବାରରେ ସଫଳ ହୋଇ ଯାଇଛି। 4।

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਹੁ ਸੰਤ ਮੀਤ ॥

ਹੇ ਬਲ ਮੰਤ੍ਰ! ਪੁਰੁਸ਼ ਮਹਿਮਾ ਬੂਝਿ

ਸਾਵਧਾਨ ਏਕਾਗਰ ਚੀਤ ॥

ਸਾਵਧਾਨ ਏਕਾਗਰ ਏਕਾਗਰਿ ਹੋਇ ਕਰ।

ਸੁਖਮਨੀ ਸਹਜ ਰੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਨਾਮ ॥

ਸੁਖਮਨੀ ਹੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਸੁਖ ਏਕਾਗਰਿ ਮਹਿਮਾ ਓ ਨਾਮ ਅਰੇ।

ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ ਸੁ ਹੇਤ ਨਿਧਾਨ ॥

ਮਾਫ਼ਾ ਮਨਰੇ ਏਕਾਗਰਿ ਕਰਿਯਾ, ਸੇ ਧਨਵਾਨ ਬਨਿਯਾ।

ਸਰਬ ਇਛਾ ਤਾ ਕੀ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ॥

ਭਾਵਾਰ ਸਬੁ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰਾ ਹੋਇਯਾ।

ਪ੍ਰਧਾਨ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਗਟੁ ਸਭ ਲੋਇ ॥

ਸੇ ਬਿਘਾਤ ਹੋਇਯਾ ਏਕਾਗਰਿ ਧ੍ਰੁਵਿਅਰੇ ਲੋਕਪ੍ਰਿਯ ਹੋਇਯਾ।

ਸਭ ਤੇ ਉਚ ਪਾਏ ਅਸਥਾਨੁ ॥

ਸੇ ਬਰੋਹ ਨਿਵਾਸ ਪਾਇਯਾ।

ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਵੈ ਆਵਨ ਜਾਨੁ ॥

ਭਾਵਾਰ ਪੂਰਨ ਭਾਵਨ ਮੂਰਖਰ ਚਕ੍ਰ ਅਰੇ ਨਾਹਿ।

ਹਰਿ ਧਨੁ ਖਾਟਿ ਚਲੈ ਜਨੁ ਸੋਇ ॥

ਸੇਹਿ ਮਨੁਸ਼ਖ ਹਰਿਨਾਮ ਰੂਪਾ ਧਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿ ਧ੍ਰੁਵਿਅਰੂ ਚਲਿਯਾ,।

ਨਾਨਕ ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੈ ਮਨੁਸ਼ਖਾ ਏਕਾਗਰਿ ਮਨਿਯਾ॥੫॥

ਖੇਮ ਸਾਂਤਿ ਰਿਧਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਸੁਖ, ਗਾਭਿ, ਰਿਭਿ, ਨਵਨਿਧਿ,

ਬੁਧਿ ਗਿਆਨੁ ਸਰਬ ਤਹ ਸਿਧਿ ॥

ਬੂਝਿ, ਜਾਨ ਏਕਾਗਰਿ ਸੇਹਿ ਸੇਹਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਮਨਿਯਾ,।

ਬਿਦਿਆ ਤਪੁ ਜੋਗੁ ਪ੍ਰਭ ਧਿਆਨੁ ॥

ਵਿਦਿਆ, ਭਧਿਆ, ਮੋਹਾ, ਪੁਰੁਸ਼ ਧਾਨ,

ਗਿਆਨੁ ਸ੍ਰੇਸਟ ਉਤਮ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਗ੍ਰੇਸ਼ੁ ਭ੍ਰਮ, ਭਭਮ ਬ੍ਰਮ,

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਕਮਲ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥

(ਮਨ, ਅਰਥ, ਕਾਮ, ਮੋਕਸ਼) ਚਾਰੇ ਪਦਾਰਥ, ਸ੍ਰਵਣ ਕਮਲਰ ਗੋਲਗ।

ਸਭ ਕੈ ਮਧਿ ਸਗਲ ਤੇ ਉਦਾਸ ॥

ਸਮਸਤਕ ਬਾਹ੍ਰੇ ਰਹਿ ਮਧ ਸਮਸਤਕ ਠਾਰੂ ਮੋਹਮੁਕ ਰਹਿਵਾ;

ਸੁੰਦਰੁ ਚਤੁਰੁ ਤਤ ਕਾ ਬੇਤਾ ॥

ਸੁਖਰ, ਰੂਝਿਵਾਵਾਲਾ, (ਜਗਤਰ) ਮੂਲ ਭਵਕੁ ਭਾਗਿਵਾਵਾਲਾ

ਸਮਦਰਸੀ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟੇਤਾ ॥

ਸਮਦਰਸ਼ੀ ਏਕ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੇਰੇ ਈਸ਼ਰਕੁ ਦੇਖਵਾ,

ਇਹ ਫਲ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੈ ਮੁਖਿ ਭਨੇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹਿ ਸਬੁ ਧਾਨ ਭਾਵਾਕੁ ਮਿਲਿਐ,

ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਬਚਨ ਮਨਿ ਸੁਨੇ ॥੬॥

ਮੇਧ ਨਿਯਮੁ ਮੁਖੇਰੇ (ਬੁਝਮਗੀ) ਬੁਝਰ ਮਗੀਕੁ ਜਪ ਕਰਿਐ ਆਭ ਗੁਰੂਕ ਵਚਨ ਭਐ। ਪੁਰੂਕ ਨਾਮਰ ਮਹਿਮਾ ਮਨ ਲਗਾਭ ਗੁਰਿਐ ॥੬॥

ਇਹੁ ਨਿਧਾਨੁ ਜਪੈ ਮਨਿ ਕੇਇ ॥

ਮੇਧ ਕੋਗਿਬਿ ਮਨੁਸ਼ਧ ਏਹਿ ਨਾਮਕੁ (ਮੇਧ ਗੁਰਰ ਗਯਗ। ਅਚੇ) ਜਪ ਕਰੇ,

ਸਭ ਜੁਗ ਮਹਿ ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥

ਭਾਵਾਰ ਸਾਮੁਥੁ ਭਾਵਨ ਭਭ ਆਮ੍ਰਿਕ ਅਵਸ਼ਾਰੇ ਰਹਿਐ।

ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ ॥

ਬੇਹਿ ਮਨੁਸ਼ਧਰ (ਬਾਘਾਰਗ) ਵਚਨ ਮਧ ਗੋਵਿੰਦਕ ਗੁਰ ਆਭ ਨਾਮਰ ਭਰਯਾਰ ਹੂੰ ਹੋਯਐ।

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਬਖਾਣੀ ॥

ਮਾਯਾਕ ਵਿਸ਼ਨੁਰੇ ਸ੍ਰਮੁਭਿ, ਗਾਬੁ ਆਭ ਵੇਦ ਮਧ ਏਹਿ ਕਐ ਕਹਿਯਯੁ।

ਸਗਲ ਮਤਾਂਤ ਕੇਵਲ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥

ਸਬੁ ਮਤਰ ਨਿਰਧਾਬ ਪੁਰੂਕ ਨਾਮ ਹੂੰ ਅਚੇ

ਗੋਬਿੰਦ ਭਗਤ ਕੈ ਮਨਿ ਬਿਸ੍ਵਾਸ ॥

ଏਹਿ ਨਾਮਰ ਨਿਵਾਸ ਗੋਬਿੰਦਯੋ ਭਭਰ ਮਨਰੇ, ਸ੍ਵਦਯਰੇ ਹੋਇਯਾ।

ਕੋਟਿ ਅਪ੍ਰਾਧ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਟੈ ॥

ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਪਾਪ ਬਠਬਯਰੇ ਰਹਿ ਦੂਰ ਹੋਇਯਾ,

ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਮ ਤੇ ਛੁਟੈ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਇ ਮਨੁਸ਼ਯ ਯਮ ਠਾਰੁ ਵਝਿਯਾ।

ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਕਰਮ ਪ੍ਰਭਿ ਪਾਏ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾਰ ਕਪਾਲਰੇ ਪੁਰੁ ਭਾਗਯ ਲੇਖੁਛੁਛੁ

ਸਾਧ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਤੇ ਆਏ ॥੭॥

ਬੇਹਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਗੁਰੂਯੋ ਗਰਗਯੁ ਆਬੇ। ॥7॥

ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ ਸੁਨੈ ਲਾਇ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਯੋਭੰ ਮਨੁਸ਼ਯਰ ਸ੍ਵਦਯਰੇ (ਬ੍ਰਹਮਨ) ਵਾਸ ਕਰੇ ਯਿਯ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਯ (ਨਾਮ) ਗੁਣ

ਤਿਸੁ ਜਨ ਆਵੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚੀਤਿ ॥

ਬੇ ਹਰਿ-ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯਾ।

ਜਨਮ ਮਰਨ ਤਾ ਕਾ ਦੂਖੁ ਨਿਵਾਰੈ ॥

ਬੇਹਿ ਮਨੁਸ਼ਯਰ ਯੁਗ ਓ ਮਰਗਰ ਕਞ੍ਯ ਕਰਿ ਯਾ,

ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਤਤਕਾਲ ਉਧਾਰੈ ॥

ਬੇ ਏਹਿ ਦੁਰ੍ਯੋਗ ਮਾਨਵ ਗਰਗਯੁ ਬੇਹਿ ਬਯਯਰੇ (ਵਿਕਾਰ ਠਾਰੁ) ਵਝਾਯ ਧਿਯ।

ਨਿਰਮਲ ਸੋਭਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਾ ਕੀ ਬਾਨੀ ॥

ਭਾਹਾਰ ਗੋਭਾ ਨਿਰ੍ਯੋਗ ਏਵੰ ਵਾਗੀ ਅਨੁਭ ਰੂਪ ਹੋਇਯਾ।

ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨੀ ॥

ਭਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਨਾਮ ਹੁੰ ਵਾਸ ਕਰੇ।

ਦੂਖ ਰੋਗ ਬਿਨਸੇ ਭੈ ਭਰਮ ॥

ਦੁਃਖ, ਰੋਗ, ਭਯ ਏਵੰ ਭ੍ਰਿਯਾ ਦੂਰ ਹੋਇਯਾ।

ਸਾਧ ਨਾਮ ਨਿਰਮਲ ਤਾ ਕੇ ਕਰਮ ॥

ਭਾਹਾਰ ਨਾਮ ਬਾਯੁ ਹੋਇਯਾ ਓ ਕਰੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇਯਾ।

ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਦਹ ਦਿਸਿ ਭ੍ਰਮਿਓ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਮੂੰ ਚਾਰੇ ਕੋਈ ਆਉ ਧਰਮ ਧਰਮੇ ਭ੍ਰਮਣ ਕਰੇ ਦੇਖੁਅਛਿ ਬੇਇ ਮਾਲਿਕ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਿਨੁ ਆਉ ਕੋਈਬੇ
ਰਸਕ ਨਾਹਾਉ।

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸੁਨੇ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਕਰਉ ਬੀਚਾਰੁ ॥

"(ਹੇ ਜੀਵ!) ਵੇਦ, ਪੁਰਾਣ, ਸ੍ਰਮ੍ਰਿਤਿ (ਆਧਿ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ) ਗ੍ਰੰਥ ਮੂੰ (ਆਉ ਮਧ) ਅਨੇਕ ਛੰਦਰੇ ਬਿਚਾਰ
ਕਰੁਅਛਿ।

ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ ਭੈ ਹਰਨ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥

ਆਕਾਰ ਰਹਿਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੂੰ ਬਿਕਾਰਰੇ ਪਠਿਧੁਕਾ ਜੀਵਯੁ ਬਿਕਾਰ ਠਾਰੁ ਰਸਾ ਕਰਛਿ ਆਉ ਜੀਵਯੁ ਬਹੁ
ਭਯ ਦੂਰ ਕਰਛਿ ਓ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੁਧੁ ਧਿਅਛਿ।

ਦਾਤਾ ਭੁਗਤਾ ਦੇਨਹਾਰੁ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਬੇਇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੂੰ ਬਹੁ ਧਾਨ ਧਿਅਛਿ, ਬਹੁ ਜੀਵਯੁ ਠਾਰੇ ਵਧਾਪਕ ਹੋਯੁ ਬਹੁ ਪਦਾਰਥ ਭੋਗਛਿ, ਬਹੁ
ਕਿਛਿ ਦੇਵਕਾਯੁ ਬਦਾਰਥ ਬ੍ਰਹਮ, ਚਾਕ ਬਿਨੁ ਜੀਵਯੁ ਪਾਯੁ ਆਉ ਕੋਈਬੇ ਜਾਗਾ ਆਗੁ ਨਾਹੁ।

ਜੇ ਚਾਹਹਿ ਸੇਈ ਮਿਲੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥੧॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਬਧਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੁਣ ਗਾਏ, ਐਵਧਾਰਾ ਮਾਧਾ ਕਿਛਿ ਠੂ ਚਾਹੁੰਦੁ ਚਾਧਾ ਮਿਲਿਯਾਵਾ ॥1॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜਸੁ ਗਾਈਐ ਹਰਿ ਨੀਤ ॥

ਹੇ ਮੋਰ ਮਿਠੁ! ਬਰਧਾ ਗੋਬਿੰਦ ਪੁਰੁਸ਼ ਮਹਿਮਾ ਗਾਯਾ ਭਰਿਓ।

ਮਿਲਿ ਭਜੀਐ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਾਮੁਬਯਾਧਿਰੇ ਰਹਿ ਚਾਕਾਰ ਭਯਨ ਸੁਰਣ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ। ॥ਰੂਪ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਪਾਲ ॥

ਕਰਉ ਬੰਦਨਾ ਅਨਿਕ ਵਾਰ ਸਰਨਿ ਪਰਉ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥

ਮੂੰ ਪਰਮ ਪੁਰੁਸ਼ ਆਰਣ ਪਠੁਛਿ ਆਉ ਚਾਧਾਕ ਧਾਰਰੇ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੁਛਿ।

ਭ੍ਰਮੁ ਕਟੀਐ ਨਾਨਕ ਸਾਧਸੰਗਿ ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ ਮਿਟਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਬਾਮੁ ਬਯਾਧਿਰੇ ਰਹਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਿਨੁ ਆਉ ਅਧ ਮੋਹ-ਪ੍ਰੇਮ ਦੂਰ ਕਰਿਲੇ ਮਨ ਪਧੁਯੁ
ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਹੁ ॥2॥

ਪਉੜੀ॥

ਪਭਓ ॥

ਦੁਤੀਆ ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਰਿ ਕਰਿ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਨੀਤ ॥

ਬ੍ਰਿਥੀਯ- ਨਿਯੋਗ ਮਨ ਕੂਝਿਯੁ ਭਯਾਨ ਕਰ, ਬਰਵਾ ਗੁਰੂਯੋ ਬੇਬਾ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਯ।

ਰਾਮ ਰਤਨੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਸੈ ਤਜਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੀਤ ॥

ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ! ਨਿਯੋਗ ਅਭਿਰੁਯੋ ਕਾ-ਕ੍ਰੋਧ-ਲੋਭੁ ਦੂਰ ਕਰ, ਯੇਯੋ ਮਨੁਸ਼ਯੁ ਏਵੇ ਭਯਾਨ ਕਰੇ ਭਾਯਾਨ
ਮਨੁਸ਼ਯੋ, ਬ੍ਰਹਮਾਨੁਸ਼ਯੋ ਰਹੁ ਭਲੇ ਮਨੁਸ਼ਯਾਨੁ ਪੁਨ੍ਹੁ ਨਾਮੁ ਬਾਧ ਕਰਿਯ।

ਮਰਣੁ ਮਿਟੈ ਜੀਵਨੁ ਮਿਲੈ ਬਿਨਸਹਿ ਸਗਲ ਕਲੇਸ ॥

ਭੋਗ ਮਰਣ ਚਲਿਯੋ, ਆਤ੍ਮਿਕ ਜੀਵਨੁ ਮਿਲੇ ਯਾਏ, ਭਾਯਾਨੁ ਬੁਝਿ ਪਵਿਯੁ ਜੀਵਨੁ ਮਿਲੇਯਾਏ। ਭਾਯਾਨੁ
ਬਹੁ ਦੁਖਾਨੁ ਕਝੁ ਦੂਰ ਹੋਯਾਏ,

ਆਪੁ ਤਜਹੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ਭਜਹੁ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਪਰਵੇਸ ॥

ਅਭਾਗਿ ਦੂਰ ਕਰ ਆਭੁ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾਯੋ ਭਯਨ ਕਰ। ਯੇਯੋ ਮਨੁਸ਼ਯੁ ਏਵੇ ਕਰਿਵਾ ਪੁਨ੍ਹੁ ਕਰਿਯੋ ਭਾਯੋ
ਅਭਿਰੁਯੋ ਪੁਨ੍ਹੁ ਪੁਨ੍ਹੁ ਬਾਧ ਕਰੇ, ਪੁਨ੍ਹੁਯੋ ਭਯਿ ਬਾਧ ਕਰੇ।

ਲਾਭੁ ਮਿਲੈ ਤੇਟਾ ਹਿਰੈ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪਤਿਵੰਤ ॥

ਠੇਠੇ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਕੋਈ ਸ਼ਿਠਿ ਹੋਵੇ ਨਾହିਂ, ਯਿਸਦਾ ਦਰਦਾਰੇ ਮਾਨ-ਸੰਸਾਰ
ਮਿਲੇ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਸੰਚਵੈ ਸਾਚ ਸਾਹ ਭਗਵੰਤ ॥

ਮੇਯੋਂ ਵਧੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਧਨ ਅਯਤ ਕਰਿਆਵੇ ਸੇਵੇ ਵਧੇ ਸਚਾ ਸਾਧੂਕਾਰ ਅਤੇ ਭਾਗਵਾਨ ਅਠੇ।

ਉਠਤ ਬੈਠਤ ਹਰਿ ਭਜਹੁ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਪਰੀਤਿ ॥

ਭੋਜ-ਵਸੇਵਾ ਸਮੇਲੇ ਹੋਯੋ ਭਜਨ ਕਰ ਅਤੇ ਸਦਾਸਦੇਹੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭਰਮ ਕਰ।

ਨਾਨਕ ਦੁਰਮਤਿ ਛੁਟਿ ਗਈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬਸੇ ਚੀਤਿ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੇਠੇਵੇਲੇ ਪਰਾਭੂ ਪ੍ਰਭੂ ਮਨੁਸ਼ਯ ਹੋਵੇ ਵਾਸ ਕਰਿਆਉ, ਠਾਹਾਵੇਲੇ ਠਾਹਾਰ
ਦੁਰਮਤਿ ਨਾਸ ਹੋਯਾਵੇ ॥੨॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾ ॥

ਤੀਨਿ ਬਿਆਪਹਿ ਜਗਤ ਕਉ ਤੁਰੀਆ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥

ਮਾਨਸ ਚਿੰਤਿ ਗੁਣ ਦੂਜਿਆ ਕੁ ਵਧੇ ਦੂਰ ਕਰਿਆਵੇ, ਕਿਉ, ਕੇਵੇ ਚਿੰਤਿ ਪ੍ਰਭੂ ਬੈਠੇ ਚਿੰਤਿ ਅਵਸਥਾ
ਪਾਯਾਵੇ।

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਨਿਰਮਲ ਭਏ ਜਿਨ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ ॥੩॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮਾਨਸ ਹੋਵੇ ਪ੍ਰਭੂ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਆਉ, ਸੇਵੇ ਸਭ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਯਾਵੇ
॥੩॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਤ੍ਰਿਤੀਆ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਬਿਧੈ ਫਲ ਕਬ ਉਤਮ ਕਬ ਨੀਚੁ ॥

ਚਿੰਤਿ- ਮਾਨਸ ਚਿੰਤਿ ਗੁਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਵਿਚਾਰੇ ਵਿਸਥਾ ਪਾਲ ਭਾਵੇ ਅਯਤ ਕਰਿਆਵੇ, ਕੇਵੇ ਸੇ
ਭਲ ਅਤੇ ਕੇਵੇ ਮਾਨ ਹੋਯਾਵੇ।

ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਭ੍ਰਮਤਉ ਘਣੈ ਸਦਾ ਸੰਘਾਰੈ ਮੀਚੁ ॥

ਸੇ ਨਰਕ-ਸੁਰਗੇ ਅਧਿਕ ਪਧਰਸ਼ ਹੋਯਾਵੇ ਅਤੇ ਮਨੁਸ਼ਯ ਸਦਾ ਠਾਹਾ ਸੁਖਾਰ ਕਰਿਆਵੇ।

ਹਰਖ ਸੋਗ ਸਹਸਾ ਸੰਸਾਰੁ ਹਉ ਹਉ ਕਰਤ ਬਿਹਾਇ ॥

ਦੂਜੇਆਰੇ ਖੁਸ਼, ਗੇਰਾਕੇ ਅਤੇ ਭੈਰਾਵੇ ਦੇ ਚਕਰੇ ਚਲੇ ਪੈਣੇ। ਮਨੁਸ਼ਖ ਨਿਯਮ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਵਨ ਅਭਿਆਸ ਕਰੇ
ਵਿਚਾਰਦੇ।

ਜਿਨਿ ਕੀਏ ਤਿਸਹਿ ਨ ਜਾਣਨੀ ਚਿਤਵਹਿ ਅਨਿਕ ਉਪਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਯੋਗ ਦੇ ਚਾਹੇ ਯੋਗ ਕਰੇਗੇ, ਚਾਹੇ ਯੋਗ ਨਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਅਨੇਕ ਯੋਗ ਯੋਗਦਾਨ ਦੇ।

ਆਧਿ ਬਿਆਧਿ ਉਪਾਧਿ ਰਸ ਕਬਹੂ ਨ ਤੂਟੈ ਤਾਪ ॥

ਲੋਕਿਕ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮਨ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਚਕਰੇ ਚਲੇ ਅਤੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੇ ਚਕਰੇ ਚਲੇ,
ਕੇਵੇਂ ਅਭਿਆਸ ਮਨ ਦੇ ਚਕਰੇ ਚਲੇ ਅਤੇ ਚਲੇ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਧਨੀ ਨਹ ਬੂਝੈ ਪਰਤਾਪ ॥

ਜੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੂਰਨ ਚੇਤਨ-ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਮੋਹ ਭਰਮ ਬੂਝਤ ਘਣੇ ਮਹਾ ਨਰਕ ਮਹਿ ਵਾਸ ॥

ਮੋਹ ਅਤੇ ਭਰਮ ਦੇ ਚਕਰੇ ਚਲੇ ਅਤੇ ਮੋਹ ਦੇ ਚਕਰੇ ਚਲੇ ਅਤੇ ਮੋਹ ਦੇ ਚਕਰੇ ਚਲੇ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਨਾਨਕ ਤੇਰੀ ਆਸ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਭ! ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਮੇਰੇ ਚੇਰੇ, ਚੇਰੇ' ਦੇ ਚਕਰੇ ਮੇਰੇ ਚੇਰੇ ਅਤੇ ਅਤੇ ॥੩॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਚਤੁਰ ਸਿਆਣਾ ਸੁਘੜੁ ਸੋਇ ਜਿਨਿ ਤਜਿਆ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਨਿਯਮ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਚਕਰੇ ਚਲੇ, ਜੇ ਚੇਤਨ, ਚੇਤਨ ਅਤੇ ਚੇਤਨ ਅਤੇ ਚੇਤਨ।

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਅਸਟ ਸਿਧਿ ਭਜੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥੪॥

ਜੇ ਨਾਨਕ! ਯੋਗਦਾਨ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਚਕਰੇ ਚਲੇ। ਚਾਰੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਚਕਰੇ ਚਲੇ ਅਤੇ ਅਤੇ ॥੪॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਚਤੁਰਥਿ ਚਾਰੇ ਬੇਦ ਸੁਣਿ ਸੋਧਿਓ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਚਾਰੇ- ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਗ੍ਰੰਥ ਅਤੇ ਚਾਰੇ ਯੋਗ ਦੇ ਚਕਰੇ ਚਲੇ ਅਤੇ ਚੇਤਨ ਦੇ ਚਕਰੇ ਚਲੇ।

ਸਰਬ ਖੇਮ ਕਲਿਆਣ ਨਿਧਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਸਾਰੁ ॥

ਰਾਮ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਚਕਰੇ ਚਲੇ, ਜੇ ਚੇਤਨ ਅਤੇ ਚੇਤਨ ਦੇ ਚਕਰੇ ਚਲੇ।

ਨਰਕ ਨਿਵਾਰੈ ਦੁਖ ਹਰੈ ਤੂਟਹਿ ਅਨਿਕ ਕਲੇਸ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋਗੀ ਭਯਨਾਹਿ ਲੀਨ ਹੋਇ ਨਾਨਕ ਦੂਰ ਹੋਇਆ, ਦੁਸ਼ਟ ਨਾਸ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਅਨੇਕ
ਕਲੇਸ ਨਾਸ ਹੋਇਆ,

ਮੀਚੁ ਹੁਟੈ ਜਮ ਤੇ ਛੁਟੈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਪਰਵੇਸ ॥

ਅੰਤਿਕ ਮੂਰਖ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਮਾਰਗ ਚਲੇ ਪੁਰਖ ਕਰਿਓ।

ਭਉ ਬਿਨਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸੈ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਗ ਹੋਇ ਮਨੁਸ਼ਯੋਗੀ ਭਯਨਾਹਿ ਨਾਸ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਰਸ
ਪਾਨ ਕਰਿਓ।

ਦੁਖ ਦਾਰਿਦ ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਨਾਸਹਿ ਨਾਮ ਅਧਾਰ ॥

ਯੋਗੀ ਨਾਮਰ ਬਾਹਾਰਾ ਭਾਗੀ ਦੁਸ਼ਟ, ਮਨੁਸ਼ਯੋਗੀ ਅਤੇ ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਨਾਸ ਹੋਇਆ।

ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਖੋਜਤੇ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਗੋਪਾਲ ॥

ਦੇਵਤਾ, ਮਨੁਸ਼ਯੋਗੀ ਅਤੇ ਮੁਨਿ ਮੱਧ ਸੁਖਰ ਬਾਹਾਰ ਗੋਪਾਲ ਭੋਜਿਓ।

ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਮੁਖੁ ਉਜਲਾ ਹੋਇ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਰਵਾਲ ॥੪॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬਿਨਸੇ ਚਰਣ ਮੂਲਿ ਨੇਲੇ ਮਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਤੇ ਨੇਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋਗੀ ਮੁਖ ਭੋਜਿ
ਹੋਇਆ ॥੪॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ॥

ਪੰਚ ਬਿਕਾਰ ਮਨ ਮਹਿ ਬਸੇ ਰਾਚੇ ਮਾਇਆ ਸੰਗਿ ॥

ਜੀਵ ਮਾਨਸ ਮੋਹਰੇ ਭਾਗ ਮਗ ਰਹਿਓ, ਮਾਇਆ ਕਾਰਣੀ ਭਾਗੀ ਮਨੁਸ਼ਯੋਗੀ ਪਾਸ ਬਿਕਾਰ
(ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ, ਅਹੰਕਾਰ) ਬਾਸ ਕਰਿਓ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹੋਇ ਨਿਰਮਲਾ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥੫॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਕਿੰਨੇ, ਬਿਨਸੇ ਜੀਵ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਸੇ ਪੁਰਖ ਰੰਗਰੇ ਮਗ
ਰਹਿਓ ॥੫॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪੰਚਮਿ ਪੰਚ ਪ੍ਰਧਾਨ ਤੇ ਜਿਹ ਜਾਨਿਓ ਪਰਪੰਚੁ ॥

ਪੰਚਮ- ਪੰਚਮਰੇ ਸੇਵੇ ਮਾਨੁਸ਼ਯੋਗੀ ਬਿਨਸੇ ਮਾਨਸਾ, ਮਿਥ ਅਤੇ ਪੰਚਮਰੇ ਭਯਨਾਹਿ
ਰਹਿਓ।

ਕੁਸਮ ਬਾਸ ਬਹੁ ਰੰਗੁ ਘਣੇ ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਬਲਬੰਚੁ ॥

ਪ੍ਰਸੂਰ ਅਪ੍ਰਕ ਬ੍ਰਹਮ ਏਵੰ ਅਨੇਕ ਰਜਾ ਭਲਿ ਬਸਤੁ ਛਲਿ ਕਪਚਾ ਮਿਥਾ ਅਚੇ।

ਨਹ ਜਾਪੈ ਨਹ ਬੁਝੀਐ ਨਹ ਕਛੁ ਕਰਤ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯ ਵੇਗੇ ਨਾਹਿ, ਬੇ ਮਧਾਰਥਾਕੂ ਰੂਝੇ ਨਾਹਿ, ਨਾ ਹਿੰ ਬੇ ਕਿਛਿ ਮਥ ਵੇਚਾਰ ਕਰਿਥਾ।

ਸੁਆਦ ਮੋਹ ਰਸ ਬੇਧਿਓ ਅਗਿਆਨਿ ਰਚਿਓ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਦੂਨਿਆ ਆਸ਼ਾਦਨ, ਮੋਹਾ, ਰਸਰੇ ਵਾਛੇ ਰਹਿਥਾ। ਅਭ ਅਜਾਨਤਾਹੇ ਲੀਨ ਰਹਿਥਾ।

ਜਨਮ ਮਰਣ ਬਹੁ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਣ ਕੀਨੇ ਕਰਮ ਅਨੇਕ ॥

ਮੋਭੰ ਮਨੁਸ਼ਯ ਅਨੇਕ ਕਰਮ ਕਰਿਥਾ, ਬੇ ਯਯ ਮਰਣ ਚਕ੍ਰਹੇ ਪਭਿਥਾ। ਅਭ ਅਨੇਕ ਮੋਨਿਹੇ ਪਥਭ੍ਰਯ ਰਹਿਥਾ।

ਰਚਨਹਾਰੁ ਨਹ ਸਿਮਰਿਓ ਮਨਿ ਨ ਬੀਚਾਰਿ ਬਿਬੇਕ ॥

ਪਰਭੂ, ਕਰਮਾਰ ਆਰਾਮਨਾ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ਅਭ ਮਾਝਾਰ ਫ੍ਰਿਦਲਹੇ ਭਲਿ ਮਝਰ ਪਰਮਾ ਨਥਾ।

ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਭਗਵਾਨ ਸੰਗਿ ਮਾਇਆ ਲਿਪਤ ਨ ਰੰਚ ॥

ਮੋਭੰ ਵਯਛਿ ਭਗਵਾਨਯ ਭਛਿ ਚਥਾ ਭਗਵਾਨਯ ਠਾਹੇ ਗੁਯਾ ਧਾਰਣ ਕਰਿਥਾ, ਚਾਝਾ ਬਹਿਓ ਮਾਯਾ ਆਵੀ ਲਿਥੁ ਫ੍ਰਿਯਨਾਹਿ।

ਨਾਨਕ ਬਿਰਲੇ ਪਾਈਅਹਿ ਜੋ ਨ ਰਚਹਿ ਪਰਪੰਚ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਦੂਨਿਆਹੇ ਵੇਰਲ ਮਨੁਸ਼ਯ ਹਿੰ ਮਿਲਿਥਾਛਿ ਮਿਥ ਦੂਨਿਆਰ ਮਿਥਾਹੇ ਓਬੇ ਨਾਹਿ ॥5॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਕ ॥

ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰੁ ਉਚੈ ਕਹਹਿ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ ॥

ਬਭਗਾਬੁ ਭਛ ਬ੍ਰਹੇ ਕਹਿਥਾ। ਮੋ ਭਗਵਾਨਯ ਮਹਿਮਾਰ ਅਛ ਮਿਲਿਧਾਰਿਵ ਨਾਹਿ ਚਥਾ ਚਾਝਾਯ ਅਬ੍ਰਿਵਰ ਆਗ ਪਛ ਪਾਛ ਪਾਛਪਾਰਿਵਾ ਨਾਹਿ।

ਭਗਤ ਸੋਹਹਿ ਗੁਣ ਗਾਵਤੇ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਦੁਆਰ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਯ ਭਛ ਭਗਵਾਨਯ ਧਾਰਹੇ ਚਾਝਾਯ ਗੁਣਾਨੁਵਾਦ ਕਰਿ ਅਭਿ ਬ੍ਰਹਰ ਲਾਗਿਥਾ। ॥6॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਭਭਿ ॥

ਖਸਟਮਿ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਹਹਿ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਕਥਹਿ ਅਨੇਕ ॥

ਬਥਾ- ਬਭਗਾਬੁ ਕਹਿਯਾ, ਅਨੇਕ ਬ੍ਰਹਮੰਦਿ ਮਧ ਕਪਨ ਕਰੇ ਮੇ

ਉਤਮੁ ਉਚੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਗੁਣ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣਹਿ ਸੇਖ ॥

ਭਗਵਾਨ ਵੱਡੇ ਮੁਖੀ ਅਤੇ ਬੇਬੰਦੀ ਅੰਤ, ਮੁਖੀ ਮੁਖੀ ਅਤੇ ਅਨੇਕ ਭੈਣਾਂ ਦੇ
ਭਾਈਆਂ ਨੇ।

ਨਾਰਦ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੁਖ ਬਿਆਸ ਜਸੁ ਗਾਵਤ ਗੋਬਿੰਦ ॥

ਨਾਰਦ ਮੁਨਿ, ਮੁਨਿ, ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਅਤੇ ਵਧਾਈ ਦੇ ਗੋਬਿੰਦ ਮੁਖੀ ਗਾਨ ਕਰਦੇ।

ਰਸ ਗੀਏ ਹਰਿ ਸਿਉ ਬੀਏ ਭਗਤ ਰਚੇ ਭਗਵੰਤ ॥

ਭਗਤ ਭਗਤ ਨਾਮ-ਰਸ ਦੇ ਮੁਖੀ ਅਤੇ, ਭਗਤ ਬੁਝੇ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾ ਰਹਿੰਦੇ ਅਤੇ
ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਰਹਿੰਦੇ।

ਮੋਹ ਮਾਨ ਭ੍ਰਮੁ ਬਿਨਸਿਓ ਪਾਈ ਸਰਨਿ ਦਇਆਲ ॥

ਮੋਹ ਦੇ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਮੋਹ, ਅਭਿਮਾਨ ਅਤੇ ਭ੍ਰਮ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਸੇ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਲ ॥

ਮੁਖੀ ਦੇ ਮਨ ਅਤੇ ਚਰਨ ਦੇ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ।

ਲਾਭੁ ਮਿਲੈ ਤੇਟਾ ਹਿਰੈ ਸਾਧਸੰਗਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਲਾਭੁ ਸੰਗਤ ਦੇ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਕੇ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਖਾਟਿ ਖਜਾਨਾ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਹਰੇ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮ ਦੇ ਖਜਾਨੇ ਦੇ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਦੇ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਭਗਵਾਨ ਕਰ। ॥6॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲੀ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਥਹਿ ਬੋਲਹਿ ਸਤਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਸੰਤ ਦੇ ਮੰਡਲ ਦੇ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਸਤਿ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਸੁਭਾਇ ਦੇ ਬੋਲਦੇ।

ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਸੰਤੋਖੀਐ ਏਕਸੁ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਕ ਦੇ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਮਨ ਦੇ ਸੰਤੋਖ ਦੇ ਭਗਵਾਨ ॥7॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਸਪਤਮਿ ਸੰਚਹੁ ਨਾਮ ਧਨੁ ਟੂਟਿ ਨ ਜਾਹਿ ਭੰਡਾਰ ॥

ਬਚੁਮ- ਪੁਛੁਕਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਨ ਬਝਿਯ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਨਾਮ-ਪਨਰ ਭਛਾਰ ਕੇਵੇ ਬਮਾਧੁ ਬੁਝਨਾਹਿ।

ਸੰਤਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਪਾਈਐ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ ॥

"(ੴ ਨਾਮ ਪਨ) ਬਛੁਕਾ ਬਾਗਠਿ ਕਰਿਲੇ ਝੁੰ ਪੁਾਧੁ ਹੋਯਾਯਾ, ਮੇਭੰ ਪੁਛੁਕਾ ਗੁਣਰ ਕੋਈਬੇ ਅਭੁ ਨਯਾਯ, ਯਾਯਾਰ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿ ਆਗਧਛ ਮੇਲੇ ਨਾਹਿ।

ਆਪੁ ਤਜਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਹੁ ਸਰਨਿ ਪਰਹੁ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥

ਹੇ ਯੋਗਿਬਾਨੁ! ਨਿਯ ਅਬੰਕਾਰ ਚਪਾਗ ਕਰਿ ਭਗਵਾਨਕ ਭਯਨ ਕਰ ਆਭੁ ਬੇਝਿ ਪੁਛੁਕਾ ਗਰਗਰੇ ਆਬ।

ਦੂਖ ਹਰੈ ਭਵਜਲੁ ਤਰੈ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇ ॥

ਭਗਵਾਨਕ ਗਰਗਰੇ ਆਬਿਲੇ ਦੂਝਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾ, ਭਵਬਾਗਰੂ ਮਧ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯਾ ਚਯਾ।

ਆਠ ਪਹਰ ਮਨਿ ਹਰਿ ਜਪੈ ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਮੇਭੰ ਮਨੁਬਧ ਧਿਨ ਰਾਠਿ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਯੋਗਿਕ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਿਯਾਯ, ਚਾਯਾਰ ਯੋਗ ਬਧਾਨ ਹੋਯਾਯਾ।

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸਦਾ ਸੰਗਿ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ਪਛਾਣੁ ॥

ਮੇਭੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ (ਪੁਰੋਧਾਯ ਯੋਗਿਕ) ਭਿਭਰ ਕਾਯਾਰੇ ਬਰਵਾ ਬਾਧੁਰੇ ਰਹਿਯਾਯ, ਬੇਝਿ ਕਭਾ ਪੁਛੁ ਬੇਝਿ ਮਨੁਬਧਰ ਮੇਭੁ ਕਰਿਯਾਯ।

ਸੋ ਸਾਜਨੁ ਸੋ ਸਖਾ ਮੀਤੁ ਜੋ ਹਰਿ ਕੀ ਮਤਿ ਦੇਇ ॥

ਹੇ ਯੋਗਿਕ! ਮੇਭੰ ਕਧਯੋ ਆਮਨੁ ਭਗਵਾਨਕ ਨਾਮ ਯੋਗਿਕਾਰ ਭਧਵੇਗ ਵੇਯਾਯਾ, ਬੇ ਆਮਰ ਕਾਬੁਕਿ ਮੇਭੁ, ਬਯਾ ਈਵਾ ਬਾਧੁ ਅਠਯ।

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੇਇ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੰ ਪੁਨੁਬ ਝਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕ ਨਾਮਰ ਯੋਗ ਕਰਿਯਾਯ, ਝੁੰ ਚਾਯਾਕ ਪਾਗਰੇ ਬਮਧਿਭ ਅਠਯ ॥7॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਕ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਨ ਗਾਈਅਹਿ ਤਜੀਅਹਿ ਅਵਰਿ ਜੰਜਾਲ ॥

ਮਧਿ ਆਮੇ ਆਮੇ ਪਹਰ ਭਗਵਾਨਯੋ ਮਧਿਮਾ ਬੁਠਿ ਕਰਿਕਾ ਆਭ ਬਹੁ ਬਝਨ ਭਪਾਗ ਕਰੂ ਭਾਵਾਭੇਲੇ

ਜਮਕੰਕਰੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਕਈ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦਇਆਲ ॥੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨ ਪੁਸ਼ਟ ਹੋਇਕ ਧਰਮਾਯੋ ਧਰਮੁ ਆਇਯਾਭਿ ਭਯਾ ਮਨਕੂਭ ਮਧ ਕੁਝਿ ਕਰਿਯਾਭੇ
ਨਾਹਿ ॥੮॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਅਸਟਮੀ ਅਸਟ ਸਿਧਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ॥

ਅਭਿਮ- ਆਮੇ ਬੇਭਿ, ਨਵ ਨਿਧਿ,

ਸਗਲ ਪਦਾਰਥ ਪੂਰਨ ਬੁਧਿ ॥

ਬਮਬੁ ਬਹੁ ਮੂਲਧ ਪਦਾਰਥ, ਪ੍ਰਭੂ ਕੂਭਿ,

ਕਵਲ ਪ੍ਰਗਾਸ ਸਦਾ ਆਨੰਦ ॥

ਕੁਧਲ ਕਮਲਕ ਪੁਕਾਗ, ਬਰਵਾ ਆਨੰਦ,

ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ਨਿਰੋਧਰ ਮੰਤ ॥

ਪਵਿਤ੍ਰ ਭਾਵਨ ਆਚਰਣ, ਅਧਾਰਥ ਭਪਵੇਗ,

ਸਗਲ ਧਰਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਬਮਬੁ ਧਰਮ(ਗੁਣ), ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਾਨ ਆਦਿ

ਸਭ ਮਹਿ ਉਚ ਬਿਸੇਖ ਗਿਆਨੁ ॥

ਬਰਵਾਭ ਭਯਾ ਗੁਣੁ ਭਾਨ,

ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਜਨੁ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਸੰਗਿ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂਯੋ ਸਭਾਓ ਕਰਿਲੇ ਪੁਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋ ਭਯਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਆ।

ਜਪਿ ਤਰੀਐ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ॥੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰੇਮਪੂਰਵਕ ਯੋਗੁਰਯੋ ਨਾਮ ਸੁਰਗ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਸ਼ਯ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਇਆ। ॥੮॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਕ ॥

ਨਾਰਾਇਣੁ ਨਹ ਸਿਮਰਿਓ ਮੇਹਿਓ ਸੁਆਦ ਬਿਕਾਰ ॥

ਮੇਭੋਂ ਵਯੋ ਨਾਰਾਯਣਯੋ ਨਾਮ ਸੁਰਗ ਕਰੇ ਨਾਏ, ਏਹਿ ਵਯੋਯੋ ਬੰਦਾ ਬਿਕਾਰਰ ਰਬ ਮੁਖੁ ਕਰਿ
ਰਹੁਆ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਬਿਸਾਰਿਐ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਅਵਤਾਰ ॥੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਧਿ ਜੀਵ ਭਗਵਾਨਯੋ ਨਾਮ ਭੁਲਿਯਾ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਚਾਹਾਯੋ ਬਾਰਿਸਾਰ ਨਰਕ ਬੁਧਿਰੇ
ਰਹਿਵਾਯੋ ਪਓਆ। ॥੯॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠਿ ॥

ਨਉਮੀ ਨਵੇ ਛਿਦ੍ਰ ਅਪਵੀਤ ॥

ਨਵਮ- ਚਰਿਤਰ ਨਵ ਯੋਗੁ (ਨਾਕ, ਕਾਨ ਯੋਗਯੋ) ਅਪਵਿਤੁ ਰਹਿਆ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਜਪਹਿ ਕਰਤ ਬਿਪਰੀਤਿ ॥

ਜੀਵ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਸੁਰਗ ਕਰਿਨਿਆ ਆਭੁ ਬਿਪਰੀਤ ਕਰਿ ਕਰਿਨਿਆ।

ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਰਮਹਿ ਬਕਹਿ ਸਾਧ ਨਿੰਦ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋ ਨਾਮ ਸੁਰਗ ਬਿਵਰਨ ਮਨੁਸ਼ਯ ਪਰ ਨਾਰੀ ਭੋਗ ਕਰਿਨਿਆ ਆਭੁ ਬਾਧੁ ਨਿੰਦਾ ਕਰਿਨਿਆ
ਏਵ°

ਕਰਨ ਨ ਸੁਨਹੀ ਹਰਿ ਜਸੁ ਬਿੰਦ ॥

ਨਿਯੋਗ ਕਾਨਰੇ ਸ਼ਰੀਰ ਪਾਯੋ ਮਧ ਭਗਵਾਨਯੋ ਮਧ ਗੁਨਿਨਿਆ।

ਹਿਰਹਿ ਪਰ ਦਰਬੁ ਉਦਰ ਕੈ ਤਾਈ ॥

ਬੇ ਨਿਯ ਪੇਚ ਭਰਿਕਾ ਪਾਛੈ ਪਰ ਖਨ ਚੋਰਾਛਿ ।

ਅਗਨਿ ਨ ਨਿਵਰੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨ ਬੁਝਾਈ ॥

ਭਟਾਪਿ ਚਾਖਾਰ ਲੋਭਭਰ ਅਗ੍ਰਿ ਚੁਧੁ ਬੁਝਨਾਹਿ ਆਭ ਨਾ ਹਿ ਚਾਖਾਰ ਚੁਝਾ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾ ।

ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਬਿਨੁ ਏਹ ਫਲ ਲਾਰੇ ॥

ਪੁਛੁਯਾ ਭਭਿ ਬਿਨਾ ਚਾਖਾਰ ਬਹੁ ਪੁਛਾਬਹੁ ਆਪਰਿ ਧਾਨ ਮਿਲੇਨਾਹਿ ।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਬਿਸਰਤ ਮਰਿ ਜਮਹਿ ਅਭਾਰੇ ॥੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ ਭਗਵਾਨਯੁ ਭੁਲਿਯੁਯਾ ਭਾਗਯਾਨ ਮਨੁਸ਼ਯੁ ਯਯੁ ਮਨੁਸ਼ਯੁ ਚਕਰੇ ਪਛਿਯਾਯ 9

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਕੁ ॥

ਦਸ ਦਿਸ ਖੋਜਤ ਮੈ ਫਿਰਿਓ ਜਤ ਦੇਖਉ ਤਤ ਸੋਇ ॥

ਮੂੰ ਧਰ ਧਰੇਰੇ ਹਿੰ ਗੋਲਕੁਯੁਯੁ, ਕੇਯੁ, ਮੋਯੁਯੁ ਧੇਯੁਯੁ ਮਯੁ ਮੂੰ ਭਗਵਾਨਯੁ ਮੂੰ ਪਾਯਾਯਾ ।

ਮਨੁ ਬਸਿ ਆਵੈ ਨਾਨਕਾ ਜੇ ਪੂਰਨ ਕਿਰਪਾ ਹੋਇ ॥੧੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਨੁਸ਼ਯੁਰ ਮਨ ਬਰੇਰੇ ਬੇਭੇਭੇਯੁ ਆਯਿਯਾਯ, ਮਧਿ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਚਾਖਾਯ ਭਪਰੇ ਪੁਰੁ ਕੁਪਾ ਕਰਿਯਾਯ ॥10॥”

ਪਉੜੀ ॥

ਪਯਯੁ ॥

ਦਸਮੀ ਦਸ ਦੁਆਰ ਬਸਿ ਕੀਨੇ ॥

ਧਰਮ- ਮੋਯੁ ਮਨੁਸ਼ਯੁ ਨਿਯ ਧਰ ਯਯੁਯੁ (ਪਾਯੁ ਯਾਨ ਆਯੁ ਪਾਯੁ ਕਯੁ ਯਯੁਯੁ) ਕੁ ਬਰੇਰੇ ਕਰਿਯਿਯਾਯ,

ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ ਨਾਮ ਜਪਿ ਲੀਨੇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾਯੁ ਨਾਮ ਯਪਿਯੇ ਚਾਖਾਯ ਮਨਰੇ ਬਭੇਭ ਭਯੁਯੁ ਹੋਯਾਯਾ ।

ਕਰਨੀ ਸੁਨੀਐ ਜਸੁ ਗੋਪਾਲ ॥

ਨਿਯੋਗ ਕਾਨ੍ਹਰੇ ਗੋਪਾਲਾਯੋਗ ਯੋਗ ਗ੍ਰੰਥ ।

ਨੈਨੀ ਪੇਖਤ ਸਾਧ ਦਇਆਲ ॥

ਨਿਯੋਗ ਨੇਨਕਰੇ ਧਰਮਾਯੋਗ ਬਿਛਾਰੇ ਧਰਮ ।

ਰਸਨਾ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ਬੇਅੰਤ ॥

ਨਿਯੋਗ ਗ੍ਰੰਥਰੇ ਅਨੰਤ ਪਰਮਾਤਮਾਯੋਗ ਗ੍ਰੰਥੁਭਿ ਕਰ ।

ਮਨ ਮਹਿ ਚਿਤਵੈ ਪੂਰਨ ਭਗਵੰਤ ॥

ਨਿਯੋਗ ਮੁਖਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਭਗਵਾਨਾਯੋਗ ਚਿੰਤਨ ਕਰ ।

ਹਸਤ ਚਰਨ ਸੰਤ ਟਹਲ ਕਮਾਈਐ ॥

ਨਿਯਮ ਹੁਓ ਏਵੰ ਚਰਨਰੇ ਬਾਖੂਯੋ ਬੇਵਾ ਕਰ।

ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਸੰਜਮੁ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਪਾਈਐ ॥੧੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹੇ ਜੀਵਨ ਅਚਰਨ ਆਰਥਿਕ ਕੁਪਾਰੂ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆਂ ॥10॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਪਾਲ ॥

ਏਕੇ ਏਕੁ ਬਖਾਨੀਐ ਬਿਰਲਾ ਜਾਣੈ ਸ੍ਵਾਦੁ ॥

ਕੇਵਲ ਏਕ ਆਰਥਿਕ ਮਾਇਆ ਵਰ੍ਹੇ। ਕਰਿਓ ਭਰਿਓ, ਏਧਰਿ ਬਾਦਕੁ ਕੇਹੇ ਚਿਹਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੂੰ ਜਾਇਆ।

ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨ ਜਾਣੀਐ ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਬਿਸਮਾਦੁ ॥੧੧॥

ਗੋਬਿੰਦ ਮਾਇਆ ਜਾਣਿਓ। ਨਾਹੀ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇਧ ਤੇ ਵਸਤੁ ਅਭੁਤ ਰੂਪ ਅਰੇ ॥11॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਏਕਾਦਸੀ ਨਿਕਟਿ ਪੇਖਹੁ ਹਰਿ ਰਾਮੁ ॥

ਏਕਾਦਸੀ- ਪ੍ਰਭੂ ਸ਼ਰਧਾ ਨਿਕਟ ਰੇਖੇ।

ਇੰਦ੍ਰੀ ਬਸਿ ਕਰਿ ਸੁਣਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥

ਨਿਯਮ ਆਰਥਿਕ ਵਸ ਕਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮ ਗ੍ਰੰਥ।

ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ ਸਰਬ ਜੀਅ ਦਇਆ ॥

ਮੇਯੋਂ ਵਧੇ ਨਿਯਮ ਮਨਰੇ ਬੇਲਾਸ ਧਾਰਨ ਕਰਿਓ। ਅਭਿ ਸਮਸਤ ਜੀਵਨੁ ਧਰਮ ਕਰਿਓ,

ਇਨ ਬਿਧਿ ਬਰਤੁ ਸੰਪੂਰਨ ਭਇਆ ॥

ਏਹੇ ਵਿਧਿ ਰੇਖਾਰ ਰੂਪ ਬੇਲਾਸ ਹੋਇਆ।

ਧਾਵਤ ਮਨੁ ਰਾਖੈ ਇਕ ਠਾਇ ॥

ਏਧਰਿ ਕਰਿ ਸੇ ਨਿਯਮ ਚਿੰਤਿਤ ਮਨੁ ਭੋਲ ਕਰਿਓ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੁਧੁ ਜਪਤ ਹਰਿ ਨਾਇ ॥

ਭਗਵਾਨ ਨਾਮਰ ਰੂਪ ਕਰਿਓ। ਮਨ ਏਵੰ ਗੰਭੀਰ ਗੁਣ ਹੋਇਆ।

ਸਭ ਮਹਿ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ॥

ਭਗਵਾਨ ਦੂਜੇ ਆਰ ਬਹੁ ਯਾਗਾਰੇ ਬਿਦਯਮਾਨ ਅਛਰੇ,

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਿ ਅਟਲ ਏਹੁ ਧਰਮ ॥੧੧॥

ਏਥ੍ਹਾਯੋਂ ਹੋ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਯੋਂ ਕੀਰਤਨ ਕਰ ਕਾਰਣ ਏਹਾ ਏਕ ਅਚਲ ਧਰਮ ਅਰੇ ॥11॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਕ ॥

ਦੁਰਮਤਿ ਹਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਭੇਟੇ ਸਾਧ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਘਰ ਬਛਯੋ ਫਿਲਨ ਕਲੇ ਏਵੰ ਚਾਹਾਯੋ ਬੇਵਾ ਕਰਿਲੇ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ ਦੂਰ ਹੋਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਬਿਨਸੇ ਸਗਲ ਜੰਜਾਲ ॥੧੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯੋਯੋਂ ਲੋਕ ਪੁਰੁਯੋ ਬਾਥ੍ਹਰੇ ਆਏ, ਚਾਹਾਰ ਬਹੁ ਬਛਨ ਨਾਏ ਹੋਯਾਏ ॥12॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਦੁਆਦਸੀ ਦਾਨੁ ਨਾਮੁ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਭਾਦਰ- ਧਾਨ-ਪ੍ਰਥਮ ਕਰ, ਯੋਯੋਂ ਨਾਮ-ਸ਼ਰਣ ਕਰ ਆਯੋ ਆਯੋ ਯਾਦਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰਯੋ।

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਤਜਿ ਮਾਨੁ ॥

ਨਿਯੋ ਅਭਿਮਾਨ ਚਪਾਯੋ ਕਰਿ ਭਗਵਾਨਯੋ ਭਯੋ ਕਰ।

ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਹੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ॥

ਬਛਯੋ ਬਛਾਏਰੇ ਬਾਧਿਲ ਹੋਯੋ ਹਰਿਯੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਨੂਚ ਪਾਨ ਕਰ।

ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੈ ਕੀਰਤਨ ਪ੍ਰਭ ਰੰਗਿ ॥

ਪ੍ਰੇਮਪੂਰਵਕ ਪੁਰੁਯੋ ਕੀਰਤਨ ਕਰਿਲੇ ਮਨ ਚੁਧੁ ਹੋਯਾਏ।

ਕੋਮਲ ਬਾਣੀ ਸਭ ਕਉ ਸੰਤੋਖੈ ॥

ਮਧੂਰ ਬਾਣੀ ਬਮਬਯੋ ਬਛੋਬ ਪੁਦਾਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਪੰਚ ਭੂ ਆਤਮਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸਿ ਪੋਖੈ ॥

ਪੰਞਭੂ ਆਤਮਾ ਹਰਿਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਬ ਭਾਰਾ ਆਨਯੋ ਹੋਯਾਏ।

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਏਹ ਨਿਹਚਉ ਪਾਈਐ ॥

ਪੂਰ੍ਵ ਗੁਰੁ ਭਾਰਾ ਏਹਾ ਨਿਯੋਯੋ ਭਾਵਰੇ ਮਿਲਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਰਮਤ ਫਿਰਿ ਜੋਨਿ ਨ ਆਈਐ ॥੧੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਰਾਮਾਯ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਲੇ ਜੀਵ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਮੋਖਿਰੇ ਅਥੇ ਨਾਹੀ ॥12॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਪਾਲ ॥

ਤੀਨਿ ਗੁਣਾ ਮਹਿ ਬਿਆਪਿਆ ਪੂਰਨ ਹੋਤ ਨ ਕਾਮ ॥

ਦੂਜੇਆ ਮਾਯਾ ਦੇ ਤਿੰਨ ਗੁਣ ਹੋਇ ਰਹਿਏ, ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਭਾਵਾ ਕਾਰਜ ਪੂਰਨ ਹੋਇ।

ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣੁ ਮਨਿ ਬਸੈ ਨਾਨਕ ਛੁਟੈ ਨਾਮ ॥੧੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਖੋਲ੍ਹੇ ਪ੍ਰਾਣ ਮੋਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਏ, ਮਾਯਾ ਦੇ ਬੰਦਨ ਹੇਠ ਭਵਾ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ
ਘੋਰਾ ਨਾਮ ਵਾਸ ਕਰਿਏ ॥13॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਤ੍ਰਉਦਸੀ ਤੀਨਿ ਤਾਪ ਸੰਸਾਰ ॥

ਤ੍ਰਿਮੁਖੀ – ਅੰਤਿ ਬੰਦਾ ਦੇ ਤਿੰਨ ਗੁਣ ਭਾਵ ਹੋਇ ਤ੍ਰਿਮੁਖੀ ਰਹਿਏ।

ਆਵਤ ਜਾਤ ਨਰਕ ਅਵਤਾਰ ॥

ਮਾਯਾ ਵਾਰਾ ਬੇ ਭਯ ਮਰਗ ਚਕ੍ਰ ਹੇਠ ਨਿਰੰਜਨ ਮਾਯਾ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਜਨੁ ਨ ਮਨ ਮਹਿ ਆਇਓ ॥

ਪ੍ਰਭ-ਪ੍ਰਭ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਭਜਨ ਭਾਵ ਮਨ ਹੋਇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰੇ ਨਾਹੀ।

ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਮਖ ਨ ਗਾਇਓ ॥

ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਪ੍ਰਭੁ ਮਹਿਮਾ ਮਨੁਖ ਅਕ ਸ਼ਬਦ ਪਾਏ ਮਖ ਕਰੇ ਨਾਹੀ।

ਹਰਖ ਸੋਗ ਕਾ ਦੇਹ ਕਰਿ ਬਾਧਿਓ ॥

ਅੰਤਿ ਭਾਗ ਦੇਹ ਤੇ ਗੋਚਰ ਪ੍ਰਭੁ ਅਧਾਰ।

ਦੀਰਘ ਰੋਗੁ ਮਾਇਆ ਆਸਾਧਿਓ ॥

ਭਾਵਾ ਮਾਯਾ ਦੇ ਰੋਗ ਅਥ ਅਧਾਰ ਰੋਗ ਲਾਗੇ।

ਦਿਨਹਿ ਬਿਕਾਰ ਕਰਤ ਸ੍ਰਮੁ ਪਾਇਓ ॥

ਬੇ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਬਿਕਾਰ ਕਾਰਜ ਕਰਿਏ ਅਭ ਭਯ ਮਾਯਾ।

ਨੈਨੀ ਨੀਦ ਸੁਪਨ ਬਰੜਾਇਓ ॥

ਨਿਦ੍ਰਾ ਆਗੂਰੇ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਮਖ ਕਥਾ ਕਰਿਯਾ।

ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਹੋਵਤ ਏਹ ਹਾਲ ॥

ਭਗਵਾਨਯੁ ਭੁਲਿ ਭਾਵਾਰ ਏਹਿ ਧਰਮ ਹੋਇਯਾ।

ਸਰਨਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਦਇਆਲ ॥੧੩॥

ਨਾਨਕ ਧਰਮਾਰ ਘਰੇ ਪੁਰਖਾ ਗਰਬ ਨੇਕਯੋਗਿ ॥13॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਪਾਲ ॥

ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਚਉਦਹ ਭਵਨ ਸਗਲ ਬਿਆਪਤ ਰਾਮ ॥

ਚਾਰਨਾਮ੍ਹਾ ਚਾਰਿ ਧੰਗ ਏਵੰ ਚਉਦ ਲੋਕਾਰੇ ਬਹੁ ਯਾਗਾਰੇ ਮਥਯੁਧ ਅਯੋਗਿ।

ਨਾਨਕ ਉਨ ਨ ਦੇਖੀਐ ਪੂਰਨ ਤਾ ਕੇ ਕਾਮ ॥੧੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਹਿ ਯੋਗਾਰਯ ਯੋਗਾਰੇ ਕੋਠਿ ਅਯਾਧ ਧੋਗਾ ਮਾਧ ਨਾਹਿ, ਪੁਰਖਾ ਧਾਰਾ ਕਰਮਾਯਾਧ੍ਵਾ ਬਹੁ ਕਾਰਯ ਬਧਾਯ ਹੋਇਯਾ। ॥14॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠਿ ॥

ਚਉਦਹਿ ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਪ੍ਰਭ ਆਪ ॥

ਚਉਦ੍ਵੰਗ – ਚਾਰਿ ਧੰਗਾਰੇ ਯੋਗਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਂ ਬਾਧ ਕਰਿਯਾਯੋਗਿ।

ਸਗਲ ਭਵਨ ਪੂਰਨ ਪਰਤਾਪ ॥

ਬਹੁ ਲੋਕਾਰੇ ਭਾਵਾਯ ਭੋਯ ਪੁਰਾਧ ਚਮਕੁਯੋਗਿ

ਦਸੇ ਦਿਸਾ ਰਵਿਆ ਪ੍ਰਭ ਏਕੁ ॥

ਧਰ ਧੰਗਾਰੇ ਏਕ ਪੁਰਖ ਹੋਂ ਬਧਾਧਕ ਯਾਯਾਯੋਗਿ।

ਧਰਨਿ ਅਕਾਸ ਸਭ ਮਹਿ ਪ੍ਰਭ ਪੇਖੁ ॥

ਪਉਠਾ ਏਵੰ ਯਾਯਾਯ ਬਹੁ ਯੋਗਾਰੇ ਯੋਗਾਰਯ ਧੋਗਾ।

ਜਲ ਥਲ ਬਨ ਪਰਬਤ ਪਾਤਾਲ ॥

ਯੋਗ, ਪਉਠਾ, ਬਨ, ਪਾਯਾਯ ਏਵੰ ਪਾਯਾਯ–

ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਤਹ ਬਸਹਿ ਦਇਆਲ ॥

ଏਹਿ ਬਰੂਠਾਹਰੇ ਦਲਾਨੂ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕਾਬ ਕਰਿਯਾਛਿ।

ਸੂਖਮ ਅਸਥੁਲ ਸਗਲ ਭਗਵਾਨ ॥

ਗੋਚਰ ਏਵੰ ਅਗੋਚਰ ਬੰਦੂਕੁ ਯਗਤਰੇ ਭਗਵਾਨ ਧਾਇਯਾਛਿ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਨ ॥੧੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰਮੁਖੀ ਈਸ਼ਰਕੁ ਚਿਹ੍ਰਿ ਧੋਵ। ॥14॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਆਤਮੁ ਜੀਤਾ ਗੁਰਮਤੀ ਗੁਣ ਗਾਏ ਗੋਬਿੰਦ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਭਪਦੇਸ਼ ਭਾਰਾ ਗੋਬਿੰਦਕਾ ਗੁਣਬੂਝਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਆਨ੍ਹਾ ਯੋਧਿਆਯਾਹਰੇ।

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਭੈ ਮਿਟੇ ਨਾਨਕ ਬਿਨਸੀ ਚਿੰਦ ॥੧੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਡਕਾ ਕ੍ਰਪਾਰੂ ਭਲ ਦੂਰ ਹੋਯਾਏ ਆਭ ਬੰਸਲ ਨਿਵ੍ਰਭ ਹੋਯਾਏ ॥15॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠਿ ॥

ਅਮਾਵਸ ਆਤਮ ਸੁਖੀ ਭਏ ਸੰਤੋਖੁ ਦੀਆ ਗੁਰਦੇਵ ॥

ਅਮਾਵਾਸਧਾ- ਮੋਭੰ ਕਧਭਿਕੁ ਗੁਰੂਦੇਵ ਬਭੋਸ਼ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਛਹਿ, ਭਾਵਾਰ ਆਨ੍ਹਾ ਬ੍ਰਾਹਮ ਹੋਯਾਯਾਛਿ।

ਟੁਟੇ ਬੰਧਨ ਬਹੁ ਬਿਕਾਰ ਸਫਲ ਪੁਰਨ ਤਾ ਕੇ ਕਾਮ ॥

ਦਰਮਤਿ ਮਿਟੀ ਹਉਮੈ ਛੁਟੀ ਸਿਮਰਤ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ॥

ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਮਿਟਿਆ ਆਵਾ ਗਵਨ ॥

ਆਪਿ ਤਰਿਆ ਕੁਟੰਬ ਸਿਉ ਗੁਣ ਗੁਬਿੰਦ ਪ੍ਰਭ ਰਵਨ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਟਹਲ ਕਮਾਵਣੀ ਜਪੀਐ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਮੁ ॥

ਗੁਰ ਪੁਰੇ ਤੇ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ॥੧੫॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਪੁਰਨੁ ਕਬਹੂ ਨ ਡੋਲਤਾ ਪੁਰਾ ਕੀਆ ਪ੍ਰਭ ਆਪਿ ॥

ਦਿਨੁ ਦਿਨੁ ਚੜੈ ਸਵਾਇਆ ਨਾਨਕ ਹੇਤ ਨ ਘਾਟਿ ॥੧੬॥

ਪਉੜੀ ॥

SGGOnline.com

ਪੂਰਨਮਾ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭ ਏਕੁ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ॥

ਪ੍ਰਬੁੱਧ- ਜੇਕਰ ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਅਚੱਛਾ, ਸੋ ਸਬੁ ਕੀਛੇ ਕਰਿਵਾ ਏਵਾ ਕਰਾਯਵਾ ਪਾਛੈ ਸਮਥੈ ਅਚੱਛਾ।

ਜੀਅ ਜੰਤ ਦਇਆਲ ਪੁਰਖੁ ਸਭ ਉਪਰਿ ਜਾ ਕਾ ਹਥੁ ॥

ਸਰਬਪਾਲਕ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਸਮਸਤ ਜੀਵ ਜਨੂੰ ਪੁਰਿ ਦਲਾਨੂ ਰਹਿਯਾਹਿ, ਚਾਹਾਯਾਹੁ ਖਾਓ ਸਬੁ ਜੀਵਯਾ ਭੋਜਨੇ ਰਖਾ ਕਰਿਵਾ ਪਾਛੈ ਯਾਹ।

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰ ਕੀਆ ਜਾ ਕਾ ਹੋਇ ॥

ਗੋਵਿੰਦ, ਯਾਹਾਯਾ ਯਾਹਾ ਅਨੂਬਾਹੇ ਸਬੁ ਕੀਛੇ ਹੋਯਾਯਾ, ਗੁਣਰ ਭਯਾਹੁ ਅਚੱਛਾ।

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਜਾਨੁ ਅਲਖ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਇ ॥

ਸੋ ਬੁਝਿਯਾਨ, ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਯ ਏਵਾ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰੁ ਅਛੁਰੀਯਾ ਅਚੱਛਾ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੇ ਸਭ ਬਿਧਿ ਜਾਨਣਹਾਰ ॥

ਪਰਾਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਬੁ ਬਿਧਿ ਜਾਣਿਯਾਹਿ।

ਸੰਤ ਸਹਾਈ ਸਰਨਿ ਜੇਗੁ ਆਠ ਪਹਰ ਨਮਸਕਾਰ ॥

ਸੋ ਸਭਾਯਾ ਸਹਾਯਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਏਵਾ ਗਰਗ ਦੇਵਾਨੂ ਸਮਥੈ ਅਚੱਛਾ, ਸੁੰ ਸਰਵਾ ਚਾਹਾਯਾ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਹ।

ਅਕਥ ਕਥਾ ਨਹ ਬੁਝੀਐ ਸਿਮਰਹੁ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ॥

ਸੁੰ ਹਰਿਯਾ ਸੁਯਰ ਚਰਨਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾਹ, ਯਾਹਾਯਾ ਅਬਲੁੰਨੀਯਾ ਕਥਾ ਕੁਝਾਯਾ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹੁੰ।

ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਨ ॥੧੬॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਸੁੰ ਸੋਝਿ ਪੁਰੁਯਾ ਗਰਗ ਨੇਯਾਹਿ, ਸੋ ਪਤਿਤਨੁ ਭਯਾਹੁ ਏਵਾ ਅਨਾਥਰ ਨਾਥ ਅਚੱਛਾ।
॥16॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਕ ॥

ਦੁਖ ਬਿਨਸੇ ਸਹਸਾ ਗਇਓ ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਹਰਿ ਗਇ ॥

ਯੇਵੇ ਠਾਨੂ ਸੁੰ ਭਗਵਾਨਯਾ ਗਰਗ ਨੇਯਾਹਿ, ਯੇਹ ਦੁਖਾ ਨਾਥ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ਆਭ ਯੇਹ ਭੁਯ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਯਾ।

ਮਨਿ ਚਿੰਦੇ ਫਲ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥੧੭॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਯਾ ਯੋਗਾਗਾਨ ਕਰਿ ਸੁੰ ਯੋਗਵਾਯਿਓ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਹਿ ॥17॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਕੋਈ ਗਾਵੈ ਕੇ ਸੁਣੈ ਕੋਈ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਕੋਈਬਿ ਮਨੁਸ਼ਧ ਭਗਵਾਨਯ ਨਾਮ ਗਾਨ ਕਰੂ, ਕੋਈਬਿ ਮਨੁਸ਼ਧ ਨਾਮ ਗੁਣੁ ਬਿਚਾਰ ਕਰੂ,

ਕੇ ਉਪਦੇਸੈ ਕੇ ਦ੍ਰਿੜੈ ਤਿਸ ਕਾ ਹੋਇ ਉਧਾਰੁ ॥

ਕੋਈਬਿ ਮਨੁਸ਼ਧ ਭਪਦੇਸ਼ਿ ਵੇਯ, ਚਾਹਾਯੂ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਖੋਯਾਯੂ, ਚਾਹਾਰ ਭਯਾਰ ਹੋਯਾਯਾ।

ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਟੈ ਹੋਇ ਨਿਰਮਲਾ ਜਨਮ ਜਨਮ ਮਲੁ ਜਾਇ ॥

ਚਾਹਾਰ ਪਾਪ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾ, ਯੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾਯਾ ਆਭ ਚਾਹਾਰ ਯਯ ਯਯਯਰਰ ਮਯਲਾ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾ।

ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਮੁਖੁ ਉਜਲਾ ਨਹ ਪੇਹੈ ਤਿਸੁ ਮਾਇ ॥

ਏਹਿ ਲੋਕ ਏਵੰ ਪਰਲੋਕਰੇ ਚਾਹਾਰ ਮੁਖ ਭਯਲ ਹੋਯਾਯਾ ਆਭ ਮਾਯਾ ਚਾਹਾ ਭਪਰੇ ਪੁਯਾਵ ਪਕਾਏ ਨਾਹਿ।

ਸੇ ਸੁਰਤਾ ਸੇ ਬੈਸਨੇ ਸੇ ਗਿਆਨੀ ਧਨਵੰਤੁ ॥

ਯੇ ਕੂਯਿਮਾਨ ਮਨੁਸ਼ਧ ਅਰੇ, ਯੇ ਵੋਯੁਰ, ਯੇ ਯਾਨਾ ਏਵੰ ਧਨਵਾਨ ਅਰੇ,

ਸੇ ਸੂਰਾ ਕੁਲਵੰਤੁ ਸੇਇ ਜਿਨਿ ਭਜਿਆ ਭਗਵੰਤੁ ॥

ਯੇ ਸੂਰਵਾਰ ਏਵੰ ਭਯ ਕੂਲਰ ਅਰੇ, ਯਿਏ ਭਗਵਾਨਯ ਭਯਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਖੜ੍ਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਸੂਦੁ ਬੈਸੁ ਉਧਰੈ ਸਿਮਰਿ ਚੰਡਾਲ ॥

ਯਯੁਯ, ਬ੍ਰਾਯੁਯ, ਗੁਧ, ਵੋਗਧ ਏਵੰ ਚਾਯਾਲ ਯਯਿ ਵਾਲਾ ਮਧ ਪੁਯੁਯ ਯੁਰਯ ਕਰਿ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯਾਯਯਯਿ।

ਜਿਨਿ ਜਾਨਿਓ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਨਾ ਨਾਨਕ ਤਿਸਹਿ ਰਵਾਲ ॥੧੭॥

ਨਾਨਕ! ਚਾਹਾਯ ਚਰਗਰ ਧੂਲਿ ਅਚਯਿ, ਯਿਏ ਯਯਰਯੂ ਯਾਗਿਯਾਯਿ ॥17॥

ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗਉਠਿ ਵਾਰ ਮਯਲਾ 4 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਯਰ ਏਕ ਅਚਯਿ, ਯਾਹਾਯੂ ਧਵਗੁਯੂਯ ਕੁਪਾਰੂ ਪਾਯ ਸੂਏ।

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥

ਗੋਯਾਯ ਮਯਲਾ 4 ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਦਇਆਲੁ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਸਮਤੁ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਮਹਾਪ੍ਰਭੂ ਬਖਸ਼ਿਓ ਬਖਸ਼ਿਓ ਜੀਵ ਪੁਰਿ ਕਮਾਨੁ ਅਚਰਿ, ਚਾਹਾਯਾ ਪਾਯੋ ਬਹੁ ਜੀਵ ਬਮਾਨ ਅਚਰਿ।

ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਿ ਦੇਖਦਾ ਮਨ ਭਾਵਨੀ ਤੇ ਸਿਧਿ ਹੋਇ ॥

ਬੇ ਬਹੁਯੁ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਦੇਖੁਪਾਇ, ਪਰਭੂ, ਚਾਹਾਯੁ ਮਨਰ ਗੁਣਾਨ ਪਾਯੁ।

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਹਰਿ ਪਦੁ ਸੋਇ ॥

ਬਖਸ਼ਿਓ ਭੈਰਵੇ ਨਾਮ-ਅਨੁਭਵ ਕਰਿਪਾਯ, ਚਾਹਾ ਪ੍ਰਭੂ ਭਲਿ ਭਉਮ ਅਰੇ ਆਯੁ ਹਰਿ ਪਦੁ
ਪਾਯੁ।

ਨਾਨਕ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ ਭੋਭਵਾਨਯੋ ਖਾਨ ਕਰਮਾਯੋ ਚਾਹਾ ਭੈਰਵ ਗੁਰਮੁਖੀ ਭੋਭਵਾਨਯੋ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਕਰਿਪਾਯੋ ॥੧॥

ਮਃ ੪ ॥

ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਸਭ ਬਿਖੁ ਹੈ ਨਿਤ ਜਗਿ ਤੇਟਾ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਅਹੰਕਾਰ ਓ ਮਾਯਾ ਬਹੁ ਬਿਖੁ ਅਰੇ, ਚਾਹਾ ਬਾਹੁਰੇ ਲਾਗਿ ਮਨੁਖਾ ਏਵੇ ਦੁਨੀਆਰੇ ਬਰਵਾ ਸਭਿ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਕਰਿਪਾਯੋ।

ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਧਨੁ ਖਟਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਗੁਣਰ ਚਿਤ੍ਰਨ ਕਰਿ ਗੁਰਮੁਖੀ ਹਰਿ-ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧਨ ਲਾਭ ਕਰਿਪਾਯੋ।

ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਬਿਖੁ ਉਤਰੈ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥

ਹਰਿ ਏਵੇ ਹਰਿ-ਅਨੁਭਵੁ ਭੁਭਵਾਰੇ ਬਖਸ਼ਿਓ ਅਹੰਕਾਰਰ ਮਲਲਾਰ ਬਿਖੁ ਬਾਹਾਰਿ ਪਾਯੋ।

ਸਭਿ ਕਾਰਜ ਤਿਨ ਕੇ ਸਿਧਿ ਹਰਿ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥

ਮੇਯੋਂ ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੁਰਿ ਬੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਚਾਹਾਰ ਬਹੁ ਕਾਰਿਯ ਬਧਾਨ ਹੋਯਾਹਿ।

ਨਾਨਕ ਜੋ ਧੁਰਿ ਮਿਲੇ ਸੇ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਹਰਿ ਮੇਲੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੋਗੁਰੂ ਬਿੰਬ ਹੋਂ ਮਿਲਨ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਮਿੰਬ ਆਦਿਨੂੰ ਚਾਹਾਨ ਬਹਿਰਿ ਯਾਹਿ, ਆਯ ਮਾਯਾਨੂੰ
ਦੂਰਿਯਾਰ ਰਚਿਯੋਯ ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮੰ ਮਿਲਿਯਾਹਿ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਤੂ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਹੈ ਸਚੁ ਸਚਾ ਰੋਸਾਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਯਾ ਮਾਲਿਕ! ਹੇ ਗੋਬਾਲ! ਤੂੰ ਬਰਵਾ ਬਧਾ ਅਨੂ।

ਤੁਧੁਨੇ ਸਭ ਧਿਆਇਦੀ ਸਭ ਲਗੈ ਤੇਰੀ ਪਾਈ ॥

ਬਾਰਾ ਦੂਰਿਯਾ ਚੋਰ ਹੋਂ ਖਾਨ ਕਰਿਯਾਹਿ ਆਯ ਚੋਰ ਬਹੁਮੁਖਰੇ ਨਭਮਧੁਕ ਹੋਯਾਹਿ।

ਤੇਰੀ ਸਿਫਤਿ ਸੁਆਲਿਉ ਸਰੂਪੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਕੀਤੀ ਤਿਸੁ ਪਾਰਿ ਲਘਾਈ ॥

ਚੋਰ ਕੀਯੋ ਬ੍ਰਹਮੰ ਏਵੰ ਬ੍ਰਹਮੰਚਾਰ ਯਰ ਅਚੇ, ਮਿੰਬ ਚੋਰ ਪੁੰਗਾ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਚਾਹਾਨੂੰ ਤੂੰ ਪਾਰ
ਕਰਿਯੋਯ।

ਗੁਰਮੁਖਾ ਨੇ ਫਲੁ ਪਾਇਦਾ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀਨੂੰ ਤੂੰ ਫਲ ਪੁੰਗਾ ਕਰਨ ਆਯ ਬੇ ਬਧਾਨਾਮਰੇ ਯਾਹਿ।

ਵਡੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਵਡੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥੧॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਹਾਨ ਮਾਲਿਕ! ਚੋਰ ਮਹਿੰਮਾ ਮਹਾਨ ਅਚੇ ॥੧॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥

ਗੋਲਕ ਮਹਿੰਮਾ 4 ॥

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਹੋਰੁ ਸਲਾਹਣਾ ਸਭੁ ਬੋਲਣੁ ਫਿਕਾ ਸਾਦੁ ॥

ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਅਧਾ ਕਾਹਾਰ ਪੁੰਗਾ ਕਰਿਯਾ ਏਵੰ ਕਯਾ ਕਹਿਯਾ ਬਹੁ ਫਿਕਾ ਅਚੇ।

ਮਨਮੁਖ ਅਹੰਕਾਰੁ ਸਲਾਹਦੇ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਵਾਦੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮੰਚਾਰੀ ਯੀਵ ਨਿਯ ਅਯਾਨਾਰ ਪੁੰਗਾ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਪਰਭੂ, ਅਯੰਯਰ ਮੋਹਾ ਬਧਾ ਅਚੇ।

ਜਿਨ ਸਾਲਾਹਨਿ ਸੇ ਮਰਹਿ ਖਪਿ ਜਾਵੈ ਸਭੁ ਅਪਵਾਦੁ ॥

ਬੇਸ਼ ਯਾਹਾਰ ਪੁੰਨਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਚਾਹਾਰ ਮੁਕੁਤੁ ਹੋਯਾਵ, ਬੇਸ਼ ਬਹੁ ਬਿਵਾਦਰੇ ਨਝੁ ਹੋਯਾਵ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਰਮਾਨਾਦੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਾਨੰਦ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿ ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਝਿਯਾਵ ॥1॥

ਮਃ ੪ ॥

ਮੁਕੁਤੁ 4 ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦਸਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ਮਨਿ ਹਰੀ ॥

ਹੇ ਬਹਗੁਰੂ! ਮੋਹਿਤ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੁਯ ਕਥਾ ਗੁਣਾਅ, ਕਾਰਣਿ ਸ੍ਰੀ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਚਾਹਾਯ ਨਾਮ ਧਾਨ ਕਰਿਵੇ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹਰਿ ਮੁਖਿ ਬੋਲੀ ਸਭਿ ਦੁਖ ਪਰਹਰੀ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਯ ਨਾਮ ਵਧ ਅਵਿਚਰ ਅਰੇ, ਅਪ੍ਰਧਾਯ, ਮੋਹਿਤ ਅਵਿ ਯਯ ਮੋਹਿਤ ਨਿਯ ਮੁਖਰੇ ਹਰਿ-ਨਾਮ ਬੋਲਿ ਨਿਯਰ ਬਹੁ ਬੁਝ ਬਿਧਾਯ ਕਰਿਵੇ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਤੂ ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥

ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਰੂ, ਹੇ ਬਧਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ!

ਜਿਨੀ ਤੂ ਇਕ ਮਨਿ ਸਚੁ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨ ਕਾ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਮੇਯ ਅਕਾਗ੍ਰਹਿਤੁ ਹੋਯਾ ਚੋਰ ਧਾਨ ਕਰਿਅਯ, ਤੂ ਚਾਹਾਰ ਬਹੁ ਦੁਖਾ ਨਾਗਿ ਕਰਿਦੇਯਅਯ।

ਤੇਰਾ ਸਰੀਕੁ ਕੇ ਨਾਹੀ ਜਿਸ ਨੇ ਲਵੈ ਲਾਇ ਸੁਣਾਇਆ ॥

ਚੋਰ ਬਿਕਲ ਕੇਹੁ ਨਾਹਾਯ, ਯਾਹਾ ਪਾਗਰੇ ਕਬੇ ਚੋਰ' ਬਿਯਲਰੇ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਵੇ।

ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ ਤੂਹੈ ਨਿਰੰਜਨਾ ਤੂਹੈ ਸਚੁ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥

ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਪ੍ਰਭੂ! ਚੋਰ' ਭਲਿ ਵਧ ਕਾਠਾ ਤੂ ਹੂੰ ਅਯੁ ਆਯ ਤੂ ਹੂੰ ਮੋਹਿਤ ਬ੍ਰਹਮੰ ਪੁੰਨ ਲਾਗੁਅਯ।

ਸਚੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਸਚੇ ਸਚੁ ਨਾਇਆ ॥੨॥

ਹੇ ਮੋਹਿਤ ਬਯਾ ਮਾਯਿਕ! ਚੋਰ ਮਹਿਮਾ ਬਧਪ ਅਰੇ ॥2॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥

ਗੋਲਕ ਮੁਕੁਤੁ 4 ॥

ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਹੈ ਭ੍ਰਮਿ ਭੂਲੇ ਮਨਮੁਖ ਦੁਰਜਨਾ ॥

ਸ਼ਾਹੀਰ ਅਛਰ ਮਨਰੇ ਅਥਕਾਰਰ ਰੋਗ ਬਿਧਮਾਨ ਥਾਵ, ਏਧਰਿ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਭ੍ਰਮਨ ਯੀਵ ਭ੍ਰਮਰੇ
ਪਥਭ੍ਰਮੁ ਹੋਇਯਾਵ।

ਨਾਨਕ ਰੋਗੁ ਗਵਾਇ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਧੂ ਸਜਨਾ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਧਗੁਰੂ ਵਾ ਬਾਪੂਯ ਬਹਿਓ ਮਿਥਿਲੇ ਏਹਿ ਅਥਕਾਰਰ ਰੋਗ ਨਿਵ੍ਰਯ ਹੋਇਯਾਰੇ ॥1॥

ਮਃ ੪ ॥

ਮੁਕਲਾ 4 ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਤਾ ਰੰਗ ਸਿਉ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਗੁਣਤਾਸੁ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀਰ ਮਨ ਏਵੰ ਗਰੀਰ ਗੁਣਰ ਭਭਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੁਰੀਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਥਾਵ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਰਣਾਗਤੀ ਹਰਿ ਮੇਲੇ ਗੁਰ ਸਾਬਾਸਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਥੇ ਭਗਵਾਨਯ ਗਰਗ ਨੇਕਯਯੁ। ਏਥਹਿ ਗੁਰੂ ਧਨਧ ਅਯਯੁ, ਸਿਧ ਏਥਹਿ ਯਥਰਯਯ ਬਹਿਓ
ਮਿਲਨ ਕਰਾਯਯੁ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਯਯੁ ॥

ਤੂ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਅਗੰਮੁ ਹੈ ਕਿਸੁ ਨਾਲਿ ਤੂ ਵੜੀਐ ॥

ਹੇ ਬਰਬਯਗੀਲਾ ਪੁਰੂ! ਤੂ ਅਗਨਧ ਅਰੂ, ਪੂਰੀ ਸੁੰ ਚੋਰ ਤੂਲਨਾ ਕਾਹਾ ਬਹਿਓ ਕਰਿਵਿ?

ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਹੋਇ ਸੁ ਆਖੀਐ ਤੁਧੁ ਜੇਹਾ ਤੂਹੈ ਪੜੀਐ ॥

ਸਿਧਿ ਕੇਹੁ ਚੋ' ਭਲਿ ਮਹਾਨ ਹੋਇਯਾਯੁ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਸੁੰ ਚਾਹਾਯ ਨਾਨ ਨੇਕਯਾਯੁ, ਕੀਤੁ, ਚੋ' ਭਲਿ
ਕੇਵਲ ਤੂ ਸੁੰ ਕੁਹਾਯਾਵ।

ਤੂ ਘਟਿ ਘਟਿ ਇਕੁ ਵਰਤਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗੜੀਐ ॥

"(ਹੇ ਨਾਥ!) ਤੂ ਪੁਰੋਧਕ ਗਰੀਰਰੇ ਅਯੁ, ਪਰਯੁ, ਏਹਿ ਕਥਾ ਚਾਹਾਕੁ ਪੁਕਯ ਹੋਇਯਾਵ ਸਿਧ
ਬਧਗੁਰੂਯ ਪਾਗਰੇ ਥਾਵ।

ਤੂ ਸਚਾ ਸਭਸ ਦਾ ਖਸਮੁ ਹੈ ਸਭ ਦੂ ਤੂ ਚੜੀਐ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਤੂ ਸੁੰ ਬਧਧ ਏਵੰ ਆਨ ਬਮਯਯ ਮਾਨਿਕ ਅਰੂ ਆਯ ਤੂ ਸੁੰ ਬਰੋਪਰਿ ਅਰੂ।

ਤੂ ਕਰਹਿ ਸੁ ਸਚੇ ਹੋਇਸੀ ਤਾ ਕਾਇਤੁ ਕੜੀਐ ॥੩॥

ਹੇ ਬਠਾਬਰੂਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਯਦਿ ਆਮਕੂ ਐਵਾ ਬਿਗਾਬ ਹੋਯਾਯਾਏ ਮੇਯ ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਤੂ ਕਰੂ ਭਾਹਾ ਹੂੰ
ਹੋਯਾਯਾਏ, ਭਾਹਾਹੋਲੇ ਆਮੇ ਕਾਹੂੰਕਿ ਅਵਗੋਸ਼ ਕਰਿਰੂ? ॥੩॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਾਹਲਾ 4 ॥

ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਪਿਰੰਮ ਕਾ ਅਠੇ ਪਹਰ ਲਗੰਨਿ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਐਵੇਂ ਭਨ ਆਓ ਪਹਰੇ ਪ੍ਰੇਮਭਯੋਗ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਗ੍ਧ ਰਹਿਯਾਏ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਖਿ ਵਸੰਨਿ ॥੧॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਯਾਹਾ ਭਯੋਗੇ ਭਗਵਾਨ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਰਯ ਕਰਿਯਾਏ, ਏਥੇ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਸੁਖਰੇ ਰਹਿਯਾਏ
॥੧॥

ਮਃ ੪ ॥

ਮਾਹਲਾ 4 ॥

ਜਿਨ ਅੰਦਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਰੰਮ ਕੀ ਜਿਉ ਬੇਲਨਿ ਤਿਵੈ ਸੇਹੰਨਿ ॥

ਯਾਹਾ ਅੰਤਰ ਮਨਰੇ ਭਗਵਾਨਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਯਾਏ, ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਮਗੋਗਾਨ ਕਰੁਯਾਏ ਵੇਲੇ ਏਥੇ ਬਖੂਭ
ਸੁਖਰੇ ਲਾਗਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਆਪੇ ਜਾਣਦਾ ਜਿਨਿ ਲਾਈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਰੰਨਿ ॥੨॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਮੇਯਭੈ ਭਗਵਾਨ ਐਵੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਯਾਏ, ਏਥੇ ਸੁਖੰ ਹੂੰ ਲਾਗਿਯਾਏ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਤੂ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਅਭੁਲੁ ਹੈ ਭੁਲਣ ਵਿਚਿ ਨਾਹੀ ॥

ਹੇ ਬਿਗ੍ਧ ਰਚਯੋਗ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂ ਸੁਖੰ ਅਵਿਗ੍ਧਰਗਾਯ ਅਰੂ, ਐਯੁਪਾਯਕ, ਕਿਛਿ ਭੁਲ ਕਰੂ ਨਾਹੂੰ।

ਤੂ ਕਰਹਿ ਸੁ ਸਚੇ ਭਲਾ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਹੀ ॥

ਹੇ ਬਯਾ! ਤੂ ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਕਰੂ, ਭਾਹਾ ਗੁਭ ਕਰੂ। ਗੁਰੂਕਾ ਗਯ ਧਾਰਾ ਐਵੇਂ ਜਾਨ ਪ੍ਰਾਧੁ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਤੂ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਹੈ ਦੂਜਾ ਕੋ ਨਾਹੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂ ਬਧਬੁ ਕਾਰਯ ਕਰਿਵਾ ਐਵੇਂ ਜਾਵਕਾ ਧਾਰਾ ਕਰਾਯਕਾ ਪਾਯਕ ਬਧਥ ਅਰੂ, ਭੋਯਾ' ਬਿਨਾ ਆਯ
ਕੇਹਿ ਨਾਹਾਏ।

ਤੂ ਸਾਹਿਬੁ ਅਗਮੁ ਦਇਆਲੁ ਹੈ ਸਭਿ ਤੁਧੁ ਧਿਆਹੀ ॥

ହେ ମୋର ମାଲିକ! ତୁ ଅଗମ୍ୟ ଏବଂ ଦୟାର ଘର ଅଛୁ ଆଉ ସାରା ଦୁନିଆ ତୋର ହିଁ ଧାନ କରିଥାଏ ।

ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੇਰੇ ਤੂ ਸਭਸ ਦਾ ਤੂ ਸਭ ਛਡਾਹੀ ॥੪॥

ਬਸਤੁ ਜੀਵ ਜਨਮ ਚੋਰ ਅਚਾਨਕ ਆਉ ਤੂ ਬਸਤੁ ਮਾਲਿਕ ਅਹੁੰ। ਤੂ ਬਸਤੁ ਜੀਵ ਜਨਮ ਨੂੰ ਮੁਕਤਿ ਪ੍ਰਦਾਨ
ਕਰੂ॥੪॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਾਝਲਾ 4 ॥

ਸੁਣਿ ਸਾਜਨ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਦੇਸਰਾ ਅਖੀ ਤਾਰ ਲਗੰਨਿ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਭਰਾ ਬਖਸ਼ਿ ਗੁਣੀ ਮਾਝਲਾ ਨੇਨਕੁ ਵਰਜਨ ਆਗਾ ਲਾਗੇਠਾਵ,

ਗੁਰਿ ਤੁਠੈ ਸਜਣੁ ਮੇਲਿਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਸਵੰਨਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੋਯਾ ਚਾਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਬਹਿਰ ਮੇਲਨ ਕਰਾਯੋਏ ਏਵਾਂ ਬੇ ਬੁਝਾਰੇ ਰਹਿਠਾਵ
॥1॥

ਮਃ ੪ ॥

ਮਾਝਲਾ 4 ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਦਇਆਲੁ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਦਇਆ ਸਦਾ ਹੋਇ ॥

ਭਾਭਾ ਬਦਗੁਨੁ ਬਢ ਦਯਾਲੂ ਅਚਾਨਕ, ਬੇ ਬਰਵਾ ਦਯਾਲੁ ਗੁਣੇਰੇ ਵਾਸ ਕਰਏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਅੰਦਰਹੁ ਨਿਰਵੈਰੁ ਹੈ ਸਭੁ ਦੇਖੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ਇਕੁ ਸੋਇ ॥

ਬਦਗੁਨੁਕਾ ਬ੍ਰਹਮਨੇਰੇ ਕਾਝਾ ਬਾਹੁਰੇ ਗੁਣਾ ਨਠਾਵ, ਬੇ ਬਰਵਾ ਏਕੁ ਯੋਗੀਯਾ ਦੇਖੁਠਾਏ।

ਨਿਰਵੈਰਾ ਨਾਲਿ ਜਿ ਵੈਰੁ ਚਲਾਇਦੇ ਤਿਨ ਵਿਚਹੁ ਤਿਸਟਿਆ ਨ ਕੋਇ ॥

ਮੇਯੋਂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਣਵਾਨ ਬਹਿਰ ਗੁਣਾ ਕਰੇਠਾਵ, ਚਾਹਾਨੂੰ ਦੂਰੀ ਕੇਹੇ ਨਠਾਵ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਭਨਾ ਦਾ ਭਲਾ ਮਨਾਇਦਾ ਤਿਸ ਦਾ ਬੁਰਾ ਕਿਉ ਹੋਇ ॥

ਬਦਗੁਨੁ ਬਸਤੁਕਾ ਭਲ ਚਾਹੁੰ ਠਾਠਾਏ, ਚਾਹਾਨੂੰ ਕੇਹਰੇ ਮਨ ਹੋਵੇ?

ਸਤਿਗੁਰੁ ਨੇ ਜੇਹਾ ਕੇ ਇਛਦਾ ਤੇਹਾ ਫਲੁ ਪਾਏ ਕੋਇ ॥

ਮੇਯੋਂ ਗੁਣਾ ਭਾਵਨਾ ਬਹਿਰ ਕੋਈਏ ਮਨੁਸ਼ਾ ਬਦਗੁਨੁਕਾ ਪਾਗਲੁ ਮਾਵ, ਚਾਹਾਨੂੰ ਬੇਪਰੇ ਹੀ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੋਯਾਠਾਵ।

ਨਾਨਕ ਕਰਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਜਿਦੁ ਕਿਛੁ ਗੁਣਾ ਨ ਹੋਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਵੇਚੁਰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਪ੍ਰਕਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀਓਇ ਕਥਾ ਲੂਠਿ ਰਹੇ ਨਾਹਿ, ਕਾਰਣਿ ਸੇਬ ਬਹੁ
ਕਿਛੁ ਜਾਣਿਆਹੁ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਭਉ ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਹਿਬੁ ਵਡਾ ਕਰੇ ਸੋਈ ਵਡ ਜਾਣੀ ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਮਾਲਿਕ ਮਹਾਨ ਕਰਿਓਹੁ, ਭਾਵਾਹੁ ਹੋ ਮਹਾਨ ਬੁਝਿਓ ਭਰਿਓ।

ਜਿਸੁ ਸਾਹਿਬ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਬਖਸਿ ਲਏ ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਮਨਿ ਭਾਣੀ ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਮਾਲਿਕ ਪਸੰਦ ਕਰਿਓਹੁ, ਸੇ ਭਾਵਾਹੁ ਸ਼ਰਫਾ ਕਰਿਓਹੁ ਆਪ ਸੇ ਮਾਲਿਕਾਨ ਮਨਕੂ ਪੁੰਨ
ਲਾਗਿਓਹੁ।

ਜੇ ਕੇ ਓਸ ਦੀ ਰੀਸ ਕਰੇ ਸੇ ਮੂੜ ਅਜਾਣੀ ॥

ਸੇ (ਜੀਵ-ਸੁਖ) ਮੂਰਖ ਏਵਾ ਬੁਝਿਓਨ ਅਚੇ, ਸੇਵਾ ਭਾਵਾਹੁ ਸਹਿਓ ਭੁਲਨਾ ਕਰਿਓਹੁ।

ਜਿਸ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਸੁ ਗੁਣ ਰਵੈ ਗੁਣ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ ॥

ਸਦਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਸਹਿਓ ਮਿਲਨ ਕਰਿਓਹੁ, ਸੇ ਹੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਗੁਣਬੂਝਿ ਕਰਿ ਅਨਧਕੂ ਗੁਣਾਯੋਹੁ।

ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਸਚੁ ਹੈ ਬੁਝਿ ਸਚਿ ਸਮਾਣੀ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਰਵਾ ਸਚਾ ਅਚਰ, ਸੇਵਾ ਏਵੇ ਭਧਕੂ ਬੁਝਿਓਹੁ, ਸੇ ਸਚਾਹੇ ਹੋ ਰਹਿਓਹੁ।
॥੫॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਹਰਿ ਸਤਿ ਨਿਰੰਜਨ ਅਮਰੁ ਹੈ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥

ਭਗਵਾਨ ਸਚਾ, ਮਾਯਾ ਰਹਿਓ, ਅਨੰਤ, ਨਿਰੰਕਾਰ, ਬਿਰਹਾਨ ਏਵਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਅਚਰ।

ਜਿਨ ਜਪਿਆ ਇਕ ਮਨਿ ਇਕ ਚਿਤਿ ਤਿਨ ਲਥਾ ਹਉਮੈ ਭਾਰੁ ॥

ਯੇਯੋ ਮਨੁਸ਼ਾ ਏਕਾਗ੍ਰਿਭਿ ਹੋਯੋ ਭਾਵਾਹੁ ਸ਼ਰਫਾ ਕਰਿਓਹੁ, ਸੇ ਅਭਾਗਿਓ ਭਾਰਹੇ ਮੁਛਿ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਕਰਿਓਹੁ।

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧਿਆ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨਾ ਜੈਕਾਰੁ ॥

ਯੇਯੋ ਗੁਰਮੁਖੀ ਭਗਵਾਨਾ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਓਹੁ, ਵੇਚੁਰੇ ਏਵੇ ਸਭਨਾਨਾ ਵਧ ਲੋਕਪ੍ਰਿਯਭਾ
ਵਾਸਲ ਹੋਯੋਹੁ।

ਕੋਈ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਤਿਸ ਨੇ ਫਿਟੁ ਫਿਟੁ ਕਹੈ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਮਧਿ ਕੋਈ ਬਿਬੇਕਿ ਵਧੈ ਪੂਰੈ ਬਧਗੁਰੂ ਨਿਖਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਚਾਹਾਏਯੋ ਚਾਹਾਯੂ ਬਾਰਾ ਚੂਨਿਆ ਪੁਰਾਉਓ
ਕਰਿਯਾਵ।

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਹਰਿ ਆਪੇ ਰਖਣਹਾਰੁ ॥

ਬਧਗੁਰੂ ਭਓਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਭਗਵਾਨ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾਉ ਆਭ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਚਾਹਾਯੂ ਰਖਿਅ ਅਚਉ।

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਗੁਣ ਗਾਵਦਾ ਤਿਸ ਨੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥

ਬੇਧਿ ਗੁਰੂ ਧਨੁ ਧਨੁ ਅਚਉ, ਮਿਥ ਪੁਰੁ ਚੂਠਿ ਕਰਿਯਾਉ, ਚਾਹਾਯੂ ਮੂੰ ਬਧਵਾ ਪੁਰਾਮ ਕਰਿਯਾਵ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕਉ ਵਾਰਿਆ ਜਿਨ ਜਪਿਆ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਚਾਹਾਯੂ ਪਾਸਰੇ ਭਨ ਮਨਰੇ ਬਧਪੈਓ ਮਿਥ ਬ੍ਰਹਮਾਚਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਰਾਮਨਾ
ਕਰਿਯਾਵ ॥1॥

ਮਃ ੪ ॥

ਮੁਕਾਮ 4 ॥

ਆਪੇ ਧਰਤੀ ਸਾਜੀਅਨੁ ਆਪੇ ਆਕਾਸੁ ॥

ਭਗੁਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਪਰਿਭੂ ਵਨਾਭਉ ਆਭ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਆਕਾਸ ਵਨਾਭਉ।

ਵਿਚਿ ਆਪੇ ਜੰਤ ਉਪਾਇਅਨੁ ਮੁਖਿ ਆਪੇ ਦੇਇ ਗਿਰਾਸੁ ॥

ਐਥ ਪਰਿਭੂਰੇ ਭਗੁਰ ਜੀਵਭਉ ਭਪੁਭਉ ਕਰਿਭਉ ਆਭ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਪੁਰਾਸਾ ਪੁਰਾਸੇ ਭੋਭਨ ਧਿਭਉ।

ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਆਪੇ ਹੀ ਗੁਣਤਾਸੁ ॥

ਬੇਧਿ ਨਿਭੇ ਬਧਵਾਪਕ ਬੋਭਉ ਆਭ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਗੁਣਰ ਭਉਰ ਅਚਉ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੂ ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਕਟੇ ਤਾਸੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭੂ ਪੁਰੁ ਨਾਮਰ ਆਰਾਮਨਾ ਕਰ, ਬੇਧ ਭੋਰ ਬਧੁ ਪਾਪ ਨਾਭ ਕਰਿਧੇਧੇ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਓ ॥

ਤੂ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਹੈ ਸਚੁ ਸਚੇ ਭਾਵੈ ॥

ਹੇ ਬਧਰ ਪੁਰੁ ਪਰਮਾਮ੍ਹ! ਭੂ ਬਧਵਾ ਬਧੁ ਅਭੂ, ਬੇਧਿ ਬਧਰ ਪੁਰੁ ਬਧੁ ਹੂੰ ਪੁਰੁ ਲਾਗਿਯਾਵ।

ਜੇ ਤੁਧੁ ਸਚੁ ਸਲਾਹਦੇ ਤਿਨ ਜਮ ਕੰਕਰੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਹੇ ਬਧਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰੁ! ਮੇਭੰ ਮੇਭੰ ਪੁਰਾਸਾ ਭੋਰ ਪੁਰਾਸਾ ਕਰਿਯਾਉ, ਮਧਭੂ ਚਾਹਾਰ ਨਿਕਰਭੂ ਆਬੇ
ਨਾਹੂੰ।

ਤਿਨ ਕੇ ਮੁਖ ਦਰਿ ਉਜਲੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਸਚਾ ਭਾਵੈ ॥

ਮਾਘਾਰ ਬ੍ਰਹਮਦਯੂ ਬਠਾ ਪੁਰੁ ਭਲ ਲਾਗਿਆਉ, ਚਾਘਾਰ ਮੁਖ ਚਾਘਾਕਾ ਦਰਬਾਰਰੇ ਭਯੋਲ
ਹੋਇਆ।

ਕੂੜਿਆਰ ਪਿਛਾਹਾ ਸਟੀਅਨਿ ਕੂੜੁ ਹਿਰਦੈ ਕਪਟੁ ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥

ਨਿਧਾਧਾਧਾਧਾ ਪੁਰੁ ੮੦੦ ਧਿਆਇਆ, ਮਨਰੇ ਨਿਧਾਧਾ ਏਵੰ ਛਲ ਕਪਟੁ ਹੋਵਾ ਕਾਰਗਰੁ ਬੇ
ਮਾਘਾਯੁ ਬਧਨ ਕਰਿਆ।

ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਕੂੜਿਆਰੀਆ ਕੂੜਿਆਰ ਕੂੜੇ ਹੋਇ ਜਾਵੈ ॥੬॥

ਨਿਧਾਧਾਧਾਧਾ ਮੁਖ ਬਠਾਰ ਦਰਬਾਰਰੇ ਮੁੱ ਕਲਾ ਹੋਇਆ, ਨਿਧਾਧਾਧਾ ਕੇਵਲ ਨਿਧਾਧਾਧਾ ਹੁੰ
ਰਹਿਆ ॥੬॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਾਘਾ 4 ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਧਰਤੀ ਧਰਮ ਹੈ ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਜੇਹਾ ਕੇ ਬੀਜੇ ਤੇਹਾ ਫਲੁ ਪਾਏ ॥

ਬਧਗੁਰੁ ਧਰਮ ਧਰਿਤੀ ਅਠਾਉ। ਬੇਧਰੇ ਕੇਵਲ ਮੋਧਰਿ ਵਾਧ ਕੂਠਿਆ, ਬੇ ਬੇਧਰਿ ਹੁੰ ਧਾਧੁ
ਕਰਿਆ।

ਗੁਰਸਿਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬੀਜਿਆ ਤਿਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਫਲੁ ਹਰਿ ਪਾਏ ॥

ਗੁਰੁਕਾ ਬੀਧਾ ਨਾਮ-ਅਧੁਰ ਕੂਠਿਆ ਏਵੰ ਕਰਕਾਧੁ ਨਿਧ ਅਧੁਰ ਧਾਧੁ ਰੂਪਰੇ ਧਾਧੁ ਕਰਿਆ।

ਓਨਾ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਓਇ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸਚੀ ਪੈਨਾਏ ॥

ਏਹਿ ਲੋਕਾ ਏਵੰ ਪਰਲੋਕਰੇ ਚਾਘਾਰ ਮੁਖ ਭਯੋਲ ਹੋਇਆ, ਪੁਰੁਕਾ ਬਧਾ ਦਰਬਾਰਰੇ ਚਾਘਾਧੁ
ਮਾਧ-ਬਧਾਧੁ ਨਿਧਿਆ।

ਇਕਨ੍ਹ ਅੰਦਰਿ ਖੇਟੁ ਨਿਤ ਖੇਟੁ ਕਮਾਵਹਿ ਓਹੁ ਜੇਹਾ ਬੀਜੇ ਤੇਹਾ ਫਲੁ ਪਾਏ ॥

ਕਿਛਿ ਲੋਕਾਧਾ ਮਨਰੇ ਕਪਟ ਧਾਧੁ ਧਾਧੁ ਬੇਧਰਾ ਕਪਟ ਅਧੁਰ ਕਰਿਆ, ਮੋਧਰਿ ਵਾਧ ਕੂਠਿਆ,
ਬੇ ਬੇਧਰਿ ਹੁੰ ਧਾਧੁ ਕਰਿਆ।

ਜਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਰਾਫੁ ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਸੁਆਵਰੀਰ ਸਭਿ ਉਘੜਿ ਆਏ ॥

(ਕੀਰਨੀ) ਮੋਹਣਵੇਲੇ ਬਦਗੁਰੂ ਦੂਰਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਬੇਮੋਹਣਵੇਲੇ ਬੜੇ ਬਾਥੇ ਪੁਕਾਰ
ਹੋਇਆ।

ਓਇ ਜੇਹਾ ਚਿਤਵਹਿ ਨਿਤ ਤੇਹਾ ਪਾਇਨਿ ਓਇ ਤੇਹੇ ਜੇਹੇ ਦਯਿ ਵਜਾਏ ॥

ਬੇਮਾਨਾ ਦੂਰਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਭਾਵਨਾ ਮੋਹਣਵੇਲੇ, ਬੇਮਾਨੇ ਦਾ ਪਾਇਆ। ਬੇਮਾਨੇ ਮੱਥੇ ਪੁਰ- ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ
ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਿੱਤ ਹੋਇਆ ਕਿਸੇ ਚਿਤਵਹਿ ਹੋਇਆ।

ਨਾਨਕ ਦੁਹੀ ਸਿਰੀ ਖਸਮੁ ਆਪੇ ਵਰਤੈ ਨਿਤ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਚਲਤ ਸਬਾਏ ॥੧॥

(ਕੀਰਨੀ) ਹੋ ਨਾਨਕ! (ਜੀਵਨ ਨਿਮਨਰਾਸ਼ਟਰ ਦੇ ਕੰਠੇ?) ਭਗਵਾਨ ਸਰਬਦਾ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਾਸ
ਨਿਰੰਤਰ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਭਗਵਾਨ ਨਿਰੰਤਰ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਪਾਸ ਰਹਿਣ ਅਤੇ (ਗੁਰਮੁਖ ਅਤੇ ਬਾਥੇ) ॥੧॥

ਮਃ ੪ ॥

ਮੁਕਾਮ 4 ॥

ਇਕੁ ਮਨੁ ਇਕੁ ਵਰਤਦਾ ਜਿਤੁ ਲਗੈ ਸੇ ਥਾਇ ਪਾਇ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਮਨਿ ਮੱਥੇ ਅਤੇ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਇਆ। ਬੇ ਮਾਨਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਇਆ ਬੇ
ਬਿਨਾ ਹੋਇਆ।

ਕੋਈ ਗਲਾ ਕਰੇ ਘਨੇਰੀਆ ਜਿ ਘਰਿ ਵਸੁ ਹੋਵੈ ਸਾਈ ਪਾਇ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਅਨੁਕੰਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਤੂ ਬੇ ਭਾਵਨਾ ਦੇ ਪਾਸ ਅਤੇ ਬੇਮਾਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਸ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੋਝੀ ਨਾ ਪਵੈ ਅਹੰਕਾਰੁ ਨ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥

ਬਦਗੁਰੂ ਦੇ ਅਹੰਕਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਇਆ, ਨਾ ਭਿੰਨ ਅਹੰਕਾਰ ਮਾਨਿਆ।

ਅਹੰਕਾਰੀਆ ਨੇ ਦੁਖ ਭੁਖ ਹੈ ਹਬੁ ਤਡਹਿ ਘਰਿ ਘਰਿ ਮੰਗਾਇ ॥

ਅਹੰਕਾਰੀ ਜੀਵਨਾਨੇ ਮਨੁਖ ਅਤੇ ਭਾਗਵਾਨ ਦੇ ਪਾਸ। ਬੇ ਬਾਥੇ ਪਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਦੁਆਰੇ ਮਾਨਿਆ
ਹੋਇਆ।

ਕੂੜੁ ਠਗੀ ਗੁਝੀ ਨਾ ਰਹੈ ਮੁਲੰਮਾ ਪਾਜੁ ਲਹਿ ਜਾਇ ॥

ਮਿਥਿਆ ਅਤੇ ਛਲੇ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਾਥੇ ਦੇ ਪਾਸ।

ਜਿਸੁ ਹੋਵੈ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇ ॥

ਪੂਰਬ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਾਸ। ਪਾਸੇ ਦੇ ਪਾਸੇ ਮਾਨਿਆ, ਬਾਥੇ ਦੇ ਪਾਸੇ ਮਾਨਿਆ।

ਜਿਉ ਲੋਹਾ ਪਾਰਸਿ ਭੇਟੀਐ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਸੁਵਰਨੁ ਹੋਇ ਜਾਇ ॥

ਮੇਧਰੇ ਲੂਝਾ ਪਾਰਾਬਰ ਬੁਝੀ ਧਾਰਾ ਬੁਨਾਰੇ ਪਰਿਗਟ ਬੂਝ, ਬੇਬੁਝੀਯੋ ਯੋਗੇ ਕਾਢੇ ਗੁਰੂਯੋ ਬੁਝ ਰਹਿ
ਅਮੂਲਯ ਹੋਯਾਯਾ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਤੂ ਧਣੀ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਇ ॥੨॥

ਬੇ ਨਾਨਕਰੇ ਪੁਰੂ! (ਯੋਗਯੋਗੀ ਨਿਮਨ੍ਰੇਖੇ ਕੋਠੇ ਨਾਹੀ) ਆਪਣੇ ਬੰਧਨਾਂ ਦੇ ਗੁਰੂ ਅਚਰੇ | ਮੇਧਰੇ
ਭੁਯੋ ਏਕਾਨੁ ਪਬਨ ਕਰ, ਭੁਯੋ ਯੋਗਯੋਗੀ ਬੇਧਰੇ ਚਲਾਯਾ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨ ਹਰਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ॥

ਬੇਬੁਝੀ ਪੁਰਾਣੀ ਮੇਧਰੇ ਮੇਧਰੇ ਬੁਝਰੇ ਯੋਗਯੋਗੀ ਕਰਿਯੋ, ਯੋਗਯੋਗੀ ਬੇਧਰੇ ਯੋਗਯੋਗੀ
ਪਉੜੀ ਕਰਿਯੋ ॥

ਗੁਣ ਕੀ ਸਾਝਿ ਤਿਨ ਸਿਉ ਕਰੀ ਸਭਿ ਅਵਗਣ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥

ਧੁੰ ਯੋਗਯੋਗੀ ਬੁਝ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ਆਪਣੇ ਬੁਝ ਧਾਰਾ ਅਵਗੁਣਨੂੰ ਯੋਗਯੋਗੀ ॥

ਅਉਗਣ ਵਿਕਟਿ ਪਲਰੀ ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ ਸੁ ਸਚੇ ਪਾਏ ॥

ਪਾਪਗੁਣਿਕ ਯਾਤਰਾ ਕੂਚਾ ਪਰੇ ਬੁਝਰੇ ਯੋਗਯੋਗੀ ॥ ਬੇ ਕੇਵਲ ਬੇਬੁਝੀ ਗੁਣ ਯਾਤਰਾ ਕਰਿਯੋ, ਯਾਤਰਾ
ਬੰਧਨਪੁਰ ਪਰਮਾਨੁ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯੋ ॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਜਿਨਿ ਅਉਗਣ ਮੇਟਿ ਗੁਣ ਪਰਗਟੀਆਏ ॥

ਧੁੰ ਮੇਧਰੇ ਬੰਧਨਨੂੰ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰੇ, ਯੋਗ ਮੇਧਰੇ ਪਾਪ ਦੂਰ ਕਰਿਯੋ ਏਵਾ ਮੇਧਰੇ ਭੁਝਰੇ ਧੁੰ
ਗੁਣਗੁਣਨੂੰ ਆਲੋਚਿਤ ਕਰਿਯੋ ॥

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਵਡੇ ਕੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਲਾਏ ॥੭॥

ਮੇਧਰੇ ਕਾਢੇ ਬੰਧਨ ਬੰਧਨ ਬੰਧਨ ਬੰਧਨ, ਬੇਬੁਝੀ ਮੇਧਰੇ ਪੁਰੂਯੋ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰਿਯਾ ਆਰਧ
ਕਰਿਯੋ ॥੭॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥

ਗੋਲਕ ਮਃ 4 ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜੇ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ॥

ਬੰਧਨਨੂੰ ਏਵੇ ਮੇਧਰੇ ਗੁਣ ਅਛੇ ਮੇਧਰੇ ਬੰਧਨ ਬੰਧਨ ਬੰਧਨ ਨਾਮ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਮਤ ਸੁਚ ਸੰਜਮੁ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਾ ਜਪਿ ਹੋਯੋ ਭਗਤਿ ਬਹੁਗੁਰੂਰ ਗੁਣਗਣਾ ਏਵੰ ਬੰਧਮੁ ਤਾ। ਬੇਧ ਕੇਵਲ ਭਗਵਾਨਾ ਨਾਮਾ ਰੇ
ਭੁਧੁ ਰਹਿਯਾਹੁ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਾਣੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਬਾਣੁ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਰਖ ਕਰਾਵੈ ॥

ਭਗਵਾਨਾ ਨਾਮਾ ਹੋਯੋ ਭਗਤਿ ਭਗਤਿ ਏਵੰ ਭਗਵਾਨਾ ਨਾਮਾ ਹੋਯੋ ਭਗਤਿ ਭਗਤਿ। ਭਗਵਾਨਾ
ਨਾਮਾ ਬੇਧਮਾਨਾ ਰਹਿਯਾਹੁ।

ਜੇ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ਪੂਜੇ ਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਸੇ ਮਨ ਇਛੇ ਫਲ ਪਾਵੈ ॥

ਹੋਯੋ ਗੁਰ-ਮੂਰਤਿ ਗੁਣਗਣਾ ਬਹੁਗੁਰੂਰ ਪੂਜਾ ਕਰੇ, ਬੇਧਮਾਨਾ ਪਾਪਮਾਨਾ ਪਾਪਮਾਨਾ।

ਜੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਤਿਸੁ ਕਰਤਾ ਮਾਰ ਦਿਵਾਵੈ ॥

ਮੇਧਮਾਨਾ ਪੂਰੇ ਬਹੁਗੁਰੂਰ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ, ਭਗਵਾਨਾ ਕਰੇ, ਬੇਧਮਾਨਾ ਕਰੇ।

ਫੇਰਿ ਓਹ ਵੇਲਾ ਓਸੁ ਹਥਿ ਨ ਆਵੈ ਓਹੁ ਆਪਣਾ ਬੀਜਿਆ ਆਪੇ ਖਾਵੈ ॥

ਬੇਧਮਾਨਾ ਭਗਵਾਨਾ ਪੂਰੇ ਮੇਧਮਾਨਾ ਬੇਧਮਾਨਾ, ਬੇਧਮਾਨਾ ਬੇਧਮਾਨਾ, ਬੇਧਮਾਨਾ ਬੇਧਮਾਨਾ।

ਨਰਕਿ ਘੋਰਿ ਮੁਹਿ ਕਾਲੈ ਖੜਿਆ ਜਿਉ ਤਸਕਰੁ ਪਾਇ ਗਲਾਵੈ ॥

ਮੇਧਮਾਨਾ ਭਗਵਾਨਾ ਕੇਵਲਮਾਨਾ ਕੇਵਲਮਾਨਾ, ਬੇਧਮਾਨਾ ਬੇਧਮਾਨਾ, ਬੇਧਮਾਨਾ ਬੇਧਮਾਨਾ।

ਫਿਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣੀ ਪਵੈ ਤਾ ਉਬਰੈ ਜਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ॥

ਮੇਧਮਾਨਾ ਬੇਧਮਾਨਾ ਬੇਧਮਾਨਾ ਬੇਧਮਾਨਾ, ਬੇਧਮਾਨਾ ਬੇਧਮਾਨਾ, ਬੇਧਮਾਨਾ ਬੇਧਮਾਨਾ।

ਹਰਿ ਬਾਤਾ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕਰਤੇ ਏਵੈ ਭਾਵੈ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਭਗਵਾਨਾ ਮੇਧਮਾਨਾ ਕਰੇ, ਭਗਵਾਨਾ ਕਰੇ, ਭਗਵਾਨਾ ਕਰੇ।

ਮਃ ੪ ॥

ਮੇਧਮਾਨਾ 4 ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਨ ਮੰਨੈ ਓਹੁ ਮਨਮੁਖੁ ਅਗਿਆਨੁ ਮੁਠਾ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ॥

ਗੁਰੂਆ ਅਗਿਆਨਾ ਅਗਿਆਨਾ ਕਰੇ, ਭਗਵਾਨਾ ਕਰੇ, ਭਗਵਾਨਾ ਕਰੇ।

ਓਸੁ ਅੰਦਰਿ ਕੂੜੁ ਕੂੜੇ ਕਰਿ ਬੁਝੈ ਅਣਹੋਦੇ ਝਗੜੇ ਦਯਿ ਓਸ ਦੈ ਗਲਿ ਪਾਇਆ ॥

ਭਾਯਾ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਅਭਿ ਯਥਾ ਬੇਸਬੁਝੁ ਨਿਰਾਸ਼ਾਵਾਨਾ ਬੋਲਿ ਭਾਵਹੁ। ਬੇਪ੍ਰਧਾਨੁ ਭਗਵਾਨ
ਭਾਯਾ ਬੇਕਰੇ ਕਾਧੀ ਕੇਵਾਦ ਰਘੁਭੁਭਿ |

ਓਹੁ ਗਲ ਫਰੋਸੀ ਕਰੇ ਬਹੁਤੇਰੀ ਓਸ ਦਾ ਬੋਲਿਆ ਕਿਸੈ ਨ ਭਾਇਆ ॥

ਬੇ ਰੂਪਾ ਕਥਾਵਾਯੀ ਕਰਹੁ, ਕਿਛੁ ਬੇ ਸ਼ਾਸ਼ਾ ਕਰਹੁ ਭਾਸ਼ਾ ਕੇਵਲਿ ਪਸ਼ਾ ਕਰਹੁ ਨਾਹੀਂ |

ਓਹੁ ਘਰਿ ਘਰਿ ਹੰਢੈ ਜਿਉ ਰੰਨ ਦੋਹਾਗਣਿ ਓਸੁ ਨਾਲਿ ਮੁਹੁ ਜੇੜੇ ਓਸੁ ਭੀ ਲਛਣੁ ਲਾਇਆ ॥

ਬੇ ਬੁਝਾ ਨਾਨਾ ਪਰਿ ਧਰਿ ਧਰਿ ਰੂਭੁਭਿ। ਸਿੰਘ ਭਾਯਾ ਬਹੁਤ ਬਿਨਾਸੁ ਕਰੇ, ਬੇ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘਰ ਭਿੰਨ
(ਭਿੰਨ) ਪਾਏਯਾ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਸੁ ਅਲਿਪਤੇ ਵਰਤੈ ਓਸ ਦਾ ਪਾਸੁ ਛਡਿ ਗੁਰ ਪਾਸਿ ਬਹਿ ਜਾਇਆ ॥

ਸਿੰਘ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬੋਲਾਯਾ, ਬੇ ਸਿੰਘਮੁਖੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਭਿਯਾ, ਬੇ ਬੋਲਾਯਾਚਾਰੀ ਬਾਹਰਿ ਭਾਸ਼ਾ
ਕਰਿ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬੋਲਾਯਾ।

ਜੇ ਗੁਰੁ ਗੋਪੇ ਆਪਣਾ ਸੁ ਭਲਾ ਨਾਹੀ ਪੰਚਹੁ ਓਨਿ ਲਾਹਾ ਮੁਲੁ ਸਭੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ହେ ସନ୍ତାନ! ଯିଏ ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କୁ ନିନ୍ଦା କରୁଥାଏ, ସେ ଭଲ ବ୍ୟକ୍ତି ହୋଇନଥାଏ, ସେ ନିଜ ମୂଳ ଲାଭ ସବୁ ହରାଇ ଦିଏ।

ਪਹਿਲਾ ਆਗਮ ਨਿਗਮ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਸਣਾਏ ਪੁਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨ ਉਪਰਿ ਆਇਆ ॥

ନାନକ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି କହିଛନ୍ତି ଯେ ପୂର୍ବରୁ ଲୋକମାନେ ଶାସ୍ତ୍ର ଏବଂ ବେଦ ପଢୁଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରଚାର କରୁଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସବୁଠାରୁ ପ୍ରାମାଣିକ ଅଟେ ।

ਗੁਰਸਿਖਾ ਵਡਿਆਈ ਭਾਵੈ ਗੁਰ ਪੁਰੇ ਕੀ ਮਨਮੁਖਾ ਓਹ ਵੇਲਾ ਹਥਿ ਨ ਆਇਆ ॥੨॥

ଗୁରୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଏହି ସୁଯୋଗ ପାଆନ୍ତି ନାହିଁ ॥୨॥

ਪਉੜੀ ॥

ପଞ୍ଚଦି ॥

ਸਚੁ ਸਚਾ ਸਭ ਦੁ ਵਡਾ ਹੈ ਸੇ ਲਏ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਟਿਕੇ ॥

ସତ୍ୟସ୍ବରୂପ ପରମାତ୍ମା ସର୍ବୋପରି ଅଟନ୍ତି, ପ୍ରଭୁ ସେହି ମନୁଷ୍ୟକୁ ମିଳିଥାନ୍ତି, ଯାହାକୁ ସଦଗୁରୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଇଥାନ୍ତି ।

ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜਿ ਸਚ ਧਿਆਇਦਾ ਸਚ ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰ ਇਕੇ ॥

ସଦଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ସେ ଅଟନ୍ତି ଯିଏ ସତ୍ୟକୁ ଧ୍ୟାନ କରନ୍ତି । ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ସତ୍ୟସ୍ବରୂପ ପରମାତ୍ମା ଏବଂ ସଦଗୁରୁ ଏକ ଏବଂ ସମାନ ।

ਸੋਈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਪੰਜੇ ਦੁਤ ਕੀਤੇ ਵਸਿ ਛਿਕੇ ॥

ସେହି ମହାପୁରୁଷ ସଦଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ବିକାରକୁ ନିଜ ବଶରେ ରଖିଛନ୍ତି ।

ਜਿ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਆਪੁ ਗਣਾਇਦੇ ਤਿਨ ਅੰਦਰਿ ਕੁੜ ਫਿਟੁ ਫਿਟੁ ਮਹ ਫਿਕੇ ॥

ଯେଉଁମାନେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବାରୁ ବଞ୍ଚିତ ରୁହନ୍ତି ଏବଂ ନିଜକୁ ମହାନ ବୋଲି କୁହନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମିଥ୍ୟା ଥାଏ।

ੴ ਬੇਲੇ ਕਿਸੈ ਨ ਭਾਵਨੀ ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਚੁਕੇ ॥੮॥

ତାହାର ରୁକ୍ଷ ଚେହେରା ଧୂଙ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ। ସେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ବିଛେଦ ହୋଇଥାଏ, ତାହାର
 ଯୁଖକୁ ଡିରସ୍ତ କରାଯାଏ ଆଉ ତାଙ୍କ ବାଉଁଳାପକୁ କେହି ପସନ୍ଦ କରନ୍ତି ନାହିଁ ॥୫॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥

ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 4 ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸਭੁ ਖੇਤੁ ਹੈ ਹਰਿ ਆਪਿ ਕਿਰਸਾਣੀ ਲਾਇਆ ॥

ਬਾਰਾ ਦੂਨੀਆ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਖੇਤ ਅਚੇ, ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਂ (ਯਾਹ ਵਾਰਾ) ਕ੍ਰਿਸ਼ਿ ਕਰਾਇ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਖਸਿ ਜਮਾਈਅਨੁ ਮਨਮੁਖੀ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋਗ ਧਾਇਯੋਗ ਭਗਵਾਨ ਕਰਿਯਾਯੋਗ, ਕਿਛੁ, ਬ੍ਰਹਮਾਚਾਰੀ ਨਿਯੋਗ ਮੁਖਿ ਮਖ ਹਰਾਇਯੋਗ।

ਸਭੁ ਕੇ ਬੀਜੇ ਆਪਣੇ ਭਲੇ ਨੇ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਸੇ ਖੇਤੁ ਜਮਾਇਆ ॥

ਬਿਸੇਖ ਨਿਯੋਗ ਲਾਭ ਪਾਯੋਗ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋਗ। ਕਿਛੁ ਭਗਵਾਨ ਭਾਇਯੋਗ ਬ੍ਰਹਮਾਚਾਰੀ ਧਾਇਯੋਗ ਲਾਭਾਯੋਗ।

ਗੁਰਸਿਖੀ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬੀਜਿਆ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਫਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਿਸੇਖ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋਗ ਧਾਇਯੋਗ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਅੰਮ੍ਰਿਤਮਈ ਨਾਮਕੁ ਨਿਯੋਗ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਇਯੋਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾਯੋਗ।

ਜਮੁ ਚੂਹਾ ਕਿਰਸ ਨਿਤ ਕੁਰਕਦਾ ਹਰਿ ਕਰਤੈ ਮਾਰਿ ਕਢਾਇਆ ॥

ਮੁਖਿਯੋਗ ਮੁਖੀ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਧਾਇਯੋਗ ਲਾਭਾਯੋਗ ਕਰੇ, ਕਿਛੁ ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾਚਾਰੀ ਧਾਇਯੋਗ ਭਗਵਾਨ ਧਾਇਯੋਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯੋਗ।

ਕਿਰਸਾਣੀ ਜੰਮੀ ਭਾਉ ਕਰਿ ਹਰਿ ਬੇਹਲ ਬਖਸ ਜਮਾਇਆ ॥

ਬੇਹਲਪਾਯੋਗ ਗੁਰਮੁਖੀ ਧਾਇਯੋਗ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਧਾਇਯੋਗ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਧਾਇਯੋਗ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਧਾਇਯੋਗ ਧਾਇਯੋਗ।

ਤਿਨ ਕਾ ਕਾੜਾ ਅੰਦੇਸਾ ਸਭੁ ਲਾਹਿਓਨੁ ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਮੋਹਯੋਗ ਮੋਹੀ ਧਾਇਯੋਗ ਬ੍ਰਹਮਾਚਾਰੀ ਧਾਇਯੋਗ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਬੇਹਲਪਾਯੋਗ ਧਾਇਯੋਗ ਧਾਇਯੋਗ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ ਆਪਿ ਤਰਿਆ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਤਰਾਇਆ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਹਰੇ ਨਾਮਕੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਕਰੇ, ਬੇਹਲਪਾਯੋਗ ਅੰਮ੍ਰਿਤਮਈ ਕਰੇ ਬੇਹਲਪਾਯੋਗ ਧਾਇਯੋਗ ਧਾਇਯੋਗ।

ਮਃ ੪ ॥

ਮੁਖਿਯੋਗ 4 ॥

ਸਾਰਾ ਦਿਨੁ ਲਾਲਚਿ ਅਟਿਆ ਮਨਮੁਖਿ ਹੋਰੇ ਗਲਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਚਾਰੀ ਮੁਖਿਯੋਗ ਬਾਰਾ ਧਾਇਯੋਗ ਲਾਭਾਯੋਗ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਧਾਇਯੋਗ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਧਾਇਯੋਗ ਧਾਇਯੋਗ।

ਰਾਤੀ ਉਘੈ ਦਬਿਆ ਨਵੇ ਸੋਤ ਸਭਿ ਢਿਲਾ ॥

ਬੇ ਰਾਤੀ ਧੰਨ ਨਿੰਦਰੇ ਆਵ, ਚਾਹਾਰ ਬਰੂ ਯਕ੍ਰਿਮ ਚੰਦ੍ਰਕ ਹੋਯਾਯਾਵ।

ਮਨਮੁਖਾ ਦੈ ਸਿਰਿ ਜੋਰਾ ਅਮਰੁ ਹੈ ਨਿਤ ਦੇਵਹਿ ਭਲਾ ॥

ਏਹਿਧਰਿ ਅਹੰਕਾਰੀ ਪ੍ਰਨੁਬਨਾਨੇ ਬੁਧਾਨਾਨਕ ਬੁਧਮਰੇ ਚਾਲਿਯਾਏ ਏਵੰ ਬੇਨਾਨੇ ਬਰਵਾ ਯਕ੍ਰਿਮ ਯਕ੍ਰਿਮ ਆਥਿ ਬੇਨਾਨਕੁ ਧੋਯਾਏ।

ਜੋਰਾ ਦਾ ਆਖਿਆ ਪੁਰਖ ਕਮਾਵਦੇ ਸੇ ਅਪਵਿਤ ਅਮੇਧ ਖਲਾ ॥

ਯੇਯੋ ਪ੍ਰਨੁਬ ਬੁਧਿ ਕਥਾ ਧਾਨਿਯਾਵ, ਬੇ ਅਧਰਿਯ, ਕੁਝਿਯਾਨ ਏਵੰ ਧੁਰੀ ਹੋਯਾਯਾਵ।

ਕਾਮਿ ਵਿਆਪੇ ਕੁਸੁਧ ਨਰ ਸੇ ਜੋਰਾ ਪੁਛਿ ਚਲਾ ॥

ਅਧੁਕ ਪ੍ਰਨੁਬਨਾਨੇ ਕਾਮਬਾਬਨਾਰੇ ਕਪਥ, ਬੇਨਾਨੇ ਬੁਧਾਨਾਨਕ ਬਹਿਯੋ ਪਰਮਾਨੀ ਕਰਯੋ ਏਵੰ ਚਾਕ ਆਦੇਯ ਪਾਲਨ ਕਰਯੋ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਆਖਿਐ ਜੇ ਚਲੈ ਸੇ ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ ਭਲ ਭਲਾ ॥

ਯੇਵ ਬਦਗੁਨਕ ਬੁਧਮ ਅਨੁਬਾਨੇ ਚਾਲਿਯਾਵ, ਬੇਹਿ ਕਪਥਿ ਬਕਾ ਚਥਾ ਬਰੋਯਕ੍ਰਿਮ ਅਚੇ।

ਜੋਰਾ ਪੁਰਖ ਸਭਿ ਆਪਿ ਉਪਾਇਅਨੁ ਹਰਿ ਖੇਲ ਸਭਿ ਖਿਲਾ ॥

ਬਮਬੁ ਬੁਧ ਏਵੰ ਪ੍ਰਨੁਬਕੁ ਯਕ੍ਰਿਮ ਕ੍ਰਿਮ ਯਕ੍ਰਿਮ ਕਰਿਯਾਏ, ਯਕ੍ਰਿਮ ਏਵੰ ਬੁਧ ਯਕ੍ਰਿਮ ਯਕ੍ਰਿਮ।

ਸਭ ਤੇਰੀ ਬਣਤ ਬਣਾਵਣੀ ਨਾਨਕ ਭਲ ਭਲਾ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕੁਝਿਯੋ ਯੇ ਹੇ ਪੁਨ੍ਹ! ਕੁਝਾਯਰ ਏਹਿ ਬਮਬੁ ਬੁਝਿ ਹੋਯਕ੍ਰਿਮ ਯਕ੍ਰਿਮ, ਯਕ੍ਰਿਮ ਯਾਵਾ ਕਰਿਯ, ਬਕ੍ਰਿਮ ਯਕ੍ਰਿਮ ਹੋਯਾਯਾਵ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਯਯੋ ॥

ਤੂ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਅਥਾਹੁ ਹੈ ਅਤੁਲੁ ਕਿਉ ਤੁਲੀਐ ॥

ਹੇ ਧੋਰ ਧਾਲਿਕ! ਯੋ ਨਿਯੋਯ, ਅਧਾਨ ਏਵੰ ਅਧੁਨਾਨਾ ਅਧੁ, ਧੁਰੀ ਚੋਯਯੋ ਕੋਧਰਿ ਯਕ੍ਰਿਮ ਪਾਰਿਕ?

ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿ ਤੁਧੁ ਧਿਆਇਦੇ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੀਐ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ! ਯੇਵ ਚੋਯਯੋ ਬਕ੍ਰਿਮ ਕਰਿਯਾਵ ਆਯ ਯਾਵਾਕੁ ਬਦਗੁਨੁ ਧੋਯਾਏ, ਬੇ ਯਾਧਯਾਨਾ ਅਚੇ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਤਿ ਸਰੂਪੁ ਹੈ ਗੁਰਬਾਣੀ ਬਣੀਐ ॥

ਬਦਗੁਨਕ ਕਾਗੀ ਬਧਯਕ੍ਰਿਮ ਅਚੇ, ਗੁਨਕਾਗੀ ਧਾਰਾ ਧਨੁਬਧ ਧੁਰੀ ਯਕ੍ਰਿਮ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਰੀਸੈ ਹੋਰਿ ਕਚੁ ਪਿਚੁ ਬੋਲਦੇ ਸੇ ਕੁੜਿਆਰ ਕੂੜੇ ਝੜਿ ਪੜੀਐ ॥

ਮਿਥਿਆਰ ਅਨਧ ਅਨੇਕ ਵਧਵਸਾਨੀ ਬਦਗੁਨ੍ਹਾ ਅਨੁਕਰਣ ਕਰਨਿ ਏਵੰ ਅਵਿਸ਼ਰਾਗੀਨਾ ਚਕ ਭਯਾਰਣ
ਕਰਨਿ, ਕੀਨੁ ਬੁਧਨੁਰੇ ਮਿਥਿਆ ਹੋਰੁ ਬੇਮਾਨੇ ਗੀਨੁ ਬਿਨਸੁ ਬੂਝਨਿ।

ਓਨ੍ਹ ਅੰਦਰਿ ਹੋਰੁ ਮੁਖਿ ਹੋਰੁ ਹੈ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਨੇ ਝਖਿ ਮਰਦੇ ਕੜੀਐ ॥੯॥

ਬੇਮਾਨਾਕ ਬੁਧਨੁਰੇ ਆਭ ਕੀਨੁ ਅਨਿ ਏਵੰ ਪਾਰਿਰੇ ਆਭ ਕੀਨੁ ਅਨਿ, ਬੇਮਾਨੇ ਮਾਨੀਰ ਬਿਖ
ਆਕਾਰਰੇ ਜਨਾ ਹੋਰਾ ਪਾਭੁ ਮਨੁਰਾ ਭੋਗਨਿ ਏਵੰ ਗਾਭਵਾ ਭਾਰਾ ਮਰਿਯਾਇਨਿ ॥੯॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਾਨੁ 4 ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਿਰਮਲੀ ਨਿਰਮਲ ਜਨੁ ਹੋਇ ਸੁ ਸੇਵਾ ਘਾਲੇ ॥

ਬਦਗੁਨ੍ਹਾਕ ਬੇਵਾ ਅਧਯੁ ਗੁਣ, ਕੇਵਲ ਗੁਣ ਵਧਨਿ ਏਵੰ ਕਥੁਕਰ ਕਾਰਧ ਕਰਿਪਾਰਿਵ।

ਜਿਨ ਅੰਦਰਿ ਕਪਟੁ ਵਿਕਾਰੁ ਝੂਠੁ ਓਇ ਆਪੇ ਸਚੈ ਵਖਿ ਕਢੇ ਜਜਮਾਲੇ ॥

ਮਾਨੁਰ ਬਿਵੇਕਰੇ ਪੁਠਾਰਨਾ, ਬਿਗੁਨਾ ਏਵੰ ਮਿਥਿਆ ਅਨਿ, ਬਧਧਰੁਪ ਯਥੁਰ ਨਿਯੇ ਬੇਵ
ਕੁਥੁਰੋਗਮਾਨੁ ਅਨਾ ਕਰਿਨਿ।

ਸਚਿਆਰ ਸਿਖ ਬਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ ਘਾਲਨਿ ਕੂੜਿਆਰ ਨ ਲਭਨੀ ਕਿਤੈ ਥਾਇ ਭਾਲੇ ॥

ਬਠਾਵਾਵਾ ਭੀਖਮਾਨੇ ਬਧਗੁਰੂ ਨਿਕਰੇਰੇ ਬਧਿ ਠਾਕਾ ਬੇਵਾ ਕਰਉ। ਸਿਧਾਗੁ ਭੋਗਾਯੁਵਾ ਬਧਿਯੁ
ਕੋਭਿਬਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਨਾਹਿ

ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਆਖਿਆ ਸੁਖਾਵੈ ਨਾਹੀ ਤਿਨਾ ਮੁਹ ਭਲੇਰੇ ਫਿਰਹਿ ਦਯਿ ਗਾਲੇ ॥

ਮੋਭੰਮਾਨੇ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਕਥਾਗੁ ਪਬਨ ਕਰਉ ਨਾਹਿ, ਬੇਮਾਨਕਾਰ ਚੇਬੇਰਾਗੁ ਧ੍ਰੁਗਾ ਕਰਮਾਯਾ ਐਵੰ
ਮੋਭੇਬੇਲੇ ਬੇਮਾਨੇ ਭਗਵਾਨ ਭਾਗਾ ਅਪਮਾਨਿਓ ਬ੍ਰੁਭਉ, ਬੇਬੇਬੇਲੇ ਬੇਮਾਨੇ ਬਿਪਰਗਾਮਾ
ਬ੍ਰੁਭਉ।

ਜਿਨ ਅੰਦਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀ ਹਰਿ ਕੇਰੀ ਸੇ ਕਿਚਰਕੁ ਵੇਰਾਈਅਨਿ ਮਨਮੁਖ ਬੇਤਾਲੇ ॥

ਮੋਭੰਮਾਨੇ ਬ੍ਰੁਧਮ੍ਰੇਰੇ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਹਿ, ਕੇਭੇ ਧੰਨ ਪਰੰਪਰਾ ਬੇਬੇ ਬੇਬੇਬੇਰਾਗਾ ਬੇਭਾਗ
ਭੋਗ ਬਾਭੁਗਾ ਪਾਭਪਾਰਿਬੇ ਕੀ?

ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਮਿਲੈ ਸੁ ਆਪਣਾ ਮਨੁ ਥਾਇ ਰਖੈ ਓਹੁ ਆਪਿ ਵਰਤੈ ਆਪਣੀ ਵਥੁ ਨਾਲੇ ॥

ਮੋਭੰ ਬਧਿ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਭੇਠਉ, ਬੇ ਨਿਯਮਨਕੁ (ਕੂਕਮ੍ਰੇਰੇ) ਨਿਯਮਨਕੇਰੇ ਰਭਉ। ਆਬ੍ਰੁਧਿ ਮਧ, ਬੇ
ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਨਾਮਕੇਰੇ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਭੁ ਬਧਬਧਾਗ ਕਰਉ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਇਕਨਾ ਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਸੁਖੁ ਦੇਵੈ ਇਕਿ ਆਪੇ ਵਖਿ ਕਢੈ ਠਗਵਾਲੇ ॥੧॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! (ਕੋਭਿਬਿ ਭਿਨਿਬਿ ਆਮ੍ਰਾਗ ਨਿਯਮਨਕੇਰੇ ਨਾਹਿ) ਗੁਰੂਕਾ ਬਧਿਓ ਮਿਥੀ ਕਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀਭੇ ਭੋਗਕਾ
ਬ੍ਰੁਭੁ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਰਉ ਐਵੰ ਮੋਭੰਮਾਨੇ ਠਕਾਮਿ ਕਰਉ ਬੇਮਾਨਕਾ ਅਭਗਾ ਕਰਿਯਾਉ ॥1॥

ਮਃ ੪ ॥

ਮਥਲਾ 4 ॥

ਜਿਨਾ ਅੰਦਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਤਿਨ ਕੇ ਕਾਜ ਦਯਿ ਆਦੇ ਰਾਸਿ ॥

ਮਾਭਾਗ ਅਭੁਭ ਮਨਕੇਰੇ ਭਗਵਾਨਕਾ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਭਗਾਗ ਧਾਧ, ਭਾਭਾਗ ਕਾਧਿਧ ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰੁਧਾ
ਕਰਿਯਾਉ।

ਤਿਨ ਚੂਕੀ ਮੁਹਤਾਜੀ ਲੋਕਨ ਕੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਗੁ ਕਰਿ ਬੈਠਾ ਪਾਸਿ ॥

ਬੇਮਾਨੇ ਅਧਾ ਭੋਗਕਾ ਬਧਧੰਨ ਆਭਗਾਧ ਕਰਉ ਨਾਹਿ, ਕਾਭਗ ਭਗਵਾਨ ਬੇਮਾਨਕਾ ਗੁਭਗ ਕਰਿ
ਬਧਵਾ ਬੇਮਾਨਕਾ ਬਧਿਓ ਧਾਭਉ।

ਜਾਂ ਕਰਤਾ ਵਲਿ ਤਾ ਸਭੁ ਕੇ ਵਲਿ ਸਭਿ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਕਰਹਿ ਸਾਬਾਸਿ ॥

ਬਧਬੇ ਬੇਮਾਨਕਾ ਧੇਭਉ ਐਵੰ ਬੇਮਾਨਕਾ ਪ੍ਰਭਾਧਾ ਕਰਉ ਕਾਭਗ ਮੋਭੇਬੇਲੇ ਬ੍ਰੁਭੁਕਾਭਾ
ਭਗਵਾਨ ਨਿਯਮ ਬੇਮਾਨਕਾ ਅਭੁਗੁਭ ਕਰਉ, ਬੇਬੇਬੇਲੇ ਬਧਬੇ ਬੇਮਾਨਕਾ ਪਭ ਕਰਿਬੇ।

ਸਾਹੁ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਭੁ ਹਰਿ ਕਾ ਕੀਆ ਸਭਿ ਜਨ ਕਉ ਆਇ ਕਰਹਿ ਰਹਰਾਸਿ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬਨਾਏਨਾ ਰਾਜਾ ਮਹਾਰਾਜਾ ਮਧ ਪੁਰੂਸ ਬੇਬੈਥ ਬਸੰਤਰਾਜੇ ਬਸਨਾ ਕਰਿਯਾਉ।

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਹਰਿ ਵਡਾ ਸੇਵਿ ਅਤੁਲੁ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂਕਾ ਮਹਿਮਾ ਮਹਾਨ ਅਰੇ, ਮਹਾਨ ਯੋਗਰਾਜ ਬੇਬੈਥ ਕਰਿਲੇ ਅਨੁਮਾਨੀ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੋਇਯਾ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦਾਨੁ ਦੀਆ ਹਰਿ ਨਿਹਚਲੁ ਨਿਤ ਬਖਸੇ ਚੜੈ ਸਵਾਇਆ ॥

ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂਕਾ ਮਾਧਨਾਰੇ ਦਾਨ ਦੇਕੇਯੋ, ਏਵਾ ਗੋਬਿੰਦ ਸੁਖ ਨਾਹੀ, ਕਾਰਨ ਭਗਵਾਨ ਬਰਦਾ
ਦੇਨਾਨੂੰ ਅਰਥਿ ਏਵਾ ਬੇਬੈਥ ਦਾਨ ਦੇਨਾਨੂੰ ਦੇਨ ਕਰਿਵਾਰੇ ਲਾਗਿਯਾ।

ਕੋਈ ਨਿੰਦਕੁ ਵਡਿਆਈ ਦੇਖਿ ਨ ਸਕੈ ਸੇ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਪਚਾਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਕੋਈ ਨਿੰਦਕ ਪੁਰੂਸ ਬੇਬੈਥ ਮਹਾਨਾਰੇ ਦੇਖੀ ਬੇਬੈਥ ਕਰਿਯਾਉ ਨਾਹੀ, ਭਾਵਨਾ ਸੁਭਿਕਾਰੀ ਸੁਖ
ਲਾਗਿਯਾਉ ਪਾਉਓ ਕਰਿਯੋ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣ ਬੋਲੈ ਕਰਤੇ ਕੇ ਭਗਤਾ ਨੇ ਸਦਾ ਰਖਦਾ ਆਇਆ ॥੨॥

ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਯੋਗਰਾਜੇ ਸੁਭਿਕਾਰੀ, ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕਾ ਗੁਣਗੁਣ ਕਰਯੋ, ਮੇਰੇ ਬਰਦਾ ਨਿਯੰਤਰ ਮਨਾਨਾਨੂੰ ਸੁਰਖਿ
ਦੇਕੇਯਾਉ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਤੂ ਸਾਹਿਬੁ ਅਗਮ ਦਇਆਲੁ ਹੈ ਵਡ ਦਾਤਾ ਦਾਣਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਿਕ! ਤੂੰ ਅਗਮ ਏਵਾ ਦੇਨਾਰੇ ਯੋਗ, ਕਰ ਦਾਤਾ ਏਵਾ ਰਹਿਯਾ।

ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਮੈ ਹੋਰੁ ਕੇ ਦਿਸਿ ਨ ਆਵਈ ਤੁਹੈਂ ਸੁਘੜੁ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਣਾ ॥

ਮੇਰੇ ਭਾਵੇ ਬਾਨੀ ਆਯੋ ਕੋਈ ਦੇਖਾਯਾਉ ਨਾਹੀ, ਤੁਮੇਰੇ ਹੋਰੇ ਸੁਭਿਕਾਰੀ ਅਰੇ, ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਿਯ
ਲਾਗੁਯਾ।

ਮੇਰੁ ਕੁਟੰਬੁ ਦਿਸਿ ਆਵਦਾ ਸਭੁ ਚਲਣਹਾਰਾ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ॥

ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਕੁਟੰਬ ਮਾਯਾ ਦੇਖਾਯਾਉ, ਬਹੁ ਲੋਕਯੋਗੇ ਅਰਥਿ ਆਯੋ ਯੋਗ ਮਰਗਰੇ ਅਧਾਨ ਅਰਥਿ।

ਜੇ ਬਿਨੁ ਸਚੇ ਹੋਰਤੁ ਚਿਤੁ ਲਾਇਦੇ ਸੇ ਕੂੜਿਆਰ ਕੂੜਾ ਤਿਨ ਮਾਣਾ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨਾਨੇ ਯੋਗਰਾਜੇ ਬਾਨੀ ਅਨਧਿ ਕਾਵਨੁ ਬੇਬੈਥ ਬੋਲੀ ਭਾਵਨੀ, ਬੇਬੈਥ ਮੇਰੇ ਬਾਨੀ ਬਾਨੀ
ਏਵਾ ਏਵੇਰੇ ਬੇਬੈਥਕਾਰੇ ਅਯੋਗ ਮਧ ਮੇਰੇ ਅਰੇ।

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਧਿਆਇ ਤੂ ਬਿਨੁ ਸਚੇ ਪਚਿ ਪਚਿ ਮੁਏ ਅਜਾਣਾ ॥੧੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਖਾਨ ਕਰ, ਕਾਰਨ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਮੁਠੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਦੇ ਦੁਖਾਂਤ ਦੇ
ਮਰਿਵਾਜ਼ੁ ਲਾਗੇ ॥੧੦॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੪ ॥

ਗ੍ਰੰਥ ਮਾਹਿ 4 ॥

ਅਗੇ ਦੇ ਸਤ ਭਾਉ ਨ ਦਿਚੈ ਪਿਛੇ ਦੇ ਆਖਿਆ ਕੰਮਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਬੇਛਾਰੀ ਬੰਦੀ ਪੁਰਖ ਦੇ ਬੰਦਗੀ ਦੇ ਬੰਨ੍ਹ ਨਾਹੀ, ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ
ਦੁਖਾਂਤ,

ਅਧ ਵਿਚਿ ਫਿਰੈ ਮਨਮੁਖੁ ਵੇਚਾਰਾ ਗਲੀ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥

ਬੇ ਭਾਗਵਾਨ ਦੇ ਬੰਦਗੀ ਦੇ ਬੰਨ੍ਹ ਨਾਹੀ, ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ
ਹੋਵੇ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ

ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੁ ਕੂੜੀ ਆਵੈ ਕੂੜੀ ਜਾਵੈ ॥

ਮਾਇਆ ਦੇ ਬੰਦਗੀ ਦੇ ਬੰਨ੍ਹ ਨਾਹੀ, ਬੇ ਭਾਗਵਾਨ ਦੇ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ

ਜੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਤਾ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਦਰੀ ਆਵੈ ॥

ਮੇਰੇ ਭਾਗਵਾਨ ਦੇ ਬੰਦਗੀ ਦੇ ਬੰਨ੍ਹ ਨਾਹੀ, ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ
ਅੰਤਰਿ।

ਤਾ ਅਪਿਉ ਪੀਵੈ ਸਬਦੁ ਗੁਰ ਕੇਰਾ ਸਭੁ ਕਾੜਾ ਅੰਦੇਸਾ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਵੈ ॥

ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ
ਦੂਰ ਹੋਵੇ।

ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਭਾਗਵਾਨ ਦੇ ਬੰਦਗੀ ਦੇ ਬੰਨ੍ਹ ਨਾਹੀ, ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ॥੧॥

ਮ: ੪ ॥

ਮਾਹਿ 4 ॥

ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਜੇ ਸਿਖੁ ਅਖਾਏ ਸੁ ਭਲਕੇ ਉਠਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ॥

ਮੇਰੇ ਬੰਦਗੀ ਦੇ ਬੰਨ੍ਹ ਨਾਹੀ, ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ

ਉਦਮੁ ਕਰੇ ਭਲਕੇ ਪਰਭਾਤੀ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਰਿ ਨਾਵੈ ॥

ਬੇਸ ਪੁਰਿਦਿਨ ਬਕਾਲੇ ਭਧਾਨ ਕਰਹਿ, ਸ਼ਾਨ ਕਰਹਿ ਐਵੰ ਪਰੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਨੂਠੁ ਫੁਕਰੇ ਕੂਠੁ
ਪਕਾਠਿ।

ਉਪਦੇਸਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਾਪੈ ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਦੋਖ ਲਹਿ ਜਾਵੈ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਭਪਦੇਸ਼ਰੇ ਬੇਸ ਪੁਰੂ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਨਾਮ ਯਪ ਕਰਹਿ ਐਵੰ ਐਵਿਪਰਿ ਭਾਕਾਰ ਬਧਸੁ ਪਾਪ
ਐਵੰ ਫੋਸ਼ ਫੂਰ ਫ਼ੋਕਾਯਾਵ।

ਫਿਰਿ ਚੜੈ ਦਿਵਸੁ ਗੁਰਬਾਣੀ ਗਾਵੈ ਬਹਦਿਆ ਉਠਦਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ॥

ਭਾ'ਪਰੇ ਫਿਨ ਗੇਸ਼ਰੇ ਬੇਸ ਗੁਰੂਕਾ ਕਾਗੀ ਯਪ ਕਰਹਿ ਐਵੰ ਕਬਿਕਾ ਭਠਿਕਾਕੇਲੇ ਪੁਰੂਕਾ ਨਾਮ ਯਪ
ਕਰਹਿ।

ਜੇ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਧਿਆਏ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇ ਗੁਰਸਿਖੁ ਗੁਰੂ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਗੇਗ ਯਿਵ ਫ਼ਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਨਿਯਰ ਪੁਰੋਧਕ ਗੁਰਾ ਓ ਗੁਰਾਕੇ ਪੂਯਾ ਕਰਹਿ, ਬੇਸ ਗੁਰੂਕਾ
ਮਨਕੂ ਪਬਯ ਕਰਿਕਾ ਆਰਯ ਕਰਹਿ।

ਜਿਸ ਨੇ ਦਇਆਲੁ ਹੋਵੈ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤਿਸੁ ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣਾਵੈ ॥

ਮਾਛਾ ਭਉਰੇ ਮੇਰੇ ਬਾਮਨੀ ਧਮਾਨੁ ਹੋਇਆਉ, ਬੇਹੁ ਗੁਰੂਗੀਤਾ ਗੁਰੂ ਭਉਰੇ ਵੇਦਿਆਉ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਧੂੜਿ ਮੰਗੈ ਤਿਸੁ ਗੁਰਸਿਖ ਕੀ ਜੇ ਆਪਿ ਜਪੈ ਅਵਰਹ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਮਖ ਬੇਹੁ ਗੁਰੂਗੀਤਾ ਚਰਣ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਾਗਿਆਉ, ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਾਮ ਭਉਰੇ ਆਉ ਅਨਾਮੁ
ਭਉਰੇਆਉ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਜੇ ਤੁਧੁ ਸਚੁ ਧਿਆਇਦੇ ਸੇ ਵਿਰਲੇ ਥੇੜੇ ॥

ਹੇ ਬਚਾਵਰੂ ਪੁਰੂ! ਕੇਹੁ ਕਿਰਨ ਬਧਿਓ, ਚੋਰ ਖਾਨ ਮਨਨ ਕਰਿਆ।

ਜੇ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਇਕੁ ਅਰਾਧਦੇ ਤਿਨ ਕੀ ਬਰਕਤਿ ਖਾਹਿ ਅਸੰਖ ਕਰੇੜੇ ॥

ਮੇਭੈ ਮਨੁਸ਼ਾ ਪ੍ਰਭੂ ਏਕਾਗ੍ਰਿਤਿ ਹੋਇ ਏਕ ਭਗਵੰਤੁ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਆ, ਚਾਹਾਯਾ ਭਾਰਾ ਅਨੇਕ
ਲੋਕ ਭਉਰੇ ਹੋਇਆਉ।

ਤੁਧੁਨੇ ਸਭ ਧਿਆਇਦੀ ਸੇ ਥਾਇ ਪਏ ਜੇ ਸਾਹਿਬ ਲੇੜੇ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਏਹਰੇ ਚ ਬਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਚੋਰ ਕਰਿਆ, ਪਰਭੂ, ਬਾਕਿ ਬੇਹੁ ਹੋਇਆ, ਮੇਰੇ ਮਾਛਾ
ਭਉਰੇ ਪਰਭੂ ਕਰਿਆ।

ਜੇ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਖਾਦੇ ਪੈਨਦੇ ਸੇ ਮੁਏ ਮਰਿ ਜੰਮੇ ਕੇੜੇ ॥

ਬਚਾਵਰੂ ਬੇਹੁ ਕਿਰਨ ਰਹਿ ਮੇਭੈ ਮਨੁਸ਼ਾ ਭਾਗਵਾ, ਪਿਛਵਾ ਏਕੋ ਪਿਛਵਾਰੇ ਮਗ੍ਧ ਰਹਿਆ, ਬੇ
ਬਾਰਧਾਰ ਭਉਰੇ ਨੇਕਿਆ।

ਓਇ ਹਾਜਰੁ ਮਿਠਾ ਬੋਲਦੇ ਬਾਹਰਿ ਵਿਸੁ ਕਢਹਿ ਮੁਖਿ ਘੋਲੇ ॥

ਏਹਰੇ ਮਨੁਸ਼ਾ ਬਚਾਵਰੂ ਮੇਰੇ ਕਰਾ ਕਰਿਆਉ, ਪਰਭੂ, ਪਾਠਾਰੇ ਬੇਸ ਭਉਰੇਆਉ।

ਮਨਿ ਖੇਟੇ ਦਯਿ ਵਿਛੋੜੇ ॥੧੧॥

ਏਹਰੇ ਮਨਰ ਮਖ ਬਧਿਓ ਭਗਵੰਤੁ ਕੇਹੁ ਕਿਰਨ ਕਰਿਆਉ ॥੧੧॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੪ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਛਲਾ 4 ॥

ਮਲੁ ਜੂਈ ਭਰਿਆ ਨੀਲਾ ਕਾਲਾ ਖਿਧੋਲੜਾ ਤਿਨਿ ਵੇਮੁਖਿ ਵੇਮੁਖੈ ਨੇ ਪਾਇਆ ॥

ਬੇਹੁ ਕਿਰਨ ਅਨਾਮ ਕਿਰਨਾ ਨਾਮ ਏਕੋ ਕਲਾ ਪੋਸਾਕ ਪੋਸਾਕ ਗੁਰੂਕ ਕਿਰਨਾ ਕਰਿਆਉ।

ਪਾਸਿ ਨ ਦੇਈ ਕੋਈ ਬਹਣਿ ਜਗਤ ਮਹਿ ਗੂਹ ਪੜਿ ਸਗਵੀ ਮਲੁ ਲਾਇ ਮਨਮੁਖੁ ਆਇਆ ॥
ਐਹਿ ਜਗਤਰੇ ਚਾਹਾਕੂ ਕੇਹਿ ਨਿਕਰ ਬਥਾਛਿ ਜਾਇ, ਮਛਲਾਰੇ ਪਛਿ ਬੇਹਿ ਮਨਮੁਖੀ ਧੋਰਿ ਆਇਆ ॥

ਪਰਾਈ ਜੋ ਨਿੰਦਾ ਚੁਗਲੀ ਨੇ ਵੇਮੁਖੁ ਕਰਿ ਕੈ ਭੇਜਿਆ ਓਥੈ ਭੀ ਮੁਹੁ ਕਾਲਾ ਦੁਹਾ ਵੇਮੁਖਾ ਦਾ
ਕਰਾਇਆ ॥

ਮੇਯੋਂ ਮਨੁਸ਼ਖ ਪਰ ਨਿਕਾ ਐਵੰ ਰੂਗੁਲਿ ਕਰਿਕਾ ਪਾਯੋਂ ਆਇਆ, ਬੇਧਾਰੇ ਚਾਹਾਰੇ ਮੁਝੋਂ ਮਖ ਕਲਾ
ਕਰਾਇਆ ॥

ਤੜ ਸੁਣਿਆ ਸਭਤੁ ਜਗਤ ਵਿਚਿ ਭਾਈ ਵੇਮੁਖੁ ਸਣੈ ਨਫਰੈ ਪਉਲੀ ਪਉਦੀ ਫਾਵਾ ਹੋਇ ਕੈ ਉਠਿ
ਘਰਿ ਆਇਆ ॥

ਹੇ ਭਾਯੋ! ਜਗਤਰੇ ਗੁਣਾਮਾਯੋਂ ਮੇ ਕੰਮੁਕੂ ਨੀਕਾਰ ਬਹਿਓ ਜੋਗਾ ਮਾਓ ਗਾਯਕਾ ਪਉਧਾ ॥

ਅਗੈ ਸੰਗਤੀ ਕੁੜਮੀ ਵੇਮੁਖੁ ਰਲਣਾ ਨ ਮਿਲੈ ਤਾ ਵਹੁਟੀ ਭਤੀਜੀਂ ਫਿਰਿ ਆਣਿ ਘਰਿ ਪਾਇਆ ॥

ਪਰੇ, ਬੰਨ੍ਹਾਨ ਪਾਗਰੇ ਕਬੇ, ਚਾਹਾਕੇਲੇ ਮਖ ਪੂਰੀ ਪੜ੍ਹੀ ਓਧਾ ਪੂਰ੍ਹਾ ਘਰਕੂ ਨੇਕ ਆਇਓ,

ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਦੇਵੈ ਗਏ ਨਿਤ ਭੁਖਾ ਕੂਕੇ ਤਿਹਾਇਆ ॥

ਚਾਹਾਰੇ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਦੂਰਿ ਕਪੜੇ ਹੋਯਾਇਆ ਆਯੋ ਭੋਯੋ ੩ ਚੁਥਾਯੋ ਰਹਿਯਾ ॥

ਧਨੁ ਧਨੁ ਸੁਆਮੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਨਿਆਉ ਸਚੁ ਬਹਿ ਆਪਿ ਕਰਾਇਆ ॥

ਜਗਤਰੇ ਬਾਮੀ ਕਰਮ ਪਰਾ, ਮੇਯੋਂ ਨਾਮਕਾਰ ਆਬਾਦਰੇ ਕਬੇ ਬੰਨ੍ਹਾ ਬੰਨ੍ਹਾ ਨਾਮਕਾਰ ਕਰਾਇਓ ॥

ਜੋ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸੇ ਸਾਚੈ ਮਾਰਿ ਪਚਾਇਆ ॥

ਮੇਯੋਂ ਮਨੁਸ਼ਖ ਪੂਰ੍ਹੇ ਬਹਿਗੁਰੂ ਨਿਕਾ ਕਰਿਯਾ, ਚਾਹਾਕੂ ਬੰਨ੍ਹਾ ਬਾਮੀ ਮਾਰਿ ਓਯਾਇਓ ॥

ਏਹੁ ਅਖਰੁ ਤਿਨਿ ਆਖਿਆ ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਉਪਾਇਆ ॥੧॥

ਐਹਿ ਨਾਮਕਾਰ ਕਰਨ ਬੇਹਿ ਬੇਹਿ ਕਰ੍ਹੇ ਬੰਨ੍ਹਾ ਕਰ੍ਹੇ, ਮੇਯੋਂ ਐਹਿ ਬੰਨ੍ਹੇ ਰਚਨਾ ਕਰ੍ਹੇ ॥1॥

ਮਃ ੪ ॥

ਮੁਕਾਮ 4 ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਜਿਸ ਕਾ ਨੰਗਾ ਭੁਖਾ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਦਾ ਨਫਰੁ ਕਿਥਹੁ ਰਜਿ ਖਾਏ ॥

ਮਾਹਾਰੇ ਬਾਮੀ ਕਾਯੋ ਪਰੇ, ਚਾਹਾਰੇ ਨੀਕਾਰੇ ਕੋਪਰੇ ਪਰੇ ਭਰੇ ਗਾਯਕਾਰੇ ॥

ਜਿ ਸਾਹਿਬ ਕੈ ਘਰਿ ਵਸੁ ਹੋਵੈ ਸੁ ਨਫਰੈ ਹਥਿ ਆਵੈ ਅਣਹੋਦੀ ਕਿਥਹੁ ਪਾਏ ॥

ਮੇਯੋਂ ਬਾਮੀਰੇ ਘਰੇ ਕੀਯੋ ਕਬੂ ਪਾਯੋ, ਚਾਹਾਕੂ ਚਾਹਾਰੇ ਨੀਕਾਰੇ ਪਾਯੋ ਕਰਿਯਾਰੇ, ਪਰਛੁ, ਮੇਯੋਂ
ਨਾਮਕਾਰ ਬੇ ਕੋਪਰੇ ਪਾਯੋ ॥

ਜਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਫਿਰਿ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਸਾ ਸੇਵਾ ਅਉਖੀ ਹੋਈ ॥

ਮਾਫ਼ਾ ਕਰੋ ਬੇਵਾ ਕਰਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਮਗਾਇਆ, ਬੇਵਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿਕਾਰ ਓ ਅਨੂਪਾਮਾਗੀ ਅਰੇ।

ਨਾਨਕ ਸੇਵਾ ਕਰਹੁ ਹਰਿ ਗੁਰ ਸਫਲ ਦਰਸਨ ਕੀ ਫਿਰਿ ਲੇਖਾ ਮੰਗੈ ਨ ਕੋਈ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਚੰਦ੍ਰਾਵਾਂ ਦੇ ਰੂਪਾਂ ਦੇ ਦਰਸਨ (ਮਾਨਵ ਜਨਮ) ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਿਓ, ਭਾਵੇਂ ਬੇਵਾ ਕਰ, ਮਾਫ਼ਾ ਦਾਸਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਮਾਗਿਓ ਨਾਹੀ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਨਾਨਕ ਵੀਚਾਰਹਿ ਸੰਤ ਜਨ ਚਾਰਿ ਵੇਦ ਕਹੰਦੇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੇ ਚਾਰੇ ਕਰਿਓ, ਆਪਣੇ ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਕਹਿਓ ਮੇਰੇ

ਭਗਤ ਮੁਖੈ ਤੇ ਬੋਲਦੇ ਸੇ ਵਚਨ ਹੋਵੰਦੇ ॥

ਮੇਰੇ ਵਚਨ ਸੁਣਕੇ ਬੋਲਿਓ, ਬੇ ਬਚਨਾਂ ਦੇ ਹੋ ਪੂਰੇ ਹੋਯਾਵਾਂ।

ਪ੍ਰਗਟ ਪਹਾਰਾ ਜਾਪਦਾ ਸਭਿ ਲੋਕ ਸੁਣੰਦੇ ॥

ਭਗਤ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਜਗਤ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹੋਯਾਵਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਗੋਪਾਲ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ।

ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਇਨਿ ਮੁਗਧ ਨਰ ਸੰਤ ਨਾਲਿ ਖਹੰਦੇ ॥

ਮੇਰੇ ਲੋਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੇ ਬੇਵੇਦ ਦੇ ਕਰਿਓ, ਬੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੇ ਨਾਹੀ।

ਓਇ ਲੇਚਨਿ ਓਨਾ ਗੁਣੈ ਨੇ ਓਇ ਅਹੰਕਾਰਿ ਸੜੰਦੇ ॥

ਬੇਵੇ ਦੋਸਤੀ ਅਹੰਕਾਰ ਦੇ ਹੋਯਾਵਾਂ, ਪਰੰਤੂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਿਓ।

ਓਇ ਵਿਚਾਰੇ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਜਾ ਭਾਗ ਧੁਰਿ ਮੰਦੇ ॥

ਹੇ ਦੋਸਤੀ ਮਨੁਸ਼ਾਂ ਦੇ ਵਚਨ ਦੇ ਮਧ ਕਰਿਓ? ਕਾਰਨ, ਆਪਣੇ ਕਾਮਾਂ ਦੇ ਕੁਸੰਸਾਰ ਦੇ ਹੋ ਭਾਵੇਂ ਭਾਗਾਂ ਦੇ ਅਰੇ।

ਜੇ ਮਾਰੇ ਤਿਨਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਸੇ ਕਿਸੈ ਨ ਸੰਦੇ ॥

ਬੇਵੇ ਪਰੰਤੂ ਮਾਫ਼ਾ ਨਾਗ ਕਰਿਓ, ਬੇ ਕਾਫ਼ਾ ਦੇ ਮਧ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮਣਾਂ ਦੇ।

ਵੈਰੁ ਕਰਹਿ ਨਿਰਵੈਰ ਨਾਲਿ ਧਰਮ ਨਿਆਇ ਪਚੰਦੇ ॥

ਹੇ ਪਰੰਤੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ, ਮੇਰੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਬੇਵੇ ਗੁਣ ਕਰਿਓ, ਬੇ ਨਾਮ ਦੇ ਹੋਯਾਵਾਂ।

ਜੇ ਜੇ ਸੰਤਿ ਸਰਾਪਿਆ ਸੇ ਫਿਰਹਿ ਭਵੰਦੇ ॥

ਮਾਫ਼ਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੇ ਕਰਿਓ, ਬੇ ਪਰੰਤੂ ਦੇ ਹੋਯਾਵਾਂ।

ਪੇਡੁ ਮੁੰਢਾਹੂੰ ਕਟਿਆ ਤਿਸੁ ਡਾਲ ਸੁਕੰਦੇ ॥੧੨॥

ਮੋਢੇਢੇਢੇ ਰੂਖ ਮੂਲਰੂ ਭਉਢੇਢਾਢ, ਭਾਵਾਰ ਬਰੂ ਅੰਗ ਗੁੰਢਾਢ ॥12॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥

ਗੋਲਾਢ ਮਾਢਾ 4 ॥

ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰੂ ਧਿਆਇਦਾ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਮਹਿਮਾ ਮਹਾਨ ਅਰੇ, ਕਾਰਣਿ ਸੇ ਨਿਯ ਅਭੁਤ ਮਨਰੇ ਭਗਵਾਨਕਾ ਖਾਨ ਕਰਿਯਾਇ ॥

ਤੁਸਿ ਦਿਤੀ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਘਟੈ ਨਾਹੀ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਕਿਸੈ ਦੀ ਘਟਾਈ ॥

ਪਰਮਾਨੁ ਸੂਚਿ ਹੋਇ ਘਟੈ ਮਹਿਮਾ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਇ, ਅਧੁਨਾਕ, ਕੇਹੀ ਕਮਾਇਲੇ ਮਖ ਚਿਲੇ ਮਾਠੁ
ਕਮੇ ਨਾਹੀ ॥

ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੈ ਵਲਿ ਹੈ ਤਾਂ ਝਖਿ ਝਖਿ ਮਰੈ ਸਭ ਲੋਕਾਈ ॥

ਮੋਹਭੇਦੇਲੇ ਬਛਾ ਮਾਲਿਕ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਪਸਰੇ ਆਇਯਾ, ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਬਾਰਾ ਦੂਨਿਆਰ ਮੋਹਭੇ ਲੋਕਾ
ਮਖ ਬਿਰੁਯ ਝੁਅਯ, ਬੇਮਾਨੇ ਮਰਿਯਾਇਯਾ ॥

ਨਿੰਦਕਾ ਕੇ ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਕਰੇ ਹਰਿ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਵਧਾਈ ॥

ਕਥਾ ਨਿਯੇ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਮਹਿਮਾ ਕਰਿਯਾਇ ਆਯਾ ਦੋਸਤੀਰ ਮੁਹੁ ਕਲਾ ਕਰਿਯਾਇ ॥

ਜਿਉ ਜਿਉ ਨਿੰਦਕ ਨਿੰਦ ਕਰਹਿ ਤਿਉ ਤਿਉ ਨਿਤ ਨਿਤ ਚੜੈ ਸਵਾਈ ॥

ਨਿਯੁਕ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਮੋਹਭੇ ਨਿਯਾ ਕਰਿਯਾਇ, ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਮਹਿਮਾ ਬੇਭੇ ਕਰਿਯਾਇ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਆਰਾਧਿਆ ਤਿਨਿ ਪੈਰੀ ਆਣਿ ਸਭ ਪਾਈ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬਧਗੁਰੂ ਮੋਹੁ ਯਕੁਰਕੁ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯਾਇ, ਬੇ ਬਾਰਾ ਬੰਬਾਰ ਆਯਾ ਗੁਰੂਕਾ ਚਰਣਰੇ
ਰਯੁ ਬਿਅਯ ॥੧॥

ਮਃ ੪ ॥

ਮੁਕਲਾ 4 ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਤੀ ਗਣਤ ਜਿ ਰਖੈ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਕਾ ਗਇਆ ॥

ਮੋਹੁ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਭੇ ਬਿਰੋਧ ਕਰਿਯਾਇ, ਭਾਵਾਰ ਲੋਕਾ ਪਰਲੋਕਾ ਬੰਦੂਕੁ ਬਧੁ
ਹੋਇਯਾ ॥

ਨਿਤ ਝਰੀਆ ਪਾਏ ਝਗੁ ਸੁਟੇ ਝਖਦਾ ਝਖਦਾ ਝੜਿ ਪਇਆ ॥

ਭਾਵਾਰ ਬਗ ਚਾਲੇ ਨਾਹੀ, ਅਧੁਨਾਕ, ਬੇ ਬਧਾ ਸ਼ੁਭੁ ਹੋਇਯਾ ਓ ਧਾਠੁ ਰਗਭਿਯਾ ॥

ਨਿਤ ਉਪਾਵ ਕਰੈ ਮਾਇਆ ਧਨ ਕਾਰਣਿ ਅਗਲਾ ਧਨੁ ਭੀ ਉਡਿ ਗਇਆ ॥

ਪਨ ਅਵੰ ਪਧਾਰੀ ਪਾਯੋ ਬੇ ਨਿਰਭਰ ਪੁਰਾਬ ਕਰਿਯਾਇ, ਪਰਭੁ, ਭਾਵਾਰ ਪੂਰੰ ਪਧਾਰੀ ਮਖ ਬਮਾਧੁ
ਹੋਇਯਾ ॥

ସେ କଣ ଅର୍ଜୁନ କରିବ ଆଉ କଣ ଖାଇବ, ଯାହାର ହୃଦୟରେ ଦୁଃଖ ଚିନ୍ତାର ପୀଡ଼ା ଥାଏ!

ଯିଏ ଶୁଦ୍ଧହୀନ ସହିତ ଶୁଦ୍ଧତା କରିଥାଏ, ସେ ସଂସାରର ସବୁ ପାପ ନିଜ ଉପରକୁ ନେଇଥାଏ ।

ଯିଏ ହୃଦୟରେ ନିନ୍ଦା କରିଥାଏ ଆଉ ମୁହଁରେ ମିଠା କଥା କହିଥାଏ, ତାହାକୁ ଲୋକ ପରଲୋକରେ କୌଣସି ସାହାରା ମିଳେନାହିଁ ।

ଏପରି ମନ୍ଦ ମନୁଷ୍ୟ ଯଦି ସୁନା ଉପରେ ହାତ ରଖେ, ତାହାହେଲେ ତାହା ମଧ୍ୟ ପାଉଁଶ ହୋଇଯାଏ ।

ତଥାପି, ଯଦି ସେ ଗୁରୁଜ୍ଞ ଶରଣ ନିଏ, ତାହାହେଲେ ତାହା ପୂର୍ବରୁ ପାପ କ୍ଷମା ହୋଇଯାଏ ।

ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ (ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣ ନେଇ) ପ୍ରତିଦିନ ନାନ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ, ଇଶ୍ବରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରି ତାହାର ଅପରାଧ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ॥୨॥

ପଞ୍ଚଦି ॥

ହେ ସତ୍ୟସ୍ବରୂପ ପରମେଶ୍ବର! ତୁ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ ଅଟ, ତୋର ସାହାରା ସର୍ବୋପରି ଅଟେ ।

ହେ ସତ୍ୟର ପୁଞ୍ଜି! ଯିଏ ତୋର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ତୋର ସେବା ଭକ୍ତି କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ତୋର ହିଁ ମାନ ଥାଏ।

ତାହାର ହୃଦୟରେ ସତ୍ୟ ଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ, ତାହାର ଚେହେରା ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ରହିଥାଏ, ସେ ସତ୍ୟ ବୋଲିଥାଏ
ଆଉ ହେ ସତ୍ୟ ପ୍ରଭୁ! ତାହା ପାଇଁ ତୋର ହିଁ ଆଶା ଥାଏ।

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଭଗବାନଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କରିଥାଏ, ସେହିଁ ସଜ୍ଜା ଭକ୍ତ ଅଟେ ଆଉ ତାହା ପାଖରେ ସଜ୍ଜା ଶବ୍ଦ ରୂପୀ ଚିହ୍ନ ଥାଏ ।

ਸਚੁ ਜਿ ਸਚੇ ਸੇਵਦੇ ਤਿਨ ਵਾਰੀ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥੧੩॥

ਮੂੰ ਚਾਹਾ ਪਾਯਾਰੇ ਭਬਰੀਓ , ਮਿਓ ਬਧਾਬਰੂਧ ਯੋਗਰਾਜ ਬੇਬਾ ਯੋਗਿ ਕਰਿਆ ॥13॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਾਹਿਕਾ 4 ॥

ਪੁਰਿ ਮਾਰੇ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇਈ ਹੁਣਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਾਰੇ ॥

ਮਿਓ ਆਦਿਨੂੰ ਹੂੰ ਪੂਰ੍ਵ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਭਾਰਾ ਗਾਇਓ ਹੋਇਆ ਆਇ, ਬੇ ਪੂਨਃ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਠਾਰੂ ਚਿਰਬੂਠ
ਹੋਇਆਏ,

ਜੇ ਮੇਲਣ ਨੇ ਬਹੁਤੇਰਾ ਲੋਚੀਐ ਨ ਦੇਈ ਮਿਲਣ ਕਰਤਾਰੇ ॥

ਮਿਓ ਚਾਹਾਕੂ ਗੁਰੂਯਾ ਬਹਿਓ ਮਿਥੀਓ ਪਾਯੋ ਚਾਹੁ ਲਾਲਸਾ ਰਝੁਆਇ, ਚਾਹਿ, ਪਰਮਾਨੁ। ਆਪਰੇ ਗਾਇਓਕੂ
ਮਿਥੀਓ ਫਿਰਿ ਨਾਹੀ।

ਸਤਸੰਗਤਿ ਢੇਈ ਨਾ ਲਹਨਿ ਵਿਚਿ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰਿ ਵੀਚਾਰੇ ॥

ਚਾਹਾਕੂ ਬਧਬਾਧਿਰੇ ਮਧ ਆਗੁਨ ਮਿਲੇਨਾਹੀ, ਗੁਰੂ ਮਧ ਬਾਧਿਰੇ ਆਹੀ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਐਏ।

ਕੋਈ ਜਾਇ ਮਿਲੈ ਹੁਣਿ ਓਨਾ ਨੇ ਤਿਸੁ ਮਾਰੇ ਜਮੁ ਜੰਦਾਰੇ ॥

ਮਿਓ ਆਵੇ ਕੇਹੀ ਮਧ ਮਾਯ ਚਾਹਾਕੂ ਮਿਲਿਓ, ਚਾਹਾਕੂ ਮੁਠੁਪਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਮਨਦੂਤ ਪੁਰਾਇਓ ਕਰਿਆ।

ਗੁਰਿ ਬਾਬੈ ਫਿਟਕੇ ਸੇ ਫਿਟੇ ਗੁਰਿ ਅੰਗਦਿ ਕੀਤੇ ਕੂੜਿਆਰੇ ॥

ਮੇਯੋ ਲੋਕਾਕੂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭਾਕਰ ਕਰਿਐਏ, ਬੇਹੀ ਚਿਰਬੂਠ ਬਧਾਇਕੂ ਗੁਰੂ ਅਯਾਸ ਮਿਥਾ। ਘੋਸਿਓ
ਕਰਿਐਏ।

ਗੁਰਿ ਤੀਜੀ ਪੀੜੀ ਵੀਚਾਰਿਆ ਕਿਆ ਹਥਿ ਏਨਾ ਵੇਚਾਰੇ ॥

ਬੇਹੀ ਬਨਮਲੇਰੇ ਚੁਠਾਯੋ ਪਿਛੀ ਕਾਲਾ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਐਏ ਮੇਯੋ ਬੇਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਲੋਕਾਕੂ
ਬਧਿਰੇ ਕਰਿ ਆਇ?

ਗੁਰੁ ਚਉਥੀ ਪੀੜੀ ਟਿਕਿਆ ਤਿਨਿ ਨਿੰਦਕ ਦੁਸਟ ਸਭਿ ਤਾਰੇ ॥

ਮੇਯੋ ਬਧਗੁਰੂ ਚਉਥੀ ਖ਼ਾਨੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਰਿਐਏ, ਬੇ ਬਹੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਵਾ ਧੂਝਰ ਕਲਾਪਾਏ ਕਰਿਐਏ।

ਕੋਈ ਪੁਤੁ ਸਿਖੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਤਿਸੁ ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸਵਾਰੇ ॥

ਕੋਈਓ ਪੁਤੁ ਅਧਾਰਾ ਗਿਰਧ ਮਿਓ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਆਏ, ਚਾਹਾਰ ਬਹੁ ਕਮ ਗੁਰੂਯਾ ਬਧਾ
ਕਰਾਇ।

ਜੇ ਇਛੈ ਸੇ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ ਪੁਤੁ ਧਨੁ ਲਖਮੀ ਖੜਿ ਮੇਲੇ ਹਰਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥

ਪੁਤੁ, ਧਨ, ਲਖਮੀ ਮੇਯੋ ਬਹੁਕੂ ਬੇਯੋ ਕਰਿਆਏ, ਚਾਹਾ ਚਾਹਾਕੂ ਮਿਲਿਆਏ, ਬਧਗੁਰੂ ਚਾਹਾਕੂ ਨੇਕ
ਯੋਗਰਾਜ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਕਰਾਇਆਏ ਆਯੋ ਯੋਗਰ ਚਾਹਾਕੂ ਪਾਰ ਕਰਾਯੋ ਫਿਰਿਏ।

ਸਭਿ ਨਿਧਾਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵਿਚਿ ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਹਰਿ ਉਰ ਧਾਰੇ ॥

ਮੇਭੱ ਬਦਗੁਨ੍ਹਾਕੁ ਝੁਕਾਨ੍ਹਰੇ ਭਗਵਾਨਾਕੁ ਨਿਵਾਸ ਠਾਢ, ਭਾਖਾ ਧਾਗਰੇ ਬਾਰਾ ਝਯਾਗਾ ਬਿਦਧਮਾਨ ਠਾਢ।

ਸੋ ਪਾਏ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ ਲਿਖਤੁ ਲਿਲਾਰੇ ॥

ਕੇਵਲ ਬੇਬੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬਦਗੁਨ੍ਹਾਕੁ ਧਾਯਾਢ ਯਾਖਾਰ ਮਝਕ ਭਧਰੇ ਧੂਰ੍ਵਕ੍ਰੁਤ ਗੁਭਕਰਨ ਬੰਝਾਰ ਰੂਧ
ਲੇਖਾ ਲੇਖਾ ਖੋਯਾਢ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਮਾਰੈ ਧੂੜਿ ਤਿਨ ਜੋ ਗੁਰਸਿਖ ਮਿਤ ਪਿਆਰੇ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਭਾਖਾਰ ਚਰਣ ਧੂਲਿ ਮਾਰਛਿ, ਮੇਭੱ ਗੁਨ੍ਹਗਿਯ ਮਿਠੁ ਧੁੰਧੁ ਅਠਛਿ॥੧॥

ਮਃ ੪ ॥

ਮੁਕਾਮ 4 ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਆਪਿ ਦੇਇ ਵਡਿਆਈ ਜਗਤੁ ਭੀ ਆਪੇ ਆਣਿ ਤਿਨ ਕਉ ਪੈਰੀ ਪਾਏ ॥

ਮਾਝਾਕੂ ਯਕੁਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਗੋਆ ਵੇਕਯਾਛਿ, ਭਾਝਾਰ ਚਰਗਰੇ ਬਾਰਾ ਜਗਭਕੂ ਰਝੁਥਾਛਿ।

ਡਰੀਐ ਤਾਂ ਜੇ ਕਿਛੁ ਆਪ ਦੂ ਕੀਚੈ ਸਭੁ ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਕਲਾ ਵਧਾਏ ॥

ਕੇਕਯ ਬੇਭੇਭੇਭੇਭੇ ਆਮੇ ਭਰਿਕਾ ਭਰਿਭ, ਮਧਿ ਆਮੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਛਿ ਕਰੂ, ਧਰਮਾਮ੍ਹਾ ਨਿਯਰ ਕਲਾ
ਬ੍ਰਹਮੰ ਵਯਾਯਛਿ।

ਦੇਖਹੁ ਭਾਈ ਏਹੁ ਅਖਾੜਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਚੇ ਕਾ ਜਿਨਿ ਆਪਣੈ ਜੋਰਿ ਸਭਿ ਆਣਿ ਨਿਵਾਏ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਮਨੇ ਰਝ, ਮੇਯਯ ਯਕੁਰ ਨਿਯ ਕਲਰੇ ਯਾਵਕੂ ਨੇਯ ਗੁਰੂਯ ਬਮ੍ਹੁਝਰੇ ਰਝੁਛਛਿ, ਬੇਯ
ਬਯਾ ਪ੍ਰਿਯਭਮ ਧਾਯਯ ਏਯ ਜਗਭ ਏਕ ਆਯਭਾ ਅਭੇ,

ਆਪਣਿਆ ਭਗਤਾ ਕੀ ਰਖ ਕਰੇ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਨਿੰਦਕਾ ਦੁਸਟਾ ਕੇ ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਕਰਾਏ ॥

ਮੇਯਯਯਰੇ, ਜਗਭਰ ਬ੍ਰਾਮਾ ਪੁਰੂ ਨਿਯ ਭਯਰ ਰਯਾ ਕਰਛਿ ਆਯ ਨਿਯੁਕ ਪੁਝੁਰ ਮੁਯਯ ਕਲਾ ਕਰਿਥਾਛਿ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਨਿਤ ਚੜੈ ਸਵਾਈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਭਗਤਿ ਨਿਤ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ॥

ਧਿਨਕੂ ਧਿਨ ਬਧਗੁਰੂਯ ਗੋਆ ਵਯੁਯਛਿ, ਯਕੁਰ ਨਿਯ ਭਯਕੂ ਬਧਧਾ ਨਿਯਰ ਭਯ ਓ ਮਯ ਬ੍ਰਹਮੰ
ਕਰਾਯਥਾਛਿ।

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਗੁਰਸਿਖਹੁ ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਘਰੀ ਵਸਾਏ ॥

ਹੇ ਗੁਰੂਗੀਯ! ਧਿਨ ਰਾਭਿ ਨਾਮਰ ਯਧ ਕਰ ਆਯ ਬਧਗੁਰੂਯ ਧਾਰਾ ਬਰਿ ਕਯਾਯ ਨਿਯ ਬ੍ਰਧਮਰੇ
ਵਧਾਯ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰਿ ਜਾਣਹੁ ਗੁਰਸਿਖਹੁ ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਮੁਹਹੁ ਕਢਾਏ ॥

ਹੇ ਗੁਰੂਗੀਯ! ਬਧਗੁਰੂਯ ਵਾਗਾ ਬਾਧੁਧੁ ਬਭਧ ਭਾਧ, ਕਾਰਗ, ਰਿਧਰ ਰਚਯਿਭਾ ਧਰਮਾਮ੍ਹਾ ਬ੍ਰਹਮੰ ਯੁਯ ਏਯ
ਵਾਗਾ ਬਧਗੁਰੂਯ ਮੁਝ ਧਾਰਾ ਕੁਯਾਯਥਾਛਿ।

ਗੁਰਸਿਖਾ ਕੇ ਮੁਹ ਉਜਲੇ ਕਰੇ ਹਰਿ ਪਿਆਰਾ ਗੁਰ ਕਾ ਜੈਕਾਰੁ ਸੰਸਾਰਿ ਸਭਤੁ ਕਰਾਏ ॥

ਪ੍ਰਿਯਭਮ ਪੁਰੂ ਗੁਰੂਗੀਯਰ ਮੁਝ ਯਯੁਯ ਕਰਿਥਾਛਿ ਆਯ ਬਾਰਾ ਪੁਨਿਥਾਯ ਗੁਰੂਯ ਯਯ-ਯਯਕਾਰ
ਕਰਾਯਥਾਛਿ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਹਰਿ ਦਾਸਨ ਕੀ ਹਰਿ ਪੈਜ ਰਖਾਏ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਬਰਿਯਾ ਧਾਧ ਅਭਛਿ, ਬਰਿਯਾ ਧਾਧਰ ਬਰਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਯੁਯ ਮਾਨ ਰਝੁਥਾਛਿ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਭਭੇ ॥

ਤੂ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਆਪਿ ਹੈ ਸਚੁ ਸਾਹ ਹਮਾਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਾਪਾ! ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਬਾਪਾ ਮਾਲਿਕ ਅਰੁ ॥

ਸਚੁ ਪੂਜੀ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਪ੍ਰਭ ਵਣਜਾਰੇ ਥਾਰੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਆਮਰ ਬਠਪਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੂਝ ਕਰਾਅ, ਕਾਰਣ ਆਮੇ ਚੋਰੇ ਹੂੰ ਵੇਧਾਰੀ ਅਰੁ ॥

ਸਚੁ ਸੇਵਹਿ ਸਚੁ ਵਟੰਜਿ ਲੈਹਿ ਗੁਣ ਕਥਹ ਨਿਰਾਰੇ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧਭਿ ਬਠਪਨਾਮ ਜਪ ਕਰਿਆਵ, ਬਠਪਨਾਮਰ ਵਧਾਪਾਰ ਕਰਿਆਵ, ਸੇ ਗੁਣਰ ਕਪਨ ਕਰਿਆਵ, ਸੇ ਦੂਨਿਆਰੇ ਬਠਪ ਅਰੇ ॥

ਸੇਵਕ ਭਾਇ ਸੇ ਜਨ ਮਿਲੇ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੇ ॥

ਮੇਭੈਂ ਗੁਰੂਕਾ ਸ਼ਬ ਭਾਰਾ ਮਨਕੂ ਬਧਾਨ ਕਰਿਛੇ, ਸੇਵਹਿ ਵਧਭਿ ਸੇਵਕ ਭਾਵਨਾ ਵਾਲਾ ਵਨੇ ਪਰਮਾਮ੍ਰਾਕਾ ਬਹਿਓ ਮਿਲਿਆਛੇ ॥

ਤੂ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਅਲਖੁ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਲਖਾਰੇ ॥੧੪॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਬਾਪਾ ਬਾਹਿਰ ਅਲਖਪ ਅਰਛੇ (ਪਰਛੁ) ਗੁਰੂਕਾ ਸ਼ਬ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਚੋਰੇ ਜਾਨ ਹੋਯਾਯਾਵ ॥14॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥

ਗੋਲਕ ਮਝਲਾ 4 ॥

ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਤਾਤਿ ਪਰਾਈ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਦਾ ਕਦੇ ਨ ਹੋਵੀ ਭਲਾ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧਭਿਰ ਅਛੁ ਮਨਰੇ ਅਨਪਕੂ ਦੂਝ ਕਰਿਵਾ ਕੋਛ- ਭਾਵਨਾ ਹੋਯਾਯਾਵ, ਸੇਵਹਿ ਵਧਭਿਰ ਕੇਵੇ ਭਲ ਹੋਯਾਯਾਵ ॥

ਓਸ ਦੈ ਆਖਿਐ ਕੋਈ ਨ ਲਗੈ ਨਿਤ ਓਜਾੜੀ ਪੁਕਾਰੇ ਖਲਾ ॥

ਸੇਵਹਿ ਵਧਭਿਰ ਵਚਨ ਭਪਰੇ ਕੋਛਿਓ ਭਰਬਾ ਨਾਯਾਵ, ਸੇ ਬਰਵਾ ਵਧਧੈ ਚਿਕਾਰ ਕਰਿਆਵ ॥

ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਚੁਗਲੀ ਚੁਗਲੇ ਵਜੈ ਕੀਤਾ ਕਰਤਿਆ ਓਸ ਦਾ ਸਭੁ ਗਇਆ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧਭਿਰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਰੂਗੁਲੀ ਯਾਵ, ਸੇ ਰੂਗੁਲੀਯੋਰ ਨਾਮਰੇ ਪੁਬਿਯ ਹੋਯਾਯਾਵ, ਚਾਢਾਕਾ ਬਾਰਾ ਅਭੰਨ ਨਿਬੰਧ ਹੋਯਾਯਾਵ ॥

ਨਿਤ ਚੁਗਲੀ ਕਰੇ ਅਣਹੋਈ ਪਰਾਈ ਮੁਹੁ ਕਢਿ ਨ ਸਕੈ ਓਸ ਦਾ ਕਾਲਾ ਭਇਆ ॥

ਏਧਰੇ ਵਧਭਿ ਨਿਭਪ ਪਰਰੇ ਮੇਧਾ ਰੂਗੁਲੀ ਕਰਿਆਵ, ਸੇਵਹਿ ਲਾਭੁਨ ਕਾਰਣਰੂ ਸੇ ਕਾਢਾਰ ਬਧਮੁਝਰੇ ਮਧ ਯਾਯਾਯਾਵੇ ਨਾਹੂੰ, ਧਾਨਬਰੂਪ, ਚਾਢਾਰ ਮੁਹੂੰ ਕਲਾ ਹੋਯਾਯਾਵ ॥

ଏହି କଳିଯୁଗରେ ଶରୀର କର୍ମ ରୂପୀ ଧରିତ୍ରୀ ଅଟେ, ଏଥିରେ ଯେପରି ବୀଜ ମନୁଷ୍ୟ ବୁଣିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ପାଳ ଖାଇଥାନ୍ତି,

ଏହି କଥା ଦ୍ଵାରା କେବେ ନ୍ୟାୟ ହୋଇନଥାଏ, ଯଦି ବିଷ ଖାଆନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ତୁରନ୍ତ ମରିଯାନ୍ତି।

ହେ ଭାଇ! ସଜା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନ୍ୟାୟ ଦେଖ, ଜଣେ ଯେପରି କର୍ମ କରିଥାଏ, ସେ ସେପରି ହିଁ ଫଳ ପାଇଥାଏ ।

ନାନକଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥାନ୍ତି, ଆଉ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଘୃରର ଏହି କଥା କରି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ॥ ୧ ॥

ପୃଷ୍ଠା 4 ||

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରହି ମଧ୍ୟ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଛି, ତାହାକୁ ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ କୌଣସି ସାହାରା ମିଳେନାହିଁ।

ଯଦି କିଏ ସେହି ନିମ୍ନକକୁ ଯାଇ ମିଶିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ତାହାର ମୁହଁ ମଧ୍ୟ ଫିକା ଏବଂ କଳା ହୋଇଥାଏ ।

କାରଣ, ଯେଉଁ ଲୋକ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଆଡୁ ଚିରସ୍ମୃତ ହୋଇଥାଏ, ସେ ଦୁନିଆରେ ମଧ୍ୟ ଚିରସ୍ମୃତ ହୋଇଥାଏ
ଆଉ ସେ ସର୍ବଦା ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ।

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁଜ୍ଞ ନିନ୍ଦା କରିଥାଏ, ସେ ସର୍ବଦା କାନ୍ଦିଥାଏ ।

ତାହାର ଡକ୍ଟା କେବେ ମେଣ୍ଟେ ନାହିଁ ଆଉ ସର୍ବଦା ଭୋକ- ଭୋକ ଟିକାର କରିଥାଏ ।

କେହି ତାହାର କଥାରେ ଭରସା କରେ ନାହିଁ, ଏଥିପାଇଁ, ସେ ସର୍ବଦା ଚିନ୍ତାରେ ହିଁ ଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਵੇਖਿ ਨ ਸਕਨੀ ਓਨਾ ਅਗੈ ਪਿਛੈ ਥਾਉ ਨਾਹੀ ॥

ਮੇਯੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਰੂਪੁ ਮਹਿਮਾ ਬਖਸਿ ਕਰੇ ਨਾਹਿ, ਭਾਖਾਕੁ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕਰੇ ਬੁਝ ਨਿਲੋਨਾਹਿ।

ਜੇ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਾਰੇ ਤਿਨ ਜਾਇ ਮਿਲਹਿ ਰਹਦੀ ਖੁਹਦੀ ਸਭ ਪਤਿ ਗਵਾਹੀ ॥

ਰੂਪੁ ਬਾਰਾ ਚਾਹਿਦ ਕਾਛਿਕੁ ਮੇਯੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਮਾਯ ਨਿਰੋਗ, ਬੇ ਮਖ ਅਭ ਕਬੂਠ ਪੁਰਿਸ਼ਾ ਹਰਾਯ ਧਾਵ,

ਓਇ ਅਗੈ ਕੁਸਟੀ ਗੁਰ ਕੇ ਫਿਟਕੇ ਜਿ ਓਸੁ ਮਿਲੈ ਤਿਸੁ ਕੁਸਟੁ ਉਠਾਹੀ ॥

ਕਾਰਣ ਗੁਰੂ ਭਾਰਾ ਗਾਇਓ ਪ੍ਰਵਰ੍ਹੇ ਹੋ ਅਥੁੰਗਾ ਧਾਵ, ਮੇਯੋਂ ਵਧੇਰੇ ਵਧੇਰੇ ਬਾਧੁਰੇ ਧਾਵ, ਬੇ ਮਥ ਅਥੁੰਗਾ ਹੋਇਆ।

ਹਰਿ ਤਿਨ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਨਾ ਕਰਹੁ ਜੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਚਿਤੁ ਲਾਹੀ ॥

ਹੋ ਭੀਜਾਈ! ਭਗਵਾਨਾ ਪਾਯੋਂ ਭਾਵਾਰ ਦਰਸਨ ਮਥ ਕਰ ਨਾਹੀ, ਮੇਯੋਂ ਬਦਗੁਰੂ ਭਾਵਾਰ ਕਰੇ ਮਾਯਾਰ ਮੋਹਰੇ ਲਾਗੇਆ।

ਧੁਰਿ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ ਕਿਹੁ ਚਾਰਾ ਨਾਹੀ ॥

ਭਾਵਾਰ ਬਾਧੁਰੇ ਕੋਈਬੇ ਭਧਾਯ ਬਧਾਯ ਦੂਧਨਾਹੀ, ਕਾਰਣ, ਆਧਿਕਾਰੀ ਹੋ ਪਰਮਾਈ ਭਾਵਾਰ ਭਾਵਾਰ ਹੋਇਆ ਕਰ ਅਥੁੰਗਾ ਵਧੇਰੇ ਭਧਾਰ ਬਾਧੁਰੇ ਲੇਖੁਦੇਇਆ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿ ਤੂ ਤਿਸੁ ਅਪੜਿ ਕੇ ਨ ਸਕਾਹੀ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਭੁਧੇ ਨਾਮਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ, ਕਾਰਣ, ਨਾਮਰ ਆਰਾਧਨਾ ਵਾਲਾਰ ਬਮਾਨਭਾ ਕੇਹੀ ਨਾਹੀ,

ਨਾਵੈ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਵਡੀ ਹੈ ਨਿਤ ਸਵਾਈ ਚੜੈ ਚੜਾਹੀ ॥੨॥

ਨਾਮਰ ਮਹਿਮਾ ਮਹਾਨ ਅਰੇ, ਯਾਵਾ ਪੁਰਿਦਿਨ ਕਰੇਆ ॥੨॥

ਮਃ ੪ ॥

ਮੁਕਲਾ 4 ॥

ਜਿ ਹੋਏ ਗੁਰੂ ਬਹਿ ਟਿਕਿਆ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਵਡੀ ਹੋਈ ॥

ਗੁਰੂ ਯਾਵਾਯੋਰੇ ਬੁਧਾ ਭੀਜ ਕਰੇਯੋ, ਭਾਵਾਰ ਕਰੁਭ ਗੋਯਾ ਹੋਇਆ।

ਤਿਸੁ ਕਉ ਜਗਤੁ ਨਿਵਿਆ ਸਭੁ ਪੈਰੀ ਪਇਆ ਜਸੁ ਵਰਤਿਆ ਲੇਈ ॥

ਭਾਵਾਰ ਬਮਾਨਭਾ ਬਾਰਾ ਕੁਨਿਆ ਨਭਮਭੁਕ ਹੋਇਆ ਆਭ ਭਾਵਾਰ ਚਰਣ ਬੁਧ ਕਰੇਆ, ਭਾਵਾਰ ਗੋਯਾ ਬਾਰਾ ਕੋਯੋਰੇ ਪੁਬਾਰ ਹੋਇਆ।

ਤਿਸ ਕਉ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਨਮਸਕਾਰੁ ਕਰਹਿ ਜਿਸ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਹਥੁ ਧਰਿਆ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਸੇ ਪੂਰਾ ਹੋਈ ॥

ਯਾਵਾਰ ਮਭੁਕ ਭਧਰੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਭਾਭ ਰਯੋਯੋ, ਬੇ ਬਮਭੁ ਗੁਰੂਰੇ ਪੂਰੇ ਹੋਇਯੋ ਆਭ ਬਮਭੁ ਯੋਯੋ- ਬੁਭਾਯੋਰੇ ਯਾਵ ਭਾਵਾਯੋ ਪੁਗਾਮ ਕਰੇਯੋ।

ਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਨਿਤ ਚੜੈ ਸਵਾਈ ਅਪੜਿ ਕੇ ਨ ਸਕੇਈ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਮਹਿਮਾ ਧਿਨਕੁ ਧਿਨ ਕਰੇਆ, ਅਧਾ ਕੇਹੀ ਭਾਵਾਯੋ ਬਮਕਯੋ ਹੋਇ ਪਾਰਿਕ ਨਾਹੀ,

କାରଣ, ନିଜ ସେବକ ନାନକକୁ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ମାନ ଦେଇଛନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ଲବ୍ଧର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ମାନ ରଖିଚାନ୍ତି ॥୩॥

ପଢ଼ି ॥

କାୟା ରୂପୀ ଦୁର୍ଗ ଅପାର ଅଟେ, ଯାହାର ଭିତରେ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ରୂପୀ ବଜାର ଅଛି ।

ଯେଉଁ ଗୁରୁମୁଖୀ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ରୂପୀ ବଜାରରୁ ସଉଦା କ୍ରୟ କରିଥାଏ, ସେ ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ରୂପୀ ବସ୍ତୁ ସଂଗ୍ରହ କରିଥାଏ ।

କାନ୍ଥା ରୂପୀ ଦୁର୍ଗରେ ହିଁ ଲଘୁରଙ୍ଗ ନାମର ଖଜଣାର ବ୍ୟାପାର କରାଯାଇପାରେ, ଏହି ସଭଦା ସାଥରେ ରହିବା ହୀରା ଓଥା ମଣି ଅଟେ।

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଏହି ସଭାକୁ କାୟା ବିନା ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନରେ ଖୋଜିଥାଏ, ସେ ମୂର୍ଖ ଅଟେ ଆଉ ମନୁଷ୍ୟ କାୟାରେ ଆସିଥିବା ଭୂତ-ପ୍ରେତ ଅଟେ ।

ଯେପରି ମୃଗ କଷ୍ଟରୀର ସୁଗନ୍ଧି ପାଇଁ ବୁଦାରେ ଖୋଜିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ଭ୍ରମରେ ଫସି
ଜଙ୍ଗଲରେ ବୁଲୁଥାଏ ॥୧୫॥

ଶ୍ଳୋକ ସଂଖ୍ୟା ୪ ॥

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ନିନ୍ଦା କରିଥାଏ, ସେ ଦୁନିଆରେ ସର୍ବଦା ଦୁଃଖୀ ରହିଥାଏ ।

ଦୃଶ୍ୟର କଥା ରୂପୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ନିଶ୍ଚୟ ଧରି ପକାଇ ଦିଆଯାଏ,

ଯେଉଁଠି ତାହାର ବିନତି କେହି ଶୁଣନ୍ତି ନାହିଁ ଆଉ ସେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇ କାନ୍ଦିଥାଏ ।

ਓਨਿ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਭੁ ਗਵਾਇਆ ਲਾਹਾ ਮੂਲੁ ਸਭੁ ਖੋਇਆ ॥

ਏਧਰਿ ਵਧਭਿ ਲੋਕਾਕ ਪਰਲੋਕਾਕਰੇ ਆਮ ਰੂਪੀ ਲਾਭ ਏਵੰ ਮਾਨਵ ਜੰਗਰ ਮੂਲ ਮਖ ਹਰਾਇਏ।

ਓਹੁ ਤੇਲੀ ਸੰਦਾ ਬਲਦੁ ਕਰਿ ਨਿਤ ਭਲਕੇ ਉਠਿ ਪ੍ਰਭਿ ਜੋਇਆ ॥

ਗੋਸ਼ਥਰੇ ਏਧਰਿ ਵਧਭਿ ਚੇਲਿਰ ਵਲਧ ਵਨਿ ਪੁਰਿਧਿਨ ਈਸ਼ਰਾਯ ਆਦੇਸ਼ਰੇ ਲਾਗਿਏ।

ਹਰਿ ਵੇਖੈ ਸੁਣੈ ਨਿਤ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਦੁ ਕਿਛੁ ਗੁਣਾ ਨ ਹੋਇਆ ॥

ਪੁਰੁ ਬਰਵਾ ਬਹੁ ਕੀਝਿ ਦੇਖੁਏਏ ਏਵੰ ਗੁਣਿਏਏ, ਚਾਹਾਯ ਪਾਯਰੇ ਕੀਝਿਏ ਕਥਾ ਲੂਚਿ ਰਹੇ ਨਾਹੀਂ।

ਜੈਸਾ ਬੀਜੇ ਸੇ ਲੁਣੈ ਜੇਹਾ ਪੁਰਬਿ ਕਿਨੈ ਬੋਇਆ ॥

ਯੋਧਰਿ ਕੀਝਿਏ ਕੂਸਕ ਆਧਿਰੇ ਵੀਯ ਗੁਣਿਏਏ ਆਭ ਵਰ੍ਹਮਾਨ ਮਖ ਗੁਣੁਏਏ, ਬੇਧਰਿ ਹੂੰ ਫਾਜ ਖਾਇਏ।

ਜਿਸੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣੀ ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ ਧੋਇਆ ॥

ਯੋਭੰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਭਧਰੇ ਈਸ਼ਰ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧ੍ਰਿਸ਼੍ਟਿ ਕਰਿਏਏ, ਬੇ ਬਧਗੁਣਾ ਚਰਣ ਧੋਇਏ।

ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪਿਛੈ ਤਰਿ ਗਇਆ ਜਿਉ ਲੋਹਾ ਕਾਠ ਸੰਗੋਇਆ ॥

ਯੋਧਰਿ ਕਾਠ ਬਾਧੁਰੇ ਲੂਝਾ ਪਾਰ ਹੋਇਏਏ, ਬੇਧਿ ਪ੍ਰਕਾਰੇ ਬਧਗੁਣਾ ਨਿਰ੍ਵੇਸ਼ ਮਾਨਿ ਭਵਬਾਗਰੁ ਪਾਰ ਹੋਇਏਏ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੂ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇਆ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤੂਮੇ ਨਾਮਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਹਰਿ- ਪਰਮੇਸ਼ਰਾਯ ਨਾਮਰ ਯਧ ਕਰਿਏਏ ਹੂੰ ਬੁਝ ਭਧਲਝੁ ਹੋਇਏਏ ॥1॥

ਮਃ ੪ ॥

ਮੁਕਾ 4 ॥

ਵਡਭਾਗੀਆ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥

ਬੇਧਿ ਜੀਵ-ਬ੍ਰਾ ਵਡ ਭਾਗਵਾਨ ਏਵੰ ਬੁਝਾਗਿਨੀ ਅਰੇ, ਯਾਹਾਕੁ ਗੁਣਾ ਮਾਖਮਰੁ ਪੁਰੁ ਮਿਲਿਏਏਏ।

ਅੰਤਰ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸੀਆ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਈਸ਼ਰਾਯ ਜੇਧਾਧਿ ਚਾਹਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਆਲੋਕਿਧ ਕਰਿਏਏ ਆਭ ਬੇ ਚਾਹਾਯ ਨਾਮਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇਏਏ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਧਿ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ ਸਚੁ ਸਚੇ ਸੇਵਾ ਤੇਰੀ ਹੋਤਿ ॥੧੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਚੂਹੇ ਪੁਰਖ ਨਾਮ ਨਹਿ ਮਾ ਬੂਝਿ ਕਰ, ਵਾਸਤਵਰੇ, ਚੋਰ ਐਵੇ ਸੇਵਾ ਕਰਿਯਾ ਧਾਰ।
ਬੀਜੁ ਹੋਵ ॥16॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥

ਗੁੰਗਾ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਸਭਿ ਰਸ ਤਿਨ ਕੈ ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਜਿਨ ਹਰਿ ਵਸਿਆ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਮਾਝਾਰ ਮਨਰੇ ਭਗਵਾਨ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਹੁ, ਚਾਹਾ ਭਿਓਰੇ ਬਹੁ ਰਸ ਖੂਬਿ ਥਾਵ।

ਹਰਿ ਦਰਗਹਿ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਤਿਨ ਕਉ ਸਭਿ ਦੇਖਣ ਜਾਹਿ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋ ਦਰਵਾਰੇ ਚਾਹਾਰ ਦੂਖ ਭਯੋਲ ਹੋਇਯਾਵ ਆਭ ਬਸੇਥ ਚਾਹਾਯੋ ਦਰੀਨ ਪਾਯੋ
ਮਾਯਾਹੁ।

ਜਿਨ ਨਿਰਭਉ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨ ਕਉ ਭਉ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥

ਮੋਯੋ ਲੋਕਾ ਨਿਭਾਯੋ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਯੋ ਧਾਨ ਕਰਿਯੋ, ਚਾਹਾਰ ਕੀਯੋ ਭਯੋ ਨਥਾਵ।

ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਤਿਨੀ ਸਰੇਵਿਆ ਜਿਨ ਕਉ ਧਰਿ ਲਿਖਿਆ ਆਹਿ ॥

ਮਾਝਾਰ ਭਾਗਯਰੇ ਆਧਿਕੁ ਹੋ ਲੋਕਾ ਹੋਇਯਾਵ, ਬੇ ਭਯੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕਰਿਯੋ।

ਤੇ ਹਰਿ ਦਰਗਹਿ ਪੈਨਾਈਅਹਿ ਜਿਨ ਹਰਿ ਵੁਠਾ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਮਾਝਾਰ ਮਨਰੇ ਭਗਵਾਨ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਹੁ, ਚਾਹਾਯੋ ਦਰਵਾਰੇ ਚਾਹਾਯੋ ਖਾਧਿ ਮਿਲਿਯਾਵ।

ਓਇ ਆਪਿ ਤਰੇ ਸਭ ਕੁਟੰਬ ਸਿਉ ਤਿਨ ਪਿਛੈ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਛਡਾਹਿ ॥

ਬੇ ਨਿਯੋ ਬੰਦੂਕੁ ਪਰਿਵਾਰ ਬਹਿਓ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਇਯਾਵ ਆਭ ਅਨੇਕ ਪਦ ਚਿੰਨ੍ਹਰੇ ਚਾਲਿ
ਬਾਰਾ ਧੂਨਿਆ ਮੂਢ ਹੋਇਯਾਵ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਜਨ ਤਿਨ ਵੇਖਿ ਵੇਖਿ ਹਮ ਜੀਵਾਹਿ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਯੋ ਮੋ ਹੋ ਭਗਵਾਨ! ਮੋਹਿਓ ਮਧ ਐਧਿ ਮਹਾਪੁਰੁਖ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯੋ ਧੋਇ, ਮਾਝਾਕੁ
ਦੇਖੁ ਮੂੰ ਯਾਧਿਓ ਰਹੁਧੋ ॥1॥

ਮਃ ੪ ॥

ਮਹਲਾ 4 ॥

ਸਾ ਧਰਤੀ ਭਈ ਹਰੀਆਵਲੀ ਜਿਥੈ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੈਠਾ ਆਇ ॥

ਮੇਯੋ ਖਰਿਉਣੇ ਮੇਰੇ ਸਦਗੁਰੂ ਕਬਿਛੁਏ, ਸੇਯੋ ਖਰਿਉਣੇ ਸਮੁਯ ਹੋਯਾਯਾਛੁਏ।

ਸੇ ਜੰਤ ਭਏ ਹਰੀਆਵਲੇ ਜਿਨੀ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਖਿਆ ਜਾਇ ॥

ਸੇਯੋ ਲੋਕ ਮਥ ਕੂਟਾਰੀ ਹੋਯਾਯਾਛੁਏ, ਸੇਯੋ ਮੇਰੇ ਸਦਗੁਰੂਯੋ ਦਰਸਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾਛੁਏ।

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਪਿਤਾ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਕੁਲੁ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸੁ ਜਨਨੀ ਜਿਨਿ ਗੁਰੁ ਜਣਿਆ ਮਾਇ ॥

ਹੇ ਮਾ'! ਸੇਯੋ ਪਿਤਾ ਮਥ ਭਾਗਯਗਾਲੀ ਅਰੇ, ਸੇਯੋ ਕੂਲ ਮਥ ਭਾਗਯਵਾਨ, ਸੇਯੋ ਮਾ' ਮਥ ਭਾਗਯਵਾਨ
ਅਰੇ ਸੇਯੋ ਗੁਰੂਯੋ ਯਥਾ ਦੇਖਿਯਾਛੁਏ।

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੁ ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ ਆਪਿ ਤਰਿਆ ਜਿਨੀ ਡਿਠਾ ਤਿਨਾ ਲਏ ਛਡਾਇ ॥

ਸੇਯੋ ਗੁਰੂ ਖਨਾ ਅਰੇ ਸੇਯੋ ਭਗਵਾਨਯੋ ਨਾਮਰੇ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾਛੁਏ। ਸੇਯੋ ਬ੍ਰਹਮੰ ਭਵਸਾਗਰਨੂੰ ਪਾਰ
ਹੋਯਾਯਾਛੁਏ ਆਯੋ ਸੇਯੋ ਗੁਰੂਯੋ ਦਰਸਨ ਕਰਿਯਾਛੁਏ, ਚਾਹਾਯੋ ਮਥ ਭਵਸਾਗਰਨੂੰ ਸੁਭ ਕਰਾਯੋ ਦੇਖਿਯਾਛੁਏ।

ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਹੁ ਦਇਆ ਕਰਿ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਧੋਵੈ ਪਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਹਰੇ! ਦਇਆ ਕਰਿ ਮੇਲਹੋ ਅਪਰਿ ਗੁਰੂਯੋ ਸੇਯੋ ਸੇਵਕ ਕਰਾਯੋ ਦੇਖਿ, ਕਾਰਣ ਨਾਨਕ ਚਾਹਾਯੋ
ਚਰਣਨੂੰ ਯਥਾ ਦੇਖਿਯਾਛੁਏ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਸਚੁ ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਮਰੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਹਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰਿਆ ॥

ਸਚਾਚਾਰ ਪੁੰਜ ਸਦਗੁਰੂ ਅਮਰੇ ਅਰੇ, ਸੇਯੋ ਲੋਕਨੂੰ ਨਿਯਤ ਸੁਖਮੇਰੇ ਵਸਾਯਾਛੁਏ।

ਸਚੁ ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਿਖੁ ਮਾਰਿਆ ॥

ਸਚਾਚਾਰ ਪੁੰਜ ਸਦਗੁਰੂ ਅਪਰਿ ਸਚਾਪੁਰੁਖ ਅਰੇ, ਸੇਯੋ ਨਿਯਤ ਸੁਖਮੇਰੇ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਰੂਪੀ ਬਿਖਨੂੰ ਨਾਸ
ਕਰਿਦੇਖਿਯਾਛੁਏ।

ਜਾ ਡਿਠਾ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਾਂ ਅੰਦਰਹੁ ਮਨੁ ਸਾਧਾਰਿਆ ॥

ਮੇਲਹੋਵੇਲੇ ਪੂਰੀ ਸਦਗੁਰੂਯੋ ਦਰਸਨ ਕਰਿਯਾਛੁਏ, ਸੇਯੋਵੇਲੇ ਮੇਲਾ' ਠੀਕੇ ਪ੍ਰੇਮੀਯੋ ਆਇਯਾਯਾਛੁਏ,"

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਘੁਮਿ ਵਾਰਿਆ ॥

(ਅਪ੍ਰੇਮੀ) ਸੁੰ ਨਿਯਤ ਗੁਰੂਯੋ ਠੀਕੇ ਸਮਰਪਿਤ ਅਰੇ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਤਾ ਮਨਮੁਖਿ ਹਾਰਿਆ ॥੧੭॥

ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਮਾਨਵ ਯਥਾ ਸਫਲ ਕਰਿਦੇਖਿਯਾਛੁਏ ਆਯੋ ਬੇਬੁਝਾਰੀ ਮਾਨਵ ਯਥਾ ਹਰਾਯੋ ਆਯੋ ॥੧੭॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥

ਗ੍ਰੰਥਾਕ ਮੁਦ੍ਰਾ 4 ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿਓਨੁ ਮੁਖਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਸੀ ॥

ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੇਲਿਓਨੁ ਵਧਾਇਕੁ ਬਹਿਓ ਮੇਲਿਓਨੁ ਕਰਾਇਓ, ਅਧਿਕੁ ਗੁਰਮੁਖੀ ਨਿਯਮਿ ਮੁਖਿ
ਭਗਵਾਨ ਨਾਮੁ ਹੋ ਖਾਨੁ ਕਰਿਓ।

ਸੋ ਕਰੇ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭਾਵਸੀ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਘਰੀ ਵਸਾਇਸੀ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬੇਸ਼ੁ ਕਾਮੀ ਕਰਿਓ, ਮੇਲਿਓਨੁ ਵਧਾਇਕੁ ਭਲੁ ਲਾਗਿਓ, ਅਗੁ ਪ੍ਰਭੁ ਬਹਿਓ
ਭਾਵਿਓ। ਓਹਿ ਆਦਿਬੁਧੁ ਬਧਾਇਓ।

ਜਿਨ ਅੰਦਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਭਉ ਸਭੁ ਗਵਾਇਸੀ ॥

ਮਾਫਿ ਅੰਤਰਿ ਮਨੁ ਨਾਮੁ ਰੂਪੀ ਭਾਵਿਓ, ਗੁਰੁ ਭਾਵਿਓ ਬਹੁ ਭਲੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਕਰਿਓ।

ਜਿਨ ਰਖਣ ਕਉ ਹਰਿ ਆਪਿ ਹੋਇ ਹੋਰ ਕੇਤੀ ਝਖਿ ਝਖਿ ਜਾਇਸੀ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬਖਸ਼ਿ ਮਾਫਿ ਰਖਿ ਕਰਿਓ, ਭਾਵਿਓ ਭਲੁ ਕਰਿਓ। ਪ੍ਰਭੁ ਕਰੁਪਾ ਅਨੇਕ ਲੋਕ
ਮਰਿਓ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੂ ਹਰਿ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਛੋਡਾਇਸੀ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ ਨਾਮੁ ਖਾਨੁ ਕਰ, ਭਗਵਾਨ ਲੋਕ ਭਾਵਿਓ। ਪਰਲੋਕੁ ਮੁਖਿ
ਕਰਿਓ ॥੧॥

ਮਃ ੪ ॥

ਮੁਦ੍ਰਾ 4 ॥

ਗੁਰਸਿਖਾ ਕੈ ਮਨਿ ਭਾਵਦੀ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਬਹਿਓ ਮੁਖਿ ਗੁਰਮੁਖੀ ਗੁਰਮੁਖੀ ਗੁਰਮੁਖੀ ਪ੍ਰਭੁ ਲਾਗਿਓ।

ਹਰਿ ਰਾਖਹੁ ਪੈਜ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੀ ਨਿਤ ਚੜੈ ਸਵਾਈ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬਖਸ਼ਿ ਹੋ ਬਹਿਓ ਮਨੁ ਰਖਿਓ, ਅਧਿਕੁ ਮੁਖਿ ਗੁਰਮੁਖੀ ਨਿਯਮਿ ਬਧਿਓ।

ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਮਨਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਛੋਡਾਈ ॥

ਬਹਿਓ ਮੁਖਿ ਭਗਵਾਨ ਨਿਯਮਿ ਕਰਿਓ, ਅਧਿਕੁ ਮੁਖਿ ਗੁਰਮੁਖੀ ਨਿਯਮਿ ਬਧਿਓ। ਓਹਿ
ਬਧਿਓ।

ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਤਾਣੁ ਦੀਬਾਣੁ ਹਰਿ ਤਿਨਿ ਸਭ ਆਣਿ ਨਿਵਾਈ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬਖਸ਼ਿ ਹੋ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਖਸ਼ਿ ਅਧਿਕੁ ਮੁਖਿ ਗੁਰਮੁਖੀ ਨਿਯਮਿ ਬਧਿਓ, ਬੇਸ਼ੁ ਭਗਵਾਨ ਬਖਸ਼ਿ
ਬਹਿਓ।

ਜਿਨੀ ਡਿਠਾ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭਾਉ ਕਰਿ ਤਿਨ ਕੇ ਸਭਿ ਪਾਪ ਗਵਾਈ ॥

ਹਿੰਦ ਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਓ ਮੇਰੇ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਿਅੰਤ੍ਰਿ, ਚਾਹਾਰ ਬਰੁ ਪਾਪ ਨਾਸ ਹੋਯਾਯਾਯੰਤ੍ਰਿ।

ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਬਹੁ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ॥

ਭਗਵਾਨਾਕਾ ਦਰਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਕਾਰ ਮੁਖ ਭਰਮਾ ਹੋਯਾਯਾਯੰਤ੍ਰਿ ਅੰਤ੍ਰਿ ਬੇ ਬਹੁ ਗੋਭਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਅੰਤ੍ਰਿ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਧੂੜਿ ਤਿਨ ਜੇ ਗੁਰ ਕੇ ਸਿਖ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕਹੰਤ੍ਰਿ ਮੇਰੇ ਮੂੰ ਚਾਹਾਰ ਚਰਣ-ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਾਗੁਅੰਤ੍ਰਿ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂਕਾ ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਰੇ ਭਾਯਾ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਹਉ ਆਖਿ ਸਲਾਹੀ ਸਿਫਤਿ ਸਚੁ ਸਚੁ ਸਚੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਮੇਰੇ ਬਚਾਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਯਾ ਪਰਮਾਤਮਾਕਾ ਕੀਰਤਿ ਬਾਰਾ ਬਿਭੂਰੇ ਰਹਿਅੰਤ੍ਰਿ, ਮੂੰ ਬੇਬਹਿ ਬਯਾ (ਪਰਮਾਤਮਾ)ਕਾ ਮਹਿਮਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿ ਮੁਖਰੇ ਕਰੁਅੰਤ੍ਰਿ।

ਸਾਲਾਹੀ ਸਚੁ ਸਲਾਹ ਸਚੁ ਸਚੁ ਕੀਮਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ॥

ਬੇਬਹਿ ਬਯਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹਿੰਦ ਬਰਵਾ ਫੁੰ ਪ੍ਰਗੰਬਾਮੋਗਾਯਾਯੰਤ੍ਰਿ, ਬੇਬਹਿ ਬਯਾਕਾ ਮੂਲਪਾਕਾਨ ਕਰਾਯਾਯਾਯੰਤ੍ਰਿ ਨਾਫੁੰ।

ਸਚੁ ਸਚਾ ਰਸੁ ਜਿਨੀ ਚਖਿਆ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਰਹੇ ਆਘਾਈ ॥

ਹਿੰਦੁ ਬਚਧਨਾਨ ਰੂਪੀ ਰਬ ਚਾਗੁਅਛਿ, ਬੇ ਚੁਬੁ ਹੋਯਾਛਿ ਚਾਛੁ ਹੋਯਾਛਿਛਿ।

ਇਹੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਸੇਈ ਜਾਣਦੇ ਜਿਉ ਗੁੰਗੈ ਮਿਠਿਆਈ ਖਾਈ ॥

ਕੇਵਲ ਬੇਹੁ ਗੁਰੂਗੁਣਨਾਨੇ ਐਹੁ ਹਰਿ-ਰਬਰ ਅਨਧ ਯਾਗੁਛਿ, ਮੇਯਯਾਨੇ ਐਹੁ ਰਬਰ ਬਾਧ ਚਾਗੁਛਿ। ਮੇਧਰਿ ਮੂਕਨਾਨੇ ਯਾਯੁਵਾ ਮਿਠਾਯ ਬਾਧ ਯਾਗੁਛਿ, ਬੇਹੁਪਰਿ ਅਧ ਕੇਹੁ ਯਾਗਿਧਾਰਿਵੇ ਨਾਹਿ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵਿਆ ਮਨਿ ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ ॥੧੮॥

ਹਿੰਦੁ ਪੂਰੈ ਗੁਰੂਯਾ ਵਾਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁਯਾ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾਯ, ਚਾਯਾਰ ਮਨਰੇ ਅਨਧਰ ਗੁਰੁਕਾਮਨਾ ਪੁਕਾਰ ਹੋਯਾਯ ॥18॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥

ਗੋਲਕ ਮਯਾ 4 ॥

ਜਿਨਾ ਅੰਦਰਿ ਉਮਰਥਲ ਸੇਈ ਜਾਣਨਿ ਸੁਲੀਆ ॥

ਯਾਯਾਰ ਯੋਗਰੇਯੇ ਯਾਯਾ ਅਛਿ, ਚਾਯਾਰ ਪੀਠਾ ਬੇਹੁ ਬਯਛਿ ਹੁੰ ਯਾਗਿਯਾਯ।

ਹਰਿ ਜਾਣਹਿ ਸੇਈ ਬਿਰਹੁ ਹਉ ਤਿਨ ਵਿਟਹੁ ਸਦ ਘੁਮਿ ਘੋਲੀਆ ॥

ਬੇਹੁਯਯਿ, ਮੇਯਯਾ ਯੋਗਾਧੁਨਾਨਯਾ ਯੋਧਰੇ ਯੋਗਰਯਾ ਠਾਰੂ ਬਿਛੋਧ ਰਯੁਛਿ, ਬੇਠਾਰੇ ਬੇਹੁ ਬਿਛੋਧਰ ਯੋਗਯਾ ਯਾਗੁਛਿ। ਮੇਯਯਾਨੇ ਬਰਵਾ ਯੋਗਰਯਾਠਾਰੂ ਅਯਾਗਾ ਹੋਵਾਰ ਯੋਗਯਾ ਯਾਗੁਛਿ, ਯੁੰ ਬੇਧਾਨਯਾ ਧਯਾਰੇ ਯਾਯ।

ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸਜਣੁ ਪੁਰਖੁ ਮੇਰਾ ਸਿਰੁ ਤਿਨ ਵਿਟਹੁ ਤਲ ਰੋਲੀਆ ॥

ਹੋ ਯੋਗਵਾਨ ! ਐਹੁਪਰਿ ਕਯਿ (ਗੁਰੂ) ਧੁਯੁਕਯਾ ਮਯਾਨ ਬਯਯਾ ਬਹਿਧ ਮੋਧੇ ਮਿਯਨ ਕਰਾਯ ਧਿਅ। ਯਾਯਾਯ ਪਾਯ ਮੋਧਰ ਮਯੁਕ ਬੇਧਾਨਯਾ ਪਾਧ ਧਯੇ ਪੁਯਾਮ ਕਰੇ।

ਜੇ ਸਿਖ ਗੁਰ ਕਾਰ ਕਮਾਵਹਿ ਹਉ ਗੁਲਮੁ ਤਿਨਾ ਕਾ ਗੋਲੀਆ ॥

ਮੇਯਯਾ ਗਿਯ ਗੁਰੂ ਬਯਾਯੁਵਾ ਕਾਧਯ ਕਰਿਯਾਯ, ਯੁੰ ਚਾਯਾਰ ਗੋਯਾਮਰ ਗੋਯਾਮ ਅਧੇ।

ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਚਲੁਲੈ ਜੇ ਰਤੇ ਤਿਨ ਭਿਨੀ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਚੋਲੀਆ ॥

ਯਾਯਾਰ ਧੁਧਯ ਪੁਯੁਯਾ ਨਾਮਰ ਗਯਾਰ ਰਯਾਰੇ ਰਯਾਨ ਹੋਯਾਯਾਯ, ਚਾਯਾਰ ਯੋਗਰ ਪੁਯੁ ਪੁਯਰੇ ਯੋਗਿ ਯਾਯਾਯ।

ହେ ନାନକା! ଭଗବାନ ଦୟା କରି ତାଙ୍କୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସହ ମିଳିତ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ନିକଟରେ ନିଜ ମାସ୍ତକ ବିକି କରିଛନ୍ତି ॥୧॥

ପୃଷ୍ଠା 4॥

ହେ ସନ୍ତାନ ! ଏହି ଶରୀର ଅବଗ୍ରାସରେ ଭାରି ରହିଛି, ଏହା କିପରି ପବିତ୍ର ହୋଇପାରେ?

ଯଦି ଗୁରୁମୁଖୀ ବନ୍ଦି ଗୁଣ କଣିବା ପାଇଁ ଯାଉ, ତାହାହେଲେ ଅହଂକାର ରୂପୀ ମଇଳାକୁ ବାହାର କରି ଶରୀର ନିର୍ମଳ ହୋଇପାରେ ।

ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରେମ-ପୂର୍ବକ ସତ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରିଥାଏ, ତାହାର ଏହି ସଉଦା ସର୍ବଦା ସାଥରେ ଥାଏ,

“(ଏହି ସଭାରେ) କେବେ ହେଲେ ଷଷ୍ଠି ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଯେପରି ହୋଇଥାଏ, ସେ ସେପରି ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ହେ ନାନକ! ସତ୍ୟ ନାମର ସଂଗ୍ରହ ସେହି ମନୁଷ୍ୟ କରିଥାଏ, ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଆଦିରୁ ଲେଖାଥାଏ
॥୨॥

ପଢ଼ନ୍ତି ॥

ମୁଁ ସେହି ଏକକ ସତ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମହିମା-ସ୍ତୁତି କରିଥାଏ, ସତ୍ୟସ୍ବରୂପ ଭଗବାନ ସତ୍ୟ ହିଁ ଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି।

ସଦପୁରୁଷଙ୍କୁ ସେବା କରିଲେ ହୃଦୟରେ ବାସ କରିଥାଏ, ସତ୍ୟର ପୁଞ୍ଜି ହରି ସବୁଙ୍କ ରକ୍ଷକ ଅଟନ୍ତି ।

ଯିଏ ବାସ୍ତବରେ ସଜ୍ଜା ହରିଜନ ଆରାଧନା କରିଛି, ସେ ସେହି ସଜ୍ଜା ସାଥରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଇଛି।

ਸਚੁ ਸਚਾ ਜਿਨੀ ਨ ਸੇਵਿਆ ਸੇ ਮਨਮੁਖ ਮੂੜ ਬੇਤਾਲੇ ॥

ਹਿੰਦ ਬਧਾਬ੍ਰਹਮ ਹਰਿਕਾ ਬੇਵਾ ਕਰੇ ਨਾਹਿ, ਬੇ ਮਨਮੁਖੀ ਮੂਰ੍ਹਖ ਏਵਾਂ ਬੇਤਾਲ (ਭੂਤ) ਅਚੇ।

ਓਹ ਆਲੁ ਪਤਾਲੁ ਮੁਹਹੁ ਬੋਲਦੇ ਜਿਉ ਪੀਤੈ ਮਦਿ ਮਤਵਾਲੇ ॥੧੯॥

ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਨ ਕਰਿਯੁਵਾ ਨਿਗਾਬਭ ਭਲਿ ਬੇ ਵਕ ਵਕ ਕਰਿਯਾਵ ॥19॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗ੍ਰੰਥਕ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਗਉੜੀ ਰਾਗਿ ਸੁਲਖਣੀ ਜੇ ਖਸਮੈ ਚਿਤਿ ਕਰੇਇ ॥

ਗਉੜੀ ਰਾਗਿਨੀ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮਣੀ ਅਚੇ, ਸਦਿ ਬੇ ਮਾਨਿਕ ਪੁਰੁਸ਼ ਚਿਤਰੇ ਵਸਾਏ।

ਭਾਣੈ ਚਲੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੈ ਐਸਾ ਸੀਗਾਰੁ ਕਰੇਇ ॥

ਬੇ ਬਧਾਬ੍ਰਹਮ ਭਲਾ ਅਨੁਬਾਹੇ ਚਾਲੇ, ਏਪਰਿ ਹਾਰ-ਗੁਣਾਰ ਚਾਹਾਯ ਪਾਯ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ।

ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਭਤਾਰੁ ਹੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਰਾਵੇਇ ॥

ਬਭਾ ਗਭ ਪ੍ਰਾਣੀਰ ਪਠਿ ਅਚਰਿ, ਚਾਹਾਯ ਠਾਰੁ ਏਹਾਰ ਆਨਧ ਨੇਵਾ ਭਰਿਓ।

ਜਿਉ ਉਬਲੀ ਮਜੀਠੈ ਰੰਗੁ ਗਹਗਹਾ ਤਿਉ ਸਚੇ ਨੇ ਜੀਉ ਦੇਇ ॥

ਮੋਹਰਿ ਮਾਯਿਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਤ੍ਰ ਬਧਾ ਕਰੇ ਏਵਾਂ ਏਹਾਰ ਰਯਾ ਚਾਯ ਭਾਯ ਹੋਯਾਯ, ਬੇਬ੍ਰਹਮਣੀ (ਯਾਵ
ਰੂਪੀ ਬ੍ਰਹਮ) ਪਠਿ ਪਾਯਰੇ ਨਿਯ ਆਨੁਯੁ ਵਲਿਧਾਨ ਧੇਵਾ ਭਰਿਓ,

ਰੰਗਿ ਚਲੁਲੈ ਅਤਿ ਰਤੀ ਸਚੇ ਸਿਉ ਲਗਾ ਨੇਹੁ ॥

ਚਾਹਾਯੇਲੇ ਬਧਾਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮਾਨੁਯੁ ਬਾਯਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਯਾਯ, ਬੇ ਨਾਮਰ ਗਯਾਰ ਰਯਾਰੇ
ਰਯਾਨ ਹੋਯਾਯ।

ਕੂੜੁ ਠਗੀ ਗੁਣੀ ਨਾ ਰਹੈ ਕੂੜੁ ਮੁਲੰਮਾ ਪਲੇਟਿ ਧਰੇਹੁ ॥

ਬਧਾਰ ਮਿਧਾ ਆਵਰਣਰੇ ਕੋਗਬਿ ਮਿਧਾ ਭੂਰਿ ਰਹੇ ਨਾਹਿ,

ਕੂੜੀ ਕਰਨਿ ਵਡਾਈਆ ਕੂੜੇ ਸਿਉ ਲਗਾ ਨੇਹੁ ॥

"(ਭਯਾਧਿ) ਯਾਯ ਮਿਧਾ ਏਵਾਂ ਪੁਰਬਯ ਅਚੇ, ਚਾਯ ਭੂਰਿ ਰਹਿਪਾਰੇ ਨਾਹਿ, ਯਾਯ ਮਿਧਾ ਬਹਿਓ ਪ੍ਰੇਮ
ਯਾਯ, ਬੇ ਕੂਨਿਆਰ ਮਿਧਾ ਪੁਰਬਾ ਕਰਿਯਾਯ।

ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਆਪਿ ਹੈ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗੁਰ ਬਧਾ ਅਚਰਿ ਆਯ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਨਿਯਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਯ ਕਰਿਯਾਯ ॥1॥

ਮਃ ੪ ॥

ਮਹਲਾ 4 ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਹਰਿ ਉਸਤਤਿ ਹੈ ਸੰਗਿ ਸਾਧੂ ਮਿਲੇ ਪਿਆਰਿਆ ॥

ਬਠਬਠਾਹੇ ਪੁਰਖ ਗੁਣਬੂਠਿ ਹੋਇਆ, (ਕਾਰਣ) ਬਠਬਠ ਬਠਾਠਿ ਕਰਿਲੇ ਫੁੱਲ ਪੁੰਨਭਰਾ ਮਿਲਿਆ।

ਓਇ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਾਣੀ ਧੰਨਿ ਜਨ ਹਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਹਿ ਪਰਉਪਕਾਰਿਆ ॥

ਬੇਧਿ ਵਧਿ ਭਾਗਵਾਨ ਹੋਇਆ, (ਕਾਰਣ) ਬੇ ਪਰੋਪਕਾਰ ਪਾਏ ਭਉਭੈ ਦੇਇਆ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਣਾਵਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਜਗੁ ਨਿਸਤਾਰਿਆ ॥

ਭਗਵਾਨ ਨਾਮਹੇ ਆਸਾ ਰਖਿਆ, ਭਗਵਾਨ ਨਾਮ ਫੁੱਲ ਗੁਣਿਆ ਆਭ ਭਗਵਾਨ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਫੁੱਲ
ਬੰਧਾਰਨ ਕਲਿਆਣ ਕਰਿਆ।

ਗੁਰ ਵੇਖਣ ਕਉ ਸਭੁ ਕੋਈ ਲੋਚੈ ਨਵ ਖੰਡ ਜਗਤਿ ਨਮਸਕਾਰਿਆ ॥

ਪੁਰਖਾਭ ਭਾਵ ਗੁਣਾ ਵਰਨ ਪਾਏ ਭਯਾ ਕਰਣਿ ਆਰਾਧਨਾ ਨਵਗੁਣ ਭਾਵ ਬਦਗੁਣਾ
ਬਦਗੁਣਾਹੇ ਪੁਰਖ ਕਰਣਿ।

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਆਪੁ ਰਖਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਗੁਰੁ ਆਪੇ ਤੁਧੁ ਸਵਾਰਿਆ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਤੂੰ ਨਿਯਮ ਬਦਗੁਣਾ ਲੂਠਾਏ ਰਖਣਾ ਆਭ ਤੂੰ ਬਖਸ਼ਿ ਫੁੱਲ ਗੁਣਾ ਬਖਸ਼ਿ ਵਰਨਾਏ।

ਤੂ ਆਪੇ ਪੂਜਹਿ ਪੂਜ ਕਰਾਵਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਸਿਰਜਣਹਾਰਿਆ ॥

ਹੇ ਬਦਗੁਣਾ ਬਖਸ਼ਿ ਕਰਿਓ ਭਗਵਾਨ! ਤੂੰ ਨਿਯਮ ਬਦਗੁਣਾ ਪੂਜਾ ਕਰ ਆਰਾਧਨਾ ਭਾਰਾ
ਭਾਵ ਪੂਜਾ ਕਰਾਏ।

ਕੋਈ ਵਿਛੜਿ ਜਾਇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਸਹੁ ਤਿਸੁ ਕਾਲਾ ਮੁਹੁ ਜਮਿ ਮਾਰਿਆ ॥

ਮਰਿ ਭਗਵਾਨ ਵਧਿ ਬਦਗੁਣਾ ਆਸਾ ਹੋਇਆ, ਭਾਵ ਰੋਹੇਰਾ ਕਲਾ ਹੋਇਆ ਆਰਾਧਨਾ ਬੇ
ਮਨਮਾਏ ਭਾਰਾ ਬਾਧਾਏ ਆਧਾਰ ਪਾਇਆ।

ਤਿਸੁ ਅਗੈ ਪਿਛੈ ਢੇਈ ਨਾਹੀ ਗੁਰਸਿਖੀ ਮਨਿ ਵੀਚਾਰਿਆ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਗੰਥੁ ਨਿਯੋ ਫੁਟਿਯੋ ਬਿਚਾਰਿ ਕਰਿ ਨੇਕਯੋ ਮੇਧ ਭਾਖਾਯੋ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕਯੋ ਬਖਸਿ
ਯੋਯੋ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਮਿਲੇ ਸੇਈ ਜਨ ਉਬਰੇ ਜਿਨ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਸਮਾਰਿਆ ॥

ਮੇਧੋ ਬਖਸਿ ਬਖਸਿਯੋ ਬਖਸਿਯੋ ਮਿਥਿਯੋ ਆਯੋ ਨਿਯੋ ਫੁਟਿਯੋ ਨਾਮ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਯੋ, ਬੇ
ਭਵਬਾਗਯੋ ਪਾਰਿ ਬੋਝਿਯੋ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਗੁਰਸਿਖ ਪੁਤਰਹੁ ਹਰਿ ਜਪਿਅਹੁ ਹਰਿ ਨਿਸਤਾਰਿਆ ॥੨॥

ਨਾਨਕਯੋ ਗੁਰਗੰਥ ਪੂਰ੍ਵ! ਯੋਧਯੋ ਨਾਮ ਯੋਧ (ਕਾਰਯੋ) ਯੋਧ ਭਵਬਾਗਯੋ ਪਾਰਿ ਕਰਿਯੋ ਧਿਯੋ ॥੨॥

ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਹਲਾ 3 ॥

ਹਉਮੈ ਜਗਤੁ ਭੁਲਾਇਆ ਦੁਰਮਤਿ ਬਿਖਿਆ ਬਿਕਾਰ ॥

ਅਯੋਕਾਰ ਬਾਰਿ ਧੂਨਿਯੋ ਪਤਯੋ ਕਰਿਯੋ, ਅਯੋਯੋ, ਧੂਨਿਯੋ ਮਯੋ ਧੂਨਿ ਕਾਰਯੋ ਬਿਕਾਰਯੋ ਧਿਯੋ
ਰਯੋ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਨਦਰਿ ਹੋਇ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਅੰਧਿਆਰ ॥

ਮੇਧੋ ਮਨੁਭਯੋ ਗੁਰੂਯੋ ਬਖਸਿਯੋ ਮਿਥਿਯੋ, ਭਾਖਾ ਭਯੋ ਭਯੋ ਕਯੋ ਕਰਿਯੋ, ਅਯੋਯੋ ਬੋਝਿਯੋ
ਮਨੁਭਯੋ ਪਾਯੋ ਅਯੋਯੋ ਬਯੋ ਕਰਿਯੋ।

ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਜਿਸ ਨੇ ਸਬਦਿ ਲਾਏ ਪਿਆਰੁ ॥੩॥

ਭੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰ੍ਵ ਭਾਖਾਯੋ ਪੁਰ੍ਵ ਗੰਥਯੋ ਲਯੋ, ਭਾਖਾਯੋ ਬਯੋ ਭੋ ਨਿਯੋ ਬਯੋ ਮਿਥਿਯੋ
॥੩॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਸਚੁ ਸਚੇ ਕੀ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹੁ ਹੈ ਸੇ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਅੰਦਰੁ ਭਿਜੈ ॥

ਬਯੋਬਯੋ ਪੁਰ੍ਵ ਗੁਰੂਯੋ ਬਯੋਯੋ ਬਯੋਯੋ, ਅਯੋ ਗੁਰੂਯੋ ਬਯੋਯੋ ਮਨੁਭਯੋ ਕਰਿਯੋ, ਭਾਖਾਯੋ
ਭਯੋਯੋ ਪੁਰ੍ਵਯੋ ਭਯੋਯੋ।

ਜਿਨੀ ਇਕ ਮਨਿ ਇਕੁ ਅਰਾਧਿਆ ਤਿਨ ਕਾ ਕੰਧੁ ਨ ਕਬਹੂ ਛਿਜੈ ॥

ਮੇਧੋ ਮਨੁਭਯੋ ਅਯੋਯੋ ਭਾਖਾਯੋ ਅਯੋਯੋ ਭਯੋਯੋ ਕਰਿਯੋ, ਭਾਖਾਯੋ ਗੰਥਯੋ ਕੇਯੋ ਬਯੋਯੋ
ਭਾਖਾਯੋ।

ਧਨੁ ਧਨੁ ਪੁਰਖ ਸਾਬਾਸਿ ਹੈ ਜਿਨ ਸਚੁ ਰਸਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਿਜੈ ॥

ਬੇਹਿ ਵਪਛਿ ਖਨਧ ਂਵਧ ਯਧਮਾਮੋਗਧ ਅਚੋ, ਯਿਧ ਬਧਧਨਾਧ ਚਾਯੁਧਾਧ।

ਸਚੁ ਸਚਾ ਜਿਨ ਮਨਿ ਭਾਵਦਾ ਸੇ ਮਨਿ ਸਚੀ ਦਰਗਹ ਲਿਜੈ ॥

ਯਾਹਾਰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਬਧਧਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮਾਮ੍। ਹ੍ਰਿਮਾ ਲਾਗਿਧਾਛਿ, ਬੇ ਬਧਧਰ ਧਰਵਾਰਰੇ ਬਧਧਨਿਧ
ਹੋਯਯਧਾਧ।

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਜਨਮੁ ਸਚਿਆਰੀਆ ਮੁਖ ਉਜਲ ਸਚੁ ਕਰਿਜੈ ॥੨੦॥

ਬਧਧਵਾਧਾਰ ਯਛੁ ਧਨਧ ਅਚੋ ਯਾਹਾਰ ਚੋਹੋਰਾਯੁ ਬਧਧ ਯਛੁਲ ਕਰਿਧਾਧ ॥20॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥

ਗੋਕੁ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਸਾਕਤ ਜਾਇ ਨਿਵਹਿ ਗੁਰ ਆਗੈ ਮਨਿ ਖੇਟੇ ਕੂੜਿ ਕੂੜਿਆਰੇ ॥

ਯਧਿ ਗਾਛੁ ਮਨੁਬਧ ਗੁਰੁਯੁ ਬਧਮ੍ਰੁਧਯੁ ਯਾਯ ਨਧਮਬੁਕ ਬ੍ਰਹਮ, ਚਧਾਧਿ, ਮਨਰੇ ਬ੍ਰਿਧਾ ਧ੍ਰੁਵਾ ਕਾਰਗੁਰੁ
ਮਿਧਧਾਰ ਵਧਾਧਾਰੀ ਵਧਿਰਹਿਧਾਧ।

ਜਾ ਗੁਰੁ ਕਹੈ ਉਠਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਬਹਿ ਜਾਹਿ ਘੁਸਰਿ ਬਗੁਲਾਰੇ ॥

ਯੋਧੋਧੋਧੋਧੋ ਗੁਰੁਯੁ ਕਹੁਛਿ ਯੋ- ਹੋ ਮੋਰ ਯਾਯ, ਬਾਵਧਾਨ ਹੋਯਯਧਾਧ, ਂਹਿ ਗਾਛੁ ਵਧ ਯਛਿ
ਬਧਬੁਯੁ ਬਹਿਧ ਮਿਧਿ ਵਬਿਧਾਧ।

ਗੁਰਸਿਖਾ ਅੰਦਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਰਤੈ ਚੁਣਿ ਕਢੇ ਲਧੋਵਾਰੇ ॥

ਗੁਰੁਗਿਧਰ ਮਨਰੇ ਬਧਗੁਰੁ ਵਬਿਧਾਛਿ, ਂਧੁਧਾਯੁ, ਗਿਧ ਬਹਿਧ ਮਿਧਿ ਵਬਿਧ੍ਰੁਵਾ ਗਾਛੁ ਧਰਾਧਧਿਧਾਧ ਯ
ਧਾਯਾਯੁ ਵਾਹਾਰਯੁ ਕਾਛਿ ਧਿਧਾਧਾਧ।

ਓਇ ਅਗੈ ਪਿਛੈ ਬਹਿ ਮੁਹੁ ਛਪਾਇਨਿ ਨ ਰਲਨੀ ਖੇਟੇਆਰੇ ॥

ਬੇ ਧਾਗ ਧਛੁ ਹੋਯਯ ਮੁਹੁ ਯੁਧਾਯਧਾਧ, ਕਛੁ ਮਿਧਧਾ ਵਧਾਧਾਰੀ ਬਧਬਯਰੇ ਰਹਿਧਾਰਿਵ ਨਾਹੁ।

ਓਨਾ ਦਾ ਭਖੁ ਸੁ ਓਥੈ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ਕੂੜੁ ਲਹਨਿ ਭੇਡਾਰੇ ॥

ਗਾਛੁ ਮਨੁਬਧਰ ਯੋਯਧਨ ਗੁਰੁਧੁਧੀ ਬਹਿਧ ਬ੍ਰਹਮਨਾਹੁ, ਂਧੁਧਾਯੁ, ਮੋਯੁ ਯਛਿ ਧਨਧ ਬ੍ਰਾਧਯੁ ਯਾਯ ਮਿਧਧਾ
ਧ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿਧਾਛਿ।

ਜੇ ਸਾਕਤੁ ਨਰੁ ਖਾਵਾਈਐ ਲੇਚੀਐ ਬਿਖੁ ਕਢੈ ਮੁਖਿ ਉਗਲਾਰੇ ॥

ਯਧਿ ਗਾਛੁ ਮਨੁਬਧਯੁ ਨਾਧ ਰੁਧੀ ਯਯ ਧਵਾਧਿ ਧਿਧਾਧਾਧ, ਚਧਾਧਿ ਧਾਹਾਰ ਮੁਹੁਰੁ ਵਬਿ (ਧਿਧਾ) ਹੁ
ਵਾਹਾਰਿਧਾਧ।

“(ହେ ସନ୍ତାନ!) ଶାନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ସଙ୍ଗତି କର ନାହିଁ, କାରଣ ଜଗତର ରଚୟିତା ସ୍ବୟଂ ତାହାକୁ ମୃତ କରିଦେଇଛନ୍ତି,

ଏହି ଖେଳ ଯେଉଁ ଲଢ଼ିରଙ୍ଗ ଅଟେ, ସେ ସ୍ବୟଂ ଏହି ଖେଳକୁ ରଚି ଦେଖୁଛନ୍ତି, ହେ ନାନକ! ତୁମେ ଲଢ଼ିରଙ୍ଗ ନାମ ସ୍ମରଣ କର ॥ ୧ ॥

ପୃଷ୍ଠା 4॥

ମହାପୁରୁଷ ସଦଗୁରୁ ଅଗମ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ନିଜ ହୃଦୟରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି ।

ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସମକକ୍ଷ କେହି ହୋଇପାରେ ନାହିଁ, କାରଣ ପରମାତ୍ମା ତାହାଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଅଛନ୍ତି।

ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତି ହିଁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଖଣ୍ଡା ଆଉ ଢାଳ ଅଟେ । ଯାହା ଦ୍ଵାରା ସେ କାଳ ରୂପୀ କଣ୍ଠକକୁ ମାରି ଦୂରକୁ ଫିଙ୍ଗି ଦେଇଛନ୍ତି ।

ଲଶ୍ମର ସ୍ୱୟଂ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ରଖୁଆଳ ଅଟନ୍ତି । ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପଦ ଚିହ୍ନ ଉପରେ ଚାଲିଥାଏ, ପ୍ରଭୁ ସେହି ସମସ୍ତଙ୍କ ନିଜେ ହିଁ ବଞ୍ଚାଇଥାନ୍ତି ।

ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ମନ୍ଦ ଚିନ୍ତା କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ଜାତ କରିବା ବାଲା ପ୍ରଭୁ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ନଷ୍ଟ କରିଥାନ୍ତି ।

ଏହି ନ୍ୟାୟ ଭଗବାନଙ୍କ ଦରବାରରେ ହୋଇଥାଏ । ହେ ନାନକ ! ଅଗମ୍ୟ ହରିଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଲେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ମିଳିଥାଏ ॥୨॥

ପଢ଼ନ୍ତି ॥

ਸਚੁ ਸੁਤਿਆ ਜਿਨੀ ਅਰਾਧਿਆ ਜਾ ਉਠੇ ਤਾ ਸਚੁ ਚਵੇ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧੀਐ ਗੋਸਾਇਨਾ ਬਿਨਾਸੁਰੇ ਮਖ ਬਧਾਰ ਆਰਾਖਨਾ ਕਰਿਐ ਆਯੁ ਭੋਵਾ ਬਿਨਾਸੁਰੇ ਮਖ
ਬਧਾਰ ਯੁਧ ਕਰਿਐ,

ਸੇ ਵਿਰਲੇ ਜੁਗ ਮਹਿ ਜਾਣੀਅਹਿ ਜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਰਵੇ ॥

ਏਹਰਿ ਵਧੀਐ ਕਲਿਯੁਗੁਰੇ ਮੇਲਿਕਾ ਚਿਰਲ ਅਚੇ, ਮੇਭੈਂ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਧਾਰ ਨਾਮੁਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਐ।

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਕਉ ਜਿ ਅਨਦਿਨੁ ਸਚੁ ਲਵੇ ॥

ਮੂੰ ਭਾਵਾ ਪਾਯੁਰੇ ਭਨ ਮਨੁਰੇ ਬਿਨੁਪੈਓ, ਮੇਭੈਂ ਰਾਹਿ ਚਿਨ ਬਧਾਰਨਾ ਭਯੋਰਿਓ ਕਰਿਐ।

ਜਿਨ ਮਨਿ ਤਨਿ ਸਚਾ ਭਾਵਦਾ ਸੇ ਸਚੀ ਦਰਗਹ ਗਵੇ ॥

ਮੇਭੈਂ ਲੋਕਾਕਰ ਮਨ ਓ ਭਨੁਰੇ ਬਧਾਰ ਭਲ ਲਾਗਿਐ, ਬੇ ਬਧਾਰ ਵਰਵਾਰੁਰੇ ਪੁਸ਼ਟਿਐ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਬੇਲੈ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਸਚੁ ਸਚਾ ਸਦਾ ਨਵੇ ॥੨੧॥

ਵਾਸ ਨਾਨਕ ਮਖ ਬਧਾਰ ਨਾਮੁ ਬੋਲਿਐ, ਬੇਭੈਂ ਬਧਾਰ ਗੁਰੁ ਬਰਵਾ ਨਵਾਨ ਧਾਇਐ ॥੨੧॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੪ ॥

ਗੋਸਾਇਨਾ 4 ॥

ਕਿਆ ਸਵਣਾ ਕਿਆ ਜਾਗਣਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤੇ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਗੋਸਾਇਨਾ ਬੇਭੈਂ ਕੀਐ ਯਾਗਿਕਾ ਬੇਭੈਂ ਗੁਰਮੁਖੀ ਪਾਯੋਂ ਬਹੁ ਕੀਐ ਬਾਕਾਸ਼ੀਐ ਅਚੇ।

ਜਿਨਾ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਨ ਵਿਸਰੈ ਸੇ ਪੂਰੇ ਪੁਰਖ ਪਰਧਾਨ ॥

ਹੋਵੇ ਭ੍ਰਾਤ੍ਰ ਨੇਨਕਾ ਏਵੇਂ ਭੋਜਨ ਕਰਿਵਾ ਸਮਝਰੇ ਏਕ ਸ਼ਯਾ ਪਾਛੈਂ ਮਖ ਭਗਵਾਨਯ ਨਾਮ ਵਿਸ਼ਰਯ
ਕਰੇ ਨਾਹਿ, ਏਹੇ ਹੂੰ ਬਰਗੁਣ ਬਲੈਯ ਏਵੇਂ ਪੁਖਾਨ ਅਰੇ।

ਕਰਮੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਅਨਦਿਨੁ ਲਗੈ ਧਿਆਨੁ ॥

ਭਗਵਾਨਯ ਕ੍ਰਪਾਨੁ ਬਦਗੁਨੁ ਭਾਖਾਨੁ ਮਿਲਿਯਾਨੁ ਆਯ ਭਾਖਾਰ ਧਾਨ ਰਾਧਿ ਧਿਨ ਭਗਵਾਨਯ ਠਾਰੇ ਲਾਗਿ
ਰਹਿਯਾ।

ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਰਹਾ ਦਰਗਹ ਪਾਈ ਮਾਨੁ ॥

ਮੂੰ ਮਖ ਏਹੇ ਗੁਨਗੁਣਾਯ ਬੰਗਧਿ ਕਰਿਵੇ, ਯਾਖਾ ਫਲਰੇ ਭਗਵਾਨਯ ਧਰਵਾਰਰੇ ਬਲਾਨ ਪੁਾਬੁ
ਹੇਵ।

ਸਉਦੇ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਉਚਰਹਿ ਉਠਦੇ ਭੀ ਵਾਹੁ ਕਰੇਨਿ ॥

ਏ ਗੋਯਕਾ ਓ ਯਾਗਿਵਾ ਸਮਝਰੇ ਯਗੁਰਯ ਗੁਣਬੂਧਿ ਕਰਿਯਾ।

ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਜਿ ਨਿਤ ਉਠਿ ਸੰਮਾਲੇਨਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਾਖਾਰ ਰੇਹੇਰਾ ਭਯਲ ਹੋਯਾਯ, ਹੋਵੇ ਪੁਧਿਧਿਨ ਪੁਾਧ ਭਧਿ ਯਗੁਰਯ ਬਲਾਨ
ਕਰਿਯਾ ॥1॥

ਮਃ ੪ ॥

ਮੁਖਲਾ 4 ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੀਐ ਆਪਣਾ ਪਾਈਐ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ਨਿਯ ਬਦਗੁਨਯ ਏਵਾ ਕਰਿ ਮਨੁਬਯ ਅਧਾਰ ਨਾਮ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਯਾ।

ਭਉਜਲਿ ਭੁਬਦਿਆ ਕਢਿ ਲਏ ਹਰਿ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਦਾਤਾਰੁ ॥

ਧਾਭਾ ਗੁਨਧੇਵ ਭਗਵਾਨਯ ਨਾਮਰ ਭਧਖਾਰ ਪੁਧਾਨ ਕਰਿਯਾਨੁ ਆਯ ਬੂਧੁਧੁਵਾ ਮਨੁਬਯਯ ਭਯਾਨਕ
ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰਨੁ ਬਾਖਾਰਨੁ ਆਗਧਿ।

ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸੇ ਸਾਹੁ ਹੈ ਜਿ ਨਾਮਿ ਕਰਹਿ ਵਾਪਾਰੁ ॥

ਏਹੇ ਗਾਧ ਧਨਯ ਅਰੇ, ਹੋਵੇ ਯਗੁਰਯ ਨਾਮਰ ਬਧਾਧਾਰ ਕਰਿਯਾ।

ਵਣਜਾਰੇ ਸਿਖ ਆਵਦੇ ਸਬਦਿ ਲਘਾਵਣਹਾਰੁ ॥

ਗਿਬਯ ਬਧਾਧਾਰਾ ਆਬਿਯਾਨੁ ਆਯ ਬਦਗੁਨੁ ਭਾਖਾਨੁ ਗਯ ਧਾਰਾ ਭਬਬਾਗਰਨੁ ਧਾਰ ਕਰਾਯਾਨੁ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਈ ਤਿਨ ਸੇਵਿਆ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਸ਼ ਬੇਬਾ ਭਲੇ ਬੇਬੇ ਮਨੁਸ਼ਯ ਕਰੇਯਾਵ, ਯਾਹਾ ਭਧਰੇ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇਯਾਵੇ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਸਚੁ ਸਚੇ ਕੇ ਜਨ ਭਗਤ ਹਹਿ ਸਚੁ ਸਚਾ ਜਿਨੀ ਅਰਾਧਿਆ ॥

ਯੇਵ ਬਧਾਰ ਪੁਸ਼ਟਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਧਾਰੇ ਭਲੇ ਕਰੇਯਾਵ, ਬੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਲੇ ਅਰੇ।

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਿ ਢੰਢੇਲਿਆ ਤਿਨ ਅੰਦਰਹੁ ਹੀ ਸਚੁ ਲਾਧਿਆ ॥

ਯੇਭੈ ਮਨੁਸ਼ਯ ਗੁਰੁਸ਼ ਬਮਨੁਸ਼ਯਰੇ ਰਹੇ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਖੋਜੇਯਾਵੇ, ਬੇ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮਨੇਰੇ ਹੂੰ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੇਯਾਵ।

ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਜਿਨੀ ਸੇਵਿਆ ਕਾਲੁ ਕੰਟਕੁ ਮਾਰਿ ਤਿਨੀ ਸਾਧਿਆ ॥

ਯੇਭੈ ਮਨੁਸ਼ਯ ਬਯਾ ਮਾਲਿਕਾ ਬਾਪੁਰੁ ਬੇਬਾ ਕਰੇਯਾਵ, ਬੇ ਬ੍ਰਹਮਦਾਯਕ ਕਾਲਕੁ ਮਾਰੇ ਨਿਮਨੁਸ਼ਯਰੇ ਰਹੇਯਾਵ।

ਸਚੁ ਸਚਾ ਸਭ ਦੂ ਵਡਾ ਹੈ ਸਚੁ ਸੇਵਨਿ ਸੇ ਸਚਿ ਰਲਾਧਿਆ ॥

ਬਧਾਰ ਪੁਸ਼ਟਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਹਾਨ ਅਰਥੇ, ਭਾਯਾ ਬੇਬਾ-ਭਲੇ ਯੇਭੈ ਮਨੁਸ਼ਯ ਕਰੇਯਾਵ, ਬੇ ਬਧਾਰੇ ਹੂੰ ਲੀਨ ਹੋਯਾਵ।

ਸਚੁ ਸਚੇ ਨੇ ਸਾਬਾਸਿ ਹੈ ਸਚੁ ਸਚਾ ਸੇਵਿ ਫਲਾਧਿਆ ॥੨੨॥

ਬੇਬੇ ਬਧਾਰ ਪੁਸ਼ਟਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਨਯ ਅਰਥੇ, ਯੇਭੈ ਬਯਥੇ ਬਯਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਲੇ ਕਰੇਯਾਵ, ਭਾਯਾ ਭਯਨ ਧਨ ਮਿਲੇਯਾਵ ॥੨੨॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥

ਗੋਲਕ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਮਨਮੁਖੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੁਗਧੁ ਹੈ ਨਾਮਹੀਣ ਭਰਮਾਇ ॥

ਬੇਬਾਚਾਰੀ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੁਗ਼ ਅਰੇ, ਕਾਰਣ ਆਪਰੇ ਨਾਮ ਬਿਹੀਨ ਮਨੁਸ਼ਯ ਪਧੁਰੁਸ਼ ਰਹੇਯਾਵ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮਨੁਆ ਨਾ ਟਿਕੈ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੁਨੀ ਪਾਇ ॥

ਗੁਰੁਸ਼ ਬਿਨਾ ਭਾਯਾਰ ਮਨ ਬਿਨ ਰਹੇ ਨਾਹੂੰ ਆਭ ਬੇ ਕਾਰਨਾਰ ਗਭ ਯੋਜਨੇਰੇ ਪਥੇਯਾਵ।

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਦਇਆਲ ਹੋਹਿ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ॥

ਯੇਠੇਥੇਥੇ ਖਰੇ-ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਧਰਮਾਰ ਘਰੇ ਆਇਆਉ, ਯੇਠੇਥੇਥੇ ਚਾਹਾਕੂ ਬਧਗੁਰੂ ਆਇ ਮਿਲਨ ਕਰਿਆਉ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥੧॥

(ੴ ਪਾਠ) ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮੱਥੇ ਨਾਮਰੇ ਮੱਥੇ ਮੂੰਹ ਕਰ, ਕਾਰਣ, ਚੋਰੇ ਯੁੱਧ ਮਾਰਗਰੇ ਧੂੜ ਧੂਰੇ ਹੋਯਾਉ ॥1॥

ਮਃ ੪ ॥

ਮੁਕਾਮ 4 ॥

ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹੀ ਆਪਣਾ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਰੰਗਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਮੂੰਹਿ ਨਿਯੋਗੁ ਕਰੁ ਬਹੁ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਅਨੇਕ ਕੰਮੁ ਬਹਿਤ ਪ੍ਰਭਾਵਾ ਕਰਿਆਵ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਰਤਾ ਰਖਿਆ ਬਣਤ ਬਣਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰੂਕਾ ਬਾਪੁਰੇ ਮੱਥੇ ਰਹਿਆਵ, ਗੁਰੂਕਾ ਮੇਰੇ ਮਨਕੂ ਬਧਾਨ ਕਰਿਯੋ।

ਜਿਹਵਾ ਸਾਲਾਹਿ ਨ ਰਜਈ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਪ੍ਰਭਾਵਾ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਚੁੰਨੁ ਛੁੰਨਾਵੁ ਆਉ ਮਨ ਪ੍ਰਿਯਰੇ ਪੁਰੁਕਾ ਬਾਪੁਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ ਚੁੰਨੁ ਛੁੰਨਾਵੁ।

ਨਾਨਕ ਨਾਵੈ ਕੀ ਮਨਿ ਭੁਖ ਹੈ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਹਰਿ ਰਸੁ ਖਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਨਕੂ ਨਾਮਰੇ ਸ਼ੁੱਧਾ ਅਛੇ ਆਉ ਮਨ ਖਰੇ ਰਸ ਪਾਨ ਕਰੇ ਚੁੰਨੁ ਹੋਯਾਵ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਸਚੁ ਸਚਾ ਕੁਦਰਤਿ ਜਾਣੀਐ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਜਿਨਿ ਬਣਾਈਆ ॥

ਬਧਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰੁ ਮੇਧ ਧੰਨ ਆਉ ਰਾਤਿ ਬਨਾਯੋ, ਯੇਹੁ ਬਧਰੇ ਪੁੱਛੇ ਪੁੱਛੇ ਠਾਕੂ ਬਧ ਮਹਾਨਧਾ ਕਾਲਾ ਯੋਗਾਵ।

ਸੈ ਸਚੁ ਸਲਾਹੀ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਚੇ ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ॥

ਮੂੰਹ ਬਧਵਾ ਯੇਹੁ ਬਧਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਭਾਵਾ ਕਰਿਆਵ ਆਉ ਬਧ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੱਥੇ ਬਧ ਅਧੇ।

ਸਾਲਾਹੀ ਸਚੁ ਸਲਾਹ ਸਚੁ ਸਚੁ ਕੀਮਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈਆ ॥

ਪ੍ਰਭਾਵਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਧ ਅਧਿ ਆਉ ਚਾਹਾਕਾ ਪ੍ਰਭਾਵਾ ਮੱਥੇ ਬਧ ਅਧੇ, ਚਾਹਾਕਾ ਮੁਲਾਵਾਨ ਕਰਾਯਾਯੋ ਨਾਉ।

ଯେତେବେଳେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁ ମିଳିଥାନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଦେଖା ଦିଅନ୍ତି ।

ଯେଉଁ ଗୁରୁମୁଖ ସତ୍ୟର ଯଶ ଗାନ କରିଥାଏ, ତାହାର ସବୁ କ୍ଷୁଧା ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ । ॥23॥

ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 4 ॥

ମୁଁ ନିଜ ମନ ଏବଂ ଡନରେ ଭଲ ଭାବରେ ଖୋଜି ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସନ୍ଧାନ କରିଅଛି, ଯାହାକୁ ମୁଁ ଚାହୁଁ
ଥାଲି।

ମୋତେ ଗୁରୁ ମିଳିଯାଇଛନ୍ତି, ଯିଏ ମୋତେ ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମିଳାଇଛନ୍ତି ॥ ୧ ॥

ମହଲ ୩ ॥

ମାୟାଧାରୀ ବଡ଼ ଅନ୍ଧ ଏବଂ ବୟର ଅଟେ ।

ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁଜ୍ଞ ଶବ୍ଦକୁ ଧ୍ୟାନ ପୂର୍ବକ ଶୁଣିଥାଏ ଆଉ ବଡ଼ ଛାମେଲା କରିଥାଏ ।

ଗୁରୁଜୀ! ଶବ୍ଦରେ ହିଁ ସ୍ଵରୂପି ଲଗାଇଥାଏ ।

ସେ ଇଶ୍ବରଙ୍କ ନାମକୁ ଶୁଣିଥାଏ ଆଉ ସେଥିରେ ଆସ୍ଥା ରଖୁଥାଏ ଏବଂ ସେ ଇଶ୍ବରଙ୍କ ନାମରେ ହିଁ ରହିଥାଏ ।

“(ପରନ୍ତୁ ମାୟାଧାରୀ ଅଥବା ଗୁରୁମୁଖର କଣ ବଣ ଥାଏ?) ଯାହା କିଛି ଇଶ୍ବରଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ତାହା ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਵਜਦਾ ਜੰਤੁ ਵਜਾਇਆ ॥੨॥

6੫ ਨਾਨਕ! ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਬਾਜ਼ਾ ਏਧਰੇ ਬਾਜ਼ੀਘਾ, 6੫

ਪਉੜੀ ॥

ਪਭਓ ॥

ਤੂ ਕਰਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਜੇ ਜੀਆ ਅੰਦਰਿ ਵਰਤੈ ॥

ਹੇ ਬੇੜੇ ਰਚਨੇਭਾ ਪੁਰਖ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸਭ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਕੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈਂ।

ਤੂ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਅਗਣਤੁ ਹੈ ਸਭੁ ਜਗੁ ਵਿਚਿ ਗਣਤੈ ॥

ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਵਿੱਚ ਤੂੰ ਹੀ ਅਗਣਤ ਹੈਂ, ਸਭ ਕੁਝ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਸਭੁ ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ ਵਰਤਦਾ ਸਭ ਤੇਰੀ ਬਣਤੈ ॥

“ਜਿਹਨੇ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਮੇਰੇ ਵਰਤਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਤੇਰੇ ਬਣੇ ਹਨ।”

ਤੂ ਘਟਿ ਘਟਿ ਇਕੁ ਵਰਤਦਾ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬ ਚਲਤੈ ॥

ਤੂੰ ਹੀ ਹਰ ਸਮੇਂ ਇਕੋ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਚਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ।

ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਮਿਲੇ ਸੁ ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਨਾਹੀ ਕਿਸੈ ਪਰਤੈ ॥੨੪॥

ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸੁ ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਨਾਹੀ ਕਿਸੇ ਪਰਤੈ ॥੨੪॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੪ ॥

ਗ੍ਰੰਥਾਦਿ ੪ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁਆ ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਰਖੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਈਐ ਚਿਤੁ ॥

ਇਹ ਮਨੁਆ ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਰਖੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਈਐ ਚਿਤੁ ॥

ਕਿਉ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਵਿਸਾਰੀਐ ਬਹਦਿਆ ਉਠਦਿਆ ਨਿਤ ॥

ਕਿਉ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਵਿਸਾਰੀਐ ਬਹਦਿਆ ਉਠਦਿਆ ਨਿਤ ॥

ਮਰਣ ਜੀਵਣ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਗਈ ਇਹੁ ਜੀਅੜਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਵਸਿ ॥

ਮਰਣ ਵੇਲੇ ਵੀ ਇਹ ਜੀਅੜਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਵਸਿ ॥

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖੁ ਤੂ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਬਖਸਿ ॥੧॥

(ਹੇ ਪੁਰਖ!) ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖੁ ਤੂ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਬਖਸਿ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਤੀ 3 ॥

ਮਨਮੁਖ ਅਹੰਕਾਰੀ ਮਹਲੁ ਨ ਜਾਣੈ ਖਿਨੁ ਆਗੈ ਖਿਨੁ ਪੀਛੈ ॥

ਅਹੰਕਾਰੀ ਮਨੁ ਹੋਇ ਆਗੈ ਮਨਮੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਬਦਗੁਨੀ ਮਨੁਖੀ (ਅਧਿਕ ਬਦਗੁਨੀ) ਨੂੰ ਆਗੈ ਮਨੁਖੀ
ਨਾਹੀ ਆਗੈ ਪੁਰਿ ਬਦਗੁਨੀ ਬੁਧੀ ਮਨੁਖੀ ॥

ਸਦਾ ਬੁਲਾਈਐ ਮਹਲਿ ਨ ਆਵੈ ਕਿਉ ਕਰਿ ਦਰਗਹ ਸੀਝੈ ॥

ਬਦਗੁਨੀ ਬੋਲੀਐ ਮਨੁਖੀ ਬਦਗੁਨੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ
ਬਦਗੁਨੀ ਬੁਧੀ ਮਨੁਖੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਮਹਲੁ ਵਿਰਲਾ ਜਾਣੈ ਸਦਾ ਰਹੈ ਕਰ ਜੋੜਿ ॥

ਕੇਹੀ ਕੇਹੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ
ਕੇਹੀ ਕੇਹੀ ਮਨੁਖੀ ॥

ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਨਾਨਕ ਲਏ ਬਹੋੜਿ ॥੨॥

ਕੇਹੀ ਕੇਹੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ
ਕੇਹੀ ਕੇਹੀ ਮਨੁਖੀ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਮਨੁਖੀ ॥

ਸਾ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸਫਲ ਹੈ ਜਿਤੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਮਨੁ ਮੰਨੇ ॥

ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ
ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ॥

ਜਾ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਮਨੁ ਮੰਨਿਆ ਤਾ ਪਾਪ ਕਸੰਮਲ ਭੰਨੇ ॥

“ਕੇਹੀ ਕੇਹੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ
ਕੇਹੀ ਕੇਹੀ ਮਨੁਖੀ ॥

ਉਪਦੇਸੁ ਜਿ ਦਿਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇ ਸੁਣਿਆ ਸਿਖੀ ਕੰਨੇ ॥

ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ
ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿਆ ਤਿਨ ਚੜੀ ਚਵਗਣਿ ਵੰਨੇ ॥

ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ
ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ॥

ਇਹ ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ ਗੁਰਮੁਖੀ ਗੁਰ ਦੀਖਿਆ ਸੁਣਿ ਮਨੁ ਭਿੰਨੇ ॥੨੫॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ
ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ॥੨੫॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਾਹਿਕਾ 3 ॥

ਜਿਨਿ ਗੁਰੁ ਗੋਪਿਆ ਆਪਣਾ ਤਿਸੁ ਠਉਰ ਨ ਠਾਉ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧੈ ਨਿਯ ਗੁਰੂਕਾ ਨਿਯਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਚਾਹਾਕੂ ਕੇਭੈਂ ਮਧ ਛਾਨ ਮਿਲੇਨਾਹਿੰ।

ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਦੇਵੈ ਗਏ ਦਰਗਹ ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥

ਚਾਹਾਰ ਲੋਕਾਕ ਆਵਾ ਪਰਲੋਕਾਕ ਧੂਯਰਿ ਵਧੈ ਹੋਯਾਕਾਵ ਆਯ ਪੁਰੂਕਾ ਵਰਵਾਰੇ ਮਧ ਚਾਹਾਕੂ ਛਾਨ ਮਿਲੇਨਾਹਿੰ।

ਓਹ ਵੇਲਾ ਹਥਿ ਨ ਆਵਈ ਫਿਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਲਗਹਿ ਪਾਇ ॥

ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਚਰਣ ਬੰਨ੍ਹੇ ਆਵੈ ਬੁਨੇਲਿ ਅਵਸਰ ਪੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਵ ਨਾਹਿੰ। (ਕਾਰਣ)

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਗਣਤੈ ਘੁਸੀਐ ਦੁਖੇ ਦੁਖਿ ਵਿਹਾਇ ॥

ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਨਿਯਾ ਕਰਿ ਪਰੇ ਪਥਯੁ ਹੋਯਾਕਾਕ, ਜੀਵਨ ਧੂਯਰੇ ਹੋ ਅਭਿਵਾਹਿਤ ਹੋਯਾਕਾਵ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਵੈਰੁ ਹੈ ਆਪੇ ਲਏ ਜਿਸੁ ਲਾਇ ॥

ਮਾਯਾਪੂਰੁ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਕਾਹਾ ਬਹਿਤ ਗੁਰੂਤਾ ਨਾਹਿੰ, ਬੇ ਮਾਯਾਕੂ ਚਾਹਾਕੀ, ਚਾਹਾਕੂ ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯਿ।

ਨਾਨਕ ਦਰਸਨੁ ਜਿਨਾ ਵੇਖਾਲਿਓਨੁ ਤਿਨਾ ਦਰਗਹ ਲਏ ਛਡਾਇ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬਚਾਰ ਵਰਵਾਰੇ ਗੁਰੂ ਚਾਹਾਰ ਮੂਰਿ ਕਰਾਯਾਕੀ, ਮਾਯਾਕੂ ਬੇ ਪੁਰੂਕਾ ਵਰਨ ਕਰਾਯਾਕੀ ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮਾਹਿਕਾ 3 ॥

ਮਨਮੁਖੁ ਅਗਿਆਨੁ ਦੁਰਮਤਿ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥

ਬੇਛਾਚਾਰੀ ਵਧੈ ਅਯਾਨ, ਮਨ ਰੂਥਿ ਵਾਲਾ ਆਵਾ ਅਯਾਚਾਰੀ ਹੋਯਾਕਾਕੀ,

ਅੰਤਰਿ ਕੋਧੁ ਜੁਐ ਮਤਿ ਹਾਰੀ ॥

ਚਾਹਾਕਾ ਮਨਰੇ ਭ੍ਰਾਮ ਹੋ ਹੋਯਾਕਾਵ ਆਯ ਬੇ ਜੀਵਨ ਖੋਲਰੇ ਰੂਥਿ ਹੋਯਾਕਾਵ।

ਕੁੜੁ ਕੁਸਤੁ ਓਹੁ ਪਾਪ ਕਮਾਵੈ ॥

ਬੇ ਛਲ ਕਪਠ ਓਯਾ ਪਾਪਰ ਕਾਮ ਕਰਿਯਾਵ (ਵਧੁਪਾਯ)

ਕਿਆ ਓਹੁ ਸੁਣੈ ਕਿਆ ਆਖਿ ਸੁਣਾਵੈ ॥

ਬੇ ਕਣ ਗੁਰੀਪਾਰਿਵ ਆਯ ਅਨਯਕੂ ਕਹਿਪਾਰਿਵ?

ਅੰਨਾ ਬੋਲਾ ਖੁਇ ਉਝੜਿ ਪਾਇ ॥

ਬੇ ਅੰਨ ਆਉ ਵਖ੍ਹਰ ਹੋਇ ਪਤਭ੍ਰਸ਼ ਹੋਇਆ ॥

ਮਨਮੁਖ ਅੰਧਾ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਆਉ ਯਥਾ ਹੋਇ ਮਰਿਯਾ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਥਾਇ ਨ ਪਾਇ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨੁ ਬਾਣੀਕ ਬਿਨੁ ਬੇ ਪਰਲੋਕਿ ਬਿਨੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ॥

ਨਾਨਕ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੂਰਬ ਯਥਾ ਕਰਿ ਅਨੁਸਾਰਿ ਭਾਖਾਰਿ ਭਾਗਿਯਾਰਿ ਯਾਹਾ ਲੇਖਿ ॥ ਹੋਇਆ ॥ ਭਾਖਾਯੋ ਭਾਖਾ
ਮਿਲਿਯਾ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਜਿਨ ਕੇ ਚਿਤ ਕਠੋਰ ਹਰਿ ਸੇ ਬਹਰਿ ਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥

ਯਾਹਾਰਿ ਬਿਨੁ ਕਰਿ ਕਰਿ ਹੋਇਆ ॥ ਬੇ ਬਿਨੁ ਗੁਰੂਕਾ ਪਾਸਿ ਬਿਨੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ॥

ਓਥੈ ਸਚੁ ਵਰਤਦਾ ਕੂੜਿਆਰਾ ਚਿਤ ਉਦਾਸਿ ॥

ਬੇਅਸਿ ਬਿਨੁ ਪੁਰਖੁ ਹੋਇਆ ॥ ਆਉ ਮਿਥਿਆਵਾ ਮਾਨਸਿਕ ਭਾਵਿਕ ਭਾਵਿਕ ਹੋਇਆ ॥

ਓਇ ਵਲੁ ਛਲੁ ਕਰਿ ਝਤਿ ਕਢਦੇ ਫਿਰਿ ਜਾਇ ਬਹਰਿ ਕੂੜਿਆਰਾ ਪਾਸਿ ॥

ਬੇ ਚਲੁ ਕਰਿ ਕਰਿ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਆਉ ਪੁਰਖੁ ਮਿਥਿਆ ਪਾਸਿ ਬਿਨੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ॥

ਵਿਚਿ ਸਚੇ ਕੂੜੁ ਨ ਗਡਈ ਮਨਿ ਵੇਖਹੁ ਕੇ ਨਿਰਜਾਸਿ ॥

ਬਿਨੁ ਪਾਸਿ ਮਿਥਿਆ ॥ ਹੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਨਿਰਜਾ ਕਰਿ ਦੇਖ ॥

ਕੂੜਿਆਰ ਕੂੜਿਆਰੀ ਜਾਇ ਰਲੇ ਸਚਿਆਰ ਸਿਖ ਬੈਠੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥੨੬॥

ਮਿਥਿਆਵਾ ਯਾਹੁ ਮਿਥਿਆਰਿ ਮਿਲਿਕ ਹੋਇਆ ॥ ਭਾਖਾ ਬਿਨੁ ਬਾਣੀਕ ਬਿਨੁ ਬੇ ਪਰਲੋਕਿ ਬਿਨੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ॥
॥੨੬॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਲੀਕਾ ਮੁਖਿ ॥ 5 ॥

ਰਹਦੇ ਖੁਹਦੇ ਨਿੰਦਕ ਮਾਰਿਅਨੁ ਕਰਿ ਆਪੇ ਆਹਰੁ ॥

ਅਨਧ ਬਹੁ ਨਿੰਦਕਯੁ ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ (ਪੁਲਾਸ ਕਰਿ) ਬਧਾਧੁ ਕਰਿਛੁਛਿ ।

ਸੰਤ ਸਹਾਈ ਨਾਨਕਾ ਵਰਤੈ ਸਭ ਜਾਹਰੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਹੁਯੋਗ ਬਹੁਮੁਖੀ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਭਗਵਾਨ ਬਰਤੁ ਪੁਰਖੁ ਰੂਪਰੇ ਵਧਾਪਕ ਰਹਿਛੁਛਿ ॥1॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮੁਖਿ ॥ 5 ॥

ਮੁੰਢਹੁ ਭੁਲੇ ਮੁੰਢ ਤੇ ਕਿਥੈ ਪਾਇਨਿ ਹਥੁ ॥

ਮੋਢੈ ਵਧਿ ਪੁਰਖੁ ਹੂੰ ਭਗਵਾਨਯੁ ਭੁਲਿਯਾਛੁਛਿ, ਥੇ ਆਭ ਕਾਭਾਰ ਬਾਭਾਰਾ ਨੇਵ? (ਕਾਰਣ)

ਤਿਨੈ ਮਾਰੇ ਨਾਨਕਾ ਜਿ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਾਵਾਯੁ ਥੇਥੇ ਪੁਰਖੁ ਮਾਰਿਛੁਛਿ, ਯਿਥੇ ਯੋਗਯੋਗ ਮੂਲ ਪੁਰਖਕ ਕਾਰਯ ਕਰਿਵਾ ਯਵਾ ਕਰਾਯਵਾ ਪਾਯੈ ਬਧਾਧਿ ਅਧਿ ॥2॥

ਪਉੜੀ ੫ ॥

ਪਉੜੀ 5 ॥

ਲੈ ਫਾਰੇ ਰਾਤੀ ਤੁਰਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯ ਰਾਤਿਰੇ ਧਾਗ ਨੇਯ ਚਾਲਿਯਾਯ, ਪਰਭੁ ਯਗੁਰ ਭਾਵਾ ਯਾਗਿਯਾਯ,

ਤਕਹਿ ਨਾਰਿ ਪਰਾਈਆ ਲੁਕਿ ਅੰਦਰਿ ਠਾਣੀ ॥

ਲੁਕਿ ਲੁਕਿ ਪਰ ਨਾਰੀਯੁ ਦੇਖੁਯਾਯ,

ਸੰਨ੍ਹੀ ਦੇਨ੍ਹਿ ਵਿਖੰਮ ਥਾਇ ਮਿਠਾ ਮਦੁ ਮਾਣੀ ॥

ਵਿਖੰਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਥਿਯਾਯ ਆਭ ਮਧਿਕਾਯੁ ਮਿਠਾ ਮਾਧਿਯਾਯ ।

ਕਰਮੀ ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਆਪੇ ਪਛੁਤਾਣੀ ॥

ਗੋਬਰੇ, ਨਿਯੋਗ ਕਰਿਯੁਵਾ ਕਰਮ ਅਨੁਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਪਛੁਤਾਧ ਕਰਿਯਾਯ

ਅਜਰਾਈਲੁ ਫਰੇਸਤਾ ਤਿਲ ਪੀੜੇ ਘਾਣੀ ॥੨੭॥

ਕਾਰਣ, ਅਯਕਾਯਕ, ਮ੍ਰਿਤੁ ਪੂਰ, ਨੀਚ ਕਰਮ ਕਰਿਵਾ ਕਾਲਾਕੂ ਏਧਰਿ ਪੇਸ਼ਿਆਏ, ਮੇਧਰਿ ਘੋਰਾਏ ਰਾਗਿ
ਪੇਸ਼ਿ ਹੋਇਆਏ ॥27॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗ੍ਰੰਥਾਕ ਮੁਕਤਾ 5 ॥

ਸੇਵਕ ਸਚੇ ਸਾਹ ਕੇ ਸੇਈ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਮੇਯੁ ਥਾਯੁ ਬਥਾ ਚਾਹੁਰ ਬੇਵਕ ਹੋਇਆਏ, ਬੇ ਬਥਾਰ ਧਰਵਾਰੇ ਬੀਕੂਤ ਹੋਇਆਏ।

ਦੂਜਾ ਸੇਵਨਿ ਨਾਨਕਾ ਸੇ ਪਚਿ ਪਚਿ ਮੁਏ ਅਜਾਣ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੇਯੁ ਭਗਵਾਨਕਾ ਬਿਨਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬੇਵਾ ਕਰਿਆਏ, ਏਧਰਿ ਮੂਰ੍ਹਿ ਥਾਯੁ ਬੀਕੂਤ ਦੂਰਾਏ
ਹੋਇਆਏ ॥1॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮੁਕਤਾ 5 ॥

ਜੇ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ਪ੍ਰਭ ਮੇਟਣਾ ਨ ਜਾਇ ॥

ਧਰਮਾਨੁ ਆਧਿਕੁ ਮਾਯਾ ਲੇਖੁਥਾਯੁ, ਚਾਹੁਕੂ ਧੂਰ ਕਰਮਾਯਾਯੁ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹੀਂ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਵਖਰੇ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਧਿਆਇ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧਨੁ ਹੀਂ ਭਯਨ ਧੂਝਿ ਹੋਇਆਏ, ਏਧਰਾਯੁ, ਬਰਵਾ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਰਿਵਾ
ਭਰਿਓ। ॥2॥

ਪਉੜੀ ੫ ॥

ਪਉੜੀ 5 ॥

ਨਾਰਾਇਣਿ ਲਇਆ ਨਾਨੁਗੜਾ ਪੈਰ ਕਿਥੈ ਰਖੈ ॥

ਮੇਯੁ ਥਾਯੁ ਨਾਰਾਯਣਕਾ ਠਾਕੂ ਚਢਾ ਖਾਇਆਏ, ਬੇ ਯਾਵਨਰ ਬਥਾਰਾਏ ਬੋਰ ਰਹਿ ਨਿਪਾਰੇ।

ਕਰਦਾ ਪਾਪ ਅਮਿਤਿਆ ਨਿਤ ਵਿਸੈ ਚਖੈ ॥

ਏਧਰਿ ਥਾਯੁ ਅਸੁਮਾਰੀ ਪਾਪ ਕਰਿਆਏ ਆਯੁ ਬਰਵਾ ਬਿਕਾਰ ਰੂਪੀ ਬਿਥ ਚਾਯੁਆਏ।

ਨਿੰਦਾ ਕਰਦਾ ਪਚਿ ਮੁਆ ਵਿਚਿ ਦੇਹੀ ਭਖੈ ॥

ਅਧਿਕਾਰ ਨਿੰਦਾ ਕਰਿਆਏ ਬੇ ਚਲਿ ਬਢਿ ਮਰਿਆਏ, ਨਿੰਦ ਚਰਮਾਰੇ ਮਖ ਬਢਿ ਥਾਏ।

ਸਚੈ ਸਾਹਿਬ ਮਾਰਿਆ ਕਉਣੁ ਤਿਸ ਨੇ ਰਖੈ ॥

ਮਾਯਾਕੂ ਬਥਾ ਪੁਰੁ ਮਾਰਯੁ, ਚਾਹੁਕੂ ਕੇਥ ਬਝਾਯੁ ਪਾਰਿਵ?

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਗਤੀ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਅਲਖੈ ॥੨੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਹੀ ਅਲਖਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਚਰਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ॥28॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਨਰਕ ਘੋਰ ਬਹੁ ਦੁਖ ਘਣੇ ਅਕਿਰਤਘਣਾ ਕਾ ਥਾਨੁ ॥

ਕੂਠਲਾ ਲੋਕਾਰ ਨਿਵਾਸ ਘੋਰ ਨਰਕ ਹੋਇ ਹੋਇ, ਯੋਗੀ ਭਾਖਾਨੂ ਵਸਤੁ ਕਥਾਵਾਲਾ ਦੁਖ
ਭੋਗਿਵਾਨੁ ਪਛੋਇਆ।

ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਮਾਰੇ ਨਾਨਕਾ ਹੋਇ ਹੋਇ ਮੁਏ ਹਰਾਮੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰਖ ਮਾਰੇ ਹੋਇ ਹੋਇ, ਯੋਗੀ ਲੋਕ ਵਧ ਦੁਖੀ ਹੋਇ ਪਛੋਇਆ ॥1॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮਹਲਾ 5 ॥

ਅਵਖਧ ਸਭੇ ਕੀਤਿਅਨੁ ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਦਾਰੁ ਨਾਹਿ ॥

ਬੇਹੀ ਭਗਤ ਬਿਸੇਸ ਰੋਗ ਪਾਏ ਭੀਖ ਬਿਨਾਭਯੋ, ਪਰਭੂ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਕੀਰਤੀ ਭਧਾਰ ਨਾਹੀ।

ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ਨਾਨਕਾ ਪਚਿ ਪਚਿ ਜੇਨੀ ਪਾਹਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾਨੂ ਭਗਤ ਬਿਨਾ ਭਗਤ ਜੂਝਾਰੀਆਂ ਕਰਿਆ, ਯੋਗੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਮਨੁਸ਼ ਮੋਹਿਓ ਰਹਿ ਬਢੇ
ਰਹਿਆ। ॥2॥

ਪਉੜੀ ੫ ॥

ਪਉੜੀ 5 ॥

ਤੁਸਿ ਦਿਤਾ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਸਚੁ ਅਖੁਟੁ ॥

ਯੋਗੀ ਵਧਾਨੂ ਪੂਰੀ ਬਦਗੁਰੂ ਪੁਸਤਕ ਹੋਇ ਹਰਿਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬਯਾ ਅਵਾ ਅਨਿਪਤ ਬੇਭਯੋ,

ਸਭਿ ਅੰਦੇਸੇ ਮਿਟਿ ਗਏ ਜਮ ਕਾ ਭਉ ਛੁਟੁ ॥

ਭਾਖਾਰ ਬਹੁ ਬਾਝੀ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਅਵਾ ਮਨੁਸ਼ ਭਯੋ ਮਖ ਬਿਸਾਧ ਹੋਇਆ।

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬੁਰਿਆਈਆਂ ਸੰਗਿ ਸਾਧੂ ਤੁਟੁ ॥

ਬਯਾ ਬਯਾਧਿ ਕਰਿਲੇ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਅਵਾ ਮਨੁ ਗੁਣ ਦੂਰ ਹੋਇਆ।

ਵਿਣੁ ਸਚੇ ਦੂਜਾ ਸੇਵਦੇ ਹੁਇ ਮਰਸਨਿ ਬੁਟੁ ॥

ਬਯਾ ਪੁਰਖ ਅਭਿਮਾਨੀ ਅਨਾਮ ਬੇਵਾ ਕਰਿਆ, ਬੇ ਨਿਰਾਗ੍ਰਿਹ ਹੋਇ ਮਰਿਆ।

ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰਿ ਬਖਸਿਆ ਨਾਮੈ ਸੰਗਿ ਜੁਟੁ ॥੨੯॥

ਨਾਨਕਕਾ ਗੁਰੂ ਬਖਸਿ ਆਖਿ ਕਹਿਦੇਕਛੁ ਆਉ ਬੇ ਘਰਿਕਾ ਨਾਮਰੇ ਪੁਰਖੁ ਹੋਇਯਾਕਛੁ ॥੨੯॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੪ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਤਪਾ ਨ ਹੋਵੈ ਅੰਦਰੁ ਲੇਭੀ ਨਿਤ ਮਾਇਆ ਨੇ ਫਿਰੈ ਜਜਮਾਲਿਆ ॥

ਬੇਅੰਤੁ ਬਖਸਿ ਚਪੜਾ ਹੋਇਯਾਕਛੁ, ਯਾਹਾਰ ਮਨ ਲੋਕਾਭਾਸੁ ਹੋਇਯਾਕਛੁ ਆਉ ਲੋਕਾਭਾ ਭਲਿ ਨਿਭਾ
ਪਦ ਪਾਛੁ ਕੂਲੁਪਾਛੁ।

**ਅਗੋ ਦੇ ਸਦਿਆ ਸਤੈ ਦੀ ਭਿਖਿਆ ਲਏ ਨਾਹੀ ਪਿਛੇ ਦੇ ਪਛੁਤਾਇ ਕੈ ਆਣਿ ਤਪੈ ਪੁਤੁ ਵਿਚਿ
ਬਹਾਲਿਆ ॥**

ਮੋਹਭੇਦੇ, ਏਹਾ ਪੂਰਬੁ ਨਿਮਜੁਗੁ ਦੇਕੁ ਹੋਇਯਾਕਛੁ, ਬੇਅੰਤੁ ਬੇ ਬਧਾਰ ਭਿਖਾ ਨੇਕਾ
ਪਾਛੁ ਮਨਾ ਕਹਿਦੇਕਛੁ, ਕਿਛੁ, ਚਾਪਰੇ ਪਛੁਤਾਇ ਕਹਿ ਨਿਭਾਰ ਪੁਰਖੁ ਆਭਿ ਬਛਾਭੇ
ਬਖਾਇਦੇਕਛੁ।

ਪੰਚ ਲੋਗ ਸਭਿ ਹਸਣ ਲਗੇ ਤਪਾ ਲੇਭਿ ਲਹਰਿ ਹੈ ਗਾਲਿਆ ॥

ਗੰਗਾ ਵਧ ਮਹਿਬ ਏਹਾ ਕਹਿ ਕਹਿ ਬਖਸਿ ਮੋ ਲੋਕਾਭਾ ਕਹਿ ਚਪੜਾ ਨਭੁ ਕਹਿਦੇਕਛੁ।

ਜਿਥੈ ਥੋੜਾ ਧਨੁ ਵੇਖੈ ਤਿਥੈ ਤਪਾ ਭਿਟੈ ਨਾਹੀ ਧਨਿ ਬਹੁਤੈ ਡਿਠੈ ਤਪੈ ਧਰਮੁ ਹਾਰਿਆ ॥

ਚਪੜਾ ਮੋਭੋ ਕਮ ਪਦ-ਪਦਾਰਥ ਦੇਖੁਪਾਛੁ, ਬੇਅੰਤੁ ਬਖਸਿ ਨਿਕਰਕੁ ਯਾਛੁ ਨਾਹਿ, ਅਖੁਕ ਪਦ ਦੇਖੁ
ਚਪੜਾ ਨਿਭ ਮਨ ਮਖ ਹੋਇਯਾਕਛੁ।

ਭਾਈ ਏਹੁ ਤਪਾ ਨ ਹੋਵੀ ਬਗੁਲਾ ਹੈ ਬਹਿ ਸਾਧ ਜਨਾ ਵੀਚਾਰਿਆ ॥

ਬਖਸਿ ਵਧਿ ਕਹਿਕਛੁ ਮੋ ਹੋ ਭਾਯ! ਏਹਾ ਚਪੜਾ ਨੂਹੋ, ਕਹਿ ਅਭੇ।

ਸਤ ਪੁਰਖ ਕੀ ਤਪਾ ਨਿੰਦਾ ਕਰੈ ਸੰਸਾਰੈ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਵਿਚਿ ਹੋਵੈ ਏਤੁ ਦੇਖੈ ਤਪਾ ਦਯਿ ਮਾਰਿਆ ॥

ਚਪੜਾ ਮਹਾਪੁਰਖਕੁ ਨਿਭਾ ਕਹਿਪਾਛੁ ਆਉ ਕੁਨਿਆਰ ਬੂਢਿ ਗਾਨ ਕਹਿਪਾਛੁ, ਏਹਿ ਕੋਭਾ ਕਾਰਨੁ ਕਹਿਕਛੁ
ਏਹਾਨੁ ਪ੍ਰਭਾਕਰ ਕਹਿਕਛੁ।

ਮਹਾ ਪੁਰਖਾਂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਾ ਵੇਖੁ ਜਿ ਤਪੇ ਨੇ ਫਲੁ ਲਗਾ ਸਭੁ ਗਇਆ ਤਪੇ ਕਾ ਘਾਲਿਆ ॥

ਕੋਭਾ! ਮਹਾਪੁਰਖਕੁ ਨਿਭਾ ਕਹਿਕਾ ਮੋਗੁ ਚਾਹਾਨੁ ਏਹਿ ਪਾਨ ਮਿਲਿਅਛੁ ਮੋ ਚਾਹਾਰ ਬਾਰਾ ਪਰਿਗੁਰ
ਨਿਭੁਕ ਹੋਇਯਾਕਛੁ।

ਬਾਹਰਿ ਬਹੈ ਪੰਚਾ ਵਿਚਿ ਤਪਾ ਸਦਾਏ ॥

ਬੇ ਕਾਹਾਰੇ ਮੁਖੁਪਾਛੁ ਪਾਛਾਰੇ ਕਹਿਪਾਛੁ ਆਉ ਚਪੜਾ ਕੂਲੁਪਾਛੁ।

ਅੰਦਰਿ ਬਹੈ ਤਪਾ ਪਾਪ ਕਮਾਏ ॥

ਮੋਹਭੇਦਭੇਦ ਬੇ ਭਿਭੇਰ ਬਥਿਯਾਏ, ਜਾਚ ਕਰਿ ਕਰਿਯਾਏ।

ਹਰਿ ਅੰਦਰਲਾ ਪਾਪੁ ਪੰਚਾ ਨੇ ਉਘਾ ਕਰਿ ਵੇਖਾਲਿਆ ॥

ਭਗਵਾਨ ਚਪੜਾ ਭਿਓਰ ਪਾਪਕੂ ਪੁਕਾਰ ਕਰਿ ਦੇਖਾਯੋ ॥

**ਧਰਮ ਰਾਇ ਜਮਕੰਕਰਾ ਨੇ ਆਖਿ ਛਡਿਆ ਏਸੁ ਤਪੇ ਨੇ ਤਿਥੈ ਖੜਿ ਪਾਇਹੁ ਜਿਥੈ ਮਹਾ ਮਹਾਂ
ਹਤਿਆਰਿਆ ॥**

ਪੰਨਾ ਨਿਯਮਿ ਮਨਮੂਰਤੀ ਕਹਿ ਦੇਖਾਯੋ ॥ ਏਹਿ ਚਪੜਾ ਨੇਨਕ ਬੇਧਿ ਸ਼੍ਰੀਮਦੇ ਪਕਾਏ, ਮੋਢੀ
ਬਧ ਹਥਾਕਾਰੀ ਪਕਾਏ ॥

ਫਿਰਿ ਏਸੁ ਤਪੇ ਦੈ ਮੁਹਿ ਕੋਈ ਲਗਹੁ ਨਾਹੀ ਏਹੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਹੈ ਫਿਟਕਾਰਿਆ ॥

ਬੇਧਾਨੇ ਮਖ ਚਾਹਾਰ ਮੁਹਿ ਕੋਈ ਬਿਰੇਹੇ ਲਾਗੇ ਨਾਹੀ, ਕਾਰਣ ਬੇਧਿ ਚਪੜਾ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਠਾਕੂ
ਫਿਰਿ ਫਿਟਕਾਰਿਆ ॥

ਹਰਿ ਕੈ ਦਰਿ ਵਰਤਿਆ ਸੁ ਨਾਨਕਿ ਆਖਿ ਸੁਣਾਇਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹਿ ਭਗਵਾਨ ਬਰਵਾਰੇ ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਹੋਇਆ, ਚਾਹਾ ਕਹਿ ਗੁਣਾਯੋ ਦੇਖਾਯੋ,

ਸੈ ਬੁਝੈ ਜੁ ਦਯਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥੧॥

ਏਹਿ ਚਪੜਾ ਬੇਧਿ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬੂਝਿਆ, ਯਾਹਾ ਠਾਕੇ ਪਰਮਾਨੁ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾ ॥੧॥

ਮਃ ੪ ॥

ਪੰਨਾ 4 ॥

ਹਰਿ ਭਗਤਾਂ ਹਰਿ ਆਰਾਧਿਆ ਹਰਿ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਭਗਵਾਨ ਭਯੋ ਭਗਵਾਨ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾ, ਆਯੋ ਭਗਵਾਨ ਗੁਣ ਬੂਝਿ ਕਰਿਯਾ ॥

ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਭਗਤ ਨਿਤ ਗਾਂਵਦੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਖਦਾਈ ॥

ਭਯੋ ਨਿਯਮਿ ਭਗਵਾਨ ਭਯੋ ਕੀਰਤਨ ਕਰਿਯਾ, ਭਗਵਾਨ ਨਾਮ ਬਧ ਬੁਝਾਯੋ ॥

ਹਰਿ ਭਗਤਾਂ ਨੇ ਨਿਤ ਨਾਵੈ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਬਖਸੀਅਨੁ ਨਿਤ ਚੜੈ ਸਵਾਈ ॥

ਨਿਯਮਿ ਭਯੋ ਭਗਵਾਨ ਬਖਸ਼ਾ ਨਾਮ ਗੁਣ ਪੁਕਾਰ ਕਰਿਯੋ, ਯਾਹਾ ਧੰਨ ਧੰਨ ਬਝਾਯੋ ॥

ਹਰਿ ਭਗਤਾਂ ਨੇ ਥਿਰੁ ਘਰੀ ਬਹਾਲਿਅਨੁ ਅਪਣੀ ਪੈਜ ਰਖਾਈ ॥

ਭਗਵਾਨ ਨਿਯਮਿ ਕੀਰਤਨ ਨਾਮ ਰਖਾਯੋ ਆਯੋ ਬੇਧਿ ਭਯੋ ਆਨੰਦ ਪੁਕਾਰ ਕਰਿਯੋ ॥

ਨਿੰਦਕਾਂ ਪਾਸਹੁ ਹਰਿ ਲੇਖਾ ਮੰਗਸੀ ਬਹੁ ਦੇਇ ਸਜਾਈ ॥

ਨਿੰਦਕ ਭਗਵਾਨ ਲੇਖਾ ਮੰਗਿਆ ਆਯੋ ਬਝਾਯੋ ਕਰਮ ਬਝਾਯੋ ॥

ਜੇਹਾ ਨਿੰਦਕ ਅਪਣੈ ਜੀਇ ਕਮਾਵਦੇ ਤੇਹੇ ਫਲੁ ਪਾਈ ॥

ਨਿੰਦਕ ਨਿੰਦਾ ਮਨਰੇ ਮੋਹਰੇ ਅਛੁੰ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇਪਰੇ ਹੂੰ ਫਲੁ ਪਾਇਯਾਵ, (ਕਾਰਣ)

ਅੰਦਰਿ ਕਮਾਣਾ ਸਰਪਰ ਉਘੜੈ ਭਾਵੈ ਕੋਈ ਬਹਿ ਧਰਤੀ ਵਿਚਿ ਕਮਾਈ ॥

ਭਿੰਨਰੇ ਵਸੇ ਕਰਿਯੁਕਾ ਕਾਮ ਨਿੰਦਿਓ ਭਾਵਰੇ ਪੁਰਖੁ ਬੇਅਯਾਸ, ਕੇਵਲ ਘੋਰੁ ਨਾਥ ਕਰਿਵਾਜੂ ਪੁਰਖੁ
ਕਰੂ।

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਦੇਖਿ ਵਿਗਸਿਆ ਹਰਿ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਭਗਵਾਨਾ ਮਾਇਆ ਦੇਖਿ ਕੂਟਾਰੀ ਬੇਅਯਾਸ ॥2॥

ਪਉੜੀ ਮਃ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਮਾਇਆ 5 ॥

ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਕਾ ਰਾਖਾ ਹਰਿ ਆਪਿ ਹੈ ਕਿਆ ਪਾਪੀ ਕਰੀਐ ॥

ਭਗਵਾਨ ਨਿੰਦਾ ਭਗਤ ਬੁਝਾ ਰੱਖੁਆਲ ਅਰਥ, ਪਾਪੀ ਕਰਿ ਕਰਿਪਾਰਿਵ?

ਗੁਮਾਨੁ ਕਰਹਿ ਮੂੜ ਗੁਮਾਨੀਆ ਵਿਸੁ ਖਾਧੀ ਮਰੀਐ ॥

ਮੂੜ ਗਰੀ ਮਨੁਬਾਵਾ ਰਵ ਕਰਿਯਾਵ ਆਉ (ਅਭਾਵ ਰੂਪ) ਬਿਬ ਖਾਧਾ ਮਰਿਆਵ।

ਆਇ ਲਗੇ ਨੀ ਦਿਹ ਥੋੜੜੇ ਜਿਉ ਪਕਾ ਖੇਤੁ ਲੁਣੀਐ ॥

ਨਾਨਕ ਕੀਓ ਧੰਨ ਬੇ ਅਭਿਵਾਜਿਓ ਕਰਿਵਾ ਬਿਨਾਸੁ ਬੇਅਯਾਸ ਆਉ ਪਕਾ ਬੇਵਾ ਕਮਲ ਭਲਿ ਕਾਰਿ
ਦਿਖਾਇਵ।

ਜੇਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦੇ ਤੇਵੇਹੇ ਭਣੀਐ ॥

,ਮਨੁਬਾਵਾ ਮੋਹਰੇ ਕਰਿਯਾਵ, ਪੁਰਖੁ ਦਰਬਾਰਰੇ ਬੇਪਰੇ ਪਾਇਯਾਵ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਾ ਖਸਮੁ ਵਡਾ ਹੈ ਸਭਨਾ ਦਾ ਧਣੀਐ ॥੩੦॥

ਨਾਨਕਾ ਮਾਲਿਕ ਪੁਰਖੁ ਮਾਇਆ ਅਰਥ, ਧੰਨ ਬਾਰਾ ਦੂਜਿਆਰੇ ਹਿ ਮਾਲਿਕ ਅਰਥ ॥30॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਾਇਆ 4 ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੂਲਹੁ ਭੁਲਿਆ ਵਿਚਿ ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥

ਮਨਮੁਖ, ਲੋਭਾਵਾ ਅਭਾਵ ਕਾਰਣਾ ਬੇਅਯਾਸਾ ਮਨੁਬਾਵਾ ਨਿੰਦਕ (ਮੂਲ) ਭਗਵਾਨਾ ਭੁਲਿ
ਦੇਖਿਯਾਵ।

ਝਗੜਾ ਕਰਦਿਆ ਅਨਦਿਨੁ ਗੁਦਰੈ ਸਬਦਿ ਨ ਕਰਹਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਬੇ ਰਾਏ ਧੰਨ ਝਗੜਾ ਕਰਿ ਬੇਅਯਾਵ ਆਉ ਬੇ ਬਿਬਰੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਯਾਵ।

ਸੁਧਿ ਮਤਿ ਕਰਤੈ ਸਭ ਹਿਰਿ ਲਈ ਬੋਲਨਿ ਸਭੁ ਵਿਕਾਰੁ ॥

ਪਰਮਾਨ੍ਰ! ਚਾਹਾਰ ਬਾਰਾ ਮਠਿ ਰੂਥਿ ਨੇਨਕਯਾਯਯਯਯ ਆਯ ਬੇ ਬਰੂ ਬਿਕਾਰਿ ਹੂੰ ਬੋਲਿਯਾਯ।

ਦਿਤੈ ਕਿਤੈ ਨ ਸੰਤੋਖੀਅਹਿ ਅੰਤਰਿ ਤਿਸਨਾ ਬਹੁ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧਾਰੁ ॥

ਬੇ ਕਾਹਾਰਿ ਧਾਨਰੇ ਬਛੁਝੁ ਹੋਯਯਯਯਯ, ਕਾਰਯ ਚਾਹਾਰਿ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਚੁਝੁ। ਏਵੰ ਅਯਯਾਨਚਾਰਿ
ਅਯਕਾਰਿ ਬਧਿ ਰਹਿਯਾਯ।

ਨਾਨਕ ਮਨਮੁਖਾ ਨਾਲੇ ਤੁਟੀ ਭਲੀ ਜਿਨ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਿਆਰੁ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਏਧਰਿ ਬੋਝਾਚਾਰਿ ਲੋਕਕਰਿ ਬਿਛੋਧ ਯਯ ਅਚੇ, ਯਾਹਾਰਿ ਧ੍ਰੇਮ ਮੋਹ ਮਾਯਾ ਬਹਿਚ
ਹੋਯਯਯਯਯ ॥1॥

ਮਃ ੪ ॥

ਮੁਲਾ 4 ॥

ਜਿਨਾ ਅੰਦਰਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਹੈ ਤਿਨ੍ਹ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਯਾਹਾਰਿ ਅਯਯ ਮਨਰੇ ਬੋਧ ਯਾਵਨਾ ਬਹਿਚ ਧ੍ਰੇਮ ਹੋਯਯਯਯ, ਬੇ ਗੁਰੂਮੁਖੀਯ ਬਹਿਚ ਧ੍ਰੇਮ
ਕਰਿਯਯਯਯ।

ਉਹੁ ਆਵੈ ਜਾਇ ਭਵਾਈਐ ਸੁਪਨੈ ਸੁਖੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਏਧਰਿ ਬਯਯਿ ਯਯ ਹੋਯਯ ਮਰੂਯਾਯ, ਆਯ ਚਾਹਾਕੂ ਬਧਰੇ ਮਧ ਬੁਯ ਮਿਲੇਨਾਹੂੰ।

ਕੁੜੁ ਕਮਾਵੈ ਕੁੜੁ ਉਚਰੈ ਕੁੜਿ ਲਗਿਆ ਕੁੜੁ ਹੋਇ ॥

ਬੇ ਮਿਯਾ ਕਾਰਯ ਹੂੰ ਕਰੂਯਾਯ, ਕੋਲੂਯਾਯ ਮਿਯਾ ਬਹਿਚ ਮੋਢਿ ਰਹਿ ਮਿਯਾਬਾਵਾ ਹੋਯਯਯਯ।

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਹੈ ਦੁਖਿ ਬਿਨਸੈ ਦੁਖੁ ਰੋਇ ॥

ਮਾਯਾਰਿ ਮੋਹੁ ਬੁਯਯ ਹੂੰ ਅਚੇ, ਬੁਯ ਭਾਰਾ ਮਰੂਬਯ ਮਰਿਯਾਯ ਆਯ ਬੁਯਯ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਮਰੂਬਯ ਬਿਲਾਧ
ਕਰਿਯਾਯ।

ਨਾਨਕ ਧਾਤੁ ਲਿਵੈ ਜੋੜੁ ਨ ਆਵਈ ਜੇ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮਾਯਾ ਓ ਯਯਰਯ ਧ੍ਰੇਮ ਗੋਯਾਵਾਨ ਹੋਯਯ ਨਧਾਰੇ, ਬਰੂ ਮਰਿਬ ਯਯ ਕਰਿਲੇ ਮਧ।

ਜਿਨ ਕਉ ਪੇਤੈ ਪੁੰਨੁ ਪਇਆ ਤਿਨਾ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੨॥

ਯਾਹਾਰਿ ਯਯਨਾਰੇ ਧੂਯਾ ਯਾਯ, ਬੇ ਗੁਰੂਯ ਗਯ ਭਾਰਾ ਬੁਯ ਧ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿਯਾਯ ॥2॥

ਪਉੜੀ ਮਃ ੫ ॥

ਧਾਯਢਿ ਮੁਲਾ 5 ॥

ਨਾਨਕ ਵੀਚਾਰਹਿ ਸੰਤ ਮੁਨਿ ਜਨਾਂ ਚਾਰਿ ਵੇਦ ਕਹੰਦੇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੜਾ ਆਭ ਮੁਨਿਯਨ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਆਉ ਆਭ ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਕਹਉ ਮੇ

ਭਗਤ ਮੁਖੈ ਤੇ ਬੋਲਦੇ ਸੇ ਵਚਨ ਹੋਵੰਦੇ ॥

ਭਯਨ ਮੇਯੋਂ ਵਚਨ ਸੁਣਕੇ ਬੋਲੁਆਵ, ਬੇਹੁ ਬਧ ਧੂਰਾ ਹੋਇਆਵ।

ਪਰਗਟ ਪਾਹਾਰੈ ਜਾਪਦੇ ਸਭਿ ਲੋਕ ਸੁਣੰਦੇ ॥

ਭਯ ਬਾਰਾ ਧੂਨਿਆਰੇ ਲੋਕਹਿਯੁ ਹੋਇਆਵ ਆਭ ਚਾਹਾਰ ਗੋਭਾ ਬਹੁ ਲੋਕ ਗੁਣਿਆਉ।

ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਇਨਿ ਮੁਗਧ ਨਰ ਸੰਤ ਨਾਲਿ ਖਹੰਦੇ ॥

ਮੇਯੋਂ ਸੁਖ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬਝਕ ਬਹਿਭ ਗਭੁਭਾ ਕਰਿਆਵ, ਬੇ ਬੁਝ ਪਾਵ ਨਾਹੁ

ਓਇ ਲੇਚਨਿ ਓਨਾ ਗੁਣਾ ਨੇ ਓਇ ਅਹੰਕਾਰਿ ਸੜੰਦੇ ॥

ਬੇ ਅਹੰਕਾਰੇਰੇ ਯੋਗਿਆਵ, ਪਰਭੁ, ਭਯਨ ਗੁਣ ਪਾਯੋਂ ਵਧਾਯੁ ਹੋਇਆਵ।

ਓਇ ਵੇਚਾਰੇ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਜਾਂ ਭਾਗ ਧੁਰਿ ਮੰਦੇ ॥

ਏਹੁ ਵੇਖਾ ਮਨੁਸ਼ਖ ਵਧੇਰੇ ਕਥਾ ਅਭਿ? ਕਾਰਣ ਆਖਿਰੂ (ਨੀਚ ਕਰ ਕਾਰਣਰੂ) ਚਾਹਾਰ ਭਾਗੇਰੇ
ਨੀਚ ਬਾਞਾਰ ਹੁ ਆਵ।

ਜੇ ਮਾਰੇ ਤਿਨਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਸੇ ਕਿਸੈ ਨ ਸੰਦੇ ॥

ਮੇਭੱ ਮਨੁਸ਼ਧ ਪਰਾਤ੍ਰੁਧ ਭਾਰਾ ਮੂਠ ਅਰੇ, ਬੇ ਕਾਹਾਰਿ ਬਹਿਠ ਨਠਾਢਿ।

ਵੈਰੁ ਕਰਨਿ ਨਿਰਵੈਰ ਨਾਲਿ ਧਰਮਿ ਨਿਆਇ ਪਚੰਦੇ ॥

ਐਵਾ ਪਰਮਰ ਨਧਾਮੁ ਮੇ ਮੇਭੱ ਲੋਕ ਗੁਣੁਬਾਨ ਬਾਪੁਰੇ ਗੁਣੁਠਾ ਕਰਿਠਾਐ, ਬੇ ਬਝੁਠ ਦੂਝਗਾ
ਹੋਯਾਠਾਐ।

ਜੇ ਜੇ ਸੰਤਿ ਸਰਾਪਿਆ ਸੇ ਫਿਰਹਿ ਭਵੰਦੇ ॥

ਮੇਭੱ ਬਧਢਿ ਬਝੁ ਭਾਰਾ ਗਾਇਠ ਅਰੇ, ਬੇ ਮੋਨਰੇ ਪਠਭੁਝੁ ਹੋਯਾਠਾਐ।

ਪੇਡੁ ਮੁੰਢਾਹੂ ਕਟਿਆ ਤਿਸੁ ਡਾਲ ਸੁਕੰਦੇ ॥੩੧॥

ਬੁਝ ਮੂਲੂਠੁ ਭਧਾਢਿ ਵੇਲੇ ਠਾਹਾਰ ਗਾਗਾ ਗੁਗਾਗਾ ਝਾਢੁਲਿ ਮਾਐ ॥31॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਝਲਾ 5 ॥

ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਭੰਨਣ ਘੜਣ ਸਮਰਥੁ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੋਰਾ ਮਨਰੇ ਗੁਰੁ ਬੇਬੇ ਭਗਵਾਨਯ ਨਾਮ ਧੂਢ ਕਰਿਛਢਿ, ਮਿਐ ਬ੍ਰਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ
ਬੁਝਿਰ ਰਚਨਾ ਐਵਾ ਬਿਨਾਗ ਕਰਿਵਾਰੇ ਬਮਧੀ ਅਠਢਿ।

ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਸਮਾਲਹਿ ਮਿਤ੍ਰੁ ਤੂ ਦੁਖੁ ਸਬਾਇਆ ਲਥੁ ॥੧॥

ਹੋ ਮਿਤ੍ਰ! ਮਧਿ ਤੂ ਭਗਵਾਨਯੁ ਬਰਵਾ ਸ਼ਰਗ ਕਰੁ, ਠਾਹਾਹੋਲੇ ਠੋਰਾ ਬਰੁ ਦੂਝਗਾ ਨਿਵੂਭ ਹੋਯਾਠਾਐ
॥1॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮਝਲਾ 5 ॥

ਖੁਧਿਆਵੰਤੁ ਨ ਜਾਣਈ ਲਾਜ ਕੁਲਾਜ ਕੁਬੇਲੁ ॥

ਭੋਕਿਲਾ ਮਨੁਸ਼ਧ ਮਾਨ-ਅਪਮਾਨ ਠਠਾ ਅਪਗਕਰ ਗਾਢਿਰ ਕਰੇ ਨਾਢੀ।

ਨਾਨਕੁ ਮਾਂਗੈ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸੰਜੇਗੁ ॥੨॥

ਹੋ ਬਰਿ ਨਾਨਕ ਤੂਮ ਨਾਮ ਹੀ ਮਾਰਿਠਾਢਿ, ਐਠੁਧਾਢੁ, ਕੂਧਾ ਕਰਿ ਐਧਰਿ ਬਾਮੋਗ ਵਨਾਢੁ ਧਿਅ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਭਢਿ॥

ਜੇਵੇਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦਾ ਤੇਵੇਹੇ ਫਲਤੇ ॥

ਮਨੁਸ਼ਖ ਮੋਹਿਓ ਕਰਮ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇ ਬੇਧਰਿ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾਵ।

ਚਬੇ ਤਤਾ ਲੋਹ ਸਾਰੁ ਵਿਚਿ ਸੰਘੈ ਪਲਤੇ ॥

ਮਧਿ ਕੇਹੁ ਭਭਗੁ ਲੂਝਾ ਚੋਰਾਵ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਗਲਾ ਪੋਢਿਯਾਵ।

ਘਤਿ ਗਲਾਵਾਂ ਚਾਲਿਆ ਤਿਨਿ ਦੂਤਿ ਅਮਲ ਤੇ ॥

ਚਾਹਾਰ ਮਥ ਕਰਮ ਕਾਰਗਰੁ ਮਧਯੂਧ ਚਾਹਾਰ ਗਲਾਰੇ ਰਬਿ ਪਕਾਯ ਪਛਾ ਮਾਰਿ ਨੇਕਯਾਵ।

ਕਾਈ ਆਸ ਨ ਪੁੰਨੀਆ ਨਿਤ ਪਰ ਮਲੁ ਹਿਰਤੇ ॥

ਚਾਹਾਰ ਕੋਈਬਿ ਆਗਾ ਪੂਰਾ ਫੂਧਨਾਹੁ, ਬੇ ਬਰਵਾ ਪਰ ਫਿਨਿਬ ਚੋਰਾ ਕਰਿਯਾਵ।

ਕੀਆ ਨ ਜਾਣੈ ਅਕਿਰਤਘਣ ਵਿਚਿ ਜੋਨੀ ਫਿਰਤੇ ॥

ਕੂਠਲੁ ਮਨੁਸ਼ਖ ਭਗਵਾਨ ਕਰਿਯੁਵਾ ਭਧਕਾਰਕ ਕੂਠਯਥਾ ਵਧ ਕਰੇ ਨਾਹੁ, ਏਧੁਪਾਯ ਮੋਨਿਰੇ ਰੂਯੁਯਾਵ।

ਸਭੇ ਧਿਰਾਂ ਨਿਖੁਟੀਅਸੁ ਹਿਰਿ ਲਈਅਸੁ ਧਰ ਤੇ ॥

ਮੋਹਭੇਵੇਲੇ ਚਾਹਾਰ ਬਧਬ ਬਾਹਾਰਾ ਬਧਾਧੁ ਹੋਯਯਾਵ, ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਫਲ ਭੋਗਿਵਾ ਪਾਯ ਯਥਾਰ ਚਾਹਾਕੂ ਧੁਨਿਯਾਨੁ ਭਯਾਯ ਨਿਯਥੁ।

ਵਿਝਣ ਕਲਹ ਨ ਦੇਵਦਾ ਤਾਂ ਲਇਆ ਕਰਤੇ ॥

ਬੇ ਲਯਾਯਕ ਅਥਿਕੁ ਲਿਭਿਵਾ ਪਾਯ ਧਿਯ ਨਾਹੁ, ਏਧੁਪਾਯ, ਪਰਮਾਨੁ ਚਾਹਾ ਰੂਯਥੁ।

ਜੇ ਜੇ ਕਰਤੇ ਅਹੰਮੇਉ ਝੜਿ ਧਰਤੀ ਪੜਤੇ ॥੩੨॥

ਮੋਯ ਲੋਕ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇ ਭਾਯ ਪਰਿਭੁ ਭਧਰੇ ਪਧਿਯਾਵ ॥੩੨॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਥਲਾ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਭਾਵੇ ਹੁੰ ਯਾਨ ਭਯਾ ਬਿਬੇਕ ਰੂਯ ਯਾਵ।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਹਿਰਦੈ ਹਾਰੁ ਪਰੋਇ ॥

ਬੇ ਭਗਵਾਨਯ ਮਥਿਯਾ ਬੂਧਿ ਕਰਿਯਾਵ ਆਯ ਨਿਯ ਬੁਧਯਰੇ ਚਾਹਾਰ ਮਾਲਾ ਪੋਥਿਯਾਵ।

ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਾਵਨੁ ਪਰਮ ਬੀਚਾਰੀ ॥

ਬੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਏਵਾ ਭਯ ਰੂਯਿ ਵਾਲਾ ਹੋਯਯਾਵ।

ਜਿ ਓਸੁ ਮਿਲੈ ਤਿਸੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ ॥

ਮੇਭੱ ਵਧਭੀ ਚਾਹਾਰ ਬਾਗਠਿ ਕਰਿਥਾਵ, ਬੇ ਚਾਹਾਕੂ ਭਵਬਾਗਰਨੂ ਪਾਰਿ ਕਰਾਯ ਦਿਅਛਿ।

ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬਾਸਨਾ ਸਮਾਣੀ ॥

ਚਾਹਾਰ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਪੁਰੂ ਨਾਮ (ਰੂਪ1) ਬ੍ਰਹਮ ਰਹਿਥਾਵ,

ਹਰਿ ਦਰਿ ਸੇਭਾ ਮਹਾ ਉਤਮ ਬਾਣੀ ॥

ਬੇ ਭਗਵਾਨਯ ਦਰਬਾਰਚੇ ਵਧ ਗੋਭਾ ਪੁਰਾ ਕਰਿਥਾਵ ਆਭ ਚਾਹਾਰ ਵਾਗੀ ਬਰੋਭਨ ਹੋਯਥਾਵ,

ਜਿ ਪੁਰਖੁ ਸੁਣੈ ਸੁ ਹੋਇ ਨਿਹਾਲੁ ॥

ਮੇਭੱ ਪੁਰੁਖ ਬੇਹਿ ਵਾਗੀਕੂ ਗੁਣਿਥਾਵ, ਬੇ ਕੁਠਾਰੀ ਹੋਯਥਾਵ।

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਮਾਲੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਦਗੁਰੂਕੂ ਮਿਥੀ ਏਹਿ ਨਾਮ (ਰੂਪ1) ਧਨ-ਬੰਧਿ ਪੁਰਾ ਕਰਿਛਿ ॥1॥

ਮਃ ੪ ॥

ਮੁਕਲਾ 4 ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਜੀਅ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਪੈ ਕਿ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਵੈ ॥

ਬਦਗੁਰੂਕੂ ਬ੍ਰਹਮਚਰ ਭੇਦ ਮਨੁਸ਼ਯਕ ਆਚਾਰਚੇ ਆਬਿਪਾਰੇ ਨਾਹਿ ਮੇ ਬਦਗੁਰੂਕੂ ਕੀ ਭਲ ਯਾਗਿਥਾਵ।

ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਅੰਦਰਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵਰਤੈ ਜੇ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਲੇਚੈ ਸੇ ਗੁਰ ਖੁਸੀ ਆਵੈ ॥

ਪਰਛੁ, ਬਦਗੁਰੂ ਗੋਸ਼ਯਕ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਮੁਕਤੁ ਆਯਾਛਿ, ਮੇਭੱ ਮਨੁਸ਼ਯ ਚਾਹਾਰ ਬੇਬਾਰ ਕਾਮਨਾ ਕਰਿਥਾਵ, ਬੇ ਗੁਰੂਕੂ ਵਾਰਾ ਪੁਸ਼ਕਰਾ ਪਾਯਥਾਵ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਖੈ ਸੁ ਕਾਰ ਕਮਾਵਨਿ ਸੁ ਜਪੁ ਕਮਾਵਹਿ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਕੀ ਘਾਲ ਸਚਾ ਥਾਇ ਪਾਵੈ ॥

"(ਕਾਰਗ) ਬਦਗੁਰੂ ਯਾਹਾ ਆਯਾ ਦੇਯਥਾਛਿ, ਬੇਹਿ ਕਾਮ ਗੋਸ਼ਯ ਕਰਿਥਾਵ, ਬਧਾਰ ਘਰੇ ਗੁਰੂਕੂ ਗੋਸ਼ਯਕ ਬੇਬਾ ਵੀਕੁਤ ਹੋਯਥਾਵ।

ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਹੁਕਮੈ ਜਿ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਪਾਸਹੁ ਕੰਮੁ ਕਰਾਇਆ ਲੇੜੇ ਤਿਸੁ ਗੁਰਸਿਖੁ ਫਿਰਿ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਮੇਭੱ ਮਨੁਸ਼ਯ ਬਦਗੁਰੂਕੂ ਆਯਾਕ ਚਿਰੁਕਚੇ ਗੋਸ਼ਯ ਪਾਯਚੇ ਕਾਮ ਕਰਿਵਾ ਚਾਹੈ, ਗੁਰੂਕੂ ਗੋਸ਼ਯ ਪੂਰੀ ਚਾਹਾਰ ਪਾਯਕੂ ਯਾਵ ਨਾਹਿ,

ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਅਗੈ ਕੇ ਜੀਉ ਲਾਇ ਘਾਲੈ ਤਿਸੁ ਅਗੈ ਗੁਰਸਿਖੁ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥

"(ਪਰਛੁ) ਮੇਭੱ ਮਨੁਸ਼ਯ ਬਦਗੁਰੂਕੂ ਦਰਬਾਰਚੇ ਏਕਾਗ੍ਰਠਿਕ ਹੋਯਥਾਵ ਬੇਬਾ ਕਰਿਥਾਵ, ਗੋਸ਼ਯ ਚਾਹਾਰ ਬੇਬਾ ਕਰਿਥਾਵ।

ਜਿ ਠਗੀ ਆਵੈ ਠਗੀ ਉਠਿ ਜਾਇ ਤਿਸੁ ਨੇੜੈ ਗੁਰਸਿਖੁ ਮੂਲਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਮੇਭੱ ਮਨੁਸ਼ਖ ਛਲ ਕਪਚ ਕਰਿਵਾ ਪਾਛੁ ਆਇਯਾ, ਚਾਹਾਰ ਪਾਯਕੂ ਗੁਰੂਕਾ ਚੀਖਾ ਕੇਵੇ ਆਬੇ
ਨਾਹਿ।

ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ ਨਾਨਕੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਵੈ ॥

ਨਾਨਕ ਐਹਿ ਬੁਝਾ ਬਿਚਾਰ ਕਹਿ ਕਰਿ ਗੁਣਾਯਾਏ ਮੇ

ਜਿ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਮਨੁ ਮੰਨੇ ਕੰਮੁ ਕਰਾਏ ਸੇ ਜੰਤੁ ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥੨॥

ਮੇਭੱ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਮਨਕੂ ਪੁਬਧ ਕਰਿਵਾ ਬਿਨਾ ਕਾਰੰਧ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ ਬਖੂਠ ਦੂਝ ਭੇਗ
ਕਰਿਯਾ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੈ ॥

ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਅਤਿ ਵਡਾ ਤੁਹਿ ਜੇਵਡੁ ਤੂੰ ਵਡ ਵਡੇ ॥

ਹੇ ਪਰਮਾਨ੍ਹ! ਤੂੰ ਹੂੰ ਬਛਾ ਮਾਲਿਕ ਅਰੂ, ਤੂੰ ਮਹਾਨ ਅਰੂ, ਚੋ' ਭਲਿ ਅਨਧ ਕੇਹਿ ਮਹਾਨ ਨਾਹਾਏ।

ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਮੇਲਹਿ ਸੇ ਤੁਧੁ ਮਿਲੈ ਤੂੰ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਲੈਹਿ ਲੇਖਾ ਛਡੇ ॥

ਮਾਹਾਕੂ ਤੂੰ ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਏ, ਬੇ ਚੋ' ਬਹਿਠ ਮਿਲਨ ਕਰਿਯਾ, ਤੂੰ ਬਖਸ਼ ਹੂੰ ਚਾਹਾਰ ਲੇਖਾ
ਛਾਏ ਵੇਕ ਚਾਹਾਕੂ ਸ਼ਯਾ ਕਰੂ।

ਜਿਸ ਨੇ ਤੂੰ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਦਾ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਮਨੁ ਗਡ ਗਡੇ ॥

ਮਾਹਾ ਬਹਿਠ ਤੂੰ ਨਿਯੇ ਮਿਲਨ ਕਰੂ, ਬੇ ਮਨ ਲਗਾਏ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾ।

ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਤੂ ਸਭੁ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਚੰਮੁ ਤੇਰਾ ਹਡੇ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਤੂੰ ਬਧਾ ਅਰੂ, ਤੂੰ ਬਛਾ ਮਾਲਿਕ ਅਰੂ, ਚੋ' ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਯਾਵਰ ਬਰੂ ਕੀਛੇ- ਪੁਾ, ਗਰਾਰ, ਭਰਾ,
ਅਲ੍ਹਿ ਕੇਆ ਹੋਯਾਏ।

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖੁ ਤੂੰ ਸਚਿਆ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਆਸ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡੇ ॥੩੩॥੧॥ ਸੁਧੁ ॥

ਹੇ ਬਧਾਬਰੂਪ ਪਰਮਾਨ੍ਹ! ਚੋਚੇ ਮੇਪਰਿ ਭਪਮੂਛ ਲਾਗਿਯਾ, ਆਮਕੂ ਬੇਪਰਿ ਹੂੰ ਰਗ, ਨਾਨਕਕਾ
ਮਨਰੇ ਚੋਰ ਹੂੰ ਆਗਾ ਰਹਿਛੇ ॥33॥1॥ਗੁਯ ॥

ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ਰਾਇ ਕਮਾਲਦੀ ਮੇਜਦੀ ਕੀ ਵਾਰ ਕੀ ਧੁਨਿ ਉਪਰਿ ਗਾਵਣੀ
ਗਭਰੇਰ ਵਾਰ ਮਹਲਾ 5 ਰਾਇ ਕਮਾਲਦੀ ਮੇਜਦੀ ਕੀ ਵਾਰ ਕੀ ਧੁਨਿ ਉਪਰਿ ਗਾਵਣੀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਦ੍ਰਿਸ਼ਤਿ ਏਕ ਅਭਿ, ਯਾਦ੍ਰਿਸ਼ਤਿ ਏਕ ਅਭਿ, ਯਾਦ੍ਰਿਸ਼ਤਿ ਏਕ ਅਭਿ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੫ ॥

ਗੋਲੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜੇ ਜਨੁ ਜਪੈ ਸੇ ਆਇਆ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਮੇਭੈ ਵਧੈ ਭਗਵਾਨੁ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਜਨੁ ਜਪੈ ਸੇ ਆਇਆ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜਿਨਿ ਭਜਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਰਬਾਣੁ ॥

ਮੇਭੈ ਵਧੈ ਭਗਵਾਨੁ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਜਨੁ ਜਪੈ ਸੇ ਆਇਆ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖੁ ਕਟਿਆ ਹਰਿ ਭੇਟਿਆ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ ॥

ਭਾਗੁ ਪਾਇ ਭਗਵਾਨੁ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਜਨੁ ਜਪੈ ਸੇ ਆਇਆ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਸਾਗਰੁ ਤਰੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਤਾਣੁ ॥੧॥

ਭਾਗੁ ਪਾਇ ਭਗਵਾਨੁ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਜਨੁ ਜਪੈ ਸੇ ਆਇਆ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਮ: ੫ ॥

ਗੋਲੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਭਲਕੇ ਉਠਿ ਪਰਾਹੁਣਾ ਮੇਰੈ ਘਰਿ ਆਵਉ ॥

ਮੇਭੈ ਵਧੈ ਭਗਵਾਨੁ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਜਨੁ ਜਪੈ ਸੇ ਆਇਆ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਪਾਉ ਪਖਾਲਾ ਤਿਸ ਕੇ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਿਤ ਭਾਵਉ ॥

ਮੇਭੈ ਵਧੈ ਭਗਵਾਨੁ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਜਨੁ ਜਪੈ ਸੇ ਆਇਆ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਨਾਮੁ ਸੁਣੇ ਨਾਮੁ ਸੰਗੁਰੈ ਨਾਮੇ ਲਿਵ ਲਾਵਉ ॥

ਮੇਭੈ ਵਧੈ ਭਗਵਾਨੁ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਜਨੁ ਜਪੈ ਸੇ ਆਇਆ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਗਿਰੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੋਇ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਉ ॥

ਮੇਭੈ ਵਧੈ ਭਗਵਾਨੁ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਜਨੁ ਜਪੈ ਸੇ ਆਇਆ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮ ਵਾਪਾਰੀ ਨਾਨਕਾ ਵਡਭਾਰੀ ਪਾਵਉ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਧਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਰ ਵਪਾਰੀ ਭਾਗਪਰੁ ਹੂੰ ਮਿਲਿਪਾਰੇ। ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੇ ਭਲਾ ਸਚੁ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ॥

ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਚੋਚੇ ਭਲ ਲਾਗਿਆ, ਚੋਚੇ ਸੇਧਿ ਖੂਧੁ ਭਲ ਅਚੇ।

ਤੂ ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੁ ਵਰਤਦਾ ਸਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣਾ ॥

ਤੂੰ ਸਬੁ ਯੋਗ-ਯੋਗੁ ਠਾਹੇ ਮਨੁਧੁ ਅਛ, ਸਬੁਠਾਹੇ ਵਪਾਰਿ ਅਛ।

ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜੀਅ ਅੰਦਰਿ ਜਾਣਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼! ਸਬੁ ਪ੍ਰਾਣੀਯ ਠਾਹੇ ਤੂੰ ਸੇ ਅਛ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਪਾਈਐ ਮਨਿ ਸਚੇ ਭਾਣਾ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਯੋਗੁ ਸੁਖਾਰ ਕਰਿ ਸਚਸਾਹੇ ਰਹਿ ਸੇਧਿ ਸਚੁ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਆ।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ ਸਦ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣਾ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਸੇਧਿ ਯੋਗੁਰਯ ਗਰਗਰੇ ਅਛੁ ਆਯ ਚਾਹਾਯ ਪਾਗਰੇ ਸਦਾ ਸਮਰਪਿਤ ਆਪਾਯ ॥੧॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗ੍ਰੰਥਿ ਮਃ 5 ॥

ਚੇਤਾ ਈ ਤਾਂ ਚੇਤਿ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚਾ ਸੇ ਧਣੀ ॥

ਮਨਿ ਤੂੰਗਰ ਸੁਰਗ ਅਛਿ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਸੇਧਿ ਸਭਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨੇ ਪਕਾਯ, ਸੇਧਿ ਸਬੁ ਮਾਲਿਕ ਅਚਛੁ।

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਚੜਿ ਬੋਹਿਥਿ ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਪਉ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਦਗੁਰੁ ਸੇਵਾ ਰੂਪੀ ਯੋਗੁ ਭਉਜਲੁ ਸਚਾਰ ਹੋਇ ਭਯਾਨਕ ਸੰਸਾਰ- ਸਾਗਰੁ ਪਾਰਿ ਖੂਧੁ ॥੧॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮਃ 5 ॥

ਵਾਉ ਸੰਦੇ ਕਪੜੇ ਪਹਿਰਹਿ ਗਰਬਿ ਗਵਾਰ ॥

ਮੁੱਖ ਮਨੁਸ਼ੁ ਸੁਖਰ ਸੁਖੁ ਵਸੁ ਵਧ ਅਭਿਮਾਨਰੇ ਪਿਛਿਆ,

ਨਾਨਕ ਨਾਲਿ ਨ ਚਲਨੀ ਜਲਿ ਬਲਿ ਹੋਏ ਛਾਰੁ ॥੨॥

ਪਰਭੂ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਾਰਿਕਾ ਪਰੇ ਏਹਿ ਵਸਤੁ ਗੁਣੀਯ ਬਹਿਤੁ ਯਾਥਾ ਨਾਹਿ, ਏਠਾਹੇ ਯੋਗਿ ਪਾਯੋਗ
ਹੋਇਯਾਥਾ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਸੇਈ ਉਬਰੇ ਜਗੈ ਵਿਚਿ ਜੋ ਸਚੈ ਰਖੇ ॥

ਕੇਵਲ ਬੇਬੇਸ ਮਨੁਸ਼ਯ ਏਹਿ ਦੁਨੀਆਹੇ ਵਸਿਯਾਥਾ, ਯਾਹਾਨੂ ਬਛਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਰਖਾ ਕਰਿਯੋ।

ਮੁਹਿ ਡਿਠੈ ਤਿਨ ਕੈ ਜੀਵੀਐ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚਖੇ ॥

ਏਧਰਿ ਲੋਕਾਨੂ ਵਰ੍ਹਨ ਕਰਿ ਖਰਿਨਾਮ ਰੂਪਾ ਅਮ੍ਰਿਤ ਚਾਖੁ ਛੁਥਾ।

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਸੰਗਿ ਸਾਧਾ ਭਖੇ ॥

ਬਛਾ ਬਛਾਓ ਕਰਿਲੇ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਆਦਿ ਵਿਕਾਰ ਨਥੁ ਹੋਇਯਾਥਾ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਣੀ ਹਰਿ ਆਪਿ ਪਰਖੇ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਬਖਸ਼ਿਓ ਚਾਹਾਨੂ ਪਰਖਾਯਾ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਯਾਹਾ ਭਧਰੇ ਬੇਸੰਗਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰਿਯਾਹਿ।

ਨਾਨਕ ਚਲਤ ਨ ਜਾਪਨੀ ਕੇ ਸਕੈ ਨ ਲਖੇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਕੀਰਤਨ ਰੂਝਿ ਛੁਥਾਨਾਹਿ, ਕੀਰਤਨ ਗੁਣੀ ਰੂਝਿ ਪਾਹੇ ਨਾਹਿ ॥੨॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਦਿਨਸੁ ਸੁਹਾਵੜਾ ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਭੁ ਆਵੈ ਚਿਤਿ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਬੇਸਿ ਦਿਨ ਗੁਣ ਏਵਾ ਬੁਝਰ ਅਚੇ, ਯੇਯੋ ਦਿਨ ਭਗੁਰ ਮਨਹੇ ਆਇਯਾਹਿ।

ਜਿਤੁ ਦਿਨਿ ਵਿਸਰੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਫਿਟੁ ਭਲੇਰੀ ਰੁਤਿ ॥੧॥

ਯੇਯੋ ਦਿਨ ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਭੁਲਿ ਯਾਥਾ, ਬੇਬੇਸਿ ਰੂਝਿ ਅਗੁਣ ਏਵਾ ਪ੍ਰਭਾਕ ਮੋਹਾਧਾ ਅਚੇ। ॥੧॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮਹਲਾ 5 ॥

ਨਾਨਕ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਿਸ ਕੈ ਹਾਥਿ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਬੇਸਿ (ਭਗੁਰਾਨਾ) ਬਾਧੁਰੇ ਸਿਉਭਾ ਕਰ, ਯਾਹਾਰ ਵਸਹੇ ਬਹੁ ਕੀਯੋ ਯਾਥਾ।

ਕੁਮਿਤ੍ਰਾ ਸੇਈ ਕਾਂਢੀਅਹਿ ਇਕ ਵਿਖ ਨ ਚਲਹਿ ਸਾਥਿ ॥੨॥

ਹੋਏ ਮਨੁਖ ਬਾਪੁਰੇ ਏਕ ਕਦਮ ਮਖ ਚਾਲੇ ਨਾਹਿ, ਚਾਹਾਕੂ ਕੂਮਿਤ੍ਰ ਕੂਹਾਯਾ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਮਿਲਿ ਪੀਵਹੁ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਇ! ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ (ਰੂਪ) ਖੋਲ੍ਹੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ, ਸੇਵਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੁਖਸਾਗਰੇ ਮਿਲਾਇ ਪੀਏ।

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਸਭ ਤਿਖਾ ਬੁਝਾਈ ॥

ਮਾਝਾਹ ਸੁਖ ਭੋਲੇ ਬੁਝੇ ਪੁਰਾ ਬੁਝਾਇਐ ਅਭਿ ਸਾਰਾ ਭੁਝਾ ਕੂਹਾਯਾ ॥

ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ ਭੁਖ ਰਹੈ ਨ ਕਾਈ ॥

ਗੁਰੁ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਸੇਵਾ ਕਰਿਲੇ ਕਿਛੁ ਸੁਖਾ ਰਹੇ ਨਾਹਿ।

ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੁੰਨਿਆ ਅਮਰਾ ਪਦੁ ਪਾਈ ॥

(ਨਾਮ-ਸੁਖ ਭੋਲੇ) ਸਬੁ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰ੍ਣ ਹੋਯਾਐ ਅਭਿ ਅਮਰ ਪਦੁ ਪੁਰਾ ਬੁਝਾਯਾ ॥

ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਤੁਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਾਨਕ ਸਰਣਾਈ ॥੩॥

ਹੇ ਪਰਬ੍ਰਹਮ! ਤੂੰ ਭਲੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅੰਤ ਅਭਿ ਨਾਨਕ ਚੋਰੇ ਭੋਲੇ ਅਭਿ ॥੩॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਮਝਲਾ 5 ॥

ਡਿਠੜੇ ਹਭ ਠਾਇ ਊਣ ਨ ਕਾਈ ਜਾਇ ॥

ਮੂੰ ਸਬੁ ਭਾਗੇ (ਭਗਵਾਨਕੂ) ਦੇਖੁ, ਕੀਏ ਬੁਝਾ ਚਾਹਾਕੂ ਠਾਊ ਭਾਇ ਨਾਹਿ।

ਨਾਨਕ ਲਧਾ ਤਿਨ ਸੁਆਉ ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਾਝਾਕੂ ਸਦਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਮਾਝਾਭੇ, ਚਾਹਾਕੂ ਭਾਵਨੇ ਅਭਿ ਮੇਲੇਮਾਝਾ ॥੧॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮੁਕਾਮ 5 ॥

ਦਾਮਨੀ ਚਮਤਕਾਰ ਤਿਉ ਵਰਤਾਰਾ ਜਗ ਖੇ ॥

ਬਿਯੋਗਿ ਭਲਿ ਦੂਨਿਆਰ ਵਧਵਹਾਰ ਅਚੇ,

ਵਧੁ ਸੁਹਾਵੀ ਸਾਇ ਨਾਨਕ ਨਾਉ ਜਪੰਦੇ ਤਿਸੁ ਧਣੀ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕੇਵਲ ਥੋੜ੍ਹੇ ਵਧੂ ਬੁਧਰ ਅਚੇ, ਯਾਹਾ ਥੋੜ੍ਹੇ ਮਾਲਿਕ ਪੁਰੂਸ ਨਾਮ ਜਪਿਯਾਵ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸੋਧਿ ਸਭਿ ਕਿਨੈ ਕੀਮ ਨ ਜਾਣੀ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮਚਰਿ, ਗਾਥੁ ਦੇਵਯੁਭਿ, ਪਰਬ੍ਰਹ੍ਮ, ਕੇਵਲਿ ਮਧੁ ਭਗਵੰਤੁ ਮੂਲਾਯਾਨੁ ਯਾਗੇ ਨਾਹੀ।

ਜੇ ਜਨੁ ਭੇਟੈ ਸਾਧਸੰਗਿ ਸੇ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀ ॥

ਯੇਯੋ ਵਧਿ ਬਲੁ ਬਲਾਧਿਰੇ ਮਿਥਿਯਾਵ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਪੁਰੂਸ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਅਨੰਤ ਭੋਗ ਕਰਿਯਾਵ।

ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਏਹੁ ਰਤਨਾ ਖਾਣੀ ॥

ਬ੍ਰਹ੍ਮਚਰਿ ਰਚਿਯੋਗੁ ਭਗਵੰਤੁ ਬਧੁ ਨਾਮ, ਰਹੁਰਿ ਭਗੀ ਅਚੇ।

ਮਸਤਕਿ ਹੋਵੈ ਲਿਖਿਆ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪਰਾਣੀ ॥

ਯਾਹਾਰ ਮਧੁਕ ਭੋਗੇ ਗੁਰੁ ਕਰਮਿ ਭਾਗਧਿ ਅਭਿ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਮਨੁਸ਼ਧਿ ਭਗਵੰਤੁ ਚਿਤੁ ਕਰਿਯਾਵ।

ਤੋਸਾ ਦਿਚੈ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਮਿਹਮਾਣੀ ॥੪॥

ਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ! ਨਾਨਕਾ ਅਭਿਧਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਯਾਹਾ ਯੇ ਨਿਯੁ ਬਧੁ ਨਾਮ ਪਰਲੋਕਿ ਪਾਯੋ ਭਗਿ ਭਾਵੇ ਫਿਅਭਿ
.4॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗ੍ਰੰਥਿ ਮੁਕਾਮ 5 ॥

ਅੰਤਰਿ ਚਿੰਤਾ ਨੈਣੀ ਸੁਖੀ ਮੂਲਿ ਨ ਉਤਰੈ ਭੁਖ ॥

ਯੇਯੋ ਵਧਿ ਮਨਰੇ ਚਿਤੁ ਧਾਵ, ਕਿਛੁ, ਆਗ੍ਰੇ ਦੇਵਯੁਕੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਹੋਯਾਵ, ਭਾਹਾਰ
ਮਾਯਾਰ ਸ਼ੁਧਾ ਧੂਰਿ ਸੁਧਨਾਹੀ।

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਿਸੈ ਨ ਲਥੈ ਦੁਖੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਦੇ ਅਭਿਰਿਕਤ ਕਾਹਾਰ ਮਖ ਦੁਖ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ॥1॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮੁਕਲਾ 5 ॥

ਮੁਠੜੇ ਸੇਈ ਸਾਥ ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਨ ਲਦਿਆ ॥

ਸੇਢੇ (ਜੀਵ) ਵਧਾਧਾਰੀ ਸਮੇਸ਼ ਲੂਠ ਹੋਯਾਯਾਏ, ਯਿਥੇ ਘਰਾਣੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬਯੋਧਾ ਆਈ ਨਾਹੀਂ।

ਨਾਨਕ ਸੇ ਸਾਬਾਸਿ ਜਿਨੀ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਇਕੁ ਪਛਾਣਿਆ ॥੨॥

“(ਪਰਭੂ) ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਿਥੇ ਹੋਯਾ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸੇਧੇ ਮੇਥੇ ਘਰਾਣੇ ਯਾਏ, ਚਾਹਾਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕਾਮਨਾ ਮਿਲਿਆ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਜਿਥੈ ਬੈਸਨਿ ਸਾਧ ਜਨ ਸੇ ਥਾਨੁ ਸੁਹੰਦਾ ॥

ਸੇਧੇ ਬੈਸਨ ਬੈਠਾਯਾਏ ਹੋਯਾਯਾਏ, ਸੇਧੇ ਬੈਠਾਯਾਏ ਅਭਿ ਬੁਝਾਰ ਅਭੇ।

ਉਇ ਸੇਵਨਿ ਸੰਮ੍ਰਿਥੁ ਆਪਣਾ ਬਿਨਸੈ ਸਭੁ ਮੰਦਾ ॥

ਕਾਰਣ ਅਧਰਿ ਵਧੇ ਨਿਯਮ ਸਮਥੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਿਆ, ਯਾਹਾ ਥਾਰਾ ਚਾਹਾਰ ਮਨਰੂ ਬਹੁ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੰਤ ਬੇਦੁ ਕਹੰਦਾ ॥

ਹੇ ਪਰਬ੍ਰਹਮ! ਤੂੰ ਪਠਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀਰ ਭਯਾਰ ਕਰੁਯਾਏ, ਅਥਿ ਕਥਾ ਬੁਝਾਰ ਆਭ ਵੇਦ ਮਖ ਕਹਿਯਾਏ।

ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਤੇਰਾ ਬਿਰਦੁ ਹੈ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਵਰਤੰਦਾ ॥

ਭਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਭਯ ਬਯਲ ਹੋਯਾਯਾਏ, ਯਾਹਾ ਮੂਰ ਮੂਰਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਆਏ।

ਨਾਨਕੁ ਜਾਚੈ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਭਾਵੰਦਾ ॥੫॥

ਨਾਨਕ ਕੇਵਲ ਭਾਰੇ ਹੀ ਨਾਮ ਮਾਰਿਆਏ, ਯਾਹਾ ਚਾਹਾਰ ਮਨ ਓ ਗਰਾਰਨੂੰ ਭਲ ਲਾਗਿਆਏ ॥5॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮੁਕਲਾ 5 ॥

ਚਿਤੀ ਚੁਹਕੀ ਪਹੁ ਫੁਟੀ ਵਗਨਿ ਬਹੁਤੁ ਤਰੰਗ ॥

ਬਕਾਲ ਹੋਯਾ ਪਸ਼ੀ ਰਾਵ ਕਰਿਆਏ ਆਭ ਸੇਧੇ ਸਮਝ ਭਯ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੂਰ ਲਹਾਰ ਭਰਿਆਏ।

ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਸੰਤਨ ਰਚੇ ਨਾਨਕ ਨਾਮਹਿ ਰੰਗ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੈਂ ਬਛੁਯਨਕਾ ਯੋਗੁਰ ਬਹਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਯਾਏ, ਬੇਮਾਨੇ ਪ੍ਰਾਭ ਕਾਲਰੇ ਖਾਨ
ਕਰਿਯਾਏ ॥੧॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮੁਕਲ 5 ॥

ਘਰ ਮੰਦਰ ਖੁਸੀਆ ਤਹੀ ਜਹ ਤੂ ਆਵਹਿ ਚਿਤਿ ॥

ਹੇ ਯੋਗੁਰ! ਬੇਹਿ ਘਰ, ਮੰਦਰਰੇ ਬੰਧ ਭਲਾਇ ਹੋਯਾਏ, ਮੇਭੈਂ ਤੂ ਮਨਕੂ ਆਬੂ।

ਦੁਨੀਆ ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ਨਾਨਕ ਸਭਿ ਕੁਮਿਤ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੈਂ ਯੋਗੁਰਕੂ ਭੁਲਿ ਮਾਭ, ਭਾਇਯੋਲੇ ਦੁਨੀਆਰ ਬਹੁ ਆਯੋ- ਬੈਭਵ ਮਨ ਮਿਭੁ
ਬਮਾਨ ਅਰੇ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਮੁਕਲ ॥

ਹਰਿ ਧਨੁ ਸਚੀ ਰਾਸਿ ਹੈ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਜਾਤਾ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਯੋਗੁਰਕਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਮਨ ਹੋ ਬਯਾ ਪੂਝਿ ਅਰੇ, ਕੇਭੁ, ਕੇਹਿ ਬਿਰਲ ਬਯਭਿ ਹੋਂ ਏਹਿ ਕਯਾ
ਕੂਝਿਯਾਏ,

ਤਿਸੈ ਪਰਾਪਤਿ ਭਾਇਰਹੁ ਜਿਸੁ ਦੇਇ ਬਿਧਾਤਾ ॥

ਕੇਵਲ ਏਹਿ ਪੂਝਿ ਭਾਇਕੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਏ, ਮਾਇਕੂ ਬਿਧਾਭਾ ਬੁਝਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਮਨ ਤਨ ਭੀਤਰਿ ਮਉਲਿਆ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਜਨੁ ਰਾਤਾ ॥

ਯੋਗੁਰਕਾ ਬੇਬਕ (ਮਾਇਕੂ ਨਾਮ ਰਾਗੀ ਮਿਲਿਯਾਏ), ਯੋਗੁਰਕਾ ਰਯਾਰੇ ਮਯੁ ਹੋਯਾਏ, ਬੇ ਮਿਭ ਭਨ
ਮਨਰੇ ਕੂਭਾਏ ਹੋਯਾਏ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ਸਭਿ ਦੇਖਹ ਖਾਤਾ ॥

ਬਭਬਯਾਰੇ ਬੇ ਭਗਵਾਨਕਾ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰਿਯਾਏ ਆਭ ਏਹਿ ਪੁਕਾਰੇ ਬਹੁ ਦੁਃਖਰੂ ਮੁਭਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਸੋਈ ਜੀਵਿਆ ਜਿਨਿ ਇਕੁ ਪਛਾਤਾ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕੇਵਲ ਬੇਹਿ ਮਨੁਬਧ ਯੋਭਿਯਾਏ, ਮੇਭੈਂ ਏਕ ਯੋਗੁਰਕੂ ਯਾਗਿਯਾਏ ॥੬॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਲਕ ਮੁਕਲ 5 ॥

ਖਖੜੀਆ ਸੁਹਾਵੀਆ ਲਗੜੀਆ ਅਕ ਕੰਠਿ ॥

ਧੂਲ ਬੇਬੇ ਪਰਿਪੰਨ ਬੁਧਰੇ ਟਾਵ, ਮੇਰੇ ਪਰਿਪੰਨ ਚਾਹਾ ਭਾਲਰੇ ਲਾਗੇਠਾਵ,

ਬਿਰਹ ਵਿਛੋੜਾ ਧਣੀ ਸਿਉ ਨਾਨਕ ਸਹਸੈ ਗੰਠਿ ॥੧॥

(ਪਰਛ) ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਿਯੋਗ ਨਾਲਿਕੇ ਠਾਕੁ ਪੁਰੀ ਭਾਜੀਵਾ ਪਰੇ ਚਾਹਾਰੇ ਹੁਕਾਰੇ ਰੂਝੁਭਾ ਹੋਯਾਯਾਵ ॥1॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮੁਕਾ 5 ॥

ਵਿਸਾਰੇਦੇ ਮਰਿ ਗਏ ਮਰਿ ਭਿ ਨ ਸਕਹਿ ਮੂਲਿ ॥

ਭਗਵੰਤੂ ਭੁਲਿਯਾਵਾ ਪੁਰਾਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਚਪਾਗ ਕਰੇਠਾਵ, ਪਰਛ, ਬੇ ਭਲ ਭਾਵਰੇ ਮਰੇਧਾਰੇ ਨਾਹੀਂ।

ਵੇਮੁਖ ਹੋਏ ਰਾਮ ਤੇ ਜਿਉ ਤਸਕਰ ਉਪਰਿ ਸੁਲਿ ॥੨॥

ਮੇਰੇ ਰਾਮਕੇ ਠਾਕੁ ਰਿਦੁਯਾ ਹੋਯਾਯਾ, ਬੇ ਐਵੇ ਪੁਕਾਰੇ, ਮੇਰੇ ਗੁਣਿਰੇ ਚਛਾਯਾਵਾ ਚੋਰੇ ਅਰੇ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਸੁਖ ਨਿਧਾਨੁ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਹੈ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸੁਣਿਆ ॥

ਐਕ ਭਗਵੰਤੂ ਹੀਂ ਬਰੇ ਬੁਧਰੇ ਭਗਵੰਤੂ ਮੇਰੇ ਅਵਿਨਾਸੀ ਭਾਵਰੇ ਗੁਣਾ ਮਾਯਾਭਿ।

ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਿਆ ਘਟਿ ਘਟਿ ਹਰਿ ਭਣਿਆ ॥

ਭਗਵੰਤੂ ਬਾਗਰੇ, ਪ੍ਰਭੂਵਾ, ਗਗਨ ਬਰੂ ਭਾਗਾਰੇ ਬਰੇ ਕਪਾਪਕ ਅਛਭਿ, ਬੇ ਕੋਠੀ ਕੋਠੀਰੇ ਮੁਕੁਧ ਟਾਯਾਭਿ,

ਊਚ ਨੀਚ ਸਭ ਇਕ ਸਮਾਨਿ ਕੀਟ ਹਸਤੀ ਬਣਿਆ ॥

ਬੇ ਭਛ-ਨੀਚ ਬਰੂ ਭਾਵਕੇ ਠਾਰੇ ਐਕਾ ਭਲਿ ਰਿਦਪਾਨ ਅਛਭਿ, ਕੀਟਾਰੂ ਆਰਧ ਕਰੇ ਘਾਟੀ ਪਰਿਪੰਨ ਬਰੂਠਾਰੇ ਭਗਵੰਤੂ ਅਛਭਿ।

ਮੀਤ ਸਖਾ ਸੁਤ ਬੰਧਿਏ ਸਭਿ ਤਿਸ ਦੇ ਜਣਿਆ ॥

ਮੇਰੇ, ਬਾਘੀ, ਪ੍ਰਭੂ, ਬਰਧਨੀਯ ਬਰੂ ਬੇਬੇ ਭਗਵੰਤੂ ਭਾਰਾ ਹੀਂ ਭਾਠ ਹੋਯਾਯਾਭਿ।

ਤੁਸਿ ਨਾਨਕੁ ਦੇਵੈ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਤਿਨਿ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਮਣਿਆ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਾਯਾਕੂ ਭਗਵੰਤੂ ਨਿਯੋਗ ਪੁਬਧੁਭਾ ਭਾਰਾ ਨਿਯੋਗ ਪੁਕਾਰ ਕਰੇਛਭਿ, ਬੇ ਚਾਹਾਰੇ ਪੁਰੀਰੇ ਆਨਧ ਪੁਕਾਰ ਕਰੇਠਾਵ ॥7॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਲੀਕਾ ਮਾਹਲਾ 5 ॥

ਜਿਨਾ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਨ ਵਿਸਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮਾਂ ਮਨਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ॥

ਮੇਯੋਂ ਲੋਕਾ ਪੁਰਿ ਭਾਇ ਆਵੈ ਗੁਰਾ ਬਿਨਾਮੁ ਕੇਵੇ ਭਗਉਤੀ ਭੂਲੇ ਨਾਹੀ, ਮਾਹਾਰ ਬੁਧਮੁ
ਵਰਿਨਾਮੁ ਰੂਪਾ ਮਛੁ ਧਾਵੈ,

ਧੰਨੁ ਸਿ ਸੇਈ ਨਾਨਕਾ ਪੂਰਨੁ ਸੇਈ ਸੰਤੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕਾ! ਆਪਰਿ ਕਾਛਿ ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ ਬਛੁ ਅਰੇ ॥1॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮਾਹਲਾ 5 ॥

ਅਠੇ ਪਹਰ ਭਉਦਾ ਫਿਰੈ ਖਾਵਣ ਸੰਦੜੈ ਸੁਲਿ ॥

ਮੇਯੋਂ ਕਾਛਿ ਪੋਸਣਾ ਭੁਖਮੁ ਧੰਨੁ ਰਾਏ ਭੁਲੁਧਾਵੈ,

ਦੇਸਕਿ ਪਉਦਾ ਕਿਉ ਰਹੈ ਜਾ ਚਿਤਿ ਨ ਹੋਇ ਰਸੁਲਿ ॥੨॥

ਆਪਰਿ ਕਾਛਿ ਨਰਕੁ ਪਛਿਤਾ ਕੀਯੋ ਪੁਕਾਰੇ ਕਝਿਧਾਵੈ, ਮਧਿ ਬੇ ਨਿਯ ਬੁਧਮੁ ਰਸੁਲੁ
ਭਗਉਤੀ ਹੋ ਬੁਝੈ ਕਰੇ ਨਾਹੀ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਛੇ ॥

ਤਿਸੈ ਸਰੇਵਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀਹੋ ਜਿਸ ਦੈ ਨਾਉ ਪਲੈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਬੇਹੁੰ ਗੂਰੂਯੋ ਬੇਵਾ ਕਰ, ਯਾਹਾਰ ਪਾਯਰੇ ਛੇੜਕਯੋ ਨਾਮ ਅਛੇ।

ਐਥੈ ਰਹਹੁ ਸੁਹੇਲਿਆ ਅਗੈ ਨਾਲਿ ਚਲੈ ॥

ੴਪਰਿ ਭੂਮੇ ਛੇੜਕਯੋ ਬੁਝਿਯੋ ਰਹਿਵ ਓਥਾ ਭੂਮ ਬਾਧੁਰੇ ਨਾਮ ਪਰਕਾਸਕਯੋ ਮਖ ਯਾਯ
ਪਾਰਿਵ।

ਘਰੁ ਬੰਧਹੁ ਸਚ ਧਰਮ ਕਾ ਗਡਿ ਥੰਮੁ ਅਹਲੈ ॥

ਬਧ ਪਰਿ ਅਰਜ ਬੁਝ ਬੁਝਿਯੋ ਕਰਿ ਭਭਿਰ ਘਰ ਬਨਾਐ,

ਓਟ ਲੈਹੁ ਨਾਰਾਇਣੈ ਦੀਨ ਦੁਨੀਆ ਝਲੈ ॥

ਬੇਹੁੰ ਨਾਰਾਯਣਯੋ ਆਗੁਯੋ ਨਿਐ, ਯਿਐ ਵਾਨ ਐਵੰ ਭੂਮਿਐ ਬਾਹਾਰਾ ਅਰਭਿ।

ਨਾਨਕ ਪਕੜੇ ਚਰਣ ਹਰਿ ਤਿਸੁ ਦਰਗਹ ਮਲੈ ॥੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਯੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਛੇੜਕਯੋ ਚਰਣ ਪਰਿ ਅਛੇ, ਬੇ ਚਾਹਾਰ ਵਰਕਾਰਯੋ ਬਰੁਦਿਨ ਪਾਯੋ ਪ੍ਰਾਥੁ
ਕਰਿਐ ॥੮॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੁਰੂਕ ਮੁਖਿ 5 ॥

ਜਾਚਕੁ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਦੇਹਿ ਪਿਆਰਿਆ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰਖ! ਮੂੰ ਭਿਕਾਰਿ ਵਾਨ ਮਾਗੁਅਛੇ, ਮੇਰੇ ਭਿਖਾ ਦੇਐ।

ਦੇਵਣਹਾਰੁ ਦਾਤਾਰੁ ਮੈ ਨਿਤ ਚਿਤਾਰਿਆ ॥

ਵਾਨ ਦੇਵਯੋ ਵਾਧਾ, ਮੂੰ ਭੂਮਯੋ ਬਰਵਾ ਬੁਝਕਯੋ ਕਰਿਐ।

ਨਿਖੁਟਿ ਨ ਜਾਈ ਮੂਲਿ ਅਤੁਲ ਭੰਡਾਰਿਆ ॥

(ਹੇ ਪੁਰਖ!) ਭਾਰ ਯਯਗੁ ਅਪਾਰ ਐਵੰ ਅਭੁਯੋ ਅਭੇ, ਯਾਹਾ ਕੇਵੇ ਬਧਾਥੁ ਬੁਝਯੋ।

ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਅਪਾਰੁ ਤਿਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸਾਰਿਆ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਯ ਅਪਾਰ ਅਭੇ, ੴ ਯਯ ਮੇਰੇ ਪੁਰਖਕ ਕਾਰਯੋ ਬਧਾਯੋ ਕਰਾਯਯਯ ॥੧॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮੁਕਤੀ 5 ॥

ਸਿਖਹੁ ਸਬਦੁ ਪਿਆਰਿਹੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ ਟੇਕ ॥

ਹੇ ਪੁੰਨ ਬੰਨ੍ਹਨ! ਚੰਦਰ ਬਾਖਸ਼ਾ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਏਵਾ ਜੀਵਨ ਏਵਾ ਮੁਕਤੀ ਦੁਕਰਿਹੇ ਬਾਖਸ਼ਾ ਅਰੇ।

ਮੁਖ ਉਜਲ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਨਾਨਕ ਸਿਮਰਤ ਏਕ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਕ ਚੰਦਰਕਾ ਸੁਰਣ ਕਰਿਲੇ ਮੁਖ ਭਯੋਲ ਹੋਇਆ ਆਉ ਬਰਵਾ ਬੁਝ ਭਯੋਲਕੁ ਹੋਇਆ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਓਥੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੰਡੀਐ ਸੁਖੀਆ ਹਰਿ ਕਰਣੇ ॥

ਬੇਠਾਏ ਬਠਬਠਾਏ ਬਸਤ੍ਰਕੁ ਬੁਝੀ ਕਰਿਕਾ ਕਾਲਾ ਅਨੂਠ ਵਝਾ ਯਾਵ।

ਜਮ ਕੈ ਪੰਥਿ ਨ ਪਾਈਅਹਿ ਫਿਰਿ ਨਾਹੀ ਮਰਣੇ ॥

ਠਾਕਾਕੁ ਮਰਨ ਮਾਰਗੇ ਪਕਾ ਯਾਵ ਨਾਹੀ, ਦੂਜਾ ਮੁਕਤੀ ਭਯੋਲ ਠਾਕਾਕੁ ਬੰਨ੍ਹ ਕਰੇ ਨਾਹੀ।

ਜਿਸ ਨੇ ਆਇਆ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਤਿਸੈ ਹੀ ਜਰਣੇ ॥

ਮੋਭੈ ਵਧਯੋਲੁ ਹਰਿਨਾਮਰ ਪ੍ਰੇਮਰ ਬਾਧ ਆਇਆ, ਬੇ ਏਵੇ ਬਾਧਕੁ ਭਿਓਰੇ ਰਝਿਆ।

ਬਾਣੀ ਉਚਰਹਿ ਸਾਧ ਜਨ ਅਮਿਉ ਚਲਹਿ ਝਰਣੇ ॥

ਬਾਯੋਲਨ ਕਾਗੀ ਭਯੋਲਕਾ ਕਰਿਆ, ਬੇਠਾਏ ਅਨੂਠਰ ਝਰਣਾ ਚਲਿਆ।

ਪੇਖਿ ਦਰਸਨੁ ਨਾਨਕੁ ਜੀਵਿਆ ਮਨ ਅੰਦਰਿ ਧਰਣੇ ॥੯॥

ਨਾਨਕ ਮਖ ਬੇਵੇ ਮਹਾਪੁਰੁਖਕਾ ਵਰਨ ਕਰਿ ਜੀਵਿਓ ਅਭਯੋਲ, ਯਾਵਾਰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਨਾਮ ਸੁਪਿਓ ਹੋਇਆ ॥6॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਲਕ ਮੁਕਤੀ 5 ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਸੇਵਿਐ ਦੁਖਾ ਕਾ ਹੋਇ ਨਾਸੁ ॥

ਪੂਰੈ ਬਦਗੁਰੁਕਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿਲੇ ਦੂਰਾ ਨਾਗ ਹੋਇਆ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਅਰਾਧਿਐ ਕਾਰਜੁ ਆਵੈ ਰਾਸਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਚੰਦਰਕਾ ਨਾਮਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਲੇ ਬਹੁ ਕਾਰਯ ਬਧਾ ਹੋਇਆ ॥1॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮੁਕਤਿ 5 ॥

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਸੰਕਟ ਛੁਟਹਿ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਬਿਸੁਮ ॥

ਮੇਭੈ ਭਗਵਾਨਯੋ ਸੁਰਗ ਕਰਿਲੇ ਬਯੋਧਾ ਦੂਰ ਹੋਇਆਵੇ ਆਉ ਮਨੁਸ਼ਾ ਅਨਯੋਰੇ ਰਹਿਯਾਵੇ,

ਨਾਨਕ ਜਪੀਐ ਸਦਾ ਹਰਿ ਨਿਮਖ ਨ ਬਿਸਰਉ ਨਾਮੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਹੋ ਭਗਵਾਨਯੋ ਨਾਮਨੂੰ ਬਰਵਾ ਜਪ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ਆਉ ਏਕ ਸ਼ਬਦ ਪਾਛੈ ਮਖ ਭਾਯਾਯੋ
ਨਾਮ ਭੁਲਿਵਾ ਭਰਿਓ ਹੁਣੇ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਤਿਨ ਕੀ ਸੇਭਾ ਕਿਆ ਗਣੀ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਧਾ ॥

ਮੇਭੈ ਮਹਾਪੁਰੁਸਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਿਯਾਯੋ, ਭਾਯਾਯੋ ਗੋਭਾ ਵਰੁਨਾ ਕਰਾਯਾਯੋ ਪਾਰਿਵ ਨਾਫੈ।

ਸਾਧਾ ਸਰਣੀ ਜੇ ਪਵੈ ਸੇ ਛੁਟੈ ਬਧਾ ॥

ਮੇਭੈ ਵਧਿ ਬਧੁਯੋ ਗਰਗਰੇ ਆਬੇ, ਬੇ ਮਾਯਾਰ ਵਧਨਨੂੰ ਹੁਛੈ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਯਾਵੇ।

ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਅਬਿਨਾਸੀਐ ਜੋਨਿ ਗਰਭਿ ਨ ਦਧਾ ॥

ਮੇਭੈ ਵਧਿ ਅਨਯੋਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾਯੋ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵੇ, ਬੇ ਗਭੈ, ਮੋਨੀਰੇ ਪਭੇ ਨਾਫੈ।

ਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਹਰਿ ਪੜਿ ਬੁਝਿ ਸਮਧਾ ॥

ਮੇਭੈ ਵਧਿ ਗੁਰੁਯੋ ਬਹਿਓ ਮਿਲਿਯਾਵੇ, ਬੇ ਯਯੋਰਯੋ ਬਿਸਯੋਰੇ ਪਛੈ ਏਵੇ ਹੁਛੈ ਬਧਾਯੋ ਨੇਯਾਵੇ।

ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਸੇ ਧਣੀ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਧਾ ॥੧੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਅਗਮਯੋ ਏਵੇ ਅਧਨ ਹਰਿ-ਪੁਰੁਸਨੂੰ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਯੋ ॥10॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਪਾਲ ਮੁਕਤਿ 5 ॥

ਕਾਮੁ ਨ ਕਰਹੀ ਆਪਣਾ ਫਿਰਹਿ ਅਵਤਾ ਲੋਇ ॥

ਮਨੁਸ਼ਾ ਨਿਯੋ ਜੀਵਨਰੇ ਮਧਾਰਯੋ ਕਾਮਯੋ (ਭਗਵਾਨਯੋ ਭਯੋ) ਕਰੇ ਨਾਫੈ, ਹੁਨੀਆਰੇ ਬੋਝਾਚਾਰੀ ਵਧੈ
ਹੁਨੀਆਵੇ।

ਨਾਨਕ ਨਾਇ ਵਿਸਾਰਿਐ ਸੁਖੁ ਕਿਨੇਹਾ ਹੋਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਯੋ ਨਾਮਨੂੰ ਭੁਲਿ ਭਾਯਾਯੋ ਕਿਪਰਿ ਸੁਖ ਭਯੋਯੋ ਹੋਇਆਰੇ? ॥1॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮੁਕਾਮ 5 ॥

ਬਿਖੈ ਕਉੜਤਣਿ ਸਗਲ ਮਾਹਿ ਜਗਤਿ ਰਹੀ ਲਪਟਾਇ ॥

ਵਿਖਰ ਵਿਖਾਭਰਾ ਬਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਠੀਕੇ ਅਛੇ, ਯਾਹਾ ਬੰਬਾਰਰ ਬਹੁਯੁ ਗ੍ਰਾਬ ਕਰਿਛੇ।

ਨਾਨਕ ਜਨਿ ਵੀਚਾਰਿਆ ਮੀਠਾ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਬਕ ਏਹਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਿਛੇ ਯੇ ਈਸ਼ਰਕ ਨਾਮ ਹੂੰ ਮੇਠਾ ਅਰੇ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਇਹ ਨੀਸਾਣੀ ਸਾਧ ਕੀ ਜਿਸੁ ਭੇਟਤ ਤਰੀਐ ॥

ਬਛਕਾ ਲਖਾ ਏਹਾ ਯੇ ਚਾਹਾਕ ਬਹਿਓ ਮੇਰੇ ਮਨੁਖਾ ਭਵਬਾਗਰਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਾ ਯਾਭ।

ਜਮਕੰਕਰੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਈ ਫਿਰਿ ਬਹੁੜਿ ਨ ਮਰੀਐ ॥

ਮਨਦੂਰ ਚਾਹਾਨਰ ਨਿਕਰਕੁ ਆਬੇ ਨਾਹੂੰ ਆਭ ਕਾਰਯਾਰ ਮਰਿਕਾਕੁ ਪਰੇ ਨਾਹੂੰ।

ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਸੰਸਾਰੁ ਬਿਖੁ ਸੇ ਪਾਰਿ ਉਤਰੀਐ ॥

ਬੇ ਏਹੇ ਭਯਾਨਕ ਵਿਖਾਭ ਭਵਬਾਗਰਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਾ ਯਾਭ।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗੁੰਢਹੁ ਮਨਿ ਮਾਲ ਹਰਿ ਸਭ ਮਲੁ ਪਰਹਰੀਐ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੁੰਦਰੇ ਈਸ਼ਰਕ ਗੁਣਰ ਮਾਲਾ ਗੁਛ, ਏਹਾ ਭਾਰਾ ਸੁੰਦਰ ਬਹੁ ਮਯਲਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਿਵ।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਰਹਰੀਐ ॥੧੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਯੇਭੇ ਮਨੁਖਾ ਏਹੇ ਮਾਲਾ ਗੁਛਿਅਛੇ) ਬੇ ਪਰੰਬਰ ਪੁਰੁਸ਼ ਠੀਕੇ ਵਿਲਾਨ ਹੋਯਾ ਰਹਿਅਛੇ ॥੧੧॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮੁਕਾਮ 5 ॥

ਨਾਨਕ ਆਏ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ ਜਿਨ ਹਰਿ ਵੁਠਾ ਚਿਤਿ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਹੇ ਲੋਕਰ ਏਹੇ ਦੂਨਿਆਰੇ ਯਥਾ ਨੇਕਾ ਬਧਾ ਅਰੇ, ਯਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਭਗਵਾਨ ਆਬੇ ਕਾਬ ਕਰਿਯਾਛੇ।

ਗਾਲ੍ਹਰੀ ਅਲ ਪਲਾਲੀਆ ਕੰਮਿ ਨ ਆਵਹਿ ਮਿਤ ॥੧॥

ਹੇ ਮੇਰੇ! ਕਥਾ ਕਥਾ ਕਾਹਾਰ ਕਾਮਰੇ ਆਬੇ ਨਾਹੂੰ ॥੧॥

ਮਃ ੫ ॥

ਸੁਖਾਨਾ 5 ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਆਇਆ ਪੂਰਨ ਅਗਮ ਬਿਸਮਾਦ ॥

ਸੋਮਾਨਾ ਬਰਵਪਾਦਕ, ਅਗਮਾ ਏਵੰ ਅਭੂਤ ਪ੍ਰਭੂਆ ਨਯਰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿ।

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਕੀਤਾ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂਯੋਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲੋਂ ਹੋ ਰਾਮਯੋਂ ਨਾਮ ਨੂੰ ਜਿਹ ਖਾਣ ਵਜਾਏ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਧੋਹੁ ਨ ਚਲੀ ਖਸਮ ਨਾਲਿ ਲਬਿ ਮੇਹਿ ਵਿਗੁਤੇ ॥

ਯਗਯੋਰ ਮਾਲਿਕ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਾਹੁਰੇ ਕੀਯੋ ਪੁਕਾਰ ਧੋਕਾ ਬਧਾਨੁ ਫੂਕਾਇ, ਲੋਭ ਐਵੇਂ ਮੋਹ
ਭਾਰਾ ਪੁਰਾਣੀ ਨਯੋ ਹੋਇਆ ॥

ਕਰਤਬ ਕਰਨਿ ਭਲੇਰਿਆ ਮਦਿ ਮਾਇਆ ਸੁਤੇ ॥

ਮਾਯਾ ਨਿਗਾਹੇ ਗੋਯੋ ਪੁਕਾਰ ਮਨੁਸ਼ਾ ਨਾਹ ਕਰਿ ਕਰਿਯਾ ॥

ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੂਨਿ ਭਵਾਈਅਨਿ ਜਮ ਮਾਰਗਿ ਮੁਤੇ ॥

ਆਯੋ ਬੇ ਵਾਰਿਯੋ ਮੋਹਿਯੋ ਆਇਯਾ ਭਯਾ ਮਨੁਸ਼ਾਯੋ ਮਾਰਗੇ ਯਾ ॥

ਕੀਤਾ ਪਾਇਨਿ ਆਪਣਾ ਦੁਖ ਸੇਤੀ ਜੁਤੇ ॥

ਦੁਖ ਭਾਰਾ ਬਧਾ ਹੋਇ ਬੇ ਜਿਹ ਕਰਿਯੋ ਧਨੁ ਧਾਇਆ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਇ ਵਿਸਾਰਿਐ ਸਭ ਮੰਦੀ ਰੁਤੇ ॥੧੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਭਗਵਾਨਯੋ ਨਾਮ ਨੂੰ ਬਿਸ੍ਰੰਭ ਕਰਿਯੋ ਆਇਆ, ਭਾਵਾਹੋਲੇ ਬਹੁ ਰੁਝੇ ਵਧੇ ਹੋਇਆ ॥੧੨॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਃ 5 ॥

ਉਠੰਦਿਆ ਬਹੰਦਿਆ ਸਵੰਦਿਆ ਸੁਖੁ ਸੋਇ ॥

ਭੋਵਾ, ਬੋਧਾ, ਗੋਯਾ ਬਹੁ ਬਧਾਯੋ ਬੁਝ ਮੋਲਿਆ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਲਾਹਿਐ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਯੋ ਨਾਮੋ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰਿਯੋ ਮਨ ਓ ਭਨ ਗਾਯੋ ਹੋਇ ॥੧॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮਃ 5 ॥

ਲਾਲਚਿ ਅਟਿਆ ਨਿਤ ਫਿਰੈ ਸੁਆਰਥੁ ਕਰੇ ਨ ਕੋਇ ॥

ਪ੍ਰਾਗੀ ਬਰਵਾ ਲੋਕਭਰੇ ਧਰੀ ਪਟਭੁਝੁ ਰਹਿਯਾਏ ਆਯੋ ਕੀਝੇ ਗੁਯਕਰੀ ਕਰਿਨਯਾਏ।

ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਨਾਨਕਾ ਤਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭਯੋ ਮਨੁਬਧੁ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾਯੋ, ਭਾਵਾਰ ਧੁਧਯਰੇ ਯਥੁਰ ਨਿਵਾਧ ਕਰਿਯਾਯੋ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਸਭੇ ਵਸਤੂ ਕਉੜੀਆ ਸਚੇ ਨਾਉ ਮਿਠਾ ॥

ਬੰਬਾਰਰ ਬਧਬੁ ਬਧੂ ਪਿਭਾ ਹੋਯਯਾਏ, ਕੇਵਲ ਏਕ ਯਥੁਰਯ ਨਾਮ ਹੋ ਬਵਾ ਮਿਠਾ ਰਹਿਯਾਏ।

ਸਾਦੁ ਆਇਆ ਤਿਨ ਹਰਿ ਜਨਾਂ ਚਖਿ ਸਾਧੀ ਡਿਠਾ ॥

“(ਪਰਭੁ) ਏਹਿ ਬੁਧ ਭਗਵਾਨਯ ਬੇਹਿ ਭਯੁ ਪਾਯਯੁ ਆਇਯਾਏ, ਮਿਏ ਏਹਿ ਨਾਮ ਚਾਯੁ ਆਯੋ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ ਮਨਿ ਤਿਸੈ ਵੁਠਾ ॥

ਬੇਹਿ ਮਨੁਬਧੁ ਮਨਰੇ ਏਹਿ ਨਾਮ ਰਬ ਵਾਧ ਕਰਿਯਾਏ, ਯਾਹਾ ਪਾਯੋ ਭਗਵਾਨ ਏਹਿ ਲੋਯਾ ਵੇਯਯਯੋ।

ਇਕੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਭਾਉ ਦੁਯਾ ਕੁਠਾ ॥

ਏਕ ਨਿਰੰਯਨੁ ਪੁਯੁ ਹੋ ਬਰੂ ਯਾਗਾਰੇ ਵੇਯਾ ਵੇਯਯੋ, (ਮਨੁਬਧੁ) ਵੇਧਧਯਾਵ ਨਯੁ ਹੋਯਯਾਏ।

ਹਰਿ ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਜੋੜਿ ਕਰ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਵੈ ਤੁਠਾ ॥੧੩॥

ਨਾਨਕ ਮਧ ਪੁਯੁ ਹਾਭ ਯੋਧਿ ਯਥੁਰਯ ਨਾਮ ਮਾਰਿਯਾਯੋ, ਕੀਯੁ ਯਥੁਰ ਯਾਹਾ ਭਪਰੇ ਨਿਯ ਪੁਬਯਭਾ ਵਧਯੁ ਕਰਿਯਾਯੋ, ਭਾਹਾਯੁ ਹੋ ਵੇਯਯਾਯੋ ॥੧੩॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਯਕ ਮਯਯਾ 5 ॥

ਜਾਚੜੀ ਸਾ ਸਾਰੁ ਜੇ ਜਾਚੰਦੀ ਹੇਕੜੇ ॥

ਏਹਿ ਯਾਚਨ ਬਵੇਯਯਯ ਆਧ ਯਾਹਾ ਏਕ ਯਥੁਰਯ ਨਾਮ ਮਾਰਿਯਾਏ।

ਗਾਲ੍ਹਗੀ ਬਿਆ ਵਿਕਾਰ ਨਾਨਕ ਧਣੀ ਵਿਹੁਣੀਆ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਵੇਥੁਰ ਮਾਯਿਕ ਪਰਮੇਥੁਰਯ ਨਾਮ ਵੇਨਾ ਬਰੂ ਕੀਝੇ ਵਧਯੋ ਆਧ ॥੧॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮਯਯਾ 5 ॥

ਨੀਹਿ ਜਿ ਵਿਧਾ ਮੰਨੁ ਪਛਾਣੂ ਵਿਰਲੇ ਥਿਓ ॥

ਮਾਝਾਰ ਮਨ ਈਸ਼ਰਾਯਾ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਵਸਾ ਹੋਇਓ, ਏਧਰੇ ਪੁਰਖੂ ਜਾਗੀਰੁ ਕਾ ਕੇਹੁ ਚਿਰਲ ਵਧਿਓ ਹੋਇਓ।

ਜੋੜਣਹਾਰਾ ਸੰਤੁ ਨਾਨਕ ਪਾਧਰੁ ਪਧਰੇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਲੁ ਭਗਵਾਨਾਕਾ ਮਿਲਨ ਪਾਯੋ ਬਸਿਓ ਹੋਇਓ ਆਪੁ ਪੁਰਖੁ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਹੋਇਓ ਬਖਸ਼ਿਓ ਦੇਖਾਇਓ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਸੋਈ ਸੇਵਿਹੁ ਜੀਅੜੇ ਦਾਤਾ ਬਖਸਿੰਦੁ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਸੇਵਿਓ ਈਸ਼ਰਾਯਾ ਪੁਰਖੁ ਕਰ, ਮੇਰੇ ਬਖਸ਼ਿਓ ਦਾਤਾ ਏਵਾ ਬਖਸ਼ਿਓ ਅਧਿਕਾਰ ॥

ਕਿਲਵਿਖ ਸਭਿ ਬਿਨਾਸੁ ਹੋਨਿ ਸਿਮਰਤੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ॥

ਗੋਵਿੰਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕਰਿਓ ਪਾਪਰੇ ਬਿਨਾਸ ਹੋਇਓ।

ਹਰਿ ਮਾਰਗੁ ਸਾਧੁ ਦਸਿਆ ਜਪੀਐ ਗੁਰਮੰਤੁ ॥

ਗੁਰੂ ਈਸ਼ਰਾਯਾ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨਰੇ ਮਾਰਗੇ ਵਧਾਇਓ, ਗੁਰੂ ਮਨੁ ਬਖਸ਼ਿਓ ਪੁਰਖੁ ਕਰਿਓ ਭਰਿਓ।

ਮਾਇਆ ਸੁਆਦ ਸਭਿ ਫਿਕਿਆ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਵੰਦੁ ॥

ਮਾਝਾਰ ਬਖਸ਼ਿਓ ਏਕਾ ਲਾਗੀਓ ਆਪੁ ਕੇਵਲ ਈਸ਼ਰਾਯਾ ਹੋਇਓ ਮਨਰੇ ਪੁਰਖੁ ਲਾਗੀਓ।

ਧਿਆਇ ਨਾਨਕ ਪਰਮੇਸਰੈ ਜਿਨਿ ਦਿਤੀ ਜਿੰਦੁ ॥੧੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰੇ ਏਹੇ ਪੁਰਖੁ ਦੇਇਓ, ਬਖਸ਼ਿਓ ਭਾਗਾ ਖਾਨ ਕਰਿਓ ਭਰਿਓ ॥14॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਝਲਾ 5 ॥

ਵਤ ਲਗੀ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਜੇ ਬੀਜੇ ਸੇ ਖਾਇ ॥

ਬਧਾਨਾਨ ਰੂਪੀ ਵਾਨ ਰੂਪੀ ਪਾਯੋ ਗੁਰੂ ਬਖਸ਼ਿਓ ਆਇਓ, ਮੇਰੇ ਵਧਿਓ ਨਾਨਕ ਰੂਪੀ ਵਾਨ ਰੂਪੀ, ਬੇਰੇ ਭਾਗਾ ਏਕਾ ਬੇਰੇ ਕਰਿਓ।

ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਨਾਨਕਾ ਜਿਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਆਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹੇ ਵਸਤੂ ਬੇਹੇ ਵਧਿਓ ਹੋਇਓ ਪੁਰਖੁ ਹੋਇਓ, ਮਾਝਾਰ ਭਾਗਾ ਕੇਵਲ ਹੋਇਓ ॥1॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮੁਕਤੀ 5 ॥

ਮੰਗਣਾ ਤ ਸਚੁ ਇਕੁ ਜਿਸੁ ਤੁਸਿ ਦੇਵੈ ਆਪਿ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁਖਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ, ਚਾਹੁਣੇ ਸਭਾਨਾ ਹੂੰ ਮਾਰੀਆਂ ਭਰਿਓ, ਸਭਾਨਾ ਹੂੰ ਚਾਹੁਣਾ
ਮੇਲਿਆ, ਯਾਹਾ ਯਕੀਨ ਬਖਸ਼ਾ ਯੁੱਧਿ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯਾ ॥

ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੀਐ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦਾਤਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਯਾਹਾ ਦਾਨ ਅਰੇ, ਯਾਹਾ ਯਾਗ ਮੇਰੇ ਚੁੰਝੇ ਹੋਯਾ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਲਾਹਾ ਜਗ ਮਹਿ ਸੇ ਖਟਹਿ ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਾਸਿ ॥

ਦੁਨੀਆਂ ਮੇਰੇ ਲੋਕ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾ, ਯਾਹਾ ਪਾਸੇ ਹਰਿਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧਨ ਏਵੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅੱਖੀ ॥

ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ ਨ ਜਾਣਨੀ ਸਚੇ ਦੀ ਆਸ ॥

ਏਹਾ ਯਾਹਾ ਬਾਹੁ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਕਰਿਯਾ ਯਾਗੇ ਨਾਹੀ, ਚਾਹੁਣਾ ਏਕ ਯਕੀਨ ਯਹ ਮੇਰੇ ਹੂੰ ਭਰਿਆ ਯਾ ॥

ਨਿਹਚਲੁ ਏਕੁ ਸਰੇਵਿਆ ਹੋਰੁ ਸਭ ਵਿਣਾਸੁ ॥

ਏਹਾ ਬਾਰਾ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਸ਼ ਕਰਿਯਾ ਓ ਅਚਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਯਕੀਨ ਕਰਿਯਾ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਿਸੁ ਵਿਸਰੈ ਤਿਸੁ ਬਿਰਥਾ ਸਾਸੁ ॥

ਮੇਰੇ ਵਧੀ ਯਕੀਨ ਯਹ ਯਾਗੇ, ਚਾਹੁਣਾ ਪੁਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋਯਾ ॥

ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਜਨ ਰਖਿਆ ਨਾਨਕ ਬਲਿ ਜਾਸੁ ॥੧੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਯਕੀਨ ਨੇਕ ਬੇਬੇਕ ਯਹ ਨੇਕ ਗਲ ਮੇਰੇ ਲਗਾਯਾ ਬਖਸ਼ਿਯਾ, ਮੂੰ ਚਾਹੁਣਾ
ਪਾਸੇ ਬੇਬੇਕ ਬੇਬੇਕ ਅਰੇ ॥੧੫॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮੁਕਤੀ 5 ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਫੁਰਮਾਇਆ ਮੀਹੁ ਵੁਠਾ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਯਕੀਨ ਯਹ ਯਾਗੇ, ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਸੁਭਾਤ ਬਖਸ਼ਿਯਾ ਹੂੰ ਵੇਖੀ ਹੋਯਾ
ਲਗਿਯਾ ॥

ਅੰਨੁ ਧੰਨੁ ਬਹੁਤੁ ਉਪਜਿਆ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਰਜੀ ਤਿਪਤਿ ਅਘਾਇ ॥

ੴ ਵਾਰਾ ਅਨੂਕ ਨਾਉਰੇ ਅਨੂ ਏਕੰ ਧਨ ਭਉਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਆਉ ਪ੍ਰਭੂ ॥ ਭਲਭਾਵਰੇ ਚੁਧੁ ਓ
ਬਛੁਝੁ ਹੋਇਆ ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਗੁਣ ਉਚਰੈ ਦੁਖੁ ਦਾਲਦੁ ਗਇਆ ਬਿਲਾਇ ॥

ਬਾਨੁ ਬਰਵਾ ਪੁਰੂਸ ਨਹਿਨਾ ਭਯਾਰਨ ਕਰਿਆ ॥ ਆਉ ਚਾਹਾਰ ਦੂਝ ਓ ਧਰਿਤੁਰਾ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ॥

ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ ਮਿਲਿਆ ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ ॥

ਨਨੂਬ ਚਾਹਾ ਹਾਬਲ ਕਰਿਆ ॥ ਯਾਹਾ ਆਦਿਨੂੰ ਹੂੰ ਚਾਹਾਰ ਭਾਗਰੇ ਲੇਖਾ ॥ ਹੋਇਆ ॥ ਆਉ ੴ
ਪਰਮੇਸ਼ਰਕ ਭਯਾ ਅਨੂਬਾਰੇ ਮਿਲਿਆ ॥

ਪਰਮੇਸਰਿ ਜੀਵਾਲਿਆ ਨਾਨਕ ਤਿਸੈ ਧਿਆਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੈਂ ੴ ਅਨੂਲਪ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਅਛੀ, ਬੇਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰਕੂੰ ਸ਼ਰਨ ਕਰ ॥੧॥

ਮਃ ੫ ॥

ਨਵਲਾ 5 ॥

ਜੀਵਨ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੁ ਇਕੋ ਸਿਮਰੀਐ ॥

ਨਿਰੰਗ ਯੋਗੀ ਪਾਠਕ ਪਾਠਕ ਏਕ ਪੁਰੁਸ਼ ਖਾਨ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ।

ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ਕਿਨਿ ਬਿਧਿ ਧੀਰੀਐ ॥

ਅਨਧ ਕੀਰਤੀ ਬੁਝ ਨਾਹੀ, (ਕਾਰਨ) ਅਨਧ ਕਾਹਾ ਧਾਰਾ ਆਮੇ ਕੋਪਰੇ ਬਹੁਝੁ ਹੋਯਾਧਰੀਵਾ?

ਡਿਠਾ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ਸੁਖੁ ਨ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ॥

ਧੁੰ ਬਾਰਾ ਬੰਬਾਰ ਵੇਝੁਅਛਿ, ਛਕੁਰਕਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕਿਛਿ ਬੁਝ ਨਾਹੀ।

ਤਨੁ ਧਨੁ ਹੋਸੀ ਛਾਰੁ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ਜਨੁ ॥

ਏਹਿ ਭਨ ਏਵੰ ਧਨੁ ਨਝੁ ਹੋਯਾਧਾਵ, ਪਰਭੂ, ਕੇਹੁ ਬਿਰਲ ਵਧੁਛਿ ਝੁੰ ਏਹਾ ਰੂਝੁਆਵ।

ਰੰਗ ਰੂਪ ਰਸ ਬਾਦਿ ਕਿ ਕਰਹਿ ਪਰਾਣੀਆ ॥

ਹੇ ਨਕੁਰ ਪੁਰਾਣੀ! ਭੁਧੇ ਕੀ ਕਰੁਅਛਿ? ਰਛਾ ਰੂਪ ਏਵੰ ਰਬ ਬਹੁ ਵਧੁਛਿ ਅਠੇ।

ਜਿਸੁ ਭੁਲਾਏ ਆਪਿ ਤਿਸੁ ਕਲ ਨਹੀ ਜਾਣੀਆ ॥

"(ਪਰਭੂ ਪੁਰਾਣੀਰ ਕੀਰੇ ਕੀ ਅਛਿ?) ਛਕੁਰ ਮੇਛੁ ਵਧੁਛਿ ਬੁਝੁ ਕੂਮਾਰੀਗਾਨਾ ਕਰੀਯਾਛਿ, ਬੇ ਠਾਹਾਰ ਚਿਛਿ ਰੂਝੁ ਨਾਹੀ।

ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਨਿਰਬਾਣੁ ਸਚਾ ਗਾਵਹੀ ॥

ਮੇਛੁ ਮਨੁਬਾ ਪਵਿਭੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ ਮੇਛੁ ਰਹੀਯਾਵ, ਬੇ ਬਧਾਨਾਮਰ ਗਾਨ ਕਰੀਯਾਵ।

ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਦੁਆਰਿ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹੀ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਛਿ ਮੇ ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼! ਮੇਛੁ ਯੋਗ ਭੁਧੁ ਭਲ ਲਾਗੀਯਾਵ, ਬੇ ਠਾਰ ਧਾਰਕੁ ਚਰਨ ਪਾਠੁ ਆਬੀਯਾਵ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਨ ਤਿਨੁ ਕਉ ਜੇ ਹਰਿ ਲੜਿ ਲਾਗੇ ॥

ਮੇਛੁ ਵਧੁਛਿ ਛਕੁਰਕਾ ਬਾਹਾਰਾ ਨੇਛੁਆਵ, ਠਾਹਾਰ ਯੋਗ ਮਰਨਰ ਚਕੁਰ ਧੂਰ ਹੋਯਾਧਾਵ।

ਜੀਵਤ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋਏ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਿ ਜਾਗੇ ॥

ਮੇਧ ਛਕੁਰਕਾ ਭਯਨ ਕੀਰਤਨਰੇ ਬਰੋਚ ਰਹੀਯਾਵ, ਬੇ ਏਹਿ ਯੋਗਰੇ ਬਹੁਕੁਠ ਹੋਯਾਧਾਵ।

ਸਾਧਸੰਗੁ ਜਿਨ ਪਾਇਆ ਸੇਈ ਵਡਭਾਰੀ ॥

ਮੇਭੱ ਲੋਕਾਕ੍ਰਮੁ ਬਛੁਛਾ ਬਛਾਓ ਗੁਰੂ ਹੋਇਆਵਾ, ਸੇ ਵਡ ਭਾਗਵਾਨ ਅਚੇ ॥

ਨਾਇ ਵਿਸਰਿਐ ਪ੍ਰਿਥੁ ਜੀਵਣਾ ਤੂਟੇ ਕਚ ਧਾਰੀ ॥

ਪਰਭੂ, ਮਧਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾਕ ਨਾਮ ਭੂਲਿ ਮਾਏ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਐਥੇ ਜੀਵਨ ਖੁਛਾਰ ਮੋਗਾ ਅਚੇ ਭਯਾ
ਐਥਾ ਕਛਾ ਭਲਿ ਭਾਛਿਆਵਾ ॥

ਨਾਨਕ ਧੂੜਿ ਪੁਨੀਤ ਸਾਧ ਲਖ ਕੋਟਿ ਪਿਰਾਰੀ ॥੧੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਛੁਛਾ ਚਰਣ-ਪੂਲਿ ਕੋਠਿ ਕੋਠਿ ਪੁਲਾਧ ਰਾਜ ਲਭਾਧਿ ਭਾਈਐ ਅਖੁਕ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਚੇ
॥16॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਧਰਣਿ ਸੁਵੰਨੀ ਖੜ ਰਤਨ ਜੜਾਵੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪੁਰਖੁ ਮਨਿ ਵੁਠਾ ॥

ਮੇਭੱ ਸੁਧਮਲੇ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾਕ ਪ੍ਰੇਮਰ ਨਿਵਾਸ ਥਾਵ, ਸੇਥੇ ਸੁਧਮਲ ਐਧਰਿ ਅਚੇ ਮੇਧਰਿ
ਕਾਕਰ ਥੁਵਾ ਘਾਸ ਬੂਧਰ ਹੋਇਆਵਾ ॥

ਸਭੇ ਕਾਜ ਸੁਹੇਲੜੇ ਥੀਏ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੁਠਾ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੱ ਵਧਲੇ ਭਧਰੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਸਤਕ ਹੋਇਆਥਿ, ਚਾਹਾਰ ਬਹੁ ਕਾਰਧ ਬਾਭਾਵਿਕ
ਹੋਇਆਵਾ ॥1॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮਹਲਾ 5 ॥

ਫਿਰਦੀ ਫਿਰਦੀ ਦਹ ਦਿਸਾ ਜਲ ਪਰਬਤ ਬਨਰਾਇ ॥

ਵਗ ਧਿਰੇਰੇ ਨਵਾ, ਪਰਵਤ ਐਵਾ ਛੱਲੇਰੇ

ਜਿਥੈ ਡਿਠਾ ਮਿਰਤਕੇ ਇਲ ਬਹਿਠੀ ਆਇ ॥੨॥

ਭਥਿ ਭਥਿ ਚਿਲ ਮੇਭੱਠਿ ਗਵ ਵੇਯਾਮਾਵਾ, ਬੇਭਠਿ ਵਧਿਆਵਾ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਥਿ ॥

ਜਿਸੁ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਫਲ ਲੇੜੀਅਹਿ ਸੇ ਸਚੁ ਕਮਾਵਉ ॥

ਮੂੰ ਸੇਥੇ ਬਧਾਰ ਗੁਞਿ ਲਗਰਾਕ ਚਿਭਨ ਕਰਿਆਵਾ, ਮਾਥਾ ਭਾਰਾ ਬਰ ਬੂਞ ਐਵਾ ਧਾਨ ਮਗਾਮਾਵਾ ॥

ਨੇੜੈ ਦੇਖਉ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਉ ॥

ਬੇਸ਼ੁੰਦਰ ਪਰੰਤੂਰਾ ਨਿਯਮ ਬਾਹਰੇ ਦੇਖੁਆਵ ਅਯੁ ਚਾਹਾਯਾ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾਵ ।

ਹੋਇ ਸਗਲ ਕੀ ਰੇਣੁਕਾ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸਮਾਵਉ ॥

ਸੁੰ ਬਰੂਯਾ ਚਰਣ ਧੂਲਿ ਹੋਇ ਬੇਸ਼ੁੰਦਰ ਬੇਸ਼ੁੰਦਰ ਬੇਸ਼ੁੰਦਰ ਰਹਿਵੇ ।

ਦੂਖੁ ਨ ਦੇਈ ਕਿਸੈ ਜੀਅ ਪਤਿ ਸਿਉ ਘਰਿ ਜਾਵਉ ॥

ਸੁੰ ਕੀਰਤਿ ਪੁਰਾਣੀ ਦੂਖੁ ਧੀ ਨਾਹਿ ਅਯੁ ਪੁਰਿਸ਼ਾ ਬੇਸ਼ੁੰਦਰ ਨਿਯਮ ਵਾਸਤਵਿਕ ਘਰਨੁ ਧੀਵੇ ।

ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਾਨਕ ਸੁਣਾਵਉ ॥੧੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੁੰ ਅਨਾਮੁ ਮਖ ਗੁਣਾਯਾ ਧੀ ਬੇਸ਼ੁੰਦਰ ਚਰਣੀਯਾ ਪਰਮਾਨੁ ਪਤਿਤ ਜੀਵਨੁ ਮਖ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਾਏ ॥17॥

ਸਲੋਕ ਦੇਹਾ ਮਃ ੫ ॥

ਗੁਣਾਯਾ ਮਖ 5 ॥

ਏਕੁ ਜਿ ਸਾਜਨੁ ਮੈ ਕੀਆ ਸਰਬ ਕਲਾ ਸਮਰਥੁ ॥

ਸੁੰ ਬੇਸ਼ੁੰਦਰ ਨਿਯਮ ਬੇਸ਼ੁੰਦਰ ਬੇਸ਼ੁੰਦਰ, ਧੀ ਬੇਸ਼ੁੰਦਰ ਬੇਸ਼ੁੰਦਰ ਬੇਸ਼ੁੰਦਰ ।

ਜੀਉ ਹਮਾਰਾ ਖੰਨੀਐ ਹਰਿ ਮਨ ਤਨ ਸੰਦੜੀ ਵਥੁ ॥੧॥

ਮੇਰਾ ਅਨਾਮੁ ਚਾਹਾਯਾ ਪਾਯਾ ਬੇਸ਼ੁੰਦਰ ਅਯੁ ਬੇਸ਼ੁੰਦਰ ਬੇਸ਼ੁੰਦਰ ਬੇਸ਼ੁੰਦਰ ਬੇਸ਼ੁੰਦਰ ਬੇਸ਼ੁੰਦਰ ॥1॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮਖ 5 ॥

ਜੇ ਕਰੁ ਗਹਿ ਪਿਆਰਝੇ ਤੁਧੁ ਨ ਛੋਡਾ ਮੂਲਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ! ਧੀ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਘਾਤ ਧਰੁ ਚਾਹਾਯਾ ਮੇਰਾ ਕੇਵੇ ਮਖ ਛਾਡਿਨੁ ਨਾਹਿ ।

ਹਰਿ ਛੋਡਨਿ ਸੇ ਦੁਰਜਨਾ ਪੜਹਿ ਦੇਜਕ ਕੈ ਸੂਲਿ ॥੨॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਛਾਡਿਨੁ ਚਾਹਾਯਾ, ਬੇਸ਼ੁੰਦਰ ਮਨੁਸ਼ਖ ਨਾਨਕ ਅਬਾਧ ਪਾਯਾ ਪਤਿਤਾਵ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਸਭਿ ਨਿਧਾਨ ਘਰਿ ਜਿਸ ਦੈ ਹਰਿ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਵੈ ॥

ਬਰੂ ਖਾਯਾ ਬੇਸ਼ੁੰਦਰ ਘਰੇ ਅਯੁ, ਪਰਮਾਨੁ ਘਾਯਾ ਕੀਰਤਿ ਕਰਿਯਾਏ, ਚਾਹਾ ਘਾਯਾਯਾ ।

ସନ୍ଥଜନ ତାହାଙ୍କ ଭଜନ କାର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରି ବଞ୍ଚିଥାନ୍ତି, ଆଉ ସେ ତାହାଙ୍କ ପାପର ସବୁ ମଇଳା ସଫା କରି ଦେଇଥାନ୍ତି ।

ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଚରଣ-କମଳ ସ୍ଫୁଦୟରେ ବସାଇଲେ ସବୁ ସଙ୍କଟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ।

ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରିଥାଏ, ସେ ଜନ୍ମ ମରଣ ଚକ୍ରରେ ବିଳାପ କରେ ନାହିଁ ।

ନାନକଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନର ତୀବ୍ର ଲାଳସା ଅଛି, କିନ୍ତୁ ନିଜ କୃପା ଦୃଷ୍ଟିରେ ହିଁ ସେ ଦର୍ଶନର ଦିନ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି ॥୧୮॥

ଶ୍ଳୋକ ଦଶମା ମହଲା 5 ॥

ଯଦି ତୁ ଅଳ୍ପ କିଛି ଭ୍ରମ ଦୂର କରୁ ଆଉ ନିଜ ପ୍ରିୟତମ (ପରମାତ୍ମା)ଙ୍କ ସାଥରେ ଘେନ କରୁ

ତାହେହେଲେ ଯେଉଁଠାକୁ ମଧ୍ୟ ଯିବୁ, ସେଠାରେ ଲବ୍ଧର ବିଦ୍ୟମାନ ଥିବା ଦେଖୁବୁ ॥ ୧ ॥

ସଂସ୍କୃତ 5 ॥

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସାଧାରଣ ଖେଳ ଖେଳିବା ଜାଣିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସୁନ୍ଦର ଘୋଡ଼ା ଉପରେ ସବାର ହୋଇ
ହାତରେ ବନ୍ଧକ ଧରିଥାଏ

(ତାହାଙ୍କୁ ଏପରି ଭାବ ଯେ) କୁକୁଡ଼ା ଭଳି ଉଡୁଥାଏ ଆଉ ହଂସ ସାଥରେ ଉଡିବା ପାଇଁ ମନକୁ ଉତ୍ସାହ ଦେଇଥାଏ ॥୨॥

ପାଉଡ଼ି ॥

ਰਸਨਾ ਉਚਰੈ ਹਰਿ ਸ੍ਰਵਣੀ ਸੁਣੈ ਸੇ ਉਧਰੈ ਮਿਤਾ ॥

ਹੇ ਮਨੁ! ਮੇਯੋਂ ਵਧਿ ਨਿਯੋਂ ਯੋਗੁ ਭਗਵਾਨੁ ਨਾਮ ਭਯੋਗੁ ਕਰਿਯਾਏ ਅਯੋਗੁ ਕਾਨਰੇ ਗੁਣਿਯਾਏ,
ਬੇਧਰੇ ਵਧਿ ਭਯੋਗੁ ਹੋਯਾਏ।

ਹਰਿ ਜਸੁ ਲਿਖਹਿ ਲਾਇ ਭਾਵਨੀ ਸੇ ਹਸਤ ਪਵਿਤਾ ॥

ਮੇਯੋਂ ਹਾਥ ਗੁਣਾਏ ਭਗਵਾਨੁ ਯੋਗੁ ਲੇਖੁਯਾਏ, ਬੇ ਵਧ ਪਵਿਤੁ ਅਚੇ।

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਮਜਨਾ ਸਭਿ ਪੁੰਨ ਤਿਨਿ ਕਿਤਾ ॥

ਏਧਰੇ ਵਧਿ ਅਠਸਠਿ ਚਾਰ੍ਥ ਪ੍ਰਾਨਰ ਫਲ ਪਾਯਾਏ ਅਯੋਗੁ ਏਹਿ ਨਾਮ ਨੇਵਾ ਮਾਏ ਬੇ ਧੂਧ ਕਰਿ
ਕਰਿਯਾਏ।

ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤੇ ਉਧਰੇ ਬਿਖਿਆ ਗੜ੍ਹ ਜਿਤਾ ॥

ਬੇ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਾਏ ਅਯੋਗੁ ਮਾਯਾ ਰੂਪਾ ਬਿਕਾਰ ਭਧਰੇ ਬਿਯੋਗੁ ਕਰਿ ਨਿਯੋਗੁ।

ਨਾਨਕ ਲੜਿ ਲਾਇ ਉਧਾਰਿਅਨੁ ਦਯੁ ਸੇਵਿ ਅਮਿਤਾ ॥੧੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਧਰਿ ਅਨੰਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰ, ਯਿਥੇ ਨਿਯਤ ਬਾਘ੍ਰੇ ਚੋਰੇ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰੂ
ਪਾਰ ਕਰਾਯ ਆਉ ॥16॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗ੍ਰੰਥਕ ਮੁਕਾ 5 ॥

ਧੰਧੜੇ ਕੁਲਾਹ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਹੇਕੜੇ ॥

ਦੂਨਿਆਰ ਏਧਰਿ ਖੜਾ ਬਿਚਾਰਕ ਅਰੇ, ਯਾਹਾ ਕਾਰਣਨੂੰ ਏਕੇ ਯੋਗ ਚਿੰਤਨੇ ਆਉ ਨਾਹੀ।

ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਤੰਨ ਫੁਟੰਨਿ ਜਿਨਾ ਸਾਂਈ ਵਿਸਰੈ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਥੇ ਗਰੀਬ ਬਿਚਾਰ ਵਾਰਾ ਨਾਗੇ ਹੋਯਾਏ, ਯਾਹਾਨੂੰ ਯੋਗਦਰਸ਼ਨ ਮਾਨਿਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਭੁਲਿ
ਯਾਏ। ॥1॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮੁਕਾ 5 ॥

ਪਰੇਤਹੁ ਕੀਤੇਨੁ ਦੇਵਤਾ ਤਿਨਿ ਕਰਣੈਹਾਰੇ ॥

ਏਹੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਰਚਨਾ ਪੁਰੁ ਪ੍ਰੇਤਨੂੰ ਵੇਖਤਾ ਬਨਾਯੋ।

ਸਭੇ ਸਿਖ ਉਬਾਰਿਅਨੁ ਪ੍ਰਭਿ ਕਾਜ ਸਵਾਰੇ ॥

ਯੋਗ ਰੂਪ ਬੰਸੁ ਗੰਧਾਰੂ ਯੋਗ ਕਰਿਯੋ ਆਯੋ ਚਾਹਾ ਕਾਜ ਬੰਸੁ ਕਰਿਯੋ।

ਨਿੰਦਕ ਪਕੜਿ ਪਛਾੜਿਅਨੁ ਝੂਠੇ ਦਰਬਾਰੇ ॥

ਮਿਥਾ ਨਿੰਦਕਨੂੰ ਖਰਿ ਯੋਗ ਖਰਿ ਮਾਰਿਯੋ ਆਯੋ ਨਿਯਤ ਬੰਸਾਰੇ ਚਾਹਾ ਮਿਥਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਿਯੋ।

ਨਾਨਕ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਵਡਾ ਹੈ ਆਪਿ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰੇ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਪੁਰੁ ਮੁਖਾ ਅਰੇ, ਏਥੇ ਬੰਸੁ ਹੋ ਮੰਦਰਨੂੰ ਯੋਗ ਕਰਿ ਪੋਸ਼ਿਤ ਕਰਿਯੋ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਬੇਅੰਤੁ ਕਿਛੁ ਅੰਤੁ ਨਾਹਿ ਸਭੁ ਤਿਸੈ ਕਰਣਾ ॥

ਪੁਰੁ ਅਨੰਤ ਅਰੇ, ਬੰਸੁ ਕਰਿ ਏਥੇ ਕਰਿਯੋ, ਏਥੇ ਹੋ ਏਹੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯੋ।

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਸਾਹਿਬੇ ਜੀਆਂ ਕਾ ਪਰਣਾ ॥

ਅਗਮ ੴ ਅਗੋਚਰੁ ਪੁਰੁ ਬਸਤੁ ਜੀਵਰੁ ਆਖਾਰੁ ਅਚਰੁ ॥

ਹਸਤ ਦੇਇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਦਾ ਭਰਣੁ ਪੇਖਣੁ ਕਰਣਾ ॥

ਨਿਯੁਤ ਹਾਥਰੇ ਬੇ ਬਸਤੁ ਰਖਾ ਕਰਿਯਾਇ, ਬੇ ਬਸਤੁ ਜੀਵਕਾ ਭਰਣੁ ਪੋਖਣੁ ਕਰਿਯਾਇ ॥

ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਬਖਸਿੰਦੁ ਆਪਿ ਜਪਿ ਸਚੇ ਤਰਣਾ ॥

ਬੇ ਬਖਸ਼ਿੰਦੁ ਧਰਮਾਗੀ ੳ ਭਗਵਾਨੁ ਅਚਰੁ, ਬੇ ਬਖਸ਼ਿੰਦੁ ਮਾਨਿਕਾ ਜਪ ਕਰਿਲੇ ਪੁਰਾਣੀ ਭਵਬਾਗਰੂ
ਪਾਰੁ ਹੋਇਯਾ ॥

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੇ ਭਲਾ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਰਣਾ ॥੨੦॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਹੋ ਪੁਰੁ! ਭੁਭੁ ਮਾਝਾ ਭਧਮੁਭੁ ਲਾਗੁਯਾ, ਭਾਵੈ ਹੋ ਭਲੁ ਅਚਰੁ, ਆਮੇ, ਪੁਰਾਣੀ
ਭੋਰੁ ਭਰਣੁ ਰੇ ਆਇਯੁ ॥20॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੁਰੁ ਮੁਖਿ 5 ॥

ਤਿੰਨਾ ਭੁਖ ਨ ਕਾ ਰਹੀ ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਸੋਇ ॥

ਮੇਭੁੰ ਬਧਿਰੁ ਬਾਹਾਰਾ ਬੇਬੇ ਪਰਮਾਨੁ ਨਿਯੁਤ ਅਚਰੁ, ਭਾਵਾਰੁ ਕੀਯੁ ਸੁਖਾ ਰਹੇ ਨਾਹੀ ॥

ਨਾਨਕ ਚਰਣੀ ਲਗਿਆ ਉਧਰੈ ਸਭੇ ਕੋਇ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਾ ਚਰਣਰੇ ਲਾਗਿਲੇ ਪੁਰੋਖੁ ਪੁਰਾਣੀ ਭਯਾਰੁ ਹੋਇਯਾ ॥1॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮੁਖਿ 5 ॥

ਜਾਚਿਕੁ ਮੰਗੈ ਨਿਤ ਨਾਮੁ ਸਾਹਿਬੁ ਕਰੇ ਕਬੂਲੁ ॥

ਮੇਭੁੰ ਬਧਿਰੁ ਮਾਚਕੁ ਬਨਿ ਪੁਰੁ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਨਾਮੁ ਭਾਨੁ ਮਾਗਿਯਾ, ਭਾਵਾਰੁ ਪੁਰਾਣੀ ਬੇ ਬਾਕਾਰੁ
ਕਰਿਯਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਪਰਮੇਸਰੁ ਜਜਮਾਨੁ ਤਿਸਹਿ ਭੁਖ ਨ ਮੂਲਿ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੁੰ ਬਧਿਰੁ ਮਾਚਕੁ ਬਨਿ ਪੁਰੁ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਅਚਰੁ, ਭਾਵਾਰੁ ਕੀਯੁ ਸੁਖਾ ਰਹੇ ਨਾਹੀ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ମନ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ସ୍ବାତ୍ରେ ମଗ୍ନ ହୋଇଯାଏ, ତାହା ପାଇଁ ତାହାଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଉତ୍ତମ ଭୋଜନ ଏବଂ ପୋଷାକ ବଢ଼ିଯାଏ ।

ହରିଜନ ନାମ ସାଥରେ ତାହାର ପ୍ରେମ ବଢ଼ିଯାଏ, ଏହା ତାହା ପାଇଁ ହାତୀ ଓ ଘୋଡ଼ା ଅଟେ ।

ତାହା ପାଇଁ ସହର୍ଷ ଭଗବାନଙ୍କ ନାମର ଧ୍ୟାନ ହିଁ ରାଜ୍ୟ, ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ଅନନ୍ତ ପ୍ରସନ୍ନତା ହୋଇଥାଏ ।

ଚାରଣ କବି ଲିଖିତଙ୍କୁ ଘୃତର ହିଁ ଯାଚନା କରିଥାଏ, ଯାହା ସେ କେବେ ତ୍ୟାଗ କରେ ନାହିଁ।

ହେ ନାନକ! ତାହାର ମନ ଏବଂ ଚନ୍ଦରେ ସର୍ବଦା ଉଡ଼ୁଥିବା ରହିଥାଏ, ତଥା ସେ ସର୍ବଦା ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ସହିତ ମିଳନର ଅଭିଳାଷ କରିଥାଏ ॥21॥1॥

ରାଗ ଗଉଡ଼ି ଭଗତ ବାଣୀ

ସତ୍ତିନାମ କରତା ପୁରଷୁ ଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥

ଗଉଡ଼ି ଗୁଆରେରୀ ଶ୍ରୀ କବୀର ଜୀ ଚଉପଦୀ 14 ॥

ଏବେ ମୁଁ ଡକ୍ଟରରେ ଜଳି ରହି ରାମ ନାମ ରପା ଅମୃତ (ଜଳ) ପାଇ ଯାଇଛି ।

ରାମ ନାମ ରୂପ ଅମୃତ (ଜଳ) ମୋର ଜଳଧୀବା ଶରୀରକୁ ଶୀତଳ କରିଦେଇଛି ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

କିଛି ଲୋକ ନିଜ ମନକୁ ବଶରେ କରିବା ପାଇଁ ଜଙ୍ଗଲକୁ ଯାଆନ୍ତି

ପରନ୍ତୁ ତୃଷ୍ଣାବିକ୍ରମ ଲିଭାଇବା ପାଇଁ ରାମ ନାମ ରୂପୀ ଅମୃତ (ଜଳ) ଭଗବାନଙ୍କ ବିନା ମିଳେନାହିଁ ॥ ୧ ॥

ਜਿਹ ਪਾਵਕ ਸੁਰਿ ਨਰ ਹੈ ਜਾਰੇ ॥

ਮੇਭੱ ਚੁੰਬਾਰ ਅਗ੍ਰਿ ਦੇਵਦਤਾ ਏਵੰ ਮਨੁਸ਼ਪਕੁ ਯਜਮਾਨ ਧਿਏ,”

ਰਾਮ ਉਦਕਿ ਜਨ ਜਲਤ ਉਬਾਰੇ ॥੨॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਮ੍ਰਿਤ (ਯਜਮਾਨ) ਭਯਕੁ ਸੇਵਿ ਚੁੰਬਾਰਿਨੁ ਵਯਾਯਾਏ ॥੨॥

ਭਵ ਸਾਗਰ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਮਾਹੀ ॥

ਭਵਸਾਗਰੇ ਹੂੰ ਏਕ ਸੁਖਰ ਬਾਗਰ ਅਛਿ।

ਪੀਵਿ ਰਹੇ ਜਲ ਨਿਖੁਟਤ ਨਾਹੀ ॥੩॥

ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਮ੍ਰਿਤ (ਯਜਮਾਨ) ਪਾਨ ਕਰਿਏਏ, ਪਰਛੁ, ਅਮ੍ਰਿਤ ਬਿਨਾਸੁ ਛੁਏਯਾਏ ॥੩॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਭਜੁ ਸਾਰੰਗਪਾਨੀ ॥

ਕਵੀਰ ਯਾ ਕਹੁੰਦੇ – ਸੇਵਿ ਭਗਵਾਨਯਾ ਹੂੰ ਭਯਨ ਕਰ, ਕਾਰਣ

ਰਾਮ ਉਦਕਿ ਮੇਰੀ ਤਿਖਾ ਬੁਝਾਨੀ ॥੪॥੧॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਮ੍ਰਿਤ (ਯਜਮਾਨ) ਮੇਰਾ ਚੁੰਬਾਰ ਦੂਰ ਕਰਿਏਯਾਏ ॥੪॥੧॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਗਉੜੀ ਕਵੀਰ ਯਾ ॥

ਮਾਧਉ ਜਲ ਕੀ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਮਾਧਵ! ਭੇਰਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਮ੍ਰਿਤ (ਯਜਮਾਨ) ਪਾਯੋ ਮੇਰਾ ਚੁੰਬਾਰ ਮੇਥੇ ਨਾਏ।

ਜਲ ਮਹਿ ਅਗਨਿ ਉਠੀ ਅਧਿਕਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੇਰਾ ਨਾਮ ਅਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਿ ਭਾਵੁ ਲਾਲਸਾ ਭਯਨੁ ਹੋਯਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੂੰ ਜਲਨਿਧਿ ਹਉ ਜਲ ਕਾ ਮੀਨੁ ॥

ਹੇ ਯਜਮਾਨ! ਚੁੰਬਾਰ ਨਿਯੁ ਅਰੁ ਆਯੁ ਸ੍ਰੀ ਸੇਵਿ ਯਜਮਾਨ ਏਕ ਮਾਯਾ ਅਰੇ।

ਜਲ ਮਹਿ ਰਹਉ ਜਲਹਿ ਬਿਨੁ ਖੀਨੁ ॥੧॥

ਸ੍ਰੀ(ਮਾਯਾ) ਯਜਮਾਨ ਹੂੰ ਰਹਿਏਏ ਆਯੁ ਯਜਮਾਨ ਬਿਨਾ ਨਾਏ ਹੋਯਾਏ ॥੧॥

ਤੂੰ ਪਿੰਜਰੁ ਹਉ ਸੁਅਟਾ ਤੇਰ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਚੁੰਬਾਰ ਪਿੰਜਰਿ ਆਯੁ ਸ੍ਰੀ ਭੇਰਾ ਗੁਣਾ ਅਰੇ,

ਜਮੁ ਮੰਜਾਰੁ ਕਹਾ ਕਰੈ ਮੇਰ ॥੨॥

ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਕਯ ਕਰਿਏਏ? ॥੨॥

ਤੂੰ ਤਰਵਰੁ ਹਉ ਪੰਥੀ ਆਹਿ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ ਅਰੁ ਆਯੋ ਮੈਂ ਵੱਧ ਪਸੰਦ ਅਰੇ ।

ਮੰਦਭਾਗੀ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨੁ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਮੈਂ ਭਾਗਵਤਜਨਕ ਵੀ ਪਰਿਪੱਕ ਚੇਤਨ ਵਰਜਨ ਹੋਯਾਨਾਵਾਂ ॥੩॥

ਤੂੰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹਉ ਨਉਤਨੁ ਚੇਲਾ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਾਲਿਕ! ਤੂੰ ਬਦਗੁਰੂ ਆਯੋ ਮੈਂ ਚੇਲੇ ਦੁਆਰੇ ਆਇਆ ਹੋਵਾਂ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਮਿਲੁ ਅੰਤ ਕੀ ਬੇਲਾ ॥੪॥੨॥

ਕਹੀਰੋ ਜੀ ਕਹਉ- ਹੋ ਪੁਰਖ! ਏਵੇ ਚੋ ਜੀਵਨਰ ਅੰਤਿ ਸਭ ਅਰੇ, ਨਿਯਤਿ ਦਰੀਨੁ ਪੁਰਾਨ ਕਰੇ
॥੪॥੨॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਗਉੜੀ ਕਹੀਰੋ ਜੀ ॥

ਜਬ ਹਮ ਏਕੇ ਏਕੁ ਕਰਿ ਜਾਨਿਆ ॥

ਯੋਗਦੇਵੇਲੇ ਮੈਂ ਏਕਾ ਜਾਨੀ ਦੇਵਯੋਗੇ ਯੋ ਏਕੇ ਯੋਗੀ ਹੋਏ ਸਾਰੇ ਬਾਪਕ ਅਰੇ

ਤਬ ਲੋਗਹ ਕਾਰੇ ਦੁਖੁ ਮਾਨਿਆ ॥੧॥

ਯੋਗਦੇਵੇਲੇ ਲੋਕਯੋਗੀ ਏਕੇ ਕਰੀ ਕਾਉਂਕੇ ਦੁਖਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇ? ॥੧॥

ਹਮ ਅਪਤਹ ਅਪੁਨੀ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥

ਮੈਂ ਅਪਮਾਨਿਤ ਅਰੇ ਆਯੋ ਮੈਂ ਨਿਯਤਿ ਯੋਗੀ ਹੋਇ ਗਯਾ।

ਹਮਰੈ ਖੋਜਿ ਪਰਹੁ ਮਤਿ ਕੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਤ੍ਰਿਯੋਗੇ ਮੇਰੇ ਪਛਰੇ ਕੇਹੀ ਨ ਲਾਗੂ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮ ਮੰਦੇ ਮੰਦੇ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥

ਯਦੀ ਮੈਂ ਮਨ ਅਰੇ, ਚਾਹਾਏਲੇ ਚਿੰਤਰੇ ਮਨ ਅਰੇ।

ਸਾਝ ਪਾਤਿ ਕਾਹੂ ਸਿਉ ਨਾਹੀ ॥੨॥

ਮੈਂ ਕਾਹਾਰੀ ਬਾਪੁਰੇ ਮਖ ਮੇਲਾਪ ਰਖੀ ਨਾਹੀ ॥੨॥

ਪਤਿ ਅਪਤਿ ਤਾ ਕੀ ਨਹੀ ਲਾਜ ॥

ਮਾਨ ਏਵੇ ਅਪਮਾਨਰ ਮੇਰੇ ਕੋਢੀ ਖਾਢੀ ਨਾਹੀ, ਪਰਭੂ,

ਤਬ ਜਾਨਹੁਰੇ ਜਬ ਉਘਰੈਰੇ ਪਾਜ ॥੩॥

ਤੁਮਕੁ ਯੋਗਦੇਵੇਲੇ ਜੀ। ਪਭੀਵ ਯੋ, ਯੋਗਦੇਵੇਲੇ ਤੁਮਰੇ ਪਰਾਪਾਸ ਹੋਵੇ ॥੩॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਪਤਿ ਹਰਿ ਪਰਵਾਨੁ ॥

ਕਹੀਰੋ ਜੀ ਕਹਉ- ਮਾਨ ਪੁਰਖਿ ਚਾਹਾਰੇ ਹੋ ਅਰੇ, ਯਾਹਾਕੁ ਯੋਗੀ ਬਾਕੀ ਕਰੀਯਾਉ।

ਸਰਬ ਤਿਆਗਿ ਭਜੁ ਕੇਵਲ ਰਾਮੁ ॥੪॥੩॥

ੴਪਾਛ, ਬਹੁ ਕੀਝੇ ਚਪਾਗ ਕਰੇ ਕੇਵਲ ਰਾਮਾਛ ਭਯਨ ਕਰ ॥੪॥੩॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਗਉਠਿ ਕਵਾਰ ਯਾ ॥

ਨਗਨ ਫਿਰਤ ਜੋ ਪਾਈਐ ਜੋਗੁ ॥

ਮਧਿ ਨਗੁ ਰੂਲਿਲੇ ਘੁੰਗੁਰਾਛ ਮਿਲਨ ਹੋਇਯਾਹੇ

ਬਨ ਕਾ ਮਿਰਗੁ ਮੁਕਤਿ ਸਭੁ ਹੋਗੁ ॥੧॥

ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਯਯਾਹੇ ਬਹੁ ਮੂਗ ਮੂਛ ਹੋਇਯਾਹੇ ਭਰਿਓ ॥੧॥

ਕਿਆ ਨਾਗੇ ਕਿਆ ਬਾਧੇ ਚਾਮ ॥

ਬੇ ਪਰਧਾਨ ਚੋਰ ਨਗੁ ਰਹਿਵਾ ਕੀ ਹੋਵ ਚਾ ਮੂਗਰ ਛਾਲ ਪਿਛਿਲੇ ਕੀ ਮਿਲਿਵ?

ਜਬ ਨਹੀ ਚੀਨਸਿ ਆਤਮ ਰਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

“(ਹੋ ਯਾਵ!) ਮੇ ਪਰਧਾਨ ਚੋਰ ਰਾਮਾਛ ਝਰਗ ਕਰ ਨਾਹਿ, ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਮੂਡ ਮੁੰਡਾਏ ਜੋ ਸਿਧਿ ਪਾਈ ॥

ਮਧਿ ਲਭਾ ਹੋਲੇ ਬਿਛਿ ਮਿਲਿਯਾਹੇ, ਭਾਵਾਹੇਲੇ

ਮੁਕਤੀ ਭੇਡ ਨ ਗਈਆ ਕਾਈ ॥੨॥

ਕੀਯੋ ਮੇਯਾ ੴ ਪਰਧਾਨ ਮੂਛ ਕਾਹਿਕੇ ਹੋਇਯਾਹਿ ॥੨॥

ਬਿੰਦੁ ਰਾਖਿ ਜੋ ਤਰੀਐ ਭਾਈ ॥

ਹੋ ਭਾਯ! ਮਧਿ ਰੁਝਾਹੀ ਬਨਿਲੇ ਭਵਧਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਇਯਾਹੇ, ਭਾਵਾਹੇਲੇ

ਖੁਸਰੈ ਕਿਉ ਨ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥੩॥

ਬਿਯੋਭਾ ਕਾਹਿਕੇ ਪਰਮ ਗਠਿ ਪਾਯ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਨਰ ਭਾਈ ॥

ਕਵਾਰ ਯਾ ਕਹੁ- ਹੋ ਮੇਰਾ ਮਾਨਵ ਭਾਯ! ਧਾਨਪੂਰਕ ਗੁਣ,”

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਿਨਿ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥੪॥੪॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕਾਹਾਕੁ ਮੂਛ ਮਿਲਿਯਾਹਿ ॥੪॥੪॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਗਉਠਿ ਕਵਾਰ ਯਾ ॥

ਸੰਧਿਆ ਪ੍ਰਾਤ ਇਸ਼ਨਾਨੁ ਕਰਾਹੀ ॥

ਮੇਭੱ ਵਧਭਿ ਪ੍ਰਾਤਠ ਕਾਲ ਏਵੰ ਬਾਯੰ ਕਾਲ ਬ੍ਰਾਜ ਕਰੁਥਾਏ

ਜਿਉ ਭਏ ਦਾਦੁਰ ਪਾਨੀ ਮਾਹੀ ॥੧॥

ਓਥਾ ਭਾਰੂ ਥਾਥ ਮੇ ਆਮੇ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੋਯਾਯਾਯਾਯਾ, ਬੇ ਏਧਰੇ ਮੇਧਰੇ ਯਯਰੇ ਵੇਯਾ ਰਹਿਥਾਏ ॥1॥

ਜਉ ਪੈ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਤਿ ਨਾਹੀ ॥

ਮਧਿ ਓਯਾਯਾ ਮਨਰੇ ਰਾਮਯਾ ਨਾਮਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਥਾਏ, ਓਯਾਹੋਯੇ

ਤੇ ਸਭਿ ਧਰਮ ਰਾਇ ਕੈ ਜਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਨਿਯ ਕਰਮਰੇ ਹੋਬਾਏ ਵੇਯਾ ਪਾਯੰ ਧਰਮਰਾਯਰੇ ਵਰਗਰੇ ਪਠੇ ਨਾਹਿੰ ॥1॥ ਰੂਯ ॥

ਕਾਇਆ ਰਤਿ ਬਹੁ ਰੂਪ ਰਚਾਹੀ ॥

ਮੇਭੱ ਵਧਭਿ ਨਿਯ ਕਾਯਾ ਬਹਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਥਾਏ ਆਯ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਧਾਰਯ ਕਰਿਥਾਏ,

ਤਿਨ ਕਉ ਦਇਆ ਸੁਪਨੈ ਭੀ ਨਾਹੀ ॥੨॥

ਬੇ ਕੇਵੇ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਮਧ ਧਯਾ ਅਨੂਯਯ ਕਰੇ ਨਾਹਿੰ ॥2॥

ਚਾਰਿ ਚਰਨ ਕਹਹਿ ਬਹੁ ਆਗਾਰ ॥

ਅਨੇਕ ਰੂਯਿਮਾਨ ਯੋਯ ਏਵੰ ਚਾਰੇ ਚਰਯ (ਬਧ, ਓਧ, ਧਯਾ ਏਵੰ ਧਾਨ) ਮਧ ਏਯਾ ਕਹਿਥਾਏ,

ਸਾਧੂ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਕਲਿ ਸਾਗਰ ॥੩॥

ਮੇ ਬਯਯਨ ਹਿੰ ਵਾਯੁਰੇ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰੇ ਬ੍ਰਯ ਪਾਯਥਾਏ।

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਬਹੁ ਕਾਇ ਕਰੀਜੈ ॥

ਹੋ ਕਵਾਰ! ਆਮੇ ਏਠੇ ਬੰਬਾਰ ਕਯ ਕਰਿਥਾਰਿਵਾ?

ਸਰਬਸੁ ਛੇਡਿ ਮਹਾ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥੪॥੫॥

ਅਯ ਬ੍ਰਯ ਯਯਿ ਕੇਵਲ ਨਾਮਰੇ ਮਯਾਰਬਰ ਪਾਨ ਕਰ ॥4॥5॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਗਉੜੀ ॥

ਕਵਾਰ ਯਾ ਗਯਯਿ ॥

ਕਿਆ ਜਪੁ ਕਿਆ ਤਪੁ ਕਿਆ ਬ੍ਰਤੁ ਪੂਜਾ ॥

ਓਯਾਰ ਯਧ, ਓਧਬਯਾ, ਬ੍ਰਧ ਏਵੰ ਪੂਯਾ ਕਰਿਵਾ ਕੀਯਬਿ ਅਯਿਧਾਯਾ ਨਾਹਿੰ

ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਭਾਉ ਹੈ ਦੂਜਾ ॥੧॥

ਮੇਭੱ ਵਧਭਿਰੇ ਬ੍ਰਧਯਰੇ ਯਯਰਯਾ ਵਿਨਾ ਅਯ ਪ੍ਰੇਮ ਥਾਏ ॥1॥

ਰੇ ਜਨ ਮਨੁ ਮਾਧਉ ਸਿਉ ਲਾਈਐ ॥

ਹੇ ਭਾਇ! ਮਨਜੂ ਭਗਵਾਨਯੋਂ ਸਹਿਤ ਲਗਾਯੋ ਭਰਿਤ ।

ਚਤੁਰਾਈ ਨ ਚਤੁਰਭੁਜੁ ਪਾਈਐ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਿਛਿ ਚਤੁਰਭਾ ਸਹਿਤ ਚਤੁਰਭੁਜੁ ਪੁਰੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਬੁਝਨਾਇ ॥੧॥

ਪਰਹਰੁ ਲੇਭੁ ਅਰੁ ਲੋਕਾਚਾਰੁ ॥

"(ਹੇ ਭਾਇ!) ਲੋਕਾ ਆਦਿ ਭੋਗ ਲੋਕਾਚਾਰ,

ਪਰਹਰੁ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥੨॥

ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਅਦਿ ਆਦਿ ਭੋਗ ਭੋਗ ਕਰ ॥੨॥

ਕਰਮ ਕਰਤ ਬਧੇ ਅਹੰਮੇਵ ॥

ਕਰਮਕਾਭਿ ਕਰਿਲੇ ਆਦਿ ਭੋਗ ਭੋਗ ਆਦਿ ॥

ਮਿਲਿ ਪਾਥਰ ਕੀ ਕਰਹੀ ਸੇਵ ॥੩॥

ਅਧਰਿ ਮਨੁਬਧ ਮਿਲਿ ਪਥਰਿ ਪੂਰਿ ਕਰਿਯਾ ॥੩॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਕਵੀਰ! ਭਗਤਿ ਕਰਿਲੇ ਭੋਗ ਭੋਗ ਮਿਲਿਯਾ ॥

ਭੇਲੇ ਭਾਇ ਮਿਲੇ ਰਾਖੁਰਾਇਆ ॥੪॥੬॥

ਭੋਗਪਾਥ ਭਾਇ ਭੋਗ ਰਾਖੁਰਾਇ ਮਿਲਿਯਾ ॥੪॥੬॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਗਉੜੀ ਕਵੀਰ ਜੀ ॥

ਗਰਭ ਵਾਸ ਮਹਿ ਕੁਲੁ ਨਹੀ ਜਾਤੀ ॥

ਮਾ'ਰ ਗਰਭਿ ਪ੍ਰਾਨੀਨੁ ਆਦਿ ਜਗਾ ਪਦਿ ਨਾਇ ਮੇ ਬੇ ਕੇਭੀ ਕੂਲ ਆਦਿ ਜਾਤਿ ਅਧਰ

ਬ੍ਰਹਮ ਬਿੰਦੁ ਤੇ ਸਭ ਉਤਪਾਤੀ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭੂਯੋ ਆਦਿ ਭੋਗ ਭੋਗ ਭੋਗ ਭੋਗ ਭੋਗ ॥੧॥

ਕਹੁ ਰੇ ਪੰਡਿਤ ਬਾਮਨ ਕਬ ਕੇ ਹੋਏ ॥

ਹੇ ਪੰਡਿਤ ! ਕਹ, ਭੋਗ ਭੋਗ ਕੇਭੇ ਭੋਗ ਭੋਗ

ਬਾਮਨ ਕਹਿ ਕਹਿ ਜਨਮੁ ਮਤ ਖੋਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਯਮ ਨਿਯਮ ਭੋਗ ਕਹਿ ਨਿਯਮ ਆਦਿ ਭੋਗ ਕਰ ਨਾਇ ॥੧॥

ਜੌ ਤੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਜਾਇਆ ॥

ਮਧਿ (ਹੇ ਪਛਿਓ!) ਊਮੇ ਬਠਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਥ ਆਯ ਊਮੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਮਾਠਾਰ ਗਯਰੂ ਯਯੁ ਨੇਯਯ

ਤਉ ਆਨ ਬਾਟ ਕਾਹੇ ਨਹੀ ਆਇਆ ॥੨॥

ਠਾਥਾਹੇਯੇ ਅਯਯ ਕਯਿ ਮਾਰਿ ਊਮ ਬਾਰਾ ਕਾਯਿਯਿ ਯਯੁਯੁ ਹੋਯਯਯਾਯਿ ॥2॥

ਤੁਮ ਕਤ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਹਮ ਕਤ ਸੂਦ ॥

(ਹੇ ਪਛਿਓ!) ਊਮੇ ਕਯਰਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਥ? ਆਯ ਆਮੇ ਕਯਰਿ ਗੁਰੁ ਅਰੁ?

ਹਮ ਕਤ ਲੋਹੁ ਤੁਮ ਕਤ ਦੂਧ ॥੩॥

ਆਮਰੇ ਗਰਮਰੇ ਕਯਰਿ ਰਯੁ ਅਯਿ? ਊਮਰੇ ਗਰਮਰੇ ਕਯਰਿ ਰਯੁ ਅਥਾ ਦੂਧ ਅਯਿ? ॥3॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਜੇ ਬ੍ਰਾਹਮੁ ਬੀਚਾਰੈ ॥

ਹੇ ਕਬੀਰ! ਯਿਯ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਚਿਯੁਯ ਕਰਿਯਾਯ

ਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਕਹੀਅਤੁ ਹੈ ਹਮਾਰੈ ॥੪॥੭॥

ਆਮੇ ਕੇਥਲ ਠਾਥਾਕੂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਹਿਯਾਯ ॥4॥7॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਗਉਠਿ ਕਵੀਰ ਜੀ ॥

ਅੰਧਕਾਰ ਸੁਖਿ ਕਬਹਿ ਨ ਸੋਈ ਹੈ ॥

ਭਗਵਾਨਯੁਕਤਿ ਬਿਸ੍ਵਨਾਥ ਕਰਿ ਅਯਾਨਭਾ ਰੂਪੀ ਅਯਾਨਭੇ ਕੇਵੇ ਬੁਝਿਐ ਗੋਲ ਖੂਬਨਾਹਿ ॥

ਰਾਜਾ ਰੰਗੁ ਦੇਉ ਮਿਲਿ ਰੋਈ ਹੈ ॥੧॥

ਰਾਜਾ ਹੇਠੁ ਵਾ ਭਿਕਾਰਿ ਹੇਠੁ, ਦੂਹੈ ਦੂਝੀ ਹੋਇ ਰੋਵਨ ਕਰਿਯਾਹੁ ॥੧॥

ਜਉ ਪੈ ਰਸਨਾ ਰਾਮੁ ਨ ਕਹਿਬੈ ॥

“(ਹੇ ਭਿਕਾਰੀ!) ਯੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਭਿਖੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਭਯਾਨਕ ਕਰੇ ਨਾਹਿ,

ਉਪਜਤ ਬਿਨਸਤ ਰੋਵਤ ਰਹਿਬੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬੇ ਭਯਾਨਕ ਰਹਿਯਾਹੁ ਭਯਾਨਕ ਰੋਵਨ ਕਰਿਯਾਹੁ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਜਸ ਦੇਖੀਐ ਤਰਵਰ ਕੀ ਛਾਇਆ ॥

ਗਛਰ ਛਾਇਆ ਯੇਹੀ ਦੇਖਾਇਆ,

ਪ੍ਰਾਨ ਗਏ ਕਹੁ ਕਾ ਕੀ ਮਾਇਆ ॥੨॥

“(ਬੇਪਰਿ ਹੋ ਏਕਾ ਪਾਇਆ ਅਵਸਥਾ ਅਰੇ) ਯੇਹੇਵੇਲੇ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਪੁਰਾਣ ਵਾਹਾਇਯਾਹੁ, ਬੇਹੇਵੇਲੇ ਏਕਾ ਪਾਇਆ ਕਾਹਾਹੁ ਹੇਠ? ॥੨॥

ਜਸ ਜੰਤੀ ਮਹਿ ਜੀਉ ਸਮਾਨਾ ॥

ਯੇਹੀ ਰਾਗਰ ਖੁਨਿ ਵਾਧਾ ਯੁਕਤਿ ਮਖਰੇ ਯਾਹੁ, ਬੇਪਰਿ ਹੋ ਪੁਰਾਣ ਯਾਹੁ।

ਮੂਏ ਮਰਮੁ ਕੇ ਕਾ ਕਰ ਜਾਨਾ ॥੩॥

ਏਥੁਪਾਯ, ਮੂਏ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਰਹਸ਼ਾ ਕੀਯੋ ਪੁਰਾਣੀ ਕਿਧਰਿ ਯਾਹੁ ਪਾਇਵ? ॥੩॥

ਹੰਸਾ ਸਰਵਰੁ ਕਾਲੁ ਸਰੀਰ ॥

ਯੇਹੀ ਰਾਜਹੰਸਾ ਬਰੋਹਰਰ ਆਯਾਯਾਹੁ ਦੁਨੁਯਾਹੁ, ਬੇਪਰਿ ਹੋ ਮੂਢਾ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਨਿਕਰੇ ਯਾਹੁ।

ਰਾਮ ਰਸਾਇਨ ਪੀਉ ਰੇ ਕਬੀਰ ॥੪॥੮॥

ਏਥੁਪਾਯ, ਹੇ ਕਵੀਰ! ਬਿਸ਼ਵ ਰਹਿਐ ਭਯਾਨਕ ਰਾਮ ਰਹਾਇਨਰ ਪਾਨ ਕਰ ॥੪॥੮॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਗਉਠਿ ਕਵਾਰਿ ਯੀ ॥

ਜੋਤਿ ਕੀ ਜਾਤਿ ਜਾਤਿ ਕੀ ਜੋਤੀ ॥

ਭਗਵਾਨ ਭਾਰਾ ਰਚਿਓ ਬਾਰਾ ਧੂਨੀਆਰ ਲੋਕਾਰ ਕੂਝਿਰੇ

ਤਿਤੁ ਲਾਗੇ ਕੰਚੁਆ ਫਲ ਮੋਤੀ ॥੧॥

ਕਾਠ ਓ ਮੋਢਿਰ ਫਲ ਲਾਗਿਆ ॥1॥

ਕਵਨੁ ਸੁ ਘਰੁ ਜੇ ਨਿਰਭਉ ਕਹੀਐ ॥

ਭਾਖਾ ਕੇਯੋਂ ਘਰ, ਯਾਖਾ ਭਲ੍ਹਰੁ ਮੂਛੁ ਧਾਵ?

ਭਉ ਭਜਿ ਜਾਇ ਅਭੈ ਹੋਇ ਰਹੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਠਾਹੇ ਭਲ੍ਹ ਧੂਰ ਹੋਇਯਾ ਆਭ ਮਨੁਸ਼ਿਧਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੋਇਯਾ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਤਟਿ ਤੀਰਥਿ ਨਹੀ ਮਨੁ ਪਤੀਆਇ ॥

ਕੀਰਤਿ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਨਹੀ ਚਰ ਅਧਾਰ ਚਾਪੀ ਯਾਯ ਮਨ ਬਝੁਝੁ ਧੂਧ ਨਾਝੀ,

ਚਾਰ ਅਚਾਰ ਰਹੇ ਉਰਝਾਇ ॥੨॥

ਬੇਠਾਹੇ ਮਥ ਕੀਰਤਿ ਕਾਧਿ ਪਾਪ-ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਅਗ੍ਰਥਾਰ ਹੋਇਯਾ ॥2॥

ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਦੁਇ ਏਕ ਸਮਾਨ ॥

ਕੀਰਤਿ, ਪਾਪ ਏਕ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਦੂਰਿ ਏਕਾ ਭਲਿ ਅਚਾਰ।

ਨਿਜ ਘਰਿ ਪਾਰਸੁ ਤਜਹੁ ਗੁਨ ਆਨ ॥੩॥

“(ਹੇ ਮਨ!) ਚੂਹ ਬੁਧਲ ਘਰ ਭਿਓਰੇ ਹੋ ਪਾਰਸੁ ਪੁਛੁ ਅਛੁਛੁ, ਏਤ੍ਰਿਯਾਯੋਂ ਅਧਿਕਾ ਕਾਖਾ ਠਾਰੂ ਗੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਿਯਾ ਗੁਣਿਯਾ ਕਰ ॥3॥

ਕਬੀਰ ਨਿਰਗੁਣ ਨਾਮ ਨ ਰੋਸੁ ॥

ਹੇ ਕਵਾਰ! ਮੋਖਾ ਮਾਯਾਯੋਂ ਭਯੋਰੇ ਧੂਧਾ ਪੁਛੁਯੋਂ ਨਾਮ ਬਿਸ਼ਰਯਾ ਕਰ ਨਾਝੀ ਏਕਾ

ਇਸੁ ਪਰਚਾਇ ਪਰਚਿ ਰਹੁ ਏਸੁ ॥੪॥੯॥

ਨਿਯ ਮਨੁ ਨਾਮ ਬਿਸ਼ਰਯਾਯੋਂ ਲਗਾਯੋਂ ਨਾਮਹੇ ਮਥ ਰੂਹ ॥4॥9॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਗਉਠਿ ਕਵਾਰਿ ਯੀ ॥

ਜੇ ਜਨ ਪਰਮਿਤਿ ਪਰਮਨੁ ਜਾਨਾ ॥

ਮੇਭੈਂ ਮਨੁਸ਼ਾ ਅਨਭੁ ਐਵਾਂ ਅਵਥੁੰਨਾਨੁ ਅਗਮਾ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਯਾਗੇ ਨਾਹਿੰ,

ਬਾਤਨ ਹੀ ਬੈਕੁੰਠ ਸਮਾਨਾ ॥੧॥

ਬੇ ਵਪਰੀ ਕਥਾਗੇ ਹੂੰ ਬੁਰ੍ਹਗੇ ਪੁਰੇਗੇ ਕਰਿਕਾ ਚਾਹਿੰ ਥਾਵ ॥1॥

ਨਾ ਜਾਨਾ ਬੈਕੁੰਠ ਕਹਾ ਹੀ ॥

ਮੂੰ ਯਾਗੇ ਨਾਹਿੰ ਮੇ ਬੁਰ੍ਹ ਕੇਭੈਂ ਅਭਿ।

ਜਾਨੁ ਜਾਨੁ ਸਭਿ ਕਹਹਿ ਤਹਾ ਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਮਬੁ ਮਨੁਸ਼ਾ ਬੇਗਾਨੁ ਮਿਕਾਨੁ ਯਯਾ ਪੁਕਾਗੇ ਕਰਿਥਾਭਿ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਕਹਨ ਕਹਾਵਨ ਨਹ ਪਤੀਅਈ ਹੈ ॥

ਵਪਰੀ ਕਥਾਵਾਯਾਗੇ ਮਨੁਸ਼ਾਗੇ ਮਨਰ ਬਛੁਝੁ ਫੁੱਧਾਨਾਹਿੰ।

ਤਉ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ਜਾ ਤੇ ਹਉਮੈ ਜਈ ਹੈ ॥੨॥

ਮਨਰ ਬਛੁਝੁ ਬੇਭੇਭੇਭੇਭੇ ਫੁੱਧਾਨਾਹਿੰ, ਮੇਭੇਭੇਭੇਭੇ ਅਫੁੰਕਾਰ ਨਝੁ ਫੁੱਧਾਨਾਹਿੰ ॥2॥

ਜਬ ਲਗੁ ਮਨਿ ਬੈਕੁੰਠ ਕੀ ਆਸ ॥

ਮੇ ਪਰਿਪਛੁ ਮਨੁਸ਼ਾਗੇ ਫੁੱਧਾਨਾਹਿੰ ਬੁਰ੍ਹਗੇ ਯਾਗੇ ਥਾਵ,”

ਤਬ ਲਗੁ ਹੋਇ ਨਹੀ ਚਰਨ ਨਿਵਾਸੁ ॥੩॥

ਬੇ ਪਰਿਪਛੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਚਰਗੇ ਚਾਵਾਰ ਨਿਵਾਸ ਫੁੱਧਾਨਾਹਿੰ ॥3॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਇਹ ਕਹੀਐ ਕਾਹਿ ॥

ਫੇ ਕਵਾਰ! ਕਥਾਗੇ ਐਵਾਂ ਕੇਪਰਿ ਕਹਿਕੇ ਮੇ

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਬੈਕੁੰਠੈ ਆਹਿ ॥੪॥੧੦॥

ਬਾਮੁ ਬਛੁਯਾ ਬੰਗਠੇ ਹੂੰ ਬੁਰ੍ਹ ਅਭੇ। ॥4॥10॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਗਉਠਿ ਕਵਾਰ ਯਾ ॥

ਉਪਜੈ ਨਿਪਜੈ ਨਿਪਜਿ ਸਮਾਈ ॥

ਯਾਵ ਯਯੁ ਨੇਯਥਾਵ, ਬੇ ਵਭ ਫੁੱਧਾਨਾਹਿੰ ਆਯ ਚਾਪਰੇ ਪੁਕਾਗੇ ਭਪਾਗੇ ਕਰਿ ਮਰਿਥਾਵ।

ਨੈਨਹ ਦੇਖਤ ਇਹੁ ਜਗੁ ਜਾਈ ॥੧॥

ਆਮਰ ਨੇਯੁ ਬਮਬੁਗੇ ਹੂੰ ਬੇ ਯਗਭਯੁ ਆਬਿਕਾ ਮਿਕਾ ਕਰਿਥਾਵ ॥1॥

ਲਾਜ ਨ ਮਰਹੁ ਕਹਹੁ ਘਰੁ ਮੇਰਾ ॥

(ਹੇ ਜੀਵ!) ਘਰਕੂ ਮੇਰੇ ਬੇਅੰਤ ਕਹਿੰਦਾ ਬੰਦਾ ਹੈ ਚੋਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਲਾਜ ਲਾਗੂ ਨਾਹੀ?

ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ ਨਹੀ ਕਛੁ ਤੇਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅੰਤ ਬੰਦਾ ਹੈ ਚੋਰਾ ਹੋਇ ਕਿਉਂ ਮੇਰੇ ਨਾਹੀ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਕਾਇਆ ਪਾਲੀ ॥

ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਯਾਸ ਕਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਪਾਲਣੇ ਕਰਾਇਆ

ਮਰਤੀ ਬਾਰ ਅਗਨਿ ਸੰਗਿ ਜਾਲੀ ॥੨॥

ਕਿਉਂ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਆਇਆ, ਚਾਹੁ ਅਗਨਿ ਦੇ ਜਲ ਦੇ ਆਇਆ ॥੨॥

ਚੋਆ ਚੰਦਨੁ ਮਰਦਨ ਅੰਗਾ ॥

ਏਹੇ ਚੰਦਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਦੇ ਚੰਦਨ ਦੇ ਲਗਾਇਆ,

ਸੋ ਤਨੁ ਜਲੈ ਕਾਠ ਕੈ ਸੰਗਾ ॥੩॥

ਸੋ ਚੰਦਨ ਦੇ ਚੰਦਨ ਦੇ ਲਗਾਇਆ ॥੩॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਗੁਨੀਆ ॥

ਕਹੀਰ ਕਹਿੰਦੇ ਮੇਰੇ ਹੋ ਗੁਨੀਆ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਧਾਨਪੂਰਨ ਗੁਣ,

ਬਿਨਸੈਗੋ ਰੂਪੁ ਦੇਖੈ ਸਭ ਦੁਨੀਆ ॥੪॥੧੧॥

ਚੋਰਾ ਏਹੇ ਬਿਨਸੇਗਾ ਨਾਸ ਹੋਇ, ਏਹਾ ਬਾਹਾ ਦੁਨੀਆ ਦੇਖੇ ॥੪॥੧੧॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਗਉੜੀ ਕਹੀਰ ਜੀ ॥

ਅਵਰ ਮੂਏ ਕਿਆ ਸੋਗੁ ਕਰੀਜੈ ॥

ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਕੇਹੇ ਕੇਹੇ ਮੇਰੇ, ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਚਾਹੁ ਮੇਰੇ ਗੋਲੇ ਕਰੀਬਾਰੇ ਅਭਿਪ੍ਰਾਯ
ਕੀ ਅਭਿਪ੍ਰਾਯ?

ਤਉ ਕੀਜੈ ਜਉ ਆਪਨ ਜੀਜੈ ॥੧॥

ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਕਰੀਬਾਰੇ, ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਬਾਹਾ ਜੀਵਿਤ ਰੂਹ ॥੧॥

ਮੈ ਨ ਮਰਉ ਮਰਿਬੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਮੈਂ ਏਹੇ ਮੇਰੇ ਨਾਹੀ, ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ,

ਅਬ ਮੋਹਿ ਮਿਲਿਓ ਹੈ ਜੀਆਵਨਹਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣਿ ਐਵੇ ਮੋਹਿਓ ਜੀਵਨ ਦੇਵਾ ਕਾਲਾ ਪੁਰੁ ਮਿਲਿਯਾਯੋ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਇਆ ਦੇਹੀ ਪਰਮਲ ਮਹਕੰਦਾ ॥

ਐਵੇ ਗੰਗੇਰਾ ਪੁਰਾਣੀ ਕੇਰੇ ਬੁਝਿਯੋ ਲਗਾਯਾ ॥

ਤਾ ਸੁਖ ਬਿਸਰੇ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥੨॥

ਪਾਏ ਐਵੇ ਬੁਝੇਰੇ ਬੇ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ਪੁਰੁ ਕੂਝਿ ਭੁਲਿਯਾ ॥੨॥

ਕੁਅਟਾ ਏਕੁ ਪੰਚ ਪਨਿਹਾਰੀ ॥

“(ਭਾਵ-ਐਵੇ ਗੰਗੇਰਾ) ਐਕੇ ਛੋਟੇ ਕੂਝੇ ਅੰਗੇ, ਪਾਞ ਆਨੰਦੁ ਪਾਞ ਵਧਾਰਾ ਅੰਗੇ।

ਟੂਟੀ ਲਾਜੁ ਭਰੈ ਮਤਿ ਹਾਰੀ ॥੩॥

ਮੂਠੇ ਕੂਝੇ ਰਹਿ ਬਿਨਾ ਜਲ ਭਰੁਪਾਏ ॥੩॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਇਕ ਬੁਧਿ ਬੀਚਾਰੀ ॥

ਹੇ ਕਵਾਰ! ਮੋਹੇਰੇਰੇ ਭਿਰੇਰੇ ਬਿਚਾਰੇ ਕਾਲਾ ਕੂਝੇ ਆਗਿਆ, ਬੇਰੇਰੇਰੇ

ਨਾ ਓਹੁ ਕੁਅਟਾ ਨਾ ਪਨਿਹਾਰੀ ॥੪॥੧੨॥

ਐਵੇ ਗੰਗੇਰੇਰੇ ਮੋਹਾ ਰਹੇ ਨਾਹੀ ਪਾਏ ਨਾ ਬਿਕਾਰੇ ਪਾਏ ਮੂਝੇ ਕੂਝੇਰੇ ਰਹਿਯਾ ॥੪॥੧੨॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਗਉੜੀ ਕਵਾਰੇ ਜੀ ॥

ਅਸਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਕੀਟ ਪਤੰਗਾ ॥

ਪਾਏ ਸ਼ਾਵਰੇ, ਯਯਾ, ਕੀਟ-ਪਤੰਗਾ

ਅਨਿਕ ਜਨਮ ਕੀਏ ਬਹੁ ਰੰਗਾ ॥੧॥

ਐਵੇਰੇ ਕੇਰੇ ਪੁਕਾਰੇ ਯਯਾ ਪਾਏ ਕਰਿਯਾ ॥੧॥

ਐਸੇ ਘਰ ਹਮ ਬਹੁਤੁ ਬਸਾਏ ॥

ੴ ਪ੍ਰਬੰਧੁ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਿ ਬਹੁਤੁ ਗੰਗਾਗੰਗੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਅਛਿ ।

ਜਬ ਹਮ ਰਾਮ ਗਰਭ ਹੋਇ ਆਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਮ! ਮੋਹਣਵੇਲੇ ਸ੍ਰੀ ਨਿਯੰਗ ਗੰਗੇ ਗੰਗੇ ਪ੍ਰਯਾਤੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਤਪੀ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕੇਵੇ ਮੋਹਿ, ਕੇਵੇ ਮੋਹਿ, ਕੇਵੇ ਚੰਦ੍ਰਾ ੴ ਕੇਵੇ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਹੋਯਾਛਿ ਆਉ

ਕਬਹੂ ਰਾਜਾ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਕਬਹੂ ਭੇਖਾਰੀ ॥੨॥

ਕੇਵੇ ਸ੍ਰੀ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਰਾਜਾ ਆਉ ਕੇਵੇ ਭੇਖਾਰੀ ਬਨਿਛਿ ॥੨॥

ਸਾਕਤ ਮਰਹਿ ਸੰਤ ਸਭਿ ਜੀਵਹਿ ॥

ਗੰਗਾ ਮਨੁਸ਼ਾ ਮਨੁਸ਼ਾ, ਚੰਦ੍ਰਾ ਬਾਹੂ ਨੀਵਿਤ ਰਹੇ

ਰਾਮ ਰਸਾਇਨੁ ਰਸਨਾ ਪੀਵਹਿ ॥੩॥

ਆਉ ਨਿਯੰਗ ਗੰਗੇ ਰਾਮ ਅੰਗੁਰ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾ ॥੩॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ ॥ਹਾਰਿ ਪਰੇ ਅਬ ਪੂਰਾ ਦੀਜੈ ॥੪॥੧੩॥

ਕਵਾਰ ਕਹਿ, ਹੇ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਭ! ਮੋਹਿ' ਚੰਦ੍ਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ, ੴ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਯਾਤੁ, ੴ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਭੁ
ਜਾਨਿ ਫਿਰਿ ॥੪॥੧੩॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ਨਾਲਿ ਰਲਾਇ ਲਿਖਿਆ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਉੜੀ ਕਵਾਰ ਨੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਐਸੇ ਅਚਰਜੁ ਦੇਖਿਓ ਕਬੀਰ ॥

ਹੇ ਕਵਾਰ! ਸ੍ਰੀ ਅੰਗੁਰ ਕੀਰਤ ਕਹਿਯਾਛਿ

ਦਧਿ ਕੈ ਭੋਲੈ ਬਿਰੋਲੈ ਨੀਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਹ ਮਨੁਸ਼ਾ ਕਹਿ ਪਾਯਾ ਪਾਯਾ ਨੀ ਮਨੁਸ਼ਾ ਕਹਿਯਾਛਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਅੰਗੂਰੀ ਗਦਹਾ ਚਰੈ ॥

ਗੰਗਾ ਬਹੁਤੁ ਅੰਗੂਰ ਚਰਿਯਾ ੴ ੴ

ਨਿਤ ਉਠਿ ਹਾਸੈ ਹੀਰੈ ਮਰੈ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭਿਦਿਨ ਭਠਿ ਬੇਬੇਧਾਵ, ਭਧਭੋਗ ਕਰਿਯਾਯੋ ਐਵੰ ਗੋਬਰੇ ਮਰਿਯਾਵ (ਅਧਿਐ ਮੂਰ੍ਧ ਯਾਵ ਬਿਕਾਰ
ਭੋਗ ਕਰਿ ਐਵਿਧਰਿ ਯੁਗੁ ਮਰਗ ਚਕੁਰੇ ਧਰਿਯਾਵ) ॥1॥

ਮਾਤਾ ਭੈਸਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਜਾਇ ॥

ਮਠੁਆਲਾ ਗਥੁ ਭਲਿ ਅਨਿਲਛਿਤ ਹੋਯੋ ਕੁਲੁਧਾਵ।

ਕੁਦਿ ਕੁਦਿ ਚਰੈ ਰਸਾਤਲਿ ਪਾਇ ॥੨॥

ਬੇ ਨਾਠਿਯਾਵ, ਖਾਯੋਯਾਵ ਆਯੋ ਗੋਬਰੇ ਨਰਕਰੇ ਧਰਿਯਾਵ ॥2॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਪਰਗਟੁ ਭਈ ਖੇਡੁ ॥

ਹੋ ਕਵਾਰ! ਐਵਿ ਅਭੂਤ ਗੋਲ ਪੁਕਾਰ ਹੋਯੋਯਾਯੋਯੋ।

ਲੇਲੇ ਕਉ ਚੁਘੈ ਨਿਤ ਭੇਡੁ ॥੩॥

ਮੇਥੁ ਬਰਵਾ ਨਿਯੋ ਪਿਯਾਯੁ ਗੋਲ ਕਰਿਯਾਵ।

ਰਾਮ ਰਮਤ ਮਤਿ ਪਰਗਟੀ ਆਈ ॥

ਗਮਕ ਨਾਮ ਭਯਾਰਗ ਕਰਿ ਮੋ' ਕੂਝਿ ਭਯੁਗ ਹੋਯੋਯਾਯੋਯੋ।

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਗੁਰਿ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ॥੪॥੧॥੧੪॥

ਹੋ ਕਵਾਰ! ਗੁਰੁ ਮੋਭੇ ਐਵਿ ਯਾਨ ਪੁਕਾਰ ਕਰਿਯੋਯੋ ॥4॥1॥14॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਪੰਚਪਦੇ ॥

ਗਭਰਿ ਕਵਾਰ ਯਾ ਪਯੋ ਧਰਿ ॥

ਜਿਉ ਜਲ ਛੇਡਿ ਬਾਹਰਿ ਭਇਓ ਮੀਨਾ ॥ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਹਉ ਤਪ ਕਾ ਹੀਨਾ ॥੧॥

ਯੋਧਰਿ ਮਾਯੋ ਯੋਗ ਕਰਿ ਕਾਬਾਰਕੁ ਆਬਿਯਾਵ (ਧਰਿਯੋ ਹੋਯੋ ਪੁਗ ਧਾਗ ਕਰਿਯਾਵ), ਮੁੱ ਮਧ
ਧੂਰ ਯੁਗਰੇ ਧਧਧਾ ਕਰਿਯੋਯੋ ॥1॥

ਅਬ ਕਹੁ ਰਾਮ ਕਵਨ ਗਤਿ ਮੇਰੀ ॥

ਹੋ ਮੋਰ ਗਮ! ਐਵੇ ਕੂਹ, ਮੋਰ ਗਠਿ ਕਗ ਹੋਵ?

ਤਜੀ ਲੇ ਬਨਾਰਸ ਮਤਿ ਭਈ ਬੋਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਲੋਕ ਮੋਭੇ ਕਹੁਯੋ ਯੋ ਯੋਵੇ ਮੁੱ ਕਨਾਰਬ ਯਾਧਿ ਧੋਲਿ ਮੋਰ ਕੂਝਿ ਭੁਝੁ ਹੋਯੋਯੋਯੋ
॥1॥ਕੂਹ ॥

ਸਗਲ ਜਨਮੁ ਸਿਵ ਪੁਰੀ ਗਵਾਇਆ ॥ ਮਰਤੀ ਬਾਰ ਮਗਹਰਿ ਉਠਿ ਆਇਆ ॥੨॥

ਮੂੰ ਨਿਯੋਗ ਬਧਾਇ ਆਨ੍ਹੁ ਚਿੰਤਾਮੁ (ਕਾਗੀ)ਰੇ ਫੁਲਾਇ, ਮੁਖੁ ਬਧਾਇ (ਕਾਗੀ) ਛਾਇ ਮਗਹਰ
ਚਾਲਿ ਆਇਐ ॥੨॥

ਬਹੁਤੁ ਬਰਸ ਤਪੁ ਕੀਆ ਕਾਸੀ ॥

ਮੂੰ ਕੇਤੇ ਵਰ੍ਹੇ ਕਾਗੀਰੇ ਰਹਿ ਭਧ ਕਰਿਐ

ਮਰਨੁ ਭਇਆ ਮਗਹਰ ਕੀ ਬਾਸੀ ॥੩॥

ਏਵੇ ਯੋਗਵੇਲੇ ਮੁਖੁ ਬਧਾਇ ਆਇਐ ਯੋਗਵੇਲੇ ਮਗਹਰ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਐ ॥੩॥

ਕਾਸੀ ਮਗਹਰ ਸਮ ਬੀਚਾਰੀ ॥

ਮੂੰ ਕਾਗੀ ਓ ਮਗਹਰਕੁ ਏਕ ਭਲਿ ਭਾਵਿਐ,

ਓਛੀ ਭਗਤਿ ਕੈਸੇ ਉਤਰਸਿ ਪਾਰੀ ॥੪॥

ਏਹਿ ਭਲਿਰੇ ਕੇਹੁ ਕਿਹਿ ਭਵਧਾਰਨੁ ਪਾਰ ਹੋਇਪਾਰਿਐ? ॥੪॥

ਕਹੁ ਗੁਰ ਗਜ ਸਿਵ ਸਭੁ ਕੇ ਜਾਨੈ ॥

ਹੋ ਕਵਾਰ! ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ (ਗਿਆਨ), ਗੋਗੇ ਏਵੇ ਭਗਵਾਨ ਚਿੰਤਾ ਬਧਾਇ ਯੋਗਵੇਲੇ

ਮੁਆ ਕਬੀਰੁ ਰਮਤ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮੈ ॥੫॥੧੫॥

ਕਵਾਰ ਗੁਰਗਾਨਾ ਨਾਮ ਭਧ ਕਰਿ ਮਰਿਐ ॥੫॥੧੫॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਗਉੜੀ ਕਵਾਰ ਜੀ ॥

ਚੋਆ ਚੰਦਨ ਮਰਦਨ ਅੰਗਾ ॥

ਮੇਭੈ ਬੁਧਰੇ ਗੰਗਾਰੇ ਅੰਗ ਭਧਰੇ ਅੰਗ ਏਵੇ ਚੰਦਨ ਲਗਾਇਐ,

ਸੋ ਤਨੁ ਜਲੈ ਕਾਠ ਕੈ ਸੰਗਾ ॥੧॥

ਠਾਕਾ ਗੋਗੇਰੇ ਲਗਾਇ ਦਿਐ ॥੧॥

ਇਸੁ ਤਨ ਧਨ ਕੀ ਕਵਨ ਬਡਾਈ ॥

ਏਹਿ ਗੰਗਾਰੇ ਏਵੇ ਧਨਰੇ ਅੰਗਾਨ ਕਰਿਵਾਨੁ ਕੀ ਅੰਗ?

ਧਰਨਿ ਪਰੈ ਉਰਵਾਰਿ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਠਾਕਾ ਏਹਿ ਧਰਤੀ ਭਧਰੇ ਪਠਿ ਰਹਿਐ ਆਭ ਪ੍ਰਾਣੀਐ ਧਰਤੀਰੇ ਪਰਲੋਕ ਯਾਐ ਨਾਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਤਿ ਜਿ ਸੇਵਹਿ ਦਿਨ ਕਰਹਿ ਕਾਮ ॥

ਮੇਭੱ ਲੋਕ ਰਾਤਿਰੇ ਗੋਯਾਏ ਆਉ ਧੰਨਰੇ ਕਾਮ ਕਰਿਯਾਏ

ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਲੇਹਿ ਨ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ॥੨॥

ਆਉ ਏਕ ਸ਼ਬਦ ਪਾਛੋਂ ਮਧ ਭਗਵਾਨਯੋ ਨਾਮ ਨਿਏ ਨਾਹਿ ॥੨॥

ਹਾਥਿ ਤ ਡੇਰ ਮੁਖਿ ਖਾਇਓ ਤੰਬੋਰ ॥

ਮਾਝਾਰ ਝਾਠਰੇ ਢੋਲ ਥਾਏ ਆਉ ਮੂਝਰੇ ਪਾਨ ਚੋਵਾਯੋ ਥਾਏ,

ਮਰਤੀ ਬਾਰ ਕਸਿ ਬਾਧਿਓ ਚੋਰ ॥੩॥

ਏਹਰਿ ਕਪੜੇ ਮੂਢ੍ਰੁ ਬੰਨ੍ਹਰੇ ਚੋਰ ਭਲਿ ਬਝਾ ਹੋਯਾਯੋ ॥੩॥

ਗੁਰਮਤਿ ਰਸਿ ਰਸਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥

ਮੇਭੱ ਮਨੁਸ਼੍ਯ ਗੁਨ੍ਯੋ ਮਠਿ ਨੇਯੋ ਭਗਵਾਨਯੋ ਗੁਣ ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰ੍ਵਕ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ,

ਰਾਮੈ ਰਾਮ ਰਮਤ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥੪॥

ਏ ਕੇਵਲ ਪੁਰੁ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਯੋ ਹੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿ ਕਰਿ ਸੁਖੁ ਝਾਇਯੋ ਕਰਿਯਾਏ ॥੪॥

ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਈ ॥

ਮੇਭੱ ਕਪੜੇ ਭਿਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਰਿਯੋ ਕਰਿ ਪੁਰੁ ਨਿਯੋ ਨਾਮ ਬਝਾਯੋ ਧਿਅਯੋ,

ਹਰਿ ਹਰਿ ਬਾਸੁ ਸੁਗੰਧ ਬਸਾਈ ॥੫॥

ਏ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਯੋ ਮਝਕ ਏਵੰ ਸੁਗੰਧ ਨਿਯੋ ਸੁਖਯੋਰੇ ਬਝਾਯੋ ॥੫॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਚੇਤਿ ਰੇ ਅੰਧਾ ॥

ਕਵਾਰ ਯੋ ਕਹਯੋ ਮੇ ਹੋ ਮੂਰ੍ਹੋ ਯੋਵ! (ਨਿਯੋ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਯੋ) ਖੋਲ੍ਹਿ ਕਰ,

ਸਤਿ ਰਾਮੁ ਝੁਠਾ ਸਭੁ ਧੰਧਾ ॥੬॥੧੬॥

ਕਾਰਿਯੋ ਯੋ ਹੂੰ ਬਧ੍ਯੋ ਅਠ੍ਯੋ ਆਉ ਅਨ੍ਧਾਨੋ ਸ਼ਬਦਯੋਰੋ ਅਠ੍ਯੋ ॥੬॥੧੬॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਤਿਪਦੇ ਚਾਰਤੁਕੇ ॥

ਗਉੜੀ ਕਵਾਰ ਯੋ ਠਿਪਾਧਿ ਚਾਰਤੁਕੇ ॥

ਜਮ ਤੇ ਉਲਟਿ ਭਏ ਹੈ ਰਾਮ ॥

ਮਰ (ਮੂਢ੍ਰੁ) ਆਉਯੋ ਮਿਥਾ ਕਵਲਰੇ ਏਵੇ ਮੂੰ ਰਾਮਯੋ ਆਉਯੋ ਮਾਯੋ ॥

ਦੁਖ ਬਿਨਸੇ ਸੁਖ ਕੀਓ ਬਿਸਰਾਮ ॥

ਮਾਝਾਧਾਰਾ ਮੋਰ ਦੂਝ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯੋ ਆਉ ਮੂੰ ਸੁਖਰੇ ਬਿਗ੍ਰਾਮ ਕਰੁਯੋ ॥

ਬੈਰੀ ਉਲਟਿ ਭਏ ਹੈ ਮੀਤਾ ॥

ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਮਖ ਵਧਲੀ ਯਾਕ ਮੇਰਾ ਮੇਰੁ ਵਧਿਆਕਛੀ।

ਸਾਕਤ ਉਲਟਿ ਸੁਜਨ ਭਏ ਚੀਤਾ ॥੧॥

ਭਗਵਾਨਯਾ ਠਾਰੂ ਕੇਛੋਧ ਹੋਯਾਕਯੁਵਾ ਗਾਭ ਪੂਰੂਖ ਮਖ ਵਧਲੀ ਯਾਕ ਭਧੁ ਪੂਰੂਖ ਵਧਿਆਕਛੀ ॥1॥

ਅਬ ਮੋਹਿ ਸਰਬ ਕੁਸਲ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ ॥

ਐਵੇਛੋਛਾਛੇ ਬਮਬੁ ਬੂਯ ਐਵਾ ਮਯਾਨ ਪੁਛਾਛੇ ਹੋਯਾਕਛੀ,

ਸਾਂਤਿ ਭਈ ਜਬ ਗੋਬਿੰਦੁ ਜਾਨਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਵੇ ਠਾਰੂ ਮੂੰ ਗੋਵਿੰਦਯੁ ਅਨੂਭਵ ਕਰਿਅਛੀ, ਮੇਰਾ' ਭਿਛਰੇ ਬੂਯ ਗਾਛੀ ਹੋਯਾਕਯਾਕਛੀ ॥

ਤਨ ਮਹਿ ਹੇਤੀ ਕੋਟਿ ਉਪਾਧਿ ॥

ଏହି ଶରୀରରେ କୋଟି କୋଟି ରୋଗ ଥିଲା,

ਉਲਟਿ ਭਈ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ॥

ଇଣ୍ଡରଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରି ଏବେ ଏହା ସ୍ୱାଭାବିକ ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ସମାଧିରେ ବଦଳି ଯାଇଛି ।

ਆਪ ਪਛਾਨੈ ਆਪੈ ਆਪ ॥

ମୋର ମନ ନିଜର ଯଥାର୍ଥ ସ୍ୱରୂପକୁ ଜାଣି ଦେଇଛି,

ਰੋਗ ਨ ਬਿਆਪੈ ਤੀਨੋਂ ਤਾਪ ॥੨॥

ଏବେ ଏହାକୁ ଇଶ୍ଵର ହିଁ ଇଶ୍ଵର ଦୃଷ୍ଟିମାନ ହେଉଛନ୍ତି, ରୋଗ ଏବଂ ତିନି ତାପ ପ୍ରଭାବିତ କରିପାରେ ନାହିଁ
॥୨॥

ਅਬ ਮਨੁ ਉਲਟਿ ਸਨਾਤਨੁ ਹੁਆ ॥

ଏବେ ମୋର ମନ ସନାତନ(କ୍ରିଷ୍ଣରାଜା ରୂପ) ହୋଇଯାଇଛି,

ਤਬ ਜਾਨਿਆ ਜਬ ਜੀਵਤ ਮੁਆ ॥

ଏହି କଥାର ଜ୍ଞାନ ସେତେବେଳେ ହୋଇଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ଏହି ମନ ମାୟାରେ ବିଚରଣ କରି ମଧ୍ୟ ମାୟା ଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଥାଏ ।

ਕਹ ਕਬੀਰ ਸਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਉ ॥

ହେ କବୀର! ଏବେ ମୁଁ ସ୍ବାଭାବିକ ସ୍ବରରେ ଅଛି ।

ਆਪਿ ਨ ਡਰਓ ਨ ਅਵਰ ਡਰਾਵਓ ॥੩॥੧੭॥

ଏଥିପାଇଁ, ଏବେ ମୁଁ ଅନ୍ୟ କାହାଠାରୁ ଭୟଭୀତ ନୁହଁ ଆଉ ନା ମୁଁ କାହାକୁ ଭୟଭୀତ କରୁଅଛି ।
॥3॥17॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ଗଉଡ଼ି କାବୀର ଜୀ ॥

ਪਿੰਡਿ ਮੁਐ ਜੀਓ ਕਿਹ ਘਰਿ ਜਾਤਾ ॥

(ପ୍ରଶ୍ନ) ଯେବେ କୌଣସି ମହାପୁରୁଷ ଶରୀର ଡ୍ୟାଗ କରିଥାନ୍ତି , ସେତେବେଳେ ଆମା କେଉଁଠି ଯାଏ?

ਸਬਦਿ ਅਤੀਤਿ ਅਨਾਹਦਿ ਰਾਤਾ ॥

(ଉତ୍ତର)- ଏହି ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଶବ୍ଦର ପ୍ରଭାବରୁ ଅମର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ ।

ਜਿਨਿ ਰਾਮੁ ਜਾਨਿਆ ਤਿਨਹਿ ਪਛਾਨਿਆ ॥

ਹੋਵੇ ਰਾਮਨਾਮੁ ਕੁੰਝਿਐ, ਸੇ ਭਾਵਾਯੋ ਬਾਧਕੁ ਅਨੁਭਵ ਕਰਿਐ,।

ਜਿਉ ਗੁੰਗੇ ਸਾਕਰ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥੧॥

ਮੇਧਰਿ ਭਭਾ ਮਨੁਖੁ ਮਿਠਾ ਖਾਯੋ ਬੁਝੈ ਘੋਲਿਐ, ਕਿਛੁ ਕਰੁਣਾ ਕਰਿਐ ਨਾਹੀ ॥1॥

ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਕਥੈ ਬਨਵਾਰੀ ॥

ਏਧਰਿ ਆਨ ਆਉਹੈ ਫਿਰਿ ਪੁਕਾਰਿ ਕਰਿਐ।

ਮਨ ਰੇ ਪਵਨ ਦ੍ਰਿੜ ਸੁਖਮਨ ਨਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਧੁੰਦੁ ਆਸਰੇ ਆਸ ਪੂਰਨ ਕਰ, ਏਵਾ ਬੁਝੈ ਨਾਭਿਰ ਅਭਿਮਾਨ ਅਠੇ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੇ ਗੁਰੁ ਕਰਹੁ ਜਿ ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਰਨਾ ॥

ਏਧਰਿ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਯਾਹਾ ਧੰਨੁ ਚੋਚੇ ਧੁੰਨੁ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਆਵਗਯਕਤਾ ਪਛੇ ਕਰ ਨਾਹੀ:

ਸੇ ਪਦੁ ਰਵਹੁ ਜਿ ਬਹੁਰਿ ਨ ਰਵਨਾ ॥

ਏਧਰਿ ਗਯ ਭਭਾਰਨ ਕਰ, ਕਾਰਨ ਯਾਹਾ ਚੋਚੇ ਧੁੰਨੁ ਭਭਾਰਨ ਕਰਿਐ ਪਛੇ ਕਰ ਨਾਹੀ।

ਸੇ ਧਿਆਨੁ ਧਰਹੁ ਜਿ ਬਹੁਰਿ ਨ ਧਰਨਾ ॥

ਏਧਰਿ ਧਾਨ ਭਭਾਸ ਮੇ ਧੁੰਨੁ ਧਾਨ ਭਭਾਸ ਮੇ ਧੁੰਨੁ ਧਾਨ ਆਵਗਯਕਤਾ ਪਛੇ ਕਰ ਨਾਹੀ:

ਐਸੇ ਮਰਹੁ ਜਿ ਬਹੁਰਿ ਨ ਮਰਨਾ ॥੨॥

ਏਵੇ ਕ੍ਰਿਪੇ ਮੇ ਮੇ ਚੋਚੇ ਭਭ-ਮੇਰਨ ਚਭੇ ਪਛੇ ਕਰ ਨਾਹੀ ॥2॥

ਉਲਟੀ ਗੰਗਾ ਜਮੁਨ ਮਿਲਾਵਉ ॥

ਧੁੰਨਿ ਮੇਰ ਧਾਨ ਕਰਨਾ ਦੇਖਣੀ, ਏਵੇ ਪੁਕਾਰੇ ਗਯਾ ਓ ਮਨੁ ਬਹਿਤ ਮੇਰਨ ਘੋਲਣੀ।

ਬਿਨੁ ਜਲ ਸੰਗਮ ਮਨ ਮਹਿ ਨਾਵਉ ॥

ਏਵੇ ਪੁਕਾਰੇ (ਧੁੰਨਿ ਮੇਰ-ਮੇਰ ਭਭੇਰਨ) ਬਭਾਸੇ ਪੁਕਾਰ ਕਰੁਣੀ, ਮੇਰਨ (ਗਯਾ, ਮਨੁ, ਬਭੇਰਨ ਕਰਨਾ) ਭਭ ਨਾਹੀ,

ਲੋਚਾ ਸਮਸਰਿ ਇਹੁ ਬਿਉਹਾਰਾ ॥

ਏਵੇ ਧੁੰਨਿ ਏਵੇ ਮੇਰਨ ਬਭੇਰਨ ਏਕਾ ਭਭਿ ਦੇਖਣੀ, ਏਵਾ ਮੇਰਨ ਭਭੇਰਨ ਕਰਨਾ ਅਠੇ।

ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਿ ਕਿਆ ਅਵਰਿ ਬੀਚਾਰਾ ॥੩॥

ਏਕ ਭਭੇਰਨ ਚਭੇਰਨ ਕਰ, ਆਭ ਚਭੇਰਨ ਆਵਗਯਕਤਾ ਪਛੇ ਕਰ ਨਾਹੀ ॥3॥

ਅਪੁ ਤੇਜੁ ਬਾਇ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸਾ ॥ ਐਸੀ ਰਹਤ ਰਹਉ ਹਰਿ ਪਾਸਾ ॥

ਛੇੜ੍ਹਕਾ ਚਰਗੇਰੇ ਲਗਾਯਾ ਧ੍ਰੁਵੁ ਏਹਿ ਧੁਕਾਰ ਯਾਵਨ ਆਚਰਗ ਕਰੁਅਣਿ, ਮੋਹਿਧਰਿ ਯਯ, ਅਗ੍ਨਿ, ਧਰਨ,
ਪਰਿਉ ਏਵਾ ਆਕਾਸ

ਕਹੈ ਕਬੀਰ ਨਿਰੰਜਨ ਧਿਆਵਉ ॥

ਕਵਾਰ ਯਾ ਕਹਉ ਮੋਹੁ ਯੁ ਨਿਰਾਝਾ ਪੁਰੁਸ ਖਾਨ ਕਰ,

ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਜਾਉ ਜਿ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵਉ ॥੪॥੧੮॥

ਮਾਯਾ ਭਾਰਾ ਘਰੇ ਪਹੁੰਚਿ ਮੋਹਿਯੋ ਠਾਕੁ ਫੇਰਿ ਆਇਕਾਨੁ ਆਵਗਯਕਥਾ ਪਠਿਵ ਨਾਹਿ: ॥੪॥18॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਤਿਪਦੇ ॥

ਗਉਠਿ ਕਵਾਰ ਯਾ ਠਿਪਦੇ ॥

ਕੰਚਨ ਸਿਉ ਪਾਈਐ ਨਹੀ ਤੇਲਿ ॥

ਨਿਯ ਭਯਨ ਬਯਾਨ ਬੁਯਾ ਧਾਨ ਕਲੇ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਖੁਅਣਿ ਨਾਹਿ।

ਮਨੁ ਦੇ ਰਾਮੁ ਲੀਆ ਹੈ ਮੇਲਿ ॥੧॥

ਧ੍ਰੁਵੁ ਨਿਯ ਮਨਕੁ ਮੂਲਾ ਰੂਪਰੇ ਵੇਕ ਰਾਮਕੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਅਣਿ ॥1॥

ਅਬ ਮੋਹਿ ਰਾਮੁ ਅਪੁਨਾ ਕਰਿ ਜਾਨਿਆ ॥

ਏਵੇ ਮੋਹਿ ਬਿਗ੍ਰਾਧ ਬੋਲਾਯਾਯੋ ਮੋਹ ਰਾਮ ਮੋਹਿ ਨਿਯਰੁ ਏਹਿ ਅਠਠਿ,

ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹਾ ਭਾਰਾ ਮੋਹਿ ਮਨ ਬਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਪੁਬਧੁ ਬੋਲਾਯੋ ॥1॥ਰੂਪ॥

ਬ੍ਰਹਮੈ ਕਥਿ ਕਥਿ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਮੋਹਿਯੋ ਛੇੜ੍ਹਕਾ ਗੁਣਿ ਵਧਾਯੋ ਵਧਾਯੋ ਬੁਝਾ ਮਧ ਅਠ ਪਾਯੋ ਨਾਹਾਠਿ,

ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਬੈਠੇ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥੨॥

ਬੇਹਿ ਛੇੜ੍ਹਕਾ ਮੋਹਿਯੋ ਭਯੋ ਭਾਰਾ ਮੋਹਿਯੋ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਵਾਧ ਕਰਿਅਣਿ ॥2॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਚੰਚਲ ਮਤਿ ਤਿਆਗੀ ॥

ਏਹ ਕਵਾਰ! ਧ੍ਰੁਵੁ ਨਿਯ ਚਯਾਨ ਮਨ ਚਯਾਨ ਕਰਿਵੇਕਣਿ,”

ਕੇਵਲ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਨਿਜ ਭਾਗੀ ॥੩॥੧॥੧੯॥

ਕੇਵਲ ਰਾਮਕੁ ਭਯੋ ਏਹਿ ਮੋਹਿਯੋ ਨਿਯ ਭਾਗਰੇ ਆਇਅਣਿ ॥3॥1॥19॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਗਉਠਿ ਕਵਾਰਿ ਯਾ ॥

ਜਿਹ ਮਰਨੈ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਤਰਾਸਿਆ ॥

ਮੇਯੈ ਮੂਰਖੁ ਭਾਰਾ ਬਾਰਾ ਧੂਨੀਆ ਭਲਭਾਓ ਹੋਇ ਰਹਿਓ,

ਸੇ ਮਰਨਾ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ॥੧॥

ਬੇਧੁ ਮੂਰਖੁ ਧਰਮਾਰਥਾ ਗੁਰੂਯਾ ਭਯ ਭਾਰਾ ਪੁਕਾਰ ਹੋਇਯਾਯਾਯਾ (ਮੇ ਮੂਰਖੁ ਵਾਸਤਵਰੇ ਕਰ ਅਰੇ)
॥੧॥

ਅਬ ਕੈਸੇ ਮਰਉ ਮਰਨਿ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥

ਐਵੇ ਮੂੰ ਕੋਪਰਿ ਯਯ ਮਰਨ ਚਕਰੇ ਪਠਿਓ?

ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਾਤੇ ਜਿਨ ਰਾਮੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰ ਮਨ ਮੂਰਖੁ ਕਰਿ ਕਰਿਓ, ਮੇਰ ਰਾਮੁ ਯਾਗੇ ਨਾਹੀ, ਬੇ ਵਾਰਧਾਰ ਯਯ ਮਰਨ ਚਕਰੇ
ਪਠਿਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਰਨੇ ਮਰਨੁ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥

ਧੂਨੀਆਰ ਪੁਰੋਖਾ ਪੁਰਾਣੀ ਮੂਰਖੁ ਮੂਰਖੁ ਕਛੁਓ,

ਸਹਜੇ ਮਰੈ ਅਮਰੁ ਹੋਇ ਸੋਈ ॥੨॥

ਕੇਵਲ ਬੇਧੁ (ਮੂਰਖੁ) ਅਮਰ ਹੋਇਯਾ, ਮੇਰ ਯਾਗ ਬਹਿਓ ਮਰਿਓ ॥੨॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਮਨਿ ਭਇਆ ਅਨੰਦਾ ॥

ਹੋ ਕਵਾਰ! ਮੇਰ ਮਨਰੇ ਆਨੰਦ ਭਯੋ ਹੋਇਯਾਯਾਯਾ।

ਗਇਆ ਭਰਮੁ ਰਹਿਆ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥੩॥੨੦॥

ਮੇਰ ਭੁਯ ਨਾਗ ਹੋਇਯਾਯਾਯਾ ਆਯ ਭਯਰੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਭਯੋ ॥੩॥੨੦॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਗਉਠਿ ਕਵਾਰਿ ਯਾ ॥

ਕਤ ਨਹੀ ਠਉਰ ਮੂਲੁ ਕਤ ਲਾਵਉ ॥

ਐਹੇ ਗਰੀਰੇ ਕੋਈਬੇ ਬੇਗੋਬ ਸ਼ਾਨ ਮੇਲੇਨਾਹੀ, ਮੇਯੈ ਆਮ੍ਰਾ ਪਾਓ ਹੋਇਯਾ, ਭਾਵਾਵੇਲੇ
ਮੂੰ ਭਯੋ ਕੇਯੋ ਵਧਵਾਰ ਕਰਿਓ?

ਖੋਜਤ ਤਨ ਮਹਿ ਠਉਰ ਨ ਪਾਵਉ ॥੧॥

ਮੂੰ ਨੇਹ ਗਰੀਰੇ ਬਯਾਨ ਕਰਿਓ, ਪਰਯੋ, ਮੇਰੇ ਐਹੇ ਕੋਈਬੇ ਸ਼ਾਨ ਮੇਲੇਨਾਹੀ ॥੧॥

ਲਾਰੀ ਹੋਇ ਸੁ ਜਾਨੈ ਪੀਰ ॥

ਮਾਝਾਕੂ ਪਾਠਾ ਅਨੂਭਵ ਹੋਇਯੋ, ਬੇ ਚਾਹਾ ਜਾਗਿਆ।

ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਅਨੀਆਲੇ ਤੀਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਮਯੋ ਭਯੋਰ ਵਾਗ ਵਧ ਚਾਖੀ ਅਠੇ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਏਕ ਭਾਇ ਦੇਖਉ ਸਭ ਨਾਰੀ ॥

ਸ੍ਰੀ ਬਸੰਤ ਨਾਰੀ (ਜੀਵ-ਬੁਧ) ਏਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੇਰੇ ਦੇਖੀਯਾ।

ਕਿਆ ਜਾਨਉ ਸਹ ਕਉਨ ਪਿਆਰੀ ॥੨॥

ਪਰਭੂ, ਸ੍ਰੀ ਕੋਪਰੇ ਜਾਗੀਰੇ ਮੇਰੇ ਕੇਯੋ ਨਾਰੀ (ਜੀਵ-ਬੁਧ) ਪਠੇ-ਪੁਰਖੇ ਹੋਯਾ ਅਠੇ ॥੨॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ॥

ਹੇ ਕਬੀਰ! ਮੇਯੋ ਨਾਰੀ (ਜੀਵ-ਬੁਧ) ਕਪਾਲਰੇ ਗ੍ਰੰਥ ਭਾਗਯ ਅਠੇ,

ਸਭ ਪਰਹਰਿ ਤਾ ਕਉ ਮਿਲੈ ਸੁਹਾਗੁ ॥੩॥੨੧॥

ਪਠੇ-ਪੁਰਖੇ ਬਹੁਯੋ ਛਾਢੇ ਚਾਹਾ ਬਹਿਓ ਅਧਿ ਮਿਲਨ ਕਰੀਯਾਉ ॥੩॥੨੧॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਗਉਠਿ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਜਾ ਕੈ ਹਰਿ ਸਾ ਠਾਕੁਰੁ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਯਾਹਾ ਫੂਕਲੇਰੇ ਭਗਵਾਨ ਭਲਿ ਠਾਕੁਰੁ ਮੁਖਯੁ ਅਛੁਧਿ,

ਮੁਕਤਿ ਅਨੰਤ ਪੁਕਾਰਣਿ ਜਾਈ ॥੧॥

ਅਨੰਤ ਮੁਕਤਿ ਚਾਹਾਰ ਭਾਗ ਬਾਰਯਾਰ ਕਰਾਯਾਓ ਕਰਿਯਾਏ ॥੧॥

ਅਬ ਕਹੁ ਰਾਮ ਭਰੋਸਾ ਤੇਰਾ ॥

ਹੇ ਰਾਮ! ਬਠਾਈ! ਐਵੇਕ ਮੋਹਭੇਦੇਲੇ ਮੋਹਭੇ ਭੋਰੇ ਫੁੱ ਭਰਬਾ ਅਛਿ, ਚਾਹਾਫੇਲੇ

ਤਬ ਕਾਹੂ ਕਾ ਕਵਨੁ ਨਿਹੇਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਐਵੇ ਮੋਹਭੇ ਅਨੰਤ ਚਾਹਾਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰਿਵਾ ਆਗਯਾਯਾ ਨਾਫੁੰ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਤੀਨਿ ਲੋਕ ਜਾ ਕੈ ਹਰਿ ਭਾਰ ॥

ਪੁਰੁ, ਮਿਥ ਚਿਨਿ ਲੋਕ ਬ੍ਰਹਮ, ਪਾਤਾਲ ਓ ਮੁਖਯੁਲੋਕ ਭਾਰ ਬਹੁਨ ਕਰੁਛੁਧਿ,

ਸੋ ਕਾਹੇ ਨ ਕਰੈ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰ ॥੨॥

ਬੇ ਕਾਫੁੰਕੇ ਦੇਖਾਰਯਾ ਕਰਿਵੇ ਨਾਫੁੰ? ॥੨॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਇਕ ਬੁਧਿ ਬੀਚਾਰੀ ॥

ਹੇ ਕਬੀਰ! ਮੂੰ ਨਿਯ ਰੂਝੇਰੇ ਐਵੇ ਕਥਾ ਭਧੇਰੇ ਫੁੱ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਅਛਿ ਮੋ

ਕਿਆ ਬਸੁ ਜਉ ਬਿਖੁ ਦੇ ਮਹਤਾਰੀ ॥੩॥੨੨॥

ਮਧਿ ਮਾਭਾ ਨਿਯ ਬਢਾਨਕੂ ਬਿਖ ਬਿਐ, ਚਾਹਾਫੇਲੇ ਆਮੇ ਕਯਾ ਕਰਿ ਪਾਰਿਵਾ? ॥੩॥੨੨॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਗਉਠਿ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤ ਸਤੀ ਹੋਇ ਕੈਸੇ ਨਾਰਿ ॥

ਹੇ ਪਛੁਠ! ਫੂਕਲੇਰੇ ਭਾਵਿ ਚਿਛਿ ਦੇਖਾ,

ਪੰਡਿਤ ਦੇਖਹੁ ਰਿਦੈ ਬੀਚਾਰਿ ॥੧॥

ਪਛੁਠਾ ਐਵੇ ਬਧਾਰਯਾ ਬਿਨਾ ਕੋਯਿਸੇ ਨਾਰੀ ਕੋਧਰਿ ਬਧਾ ਬਧਿਪਾਰਿਵਾ? ॥੧॥

ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਬਧੈ ਸਨੇਹੁ ॥

ਮਧਿ ਪੁਰੂ-ਪਠਿਯਾ ਬਹਿਤ ਪਦ੍ਮਾਰ ਧ੍ਰੁਮ ਨਥਾਯ, ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਪੁਰੂ-ਪਠਿ ਭਾਵਾ ਬਹਿਤ ਧ੍ਰੁਮ ਕਿਧਰਿ
ਬਯਾਯ ਪਾਰਿਵੇ?

ਜਬ ਲਗੁ ਰਸੁ ਤਬ ਲਗੁ ਨਹੀ ਨੇਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੇ ਪਰ੍ਯੰਕੁ ਬਾਧਾਰਿਕ ਮੋਹੁ ਅਛਿ, ਬੇ ਪਰ੍ਯੰਕੁ ਯੋਗੁਰਾਯ ਪੁਰਿ ਹੋਯਾ ਪਾਰੇ ਨਾਹਿ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਸਾਹਨਿ ਸਤੁ ਕਰੈ ਜੀਅ ਅਪਨੈ ॥

ਯੇਯੋ ਬਧਿ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡੇ ਮਾਯਾਨੁ ਬਧਿ ਭਾਵਿਥਾਯ,

ਸੇ ਰਮਯੇ ਕਉ ਮਿਲੈ ਨ ਸੁਪਨੈ ॥੨॥

ਬੇ ਰਾਮਯਾ ਬਹਿਤ ਬ੍ਰਹਮੰਡੇ ਮਧਿ ਮਿਲਨ ਕਰਿਪਾਰੇ ਨਾਹਿ ॥੨॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਗਿਰੁ ਸਉਪਿ ਸਰੀਰੁ ॥

ਕਵਾਰ ਯਾ ਕਹੁਯੋ ਯੇ ਬੇਹੁ ਨਾਰੀ ਬ੍ਰਹਮੰਡੀ ਓ ਭਾਗਵਤੀ ਅਰੇ,

ਸੇਈ ਸੁਹਾਗਨਿ ਕਰੈ ਕਬੀਰੁ ॥੩॥੨੩॥

ਮਿਥ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਚਨ, ਮਨ, ਧਨ, ਯੋਗੁ ਅਯੋਗੁਰਾਯ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਅਰੰਭ ਕਰਿਥਾਯ ॥੩॥੨੩॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਗਉੜੀ ਕਵਾਰ ਯਾ ॥

ਬਿਖਿਆ ਬਿਆਪਿਆ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਬਾਰਾ ਧੂਨਿਆ ਹੋ ਮਾਯਾਰ ਬਿਕਾਰੇ ਆਇ ਮਾਯਾਯ ॥

ਬਿਖਿਆ ਲੈ ਭੂਬੀ ਪਰਵਾਰੁ ॥੧॥

ਮਾਯਾਰ ਬਿਕਾਰ ਪਰਿਵਾਰਨੁ ਰੂਭਾਯ ਦੇਯਾਯ ॥੧॥

ਰੇ ਨਰ ਨਾਵ ਚਉੜਿ ਕਤ ਬੇੜੀ ॥

ਹੇ ਨਰਨ ਮਨੁਸ਼ਯ! ਤੂ (ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਯਾਗਵਨ) ਨਾਵ ਕਾਹਿਕੇ ਨਯੋ ਕਰੁਅਯ ॥

ਹਰਿ ਸਿਉ ਤੇੜਿ ਬਿਖਿਆ ਸੰਗਿ ਜੇੜੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੂ ਯੋਗੁਰਾਯ ਬਹਿਤ ਪੁਰਿ ਭਾਯੋ ਮਾਯਾ ਬਹਿਤ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕਰਿਯ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਸੁਰਿ ਨਰ ਦਾਧੇ ਲਾਗੀ ਆਗਿ ॥

ਬਾਰਾ ਧੂਨਿਆਰੇ ਮਾਯਾਰ ਚੁਬਾਰ ਅਧਿ ਯਾਗਿ ਰਹਿਯੋ, ਦੇਵਤਾ ਆਦਿ ਮਨੁਸ਼ਯ (ਅਧਿਕਾਰ) ਯੋਗੁਰਾਯ ॥

ਨਿਕਟਿ ਨੀਰੁ ਪਸੁ ਪੀਵਸਿ ਨ ਝਾਗਿ ॥੨॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ-ਰੂਪੀ ਜਲ ਨਿਕਟରେ ਹੋਂ ਅਛੀ, ਮਘ ਵਿਕਾਰਰ ਪੁਰੁਸ਼ਕ ਦੂਰਕੁ ਹਰਾਯ ਜੀਵ ਚਾਹਾਕੁ ਪਾਨ
ਕਰੇ ਨਾਹਿ ॥2॥

ਚੇਤਤ ਚੇਤਤ ਨਿਕਸਿਓ ਨੀਰੁ ॥

ਹੇ ਕਵਾਰ! ਬੇਬੇ ਨਾਮ-ਰੂਪੀ ਜਲ ਨਿਰਭਰ ਸ਼ਰਭ ਕਰਿ ਹੋਂ ਪੁਕਰ ਹੋਯਾਯ,

ਸੋ ਜਲੁ ਨਿਰਮਲੁ ਕਥਤ ਕਬੀਰੁ ॥੩॥੨੪॥

ਬੇਬੇ ਜਲ ਬਭ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾਯ ॥3॥24॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਗਉਠਿ ਕਵਾਰ ਜੀ ॥

ਜਿਹ ਕੁਲਿ ਪੁਤੁ ਨ ਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰੀ ॥

ਮਾਹਾਰ ਪੁਰੁਸ਼ ਜਾਨ ਨਯਾਯ ਆਯ ਮਿਥ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰੇ ਨਾਹਿ,”

ਬਿਧਵਾ ਕਸ ਨ ਭਈ ਮਹਤਾਰੀ ॥੧॥

ਬੇਬੇ ਕੂਲਰ ਮਾਠਾ ਕਾਹਿਕਿ ਬਿਖਵਾ ਬੂਝਨਾਹਿ? ॥1॥

ਜਿਹ ਨਰ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਨਹਿ ਸਾਧੀ ॥

ਮੋਭੈ ਮਨੁਸ਼ਯ ਰਾਮ ਭਛਿ ਪਾਯੋ ਬਾਖਨਾ ਕਰਿ ਨਾਹਿ,

ਜਨਮਤ ਕਸ ਨ ਮੁਓ ਅਪਰਾਧੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਬੇ ਅਪਰਾਧੀ ਜਨਮ ਨੇਯ ਕਾਹਿਕਿ ਮਰਿ ਨਾਹਿ? ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਮੁਚੁ ਮੁਚੁ ਗਰਭ ਗਏ ਕੀਨ ਬਚਿਆ ॥

“(ਬ੍ਰਹ੍ਮਣੇ) ਕੇਠੇ ਗਭ ਪਾਠ ਹੋਯਾਯ, ਬੇ ਕਾਹਿਕਿ ਬਞਿਯਾਯਛੀ?

ਬੁਭੁਜ ਰੂਪ ਜੀਵੇ ਜਗ ਮਝਿਆ ॥੨॥

ਭਯਾਨਕ ਆਕ੍ਰਿਤਿ ਵਾਲਾ ਵਧਛਿ ਜਗਤਰੇ ਨਾਠ ਜੀਵਨ ਅਭਿਵਾਹਿਤ ਕਰਿਯਾਯ ॥2॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਜੈਸੇ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ॥

ਹੇ ਕਵਾਰ! ਮੋਭੈ ਵਧਛਿ ਯੋਗਰਯ ਨਾਮ ਬਿਹਾਨ ਯਾਯ, ਬੇ ਬੇ ਦੇਵਯੁਵਾਕੂ ਬ੍ਰਹ੍ਮਣ ਹੋਯਾਯਯ,

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜੈਸੇ ਕੁਬਜ ਕੁਰੂਪ ॥੩॥੨੫॥

ਕਿਛੁ, ਵਾਸੁਵਰੇ ਕੁਬਿਭ ਭਯਾ ਕੂਰੁਪ ਅਠਾ ॥3॥25॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਗਉਠਿ ਕਵਾਰਿ ਯੀ ॥

ਜੋ ਜਨ ਲੇਹਿ ਖਸਮ ਕਾ ਨਾਉ ॥

ਯੇਯੋਂ ਵਧੈ ਯੋਗਭਰਿ ਮਾਲਿਕਿ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਨਾਮੁ ਨੇਕਯਾ ॥

ਤਿਨ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥੧॥

ਸ੍ਰੀ ਬਰਵਾ ਭਾਖਾਯਾ ਪਾਗਰੇ ਬਸੰਤ ਅਰੇ ॥੧॥

ਸੋ ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥

ਯੇਯੋਂ ਵਧੈ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਅਰੇ, ਯੇ ਯੋਗਬਾਨਾਯਾ ਨਿਰਮਲੁ ਗੁਣੁ ਹੋ ਗਾਨੁ ਕਰਿਯਾ ॥

ਸੋ ਭਾਈ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੇਹੁ ਭਾਯਾ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਕੂ ਬਝੁਤੁ ਪੁਲ ਲਾਗਿਯਾ ॥੧॥ ਰੁਖ ॥

ਜਿਹ ਘਟ ਰਾਮੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਯਾਯਾਯਾ ਯੁਗਲੇਰੇ ਰਾਮੁ ਮਯੁਧੁ ਅਯੁਧੁ,

ਤਿਨ ਕੀ ਪਗ ਪੰਕਜ ਹਮ ਧੂਰਿ ॥੨॥

ਸ੍ਰੀ ਭਾਖਾਯਾ ਕਮਲ-ਪੁਰੁਸ਼ ਭਲਿ ਬੁਧਰ ਚਰਣਰ ਪੂਜਿ ਅਰੇ ॥੨॥

ਜਾਤਿ ਜੁਲਾਹਾ ਮਤਿ ਕਾ ਧੀਰੁ ॥ ਸਹਜਿ ਸਹਜਿ ਗੁਣ ਰਮੈ ਕਬੀਰੁ ॥੩॥੨੬॥

ਸ੍ਰੀ ਯਾਧਿਰੇ ਚੰਦ੍ਰਾ ਯਾਯਾ ਬੁਧਾਯਾਯਾ ਪ੍ਰੇਮਯਾਯਾ ਅਰੇ, ਕਵਾਰਿ ਯਾਧਿਰੇ ਯਾਧਿਰੇ (ਬੁਧਾਯਾਯਾ ਯਾਧਿਰੇ)
ਰਾਮਾਯਾ ਗੁਣਬੂਧਿ ਕਰਿਯਾਯਾ ॥੩॥੨੬॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਗਉਠਿ ਕਵਾਰਿ ਯੀ ॥

ਗਗਨਿ ਰਸਾਲ ਚੁਐ ਮੇਰੀ ਭਾਠੀ ॥

ਮੇਰਾ ਗਗਨੁ ਰੂਪਾ ਪਾਧਿਰੇ ਬੁਧਿਯੁ ਅਧੁਰ ਰਹਿਯਾ ॥

ਸੰਚਿ ਮਹਾ ਰਸੁ ਤਨੁ ਭਇਆ ਕਾਠੀ ॥੧॥

ਨਿਯੋਗ ਬਰਾਧੁ ਕਾਧੁ ਕਾਧੁ ਸ੍ਰੀ ਪੁਰੁਸ਼ਾਯਾਯਾ ਮਯਾਧਿਯੁ ਯਕੁਤੁ ਕਰਿਯਾਯਾ ॥੧॥

ਉਆ ਕਉ ਕਹੀਐ ਸਹਜ ਮਤਵਾਰਾ ॥

ਕੇਵਲ ਭਾਖਾਯਾ ਬੁਧਾਯਾਯਾ ਮਧੁਯਾਯਾ ਕੁਯਾਯਾ ॥

ਪੀਵਤ ਰਾਮ ਰਸੁ ਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਿੰਦ ਭਾਨ ਬਿਚਾਰ ਭਾਰਾ ਰਾਮ ਰਬਕੂ ਪਾਨ ਕਰਿਅਛਿ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਸਹਜ ਕਲਾਲਨਿ ਜਉ ਮਿਲਿ ਆਈ ॥

ਯੇਠੇਠੇਯੇਠੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪਾ ਮਧਿਰਾ ਪਿਆਯਕਾ ਵਾਲਾ ਆਇ ਮਿਠੀਯਾਛਿ,

ਆਨੰਦਿ ਮਾਤੇ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਈ ॥੨॥

ਯੇਠੇਠੇਯੇਠੇ ਧੰਨ ਆਯ ਰਾਧਿ ਆਨੰਦਰੇ ਮਥੁ ਘੋਲ ਅਧਿਕਾਧਿਧਿ ਘੋਲਯਾਧ ॥੨॥

ਚੀਨਤ ਚੀਤੁ ਨਿਰੰਜਨ ਲਾਇਆ ॥

ਘੇ ਕਵਾਰ! ਯੇਥੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭਾਰਾ ਮੂੰ ਨਿਯ ਮਨ ਨਿਰੰਜਨਯਾ ਧਰਿਧ ਯੋਧਿ ਨੇਯਛਿ, ਯੇਠੇਠੇਯੇਠੇ

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਤੋ ਅਨਭਉ ਪਾਇਆ ॥੩॥੨੭॥

ਯੇਠੇਠੇ ਨਿਯੰਯੁ ਪੁਛੁ ਪੁਛੁ ਘੋਲਯਛਿ ॥੩॥੨੭॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਗਉਧਿ ਕਵਾਰ ਯਾ ॥

ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾਉ ਮਨਹਿ ਬਿਆਪੀ ॥

ਮਨਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਧੇ, ਮਨਰ ਪਛਰੇ ਪਧਿਕਾ ਆਯ ਭਾਵਾਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਰਿਕਾ।

ਮਨਹਿ ਮਾਰਿ ਕਵਨ ਸਿਧਿ ਥਾਪੀ ॥੧॥

ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਮਨਜ਼ੂ ਮਾਰਿ ਕੀਏ ਬਿਯੋ ਵਧਿਐ? ॥1॥

ਕਵਨੁ ਸੁ ਮੁਨਿ ਜੇ ਮਨੁ ਮਾਰੈ ॥

ਬੇਧ ਕੀਯੋ ਮੁਨਿ, ਯਿਥੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਮਨਜ਼ੂ ਮਾਰਿਯੋਐ?

ਮਨ ਕਉ ਮਾਰਿ ਕਹਹੁ ਕਿਸੁ ਤਾਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੂੜ, ਮਨਜ਼ੂ ਨਝੁ ਕਰਿ ਬੇਧ ਕਾਫ਼ਾ ਕਲਪਾਏ ਕਰਿਐ? ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਬੇਲੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥

ਮਨ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਪੁਰੋਖਾ ਮਨੁਖਾ ਬੋਲਿਐ।

ਮਨ ਮਾਰੇ ਬਿਨੁ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥੨॥

ਮਨਜ਼ੂ ਮਾਰਿਐ ਬਿਨਾ ਪੁਰਖਾ ਭਯੋ ਬੁਝਾਐ ॥2॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਜੇ ਜਾਨੈ ਭੇਉ ॥

ਬੇਧ ਕਾਰ! ਯੋਧਾ ਕਾਫ਼ੀ ਏਥੇ ਭੇਧਕੂ ਰੂਝਿਐ,

ਮਨੁ ਮਧੁਸੂਦਨੁ ਤਿਭੁਵਣ ਦੇਉ ॥੩॥੨੮॥

ਬੇਧ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਮਨਰੇ ਹੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹ ਲੋਕਾਕਰ ਬਾਮਨ ਮਧੁਸੂਦਨਕੂ ਧਰਮ ਕਰਿਐ ॥3॥28॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਗਉੜੀ ਕਾਰਿ ਯੀ ॥

ਓਇ ਜੁ ਦੀਸਹਿ ਅੰਬਰਿ ਤਾਰੇ ॥

ਬੇਧ ਫਿਲੇ ਮਿਲੇ ਭਾਰਾ ਯਾਫ਼ਾ ਅਭਰਾਸਰੇ ਨਯਰੇ ਆਬੁਐ,

ਕਿਨਿ ਓਇ ਚੀਤੇ ਚੀਤਨਹਾਰੇ ॥੧॥

ਕੇਯੋ ਚਿੰਤਕਰ ਚਿੰਤਿ ਕਰਿਐ? ॥1॥

ਕਹੁ ਰੇ ਪੰਡਿਤ ਅੰਬਰੁ ਕਾ ਸਿਉ ਲਾਗਾ ॥

ਬੇਧ ਪਛਿਤ! ਕੂੜ, ਅਭਰਾਸਰੇ ਕਾਫ਼ਾ ਬਾਫ਼ਾ ਕਾਫ਼ਾ ਅਯੋ?

ਬੂਝੈ ਬੂਝਨਹਾਰੁ ਸਭਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਥੇ ਕਾਫ਼ਾ ਯਾਧਿਐ ਕਾਫ਼ਾ ਕੇਧ ਭਾਗਧਾਰਾ ਹੂੰ ਅਯੋ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਸੂਰਜ ਚੰਦੁ ਕਰਹਿ ਉਜੀਆਰਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮੰ ੴ ਚੰਦੁ ਦੂਜੀਆਕੂ ਭਯੋਲ ਕਰਿਯਾਹਿ ।

ਸਭ ਮਹਿ ਪਸਰਿਆ ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਾਰਾ ॥੨॥

ੴ ਬ੍ਰਹਮੰ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ॥੨॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਜਾਨੈਗਾ ਸੋਇ ॥

ਹੇ ਕਬੀਰ! (ੴ ਰਹਸਯਾਕੂ) ਕੇਵਲ ਬੇਹਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਦੂਜੀਆਕੂ,

ਹਿਰਦੈ ਰਾਮੁ ਮੁਖਿ ਰਾਮੈ ਹੋਇ ॥੩॥੨੯॥

ਮਾਝਾਕੂ ਬ੍ਰਹਮੰ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ॥੩॥੨੯॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਬੇਦ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ੴ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕੇਵਲ ਦੂਜੀ ਭਯੋਲ ॥

ਸਾਂਕਲ ਜੇਵਰੀ ਲੈ ਹੈ ਆਈ ॥੧॥

ਬੇਹਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਭਯੋਲ (ਭਾਵ, ਕਰਮਕਾਭਯੋਲ) ਭਯੋਲ ੴ ਚੰਦੁ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ॥੧॥

ਆਪਨ ਨਗਰੁ ਆਪ ਤੇ ਬਾਧਿਆ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ੴ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ॥

ਮੋਹ ਕੈ ਫਾਧਿ ਕਾਲ ਸਰੁ ਸਾਂਧਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਮੋਹਕੂ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਟੀ ਨ ਕਟੈ ਤੂਟਿ ਨਹ ਜਾਈ ॥

ੴ ਬ੍ਰਹਮੰ-ਰਹਾਉ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ॥

ਸਾ ਸਾਪਨਿ ਹੋਇ ਜਗ ਕਉ ਖਾਈ ॥੨॥

ੴ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ॥੨॥

ਹਮ ਦੇਖਤ ਜਿਨਿ ਸਭੁ ਜਗੁ ਲੂਟਿਆ ॥

ਹੇ ਕਬੀਰ! ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ੴ ਬ੍ਰਹਮੰ ਦੂਜੀਆਕੂ ਭਯੋਲ,

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਮੈ ਰਾਮ ਕਹਿ ਛੂਟਿਆ ॥੩॥੩੦॥

ਕਿਛੁ, ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ਭਯੋਲ ॥੩॥੩੦॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਗਉਠਿ ਕਵਾਰਿ ਯੀ ॥

ਦੇਇ ਮੁਹਾਰ ਲਗਾਮੁ ਪਹਿਰਾਵਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਿਯੋਗ ਮਨ-ਰੂਪੀ ਘੋਸ਼ਾਯਾ-ਪ੍ਰਸੰਗ-ਨਿਸ਼ਾਨੁ ਵਰ੍ਹਿਓ ਕਰਿਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਵਕ ਪ੍ਰੇਮਰ ਲਗਨ ਲਗਾਮ
ਰਖੁ ॥

ਸਗਲ ਤ ਜੀਨੁ ਗਗਨ ਦਉਰਾਵਉ ॥੧॥

ਆਯ ਪੁਰਿ ਯਾਗਾਰੇ ਲਗਨ ਭਾਵ- ਏਵਾ ਭਾਵਿ ਮਨਕੂ ਭਗਵਾਨਯ ਦੇਵਰ ਭਯਾਨ ਕਰਿਯਾ ॥੧॥

ਅਪਨੈ ਬੀਚਾਰਿ ਅਸਵਾਰੀ ਕੀਜੈ ॥

ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮਣੇ ਯਾਗ ਰੂਪੀ ਘੋਸ਼ਾਯਾ ਭਯਰੇ ਬਵਾਰ ਫੁਲ ਭਯਾ

ਸਹਜ ਕੈ ਪਾਵੜੈ ਪਗੁ ਧਰਿ ਲੀਜੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬ੍ਰਹਮ-ਰੂਪੀ ਚਰਣਕੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿ ਭਾਵਰੇ ਰਯ ॥੧॥ ਰੁਖ ॥

ਚਲੁ ਰੇ ਬੈਕੁੰਠ ਤੁਝਹਿ ਲੇ ਤਾਰਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਰੂਪੀ-ਘੋਸ਼ਾਯਾ ! ਚਾਲ ਚੋਰੇ ਬ੍ਰਹਮਣਿ ਨਿਯ,

ਹਿਚਹਿ ਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕੈ ਚਾਬੁਕ ਮਾਰਉ ॥੨॥

ਮਧਿ ਯੋਧਿ ਕਰ, ਚਾਬਾਕੁ ਦੇਵਕ ਦੇਵਕ ਚਾਬੁਕ ਮਾਰਿਕ ॥੨॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਭਲੇ ਅਸਵਾਰਾ ॥

ਹੇ ਕਵਾਰ! ਏਧਰਿ ਚਰੁ ਬਵਾਰ,

ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਤੇ ਰਹਹਿ ਨਿਰਾਰਾ ॥੩॥੩੧॥

ਬੇਦ ਏਵਾ ਕਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਣ ਰੁਖ ॥੩॥੩੧॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਗਉਠਿ ਕਵਾਰਿ ਯੀ ॥

ਜਿਹ ਮੁਖਿ ਪਾਂਚਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖਾਏ ॥

ਮੇਯੋ ਮੁਖਰੇ ਪਾਯ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਦਾਰ ਯੁਆ ਯਾਯਾਯ,

ਤਿਹ ਮੁਖ ਦੇਖਤ ਲੂਕਟ ਲਾਏ ॥੧॥

ਮਰਣ ਪਰੇ ਬੇਯੋ ਮੁਖਕੁ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮਣੇ ਕਾਠਰੇ ਯਾਯਾਯ ॥੧॥

ਇਕੁ ਦੁਖੁ ਰਾਮ ਰਾਇ ਕਾਟਹੁ ਮੇਰਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਰਾਮ! ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਦੂਰ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿਓ,

ਅਗਨਿ ਦਹੈ ਅਰੁ ਗਰਭ ਬਸੇਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੇ ਮੇਰੇ ਚੁੰਬਾਏ ਜਲਾਏ ਧਾਏ, ਕਾਰਣਾਗੇ ਗਭਰੇ ਕਾਬ ਕਰੇਧਾਏ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਕਾਇਆ ਬਿਗੁਤੀ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭਾਤੀ ॥

ਮਰਣ ਪਰੇ ਅੰਦਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਗਰਮਾਏ ਵਿਭਿਧ ਬਿਧਰੇ ਬਿਧਾਏ ਕਰੇ ਧਿਆਏ ॥

ਕੇ ਜਾਰੇ ਕੇ ਗਡਿ ਲੇ ਮਾਟੀ ॥੨॥

ਕੇਹੇ ਅੰਦਰ ਅੰਗਰੇ ਜਲਾਏ ਕੇਧਾਏ ਅੰਦਰ ਕੇਹੇ ਅੰਦਰ ਮਾਰੇ ਪੈਰੇ ਕੇਧਾਏ ॥੨॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਹਰਿ ਚਰਣ ਦਿਖਾਵਹੁ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਚਰਣ ਦੇ ਧਰਨ ਕਰਾਏ ਦਿਓ,

ਪਾਛੈ ਤੇ ਜਮੁ ਕਿਉ ਨ ਪਠਾਵਹੁ ॥੩॥੩੨॥

ਚਾਹੇਪਰੇ ਮਰਮਾਏ ਅੰਦਰ ਪਠਾਏ ਧਿਆਏ ॥੩॥੩੨॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਆਪੇ ਪਾਵਹੁ ਆਪੇ ਪਵਨਾ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਅੰਗ ਅੰਗ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਕਾਮੁ ਅੰਗ ॥

ਜਾਰੈ ਖਸਮੁ ਤ ਰਾਖੈ ਕਵਨਾ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਾਲਿਕ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ (ਪ੍ਰਾਣੀ) ਜਲਾਏਧਾਏ, ਚਾਹੇਧਾਏ ਕਿੰਦਰ ਕਰੇਧਾਏ? ॥੧॥

ਰਾਮ ਜਪਤ ਤਨੁ ਜਰਿ ਕੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਚਿਤੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਮਾ ਜਾਨ ਜਾਨ ਕਰੇ ਨਿਭਾਏਧਾਏ ਮੇਰੇ ਗਰਮਾਏ ਜਲਾਏਧਾਏ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮਾ ਜਾਨ ਜਾਨ ਕਰੇ ਮਨੁ ਰਹੇਧਾਏ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਕਾ ਕੇ ਜਰੈ ਕਾਹਿ ਹੋਇ ਹਾਨਿ ॥

ਕਾਹਾ ਕਰੇ ਜਲੇ ਜਾਏ, ਨਾ ਕਾਹਾ ਕਰੇ ਸਭੇ ਬੁਧਾਏ,

ਨਟ ਵਟ ਖੇਲੈ ਸਾਰਿਗਾਧਾਨਿ ॥੨॥

ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਬਰਾਏ ਨਰਾਏ ਗਲ ਕਰੁਧਾਏ ॥੨॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਅਖਰ ਦੁਇ ਭਾਖਿ ॥

ਹੇ ਕਵਾਰ! ਤੂੰ (ਰਾਮਾਜੀ) ਦੂਜੇ ਅਖਰ ਭਯੋਗੀ ਕਰ,

ਹੋਇਗਾ ਖਸਮੁ ਤ ਲੇਇਗਾ ਰਾਖਿ ॥੩॥੩੩॥

ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਿਕ ਅਰੁ, ਭਾਵੇਂ ਹੋਵੇ ਮੇਰੇ ਭਵਿੱਖੀਗਰੁ ਵਯਾਏ ॥੩॥੩੩॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਦੁਪਦੇ ॥

ਗਉੜੀ ਕਵਾਰ ਜੀ ਦੁਪਦੇ ॥

ਨਾ ਮੈ ਜੋਗ ਧਿਆਨ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥

ਜੇ ਮੂੰ ਮੋਹਿ ਬੰਦਾ ਅਭਯੁ ਨਿਯ ਖਾਨ ਅਧਾਰ ਮਨ ਲਗਾਇਓ,

ਬਿਨੁ ਬੈਰਾਗ ਨ ਛੁਟਸਿ ਮਾਇਆ ॥੧॥

ਗੁਣੀ ਬੈਰਾਗੀ ਬੰਦਾ ਮਾਯਾਨੁ ਗੁਣਿ ਹੋਇਓ ਮਾਯੇ ॥੧॥

ਕੈਸੇ ਜੀਵਨੁ ਹੋਇ ਹਮਾਰਾ ॥

ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਕਿਹਰੇ ਅਭਿਵਾਢਿਓ ਹੋਵੇ,

ਜਬ ਨ ਹੋਇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅਧਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਧਿ ਰਾਮਯ ਨਾਮਰ ਅਪਾਰ ਨ ਝੂਧ ॥੧॥੧॥੧॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਖੋਜਉ ਅਸਮਾਨ ॥

ਹੇ ਕਵਾਰ! ਮੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਪਰਧੰਬੁ ਬਯਾਨ ਕਰਿਅਛਿ

ਰਾਮ ਸਮਾਨ ਨ ਦੇਖਉ ਆਨ ॥੨॥੩੪॥

ਕਿਛੁ, ਮੇਲਾਓ ਰਾਮ ਭੁਲਧ ਅਧੰਬੁ ਕੇਹੁ ਵੇਗਾ ਯਾਯ ਨਾਯਾਛਿ ॥੨॥੩੪॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਗਉੜੀ ਕਵਾਰ ਯਾ ॥

ਜਿਹ ਸਿਰਿ ਰਚਿ ਰਚਿ ਬਾਧਤ ਪਾਰਾ ॥

ਮੇਯੁ ਮਝਕਰੇ ਮਨੁਬਧ ਯਾਯ ਯਾਯਰੇ ਪਰਧਿ ਕਾਯਿਅਛਿ,

ਸੋ ਸਿਰੁ ਚੁੰਚ ਸਵਾਰਹਿ ਕਾਰਾ ॥੧॥

(ਮੇਲਾਯਾਛਿ) ਬੇਯੁ ਮਝਕਰੁ ਕਾਯੁ ਨਿਯੁ ਪਥਰੇ ਯੁਧਿਅਾਧ ॥੧॥

ਇਸੁ ਤਨ ਧਨ ਕੇ ਕਿਆ ਗਰਬਈਆ ॥

ਐਯੁ ਯਾਯਰ ਐਧੰ ਪਨ ਯਧਰੇ ਕਾਯੁ ਅਧੰਕਾਰ ਕਾਯਾਯਾਯ ਪਾਯਰੇ?

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਕਾਹੇ ਨ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਹੇ ਪ੍ਰਾਯਾ!) ਭੁ ਰਾਮਯ ਨਾਮਕੁ ਕਾਯਿਯੁ ਧਰਯੁ ਕਰੁ ਨਾਯੁ? ॥੧॥੧॥੧॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥

ਕਵਾਰ ਯਾ ਕਯੁਛਿ- ਹੇ ਮੇਲਾਯੁ ਮਨ! ਯੁਧਿ,

ਇਹੀ ਹਵਾਲ ਹੋਹਿਗੇ ਤੇਰੇ ॥੨॥੩੫॥

ਮੇਯੁ ਮਝਕਰੁ ਅਧਿਧ, ਬੇਯੁਯਯਯਯ ਯਯਰ ਐਧੰ ਅਧਯੁ ਯਯਰ ॥੨॥੩੫॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਕੇ ਪਦੇ ਪੈਤੀਸ ॥

ਗਉੜੀ ਯੁਧਾਯਯਰੀ ਪਧ ਪਯਯਯਯਯ ॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਅਸਟਪਦੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ

ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਯੁਧਾਯਯਰੀ ਅਧਧਧੀ ਕਵਾਰ ਯਾ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗਰਾਜ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਪਾਏ ਸੁਖ ॥

ਸੁਖੁ ਮਾਂਗਤ ਦੁਖੁ ਆਗੈ ਆਵੈ ॥ ਸੇ ਸੁਖੁ ਹਮਰੁ ਨ ਮਾਂਗਿਆ ਭਾਵੈ ॥੧॥

ਮਨੁਸ਼ਾ ਬੁਝਿ ਮਾਗਿਆ, ਪਰਥੁ ਭਾਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਮਿਲਿਆ, " (ਏਤ੍ਰਿਪਾਏ) ਮੋਹਿ ਬੇਧਿ ਬੁਝਿ ਕਾਮਨਾ
ਭਲਾ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ, ਮੋਹਿ ਬੁਝਿ ਭਾਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਇਆ ॥੧॥

ਬਿਖਿਆ ਅਜਹੁ ਸੁਰਤਿ ਸੁਖ ਆਸਾ ॥

ਮਨੁਸ਼ਾ ਬੁਝਿ ਮਾਗਿਆ, ਪਰਥੁ ਭਾਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਮਿਲਿਆ, " (ਏਤ੍ਰਿਪਾਏ) ਮੋਹਿ ਬੇਧਿ ਬੁਝਿ ਕਾਮਨਾ
ਭਲਾ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ, ਮੋਹਿ ਬੁਝਿ ਭਾਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਇਆ ॥੧॥

ਕੈਸੇ ਹੋਈ ਹੈ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਨਿਵਾਸਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਮਿਲਿਆ, ਪਰਥੁ ਭਾਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਮਿਲਿਆ, " (ਏਤ੍ਰਿਪਾਏ) ਮੋਹਿ ਬੇਧਿ ਬੁਝਿ ਕਾਮਨਾ
ਭਲਾ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ, ਮੋਹਿ ਬੁਝਿ ਭਾਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਇਆ ॥੧॥

ਇਸੁ ਸੁਖ ਤੇ ਸਿਵ ਬ੍ਰਹਮ ਡਰਾਨਾ ॥

ਏਤ੍ਰਿਪਾਏ ਮੋਹਿ ਬੇਧਿ ਬੁਝਿ ਕਾਮਨਾ, ਭਲਾ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ, ਮੋਹਿ ਬੁਝਿ ਭਾਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਇਆ ॥੧॥

ਸੇ ਸੁਖੁ ਹਮਰੁ ਸਾਚੁ ਕਰਿ ਜਾਨਾ ॥੨॥

ਏਤ੍ਰਿਪਾਏ ਮੋਹਿ ਬੇਧਿ ਬੁਝਿ ਕਾਮਨਾ, ਭਲਾ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ, ਮੋਹਿ ਬੁਝਿ ਭਾਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਇਆ ॥੧॥

ਸਨਕਾਦਿਕ ਨਾਰਦ ਮੁਨਿ ਸੇਖਾ ॥

ਭਾਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਮਿਲਿਆ, ਪਰਥੁ ਭਾਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਮਿਲਿਆ, " (ਏਤ੍ਰਿਪਾਏ) ਮੋਹਿ ਬੇਧਿ ਬੁਝਿ ਕਾਮਨਾ
ਭਲਾ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ, ਮੋਹਿ ਬੁਝਿ ਭਾਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਇਆ ॥੧॥

ਤਿਨ ਭੀ ਤਨ ਮਹਿ ਮਨੁ ਨਹੀ ਪੇਖਾ ॥੩॥

ਭਾਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਮਿਲਿਆ, ਪਰਥੁ ਭਾਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਮਿਲਿਆ, " (ਏਤ੍ਰਿਪਾਏ) ਮੋਹਿ ਬੇਧਿ ਬੁਝਿ ਕਾਮਨਾ
ਭਲਾ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ, ਮੋਹਿ ਬੁਝਿ ਭਾਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਇਆ ॥੧॥

ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਕੋਈ ਖੋਜਹੁ ਭਾਈ ॥

ਭਾਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਮਿਲਿਆ, ਪਰਥੁ ਭਾਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਮਿਲਿਆ, " (ਏਤ੍ਰਿਪਾਏ) ਮੋਹਿ ਬੇਧਿ ਬੁਝਿ ਕਾਮਨਾ
ਭਲਾ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ, ਮੋਹਿ ਬੁਝਿ ਭਾਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਇਆ ॥੧॥

ਤਨ ਛੁਟੇ ਮਨੁ ਕਹਾ ਸਮਾਈ ॥੪॥

ਭਾਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਮਿਲਿਆ, ਪਰਥੁ ਭਾਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਮਿਲਿਆ, " (ਏਤ੍ਰਿਪਾਏ) ਮੋਹਿ ਬੇਧਿ ਬੁਝਿ ਕਾਮਨਾ
ਭਲਾ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ, ਮੋਹਿ ਬੁਝਿ ਭਾਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਇਆ ॥੧॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜੈਦੇਉ ਨਾਮਾਂ ॥

ਭਾਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਮਿਲਿਆ, ਪਰਥੁ ਭਾਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਮਿਲਿਆ, " (ਏਤ੍ਰਿਪਾਏ) ਮੋਹਿ ਬੇਧਿ ਬੁਝਿ ਕਾਮਨਾ
ਭਲਾ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ, ਮੋਹਿ ਬੁਝਿ ਭਾਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਇਆ ॥੧॥

ਭਗਤਿ ਕੈ ਪ੍ਰੇਮਿ ਇਨ ਹੀ ਹੈ ਜਾਨਾਂ ॥੫॥

ਭਾਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਮਿਲਿਆ, ਪਰਥੁ ਭਾਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਮਿਲਿਆ, " (ਏਤ੍ਰਿਪਾਏ) ਮੋਹਿ ਬੇਧਿ ਬੁਝਿ ਕਾਮਨਾ
ਭਲਾ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ, ਮੋਹਿ ਬੁਝਿ ਭਾਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਇਆ ॥੧॥

ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਨਹੀ ਆਵਨ ਜਾਨਾ ॥

ਠਾਹਾਰ ਆਨ੍ਹਾ ਜਨ੍ਹ-ਮਰਗਰ ਚਕ੍ਰੇਰੇ ਪਠੇ ਨਾਹੁੰ,

ਜਿਸ ਕਾ ਭਰਮੁ ਗਇਆ ਤਿਨਿ ਸਾਚੁ ਪਛਾਨਾ ॥੬॥

ਮੇਯੁੰ ਵਧਿਯੋਰ ਭੁਯਾਨੁ ਦੂਰ ਹੋਇਆਇਯੋ, ਆਯੋ ਬੇ ਬਧਾਨੁ ਜਾਯੋ ਧੋਇਯੋ ॥6॥

ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖਿਆ ਕਾਈ ॥

ਬਾਬੁਰੇਰੇ ਐਵੇ ਆਨ੍ਹਾਰ ਕੋਇਯੋ ਬ੍ਰਹਮ ਅਧਾਰ ਚਕ੍ਰ ਚਿਹ੍ਨੁ ਨਥਾਵ।

ਹੁਕਮੇ ਹੋਇਆ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਿ ਸਮਾਈ ॥੭॥

ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਸੁਕੁਮ ਧਾਰਾ ਹੁੰ ਐਵਾਰ ਰਚਨਾ ਕਰਾਇਯੋ ਆਯੋ ਠਾਹਾਰਾ ਸੁਕੁਮ ਭਾਵਿ ਐਵਾ ਬੇਧੁਰੇਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇਯੋ ॥7॥

ਇਸ ਮਨ ਕਾ ਕੋਈ ਜਾਨੈ ਭੇਉ ॥

ਕਯੋ ਕੇਹੋ ਮਨੁਸ਼ਯ ਐਵੇ ਆਨ੍ਹਾਰ ਰਹਬਾਨੁ ਜਾਯੋਇਯੋ?

ਇਹ ਮਨਿ ਲੀਣ ਭਏ ਸੁਖਦੇਉ ॥੮॥

ਐਵੁ, ਐਵੇ ਆਨ੍ਹਾ ਬੁਝਾਰਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਠਾਹਾਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇਯਾਵ ॥8॥

ਜੀਉ ਏਕੁ ਅਰੁ ਸਗਲ ਸਰੀਰਾ ॥

ਆਨ੍ਹਾ ਐਕ ਅਰੇ, ਕੇਹੁ ਐਵਾ ਬਰਬੁ ਯੋਗਰੇਰੇ ਥਾਵ।

ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਰਵਿ ਰਹੇ ਕਬੀਰਾ ॥੯॥੧॥੩੬॥

ਐਵੇ ਆਨ੍ਹਾ (ਅਧਾਰ ਪੁਰੁਸ਼ਾ) ਹੁੰ ਚਿਹ੍ਨੁ ਕਬਾਰ ਕਰੁਣਿਯੋ ॥6॥1॥36॥

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ॥

ਗੋਭੀਲੁ ਗੁਆਰੇਰੀ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਏਕ ਨਾਮ ਜੋ ਜਾਗੇ ॥ ਕੇਤਕ ਸਿਧ ਭਏ ਲਿਵ ਲਾਗੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਹੋ ਲੋਕਾਨਾ ਮਖਰੁ ਯੋਐ ਕੇਵਲ ਨਾਮ-ਬੁਝਾਰੇਰੇ ਹੁੰ ਧੋਨ ਰਾਏ ਜਾਗੁਰੇ ਰਹੁਧੁਲੇ, ਕਬੂਰ ਬਾਰਾ ਐਧਰੇ ਵਧਿਯੋ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਬਾਧੁਰੇਰੇ ਰੂਭੇ ਲਗਾਯੋ ਬੇਯੋ ਹੋਇਯੋ ॥1॥ਰੁਹ॥

ਸਾਧਕ ਸਿਧ ਸਗਲ ਮੁਨਿ ਹਾਰੇ ॥

ਬਾਧਕ, ਬੇਯੋ ਐਵੇ ਮੁਨਿਮਾਨੇ ਹਾਰੇ ਯਾਇਯੋ ॥

ਏਕ ਨਾਮ ਕਲਿਪ ਤਰ ਤਾਰੇ ॥੧॥

ਕੇਵਲ ਐਕ ਕਲਿਪ ਨਾਮ ਹੁੰ ਕਲ੍ਹਰੁਸ਼ ਅਰੇ ਯਾਵਾ ਜੀਵਨੁ ਭਵਬਾਗਰੁ ਭਯਾਰ ਕਰਿਧੋਇਯਾਵ ॥1॥

ਜੇ ਹਰਿ ਹਰੇ ਸੁ ਹੋਹਿ ਨ ਆਨਾ ॥

ਕਵੀਰ ਜੀ ਕਹਉ- ਮੇਭੈਂ ਵਧੈ ਹਰਿਯੋ ਸੁਰਗ ਕਰਿਯਾਵ, ਦੂਜਿਆਰੇ ਭਾਵਾਰ ਯੋਗ ਮਰਗਰ ਚਕੁ
ਬਧਾਉ ਹੋਇਯਾਵ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਪਛਾਨਾ ॥੨॥੩੭॥

ਬੇ ਕੇਵਲ ਚਾਨਕ ਨਾਮ ਹੂੰ ਯਾਗਿਆਵ ॥੨॥੩੭॥

ਗਉੜੀ ਭੀ ਸੋਰਠਿ ਭੀ ॥

ਗਉੜੀ ਏਵਾ ਬੋਲੀ ॥

ਰੇ ਜੀਅ ਨਿਲਜ ਲਾਜ ਤੋਹਿ ਨਾਹੀ ॥

ਹੇ ਨਿਲਜ ਜੀਵ! ਭੋਭੋ ਕੀ ਲੱਭਾ ਲਾਗੂ ਨਾਹੀ?

ਹਰਿ ਤਜਿ ਕਤ ਕਾਹੂ ਕੇ ਜਾਂਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੋਗਰਯੋ ਯਾਹਿ ਤੁ ਕੇਯੋਯੋ ਆਯ ਕਾਹਾ ਪਾਯੋ ਯੋਗ? ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਾ ਕੇ ਠਾਕੁਰੁ ਉਚਾ ਹੋਈ ॥

ਯਾਹਾਰ ਮਾਨਿਕ ਬਰੋਪਰਿ ਹੋਇਯਾਹਿ,”

ਸੋ ਜਨੁ ਪਰ ਘਰ ਜਾਤ ਨ ਸੋਹੀ ॥੧॥

ਬੇਯੋ ਵਧੈ ਪਰ ਘਰੋ ਯੋਗ ਯੋਗ ਪਾਵ ਨਾਹੀ ॥੧॥

ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਬੇਯੋ ਪੁਰੁ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਬਰੁ ਯਾਗਾਰੇ ਅਯੋਹਿ।

ਸਦਾ ਸੰਗਿ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਦੂਰਿ ॥੨॥

ਬੇ ਬਧਾ ਆਮਰ ਬਾਧਾਰੇ ਅਯੋਹਿ ਆਯ ਕੇਵੇ ਮਧ ਦੂਰਾਰੇ ਨਾਹੀ ॥੨॥

ਕਵਲਾ ਚਰਨ ਸਰਨ ਹੈ ਜਾ ਕੇ ॥

ਕੇਵੀ ਲੱਭਾ ਮਧ ਯਾਹਾਰ ਚਰਗਰ ਯੋਗ ਯੋਗਿਯਾਹਿ,

ਕਹੁ ਜਨ ਕਾ ਨਾਹੀ ਘਰ ਤਾ ਕੇ ॥੩॥

ਹੇ ਯਾਹ! ਕੂਹ, ਬੇਯੋ ਗੁਰਿਯੋ ਘਰੇ ਕੇਯੋ ਵਧੁਰ ਅਯਾਵ ਅਯੋ?

ਸਭੁ ਕੋਉ ਕਹੈ ਜਾਸੁ ਕੀ ਬਾਤਾ ॥

ਮੇਭੈਂ ਪਰਮਾਯਾ ਯੋਗਰ ਕਥਾ ਪੁਰੋਧਕ ਪੁਰਾਨ ਕਰੁਅਯੋਹਿ,

ਸੋ ਸੰਮ੍ਰਿਤ ਨਿਜ ਪਤਿ ਹੈ ਦਾਤਾ ॥੪॥

ਬੇਹੁੰ ਬਰੰਗਭਿਮਾਨ, ਬ੍ਰਹਮੰ ਬ੍ਰਾਮਾ ਆਯੁ ਧਾਤਾ ਅਚਭੁ ॥੪॥

ਕਹੈ ਕਬੀਰੁ ਪੂਰਨ ਜਗ ਸੋਈ ॥

ਕਵਾਰੁ ਯਾ ਕਹੁੰ- ਐਹੁੰ ਧੂਨੀਆਰੇ ਕੇਵਲ ਬੇਹੁੰ ਮਨੁਸ਼ਯ ਗੁਣਵਾਨ ਅਚੇ,

ਜਾ ਕੇ ਹਿਰਦੈ ਅਵਰੁ ਨ ਹੋਈ ॥੫॥੩੮॥

ਮਾਝਾਰ ਬ੍ਰਹਮੰਗੇਰੇ ਯੋਗੁਰ ਅਭਿਰਿਭੁ ਅਨਯ ਕੇਹੁੰ ਬਾਬ ਕਰਭੁ ਨਾਹੁੰ ॥੫॥੩੮॥

ਕਉਨੁ ਕੇ ਪੂਤੁ ਪਿਤਾ ਕੇ ਕਾ ਕੇ ॥

ਕਿੰਘ ਕਾਹਾਰ ਧੂਠੁ? ਕਿੰਘ ਕਾਹਾਰ ਵਾਹਾ? ਅਧੀਠ, ਕਿੰਘ ਕਾਹਾਰ ਰਸਕ ਨੂਖਛੁ।

ਕਉਨੁ ਮਰੈ ਕੇ ਦੇਇ ਸੰਤਾਪੇ ॥੧॥

ਕਿੰਘ ਮਰਿਯਾਐ ਆਭ ਕਿੰਘ ਕਾਹਾਨੂ ਦੂਝਯਾ ਵੇਯਯਾਐ? ॥1॥

ਹਰਿ ਠਗ ਜਗ ਕਉ ਠਗਉਰੀ ਲਾਈ ॥

ਬੇਘੁ ਛਲਿਯਾ ਭਗਵਾਨ ਬਾਰਾ ਦੂਜਿਆਨੂ ਮੋਹਾ ਰੂਪਾ ਮਾਯਾ ਭਾਰਾ ਦੂਬੁ ਕਰਿ ਰਝੁਛੁਛੁ।

ਹਰਿ ਕੇ ਬਿਓਗ ਕੈਸੇ ਜੀਅਉ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਘੁ ਮੋਹਾਰ ਮਾ! ਭਗਵਾਨਯਾ ਠਾਨੂ ਬਿਛੋਧ ਬੋਯਾਨੁ ਧ੍ਰੁੰ ਕੀਧਰਿ ਯਾਵਿਠ ਰਹਿਥੈ? ॥1॥ ਰੂਝ ॥

ਕਉਨੁ ਕੇ ਪੁਰਖੁ ਕਉਨੁ ਕੀ ਨਾਰੀ ॥

ਕਿੰਘ ਕਾਹਾਰ ਪਠਿ ਆਭ ਕਿੰਘ ਕਾਹਾਰ ਪਧ੍ਰਾ ਅਰੇ?

ਇਆ ਤਤ ਲੇਹੁ ਸਰੀਰ ਬਿਚਾਰੀ ॥੨॥

ਐਥੁ ਮਧਾਧਿਠਾਨੂ (ਬੇਘੁ ਭਾਯਾ!) ਠੂ ਨਿਯ ਗਰਮਰੇਰੇ ਬਿਚਾਰ ਕਰ ॥2॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਠਗ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥

ਕਵਾਰ ਯਾ ਕਹੁਛੁ ਮੇਧ ਛਲਿਯਾ ਭਗਵਾਨ ਭਾਰਾ ਮੋਹਾਰ ਮਨ ਐਵੇ ਐਕ ਬੋਯਾਯਾਯਾਯਾ ॥2॥

ਗਈ ਠਗਉਰੀ ਠਗੁ ਪਹਿਚਾਨਿਆ ॥੩॥੩੯॥

ਮੋਹਾਰ ਭੁਧ ਦੂਰ ਬੋਯਾਯਾਯਾਯਾ ਆਭ ਧ੍ਰੁੰ ਬੇਘੁ ਛਲਿਯਾ ਭਗਵਾਨਯਾ ਯਾਗਿ ਵੇਯਾਯਾ ॥3॥੩9॥

ਅਬ ਮੇ ਕਉ ਭਏ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਹਾਈ ॥

ਐਥੁ ਦੂਜਿਆਰ ਰਾਯਾ ਰਾਮ ਐਵੇ ਮੋਹਾਰ ਬਹਾਯਾਯਾ ਕਹਿਛੁਛੁ।

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਟਿ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਯੁ ਮਰਗਰ ਯਯੁਰ ਕਾਧਿ ਮੋਹਾਰੇ ਪਰਮ ਗਧਿ ਮਿਲਿਯਾਯਾਯਾ ॥1॥ ਰੂਝ ॥

ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਦੀਓ ਰਲਾਇ ॥

ਭਗਵਾਨ ਮੋਹਾਰੇ ਬਾਪੁਯਾ ਬਯਾਧਿਰੇ ਮਿਲਾਯਾਯਾਯਾ

ਪੰਚ ਦੂਤ ਤੇ ਲੀਓ ਛਡਾਇ ॥

ਆਭ ਕਾਮ ਭਯਾਪਕ ਪਾਞ ਬਿਕਾਰਨੂ ਮੋਹਾਰੇ ਬਯਾਯਾਯਾਯਾ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਜਪਉ ਜਪੁ ਰਸਨਾ ॥

ਨਿਯੋਗ ਭੀਖੁਰੇ ਸ੍ਰੋਤ ਅਨੁਭਵ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਯੋਗ ਯੋਗੁ ਅਭਿ।

ਅਮੋਲ ਦਾਸੁ ਕਰਿ ਲੀਨੇ ਅਪਨਾ ॥੧॥

ਭਗਵਾਨ ਮੋਹਿ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤੀਯੋਗੇ ਨਿਯੋਗ ਬੇਬਾਕ ਬਨਾਯੋਗਿ ॥੧॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀਨੇ ਪਰਉਪਕਾਰੁ ॥

ਬਿਨੁਗੁਰੂ ਮੋਹਿ ਬਿਨੁ ਭਗਵਾਨ ਕਰਿਯੋਗਿ,

ਕਾਢਿ ਲੀਨ ਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰ ॥

ਬੇ ਮੋਹਿ ਭਗਵਾਨੁ ਬਿਨੁ ਬਨਾਯੋਗਿ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਐਵੇ ਪ੍ਰਭੂਯੋਗ ਬਿਨੁ ਚਰਨ ਬਿਨੁ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰੇਮ ਬਨਾਯੋਗਿ।

ਗੋਬਿੰਦੁ ਬਸੈ ਨਿਤਾ ਨਿਤ ਚੀਤ ॥੨॥

ਗੋਬਿੰਦੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਮੋਹਿ ਬਿਨੁ ਮੋਹਿ ਬਿਨੁ ਕਰਿਯੋਗਿ ॥੨॥

ਮਾਇਆ ਤਪਤਿ ਬੁਝਿਆ ਅੰਗਿਆਰੁ ॥

ਮਾਇਆ ਬਿਨੁ ਅੰਗਿ ਭਗਵਾਨੁ।

ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥

ਭਗਵਾਨੁ ਨਾਮਿ ਆਧਾਰੁ ਬਿਨੁ ਐਵੇ ਮੋਹਿ ਮਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ।

ਜਲਿ ਥਲਿ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਆਮੀ ॥

ਭਗਵਾਨੁ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਭੂ ਬਿਨੁ, ਪ੍ਰਭੂ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ।

ਜਤ ਪੇਖਉ ਤਤ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥੩॥

ਮੋਹਿਯੋਗਿ ਸ੍ਰੋਤ ਬਿਨੁ, ਬਿਨੁ ਮੋਹਿਯੋਗਿ ਪ੍ਰਭੂ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ॥੩॥

ਅਪਨੀ ਭਗਤਿ ਆਪ ਹੀ ਦ੍ਰਿੜਾਈ ॥

ਭਗਵਾਨੁ ਨਿਯੋਗਿ ਬਿਨੁ ਮੋਹਿ ਮਨੁ ਬਿਨੁ ਕਰਿਯੋਗਿ।

ਪੂਰਬ ਲਿਖਤੁ ਮਿਲਿਆ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥

ਐਵੇ ਮੋਹਿ ਭਗਵਾਨੁ! ਪ੍ਰਭੂ ਭਗਵਾਨੁ ਕਰਿਯੋਗਿ ਕਰਿਯੋਗਿ ਮੋਹਿਯੋਗਿ।

ਜਿਸੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਿਸੁ ਪੂਰਨ ਸਾਜ ॥

ਐਵੇ ਮੋਹਿ ਭਗਵਾਨੁ ਕਰਿਯੋਗਿ, ਭਗਵਾਨੁ ਬਿਨੁ ਮੋਹਿਯੋਗਿ ਕਰਿਯੋਗਿ।

ਕਬੀਰ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ॥੪॥੪੦॥

ਕਵਾਰਕਾ ਬਾਮੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਅਚਰਿ ॥੪॥੪੦॥

ਜਲਿ ਹੈ ਸੂਤਕੁ ਥਲਿ ਹੈ ਸੂਤਕੁ ਸੂਤਕੁ ਓਪਤਿ ਹੋਈ ॥

ਜਲਰੇ ਸੂਤਕ (ਅੰਨ੍ਹਾ)) ਥਾਲ, ਧਰਤੀਰੇ ਸੂਤਕ ਥਾਲ ਥਾਲ ਥਾਲ ਕਿਸੇ ਭਰਮ ਹੋਇਆ, ਬੇਧਰੇ ਮਥ ਸੂਤਕਰ ਭਰਮ ਹੋਇਆ।

ਜਨਮੇ ਸੂਤਕੁ ਮੂਏ ਫੁਨਿ ਸੂਤਕੁ ਸੂਤਕੁ ਪਰਜ ਬਿਗੋਈ ॥੧॥

ਜਨਮੇ ਜਨਮੇ ਸੂਤਕ (ਭੁੱਖ) ਹੋਇਆ ਭਾਗ ਮਰਿਓ ਪਰੇ ਮਥ ਸੂਤਕ (ਭੁੱਖ) ਥਾਲ, ਪੁਰਖ ਸੂਤਕ ਨਭ ਕਰਿਦੇਭਲੇ ॥੧॥

ਕਹੁ ਰੇ ਪੰਡੀਆ ਕਉਨ ਪਵੀਤਾ ॥

ਹੇ ਪੰਡਿਤ! ਕੁਝ, ਪੁਰੀ ਕਿਥ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਰੇ?

ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਜਪਹੁ ਮੇਰੇ ਮੀਤਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮੀਤ! ਐਸੇ ਜਾਨਕੁ ਧਾਨਪੂਰਕ ਚਿੰਤਨ ਕਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨੈਨਹੁ ਸੂਤਕੁ ਬੈਨਹੁ ਸੂਤਕੁ ਸੂਤਕੁ ਸ੍ਵਨੀ ਹੋਈ ॥

ਨਜਨਰੇ ਸੂਤਕ ਅੰਨ੍ਹਾ, ਕਹਿਰੇ ਸੂਤਕ, ਜਾਨਰੇ ਸੂਤਕ ਥਾਲ।

ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੂਤਕੁ ਲਾਗੈ ਸੂਤਕੁ ਪਰੈ ਰਸੋਈ ॥੨॥

ਊਠਿ ਵਸਿਓ ਬਹੁ ਬਨਸਰੇ ਪੁਰੀਸੂ ਸੂਤਕ ਲਾਗਿਥਾਲ, ਰੋਸੇਭਲੇ ਮਥ ਸੂਤਕ ਪੁਰੇਭਲੇ ਕਰਿਥਾਲ ॥੨॥

ਫਾਸਨ ਕੀ ਬਿਧਿ ਸਭੁ ਕੋਊ ਜਾਨੈ ਛੁਟਨ ਕੀ ਇਕੁ ਕੋਈ ॥

ਬਹੁ ਪੁਰੀ ਸੂਤਕਰ ਭਰਮੇ ਪਵਿਓ ਭਾਗ ਲਾਗਿਥਾਲ, ਪਰਭੁ, ਐਸਾ ਠਾਕੁ ਪੁਰੀ ਪਾਭਿਓ ਜਾਨ ਕੇਭਲੇ ਰਿਭਲੇ ਭਾਗਿਥਾਲ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਰਾਮੁ ਰਿਦੈ ਬਿਚਾਰੈ ਸੂਤਕੁ ਤਿਨੈ ਨ ਹੋਈ ॥੩॥੪੧॥

ਕਵਾਰ ਜਾ ਕਹਿਓ- ਮੇਭਲੇ ਕਥਿ ਨਿਭ ਸੂਤਕਰੇ ਰਾਮਕੁ ਪੁਰੇਭਲੇ ਕਰਿਥਾਲ, ਭਾਗਕੁ ਕਿਸੇ ਸੂਤਕ ਲਾਗੇ ਨਾਭ ॥੩॥੪੧॥

ਗਉੜੀ ॥

ਗਉੜੀ ॥

ਝਗਰਾ ਏਕੁ ਨਿਬੇਰਹੁ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ! ਐਕ ਝਗਰਾ ਰਿਚਾਰ ਕਰ,

ਜਉ ਤੁਮ ਅਪਨੇ ਜਨ ਸੌ ਕਾਮੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਧਿ ਚੂ ਨਿਯ ਬੇਬਕ ਠਾਰੂ ਕੀਐ ਬੇਬਾ ਨੇਕਾਰ ਅਛਿ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਬਡਾ ਕਿ ਜਾ ਸਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥

ਕਥਿ ਏਹਿ ਆਨ੍ਹਾ ਮਹਾਨ ਅਚੇ ਅਧਰਾ ਬੇਹਿ (ਚੁਭੂ) ਮਾਹਾ ਠਾਰੂ ਏਹਿ ਆਨ੍ਹਾ ਮਿਲਿਅਛਿ ।

ਰਾਮੁ ਬਡਾ ਕੈ ਰਾਮਹਿ ਜਾਨਿਆ ॥੧॥

ਕਥਿ ਰਾਮ ਮਹਾਨ ਅਚਛਿ ਅਧਰਾ ਬਿਧ ਮਹਾਨ ਮਿਧ ਰਾਮਯੂ ਯਾਗਿਅਛਿ? ॥੧॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਡਾ ਕਿ ਜਾਸੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਕਥਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਹਾਨ ਅਚਛਿ ਅਧਰਾ ਬਿਧ ਮਹਾਨ ਮਿਧ ਚਾਹਾਯੂ ਯਯ ਕਰਿਛਿ?

ਬੇਦੁ ਬਡਾ ਕਿ ਜਹਾਂ ਤੇ ਆਇਆ ॥੨॥

ਬੇਦ ਮਹਾਨ ਅਚੇ ਅਧਰਾ ਬਿਧ ਮਾਹਾਠਾਰੂ ਏਹਿ ਯਾਨ ਆਇਅਛਿ ? ॥੨॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਹਉ ਭਇਆ ਉਦਾਸੁ ॥

ਕਵਾਰ ਯਾ ਕਹਛਿ ਮੇਰੇ ਮੂੰ ਏਹਿ ਕਥਾਯੋ ਯਧਾਬ ਅਚੇ

ਤੀਰਥੁ ਬਡਾ ਕਿ ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ॥੩॥੪੨॥

ਮੇਰੇ ਚੀਠੀ ਛਲ ਮਹਾਨ ਅਚੇ ਅਧਰਾ ਯਗਵਾਨਯ ਯਯ ? ॥੩॥੪੨॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ॥

ਰਾਗ ਗਉਠਿ ਚੇਠਿ ॥

ਦੇਖੋ ਭਾਈ ਗੁਨ ਕੀ ਆਈ ਆਂਧੀ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਦੇਖ, ਯਾਨਰ ਅਯਧ ਆਇਅਛਿ ।

ਸਭੈ ਉਡਾਨੀ ਭ੍ਰਮ ਕੀ ਟਾਟੀ ਰਹੈ ਨ ਮਾਇਆ ਬਾਂਧੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹਿ ਭ੍ਰਮਰ ਛਾਪਰ ਬਾਝੀਯੁ ਭਾਵਰੇ ਯਯਾਯ ਨੇਕਛਿ ਆਯ ਮਾਯਾਰ ਬਯਨ ਕਛਿ ਮਧ ਬਝੀ ਨਾਹਿ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਦੁਚਿਤੇ ਕੀ ਦੁਇ ਥੁਨਿ ਗਿਰਾਨੀ ਮੇਹ ਬਲੇਡਾ ਟੂਟਾ ॥

ਦੋਢਧਭਾਵਰੇ ਧੁਯਰਿ ਬੁਧ ਪਧਿਯਾਯਛਿ ਆਯ ਧੁਨਿਯਾਰ ਮੋਹਾ-ਰੂਪੀ ਕਾਠਰੇ ਧਯ ਮਧ ਭਾਯਿਯਾਯਛਿ ।

ਤਿਸਨਾ ਛਾਨਿ ਪਰੀ ਧਰ ਉਪਰਿ ਦੁਰਮਤਿ ਭਾਂਡਾ ਫੂਟਾ ॥੧॥

ਧੁਯਾਰ ਛਪਰੇ (ਕਾਠ ਭਾਯਿਯਾ ਪਰੇ) ਢਲੇ ਪਧਿਯਾਯਛਿ ਆਯ ਧੁਯਧਰੇਰੇ ਬਧਨ ਧਾਧਿਯਾਯਛਿ ॥੧॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਮਨਿ ਭਇਆ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ਉਦੈ ਭਾਨੁ ਜਬ ਚੀਨਾ ॥੨॥੪੩॥

କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି - ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ସୁନ୍ଦର ଉଦୟ ହେବାର ଦେଖୁଥାଏ, ସେତେବେଳେ ହୃଦୟରେ
ଉଜ୍ଜଳ ହିଁ ଉଜ୍ଜଳ ହୋଇଯାଏ ॥2॥43॥

ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ

ଗଉଡ଼ି ଚେଡ଼ି

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ଇଶ୍ବର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସବୁଗୁଡ଼ିକ କୃପାରୁ ପାଇଥାଏ ।

ਹਰਿ ਜਸੁ ਮੁਨਹਿ ਨ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ॥

କିଛି ଲୋକ ନା କେବେ ଭଗବାନଙ୍କ ଯଶ ଶୁଣିଥାନ୍ତି ଆଉ ନା କେବେ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣ ଗାଇଥାନ୍ତି,

ਬਾਤਨ ਹੀ ਅਸਮਾਨ ਗਿਰਾਵਹਿ ॥੧॥

ପରନ୍ତୁ ନିଜ ବ୍ୟର୍ଥ କଥାରେ ହିଁ (ଭାବନ୍ତି) ଆକାଶକୁ ପକାଇଦେବେ ॥ ୧ ॥

ਐਸੇ ਲੋਗਨ ਸਿਉ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ॥

ଏପରି ଲୋକଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେବାର କିଛି ଅଭିପ୍ରାୟ ନାହିଁ,

ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੀਏ ਭਗਤਿ ਤੇ ਬਾਹਜ ਤਿਨ ਤੇ ਸਦਾ ਡਰਾਨੇ ਰਹੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ଯାହାକୁ ଭଗବାନ ନିଜ ଭକ୍ତିର ବଞ୍ଚିତ ରଖିଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ସର୍ବଦା ଏତାଇବା ଉଚିତ ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ਆਪਿ ਨ ਦੇਹਿ ਚਰੁ ਭਰਿ ਪਾਨੀ ॥

ସେହି ଲୋକ ସ୍ବୟଂ ଆଜ୍ଞା କରି ଭରି ଜଳ ମଧ୍ୟ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ, ପରନ୍ତୁ

ਤਿਹ ਨਿੰਦਹਿ ਜਿਹ ਰੰਗਾ ਆਨੀ ॥੨॥

ତାହାର ନିନ୍ଦା କରିଥାଏ, ଯିଏ ଗଙ୍ଗା ବୁଝାଇଥାଏ ॥୨॥

ਬੈਠਤ ਓਠਤ ਕਟਿਲਤਾ ਚਾਲਹਿ ॥

ଉଠିବା ବସିବା ସମୟରେ କଠିଳ ଚାଲ ଚଳାଇଥାଏ,

ਆਪੁ ਗਏ ਅਓਰਨੁ ਹੁ ਘਾਲਹਿ ॥੩॥

ସେ ଓ ସ୍ୱୟଂ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି ଆଉ ଅନ୍ୟକ ମଧ୍ୟ ନଷ୍ଟ କରିଥାଏ ॥୩॥

ਛਾਡਿ ਕੁਚਰਚਾ ਆਨ ਨ ਜਾਨਹਿ ॥

ਬਧੀ ਕਾਦ-ਕਿਕਾਦ ਬਿਨਾ ਬੇ ਅਨਧ ਕਿਛੇ ਯਾਗੇ ਨਾਹੀਂ।

ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂ ਕੇ ਕਹਿਓ ਨ ਮਾਨਹਿ ॥੪॥

ਬੇ ਬੁਝਾਯਾ ਕਥਾ ਮਥ ਮਾਨੇ ਨਾਹੀਂ ॥4॥

ਆਪੁ ਗਏ ਅਉਰਨ ਹੂ ਖੇਵਹਿ ॥

ਏਧਰੇ ਲੋਕ ਨਿਯੋਗ ਨੂਮਾਰੰਗਮਾ ਹੋਯਾਯਾ ਆਉ ਅਨਧ ਨੂ ਮਥ ਪਤਭੁਝ ਕਰਿਯਾਏ,

ਆਗਿ ਲਗਾਇ ਮੰਦਰ ਮੈ ਸੇਵਹਿ ॥੫॥

ਬੇ, ਮਾਨ, ਮਨੋਰਥੇ ਅਗ੍ਰਿ ਲਗਾਯਾ ਬੋਯਾਯਾ ਰਹਿਯਾਏ ॥5॥

ਅਵਰਨ ਹਸਤ ਆਪ ਹਹਿ ਕਾਂਨੇ ॥

ਬੇ ਬੁਝਾਏ ਏਕ ਆਗ੍ਰਿਕਾਯਾ ਅਥ ਅਥੇ, ਕਿਛੁ, ਅਨਧ ਨੂ ਹੁਬਿ ਭਯਾਯਾਏ।

ਤਿਨ ਕਉ ਦੇਖਿ ਕਬੀਰ ਲਜਾਨੇ ॥੬॥੧॥੪੪॥

ਹੋ ਕਬੀਰ! ਏਧਰੇ ਲੋਕ ਨੂ ਦੇਖ੍ਯੋ ਮੋਹਥੇ ਲੋਕੁ ਆਇਯਾਏ ॥6॥1॥44॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਕਬੀਰ ਜੀ

ਗਗ ਗਭਰਿ ਕਯੋਗਗਰੀ ਕਬੀਰ ਯਾ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗਰ ਏਕ ਅਥਰਿ, ਯਾਯਾਯਾ ਬਧਗ੍ਰਿਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪਾਯਾ ਭੂਏ।

ਜੀਵਤ ਪਿਤਰ ਨ ਮਾਨੈ ਕੋਊ ਮੂਏਂ ਸਿਰਾਧ ਕਰਾਹੀ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧ ਨਿਯੋਗ ਪ੍ਰਬੰਧ(ਮਾਯਾ-ਪਿਯਾ)ਯਾ ਬੇਬਾ ਬੇਬਾਮਨੇ ਯਾਬਿਥ ਧ੍ਰੁਵਾ ਕੇਲੇ ਕਰੇ ਨਾਹੀਂ, ਪਰਭੁ ਬੇਬਾਮਨੇ ਮਰਿਕਾ ਪਰੇ ਗ੍ਰਿਯਾ ਕਰਿਯਾਏ।

ਪਿਤਰ ਭੀ ਬਪੁਰੇ ਕਹੁ ਕਿਉ ਪਾਵਹਿ ਕਉਆ ਕੂਕਰ ਖਾਹੀ ॥੧॥

ਕੂਹ, ਪ੍ਰਬੰਧ ਗ੍ਰਿਯਾਰ ਭੋਯਾਯਾ ਕੋਪਰਿ ਪਾਯਾਬੇ?ਯਾਯਾਯਾ ਥ ਕਾਯਾ ਕੂਕੁਰ ਖਾਯਾਯਾਥਿ ॥1॥

ਮੇ ਕਉ ਕੁਸਲੁ ਬਤਾਵਹੁ ਕੋਈ ॥

ਕੋਹਿ ਮੋਹਥੇ ਕੂਹ ਯੇ ਬੁਝ-ਭੂਬਿ ਕਥਾ ਅਥੇ?

ਕੁਸਲੁ ਕੁਸਲੁ ਕਰਤੇ ਜਗੁ ਬਿਨਸੈ ਕੁਸਲੁ ਭੀ ਕੈਸੇ ਹੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਾਰਾ ਧੂਨਿਆ ਏਹਿ ਧ੍ਰਿਪਾਥੇ ਬੁਝ-ਮਯਾਯਾ ਕਹਿ ਮਾਰਿ ਯਾਯਾਯਾ (ਯੇ ਗ੍ਰਿਯਾ ਕਰਿਯੋਯਾ ਯੇਰੇ ਬੁਝ ਮਿਲਿਯਾਏ), ਆਧ੍ਰਿਕ ਬੁਝ ਕੋਪਰਿ ਪ੍ਰਾਧੁ ਹੋਯਾਏ? ॥1॥ਕੂਹ ॥

ਮਾਟੀ ਕੇ ਕਰਿ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਜੀਉ ਦੇਹੀ ॥

ਲੋਕਾਕੇ ਮਾਠਿਰ ਦੇਵਾ ਦੇਵਤਾ ਬਨਾਯ ਚਾਹਾਯਾ ਬਾਮਨਾਕੇ ਜੀਵਨੂੰ ਵਲਿ ਦੇਯਾਯਾ।

ਐਸੇ ਪਿਤਰ ਤੁਮਾਰੇ ਕਹੀਅਹਿ ਆਪਨ ਕਹਿਆ ਨ ਲੇਹੀ ॥੨॥

"(ਹੇ ਭਾਯ!) ਏਹੇ ਪੁਕਾਰੇ ਚੂਫ ਮੂਠ ਪਿਠਾ ਕਹਿ ਯਾਯਾਯਾ, ਯਾਹਾ ਕਿਯੇ ਬੇ ਨੇਵਾ ਚਾਹਿ ਧਾਯਾਯਾ, ਕਹਿ ਬੇ ਨੇਯਾ ਪਾਯੇਯਾ ਨਾਹਿ ॥੨॥

ਸਰਜੀਉ ਕਾਟਹਿ ਨਿਰਜੀਉ ਪੂਜਹਿ ਅੰਤ ਕਾਲ ਕਉ ਭਾਰੀ ॥

ਲੋਕਾਕੇ ਜੀਵਿਤ ਜੀਵਨੂੰ ਮਾਰਿਯਾਯਾ ਆਯ ਨਿਰਜੀਵ (ਮਾਠਿਰੇ ਵਨਾਯ) ਦੇਵਤਾਯਾ ਪੂਜਾ ਕਰਿਯਾਯਾ, ਅਯ ਕਾਲਕੇ ਵਸੂਠ ਅਸੂਧਿਯਾ ਹੋਯਾਯਾ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਗਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੀ ਭੈ ਭੂਬੇ ਸੰਸਾਰੀ ॥੩॥

ਨਿਯੋਗ ਰਾਮਾਯਾ ਨਾਮਰ ਗਤਿ ਜਾਯੇ ਨਾਹਿ, (ਏਥ੍ਹਾਯਾ) ਨਿਯੋਗ ਭਯਾਨਕ ਬਾਬਾਰ ਬਾਗਰੇ ਕੂਠੇ ਯਿਵ ॥੩॥

ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ ਪੂਜਹਿ ਡੋਲਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਹੀ ਜਾਨਾ ॥

ਹੇ ਨਰਾਰ ਪ੍ਰਾਯ! ਚੂਫ ਦੇਵਾ-ਦੇਵਤਾਯਾ ਪੂਜਾ ਕਰੁਯਾਯਾ, ਨਿਯ ਭਰਬਾਰੇ ਆਗ ਪਯਾ ਹੋਯਾਯਾ ਆਯ ਪਰਾਬ੍ਰਹਮਾ ਕੂਠ ਨਾਹਿ।

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਅਕੁਲੁ ਨਹੀ ਚੇਤਿਆ ਬਿਖਿਆ ਸਿਉ ਲਪਟਾਨਾ ॥੪॥੧॥੪੫॥

ਕਵਾਰ ਕਹੁਯੇ ਯੋ ਚੂਫੇਯਾਯਾ ਕੂਲਰਹਿਯ ਭਗਵਾਨਾਯਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰਿ ਨਾਹਿ ਏਵਾ ਮਾਯਾਰ ਬਿਕਾਰਕੇ ਫਾਬੇ ਰਹਿਯਾਯਾ ॥੪॥੧॥੪੫॥

ਗਉੜੀ ॥

ਗਉਠੀ॥

ਜੀਵਤ ਮਰੈ ਮਰੈ ਫੁਨਿ ਜੀਵੈ ਐਸੇ ਸੁਨਿ ਸਮਾਇਆ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯ ਬਿਕਾਰ ਬਹਿਯ ਜੀਵਿਤ ਰਹਿਵਾ ਅਪੇਸਾ ਮਰਿਯਿਵਾ ਭਰਿਯ ਏਵਾ ਬਿਕਾਰ ਠਾਰੂ ਮਨੁਸ਼ ਪ੍ਰਾਬੁ ਕਰਿ ਪੂਨਰੀਯ ਜੀਵਿਤ ਰਹਿਵਾ ਭਰਿਯ, ਏਹੇ ਭਲਿ ਬੇਹੁ ਨਿਰ੍ਹੰਗ ਪੁਰੁਸ਼ ਠਾਰੇ ਲਾਨ ਹੋਯਾਯਾ।

ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨਿ ਰਹੀਐ ਬਹੁੜਿ ਨ ਭਵਜਲਿ ਪਾਇਆ ॥੧॥

ਬੇ ਮਾਯਾਕੇ ਰਹਿ ਮਥ ਮਾਯਾ ਰਹਿਯ ਪਰਮਾਤਮਾਯਾ ਠਾਰੇ ਰਹਿਯਾਯਾ ਏਵਾ ਪੂਨਰੀਯ ਭਯਾਨਕ ਬਾਬਾਰ ਬਾਗਰੇ ਰਹੇ ਨਾਹਿ।

ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਐਸਾ ਖੀਰੁ ਬਿਲੇਈਐ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਰਾਮ! ਏਧਰੇ ਕੂਬੁ ਮਛਨ ਕਰਾਯਾਯਾ ਪਾਰਿਵ

ਗੁਰਮਤਿ ਮਨੁਆ ਅਸਥਿਰੁ ਰਾਖਹੁ ਇਨ ਬਿਧਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਓਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਭਉਦੇਸ਼ ਨੇਨਕ ਨਨਕੂ ਛੋਰ ਰਯ, ਏਹਿ ਕੋਯੁ ਭਾਰਾ।
ਪੁਰੂਸਾਨਾਮ ਅਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਨ ਕਰਾਇਯਾ।
ਪਾਰਿਬ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਬਾਣਿ ਬਜਰ ਕਲ ਛੇਦੀ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਪਦੁ ਪਰਗਾਸਾ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਵਾਗ ਕਲਿਮੂਹਯੋ ਛੇਦਨ ਕਰਿਛੇ ਏਵਾ ਪੁਕਾਰਿ ਅਵਲਾ ਮੇਲਾ।
ਓਹੇ ਪੁਕਾਰਿਓ ਹੋਯਾਛੇ।

ਸਕਤਿ ਅਧੇਰ ਜੇਵੜੀ ਭ੍ਰਮੁ ਚੁਕਾ ਨਿਹਚਲੁ ਸਿਵ ਘਰਿ ਬਾਸਾ ॥੨॥

ਗੰਢਿਰ ਅਥਕਾਰ ਕਾਰਗਰੁ ਦਭਭਿਯੋ ਬਧਿ ਭਾਵਿਯਾ ਮੇਲਾ।
ਬ੍ਰਿਥਾ ਧੂਰ ਹੋਯਾਛੇ ਯਾਛੇ ਏਵਾ ਸ੍ਰੀ ਵਰ੍ਹਮਾਨ।
ਪੁਰੂਸਾ ਮਹਿਰਹੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਏ ॥੨॥

ਤਿਨਿ ਬਿਨੁ ਬਾਣੈ ਧਨਖੁ ਚਢਾਈਐ ਇਹੁ ਜਗੁ ਬੇਧਿਆ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਮੇਲਾ ਭਾਯੋ! ਬੇਧਿ ਮਾਯਾ ਚਾਰ ਕੋਨਾ ਹੂੰ ਖਨੁ ਛਾਢਿਛੁ ਏਵਾ ਏਹਿ ਬਾਸਾਯੋ ਛੇਦਨ ਕਰਿਛੁ।

ਦਹ ਦਿਸ ਬੁਡੀ ਪਵਨੁ ਬੁਲਾਵੈ ਡੇਰਿ ਰਹੀ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੩॥

ਮਾਮਲਾ ਵਿਚਾਰੇ ਕੁਠੇਰਾ ਪੁਰਾਣਾ ਕਾਮੁਰੇ ਵਧ ਧਿਰੇ ਝੁਲੂਪਾਵ, ਪਰਛ, ਸੁੰ ਪੁਰੁਆ ਪੁਰਿਰ
ਬੁਰੇ ਮੋਢੇ ਹੋਇ ॥੩॥

ਉਨਮਨਿ ਮਨੁਆ ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਨਾ ਦੁਬਿਧਾ ਦੁਰਮਤਿ ਭਾਰੀ ॥

ਭੁਮ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਪਾਸੁ ਆਇਆ ਆਰੇ ਲਾਜ ਹੋਇਆ ਆਉ ਭੁਖਾ ਭੁਖਾ ਦੂਰੁ ਧੂਰ
ਹੋਇਆ ॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਅਨਭਉ ਇਕੁ ਦੇਖਿਆ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥੪॥੨॥੪੬॥

ਹੋ ਕਵੀਰ! ਰਾਮਾ ਨਾਮੇ ਕੁਠੇ ਲਗਾਇ ਸੁੰਨਿ ਭੋਲੇ ਏਕ ਪੁਰੁਆ ਵੇਖੁ ॥੪॥੨॥੪੬॥

ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਤਿਪਦੇ ॥

ਗਉੜੀ ਵਕਰਗਈ ਚਿਪਦੇ ॥

ਉਲਟਤ ਪਵਨ ਚਕ੍ਰ ਖਟੁ ਭੇਦੇ ਸੁਰਤਿ ਸੁੰਨ ਅਨਰਾਗੀ ॥

ਨਿਯਮ ਭਾਵਨਾ ਆਉਆ ਬਹਿਰੇ ਮੋਢੇ ਸੁੰਨ ਗੰਗੇਰੇ ਛਾ ਰਚਾਰੇ ਭੇਦ ਵੇਖੁਆ ਆਉ ਮੋਰੇ ਮਨ
ਪੁਰੁ ਭੇਦੇ ਸੁਰੁ ਹੋਇਆ ॥

ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ਮਰੈ ਨ ਜੀਵੈ ਤਾਸੁ ਖੋਜੁ ਬੈਰਾਗੀ ॥੧॥

ਹੋ ਵੈਰਾਗੀ! ਬੇਧੁ ਪੁਰੁਆ ਬਯਾਨ ਕਰ, ਸਿੰ ਆਉ ਨਾਹੁ, ਨਾ ਮਾਉ ਨਾਹੁ, ਨਾ ਮਰੇ, ਨਾ ਜਨ
ਬੁਧੁ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਮਨ ਹੀ ਉਲਟਿ ਸਮਾਨਾ ॥

ਮੋਰੇ ਮਨ ਵਿਚਾਰ ਆਉ ਆਉ ਮੋਢੇ ਪੁਰੁਆ ਆਰੇ ਲਾਜ ਹੋਇਆ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਅਕਲਿ ਭਈ ਅਵਰੈ ਨਾਤਰੁ ਥਾ ਬੇਗਾਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੋਰੇ ਕੁਠੇ ਵਿਭਿਨ ਹੋਇਆ, ਅਨਾਮੇ ਬਾਪੁ ਭੀ ਅਯਾਨ ਪੁਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਵਰੈ ਦੂਰਿ ਦੂਰਿ ਫੁਨਿ ਨਿਵਰੈ ਜਿਨਿ ਜੈਸਾ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ ॥

ਸਿੰ ਨਿਯਮੇ ਪੁਰੁ, ਬੇ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਆਉ ਪੁਰੁ ਸਿੰ ਦੂਰੇ ਪੁਰੁ ਬੇ ਨਿਯਮ ਹੋਇਆ,
ਭਾਵਾ ਪਾਸੁ ਸਿੰ ਪੁਰੁ ਮੋਰੇ ਆਉ, ਬੇਪਰੇ ਭੀ ਅਯਾਨ ਕਰਿਆ ॥

ਅਲਉਤੀ ਕਾ ਜੈਸੇ ਭਇਆ ਬਰੇਡਾ ਜਿਨਿ ਪੀਆ ਤਿਨਿ ਜਾਨਿਆ ॥੨॥

ਮੋਰੇ ਸਿੰਧਿਰੇ ਬਰੇਡੇ ਆਨ ਭਾਵਾ ਪਾਸ ਕਰੁਆ ਕਾਠੇ ਜਾਇਆ ॥੨॥

ਤੇਰੀ ਨਿਰਗੁਨ ਕਥਾ ਕਾਇ ਸਿਉ ਕਹੀਐ ਐਸਾ ਕੋਇ ਬਿਬੇਕੀ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਚੇਰੇ ਨਿਰੰਗੁ ਜਪਾ ਕਿਹਰੇ ਕਹਾਯੋ? ਕਹਿ ਆਪਰੇ ਕੇਹੇ ਕੋਵੇਕਾ ਕਪਛੇ ਅਛੇ?

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਜਿਨਿ ਦੀਆ ਪਲੀਤਾ ਤਿਨਿ ਤੈਸੀ ਝਲ ਦੇਖੀ ॥੩॥੩॥੪੭॥

ਹੇ ਕਵੀਰ! ਮਨੁਖੁ ਆਤ੍ਮਿਕ ਆਨੰਦ ਯੋਗਰੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਿਯਾ, ਬੇਪਰੇ ਹੂੰ ਛਕਾਰੀਯ ਝਲਕ ਬੇ
ਦੇਖੁਯਾ ॥੩॥੩॥੪੭॥

ਗਉੜੀ ॥

ਗਉੜੀ ॥

ਤਹ ਪਾਵਸ ਸਿੰਧੁ ਧੂਪ ਨਹੀ ਛਹੀਆ ਤਹ ਉਤਪਤਿ ਪਰਲਉ ਨਾਹੀ ॥

ਬੇਧਾਏ ਛਕਾਰਕਾ ਪਾਸਰੇ ਕੋਈਬੇ ਕਬੀ, ਚੰਦ੍ਰ, ਬਾਹਰ, ਧੂਪ ਆਦਿ ਛਾਯਾ ਨਯਾ, ਅਧਰਾ ਪੁਨਯ
ਮਖ ਨਯਾ।

ਜੀਵਨ ਮਿਰਤੁ ਨ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਬਿਆਪੈ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਦੇਉ ਤਹ ਨਾਹੀ ॥੧॥

ਯੋਗੋਂ ਜੀਵਨ-ਮੁਖੁ ਨਾਹੀ, ਜਾ ਹੂੰ ਦੁਖ-ਸੁਖ ਅਨੁਭਵ ਹੋਯਾਯਾ, ਬੇਧਾਏ ਕੇਵਲ ਗੁਣ
ਬਿਨਾਯਾ ਭਯਾ ਭ੍ਰਿਸ਼ਾ ਨਯਾ ॥੧॥

ਸਹਜ ਕੀ ਅਕਥ ਕਥਾ ਹੈ ਨਿਰਾਰੀ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਅਵਸਥਾ ਕਥਾ ਅਨੁਪਮ ਆਦਿ ਅਵਰੁਣਾਯ ਅਧਰਾ।

ਤੁਲਿ ਨਹੀ ਚਢੈ ਜਾਇ ਨ ਮੁਕਾਤੀ ਹਲੁਕੀ ਲਗੈ ਨ ਭਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਵਾ ਭਯਲੀ ਯਾ ਨਾਹੀ ਆਯ ਜਾ ਬਿਨਾਧੁ ਭੁਭਾਯਾ, ਜਾ ਹੂੰ ਭਾਵਾ ਬਾਯਾ ਲਾਗਿਯਾ ਆਯ ਜਾ ਹੂੰ ਭਾਰੀ
ਲਾਗਿਯਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਰਧ ਉਰਧ ਦੇਉ ਤਹ ਨਾਹੀ ਰਾਤਿ ਦਿਨਸੁ ਤਹ ਨਾਹੀ ॥

ਲੋਕ ਅਧਰਾ ਪਰਲੋਕ ਭੁਭਾਏ ਬੇਧਾਏ ਨਯਾ, ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਮਖ ਬੇਧਾਏ ਨਯਾ।

ਜਲੁ ਨਹੀ ਪਵਨੁ ਪਾਵਕੁ ਫੁਨਿ ਨਾਹੀ ਸਤਿਗੁਰ ਤਹਾ ਸਮਾਹੀ ॥੨॥

ਪੁਣੀ ਬੇਧਾਏ ਜਲ, ਪਵਨ ਆਦਿ ਅਧਿ ਮਖ ਨਯਾ, ਬਿਨਾਧੁ ਬੇਧਾਏ ਰਹਿਯਾ ॥੨॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਰਹੈ ਨਿਰੰਤਰਿ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਲਹੀਐ ॥

ਅਗਮ ਆਦਿ ਅਗੋਚਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬੇਧਾਏ ਨਿਰੰਤਰ ਮਖ ਬੇਧਾਏ ਹੂੰ ਨਿਰਾਧ ਕਰਿਯਾ, ਗੁਰੁ ਕਾ ਕ੍ਰਪਾ
ਹੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਾਯ ਭੁਭਾ।

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਬਲਿ ਜਾਉ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਰਹੀਐ ॥੩॥੪॥੪੮॥

ਹੇ ਕਵੀਰ! ਮੂੰ ਨਿਰੰਤਰ ਪੁਰ ਬਿਨਾਧਿ ਅਧਰਾ, ਆਯ ਬਿਨਾਧਿਯੇ ਮਿਲਿ ਰਹਿਯਾ ॥੩॥੪॥੪੮॥

ਅੰਧਾ ਲੋਕੁ ਨ ਜਾਣਈ ਮੂਰਖੁ ਏਆਣਾ ॥੧॥

ਮੂਰਖ, ਨਿਰਮਾਣ ਆਦਿ ਜਾਨਣਾ ਨਹੀਂ। ਏਹਾ ਕੂਝ ਨਾਹੀਂ ॥੧॥

ਕਹੁ ਡਡੀਆ ਬਾਪੈ ਧਨ ਖੜੀ ॥

ਕੂਝ! (ਏਹਾ ਕੇਭਲੋਂ ਕੋਠੀਭਾਇ ਅਰਥ?) ਧਨੁ ਏਵੇ ਅਧਾ ਖੋਲ੍ਹਿ ਪੈਥੈ ਧਨੁ ਮਾਨੁ ਏਹਾ ਕਛੁ

ਪਾਹੁ ਘਰਿ ਆਏ ਮੁਕਲਾਉ ਆਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਧਿਕਾਰਿ ਧਨੁ ਪਾਹੁ ਮੁਕਲਾਉ ਆਏ ਆਏ ਆਏ ਆਏ ਆਏ ਆਏ ਆਏ ਆਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਓਹ ਜਿ ਦਿਸੈ ਖੁਹੜੀ ਕਉਨ ਲਾਜੁ ਵਹਾਰੀ ॥

ਏਹੇ ਮੇਭਲੋਂ ਬੁਝਾਏ ਕੂਝ ਅਭਿ, ਕੇਭਲੋਂ ਬੁਝਾਏ ਪਕਾਏ?

ਲਾਜੁ ਘੜੀ ਸਿਉ ਤੂਟਿ ਪੜੀ ਉਠਿ ਚਲੀ ਪਨਿਹਾਰੀ ॥੨॥

ਮਾਠੀਆ ਬਹਿਓ ਮਾਠੀਆ ਰਹਿ ਛਿਛਿ ਮਾਠੀਆ, ਬੇ ਭਲੇ ਭਰਿਓ ਵਾਲੀ ਭਲੇਭਲੇਭਲੇ ਭਲੇ ਭਲੇਭਲੇਭਲੇ ਚਲੇਭਲੇ ॥੨॥

ਸਾਹਿਬੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਅਪੁਨਾ ਕਾਰਜੁ ਸਵਾਰੇ ॥

ਮੇਭਲੋਂ ਮਾਠੀਆ ਭਲੇਭਲੇ ਭਲੇਭਲੇ ਭਲੇਭਲੇ ਭਲੇਭਲੇ ਭਲੇਭਲੇ ਭਲੇਭਲੇ ਭਲੇਭਲੇ ਭਲੇਭਲੇ ਭਲੇਭਲੇ ॥

ਤਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਜਾਣੀਐ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥੩॥

କେବଳ ସେତେବେଳେ ସେହି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସୌଭାଗ୍ୟବତୀ ବୁଝାଯାଏ, ଯଦି ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦକୁ ଚିନ୍ତନ କରୁଥାଏ ॥୩॥

ਕਿਰਤ ਕੀ ਬਾਂਧੀ ਸਭ ਫਿਰੈ ਦੇਖਹ ਬੀਚਾਰੀ ॥

(କିନ୍ତୁ, ହେ ଭାଇ!) ଏଥିରେ କଣ ଅଛି? ସେ ବିଚାରୀ କଣ କରିପାରିବ? ନିଜେ କରିଥିବା କର୍ମ କାରଣରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେଉଛନ୍ତି।

ਏਸ ਨੇ ਕਿਆ ਆਖੀਐ ਕਿਆ ਕਰੇ ਵਿਚਾਰੀ ॥੪॥

ଆଶୁ ଖୋଲି ଆପଣ ଏହା ଆଡ଼କୁ ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତୁ ॥4॥

ਭਈ ਨਿਰਾਸੀ ਉਠਿ ਚਲੀ ਚਿਤ ਬੰਧਿ ਨ ਧੀਰਾ ॥

ସେ ନିରାଶ ହୋଇ (ଦୁନିଆରୁ) ଚାଲିଯାଇଥାଏ, ତାହାର ମନରେ କୌଣସି ସାହାରା ଏବଂ ଯେଉଁଠି ନଥାଏ ।

ਹਰਿ ਕੀ ਚਰਣੀ ਲਾਗਿ ਰਹੁ ਭਜੁ ਸਰਣਿ ਕਬੀਰਾ ॥੫॥੬॥੫੦॥

ହେ କବୀର! ଭଗବାନଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ରୁହ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଚରଣର ଭଜନ କର ॥5॥6॥50॥

ਗਉੜੀ ॥

ଗଉଡ଼ି ॥

ਜੇਗੀ ਕਹਹਿ ਜੇਗੁ ਭਲ ਮੀਠਾ ਅਵਰੁ ਨ ਦੁਜਾ ਭਾਈ ॥

ଯୋଗୀ କହିଥାଏ- ହେ ଭାଇ! ଯୋଗ ମାର୍ଗ ହିଁ ଭଲ ଏବଂ ମିଠା ଅଟେ ତଥା ଅନ୍ୟ କିଛି ଉପଯୁକ୍ତ ନୁହେଁ।

ਗੰਡਿਤ ਮੰਡਿਤ ਏਕੈ ਸਬਦੀ ਏਇ ਕਹਹਿ ਸਿਧਿ ਪਾਈ ॥੧॥

ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଏବଂ ଅବଧୂତ ଏହା କହିଥାନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ହିଁ ସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି ॥ ୧ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨੇ ਅੰਧਾ ॥

ଜ୍ଞାନହୀନ ମନୁଷ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କୁ ବିସମ୍ଭବ କରି ଦ୍ଵିଧାରେ ପୀଡ଼ିତାଏ,

ਜਾ ਪਹਿ ਜਾਉ ਆਪੁ ਛੁਟਕਾਵਨਿ ਤੇ ਬਾਧੇ ਬਹੁ ਫੰਧਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਤ੍ਹਪਾਯ, ਸੁੰ ਯਾਹਾ ਪਾਯਕੂ ਨਿਯ ਅਹੰਰੂ ਮੁਛਿ ਕਰਾਯਕਾਕੂ ਯਾਯਥਾਏ, ਬੇਧਾਨੇ ਬਹੁ ਬ੍ਰਹੰ ਹੂੰ ਅਹੰਰ ਅਨੇਕ ਕਥਨਰੇ ਫਾਬੇ ਰਹਿਯਛਿ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਜਹ ਤੇ ਉਪਜੀ ਤਹੀ ਸਮਾਨੀ ਇਹ ਬਿਧਿ ਬਿਸਰੀ ਤਬ ਹੀ ॥

ਯੇਵੇ ਮਨੁਬਧ ਏਹਿ ਪੁਕਾਰ ਅਹੰ ਭੂਲਿ ਯਾਯਥਾਏ, ਬੇਧੇਵੇਲੇ ਆਨ੍ਹਾ ਬੇਧ੍ਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਥਾਏ, ਯਾਹਾ ਠਾਰੂ ਬੇ ਯਧ੍ਰੁ ਹੋਯਥਾਯ।

ਪੰਡਿਤ ਗੁਣੀ ਸੂਰ ਹਮ ਦਾਤੇ ਏਹਿ ਕਹਹਿ ਬਡ ਹਮ ਹੀ ॥੨॥

ਪਛਿਓ, ਗੁਣਬਾਨ, ਸੂਰਬਾਰ ਏਵੰ ਧਾਨਬਾਰ ਏਹਾ ਕਹਛਿ ਯੇ ਕੇਵਲ ਬੇਧਾਨੇ ਹੂੰ ਧਾਨ ਅਓਛਿ ॥2॥

ਜਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਸੋਈ ਬੁਝੈ ਬਿਨੁ ਬੁਝੈ ਕਿਉ ਰਹੀਐ ॥

ਯਗਬਾਨ ਯੇਯੰ ਕਧਛਿਕੂ ਬ੍ਰਹੰ ਆਨ ਪੁਧਾਨ ਕਰਿਯਛਿ, ਬੇ ਕੂਝਿਥਾਏ ਓਥਾ ਓਹਾਯਕੂ ਕੂਝਿਕਾ ਬਿਨਾ ਯੀਬਨ ਹੂੰ ਕਧਥੀ ਅਓ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਅੰਧੇਰਾ ਦੂਕੈ ਇਨ ਬਿਧਿ ਮਾਣਕੁ ਲਹੀਐ ॥੩॥

ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਓ ਮਿਥਿਲੇ ਅਯਾਨਓਰ ਅਥਕਾਰ ਧੂਰ ਹੋਯਥਾਏ, ਏਹਿ ਕ੍ਰਿਧੁ ਧਾਰਾ ਪੁਛੁ ਯਾਨ ਰੂਪੀ ਹੀਰਾ ਪੁਾਧੁ ਹੋਯਥਾਏ ॥3॥

ਤਜਿ ਬਾਵੇ ਦਾਹਨੇ ਬਿਕਾਰਾ ਹਰਿ ਪਦੁ ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਰਹੀਐ ॥

ਨਿਯਰ ਕਾਧ ਹਾਓ ਓ ਓਹਾਥ ਹਾਓ ਪਾਧ ਛਾਓ ਯਕ੍ਰਿਯ ਓਰਥ ਧਰਿ ਰਹਿਕਾ ਯਓਓ।

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਗੁੰਗੈ ਗੁੜੁ ਖਾਇਆ ਪੂਛੇ ਤੇ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ॥੪॥੭॥੫੧॥

ਹੇ ਕਬਾਰ! ਯਧਿ ਯਓ ਕਧਛਿ ਗੁਓ ਯਾਯਥਾਏ, ਓਹਾਹੇਲੇ ਪਚਾਰਿਲੇ ਬੇ ਕਥ ਕਹਿ ਪਾਰਿਕ ॥4॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਰਾਗ ਗਯਓ ਪੂਰਬੀ ਕਬਾਰ ਯੀ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਕ੍ਰਿਯ ਏਕ ਅਓਛਿ ਯਾਹਾਯਕੂ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪਾਯ ਧ੍ਰੁਧ।

ਜਹ ਕਛੁ ਅਹਾ ਤਹਾ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਪੰਚ ਤਤੁ ਤਹ ਨਾਹੀ ॥

ਮੇਯਯੋਂ ਕੀਛੇ ਟੁਕਾ, ਬੇਯੋਰੇ ਏਵੇ ਕੀਛੇ ਮਖ ਨਾਹੀ, ਪਾਞ ਓਛੁ ਮਖ ਬੇਯੋਰੇ ਨਾਹੀ।

ਇੜਾ ਪਿੰਗੁਲਾ ਸੁਖਮਨ ਬੰਦੇ ਏ ਅਵਗਨ ਕਤ ਜਾਹੀ ॥੧॥

ਹੇ ਮਨੁਸ਼ਖ! ਝਟਾ, ਪਿਛਾਨਾ ਓਟਾ ਬੁਝੁਨਾ ਨਾਹੀ ਏਵੇ ਕੇਯੋਂ ਭਲੇ ਗਗਾ ਯਾਯਾਯਿਵ ॥1॥

ਤਾਰਾ ਤੂਟਾ ਗਗਨੁ ਬਿਨਸਿ ਗਇਆ ਤੇਰਾ ਬੇਲਤੁ ਕਹਾ ਸਮਾਈ ॥

(ਮੋਹਾਵਰ) ਬੂਝਾ ਛਿਛੀ ਯਾਯਾਯਿ ਆਯ ਰੂਥੀ ਨਾਗ ਹੋਯਾਯਾਯਿ, ਓਰੇ ਵਰਨ ਕੇਯੋਂ ਲੂਧੁ ਹੋਯਾਯਾਯਿ।

ਏਹ ਸੰਸਾ ਮੇ ਕਉ ਅਨਦਿਨੁ ਬਿਆਪੈ ਮੇ ਕਉ ਕੇ ਨ ਕਹੈ ਸਮਝਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹੇ ਬੁਝਾ ਮੋਹਾਓ ਧੰਨ ਰਾਓ ਲਾਗੇ ਰਹਿਯਾਏ, ਕੇਹੇ ਵਰੁਨਾ ਕਰੇ ਏਹਾ ਮੋਹਾਓ ਰੂਥਾਯ ਪਾਰੇ ਨਾਝਾਓ ॥1॥ ਰੂਥ ॥

ਜਹ ਬਰਭੰਡੁ ਪਿੰਡੁ ਤਹ ਨਾਹੀ ਰਚਨਹਾਰੁ ਤਹ ਨਾਹੀ ॥

ਏਹੇ ਰੂਧੀਆ ਮੇਯਯੋਂ ਅਛੀ, ਗਰੀਰ ਬੇਯੋਰੇ ਨਾਹੀ, ਓਹਾਰੇ ਰਚਨੋਓ ਮਖ ਬੇਯੋਰੇ ਨਾਝਾਓ।

ਜੋੜਨਹਾਰੇ ਸਦਾ ਅਤੀਤਾ ਇਹ ਕਹੀਐ ਕਿਸੁ ਮਾਹੀ ॥੨॥

ਮੋਹਿਵਾ ਵਾਲਾ ਬਰਵਾ ਹੋਂ ਨੀਲੋਧੁ ਅਰੇ, ਏਵੇ ਏਹੇ ਆਨ੍ਹਾ ਕਾਝਾ ਭਿਰੇਰੇ ਅਛੀ ਵੋਲੀ ਕਹੇ ਪਾਰਿਵਾ? ॥2॥

ਜੋੜੀ ਜੁੜੈ ਨ ਤੋੜੀ ਤੂਟੈ ਜਬ ਲਗੁ ਹੋਇ ਬਿਨਾਸੀ ॥

ਮੋਗਾਯਾਯ ਮਨੁਸ਼ਖ ਓਛੁ ਮੋਗੀ ਪਾਰੇ ਨਾਹੀ, ਮੇ ਪਰਧੰਧ ਗਰੀਰ ਨਾਗ ਹੋਯਾਯ ਨਾਹੀ, ਓਹਾ ਅਲਗਾ ਕਰਿਲੇ ਅਲਗਾ ਝੂਏਨਾਹੀ।

ਕਾ ਕੇ ਠਾਕੁਰੁ ਕਾ ਕੇ ਸੇਵਕੁ ਕੇ ਕਾਹੁ ਕੈ ਜਾਸੀ ॥੩॥

ਆਨ੍ਹਾ ਕਾਝਾਰੇ ਮਾਲਿਕ ਆਯ ਕਾਝਾਰੇ ਬੇਵਿਕਾ ਅਰੇ? ਓਹਾ ਕੇਯੋਂਯੋ ਏਵਾ ਕਾਝਾ ਪਾਯਾਯ ਯਾਯ ਪਾਰਿਵਾ? ॥3॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਲਿਵ ਲਾਗਿ ਰਹੀ ਹੈ ਜਹਾ ਬਸੇ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ॥

ਹੇ ਕਵਾਰ! ਮੋਹਾਰੇ ਰੂਥੇ ਬੇਯੋਰੇ ਲਾਗੇ ਰਹਿ ਯਾਏ, ਮੇਯਯੋਂ ਧੰਨ ਰਾਓ ਪੁਛੁ ਨਿਵਾਧ ਕਰਿਯਾਓ।

ਉਆ ਕਾ ਮਰਮੁ ਓਹੀ ਪਰੁ ਜਾਨੈ ਓਹੁ ਤਉ ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥੪॥੧॥੫੨॥

ਠਾਹਾਯਾ ਰਹਿਬਾਈ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਜਾਗਿਆਹੁ ਆਯ ਬੇ ਅਮਰ, ਗਾਥਾ ਏਵਾ ਅਵਿਨਾਸੀ ਅਚਾਹੁ
॥੪॥੧॥੫੨॥

ਗਉੜੀ ॥

ਗਉੜੀ ॥

ਸੁਰਤਿ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਦੁਇ ਕੰਨੀ ਮੁੰਦਾ ਪਰਮਿਤਿ ਬਾਹਰਿ ਖਿੰਥਾ ॥

ਭਗਵਾਨਯਾ ਚਰਣਰੇ ਵ੍ਰਥੇ ਯੋਧਿਵਾ ਆਯ ਨਾਮ ਸ੍ਰਰਗ ਬ੍ਰਹਮੰ ਮੋਰ ਕਾਨਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਮੂਰਾ ਅਚੇ ਆਯ
ਭਗਵਾਨਯਾ ਯਥਾਥੇ ਯਾਨ ਮੋਰ ਆਵਰਗ ਅਚੇ।

ਸੁੰਨ ਗੁਫਾ ਮਹਿ ਆਸਣੁ ਬੈਸਣੁ ਕਲਪ ਬਿਬਰਜਿਤ ਪੰਥਾ ॥੧॥

ਧਾਨ ਅਵਲਾ ਰੂਪੀ ਗੁਣਾਯੇ ਸੁੰਨ ਆਸਨ ਲਗਾਯ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਅਛਿ ਆਯ ਕਲ੍ਧਨਾ ਵਿਵਰ੍ਜਿਤ ਮੋਰ ਯੋਗ
ਮਾਰ੍ਗ ਅਚੇ। ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਰਾਜਨ ਮੈ ਬੈਰਾਗੀ ਜੋਗੀ ॥

ਹੇ ਮੋਰ ਰਾਜਨ! ਸੁੰਨ ਭਗਵਾਨਯਾ ਪ੍ਰਾਥਿਰੇ ਰਯਾਨ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ਮੋਰਾ ਅਚੇ।

ਮਰਤ ਨ ਸੋਗ ਬਿਓਗੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

“ਏਥੁਧਾਯ, ਮੋਰਾਥੇ ਮੂਰੁਧ, ਗੋਯ, ਏਵਾ ਵਿਯੋਗ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰੇ ਨਾਹੁੰ ॥੧॥ਰੂਹ ॥

ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮਹਿ ਸਿੰਘੀ ਮੇਰਾ ਬਟੁਆ ਸਭੁ ਜਗੁ ਭਸਮਾਧਾਰੀ ॥

ਬੰਧੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰਡਰੇ (ਭਗਵਾਨਯਾ ਅਭਿਯੋਗ ਬਯੋਗ ਬਯੋਗੁ ਧੇਵਾ) ਏਹਿ ਕਾਯਾ ਕਾਯੁਅਛਿ, ਧਾਰਾ
ਬ੍ਰਹਮੰਡੁ ਬ੍ਰਹਮੰਡੁਰ ਭਾਵਿਵਾ, ਏਹਾ ਮੋਰ ਭਯੁ ਰਯੁਵਾ ਧਲਿ ਅਚੇ।

ਤਾੜੀ ਲਾਗੀ ਤ੍ਰਿਪਲੁ ਪਲਟੀਐ ਛੁਟੈ ਹੋਇ ਪਸਾਰੀ ॥੨॥

ਓਹਿ ਗੁਣ ਕਾਯਾ ਮਾਯਾਯੁ ਮੂਰ੍ਹਿ ਏਵਾ ਬੰਧਾਰੁ ਮੋਰਾਥੇ ਮੋਰ ਬਯਾਯੁ ਲਗਾਯਾਯਾ ਅਚੇ ॥੨॥

ਮਨੁ ਪਵਨੁ ਦੁਇ ਤੁੰਬਾ ਕਰੀ ਹੈ ਜੁਗ ਜੁਗ ਸਾਰਦ ਸਾਜੀ ॥

ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮੰ ਏਵਾ ਗੁਣੁ ਸੁੰਨ ਕਾਯਾਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਚੁਧਿ ਕਨਾਯਾਯਾ ਆਯ ਬ੍ਰਹਮੰ ਮੂਰ੍ਹਰੇ ਵਿਧਾਮਾਨ ਪ੍ਰਭੁਯੁ ਸੁੰਨ
ਠਾਹਾਰ ਧਥੁ ਕਨਾਯਾਯਾ।

ਥਿਰੁ ਭਈ ਤੰਤੀ ਤੂਟਸਿ ਨਾਹੀ ਅਨਹਦ ਕਿੰਗੁਰੀ ਬਾਜੀ ॥੩॥

ਠਾਰ ਝੋਰ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ਆਯ ਝੋਰੁ ਨਾਹੀ ਓਧਾ (ਮੋਰ ਭੋਰੇ) ਬਾਯਾਯਾ ਯਾਯੇ ਅਨਾਯਾ ਯਾਯਾ
ਬਾਯਾਯਾ ॥੩॥

ਸੁਨਿ ਮਨ ਮਗਨ ਭਏ ਹੈ ਪੂਰੇ ਮਾਇਆ ਡੋਲ ਨ ਲਾਗੀ ॥

ਠਾਯਾਯਾ ਯਾਯਾ ਮੋਰ ਮਨ ਮਗਨ ਹੋਯਾਯਾ ਆਯ ਠਾਯਾਯਾ ਮੋਰੁ ਮਨ ਯਾਯਾ ਯਾਯਾ ਨਾਹੀ।

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਤਾ ਕਉ ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮੁ ਨਹੀ ਖੇਲਿ ਗਇਓ ਬੈਰਾਗੀ ॥੪॥੨॥੫੩॥

ਹੋ ਕਬੀਰ! ਪੁਨੁ ਪੁਨਿ ਕਾਯਾ ਮੋਰੁ ਮੋਰਾ ਯਾਯੇ ਯੋਯਾ ਯੋਯਾਯਾ, ਯੋ ਪੁਨਰਪਿ ਯੋਯਾ ਯੋਯਾ
॥੪॥੨॥੫੩॥

ਗਉੜੀ ॥

ਗਉੜੀ ॥

ਗਜ ਨਵ ਗਜ ਦਸ ਗਜ ਇਕੀਸ ਪੁਰੀਆ ਏਕ ਤਨਾਈ ॥

ਨਵ ਗਜ (ਗੋਯਾਯਾ), ਦਸ ਗਜ (ਗਉੜੀ) ਆਯ ਯੋਯਾਯਾ ਗਜਰ ਯੋਯਾ ਪੁਰੀ ਯਾਯਾ ਯੋਯਾ।

ਸਾਠ ਸੂਤ ਨਵ ਖੰਡ ਬਹਤਰਿ ਪਾਟੁ ਲਗੇ ਅਧਿਕਾਈ ॥੧॥

ਯਾਯਾ ਯੋਯਾ (ਯੋਯਾ) ਯੋਯਾ ਕਾਯਰਿ ਪੋਯਾ (ਯੋਯਾ ਗਉੜੀ) ਯਾਯਾਯਾ ਨਵ ਯੋਯਾ (ਯੋਯਾ) ਯੋਯਾਯਾ ॥੧॥

ਗਈ ਬੁਨਾਵਨ ਮਾਰੇ ॥ ਘਰ ਛੇਡਿਐ ਜਾਇ ਜੁਲਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੋਯਾ ਯੋਯਾਯਾ ਪਾਯਾ ਯੋਯਾਯਾ ਆਯਾ ਕਾਯਾ, ਨਿਯਾ ਪੁਨੁਯਾ ਯੋਯਾ (ਯੋਯਾਯਾ) ਯੋਯਾ ਆਯਾ ਕਾਯਾਯਾ
ਯਾਯਾਯਾ ਯੋਯਾਯਾ ॥੧॥ ਯੋਯਾਯਾ ॥

ਗਜੀ ਨ ਮਿਨੀਐ ਤੇਲਿ ਨ ਤੁਲੀਐ ਪਾਚਨੁ ਸੇਰ ਅਢਾਈ ॥

ਯੋਯਾਯਾ ਯੋਯਾਯਾ ਮਾਯਾ ਕਾਯਾ ਯੋਯਾਯਾ ਯੋਯਾਯਾ ਯੋਯਾਯਾ ਯੋਯਾਯਾ ਯੋਯਾਯਾ ਯੋਯਾਯਾ ਯੋਯਾਯਾ
ਯੋਯਾਯਾ ਯੋਯਾਯਾ ॥

ਜੋ ਕਰਿ ਪਾਚਨੁ ਬੇਗਿ ਨ ਪਾਵੈ ਝਗਰੁ ਕਰੈ ਘਰਹਾਈ ॥੨॥

ਯੋਯਾ ਯੋਯਾਯਾ ਯੋਯਾਯਾ ਯੋਯਾਯਾ ਯੋਯਾਯਾ ਯੋਯਾਯਾ ਯੋਯਾਯਾ ਯੋਯਾਯਾ ਯੋਯਾਯਾ ਯੋਯਾਯਾ
ਯੋਯਾਯਾ ॥੨॥

ਦਿਨ ਕੀ ਬੈਠ ਖਸਮ ਕੀ ਬਰਕਸ ਇਹ ਬੇਲਾ ਕਤ ਆਈ ॥

ਹੋ ਪੁਨੁਯਾ ਪੁਨੁਯਾ ਆਯਾ! ਯੋਯਾਯਾ ਯੋਯਾਯਾ ਯੋਯਾਯਾ ਯੋਯਾਯਾ ਯੋਯਾਯਾ ਯੋਯਾਯਾ ਯੋਯਾਯਾ ਯੋਯਾਯਾ
ਯੋਯਾਯਾ ਯੋਯਾਯਾ ॥

ਛੂਟੇ ਕੁੰਡੇ ਭੀਰੈ ਪੁਰੀਆ ਚਲਿਓ ਜੁਲਾਹੇ ਰੀਸਾਈ ॥੩॥

ਬਰਭਨ ਉ ਉਧਾ ਬਝੁ ਛਾਢਿ ਪਵਿਤੁ ਆਨ੍ਹਾ ਬ੍ਰਾਮਰੇ ਚਾਲਿਯਾ ॥੩॥

ਛੇਛੀ ਨਲੀ ਤੰਤੁ ਨਹੀ ਨਿਕਸੈ ਨਤਰ ਰਹੀ ਉਰਝਾਈ ॥

ਘੁਬਰ ਬ੍ਰੁਠਾ ਖਾਲਿ ਪਵਨਰ ਨਾਲਾਨੂ ਮਿਲਿਵ ਨਾਹਿ, ਘੁਬਰ ਬ੍ਰੁਠਾ ਛਿਛਿਯਾ ॥

ਛੇਡਿ ਪਸਾਰੁ ਈਹਾ ਰਹੁ ਬਪੁਰੀ ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਸਮਝਾਈ ॥੪॥੩॥੫੪॥

ਹੇ ਭਾਗਯਵਾਨ ਆਨ੍ਹਾ! ੴ ਓਹ, (ਛੇਡੇਲੋਕਰੇ ੦ ਰਹਿੰ ਤੂੰ ਬੰਬਾਰਨੂੰ ਟਪਾਗ ਕਰ, ਟੋਟਾਟੋ ਏਹੀ ਝਾਨ
ਦੇਵਾ ਪਾਛਿ ਕਵੀਰ ਏਹਾ ਕਹਿਛਿ ॥੪॥੩॥੫੪॥

ਗਉੜੀ ॥

ਗਉਢਿ ॥

ਏਕ ਜੋਤਿ ਏਕਾ ਮਿਲੀ ਕਿੰਬਾ ਹੋਇ ਮਹੋਇ ॥

ੴ ਯੋਗਿ ਪਰਮ ਯੋਗਿਰੇ ਮਿਲਿਯਾ, ਕੀ ਏਹੁ ਪੂਰਬੀਰ ਅਲਗ ਹੋਯਾਇਵ ਨਾਹਿ?

ਜਿਤੁ ਘਟਿ ਨਾਮੁ ਨ ਉਪਜੈ ਫੂਟਿ ਮਰੈ ਜਨੁ ਸੋਇ ॥੧॥

ਯੋਭਿ ਵਧਿਯੋ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਛਿਰਿਯਾ ਨਾਮ ਅਯੁਰਿਤ ਬ੍ਰਹਮਾਹਿ, ਬੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਯਾ ਮਰਿਯਾ ॥੧॥

ਸਾਵਲ ਸੁੰਦਰ ਰਾਮਈਆ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਖਿਯਾਮਲ ਏਵਾ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਰਾਮ!

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ਤੇਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਟੋਰੇ ਚਰਣਰੇ ਲਾਗਿਅਛਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਾਧੁ ਮਿਲੈ ਸਿਧਿ ਪਾਈਐ ਕਿ ਏਹੁ ਜੇਗੁ ਕਿ ਭੇਗੁ ॥

ਬਛਕ ਬਹਿਤ ਮਿਲਿਲੇ ਬਿਧਿ ਗੁਰੂ ਹੋਯਾ, ਏਹੀ ਯੋਗ ਮਾਰੀ ਉ ਭੋਗਰ ਕੀ ਲਾਭ ਅਛਿ?

ਦੁਹੁ ਮਿਲਿ ਕਾਰਜੁ ਉਪਜੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਜੋਗੁ ॥੨॥

ਯੋਗੇ ਗੁਰੂਕ ਵਾਗੀ ਏਵਾ ਭੀਯਾ ਕੁਝਿ ਦੂਰਿ ਨਿਭ ਭਿਰੇ ਮਿਲਿਯਾ, ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਕਾਰਜ ਬਧਾ
ਹੋਯਾ ਆਭ ਰਾਮਕ ਨਾਮਰ ਬੰਧੋਗ ਕਾਰਜ ਹੋਯਾ ॥੨॥

ਲੋਗੁ ਜਾਨੈ ਇਹੁ ਗੀਤੁ ਹੈ ਇਹੁ ਤਉ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰ ॥

ਲੋਕ ਭਾਵਿਯੋ ਯੋ ਏਹੀ ਗੁਰੂਕ ਭਾਵ ਏਕ ਗੀਤ ਅਰੇ, ਪਰਛੁ, ਏਹਾ ਬ੍ਰਹਮ ਚਿੰਤਨ ਅਰੇ।

ਜਿਉ ਕਾਸੀ ਉਪਦੇਸੁ ਹੋਇ ਮਾਨਸ ਮਰਤੀ ਬਾਰ ॥੩॥

ਏਹਾ ਬੇਹਿ ਭੁਧਵੇਭ ਭਲਿ ਅਰੇ ਯਾਵਾ ਬਨਾਰਸਰੇ ਮਨੁਬਧੁ ਮਰਿਵਾ ਬਧਰੇ ਧਿਆਯਾ ॥੩॥

ਕੋਈ ਗਾਵੈ ਕੇ ਸੁਣੈ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਮੇਯੋਂ ਵਧੀਓ ਚਿਤੁ ਲਗਾਯੋ ਭਗਵਾਨਯੋ ਨਾਮਕੂ ਜੀ ਕਰਿਯਾਏ ਅਧਵਾ ਗੁਣਿਯਾਏ,

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਸੰਸਾ ਨਹੀ ਅੰਤਿ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਇ ॥੪॥੧॥੪॥੫੫॥

ਹੇ ਕਵਾਹ! ਏਥ੍ਹਰੇ ਕੋਈਏ ਬਯੋਏ ਨਾਹੀ ਮੇਯੋਂ ਬੇ ਅਵਗਧ ਧਰਮ ਚਿਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾਏ
॥੪॥੧॥੪॥੫੫॥

ਗਉੜੀ ॥

ਗਉੜੀ ॥

ਜੇਤੇ ਜਤਨ ਕਰਤ ਤੇ ਭੂਬੇ ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਨਹੀ ਤਾਰਿਓ ਰੇ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ਧ ਮੇਯੋਂ ਮਨੁ ਕਲੇਸ ਮਧ, ਏਹੀ ਭਵਸਾਗਰਰੇ ਭੁਵਿ ਮਾਯਾਏ ਆਯ
ਧਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾਏ।

ਕਰਮ ਧਰਮ ਕਰਤੇ ਬਹੁ ਸੰਜਮ ਅਹੰਬੁਧਿ ਮਨੁ ਜਾਰਿਓ ਰੇ ॥੧॥

ਮੇਯੋਂ ਵਧੀਓ ਧਰਮ, ਕਰਮ ਏਵਾਂ ਵਸਤੁ ਬੰਧਨ ਕਰਿਯਾਏ, ਅਯੋਂ ਬੁਝਿ ਚਾਹਾਰ ਮਨਕੂ ਯੋਯਾਏ ॥੧॥

ਸਾਸ ਗ੍ਰਾਸ ਕੇ ਦਾਤੇ ਠਾਕੁਰੁ ਸੇ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰਿਓ ਰੇ ॥

ਹੇ ਨਰਕ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਭੁਭੋ ਓਕੁਰਕੂ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਕਾਹੀਓ ਭੁਯਾਏ, ਏਏ ਭੋਭੋ ਯੋਧਨ ਏਵਾਂ
ਭੋਯਨ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਰਿਯੋਏ?

ਹੀਰਾ ਲਾਲੁ ਅਮੋਲੁ ਜਨਮੁ ਹੈ ਕਉਡੀ ਬਦਲੈ ਹਾਰਿਓ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹੀ ਮਨੁਸ਼ਧ ਯੋਧਾ ਏਵਾਂ ਅਮੋਲਧ ਰਹੁ ਅਭੋ, ਕਿਯੋ ਭੁਭਾਕੂ ਕਰਿਓ ਭਯਿ ਬਰਾਯੋ ਵੇਯੋਯੋ
॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤ੍ਰਿਖਾ ਭੂਖ ਭ੍ਰਮਿ ਲਾਗੀ ਹਿਰਦੈ ਨਾਹਿ ਬੀਚਾਰਿਓ ਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਭੋਭੋ ਭੁਭਾ ਏਵਾਂ ਬ੍ਰਿਖਾਰ ਯੁਧਾ ਲਾਗੁਯੋ, ਕਾਰਯੋ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਭੁਭੋ ਯੋਧਰਯੋ ਨਾਮਰ
ਚਿਯਨ ਕਰੁ ਨਾਹੀ।

ਉਨਮਤ ਮਾਨ ਹਿਰਿਓ ਮਨ ਮਾਹੀ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਨ ਧਾਰਿਓ ਰੇ ॥੨॥

ਧਰਮ-ਕਰਮ ਨਿਯ ਚਾਹਾਕੂ ਓਕਿ ਵੇਯੋਯੋ, ਏਏ ਗੁਰੁਯੋ ਯੋਧ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਰਯੋ ਨਾਹੀ। ॥੨॥

ਸੁਆਦ ਲੁਭਤ ਇੰਦ੍ਰੀ ਰਸ ਪ੍ਰੇਰਿਓ ਮਦ ਰਸ ਲੈਤ ਬਿਕਾਰਿਓ ਰੇ ॥

ਏਧਰਿ ਵਧੀਓ ਧਾਧਾ ਅਭੋ ਏਏ ਦੂਧਿਯਾਰ ਬ੍ਰਾਧਰੇ ਆਕਰਿਓ ਬੋਯਾਏ, ਏਏ ਭੋਯਨ ਰਧਰੇ ਲਾਧ
ਧਾਏ ਆਯ ਮਧਿਯਾਰ ਬ੍ਰਾਧ ਯੋਯਾਏ।

ਕਰਮ ਭਾਗ ਸੰਤਨ ਸੰਗਾਨੇ ਕਾਸਟ ਲੋਹ ਉਧਾਰਿਓ ਰੇ ॥੩॥

ਹਿੰਦ ਭਰਮ ਭਾਗਧ ਭਾਰਾ ਬਛੁਕ ਬਛਾਓਰੇ ਮੋਢਿ ਰਹਿਯਾਏ, ਕਾਠੇਰੇ ਲਾਗਿਯੁਕਾ ਲੂਕਾ ਭਲਿ
ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਇਯਾਏ ॥੩॥

ਧਾਵਤ ਜੋਨਿ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮਿ ਥਾਕੇ ਅਬ ਦੁਖ ਕਰਿ ਹਮ ਹਾਰਿਓ ਰੇ ॥

ਭ੍ਰਮਰੇ ਧਾਵੇ ਸੁੰ ਅਨੇਕ ਮੋਨਿਰੇ ਜਨਮ ਨੇਯੁਕਿ ਆਯੁ ਹਾਰਿਯਾਯੁ, ਏਵੇ ਸੁੰ ਏਵੇ ਦੁਖਰੇ ਪਾਕਿ
ਪਾਯੁਕਿ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਗੁਰ ਮਿਲਤ ਮਹਾ ਰਸੁ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਨਿਸਤਾਰਿਓ ਰੇ ॥੪॥੧॥੫॥੫੬॥

ਹੇ ਕਵਾਰ! ਗੁਰੂਕ ਬਹਿਓ ਮੋਹਿਕਾ ਭਾਰਾ ਮੋਹੇਓ ਮਹਾ ਰਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਯਾਯੁ ਆਯੁ ਪ੍ਰੇਮ ਭਭਿਰੇ ਸੁੰ
ਵਿਕਾਰ ਠਾਰੂ ਵਞ੍ਗਿ ਪਾਯੁਕਿ ॥੪॥੧॥੫॥੫੬॥

ਗਉੜੀ ॥

ਗਉੜੀ ॥

ਕਾਲਬੂਤ ਕੀ ਹਸਤਨੀ ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ ਚਲਤੁ ਰਚਿਓ ਜਗਦੀਸ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਮਨ! ਭਗਵਾਨ ਏਵੇ ਦੂਨਿਆਰੇ ਏਕ ਲਾਲਾ ਰਹਿਯੁਕਿ, ਮੋਹਰੇ ਹਾਥੀਯੁ ਪਰਿਕਾ ਪਾਯੁ ਲੋਕ
ਕਾਲ ਭੂਤ ਹਉਨੀ ਬਨਾਯੁ ਪਾਯੁ।

ਕਾਮ ਸੁਆਇ ਗਜ ਬਸਿ ਪਰੇ ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ ਅੰਕਸੁ ਸਹਿਓ ਸੀਸ ॥੧॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਮਨ! ਕਾਮਬਾਜਨਾਰੇ ਬਗਾਭੂਤ ਹਾਥੀ ਨਿਯੁਕਿ ਆਇਯਾਏ ਆਯੁ ਨਿਯੁਕਿ ਭਭਿਰੇ
ਮਹਾਬਲਰ ਅਯੁਕਿ ਬਹੁ ਕਰਿਯਾਏ ॥੧॥

ਬਿਖੈ ਬਾਚੁ ਹਰਿ ਰਾਚੁ ਸਮਝੁ ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ ॥

ਹੇ ਮੁੱਖੀ ਮਨ! ਕਿਥੇਕੜੇ ਵਧੀ, ਕਿਥੇਕੜੇ ਓਹਰੇ ਲੀਨ ਖੂਘ ਆਭ ਏਹੇ ਭਧਦੇਭੀ ਧਾਰਨੀ ਕਰ!

ਨਿਰਭੈ ਹੋਇ ਨ ਹਰਿ ਭਜੇ ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ ਗਹਿਓ ਨ ਰਾਮ ਜਹਾਜੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੁੱਖੀ ਮਨ! ਤੂੰ ਨਿਭੀਕ ਹੋਯਾਭ ਭਗਵਾਨਯ ਭਯਨ ਕਰੇ ਨਾਝੁ ਆਭ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਾਯਾਭ ਭਧਰੇ ਬਵਾਰ ਹੋਯਾਭ ਨਾਝੁ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਮਰਕਟ ਮੁਸਟੀ ਅਨਾਜ ਕੀ ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ ਲੀਨੀ ਹਾਥੁ ਪਸਾਰਿ ॥

ਹੇ ਮੁੱਖੀ ਮਨ! ਨਿਯ ਝਾਢ ਆਗਯੁ ਵਯਾਭ ਮਾਯਾਢ ਭਲੇ ਮੂਠੇ ਭਰੇ ਨਿਧ ॥

ਛੁਟਨ ਕੇ ਸਹਸਾ ਪਰਿਆ ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ ਨਾਚਿਓ ਘਰ ਘਰ ਬਾਰਿ ॥੨॥

ਹੇ ਮੁੱਖੀ ਮਨ! ਮੂਢੇ ਪਾਯਵਾ ਪਾਯੋ ਚਿਛਾ ਧਾਰਨੀ ਕਰ, ਚਾਯਾਯੁ ਬਰੂ ਝਾਰਰੇ ਨਾਚਿਵਾਯੁ ਪਢੇਯਾਧ ॥੨॥

ਜਿਉ ਨਲਨੀ ਸੁਅਟਾ ਗਹਿਓ ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ ਮਾਯਾ ਇਹੁ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥

ਹੇ ਮੁੱਖੀ ਮਨ! ਮੋਪਰੇ ਗੁਘਾ ਛੋਠਾ ਭਾਲਰੇ ਵਧੇ ਫਾਧੇਧੇਵਾ ਭਲੇ ਆਮ ਮਨ ਮਾਯਾਰ ਯਾਲਰੇ ਫਾਧੇਯਾਧ ॥

ਜੈਸਾ ਰੰਗੁ ਕਸੰਭ ਕਾ ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ ਤਿਉ ਪਸਰਿਓ ਪਾਸਾਰੁ ॥੩॥

ਹੇ ਮੁੱਖੀ ਮਨ! ਮੋਪਰੇ ਅਯਬਾ ਪੂਯਰ ਰਯਾ ਅਯੁ ਧੇਨ ਪਾਯੋ ਯਾਧ, ਬੋਪਰੇ ਝੁੰ ਧੂਨੇਯਾਰ ਪੁਬਾਰ ਚਾਰੇ ਧੇਨ ਪਾਯੋ ਅਠੇ ॥੩॥

ਨਾਵਨ ਕਉ ਤੀਰਥ ਘਨੇ ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ ਪੂਜਨ ਕਉ ਬਹੁ ਦੇਵ ॥

ਹੇ ਮੁੱਖੀ ਮਨ! ਧ੍ਰਾਨ ਕਰੇਵਾ ਪਾਯੋ ਵਝੂਢ ਧਾਧੀਕ ਭਾਧੀ ਅਛੇ ਆਭ ਪੂਜਾ ਕਰੇਵਾ ਪਾਯੋ ਅਨੇਕ ਦੇਵਾ ਦੇਵਢਾ ਅਛਢੇ ॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਛੁਟਨੁ ਨਹੀ ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ ਛੁਟਨੁ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵ ॥੪॥੧॥੬॥੫੭॥

ਕਵਾਰ ਯਾ ਕਝਢੇ ਮੋ ਹੇ ਮੁੱਖੀ ਮਨ! ਏਹੇਪਰੇ ਚੋਰੇ ਮੂਢੇ ਹੋਵ ਨਾਝੁ, ਕੇਵਲ ਭਗਵਾਨਯ ਧ੍ਰਾਰਨੀ ਓ ਭਢੇ ਕਰੇਯੇ ਮੂਢੇ ਮਿਲੇਵ ॥੪॥੧॥੬॥੫੭॥

ਗਉੜੀ ॥

ਗਭਢੇ ॥

ਅਗਨਿ ਨ ਦਹੈ ਪਵਨੁ ਨਹੀ ਮਗਨੈ ਤਸਕਰੁ ਨੇਰਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਏਹੇ ਨਾਮ ਧਨਯੁ ਨਾ ਅਧੀ ਯਲਾਭ ਪਾਰੇ, ਨਾ ਪਵਨ ਭਢਾਭ ਪਾਰੇ ਆਭ ਨਾ ਏਯਾ ਨਿਕਢਾਯੁ ਚੋਰੇ ਆਧੇਪਾਰੇ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਕਰਿ ਸੰਚਉਨੀ ਸੇ ਧਨੁ ਕਤ ਹੀ ਨ ਜਾਵੈ ॥੧॥

(ਹੇ ਜੀਵ!) ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧਨ ਬਖਸ਼ਿ ਕਰ; ਕਾਰਨ ਏਹਿ ਧਨ ਕੂਆਰੇ ਯਾਹ ਨਾਹਿ ॥1॥

ਹਮਰਾ ਧਨੁ ਮਾਧਉ ਗੋਬਿੰਦੁ ਧਰਣੀਧਰੁ ਇਹੈ ਸਾਰ ਧਨੁ ਕਹੀਐ ॥

ਆਮਰ ਧਨ ਮਾਖਰ ਗੋਬਿੰਦੁ ਹੋ ਅਰਛਿ, ਯਿਹ ਬਾਰਾ ਧਰਿਥੁਰ ਬਾਹਾਰਾ ਅਰਛਿ, ਬਹੁ ਧਨ ਮਖਰੇ ਏਹਿ ਧਨਕੂ ਬਰੋਭਰ ਕੂਬਾਯਾ ॥

ਜੇ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਭ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇ ਸੁਖੁ ਰਾਜਿ ਨ ਲਹੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੇਯੋ ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਭੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ਭਯਨਰੇ ਮਿਲਿਆ, ਬੇਬੁਝਿ ਬੁਝਿ ਰਾਜ-ਗਬਨਰੇ ਮਿਲੇਨਾਹਿ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਇਸੁ ਧਨ ਕਾਰਣਿ ਸਿਵ ਸਨਕਾਦਿਕ ਖੋਜਤ ਭਏ ਉਦਾਸੀ ॥

ਏਹਿ ਧਨ ਪਾਯੋ ਭੀਵ ਏਵੰ (ਬੁਝਾਯੋ ਪ੍ਰਭੁ) ਬਨਕਾਦਿਕ ਗੋਪਿ ਗੋਪਿ ਚਿਰਭੁ ਹੋਯਯਛਿ ॥

ਮਨਿ ਮੁਕੰਦੁ ਜਿਹਬਾ ਨਾਰਾਇਨੁ ਪਰੈ ਨ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ॥੨॥

ਯੇਯੋ ਜੀਵਰ ਬੁਝਨਰੇ ਮੁਕੰਦਾਭਾ ਯੋਗੁਰ ਰਹਿਯਾਛਿ, ਯਾਹਾਰ ਯੋਗੁ ਭਯਰੇ ਨਾਰਾਯਣ ਚਿਦਾਮਨ ਅਰਛਿ, ਭਾਯਾਯੋ ਯਮਰ ਫਾਸੀ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ ॥2॥

ਨਿਜ ਧਨੁ ਗਿਆਨੁ ਭਗਤਿ ਗੁਰਿ ਦੀਨੀ ਤਾਸੁ ਸੁਮਤਿ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ॥

ਭਗਵਾਨੁ ਭਛਿ ਏਵੰ ਯੋਗੁ ਹੋ ਜੀਵਰ ਯਥਾਰ ਧਨ ਅਰੇ, ਯੇਯੋ ਬੁਝਿ ਵਾਲਾਯੋ ਗੁਰੁ ਏਹਿ ਵਾਨ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਛਿ, ਭਾਯਾਰ ਯਨ ਬੇਬੁਝਿ ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਠਾਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾ ॥

ਜਲਤ ਅੰਭ ਬੰਭਿ ਮਨੁ ਧਾਵਤ ਭਰਮ ਬੰਧਨ ਭਉ ਭਾਗਾ ॥੩॥

ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਨਾਮ (ਭੁਝਾਰੇ) ਯੋਗੁਵਾ ਆਨੁ ਪਾਯੋ ਯਨ ਅਰੇ ਆਭ ਵਭਭੁਵਾ ਯਨ ਪਾਯੋ ਬੁਝ ਅਰੇ, ਏਥੁਰੇ ਭੁਝਾਰ ਵਭਨਰ ਭਯ ਧੂਰ ਹੋਯਯਾ ॥3॥

ਕਹੈ ਕਬੀਰੁ ਮਦਨ ਕੇ ਮਾਤੇ ਹਿਰਦੈ ਦੇਖੁ ਬੀਚਾਰੀ ॥

ਕਵਾਰ ਯੀ ਕਹੁਛਿ – ਹੇ ਕਾਮ ਵਾਸਨਾਰੇ ਲਿਧੁ ਮਾਨਵ! ਨਿਯੋ ਬੁਝਨਰੇ ਚਿਰਾਰ ਕਰਿ ਵੇਖੁ,

ਤੁਮ ਘਰਿ ਲਾਖ ਕੋਟਿ ਅਸੁ ਹਸਤੀ ਹਮ ਘਰਿ ਏਕੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥੪॥੧॥੭॥੫੮॥

ਯੋਧਿ ਭੁਧ ਘਰੇ ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ ਭਾਭੀ ਘੋਰਾ ਆਯਾਛਿ, ਭਾਯਾਹੋਲੇ ਮੇਰੇ ਬੁਝਨ ਘਰੇ ਏਕ ਮੁਰਾਰੀ ਅਰਛਿ ॥4॥1॥7॥58॥

ਗਉੜੀ ॥

ਗਉਠਿ

ਜਿਉ ਕਪਿ ਕੇ ਕਰ ਮੁਸਟਿ ਚਨਨ ਕੀ ਲੁਬਧਿ ਨ ਤਿਆਗੁ ਦਇਓ ॥

ਮੇਧਰੇ ਲੋਭ ਕਾਰਨ ਰਾਜਾ ਨੇ ਜੇਹਾ ਫੈਲਾ ਦਿੱਤਾ ਫੈਲਾ ਨਾਹੀ ਆਉ ਏਹੇ ਕਾਰਨ ਏਹੇ
ਫੈਲਾਇਆ,

ਜੇ ਜੇ ਕਰਮ ਕੀਏ ਲਾਲਚ ਸਿਉ ਤੇ ਫਿਰਿ ਗਰਹਿ ਪਰਿਓ ॥੧॥

ਬੇਧਰੇ ਹੋਏ ਜੇਹਾ ਲੋਭ ਰੇ ਵੇਚੀਭੂਤ ਹੋਯਾ ਮੇਧੋਂ ਮੇਧੋਂ ਕਰੀ ਕਰੀਯਾ, ਭਾਵੇਂ ਬਹੁ ਧੂਠੀ ਭਾਵੇਂ
ਗਲਾਏ ਪਏਯਾ ॥1॥

ਭਗਤਿ ਬਿਨੁ ਬਿਰਥੇ ਜਨਮੁ ਗਇਓ ॥

ਭਗਵਾਨ ਭਾਗੇ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼-ਭਯੋਂ ਵਧੀ ਹੋਯਾ।

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਭਗਵਾਨ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਕਹੀ ਨ ਸਚੁ ਰਹਿਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਾਨੁ ਬਯੋਧੇ ਭਗਵਾਨ ਭਜਨ ਕਰੀਯਾ ਬਿਨਾ ਬਯੋਧੇ ਕੇਯੋ ਮਧੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇ ਨਾਹੀ ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਜਿਉ ਉਦਿਆਨ ਕੁਸਮ ਪਰਫੁਲਿਤ ਕਿਨਹਿ ਨ ਘੁਾਉ ਲਇਓ ॥

ਮੇਧਰੇ ਭਾਗਵਾਨ ਵਨਰੇ ਧੂਠੇਯੋ ਧੂਠੇਯੋ ਮਧੇ ਕੇਯੋ ਨੇਯੋ ਪਾਠੇਯੋ ਨਾਹੀ,

ਤੈਸੇ ਕੁਮਤ ਅਨੇਕ ਜੋਨਿ ਮਹਿ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਕਾਲ ਹਇਓ ॥੨॥

ਬੇਧਰੇ ਹੋਏ ਧੂਠੇ-ਵਧੇਯੋ ਏਵੇ ਭਾਗੇ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ ਅਨੇਕ ਮੋਧੇਯੋ ਧੂਠੇਯੋ ਆਉ ਮਨੁਸ਼ ਭਾਵੇਂ
ਕਾਰਨਾਂ ਨਯੋ ਕਰੀਯਾ ॥2॥

ਇਆ ਧਨ ਜੋਬਨ ਅਰੁ ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਪੇਖਨ ਕਉ ਜੁ ਦਇਓ ॥

ਏਹੇ ਧਨ, ਮੋਧੇਯੋ, ਧੂਠੇ ਏਵੇ ਧਨ- ਮੋਧੇ ਧੂਠੇਯੋ ਭਾਗੇ ਧੀਆ ਹੋਯਾਯੋ ਏਕੇ ਧੀਯੋਯੋ ਧੂਠੇਯੋ
ਧੀਯੋ।

ਤਿਨ ਹੀ ਮਾਹਿ ਅਟਕਿ ਜੇ ਉਰਝੇ ਇੰਦ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਰਿ ਲਇਓ ॥੩॥

ਮੋਧੇ ਏਥੇਯੋ ਫੈਲਾਯੋ, ਭਾਵੇਂ ਭਾਗੇ ਭਾਗੇਯੋ ਕਰੀ ਕੁਧਾਯੋਯੋ ਕਰੀਯੋਯੋਯੋ ॥3॥

ਅਉਧ ਅਨਲ ਤਨੁ ਤਿਨ ਕੇ ਮੰਦਰੁ ਚਹੁ ਦਿਸ ਠਾਟੁ ਠਇਓ ॥

ਆਨੁ ਅਧੀ ਅਥੇ ਆਉ ਚਾਰੇਯੋ ਨਯੋਯੋ ਅਥੇ, ਚਾਰੇਯੋਯੋ ਬਯੋਧੇ ਏਥੇਯੋ ਚਾਰੇਯੋ ਹੋਯੋਯੋ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਭੈ ਸਾਗਰ ਤਰਨ ਕਉ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰ ਓਟ ਲਇਓ ॥੪॥੧॥੮॥੫੯॥

ਹੋ ਕਬੀਰ! ਏਹੇ ਭਾਗਵਾਨ ਬਾਧੇਯੋ ਬਾਧੇਯੋਯੋ ਪਾਰੇ ਹੋਯੋ ਪਾਠੇਯੋ ਬਯੋਧੇਯੋ ਚਾਰੇਯੋ ਨੇਯੋਯੋ
॥4॥1॥8॥59॥

ਗਉੜੀ ॥

ਗਉੜੀ ॥

ਪਾਨੀ ਮੈਲਾ ਮਾਟੀ ਗੋਰੀ ॥ ਇਸ ਮਾਟੀ ਕੀ ਪੁਤਰੀ ਜੋਰੀ ॥੧॥

ਪੈਰਾਂ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਜਿਹੇ ਕੂੜੇ ਵਾਂਗੋਂ ਮਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚੋਂ ਆਉਂਦੀ ਜਿਹੀ ਬੱਚੀ ਵਾਂਗੋਂ
॥੧॥

ਮੈਂ ਨਾਹੀ ਕਛੁ ਆਹਿ ਨ ਮੇਰਾ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਗੋਰੇ! ਮੇਰੇ ਕੰਠੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸੇ ਕੰਠੇ ਨਾਹੀਂ।

ਤਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਰਸੁ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹੇ ਬੰਦੇ, ਧਨ ਏਵਾਂ ਏਹੇ ਆਪਣੇ ਸਭ ਕੁਝ ਤੇਰੇ ਵਾਂਗੋਂ ਹੋਆ ਹੋਏ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਇਸ ਮਾਟੀ ਮਹਿ ਪਵਨੁ ਸਮਾਇਆ ॥

ਏਹੇ ਮਾਂ ਦੇ ਬੰਦੇ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹੋਏ,

ਝੂਠਾ ਪਰਪੰਚੁ ਜੋਰਿ ਚਲਾਇਆ ॥੨॥

ਕਿੰਨ੍ਹ, ਜੀਵ ਬਹੁ ਅਪਵਾਦਕਾਰ ਕਰਿ ਮਿਥਾ। ਪਰਜੈਰਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਕਰਿਥਾਵ ॥੨॥

ਕਿਨਹੂ ਲਾਖ ਪਾਂਚ ਕੀ ਜੋਰੀ ॥

ਕੇਛੇ ਮਨੁਸ਼ਾ ਪਾਸ਼ ਲਸ਼ ਬਜੈਓ ਮੋਹਿਛਿਓ,

ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ ਗਗਰੀਆ ਫੇਰੀ ॥੩॥

ਮੁਛੁਪਾ ਅਬਿਵਾ ਪਰੇ ਚਾਹਾਰ ਗਰੀਰ-ਰੂਪੀ ਬਾਗਰ ਭਾਜਿ ਮਾਯਾਵ ॥੩॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਇਕ ਨੀਵ ਉਸਾਰੀ ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥੪॥੧॥੯॥੬੦॥

ਕਵਾਰ ਜੀ ਕਹੁਓ – ਹੇ ਅਭਿਮਾਨੀ ਜੀਵ! ਚੋਰ ਜੀਵਨਰ ਮੋਢੀ ਅਪਾਰ ਰਸਾ ਮਾਯਾਛਿ, ਚਾਹਾ ਏਕ
ਪਲਕਰੇ ਹੂੰ ਨਾਗ ਹੋਯਾਯਾਵ ॥੪॥੧॥੯॥੬੦॥

ਗਉੜੀ ॥

ਗਉਓ ॥

ਰਾਮ ਜਪਉ ਜੀਅ ਐਸੇ ਐਸੇ ॥

ਹੇ ਮੋਰ ਅਮ੍ਰਿਤ! ਏਧਰਿ ਰਾਮਾਯਾ ਨਾਮ ਜਪ,

ਧੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਜਪਿਓ ਹਰਿ ਜੈਸੇ ॥੧॥

ਮੋਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਏਵੰ ਭਭ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਗ੍ਰੀਹਰਿਯਾ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਿਥੁਲੇ ॥੧॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਭਰੋਸੇ ਤੇਰੇ ॥

ਹੇ ਧੰਨ ਧਨਾਨੂ ! ਚੋਰ ਭਰਬਾਰੇ

ਸਭੁ ਪਰਵਾਰੁ ਚੜਾਇਆ ਬੇੜੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯਰ ਬਾਰਾ ਪਰਿਵਾਰਕੂ ਚੋਰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਾਹਾਯਰੇ ਚਢਾਯ ਵੇਯਾਛਿ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਵੈ ॥

ਮੋਹੇ ਪ੍ਰਭੂਕੂ ਭਲ ਲਾਗਿਥਾਵ, ਬੇਭੇਭੇਯੇ ਬੇ ਏਹਿ ਬਾਰਾ ਪਰਿਵਾਰਕਾ ਧਾਰਾ ਨਿਯ ਝੂਧੁਮ
ਮਨਾਯਾਛਿ,

ਇਸ ਬੇੜੇ ਕਉ ਪਾਰਿ ਲਘਾਵੈ ॥੨॥

ਆਭ ਏਹਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਰਿਵਾਰ ਬਹਿਓ ਏਹਿ ਜਾਹਾਯਕੂ ਵਿਕਾਰਰ ਲਹਰੀਰੂ ਪਾਰ ਕਰਾਯਾਛਿ ॥੨॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਐਸੀ ਬੁਧਿ ਸਮਾਨੀ ॥

ਗੁਰੂਯੋਗ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੇਰੇ ਭਿਓਰੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪੁਕਾਰ ਹੋਯਾਯਾਯੋ

ਚੁਕਿ ਗਈ ਫਿਰਿ ਆਵਨ ਜਾਨੀ ॥੩॥

ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਯੋਗ-ਮੋਹਨ ਦੇ ਹਥ ਤੋਂ ਹੋਯਾਯਾਯੋ ॥੩॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਭਜੁ ਸਾਰਿਗਪਾਨੀ ॥

ਹੋ ਕਬੀਰ! ਤੂੰ ਬਾਝਾਪਾਠੀ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਯਨ ਕਰ,

ਉਰਵਾਰਿ ਪਾਰਿ ਸਭ ਏਕੇ ਦਾਨੀ ॥੪॥੨॥੧੦॥੬੧॥

ੴ ਲੋਕ ੴ ਪਰਲੋਕ ਦੇ ਬਰਤ ਕੇਵਲ ਏਕੇ ਹੀ ਥਾਂ ਅਠਾਠੀ ॥੪॥੨॥੧੦॥੬੧॥

ਗਉੜੀ ੯ ॥

ਗਉੜੀ ੯ ॥

ਜੋਨਿ ਛਾਡਿ ਜਉ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਓ ॥

ਮੇਰੇ ਗਯੋ ਛਾਡਿ ਮੋਹਦੇਵੇਲੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦੁਨੀਆਂ ਆਇਆ, ਮੋਹਦੇਵੇਲੇ

ਲਾਗਤ ਪਵਨ ਖਸਮੁ ਬਿਸਰਾਇਓ ॥੧॥

(ਮੇਰੇ ਰੂਪ) ਪਵਨ ਲਾਗੇਵੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ-ਪੁਰੁਸ਼ ਦੇ ਬਿਸਰਾਏ ਕਰਦੇਯਾਯੋ ॥੧॥

ਜੀਅਰਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨਾ ਗਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਮਹਿ ਉਰਧ ਤਪੁ ਕਰਤਾ ॥

(ਹੋ ਮਨ!) ਮੋਹਦੇਵੇਲੇ ਤੂੰ ਗਯੋ ਮੋਹਨ ਦੇ ਭਰਮੇ ਲੋਕ ਦੇ ਹੋ ਪਦਮ ਕਰਤਾ

ਤਉ ਜਠਰ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਰਹਤਾ ॥੨॥

ਮੋਹਦੇਵੇਲੇ, ਪੇਚ ਦੇ ਅਗਨ ਦੇ ਹੋਯਾਯੋ ॥੨॥

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਿ ਆਇਓ ॥

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਲੋਕ ਮੋਹਨ ਦੇ ਪਦਮ ਦੇ ਹੋਯੋ ੴ ਦੁਨੀਆਂ ਆਇਯੋ।

ਅਬ ਕੇ ਛੁਟਕੇ ਠਉਰ ਨ ਠਾਇਓ ॥੩॥

ਕਿਛੁ, ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਖ ਗਲੇ ਹੋਯੋ ਪਰੇ ਪੁਰੀ ਕੀਯੋ ਬਿਛਾਨੇ ॥੩॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਭਜੁ ਸਾਰਿਗਪਾਨੀ ॥

ਹੋ ਕਬੀਰ! ਬਾਝਾਪਾਠੀ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਯਨ ਕਰ,

ਆਵਤ ਦੀਸੈ ਜਾਤ ਨ ਜਾਨੀ ॥੪॥੧॥੧੧॥੬੨॥

ਹਿੰਦੁ ਜਨਮ ਹੋਵਾਰ ਜਨਮ ਦੇਖਾਇਕ ਨਾਹਿ ਆਉ ਨਾ ਮਾਰਿਕਾ ਗੁਣਾਇ ॥4॥1॥11॥62॥

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ॥

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ॥

ਸੁਰਗ ਬਾਸੁ ਨ ਬਾਛੀਐ ਡਰੀਐ ਨ ਨਰਕਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥

(ਹੋਵੇ ਜੀਵ!) ਬੁਝਿਓ ਨਿਵਾਸ ਪਾਛਿ ਕਾਮਨਾ ਕਰਿਕਾ ਭਰਿਓ ਨੂਹੇਂ ਆਉ ਨਾ ਨਰਕਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਕਾਨੂ ਭਰਿਕਾ ਭਰਿਓ।

ਹੋਨਾ ਹੈ ਸੇ ਹੋਈ ਹੈ ਮਨਹਿ ਨ ਕੀਜੈ ਆਸ ॥੧॥

ਮਾਝਾ ਕੀਛੀ ਹੋਵਾਨੂ ਅਛੀ ਚਾਝਾ ਨਿਬ੍ਰਿਓ ਹੋਵ, ਅਪ੍ਰਪਾਛਿ ਨਿਯੋ ਮਨਰੇ ਕੀਓਇ ਆਸਾ ਰਝਾ ਨਾਹਿ ॥1॥

ਰਮਈਆ ਗੁਨ ਗਾਈਐ ॥

“(ਹੋਵੇ ਜੀਵ!) ਭਗਵਾਨਯੋ ਮਹਿਮਾ ਸੁਭਿ ਕਰਿ ਰਹਿਕਾ ਭਰਿਓ,

ਜਾ ਤੇ ਪਾਈਐ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਹਿ ਪੁਕਾਰੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬਰ੍ਹਣੇਸ਼ੁ ਖਯੋਗਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਕਾਇ ॥1॥ਰੂਹ॥

ਕਿਆ ਜਪੁ ਕਿਆ ਤਪੁ ਸੰਜਮੇ ਕਿਆ ਬਰਤੁ ਕਿਆ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਯੋਗ, ਭੋਜਨਾਯੋ, ਬੰਧਨਯੋ, ਬ੍ਰਤ ਓ ਸ਼ਾਨ ਕਰਿਕਾਰ ਕੀਯੋ ਲਾਭ ਯਾਏ।

ਜਬ ਲਗੁ ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਨੀਐ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਭਗਵਾਨ ॥੨॥

ਮੋਹ ਪਰ੍ਯੰਤੁ ਭਗਵਾਨਯੋ ਬਾਪੁਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਅਵੰ ਚਾਝਾਯੋ ਭਭਿਰ ਮੂਢੀ ਆਇ ਨਯਾਏ? ॥2॥

ਸੰਪੈ ਦੇਖਿ ਨ ਹਰਖੀਐ ਬਿਪਤਿ ਦੇਖਿ ਨ ਰੋਇ ॥

ਬਖਸ਼ਿ ਦੇਖੁ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵਾ ਭਰਿਓ ਨੂਹੇਂ ਆਉ ਨਾ ਬਿਪਤਿ ਦੇਖੁ ਕਾਢਿਕਾ ਭਰਿਓ।

ਜਿਉ ਸੰਪੈ ਤਿਉ ਬਿਪਤਿ ਹੈ ਬਿਧ ਨੇ ਰਚਿਆ ਸੇ ਰੋਇ ॥੩॥

ਮਾਝਾ ਕੀਛੀ ਭਗਵਾਨ ਕਰਿਯਾਛਿ, ਚਾਝਾ ਹੁੰ ਹੋਇਕਾਏ, ਮੋਹਰੇ ਬਖਸ਼ਿ ਯਾਏ ਬੋਧਰੇ ਹੁੰ ਬਿਪਤਿ ਯਾਏ ॥3॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਅਬ ਜਾਨਿਆ ਸੰਤਨ ਰਿਦੈ ਮਝਾਰਿ ॥

ਕਵਾਰੇ ਜੋ ਕਹੁਛੇ – ਅਵੇ ਅਹਿ ਆਨ ਹੋਇਕੀ ਮੋਹ ਯਕੁਰ ਬਛਕਾ ਬੁਧਨਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾਛਿ,

ਸੇਵਕ ਸੇ ਸੇਵਾ ਭਲੇ ਜਿਹ ਘਟ ਬਸੈ ਮੁਰਾਰਿ ॥੪॥੧॥੧੨॥੬੩॥

ਬੇ ਬੇਵਕ ਬੇਵਾ ਕਰਿ ਭਲਾ ਲਾਗਿਯਾਏ, ਮਾਝਾਰੇ ਬੁਧਨਰੇ ਯਕੁਰ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾਛਿ

॥4॥1॥12॥63॥

ਗਉੜੀ ॥

ਗਉਠੀ ॥

ਰੇ ਮਨ ਤੇਰੇ ਕੋਇ ਨਹੀ ਖਿੰਚਿ ਲੇਇ ਜਿਨਿ ਭਾਰੁ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਅਛ ਕਾਲਰੇ ਚੋਰ ਕੋਈਬੇ ਬਹਾਨਾ ਕਰਹਿਵੇ ਨਾਹੀ, ਚੋਰ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਉਪਰੇ ਅਨਧਰ
ਪਾਪ ਭਾਰਿ ਕਰ ਨਾਹੀ।

ਬਿਰਖ ਬਸੇਰੇ ਪੰਖਿ ਕੇ ਤੈਸੇ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥੧॥

ਮੋਹਰੇ ਪਸਾਰ ਕਾਬ ਕ੍ਰਿਸ ਉਪਰੇ ਹੋਇਆ, ਬੇਪਰੇ ਹੂੰ ਅਹੀ ਦੂਜਿਆਰ ਨਿਵਾਸ ਹੋਇਆ ॥1॥

ਰਾਮ ਰਸੁ ਪੀਆ ਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਮੂੰ ਰਾਮ ਰਸ ਪਾਨ ਕਰਿਅਛੀ

ਜਿਹ ਰਸ ਬਿਸਰਿ ਗਏ ਰਸ ਅਉਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਭੈ ਰਸ ਭਾਰਾ ਮੂੰ ਅਨਧ ਰਸਰ ਬਾਧ ਭੁਲਿਯਾਛੀ ॥ਰੂੜ॥

ਅਉਰ ਮੁਏ ਕਿਆ ਰੋਈਐ ਜਉ ਆਪਾ ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਾਇ ॥

ਅਨਧ ਕਾਹਾਰ ਮੂਰਖਰੇ ਬਿਲਾਪ ਕਰਿਵਾਰ ਅਭਿਪ੍ਰਾਯ ਕਰਿ ਅਛੀ, ਮਰਿ ਆਮੋ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਬਰਵਾ ਨਿਵਾਸ
ਕਰਿਵਾ ਨਾਹੀ।

ਜੇ ਉਪਜੈ ਸੇ ਬਿਨਸਿ ਹੈ ਦੁਖੁ ਕਰਿ ਰੋਵੈ ਬਲਾਇ ॥੨॥

ਮੋਭੈ ਮੋਭੈ ਮਨੁਸ਼ਧ ਯਛ ਨੇਯਾ, ਚਾਹਾਰ ਮੂਰਖ ਹੋਇਆ, ਪੂਰੀ ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਅਹੀ ਦੂਰਧ ਕਾਹੀਯ
ਕਰਿਵਾ ? ॥2॥

ਜਹ ਕੀ ਉਪਜੀ ਤਹ ਰਚੀ ਪੀਵਤ ਮਰਦਨ ਲਾਰਾ ॥

ਮੋਹੇਵੇਲੇ ਮਨੁਸ਼ਧ ਮਹਾਮੂਰਖਯ ਬਯਾਧੇਲੇ ਲਾਗਿਆ ਅਯ ਨਾਮ ਅਮੂਧ ਪਾਨ ਕਰਿਆ, ਬੇ
ਹੋਵੇਲੇ ਚਾਹਾਰ ਆਮ੍ਹਾ ਬੇਪ੍ਰੇਲੇ ਲਾਨ ਹੋਇਆ, ਮਾਹਾਮੂਰਖ ਬੇ ਯਧ੍ਰੁ ਹੋਇਆ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਚਿਤਿ ਚੇਤਿਆ ਰਾਮ ਸਿਮਰਿ ਬੈਰਾਗ ॥੩॥੨॥੧੩॥੬੪॥

ਕਵਾਰ ਯੋ ਕਬਹੂ- ਮੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਬੁਧਮਰੇ ਰਾਮਯੁ ਸ਼ਰਧ ਕਰਿਅਛੀ ਅਯ ਚਾਹਾਯੁ ਹੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਵਕ ਮਨੋ
ਪਕਾਯਛੀ ॥3॥2॥13॥64॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ॥

ਰਾਗ ਗਉਠੀ ॥

ਪੰਥੁ ਨਿਹਾਰੈ ਕਾਮਨੀ ਲੋਚਨ ਭਰੀ ਲੇ ਉਸਾਸਾ ॥

ਅਗ੍ਰਮੂਰਖ ਆਯੁਰੇ ਯਾਵ-ਬੁਧ ਪਧਿ-ਪ੍ਰਯੁਯ ਮਾਰੀ ਦੇਯੁਆ।

ਉਰ ਨ ਭੀਜੈ ਪਗੁ ਨਾ ਖਿਸੈ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕੀ ਆਸਾ ॥੧॥

ତାହାର ହୃଦୟ ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ଭଗବାନଙ୍କ ଦର୍ଶନର ଆଶାରେ ସେ ନିଜ ଚରଣ ପଛକୁ ନିଏ ନାହିଁ
॥ ୧ ॥

ਉਡਹੁ ਨ ਕਾਗਾ ਕਾਰੇ ॥

ହେ କଳା କାଉ ଉଡ଼ି ଯା,

ਬੇਗਿ ਮਿਲੀਜੈ ਅਪੁਨੇ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

କାରଣ ଯେ ମୁଁ ନିଜ ପ୍ରିୟଭାଗ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ଶୀଘ୍ର ମିଶିବି ॥ ୧ ॥ ଭୁଞ୍ଜ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਜੀਵਨੁ ਪਦ ਕਾਰਨਿ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰੀਜੈ ॥

କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ହେ ଜୀବନ ପଦବୀ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ଆରିବା ପାଇଁ ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତି କରିବା ଉଚିତ ।

ਏਕੁ ਆਧਾਰੁ ਨਾਮੁ ਨਾਰਾਇਨ ਰਸਨਾ ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ ॥੨॥੧॥੧੪॥੬੫॥

ନାରାୟଣଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଏକମାତ୍ର ସାହାରା ହେବା ଉଚିତ ଆଉ ଜିହ୍ୱାରେ ରାମଙ୍କ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିବା ଉଚିତ
॥2॥1॥14॥65॥

ਗਾਗੁ ਗਉੜੀ ੧੧ ॥

ରାଗ ଗଉଡ଼ି 11 ॥

ਆਸ ਪਾਸ ਘਨ ਤੁਰਸੀ ਕਾ ਬਿਰਵਾ ਮਾਝ ਬਨਾ ਰਸਿ ਗਾਉਂ ਰੇ ॥

ଯେଉଁ ଯୁଗଲୀ ମନୋହରଙ୍କ ପାଖରେ ତୁଳସୀର ସଫଳ ଗଛ ଥିଲା ତଥା ଯିଏ ତୁଳସୀ ବନରେ ପ୍ରେମ ପୂର୍ବକ ଗାଈ ଚରାଉଥିଲେ,

ਉਆ ਕਾ ਸਰੂਪੁ ਦੇਖਿ ਮੇਹੀ ਗੁਆਰਨਿ ਮੇ ਕਉ ਛੇਡਿ ਨ ਆਉ ਨ ਜਾਹੂ ਰੇ ॥੧॥

ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ଗୋକୁଳର ଗୋପୀମାନେ ମୁଗ୍ଧ ହୋଇ କହିବାକୁ ଲାଗିଲେ, ହେ ପ୍ରିୟବର! ମୋତେ ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ ଯାଅ ନାହିଁ ॥ ୧ ॥

ਤੇਹਿ ਚਰਨ ਮਨੁ ਲਾਗੇ ਸਾਰਿੰਗਧਰ ॥

ହେ ସାରଙ୍ଗଧର ପ୍ରଭୁ! ମୋର ମନ ତୋର ଚରଣରେ ଲାଗିଅଛି,

ਸੇ ਮਿਲੈ ਜੇ ਬਡਭਾਗੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

କିନ୍ତୁ ତୁମେ ତାହାକୁ ମିଳିଥାଅ ଯିଏ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ ॥ ୧ ॥ ବୁଦ୍ଧ ॥

ਬਿੰਦੂਬਨ ਮਨ ਹਰਨ ਮਨੋਹਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਚਰਾਵਤ ਗਾਉਂਦੇ ॥

ମନକୁ ବୁଝାବନ ଲୋଭାଯିବ କରିଥାଏ, ଯେଉଁଠି ମନୋହର କୃଷ୍ଣ ଗାଈ ଚରାଉଥିଲେ ।

ਜਾ ਕਾ ਠਾਕੁਰੁ ਤੁਹੀ ਸਾਹਿੰਗਧਰ ਮੋਹਿ ਕਬੀਰਾ ਨਾਉ ਰੇ ॥੨॥੨॥੧੫॥੬੬॥

ਹੇ ਬਾਹਾਮੁਖ! ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਕਵਾਰ ਅਚੇ, ਤੂੰ ਯਾਹਾਰ ਠਾਕੁਰ ਅਤ੍ਰੁ ॥2॥2॥15॥66॥

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ੧੨ ॥

ਗਉਠਿ ਪੂਰਬੀ 12 ॥

ਬਿਪਲ ਬਸਤ੍ਰ ਕੇਤੇ ਹੈ ਪਹਿਰੇ ਕਿਆ ਬਨ ਮਧੇ ਬਾਸਾ ॥

ਕਿਛੇ ਵਪਸਿ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰੇ ਵਸੁ ਪਿਛਿਆਛਿ, ਯਯਾਯੇਰੇ ਵਾਸ ਕਲੇ ਕਥਾ ਲਾਭ ਘਾਵ?

ਕਹਾ ਭਇਆ ਨਰ ਦੇਵਾ ਧੋਖੇ ਕਿਆ ਜਲਿ ਬੇਰਿਓ ਗਿਆਤਾ ॥੧॥

ਯਦਿ ਖੂਹ ਯਥਾਵਿ ਯਯਾਯੇਰੇ ਵੇਵਧਾਰੇ ਪੂਰਾ ਕਰ, ਚਾਹਾਯੇਰੇ ਕਥਾ ਲਾਭ ਹੋਵ? ਆਯ ਯਦਿ ਨਿਯ
ਥੀਰੀਯੇਰੇ ਚਾਹੀਯੇਰੇ ਯਯਾਯੇਰੇ ਕਥਾ ਲਾਭ ਹੋਵ? ॥1॥

ਜੀਅਰੇ ਜਾਹਿਗਾ ਮੈ ਜਾਨਾਂ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਮੂੰ ਯਾਯੇਰੇ ਯੇਰੇ ਯੁਧੇਰੇ ਯੁਧੇਰੇ ਚਾਲਿਯੇਰੇ ।

ਅਬਿਗਤ ਸਮਝੁ ਇਆਨਾ ॥

ਹੇ ਮੁਖੀ ਪੁਰਾਣ! ਯੇਰੇ ਪਰਯੋਗਿਯੇਰੇ ਕੁਝ ।

ਜਤ ਜਤ ਦੇਖਉ ਬਹੁਰਿ ਨ ਪੇਖਉ ਸੰਗਿ ਮਾਇਆ ਲਪਟਾਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੁਰਾਣ! ਯਾਹਾ ਕਿਛੇ ਮਥਾ ਵੇਯੁਥਾਯ, ਯੇਰੇ ਚਾਹਾਯੇਰੇ ਪੁਰਵਾਰੇ ਵੇਯੇਰੇ ਨਾਯੂੰ, ਪਰਯੁ ਚਾਹਾ ਮਥਾ ਮਾਯੇਰੇ
ਲਿਯੁ ਰਹਿਯੇਰੇ । ॥1॥ਰੁਝ ॥

ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਬਹੁ ਉਪਦੇਸੀ ਇਹੁ ਜਗੁ ਸਗਲੇ ਧੰਧਾ ॥

ਕੇਹਿ ਯਾਨ ਚਰੀ ਕਰੁਯੇਰੇ, ਕੇਹਿ ਮਨਨ ਕਰੁਯੇਰੇ, ਕੇਹਿ ਅਧਯਯੇਰੇ ਯੁਧਵੇਰੇ ਵੇਯੇਰੇ, ਕਿਛੁ ਯੇਰੇ ਧੰਧੁਯੇਰੇ
ਯਯੇਰੇ ਮਾਯੇਰੇ ਯਯਾਯੇਰੇ ਯੂੰ ਰਹਿਯੇਰੇ ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਇਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਇਆ ਜਗੁ ਮਾਇਆ ਅੰਧਾ ॥੨॥੧॥੧੬॥੬੭॥

ਕਵਾਰ ਯਾ ਕਹੁਯੇਰੇ- ਯੇਰੇ ਯਾਯੇਰੇ ਨਾਮ ਧੁਰਯੇਰੇ ਕਰਿਯੇਰੇ ਯੇਰੇ ਯੇਰੇ ਯੁਧੇਰੇਰੇ ਮਾਯਾ ਯਾਨਯੇਰੇ
ਵਯਾਯੇਰੇ ॥2॥1॥16॥67॥

ਗਉੜੀ ੧੨ ॥

ਗਉਠਿ 12 ॥

ਮਨ ਰੇ ਛਾਡਹੁ ਭਰਮੁ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਨਾਚਹੁ ਇਆ ਮਾਇਆ ਕੇ ਡਾਂਡੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਯੁਧ ਯਯੇਰੇ ਯੁਧ ਧੁਧਯੇਰੇ ਯਯੇਰੇ ਯੁਧ ਕਰ, ਕਾਰਯ ਯੇਰੇ ਯੁਧ ਮਾਯੇਰੇ ਯਯੇਰੇ
ਯਯੇਰੇ ।

ਸੂਰੁ ਕਿ ਸਨਮੁਖ ਰਨ ਤੇ ਡਰਪੈ ਸਤੀ ਕਿ ਸਾਂਚੈ ਭਾਂਡੇ ॥੧॥

ਬੇਸ ਕੇਪਰੇ ਬੁਰਕਾਰ ਅਚੇ ਸਿੰਘ ਬਾਮਨਾ ਲਕਾਇਰੇ ਓਰਿਆਂ ਆਯ ਬੇ ਨਾਰੀ ਬਠੀ ਹੋਇਆਰੇ
ਨਾਹਿ ਸਿੰਘ ਘਰੇਰੇ ਵਰਤਨ ਏਕੁ ਕਰਿਵਾਰੇ ਲਾਗਿਆਂ? ॥1॥

ਡਗਮਗ ਛਾਡਿ ਰੇ ਮਨ ਬਉਰਾ ॥

ਹੇ ਸੂਰ੍ਹ ਮਨ! ਬਯੋਗ ਓਪਾਗ ਕਰ।

ਅਬ ਤਉ ਜਰੇ ਮਰੇ ਸਿਧਿ ਪਾਈਐ ਲੀਨੇ ਹਾਥਿ ਸੰਧਉਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੇਯ ਨਾਰੀ ਬਾਓਰੇ ਬਿਨੁਰ ਲਗਾਇ ਨਏਆ ਨੇਯਯ, ਓਹਾਕੁ ਏਵੇ ਯਯਿ ਹੂੰ ਬਿਯਿ ਪ੍ਰਾਥੁ ਹੋਵ
॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਾਇਆ ਕੇ ਲੀਨੇ ਇਆ ਬਿਧਿ ਜਗਤੁ ਬਿਗੁਤਾ ॥

ਬਾਰਾ ਦੂਨਿਆ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਏਵਾ ਮਾਯਾਕੇ ਲਾਨ ਅਯਿ, ਏਹਿਧਰਿ ਏਹਿ ਦੂਨਿਆ ਨਾਯ ਹੋਯਯਿ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਨ ਛੋਡਉ ਸਗਲ ਉਚ ਤੇ ਉਚਾ ॥੨॥੨॥੧੭॥੬੮॥

ਕਵਾਰ ਯਾ ਕਹੁਯਿ ਓਯੇ ਰਾਯਾ ਰਾਮਕੁ ਓਪਾਗ ਕਰ ਨਾਹਿ, ਸਿੰਘ ਬਰੋਧਰਿ ਅਓਯਿ ॥2॥2॥17॥68॥

ਗਉੜੀ ੧੩ ॥

ਗਉਯਿ 13 ॥

ਫੁਰਮਾਨੁ ਤੇਰਾ ਸਿਰੈ ਉਪਰਿ ਫਿਰਿ ਨ ਕਰਤ ਬੀਚਾਰ ॥

ਹੋ ਯਗਵਾਨ! ਓਯਰੇ ਫੁਕੁਯ ਮੋਯਓ ਮਯੁਰ ਅਚੇ ਆਯ ਏਹਾ ਯਧਰੇ ਪੂਨਯ ਬਿਚਾਰ ਕਰੇ ਨਾਹਿ।

ਤੁਹੀ ਦਰੀਆ ਤੁਹੀ ਕਰੀਆ ਤੁਝੈ ਤੇ ਨਿਸਤਾਰ ॥੧॥

ਹੋ ਪ੍ਰਯੁ! ਓ ਹੂੰ ਕਰਿਆ ਅਯੁ ਆਯ ਓ ਹੂੰ ਨਾਵਿਕ ਅਯੁ, ਓਹਾ' ਬਾਰਾ ਹੂੰ ਮੋਯਰੇ ਕਲਪਾਯ ਹੋਯਯਿ ॥1॥

ਬੰਦੇ ਬੰਦਗੀ ਇਕਤੀਆਰ ॥

ਹੋ ਮਨੁਸ਼ਯ! ਪ੍ਰਯੁਯ ਯਯਿ ਬਾਕਾਰ ਕਰ,

ਸਾਹਿਬੁ ਰੇਸੁ ਧਰਉ ਕਿ ਪਿਆਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਓਹਰੇ ਮਾਯਿਕ ਓਹਾ' ਪ੍ਰਯਿ ਕ੍ਰੋਧੁਯ ਹੋਯ ਅਧਵਾ ਓਹਾ' ਬਹਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੁ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਆਧਾਰੁ ਮੇਰਾ ਜਿਉ ਫੂਲੁ ਜਈ ਹੈ ਨਾਰਿ ॥

“(ਹੋ ਯਗਵਾਨ!) ਓਹਰੇ ਨਾਮ ਹੂੰ ਮੋਯਰੇ ਏਧਰਿ ਆਧਾਰ ਅਚੇ, ਯੇਧਰਿ ਫੂਲ ਯਯਰੇ ਯੋਯੁਯਾਯ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਗੁਲਾਮੁ ਘਰ ਕਾ ਜੀਆਇ ਭਾਵੈ ਮਾਰਿ ॥੨॥੧੮॥੬੯॥

ਕਵਾਰ ਯਾ ਕਹੁਯਿ- ਸ੍ਰੁ ਓਹਰੇ ਘਰੇਰੇ ਗੋਲਾਮ ਅਚੇ, ਯਾਵਿਓ ਰਯ ਅਧਵਾ ਯਾਵਨ ਲਾਯਾ ਬਮਾਥੁ ਕਰ
॥2॥18॥69॥

ਗਉੜੀ ॥

ਗਉਠੇ ॥

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੀਅ ਜੋਨਿ ਮਹਿ ਭ੍ਰਮਤ ਨੰਦੁ ਬਹੁ ਥਾਕੇ ਰੇ ॥

ਹੇ ਯੋਗੇਸ਼ੁ! ਚਭਰਾਅਥੀ ਲਖ ਜੀਵਰ ਮੋਨਿਰੇ ਕੂਲਿ ਕੂਲਿ (ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਣ ਪਾਲਨ ਪੈਠਾ) ਨਯ ਵਖੂਠ ਪਯੋ
ਪਾਯਕੀ।

ਭਗਤਿ ਹੇਤਿ ਅਵਤਾਰੁ ਲੀਓ ਹੈ ਭਾਗੁ ਬਡੇ ਬਪੁਰਾ ਕੇ ਰੇ ॥੧॥

ਭਾਗੁਰ ਭਯੋ ਭਯਰੇ ਯੁਧੇ ਹੋਯਕ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਣ ਭਾਗੁਰ ਯਰੇ ਅਵਤਾਰ ਪਾਰਥ ਕਰਿਯਕੀ, ਚੇਵੇ ਬੇਧੇ
ਵਿਚਰਾ ਨਯਰ ਭਾਗੁ ਭਯਕ ਹੋਯਕੀ ॥੧॥

ਤ੍ਰਿਮੂਹ ਜੁ ਕਹਤ ਹਉ ਨੰਦ ਕੇ ਨੰਦਨੁ ਨੰਦ ਸੁ ਨੰਦਨੁ ਕਾ ਕੇ ਰੇ ॥

ਹੇ ਯੋਗੇਸ਼ੁ! ਤ੍ਰਿਮੂਹ ਕੁਝ ਮੋ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਣ ਨਯਰ ਪੁਤ੍ਰ ਪੁਲਕ, ਬੇਧੇ ਨਯ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾਭਾਰ ਪੁਤ੍ਰ ਪੁਲਕ?

ਧਰਨਿ ਅਕਾਸੁ ਦਸੇ ਦਿਸ ਨਾਹੀ ਤਬ ਇਹੁ ਨੰਦੁ ਕਹਾ ਥੇ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਵੇ ਐ ਪਰਿਭੁ, ਆਕਾਸ ਐ ਵਧ ਭ੍ਰਿਅਯਕੀ ਨਪੁਲਕ, ਬੇਧੇਵੇਵੇਵੇ ਐ ਨਯ ਕੇਯੋ ਪੁਲਕ?
॥੧॥ ਰੂਝ ॥

ਸੰਕਟਿ ਨਹੀ ਪਰੈ ਜੋਨਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਜਾ ਕੇ ਰੇ ॥

ਹੇ ਭੀਜਾਬਾ! ਬਚਾ ਏਹਾ ਮੇ ਮੇਭੈ ਭਗਵਾਨਾ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਅਚੇ, ਬੇ ਬਾਨਾਚੇ ਪਛੇ ਨਾਹੀ
ਆਭ ਨਾ ਕੀਯੋ ਮੋਨੀਯੁ ਆਇਯਾ।

ਕਬੀਰ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਐਸੇ ਠਾਕੁਰੁ ਜਾ ਕੈ ਮਾਈ ਨ ਬਾਪੇ ਰੇ ॥੨॥੧੯॥੭੦॥

ਕਵਾਰਾ ਬਾਮੀ ਏਧਰੇ ਠਾਕੁਰ ਅਚਰੇ, ਮਾਇਆ ਨਾ ਕੇਹੀ ਮਾਭਾ ਨਾ ਕੇਹੀ ਪਿਭਾ ਅਚਰੇ ॥216॥70॥

ਗਉੜੀ ॥

ਗਉੜੀ ॥

ਨਿੰਦਉ ਨਿੰਦਉ ਮੇ ਕਉ ਲੇਗੁ ਨਿੰਦਉ ॥

ਹੇ ਨਿੰਦਕ! ਤੂੰ ਮੇ ਨਿੰਦਕ ਬਨੇ ਮੇਰੇ ਮੇਭੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰ,

ਨਿੰਦਾ ਜਨ ਕਉ ਖਰੀ ਪਿਆਰੀ ॥

ਮੇਭੇ, ਪੁਰਾਣਾ ਬੇਬਕਾਣਾ, ਨਿੰਦਾ ਬਭ ਮੇਰੇ ਏਵੇ ਪੁੰਨ ਲਾਗੇਯਾ।

ਨਿੰਦਾ ਬਾਪੁ ਨਿੰਦਾ ਮਹਤਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿੰਦਾ ਮੇਰੇ ਪਿਭਾ ਆਭ ਨਿੰਦਾ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਮਾਭਾ ਅਚੇ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਨਿੰਦਾ ਹੋਇ ਤ ਬੈਕੁੰਠਿ ਜਾਈਐ ॥

ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਕੇ ਮੇਰੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ, ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਹੂੰ ਮੂੰ ਬਰਾ ਮਾਭਾ ਪਾਰਿਥੇ ਆਭ

ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਮਨਹਿ ਬਸਾਈਐ ॥

ਪੁਰਾਣਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਮਨ ਮੇਰੇ ਮਨਚੇ ਵਾਸ ਕਰੇਪਾਰਿਥੇ।

ਰਿਦੈ ਸੁਧ ਜਉ ਨਿੰਦਾ ਹੋਇ ॥

ਮੇਰੇ ਸੁਧ ਗੁਣ ਹੋਯਾ ਮੇਰੇ ਆਮਰੇ ਨਿੰਦਾ ਹੋਯਾਯਾ ਭਾਵਾਹੇਲੇ

ਹਮਰੇ ਕਪਰੇ ਨਿੰਦਕੁ ਧੋਇ ॥੧॥

ਨਿੰਦਕ ਆਮਰੇ ਕਪਰੇ ਧੋਯਾਯਾ ਅਥਾਭ ਆਮਰੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰੇਵਾਰੇ ਬਹੁਮੋਗ ਕਰੇਯਾ ॥1॥

ਨਿੰਦਾ ਕਰੈ ਸੁ ਹਮਰਾ ਮੀਤੁ ॥

ਮੇਭੈ ਮਨੁਸ਼ਾ ਆਮਰੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇਯਾ, ਬੇ ਆਮਰੇ ਮੇਰੇ ਅਚੇ,

ਨਿੰਦਕ ਮਾਹਿ ਹਮਾਰਾ ਚੀਤੁ ॥

ਕਾਰਣ ਆਮਰੇ ਵਰੇ ਨਿੰਦਕ ਭਪਚੇ ਰਹੇਯਾ।

ਨਿੰਦਕੁ ਸੇ ਜੇ ਨਿੰਦਾ ਹੋਰੈ ॥

ਆਮਰ ਨਿੰਦਕੁ ਨਿੰਦਾ ਬਿੰਦਾ ਅਰੇ, ਯਿੰਦਾ ਆਮਰ ਨਿੰਦਾ ਗੁਣ ਵਾਰਾ ਨਿੰਦਾ ਹੋਰੇ ਕਰਮਾ ਲਗਾਇਆ।

ਹਮਰਾ ਜੀਵਨੁ ਨਿੰਦਕੁ ਲੋਰੈ ॥੨॥

ਭੇਦੁ ਆਮਰ ਨਿੰਦਕੁ ਵਾਰਾ ਓ ਆਮਰ ਜੀਵਨੁ ਭਲਾ ਬਨਿਆ ॥੨॥

ਨਿੰਦਾ ਹਮਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਚਾਹਾਨੁ ਪ੍ਰੇਮ ਓ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਆ, ਯਿੰਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿੰਦਾ ਕਰਿਆ।

ਨਿੰਦਾ ਹਮਰਾ ਕਰੈ ਉਧਾਰੁ ॥

ਨਿੰਦਾ ਆਮਰ ਭਯਾਨ ਕਰਿਆ।

ਜਨ ਕਬੀਰ ਕਉ ਨਿੰਦਾ ਸਾਰੁ ॥

ਧਾਰਾ ਕਵਾਰੇ ਪਾਏ ਚਾਹਾਨੁ ਅਵਗੁਣੇ ਨਾਭ ਹੋਰੇ ਬਰੋਭਾਨ ਕਰਾ ਅਰੇ।

ਨਿੰਦਕੁ ਭੂਬਾ ਹਮ ਉਤਰੇ ਪਾਰਿ ॥੩॥੨੦॥੭੧॥

ਪਰਉ ਨਿੰਦਕੁ ਅਨਾਮ ਨਿੰਦਾ ਕਰੈ ਬ੍ਰਹਮ ਅਵਗੁਣੇ ਕੂਟੇ ਮਾਇਆ ਆਉ ਆਮੇ ਅਵਗੁਣੇ ਬਰੋਭਾਨ ਹੋਰੇ ਬਰੋਭਾਨ ॥੩॥੨੦॥੭੧॥

ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਤੂੰ ਐਸਾ ਨਿਰਭਉ ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਰਾਮ ਰਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰੇਮ ਰਾਜਾ ਰਾਮ! ਤੂੰ ਬਹੁਤ ਨਿਰਭਾਵ ਅਰੇ, ਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਰਾਮ! ਜੀਵਨੁ ਭਵਬਾਹਰੇ ਪਾਰੇ ਕਰਾਇਆ। ਪਾਏ ਤੂੰ ਨੇਕ ਨਿਰਭਾਵ ਅਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਬ ਹਮ ਹੋਤੇ ਤਬ ਤੁਮ ਨਾਹੀ ਅਬ ਤੁਮ ਹਰੁ ਹਮ ਨਾਹੀ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰੇਮ! (ਭੇਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੀਤੇ ਅਭਿਰਾਮੇ) ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਅਭਿਰਾਮੀ ਪ੍ਰੇਮ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭੇਦੇ ਨਹੀਂ, ਆਉ ਆਮੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਓ ਮੇਰੇ ਅਭਿਰਾਮੀ ਨਹੀਂ।

ਅਬ ਹਮ ਤੁਮ ਏਕ ਭਏ ਹਰਿ ਏਕੈ ਦੇਖਤ ਮਨੁ ਪਤੀਆਹੀ ॥੧॥

ਹੋ ਪ੍ਰੇਮ! ਆਮੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅਭਿਰਾਮੀ ਆਮੇ ਏਕ ਰੂਪ ਹੋਇਆ। ਆਮੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅਭਿਰਾਮੀ ਆਮੇ ਏਕ ਰੂਪ ਹੋਇਆ ॥੧॥

ਜਬ ਬੁਧਿ ਹੋਤੀ ਤਬ ਬਲੁ ਕੈਸਾ ਅਬ ਬੁਧਿ ਬਲੁ ਨ ਖਟਾਈ ॥

“(ਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ!) ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੀਵ (ਆਮੇ) ਓ ਮੇਰੇ ਜੀਵ ਰੂਪੇ ਅਭਿਰਾਮੀ ਹੋਇਆ, ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਮੇ ਭੇਦੇ ਕੀਤੇ ਅਭਿਰਾਮੀ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂ ਆਮੇ (ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਆਮੇ ਭੇਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਇਆ), ਆਮੇ ਰੂਪੇ ਆਮੇ ਵਜੋਂ ਅਭਿਰਾਮੀ ਰਹੇ ਨਹੀਂ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਬੁਧਿ ਹਰਿ ਲਈ ਮੇਰੀ ਬੁਧਿ ਬਦਲੀ ਸਿਧਿ ਪਾਈ ॥੨॥੨੧॥੭੨॥

ਕਵੀਰ ਜੀ ਕਹਉ- (ਹੇ ਰਾਮ!) ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਅਘੋਰਗੁਣ ਰੂਪੀ ਛਿਲਾਏ ਦੇਖਏ, ਅੱਗੇ ਚਾਹੀ ਵਧੀ
ਮਾਏ ਆਉ ਬਿਧਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ॥੨॥੨੧॥੭੨॥

ਗਉੜੀ ॥

ਗਉੜੀ ॥

ਖਟ ਨੇਮ ਕਰਿ ਕੋਠੜੀ ਬਾਂਧੀ ਬਸਤੁ ਅਨੂਪੁ ਬੀਚ ਪਾਈ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬਿਚਾਰੀ ਵਸਾਏ (ਮਾਨਵ ਆਰਾਮ ਰੂਪੀ) ਛੋਟੇ ਘਰ ਵਸਾਏ ਆਉ ਅੱਗੇ ਬੇ (ਨਿਯਮ
ਯੋਗੀ ਰੂਪੀ) ਅਨੂਪੁ ਵਸੂ ਰਹਿਏ!

ਕੁੰਜੀ ਕੁਲਫੁ ਪ੍ਰਾਨ ਕਰਿ ਰਾਖੇ ਕਰਤੇ ਬਾਰ ਨ ਲਾਈ ॥੧॥

ਚਾਲਾ ਆਉ ਚਾਹੀ ਭਲੀ ਪ੍ਰਾਣੀਯ ਚਾਹੀ ਰੱਖੀ ਵਸਾਏ, ਅੱਗੇ ਖੋਲ੍ਹੀ ਕਰੀਵਾ ਪਾਏ ਪਰਮਾਤਮਾ
ਕੋਈ ਬੇ ਚੋਰੀ ਕਰੀਨਾਹੀ ॥੧॥

ਅਬ ਮਨ ਜਾਗਤ ਰਹੁ ਰੇ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਅੱਗੇ ਤੂੰ ਨਿਯਮ ਆਤਮਾ ਜਾਗਤ ਰਹੇ ਰਹੇ।

ਗਾਫਲੁ ਹੋਇ ਕੈ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਓ ਚੇਰੁ ਮੁਸੈ ਘਰੁ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣ ਵੇਖਾਓ ਹੋਏ ਤੂੰ ਨਿਯਮ ਅਨੂਪੁ ਮਾਨਵ ਜੀਵਨ ਹੋਏ ਵੇਖਏ, ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਚੋਰ
ਚੋਰ ਘਰੇ ਲੂਣੁ ਅਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੰਚ ਪਹਰੂਆ ਦਰ ਮਹਿ ਰਹਤੇ ਤਿਨ ਕਾ ਨਹੀ ਪਤੀਆਰਾ ॥

ਪਾਞ ਪਹਰੀ ਅੱਗੇ ਘਰੇ ਵਾਰੇ ਅਏ, ਪਰਫੁ, ਚਾਹੀ ਘਰੇ ਕੋਈ ਬੇ ਘਰੇ ਕਰੇ
ਮਾਏ ਪਾਏ ਨਾਹੀ।

ਚੇਤਿ ਸੁਚੇਤ ਚਿਤ ਹੋਇ ਰਹੁ ਤਉ ਲੈ ਪਰਗਾਸੁ ਉਜਾਰਾ ॥੨॥

ਮੇਰੇ ਪਰਯੰਤ ਤੂੰ ਨਿਯਮ ਸੁਚੇਤ ਮਨੇਰੇ ਜਾਗਤ ਹੋ, ਤੂੰ (ਪ੍ਰਭੂ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅੰਗ ਭਲੀ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੋਵੇ ॥੨॥

ਨਉ ਘਰ ਦੇਖਿ ਜੁ ਕਾਮਨਿ ਭੂਲੀ ਬਸਤੁ ਅਨੂਪੁ ਨ ਪਾਈ ॥

ਮੇਰੇ ਜੀਵ-ਬੁਧੀ ਆਰਾਮ ਨੇ ਘਰੇ ਵੇਖੀ ਪਰਫੁ ਹੋਏ, ਚਾਹੀ ਘਰੇ ਕੋਈ ਬੇ ਮਾਨਵ ਅਨੂਪੁ
ਵਸੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ।

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰ ਨਵੈ ਘਰ ਮੁਸੈ ਦਸਵੈਂ ਤਤੁ ਸਮਾਈ ॥੩॥੨੨॥੭੩॥

ਕਵੀਰ ਜੀ ਕਹਉ- ਮੇਰੇ ਵੇਖੇ ਅੱਗੇ ਨਵੇ ਵਸੇਰੇ ਆਇਆ, ਬੇਰੇ ਵੇਖੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਯੋਗੀ
ਵਸੇਰੇ ਰਹੇ ॥੩॥੨੨॥੭੩॥

ਗਉੜੀ ॥

ਗਉਠੀ ॥

ਮਾਈ ਮੇਹਿ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਿਓ ਆਨਾਨਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾਭਾ! ਮੈਂ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਵਿਚ ਅਨਧਿਕਾਰੀ ਹੋਣ ਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ,

ਸਿਵ ਸਨਕਾਦਿ ਜਾਸੁ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ਤਾਸੁ ਬਸਹਿ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨਾਨਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣ ਮੇਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸੇਵਕ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਓਹੋ ਵਾਸਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਹਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤਰਿ ਭਗਵਾਨ ਆਉਣ ਲਈ ਮਨ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹਿਰਦੇ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਗਿਆਨ ਗੁਰ ਗੰਮਿਤ ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਧਿਆਨਾਨਾ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ ਗਿਆਨ ਗੁਰ ਗੰਮਿਤ ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਧਿਆਨਾਨਾ।

ਬਿਖੈ ਰੋਗ ਭੈ ਬੰਧਨ ਭਾਰੋ ਮਨ ਨਿਜ ਘਰਿ ਸੁਖੁ ਜਾਨਾਨਾ ॥੧॥

ਪਾਪ, ਰੋਗ, ਭੈ, ਬੰਧਨ ਭਾਰੋ ਮਨ ਨਿਜ ਘਰਿ ਸੁਖੁ ਜਾਨਾਨਾ।

ਏਕ ਸੁਮਤਿ ਰਤਿ ਜਾਨਿ ਮਾਨਿ ਪ੍ਰਭ ਦੂਸਰ ਮਨਹਿ ਨ ਆਨਾਨਾ ॥

ਮੇਰੇ ਸੁਮਤਿ ਰਤਿ ਜਾਨਿ ਮਾਨਿ ਪ੍ਰਭ ਦੂਸਰ ਮਨਹਿ ਨ ਆਨਾਨਾ।

ਚੰਦਨ ਬਾਸੁ ਭਏ ਮਨ ਬਾਸਨ ਤਿਆਗਿ ਘਟਿਓ ਅਭਿਮਾਨਾਨਾ ॥੨॥

ਚੰਦਨ ਬਾਸੁ ਭਏ ਮਨ ਬਾਸਨ ਤਿਆਗਿ ਘਟਿਓ ਅਭਿਮਾਨਾਨਾ।

ਜੇ ਜਨ ਗਾਇ ਧਿਆਇ ਜਸੁ ਠਾਕੁਰ ਤਾਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਥਾਨਾਨਾ ॥

ਜੇ ਜਨ ਗਾਇ ਧਿਆਇ ਜਸੁ ਠਾਕੁਰ ਤਾਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਥਾਨਾਨਾ।

ਤਿਹ ਬਡ ਭਾਗ ਬਸਿਓ ਮਨਿ ਜਾ ਕੈ ਕਰਮ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮਥਾਨਾਨਾ ॥੩॥

ਤਿਹ ਬਡ ਭਾਗ ਬਸਿਓ ਮਨਿ ਜਾ ਕੈ ਕਰਮ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮਥਾਨਾਨਾ।

ਕਾਟਿ ਸਕਤਿ ਸਿਵ ਸਹਜੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿਓ ਏਕੈ ਏਕ ਸਮਾਨਾਨਾ ॥

ਕਾਟਿ ਸਕਤਿ ਸਿਵ ਸਹਜੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿਓ ਏਕੈ ਏਕ ਸਮਾਨਾਨਾ।

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੁਰਬੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੀ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਬਾਵਨ ਅਛਰ ਲੋਕ ਤੈ ਸਭੁ ਕਛੁ ਇਨ ਹੀ ਮਾਹਿ ॥

ਏ ਅਖਰ ਖਿਰਿ ਜਾਹਿਰੇ ਓਇ ਅਖਰ ਇਨ ਮਹਿ ਨਾਹਿ ॥੧॥

ਜਗਾ ਬੋਲ ਤਹ ਅਛਰ ਆਵਾ ॥

ਜਹ ਅਬੈਲ ਤਹ ਮਨ ਨ ਰਹਾਵਾ ॥

ਬੋਲ ਅਬੋਲ ਮਧਿ ਹੈ ਸੋਈ ॥

ਜਸ ਓਹ ਹੈ ਤਸ ਲਖੈ ਨ ਕੋਈ ॥੨॥

ପ୍ରଭୁ ଯେଉଁ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ ॥୨॥

ਅਲਹ ਲਹਉ ਤਉ ਕਿਆ ਕਹਉ ਕਹਉ ਤ ਕੇ ਉਪਕਾਰ ॥

ଅ- ଯଦି ମୁଁ ଆଲାହାକୁ କରି ଦିଏ, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ବର୍ଣ୍ଣନା ସଠିକ କରି ପାରିବି ନାହିଁ, ତାହାଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିଲେ ମୁଁ ଅନ୍ୟର କଣ ଭଲ କରିପାରିବି?

ਬਟਕ ਬੀਜ ਮਹਿ ਰਵਿ ਰਹਿਓ ਜਾ ਕੇ ਤੀਨਿ ਲੋਕ ਬਿਸਥਾਰ ॥੩॥

ਮੇਯੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾਯਾ ਪੁਬਾਰ ਚਿਨਿ ਲੋਕਾਕਰੇ ਮਹਾਨੁਕ ਅਛਿ, ਚਾਹਾ ਏਪਰਿ ਕਪਾਬੁ ਅਛਿ ਮੇਯੋਂ ਮੇਯੋਰਿ
ਕਰਗਛਿ ਕੁਸ਼ਿਰ ਕਾਯਕਰੇ ਕਪਾਪਕ ਹੇਯਛਿ ॥੩॥

ਅਲਹ ਲਹੰਤਾ ਭੇਦ ਛੈ ਕਛੁ ਕਛੁ ਪਾਇਓ ਭੇਦ ॥

ਅ- ਮਿਥ ਅਲਾਹਾਕੂ ਕੂਝਿਥਾਥ ਅਯ ਚਾਹਾਕਾ ਰਹਬਾਕੂ ਅਭੁਮਾਤੁ ਮਥ ਕੂਝਿਥਾਥ, ਚਾਹਾ ਪਾਛੋਂ ਕੋਛੇਥ
ਲੂਥੁ ਹੋਯਾਥ।

ਉਲਟਿ ਭੇਦ ਮਨੁ ਬੇਧਿਓ ਪਾਇਓ ਅਭੰਗ ਅਛੇਦ ॥੪॥

ਮੇਯੋਭੇਵੇਲੇ ਪੁਗੀ ਦੂਜੀਆ ਅਯ ਕੂਝਿਥਾਥ, ਚਾਹਾਰ ਸੁਧਲੁ ਪੁਛੁਕਾ ਰਹਬਾਥ ਬਹਿਓ ਮਗੁ ਸੁਥ ਅਯ ਬੇ
ਅਮਰ ਏਵਾ ਅਵੋਖ ਪੁਛੁਕੂ ਪਾਯਾਥ ॥੪॥

ਤੁਰਕ ਤਰੀਕਤਿ ਜਾਨੀਐ ਹਿੰਦੂ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ॥

ਦੂਬਲਮਾਨ ਚਰਿਕਤ ਭਾਰਾ ਅਲਾਹਾਕੂ ਕੂਝਿਥਾਥ ਅਯ ਹਿੰਦੂ ਕੇਥ ਓ ਪੁਰਾਨ ਭਾਰਾ ਭਗਵਾਨਕੂ
ਕੂਝਿਥਾਥ।

ਮਨ ਸਮਝਾਵਨ ਕਾਰਨੇ ਕਛੁਅਕ ਪੜੀਐ ਗਿਆਨ ॥੫॥

ਨਿਯ ਮਨਕੂ ਬਦਮਾਗਰੇ ਲਗਾਯਾ ਪਾਛੋਂ ਮਨੁਬਾਕੂ ਕਿਛਿ ਆਨ ਏਵਾ ਕੋਥਾ ਅਖਲਨ ਕਰਿਕਾ ਭਰਿਓ।
॥੫॥

ਓਅੰਕਾਰ ਆਦਿ ਮੈ ਜਾਨਾ ॥

ੳ- ਮੇਯੋਂ ਅਕਾਰ ਬਰੂ ਰਚਨਾ ਕਰਿਕਾ ਕਾਲਾ ਅਚੇ, ਮੁੱ ਕੇਕਲ ਬੇਥੇ ਪੁਛੁਕੂ ਯਾਗਿਛਿ।

ਲਿਖਿ ਅਰੁ ਮੇਟੈ ਤਾਹਿ ਨ ਮਾਨਾ ॥

ਮੁੱ ਚਾਹਾ ਭਪਰੇ ਭਰਬਾ ਰਗੇ ਨਾਹਿ, ਯਾਹਾਕੂ ਪੁਛੁ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਨਾਗ ਕਰਿਦੇਯਛਿਛਿ।

ਓਅੰਕਾਰ ਲਖੈ ਜਉ ਕੋਈ ॥

ਮਧਿ ਕੇਥੇ ਏਕ ਲਿਖਿਕੂ ਕਰਿਨ ਕਰਿ ਨਿਥ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ

ਸੋਈ ਲਖਿ ਮੇਟਣਾ ਨ ਹੋਈ ॥੬॥

ਕਰਿਨ ਕਰਿਕਾ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਰ ਨਾਗ ਸੁਥਨਾਹਿ ॥੬॥

ਕਕਾ ਕਿਰਣਿ ਕਮਲ ਮਹਿ ਪਾਵਾ ॥

ਕ- ਮੇਯੋਭੇਵੇਲੇ ਆਨਰ ਕੋਰਗ ਸੁਧਲ-ਕਮਲਰੇ ਪੁਰੇਗ ਕਰਿਥਾਥ

ਸਸਿ ਬਿਗਾਸ ਸੰਪਟ ਨਹੀ ਆਵਾ ॥

ਬੇਯੋਭੇਵੇਲੇ (ਮਾਲਾ ਰੂਪੀ) ਚਭਮਾਰ ਚਾਢਿਨੀ ਸੁਧਲ-ਕਮਲਰੇ ਪੁਰੇਗ ਕਰੇ ਨਾਹਿ

ਅਰੁ ਜੇ ਤਹਾ ਕੁਸਮ ਰਸੁ ਪਾਵਾ ॥

ਆਯੋ ਮਧਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਬੇਭਾਵੇ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਸੰਨਹ ਰਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾਵ, ਭਾਵਾਵੇਲੇ ਬੇ ਬੇਹਿ ਅਵਰੁਨਾਮੁ
ਬਾਧ ਕਠਨ ਕਰਿ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿ।

ਅਕਹ ਕਹਾ ਕਹਿ ਕਾ ਸਮਝਾਵਾ ॥੭॥

ਵਰੁਨਾ ਕਰਿਕਾ ਬਾਰਾ ਬੇ ਕਾਵਾਨੁ ਐਵਾਰ ਵੋਖ ਕਰਾਯ ਪਾਰਿਵ? ॥੭॥

ਖਖਾ ਇਹੈ ਖੇੜਿ ਮਨ ਆਵਾ ॥

ਗ- ਐਵਿ ਆਨੁ। ਪੁਰੁਸ਼ ਗੁਣਾਵੇ ਪੁਰੋਹਿਤ ਕਰਿ ਯਾਯੋ।

ਖੇੜੇ ਛਾਡਿ ਨ ਦਹ ਦਿਸ ਧਾਵਾ ॥

ਗੁਣਾਨੁ ਭਯਾਨ ਕਰਿ ਐਵਿ ਆਨੁ। ਐਵੇ ਵਗਿ ਧਰਮੇ ਪਤਨੁ ਬੁਝਾਇ।

ਖਸਮਹਿ ਜਾਣਿ ਖਿਮਾ ਕਰਿ ਰਹੈ ॥

ਮੋਹਭੇਦਯੋਗੇ ਮਾਨਿਕ ਪੁਰੁਸ਼ ਅਨੁਭਵ ਕਰਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਵਸਾਵੇ ਵਿਚਰਣ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇਭੇਦਯੋਗੇ

ਤਉ ਹੋਇ ਨਿਖਿਅਉ ਅਖੈ ਪਦੁ ਲਹੈ ॥੮॥

ਬੇ ਅਮਰੇ ਹੋਯਾਯਾਵ ਆਯੋ ਅਮਰੇ ਪਦਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾਵ ॥੮॥

ਗਗਾ ਗੁਰ ਕੇ ਬਚਨ ਪਛਾਨਾ ॥

ਗ- ਮੋਯੋ ਮਨੁਸ਼ਯ ਗੁਰੁਸ਼ ਵਚਨੁ ਚਿਹ੍ਨਿ ਆਵ,

ਦੂਜੀ ਬਾਤ ਨ ਧਰਈ ਕਾਨਾ ॥

ਬੇ ਅਨਯ ਕਥਾ ਆਯੋ ਨਿਯੋਗਿ ਕਾਨ ਨਿਯੋਗ ਨਾਹਿ।

ਰਹੈ ਬਿਹੰਗਮ ਕਤਹਿ ਨ ਜਾਈ ॥

ਬੇ ਪਸ਼ਾ ਯੋਗਿ ਬੰਦਾ ਨਿਰੰਦ੍ਰ ਰਹਿਯਾਵ, ਕੇਵੇ ਮਧ ਪਤਨੁ ਬੁਝਾਇ।

ਅਗਹ ਗਹੈ ਗਹਿ ਗਗਨ ਰਹਾਈ ॥੯॥

ਮੋਯੋ ਯੋਗਿ ਬੰਦਾ ਬੰਦਾਵੇ ਮੋਹਿਨੀ ਪੁਰੁਸ਼ੋਤ੍ਤਮ ਕਰਿ ਪਾਵੇ ਨਾਹਿ, ਭਾਵਾਨੁ ਬੇਨਿਯੋਗਿ ਬੰਦਾਵੇ
ਨਿਯੋਗਿ, ਬੰਦਾਵੇ ਬੰਦਾਵੇ ਨਿਯੋਗਿ ਪੁਰੁਸ਼ੋਤ੍ਤਮ ਚਰਣੇ ਲਗਾਯੋ ਰਹਿਯਾਵ ॥੯॥

ਘਘਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਨਿਮਸੈ ਸੋਈ ॥

ਘ- ਬੇਹਿ ਪੁਰੁਸ਼ੋਤ੍ਤਮ ਕੋਯੋਗਿ (ਪੁਰੁਸ਼ੋਤ੍ਤਮ ਬੰਦਾਵੇ) ਵਾਧ ਕਰਿਯਾਯੋ।

ਘਟ ਫੂਟੇ ਘਟਿ ਕਬਹਿ ਨ ਹੋਈ ॥

ਐਧਿਕਿ ਗੰਗੇ ਰੂਪੀ ਪਾਤੁ ਯੋਗਿ ਗੰਗੇ ਮਧ ਭਾਵਾ ਕਥਾ ਬੁਝਾਇ।

ਜਜਾ ਜਉ ਤਨ ਜੀਵਤ ਜਰਾਵੈ ॥

ਯ- ਯੋਗੇਸ਼ਵਰ (ਕੋਈਸ਼ੀ ਪੁਸਤਕ) ਚਰਚਿਤਰ ਲਲਿਤਾਨੁ ਯੋਗਿਯਾਯ,

ਜੋਬਨ ਜਾਰਿ ਜੁਗਤਿ ਸੇ ਪਾਵੈ ॥

ਬੇਹਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਯੋਗਿਨ ਯੋਗਿਯ ਬਦਮਾਰਗਿ ਪਾਯੋਨਿਯ।

ਅਸ ਜਰਿ ਪਰ ਜਰਿ ਜਰਿ ਜਬ ਰਹੈ ॥

ਯੋਗੇਸ਼ਵਰ ਮਨੁਸ਼ਯ ਨਿਯ ਪਰਿ ਅਯੁਕਾਰਨੁ ਯਥਾ ਪਰਿ ਯੋਗਿਯਨੁ ਯੋਗਿਯ ਬੰਧਨੇਰੇ
ਰਹਿਯਾਯ,

ਤਬ ਜਾਇ ਜੋਤਿ ਉਜਾਰਉ ਲਹੈ ॥੧੪॥

ਯੋਗੇਸ਼ਵਰ ਬਰੋਯ ਅਯੁਗੇਰੇ ਪਯੁਯਿ ਯੋਗਿਯਨੁ ਯੋਗਿਯਨੁ ਪੁਸਤਕਿ ਯੋਗਿਯਾਯ ॥14॥

ਝੜਾ ਉਰਝਿ ਸੁਰਝਿ ਨਹੀ ਜਾਨਾ ॥

੬- ਹੇ ਯਾਵ! ਤੂੰ ਦੁਨੀਆਰ ਮੋਹਾਬਰੇ ਧੂਲਿ ਭਰਿਓ ਆਭ ਨਿਯਕੁ ਨਿਯੋ ਏਵਾ ਠਾਰੂ ਮੁਛ ਕਰਾਯਵਾ ਯਾਗੀ ਨਾਹੂੰ।

ਰਹਿਓ ਝੜਕਿ ਨਾਹੀ ਪਰਵਾਨਾ ॥

ਤੂੰਮੇ ਬਯੋਰ ਕਰੁਅਛ ਆਭ ਯੋਗਰਯੁ ਬਾਕੁਤ ਹੋਯਾ ਨਾਹੂੰ।

ਕਤ ਝਖਿ ਝਖਿ ਅਉਰਨ ਸਮਝਾਵਾ ॥

ਅਧਯਕੁ ਬਯੁਝ ਕਰਾਯਵਾ ਪਾਯ ਤੂੰਮੇ ਕਾਹਿਕਿ ਵਾਧ-ਵਿਵਾਧ ਕਰੁਅਛ?

ਝਗਰੁ ਕੀਏ ਝਗਰਉ ਹੀ ਪਾਵਾ ॥੧੫॥

ਕਾਰਣ ਝਗਰਾ ਕਰਿਵਾ ਧਾਰਾ ਚੋਰੋਰ ਝਗਰਾ ਹੂੰ ਮੋਲਿਵਾ ॥15॥

ਵੰਢਾ ਨਿਕਟਿ ਜੁ ਘਟ ਰਹਿਓ ਦੂਰਿ ਕਹਾ ਤਜਿ ਜਾਇ ॥

ਭ- ਬੇਧਿ ਪਰਮਾਨ੍ਹ। ਚੋਰ ਨਿਕਰੋਰ ਚੋਰ ਝੁਧਯੋਰੇ ਹੂੰ ਵਾਧ ਕਰਿਅਛਿ, ਚਾਢਾਯੁ ਛਾਓ ਤੂੰ ਦੂਰਕੁ ਕਾਹਿਕਿ ਯਾਯਛੁ?

ਜਾ ਕਾਰਣਿ ਜਗੁ ਢੂਢਿਅਉ ਨੇਰਉ ਪਾਇਅਉ ਤਾਹਿ ॥੧੬॥

ਮੋਯ ਪੁਯੁਯਾ ਪਾਯ ਮੂੰ ਬਾਰਾ ਯਗਰ ਯੋਯਯਿਅਛਿ, ਚਾਢਾਯੁ ਮੂੰ ਨਿਕਰੋਰੇ ਹੂੰ ਪੁਾਧੁ ਕਰਿਅਛਿ ॥16॥

ਟਟਾ ਬਿਕਟ ਘਾਟ ਘਟ ਮਾਹੀ ॥

ਚ- ਯੋਗਰਯਾ ਕਰੋਰ ਮਾਰੀ ਮਨੁਬਧਰ ਝੁਧਯੋਰੇ ਹੂੰ ਅਛਿ।

ਖੋਲਿ ਕਪਾਟ ਮਹਲਿ ਕਿ ਨ ਜਾਹੀ ॥

ਤੂੰ ਕਾਹਿਕਿ ਕਵਾਚ ਯੋਲਿ ਚਾਢਾਯਾ ਮਹਲੋਰੇ ਪਹੁਝੁ ਨਾਹੂੰ?

ਦੇਖਿ ਅਟਲ ਟਲਿ ਕਤਹਿ ਨ ਜਾਵਾ ॥

ਬਧਾ ਭੋਰ ਪੁਯੁਯੁ ਧੋਯੁ ਤੂੰਮੇ ਯਯਯਯਯ ਹੋਯਾ ਆਭ ਕੇਯੋਯੋ ਮੋਰ ਨਾਹੂੰ।

ਰਹੈ ਲਪਟਿ ਘਟ ਪਰਚਉ ਪਾਵਾ ॥੧੭॥

ਤੂੰਮੇ ਪੁਯੁਯਾ ਠਾਰੇ ਲਿਧੁ ਰਹਿਵ ਆਭ ਤੂੰਮੇ ਝੁਧਯੁ ਪੁਬਧੁ ਹੋਵ ॥17॥

ਠਠਾ ਇਹੈ ਦੂਰਿ ਠਗ ਨੀਰਾ ॥

੭- (ਹੇ ਮੋਰ!) ਏਧਿ ਮਾਯਾਰ ਮੁਗਧੁਯਾਰ ਯਲ ਠਾਰੂ ਨਿਯਕੁ ਨਿਯੋ ਦੂਰੋਰੇ ਰਯਾ।

ਨੀਠਿ ਨੀਠਿ ਮਨੁ ਕੀਆ ਧੀਰਾ ॥

ਬਭ ਕਾਝਰੇ ਸ੍ਰੋਂ ਨਿਯੋ ਮਨਕੂ ਧੋਰੀਧਾਨ ਕਰਿਅਛਿ।

ਜਿਨਿ ਠਗਿ ਠਗਿਆ ਸਗਲ ਜਗੁ ਖਾਵਾ ॥

ਯੋਭੁ ਛਲਿਅਾ ਚੋਰ ਬਾਰਾ ਯਗਭਕੂ ਛਲਰੇ ਰਘੁਛਿ,

ਸੋ ਠਗੁ ਠਗਿਆ ਠਉਰ ਮਨੁ ਆਵਾ ॥੧੮॥

ਸ੍ਰੋਂ ਬੇਬੁਛਿ ਛਲਿਅਾ (ਪੁਰੂ)ਯੂ ਛਲ ਕਰਿਦੇਯਛਿ, ਮੋਰਾ ਝੁਧਯੁ ਆਵੇ ਬੁਝਰੇ ਅਛਿ ॥18॥

ਡਡਾ ਡਰ ਉਪਜੇ ਡਰੁ ਜਾਈ ॥

ਭ- ਯੋਭੋਭੇਯੇ ਪੁਰੂਯਾ ਭਰ ਭਪੁਧੁ ਫੁਯਾਯਾਯ, ਬੇਭੋਭੇਯੇ ਅਧੁ ਭਰ ਨਿਰੂਯ ਫੁਯਾਯਾਯ।

ਤਾ ਡਰ ਮਹਿ ਡਰੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਬੇਬੁਛਿ ਭਰਰੇ ਅਧੁ ਭਰ ਲਾਨ ਰਹਿਅਾਯ।

ਜਉ ਡਰ ਡਰੈ ਤ ਫਿਰਿ ਡਰੁ ਲਾਗੈ ॥

ਯੋਭੋਭੇਯੇ ਮਨੁਬੁ ਪੁਰੂਯਾ ਭਰਕੂ ਚਾਗ ਕਰਿਅਾਯ, ਬੇਭੋਭੇਯੇ ਚਾਫਾਠਾਯੇ ਅਧੁ ਭਰ ਲਾਗਿ ਰਹਿਅਾਯ।

ਨਿਡਰ ਹੁਆ ਡਰੁ ਉਰ ਹੋਇ ਭਾਗੈ ॥੧੯॥

ਯਧਿ ਬੇ ਨਿਭੀਕ ਫੁਯਾਯਾਯ, ਚਾਫਾਫੁਯੇ ਚਾਫਾਰ ਮਨਰ ਭਰ ਚਾਲਿਅਾਯ ॥19॥

ਢਢਾ ਢਿਗ ਢੂਢਹਿ ਕਤ ਆਨਾ ॥

ਭ- ਯਥਰ ਚੋਰ ਬਮਾਧਰੇ ਅਛਛਿ, ਚੁ ਚਾਫਾਯੂ ਕੇਭੁਠੋ ਖੋਯਾਯੁਅਛੁ?

ਢੂਢਤ ਹੀ ਢਹਿ ਗਏ ਪਰਾਨਾ ॥

ਬਾਫਾਯੇ ਖੋਯਾਯ ਖੋਯਾਯ ਚੋਰ ਪੁਾਗ ਮਧ ਧਕਿ ਯਾਯਛਿ।

ਚੜਿ ਸੁਮੇਰਿ ਢੂਢਿ ਜਬ ਆਵਾ ॥

ਬੁਮੇਰ ਧਰਬਭ ਭਧਰੇ ਚਛਿ ਮਧ ਮਨੁਬੁ ਯਥਰਯੂ ਖੋਯਾਯ ਖੋਯਾਯ ਯੋਭੋਭੇਯੇ ਮਨੁਬੁ ਨਿਯ ਧੇਫੁਛੁ ਆਬਿਅਾਯ(ਅਧੀਭ ਨਿਯ ਭਿਭਰਕੂ ਧੇਫੁਛੁਅਾਯ),"

ਜਿਹ ਗੜੁ ਗੜਿਓ ਸੁ ਗੜੁ ਮਹਿ ਪਾਵਾ ॥੨੦॥

ਬੇਭੋਭੇਯੇ ਬੇਬੁਛਿ ਯਥਰ ਆਫੁ (ਧੇਫੁਛੁ ਰੂਧਾ) ਧੂਰਰੇ ਮਿਲਿਯਾਛਿ, ਯਿਯ ਆਫੁ ਧੇਫੁਛੁ ਰੂਧਾ ਧੂਰ ਰਠਨਾ ਕਰਿਯਛਿ ॥20॥

ਣਾਣਾ ਰਣਿ ਰੂਤਉ ਨਰ ਨੇਹੀ ਕਰੈ ॥

ਯ- ਰਯਯੁਮੇਰੇ ਯੁਯ ਕਰਿ ਯੋਭੁ ਧਯਛਿ ਧਿਕਾਰਕੂ ਧਗ ਕਰਿਬਾ ਬਾਮਧੀਯ ਫੁਾਬਲ ਕਰਿ ਨੇਯਛਿ,

ਨਾ ਨਿਵੈ ਨਾ ਫੁਨਿ ਸੰਚਰੈ ॥

ਹੋਵੇ ਨਾ ਨਾਵ ਅਯੁ ਨਾ ਬਿਕਾਰ ਬਹਿਤ ਕੂਝਾਮਗਾ ਕਰਿਯਾਵ,

ਧੰਨਿ ਜਨਮੁ ਤਾਹੀ ਕੇ ਗਣੈ ॥

ਬੰਸਾਰ ਬੇਘਰਿ ਬਧਯੋਯੁ ਭਾਗਵਾਨ ਮਾਨਿਯਾਵ,

ਮਾਰੈ ਏਕਹਿ ਤਜਿ ਜਾਇ ਘਣੈ ॥੨੧॥

ਕਾਰਣ, ਬੇਘਰਿ ਮਨੁਸ਼ਖ ਏਕ ਮਨਕੂ ਮਰਿਯਾਵ ਅਯੁ ਏਕਿ ਅਧੁਕਠਰ ਬਿਕਾਰਕੂ ਭਧਾਗ ਕਰਿਯਾਵ ॥੨੧॥

ਤਤਾ ਅਤਰ ਤਰਿਓ ਨਹ ਜਾਈ ॥

ਭ-ਏਕਿ ਨਗਰਿ ਕੂਨਿਆ ਏਕ ਏਧਰਿ ਬਾਗਰਿ ਅਰੇ, ਯਾਤਾਕੂ ਪਾਰ ਕਰਿਵਾ ਬਿਬਧ ਅਰੇ,

ਤਨ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਮਹਿ ਰਹਿਓ ਸਮਾਈ ॥

ਮੋਭਯੁਕੂ ਪਾਰ ਕਰਾਯਾਯੁ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿ (ਕਾਰਣ) ਨੇਭ, ਕਾਨ, ਨਾਕ, ਯਧਧਾਧਿ ਯਾਨੇਭੁਯੁ ਕੂਨਿਆਰਿ
ਰਬਰੇ ਕੂਠਿ ਰਹਿਯਾਵ,

ਜਉ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਤਨ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵਾ ॥

ਪਰਭੁ, ਮੋਭੇਭੇਭੇਭੇ ਕੂਨਿਆਰਿ ਰਬ ਫੇਘਿ ਭਿਭਰੇ ਘੁੰ ਨਾਗਿ ਘੋਯਾਯਾਵ

ਤਉ ਤਤਹਿ ਤਤ ਮਿਲਿਆ ਸਚੁ ਪਾਵਾ ॥੨੨॥

ਬੇਭੇਭੇਭੇਭੇ (ਪੁਰਾਣਾਯਾ) ਯਾਨੁ ਪਰਧ ਯੋਧਾਧਿਰੇ ਯਾਨ ਘੋਯਾਯਾਵ, ਬੇਭੇਭੇਭੇਭੇ ਬਧਧ ਧੁਰੁਧ
ਪਰਧਾਨੁ ਮਿਲਿਯਾਯੁ ॥੨੨॥

ਥਥਾ ਅਥਾਹ ਥਾਹ ਨਹੀ ਪਾਵਾ ॥

ਧ- ਪਰਧੇਧਰਿ ਅਧਯੁ ਅਧਯੁ, ਧਾਧਾਯਾ ਗਯਾਰਧਾ ਯਾਗਿ ਘੋਯਾਯੁ ਨਧਾਰੇ।

ਓਹੁ ਅਥਾਹ ਇਹੁ ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਾਵਾ ॥

ਪੁਭੁ ਅਧਯੁ ਅਧਯੁ, ਪਰਭੁ ਏਕਿ ਗਰਾਰਿ ਭਿਰਿ ਰਹੇ ਨਾਹਿ (ਅਧਾਧ ਮਾਰਿ ਘੋਯਾਯਾਵ)

ਥੋੜੈ ਥਲਿ ਥਾਨਕ ਆਰੰਭੈ ॥

ਅਧੁ ਭੁਧਿ ਭਧਰੇ ਨਗਰਿ ਨਿਰਮਾਣ ਪੁਰਧ ਕਰਿ ਧਿਵ।

ਬਿਨੁ ਹੀ ਥਾਭਹ ਮੰਦਿਰੁ ਥੰਭੈ ॥੨੩॥

ਭੁਧੁ ਬਿਨਾ ਬੇ ਮਧਯੁ ਭਧਾਯਾਯਾ ਚਾਧੁਭਿ ॥੨੩॥

ਦਦਾ ਦੇਖਿ ਜੁ ਬਿਨਸਨਹਾਰਾ ॥

ਧ- ਮੋਭੁ ਯਧਧ ਧੋਧਾਯਾਯੁ, ਧਾਧਾ ਬੰਧੁਧੁ ਨਾਗਵਾਨ ਅਰੇ,

ਜਸ ਅਦੇਖਿ ਤਸ ਰਾਖਿ ਬਿਚਾਰਾ ॥

“(ਹੇ ਭਾਇ!) ਭੂਮੇ ਬੰਦਾ ਛੱਡਕੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਲਾਗੇ ਪਾਇ, ਯਾਹਾ ਏਹੇ ਨੇਹਰੇ ਦੇਖਾਇਆ ਨਾਹੀ ।

ਦਸਵੈ ਦੁਆਰਿ ਕੁੰਚੀ ਜਬ ਦੀਜੈ ॥

ਕਿੰਨ੍ਹ, ਮੋਹਦੇਵੇਲੇ ਵਰਗੇ ਖਾਰੇਰੇ ਝਾਨਰੇ ਧੂਝੇ ਲਗਾਇਆ

ਤਉ ਦਇਆਲ ਕੇ ਦਰਸਨੁ ਕੀਜੈ ॥੨੪॥

ਬੇਦੇਵੇਲੇ ਵਲਾਨੂੰ ਛੱਡਕੇ ਵਰਗੇ ਕਰਾਇਆ ਪਾਰਿਵ ॥24॥

ਧਧਾ ਅਰਧਹਿ ਉਰਧ ਨਿਬੇਰਾ ॥ ਅਰਧਹਿ ਉਰਧਹ ਮੰਝਿ ਬਸੇਰਾ ॥

ਪ- ਮੱਧੇ ਮਨੁਸ਼ਖਾ ਨਿੰਨ੍ਹੇ ਮਥਲਰੂ ਭਭ ਮਥਲਰੂ ਭਭਾਗੇ ਕਰੇਇਆ, ਬੇਦੇਵੇਲੇ ਬਹੁ ਕਥਾ ਬਧਾਇਆ

ਅਰਧਹ ਛਾਡਿ ਉਰਧ ਜਉ ਆਵਾ ॥

ਮੋਹਦੇਵੇਲੇ ਪਰਿਭ੍ਰਿਕੁ ਚਾਗੇ ਕਰੇ ਆਇ। ਗਗਨਰੇ ਭਭੇਇਆ, ਬੇਦੇਵੇਲੇ

ਤਉ ਅਰਧਹਿ ਉਰਧ ਮਿਲਿਆ ਸੁਖ ਪਾਵਾ ॥੨੫॥

ਆਇ। ਏਵੇਂ ਪਰਮਾਇ। ਮਿਲਿਆਏ ਆਭ ਬੁਝੇ ਪੁਰਾਇਆ ॥25॥

ਨੰਨਾ ਨਿਸਿ ਦਿਨੁ ਨਿਰਖਤ ਜਾਈ ॥

ਨ- ਪੁਰਾਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਪੁਰਾਣਾ ਮੋਰੇ ਰਾਏ ਏਵੇਂ ਦਿਨ ਚਾਇਆ।

ਨਿਰਖਤ ਨੈਨ ਰਹੇ ਰਤਵਾਈ ॥

ਏਹੇਪਰੇ ਦੇਖਕੇ ਖਾਰੇ (ਪੁਰਾਣਾ ਮੋਰੇ) ਮੋਰੇ ਨੇਹਰੇ ਰਭ ਬਧਾਨ ਲਾਭ ਹੋਇਆਭੀ।

ਨਿਰਖਤ ਨਿਰਖਤ ਜਬ ਜਾਇ ਪਾਵਾ ॥

ਵਰਗੇਰੇ ਅਭਿਲਾਖ ਕਰੇ ਕਰੇ ਮੋਹਦੇਵੇਲੇ ਅਨਭ ਵਰਗੇ ਹੋਇਆ, ਬੇਦੇਵੇਲੇ

ਤਬ ਲੇ ਨਿਰਖਹਿ ਨਿਰਖ ਮਿਲਾਵਾ ॥੨੬॥

ਬੇਹੇ ਭਝ-ਪੁਰਾ ਵਰਗੇਰੇ ਅਭਿਲਾਖਾ ਨਿਭ ਭਝ ਨਿਭ ਬਾਟ੍ਹਰੇ ਮਿਲਾਇਆਏ ॥26॥

ਪਪਾ ਅਪਰ ਪਾਰੁ ਨਹੀ ਪਾਵਾ ॥

ਪ- ਪਰਮਾਇ। ਅਪਾਰੇ ਅਭੇ ਆਭ ਭਾਇਆ ਪਾਰੇ ਕਰੇ ਯਾਭ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹੀ।

ਪਰਮ ਜੇਤਿ ਸਿਉ ਪਰਚਉ ਲਾਵਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਪਰਮ ਯੋਗਾਏ (ਪੁਰਾ) ਠਾਹੇ ਪੁਰਮ ਲਗਾਭੀ।

ਪਾਂਚਉ ਇੰਦ੍ਰੀ ਨਿਗ੍ਰਹ ਕਰਈ ॥

ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜ ପାଞ୍ଚ-ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ବଶ କରିନିଏ,

ਪਾਪੁ ਪੁੰਨୁ ਦੇਉ ਨਿਰਵਰਈ ॥੨੭॥

ସେ ପାପ ଏବଂ ପୁଣ୍ୟ ଦୁଇଟିରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇନିଏ ॥27॥

ਫਫਾ ਬਿਨੁ ਫੁਲਹ ਫਲੁ ਹੋਈ ॥

ଫ- ପୁଲ ବିନା ହିଁ ଫଳ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି ।

ਤਾ ਫਲ ਫੰਕ ਲਖੈ ਜਉ ਕੋਈ ॥

ଯଦି କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ସେହି ଫଳରେ ଫାଙ୍କ ଦେଖୁଣିଏ ଆଉ ସେହି ଫାଙ୍କର ଚିତ୍ତନ କରିଥାଏ,

ਦੂਣି ਨ ਪਰਈ ਫੰਕ ਬਿਚਾਰੈ ॥

ସେ (ଜଳ ମରଣ) ଚକ୍ରରେ ପଡେ ନାହିଁ

ਤା ਫਲ ਫੰਕ ਸਭੈ ਤਨ ਫਾਰੈ ॥੨੮॥

ଫଳର ସେହି ଫାଙ୍କ ସମସ୍ତ ଶରୀରକୁ ଫାଡିଦିଏ ॥28॥

ਬସਾ ਬਿੰਦਹਿ ਬਿੰਦ ਮିਲਾਵਾ ॥

ବ- ଯେତେବେଳେ ବୁନ୍ଦା ବୁନ୍ଦା ମିଳିଯାଏ, ସେତେବେଳେ

ਬਿੰਦਹਿ ਬਿੰਦି ਨ ਬਿଛੁਰਨ ਪਾਵਾ ॥

ଏହି ବୁନ୍ଦା ପୁନଃ ଅଲଗା ହୁଏନାହିଁ ।

ਬੰਦਉ ਹੋਇ ਬੰਦਗୀ ਗਰੈ ॥

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସେବକ ବନି ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରେମପୂର୍ବକ ପ୍ରଭୁ ଭକ୍ତି କରିଥାଏ,

ਬੰਦਕ ਹੋਇ ਬੰਧ ਸੁਧਿ ਲਹੈ ॥੨੯॥

ਬੇ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਵਾਰਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਕਰਿਯਾਵ, ਮਾਲਾ ਮੋਹਰਿ ਵਸਨਰਿ ਰਹੁਬਾ ਪਾਇਯਾ ॥੨੯॥

ਭਭਾ ਭੇਦਹਿ ਭੇਦ ਮਿਲਾਵਾ ॥

ਭ- ਭੁਖਾਨੁ ਭੇਦ(ਦੂਰ) ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਸ਼ਯਰਿ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਬਹਿਰਿ ਮਿਲਨ ਹੋਇਯਾ ॥

ਅਬ ਭਉ ਭਾਨਿ ਭਰੋਸਉ ਆਵਾ ॥

ਭਲੁ ਨਾਗਿ ਕਰਿ ਆਵੇ ਮੋਹਿ ਭਰੋਸਾ ਭਰੋਸਾ ਗੁਣਾ ਵਧਿਯਾ ॥

ਜੇ ਬਾਹਰਿ ਸੇ ਭੀਤਰਿ ਜਾਨਿਆ ॥

ਮਾਝਾਨੁ ਸੁੰ ਵਾਝਾਰਿ ਭਾਉਪੁਰਿ, ਭਾਝਾਨੁ ਆਵੇ ਸੁੰ ਨਿਭ ਭਿਰਿਯੋ ਭਾਉਪੁਰਿ ॥

ਭਇਆ ਭੇਦੁ ਭੂਪਤਿ ਪਹਿਚਾਨਿਆ ॥੩੦॥

ਮੋਹਿਯੋਯੋਯੋ ਮੋਹਿਯੋ ਆਵੇ ਭੇਦਰਿ ਭਾਨ ਹੋਇਯੋ, ਬੇਭੇਦੋਯੋਯੋ ਸੁੰ ਭਗਤਰਿ ਮਾਨਿਕੁ ਭਾਨਿ
ਦੇਇਯੋ ॥੩੦॥

ਮਮਾ ਮੂਲ ਗਹਿਆ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ॥

ਮ- ਮਧਿ ਬੁਝਿਯੋ ਮੂਲ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਭ ਮਨਰੇ ਵਸਾਯੋ ਨਿਯਾਯਾ, ਭਾਝਾਝੇਝੇ

ਮਰਮੀ ਹੋਇ ਸੁ ਮਨ ਕਉ ਜਾਨੈ ॥

ਮਨ ਕੂਮਾਰਿਗਾਮਾ ਹੋਵਾਰੋ ਵਧਿਯਾ ॥

ਮਤ ਕੋਈ ਮਨ ਮਿਲਤਾ ਬਿਲਮਾਵੈ ॥

ਮੋਭੀ ਭਾਵ ਆਵੇ ਰਹੁਬਾ ਪਾਇ ਨਿਭ, ਬੇ ਮਨਕੂ ਰੂਝੇ ਮੋਭੀਯਾ, (ਆਪੁਪਾਯੋ) ਕੋਝੇ ਮਧ ਨਿਭ ਆਪੁਪਾਯੋ
ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਬਾਪੁਰੇ ਬਝਿਲਿਭ ਕਰਿਵਾਰੇ ਬਿਲਮਾ ਕਰਿ ਨਾਝੀ ॥

ਮਗਨ ਭਇਆ ਤੇ ਸੇ ਸਚੁ ਪਾਵੈ ॥੩੧॥

ਮੋਭੀ ਮਨੁਸ਼ਯ ਬਧੁਬੁਧੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਾਇਨਿਭ, ਬੇ ਪੁਸ਼ਟੁਭਾਭੇ ਭਿਭਿ ਯਾਇਯਾ ॥੩੧॥

ਮਮਾ ਮਨ ਸਿਉ ਕਾਜੁ ਹੈ ਮਨ ਸਾਧੇ ਸਿਧਿ ਹੋਇ ॥

ਭਾਵਾਤਮਾ ਕਾਮ ਨਿਭ ਮਨ ਬਾਪੁਰੇ ਯਾਭ, ਮਿਭ ਮਨਕੂ ਵਧ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ ਮਨੋਰਥਰਿ ਬਧੁਭਭਾ
ਪਾਇਯਾ ॥

ਮਨ ਹੀ ਮਨ ਸਿਉ ਕਹੈ ਕਬੀਰਾ ਮਨ ਸਾ ਮਿਲਿਆ ਨ ਕੋਇ ॥੩੨॥

ਕਵਾਰਿ ਭਾ ਕਹੁਭੀ - ' ਮੋਹਾਰਿ ਆਧਾਨੁ ਪੁਧਾਨ ਕੇਵਲ ਨਿਭ ਮਨ ਬਹਿਰਿ ਯਾਭ, ਮੋਹਿਯੋ ਮਨ ਭਲਿ ਆਭ
ਕਿਭੀ ਮਿਲਿਨਾਝੀ ॥੩੨॥

ਅਰੁ ਜਉ ਤਹਾ ਪ੍ਰੇਮ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ॥

ਮਧਿ ਬੇਧਾਏ, ਬੇ ਚਾਹਾਯਾ ਪਾਯੋ ਪ੍ਰੇਮ ਏਵੰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਵੰਨੁ ਕਰਿਯਾਏ,

ਤਉ ਅਲਹ ਲਹੈ ਲਹਿ ਚਰਨ ਸਮਾਵੈ ॥੩੬॥

ਬੇ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਨਿਐ ਆਯੁ ਕਰਿ ਚਾਹਾਯਾ ਚਰਨਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾਏ ॥੩੬॥

ਵਵਾ ਬਾਰ ਬਾਰ ਬਿਸਨ ਸਮੁਰਿ ॥

ਕ- ਵਾਰੰਗਰ ਨਿਯੁ ਪੁਰਖੁ ਸੁਰਗ ਕਰ।

ਬਿਸਨ ਸੰਮੁਰਿ ਨ ਆਵੈ ਹਾਰਿ ॥

ਪੁਰਖੁ ਸੁਰਗ ਕਰਿਵਾ ਧਾਰਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਵਾਜਿਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੋਵਾਨੁ ਪਛੇ ਨਾਹਿ।

ਬਲਿ ਬਲਿ ਜੇ ਬਿਸਨਤਨਾ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ॥

ਸੁੰ ਬੇਧਿ ਭਭਾਯਾ ਪਾਖਰੇ ਭਨ ਮਨਰੇ ਬਸਤਰਿ ਅਚੇ ਮਿਐ ਪੁਰਖੁ ਮਗ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ

ਵਿਸਨ ਮਿਲੇ ਸਭ ਹੀ ਸਚੁ ਪਾਵੈ ॥੩੭॥

ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਨ ਕਰਿਵਾ ਧਾਰਾ ਬਧੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਏ ॥੩੭॥

ਵਾਵਾ ਵਾਹੀ ਜਾਨੀਐ ਵਾ ਜਾਨੇ ਇਹੁ ਹੋਇ ॥

ੴ- (ਹੋ ਭਾਯੋ!) ਬੇਧਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯਾ ਬਹਿਰਿ ਪਰਿਚਿਤ ਹੋਵਾ ਭਰਿਤ ਚਾਹਾਯਾ ਅਨੂਭਵ ਕਰਿਵਾ ਧਾਰਾ
ਏਵੇ ਜੀਵ ਚਾਹਾਯਾ ਭਲਿ ਹੋ ਹੋਯਾਏ।

ਇਹੁ ਅਰੁ ਓਹੁ ਜਬ ਮਿਲੈ ਤਬ ਮਿਲਤ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਇ ॥੩੮॥

ਮੋਢੇਵੇਲੇ ਏਵੇ ਜੀਵ ਏਵੰ ਬੇਧਿ ਪੁਰਖੁ ਏਕ ਰੂਪ ਹੋਯਾਯਾ, ਬੇਢੇਵੇਲੇ ਏਵੇ ਮਿਲਨੁ ਕੇਹਿ
ਬੂਝਿ ਪਾਰਉ ਨਾਹਿ ॥੩੮॥

ਸਸਾ ਸੇ ਨੀਕਾ ਕਰਿ ਸੋਧਹੁ ॥

ਬ- ਬੇਧਿ ਮਨੁ ਭਲ ਭਾਵਰੇ ਗੋਪਨ ਕਰ।

ਘਟ ਪਰਚਾ ਕੀ ਬਾਤ ਨਿਰੋਧਹੁ ॥

ਨਿਯੁ ਨਿਯੋ ਪੁਰਿ ਕਥਾਏ ਵਾਯਾ ਧਿਅ, ਯਾਹਾ ਮਨੁ ਪੁਰੋਕਿਤ ਕਰਿਯਾਏ।

ਘਟ ਪਰਚੈ ਜਉ ਉਪਜੈ ਭਾਉ ॥

ਮੋਢੇਵੇਲੇ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰੇਮ ਭਵੰਨੁ ਹੋਯਾਏ, ਬੇਢੇਵੇਲੇ ਮਨ ਪੁਬੰਨੁ ਹੋਯਾਏ।

ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਤਹ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਰਾਉ ॥੩੯॥

ਬੇਧਿ ਚਿਨਿ ਲੋਕਾਰ ਰਾਜਾ ਪੁਰਿ ਜਾਗਾਰੇ ਮਹਾਨੁ ਅਭਿ ॥੩੯॥

ਖਖਾ ਖੋਜਿ ਪਰੈ ਜਉ ਕੋਈ ॥

ਗ- ਮਧਿ ਕੋਈਥਿ ਮਨੁਖਿ ਪੁਰੁਖੁ ਬਖਾਨਿ ਲਾਗਿ ਯਾਵ

ਜੇ ਖੋਜੈ ਸੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਈ ॥

ਆਭ ਭਾਖਾਯੁ ਬਖਾਨਿ ਕਰਿ ਪਾਯਨਿ, ਭਾਖਾਯੁ ਲੇਖੇ ਪੁਰਿ ਯੁਕਿ ਹੋਇ ਮਰੇ ਨਾਹਿ।

ਖੋਜ ਬੁਝਿ ਜਉ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰਾ ॥

ਮੋਹਿਭੇਦੇ ਲੇਖੇ ਮਨੁਖਿ ਪੁਰੁਖੁ ਭੋਜਿਯਾਵ, ਰੂਝਿਯਾਵ ਏਵੰ ਭਾਖਾਯੁ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇਭੇਦੇ ਲੇਖੇ

ਤਉ ਭਵਜਲ ਤਰਤ ਨ ਲਾਵੈ ਬਾਰਾ ॥੪੦॥

ਭਾਖਾਯੁ ਭਯਾਨਕ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰਿ ਹੋਵਾ ਪਾਯੋ ਭੇਰਿ ਫੂਕਿ ਨਾਹਿ ॥੪੦॥

ਸਸਾ ਸੇ ਸਹ ਸੇਜ ਸਵਾਰੈ ॥

ਬ- ਮੋਘੋਂ ਯਾਵ-ਬੁਝਿ ਭੋਜਿਯਾਵ ਪੁਰੁ ਬੁਝਿਯਾਯੋ ਕਰਿਯਾਯੋ,

ਸੋਈ ਸਹੀ ਸੰਦੇਹ ਨਿਵਾਰੈ ॥

ਬੇ ਨਿਯ ਬੇਭੇਦੁ ਪੂਰਿ ਕਰਿਯੋਯੋ ਯਾਵ।

ਅਲਪ ਸੁਖ ਛਾਡਿ ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਵਾ ॥

ਭੁਭੁ ਬੁਝਿ ਭਯਾਨਕ ਕਰਿ ਬੇ ਪਰਮ ਬੁਝਿ ਪਾਯਨਿ।

ਤਬ ਇਹ ਤ੍ਰੀਅ ਉਹੁ ਕੰਤੁ ਕਹਾਵਾ ॥੪੧॥

ਬੇਭੇਦੇ ਲੇਖੇ ਏਕਾਯੁ ਪਦ੍ਮੀ ਕੁਝਾਯਾਵ ਆਭ ਬੇ ਭਾਖਾਰਿ ਪਠਿ ਹੋਇਯਾਯੋ ॥੪੧॥

ਹਾਹਾ ਹੋਤ ਹੋਇ ਨਹੀ ਜਾਨਾ ॥

ਬ- ਯੁਕਿ ਕੋਈ ਕੋਈਯੋ ਵਿਧਾਯਾਨ ਅਭੁਭਿ, ਪਰਭੁ ਮਨੁਖਿ ਭਾਖਾਯੁ ਅਭੁਭੁ ਯਾਗੇ ਨਾਹਿ।

ਜਬ ਹੀ ਹੋਇ ਤਬਹਿ ਮਨੁ ਮਾਨਾ ॥

ਮੋਹਿਭੇਦੇ ਲੇਖੇ ਬੇ ਭਾਖਾਯੁ ਅਭੁਭੁ ਅਨੁਭਵ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇਭੇਦੇ ਲੇਖੇ ਭਾਖਾਰਿ ਆਨੁ ਵਿਭੁ ਹੋਇਯਾਵ।

ਹੈ ਤਉ ਸਹੀ ਲਖੈ ਜਉ ਕੋਈ ॥

ਯੁਕਿ ਅਵਗਧ ਅਭੁਭਿ ਕਿਭੁ ਏਕਿ ਵਿਭੁਧਰਿ ਲਾਭ ਬੇਭੇਦੇ ਲੇਖੇ ਹੋਇਯਾਵ, ਮੋਹਿਭੇਦੇ ਲੇਖੇ ਕੋਈਯੋ ਪੁਰਿ ਏਕਿ ਕਯਾਯੁ ਰੂਝਿਯਾਵ।

ਤਬ ਓਹੀ ਉਹੁ ਏਹੁ ਨ ਹੋਈ ॥੪੨॥

ਬੇਭੇਦੇ ਲੇਖੇ ਏਕਿ ਪੁਰਿ ਬੇਭੁ ਪੁਰੁ ਹੋਇਯਾਵ, ਬੇ ਅਭਗਾ ਅਭੁਭੁ ਵਾਲਾ ਰਹੇ ਨਾਹਿ ॥੪੨॥

ਲਿੰਉ ਲਿੰਉ ਕਰਤ ਫਿਰੈ ਸਭੁ ਲੋਗੁ ॥

ਬੰਦੂਕ ਬੰਬਾਰ ਏਹਾ ਕਹਿਯਾਏ ਮੇਰੇ ਮੂੰ ਏਹਾ (ਮਾਲਾ) ਚਾਹੇ, ਮੂੰ ਏਹਾ ਏਕੁ ਕਰਿਓ ।

ਤਾ ਕਾਰਣਿ ਬਿਆਪੈ ਬਹੁ ਸੋਗੁ ॥

ਪੂਰੀ ਏਹੇ ਮਾਲਾਰ ਕਾਰਨੁ ਹੂੰ ਪੁਰਾਣੀ ਵਧ ਚਿੰਤਾਹੇ ਪਠਿਯਾਏ ।

ਲਖਿਮੀ ਬਰ ਸਿਉ ਜਉ ਲਿਉ ਲਾਵੈ ॥

ਪਰਛੁ ਮੇਰੇਵੇਲੇ ਪੁਰਾਣੀ ਲਕਸ਼ਮੀ ਪਠਿ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਬਾਘੁਰੇ ਪੁਰਿ ਲਗਾਯਾਏ, ਬੇਰੇਵੇਲੇ

ਸੋਗੁ ਮਿਟੈ ਸਭ ਹੀ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ॥੪੩॥

ਭਾਵਾਰ ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾਏਆਯ ਬਿਨੁ ਬੁਝ ਪੁਰਾਣੀ ਕਰਿਓ ॥੪੩॥

ਖਖਾ ਖਿਰਤ ਖਪਤ ਗਏ ਕੇਤੇ ॥

ਗ- ਅਨੇਕ ਮਨੁਸ਼ਾ ਯਾਵਨ ਨਝ ਕਰਿ ਨਾਗ ਹੋਯਾਯਾਯ ।

ਖਿਰਤ ਖਪਤ ਅਜਹੂੰ ਨਹ ਚੇਤੇ ॥

ਏਹੇਪਰਿ ਯਯ ਮਨੁਸ਼ਾ ਚਕਰੇ ਪਠਿ ਮਨੁਸ਼ਾ ਏ ਪਰਿਯੁਕਤ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਸ਼ਰਣ ਕਰੁ ਨਾਹੂੰ ।

ਅਬ ਜਗੁ ਜਾਨਿ ਜਉ ਮਨਾ ਰਹੈ ॥

ਏਵੇ ਮਰਿ ਬੰਬਾਰਰ ਮਧਾਰਭਾਗੁ ਰੂਠੇ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਠਾਹੇ ਮਨ ਲਗਾਏ, ਭਾਵਾਹੇਲੇ

ਜਹ ਕਾ ਬਿਛੁਰਾ ਤਹ ਥਿਰੁ ਲਹੈ ॥੪੪॥

ਮੇਯ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਠਾਰੁ ਬੇ ਬਿਛੋਰ ਹੋਯਾਯ, ਭਾਵਾਰਿ ਪਾਯਹੇ ਭਾਵਾਗੁ ਨਿਵਾਸ ਮਿਲਿਯਾਹੇ ॥੪੪॥

ਬਾਵਨ ਅਖਰ ਜੋਰੇ ਆਨਿ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯ ਕਾਕਨ ਅਸਰ ਮੋਢਿ ਅਛਿ ।

ਸਕਿਆ ਨ ਅਖਰੁ ਏਕੁ ਪਛਾਨਿ ॥

ਪਰਛੁ, ਬੇ ਛਕ੍ਰਿਯਾ ਏਕ ਚਕ੍ਰਿਯਾ ਯਾਗਿਆਰੇ ਨਾਹਿ ।

ਸਤ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਬੀਰਾ ਕਹੈ ॥

ਕਵਾਰ ਬਧਾ ਬਚਨ ਕਹੁੰਦੇ ਮੇ

ਪੰਡਿਤ ਹੋਇ ਸੁ ਅਨਭੈ ਰਹੈ ॥

ਪਛਿਤ ਬੇ ਅਰੇ ਮਿਥ ਨਿਯੰਤਰ ਭਾਵਰੇ ਬਿਚਾਰੇ ਕਰਿਆ।

ਪੰਡਿਤ ਲੋਗਹ ਕਉ ਬਿਉਹਾਰ ॥

ਅਸਰਕੁ ਮੋਢਿਕਾ ਪਛਿਤ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਯਾ ਕਾਮ-ਪਸਾ ਅਰੇ ।

ਗਿਆਨਵੰਤ ਕਉ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰ ॥

ਯਾਨਕਾਨ ਯਾਨੀ ਮਨੁਸ਼ਯ ਮਧਾਰਥਾਕੁ ਰੂਪਿਆ।

ਜਾ ਕੈ ਜੀਅ ਜੈਸੀ ਬੁਧਿ ਹੋਈ ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਜਾਨੈਗਾ ਸੋਈ ॥੪੫॥

ਕਵਾਰ ਯਾ ਕਹੁੰਦੇ ਮੇ ਪ੍ਰਾਣੀਯਾ ਮਨਰੇ ਮੇਧਰੇ ਰੂਪੇ ਥਾਵ, ਬੇ ਬੇਧਰੇ ਹੋ ਰੂਪਿਆ। ॥੪੫॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਛਕ੍ਰਿਯਾ ਏਕ ਅਚਰੇ, ਮਾਯਾਕੁ ਬਧਗੁਰੂਕੁ ਕ੍ਰਿਪਾਕੁ ਪਾਯਕੁ।

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਥਿਤੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ॥

ਰਾਗ ਚਕ੍ਰਿਯੇ ਚਿਤ੍ਰ ਕਵਾਰ ਯਾਯਾ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਪਾਲ ॥

ਪੰਦ੍ਰਹ ਥਿਤੀ ਸਾਤ ਵਾਰ ॥

ਪਦਾਰ ਚਿਤ੍ਰ ਏਕ ਬਧੁਯਾ ਬਾਧ ਬਿਨ ਅਰੇ ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਉਰਵਾਰ ਨ ਪਾਰ ॥

ਕਵਾਰ ਕਹੁੰਦੇ ਮੇ- ਮੂੰ ਬੇਬੇ ਛਕ੍ਰਿਯਾ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਿਆ, ਮਿਥ ਅਨਭੁ ਅਚਰੇ ।

ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਲਖੈ ਜਉ ਭੇਉ ॥

ਬਾਪਕ ਏਵੰ ਬੇਯ ਮੇਰੇਵੇਲੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਰਹਿਯਾ ਕੂੜ ਨਿਅੰਤ੍ਰਿ,

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਦੇਉ ॥੧॥

ਬੇ ਬੁਝੰ ਬੁਝਨਹਾਰ ਬੁਝੰ ਏਵੰ ਬੁਝੰ ਹੂੰ ਪੁਰੁਸ਼ ਰੂਪ ਹੋਯਾਯਾਏ ॥੧॥

ਥਿਤੀ ॥

ਓਧੁ ॥

ਅੰਮਾਵਸ ਮਹਿ ਆਸ ਨਿਵਾਰਹੁ ॥

ਅਮਾਵਾਸਯਾ ਫਿਨ ਨਿਯ ਅਭਿਲਾਖ ਓਪਾਗ ਕਰ

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਰਾਮੁ ਸਮਾਰਹੁ ॥

ਅੰਤਰੀਮਾਨ ਰਾਮਾਯ (ਨਿਯ ਬੁਝਯੋਰੇ) ਬੁਝਯੋ ਕਰ।

ਜੀਵਤ ਪਾਵਹੁ ਮੇਖ ਦੁਆਰ ॥

ਏਹੁ ਪੁਕਾਰੇ ਏਹੁ ਯਯੋਰੇ ਮੋਲਾ ਬਾਰ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਯ।

ਅਨਭਉ ਸਬਦੁ ਤਤੁ ਨਿਜੁ ਸਾਰ ॥੧॥

"(ਏਹੁ ਬੁਝਯੋਰੇ ਪੁਕਾਰੇ ਬਾਰਾ) ਭੁਫਰੇ ਮਥਾਧੁ ਓਯੁ ਯਾਗਿ ਯੋਰੇ, ਗੁਰੁਯਾ ਯਾ ਅਨੁਭਵੀ ਰੂਪਰੇ ਬਾਂਚਾਰਿਯ ਹੋਵ ॥੧॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਗੋਬਿੰਦ ਰੰਗੁ ਲਾਰਾ ॥

ਮੋਯੁ ਪੁਾਗਾਯਾ ਪੁੇਮ ਗੋਬਿੰਦਾ ਬੁਝਯੋ ਚਰਨ ਬਾਧੁਰੇ ਬਨਿਯਾਏ ਆਯ।

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭਏ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਮਹਿ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਯੁਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਮਾਯਾਰ ਮਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਯਾਯਾਏ, ਬੇ ਰਾਏ ਫਿਨ ਬੁਝਿਯਾ ਯਯਨ ਕਰਿਯਾਰੇ ਯਾਗਿ ਰਹਿਯਾਏ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਪਰਿਵਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰ ॥

ਪੁਪਾਯਾ ਓਧੁਰੇ ਹੋ ਯਾਯ! ਪੁਰੁਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ ਚਿਯਨ ਕਰ।

ਘਟ ਮਹਿ ਖੇਲੈ ਅਘਟ ਅਪਾਰ ॥

ਅਯਯ ਪੁਰੁਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ਾਯਾ ਬੁਝਯੋਰੇ ਗੋਯੁ ਅਯਯ।

ਕਾਲ ਕਲਪਨਾ ਕਦੇ ਨ ਖਾਇ ॥

ਮੂਰੁਯਾ ਯਯ ਯਾਯਾਯਾ ਕੇਵੇ ਬੁਝਿਯੋ ਕਰੇ ਯਾਯ

ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਮਹਿ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥੨॥

ਮੇਭੱ ਮਨੁਸ਼ਾ ਅਧਿ ਪੂਰੁਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਠਾਕੇ ਲਾਜ ਰਹਿਯਾ ॥੨॥

ਦੁਤੀਆ ਦੁਹ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ਅੰਗ ॥

ਫਿਰੀਲ- ਹੇ ਭਾਯ! ਭਾਵਿ ਨਿਅ ਮੇ ਗਰੀਰਰ ਅਯਾਕੇ (ਮਾਯਾ ਆਯ ਕੁਲ) ਪੂਰੇ ਗੋਲੂਛਛੇ।

ਮਾਇਆ ਬ੍ਰਹਮ ਰਮੈ ਸਭ ਸੰਗ ॥

ਮਾਯਾ ਐਵ ਕੁਲ ਕੋਗ ਕੋਗਕੇ ਅਭੇਦ ਹੋਯਛਛੇ।

ਨਾ ਓਹੁ ਬਢੈ ਨ ਘਟਤਾ ਜਾਇ ॥

ਪੁਰੁ ਵਢਛੇ ਨਾਹਿ ਆਯ ਨਾ ਕਮਛੇ

ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ਏਕੈ ਭਾਇ ॥੩॥

ਏ ਅਕੁਲ, ਨਿਰੰਜਨ ਐਕ ਹਿੰ ਅਛਛੇ ॥੩॥

ਤ੍ਰਿਤੀਆ ਤੀਨੇ ਸਮ ਕਰਿ ਲਿਆਵੈ ॥

ਫਿਰੀਲ- ਮਧਿ ਪੁਰੁਕਾ ਝੂਠਿ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਮਨੁਸ਼ਾ ਮਾਯਾਰ ਚਿਨ੍ਹ ਗੁਣਕੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਅਵਸਥਾਕੇ ਬਮਾਨ ਰਹਿਯਾ,

ਆਨਦ ਮੂਲ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਵੈ ॥

ਏ ਮਨੁਸ਼ਾ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਨਿਐ, ਮਾਯਾ ਆਨੰਦਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਛੇ।

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਉਪਜੈ ਬਿਸ੍ਵਾਸ ॥

ਬਹੁਬਯਾਛੇਕੇ ਰਹਿ ਮਨੁਸ਼ਾ ਭਿਛੇਕੇ ਐਵਿ ਵਿਗ੍ਰਹ ਯਾਛ ਹੋਯਯਾ ਮੇ

ਬਾਹਰਿ ਭੀਤਰਿ ਸਦਾ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥੪॥

ਭਿਛੇਕੇ-ਵਾਯਾਰ ਬਰੰਛੁ ਏਵਿ ਪੁਰੁਕਾ ਹਿੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਯਯਾ ॥੪॥

ਚਉਥਹਿ ਚੰਚਲ ਮਨ ਕਉ ਗਹਹੁ ॥

ਚੌਥ- ਹੇ ਪ੍ਰਾਗ! ਨਿਯ ਚਯਲ ਮਨਕੁ ਵਯਕੇ ਰਯ ਆਯ

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਸੰਗਿ ਕਬਹੁ ਨ ਬਹਹੁ ॥

ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧਕੇ ਬਯਾਛੇਕੇ ਰੁਹ ਨਾਹਿ।

ਜਲ ਥਲ ਮਾਹੇ ਆਪਹਿ ਆਪ ॥

ਮੇਭੱ ਯਯਕੇ ਬਮੁਧ, ਪ੍ਰਾਪਕੇਕੇ ਬਰੰਛੁ ਮਹਕੂਧ ਅਛਛੇ,

ਆਪੈ ਜਪਹੁ ਆਪਨਾ ਜਾਪ ॥੫॥

ਬੇਬਾਨੁ ਹੂੰ ਨਿਯੋ ਜਪ ਕਰਿਯਾਹੁ ॥5॥

ਪਾਂਚੈ ਪੰਚ ਤਤ ਬਿਸਥਾਰ ॥

ਪੰਜਮੀ- ਐਹੇ ਬੰਸਾਰ ਪਾਞ ਮੂਲ ਅੰਗਰ ਬਿਥਾਰ ਅਰੇ।

ਕਨਿਕ ਕਾਮਿਨੀ ਜੁਗ ਬਿਉਹਾਰ ॥

ਬੁਝੈ (ਪਦ) ਐਵੰ ਬੁਝੈ ਬਿਥਾਰ ਭਾਵਾਰ ਪਦਾਰ ਅਰੇ।

ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਰਸੁ ਪੀਵੈ ਕੇਇ ॥

ਕੇਹੁ ਬਿਰਲ ਪ੍ਰੇਮੁ ਹੂੰ ਪ੍ਰੇਮੁ ਪ੍ਰੇਮਰ ਬੁਝਾ ਰਸ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾਵ।

ਜਰਾ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਫੇਰਿ ਨ ਹੋਇ ॥੬॥

ਬੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਕਾਞਕਯ ਐਵੰ ਮੁਝਯਰ ਦੁਖੁ ਬਿਥਾਰ ਕਰੇ ਨਾਹੂੰ ॥6॥

ਛਠਿ ਖਟੁ ਚਕ੍ਰੁ ਛਹੂੰ ਦਿਸ ਧਾਇ ॥

ਬਿਥਾਰ- ਮਨੁਬਧਰ ਪਾਞ ਆਨੇਬੁਝੈ ਐਵੰ ਛੇ ਮਨ ਐਹੇ ਬਾਰਾ ਬੰਸਾਰ ਬਾਧੁਰੇ ਪਦਾਰ ਲਾਲਬਾਰੇ
ਪਦਾਰਥੁ ਬਿਥਾਰਿਯਾਵ,

ਬਿਨੁ ਪਰਚੈ ਨਹੀ ਬਿਰਾ ਰਹਾਇ ॥

ਮੇ ਪਦਾਰਥੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਰਿਯਾਵ ਬਿਥਾਰੇ ਲਾਗੇ ਨਾਹੀ, ਬੇ ਪਦਾਰਥੁ ਐਹਾ ਪਦਾਰਥੁਰੁ ਬਿਥਾਰ ਨਾਹੂੰ।

ਦੁਬਿਧਾ ਮੇਟਿ ਖਿਮਾ ਗਹਿ ਰਹਹੁ ॥

ਬੇ ਬਿਥਾਰ! ਬਿਥਾਰ ਦੂਰ ਕਰਿ ਬਿਥਾਰੀਲਾਗੇ ਪਾਰੀ ਕਰ ਆਭ

ਕਰਮ ਧਰਮ ਕੀ ਸੂਲ ਨ ਸਹਹੁ ॥੭॥

ਪਦਾਰ-ਕਰਮ ਲਾਗੇ ਬਿਥਾਰ ਭਾਵਾਰ ਕਰ ॥7॥

ਸਾਤੈ ਸਤਿ ਕਰਿ ਬਾਚਾ ਜਾਣਿ ॥

ਬਿਥਾਰ- ਬੇ ਭਾਵਾਰ! ਗੁਰੂਕਾ ਬਾਗੀਰੇ ਗੁਰੂ ਪਾਰੀ ਕਰ ਆਭ

ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਲੇਹੁ ਪਰਵਾਣਿ ॥

ਭਾਵਾਰ! ਗੁਰੂਕਾ ਨਾਮਨੂੰ ਨਿਯੋ ਬੁਝਾਰੇ ਲਾਗੇ।

ਛੁਟੈ ਸੰਸਾ ਮਿਟਿ ਜਾਹਿ ਦੁਖ ॥

ਐਹੇ ਪ੍ਰਕਾਰੇ ਬਿਥਾਰ ਐਵੰ ਦੁਖ-ਭਾਵਾਰ ਦੂਰ ਬਿਥਾਰਿਯਾਵ ਆਭ

ਸੁੰਨ ਸਰੋਵਰਿ ਪਾਵਹੁ ਸੁਖ ॥੮॥

ਬੈਕ੍ਰਿਸ਼ ਬਰੋਕਰਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਵ ॥੮॥

ਅਸਟਮੀ ਅਸਟ ਧਾਤੁ ਕੀ ਕਾਇਆ ॥

ਅਥ੍ਰਮ- ਏਹਿ ਚਰਮ ਅੰਤ ਧਾਤੁਰੇ ਕਰਮ ਹੋਯਾਇ ॥

ਤਾ ਮਹਿ ਅਕੁਲ ਮਹਾ ਨਿਧਿ ਰਾਇਆ ॥

ਏਥ੍ਰੇ ਮਹਾਨਿਧਿ ਅਗਾਧ ਪੁਰੁ ਕਾਇ ਕਰਿਯਾਇ ॥

ਗੁਰ ਗਮ ਗਿਆਨ ਬਤਾਵੈ ਭੇਦ ॥

ਜਾਨਕੂ ਯਾਗਿਕਾ ਕਾਲਾ ਗੁਰੁ ਏਹਿ ਰਹਸਯ ਕੂਹਿ ॥

ਉਲਟਾ ਰਹੈ ਅਭੰਗ ਅਛੇਦ ॥੯॥

ਬਾਬਾਗਿਕ ਮੋਹਰੁ ਹਰਿ ਮਨੁਸ਼ ਅਮਰ ਪੁਰੁਸ਼ ਓਰੇ ਕਾਇ ਕਰਿਯਾਇ ॥੯॥

ਨਉਮੀ ਨਵੈ ਦੁਆਰ ਕਉ ਸਾਧਿ ॥

ਨਵਮ- ਹੋ ਯਾਗਿਕ! ਚਾਰਿਕ ਯਾਗਿਕੁ ਕਰਿਯਾਇ ਰਹਿ,

ਬਹਤੀ ਮਨਸਾ ਰਾਖਹੁ ਬਾਂਧਿ ॥

ਬੇਧੁਰੁ ਯੋਗਿਕਾ ਭ੍ਰਮਰੇ ਅਯੁਗ ਲਗਾਇ

ਲੇਭ ਮੋਹ ਸਭ ਬੀਸਰਿ ਜਾਹੁ ॥

ਲੋਭ ਭਯਾ ਮੋਹ ਯੋਗਿਕਿ ਕਰਿਯਾਇ ਭੁਲਿ ਯਾਇ ॥

ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਜੀਵਹੁ ਅਮਰ ਫਲ ਖਾਹੁ ॥੧੦॥

ੴ ਪਰਿਗੁਣਰ ੴਪਰਿ ਫਲ ਮਿਲਿਵ ਯਾਹੁ। ਕੇਵੇ ਬੇਬ ਹੇਵ ਨਾਹਿ, ੴਪਰਿ ਬੁਧਰ ਜੀਵਨ ਬਝਿਵ
ਯਾਹੁ ਬਧਾ ਬ੍ਰਿਰ ਰਹਿਵ ॥10॥

ਦਸਮੀ ਦਹ ਦਿਸ ਹੋਇ ਅਨੰਦ ॥

ਦਸਮੀ- ਦਸ ਦਿਨਰੇ ਆਨੰਦ ਹੋ ਆਨੰਦ ਬਿਧਾਨਾਨ ਅਛਿ।

ਛੁਟੈ ਭਰਮੁ ਮਿਲੈ ਗੋਬਿੰਦ ॥

ਭੁਖਾ ਭੂਰ ਹੋਯਾਯਾ ਆਯ ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਲਿਯਾਯਾ।

ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੀ ਤਤ ਅਨੂਪ ॥

ਜੋਤਿ-ਸਰੂਪਰ ਚਭੁ ਅਨੂਪ ਅਰੇ।

ਅਮਲ ਨ ਮਲ ਨ ਛਾਹ ਨਹੀ ਧੂਪ ॥੧੧॥

ਭਾਹੁ ਪਵਿਤ੍ਰ ੴ ਫਲਿਨਭਾ ਰਹਿਓ ਅਰੇ ਮੋਭੰਠਾਰੇ ਬੇ ਬਾਬ ਕਰਛਿ, ਬੇਠਾਰੇ ਕੋਭਿਥਿ ਛਾਯਾ
ਕਿਯਾ ਭਰਾ ਨਯਾ ॥11॥

ਏਕਾਦਸੀ ਏਕ ਦਿਸ ਧਾਵੈ ॥

ੴਕਾਦਸੀ- ਮਧਿ ਮਨੁਬਧ ੴਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾ, ਭਾਹੁਹੇਲੇ

ਤਉ ਜੋਨੀ ਸੰਕਟ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਬੇ ਧੂਨਬਾਰ ਮੋਭਿਰ ਬਯਾਰਰੇ ਆਬੇ ਨਾਹਿ,

ਸੀਤਲ ਨਿਰਮਲ ਭਇਆ ਸਰੀਰਾ ॥

ਭਾਹੁਰ ਭਰਮਰ ਭੀਠਲ ੴ ਫਲਿ ਹੋਯਾਯਾ।

ਦੂਰਿ ਬਤਾਵਤ ਪਾਇਆ ਨੀਰਾ ॥੧੨॥

ਦੂਰ, ਯਾਹੁਕੂ ਭੂਰ ਕੂਯਾਯਾਯਾ, ਬੇ ਭਾਹੁਕੂ ਨਿਕਰਕੂ ਪਾਯ ਨਿਧ ॥12॥

ਬਾਰਸਿ ਬਾਰਹ ਉਗਵੈ ਸੂਰ ॥

ਬਾਰਸੀ- ਆਕਾਸ਼ਰੇ ਵਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਧੂਰ ਭਲਿ ਭਯਲ ਹੋਯਾਯਾ

ਅਹਿਨਿਸਿ ਬਾਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰ ॥

ਆਯ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਅਨਾਹਓ ਵਾਯਾ ਵਾਯਾਯਾ

ਤਉ ਮਨੁ ਮਤਵਾਰੇ ਪੀਵਨਹਾਰ ॥੨॥

ਮਨੁਆਲ ਮਨ ਬੇਘੇ ਅਨੂਠਕੂ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾ ॥੨॥

ਮੰਗਲਵਾਰੇ ਲੇ ਮਾਹੀਤਿ ॥

ਮਯਾਜਵਾਰ- ਮਧਾਰਥਾਠਾਕੂ ਦੇਖ ਆਉ

ਪੰਚ ਚੇਰ ਕੀ ਜਾਣੈ ਰੀਤਿ ॥

ਕਾਮ ਭਯਾਪਕ ਚੋਰਰ ਆਕੁਮਯ ਕਰਿਵਾ ਭਯਾਕੂ ਬੁਝ।

ਘਰ ਛੇਡੇ ਬਾਹਰਿ ਜਿਨਿ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਨਿਯ ਦੂਰਗਕੂ ਛਾਢਿ ਵਾਹਾਰ ਕੇਵੇ ਯਾਅ ਨਾਹਿ (ਅਧਾਰ ਨਿਯ ਮਨਕੂ ਵਾਹਾਰੇ ਪਧਭੁਭ ਕਰ ਨਾਹਿ)

ਨਾਤਰੁ ਖਰਾ ਰਿਸੈ ਹੈ ਰਾਇ ॥੩॥

ਅਨਧਾ ਪੁਭੁ ਵਭੁਭ ਕੁਯਾ ਹੇਵੇ ॥੩॥

ਬੁਧਵਾਰਿ ਬੁਧਿ ਕਰੈ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥

ਬੁਧਵਾਰ- ਮਨੁਭਧ ਨਿਯ ਕੁਯਿ ਵਾਰਾ ਪੁਭੁ-ਨਾਮਰ ਪੁਕਾਯ ਯਾਤ ਕਰਿਯਾ ॥

ਹਿਰਦੈ ਕਮਲ ਮਹਿ ਹਰਿ ਕਾ ਬਾਸ ॥

ਬੁਧਯ ਕਮਲਰੇ ਪੁਭੁਯ ਨਿਵਾਸ ਵਧਾਯ ਨਿਧ।

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਦੇਉ ਏਕ ਸਮ ਧਰੈ ॥ ਉਰਧ ਪੰਕ ਲੈ ਸੂਧਾ ਕਰੈ ॥੪॥

ਗੁਰੁਯ ਬਹਿਤ ਮਿਯ ਚਾਹਾਕੂ ਬੁਯ ਆਵੰ ਦੂਯ ਦੁਯਰਿਕੂ ਬਧਾਨ ਭਾਵਿਵਾ ਭਰਿਤ, ਨਿਯ ਬੁਧਯਰ ਭੁਯਾ ਕਮਲ ਨੇਯ ਬਿਧਾ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਤ। ॥੪॥

ਬ੍ਰਿਹਸਪਤਿ ਬਿਖਿਆ ਦੇਇ ਬਹਾਇ ॥

ਬ੍ਰਿਹਸਪਤਿ- ਮਨੁਭਧ ਨਿਯ ਧਾਧ ਧੋਯਯਵੇਵਾ ਭਰਿਤ (ਅਧਾਰ ਬਿਕਾਰ ਦੂਰ ਕਰਿਵੇਵਾ ਭਰਿਤ)

ਤੀਨਿ ਦੇਵ ਏਕ ਸੰਗਿ ਲਾਇ ॥

ਤਿਨਿ ਵੇਵਚਾਕੂ ਛਾਢਿ ਚਾਹਾਕੂ ਆਯ ਯਥਰਯ ਬਹਿਤ ਮਨ ਲਗਾਯਵਾ ਭਰਿਤ।

ਤੀਨਿ ਨਦੀ ਤਹ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਮਾਹਿ ॥

ਬੇ ਮਾਯਾਰ ਭੁਗੁਯਾਨੁਕ ਨਧਾਰੇ ਹਿੰ ਕੁਢਿ ਰਹਿਯਾ ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਕਸਮਲ ਧੋਵਹਿ ਨਾਹਿ ॥੫॥

ਵਿਨ ਰਾਢਿ ਨਾਧ ਕਮ ਕਰਿ, ਗੁਯਬੁਢਿ ਵਿਧਾਨ ਰਹਿ ਚਾਹਾਕੂ ਧੋਯਵਾਕੂ ਵਿਧ ਨਾਹਿ ॥੫॥

ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਸਹਾਰੈ ਸੁ ਇਹ ਬ੍ਰਤਿ ਚੜੈ ॥

ਗੁੰਝਾਰ- ਚਾਹਾਰ ਐਵੇਂ ਬ੍ਰਤ ਬਧਾਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਹੁਨਗੀਲਤਾ ਅਯੁਕਤ ਕਰਦਾ ਹੈ,

ਅਨਦਿਨ ਆਪਿ ਆਪ ਸਿਉ ਲੜੈ ॥

ਅਯੁਕਤ ਜਿਸ ਦਿਨ ਨਿਯਮ ਬਹੁਤ ਨਿਯਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸੁਰਖੀ ਪਾਂਚਉ ਰਾਖੈ ਸਬੈ ॥

ਸਭੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਾਞ ਆਨੰਦਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਚਾਹੁਣੇ

ਤਉ ਦੂਜੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਪੈਸੈ ਕਬੈ ॥੬॥

ਕਾਹਾ ਉਪਰੇ ਸਭ ਕੇਵੇ ਚਾਹੁਣਾ ਅਧਾਰਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪਠੇ ਨਾਹੀ ॥੬॥

ਥਾਵਰ ਥਿਰੁ ਕਰਿ ਰਾਖੈ ਸੋਇ ॥

ਗੰਝਾਰ- ਸੋਭਾ ਸੁਖ ਪੁਰੁਸ਼ ਜੇਹਾਓਰ ਬਠਿਓ ਮੁਕਤ ਕਰਦਾ ਹੈ,

ਜੋਤਿ ਦੀ ਵਟੀ ਘਟ ਮਹਿ ਜੋਇ ॥

ਸਾਹਾ ਚਾਹਾਰ ਅਯੁਕਤਾਓਰ ਧਾਵਾ,

ਬਾਹਰਿ ਭੀਤਰਿ ਭਇਆ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥

ਸੋਭਿਤ ਕਾਹਾਰੇ ਉਯੁਕਤ ਹੋਇਆ ਧਾਵਾ

ਤਬ ਹੂਆ ਸਗਲ ਕਰਮ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥੭॥

ਸੋਭਿਤਕੇ ਚਾਹਾਰ ਸਭ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ॥੭॥

ਜਬ ਲਗੁ ਘਟ ਮਹਿ ਦੂਜੀ ਆਨ ॥

ਕਿੰਨ੍ਹੁ ਯੋਗ ਪਰਿਪਕੁ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਫੁੱਲ੍ਹੇ ਧਿਆਨਿਕ ਮੋਹਿਕ ਵਾਸਨਾ ਧਾਵ,

ਤਉ ਲਉ ਮਹਲਿ ਨ ਲਾਭੈ ਜਾਨ ॥

ਯੋਗ ਪਰਿਪਕੁ ਯੋਗ ਪੁਰੁ-ਚਰਣਰ ਚਰਣਰੇ ਲਾਗਿਧਾਰੇ ਨਾਹੀਂ।

ਰਮਤ ਰਾਮ ਸਿਉ ਲਾਗੋ ਰੰਗੁ ॥

ਕਵਾਰੀ ਜੀ ਕਹੁੰਦੇ ਯੋਗ-ਯੋਗੇ ਰਾਮਾਨੰਦ ਪੁਰਾਣ ਕਹਿ ਕਹਿ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਪ੍ਰੇਮ ਰਾਮਾਨੰਦ ਬਹਿਤ ਹੋਇਆਵ,
ਬੇਢੇਬੇਢੇ

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਤਬ ਨਿਰਮਲ ਅੰਗ ॥੮॥੧॥

ਭਾਵਾਰ ਫੁੱਲ੍ਹੇ ਪਰਿਪਕੁ ਹੋਇਆਵ ॥੮॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ਬਾਣੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀਉ ਕੀ

ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ਵਾਗੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀਆ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗਰ ਆਦਿ ਅਚਰਿ, ਯੋਗਾਨੰਦ ਬਦਰੁਨੰਦ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪਾਇਓ।

ਦੇਵਾ ਪਾਹਨ ਤਾਰੀਅਲੇ ॥

ਰਾਮ ਬੇਹਿ ਪਧਾਰਕੁ ਮਧ ਬਾਗਰੇ ਪਾਰ ਕਰਾਇ ਧੁਲੇ (ਯੋਗ) ਭਧਰੇ ਰਾਮਾਨੰਦ ਨਾਮ ਲੇਖਾ
ਹੋਇਓ)

ਰਾਮ ਕਹਤ ਜਨ ਕਸ ਨ ਤਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਰ ਨਾਮ ਭਧ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ, ਧੁੰ ਭਾਰ ਬੇਵਕ, ਕੋਪਰਿ (ਬਾਬਾਰ ਬਾਗਰੇ) ਪਾਰ ਹੋਵੇ ਨਾਹੀਂ?
॥੧॥ ਰੁਹ ॥

ਤਾਰੀਲੇ ਗਨਿਕਾ ਬਿਨੁ ਰੂਪ ਕੁਬਿਜਾ ਬਿਆਧਿ ਅਜਾਮਲੁ ਤਾਰੀਅਲੇ ॥

ਹੋ ਪੁਰੁ! ਭੁਫੇ ਗਨਿਕਾ (ਵੇਗਾ) ਕੁ ਵਯਾਇ, ਭੁਫੇ ਕੁਰੁਪ ਕੋਭਿਰ ਰਣਾ ਕਰਿਐ ਆਭ ਪਾਪਗੁਣ
ਅਭਾਮਾਨੁ ਪਾਰ ਕਰਿਦੇਇ,

ਚਰਨ ਬਧਿਕ ਜਨ ਤੇਉ ਮੁਕਤਿ ਭਏ ॥

(ਗ੍ਰੀਵਯੁਰ) ਚਰਣਰੇ ਨਿਗਾਨਾ ਲਗਾਇਓਵਾ ਗਿਕਾਰੀ ਭਧਾ ਕੇਭੇ ਵੀਕਾਰੀ ਵਯਾਏ ਮੋਖ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਕਰਿਐ।

ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਿਨ ਰਾਮ ਕਹੇ ॥੧॥

ਹਿੰਦ ਰਾਮਾਜ ਨਾਮ ਬਲਿ ਕਰਿਅੰ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾ ਪਾਯਰੇ ਭਨ ਮਨਰੇ ਬਸੰਦਿ ਅਰੇ ॥1॥

ਦਾਸੀ ਸੁਤ ਜਨੁ ਬਿਦਰੁ ਸੁਦਾਮਾ ਉਗ੍ਰਸੈਨ ਕਉ ਰਾਜ ਦੀਏ ॥

ਹੇ ਪਦਮਾਨੁ! ਧਾਤਾ ਪੁਰੁ ਬਿਦਰੁ ਭੋਰੇ ਭਲੇ ਲੋਕ ਪੁਰੁ ਹੋਯਾ, ਸੁਦਾਮਾ (ਮਾਧਾਰ ਧਾਰਿਦ੍ਰਯ ਤੁ
ਧੁਰ ਕਰਿਯੋ), ਭਗਬੇਨਕੁ ਗਾਬਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯੋ।

ਜਪ ਹੀਨ ਤਪ ਹੀਨ ਕੁਲ ਹੀਨ ਕ੍ਰਮ ਹੀਨ ਨਾਮੇ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਤੇਉ ਤਰੇ ॥੨॥੧॥

ਹੇ ਨਾਮਦੇਵਕਾ ਬਾਮਾ! ਭੋਰੇ ਧਰਮਾਰੂ ਬੇ (ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰੂ)ਪਾਰ ਹੋਯਾਯਾਯੋ, ਹਿੰਦ ਕੀਯੋ ਯੋ
ਕਰਿਨਾਯੋ, ਕੀਯੋ ਭੋਰੇ ਕਰਿ ਨਾਯੋ, ਮਾਧਾਰ ਕੋਯੋਯੋ ਭਲੇ ਯੋ ਨਾਯੋ ਆਯੋ ਮਾਧਾਰ ਕਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਯੋ
॥2॥1॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਪਦੇ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ

ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਪਦੇ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗਰ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਮਾਧਾਰ ਬੰਦਗੁਰੁ ਕ੍ਰਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਾਯਾਯੋ ਪਾਰੇ।

ਮੇਰੀ ਸੰਗਤਿ ਪੇਚ ਸੋਚ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਮੋਰੇ ਧੰਨ ਰਾਤੀ ਅੰਗ ਚੰਗਾ ਲਾਗੇ ਰਹਿਯਾਯੋ ਮੋਰੇ ਮੋਰੇ ਬੰਗੇ ਮਨ ਅਰੇ (ਅੰਗ ਨਾ
ਲੋਕ ਬਾਪੁਰੇ ਮੋਰੇ ਰਹਿਯੋ ਅੰਗ)

ਮੇਰਾ ਕਰਮੁ ਕੁਟਿਲਤਾ ਜਨਮੁ ਕੁਭਾਂਤੀ ॥੧॥

ਮੋਰੇ ਕਰਿ ਮਧ ਕ੍ਰਪਾਰੇ ਅਰੇ ਆਯੋ ਮੋਰੇ ਯੋ ਮਧ ਨਾਯੋ ਯੋਰੇ ਮਧ ਅਰੇ ॥1॥

ਰਾਮ ਗੁਸਈਆ ਜੀਅ ਕੇ ਜੀਵਨਾ ॥

ਹੇ ਮੋਰੇ ਰਾਮਾ! ਹੇ ਗੋਬਾਲ! ਹੇ ਮੋਰੇ ਪ੍ਰਾਗਰ ਬਾਧਾਰਾ!

ਮੇਰਿ ਨ ਬਿਸਾਰਹੁ ਮੈ ਜਨੁ ਤੇਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਰੇ ਭੁਲਾਯੋ ਨਾਯੋ, ਸ੍ਰੀ ਭੋਰੇ ਬੇਕ ਅਰੇ ॥1॥ ਰੁਧ ॥

ਮੇਰੀ ਹਰਹੁ ਬਿਪਤਿ ਜਨ ਕਰਹੁ ਸੁਭਾਈ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਮੋਰੇ ਬਿਪਤਿ ਧੁਰ ਕਰ ਆਯੋ, ਬੇਕਕੁ, ਨਿਯੋ ਗੋਬਾਲ ਪ੍ਰਾਤਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ।

ਚਰਣ ਨ ਛਾਡਉ ਸਰੀਰ ਕਲ ਜਾਈ ॥੨॥

ਸ੍ਰੀ ਭੋਰੇ ਚਰਣ ਛਾਡਿਯੋ ਨਾਯੋ, ਮੋਰੇ ਗਰਾਰੇ ਬੰਦ ਗੋਬਾਲ ਚਲਿਯੋ ਮਧ ॥2॥

ਮਹਰਮ ਮਹਲ ਨ ਕੇ ਅਟਕਾਵੈ ॥

ਭਾਵਾਕੂ ਮੋਹਿਓ ਭਲ ਯਾਗਿਆ, ਬੇ ਬੇਪਰਿ ਹੂੰ ਬਿਚਰਨ ਕਰਿਆ।

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਖਲਾਸ ਚਮਾਰਾ ॥

ਬਖਸ਼ਨੂ ਮੁਖ ਹੋਯਾਕਾ ਚਮਾਰ ਰਵਿਦਾਸ ਕਹਉ-

ਜੇ ਹਮ ਸਹਰੀ ਸੁ ਮੀਤੁ ਹਮਾਰਾ ॥੩॥੨॥

ਮੇਧ ਮੋਹਿ ਬਖਰਿ ਵਾਇਯਾ ਅਚ, ਬੇ ਮੋਹਿ ਮੇਧੁ ਅਚ ॥੩॥੨॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਗ੍ਰਿਓ ਏਕ ਅਚ, ਮਾਯਾਕੂ ਬਖਸ਼ਨੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਪਾਯੋ।

ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ॥

ਗਉੜੀ ਬਕਰਗਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ॥

ਘਟ ਅਵਘਟ ਡੂਗਰ ਘਣਾ ਇਕੁ ਨਿਰਗੁਣੁ ਬੈਲੁ ਹਮਾਰ ॥

ਪੁਰੁਖਾ ਮਾਗਿ ਵਧ ਬਿਸਮ ਏਕੁ ਪਾਯਾਓਆ ਅਚ ਆਯ ਮੋਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਖਸ਼ਿ ਮਨ ਨਿਰ੍ਵਾਣ (ਛੋਰਾ) ਅਚ।

ਰਮਈਏ ਸਿਉ ਇਕ ਬੇਨਤੀ ਮੇਰੀ ਪੁੰਜੀ ਰਾਖੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥੧॥

ਪ੍ਰਿਯਯੋ ਪੁਰੁਖਾ ਬਖਸ਼ਿਯੋ ਮੋਹਿ ਬਖਸ਼ਿ ਅਚ- ਹੋ ਮੁਕਾਰੀ! ਤੁਮੇ ਬਖਸ਼ ਮੋਹਿ ਪੁੰਜੀ ਰਖਾ ਕਰ ॥੧॥

ਕੇ ਬਨਜਾਰੇ ਰਾਮ ਕੇ ਮੇਰਾ ਟਾਂਡਾ ਲਾਦਿਆ ਜਾਇ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੀ ਕੇਹੀ ਰਾਮਕਾ ਬੇਪਾਰੀ ਅਛੀ, ਮੇਧ ਮੋਹਿ ਬਾਧੁਰੇ ਮੇਰੀ ਚਾਕਿਰ? ਮੋਹਿ ਮਾਲ (ਨਾਮ ਖਨ) ਮਖ ਲਵਾ ਹੋਯਾਛੀ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਹਉ ਬਨਜਾਰੇ ਰਾਮ ਕੇ ਸਹਜ ਕਰਉ ਬਾਪਾਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾਜੀ ਵਧਾਵਾਰੀ ਅਰੇ ਅਭ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਜਾਨਰ ਵਧਾਵਾਰ ਕਰਿਯਾਵ।

ਮੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਲਾਦਿਆ ਬਿਖੁ ਲਾਦੀ ਸੰਸਾਰਿ ॥੨॥

ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾਜੀ ਨਾਮਰ ਪਦਾਰਥ ਲਵਿਅਛਿ, ਪਰਛੁ ਬੰਬਾਰ ਮਾਯਾਰੂਪੀ ਬਿਬਰ ਵਧਾਵਾਰ ਕਰਿਅਛਿ ॥੨॥

ਉਰਵਾਰ ਪਾਰ ਕੇ ਦਾਨੀਆ ਲਿਖਿ ਲੇਹੁ ਆਲ ਪਤਾਲੁ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀਰ ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕਰ ਬਹੁ ਕਰੰ ਯਾਗੀਵਾ ਵਾਲਾ ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤ ਅਰੇ! ਭੂਮਰ ਮਨ ਮੋ' ਬਿਬਲਰੇ
ਯਾਹਾ ਕਛੁਛਿ ਲੋਕੁਵਿਅ ਅਧੀਓ, ਮਨਰਾਯ ਪਾਯਰੇ ਭਪਬਿਓਤ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯ ਮੋਰ ਕਾਰੰਧਰੇ ਭੂਮਕੁ
ਕਿਛਿ ਮਿਲਿਵ ਨਾਹਿੰ।

ਮੇਹਿ ਜਮ ਡੰਡੁ ਨ ਲਾਗਈ ਤਜੀਲੇ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲ ॥੩॥

ਕਾਰਯ ਯੋਗਰਕ ਵਯਾਰੂ ਸ੍ਰੀ ਬਮਬੁ ਯੋਗਾਲ ਛਾਓਵੇਕਛਿ, ਅਧੁਪਾਯੰ ਮੋਰੇ ਮਨਰ ਵਛੁ ਮਿਲੇਨਾਹਿੰ
॥੩॥

ਜੈਸਾ ਰੰਗੁ ਕਸੰਭ ਕਾ ਤੈਸਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਹੇ ਚਮਾਰ ਰਵਿਵਾਬ! ਕੁਹ- ਸ੍ਰੀ ਪੁਰੁਕਾ ਨਾਮਰ ਵਧਾਵਾਰ ਕਰੁਅਛਿ, ਮੋਰ ਅਯੁ ਹੇਯਛਿ ਮੇ ਅਹਿ
ਕੁਨਿਅਾ ਅਪਰਿ ਅਰੇ ਮੇਪਰਿ ਕੁਬੁਨ ਧੂਲ ਰਯਾ

ਮੇਰੇ ਰਮਈਏ ਰੰਗੁ ਮਜੀਠ ਕਾ ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰ ॥੪॥੧॥

ਅਭ ਮੋਰ ਪੁਲਓਧ ਪੁਰੁਕਾ ਨਾਮ ਰਯਾ ਅਹਿਪਰਿ ਅਰੇ ਮੇਪਰਿ ਮਯਿਧਰ ਰਯਾ ॥੪॥੧॥

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ

ਗਭਓ ਪੂਰਵੀ ਰਵਿਵਾਬ ਯਾ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗਰ ਅਯ ਅਰਓ, ਯਾਹਾਯੁ ਬਵਗੁਰੁਕਾ ਕੁਪਾਰੂ ਪਾਯਬੁਵ।

ਕੂਪੁ ਭਰਿਓ ਜੈਸੇ ਦਾਦਿਰਾ ਕਛੁ ਦੇਸੁ ਬਿਦੇਸੁ ਨ ਬੂਝ ॥

ਮੇਪਰਿ ਯਲਰੇ ਭਰਿ ਰਹਿਧੁਵਾ ਵੇਯਾਕੁ ਨਿਯ ਵੇਗ ਅਵੰ ਪਰਵੇਗਰ ਕਿਛਿ ਯਗਾ ਨਯਾਵ,"

ਐਸੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਬਿਖਿਆ ਬਿਮੇਹਿਆ ਕਛੁ ਆਰਾ ਪਾਰੁ ਨ ਸੂਝ ॥੧॥

ਬੇਪਰਿ ਹਿੰ ਮੋਰ ਮਨ ਮਾਯਾ (ਰ ਕੁਅ)ਰੇ ਅਰੇ ਮਯ ਭਾਵਰੇ ਧੁਬਿ ਰਹਿਛਿ ਮੇ ਅਹਿ ਲੋਕ-
ਪਰਲੋਕਰ ਕਿਛਿ ਮਯ ਜਾਨ ਨਯਾਵ ॥੧॥

ਸਗਲ ਭਵਨ ਕੇ ਨਾਇਕਾ ਇਕੁ ਛਿਨੁ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਇ ਜੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਬਸੰਤ ਲੋਕਾਰ ਮਾਲਿਕ! ਮੋਹਣੇ ਏਕ ਸ਼ਬਦ ਪਾਛੈ ਧਰੰਨ ਧਰੰਨੁ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਮਲਿਨ ਭਈ ਮਤਿ ਮਾਧਵਾ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਲਖੀ ਨ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਮਾਧਵ! ਮੋਹਰ ਕੂਝੇ (ਵਿਕਾਰ ਭਾਰਾ) ਮਲਿਨ ਹੋਇਆਇਐ ਆਉ ਮੋਹਣੇ ਚੋਰ ਗਠਿਰ ਖਾਨ
ਆਸੇ ਨਾਹਿ!

ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭ੍ਰਮੁ ਚੁਕਈ ਮੈ ਸੁਮਤਿ ਦੇਹੁ ਸਮਝਾਇ ॥੨॥

ਮੋਹਣੇ ਧਰਮ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਮੋਹਰ ਭ੍ਰਿਖਾ ਨਾਨ ਹੋਇਆਇਐ ਆਉ ਮੋਹਣੇ ਸੁਮਤਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ॥੨॥

ਜੋਗੀਸਰ ਪਾਵਹਿ ਨਹੀ ਤੁਅ ਗੁਣ ਕਥਨੁ ਅਪਾਰ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮਹਾਨ ਯੋਗੀ ਮਖ ਚੋਰ ਅਨੰਤ ਗੁਣਰ ਰਹਸਯ ਪਾਛ ਪਾਠਿਵ ਨਾਹਿ (ਕਿਛੁ)

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕੈ ਕਾਰਣੈ ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰ ॥੩॥੧॥

ਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰ! ਭੂ ਭਗਤਿ ਮਹਿਮਾ ਬੂਝਿ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਚੋਰਣੇ ਪ੍ਰੇਮ-ਭਭਿਰ ਧਾਨ ਮਿਲਿਯੋ
॥੩॥੧॥

ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ

ਗਉੜੀ ਵਯੋਗੀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਤਿ ਏਕ ਅਚੰਤ, ਯਾਤਾਯੁ ਬਧਗੁਰੂਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਛ ਬੂਝੈ।

ਸਤਜੁਗਿ ਸਤੁ ਤੇਤਾ ਜਗੀ ਦੁਆਪਰਿ ਪੁਜਾਚਾਰ ॥

ਬਧ ਯੁਗਰੇ ਬਧ (ਧਾਨ-ਪ੍ਰਣਾਯ ਭਧਾਧਿ) ਪ੍ਰਧਾਨ ਧ੍ਰਿਮ, ਭੁਭਧ ਯੁਗ ਧਯਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਧ੍ਰਿਮ,
ਭਾਧਰੇਰੇ ਧਧੀ ਧਧਧਾਧ ਧ੍ਰਿਮ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਰ ਧ੍ਰਿਮ,

ਤੀਨੋ ਜੁਗ ਤੀਨੋ ਦਿੜੇ ਕਲਿ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਅਧਾਰ ॥੧॥

ਭਿਨ ਯੁਗ ਏਹਿ ਕਰ-ਧਰ ਭਧਰੇ ਵਲ ਧਧਧਾਧ ਆਉ ਕਲਿਯੁਗਰੇ ਕੇਵਲ ਨਾਮਰ ਹਿੰ ਬਾਧਾਰ ਅਧਿ
॥੧॥

ਪਾਰੁ ਕੈਸੇ ਪਾਇਬੇ ਰੇ ॥

ਧ੍ਰਿੰ ਕਧਰਿ ਬਾਧਾਰ ਬਾਧਰੇ ਪਾਰ ਹੇਧਿ?

ਮੇ ਸਉ ਕੇਉ ਨ ਕਹੈ ਸਮਝਾਇ ॥

ਮੋਹਣੇ ਕੇਹਿ ਏਹਿਧਰਿ ਕਹਿਧਾਧ ਆਉ ਨਿਧਿਧ ਕਰਾਧ ਨਾਹਿ

ਜਾ ਤੇ ਆਵਾ ਗਵਨੁ ਬਿਲਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਮੋਹਾ ਜਨਮ-ਮਰਨ ਚਕੁ ਧੂਰ ਹੋਇਆ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਧਰਮ ਨਿਰੂਪੀਐ ਕਰਤਾ ਦੀਸੈ ਸਭ ਲੋਇ ॥

ਮਨੋਰ ਅਨੇਕ ਬਹੁ ਧਰਮ ਕਰਮਾਇ ਆਇ ਆਯਾ ਬਾਰਾ ਬਾਰਾ ਚਾਹਾਯਾ ਅਨੁਬਰਨ ਕਰਿਵਾ ਦੇਖਾ
ਦੇਖਾਇਆ ॥

ਕਵਨ ਕਰਮ ਤੇ ਛੁਟੀਐ ਜਿਹ ਸਾਧੇ ਸਭ ਸਿਧਿ ਹੋਇ ॥੨॥

ਚਾਹਾ ਕੇਯੋ ਕਰਮ ਅਧਿਕ, ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਮੋਹਾ ਮੋਹਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਆਯਾ ਯਾਹਾ ਬਾਖਸ਼ਾਨ ਮੋਹਾ ਬਿਧਿ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ॥੨॥

ਕਰਮ ਅਕਰਮ ਬੀਚਾਰੀਐ ਸੰਕਾ ਸੁਨਿ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ॥

ਮਨੋਰ ਵੇਦ ਅਧਿਕ ਪੁਰਾਣ ਗ੍ਰੰਥ ਪਾਠ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਰਮਾਇ, ਚਾਹਾ ਹੋਇ ਗਿਆ ਜਾਤ ਹੋਇਆ ॥

ਸੰਸਾ ਸਦ ਹਿਰਦੈ ਬਸੈ ਕਉਨੁ ਹਿਰੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥੩॥

ਬੰਧਨ ਬੰਧਨਾ ਧਰਮਾਨੁ ਰਹਿਯਾ, ਮੋਹਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ਕੀਯਾ ਧੂਰ ਕਰਿ ਪਾਇਆ? ॥੩॥

ਬਾਹਰੁ ਉਦਕਿ ਪਖਾਰੀਐ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਬਿਬਿਧਿ ਬਿਕਾਰ ॥

ਮਨੁਸ਼ਾ ਨਿਯਮ ਗੰਭੀਰ ਕਾਰਾ ਭੀਤਰਿ ਜਲਮੋਹਾ ਮੋਹਾ ਨੇਕਾਇਆ, ਪਰਫੁ ਚਾਹਾ ਮਨਮੋਹ
ਅਨੇਕ ਬਿਕਾਰ ਬਿਦਾਨਾ ਅਭਿ

ਸੁਧ ਕਵਨ ਪਰ ਹੋਇਬੇ ਸੁਚ ਕੁੰਚਰ ਬਿਧਿ ਬਿਉਹਾਰ ॥੪॥

ਬੇ ਕੇਯੋ ਗ੍ਰੰਥ ਹੋਇ? ਚਾਹਾ ਗ੍ਰੰਥ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਵਾ ਯਾਹਾ ਬਾਖਸ਼ਾਨ ਮਨ ਕਰਿ ਭਲਿ ਅਧਿਕ ॥੪॥

ਰਵਿ ਪ੍ਰਗਾਸ ਰਜਨੀ ਜਥਾ ਗਤਿ ਜਾਨਤ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ॥

ਮੋਹਮੋਹ ਬਾਰਾ ਧੂਨੀਆ ਅਧਿਕ ਕਰਮਾ ਜਾਨੀਆ ਮੋਹ ਬ੍ਰਹਮ ਭਵਮੋਹ ਪਰੇ ਰਾਗਿ ਅਭਿਕਾਰ ਬਿਦਾਨਾ
ਹੋਇਆ ॥

ਪਾਰਸ ਮਾਨੋ ਤਾਬੇ ਛੁਏ ਕਨਕ ਹੇਤ ਨਹੀ ਬਾਰ ॥੫॥

ਅਧਿਕ ਕਰਮਾ ਮਨੁਸ਼ਾ ਮੋਹ ਚਰਮਾ ਪਾਰਸ ਭਾਰਾ ਬਾਰ ਕਰਮਾਇ ਪਰੇ ਚਾਹਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬੰਧਨਾ
ਬਿਦਾਨਾ ॥੫॥

ਪਰਮ ਪਰਸ ਗੁਰੁ ਭੇਟੀਐ ਪੂਰਬ ਲਿਖਤ ਲਿਲਾਟ ॥

ਅਧਿਕ ਮਨੋਰ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਭਾਰਾ ਜਾਨੀਆ, ਚਾਹਾ ਹੋਇ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆ, ਯਾਹਾ ਬਹੁ ਪਾਰਸ ਭਾਰਾ
ਬਿਦਾਨਾ ॥

ਉਨਮਨ ਮਨ ਮਨ ਹੀ ਮਿਲੇ ਛੁਟਕਤ ਬਜਰ ਕਪਾਟ ॥੬॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਪੁਰੁਕਾ ਬਹਿਓ ਮਿਲਿਵਾ ਪਾਛੈ ਲਾਲਸਾ ਮਨਰੇ ਭਉਨੁ ਹੋਇਆ, ਬੇਸੁ ਅਛਰਾਨੁ ਹੂੰ
ਪੁਰੁਕਾ ਮਿਲਨ ਕਰਿਓ ਆਭ ਮਨਰੇ ਬਹੁ ਕਵਾਚ ਖੋਲਿਓ ॥੬॥

ਭਗਤਿ ਜੁਗਤਿ ਮਤਿ ਸਤਿ ਕਰੀ ਭ੍ਰਮ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਬਿਕਾਰ ॥

ਮੇਯੈ ਵਧੈ ਪੁਰੁ-ਭਭਿਰ ਸੁਭਿਕੁ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੁ ਬ੍ਰਹਮੰਡੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਕਰਿਓ, ਚਾਖਾਰ ਬਹੁ ਬਝਨ ਏਵੰ ਬਿਕਾਰ ਦੂਰ
ਹੋਇਆ ॥

ਸੋਈ ਬਸਿ ਰਸਿ ਮਨ ਮਿਲੇ ਗੁਨ ਨਿਰਗੁਨ ਏਕ ਬਿਚਾਰ ॥੭॥

ਬੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੁ ਅਚਕਾਇਆ, ਪੁਬਧੁਤਾ ਪਾਇਆ ਆਭ ਕੇਵਲ ਬੇਸੁ ਪੁਰੁਕਾ ਚਿਤ੍ਰਨ ਕਰਿਓ ਯਿਓ
ਮਾਯਾਰ ਚਿਨ੍ਹ ਗੁਣਰੇ ਭਭਿਰੇ ਆਓ ॥੭॥

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਨਿਗ੍ਰਹ ਕੀਏ ਟਾਰੀ ਨ ਟਰੈ ਭ੍ਰਮ ਫਾਸ ॥

ਮੂੰ ਅਨੇਕ ਯਤਨ ਕਰਿ ਦੇਖੁਅਭਿ, ਪਰਛੁ ਦੂਰਤਾ ਹਰਾਇਲੈ ਬਧੇਧਰ ਫਾਸੀ ਹਰਾ ਯਾਇਪਾਰਿਵ ਨਾਹੀ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਨਹੀ ਉਪਜੈ ਤਾ ਤੇ ਰਵਿਦਾਸ ਉਦਾਸ ॥੮॥੧॥

ਕਰਿਕਾਭਰ ਏਹਿ ਯਤਨ ਬਾਰਾ ਪੁਰੁਕਾ ਪ੍ਰੇਮ-ਭਭਿ ਮੇਯੈ ਠਾਹਰੇ ਭਉਨੁ ਹੋਇਓ, ਏਧੁਪਾਛੈ ਰਵਿਦਾਸ
ਭਵਾਬ ਅਚਭਿ ॥੮॥੧॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

1 ଆ—ସେ ହିଁ ଏକ ନିରଞ୍ଜନ ଅଟନ୍ତି । ସତ୍ୟ ନାମ - ତାଙ୍କ ନାମ ସତ୍ୟ । କର୍ତ୍ତା - ସେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଏବଂ ଏହାର ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି । ପୁରୁଷା - ସେ ଏହି ସବୁ କରିବାରେ ସିଦ୍ଧ (ଶକ୍ତିମାନ) । ନିର୍ଭୀକ - ତାଙ୍କ ଭିତରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଭୟ ନାହିଁ । ତାହା ହେଉଛି, ଅନ୍ୟ ଦେବତା, ଭୂତ ଏବଂ ସାଂସାରିକ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କ ପରି, ଜନ୍ମ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଘୃଣା କିମ୍ବା ଭୟ ନାହିଁ; ସେ ଏସବୁ ବାହାରେ । ନିଃଶତ୍ରୁ - ସେ ଶତ୍ରୁତାଠାରୁ ଦୂରରେ । ଅକାଳ- ସେ କାଳ (ମୃତ୍ୟୁ) ବାହାରେ; ଅର୍ଥାତ୍ ସେ ଅବିନାଶୀ ଅଟନ୍ତି । ମୁର୍ତ୍ତୀ - ସେ ଅବିନାଶୀ ହେବା କାରଣରୁ ତାଙ୍କର ଅସ୍ଥିତ୍ୱ ସର୍ବଦା ଥାଏ । ଅଯୋନି - ସେ କୌଣସି ଯୋନୀ ଧାରଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ, କାରଣ ସେ ଜନ୍ମ ମରଣ ଚକ୍ରରୁ ବଞ୍ଚିତ । ସ୍ୱୟଂଭୂ - ସେ ନିଜେ ଆଲୋକିତ ହୋଇଛନ୍ତି । ଗୁରୁ - ଯିଏ ଅନ୍ଧକାରରେ ଆଲୋକ (ଜ୍ଞାନ) ଆଣିଥାଏ (ଅଜ୍ଞତା) (ଗୁରୁ) । ପ୍ରସାଦ - ଅନୁଗ୍ରହର ଆଶୀର୍ବାଦ । ଅର୍ଥାତ୍ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପା ଦ୍ୱାରା ଏହି ସବୁ ହାସଲ ହୋଇପାରିବ ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਸੈ ਦਰੁ ॥

ରାଗ ଆଶା ମହଲ 1 ଘର 1 ସୋ ଦର ॥

ਸੈ ਦਰੁ ਤੇਰਾ ਕੇਹਾ ਸੈ ਘਰੁ ਕੇਹਾ ਜਿਤੁ ਬਹਿ ਸਰਬ ਸਮੁਹਾਲੇ ॥

ହେ ଜଗତ ପାଳକ! ତୋର ସେହି ଘର ଦ୍ଵାର କିପରି ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ବସି ତୁ ସାରା ଦୁନିଆକୁ ପାଳନ ପୋଷଣ କରୁ ଅଛୁ?

ਵਾਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾਦ ਅਨੇਕ ਅਸੰਖਾ ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਵਾਵਣਹਾਰੇ ॥

ତୋର ହାତରେ ନାନା ପ୍ରକାରର ଅସଂଖ୍ୟ ନାଦ ଗୁଞ୍ଜନ କରୁଅଛି ଆଉ ତାହାକୁ ବଜାଇବା ବାଲା କେତେ ଅଛିନି ।

ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਰਾਗ ਪਰੀ ਸਿਓ ਕਹੀਅਹਿ ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਗਾਵਣਹਾਰੇ ॥

ତୋର କୀର୍ତୀ ରାଗ ଅଛି, ଯାହା ରାଗିଣୀ ସହିତ ସେଠାରେ ଗାନ କରାଯାଉଛି ଆଉ ସେହି ରାଗକୁ ଗାନ କରିବା ବାଲା ତୋର କେତେ ଯଶ ଗାନ କରୁଛନ୍ତି ।

ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੇ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਗਾਵੈ ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ॥

ହେ ଜଗତର ରଚୟିତା! ପବନ, ଜଳ, ଏବଂ ଅଗ୍ନି ଦେବ ମଧ୍ୟ ତୋର ହିଁ ଗୁଣ ଗାନ କରୁଛନ୍ତି ତଥା ଜୀବର କର୍ମର ବିଶ୍ଳେଷକ ଧର୍ମାରାଜ ମଧ୍ୟ ତୋର ହାରରେ ତୋର ହିଁ ମହିମା ଗାନ କରୁଛନ୍ତି ।

ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੇ ਚਿਤੁ ਗੁਪਤੁ ਲਿਖਿ ਜਾਣਨਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਧਰਮੁ ਵੀਚਾਰੇ ॥

ଜୀବ ହାରା କରାଯାଇଥିବା କର୍ମ ଲେଖିବା ବାଲା ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ ମଧ୍ୟ ତୋର ହିଁ ଗୁଣ ଗାନ କରୁଅଛି ତଥା ଧର୍ମରାଜ ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ ହାରା ଲେଖାଯାଇଥିବା ଶୁଭାଶୁଭ କର୍ମର ବିଚାର କରିଥାଏ ।

ਗਾਵਨ੍ ਤੁਧਨੇ ਈਸਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵੀ ਸੋਹਨਿ ਤੇਰੇ ਸਦਾ ਸਵਾਰੇ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ତੇਰਾ ਭਾਰਾ ਪੁਰੋਹਿਤ ਭੀਰ, ਕੁਲ੍ਹਾ ਓ ਅਨੇਕ ਦੇਵੀ ਤੇਰੇ ਹੀਂ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰੁਣਿ।

ਗਾਵਨ੍ ਤੁਧਨੇ ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰਾਸਨਿ ਬੈਠੇ ਦੇਵਤਿਆ ਦਰਿ ਨਾਲੇ ॥

ਸਮਸਤ ਦੇਵਤਾ ਓ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਪ੍ਰਮਾਣਿ ਯੋਗਿ ਨਿਯੋਗਿ ਬਿੰਦੁ ਬਿੰਦੁ ਭਰਮੇ ਕਰਿ ਅਨੰਤ ਦੇਵਤਾਕਾ ਬਾਹੁਰੇ ਮੀਰੀ ਤੇਰੇ ਭਾਰਮੇ ਕਰੁਣਾਮਾਨ ਰਹਿ ਤੇਰੇ ਹੀਂ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਉ।

ਗਾਵਨ੍ ਤੁਧਨੇ ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਅੰਦਰਿ ਗਾਵਨ੍ ਤੁਧਨੇ ਸਾਧ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਅਨੇਕ ਬਿਭਿੰਨ ਲੋਕ ਸਮਾਧੀ ਰਹਿ ਤੇਰੇ ਹੀਂ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰੁਣਿ ਆਭਿ ਰਚਾਰਵਨੁ ਬਾਹੁ ਮਖ ਤੇਰੇ ਹੀਂ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰੁਣਿ।

ਗਾਵਨ੍ ਤੁਧਨੇ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੇ ਵੀਰ ਕਰਾਰੇ ॥

ਅਨੇਕ ਯੋਧੇ, ਬੀਰ ਆਦਿ ਸਭਾ ਮਖ ਤੇਰੇ ਹੀਂ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰੁਣਿ ਆਭਿ ਪਰਾਕ੍ਰਮੀ ਮੋਖੀ ਮਖ ਤੇਰੇ ਹੀਂ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰੁਣਿ।

ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੇ ਪੰਡਿਤ ਪੜੇ ਰਖੀਸੁਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਬੇਦਾ ਨਾਲੇ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼! ਭੂਮੀਆਰ ਸਮਸਤ ਵਿਦਵਾਨ ਓ ਮਹਾਨ ਯੋਗਿਨੀ ਰੱਖੀ-ਮੂਨੀ ਮੂਨੀ ਮੂਨੀ ਰਹਿ ਦੇਵਕੂ ਪਛੇ ਤੇਰੇ ਹੀਂ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰੁਣਿ।

ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੇ ਮੋਹਣੀਆ ਮਨੁ ਮੋਹਨਿ ਸੁਰਗੁ ਮਛੁ ਪਇਆਲੇ ॥

ਮਨੁ ਮੂਰਖ ਕਰਿਵਾ ਕਾਲਾ ਬੁਧਿ ਅਪਰਾਧ ਬ੍ਰਹਮਾ ਲੋਕ, ਮੂਰਖ ਲੋਕ ਆਦਿ ਲੋਕ ਰਹਿ ਤੇਰੇ ਹੀਂ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰੁਣਿ।

ਗਾਵਨ੍ ਤੁਧਨੇ ਰਤਨ ਉਪਾਏ ਤੇਰੇ ਜੇਤੇ ਅਠਸਨਿ ਤੀਰਥ ਨਾਲੇ ॥

ਤੇਰੇ ਭਾਰਾ ਭਗਵਾਨ ਕਰਮਾਯੋਗੀ ਚਰਨ ਰਹਿ, ਯੋਗਿ ਅਠਸਨ (68) ਭੀਰ ਭਾਇ ਬੇਦ੍ਰੇ ਪ੍ਰਵਾ ਸਭਾਮਾਨ ਮਖ ਤੇਰੇ ਹੀਂ ਮਹਿਮਾ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰੁਣਿ।

ਗਾਵਨ੍ ਤੁਧਨੇ ਜੋਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰਾ ਗਾਵਨ੍ ਤੁਧਨੇ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ॥

ਕਠ ਕਠ ਪਰਾਕ੍ਰਮੀ ਮੋਖੀ, ਮਹਾਬਲੀ ਆਦਿ ਬੁਧੀਮਾਨ ਮਖ ਤੇਰੇ ਹੀਂ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰੁਣਿ, ਭਾਇ ਭਗਵਾਨ ਚਾਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ (ਅਭਿਯੋਗ, ਯੋਗਿਯੋਗ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਓ ਭਗਵਾਨ) ਮਖ ਤੇਰੇ ਹੀਂ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰੁਣਿ।

ਗਾਵਨ੍ ਤੁਧਨੇ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਖੇ ਤੇਰੇ ਧਾਰੇ ॥

ਹੇ ਬਿਭਾਤਾ! ਨਵਯੋਗ, ਮਹਾਬਲ ਆਦਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਯੋਗਿ ਭੂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਧਾਰਣ ਕਰਿ ਰੱਖੁ, ਭਾਇ ਮਖ ਤੇਰੇ ਹੀਂ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰੁਣਿ।

ਸੋਈ ਤੁਧਨੇ ਗਾਵਨਿ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵਨਿ ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਰਸਾਲੇ ॥

ਬਾਸ਼ੁਕਰੇ ਬੇਮਾਨੇ ਹੂੰ ਚੋਰ ਕੀਭੈ ਗਾਨ ਕਰਿਪਾਰਿਬੇ, ਯੇਥੇ ਚੋਰ ਭਭਿਰੇ ਲੀਨ ਆਏ, ਚੋਰ
ਨਾਮਰ ਰਾਗੀਕ ਆਏ ਆਭ ਯਾਹਾਕੂ ਚੋਰੇਭੇ ਭਲ ਲਾਗਿਏ।

ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਤੁਧਨੇ ਗਾਵਨਿ ਸੇ ਮੈ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਨਿ ਨਾਨਕੁ ਕਿਆ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹੁੰਦੇ ਸੇ ਅਨੇਕ ਆਖੁਰੇ ਜੀਵ ਅਛੁੰਦੇ ਮੋਰੇਭੇ ਯਾਹਾਰ ਸ਼ਰਭ ਨਾਹਿ, ਚੋਰ ਹੂੰ
ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰੁੰਦੇ, ਮੂੰ ਬੇਮਾਨਾਕ ਬਿਚਾਰ ਕੇਰੇਭੇ ਦੂਰ ਕਰਿਓ, ਅਧੀਭੇ ਮਗੋਗਾਨ ਕਰੁੰਦੇ ਜੀਵਰ
ਗਗਨਾ ਮੂੰ ਕੇਰੇਭੇ ਪਰਿਪਾਭ ਕਰਿਪਾਰਿਓ।

ਸੋਈ ਸੋਈ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚਾ ਸਾਚੀ ਨਾਈ ॥

ਬੇਹਿ ਗਾਹਿਬ ਬਯਾ ਅਚੁੰਦੇ, ਬਰਦਾ ਬਯਾ ਰਹਿਬੇ।

ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ ਜਾਇ ਨ ਜਾਸੀ ਰਚਨਾ ਜਿਨਿ ਰਚਾਈ ॥

ਬੇਹਿ ਬਧਾਬਰੁਧ ਪਰਮਾਨ੍ਹਾ ਅਭਾਭੇਰੇ ਧੁਲੇ। ਬੇਹਿ ਬਧਗੁੰਨਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਭੰਮਾਨ ਮਖ ਅਛੁੰਦੇ।
ਬੇ ਜਗਭਰ ਰਚਯੋਭਾ ਭਵਿਸ਼ਯਭੇਰੇ ਬਰਦਾ ਰਹਿਬੇ, ਬੇਹਿ ਪਰਮਾਨ੍ਹਾ ਜਙ੍ਹ ਨਿਅੰਤ ਨਾਹਿ ਆਭ ਨਾ
ਭਾਯਾਕ ਨਾਗ ਬੋਯਾਯਾ।

ਰੰਗੀ ਰੰਗੀ ਭਾਤੀ ਜਿਨਸੀ ਮਾਇਆ ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ ॥

ਮੇਭੈ ਬੁਝੈ ਰਚਯੋਭਾ ਯੋਗਰ ਰਯਾ ਵੇਰਯਾ, ਬਿਭਿਯੁ ਪੁਕਾਰ ਆਕਾਰਰ ਏਵਾ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਜੀਵਰ
ਭਵਿਯੋ ਨਿਯਰ ਮਾਯਾ ਬਾਰਾ ਕਰਿਯੋਭੇ,"

ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਕੀਤਾ ਅਪਣਾ ਜਿਉ ਤਿਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਨਿਯਰ ਏਹਿ ਬੁਝੈ ਰਚਨਾਕੂ ਬੇ ਨਿਯ ਰੂਠਿ ਅਨੁਬਾਯੇਰੇ ਦੇਯੁ ਆਯਾਭਿ, ਅਧੀਭੇ ਭਾਯਾਰ ਪਾਯਨ ਪੋਥਗ
ਨਿਯ ਯਯਾ ਅਨੁਬਾਯੇਰੇ ਹੂੰ ਕਰਿਯਾਭਿ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਸੀ ਫਿਰਿ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ॥

ਜਗਭਰ ਰਚਯੋਭਾਕੂ ਯਾਹਾ ਕਯੋ ਮਖ ਭਲ ਲਾਗਿਏ, ਬੇਹਿ ਕਾਯੰਧ ਬੇ ਕਰਿਯਾਭਿ ਆਭ ਭਵਿਸ਼ਯਭੇਰੇ
ਮਖ ਕਰਿਬੇ, ਏਧੁਪਾਯੋਭੇ ਭਾਯਾਕੂ ਆਦੇਗ ਕਰਿਬਾ ਬਾਲਾ ਕੇਹਿ ਨਯਾਭਿ।

ਸੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਾਹਾ ਪਤਿ ਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਰਹਣੁ ਰਜਾਈ ॥੧॥੧॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਕ ਪੁਰਖਾ ਮੇ ਬੇ ਮਾਨਵ! ਬੇਹਿ ਪਰਮਾਨ੍ਹਾ ਗਾਯਾਕਰ ਗਾਯਾ, ਅਧੀਭੇ ਬਾਰਾ ਬਿਬਰ
ਗਾਯਾ ਅਚੁੰਦੇ, ਏਧੁਪਾਯੋਭੇ ਭਾਯਾਕੂ ਯਯਾਯੇਰੇ ਰਹਿਬਾ ਹੂੰ ਭਰਿਭੇ ਅਭੇ ॥1॥1॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਅੰਗ ੧੫ ॥ ੪ ॥

ਸੇ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹਰਿ ਅਗਮਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥

ਬੇਹਿ ਅਕਾਲਪੂਰੁਖੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬੰਸੁ ਯਾਵਯਾ ਓਰੇ ਕਾਪਕ ਅਛੁਤਿ, ਪ੍ਰਭੀ ਮਾਯਾਭਾਓ ਅਛੁਤਿ, ਅਗਮਾ
ਓਪਾ ਅਛੁਤਿ ਅਛੁਤਿ।

ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਹਰਿ ਸਚੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ॥

ਹੇ ਬੰਸੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ
ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ

ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀ ਤੂੰ ਜੀਆ ਕਾ ਦਾਤਾਰਾ ॥

ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ
ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ

ਹਰਿ ਧਿਆਵਹੁ ਸੰਤਹੁ ਜੀ ਸਭਿ ਦੁਖ ਵਿਸਾਰਣਹਾਰਾ ॥

ਹੇ ਭਭ ਯਨ! ਬੇਹਿ ਨਿਰੰਜਨਾਯਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਕਰ ਯੋਧ ਬੰਸੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਨਾਭ ਕਰਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਪੁਰਾਨ ਕਰੁਅਛੁਤਿ।

ਹਰਿ ਆਪੇ ਠਾਕੁਰੁ ਹਰਿ ਆਪੇ ਸੇਵਕੁ ਜੀ ਕਿਆ ਨਾਨਕ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰਾ ॥੧॥

ਨਿਰੰਜਨਾਯਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ
ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ

ਤੂੰ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਜੀ ਹਰਿ ਏਕੇ ਪੁਰਖੁ ਸਮਾਣਾ ॥

ਬੰਸੁ ਕਾਪਕ ਨਿਰੰਜਨਾਯਾ ਬੰਸੁ ਪੁਰਾਨਾਯਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਅਛੁਤਿ ਰਹਿਅਛੁਤਿ।

ਇਕਿ ਦਾਤੇ ਇਕਿ ਭੇਖਾਰੀ ਜੀ ਸਭਿ ਤੇਰੇ ਚੇਜ ਵਿਡਾਣਾ ॥

ਬੰਸੁ ਕਾਪਕ ਨਿਰੰਜਨਾਯਾ ਬੰਸੁ ਪੁਰਾਨਾਯਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਅਛੁਤਿ ਰਹਿਅਛੁਤਿ।

ਤੂੰ ਆਪੇ ਦਾਤਾ ਆਪੇ ਭੁਗਤਾ ਜੀ ਹਉ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ ॥

ਭੁਗਤਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ

ਤੂੰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਬੇਅੰਤੁ ਬੇਅੰਤੁ ਜੀ ਤੇਰੇ ਕਿਆ ਗੁਣ ਆਖਿ ਵਖਾਣਾ ॥

ਭੁਗਤਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ

ਜੇ ਸੇਵਹਿ ਜੇ ਸੇਵਹਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ੍ ਕੁਰਬਾਣਾ ॥੨॥

ਬਧਗੁਰੂਜੀ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਜੀਵ ਅਪਣੇ ਅਭਿਮਾਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਬੇਬਾ ਭਾਵ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ਿਓ
ਹੋਇਆ, ਚਾਹਾਕੇ ਉਪਰੋਕਤ ਦੁੱਖ ਬਖਸ਼ਿਓ ॥੨॥

ਹਰਿ ਧਿਆਵਹਿ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਸੇ ਜਨ ਜੁਗ ਮਹਿ ਸੁਖ ਵਾਸੀ ॥

ਹੇ ਨਿਰਯਾਤੀ! ਮੇਰੇ ਅਪਣੇ ਮਨ ਤੇ ਕਾਮ ਫਾਰਾ ਖਾਨ ਕਰੋ, ਬੇਬਾ ਮਾਨਵ-ਜੀਵ ਸੁਖ ਸੁਖ
ਪਰਿਪੂਰਨ ਬੁਝਾ ਭੋਗ ਕਰੋ।

ਸੇ ਮੁਕਤੁ ਸੇ ਮੁਕਤੁ ਭਏ ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਜੀਉ ਤਿਨ ਟੂਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ॥

ਮੇਰੇ ਅਪਣੇ ਛੱਡ ਕੇ ਬੇਬਾ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਮੁਕਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚਾਹੇ ਮਨ ਦੀ ਫਾਸ
ਛਿੱਕੀ।

ਜਿਨ ਨਿਰਭਉ ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਧਿਆਇਆ ਜੀਉ ਤਿਨ ਕਾ ਭਉ ਸਭੁ ਗਵਾਸੀ ॥

ਮੇਰੇ ਭੈ ਨੂੰ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੇ ਬੇਬਾ ਅਭੈ ਬ੍ਰਹਮ ਅਕਾਲਪੁਰੁਸ਼ ਖਾਨ ਕਰੋ, ਚਾਹੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਭੈ
ਬਖਸ਼ਿਓ ਹੋਇਆ।

ਜਿਨ੍ ਸੇਵਿਆ ਜਿਨ੍ ਸੇਵਿਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੂਪਿ ਸਮਾਸੀ ॥

ਮੇਰੇ ਨਿਰਯਾਤੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰੋ, ਬੇਬਾ ਭਾਵ ਨੂੰ ਚਾਹੇ ਮਨ ਦੇ ਭਾਵ ਨੂੰ, ਬੇਬਾ ਭਾਵ
ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਰੂਪ ਨੂੰ ਵੇਖੋ ਹੋਇਆ।

ਸੇ ਧੰਨੁ ਸੇ ਧੰਨੁ ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਜੀਉ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਬਲਿ ਜਾਸੀ ॥੩॥

ਹੇ ਜਾਨਕੀ! ਮੇਰੇ ਨਿਰਯਾਤੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰੋ, ਬੇਬਾ ਮਨ ਦੇ ਭਾਵ ਨੂੰ, ਮੂੰਹ ਚਾਹੇ ਮਨ ਦੇ ਬਖਸ਼ਿਓ
॥੩॥

ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਜੀ ਭਰੇ ਬੇਅੰਤ ਬੇਅੰਤਾ ॥

ਹੇ ਅਨੰਤਬ੍ਰਹਮ! ਭਗਤ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਭਾਗ ਭਰੇ ਭਰੇ ਹੋਏ।

ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਸਲਾਹਨਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਹਰਿ ਅਨਿਕ ਅਨੇਕ ਅਨੰਤਾ ॥

ਭਾਗ ਭਰੇ ਚਿੰਤਨ ਕਾ ਭਾਗ ਭਾਗ ਕਰੋ ਮੇਰੇ ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਤੂੰ ਅਨੰਤ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈਂ।

ਤੇਰੀ ਅਨਿਕ ਤੇਰੀ ਅਨਿਕ ਕਰਹਿ ਹਰਿ ਪੂਜਾ ਜੀ ਤਪੁ ਤਾਪਹਿ ਜਪਹਿ ਬੇਅੰਤਾ ॥

ਜਾਨਾ ਪੁਕਾਰ ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਭਾਗ ਭਾਗ ਭਾਗ ਬਾਬਾ ਬਾਬਾ ਕਰੋ।

ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਪੜਹਿ ਬਹੁ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਜੀ ਕਰਿ ਕਿਰਿਆ ਖਟੁ ਕਰਮ ਕਰੰਤਾ ॥

ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਰੱਬ ਮੁਨਿ ਤੇ ਵੇਦਾਨ ਕੇ ਚੇ ਪੁਕਾਰ ਗਾਉ, ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰੋ ਚਾਹੇ ਬੇਬਾ, ਮਨ
ਆਪਣੇ ਭਾਗ ਭਾਗ ਭਾਗ ਭਾਗ ਕਰੋ।

ਸੇ ਭਗਤ ਸੇ ਭਗਤ ਭਲੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੇ ਭਾਵਹਿ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਭਗਵੰਤਾ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਹੀ ਬਹੁ ਗੁਣਾਯੋ ਭਲੇ ਬੰਸਾਰੇ ਭਲੇ ਅਚਰਿ ਮਾਯਾਯੋ ਨਿਰਯਾਰ ਭਲੇ ਲਾਗਿਆਓ ॥੪॥

ਤੂੰ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ ਜੀ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲਪੁਰਖ! ਤੂੰਮੇ ਅਪਰੰਪਰ ਦਰਬੰਧੁ ਅਨੰਤ ਬਰੂਪ ਅਚ, ਤੂੰਮੇ ਬਮਾਨ ਅਨੰਧ ਕੇਹੀ ਮਖ ਨਾਯਾਓ।

ਤੂੰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੂੰ ਏਕੇ ਜੀ ਤੂੰ ਨਿਹਚਲੁ ਕਰਤਾ ਸੋਈ ॥

ਮੂਗ ਮੂਗਰੇ ਤੂੰਮੇ ਅਕ ਅਚ, ਬਦਾ ਬਰਦਾ ਤੂੰਮੇ ਅਭਿਯੋ ਬਰੂਪ ਅਚ ਆਯੋ ਤੂੰਮੇ ਹੀ ਨਿਯੋਗ ਰਚਿਯੋ ਅਚ।

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਵਰਤੈ ਜੀ ਤੂੰ ਆਪੇ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹੋਈ ॥

ਤੂੰਮੇ ਮਾਯਾ ਭਲੇ ਲਾਗਿਆ ਚਾਯਾ ਹੋਯਾਯਾ, ਤੂੰਮੇ ਮਾਯਾ ਬੋਝਾਰੇ ਕਰਿਯਾਯਾ, ਬੇਹੀ ਕਾਰੰਧ ਹੋਯਾਯਾ।

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਉਪਾਈ ਜੀ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਸਿਰਜਿ ਸਭ ਗੋਈ ॥

ਤੂੰਮੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਅਹਿ ਬ੍ਰਹਮੇ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯੋ ਆਯੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਅਹਾਰ ਬੰਸਾਰ ਮਖ ਕਰੁਯੋ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਕਰਤੇ ਕੇ ਜੀ ਜੇ ਸਭਸੈ ਕਾ ਜਾਣੈਈ ॥੫॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਬੇਹੀ ਬੁਝਾ ਪੁਰਖ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰੁਯੋ, ਮਿਥ ਬਮਬੁ ਬ੍ਰਹਮੇ ਬ੍ਰਹਮ ਅਚਰਿ ਅਧਾਰ ਮਿਥ ਬਮਬੁ ਯੋਗਰ ਅਯੋਗਰ ਯਾਯੋ ਅਚਰਿ ॥੫॥੨॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗਰ ਅਕ ਅਚਰਿ, ਮਾਯਾਯੋ ਬਦਗੁਣ ਕ੍ਰਿਪਾਰੋ ਪਾਯੋ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੨ ॥

ਰਾਗ ਆਸਾ ਮਹਲਾ 1 ਚਉਪਦਾ ਘਰ 2 ॥

ਸੁਣਿ ਵਡਾ ਆਖੈ ਸਭ ਕੋਈ ॥

ਹੇ ਨਿਰਯਾਰ ਬਰੂਪ! (ਗਾਥਾ ੩ ਬਿਧਾਨ ੦੧) ਗੁਣੀ ਪੁਰੋਧਕ ਯੋਗ ਤੂੰਮੇ ਬਭ ਕਰਿਯਾਯਾ।

ਕੇਵਡੁ ਵਡਾ ਡੀਠਾ ਹੋਈ ॥

ਕਿਛੁ ਕੇਢੇ ਬਭ ਅਚਰ, ਅਹਾ ਬੇਢੇਢੇਢੇ ਕੇਹੀ ਕਰਿਪਾਰਿਥ ਮਧਿ ਕੇਹੀ ਤੂੰਮੇ ਦੇਖੁਧੁ ਅਧਾਰ ਤੂੰਮੇ ਬਰੰਧ ਕਰਿਧੁ।

ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ਨ ਕਹਿਆ ਜਾਇ ॥

ਬਾਬਰੇ ਬੇਹੁ ਬਗੁਨ ਬਰੂਪ ਪਰਮਾਨੁ ਜਾ ਕੇਹੁ ਨੂਨਪਾਯਨ ਕਰਿਪਾਰਿਵੇ ਆਯ ਨਾ ਹੂੰ ਭਾਵਾਯ
ਅਛ ਕੇਹੁ ਕਹਿਪਾਰਿਵ, ਕਾਰਨ ਬੇ ਅਨਛੁ ਓ ਅਬਾਨ ਅਚਛੁ।

ਕਹਣੈ ਵਾਲੇ ਤੇਰੇ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥੧॥

ਹਿੰਦੂ ਭੂਮਰ ਮਹਿਮਾਰ ਅਛੁ ਪਾਯਛਿ, ਅਥਾਛ ਭੂਮ ਬਛਿਵਾਨਯ ਬਰੂਪਕੁ ਯਾਥਿਛਿ, ਬੇ ਭੂਮ ਓਰੇ ਹੂੰ
ਅਭੇਦ ਹੋਯਾਯ ॥1॥

ਵਡੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਅਕਾਲਪੁਰੁਖ! ਭੂਮ ਬਰੋਯ ਅਛ, ਬੁਯਾਵਰੇ ਭੁੰਨ ਓ ਗੁਣਾਨਿਪੁ ਅਛ।

ਕੋਈ ਨ ਜਾਣੈ ਤੇਰਾ ਕੇਤਾ ਕੇਵਡੁ ਚੀਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੂਮਰ ਬਿਭਾਰ ਕੇਛੇ ਅਛਿ, ਐਹਿ ਭਧਰ ਯਾਨ ਕਾਵਾਰ ਮਧ ਨਥਾਯ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਸਭਿ ਸੁਰਤੀ ਮਿਲਿ ਸੁਰਤਿ ਕਮਾਈ ॥

ਬਮਬੁ ਖਾਨ-ਮਬੁ ਹੋਵਾ ਕਾਲਾ ਕਪਛਿ ਮਿਲਿਮਿਲੀ ਨਿਯ ਕੁਛਿ ਲਗਾਯਛੁ।

ਸਭ ਕੀਮਤਿ ਮਿਲਿ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥

ਬਮਬੁ ਬਿਭਾਨ ਮਿਲਿਮਿਲੀ ਭੂਮਰ ਅਛ ਯਾਥਿਵਾਰ ਪੁਰੋਬੁ ਕਰਿਛੁ।

ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਗੁਰ ਗੁਰ ਹਾਈ ॥

ਗਾਬੁਯ, ਪ੍ਰਾਗਾਯਾਨ, ਗੁਰੂ ਓ ਗੁਰੂਯ ਮਧ ਗੁਰੂ

ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ਤੇਰੀ ਤਿਲੁ ਵਡਿਆਈ ॥੨॥

ਭੇਰ ਮਹਿਮਾਰ ਭਿਲੇ ਮਾਭੁ ਕਪਾਯਾ ਕਰਿ ਪਾਰਛੁ ਨਾਹੂੰ ॥2॥

ਸਭਿ ਸਤ ਸਭਿ ਤਪ ਸਭਿ ਚੰਗਿਆਈਆ ॥

ਬਰੂ ਗੁਯ ਗੁਯ, ਬਰੂ ਭਪ ਆਯ ਬਰੂ ਗੁਯ ਕਰਿ

ਸਿਧਾ ਪੁਰਖਾ ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆਂ ॥

ਬਿਯ ਪੁਰੁਖ ਬਿਯ ਬਮਾਨ ਮਹਾਨਭਾ;

ਤੁਧੁ ਵਿਣੁ ਸਿਧੀ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈਆ ॥

ਭੂਮਰ ਕੁਪਾ ਬਿਨਾ ਪੁਰੋਯ ਗੁਯਰ ਮਾਯਾ ਬਿਯ ਅਛਿ, ਭਾਵਾ ਕੇਹੁ ਮਧ ਪ੍ਰਾਬੁ ਕਰਿਨਾਯਾਛੁ।

ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਨਾਹੀ ਠਾਕਿ ਰਹਾਈਆ ॥੩॥

ਮਧਿ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਿ ਕਾ ਕ੍ਰਪਾਨੂ ਏਹਿ ਗੁਣ ਗੁਣ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇਆਵ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਪ੍ਰਭੀ ਕੇਹਿ ਬਖ
ਕਰਿਪਾਰਿਵੇ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਆਖਣ ਵਾਲਾ ਕਿਆ ਬੇਚਾਰਾ ॥

ਮਧਿ ਕੇਹਿ ਕਹੇ ਮੇ ਹੇ ਅਕਾਲਪੁਰੁਖ! ਮੂੰ ਤੂਮਰ ਮਹਿਮਾ ਕਪਨ ਕਰਿ ਪਾਰਿਵਿ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਬੇ
ਵਿਚਰਾ ਕੀ ਕਹਿ ਪਾਰਿਵ।

ਸਿਫਤੀ ਭਰੇ ਤੇਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥

ਕਾਰੀ ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਚੋਰ ਬੁਢਿਰ ਭਠਾਰ ਵੇਦ, ਗੁਣ ਤੇ ਤੂਮਰ ਭਠਾਕ ਸ੍ਵਦਮਰੇ ਪਠਿ ਰਹਿ
ਪਾਇ।

ਜਿਸ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਤਿਸੈ ਕਿਆ ਚਾਰਾ ॥

ਮਾਇਕੂ ਤੂਮੇ ਨਿਯ ਬੁਢਿ ਕਰਿ ਰੂਢਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਛ, ਚਾਹਾ ਬਾਪੁਰੇ ਕਾਹਾਰ ਕੀ ਡੋਰ ਚਾਲਿਪਾਰਿਵ।

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ ॥੪॥੧॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹੁਛੇ ਮੇ ਬੇਹਿ ਬਧਬਰੂਪ ਪਰਮਾਮ੍ਰ। ਹੂੰ ਬਰੂਕੁ ਗੋਭਾਵਾਨ ਕਰਾਇਪਾਇ ॥੪॥੧॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪਾਗਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਆਖਾ ਜੀਵਾ ਵਿਸਰੈ ਮਰਿ ਜਾਉ ॥

ਮੇਰੇਰੇਲੇ ਮੇਰੇਰੇ ਏਹਿ ਨਾਮ ਵਿਸ੍ਰੁਧ ਹੋਇਆਵ, ਬੇਰੇਰੇਲੇ ਮੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾਨੁ ਮੁਠ ਭਾਵਿਥਾਵ;
ਅਪਾਧ ਮੂੰ ਪੁਰੁਖ ਨਾਮਰੇ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਅਨੁਭਵ ਕਰਿਥਾਵ, ਨਰੇਰੇ ਮੂੰ ਦੁਸ਼ਟ ਹੋਇਆਵ।

ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ॥

ਕਿਛੁ ਏਹਿ ਬਧਨਾਮ ਕਪਨ ਕਰਿਵਾ ਬਹੁਧ ਕਪਿਨ ਅਰੇ।

ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਲਾਗੈ ਭੂਖ ॥

ਮਧਿ ਪੁਰੁਖ ਬਧਨਾਮਰੇ ਆਕਾਸ਼ਾ ਪਾਵ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ

ਤਿਤੁ ਭੂਖੈ ਖਾਇ ਚਲੀਅਹਿ ਦੁਖ ॥੧॥

ਬੇਹਿ ਆਕਾਸ਼ਾ ਬਧਨ ਦੁਸ਼ਟਕੁ ਨਝ ਕਰਿ ਵੇਦਪਾਵ ॥੧॥

ਸੋ ਕਿਉ ਵਿਸਰੈ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥

ਹੇ ਮਾਤਾਜੀ! ਮੇਰੇਰੇ ਏਹਿ ਨਾਮ ਪ੍ਰਭੀ ਕਾਹਿਕੇ ਵਿਸ੍ਰੁਧ ਹੋਏ।

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਸੁ ਥਾਨਾ ਬਧਾ ਅਚਛੁ ਆਯੁ ਭਾਇਆ ਨਾਮੁ ਮਖ ਬਧਾ ਅਚੈ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਤਿਲੁ ਵਡਿਆਈ ॥

ਪਰਮਾਨੁ ਬਧਾ ਨਾਮਰ ਭਿਲੇ ਮਾਤੁ ਮਹਿਮਾ:

ਆਖਿ ਥਕੇ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥

“(ਬਪਾਇ ਆਧਿ ਮੂਨਿ) ਕਹਿ ਕਹਿ ਪਕਿ ਮਾਯਯੁ, ਕਿਛੁ ਬੇਮਾਨੇ ਘੋਰ ਮੁਢਕੂ ਯਾਗਿ ਪਾਰਿ ਨਾਹਾਯਿ।

ਜੇ ਸਭਿ ਮਿਲਿ ਕੈ ਆਖਣੁ ਪਾਹਿ ॥

ਮਧਿ ਸੁਭਿਰ ਬਸਤੁ ਯਾਗਿ ਮਿਲਿਮਿਲਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਬੂਝਿ ਕਰਿਵਾਨੁ ਲਾਗਛੁ ਭਾਇਆਹੇਲੇ

ਵਡਾ ਨ ਹੋਵੈ ਘਾਟਿ ਨ ਜਾਇ ॥੨॥

ਭਾਇ ਬੂਝਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਗੁ ਨਾ ਵਧੁ ਹੋਇਆਯ ਨਾ ਨਿਸਾ ਕਲੇ ਕਰਿਆਯ ॥੨॥

ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ ਨ ਹੋਵੈ ਸੋਗੁ ॥

ਬੇਸੁ ਨਿਰਯਾਗੁ ਨਾ ਕੇਵੇ ਮਰਿਯਾਯੁ ਨਾ ਭਾਇਆ ਕੇਵੇ ਗੋਲਾ ਹੋਇਆਯ

ਦੇਂਦਾ ਰਹੈ ਨ ਚੁਕੈ ਭੋਗੁ ॥

ਬੇਸੁ ਬਾਹਰੁ ਯਾਗਿ ਪਾਨਿ ਪੋਸਣਿ ਦੇਇਆਯੁ ਯਾਗੁ ਕੇਵੇ ਮਖ ਭਾਯਿ ਭੁਭਾਰੇ ਬਸਾਧੁ ਬੁਝਾਯੁ।

ਗੁਣੁ ਏਹੇ ਹੋਰੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਯਾਗਿ ਪਰਮਾਨੁ ਭਾਗਿ ਮੇਧਿ ਗੁਣੁ ਅਛਿ, ਅਧਿ ਯਾਗਿ ਪਾਯਿ ਬੇਧਿ ਨਾਹਿ।

ਨਾ ਕੇ ਹੋਆ ਨਾ ਕੇ ਹੋਇ ॥੩॥

ਯਾਗਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਭਲਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇਹੁ ਨਾਹਿ ਆਯੁ ਪਰੇ ਕੇਹੁ ਹੋਵੇ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਜੇਵਡੁ ਆਪਿ ਤੇਵਡੁ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ ॥

ਪਰਮਾਨੁ ਬੁਝੁ ਮੇਧਿ ਮਾਨੁ ਭਾਯਿ ਆਗਿਆਯ ਬੇਧਿ ਮਾਨੁ ਅਚੈ।

ਜਿਨਿ ਦਿਨੁ ਕਰਿ ਕੈ ਕੀਤੀ ਰਾਤਿ ॥

ਮਿਥਿ ਧਨੁ ਬਨਾਯੁ ਰਾਤਿ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯੁ

ਖਸਮੁ ਵਿਸਾਰਹਿ ਤੇ ਕਮਜਾਤਿ ॥

ਯਾਗਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਮਿਥਿ ਬਿਸਾਰੁ ਕਰਿਯੁ, ਬੇਸੁ ਨਾਹਿ ਅਚੈ।

ਨਾਨਕ ਨਾਵੈ ਬਾਝੁ ਸਨਾਤਿ ॥੪॥੨॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬੰਧਨਾਂ ਨਿਰੰਜਨ ਹੋਇਆ ॥੪॥੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਅੰਗ ੧੫ ॥

ਜੇ ਦਰਿ ਮਾਂਗਤੁ ਕੂਕ ਕਰੇ ਮਹਲੀ ਖਸਮੁ ਸੁਣੇ ॥

ਮੇਰੇ ਕੋਈ ਬੰਦੇ ਭੀਕਾਰੀ ਪੁੱਛੇ ਵਾਰੇ ਭਾਵੇ, ਭਾਵੇ ਹੋਵੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਮਾਲਿਕ ਭਾਵੇ ਭਾਵੇ
ਗੁਣੀਆਂ।

ਭਾਵੈ ਧੀਰਕ ਭਾਵੈ ਧਰੇ ਏਕ ਵਡਾਈ ਦੇਇ ॥੧॥

ਹੋ ਪੁੱਛ! ਜਿਹ ਭੀਕਾਰੀ ਏਕ ਬੰਨ੍ਹਾਨ ਪੁਰਾਨ ਕਰ ਅਧਰਾ ਅਧਰ ਪੈਰੀਂ ਧੀ ਅਧਰਾ ਮਨੁਸ਼ਖ ਮਾਰਿਧੀ
॥੧॥

ਜਾਣਹੁ ਜੋਤਿ ਨ ਪੂਛਹੁ ਜਾਤੀ ਆਗੈ ਜਾਤਿ ਨ ਹੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਹੁ ਜੀਵਨਾਂ ਠੀਕੇ ਪੁੱਛੇ ਜੇਪੀ ਅੰਤ ਅੰਤ ਕਾਹਾਨੂੰ ਜਾਤਿ ਵੰਝੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਪਚਾਰੇ ਨਾਹੀ, ਕਾਰਣ
ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋਈ ਜਾਤਿ ਨਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਆਪਿ ਕਰੇਇ ॥

ਭਗਵੰਤ ਬੰਨ੍ਹੇ ਬਹੁ ਕੀਝੇ ਕਰੇਆਂ ਅੰਤ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋ ਜੀਵਨਾਂ ਵਾਰਾ ਕਰਾਇਆਂ।

ਆਪਿ ਉਲਾਮੁਹੇ ਚਿਤਿ ਧਰੇਇ ॥

ਬੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋ ਭੀਕਾਰੀ ਅੰਤਮੋਗ ਭਧਰੇ ਧਾਨ ਧੀਆਂ।

ਜਾ ਤੂੰ ਕਰਣਹਾਰੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਹੋ ਕਰਮ! ਮੋਹਬੇਦੇ ਭੁਫੇ ਹੋ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਅੰਤ, ਭਾਵੇ ਹੋਵੇ

ਕਿਆ ਮੁਹਤਾਜੀ ਕਿਆ ਸੰਸਾਰੁ ॥੨॥

ਹੂੰ ਬੰਨ੍ਹਾਰੇ ਕਾਹੀਂ ਮਨੁਸ਼ਖ ਨੇਰੇ ਅੰਤ ਕਾਹਾ ਪਾਛੇ ਨੇਰੇ? ॥੨॥

ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਆਪੇ ਦੇਇ ॥

ਹੋ ਪੁੱਛ! ਭੁਫੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਜੀਵਨਾਂ ਜਾਤ ਕਰੇਅੰਤ ਅੰਤ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋ ਬਹੁ ਕੀਝੇ ਦੇਭਾਵੇ।

ਆਪੇ ਦੁਰਮਤਿ ਮਨਹਿ ਕਰੇਇ ॥

ਹੋ ਠੀਕੇ! ਭੁਫੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋ ਦੁਰਮਤਿ ਕਾਹਾ ਧੀਆਂ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਮੋਹਬੇਦੇ ਗੁਰੂ ਪੁਰਾਤਨ ਪੁਰਾਤਨ ਅੰਤ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਬੰਨ੍ਹੇ ਕਾਹਾ ਕਰੇ ਨੀਆਂ

ਦੁਖੁ ਅਨੇਰਾ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥੩॥

ਬੇਢੇਢੇਢੇ ਚਾਹਾਰ ਦੂਝਾ ਏਵਾਂ ਅਥਕਾਰ ਚਾਲਿਯਾ ॥੩॥

ਸਾਚੁ ਪਿਆਰਾ ਆਪਿ ਕਰੇਇ ॥

ਬੇ ਬੁਝਾ ਭਿਓਰੇ ਬਧਾ ਪਾਛੈ ਪ੍ਰੇਮ ਭਉਧੁ ਕਰਿਯਾ ॥

ਅਵਰੀ ਕਉ ਸਾਚੁ ਨ ਦੇਇ ॥

ਅਧਾ (ਬੇਝਾਚਾਰੀਯ) ਬੇ ਬਧਾ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰੇ ਨਾਹੀ ॥

ਜੇ ਕਿਸੈ ਦੇਇ ਵਖਾਣੈ ਨਾਨਕੁ ਆਗੈ ਪੂਛ ਨ ਲੇਇ ॥੪॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਬੇ ਕਾਹਾਨੂ ਬਧਾ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਚਾਹਾਹੇਯੇ ਚਾਹਾ ਠਾਹੁ ਪਰੇ ਕਰਮਿ ਹੋਇਯਾਵ
ਮਾਗਹਿ ਨਾਹੀ ॥੪॥੩॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਤਾਲ ਮਦੀਰੇ ਘਟ ਕੇ ਘਾਟ ॥

ਮਨਰ ਬਾਧਕੁ ਚਾਲ ਏਵਾਂ ਧੁਯੂਰ ਭਲਿ ਅਰੇ ਆਯ

ਦੋਲਕ ਦੁਨੀਆ ਵਾਜਹਿ ਵਾਜ ॥

ਚਾਹਾ ਠਾਹੇ ਦੁਨੀਆਰ ਮੋਹਾ ਰੂਪਾ ਭੋਲਾ ਬਾਧੁਅਛਿ ॥

ਨਾਰਦੁ ਨਾਚੈ ਕਲਿ ਕਾ ਭਾਉ ॥

ਕਲਿਯੁਗਰ ਪੁਰਾਵਰੁ ਮਨ ਰੂਪਾ ਨਾਰਦ ਧੁਧਾ ਕਰੁਛਹਿ ॥

ਜਤੀ ਸਤੀ ਕਹ ਰਾਖਹਿ ਪਾਉ ॥੧॥

ਪੂਰੀ ਬੁਝਾਰੀ ਏਵਾਂ ਬਧਾਬਾਦੀ ਮਨੁਬਾ ਨਿਯ ਪਾਧ ਕੇਭੋਰਿ ਰਝਵ? ॥1॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਪੁਰੁਯਾ ਨਾਮ ਪੁਰਿ ਬਮਰਿਓ ਯਾਭਛਿ ॥

ਅੰਧੀ ਦੁਨੀਆ ਸਾਹਿਬੁ ਜਾਣੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹਿ ਦੁਨੀਆ (ਮੋਹਾ ਮਾਯਾਹੇ ਧਾਬਿਵਾ ਕਾਰਗਰੁ) ਅਥ (ਯਾਨਬਾਨ) ਹੋਯਾਭਛਿ, ਪਰਛੁ ਪੁਰੁ ਬਬੁਕਛਿ
ਯਾਭਛਿ ॥1॥ਰੁਧ ॥

ਗੁਰੁ ਪਾਸਹੁ ਫਿਰਿ ਚੇਲਾ ਖਾਇ ॥

ਬੇਝਾ, ਕੋਪਰਿ ਕੋਪਰਾਓ ਰਾਓ ਚਾਲੁਅਛਿ ਮੇ ਚੇਲਾ ਹੂੰ ਗੁਰੁਯਾ ਠਾਹੁ ਯਾਭਛਿ "

ਤਾਮਿ ਪਰੀਤਿ ਵਸੈ ਘਰਿ ਆਇ ॥

ਬੇ ਰੋਗਿ ਖਾਯਕਾਰ ਲੋਭਭਰੇ ਗੁਰੂਯਾ ਘਰਯੁ ਆਇ ਰਹਿਯਾ, ਅਧੀਭ ਭਾਖਾਰ ਚੇਲਾ ਬਧਿਯਾ।

ਜੇ ਸਉ ਵਰਿਆ ਜੀਵਣ ਖਾਣੁ ॥

ਮਧਿ ਮਨੁਸ਼ਧ ਬਹੁ ਬਰਸਿ ਜੀਵਨ ਰਹਿਵਾ ਪਰਿਪੰਨੁ ਖਾਯੁ ਭਾਇ ਭਾਇ ॥

ਖਸਮ ਪਛਾਣੈ ਸੇ ਦਿਨੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥੨॥

ਕੇਵਲ ਬੇਇਕਾਨੁ ਦਿਨੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਦਰਬਾਰੇ ਬੀਜੁ ਹੋਵੈ, ਮੋਹਭੇਦੇ ਬੇਇਕਾਨੁ ਪਰਿਚਿਤੁ ਪਾਇ ॥੨॥

ਦਰਸਨਿ ਦੇਖਿਐ ਦਇਆ ਨ ਹੋਇ ॥

ਨਿਰੋਧਨ ਕਰੁਣਾ ਮਨੁਸ਼ਧ ਚੇਹੇਰਾ ਦੇਖੁ ਲਾਭੁ ਅਖੰਡਾ ਭਾਇ ਭਾਇ ॥

ਲਏ ਦਿਤੇ ਵਿਣੁ ਰਹੈ ਨ ਕੋਇ ॥

ਕੇਵਲ ਮਧਿ ਆਇ ਬਾਇਨੁ ਮਧਿ ਲਾਭੁ ਨਿਧਿ ਨਾਇ ਅਧਿਕਾ ਧਿਧਿ ॥

ਰਾਜਾ ਨਿਆਉ ਕਰੇ ਹਥਿ ਹੋਇ ॥

ਰਾਜਾ ਬੇਇਕਾਨੁ ਨਾਮੁ ਕਰਿਆ, ਮੋਹਭੇਦੇ ਭਾਇ ਭਾਇ ਕਿਛੁ ਰਹਿ ਧਿਆਇ ॥

ਕਹੈ ਖੁਦਾਇ ਨ ਮਾਨੈ ਕੋਇ ॥੩॥

ਆਯੁ ਭਗਵਾਨੁ ਨਾਮੁ ਬੇਇਕਾਨੁ ਨਾਮੁ ॥੩॥

ਮਾਣਸ ਮੂਰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਨਾਮੁ ॥

ਬੇਇਕਾਨੁ ਮਨੁਸ਼ਧ ਕੇਵਲ ਆਕਾਰੁ ਓ ਨਾਮੁ ਹੋਇ ਮਨੁਸ਼ਧ ਅਧਿ ॥

ਕਰਣੀ ਕੁਤਾ ਦਰਿ ਫੁਰਮਾਨੁ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਦਰਬਾਰੇ ਭਾਇ ਆਦੇਸ਼ੁ ਮੋਹ ਮਨੁਸ਼ਧ ਨਿਯੁ ਆਚਰਣੁ ਕਾਰਣੁ ਕੁਝੁ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਜਾਣੈ ਮਿਹਮਾਨੁ ॥

ਗੁਰੁਸ਼ਾ ਦਰੁ ਮਧਿ ਮਨੁਸ਼ਧ ਭਾਇ ਬਾਇਨੇ ਨਿਯੁ ਨਿਯੁ ਅਧਿਕਾ ਭਾਇ ਭਾਇ ॥

ਤਾ ਕਿਛੁ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ ॥੪॥੪॥

ਬੇਇਕਾਨੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਦਰਬਾਰੇ ਕਿਛੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਕਰਿ ਨਿਧਿ ॥੪॥੪॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਜੇਤਾ ਸਬਦੁ ਸੁਰਤਿ ਧੁਨਿ ਤੇਤੀ ਜੇਤਾ ਰੂਪੁ ਕਾਇਆ ਤੇਰੀ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਬੁਰਓ ਭਾਰਾ ਗੁਨ੍ਹਾਟ੍ਰਾ ਮੇਰੇ ਅਨਾਢ ਚੰਕ ਅਛਿ, ਚਾਹਾ ਬਹੁ ਚੁੰਨ ਭਾਰਾ ਜਾਤ
ਹੋਇਆ ਖੁਨਿ ਅਚੇ।

ਤੂੰ ਆਪੇ ਰਸਨਾ ਆਪੇ ਬਸਨਾ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕਹਉ ਮਾਈ ॥੧॥

ਦੂਨਿਆਰ ਯਾਹਾਮਖ ਦੇਖਾ ਯਾਛਿ, ਚਾਹਾ ਬਹੁ ਚੋਰ ਹੋ ਕਾਮੀ ਅਚੇ। ॥1॥

ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਏਕੋ ਹੈ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਚੁੰਨ ਬ੍ਰਹਮੰ ਜਿਹੁ ਆਯ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਨਾਕ ਅਚ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾਠਾ! ਆਯ ਕਾਹਾਰ ਕਥਾ ਕੂਹ ਨਾਹੋ
॥1॥

ਏਕੋ ਹੈ ਭਾਈ ਏਕੋ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਮੇਰੇ ਮਾਠਿਕ ਕੇਵਲ ਏਕ ਹੋ ਅਚੇ ਆਯ ਬੇਬੇ ਏਕ ਮੇਰੇ ਬਾਮਾ ਅਚਛਿ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਆਪੇ ਮਾਰੇ ਆਪੇ ਛੋਡੈ ਆਪੇ ਲੇਵੈ ਦੇਇ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਜਾਵਯੁ ਨਾਭ ਕਰਿਆਏ ਆਯ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਮੁਛ ਕਰਿਆਏ। ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਜਾਵਨ ਨਿਅਛਿ ਆਯ ਬ੍ਰਹਮੰ
ਹੋ ਪੁਰਾ ਦੇਇਆਏ।

ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਆਪੇ ਵਿਗਸੈ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥੨॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਦੇਖਿਆਏ ਆਯ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਬੁਝਿ ਹੋਇਆਏ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਜਾਵ ਭਪਰੇ ਨਿਯ ਦਯਾ ਦੂਬਿ
ਪਾਰਯ ਕਰਿਆਏ ॥2॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੇ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ॥

ਚਾਹਾਯੁ ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਕਰਿਵਾਯੁ ਫੂਏ, ਬੇ ਚਾਹਾ ਕਰਛਿ। ਆਯ ਕੇਹਿ ਮਖ ਕਿਛਿ ਕਰਿਪਾਰਿਵ ਨਾਹੋ।

ਜੈਸਾ ਵਰਤੈ ਤੈਸੇ ਕਹੀਐ ਸਭ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥੩॥

ਬੇਬੇ ਪੁਰੂ ਮੇਰੇ ਕਰਿਆਏ, ਬੇਰੇ ਹੋ ਚਾਹਾਯੁ ਵਧੁਨਾ ਕਰਿਆਏ। ਹੇ ਪੁਰੂ! ਬਹੁ ਚੋਰ ਹੋ ਬਢਿਮਾ
ਅਚੇ ॥3॥

ਕਲਿ ਕਲਵਾਲੀ ਮਾਇਆ ਮਦੁ ਮੀਠਾ ਮਨੁ ਮਤਵਾਲਾ ਪੀਵਤੁ ਰਹੈ ॥

ਕਲਿਮੂਗ ਮਖ ਹਾਛਿ ਅਚੇ। ਮਾਯਾ ਮਿਠਾ ਮਖਿਰਾ ਅਚੇ ਆਯ ਮਨੁਆਲਾ ਮਖ ਚਾਹਾਯੁ ਪਾਨ ਕਰਿਆਏ।

ਆਪੇ ਰੂਪੁ ਕਰੇ ਬਹੁ ਭਾਂਤੀ ਨਾਨਕੁ ਬਪੁੜਾ ਏਵ ਕਹੈ ॥੪॥੫॥

(ਬਿਚਾਰਾ) ਜਾਨਕ ਏਹਾ ਕਹਛਿ ਮੇ ਪੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮੰ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰ ਰੂਪ ਪਾਰਯ ਕਰਿਆਏ ॥4॥5॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਛਲਾ 1 ॥

ਵਾਜਾ ਮਤਿ ਪਖਾਵਜੁ ਭਾਉ ॥

(6੬ ਪ੍ਰਾਗ!) ਕੂਝਿਕੂ ਜਿਯੋ ਬਾਯਾ ਆਯੋ ਪ੍ਰਾਧਿਕੂ ਜਿਯੋ ਬਾਧਪ ਬਨਾਇ।

ਹੋਇ ਅਨੰਦੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥

ਅਪ੍ਰਵਾਹਿ। ਮਨਰੇ ਆਨਯ ਅਵੰ ਬਰਵਾ ਯੁਝਾਯੁ ਯਾਧ ਹੋਇਆ।

ਏਹਾ ਭਗਤਿ ਏਹੇ ਤਪ ਤਾਉ ॥

ਅਯਾ ਪੁਰੁ ਭਯੋ ਅਵੰ ਅਯਾ ਓਪਬਾਹਿ ਬਾਧਨਾ ਅਰੇ।

ਇਤੁ ਰੰਗਿ ਨਾਚਹੁ ਰਖਿ ਰਖਿ ਪਾਉ ॥੧॥

ਅਯੋ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਯੁ ਜਿਯੋ ਚਰਯ ਬਹਿਓ ਯਾਯ ਫੇਯ ਨ੍ਰੁਧ ਕਰੇ ॥1॥

ਪੂਰੇ ਤਾਲ ਜਾਣੈ ਸਾਲਾਹ ॥

ਪੁਰੁਯਾ ਪੁਰੰਬਾਯੁ ਜਿਯੋ ਯਾਯ-ਬੁਯ ਯਾਯ;

ਹੋਰੁ ਨਚਣਾ ਖੁਸੀਆ ਮਨ ਮਾਹ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਨਪਰ ਨ੍ਰੁਧ ਬ੍ਰੁਧਰੇ ਯੋਯ ਬਿਯਾਯ ਯਾਧ ਕਰਿਯਾਯ ॥1॥ ਰੁਯ ॥

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਵਜਹਿ ਦੁਇ ਤਾਲ ॥

ਬਧਪ ਅਵੰ ਬਯੋਬਯੁ ਜਿਯੋ ਯੁਯਰੋ ਯਾਯ ਬਨਾਇ ਆਯੋ ਅਯਾਰ ਅਯੁਯ ਕਰ।

ਪੈਰੀ ਵਾਜਾ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ ॥

ਪੁਰੁਯਾ ਬਰਵਾ ਧਰੰਯੁ ਜਿਯੋ ਪਾਧਰ ਯੁਯੁਰ ਬਨਾਇ।

ਰਾਗੁ ਨਾਦੁ ਨਹੀ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ॥

ਫੋਧਪ ਯਾਯ ਨਾਯੁ ਜਿਯੋ ਯਾਯ ਅਵੰ ਯਾਧ ਯਾਯ।

ਇਤੁ ਰੰਗਿ ਨਾਚਹੁ ਰਖਿ ਰਖਿ ਪਾਉ ॥੨॥

ਅਪਰੋ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਜਿਯੋ ਪਾਧ ਬਹਿਓ ਯਾਯ ਬਨਾਯ ਯੁ ਨ੍ਰੁਧ ਕਰ ॥2॥

ਭਉ ਫੇਰੀ ਹੋਵੈ ਮਨ ਚੀਤਿ ॥

ਜਿਯੋ ਮਨ ਅਵੰ ਬ੍ਰੁਧਰੇ ਬਰਵਾ ਪੁਰੁਯਾ ਯੁਯੁ ਜਿਯੋ ਨ੍ਰੁਧਰੇ ਚਯੁ ਬਨਾਇ।

ਬਹਦਿਆ ਉਠਦਿਆ ਨੀਤਾ ਨੀਤਿ ॥

ਬਬਿਯਾ- ਯੁਯੋ ਪੁਧੋ ਬਯਰੇ ਅਯਾ ਕਰ।

ਲੇਟਣਿ ਲੇਟਿ ਜਾਣੈ ਤਨੁ ਸੁਆਹੁ ॥

ਯਾਯਰੁਯ ਯੁਯੁ ਯਾਯਾਯੁ ਪਧਿਯ, ਪਾਧਰੇ ਪਿਧਿਯਾਯੁ ਪਧਿਯ।

ਇਤੁ ਰੰਗਿ ਨਾਚਹੁ ਰਖਿ ਰਖਿ ਪਾਉ ॥੩॥

ੴ ਪਰਿ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਨਿਯ ਪਾਦ ਬਹਿਤ ਭਾਲ ਬਨਾਯ ਤੂ ਨ੍ਰੁਤਪ ਕਰ ॥੩॥

ਸਿਖ ਸਭਾ ਦੀਖਿਆ ਕਾ ਭਾਉ ॥

ਦਾਸਾ (ਭਪਦੇਸ਼)ਕੂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਚਿੰਤਾ ਚੋਰ ਮਛਲਾ ਹੋਵੇ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਣਣਾ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਨਿ ਭਗਵਾਨਾਕ ਬਭਾਵ ਨਾਮਕੁ ਗੁਣ।

ਨਾਨਕ ਆਖਣੁ ਵੇਰਾ ਵੇਰ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਵਾਰਿਵਾਰ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਯੋਗ ਕਰ।

ਇਤੁ ਰੰਗਿ ਨਾਚਹੁ ਰਖਿ ਰਖਿ ਪੈਰ ॥੪॥੬॥

ੴ ਪਰਿ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਨਿਯ ਪਾਦ ਬਹਿਤ ਭਾਲ ਬਨਾਯ ਤੂ ਨ੍ਰੁਤਪ ਕਰ ॥੪॥੬॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪਾਗਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਪਉਣੁ ਉਪਾਇ ਧਰੀ ਸਭ ਧਰਤੀ ਜਲ ਅਗਨੀ ਕਾ ਬੰਧੁ ਕੀਆ ॥

ਭਗਵਾਨ ਪਦਮਕੁ ਭਵਨੁ ਕਰਿ ਬਾਰਾ ਖਰਿਉਕੁ ਸ਼ਾਪਿਤ ਕਰਿਯੋ ਆਯੁ ਯੋਗ ੴ ਅਗਨੀ ਨਿਰਮਲਕੁ ਕਰਿਯੋ।

ਅੰਧੁਲੈ ਦਹਸਿਰਿ ਮੂੰਡੁ ਕਟਾਇਆ ਰਾਵਣੁ ਮਾਰਿ ਕਿਆ ਵਡਾ ਭਇਆ ॥੧॥

ਦਸ ਮਹਲਾ ਕਾਲਾ ਅਸ ਭਯਾ ਮੂਰ੍ਹਿ ਰਾਵਣ ਨਿਯ ਮਹਲਾ ਕਾਠਿ ਦੇਵਾ ਪਰਭੂ ਭਾਵਾਕੁ ਮਾਰਿਵਾ ਪਾਯੋ ਕੇਯੋ ਪੁੰਨਾਵਾ ਪਾਯੋ? ॥1॥

ਕਿਆ ਉਪਮਾ ਤੇਰੀ ਆਖੀ ਜਾਇ ॥

ਹੋ ਪੁਰੁ! ਤੁਮਰ ਕੇਯੋ ਕੇਯੋ ਭਯੋ ਕੁਝਾਯਾਯ ਪਾਰਿਵ?

ਤੂੰ ਸਰਬੇ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੁਮੇ ਬਰਵਾਪਕ ਅਥ ਆਯੁ ਬਰੁਯਾ ਠਾਯੋ ਅਯੁ ਭਯਾ ਬਰੁ ਯਾਵ ਤੁਮ ਠਾਯੋ ਹੂੰ ਵ੍ਰੁਯੋ ਲਗਾਯੋ ॥1॥ ਰੁਝ ॥

ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਜੁਗਤਿ ਹਥਿ ਕੀਨੀ ਕਾਲੀ ਨਥਿ ਕਿਆ ਵਡਾ ਭਇਆ ॥

ਹੋ ਪੁਰੁ! ਯਾਵਕੁ ਯਾਥ ਕਰਿ ਤੁਮੇ ਭਾਵਾਯ ਯਾਵਨ-ਮੁਕਿ ਨਿਯ ਭਾਥਰੇ ਖਰਿ ਅਯੁ ਪੁੰਨੀ ਕਾਲੀਆ ਨਾਗਰ ਨਾਕਰੇ ਰਯੋ ਕੇਯੋ ਮਹਾਨਥਾ ਪ੍ਰਾਥੁ ਕਰਿਯੋ?

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮੁਕਾਮ 1 ॥

ਕਰਮ ਕਰਤੂਤਿ ਬੇਲਿ ਬਿਸਥਾਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਫਲੁ ਹੂਆ ॥

ਗੁੰਭ ਕਰਮ ਆਦਿ ਆਚਰਣਿ ਲਭਾ ਮਾਨਿਅੰਤਿ ਆਉ ਬੇਲਿ ਲਭਾਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਫਲੁ ਲਾਗਿਅੰਤਿ ।

ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖ ਅਨਾਹਦੁ ਵਾਜੈ ਸਬਦੁ ਨਿਰੰਜਨਿ ਕੀਆ ॥੧॥

ਬੇਲਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਕੀਰਤਿ ਬ੍ਰਹਮ ਅਪਰਾਧਿ ਰੇਖਾ ਨਾਹੀ, ਏਵੇ ਅਨਾਹਦ ਗੰਥ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਭਾਵਾਰੇ
ਗੁੰਭ ਕਰਮੁ । ਨਿਰੰਜਨ ਏਵੇ ਗੰਥੁ ਭਾਵ ਕਰਿਅੰਤਿ ॥1॥

ਕਰੇ ਵਖਿਆਣੁ ਜਾਣੈ ਜੇ ਕੋਈ ॥

ਮਧਿ ਕੀਰਤਿ ਮਨੁਸ਼ਾ ਏਵੇ ਗੰਥੁ ਰੂਪਿ ਨਿਧਿ, ਭਾਵਾਵੇਲੇ ਬੇ ਏਵਾਰਿ ਵਖਾਣਾ ਕਰਿਪਾਰਿਵ

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੈ ਸੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਉ ਕੇਵਲ ਬੇ ਅਨੁਭਵਿ ਰਸਿ ਪਾਨ ਕਰਿਪਾਵ ॥1॥ ਰੂਪੁ ॥

ਜਿਨ੍ਹ ਪੀਆ ਸੇ ਮਸਤ ਭਏ ਹੈ ਤੂਟੇ ਬੰਧਨ ਫਾਰੇ ॥

ਮੇਭੁ ਮਨੁਸ਼ਾ ਅਨੁਭਵਿ ਚਾਹੁ ਪਾਵ, ਬੇ ਮਸਤ ਹੋਇਆ । ਭਾਵਾਰਿ ਵਸਨ ਏਵੇ ਪਾਗਿ ਕਰਿ ਪਾਵ

ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ਭੀਤਰਿ ਤਾ ਛੋਡੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਲਾਰੇ ॥੨॥

ਮੇਭੇਵੇਲੇ ਬੇਮਾਨੇ ਭੇਦਾਰੇ ਬੇਮਾਨੇ ਬ੍ਰਹਮ, ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਭਾਵਾਰਿ ਮਾਨਾਰਿ ਰੂਪੁ ਰੂਪੁ
ਹੋਇਆ ॥2॥

ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਰੂਪੁ ਤੇਰਾ ਦੇਖਿਆ ਸਗਲ ਭਵਨ ਤੇਰੀ ਮਾਇਆ ॥

ਬੇ ਪੁਰੁ ਬੇਮਾਨੇ ਭੇਦਾਰੇ ਮੁੰ ਰੂਪੁ ਰੂਪੁ ਹੋਇਆ । ਬੇਮਾਨੇ ਭੇਦਾਰੇ ਭੇਦਾਰੇ ਹੋਇਆ ਵਿਦਿਆਨ
ਅੰਤਿ ।

ਰਾਰੈ ਰੂਪਿ ਨਿਰਾਲਮੁ ਬੈਠਾ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਵਿਚਿ ਛਾਇਆ ॥੩॥

ਏਵੇ ਵਿਦਾਰਿ ਭੇਦਾਰੇ ਰੂਪੁ ਹੋਇਆ । ਕਿਉ ਰੂਪੁ ਏਵੇ ਏਵੇ ਵਿਦਾਰਿ ਨਿਰੰਜਨ ਰਹਿੰਦਾ, ਏਵੇ ਮਾਨ
ਰੂਪੁ ਭੇਦਾਰੇ ਰੂਪੁ ਮਾਨ ਮਾਨਾਰੇ ਲਾਨ ਭਾਵ ਭੇਦਾਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੁ ਦੇਖਿ ॥3॥

ਬੀਣਾ ਸਬਦੁ ਵਜਾਵੈ ਜੋਗੀ ਦਰਸਨਿ ਰੂਪਿ ਅਪਾਰਾ ॥

ਮੇਭੁ ਮਾਨ ਗੰਥਾਰਿ ਵਾਗਿ ਵਯਾਨ ਪਾਵ, ਬੇ ਅਨੁਭਵ ਬ੍ਰਹਮਾਰਿ ਵਰਜਿ ਕਰਿਨਿ ।

ਸਬਦਿ ਅਨਾਹਦਿ ਸੈ ਸਹੁ ਰਾਤਾ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਵਿਚਾਰਾ ॥੪॥੮॥

ਨਾਨਕ ਏਹਿ ਬਿਚਾਰਿ ਕਰਛਿ ਮੇ ਸੇਬਹਿ ਮੋਗੀ ਅਨਾਹਤ ਚਕਿ ਧਾਰਾ ਨਿਯੋ ਮਾਲਿਕ ਪੁਰੁਸ਼ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਗੁ
ਰਹਿਯਾ ॥੪॥੮॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਅੰਗ ੧ ॥

ਮੈ ਗੁਣ ਗਲਾ ਕੇ ਸਿਰਿ ਭਾਰ ॥

ਮੇਲਾ ਪਾਯਰੇ ਏਹਿ ਗੁਣ ਅਛਿ ਮੇ ਨਿਯੋ ਮਝਕ ਭਧਰੇ ਮੂੰ ਕਪਥਿ ਕਪਾਰਿ ਬੋਝ ਭਠਾਛਿ ।

ਗਲੀ ਗਲਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ॥

ਹੇ ਯਗਤਰ ਰਚਯੋਭਾ! ਬਹੁ ਕਪਾਰੇ ਭੋਰਿ ਕਪਾ ਹੂੰ ਭਯਮ ਅਰੇ ।

ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਹਸਣਾ ਬਾਦਿ ॥

ਬੇ ਪਯੰਯੁ ਖਾਯਕਾ, ਪਿਯਕਾ ਏਵੰ ਹੁਬਿਕਾ ਨਿਰਥਕ ਅਰੇ

ਜਬ ਲਗੁ ਰਿਦੈ ਨ ਆਵਹਿ ਯਾਦਿ ॥੧॥

ਮੇ ਪਯੰਯੁ ਫੁਧਰੇ ਪੁਰੁ ਸੁਰਗ ਆਬਧਿ ਨਾਹੂੰ ॥੧॥

ਤਉ ਪਰਵਾਰ ਕੇਹੀ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯ ਕਾਹਾ ਪਾਯੋ ਆਯ ਕਾਹੂੰਕਿ ਅਨਯਕੁ ਖਾਧਿਰਿ ਕਰਿਕਾ,

ਜਨਮਿ ਜਨਮਿ ਕਿਛੁ ਲੀਜੀ ਲੀਜੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਧਿ ਬੇ ਨਿਯੋ ਬੰਧੁਰੁ ਯਾਵਨਰੇ ਪੁਰੁ ਕਰਿਕਾ ਮੋਗਯ ਕਬੂ ਨਾਮਕੁ ਏਕਤੁ ਕਰਿਯਾ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ ਮਤਾਗਲੁ ਮਤਾ ॥

ਮਨਰ ਰੂਝਿ ਮਧਮਯੁ ਹਾਥੀ ਭਲਿ ਅਰੇ ।

ਜੇ ਕਿਛੁ ਬੋਲੀਐ ਸਭੁ ਖਤੇ ਖਤਾ ॥

ਅਮੇ ਮਾਹਾ ਕਬੂਝੁ ਬਹੁ ਭੁਲ ਅਰੇ ।

ਕਿਆ ਮੁਹੁ ਲੈ ਕੀਚੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਕੇਯੋ ਮੁਹੁ ਨੇਯ ਅਮੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਬੰਧੁਰੇ ਕਯਨਾ ਕਰਿਕਾ,

ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਦੁਇ ਸਾਖੀ ਪਾਸਿ ॥੨॥

ਮਧਿ ਪਾਧ ਏਵੰ ਪੁੰਯੁ ਧੁਲਰਿ ਬਾਸੀ ਭਲਿ ਨਿਕਰੇ ਹੂੰ ਅਛਧਿ ॥੨॥

ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ ਹਮਰਾ ਵੀਆਹੁ ਜਿ ਹੋਆ ਜਾਂ ਸਹੁ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਜਾਨਿਆ ॥

ਬੰਦਗੁਰੂਕਾ ਭਾਰਾ ਮੇਰਾ ਬਿਵਾਹ ਹੋਇਆਇਕੱਠੇ, ਮੇਰੇਠੇਵੇਲੇ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂਕਾ ਬੰਦ ਮੇਲਨ ਹੋਇਆਇਕੱਠੇ,
ਮੂੰ ਚਾਹਾਯੂ ਜਾਗੀਦੇਇਕੱਠੇ।

ਤਿਹੁ ਲੋਕਾ ਮਹਿ ਸਬਦੁ ਰਵਿਆ ਹੈ ਆਪੁ ਗਇਆ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥੨॥

ਚਾਹਾਯੂ ਅਨਾਹੁਤ ਗੰਢ ਰੂਪੀ ਨਾਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਲੋਕਾਂਕੇ ਬਿਵਾਹਨ ਹੋਇਆਇਕੱਠੇ, ਮੇਰੇਠੇਵੇਲੇ ਮੇਰਾ
ਅਹੰਕਾਰ ਨਿਵ੍ਰੱਤ ਹੋਇਆਇਕੱਠੇ, ਬੇਠੇਵੇਲੇ ਮੇਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਸ਼ਪ ਹੋਇਆਇਕੱਠੇ ॥੨॥

ਆਪਣਾ ਕਾਰਜੁ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ ਹੋਰਨਿ ਕਾਰਜੁ ਨ ਹੋਈ ॥

ਨਿਜ ਕਾਰਜ ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਬਧਾਨ ਕਰਾਇ, ਅਹੰ ਕਾਰਜ ਅਨਧ ਕਾਹਾ ਭਾਰਾ ਬਧਾਨ ਹੋਇਆਇਕੱਠੇ ਨਾਹੀ।

ਜਿਤੁ ਕਾਰਜਿ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਦਇਆ ਧਰਮੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਕੋਈ ॥੩॥

ਕੇਹੀ ਬਿਰਲ ਗੁਰੂਗੁਣੀ ਹੂੰ ਅਹੰ ਚਪਾਕੂ ਕੂਟਿਆਵ ਮੇਰੇ ਅਹੰ ਬਿਵਾਹ ਕਾਰਜਾਂਚੇ ਧਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਬਧਾ,
ਬੰਛਾਬ, ਧੰਮਾ, ਧੰਮ ਜਾਤ ਹੋਇਆਵ ॥੩॥

ਭਨਤਿ ਨਾਨਕੁ ਸਭਨਾ ਕਾ ਪਿਰੁ ਏਕੋ ਸੋਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਅੱਕ ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਬਹੁ ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰੁ ਅਚਾਨਕ,”

ਜਿਸ ਨੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਹੋਇ ॥੪॥੧੦॥

ਮਾਹਾ ਭਧਰੇ ਬੇ ਨਿਜ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਸ਼੍ਣ ਵੇਦਿਆਨ, ਬੇ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦਵਾਸ ਹੋਇਆਵ ॥੪॥੧੦॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਗੁਰੂ ਬਨੁ ਸਮਸਰਿ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁਬੰਧ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਅਵਸਥਾਕੇ ਰਹਿਆਵ, ਚਾਹਾ ਪਾਛੇ ਧਰ ਅਵਾ ਜਾਨਾ ਬੰਧਨ ਅਚੇ।

ਦੁਰਮਤਿ ਗਤੁ ਭਈ ਕੀਰਤਿ ਠਾਇ ॥

ਚਾਹਾਰ ਦੂਰਥੇ ਨਾਗ ਹੋਇਆਵ ਆਭ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਕੀਰਤੀ ਚਾਹਾਰ ਸ਼੍ਰੀ ਨੇਇਆਵ।

ਸਚ ਪਉੜੀ ਸਾਚਉ ਮੁਖਿ ਨਾਂਉ ॥

ਗੁਣਕੇ ਬਧਾਨਾਮਕੇ ਭਧ ਕਰਿਵਾ ਛੇਦਕੇ ਪਾਥਕੇ ਪਹੁੰਚਿਵਾ ਪਾਛੇ ਬੰਧ ਬੰਧ ਅਚੇ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪਾਏ ਨਿਜ ਥਾਉ ॥੧॥

ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਧ ਆਨੁਬਰੂਧ ਗੁਰੂ ਕਰਿਯਾ ॥1॥

ਮਨ ਚੂਰੇ ਖਟੁ ਦਰਸਨ ਜਾਣੁ ॥

ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਮੋਹੇ ਬਧ ਧਰੰਨਰ ਯਾਨ ਅਯਿ

ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਗਵਾਨਕਾ ਯੋਧਾਧਿ ਬਧ ਯਾਵ-ਯਯੁਕਾ ਠਾਰੇ ਧਰਿਯੁਧੁ ਬੋਯਕ ਰਧਿਯੁਧਿ ॥1॥ ਰੂਧ ॥

ਅਧਿਕ ਤਿਆਸ ਭੇਖ ਬਹੁ ਕਰੈ ॥

ਮਾਯਾਰ ਅਧੁਕ ਧੁਯੁ ਕਾਰਯਰੁ ਮਨੁਸ਼ਧ ਅਧੁਕ ਬਿਧ ਧਾਰਯ ਕਰਿਯਾ ॥

ਦੁਖੁ ਬਿਖਿਆ ਸੁਖੁ ਤਨਿ ਪਰਹਰੈ ॥

ਧੁਯਯਰ ਧਾਧਾ ਯਰਾਰਰ ਬੁਯਯੁ ਧਯੁ ਕਰਿਧਿ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅੰਤਰਿ ਧਨੁ ਹਿਰੈ ॥

ਕਾਮ ਕਾਧਯਾ ਐਵ ਯੁਯਾਧ ਆਧਾਰ ਧਨਯੁ ਚੋਰਾਯਕ ਧਨਯਯਾ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਛੇਡਿ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਰੈ ॥੨॥

ਬੁਧਾ ਯਯਧਿ ਮਨੁਸ਼ਧ ਧੁਯੁਕਾ ਧਾਧਯੁ ਯਧ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮੋਯਾਧ ਗੁਰੂ ਕਰਿਧਿ ॥2॥

ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹਣੁ ਸਹਜ ਅਨੰਦ ॥

ਧੁਯੁਕਾ ਧੁਯਾਧਾ ਐਵ ਯਧਧਾਰੇ ਧੁਧੁ ਬੁਯਾਧਿਕ ਆਧਧ ਧਾਧ ॥

ਸਖਾ ਸੈਨੁ ਪ੍ਰੇਮੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ॥

ਗੋਧਿਧਕਾ ਧੁਧਮ ਮਨੁਸ਼ਧਰ ਧਿਯੁ ਐਵ ਧਧਧਾਧਯੁ ਅਧੋ ॥

ਆਪੇ ਕਰੇ ਆਪੇ ਬਖਸਿੰਦੁ ॥

ਧੁਯੁ ਬੁਧਾ ਧਬੁ ਕਯਿ ਕਯਧਿ ਆਯੁ ਆਯੁ ਬੁਧਾ ਧੁਧੁ ਧਧਧਾਧਾਧ ਅਧਧਿ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿ ਪਹਿ ਆਗੈ ਜਿੰਦੁ ॥੩॥

ਮੋਧਰ ਧਧ, ਮਧ ਐਵ ਯਾਧਧ ਧਰਧੋਧਧਕਾ ਧਾਧਰੇ ਅਧਿਧ ਅਧੋ ॥3॥

ਬੂਠ ਵਿਕਾਰ ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਦੇਹੁ ॥

ਧਿਧਾਧ ਐਵ ਬਿਯਾਰ ਕਧੁਧ ਧੁਯਯ ਧੋਯਧਾਧ ॥

ਭੇਖ ਵਰਨ ਦੀਸਹਿ ਸਭਿ ਖੇਹ ॥

ਬਹੁ ਵੇਗ ਏਕੰ ਵਰ੍ਹੈ ਮਾਰਿ ਭਲਿ ਵੇਯਾਇ॥

ਜੇ ਉਪਜੈ ਸੇ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਹੋਵੈ ਜਨਮ ਨੇਕ, ਸੇ ਜਨਮ ਹੋਇ ਮਰਿਆ॥

ਨਾਨਕ ਅਸਥਿਰੁ ਨਾਮੁ ਰਜਾਇ ॥੪॥੧੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕੇਵਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਲਾ ਹੋ ਅਚਲ ਅਚਰ ॥੪॥੧੧॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਏਕੇ ਸਰਵਰੁ ਕਮਲ ਅਨੂਪ ॥

ਏਕ ਬਰੋਹਰੇਰੇ ਅਨੂਪ ਏਕੰ ਬੁਝਰੇ ਕਮਲ ਅਭਿ॥

ਸਦਾ ਬਿਗਾਸੈ ਪਰਮਲ ਰੂਪ ॥

ਏਹਾ ਬਰਵਾ ਹੋ ਯੁਧਿ ਧਾਵੈ ਆਭ ਬੁਝਰੇ ਰੂਪ ਓ ਬੁਝਿਓ ਧਾਵੈ॥

ਉਜਲ ਮੇਤੀ ਚੁਗਹਿ ਹੰਸ ॥

ਰਾਜਹੰਸ ਭਯੋਲ ਮੋਹਿ ਨੇਕਿਆ॥

ਸਰਬ ਕਲਾ ਜਗਦੀਸੈ ਅੰਸ ॥੧॥

ਭਾਵਾ ਬਰਵਾ ਕਲਾ ਬਲਿਓ ਜਗਦੀਸ਼ਰੇਕ ਏਕ ਅੰਸ ਅਚਰ ॥1॥

ਜੇ ਦੀਸੈ ਸੇ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ॥

ਹੋਵੈ ਮਧ ਵੇਯਾਇ, ਸੇ ਜਨਮ ਮਰਗਰੇ ਅਧੀਨ ਅਚਰ॥

ਬਿਨੁ ਜਲ ਸਰਵਰਿ ਕਮਲੁ ਨ ਦੀਸੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਲ ਬਿਨਾ ਬਰੋਹਰੇਰੇ ਕਮਲ ਵੇਯਾਇ ਨਾਹੀ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਪਾਵੈ ਭੇਦੁ ॥

ਕੇਹੁ ਬਿਰਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਹੋ ਏਹੁ ਰਹਸਯਾਨੁ ਜਾਣਿਆ ਏਕੰ ਬੂਝਿਆ॥

ਸਾਖਾ ਤੀਨਿ ਕਹੈ ਨਿਤ ਬੇਦੁ ॥

ਵੇਦ ਬਰਵਾ ਹੋ ਚਿਨਿ ਗਾਗਾਨੁ ਬਝੰਨਾ ਕਰਿਆ॥

ਨਾਦ ਬਿੰਦ ਕੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇ ॥

ਹੋਵੈ ਨਿਰੰਗ ਏਕੰ ਬਰੰਗ ਪੁਰੁਸ਼ ਕੁਝਿਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇਆ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇ ॥੨॥

ਬੇਬੈਬੈ ਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬੈ ਕਰਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਨੈ ॥੨॥

ਮੁਕਤੋ ਰਾਤਉ ਰੰਗਿ ਰਵਾਂਤਉ ॥

ਮੇਘੰ ਮਨੁਸ਼ਧ ਪੁਰੁਕਾ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਅਨੂਰਭੁ ਧਾਵੁ ਆਭੁ ਚਾਹਾਕਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਧਾਵੁ, ਬੇ ਮੋਖਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਨੈ।

ਰਾਜਨ ਰਾਜਿ ਸਦਾ ਬਿਰਸਾਂਤਉ ॥

ਬੇ ਰਾਜਾਕਾਰ ਮਹਾਰਾਜਾ ਅਚਰਿ ਆਭੁ ਬਰਵਾ ਯੁਧਿ ਧਾਅਭੁ।

ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਰਾਖਹਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਨਿਯੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਰਿ ਕਰਿ ਮਾਹਾਕੁ ਭੁਫੇ ਰਖਾ ਕਰਿ,

ਬੁਭਤ ਪਾਹਨ ਤਾਰਹਿ ਤਾਰਿ ॥੩॥

ਬੁਭੁਧਾ ਪਧਰਕੁ ਮਖ ਭੁਫੇ ਪਾਰਿ ਕਰਾਕਿ ਦੇਭੁ ॥੩॥

ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਮਹਿ ਜਾਣਿਆ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਚਿਨ੍ਰਿ ਲੋਕਰੇ ਭੁਫੇ ਪੁਕਾਭੁ ਅਭਿ ਆਭੁ ਧ੍ਰਿ ਚੋ' ਠਾਰੇ ਚਿਨ੍ਰਿ ਲੋਕਰੇ ਵਪਾਧਕ ਅਨੂਭਵ ਕਰਿਧਾਵੁ।

ਉਲਟ ਭਈ ਘਰੁ ਘਰ ਮਹਿ ਆਣਿਆ ॥

ਮੇਘਰੇਵੇਲੇ ਮੋਰਿ ਬੁਰਧਿ ਮਾਯਾ ਠਾਰੁ ਧੂਰੁ ਹੋਯਾਕਾਕਿ, ਬੇਘਰੇਵੇਲੇ ਬੇ ਮੋਰੇ ਚਿਨ੍ਰਿ ਰੂਪਾ ਘਰੇ ਆਨੁਬੁਧਰੇ ਬੁਭਿ ਕਰਿਭੁ।

ਅਹਿਨਿਸਿ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਮਿਧਿ ਧਿਨ੍ਰਿ ਰਾਧਿ ਪੁਰੁਕਾ ਭੁਭਿ ਕਰਿਧਾਵੁ

ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਕੈ ਲਾਗੈ ਪਾਇ ॥੪॥੧੨॥

ਧ੍ਰਿ ਨਾਨਕ ਚਾਹਾਰ ਚਰਿ ਪਰਿਧਾਵੁ ॥੪॥੧੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਚੀ ਹੁਜਤਿ ਦੂਰਿ ॥

ਗੁਰੁਕਾ ਬਯਾ ਚਿਨ੍ਰਿ ਧਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਧਰ ਵਾਧਿ ਵੇਵਾਧ ਧੂਰੁ ਹੋਯਾਕਾਵੁ।

ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਣਪੁ ਲਾਗੈ ਧੂਰਿ ॥

ਅਪ੍ਰਕ ਚਭੁਰਧਾ ਧਾਰਾ ਪ੍ਰਾਭਾਕੁ ਪਾਧਰ ਧੂਰਿ ਲਾਗਿਧਾਵੁ।

ਲਾਰੀ ਮੈਲੁ ਮਿਟੈ ਸਚ ਨਾਇ ॥

(ਕੀਝੁ) ਏਹਿ ਮਯਕਾ ਪੁਰੁਕਾ ਬਧਾਨਾਨਾ ਭਾਰਾ ਧੂਰ ਹੋਇਆ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੧॥

ਗੁਰੂਕਾ ਧਰਮਾਨੁ ਯਾਹ ਬਧਾਨਾਨਾਨਾ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾ ॥1॥

ਹੈ ਹਜ਼ੂਰਿ ਹਾਜਰੁ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਯੋਗਰ ਪ੍ਰਧਾਨਾ ਅਠਹਿ, ਯਾਕਾਯੋ ਯੋਗਸ਼੍ਰੇਣਿ ਪ੍ਰਾਪਨਾ ਕਰ।

ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸਾਚੁ ਕਰਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਸਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਦੁਖਾ ਏਵੰ ਬੁਝਾ ਬਧਾਬੁਧੁ ਪੁਰੁ ਕਰੀਕਾ ਪਾਸਰੇ ਅਛਿ ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ ਆਵੈ ਜਾਵੈ ॥

ਯੋਯੰ ਮਨੁਬਧਾ ਮਿਧਾ ਅਯੰਨ ਕਰਿਯਾ, ਏਯੋ ਯੁਧਾ ਮਰਯੋ ਚਕੁਰੇ ਧਾਇਆ।

ਕਹਣਿ ਕਥਨਿ ਵਾਰਾ ਨਹੀ ਆਵੈ ॥

ਕਹਿਯਾ ਏਵੰ ਕਰਿਯਾ ਭਾਰਾ ਯੁਧਾ ਮਰਯੋ ਚਕੁਰੇ ਅਯੁ ਯੋਗਾ ਪਠੇ ਨਾਇੰ।

ਕਿਆ ਦੇਖਾ ਸੂਝ ਬੂਝ ਨ ਪਾਵੈ ॥

ਯਾਯਾਯੁ ਕਯੋ ਧੇਯਾ ਯਾਯਯੋ, ਏਯੋ ਕਯੋ ਮਧਾ ਚਿਯਾ ਕਰਿਯਾਨੇ ਨਾਇੰ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮਨਿ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵੈ ॥੨॥

ਪੁਰੁਕਾ ਯਾਨਾ ਧਿਨਾ ਮਨੁਬਧਾਰ ਮਨ ਚੁਧੁ ਬੁਧਾਨਾਇੰ ॥2॥

ਜੇ ਜਨਮੇ ਸੇ ਰੋਗਿ ਵਿਆਪੇ ॥

ਯੋਧਾ ਮਨੁਧਾਯੋਕਰੇ ਯੁਧਾ ਯੋਯਯੋ, ਏਯੋ ਯੋਯਾਯੁਧੁ ਹੋਯਯੋ ਯਾਯੋ

ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਦੁਖਿ ਸੰਤਾਪੇ ॥

ਯਾਯਾਰ ਅਧਾਯਾਰ ਪਾਯੋ ਭਾਰਾ ਧੂਧਾ ਹੋਯਯੋ।

ਸੇ ਜਨ ਬਾਢੇ ਜੇ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖੇ ॥

ਯੋਯੰ ਧੂਧੁਧਾਯੁ ਪਰਯਾਨਾ ਬੁਧਾ ਯੋਯਾ ਕਰਿਯਾਯੋ, ਏਯਾਯੋ ਯੋਯਾਰ ਪਾਯਾਰੂ ਵਯੋ ਯਾਯਾਯੋ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸੁ ਚਾਖੇ ॥੩॥

ਬਧਾਧੂਕਾ ਏਧਾ ਕਰਿ ਏਧਾ ਅਧੁਧਾ ਯਧਾ ਚਾਯੁਧਾ ॥3॥

ਚਲਤਉ ਮਨੁ ਰਾਖੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚਾਖੈ ॥

ਯੋਧਾ ਯੋਧਾ ਚਯੋਧਾ ਮਨ ਯੋਧਾਰੇ ਅਯੁਧਾ ਯੋਧਾਧਾਧਾ, ਏਧਾ ਅਧੁਧਾ ਯਧਾ ਚਾਯੁਧਾ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਬਦੁ ਭਾਖੈ ॥

ਬੇਬਾਬ ਸਬਦੁ ਭਾਖੈ ਕਰਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਬੋਲਿਆ ॥

ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਪਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ॥੪॥੧੩॥

ਬਾਹੀ ਸਾਚੈ ਸਬਦੁ ਭਾਖੈ ਕਰਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਬੋਲਿਆ ॥
ਬੋਲੈ ਬੋਲੈ ਕਰਨ ਬੋਲੈ ਕਰਨ ਬੋਲੈ ਕਰਨ ਬੋਲੈ ॥੪॥੧੩॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜੇ ਤਿਨਿ ਕੀਆ ਸੇ ਸਚੁ ਥੀਆ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਯਾਹਾ ਕੀਏ ਸਚੁ ਕਰਿਓ, ਭਾਖੈ ਬੋਲੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ॥

ਪੁਰਖੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਚੁ ਕਰਿਓ, ਭਾਖੈ ਬੋਲੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥

ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਨਾਹੀ ਮਨਿ ਭੰਗੁ ॥

ਮਨੁਖੀ ਮਨੁ ਭੰਗੁ ਕਰਿਓ, ਪੁਰਖੁ ਨਾਮੁ ਭਾਖੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ ਸੰਗੁ ॥੧॥

ਬੇਬਾਬ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ ਸੰਗੁ, ਪੁਰਖੁ ਨਾਮੁ ਭਾਖੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥੧॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਰਾਖਹੁ ਅਪਨੀ ਸਰਣਾਈ ॥

ਬੇਬਾਬ ਰਾਖਹੁ ਅਪਨੀ ਸਰਣਾਈ, ਪੁਰਖੁ ਨਾਮੁ ਭਾਖੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂ ਜ੍ਹੰ ਖਰਿ ਰਸੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਅਛਿ ਆਯੁ ਨਿਬੰਧੁ ਦੇਖਿਯੁ ਜਾਨਿ ਪਦਾਰਥੁ
ਪਾਯਛਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਸਚੁ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ॥

ਮੇਯੋ ਮਨੁਸ਼ਖਰਿ ਕਰਿ ਆਖੈ ਧਰਮੁ ਪਰਮਾਨੁਯੋ ਬਧਾਨਾਨੁ ਹੋਇ ਅਰੇ,

ਤਾ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥

ਭਾਖਾਯੋ ਯਥਾਹੋ ਜ੍ਹੰ ਬਧਾਨਾ ਬਧਾਨਾ ਅਰੇ।

ਜੇ ਹਰਿ ਰਾਤੇ ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਮੇਯੋ ਮਨੁਸ਼ਖਰਿ ਪੁਰੁਖੁ ਆਰੇ ਅਨੁਯੋਗੁ ਰਹਿਯਾਵੈ, ਸੇ ਬੁਧੁ ਹੋਇਆਵੈ।

ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨੁ ॥੨॥

ਭਾਖਾਯੋ ਬਧਾਨਾ ਮੇਯੋ ਪਰਮੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਆਵੈ ॥੨॥

ਹਰਿ ਵਰੁ ਜਿਨਿ ਪਾਇਆ ਧਨ ਨਾਰੀ ॥

ਸੇਯੋ ਜਾਨੈ ਪਰਮੁ ਅਰੇ, ਮੇਯੋ ਪੁਰੁਖੁ ਜਿਨਿ ਪਰਿ ਰੂਪੇ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਛਿ।

ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਾਤੀ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੀ ॥

ਸੇ ਗੁਰੁ ਚਿੰਤਨੁ ਕਰਿਯਾਵੈ ਆਯੁ ਪੁਰੁਖੁ ਆਰੇ ਲਾਜੁ ਰਹਿਯਾਵੈ।

ਆਪਿ ਤਰੈ ਸੰਗਤਿ ਕੁਲ ਤਾਰੈ ॥

ਸੇ ਕੇਵਲੁ ਬੁਧੁ ਬੰਧਾਰ ਬਾਹਰਿ ਪਾਰਿ ਹੋਇਆਵੈ, ਬਰੁ ਬੰਧੁ ਪਾਰਿ ਕਰਾਯੋ ਦੇਖਿਯਾਵੈ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਤਤੁ ਵੀਚਾਰੈ ॥੩॥

ਸੇ ਬਧਗੁਰੁਯੋ ਬਧਾ ਕਰਿਯਾਵੈ ਆਯੁ ਪਰਮੁ ਭਯੁ ਰੂਪਿਯਾਵੈ ॥੩॥

ਹਮਰੀ ਜਾਤਿ ਪਤਿ ਸਚੁ ਨਾਉ ॥

ਪੁਰੁਖੁ ਬਧਾ ਜਾਨੈ ਮੇਯੋ ਯਥਾ ਆਖੈ ਆਖੈ ਅਰੇ।

ਕਰਮ ਧਰਮ ਸੰਜਮੁ ਸਤ ਭਾਉ ॥

ਬਧਾਨੁ ਪ੍ਰੇਮੁ ਹੋਇ ਮੇਯੋ ਕਰਿ, ਧਰਮੁ ਆਖੈ ਬੰਧਾਨੁ ਅਰੇ।

ਨਾਨਕ ਬਖਸੇ ਪੂਛ ਨ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਮੇਯੋ ਮਨੁਸ਼ਖਰੁ ਪੁਰੁਖੁ ਜਾਨੈ, ਭਾਖਾਯੋ ਕਰਿਯੋ ਭਾਖਾਯੋ ਕਰਿਯੋ ਜਾਨੈ।

ਦੂਜਾ ਮੇਟੇ ਏਕੇ ਸੋਇ ॥੪॥੧੪॥

ੴ ਬੇਬੇ ਪੁਰੂ ਹੂੰ ਫੋਧਾਵਾਦਕੂ ਨਾਗ ਕਰਿਯਾਉ ॥੪॥੧੪॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਇਕਿ ਆਵਹਿ ਇਕਿ ਜਾਵਹਿ ਆਈ ॥

ਕਿਛੇ ਮਨੁਸ਼ਾਪੂਰਨੀਆਰੇ ਯਥਾ ਨੇਕਯਾਉ ਆਯ ਮਹਿਯਾਉ।

ਇਕਿ ਹਰਿ ਰਾਤੇ ਰਹਿ ਸਮਾਈ ॥

ਭਗਵਾਨਯਾ ਓਰੇ ਮਗੁ ਧ੍ਵਾ ਕਿਛੇ ਮਨੁਸ਼ਾਪੂਰਨੀਆਰੇ ਓਰੇ ਹੂੰ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾਉ।

ਇਕਿ ਧਰਨਿ ਗਗਨ ਮਹਿ ਠਉਰ ਨ ਪਾਵਹਿ ॥

ਕਿਛੇ ਮਨੁਸ਼ਾਪੂਰਨੀਆਰੇ ੴ ਯਥਾ ਗਗਨ ਕੀਰਤਿ ਓਰੇ ਸੁਖ ਮਿਲੇਨਾਉ।

ਸੇ ਕਰਮਗੀਣ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਧਿਆਵਹਿ ॥੧॥

ਕਾਰਣ ਬੇਬੇ ਕਰਮਗੀਣ ਮਨੁਸ਼ਾਪੂਰਨੀਆਰੇ ਨਾਮਰ ਚਿਤੁ ਕਰਿਯਾਉ ॥੧॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਪਾਈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂਯਾ ਭਾਰਾ ਮੁਕਿਰ ਮਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਉ।

ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਬਿਖੁ ਵਤ ਅਤਿ ਭਉਜਲੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ੴ ਬੰਬਾਰ ਬਿਖ ਭਲਿ ਮਹਾ ਭਯਾਨਕ ਬਾਗਰ ਅਰੇ। ਗੁਰੂਯਾ ਗਯ ਭਾਰਾ ਪਰਮਾਨੁ। ਯਾਵਯੁ ਭਵਬਾਗਰੁ ਪਾਰ ਕਰਾਯਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਨ੍ ਕਉ ਆਪਿ ਲਏ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲਿ ॥

ਮਾਯਾਯੁ ਪੁਰੂ ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਾਯਾਉ,

ਤਿਨ ਕਉ ਕਾਲੁ ਨ ਸਾਕੈ ਪੇਲਿ ॥

ਭਾਯਾਯੁ ਮੁਖੁ ਮਖ ਧਲਿ ਪਾਰੇ ਨਾਉ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲ ਰਹਿ ਪਿਆਰੇ ॥

ਪ੍ਰਿਯ ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਕਮਲ ਭਲਿ ਨਿਰਮਲ ਰਹਿਯਾਉ।

ਜਿਉ ਜਲ ਅੰਭ ਉਪਰਿ ਕਮਲ ਨਿਰਾਰੇ ॥੨॥

ਮਿਥ ਯਥ ਭਿਓਰੇ ੴ ਭਧਰੇ ਨਿਰੰਦ੍ਰੁ ਬਿਚਰਣ ਕਰਿਯਾਉ ॥੨॥

କୁହ, ଆମେ କଣ ଭଲ କିମ୍ବା ମନ୍ଦ କହିପାରିବା?

ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ଦେଖାଯାନ୍ତି, ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ସତ୍ୟକୁ ଜାଣିଥାଏ,”

ଅବଶ୍ୟକୀୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାଏ ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶକୁ ବୁଝିଥାଏ ।

ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ମିଶି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାର ଖୋଜିଥାଏ ॥୩॥

ଶାସ୍ତ୍ର, ବେଦ ଏବଂ ସ୍ମୃତିର ଭେଦର ଜ୍ଞାନ

ଏବଂ ଅଠଷ୍ଠି ଡାର୍ଥର ସ୍ଥାନ, ହରି ରସର ହୃଦୟରେ ନିବାସ ହିଁ ଅଟେ ।

ଗୁରୁମଣି ବଡ଼ ପବିତ୍ର ଅଟେ, କାରଣ ତାହାକୁ ବିକାରର କୌଣସି ମଇଳା ଲାଗେ ନାହିଁ ।

ହେ ନାନକ! ଆରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଭଲ ଲେଖା ହୋଇଛି, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଚାହାର ହୃଦୟରେ ବାସ କରିଥାଏ ॥4॥15॥

ଆଶା ମହଲ ୧ ॥

ମୁଁ ନିତମସ୍ତକ ହୋଇ ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ ସ୍ପର୍ଶ କରିଥାଏ, ଯାହାଙ୍କ ଦୟାରୁ ମୁଁ ସର୍ବବ୍ୟାପକ ରାମଙ୍କୁ ଦେଖିଛି।

ହରିଙ୍କ ଗୁଣର ବିଚାର କରି ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରୁଅଛି ଆଉ ନିଜ ହୃଦୟରେ ହରିଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି
ତାହାଙ୍କ ଗୁଣର ବିଚାର କରୁଅଛି ॥ ୧ ॥

ରାମ ରାମ ବୋଲି, କାରଣ ରାମଙ୍କ ନାମ ଭବସାଗରର ମନ୍ତ୍ର କରାଇ ଦେଉଛି ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਰਤਨੁ ਹਰਿ ਲਾਭੈ ਮਿਟੈ ਅਗਿਆਨੁ ਹੋਇ ਉਜੀਆਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਪੁਰੁ ਰੂਪਾ ਰਹੁ ਮਿਲਿਆ, ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਅਯਾਨ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਆਉ ਪੁਰੁ ਜੇਪਾਠਿਰ
ਭਯੋਕ ਹੋਇਆ ॥੧॥ ਰੁਹ ॥

ਰਵਨੀ ਰਵੈ ਬੰਧਨ ਨਹੀ ਤੂਟਹਿ ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਕੇਵਲ ਜਿਹ੍ਵੇਰੇ ਭਯੋਕਾ ਕਰਿਲੇ ਬੰਧਨ ਭਾਯੋ ਨਾਹਿ ਆਉ ਭਿਓਰੇ ਅਭੰਕਾਰ ਉ ਭ੍ਰਿਖਾ ਦੂਰ
ਬੁਝਾਇ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਹਉਮੈ ਤੂਟੈ ਤਾ ਕੇ ਲੇਖੈ ਪਾਈ ॥੨॥

ਯੇਥੇਵੇਲੇ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਤ ਮਨੁਸ਼ਯਰ ਮਿਲਨ ਹੋਇਆ, ਬੇਥੇਵੇਲੇ ਭਾਯੋ ਭ੍ਰਿਖਾ ਦੂਰ
ਹੋਇਆ ਉ ਭਾਯੋ ਮਨੁਸ਼ਯ ਜੀਵਨ ਬਧਾਨ ਹੋਇਆ ॥੨॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਉਰ ਧਾਰੇ ॥

ਯੇਥੋਂ ਵਧੇਰੇ ਬੁਝਾਰੇ ਬਾਗਰੇ ਪ੍ਰਿਯਤਮ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮੰਦਰੇ ਬਧਾਨ ਆਉ, ਬਹਿ ਬਹਿ ਨਾਮ
ਜਪਿਆ ਆਉ ਭਾਯੋ ਭਯੋ ਕਰਿਆ,”

ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥੩॥

ਯੇਥੋਂ ਗੁਰੂਕਾ ਮਤ ਅਨੁਸਾਰੇ ਨਿਯ ਮਤਿ ਰਹਿਆ, ਯੇਥੋਂ ਭਯੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਵਬਾਗਰੇ ਪਾਰ
ਕਰਾਇਆ, ਕਾਰੋ ਬੇ ਜਗਤਰੇ ਜੀਵਨ, ਭਯੋਬਧਾਨ ਯੇ ਬ੍ਰਹਮੰਦਰੇ ਭਾਯੋ ਅਭਿ ॥੩॥

ਮਨ ਸਿਉ ਜੁਝਿ ਮਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਏ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਏ ॥

ਯੇਥੋਂ ਜੀਵ ਨਿਯ ਮਨ ਬਹਿਤ ਬੰਧਨ ਕਰਿ ਵਿਕਾਰ ਆਉ ਮਰਿਆਇਆ, ਬੇ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਨੇ,
ਭਾਯੋ ਅਭਿਯਾਨ ਮਨਰੇ ਹੋ ਲਿਭਿਆ।

ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜਗਜੀਵਨੁ ਸਹਜ ਭਾਇ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥੪॥੧੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇਥੋਂ ਜਗਜੀਵਨ ਪੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਰੋ ਕਰਿ, ਭਾਯੋਹੋਲੇ ਭਾਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬ੍ਰਹਮੰਦਰੇ ਭਾਯੋ
ਭਾਯੋ ਭਾਯੋ ਲਾਭੇ ਰਹੇ ॥੪॥੧੬॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਕਿਸ ਕਉ ਕਹਹਿ ਸੁਣਾਵਹਿ ਕਿਸ ਕਉ ਕਿਸੁ ਸਮਝਾਵਹਿ ਸਮਝਿ ਰਹੇ ॥

ਕਾਯਾ ਕੁਝ ਕਹਿ, ਕਾਯਾ ਕੁਝ ਕੁਝ ਆਉ ਕਾਯਾ ਕੁਝ ਕੁਝ ਬੁਝਾਇ, ਯਾਹਾ ਫਲਰੇ ਬੇ ਬੁਝਿ
ਬਾਲਾ ਹੋਵੇ?”

ਕਿਸੈ ਪੜਾਵਹਿ ਪੜਿ ਗੁਣਿ ਬੁਝੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸੰਤੋਖਿ ਰਹੇ ॥੧॥

ਕਾਯਾ ਪੜਾਇ ਯਾਹਾ ਫਲਰੇ ਬੇ ਪੜੇ ਪੁਰੁ ਗੁਣ ਕੁਝ ਬੁਝਿ ਭਾਯੋ ਆਉ ਬਧਾ ਗੁਣ ਗੰਭ ਭਾਰਾ
ਬਧਾਭਰੇ ਬਾਧ ਕਰਿਪਾਰਿਯੇ ॥੧॥

ਐਸਾ ਗੁਰਮਤਿ ਰਮਤੁ ਸਰੀਰਾ ॥ ਹਰਿ ਭਜੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ହେ ମୋର ମନ! ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ସହିତ ଏପରି ହରିଙ୍କ ଭଜନ କର, " ଯିଏ ସମସ୍ତ ଶରୀରରେ ରହିଛନ୍ତି ଆଉ ବହୁତ ଗଭୀର ଏବଂ ଗମ୍ଭୀର ଅଟନ୍ତି ॥୧॥ରୁହ ॥

ਅਨਤ ਤਰੰਗ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਰੰਗਾ ॥

ଯାହାର ମନରେ ପ୍ରଭୁ ଉକ୍ତିର ଅନନ୍ତ ଲହରୀ ଉଠିଥାଏ ଆଉ ହରିଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ,

ਅਨਦਿਨ ਸੁਚੇ ਹਰਿ ਗਣ ਸੰਗਾ ॥

ଯାହାକୁ ପୂଜୁଙ୍କ ପ୍ରଶଂସାର ସଂଗତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି, ସେ ଦିନ ରାତି ହିଁ ପବିତ୍ର ଅଟେ ।

ਮਿਥਿਆ ਜਨਮੁ ਸਾਕਤ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ଏହି ସଂସାରରେ ଶାନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟର ଜନ୍ମ ନିରର୍ଥକ ଅଟେ ।

ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਜਨੁ ਰਹੈ ਨਿਰਾਰਾ ॥੨॥

ରାମଙ୍କ ଭକ୍ତି କରୁଥିବା ମନୁଷ୍ୟ ମୋହ ମାୟା ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ ॥୨॥

ਸੂਚੀ ਕਾਇਆ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥

ସେହି ଶରୀର ଶୁଦ୍ଧ ଅଟେ, ଯିଏ ହରିଙ୍କୁ ଗୁଣ ଗାନ କରିଥାଏ ।

ਆਤਮੁ ਚੀਨਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇਆ ॥

ନିଜ ଚିତ୍ତରେ ଲବ୍ଧିରଜ୍ଞ ସ୍ଥରଣ କରି ଏହା (ଶରୀର) ତାହାଙ୍କ ପ୍ରୀତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ।

ਆਦਿ ਅਪਾਰੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਹੀਰਾ ॥

ପ୍ରଭୁ ଆଦି, ଅନନ୍ତ, ଅପାରପର ଏବଂ ହୀରା ଅଟନ୍ତି ।

ਲਾਲਿ ਰਤਾ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਧੀਰਾ ॥੩॥

ସେହି ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ମୋର ମନ ଅନୁରକ୍ତ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛି ॥୩॥

ਕਥਨੀ ਕਹਹਿ ਕਹਹਿ ਸੇ ਮੁਏ ॥

ଯିଏ କେବଳ ମୌଖିକ କଥା କହିଥାଏ, ସେ ବାସ୍ତବରେ ମୃତ ଅଟେ ।

ਸੇ ਪ੍ਰਭ ਦੂਰਿ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭ ਤੂੰ ਹੈ ॥

ସେ ପ୍ରଭୁ ଦୂର ନୁହନ୍ତି, ସେ ପ୍ରଭୁ! ତୁମେ ନିକଟରେ ହିଁ ଅଛ।

ਸਭੁ ਜਗੁ ਦੇਖਿਆ ਮਾਇਆ ਛਾਇਆ ॥

ମୁଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତକୁ ଦେଖୁଅଛି, ଏହି ମାୟା ପ୍ରଭୁଙ୍କ କାୟା ଅଟେ ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥੪॥੧੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਕਾ ਭੋਪਦੇਸ਼ ਵਾਰਾ ਮੂੰ ਪੁਰੂਕਾ ਨਾਮ ਖਾਨ ਕਰਿਅਛਿ ॥੪॥੧੭॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਤਿਤੁਕਾ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ਚੋਰੁਕਾ ॥

ਕੋਈ ਭੀਖਕੁ ਭੀਖਿਆ ਖਾਇ ॥

ਕੇਹੁ ਭਿਕਾਰੀ ਅਚੇ, ਹਿੰ ਭਿਖਾ ਨੇਕ ਖਾਇਆ

ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

ਆਭ ਕੇਹੁ ਰਾਜਾ ਅਚੇ, ਹਿੰ ਰਾਜਾਕਾ ਬੁਝਰੇ, ਲੀਨ ਰਹਿਆ

ਕਿਸ ਹੀ ਮਾਨੁ ਕਿਸੈ ਅਪਮਾਨੁ ॥

ਕਾਛਾਕੁ ਨਾਮ ਮਿਲਿਆ ਆਭ ਕਾਛਾਕੁ ਅਪਮਾਨ

ਢਾਹਿ ਉਸਾਰੇ ਧਰੇ ਧਿਆਨੁ ॥

ਪੁਰੂ ਹਿੰ ਦੂਜਿਆਰ ਨਾਗ ਕਰਿਅਛਿ, ਰਚਨਾ ਕਰਿਅਛਿ ਆਭ ਬੁਝੂ ਨਿਯ ਖਾਨਰੇ ਰਝੁਅਛਿ।

ਤੁਝ ਤੇ ਵਡਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਚੋ' ਠਾਨੁ ਬਭ ਕੇਹੁ ਨਾਹੀ

ਕਿਸੁ ਵੇਖਾਲੀ ਚੰਗਾ ਹੋਇ ॥੧॥

ਮੂੰ ਕਾਛਾਕੁ ਚੋਰ ਬਸੰਤਰੇ ਭੋਪਛਿਤ ਕਰਾਛਿ, ਹਿੰ ਚੋ' ਠਾਨੁ ਭਲ ਅਚੇ? ॥੧॥

ਮੈ ਤਾਂ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਆਧਾਰੁ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਕੇਵਲ ਚੋਰ ਨਾਮ ਮੋਰ ਭੀਖਨਰ ਆਖਾਰ ਅਚੇ।

ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਕਰਣਹਾਰੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੂੰ ਹੋਂ ਧਾਤਾ, ਬਹੁ ਕੀਛਿ ਕਰੂਪੁਰਾ ਭਗਤਰ ਕਰੀ ਅਚੇ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਵਾਟ ਨ ਪਾਵਉ ਵੀਰਾ ਜਾਉ ॥

ਹੇ ਬਾਮਨ! ਮੂੰ ਚੋਰ ਮਾਰਗਰੇ ਨ ਯਾਛ ਭੂਲ ਮਾਰਗਰੇ ਯਾਛਅਛਿ।

ਦਰਗਹ ਬੈਸਣ ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥

ਪੁਰੂਕਾ ਧਰਵਾਰਰੇ ਮੋਰੇ ਬੈਥਾ ਪਾਛ ਕੀਛਿ ਬੁਝ ਨਹੀ

ਮਨ ਕਾ ਅੰਧੁਲਾ ਮਾਇਆ ਕਾ ਬੰਧੁ ॥

ਮੂੰ ਮਨਰੇ ਅਛ ਅਚੇ ਆਭ ਮਾਯਾਰੇ ਧਰਿ ਯਾਛਿ

ਖੀਨ ਖਰਾਬੁ ਹੋਵੈ ਨਿਤ ਕੰਧੁ ॥

ਆਭ ਮੇਰੇ ਗਰੀਬ ਨਿਭਾ ਸੀਸਾ ਏਕਾ ਦੂਰਜਿ ਹੋਇਅਛਿ ।

ਖਾਣ ਜੀਵਣ ਕੀ ਬਹੁਤੀ ਆਸ ॥

ਤੂੰ ਖਾਯਾ ਆਭ ਅਮ੍ਰਿਤ ਧਨ ਬਝਿਓ ਪਾਛਿ ਭਾਰਿ ਆਸਾ ਰਹੁਅਛੁ

ਲੇਖੈ ਤੇਰੈ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸ ॥੨॥

ਪਰਛੁ ਤੂੰ ਯਾਗੀ ਨਾਹੁ ਮੇਰੇ ਚਾਰੇ ਥਾਪ ਉ ਗੁਰਾਰ ਨਿਯੰਝੁ ਗਠਿ ਅਛਿ ॥੨॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਅੰਧੁਲੇ ਦੀਪਕੁ ਦੇਇ ॥

ਹੋ ਪੁਰੁ ! ਆਨਰ ਅਥ ਮਨੁਸ਼ਾਨੁ ਮਨੁਸ਼ਾਨਾ ਬਰਦਾ ਆਨਰ ਧਾਪਕ ਪੁਰਾਨ ਕਰ

ਭਉਜਲ ਭੂਬਤ ਚਿੰਤ ਕਰੇਇ ॥

ਆਭ ਚਾਹਾਰ ਚਿੰਤਾ ਕਰ ਮਿਥ ਭਯਾਨਕ ਬਾਬਾਰ ਬਾਗਰੇਰੇ ਰੂਠਿ ਰਹਿਅਛਿ ।

ਕਹਹਿ ਸੁਣਹਿ ਜੇ ਮਾਨਹਿ ਨਾਉ ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੈ ਤਾ ਕੈ ਜਾਉ ॥

ਮੇਭ ਮਨੁਸ਼ਾ ਨਾਮਰ ਯਧ ਕਰਿਯਾਏ, ਗੁਣਿਯਾਏ ਏਕਾ ਆਸ਼ਾ ਰਹੁਯਾਏ, "ਮੂੰ ਚਾਹਾਕ ਭਧਰੇ ਬਮਰਿਧਿ ਅਠੇ ।

ਨਾਨਕੁ ਏਕ ਕਹੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਹੋ ਪੁਰੁ ! ਨਾਨਕ ਏਕ ਪੁਰਾਨਾ ਕਰਛੁ ਮੇਰੇ

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੇਰੈ ਪਾਸਿ ॥੩॥

ਚਾਹਾਕ ਆਸ਼ਾ ਏਕਾ ਗਰੀਬ ਤੂੰ ਭਧਰੇ ਅਧਿਧਿ ਅਠੇ ॥੩॥

ਜਾਂ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਜਪੀ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ॥

ਮਧਿ ਤੂੰ ਪੁਰਾਨ ਕਰ, ਚਾਹਾਕੇਲੇ ਮੂੰ ਤੂੰ ਨਾਮਰ ਯਧ ਕਰਿਓ ।

ਦਰਗਹ ਬੈਸਣ ਹੋਵੈ ਥਾਉ ॥

ਏਧਿਧਿ ਮੂੰ ਬਧਾਰ ਧਰਵਾਰੇਰੇ ਬਧਿਓ ਪਾਛਿ ਬਾਨ ਪੁਰਾ ਕਰਿਨੇਧਿ ।

ਜਾਂ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਦੁਰਮਤਿ ਜਾਇ ॥

ਮੇਧਧੇਧੇਲੇ ਤੂੰ ਮਨੁ ਭਲ ਲਾਗਿਯਾਏ, ਬੇਧਧੇਧੇਲੇ ਦੂਰੁਧਿ ਦੂਰ ਹੋਯਾਏ ਆਭ

ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਆਇ ॥

ਆਨ ਰੂਪਾ ਰਹੁ ਆਧਿ ਚਿਭਰੇਰੇ ਬਾਧ ਕਰਿਯਾਏ ।

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ॥

ਮਧਿ ਪੁਰੂ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪੈ ਧਾਰਨਾ ਕਰਿਯਾਇ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਬਧਗੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾਇ

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਭਵਜਲੁ ਤਰੈ ॥੪॥੧੮॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰ, ਆਯੋ ਬੇ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਾਇ। ॥੪॥੧੮॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਪੰਚਪਦੇ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ਪਾਞ ਪਦ ॥

ਦੁਧ ਬਿਨੁ ਧੇਨੁ ਪੰਖ ਬਿਨੁ ਪੰਖੀ ਜਲ ਬਿਨੁ ਉਤਭੁਜ ਕਾਮਿ ਨਾਹੀ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਖੀਰ ਬਿਨਾ ਗਯਾ, ਭੇਡਾ ਬਿਨਾ ਪਖੀ ਅਥਾ ਜਲ ਬਿਨਾ ਬਨਸ਼ਠਿ ਕੀਯਾਇ ਕਾਮੀ ਨਾਹੀ।

ਕਿਆ ਸੁਲਤਾਨੁ ਸਲਾਮ ਵਿਹੂਣਾ ਅੰਧੀ ਕੋਠੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਨਾਹੀ ॥੧॥

ਬੇ ਕਿਯਾਨੀ ਬੁਲਭਾਨ ਅਥੇ, ਯਾਹਾਕੁ ਕੇਹੀ ਬਲਾਮ ਕਰੇ ਨਾਹੀ? ਅੰਧਰੀ ਚੋਰ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਆਮ੍ਹਾਰ ਕੋਠੀਓਰੇ ਭਲਾਨਕ ਅਭਿਕਾਰ ਆਇ ॥1॥

ਕੀ ਵਿਸਰਹਿ ਦੁਖੁ ਬਹੁਤਾ ਲਾਗੈ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਮੂੰ ਭੁਧਾਕੁ ਕਾਹੀਕਿ ਬਿਧਿਭੁਧ ਕਰਿਓ, ਭੁਧਾਕੁ ਭੁਲਿਯਾਇ ਮੋਠੇ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਲਾਗਿਆ।

ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ ਤੂੰ ਵਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਲਾਗਿਆ, ਹੇ ਪੁਰੂ! ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਬਿਧਿਭੁਧ ਭੁਧ ਨਾਹੀ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਖੀ ਅੰਧੁ ਜੀਭ ਰਸੁ ਨਾਹੀ ਕੰਨੀ ਪਵਣੁ ਨ ਵਾਜੈ ॥

ਬਾਞਕਾ ਅਥਿਯੇ ਮਨੁਬਾਞ ਨੇਭਰ ਗਯਾ ਕਯਾਇ, ਜਿਭਰ ਬਾਞ ਬਨਾਧੁ ਹੋਯਾਇ ਆਯੋ ਚਾਹਾਰ ਕਾਮ ਗਯਾ ਗੁੰਧੀਓਰੇ ਨਾਹੀ।

ਚਰਣੀ ਚਲੈ ਪਜੁਤਾ ਆਗੈ ਵਿਣੁ ਸੇਵਾ ਫਲ ਲਾਗੈ ॥੨॥

ਕੇਹੀ ਬਾਹਾਰਾ ਦੇਵੇਲੇ ਹੂੰ ਬੇ ਪਾਦਰੇ ਚਲਿਆ, ਬੇਬਾ ਬਿਨਾ ਜੀਵਨਰੇ ਅਧਰਿ ਫਲ ਲਾਗਿਆ ॥2॥

ਅਖਰ ਬਿਰਖ ਬਾਗ ਭੁਇ ਚੇਖੀ ਸਿੰਚਿਤ ਭਾਉ ਕਰੇਹੀ ॥

ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮਰ ਬਗਿਚਾਰੇ ਗੋਲਾ ਲੇਖਰੇ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਭੁਧਦੇਗਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਲਗਾਇ ਆਯੋ ਅਧਰੇ ਪੁਰੂਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿੰਦਨ ਕਰ।

ਸਭਨਾ ਫਲੁ ਲਾਗੈ ਨਾਮੁ ਏਕੇ ਬਿਨੁ ਕਰਮਾ ਕੈਸੇ ਲੇਹੀ ॥੩॥

ਬਹੁ ਕ੍ਰਿਪਰੇ ਅਕ ਪੁਰੂਕਾ ਫਲ ਲਾਗਿਆ, ਚਾਹਾਕਾ ਦਮਾ ਬਿਨਾ ਮਨੁਬਾਞ ਅਥਾ ਕਿਧਰਿ ਪਾਯਾਇਓ? ॥3॥

ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਤੇਤੇ ਸਭਿ ਤੇਰੇ ਵਿਣੁ ਸੇਵਾ ਫਲੁ ਕਿਸੈ ਨਾਹੀ ॥

ਮੇਠੇਠੇ ਜੀਵਯੋਗੁ ਅਛਰਿ, ਬਹੁ ਚੋਰਿ ਹੂੰ ਅਛਰਿ, ਬੇਬਾ ਬਿਨਾ ਏਧਰਿ ਧਾਨੁ ਕਾਛਾਕੂ ਪੁਾਧੁ ਝੂਝਨਾਹੂੰ।

ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਭਾਣਾ ਤੇਰਾ ਹੋਵੈ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਜੀਉ ਰਹੈ ਨਾਹੀ ॥੪॥

ਦੁਖੁ ਏਵੰ ਬੁਝਿ ਚੋਰਿ ਯਥਾਹਰਿ ਹੂੰ ਅਛਰਿ, ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜੀਵਨੁ ਰਹਿ ਨਥਾਏ ॥੪॥

ਮਤਿ ਵਿਚਿ ਮਰਣੁ ਜੀਵਣੁ ਹੋਰੁ ਕੈਸਾ ਜਾ ਜੀਵਾ ਤਾਂ ਜੁਗਤਿ ਨਾਹੀ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਭਧਵੇਗਿ ਭਾਰਾ ਮਰਿਵਾ ਹੂੰ ਬਧਾ ਜੀਵਨੁ ਅਠੇ, ਅਨਧਿ ਪੁਕਾਰਿ ਜੀਵਨੁ ਕਥਾ ਹੋਯਾਧਰਿਵ? ਯਧਿ
ਮੁੰ ਅਨਧਿ ਭਲਿ ਬਝਿਥਾਏ, ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਚਾਹਾ ਭਧਮੁਭ ਮੁਭਿ ਨੂਹੇਂ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜੀਵਾਲੇ ਜੀਆ ਜਹ ਭਾਵੈ ਤਹ ਰਾਖੁ ਤੁਹੀ ॥੫॥੧੯॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁ ਜੀਵਨੁ ਨਿਯੋਗੁ ਅਨੁਬਾਹੇ ਜੀਵਨੁ ਪੁਕਾਰਿ ਕਰਿਥਾਛਿ, ਹੋ ਪੁਰੁ! ਮੇਠੇਠੇ
ਬੇਠੇਠੇ ਰਥ, ਮੇਠੇਠੇ ਚੁਧਨੁ ਭਲਿ ਲਾਗਿਥਾਏ ॥੫॥੧੯॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਅੰਗ ੧ ॥

ਕਾਇਆ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਨੁ ਹੈ ਧੋਤੀ ॥

ੴ ਜਾਨਕ ਗਰੀਬੁ ਹੂੰ ਪ੍ਰਭੂਨਾਮੁ ਬ੍ਰਾਹ੍ਮਣੁ ਅਚੇਤੁ ਅੰਧੁ ਮਨੁ ੴ ਬ੍ਰਾਹ੍ਮਣੁ ਘੋਰਿ ਅਚੇਤੁ;

ਗਿਆਨੁ ਜਨੇਊ ਧਿਆਨੁ ਕੁਸਪਾਤੀ ॥

ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਭਾਨੁ ਚਾਹਾਰੁ ਪਛਤਾ ਅਚੇਤੁ ਅੰਧੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਖਾਨੁ ਚਾਹਾਰੁ ਕੂੜੁ ਅਚੇਤੁ।

ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਜਸੁ ਜਾਚਉ ਨਾਉ ॥

ਭਾਈ ਯਾਤਾ ਪਰਿਵਰੇਂ ਬਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ੴ ਯਾਤਾ ਹੂੰ ਜਾਗਿਆ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮਿ ਸਮਾਉ ॥੧॥

ਗੁਰੂਕਾ ਵਲਾਰੂ ਮੂੰ ਪੁਰੁਸ਼ ੦।ਚੇਤੁ ਬਿਲਾਸੁ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਵਿ ॥੧॥

ਪਾਂਡੇ ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਪਛਤਾ! ੴਪਰਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰੁ ਬਿਚਾਰੁ ਕਰੁ ਮੇਰੁ

ਨਾਮੇ ਸੁਚਿ ਨਾਮੇ ਪੜਉ ਨਾਮੇ ਚਜੁ ਆਚਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਚਾਹਾਰੁ ਨਾਮੁ ਚੇਤਾਰੁ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ, ਨਾਮੁ ਚੇਤਾਰੁ ਬਫਿਰਾ ਚੇਤਾ ਚੇਤਾਰੁ ਬੁਝਿਯਤਾ ੴ ਜੀਵਨੁ ਆਚਾਰੁ ਬ੍ਰਹਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਾਹਰਿ ਜਨੇਊ ਜਿਚਰੁ ਜੋਤਿ ਹੈ ਨਾਲਿ ॥

ਬਾਹਾਰੁ ਪਛਤਾ ਬੇ ਪਰਿਪਤੁ ਰਹਿਆ, ਮੇਰੁ ਪਰਿਪਤੁ ਪੁਰੁ-ਭੋਯਾਤਿ ਚੇਤਾਰੁ ਭਿਓਰੇ ਬਿਦਯਮਾਨੁ ਅਭਿ।

ਧੋਤੀ ਟਿਕਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੁ, ਕਾਰਣੁ ਨਾਮੁ ਹੂੰ ਚੇਤਾਰੁ ਘੋਰਿ ੴ ਚਿੰਤਕੁ ਅਚੇਤੁ।

ਐਥੈ ਓਥੈ ਨਿਬਹੀ ਨਾਲਿ ॥

ੴ ਜੋਗ-ਪਰਿਯੋਗਿ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਵਿ ਬ੍ਰਹਮ।

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਹੋਰਿ ਕਰਮ ਨ ਭਾਲਿ ॥੨॥

ਨਾਮੁ ਬਿਨੁ ਅਨਧੁ ਕਰਮੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੁ ਨਾਮੁ ॥੨॥

ਪੂਜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮਾਇਆ ਪਰਜਾਲਿ ॥

ਪ੍ਰੇਮੁ ਬ੍ਰਹਮ ਭਗਵਾਨੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਕਰੁ ਚੇਤਾ ਜਾਨਾਰੁ ਚੁਭਾਕੁ ਭਗਵਾਨੁ ਬਿਨੁ।

ਏਕੇ ਵੇਖਹੁ ਅਵਰੁ ਨ ਭਾਲਿ ॥

ਕੇਵਲ ਏਕੇ ਯੋਗੀਨੀ ਨੂੰ ਬੜੇ ਯਾਗਰੇ ਦੇਖੇ ਓਹੀ ਅਨੰਤ ਕਾਹਲੇ ਬੰਨ੍ਹਾ ਕਰੇ ਨਾਹੀਂ।

ਚੀਨੈ ਤਤੁ ਗਗਨ ਦਸ ਦੁਆਰ ॥

ਦਰਿਆ ਵਾਰੇ ਆਕਾਸ਼ ਉਪਰੇ ਓਹੀ ਯਾਗਰੇ ਦੇਖੇ

ਹਰਿ ਮੁਖਿ ਪਾਠ ਪੜੈ ਬੀਚਾਰ ॥੩॥

ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚੋਂ ਪੌੜੇ ਪੌੜੇ ਆਪਣੇ ਚਾਹੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰੇ ॥੩॥

ਭੋਜਨੁ ਭਾਉ ਭਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗੈ ॥

ਪੁਰੇ ਪੁਰੇ ਭੋਜਨ ਵਾਰੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਾ ਏਵੇ ਭਲੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ੇ ਹੋਇਆ।

ਪਾਹਰੁਅਰਾ ਛਬਿ ਚੇਰੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥

ਮੱਥੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਲਾਗੇ ਪੁਰੇ ਪੁਰੇ ਦੇਖੇ, ਚਾਹੇ ਹੋਏ ਚਾਹੇ ਪਾਠੇ ਪਾਠੇ ਨਾਹੀਂ।

ਤਿਲਕੁ ਲਿਲਾਟਿ ਜਾਣੈ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ॥

ਏਕੇ ਪੁਰੇ ਜਾਨੇ ਹੋਏ ਕਪਾਲੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਪਾਠੇ।

ਬੂਝੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ਅੰਤਰਿ ਬਿਬੇਕੁ ॥੪॥

ਨਿਯੰਤਰੇ ਮਨੁ ਮਨੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਗੇ ਹੋਏ ਅੰਤਰਿ ਜਾਨੇ ਪਾਠੇ ॥੪॥

ਆਚਾਰੀ ਨਹੀ ਜੀਤਿਆ ਜਾਇ ॥

ਕਰਮਕਾੰਡ ਵਾਰੇ ਯੋਗੀਨੀ ਪਾਠੇ ਪਾਠੇ ਨਾਹੀਂ।

ਪਾਠ ਪੜੈ ਨਹੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ॥

ਨਾ ਹੋਏ ਯਾਗੇ ਗੁਰੇ ਅੰਤਰਿ ਵਾਰੇ ਚਾਹੇ ਮੂਲਪਾਠ ਕਰਾਇਆ ਪਾਠੇ।

ਅਸਟ ਦਸੀ ਚਹੁ ਭੇਦੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਅਠ੍ਹੇ ਪੁਰਾਣ ਏਵੇ ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਮੱਥੇ ਚਾਹੇ ਰਹਿਯੋ ਯਾਗੇ ਨਾਹੀਂ।

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥੫॥੨੦॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬਦਨੂੰ ਮੋਢੇ ਪੁਰੇ ਦੇਖੇ ॥੫॥੧੯॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਸੇਵਕੁ ਦਾਸੁ ਭਗਤੁ ਜਨੁ ਸੋਈ ॥

ਵਾਸਵੇ ਸੇਵੇ ਹੋਏ ਓਹੀ ਯੋਗੀਨੀ ਸੇਵਕ, ਦਾਸ ਏਵੇ ਭਲੇ ਪਾਠੇ,

ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਦਾਸੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਈ ॥

ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਹੂੰ ਠਾਕੁਰਯਾਨਾ ਵਾਸ ਅਛੇ ॥

ਜਿਨਿ ਸਿਰਿ ਸਾਜੀ ਤਿਨਿ ਫੁਨਿ ਗੋਈ ॥

ਮੇਯੈ ਪੁਰੂਖੁ ਏਹੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯਾਹੁ, ਅਛਰੇ ਸੇ ਚਾਹਾਰ ਨਾਭ ਕਰਿਯਾਹੁ ॥

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥੧॥

ਚਾਹਾਨਾ ਬਿਨਾ ਆਯੋ ਕੇਹੁ ਮੁਖਾਨੁ ਨੂਹੁ ॥੧॥

ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਭਾਖੇ ਭਾਰਾ ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਬਧਨਾਮਰ ਆਰਾਖਨਾ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯੋ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੈ ਸਾਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਧਨਾ ਵਰਵਾਰੇ ਚਾਹਾਨੁ ਬਧਨਾਵਾ ਨੂਹਾਯਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਚਾ ਅਰਜੁ ਸਚੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਭਭਰ ਬਿਨੁ ਏਵੰ ਬਭਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਨੁ

ਮਹਲੀ ਖਸਮੁ ਸੁਣੈ ਸਾਬਾਸਿ ॥

ਬਭਾ ਮਾਲਿਕ ਪੁਰੂਖੁ ਨਿਯੋ ਮੁਖਾਨੇ ਵਧੇ ਗੁਣਿਯਾਹੁ ਆਯੋ ਆਯੋ ਚਾਹਾਨੁ ਬਾਵਾਸ ਕਰਿਯਾਹੁ ॥

ਸਚੈ ਤਖਤਿ ਬੁਲਾਵੈ ਸੋਇ ॥

ਸੇ ਚਾਹਾਨੁ ਨਿਯੋ ਬਧਨਾ ਬਿੰਬਾਬਨ ਭਧਨਾਨੁ ਨਿਯੋਭਿਯੋ ਕਰਿਯਾਹੁ

ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥੨॥

ਆਯੋ ਚਾਹਾਨੁ ਮਾਨ ਬਭਾਨੁ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਹੁ, ਯਾਹਾ ਕਰਿ ਸੇ ਕਰਿਯਾਹੁ, ਚਾਹਾ ਬੋਲਾਯਾਏ ॥੨॥

ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ ਤੂਹੈ ਦੀਬਾਣੁ ॥

ਹੇ ਯੋਗਰੋ ਰਚਨੇਯੋ! ਤੂ ਹੂੰ ਮੋਰਾ ਵਰਵਾਰ ਅਰੁ ਆਯੋ ਤੂ ਹੂੰ ਮੋਰਾ ਭਭਿ ਅਰੁ ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਚੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਭੋਰਾ ਵਰਵਾਰਨੁ ਯੋਗ ਪਾਯੋ ਗੁਰੂਯੋ ਭਾਖੇ ਹੂੰ ਮੋਰਾ ਪਾਯੋ ਬਧਨਾ ਚਿਹ੍ਨ ਅਛੇ ॥

ਮੰਨੇ ਹੁਕਮੁ ਸੁ ਪਰਗਟੁ ਜਾਇ ॥

ਮੇਯੈ ਮਨੁਸ਼ਾ ਪੁਰੂਖੁ ਬੁਧਨਾ ਪਾਲਨ ਕਰਿਯਾਏ, ਸੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਾਵਰੇ ਚਾਹਾਨੁ ਪਾਯੋ ਚਾਹਿਯਾਏ ॥

ਸਚੁ ਨੀਸਾਣੈ ਠਾਕ ਨ ਪਾਇ ॥੩॥

ਬਧਨਾ ਚਿਹ੍ਨ ਕਾਰਨੁ ਚਾਹਾਨੁ ਬਾਯਾ ਆਸੇ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਪੰਡਿਤ ਪੜਹਿ ਵਖਾਣਹਿ ਵੇਦੁ ॥

ਪਉਠ ਵੇਦਕੂ ਪਛੇਟਾਏ ਏਕਾ ਚਾਹਾਰ ਕਪਾਯਾ ਕਰਿਏਏ।

ਅੰਤਰਿ ਵਸਤੁ ਨ ਜਾਣਹਿ ਭੇਦੁ ॥

ਕਿੰਨੁ ਬੇ ਨਿਯ ਭਿਓਰ ਭਪਯੋਗੀ ਵਸਤੁਰ ਰਹਸਯਕੂ ਕੂਟਿ ਨਏਏ।

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸੋਝੀ ਬੂਝ ਨ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਬੇਝਿ ਕਥਾਰ ਝਾਨ ਹੋਯਨਏਏ।

ਸਾਚਾ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥੪॥

ਯੇ ਬੇਝਿ ਬਯਾ ਪੁਰੁ ਬਰੁ ਯਾਗਾਰੇ ਅਛਭਿ ॥4॥

ਕਿਆ ਹਉ ਆਖਾ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ ॥

ਮੂੰ ਕਯ ਕਹਿਓ ਆਯ ਕਯ ਕਹਿੰਨਾ ਕਹਿਓ?

ਤੂੰ ਆਪੇ ਜਾਣਹਿ ਸਰਬ ਵਿਡਾਣੀ ॥

ਹੇ ਬਰਕਯਾ ਬਯੋਭੁ ਪਰਯਾਮ੍ਹ! ਚੁਯੋ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾ ਹੂੰ ਬਰੁ ਕਯਿ ਯਾਗੀ ਅਛ।

ਨਾਨਕ ਏਕੇ ਦਰੁ ਦੀਬਾਣੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਯਾਯਕਯਾ ਪੁਰੁਕਾ ਧਰਕਾਰ ਹੂੰ ਬਯਬਯਾ ਬਾਹਾਰਾ ਅਓ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੁ ਤਹਾ ਗੁਦਰਾਣੁ ॥੫॥੨੧॥

ਬੇਯਾਰੇ ਬਯਧ ਧਾਰਾਰੇ ਹੂੰ ਗੁਰਮੁਖੀਕਾ ਕਾਬ ਏਏ ॥5॥21॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਏਯਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਕਾਚੀ ਗਾਗਰਿ ਦੇਹ ਦੁਹੇਲੀ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ਦੁਖੁ ਪਾਈ ॥

ਏਹਿ ਯੋਗੀਰ ਏਕ ਕਯਾ ਮਾਓਏ ਯਯਿ ਅਓ ਏਯ ਏਯਾ ਬਰਕਾ ਚੁਯਯੀ ਰਹਿਏਏ, ਏਯ ਯਾਓ ਹੇਕਾ ਮਾਓ ਨਾਗ ਹੋਯਨਏਏ ਏਯ ਕਯੁਓ ਕਯੁ ਬਯਧ ਕਹਿਕਾਕੂ ਪਓਏਏ।

ਇਹੁ ਜਗੁ ਸਾਗਰੁ ਦੁਤਰੁ ਕਿਉ ਤਰੀਐ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਰ ਪਾਰਿ ਨ ਪਾਈ ॥੧॥

ਏਹਿ ਯਯਾਨਕ ਬਾਬਾਰ ਬਾਗਰ ਕੋਧਰਿ ਪਾਰ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਰਿਕਾ? ਗੁਰੁ ਪਰਯੋਗੁਰਕਾ ਬਿਨਾ ਏਯ ਪਾਰ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਰਿਕਾ ਨਾਹਿ ॥1॥

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਹਰੇ ॥

ਹੇ ਮੋਰ ਪੁਯਓਯ ਪੁਯੁ! ਮੂੰ ਕਾਰਕਾਰ ਏਯ ਕਹਿਏਏ ਯੇ ਓਏ' ਬਿਨਾ ਮੋਰ ਏਯ ਕੇਹਿ ਨਾਹਿ।

ਸਰਬੀ ਰੰਗੀ ਰੂਪੀ ਤੂੰਹੈ ਤਿਸੁ ਬਖਸੇ ਜਿਸੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਹੁ ਰੰਗ ਰੂਪରେ ତੂੰਹੋਂ ਵਿਦ୍ୟਮਾਨ ਅଛ। ପੁਰੁ ਤਾହਾକୁ ਖੋਲ੍ਹਾ ਕਰਿ ਦੇਅਹਿ, ਯਾਹਾ ਭਉਰੇ ਸੇ ਬਖਸ਼ੰ
ਕ੍ਰਿਪਾਕ੍ਰਿਸ਼੍ਣ ਕਰਿਯਾਹਿ ॥੧॥ ਰੁਹ ॥

ਸਾਸੁ ਬੁਰੀ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ਨ ਦੇਵੈ ਪਿਰ ਸਿਉ ਮਿਲਣ ਨ ਦੇਇ ਬੁਰੀ ॥

(ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ) ਮੋਰੇ ਬਾਬ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਅਰੇ। ਤਾਹਾ ਮੋਰੇ ਅਨੁਮਾਨ ਰੂਪੀ ਘਰੇ ਰਹਿਵਾਕੂ ਦੇਖ
ਨਹੈ, ਦੁਸ਼ਟ ਬਾਬ ਮੋਰੇ ਮੋਰੇ ਪ੍ਰਿਯਤਮ ਪੁਰੁਸ਼ ਸਹਿਤ ਮਿਲਣ ਹੋਵਾਕੂ ਦੇਖ ਨਾਹੈ।

ਸਖੀ ਸਾਜਨੀ ਕੇ ਹਉ ਚਰਨ ਸਰੇਵਉ ਹਰਿ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਨਦਰਿ ਧਰੀ ॥੨॥

ਮੈਂ ਮੋਰੇ ਬਾਬ ਬਾਘੀਰ ਚਰਨ ਸੇਵਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਕਾਰਨ ਤਾਹਾਕੇ ਸਤਸੰਗਤੀਰੇ ਗੁਰੂਕੇ ਦਮਾਰੂ
ਹਰੇ ਮੋਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪੂਰਵਕ ਦੇਖੁਯਾਹਿ।

ਆਪੁ ਬੀਚਾਰਿ ਮਾਰਿ ਮਨੁ ਦੇਖਿਆ ਤੁਮ ਸਾ ਮੀਤੁ ਨ ਅਵਰੁ ਕੋਈ ॥

ਮੂੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬਿਚਾਰਿ ਕਰਿ ਏਵਾਕੂ ਦੇਖੁਣਿ ਮੇਰੇ ਚੂਨੇ ਭਲੇ ਮੇਰੇ ਅਨਧ ਜੇਕਰੇ ਨਾਹਾਉ।

ਜਿਉ ਤੂੰ ਰਾਖਹਿ ਤਿਵ ਹੀ ਰਹਣਾ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਦੇਵਹਿ ਕਰਹਿ ਸੋਈ ॥੩॥

“(ਹੇ ਪੁਰਖ!) ਤੂੰ ਮੋਹਾਓ ਮੇਰੇ ਰੱਖਣ, ਮੂੰ ਬੇਪਰੇ ਰੱਖਣ, ਦੂਰਗੇ ਓ ਬੁਝੇ ਤੂੰ ਪੁਰਾਨ ਕਰੇ, ਤੂੰ ਮਾਝਾ ਕਰੁਣਾ ਚਾਹਾ ਹੋਇਆ। ॥੩॥

ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਦੇਉ ਬਿਨਾਸਤ ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣ ਆਸ ਨਿਰਾਸ ਭਈ ॥

ਮੂੰ ਆਗਾ ਏਵੇ ਚੁਝਾ ਕੂਕਰੇ ਕੂਰੇ ਕਰਿਦੇਕਰੇ ਆਭੇ ਚੁਗੁਣਾਨੁਕ ਮਾਮਾਰ ਆਗਾ ਮਖ ਛਾਢਿਦੇਕਰੇ।

ਤੁਰੀਆਵਸਥਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਸੰਤ ਸਭਾ ਕੀ ਓਟ ਲਹੀ ॥੪॥

ਬਠਬਠਾਓਰੇ ਗਰੇਬੇ ਨੇਕ ਏਵੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਨੇ ਹੂੰ ਆਨੁਕ ਅਵਸ਼ਾ ਪੁਰਖ ਹੋਇਆ। ॥੪॥

ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਸਗਲੇ ਸਭਿ ਜਪ ਤਪ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ॥

ਮਾਝਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰਦੇ ਅਲਕਸਧ ਏਵੇ ਭੇਦ ਰਹਿਤ ਪੁਰਖ ਵਾਸ ਕਰਿਓ, ਚਾਹਾ ਪਾਥਰੇ ਯਧ, ਓਧ, ਆਨ, ਧਾਨ ਯਧਾਧਿ ਬਰੁਕਿਓ ਆਧ।

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਏ ਸਹਜ ਸੇਵਾ ॥੫॥੨੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਾਝਾਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮਰੇ ਮਗ ਆਧ, ਬੇ ਗੁਰਮਤਿ ਮਠੇ ਵਾਰਾ ਪੁਰਖ ਬੇਵਾ ਕਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਅਵਸ਼ਾ ਪੁਰਖ ਕਰੇ ਨੇਕਧਾਧ। ॥੫॥੨੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਪੰਚਪਦੇ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ਪੰਚਪਦਾ ॥

ਮੇਹੁ ਕੁਟੰਬੁ ਮੇਹੁ ਸਭ ਕਾਰ ॥

ਮੋਹਾ ਮਨੁਸ਼ਧ ਮਨਰੇ ਪਰਿਵਾਰੇ ਪੁਰੇ ਮਾਧਾ ਯਾਤ ਕਰਿਓ, ਮੋਹਾ ਯਗਧਰੇ ਕਾਰਧ ਚਲਾਯ ਆਧ।

ਮੇਹੁ ਤੁਮ ਤਜਹੁ ਸਗਲ ਵੇਕਾਰ ॥੧॥

ਮੋਹਾ ਮਨਰੇ ਬਿਕਾਰੇ ਯਾਤ ਕਰਿਓ, ਏਧਾਯ ਮੋਹਾਕੂ ਧਾਧਾ ਕਰੁਣਾ ॥੧॥

ਮੇਹੁ ਅਰੁ ਭਰਮੁ ਤਜਹੁ ਤੁਮ੍ਹਰ ਬੀਰ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਮੋਹਾ ਏਵੇ ਕੁਧਾ ਨਿਰੁਭ ਕਰੇ,”

ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੇ ਰਵੈ ਸਰੀਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਠਥੇਥੇਕੇਕੇ ਹੂੰ ਆਨੁ ਏਵੇ ਗਰੇਬਰੇ ਪਰਮਾਨੁਕ ਬਧਾਨਾ ਵਾਸ ਕਰਿਓ ॥੧॥੧॥

ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਜਾ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥

ਮੋਹੇਵੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬਠਪਨਾਮਰ ਨਵਨਿਧੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਨਿ॥

ਰੇਵੈ ਪੂਤੁ ਨ ਕਲਪੈ ਮਾਈ ॥੨॥

ਬੇਠੇਵੇਲੇ ਚਾਹਾਰ ਬਠਾਨ ਕਾਮੇ ਨਾਹਿ ਆਭ ਮਾਭਾ ਮਥ ਦੂਝੀ ਝੂਝਨਾਹਿ॥੨॥

ਏਤੁ ਮੋਹਿ ਭੂਬਾ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਏਹਿ ਮੋਹਾਹਰੇ ਬੰਦੂਕੁ ਭਗਤ ਕੂਟਿ ਰਹਿਛਿ ਆਭ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਈ ਉਤਰੈ ਪਾਰਿ ॥੩॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਨਿ ਹੂੰ ਕੇਹਿ ਏਹਾ ਠਾਰੁ ਪਾਰਿ ਹੋਯਾਹਰੇ ॥੩॥

ਏਤੁ ਮੋਹਿ ਫਿਰਿ ਜੁਨੀ ਪਾਰਿ ॥

ਏਹਿ ਮੋਹਾ ਕਾਰਨਹੁ ਹੂੰ ਜੀਵ ਕਾਰਨਾਰ ਮੋਨਿਰੇ ਆਇਯਾ॥

ਮੇਰੇ ਲਾਗਾ ਜਮ ਪੁਰਿ ਜਾਹਿ ॥੪॥

ਮੋਹਾਹਰੇ ਲਿਖੁ ਹੋਯਾ ਜੀਵ ਮਰਦੂਰੀਯੁ ਮਾਯਾਯ ॥੪॥

ਗੁਰ ਦੀਖਿਆ ਲੇ ਜਪੁ ਤਪੁ ਕਮਾਹਿ ॥

ਮੋਭੰ ਬਯਛਿ ਗੁਰੁਕਾ ਵਾਸਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਮਥ ਜਪ ਏਵੰ ਭਪ ਕਰਿਯਾ॥

ਨਾ ਮੋਹੁ ਭੂਟੈ ਨਾ ਥਾਇ ਪਾਰਿ ॥੫॥

ਚਾਹਾਰ ਨਾ ਬਾਂਬਾਰਿਕ ਮੋਹਾ ਭਾਯਿਯਾ ਆਭ ਨਾ ਹੂੰ ਬੇ ਬਠਪਰ ਵਰਕਾਰਰੇ ਬ੍ਰਾਜੂਭ ਹੋਯਾਯ ॥੫॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਏਹੁ ਮੋਹੁ ਜਾਇ ॥

ਮਧਿ ਪੁਰੁ ਨਿਜਰ ਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸ਼ ਧਾਰਨ ਕਰਛਿ ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਏਹਿ ਮੋਹਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥੬॥੨੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਪਰਿ ਜੀਵ ਪੁਰੁਕਾ ਠਾਰੇ ਲਾਨ ਹੋਯਾ ਰਹਿਯਾ॥ ॥੬॥੨੩॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਆਪਿ ਕਰੇ ਸਚੁ ਅਲਖ ਅਪਾਰੁ ॥

ਅਲਖਯ ਏਵੰ ਅਪਾਰ ਬਠਪਰ ਪੂਞਿ ਪਰਮਾਨੁ ਹੂੰ ਬਹੁ ਕਛਿ ਕਰਿਯਾਛਿ॥

ਹਉ ਪਾਪੀ ਤੂੰ ਬਖਸਣਹਾਰੁ ॥੧॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਤੂੰ ਓ ਪਾਪੀ ਅਰੇ, ਪਰਖੂ ਓ ਸ਼ਮਾਸ਼ੀਲ ਅਰੁ ॥1॥

ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਚੋਰ ਯਯਾਹੇ ਹੂੰ ਬਹੁ ਕੀਛੇ ਹੋਇਆ।

ਮਨਹਠਿ ਕੀਚੈ ਅੰਤਿ ਵਿਰੋਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਯੋਂ ਮਨੁਸ਼ਖ ਮਨਰ ਫਿਰੇ ਭਾਰਾ ਕਾਮੀਯ ਕਰੇਇਆ, ਬੇ ਬੇਬਸਰੇ ਨਝੁ ਹੋਇਆ। ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕੀ ਮਤਿ ਕੂੜਿ ਵਿਆਪੀ ॥

ਮਨਮੁਖੀ ਪੁਰੁਸ਼ਰ ਰੂਥਿਰੇ ਬਧਾ ਮਿਥਾ ਯਾਹਿ ਰਹੇਇਆ।

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਸਿਮਰਣ ਪਾਪਿ ਸੰਤਾਪੀ ॥੨॥

ਬਰਿਯਾ ਬੁਰਯਾ ਬਿਨਾ ਬੇ ਪਾਪ ਕਾਰਣਨੁ ਬਝੁਓ ਧੁਸ਼ਰੀ ਹੋਇਆ। ॥2॥

ਦੁਰਮਤਿ ਤਿਆਗਿ ਲਾਹਾ ਕਿਛੁ ਲੇਵਹੁ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖੀ! ਦੁਰਮਤਿ ਓਪਾਗ ਕਰਿ ਕੀਛੇ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰ।

ਜੇ ਉਪਜੈ ਸੇ ਅਲਖ ਅਭੇਵਹੁ ॥੩॥

ਮਿਥ ਮਥ ਯਾਓ ਹੋਇਯੋ, ਬੇ ਅਗਯ, ਭੇਦਰਹਿਓ ਬੁਧੀਯਾ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਹੋਇਯੋ।

ਐਸਾ ਹਮਰਾ ਸਖਾ ਸਹਾਈ ॥

ਮੇਰਾ ਬਯਾ ਯਥਰ ਆਪਰਿ ਬਹਾਯਕ ਅਚਰਿ ਮੇ

ਗੁਰ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਈ ॥੪॥

ਬੇ ਗੁਰੂ ਰੂਪਰੇ ਮੇਯੋਂ ਮਿਲਿਯੋ ਆਯ ਬੇ ਯਥਿ ਯਾਵ ਮੇ' ਬੁਧਯਰੇ ਬੁਧੁਯ ਕਰਿਯੋ ॥4॥

ਸਗਲੀਂ ਸਉਦੀਂ ਤੋਟਾ ਆਵੈ ॥

ਅਨਧ ਬਾਬਾਰਿਕ ਬਯਯਾਹੇ ਮਨੁਸ਼ਖਯੂ ਸਭਿ ਹੂੰ ਹੋਇਆ।

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥੫॥੨੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰਾ ਮਨਯੂ ਰਾਮਯਾ ਨਾਮ ਹੂੰ ਯਯਾ ਲਾਗੇਇਆ ॥5॥24॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ 1 ਚਉਪਦਾ ॥

ਵਿਦਿਆ ਵੀਚਾਰੀ ਤਾਂ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ॥

ਮਧਿ ਬਿਧਯਾਰ ਬਿਚਾਰ-ਮਨਯ ਕਰਾਇਆ ਚਾਹਾਹੇਯੋ ਹੂੰ ਪਰੋਪਕਾਰੀ ਬਨਾ ਯਾਯ ਪਾਰਿਧ।

ਜਾਂ ਪੰਚ ਰਾਸੀ ਤਾਂ ਤੀਰਥ ਵਾਸੀ ॥੧॥

ਸਿੱਖੇ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਉ ਅਹੰਕਾਰਕੂ ਵਧ ਕਰੇ ਫਿਰਾਯਾ, ਚਾਹਾਵੇਲੇ ਹੋਂ ਸਨੂਥਪਕੂ
ਠਾਪੇਵਾਸੀ ਕੁਝਾਯਾਯਾ ਪਾਰਿਵ ॥1॥

ਘੰਘਰੂ ਵਾਜੈ ਜੇ ਮਨੁ ਲਾਰੈ ॥

ਸਿੱਖੇ ਮੇਰੇ ਸਨੁ ਪੁਰੁਯਾ ਸੁਰਗਰੇ ਲਾਗੇਯਾ ਚਾਹਾਵੇਲੇ ਸੁਧਰੇਲੇ ਯੁਯੁਰੇ ਭਲੇ ਅਨਾਯਾਠ ਗਯ
ਬਾਯੇਯਾ।

ਤਉ ਜਮੁ ਕਹਾ ਕਰੇ ਮੇ ਸਿਉ ਆਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੂਰੀ ਪਰਲੋਕਰੇ ਸਮਰਾਜ ਮੇਰੇ ਕੀਝੇ ਸਭਿ ਕਰੇਯਾਧੇ ਨਾਹੋਂ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਆਸ ਨਿਰਾਸੀ ਤਉ ਸੰਨਿਆਸੀ ॥

ਯੇਠੇਥੇਥੇਲੇ ਸੁੱ ਬਹੁ ਆਗਾ ਭਯਾਨ ਕਰੇਝੇ, ਥੇਠੇਥੇਥੇਲੇ ਸੁੱ ਬਧੁਪਾਸੀ ਬਧੇਯਾਝੇ।

ਜਾਂ ਜਤੁ ਜੋਗੀ ਤਾਂ ਕਾਇਆ ਭੋਗੀ ॥੨॥

ਯੇਠੇਥੇਥੇਲੇ ਸੁੱ ਭਯਾਨ ਪਾਰਨ ਕਰੇ ਨੇਝੇਝੇ ਥੇਠੇਥੇਥੇਲੇ ਸੁੱ ਨੇਝੇ ਕਾਯਾਕੂ ਭੋਗੇਵਾ ਬਾਲਾ ਚਲ
ਗੁਝਝ ਬਧੇਯਾਝੇ ॥2॥

ਦਇਆ ਦਿਗੰਬਰੁ ਦੇਹ ਬੀਚਾਰੀ ॥

ਯੇਠੇਥੇਥੇਲੇ ਸੁੱ ਨੇਝੇ ਗਰੀਰਕੂ ਬਿਕਾਰ ਠਾਰੂ ਬਝਾਝੇਵਾ ਬਿਥਲੇਰੇ ਬਿਚਾਰ ਕਰੁਝੇਝੇ, ਥੇਠੇਥੇਥੇਲੇ
ਸੁੱ ਯੀਵ ਭਧਰੇਰੇ ਧਯਾ ਬਾਲਾ ਧਿਗਧਰੇ ਹੋਯਾਝੇ ਯਾਝੇਝੇ।

ਆਪਿ ਮਰੈ ਅਵਰਾ ਨਹ ਮਾਰੀ ॥੩॥

ਯੇਠੇਥੇਥੇਲੇ ਸੁੱ ਨੇਝੇ ਅਭਿਮਾਨਕੂ ਬਧਾਧੁ ਕਰੇਧੇਝੇਝੇ ਥੇਠੇਥੇਥੇਲੇ ਸੁੱ ਅਧਿਮਾਨ ਅਧਿਧਿ ਅਧਿ
ਯੀਵਕੂ ਨ ਮਾਰੇਵਾ ਬਾਲਾ ਹੋਯਾਝੇ ਯਾਝੇਝੇ ॥3॥

ਏਕੁ ਤੂ ਹੋਰਿ ਵੇਸ ਬਹੁਤੇਰੇ ॥

ਹੋ ਪੁਰੁ! ਏਕ ਤੂ ਹੋਂ ਅਰੁ ਆਯ ਚੋਰ ਅਨੇਕ ਵੇਗ ਅਝੇ।

ਨਾਨਕੁ ਜਾਣੈ ਚੋਜ ਨ ਤੇਰੇ ॥੪॥੨੫॥

ਨਾਨਕ ਚੋਰ ਆਯੁਧਯਯਯ ਕਯਤੁਕਕੂ ਯਾਗਝੇ ਨਾਹੋਂ ॥4॥25॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਸਫਲਾ 1 ॥

ਏਕ ਨ ਭਰੀਆ ਗੁਣ ਕਰਿ ਧੋਵਾ ॥

ਮੇਰੇ ਪਾਯਰੇ ਕੇਵਲ ਏਕ ਅਧਿਗੁਣਰੇ ਰੂਹੇਂ ਅਨੇਕ ਅਧਿਗੁਣ ਮੇਰੇ ਪਾਯਰੇ ਅਝੇ ਯਾਝਾ ਪ੍ਰਥਾ
ਹੋਯਾਝੇ ਪਾਰਿਵ ਨਹੋਂ।

ਮੇਰਾ ਸਹੁ ਜਾਗੈ ਹਉ ਨਿਸਿ ਭਰਿ ਸੇਵਾ ॥੧॥

ਮੇਰਾ ਪੁੰਨ ਭਰਮੁ ਪੁੰਨੁ ਜਾਗੈ ਰਹਿਯਾਨੁ ਆਖਿ ਸੁੰ ਬਾਰਾ ਰਾਠਿ ਮੇਰਾ ਨਿਦ੍ਰਾ ਰੇ ਗੋਲ ਰਹਿਯਾ ॥੧॥

ਇਉ ਕਿਉ ਕੰਤ ਪਿਆਰੀ ਹੋਵਾ ॥

ਏਹਿ ਪਰਿ ਸੁੰ ਨਿਯੰ ਪੁੰਨੁ ਪੁੰਨੁ ਭਰਮੁ ਕੰਤੁ ਹੋਵਾ ਪਿਆਰੀ ਹੋਵਾ ?

ਸਹੁ ਜਾਗੈ ਹਉ ਨਿਸਿ ਭਰਿ ਸੇਵਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਪਰਿ ਪੁੰਨੁ ਜਾਗੈ ਰਹਿਯਾਨੁ ਆਖਿ ਸੁੰ ਬਾਰਾ ਰਾਠਿ ਮੇਰਾ ਨਿਦ੍ਰਾ ਰੇ ਗੋਲ ਰਹਿਯਾ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਆਸ ਪਿਆਸੀ ਸੇਜੈ ਆਵਾ ॥

ਨਿਯ ਪਠਿਯਾ ਬਹਿਤ ਮਿਥੀਵਾ ਯਯਾ ਏਵੰ ਚੁਝਾ ਨੇਯਕ ਯਧਿ ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲਕੁ ਆਇਯਾਯ ਮਧ, ਭਾਵਾਵੇਲੇ

ਆਗੈ ਸਹ ਭਾਵਾ ਕਿ ਨ ਭਾਵਾ ॥੨॥

ਮੋਹਾਭੇ ਯਯਾ ਨਾਹਿੰ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਪੁਰੁਸ਼ ਯਯਾ ਲਾਗਿਯਾਯ ਨਾ ਨਾਹਿੰ ॥੨॥

ਕਿਆ ਜਾਨਾ ਕਿਆ ਹੋਇਗਾ ਰੀ ਮਾਈ ॥

ਹੇ ਮੋਹਾਰ ਮਾਯਾ! ਸ੍ਰੀ ਯਾਗੋ ਨਾਹਿੰ ਮੇ ਕਯ ਹੇਵ?

ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਬਿਨੁ ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰਯੁ, ਬਰਿਯਾ ਵਰਿਯਾ ਬਿਨਾ ਸ੍ਰੀ ਰਹਿਯਾਰੇ ਨਾਹਿੰ ॥੧॥ ਰੁਹ ॥

ਪ੍ਰੇਮੁ ਨ ਚਾਖਿਆ ਮੇਰੀ ਤਿਸ ਨ ਬੁਝਾਨੀ ॥

ਸ੍ਰੀ ਪੁਰੁਸ਼ ਪਠਿਯਾ ਪ੍ਰੇਮਕੁ ਚਾਖੁ ਨਾਹਿੰ, ਏਯੁਯਾਯ ਮੋਹਾਰ ਚੁਝਾ ਮੇਯੁ ਨਾਹਿੰ ਆਯ

ਗਇਆ ਸੁ ਜੋਬਨੁ ਧਨ ਪਛਤਾਨੀ ॥੩॥

ਮੋਹਾਰ ਬੁਯਾਰ ਯਵਾਨਾ ਚਾਯਿ ਯਾਯਯਿ ਆਯ ਸ੍ਰੀ (ਪਦੁ) ਪਯੁਯਾਯ ਕਰੁਯਯਿ ॥੩॥

ਅਜੈ ਸੁ ਜਾਗਉ ਆਸ ਪਿਆਸੀ ॥

ਏਵੇ ਮਧ ਭਾਵਾਯੁ ਮਿਥੀਵਾ ਆਗਾਰੇ ਯਾਗਿ ਰਹਿਯਾਯ।

ਭਈਲੇ ਉਦਾਸੀ ਰਹਉ ਨਿਰਾਸੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਯਵਾਬ ਹੋਯਯਾਯਯਿ ਆਯ ਨਿਰਾਗ ਰਹਿਯਾਯ ॥੧॥ ਰੁਹ ॥

ਹਉਮੈ ਖੋਇ ਕਰੇ ਸੀਗਾਰੁ ॥

ਯਧਿ ਯਾਵ ਬੁਧੀ ਨਿਯ ਅਯੁਕਾਰ ਭਯਾਗ ਕਰਿਧਿਯ ਆਯ ਗੁਣਾਰ ਯਾਰ ਗੁਣਾਰ ਕਰਿਯਾਯ ਭਾਵਾਵੇਲੇ ਹਿੰ

ਤਉ ਕਾਮਣਿ ਸੇਜੈ ਰਵੈ ਭਤਾਰੁ ॥੪॥

ਪਠਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਯਾਵ ਬੁਧੀ ਗੋਪ ਯਧਰੇ ਰਮਗ ਕਰਿਯਾਯ ॥੪॥

ਤਉ ਨਾਨਕ ਕੰਤੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਵ ਬੁਧੀ ਪਠਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਮਨਕੁ ਬੇਭੇਭੇਲੇ ਯਯਾ ਲਾਗਿਯਾਯ,

ਛੇਡਿ ਵਡਾਈ ਅਪਣੇ ਖਸਮ ਸਮਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥੨੬॥

ਮੇਵੇ ਅਯੁ ਭਯਾਗ ਕਰਿ ਮੇਭੇਭੇਲੇ ਨਿਯ ਪਠਿਯਾ ਯਯਾਰੇ ਲਾਗ ਹੋਯਾਯ ॥੧॥ ਰੁਹ ॥੨੬॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪਾਗਲਾ ਮੁਕਲਾ 1 ॥

ਪੇਵਕੜੈ ਧਨ ਖਰੀ ਇਆਣੀ ॥

ਦੂਜੇਆਰ ਮੋਹਾਹਰੇ ਫਾਬੇ ਯਾਵ-ਬੁਧੀ ਮੂਰ੍ਹਿ ਵਧੇ ਰਹਿਯਾਵ ਆਯ

ਤਿਸੁ ਸਹ ਕੀ ਮੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥੧॥

ਬੇ ਪਠੇ-ਪੁਰੁਯਾ ਮੁਢੁ ਕੂਝੇ ਪਾਹਰੇ ਨਾਹਿ ॥1॥

ਸਹੁ ਮੇਰਾ ਏਕੁ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥

ਮੋਰ ਪਠੇ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇਵਲ ਏਕ ਅਠਹਿਤ। ਬੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਠਹਿਤ, ਭਾਖਾਯਾ ਭਲੇ ਕੇਵਲ ਨਾਹਿਤ।

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਮੇਲਾਵਾ ਹੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਧਿ ਬੇ ਕਰੁਣਾ। ਦੁਖਿ ਪਾਰਯਾ ਕਰਹਿ ਭਾਖਾਹੁਲੇ ਮੋਰ ਭਾਖਾਰੇ ਬਹਿਤ ਮੀਲਨ ਹੋਯਾ ਪਾਰਿਵ
॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਸਾਹੁਰੜੈ ਧਨ ਸਾਚੁ ਪਛਾਣਿਆ ॥

ਮੋਢੇ ਯਾਵ-ਬੁਧੀ ਬਾਬਾਰੇ ਮੋਹਾਹਰੇ ਕਾਖਾਰੇ ਪੁਰੁਯਾ ਚਰਣਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾਵ, ਬੇ ਬੇਬੇ ਬਧਾਬੁਧ
ਕਰੁਣਾ ਮੁਢੁ ਯਾਗਿਆਵ ਆਯ

ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਅਪਣਾ ਪਿਰੁ ਜਾਣਿਆ ॥੨॥

ਬਾਅਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮੋਢੇ ਹੋਯਾ ਨਿਯ ਪ੍ਰਿਯਤਮ ਪੁਰੁਯਾ ਬਹਿਤ ਗਯਾਰੇ ਬਾਬੇ ਕਰੁਣਾ
॥2॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਐਸੀ ਮਤਿ ਆਵੈ ॥

ਮੋਢੇ ਗੁਰੁਯਾ ਕੁਪਾਰੁ ਯਾਵ-ਬੁਧੀ ਠਾਹਰੇ ਏਕੇ ਕੂਝੇ ਆਬਿਆਵ ਭਾਖਾਹੁਲੇ

ਤਾਂ ਕਾਮਣਿ ਕੰਤੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥੩॥

ਬੇ ਨਿਯ ਪਠੇ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇਵਲ ਮਨੁ ਪ੍ਰਿਯ ਲਾਗਿਆਵ ॥3॥

ਕਹਤੁ ਨਾਨਕੁ ਭੈ ਭਾਵ ਕਾ ਕਰੇ ਸੀਗਾਰੁ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਣੇ ਮੋ ਮੋਢੇ ਯਾਵ-ਬੁਧੀ ਪੁਰੁਯਾ ਭਲੇ ਏਕੇ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਗੁਣਾਰ ਕਰਿਆਵ,

ਸਦ ਹੀ ਸੇਜੈ ਰਵੈ ਭਤਾਰੁ ॥੪॥੨੭॥

ਬੇ ਨਿਯ ਪਠੇ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇਵਲ ਬਹਿਤ ਬਾਬੇ ਗੇਯ ਭਧਰੇ ਰਮਨ ਕਰਿਆਵ ॥4॥27॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪਾਗਲਾ ਮੁਕਲਾ 1 ॥

ଏହି ଦୁନିଆରେ ନା କେହି କାହାର ପୁତ୍ର ଅଟେ, ନା କେହି କାହାର ମାତା ଅଟେ ।

ମିଥ୍ୟା ମୋହ କାରଣରୁ ଦୁନିଆ ଭ୍ରମରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ॥ ୧ ॥

ହେ ମୋର ମାଲିକ! ମୁଁ ତୋର ରଚନା ଅଟେ ।

ତୁମେ ଯେବେ ମୋତେ ନିଜ ନାମ ଦିଅ, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ ॥ ୧ ॥ ବୁଝ ॥

ଅନେକ ପାପ କରି ମଧ୍ୟ ଯଦି ମନୁଷ୍ୟ ପୁଣି ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥାଏ

ପରନ୍ତୁ କେବଳ ସେତେବେଳେ ସେ ତାହାକୁ କ୍ଷମା କରିଥାନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ତାହାକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ
 || ୨ ||

ଗୁରୁଙ୍କ କ୍ଷପାରୁ ଦୁର୍ଗତି ଚାଲି ଯାଇଛି ।

ମୁଁ ଯେଉଁଠି ଦେଖୁଛି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଉଛି ॥୩॥

ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେବେ ଜୀବକୁ ଏପରି ବୁଦ୍ଧି ମିଳିଯାଏ,

ସେତେବେଳେ ସେ ପରମ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ରହିଥାଏ ॥4॥28॥

ଆଶା ମହଲ ୧ ଦୁଇପଦ ॥

ଜୀବର ଏପରି ଭୟଙ୍କର ସରୋବରରେ ନିବାସ ଅଛି, ଯେଉଁଠାରୁ ଇଶ୍ବର ନିଜେ ଜଳରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ରଖିଛନ୍ତି।

ਪੰਕਜੁ ਮੋਹ ਪਗੁ ਨਹੀ ਚਾਲੈ ਹਮ ਦੇਖਾ ਤਹ ਡੂਬੀਅਲੇ ॥੧॥

ਬੇਸ਼ਬੇ ਬਰੋਕਰੇਰੇ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਕਰਏ ਅਛੇ, ਮੋਘੋਂ ਠਾਰੂ ਪਾਧ ਆਯ ਆਗਯੁ ਵਢੇ ਨਾਹਿੰ ਆਯ ਵੇਯੁ
ਵੇਯੁ ਅਨੇਕ ਜੀਵ ਬੇਸ਼ਬੇ ਬਰੋਕਰੇਰੇ ਰੂਏ ਯਾਯਛੇ ॥1॥

ਮਨ ਏਕੁ ਨ ਚੇਤਸਿ ਮੂੜ ਮਨਾ ॥

ਹੇ ਮੂਰਖ ਮਨ! ਤੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਕਰੂ ਨਾਹੂੰ।

ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਲਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੂੰ ਮੋਹ ਮੋਹਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾਨੂੰ ਬਿਸਰਤ ਕਰੁ ਅਛੇ, ਤੂੰ ਗੁਣ ਬੇਪਰੇ ਕਰੇ ਹੋਯਛੇ ॥1॥ ਰੁਖ ॥

ਨਾ ਹਉ ਜਤੀ ਸਤੀ ਨਹੀ ਪੜਿਆ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧਾ ਜਨਮੁ ਭਇਆ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਜੀ ਮੂੰ ਮਰੇ ਅਰੇ ਜੀ ਮੂੰ ਬਠੀ ਅਰੇ, ਜੀ ਪਛੁਆ ਅਰੇ, ਮੋਹਰੇ ਜੀਵਨ ਓ ਮੂਰਖ ਆਧਾ ਅਯਾਨ
ਭਲੇ ਅਛੇ।

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਤਿਨ੍ ਕੀ ਸਰਣਾ ਜਿਨ੍ ਤੂੰ ਨਾਹੀ ਵੀਸਰਿਆ ॥੨॥੨੯॥

ਨਾਨਕ ਕਹਨਾ ਕਰਛੇ – (ਹੇ ਪੁਰਖ!) ਮੋਹਰੇ ਬੇਸ਼ਬੇ ਮਹਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾਯ ਗਰਗਰੇ ਰਯ, ਯੇ ਮੋਹਰੇ
ਕੇਵੇ ਭੁਲੇ ਨਾਹਾਛੇ ॥2॥29॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਛਿਅ ਘਰ ਛਿਅ ਗੁਰ ਛਿਅ ਉਪਦੇਸ ॥

ਬ੍ਰਹਮਰ ਰਚਨਾਯੇ ਛਾ ਗੁਰੁ ਅਛੇ, ਆਰ ਛਾਧੇ ਰਚਨਾਯੇ ਓਯਾ ਯਪਦੇਸ਼ ਮਖ ਛਾਧੇ ਅਛੇ।

ਗੁਰ ਗੁਰੁ ਏਕੇ ਵੇਸ ਅਨੇਕ ॥੧॥

ਕਿਛੁ ਆਰ ਮੂਲ ਓਯੁ ਆਯੁ ਛੇ ਕੇਵਲ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਧੇ, ਯਾਯਾਰ ਵੇਸ਼ ਅਧੇ ਅਰੇ ॥1॥

ਜੈ ਘਰਿ ਕਰਤੇ ਕੀਰਤਿ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਮਨੁਸ਼ਖ! ਮੋਹ ਗੁਰੁ ਰੂਪੀ ਯਰੇ ਨਿਰਕਾਰਕ ਪੁਰਾਣਾ ਬੁਧ,

ਸੇ ਘਰੁ ਰਾਖੁ ਵਡਾਈ ਤੇਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਯਾ ਗੁਰਗਾਨ ਹੋਯ, ਬੇਸ਼ਬੇ ਗੁਰੁ ਯਾਰਗ ਕਰ, ਆਰੇ ਯਾਰ ਯਯਲੋਕ ਓ ਪਰਲੋਕ ਪੁਰੁਸ਼
ਗੋਯਾ ਪਾਯ ॥1॥ ਰੁਖ ॥

ਵਿਸੁਏ ਚਸਿਆ ਘੜੀਆ ਪਹਰਾ ਥਿਤੀ ਵਾਰੀ ਮਾਹੁ ਭਇਆ ॥

ਕਾਯ, ਚਰਾ, ਯਥੇ, ਪਧਰ, ਓਯੁ ਓ ਕਾਰ ਮੋਹ ਮੋਹਰੇ ਆਯ ਹੋਯਾਯ,

ਸੂਰਜੁ ਏਕੋ ਰੁਤਿ ਅਨੇਕ ॥

ਏਹਿਪਰਿ ਚੜ੍ਹ ਅਨੇਕ ਹੋਵਾ ਪਰੇ ਨਾਖ ਸੂਰਜੁ ਏਕੁ ਅਰੇ।

ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੇ ਕੇਤੇ ਵੇਸ ॥੨॥੩੦॥

ਬੇਪਰਿ ਹੋ ਨਾਨਕ! ਕਰੀ ਪ੍ਰਸੰਨਹਿ ਭਉ ਬਹੁ ਬਹੁਪੁ ਹੋ ਵੇਸਾ ਯਾਯਾਯ ॥੨॥੩੦॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗੁਰ ਏਕ ਅਚਛੇ, ਯਾਹਾਯੁ ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਕੁਪਾਰੂ ਪਾਯ ਝੂਏ।

ਆਸਾ ਘਰੁ ੩ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਘਰ 3 ਮਹਲਾ 1 ॥

ਲਖ ਲਸਕਰ ਲਖ ਵਾਜੇ ਨੇਜੇ ਲਖ ਉਠਿ ਕਰਹਿ ਸਲਾਮੁ ॥

“(ਹੇ ਵਜ਼ੂ!) ਯਦਿ ਚੋਰ ਲਖੇ ਫਾਯਯ, ਲਖੇ ਵਾਯ, ਲਖੇ ਨਿਭਯ ਬਲਾਮ ਕਰਯੁ।”

ਲਖਾ ਉਪਰਿ ਫਰਮਾਇਸਿ ਤੇਰੀ ਲਖ ਉਠਿ ਰਾਖਹਿ ਮਾਨੁ ॥

ਯਦਿ ਲਖੇ ਲੋਕ ਭਧਰੇ ਚੋਰ ਝੂਯੁ ਚਾਲਿਯਾਏ ਆਯ ਲਖੇ ਮਾਨ ਬਲਾਮ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ
ਪਾਪਾਯੁ

ਜਾਂ ਪਤਿ ਲੇਖੈ ਨਾ ਪਵੈ ਤਾਂ ਸਭਿ ਨਿਰਾਫਲ ਕਾਮ ॥੧॥

ਧਰਯੁ ਯਦਿ ਏਹਿ ਪੁਰਿਯੁ ਭਗੁਰਯਾ ਧੁਯੁਰੇ ਬਾਕੁਤ ਹੋਯਯਾਏ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਏਹਿ ਪੁਰਬੁ ਨਿਰਥਕ
ਅਚੇ, ਅਥਾਯ ਬਧਬੁ ਕਾਯਯ ਝੁੰ ਵਧਥ ਅਚੇ ॥1॥

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜਗੁ ਧੰਧਾ ॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਬਲਗਾ ਬਿਨਾ ਏਹਿ ਬਾਧੁਯੁ ਯਗਤ ਏਕ ਧਿਧਾ ਪਯਾ ਝੁੰ ਅਚੇ।

ਜੇ ਬਹੁਤਾ ਸਮਝਾਈਐ ਭੋਲਾ ਭੀ ਸੇ ਅੰਧੇ ਅੰਧਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਧੂਯੁ ਧਰੁਬਯਕੁ ਯੇਚੇ ਰੁਯਾਯਲੇ ਧਧ ਬੇ ਧੂਯੁ ਅਯ (ਯਾਨਹਾਨ)ਝੁੰ ਰਹਿਯਾਏ ॥1॥ ਰੁਯ ॥

ਲਖ ਖਟੀਅਹਿ ਲਖ ਸੰਜੀਅਹਿ ਖਾਜਹਿ ਲਖ ਆਵਹਿ ਲਖ ਜਾਹਿ ॥

ਯਦਿ ਲਖੇ ਅਯੁਯ ਝੂਏ, ਲਖੇ ਬਾਹੁਯ ਝੂਏ, ਲਖੇ ਯਯ ਕਰਾਯਾਏ, ਆਯ ਲਖੇ ਚਾਲਿਯਾਏ, ਕਯੁ

ਜਾਂ ਪਤਿ ਲੇਖੈ ਨਾ ਪਵੈ ਤਾਂ ਜੀਅ ਕਿਥੈ ਫਿਰਿ ਪਾਹਿ ॥੨॥

ਯਦਿ ਧਰਮਾਯਾਯ ਧੁਯੁਰੇ ਏਹਾ ਬਾਕੁਤ ਝੂਧਨਾਝੁੰ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਬੇਹਿ ਪੁਰਾਯ ਯੇਯਯੋ ਯਯ ਧਧਯੁ
ਹੋਯਯ ਧੂਯਯਾ ਰਹਿਯਾਏ ॥2॥

ਲਖ ਸਾਸਤ ਸਮਝਾਵਣੀ ਲਖ ਪੰਡਿਤ ਪੜਹਿ ਪੁਰਾਣ ॥

ਲਖੇ ਯਾਬੁ ਧਾਧਮ ਧਾਰਾ ਵਧਾਯਾ ਕਰਾਯਾਏ ਆਯ ਲਖੇ ਬਿਧਾਨ ਧੂਰਾਯ ਆਧਿ ਧਯੁਧਾਯ, ਕਯੁ

ਜਾਂ ਪਤਿ ਲੇਖੈ ਨਾ ਪਵੈ ਤਾਂ ਸਭੇ ਕੁਪਰਵਾਣ ॥੩॥

ਯਦਿ ਏਹਿਬੁ ਨਾਮ ਪੁਰਿਯੁ ਭਗੁਰਯਾ ਬਾਕੁਤ ਧਧਾਏ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਏਹਾ ਬੁ ਕਯਿ ਬਾਕੁਤ ਝੂਧਨਾਝੁੰ
॥3॥

ਸਚ ਨਾਮਿ ਪਤਿ ਉਪਜੈ ਕਰਮਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਬਠਪੜ੍ਹੂਰੂਪੁ ਪੁਰੂਯ ਨਾਮਰੇ ਕੂਭਿ ਲਗਾਇਲੇ ਹੂੰ ਨਾਨ ਬਧਾਨਿ ਮਿਲਿਆਵ ਅਯੁ ਬੇਘਿ ਕਭੀਰ ਕਰਮ
(ਕੁਪਾ) ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਚਾਹਾਕੂ ਨਾਮ ਪੁਰਾ ਬੋਲਾਇਆਵ।

ਅਹਿਨਿਸਿ ਹਿਰਦੈ ਜੇ ਵਸੈ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਰੁ ॥੪॥੧॥੩੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਬੁਧਯੋਰੇ ਪੁਰੂਯ ਨਾਮ ਧਨ ਰਾਧਿ ਕਾਬ ਕਰਿਆਵ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਚਾਹਾਕੂ ਕੁਪਾਕੂਝਿ
ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬਾਬਾਰ ਬਾਗਰ ਧਾਰ ਬੋਲਾਇਆਵ ॥੪॥੧॥੩੧॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਦੀਵਾ ਮੇਰਾ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਦੁਖੁ ਵਿਚਿ ਪਾਇਆ ਤੇਲੁ ॥

ੴ ਕੀਰਤਨ ਨਾਮ ਹੂੰ ਮੋਰਾ ਧਾਪਕ ਅਚੇ, ਬੇਘਿ ਧਾਪਕਰੇ ਮੂੰ ਦੁਖੁ ਰੂਪੀ ਚੇਲੁ ਦੇਇਆਵ।

ਉਨਿ ਚਾਨਣਿ ਓਹੁ ਸੋਖਿਆ ਚੂਕਾ ਜਮ ਸਿਉ ਮੇਲੁ ॥੧॥

ਯੋਧਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧਾਪਕਰੇ ਆਲੋਕ ਬੋਲਾਇਆਵ, ਬੇਘੇਘੇਲੇ ਬੇ ਦੁਖੁ ਰੂਪੀ ਚੇਲੁ
ਗੁਰੁਪਾਇਆਵ ਅਯੁ ਮਨਰਾਜ ਬਾਪੁਰੇ ਬਖਸ਼ਿ ਦੇਇਆਵ ॥੧॥

ਲੋਕਾ ਮਤ ਕੇ ਫਕਤਿ ਪਾਇ ॥

ਹੇ ਲੋਕ! ਮੋਰਾ ਅਸ਼ਾਕੂ ਮਿਥਾਯਾ ਭਾਵ ਨਾਹੂੰ।

ਲਖ ਮੜਿਆ ਕਰਿ ਏਕਠੇ ਏਕ ਰਤੀ ਲੇ ਭਾਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੋਧਰਿ ਲਖੇ ਕਾਠ ੴ ਕਰਿ ਅਯੁ ਨਿਥੀ ਭਖਿ ਕਰਿਦੇਇਆਵ, ਬੇਧਰਿ ਹੂੰ ਪੁਰੂ ਨਾਮ ਧਾਪਕਰੇ ਨਾਥ
ਕਰਿਪਾਰੇ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਪਿੰਡੁ ਪਤਲਿ ਮੇਰੀ ਕੇਸਉ ਕਿਰਿਆ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਪਿੰਡੁ ਭਰਿਵਾ (ਧਾਨ ਕਰਿਵਾ) ਮੋਰਾ ਪਾਛੈ ਪੁਰੂਯ ਨਾਮ ਹੂੰ ਅਚੇ, ਮੋਰਾ ਪਾਛੈ ਕਭੀਰ ਬਠਪ ਨਾਮ ਹੂੰ
ਕੁਪਾ ਬਾਬਾਰ ਅਚੇ।

ਐਥੈ ਓਥੈ ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਏਹੁ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੁ ॥੨॥

ੴ ਨਾਮ ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕਰੇ ਬਰਤੁ ਮੋਰਾ ਜੀਵਨਰੇ ਆਪਾਰ ਅਚੇ ॥੨॥

ਗੰਗ ਬਨਾਰਸਿ ਸਿਫਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ਨਾਵੈ ਆਤਮ ਰਾਉ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਚੋਰ ਗੁਣਬੂਝਿ ਹੂੰ ਮੋਰਾ ਪਾਛੈ ਗੰਗਾ (ਬਰਿਵਾਰ ਚਾਹਾ), ਕਾਗੀ ਕਠਾਧਿ ਚਾਹੀਰ ਬਾਨ
ਅਚੇ, ਚੋਰ ਗੁਣਾਨੁਕਾਧਿ ਹੂੰ ਮੋਰਾ ਆਪਾਰ ਬਾਨ ਅਚੇ।

ਸਚਾ ਨਾਵਣੁ ਤਾਂ ਥੀਐ ਜਾਂ ਅਹਿਨਿਸਿ ਲਾਰੈ ਭਾਉ ॥੩॥

ਬਛਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੇਢੇਬੇਢੇ ਹੋਇਆ, ਮੇਢੇਬੇਢੇ ਹੋਇਆ ਧੰਨ ਰਾਏ ਛੇਰੇਛੇਰੇ ਹੋਇਆ
ਬਨਾਇ ਮਗ੍ਧ ਰਹਿਏ ॥੩॥

ਇਕ ਲੋਕੀ ਹੋਰੁ ਛਮਿਛਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਵਟਿ ਪਿੰਡੁ ਖਾਇ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਏਕ ਪਿੰਡ ਬਨਾਇ ਦੇਵਤਾਯੁ ਅਰਪਣ ਕਰਿਏ ॥ ਆਯੁ ਅਰਪਣ ਪਿੰਡੁ ਪਿੰਡੁ, ਪਿੰਡੁ ਬਨਾਇ ਪਾਛਾ
ਬੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ॥੪॥ (ਪੜ੍ਹ)

ਨਾਨਕ ਪਿੰਡੁ ਬਖਸੀਸ ਕਾ ਕਬਹੂੰ ਨਿਖੂਟਸਿ ਨਾਹਿ ॥੪॥੨॥੩੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਾਖਯੋ ਦੇਵਤਾਯੁ ਪਿੰਡੁ ਬਨਾਇ ਕੇਯੋ ਪਰਿਪਕੁ ਅਰਪਣ ਰਹਿ ਪਾਏ? ਹੁੰ, ਛੇਰੇਛੇਰੇ
ਕੁਪਾਰੇ ਪਿੰਡੁ ਕੇਵੇ ਬੇਢੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ॥੪॥੨॥੩੨॥

ਆਸਾ ਘਰੁ ੪ ਮਹਲਾ ੧

ਆਸਾ ਘਰੁ ੪ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਛੇਰੇ ਏਕ ਅਰਪਣ, ਮਾਖਯੋ ਬੇਢੇਛੇਰੇ ਕੁਪਾਰੇ ਪਾਏ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ॥

ਦੇਵਤਿਆ ਦਰਸਨ ਕੈ ਤਾਈ ਦੂਖ ਭੂਖ ਤੀਰਥ ਕੀਏ ॥

ਹੇ ਛੇਰੇਛੇਰੇ ਰਹਿਏ! ਛੇਰੇ ਧੰਨ ਕਰਿਏ ਪਾਏ ਦੇਵਤਾਮਾਨੇ ਮਧ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ-ਭ੍ਰਾਹਮਣੁ ਬੇਢੇ
ਕਰਿਏ ਭੇਡਾ ਭੇਡਾ ਭ੍ਰਾਹਮਣ ਕਰਿਏ ॥

ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਜੁਗਤਿ ਮਹਿ ਰਹਤੇ ਕਰਿ ਕਰਿ ਭਗਵੇ ਭੇਖ ਭਏ ॥੧॥

ਅਨੇਕ ਮੋਹੀ ਏਕ ਮੋਹੀ ਮਧ ਨਿਭ ਮਧਿਆਯੁ ਪਾਏ ਕਰਿ ਰਹਿਏ ॥੧॥

ਤਉ ਕਾਰਣਿ ਸਾਹਿਬਾ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ॥

ਹੇ ਮੋਹੀ ਮਾਧਿਕ! ਛੇਰੇ ਮੋਹੀ ਪਾਏ ਅਨੇਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਛੇਰੇ ਹੋਇਆ ਅਨੇਕ ਰਹਿਏ ॥

ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਅਨੇਕਾ ਰੂਪ ਅਨੰਤਾ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਹੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਕੇਤੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਛੇਰੇ ਨਾਮ ਅਨੇਕ ਅਨੰਤ, ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਅਨੰਤ, ਅਨੰਤ ਗੁਣ ਅਨੰਤ ॥ ਏਕ ਕੇਯੋ ਆਯੁ ਮਧ ਬੇਢੇ
ਕਰਿਏ ਪਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਦਰ ਘਰ ਮਹਲਾ ਹਸਤੀ ਘੇੜੇ ਛੇਡਿ ਵਿਲਾਇਤਿ ਦੇਸ ਗਏ ॥

ਛੇਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੇਯੋ ਹੁੰ ਨਿਭ ਘਰ-ਘਰ, ਮਧ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ-ਛੇਡਾ ਏਕ ਨਿਭ ਦੇਵੀ ਛੇਡਿ ਪਰਦੇਵੀ
ਚਾਲਿ ਪਾਏ ॥

ਪੀਰ ਪੇਕਾਂਬਰ ਸਾਲਿਕ ਸਾਦਿਕ ਛੇਡੀ ਦੁਨੀਆ ਥਾਇ ਪਏ ॥੨॥

ਕੇਰੇ ਨੇਰਾ, ਯਾਨੀ ਓਹੀ ਆਉਂਦਾ ਚੋਰਾ ਖਾਰ ਬਢਕੂਤ ਹੋਵਾ ਪਾਛੋਂ ਦੂਜੀਆਂ ਛਾਓਛਓ ਆਯ ਚੋਰਾ
ਖਾਰੇਰੇ ਖਾਕਾਰ ਹੋਯਛਓ ॥੨॥

ਸਾਦ ਸਹਜ ਸੁਖ ਰਸ ਕਸ ਤਜੀਅਲੇ ਕਾਪੜ ਛੇਡੇ ਚਮੜ ਲੀਏ ॥

ਅਨੇਕ ਲੋਕ ਬੁਝ-ਬੋਝ, ਬਾਦ, ਬਹੁ ਰਸ ਏਵਾਂ ਵਸੁ ਯਥਾਹਿ ਚਪਾਗ ਕਰਿਛਓ ਆਯ ਵਸੁ ਚਪਾਗ
ਕਰਿ ਕੇਵਲ ਚਮੜਾ ਹੋਂ ਪਿਛੀਯਾਓ।

ਦੁਖੀਏ ਦਰਦਵੰਦ ਦਰਿ ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਦਰਵੇਸ ਭਏ ॥੩॥

ਅਨੇਕ ਦੁਖੀਏ ਰਹਿ ਚੋਰਾ ਨਾਮੇਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯ ਚੋਰਾ ਖਾਰੇਰੇ ਓਹੀ ਹੋਯਛਓ। ॥੩॥

ਖਲੜੀ ਖਪਰੀ ਲਕੜੀ ਚਮੜੀ ਸਿਖਾ ਸੂਤੁ ਧੋਤੀ ਕੀਨੀ ॥

ਚਮੜਾ ਪਿਛੀਵਾ ਕਾਲਾ, ਯਥਾਹਿ ਭੋਲਾ ਨੇਰਾ ਕਾਲਾ ਦੁਖੀਏ ਬਝਪਾਬੀ, ਧੋਤੀ, ਪਛਤਾ ਪਿਛੀਵਾ
ਕਾਲਾ ਅਨੇਕ ਅਛਓ।

ਤੂੰ ਸਾਹਿਬੁ ਹਉ ਸਾਂਗੀ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਨਕੁ ਜਾਤਿ ਕੈਸੀ ॥੪॥੧॥੩੩॥

ਪਰਭੂ ਨਾਨਕ ਕਰਨਾ ਕਰਓ ਮੇਰੇ – ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮਾਲਿਕ ਅਰੂ, ਮੈਂ ਕੇਵਲ ਚੋਰਾ ਬੁਝਾਯਾ
ਅਰੇ, ਕਿਛੀ ਬਿਗੈਬ ਯਾਹਿਰੇ ਯਾਹਿ ਹੋਵਾਰੇ ਅਭਿਮਾਨ ਮੇਰਾ ਪਾਯੇਰੇ ਨਾਹਿ ॥੪॥੧॥੩੩॥

ਆਸਾ ਘਰੁ ੫ ਮਹਲਾ ੧

ਆਗਾ ਘਰ 5 ਮਹਲਾ 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਉਤੀ ਜੀ ਅਠਹਿਤ ਧਿਆਇ ਧਿਆਇ ਕਰਿ ਪਾਏ ਖੁਸ਼।

ਭੀਤਰਿ ਪੰਚ ਗੁਪਤ ਮਨਿ ਵਾਸੇ ॥

ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ, ਅਹੰਕਾਰ, ਏਹੇ ਪਾਞਰੇ ਹੂੰ ਬਿਕਾਰ ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਲੂਚੇ ਰਹਿਯਾਏ ਆਯ

ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਹਿ ਜੈਸੇ ਭਵਹਿ ਉਦਾਸੇ ॥੧॥

ਬੇਧਮਾਨੇ ਲੋਚੇ ਗਾਢੇ ਰਹਿਯੋ ਨਾਹੀ ਆਯ ਪਠਾਯੋ ਰਹਿ ਭਵਾਧੀਨ ਰਹਿਯਾਯੋ ॥1॥

ਮਨੁ ਮੇਰਾ ਦਇਆਲ ਸੇਤੀ ਥਿਰੁ ਨ ਰਹੈ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਦਲਾਇ ਭਗਉਤੀ ਸੁਰਗਿ ਕਰੇ ਨਾਹੀ।

ਲੇਭੀ ਕਪਟੀ ਪਾਪੀ ਪਾਖੰਡੀ ਮਾਇਆ ਅਧਿਕ ਲਗੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹੇ ਮਨ ਲੋਭੀ, ਕਪਟੀ, ਪਾਪੀ ਏਵੇ ਪੁਰਖਕ ਬਨੇ ਧਾਇਓ ਆਯ ਮਾਇਆਰੇ ਲਿਖੁ ਰਹਿਓ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਫੂਲ ਮਾਲਾ ਗਲਿ ਪਹਿਰਉਗੀ ਹਾਰੇ ॥

ਮੂੰਹਿ ਨਿਯੋ ਕਾਢੇ-ਪੁਛਾਯੋ ਗਲਾਰੇ ਧੂਲਾਰੇ ਮਾਲਾ ਪਿਥਾਯੋ।

ਮਿਲੈਗਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਤਬ ਕਰਉਗੀ ਸੀਗਾਰੇ ॥੨॥

ਯੇਵੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯਯੋ ਪੁਛੁ ਮਿਲਿਯੋ, ਬੇਧਮਾਨੇ ਮੂੰਹ ਖਾਯੋ-ਗੁਯਾਰੇ ਕਰਿਯੋ ॥2॥

ਪੰਚ ਸਖੀ ਹਮ ਏਕੁ ਭਤਾਰੇ ॥

ਮੇਰੇ ਪਾਞ ਬਾਧੁ (ਭਾਨੇਧੀ) ਅਠੇ ਆਯੋ ਭਾਵਾਯੋ ਭਾਵਾਰੇ ਪਠੇ ਅਠਹਿਤ।

ਪੇਡਿ ਲਗੀ ਹੈ ਜੀਅੜਾ ਚਾਲਣਹਾਰੇ ॥੩॥

ਏਹੇ ਭਾਨੇਧੀ ਗਰੀਬੇ ਰੂਪੀ ਗਲਰੇ ਧਾਇਯੋ, ਭਾਵਾਯੋ ਅਠਹਿਤ ਚਾਲਿ ਧਾਇਯੋ ॥3॥

ਪੰਚ ਸਖੀ ਮਿਲਿ ਰੁਦਨੁ ਕਰੇਹਾ ॥

ਬਿਛੋੜ ਬਿਛੋੜੇ ਪਾਞ ਬਾਧੁ ਬਿਛਾਧ ਕਰਿਯਾਯੋ।

ਸਾਹੁ ਪਜੂਤਾ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਲੇਖਾ ਦੇਹਾ ॥੪॥੧॥੩੪॥

ਨਾਨਕ ਬਖਸ਼ਾ ਕਰਿਯੋ ਯੇ ਯੇਵੇ ਭਾਵਾਯੋ ਪਰਾ ਪਠਿਯਾਏ, ਬੇਧਮਾਨੇ ਭਾਵਾਯੋ ਕਰਿਯੋ ਲੇਖਾ
ਬੇਧਾਯੋ ਪਠਿਯਾਏ ॥4॥1॥34॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗਰਾਜ ਅੰਗ ਅੰਗੀਕਾਰਿ ਮਾਯਾਯੁ ਬੰਨ੍ਹਕਾਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾਯੁ ਪਾਯੁ ॥

ਆਸਾ ਘਰੁ ੬ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਅੰਗ ੫ ਮਹਲਾ ੧

ਮਨੁ ਮੋਤੀ ਜੇ ਗਹਣਾ ਹੋਵੈ ਪਉਣੁ ਹੋਵੈ ਸੂਤ ਧਾਰੀ ॥

ਮਨੁ ਮੋਤੀ ਜੇ ਗਹਣਾ ਹੋਵੈ ਪਉਣੁ ਹੋਵੈ ਸੂਤ ਧਾਰੀ, ਮਨੁ ਪੁਰੋਖਾਯੁ ਭਾਖਿ ਬੁਝਾ ਬੁਝਾਇ ਪਾਯੁ,

ਖਿਮਾ ਸੀਗਾਰੁ ਕਾਮਣਿ ਤਨਿ ਪਹਿਰੈ ਰਾਵੈ ਲਾਲ ਪਿਆਰੀ ॥੧॥

ਮਨੁ ਮੋਤੀ ਜੇ ਗਹਣਾ ਹੋਵੈ ਪਉਣੁ ਹੋਵੈ ਸੂਤ ਧਾਰੀ, ਮਨੁ ਪੁਰੋਖਾਯੁ ਭਾਖਿ ਬੁਝਾ ਬੁਝਾਇ ਪਾਯੁ, ਭਾਖਿ ਬੁਝਾ ਬੁਝਾਇ ਪਾਯੁ, ਭਾਖਿ ਬੁਝਾ ਬੁਝਾਇ ਪਾਯੁ ॥੧॥

ਲਾਲ ਬਹੁ ਗੁਣਿ ਕਾਮਣਿ ਮੋਹੀ ॥

ਮਨੁ ਮੋਤੀ ਜੇ ਗਹਣਾ ਹੋਵੈ ਪਉਣੁ ਹੋਵੈ ਸੂਤ ਧਾਰੀ, ਮਨੁ ਪੁਰੋਖਾਯੁ ਭਾਖਿ ਬੁਝਾ ਬੁਝਾਇ ਪਾਯੁ, ਭਾਖਿ ਬੁਝਾ ਬੁਝਾਇ ਪਾਯੁ, ਭਾਖਿ ਬੁਝਾ ਬੁਝਾਇ ਪਾਯੁ ॥

ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਹੋਹਿ ਨ ਅਵਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਨੁ ਮੋਤੀ ਜੇ ਗਹਣਾ ਹੋਵੈ ਪਉਣੁ ਹੋਵੈ ਸੂਤ ਧਾਰੀ, ਮਨੁ ਪੁਰੋਖਾਯੁ ਭਾਖਿ ਬੁਝਾ ਬੁਝਾਇ ਪਾਯੁ, ਭਾਖਿ ਬੁਝਾ ਬੁਝਾਇ ਪਾਯੁ, ਭਾਖਿ ਬੁਝਾ ਬੁਝਾਇ ਪਾਯੁ ॥੧॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਾਰੁ ਕੰਠਿ ਲੇ ਪਹਿਰੈ ਦਾਮੋਦਰੁ ਦੰਤੁ ਲੇਈ ॥

ਮਨੁ ਮੋਤੀ ਜੇ ਗਹਣਾ ਹੋਵੈ ਪਉਣੁ ਹੋਵੈ ਸੂਤ ਧਾਰੀ, ਮਨੁ ਪੁਰੋਖਾਯੁ ਭਾਖਿ ਬੁਝਾ ਬੁਝਾਇ ਪਾਯੁ, ਭਾਖਿ ਬੁਝਾ ਬੁਝਾਇ ਪਾਯੁ, ਭਾਖਿ ਬੁਝਾ ਬੁਝਾਇ ਪਾਯੁ ॥

ਕਰ ਕਰਿ ਕਰਤਾ ਕੰਗਨ ਪਹਿਰੈ ਇਨ ਬਿਧਿ ਚਿਤੁ ਧਰੇਈ ॥੨॥

ਮਨੁ ਮੋਤੀ ਜੇ ਗਹਣਾ ਹੋਵੈ ਪਉਣੁ ਹੋਵੈ ਸੂਤ ਧਾਰੀ, ਮਨੁ ਪੁਰੋਖਾਯੁ ਭਾਖਿ ਬੁਝਾ ਬੁਝਾਇ ਪਾਯੁ, ਭਾਖਿ ਬੁਝਾ ਬੁਝਾਇ ਪਾਯੁ, ਭਾਖਿ ਬੁਝਾ ਬੁਝਾਇ ਪਾਯੁ ॥੨॥

ਮਧੁਸੂਦਨੁ ਕਰ ਮੰਦਰੀ ਪਹਿਰੈ ਪਰਮੇਸਰੁ ਪਟੁ ਲੇਈ ॥

ਮਨੁ ਮੋਤੀ ਜੇ ਗਹਣਾ ਹੋਵੈ ਪਉਣੁ ਹੋਵੈ ਸੂਤ ਧਾਰੀ, ਮਨੁ ਪੁਰੋਖਾਯੁ ਭਾਖਿ ਬੁਝਾ ਬੁਝਾਇ ਪਾਯੁ, ਭਾਖਿ ਬੁਝਾ ਬੁਝਾਇ ਪਾਯੁ, ਭਾਖਿ ਬੁਝਾ ਬੁਝਾਇ ਪਾਯੁ ॥

ਧੀਰਜੁ ਧੜੀ ਬੰਧਾਵੈ ਕਾਮਣਿ ਸ੍ਰੀਰੰਗੁ ਸੁਰਮਾ ਦੇਈ ॥੩॥

ਮਨੁ ਮੋਤੀ ਜੇ ਗਹਣਾ ਹੋਵੈ ਪਉਣੁ ਹੋਵੈ ਸੂਤ ਧਾਰੀ, ਮਨੁ ਪੁਰੋਖਾਯੁ ਭਾਖਿ ਬੁਝਾ ਬੁਝਾਇ ਪਾਯੁ, ਭਾਖਿ ਬੁਝਾ ਬੁਝਾਇ ਪਾਯੁ, ਭਾਖਿ ਬੁਝਾ ਬੁਝਾਇ ਪਾਯੁ ॥੩॥

ਮਨ ਮੰਦਰਿ ਜੇ ਦੀਪਕੁ ਜਾਲੇ ਕਾਇਆ ਸੇਜ ਕਰੇਈ ॥

ਮਨੁ ਮੋਤੀ ਜੇ ਗਹਣਾ ਹੋਵੈ ਪਉਣੁ ਹੋਵੈ ਸੂਤ ਧਾਰੀ, ਮਨੁ ਪੁਰੋਖਾਯੁ ਭਾਖਿ ਬੁਝਾ ਬੁਝਾਇ ਪਾਯੁ, ਭਾਖਿ ਬੁਝਾ ਬੁਝਾਇ ਪਾਯੁ, ਭਾਖਿ ਬੁਝਾ ਬੁਝਾਇ ਪਾਯੁ ॥

ହେ ନାନକ! ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ଯେବେ ଜାନଦାତା ଇଶ୍ବର ତାହାର ହୃଦୟ-ଶେଷ ଉପରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଥାଏ, ତାହାହେଲେ ସେ ତାହା ସହିତ ରମଣ କରିଥାଏ॥4॥1॥35॥

ଆଶା ମହଲ ୧ ॥

ହେ ଭାଇ! ଜୀବ ତାହା କରିଥାଏ ଯାହା ପରମାତ୍ମା ତାହା ଦ୍ଵାରା କରାଇଥାନ୍ତି । ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ କଣ କୁହାଯାଇ ପାରିବ?

ପ୍ରାଣୀଙ୍କ କୌଣସି ଚତୁରତା କାମରେ ଆସେ ନାହିଁ, ଯାହା କିଛି ପରମାତ୍ମା କରାଇବା ଚାହାନ୍ତି, ତାହା କରିଥାଏ ॥ ୧ ॥

ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୋର ଏହି ହୃଦୟ ମୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ଯାହା ତୋତେ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ ।

ହେ ନାନକ! କେବଳ ସେହି ପ୍ରାଣୀକୁ ଆଦର-ସମ୍ମାନ ମିଳିଥାଏ, ଯିଏ ସତ୍ୟନାମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ
॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

କୌଣସି ଜୀବର ଭାଗ୍ୟ ଯେପରି ଥାଏ, ପ୍ରଭୁ ସେପରି ହିଁ ହୁକୁମ୍ ଲେଖିଥାନ୍ତି । ପରମାତ୍ମା ପୁନଃ ଅନ୍ୟ ହୁକୁମ୍ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ଅର୍ଥାତ୍ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମ୍ କେହି ମଧ୍ୟ ଟାଳି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ।

ପୁଣି ଯେପରି ଜୀବନ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ତାହା ଅନୁସାରେ ଜୀବନ ଚାଲିଥାଏ, କେହି ମଧ୍ୟ ଏହାକୁ ବନ୍ଦ କରି ପାରିବେ ନାହିଁ ॥୨॥

ଯଦି କେହି ସଭାରେ ଅତ୍ୟଧିକ ବୋଲିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ତାହାକୁ କୁହାଳିଆ କୁହାଯାଏ ।

ଜୀବନ ଏକ ସତରଞ୍ଜି ଖେଳ ଅଟେ, ଯିଏ ହାରିଯାଏ, କଳା ରହିଥାଏ ।

ਨਾ ਕੇ ਪੜਿਆ ਪੰਡਿਤੁ ਬੀਨਾ ਨਾ ਕੇ ਮੂਰਖੁ ਮੰਦਾ ॥

ଏਹਿ ਮਾਰਗੇਰੇ ਕਾਹਾਕੂ ਚਿੰਤਾਨ, ਪਛਿਤ ਅਪਵਾ ਰੂਝਿਮਾਨ ਕੁਹਾਮਾਯਾਪਾਰੇ, ਨਾ ਕੇਹਿ ਅਪਾਰੂਥਾ ਮੂਰਖ
ਅਪਵਾ ਰੂਝੁ ਬੀਜੁਤ ਬੁਝਨਾਹਿ।

ਬੰਦੀ ਅੰਦਰਿ ਸਿਫਤਿ ਕਰਾਏ ਤਾ ਕਉ ਕਹੀਐ ਬੰਦਾ ॥੪॥੨॥੩੬॥

ਯੇਵੇ ਬੇ ਧਾਬ ਭਾਵਰੇ ਪੁਰੁਕਾ ਗੁਣਬੁਧਿ ਕਰਿਥਾਏ, ਕੇਵਲ ਬੇਭੇਦੇਵੇਲੇ ਭਾਵਾਕੂ ਠਿਕ ਮਨੁਬਖ
ਕੁਹਾਮਾਯਾ ਪਾਰਿਵ ॥੪॥੨॥੩੬॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਮਨੈ ਮਹਿ ਮੁੰਦਾ ਖਿੰਥਾ ਖਿਮਾ ਹਢਾਵਉ ॥

ਗੁਰੁਕਾ ਗਵ ਮੁੰਨਿਯ ਮਨਰੇ ਬਥਾਯਛਿ, ਏਹਾ ਮੁਖਾ ਅਰੇ, ਮੁੰਨਿਯਮਾਰ ਬਥਾਵ ਅਥਾਯ ਛਿਨੁ ਆਵਰਗ
ਪਿਛਿਥਾਏ।

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਭਲਾ ਕਰਿ ਮਾਨਉ ਸਹਜ ਜੋਗ ਨਿਧਿ ਪਾਵਉ ॥੧॥

ਪਰਮਾਨੁ ਮਾਯਾ ਕੀਛਿ ਕਰਿਥਾਛਿ, ਭਾਵਾਕੂ ਮੁੰਨ ਭਲਾ ਮਾਨਿਥਾਏ, ਏਹਿਪਰਿ ਮੁੰਨਿਯਮਾਰ ਜੀਖੁ ਬਥਾਵਿਕ
ਭਾਵਰੇ ਪੁਰਾਤ ਕਰਿਥਾਏ ॥੧॥

ਬਾਬਾ ਜੁਗਤਾ ਜੀਉ ਜੁਗਹ ਜੁਗ ਜੋਗੀ ਪਰਮ ਤੰਤ ਮਹਿ ਜੋਗੰ ॥

ਹੇ ਵਾਹਾ! ਵਾਸਤਵਰੇ ਬੇ ਮੋਗੀ ਅਰੇ, ਸਿੰਘ ਸੂਰ ਸੂਰਗਭਰ ਪਰਮੰਤ ਪਰਮ ਚਕ੍ਰ ਪਰਮਾਤਮਾ
ਮੋਗਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਪਾਇਆ ਗਿਆਨ ਕਾਇਆ ਰਸ ਭੋਗੰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਝਾ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰੁਸ਼ ਅਨੂਚ ਨਾਮ ਪੁਰੁਸ਼ ਹੋਇ, ਚਾਝਾ ਚਰਮ ਰੁਝਾਨਾਨ ਰਬ ਭੋਗ
ਕਰਿਏ ॥੧॥ ਰੁਹ ॥

ਸਿਵ ਨਗਰੀ ਮਹਿ ਆਸਣਿ ਬੈਸਉ ਕਲਪ ਤਿਆਗੀ ਬਾਦੰ ॥

ਬੇ ਚੁਝਾ ਓ ਬਿਵਾਦਨੁ ਚਪਾਗ ਕਰਿਏ ਆਭ ਚਿੰਤ ਨਗਰੀਰੇ ਖਾਨਵਲਾਹੇ ਏ।

ਸਿੰਝੀ ਸਬਦੁ ਸਦਾ ਧੁਨਿ ਸੋਹੈ ਅਹਿਨਿਸਿ ਪੂਰੈ ਨਾਦੰ ॥੨॥

ਗੁਰੂਕਾ ਚਿੰਤਰੇ ਏਕ ਅਨੰਤ ਏਕੋ ਬੂਝਰ ਖੁਨਿ ਭਉਝ ਹੋਇ, ਮਾਝਾ ਰਾਹਿ ਧਿਨ ਬੇਹਿ ਧਿੰਧ ਚਿੰਤਰੇ
ਪਰਪੂਰੁ ਰਹਿਏ ॥੨॥

ਪਤੁ ਵੀਚਾਰੁ ਗਿਆਨ ਮਤਿ ਡੰਡਾ ਵਰਤਮਾਨ ਬਿਭੂਤੰ ॥

ਛਕ੍ਰਕਾ ਗੁਰੂ ਚਿੰਤਰੇ ਮੋਰ ਭਿਲਾ ਧਾਨ ਆਭ ਰੁਝਾਨਾ ਮੋਰ ਧਰੁ ਅਰੇ, ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਬਰਵਪਾਪਕ
ਦੇਝੁਵਾ ਚਰਮ ਭਪਰੇ ਬੋਲੁਪੁਵਾ ਬਿਭੂਚਿ ਅਰੇ।

ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਰਹਰਾਸਿ ਹਮਾਰੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੰਥੁ ਅਤੀਤੰ ॥੩॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੁਰੂਚਿ ਮੋਰ ਮਰਪਾਵਾ ਅਰੇ ਆਭ ਗੁਰੂਕਾ ਪਾਯਰੇ ਰਹਿਵਾ ਹੂੰ ਖਰੀ ਮਾਰੀ ਅਰੇ ਮਾਝਾ
ਮਾਝਾ ਠਾਨੁ ਬਿਰਧ ਰਹਿਏ ॥੩॥

ਸਗਲੀ ਜੇਤਿ ਹਮਾਰੀ ਸੰਮਿਆ ਨਾਨਾ ਵਰਨ ਅਨੇਕੰ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁ ਮੋ- ਹੇ ਭਰੁੰਦਰੇ ਮੋਗੀ! ਗੁਰੂ, ਬਰਬੁ ਭਾਵਕਾ ਠਾਰੇ ਬਿਭਿਝੁ ਬਰੁ ਰੂਪਰੇ ਛਕ੍ਰਕਾ
ਭੇਪਾਚਿਕੁ ਦੇਝੁਵਾ ਹੂੰ ਬੋਰਾਗਧ ਰੁਝਿ ਅਰੇ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਭਰਥਰਿ ਜੋਗੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਿਵ ਏਕੰ ॥੪॥੩॥੩੭॥

ਮਾਝਾ ਆਮਨੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਚਰਚਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਵਾ ਪਾਛਿ ਵਲ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਏ ॥੪॥੩॥੩੭॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਗੁਰੁ ਕਰਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਕਰਿ ਧਾਵੈ ਕਰਿ ਕਰਣੀ ਕਸੁ ਪਾਈਐ ॥

(ਹੇ ਮੋਗੀ!) ਚੁ ਆਨਨੁ ਨਿਰੰਜਨ ਗੁਰੂ ਓ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਚਰਚਕੁ ਮਝੁ ਵਨਾ, ਏਪਰੇ ਗੁਰੂ ਕਰੀਰੇ ਅਭੰਨਕੁ ਛਾਨ
ਵਨਾਛ ਮਿਗਾਛ ਧਿਏ।

ਭਾਠੀ ਭਵਨੁ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪੋਚਾ ਇਤੁ ਰਸਿ ਅਮਿਉ ਚੁਆਈਐ ॥੧॥

ਬਾਮੁਢਾਕੂ ਨਿਯਮ ਭਛਿ ਏਵਾ ਚੁਪਾਕੂ ਨਿਯਮ ਲੇਖਿ ਬਨਾ, ਏਹਿ ਬਿਖ੍ਰੇਰੇ ਸਿਧਾ ਅਨੁਭਵ ਕਾਛਾਰੀ ਯਾਵ ॥1॥

ਬਾਬਾ ਮਨੁ ਮਤਵਾਰੇ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪੀਵੈ ਸਹਜ ਰੰਗ ਰਚਿ ਰਹਿਆ ॥

ਹੇ ਯੋਗੀ! ਨਾਮ-ਅਨੁਭਵ ਧਾਨ ਕਰਿਵਾ ਬਾਲਾ ਮਨ ਮਨੁਆਲਾ ਹੋਇਯਾਵ ਅਭਿ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਰਛਾਰੇ
ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਲਾਜ ਰਹਿਯਾਵ।

ਅਹਿਨਿਸਿ ਬਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦ ਗਹਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੁਰੁ-ਚੁਪਾਕੂ ਕੁਛਿ ਲਗਾਯਾਵਾ ਏਵਾ ਅਨਾਹਤ ਚੰਦ ਗੁਣਿਵਾ ਬਾਰਾ ਧੰਨ ਰਾਠਿ ਬਧਾਨ ਹੋਇਯਾਵ
॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੂਰਾ ਸਾਚੁ ਪਿਆਲਾ ਸਹਜੇ ਤਿਸਹਿ ਪੀਆਏ ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥

ਏਹਾ ਬਧਾਰ ਪਿਆਲਾ, ਏਹਾਕੂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਪਿਛਵਾ ਪਾਛਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇਖਿਯਾਛਿ, ਯਾਵਾ ਭਧਰੇ
ਨਿਯਮ ਕ੍ਰਿਪਾਕੂ ਦੇਖਿਯਾਛਿ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਵਾਪਾਰੀ ਹੋਵੈ ਕਿਆ ਮਦਿ ਛੁਛੈ ਭਾਉ ਧਰੇ ॥੨॥

ਏਵਾ ਅਨੁਭਵ ਬਾਪਾਰੀ ਅਧਿ, ਏਹ ਛੁਛ ਮਧਿਰਾ ਬਹਿਓ ਕੋਪਰਿ ਚੁਪਾ ਕਰਿ ਪਾਰਿਵ? ॥2॥

ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਪੀਵਤ ਹੀ ਪਰਵਾਣੁ ਭਇਆ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਚੰਦਾ ਅਨੁਭਵ ਬਾਣੀ ਅਧਿ, ਯਾਵਾਕੂ ਧਾਨ ਕਰਿਲੇ ਛੁਛ ਮਨੁਬਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਧਰਵਾਰਰੇ ਬਾਕੁਭ
ਹੋਇਯਾਵ।

ਦਰ ਦਰਸਨ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਹੋਵੈ ਮੁਕਤਿ ਬੈਕੁੰਠੈ ਕਰੈ ਕਿਆ ॥੩॥

ਯੋਭ ਮਨੁਬਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਧਰਵਾਰ ਏਵਾ ਧਰੰਨ ਆਕਾਞਾ ਹੋਇਯਾਵ, ਏਹ ਮੋਖਾ ਏਵਾ ਬੁਧਿਕੂ ਛੁਛਾ
ਕਰੇ ਨਾਛਿ ॥3॥

ਸਿਫਤੀ ਰਤਾ ਸਦ ਬੈਰਾਗੀ ਜੁਐ ਜਨਮੁ ਨ ਹਾਰੈ ॥

ਏਵਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਬੁਧਿਰੇ ਅਨੁਭਵ ਰਹਿਯਾਵ, ਏਹ ਬਰਵਾ ਛੁਛ ਬੈਰਾਗੀ ਅਧਿ ਅਭਿ ਨਿਯਮ ਯਾਵਨ ਛੁਆਰੇ
ਹੋਇਯਾਵ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਭਰਥਰਿ ਜੋਗੀ ਖੀਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰੈ ॥੪॥੪॥੩੮॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਛਿ ਯੋ ਹੋ ਭਧੁਰਿ ਯੋਗੀ! ਗੁਣ, ਸ੍ਰੀ ਅਨੁਭਵ ਧਰਵਾਰੇ ਮਨੁਆਲਾ ਹੋਇਯਾਛਿ
॥4॥੪॥38॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਖੁਰਾਸਾਨ ਖਸਮਾਨਾ ਕੀਆ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੁ ਡਰਾਇਆ ॥

ਯੂਰਾਗਾਨ ਅਨਧ ਕਾਹਾਕੂ ਬਧਰਪੰਥ ਕਰਿ ਮੋਗਲ ਵਾਦਗਾਹ ਵਾਚਰ ਬ੍ਰਿਹਸ਼ਪਤੀ ਆਕੁਸਿ ਕਰਿ ਭਲਭਾਭ
ਕਲਿ।

ਆਪੇ ਦੇਸੁ ਨ ਦੇਈ ਕਰਤਾ ਜਮੁ ਕਰਿ ਮੁਗਲੁ ਚੜਾਇਆ ॥

ਯਗਭਰ ਰਚਯੋਗ ਵਾਸ ਨਿਯ ਭਧਰਕੂ ਨਿਅੰਤ ਨਾਹਿ, ਪਰਭੂ, ਮੋਗਲ ਵਾਦਗਾਹ ਵਾਚਰਕੂ ਧਰਮਗ
ਵਨਾਭ ਬ੍ਰਿਹਸ਼ਪਤੀ ਪੌਭਲੇ।

ਏਤੀ ਮਾਰ ਪਈ ਕਰਲਾਣੇ ਤੈਂ ਕੀ ਦਰਦੁ ਨ ਆਇਆ ॥੧॥

ਲੋਕਕਯ ਭਧਰੇ ਅਭੇ ਅਭਾਗਾਰ ਹੇਲਾ ਮੇਰ ਚਿਕਾਰ ਕਲੇ, ਪਰਭੂ, ਹੇ ਪੁਰੁ! ਕਥ ਭੁਧਕੂ
ਲੋਕਕਯ ਪੁਰਿ ਵਯਾ ਆਇਲਾ ਨਹਿ? ॥1॥

ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਸਭਨਾ ਕਾ ਸੋਈ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮੇ ਰਚਯੋਗ! ਅਕ ਭੂ ਹਿੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਯਾਵਕਾ ਮਾਨਿਕ ਅਰੁ।

ਜੇ ਸਕਤਾ ਸਕਤੇ ਕਉ ਮਾਰੇ ਤਾ ਮਨਿ ਰੇਸੁ ਨ ਹੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਧਿ ਅਕ ਚਿਯਗਲਾ ਅਨਧ ਚਿਯਗਲਾਕੂ ਮਾਰੇ ਭਾਹਾਹੇਲੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮੇਰੇ ਭਾਧ ਆਬ ਨਾਹਿ ॥1॥ ਰੁਹ ॥

ਸਕਤਾ ਸੀਹੁ ਮਾਰੇ ਪੈ ਵਰੈ ਖਸਮੈ ਸਾ ਪੁਰਸਾਈ ॥

ਮਧਿ ਵਲਵਾਨ ਬਿੰਹ ਮੇਯਾਕੂ ਮਰਿਧਿ, ਭਾਹਾਹੇਲੇ ਭਾਹਾਰ ਮਾਨਿਕਕੂ ਪਚਰਾ ਮਾਧ, ਭੂ ਕਥ
ਕਰੁਪੁਰੁ?

ਰਤਨ ਵਿਗਾੜਿ ਵਿਗੋਏ ਕੁਤੀਂ ਮੁਇਆ ਸਾਰ ਨ ਕਾਈ ॥

ਅਹਿ ਮੋਗਲ ਰੂਪੀ ਕੂਕੂਰ ਰਹੁ ਭਲਿ ਅਹਿ ਵੇਗ ਭਯਾ ਲੋਕਕਯ ਮਾਰਿ ਮਾਰਿ ਨਭੁ ਕਰਿਵੇਕਲੇ ਆਭ
ਮੁਭਕਰ ਕਯਾ ਕੀਧ ਪਚਾਰੇ ਨਾਹਿ।

ਆਪੇ ਜੋੜਿ ਵਿਛੋੜੇ ਆਪੇ ਵੇਖੁ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥੨॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਭੁਧ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਹਿੰ ਮਿਲਨ ਕਰਾਧ ਆਭ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਹਿੰ ਵਿਛੋੜ ਕਰ, ਅਹਾ ਹਿੰ ਭੋਰ ਵਧਿਮਾ
॥2॥

ਜੇ ਕੋ ਨਾਉ ਧਰਾਏ ਵਡਾ ਸਾਦ ਕਰੇ ਮਨਿ ਭਾਣੇ ॥

ਮਧਿ ਕੇਹੁ ਮਨੁਬਧ ਨਿਯਕੂ ਨਿਯੇ ਵਭ ਕਹਿਯਾਧ ਆਭ ਨਿਯ ਚਿਯਕੂ ਭਲ ਲਾਗੁਪੁਰਾ ਬਾਧਰ ਆਨਧ ਭੋਗ
ਕਰੁਯਾਧ, ਭਾਹਾਹੇਲੇ

ਖਸਮੈ ਨਦਰੀ ਕੀੜਾ ਆਵੈ ਜੇਤੇ ਚੁਰੈ ਦਾਣੇ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕਯ ਬ੍ਰਹ੍ਮੇਰੇ ਕੇਵਲ ਭੋਗ ਵਿਲਾਬਰੇ ਪੁਰਾ ਮਨੁਬਧ ਅਕ ਕੀਭਾ ਬਮਾਨ ਵੇਯਾਮਾਭਯਾਧ।

ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੀਵੈ ਤਾ ਕਿਛੁ ਪਾਏ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥੩॥੫॥੩੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇਥੋਂ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬਿਕਾਰ ਠਾਰੂ ਅੰਤ ਦੂਰ ਕਰਿ ਵਝਿਆਵ ਅਯ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਾਨ ਸੁਰਗ
ਕਰਿਆਵ, ਏਥੇ ਬਹੁ ਕੀਛੇ ਹਾਸਲ ਕਰਿਆਵ ॥੩॥੫॥੩੯॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੨ ਮਹਲਾ ੩

ਰਾਗ ਆਸਾ ਘਰ 2 ਮਹਲਾ 3

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਗੁਰ ਏਕ ਅਚਓ, ਯਾਹਾਯੁ ਬਧਗੁਰੂਯ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪਾਯਯੁ।

ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਪਾਵੈ ਵਡਭਾਗਿ ॥

ਗ੍ਰਿਹਰਿਯ ਦਰਸਨ ਕੇਹੁ ਭਾਗਯਗਾਲਾ ਹੂੰ ਗ੍ਰਿਯੁ ਕਰਿਆਵ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਚੈ ਬੈਰਾਗਿ ॥

ਗੁਰੂਯ ਗਯ ਭਾਰਾ ਬਯਾ ਵੈਰਾਗਯ ਗ੍ਰਿਯੁ ਹੋਯਾਵ।

ਖਟੁ ਦਰਸਨੁ ਵਰਤੈ ਵਰਤਾਰਾ ॥

ਬੰਬਾਰਰੇ ਹਿੰਦੂਯ ਬਯ ਦਰਸਨ ਗੁਰਗਿਯ ਅਯਿ।

ਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥੧॥

ਪਰਛ੍ਹ, ਗੁਰੂਯਾ ਦਰਸਨ (ਅਧੀਯ ਗਾਥਾ) ਅਗਮਯ ਏਵੰ ਅਧਾਰ ਅਠੇ ॥1॥

ਗੁਰ ਕੈ ਦਰਸਨਿ ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਦਰਸਨ (ਅਧੀਯ ਗਾਥਾ) ਭਾਰਾ ਗੁਰੂ ਏਵੰ ਗਠਿ ਹੋਇਯਾਏ।

ਸਾਚਾ ਆਪਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਧਯਬੁਧ ਪੁਰੁ ਬੁਧੰ ਆਇ ਮਨੁਬਧਰ ਚਿਯਰੇ ਵਾਧ ਕਰਯੁ ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਗੁਰ ਦਰਸਨਿ ਉਧਰੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਦਰਸਨ (ਅਧੀਯ ਗਾਥਾ) ਭਾਰਾ ਜਗਤ ਯਯਾਰ ਹੋਇਯਾਏ,”

ਜੇ ਕੇ ਲਾਏ ਭਾਉ ਪਿਆਰਾ ॥

ਮਧਿ ਮਨੁਬਧ ਏਵਾਯੁ ਪੁਰੁ ਉ ਪੁਰਿ ਕਰਿਯਾਏ।

ਭਾਉ ਪਿਆਰਾ ਲਾਏ ਵਿਰਲਾ ਕੋਇ ॥

ਕੇਯਿ ਕੋਰਲ ਕਯੁਯੁ ਹੋ ਗੁਰੂਯਾ ਦਰਸਨ (ਅਧੀਯ ਗਾਥਾ) ਬਹਿਯ ਪੁਰੁ ਕਰਿਯਾਏ।

ਗੁਰ ਕੈ ਦਰਸਨਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੨॥

ਗੁਰੂਯਾ ਦਰਸਨ (ਅਧੀਯ ਗਾਥਾ) ਭਾਰਾ ਬਰਵਾ ਬੁਧ ਪੁਰੁ ਹੋਇਯਾਏ। ॥2॥

ਗੁਰ ਕੈ ਦਰਸਨਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਦਰਸਨ (ਅਧੀਯ ਗਾਥਾ) ਭਾਰਾ ਮੋਖ ਭਾਰ ਮੋਲਿਯਾਏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ ਪਰਵਾਰ ਸਾਧਾਰੁ ॥

ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯੇ ਮਨੁਬਧਰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਲਯਾਣ ਹੋਇਯਾਏ।

ਨਿਗੁਰੇ ਕਉ ਗਤਿ ਕਾਈ ਨਾਹੀ ॥

ਮਿਯ ਅਗੁਰੁ ਅਠੇ, ਚਾਯਾਯੁ ਗੁਰੂ ਮੋਲਿਯਾਏ।

ਅਵਗਣਿ ਮੁਠੇ ਚੋਟਾ ਖਾਹੀ ॥੩॥

ਏਧਰਿ ਮਨੁਬਧ ਅਧਗੁਰੁ ਕਾਰਗੁਰੁ ਗੁਰੂ ਹੋਇਯਾਏ ਆਯ ਮਾਯ ਗਾਯਾਏ ॥3॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁਖੁ ਸਾਂਤਿ ਸਰੀਰ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਗਧ ਭਾਰਾ ਗਰੀਰਰੇ ਬੁਧ ਉ ਗਾਯੁ ਪੁਰੁ ਹੋਇਯਾਏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਾ ਕਉ ਲਗੈ ਨ ਪੀਰ ॥

ਮੇਧ ਗੁਰੂਗੁਣੀ ਬਨਿਯਾਧ, ਚਾਹਾਕੂ ਕਛਿ ਪੀਠਾ ਬੁਧਨਾਹਿੰ।

ਜਮਕਾਲੁ ਤਿਸੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਮਨਦੂਠ ਮਧ ਚਾਹਾਰ ਨਿਕਰਕੂ ਆਬੇ ਨਾਹਿੰ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵੈ ॥੪॥੧॥੪੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਗੁਣੀ ਬਠਧਰੇ ਹੂੰ ਰਹਿਯਾਛਿ ॥੪॥੧॥੪੦॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਸਬਦਿ ਮੁਆ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥

ਮੇਯੋਂ ਬਧਛਿਰ ਮਨ ਗੁਰੂਯੋ ਚਕ ਫਾਰਾ ਬਿਕਾਰ ਆਭੂ ਮਰੂਠ ਹੋਯਾਧਾਧ, ਚਾਹਾਰ ਆਮ੍ਰਿਤਮਾਨ ਬਮਾਧੁ
ਹੋਯਾਧਾਧ ਆਯ

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ ॥

ਭਿਲੇ ਮਾਭੁ ਲਾਲਬਾ ਬਿਨਾ ਬਧਗੁਰੂਯੋ ਬੇਬਾ ਕਰਿਬਾਕੂ ਪਭਿਵ।

ਨਿਰਭਉ ਦਾਤਾ ਸਦਾ ਮਨਿ ਹੋਇ ॥

ਚਾਹਾਰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਬਰਵਾ ਹੂੰ ਧਾਠਾ ਨਿਭੀਕ ਪੁਰੂ ਨਿਬਾਬ ਕਰਿਯਾਛਿ।

ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਪਾਏ ਭਾਗਿ ਕੋਇ ॥੧॥

ਬਯਾ ਗੁਰੂਬਾਗੀਯਾ ਧਾਨ ਕੇਹੇ ਭਾਗਧਾਗੀਯਾਕੂ ਹੂੰ ਪੁਰਾਬੁ ਹੋਯਾਧਾਧ ॥੧॥

ਗੁਣ ਸੰਗੁਰੁ ਵਿਚਹੁ ਅਉਗੁਣ ਜਾਹਿ ॥

(ਹੇ ਭਾਯ!) ਗੁਣਰ ਬੰਗੁਰ ਕਰ, ਕਾਰਗ ਮੇਧਰਿ ਚੋਰ ਭਿਰੂ ਅਧਗੁਣ ਧੂਰ ਹੋਯਾਧਿਵ।

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਧਹਿਪਰਿ ਚੂਮੇ ਪੂਰ੍ਥ ਗੁਰੂਯੋ ਚਕਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾਧਿਵ ॥੧॥ ਰੂਧ ॥

ਗੁਣਾ ਕਾ ਗਾਹਕੁ ਹੋਵੈ ਸੇ ਗੁਣ ਜਾਣੈ ॥

ਮੇਯੋਂ ਪੁਰਾਗੀ ਗੁਣਰ ਗੁਰਾਧ ਹੋਯਾਧਾਧ, ਬੇ ਗੁਣਰ ਬਿਗੇਬਠਾ ਰੂਝਿਯਾਧ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਬਦਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥

ਬੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਚਕ ਫਾਰਾ ਨਾਮਰ ਭਯਾਰਗ ਕਰਿਯਾਧ।

ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਸੂਚਾ ਹੋਇ ॥

ਬਛਾ ਕਾਗੀ ਭਾਰਾ ਮਨੁਬਖਸ਼ਿ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੋਇ ॥੧॥

ਗੁਣ ਤੇ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੨॥

ਗੁਣ ਭਾਰਾ ਪੁਰੁ ਨਾਮੁ ਪੁਰਾਤੁ ਹੋਇ ॥੨॥

ਗੁਣ ਅਮੋਲਕ ਪਾਏ ਨ ਜਾਹਿ ॥

ਛੋਟੀਆ ਗੁਣਰ ਮੂਲਪਾਯਨ ਕਰਾਇਯਾ ਪਾਇਓ ਨਾਹੀ ॥

ਮਨਿ ਨਿਰਮਲ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ ॥

ਨਿਰਮਲ ਮਨ ਬਛਾ ਭਭਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇ ॥

ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਨ੍ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਮੇਭੈ ਮਨੁਬਖਸ਼ਿ ਨਾਮਰ ਆਰਾਖਨਾ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ ਬਡ ਭਾਗਯਾਲੀ ਅਰੇ ਆਭ ॥

ਸਦਾ ਗੁਣਦਾਤਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥੩॥

ਬਰਥਾ ਭੈ ਗੁਣਦਾਤਾ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਨਿਯਤਿ ਰਿਭਰੇ ਬਥਾਇ ਆ ॥੩॥

ਜੇ ਗੁਣ ਸੰਗ੍ਰਹੈ ਤਿਨ੍ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥

ਮੇਭੈ ਮਨੁਬਖਸ਼ਿ ਗੁਣਰ ਬੰਗੁ ਕਰਿਯਾ, ਚਾਹਾ ਪਾਭਰੇ ਬਸੰਤਿ ਅਰੇ ॥

ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸਾਚੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥

ਮੂੰ ਬਥਾਰ ਧਰਵਾਰਰੇ ਬਛਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯਾ ॥

ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਬੇਭੈ ਪੁਰੁ ਬਖਸ਼ਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿ ਭਾਵਰੇ ਧਾਨ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥੪॥੨॥੪੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਛੋਟੀਆ ਗੁਣਰ ਮੂਲਪਾਯਨ ਕਰਾਇਯਾ ਪਾਇਓ ਨਾਹੀ ॥੪॥੨॥੪੧॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਹੇ ਬਖਸ਼ੁ! ਬਧਗੁਣਾ ਮਹਾਨਭਾ ਮੇ

ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ॥

ਬੇ ਰਿਕਾਨਰੂ ਬਿਛੋੜ ਧ੍ਰੁਵਾ ਜੀਵਨੁ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਬਧਿਤਿ ਮਿਲਨ ਕਰਾਇ ॥

ਆਪੇ ਮੇਲੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥

ਘੋਰੁ ਨਿਜੇ ਹੋ ਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਓ ਮੇਲਾਯਾ ਨਿਜੇ ਬਾਪੁਰੇ ਮੇਲਨ ਕਰਾਇ ॥

ਆਪਣੀ ਕੀਮਤਿ ਆਪੇ ਪਾਏ ॥੧॥

ਬੇ ਨਿਜੇ ਮੂਲਖ ਬੁਝਾ ਹੋ ਜਾਇਯਾ ॥੧॥

ਹਰਿ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਬਖਸ਼! ਕੇਯੋਂ ਕੇਯੋਂ ਮਨੁਖੁ ਹਰਿਕਾ ਮੂਲਖਾਯਾਨ ਕਰਿਯਾਇ?

ਹਰਿ ਅਪਰੰਪਰੁ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਅਪਾਰ, ਅਗਮ ਅਵਾ ਅਗੋਚਰ ਅਚਰ, ਗੁਰੂਕਾ ਆਖ ਬਾਰਾ ਕੇਹੋ ਕਰਨ ਕਾਯੋਂ ਹੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਹਿਓ ਮੇਲਨ ਕਰਿਯਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੀਮਤਿ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥

ਕੇਹੋ ਗੁਰਮੁਖੀ ਹੋ ਘੋਰੁਕਾ ਨਾਮਰ ਮੁਖੁ ਬੁਝਿਯਾ ॥

ਵਿਰਲੇ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਕੇਹੋ ਕਰਨ ਕਾਯੋਂ ਹੋ ਗੁਰੂਕਾ ਕੁਪਾਰੁ ਨਾਮ ਪਾਉ ਕਰਿਯਾ ॥

ਉਚੀ ਬਾਣੀ ਉਚਾ ਹੋਇ ॥

ਭਯੋ ਬਾਣੀ ਬਾਰਾ ਮਨੁਖਾਯੋ ਯਾਵਨ ਅਚਰਯੋ ਭਯੋ ਹੋਯਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਵਖਾਣੈ ਕੋਇ ॥੨॥

ਕੇਹੋ ਗੁਰਮੁਖੀ ਹੋ ਨਾਮ ਬੁਝਾ ਕਰਿਯਾ ॥੨॥

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਦੁਖੁ ਦਰਦੁ ਸਰੀਰਿ ॥

ਨਾਮ ਬੁਝਾ ਕੇਨਾ ਮਨੁਖਾ ਆਰਾਮੇ ਦੁਖਾ ਕਰਕੇ ਭਯੋ ਹੋਯਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਤਾ ਉਤਰੈ ਪੀਰ ॥

ਮਨੁ ਬਹੁਗੁਰੂ ਬਹਿਓ ਭੇਟੇ ਹੋਯਾ, ਭਾਵਾਹੋਯੋ ਪਾਓ ਮੇਲਨ ਹੋਯਾ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਦੁਖੁ ਕਮਾਇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਭੇਟੇ ਕਾਰਣਾ ਕੇਨਾ ਦੁਖਾ ਹੋਯਾ ਹੋਯਾ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਬਹੁਤੀ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥੩॥

ਕੇਯੋ, ਮਨਮੁਖੀ ਕੇਯੋ ਕੇਯੋ ਕੇਯੋ ਮੇਲਿਯਾ ॥੩॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੀਠਾ ਅਤਿ ਰਸੁ ਹੋਇ ॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਵਖੂਠ ਮਿਠਾ ਹੋਇਆਵ ਅਭ ਵਖੂਠ ਬਾਧਿਝ ਅਚੇ।

ਪੀਵਤ ਰਹੈ ਪੀਆਏ ਸੋਇ ॥

ਬੇਹਿ ਪੁਰੁ ਮਾਝਾਕੁ ਹਿਠਾਫਿ, ਕੇਵਲ ਬੇ ਹੂੰ ਘੁਝਾਕੁ ਪਾਨ ਕਰਿਠਾਵ।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਏ ॥

ਗੁਰੁਕਾ ਕ੍ਰਪਾਰੁ ਮਨੁਬਖ ਹਰਿ ਰਬ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਠਾਵ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਗਤਿ ਪਾਏ ॥੪॥੩॥੪੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁ-ਨਾਮਰੇ ਮਗੁ ਹੇਲੇ ਮਨੁਬਖ ਮੋਖ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਠਾਵ ॥4॥3॥42॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਅਗਾ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ॥

ਹੇ ਬਝੂ! ਮੋਰ ਬਯਾ ਪੁਰੁ ਗਭੀਰ ਘੋਰ ਗਭੀਰ ਅਚਫਿ।

ਸੇਵਤ ਹੀ ਸੁਖੁ ਸਾਂਤਿ ਸਰੀਰ ॥

ਪੁਰੁਕਾ ਬੇਵਾ ਭਯਿ ਕਰਿਵਾ ਧਾਰਾ ਗਰੀਰਕੁ ਰੁਰੁਤੁ ਬੁਝ ਗਾਫਿ ਪੁਾਬੁ ਹੋਇਆਵ।

ਸਬਦਿ ਤਰੇ ਜਨ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਗਯ ਧਾਰਾ ਭਯਮਾਨੇ ਬਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੂੰ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰਰੇ ਪਾਰ ਹੋਇਆਫਿ।

ਤਿਨ ਕੈ ਹਮ ਸਦ ਲਾਗਹ ਪਾਇ ॥੧॥

ਘਰੁਪਾਯ, ਅਮੇ ਬਰਵਾ ਹੂੰ ਭਾਝਾਰ ਚਰਗ ਬੁਝ ਕਰਿਠਾਵ ॥1॥

ਜੇ ਮਨਿ ਰਾਤੇ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥

ਯਾਹਾਰ ਮਨ ਫਿਰੇ ਰਛਾਰੇ ਰਛਾਰੇ ਹੋਇਆ,।

ਤਿਨ ਕਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਲਾਥਾ ਤੇ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਮਿਲੇ ਸੁਭਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਇਆ ਯੁਗ ਮਰਣ ਚਕਰ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਇਆ। ਆਉ ਸੇ ਬਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੋ ਪੁਰੁਸ਼
ਦਰਬਾਰੇ ਲੋਕ ਸੁਖ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਬਦੁ ਚਾਖੈ ਸਾਚਾ ਸਾਦੁ ਪਾਏ ॥

ਯੋਗ ਮਨੁਸ਼ ਚਾਖੈ ਚਾਖੈ, ਸੇ ਬਚਾ ਚਾਖੈ ਪਾਇਆ। ਆਉ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ਫਿਰੇ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਮਨਰੇ ਬਸਾਇ ਨਿਯ।

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਫਿਰੇ-ਪੁਰੁਸ਼ ਬਚਾ ਹੋ ਬਰਵਾਪਕ ਅਚਰਿ।

ਆਪੇ ਨੇੜੈ ਆਪੇ ਦੂਰਿ ॥੨॥

ਸੇ ਬੁਝੇ ਨਿਕਰ ਆਉ ਬੁਝੇ ਹੋ ਦੂਰ ਅਚਰਿ ॥੨॥

ਆਖਣਿ ਆਖੈ ਬਕੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਕਥਾਰੇ ਬਚੇ ਕਹਣਿ ਆਉ ਗੁਣਾਯਾਏ ਮਖ

ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਏ ਸੋਇ ॥

ਪਰਭੁ ਬੇਘੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਬੁਝੇ ਸਭਾ ਕਰਿਆਏ ਆਉ ਮੰਨ ਬਾਭਾਰੇ ਮਿਲਾਏ ਆਉ।

ਕਹਣੈ ਕਥਨਿ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਕੇਵਲ ਕਹਿਣਾ ਆਉ ਭਯਾਰਾ ਕਰਿਲੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ ਫੁਲੈ ਨਾਹੀ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥੩॥

ਗੁਰੁਸ਼ ਦਯਾਰੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਆਉ ਮਨੁਸ਼ ਚਿਤਰੇ ਬਾਭ ਕਰਿਆਏ ॥੩॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਮੰਨ ਭਿਭਰੁ ਅਭਾ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕਰਿ ਵੇਦਿਆ।

ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇ ॥

ਸੇ ਮੋਹ ਮਾਯਾਯੁ ਛਾਏ ਪੁਰੁਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ ਰਛਾਰੇ ਹੋਇਆ।

ਅਤਿ ਨਿਰਮਲੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰ ॥

ਬੇ ਗੁਰੂਕਾ ਭਭ ਚਿਤ੍ਰਨ ਕਰਿਯਾਵ, ਯੋਵ ਬਭ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਯਾਵ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰ ॥੪॥੪॥੪੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੂਕਾ ਨਾਮ ਨਰੂਧਪਰ ਯਾਵਨ ਪਾਲਨ ਕਰਿਯਾਵ ॥੪॥੪॥੪੩॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਲਗੇ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਯੋਵ ਫੋਭਪ ਭਾਵ ਭਯਾ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਹੇ ਲਾਨ ਹੋਇਯਾਵ, ਬੇਵ ਦੂਝ ਹੋ ਪਾਇਯਾਵ।

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਭਭ ਬਿਨਾ ਬੇਵ ਨਿਯ ਯਯੁ ਬਪਥ ਭਾਵਹੇ ਹਰਾਯਾਵ ਧੇਵ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ ਸੇਝੀ ਹੋਇ ॥

ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿਲੇ ਯਾਨ ਪੁਾਬੁ ਹੋਇਯਾਵ ਆਯ

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ ॥੧॥

ਨਰੂਧਪ ਮੋਹ-ਮਾਯਾ ਓ ਫੋਭਪਵਾਦ ਬਾਧੁਹੇ ਲਾਗੇ ਨਾਹੋ ॥੧॥

ਮੂਲਿ ਲਾਗੈ ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਮੋਯੋ ਨਰੂਧਪ ਬੁਝਿਰ ਮੂਲ ਕਯੋ ਬਹਿਭ ਮੋਯੋ ਰਹਿਯਾਵ, ਬੇ ਬਾਕੁਭ ਹੋਇਯਾਵ ਯਾਇਯਾਵ।

ਅਨਦਿਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਹਿਰਦੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਏਕੇ ਜਾਣੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਯ ਬੁਧਲਹੇ ਬਵਦਾ ਰਾਮਕਾ ਨਾਮ ਯਪ ਆਯ ਗੁਰੂਕਾ ਭਭ ਭਾਰਾ ਏਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੋ ਭਾਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਡਾਲੀ ਲਾਗੈ ਨਿਹਫਲੁ ਜਾਇ ॥

ਮੋਯੋ ਨਰੂਧਪ ਬੁਝਿਰ ਮੂਲ ਕਯੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਯਾਯੋ ਮਾਯਾ ਬਹਿਭ ਰਹਿਯਾਵ, ਬੇ ਨਿਬੁਲ ਹੋਇਯਾਵ।

ਅੰਧੀਂ ਕੰਮੀ ਅੰਧ ਸਜਾਇ ॥

ਯਾਨਹਾਨ ਕਯੋ ਪਾਯੋ ਅਧੁਕ ਧਭੁ ਹੋ ਪਾਇਯਾਵ।

ਮਨਮੁਖੁ ਅੰਧਾ ਠਉਰ ਨ ਪਾਇ ॥

ਅਯ ਬੇਯਯਾਰਾ ਨਰੂਧਪਕਾ ਕੋਯੋਬਿ ਯਾਨ ਮੋਲੇਨਾਹੋ।

ਬਿਸਟਾ ਕਾ ਕੀੜਾ ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਪਚਾਇ ॥੨॥

ਬੇ ਬਿਝਾਰ ਕੀਭਾ ਅਚੇ ਆਭ ਬਿਝਾਰੇ ਹੂੰ ਬਢਿ ਆਯ ॥੨॥

ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਬੇਬਾ ਕਰਿਲੇ ਨਾਨਕਸ੍ਰੀ ਸੁਖੁ ਬੰਧਾ ਬੁਝਿ ਗਿਆਯ ਆਭ

ਸੰਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥

ਬਠਬਠਾਏ ਗਿਰੀ ਹਰਿਯੋ ਗੁਣਬੁਝਿ ਕਰਿਯਾਯ।

ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਯੇਭੋ ਨਾਨਕਸ੍ਰੀ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਬੁਝਿ ਕਰਿਯਾਯ,

ਆਪਿ ਤਰੈ ਕੁਲ ਉਧਰਣਹਾਰੁ ॥੩॥

ਬੇ ਬੁਝੋਂ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰੂਹੁ ਧਾਰਿ ਹੋਯਾਯਾਯ ਆਭ ਨਿਯੋ ਕੁਲਕੁ ਨਖ ਭਯਾਰ ਕਰਿਯਾਯ ॥੩॥

ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨਾਮਿ ਵਜਾਏ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਬਾਗੀ ਭਾਰਾ ਨਾਮੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਬਾਝਿਯਾਯ।

ਨਾਨਕ ਮਹਲੁ ਸਬਦਿ ਘਰੁ ਪਾਏ ॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਯੋ ਬਾਗੀ ਭਾਰਾ ਨਾਨਕਸ੍ਰੀ ਨਿਯੋ ਬੁਝਿਯੋ ਘਰੇ ਹੂੰ ਪੁਰੁਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ ਕਰਿਯਾਯ।

ਗੁਰਮਤਿ ਸਤ ਸਰਿ ਹਰਿ ਜਲਿ ਨਾਇਆ ॥

ਬੇ ਭਾਯੋ! ਗੁਰੂਯੋ ਬਾਗੀ ਭਾਰਾ ਤੂ ਬਧਾਰ ਬਰੋਧਾਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਯਯੋ ਬੁਝਿ ਕਰ

ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਸਭੁ ਦੁਰਤੁ ਗਵਾਇਆ ॥੪॥੫॥੪੪॥

ਏਥਿਧਰਿ ਭੋਧਾਰ ਦੁਰਮਤਿ ਏਵੋ ਧਾਧਰ ਬਹੁ ਯਯੋ ਬਧਾ ਹੋਯਾਯ ॥੪॥੫॥੪੪॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਆਗਾ ਯਯੋ ੩ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮਰਹਿ ਮਰਿ ਮਰਣੁ ਵਿਗਾੜਹਿ ॥

ਬੇਬਾਧਾਰੀ ਮਾਰਿਯੋ ਬਧਾਰੇ ਏਕ ਭਯਾਨਕ ਮਰੁਧੁ ਬੇਬਾਧਾਰ,

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਆਤਮ ਸੰਘਾਰਹਿ ॥

ਕਾਰੀ ਮੋਹ-ਮਾਯਾ ਭਾਰਾ ਬੇ ਨਿਯੋ ਆਯੋ ਬੰਬਾਰ ਕਰਿਯਾਯ।

ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵਿਗੁਤਾ ॥

ଏਹਾ ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਅਚੇ, ਏਹਾ ਮੇਰਾ ਧਨ ਵੇਚੀਯੋ ਅਚੇ, ਕੁਝੀ ਵੇਚੇ ਚਾਹਾ ਨਝੁ
ਹੋਇਯਾ।

ਆਤਮੁ ਨ ਚੀਨੈ ਭਰਮੈ ਵਿਚਿ ਸੂਤਾ ॥੧॥

ਬੇ ਨਿਯਮ ਆਤਮਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਪਾਚੇ ਨਾਹਿ ਆਯੋ ਭਰਮਰੇ ਗੋਇਯਾ ॥1॥

ਮਰੁ ਮੁਇਆ ਸਬਦੇ ਮਰਿ ਜਾਇ ॥

ਮਿਥ ਗਏ ਬਹਿਰੇ ਮਰਿਯਾ, ਬੇ ਮਧਾਰੀ ਮਰੂਧ ਮਰਿਯਾ।

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਗੁਰਿ ਸਮ ਜਾਣਾਈ ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਜਪਿ ਲੈ ਜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂ ਯਾਹਾ ਕੁ ਏਹੀ ਆਨ ਵੇਦਯੋਗੀ ਮੇ ਬੂਝਿ ਓ ਨਿਯਾ ਏਕ ਬਮਾਨ ਅਚੇ, ਬੇ ਏਹੀ ਸੂਰਗਰੇ ਹਰਿਯੋ
ਲੋਕੀ ਕਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮ ਵਿਹੂਣ ਗਰਭ ਗਲਿ ਜਾਇ ॥

ਮੇਯੋ ਮਨੁਸ਼ਾ ਨਾਮ ਬਿਵਾਨ ਅਚੇ, ਬੇ ਗਰਭਰੇ ਬਢਿਯਾ।

ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਦੂਜੈ ਲੋਭਾਇ ॥

ਚਾਹਾ ਯੋਗੀ ਨਿਰਧੀਕ ਅਚੇ, ਮਿਥ ਮੋਹਾ ਮਾਯਾਰੇ ਫਾਸੇ ਰਹਿਯਾ।

ਨਾਮ ਬਿਹੂਣੀ ਦੁਖਿ ਜਲੈ ਸਬਾਈ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬਾਰਾ ਦੂਜਿਆ ਦੁਸ਼ਟਰੇ ਲੇਇਯਾ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈ ॥੨॥

ਪੂਰੀ ਬਧਗੁਰੂ ਮੋਹਾਚੇ ਏਹੀ ਆਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯੋ ॥2॥

ਮਨੁ ਚੰਚਲੁ ਬਹੁ ਚੋਟਾ ਖਾਇ ॥

ਚੰਚਲ ਮਨ ਮੋਹਾ ਮਾਯਾਰੇ ਪਤਯੋ ਹੋਇ ਕੁਝ ਮਾਭ ਗੋਇਯਾ।

ਏਥਹੁ ਛੁੜਕਿਆ ਠਉਰ ਨ ਪਾਇ ॥

ਮਨੁਸ਼ਾ ਯੋਗੀ ਏਹੀ ਬੁਨੇਲੀ ਅਵਸਰੇ ਹਰਾਯੋ ਬੁਝੀ ਲੋਕੀ ਨਿਲੇਨਾਹਿ।

ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਵਿਸਟਾ ਕਾ ਵਾਸੁ ॥

ਗਰਭਮਾਨੀ (ਯੋਗੀ ਮਰਗੀ ਚੰਦ) ਬਿਯੋਰ ਯੋਗੀ ਅਚੇ।

ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਮਨਮੁਖੁ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ ॥੩॥

ਏਧਰੀ ਯੋਗੀ ਬੇਲਗਾਨੀ ਮਨੁਸ਼ਾ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾ ॥3॥

ਅਪੁਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਸਦਾ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯਮ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਪੁਰਿ ਬਰਧਾ ਬਮਰਿਓਤ ਅਰੇ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਪਾਖਰੇ ਰਹਿ ਆਮ੍-ਯੋਗਾਓ ਪਰਮ ਯੋਗਾਓਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾਯਾ ॥

ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ॥

ਨਿਰਮਲ ਗੁਰੂਵਾਸੀ ਭਾਰਾ ਮਨੁਬਖ ਆਮ੍ਬਰੂਪਰੇ ਨਿਬਾਬ ਪੁਰਾਬੁ ਕਰਿਯਾਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ ਸਦਾ ਉਦਾਸਾ ॥੪॥੬॥੪੫॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੋਢੀ ਮਨੁਬਖ ਨਿਯ ਅਹੰ ਬਮਾਬੁ ਕਰਿਦੇਯਾਯਾ, ਬੋ ਬਰਧਾ ਨਿਰੰਬੁ ਰਹਿਯਾਯਾ
॥੪॥੬॥੪੫॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਲਾਲੈ ਆਪਣੀ ਜਾਤਿ ਗਵਾਈ ॥

ਪੁਰੂਕਾ ਬੋਧਕ ਨਿਯ ਯਾਓ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ॥

ਏ ਨਿਯੋਗ ਨਿਯੋਗ ਬੰਨ੍ਹੇ ਅਰਪਣ ਕਰਿ ਦੇਇਆ ॥ ਆਉ ਚਾਹੁ ਆਗ੍ਰਿਯ ਨੇਕਿਆ ॥

ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਚਾਹੁਰ ਬਧ ਨਿਯੋਗ ॥ ਏਹੁ ਯੋਗ ਚਾਹੁਰ ਧ੍ਰੁਵਨੁ ਹਰਿਯੋਗ ਨਾਮੁ ਵਿਦਿਆਨੁ ਅਛਿ ॥

ਸਦਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇ ਸਖਾਈ ॥੧॥

ਪ੍ਰਿਯਯੋਗ ਪ੍ਰਭੁ ਬੰਨ੍ਹੇ ਚਾਹੁਰ ਬੰਨ੍ਹ-ਬੰਨ੍ਹਾਯੋਗ ਰਹਿਆ ॥੧॥

ਸੋ ਲਾਲਾ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ॥

ਹੇ ਬੰਨ੍ਹ! ਕੇਵਲ ਏ ਪ੍ਰਭੁ ਬੰਨ੍ਹੇ ਅਰੇ ਯੋਗ ਬਾਧਿਕ ਕਾਰਿਯੋਗ ॥ ਓ ਬਾਧਨਾਨੇ ਨਿਰੰਦ੍ਰੁ ਰਹਿਆ ॥

ਸੋਗੁ ਹਰਖੁ ਦਇ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਣੈ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਬਦਿ ਉਧਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏ ਬੰਨ੍ਹ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕ ਬੰਨ੍ਹ ਆਇਆ ॥ ਆਉ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਭਵ ਬੰਨ੍ਹ ਚਾਹੁਰ ਭਵਾਯੋਗ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਰਣੀ ਕਾਰ ਧੁਰਹੁ ਫੁਰਮਾਈ ॥

ਪਰਮਾਨੁ ਆਰੰਭੁ ਏ ਭਵਾਯੋਗ ਭਵ ਕਰਿ ਪਾਏ ਭੁਕੁਯੋਗ ਦੇਖਯੋਗ ॥

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਕੇ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥

ਭਵ ਬਾਧਨਾ ਬੰਨ੍ਹ ਭਵਾਯੋਗ ਬੰਨ੍ਹ ਭੁਕੁਯੋਗ ॥

ਕਰਣੀ ਕੀਰਤਿ ਨਾਮੁ ਵਸਾਈ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਯੋਗਗਾਨ ਕਰਿ ਬੰਨ੍ਹ ਭਵਾਯੋਗ ਨਾਮੁ ਭਵਾਯੋਗ ਬੰਨ੍ਹ ਕਰਿਯੋਗ ॥

ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਢਿਲ ਨ ਪਾਈ ॥੨॥

ਭਵਾਯੋਗ ਭਵਾਯੋਗ ਭਵਾਯੋਗ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਿਯੋਗ ਆਉ ਬੰਨ੍ਹ ਕਰਿਯੋਗ ਨਾਉ ॥੨॥

ਮਨਮੁਖਿ ਭਰਮਿ ਭੁਲੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਭਵਾਯੋਗ ਨਿਰੰਦ੍ਰੁ ਭਵਾਯੋਗ ਭਵਾਯੋਗ ਭਵਾਯੋਗ ਭਵਾਯੋਗ ਭਵਾਯੋਗ ॥

ਬਿਨੁ ਰਾਸੀ ਕੁੜਾ ਕਰੇ ਵਾਪਾਰੁ ॥

ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਬੰਨ੍ਹ ਏ ਨਿਯੋਗ ਬੰਨ੍ਹਾਯੋਗ ॥

ਵਿਣੁ ਰਾਸੀ ਵਖਰੁ ਪਲੈ ਨ ਪਾਇ ॥

ਨਾਮ ਪੂਝਿ ਬਿਨਾ ਬਯੋਦਾ ਪੁਾਬੁ ਝੂਝਨਾਹੂੰ।

ਮਨਮੁਖਿ ਭੁਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ॥੩॥

ਭ੍ਰਿਖਾਹੋਰੇ ਪਠਿਯੁਕਾ ਮਨਮੁਖੀ ਕਪਛਿ ਐਹਿਪਰਿ ਨਿਯੋਗਿ ਜੀਵਨ ਕਪਥਹੋਰੇ ਝਰਾਯਾਏ ॥੩॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੁ ਲਾਲਾ ਹੋਇ ॥

ਮੋਯੋ ਮਨੁਸ਼ਯ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇ ਪੁਰੂਕਾ ਬੇਬਕ ਝੋਯਾਏ।

ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਉਤਮੁ ਸੋਇ ॥

ਭਾਝਾਰ ਯਾਧਿ ਯਯਾਮ ਅਰੇ ਐਵੰ ਮਾਨ ਪੁਠਿਯੁ ਮਧ ਯਯਮ ਅਰੇ।

ਗੁਰ ਪਉੜੀ ਸਭ ਦੂ ਉਚਾ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਯੋਰਿ ਆਗੁਯੁ ਨੇਯ ਬੇ ਬਰੋਯਮ ਕਰਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਵਡਾਈ ਹੋਇ ॥੪॥੭॥੪੬॥

ਝੇ ਨਾਨਕ! ਯਯੁਰਕਾ ਨਾਮ ਸ਼ੁਰਗਿ ਝਾਰਾ ਪੁਗੰਝਾ ਮਿਯਿਯਾਏ ॥੪॥੭॥੪੬॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਆਗਾ ਮਝਲਾ ੩ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਝੂਠੇ ਝੂਠੁ ਕਮਾਵੈ ॥

ਬੋਝਯਾਰਾਯਾ ਯਾਕਾਮ੍ਹਾ ਕੇਕਲ ਮਿਯਾ ਆਰਗਿ ਕਰਿਯਾਏ।

ਖਸਮੈ ਕਾ ਮਹਲੁ ਕਦੇ ਨ ਪਾਵੈ ॥

ਐਯੁਯਾਯੋ ਭਾਝਾਯੁ ਪਰਮੇਯੁਰਕਾ ਮਝਲ ਕਧਾਪਿ ਪੁਾਬੁ ਝੂਝਨਾਹੂੰ।

ਦੂਜੈ ਲਗੀ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਵੈ ॥

ਮੋਝ ਮਾਯਾਹੋਰੇ ਯਬਿ ਬੇ ਭ੍ਰਿਖਾਹੋਰੇ ਪਠਯੁਝੁ ਰਹਿਯਾਏ।

ਮਮਤਾ ਬਾਧਾ ਆਵੈ ਜਾਵੈ ॥੧॥

ਮੋਝ ਮਮਭਾਹੋਰੇ ਯਬਿਯੁਕਾ ਬੇ ਯਯੁ ਮਰਗਿ ਚਯੁਹੋਰੇ ਪਠਿ ਯਾਏ ॥੧॥

ਦੋਹਰਾਣੀ ਕਾ ਮਨ ਦੇਖੁ ਸੀਗਾਰੁ ॥

ਝੇ ਮਨ! ਪਰਿਯਯਯੁ ਨਾਰੀਰ ਝਾਰਿ ਗੁਯਾਰਿ ਧੋਯ।

ਪ੍ਰਤ੍ਨ ਕਲਤਿ ਧਨਿ ਮਾਇਆ ਚਿਤ੍ਰ ਲਾਏ ਝੂਠ ਮੇਹੁ ਪਾਖੰਡ ਵਿਕਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਿੰਦੂ ਧੂਠ, ਖੁਸ਼ੀ ਆਦਿ ਫਾਲਸਾ-ਪਦਾਰਥ ਚਿਤ੍ਰ ਲਗਾਏ ਥਾਵੇਂ, ਸੇਵਾ ਮਿਥਾਵਾ, ਮੋਹਾਦ੍ਰਿਸ਼, ਪ੍ਰਵਚਨ ਆਦਿ ਚਿਕਾਰਕੇ
ਫਿੱਟਾਈ ਰਹਿਥਾਵੇ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ॥

ਮੇਭਲੇ ਜੀਵਾਨ੍ਹਾ ਪ੍ਰਭੂਯੋ ਭਲੇ ਲਾਗਿਥਾਵੇ, ਸੇਵਾ ਬੀਭਾਗਯਗਾਨਿਨੀ ਹੋਯਾਥਾਵੇ।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਵੈ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਗੰਢਕੂ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮ ਹਾਰ-ਗੁਣਾਨਾਂ ਵਧਾਯਾਵੇ।

ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਰਾਵੈ ॥

ਭਾਵਾਰ ਗੇਹਯ ਸੁਖਦਾਯਕ ਅਰੇ ਆਭ ਸਵੰਦਾ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਭੂ-ਪਤਿਯੋ ਸਹਿਯੋ ਰਮਣ ਕਰਿਥਾਵੇ।

ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥੨॥

ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਿਯਯੋ ਪ੍ਰਭੂਯੋ ਸਹਿਯੋ ਮਿਲਿ ਸੇਵਾ ਸੁਖ ਪਾਯਾਵੇ ॥੨॥

ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਸਾਚੀ ਜਿਸੁ ਸਾਚਿ ਪਿਆਰੁ ॥

ਸੇਵਾ ਸੁਭਾਗਿਨੀ ਸਭਾ ਅਰੇ, ਹਿੰਦੂ ਸਭਾਸ਼੍ਰਵਣ ਪ੍ਰਭੂਯੋ ਸਹਿਯੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਥਾਵੇ।

ਅਪਣਾ ਪਿਰੁ ਰਾਖੈ ਸਦਾ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥

ਨਿਯਮ ਕਾਢ-ਪ੍ਰਭੂਯੋ ਸੇਵਾ ਸਵੰਦਾ ਨਿਯਮ ਚਿਤ੍ਰਕੇ ਲਗਾਯਾ ਰਹਿਥਾਵੇ।

ਨੇੜੈ ਵੇਖੈ ਸਦਾ ਹਦੂਰਿ ॥

ਸੇਵਾ ਭਾਵਾਰ ਨਿਯਮਕੇ ਨਾਭਾਢਿ, ਭਯਾਪਿ ਸਵੰਦਾ ਪ੍ਰਭਾਸ਼੍ਰਵਣ ਵੇਖਿਥਾਵੇ।

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥੩॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਬੁ ਜਾਗਾਰੇ ਅਭਿਯੋ ॥੩॥

ਆਗੈ ਜਾਤਿ ਰੂਪੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਪਰਲੋਕਕੂ ਜਾਤਿ ਆਦਿ ਬੀਭਿਸ਼ਯ ਮਨੁਸ਼ਯ ਸਾਧੁਕੇ ਯਾਵੇ ਨਾਹਿ, ਆਗੈ

ਤੇਰਾ ਹੋਵੈ ਜੇਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਮੇਧਕੇ ਕਰਮ ਮਨੁਸ਼ਯ ਕਰਿਥਾਵੇ, ਸੇਵਕੇ ਫਿੱਟਾਯਾ ਜੀਵਨ ਵਧਿਯਾਵੇ।

ਸਬਦੇ ਉਚੈ ਉਚਾ ਹੋਇ ॥

ਗੰਢ ਭਾਗ ਮਨੁਸ਼ਯ ਭਲੇ ਹੋਯਾਯਾਵੇ।

ਨਾਨਕ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵੈ ਸੋਇ ॥੪॥੮॥੪੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਬਠਧਰੇ ਹੂੰ ਰਹਿਏਯਾ ॥੪॥੮॥੪੭॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਭਗਤਿ ਰਤਾ ਜਨੁ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਮੇਯੋ ਭਯੋ ਪੁਰੁ-ਭਯੋਰ ਰਯੋਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਰਯੋਰੇ ਹੋਯਾਯਾ,

ਗੁਰ ਕੈ ਭੈ ਸਾਚੈ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ ॥

ਬੇ ਗੁਰੁਕਾ ਭਯੋ ਭ੍ਰਾਮਾ ਨਿਯੋਭ ਭਾਵਰੇ ਬਠਧਰੇ ਰਹਿਏਯਾ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਪੂਰੁ ਗੁਰੁਕਾ ਬਿਨਾ ਪੁਰੁਕਾ ਭਯੋ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਆਯਾ

ਮਨਮੁਖ ਰੁੰਨੇ ਅਪਨੀ ਪਤਿ ਖੋਇ ॥੧॥

ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਮਨੁਖਾ ਨਿਯੋ ਮਾਨ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਹੋਯਾਕਾ ਬਿਨਾਯਾ ਕਰਿਏਯਾ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਜਪਿ ਸਦਾ ਧਿਆਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਬਰਬਾ ਹੋਯਾਕਾ ਯੋਧਾ ਓ ਧਾਨ ਕਰ।

ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਹੋਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਜੇ ਇਛੈ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੂਰੀ ਚੋਭੇ ਬਾਯਾ ਆਨੰਦ ਮਿਲਿਕ, ਯਯਾ ਅਨੁਬਾਯੇ ਯੋਧਾ ਮਿਲਿਕ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪੂਰਾ ਪਾਏ ॥

ਪੂਰੁ ਗੁਰੁਕਾ ਭ੍ਰਾਮਾ ਪੂਰੁ ਗੁਰੁਕਾਯਾ ਪੁਰੁ ਪ੍ਰਾਧੁ ਹੋਯਾਯਾ।

ਹਿਰਦੈ ਸਬਦੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ ॥

ਭਾਵਾਰ ਭੁਧਰੇ ਗੁਰੁਕਾ ਗਯ ਆਯਾ ਬਠਧਰਾਯਾ ਬਾਧ ਕਰਿਏਯਾ।

ਅੰਤਰੁ ਨਿਰਮਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਰਿ ਨਾਏ ॥

ਮੇਯੋ ਮਨੁਖਾ ਅਨੁਭ ਬਰੋਭਾਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਕਰਿਏਯਾ, ਭਾਵਾਰ ਭੁਧਰੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਯਾਯਾ।

ਸਦਾ ਸੂਚੈ ਸਾਚਿ ਸਮਾਏ ॥੨॥

ਬਰਬਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਯਾਕਾ ਕਾਰਿਗੁਰੁ ਬੇ ਅਠਧਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾਯਾ ॥੨॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵੇਖੈ ਸਦਾ ਹਜੁਰਿ ॥

ਹਰਿ ਪੁਰੁ ਯਾਯਾਕਾ ਬਰਬਾ ਧੋਯਾਯਾ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਦਲਾਰੂ ਜੀਵ ਪੁਰੂਕਾ ਬਰਵਧਾਪਕ ਪਾਯਪਾਵ ॥

ਜਹਾ ਜਾਉ ਤਹ ਵੇਖਾ ਸੋਇ ॥

ਬਹੁਆਭੇ ਪੁਰੂਕਾ ਦੇਖੁਪਾਵ ॥

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਦਾਤਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥੩॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਅਨਧ ਕੀਠਿਬੈ ਧਾਠਾ ਨਾਛਾਠਿ ॥੩॥

ਗੁਰੁ ਸਾਗਰੁ ਪੂਰਾ ਭੰਡਾਰ ॥

ਗੁਰੂ ਬਾਗਰ ਅਚਠਿ, ਚਾਛਾਰ ਪ੍ਰਥੁ ਭਛਾਰ

ਉਤਮ ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ ਅਪਾਰ ॥

ਅਪਾਰ ਐਵੰ ਬਹੁਮੂਲਧ ਰਹੁ ਐਵੰ ਬੀਰਾਭੇ ਭਰਪੂਰ ਅਚਾਰ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਪਾਰੂ ਹੂੰ ਜੀਵਕਾ ਪੁਰੂ ਧਾਨ ਧਿਅਠਿ ॥

ਨਾਨਕ ਬਖਸੇ ਬਖਸਣਹਾਰੁ ॥੪॥੯॥੪੮॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਬਖਸਾਈ ਪਰਦਾਸੁ ਜੀਵਕਾ ਬਖਸਾ ਕਰਿ ਧਿਅਠਿ ॥੪॥੯॥੪੮॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੁਰੁ ਸਾਇਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥

ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਗੁਰਗ ਬਾਗਰ ਅਚਠਿ ਆਭ ਬੇ ਬਛਾ ਪੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਬਦਗੁਰੂ ਅਚਠਿ ॥

ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਹੋਇ ॥

ਪ੍ਰਥੁ ਭਾਗਧਰੂ ਹੂੰ ਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾ ਬੇਯਪਾਵ ॥

ਸੇ ਬੁਝੈ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ॥

ਮੇਯੋਂ ਯੋਗੁਰੁ ਆਨਿ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਇ, ਕੇਵਲਿ ਧੇਰੁ ਮਨੁਸ਼ੁ ਏਹੁ ਭੇਦੁ ਕੂਟਿਯਾਏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸੇਵ ਕਰਾਏ ॥੧॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਹੋ ਮਨੁਸ਼ੁ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਧੇਰੁ ਭਯੋ ਕਰਿਯਾਏ ॥1॥

ਗਿਆਨ ਰਤਨਿ ਸਭ ਸੇਝੀ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਪੁਰਖੁ ਆਨਿ ਰਹੁ ਭਾਰਾ ਹੋ ਮਨੁਸ਼ੁ ਪੂਰੁ ਆਨਿ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਹੋਇਯਾਏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਅਗਿਆਨੁ ਬਿਨਾਸੈ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗੈ ਵੇਖੈ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਪੁਰਖੁ ਅਗਿਆਨੁ ਨਾਸਿ ਹੋਇਯਾਏ, ਮਨੁਸ਼ੁ ਧੇਰੁ ਧਰਮੁ ਰਹਿਯਾਏ ਆਨਿ ਧਰਮੁ ਪੁਰੁਸ਼ੁ
ਦੇਖਿਯਾਏ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਹੁ ਗੁਮਾਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਗੁਰੁ ਭਾਰਾ ਮੋਹੁ ਧਰਮੁ ਅਗਿਆਨੁ ਜਲਿਯਾਏ ਆਨਿ

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸੇਝੀ ਪਾਏ ॥

ਪੂਰੁ ਗੁਰੂਕਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ੁ ਆਨਿ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਹੋਇਯਾਏ।

ਅੰਤਰਿ ਮਹਲੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੈ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਗੁਰੁ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ੁ ਨਿਯਮਿ ਅਨਿਯਮਿ ਆਨਿ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਜਾਗਿਯਾਏ,

ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਰਹੈ ਥਿਰੁ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੈ ॥੨॥

ਭਾਗਿ ਯੋਗੁ ਮਨੁਸ਼ੁ ਚਕੁ ਪੂਰੁ ਹੋਇਯਾਏ, ਧੇਰੁ ਧਰਮੁ ਚਕੁ ਹੋਇਯਾਏ ਆਨਿ ਧਰਮੁ
॥2॥

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਏਹੁ ਧਰਮੁ ਯੋਗੁ ਮਨੁਸ਼ੁ ਹੋ ਅਧਰਮੁ, ਧਰਮੁ

ਮਨਮੁਖੁ ਅਚੇਤੁ ਮਾਇਆ ਮੇਹੁ ਗੁਬਾਰੁ ॥

ਬੇਅਗਿਆਨੁ ਮਨੁਸ਼ੁ ਮਨੁਸ਼ੁ ਮੋਹੁ ਅਗਿਆਨਿ ਧਰਮੁ ਰਹਿਯਾਏ।

ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਬਹੁ ਕੁਤੁ ਕਮਾਵੈ ॥

ਏਹੁ ਬੇਅਗਿਆਨੁ ਮਨੁਸ਼ੁ ਅਨਿਯਮਿ ਨਿਯਮਿ ਕਰਿ ਧਰਮੁ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਆਨਿ ਧਰਮੁ ਕਰਿਯਾਏ।

ਵਿਸਟਾ ਕਾ ਕੀੜਾ ਵਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈ ॥੩॥

ਬੇ ਬਿਝਾਰ ਕੀਤਾ ਬਨਿ ਬਿਝਾਰੇ ਰਹਿਯਾ ॥੩॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਸਭ ਸੋਝੀ ਪਾਏ ॥

ਬਠਬਠਾਓਰੇ ਬਝਿਠਿਠ ਹੋਯਾ ਮਨੁਬਖਾਯੂ ਪ੍ਰਥੰ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਯਾਯਾਓ।

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਸ਼ਬ ਭਾਰਾ ਚਿਯਰੇ ਭਯਿ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋਯਾਯਾ ॥

ਭਾਣਾ ਮੰਨੇ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਮੋਖ ਪੁਰੁਯਾ ਯਯਾਯਾ ਮਾਨਿਯਾ ॥ ਬੇ ਬਧਾ ਬੁਝਾ ਰਹਿਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ਸੋਇ ॥੪॥੧੦॥੪੯॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਆਪਰਿ ਮਨੁਬਖਾ ਬਧਾਰੇ ਹੋ ਰਹਿਯਾ ॥੪॥10॥46॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ਪੰਚਪਦੇ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ 3 ਪੰਚਪਦਾ ॥

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ॥

ਮੋਯੋ ਬਖਯਿ ਪੁਰੁ-ਬਖਾਰੇ ਮੋਯੋ ਹੋਯਾ ਆਮ੍ਰਿਤਮਾਨੁ ਮਾਰਿ ਯਾ ॥ ਬੇ ਬਧਾ ਆਨਖ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਯਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ॥

ਬੇ ਬਯਾ ਗੁਰੂਯਾ ਬਝਿਠ ਮੋਗਿ ਪਰਮਾਮ੍ਰਿਤ ਬਝਿਠ ਮੋਲਨ ਕਰਿਯਾ ॥

ਨਾ ਫਿਰਿ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਪੁਰੀ ਬੇ ਪੁਨਰ੍ਵਾਰ ਮਰਿਯਾ ॥ ਆਯੁ ਯਯੁ ਮਰਗ ਚਕੁ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥

ਪ੍ਰਥੰ ਗੁਰੂਯਾ ਮਾਖਮਰੂ ਬੇ ਬਧਾਰੇ ਰਹਿਯਾ ॥ 1 ॥

ਜਿਨ੍ ਕਉ ਨਾਮੁ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਲੇਖੁ ॥

ਮਾਯਾਰ ਕਪਾਲਰੇ ਬਿਖਾਯਾ ਨਾਮ ਬੁਝਗ ਲੇਖਾ ਲੇਖੁਯਾਓ,

ਤੇ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਧਿਆਵਹਿ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਭਗਤਿ ਵਿਸੇਖੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਬਰ੍ਵਧਾ ਬੁਝਗ ਕਰਿਯਾ ॥ ਆਯੁ ਪ੍ਰਥੰ ਗੁਰੂਯਾ ਮਾਖਮਰੂ ਭਾਯਾਯੁ ਪੁਰੁ ਭਯਿਰ ਧਾਨ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਯਾਯਾ ॥

॥1॥ਰੂਹ ॥

ਜਿਨ੍ਹ ਕਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥

ਯਾਤ੍ਰਾਕੁ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਯੋਗ ਬਾਹਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਇਆਉ,

ਤਿਨ੍ਹ ਕੀ ਗਹਣ ਗਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥

ਭਾਵਾਯੋਗ ਚਰਮ ਅੰਤਿਕ ਅਵਸਥਾ ਕ੍ਰਮਾਨੁਸਾਰ ਪਾਇਓ ਨਾਹੀਂ।

ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਪੂਰ੍ਣ ਬਦਗੁਨ ਭਾਵਾਕੁ ਨਾਮਰ ਮਹਾਨਭਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਐ।

ਉਤਮ ਪਦਵੀ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈ ॥੨॥

ਸੇ ਹਰਿਨਾਮਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾਏ ਅਯੋ ਸੇ ਭਯੋਗ ਪਦਵੀ ਪਾਇਐ ॥੨॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਿਛਿ ਕਰਿਯਾਉ, ਭਾਵਾਕੁ ਸੇ ਨਿਯੋਗ ਕਰਿਯਾਉ।

ਏਕ ਘੜੀ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥

ਏਕ ਖਣਿਰੇ ਸੇ ਸ਼੍ਰੋਤ੍ਰ ਕਰਿ ਬਿਨਾਸ ਕਰਿਯਾਉ।

ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਣਾ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ ॥

ਕੇਵਲ ਕਥਾ ਕਰਿਯਾ ਏਵੰ ਗੁਣਿਕਾ ਭਾਰ।

ਜੇ ਸਉ ਘਾਲੇ ਥਾਇ ਨ ਪਾਏ ॥੩॥

ਸਭਾਸ਼੍ਰ ਵਾਰ ਕਰਿਯਾ ਪਰਿਗ੍ਰਹ ਮੱਧ ਸਭਾਰ ਧਰਮਾਰੇ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਤ ਸੁਖਨਾਹੀਂ।

ਜਿਨ੍ਹ ਕੈ ਪੇਤੈ ਪੁੰਨੁ ਤਿਨ੍ਹ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ ॥

ਯਾਤ੍ਰਾਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨ ਭਯੋਗਰੇ ਪ੍ਰਣਾਮ ਯਾਏ, ਭਾਵਾਕੁ ਹਿੰ ਗੁਨੁ ਮਿਲਿਯਾਉ।

ਸਚੁ ਬਾਣੀ ਗੁਰੁ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ॥

ਸੇ ਬਾਣੀ ਵਾਗੀ ਏਵੰ ਗੁਨੁਗਣ ਗੁਣਿਯਾਏ।

ਜਹਾਂ ਸਬਦੁ ਵਸੈ ਤਹਾਂ ਦੁਖੁ ਜਾਏ ॥

ਯੋਗਿਨੀ ਨਾਮਰ ਨਿਵਾਸ ਯਾਏ, ਸੇਯੋਗਰੇ ਦੁਖ ਧੂਰ ਹੋਇਯਾਏ।

ਗਿਆਨਿ ਰਤਨਿ ਸਾਚੈ ਸਹਜਿ ਸਮਾਏ ॥੪॥

ਜਾਨ ਰਹੂਰ ਮਾਧਨਰੁ ਮਨੁਸ਼ਾ ਸ਼੍ਰੀਯੋਗ ਭਾਵਰੇ ਸਭਾਰੇ ਰਹਿਯਾਏ ॥੪॥

ਨਾਵੈ ਜੇਵਡੁ ਹੋਰੁ ਧਨੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਮ ਪਰਿ ਅਨੰਤ ਕਿਛਿ ਧਨ ਨਾਹੀਂ।

ਜਿਸ ਨੇ ਬਖਸੇ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥

ਪਰਭੂ, ਏਹੇ ਖਨ ਠਾਕਾਕੂ ਹੂੰ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯਾਇ, ਯਾਕਾਕੂ ਬਧਾ ਪੁਭੂ ਪੁਦਾਨ ਕਰਿਯਾਇ।

ਪੂਰੈ ਸਬਦਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਸ਼ਬ ਭਾਰਾ ਨਾਮ ਚਿਯਰੇ ਕਾਬ ਕਰਿਯਾਇ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥੫॥੧੧॥੫੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮਰੇ ਅਨੂਰਭ ਰਹਿਲੇ ਮਨੁਖੁ ਬੁਝਾ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਯਾਇ ॥5॥11॥50॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਨਿਰਤਿ ਕਰੇ ਬਹੁ ਵਾਜੇ ਵਜਾਏ ॥

ਮੋਘੈ ਮਨੁਖੁ ਨੂਧਾ ਕਰਿਯਾਇ ਆਭ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰਰ ਕਾਧਾਯੁ ਕਯਾਇ ਆਇ,

ਇਹੁ ਮਨੁ ਅੰਧਾ ਬੇਲਾ ਹੈ ਕਿਸੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ ॥

ਠਾਕਾਰ ਮਨ ਆਨਹਾਨ ਓ ਕਪੂਰ ਅਰੇ, ਚੇਰੇ, ਬੇ ਕਹਿ ਕਾਕਾਕੂ ਗੁਣਾਯੁ?

ਅੰਤਰਿ ਲੇਭੁ ਭਰਮੁ ਅਨਲ ਵਾਉ ॥

ਠਾਕਾਰ ਅਭਰਮਰੇ ਚੁਭਾਰ ਅਭਿ ਏਵਾ ਭੁਮਰ ਏਭ ਆਇ।

ਦੀਵਾ ਬਲੈ ਨ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥੧॥

ਏਧਾਕਾ ਆਨਰ ਕਾਪਕ ਪੁਭੂਲਿਭ ਬੁਧਨਾਹਿ ਆਭ ਨਾ ਠਾਕਾਕੂ ਆਨ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯਾਇ ॥1॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀਰ ਮਨਰੇ ਭਭਿਰ ਪੁਕਾਗ ਆਇ।

ਆਪੁ ਪਛਾਣਿ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਨਿਯ ਆਨੁਬੁਧਕੂ ਯਾਗੀ ਯਾਗਕਾ ਬਹਿਭ ਮਿਲਨ ਕਰਿਯਾਇ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਤਿ ਹਰਿ ਲਾਗੈ ਭਾਉ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਪਾਕਾ ਪੁਭੂਕਾ ਬਹਿਭ ਪੁਰਮ ਕਰਿਕਾ ਹੂੰ ਨੂਧਾ ਅਰੇ ਆਭ

ਪੂਰੇ ਤਾਲ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥

ਅਭਰਮਰੇ ਅਧਾਕਾਰਕੂ ਮਾਰਿਕਾ ਹੂੰ ਬੂਰ ਓ ਠਾਲ ਭਲਿ ਅਰੇ।

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਆਪੇ ਜਾਣੁ ॥

ਮੇਰਾ ਬਕਾ ਪੁਭੂ ਬੁਧਾ ਹੂੰ ਬੁਧ ਕਭਿ ਯਾਗੀਯਾਇ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਪਛਾਣੁ ॥੨॥

(ਹੇ ਭਾਇ!) ਗੁਰੂਯੋ ਚੰਦ੍ਰਾ ਧਾਰਾ ਤ੍ਰਯੰਬੁਕੁ ਅਭਿਨੰਦਨੇਰੇ ਚਿੰਤੁ ॥੨॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੁ ॥

ਅਭਿਨੰਦਨੇਰੇ ਚੰਦ੍ਰਾਯੋ ਧਾਰਾ ਤ੍ਰਯੰਬੁਕੁ ਅਭਿਨੰਦਨੇਰੇ ਚਿੰਤੁ ॥੨॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਹਜਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਸੇਬਾ ਭਾਵਿਕਾ ਭਾਵੇਰੇ ਫੁੱਲ ਗੁਰੂਯੋ ਚੰਦ੍ਰਾ ਧਾਰਾ ਤ੍ਰਯੰਬੁਕੁ ਅਭਿਨੰਦਨੇਰੇ ਚਿੰਤੁ ॥੨॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਜੁਗਤਿ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਚੰਦ੍ਰਾ ਧਾਰਾ ਤ੍ਰਯੰਬੁਕੁ ਅਭਿਨੰਦਨੇਰੇ ਚਿੰਤੁ ॥੨॥

ਪਾਖੰਡਿ ਭਗਤਿ ਨਿਰਤਿ ਦੁਖੁ ਹੋਇ ॥੩॥

ਦੁਖਭੰਗੇਰੇ ਚੰਦ੍ਰਾ ਧਾਰਾ ਤ੍ਰਯੰਬੁਕੁ ਅਭਿਨੰਦਨੇਰੇ ਚਿੰਤੁ ॥੩॥

ਏਹਾ ਭਗਤਿ ਜਨੁ ਜੀਵਤ ਮਰੈ ॥

ਬਛਾ ਭਛਿ ਏਹਾ ਮੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾਸ ਜੀਵਨਰ ਅਹੰਕੁ ਪੁਰਿ ਮਨ ਰਖ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਭਵਜਲੁ ਤਰੈ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਏਹਰਿ ਦਾਸ ਬੰਸਾਰ ਬਾਗਰਨੁ ਪਾਰ ਹੋਇਆ।

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਭਗਤਿ ਥਾਇ ਪਾਇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਚਨ ਭਾਰਾ ਹੋਇਆ। ਭਛਿ ਬਚਨ ਹੋਇਆ।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥੪॥

ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਸਿ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੇ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾਉ ॥੪॥

ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਾਏ ॥

ਮੇਵੇ ਪੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਰਾ ਕਰਿਯਾਉ, ਬੇਭੇਦੇਵੇਲੇ ਬੇ ਮਨੁਸ਼ਕੁ ਬਦਗੁਰੁ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯਾਉ।

ਨਿਹਚਲ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥

ਭੇਦੇ, ਭਾਵਾਰ ਭਛਿ ਅਚਲ ਹੋਇਆ। ਅਭ ਬੇ ਭਗਤਕੁ ਬਹਿਤ ਨਿਭ ਚਿਤੁ ਲਗਾਇ ਯਾ।

ਭਗਤਿ ਰਤੇ ਤਿਨੁ ਸਚੀ ਸੋਇ ॥

ਮੇਭ ਮਨੁਸ਼ਕੁ ਪੁਰੁਕਾ ਭਛਿਰੇ ਰਛਾਨ ਹੋਇਆ, ਭਾਵਾਰ ਗੋਭਾ ਮਖ ਬਛਾ ਹੋਇਆ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੫॥੧੨॥੫੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮਰੇ ਅਨੁਰਭ ਹੋਲੇ ਭ੍ਰਿ ਮਨੁਸ਼ਕੁ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਆ ॥੫॥੧੨॥੫੧॥

ਆਸਾ ਘਰੁ ੮ ਕਾਫੀ ਮਹਲਾ ੩

ਆਗਾ ਘਰ ੮ ਕਾਫੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਤ ਏਕ ਅਚਰਿ ਮਾਭਾਭੁ ਬਦਗੁਰੁਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਪਾਇ ਬ੍ਰਹਮਾ।

ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਸੋਈ ਹੋਈ ॥

ਬਹਿਕਾ ਭਛਾਰੇ ਭ੍ਰਿ ਬਦਗੁਰੁ ਨਿਭਿਯਾਉ ਅਭ ਬਚਾਰ ਭਾਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਆ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹਰਿ ਬੂਝੈ ਸੋਈ ॥੧॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਮਾਭਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੇ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ ਪੁਰੁਕਾ ਰੂਝਿਯਾ ॥੧॥

ਮੈਂ ਸਹੁ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਹੈ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਕੋਈ ॥

ੴ ਪਰਮ-ਪੁਰਖੁ ਹੋਇ ਮੇਰਾ ਮਾਲਿਕੁ ੴ ਭਾਉ ਅਚਰਿ ਆਉ ਭਾਇਕੁ ਬਿਨਾ ਕੇਹੀ ਨਾਇਕੁ ।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਮੋਹਦੇਵੇਲੇ ਬੇ ਮਨਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਉ, ਬੇਦੇਵੇਲੇ ਬਧਾ ਬੁਝ ਨਿਲਿਆ ॥੧॥ ਰੂਪੁ ॥

ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਨਿਰਭਉ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ੴ ਯੁਗਰੇ ਨਿਰਭਉ ਕਰਿਵਾ ਬਾਲਾ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਅਛਿ ਆਉ ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਭਾਰਾ ॥੧॥ ਪੁਰਾ ਹੋਇਯਾ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਮ ਕੈ ਵਸਿ ਹੈ ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧ ਗਵਾਰਿ ॥੨॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ ਮਨਮੁਖਰ ਬੰਸਰੇ ਰਹਿਯਾ ॥ ਆਉ ਅੰਧਰੇ ਬੇਛਾਰੀ ਮਨੁਸ਼ਕੁ ਅਛ ੴ ਮੁਖਿ ਕੁਝਾਇਆ ॥੨॥

ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜਨੁ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਬੂਝੈ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥

ਮੋਹਿ ਬੇਵਕ ਹਰਿਕਾ ਭਾਉ ਭਾਉ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ ੴ ਬਧਾਨੁ ਕੂਝਿਯਾ ॥

ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ ਸਾਲਾਹੀਐ ਭਾਣੈ ਮੰਨਿਐ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥੩॥

ਹਰਿਕਾ ਭਾਉਰੇ ਹੋ ਭਾਇਕਾ ਧਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ, ਕਾਰਣ ਭਾਇਕਾ ਭਾਉ ਭਾਉਰੇ ਬੁਝ ਪੁਰਾ ਹੋਇਯਾ ॥੩॥

ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ ਮਤਿ ਉਤਮ ਹੋਈ ॥

ਹਰਿਕਾ ਭਾਉਰੇ ਹੋ ਮਾਨਵ ਯੁਗ ਰੂਪੀ ਭਰਮ ਪਦਾਰਥ ਨਿਲਿਆ ॥ ਆਉ ਕੁਝ ਮਧ ਗੁਣ ਹੋਇਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਤਿ ਹੋਈ ॥੪॥੩੯॥੧੩॥੫੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤੂੰ ਪੁਰਖ ਨਾਮਰ ਸੂਚਿ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਨਿ ਹੋ ਗਤਿ ਪੁਰਾ ਹੋਇਯਾ ॥੪॥੩੬॥੧੩॥੫੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 4 ਘਰ 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵੰਤ ੴ ਅਚਰਿ ਮਾਇਕੁ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਪਾਏ ਬੁਝ ॥

ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਸਚਿਆਰੁ ਮੈਡਾ ਸਾਂਈ ॥

ਹੇ ਮਾਲਿਕ ਤੂੰ ਯਗਰੇ ਰਚਿਯਾ ॥ ਤੂੰ, ਤੂੰ ਬਧਾ ਬਧਾ ਅਰੁ ਆਉ

ਜੇ ਤਉ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਥੀਸੀ ਜੇ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਸੋਈ ਹਉ ਪਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੋਰੇ ਯਾਹਾ ਭਲਾ ਲਾਗਿਆ, ਕੇਵਲ ਭਾਵਾ ਹੋਂ ਹੋਯਾ, ਭੁਫੇ ਮੋਰੇ ਯਾਹਾ ਕੀਏ ਧੀ, ਧੁੰ ਭਾਵਾ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਆ ॥੧॥ ॥੧॥

ਸਭ ਤੇਰੀ ਤੂੰ ਸਭਨੀ ਧਿਆਇਆ ॥

ਏਹ ਬਾਰਾ ਧੁੰ ਭਾਵਾ ਭੋਰੇ ਯਾਹਾ ਭਲਾ ਲਾਗਿਆ ਭਾਵਾ ਭੁਫੇ ਮੋਰੇ ਯਾਹਾ ਕੀਏ ਧੀ, ਧੁੰ ਭਾਵਾ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਆ ॥੧॥ ॥੧॥

ਜਿਸ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਤਿਨਿ ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਪਾਇਆ ॥

ਯਾਹਾ ਭੁਫੇ ਮੋਰੇ ਯਾਹਾ ਭਲਾ ਲਾਗਿਆ ਭਾਵਾ ਭੁਫੇ ਮੋਰੇ ਯਾਹਾ ਕੀਏ ਧੀ, ਧੁੰ ਭਾਵਾ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਆ ॥੧॥ ॥੧॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਧਾ ਮਨਮੁਖਿ ਗਵਾਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਆ ਭਾਵਾ ਭੁਫੇ ਮੋਰੇ ਯਾਹਾ ਕੀਏ ਧੀ, ਧੁੰ ਭਾਵਾ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਆ ॥੧॥ ॥੧॥

ਤੁਧੁ ਆਪਿ ਵਿਛੋੜਿਆ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥੧॥

ਏਹ ਬਾਰਾ ਭੁਫੇ ਮੋਰੇ ਯਾਹਾ ਭਲਾ ਲਾਗਿਆ ਭਾਵਾ ਭੁਫੇ ਮੋਰੇ ਯਾਹਾ ਕੀਏ ਧੀ, ਧੁੰ ਭਾਵਾ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਆ ॥੧॥ ॥੧॥

ਤੂੰ ਦਰੀਆਉ ਸਭ ਤੁਝ ਹੀ ਮਾਹਿ ॥

ਏਹ ਬਾਰਾ ਭੁਫੇ ਮੋਰੇ ਯਾਹਾ ਭਲਾ ਲਾਗਿਆ ਭਾਵਾ ਭੁਫੇ ਮੋਰੇ ਯਾਹਾ ਕੀਏ ਧੀ, ਧੁੰ ਭਾਵਾ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਆ ॥੧॥ ॥੧॥

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥

ਭੋਰੇ ਯਾਹਾ ਭਲਾ ਲਾਗਿਆ ਭਾਵਾ ਭੁਫੇ ਮੋਰੇ ਯਾਹਾ ਕੀਏ ਧੀ, ਧੁੰ ਭਾਵਾ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਆ ॥੧॥ ॥੧॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਤੇਰਾ ਖੇਲੁ ॥

(ਬ੍ਰਹਮਾ) ਬਾਰਾ ਭੁਫੇ ਮੋਰੇ ਯਾਹਾ ਭਲਾ ਲਾਗਿਆ ਭਾਵਾ ਭੁਫੇ ਮੋਰੇ ਯਾਹਾ ਕੀਏ ਧੀ, ਧੁੰ ਭਾਵਾ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਆ ॥੧॥ ॥੧॥

ਵਿਜੇਗਿ ਮਿਲਿ ਵਿਛੋੜਿਆ ਸੰਜੇਗੀ ਮੇਲੁ ॥੨॥

ਵਿਛੋੜਾ ਕਰੀ ਕਾਰਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਆ ਭਾਵਾ ਭੁਫੇ ਮੋਰੇ ਯਾਹਾ ਕੀਏ ਧੀ, ਧੁੰ ਭਾਵਾ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਆ ॥੧॥ ॥੧॥

ਜਿਸ ਨੇ ਤੂ ਜਾਣਾਇਹਿ ਸੋਈ ਜਨੁ ਜਾਣੈ ॥

ਏਹ ਬਾਰਾ ਭੁਫੇ ਮੋਰੇ ਯਾਹਾ ਭਲਾ ਲਾਗਿਆ ਭਾਵਾ ਭੁਫੇ ਮੋਰੇ ਯਾਹਾ ਕੀਏ ਧੀ, ਧੁੰ ਭਾਵਾ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਆ ॥੧॥ ॥੧॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਦ ਹੀ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ ॥

ਬਾਰਾ ਭੁਫੇ ਮੋਰੇ ਯਾਹਾ ਭਲਾ ਲਾਗਿਆ ਭਾਵਾ ਭੁਫੇ ਮੋਰੇ ਯਾਹਾ ਕੀਏ ਧੀ, ਧੁੰ ਭਾਵਾ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਆ ॥੧॥ ॥੧॥

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਏਹ ਬਾਰਾ ਭੁਫੇ ਮੋਰੇ ਯਾਹਾ ਭਲਾ ਲਾਗਿਆ ਭਾਵਾ ਭੁਫੇ ਮੋਰੇ ਯਾਹਾ ਕੀਏ ਧੀ, ਧੁੰ ਭਾਵਾ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਆ ॥੧॥ ॥੧॥

ਸਹਜੇ ਹੀ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥੩॥

ਬੇਬਾਕੀਯੋਗੀ ਭਾਵਨੇ ਹਰਿਨਾਮਨੇ ਰਹਿਯੋ ॥੩॥

ਤੂ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਂ ਰਚਿਯੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਤੇਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਤੂ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖਹਿ ਜਾਣਹਿ ਸੋਇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਹੀ ਸ੍ਵਰਾਜੇ ਦੇਖਦੇ ਅਤੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥੪॥੧॥੫੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹੀ ਭਾਵ ਗੁਰਮੁਖੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥੪॥੧॥੫੩॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗੁਰ ਅੰਗ ਅਚੰਤਿ ਯਾਹਾਯੁ ਸਦਗੁਰੁ ਜੂਧਾਨੁ ਪਾਯੁ ਭੂਖੁ ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੨ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗੰਗ ਆਗਿ ਘਰੁ ੨ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਕਿਸ ਹੀ ਧੜਾ ਕੀਆ ਮਿਤ੍ਰੁ ਸੁਤ ਨਾਲਿ ਭਾਈ ॥

ਕੇਹੁ ਨਿਯੋਗੁ, ਪੂਰੁ ਅਧਾਰੁ ਭਾਯੁ ਬਾਧੁਰੇ ਬੰਨ੍ਹਿ ਵਧਾਯੁ ਆਖੁ ਆਖੁ

ਕਿਸ ਹੀ ਧੜਾ ਕੀਆ ਕੁੜਮੁ ਸਕੇ ਨਾਲਿ ਜਵਾਈ ॥

ਕੇਹੁ ਨਿਯੋਗੁ ਬੰਨ੍ਹਿ ਆਖੁ ਭਾਯੁ ਬਾਧੁਰੇ ਬੰਨ੍ਹਿ ਵਧਾਯੁ ਆਖੁ ਆਖੁ

ਕਿਸ ਹੀ ਧੜਾ ਕੀਆ ਸਿਕਦਾਰ ਚਉਧਰੀ ਨਾਲਿ ਆਪਣੈ ਸੁਆਈ ॥

ਕੇਹੁ ਮਨੁਸ਼ਖੁ ਬਾਧੁ ਪਾਯੁ ਬੰਨ੍ਹਿ ਆਖੁ ਭਾਯੁ ਬਾਧੁਰੇ ਬੰਨ੍ਹਿ ਵਧਾਯੁ ਆਖੁ ਆਖੁ ,

ਹਮਾਰਾ ਧੜਾ ਹਰਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥੧॥

ਕਿਯੋਗੁ, ਮੋਹਿ ਬੰਨ੍ਹਿ ਬੰਨ੍ਹਿ ਵਧਾਯੁ ਪੂਰੁ ਬਾਧੁਰੇ ਅਧਾਰੁ ॥੧॥

ਹਮ ਹਰਿ ਸਿਉ ਧੜਾ ਕੀਆ ਮੇਰੀ ਹਰਿ ਟੇਕ ॥

ਮੂੰਹੁ ਬੰਨ੍ਹਿ ਬਾਧੁਰੇ ਬੰਨ੍ਹਿ ਵਧਾਯੁ ਆਖੁ ਆਖੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੋਹਿ ਬਾਧੁਰੇ ਅਚੰਤੁ ।

ਮੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਪਖੁ ਧੜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਹਉ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਅਸੰਖ ਅਨੇਕ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੰਨ੍ਹਿ ਵਧਾਯੁ ਮੋਹਿ ਆਖੁ ਕੇਹੁ ਨਾਹਾਯੁ ਆਖੁ ਮੂੰਹੁ ਬੰਨ੍ਹਿ ਅਧਾਰੁ ਗੁਣਿ ਹਉ ਮੋਹਿਗਾਨੁ ਕਰਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਨ੍ਹ ਸਿਉ ਧੜੇ ਕਰਹਿ ਸੇ ਜਾਹਿ ॥

ਯਾਹੁ ਬਾਧੁਰੇ ਬੰਨ੍ਹਿ ਰੰਗਿਆ, ਬੇ ਮੋਹਿਯਾਯੁ ਆਖੁ ਆਖੁ ।

ਝੂਠੁ ਧੜੇ ਕਰਿ ਪਛੇਤਾਹਿ ॥

ਮੋਹਿ ਬੰਨ੍ਹਿ ਵਧਾਯੁ ਮਨੁਸ਼ਖੁ ਬੰਨ੍ਹਿ ਪਛੇਤਾਯੁ ਕਰਿਆ ॥

ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਹਿ ਮਨਿ ਖੇਟੁ ਕਮਾਹਿ ॥

ਮੋਹਿ ਮਨੁਸ਼ਖੁ ਮੋਹਿ ਆਖੁ ਰੰਗਿਆ, ਬੇ ਬੰਨ੍ਹਿ ਰੰਗਿਆ ਨਾਹੁ ।

ਹਮ ਹਰਿ ਸਿਉ ਧੜਾ ਕੀਆ ਜਿਸ ਕਾ ਕੋਈ ਸਮਰਥੁ ਨਾਹਿ ॥੨॥

ਮੂੰਹੁ ਬੰਨ੍ਹਿ ਬਾਧੁਰੇ ਬੰਨ੍ਹਿ ਵਧਾਯੁ, ਯਾਹੁ ਬੰਨ੍ਹਿ ਬੰਨ੍ਹਿ ਬੰਨ੍ਹਿ ॥੨॥

ਏਹ ਸਭਿ ਧੜੇ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਸਾਰੀ ॥

ੴ ਬਹੁ ਬੰਧਨ ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਪਸਾਰੀ ਅਰੇ ॥

ਮਾਇਆ ਕਉ ਲੁਝਹਿ ਗਾਵਾਰੀ ॥

ਮੂਠੀ ਲੋਕ ਮਾਯਾ ਪਾਏ ਝਗਠਾ ਕਰਿਯਾਉ ॥

ਜਨਮਿ ਮਰਹਿ ਜੁਐ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥

ਬੇ ਭਯੋ ਮਰਣ ਬੰਧਨ ਪਾਏ ਭੂਆਰੇ ਨਿਯੋ ਭਾਵਨ ਬਾਝੀ ਝਾੜਿਆ ॥

ਹਮਰੈ ਹਰਿ ਧੜਾ ਜਿ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਭੁ ਸਵਾਰੀ ॥੩॥

ਮੂੰ ਝਰਿਯਾ ਬਾਝੀ ਬੰਧਨ ਬੰਧਾਏ, ਮੇਧ ਮੋਹ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਬਹੁ ਬੰਧਨ ਨਿਯੋ ॥੩॥

ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ ਧੜੇ ਪੰਚ ਚੋਰ ਝਗੜਾਏ ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਮੋਹ ਬੰਧਨ ਪਾਏ, ੴ ਪਾਏ ਬੰਧਨ- ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ੴ ਅਭਿਮਾਨ
ਭਾਰਾ ਭਯੋ ਝਾੜਿਆ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਵਧਾਏ ॥

ਪਰਿਗਾਧਾਧ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ੴ ਅਭਿਮਾਨ ਅਧਿਕ ਬਧੀ ਝਾੜਿਆ ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਿਸੁ ਸਤਸੰਗਿ ਮਿਲਾਏ ॥

ਪਰਿਗਾਧਾ ਝਾੜਿਆ ਭਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯਾਉ, ਭਾਵਨ ਬੰਧਨ ਬੰਧਾਏ ਕਰਿਯਾਉ ॥

ਹਮਰਾ ਹਰਿ ਧੜਾ ਜਿਨਿ ਏਹ ਧੜੇ ਸਭਿ ਗਵਾਏ ॥੪॥

ਮੂੰ ਝਰਿਯਾ ਨਾਮ ਮੋਹ ਪਾਏ, ਮੇਧ ੴ ਬਹੁ ਬੰਧਨ ਨਾਮ ਕਰਿਯਾਉ ॥੪॥

ਮਿਥਿਆ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਧੜੇ ਬਹਿ ਪਾਵੈ ॥

ਮੇਧਾ ਬਾਝੀ ਮੋਹ ਮੋਹ ਮੋਹ ਲੋਕ ਮੋਹ ਰਹਿਯਾਉ ॥

ਪਰਾਇਆ ਛਿਦੁ ਅਟਕਲੈ ਆਪਣਾ ਅਹੰਕਾਰੁ ਵਧਾਵੈ ॥

ਬੇ ਅਧਿਕਾਰ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ॥

ਜੈਸਾ ਬੀਜੈ ਤੈਸਾ ਪਾਵੈ ॥

ਬੇ ਮੋਹ ਮੋਹ ਮੋਹ ਮੋਹ ਮੋਹ ਮੋਹ ਮੋਹ ਮੋਹ ਮੋਹ ਮੋਹ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਾ ਹਰਿ ਧੜਾ ਧਰਮੁ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਜਿਨਿ ਆਵੈ ॥੫॥੨॥੫੪॥

ਨਾਨਕ ਝਰਿਯਾ ਬਾਝੀ ਬੰਧਨ ਕਰਿਯਾਉ, ੴ ਮੋਹ ਬੰਧਨ ਬੰਧਾਏ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ॥੫॥੨॥੫੪॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਹਿਰਦੈ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਮਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭਾਇਆ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੁ ਗੁਣਿ ਗੁਣਿ ਨਾਮਾਨੰਦੁ ਮੋਹਿ ਮਨਜੁ ਭਲੁ ਲਾਗਿਅਛਿ ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਹਰਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ ॥੧॥

ਗੁਰੁਬਾਣੀ ਮੋਹਿਓ ਅਧੁਨਾ ਹਰਿਯੋ ਦਰਸਨੁ ਕਰਾਯੋ ਦੇਖਾਯੋ ॥੧॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸੁਨਹੁ ਮੇਰੀ ਭੈਨਾ ॥

ਹੇ ਮੋਹਿਓ ਬਧਬਧਾ ਭਯੋਗੀ! ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਨਿ ਹਰਿਯੋ ਨਾਮੁ ਗੁਣਿ ।

ਏਕੇ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਮੁਖਿ ਬੋਲਹੁ ਗੁਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬੈਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਨੰਤੁ ਪੁਰੁ ਪੁਰੋਹਿਤੁ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੁ ਰਹਿਯੋ, ਜਿਹ ਮੁਖਿਯੋ ਚੁੰਨੇ ਬਹੁ ਅਨੰਤੁ ਬਚਨੁ ਗੁਰੁਬਾਣੀਯੋ ਜਪਿ ਕਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਮਹਾ ਬੈਰਾਗੁ ॥

ਮੋਹਿਓ ਮਨ ਏਵੰ ਭਯੋਗਿ ਪੁਰੁ ਪੁਰੋਹਿਤੁ ਏਵੰ ਮਹਾ ਬੈਰਾਗੁ ਅਛਿ ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਪਾਇਆ ਵਡਭਾਗੁ ॥੨॥

ਬੈਰਾਗੁਯੋ ਮੋਹਿਓ ਮਹਾਪੁਰੁਖੁ ਬਧਗੁਰੁ ਮੋਹਿਯੋ ॥੨॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਭਵਹਿ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ॥ ਭਾਗੀਨ ਨਹੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥੩॥

ਦੈਵਿਯੁ ਕਾਰਨੁ ਮਨੁਸ਼ਯੋ ਮਨੁ ਬਿਬਾਧੁ ਮਾਯਾਯੋ ਪਛਰੇ ਪਧੁਯੋ ਹੇਯੋ, ਭਾਗੀਯੋ ਬਧਗੁਰੁ ਬਧਗੁਰੁ ਮੋਹਿਯੋ ॥੩॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਹਰਿ ਆਪਿ ਪੀਆਇਆ ॥

ਪਰਮਾਨੰਦੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੁੰ ਮਨੁਸ਼ਯੋ ਅਨੰਤੁ ਰੂਪੁ ਹਰਿ ਰਸਿ ਪਾਇ ਕਰਾਯੋ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ॥੪॥੩॥੫੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੂਰੁ ਗੁਰੁਯੋ ਬਾਹਿ ਮੂੰ ਛਿਯੋ ਪਾਇ ਯਾਯੋ ॥੪॥੩॥੫੫॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥

ਮੋਹਿਓ ਮਨ ਏਵੰ ਭਯੋਗਿ ਪੁਰੁ ਪੁਰੋਹਿਤੁ ਹੁੰ ਬਨਿ ਅਛਿ, ਯਿਹ ਮੋਹਿਯੋ ਭਾਵਨੁ ਆਪਾਯੋ ਅਛਿ ।

ਨਾਮੁ ਜਪੀ ਨਾਮੇ ਸੁਖ ਸਾਰੁ ॥੧॥

ਮੂੰ ਨਾਮਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਆ, ਕਾਰਣ ਹਰਿਯੋ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਬਾਰ ਚਰੁ ਅਰੇ ॥1॥

ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮੇਰੇ ਸਾਜਨ ਸੈਨਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਅੰਗ ਬਯੋਗ! ਹਰਿਨਾਮਰ ਯੋਗ ਕਰ।

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਲੈਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਪਾਸਰੇ ਕੋਢੀ ਨਾਹੀ, ਵਡ ਬੀਭਾਗਯੋ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂਯੋ ਬਖਸ਼ਿਯੋ ਹੋਯੋ ਹਰਿਯੋ
ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯੋ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਜੀਵਿਆ ਜਾਇ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬਯੋਗ ਅਬਯੋਗ ਅਰੇ।

ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪਾਇ ॥੨॥

ਵਡ ਬੀਭਾਗਯੋ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂਯੋ ਮਾਖਯੋ ਹਰਿਯੋ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯੋ ॥2॥

ਨਾਮਹੀਨ ਕਾਲਖ ਮੁਖਿ ਮਾਇਆ ॥

ਨਾਮਹੀਨ ਮਨੁਸ਼ਯੋ ਮੁਖਰੇ ਮਾਯਾ ਕਲਯੋ ਲਾਗਿਆ।

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਿਗੁ ਪ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਾਇਆ ॥੩॥

ਹਰਿਨਾਮ ਬਿਨਾ ਅੰਗ ਯੋਗ ਪ੍ਰਯੋਗ ਮੋਹਯੋ ਅਰੇ ॥3॥

ਵਡਾ ਵਡਾ ਹਰਿ ਭਾਗ ਕਰਿ ਪਾਇਆ ॥

ਬਭ ਭਾਗਯੂ ਹੂੰ ਬਰਿਨਾਮ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯਾਯੋ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਦਿਵਾਇਆ ॥੪॥੪॥੫੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਰਿ ਮੋਹਿ ਨਿਯ ਨਾਮ ਗੁਰੂਯਾ ਭਾਗਿ ਦੇਯਾਯੋ ॥੪॥੪॥੫੬॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਅੰਗ ੧੫ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਗੁਣ ਬੋਲੀ ਬਾਣੀ ॥

ਮੂੰ ਬਰਿਯਾ ਗੁਣਗੁਣਾਧ ਕਰੁਅਯੋ ਅਯ ਗੁਣਗਾਥਾ ਮਾਧਨਰੇ ਬਰਿਯਾ ਗੁਣ ਹੂੰ ਬਰੁਨਾ ਕਰਿਯਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ ॥੧॥

ਗੁਣਗੁਣਾ ਬਨਿ ਹੂੰ ਮੂੰ ਬਰਿਯਾ ਗੁਣ ਯਯਾਰਥ ਕਰਿਯਾ ॥੧॥

ਜਪਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਇਆ ਅਨੰਦਾ ॥

ਬਰਿਨਾਮਰ ਯਧ ਯਧਿ ਮੋਹਿ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਅਨੰਦ ਅਥਿ ਯਾਯੋ ॥

ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿੜਾਇਆ ਰਸਿ ਗਾਏ ਗੁਣ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਭਬਰੁਧ ਪੁਯਾ ਬਯਾ ਨਾਮ ਬਧਗੁਰੁ ਮੋਹਿ ਅਭਰਮਨਰੇ ਬਯਾਯ ਦੇਯਾਯੋ, ਮੂੰ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪੁਯਾ ਗੁਣਗਾਥ ਕਰੁਯਾ ॥੧॥ ਰੁਹ ॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਹਰਿ ਜਨ ਲੋਗਾ ॥

ਬਰਿਯਾ ਯਯ ਬਰਿਯਾ ਹੂੰ ਗੁਣ ਗਾਥ ਕਰਿਯਾ ॥

ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਪਾਏ ਹਰਿ ਨਿਰਜੋਗਾ ॥੨॥

ਬੋਯਯਾਗਯੂ ਹੂੰ ਨਿਰੋਧੁ ਪੁਯਾ ਪਾਯ ਬ੍ਰਹ ॥੨॥

ਗੁਣ ਵਿਗੁਣ ਮਾਇਆ ਮਲੁ ਧਾਰੀ ॥

ਹੇ ਬਯੁ! ਗੁਣਬਿਬਾਥ ਲੋਕਾ ਮਾਯਾ-ਮੋਹਰ ਮਯਾਯਾ ਨਿਯ ਚਿਯਰੇ ਲਗਾਯ ਰਯੁਯਾ ॥

ਵਿਣੁ ਗੁਣ ਜਨਮਿ ਮੁਏ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥੩॥

ਅਧੁਪਾਯ, ਗੁਣਬਾਥ ਅਯਯਾਰੀ ਲੋਕਾ ਯਯ ਮਰਥ ਚਯਰੇ ਪਥਿ ਰਯੁਯਾ ॥੩॥

ਸਰੀਰਿ ਸਰੋਵਰਿ ਗੁਣ ਪਰਗਟਿ ਕੀਏ ॥

ਦੇਯੋ ਰੂਪੀ ਬਰੋਯਰਰੇ ਗੁਣਰ ਮੋਹਿ ਪੁਕਥ ਹੋਯਾਯਾ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਥਿ ਤਤੁ ਕਢੀਏ ॥੪॥੫॥੫੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਜੀ ਸਮੁੱਚੇ ਸਮੁੱਚੇ ਸਮੁੱਚੇ ਸਮੁੱਚੇ ਸਮੁੱਚੇ ਸਮੁੱਚੇ ਸਮੁੱਚੇ ਸਮੁੱਚੇ ਸਮੁੱਚੇ ਸਮੁੱਚੇ
॥੪॥੫॥੫੭॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਨਾਮੁ ਸੁਣੀ ਨਾਮੇ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥

ਮੂੰ ਨਾਮ ਗੁਣੀਯਾ ਅਭ ਨਾਮ ਹੂੰ ਮੋਰ ਮਨਜੂ ਭਲ ਲਾਗੀਯਾ।

ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪਾਵੈ ॥੧॥

ਅਭਾਗਿਗਰੂ ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਨਿ ਮਨੁਖਿ ਯੋਗਿ ਪੁੰਨ ਕਰੀਯਾ ॥੧॥

ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਾਸਾ ॥

(ਹੇ ਵਜ੍ਹ!) ਨਾਮ ਯੋਗ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਹੋਲੇ ਅਭਿਮਾਨੇ ਪੁਕਾਰਿ ਹੋਲੀਯੋ।

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮੈ ਧਰ ਨਹੀ ਕਾਈ ਨਾਮੁ ਰਵਿਆ ਸਭ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮੋਰ ਅਧਿ ਸਾਹਾਰਾ ਜਾਹਾਓ, ਹਰਿਨਾਮ ਹੂੰ ਮੋਰ ਗੁਣਿ ਏਵੰ ਗੁਣੇ ਯੋਗ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮੈ ਸੁਰਤਿ ਸੁਨੀ ਮਨਿ ਭਾਈ ॥

ਮੋਰ ਕੁਠਿ ਨਾਮ-ਸੁਰਤਿ ਲਾਗਿ ਰਹੀਯਾ ਅਭ ਮੋਰ ਚਿਤ੍ਰ ਏਵਾ ਲੋਕਾਯੋਗਿ ਕਰੀਯਾ।

ਜੇ ਨਾਮੁ ਸੁਨਾਵੈ ਸੇ ਮੇਰਾ ਮੀਤੁ ਸਖਾਈ ॥੨॥

ਹੋਏ ਮੋਰ ਹਰਿਨਾਮ ਗੁਣੀਯਾ, ਏਵੰ ਮੋਰ ਚਿਤ੍ਰ ਏਵੰ ਸਾਧੁ ਅਭ ॥੨॥

ਨਾਮਹੀਣ ਗਏ ਮੂੜ ਨੰਗਾ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮੂਰ੍ਹੀ ਲੋਕਾ ਨਗ ਲੋਕਾ ਭਲਿ ਪਯੋਗਿ ਹੋਲੀਯਾ।

ਪਚਿ ਪਚਿ ਮੁਏ ਬਿਖੁ ਦੇਖਿ ਪਤੰਗਾ ॥੩॥

ਮਾਯਾ ਵਿਖੜੂ ਦੇਖੁ ਏਵੰ ਪਯੋਗਿ ਭਲਿ ਸਭਿ ਮਰੀਯਾ ॥੩॥

ਆਪੇ ਥਾਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ॥

ਪੁੰਨ ਬੁਝੰ ਹੂੰ ਯੋਗ ਕਰੀਯਾ ਅਭ ਯੋਗ ਕਰਿ ਬੁਝੰ ਹੂੰ ਨਾਗ ਕਰੀਯਾ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਦੇਵੈ ਹਰਿ ਆਪੇ ॥੪॥੬॥੫੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਹਰਿ ਨਿਯੋਗ ਹੂੰ ਹਰਿਨਾਮ ਧਾਨ ਪੁਕਾਰਿ ਕਰੀਯਾ ॥੪॥੬॥੫੮॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਪਾਗਾ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵੇਲਿ ਵਧਾਈ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਹਰਿ-ਪੁਰੁਸ਼ ਵੇਲਕੁ ਅਨਧਕੁ ਬੁਝਿ ਦੇਵਾ ਪਾਛੈ ਪੁਰੁਸ਼ੋਤ ਕਰਮਾਯ ॥

ਫਲ ਲਾਗੇ ਹਰਿ ਰਸਕ ਰਸਾਈ ॥੧॥

ਏਹਿ ਵੇਲਕੁ ਹਰਿ-ਪੁਰੁਸ਼ ਧਨ ਲਾਗਿਆ ਆਉ ਰਾਗਿਕ ਏਕਾਰ ਰਬਰ ਅਨਧ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਆ ॥1॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਅਨਤ ਤਰੰਗਾ ॥

ਤੂ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਰਕ ਨਾਮਰੁ ਜਪ ਕਰ, ਮੇਯੋਂ ਪੁਬਧਾਰ ਅਨਧ ਲਹਰੀ ਬਿਧਾਨਾ ਅਰੇ ॥

ਜਪਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਲਾਹੀ ਮਾਰਿਆ ਕਾਲੁ ਜਮਕੰਕਰ ਭੁਇਅੰਗਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੁਕਾ ਮਠਿ ਭਾਰਾ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਆਉ ਪੁਰੁਸ਼ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਮਨਕਾਲ ਰੂਪੀ ਬਰੇਰ ਬਖ ਕਰਿਦੇਯ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰ ਮਹਿ ਭਗਤਿ ਰਖਾਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਇ! ਹਰਿ-ਪੁਰੁਸ਼ ਨਿਯੋਭਿ ਗੁਰੁਕਾ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਸ਼ਾਪਿਤ ਕਰਿਯੋ ॥

ਗੁਰੁ ਤੁਠਾ ਸਿਖ ਦੇਵੈ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥੨॥

ਮੇਰੇ ਗੁਰੁ ਪੁਬਧ ਹੋਯਾਯੋ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਏਹਿ ਭਯੋ ਨਿਯੋ ਬਿਬਧ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਆਯੋ ॥2॥

ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਿਛੁ ਬਿਧਿ ਨਹੀ ਜਾਣੈ ॥

ਮੇਯੋਂ ਮਨੁਸ਼ਧ ਅਧੰਕਾਰਰੇ ਧਰਮ-ਕਰਮ ਕਰਿਆਯੋ, ਚਾਹਾਯੋ ਕਛਿ ਯਾਨ ਹੋਯਾਯੋ ॥

ਜਿਉ ਕੁੰਚਰੁ ਨਾਇ ਖਾਕੁ ਸਿਰਿ ਛਾਣੈ ॥੩॥

ਏਹੇ ਏਹੇ ਪੁਰਾਨਰ ਮਨੁਸ਼ਧ ਅਰੇ ਮੇਯੋਂ ਹਾਥੀ ਬਾਨ ਕਰਿ ਨਿਯੋ ਮਨੁਸ਼ਕਰੇ ਪੂਰੀ ਮਾਰਿ ਰਝਿਆਯੋ ॥3॥

ਜੇ ਵਡ ਭਾਗ ਹੋਵਹਿ ਵਡ ਉਚੇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਭਯੋ ਆਉ ਭਯੋ ਭਾਗਧ ਆਯੋ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਪਹਿ ਸਚਿ ਸੂਚੇ ॥੪॥੭॥੫੯॥

ਨਾਨਕ ਬਯੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮੁ ਜਪ ਕਰਿ ਬਰਧਾਧਾ ਏਵੰ ਗੁਣ ਹੋਯਾਯੋ ॥4॥7॥59॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਪਾਗਾ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਮਨਿ ਭੂਖ ਲਗਾਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ! ਹਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੂੰ ਹਰਿਨਾਮ ਦੇ ਖੂਹ ਵਿਚ ਡੁਬਾ ਦੇਵਾਇਆ ॥

ਨਾਮਿ ਸੁਨਿਐ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥੧॥

ਹਰਿਨਾਮ ਸੁਣੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਉੱਚ ਹੋਇਆ ॥੧॥

ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮੇਰੇ ਗੁਰਸਿਖ ਮੀਤਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂਸਿੰਘ ਮੇਰੇ! ਪੁਰਾਣ ਨਾਮ ਦੇ ਯੋਗ ਕਰ।

ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਨਾਮੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹੁ ਨਾਮੁ ਰਖਹੁ ਗੁਰਮਤਿ ਮਨਿ ਚੀਤਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮ ਦੇ ਯੋਗ ਕਰ, ਪੁਰਾਣ ਨਾਮ ਵਾਰਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਵਾਰਾ ਨਾਮ ਨੂੰ ਠੀਕ ਠੀਕ ਰੱਖਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮੇ ਨਾਮੁ ਸੁਣੀ ਮਨੁ ਸਰਸਾ ॥

ਵਾਰਾ ਦੇ ਪੁਰਾਣ ਨਾਮ ਸੁਣੀ ਵਾਰਾ ਮੇਰੇ ਠੀਕ ਬਰਬਰ ਹੋਇਆ ॥

ਨਾਮੁ ਲਾਹਾ ਲੈ ਗੁਰਮਤਿ ਬਿਗਸਾ ॥੨॥

ਗੁਰੂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਵਾਰਾ ਨਾਮ ਦੇ ਲਾਭ ਅਫੂ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਠੀਕ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ ॥੨॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੁਸਟੀ ਮੇਰ ਅੰਧਾ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ਖ ਕੋਈ ਏਵਾਂ ਮੇਰੇ ਅੰਧ ਹੋਇਆ ॥

ਸਭ ਨਿਹਫਲ ਕਰਮ ਕੀਏ ਦੁਖੁ ਧੰਧਾ ॥੩॥

ਭਾਵੇਂ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਏਵਾਂ ਦੁਖੀਆਂ ਦੇ ਧੰਡੇ ॥੩॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਜਪੈ ਵਡਭਾਗੀ ॥

ਭਾਗਵਾਨ! ਮਨੁਸ਼ਖ ਜੋ ਹਰੇ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਯੋਗ ਕਰੇ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥੪॥੮॥੬੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਵਾਰੇ ਜੋ ਪੁਰਾਣ ਨਾਮ ਦੇ ਲਗ ਲਗਾਇਆ ॥੪॥੮॥੬੦॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ଉତ୍ତର ଏକ ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପାଇହୁଏ ।

ਮਹਲਾ ੮ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੬ ਕੇ ੩ ॥

ମହଲ 4 ରାଗ ଆଶା ଘର 6 ର 3 ॥

ਹਥਿ ਕਰਿ ਤੰਤੁ ਵਜਾਵੈ ਜੇਗੀ ਥੇਥਰ ਵਾਜੈ ਬੇਨ ॥

ହେ ଯୋଗୀ! ତୁମେ ହାତରେ ବୀଣା ନେଇ ତାର ବଜାଉଛ, ପରନ୍ତୁ ତୋର ବୀଣା ବ୍ୟର୍ଥ ହେଉଛି ।

ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਬੋਲਹੁ ਜੋਗੀ ਇਹੁ ਮਨੁਆ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਭੇਨ ॥੧॥

ହେ ଯୋଗୀ! ତୁମେ ଗୁରୁଙ୍କ ମତି ଦ୍ଵାରା ହରିଙ୍କ ଗୁଣ ବୋଲି, ତୋର ଏହି ମନ ହରି ରଙ୍ଗରେ ଭିଜି ଯିବ
॥ ୧ ॥

ਜੋਗੀ ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ਉਪਦੇਸੁ ॥

ହେ ଯୋଗୀ! ତୁମେ ନିଜ ବୁଦ୍ଧିକୁ ହରିଙ୍କା ଉପଦେଶ ଶୁଣାଅ ।

ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਏਕੋ ਵਰਤੈ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਹਮ ਆਏਸੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ଏକ ହରି-ପରମେଶ୍ୱର ସମସ୍ତ ଯୁଗ (ସତ୍ୟ, ତ୍ରେତୟା, ଦ୍ୱାପର, କଳିଯୁଗ)ରେ ବ୍ୟାପକ ହେଉଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ମୁଁ ନମନ କରୁଅଛି ॥ ୧ ॥ ରହ ॥

ਗਾਵਹਿ ਰਾਗ ਭਾਤਿ ਬਹੁ ਬੇਲਹਿ ਇਹੁ ਮਨੁਆ ਖੇਲੈ ਖੇਲ ॥

ତୁମେ ଅନେକ ରାଗରେ ଗାନ୍ଧି କରୁଛ ଏବଂ ବହୁତ ବୋଲୁଛ, ପରନ୍ତୁ, ତୁମର ଏହି ମନ କେବଳ ଖେଳୁଅଛି।

ਜੇਵਹਿ ਕੁਪ ਸਿੰਚਨ ਕਉ ਬਸੁਧਾ ਉਠਿ ਬੈਲ ਗਏ ਚਰਿ ਬੇਲ ॥੨॥

ତୁମେ ଫସଲରେ ପାଣି ଦେବା ପାଇଁ କୁଅ କରୁଛ, ଯାହା ତୁମ ନିଜର ବଳଦ ଖାଇଦେଇପାରେ ॥2॥

ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਮਹਿ ਕਰਮ ਹਰਿ ਬੇਵਹੁ ਹਰਿ ਜਾਮੈ ਹਰਿਆ ਖੇਤੁ ॥

(ହେ ଯୋଗୀ!) ହରିଜା ଦୟାରୁ କାୟା ରୂପୀ ନଗରର ଭୂମିରେ ହରିନାମର ବୀଜ ବୁଣ, ତେବେ ହରିନାମ ହିଁ ଅଙ୍କୁରିତ ହେବ ଆଉ ତୁମ କାୟା ରୂପୀ ଫସଲ ସବୁଜ ହିଁ ହେବ ।

ਮਨੁਆ ਅਸਥਿਰੁ ਬੈਲੁ ਮਨੁ ਜੋਵਹੁ ਹਰਿ ਸਿੰਚਹੁ ਗੁਰਮਤਿ ਜੇਤੁ ॥੩॥

ହେ ଯୋଗୀ! ଏହି ଚଞ୍ଚଳ ମନର ଦ୍ଵିଧାରେ ଅଜ୍ଞାଣ ଲଗାଅ, ସ୍ଥିରଚିତ୍ତ ରୂପୀ ବଳଦକୁ ଜୋଡ଼ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ମତି ଦ୍ଵାରା ହରିନାମ ରୂପୀ ଜଳ ସିଂଚନ କର ॥୩॥

ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯୋଗୀ, ଜଙ୍ଗମ ଏବଂ ସାରା ସୃଷ୍ଟି ତୋର ହିଁ ରଚନା ଅଟେ, ତୁମେ ତାହାକୁ ଯେପରି ସୁମତି ପ୍ରଦାନ କରୁଛ, ସେପରି ହିଁ ସେ ଚାଲିଥାଏ।

ନାନକଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ପ୍ରଭୁ! ମୋର ମନକୁ ପ୍ରେରିତ କରି ହରିନାମରେ ସଞ୍ଚଳିତ କର ॥4॥6॥61॥

ଆଶା ମହଲ ୪ ॥

କେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଘଙ୍ଗୁର ଆଉ ତାଳ ଖୋଜୁଥିବ? କେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାଦ୍ୟଯନ୍ତ୍ର ବଜାଉ ଥିବ?

ଆସିବା ଯିବାରେ କିଛି ନା କିଛି ଡେରି ହୋଇଯିବ, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାହିଁକି ମୁଁ ଲଶ୍ବରଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରିବି ନାହିଁ? ॥୧॥

ମୋର ମନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଏପରି ଭକ୍ତି ବନି ଯାଇଛି ଯେ

ତାହାଙ୍କ ବିନା ମୁଁ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ରହିପାରିବି ନାହିଁ ଯେପରି ଜଳ ବିନା ମହାସର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ହରିଙ୍କ ବିନା ରହି ପାରିବି ନାହିଁ ॥ ୧ ॥ ରହ ॥

କେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ଗାନ ପାଇଁ ପାଞ୍ଚ ଡାର ଏବଂ ସାତ ସ୍ଵର ମିଳିପାରିବ? କେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ରାଗର ସ୍ଵର ଉଠାଇବ?

ତାର, ସ୍ଵର ମିଳାଇ ସ୍ଵର ଉଠାଇଲେ କିଛି ନା କିଛି ଡେରି ଅବଶ୍ୟ ହେବ, ମୋର ମନ ସେତିକି ସମୟ
ରାମଙ୍କ ଗୁଣ ଗାନରେ ଲାଗି ରହିବ ॥୨॥

କେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ନୃତ୍ୟ କରିବ ଆଉ ନିଜ ପାଦ ଚଳାଇବ ? କେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜଣେ ନିଜ ହାତ ବୁଲାଇବ ?

ਹਾਥ ਪਾਵ ਪਸਾਰਤ ਬਿਲਮੁ ਤਿਲੁ ਲਾਰੈ ਤਬ ਲਗੁ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਮ ਸਮੁਹਾਰੈ ॥੩॥

ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਹਾਥ ਪਾਵ ਬੁਲਾਏ ਕੀਏ ਨਾ ਕੀਏ ਚੋਰੀ ਅਵਗਧ ਹੋਵ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਬੇਠੇਕੀ ਬਿਲਮੁ ਰਾਮਾ
ਗੁਣ ਗਾਨਰੇ ਲਾਗੀ ਰਹਿੰਦਾ ॥੩॥

ਕਬ ਕੇਉ ਲੋਗਨ ਕਉ ਪਤੀਆਵੈ ਲੇਕਿ ਪਤੀਣੈ ਨਾ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਕੇਯੋਂ ਪਰਿਪਕੁ ਕੇਹੀ ਕਾਢੀ ਪੁਸ਼ਟ ਕਰਿਵ? ਯਦਿ ਕਾਢੀ ਪੁਸ਼ਟ ਬੂਝਿ, ਚਾਹਾਏਲੇ ਮਧ ਮਾਨ ਬਧਾਨ
ਮਿਲਿਵ ਨਾਹੀ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਸਦ ਧਿਆਵਹੁ ਤਾ ਜੈ ਜੈ ਕਰੇ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥੪॥੧੦॥੬੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਬਿਲਮੁ ਬੇਰਵਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਕਰ, ਚਾਹਾਏਲੇ ਬਿਲਮੁ ਯਮ ਯਮਕਾਰ ਕਰਿਵੇ
॥੪॥੧੦॥੬੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਅੰਗ ੧੫ ॥ ੪ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲੀਐ ਹਰਿ ਸਾਧੂ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥

ਬਾਧੂ ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਯੋਧੇ ਬਾਧਿਕ ਹੋਵਾ ਭਰਿਤ ਅਭ ਬਯੋਧੇ ਬਾਧਿਕ ਹੋਵਾ ਹਰਿਗੁਣ
ਕਰੁਣਾ।

ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਬਲਿਆ ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ ਜਾਇ ॥੧॥

(ਬਯੋਧੇ) ਆਨ ਰੂਪੀ ਰਹਿ ਅਭਾਸਿ ਵਾਰਾ ਅਭਾਸਿਤਾ ਅਭਾਸਿ ਮਨੁ ਨਭੁ ਹੋਵਾਯਾ
॥੧॥

ਹਰਿ ਜਨ ਨਾਚਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥

ਹੇ ਹਰਿਕ ਭਯੋ! ਹਰਿ-ਪੁਰੁਸ਼ ਧਾਨ ਕਰਿ ਨ੍ਰੁਤਿ ਕਰ।

ਐਸੇ ਸੰਤ ਮਿਲਹਿ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਹਮ ਜਨ ਕੇ ਧੋਵਹੁ ਪਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ! ਯਦਿ ਮੇਰੇ ਅਧਿਕ ਬਧੁ ਮਿਲਿਯਾਏ, ਚਾਹਾਏਲੇ ਮੂੰ ਬੇਹੀ ਪੁਰੁ ਭਯੋ ਚਰਣਰੇ
ਮਿਥਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਰਾਤਿਨਿ ਧਾਨ ਲਗਾਏ ਹਰਿਕ ਨਾਮ ਸ਼ਰਣ ਕਰ।

ਜੇ ਇਛਹੁ ਸੇਈ ਫਲੁ ਪਾਵਹੁ ਫਿਰਿ ਭੂਖ ਨ ਲਾਰੈ ਆਇ ॥੨॥

ਯੇਯੋਂ ਫਲੁ ਭਯੋ ਹੋਵ ਬੇਹੀ ਫਲੁ ਮਿਲਿਵ ਅਭ ਚੋਰੀ ਪੂਰੀ ਸ਼ੁਧਾ ਲਾਗਿਵ ਨਾਹੀ ॥੨॥

ਆਪੇ ਹਰਿ ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ ਹਰਿ ਆਪੇ ਬੋਲਿ ਬੁਲਾਇ ॥

ਅਧਾਰਿ ਹਰਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਯੋਗਿਨਿ ਰਹਿਯੋ ਅਭ, ਹਰਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਬੋਲਿਯਾਏ ਏਵੰ ਬੋਲਿਯਾਏ।

ਸੇਈ ਸੰਤ ਭਲੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ ਜਿਨ੍ ਕੀ ਪਤਿ ਪਾਵਹਿ ਥਾਇ ॥੩॥

ਬੇਹਿ ਬਛੁ ਭਲੁ ਅਚੇ, ਯਿਃ ਚੂਮਕੁ ਭਲੁ ਲਾਗਿਯਾਃ ਆਭੁ ਯਾਹਾਰੁ ਧੁਰਿਝਾਕੁ ਬਾਕਾਰੁ ਕਰੂਅਛੁ ॥੩॥

ਨਾਨਕੁ ਆਖਿ ਨ ਰਾਜੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਜਿਉ ਆਖੈ ਤਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ॥

ਨਾਨਕ, ਹਰਿਯਾ ਗੁਣਬੁਝਿ ਕਰਿ ਚੁਧੁ ਬੂਝੁ ਨਾਹਿ, ਬੇ ਯੇਥੇ ਅਖੁਕੁ ਮਹਿਮਾਕਰੁ ਬੇਥੇ ਅਖੁਕੁ ਬੁਝੁ
ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੁਛੁ।

ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਦੀਏ ਹਰਿ ਅਪੁਨੇ ਗੁਣ ਗਾਹਕੁ ਵਣਜਿ ਲੈ ਜਾਇ ॥੪॥੧੧॥੬੩॥

ਹਰਿ ਨਿਯੁ ਭਭਿਰੁ ਭਭਾਰੁ ਭਧਾਬਕੁ ਵੇਯਯੁਛੁ ਆਭੁ ਗੁਣਰੁ ਵਪਾਧਾਰੁ ਭਾਹੁ ਕੁਯੁ ਕਰਿ ਨਿਯੁ ਯਰੁ
(ਧਰੇਯਕ)ਕੁ ਯੇਯਯਾਃ ॥੪॥੧੧॥੬੩॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗੁਰ ਅੰਗ ਅਚੰਤਿ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕੂ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਪਾਰੂ ਪਾਯਕ੍ਰੁ ॥

ਗੁਰੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੮ ਕੇ ਕਾਫੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗੰਗ ਆਗਾ ਘਰ ੪ ਰ ਕਾਪਿ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਆਇਆ ਮਰਣੁ ਧੁਰਾਹੁ ਹਉਮੈ ਰੋਈਐ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਜਨਮ ਬੰਨ੍ਹ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਈ ਮੁਕਤੀ ਲੇਖਾ ਹੋਇਆ, ਕਾਹਾ ਮੁਕਤੀ ਪਰੇ ਕਾਫੀ ਅਭਾਗੀ
ਕਾਰਣੀ ਹੋਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਅਸਥਿਰੁ ਹੋਈਐ ॥੧॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਧੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਧਾਨ ਕਰਿਲੇ ਜੀਵ ਬਧਾ ਅਚਲ ਹੋਇਆ ॥1॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰੇ ਸਾਬਾਸਿ ਚਲਣੁ ਜਾਣਿਆ ॥

ਪੂਰੀ ਗੁਰੂਕਾ ਬਾਬਾਸ ਅਚੇ, ਯਾਤ੍ਰਾ ਭਾਰਾ ਅੰਗ ਜਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਯੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ੧੦੦ ਰਾਜੀਵੀਆਂ
ਬੰਨ੍ਹੇ ॥

ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਸੁ ਸਾਰੁ ਸਬਦਿ ਸਮਾਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੇਭੋਂ ਵਧੀ ਭਭਾ ਨਾਮਰ ਲਾਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾ, ਯੇ ਬੰਨ੍ਹਾ ਬੰਨ੍ਹੇ ਲਾਹ ਹੋਇਆ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੂਰਬਿ ਲਿਖੇ ਡੇਹੁ ਸਿ ਆਏ ਮਾਇਆ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾਯਾ! ਪੂਰਬ ਕਰੀ ਅਨੁਬਾਹੇ ਯੇਭੋਂ ਧਨ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਯੇਭੋਂ ਅਨੁਬਾਹੇ
ਬੰਨ੍ਹੇ ਆਇਆ ॥

ਚਲਣੁ ਅਜੁ ਕਿ ਕਲ੍ਹਿਹੁ ਧੁਰਹੁ ਫੁਰਮਾਇਆ ॥੨॥

ਆਯੋ ਕੀਯਾ ਕਾਲੀ ਮਨੁਸ਼ਾ ਅਵਸਥਾ ਯੇਭੋਂ ਰਾਜੀ ਯੀਵਾ ਹੋਵੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਬੰਨ੍ਹੇ
ਯੇਭੋਂ ਹੋਇਆ ॥2॥

ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਤਿਨਾ ਜਿਨ੍ਹੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥

ਯੀਵ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਕੀਤਾ ਕਰਿਦੇਯੋ, ਭਾਗੀ ਜਨਮ ਵਧੀ ਅਚੇ ॥

ਜੁਐ ਖੇਲਣੁ ਜਗਿ ਕਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਹਾਰਿਆ ॥੩॥

ਯੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਯੇਭੋਂ ਯੇਭੋਂ ਯੇਭੋਂ ਯੇਭੋਂ ਯੇਭੋਂ ਯੇਭੋਂ ਯੇਭੋਂ ਯੇਭੋਂ ਯੇਭੋਂ ॥3॥

ਜੀਵਣਿ ਮਰਣਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਜਿਨ੍ਹਾ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥

ਯੇਭੋਂ ਮਨੁਸ਼ਾ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਯੇਭੋਂ ਮਨੁਸ਼ਾ ਮਨੁਸ਼ਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਿਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥੪॥੧੨॥੬੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਠਾਵਾਵਾ ਜੀਵ ਬਠਾਵੇ ਕਾਰਨ ਪਰਮ ਬਠਾਵੇ ਹੋਂ ਰਹਿਏ॥੪॥12॥64॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਹੋਵੇ ਬੰਨ੍ਹਮੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਜਨਮੁ ਪਾਇ ਕਰਿ ਪੁਨ੍ਹ-ਨਾਮ ਧਿਆ ਕਰਿਐ,

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮਨੁਖੀ ਜਨਮੁ ਮਨੋਰਥੁ ਰੂਪੇ ਬੇ ਬਠਾਵੇ ਹੋਂ ਰਹਿਏ॥੧॥

ਜਿਨ੍ਹ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ਤਿਨ੍ਹੀ ਨਾਮੁ ਕਮਾਇਆ ॥

ਮੇਯੋ ਮਨੁਖੀ ਆਖਿਐ ਹੋਂ ਮਨੁਖੀ ਭਾਗੀ ਲੇਖਾ ਹੋਯਾ, ਬੇ ਪੁਨ੍ਹ-ਨਾਮ ਅਯੋਗ ਕਰਿਐ।

ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਬੇ ਬਠਾਵਾਵਾ ਬੁਝਾ ਪਰਮਾਨੁ ਜਿਨ ਮਹਲਾ ਆਮ੍ਰਿਤ ਕਰਿਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ॥

ਆਮਰ ਅਯੋਗਰੇ ਨਾਮਰ ਭਾਗੀ ਬਿਧਾਨ ਅਯੋਗ, ਪਰਮ, ਏਵਾ ਗੁਰੂਕਾ ਬੰਨ੍ਹਮੁਖੀ ਹੋਂ ਮਿਲਿਏ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈਐ ॥੨॥

ਰਾਗਿਨੀ ਬੰਨ੍ਹਮੁਖੀ ਧਿਆ ਕਰਿਐ ਭਗਤ ਆਯੋਗ ਬੰਨ੍ਹਮੁਖੀ ਕਰਿਐ ਭਗਤ ॥੨॥

ਅੰਤਰਿ ਵਸਤੁ ਅਨੇਕ ਮਨਮੁਖਿ ਨਹੀ ਪਾਈਐ ॥

ਆਮਰ ਅਯੋਗਰੇ ਅਨੇਕ ਪਦਾਰਥ ਅਯੋਗ, ਪਰਮ ਮਨੁਖੀ ਮਨੁਖੀ ਏਵਾ ਪੁਨ੍ਹ ਬੰਨ੍ਹਮੁਖੀ॥

ਹਉਮੈ ਗਰਬੈ ਗਰਬੁ ਆਪਿ ਖੁਆਈਐ ॥੩॥

ਅਯੋਗਕਾਰ ਕਾਰਨ ਬੇਬੇਬੇਬੇ ਮਨੁਖੀ ਅਯੋਗ ਕਰਿਏ ਆਯੋਗ ਨਿਯੋਗ ਨਿਯੋਗ ਕਰਿ ਏਵਾ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਖੁਆਈਐ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਜਿਨ ਕਰਿ ਕਾਰਨ ਮਨੁਖੀ ਨਿਯੋਗ ਨਿਯੋਗ ਕਰਿ ਏਵਾ

ਗੁਰਮਤਿ ਮਨਿ ਪਰਗਾਸੁ ਸਚਾ ਪਾਈਐ ॥੪॥੧੩॥੬੫॥

ਕਿਨ੍ਹ ਗੁਰੂਕਾ ਮਨਿ ਭਾਗੀ ਮਨਰੇ ਭਾਗੀ ਪੁਨ੍ਹ ਹੋਯਾ ਏਵਾ ਬਠਾ (ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ) ਮਿਲਿਏ॥੪॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾਵਰੀ ਘਰੁ ੧੬ ਕੇ ੨ ਮਹਲਾ ੪ ਸੁਧੰਗ

ਰਾਗ ਆਸਾਵਰੀ ਘਰ 16 ਕੇ 2 ਮਹਲਾ 4 ਬੁਧਾਯਾ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਕੁਰ ਏਕ ਅਚਛੇ ਯਾਹਾਯਾ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਪਾਯਕੁਯਾ।

ਹਉ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਉ ॥

ਮੁੱਧਿਨ ਰਾਠਿ ਹਰਿਯਾ ਨਾਮ ਯਯਨ ਕਰੁਯਾਯਿ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੇ ਕਉ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬਤਾਇਆ ਹਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ
॥

ਬਧਗੁਰੂ ਮੋਹਾਠ ਹਰਿਨਾਮਰ ਯੋਧ ਕਹਿਯਾਯਿ, ਏਧੁਪਾਯਿ, ਏਥੇ ਮੁੱਧਿਨ ਹਰਿਯਾ ਬਿਨਾ ਏਕ ਯਯਾ ਮਧ ਰਹਿਪਾਨੁ ਨਾਹਿ ॥1॥ ਰੁਯਾ ॥

ਹਮਰੈ ਸੂਣੁ ਸਿਮਰਨੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਹਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ ਹਉ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ॥

ਹਰਿਯਾ ਯਯਨ ਗੁਣੀਪਾਏ ਆਯ ਠਾਹਾਯਾ ਧੁਰਯਾ ਕਰਿਯਾ ਹੁੰ ਮੋਹਾ' ਪਾਯਰੇ ਆਯਿ, ਏਥੇ ਮੁੱਧਿਨ ਹਰਿਯਾ ਬਿਨਾ ਏਕ ਯਯਾ ਮਧ ਰਹਿਪਾਨੁ ਨਾਹਿ।

ਜੈਸੇ ਹੰਸੁ ਸਰਵਰ ਬਿਨੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕੈ ਤੈਸੇ ਹਰਿ ਜਨੁ ਕਿਉ ਰਹੈ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਬਿਨੁ ॥੧॥

ਮੋਹਪਰਿ ਬਰੋਧਕਰਿ ਬਿਨਾ ਰਾਯਹੁਧ ਰਹਿਪਾਰੇ ਨਾਹਿ, ਬੋਧਰਿ ਹੁੰ ਹਰਿਯਾ ਯਯ ਹਰਿਯਾ ਬਿਨਾ ਕੋਪਰਿ ਰਹਿਪਾਰਿਯਾ? ॥1॥

ਕਿਨਹੂੰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਰਿਦ ਧਾਰਿ ਕਿਨਹੂੰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ ਮੋਹ ਅਪਮਾਨ ॥

ਕੋਠੇ ਮਨੁਧਧ ਧੋਧਧ ਯਾਧ ਮੋਹਾਗੁੰ ਪ੍ਰੋਧ ਕਰਿਯਾਯਿ ਠਪਾ ਠਾਹਾਕੁ ਨਿਯ ਧੁਧਯਰੇ ਬਧਾਯਾਯਿ, ਕੋਠੇ ਮਨੁਧਧ ਮੋਹਾਧ ਮਾਯਾ ਏਥੇ ਆਯਮਾਨ ਬਹਿਠ ਪੁਰਿ ਯਗਾਯ ਰਯੁਯਾਯਿ।

ਹਰਿ ਜਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ ਹਰਿ ਨਿਰਬਾਣੁ ਪਦ ਨਾਨਕ ਸਿਮਰਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਵਾਨ

॥੨॥੧੪॥੬੬॥

ਹਰਿਯਾ ਯਯ ਹਰਿਯਾ ਨਿਰਬਾਯ ਪਧ ਬਹਿਠ ਪ੍ਰੋਧ ਯਗਾਯ ਰਯੁਯਾਏ, ਕੋਠੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿਯ ਯਗਵਾਨਯਾ ਹੁੰ ਧੁਰਯਾ ਕਰਿਯਾਏ ॥2॥14॥66॥

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਮਾਈ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਰਾਮੁ ਬਤਾਵਹੁ ਰੀ ਮਾਈ ॥

ਹੋ ਮੋਹਾਰ ਮਾਠਾ! ਮੋਹਾਠ ਮੋਹਾਰ ਪੁਰਿਯਧ ਰਾਮਯਾ ਬਿਧਯਰੇ ਕੋਠਿ ਕੁਧ।

ਹਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ ਜੈਸੇ ਕਰਹਲੁ ਬੇਲਿ ਰੀਝਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮੂੰ ਏਹਰਿ ਹੂੰ ਏਵੇ ਹਰਿਯਾ ਬਿਨਾ ਏਕ ਸ਼ਯਾ ਮਧ ਰਹਿਯਾਰੂ ਨਾਹੂੰ, ਮੇਹਰਿ ਓਹ ਵੇਲਕੂ ਵੇਯੁ ਯੁਇ
ਹੋਇਯਾ ॥੧॥ ॥੧॥ ॥੧॥

ਹਮਰਾ ਮਨੁ ਬੈਰਾਗ ਬਿਰਕਤੁ ਭਇਓ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਮੀਤ ਕੈ ਤਾਈ ॥
ਹਰਿ ਰੂਪਾ ਮਿਤਰ ਧਰੰਨ ਪਾਯੋ ਮੇਰਾ ਮਨ ਵੇਰਾਗਾ ਏਵਾ ਬਿਰਕਤੁ ਹੋਇਯਾ ॥੧॥

ਜੈਸੇ ਅਲਿ ਕਮਲਾ ਬਿਨੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕੈ ਤੈਸੇ ਮੋਹਿ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥
ਮੇਹਰਿ ਭੁਯਾ ਕਮਲ ਧੂਲ ਬਿਨਾ ਰਹਿਯਾਰੇ ਨਾਹੂੰ, ਬੇਹਰਿ ਹੂੰ ਏਵੇ ਮੂੰ ਹਰਿਯਾ ਬਿਨਾ ਏਕ ਸ਼ਯਾ ਮਧ
ਰਹਿਯਾਰੂ ਨਾਹੂੰ ॥੧॥ ॥੧॥

ਰਾਖੁ ਸਰਣਿ ਜਗਦੀਸੁਰ ਪਿਆਰੇ ਮੋਹਿ ਸਰਧਾ ਪੂਰਿ ਹਰਿ ਗੁਸਾਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ਯੋਗਵਾਨ! ਮੇਰੇ ਨਿਯੰਤਰੇ ਰੱਖ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਗੋਸਾਇ! ਮੇਰੇ ਗੁਣ ਪੂਰ੍ਣ
ਕਰ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੈ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਹੋਤ ਹੈ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਨਿਮਖ ਦਿਖਾਈ ॥੨॥੩੯॥੧੩॥੧੫॥੬੭॥

ਨਾਨਕ ਜਨਮ ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਭਰਮੁਰੇ ਹੋਇਆਉਣੀ, ਮੇਰੇ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਹਰੇ ਨਿਯੰਤਰੇ ਦਰਸਨ
ਕਰਾਇਆਉਣੀ ॥2॥39॥13॥15॥67॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੨ ਮਹਲਾ ੫

ਰਾਗ ਆਸਾ ਘਰ 2 ਮਹਲਾ 5

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗੁਰ ਵੇਲੇ ਅਰੰਭਿ ਯਾਤਾਯੂ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂੰ ਪਾਇਯੂ।

ਜਿਨਿ ਲਾਈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੋਈ ਫਿਰਿ ਖਾਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੇਲਾ ਬਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਇਯੀ, ਚਾਹਾ ਚਾਹਾਯੂ ਮੈਂ ਗੋਬਿੰਦੇ ਖਾਇਆਇਯੀ।

ਜਿਨਿ ਸੁਖਿ ਬੈਠਾਲੀ ਤਿਸੁ ਭਉ ਬਹੁਤੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਵੇਲੇ ਬੁਝਪੂਰਵਕ ਬਥਾਇਯੀ, ਚਾਹਾਯੂ ਮੈਂ ਵੇਲੇ ਅਚਾਨਕ ਭਰਮੁਰੇ ਕਰਿਯੀ।

ਭਾਈ ਮੀਤ ਕੁਟੰਬ ਦੇਖਿ ਬਿਬਾਢੇ ॥

ਭਾਇ, ਮੇਰੇ ਵੇਲੇ ਕੁਰੂਨ ਵੇਲੇ ਵੇਲੇ ਪਰਬਰੇ ਬਿਬਾਢ ਵੇਲੇ ਝਗਠਾ ਭਰਮੁਰੇ ਕਰਿਯੀ।

ਹਮ ਆਈ ਵਸਗਤਿ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੇ ॥੧॥

ਪਰਮੁ ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂੰ ਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਯਾਇਯੀ ॥1॥

ਐਸਾ ਦੇਖਿ ਬਿਮੋਹਿਤ ਹੋਏ ॥

ਵੇਲੇ ਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਵੇਲੇ ਬੁਝ ਹੋਇਆਉਣੀ।

ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸੁਰਦੇਵ ਮਨੁਖਾ ਬਿਨੁ ਸਾਧੂ ਸਭਿ ਪ੍ਰੇਰਨਿ ਪ੍ਰੇਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵੇਲੇ ੦ਕ ਮੇਲਾ ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਬਾਧਕ, ਬਿਯ, ਵੇਲੇ ਵੇਲੇ ਵੇਲੇ ਮਨੁਖਾ ਯੋਗਵਾਨ ਬੁਝ ੦ਕ ਯਾਇਯੀ ॥1॥

ਇਕਿ ਫਿਰਹਿ ਉਦਾਸੀ ਤਿਨੁ ਕਾਮਿ ਵਿਆਪੈ ॥

ਕੇਹੀ ਭਵਾਬ ਬਨੇ ਪਥਯੁਯੁ ਹੋਇਆਉਣੀ, ਪਰਮੁ, ਕਾਮਵਾਬਨਾ ਚਾਹਾਯੂ ਦੁਃਖਾ ਕਰਿਯਾਉਣੀ।

ਇਕਿ ਸੰਚਹਿ ਗਿਰਹੀ ਤਿਨ੍ ਹੋਇ ਨ ਆਪੈ ॥

ਕੇਹੁ ਗ੍ਰੰਥੁ ਕਹਿ ਜਾਨਾ ਧਨੁ ਬਖਸ਼ਿ ਕਰਿਯਾਵ, ਧਰਨੁ ਏਹਾ ਚਾਹੁ ਨਿਯਮ ਖੂਬਨਾਹੁ।

ਇਕਿ ਸਤੀ ਕਹਾਵਹਿ ਤਿਨ੍ ਬਹੁਤੁ ਕਲਪਾਵੈ ॥

ਹੋਵ ਨਿਯਮੁ ਨਿਯਮੁ ਕਹਿਯਾਵ, ਏਹਾ ਚਾਹਾਨੁ ਮਖ ਭਲਭਲਤ ਕਰਾਇਯਾਵ।

ਹਮ ਹਰਿ ਰਾਖੇ ਲਗਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਵੈ ॥੨॥

ਕਿਨ੍ਹੁ ਭਯੰਕਰੁ ਮੋਹਿ ਬਦਗੁਨੁ ਚਰਣਰੇ ਲਗਾਇ ਏਹਾ ਠਾਹੁ ਵਯਾਇ ਧੀਵ ॥੨॥

ਤਪੁ ਕਰਤੇ ਤਪਸੀ ਭੁਲਾਏ ॥

ਭਧਧਾਰਭ ਭਧਧੀ ਮਖ ਏਹਾਰ ਕਾਰਣਨੁ ਕੂਮਾਰਗਾਮੀ ਹੋਇਯਾਵ।

ਪੰਡਿਤ ਮੇਰੇ ਲੇਭਿ ਸਬਾਏ ॥

ਬਧਧੁ ਪਭਿਤ ਮਖ ਲੋਭਰੇ ਧੀਵ ਮੋਹਿਭ ਹੋਇਯਾਇਯ।

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮੇਰੇ ਮੋਹਿਆ ਆਕਾਸੁ ॥

ਏਹੁ ਜਾਨਾ ਬਧਧੁ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਜੀਵਨੁ ਮਖ ਆਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਿਯੈ

ਹਮ ਸਤਿਗੁਰ ਰਾਖੇ ਦੇ ਕਰਿ ਹਾਥੁ ॥੩॥

ਕਿਨ੍ਹੁ, ਬਦਗੁਨੁ ਨਿਯਮੁ ਹਾਥੁ ਦੇਕੁ ਆਮਰ ਰਖਾ ਕਰਿਯੈਯ ॥੩॥

ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਹੋਇ ਵਰਤੀ ਦਾਸਿ ॥

ਏਹੁ ਜਾਨਾ ਕੁਛੁਜਾਨੀ ਬਧਧੁਗਰੇ ਧਾਧੀ ਭਲਿ ਕਧਕਹਾਰ ਕਰਿਯਾਇ।

ਕਰ ਜੇੜੇ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਬੇ ਹਾਥਮੋਹਿ ਚਾਹਾਕ ਬੇਕਾ ਕਰਿਯਾਵ ਓ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਮਖ ਕਰਿਯਾਵ ਮੇ

ਜੇ ਤੂੰ ਕਹਹਿ ਸੁ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾ ॥

ਆਪਣਾ ਯਾਹੁ ਆਜਾ ਕਰਯੈ, ਬੇਹੁ ਕਾਮਧ ਕਰਿਯੈ

ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਾ ॥੪॥੧॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਜਾਨਾ ਕਹੇ ਮੇ ਧੂੰ ਗੁਨੁਗੁਣੀ ਨਿਕਟਨੁ ਆਬੇ ਜਾਹੁ ॥੪॥੧॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਸੁ ਤੇ ਪਿਰਿ ਕੀਨੀ ਵਾਖਿ ॥

ਪਭਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜਾਨਾ ਰੂਪੀ ਥਾਧ ਠਾਹੁ ਮੋਹਿਭ ਅਲਗਾ ਕਰਿਯੈਯ।

ਦੇਰ ਜਿਠਾਣੀ ਮੁਈ ਦੂਖਿ ਸੰਤਾਪਿ ॥

ਮੇਰਾ ਆਗਾ ਏਵਾਂ ਫੁਲ੍ਹਾ ਫੁਲ੍ਹਾ ਏਵਾਂ ਬਛਾਪਰੇ ਭਰਿਯਾਯੋ ॥

ਘਰ ਕੇ ਜਿਠੇਰੇ ਕੀ ਚੁਕੀ ਕਾਣਿ ॥

ਘਰੇਲੂ ਯਾਤਰਾ (ਖਰੀਦ) ਘਰੇਲੂ ਮੱਥਾ ਧਰੀ ਕਰਿਯਾ ਛਾਓਦੇਯੋ ॥

ਪਿਰਿ ਰਖਿਆ ਕੀਨੀ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਣਿ ॥੧॥

ਮੇਰਾ ਚੰਦਰ ਏਵਾਂ ਬਰਛਾ ਪਠੇ-ਪੁਰ੍ਹਾ ਮੇਰੇ ਵਧਾਯੋਦੇਯੋ ॥1॥

ਸੁਨਹੁ ਲੋਕਾ ਮੈ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥

ਹੋ ਯੋਗੀ! ਗੁਰੂ, ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਰਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾਯੋ ॥

ਦੁਰਜਨ ਮਾਰੇ ਵੈਰੀ ਸੰਘਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੇ ਕਉ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿਵਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਯਾ ਭਾਰਾ ਬਧਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੇਯੋਯੋ, ਮੈਂ ਬੁਝਨੂੰ ਮਾਰਿਦੇਯੋ ਆਪ ਕਾਮਯਾਪਕ
ਗੁਰੂ ਬੰਦਾ ਕਰਿਦੇਯੋ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਿਆਗੀ ਹਉਮੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਬਰਪੁਤਰ ਮੈਂ ਅਧਿਕਾਰ ਪੁੱਤਰ ਭਯਾਨ ਕਰਿਦੇਯੋ ॥

ਦੁਤੀਆ ਤਿਆਗੀ ਲੋਗਾ ਰੀਤਿ ॥

ਭੈਰਵ, ਮੈਂ ਬਾਹਰੀ ਪੁੱਤਰ ਰਸ ਛੇੜਾਯੋਦੇਯੋ ॥

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਤਿਆਗਿ ਦੁਰਜਨ ਮੀਤ ਸਮਾਨੇ ॥

ਗੁਰੂ ਭਯਾਨ ਕਰਿਯਾ ਭਾਰਾ ਏਵੇ ਮੇਰੇ ਏਵੇ ਫੁਲ੍ਹਾ ਏਵਾਂ ਮੇਰੇ ਏਕਾਯੋ ਯਾਗੁਯੋ ॥

ਤੁਰੀਆ ਗੁਣੁ ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਪਛਾਨੇ ॥੨॥

ਬੜਾ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਬਹਿਰੇ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਫੁਲ੍ਹਾ ਅਧਿਕਾਰ ਗੁਰੂ ਯਾਗੁਯੋ ॥2॥

ਸਹਜ ਗੁਣਾ ਮਹਿ ਆਸਣੁ ਬਾਧਿਆ ॥

ਮੈਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਸਨ ਬੈਠਾਯੋ ॥

ਜੇਤਿ ਸਰੂਪ ਅਨਾਹਦੁ ਵਾਜਿਆ ॥

ਯੋਗੀ ਬੰਦਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਨਾਹਤ ਨਾਦ ਬੋਲਾਯੋ ॥

ਮਹਾ ਅਨੰਦੁ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਗੁਰੂ ਗਿਆਨ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਮਹਾ ਆਸਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾਯੋ ॥

ਪ੍ਰਿਅ ਸਿਉ ਰਾਤੀ ਧਨ ਸੋਹਾਗਣਿ ਨਾਰਿ ॥੩॥

ਮੇਭੱ ਯਾਵ ਬੁਧੀ ਨਿਯ ਪੁੰਨਭਯੋਰ ਚੇਦ੍ਰਿਯ ਰਯੋਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾਯਾਯਿ, ਯੇ ਯੇਹਿ ਬੁਧਾਗਿਨੀ ਨਾਰੀ
ਪਦ੍ਯ ਅਚੇ ॥੩॥

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੇ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਚਾਰਿ ਕਥਾ ਕਹਿਯੋ,

ਜੋ ਸੁਣੇ ਕਮਾਵੈ ਸੁ ਉਤਰੈ ਪਾਰਿ ॥

ਯਿਯ ਯਹਾਨੁ ਗੁਰਗ ਕਰਿਯਾਯ ਆਯ ਯਹਾਰ ਯਾਮਨਾ ਕਰਿਯਾਯ, ਯੇ ਯਾਯਾਰ ਯਾਗਰਨੁ ਧਾਰ
ਹੋਯਾਯ।

ਜਨਮਿ ਨ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ॥

ਨਾ ਯੇ ਯਨੁ ਹੋਯਾਯ ਆਯ ਨਾ ਯੇ ਮਰਿਯਾਯ, ਯੇ ਯੁਯਿਰੇ ਯਾਰਯਾਰ ਆਯਯ ਨਾਹਿ ਕੀ ਯਾਯਾਯ
ਨਾਹਿ।

ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਓਹੁ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥੪॥੨॥

ਯੇ ਯਰ੍ਯਾ ਹਰਿਯ ਯੁਯਿਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾਯ ॥੪॥੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਨਿਜ ਭਗਤੀ ਸੀਲਵੰਤੀ ਨਾਰਿ ॥

ਭਗਵਾਨਯ ਭਯਿ ਯਕ ਯੋਹੁਯਨੀ ਨਾਰੀ ਭਯਿ,

ਰੂਪਿ ਅਨੂਪ ਪੂਰੀ ਆਚਾਰਿ ॥

ਯਿਯ ਅਨੂਪਨ ਰੂਪਯਗੀ ਯਯੰ ਧੁਯੁ ਆਚਰਗਯੁਯ ਹੋਯਾਯ।

ਜਿਤੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਵਸੈ ਸੋ ਗ੍ਰਿਹੁ ਸੋਭਾਵੰਤਾ ॥

ਮੇਭੱ ਯਰੇ ਯੇ ਰਹਿਯਾਯ, ਯੇਹਿ ਯਰ ਗੋਯਾਯਾਨ ਹੋਯਾਯ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਜੰਤਾ ॥੧॥

ਕੇਹਿ ਬਿਰਲ ਗੁਰੁਗੁਯਾਯੁ ਹਿੰ ਯਧਰਿ ਨਾਰੀ ਧੁਯੁ ਹੋਯਾਯ ॥੧॥

ਸੁਕਰਣੀ ਕਾਮਣਿ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਹਮ ਪਾਈ ॥

ਗੁਰੁਯ ਯਹਿਯ ਮਿਗੀ ਗੁਯਕਰ੍ਯ ਯਾਯਾ ਭਯਿ ਰੂਧੀ ਨਾਰੀ ਧੁਯੁ ਹੋਯਾਯ।

ਜਜਿ ਕਾਜਿ ਪਰਥਾਇ ਸੁਹਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭਾ ਕੀਰਤਿ ਭਯੋਨਿ ਗੁਣਗੰਧੇਰੇ ਏਕਾ ਬਰੰਤੁ ਬਖੂਠ ਬੁਝਰ ਲਾਗਿਥਾਏ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਜਿਚਰੁ ਵਸੀ ਪਿਤਾ ਕੈ ਸਾਥਿ ॥

ਯੇ ਪਰੰਪਰਾ ਭਯੋ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀ ਨਿਯੋ ਪਿਥਾ ਅਧਾਰ ਗੁਰੂਕਾ ਬਾਪੁਰੇ ਰਹਿਥਾਏ,

ਤਿਚਰੁ ਕੰਤੁ ਬਹੁ ਫਿਰੈ ਉਦਾਸਿ ॥

ਯੇ ਪਰੰਪਰਾ ਚਾਹਾਰ ਯਾਵ ਰੂਪੀ ਪਥਿ ਬਖੂਠ ਭਯਾਸ ਹੋਯੋ ਪਥਭੁਝ ਰਹਿਥਾਏ।

ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਸਤ ਪੁਰਖੁ ਮਨਾਇਆ ॥

ਯੇਵੇ ਯਾਵ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਬਧਪੂਰੁਖ ਪਰਮਾਨਾਯੂ ਪੁਰਖੁ ਕਰਿਯੋ, ਸੇਵੇਵੇਵੇਵੇ

ਗੁਰਿ ਆਣੀ ਘਰ ਮਹਿ ਤਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ॥੨॥

ਗੁਰੂ ਯਾਵਰ ਬੁਧਨ ਘਰੇ ਭਯੋ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀਨੂੰ ਨੇਯੋ ਬਯਾਯੋਯੋ ਆਯੋ ਯੇ ਬਰੰ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯੋ
॥੨॥

ਬਤੀਹ ਸੁਲਖਣੀ ਸਚੁ ਸੰਤਤਿ ਪੂਤ ॥

ਏਹੋ ਭਯੋ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀ ਲਯਾ, ਨਿਯੋ, ਧਨਾ, ਬਯੋਬਾਧ, ਬਯੋਧਨਾਧ ਏਵੋ ਪ੍ਰੇਮ ਭਯੋਧਿ ਬਯੋਗ ਗੁਣ
ਲਯੋਗ ਬਾਲੀ ਅਯੋ, ਬਯੋਰੂਪੀ ਪੂਤ ਏਹਾਰ ਬਯੋਧਨ ਅਯੋ।

ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਸੁਘੜ ਸਰੂਪ ॥

ਯੇ ਆਯਾਕਾਰੀਗੀ, ਚਯੋਰ ਏਵੋ ਰੂਪਬਯੋ ਅਯੋ,

ਇਛ ਪੂਰੇ ਮਨ ਕੰਤ ਸੁਆਮੀ ॥

ਯੇ ਨਿਯੋ ਕਾਯ (ਬਾਧੀ)ਕਾ ਪ੍ਰਯੋਧਕ ਯੋਯਾ ਪੂਰੋਗ ਕਰਿਥਾਏ।

ਸਗਲ ਸੰਤੋਖੀ ਦੇਰ ਜੇਠਾਨੀ ॥੩॥

ਯੇ ਨਿਯੋ ਆਗੀ ਏਵੋ ਚਯੋਯਾਨੂੰ ਬਯੋ ਪ੍ਰਕਾਰੇ ਬਯੋਯੋ ਕਰਿਥਾਯੋ ॥੩॥

ਸਭ ਪਰਵਾਰੈ ਮਾਹਿ ਸਰੇਸਟ ॥

ਬਾਪੁਰੁ ਪਰਿਵਾਰੇ ਭਯੋ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀ ਗ੍ਰੇਯੋ ਅਯੋ।

ਮਤੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਰ ਜੇਸਟ ॥

ਯੇ ਨਿਯੋ ਧਿਯੋਰ ਏਵੋ ਧੇਯੋਗੁਰੂਨੂੰ ਬੁਧਯੋ ਧੇਵਾ ਬਾਲੀ ਅਯੋ।

ਧੰਨੁ ਸੁ ਗਿਹੁ ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਗਟੀ ਆਇ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਘਰ ਖਨਾ ਅਚੇ, ਮੋਢੀ ਬੇ ਧਰਮ ਹੋਇ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੁਖੇ ਸੁਖਿ ਵਿਹਾਇ ॥੪॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੋਢੀ ਭੀਰ ਬ੍ਰਹਮ ਘਰੇ ਧਰਮ ਹੋਇ, ਚਾਹੇ ਬਿਨਾ ਬੁਝੀ ਅੰਧੇ ਬੁਝਿਓ
ਅਭਿਵਿਧਿ ਹੋਇ॥੪॥੩॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮਤਾ ਕਰਉ ਸੇ ਪਕਨਿ ਨ ਦੇਈ ॥

ਮੁੱਢਾ ਮਖ ਬਾਕਸ਼ ਕਰੇਆ, ਚਾਹੇ ਮਾਧਾ ਬਿਨਾ ਹੋਵਾਏ ਧੰਧੇ ਨਾਹੀਂ।

ਸੀਲ ਸੰਜਮ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਖਲੇਈ ॥

ਲੋਭਾ ਅੰਧੇ ਬਾਧਿਓ ਨਿਕਟਿ ਬੇ ਬਿਧਾ ਆਇ।

ਵੇਸ ਕਰੇ ਬਹੁ ਰੂਪ ਦਿਖਾਵੈ ॥

ਬੇ ਅਨੇਕ ਬੇਸ ਧਾਰਨ ਕਰੇਆ ਅਭਿ ਬਹੁ ਰੂਪ ਬਿਖਾਇਆ।

ਗ੍ਰਿਹਿ ਬਸਨਿ ਨ ਦੇਈ ਵਖਿ ਵਖਿ ਭਰਮਾਵੈ ॥੧॥

ਬੇ ਮੋਢੇ ਬ੍ਰਹਮ ਘਰੇ ਬਿਧਾਏ ਧੰਧੇ ਨਾਹੀਂ ਅਭਿ ਬਿਭਿਓ ਭਰਮੇ ਪਤਿਭਿਓ ਰਹੇਆ॥੧॥

ਘਰ ਕੀ ਨਾਇਕਿ ਘਰ ਵਾਸੁ ਨ ਦੇਵੈ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮ ਘਰੇ ਮਾਲਿਕਾਭੀ ਬਨੇ ਬਿਧਾਅ ਅਭਿ ਮੋਢੇ ਘਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇਆ ਧੰਧੇ ਨਾਹੀਂ।

ਜਤਨ ਕਰਉ ਉਰਝਾਇ ਪਰੇਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਧੇ ਮੁੱਢੇ ਰਹੇਆ ਪੁਨਾਭ ਕਰੇਆ, ਚਾਹੇਹੋ ਅਭਿ ਅਨੇਕ ਹੋਇਆ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਧੁਰ ਕੀ ਭੇਜੀ ਆਈ ਆਮਰਿ ॥

ਪੁਨਾ ਧਰਮਾਰੇ ਅਭਿ ਮਾਧਾ ਬਿਧਿਕਾ ਬਨੇ ਪੌ। ਹੋਇ

ਨਉ ਖੰਡ ਜੀਤੇ ਸਭਿ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰ ॥

ਕਿਓ ਬੇ ਨਿਬੰਧੇ ਬਾਧਿਓ ਪ੍ਰਭੂ ਭਿਓਇ।

ਤਟਿ ਤੀਰਥਿ ਨ ਛੋਡੈ ਜੋਗ ਸੰਨਿਆਸ ॥

ਬੇ ਨਦੀਰ ਕੂਲ, ਧਾਰਮਿਕ ਭੂਮਿ, ਮੋਢੀ ਅੰਧੇ ਬਾਧਿਓ ਮਖ ਛਾਓ ਨਾਹੀਂ।

ਪੜਿ ਥਾਕੇ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ ਅਭਿਆਸ ॥੨॥

ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਪੜਿ ਏਵੰ ਵੇਦਕ੍ਰਮ ਅਭਿਆਸ ਕਰਿ ਪੜ੍ਹਿਤੁ ਮਧ ਮਾਯਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮਣ੍ਯੁਕ੍ਤਿ ਨਿਰਮਲਕ ਹੋਯਾਯਾਯੁਕ੍ਤਿ ॥੨॥

ਜਹ ਬੈਸਉ ਤਹ ਨਾਲੇ ਬੈਸੈ ॥

ਮੂੰ ਮੋਘੋਂ ਰਹੁਣੀ, ਬੇਧਾਰੇ ਮੋਹਰ ਬਾਧ੍ਰੇ ਵਧਿਆ।

ਸਗਲ ਭਵਨ ਮਹਿ ਸਬਲ ਪ੍ਰਵੇਸੈ ॥

ਪ੍ਰਥਮ, ਆਕਾਸ਼, ਪਾਤਾਲ ਬੰਦ੍ਰਾਭ੍ਰਮ ਭੂਵਨ੍ਯੁਕ੍ਤਿ ਬੇ ਬਲ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਿਣੀ।

ਹੋਛੀ ਸਰਣਿ ਪਇਆ ਰਹਣੁ ਨ ਪਾਈ ॥

ਕੋਠੀਬੀ ਭੁਭੁਕ ਚਰਣ ਨੇਕ ਮੂੰ ਨਿਯਤੁ ਨਿਯਤ ਚਾਹੀਓਨੁ ਵਧਾਯਾ ਪਾਰਿਵੀ ਨਾਹੀਂ।

ਕਹੁ ਮੀਤਾ ਹਉ ਕੈ ਪਹਿ ਜਾਈ ॥੩॥

ਹੇ ਮੋਹਰ ਮਿਤ੍ਰ! ਕੁਝ, ਚਰਣ ਨੇਕ ਪਾਯੋਂ ਕਾਹਾ ਪਾਯੋਂ ਮਿਤ੍ਰ ॥੩॥

ਸੁਣਿ ਉਪਦੇਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪਹਿ ਆਇਆ ॥

ਬਧਬਧਾ ਮਿਤ੍ਰ ਓਨੁ ਭਧਵੇਸ਼ ਗੁਣੀ ਮੂੰ ਬਧਗੁਣਾ ਪਾਯੋਂ ਆਇਣੀ।

ਗੁਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੋਹਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥

ਗੁਰੁ ਬਰਿਨਾਮ ਰੂਪਾ ਮਛ ਮੋਹਰ ਅਭਿਮਾਨ੍ਯੁਕ੍ਤਿ ਵਧਾਯਾ ਵੇਯਾਯੁਕ੍ਤਿ।

ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸਿਆ ਗੁਣ ਗਾਇ ਅਨੰਤਾ ॥

ਵਰ੍ਣਮਾਨ, ਮੂੰ ਨਿਯਤ ਆਮ੍-ਬ੍ਰਹ੍ਮਣ੍ਯੁਕ੍ਤਿ ਰਹਿਆ ਆਭ ਅਭ ਪ੍ਰਭੁਕ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਆ।

ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਓ ਨਾਨਕ ਭਏ ਅਚਿੰਤਾ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਵਰ੍ਣਮਾਨ, ਮੋਹਾਰ ਯਥਾਰ ਮਿਲਿਆਯੁਕ੍ਤਿ ਆਭ ਮੂੰ ਨਿਯਤ ਹੋਯਾਯਾਯੁਕ੍ਤਿ ॥੪॥

ਘਰੁ ਮੇਰਾ ਇਹ ਨਾਇਕਿ ਹਮਾਰੀ ॥

ਏਵ ਮੋਹਰ ਨਿਯਤ ਘਰ ਵਧਿਆਯੁਕ੍ਤਿ ਆਭ ਏਵਾ ਏਵੀ ਮਾਯਾ ਮਧ ਆਮਰ ਵਧਿਆਯੁਕ੍ਤਿ।

ਇਹ ਆਮਰਿ ਹਮ ਗੁਰਿ ਕੀਏ ਦਰਬਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥੪॥੪॥

ਗੁਰੁ ਏਵਾਗੁ ਮੋਹਰ ਬੇਵਿਕਾ ਵਧਾਯਾਯੁਕ੍ਤਿ ਆਭ ਮੋਹਾਰ ਪ੍ਰਭੁਕ ਵਰਵਾਰੀ ਵਧਾਯਾਯੁਕ੍ਤਿ ॥੧॥ ਰੂਪੁ
ਵ੍ਰਿਧੀਯੁ ॥੪॥੪॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪ੍ਰਥਮੇ ਮਤਾ ਜਿ ਪਤ੍ਰੀ ਚਲਾਵਉ ॥

ਬਰਪੁਰਖ ਮੇਰਾ ਆਗਿਆ ਕਰਿਵਾ ਕੂ ਆਬੁਧੁਰਾ ਗੁਣੂ ਰੋਹਿ ਪਠਾਯਾ ਪਾਯੋ ਪਰਮਾਨੰਦ ਧਿਆਇਯਾ ॥

ਦੁਤੀਏ ਮਤਾ ਦੁਇ ਮਾਨੁਖ ਪਹੁਚਾਵਉ ॥

ਦਿਖਾਯਾ, ਬਖਸ਼ਿ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯੋ ਕੂਠਿ ਵਧਿ ਪਠਾਯਾ ਪਾਯੋ ਪਰਮਾਨੰਦ ਧਿਆਇਯਾ ॥

ਤ੍ਰਿਤੀਏ ਮਤਾ ਕਿਛੁ ਕਰਉ ਉਪਾਇਆ ॥

ਦਿਖਾਯਾ, ਕਿਛੁ ਭਧਾਯਾ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯੋ ਪਰਮਾਨੰਦ ਧਿਆਇਯਾ ॥

ਮੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਛੇਡਿ ਪ੍ਰਭ ਤੁਹੀ ਧਿਆਇਆ ॥੧॥

ਕਿਛੁ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ! ਬਹੁਕਿਛੁ ਛੇਡਿ ਮੂੰਹੋਰੇ ਫੁੱਲ ਖਾਯਾ ਕਰਿਛੁ ॥1॥

ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਅਚਿੰਤ ਸਹਜਾਇਆ ॥

ਸੁਖਾਯਾ ਕਰਿਵਾ ਭਾਗ ਮੇਰਾ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਯਾ, ਮੂੰਹੋਰੇ ਬਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਰਿਝਾ ਰਹਿਓ ਹੋਇਯਾ ॥

ਦੁਸਮਨ ਦੂਤ ਮੁਏ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਸਤੁ ਗੁਣੂ ਬਿਨਾਸ ਹੋਇਯਾ ਆਪ ਮੇਰਾ ਬੁਝਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਯਾ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੇ ਕਉ ਦੀਆ ਉਪਦੇਸੁ ॥

ਬਖਸ਼ਿ ਮੇਰਾ ਆਪਣੇ ਭਧਿ ਪਦੇਸ਼ ਦੇਇਯਾ ॥

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਹਰਿ ਕਾ ਦੇਸੁ ॥

ਆਇ ਗੰਗਾਰ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾ ਨਿਵਾਸ ਭਾਗ ਅਰੇ ॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰੀ ਸੁ ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ ॥

ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਧਾਇਯਾ ਕਿਛੁ ਮਖ ਕਰਿਯਾ, ਚੋਰ ਵਜ ਨੇਕ ਕਰਿਯਾ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਓਟ ਤੂੰਹੀ ਦੀਬਾਣੁ ॥੨॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ! ਤੂੰ ਫਿਰ ਮੇਰਾ ਆਗਿਆ ਆਪਣੇ ਤੂੰ ਫਿਰ ਮੇਰਾ ਬਾਭਾਵਾ ਅਰੁ ॥2॥

ਤੁਧਨੇ ਛੇਡਿ ਜਾਈਐ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਧਰਿ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ! ਚੋਰ ਛੇਡਿ ਮੂੰਹੋਰੇ ਕਾਭਾ ਪਾਯਾ ਮਿਥੇ?

ਆਨ ਨ ਬੀਆ ਤੇਰੀ ਸਮਸਰਿ ॥

ਕਾਰਣ, ਅਨੰਦ ਕੇਵਲ ਮਖ ਚੋਰ ਬਖਸ਼ਿ ਰਹਿਓ ॥

ਤੇਰੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਕਿਸ ਕੀ ਕਾਣਿ ॥

ତୋର ସେବକ କାହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବ?

ਸਾਕਤୁ ਭੂਲਾ ਫਿਰੈ ਬੇਬਾਣਿ ॥੩॥

ଶାକ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ କୁମାରୀଗାମୀ ହୋଇ ଭୟାନକ ଜଙ୍ଗଲରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ॥3॥

ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥

ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ବଡ଼ିମାର ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਜਹ ਕਹ ਰାਖି ਲੈਹਿ ਗਲି ਲਾਇ ॥

ତୁମେ ମୋତେ ସର୍ବତ୍ର ନିଜର ଗଳା ଲଗାଇ ମୋର ରକ୍ଷା କରିଥାଏ।

ନାନକ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸରਣାਈ ॥

ଦାସ ନାନକ ତୋର ହିଁ ଶରଣରେ ଅଛନ୍ତି (ହେ ଭାଇ!)

ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖੀ ਪੈਜ ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ ॥੪॥੫॥

ପ୍ରଭୁ ମୋର ନାମ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ବଞ୍ଚାଇଛନ୍ତି ଆଉ ମୋତେ ଶୁଭ କାମନା ମିଳୁଅଛି ॥4॥5॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮੁਕਲਾ 5 ॥

ਪਰਦੇਸੁ ਝਾਗਿ ਸਉਦੇ ਕਉ ਆਇਆ ॥

ਮੂੰ ਪਰਦੇਸ਼ਰੇ ਪਥਭੁਝੁ ਹੋਵਾ ਪਰੇ ਵਧ ਕਥੁਰੇ ਚੋਰ ਭਾਰੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬਭੁਵਾ ਨੇਵਾ ਪਾਛੁ
ਆਇਓ।

ਵਸਤੁ ਅਨੁਪ ਸੁਣੀ ਲਾਭਾਇਆ ॥

ਮੂੰ ਗੁਣਿ ਮੇ ਚੋਰ ਪਾਗਰੇ ਨਾਮ ਏਕ ਅਨੂਪ ਏਵਾ ਲਾਭਦਾਯਕ ਬਖੂ ਅਚੇ।

ਗੁਣ ਰਾਸਿ ਬੰਨ੍ਹਿ ਪਲੈ ਆਨੀ ॥

ਹੋ ਗੁਰੁਦੇਵ! ਗੁਣਰ ਪੂਝਿ ਵਾਝਿ ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ ਆਇਓ।

ਦੇਖਿ ਰਤਨੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਪਟਾਨੀ ॥੧॥

ਨਾਮ-ਰਤਨੁ ਦੇਖੁ ਮੇਰੇ ਏਵੇ ਮਨ ਮੂਰੁ ਹੋਯਾਯਾਯੋ ॥1॥

ਸਾਹ ਵਾਪਾਰੀ ਦੁਆਰੈ ਆਏ ॥

ਹੋ ਗਾਹ! ਚੋਰ ਭਾਰਨੁ ਯਾਵ ਵਾਪਾਰੀ ਆਇਓ।

ਵਖਰੁ ਕਾਢਹੁ ਸਉਦਾ ਕਰਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰੂਮੇ ਨਿਯ ਭਭਾਰੇ ਨਾਮਰ ਬਭੁਵਾ ਦੇਖਾਯਾ ਏਵੇ ਬਰੁਰ ਬਭੁਵਾ ਕਰ ॥1॥ ਰੂਮ ॥

ਸਾਹਿ ਪਠਾਇਆ ਸਾਹੈ ਪਾਸਿ ॥

ਗਾਹ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੇਰੇ ਗੁਰੁ ਬਾਬੁਕਾਰਯ ਪਾਗਨੁ ਪਠਾਯਾਯੋ।

ਅਮੇਲ ਰਤਨ ਅਮੇਲਾ ਰਾਸਿ ॥

ਨਾਮ-ਰਤਨੁ ਅਮੁਲੁ ਅਚੇ ਆਯ ਗੁਣਰ ਪੂਝਿ ਅਮੁਲੁ ਅਚੇ।

ਵਿਸਟੁ ਸੁਭਾਈ ਪਾਇਆ ਮੀਤ ॥

ਮੇਰੇ ਭਭਮ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿਯਾਯੋ, ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਸੁਗੰਯ ਭਾਯ ਏਵੇ ਮਿਤੁ ਅਧਿ।

ਸਉਦਾ ਮਿਲਿਆ ਨਿਹਚਲ ਚੀਤ ॥੨॥

ਭਾਯਾਯਾ ਠਾਰੁ ਮੇਰੇ ਪੁਰੁ ਨਾਮਰ ਬਭੁਵਾ ਮਿਲਿਯਾਯੋ ਆਯ ਮਨ ਲੋਕਿਕ ਪਦਾਰਥ ਠਾਰੁ ਵੂਰੇਯ
ਯਾਯੋ ॥2॥

ਭਉ ਨਹੀ ਤਸਕਰ ਪਉਣ ਨ ਪਾਨੀ ॥

ଏਹਿ ਨਾਮ-ਰਹ੍ਰੂ ਚੋਰਚਰ ਭਲ ਨਪਾਵ, ਧਰਨ ਕੰਧਾ ਪਾਠਿਰ ਮਖ ਓਰ ਨਪਾਵ।

ਸਹਜਿ ਵਿਹਾਈ ਸਹਜਿ ਲੈ ਜਾਨੀ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਸੁੰ ਨਾਮਰ ਬਭਧਾ ਕੁਲ ਕਰਿਛਿ ਆਭ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਏਹਿ ਬਭਧਾ ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ
ਨੇਕਯੋਗਿ।

ਸਤ ਕੈ ਖਟਿਐ ਦੁਖੁ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ॥

ਸੁੰ ਬਧਨਾਮ ਅਭੰਨ ਕਰਿਛਿ ਆਭ ਏਪੁਪਾਯੋਂ ਮੋਰੇ ਚੂੜ ਬਹਿਵਾਕੂ ਪਠੇ ਨਾਹਿੰ।

ਸਹੀ ਸਲਾਮਤਿ ਘਰਿ ਲੈ ਆਇਆ ॥੩॥

ਏਹਿ ਨਾਮ ਬਭਧਾ ਕੁਲਯੋਗਿ ਪੂਰਕ ਨਿਯ ਫੁਲਰੇ ਰਘੁਛਿ ॥੩॥

ਮਿਲਿਆ ਲਾਹਾ ਭਏ ਅਨੰਦ ॥

ਹੇ ਗੁਰੂ ਗਾਹ! ਓ ਮਨਾ ਅਰੁ, ਓ ਕੁਪਾਰ ਘਰ ਅਰੁ,

ਧੰਨੁ ਸਾਹ ਪੂਰੇ ਬਖਸਿੰਦ ॥

ਚੋਰ ਅਨੁਕੰਪਨਾ ਮੋਰੇ ਨਾਮਰ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਛਿ ਆਭ ਮੋਰ ਅਭਰਮਾਨੇਰੇ ਆਨਖ ਭਪੁਨੁ
ਹੋਯਛਿ।

ਇਹੁ ਸਉਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਬਭੂ! ਕੇਹਿ ਬਿਰਲ ਭਾਗਯਗਾਨੀ ਸੁੰ ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਬਨਿ ਏਹਿ ਨਾਮ ਬਭਧਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਛਿ।

ਸਹਲੀ ਖੇਪ ਨਾਨਕੁ ਲੈ ਆਇਆ ॥੪॥੬॥

ਨਾਨਕ ਏਹਿ ਲਾਭਯੋਗ ਨਾਮ-ਬਭਧਾ ਘਰਕੂ ਆਧਿਛਿ ॥੪॥੬॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਗੁਨੁ ਅਵਗਨੁ ਮੇਰੇ ਕਛੁ ਨ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਮੋਰ ਮਾਲਿਕ-ਪੁਤ੍ਰ ਮੋਰ ਗੁਣ ਅਵਗੁਣਰ ਕੋਠਿ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਨਾਹਾਛਿ।

ਨਹ ਦੇਖਿਓ ਰੂਪ ਰੰਗ ਸੀਂਗਾਰੇ ॥

ਨਾ ਬੇ ਮੋਰ ਰੂਪ, ਰੰਗ ਏਵੰ ਗੁਣਾਰਕੂ ਦੇਖੁਛਿ।

ਚਜ ਅਚਾਰ ਕਿਛੁ ਬਿਧਿ ਨਹੀ ਜਾਨੀ ॥

ਸੁੰ ਗੁਣਗੁਣ ਏਵੰ ਬਧਾਰਗਰ ਕੋਠਿ ਬਿਧਿ ਮੁਛਿ ਮਖ ਯਾਗੇ ਨਾਹਿੰ।

ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਪ੍ਰਿਅ ਸੇਜੈ ਆਨੀ ॥੧॥

ਪ੍ਰੀਤ, ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਪਰਿ ਪ੍ਰਿਅਤਮ-ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਯੋਗ ਹੋਯਾ ਨਿਯੋਗ ॥੧॥

ਸੁਨਿਬੈ ਸਖੀ ਕੰਤਿ ਹਮਾਰੇ ਕੀਅਲੇ ਖਸਮਾਨਾ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ! ਸ਼੍ਰੀ, ਮੇਰੇ ਪਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮੇਰੇ ਨਿਯੋਗ ਕਰੇ ਨਿਯੋਗ ਪਦ੍ਮ ਵਸਾਏ ॥

ਕਰੁ ਮਸਤਕਿ ਧਾਰਿ ਰਾਖਿਓ ਕਰਿ ਅਪੁਨਾ ਕਿਆ ਜਾਨੈ ਇਹੁ ਲੋਕੁ ਅਜਾਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਸਤਕ ਉਪਰੇ ਨਿਯੋਗ ਹਾਥ ਰੱਖ ਮੇਰੇ ਨਿਯੋਗ ਭਾਵਿ ਵਸਾਏ, ਕਿੰਤੂ, ਏਹੇ ਮੂਰਖ ਬੰਸਾਰ
ਏਹੇ ਭੇਦਕੂ ਕੇਹੀਓ ਰੂਝੇ? ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਸੁਹਾਗੁ ਹਮਾਰੇ ਅਬ ਹੁਣਿ ਸੋਹਿਓ ॥

ਏਵੇ ਮੇਰੇ ਸੁਹਾਗ ਸੁਧਾਰੇ ਲਾਗੂਅਛੇ।

ਕੰਤੁ ਮਿਲਿਓ ਮੇਰੇ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਜੋਹਿਓ ॥

ਮੇਰੇ ਕਾਢ-ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਮਿਲਿਆਏ ਅਭ ਮੇਰੇ ਸਭ ਦੁਖ ਰੋਗ ਸੁਭਾਗ ਸਹਿਤ ਦੇਖਾਏ ॥

ਆਂਗਨਿ ਮੇਰੈ ਸੋਭਾ ਚੰਦ ॥

ਮੇਰੇ ਫੁੱਲ ਅੰਗਣੇ ਦੇ ਸੁੰਦਰ ਭਲੇ ਗੋਭਾ ਪਾਏ ॥

ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਪ੍ਰਿਅ ਸੰਗਿ ਅਨੰਦ ॥੨॥

ਰਾਤਿ ਧਨ ਸੁੰਨ ਨਿਯੋਗ ਪ੍ਰਿਅਤਮ-ਪ੍ਰਭੂ ਸਹਿਤ ਅਨੰਦ ਪੂਰਨ ਰਮਣ ਕਰਿਆ ॥੨॥

ਬਸਤ੍ਰੁ ਹਮਾਰੇ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲ ॥

ਮੇਰੇ ਬਸਤ੍ਰ ਰੰਗ ਲਾਲ ਵਰ੍ਹੇ ਪ੍ਰੇਮ-ਵਸਤ੍ਰ ਹੋਯਾਏ ॥

ਸਗਲ ਆਭਰਣ ਸੋਭਾ ਕੰਠਿ ਫੂਲ ॥

ਸਭ ਆਭਰਣ ਅਭ ਮੇਰੇ ਕੰਠ ਪੂਰਨ ਹੋਯਾ ਮੇਰੇ ਗੋਭਾ ਦੇਖਾਏ ॥

ਪ੍ਰਿਅ ਪੇਖੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪਾਏ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ॥

ਏਵੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਅਤਮ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਯੋਗ ਦੇਖਾਏ, ਸੇਵੇਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਸਭ
ਨਿਧਾਨ ਮਿਲਿਆਏ ॥

ਦੁਸਟ ਦੂਤ ਕੀ ਚੁਕੀ ਕਾਨਿ ॥੩॥

ਏਵੇ ਕਾਨ ਅਧਿ ਏਵੇ ਦੂਤ ਮਨਦੂਤ ਚਿੰਤਾ ਰੰਗ ਨਾਭ ਹੋਯਾਏ ॥੩॥

ਸਦ ਖੁਸੀਆ ਸਦਾ ਰੰਗ ਮਾਣੇ ॥

ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾਏ ਅਭ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਰਹਿਆ ॥

ଧନ ଦଉଲତରେ ମସ୍ତ ହୋଇଥିବା ବ୍ରାହ୍ମଣ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରେ ନାହିଁ ।

ସେ ଭ୍ରମର କାରଣରୁ ତାହାର ମାର୍ଗରୁ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇ କଷ୍ଟ ସହ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ ॥୨॥

ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ସେ ବହୁତ ସାରା ଧାର୍ମିକ ବେଶ ଧାରଣ କରିଥାଏ ।

ପରନ୍ତୁ ତାହାର ଅନ୍ତରାତ୍ମା ବିକାର ଦ୍ଵାରା ଘେରି ରହିଛି ।

ସେ ଅନ୍ୟକୁ ଉପଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ନିଜକୁ ସୁମତି ଦିଏ ନାହିଁ।

ଏପରି ବ୍ରାହ୍ମଣ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ମୁକ୍ତ ହୁଏନାହିଁ ॥୩॥

ହେ ମୂର୍ଖ ବ୍ରାହ୍ମଣ! ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଧାନ କର ।

ସେ ତୋର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ଦେଖୁଥାନ୍ତି, ତୋର କଥା ଶୁଣିଥାନ୍ତି ଆଉ ତୋର ସାଥରେ ରହିଥାନ୍ତି ।

ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯଦି ତୋର ଅହୋଭାଗ୍ୟ ଅଛି, ତାହାହେଲେ

ନିଜ ଅହଂକାର ଛାଡ଼ି ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗ ॥4॥8॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮੁਕਲਾ 5 ॥

ਦੂਖ ਰੋਗ ਭਏ ਗਤੁ ਤਨ ਤੇ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥

ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਾ ਜੂਝ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮੇਰਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇਆਇਓ ਆਉ ਮੇਰਾ ਮਨਰੂ ਦੂਖ ੩
ਰੋਗ ਦੂਰ ਹੋਇਆਇਓ।

ਭਏ ਅਨੰਦ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਅਬ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਕਤ ਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥੧॥

ਬਾਮੁਕਾ ਬਛਾਓਰੇ ਬਾਮਿਲੁ ਹੋਇ ਮੂੰ ਆਨੰਦਿ ਹੋਇਆਇਓ ਆਉ ਮੇਰਾ ਮਨ ਕੇਯੋਂ ਪਤਭੂਝ
ਹੋਯੋਨਾਹੂੰ॥1॥

ਤਪਤਿ ਬੁਝੀ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਾਇ ॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਮਾਓ! ਗੁਰੁ ਗੰਥ ਭਾਰਾ ਮੇਰਾ ਯੁਜਨ ਲਿਭਿਯਾਇਓ।

ਬਿਨਸਿ ਗਇਓ ਤਾਪ ਸਭ ਸਹਸਾ ਗੁਰੁ ਸੀਤਲੁ ਮਿਲਿਓ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਬਹੁ ਦੂਖ ਛੋੜਾ ਏਵਾ ਬਾਧਾ ਨਾਗ ਹੋਇਆਇਓ ਆਉ ਮੂੰ ਬਹਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਓ ਰਹਿਅਓ
॥1॥ ਰੁਖ ॥

ਧਾਵਤ ਰਹੇ ਏਕੁ ਇਕੁ ਬੁਝਿਆ ਆਇ ਬਸੇ ਅਬ ਨਿਰਚਲੁ ਥਾਇ ॥

ਏਕੁ ਲਿਖਿਯਾਕਾ ਬੋਧ ਹੋਵਾ ਭਾਰਾ ਮੇਰਾ ਪਤਭੂਝਾ ਬਮਾਧੁ ਹੋਇਆਇਓ ਆਉ ਏਵੇ ਮੂੰ ਅਚਲ ਸ਼੍ਰਾਨਰੇ
ਰਹਿਅਓ।

ਜਗਤੁ ਉਧਾਰਨ ਸੰਤ ਤੁਮਾਰੇ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਰਹੇ ਅਘਾਇ ॥੨॥

ਹੋ ਪੁਰੂ! ਚੋਰ ਬਾਮੁ ਜਗਤਕੁ ਭਯਾਰ ਕਰਓ, ਮੂੰ ਚਾਹਾਕਾ ਧਰੰਨ ਕਰਿ ਚੁਧੁ ਹੋਇਆਇਓ॥2॥

ਜਨਮ ਦੇਖ ਪਰੇ ਮੇਰੇ ਪਾਛੈ ਅਬ ਪਕਰੇ ਨਿਰਚਲੁ ਸਾਧੂ ਪਾਇ ॥

ਅਨੇਕ ਯੁਗਰ ਧੋਖਰੂ ਮੇਰਾ ਮੁਛਿ ਹੋਇਆਇਓ ਆਉ ਏਵੇ ਅਚਲ ਬਾਮੁਕਾ ਚਰਗ ਪਰਿਅਓ।

ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਗਾਵੈ ਮੰਗਲ ਮਨੁਆ ਅਬ ਤਾ ਕਉ ਫੁਨਿ ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਇ ॥੩॥

ਏਵੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਬਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਪੁਰੂਕਾ ਮਗਰ ਗਾਨ ਕਰੁਅਓ ਆਉ ਮੂੰ ਏਹਾਕੁ ਪੂਰੀ ਹੋਇਆਇਓ
ਨਾਹੂੰ॥3॥

ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਮਰਥ ਹਮਾਰੇ ਸੁਖਦਾਈ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਇ ॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਤੂ ਮੇਰਾ ਬੁਝ ਧੋਵਾ ਕਾਲਾ ਅਰੁ ਆਉ ਤੂ ਹੂੰ ਬਹੁਕਿਓ ਕਰਿਵਾ ਏਵਾ
ਕਰਾਇਕਾ ਪਾਛੈ ਬਮਾਧ ਅਰੁ।

ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕੁ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਮੇਰੈ ਸੰਗਿ ਸਹਾਇ ॥੪॥੯॥

ਨਾਨਕ ਚੋਰ ਨਾਮੁ ਜਪ ਕਰਿ ਛੁੱਟਿ ਆਰ੍ਧਿਕੁ ਜੀਵਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਹੁ, ਚੁਰਮੇ ਮੋਰਿ ਬਖਸ਼ਿਯਾ ਕਰਿਯਾ ਵਾਲਾ
ਅਰੁ ॥੪॥੯॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮੁਖਲਾ 5 ॥

ਅਰੜਾਵੈ ਬਿਲਲਾਵੈ ਨਿੰਦਕੁ ॥

ਬਾਪੁ ਬਲਕਾ ਨਿਯਾ ਕਰੁਪੁਰਾ ਮਨੁਖੁ ਬਖੂਚ ਚਿਕਾਰੁ ਕਰੁਪਾਏ ਓ ਬਿਲਾਪ ਕਰਿਯਾਏ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਬਿਸਰਿਆ ਅਪਣਾ ਕੀਤਾ ਪਾਵੈ ਨਿੰਦਕੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿੰਦਕੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਬਿਸਰਿਯਾ ਬਿਸਰਿਯਾ ਕਰਿਯੋਯਾ ਯਾਹਾ ਧਰਮੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੇ ਨਿਯਾ ਕਰਿਯੋ ਪਰਿਯਾਪਿ ਭੋਗ
ਕਰੁਪਾਏ ॥੧॥੧॥

ਜੇ ਕੋਈ ਉਸ ਕਾ ਸੰਗੀ ਹੋਵੈ ਨਾਲੇ ਲਏ ਸਿਧਾਵੈ ॥

ਹੇ ਭਾਗ! ਯਦਿ ਕੋਈ ਬੇਬੇ ਨਿੰਦਕੁ ਬਲਾ ਵਰਿਯਾਏ, ਚਾਹਾਹੇਯੋ ਬੇਬੇ ਨਿੰਦਕੁ ਚਾਹਾਯੁ ਮਖ ਨਿਯਾ
ਬਾਪੁਰੇ ਨਕ ਕੁਝਰੇ ਚੁਕਾਯਾਏ।

ਅਣਹੋਦਾ ਅਜਗਰੁ ਭਾਰੁ ਉਠਾਏ ਨਿੰਦਕੁ ਅਗਨੀ ਮਾਹਿ ਜਲਾਵੈ ॥੧॥

ਨਿੰਦਕੁ ਅਜਗਰੁ ਭਲਿ ਅਨਭੁ ਬੋਝ ਭੋਯਾਯੋ ਆਭ ਨਿਯਾ ਨਿਯਾ ਅਭਿਰੇ ਬਰਵਾ ਯੋਯਾਏ ॥੧॥

ਪਰਮੇਸਰ ਕੈ ਦੁਆਰੈ ਜਿ ਹੋਇ ਬਿਤੀਤੈ ਸੁ ਨਾਨਕੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਵੈ ॥

ਪਰਮੇਸਰੁ ਕਾ ਧਾਰੇ ਯਾਹਾ ਕਿਯੋ ਯੋਯਾਏ, ਨਾਨਕ ਬੇਬੇ ਕਾ ਗੁਣਾਯਾਏ।

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਇ ਬਿਗਸਾਵੈ ॥੨॥੧੦॥

ਭਗਤ ਬਰਵਾ ਆਨੰਦਰੇ ਰਹਿਯਾਏ, ਕਾਰਣੁ ਹਰਿਯਾ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਏ ਬੇਬੇ ਪੁਬਲੁ ਰਹਿਯਾਏ
॥੨॥੧੦॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮੁਖਲਾ 5 ॥

ਜਉ ਮੈ ਕੀਓ ਸਗਲ ਸੀਗਾਰਾ ॥

ਯੁੱ ਬਖੂਚ ਯਾਰ-ਗੁਣਾਰੁ ਕਰਿਯੋ

ਤਉ ਭੀ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਨ ਪਤੀਆਰਾ ॥

ਪੂਰੀ ਮਖ ਮੋਰਿ ਮਨ ਚੁਧੁ ਯੋਯਾਏ।

ਅਨਿਕ ਸੁਗੰਧਤ ਤਨ ਮਹਿ ਲਾਵਉ ॥

ਮੂੰ ਅਨੇਕ ਬੁਝਯੋ ਨਿਯੋ ਚਰਿਅਰੇ ਲਗਾਇਓ, ਧਰਛੁ

ਓਹੁ ਸੁਖ ਤਿਲੁ ਸਮਾਨਿ ਨਹੀ ਪਾਵਉ ॥

ਬੇਛੁ ਬੁਝਯੋ ਮੂੰ ਚਿਲੇਯਾਉ ਪੁਰਾ ਕਰਿ ਨਾਹਿ।

ਮਨ ਮਹਿ ਚਿਤਵਉ ਐਸੀ ਆਸਾਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾ'! ਮੂੰ ਨਿਯੋ ਬੁਝਯੋ ਏਧਰੇ ਆਗਾ ਧਾਰਨਾ ਕਰਿਓ ਮੇਰੇ

ਪ੍ਰਿਅ ਦੇਖਤ ਜੀਵਉ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥੧॥

ਨਿਯੋ ਪੁਰਖਤ ਪੁਰਖੁ ਦੇਖੁ ਮੂੰ ਜੀਵਿਤ ਰਹਿਯਾਏ ॥1॥

ਮਾਈ ਕਹਾ ਕਰਉ ਇਹੁ ਮਨੁ ਨ ਧੀਰੈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾ'! ਮੂੰ ਕੀ ਕਰਿਵੇ? ਮੇਰੇ ਮਨ ਏਹੇ ਧੀਰੀਯ ਧਾਰਨਾ ਕਰੇ ਨਾਹਿ।

ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਮ ਬੈਰਾਗੁ ਹਿਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਪੁਰਖਤ ਪੁਰਖੁ ਬੈਰਾਗੀ ਅਧੀਨ ਨਿਯੋ ਆਗੁ ਮੇਰੇ ਆਕਰਿਓ ਕਰਿਓ।

ਬਸਤੁ ਬਿਭੂਖਨ ਸੁਖ ਬਹੁਤ ਬਿਸੇਖੈ ॥ਓਇ ਭੀ ਜਾਨਉ ਕਿਤੈ ਨ ਲੇਖੈ ॥

ਬੁਝਰੇ ਬਸਤੁ, ਆਕਰਿਓ ਏਵੇ ਬਹੁਤ ਬਾਰਾ ਆਕਰਿਓ-ਬੈਠਕੇ ਕਰਿਓ ਜਾਗੇ ਨਾਹਿ।

ਪਤਿ ਸੇਭਾ ਅਰੁ ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ ॥

ਆਦਰ, ਗੋਰਾ, ਮਹਾਨਤਾ ਏਵੇ ਮਾਨ-ਪੁਰਖੁ,

ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਸਗਲ ਜਗਤੁ ॥

ਬਾਰਾ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਆਗਿਆਕਾਰੇ ਚਲਾਓ,

ਗਿਰੁ ਐਸਾ ਹੈ ਸੁੰਦਰ ਲਾਲ ॥

ਅਧਿ ਬੁਝਰੇ ਏਵੇ ਅਨੁਭਵਿਓ ਨਿਯੋ ਮੇਰੇ

ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਵਾ ਤਾ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ ॥੨॥

ਬਰਬਰਾ ਪੁਰਖੁ ਰਹਿਯਾਏ, ਮੇਰੇ ਪੁਰਖਤ ਪੁਰਖੁ ਭਲੇ ਲਾਗੇ ॥2॥

ਬਿੰਜਨ ਭੋਜਨ ਅਨਿਕ ਪਰਕਾਰ ॥

ਮੇਰੇ ਅਨੇਕ ਪੁਰਖਾਰੇ ਬੁਝਿਓ ਬਯੋਜਨ ਭੋਜਨ ਨਿਯੋ,

ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰ ॥

ਬਿਭਿਓ ਪੁਰਖਾਰੇ ਰੰਗ-ਭਰਮਾ ਦੇਖਿਓ ਨਿਯੋ,

ਰਾਜ ਮਿਲਖ ਅਰੁ ਬਹੁਤੁ ਫੁਰਮਾਇਸਿ ॥

ਸਦੇ ਰਾਜਾ ਮੇਲੇ, ਖਰਿਉਰੇ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਇ ॥ ਆਉ ਵਸੁਓ ਅਭਿਮਾਨੁ ਮਖ ਮੇਲੇ,

ਮਨੁ ਨਹੀ ਧ੍ਰਾਪੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨ ਜਾਇਸਿ ॥

ਏਹਿ ਮਨ ਚੁਧੁ ਫੁੱਲਾਇ ਆਉ ਏਹਾਰ ਚੁਧਾ ਮੇਲੇ ਨਾਹੀ ॥

ਬਿਨੁ ਮਿਲਬੇ ਇਹੁ ਦਿਨੁ ਨ ਬਿਹਾਵੈ ॥

ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਸੁਣਿ ਮੇਲਿ ਬਿਨੁ ਏਹਿ ਦਿਨੁ ਅਭਿਵਾਹਿਓ ਫੁੱਲਾਇ ॥

ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੁ ਤਾ ਸਭ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ॥੩॥

ਸਦੇ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਮੇਲਿਯਾਇ ਚਾਹਾਏਲੇ ਸਭ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਇ ॥੩॥

ਖੇਜਤ ਖੇਜਤ ਸੁਨੀ ਇਹ ਸੋਇ ॥

ਗੋਲੀ ਗੋਲੀ ਮੇਲੇ ਏਹਿ ਖੇਜਤ ਮੇਲਿਯਾਇ

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਬਿਨੁ ਤਰਿਓ ਨ ਕੋਇ ॥

ਸਭਸੰਗਤਿ ਬਿਨੁ ਕੋਇ ਮਖ ਪਾਰਿ ਹੋਯਾਇਯਾਇ ਨਾਹੀ ॥

ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਤਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥

ਮਾਯਾ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਭਾਗੁ ਭਾਗੁ ਹੋਯਾਇ, ਸੇ ਸਭਗੁਰੂ ਪਾਇਆ ॥

ਪੂਰੀ ਆਸਾ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਇਆ ॥

ਪੂਰੀ ਚਾਹਾਰ ਆਸਾ ਪੂਰੀ ਹੋਯਾਇ ਆਉ ਮਨ ਮਖ ਚੁਧੁ ਹੋਯਾਇ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਆ ਤਾ ਚੁਕੀ ਡੰਡਾ ॥

ਮੇਲੇਮੇਲੇ ਪੁਰਖੁ ਮੇਲਿਯਾਇ, ਚਾਹਾਏਲੇ ਬਾਰਾ ਭੁਜਨ ਧੂਰ ਹੋਯਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਲਧਾ ਮਨ ਤਨ ਮੰਝਾ ॥੪॥੧੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਨ ਤਨ ਭਾਗੁ ਕਰਿਯਾਇ ॥੪॥੧੧॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਪੰਚਪਦੇ ॥

ਅੰਗ ੧੫ ੫ ਪੰਚਪਦਾ ॥

ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੇਰੀ ਨੀਕੀ ਜਾਤਿ ॥

ਹੇ ਭਾਵ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀ! ਅਰਪੁਪਦੇ, ਚੋਰ ਭਾਠਿ ਕੂਲੀਨ ਅਚੇ।

ਦੁਤੀਆ ਤੇਰੀ ਮਨੀਐ ਪਾਂਤਿ ॥

ਭੁਭਾਨ, ਚੋਰ ਵਾਂਗ ਮਖ ਮਘਾਨ ਅਚੇ।

ਤ੍ਰਿਤੀਆ ਤੇਰਾ ਸੁੰਦਰ ਥਾਨੁ ॥

ਭੁਭਾਨ, ਚੋਰ ਨਿਵਾਸ ਛਾਨ ਅਠਿ ਬੁਝਰ ਅਚੇ, ਪਰਭੁ

ਬਿਗੜ ਰੂਪੁ ਮਨ ਮਹਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥੧॥

ਚੋਰ ਰੂਪ ਕੂਰੂਪ ਅਚੇ, ਕਾਰਣ ਚੋਰ ਮਨਚੇ ਅਭਿਮਾਨ ਅਛਿ ॥੧॥

ਸੋਹਨੀ ਸਰੂਪਿ ਸੁਜਾਣਿ ਬਿਚਖਨਿ ॥

ਹੇ ਬੁਝਰ ਬਰੂਪ ਕਾਲੀ, ਰੂਝਿਮਾਨ ਐਵੰ ਚਤੁਰ ਨਾਰੀ!

ਅਤਿ ਗਰਬੈ ਮੋਹਿ ਫਾਕੀ ਤੂੰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੂੰ ਅਭਯੁਭ ਅਭਾਕਾਰ ਐਵੰ ਮੋਹਾ ਮਾਲਾਚੇ ਫਾਏ ਰਹਿਛੁ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਅਤਿ ਸੂਚੀ ਤੇਰੀ ਪਾਕਸਾਲ ॥

ਹੇ ਭਾਵ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀ! ਚੋਰ ਪਾਕਸਾਲਾ ਵਧ ਪਵਿਤੁ ਅਚੇ।

ਕਰਿ ਇਸਨਾਨੁ ਪੂਜਾ ਤਿਲਕੁ ਲਾਲ ॥

ਤੂੰ ਮੋਹ ਬਾਨ ਕਰਿ ਪੂਜਾ ਕਰ ਐਵੰ ਮੋਹਾਚੇ ਲਾਲ ਚਿੰਨ੍ਹ ਲਗਾਏ ਧਾਧਾ।

ਗਲੀ ਗਰਬਹਿ ਮੁਖਿ ਗੋਵਹਿ ਗਿਆਨ ॥

ਨਿਯੰਤ੍ਰੇ ਤੂੰ ਮੋਹ ਆਨਰ ਕਾਭੀ ਕਰੁਅਛ, ਪਰਭੁ ਅਭਿਮਾਨ ਚੋਰ ਨਝ ਕਰਿ ਵੇਛਿਛਿ।

ਸਭ ਬਿਧਿ ਖੇਈ ਲੇਭਿ ਸੁਆਨ ॥੨॥

ਐਵਾ ਮਖ ਬਧਾ ਅਚੇ ਮੋਹ ਲਾਲਬਾ ਰੂਪੀ ਕੂਕੂਰ ਚੋਰ ਬਹੁ ਪੁਕਾਰਰ ਵਢਿਯਾ ਵਰਵਾਧ ਕਰਿਵੇਛਿਛਿ ॥੨॥

ਕਾਪਰ ਪਹਿਰਹਿ ਭੋਗਹਿ ਭੋਗ ॥

ਤੂੰ ਮੋਹ ਬੁਝਰ ਵਸੁ ਪਾਰਾਨ ਕਰਿਅਛ, ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ਕਰੁਅਛ,

ਆਚਾਰ ਕਰਹਿ ਸੋਭਾ ਮਹਿ ਲੋਗ ॥

ਬੰਬਾਰੇਰੇ ਗੋਗਾ ਪਾਛਕਾ ਪਾਛੈ ਖਰ੍ਹ-ਕਰ੍ਹ ਕਰਿਯਾਇ।

ਚੋਆ ਚੰਦਨ ਸੁਗੰਧ ਬਿਸਥਾਰ ॥

ਨਿਯੋਗਿ ਰੋਗਿ ਅਭਰ, ਚੰਦਨ ਆਰਾਧਨਾ ਬੁਧਿ ਪੁਰੋਗਿ ਕਰੁਅਛ,

ਸੰਗੀ ਖੇਟਾ ਕੋਧੁ ਚੰਡਾਲ ॥੩॥

ਕਿਛੁ, ਗੰਢਾਯੋਗਿ ਚੋਰ ਬਧਾ ਮਧ ਬਾਧੁ ਕਰਿਅਛਿ ॥੩॥

ਅਵਰ ਜੋਨਿ ਤੇਰੀ ਪਨਿਹਾਰੀ ॥

ਅਨਧ ਬਹੁ ਯੋਗਿ ਚੋਰ ਬਧਾ ਅਰੇ।

ਇਸੁ ਧਰਤੀ ਮਹਿ ਤੇਰੀ ਸਿਕਦਾਰੀ ॥

ਏਹੁ ਖਰਿਭੁ ਭਧਰੇ ਚੋਰ ਏਹੁ ਕਾਯਿਅ ਅਛਿ।

ਸੁਇਨਾ ਰੂਪਾ ਤੁਝ ਪਹਿ ਦਾਮ ॥

ਚੋਰ ਪਾਧਰੇ ਬੁਧਾ ਰੂਪਾ ਯਧਾਧਿ ਖਰਿ ਪਧਾਰੀ ਅਛਿ, ਕਿਛੁ

ਸੀਲੁ ਬਿਗਾਰਿਓ ਤੇਰਾ ਕਾਮ ॥੪॥

ਕਾਧਾਧਨਾ ਚੋਰ ਯਧਾ ਭੁਝੁ ਕਰਿਧੇਅਛਿ ॥੪॥

ਜਾ ਕਉ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਮਇਆ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥

ਯਾਧਾ ਭਧਰੇ ਯਧਾਧਨਾ ਕ੍ਰਿਪਾਧੁਝੁ ਕਰਿਯਾਧਿ,

ਸਾ ਬੰਦੀ ਤੇ ਲਈ ਛਡਾਇ ॥

ਬੇ ਕਾਧਰੇ ਕਾਧਾਧੁ ਧੁਝਿ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿਧੇਅਛਿ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥

ਯਿਧ ਬਧਧਧਧਰੇ ਬਧਧਧਿ ਧੁਝਾਧੁ ਧੁਧਧਧਰੇ ਧੁਧਧਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾਧ ॥੫॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਫਲ ਓਹ ਕਾਇਆ ॥੫॥

ਧੁਧ ਨਾਨਕਾ! ਬੇਧੁ ਕਾਧਾ ਬਧਾਧ ਅਰੇ

ਸਭਿ ਰੂਪ ਸਭਿ ਸੁਖ ਬਨੇ ਸੁਹਾਗਨਿ ॥

ਧੁਧ ਧੁਧ ਰੂਪਾ ਨਾਨਕਾ! ਬੇਧਧਧਧਧਧ ਧੁਧਧ ਬਧਧ ਰੂਪ ਆਰਾਧਨਾ ਬੁਧਾ ਕਾਧਾ ਬੁਧਾਧਿਨਾ ਕਰਿਧਿਧ।

ସେତେବେଳେ ତୁମେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦର ଏବଂ ଚତୁର ବଢ଼ିଯିବ ॥ ୧ ॥ ଦ୍ଵିତୀୟ ରୁଦ୍ର ॥

ଆଶା ମହଲା 5 ଇକଡୁକେ 2॥

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ମୋହ ମାୟାରେ ଫସି ଜୀବିତ ଥାଏ, ସେ ନିଷ୍ଠିତ ଭାବରେ ମରିଯାଇଥାଏ ।

କିନ୍ତୁ, ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ମୋହ ମାୟାରେ ନିଲିନ୍ଦ୍ର ଥାଏ, ସେ ସର୍ବଦା ହିଁ ଶ୍ଚିର ରହିବ ॥ ୧ ॥

ଯେଉଁ ଲୋକ ଅଭିମାନରେ ଜୀବିତ ରହିଥାଏ, ବାସ୍ତବରେ ସେ ମରିଯାଇଥାଏ ଆଉ ଯେଉଁ ଲୋକ ନିଜ ଅଭିମାନ ସମାପ୍ତ କରିଦେଇଥାଏ, ବାସ୍ତବରେ ସେ ଜୀବିତ ଥାଏ ।

ସେ ହରିନାମର ଔଷଧ ନିଜ ମୁହଁରେ ରଖିଥାଏ ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ମାଧ୍ୟମରେ ସେ ଅମର କରୁଥିବା ଅମୃତ ପାନ କରିଥାଏ ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ଏହି ଦେହି ରୂପୀ କଳା ପାତ୍ର ଅବଶ୍ୟ ଭାଙ୍ଗିଯିବ ।

କିନ୍ତୁ, ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟର ରଜ, ତମ ଏବଂ ସଦ୍‌ଗୁଣ ତ୍ରିକୁଟୀ ରୂପୀ ବନ୍ଦୀରୁ ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଇଛି, ସେ ନିଜ ଆତ୍ମସ୍ବରୂପରେ ନିବାସ କରିଥାଏ ॥୨॥

ଯିଏ ଅତି ଉଚ୍ଚକୁ ଚଢ଼ିଥାଏ ଅର୍ଥାତ ଅଭିମାନ କରିଥାଏ, ଏପରି ଅଭିମାନୀ ଶେଷରେ ପାତାଳରେ ହିଁ ପଡ଼ିଥାଏ।

ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ଧରିତ୍ତିରେ ପଡ଼ିଥାଏ, ଅର୍ଥାତ ବିନୟ ରହିଥାଏ, ତାହାକୁ କାଳ ସ୍ବର୍ଗ କରିପାରେ ନାହିଁ ॥ ୩ ॥

ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ, ତାହାକୁ କିଛି ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ, ଯିଏ ଗୁରୁଜ୍ଞ ଶବ୍ଦ ଆଚରଣ କରିଛି, ସେ ସ୍ଥିର ଚିତ୍ତ ରହିଥାଏ ॥୫॥

ହେ ନାନକ! ଏହି ପ୍ରାଣ ଏବଂ ଶରୀର ସବୁ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ହିଁ ଦାନ ଅଟେ,

ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ମନୁଷ୍ୟ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଯାଇଛି ॥5॥13॥

ଆଶା ମହଲ ୫ ॥

ହେ ମାନବ! ତୋର ଏହି ଶରୀରର ସଂରଚନା ଅତି ବୁଦ୍ଧିମତ୍ତା ସହିତ ହୋଇଛି, ପରନ୍ତୁ

ତୁ ଏହି କଥା ସତ୍ୟ ଭାବେ ଯେ ଏହା ଏକ ଦିନ ମାଟି ହୋଇଯିବ ॥ ୧ ॥

ହେ ଗୁଣୀ! ନିଜ ଗୁଣ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର ।

ନିଜର ଏହି ଚକ୍ଷୁ ଶରୀର ପାଇଁ କାହିଁକି ଅଭିମାନ କରୁଅଛ? ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ତୁ ଏହି ଦୁନିଆରେ ଏକ ଅତିଥି ଅଟ, ଯାହାକୁ ପ୍ରତିଦିନ ତିନି ସେର ଅଳ୍ପ ଖାଇବାକୁ ମିଳୁଅଛି ।

ଅନ୍ୟ ସବୁ ବସ୍ତୁ ତୋର ପାଖରେ ରଖାହୋଇଛି ॥୨॥

ତମେ ବିଷ୍ଣୁ, ଅକ୍ଷି, ରକ୍ତ ଏବଂ ଚମତାରେ ଲିପ୍ତ ହେଉଛ ।

କିନ୍ତୁ, ତୁମେ ଏହା ଅପରେ ହିଁ ଅଭିମାନ କରୁଛ ॥3॥

ਏਕ ਵਸਤੁ ਬੁਝਹਿ ਤਾ ਹੋਵਹਿ ਪਾਕ ॥

ਮਧਿ ਭੂਮੇ ਏਕ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬਸਤੁ ਬੋਧ ਕਰਿਨੀਅ, ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਭੂਮੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਯਾਵਨ ਬਾਲਾ
ਹੋਇਯੋ।

ਬਿਨੁ ਬੁਝੇ ਤੂੰ ਸਦਾ ਨਾਪਾਕ ॥੪॥

ਪ੍ਰਭੂ-ਨਾਮਰ ਜਾਨ ਬਿਨਾ ਭੂਮੇ ਬਰਬਾ ਹੂੰ ਅਬਯੁਥੁ ਰਹਿਵ ॥੪॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਕਉ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਨਿਯ ਗੁਰੂਕਾ ਪੁਰਿ ਬਸਦੈਓ ਅਰੇ

ਜਿਸ ਤੇ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਨੁ ॥੫॥੧੪॥

ਮਾਯਾਕਾ ਮਾਧਨਰੁ ਬਰਜਾ ਪਰਮਾਨ੍। ਮਿਲਿਯਾਉ ॥੫॥੧੪॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਇਕਤੁਕੇ ਚਉਪਦੇ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ਯਕਭੂਕੇ ਚਉਪਦੀ॥

ਇਕ ਘੜੀ ਦਿਨਸੁ ਮੇ ਕਉ ਬਹੁਤੁ ਦਿਹਾਰੇ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਰਕਾ ਠਾਰੂ ਏਕ ਧਿਨ ਬਿਯੋਗ ਮਧ ਮੇ। ਪਾਯੋਂ ਬਹੁਤ ਧਿਨ ਬਸਾਨ ਅਰੇ।

ਮਨੁ ਨ ਰਹੈ ਕੈਸੇ ਮਿਲਉ ਪਿਆਰੇ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਾਵਾਕਾ ਬਿਨਾ ਰਹਿ ਪਾਰੇ ਨਾਹਿ, ਪੂਰੀ ਮੂੰ ਨਿਯ ਪ੍ਰਿਯਤਮਕਾ ਬਹਿਓ ਕਪਰਿ ਮਿਲਿਵੇ ॥੧॥

ਇਕੁ ਪਲੁ ਦਿਨਸੁ ਮੇ ਕਉ ਕਬਹੁ ਨ ਬਿਹਾਵੈ ॥

ਧਿਨਰੇ ਏਕ ਯੋਗ ਮਧ ਯਕਰਕਾ ਠਾਰੂ ਬਿਯੋਗ ਹੋਇਯੋ ਅਭਿਬਾਹਿਓ ਸੁਭਾਨਾਹਿ।

ਦਰਸਨ ਕੀ ਮਨਿ ਆਸ ਘਨੇਰੀ ਕੋਈ ਐਸਾ ਸੰਤੁ ਮੇ ਕਉ ਪਿਰਹਿ ਮਿਲਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਚਾਹਾਯਾ ਵਰਜਨਰ ਚਾਹੁ ਅਭਿਲਾਖ ਅਛਿ, ਆਗਿ ਮੇਰੇ ਕੇਹੀ ਏਹਰਿ ਬਛੁ(ਬਛਾ ਗੁਰੂ)
ਮਿਲਿਵੇ, ਏਥੇ ਮੇਰੇ ਪੁਲਛਾ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯਵੇਵੇ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਚਾਰਿ ਪਹਰ ਚਹੁ ਜੁਗਹ ਸਮਾਨੇ ॥
ਦਿਨਰ ਚਾਰਿ ਪੁਰੁ ਚਾਰਿ ਸੂਰਰ ਕਰਾਵਰ ਅਰੇ।

ਰੈਣਿ ਭਈ ਤਬ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਨੇ ॥੨॥
ਮੇਰੇਵੇਰੇ ਰਾਤ੍ਰਿ ਹੋਯਾਏ, ਚਾਹਾ ਬਧਾਏ ਹੋਯਾ ਆਏ ਨਾਹੀ ॥2॥

ਪੰਚ ਦੂਤ ਮਿਲਿ ਪਿਰਹੁ ਵਿਛੋੜੀ ॥
ਪੰਞਗੁਰੂ (ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ, ਅਹੰਕਾਰ) ਮਿਲੀ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰੁਯਾ ਠਾਨੁ ਬਿਛੋੜ
ਕਰਿਯੋ।

ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਰੋਵੈ ਹਾਥ ਪਛੋੜੀ ॥੩॥
ਪਠਯੋ ਹੋਯਾ ਮੂੰ ਕਾਨ੍ਹਅਛਿ ਆਯਾ ਹਾਥ ਪਿਛੋੜਿ ॥3॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥
ਨਾਨਕਯੁ ਹਰਿ ਨਿਯਾ ਵਰਜਨ ਕਰਾਯਾ ਵੇਯੋਯੋ ਆਯੋ

ਆਤਮੁ ਚੀਨ੍ ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੪॥੧੫॥
ਨਿਯਾ ਆਯੋ ਯਾਵਨਯੁ ਅਨੁਭਵ ਕਰਿ ਚਾਹਾਯੁ ਪਰਮ ਸੁਖ ਮਿਲਿਯਾਯੋ ॥4॥15॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਆਗਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਮਹਿ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨੁ ॥
ਹੋ ਭਾਯੋ! ਹਰਿਯਾ ਬੇਬਾਰੇ ਹੂੰ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨ ਅਛਿ।

ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ॥੧॥
ਨਾਮਨੁਭਯੁ ਯਪਿਵਾ ਹੂੰ ਹਰਿਯਾ ਬੇਬਾਰੇ ਭਯੋ ਅਰੇ ॥1॥

ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਸਾਥੀ ਸੰਗਿ ਸਖਾਈ ॥
ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਬਾਘ, ਬਛਾ ਏਵੇ ਬਧਾਯਾ ਅਰਯੋ।

ਦੁਖਿ ਸੁਖਿ ਸਿਮਰੀ ਤਹ ਮਉਜੁਦੁ ਜਮੁ ਬਪੁਰਾ ਮੇ ਕਉ ਕਹਾ ਡਰਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਯੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਨਖ ਦੂਝ ਬੁਝਰੇ ਚਾਹਾਯੂ ਬੁਝਰੇ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਬੇ ਬਿਧਾਨਾ
ਹੋਇਯਾਯੋ, ਪੂਰੀ ਬਿਚਰਾ ਯਮਦੂਤ ਮੋਠੇ ਕੋਪਰੇ ਭਲਭਲਾਤ ਕਰਿਯਾਰਿਵ? ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਓਟ ਮੈ ਹਰਿ ਕਾ ਤਾਣੁ ॥
ਹਰੇ ਮੋਰ ਆਗੁਲ ਮੋਰਾ' ਪਾਯਰੇ ਹਰਿਯਾ ਹੂੰ ਕਲ ਅਛੇ।

ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਸਖਾ ਮਨ ਮਾਹਿ ਦੀਬਾਣੁ ॥੨॥
ਹਰੇ ਮੋਰ ਮੋਰੇ ਅਚਛੇ ਆਯ ਮੋਰੇ ਮਨਰੇ ਕਾਬ ਕਰਿਯੋ ॥2॥

ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਪੁੰਜੀ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਵੇਸਾਹੁ ॥
ਹਰੇ ਮੋਰ ਪੁੰਜੀ ਅਚਛੇ ਆਯ ਹਰੇ ਹੂੰ ਮੋਰਾ' ਪਾਯੋ ਪੁਰਕਰੇ ਬੁਝਾਤ ਅਚਛੇ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਨੁ ਖਟੀ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਸਾਹੁ ॥੩॥
ਗੁਰਮੁਖੀ ਕਰੇ ਮੂੰ ਨਾਮ ਧਨ ਅਭੰਨ ਕਰਿਯਾਵ ਆਯ ਹਰੇ ਹੂੰ ਮੋਰੇ ਗਾਹ ਅਚਛੇ ॥3॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਇਹ ਮਤਿ ਆਵੈ ॥
ਗੁਰੁਯਾ ਕੁਪਾਰੂ ਏਹਿ ਬੁਝਰੇ ਪੁਰਾ ਬੁਝਰੇ।

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵੈ ॥੪॥੧੬॥
ਨਾਨਕ ਹਰਿਯਾ ਕੋਲਰੇ ਰਹਿਯੋ ॥4॥16॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਤ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਾਈ ॥
ਯੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੁਪਾਲੁ ਹੋਇਯਾਯੋ, ਏਹਿ ਮਨ ਬੇਧਰੇ ਹੂੰ ਲਾਗਿਯਾਵ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਭੈ ਫਲ ਪਾਈ ॥੧॥
ਗੁਰੁਯਾ ਬੇਕਾ ਕਰੇ ਬਹੁ ਫਲ ਮੇਲੇ ਯਾਯੋ ॥1॥

ਮਨ ਕਿਉ ਬੈਰਾਗੁ ਕਰਹਿਗਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ ॥
ਹੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਕਾਹੂੰਕੇ ਕਰਹਿਗਾ ਹੋਇਯਾਯੋ? ਮੋਰੇ ਬਦਗੁਰੁ ਪੂਰੇ ਅਚਛੇ।

ਮਨਸਾ ਕਾ ਦਾਤਾ ਸਭ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਰਿ ਸਦ ਹੀ ਭਰਪੂਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮਨਰੇ ਆਕਾਸ਼ਾ ਅਨੂਪ ਕਾਨ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਵਾ ਕਾਲਾ ਬੇਹਿ ਬਰੇ ਬੁਝਰੇ ਕੋਝ ਅਚੇ ਆਯ ਚਾਹਾਰ
ਅਨੂਚਰੇ ਬਰੋਕਰੇ ਬਰੇਵਾ ਹੂੰ ਭਰਿਯਾਯੋ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਚਰਣ ਕਮਲ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰੇ ॥

ਮੋਹਭੇਦਵੇਲੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਚਰਣ-ਕਮਲਕੂ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਸ੍ਵਧਰਮਰੇ ਵਸਾਏ, ਚਾਹਾਵੇਲੇ

ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲੇ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ॥੨॥

ਚਾਹਾਕਾ ਫਿਰਾਯੋ ਯੋਗਾਧਿ ਪੁਕਾਰ ਹੋਯਾਯਾਏ ਅੰਤਰਿ ਬੇਧਿ ਪੁੰਨ ਰਾਮ ਮੋਹਭੇਦ ਮਿਲਿ ਮਾਏਏ ॥੨॥

ਪੰਚ ਸਖੀ ਮਿਲਿ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ ॥

ਪਾਞ ਬਾਧੀ (ਯੋਗਨੇਤ੍ਰਿਨ) ਏਵੇ ਮਿਲਿ ਮੰਗਲ ਗਾਏ ਗਾਨ ਕਰੁਏਏ ਅੰਤਰਿ

ਅਨਹਦ ਬਾਣੀ ਨਾਦੁ ਵਜਾਇਆ ॥੩॥

ਅੰਤਰਿਨਰੇ ਅਨਾਹਤ ਬਾਣੀਰ ਨਾਦ ਗੁੰਝਨ ਕਰੁਏਏ ॥੩॥

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਤੁਠਾ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਬਧੁ ਹੋਵਾ ਪਰੇ ਯੋਗਭਰ ਬਾਧਗਾਹੁ ਪੁਰੁ ਮਿਲਿਯਾਏਏ,

ਸੁਖਿ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥੪॥੧੭॥

ਏਧੁਪਾਏ, ਏਵੇ ਯੋਗਨ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਅਭਿਵਾਹਿਤ ਹੋਯਾਏ ॥੪॥੧੭॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਪਰਗਟੀ ਆਇਆ ॥

ਭਗਵਾਨ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਮੋਹਰ ਮਨਰੇ ਪੁਕਾਰ ਹੋਯਾਏਏ।

ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਧਨੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥੧॥

ਬਧਗੁਰੁਕਾ ਬਹਿਤ ਮਿਲਿ ਮੋਹਭੇਦ ਪੁੰਨ ਨਾਮ-ਪਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਏਏ ॥੧॥

ਐਸਾ ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੰਚੀਐ ਭਾਈ ॥

ਹੋ ਭਾਏ! ਏਧਰਿ ਬਹਿਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਨ ਬਞਧੁ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਤ,

ਭਾਹਿ ਨ ਜਾਲੈ ਜਲਿ ਨਹੀ ਭੂਬੈ ਸੰਗੁ ਛੇਡਿ ਕਰਿ ਕਤਹੁ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣ ਏਹੁ ਨਾਮ-ਪਨਕੂ ਅੰਗੁ ਯੋਗਯਾਏ ਨਾਹੁ, ਨਾ ਯੋਗ ਬੁਢਾਯਾਏ ਅੰਤਰਿ ਏਹਾ ਮਨੁਬਧ ਬਾਧੁ
ਛੇਡਿ ਕੇਯੋਯਾਏ ਮਾਏ ਨਾਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੇਟਿ ਨ ਆਵੈ ਨਿਖੁਟਿ ਨ ਜਾਇ ॥

ਬਹਿਕਾ ਨਾਮ ਪਨ ਏਧਰਿ ਅਰੇ ਮੋਹ ਏਧੁਰੇ ਕੇਵੇ ਕਮ ਬੁਧਨਾਹੁ ਅੰਤਰਿ ਨਾ ਏਹਾ ਕੇਵੇ ਬਧਾਪੁ
ਹੋਯਾਏਏ।

ਖਾਇ ਖਰਚਿ ਮਨੁ ਰਹਿਆ ਅਘਾਇ ॥੨॥

ਏਹਾਕੂ ਖਰਚ ਕਰਿਓ ਆਪਣੇ ਖਾਧੇ-ਪਾਏ ਦੇ ਮਨੁਖੀ ਮਨ ਚੁੰਨ੍ਹ ਰਹਿਓ॥੨॥

ਸੇ ਸਚੁ ਸਾਹੁ ਜਿਸੁ ਘਰਿ ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੰਚਾਣਾ ॥

ਜੇ ਸਚਾ ਸਾਧੂਕਾਰ ਅਚਰ੍ਹ, ਸਿੱਖ ਹਰਿਯੋ ਨਾਮ-ਪਦਮ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਘਰੇ ਬਝਾਯੋ ਕਰਿਓ॥

ਇਸੁ ਧਨ ਤੇ ਸਭੁ ਜਗੁ ਵਰਸਾਣਾ ॥੩॥

ਏਹਿ ਨਾਮ-ਪਦਮ ਧਾਰਾ ਬੰਦੂਕੁ ਯੋਗ ਯੋਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਓ॥੩॥

ਤਿਨਿ ਹਰਿ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ਜਿਸੁ ਪੁਰਬ ਲਿਖੇ ਕਾ ਲਹਣਾ ॥

ਕੇਵਲ ਬੇਹਿ ਮਨੁਖੀ ਨਾਮ-ਪਦਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਓ, ਯਾਦਾਯੋ ਯੋਗਯੋਗ ਏਹਾਯੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਆਦਿਯੋ ਹੋ ਲੇਖਾ
ਹੋਯਾਯੋ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਅੰਤਿ ਵਾਰ ਨਾਮੁ ਗਹਣਾ ॥੪॥੧੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮ-ਪਦਮ ਹੋ ਅੰਤਿਮ ਬੰਦਾਯੋ ਆਯੋਗਯੋਗ ਅੰਤਿ ॥੪॥੧੮॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜੈਸੇ ਕਿਰਸਾਣੁ ਬੇਵੈ ਕਿਰਸਾਨੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਮੇਧਯੋ ਕੀਰਤਿ ਕੀਰਤਿ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਧਾਰਾ ਚੁੰਨ੍ਹਯੋ ਆਪਣੇ

ਕਾਚੀ ਪਾਕੀ ਬਾਝਿ ਪਰਾਨੀ ॥੧॥

ਕਾਚੀ ਹੋਯੋ ਕਾ ਪਾਕੀ ਹੋਯੋ, ਮੇਧਯੋ ਚਾਹੋ ਕਾਚੀਯੋ॥੧॥

ਜੋ ਜਨਮੈ ਸੇ ਜਾਨਹੁ ਮੂਆ ॥

ਬੇਧਯੋ ਹੋ ਯੋਗਯੋ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਮੇਧਯੋ ਯੋਗਯੋ, ਕੇਵਲ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਕੇਵਲ ਬੇਧਯੋ ਧਾਰਾ ਧਾਰਾ॥

ਗੋਵਿੰਦ ਭਗਤੁ ਅਸਥਿਰੁ ਹੈ ਥੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹਿ ਧੂਨੀਯੋਗਯੋ ਗੋਵਿੰਦਯੋ ਯੋਗਯੋ ਹੋਯੋ ਧੂਨੀ ਧੂਨੀ ਰਹਿਯੋ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਦਿਨ ਤੇ ਸਰਪਰ ਪਉਸੀ ਰਾਤਿ ॥

ਦਿਨ ਧਾਰੇ ਯੋਗਯੋ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਆਯੋਗਯੋ,

ਰੈਣਿ ਗਈ ਫਿਰਿ ਹੋਇ ਪਰਭਾਤਿ ॥੨॥

ਮੇਧਯੋਗਯੋਗਯੋ ਯੋਗਯੋ ਧੂਨੀ ਧੂਨੀ ਧੂਨੀ ਧੂਨੀ ਧੂਨੀ ਹੋਯੋ॥੨॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਸੋਇ ਰਹੇ ਅਭਾਰੇ ॥

ਮਾਯਾਰ ਮੋਹਰੇਰ ਭਾਗਯਵਾਨ ਮਨੁਸ਼ਯ ਗੋਯ ਰਹਿਯਾਯ ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੇ ਵਿਰਲਾ ਜਾਰੇ ॥੩॥

ਗੁਰੂਕ ਕ੍ਰਪਾਰੂ ਕੇਹੁ ਬਿਰਲ ਮਨੁਸ਼ਯ ਹੁੰ ਮਾਯਾਵਾਨ ਨਿਤਾਰੂ ਯਾਗਿਯਾਯ ॥੩॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਈਅਹਿ ਨੀਤ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਿਭਯ ਭਗਵਾਨਯ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ,

ਮੁਖ ਉਜਲ ਹੋਇ ਨਿਰਮਲ ਚੀਤ ॥੪॥੧੯॥

ਕਾਰਣ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬਧਾਰ ਦਰਬਾਰਰੇ ਸੁਖ ਭਯੋਨ ਓਧਾ ਚਿਉ ਨਿਰਮਲ
ਹੋਯਾਯਾ ॥੪॥੧੯॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਾਠਾ ਮੁਕਾ 5 ॥

ਨਉ ਨਿਧਿ ਤੇਰੈ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ॥

ਹੇ ਜਗਤਰ ਮਾਲਿਕ! ਚੋਰ ਘਰੇ ਨਬਨਿਖੁ ਏਵੰ ਬਮਬੁ ਭਯੋਨ ਅਛਿ।

ਇਛਾ ਪੂਰਕੁ ਰਖੈ ਨਿਦਾਨ ॥੧॥

ਤੂੰ ਜੀਵਰ ਯਛਾ ਪੂਰ੍ਥ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਅਤ੍ਰੁ ਏਵੰ ਸ਼ੇਖਰੇ ਬਕ੍ਰਕ੍ਰੁ ਰਖਾ ਕਰੁ ॥1॥

ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਤਾ ਕੈਸੀ ਭੂਖਾ ॥

ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਿਯਭਯ ਅਤ੍ਰੁ, ਚਾਖਾਹੇਲੇ ਕੇਰਿਓ ਭੋਕਿਯਾ ਰਹਿਓ।

ਤੂੰ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਲਗੈ ਨ ਦੁਖਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਭ੍ਰਮਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਯ, ਬੇਭੇਭੇਲੇ ਕੀਯੋ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਯਾਰੇ
ਨਾਹਿ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੇ ਤੂੰ ਕਰਹਿ ਸੋਈ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਯਾਹਾ ਕੀਛੇ ਕਰਿਯਾਯ, ਮੇਰੇ ਚਾਖਾ ਮਯੁਰ ਅਛਿ।

ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਤੇਰਾ ਸਚੁ ਫੁਰਮਾਣੁ ॥੨॥

ਹੇ ਬਛਾ ਬਾਹਿਵ! ਚੋਰ ਭ੍ਰਮਰ ਮਧ ਬਛਾ ਅਚੇ ॥2॥

ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥

ਹੇ ਭ੍ਰਮਰ! ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਚੋਰ ਭਯੋਨ ਭਯੋਨ ਭਯੋਨ ਭਯੋਨ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯਾਯ।

ਤੇਰੈ ਘਰਿ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹੈ ਨਿਆਉ ॥੩॥

ਚੋਰ ਘਰੇ ਬਰਵਾ ਨਯਾਯ ਪਾਯ ॥3॥

ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਅਲਖ ਅਭੇਵ ॥

ਹੇ ਬਛਾ ਮਾਲਿਕ! ਤੂੰ ਅਲਖ ਏਵਾਂ ਅਧਾਰ ਅਰੂ।

ਨਾਨਕ ਲਾਇਆ ਲਾਗਾ ਸੇਵ ॥੪॥੨੦॥

ਭੋ! ਭਾਰਾ ਧੁੰਦਲੇ ਨਾਨਕ ਭੋਰੇ ਬੇਵਾ ਭਭੇਰੇ ਲਾਗੇਭਭੇ ॥੪॥੨੦॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮੁਲਾ 5 ॥

ਨਿਕਟਿ ਜੀਅ ਕੈ ਸਦ ਹੀ ਸੰਗਾ ॥

ਭਗਵਾਨ ਜੀਵਰ ਬੰਦੂਕ ਨਿਕਟੇਰੇ ਅਭਭੇ ਆਭ ਬਰਵਾ ਝੁੰ ਚਾਢਾਯਾ ਬਾਧੁਰੇ ਰਹਿਯਾਭੇ।

ਕੁਦਰਤਿ ਵਰਤੈ ਰੂਪ ਅਰੁ ਰੰਗਾ ॥੧॥

ਚਾਢਾਯਾ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਬਦਲ ਰੂਪ ਏਵਾਂ ਰੰਗੇਰੇ ਕਾਮ੍ਰਿਯਾਗੀ ਅਰੇ ॥1॥

ਕਰੈ ਨ ਝੁਰੈ ਨਾ ਮਨੁ ਰੇਵਨਹਾਰਾ ॥

ਮੋਰ ਮਨ ਨਾ ਝੁਰੇ ਹੋਯਾਏ, ਨਾ ਝੁੰ ਪਛਾਤਾਪ ਕਰੇਯਾਏ ਆਭ ਨਾ ਝੁੰ ਕਾਢੇਯਾਏ, ਕਾਰਣ

ਅਵਿਨਾਸੀ ਅਵਿਗਤੁ ਅਗੋਚਰੁ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਖਸਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਚਾਢਾਯਾ ਨਿਯੰ ਮਾਲਿਕ ਮਾਨੇਯਾਏ, ਸੇਏ ਅਮਰ, ਅਬਯਭ, ਅਗੋਚਰ ਏਵਾਂ ਬਰਵਾ ਕਾਮ੍ਰਿਯਾਭੇ ॥1॥ ਰੁਖ ॥

ਤੇਰੇ ਦਾਸਰੇ ਕਉ ਕਿਸ ਕੀ ਕਾਣਿ ॥

ਹੇ ਮੋਰ ਮਾਲਿਕ! ਭੋਰੇ ਭੁਭ ਵਾਬਭੁ ਕੋਠੇਏ ਆਗ੍ਰਿਯਰ ਆਬਧਾਯਾ ਨਾਝੁੰ।

ਜਿਸ ਕੀ ਮੀਰਾ ਰਾਖੈ ਆਣਿ ॥੨॥

ਤੂੰ ਮਾਲਿਕ-ਪ੍ਰਭੁ ਚਾਢਾਰ ਨਾਮ-ਪ੍ਰਭਿਯਰ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਰਣਾ ਕਰੇਯਾਭ ॥2॥

ਜੇ ਲਉਡਾ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਆ ਅਜਾਤਿ ॥

ਮੇਭੁ ਬੇਵਕਭੁ ਮਾਲਿਕ ਜਾਠੇ ਆਧਿਰ ਬਝਨਰੂ ਰਹਿਭ ਕਰੇਭਭੇ,

ਤਿਸੁ ਲਉਡੇ ਕਉ ਕਿਸ ਕੀ ਤਾਤਿ ॥੩॥

ਬੇਭੁ ਬੇਵਕਭੁ ਕੋਠੇਏ ਭਥੀਰ ਭਰ ਰਹੇ ਨਾਝੁੰ ॥3॥

ਵੇਮੁਹਤਾਜਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ॥

ਸੇਏ ਆਮ੍ਰਿਯਰ ਏਵਾਂ ਨਿਝ੍ਭੁ ਅਰਭੁ,

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਕਹਹੁ ਗੁਰ ਵਾਹੁ ॥੪॥੨੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਹਿੰ ਗੁਰੂ ਪਰਮਾਨੁ ਜੂ ਖਨਖ ਖਨਖ ਕੂਹ ॥੪॥੨੧॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮੁਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਛੇਡਿ ਹੇਛੈ ਰਸਿ ਮਾਤਾ ॥

ਮਨੁਸ਼ਖ ਹਰਿਰਸੁ ਭਯਾਨ ਕਰਿ ਚੁਛਿ ਰਸਰੇ ਮਥੁ ਰਹਿਯਾ ॥

ਘਰ ਮਹਿ ਵਸਤੁ ਬਾਹਰਿ ਉਠਿ ਜਾਤਾ ॥੧॥

ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਸਤੁ ਭਾਵਾਰ ਫੁਟਲ ਘਰੇ ਹੁੰ ਵਧਾਉ ਅਰੇ, ਪਰਛੁ ਭਾਵਾਨੁ ਖੋਲ੍ਹਿਓ ਪਾਛੈ ਵਾਹਾਰਨੁ
ਯਾਛਿਯਾ ॥੧॥

ਸੁਨੀ ਨ ਜਾਈ ਸਚੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕਾਥਾ ॥

ਏਹਿ ਮਨੁਸ਼ਖ ਠਾਨੁ ਬਧਾਰ ਅਨੁਭਵ ਕਥਾ ਗੁਣਾਯਾ ਨਾਹਿ ॥

ਰਾਰਿ ਕਰਤ ਝੂਠੀ ਲਗਿ ਗਾਥਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਮਿਥਾ ਕਾਵਾਨੀ ਮੋਢਿ ਝਗਠਾ ਕਰਿਯਾ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਵਜਹੁ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਸੇਵ ਬਿਰਾਨੀ ॥

ਵਿਕਾਰੀ ਮਨੁਸ਼ਖ ਏਹਿ ਅਰੇ ਪਰਛਾਨਾ ਵਾਰਾ ਫਿਰਾਛਾਛਾਛਾ ਖਾਛਿਯਾ, ਪਰਛੁ ਅਨਖ ਕਾਵਾਰ
ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾ ॥

ਐਸੇ ਗੁਨਹ ਅਛਾਦਿਓ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥੨॥

ਏਹਿ ਗੁਣ ਵਾਰਾ ਪ੍ਰਾਨੀ ਆਛਾਫਿਓ ਰਹਿਯਾ ॥੨॥

ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਲੁਕ ਜੇ ਸਦ ਹੀ ਸੰਗੀ ॥

ਬੇ ਭਾਵ ਠਾਨੁ ਨਿਯਰ ਭੁਲ ਲੁਕਾਛਿਯਾ, ਮਿਥ ਬਰਵਾ ਭਾਵਾਰ ਬਾਧੁਰੇ ਧਾਛਿਯਾ ॥

ਕਾਮਿ ਨ ਆਵੈ ਸੇ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਮੰਗੀ ॥੩॥

ਮਿਥ ਭਾਵਾਰ ਕੋਠਿਥੀ ਕਾਮਰੇ ਨਥਾਛਿ, ਭਾਵਾਨੁ ਬੇ ਕਾਰਨਾਰ ਮਾਰਿਯਾ ॥੩॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਛਿ ਮੇਰੇ ਹੇਰੇ ਵਾਨਵਨਾਨੁ ਪੁਛੁ ॥

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਕਰਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥੪॥੨੨॥

ਭੋਭੇ ਮੇਰੇਛਿ ਭੁਲ ਲਾਗਿਯਾ, ਮੇਰੇ ਪੋਥੀ ਬੇਰੇ ਹੁੰ ਕਰ ॥੪॥੨੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅੰਗ ੧੫ ॥

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨੁ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮੁ ॥

ਬੁਝਿਯਾ ਜਾਨੈ ਹੋਇ ਮਨ ਭਯਾ ਪ੍ਰਾਨਿ ਪਾਛੈ ਬਛਾ ਖਨ ਅਰੇ ॥

ਈਹਾ ਉਹਾ ਉਨ ਸੰਗਿ ਕਾਮੁ ॥੧॥

ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕਾਰੇ ਏਹੇ ਖਨ ਜੀਵਰ ਕਾਮਾਰੇ ਅਥਿਯਾ ॥੧॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅਵਰੁ ਸਭੁ ਥੇਰਾ ॥

ਬੁਝਿਯਾ ਜਾਨੈ ਬਿਨਾ ਅਨਧ ਬੁਝਿਯੈ ਅਵਰੁ ਹੋਇ ਅਰੇ, ਕਾਰਨ

ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਵੈ ਹਰਿ ਦਰਸਨਿ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨ ਬੁਝਿਯਾ ਧਰੀਨ ਕਰਿ ਚੁਧੁ ਏਵਾ ਬੁਝਿਯੈ ਬੁਝਿਯਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਲਾਲ ॥

ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੁਰੁ ਭਭਿਰ ਰਹੈ ਭਭਾਰ ਅਰੇ ॥

ਗਾਵਤ ਸੁਨਤ ਕਮਾਵਤ ਨਿਹਾਲ ॥੨॥

ਏਹਾਨੁ ਗਾਇਕਾ, ਗੁਣੀਕਾ ਏਵਾ ਚਾਹਾਰ ਅਨੁਰੂਪ ਆਚਰਨ ਕਰਿਕਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਾ ਅਨਭਿਧ
ਬੁਝਿਯਾ ॥੨॥

ਚਰਣ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗੇ ਮਾਨੁ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨ ਬੁਝਿਯਾ ਚਰਨ-ਕਮਲਾਰੇ ਹੋਇ ਲਾਗਿਅਯੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਤੂਠੈ ਕੀਨੇ ਦਾਨੁ ॥੩॥

ਨਿਯਮ ਪੁਬਧੁ ਭਾਰਾ ਬਧਗੁਰੁ ਮੇਰੇ ਏਹੇ ਧਾਨ ਦੇਯਯੈ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਖਿਆ ਦੀਨੁ ॥

ਨਾਨਕਾਨੁ ਗੁਰੁ ਏਹੇ ਧਾਨਾ ਦੇਯਯੈ ਮੇਰੇ

ਪ੍ਰਭ ਅਬਿਨਾਸੀ ਘਟਿ ਘਟਿ ਚੀਨੁ ॥੪॥੨੩॥

ਬੇਹੋ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰੁਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ਕ ਬੁਧਾਰੇ ਦੇਯੈ ॥੪॥੨੩॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅੰਗ ੧੫ ॥

ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਭਰੇਪੁਰਿ ਧਾਰਿਆ ॥

ਬੰਬਾਰਰ ਬੰਬੁ ਕੋਠੂਕ ਚੰਬਾ ਬਰੰ ਬਪਾਪਕ ਪੁਰੁ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁਓ ।

ਅਪੁਨਾ ਕਾਰਜੁ ਆਪਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥੧॥

ਬੇ ਨਿਯਮ ਕਮ ਬੁਝੰ ਹੂੰ ਬਧਾਨ ਕਰਾਇਆਉ ॥੧॥

ਪੂਰ ਸਮਗ੍ਰੀ ਪੂਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੀ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਠਾਕੁਰਾਯਾ ਏਹੁ ਬੁਝੈ ਰੂਪਾ ਬਾਮਨਾ ਮਖ ਪ੍ਰਭੁ ਅਚੇ ।

ਭਰਿਪੁਰਿ ਧਾਰਿ ਰਹੀ ਸੇਭ ਜਾ ਕੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਠਾਕੁਰ ਗੋਸਾਇ ਪੁਨਿਆਰੇ ਭਰਪੂਰ ਹੋਇ ਬਹੁ ਯਾਗਾਰੇ ਬਿਝਾਰਿਓ ਹੋਇਛੁਓ ॥੧॥ ਰੂਪੁ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਜਾ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ ॥

ਯੇਯੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੋਸਾਇ ਬਧ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਆਏ, ਠਾਕੁਰ ਨਾਮ ਯਾਗਾਰੇ ਯਾਗੁ ਅਚੇ ।

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥੨॥

ਪੁਰੁ ਬੁਝੰ ਹੂੰ ਪੁਨਿਆਰੇ ਰਚਨਿਓ ਅਚੁਓ, ਅਨਧ ਕੇਹੁ ਮਖ ਨਾਹਾਉ ॥੨॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਤਾ ਕੈ ਹਾਥਿ ॥

ਬੁਝੈਰ ਬੰਬੁ ਯਾਗਾਰੇ ਠਾਕੁਰ ਬੰਬਾਰੇ ਅਚੁਓ ।

ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭ ਕੈ ਸਾਥਿ ॥੩॥

ਪੁਰੁ ਬਰੰਬਪਾਪਾ ਅਚੁਓ ਆਯੁ ਪੁਰੋਖਕ ਯਾਗਾਰੇ ਬਾਪੁਰੇ ਅਚੁਓ ॥੩॥

ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਪੂਰੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥

ਪ੍ਰਥਮ ਗੁਰੂ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਯਾਹਾ ਕੀਛੇ ਮਖ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁਛੇ, ਭਾਖਾ ਪ੍ਰਥਮ ਅਰੇ ॥

ਨਾਨਕ ਭਗਤ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈ ॥੪॥੨੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁ ਭਯੋਛੁ ਫੁੰ ਪੁਰੀਯਾ ॥੪॥੨੪॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਬਨਾਵਹੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ॥

ਹੇ ਬਨੁ! ਗੁਰੂਯੋ ਗਯਰੇ ਨਿਯੋ ਮਨਕੂ ਲਗਾਇ ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਸੰਚਹੁ ਰਹਿ ਧਨੁ ॥੧॥

ਗੁਰੂਯੋ ਧਰੀਯੋ ਕਰ ਆਯੋ ਬਰਿਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧਨਕੂ ਬਝਾਯੋ ਕਰ ॥੧॥

ਉਤਮ ਮਤਿ ਮੇਰੈ ਰਿਦੈ ਤੂੰ ਆਉ ॥

ਹੇ ਭਯੋਛੁ ਰੂਯੋ! ਤੂੰ ਮੋਰੋ ਮਨਰੇ ਪੁਰੋਖੋ ਕਰ

ਧਿਆਵਉ ਗਾਵਉ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦਾ ਅਤਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੋਹਿ ਲਾਗੈ ਨਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਹਾਧਾਰਾ ਮੂੰ ਗੋਵਿੰਦਾ ਗੁਣਗਾਨ ਆਯੋ ਧਾਨ ਕਰਿਯੋ ਆਯੋ ਮੋਹੋ ਭਾਯੋਯੋ ਨਾਮ ਅਭਯੋ ਪੁਰੁ
ਲਗਿਯਾ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਵਨੁ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥

ਬਭਯਾਨਾ ਧਾਰਾ ਮੂੰ ਭੁਭੁ ਆਯੋ ਬਭੁਯੋ ਬੋਯੋਯੋਯੋ ॥

ਅਠਸਠਿ ਮਜਨੁ ਸੰਤ ਧੁਰਾਇ ॥੨॥

ਬਭੁਯੋ ਚਰਨ-ਪੁਰਿ ਮੋਰੋ ਅਠਸਠਿ ਭਯੋਯੋ ਧਾਨ ਅਰੇ ॥੨॥

ਸਭ ਮਹਿ ਜਾਨਉ ਕਰਤਾ ਏਕ ॥

ਮੂੰ ਆਯੋ ਭਯੋਯੋਯੋ ਬਭੁਯੋਯੋ ਧਾਨ ਧਾਨ ਅਭੁਯੋ ਕਰਿਯਾ ॥

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕ ॥੩॥

ਬਾਧੁ-ਬਯੋਯੋਯੋ ਮੋਰੋ ਬਿਬੇਕ ਰੂਯੋ ਮਿਲਿਯਾ ॥੩॥

ਦਾਸੁ ਸਗਲ ਕਾ ਛੇਡਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਅਭਿਮਾਨਕੂ ਛਾਢਿ ਮੂੰ ਬਭੁਯੋ ਬੋਯੋਯੋ ਬੋਯੋਯੋਯੋ ॥

ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਨੇ ਦਾਨੁ ॥੪॥੨੫॥

ਨਾਨਕਾਨੂ ਗੁਰੂ ਬੁਧਿਓ ਧਾਨ ਦੇਯਯੋ ॥੪॥੨੫॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮੁਕਲਾ 5 ॥

ਬੁਧਿ ਪ੍ਰਗਾਸ ਭਈ ਮਤਿ ਪੂਰੀ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਮਤਿ ਭਾਰਾ ਮੋਹਿ ਰੂਝਿਰੇ ਜਾਨਰ ਪ੍ਰਕਾਸਿ ਹੋਯਾਯੋ ॥

ਤਾ ਤੇ ਬਿਨਸੀ ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਰੀ ॥੧॥

ਏਥ੍ਹਰੇ ਮੋਹਿ ਰੂਝਿਓ ਨਾਸਿ ਹੋਯਾਯੋ, ਏਥ੍ਹਰੇ ਮੋਹਿ ਮਾਨਿਕਾਯੋ ਠਾਰੂ ਧੂਰੇਯੋ ॥੧॥

ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈਅਲੇ ॥

ਹੋ ਮੋਹਿ ਭਾਯੋ! ਗੁਰੂਯੋ ਮਤਿ ਭਾਰਾ ਮੋਹਿ ਏਥ੍ਹਰੇ ਜਾਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯੋ ॥

ਬੂਝਤ ਘੋਰ ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਨਿਕਸਿਓ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੂੰਘੋਰ ਅਭਾਯੋ ਰੂਪੀ ਬੰਬਾਰੇ ਰੂਝਿਓ ਠਾਰੂ ਵਝਿਯਾਯੋ ॥੧॥ ਰੁਖ ॥

ਮਹਾ ਅਗਾਹ ਅਗਨਿ ਕਾ ਸਾਗਰੁ ॥

ਏਹਿ ਜਗਤ ਭ੍ਰਮੁ ਰੂਪੀ ਅਗ੍ਨਿ ਕਬੂਤ ਗਯਾਰ ਅਪਨ ਬਾਗਰ ਅਚੇ, ਕਿਛੁ

ਗੁਰੁ ਬੋਹਿਬੁ ਤਾਰੇ ਰਤਨਾਗਰੁ ॥੨॥

ਰਹਾਗਰ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਜਾਬਾਯੋ ਮਨੁਸ਼ਾਯੋ ਭਵਬਾਗਰੁ ਪਾਰ ਕਰਿਦੇਯਾਯੋ ॥੨॥

ਦੁਤਰ ਅੰਧ ਬਿਖਮ ਇਹ ਮਾਇਆ ॥

ਏਹਿ ਮਾਯਾ ਬਾਗਰ ਕਠ ਅਭਾ ਏਥ੍ਹਰੇ ਬਿਖਮ ਅਚੇ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਪਰਗਟੁ ਮਾਰਗੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥੩॥

ਏਹਾਨੂ ਪਾਰ ਕਰਿਓ ਪਾਯੋ ਪੂਰੈ ਗੁਰੂ ਮਾਰਗੁ ਪ੍ਰਤਪਾਯੋ ਭਾਵਰੇ ਦੇਖਾਯੋ ਦੇਯਯੋ ॥੩॥

ਜਾਪ ਤਾਪ ਕਛੁ ਉਕਤਿ ਨ ਮੇਰੀ ॥

ਮੋਹਿ ਪਾਯੋਰੇ ਨਾ ਕੀਯੋਰੇ ਜਪ ਅਭਿ, ਨਾ ਕੀਯੋਰੇ ਭਧਧਾ ਆਯੋ ਨਾ ਹੂੰ ਕੀਯੋਰੇ ਭਭਿ ਅਭਿ।

ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸਰਣਾਗਤਿ ਤੇਰੀ ॥੪॥੨੬॥

ਹੋ ਗੁਰੂ! ਨਾਨਕ ਭੋਰੇ ਹੂੰ ਗਰਗਰੇ ਆਇਯੋ ॥੪॥੨੬॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਤਿਪਦੇ ੨ ॥

ਪਾਗਾ ਮਹਲਾ 5 ਚਿਹਾਦਿ 2 ॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵਤ ਸਦ ਹੀ ਰਾਤਾ ॥

ਬਰਿਰਬ ਪਿਛਲੇ ਮਨੁਖੁ ਬਰਦਾ ਰਛਾਨ ਰਹਿਯਾ ॥

ਆਨ ਰਸਾ ਖਿਨ ਮਹਿ ਲਹਿ ਜਾਤਾ ॥

ਅਨੁ ਬਨੁ ਬਾਧ ਏਕ ਖਿਰੇ ਦੂਰ ਹੋਇਯਾ ॥

ਹਰਿ ਰਸ ਕੇ ਮਾਤੇ ਮਨਿ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ॥

ਬਰਿਰਬੇ ਮਨੁਖਾ ਹੋਇਯਾ ਬੇ ਅਭਿਮਾਨੇ ਬਰਦਾ ਪੁਬਨੁ ਰਹਿਯਾ ॥

ਆਨ ਰਸਾ ਮਹਿ ਵਿਆਪੈ ਚਿੰਦ ॥੧॥

ਕਿਛੁ, ਲੋਕਿਕ ਪਦਾਰਥੁ ਆਬਾਧਨੇ ਪਛਿਲੇ ਚਿਤੁ ਬਨਿਰਹਿਯਾ ॥1॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵੈ ਅਲਮਸਤੁ ਮਤਵਾਰਾ ॥

ਮਿਥ ਬਰਿਰਬ ਪਿਛਲਾ, ਬੇ ਮਝ ਏਕ ਮਨੁਖਾ ਹੋਇਯਾ ॥

ਆਨ ਰਸਾ ਸਭਿ ਹੋਛੇ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਮਨੁਖੁ! ਬੰਬਾਰੇ ਅਨੁ ਬਨੁ ਰਬ ਚੁਛ ਅਚੇ ॥1॥ ਰੂਝ ॥

ਹਰਿ ਰਸ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥

ਬਰਿਰਬੇ ਮਨੁਖਾਯਨ ਕਰਾਇਯਾ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹੀ ॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਸਾਧੂ ਹਾਟਿ ਸਮਾਇ ॥

ਬਰਿਰਬ ਬਾਪੁ-ਬਡਕ ਬਭਯਾਨੇ ਲਾਨ ਰਹਿਯਾ ॥

ਲਾਖ ਕਰੋਰੀ ਮਿਲੈ ਨ ਕੇਹ ॥

ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ ਖੜਿ ਕਰਿਵਾ ਪਰੇ ਮਥ ਏਕਾ ਕਾਫਾ ਪੁਰਾ ਹੋਇਯਾ ਪਾਰੇ ਨਾਹੀ ॥

ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਤਿਸ ਹੀ ਦੇਹਿ ॥੨॥

ਮੇਭੈ ਮਨੁਖੁ ਭਾਗੇ ਏਕਾ ਪੁਰਾ ਕਰਿਵਾ ਲੇਖਾ ਹੋਇਯਾ, ਪਰਮਾਨੁ ਭਾਫਾ ਹੋਇਯਾ ॥2॥

ਨਾਨਕ ਚਾਖਿ ਭਏ ਬਿਸਮਾਦੁ ॥

ਨਾਨਕ ਏਕ ਬਰਿਰਬਨੁ ਚਾਖੁ ਚਕਿਤ ਹੋਇਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤੇ ਆਇਆ ਸਾਦੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਚਾਹੀਦਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ।

ਈਤ ਉਤ ਕਤ ਛੇਤਿ ਨ ਜਾਇ ॥

ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕਰੇ ਵੇਲੇ ਚਾਹੀਦਾ ਕਰੀ ਸੇ ਅਨਧ ਕੇਯੋਂ ਨਾਹੀ।

ਨਾਨਕ ਗੀਧਾ ਹਰਿ ਰਸ ਮਾਹਿ ॥੩॥੨੭॥

ਨਾਨਕ ਵਰਿਰਸ ਪਿਛਕਾਰੇ ਹੋਂ ਸਬ ਰਹਿਯਾ ॥੩॥੨੭॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਾਠ 5 ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਮਿਟਾਵੈ ਛੁਟਕੈ ਦੁਰਮਤਿ ਅਪੁਨੀ ਧਾਰੀ ॥

ਸਭੇ ਜੀਵ-ਸੁਖੀ ਨਿਯੋਗ, ਲੋਭ, ਮੋਹ, ਕ੍ਰੋਧ, ਕਾਮ, ਕਰਿਯੋ, ਚਾਹੀਦੇ ਸੇ ਨਿਯੋਗ ਸੁਖੀ ਦੂਰ ਹੋਇਆ।

ਹੋਇ ਨਿਮਾਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਵਹਿ ਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੋਵਹਿ ਮਨਿ ਪਿਆਰੀ ॥੧॥

ਸਭੇ ਸੇਵਿਕਾ ਹੋਇ ਨਿਯੋਗ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੇਵਾ ਕਰਿਯੋ, ਚਾਹੀਦੇ ਸੇ ਨਿਯੋਗ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੇਵਾ ਸੇਵਾ ਹੋਇਆ ॥੧॥

ਸੁਣਿ ਸੁੰਦਰਿ ਸਾਧੂ ਬਚਨ ਉਧਾਰੀ ॥

ਹੇ ਸੁੰਦਰ! ਗੁਰੂ, ਬਾਪੂ, ਬਚਨ ਧਾਰੀ ਚਾਰੇ ਭਾਗ ਹੋਇਆ।

ਦੂਖ ਭੂਖ ਮਿਟੈ ਤੇਰੇ ਸਹਸਾ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਤੂੰ ਸੁਖਮਨਿ ਨਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਚਾਰੇ ਦੁਖ, ਸੁਖ, ਭੂਖ, ਮਿਟੈ ਤੇਰੇ ਸਹਸਾ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਤੂੰ ਸੁਖਮਨਿ ਨਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਚਰਣ ਪਖਾਰਿ ਕਰਉ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਆਤਮ ਸੁਧੁ ਬਿਖੁ ਤਿਆਸ ਨਿਵਾਰੀ ॥

ਹੇ ਸੁੰਦਰ! ਗੁਰੂ ਚਰਣ ਪਾਠੀ ਆਤਮ ਸੁਧੁ ਬਿਖੁ ਤਿਆਸ ਨਿਵਾਰੀ ॥

ਦਾਸਨ ਕੀ ਹੋਇ ਦਾਸਿ ਦਾਸਰੀ ਤਾ ਪਾਵਹਿ ਸੇਭਾ ਹਰਿ ਦੁਆਰੀ ॥੨॥

ਸਭੇ ਦੂਖ ਪ੍ਰਭੂ ਸੇਵਕਰੇ ਦਾਸੀ ਬਨਿਯੋ, ਚਾਹੀਦੇ ਦੂਖ ਪ੍ਰਭੂ ਧਾਰੀ ਹੋਇਆ ॥੨॥

ਇਹੀ ਅਚਾਰ ਇਹੀ ਬਿਉਹਾਰਾ ਆਗਿਆ ਮਾਨਿ ਭਗਤਿ ਹੋਇ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ॥

ਵੇਲੇ ਚਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰੀ ਅਚਾਰ, ਵੇਲੇ ਚਾਰੇ ਨਿਯੋਗ ਆਚਾਰ-ਵਧਵਾਰੇ ਸੇ ਦੂਖ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਠੀ ਕਰੀ, ਵੇਲੇ ਚਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ-ਭਾਗ ਅਚਾਰ।

ਜੇ ਇਹੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਕਮਾਵੈ ਨਾਨਕ ਸੇ ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ ॥੩॥੨੮॥

ਮੇਧ ਐਵੇ ਮਨੁਰ ਅਯੁਜ ਕਰਿਐ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਾਐ ॥੩॥੨੮॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ ॥

ਅੰਗ ॥ ਮੁਕਾਮ 5 ਦੁਪਦਾ ॥

ਭਈ ਪਰਾਪਤਿ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹੁਰੀਆ ॥

ਹੇ ਮਾਨਵ! ਚੋਰਚੋਰ ਮੇਭੈ ਮਾਨਵ ਜਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ,

ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਲਣ ਕੀ ਇਹ ਤੇਰੀ ਬਰੀਆ ॥

ੴ ਭੂਮਰ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ੍ਵਰਿਤ ਮਿਲਨਰ ਗੁਰੁ ਅਵਸਰ ਅਚੇ, ਅਧੀਚ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਸ਼ੁਰਗ ਕਰਿਵਾ ਪਾਛੈ ਹੂੰ
ੴ ਮਾਨਵ ਜਨ੍ਹਾਂ ਚੋਰਚੋਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ।

ਅਵਰਿ ਕਾਜ ਤੇਰੈ ਕਿਤੈ ਨ ਕਾਮ ॥

ੴ ਅਭਿਰਿਕੁ ਕੀਰਤਿ ਬਾਧਾਰਿਕ ਕਾਮਿਯ ਭੂਮਰ ਕੀਰਤਿ ਕਾਮਰੇ ਨਥਾਵ।

ਮਿਲੁ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਭਜੁ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ॥੧॥

ਕੇਵਲ ਭੂਮੇ ਬਾਧੁ ਬਛੁਕਾ ਬਛਾ ਕਰਿ ਬੇਬੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਚਿਤੁ ਕਰ ॥1॥

ਸਰੰਜਾਮਿ ਲਾਗੁ ਭਵਜਲ ਤਰਨ ਕੈ ॥

ੴ ਪਾਛੈ, ੴ ਬਾਧਾਰ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਵਾ ਭਵਮਰੇ ਲਾਗ।

ਜਨਮੁ ਬ੍ਰਿਥਾ ਜਾਤ ਰੰਗਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਧਾਪਾ ਮਾਯਾਰ ਧ੍ਰੁਮਰੇ ਰਚ ਭੂਮਰ ੴ ਜੀਵਨ ਬਧੈ ਹੋਇਯੋਵ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਧਰਮੁ ਨ ਕਮਾਇਆ ॥

ਹੇ ਮਾਨਵ! ਭੂਮੇ ਜਪ, ਚਪ ਓ ਬਾਧਮ ਕਰਿ ਨਾਹੁ ਆਭ ਨਾ ਹੂੰ ਕੀਰਤਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਕਾਮਿਯ ਕਰਿ ਧਰਮ
ਕਰਿਯ।

ਸੇਵਾ ਸਾਧ ਨ ਜਾਨਿਆ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥

ਬਾਧੁ ਬਛੁਕਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਨਾਹੁ ਚਥਾ ਨਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕ ਸ਼ੁਰਗ ਕਰਿਯ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਮ ਨੀਚ ਕਰੰਮਾ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਮੇ ਮਨ ਕਰਿ ਵਾਲਾ ਜੀਵ ਅਰੁ;

ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਕੀ ਰਾਖਹੁ ਸਰਮਾ ॥੨॥੨੯॥

ਮੇਰੇ ਗੁਰਗਾਥਰ ਬਧਾਨ ਰਗ ॥2॥26॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮੁਖਲਾ 5 ॥

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਮੈ ਦੂਜਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥

ਹੇ ਜਗਤਰ ਮਾਲਿਕ! ਚੇਰਾ' ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਆਉ ਕੇਹੀ ਨਾਹੀ ਆਉ ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਰਹਿਓ।

ਤੂੰ ਸਾਜਨੁ ਸੰਗੀ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਕਾਹੇ ਜੀਅ ਡਰਾਹੀ ॥੧॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬੰਨ੍ਹ ਅੰਨ੍ਹੇ, ਚਾਹੇ-ਹੋਲੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤ ਕਾਹੀਂ ਭਲਾਭਾਓ
ਹੋਯਾਏ? ॥1॥

ਤੁਮਰੀ ਓਟ ਤੁਮਾਰੀ ਆਸਾ ॥

ਹੇ ਨਾਥ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਆਗ੍ਰਿਹਿ ਏਵਾਂ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਆਗਾ ਅਠਾ।

ਬੈਠਤ ਉਠਤ ਸੇਵਤ ਜਾਗਤ ਵਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ਤੂੰ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੈਠਿਓ, ਉੱਠਿਓ, ਸੇਵਾ, ਜਾਗਤ ਵਿਸਰ ਨਾਹੀ ਤੂੰ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਬੈਠਿਓ, ਉੱਠਿਓ, ਸੇਵਾ, ਜਾਗਤ ਵਿਸਰ ਨਾਹੀ ਤੂੰ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨੀ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰ ਵਿਕਰਾਲਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਰੇ ਨਿਯੰਤਰੇ ਰਾਖ, ਕਾਰਣ ਏਹੀ ਦੁਨੀਆ ਅਗਨਿ ਭਲਾਨਾਕਾ ਬਾਗਰ ਅਠਾ।

ਨਾਨਕ ਕੇ ਸੁਖਦਾਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਹਮ ਤੁਮਰੇ ਬਾਲ ਗੁਪਾਲਾ ॥੨॥੩੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਬਦਗੁਰੂ! ਆਮੇ ਚੇਰੇ ਹੂੰ ਬਚਾਨ ਅਰੁ ॥2॥30॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮੁਖਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਲੀਨੇ ਪ੍ਰਭੁ ਛਡਾਇ ॥

ਹਰਿਮਾਨ! ਨਿਯੰਤਰੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲੀਕ ਜਾਨਕੁ ਬਖਸ਼ਿਓ।

ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿਉ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਤਾਪੁ ਮੁਆ ਬਿਖੁ ਖਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਪ੍ਰਿਯਤਮ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਬਾਪੁਰੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲੀਕ ਆਉ ਮੇਰੇ ਚਾਪ ਬਿਖ ਬੇਬਨ ਕਰੇ
ਮੇਰੇ ਮਾਲੀਕ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਾਲਾ ਤਾਉ ਕਛੁ ਨ ਬਿਆਪੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਨਗਾਨ ਕਰਿਓ ਬਾਰਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਧਾ ਗਰਮ ਅਨੂਭਵ ਹੋਯਾਏ।

ਠੰਢੀ ਤਾਤੀ ਮਿਟੀ ਖਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਪਾਈਂਵ ਗਰੀਬਕੁ ਜਲ ਪੁਰਾਇ ਕਰਾਇਯਾ ਆਖ, ਅਥਿਰੇ ਜਲਾਇਯਾ ਆਖ ਅਪਵਾ ਮਾਠਿਰੇ
ਮਿੱਠਾ ਯਾਇਯਾ

ਓਹੁ ਨ ਬਾਲਾ ਬੁਢਾ ਭਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰਛੁ, ਐਵੇਂ ਆਸ਼ਾ ਨਾ ਮੋਹਿਵਨ ਆਖ, ਨਾ ਹੂੰ ਕਾਰਜਕਯ ਆਖ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਾਧ ਸਰਣਾਈ ॥

ਕਾਸ ਨਾਨਕ ਬਾਪੁ ਬਛੁਕਾ ਗਰਗ ਨੇਕਛੁਕੇ,

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭਉ ਪਾਰਿ ਪਰਾਈ ॥੨॥੩੩॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਬੇ ਮੁਕੁਤਿ ਭਯਨੁ ਪਾਰਿ ਕਰਿਨੇਕਛੁ ॥੨॥੩੩॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਆਤਮ ਪਰਗਾਸੁ ॥

ਬੇਹੁੰ ਕਾਛਿਰੇ ਮਨਰੇ ਬਹੁਦਿਨ ਪਾਯ ਪੁਰੁ ਯੋਧਾਧਿਰੇ ਪੁਕਾਗ ਹੋਇਯਾਏ,

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਚਰਣ ਨਿਵਾਸੁ ॥੧॥

ਮੋਘੰ ਕਾਛਿ ਬਾਪੁਕਾ ਬਛਾਧਿਰੇ ਮਿੱਠੀ ਗੁਰਗਿਕਾ ਚਰਗਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਏ ॥੧॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਿਤਿ ਜਪਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥

ਹੇ ਮੋਹਾਰ ਮਨ! ਤੂੰ ਪੁਰਿਧਿਨ ਰਾਮਕਾ ਨਾਮਰੇ ਜਪ ਕਰ।

ਸੀਤਲ ਸਾਂਤਿ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਕਿਲਵਿਖ ਜਾਹਿ ਸਭੇ ਮਨ ਤੇਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਐਵੇਂਪਰਿ ਚੋਟੇ ਬਰਵਾ ਗੀਤਲ, ਗਾਠਿ ਐਵੇਂ ਬੁਝਾ ਪੁਰਾ ਹੋਵ ਆਯ ਚੋਟੇ ਦੁਖਗ ਕੋਞ ਬਹੁ ਦੂਰ
ਹੋਇਯਾਏ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾ ਕੇ ਪੂਰਨ ਕਰਮ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੋਘੰ ਜੀਵਾਨਾਕਾ ਪੂਰ੍ਵ ਭਾਗਧ ਭਵਨ ਹੋਇਯਾਏ,

ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਪੂਰਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ॥੨॥੩੪॥

ਭਾਵਾਕੁ ਬਛਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾਠਿ ਆਯ ਗੁਰੂ ਵਾਰਾ ਪੂਰ੍ਵ ਪਰਾਬ੍ਰਹਮ ਮਧ ਮਿਲਿਯਾਠਿ ॥੨॥੩੪॥

ਦੂਜੇ ਘਰ ਕੇ ਚਉਤੀਸ ॥

ਭ੍ਰਿਭਾਨੁ ਘਰਰੇ ਚਉਤਰਿਗ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਾਗਾ ਮੁਕਲਾ 5 ॥

ਜਾ ਕਾ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਬੇਲੀ ॥

ਯੇਯੋ ਜੀਵਾਨੁਰ ਜਗਤਰ ਬਾਨੀ ਫਿਰੇ-ਪੁਰੁ ਅਚਛੇ,

ਪੀੜ ਗਈ ਫਿਰਿ ਨਹੀ ਦੁਹੇਲੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਠਾਝਾਰ ਦੂਝ-ਧਰਧ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾ ਆਉ ਪ੍ਰਥੀ ਕੇਵੇ ਦੂਝੀ ਝੂਧਨਾਹਿੰ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਚਰਨ ਸੰਗਿ ਮੇਲੀ ॥

ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਪੁਰੁ ਠਾਝਾਕੂ ਨਿਯ ਚਰਨਰੇ ਲੀਨ ਕਰਾਏ ਆਉ

ਸੁਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਸੁਹੇਲੀ ॥੧॥

ਬੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਬ੍ਰਹਮ ਓ ਆਨੰਦ ਗੁਰੂ ਕਰਿਨਿਓ ਓਯਾ ਬਧਾ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਯਾਯਾ ॥1॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਅਤੇਲੀ ॥

ਬਾਘੁ ਬਛਾਓ ਭਿਓਰੇ ਬੇ ਪੁਰੁਯਾ ਯਗੋਗਾਨ ਕਰਿ ਅਭੂਜਨੀਯ ਹੋਯਾਯਾ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਨਾਨਕ ਭਈ ਅਮੇਲੀ ॥੨॥੩੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਰਿਯਾ ਧਾਨ ਕਰਿ ਬੇ ਗੁਨਪਾਨ ਹੋਯਾਯਾ ॥2॥35॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਾਇਆ ਮਦ ਮਤਸਰ ਏ ਖੇਲਤ ਸਭਿ ਜੁਐ ਹਾਰੇ ॥

ਹੇ ਬੰਨ੍ਹ! ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਮੋਹ-ਮਾਯਾ ਅਭਿਮਾਨ ਏਵਾ ਲਖੀ ਲਓਪਾਧਿ ਵਿਕਾਰਕੂ ਸੁੰ ਯੁਆਰ ਖੇਲਰੇ
ਹਾਰਿ ਦੇਯਯੋ।

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਦਇਆ ਧਰਮੁ ਸਚੁ ਇਹ ਅਪੁਨੈ ਗਿਰੁ ਭੀਤਰਿ ਵਾਰੇ ॥੧॥

ਬਓਪ, ਬਛੋਬ, ਧਰਮ, ਧਰਮ ਏਵਾ ਬਛੋਰਓਕੂ ਸੁੰ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮ ਘਰੇ ਪ੍ਰਵਿਝ ਕਰਾਯਯੋ ॥1॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਚੁਕੇ ਸਭਿ ਭਾਰੇ ॥

ਏਥੁਯਾਯ, ਮੋਹਾਯ ਯਯ-ਮਰਨਰ ਬਹੁ ਬੋਯ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਯਯੋ।

ਮਿਲਤ ਸੰਗਿ ਭਇਓ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਲੈ ਖਿਨ ਮਹਿ ਤਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਓਬਛਾਓਰੇ ਬਾਨਿਯ ਹੋਯਾਯ ਮੋਹਾਯ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾਯਯਯੋ, ਪ੍ਰਥੁ ਗੁਰੂ ਏਕ ਖੇਲਰੇ ਹਿੰ ਮੋਹਓ
ਬਾਬਾਰ ਬਾਗਰੂ ਯਯਾਰ ਕਰਿਯਯੋ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਸਭ ਕੀ ਰੇਨੁ ਹੋਇ ਰਹੈ ਮਨੁਆ ਸਗਲੇ ਦੀਸਹਿ ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ ॥

ਮੋਹਾਯ ਮਨ ਬਹੁਯ ਚਰਨ ਪ੍ਰੀ ਹੋਯਾਯਯਯੋ, ਏਵੇ ਬਧਬੇ ਮੋਹਾਯ ਪ੍ਰਿਯ ਮਿਯੁ ਯਯਿ ਦੇਯਾਯਯਯਯੋ।

ਸਭ ਮਧੇ ਰਵਿਆ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਦਾਨੁ ਦੇਤ ਸਭਿ ਜੀਅ ਸਮੂਹਾਰੇ ॥੨॥

ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਪੁਰੁ ਬਖਸ਼ਿਓ ਠਾਕੁਰ ਅਭਿਯੋ, ਬੇ ਬਖਸ਼ਿਓ ਜੀਵਨੁ ਧਾਨੁ ਦੇਵਕਿ ਚਾਹਾਯੋ ਪੋਸ਼ਿਓ
ਕਰਿਓ ॥੨॥

ਏਕੈ ਏਕੁ ਆਪਿ ਇਕੁ ਏਕੈ ਏਕੈ ਹੈ ਸਗਲਾ ਪਾਸਾਰੇ ॥

ਪੁਰੁ ਏਕ ਅਚਰਿ ਆਯੋ ਬੇ ਏਕੁ ਹੋ ਬਖਸ਼ਿਓ ਜੀਵਨੁ ਠਾਕੁਰੁ ਵਧਿ ਰਹਿਓ, ਏਕੁ ਬਾਪੁਭੈ ਜਗਤੁ ਕੇ ਬਿਭਾਰੁ
ਬੇਧਿ ਏਕੁ ਭਗਉਤਿ ਹੋ ਅਚਰਿ ॥

ਜਪਿ ਜਪਿ ਹੋਏ ਸਗਲ ਸਾਧ ਜਨ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਬਹੁਤੁ ਉਧਾਰੇ ॥੩॥

ਪੁਰੁ ਜਪ ਏਕੁ ਧਾਨੁ ਕਰਿ ਬਖਸ਼ਿਓ ਬਾਪੁ ਵਧਿਓ, ਬੇਧਿ ਏਕੁ ਭਗਉਤਿ ਨਾਮੁ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿ
ਅਨੇਕ ਭਗਉਤਿ ਹੋਏ ॥੩॥

ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਬਿਅੰਤ ਗੁਸਾਈ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਕਿਛੁ ਪਾਰਾਵਾਰੇ ॥

ਬੁਝਿਓ ਮਾਫਿਕਿ ਗੰਭੀਰ, ਗੰਭੀਰ ਏਕੁ ਅਨੰਤ ਅਚਰਿ, ਪੁਰੁ ਅਚਰਿ ਪਾਰਾਵਾਰਿ ਪਾਏ ਪਾਰਿਓ ਨਾਹੀ ॥

ਤੁਮ੍ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ਨਾਨਕ ਧਿਆਇ ਧਿਆਇ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਨਮਸਕਾਰੇ ॥੪॥੩੬॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਭਗਉਤਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਨਕ ਭਗਉਤਿ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਓ, ਆਯੋ ਕਾਰਨਾਰ ਭਗਉਤਿ ਧਾਨੁ ਕਰਿ ਬੇ
ਭਗਉਤਿ ਪੁਰੁ ਕਰਿਓ ॥੪॥੩੬॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਤੂ ਬਿਅੰਤੁ ਅਵਿਗਤੁ ਅਗੋਚਰੁ ਇਹੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਆਕਾਰੁ ॥

ਹੇ ਬਖਸ਼ਿਓ ਮਾਫਿਕਿ! ਤੂ ਅਨੰਤ, ਅਵਧਿਓ ਏਕੁ ਅਗੋਚਰੁ ਅਹੁ ਆਯੋ ਏਕੁ ਬਾਪੁਭੈ ਜਗਤੁ ਭਗਉਤਿ
ਆਕਾਰੁ ਅਚਰਿ ॥

ਕਿਆ ਹਮ ਜੰਤ ਕਰਹ ਚਤੁਰਾਈ ਜਾਂ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੁਝੈ ਮਝਾਰਿ ॥੧॥

ਆਮੋ ਜੀਵ ਕੀ ਚਤੁਰਾਈ ਕਰਿਓ, ਮੇਧਿਓ ਬੇਬੁਝਿਓ ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਅਭਿਯੋ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪਨੇ ਬਾਲਿਕ ਰਾਖਹੁ ਲੀਲਾ ਧਾਰਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਖਸ਼ਿਓ! ਜੀਵ ਜਗਤੁ ਲੀਲਾ ਅਨੁਬਾਹੇ ਜੀਵ ਕਾਲਕਰੁ ਰਖਿਓ ॥

ਦੇਹੁ ਸੁਮਤਿ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਅਗਮ, ਅਪਾਰ ਠਾਕੁਰ! ਮੇਧਿਓ ਬੁਝਿਓ ਪੁਰੁ ਕਰਿ, ਮਾਫਿ ਧਾਨੁ ਮੇਧਿ ਬਖਸ਼ਿਓ ਭਗਉਤਿ
ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੈਸੇ ਜਨਨਿ ਜਠਰ ਮਹਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ਓਹੁ ਰਹਤਾ ਨਾਮ ਅਧਾਰਿ ॥

ਮੇਧਿਓ ਜਨਨੀ ਗੰਭੀਰੇ ਪੁਰੁ ਰਹਿਓ, ਜੀਵ ਪੁਰੁ-ਨਾਮੁ ਬਾਹਿਰੇ ਜੀਵਿਓ ਵਧਿ ਰਹਿਓ,

ਅਨਦੁ ਕਰੈ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮੂਹਾਰੈ ਨਾ ਪੋਰੈ ਅਗਨਾਰਿ ॥੨॥

ਬੇ ਚਰਚੇਰੇ ਆਨਖ ਕਰੇਘਾਏ ਆਭ ਪੁਰੇ ਥਾਬਰੇ ਪੁਰੁਯੂ ਬਰਗ ਕਰੇਘਾਏ ਆਭ ਚਰਚੇ ਅਥਿ ਚਾਹਾਕੁ ਬਰਗ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ॥੨॥

ਪਰ ਧਨ ਪਰ ਦਾਰਾ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਇਨ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਿਵਾਰਿ ॥

ਹੇ ਪੁਰਾਣੀ! ਤੂੰ ਪਰਚ ਪਨ, ਨਾਰੀ ਏਵੇ ਪਰਚ ਨਿੰਦਾਕਰੇ ਲਗਾਯਾਵਾ ਮਨਕੂ ਚਪਾਗ ਕਰ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸੇਵੀ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੈ ਆਧਾਰਿ ॥੩॥

ਪ੍ਰਥਮ ਗੁਰੂਯਾ ਬਾਹਾਰਾ ਨੇਕ ਨਿਯ ਅੰਤਰੇਰੇ ਪੁਰੁਯੂ ਚਰਨ-ਕਮਲਚ ਭਪਾਬਨਾ ਕਰ ॥੩॥

ਗਿਰੁ ਮੰਦਰ ਮਹਲਾ ਜੇ ਦੀਸਹਿ ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਗਾਰਿ ॥

ਘਰ, ਮੰਦਰ ਮਹਲਾ ਯਾਹਾ ਕਿਛੇ ਮਥ ਦੇਯਾਯਾਏ, ਬੇਪ੍ਰਮਾਣਕੂ ਕੇਭਰੇ ਮਥ ਚੋਰ ਬਾਪੁਰੇ ਯਾਏ ਨਾਹਿ।

ਜਬ ਲਗੁ ਜੀਵਹਿ ਕਲੀ ਕਾਲ ਮਹਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਮੂਹਾਰਿ ॥੪॥੩੭॥

ਮੇਥੇਰੇ ਤੂੰ ਏਹੇ ਘਨੇਘਾਰ ਕਲਿਯੁਗਰੇ ਯਾਥੇਰੇ ਅਛੁ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤੂੰ ਪੁਰੁਯੂ ਨਾਮਚ ਘਾਨ ਕਰ ॥੪॥੩੭॥

ਆਸਾ ਘਰੁ ੩ ਮਹਲਾ ੫

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਗੁਰ ਏਕ ਅਚਰੇ ਯਾਹਾਕੂ ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਕੁਪਾਰੂ ਪਾਯ ਝੂਏ।

ਰਾਜ ਮਿਲਕ ਜੇਬਨ ਗਿਰੁ ਸੇਭਾ ਰੂਪਵੰਤੁ ਜੋਆਨੀ ॥

ਰਾਯ, ਬਝੇਰੇ, ਮੋਰਿਬਨ, ਘਰ, ਗੋਯਾ, ਰੂਪਵੰਤ ਮੋਰਿਬਨ,

ਬਹੁਤੁ ਦਰਬੁ ਹਸਤੀ ਅਰੁ ਘੋੜੇ ਲਾਲ ਲਾਖ ਬੈ ਆਨੀ ॥

ਅਚਪ੍ਰਕ ਪਨ, ਘਾਭੀ, ਘੋਯਾ ਆਭ ਚਰੁ ਯਥਾਧੇ

ਆਗੈ ਦਰਗਹਿ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵੈ ਛੇਡਿ ਚਲੈ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥੧॥

ਯਗੁਰਯਾ ਧਰਬਾਰੇਰੇ ਕੋਗਬੇ ਕਾਮਰੇ ਆਬੇ ਨਾਹਿ, ਅਭਿਮਾਨੀ ਮਨੁਸ਼ਧ ਏਹੇ ਯਥੇਲਾਕ ਯਥੇ ਚਾਲਿਯਾਏ ॥੧॥

ਕਾਹੇ ਏਕ ਬਿਨਾ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ ॥

ਏਕ ਯਗੁਰ ਅਚਰੇਰੇਰੇ ਤੂੰਘੀ ਆਭ ਕਾਹਾ ਬਾਪੁਰੇ ਕਾਥੇਰੇ ਮਨ ਦੇਯਯੇ?

ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੇਵਤ ਜਾਗਤ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵਬੈਵਾ-ਭੋਵਾ, ਗੋਗਵਾ-ਗੋਗਵਾ ਬਦਾ ਹਰਿਯਾ ਖਾਨ ਕਰਿ ਰਹੈਵਾ ਭਰਿਓ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਮਹਾ ਬਚਿਤ੍ਰ ਸੁੰਦਰ ਆਖਾੜੇ ਰਣ ਮਹਿ ਜਿਤੇ ਪਵਾੜੇ ॥

ਮਧਿ ਕੇਹੁ ਨਹਾ ਬਿਓਭੁ ਬੁਧਰ ਅਯਯਾ ਅਯ ਰਗਭੂਮਿਰੇ ਸੂਯ ਯੋਧਾਅ ਅਯ

ਹਉ ਮਾਰਉ ਹਉ ਬੰਧਉ ਛੋਡਉ ਮੁਖ ਤੇ ਏਵ ਬਬਾੜੇ ॥

ਨਿੱਯ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਿ ਸੇਵੇ ਏਵੇ ਪੁਕਾਰਿ ਵਧੈ ਕਥਾ ਕਰਿਯਾਵੈ ਮੇਧੁ ਮੇਧੁ ਕੀਰਤਿ ਕੀਰਤਿ ਕੀਰਤਿ ਪਾਠੇ, ਮਾਰਿਯਾਠੇ
ਏਵੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਿ ਕਰਿਯਾਠੇ

ਆਇਆ ਹੁਕਮੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਛੋਡਿ ਚਲਿਆ ਏਕ ਦਿਹਾੜੇ ॥੨॥

ਪਰਭੂ, ਮੇਧੇਵ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੂਝੁਨਿ ਆਇਯਾਵੈ, ਚਾਹਾਏਯੋ ਸੇਵੇ ਬਹੁਕੀਰਤਿ ਛਾਢਿ ਏਕ ਦਿਨ ਬੰਬਾਰਨੂੰ
ਚਾਲਿਯਾਵੈ ॥੨॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਜੁਗਤਿ ਬਹੁ ਕਰਤਾ ਕਰਣੈਹਾਰੁ ਨ ਜਾਨੈ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯ ਅਨੇਕ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਿ ਭਾਰਾ ਕਰਮ-ਪਰਮ ਕਰਿਯਾਵੈ, ਪਰਭੂ ਰਚਿਯੋ ਪੁਰਖੁ ਜਾਨਿਯਾਵੈ।

ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੈ ਆਪਿ ਨ ਕਮਾਵੈ ਤਤੁ ਸਬਦੁ ਨ ਪਛਾਨੈ ॥

ਸੇਵੇ ਅਨਯਕੁ ਭਧਵੇਸ਼ਿ ਵੇਯਾਵੈ, ਪਰਭੂ ਨਿਯੇ ਅਨੁਬਰਥਿ ਕਰੇ ਨਾਹਿ, ਸੇਵੇ ਗੁਰੂ ਰਚਿਯਾਵੈ ਜਾਨਿ
ਨਾਹਿ।

ਨਾਂਗਾ ਆਇਆ ਨਾਂਗੋ ਜਾਸੀ ਜਿਉ ਹਸਤੀ ਖਾਕੁ ਛਾਨੈ ॥੩॥

ਸੇਵੇ ਏਵੇ ਜਗਤਕੁ ਨਗੁ ਆਇ ਨਗੁ ਹੋ ਚਾਲਿਯਾਵੈ, ਚਾਹਾਰ ਪਰਮ-ਕਰਮ ਛਾਢਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿ ਵਧੈ ਹੋਯਾਵੈ,
ਮੇਧੇਵ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿ ਛਾਢਿ ਪੁਰੀ ਨਿਯੇ ਭਧਵੇਸ਼ਿ ਮਾਰਿ ਲੇਧਿਯਾਵੈ ॥੩॥

ਸੰਤ ਸਜਨ ਸੁਨਹੁ ਸਭਿ ਮੀਤਾ ਝੁਠਾ ਏਹੁ ਪਸਾਰਾ ॥

ਸੇਵੇ ਬਹੁ, ਸੇਵੇ ਬਹੁ! ਸੇਵੇ ਮੇਧੁ! ਸੇਵੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਿ, ਏਵੇ ਬੰਬਾਰਨੂੰ ਜਗਤ ਪੁਰਖਾਰਿ ਮੇਧਾ ਅਰੇ।

ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਿ ਕਰਿ ਭੂਬੇ ਖਪਿ ਖਪਿ ਮੁਏ ਗਵਾਰਾ ॥

ਮੇਧਾਰ ਮੇਧਾਰ ਕਰਿ ਅਨੇਕ ਮਨੁਸ਼ਯ ਬੰਬਾਰਿ ਬਾਗਰੇ ਕੂਟਿਯਾਯੋ ਆਯੋ ਮੂਰ੍ਹਿ ਮਰਿਯੋ।

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਸਾਚਿ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥੪॥੧॥੩੮॥

ਸੇਵੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਸੇਵੇ ਮੇਧਿ ਮੇਧੁ ਪੁਰਖੁ ਨਾਮਰ ਖਾਨ ਕਰਿਯੋ ਆਯੋ ਬੰਬਾਰਨਾਮ ਭਾਰਾ ਮੇਧਾਰ ਭਯਾਰ
ਹੋਯਾਯੋ ॥੪॥੧॥੩੮॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੫ ਮਹਲਾ ੫

ਰਾਗ ਆਸਾ ਘਰ 5 ਮਹਲਾ 5

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗਿ ਏਕ ਅਰਥਿ, ਮੇਧਾਯੋ ਬੰਬਾਰਨਾਮ ਕ੍ਰਿਪਾਰੁ ਪਾਯੋ।

ਭ੍ਰਮ ਮਹਿ ਸੋਈ ਸਗਲ ਜਗਤ ਧੰਧ ਅੰਧ ॥

ਯਗਧਰ ਪਥਾਰੇ ਅਥਾ ਹੋਇ ਪੂਨਿਆ ਮਾਲਾਰ ਭ੍ਰਮਰੇ ਗੋਲ ਰਹਿਓ।

ਕੋਊ ਜਾਗੈ ਹਰਿ ਜਨੁ ॥੧॥

ਕਿਓ, ਕੇਹਿ ਕਿਰਲ ਪੁਰੁਸ ਭਯੋ ਹੋ ਜਾਗਿਆ ॥1॥

ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ ਮਗਨ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਾਨ ॥

ਪੂਨਿਆ ਮਹਾ-ਮੋਹਨੀ ਮਾਲਾਰ ਮੋਹਰੇ ਮਥ ਅਚੇ ਆਯੋ ਏਹਿ ਮਾਲਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਯ ਪ੍ਰਾਥ ਠਾਰੂ ਮਥ
ਅਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰਿਅ ਅਚੇ।

ਕੋਊ ਤਿਆਗੈ ਵਿਰਲਾ ॥੨॥

ਕੇਹਿ ਕਿਰਲ ਮਨੁਸ਼ਯ ਹੋ ਮਾਲਾਰ ਆਕਰਸ਼ਣ ਕੁ ਭਯਾਗ ਕਰਿਆ ॥2॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਆਨੁਪ ਹਰਿ ਸੰਤ ਮੰਤ ॥

ਪੁਰੁਸ ਚਰਣ-ਕਮਲ ਅਨੁਪ ਅਚੇ ਆਯੋ ਹਰਿਕ ਸਭ ਕਾ ਮਥ ਸੁਖਰ ਅਚੇ।

ਕੋਊ ਲਾਗੈ ਸਾਧੂ ॥੩॥

ਕੇਹਿ ਕਿਰਲ ਸਾਧੂ ਹੋ ਚਾਹਾਯੋ ਸਾਧੂਰੇ ਸੰਨਯ ਹੋਇਆ ॥3॥

ਨਾਨਕ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਜਾਗੇ ਗਿਆਨ ਰੰਗਿ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਬਸਾਧੀਰੇ ਆਇ ਆਨਰ ਰੰਗਰੇ ਰੰਗੀਨ ਹੋਇ ਸੇ ਜਾਗੇ ਰਹਿਓ।

ਵਡਭਾਗੋ ਕਿਰਪਾ ॥੪॥੧॥੩੯॥

ਮਹਿ ਕੋਈਏ ਭਾਗਯਾਲੀ ਵਧਿ ਭਯਰੇ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਇਆ ॥4॥1॥39॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਗ੍ਰਿਯ ਏਕ ਅਚਿਤ, ਮਾਯਾਯੋ ਸਬਗੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪਾਇਓ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੬ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਰਾਗ ਆਸਾ ਘਰ 6 ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੇ ਪਰਵਾਨਾ ਸੁਖੁ ਸਹਜੁ ਮਨਿ ਸੋਈ ॥

ਹੇ ਬਾਨੀ! ਚੋਚੇ ਮਾਯਾ ਕਿਓ ਭਯਮੁਯ ਲਾਗਿਆ, ਚਾਹਾ ਆਮਕੁ ਮਝੂਰ ਅਚੇ ਆਯੋ ਚੋਚੇ ਯਯੋ ਹੋ
ਆਮਰ ਸੁਖਰੇ ਬਾਭਵਿਕ ਸੁਖ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਆ।

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਅਪਾਰਾ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਰੇ ਕੋਈ ॥੧॥

ਓ ਸਬਕਿਓ ਕਰਿਵਾ ਕਰਾਯਵਾ ਪਾਯੋ ਸਮਰਥ ਅਰੁ, ਹੇ ਪੁਰੁਸ! ਚੋ' ਕਿਨਾ ਆਯੋ ਕੇਹਿ ਸਮਰਥ ਨਾਯਾਯੋ
॥1॥

ਤੇਰੇ ਜਨ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਚੋਰ ਬੇਬਕ ਪ੍ਰੇਮ ਬਹਿਤ ਚੋਰ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵ।

ਮਸਲਤਿ ਮਤਾ ਸਿਆਣਪ ਜਨ ਕੀ ਜੇ ਤੂੰ ਕਰਹਿ ਕਰਾਵਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਨਾਥ! ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਚੂਮੇ ਕਰਿਯਾਅ ਅਧਕਾ ਕਰਾਯਾਅ, ਚਾਹਾ ਚੋਰ ਭਭ ਪਾਛੈ ਬਰੋਭਨ
ਪਰਮਾਰੀ, ਆਕਾਸ਼ਾ ਏਵਾ ਰੂਝਿਯਯਾ ਅਚੇ

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ਪਿਆਰੇ ਸਾਧਸੰਗਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯਭਯ! ਚੋਰ ਨਾਮ ਅਨੂਠ ਚੂਲਧ ਅਚੇ ਆਯ ਬਾਮੁ ਬਾਂਗਠਿਰੇ ਸੂੰ ਏਹਿ ਅਨੂਠ ਰਬਕੂ
ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਛਿ।

ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਇ ਸੇਈ ਜਨ ਪੂਰੇ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਗਾਇਆ ॥੨॥

ਮੇਭੈ ਯਾਵ ਬੁਝ ਨਿਧਾਨ ਬਰਿਯਾ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇ ਪ੍ਰਬੁੰ ਹੋਯਯ ਚੁਧੁ ਏਵਾ ਬਛੁਬੁ
ਰਹਿਯਾਵ॥2॥

ਜਾ ਕਉ ਟੇਕ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ਸੁਆਮੀ ਤਾ ਕਉ ਨਾਹੀ ਚਿੰਤਾ ॥

ਹੇ ਬਾਨਸ! ਯਾਹਾਕੂ ਚੋਰ ਬਾਹਾਰਾ ਮਿਲਿਯਾਯਛਿ, ਚਾਹਾਕੂ ਕੋਯਿਬਿ ਚਿੰਤਾ ਰਹੇ ਨਾਹਿ।

ਜਾ ਕਉ ਦਇਆ ਤੁਮਾਰੀ ਹੋਈ ਸੇ ਸਾਹ ਭਲੇ ਭਗਵੰਤਾ ॥੩॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਯਾਹਾ ਭਪਰੇ ਚੂਮੇ ਨਿਯ ਵਯਾ ਕਰਿਯਾਅ, ਬੇ (ਨਾਮ-ਪਨ ਬਹਿਤ) ਭਲ ਬਾਬੁਕਾਰ ਏਵਾ
ਭਗਧਗਾਲਾ ਅਚੇ॥3॥

ਭਰਮ ਮੋਹ ਧੋਹੁ ਸਭਿ ਨਿਕਸੇ ਜਬ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਧੁਨਿਯਾਰ ਰਚਯਿਯ! ਮੇਵੇ ਠਾਕੂ ਸੂੰ ਚੋਰ ਵਰ੍ਜਨ ਕਰਿਛਿ, (ਮੇਰੇ) ਧੁੰਧਾ, ਮੇਰਾ ਏਵਾ ਛਲ-
ਕਪਚ ਬਰੂ ਨਝੁ ਹੋਯਯਾਯਛਿ।

ਵਰਤਣਿ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਕੀਨਾ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਰੰਗਿ ਸਮਾਇਆ ॥੪॥੧॥੪੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੂੰ ਬਧਧਨਾਮਕੂ ਨਿਯਰ ਬਨਾਯਛਿ ਆਯ ਸੂੰ ਬਰਿਨਾਮਰ ਰਯਰੇ ਰਹਿਯਾਵ॥4॥1॥40॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਯਯਾ 5 ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮਲੁ ਧੋਵੈ ਪਰਾਈ ਆਪਣਾ ਕੀਤਾ ਪਾਵੈ ॥

ਨਿਯੁਕ ਵਧਯਿ ਅਧਧਰ ਯਯ-ਯਯਯਯਰ ਮਯਯਾ ਪੋਯਯਾਵ ਆਯ ਨਿਯੇ ਕਰਿਯੁਵਾ ਕਰਿਯ ਧਾਯ
ਭੋਗਿਯਾਵ।

ਈਹਾ ਸੁਖੁ ਨਹੀ ਦਰਗਹ ਢੋਈ ਜਮ ਪੁਰਿ ਜਾਇ ਪਚਾਵੈ ॥੧॥

ੴੴ (ਘੋਲੇਘੋਲੇ) ਭਾਵੇਂ ੴੴ ਬੁਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਨਾ ਹੋਂ ਪੁਰਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੇ ਬਾਹਰ ਨਿੱਕੀਆਂ,
ਭਾਵੇਂ ਘੋਲੇਘੋਲੇ ਪਾਠਿਓਂ ਕਰਾਇਆਂ ॥੧॥

ਨਿੰਦਕਿ ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਨਿੰਦਾ ਕਰਿਵਾ ਕਾਲਾ ਨਿੰਦਾ ਮੂਲਪਵਾਨ ਮਾਨਵ-ਜੀਵਨ ਵਧਾਏ ਹੋਂ ਹੁਕਮ ਆਖੇ।

ਪਹੁਚਿ ਨ ਸਾਕੈ ਕਾਹੂ ਬਾਤੈ ਆਗੈ ਠਉਰ ਨ ਪਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੇ ਕੋਈ ਬਿਨਾ ਹੋਵੇ ਬਿਨਾ ਹੋਵੇ ਨਾਹੀ ਆਉਂਦਾ ਪਰੇ ਮੱਥੇ ਕੋਈ ਬਿਨਾ ਬਿਨਾ
ਨਿੰਦਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ ਨਿੰਦਕ ਬਪੁਰੇ ਕਾ ਕਿਆ ਓਹੁ ਕਰੈ ਬਿਚਾਰਾ ॥

ਵਿਚਾਰਾ ਨਿੰਦਕ ਨਿੰਦਾ ਕਰਿਓਂ ਪੁਰ-ਭਭਰ ਕਰੀ ਅਨੁਭਵੇ ਪਾਠ ਨਿੰਦਾ, ਕੀਏ, ਆਖੇ ਵਿਚਾਰਾ
ਨਿੰਦਕ ਵਧੇਰੇ ਮੱਥੇ ਨਹੀਂ ॥

ਤਹਾ ਬਿਗੁਤਾ ਜਹ ਕੋਇ ਨ ਰਾਖੈ ਓਹੁ ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰਾ ॥੨॥

ਜੇ ਜੇੴੴ ਨਿੰਦਾ ਹੋਵੇ, ਮੇਘੴੴ ਭਾਵੇਂ ਕੇਵਲ ਰੱਖਾ ਕਰਿਓਂ ਨਾਹੀ, ਜੇ ਕਾਹਾ
ਪਾਠਿਓਂ ਕਰਿਓਂ? ॥੨॥

ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਗਤਿ ਕਤਹੂੰ ਨਾਹੀ ਖਸਮੈ ਏਵੈ ਭਾਣਾ ॥

ਨਿੰਦਕਰ ਕੇਯੋਂ ਨਾਖ ਗਏ ਨਾਹੀ, ਪੁਰੁਸ਼ਾਂ ਵੇਲੇ ਆਉਣਾ ॥

ਜੇ ਜੇ ਨਿੰਦ ਕਰੇ ਸੰਤਨ ਕੀ ਤਿਉ ਸੰਤਨ ਸੁਖੁ ਮਾਨਾ ॥੩॥

ਮੇਯੋਂ ਮੇਯੋਂ ਬਲਕ ਨਿੰਦਾ ਹੋਇਆ, ਬੇਯੋਂ ਬੇਯੋਂ ਬਲ ਮਨਰੇ ਬੁਝ ਅਨੁਭਵ ਕਰਿਆ ॥੩॥

ਸੰਤਾ ਟੇਕ ਤੁਮਾਰੀ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਸੰਤਨ ਕਾ ਸਹਾਈ ॥

ਹੋ ਬਾਨੀ! ਬਲਕੁ ਚੋਰੇ ਹੋ ਬਾਹਾਰਾ ਅਛੇ ਆਉ ਚੁ ਹੋ ਬਲਕੁ ਬਾਹਾਰਾ ਅਉ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਹਰਿ ਰਾਖੇ ਨਿੰਦਕ ਦੀਏ ਰੁੜਾਈ ॥੪॥੨॥੪੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁ ਬੁਝੋ ਬਲਕੁ ਰਖਾ ਕਰਿਆਉ ਆਉ ਨਿੰਦਕਕੁ ਨਿੰਦਾਰ ਬਨਾਉ ਰੁਖਾਉ
ਦੇਇਆ ॥੪॥੨॥੪੧॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਬਾਹਰੁ ਧੋਇ ਅੰਤਰੁ ਮਨੁ ਮੈਲਾ ਦੁਇ ਠਉਰ ਅਪੁਨੇ ਖੋਏ ॥

ਮੇਯੋਂ ਬਾਹਰੁ ਵਾਹਰੁ ਗਰੀਬ ਮੇਲਿਆ, ਕੇਯੋਂ, ਭੇਯੋਂ ਮਨ ਮੇਲਿਆ ਆਉ, ਬੇ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ
ਦੁਇ ਹੋਇਆ ॥

ਈਹਾ ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪਿਆ ਆਗੈ ਮੁਸਿ ਮੁਸਿ ਰੋਏ ॥੧॥

ਮੂਰਖਲੋਕਰੇ ਬੇ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਵੇਲੇ ਮੋਹਿ ਰਹਿਆ ਆਉ ਪਰਲੋਕਰੇ ਅਗੈ ਰੁਖਾਉ
ਆਉ ॥੧॥

ਗੋਵਿੰਦ ਭਜਨ ਕੀ ਮਤਿ ਹੈ ਹੋਰਾ ॥

ਗੋਵਿੰਦ ਭਜਨਰ ਮਤਿ ਅਨੰਤ ਪੁਕਾਰਰ ਹੋਇਆ ॥

ਵਰਮੀ ਮਾਰੀ ਸਾਪੁ ਨ ਮਰਈ ਨਾਮੁ ਨ ਸੁਨਈ ਡੋਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਾਹਰ ਬਿਥ ਨਝ ਕਰਿਲੇ ਬਾਹ ਮਰੇ ਨਾਹੀ, ਬਖਰ ਮਨੁਬ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਗੁਣਿਨਿਆ ॥੧॥ ਰੁਖ ॥

ਮਾਇਆ ਕੀ ਕਿਰਤਿ ਛੇਡਿ ਗਵਾਈ ਭਗਤੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਨੈ ॥

ਬੇ ਭਾਵਨ ਮਾਇਆ ਪਾਯੋਂ ਮਨ ਅਭੰਗਰ ਭਵਾਨ ਭਾਗ ਕਰਿਆ ਆਉ ਬੇ ਪੁਰੁ ਭਭਿਰ ਮਹਰੁ ਭਾਗ
ਨਾਹੀ ॥

ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਉ ਤਰਕਨਿ ਲਾਗਾ ਤਤੁ ਜੋਗੁ ਨ ਪਛਾਨੈ ॥੨॥

ਬੇਦ ਬੇਦ ਏਵੰ ਗਾਬੁਰ ਭਧਦੇਗ ਛਾਓਵਾਕੂ ਲਾਗੇਯਾ ਆਭ ਧਰਮ ਭਭੁ ਪੁਰੁਯਾ ਕੇਖੁਕੂ
ਯਾਗੇਯਾ ॥੨॥

ਉਘਰਿ ਗਇਆ ਜੈਸਾ ਖੇਟਾ ਢਬੁਆ ਨਦਰਿ ਸਰਾਫਾ ਆਇਆ ॥

ਯੇਭੇਭੇਭੇਭੇ ਏਕ ਨਕਲਿ ਚਕਾ ਦੂਬਰੇਕੂ ਆਇਯਾ, ਚਾਫਾ ਬੁਝੁ ਦੇਯਾਯਾਯਾ ਯਾਯਾ।

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਨੈ ਉਸ ਤੇ ਕਹਾ ਛਪਾਇਆ ॥੩॥

ਬੇਧਰੇ ਹੂੰ ਕੋਯੇਧੇ ਪ੍ਰਾਯਾ ਭਿਭੇਰੇ ਅਵਗੁਯਾ ਲੂਚੇ ਰਹੇ ਪਾਯੇ ਨਾਹੂੰ, ਅਭਯਾਯਾ ਪੁਰੁ ਬਰੁਕੇਭੇ
ਯਾਗੇਯਾਯਾ ॥੩॥

ਕੂੜਿ ਕਪਟਿ ਬੰਚਿ ਨਿੰਮੁਨੀਆਦਾ ਬਿਨਸਿ ਗਇਆ ਤਤਕਾਲੇ ॥

ਯੇਯਾ, ਕਧਚ ਏਵੰ ਛਲੇਰੇ ਲਾਨ ਮਨੁਬਧ ਭਕੁਲ ਨਝੁ ਹੋਯਾਯਾਯਾ।

ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਨਾਨਕਿ ਕਹਿਆ ਅਪਨੈ ਹਿਰਦੈ ਦੇਖੁ ਸਮਾਲੇ ॥੪॥੩॥੪੨॥

(ਹੇ ਭਾਯਾ!) ਨਾਨਕ ਏਹੇ ਬਰੁ ਬਧਾ ਹੂੰ ਕਹੇਭਭੇ, ਨਿਯ ਬੁਧਯੇਰੇ ਬੇਧੇ ਭਧਕੂ ਦੇਯਾ ਏਵੰ ਬੁਯੇਗ
ਕਰੇ ॥੪॥੩॥੪੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਯਾ ਮਯਾਯਾ 5 ॥

ਉਦਮੁ ਕਰਤ ਹੋਵੈ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਚੈ ਆਪੁ ਨਿਵਾਰੇ ॥

ਨਾਮ-ਬੁਯੇਗ ਭਧਧਾ ਕਰੇਯੇ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ਆਭ ਪੁਯੇ ਮਨੁਬਧ ਨਿਯ ਅਧਾਕਾਰ ਛਾਓ ਪੁਰੁਯਾ
ਯਾਯੇਰੇ ਚਾਯੇਵਾ ਨੁਧਾ ਕਰੇਯਾਯਾ।

ਪੰਚ ਜਨਾ ਲੇ ਵਸਗਤਿ ਰਾਖੈ ਮਨ ਮਹਿ ਏਕੰਕਾਰੇ ॥੧॥

ਏਧਰੇ ਮਨੁਬਧ ਪਾਯਾ ਕੇਕਾਰ ਕਾਮ, ਕ੍ਰਾਧ, ਲੋਯਾ, ਮੋਯਾ ਏਵੰ ਅਯਾਕਾਰਕੂ ਕੇਯੇਰੇ ਰਯੁਯਾਯਾ ਆਭ
ਨਿਯ ਮਨੇਰੇ ਏਕ ਯਕੁਰਯੁ ਬੁਯੇਗ ਕਰੇਯਾਯਾ ॥੧॥

ਤੇਰਾ ਜਨੁ ਨਿਰਤਿ ਕਰੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਚੋਰ ਭਭ ਚੋਰ ਯੁਧੇਰੇ ਜਾਓਯਾਯਾ ਏਵੰ ਚੋਰ ਗੁਯਾਯਾ ਕਰੇਯਾਯਾ।

ਰਬਾਬੁ ਪਖਾਵਜ ਤਾਲ ਘੁੰਘਰੂ ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ ਵਜਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਪੁਰੁਯਾਯਾ ਕੇਭੇਯੁ ਕਾਧਯਾਯਾ ਮਾਧਯੇਰੇ ਗੁਯੇਯਾਯਾ ਏਵੰ ਕਯਾਯਾਯਾ ॥੧॥ ਰੁਯਾ ॥

ਪ੍ਰਥਮੇ ਮਨੁ ਪਰਬੋਧੈ ਅਪਨਾ ਪਾਛੈ ਅਵਰ ਰੀਝਾਵੈ ॥

ਬਰ ਪੁਧਯੇ, ਪੁਰੁ-ਭਭ ਨਿਯ ਮਨਕੂ ਭਧਦੇਗ ਦੇਯਾਯਾ, ਪੁਯੇ ਅਧਯਕੂ ਕੁਯਾਯਾਯਾ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪੁ ਹਿਰਦੈ ਜਾਪੈ ਮੁਖ ਤੇ ਸਗਲ ਸੁਨਾਵੈ ॥੨॥

ਬੇਸ ਨਿਯਮ ਬੁਧਦੇਸ਼ ਨਾਮ ਚਾਮਰ ਯਹ ਕਰਿਯਾਵੈ ਓ ਅਨਧੂ ਯਹ ਗੁਣਾਯਾਵੈ ॥੨॥

ਕਰ ਸੰਗਿ ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਪਖਾਰੈ ਸੰਤ ਧੂਰਿ ਤਨਿ ਲਾਵੈ ॥

ਬੇਸ ਬਲ੍ਹਣਾ ਚਰਣ ਘੋਲਿਯਾਵੈ, ਬਲ੍ਹਣਾ ਚਰਣ ਧੂਲਿ ਬੇਸ ਨਿਯਮ ਚਰਮਾਰੇ ਲਗਾਯਾਵੈ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰੇ ਗੁਰ ਆਗੈ ਸਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਵੈ ॥੩॥

ਬੇਸ ਨਿਯਮ ਨਾਮ ਓ ਚਰਨ ਗੁਰੂਆ ਬਿਨੁਸ਼੍ਰੋਤ ਬਿਨੁਸ਼੍ਰੋਤ ਕਰਿਦੇਯਾਵੈ ਆਯ ਬਿਨੁਸ਼੍ਰੋਤ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਨੇਯਾਵੈ ॥੩॥

ਜੇ ਜੇ ਸੁਨੈ ਪੇਖੈ ਲਾਇ ਸਰਧਾ ਤਾ ਕਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖੁ ਭਾਰੈ ॥

ਹਿੰਦੁ ਗੁਣਾ ਪੂਰਵਕ ਗੁਰੂਆ ਵਰਜਨ ਕਰਿਯਾਵੈ ਆਯ ਚਾਹਾਯਾ ਓਨ੍ਹੇ ਬਿਨੁਸ਼੍ਰੋਤ ਗੁਣਿਯਾਵੈ, ਚਾਹਾਰ ਯੁਗ-ਮਰਣਿਯ ਦੁਖੁ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾਵੈ।

ਐਸੀ ਨਿਰਤਿ ਨਰਕ ਨਿਵਾਰੈ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗੈ ॥੪॥੪॥੪੩॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਐਧਰਿ ਨ੍ਰਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਧੂਰ ਕਰਿਦੇਵੈ ਆਯ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਿਨੁਸ਼੍ਰੋਤ ਜਾਗੈ ਰਹਿਯਾਵੈ ॥੪॥੪॥੪੩॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਅਧਮ ਚੰਡਾਲੀ ਭਈ ਬ੍ਰਹਮਣੀ ਸੂਦੀ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸਟਾਈ ਰੇ ॥

ਹੋ ਭਾਯ! ਨਾਮਾਨੁਧਰ ਅਨੁਕੰਸਾ ਆਪਣਾ ਚਾਹਾਯਾ ਵਧਿ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਿਨੁਸ਼੍ਰੋਤ ਆਯ ਐਕ ਗੁਰੂ ਯਾਗਿਨੀ ਕੂਲੀਨ ਬਿਨੁਸ਼੍ਰੋਤ।

ਪਾਤਾਲੀ ਆਕਾਸੀ ਸਖਨੀ ਲਹਬਰ ਬੁਝੀ ਖਾਈ ਰੇ ॥੧॥

ਮੋਰ ਲੋਭਾ ਵਧਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪਾਤਾਲ ਓਨ੍ਹੇ ਆਰਧ ਕਰਿ ਆਕਾਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪ੍ਰਾਯ, ਐਵੇ ਚਾਹਾਰ ਚੁਸ਼ਾਕੀ ਲਿਭਿਯਾਯਾਵੈ ॥੧॥

ਘਰ ਕੀ ਬਿਲਾਈ ਅਵਰ ਸਿਖਾਈ ਮੂਸਾ ਦੇਖਿ ਡਰਾਈ ਰੇ ॥

ਬਿਲਾਸਵਾਨ ਵਧਿ ਘਰਿ ਬਿਲੇਯਾਵੈ ਐਵੇ ਗੁਰੂਆ ਓਨ੍ਹੇ ਅਲਗ ਯਹਿਦੇਵੈ ਮਿਲਿਯਾਵੈ ਆਯ ਬੇਸ ਬੁਨਿਆਦ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪੀ ਮੂਸਾ ਵੇਖਿ ਭਰਮਾਰ ਹੋਯਾਯਾਵੈ।

ਅਜ ਕੈ ਵਸਿ ਗੁਰਿ ਕੀਨੇ ਕੇਹਰਿ ਕੂਕਰ ਤਿਨਹਿ ਲਗਾਈ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂ ਚਾਹਾਰ ਅਵਾਜ਼ ਰੂਪੀ ਵਾਧਾ ਬਿਨੁਸ਼੍ਰੋਤ ਲਾਗਰ ਅਧਾਨ ਕਰਿਦੇਯਾਵੈ, ਚਾਹਾਰ ਚਰਮਾਰੀ ਲਾਗਰ ਰੂਪੀ ਕੂਕਰ ਬਿਨੁਸ਼੍ਰੋਤ ਬਿਨੁਸ਼੍ਰੋਤ ਲਗਾਯਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਾਬੂ ਬੁਨੀਆ ਛਪਰਾ ਥਾਮ੍ਹਿਹਆ ਨੀਘਰਿਆ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਪੁਰੁ ਭਭਰ ਚਿਭ ਰੂਪਾ ਛਾਢ ਬਾਂਬਾਰਿਕ ਪਦਾਰਥਿਓ ਚੁਭਾਰਿ ਬੁਝ ਬਿਨਾ ਰਹਿਣਿ, ਚਾਹਾਰਿ
ਪਤੁਭੁਭੁ ਚਿਭ ਭਿਭਰਿਯਾ ਚਰਿਭਰੇ ਨਿਵਾਬ ਪੁਰਾਭੁ ਕਰਿਣਿ।

ਬਿਨੁ ਜੜੀਏ ਲੈ ਜੜਿਓ ਜੜਾਵਾ ਥੇਵਾ ਅਚਰਜੁ ਲਾਇਆ ਰੇ ॥੨॥

ਬੁਭੁਭਾਰਿ ਬਿਨਾ ਹੁੰ ਚਿਭਰਿ ਰਹੁ ਯਥਿਓ ਅਭੁਭਭ ਪੁਭੁਭ ਹੋਯਯਯਯਯ ਚਯਾ ਬੇਬੁਭਿ ਚਿਭਰਿ ਅਭੁਭਭਰੇ
ਪੁਰੁ ਨਾਧਰਿ ਅਭੁਭ ਚਿਭ ਰਹਿਣਿ॥੨॥

ਦਾਦੀ ਦਾਦਿ ਨ ਪਹੁਚਨਹਾਰਾ ਚੂਪੀ ਨਿਰਨਉ ਪਾਇਆ ਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਅਭਿਯੋਕਕਾਰੀ ਨਧਾਯ ਕਦਾਪਿ ਪੁਰਾਭੁ ਕਰਿਯਾਰਿਭ ਨਾਹੁੰ, ਕੋਭੁ ਂਬੇ ਪੁਰੁਯਾ ਠਾਯੇ ਯੀਨ
ਹੋਬਾ ਭਾਰਾ ਚਾਭੁਚਿਭੁ ਨਧਾਯ ਧਿਯੁਭੁਭਿ।

ਮਾਲਿ ਦੁਲੀਚੈ ਬੈਠੀ ਲੇ ਮਿਰਤਕੁ ਨੈਨ ਦਿਖਾਲਨੁ ਧਾਇਆ ਰੇ ॥੩॥

ਭਿਭਰਿ ਨਾਧਰਿ ਅਭੁਭਭਾਯੁ ਧਨੁਭਭਭੁ ਯੋਯਿਯਿਯ ਪਦਾਰਥਿ ਂਬੇ ਂਧਰਿ ਯੇਭੁਭਾਯੁ ਯਾਯਯੁ, ਭਾਯ,
ਧੁਯਭਾਯ ਚਾਯਿਯਾਯੇ ਬਬਿਯੁਭਾ ਧੁਯਯ ਯਿਂਯਿ ਯੋਯਿ ਯੇਭੁਭਾਯੇ ਨਾਹੁੰ॥੩॥

ਸੋਈ ਅਜਾਣੁ ਕਰੈ ਮੈ ਜਾਨਾ ਜਾਨਣਹਾਰੁ ਨ ਛਾਨਾ ਰੇ ॥

ਬੇ ਮੂਰਖ ਅਛੇ ਮਿਥ ਕਹਿਯਾਏ ਮੇਰੇ ਸ੍ਰੀ ਯਾਗਿਆਏ, ਯਾਗਿਆ ਵਾਲਾ ਲੂਠੇ ਰਹੇ ਨਾਹੀਂ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਅਮਿਉ ਪੀਆਇਆ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਬਿਗਸਾਨਾ ਰੇ ॥੪॥੫॥੪੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਅਨੁਭਵ ਰਸ ਪਿਆਰੀਐ, ਪੁਰਖ ਪ੍ਰੇਮ ਥੰਨੇ ਭਿੰਨੇ ਏਵੇ ਸ੍ਰੀ ਆਨੰਦ
ਹੋਯਾਯਾਐ ॥੪॥੫॥੪੪॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਬਿਸਾਰੇ ਅਉਗਨ ਅਪਨਾ ਬਿਰਦੁ ਸਮੁਹਾਰਿਆ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੇਰੇ ਮਾਯਾਰ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਦੇਯਾਐ, ਮੇਰੇ ਅਵਗੁਣ ਭੁਲਾਯਾ ਦੇਯਾਐ ਆਉ ਏਵੇ
ਪੁਕਾਰ ਵਧਵਾਲਾ ਪਾਲਨ ਕਰਿਯਾਐ।

ਹੋਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਮਾਤ ਪਿਤ ਨਿਆਈ ਬਾਰਿਕ ਜਿਉ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰਿਆ ॥੧॥

ਬੇ ਮਾਧਾ ਪਿਤਾਯਾ ਭਲੇ ਮੇਰੇ' ਭਰਪੂਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੋਯਾਐ ਆਉ ਬੇ ਨਿਯਤ ਬੰਧਨ ਭਲੇ ਮੇਰੇ ਪਾਲਨ
ਦੇਯਾਐ ॥੧॥

ਗੁਰਸਿਖ ਰਾਖੇ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਿ ॥

ਗੁਰੂ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਿਯਤ ਗੋਪਾਲੂ ਰਖਾ ਕਰਿਯਾਐ ਆਉ

ਕਾਢਿ ਲੀਏ ਮਹਾ ਭਵਜਲ ਤੇ ਅਪਨੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਯਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਵਾਰਾ ਬੇ ਬਿਸਥਾ ਬੰਧਨ ਬਾਹਰਲੇ ਵਾਹਾਯਾ ਕਾਢਿਯਾਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਣਿ ਜਮ ਤੇ ਛੁਟੀਐ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥

ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਲੋਂ ਕਰਿਯਾ ਵਾਰਾ ਆਤਮਾ ਮੁਕਤੀ ਮਿਲਿਯਾਏ ਆਉ ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕ
ਸੁਖ ਮਿਲਿਯਾਏ,

ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਜਪਹੁ ਜਪੁ ਰਸਨਾ ਨੀਤ ਨੀਤ ਗੁਣ ਗਾਈਐ ॥੨॥

ਹੇ ਭਾਯਾ! ਪ੍ਰਭਾਕ ਗੁਣ ਏਵੇ ਗੁਣ ਵਾਰਾ ਪੁਰ ਨਾਮ ਯੋਗ ਭਰਿਯਾ ਆਉ ਨਿਯਤ ਹੋਯਾ ਗੁਣਗਾਨ
ਕਰਿਯਾ ਭਰਿਯਾ ॥੨॥

ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਸਾਧਸੰਗਿ ਦੁਖ ਨਾਠੇ ॥

ਪੁਰਖ ਪ੍ਰੇਮ ਭਰਿ ਵਾਰਾ ਮੇਰੇ ਪਰਮ ਪਦ ਮਿਲਿਯਾਐ ਆਉ ਬਾਘ ਬੰਧਨੇ ਦੂਰ
ਹੋਯਾਯਾਐ।

ਛਿਜੈ ਨ ਜਾਇ ਕਿਛੁ ਭਉ ਨ ਬਿਆਪੇ ਹਰਿ ਧਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਗਾਠੇ ॥੩॥

ਮੂੰ ਨਿਰਮਲ ਹਰਿਨਾਮ ਰੂਪੀ ਖਨ ਗਥੇਰੇ ਕਾਥਿਓ, ਏਹਿ ਹਰਿਨਾਮ ਰੂਪੀ ਖਨਰ ਕੇਵੇ ਨਾਥਿ ਝੂਝਨਾਥਿ, ਨਾ
ਥਿ ਏਹਾ ਕੇਵੇ ਹਥਿਥਾਏ ਆਯ ਨਾ ਥਿ ਏਹਾਕੂ ਚੋਰ ਯਥਾਧਿਰ ਭਰ ਨਥਾਏ ॥੩॥

ਅੰਤਿ ਕਾਲ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਸਹਾਈ ਇਤ ਉਤ ਰਾਖਨਹਾਰੇ ॥

ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕਰੇ ਰਥਾ ਕਰਿਕਾ ਕਾਲਾ ਪੁਰੁ ਅਭਕਾਲਰੇ ਬਹਾਲਕ ਹੋਯਥਾਥਿ।

ਪ੍ਰਾਨ ਮੀਤ ਹੀਤ ਧਨੁ ਮੇਰੈ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੇ ॥੪॥੬॥੪੫॥

ਪੁਰੁ ਥਿ ਮੋਰ ਪੁਰਾ, ਮਿਰ, ਗੁਰਚਿਤਕ ਏਵਾ ਖਨ ਧੋਲਭ ਅਥਥਿ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਬਧਾ ਥਿ ਚਾਢਾਯ ਪੁਰਿ
ਬਧਿਓਥ ਅਥ ॥੪॥੬॥੪੫॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਾ ਤੂੰ ਸਾਹਿਬੁ ਤਾ ਭਉ ਕੇਹਾ ਹਉ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਕਿਸੁ ਸਾਲਾਹੀ ॥

ਹੇ ਪਰਮਪਿਤਾ! ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਮੋਰ ਮਾਲਿਕ ਅਰੁ, ਚਾਢਾਹੇਲੇ ਪੁਰੀ ਮੋਰਥੇ ਯਥਾ ਕੋਪਰਿ ਹੇਰ? ਚੋਰ
ਕਿਨਾ ਮੂੰ ਕਾਢਾਰ ਬੁਠਿ ਕਰਿਕੇ?

ਏਕੁ ਤੂੰ ਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਮੈ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਏਕ ਤੂੰ ਥਿ ਮੋਰ ਅਰੁ, ਚਾਢਾਹੇਲੇ ਮੋਰ ਪਾਥਰੇ ਬਰੁਕਿਓ ਅਥਿ, ਚੋਰ ਕਿਨਾ ਆਯ ਕੇਹਿ
ਨਾਢਾਥਿ ॥੧॥

ਬਾਬਾ ਬਿਖੁ ਦੇਖਿਆ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਹੇ ਕਾਕਾ! ਮੂੰ ਦੇਖਿਓ ਮੇਰੇ ਏਹਿ ਬੰਧਾਰ ਕੋਥ ਰੂਪ ਅਥੋਰ।

ਰਖਿਆ ਕਰਹੁ ਗੁਸਾਈ ਮੇਰੇ ਮੈ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਆਧਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਬਾਲ! ਮੋਰ ਰਥਾ ਕਰ, ਚੋਰ ਨਾਮ ਥਿ ਮੋਰ ਯਾਕਨਰ ਆਧਾਰ ਅਥੋਰ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਜਾਣਹਿ ਬਿਰਥਾ ਸਭਾ ਮਨ ਕੀ ਹੋਰੁ ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈਐ ॥

ਹੇ ਨਾਥ! ਤੁਮੇ ਮੋਰ ਮਨਰ ਬਰੁ ਅਥਥਾ ਯਾਥਿ ਅਥ, ਏਥੁਧਾਯ, ਮੂੰ ਕਾਢਾ ਪਾਥਕੂ ਯਾਥ ਏਹਾ ਕਹਿਕੇ
ਏਵਾ ਗੁਰਾਯਕੇ?

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਉਰਾਇਆ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥੨॥

ਨਾਮ ਕਿਨਾ ਬੰਧੁਰੁ ਯਥ ਕਾਯਲਾ ਹੋਯਯਾਯਥਿ, ਯਥਿ ਪੁਰੁ ਨਾਮ ਮਿਲਿਯਾਏ, ਚਾਢਾਹੇਲੇ ਏਹਾ ਬੁਧ
ਪਾਯਥਾਏ ॥੨॥

ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਕਿਸੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈਐ ਜਿ ਕਹਣਾ ਸੁ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਪਾਸਿ ॥

ਮੂੰ ਕੀ ਕਹਿਓ! ਮੂੰ ਨਿਯ ਅਵਸਥਾ ਕਿਹਰਿ ਕਹਿਓ? ਮੂੰ ਯਾਹਾ ਕਹਿਵਾਕੂ ਚਾਹੁੰਦੀ, ਭਾਵਾ ਮੂੰ ਨਿਯ ਪੁਰੁਸ਼
ਪਾਸਿ ਕਹਿਯਾਵ।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ ਵਰਤੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੇਰੀ ਆਸ ॥੩॥

ਹੇ ਮਾਲਿਕ! ਤੂੰ ਯਾਹਾ ਕੀਤੀ ਕਰਿਛੀ, ਮੇਰਾ ਵਰਤਾਵਾ 'ਤੇਰਾ' ਭਰਪੂਰ ਆਸਾ ਅਛੀ॥੩॥

ਜੇ ਦੇਹਿ ਵਡਿਆਈ ਤਾ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਇਤ ਉਤ ਤੁਝਹਿ ਧਿਆਉ ॥

ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਮਾਨ-ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯਾਈ, ਭਾਵਾਹੇਲੇ, ਏਹਾ ਤੇਰਾ ਮੂੰ ਮਾਨ-ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਅਤੇ, ਲੋਕ-
ਪਰਲੋਕਕਰੇ ਮੂੰ ਤੇਰੇ ਮੂੰ ਸ਼ਰਧਾ ਕਰਿਯਾਵ।

ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤੇ ਮੈ ਤਾਣੁ ਤੇਰਾ ਇਕੁ ਨਾਉ ॥੪॥੭॥੪੬॥

ਨਾਨਕਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਵਰਤਾਵਾ ਮੂੰ ਸੁਖਦਾਤਾ ਅਚਰਿ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮੂੰ ਮੇਰਾ ਵਲ ਅਤੇ॥੪॥੭॥੪੬॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਤੁਮ੍ਹਰਾਰਾ ਠਾਕੁਰ ਏਹੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਜਨਹਿ ਪੀਓ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰ! ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਅਮ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਆਉ ਏਹੇ ਮਹਾ ਰਸ ਤੇਰਾ ਸੇਵਕ ਪਾਨ ਕਰਿਛੀ।

ਜਨਮ ਜਨਮ ਚੁਕੇ ਭੈ ਭਾਰੇ ਦੁਰਤੁ ਬਿਨਾਸਿਓ ਭਰਮੁ ਬੀਓ ॥੧॥

ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਜਨਮ ਚੁਕੇ ਭੈ ਭਾਰੇ ਦੁਰਤ ਬਿਨਾਸਿਓ ਭਰਮੁ ਬੀਓ॥੧॥
ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਜਨਮ ਚੁਕੇ ਭੈ ਭਾਰੇ ਦੁਰਤ ਬਿਨਾਸਿਓ ਭਰਮੁ ਬੀਓ॥੧॥

ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਮੈ ਜੀਓ ॥

ਤੇਰੇ ਮਾਲਿਕ! ਤੇਰਾ ਵਰਤਾਵਾ ਕਰਿ ਮੂੰ ਯਾਦ ਰਹਿਅਛੀ।

ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਬਚਨੁ ਤੁਮ੍ਹਰਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਨੁ ਤਨੁ ਮੇਰਾ ਠਾਰੁ ਬੀਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਬਚਨੁ ਗੁਰੂ! ਤੇਰਾ ਵਚਨ ਗੁਰੀਵਾ ਬਾਰਾ ਮਨ ਏਵਾਂ ਤਨ ਗੀਤਕਾ ਹੋਯਾਛੀ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਤੁਮ੍ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਭਇਓ ਸਾਧਸੰਗੁ ਏਹੁ ਕਾਜੁ ਤੁਮ੍ਹਰ ਆਪਿ ਕੀਓ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਤੇਰਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੇਰਾ ਬਾਪੁ ਬਾਂਝੇ ਮਿਲਿਯਾਛੀ ਆਉ ਏਹੇ ਗੁਰੂ ਕਾਮੰਧ ਤੂੰ ਬਖਸ਼ੇ ਮੂੰ
ਕਰਿਛੀ।

ਦਿਤੁ ਕਰਿ ਚਰਣ ਗਰੇ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ੍ਹਰੇ ਸਹਜੇ ਬਿਖਿਆ ਭਈ ਖੀਓ ॥੨॥

ਮੂੰ ਤੇਰਾ ਚਰਣ ਪਰਿਛੀ ਆਉ ਮਾਲਿਕਾ ਵਿਸ਼ ਵਾਯਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਪੂਰ ਹੋਯਾਛੀ॥੨॥

ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰਾ ਏਹੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਮੰਤ੍ਰੁ ਲੀਓ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਚੋਰ ਨਾਮ ਬੁਝਾਰ ਭਭਾਰ ਅਚੋ, ਏਹਿ ਅਮਰ ਮਨੁ ਮੂੰ ਗੁਨੁਦੇਵਕਾ ਠਾਰੁ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਛੇ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਹਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਨਾ ਤਾਪੁ ਸੰਤਾਪੁ ਮੇਰਾ ਬੈਰੁ ਗੀਓ ॥੩॥

ਨਿਯੋਗ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਬਦਗੁਨੁ ਮੋਹਾਚੋ ਏਹਿ ਮਨੁ ਪੁਨਾਨ ਕਰਿਛੁਛਿ ਆਭ ਮੋਹਾਰ ਚਾਪ-ਬਛਾਪ ਏਵਾ ਗੁਨੁ
ਨਾਗ ਹੋਯਾਯਾਛਿ॥੩॥

ਧੰਨੁ ਸੁ ਮਾਣਸ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ ਮੇਲਿ ਲੀਓ ॥

ਮੋਹਾਚੋ ਮੋਭੰ ਮਾਨਵ ਗਰਾਹਿ ਮਿਲਿਛਿ, ਚਾਹਾ ਖਨਾ ਅਚੋ, ਕਾਰਣ ਏਹਾ ਮਾਖਸਰੇ ਹੂੰ ਮੋਹਾਰ ਪ੍ਰਭੂ
ਮੋਹਾਚੋ ਨਿਯੋਗ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਾਯਾਛਿ।

ਧੰਨੁ ਸੁ ਕਲਿਜੁਗੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਹੀਓ ॥੪॥੮॥੪੭॥

ਏਹਿ ਕਲਿਯੁਗਰ ਬਮਲ ਖਨਾ ਅਚੋ, ਮੋਭੰ ਬਾਪੁ ਬਛਾਓਰੇ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਭਯਨ ਕਰਾਯਾਯਾ ਆਵ, ਹੇ
ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਨਾਮ ਹੂੰ ਮੋਹਾਰ ਬੁਧਲਰ ਆਖਾਰ ਅਚੋ॥੪॥੮॥੪੭॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮੁਖਲਾ 5 ॥

ਆਗੈ ਹੀ ਤੇ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੂਆ ਅਵਰੁ ਕਿ ਜਾਣੈ ਗਿਆਨਾ ॥

ਬਹੁਕਿਛਿ ਪੁਪਧਰੂ ਹੂੰ ਨਿਯਤ ਹੋਇਓ, ਬਿਚਾਰ, ਆਨ ਭਾਰਾ ਏਵਾਹੁ ਅਖੁਕ ਕਥਿ ਕਰਮਾਇ ਪਾਰਿਵ?

ਭੂਲ ਚੁਕ ਅਪਨਾ ਬਾਰਿਕੁ ਬਖਸਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਭਗਵਾਨਾ ॥੧॥

ਪਰਾਬ੍ਰਹਮ ਭਗਵਾਨ ਨਿਯਤ ਬਾਲਕਰ ਭੂਲ ਨਿਯਤ ਕਰਿਦੇਓ ॥1॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ ਮੇਰਿ ਦੀਨ ਕਉ ਰਾਖਿ ਲੀਆ ॥

ਮੇਰਾ ਬਹੁਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਪੁਰਿ ਬਰਵਾ ਹੂੰ ਧੰਨਾਨੁ ਅਰਥਿ, ਬੇ ਮੇਰਾ ਭਲਿ ਧੰਨਕੁ ਵਯਾਇਓ।

ਕਾਟਿਆ ਰੋਗੁ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਮੇਰਾ ਰੋਗੁ ਦੂਰ ਕਰਿਦੇਓ ਆਭ ਮੇਰਾ ਮੁਖਿ ਹੋਇਓ ਧੰਨਾਨੁ ਨਾਮਾਨੁ ਰਖਿਓ, ਧੰਨਾ ਭਾਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਬੁਝਿ ਪਾਉ ਹੋਇਓ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਨਿਕ ਪਾਪ ਮੇਰੇ ਪਰਹਰਿਆ ਬੰਧਨ ਕਾਟੇ ਮੁਕਤ ਭਏ ॥

ਹੇ ਬੰਨ੍ਹ! ਬਹੁਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਅਨੇਕ ਪਾਪ ਦੂਰ ਕਰਿਦੇਓ, ਮੇਰਾ ਬਿਚਾਰਿ ਬੰਨ੍ਹ ਕਾਟਿ ਦੇਓ ਆਭ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ।

ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਾ ਘੋਰ ਤੇ ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਗੁਰਿ ਕਾਢਿ ਲੀਏ ॥੨॥

ਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਬਾਹੁ ਪਰਿ ਮੇਰਾ ਭਲਾਨਕ ਅਭਕੂਪੁ ਬਾਹਾਰ ਕਰਿਦੇਓ ॥2॥

ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਸਗਲ ਭਉ ਮਿਟਿਆ ਰਾਖੇ ਰਾਖਨਹਾਰੇ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯਤ ਹੋਇਓ, ਮੇਰਾ ਬਹੁ ਭਲਾ ਨਾਮ ਹੋਇਓ, ਬਾਰਾ ਦੂਨਿਆਰ ਰਖਾ ਕਰਿਵਾ ਕਾਲਾ ਮੇਰਾ ਬੰਨ੍ਹ ਦੇਓ।

ਐਸੀ ਦਾਤਿ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਕਾਰਜ ਸਗਲ ਸਵਾਰੇ ॥੩॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਪੁਰੁ! ਮੇਰਾ ਭਧਰੇ ਦੂਰ ਏਧਰਿ ਅਨੁਕਞਾ ਹੋਇਓ ਮੇਰਾ ਬਹੁ ਕਾਰਜ ਬੰਨ੍ਹ ਹੋਇਓ ॥3॥

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਸਾਹਿਬ ਮਨਿ ਮੇਲਾ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰਾ ਬੰਨ੍ਹ ਮੇਰੇ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਪੁਰੁ ਮੇਰਾ ਹੋਇਓ ਆਭ

ਸਰਣਿ ਪਇਆ ਨਾਨਕ ਸੁਹੇਲਾ ॥੪॥੯॥੪੮॥

ਭਾਵਾ ਗਰਬ ਨੇਕ ਮੂੰ ਬੁਝਾ ਹੋਇਓ ॥4॥6॥48॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਾਠਾ ਮੁਕਤਾ 5 ॥

ਤੂੰ ਵਿਸਰਹਿ ਤਾਂ ਸਭੁ ਕੇ ਲਾਗੁ ਚੀਤਿ ਆਵਹਿ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ॥

ਹੇ ਜਗਤਰ ਰਚਨੇਭਾ! ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਭੁਲਿਆਏ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਬਿਨਸੇ ਮੇਰੇ ਗੁਣ ਬਿਨਸਾਏ, ਪਰੰਤੂ
ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਚੋਰ ਨਾਮ ਬਲਗ ਕਰਿਆ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਬਿਨਸੇ ਮੇਰੇ ਬੇਬਾ ਬਕਾਰ ਕਰਿਆਏ।

ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਊ ਦੂਜਾ ਸੂਝੈ ਸਾਚੇ ਅਲਖ ਅਭੇਦਾ ॥੧॥

ਹੇ ਬਧਰ ਪ੍ਰਭ, ਅਲਖ, ਅਭੇਦ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਚੋ' ਬਿਨਾ ਤੂੰ ਕਾਹਾਨੂੰ ਜਾਣੇ ਨਾਹੀਂ॥1॥

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ ਲੋਗਨ ਕਿਆ ਵੇਚਾਰੇ ॥

ਹੇ ਬਾਹਿਵ! ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਚੋਰ ਚਿੰਤਰੇ ਬਲਗ ਕਰਿਆ, ਬੇਬੇਬੇਲੇ ਚੋਰ ਬੇਬੇਬਾ ਬਲਾਨੂੰ
ਪਾਏਆ, ਬਿਨਾ ਲੋਕ ਮੇਰੇ ਕੀ ਬਿਗਾਏ ਪਾਏਵੇ?

ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਕਹੁ ਕਿਸ ਨੇ ਕਹੀਐ ਸਗਲੇ ਜੀਅ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਬੜਾ ਜੀਵ ਚੋ' ਬਾਰਾ ਹੀਂ ਜਾਤ ਹੋਏਏ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਕਾਹਾਨੂੰ ਭਲਾ ਆਏ ਕਾਹਾਨੂੰ ਮਨ
ਕਰਿਪਾਏ॥1॥ ਰੂਹ॥

ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਤੇਰਾ ਆਧਾਰਾ ਹਾਥ ਦੇਇ ਤੂੰ ਰਾਖਹਿ ॥

ਹੇ ਬਾਮਨ! ਚੋਰ ਆਗ੍ਰਿਯੇ ਹੀਂ ਅਛੇ, ਤੂੰ ਹੀਂ ਮੇਰੇ ਆਖਾਰੇ ਅਰੁ, ਨਿਯਤ ਹਾਥ ਦੇਏ ਤੁਮੇ ਮੇਰੇ
ਰਖਾ ਕਰਿਅਛੇ।

ਜਿਸੁ ਜਨ ਊਪਰਿ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤਿਸ ਕਉ ਬਿਪੁ ਨ ਕੋਊ ਭਾਖੈ ॥੨॥

ਮੇਭੀ ਭਲੇ ਪੁਰਿ ਚੋਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਅਛੇ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਕੀਏ ਬੁਝ-ਭੋਲੇ ਰਹਿਵੇ ਨਾਹੀਂ॥2॥

ਓਹੇ ਸੁਖੁ ਓਹਾ ਵਡਿਆਈ ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮਨਿ ਭਾਣੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂਜੀ! ਮੇਭੀ ਕਥਾ ਚੋਰ ਭਲੇ ਲਾਗਿਆ, ਚਾਹਾ ਮੇ' ਪਾਏ ਬੁਝ ਅਰੇ, ਚਾਹਾ ਮੇ' ਪਾਏ
ਮਾਨ-ਪੁਰਿਐ ਅਰੇ।

ਤੂੰ ਦਾਨਾ ਤੂੰ ਸਦ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀ ॥੩॥

ਹੇ ਮਾਲਿਕ! ਤੁਮੇ ਚਰੁ ਅਰ, ਤੁਮੇ ਬੇਬੇਬਾ ਹੀਂ ਬਲਾਨੂੰ ਅਰ, ਚੋਰ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੇ ਤੂੰ ਬੁਝ ਭੋਗ
ਕਰਿਆ॥3॥

ਤੁਧੁ ਆਗੈ ਅਰਦਾਸਿ ਹਮਾਰੀ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ॥

ਚੋ' ਪਾਏ ਮੇਰੇ ਏਹੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਥ ਏਵੇ ਗਰੀਬ ਬੜਾ ਚੋਰ ਬਾਨ ਅਰੇ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਭ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਕੋਈ ਨਾਉ ਨ ਜਾਣੈ ਮੇਰਾ ॥੪॥੧੦॥੪੯॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਨਾਨਕ! ਬਹੁ ਚੋਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਨਾਨਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।
ਨਾਉਂ ॥੪॥੧੦॥੪੯॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ॥

ਹੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪ੍ਰਭ! ਏਧਰੋਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ, ਮੇਰਾ ਚਾਹੇਰਾ ਬਾਹਰੋਂ ਚਾਹੇਰੇ ਵਾਂਗੂੰ ਹੋ ਜਾਵੇ।

ਖੋਲਿ ਕਿਵਾਰ ਦਿਖਾਲੇ ਦਰਸਨੁ ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮਿ ਨ ਆਈਐ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਕਰਾਓ ਖੋਲ੍ਹੋ ਮੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਰਾਓ, ਚਾਹੇਰੇ ਵਾਂਗੂੰ ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮ ਨਾ ਆਵੇ।
ਮੇਰੇ ਚਾਹੇਰੇ ਵਾਂਗੂੰ ॥੧॥

ਮਿਲਉ ਪਰੀਤਮ ਸੁਆਮੀ ਅਪੁਨੇ ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਹਰਉ ਰੇ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮਭਰਮੇ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਸਗਲੇ ਦੁਖ ਹਰਾਉ ਰੇ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਿਨ੍ਹਿ ਰਿਦੈ ਅਰਾਧਿਆ ਤਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤਰਉ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮਭਰਮੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਰਾਧਨੇ ਤੇਰੇ ਸੰਗੇ ਤਰਾਉ ਰੇ।
ਭਵਬਾਹਰੇ ਪਾਰੇ ਹੋਵੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਹਾ ਉਦਿਆਨ ਪਾਵਕ ਸਾਗਰ ਭਏ ਹਰਖ ਸੋਗ ਮਹਿ ਬਸਨਾ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮਭਰਮੇ ਪਾਵਕ ਸਾਗਰ ਭਏ ਹਰਖ ਸੋਗ ਮਹਿ ਬਸਨਾ।
ਭਵਬਾਹਰੇ ਪਾਰੇ ਹੋਵੇ ॥੧॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿ ਭਇਆ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਜਪਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ॥੨॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਭੇਟੇ ਭਇਆ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਜਪਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸਨਾ।
ਕਹਿੰਦੇ ॥੨॥

ਤਨੁ ਧਨੁ ਥਾਪਿ ਕੀਓ ਸਭੁ ਅਪਨਾ ਕੋਮਲ ਬੰਧਨ ਬਾਂਧਿਆ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਮੇਰੇ ਧਨ ਅਤੇ ਥਾਪੇ ਸਭੁ ਅਪਨਾ ਕੋਮਲ ਬੰਧਨ ਬਾਂਧਿਆ।

ਗੁਰੁ ਪਰਸਾਦਿ ਭਏ ਜਨ ਮੁਕਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ ॥੩॥

ਕਿੰਨ੍ਹ, ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮਭਰਮੇ ਭਏ ਜਨ ਮੁਕਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ।
ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮਭਰਮੇ ॥੩॥

ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖਨਹਾਰੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੇ ਭਾਣੇ ॥

ਰਸਕ ਪੁਰੁ ਚਾਹਾਰ ਰਸਾ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਸਿੰਘ ਜਿਹ ਪੁਰੁਯੁ ਭਲ ਲਾਗਿਯਾ॥

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੁਮ੍ਹਰਾ ਦਾਤੇ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੇ ॥੪॥੧੧॥੫੦॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਹੋ ਧਾਠਾ ਪੁਰੁ! ਏਹੁ ਆਨੁ! ਏਵਾਂ ਈਸਾਰ ਬਹੁ ਚੋਰਾ ਹੋ ਅਚੋ, ਸੁੱਚੋ! ਪੁਰਿ ਬਧਾ
ਬਧਿਓ ਅਚੋ॥੪॥੧੧॥੫੦॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮੋਹ ਮਲਨ ਨੀਦ ਤੇ ਛੁਟਕੀ ਕਉਨੁ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਭਇਓ ਰੀ ॥

ਹੋ ਯਾਹ ਰੂਪਾ ਨਾਰਾ! ਚੋ! ਯਹੋਰੋ ਕੇਯੋ ਕਰੁਗਾ। ਧੁੰਝੇ ਅਛੇ ਹੋ ਤੂ ਮਨਕੂ ਮਯਲਾ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ
ਮੋਹਰੋ ਨਿਧਰੂ ਵਯੋ ਯਾਯਲੋ?

ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ ਤੁਧੁ ਨ ਵਿਆਪੈ ਤੇਰਾ ਆਲਸੁ ਕਹਾ ਗਇਓ ਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ ਚੋਰਾਹੋ ਪੁਰੁਯੋਰੋ ਕਰੋ ਨਾਹੀ, ਚੋਰਾ ਆਲਸੁ ਕੇਯੋ ਆਹੋ ਚਾਲਿਯਾਯਲੋ?॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਸੁਰਿ ਨਰ ਦੇਵ ਅਸੁਰ ਤੈ ਗੁਨੀਆ ਸਗਲੇ ਭਵਨੁ ਲੁਟਿਓ ਰੀ ॥੧॥

ਦਾਵਾ ਅਗਨਿ ਬਹੁਤ ਤ੍ਰਿਣ ਜਾਲੇ ਕੋਈ ਹਰਿਆ ਬੁਟ ਰਹਿਓ ਰੀ ॥

ਐਸੇ ਸਮਰਥ ਵਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਤਾ ਕੀ ਉਪਮਾ ਜਾਤ ਨ ਕਹਿਓ ਰੀ ॥੨॥

ਕਾਜਰ ਕੋਠ ਮਹਿ ਭਈ ਨ ਕਾਰੀ ਨਿਰਮਲ ਬਰਨ ਬਨਿਓ ਰੀ ॥

ਮਹਾ ਮੰਤ੍ਰ ਗੁਰ ਹਿਰਦੈ ਬਸਿਓ ਅਚਰਜ ਨਾਮੁ ਸੁਨਿਓ ਰੀ ॥੩॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਨਦਰਿ ਅਵਲੋਕਨ ਅਪੁਨੈ ਚਰਣਿ ਲਗਾਈ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਸਮਾਈ ॥੪॥੧੨॥੫੧॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੭ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਲਾਲ ਚੇਲਨਾ ਤੈ ਤਨਿ ਸੋਹਿਆ ॥

SGGOnline.com

ਸੁਰਿਜਨ ਭਾਨੀ ਤਾਂ ਮਨੁ ਮੋਹਿਆ ॥੧॥

ਮੇਧੇਵੇ ਤੂੰ ਪੁਰੁਸ਼ਕ ਭਲੇ ਲਾਗੇਪਾਏ, ਬੇਚੇਬੇਚੇ ਚਾਹਾਯਾ ਮਨ ਮੋਹਿਓ ਹੋਇਆਇਆ ॥1॥

ਕਵਨ ਬਨੀ ਰੀ ਤੇਰੀ ਲਾਲੀ ॥

ਠੇਕੇਰੇ ਮੁਖਰੇ ਏਹੀ ਲਾਲੀ ਕਿਧਰੀ ਬਨੀਅਛੀ?

ਕਵਨ ਰੰਗਿ ਤੂੰ ਭਈ ਗੁਲਾਲੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੇਯੋਂ ਰੰਗਾਰੇ ਪੁਰਾਵਰੂ ਤੂੰ ਏਧਰੀ ਲਾਲ ਰੰਗ ਹੋਇਆਛੀ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਤੁਮ ਹੀ ਸੁੰਦਰਿ ਤੁਮਹਿ ਸੁਹਾਗੁ ॥

ਤੂੰ ਬਖੂਓ ਬੁਝਾਰੇ ਅਰੁ ਆਏ ਤੂੰ ਹੋ ਬੁਝਾਗਿਨੀ ਅਰੁ ।

ਤੁਮ ਘਰਿ ਲਾਲਨੁ ਤੁਮ ਘਰਿ ਭਾਗੁ ॥੨॥

ਠੇਕੇਰੇ ਬੁਝਾਰੇ ਘਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ਕ ਵਾਸ ਕਰਿਛੀ ਆਏ ਠੇਕੇਰੇ ਬੁਝਾਰੇ ਘਰੇ ਭਾਗੁ ਭਧਰੁ ਹੋਇਆਛੀ ॥2॥

ਤੂੰ ਸਤਵੰਤੀ ਤੂੰ ਪਰਧਾਨਿ ॥

ਤੂੰਮੇ ਬਧਵਧਾਨੀ ਅਰੁ ਆਏ ਤੂੰਮੇ ਹੋ ਬਰਵੇਸ਼ੁ ਅਰੁ ।

ਤੂੰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਾਨੀ ਤੁਹੀ ਸੁਰ ਗਿਆਨਿ ॥੩॥

ਤੂੰਮੇ ਜਿਯੇ ਪੁਰੁਸ਼ਕ ਪੁਰੁਸ਼ਕ ਭਲੇ ਲਾਗੁਅਛੀ ਆਏ ਤੂੰਮੇ ਬਰਵੇਸ਼ੁ ਯਾਨ ਵਾਲਾ ਅਰੁ ॥3॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਾਨੀ ਤਾਂ ਰੰਗਿ ਗੁਲਾਲ ॥

(ਯੀਵੇ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀ ਕਹੀਆਏ) ਤੂੰ ਪੁਰੁਸ਼ਕ ਪੁਰੁਸ਼ਕ ਭਲੇ ਲਾਗੁਅਛੀ, ਏਧਰਾਯੋਂ ਤੂੰ ਗਯਾਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ਕ ਰੰਗਾਰੇ ਰੰਗਾਰੇ ਹੋਇਆਛੀ ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਭ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਿਹਾਲ ॥੪॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੇ ਮੋਹਿਓ ਧਰਮੁ ਧਰਮੁ ਰੇ ਰੇ ॥4॥

ਸੁਨਿ ਰੀ ਸਖੀ ਇਹ ਹਮਰੀ ਘਾਲ ॥

ਹੋ ਮੋਹਾਰੇ ਬਧੀ! ਗੁਣ ਕੇਵਲ ਏਹੀ ਮੋਹਾਰੇ ਬਾਧਨਾ ਅਰੇ ।

ਪ੍ਰਭ ਆਪਿ ਸੀਗਾਰਿ ਸਵਾਰਨਹਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥੧॥੫੨॥

ਪੁਰੁਸ਼ਕ ਬੁਝਾਰੇ ਹੋ ਗੁਣਾਰਵਾਲਾ ਏਵੇ ਬਧਾਯੋਂ ਕਰਾਯੋਂ ਵਾਲਾ ਅਰੇ ॥1॥ ਭ੍ਰਿਥੀਯੁ ਰੂਹ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗੇ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਦੂਖ ਘਨੇ ਜਬ ਹੋਤੇ ਦੂਰਿ ॥

ਹੇ ਬੰਸ! ਮੇਰੇ ਮੂੰ ਹਰਿਕਾ ਚਰਨਰੂ ਦੂਰਰੇ ਟੁਲਿ, ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਵਸੂਠ ਦੂਰਗ
ਹੋਯਾ।

ਅਬ ਮਸਲਤਿ ਮੇਰਿ ਮਿਲੀ ਹਦੂਰਿ ॥੧॥

ਏਵੇ ਮਾਨਿਕਯ ਭਧਭਿਧਿਰੇ ਮੇਰੇ ਨਾਮਰ ਭਧਵੇਰਿ ਮਿਲਿਅਛਿ ॥1॥

ਚੁਕਾ ਨਿਹੇਰਾ ਸਖੀ ਸਹੇਰੀ ॥ ਭਰਮੁ ਗਇਆ ਗੁਰਿ ਪਿਰ ਸੰਗਿ ਮੇਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਬੰਸ ਏਵੇ ਬਾਧੁਕ ਅਭਿਯੋਗ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਛਿ, ਮੇਰੇ ਬੰਸ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਛਿ, ਗੁਰੂ
ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰਖਰੇ ਪੁਰਖ ਬਹਿਰਿ ਮਿਲਾਯਾਛਿ ॥1॥ ਰੁਹ ॥

ਨਿਕਟਿ ਆਨਿ ਪ੍ਰਿਅ ਸੇਜ ਧਰੀ ॥

ਮੇਰੇ ਪੁਰਖਰੇ ਪੁਰਖ ਨਿਕਟਕੁ ਆਇ ਮੇਰੇ ਭੇਦ ਭਧਰੇ ਵਧਾਯਾਛਿ ਆਯ

ਕਾਣਿ ਕਢਨ ਤੇ ਛੁਟਿ ਪਰੀ ॥੨॥

ਮੂੰ ਲੋਕਯ ਆਗੁਰੂ ਮੁਖ ਹੋਯਾਯਾਛਿ ॥2॥

ਮੰਦਰਿ ਮੇਰੈ ਸਬਦਿ ਉਜਾਰਾ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੰਦਰਰੇ ਰੁਖ-ਭਧਰ ਭਧਰ ਅਛਿ।

ਅਨਦ ਬਿਨੋਦੀ ਖਸਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥੩॥

ਮੇਰੇ ਪਦ-ਪੁਰ ਆਨਧ ਬਿਨੋਦੀ ਅਛਿ ॥3॥

ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਮੈ ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਕਪਾਲਰੇ ਭਾਗ ਹੋਵਾ ਕਾਰਗਰ ਮੇਰੇ ਪਦ-ਪੁਰ ਮੇਰੇ ਬੁਧ-ਘਰੇ ਆਇਛਿ।

ਬਿਰੁ ਸੋਹਾਗੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਪਾਇਆ ॥੪॥੨॥੫੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਅਚਲ ਬੁਧਗ ਮਿਲਿ ਯਾਯਾਛਿ ॥4॥2॥53॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਾਚਿ ਨਾਮਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਬਧ ਨਾਮਰੇ ਲਾਗਿਯਾਛਿ।

ਲੋਗਨ ਸਿਉ ਮੇਰਾ ਠਾਠਾ ਬਾਗਾ ॥੧॥

ਦੂਰਿਯਾ ਲੋਕਯ ਬਾਧੁਰੇ ਮੇਰੇ ਏਥਿ ਮੇਲਾਪ ਅਛਿ ਮੇਥਿਕਿ ਵਧਵਧਾਰਰ ਆਵਧਿਕਤਾ
ਅਛਿ ॥1॥

ਬਾਹਰਿ ਸੂਤੁ ਸਗਲ ਸਿਉ ਮਉਲਾ ॥

ਮੇਰੇ ਬਖਸ਼ਿ ਕੇਵਲ ਦੇਖਵਾ ਪਾਏਂ ਹੋਂ ਅਛੇ ਆਯ ਬਖੁਯਾ ਬਾਪੁਰੇ ਪੁਬਧ ਅਛੇ;

ਅਲਿਪਤੁ ਰਹਉ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮਹਿ ਕਉਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਧਰੇ ਕਮਲ ਧੂਲ ਯਲਰੇ ਨਿਲੋਤੁ ਰਹਿਯਾਏ, ਬੇਧਰੇ ਹੋਂ ਮੂੰ ਬਾਬਾਰੇ ਨਿਲੋਤੁ
ਰਹਿਯਾਏ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਮੁਖ ਕੀ ਬਾਤ ਸਗਲ ਸਿਉ ਕਰਤਾ ॥

ਮੂ ਮੁਖਰੇ ਬਖੁਯਾ ਬਹਿਤ ਕਯਾਵਾਯਾ ਕਰਿਯਾਏ।

ਜੀਅ ਸੰਗਿ ਪੁਤੁ ਅਪੁਨਾ ਧਰਤਾ ॥੨॥

ਪਰਛੁ, ਨਿਯ ਪੁਤ੍ਰਯੁ ਮੂੰ ਨਿਯ ਭੁਧਰੇ ਲਗਾਯ ਰਹਿਯਾਏ ॥੨॥

ਦੀਸਿ ਆਵਤ ਹੈ ਬਹੁਤੁ ਭੀਹਾਲਾ ॥

ਬੁਧ ਲੋਕਯੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਣ ਦੇਖਾਯਾਯ, ਪਰਛੁ

ਸਗਲ ਚਰਨ ਕੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਰਾਲਾ ॥੩॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਬਖੁਯਾ ਚਰਨ ਪੂਜਿ ਬਧਿ ਰਹਿਯਾਏ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਜਨਿ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹੇ ਬੇਬਕਯੁ ਪੂਰੁ ਗੁਰੁ ਪਾਇੁ ਬੋਯਾਯਾਯ।

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥੪॥੩॥੫੪॥

ਭਿਓਰੇ ਐਵੰ ਵਾਹਾਏਰੇ ਮੇਲਾਏ ਏਕੁ ਯੋਗੁ ਹੁੰ ਵੇਖਾਏਅੰਤੁ ॥੪॥੩॥੫੪॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮੁਖਲਾ 5 ॥

ਪਾਵਤੁ ਰਲੀਆ ਜੋਬਨਿ ਬਲੀਆ ॥

ਮੋਹਿਬਨਰੇ ਮੋਹਾਗਰੇ ਮਨੁਸ਼ਧਾ ਵਸਤੁ ਅਨਧ ਭੋਗ ਕਰਿਯਾ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮਾਟੀ ਸੰਗਿ ਰਲੀਆ ॥੧॥

ਪਰਭੂ, ਪੁਰੁ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਗੇਸਰੇ ਮਾਰਿਰੇ ਮੋਹਿਯਾ ॥੧॥

ਕਾਨ ਕੁੰਡਲੀਆ ਬਸਤ੍ਰ ਓਢਲੀਆ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਮਨੁਸ਼ਧਾ ਕਾਨਰੇ ਕੁੰਡਲ ਐਵੰ ਬੁਧਰੇ ਵਸਤੁ ਓਢਿਯਾ ॥

ਸੇਜ ਸੁਖਲੀਆ ਮਨਿ ਗਰਬਲੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੋਮਲ ਬੁਧਵਾਯਕ ਬਿਛੋਗਾਏ ਗੇਲਾਯਾ, ਪਰਭੂ ਬੇ ਨਿਯ ਚਿਯਰੇ ਐਵੰ ਬੁਧ ਬਾਖਨਕੁ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਿਯਾ ॥੧॥ ਰੁਹ ॥

ਤਲੈ ਕੁੰਚਰੀਆ ਸਿਰਿ ਕਨਿਕ ਛਤਰੀਆ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧਾ ਪਾਗਰੇ ਬਕਾਰੇ ਪਾਯੁ ਹਾਥਾ ਐਵੰ ਮਧੁਕ ਯੋਗਰੇ ਬੁਧਾਰੇ ਛਤੁ ਝੁਲਿ ਰਹਿਯਾ, ਪਰਭੂ

ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ ਲੇ ਧਰਨਿ ਗਡਲੀਆ ॥੨॥

ਭਗਵਾਨਯ ਭਯੋ ਬਿਨਾ ਬੇ ਮਾਰਿਰੇ ਮੋਹਿਯਾ ॥੨॥

ਰੂਪ ਸੁੰਦਰੀਆ ਅਨਿਕ ਇਸਤਰੀਆ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧਾ ਰੂਪਵਤੀ ਬੁਧਾਰੀ ਐਵੰ ਅਨੇਕ ਬੁਧ ਬਹਿਤ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ਕਰਿਯਾਯ,

ਹਰਿ ਰਸ ਬਿਨੁ ਸਭਿ ਸੁਆਦ ਫਿਕਰੀਆ ॥੩॥

ਪਰਭੂ ਹਰੇ ਰਸ ਬਿਨਾ ਐਵੰ ਬਹੁ ਆਸ਼ਾਵਨ ਫਿਕਾ ਅਰੇ ॥੩॥

ਮਾਇਆ ਛਲੀਆ ਬਿਕਾਰ ਬਿਖਲੀਆ ॥

ਐਵੰ ਮਾਯਾ ਪੁਰਬਯ ਅਰੇ ਆਯ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਐਵੰ ਅਧਾਕਾਰ ਯੋਗਾਏ ਬਿਬ ਬਹੁਗ ਅਰੇ ॥

ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਦਇਅਲੀਆ ॥੪॥੪॥੫੫॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹਨ ਹੇ ਵਲਾਰ ਬਾਗਰ, ਹੇ ਬਰਗਭਿਮਾਨ ਹੁਕੂ! ਸੂੰ ਚੋਰ ਹੂੰ ਗਰਗਰੇ ਅਛੇ
॥੪॥੪॥੫੫॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅੰਗ ੧੫ ॥

ਏਕੁ ਬਗੀਚਾ ਪੇਡ ਘਨ ਕਰਿਆ ॥

ਏਕੁ ਧੂਨੀਆ ਏਕੁ ਬਗੀਚਾ ਅਚੇ, ਮੇਘਭੋਨੋ ਬਝੂਚ ਗਛ ਲਾਗਿਛੇ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਤਹਾ ਮਹਿ ਫਲਿਆ ॥੧॥

ਗਛਰੇ ਨਾਮਾਨੁਚ ਰੂਪੀ ਫਲ ਲਾਗਿਛੇ ॥੧॥

ਐਸਾ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ਗਿਆਨੀ ॥

ਹੇ ਜਾਨੀ! ਏਧਰੇ ਕਿਛੇ ਬਿਚਾਰ ਕਰ,

ਜਾ ਤੇ ਪਾਈਐ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਨੀ ॥

ਮਾਝਾ ਭਾਰਾ ਚੋਰੇ ਨਿਰਬਾਨ ਪਦੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਵ।

ਆਸਿ ਪਾਸਿ ਬਿਖੂਆ ਕੇ ਕੁੰਟਾ ਬੀਚਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਭਾਈ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਬਗੀਚਾ ਪਾਸਰੇ ਬਿਖ ਕੂਲੁ ਅਛੇ ਆਯੁ ਏਵਾ ਮਛਰੇ ਅਨੂਚ ਮਖ ਅਛੇ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਸਿੰਚਨਹਾਰੇ ਏਕੈ ਮਾਲੀ ॥

ਏਵਾਕੂ ਪਾਣੀ ਦੇਵਾ ਪਾਛੇ ਗੁਰੂ-ਪਰਮਾਨੁ ਰੂਪੀ ਅਵਚਾਰ ਅਚਛੇ।

ਖਬਰਿ ਕਰਤੁ ਹੈ ਪਾਤ ਪਤ ਡਾਲੀ ॥੨॥

ਬੇ ਬਹੁ ਪਤੁ ਏਵੇ ਭਾਲਰ ਰਖਾ ਕਰਛੇ ॥੨॥

ਸਗਲ ਬਨਸਪਤਿ ਆਣਿ ਜੜਾਈ ॥

ਬੇ ਬਹੁ ਗਛ ਪਤੁ ਏਵਾਕੂ ਪਾਣੀ ਲਗਾਯਛੇ।

ਸਗਲੀ ਫੂਲੀ ਨਿਫਲ ਨ ਕਾਈ ॥੩॥

ਬਹੁਪ੍ਰੇਰੇ ਫਲ ਅਥਿਪਾਏ, ਕੋਈਥੇ ਚੇ ਮਖ ਫਲ ਬਿਨਾ ਰਹੇ ਨਾਹੀ ॥੩॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਫਲੁ ਨਾਮੁ ਜਿਨਿ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਵਾਸ ਨਾਨਕ! ਮੇਘ ਗੁਰੂਕਾ ਭਾਰਾ ਨਾਮਾਨੁਚਰ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਛੇ,

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤਰੀ ਤਿਨਿ ਮਾਇਆ ॥੪॥੫॥੫੬॥

ਬੇਸੇ ਮਾਲਾ ਰੂਪੀ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰਿ ਹੋਯਾਯਾਯਾਯਾ ॥੪॥੫॥੫੬॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਰਾਜ ਲੀਲਾ ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਬਨਾਈ ॥

ਹੇ ਬਠਧਰ ਪੂਞਿ! ਚੋਰ ਨਾਮਿ ਹੂੰ ਮੋਹਿ ਰਾਜ ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਓ।

ਜੋਗੁ ਬਨਿਆ ਤੇਰਾ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈ ॥੧॥

ਚੋਰ ਕੀਯੋ ਗਾਨ ਕਰਿ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਾਯਾਯਾ ॥1॥

ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਬਨੇ ਤੇਰੈ ਓਲ੍ਹੈ ॥ ਭ੍ਰਮ ਕੇ ਪਰਦੇ ਸਤਿਗੁਰ ਖੋਲ੍ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਚੋਰ ਗਰਬਰੇ ਮੋਹਿ ਬਰ ਬੁਝਿ ਫਾਇਲ ਹੋਯਾਯਾਯਾ, ਬਧਗੁਰੂ ਭੁਫਰਿ ਪਰਿ ਖੋਲ੍ਹਿ ਦੇਯਾਯਾਯਾ ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਿ ਰੰਗ ਰਸ ਮਾਣੈ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਚੋਰ ਯੋਗੁ ਰੂਪਿ ਹੂੰ ਆਦਿਕ ਆਨੰਦ ਭੋਗ ਕਰਿਯਾਯਾ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਮਹਾ ਨਿਰਬਾਣੈ ॥੨॥

ਬਧਗੁਰੂਕ ਬੇਵਾ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮੋਹਿ ਮਹਾ ਨਿਰਬਾਣਿ ਪਦ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਾਯਾਯਾ ॥2॥

ਜਿਨਿ ਤੂੰ ਜਾਤਾ ਸੇ ਗਿਰਸਤ ਉਦਾਸੀ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਹੀਯ ਚੋਰ ਰੂਪਿਯਾਯਾ, ਬੇ ਗੁਣਿ ਹੋਯਾਯਾ ਅਧਿਕਾਰ ਚੋਰ, ਚੋਰ ਭਾਰੇ ਬਾਧਿ ਹੋਯਾਯਾਯਾ।

ਨਾਮਿ ਰਤਾ ਸੇਈ ਨਿਰਬਾਣੁ ॥੩॥

ਮੋਭੰ ਮਨੁਸ਼ਯ ਹਰਿਨਾਮਰੇ ਅਨੁਰਭ ਯਾਯਾ, ਬੇ ਬਧਯਾਯਾ ਅਧਿਕਾਰ ॥3॥

ਜਾ ਕਉ ਮਿਲਿਓ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨਾ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਓ ਮੇ ਹੇ ਮੋਹਿ ਮਾਲਿਕ! ਯਾਯਾ ਚੋਰ ਨਾਮ-ਭੋਗਰਿ ਮਿਲਿਯਾਯਾਯਾਯਾ,

ਭਨਤਿ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕਾ ਪੂਰ ਖਜਾਨਾ ॥੪॥੬॥੫੭॥

ਭਾਵਾਰ ਭੋਗਰਿ ਬਧਯਾਯਾ ਭਰਿ ਰਹਿਯਾਯਾ ॥੪॥੬॥੫੭॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਤੀਰਥਿ ਜਾਉ ਤ ਹਉ ਹਉ ਕਰਤੇ ॥

ਹੇ ਬਯੋਨ! ਮੇਰੇ ਮੂੰ ਕੋਈ ਬਿਥੈ ਚਾਹੀ ਯਾ, ਚਾਹਾ ਹੋਵੇ ਬੇਠਾ ਹੋਵੇ 'ਮੂੰ' 'ਮੂੰ' ਕਹਿ ਅਥਾਕਾਰ
ਕਰੂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰੂ ਲੋਕ ਮੇਲਿਆਉ।

ਪੰਡਿਤ ਪੂਛਉ ਤ ਮਾਇਆ ਰਾਤੇ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮੂੰ ਪਛਿਤ ਕੀਏ ਪਚਾਹਿਯਾ, ਚਾਹਾ ਹੋਵੇ ਬੇ ਮਧ ਮਾਯਾ ਹੋਵੇ ਲੀਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਯੋਗ ਪਛੇ ॥1॥

ਸੋ ਅਸਥਾਨੁ ਬਤਾਵਹੁ ਮੀਤਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ! ਮੇਰੇ ਬੇਥੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਛਾਨ ਕਠਾ

ਜਾ ਕੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਨੀਤਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਨਿਭ ਨਿਭ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਾਨ ਕੀਰਤਨ ਹੋਇਯਾ ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਵੀਚਾਰ ॥

ਗੁਰੂ ਅਵਾਹਿ ਵੇਦ ਪਾਪ-ਪੁੰਨਾਂ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰੀਯਾਉ ਆਪ ਕਹਿਯਾਉ ਮੇਰੇ

ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਅਉਤਾਰ ॥੨॥

ਮਨੁਸ਼ ਪਾਪ-ਪੁੰਨਾਂ ਕਰੀ ਕਰੀ ਵਾਰਾ, ਤੂੰ ਬਾਰੰਬਾਰ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਹੋਇਯਾਉ ॥2॥

ਗਿਰਸਤ ਮਹਿ ਚਿੰਤ ਉਦਾਸ ਅਹੰਕਾਰ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀਵਨ ਹੋਇ ਚਿੰਤਾ ਆਪ ਚਿੰਤ ਹੋਇ ਅਥਾਕਾਰ ਆਪ।

ਕਰਮ ਕਰਤ ਜੀਅ ਕਉ ਜੰਜਾਰ ॥੩॥

ਕਰਮਕਾੰਡ ਦੇ ਬੰਸ਼ਾਰ ਕਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਾਏ ਅੰਧਾਰ ਅੰਧਾਰ ॥3॥

ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮਨੁ ਵਸਿ ਆਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁਸ਼ ਪਾਪ ਪੁੰਨਾਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਬੇਥੇ ਆਇਯਾ,

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੀ ਤਿਨਿ ਮਾਇਆ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਦੇ ਮਾਯਾ ਬਾਹਰ ਪਾਰ ਹੋਇਯਾ ॥4॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ ॥

ਸੁਬਯੋਗ ਹੋਇ ਕੀਰਤਨ ਕੀਰਤਨ ਗਾਇਯਾ ਭਰੋਸੇ ਆਪ

ਇਹੁ ਅਸਥਾਨੁ ਗੁਰੂ ਤੇ ਪਾਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥੭॥੫੮॥

ਅੰਧਾਰ ਗੁਰੂ ਵਾਰਾ, ਤੂੰ ਮੇਲਿਆ ॥1॥ ਰੂਪ ਭ੍ਰਿਯਾਨ ॥7॥58॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਘਰ ਮਹਿ ਸੂਖ ਬਾਹਰਿ ਫੁਨਿ ਸੂਖਾ ॥

ਮੇਰੇ ਘਰੇ ਸੂਖ ਹੋਂ ਸੂਖ ਆਯੋ ਘਰੇ ਵਾਸੇ ਮੇਰੇ ਸੂਖ ਹੋਂ ਸੂਖ ਅਯੋ ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੇ ਦੁਖਾ ॥੧॥

ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੇ ਦੁਖਾ ॥੧॥

ਸਗਲ ਸੂਖ ਜਾਂ ਤੂੰ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ॥

ਹੇ ਹਰਿ! ਮੇਰੇ ਸਗਲ ਦੁਖ ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਤ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੇ ਦੁਖਾ ॥੧॥

ਸੋ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਜੋ ਜਨੁ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੇਵਲ ਬੇਸ਼ੁ ਭਧਾਬਕ ਬਰਿਨਾਮਰੁ ਯੋਗ ਕਰਿਯਾਏ ਯਾਹਾਕੂ ਓ ਭਲ ਲਾਗੂ ॥1॥੧॥੧॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਚੋਰ ਨਾਮਰੁ ਯੋਗ ਕਰਿਲੇ ਮਨ ਭਨ ਗੀਤਲੁ ਬੋਲਿਯਾਏ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਤ ਢਹੈ ਦੁਖ ਡੇਰਾ ॥੨॥

ਭਗਵਾਨਕ ਨਾਮ ਧਾਨ ਕਰਿਲੇ ਦੁਖਯੋਗ ਮੂਲ ਨਝੁ ਬੋਲਿਯਾਏ ॥2॥

ਹੁਕਮੁ ਬੂਝੈ ਸੋਈ ਪਰਵਾਨੁ ॥

ਮੋਭੈ ਮਨੁਸ਼ਧ ਪੁਰੂਕਾ ਲਲਾਕੂ ਰੂਝਿਯਾਏ, ਬੇ ਬਧਧਰ ਧਰਵਾਰਰੇ ਬੀਕੁਤ ਬੋਲਿਯਾਏ।

ਸਾਚੁ ਸਬਦੁ ਜਾ ਕਾ ਨੀਸਾਨੁ ॥੩॥

ਬੇਸ਼ੁ ਬੀਕੁਤ ਮਨੁਸ਼ਧ ਭਧਰੇ ਬਧਧ ਗਧਰ ਨੀਗਾਨ ਅਯੋਤ ਬੋਲਿਯਾਏ ॥3॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥

ਪੂਰੈ ਗੁਰੂ ਮੋਰ ਮਨਰੇ ਬਰਿਕਾ ਨਾਮ ਬਬਾਕੁ ਬੋਲਿਯਾਏ।

ਭਨਤਿ ਨਾਨਕੁ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੪॥੮॥੫੯॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਭੈ ਮੋ ਮੋਰ ਮਨਕੂ ਪੁਰੂ ਨਾਮ ਬਾਰਾ ਬੁਧ ਪ੍ਰਾਬੁ ਬੋਲਿਯਾਏ ॥4॥7॥56॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅੰਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਹਾ ਪਠਾਵਹੁ ਤਹ ਤਹ ਜਾਈ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਓ ਮੋਰੋ ਮੋਭੈਓ ਕੂ ਮਧ ਪਠਾਭ, ਮੁੱ ਬੇਚਾਕੂ ਬੁਧਪੂਰਕ ਯਾਕਿਯਾਏ।

ਜੇ ਤੁਮ ਦੇਹੁ ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਪਾਈ ॥੧॥

ਓ ਮੋਰੋ ਯਾਹਾ ਕਿਭੈ ਬੋਭ, ਚਾਹਾਕੂ ਹੂੰ ਮੁੱ ਬੁਧ ਮਾਨਿਯਾਏ ॥1॥

ਸਦਾ ਚੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਸਾਈ ॥

ਹੇ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਬਾਕੁ! ਮੁੱ ਬਧਾ ਚੋਰ ਚੋਲਾ ਅਚੋ।

ਤਮ੍ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਚੋਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਾਰਾ ਮੁੱ ਓਬੁ ਐਵ ਬਭੁਝੁ ਰਹਿਯਾਏ ॥1॥੧॥੧॥

ਤੁਮਰਾ ਦੀਆ ਪੈਨ੍ਹਉ ਖਾਈਂ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਫੂਮੇ ਮੇਮਾਢੇ ਮਾਫਾ ਵੇਯੁਥਾਥ, ਚਾਫਾ ਮੁੱ ਧੋਥਿਥਾਥ ਆਯ ਯਾਯੁਥਾਥ।

ਤਉ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਭ ਸੁਖੀ ਵਲਾਈਂ ॥੨॥

ਭੋਰ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਮੁੱ ਬੁਝਾ ਯਾਥਨ ਬਿਭਾਯੁਥਿ ॥2॥

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਤੁਝੈ ਧਿਆਈਂ ॥

ਨਿਯ ਮਨ ਐਵਾ ਭਨ ਭਿਭਰੇ ਭੋਭੇ ਫੁੱ ਬੁਝਾਯਾਥ।

ਤਮ੍ਹਰੈ ਲਵੈ ਨ ਕੇਉ ਲਾਈਂ ॥੩॥

ਭੋ' ਬਧਕਥ ਮੁੱ ਕਾਫਾਯੁ ਯਾਥੇ ਨਾਫੁ ॥3॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਤ ਇਵੈ ਧਿਆਈਂ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੁੱ ਬਧਾ ਐਥਿਧਰਿ ਭੋਭੇ ਬੁਝਾਯਾਥ।

ਗਤਿ ਹੋਵੈ ਸੰਤਹ ਲਗਿ ਪਾਈਂ ॥੪॥੯॥੬੦॥

ਬਛਯਾ ਚਰਥਰੇ ਲਾਗਿ ਬੋਧਯੁਥ ਮੋਰ ਗਥਿ ਹੋਯਾਥ ॥4॥6॥60॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਯਾ ਮਥਲਾ 5 ॥

ਉਠਤ ਬੈਠਤ ਸੇਵਤ ਧਿਆਈਐ ॥

ਹੇ ਭਾਯ ਭਠਿਵਾ-ਬਥਿਵਾ, ਗੋਯਾਥਾ ਬੁਝ ਬਧਯਰੇ ਭਯਾਥਾਥ ਧਾਥ ਕਰਿ ਰਥਿਵਾ ਭਠਿਭ।

ਮਾਰਗਿ ਚਲਤ ਹਰੇ ਹਰਿ ਗਾਈਐ ॥੧॥

ਮਾਰਗਰੇ ਚਾਯਿਵਾ ਬਧਯਰੇ ਮਥ ਹਰਿਯਾਥ ਧਗੋਯਾਥਾਥ ਕਰਿਵਾ ਭਠਿਭ ॥1॥

ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਨੀਜੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਥਾ ॥

ਨਿਯ ਕਾਥਰੇ ਹਰਿਯਾਥ ਅਧੁਭ ਕਥਾ ਗੁਥਿਵਾ ਭਠਿਭ,

ਜਾਸੁ ਸੁਨੀ ਮਨਿ ਹੋਇ ਅਨੰਦਾ ਦੂਖ ਰੋਗ ਮਨ ਸਗਲੇ ਲਥਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਫਾ ਗੁਥਿਯੇ ਮਨ ਪੁਬਯੁ ਹੋਯਾਥਾਥ ਐਵਾ ਬੁਝੁ ਬੁਝਾਯਾਥ ਰੋਗ ਦੂਰ ਹੋਯਾਥਾਥ ॥1॥ਰੂਫਾ॥

ਕਾਰਜਿ ਕਾਮਿ ਬਾਟ ਘਾਟ ਜਪੀਜੈ ॥

ਪੁਭਧਕ ਕਾਥਧ ਕਰਿਵਾ ਬਧਯਰੇ ਪੁਭਯਾਥ ਯਧ ਕਰਿਵਾ ਭਠਿਭ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਜੈ ॥੨॥

ਗੁਰੁਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਹਰਿ-ਨਾਮਾਧੁਭਰ ਧਾਥ ਕਰਿਵਾ ਭਠਿਭ ॥2॥

ਦਿਨਸੁ ਰੈਨਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ ॥

ਦਿਨ-ਰਾਤਿ ਹਰਿ-ਕੀਰਤਨ ਗਾਨ ਕਰਿਓ ਭਰਿਓ ।

ਸੋ ਜਨੁ ਜਮ ਕੀ ਵਾਟ ਨ ਪਾਈਐ ॥੩॥

ਕਾਰਣ ਕੀਰਤਨ ਗਾਨ ਕਰਿਓ ਭਯੋ ਮੁਖਿ ਮਾਰਗੇ ਪਛੇ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਆਠ ਪਹਰ ਜਿਸੁ ਵਿਸਰਹਿ ਨਾਹੀ ॥

ਯੇਯੋ ਬਧਿ ਆਠ ਪਹਰ ਪਰਮਾਨੁ ਬਿਸਰਹਿ ਕਰੇ ਨਾਹਿ,

ਗਤਿ ਹੋਵੈ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਲਗਿ ਪਾਈ ॥੪॥੧੦॥੬੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਭਾਇਓ ਰੋਗ ਬਿਧਿ ਕਰਿਲੇ ਗਏ ਪੁਰੁ ਹੋਇਓ ॥੪॥੧੦॥੬੧॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸੂਖ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਯੇਯੋ ਪੁਰੁਖ ਬਿਧਿ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਖਿ ਸੁਖਰੋਜਿ ਕਰਿਓ,

ਭਈ ਕਲਿਆਣ ਦੁਖ ਹੋਵਤ ਨਾਸੁ ॥੧॥

ਭਾਇਓ ਕਲਿਆਣ ਹੋਇਓ ਆਪੁ ਦੁਖ ਨਾਹਿ ਹੋਇਓ ॥੧॥

ਅਨਦੁ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ॥

(ਹੋ ਭਾਇ!) ਪੁਰੁਖ ਗੁਨਗਾਨ ਕਰ ਆਪੁ ਆਨੰਦ ਪੁਰੁ ਕਰ ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਨਾ ਸਦ ਸਦਾ ਮਨਾਵਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਦਾ-ਸਦਾ ਨਿਯਮ ਗੁਰੂਗੁ ਪੁਰੁ ਕਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਕਮਾਵਹੁ ॥

ਸਚਗੁਰੁ ਸਚਾ ਬਾਕੀ ਨਿਯਮ ਅਨੰਦਰੋ ਪਾਇਓ ਕਰ ।

ਥਿਰੁ ਘਰਿ ਬੈਠੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਪਾਵਹੁ ॥੨॥

ਨਿਯਮ ਘਰੇ ਬੈਠੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਓ ॥੨॥

ਪਰ ਕਾ ਬੁਰਾ ਨ ਰਾਖਹੁ ਚੀਤ ॥

ਹੋ ਨਿਯਮ! ਨਿਯਮ ਘਰੇ ਕਾਇਓ ਮਨੁ ਬਿਧਿ ਕਰ ਨਾਹਿ,

ਤੁਮ ਕਉ ਦੁਖੁ ਨਹੀ ਭਾਈ ਮੀਤ ॥੩॥

ੴਰੇਰੇ ਚੇਚੇ ਕੇਛੇ ਚੂੜੇ ਹੇਰ ਨਾਹੀ ॥੩॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੰਤੁ ਮੰਤੁ ਗੁਰਿ ਦੀਨਾ ॥

ਗੁਰੂ ਰੇਰੇ ਹਰਿਨਾਮਰ ਚੰਦੁ ਰੰਦੁ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਛੁਰਿ।

ਇਹੁ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ ਅਨਦਿਨੁ ਚੀਨਾ ॥੪॥੧੧॥੬੨॥

ਨਾਨਕ ਰਾਠਿ ਧੰਨ ਬਰਦਾ ਹੀਂ ਐਹੁ ਬੁਝਕੂ ਯਾਗਿਯਾਠਿ ॥੪॥੧੧॥੬੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਰਹਲਾ 5 ॥

ਜਿਸੁ ਨੀਚ ਕਉ ਕੋਈ ਨ ਜਾਨੈ ॥

ਹੇ ਧਾਨਧਰਮਾਨੂ! ਰੇਯੋਂ ਨਾਚ ਰਨੂਬਧਕੂ ਕੇਹੁ ਯਾਗੇ ਨਾਹੀਂ,

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਉਹੁ ਚਹੁ ਕੁੰਟ ਮਾਨੈ ॥੧॥

ਚੇਰ ਨਾਮ ਯਪੈ ਐਹੁ ਚਾਰੇ ਧੰਗਰੇ ਲੋਕਪੁਰਿਸ ਹੋਯਾਯਾ ॥੧॥

ਦਰਸਨੁ ਮਾਗਉ ਦੇਹਿ ਪਿਆਰੇ ॥

ਹੇ ਰੇਰਾ ਰਿਸਰਦਾ! ਮੂੰ ਚੇਰ ਧਰੰਨ ਰਾਗੁਅਛਿ, ਰੇਰੇ ਧਰੰਨ ਧੰਅ।

ਤੁਮਰੀ ਸੇਵਾ ਕਉਨ ਕਉਨ ਨ ਤਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਚੇਰ ਯਦਾਬਨਾ ਕਰਿ ਕੇਐ ਕੇਐ ਪਾਰ ਨ ਹੋਯਾਯਾਠਿ? ॥੧॥ਰੁਹ ॥

ਜਾ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ਕੋਈ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਯਾਹਾ ਨਿਕਰਕੂ ਕੇਹੁ ਆਬੂਨਪੁਲੇ,

ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਆ ਕੇ ਚਰਨ ਮਲਿ ਧੋਈ ॥੨॥

ਚੇਰ ਬੇਬਕ ਧਨਿਕਾ ਧਾਰਾ ਬਾਰਾ ਬੁਝਿ ਬੇਹੁ ਬੇਬਕਰ ਚਰਨ ਯੋਯਾ ਅਛਿ ॥੨॥

ਜੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਾਹੂ ਨ ਆਵਤ ਕਾਮ ॥

ਰੇਯੋਂ ਪੁਰਾਗਾ ਕੇਛੇ ਕਾਮਕੂ ਆਬੇ ਨਾਹੀਂ,

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਾ ਕੇ ਜਪੀਐ ਨਾਮ ॥੩॥

ਰਧਿ ਬਛ ਚਾਹਾ ਯਪਰੇ ਕੁਪਾ ਧੁਝਿ ਧਾਰਨ ਕਰਠਿ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਬਰਬੇ ਚਾਹਾਕ ਨਾਮਕੂ ਯਪ ਕਰਠਿ ॥੩॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਨ ਸੇਵਤ ਜਾਰੇ ॥

ਬਾਪੂਜੀ ਬਯਾਓਰੇ ਗੋਯਾਦੇਵਾ ਮਨ ਯਾਗਿਓ60, 6666

ਤਬ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਮੀਠੇ ਲਾਰੇ ॥੪॥੧੨॥੬੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੁ ਕਭ ਮਿਓ ਲਾਗਭਿ ॥4॥12॥63॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਏਕੇ ਏਕੀ ਨੈਨ ਨਿਹਾਰਉ ॥

ਹੂੰ ਨਿਯ ਨਿਯਰੇ ਏਕ ਪਰਮਾਤਮਾਯੁ ਹੂੰ ਬਹੁ ਯਾਗਾਰੇ ਕੇਯੁਯਾਏ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮੁਹਾਰਉ ॥੧॥

ਹੂੰ ਬਰਵਾ ਬਰਿਯ ਨਾਮਕੁ ਸੁਰਗ ਕਰਿਯਾਏ ॥1॥

ਰਾਮ ਰਾਮਾ ਰਾਮਾ ਗੁਨ ਗਾਵਉ ॥

ਮੂੰ ਕੇਵਲ ਰਾਮਾ ਗੁਨ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾ ॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪਿ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਉ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਇ! ਬਛਾਕਾ ਪੁਰਾਪ ਏਵਾ ਗੁਨਾਕ ਬਛਾਓਰੇ ਮੇਰੀ ਮੂੰ ਫੁਰਿਕਾ ਨਾਮ ਖਾਨ ਕਰਿਯਾ ॥1॥

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਜਾ ਕੈ ਸੂਤਿ ਪਰੇਈ ॥

ਮੇਭੈਂ ਪਰਮਾਤਮਾਕਾ ਬ੍ਰਹਮੇਰੇ ਜਗਤਰ ਬਾਰਾ ਬਾਮਗ੍ਰੀ ਵਸਾ ਹੋਯਾਏ,

ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਰਵਿਆ ਸੇਈ ॥੨॥

ਬੇ ਬਬੂ ਗਰੀਰੇਰੇ ਮਫ਼ਯੁਦ ਅਛਰੇ ॥2॥

ਓਪਤਿ ਪਰਲਉ ਖਿਨ ਮਹਿ ਕਰਤਾ ॥

ਪੁਰੂ ਏਕ ਲਗੇਰੇ ਫੁੱ ਬ੍ਰਹਮੇਰੇ ਭਯੁਰੇ ਏਵਾ ਪੁਰਸ਼ ਕਰੇ ਫੇਅਰੇ।

ਆਪਿ ਅਲੇਖਾ ਨਿਰਗੁਨੁ ਰਹਤਾ ॥੩॥

ਕਿਛੁ ਨਿਰ੍ਰੋਗ ਪੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਿਰ੍ਰੋਗੁ ਰਹਿਯਾਏ ॥3॥

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਅਭਿਮਾਨੀ ਪੁਰੂ ਬਬੂ ਕਿਛੇ ਕਰਿਵਾ ਏਵਾ ਜੀਵਾਕਾ ਭਾਰਾ ਕਰਾਯਾ ਪਾਯੈ ਬਮਥੈ ਅਭਯੈ।

ਅਨੰਦ ਕਰੈ ਨਾਨਕ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ॥੪॥੧੩॥੬੪॥

ਨਾਨਕਾਕਾ ਬਾਮੀ ਬਰਵਾ ਅਨੰਦਰੇ ਰਹਿਯਾਏ ॥4॥13॥64॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਫ਼ਲਾ 5 ॥

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ ਰਹੇ ਭਵਾਰੇ ॥

ਏਵੇ ਮੇਰੇਰੇ ਕੋਰਿਏਰੇ ਜਨਮ ਰਹੁ ਨਝੁ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਜੀਤੀ ਨਹੀ ਹਾਰੇ ॥੧॥

ਦੁਰ੍ਭਾਗ ਮਾਨਵ ਦੇਹ ਪਾਯ ਜੀਵਨ ਵਾਜਿਯੁ ਯੋਧੇਅਛੇ, ਮੂੰ ਮਾਯਾਰੇ ਭਾਰੂ ਏਵੇ ਵਾਜਿ ਭਾਰੇ ਨਾਫੁ ॥1॥

ਕਿਲਬਿਖ ਬਿਨਾਸੇ ਦੁਖ ਦਰਦ ਦੂਰਿ ॥

ਗੁਰੂ ਅਚਰੇਰੇ ਭਾਰਾ ਬਾਰਾ ਪਾਪ ਨਝੁ ਹੋਯਾਯਾਏ ਅਭੁ ਦੁਃਖ ਮਫ਼ਲਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਭਏ ਪੁਨੀਤ ਸੰਤਨ ਕੀ ਧੂਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਛੁਯਾ ਚਰਗ ਪ੍ਰਯੋਗੁ ਆਮੋ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੋਇਯਾਯਕੁ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੰਤ ਉਧਾਰਨ ਜੋਗ ॥

ਪ੍ਰਭੁਯਾ ਬਛੁ ਧੂਨੀਆਰ ਯਯਾਰ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯੈ ਬਸਾਈ ਅਚਛੁ।

ਤਿਸੁ ਭੇਟੇ ਜਿਸੁ ਧੂਰਿ ਸੰਜੋਗ ॥੨॥

ਏਹੋ ਬਛੁ ਚਾਹਾਯਾ ਬਛਿਓ ਧੀਨੀਆਯਿ ਯਾਹਾਰ ਬੰਧੋਗ ਪੁਰਖੁ ਹੋਇ ਲੋਗੁ ਹੋਇਯਾਯ ॥੨॥

ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ॥

ਗੁਰੁਯਾ ਪੁਰਖੁ ਨਾਮੋ ਪਦੁ ਭਾਰਾ ਮਨ ਆਨੰਦੁ ਹੋਇਯਾਯਕੁ।

ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝੀ ਮਨੁ ਨਿਹਚਲੁ ਥੀਆ ॥੩॥

ਭੁਝਾ ਮੋਢੀਯਾਯਕੁ ਆਯ ਮਨ ਭੀਰੁ ਹੋਇਯਾਯਕੁ ॥੩॥

ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਨਉ ਨਿਧਿ ਸਿਧਿ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ ਬੁਧਿ ॥੪॥੧੪॥੬੫॥

ਬੁਝਿਯਾ ਨਾਮੋ ਰੂਪੋ ਪਦਾਰਥੁ ਹੋਇ ਨਿਧਿਯੁ ਏਵੰ ਬੁਝਿ ਚੁਲ੍ਹਾ ਅਚੋ, ਹੋ ਨਾਨਕ! ਏਹੁ ਬੁਧਿਯੋ ਮੋਢੋ ਗੁਰੁਯਾ ਭਾਰਾ ਪੁਰਖੁ ਹੋਇਯਕੁ ॥੪॥੧੪॥੬੫॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮਿਟੀ ਤਿਆਸ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰੇ ॥

ਅਗਿਆਨਯਾਰ ਅਯਕਾਰ ਕਾਰਣੁ ਮੋਰੋ ਮਨਚੋ ਯਾਓ ਹੋਇਯੁਵਾ ਭੁਝਾ ਮੋਢੀਯਾਯਕੁ।

ਸਾਧ ਸੇਵਾ ਅਘ ਕਟੇ ਘਨੇਰੇ ॥੧॥

ਬਛੁਯਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਅਨੇਕ ਪਾਪ ਧੂਰੁ ਹੋਇਯਾਯਕੁ ॥੧॥

ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦੁ ਘਨਾ ॥

ਮੋਢੋ ਬੁਝਾਯਿਕੁ ਬੁਝਾ ਏਵੰ ਵਧ ਆਨੰਦੁ ਪੁਰਖੁ ਹੋਇਯਾਯਕੁ।

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਭਏ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੁਯਾ ਬੇਵਾ ਭਾਰਾ ਮੋਰੋ ਮਨ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇਯਾਯਕੁ, ਸੁੰ ਗੁਰੁਯਾ ਠਾਰੁ ਗੁਰੁਯਾ ਬੁਝਿ ਬੁਝਿ ਨਾਮੋ ਗੁਰੁਯਾ ॥੧॥

ਬਿਨਸਿਓ ਮਨ ਕਾ ਮੂਰਖੁ ਢੀਠਾ ॥

ਮੋਰੋ ਮਨਚੋ ਮੂਰਖੁ ਧੂਰੁ ਹੋਇਯਾਯਕੁ।

ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਭਾਣਾ ਲਾਗਾ ਮੀਠਾ ॥੨॥

ਗੁਰੂਕਾ ਯੋਗ ਮੋਹਿ ਬਧ ਮੋਹਿ ਲਾਗੀਐ ॥੨॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੇ ਚਰਣ ਗਹੇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਭ ਗੁਰੂਕਾ ਚਰਣ ਪਰਿਅਛਿ ਆਯ

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪ ਲਹੇ ॥੩॥

ਮੋਹਿ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਯੋਗਿ ਪਾਪ ਧੂਰ ਹੋਇਐ ॥੩॥

ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਇਹੁ ਸਫਲ ਭਇਆ ॥

ਮੋਹਿ ਐਹਿ ਰਹਿ ਯੋਗਿ ਅਨੁਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਹੋਇਐ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕਰੀ ਮਇਆ ॥੪॥੧੫॥੬੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਮੋਹਿ ਯੋਗਿ ਕਹਿ ॥੪॥੧੫॥੬੬॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਨਾ ਸਦ ਸਦਾ ਸਮੁਹਾਰੇ ॥

ਨਿਯੋਗਿ ਸਦਗੁਰੂਕਾ ਸਦਾ ਸਮੁਹਾਰੇ ਯੋਗਿ ਆਯ

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕੇਸ ਸੰਗਿ ਝਾਰੇ ॥੧॥

ਗੁਰੂਕਾ ਚਰਣਕੁ ਨਿਯੋਗਿ ਕਾਯਿ ਯੋਗਿ ਆਯ ॥੧॥

ਜਾਗੁ ਰੇ ਮਨ ਜਾਗਨਹਾਰੇ ॥

ਹੇ ਮੋਹਿ ਯੋਗਿ ਮਨ! ਮੋਹਿ ਮੋਹਿ ਨਿਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਅਵਰੁ ਨ ਆਵਸਿ ਕਾਮਾ ਝੂਠਾ ਮੋਹੁ ਮਿਥਿਆ ਪਸਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਕੋ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ॥੧॥

ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਾਣੀਕੁ ਯੋਗਿ ਲਾਇ ॥

ਗੁਰੁ ਕਿਰਪਾਲੁ ਹੋਇ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥੨॥

ਯੋਗਿ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਯੋਗਿ, ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ॥੨॥

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨੁ ਅਨੁਯੋਗਿ ਬਿਨੁ ਯੋਗਿ ॥੩॥

ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਗੁਰੁ ਦੇਵੈ ਨਾਉ ॥੩॥

ਕਾਰਣ ਗੁਰੂ ਦਾਤਾ ਅਚਛੇ ਆਯ ਗੁਰੂ ਹੋਂ ਨਾਮ ਪੁਕਾਰ ਕਰਿਯਾਉ

ਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਆਪਿ ॥

ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋਂ ਪਰਮੰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰੁ ਅਚਛੇ।

ਆਠ ਪਹਰ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਜਾਪਿ ॥੪॥੧੬॥੬੭॥

ੴ ਪਾਛੈ ਹੋ ਜਾਨਕਾ! ਆਮ ਪਹਰ ਗੁਰੂ ਜੂਝਿਯਾਓ ਭਰਿਓ ॥੪॥੧੬॥੬੭॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਆਪੇ ਪੇਡੁ ਬਿਸਥਾਰੀ ਸਾਖ ॥

ਪੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋਂ ਰੂਪ ਅਚਛੇ ਆਯ ਗਾਗਾ ਚਾਖਾਯਾ ਬਿਭਾਰ ਅਚੇ।

ਅਪਨੀ ਖੇਤੀ ਆਪੇ ਰਾਖ ॥੧॥

ਨਿਯੋਗ ਭਰਮੁ ਰੂਪ ਖੇਤਰ ਰੱਖਾ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਿਯਾਉ ॥੧॥

ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਏਕੈ ਓਹੀ ॥

ਮੋਘੋਂ ਮਖ ਸ੍ਰੋਤ ਦੇਖੁਆਵ, ਮੋਘੇ ਪੁਰੂ ਹੋਂ ਨਿਯੋਗ ਆਖਉ।

ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਆਪੇ ਸੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋਂ ਪੁਰੋਖਾ ਗੰਗਾ ਭਰਮੇ ਮਹਾਦੇਵ ਅਛਉ।

ਆਪੇ ਸੂਰੁ ਕਿਰਣਿ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

ਪੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋਂ ਸੂਰ੍ਯ ਅਚਛੇ ਆਯ ਅਛੇ ਭਰਮੇ ਕਰਿਯਾ ਪੁਕਾਰ ਕਰਉ।

ਸੋਈ ਗੁਪਤੁ ਸੋਈ ਆਕਾਰੁ ॥੨॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋਂ ਅਕ੍ਰਿਤ ਅਚਛੇ ਆਯ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋਂ ਬਾਸਾਓ ਅਚਛੇ ॥੨॥

ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਥਾਪੈ ਨਾਉ ॥

ਨਿਰ੍ਗੁਣ ਅਵੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਾਮ ਅਛੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਰੂਪੇ

ਦੁਹ ਮਿਲਿ ਏਕੈ ਕੀਨੇ ਠਾਉ ॥੩॥

ਨਿਰ੍ਗੁਣ ਅਕ੍ਰਿਤ ਠਾਉ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਨਾਯਉ ॥੩॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਖੋਇਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਭ੍ਰਮ ਅਤੇ ਭੈ ਦੂਰ ਕਰੇ ਦੇਵਕੀਭੈ ਆਯ

ਅਨਦ ਰੂਪੁ ਸਭੁ ਨੈਨ ਅਲੋਇਆ ॥੪॥੧੭॥੬੮॥

ਮੂੰ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਾਯੇ ਹੂੰ ਨਿਯ ਨਿਯਨਰੇ ਬਹੁ ਬ੍ਰਾਜਰੇ ਦੇਖੂਘੁਛੇ ॥4॥17॥ 68॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗੇ ਮੁਕਾ 5 ॥

ਉਕਤਿ ਸਿਆਨਪ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਨਾ ॥

ਹੇ ਅਗਿਆਨ! ਮੂੰ ਕੀਯੋਈ ਸੁਛੇ ਅਤੇ ਚੁਛਰਭਾ ਜਾਗੇ ਨਾਹੂੰ।

ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਨਾ ॥੧॥

ਮੂੰ ਫਿਰਿ ਰਾਏ ਚੋਰਾ ਹੂੰ ਨਾਮੁ ਯਹਿਯਾ ॥1॥

ਮੈ ਨਿਰਗੁਨ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਮੂੰ ਨਿਰਗੁਣ ਅਚੇ, ਮੇਲਾ' ਓਰੇ ਕੀਯੋ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ॥

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਪ੍ਰਭ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹੁ ਪੁਰੁ ਹੂੰ ਕਰਿਓ ਏਵੰ ਯਾਯਾ ਭਾਰਾ ਕਰਾਯਾ ਵਾਲਾ ਅਚਰਿ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਅਗਿਆਨ ਅਵੀਚਾਰੀ ॥

ਹੇ ਯਕੁਰ! ਮੂੰ ਮੂਰਖ, ਮੂਢ, ਅਗਿਆਨ ਏਵੰ ਵਿਚਾਰਵਾਨ ਅਚੇ ॥

ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਕੀ ਆਸ ਮਨਿ ਧਾਰੀ ॥੨॥

ਮੇਲਾ ਮਨਰੇ ਚੋਰਾ ਨਾਮਰੇ ਹੂੰ ਆਗਾ ਅਛੇ ॥2॥

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਕਰਮ ਨ ਸਾਧਾ ॥

ਮੂੰ ਕੀਯੋ ਯਹ, ਚਪ, ਬੰਧਨ ਏਵੰ ਧਰਮ-ਕਰਮ ਕਰਿ ਨਾਹੀ ॥

ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਮਨਹਿ ਅਰਾਧਾ ॥੩॥

ਪੁਰਖ, ਨਿਯਮ ਮਨਰੇ ਕੇਵਲ ਪੁਰਖ ਨਾਮਰੇ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਛੇ ॥3॥

ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਨਾ ਮਤਿ ਮੇਰੀ ਥੋਰੀ ॥

ਮੂੰ ਕੀਛੇ ਯਾਗ ਨਾਹੀ, ਕਾਰਣ ਮੇਲਾ' ਓਰੇ ਅਭੁ ਰੂਝੇ ਅਛੇ ॥

ਬਿਨਵਤਿ ਨਾਨਕ ਓਟ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ॥੪॥੧੮॥੬੯॥

ਨਾਨਕ ਵਖਾਨਾ ਕਰਿਓ ਮੇ ਹੇ ਪੁਰੁ! ਮੂੰ ਚੋਰਾ ਹੂੰ ਆਗੁਰੁ ਯੋਗਛੇ ॥4॥17॥66॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਖਰ ਦੁਇ ਇਹ ਮਾਲਾ ॥

ਮੇਲਾ ਫਰਿ ਫਰਿ ਯਕੁਰ ਮਾਲਾ ਅਛੇ ॥

ਜਪਤ ਜਪਤ ਭਏ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥੧॥

ਫਰਿ ਫਰਿ ਨਾਮਰੇ ਮਾਲਾ ਯਹਿਓ ਭਾਰਾ ਯੋਗਵਾਨ ਮੇਲਾ' ਯਹਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਯਾਛੇ ॥1॥

ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪੁਨੀ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯ ਬਧਗੁਰੂਯ ਬਧਮੁਖਿਯੇਰੇ ਐਵੇਂ ਬਿਨਓ ਕਰੇਰੇ ਯੇ

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਾਖਹੁ ਸਰਣਾਈ ਮੇ ਕਉ ਦੇਹੁ ਹਰੇ ਹਰਿ ਜਪਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਬਧਗੁਰੂ! ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਨਿਯ ਚਰਣੇਰੇ ਚਰਣ ਐਵੇਂ ਮੇਰੇ ਹਰਿਨਾਮਰੇ ਮਾਲਾ ਪੁਕਾਰ ਕਰ
॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਹਰਿ ਮਾਲਾ ਉਰ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰੈ ॥

ਯੇਯੋਂ ਮਨੁਸ਼ਯ ਹਰਿਨਾਮਰੇ ਮਾਲਾ ਨਿਯ ਫੁਟਲੇਰੇ ਧਾਰਣ ਕਰਿਯਾਏ,

ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਾ ਦੂਖੁ ਨਿਵਾਰੈ ॥੨॥

ਏ ਯੁਗ ਮਰਣ ਦੁਖਯੋਂ ਮੁਕਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਨਿਯੇ ॥੨॥

ਹਿਰਦੈ ਸਮਾਲੈ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੋਲੈ ॥

ਯੇਯੋਂ ਮਨੁਸ਼ਯ ਨਿਯ ਮੁਖੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੋਲਿਯਾਏ ਆਯ ਨਿਯ ਫੁਟਲੇਰੇ ਹਰਿ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਯੋਂ ਸ਼ਰਣ
ਕਰਿਯਾਏ,

ਸੇ ਜਨੁ ਇਤ ਉਤ ਕਤਹਿ ਨ ਡੋਲੈ ॥੩॥

ਏ ਐਰੇ ਏਰੇ (ਲੋਕ- ਪਰਲੋਕਰੇ) ਪਤਯੁਯੋਂ ਫੁਟਨਾਯੋਂ ॥੩॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੇ ਰਾਚੈ ਨਾਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇਯੋਂ ਮਨੁਸ਼ਯ ਹਰਿਨਾਮਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾਏ,

ਹਰਿ ਮਾਲਾ ਤਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਜਾਇ ॥੪॥੧੯॥੭੦॥

ਹਰਿਨਾਮਰੇ ਮਾਲਾ ਚਾਹਾਰ ਬਾਯੇਰੇ ਪਰਲੋਕ ਯਾਏ ॥੪॥੧੬॥੭੦॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਿਸ ਕਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕਾ ਹੋਇ ॥

ਯਿਯੋਂ ਭਗਵਾਨਯੋਂ ਉਪਾਸਕ ਬਨਿ ਰਹਿਯਾਏ, ਐਵੇਂ ਬਹੁ ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਬਨਾ ਹੋਯਯੋਂ,

ਤਿਸੁ ਜਨ ਲੇਪੁ ਨ ਬਿਆਪੈ ਕੋਇ ॥੧॥

ਏਵੇਂ ਮਨੁਸ਼ਯ ਉਪਰੇ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਰ ਕੋਯੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਠੇ ਨਾਯੋਂ ॥੧॥

ਹਰਿ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਸਦ ਹੀ ਮੁਕਤਾ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋਂ ਏਵਕ ਏਵੇਂ ਮੋਹ ਮਾਯਾਯੋਂ ਮੁਕਤ ਐਵੇਂ,

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੋਈ ਭਲ ਜਨ ਕੈ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲ ਦਾਸ ਕੀ ਜੁਗਤਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਯਾਹਾ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਚਾਹਾਯਾ ਬੇਬਕਕੂ ਚਾਹਾ ਭਲ ਲਾਗਿਯਾਹਿ, ਭਗਵਾਨਯਾ ਬੇਬਕਕਰ ਯਾਵਨ ਆਚਰਣ
ਬਭ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾਹਿ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਹਰਿ ਸਰਣੀ ਆਇਆ ॥

ਯੇ ਬਹੁ ਕੀਛੇ ਛਾਢੇ ਗੁਰਿਯਾ ਚਰਣਰੇ ਆਇਛੇ,

ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਹਾ ਬਿਆਪੈ ਮਾਇਆ ॥੨॥

ਬੇਹੁ ਨਿਰਮਲ ਮੋਹਿਨੀ ਕੋਪਰੇ ਪੁਰਾਵਿਭ ਕਰਿਯਾਹਿ? ॥2॥

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਜਾ ਕੇ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਯਾਹਾਰ ਨਮਰੇ ਨਾਮ ਭਯਾਰ ਅਛੇ,

ਤਿਸ ਕਉ ਚਿੰਤਾ ਸੁਪਨੈ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਚਾਹਾਕੂ ਬੁਧਰੇ ਨਾਮ ਚਿੰਤਾ ਸੁਪਨਾਹਿ ॥3॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਪੂਰੀ ਗੁਰੂਯਾ ਪਾਯਛੇ ਆਯ

ਭਰਮੁ ਮੇਹੁ ਸਗਲ ਬਿਨਸਾਇਆ ॥੪॥੨੦॥੭੧॥

ਮੋਹਰ ਭੁਯ ਆਵਾ ਬਾਵਾਰਿਕ ਮੋਹ ਬਹੁ ਨਾਗ ਹੋਯਾਯਾਛੇ ॥4॥20॥71॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਉ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਓ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ॥

ਮੋਹੇ ਮੋਹਰ ਭਗਵਾਨ ਮੋਹਾ ਭਪਰੇ ਬੁਧਬਧ ਹੋਯਾਛੇ,

ਤਾਂ ਦੂਖੁ ਭਰਮੁ ਕਹੁ ਕੈਸੇ ਨੇਰਾ ॥੧॥

ਕੂਹ, ਕੂਝ ਓ ਭੁਯ ਕੋਪਰੇ ਮੋਹਾ ਪਾਯਾ ਆਇ ਪਾਹਿ? ॥1॥

ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਜੀਵਾ ਸੋਇ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਚੋਰ ਗੋਯਾ ਗੁਣੀ ਗੁਣੀ ਮੂੰ ਯਾਵਿਭ ਅਛੇ

ਮੇਹਿ ਨਿਰਗੁਨ ਕਉ ਲੇਹੁ ਉਧਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੂੰ ਗੁਣਬਾਨਕੂ ਬਾਵਾਰ ਬਾਗਰੂ ਭਯਾਰ ਕਰ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਮਿਟਿ ਗਇਆ ਦੂਖੁ ਬਿਸਾਰੀ ਚਿੰਤਾ ॥

ਮੇਰੇ ਦੁਖਾਂ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ਆਉ ਮੈਂ ਚਿੰਤਾ ਭੁਲਿਯਾਯਾਯਾ।

ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਜਪਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮੰਤਾ ॥੨॥

ਬੰਦਗੀ ਦਾ ਫਲ ਮੇਰਾ ਜਪ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਧਰਮ ਮੰਨਿਆਯਾਯਾ ॥੨॥

ਸੋਈ ਸਤਿ ਸਤਿ ਹੈ ਸੋਇ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬੜਾ ਅਚੰਭੇ ਆਉ ਚਾਹਾਯਾ ਗੋਯਾ ਮਖ ਬੜਾ ਅਚੇ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਰਖੁ ਕੰਠਿ ਪਰੇਇ ॥੩॥

ਚਾਹਾਯਾ ਨਾਮਨੂੰ ਸੁਰਗ ਕਰੇ ਫੁਟਕਾਰੇ ਰਖੇ ॥੩॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਉਨ ਉਹ ਕਰਮਾ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹਾ ਕੇਯੋ ਕਰਮ ਅਚੇ

ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ॥੪॥੨੧॥੭੨॥

ਮਾਯਾ ਕਰਿਲੇ ਮਨਰੇ ਭਗਵਾਨ ਆਖਿ ਵਾਸ ਕਰਯੋ ॥੪॥੨੧॥੭੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ਵਿਗੁਣੇ ॥

ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਏਵੇ ਅਹੰਕਾਰ ਮਾਯਾਗੁਣ ਯਾਵਨੂੰ ਨਸ਼ ਕਰੇ ਦੇਯਾਯਾਯਾ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਛੂਟੇ ॥੧॥

ਭਗਵਾਨਨੂੰ ਸੁਰਗ ਕਰੇ ਭਲੇ ਵਿਕਾਰ ਦੂਰ ਕਰਿਯਾਯਾਯਾ ॥੧॥

ਸੋਇ ਰਹੇ ਮਾਇਆ ਮਦ ਮਾਤੇ ॥

ਮਾਯਾ ਨਿਗਾਹੇ ਮਖ ਰਹਿ ਯਾਵ ਅਯਾਨਭਾਰ ਨਿਦਰੇ ਗੋਯਾਯਾਯਾ।

ਜਾਗਤ ਭਗਤ ਸਿਮਰਤ ਹਰਿ ਰਾਤੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਗਵਾਨਨੂੰ ਸੁਰਗਰੇ ਰਯਾਨ ਹੋਯਾਯਾ ਭਲੇ ਮੇਰੇ ਮਾਯਾ ਠੀਕ ਬਚੇਭ ਰਹਿਯਾਯਾ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਮੇਹ ਭਰਮਿ ਬਹੁ ਜੋਨਿ ਭਵਾਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਭ੍ਰਮਰੇ ਧਰਮ ਮਨੁਸ਼ ਅਨੇਕ ਮੋਹਨਰੇ ਪਯਾਯਾਯਾ ਰਹਿਯਾਯਾਯਾ।

ਅਸਥਿਰੁ ਭਗਤ ਹਰਿ ਚਰਣ ਧਿਆਇਆ ॥੨॥

ਮੇਰੇ ਭਲੇ ਗ੍ਰੰਥਰੇ ਧਰਮ ਚਰਨ ਧਾਰ ਕਰਿਯਾਯਾ, ਏਹੇ ਅਮਰ ਹੋਯਾਯਾਯਾਯਾ ॥੨॥

ਬੰਧਨ ਅੰਧ ਕੂਪ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇਰਾ ॥

ਹਿੰਦ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਘਰੇ ਮੇਰੇ ਘਰੇ, ਭਾਇਆਨਾ ਵਸਨਾ ਘੋਰੀਐ ਆਉ ਬੇ ਮੇਰੇ ਘਰੇ
ਕੁਝ ਘਰੇ ਪਠਿਆ।

ਮੁਕਤੇ ਸੰਤ ਬੁਝਹਿ ਹਰਿ ਨੇਰਾ ॥੩॥

ਕਿਉ, ਬੇਹੁ ਬੁਝ ਮੇਰੇ ਵਸਨਾ ਕੂਪ ਹੋਇਆ, ਹਿੰਦ ਭਗਵਾਨਾ ਨਿਯ ਨਿਯਰੇ ਭਾਇਆ ॥੩॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਹਿੰਦ ਭਗਵਾਨਾ ਚਰਚੇ ਪਠੇ ਰਹਿਆ,

ਈਹਾ ਸੁਖੁ ਆਗੈ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥੪॥੨੨॥੭੩॥

ਭਾਇਆ ਘੋਰੀਐ ਘੋਰੀਐ ਮੇਰੇ ਘਰੇ ਪਠੇ ਹੋਇਆ ॥੪॥੨੨॥੭੩॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮੁਖਲਾ 5 ॥

ਤੂ ਮੇਰਾ ਤਰੰਗੁ ਹਮ ਮੀਨ ਤੁਮਾਰੇ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਜਲਜਲ ਚਰੰਗ ਅਰੁ ਐਵੇਂ ਆਮੇ ਚੋਰ ਮਾਛ ਅਰੁ।

ਤੂ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਹਮ ਤੇਰੈ ਦੁਆਰੇ ॥੧॥

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਅਰੁ ਆਯੁ ਆਮੇ ਚੋਰ ਧਾਰਕੁ ਆਇਛੁ ॥1॥

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਕਰਤਾ ਹਉ ਸੇਵਕੁ ਤੇਰਾ ॥

ਹੇ ਬਰੇ! ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਰਚਨਾ ਅਰੁ ਆਯੁ ਮੂੰ ਚੋਰ ਬੇਬਕ ਅਰੇ।

ਸਰਣਿ ਗਹੀ ਪ੍ਰਭ ਗੁਨੀ ਗਹੇਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੁਨ ਗੰਗੇਰੇ ਪ੍ਰਭ! ਮੂੰ ਚੋਰ ਬੈ ਗੰਗੇਰੇ ਅਛੇ ॥1॥ ਰੁਖ ॥

ਤੂ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨੁ ਤੂ ਆਧਾਰੁ ॥

ਤੂੰ ਬੈਂ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨੁ ਆਯੁ ਤੂੰ ਬੈਂ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੁ ਅਰੁ।

ਤੁਝਹਿ ਪੇਖਿ ਬਿਗਸੈ ਕਉਲਾਰੁ ॥੨॥

ਭੋਭੇ ਵੇਖੁਲੇ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮ-ਕਮਲ ਗੋਲਿਯਾ ॥2॥

ਤੂ ਮੇਰੀ ਗਤਿ ਪਤਿ ਤੂ ਪਰਵਾਨੁ ॥

ਤੂੰ ਬੈਂ ਮੇਰੇ ਮੁਖਿ ਕਰਿਓ ਬਾਲਾ, ਤੂੰ ਬੈਂ ਮੇਰੇ ਯਯੁਭ ਰਯੁਭਾ ਬਾਲਾ ਆਯੁ ਤੂੰ ਬੈਂ ਮੇਰੇ ਬਾਜਾਰੇ ਕਰਿਯਾਯੁ,

ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਮੈ ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ ॥੩॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ! ਤੂੰ ਬਰਕਤ ਬਖਸ਼ਿ ਆਯੁ ਮੇਰੇ ਠਾਕੇ ਚੋਰ ਬੈਂ ਕਲ ਅਛੇ। ॥3॥

ਅਨਦਿਨੁ ਜਪਉ ਨਾਮ ਗੁਣਤਾਸਿ ॥

ਹੇ ਗੁਣ ਭਗਤ ਪਰਮਾਨੁ! ਮੂੰ ਰਾਏ ਧੰਨ ਚੋਰ ਨਾਮ ਬੈਂ ਜਪ ਕਰਿਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ॥੪॥੨੩॥੭੪॥

ਨਾਨਕਾ ਐਹੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਅਰੇ ॥4॥23॥74॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮੁਖਲਾ 5 ॥

ਰੇਵਨਹਾਰੈ ਝੂਠੁ ਕਮਾਨਾ ॥

ਕਾਹਾਰ ਮੂਰਖੁ ਬਿਨਸੈ ਕਾਛਿਕਾ ਬਾਲਾ ਮਖ ਮਿਥਿਆਰੇ ਬਿਲਾਪ ਕਰਿਯਾਏ।

ਹਸਿ ਹਸਿ ਸੋਗੁ ਕਰਤ ਬੇਗਾਨਾ ॥੧॥

ਅਪਰਿਚਿਤ ਮਨੁਸ਼ਖੁ ਹੁਬਿ ਹੁਬਿ ਮਰਿਕਾ ਬਾਲਾਰ ਗੋਕ ਕਰਿਯਾਏ ॥1॥

ਕੇ ਮੂਆ ਕਾ ਕੈ ਘਰਿ ਗਾਵਨੁ ॥

ਦੂਜਿਆਰੇ ਹੁਬਿ ਗੋਕਾਰ ਚਕੁ ਚਲਾਯਮਾਨ ਅਰੇ, ਮੇਯਯੋ ਕੇਹੁ ਮਰਿਯਾਏ, ਬੇਯਯੋ ਗੋਕ ਹੋਯਾਏ
ਆਯ ਕੇਯਯੋ ਗਾਨ ਬਾਯੁਯਾਏ।

ਕੇ ਰੇਵੈ ਕੇ ਹਸਿ ਹਸਿ ਪਾਵਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੇਹੁ ਬਿਲਾਪ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯ ਕੇਹੁ ਹੁਬਿਯਾਏ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਬਾਲ ਬਿਵਸਥਾ ਤੇ ਬਿਰਧਾਨਾ ॥

ਬਾਲਪਾਵਸ਼੍ਠਾਨੁ ਕੁਯਾਵਸ਼੍ਠਾ ਪਰਿਪਕੁ,

ਪਹੁਚਿ ਨ ਮੂਕਾ ਫਿਰਿ ਪਛਤਾਨਾ ॥੨॥

ਮਨੁਸ਼ਖੁ ਨਿਯ ਲਖ ਪਰਿਪਕੁ ਪਹੁਚੈ ਨਾਹਿ ਆਯ ਅਯੁਯ ਪਛਾਤਾਪ ਕਰਿਯਾਏ ॥2॥

ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣ ਮਹਿ ਵਰਤੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਏਹੁ ਦੂਜਿਆ ਮਾਯਾਰ ਚਿਨ੍ਹ ਗੁਣ ਅਧੀਨ, ਰਜ। ਚਮ ਏਵੰ ਬਧ ਗੁਣਾਰ ਬਧਾਰੇ ਅਛਿ।

ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਅਉਤਾਰਾ ॥੩॥

ਏਯੁਪਾਯ, ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਾਰਿਦਾਰ ਨਰਕ, ਬ੍ਰਹਮਾਰੇ ਯਯ ਨੇਯਯਾਏ ॥3॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੇ ਲਾਇਆ ਨਾਮ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁ ਮਾਯਾਕੁ ਨਾਮ ਬਾਯੁਰੇ ਲਗਾਯਯਯਿ,

ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਤਾ ਕਾ ਪਰਵਾਨ ॥੪॥੨੪॥੭੫॥

ਬੇਹੁ ਮਨੁਸ਼ਖਾਰ ਯਯ ਬਧਾਯ ਅਰੇ ਆਯ ਬੇ ਬਧਾਰ ਧਰਬਾਰਾਰੇ ਬ੍ਰਾਕੁਧ ਹੋਯਾਏ
॥4॥24॥75॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸੋਇ ਰਹੀ ਪ੍ਰਭ ਖਬਰਿ ਨ ਜਾਨੀ ॥

ਹੇ ਬਯਾ! ਯੀਵ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀ ਬਾਰਾ ਰਾਤਿ ਅਯਾਨਭਾਰ ਨਿਦਰੇ ਗੋਯਾਈ ਆਯ ਬੇ ਪੁਰੂ-ਪਠਿਯ
ਬਖੇਗਯੁ ਯਾਗੇ ਨਾਹਿ

ਭੇਰੁ ਭਇਆ ਬਹੁਰਿ ਪਛੁਤਾਨੀ ॥੧॥

ਯੇਠੇਥੇਯੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਯਦ੍ਰਿਸ਼ਤੁ ਅਧੀਠ, ਬਾਰਾ ਬਯਸ ਚਾਲਿਯਾਈ ਆਯ ਚਾਲਿਯਿਵਾਰ ਬਯਸ ਆਬੇ,
ਬੇਠੇਥੇਯੇ ਪਛੁਤਾਧ ਕਰਿਯਾਈ ॥1॥

ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਜਿ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਧਰਉ ਰੀ ॥

ਹੇ ਯੀਵ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀ! ਨਿਯ ਪ੍ਰਿਯਠਮ ਪੁਰੁਸ਼ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਰਾ ਠੋਠੇ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਬ੍ਰਾਯਵਿਕ ਯਾਵਰੇ
ਬ੍ਰੁਯ ਪ੍ਰਾਧੁ ਹੇਵ।

ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਬੇ ਕੀ ਲਾਲਸਾ ਤਾ ਤੇ ਆਲਸੁ ਕਹਾ ਕਰਉ ਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੇਥੇ ਠੋਰ ਅਯੁਰਮੁਖੇ ਪੁਰੁ-ਮਿਲਨਰ ਲਾਲਸਾ ਆਈ, ਠਾਹਾਹੇਯੇ ਠੁ ਕਾਹਿਕਿ ਆਲਸਾ
ਕਰੁਯੁ? ॥1॥ ਰੁਯ ॥

ਕਰ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਆਣਿ ਨਿਸਾਰਿਓ ॥

ਠਾਹਾਰ ਪਠਿ-ਪੁਰੁ ਆਇ ਠਾਹਾਰ ਯਾਠਰੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਦੇਯੁਯੇ

ਖਿਸਰਿ ਗਇਓ ਭੂਮ ਪਰਿ ਡਾਰਿਓ ॥੨॥

ਪਰਯੁ, ਕਿਯੁ ਠਾਹਾ ਯਇ ਯੁਮਿਰੇ ਪਠਿਗਲਾ ॥2॥

ਸਾਦਿ ਮੇਹਿ ਲਾਦੀ ਅਹੰਕਾਰੇ ॥

ਹੇ ਬਯਾ! ਯੀਵ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਹੂੰ ਵਿਕਾਰਰ ਆਬ੍ਰਾਧਨ, ਮੋਹਾਈ ਆਧ ਅਯੁਕਾਰਰੇ ਬ੍ਰੁਠਿ ਰਹਿਯਾਈ,
ਪੁਰਿ

ਦੇਸੁ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭ ਕਰਣੈਹਾਰੇ ॥੩॥

ਆਯੁਰੇ ਯਗਠਰ ਰਚਯਿਠਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਕੀਯਇ ਦੇਯਾਯ ਨਾਹਿ ॥3॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਟੇ ਭਰਮ ਅੰਧਾਰੇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਠਬਯਾਠਿਰੇ ਆਇ ਯਾਹਾਰ ਯੁਮਰ ਅਯੁਕਾਰ ਧੂਰ ਹੋਯਾਈ,

ਨਾਨਕ ਮੇਲੀ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ ॥੪॥੨੫॥੭੬॥

ਰਚਯਿਠਾ ਪੁਰੁ ਯਾਹਾਯੁ ਨਿਯ ਬਾਯੁਰੇ ਮਿਲਾਯ ਵਿਅਠਿ ॥4॥25.76॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਯਲਾ 5 ॥

ହେ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ! ମୋତେ ତୋର ଚରଣ କମଳର ଆଶା ଅଛି ।

ବିଚରା ଯମଦୂତ ମୋ' ପାଖରୁ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ॥ ୧ ॥

ହେ ଭଗବାନ! ତୁ ମୋର ସ୍ମରଣରେ ଅଛୁ, ମୋ' ପ୍ରତି ତୋର ଏହା ବଡ଼ କୃପା ଅଟେ।

ତୋର ନାମ ସ୍ମରଣ କରିଲେ ସବୁ ଦୁଃଖ କ୍ଳେଶ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯମଦୂତ ଅନ୍ୟକୁ ବନ୍ଧୁତ ପୀଡ଼ା ଦେଇଥାଏ, ପରନ୍ତୁ

ସେ ତୋର ଭକ୍ତ ପାଖକୁ ଆସେ ନାହିଁ ॥୨॥

ହେ ଶ୍ରୀହରିଗୁରୁ! ମୋର ମନରେ ତୋର ଦର୍ଶନର ତୃଷ୍ଣା ଲାଗିଅଛି,

ଏଥିପାଇଁ, ଡୋର ଘେନିରେ ଭିଜି ସ୍ବାଭାବିକ ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ବୈରାଗ୍ୟରେ ବାସ କରୁଅଛି ॥୩॥

ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ନାନକଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣ,

କେବଳ ନିଜ ନାମ ହିଁ ହୃଦୟରେ ବସାଅ ॥4॥26॥77॥

ଆଶା ମହଲା 5 ॥

ହେ ଭାଇ! ମୋର ମନ ତୁମ୍ଭ ହୋଇଯାଇଛି ଆଉ ମୋର ମାୟାର ଜଞ୍ଜାଳ ଦୂର ହୋଇଯାଇଛି,

କାରଣ, ମୋର ପ୍ରଭୁ ମୋ' ଉପରେ କୃପାଳୁ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ॥ ୧ ॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭਲੀ ਬਨੀ ॥

ਬਲੁਕਾ ਧਨ੍ਯਾਰੂ ਮੋਰ ਭਲੁ ਹੋਇ।

ਜਾ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਪੂਰਨੁ ਸੇ ਭੇਟਿਆ ਨਿਰਭੈ ਧਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੂੰ ਬੇਝੈ ਨਿਭਾਕਿ ਪੁਰੁਕਾ ਬਹਿਓ ਮਿਲਿਆਇ, ਯਾਹਾਰ ਘਰੇ ਬਹੁ ਪਦਾਰਥ ਭਰਪੂਰ ਅਛੈ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਸਾਧ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਬਲੁ ਮੋਰ ਅਭਿਮਾਨਿ ਪੁਰੁਕਾ ਨਾਮ ਬਧਾਇ ਦੇਇ।

ਮਿਟਿ ਗਈ ਭੂਖ ਮਹਾ ਬਿਕਰਾਲ ॥੨॥

ਏਵੇ ਮੋਰ ਮਾਝਾ ਬਿਕਰਾਲ ਸ਼ੂਧਾ ਦੂਰ ਹੋਇ। ॥੨॥

ਠਾਕੁਰਿ ਅਪੁਨੈ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ ॥

ਮੋਰ ਠਾਕੁਰ ਮੋਰ ਏਕ ਧਾਨ ਦੇਇ।

ਜਲਨਿ ਬੁਝੀ ਮਨਿ ਹੋਈ ਸਾਂਤਿ ॥੩॥

ਯਾਹਾਰ ਧਾਨਬਰੁ ਮੋਰ ਭੁਜਨ ਲਿਖਿਆਇ ਆਉ ਮਨ ਛਾਡੁ ਹੋਇ। ॥੩॥

ਮਿਟਿ ਗਈ ਭਾਲ ਮਨੁ ਸਹਜਿ ਸਮਾਨਾ ॥

ਮੋਰ ਬਖਾਨ ਦੂਰ ਹੋਇ ਆਉ ਮੋਰ ਮਨ ਬਾਭਾਵਿਕ ਆਨਖਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇ।

ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਨਾਮ ਖਜਾਨਾ ॥੪॥੨੭॥੭੮॥

ਨਾਨਕਜੀ ਭਗਵਾਨ ਨਾਮਰ ਖਜਾਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ॥੪॥੨੭॥੭੮॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਾਉ 5 ॥

ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਜਾ ਕੀ ਬਨਿ ਆਈ ॥

ਮੇਠੀ ਲੋਕਾਰ ਠਾਕੁਰ ਦੇ ਬੰਦੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ਹੋਏ,

ਭੋਜਨ ਪੂਰਨ ਰਹੇ ਅਘਾਈ ॥੧॥

ਬੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਅਨੰਤ ਭੋਜਨ ਖਾਧੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ॥੧॥

ਕਛੂ ਨ ਥੋਰਾ ਹਰਿ ਭਗਤਨ ਕਉ ॥

ਕੁਝ ਨ ਥੋਰਾ ਹਰਿ ਭਗਤਨ ਕਉ ਨਹੀਂ ॥

ਖਾਤ ਖਰਚਤ ਬਿਲਛਤ ਦੇਵਨ ਕਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਖਾਯਾ ਪਾਧਰੇ ਵਧਵਾਰ ਕਰਿਵਾ, ਖਰਚ ਕਰਿਵਾ ਓ ਭਧਭੋਗ ਕਰਿਵਾ ਕੁਝ ਚਿੰਤਿ ਅੰਤਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਾ ਕਾ ਧਨੀ ਅਗਮ ਗੁਸਾਈ ॥

ਮਾਫ਼ਾਰ ਮਾਲਿਕ ਅਗਮ ਗੁਸਾਈ ਅੰਤਿ,

ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਕਹੁ ਕੇਤ ਚਲਾਈ ॥੨॥

ਕੁਝ, ਕੀ ਬੇਬੇ ਮਨੁਖੀ ਕੇਤ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ॥੨॥

ਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਦਸ ਅਸਟ ਸਿਧਾਈ ॥ ਪਲਕ ਦਿਸਟਿ ਤਾ ਕੀ ਲਾਗਹੁ ਪਾਈ ॥੩॥

ਮਾਫ਼ਾਰ ਬੇਬੇ ਅੰਤਿ ਕੀ ਕੀ, ਭਾਖਾਯਾ ਚਰਨੇਰੇ ਲਾਗਿਵਾ ਪਾਏ ਏਕ ਸ਼ਬਦ ਮਖ ਵਿਲਖ ਕਰ ਨਾਹੀ ॥੩॥

ਜਾ ਕਉ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਏ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਬਾਨੀ! ਮਾਫ਼ਾਰ ਭਧਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ,

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਾਹੀ ਤਿਨ ਕਾਮੀ ॥੪॥੨੮॥੭੯॥

ਭਾਖਾਯਾ ਕੀ ਕੀ ਪਦਾਰਥ ਅੰਤਿ ਨਹੀਂ ॥੪॥੨੮॥੭੯॥

ਗਿਰਤ ਕੂਪ ਮਹਿ ਖਾਹਿ ਮਿਠਾਈ ॥੧॥

ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਕ੍ਰਮੇਰੇ ਪਠੇ ਪੁਰਾਣੀ ਬਿਕਾਰਕ ਮਿਠਾਈ ਖਾਯਾ ॥੧॥

ਸੋਚਤ ਸਾਚਤ ਰੈਨਿ ਬਿਹਾਨੀ ॥

ਚਿੰਤਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਹੁ ਬਿਛੁੜਾਇ ॥

ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਮਾਇਆ ਕੇ ਚਿਤਵਤ ਕਬਹੂ ਨ ਸਿਮਰੈ ਸਾਰੰਗਪਾਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯ ਮਾਯਾਰ ਅਨੇਕ ਰੰਗ ਭਰਮਾਇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਪਰਛੁ ਪੁਰਖੁ ਕੇਵੇ ਸੁਰਗ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ॥੧॥

ਦੁਮ ਕੀ ਛਾਇਆ ਨਿਹਚਲ ਗਿਹੁ ਬਾਂਧਿਆ ॥

ਗਛਰ ਛਾਯਾਨੁ ਅਚਲ ਭਾਵਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਭਲੇ ਜਿਹ ਘਰ ਬਥਾਯਾ ॥

ਕਾਲ ਕੈ ਫਾਂਸਿ ਸਕਤ ਸਰੁ ਸਾਂਧਿਆ ॥੨॥

ਕਾਲ ਮੁਖਿ ਪਾਸੀ ਭਾਵਾਰ ਵੇਕਰੇ ਅਛਿ ਆਯ ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਭਾਰ ਚਲਾਇ ॥੨॥

ਬਾਲੂ ਕਨਾਰਾ ਤਰੰਗ ਮੁਖਿ ਆਇਆ ॥

ਬਾਲਿਕ ਜਿਨਾਰਾ ਲਹਰ ਮੁਖਿ ਆਇਆ ॥

ਸੈ ਬਾਨੁ ਮੂੜਿ ਨਿਹਚਲੁ ਕਰਿ ਪਾਇਆ ॥੩॥

ਕਿਛੁ ਬੇਬੇ ਬਾਨੁ ਮੂੜਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਅਚਲ ਭਾਵਿਯਾ ॥੩॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਪਿਓ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥

ਬਾਧੁਕ ਬਥਾਰੇ ਮੂੰਹ ਭਰਭਰ ਬਾਧਗਾਹੁ ਪੁਰਖੁ ਸੁਰਗ ਕਰਿਛਿ ॥

ਨਾਨਕ ਜੀਵੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥੪॥੩੦॥੮੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਹਰਿ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿ ਜੀਵਿਓ ਰਹਿਅਛਿ ॥੪॥੩੦॥੮੧॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਤ੍ਰਕੇ ੯ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ 5 ਦੂ ਦੁਕੇ 9 ॥

ਉਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤੂ ਕਰਤੀ ਕੇਲ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਕਾਯਾ ! ਬੇਬੇ ਆਨੁ ਬਾਧੁਰੇ ਮਿਥੀ ਤੂ ਅਭੂਤ ਖੇਲ ਖੇਲੁ ॥

ਉਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਹਮ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਮੇਲ ॥

ਭਾਵਾ ਬਾਧੁਰੇ ਹੂੰ ਭੋਰੇ ਬਹੁ ਮੇਲਾਪ ਬਨਿਅਛਿ ॥

ਉਨ੍ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤੁਮ ਸਭੁ ਕੇਉ ਲੇਰੈ ॥

ਭਾਵਾਰ ਬਯਾਓਰੇ ਬਯਸੇ ਚੋਰੇ ਚਾਹੁੰਦੀ।

ਓਸੁ ਬਿਨਾ ਕੇਉ ਮੁਖੁ ਨਹੀ ਜੇਰੈ ॥੧॥

ਭਾਵਾਰ ਬਿਨਾ ਕੇਹੀ ਮਥ ਚੋਰੇ ਦੇਖੁਕਾਨੂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਨਾਹੀਂ । ॥1॥

ਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਕਹਾ ਸਮਾਏ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਕਾਨ੍ਹ! ਬੇਹੀ ਬੈਰਾਗੀ ਆਨ੍ਹਾ ਕੇਯੋ ਅਛੀ?

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਤੁਹੀ ਦੁਹੇਰੀ ਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਵਾਰ ਬਿਨਾ ਤੂ ਧਨ੍ਯਾਨ ਅਵਸ਼ਾਰੇ ਅਛੀ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਉਨ੍ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤੂ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਮਾਹਰਿ ॥

ਭਾਵਾਰ ਬਾਪੁਰੇ ਤੂ ਘਰੇ ਮਹਾਰਾਜੀ ਧੁਲ੍ਹੀ।

ਉਨ੍ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤੂ ਹੋਈ ਹੈ ਜਾਹਰਿ ॥

ਭਾਵਾਰ ਬਾਪੁਰੇ ਹੂੰ ਜਗਤਰੇ ਤੂ ਪੁਕਾਰ ਹੋਯਾਯਾ।

ਉਨ੍ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤੂ ਰਖੀ ਪਪੇਲਿ ॥

ਭਾਵਾਰ ਬਾਪੁਰੇ ਹੂੰ ਚੋਰੇ ਪਾਲੀ ਪੋਥੀ ਰਖੀ ਯਾਯਾ।

ਓਸੁ ਬਿਨਾ ਤੂੰ ਛੁਟਕੀ ਰੇਲਿ ॥੨॥

ਯੇਵੇ ਆਨ੍ਹਾ ਛਾਓ ਚਾਲੀਯਾ, ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਤੂ ਮੇਰੇ ਮਾਰੇ ਮੀਠੀ ਯਾਯਾ ॥2॥

ਉਨ੍ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤੇਰਾ ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ ॥

(ਹੇ ਕਾਨ੍ਹ!) ਭਾਵਾਰ ਬਾਪੁਰੇ ਹੂੰ ਮਾਨ-ਬਯਾਨ ਅਛੀ।

ਉਨ੍ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤੁਮ ਸਾਕੁ ਜਗਤੁ ॥

ਭਾਵਾਰ ਬਾਪੁਰੇ ਹੂੰ ਜਗਤ ਬਹਿਤ ਚੋਰੇ ਬਯਾਨ ਅਛੀ।

ਉਨ੍ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤੇਰੀ ਸਭ ਬਿਧਿ ਥਾਟੀ ॥

ਭਾਵਾਰ ਬਯਾਓਰੇ ਚੋਰੇ ਬਯਸ ਬਿਖੁ ਭਾਰਾ ਗੁੰਝਾਰ ਹੋਯਾਯਾ।

ਓਸੁ ਬਿਨਾ ਤੂੰ ਹੋਈ ਹੈ ਮਾਟੀ ॥੩॥

ਭਾਵਾਰ ਬਿਨਾ ਤੂ ਮੇਰੇ ਮਾਰੇ ਹੋਯਾਯਾ ॥3॥

ਓਹੁ ਬੈਰਾਗੀ ਮਰੈ ਨ ਜਾਇ ॥

ਬੇਹੀ ਨਿਰੰਗੁ ਆਨ੍ਹਾ ਕੇਵੇ ਮੇਰੇ ਨਾਹੀਂ ਆਯਾ ਨਾ ਜਨ੍ਹ ਨੇਯਾਯਾ।

ਹੁਕਮੇ ਬਾਧਾ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥

ਬੇਸ ਪੁਰਖਾ ਬੁਝੂਮਰੇ ਕਾਮਿਯ ਕਰਿਯਾਏ।

ਜੋੜਿ ਵਿਛੋੜੇ ਨਾਨਕ ਥਾਪਿ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਚਰਮਰਚ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਪੁਰਖ ਆਮ੍ਹਾਕੁ ਏਥ੍ਹਰੇ ਮਿਲਾਓ ਆਯ ਪੁਰਖਿ ਏਥ੍ਹਰੇ ਅਲਗਾ ਕਰਿ
ਫਿਰਾਓ।

ਅਪਨੀ ਕੁਦਰਤਿ ਜਾਣੈ ਆਪਿ ॥੪॥੩੧॥੮੨॥

ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਨਿਯ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਨਿਯੇ ਹੋ ਯਾਏਯਾਓ ॥੪॥੩੧॥੮੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗੇ ਪੜ੍ਹਾਇ 5 ॥

ਨਾ ਓਹੁ ਮਰਤਾ ਨਾ ਹਮ ਡਰਿਆ ॥

ਜੀਵਾਨ੍ਹਾ ਕਹਿਆਵ ਮੇ ਜਾ ਪਰਮਾਨ੍ਹਾ ਮਰਿਯਾਇ ਨਾ ਮੂਰ੍ਹਖ ਭਾਰਾ ਭਲਭਾਓ ਹੋਯਾਇਯਾਇ।

ਨਾ ਓਹੁ ਬਿਨਸੈ ਨਾ ਹਮ ਕੜਿਆ ॥

ਬੇਘੋ ਪਰਮਾਨ੍ਹਾ ਨਾ ਕੇਵੇ ਨਾਗ ਹੋਯਾਇਯਾਇ, ਨਾ ਹੂੰ ਆਮੇ ਮੂਰ੍ਹਖਰ ਭਰ੍ਹਕੂ ਧੂਝੀ ਹੋਯਾਇਯਾਇ।

ਨਾ ਓਹੁ ਨਿਰਧਨੁ ਨਾ ਹਮ ਭੂਖੇ ॥

ਭਗਵਾਨ ਜਾਇ ਨਿਰਜਨ ਅਚਯੁ, ਨਾ ਆਮੇ ਸੁਖਾਭ ਅਰੁ।

ਨਾ ਓਸੁ ਦੂਖੁ ਨ ਹਮ ਕਉ ਦੂਖੇ ॥੧॥

ਨਾ ਚਾਹਾਯੂ ਕੀਯੋ ਧੂਝੀ ਆਯ ਨਾ ਆਮਕੂ ਕੀਯੋ ਧੂਝੀ ਹੋਯਾਇਯਾਇ ॥1॥

ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਊ ਮਾਰਨਵਾਰਾ ॥

ਭਗਵਾਨਯਾਕ ਬਿਨਾ ਅਨਧ ਕੇਹੋ ਮਾਰਿਕਾ ਕਾਲਾ ਜਾਇਯਾਇ।

ਜੀਅਉ ਹਮਾਰਾ ਜੀਉ ਦੇਨਹਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਕਾਠਾ ਭਗਵਾਨ ਅਚਯੁ, ਬੇ ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਪੁਰਾਨ ਕਰਯੋ ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਨਾ ਉਸੁ ਬੰਧਨੁ ਨਾ ਹਮ ਬਾਧੇ ॥

ਚਾਹਾਯੂ ਕੀਯੋ ਬਝਨ ਜਾਇਯਾ, ਨਾ ਹੂੰ ਆਮੇ ਬਝਨਰੇ ਧਾਬੇ ਰਹਿਯੋ।

ਨਾ ਉਸੁ ਧੰਧਾ ਨਾ ਹਮ ਧਾਧੇ ॥

ਨਾ ਚਾਹਾਯੂ ਕੀਯੋ ਕਮਰ ਪਯਾ ਅਯੋ, ਨਾ ਆਮੇ ਕੀਯੋ ਪਯਾ ਗੁਝ ਅਯੋ।

ਨਾ ਉਸੁ ਮੈਲੁ ਨ ਹਮ ਕਉ ਮੈਲਾ ॥

ਨਾ ਚਾਯੂ ਠਾਮੇ ਕੀਯੋ ਮਯਲਾ ਅਯੋ, ਨਾ ਆਮੇ ਮਯਲਾ ਅਰੁ।

ਓਸੁ ਅਨੰਦੁ ਤ ਹਮ ਸਦ ਕੇਲਾ ॥੨॥

ਬੇ ਬਰਕਾ ਆਨਯਰੇ ਧਾਇਯਾਇ, ਆਯ ਆਮੇ ਬਕਾ ਪੁਬਯੁ ਅਰੁ ॥2॥

ਨਾ ਉਸੁ ਸੋਚੁ ਨ ਹਮ ਕਉ ਸੋਚਾ ॥

ਨਾ ਚਾਯੂ ਕੀਯੋ ਚਿਯਾ ਨਾ ਆਮਕੂ ਕੀਯੋ ਚਿਯਾ ਅਯੋ।

ਨਾ ਉਸੁ ਲੇਖੁ ਨ ਹਮ ਕਉ ਪੇਚਾ ॥

ਭਾਖਾਯਾ ਠਾਕੇਰੇ ਮਾਯਾਰ ਲੇਖ ਨਾਹੀਂ ਆਯਾ ਨਾਹੀਂ ਆਮ ਠਾਕੇਰੇ ਕੀਝੇ ਅਵਗੂਠ ਅਝੇ।

ਨਾ ਉਸੁ ਭੂਖ ਨ ਹਮ ਕਉ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ॥

ਨਾਹੀਂ ਬੇਝ ਭੋਖੀਯਾ ਅਚਛੇ ਨਾਹੀਂ ਆਮ ਪਾਥਰੇ ਚੁਝਾ ਅਝੇ।

ਜਾ ਉਹੁ ਨਿਰਮਲੁ ਤਾਂ ਹਮ ਜਚਨਾ ॥੩॥

ਯੇਵੇ ਬੇ ਨੀਰਮਲ ਅਚਛੇ, ਬੇਝੇਵੇਲੇ ਆਮੇ ਮਖ ਭਾਯਾ ਭਲੇ ਨੀਰਮਲ ਅਹੁ ॥੩॥

ਹਮ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਏਕੈ ਓਹੀ ॥

ਆਮੇ ਕੀਝੇ ਮਖ ਹੁਝੈ, ਕੇਵਲ ਬੇ ਬਹੁ ਕੀਝੇ ਅਚਛੇ।

ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਏਕੇ ਸੇਈ ॥

ਬੇਝੇ ਪਰਮਾਨ੍ਹਾ ਹੀਂ ਕਰਮਾਨ, ਕਾਲਰੂ ਪੂਰੇ ਭੂਭਕਾਲਰੇ ਧੁਲੇ ਆਯਾ ਭਵਿਖਾ ਕਾਲਰੇ ਮਖ ਏਕ ਹੀਂ ਰਹਿਵੇ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਖੇਏ ਭ੍ਰਮ ਭੰਗਾ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਬਹੁ ਭ੍ਰਮ ਏਵਾਂ ਭੇਦਭਾਵ ਧੂਰੇ ਕਰੇ ਦੇਯਯਛੇ।

ਹਮ ਓਇ ਮਿਲਿ ਹੋਏ ਇਕ ਰੰਗਾ ॥੪॥੩੨॥੮੩॥

ਬੇ ਆਯਾ ਆਮੇ ਮੇਲੇ ਏਕ ਹੀਂ ਰਯਾ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ॥੪॥੩੨॥੮੩॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮੁਖਲਾ 5 ॥

ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਕਰੀਐ ॥

ਭਗਵਾਨਯਾ ਬੇਵਾ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰੇ ਕਰੇਵਾ ਭਰਿਭ।

ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨੁ ਆਗੈ ਧਰੀਐ ॥

ਨੀਯੇ ਪੁਰਾ, ਆਨ੍ਹਾ ਏਵਾਂ ਧਨਕੂ ਭਾਖਾਯਾ ਬਸ੍ਰਮੁਖਰੇ ਅਪੰਥ ਕਰੇ ਦੇਵਾ ਭਰਿਭ।

ਪਾਨੀ ਪਖਾ ਕਰਉ ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਨੀਯੇ ਅਭਿਮਾਨ ਭਧਾਗ ਕਰ, ਯਲ ਏਵਾਂ ਪਯਾ ਬੇਵਾ ਕਰੇਵਾ ਭਰਿਭ।

ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥੧॥

ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਭਾਖਾਯਾ ਭਪਰੇ ਬਸ੍ਰਪੰਥ ਹੋਵਾ ਭਰਿਭ ॥੧॥

ਸਾਈ ਸੁਹਾਗਣਿ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਈ ॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਮਾਠਾ! ਕੇਵਲ ਬੇਸ਼ੁੱਧ ਬੁੱਧਾਗਿਨ ਅਠੇ, ਯਿਥੇ ਨਿਯਤ ਪ੍ਰਾਣਨਾਥ ਪੁਰਖੁ ਭਲੇ ਲਾਗਿਆ।

ਤਿਸ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਲਉ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਬਯਾਧਿਰੇ ਥਾਵੇ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੀ ਕੀ ਪਨਿਹਾਰਿ ॥

ਮੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਵਾਸੀਰ ਵਾਸੀਰ ਪਾਠੀ ਭਰਿਕਾ ਵਾਲਾ ਅਠੇ।

ਉਨ੍ਹ ਕੀ ਰੇਣੁ ਬਸੈ ਜੀਅ ਨਾਲਿ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯਤ ਮਨਰੇ ਚਾਹਾਯਾ ਚਰਣ ਖੂਨਿ ਰਝਿਆ।

ਮਾਥੈ ਭਾਗੁ ਤ ਪਾਵਉ ਸੰਗੁ ॥

ਮਧਿ ਮੇਰਾ ਕਪਾਲਰੇ ਭਾਗੁ ਭਵਨੁ ਹੋਇਆ, ਚਾਹਾਯੇ ਮੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਬਾਧਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਆ।

ਮਿਲੈ ਸੁਆਮੀ ਅਪੁਨੈ ਰੰਗਿ ॥੨॥

ਨਿਯਤ ਪ੍ਰਬਧੁ ਵਾਰਾ ਵਾਰਾ ਮੇਰੇ ਚਿੰਤਿ ॥੨॥

ਜਾਪ ਤਾਪ ਦੇਵਉ ਸਭ ਨੇਮਾ ॥

ਮੂੰ ਬਹੁ ਜਪ, ਭਪ ਅਵਾ ਪਾਠਿਕ ਬਾਧਾਰ ਚਾਹਾਯਾ ਅਧਾਰ ਕਰਿਆ।

ਕਰਮ ਧਰਮ ਅਰਪਉ ਸਭ ਹੋਮਾ ॥

ਬਹੁ ਪਰਮ, ਕਰਮ, ਮਯ ਅਵਾ ਹੋਮਰੇ ਚਾਹਾਯਾ ਅਧਾਰ ਕਰਿਆ।

ਗਰਬੁ ਮੋਹੁ ਤਜਿ ਹੋਵਉ ਰੇਨ ॥

ਅਭਿਮਾਨ ਅਵਾ ਮੋਹੁ ਚਾਹਾਯਾ ਕਰਿ ਮੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਚਰਣ ਖੂਨਿ ਵਧਿਆ।

ਉਨ੍ਹ ਕੈ ਸੰਗਿ ਦੇਖਉ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈਨ ॥੩॥

ਮੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਬਯਾਧਿਰੇ ਪੁਰਖੁ ਨਿਯਤ ਨੇਤ੍ਰਰੇ ਵੇਖੁ ॥੩॥

ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਏਹੀ ਆਰਾਧਉ ॥

ਪੁਰਿ ਸ਼ਰਣੇ ਅਭਿਪਰਿ ਭਗਵਾਨਾ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਆ।

ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਏਹ ਸੇਵਾ ਸਾਧਉ ॥

ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਅਭਿਪਰਿ ਭਗਵਾਨਾ ਸੇਵਾ ਕਰਿਆ।

ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਬਖਸਿੰਦ ॥੪॥੩੩॥੮੪॥

ਐਵੇ ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਰਾ' ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਇਆ ਭਏ, ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬਾਪੂ ਬਖਸਿੰਦੇ ਸੇ
ਭੀਵਯੋ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਦੇਇ ॥੪॥੩੩॥੮੪॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦੁਖੁ ਲਗੈ ਨ ਕੋਇ ॥

ਭਾਖਾਯੋ ਕੀਯੋ ਦੁਖੁ ਲਗੈ ਨ ਕੋਇ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਖੋਇ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਖੋਇ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਦ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥੧॥

ਮਨੁ ਮਨੁ ਸਦਾ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥੧॥

ਸੁਨਹੁ ਮੀਤ ਐਸਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ ॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ! ਗੁਣ, ਭਗਵਾਨੁ ਹੋਇ ॥

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਘਟ ਘਟ ਆਧਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਬਹੁ ਭੀਵਯੋ ਗੰਗਾ, ਭੀਵਨੁ ਐਵੇ ਪ੍ਰਾਨੁ ਆਧਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਏ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਏ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਿਦੈ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਮ ॥

ਐਵੇ ਭਾਖਾਯੋ ਨਾਮੁ ਨਾਮੁ ਹੋਇ ਕਰਿ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਦ ਸੇਭਾਵੰਤ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਦ ਸੇਭਾਵੰਤ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਭ ਮਿਟੀ ਹੈ ਚਿੰਤ ॥੨॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਭ ਮਿਟੀ ਹੈ ਚਿੰਤ ॥੨॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਇਹੁ ਭਵਜਲੁ ਤਰੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਹਿਰਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਭਵਬਾਗਰਨੁ ਪਾਰਿ ਹੋਇਯਾਯ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜਮ ਤੇ ਨਹੀ ਡਰੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਹਿਰਿ ਯਾਹਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਭਰੇ ਨਾਹਿ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਗਲ ਉਧਾਰੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਹੁਯੋ ਭਯਾਰਿ ਕਰਿਦੈ ਆਭ

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚਲੈ ਸੰਗਾਰੈ ॥੩॥

ਪਰਲੋਕਯੋ ਚਾਹਾਯੋ ਬਾਹੁਰੇ ਯਾਇਯਾਯ ॥੩॥

ਆਪਹੁ ਕੇਈ ਮਿਲੈ ਨ ਭੁਲੈ ॥

ਨਿਯੋ ਨਾ ਕੇਹੁ ਮਨੁਸ਼ਯ ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਚਰਨਿ ਮੇਲਿ ਰਹਿ ਪਾਰੇ ਆਭ ਨਾ ਕੇਹੁ ਜੂਮਾਰੀਗਾਮੀ ਹੋਇਯਾਯ ॥

ਜਿਸੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਤਿਸੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਘੁਲੈ ॥

ਯਾਹਾ ਭਯਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਇਯਾਯ, ਬੇ ਬਾਹੁਯੋ ਬਯਯਰੇ ਮੇਲਿਯਾਯ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤੇਰੈ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਯੋ ਮੇ ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ! ਮੂੰ ਭੁਯੋ ਭਯਰੇ ਬਯਯਰੇ ਅਯੋ,

ਸੰਤ ਓਟ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ ॥੪॥੩੪॥੮੫॥

ਭੁ ਹੋ ਬਯਯਾਯ ਬਾਹੁਰਾ ਯਾਹਾ ਚਾਹਾਯੋ ਕਲਿ ਅਯੁ ॥੪॥੩੪॥੮੫॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਭੂਪਤਿ ਹੋਇ ਕੈ ਰਾਜੁ ਕਮਾਇਆ ॥

ਕੇਹੁ ਮਨੁਸ਼ਯ ਰਾਜਾ ਕਨਿ ਲੋਕਯੋ ਭਯਰੇ ਯਾਹਾਯ ਕਰਿਯੋ ਆਭ

ਕਰਿ ਕਰਿ ਅਨਰਥ ਵਿਹਾਝੀ ਮਾਇਆ ॥

ਕਹੁਯੋ ਬਾਹੁਰਾ ਅਯਯ-ਯੁਯਾਯ ਕਰਿ ਯਾਹਾ ਬਯਯਾਯ ਕਰਿਯੋ ॥

ਸੰਚਤ ਸੰਚਤ ਬੈਲੀ ਕੀਨੀ ॥

ਬੇ ਪਨ ਬਝਲ ਕਰਿ ਖਯਾਨ। ਭਰਿ ਵੇਯਕਛਿ, ਪਰਛੁ

ਪ੍ਰਭਿ ਉਸ ਤੇ ਡਾਰਿ ਅਵਰ ਕਉ ਦੀਨੀ ॥੧॥

ਗੋਬਿੰਦ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਭਾਵਾਰ ਪਨ ਭਾਵਾ। ਠਾਕੁ ਨੇਕ ਅਨਧ ਕਾਵਾਕੁ ਵੇਯਕ ਵੇਯਕਛੁ ॥੧॥

ਕਾਚ ਗਗਰੀਆ ਅੰਤ ਮਝਰੀਆ ॥

ਏਹਿ ਮਾਨਵ ਗਰੀਰ ਕਥਾ। ਮਾਠਿ ਭਲਿ ਸਿੰਘ ਯਯਰੇ ਮਿਲਿਯਾਯਾ।

ਗਰਬਿ ਗਰਬਿ ਉਆਹੂ ਮਹਿ ਪਰੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਭਿਮਾਨ ਏਵਾ ਗਰਬ ਕਰਿ ਬੇ ਯਯਰੇ ਹੂੰ ਕੂਢਿ ਯਾਯਾਯਾ ॥੧॥ ਰੁਖ ॥

ਨਿਰਭਉ ਹੋਇਓ ਭਇਆ ਨਿਹੰਗਾ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧ ਮਨੁਸ਼ਧ ਭਯਰੇ ਨਿਭੰਯਾ ਹੋਯਾਯਾ, ਕੀਛੁ

ਚੀਤਿ ਨ ਆਇਓ ਕਰਤਾ ਸੰਗਾ ॥

ਯਯਰੇ ਰਚਯੋਯਾ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਧਰਮ ਕਰੇ ਨਾਹੂੰ ਸਿੰਘ ਬਧਾ ਭਾਵਾ ਬਹਿਓ ਯਾਯਾਯਾ।

ਲਸਕਰ ਜੋੜੇ ਕੀਆ ਸੰਬਾਹਾ ॥

ਬੇ ਪਾਯਕਰੇ ਭਯੋ ਹੋਯਾ ਹੋਯਾਯਾ ਬਾਹੁ ਕਰਿਯਾਯਾ।

ਨਿਕਸਿਆ ਫੂਕ ਤ ਹੋਇ ਗਇਓ ਸੁਆਹਾ ॥੨॥

ਮੋਹਯੋਯਾ ਭਾਵਾਰ ਪੁਰਾਣ ਚਾਲਿਯਾਯਾ, ਬੇਯੋਯਾ ਬੇ ਪਾਯੋਯਾ ਵਧਿਯਾਯਾ ॥੨॥

ਉਚੇ ਮੰਦਰ ਮਹਲ ਅਰੁ ਰਾਨੀ ॥

ਭਾਵਾ ਪਾਯਕਰੇ ਭਯ ਮਧਿਰ, ਮਧਲ, ਮਧਾਰਾਯਾ,

ਹਸਤਿ ਘੋੜੇ ਜੋੜੇ ਮਨਿ ਭਾਨੀ ॥

ਮਨਕੂ ਲੋਯਾਯਾਯਾ। ਕਾਲਾ ਹਾਠੀ-ਯੋਯਾਯਾ, ਬੁਧਰ ਵਸੁ ਏਵਾ

ਵਡ ਪਰਵਾਰੁ ਪੂਤ ਅਰੁ ਧੀਆ ॥

ਪੂਰੁ ਓ ਪੂਰਾਰ ਵਧ ਪਰਿਵਾਰ ਯੁਯਾ, ਪਰਛੁ

ਮੋਹਿ ਪਚੇ ਪਚਿ ਅੰਧਾ ਮੂਆ ॥੩॥

ਭਾਵਾਯਾ ਮੋਹਯੋਯਾ ਲੀਨ ਹੋਯਾ ਯਾਨਯਾਨ ਮਨੁਸ਼ਧ ਕੂਧਾਯਾ ਹੋਯਾ ਪੁਰਾਣ ਭਧਾਰ ਕਰਿਯਾਯਾ ॥੩॥

ਜਿਨਹਿ ਉਪਾਹਾ ਤਿਨਹਿ ਬਿਨਾਹਾ ॥

ਯੇਯੋਂ ਬਿਖਾਭਾ ਭਾਵਾਕੂ ਯਾਭ ਕਰਿਓ, ਯੇ ਫੁੰ ਭਾਵਾਕੂ ਮਾਰਿ ਦੇਯਓ।

ਰੰਗ ਰਸਾ ਜੈਸੇ ਸੁਪਨਾਹਾ ॥

ਭੋਗਵਿਲਾਸ ਏਵੰ ਬੁਧ ਬੁਧ ਭਲਿ ਅਚੇ,

ਸੋਈ ਮੁਕਤਾ ਤਿਸੁ ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਜਿਸੁ ਖਸਮੁ ਦਇਆਲੁ ॥੪॥੩੫॥੮੬॥

ਭਾਵਾਕੂ ਫੁੰ ਮੋਖ ਨਿਲਿਆ ਭਯਾ ਭਾਵਾ ਪਾਯਰੇ ਫੁੰ ਗਾਧਨ ਏਵੰ ਖਨ ਥਾਏ, ਹੇ ਭਾਵ ਨਾਨਕ! ਯਾਵਾ
ਭਯਰੇ ਪੁਰੁ ਧਨਾਕੂ ਹੋਯਾਯਾਓ ॥੪॥੩੫॥੮੬॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਇਨ੍ਹ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੀ ਘਨੇਰੀ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯ ਮਾਯਾ ਠਾਰੇ ਕਛੁਭ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਥਾਏ।

ਜਉ ਮਿਲੀਐ ਤਉ ਵਧੈ ਵਧੇਰੀ ॥

ਯੇਧਰਿ ਯੇਧਰਿ ਏਵੇ ਖਨ ਨਿਲਿਆਏ, ਯੇਧਰਿ ਫੁੰ ਭਾਵਾ ਬਹਿਭ ਮੋਖ ਕਰਿਥਾਏ।

ਗਲਿ ਚਮੜੀ ਜਉ ਛੇਡੈ ਨਾਹੀ ॥

ਗਲਾਰੇ ਲਾਗਿ ਰਹਿਥਾਏ ਏਵੇ ਮਾਯਾ ਕੀਯੋਈ ਪੁਕਾਰੇ ਮਨੁਸ਼ਯਕੂ ਛਾਭੇ ਨਾਫੁੰ, ਪਰਭੁ

ਲਾਗਿ ਛੁਟੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਪਾਈ ॥੧॥

ਬਯਾ ਗੁਰੁਕਾ ਚਰਣ ਬੁਝਿ ਕਰਿਲੇ ਏਥੁਰੁ ਰਖਾ ਨਿਲਿਆਏ ॥1॥

ਜਗ ਮੋਹਨੀ ਹਮ ਤਿਆਗਿ ਗਵਾਈ ॥

ਯਗਭਕੂ ਮੁਬੁ ਕਰੁਥਾਏ ਮਾਯਾ ਆਮਕੂ ਭਯਾਗ ਕਰਿ ਨਿਯ ਠਾਰੁ ਕੂਰੇਯ ਦੇਯਓ।

ਨਿਰਗੁਨੁ ਮਿਲਿਓ ਵਜੀ ਵਧਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਵੇ ਆਮਕੂ ਨਿਰ੍ਗੁਣ ਪੁਰੁ ਨਿਲਿ ਯਾਯਯਯੋ ਆਭ ਅਧਯ ਠਾਰੁ ਗੁਭ ਕਾਮਨਾ ਨਿਯੁਯਯੋ ॥1॥ਰੂਯ ॥

ਐਸੀ ਸੁੰਦਰਿ ਮਨ ਕਉ ਮੇਰੈ ॥

ਮਾਯਾ ਏਭੇ ਬੁਧਰ ਅਚੇ ਯੇ ਏਵੇ ਮਨਕੂ ਆਕਰਿਭ ਕਰਿਯੋ।

ਬਾਟਿ ਘਾਟਿ ਗ੍ਰਿਹਿ ਬਨਿ ਬਨਿ ਜੇਰੈ ॥

ਏਵੇ ਮਨੁਸ਼ਯਰ ਪਥ, ਘਾਠ, ਘਰ ਏਵੰ ਕਨਰੇ ਕੁਝੋ ਲਗਾਯ ਪੁਯਾਵਿਭ ਕਰਿਥਾਏ।

ਮਨਿ ਤਨਿ ਲਾਗੈ ਹੋਇ ਕੈ ਮੀਠੀ ॥

ਮਨ ਏਵੰ ਚਨਕ੍ਰ ਏਵਾ ਵਖੂਚ ਮਿਠਾ ਲਾਗਿਯਾ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੈ ਖੇਟੀ ਡੀਠੀ ॥੨॥

ਗੁਰੂਯਾ ਦਲਾਰੂ ਮੁੱ ਦੇਖੁਅਛਿ ਮੇਏ ਏਵੇ ਮਾਲਾ ਪੁਰਬਯਕ ਅਰੇ ॥2॥

ਅਗਰਕ ਉਸ ਕੇ ਵਡੇ ਠਗਾਉ ॥

ਬੇਵੇ ਮਾਲਾ ਪਾਯਰੇ ਕਾਮ ਕਰੂਧਾ ਕਾਮ, ਬੁਧਾ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਏਵੰ ਅਹੰਕਾਰ ਯਥਾਧਿ ਬਿਕਾਰ
ਬਢ ਠਕ ਅਚਛਿ।

ਛੇਡਹਿ ਨਾਹੀ ਬਾਪ ਨ ਮਾਉ ॥

ਬੇਮਾਨੇ ਨਿਯ ਪਿਛਾ ਮਾਭਾਯੂ ਮਖ ਛਾਢੁ ਨਾਹਿ।

ਮੇਲੀ ਅਪਨੇ ਉਨਿ ਲੇ ਬਾਂਧੇ ॥

ਨਿਯਰ ਬੇਮਾਨਾਗਾਯੂ ਮਖ ਬੇਮਾਨੇ ਪਾਬਾਯ ਦਿਅਛਿ।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮੈ ਸਗਲੇ ਸਾਧੇ ॥੩॥

ਪਰਛੁ ਗੁਰੂਯਾ ਕੁਪਾਰੂ ਮੁੱ ਏਵੇ ਬਰੂ ਠਕਯੂ ਬਥ ਕਰਿ ਦੇਯਛਿ ॥3॥

ਅਬ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਇਆ ਅਨੰਦ ॥

ਏਵੇ ਮੋਰ ਬੁਧਲਰੇ ਆਨਯ ਅਛਿ।

ਭਉ ਚੂਕਾ ਟੂਟੇ ਸਭਿ ਫੰਦ ॥

ਮੋਰ ਭਲ ਧੂਰ ਬੋਯਯਾਯਛਿ ਆਯ ਮੋਰ ਬਰੂ ਬਯਨ ਕਰਿ ਯਾਯਛਿ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਵੇ ਠਾਰੂ ਮੋਭੇ ਬਯਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਛਛਿ,

ਘਰੁ ਸਗਲਾ ਮੈ ਸੁਖੀ ਬਸਾਇਆ ॥੪॥੩੬॥੮੭॥

ਬੇਵੇ ਠਾਰੂ ਮੁੱ ਨਿਯ ਘਰ ਯੁਬਰੇ ਬਯਾਯਛਿ, ਅਧੀਭ, ਮੋਰ ਯਰਾਰ ਰੂਪਾ ਘਰੇ ਬਥਿਧਾ ਯਾਨੇਬੁਯ
ਯੁਬਿ ਬੋਯਯਾਯਛਿ ॥4॥36॥87॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਯਾ ਮਯਲਾ 5 ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ॥

ਬਛਯਨ ਆਠ ਪਹਰ ਪੁਯਯੂ ਨਿਕਰੇ ਯਾਥਿਯਾਛਿ।

ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਕੀਆ ਮੀਠਾ ਮਾਨੈ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਭਾਰਾ ਹੋਇਆ ਪੁਰੁਸ਼ ਕਾ ਮਨੁ ਮਿਠਾ ਭਾਇਆ ॥

ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਸੰਤਨ ਆਧਾਰੁ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਏਕ ਨਾਮੁ ਹੋਇ ਬਹੁ ਭਾਇਆ ਆਖਿਓ ਅਧਾਰੁ ॥

ਹੋਇ ਰਹੇ ਸਭ ਕੀ ਪਗ ਛਾਰੁ ॥੧॥

ਬਹੁ ਭਾਇ ਬਹੁ ਭਾਇ ਚਰਨ ਧੂਲਿ ਧਰਿ ਰਹਿਓ ॥੧॥

ਸੰਤ ਰਹਤ ਸੁਨਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਭਾਇ! ਬਹੁ ਭਾਇ ਆਖਿਓ ਆਖਿਓ ਆਖਿਓ ॥

ਉਆ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਇਆ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵਰਤਣਿ ਜਾ ਕੈ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ॥

ਭਾਇਆ ਕਾਮੁ-ਕਾਮੁ-ਕਾਮੁ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮੁ ॥

ਅਨਦ ਰੂਪ ਕੀਰਤਨੁ ਬਿਸ੍ਵਾਸ ॥

ਅਨੰਤ ਰੂਪੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਾਇਆ ਕੀਰਤਨੁ ਭਾਇਆ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ॥

ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰੁ ਜਾ ਕੈ ਏਕ ਸਮਾਨੈ ॥

ਮਿਤ੍ਰ ਏਕੁ ਸਤ੍ਰੁ ਭਾਇਆ ਪਾਇਆ ਏਕੁ ਭਾਇ ॥

ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੇ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨੈ ॥੨॥

ਨਿਯੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਿਨੁ ਏਕੁ ਭਾਇਆ ਜਾਨੈ ॥੨॥

ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਅਘ ਕਾਟਨਹਾਰਾ ॥

ਬਹੁ ਭਾਇ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਪਾਪ ਧੂਰੁ ਕਰਿਓ ॥

ਦੁਖ ਦੂਰਿ ਕਰਨ ਜੀਅ ਕੇ ਦਾਤਾਰਾ ॥

ਏਕੁ ਭਾਇ ਦੂਰੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਕਰਿ ਦੇਇਆ ॥ ਆਖਿ ਮਨੁਸ਼ਾਂਸੁ ਆਨੰਦੁ ਭਾਇ ਪੁਰੁਸ਼ ਕਰਿਓ ॥

ਸੂਰਬੀਰ ਬਚਨ ਕੇ ਬਲੀ ॥

ਏਕੁ ਭਾਇ, ਭਾਇ ਭਾਇ ਬਿਕਾਰੁ ਜਿਓ ਪੁਰੁਸ਼ ॥

ਕਉਲਾ ਬਪੁਰੀ ਸੰਤੀ ਛਲੀ ॥੩॥

ੴ ਭੂਭੁ ਮਾਯਾਯੁ ਮਖ ਬਭੁ ਬਗਿ ਕਰਿਭੁ ॥੩॥

ਤਾ ਕਾ ਸੰਗੁ ਬਾਛਹਿ ਸੁਰਦੇਵ ॥

ਬਭੁਯਾ ਬਾਗਿ ਫੇਕਥਾ ਮਖ ਚਾਹੁੰ ਘਾਘਾਛੁ।

ਅਮੋਘ ਦਰਸੁ ਸਫਲ ਜਾ ਕੀ ਸੇਵ ॥

ਠਾਘਾਯਾ ਧਰੰਨ ਬਭੁ ਬਧਾਯਾ ਅਠਾ ਘਾਭੁ ਠਾਘਾਯਾ ਬੇਬਾ ਬਭੁ ਧਾਯਾਯਾਯਾ ਅਠਾ।

ਕਰ ਜੋੜਿ ਨਾਨਕੁ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਘਾਭੁ ਘੋਭਿ ਨਾਨਕ ੴ ਪ੍ਰਾਥਨਾ ਕਰਿਭੁ ਘੋ

ਮੇਰਿ ਸੰਤਹ ਟਹਲ ਦੀਜੈ ਗੁਣਤਾਸਿ ॥੪॥੩੭॥੮੮॥

ਘੇ ਗੁਣਰ ਭਭੁਰ ਪ੍ਰਭੁ! ਮੋਭੇ ਬਭੁਯਾ ਬੇਬਾਰ ਧਾਨ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਰ ॥੪॥੩੭॥੮੮॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਘਲਾ 5 ॥

ਸਗਲ ਸੂਖ ਜਪਿ ਏਕੈ ਨਾਮ ॥

ਭਗਵਾਨਯਾ ਏਕ ਨਾਮ ਭਧਿਯੋ ਬਥ ਬ੍ਰਯਾ ਮਿਲਿਯਾਏ।

ਸਗਲ ਧਰਮ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਮ ॥

ਗ੍ਰਾਘਰਿਯਾ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯੋ ਠਾਥੀ, ਭਧ, ਧਾਨ-ਪ੍ਰਥਾ ਏਕ ਧਯਾ ਯਥਾਧਿ ਬ੍ਰਯੁ ਧਧਰ ਧਾਯਾ ਮਖ ਮਿਲਿਯਾਏ।

ਮਹਾ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਸਾਧ ਕਾ ਸੰਗੁ ॥

ਬਾਧੁਯਾ ਬਾਗਿ ਮਘਾ ਧਥਿਭੁ ਅਠਾ।

ਜਿਸੁ ਭੇਟਤ ਲਾਗੈ ਪ੍ਰਭ ਰੰਗੁ ॥੧॥

ਯਾਹਾਯੂ ਮਿਥਿਲੇ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਸਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਇਆ ॥1॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਓਇ ਆਨੰਦ ਪਾਵੈ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਸੇ ਸੁਖ ਪਾਇਨੀ ॥

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਮਨਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਹਾਰ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਲੇ ਮਨ ਪੁਕਾਰਿ ਹੋਇਆ, ਭਾਇਆ ਗਏ ਏਵੇ ਅਨੂਮਾਨ ਵਰ੍ਹੇਨਾ ਕਰਾਇਆ
ਪਾਇਨੀ ਨਾਹੀ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਵਰਤ ਨੇਮ ਮਜਨ ਤਿਸੁ ਪੂਜਾ ॥

ਭਾਇਆ ਪੂਜਾ ਕਰਿਲੇ ਬੁਢ, ਨਿਮਨ, ਭਾਈ-ਸ਼ਾਨ,

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਤਿਨਿ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸੁਨੀਜਾ ॥

ਬੇਦ, ਪੁਰਾਣ ਏਵੇ ਸ੍ਰਮ੍ਰਿਤਿ ਗੁਣਿਕਾ ਫਲ ਪਿਲਿਆ ॥

ਮਹਾ ਪੁਨੀਤ ਜਾ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਥਾਨੁ ॥

ਭਾਇਆ ਸ਼ੁਧਨ ਰੂਪੀ ਸ਼ਾਨ ਮਥ ਮਹਾਪਵਿਤ੍ਰ ਏਵੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਆ,

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਜਾ ਕੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥੨॥

ਮੇਯੋਂ ਵਧੀ ਬਾਪੁਕਾ ਸੰਗਤਿ ਕਰਿਯਾ, ਭਾਇਆ ਸ਼ੁਧਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾਕਾ ਹਰਿ-ਨਾਮ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾ
॥2॥

ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਸੈ ਜਨੁ ਸਗਲੇ ਭਵਨ ॥

ਏਧਰੇ ਭੁਭ ਬਾਰਾ ਵਿਚੇਰੇ ਲੋਕਪ੍ਰਿਯ ਹੋਇਆ ॥

ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਤਾ ਕੀ ਪਗ ਰੇਨ ॥

ਭਾਇਆ ਚਰਣ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਾਰਾ ਪਾਪੀ ਮਥ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇਆ ॥

ਜਾ ਕਉ ਭੇਟਿਓ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥

ਮੇਯੋਂ ਮਨੁਸ਼ਯਕੁ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਾਦਗਾਹ ਪਿਲਿ ਯਾਇਯੋ,

ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਇ ॥੩॥

ਭਾਇਆ ਗਏ ਏਵੇ ਮਹਾਕੁ ਵਰ੍ਹੇਨਾ ਕਰਾਇਆ ਪਾਇਨੀ ਨਾਹੀ ॥3॥

ਆਠ ਪਹਰ ਕਰ ਜੋੜਿ ਧਿਆਵਉ ॥

ਧੁੰ ਧੰਨ ਰਾਠਿ ਬਾਠ ਯੋਠਿ ਪੁਊਯਾ ਖਾਨ ਕਰਿਯਾਥ ਅਯ

ਉਨ ਸਾਧਾ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਪਾਵਉ ॥

ਬੇਘੁ ਬਛੁਯਾ ਧਰੰਨੁ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਯਾਥ ।

ਮੋਹਿ ਗਰੀਬ ਕਉ ਲੇਹੁ ਰਲਾਇ ॥

ਹੇ ਪੁਊ! ਧੁੰ ਗਰਿਬਕੂ ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਯਨ ਕਰਾਅ ।

ਨਾਨਕ ਆਇ ਪਏ ਸਰਣਾਇ ॥੪॥੩੮॥੮੯॥

ਨਾਨਕ ਆਇ ਚੋਰ ਚੋਰਨ ਨੇਕਯਤਿ ॥੪॥੩੮॥੮੯॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅਗਾ ਮਘਲਾ 5 ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਉਦਕ ਇਸਨਾਨੀ ॥

ਹੇ ਪਛੁਠ! ਚੁਧੇ ਨਿਯ ਗਲਗੁਮਕੂ ਕੇਵੇ ਕੇਵੇ ਬ੍ਰਾਨ ਕਰਾਯਯ, ਕਿਛੁ ਅਮਰ ਗਲਗੁਮ ਅਠ
ਪਘਰ ਬ੍ਰਾਨ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਅਚੇ ।

ਸਦ ਹੀ ਭੇਗੁ ਲਗਾਇ ਸੁਗਿਆਨੀ ॥

ਮਨਕੂ ਲੋਯਾਯਿਠ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਯਾਨੀ ਹਰਿ-ਗਲਗੁਮ ਬਰਵਾ ਭੋਗ ਲਗਾਯਾਥ ।

ਬਿਰਥਾ ਕਾਹੂ ਛੇਡੈ ਨਾਹੀ ॥

ਕੋਯਿਥੇ ਧੁਯਾ ਮਯਗਾਕੂ ਬੇ ਰਹਿਵਾਕੂ ਧਿਅਯ ਨਾਹੀ ।

ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਤਿਸੁ ਲਾਗਹ ਪਾਈ ॥੧॥

ਅਮੇ ਬੇਘੁ ਹਰਿ-ਗਲਗੁਮਕੂ ਵਾਰਯਾਰ ਚੋਰ ਬ੍ਰਾਨ ਕਰਿਯਾਯ ॥੧॥

ਸਾਲਗਿਰਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਸੇਵਾ ॥

ਅਮਰ ਧੁਧਲੇਰੇ ਪੁਊਯਾ ਬੇਵਾ ਹੁੰ ਹਰਿ-ਗਲਗੁਮ ਧੂਯਾ ਅਚੇ ।

ਪੂਜਾ ਅਰਚਾ ਬੰਦਨ ਦੇਵਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੁਊਯਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਾਨ ਹੁੰ ਧੂਯਾ ਅਯਨਾ ਥਵਾ ਵਧਨਾ ਅਚੇ ॥੧॥੧॥

ਘੰਟਾ ਜਾ ਕਾ ਸੁਨੀਐ ਚਹੁ ਕੁੰਟ ॥

ਮੋਰ ਗਲਗੁਮ ਹਰਿਯਾ ਯਯਾ ਚਾਰਿ ਧੰਗਰੇ ਬਾਰਾ ਰਿਯਰੇ ਗੁਯਾ ਯਾਯਯ ।

ਆਸਨੁ ਜਾ ਕਾ ਸਦਾ ਬੈਕੁੰਠ ॥

ਭਾਵਾਯੋਗ ਆਸਨ ਬੰਦਾ ਬੈਕੁੰਠ ਅੰਗੇ ।

ਜਾ ਕਾ ਚਵਰੁ ਸਭ ਉਪਰਿ ਝੁਲੈ ॥

ਭਾਵਾਯੋਗ ਪੁਰਾਣ ਬੰਦਾ ਭਾਵ ਅੰਗੇ ਝੁਲੈ ਆਉ ।

ਤਾ ਕਾ ਧੂਧੁ ਸਦਾ ਪਰਫੁਲੈ ॥੨॥

ਭਾਵਾਯੋਗ ਭਾਵ-ਪੁਰਾਣ(ਪ੍ਰਭ) ਬੰਦਾ ਪਰਫੁਲੈ ਅੰਗੇ ॥੨॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਸੰਪਤੁ ਹੈ ਰੇ ਜਾ ਕਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਭੂ ਨਿਯੰਤਰ ਗੁਣਗੁਣ ਭਾਵਾਯੋਗ ਰੱਖੁ, ਕਿੰਤੂ ਆਮ ਗੁਣਗੁਣ ਭਾਵਾ ਪ੍ਰਭੂ ਭਾਵਾਯੋਗ ਅੰਗੇ ।

ਅਭਗ ਸਭਾ ਸੰਗਿ ਹੈ ਸਾਧਾ ॥

ਬੰਦਾ ਬੰਦਾ ਭਾਵਾਯੋਗ ਅੰਗੇ ਬੰਦਾ ਅੰਗੇ ।

ਆਰਤੀ ਕੀਰਤਨੁ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ॥

ਬੰਦਾ ਆਨੰਦ ਪੁਰਾਣ ਕਰੁਣਾ ਭਾਵਾਯੋਗ ਕੀਰਤਨੁ ਹੈ ਭਾਵਾਯੋਗ ਅੰਗੇ ।

ਮਹਿਮਾ ਸੁੰਦਰ ਸਦਾ ਬੇਅੰਤ ॥੩॥

ਭਾਵਾਯੋਗ ਮਹਿਮਾ ਬੰਦਾ ਬੰਦਾ ਬੰਦਾ ਹੈ ਅੰਗੇ ॥੩॥

ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਤਿਸ ਹੀ ਲਹਨਾ ॥

ਭਾਵਾਯੋਗ ਭਾਵਾਯੋਗ ਪੁਰਾਣ ਲੇਖਾ ਆਉ, ਕੇਵਲ ਬੇ ਗੁਣਗੁਣ ਪੁਰਾਣ ਪਾਉ ।

ਸੰਤ ਚਰਨ ਓਹੁ ਆਇਓ ਸਰਨਾ ॥

ਬੇਅੰਤ ਮਨੁਸ਼ ਬੰਦਾ ਚਰਨ ਚਰਨ ਆਉ ।

ਹਾਥਿ ਚੜਿਓ ਹਰਿ ਸਾਲਗਿਰਾਮੁ ॥

ਬੰਦਾ-ਗੁਣਗੁਣ ਮੋਹ ਬੰਦਾ ਆਉ, ਅੰਗੇ ਮੋਹ ਮੋਹ ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਕੀਨੈ ਦਾਨੁ ॥੪॥੩੯॥੯੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੋਹ ਗੁਣ ਬੰਦਾ ਬੰਦਾ ॥੪॥੩੯॥੯੦॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਪੰਚਪਦਾ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ 5 ਪੰਚਪਦਾ ॥

ਜਿਹ ਪੈਡੈ ਲੂਟੀ ਪਨਿਹਾਰੀ ॥

ਮੇਭੱ ਪਥਰੇ ਕੇਜਾਰੇ ਫਾਬੇਘਾਏ,

ਸੋ ਮਾਰਗੁ ਸੰਤਨ ਦੁਰਾਰੀ ॥੧॥

ਬੇਹੁੰ ਮਾਧੰ ਬਛਯਨ ਠਾਰੂ ਧੂਰ ਅਰੇ ॥1॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੈ ਸਾਚੁ ਕਹਿਆ ॥

ਪ੍ਰਥੰ ਬਧਗੁਨੁ ਬਧਾ ਕਹਿਛੁਛਿ।

ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਕੀ ਮੁਕਤੇ ਬੀਬੀ ਜਮ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਦੂਰਿ ਰਹਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਚੋਰ ਨਾਮ ਮੋਖਰ ਮਾਧੰ ਅਰੇ ਆਯ ਮਨਧੂਰ ਮਾਧੰ ਏਵਾ ਠਾਰੂ ਬਛੁਧ ਧੂਰ ਅਰੇ
॥1॥ ਰੁਝ ॥

ਜਹ ਲਾਲਚ ਜਾਗਾਤੀ ਘਾਟ ॥

ਮੇਭੱਠ ਲਾਲਚਾ ਕਰਿ ਨੇਕਾਰ ਘਾਟ ਅਛਿ,

ਦੂਰਿ ਰਹੀ ਉਹ ਜਨ ਤੇ ਬਾਟ ॥੨॥

ਬੇਹੁੰ ਪਥ ਭਯਨ ਠਾਰੂ ਧੂਰੇ ਰਹਿਘਾਏ ॥2॥

ਜਹ ਆਵਟੇ ਬਹੁਤ ਘਨ ਸਾਥ ॥

ਮੇਭੱ ਜੀਵਨ ਮਾਧਾਰੇ ਅਨੇਕ ਪਛੁਧ ਰਹਿਘਾਛਿ,

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਸੰਗੀ ਸਾਧ ॥੩॥

ਬੇਹੁੰ ਮਾਧਾਰੇ ਬਾਧੁਯਨ ਪਰੰਬਯਨ ਬਧਬਯਠੇਰੇ ਕਰਿ ਰਹਿਘਾਏ ॥3॥

ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤੁ ਸਭ ਲਿਖਤੇ ਲੇਖਾ ॥

ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤੁ ਬਧਬੁਯ ਜੀਵਨ ਕਰਿ ਲੇਖਾ ਅਨੁਬਾਰੇ ਲੇਖੁਘਾਏ, ਪਰਛੁ

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਪੇਖਾ ॥੪॥

ਭਯਨੁ ਧੁਯੁ ਭਠਾਯ ਮਧ ਬੇਯੋ ਨਾਛਿ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਾਧਾਰ ਬਧਗੁਨੁ ਪ੍ਰਥੰ ਅਧਛਿ,

ਵਾਜੇ ਤਾ ਕੈ ਅਨਹਦ ਤੂਰਾ ॥੫॥੪੦॥੯੧॥

ਠਾਧਾਯ ਪਾਯ ਭਯਨਾਯ ਗੁਯਾਧੁਧਾਧ ਨਿਰਛੁਰ ਕਾਯਿਘਾਏ ॥5॥40॥91॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ਦੁਪਦਾ 1 ॥

ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਸਿਖਾਇਓ ਨਾਮੁ ॥

ਬਾਪੁਯਾ ਬਯਾਓ ਮੋਹੈ ਭਗਵਾਨਯਾ ਨਾਮ-ਸ਼ੁਰਗ ਚੀਜ਼ਾਯਾ ਦੇਖਯਾਯੋ,

ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ॥

ਮਾਯਾਯਾ ਧਨਸ਼ੁਰਯਾ ਬਾਯਾ ਮਨੋਰਥ ਆਦਿ ਕਾਮਯਾ ਪੂਰਾ ਹੋਯਾਯਾਯੋ।

ਬੁਝਿ ਗਈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹਰਿ ਜਸਹਿ ਅਘਾਨੇ ॥

ਹਰਿ ਮਗ ਗਾਯਾ ਭਾਯਾ ਮੋਹੈ ਭੁਝਾ ਮੋਢੀਯਾਯੋ ਆਯਾ ਮੂੰ ਭੁਝਾ ਹੋਯਾਯਾਯੋ।

ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਾ ਸਾਰਿਗਪਾਨੇ ॥੧॥

ਭਗਵਾਨਯਾ ਨਾਮ ਯਪ ਕਰਿ ਮੂੰ ਆਨ੍ਹਿਕ ਯਾਯਾ ਵਝੀਯਾਯੋ ॥1॥

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਸਰਨਿ ਪਰਿਆ ॥

ਬਹੁਯਾ ਕਰਿਯਾ ਆਦਿ ਕਰਾਯਾ ਪਾਯਾ ਬਧਾਯਾ ਪੁਰਯਾ ਚਰਯਾ ਮੂੰ ਹੋਯਾਯੋ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਸਹਜ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ਮਿਟਿਆ ਅੰਧੇਰਾ ਚੰਦੁ ਚੜਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੁਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਯਾ ਮੋਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਯਾਯਾ ਮਿਟੀਯਾਯੋ, ਅਯਾਕਾਰ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾਯੋ ਆਯਾ ਯਾਯਾ ਚਧ੍ਰਮਾਯਾ ਭਧ੍ਰਮਾ ਹੋਯਾਯਾਯੋ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਲਾਲ ਜਵੇਹਰ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ॥

ਬਹਿ ਰਹੁਰੇ ਮੇਰੇ ਭਭਾਰ ਭਰੇ ਰਹਿਣੀ ।

ਤੇਟਿ ਨ ਆਵੈ ਜਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰ ਪੁਰਖ ਜਪ ਕਰਿਲੇ ਭਾਖਾ ਕਮੇ ਜਾਇ ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਬਦੁ ਪੀਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਕੇਹੇ ਭਭ ਨਾਮ-ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾ ।

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ ਪਰਮ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥੨॥੪੧॥੯੨॥

ਭਾਖਾਰ ਪਰਮ ਗਤਿ ਹੋਇਯਾ ॥੨॥੪੧॥੬੨॥

ਆਸਾ ਘਰੁ ੭ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਘਰ 7 ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਨਿਤ ਧਿਆਈ ॥

ਮੂੰ ਨਿਭਾਏ ਨਿਭ ਬ੍ਰਹਮੰਦਰੇ ਬਹਿਕਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮੰਦਰੇ ਕਰਿਯਾ ।

ਸੰਗੀ ਸਾਥੀ ਸਗਲ ਤਰਾਂਈ ॥੧॥

ਵਹਿਪਰੇ ਮੂੰ ਮੇਰੇ ਬਸਤੁ ਬਾਛਾ ਬਾਛਾ ਵਭਾਭ ਦੇਯੋ ॥1॥

ਗੁਰੁ ਮੇਰੈ ਸੰਗਿ ਸਦਾ ਹੈ ਨਾਲੇ ॥

ਗੁਰੂ ਬਰਵਾ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਬਾਛਾ ਵਭਾ ਨਿਕਰੇ ਆਇ ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਸਮੁਹਾਲੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੂੰ ਬੇਹੁ ਭਗਵਾਨਯੁ ਬਰਵਾ ਬ੍ਰਹਮੰਦਰੇ ਕਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰਦਰੇ ਬਾਛਾ ਰਹਿਯਾ ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਮੀਠਾ ਲਾਗੈ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਤੂੰ ਕਰਿਯਾ ਪੁਰਿ ਕਾਰਜ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਲਾਗਿਯਾ ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਨਾਨਕੁ ਮਾਂਗੈ ॥੨॥੪੨॥੯੩॥

ਜਾਨਕ ਭੋ' ਠਾਨੁ ਬਹਿਨਾਮ ਰੂਪ ਪਦਾਰਥ ਹੂੰ ਲਾਗਿਯਾ ॥੨॥੪੨॥੬੩॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ସାଧୁଙ୍କ ସଂଗତି କରି ସାରା ଦୁନିଆଁ ହିଁ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଇଛି, ହରିଙ୍କ ନାମ ମନର ସାହାରା
ଅଟେ। ॥୧॥

ହେ ପ୍ରିୟ ଗୁରୁଦେବ! ତୋର ଚରଣ କମଳ ବଡ଼ କୋମଳ ଅଟେ, ହରିଙ୍କ ଭକ୍ତ ବଡ଼ ପ୍ରେମରେ ତୋର ଚରଣ ପୂଜା କରିଥାନ୍ତି ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ହେ ନାନକ! ଯାହାର କପାଳରେ ସୌଭାଗ୍ୟ ଲେଖା ହୋଇଛି,

ତାହାର ସୁହାଗ ଅଟଳ ଅଟେ ॥2॥43॥64॥

ଆଶା ନହଲ 5 ॥

ପ୍ରାଣନାଥ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ମୋତେ ବହୁତ ମିଠା ଲାଗିଥାଏ ।

ମୋର ପତି-ପରମେଶ୍ୱର ମୋର ସଉତୁଣୀ ମାୟାକୁ ହୃଦୟରୁ ବାହାରକୁ କାଢି ଦେଇଛନ୍ତି ।

ମୋର ପ୍ରିୟବର ମୋତେ ସୁହାଗିନୀ ବନାଇ ସୁନ୍ଦର ବନାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ।

ସେ ମୋର ମନର ଭୁଲନକୁ ଶୀତଳ କରି ଦେଇଛନ୍ତି ॥1॥

ଭଲ ହୋଇଛି ଯେ ମୁଁ ନିଜ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କଥା ମାନିଛି ।

ମୁଁ ଏହି ଘରେ ସ୍ବାଭାବିକ ସୁଖର ଅନୁଭୂତି କରିଛି ॥ରୁହ ॥

ମୁଁ ନିଜ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦାସୀ ଏବଂ ସେବିକା ଅଟେ ।

ਓਹੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥

ਬੇ ਅਬਿਨਾਸੀ, ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਅਚੰਡੇ ।

ਲੇ ਪਖਾ ਪ੍ਰਿਅ ਝਲਉ ਪਾਏ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯ ਹਾਠਰੇ ਪਛਾ ਨੇਕ ਚਾਹਾਯ ਚਰਣਰੇ ਬਥੇ ਪ੍ਰਿਯਭਯ ਪੁਛੁਯੁ ਪਛਾ ਕਰਿਯਾ ।

ਭਾਗਿ ਗਏ ਪੰਚ ਦੂਤ ਲਾਵੇ ॥੨॥

ਮੋਰ ਪਾਝ ਚੰਡ ਕਾਨ, ਚੰਡਾਪ, ਲੋਕਾਯ, ਮੋਹਾ, ਅਭਿਮਾਨ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯ ਯਾਯਯਿ ॥੨॥

ਨਾ ਮੈ ਕੁਲੁ ਨਾ ਸੋਭਾਵੰਤ ॥

ਨਾ ਹੂੰ ਮੂੰ ਭਕ ਵਾਗੁਯੁ ਆਇਯਿ ਆਯ ਨਾ ਹੂੰ ਗੋਯਾਵਾਨ ਅਚੇ ।

ਕਿਆ ਜਾਨਾ ਕਿਉ ਭਾਨੀ ਕੰਤ ॥

ਮੂੰ ਕਯ ਯਾਯਯਿ ਮੇ ਮੂੰ ਨਿਯ ਪ੍ਰਾਯਨਾਯਯੁ ਕਾਹੂੰਯਿ ਭਕ ਲਾਗਿਯਿ ।

ਮੇਹਿ ਅਨਾਥ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਨੀ ॥ ਕੰਤ ਪਕਰਿ ਹਮ ਕੀਨੀ ਰਾਨੀ ॥੩॥

ਮੂੰ ਅਨਾਥ, ਗਰੀਬ ਅਪਾਰ ਮਾਨਵਾਨ ਅਚੇ, ਕੰਡ ਮੋਹਾਥ ਮੋਹਾ' ਬਾਨੀ ਨਿਯਰ ਰਾਗੀ ਵਯਾਯਯਯਿ ॥੩॥

ਜਬ ਮੁਖਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸਾਜਨੁ ਲਾਗਾ ॥

ਮੇਵੇ ਠਾਯੁ ਮੋਰ ਬਾਯਨ ਪ੍ਰਾਭਯ ਮਿਲਿਯਯਿ,

ਸੂਖ ਸਹਜ ਮੇਰਾ ਧਨੁ ਸੋਹਾਗਾ ॥

ਮੋਹਾਥ ਬਾਯਾਯਿਕ ਬੁਯ ਪ੍ਰਾਥੁ ਹੋਯਾਯ ਯਾਯਯਿ ਆਯ ਮੋਰ ਬੁਯਾਯ ਧਨਯ ਹੋਯਾਯਯਾਯਯਿ ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੇਰੀ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੋਰ ਅਭਿਲਾਖ ਧੂਥੁ ਹੋਯਾਯ ਯਾਯਯਿ,

ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲੀ ਪ੍ਰਭ ਗੁਣਤਾਸਾ ॥੪॥੧॥੯੫॥

ਬਧਗੁਰੁ ਮੋਹਾਥ ਗੁਣਰ ਭਯਾਰ ਪੁਛੁਯੁ ਬਧਿਯ ਮਿਲਾਯ ਵੇਯਯਯਿ ॥੪॥੧॥੬੫॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮਾਥੈ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੂਰਿ ॥

ਚਾਹਾ ਕਪਾਲਰੇ ਭੁਕੁਚੀ ਆਯ ਧੂਥੁ ਮਧ ਕਰੁ ਅਚੇ ।

ਬੇਲੈ ਕਉੜਾ ਜਿਹਬਾ ਕੀ ਫੁੜਿ ॥

ਚਾਹਾਰ ਵਾਗੀ ਮਧ ਕਯ ਅਚੇ ਆਯ ਯਿਯੁ ਮਧ ਕਰੁ ਅਚੇ ।

ਸਦਾ ਭੂਖੀ ਪਿਰੁ ਜਾਨੈ ਦੂਰਿ ॥੧॥

ਬੇਬਾਕੀ ਭਾਜਿਯਾ ਰਹਿਯਾ ਆਪਿ ਨਿਯੁ ਪੁੰਨਾ ਪੁੰਨਾ ਦੂਰਿ ਭਾਜਿਯਾ ॥1॥

ਐਸੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਇਕ ਰਾਮਿ ਉਪਾਈ ॥

ਹੋ ਮੋਰਿ ਭਾਇ! ਰਾਮਿ ਏਕਿ ਏਕਿ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਬੁਧਿ ਬੁਧਿ ਰੇ ਭਾਇਯਾ ॥

ਉਨਿ ਸਭੁ ਜਗੁ ਖਾਇਆ ਹਮ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਬਾਕੀ ਭਾਇਯਾ ਰਾਖਿ ਕਰਿਯੋ, ਕਿਛੁ ਗੁਰੁ ਮੋਰਿ ਰਾਖਿ ਕਰਿਯੋ ॥੧॥

ਪਾਇ ਠਗਉਲੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਜੋਹਿਆ ॥

ਬੇਬਾਕੀ ਮਾਯਾ ਬੁਧਿ ਬਾਹਿਰਿ ਦੂਰਿਯਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਨੇਕਿਯੋ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹਾਦੇਉ ਮੋਹਿਆ ॥

ਬੇਬਾਕੀ, ਬਿਸਨੁ ਏਕਿ ਮਹਾਦੇਵਿਯਾ ਮਾਯਾ ਨਿਯੁ ਮੋਹਿਯੋ ਪਾਇ ਮੋਹਿਯੋ ਕਰਿ ਨੇਕਿਯੋ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਲਗੇ ਸੇ ਸੋਹਿਆ ॥੨॥

ਮੋਹਿ ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੁੰਨਾਮਿ ਰੇ ਬਾਕੀ ਹੋਇਯੋ, ਬੇਬਾਕੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵਿਯਾ ॥2॥

ਵਰਤ ਨੇਮ ਕਰਿ ਥਾਕੇ ਪੁਨਹਚਰਨਾ ॥

ਮਨੁਸ਼ਾ ਕਰ, ਨਿਯਮ ਏਕਿ ਪੁਨਹਚਰਨਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਪਾਇਯੋ ॥

ਤਟ ਤੀਰਥ ਭਵੇ ਸਭ ਧਰਨਾ ॥

ਬੇਬਾਕੀ ਭਾਇਯੋ ਪਾਇਯੋ ਭਾਇਯੋ ਏਕਿ ਭਾਇਯੋ ਪਾਇਯੋ ॥

ਸੇ ਉਬਰੇ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਨਾ ॥੩॥

ਮੋਹਿ ਬਾਕੀਯਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਇਯੋ, ਬੇਬਾਕੀ ਪਾਇਯੋ ਪਾਇਯੋ ॥3॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਸਭੇ ਜਗੁ ਬਾਧਾ ॥

ਮਾਯਾ ਮੋਹਿਯੋ ਬਾਧਾ ਭਾਇਯੋ ॥

ਹਉਮੈ ਪਚੈ ਮਨਮੁਖ ਮੂਰਾਖਾ ॥

ਮਨਮੁਖੀ ਮੂਰਖੀ ਮਨਮੁਖੀ ਮਨਮੁਖੀ ਮਨਮੁਖੀ ॥

ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਹਮ ਰਾਖਾ ॥੪॥੨॥੯੬॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੁ ਕਾਖੁ ਪਾਇ ਮੋਰਿ ਰਾਖਿ ਕਰਿਯੋ ॥4॥2॥96॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਾਠਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਰਬ ਦੂਖ ਜਬ ਬਿਸਰਹਿ ਸੁਆਮੀ ॥

ਯੇਵੇ ਮਨੁਸ਼ਖਾ ਪਰਮਾਨ੍ਵਾ ਭੂਲਿ ਯਾਯਾਓ, ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਬਹੁ ਪੁਕਾਰ ਕੂੜਾ ਆਇਯਾ॥

ਈਹਾ ਉਹਾ ਕਾਮਿ ਨ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥੧॥

ਏਹੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕਰੇ ਕੀਯੋ ਕਾਮਰੇ ਆਬੇ ਨਾਹੀ ॥1॥

ਸੰਤ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਾਇ ॥

ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਰਯਾ ਧਾਨ ਕਰੇ ਬਛਯਨ ਭੁਧੁ ਹੋਯਾਯਾਓ ॥1॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨੈ ਨਾਇ ਲਾਏ ਸਰਬ ਸੂਖ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰੀ ਰਜਾਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਬਾਨੀ! ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਚੂਨੇ ਜੀਵਨੁ ਨਿਜਰ ਨਾਮ ਬਾਪੁਰੇ ਲਗਾਯੋ ਧਾਇ ਆਯੋ ਜੀਵਨੁ ਬਰ੍ਹ ਬ੍ਰਹਮ ਚੋਰ
ਯੋਗਰੇ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਯਾਇ ॥ ਰੂਹ ॥

ਸੰਗਿ ਹੋਵਤ ਕਉ ਜਾਨਤ ਦੂਰਿ ॥

ਯੋਗੁ ਬਧਿ ਨਿਕਰੇ ਧ੍ਰੁਵਾ ਭਗਵਾਨਯੁ ਧ੍ਰੁਵ ਭਾਵਿਯਾਯ,

ਸੋ ਜਨੁ ਮਰਤਾ ਨਿਤ ਨਿਤ ਝੁਰਿ ॥੨॥

ਬੇ ਬਰ੍ਹਾ ਹੂੰ ਧ੍ਰੁਵਾ ਹੋਯਾਯ ਮਰਿਯਾਯ ॥੨॥

ਜਿਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੀਆ ਤਿਸੁ ਚਿਤਵਤ ਨਾਹਿ ॥

ਯੋਗੁ ਭਗਵਾਨ ਬਹੁ ਕਿਛਿ ਦੇਯੋਯੋ, ਚਾਹਾਯੁ ਮਨੁਬਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਨਾਹਿ।

ਮਹਾ ਬਿਖਿਆ ਮਹਿ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਜਾਹਿ ॥੩॥

ਚਾਹਾਰ ਧਿਨ ਰਾਤਿ ਮਹਾ ਬਿਬ ਰੂਪਾ ਮਾਯਾਕੇ ਲੀਨ ਹੋਯੋ ਚਿਤਿਯਾਯ ॥੩॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਹੁ ਏਕ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਭੁਯੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰ।

ਗਤਿ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਟੇਕ ॥੪॥੩॥੯॥

ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰੁਯੁ ਗਰਗ ਨੇਲੇ ਰਾਤਿ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਯਾਯ ॥੪॥੩॥੬੭॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਭੁ ਹਰਿਆ ॥

ਭਗਵਾਨਯੁ ਨਾਮ ਯੋਗਿ ਧ੍ਰੁਵਾ ਮਨ ਓ ਚਨ ਧ੍ਰੁਵ ਹੋਯਾਯੋ।

ਕਲਮਲ ਦੇਖ ਸਗਲ ਪਰਹਰਿਆ ॥੧॥

ਚਾਹਾਯੁ ਬਹੁ ਪਾਪ ਆਦਿ ਧ੍ਰੁਵ ਹੋਯਾਯ ਯੋਗਿ ॥੧॥

ਸੋਈ ਦਿਵਸੁ ਭਲਾ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ! ਬੇਹਿ ਧਿਨ ਬਭ ਗੁਯੁ ਆਰੇ,

ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੋਗਿ ਭਗਵਾਨਯੁ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯੋ ਧ੍ਰੁਵਾ ਧਰਮ ਰਾਤਿ ਮਿਲਿਯਾਯ ॥ ਰੂਹ ॥

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੇ ਪੂਜੇ ਪੈਰ ॥

ਬਾਮੁਯਨਯਾ ਚਰਨ ਪੂਜਾ ਕਰਿਲੇ

ਮਿਟੇ ਉਪਦ੍ਰਹ ਮਨ ਤੇ ਬੈਰ ॥੨॥

ਮਨਰੂ ਬਹੁ ਆਗਯਾ ਏਵੰ ਬਿਪਧ ਦੂਰ ਹੋਯਾ ॥੨॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਮਿਲਿ ਝਗਰੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਥਮ ਗੁਰੂ ਜੀਯੋਲੇ ਬਿਕਾਰ ਬਹਿਤ ਝਗਭਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾ ॥ ਆਯ

ਪੰਚ ਦੂਤ ਸਭਿ ਵਸਗਤਿ ਆਇਆ ॥੩॥

ਬਹੁ ਕਾਮ ਭਯਾਪਕ ਪਾਞੀ ਚਿਤ੍ਰ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਏਵੰ ਅਹੰਕਾਰ ਬਥਰੇ ਆਇਆ ॥੩॥

ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ॥

ਮਾਯਾ ਮਨਰੇ ਫਰਿਯਾ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾ

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਉਪਰਿ ਕੁਰਬਾਨ ॥੪॥੪॥੯੮॥

ਨਾਨਕ ਚਾਹਾਯਾ ਭਧਰੇ ਬਧਰਿਤ ਅਚਰਿ ॥੪॥੪॥੯੮॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਯਾ 5 ॥

ਗਾਵਿ ਲੇਹਿ ਤੂ ਗਾਵਨਹਾਰੇ ॥

ਹੇ ਬਨ੍ਹ! ਤੂੰ ਭਗਵਾਨਯਾ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰ,

ਜੀਅ ਪਿੰਡ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੇ ॥

ਹਿੰਦ ਬਹੁਯਾ ਆਮ੍ਹ, ਚਰਮ ਏਵੰ ਪ੍ਰਾਣੀਯਾ ਆਖਾਰ ਅਚਰਿ।

ਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ॥

ਮਾਯਾਯਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿਲੇ ਬਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਯਾ ॥

ਅਵਰ ਕਾਹੁ ਪਹਿ ਬਹੁੜਿ ਨ ਜਾਵਹਿ ॥੧॥

ਭਧਰੇ, ਆਯ ਕਾਯਾ ਪਾਞੀਯਾ ਹਿੰਦ ਆਬਯਾਯਾ ਪਠਿਵ ਨਾਹਿ ॥੧॥

ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਅਨੰਦੀ ਸਾਹਿਬੁ ਗੁਨ ਨਿਧਾਨ ਨਿਤ ਨਿਤ ਜਾਪੀਐ ॥

ਮੋਰ ਮਾਨਿਕ ਬਰਵਾ ਆਨੰਦਰੇ ਰਹਿਯਾ, ਬੇਹਿ ਗੁਣਯਾ ਭਯਾ ਪ੍ਰਭੂਯਾ ਨਿਭਯਾ ਭਧ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਭ।

ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਸੁ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਵਾਸੀਐ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੂੰ ਬੇਬੇਹਿ ਹੁੰਨ ਬਲ੍ਹੁ ਪੁਰਿ ਬਧਿਓਤ ਅਚੇ, ਯਾਹਾਯਾ ਵਯਾਰੂ ਪੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਹਿ ॥੧॥

ਜਾ ਕਾ ਦਾਨੁ ਨਿਖੁਟੈ ਨਾਹੀ ॥

ਯਾਹਾਯਾ ਪੁਰਖੁ ਧਾਨ ਕੇਵੇ ਕਰੇ ਨਾਹਿ,

ਭਲੀ ਭਾਤਿ ਸਭ ਸਹਜਿ ਸਮਾਹੀ ॥

ਭਾਹਾਯਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੁਪਾ ਵਧਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾ ਯਾਹਾਯਾ।

ਜਾ ਕੀ ਬਖਸ ਨ ਮੇਟੈ ਕੇਈ ॥

ਯਾਹਾਯਾ ਧਾਨਕੁ ਕੇਹਿ ਵਧ ਕਰਿਯਾਹੇ ਨਾਹਿ,

ਮਨਿ ਵਾਸਾਈਐ ਸਾਚਾ ਸੇਈ ॥੨॥

ਬੇਬੇਹਿ ਬਚਾਵਰੂਪ ਪੁਰੂਸੁ ਨਿਯੋਗਿ ਮਨਚੇ ਵਧਾਈ ॥੨॥

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਗ੍ਰਿਹ ਜਾ ਕੈ ਪੂਰਨ ॥

ਯਾਹਾਯਾ ਘਰੇ ਬਧਿ ਬਾਧਿਯਾ ਭਰਪੂਰ ਅਹਿ,

ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਸੇਵਕ ਦੂਖ ਨ ਝੂਰਨ ॥

ਬੇਬੇਹਿ ਪੁਰੂਸੁ ਬੇਬਕ ਕੇਵੇ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਪਛਾਤਾਪ ਕਰਹਿ ਨਾਹਿ।

ਓਟਿ ਗਹੀ ਨਿਰਭਉ ਪਦੁ ਪਾਈਐ ॥

ਭਾਹਾਯਾ ਗਰਬਿ ਨੇਲੇ ਨਿਭਲ ਪਦੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਾ।

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸੇ ਗੁਨ ਨਿਧਿ ਗਾਈਐ ॥੩॥

ਬੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਪੁਰਿ ਬਾਧਿ ਬੇਬੇਹਿ ਗੁਨਿ ਭਰਾਹਿ ਪੁਰੂਸੁ ਬੁਝਿ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ॥੩॥

ਦੂਰਿ ਨ ਹੋਈ ਕਤਹੁ ਜਾਈਐ ॥

ਬੇ ਪ੍ਰਾਣੀਯਾ ਠਾਰੂ ਦੂਰਚੇ ਨਾਹਾਹਿ ਆਭ ਕੇਭੋਭਿ ਯਾਹਾਹਿ ਨਾਹਿ।

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ॥

ਯਦਿ ਬੇ ਨਿਯੋਗਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ, ਭਾਹਾਯਾਹੇ ਹੋਂ ਬ੍ਰਹਮ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਾ।

ਅਰਦਾਸਿ ਕਰੀ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥

ਮੂੰ ਪੂਰੁ ਗੁਰਯਾ ਪਾਸਚੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੇ।

ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਾਸਿ ॥੪॥੫॥੯੯॥

ਨਾਨਕੁ ਬ੍ਰਹਮ-ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧਨਚੇ ਪੂਰਿ ਪਾਧਿਯਾਹਿ ॥੪॥੫॥੯੯॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮੁਕਲਾ 5 ॥

ਪ੍ਰਥਮੇ ਮਿਟਿਆ ਤਨ ਕਾ ਦੂਖ ॥

ਬਰ੍ਹੇ ਪੁਰਖੇ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਧੂੜੇ ਹੋਇਆ ਆਉ

ਮਨ ਸਗਲ ਕਉ ਹੋਆ ਸੁਖੁ ॥

ਭਾਵੇਰੇ ਮਨਕੂ ਬਰ੍ਹੇ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਆਉ

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰ ਦੀਨੇ ਨਾਉ ॥

ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਹਰਿਯੋ ਨਾਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯੋ

ਬਲਿ ਬਲਿ ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਜਾਉ ॥੧॥

ਮੈਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਬਲਿ ਗੁਰੂਕਾ ਪੁਰਿ ਬਸਾਇਓ ਅਰੇ ॥1॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਓ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਭਾਈ! ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਗੁਰੂਕਾ ਪਾਇਓ

ਰੋਗ ਸੋਗ ਸਭ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਲਿ ਗੁਰੂਕਾ ਗਰਬ ਨੇਕਾ ਭਾਰਾ ਮੇਰੇ ਬਹੁ ਰੋਗ, ਗੋਚਰ ਅੰਧੇ ਧੂੜੀ ਬਿਨਿਸ਼੍ਚੈ ਹੋਇਆ ਆਉ ॥ਰੁਖ॥

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਵਸਾਏ ॥

ਮੈਂ ਨਿਯਤ ਫਿਰਦਾਰੇ ਗੁਰੂਕਾ ਚਰਨ ਵਸਾਇਓ ਆਉ

ਮਨ ਚਿੰਤਤ ਸਗਲੇ ਫਲ ਪਾਏ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੋਬਾਜ਼ੀਓ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਆਉ

ਅਗਨਿ ਬੁਝੀ ਸਭ ਹੋਈ ਸਾਂਤਿ ॥

ਮੇਰੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟੇ ਲਿਖਿਯੋ ਆਉ ਮੇਰੇ ਅਭਿਮਾਨ ਬੰਦੂਕੀ ਗਏ ਅਭਿ

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰਿ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ ॥੨॥

ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਪੁਰੁ ਨਾਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯੋ ॥2॥

ਨਿਥਾਵੇ ਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਨੇ ਥਾਨੁ ॥

ਗੁਰੂ ਨਿਰਾਗੁਨਕੂ ਆਗੁਨ ਵੇਖਿਯੋ

ਨਿਮਾਨੇ ਕਉ ਗੁਰਿ ਕੀਨੇ ਮਾਨੁ ॥

ਮਾਨੁ ਹੋਇ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰੂ ਬਖਸੀਸੁ ਪੁਰਾਨੁ ਕਰਿਐ ॥

ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਸੇਵਕ ਕਰਿ ਰਾਖੇ ॥

ਗੁਰੂ ਬਖਸੀਸੁ ਕਾਟਿ ਨਿਯੋਗੁ ਬੇਧਕੁ ਬਹੁ ਪੁਰਾਨੁ ਕਰਿਐ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ ਰਸਨਾ ਚਾਖੇ ॥੩॥

ਐਵੇ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਾਨੀ ਨਿਯੋਗੁ ਚਾਖੁਐ ॥੩॥

ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਪੂਜ ਗੁਰ ਚਰਨਾ ॥

ਅਹੋਭਾਗਿ ਨੂੰ ਭੈ ਗੁਰੂਕਾ ਚਰਨੁ ਪੂਜਾ ਕਰਿਐ ॥

ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਪਾਈ ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾ ॥

ਬਹੁ ਕਠਿ ਭਯਾਨੁ ਕਰਿ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਚਰਨੁ ਨੇਕਐ ॥

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜਾ ਕਉ ਭਇਆ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾ ਭਧਰੇ ਗੁਰੂ ਵਯਾਨੂ ਹੋਇਯਾਛੁ,

ਸੇ ਜਨੁ ਹੋਆ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲਾ ॥੪॥੬॥੧੦੦॥

ਬੇਹੁੰ ਮਨੁਸ਼ਧ ਬਰਵਾ ਪੁਬਧੁ ਚਿਭੁ ਹੋਇਯਾਛੁ ॥4॥6॥100॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੈ ਦੀਆ ਭੇਜਿ ॥

ਮੋਰ ਬਯਾ ਬਦਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਲਕੁ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦਯੂ ਮੋਰ ਘਰਕੂ ਪਠਾਯਾਛੁ।

ਚਿਰੁ ਜੀਵਨੁ ਉਪਜਿਆ ਸੰਜੇਗਿ ॥

ਏਹੁ ਬਾਲਕੁ ਕੀਯੋਈ ਪੂਰ ਬੰਧੋਗਾ ਕਾਰਗਰੂ ਯਾਤ ਹੋਇਯਾਛੁ, ਯੇਵ ਵੀਧੁ ਯੀਵਨੁ ਪਾਯਾ।

ਉਦਰੈ ਮਾਹਿ ਆਇ ਕੀਆ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਯੇਠੇਥੇਥੇ ਏਹੁ ਮਾਯਾ ਆਇ ਨਿਯ ਮਾਯਾਰ ਭਵਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਛੁ, ਬੇਠੇਥੇਥੇਥੇ

ਮਾਤਾ ਕੈ ਮਨਿ ਬਹੁਤੁ ਬਿਰਾਸੁ ॥੧॥

ਯਾਹਾਰ ਮਾਯਾਰ ਮਨਰੇ ਬਧ ਆਨਖ ਭਵੁ ਹੋਇਯਾਛੁ ॥1॥

ਜੰਮਿਆ ਪੂਤੁ ਭਗਤੁ ਗੋਵਿੰਦ ਕਾ ॥

ਯੇਭੁ ਪੂਤੁ ਆਮਰ ਘਰੇ ਯਧੁ ਨੇਯਾਛੁ, ਬੇ ਗੋਬਿੰਦਯੂ ਭਯੁ ਅਥੇ।

ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਸਭ ਮਹਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰ ਕਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੇਪਰਿ ਪੁਰੁਯਾ ਵਰਵਾਰੂ ਲੇਖਾ ਹੋਇਯਾਛੁ। ਬਾਲਕਰ ਯਧੁ ਨੇਵਾ ਯਗਧਰ ਬਧੁ ਲੇਖਯਾਛੁ ਠਾਰੇ
ਪੁਕਠਾ ਹੋਇਯਾਛੁ ॥ਰੂਹ॥

ਦਸੀ ਮਾਸੀ ਹੁਕਮਿ ਬਾਲਕ ਜਨਮੁ ਲੀਆ ॥

ਯੇਵੇ ਪੁਰੁਯਾ ਧੁਰੁਧਰੂ ਵਧ ਮਾਧ ਬਾਲਕੁ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਯਧੁ ਨੇਯਾਛੁ, ਬੇਠੇਥੇਥੇਥੇ

ਮਿਟਿਆ ਸੇਗੁ ਮਹਾ ਅਨੰਦੁ ਥੀਆ ॥

ਬਧੁ ਚਿਭਾ ਧੂਰ ਹੋਇਯਾਛੁ ਆਭ ਬਰਵੁ ਆਨਖ ਖੇਲਿ ਯਾਯਾਛੁ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਸਖੀ ਅਨੰਦੁ ਗਾਵੈ ॥

ਆਨਖਰੇ ਬਯਾਮਾਨੇ ਗੁਰੁਬਾਣੀ ਧਾਰਾ ਮਯਾਨ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਛੁ।

ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥੨॥

ੴ ਵਾਗੀ ਬਛਾ ਬਾਹਿਬਯਾਨ ਮਨਕੂ ਬਖੂਠ ਭਲ ਲਾਗਿਯਾ ॥੨॥

ਵਧੀ ਵੇਲਿ ਬਹੁ ਪੀੜੀ ਚਾਲੀ ॥

ਬਾਲਕ ਯੁਗੁ ਨੇਨਕਾ ਭਾਰਾ ਆਮਰ ਪਿਛੀ ਵਢਿਵਾਯੂ ਲਾਗਿਯੋ।

ਧਰਮ ਕਲਾ ਹਰਿ ਬੰਧਿ ਬਹਾਲੀ ॥

ਪੁਰੂ ਬਾਲਕ ਠਾਕੇ ਧਰਮ ਕਲਾ ਧੂਫ ਭਾਵਰੇ ਸੁਪਿਠ ਕਰਿਯੋ।

ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਿਵਾਇਆ ॥

ਬਦਗੁਰੂ ਮੋਹਥੇ ਮਨੋਬਾਝਿਠ ਬਾਲਕ ਪੁਰੂਯਾ ਭਾਰਾ ਵੇਯੋ।

ਭਏ ਅਚਿੰਤ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਇਆ ॥੩॥

ਮੂੰ ਨਿਬੰਧ ਹੋਯਾਯੋ ਆਯ ਮੂੰ ਨਿਯ ਲਗੁ ਏਕ ਯੋਗਯਾ ਠਾਕੇ ਲਗਾਯੋ ॥੩॥

ਜਿਉ ਬਾਲਕੁ ਪਿਤਾ ਉਪਰਿ ਕਰੇ ਬਹੁ ਮਾਣੁ ॥

ਮੋਯ ਬਾਲਕ ਨਿਯ ਪਿਠਾ ਯਧਰੇ ਵਖੂਠ ਗਰ ਕਰਿਯਾ, ਬੇਧਰੇ ਭ੍ਰੰ

ਬੁਲਾਇਆ ਬੇਲੈ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣਿ ॥

ਮੂੰ ਚਾਢਾ ਕਰਿਯਾ ਯਾਢਾ ਮੋ' ਭਾਰਾ ਕੁਢਾਯਾ ਪਾਯ ਗੁਰੂਯੂ ਭਲ ਲਾਗਿਯਾ।

ਗੁਣੀ ਛੰਨੀ ਨਾਹੀ ਬਾਤ ॥

ੴ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਕਠਾ ਯੁਯੋ।

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਤੁਠਾ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ ॥੪॥੭॥੧੦੧॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਸਤਕ ਚਿਯ ਹੋਯਾ ਮੋਹਥੇ ੴ ਬਾਲਕਯਾ ਧਾਨ ਵੇਯੋ ॥੪॥੭॥੧੦੧॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਯਲਾ 5 ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਰਾਖਿਆ ਦੇ ਹਾਥ ॥

ਪ੍ਰਥੁ ਗੁਰੂ ਨਿਯ ਘਾਠਰੇ ਮੋਹਥੇ ਯਯਾ ਕਰਿਯੋ।

ਪ੍ਰਗਟੁ ਭਇਆ ਜਨ ਕਾ ਪਰਤਾਪੁ ॥੧॥

ੴ ਚਾਢਾਯਾ ਬੇਬਕਯਾ ਪੁਠਾਧ ਅਧੀਠ ਗੋਯਾ ਧੂਨਿਆਰੇ ਪੁਕਠ ਹੋਯਾ ਯਾਯੋ ॥੧॥

ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਜਪੀ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਧਿਆਈ ॥

ਮੂੰ ਮੁਖਰੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਯਧਿਆ ਆਯ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਨਾਮ ਮਨਰੇ ਸੁਯਾ ਕਰਿਯਾ।

ਜੀਅ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ਗੁਰੂ ਪਹਿ ਪਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਭੱ ਦਥਾਥੰ ਪਾਛੰ ਸ੍ਰੰ ਗੁਰੂਯ ਬਸੰਦੁਖਰੇ ਪ੍ਰਾਥੰਨਾ ਕਰਿਥਾਯ, ਬੇਹੰ ਮਨੋਬਾਝਿਓ ਫਾਨ ਸ੍ਰੰ ਗੁਰੂਯ
੦੧੦੦ ਪਾਛ ਨਿਯ ॥੧॥੧੦੦॥

ਸਰਨਿ ਪਰੇ ਸਾਚੇ ਗੁਰਦੇਵ ॥

ਸ੍ਰੰ ਬਛਾ ਗੁਰੂਦੇਵਯ ਆਰਥ ਨੇਯਯਿ।

ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ॥੨॥

ਭਾਯਾਯ ਬੇਵਕਰ ਬੇਵਾ ਪੂਰਾ ਹੋਯਾਯ ਯਾਯਯਿ ॥੨॥

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਜੇਬਨੁ ਰਾਖੈ ਪ੍ਰਾਨ ॥

ਬੇ ਮੋਰ ਆਸ੍ਰਾ, ਆਰਥ, ਮੋਰਿਯ ਆਰਥ ਪ੍ਰਾਥੰਨਾ ਕਰਿਯਯਿ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਕਉ ਕੁਰਬਾਨ ॥੩॥੮॥੧੦੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸ੍ਰੰ ਨਿਯ ਗੁਰੂਯ ਪੁਰਿ ਬਸੰਦੁਖਰੇ ਅਰੇ ॥੩॥੮॥੧੦੨॥

ਆਸਾ ਘਰੁ ੮ ਕਾਫੀ ਮਹਲਾ ੫

ਆਸਾ ਘਰ ੮ ਕਾਫੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਥਾਰ ਆਰਥ ਯਾਯਾਯ ਬਸੰਦੁਖਰੇ ਕੁਰੂ ਪਾਛ ਬੁਧ।

ਮੈ ਬੰਦਾ ਬੈ ਖਰੀਦੁ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਸ੍ਰੰ ਭੁਯ ਮੂਯ ਨੇਯਯਿ ਬੇਵਕ ਆਯ ਭੁਯ ਮੋਰ ਬਛਾ ਮਾਯਿਕ ਆਰਥ।

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਦਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਤੇਰਾ ॥੧॥

ਮੋਰ ਮਨ ਆਰਥ ਭਨ ਬੁਧ ਭਾਯਾਯ ਪੁਰਯ, ਮੋਰ ਯਾਯਯ ਯਥਾਯ ਬੁਧ ਕਯਿ ਭੋਰ ਹੰ ਪੁਰਯ
ਅਰੇ ॥੧॥

ਮਾਣੁ ਨਿਮਾਣੇ ਤੂੰ ਧਣੀ ਤੇਰਾ ਭਰਵਾਸਾ ॥

ਹੇ ਮਾਯਿਕ! ਭੁਯ ਮਾਯਾਯਯ ਬਯਾਯ ਅਰੇ ਆਯ ਮੋਰ ਭੋਰ ਹੰ ਯਥਾਯ ਆਯਿ।

ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ ਅਨ ਟੇਕ ਹੈ ਸੇ ਜਾਣਹੁ ਕਾਚਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਯਾਯ ਬਛਾ ਪੁਰਯਾਯ ਅਯਿਯ ਅਯਾਯ ਕਾਯਾਯ ਬਾਯਾਯ ਆਯ, ਭਾਯਾਯ ਕਯਾ, ਅਯਿਯ ਹੰ ਯਾਯ
॥੧॥੧੦੦॥

ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਅਪਾਰ ਹੈ ਕੋਈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਏ ॥

ਹੇ ਯਥਾਯ! ਭੋਰ ਬੁਯਾਯ ਅਯਾਯ ਅਰੇ, ਕੇਯਿ ਮਥ ਭੋਰ ਬੁਯਾਯ ਅਯ ਪਾਛ ਪਾਰੇ ਨਾਯਿ।

ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਸੀ ਸੋ ਚਲੈ ਰਜਾਏ ॥੨॥

ਮੇਭੱ ਮਨੁਬਖਾਨੂ ਧੁੰਢੂ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾਓ, ਬੇ ਚੋਰ ਯਥਾ ਅਨੁਬਾਹੇ ਚਾਲਿਯਾ ॥੨॥

ਚਤੁਰਾਈ ਸਿਆਣਪਾ ਕਿਤੈ ਕਾਮਿ ਨ ਆਈਐ ॥

ਚਤੁਰਭਾ ੴ ਰੂਝਿਮਯਾ ਕੀਯੋਧਿ ਕਾਮਰੇ ਆਬੇ ਨਾਹੀਂ।

ਤੁਠਾ ਸਾਹਿਬੁ ਜੇ ਦੇਵੈ ਸੇਈ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥੩॥

ਮਾਲਿਕ-ਪੁਰੂ ਖੁਬਿ ਬਹਿਓ ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਧਿਅਓ, ਚਾਹਾ ਮੋਰ ਬੁਝ ਅਚੇ ॥੩॥

ਜੇ ਲਖ ਕਰਮ ਕਮਾਈਅਹਿ ਕਿਛੁ ਪਵੈ ਨ ਬੰਧਾ ॥

ਮਨੁਬਖਾ ਲਖੇ ਖਰ੍ਹ ਕਰ੍ਹ ਕਰ੍ਹ, ਪਰਛੁ ਚਾਹਾਰ ਚੁਝਾਹੇ ਅਯੁਗ ਲਾਗੇ ਨਾਹੀਂ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੀਤਾ ਨਾਮੁ ਧਰ ਹੋਰੁ ਛੇਡਿਆ ਧੰਧਾ ॥੪॥੧॥੧੦੩॥

ਧਾਬ ਨਾਨਕ ਪੁਰੂ ਨਾਮਕੁ ਜਿਨ ਬਾਹਾਰਾ ਬਨਾਯਯੋ ਆਯ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾਮ੍ਹਿ ੴ ੧੦੩ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਮੈ ਭਾਲਿਆ ਹਰਿ ਜੇਵਡੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਮੂੰ ਯਗਧਰ ਬਰ੍ਹ ਬੁਝਕੁ ਬਥਾਨ ਕਰਿ ਦੇਖੁਯੋ, ਪਰਛੁ ਬਰਿਯਾ ਯੋਗ ਬੁਝ ਕੇਯੋ ਨਾਹੀਂ।

ਗੁਰ ਤੁਠੇ ਤੇ ਪਾਈਐ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਈ ॥੧॥

ਮਧਿ ਗੁਰੂ ਪੁਬਧ ਚਿਯ ਹੋਯਾਯੋ, ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਬਥਾ ਮਾਲਿਕ ਮਿਲਿਯਾਓ ॥੧॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਸਦ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨਾ ॥

ਮੂੰ ਜਿਨ ਗੁਰੂਯੋ ਪੁਠਿ ਬਰ੍ਹਦਾ ਬਰ੍ਹਦਿਓ ਅਚੇ।

ਨਾਮੁ ਨ ਵਿਸਰਉ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਚਸਾ ਇਹੁ ਕੀਜੈ ਦਾਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਮੋਰ ਮਾਲਿਕ! ਮੋਰਥੇ ੴ ਧਾਨ ਪੁਧਾਨ ਕਰਯੋ ਮੇ ਮੂੰ ਚੁਧ ਨਾਮ ੴ ਬਥਾ ਪਾਯੋ ਮਧ ਯੋਗਿ ੧ ॥੧॥

ਭਾਗਨੁ ਸਚਾ ਸੋਇ ਹੈ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਅੰਤਰਿ ॥

ਬਥਾ ਧਨਬਾਨ ਬੇ ਅਚੇ ਯਾਹਾਰ ਬੁਧਯੋਹੇ ਬਰ੍ਹਿ ਨਾਮਰ ਧਨ ਬਿਧਾਮਾਨ ਅਚੇ।

ਸੋ ਛੁਟੈ ਮਹਾ ਜਾਲ ਤੇ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਨਿਰੰਤਰਿ ॥੨॥

ਮਾਝਾਰ ਅਭਰਮਨਰੇ ਗੁਰੂਯਾ ਚਿਯ ਮਝਯੂਧ ਟਾਯ, ਕੇਕਯਲ ਯੇ ਮਝਾਯਾਯਲੂ ਕਭੈ ਧਾਕੇ ॥੨॥

ਗੁਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿਆ ਕਹਾ ਗੁਰੁ ਬਿਬੇਕੁ ਸਤੁ ਸਰੁ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਮਝਿਮਾ ਮੂੰ ਕੋਧਰੇ ਕਥੰਯਾ ਕਰਿਕੇ? (ਕਾਰਯ) ਗੁਰੂ ਕੋਕੇਕ ਯੇਯੋ ਯਯਯਰ ਯਰੋਕਾਰ ਅਯਯਿ।

ਓਹੁ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਜੁਗਹ ਜੁਗੁ ਪੂਰਾ ਪਰਮੇਸਰੁ ॥੩॥

ਯੇ ਆਧਿ, ਯੂਗਰ ਆਯਯ ਯੇਯੋ ਯੂਗ-ਯੂਗਾਯਰਕੇ ਧੂਥੰ ਧਰਮੇਯਰ ਅਯਯਿ ॥੩॥

ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ਸਦ ਸਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨੁ ਰੰਗੇ ॥

ਯਕਯਾ ਯਰਿਯਾਯਰ ਯਾਯ ਕਰ ਆਯ ਨਿਯ ਮਨਕੂ ਧੁਯਯਾ ਧੁਯਯ ਰਯਾਕੇ ਰਯਾਯਨ ਕਰ।

ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਣ ਧਨੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਨਾਨਕ ਕੈ ਸੰਗੇ ॥੪॥੨॥੧੦੪॥

ਗੁਰੂ ਝੰ ਮੋਯਾਰ ਆਯਾ, ਧੁਯ ਯੇਯੋ ਧਨ ਅਯਯਿ ਆਯ ਯੇ ਯਯਾ ਨਾਯਕਯਾ ਯਾਯੁਕੇ ਰਝਿਯਾਯਿ ॥੪॥੨॥੧੦੪॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਯਾ ਮਝਯਾ 5 ॥

ਸਾਈ ਅਲਖੁ ਅਪਾਰੁ ਭੇਰੀ ਮਨਿ ਵਸੈ ॥

ਝੇ ਮੋਯਾਰ ਮਾਯਾ! ਯਧਿ ਅਯਯਯ ਯੇਯੋ ਅਧਾਰ ਮੋਯਾਰ ਮਾਯਿਕ ਧੁਯ ਯਕ ਯਯ ਧਾਯੰ ਮਧ ਮੋਯਾਰ ਮਨਕੇ ਕਾਯ ਕਰਿਯਾਯਿ, ਯਾਝਾਝੇਯੇ

ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਰੋਗੁ ਮਾਇ ਮੈਡਾ ਹਭੁ ਨਸੈ ॥੧॥

ਮੋਯਾਰ ਧੂਯਯ, ਯਯਯਯਾ ਯੇਯੋ ਯਧੂ ਰੋਗ ਧੂਰ ਝਾਯਯਾਯ ॥੧॥

ਹਉ ਵੰਞਾ ਕੁਰਬਾਣੁ ਸਾਈ ਆਪਣੇ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯ ਮਾਯਿਕ ਧੁਯ ਯਧਧਿਯ ਅਯਯ।

ਹੋਵੈ ਅਨਦੁ ਘਣਾ ਮਨਿ ਤਨਿ ਜਾਪਣੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਝਾਯ ਧੁਯਰਯ ਕਰਿ ਮਨ ਓ ਯਨਕੇ ਕਯ ਆਯਯ ਯਧੂਯ ਝਾਯਯਾਯ ॥੧॥ਰੂਝ ॥

ਬਿੰਦਕੁ ਗਾਲ੍ਹਿਹੁ ਸੁਣੀ ਸਚੇ ਤਿਸੁ ਧਣੀ ॥

ਯੇਝਿ ਯਯਾ ਧੁਯਯਾ ਕੋਯਯਕੇ ਮੂੰ ਅਯਯ ਕਝੂਯ ਗੁਯਿਯਿ।

ਸੂਖੀ ਹੂੰ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ਮਾਇ ਨ ਕੀਮ ਗਣੀ ॥੨॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾਠਾ! ਮੂੰ ਵਛੂਤ ਬੁਝਾ ਅਚੇ ਆਭ ਬੁਝ ਪਾਯ ਮਧ ਮੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਮੁਲਪਾਯਾਨ ਕਰਿ ਪਾਠੇ ਨਾਹਿੰ
॥੨॥

ਨੈਣ ਪਸੰਦੇ ਸੋਇ ਪੇਖਿ ਮੁਸਤਾਕ ਭਈ ॥

ਬੇਝੇ ਪੁਰਾਨਾ ਪੁਰੁ ਮੇਰੇ ਨਲਨਕੂ ਵਛੂਤ ਭਲ ਲਾਗਓ, ਚਾਹਾਯਾ ਧਰੰਨ ਕਰਿ ਮੂੰ ਮੁਰੁ
ਬੋਲਾਯਾਯੋ।

ਮੈ ਨਿਰਗੁਣਿ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ਆਪਿ ਲੜਿ ਲਾਇ ਲਈ ॥੩॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾਠਾ! ਮੂੰ ਗੁਣਵਾਨ ਅਚੇ, ਓਪਾਏ ਬੇ ਬੁਝਾ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ ਲਗਾਯੋਯੋ
॥੩॥

ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਸੰਸਾਰ ਹਭਾ ਹੂੰ ਬਾਹਰਾ ॥

ਬੇਝੇ ਪੁਰੁ ਬੇਦ, ਕਠੇਬ ਆਵਾ ਬਾਪੁਰੁ ਯਗਤਰੁ ਅਲਗਾ ਅਠਓ।

ਨਾਨਕ ਕਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਦਿਸੈ ਜਾਹਰਾ ॥੪॥੩॥੧੦੫॥

ਨਾਨਕਾ ਕਾਦਗਾ ਬਰੁ ਯਾਗਾਠੇ ਪੁਕਾਠੇ ਦੇਖਾਯੋਯੋ ॥੪॥੩॥105॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਲਾਖ ਭਗਤ ਆਰਾਧਹਿ ਜਪਤੇ ਪੀਉ ਪੀਉ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਚੋਰੇ ਲਖ ਲਖ ਭਲ ਚੋਰੇ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਓ ਆਭ ਮੁਖਰੇ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ ਯੋ
ਰਹਿਯੋਯੋ।

ਕਵਨ ਜੁਗਤਿ ਮੇਲਾਵਉ ਨਿਰਗੁਣ ਬਿਖਈ ਜੀਉ ॥੧॥

ਪੁੰਨ ਕੇਯੋ ਮੁਖਰੇ ਚੁਮੇ ਮੂੰ ਗੁਣਵਾਨਕੂ ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ ਲਗਾਯੋਯੋ? ॥1॥

ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਪਾਲ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭ ॥

ਹੇ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਪਾਲ! ਹੇ ਧਨਾਨੁ ਪੁਰੁ! ਮੇਰੇ ਪਾਥਰੇ ਚੋਰੇ ਹੂੰ ਬਾਹਾਰਾ ਅਯੋ।

ਤੂੰ ਸਭਨਾ ਕੇ ਨਾਥ ਤੇਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੂੰ ਬਰੁ ਯਾਵਾ ਮਾਲਿਕ ਅਰੁ, ਬਾਰਾ ਬੁਝੇ ਚੋਰੇ ਭਾਰਾ ਯਾਤ ਬੋਲਾਯੋ ॥1॥ ਰੁਖ ॥

ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਸੰਤ ਪੇਖਹਿ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ॥

ਤੂੰ ਬਰਵਾ ਬਲਕ ਬਹਾਯਾ ਅਰੁ, ਮੇਰੇ ਚੋਰੇ ਬਰਵਾ ਪੁਰਖ ਦੇਖੁਯੋਯੋ।

ਨਾਮ ਬਿਹੁਨੜਿਆ ਸੇ ਮਰਨਿ ਵਿਸੁਰਿ ਵਿਸੁਰਿ ॥੨॥

ਹੋਵੇ ਨਾਮ ਬਿਹਾਨ ਮਨੁਬਾ ਅਰੇ, ਬੇ ਦੁਖਾ ਆਵੇ ਗੁਨਗੁਨ ਕਰੇ ਮਰੇਘਾ ॥੨॥

ਦਾਸ ਦਾਸਤਣ ਭਾਇ ਮਿਟਿਆ ਤਿਨਾ ਗਉਣੁ ॥

ਮੇਯੋ ਬੇਬਕ ਦਾਸ ਭਾਵਨਾਨੁ ਪੁਛੁਕਾ ਬੇਬਾ ਕਰੇਘਾ, ਚਾਹਾਰ ਯੁਗ ਮਰੇ ਚਕੁ ਦੂਰ ਹੋਯਾ ॥

ਵਿਸਰਿਆ ਜਿਨ੍ਹ ਨਾਮੁ ਤਿਨਾੜਾ ਹਾਲੁ ਕਉਣੁ ॥੩॥

ਹੋਵੇ ਪੁਛੁ ਨਾਮਕੁ ਭੁਲੇ ਯਾਯੋ, ਚਾਹਾਰ ਕਰੇ ਪਰੇਸ਼ੀਤ ਹੋਵੇ? ॥੩॥

ਜੈਸੇ ਪਸੁ ਹਰਿਹਰਾਉ ਤੈਸਾ ਸੰਸਾਰੁ ਸਭ ॥

ਹੋਵੇ ਪਰੇ ਸੇਭ ਖਾਯਾ ਆਯੋ ਨਿਯੋ ਪਿਯੋ ਕਰਾਯੋ ਘਾ, ਬੇਪਰੇ ਹੋ ਬਾਰਾ ਬੰਬਾਰ ਅਰੇ ॥

ਨਾਨਕ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਮਿਲਾਵਹੁ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭ ॥੪॥੪॥੧੦੬॥

ਹੋ ਪੁਛੁ! ਨਾਨਕਾ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਚਾਹਾਯੋ ਨਿਯੋ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲੇ ਕਰੇ ॥੪॥੪॥106॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਭੇ ਬੇਕ ਵਿਸਾਰਿ ਹਿਕੇ ਖਿਆਲੁ ਕਰਿ ॥

ਹੋ ਭਾਯੋ! ਦੁਨੀਆਰ ਬਹੁ ਪਦਾਰਥ ਭੁਲੇ ਆਯੋ ਯੋਗ ਚਿੰਤਨ ਕਰੇ ॥

ਝੂਠਾ ਲਾਹਿ ਗੁਮਾਨੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰਿ ॥੧॥

ਨਿਯੋ ਮਿਥਾ ਅਭਿਮਾਨ ਚਾਹੇ ਕਰੇ ਨਿਯੋ ਮਨ ਚਨ ਪੁਛੁਕਾ ਬੰਦੂਕਰੇ ਅਧਿਕ ਕਰੇ ॥੧॥

ਆਠ ਪਹਰ ਸਾਲਾਹਿ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਤੂੰ ॥

ਭੂ ਆਠ ਪਹਰ ਯੋਗਰੇ ਰਚੇਯੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੁਭੇ ਕਰੇ ॥

ਜੀਵਾਂ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹੁ ਮੂੰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਾਯੋ! ਮੂੰ ਚੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਮੇਰੇ ਯੋਗ ਯੋਗ, ਮੇਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੇਈ ਕੰਮੁ ਕਮਾਇ ਜਿਤੁ ਮੁਖੁ ਉਜਲਾ ॥

ਹੋ ਭਾਯੋ! ਬੇਬੇ ਕਰੇ ਕਰੇ ਯੋਗ ਭਾਯੋ ਚੇਰੇ ਮੁਖ ਯੋਗ-ਪਰਯੋਗਰੇ ਬੇਬੇ ਬੁਧਿ ਘਰੇ ਬੁਧਿ
ਵਧਾਯੋ,

ਸੇਈ ਲਗੈ ਸਚਿ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਅਲਾ ॥੨॥

ਹੋਵੇ ਕੇਵੇ ਖੁਬ ਬੁਧਿਯੋ ॥੨॥

ਜੇ ਨ ਢਹੰਦੇ ਮੂਲਿ ਸੇ ਘਰੁ ਰਾਸਿ ਕਰਿ ॥

ੴ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਿਹ ਭ੍ਰਮਣੀਏ ਬਸਾਏ ਰਹਿ,

ਹਿਕੇ ਚਿਤਿ ਵਸਾਇ ਕਦੇ ਨ ਜਾਇ ਮਰਿ ॥੩॥

ਬੇ ਅਮਰ ਅਠਹੁਤ, ਸਿੰਘ ਕੇਵੇ ਮਰਹੁ ਨਾਹੀ ॥੩॥

ਤਿਨ੍ਹ ਪਿਆਰਾ ਰਾਮੁ ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਿਆ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜਿਹੋ ਲੋਕ ਭਲੇ ਲਾਗਿਆ, ਭਾਖਾਯੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਿਥੁ ਲਾਗਿਆ ਆਰਥੁ ਕਰਹਿ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਅਕਥੁ ਨਾਨਕਿ ਵਖਾਣਿਆ ॥੪॥੫॥੧੦੭॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਹੋ ਜਾਨਕ ਅਵਰੁਣੀਯ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਰੁਣੀ ਕਰਿਛਹਿ ॥੪॥੫॥੧੦੭॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗੇ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਿਨ੍ਹ ਨ ਵਿਸਰੈ ਨਾਮੁ ਸੇ ਕਿਨੇਹਿਆ ॥

ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨਕੁ ਕੇਵੇ ਬਿਸ੍ਰੁਭ ਕਰੇ ਨਾਹੀ, ਬੇਲੋਕਿ ਕੀਧਰਿ ਹੋਇਆ?

ਭੇਦੁ ਨ ਜਾਣਹੁ ਮੂਲਿ ਸਾਂਈ ਜੇਹਿਆ ॥੧॥

ਬੇ ਮਾਨਿਕ ਪ੍ਰਭੁ ਭਲੇ ਹੋ ਹੋਇਆ, ਭਾਖਾਯੋ ਆਪੁ ਪ੍ਰਭੁ ਮਖਰੇ ਆਪੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨ ਆਪ ॥੧॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਹੋਇ ਨਿਹਾਲੁ ਤੁਮ੍ਹਰ ਸੰਗਿ ਭੇਟਿਆ ॥

ਬੇ ਪ੍ਰਭੁ! ਭੋਭੇ ਮੇਲਿਯੋ ਭਨ ਮਨ ਆਨੰਦਿ ਹੋਇਆ।

ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਜਨ ਪਰਸਾਦਿ ਦੁਖੁ ਸਭੁ ਮੇਟਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਭਲੇ ਜੀਵਾਨੁ ਮੂੰ ਬੁਝਾ ਪਾਇਓ ਆਪੁ ਬੇ ਮੇਰੇ ਦੁਖੀ ਦੂਰ ਕਰਿਛਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੇਤੇ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਉਧਾਰੇ ਤਿਨ੍ਹ ਖੇ ॥

ਬੇ ਮਾਨਿਕ! ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਭੋਭੇ ਮੇਲਿਯੋ ਭਨ ਮਨ ਆਨੰਦਿ ਹੋਇਆ, ਭੁ ਭਾਖਾਯੋ ਭਲੇ ਕਰਿ ਦੇਖਿਛਹਿ।

ਜਿਨ੍ਹ ਮਨਿ ਵੁਠਾ ਆਪਿ ਪੂਰੇ ਭਗਤ ਸੇ ॥੨॥

ਮਾਨਸ ਮਨਰੇ ਭੁ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਨਿਵਾਸ ਕਰੂ, ਬੇ ਪ੍ਰਭੁ ਭਲੇ ਹੋਇਆ ॥੨॥

ਜਿਸ ਨੇ ਮੰਨੇ ਆਪਿ ਸੇਈ ਮਾਨੀਐ ॥

ਹੇ ਬਾਹਿਵ! ਯਾਹਾਕੂ ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬ੍ਰਾਹਮਿਨ ਕਰੂ, ਕੇਵਲ ਭਾਖਾਕੂ ਮਾਨ-ਬਲਾਨ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇਆ।

ਪ੍ਰਗਟ ਪੁਰਖੁ ਪਰਵਾਣੁ ਸਭ ਠਾਈ ਜਾਨੀਐ ॥੩॥

ਏਧਰਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਪੁਰਖਿ ਵਧਿ ਬਰ੍ਹਣੁ ਲੋਕਹਿ ਹੋਇਆ। ॥੩॥

ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਆਰਾਧਿ ਸਮੂਹਾਲੇ ਸਾਹ ਸਾਹ ॥

ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਚੋਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿ ਚੋਰੇ ਪੁਰਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣੇ ਸ਼ਾਪਨ ਕਰਿਆ।

ਨਾਨਕ ਕੀ ਲੋਚਾ ਪੂਰਿ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ॥੪॥੬॥੧੦੮॥

ਹੇ ਬਛਾ ਵਾਹਗਾਹ! ਨਾਨਕਾ ਏਹਿ ਯੋਗ ਪੂਰ੍ਵ ਕਰ ॥੪॥੬॥੧੦੮॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਸੂਬ ਠਾਇ ਹਮਾਰਾ ਖਸਮੁ ਸੋਇ ॥

ਆਮਰ ਮਾਲਿਕ ਪੁਰੁ ਬਹੁ ਯਾਗਾਹੇ ਮਹਾਨੁ ਅਯੋਗ।

ਏਕੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਰਿ ਛਤੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹਿ ਕੋਇ ॥੧॥

ਬਹੁਕ ਮਾਲਿਕ ਏਕੁ ਅਯੋਗ, ਯਾਹਾਕੂ ਮਹਾਨੁ ਯੋਗ ਬ੍ਰਾਹਮਣੇ ਛਤੁ ਛੂਲਿਆ, ਭਾਖਾਕੂ ਬਲਕਲ ਅਯੋਗ
ਕੋਇ ਨਾਹਿ ॥੧॥

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੁ ਰਾਖਣਹਾਰਿਆ ॥

ਹੇ ਬਹੁਕ ਰੱਖਿਆ ! ਚੋਰੇ ਮੋਹਰਿ ਯੋਗ ਲਾਗਿਆ, ਮੋਹਰ ਰੱਖਾ ਬੋਹਰਿ ਹੋਂ ਕਰ।

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਰਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੋਰ ਬਿਨਾ ਨਿਯੋਗ ਨੇਹਰੇ ਮੂੰ ਯਾਹਾਕੂ ਦੇਖੇ ਨਾਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਾਰੀਐ ॥

ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋਂ ਯੋਗ ਪਾਲਨ ਪੋਸਣ ਕਰਿਆਹਿ ਆਯੁ ਬਹੁਕ ਬ੍ਰਹਮੰ ਛੂਲਿਆਹਿ।

ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵੁਠਾ ਆਪਿ ਤਿਸੁ ਨ ਵਿਸਾਰੀਐ ॥੨॥

ਯਾਹਾਕੂ ਮਨਰੇ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਵਾਸ ਕਰਿਆਹਿ, ਭਾਖਾਕੂ ਕੇਵੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਹਿ ਨਾਹਿ ॥੨॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁ ਆਪਿ ਆਪਣ ਭਾਣਿਆ ॥

ਯਾਹਾ ਕਿਛੁ ਪਰਮਾਨੁ ਕਰਹਿ, ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਨਿਯੋਗ ਕਰਿਆਹਿ।

ਭਗਤਾ ਕਾ ਸਹਾਈ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਜਾਣਿਆ ॥੩॥

ਸ੍ਰੋਗ-ਸ੍ਰੋਗਾਭਰਨੁ ਬੇਸ ਨਿਯੰਭ ਭਯੰਕਰ ਬਿਸਾਖ ਭਾਵੇ ਜਗਿ ਯਾਇਓ ॥੩॥

ਜਪਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਕਦੇ ਨ ਝੂਰੀਐ ॥

ਯੇਯੋਂ ਕਪੜੇ ਬਰਧਾ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਿਯਾਵ, ਬੇਸ ਕੇਵੇ ਦੂਸਰੀ ਝੂਧਨਾਇ।

ਨਾਨਕ ਦਰਸ ਪਿਆਸ ਲੋਚਾ ਪੂਰੀਐ ॥੪॥੭॥੧੦੯॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਨਾਨਕਕ ਚਾਰੇ ਧਰੰਨਰੇ ਚੁਥਾ ਅਛਿ, ਏਧੁਪਾਯੋ, ਏਥੇ ਅਭਿਲਾਖ ਪੂਰ੍ਵ ਕਰ ॥੪॥੭॥੧੦੬॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕਿਆ ਸੇਵਹਿ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਗਾਫਲ ਗਹਿਲਿਆ ॥

ਹੇ ਵੇਖਾਓਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂਨਾਮਕੂੰ ਭੁਲਿ ਕਾਇਓਂ ਅਯਾਨਚਾਰੇ ਨਿਧਰੇ ਗੋਯਯੋ?

ਕਿਤੀਂ ਇਤੁ ਦਰੀਆਇ ਵੰਞਿ ਵਹਦਿਆ ॥੧॥

ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਏਥੇ ਜੀਵਨੁ ਨਧਰੇ ਕਹਿ ਯਾਯੋ ॥੧॥

ਬੇਹਿਥੜਾ ਹਰਿ ਚਰਣ ਮਨ ਚੜਿ ਲੰਘੀਐ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਹਰਿਕਾ ਬੁਧਰੇ ਚਰਣ ਰੂਪੀ ਜਾਇਯੋ ਭਧਰੇ ਬਕਾਰੇ ਬੋਧਾਰੇ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰੇ
ਬੋਧਾਰੇ।

ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਣ ਗਾਇ ਸਾਧੂ ਸੰਗੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਾਧੂਕ ਬਯਾਓਹੇ ਮੋਢੀ ਆਠ ਪਹਰੇ ਭਗਵਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰ ॥੧॥ ਰੁਝ ॥

ਭੋਗਹਿ ਭੋਗ ਅਨੇਕ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਸੁੰਞਿਆ ॥

ਯੇਯੋਂ ਮਨੁਸ਼ਯ ਅਨੇਕ ਭੋਗ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇਸ ਪ੍ਰਭੂਕ ਨਾਮੁ ਬਿਨਾ ਜਗਤਰੂ ਗਾਲਿ ਬਾਓਹੇ ਚਾਲਿਯਾਵ।

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ ਮਰਿ ਮਰਿ ਰੁੰਨਿਆ ॥੨॥

ਹਰਿਕਾ ਭਯੋ ਬਿਨਾ ਬੇਸ ਮਾਯਾ ਬਾਰਾ ਕਥਿਯਾਵ ਆਯੋ ਦੂਸਰੀ ਬੋਧਾਰੇ ॥੨॥

ਕਪੜ ਭੋਗ ਸੁਗੰਧ ਤਨਿ ਮਰਦਨ ਮਾਲਣਾ ॥

ਯੇਯੋਂ ਕਪੜੇ ਬੁਧਰੇ ਕਪੜੇ ਪਿਥਿਯਾਵ, ਬਾਧਿਯੋ ਭੋਗਯੋ ਗਾਲਿਯਾਵ, ਨਿਯੋ ਗਰੀਰੇ ਬੁਧਰਿਯੋ ਅਧਰੇ
ਲਗਾਯੋ, ਯੇਯੋਂ

ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ ਤਨੁ ਛਾਰੁ ਸਰਪਰ ਚਾਲਣਾ ॥੩॥

ਪ੍ਰਭੂ ਬੁਧਰੇ ਬਿਨਾ ਚਾਇਯੋ ਗਰੀਰੇ ਪਾਯੋ ਕਥਿਯਾਵ ਆਯੋ ਅਭਯੋ ਬੇਸ ਨਿਯੰਭ ਭਾਵਰੇ ਬਾਧਾਰੂ
ਚਾਲਿਯੋ ਬਾਧੂ ਬੋਧਾਰੇ ॥੩॥

ਮਹਾ ਬਿਖਮੁ ਸੰਸਾਰੁ ਵਿਰਲੈ ਪੇਖਿਆ ॥

ଏਹਿ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰ ਧਾਰ ਕਰਿਵਾ ਧਾਕੈਂ ਮਹਾ ਬਿਖਮ ਅਚੇ ਆਭ ਬਿਰਲ ਵਧਯੋ ਹੂੰ ਏਹਾਕੁ ਅਨੂਭਵ ਕਰਿਯਾਵ।

ਛੂਟਨੁ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਿ ਲੇਖੁ ਨਾਨਕ ਲੇਖਿਆ ॥੪॥੮॥੧੧੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਹਰਿਕਾ ਚਰਨ ਨੇਲੇ ਹੂੰ ਯੀਵ ਯਥਾ ਸੁਭਾ ਚਕਰੁ ਵਭਿਯਾਵ, ਆਭ ਸੁਭਿ ਧਾਕਯਾਵ, ਯਾਹਾਰ ਭਾਗਧਰੇ ਲੇਖਾ ਹੋਯਾਵ ॥੪॥੮॥੧੧੦॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕੋਇ ਨ ਕਿਸ ਹੀ ਸੰਗਿ ਕਾਹੇ ਗਰਬੀਐ ॥

ਦੂਨਿਆਰੇ ਕੇਹੇ ਕਾਹਾ ਬਾਧੂਰੇ ਨਾਹਾਢਿ, ਏਧੁਧਾਕੈਂ, ਨਿਯ ਬਾਝਿਕਕੂ ਕੇਹੇ ਕਾਹਿਕੈਂ ਅਹੰਕਾਰ ਕਰਿਵ?

ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ਭਉਜਲੁ ਤਰਬੀਐ ॥੧॥

ਏਕ ਧਰਮਾਨੁਜਾ ਨਾਮ ਹੂੰ ਯੀਵਨਰ ਅਧਾਰ ਅਚੇ, ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਭਯਾਨਕ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰੂ ਧਾਰ ਹੋਯਾਧਾਰੇ ॥1॥

ਮੈ ਗਰੀਬ ਸਚੁ ਟੇਕ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਬਧਗੁਰੂ! ਏਕ ਤੂ ਹੂੰ ਚਰਿਵਰ ਬਯਾ ਬਾਹਾਰਾ ਅਰੂ।

ਦੇਖਿ ਤੁਮ੍ਹਾਰਾ ਦਰਸਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਧੀਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਰ ਵਧਿਨ ਕਰਿ ਸੂੰ ਧੇਰਿਧਾਨ ਹੋਯਾਧਾਵ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਜੰਜਾਲੁ ਕਾਜਿ ਨ ਕਿਤੈ ਗਨੇ ॥

ਰਾਜ, ਧਨ-ਧਧਾਧਿ ਏਵੰ ਯਯਾਜ ਕੋਯਿਧਿ ਕਾਧਰੇ ਚਗਾ ਯਾਵ ਨਾਹੂੰ।

ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਆਧਾਰੁ ਨਿਰਚਲੁ ਏਹੁ ਧਨੇ ॥੨॥

ਹਰਿਕਾ ਭਯਨ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਅਧਾਰ ਅਚੇ ਆਭ ਏਹਿ ਧਨ ਬਧਵਾ ਬੁਰ ਅਚੇ ॥2॥

ਜੇਤੇ ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਤੇਤ ਪਛਾਵਿਆ ॥

ਮਾਯਾਰ ਧੇਧੇ ਮਧ ਰਯਾ ਧਾਵ, ਭਾਹਾ ਕੇਵਲ ਪੁਛਾਯਾ ਬਹਿਧ ਬਧਾਨ ਅਚੇ।

ਸੁਖ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਵਿਆ ॥੩॥

ਧਰਮਾਨੁਜਾ ਨਾਮ ਬੁਝਾਰ ਭਯਾਰ ਅਚੇ, ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਭਾਹਾਯ ਧਗੋਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵ ॥3॥

ਸਚਾ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੁ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੇ ॥

ਹੇ ਪੁਛੂ! ਤੂ ਚਧਨ ਚਧੀਰ ਏਵੰ ਬਯਾ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨ ਅਰੂ।

ਆਸ ਭਰੋਸਾ ਖਸਮ ਕਾ ਨਾਨਕ ਕੇ ਜੀਅਰੇ ॥੪॥੯॥੧੧੧॥

ਪੁਰੁਖੁ ਆਗਿ ਐਵੰ ਭਰਬਾ ਨਾਨਕਕਾ ਮਨਰੇ ਅਛਿ ॥4॥6॥111॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ਸਹਜ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥

ਮਾਝਾਕਾ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਲੇ ਦੂਝੀ ਦੂਰ ਹੋਯਾਏ ਆਭ ਬਾਭਾਵਿਕ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਹੋਯਾਏ,

ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਕਰ ਜੋੜਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ॥੧॥

ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਝਾਭ ਮੋਢਿ ਬੇਝਿ ਝਰਿ-ਪੁਰੁਖੁ ਝੁੱ ਖਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਭ ॥1॥

ਨਾਨਕ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ਜਿਸ ਕਾ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਨਾਨਕਕਾ ਪੁਰੁ ਬੇ ਅਚਰਿ ਮਾਝਾਕਾ ਬਾਰਾ ਸੁਝਿ ਅਰੇ।

ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ਸਚਾ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੇਵਲ ਬੇਝਿ ਬਛਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਝੁੱ ਬਰਪ ਅਚਰਿ ਆਭ ਬੇ ਬਰੂ ਯਾਵਕਾ ਠਾਰੇ ਰਹਿਯਾਛਿ ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਗਿਆਨ ਜੋਗੁ ॥

ਭਿਰੇ ਐਵੰ ਕਾਝਾਰੇ ਬੇ ਮੋਰ ਬਾਪੁ ਐਵੰ ਬਝਾਯਕ ਅਚਰਿ, ਬੇਝਿ ਯਾਨ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਕਰਿਵਾ ਮੋਰਾਪ ਅਰੇ।

ਤਿਸਹਿ ਅਰਾਧਿ ਮਨਾ ਬਿਨਾਸੈ ਸਗਲ ਰੋਗੁ ॥੨॥

ਹੋ ਮੋਰ ਮਨ! ਭਾਝਾਕਾ ਝੁੱ ਆਰਾਪਨਾ ਕਰ, ਭੋਰ ਬਰੂ ਰੋਗ ਦੂਰ ਹੋਯਾਏ ॥2॥

ਰਾਖਨਹਾਰੁ ਅਪਾਰੁ ਰਾਖੈ ਅਗਨਿ ਮਾਹਿ ॥

ਬਰੂਕਾ ਰਖਾ ਕਰਿਵਾ ਕਾਲਾ ਪੁਰੁ ਅਪਾਰ ਅਚਰਿ, ਬੇ ਮਾਭਾਕਾ ਚਭਰ ਅਗਨਿ ਮਖ ਯਾਵਕਾ ਰਖਾ ਕਰਿਯਾਛਿ।

ਸੀਤਲੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਤ ਤਪਤਿ ਜਾਇ ॥੩॥

ਬ੍ਰਹਿ-ਪੁਰੂਸ ਨਾਮ ਵਸਤੂ ਚੀਤ ਅਚੇ, ਚਾਹਾਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਲੇ ਭੂਜਨ ਧੂਰ ਹੋਇਆ ॥3॥

ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਘਣਾ ਨਾਨਕ ਜਨ ਧੂਰਾ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੈ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬਹੁਜਨਕ ਚਰਣ ਪੂਰਿ ਹੋਇਆ, ਚਾਹਾਕਾ ਬ੍ਰਹਮਕ ਬ੍ਰਹਮ ਏਵਾ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ।

ਕਾਰਜ ਸਗਲੇ ਸਿਧਿ ਭਏ ਭੇਟਿਆ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ॥੪॥੧੦॥੧੧੨॥

ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂਕ ਮਿਲਿਕਾ ਭਾਰਾ ਬਹੁ ਕਾਰਜ ਬਿਛ ਹੋਇਆ ॥4॥10॥112॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅੰਗ 5 ॥

ਗੋਬਿੰਦੁ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਐ ॥

ਭਗਵਤ ਮਾਨਿਕ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣਰ ਭਭਾਰ ਅਚੰਦ ਅਭ ਚਾਹਾਕਾ ਗੁਰੂਕ ਬੰਦਗੂਰੂ ਭਾਗਿ ਹੂਏ।

ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦਇਆਲੁ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀਐ ॥੧॥

ਮੇਵੇ ਦਯਾਲੂ ਪੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੋਇਆ, ਬੇਭੇਦੇਵੇਲੇ ਭਾਵ ਚਾਹਾਕਾ ਪ੍ਰਾਚੀਰ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਏ ॥1॥

ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਮਿਲਾਹੁ ਹਰਿ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀਆ ॥

ਹੇ ਬਹੁਜਨ! ਆਬ ਆਮੇ ਮਿਲਿ ਬ੍ਰਹਮ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਕਾ।

ਅਨਦਿਨੁ ਸਿਮਰਹੁ ਨਾਮੁ ਤਜਿ ਲਾਜ ਲੇਕਾਣੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਲੋਕਕ ਭੁਭੁ ਆਲੋਚਨਾ ਛਾਢਿ ਆਮੇ ਧਨ ਰਾਢਿ ਪੁਰੂਸ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਕਾ ॥1॥

ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਾ ਨਾਮੁ ਹੋਵੈ ਅਨਦੁ ਘਣਾ ॥

ਮੂੰ ਪੁਰੂਸ ਨਾਮ ਹੂੰ ਭਧਿ ਭਾਵਿਤ ਰਹਿਏ ਆਭ ਏਵਿਧਰਿ ਵਭ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ।

ਮਿਥਿਆ ਮੋਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਝੂਠਾ ਵਿਣਸਣਾ ॥੨॥

ਏਵਿ ਬੰਬਾਰਰ ਮੋਹਾ ਮਿਥਯਾ ਅਚੇ, ਮਿਥਯਾ ਹੋਕਾ ਕਾਰਗਰੂ ਏਵਾ ਅਢਿ ਗਾਹੁ ਹੂੰ ਨਝੁ ਹੋਇਆ ॥2॥

ਚਰਣ ਕਮਲ ਸੰਗਿ ਨੇਹੁ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਲਾਇਆ ॥

ਕਿਛਿ ਧਰਨ ਵਧਛਿ ਹੂੰ ਪੁਰੂਸ ਬ੍ਰਹਮ ਕਮਲ ਚਰਣ ਪਰਿਏ।

ਪੰਨੁ ਸੁਹਾਵਾ ਮੁਖੁ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥੩॥
ਬੇਹੁੰ ਗੁਣ ਪਦ੍ਯ ਅਰੇ ਯਾਹਾ ਹਰਿਯੋ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ॥੩॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਕਾਲ ਸਿਮਰਤ ਮਿਟਿ ਜਾਵਈ ॥
ਭਗਵਾਨਯੋ ਸੁਰਗ ਕਰਿ ਯੋਗੁ ਮਰਗ ਏਵੰ ਕਾਲਰ ਦੂਰਗੁ ਦੂਰ ਹੋਇਯਾਏ ।

ਨਾਨਕ ਕੈ ਸੁਖੁ ਸੋਇ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਈ ॥੪॥੧੧॥੧੧੩॥
ਹਿੰਦੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਲੁ ਲਾਗਿਯਾਏ, ਭਾਹਾ ਨਾਨਕਯੋ ਪਾਯੋ ਸੁਖੁ ਆਨੰਦ ਅਰੇ ॥੪॥੧੧॥੧੧੩॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਆਵਹੁ ਮੀਤ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਇ ਰਸ ਕਸ ਸਭਿ ਭੁੰਚਹੁ ॥
ਹੇ ਮਿਤ੍ਰਯੋ! ਆਸ ਅਰੇ ਬਹੁ ਮਿਤ੍ਰ ਬਹੁ ਪੁਕਾਰ ਬਾਧਿਯੋ ਪਦਾਰਥੋ ਗਾਯੋ ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਹੁ ਮਿਲਿ ਪਾਪਾ ਮੁੰਚਹੁ ॥੧॥
ਆਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋ ਨਾਮਾਨੁਭਵੁ ਯੋਗੁ ਕਰਿਯਾਏ ਏਵੰ ਨਿਯੋ ਪਾਪ ਦੂਰ ਕਰਿਯਾਏ ॥੧॥

ਤਤੁ ਵੀਚਾਰਹੁ ਸੰਤ ਜਨਹੁ ਤਾ ਤੇ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥
ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਯੋ! ਪਰਮ ਭਕਤੁ ਬਿਚਾਰ ਕਰ, ਏਥਰੇ ਕੋਈਥੋ ਬਿਘਨੁ ਯਾਤੁ ਹੋਵ ਨਾਹਿੰ ।

ਖੀਨ ਭਏ ਸਭਿ ਤਸਕਰਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨੁ ਜਾਗੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਰਦਾ ਬਰੇਭਨੁ ਰਹਿਯਾਏ ਆਯੋ ਕਾਮ ਭਯਾਪਕ ਪਾਸ਼ੋ ਬਿਕਾਰ ਨਾਗ ਕਰਿਯਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੁਧਿ ਗਰੀਬੀ ਖਰਚੁ ਲੈਹੁ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਜਾਰਹੁ ॥
ਬੁਧਿ ਏਵੰ ਬਿਨੁਤਾਯੋ ਨਿਯੋ ਯਾਵਨੁ ਯਾਤੁਰੇ ਯਾਯੋ ਕਰਿ ਏਵੰ ਬਿਘਨੁ ਯਾਯੋ ਧਿਯੋ ॥

ਸਾਚਾ ਹਟੁ ਪੂਰਾ ਸਉਦਾ ਵਖਰੁ ਨਾਮੁ ਵਾਪਾਰਹੁ ॥੨॥
ਗੁਰੁਯੋ ਵਾਕਾਨੁ ਬਯੋ ਅਰੇ, ਯੋਯੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬਯੋ ਮਿਲਿਯਾਏ, ਭੁਯੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬਯੋਯੋ ਹੁੰ
ਬਯੋਯੋ ਕਰ ॥੨॥

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਧਨੁ ਅਰਪਿਆ ਸੇਈ ਪਤਿਵੰਤੇ ॥
ਹਿੰਦੁ ਨਿਯੋ ਪੁਰਾ, ਯੋਯੋ ਏਵੰ ਧਨੁ ਗੁਰੁਯੋ ਬਯੋਯੋ ਅਰਪਿਯਾਏ, ਬੇ ਪੁਰਿਸ਼੍ਚਿਤੁ ਅਰੇ ।

ਆਪਨੜੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਿਆ ਨਿਤ ਕੇਲ ਕਰੰਤੇ ॥੩॥
ਏਧਰੇ ਮਨੁਸ਼ਯੋ ਨਿਯੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਲੁ ਲਾਗਿਯਾਏ, ਆਯੋ ਬਰਦਾ ਆਨੰਦੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਕਰਿਯਾਏ ॥੩॥

ਦੁਰਮਤਿ ਮਦੁ ਜੇ ਪੀਵਤੇ ਬਿਖਲੀ ਪਤਿ ਕਮਲੀ ॥

ਮੇਭੱ ਛੇਕਾਕ ਦੂਰ੍ਧਰਿ ਰੂਪੀ ਬਰਾਕ ਪਿਅੰਤ੍ਰਿ, ਬੇ ਕਿਕਾਰਗੁਸਤੁ ਹੋਯਾਕ ਪਾਗਲ ਹੋਯਾਕਯਾਛਿ।

ਰਾਮ ਰਸਾਇਣਿ ਜੇ ਰਤੇ ਨਾਨਕ ਸਚ ਅਮਲੀ ॥੪॥੧੨॥੧੧੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੱ ਮਨੁਸ਼ਖ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਬਰੇ ਮਥੁ ਰਹਿਯਾਯ, ਬੇ ਬਕਾ ਅਚੇ
॥੪॥੧੨॥੧੧੪॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਉਦਮੁ ਕੀਆ ਕਰਾਇਆ ਆਰੰਭੁ ਰਚਾਇਆ ॥

ਮੂੰ ਨਾਮ ਯਪਿਕਾ ਯਧਧਾ ਕਰਿਛਿ, ਕਿਛੁ, ਏਹਿ ਯਧਧਾ ਗੁਰੂ ਕਰਾਯਛਿ।

ਨਾਮੁ ਜਪੇ ਜਪਿ ਜੀਵਣਾ ਗੁਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥੧॥

ਗੁਰੂ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਕਾਮਧਾਰ ਆਰਧ ਕਰਿ ਦੇਯਛਿ, ਗੁਰੂ ਮੇਰਾ ਏਹਿ ਮਥੁ ਧੂਫ ਕਰਾਯ ਦੇਯਛਿ ਮੇ
ਮੂੰ ਨਾਮ ਯਪਿ ਹੂੰ ਬਝਿਕੇ ॥੧॥

ਪਾਇ ਪਰਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੈ ਜਿਨਿ ਭਰਮੁ ਬਿਦਾਰਿਆ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯ ਬਧਗੁਰੂਕ ਚਰਣ ਬੁਝਿ ਕਰਿਯਾਯ, ਮਿਯ ਮੇਰਾ ਬੁਝਾ ਨਿਰੂਯ ਕਰਿ ਦੇਯਛਿ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਣੀ ਸਚੁ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੁਰੂ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੇਰਾਚੇ ਬਧਧਾਰ ਬਧਾਯ ਕਰਾਯ ਮੇਰਾ ਯਾਧਨ ਬੁਝਰ ਬਧਾਯ ਦੇਯਛਿ
॥੧॥ਰੁਝ ॥

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ ਆਪਣੇ ਸਚੁ ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ॥

ਨਿਯ ਯਛਾਰੇ ਪੁਰੂ ਮੇਰਾ ਝਾਧ ਧਰਿ ਨਿਯ ਬੁਝੁਧ ਧਾਰਾ ਮੇਰਾਚੇ ਚਰਣਰੇ ਯਾਧਨ ਕਰਿਛਿ।

ਜੇ ਪ੍ਰਭਿ ਦਿਤੀ ਦਾਤਿ ਸਾ ਪੂਰਨ ਵਡਿਆਈ ॥੨॥

ਮੇਭੱ ਪੁਰੂ ਮੇਰਾਚੇ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਪੁਧਾਨ ਕਰਿਛਿ, ਬੇ ਮੇਰਾ' ਪਾਯ ਪ੍ਰਥੁ ਪੁਧਾਧਾ ਮੇਰਾਧ ਅਚਛਿ
॥੨॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਈਅਹਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥

ਹੇ ਯਾਯ! ਪੁਰੂਕ ਨਾਮ ਯਪ ਕਰਿ ਮੂੰ ਬਧਧਾ ਚਾਝਾਯ ਗੁਧਾਧਨ ਕਰਿਯਾਯ।

ਨੇਮੁ ਨਿਬਾਹਿਓ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥੩॥

ਪੁਰੂ ਮੇਰਾ' ਯਪਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਛਿ ਆਯ ਬਧਗੁਰੂਕ ਧਯਾਰੂ ਮੇਰਾ ਬਾਯਯ ਬਾਧੁਧੁ
ਹੋਯਾਯਯਯਯ ॥੩॥

ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਗੁਣ ਗਾਉ ਲਾਭੁ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਦਿਤਾ ॥

ਮੂੰ ਨਾਮ ਧਨ ਗੁਣ ਕਰਿਵਾ ਪਾਛੈ ਪੁਰੁਜਾ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਿਐ, ਪੂਰੈ ਗੁਣੁ ਮੋਹਿ ਨਾਮ ਧਨਰ ਲਾਭ
ਦੇਖਿਓ।

ਵਣਜਾਰੇ ਸੰਤ ਨਾਨਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਹੁ ਅਮਿਤਾ ॥੪॥੧੩॥੧੧੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਲਭਨ ਕਾਪਾਰੀ ਅਚਰਿ ਅਭ ਅਨੰਤ ਪੁਰੁ ਚਾਖਾਯਾ ਬਾਬਕਾਰ ਅਚਰਿ ॥੪॥੧੩॥੧੧੫॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਾ ਕਾ ਠਾਕੁਰੁ ਤੁਹੀ ਪ੍ਰਭ ਤਾ ਕੇ ਵਡਭਾਰਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਮੇਯੈ ਮਨੁਖਾਧਰ ਏਕ ਭੂ ਭ੍ਰਿੰ ਠਾਕੁਰ ਅਰੁ, ਬੇ ਕਠ ਭਾਗਯਾਲੀ ਅਚਰਿ।

ਓਹੁ ਸੁਹੇਲਾ ਸਦ ਸੁਖੀ ਸਭੁ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਰਾ ॥੧॥

ਬੇ ਭਾਵਨਰੇ ਬਦਾ ਬੁਝੀ ਏਕ ਪੁਬਨੁ ਚਿਭ ਰਹਿਐ ਅਭ ਚਾਖਾਰ ਬਹੁ ਭੁਮ ਏਕ ਭਰ ਧੂਰ
ਹੋਯਾਯਾ ॥੧॥

ਹਮ ਚਾਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਠਾਕੁਰੁ ਮੇਰਾ ਭਾਰਾ ॥

(ਹੇ ਬਞ੍ਹ!) ਆਮੋ ਗੋਬਿੰਦ ਬੇਕਕ ਅਰੁ, ਮੋਰ ਠਾਕੁਰ ਬਹੁ ਠਾਰੁ ਕਠ ਅਚਰਿ।

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਸਗਲ ਬਿਧਿ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹਮਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਯ ਬਨਬੁ ਕੇਯੁ ਭਾਰਾ ਬੁਝੈ ਕਰਿਵਾ ਕਾਲਾ ਅਚਰਿ ਅਭ ਕਰਾਯਾ ਕਾਲਾ ਅਚਰਿ, ਬੇ ਆਮਰ ਬਛਾ ਗੁਣ
ਅਚਰਿ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਅਉਰੁ ਕੋ ਤਾ ਕਾ ਭਉ ਕਰੀਐ ॥

ਬੁਝਿਰੇ ਯੋਗਿਕ ਬਨਕਸ਼ ਅਭ ਕੇਯੋ ਨਾਹਾਛਿ, ਮਾਯਾਯੁ ਭਯ ਕਰਿ ਬੁਝੈ।

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਮਹਲੁ ਪਾਈਐ ਜਗੁ ਦੁਤਰੁ ਤਰੀਐ ॥੨॥

ਗੁਰੂਯੋ ਬੇਬਾ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰ। ਪੁਰੂਯੋ ਚਰਣਰੇ ਨਿਵਾਸ ਨਿਲਿਯਾ। ਆਯੋ ਏਹਿ ਵਿਸਮ ਜਗਤਰ ਬਸੁਤਰੂ
ਪਾਰਿ ਹੋਯੋ ਝੂਧ ॥੨॥

ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਤੇਰੀ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਮਨ ਮਾਹਿ ਨਿਧਾਨਾ ॥

ਹੋ ਭਗਵਾਨ! ਚੋਰਿ ਦਯਾ ਧੁਝਿਐ ਆਨ੍ਹਿਕ ਬੁਝਿ ਭਧਲਝੁ ਹੋਯੋਯਾ। ਆਯੋ ਨਾਮਰ ਭਝਾਰ ਬੁਧਯਰੇ
ਬੁਧਿਓ ਹੋਯੋਯਾ।

ਜਾ ਕਉ ਤੁਮ ਕਿਰਪਾਲ ਭਏ ਸੇਵਕ ਸੇ ਪਰਵਾਨਾ ॥੩॥

ਯਾਹਾ ਭਧਰੇ ਚੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਯੋ ਏਹਿ ਬੇਬਕ ਬੁਧਕ੍ਰਿਓ ਹੋਯੋਯਾ। ॥੩॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੇ ਕੇ ਵਿਰਲਾ ਪੀਵੈ ॥

ਬਰਿਯੋ ਕੀਰਤਨ ਅਨੁਭ ਰਬ ਅਰੇ, ਕ੍ਰਿਯੋ ਕੇਹਿ ਰਿਯੋ ਝੁੰ ਏਹਿ ਰਬ ਪਿਯੋ ਯਾ।

ਵਜਹੁ ਨਾਨਕ ਮਿਲੈ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ॥੪॥੧੪॥੧੧੬॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯਦੁ ਧ੍ਰਿ ਗੋਵਿੰਦਯੋ ਚਾਕਰਕ੍ਰਿਯੋ ਵੇਓਨ ਰਬ ਚਾਹਾਯੋ ਏਕ ਨਾਮ ਨਿਲਿਯਾ, ਚਾਹਾਹੋਯੋ ਧ੍ਰਿ
ਨਿਯੋ ਬੁਧਯਰੇ ਨਾਮ ਭਧ ਕ੍ਰਿਯੋ ਯਾਵਿਓ ਰਹਿਓ ॥੪॥੧੪॥੧੧੬॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਯੋਯਾ 5 ॥

ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਹਉ ਚੇਰੁਲੀ ਸੇ ਸਭ ਤੇ ਉਚਾ ॥

ਹੋ ਬਯਾ! ਧ੍ਰਿ ਯੋਯੋ ਧਰਿਯਾਯਾਯੋ ਬੇਬਕਾ ਅਰੇ, ਬੇ ਬਧੁਯਾਯੋ ਭਯੋ ਅਰਯੋ।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਾ ਕਾ ਕਾਂਢੀਐ ਥੇਰਾ ਅਰੁ ਮੂਚਾ ॥੧॥

ਯੋਯੋ ਪਾਯਰੇ ਯਾਹਾ ਕ੍ਰਿਯੋ ਮਧ ਅਯੋ, ਚਾਹਾਯੋ ਪੁਧਯੋ ਕ੍ਰਿਯਾਯਾ। ॥੧॥

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਮੇਰਾ ਧਨੇ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਮਨੀਆ ॥

ਹੋ ਬਯਾ! ਏਹਿ ਗਰੀਰ, ਪੁਰਾ ਏਧੋ ਧਨ ਯਧਧਾਧਿ ਯਾਯਿਕ ਪੁਯੋਯੋ ਪੁਧਯੋ।

ਨਾਮਿ ਜਿਸੈ ਕੈ ਉਜਲੀ ਤਿਸੁ ਦਾਸੀ ਗਨੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਹਾਯੋ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਧ੍ਰਿ ਭਯੋਯੋ ਹੋਯੋਯੋ, ਧ੍ਰਿ ਨਿਯੋਯੋ ਚਾਹਾਯੋ ਬੇਬਕਾ ਗਯੋਯਾ। ॥੧॥ਯੁਯੋ।

ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਅਨੰਦ ਮੈ ਨਾਉ ਮਾਣਕ ਹੀਰਾ ॥

ਹੋ ਬਯਾ! ਚੁ ਨਿਯੋਯੋ ਏਧੋ ਆਯਯਯਯੋ ਅਯੁ, ਚੋਰਿ ਨਾਮ ਯੋਯੋ ਪਾਯੋ ਯਾਯਿਕ ਏਧੋ ਯਾਯੋ ਅਰੇ।

ਰਜੀ ਧਾਈ ਸਦਾ ਸੁਖ ਜਾ ਕਾ ਤੂੰ ਮੀਰਾ ॥੨॥

ਮੇਯੋਂ ਜੀਵ ਬੁਝਿ ਮਾਲਿਕ ਤੂ ਅਰੁ, ਬੇਬ ਬਰਦਾ ਬਛੁਝੁ ਰਹਿਐ ਆਯ ਬਦਾ ਬੁਝਿ ਮਾਨਿਐ ॥੨॥

ਸਖੀ ਸਹੇਰੀ ਸੰਗ ਕੀ ਸੁਮਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਵਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਝੀ! ਮੂੰ ਆਪਣੀ ਏਕ ਬੁਝਿ ਰੂਝਾਯੋ ॥

ਸੇਵਹੁ ਸਾਧੂ ਭਾਉ ਕਰਿ ਤਉ ਨਿਧਿ ਹਰਿ ਪਾਵਉ ॥੩॥

ਆਪਣੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਬਾਧੂ ਬੇਬਾ ਕਰੇ ਓ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਿਧੀ ਹਰਿਯੋ ਪਾਏ ॥੩॥

ਸਗਲੀ ਦਾਸੀ ਠਾਕੁਰੈ ਸਭ ਕਹਤੀ ਮੇਰਾ ॥

ਬਹੁ ਜੀਵ ਬੁਝੀ ਠਾਕੁਰਕਾ ਵਾਸੀ ਅਰਥੇ ਆਯ ਬਹੁ ਭਾਵਾਯੋ ਮੇਰੇ ਮਾਲਿਕ ਕਹਥੀ ॥

ਜਿਸਹਿ ਸੀਗਾਰੇ ਨਾਨਕਾ ਤਿਸੁ ਸੁਖਹਿ ਬਸੇਰਾ ॥੪॥੧੫॥੧੧੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੇਯੋਂ ਜੀਵਾਤਮਾ ਜੀਵਨ ਬੁਝਾਰੇ ਬਨਾਯੋ, ਭਾਵਾਰੇ ਜੀਵਨ ਬਰਦਾ ਬੁਝਾਵਾਯੋ ਅਰੇ ॥੪॥੧੫॥੧੧੭॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗੇ ਮਥਲਾ 5 ॥

ਸੰਤਾ ਕੀ ਹੋਇ ਦਾਸਰੀ ਏਹੁ ਅਚਾਰਾ ਸਿਖੁ ਰੀ ॥

ਹੇ ਬੁਝਾਰੇ ਆਤਮਾ! ਤੂ ਏਹੇ ਆਚਾਰੇ ਗੰਗੇ ਮੇਯੋਂ ਤੂ ਬਛੁਝਕਾ ਵਾਸੀ ਬਨੇ ਰਹੇ ॥

ਸਗਲ ਗੁਣਾ ਗੁਣ ਉਤਮੇ ਭਰਤਾ ਦੂਰਿ ਨ ਪਿਖੁ ਰੀ ॥੧॥

ਬਸਤੁ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਬਰੋਭਰ ਗੁਣ ਏਹਾ ਮੇਯੋਂ ਤੂ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣਾਯੋ ਦੂਰੇ ਭਾਵੇ ਨਾਹੀ ॥੧॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਸੁੰਦਰਿ ਆਪਣਾ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਮਜੀਠੈ ਰੰਗਿ ਰੀ ॥

ਹੇ ਬੁਝਾਰੇ! ਤੂ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਬੁਝਾਰੇ ਮਨੁ ਪਛਾ ਕਰੇ ਹਰਿਨਾਮੇ ਦੇ ਰੰਗਾਂ ਦੇ ਰੰਗੀਨ ਕਰੇ ॥

ਤਿਆਗਿ ਸਿਆਣਪ ਚਾਤੁਰੀ ਤੂੰ ਜਾਣੁ ਗੁਪਾਲਹਿ ਸੰਗਿ ਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਰੂਝਿਯੋ ਏਵੇ ਚਤੁਰਤਾ ਭਧਾਰ ਕਰੇ ਜਗਤ ਦੇ ਪਾਲਕ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਾਧੁ ਭਾਵੇ ॥੧॥

ਭਰਤਾ ਕਹੈ ਸੁ ਮਾਨੀਐ ਏਹੁ ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਇ ਰੀ ॥

ਹੇ ਆਤਮਾ! ਪੁਰੁਸ਼ਾਤਮ ਪੁਰੁਸ਼ ਯਾਵਾ ਬੁਝਾਰੇ ਕਰਥੇ, ਭਾਵਾਯੋ ਮਾਨਿਐ ਭਰਿਓ, ਭਾਵਾਯੋ ਹੀ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਬਨਾਏ ॥

ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਵਿਸਾਰੀਐ ਏਹੁ ਤੰਬੇਲਾ ਖਾਇ ਰੀ ॥੨॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਅਭਿਮਾਨ ਅਨਧ ਪੁਰੁਸ਼ ਯਾਏ, ਤੂ ਏਹਾ ਪਾਨ ਕਰੇ ॥੨॥

ହେ ଆତ୍ମା! ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦକୁ ନିଜର ଦୀପକ ବନାଅ, ଏହି ସତ୍ୟର ଶେଷ ବିଛାଅ ।

ଯେଉଁ ଜୀବ ସ୍ତ୍ରୀ ହାତ ଯୋଡ଼ି ଆଠ ପହର ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ରହିଥାଏ, ତାହାକୁ ଜଗତର ବାଦଶାହ ହରି ମିଳିଯାନ୍ତି ॥୩॥

କେବଳ ତାହାଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ଶୁଭ ଆଚରଣ ଏବଂ ସବୁ ଶୃଙ୍ଖାର ଆଦି ଆଉ ସେ ଅପାର ରୂପବାନ ଅଟନ୍ତି।

ହେ ନାନକ! ସେହି ଜୀବୀ! ସୁହାଗିନୀ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ କର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ ॥4॥16॥118॥

ଆଶା ମହଲ 5 ॥

ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋ' ମନରେ ଭ୍ରମ ଥିଲା, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ବିକାର ବାରା ପଡ଼ିଥିଲି ଆଉ ମୋହରେ ଫସି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେଉଥିଲି ।

ଯେବେ ଗୁରୁ ମୋର ଭ୍ରମ ନିବୃତ୍ତ କରିଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ମୋତେ ସ୍ୱର୍ଗ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଯାଇଛି ॥ ୧ ॥

ସେହି ବିବାଦସ୍ଥଳ କାମ ଉଦ୍‌ଘାଟନ ଶୁଭ୍ର, ସବୁ ଗୁରୁଙ୍କ କ୍ୱପାର ମୋ' ଠାରୁ ଦୂର ହୋଇଯାଇଛି ।

ମୁଁ ଏବେ ତାହା ଠାରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇ ଯାଇଛି, ସେମାନେ ଆମ ପିଛା ଛାଡ଼ି ଦେଇଛନ୍ତି ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ଭେଦଭାବ ବୁଝି ନିଜର କରୁଛି, ବିକାର ବନ୍ଧନରେ ଫସି ରହିଛି ।

କିନ୍ତୁ, ଯେବେ ଗୁରୁ ଅଜ୍ଞାନତା ଦୂର କରିଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ମୋହିନୀର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ॥୨॥

ਸਗਨ ਅਪਸਗਨ ਤਿਸ ਕਉ ਲਗਹਿ ਜਿਸ ਚੀਤਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ଯାହାଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁ ସ୍ମରଣ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ, ତାହାକୁ ହିଁ ଶୁଭ-ଅଶୁଭ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥାଏ ।

ਤਿਸੁ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਈ ਜੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਭਾਵੈ ॥੨॥

ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ହରି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ଯମଦୃଢ଼ ତାହାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ ॥୨॥

ਪੰਨ ਦਾਨ ਜਪ ਤਪ ਜੇਤੇ ਸਭ ਉਪਰਿ ਨਾਮੁ ॥

ଦାନ-ପ୍ରଣ୍ୟାସ, ଜପ-ତପ ଇତ୍ୟାଦି ଯେତେ ଶୁଭ କର୍ମ ଅଛି, ସେଥିରେ ଲବ୍ଧିରଜ୍ଞ ନାନା ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਜੇ ਜਪੈ ਤਿਸੁ ਪੁਰਨ ਕਾਮੁ ॥੩॥

ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ, ତାହାର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ
॥ ୩ ॥

ਭੈ ਬਿਨਸੇ ਭ੍ਰਮ ਮੋਹ ਗਏ ਕੇ ਦਿਸੈ ਨ ਬੀਆ ॥

ତାହାର ଭୟ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି, ତାହାର ଦ୍ଵିଧା ଏବଂ ମୋହ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ସେ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଦେଖେ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਰਾਖੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਫਿਰਿ ਦੁਖੁ ਨ ਥੀਆ ॥੪॥੧੮॥੧੨੦॥

ହେ ନାନକ! ଯଦି ପରଂବ୍ରହ୍ମ ସ୍ବୟଂ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ମନୁଷ୍ୟକୁ କୌଣସି ଦୁଃଖ ଗ୍ରାସ କରେ ନାହିଁ ॥4॥18॥120॥

ਆਸਾ ਘਰ ਦੇ ਮਹਲਾ ੫

ଆଶା ଘର ୨ ମହଲା ୫ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ଇଣ୍ଡର ଏକ ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପାଇହୁଏ ।

ਚਿਤਵਉ ਚਿਤਵਿ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵਉ ਆਗੈ ਭਾਵਉ ਕਿ ਨ ਭਾਵਉ ॥

ମୁଁ ନିଜ ଚିତ୍ତରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ ଆଉ ସର୍ବ ସୁଖ ପାଇଥାଏ, ମୁଁ ଜାଣେ ନାହିଁ ପରେ ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିବି ନା ନାହିଁ।

ਏਕੁ ਦਾਤਾਰੁ ਸਗਲ ਹੈ ਜਾਚਿਕ ਦੂਸਰ ਕੈ ਪਹਿ ਜਾਵਉ ॥੧॥

ਬਹੁ ਯਾਚਕਾ ਧਾਤਾ ਏਕੁ ਪੁਰੁ ਹੁੰ ਅਚਛੇ ਆਯ ਅਨਧ ਬਹੁ ਚਾਹਾਕਾ ਯਾਚਕ ਅਚਛੇ, ਪੁਰੁਕਾ ਬਧਾਠੇ ਮੂੰ
ਕਾਹਾ ਪਾਯਕੁ ਮਾਗਿਵਾਕੁ ਯੋਵੇ? ॥1॥

ਹਉ ਮਾਗਉ ਆਨ ਲਜਾਵਉ ॥

ਪੁਰੁਕਾ ਬਧਾਠੇ ਆਯ ਕਾਹਾਕੁ ਮਾਗਿਵਾਕੁ ਮੋਠੇ ਲਛਾ ਲਾਗਿਯਾਏ।

ਸਗਲ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਏਕੇ ਠਾਕੁਰੁ ਕਉਨੁ ਸਮਸਰਿ ਲਾਵਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਕੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੁੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮਿਓ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਰਾਜਾ ਅਚਛੇ, ਅਨਧ ਕਾਹਾਕੁ ਚਾਹਾਕਾ ਬਧਕਸ਼ ਭਾਵੇ ਪਾਗਿਵੇ ਨਾਹੁੰ
॥1॥ ਰੂਪੁ ॥

ਉਠਉ ਬੈਸਉ ਰਹਿ ਭਿ ਨ ਸਾਕਉ ਦਰਸਨੁ ਖੋਜਿ ਖੋਜਾਵਉ ॥

ਬਧਿਵਾ ਭਓਵ ਬਧਯੋਰੇ ਮੂੰ ਚਾਹਾਕਾ ਬਿਨਾ ਰਹਿ ਪਾਗੇ ਨਾਹੁੰ, ਚਾਹਾਕਾ ਧਰੰਨ ਪਾਯ ਮੂੰ ਬਾਰਧਾਰ
ਬਧਾਨ ਕਰਿਯਾਏ।

**ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਸਨਕਾਦਿਕ ਸਨਕ ਸਨੰਦਨ ਸਨਾਤਨ ਸਨਤਕੁਮਾਰ ਤਿਨ੍ ਕਉ ਮਹਲੁ ਦੁਲਭਾਵਉ
॥੨॥**

ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਲਿ ਬਧ ਬਧ ਧੇਵਧਾ, ਬਧਕ, ਬਧਧਨ, ਬਧਾਠਨ ਏਵੰ ਬਧਧ ਕੂਮਾਰ ਭਲਿ ਰਥਿ ਪਾਯ ਮਧ
ਪੁਰੁਕਾ ਮਧਕ ਦੂਲਿਭ ਅਠੇ ॥2॥

ਅਗਮ ਅਗਮ ਆਗਾਧਿ ਬੋਧ ਕੀਮਤਿ ਪਰੈ ਨ ਪਾਵਉ ॥

ਪੁਰੁ ਅਗਧਧ, ਅਧਧ ਏਵੰ ਅਗਧ ਬੋਧ ਬਾਲਾ ਅਚਛੇ, ਚਾਹਾਕਾ ਭਧਮਾਰ ਮੂਲਧਾਯਨ ਕਰਾਧਾਯ
ਪਾਗਿਵੇ ਨਾਹੁੰ।

ਤਾਕੀ ਸਰਣਿ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਵਉ ॥੩॥

ਮੂ ਬੇਧਿ ਬਧਪੁਰੁਖਕਾ ਧਰੰਨ ਨੇਯਛੇ ਆਯ ਬੇਧਿ ਮਧਾਪੁਰੁਖ ਬਧਗੁਰੁਕਾ ਹੁੰ ਬ੍ਰਹੰਨ ਕਰਿਯਾਏ ॥3॥

ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦਇਆਲੁ ਪ੍ਰਭੁ ਠਾਕੁਰੁ ਕਾਟਿਓ ਬੰਧੁ ਗਰਾਵਉ ॥

ਮੋਰ ਠਾਕੁਰ ਪੁਰੁ ਮੋਰ ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਏਵੰ ਧਯਾਲੁ ਹੋਯਯਛੇ, ਬੇ ਮੋਰ ਗਲਾਲੁ ਮੋਰ
ਮਾਲਾਰ ਧਾਗਾ ਕਾਠਿ ਧੇਯਯਛੇ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਉ ਸਾਧਸੰਗੁ ਪਾਇਓ ਤਉ ਫਿਰਿ ਜਨਮਿ ਨ ਆਵਉ ॥੪॥੧॥੧੨੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਏਵੇ ਧੇਧੇ ਮੋਰ ਬਾਧੁਕਾ ਬਯਧਿ ਮਿਲਿਯਾਯਛੇ, ਬੇਧੇਧੇਧੇ ਮੂੰ ਪੁਰੁ ਯਧ ਨੇਧਿ
ਨਾਹੁੰ ॥4॥1॥121॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਧਕਾ 5 ॥

ਅੰਤਰਿ ਗਾਵਉ ਬਾਹਰਿ ਗਾਵਉ ਗਾਵਉ ਜਾਗਿ ਸਵਾਰੀ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯੰ ਭੁਧਨ ਘਰੇ ਪੁਰੁਯ ਗੁਣਗੁਣ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯ ਭੁਧਨ ਘਰੁ ਕਾਛਾਏ ਮਧ ਚਾਛਾਯਾ ਫੁੱ
ਮਛਾਯਾਯਾ ਕਰਿਯਾਏ।

ਸੰਗਿ ਚਲਨ ਕਉ ਤੇਸਾ ਦੀਨ੍ਹਾ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਕੇ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥੧॥

ਮੂੰ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਕਾਧਾਰੀ ਅਥੇ, ਮੇਰਾ ਬਾਧੁਰੇ ਚਾਲਿਕਾ ਪਾਛੈ ਬੇ ਮੇਰੇ ਨਿਯੰ ਨਾਮ ਕਾਛਾਯਾ
ਯਾਛੈ ਦੇਯਾਯਾਯਾ ॥1॥

ਅਵਰ ਬਿਸਾਰੀ ਬਿਸਾਰੀ ॥

ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਕਾਧਾਰੀ ਅਧਿ ਬਹੁ ਬਿਧਨ ਮੂੰ ਭੁਲਿ ਯਾਯਾਯਾ।

ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੀਓ ਮੈ ਏਹੇ ਆਧਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੂਰੁ ਗੁਰੁ ਮੇਰੇ ਪੁਰੁ ਨਾਮ ਕਾਧਾਰੀ ਯਾਛੈ ਆਯ ਏਹੇ ਨਾਮ ਫੁੱ ਮੇਰੇ ਯਾਧਾਰੀ ਆਧਾਰੀ ਚਾਧਾਰੀ
॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਦੂਖਨਿ ਗਾਵਉ ਸੁਖਿ ਭੀ ਗਾਵਉ ਮਾਰਗਿ ਪੰਥਿ ਸਮੁਹਾਰੀ ॥

ਮੂੰ ਦੁਖਨੇ ਮਧ ਪੁਰੁਯ ਗੁਣਗੁਣ ਕਰਿਯਾਏ, ਸੁਖਨੇ ਮਧ ਮਛਾਯਾਯਾ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯ ਮਾਰਗੇ
ਚਾਲਿਕਾ ਬਧਨੇ ਮਧ ਬਧਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਨਾਮ ਦਿਤੁ ਗੁਰਿ ਮਨ ਮਹਿ ਦੀਆ ਮੇਰੀ ਤਿਸਾ ਬੁਝਾਰੀ ॥੨॥

ਗੁਰੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੇ ਨਾਮ ਬੁਝਾਯਾ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯ ਮੇਰੇ ਭੁਧਨ ਮੇਰੇ ਦੇਯਾਯਾਯਾ ॥2॥

ਦਿਨੁ ਭੀ ਗਾਵਉ ਰੈਨੀ ਗਾਵਉ ਗਾਵਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਰਸਨਾਰੀ ॥

ਮੂੰ ਦਿਨੇ ਮਧ ਪੁਰੁਯ ਗੁਣਗੁਣ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯ ਰਾਏ ਚਾਛਾਯਾ ਗੁਣਗੁਣ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯ ਨਿਯੰ
ਯਾਛਾਏ ਪੁਰਿ ਚਾਧਾਰੇ ਬਧਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਬਿਸਾਸੁ ਹੋਇ ਹਰਿ ਜੀਵਤ ਮਰਤ ਸੰਗਾਰੀ ॥੩॥

ਬਧਨਾਏ ਰਹਿਕਾ ਭਾਰਾ ਏਹੇ ਬਿਧਾਧ ਫਾਯਾਧਾਧ ਮੇਰੇ ਪੁਰੁ ਯਾਧਨ ਏਵੇ ਮੁਧੁਧ ਮੇਰੇ ਆਧ ਬਾਧੁਰੇ
ਰਹਿਯਾਯਾਯਾ ॥3॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਇਹੁ ਦਾਨੁ ਦੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਪਾਵਉ ਸੰਤ ਰੇਨ ਉਰਿ ਧਾਰੀ ॥

ਫੇ ਪੁਰੁ! ਨਿਯੰ ਕਾਧ ਨਾਨਕਾਯਾ ਏਹੇ ਕਾਧ ਕਾਧ ਮੇਰੇ ਬਧਨ ਚਰਨ ਪੁਰਿ ਪੁਰੁ ਕਰਿ ਚੇਰੇ
ਬਧਨ ਨਿਯੰ ਮਨ ਕੇ ਬੁਝਾਯਾ ਕਰਿਯਾਏ।

ਸੂਰਨੀ ਕਥਾ ਨੈਨ ਦਰਸੁ ਪੇਖਉ ਮਸਤਕੁ ਗੁਰ ਚਰਨਾਰੀ ॥੪॥੨॥੧੨੨॥

ਮੂੰ ਨਿਯੰ ਕਾਧ ਕੇ ਚੇਰੇ ਫੁੱ ਕਾਧ ਗੁਣਗੁਣ, ਨਿਯੰ ਮਨ ਕੇ ਚੇਰੇ ਫੁੱ ਕਾਧ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯ ਮਧ
ਗੁਣਗੁਣ ਚਰਨੇ ਰਹਿਯਾਏ ॥4॥੨॥122॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗੀ ਅਤੇ ਆਰਾਧਨਾ ਸਾਧਨਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ।

ਆਸਾ ਘਰੁ ੧੦ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਸਾ ਘਰ 10 ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਤੂੰ ਅਸਥਿਰ ਕਰਿ ਮਾਨਹਿ ਤੇ ਪਾਹੁਨ ਦੇ ਦਾਹਾ ॥

ਹੇ ਮਾਨਵ! ਜਿਸ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਅਸਥਿਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤੇ ਪਾਹੁਨ ਦੇ ਦਾਹਾ।

ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਗਿਰ੍ਹ ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਅਸਨਾਹਾ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭੂ, ਪਦ੍ਮ, ਗ੍ਰੰਥ ਆਦਿ ਘਰਘਰ ਬਹੁ ਬਾਸਗ੍ਰਾਮ ਮੋਹਾਵ ਨਿਪਾ ਅਰੇ ॥1॥

ਰੇ ਮਨ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਹੈ ਹਾ ਹਾ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਭਭੇਜਿਓ ਹੇਭਭੇ, ਆਵਾ ਕਰੁਭੇ?

ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੇਖੁ ਜੈਸੇ ਹਰਿਚੰਦਉਰੀ ਇਕੁ ਰਾਮ ਭਜਨੁ ਲੈ ਲਾਹਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਯੋਗ ਨੇਨਕੁ ਵਾਰਾ ਦੇਖ ਮੇਰੇ ਆਖੇ ਵਸੁ ਰਾਜਾ ਬਹਿਗਚਕਾ ਨਗਰ ਭਲਿ ਅਰੇ, ਆਪਣਾ, ਆਪਣਾ ਭਯੋਗ ਲਾਭ ਕਰ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੈਸੇ ਬਸਤਰ ਦੇਹ ਓਢਾਨੇ ਦਿਨ ਦੇਇ ਚਾਰਿ ਭੋਰਾਹਾ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਮੇਰੇ ਗਰਮ ਭੋਰੇ ਪਿਥੇਵਾ ਵਸੁ ਕਿਛੇ ਧਨ ਪਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋਵਾਵਾ, ਬੇਪਰੇ ਹੋ ਆਖੇ ਗਰਮ ਅਰੇ।

ਭੀਤਿ ਉਪਰੇ ਕੇਤਕੁ ਧਾਈਐ ਅੰਤਿ ਓਰਕੇ ਆਹਾ ॥੨॥

ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਭੋਰੇ ਕੇਰੇ ਧਾਛੇ, ਗੋਬਰੇ ਅਭਿਮ ਭਾਜ ਆਖਿਯੋ ॥2॥

ਜੈਸੇ ਅੰਭ ਕੁੰਡ ਕਰਿ ਰਾਖਿਓ ਪਰਤ ਸਿੰਧੁ ਗਲਿ ਜਾਹਾ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਮੇਰੇ ਕੁੰਡੇ ਰਖਾ ਹੋਵਾਵਾ ਭਯੋਗ ਪਰੇ ਭਯੋਗ ਨਿਯੋਗਵਾ, ਬੇਪਰੇ ਹੋ ਆਖੇ ਗਰਮ ਅਰੇ।

ਆਵਗਿ ਆਗਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਉਠਿ ਜਾਸੀ ਮੁਹਤ ਚਸਾਹਾ ॥੩॥

ਮੇਰੇ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਆਗਿਆ ਆਖਿਯੋ, ਬੇਰੇਰੇਰੇ ਆਖੇ ਗਰਮ ਪ੍ਰਭੂ ਭਯੋਗ ਕਰੇ ਚਲਿਯੋ ॥3॥

ਰੇ ਮਨ ਲੇਖੈ ਚਾਲਹਿ ਲੇਖੈ ਬੈਸਹਿ ਲੇਖੈ ਲੈਦਾ ਸਾਹਾ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਨਿਯੋਗ ਬਾਧਿਓ ਭਯੋਗ ਪਰੇ ਬਾਧਿਓ ਚਲਿਯੋ ਆਖੇ ਭਯੋਗਵਾ ਭਯੋਗ ਪ੍ਰਭੂ ਭਯੋਗ ਪਰੇ ਚਲਿਯੋ ॥

ਸਦਾ ਕੀਰਤਿ ਕਰਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੀ ਉਬਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣ ਓਟਾਹਾ ॥੪॥੧॥੧੨੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਾਧਿਓ ਭਯੋਗਵਾ ਕਾਫ਼ੀ ਕਰ, ਮੇਰੇ ਬਯੋਗ ਗਰਮ ਨੇਨਕ, ਬੇ ਭਯੋਗਵਾ ਭਯੋਗ ਪ੍ਰਭੂ ਭਯੋਗ ॥4॥1॥123॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਿਆ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਅਪ੍ਰਸਟ ਬਾਤ ਤੇ ਭਈ ਸੀਧਰੀ ਦੂਤ ਦੁਸਟ ਸਜਨਈ ॥

ਅਪ੍ਰਸਟ ਕਥਾ ਬਿਖਾ ਹੋਇਆਇਓ ਆਭ ਕਾਮ ਭਯਾਪਕ ਗੁਣੁ ਮਖ ਬਯੋਗ ਬਨਿ ਯਾਇਓ।

ਅੰਧਕਾਰ ਮਹਿ ਰਤਨੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿਓ ਮਲੀਨ ਬੁਧਿ ਹਛਨਈ ॥੧॥

ਮੋਰ ਮਨਰ ਅਯਾਨਭਾ ਰੂਪੀ ਅਭਕਾਰਰੇ ਯਾਨ ਰੂਪੀ ਰਹੁ ਆਲੋਕਿਓ ਹੋਇ ਯਾਇਓ ਆਭ ਮਲਿਨ
ਰੂਧਿ ਮਖ ਨਿਰੰਜ ਹੋਇ ਯਾਇਓ ॥1॥

ਜਉ ਕਿਰਪਾ ਗੋਬਿੰਦ ਭਈ ॥

ਮੋਹਭੇਦਯੋਗ ਯੋਗਿ ਪਾਲਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੋਇਓ,
ਬੇਭੇਦਯੋਗ

ਸੁਖ ਸੰਪਤਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਫਲ ਪਾਏ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਧਗੁਣਕ ਬਹਿਓ ਮਿਥੀ ਮੋਹਭੇਦ ਬੁਧਿ, ਬਧਿਓ ਏਵਾ ਹਰਿਨਾਮਰ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇ ਯਾਇਓ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਮੋਹਿ ਕਿਰਪਨ ਕਉ ਕੋਇ ਨ ਜਾਨਤ ਸਗਲ ਭਵਨ ਪ੍ਰਗਟਈ ॥

ਮੂੰ ਕ੍ਰਿਪਨਕੁ ਕੋਇ ਯਾਇਓ ਨਾਹਿ, ਕਿਛੁ ਏਵੇ ਮੂੰ ਬਹੁ ਲੋਕਾਕਾ ਲੋਕਾਪ੍ਰਿਯ ਹੋਇਆਇਓ।

ਸੰਗਿ ਬੈਠਨੇ ਕਹੀ ਨ ਪਾਵਤ ਹੁਣਿ ਸਗਲ ਚਰਣ ਸੇਵਈ ॥੨॥

ਪ੍ਰਥਮੇ ਕੋਇ ਮਖ ਨਿਯੋਗਿ ਪਾਯੋਰੇ ਬਯਾਯਾ ਪਾਯੋਂ ਦੇਭਨਯੋਗ, ਪਰਛੁ, ਏਵੇ ਬਾਰਾ ਬੰਬਾਰ ਮੋਰ
ਚਰਣਰ ਬੇਵਾ ਕਰੁਓ ॥2॥

ਆਢ ਆਢ ਕਉ ਫਿਰਤ ਢੁੰਢਤੇ ਮਨ ਸਗਲ ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝਿ ਗਈ ॥

ਪ੍ਰਥਮੇ ਮੂੰ ਮਨ ਯੋਗਿਯੋਗ, ਕਿਛੁ ਏਵੇ ਮੋਰ ਭੁਝਾ ਮੋਢਿਯਾਇਓ।

ਏਕੁ ਬੋਲੁ ਭੀ ਖਵਤੇ ਨਾਹੀ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਸੀਤਲਈ ॥੩॥

ਪ੍ਰਥਮੇ, ਮੂੰ ਕਾਬਾਰ ਕਰੁ ਬਚਨ ਬਾਹਿ ਪਾਰੁ ਨਯੋਗ, ਕਿਛੁ, ਏਵੇ ਬਧਬਯੋਗਿ ਪ੍ਰਯਾਧਰੁ ਬਧਨਗੀਲ
ਹੋਇਆਇਓ ॥3॥

ਏਕ ਜੀਹ ਗੁਣ ਕਵਨ ਵਖਾਨੈ ਅਗਮ ਅਗਮ ਅਗਮਈ ॥

ਪ੍ਰਯੋਗ ਕੋਯੋਂ ਕੋਯੋਂ ਗੁਣ ਯੋਗਿਯੋਗ ਬਯੋਗ ਕੋਯੋਂ? ਕਾਰਣ ਬੇ ਭ ਅਧਾਰ ਏਵਾ ਅਧਾਰਯੋਗ ਅਯੋਗ।

ਦਾਸੁ ਦਾਸ ਦਾਸ ਕੋ ਕਰੀਅਹੁ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਰਣਈ ॥੪॥੨॥੧੨੪॥

ਨਾਨਕ ਏਕ ਏਕ ਪ੍ਰਾਯੋਗਿ ਕਰੁਓ ਮੋ ਹੋ ਬਹਿ! ਮੂੰ ਭੋਰ ਗਰਗਰੇ ਆਬਿਓ, ਏਧ੍ਰਿਯੋਗ, ਮੋਹਭੇਦ ਨਿਯੋਗ
ਧਾਧਰ ਧਾਧ ਬਯਾਧ ॥4॥2॥124॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਯੋਗ 5 ॥

ਰੇ ਮੂੜੇ ਲਾਹੇ ਕਉ ਤੂੰ ਢੀਲਾ ਢੀਲਾ ਤੇਟੇ ਕਉ ਬੇਗਿ ਧਾਇਆ ॥

ਹੇ ਮੂਰ੍ਹੀ! ਜਿਨ ਲੋਕ ਪਾਕਿ ਤੂੰ ਵਖੂਤ ਹੋ ਅਲਬੁਖਾ ਹੋਯੋ, ਪਰਛੁ ਜਿਨ ਸਭਿ ਮੋਹੀਐ ਤੂੰ ਗੀਯਾ ਹੋ
ਚਾਲਿਯੋ।

ਸਸਤ ਵਖਰੁ ਤੂੰ ਘਿੰਨਹਿ ਨਾਹੀ ਪਾਪੀ ਬਾਧਾ ਰੇਨਾਇਆ ॥੧॥

ਹੇ ਪਾਪੀ! ਤੂੰਮੇ ਪੁਰੁ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਗੁਣ ਬਯੋਧਾ ਜੀਆ ਜਾਇਆ ਆਯੋ ਕਿਯੋਰਿ ਰੋਗ ਬਹਿਤ ਕਾਛਿ ਹੋਯੋ
ਰਹਿਯੋ ॥੧॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੀ ਆਸਾਇਆ ॥

ਹੇ ਮੋਹੀਰ ਬਧਗੁਰੂ! ਮੋਹਿਤ ਚੋਰ ਹੋ ਆਗਾ ਅਛਿ।

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੁ ਤੇਰੇ ਨਾਮੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੈ ਏਹਾ ਓਟਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਰਬ੍ਰਹਮ! ਚੋਰਿ ਨਾਮ ਪਠਿਤਕੁ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਿਯਾਏ, ਕੇਵੇਲ ਚਾਹਾ ਮੋਹੀਰ ਆਗੁਯਾ ਅਠੇ
॥੧॥ ਰੁਖ ॥

ਗੰਧਣ ਵੈਣ ਸੁਣਹਿ ਉਰਝਾਵਹਿ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਅਲਕਾਇਆ ॥

ਹੇ ਮੂਰ੍ਹੀ! ਅਗੂਨੀ ਗੀਤ ਗੁਣੀ ਤੂੰਮੇ ਮਝ ਹੋਯੋ ਯਾਯੋ, ਪਰਛੁ, ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਯੋ ਪਾਕਿ
ਤੂੰਮੇ ਆਲਬਖ ਕਰੁਯੋ।

ਨਿੰਦ ਚਿੰਦ ਕਉ ਬਹੁਤੁ ਉਮਾਹਿਓ ਬੁਝੀ ਉਲਟਾਇਆ ॥੨॥

ਕਾਹਾਕ ਨਿੰਦਾ ਕਰੁਯੋ ਭਾਰਾ ਤੂੰਮੇ ਵਖੂਤ ਪੁਬਧ ਹੋਯੋ ਆਯੋ, ਪਰਛੁ, ਚੋਰਿ ਏਹੇ ਕੂਛਿ ਕੋਪਰੀਓ
ਅਠੇ ॥੨॥

ਪਰ ਧਨ ਪਰ ਤਨ ਪਰ ਤੀ ਨਿੰਦਾ ਅਖਾਧਿ ਖਾਹਿ ਹਰਕਾਇਆ ॥

ਹੇ ਮੂਰ੍ਹੀ! ਤੂੰਮੇ ਪਰ ਧਨ, ਪਰ ਮਨ, ਪਰ ਬੁਝੀ ਏਹਾ ਪਰ ਨਿੰਦਾਕੇ ਗੁਣਿ ਹੋਯੋ, ਏਧੁਪਾਯ ਅਭਿਧਾਨ
ਭਯੋ ਕਰੁਯੋ।

ਸਾਚ ਧਰਮ ਸਿਉ ਰੁਚਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ਸਤਿ ਸੁਨਤ ਛੋਹਾਇਆ ॥੩॥

ਹੇ ਮੂਰ੍ਹੀ! ਬਯੋ ਧਰਮਕੇ ਤੂੰਮੇ ਕੋਠਿਯੋ ਰੂਚਿ ਜਾਇਆ ਆਯੋ ਬਧਾ ਗੁਣੀ ਤੂੰਮੇ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਹੋਯੋ ਯਾਯੋ
॥੩॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕੁਰ ਭਗਤ ਟੇਕ ਹਰਿ ਨਾਇਆ ॥

ਹੇ ਧਨਿਧਾਨ! ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਠਾਕੁਰ! ਚੋਰਿ ਭਯੋ ਪਾਕਿ ਚੋਰਿ ਬਹਿਨਾਮਕ ਹੋ ਬਹਿਰ ਅਠੇ।

ਨਾਨਕ ਆਹਿ ਸਰਣ ਪ੍ਰਭ ਆਇਓ ਰਾਖੁ ਲਾਜ ਅਪਨਾਇਆ ॥੪॥੩॥੧੨੫॥

ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼! ਜਾਨਕ ਕਠੇ ਗੁਣਿਕੇ ਚੋਰਿ ਗਰਬਿ ਨੋਕਰਿ, ਚਾਹਾਕੁ ਜਿਨਕੇ ਬਨਾਯੋ ਚਾਹਾਕੁ ਮਾਨ ਰੋਗ
॥੪॥੩॥੧੨੫॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਾਗਾ ਮੁਖਲਾ 5 ॥

ਮਿਥਿਆ ਸੰਗਿ ਸੰਗਿ ਲਪਟਾਏ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਕਰਿ ਬਾਧੇ ॥

ਮਨੁਬਖਸ਼ਿ ਨਾਨਕ ਪਦਾਰਥ ਭਯਾ ਕੂਬਛਾਓਰੇ ਲਿਖੁ ਰਹਿਛਿ, ਬੇਸ ਮਾਯਾਰ ਮੋਹਰੇ ਧਾਬੈ ਰਹਿਥਾਯ।

ਜਹ ਜਾਨੇ ਸੋ ਚੀਤਿ ਨ ਆਵੈ ਅਹੰਬੁਧਿ ਭਏ ਆਧੇ ॥੧॥

ਮੋਹਯੋਂ ਕੂ ਬੇਸ ਮੋਹਕੂ ਛੇਕਥਾਯ, ਭਾਯਾ ਬੇਸ ਬਲਰਗ ਕਰੇ ਨਾਹਿ, ਬੇਸ ਨਿਯਰ ਅਹੰ ਬੁਝੈ ਕਾਰਗਰੂ
ਅਭਾ ਬਨੈ ਰਹਿਥਾਯ ॥1॥

ਮਨ ਬੈਰਾਗੀ ਕਿਉ ਨ ਅਰਾਧੇ ॥

ਹੇ ਮੋਹਰ ਬੈਰਾਗੀ ਮਨ! ਤੂ ਪੁਰੁਯਾ ਬਲਰਗ ਕਾਹਿਕੈ ਕਰੂ ਨਾਨਕ?

ਕਾਚ ਕੋਠਰੀ ਮਾਹਿ ਤੂੰ ਬਸਤਾ ਸੰਗਿ ਸਗਲ ਬਿਖੈ ਕੀ ਬਿਆਧੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੂ ਕਾਯਾ ਰੂਪੀ ਕਛਾ ਕੋਠਰੀਰੇ ਰਹਿਅਛੁ, ਭੋਰ ਬਾਧੁਰੇ ਬਹੁ ਪਾਪਰ ਰੋਗ ਲਿਖੁ ਰਹਿਛਿ
॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਬਿਹਾਵੈ ਪਲੁ ਖਿਨੁ ਛੀਜੈ ਅਰਜਾਧੇ ॥

ਮੋਹਰ ਮੋਹਰ ਕਰਿ ਬਿਨ ਰਾਧਿ ਬਿਧਿਯਾਯ, ਪੁਰੋਧਕ ਸ਼ਯ ਭੋਰ ਬਲਬ ਬਿਭੁਅਛਿ।

ਜੈਸੇ ਮੀਠੈ ਸਾਦਿ ਲੋਭਾਏ ਝੂਠ ਧੰਧਿ ਦੁਰਗਾਏ ॥੨॥

ਮੋਹਿਓ ਮਿਠਾਓ ਆਸ਼ਾਵਨਰੇ ਮਾਛਿ ਫਾਇਆਵ, ਬੇਪਰਿ ਹੂੰ ਭਾਗਯਵਾਨ ਮਨੁਸ਼ਧ ਮਿਥਾ। ਖਸਾਰ
ਦੁਰੰਭਰੇ ਫਾਇ ਰਹਿਥਾਵ ॥੨॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਲੋਭ ਮੋਹ ਇਹ ਇੰਦ੍ਰੀ ਰਸਿ ਲਪਟਾਏ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਕਾਰਨਰੂ ਭਵਿਯੁ ਰਬਰੇ ਮਝ ਰਹਿਥਾਵ।

ਦੀਈ ਭਵਾਰੀ ਪੁਰਖਿ ਬਿਧਾਤੈ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਜਨਮਾਏ ॥੩॥

ਬਿਖਾਭਾ ਚੋਰਾਭੇ ਵਾਰਧਾਰ ਮੋਹਿਓਰੇ ਭਯੁ ਨੇਵਾ। ਲੋਭੁਅਛਿ, ਬੇਪੁਰਾਛਿ ਫੂ ਪੂਨਧ ਪੂਨਧ ਭਯੁ ਮਨੁਸ਼ਧਰੇ
ਪਠੁਭੁਯੁ ਹੋਭੁਛ ॥੩॥

ਜਉ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ ਤਉ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਸਭ ਸੁਖ ਲਾਏ ॥

ਮੋਹੇ ਗਰਿਬਯੁ ਦੁਃਖ ਦੂਰ ਕਰੁਪੁਵਾ। ਪੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਯਾਛਿ, ਬੇਚੋਰੇਲੇ ਗੁਰੁਯੁ ਬਹਿਓ ਮਿਥਿ
ਬਹੁ ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਛਿ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਧਿਆਵਉ ਮਾਰਿ ਕਾਢੀ ਸਗਲ ਉਪਾਏ ॥੪॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਧਿਨ ਰਾਏ ਭਗਵਾਨਯੁ ਧਾਨ ਕਰਿਥਾਵ ਆਭੁ ਬੇ ਮੋਹਿ ਬਹੁ ਰੋਗਿ ਵਾਧਾਰ
ਕਰਿਦੇਯੁਛਿ ॥੪॥

ਇਉ ਜਪਿਓ ਭਾਈ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤੇ ॥

ਹੋ ਮੋਹਿ ਭਾਯੁ! ਐਧਰਿ ਫੂਮੇ ਬਿਖਾਭਾਯੁ ਸ਼ਰਣਿ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ।

ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਲਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥੪॥੪॥੧੨੬॥

ਗਰਿਬਯੁ ਦੁਃਖਿ ਨਾਥਿ ਕਰਿਪੁਵਾ। ਪੁਰੁ ਵਯਾਲੁ ਹੋਯਾਛਿ ਯਾਛਿਛਿ ਆਭੁ ਭਯੁ ਮਰਨਰਿ ਦੁਃਖਿ ਦੂਰ ਹੋਯਾਛਿ
ਯਾਛਿਛਿ ॥੧॥ ਭ੍ਰਿਭਾਯੁ ਰੂਧੁ ॥੪॥੪॥੧੨੬॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਨਿਮਖ ਕਾਮ ਸੁਆਦ ਕਾਰਣਿ ਕੋਟਿ ਦਿਨਸ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧ ਸ਼ਯਕ ਪਾਛਿ ਕਾਮ- ਬੁਝਰਿ ਕਾਰਨਰੂ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਦੁਃਖਿ ਭੋਗਿ ਕਰਿਥਾਵ।

ਘਰੀ ਮੁਹਤ ਰੰਗ ਮਾਣਹਿ ਫਿਰਿ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਪਛੁਤਾਵਹਿ ॥੧॥

ਬੇ ਐਕ ਸ਼ਯ ਪਾਛਿ ਰੰਗਿ ਕਰਿਥਾਵ ਆਭੁ ਵਾਰਧਾਰਿ ਪਛੁਤਾਧਿ ਕਰਿਥਾਵ ॥੧॥

ਅੰਧੇ ਚੇਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥

ਹੇ ਆਨੰਦਾਨੰਦ ਪੁੰਨਾਗ! ਜਗਤਰੇ ਮਾਲਿਕ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕੁ ਸ਼ਰਣ ਕਰ,

ਤੇਰਾ ਸੇ ਦਿਨੁ ਨੇੜੈ ਆਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣ ਚੋਰੇ ਸੂਝਾਰੇ ਧੰਨ ਬੰਸੀਧਰ ਆਸੁਅਛਿ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਪਲਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੇਖਿ ਭੂਲੇ ਆਕ ਨੀਮ ਕੇ ਤੂੰਮਰੁ ॥

ਹੇ ਆਨੰਦਾਨੰਦ ਪੁੰਨਾਗ! ਤੂੰਮਰੇ ਅੱਖ ਖੋਲ੍ਹ ਪਾਛ ਤੂੰਮਰੇ ਆਖ, ਨਿਧਿ ਭਲੇ ਸੁਖਾਰ ਗਛਕੁ ਦੇਖੁ ਭੂਲੇ
ਪਾਛਿ।

ਜੈਸਾ ਸੰਗੁ ਬਿਸੀਅਰ ਸਿਉ ਹੈ ਰੇ ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਹੁ ਪਰ ਗਿਰੁ ॥੨॥

ਮੋਹਿਓ ਬਿਗਾਛੁ ਬੰਧ ਭਲੇ ਪਰ ਬੁਝਾਰੇ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ਅਚੋ ॥੨॥

ਬੈਰੀ ਕਾਰਣਿ ਪਾਪ ਕਰਤਾ ਬਸਤੁ ਰਹੀ ਅਮਾਨਾ ॥

ਗੰਭੀਰ ਕਾਰਣਾ ਮੋਹਿਨੀ ਪਾਛ ਪਾਪ ਕਰੁਅਛੁ ਆਖ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਸਤੁ ਚਾਹਾਰ ਪਾਸਰੇ ਅਮਾਨਤ
ਭਾਵੇ ਪਓਇ।

ਛੇਡਿ ਜਾਹਿ ਤਿਨ ਹੀ ਸਿਉ ਸੰਗੀ ਸਾਜਨ ਸਿਉ ਬੈਰਾਨਾ ॥੩॥

ਮੋਹਿਓ ਬਾਛ ਚੋਰੇ ਚਾਹ ਕਰਿਓ, ਚਾਹਾਰ ਬਾਛਰੇ ਮੋਹਿਓ ਬਾਛ ਚੋਰੇ ਛਾਢਿ ਦੇਖਿਓ, ਚਾਹਾਰ
ਬਾਛਰੇ ਤੂੰਮਰੇ ਵਸਤੁ ਆਖ ਆਖ ਨਿਧਿ ਸਿਉ ਬਹਿਓ ਤੂੰਮਰੇ ਗੰਭੀਰ ਆਖ ॥੩॥

ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ ਇਹੈ ਬਿਧਿ ਬਿਆਪਿਓ ਸੇ ਉਬਰਿਓ ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ॥

ਬੰਧੁ ਭੰਗੁ ਜਗਤ ਅਵਿਧਿ ਮਾਯਾ ਭਾਗਰੇ ਪਾਸੇ ਰਹਿਓ, ਚਾਹਾਰ ਰਹਿਓ ਪੂਰੁ ਗੁਰੁ ਬੰਧਿਓ ਕੇਵਲ
ਬੇ ਭੰਗੁ ਅਵਿਧਿ ਪਾਸੇ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਓ ਭਏ ਪੁਨੀਤ ਸਰੀਰਾ ॥੪॥੫॥੧੨੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਅਵਿਧਿ ਵਧਿਓ ਭਵਸਾਗਰੁ ਪਾਰ ਹੋਯੋ ਪਾਛਿਓ ਆਖ ਚਾਹਾਰ ਗੰਭੀਰ ਮਖ ਪਵਿਓ
ਹੋਯੋ ਪਾਛਿਓ ॥੪॥੫॥੧੨੭॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ ॥

ਪੁੰਨਾਗ ਮਹਲਾ 5 ਦੁਪਦਾ ॥

ਲੂਕਿ ਕਮਾਨੇ ਸੋਈ ਤੁਮ੍ਹਰੁ ਪੇਖਿਓ ਮੂੜ ਮੁਗਧ ਮੁਕਰਾਨੀ ॥

ਹੇ ਭੰਗੁ! ਮੋਹਿਓ ਕੰਧ ਮੁਗਧ ਲੂਕਿ ਕਰਿਓ, ਚਾਹਾਰ ਤੂੰਮਰੇ ਦੇਖਿਓ, ਕੰਧ ਮੁਗਧ ਅਵਿਧਿ
ਭਵਸਾਗਰ ਰਹਿਓ।

ਆਪ ਕਮਾਨੇ ਕਉ ਲੇ ਬਾਂਧੇ ਫਿਰਿ ਪਾਛੈ ਪਛੁਤਾਨੀ ॥੧॥

ਨਿਧਿ ਕੰਧ ਕੰਧ ਕਾਰਣੁ ਚਾਹਾਰ ਪਰਿ ਨਿਆਯਾ ਆਖ ਚਾਹਾਰ ਬੇ ਪਛੁਤਾਪ ਕਰਿਓ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਸਭ ਬਿਧਿ ਆਗੈ ਜਾਨੀ ॥

ਮੇਰੇ ਪੁਰੂ ਮਨੁਬਖਰ ਬਸਤੁ ਬਿਖੁ ਜਾਗੈ ਵੇਦਕਛਿਤ੍ਰਿ।

ਭ੍ਰਮ ਕੇ ਮੂਸੇ ਤੂੰ ਰਾਖਤ ਪਰਦਾ ਪਾਛੈ ਜੀਅ ਕੀ ਮਾਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭ੍ਰਮ ਹਾਠਰੇ ਲੂਚੈ ਹੋਇਐ ਪ੍ਰਵਾ ਜੀਵ! ਚੂਮੇ ਕਰਿ ਭਧਰੇ ਪਰਦਾ ਪਕਾਯੁ ਧਾਇ, ਕੰਛੂ, ਚਾ'ਪਰੇ
ਨਿਯਮ ਮਨਰ ਭੇਦਕੁ ਬਾਜਾਰਿ ਕਰਿਵਾਜੁ ਪਢਿਵ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਏ ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਾਗੇ ਕਿਆ ਕੇ ਕਰੈ ਪਰਾਨੀ ॥

ਪੁਰੂ ਜੀਵਕੁ ਮੇਯੋਂ ਆਠੇ ਲਗਾਯੁ ਧਾਇਐ, ਬੇ ਬਿਚਰੇ ਬੇਠਾਏ ਹੋਂ ਲਾਗੇਧਾਇ, ਕੇਹੇ ਨਬਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ
ਕੀ ਕਰੇ ਪਾਰਿਵ?

ਬਖਸਿ ਲੈਹੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥੨॥੬॥੧੨੮॥

ਹੇ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਬਾਮਨ! ਮੇਠੇ ਸ਼ਿਵਾ ਕਰ, ਨਾਨਕ ਬਰਦਾ ਚੂਮੇ ਪਾਯਰੇ ਬਸੰਤ ਅਠੇ ॥੨॥੬॥੧੨੮॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗੈ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਅਪੁਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਆਪੇ ਰਾਖੈ ਆਪੇ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ ॥

ਪੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਯਮ ਬੇਵਾਕਾਰ ਯਯੁਤ ਰਯੁਧਾਇ ਆਯੁ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਂ ਚਾਹਾ ਧਾਰਾ ਨਿਯਮ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਾਯੁ
ਧਾਇਐ।

ਜਹ ਜਹ ਕਾਜ ਕਿਰਤਿ ਸੇਵਕ ਕੀ ਤਹਾ ਤਹਾ ਉਠਿ ਧਾਵੈ ॥੧॥

ਮੇਯੋਂ ਮਖ ਚਾਹਾਯੁ ਬੇਵਕਾਰ ਕਾਮੰਧ ਹੋਇਐਧਾਇ, ਬੇਠਾਏ ਪੁਰੂ ਗੰਧੁ ਪਹੁੰਚੇ ਧਾਇਐ ॥੧॥

ਸੇਵਕ ਕਉ ਨਿਕਟੀ ਹੋਇ ਦਿਖਾਵੈ ॥

ਨਿਯਮ ਬੇਵਕਾਰ ਪੁਰੂ ਚਾਹਾਯੁ ਬਸੰਤਪਰੇ ਹੋਂ ਵੇਯੁਧਾਇ।

ਜੇ ਜੇ ਕਹੈ ਠਾਕੁਰ ਪਹਿ ਸੇਵਕੁ ਤਤਕਾਲ ਹੋਇ ਆਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਧਾਇ ਕੀ ਬੇਵਕਾਰ ਨਿਯਮ ਬਾਮਨੁ ਕਹਿਧਾਇ, ਚਾਹਾ ਚਕਾਲ ਧੂਰਾ ਹੋਇਐਧਾਇ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਤਿਸੁ ਸੇਵਕ ਕੈ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜੇ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ॥

ਹੂੰ ਬੇਹੇ ਬੇਵਕਾਰ ਪੁਰੂ ਬਸੰਤ ਅਠੇ, ਮਿਥੈ ਨਿਯਮ ਪੁਰੂ ਯਯੁ ਲਾਗੇਧਾਇ।

ਤਿਸ ਕੀ ਸੋਇ ਸੁਣੀ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਤਿਸੁ ਨਾਨਕ ਪਰਸਣਿ ਆਵੈ ॥੨॥੭॥੧੨੯॥

ਚਾਹਾਯੁ ਗੋਯਾ ਗੁਰੀ ਨਾਨਕਾ ਮਨ ਚੂਮੇ ਹੋਇਐਧਾਇ ਆਯੁ ਬੇਹੇ ਬੇਵਕਾਰ ਚਰਣ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਵਾ
ਪਾਯੋ ਬੇ ਚਾਹਾ ਪਾਯੁ ਧਾਇਐ ॥੨॥੭॥੧੨੯॥

ਆਸਾ ਘਰੁ ੧੧ ਮਹਲਾ ੫

ਪਾਗਾ ਘਰ 11 ਮਹਲਾ 5 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਗ੍ਰਿਹ ਏਕ ਅਚੰਤਿ ਯਾਹਾਯੁ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪਾਯੁ ਬ੍ਰੁਥੁ ॥

ਨਟੁਆ ਭੇਖ ਦਿਖਾਵੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਜੈਸਾ ਹੈ ਓਹੁ ਤੈਸਾ ਰੇ ॥

ਯੋਕਯ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰ ਖੋਲ ਦੇਖਾਯੁ ਪਾਥ, ਪਰਛੁ, ਬੇ ਯੋਪਰਿ ਪਾਥ, ਬੇਪਰਿ ਹੂੰ ਕਹਿਪਾਥ ॥

ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਿਓ ਭ੍ਰਮ ਭੀਤਰਿ ਸੁਖਹਿ ਨਾਹੀ ਪਰਵੇਸਾ ਰੇ ॥੧॥

ਏਹਿਪਰਿ ਯਾਥ ਭ੍ਰਮਰੇ ਪਾਥਿ ਅਨੇਕ ਯੋਨਿਰੇ ਪਥਭ੍ਰਮ ਕਹਿਪਾਥ, ਪਰਛੁ ਬ੍ਰੁਯਰੇ ਭਾਖਾਰ ਪੁਰੇਖ
ਬ੍ਰੁਥਨਾਹੂੰ ॥1॥

ਸਾਜਨ ਸੰਤ ਹਮਾਰੇ ਮੀਤਾ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਨੀਤਾ ਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਭਨੇ! ਮੇਰੇ ਏਕੇ ਸਭਨੇ! ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾਦੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਬੁ ਕੀਝੇ ਨਹੀਂ ਅਰੇ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ਇਹੁ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤਾ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਵਧੀਕੇ ਸਾਧੂਆਂ ਸਾਥੇ ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨਾਦੇ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰੀਝੇ, ਏਕੇ ਏਕੇ ਅਨੂਧਾ ਮਾਨਵ ਯੁਗੁ
ਯੋਗਿਯਾਯੀ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਤੈ ਗੁਣ ਮਾਇਆ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਕੀਨੀ ਕਹਹੁ ਕਵਨ ਬਿਧਿ ਤਰੀਐ ਰੇ ॥

ਉਗੁਣਾਦੇ ਮਾਯਾ ਪੁਰੁਆ ਵਾਰਾ ਸ੍ਵਭ੍ਰ ਹੋਯਾਯੀ, ਹੇ ਭਾਯ! ਕੇਯੋਂ ਸ੍ਰੁਤੀਯੇ ਏਥ੍ਹੇ ਪਾਰੇ
ਹੋਯਾਯੀਯੇ?

ਘੁਮਨ ਘੇਰ ਅਗਾਹੁ ਗਾਖਰੀ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਪਾਰਿ ਉਤਰੀਐ ਰੇ ॥੨॥

ਏਥ੍ਹੇ ਵੇਚਾਰੇ ਅਨੇਕ ਭ੍ਰਮ ਅਯੀ, ਏਕਾ ਮਾਯਾਰ ਅਪਨ ਏਕੇ ਬਿਸਮ ਅਰਥੀ। ਗੁਰੁਆ ਸ਼ਬ ਵਾਰਾ ਹੋਂ
ਏਥ੍ਹੇ ਪਾਰੇ ਹੋਯਾਯੀਯੇ ॥੨॥

ਖੇਜਤ ਖੇਜਤ ਖੇਜਿ ਬੀਚਾਰਿਓ ਤਤੁ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਜਾਨਾ ਰੇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਨਿਰੰਤਰੇ ਖੋਜ, ਭਯਾਨ ਏਕੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰੀਵਾ ਵਾਰਾ ਏਕੇ ਸੁਧਾਰੀ ਯਾਨ ਪਾਯੀਝੇ

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਨਿਰਮੇਲਕੁ ਮਨੁ ਮਾਣਕੁ ਪਤੀਆਨਾ ਰੇ ॥੩॥੧॥੧੩੦॥

ਮੇਰੇ ਪੁਰੁਆ ਨਾਮ ਸਬੁ ਗੁਣੇ ਭਯਾਰ ਅਰਥੀ, ਸਾਧਾਯਾ ਭੁਯਾ ਮੂਯਾ ਪਦਾਰਥ ਨਾਹੀ, ਚਾਹਾਯਾ ਸ਼ੁਰੇ
ਕਰੀਵਾ ਵਾਰਾ ਮਨ ਮੋਹਿ ਭਲੇ ਅਰੇ ਆਯ ਨਾਮ ਸ਼ੁਰੇਯੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾਯੀਯੇ ॥੩॥੧॥੧੩੦॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਜੇ ਮਾਗਉ ਸੇ ਪਾਵਉ ਰੇ ॥

ਗੁਰੁਆ ਕ੍ਰਪਾਰ ਪੁਰੁ ਮੇਰੇ ਮਨੇਰੇ ਵਾਸ ਕਰੀਝੀਝੀ ਆਯ ਸਾਧਾ ਕੀਝੇ ਸ੍ਰੋਂ ਸਾਗੁਧਾਯ, ਚਾਹਾ ਮੋਹੇ
ਮੇਲੀਧਾਯ।

ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨਾ ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਤਹੂੰ ਧਾਵਉ ਰੇ ॥੧॥

ਨਾਮੇਰੇ ਰੰਗ ਵਾਰਾ ਏਕੇ ਮਨ ਚੁਧੁ ਹੋਯਾਯੀਝੀ ਆਯ ਪੂਰੀ ਕੇਯੋਂ ਕੇ ਸਾਧਾ ਨਾਹੀ ॥੧॥

ਹਮਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਸਭ ਤੇ ਉਚਾ ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਤਿਸੁ ਗਾਵਉ ਰੇ ॥

ਆਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰੇ ਸਬੁ ਠਾਕੁਰੇ ਭਯੇ ਅਰਥੀ, ਏਥ੍ਹੇ ਯਾਯੋਂ ਸ੍ਰੋਂ ਰਾਧੇ ਬਿਨ ਚਾਹਾਯਾ ਹੋਂ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰੀਧਾਯ।

ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨਹਾਰਾ ਤਿਸ ਤੇ ਤੁਝਹਿ ਡਰਾਵਉ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਪੁਰੁ ਏਕ ਸ਼ਬਦੇਰੇ ਬੁਝਿ ਕਰਿ ਨਾਗ ਕਰੂਪੁ। ਚਿਤਿ ਰਘੁਛਿਤ੍ਰਿ, ਸ੍ਰੀ ਚੋਰਾਛੋਰਾ ਚਾਹਾਯਾ ਭਯੋਰੇ ਰਘੁਵਾ
ਚਾਹਿ ਥਾਵ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਜਬ ਦੇਖਉ ਪੁਤ੍ਰੁ ਅਪੁਨਾ ਸੁਆਮੀ ਤਉ ਅਵਰਹਿ ਚੀਤਿ ਨ ਪਾਵਉ ਰੇ ॥

ਮੇਰੇ ਸ੍ਰੀ ਨਿਯੋਗ ਪੁਤ੍ਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਦੇਖੁ ਨਿਯੋਗ, ਬੇਬੇਬੇਬੇਬੇ ਅਨਧਿ ਕਾਹਾਨੁ ਨਿਯੋਗ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਰੇ
ਨਾਹਿ।

ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਪਹਿਰਾਇਆ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਮੇਟਿ ਲਿਖਾਵਉ ਰੇ ॥੨॥੨॥੧੩੧॥

ਦਾਸ ਨਾਨਕਾਨੁ ਪੁਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਪੁਰੋਹਿਤ ਪੋਥਾਯਾਛਿਤ੍ਰਿ, ਸ੍ਰੀ ਨਿਯੋਗ ਭ੍ਰਮ ਏਵਾ ਭਯੋਨੁ ਦੂਰ ਕਰਿ
ਪੁਤ੍ਰਾਕ ਮਹਿਮਾ ਲੇਖੁਯਾਛਿ ॥੨॥੨॥੧੩੧॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਚਾਰਿ ਬਰਨ ਚਉਹਾ ਕੇ ਮਰਦਨ ਖਟੁ ਦਰਸਨ ਕਰ ਤਲੀ ਰੇ ॥

ਹੇ ਬਨੁ! ਚਾਰਿ ਵਰ੍ਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਸ਼ਤ੍ਰੁਯ, ਵੈਰੋਧ ਏਵਾ ਗੁਰੁ ਅਛਿਤ੍ਰਿ, ਪਰਛੁ ਕਾਮ ਭਯਾਪਕ ਵਿਕਾਰ ਕਾਮ,
ਕ੍ਰੋਧ, ਮੋਹਾ ਲੋਭ ਏਵਾ ਅਭਿਮਾਨ ਏਵਾ ਚਾਰਿ ਵਰ੍ਹੇ ਲੋਕਾਯਾ ਸਭਿ ਕਰਿਥਾਵ, ਭਯੋ ਦਰਸਨ ਕਾਲਾ
ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਮਧ ਏਵਾ ਹਾਥਰੇ ਨਚਾਯ ਥਾਵ।

ਸੁੰਦਰ ਸੁਘਰ ਸਰੂਪ ਸਿਆਨੇ ਪੰਚਹੁ ਹੀ ਮੋਹਿ ਛਲੀ ਰੇ ॥੧॥

ਬ੍ਰਹਮਚਰ, ਮਨੋਹਾਰ ਏਵਾ ਬ੍ਰਹਮਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਾਮ ਭਯਾਪਕ ਪਾਞ ਵਿਕਾਰ ਓਕਿ ਦੇਯਾਛਿ ॥੧॥

ਜਿਨਿ ਮਿਲਿ ਮਾਰੇ ਪੰਚ ਸੂਰਬੀਰ ਐਸੇ ਕਉਨੁ ਬਲੀ ਰੇ ॥

ਏਧਰੇ ਮਹਾਬਲਾ ਕਿਏ ਅਛਿ, ਏਧਰੇ ਪਾਞ ਕਾਮ ਭਯਾਪਕ ਬ੍ਰਹਮਚਰਨੁ ਮਾਰਿ ਦੇਯਾਛਿ?

ਜਿਨਿ ਪੰਚ ਮਾਰਿ ਬਿਦਾਰਿ ਗੁਦਾਰੇ ਸੇ ਪੂਰਾ ਇਹ ਕਲੀ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਹੁ ਮਨੁਸ਼ਧ ਏਵਾ ਕਲਿਯੁਗਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਚੋਰ, ਏਧਰੇ ਪਾਞ ਵਿਕਾਰਨੁ ਮਾਰਿ ਨਿਯੋਗ ਨੀਵਨ ਵਿਭਾਯ ਥਾਵ
॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਵਡੀ ਕੋਮ ਵਸਿ ਭਾਗਹਿ ਨਾਹੀ ਮੁਹਕਮ ਫਉਜ ਹਠਲੀ ਰੇ ॥

ਕਾਮ ਭਯਾਪਕ ਪਾਞ ਵਿਕਾਰ ਬਭੁ ਬ੍ਰਹਮਾਨ ਅਚੋਰ, ਬੇਮਾਨੇ ਨਾ ਕਾਹਾਰੇ ਵਧਰੇ ਆਬੁਧਿ ਆਯ ਨਾ
ਕਾਹਾ ਧਾਰਾ ਭਯੋਭਾਭ ਹੋਯਾਯ ਚਾਲਿ ਯਾਯਾਛਿ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਨਿ ਜਨਿ ਨਿਰਦਲਿਆ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੈ ਝਲੀ ਰੇ ॥੨॥੩॥੧੩੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਹੁ ਮਨੁਸ਼ਧ ਹੋ ਚਾਹਾਨੁ ਪੁਰੋਹਿਤ ਕਰਿ ਕੂਧਿ ਦੇਯਾਥਾਵ, ਏਧਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਗਰਗ
ਨੇਯਾਥਾਵ ॥੨॥੩॥੧੩੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅੰਗ ੧੫ ॥

ਨੀਕੀ ਜੀਅ ਕੀ ਹਰਿ ਕਥਾ ਉਤਮ ਆਨ ਸਗਲ ਰਸ ਫੀਕੀ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿਕਾ ਭਭਮ ਕਥਾ ਹੂੰ ਜੀਵਕਾ ਪਾਛੈ ਬਰੇਭਭਮ ਅਰੇ, ਅਨਧ ਬਹੁ ਬਾਧ ਨਿਰਬ ਅਰੇ ॥੧॥੧੦੫॥

ਬਹੁ ਗੁਨਿ ਧੁਨਿ ਮੁਨਿ ਜਨ ਖਟੁ ਬੇਤੇ ਅਵਰੁ ਨ ਕਿਛੁ ਲਾਈਕੀ ਰੇ ॥੧॥

ਅਨੇਕ ਗੁਣੀ, ਜਾਨੀ, ਰਾਗ ਬਿਧਾ ਕਾਲਾ ਲੋਕਾ ਬਝੈ ਵਰ੍ਹਨ ਕਾਲਾ ਹਰਿ ਕਥਾ ਕਪਟੀਓ ਅਨਧ ਪਦਾਰਥੁ
ਜੀਵ ਪਾਛੈ ਲਾਭ ਵਾਲਕ ਭਾਵਹੁ ਨਾਹਿ ॥੧॥

ਬਿਖਾਰੀ ਨਿਰਾਰੀ ਅਪਾਰੀ ਸਹਜਾਰੀ ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਪੀਕੀ ਰੇ ॥੨॥੪॥੧੩੩॥

ਹਰਿਕਾ ਏਹਿ ਕਥਾ ਬਿਕਾਰਕੂ ਨਾਗ ਕਰਿਥਾਏ ਓ ਬੁਝਵਾਲਕ ਅਰੇ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਹਰਿ ਕਥਾ ਰੂਪੀ ਅਮ੍ਰਿਤ
ਪਾਰਾ ਬਝੈਭਭਮੇ ਹੂੰ ਪਾਨ ਕਰਾ ਯਾਛਪਾਰੇ ॥੨॥੪॥੧੩੩॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅੰਗ ੧੫ ॥

ਹਮਾਰੀ ਪਿਆਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰੀ ਗੁਰਿ ਨਿਮਖ ਨ ਮਨ ਤੇ ਟਾਰੀ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਹੇ ਗੁਰੁਵਾਣੀ ਵਛੁਓ ਮੋਹੀ ਲਾਗਿਥਾਏ, ਏਹਾ ਅਮ੍ਰਿਤਰ ਪਾਰਾ ਅਰੇ, ਗੁਰੁ ਏਕ ਨਿਰੋਖ ਮੋਹੇ ਮੋਹਰ
ਮਨਰੁ ਅਮ੍ਰਿਤ ਪਾਰਾ ਕਾਛਿ ਨਾਹਾਛਿ ॥੧॥੧੦੬॥

ਦਰਸਨ ਪਰਸਨ ਸਰਸਨ ਹਰਸਨ ਰੰਗਿ ਰੰਗੀ ਕਰਤਾਰੀ ਰੇ ॥੧॥

ਏਹਿ ਵਾਣੀ ਭਾਰਾ ਭਗਵਾਨਕ ਵਰ੍ਹਨ ਪੁਰਿ ਹੋਯਾਏ, ਪੁਰੁਕਾ ਚਰਣਰ ਬੁਝੈ ਮਿਲਿਥਾਏ, ਮਨ ਪੁਬਧੁ
ਰਹਿਥਾਏ ਆਭ ਮਨਰੇ ਆਨਖ ਯਾਓ ਹੋਯਾਏ, ਏਹਿ ਵਾਣੀ ਕਭੀ ਪੁਰੁਕਾ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਰਛਾਨ
ਹੋਯਾਏ ॥੧॥

ਖਿਨੁ ਰਮ ਗੁਰ ਗਮ ਹਰਿ ਦਮ ਨਹ ਜਮ ਹਰਿ ਕੰਠਿ ਨਾਨਕ ਉਰਿ ਹਾਰੀ ਰੇ ॥੨॥੫॥੧੩੪॥

ਏਹਿ ਵਾਣੀ ਏਕ ਬੰਧ ਪਾਛੈ ਮਧ ਪਾਓ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਬਧ ਗੁਰੁਕਾ ਚਰਣ ਪਰਿਧੁ ਪਹੁਞੀ ਯਾਏ, ਬਹੁਬੇਲੇ
ਏਹਾਰ ਯੋਧ ਕਰਿਲੇ ਜੀਵ ਮਨਮੁਢਰ ਯਾਲਰੇ ਏਥੇ ਨਾਹਿ, ਹਰਿ ਨਾਨਕਕਾ ਕਥਾ ਏਵਾ ਧੁਵਲਰੇ
ਗੁਰੁਵਾਣੀਰ ਹਾਰ ਪਿਛਾਯਾਛਿ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅੰਗ ੧੫ ॥

ਨੀਕੀ ਸਾਧ ਸੰਗਾਨੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਨੁਬਧ ਪਾਛੈ ਬਾਪੁਕਾ ਬਾਗਓ ਅਓ ਗੁਰੁ ਅਰੇ ॥੧॥੧੦੭॥

ਪਹਰ ਮੂਰਤ ਪਲ ਗਾਵਤ ਗਾਵਤ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਵਿੰਦ ਵਖਾਨੀ ॥੧॥

ଏଠାରେ ଆଠ ପହਰ, ପੁੱਠੇ ਸ਼ਬਦ ਗੋବਿੰਦଙ୍କ ਗੁଣਗାନ ਹੋଇଥାଏ ଆଉ ਗੋବਿੰਦଙ୍କ ਗੁਣ ਸ਼ੁੱਠਿਰ ਕଥਾ
ਹੋଇ ରਹਿੰଥਾଏ ॥1॥

ਚਾਲਤ ਬੈਸਤ ਸੇਵਤ ਹਰਿ ਜਸੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਚਰਨ ਖਟਾਨੀ ॥੨॥

ਭੋਵਾ ਕਬੀਰਾ ଏਕ° ਗੋਯਾਵਾ ਬਿਸਾਖਰੇ ਬੇਠਾਹੇ ਹਰਿਕਾ ਮੋਗੋਗਾਨ ਹੋଇଥਾଏ ਆਉ ਚਾਹਾਰ
ਮਨ-ਭਨਰੇ ਭਗਵਾਨ ਕਾਬ ਕਰਿਥਾਉ ॥2॥

ਹਉ ਹਉਰੇ ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਗਉਰੇ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਪਛਾਨੀ ॥੩॥੬॥੧੩੫॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਮੇ ਹੇ ਠਾਕੁਰ! ਮੂੰ ਗੁਣ ਕੀਨ ਅਰੇ, ਕਿਉ ਤੂ ਮੇਰ ਗੁਣ ਬਾਨੀ ਅਰ ਆਉ ਮੂੰ ਭੋਰ
ਗਰਗ ਨੇਕਾ ਹੂੰ ਭਉਯੁਭ ਭਾਵਿਥਾਏ ॥3॥6॥135॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੨

ਰਾਗ ਆਸਾ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 12 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਕੁੰਦ ਅੰਗ ਅਚਰਿ, ਯਾਹਾਯਾ ਬਦਗੁੰਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪਾਯ ਖੂਧ।

ਤਿਆਗਿ ਸਗਲ ਸਿਆਨਪਾ ਭਜੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥

ਨਿਯਮ ਬਿਨੁ ਚਤੁਰਥਾ ਚਰਾਗ ਕਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਭਯਨ ਕਰ।

ਏਕ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਬਾਝਹੁ ਸਗਲ ਦੀਸੈ ਛਾਰੁ ॥੧॥

ਅੰਗ ਬਿਨੁ-ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਅੰਗ ਬਿਨੁ ਕਿਛੁ ਧ੍ਰਿ-ਮਾਰਿ ਹੁੰ ਵੇਖਾ ਵੇਖਿਆ ॥1॥

ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣੀਐ ਸਦ ਸੰਗਿ ॥

(ਹੇ ਬੰਨ੍ਹ!) ਬੇਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਬੰਨ੍ਹਾ ਨਿਯ ਬਾਧੁ ਭਾਵਿਓ ਭਰਿਓ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਬੁਝੀਐ ਏਕ ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਿਛੁ, ਗੁੰਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਹੁੰ ਅੰਗ ਬੰਨ੍ਹਾ ਪ੍ਰੇਮ-ਰੰਗ ਬਾਰਾ ਹੁੰ ਅੰਗ ਚਰਾਗ ਭਾਨ ਮਿਲਿਆ ॥1॥ ਰੁਖ ॥

ਸਰਣਿ ਸਮਰਥ ਏਕ ਕੇਰੀ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਠਾਉ ॥

ਅੰਗ ਯਕੁੰਦਾ ਚਰਾਗ ਹੁੰ ਚਰਾਗਾ 1 ਅੰਗ, ਯਾਹਾਯਾ ਚਰਾਗ ਬਿਨੁ ਅੰਗ ਕਿਛੁ ਠੀਕਾ ਨਾਹੀ।

ਮਹਾ ਭਉਜਲੁ ਲੰਘੀਐ ਸਦਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥੨॥

ਬੰਨ੍ਹਾ ਬੰਨ੍ਹਾ ਗੁੰਦਾ ਕਰਿਓ ਬਾਰਾ ਮਹਾ ਭਯਨਾਕ ਬੰਨ੍ਹਾ ਬੰਨ੍ਹਾ ਪਾਰਾ ਬੰਨ੍ਹਾ ॥2॥

ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਨਿਵਾਰੀਐ ਦੁਖੁ ਨ ਜਮ ਪੁਰਿ ਹੋਇ ॥

ਭਗਵਾਨਾ ਬੁਝਿ ਗਾਨ ਕਰਿਓ ਬਾਰਾ ਯਕੁੰਦ ਮਰਾ ਚਰਾਗ ਬੰਨ੍ਹਾ ਬੰਨ੍ਹਾ ਅੰਗ ਮਨੁਸ਼ਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਮਨੁਸ਼ਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਬੰਨ੍ਹਾ ਬੰਨ੍ਹਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਭੁ।

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸੇਈ ਪਾਏ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਇ ॥੩॥

ਯਾਹਾ ਭਯਨਾਕ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਓ, ਬੇਹੁ ਮਨੁਸ਼ਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਓ ॥3॥

ਏਕ ਟੇਕ ਅਧਾਰੁ ਏਕੋ ਏਕ ਕਾ ਮਨਿ ਜੋਰੁ ॥

ਅੰਗ ਯਕੁੰਦ ਹੁੰ ਮੋਰਾ ਆਗੁੰਦਾ ਅੰਗ ਆਗੁੰਦਾ ਅੰਗ ਬੇਹੁ ਮੋਰਾ ਯਕੁੰਦ ਆਗੁੰਦਾ ਅੰਗ, ਬੇਹੁ ਮੋਰਾ ਮਨੁਸ਼ਾ ਕਰਿਓ।

ਨਾਨਕ ਜਪੀਐ ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਹੋਰੁ ॥੪॥੧॥੧੩੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਚਬਛਾਓਰੇ ਮੇਰੀ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਯੋਗਿਓ ਭਰਿਓ, ਚਾਹਾਯ ਅਭਿਰਾਮ ਆਯ ਕੇਹੀ ਨਾਹਾਯ
॥੪॥੧॥੧੩੬॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜੀਉ ਮਨੁ ਤਨੁ ਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਦੀਏ ਸਭਿ ਰਸ ਭੋਗ ॥

ਮਨੁਬਖਸ਼ੁ ਏਹੀ ਆਨ੍ਹਾ, ਮਨ, ਚਨ ਏਵਾ ਪੁਰਾਨ ਯੋਗਿਓ ਪੁਰਾਨ ਅਰੇ, ਏਹੇ ਹੀ ਬਸਤੁ ਬਾਧਿਓ ਪਦਾਰਥ
ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਓਯੋ।

ਦੀਨ ਬੰਧਪ ਜੀਅ ਦਾਤਾ ਸਰਣਿ ਰਾਖਣ ਜੋਗੁ ॥੧॥

ਏਹੇ ਗੁਰਿਗੁਰ ਬਖਸ਼ਾਯੁ ਏਵਾ ਯਾਗਨ ਦਾਤਾ ਅਰਥਿ ਆਯ ਗੁਰਗੁਰੇ ਆਇਯੁਰਾ ਬਹੁ ਭਯੋਯੁ ਰਖਾ
ਕਰਿਯਾ ਪਾਯੋ ਬਸਥਿ ਅਰਥਿ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਧਿਆਇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਹਰਿਨਾਮਰ ਧਿਆ ਕਰਿ ਰਹਿਯਾਏ।

ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਸਹਾਇ ਸੰਗੇ ਏਕ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣ ਲੋਕਾ ਪਰਲੋਕਾਰੇ ਏਹੇ ਬਖਸ਼ਾਯੁ ਕਰਿਯਾਯੋ, ਏਧੁਪਾਯੋ, ਏਕ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਖਿਓ ਹੀ ਲਗੁ ਲਗਾਯ
ਰਖਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਜਨ ਧਿਆਵਹਿ ਤਰਣ ਕਉ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਲੋਕਾ ਬਾਬਾਰ ਬਾਗਰਹੁ ਪਾਰ ਹੋਵਾ ਪਾਯੋ ਵੇਦ ਏਵਾ ਗਾਥੁ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਯਾਯੋ।

ਕਰਮ ਧਰਮ ਅਨੇਕ ਕਿਰਿਆ ਸਭ ਉਪਰਿ ਨਾਮੁ ਅਚਾਰੁ ॥੨॥

ਪਰਮ-ਕਰਮ ਏਵਾ ਅਨੇਕ ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਬਾਬਾਰ ਅਯੋ, ਪਰਭੂ ਨਾਮ ਸੁਰਗਰ ਆਚਰਣ ਏਹੀ ਬਹੁਪਾਯੁ
ਭਯੋਰੇ ਅਰੇ। ॥੨॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਬਿਨਸੈ ਮਿਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ॥

ਗੁਰੂਦੇਵਯੋ ਮੇਲਿਯਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਬਖਸ਼ਰ ਕਾਮ ਵਾਬਨਾ, ਕ੍ਰੋਧ ਏਵਾ ਅਹੰਕਾਰ ਨਯੋ ਹੋਯਾਯਾ।

ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਕੀ ਭਲੀ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸੇਵ ॥੩॥

ਨਿਯ ਅਭਰੇਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਭਲ ਭਾਵਰੇ ਸੁਪਨ ਕਰ, ਹਰਿਯੋ ਭਯੋ ਕਰ; ਪੁਰੁਸ਼ ਬੋਵਾ ਹੀ ਭਲ ਕਰ
ਅਰੇ ॥੩॥

ਚਰਣ ਸਰਣ ਦਇਆਲ ਤੇਰੀ ਤੂੰ ਨਿਮਾਣੇ ਮਾਣੁ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਦਯਾਲੂ ਪੁਰੁਸ਼! ਤੂੰ ਚੋਰ ਚਰਣਰ ਗੁਰਗੁਰੇ ਨੇਯੋਯੋ, ਤੂੰ ਬਖਸ਼ਾਯਾਯਾਨਰ ਬਖਸ਼ਾਯ ਅਯੁ।

ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ହିଁ ମୋର ଆତ୍ମା ଏବଂ ପ୍ରାଣର ଆଧାର ଅଟୁ, ତୁ ହିଁ ନାନକଙ୍କ ଶକ୍ତି ଅଟୁ ॥4॥2॥137॥

ଆଶା ମହଲ ୫ ॥

ସାମୁଦ୍ଧିକ ସଂଗତି ବିନା ଶ୍ରଦ୍ଧାହୀନ ହୋଇ ବହୁତ ଦୁଃଖ ପାଇଛି ।

ଏବେ ତୁ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ଦ୍ଵାରା ହରି ରସକୁ ସ୍ଵାନ କର ତଥା ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ନାମର ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ
କର ॥ ୧ ॥

(ହେ ବନ୍ଧୁ!) ନିତ୍ୟ ହରିନାମର ଜପ କରିବା ଉଚିତ ।

ପ୍ରତି ଶ୍ଵାସରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ କର ଆଉ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଘେନ ତ୍ୟାଗ କର ॥୧॥ରୁହ॥

ପ୍ରଭୁ ସ୍ବୟଂ କରିବା ଏବଂ ଜୀବଙ୍କ ଦ୍ବାରା କରାଇବା ପାଇଁ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ଜୀବନ ଦାତା ଅଟନ୍ତି।

ନିଜର ସବୁ ଚତୁରତା ତ୍ୟାଗ କରି ଆଠ ପହର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଜପ କର ॥୨॥

ସେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ, ଅଗମ୍ୟ, ଅପାର ପ୍ରଭୁ ତୋର ମିତ୍ର, ସଖା, ସହାୟକ ଏବଂ ସାଥୀ ବଢ଼ିଯିବେ ।

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ-କମଳ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କର, କେବଳ ସେ ହିଁ ଜୀବନର ଆଧାର ଅଟନ୍ତି ॥୩॥

ହେ ମୋର ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପ୍ରଭୁ! ମୋତେ କ୍ଷମା କର, କାରଣ ତୋର ଗୁଣଗାନ ଏବଂ ଯଶୋଗାନ କରିବି ।

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମର ସ୍ମରଣ କରି ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରିବା ପାଇଁ ନାନକଙ୍କ ପାଇଁ ସର୍ବ ସୁଖ ଏବଂ ବଡ଼ ବଢ଼ିଯାଅଁ ॥୪॥୩॥୧୩୮॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਾਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਉਦਮੁ ਕਰਉ ਕਰਾਵਹੁ ਠਾਕੁਰ ਪੇਖਤੁ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ॥

ਹੇ ਓਕੂਰ! ਮੈਂ ਬਾਪੂਜੀ ਬਛਾਓਰੇ ਮੈਥੀ ਚੋਰਾ ਦਰੀਸ ਕਰਿਐ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਓਰੇ ਐਓ ਭਧਮ ਕਰਾਯ
ਪਾਐ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚਰਾਵਹੁ ਰੰਗਨਿ ਆਪੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭ ਰੰਗਿ ॥੧॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰੂ! ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਹਰਿਨਾਮਰੇ ਰੰਗ ਦੇਖ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਰੇ ਨਿਯਰੇ ਨਾਮ ਰੰਗਰੇ
ਰੰਗਮ ਕਰ ॥1॥

ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਜਾਪਿ ॥

ਮੈਂ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮਰੇ ਜਪ ਕਰਿਐ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਵਸਹੁ ਮੇਰੈ ਹਿਰਦੈ ਹੋਇ ਸਹਾਈ ਆਪਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਯ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਹ੍ਰਦਰੇ ਸ਼ਾਪਿਓ ਭੂਐ ਪਾਭ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮਕ ਭੂਐ ॥1॥ ਰੂਹ॥

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭੁ ਪੇਖਨ ਕਾ ਚਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯਤਮ ਪੁਰੂ! ਚੋਰਾ ਨਾਮ ਗੁਣੀ ਗੁਣੀ ਚੋਰਾ ਦਰੀਸਰੇ ਯਯ ਮੇਰਾ ਓਰੇ ਭਧੁ ਹੋਯਯ।

ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਕਿਰਮ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਇਹੈ ਮਨੋਰਥੁ ਸੁਆਉ ॥੨॥

ਨਿਯਮ ਚੁਛ ਕੀਭਾ ਭਧਰੇ ਦਯਾ ਕਰ, ਕੇਵਲ ਏਵਾ ਮੇਰੇ ਮਨੋਰਥ ਏਵਾ ਪੁਰੋਜਨ ਅਠੇ ॥੨॥

ਤਨੁ ਧਨੁ ਤੇਰਾ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਹਮਰੈ ਵਸਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰੂ! ਚੁ ਮੇਰੇ ਮਾਲਿਕ ਅਰੁ ਆਭ ਮੇਰੇ ਚਨ ਏਵਾ ਧਨ ਬਹੁ ਭੇਰਾ ਪੁਰਖ ਅਠੇ, ਮੇਰੇ ਬਥਰੇ ਕਿਛੁ ਮਖ ਨਾਹਿ।

ਜਿਉ ਜਿਉ ਰਾਖਹਿ ਤਿਉ ਤਿਉ ਰਹਣਾ ਤੇਰਾ ਦੀਆ ਖਾਹਿ ॥੩॥

ਚੁਮੇ ਮੇਰੇ ਰਾਖਾ ਆਪ, ਮੂੰ ਬੇਰੇ ਹੂੰ ਰਹਿਯਾਵ, ਚੁਮੇ ਯਾਵਾ ਵੇਕਰਯਾਵ, ਮੂੰ ਭਾਵਾ ਹੂੰ ਖਾਯਾ ਆਪ ॥੩॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟੈ ਮਜਨੁ ਹਰਿ ਜਨ ਧੁਰਿ ॥

ਬਰਿਕਾ ਭੁਭਕਾ ਚਰੇ ਪੁਲਿਰੇ ਕਰਿਯਾਵਾ ਪ੍ਰਾਨ ਭੁਭ ਭੁਭਾਚਰੇ ਪਾਪ ਧੂਰ ਕਰਿ ਵੇਕਰਯਾਵ।

ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਭਰਮ ਭਉ ਨਾਸੈ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਹਜੁਰਿ ॥੪॥੪॥੧੩੯॥

ਪੁਰੁਖ ਪ੍ਰੇਮ ਭੁਭਿ ਕਾਰੇਨੂੰ ਭੁਖਾ ਏਵਾ ਭੁਭ ਨਝੁ ਬੁਝਾਯਾਵ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭੁਭੇ ਬਰਦਾ ਭਾਵਕਾ ਬਾਪੁਰੇ ਰਹਿਯਾਵ ॥੪॥੪॥੧੩੯॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮੁਕਾ 5 ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਦਰਸੁ ਤੇਰਾ ਸੇ ਪਾਏ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ॥

ਹੇ ਪਰਮਪਿਤਾ, ਭੇਰੇ ਭੇਰੇ ਵਰ੍ਹਨ ਅਗਮ ਏਵਾ ਅਗੋਚਰੇ ਅਠੇ, ਏਪੁਰਾਯਾ, ਭੇਰੇ ਵਰ੍ਹਨ ਬੇ ਹੂੰ ਕਰਿਯਾਵ, ਯਾਵਾਰ ਕਪਾਲਰੇ ਭਾਗ ਭਵਨੁ ਬੁਝਾਯਾਵ।

ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬਖਸਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥੧॥

ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਪੁਰੁ ਬੁਝਾ ਮੇਰਾ ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਏਪੁਰਾਯਾ, ਬਦਗੁਰੁ ਮੇਰੇ ਬਰਿਕਾ ਨਾਮ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਵ ॥੧॥

ਕਲਿਜੁਗੁ ਉਧਾਰਿਆ ਗੁਰਦੇਵ ॥

ਗੁਰੁਦੇਵ ਕਲਿਜੁਗੇ ਮਖ ਭਯਾਰ ਕਰਿਯਾਵ।

ਮਲ ਮੂਤ ਮੂੜ ਜਿ ਮੁਖਦ ਹੇਤੇ ਸਭਿ ਲਗੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਮੂੰ ਏਵਾ ਬੋਕਾ ਮੇਰੇ ਮਲ ਮੂਤ ਭੁਭਿ ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ, ਬਦਗੁਰੁ ਭੇਰੇ ਬੇਵਾਰੇ ਲਾਗਿਯਾਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੂ ਆਪਿ ਕਰਤਾ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਧਰਤਾ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

ਤੂੰ ਜਗਤਰ ਰਚਨੀਓ ਅਰੁ, ਬਾਰਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮਣੁ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਕਰਿਐ ਆਯ ਬਰੂਯਾ ਓਰੇ ਰਹਿਐ।

ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਬਿਸਮਾਦੁ ਹੋਆ ਸਭ ਪਈ ਪੈਰੀ ਆਇ ॥੨॥

ਬੰਦੂਕੁ ਜਗਤ ਚੋਰ ਚਰਣ ਬੇਬਾਰੇ ਲਾਗਿਐ ਆਯ ਏਵਾ ਦੇਵੁ ਧਰਮਰਾਜ ਆਯੁਧੰਧੁ ਬੋਲਿਐ ॥੨॥

ਸਤਜੁਗੁ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰੁ ਭਣੀਐ ਕਲਿਜੁਗੁ ਉਤਮੇ ਜੁਗਾ ਮਾਹਿ ॥

ਬਧਾ, ਭੁਭੁਕਾ ਓ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਭਲੇ ਮੂਰਖੁ ਕੁਝਾਯਾਏ, ਪਰਭੂ, ਕਲਿਮੂਰਖੁ ਬਹੁ ਮੂਰਖੁ ਭਭਮੁ ਅਰੇ।

ਅਹਿ ਕਰੁ ਕਰੇ ਸੁ ਅਹਿ ਕਰੁ ਪਾਏ ਕੋਈ ਨ ਪਕੜੀਐ ਕਿਸੈ ਥਾਇ ॥੩॥

ਕਾਰਣ, ਏਵੇ ਮੂਰਖੇ ਮਨੁਸ਼ਧੰਧੁ ਏਵੇ ਬਾਧਰੇ ਮੋਹਿਓ ਕਰਿ ਕਰਿਐ, ਚਾਹਾਯੁ ਬੇਬੇ ਬਾਧਰੇ ਬੇਬੇ
ਏ ਫਲ ਮਿਲਿਐ, ਕੇਵੇ ਕਿ ਨਿਰੋਧ ਬਧਿਐ ਅਧਰਿ ਪਾਧ ਪਾਯੁ ਧਰੁ ਪਾਏ ਨਾਏ ॥੩॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਸੋਈ ਕਰਹਿ ਜਿ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਜਾਚਹਿ ਏਹੁ ਤੇਰਾ ਬਿਰਦੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂਨਾਥੁ ਬਰੇ! ਭੁਭੁਕਾ ਚਾਹਾ ਕਰ ਯਾਹਾ ਭੁਭੁਕਾ ਭੁਭੁਕਾ ਮਾਗਿਐ, ਏਵਾ ਭੁਭੁਕਾ ਅਧਰਾਧ ਅਰੇ।

ਕਰ ਜੋੜਿ ਨਾਨਕ ਦਾਨੁ ਮਾਰੈ ਅਪਣਿਆ ਸੰਤਾ ਦੇਹਿ ਹਰਿ ਦਰਸੁ ॥੪॥੫॥੧੪੦॥

ਹੇ ਬਰੇ! ਨਾਨਕ ਬਾਧ ਮੋਹਿਓ ਭੁਭੁਕਾ ਏਕ ਧਾਨ ਮਗਭਿ ਮੋਹ ਚਾਹਾਯੁ ਨਿਭ ਬਭੁਕਾ ਧਰਿਧ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਰ
॥੪॥੫॥੧੪੦॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੩

ਗਗ ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 13 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗੁਰ ਏਕ ਅਰਭਿ ਮਾਹਾਯੁ ਬਧਗੁਰੁਕਾ ਕੁਪਾਰੁ ਪਾਯੁ ਬੁਧ।

ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨੁ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ ॥ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਬਧਗੁਰੁ! ਚੋਰ ਬਚਨ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਮਧ ਭਧਬਾਗਰੁ ਪਾਰ ਕਰਾਯੁ ਧੰਧ ॥੧॥ ਰੁਧ ॥

ਮਹਾ ਬਿਖਾਦੀ ਦੁਸਟ ਅਪਵਾਦੀ ਤੇ ਪੁਨੀਤ ਸੰਗਾਰੇ ॥੧॥

ਚੋਰ ਬਭਾਧਰੇ ਮਹਾ ਕਰੁਰ, ਬੁਭੁ ਏਵਾ ਅਧਰਾਧਾ ਮਧ ਪਧਿਭੁ ਬਧਿਐ ॥੧॥

ਜਨਮ ਭਵੰਤੋ ਨਰਕਿ ਪੜੰਤੋ ਤਿਨ੍ ਕੇ ਕੁਲ ਉਧਾਰੇ ॥੨॥

ਮੋਹਿਓ ਮਨੁਸ਼ਧੰਧੁ ਮੋਹਿਓ ਬੁਭੁਧੰਧੁ, ਚਾਹਾਯੁ ਨਰਕਰੇ ਪਕਾਯਾਏ, ਚਾਹਾਰ ਬੰਗੁ ਮਧ ਭੁ ਭਭਾਰ ਕਰਿ
ਧੋਭਭੁ ॥੨॥

ਕੋਇ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਇ ਨ ਮਾਨੈ ਸੇ ਪਰਗਟੁ ਹਰਿ ਦੁਆਰੇ ॥੩॥

ਮਾਇਆ ਕੁ ਕੇਹੁ ਯਾਗੀ ਨਹੀਂ ਆਉ ਮਾਇਆ ਕੁ ਕੇਹੁ ਬੰਨਾਨ ਕਰੂਨਾਹੁ, ਸੇ ਬੰਨਾਨ ਬਾਰੇ
ਲੋਕਾਹੁ ਹੋਇ ਹੋਇ ॥੩॥

ਕਵਨ ਉਪਮਾ ਦੇਉ ਕਵਨ ਵਡਾਈ ਨਾਨਕ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਵਾਰੇ ॥੪॥੧॥੧੪੧॥

ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਯੇ ਹੋ ਮੇਰੇ ਬੰਨਾਨ! ਮੂੰ ਚੋ' ਪਾਗੇ ਕੇਯੋ ਭਧਾ। ਏਵੇ ਕੇਯੋ ਬੰਨਾਨ। ਪੁਰੋਹਿਤ
ਕਹੈ, ਮੂੰ ਪੁਰੋਹਿਤ ਬੰਨਾਨ ਚੋ' ਪੁਰੋਹਿਤ ਬੰਨਾਨ ॥੪॥੧॥੧੪੧॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਬਾਵਰ ਸੋਇ ਰਹੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਾਵਰਾ ਮਨੁਸ਼ ਮਾਇਆ ਮੇਰੇ ਨਿਧਾਨੇ ਗੋਲੇ ਰਹਿਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਹ ਕੁਟੰਬ ਬਿਖੈ ਰਸ ਮਾਤੇ ਮਿਥਿਆ ਗਹਨ ਗਹੇ ॥੧॥

ਸੇ ਕੁਟੰਬ ਮੇਰੇ ਏਵੇ ਬੰਨਾਨ ਰਹੇ ਮੇਰੇ ਹੋਇ ਹੋਇ ਆਉ ਮੇਰੇ ਭਧਾ ਕਹਿਓ ॥੧॥

ਮਿਥਨ ਮਨੋਰਥ ਸੁਪਨ ਆਨੰਦ ਉਲਾਸ ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਸਤਿ ਕਹੇ ॥੨॥

ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਏਵੇ ਬੰਨਾਨ ਆਨੰਦ ਏਵੇ ਭਧਾ ਮੇਰੇ ਮਨੁਸ਼ ਮੇਰੇ ਬੰਨਾਨ ॥੨॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਸੰਗੇ ਤਿਲੁ ਮਰਮੁ ਨ ਲਹੇ ॥੩॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਹੀ ਹੋਇ ਨਾਮੁ ਹੋਇ ਬੰਨਾਨ ਬਾਹੁ ਦੇਖਿਓ, ਕੇਯੋ, ਮੇਰੇ ਮਨੁਸ਼ ਮੇਰੇ ਬੰਨਾਨ ਭਧਾ ਭਧਾ
ਮੇਰੇ ਰਹਿਓ ॥੩॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਾਖੇ ਸਤਸੰਗੇ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਆਹੇ ॥੪॥੨॥੧੪੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਕੇਯੋ ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਹੁ ਬੰਨਾਨ ਭਧਾ, ਸੇ ਹੋ ਭਧਾ
ਗੋਲੇ ਆਉ ॥੪॥੨॥੧੪੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਤਿਪਦੇ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ 5 ਤਿਪਦੇ ॥

ਓਹਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਸੇ ਹੋਇ ਹੋਇ ਪੁਰੋਹਿਤ ਮੇਰੇ ਆਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਨਿਕ ਮਾਣਿਕ ਗਜ ਮੋਤੀਅਨ ਲਾਲਨ ਨਹ ਨਾਹ ਨਹੀ ॥੧॥

ਬੁਨਾ, ਮਾਣਿਕ, ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਆਉ ॥੧॥

ਰਾਜ ਨ ਭਾਗ ਨ ਹੁਕਮ ਨ ਸਾਦ ਨ ॥

ਨਾ ਰਾਜੜ, ਨਾ ਖਨ-ਫੇਲਭ, ਨਾ ਪੁਰੁਸ਼ਭਾ ਆਭ ਨਾਹਿੰ ਬਾਧ

ਕਿਛੁ ਕਿਛੁ ਨ ਚਾਹੀ ॥੨॥

ੴਰੂ ਮੋਮੋਛ ਕੀਛਿ ਮਖ ਆਵਗਯਕ ਨਾਹੀ ॥੨॥

ਚਰਨਨ ਸਰਨਨ ਸੰਤਨ ਬੰਦਨ ॥ ਸੁਖੇ ਸੁਖੁ ਪਾਹੀ ॥

ਹੁਭੂ-ਚਰਗਰ ਗਰਗ ਆਵ ਬਛਛਾ ਕਛਨਾ, ੴਰੇ ਹੀ ਬੁਝਰ ਬੁਝ ਅਨੂਭਵ ਕਰੇਥਾ।

ਨਾਨਕ ਤਪਤਿ ਹਰੀ ॥ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਰੀ ॥੩॥੩॥੧੪੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੋਮਰ ਯੁਜਨ ਧੂਰ ਹੋਯਯਛਿ, ਮੋਮੋ ੦ਰੂ ਹੁਮਛਮ ਹੁਭੂਛ ਹੋਮ ਮਿਲੇ ਯਯਛਿ
॥੩॥੩॥੧੪੩॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਛਯਾ ॥

ਗੁਰਹਿ ਦਿਖਾਇਓ ਲੇਇਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂ ਮੋਮੋਛ ਆਹਿ ਨੇਨਤੁ ਧਾਰਾ ਯਗਵਾਨਛਾ ਧਰੀਨ ਕਰਾਯਛਛਿ ॥੧॥ਰੂਹ ॥

ਈਤਹਿ ਉਤਹਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਤੂੰਹੀ ਤੂੰਹੀ ਮੋਹਿਨਾ ॥੧॥

ਹੇ ਮੋਮਛਨ! ਯੋਯ-ਧਰਯੋਯ, ਹੁਛਯਕ ਗਰੀਰ ਆਵ ਮਨਰੇ ਬਰਛਤੁ ਤੂ ਹੀ ਧੋਯਾ ਯਯਛਿ ॥੧॥

ਕਾਰਨ ਕਰਨਾ ਧਾਰਨ ਧਰਨਾ ਏਕੈ ਏਕੈ ਸੋਹਿਨਾ ॥੨॥

ਹੇ ਬੁਛਰ ਬਾਮ! ਆਕ ਤੂ ਹੀ ਬੁਛਿਰ ਮੂਲ ਰਚਯਿਛਾ ਅਤੂ ਆਯ ਆਕ ਤੂ ਹੀ ਬਾਧੂਛੁ ਯਗਛਰ ਆਧਾਰ
ਅਤੂ ॥੨॥

ਸੰਤਨ ਪਰਸਨ ਬਲਿਹਾਰੀ ਦਰਸਨ ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਸੁਖਿ ਸੋਇਨਾ ॥੩॥੪॥੧੪੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਛੋਰ ਬਛਯਨਛਾ ਚਰਗ ਬੁਛਿ ਕਰੇਥਾ, ਛਾਯਾਛ ਧਰੀਨ ਹੁਛਿ ਬਮਧਿਛ ਅਛੋ ਆਯ ਧੂਛੁ
ਬੁਝਧੂਛਕ ਗੋਯਯਥਾ ॥੩॥੪॥੧੪੪॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਛਯਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਾ ॥

ਹਰਿ-ਹੁਭੂਛ ਨਾਮ ਕਛ ਅਮੂਲਯ ਅਛੋ।

ਓਹੁ ਸਹਜਿ ਸੁਹੇਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਯਾਯੁ ਹਰਿਨਾਮ ਮਿਲੇਥਾ, ਬੇ ਬਾਯਾਧਿਕ ਬੁਝਧੂਛਕ ਰਹੇਥਾ ॥੧॥ਰੂਹ ॥

ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਛੇਡਿ ਨ ਜਾਈ ਓਹੁ ਅਗਹ ਅਤੇਲਾ ॥੧॥

ਭਗਵਾਨਾ ਨਾਮ ਬਰਵਾ ਚਾਹਾ ਬਾਪੁਰੇ ਰਹਿਥਾਏ ਅਭ ਚਾਹਾਕੂ ਛਾਓ ਕੇਭੈਂ ਆਭੇ ਯਾਏ ਨਾਹਿ, ਬੇ
ਅਪਲ ਏਵੰ ਅਭੁਲਨਾਯ ਅਭੇ ॥1॥

ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਭਾਈ ਬਾਪੁ ਮੇਰੇ ਮਾਈ ਭਗਤਨ ਕਾ ਓਲ੍ਹਾ ॥੨॥

ਬੇਬੇ ਪੁਰੂ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨਭਯ, ਭਾਯ, ਪੈਠਾ ਏਵੰ ਮੇਰੇ ਮਾਠਾ ਅਠਾਏ ਅਭ ਭਭਰੇ ਯਾਵਨਰੇ ਆਯਾਰ
ਅਠਾਏ ॥2॥

ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਹਰਿ ਕਾ ਚੋਲ੍ਹਾ ॥੩॥੫॥੧੪੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਏਹੇ ਨਾਮ ਗੁਰੂਕਾ ਠਾਨੁ ਪਾਯਯਿ ਅਭ ਬੇ ਮੇਰੇ ਅਲਖਪੁ ਪੁਰੂਕੂ ਦੇਯਾਯਯਿ
॥3॥5॥145॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਆਪੁਨੀ ਭਗਤਿ ਨਿਬਾਹਿ ॥ ਠਾਕੁਰ ਆਇਓ ਆਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਭਭਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਪਰਪੰਥ ਬਹਾਯੁ ਭੂਐ, ਹੇ ਠਾਕੁਰ! ਮੂੰ ਕਠ ਆਗਾ ਬਹਿਠ ਚੋਰੇ ਗੋਬਿੰਦੇ ਆਬਿਭਿ
॥1॥ਰੂਏ ॥

ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਹੋਇ ਸਕਾਰਥੁ ਹਿਰਦੈ ਚਰਨ ਬਸਾਹਿ ॥੧॥

ਨਾਮ-ਪਦਾਰਥ ਪਾਯ ਮੇਰੇ ਯੁਗ ਬਾਕਾਰ ਹੋਯਾਯ ਯਾਯਯਿ, ਨਿਯਰੇ ਚਰਨੇ ਕਮਲ ਮੇਰੇ ਯੁਧਯਰੇ ਬੁਧਪਨ
ਕਰੇ ॥1॥

ਏਹ ਮੁਕਤਾ ਏਹ ਜੁਗਤਾ ਰਾਖਹੁ ਸੰਤ ਸੰਗਾਹਿ ॥੨॥

ਮੇਰਾ ਪਾਯ ਏਹਾ ਮੇਰੇ ਅਭੇ ਅਭ ਏਹਾ ਯਾਵਨ ਮੁਭਿ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਬਭੁ ਮਹਾਪੁਰੁਖਕਾ ਬਯਾਏਰੇ
ਰੇਯ ॥2॥

ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਉ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਉ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਹਿ ॥੩॥੬॥੧੪੬॥

ਨਾਨਕ ਕਮਨਾ ਕਰਯਿ ਮੇਰੇ ਹੇ ਹੇਰੇ! ਮੂੰ ਚੋਰੇ ਨਾਮ ਬੁਯਰੇ ਕਰਿਥਾਏ ਅਭ ਚੋਰੇ ਗੁੰਗਾਨ ਕਰਿ
ਬੁਯਾਯਿ ਰਹਿਥਾਏ ॥3॥6॥146॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਠਾਕੁਰ ਚਰਣ ਸੁਹਾਵੇ ॥

ਠਾਕੁਰਕੇ ਚਰਨੇ ਅਠੇ ਬੁਧਰੇ ਅਭੇ।

ਹਰਿ ਸੰਤਨ ਪਾਵੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿਕਾ ਬਲਭਨ ਚਾਹਾਕੂ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਛੁ ॥1॥ਰੂ॥

ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ਸੇਵ ਕਮਾਇਆ ਗੁਨ ਰਸਿ ਰਸਿ ਗਾਵੇ ॥੧॥

ਬੇ ਨਿਯਰ ਅਹੁੰ ਦੂਰ ਕਰਿ ਦੇਯਯਾਵ, ਪੁਰੁਯਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯਾਵ ਆਯ ਪੁਰੁਸਰੇ ਭਿਨਿ ਚਾਹਾਕੂ ਗੁਣਗਾਨ
ਕਰਿਯਾਵ ॥1॥

ਏਕਹਿ ਆਸਾ ਦਰਸ ਪਿਆਸਾ ਆਨ ਨ ਭਾਵੇ ॥੨॥

ਚਾਹਾਕੂ ਂਕ ਈਬਰਕਾ ਹੁੰ ਆਗਾ ਯਾਵ, ਚਾਕੂ ਚਾਹਾਕਾ ਦਰਨਰ ਚੁਝਾ ਯਾਵ ਆਯ ਕੀਛਿ ਚਾਹਾਕੂ ਭਲ
ਲਾਗੇ ਨਾਹੁੰ ॥2॥

ਦਇਆ ਤੁਹਾਰੀ ਕਿਆ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰੀ ਨਾਨਕ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਵੇ ॥੩॥੭॥੧੪੭॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਂਹਾ ਬਰੂ ਚੋਰ ਦਯਾ ਅਚੋ, ਬਿਚਰਾ ਯਾਵਰ ਕਰੇਰ ਕਰ ਅਛਿ? ਨਾਨਕ ਚੋ' ਭਪਰੇ
ਭਬਰਿਓ ਅਚੋ ॥3॥7॥147॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਯਰ ਮਨਰੇ ਂਕ ਪੁਰੁਯਾ ਹੁੰ ਬਰਗ ਕਰ ॥1॥ਰੂ॥

ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ਰਿਦੈ ਬਸਾਵਹੁ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਕੇ ਨਾਹੀ ॥੧॥

ਭਗਵਾਨਕਾ ਨਾਮਰ ਖਾਨ ਕਰ ਆਯ ਚਾਹਾਕੂ ਨਿਯ ਫੁਦਯਰੇ ਬੁਪਨ ਕਰ, ਚਾਹਾਕਾ ਬਿਨਾ ਆਯ ਕੇਹੁ
ਨਾਹਾਛਿ ॥1॥

ਪ੍ਰਭ ਸਰਨੀ ਆਈਐ ਸਰਬ ਫਲ ਪਾਈਐ ਸਗਲੇ ਦੁਖ ਜਾਹੀ ॥੨॥

ਪੁਰੁਯਾ ਗਰਗਰੇ ਆਬਿਲੇ ਬਰ ਫਲ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯਯਾਵ ਆਯ ਬਰੂ ਦੂਝਾ ਬੰਠਾਪ ਦੂਰ ਹੋਯਯਾਵ
॥2॥

ਜੀਅਨ ਕੇ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ਨਾਨਕ ਘਟਿ ਘਟਿ ਆਹੀ ॥੩॥੮॥੧੪੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਿਯਾਠਾ ਬਰੂ ਯਾਵਰ ਕਾਠਾ ਅਚਛਿ ਆਯ ਪੁਰੁਖਕ ਫੁਦਯਰੇ ਬਿਧਾਨਾਨ ਅਛਛਿ
॥3॥8॥148॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਸੇ ਮੂਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਭੰ ਮਨੁਬਾ ਹਰਿਕਾ ਭੁਲਿ ਯਾਛਛਿ ਬੇ ਮੁਠ ਅਚੋ ॥1॥ਰੂ॥

ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ਸਰਬ ਫਲ ਪਾਵੈ ਸੇ ਜਨੁ ਸੁਖੀਆ ਹੂਆ ॥੧॥

ਹੋਵੇ ਨਾਮਰ ਖਾਨ ਕਰਿਆਵ, ਚਾਹਾਕੂ ਬਹੁ ਫਲ ਮਿਲਿਆਵ ਆਉ ਏਹਰਿ ਵਧੈ ਬੁਝੀ ਹੋਇਆਉ ॥1॥

ਰਾਜੁ ਕਹਾਵੈ ਹਉ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ਬਾਧਿਓ ਨਲਿਨੀ ਭ੍ਰਮਿ ਸੁਆ ॥੨॥

ਮੋਭੈ ਮਨੁਬਧ ਅਭੰਕਾਰ ਬਠਿਓ ਬੁਝੰਕੂ ਰਾਜਾ ਕਹਿਆਵ ਆਉ ਅਭੰਕਾਰੀ ਕਰਿ ਕਰਿਆਵ, ਮਛਾਰੇ ਗੁਆ ਭਲਿ ਬੇ ਬੁਝਾਰੇ ਵਾਝੇ ਹੋਇਆਉ ॥2॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਸੇ ਜਨੁ ਨਿਹਚਲੁ ਥੀਆ ॥੩॥੯॥੧੪੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੋਭੈ ਮਨੁਬਧ ਬਧਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆਉ, ਬੇ ਅਚਲ ਹੋਇਆਉ ॥3॥6॥146॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੪

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 14 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗੁਰ ਏਕ ਅਠਹੈ ਮਾਝਾਕੂ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਕੁਪਾਰੂ ਪਾਏ ਬੁਝਾ।

ਓਹੁ ਨੇਹੁ ਨਵੇਲਾ ॥

ਬੇਝੇ ਹੋਮ ਬਰਵਾ ਨਵਾਨ ਅਰੇ

ਅਪੁਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿਉ ਲਾਗਿ ਰਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋਵੇ ਪ੍ਰਿਯਭਯੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਾਧੁਰੇ ਰਹਿਆਉ ॥1॥ਰੂਹ॥

ਜੇ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਵੈ ਜਨਮਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਮੋਭੈ ਮਨੁਬਧ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਲ ਲਾਗਿਆਉ, ਬੇ ਧੁਨਵਾਰ ਯਯੋ ਜੀਵੇ ਨਾਹੀ।

ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਚੈ ॥੧॥

ਬੇ ਹਰਿਕਾ ਹੋਮ ਭਲਿ ਏਵੇ ਚਾਹਾਕਾ ਪ੍ਰੀਤਿਰੇ ਲਾਨ ਰਹਿਆਉ ॥1॥

ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਿ ਮਿਲੀਜੈ ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ ॥

ਨਿਯਮ ਏਵੇ ਮਨੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਬੰਨ੍ਹਿਓ ਅੰਤਰਿ ਕਰਿਓ ਭਾਰਿ ਭ੍ਰੰ ਬੇਸਿ ਪਾਇਓ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਅਪਨੀ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ॥੨॥੧॥੧੫੦॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਪੁਰੁਸ਼! ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਮੇਰੇ ਮੇਲਣ ਨਾਮ ਮਿਲਿਆ ॥੨॥੧॥੧੫੦॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮਿਲੁ ਰਾਮੁ ਪਿਆਰੇ ਤੁਮ ਬਿਨੁ ਧੀਰਜੁ ਕੇ ਨ ਕਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਾਮ! ਮੇਲਣ ਮੇਲ, ਭੁਭਿਓ ਬਿਨਾ ਮੇਲਣ ਆਉ ਕੇਹੁ ਪ੍ਰੇਮੀਯ ਕੇਹੁ ਪਾਇਓ ਨਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰੁ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਏ ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਮਰੇ ਦਰਸ ਬਿਨੁ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ॥੧॥

ਹੋ ਪੁਰੁਸ਼! ਮੇਲੋ ਲੋਕ ਬੰਨ੍ਹਿਓ ਏਵੇ ਗੁਣ ਪਛਿਓ ਆਉ ਕੇਹੁ ਧਰਮ ਕਰਿਓ, ਭਾਖਾਯੋ ਮਖ ਭੁਭਿਓ ਕਰਿਓ ਬਿਨਾ ਕੋਈਓ ਬੁਝਿ ਮੇਲਿਆ ॥੧॥

ਵਰਤ ਨੇਮ ਸੰਜਮ ਕਰਿ ਥਾਕੇ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਸਰਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗਿ ਵਸੈ ॥੨॥੨॥੧੫੧॥

ਮਨੁਸ਼ ਭੁਭਿਓ, ਬੰਨ੍ਹਿਓ ਬੰਨ੍ਹਿਓ ਕਰਿਓ ਧਰਮ ਮਾਯਿ, ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬਾਪੁਯੋ ਗੰਗੇਰੇ ਗੰਗੇ ਹੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਪਾਇਓ ॥੨॥੨॥੧੫੧॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੫ ਪੜਤਾਲ

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 15 ਪੜਤਾਲ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕੇਹੋ ਏਕ ਅੰਤਰਿ ਮਾਯਾਯੋ ਬੰਨ੍ਹਿਓ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਇਓ ॥

ਬਿਕਾਰ ਮਾਇਆ ਮਾਦਿ ਸੇਇਓ ਸੁਝ ਬੁਝ ਨ ਆਵੈ ॥

ਮਨੁਸ਼ ਬਿਕਾਰ ਏਵੇ ਮਾਯਾਯੋ ਨਿਗਾਹੇ ਗੰਗੇ ਆਉ ਭਾਖਾਰ ਕੇਹੋ ਜਾਨ ਆਇ ਨਾਹੀ ॥

ਪਕਰਿ ਕੇਸ ਜਮਿ ਉਠਾਰਿਓ ਤਦ ਹੀ ਘਰਿ ਜਾਵੈ ॥੧॥

ਮੇਲਣਕੇਲੇ ਮਨੁਸ਼ ਭਾਖਾਰ ਭੁਭਿਓ ਧਰਮ ਭੁਭਿਓ, ਮੇਲਣਕੇਲੇ ਮਖ ਭਾਖਾਯੋ ਅਬਲ ਘਰੇ ਜਾਨ ਆਇਓ ॥੧॥

ਲੇਭ ਬਿਖਿਆ ਬਿਖੈ ਲਾਗੇ ਹਿਰਿ ਵਿਤ ਚਿਤ ਦੁਖਾਹੀ ॥

ਯੇਭੈਂ ਮਨੁਸ਼ਖ ਲੋਕ ਏਵੰ ਬਿਕਾਰ ਬਿਖਰੇ ਲਾਗੇਏਏ, ਬੇ ਪਰਚ ਖਨ ਚੋਰੀ ਕਰੇ ਅਨਧੂ ਦੂਸਰੇ
ਦੇਯਾਏ।

ਖਿਨ ਭੰਗੁਨਾ ਕੈ ਮਾਨਿ ਮਾਤੇ ਅਸੁਰ ਜਾਣਹਿ ਨਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਕ ਸ਼ਰੇਯੋ ਨਾਗ ਹੇਯੁਏ। ਮਾਨਿ ਮਾਤੇ ਅਸੁਰ ਜਾਣਹਿ ਨਾਹੀ, ਪਰਛੁ, ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਯਾਗੇ ਨਏਏ
॥੧॥ ਰੁਏ ॥

ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਜਨ ਪੁਕਾਰਹਿ ਸੁਨੈ ਨਾਹੀ ਡੇਰਾ ॥

ਬੇਦ, ਗਾਥਾ ਏਵੰ ਬਲਯੋ ਚਿਕਾਰ ਕਰੇ ਕਰੇ ਯੋਧੇਏ ਦੇਯਾਏ, ਪਰਛੁ ਮਾਨਿ ਮਾਤੇ ਕਾਰਗਰੁ
ਬਖੁਰ ਮਨੁਸ਼ਖ ਗੁਣਿਏਏ ਨਾਹੀ।

ਨਿਪਟਿ ਬਾਜੀ ਹਾਰਿ ਮੂਕਾ ਪਛੁਤਾਇਓ ਮਨਿ ਭੇਰਾ ॥੨॥

ਯੇਏਏ ਯਾਧਨਰ ਬਾਜੀ ਗੇਧ ਹੋਯਾਏਏ ਆਯ ਬੇਧੁਏ ਯਾਗੇ ਬੇ ਮਨਿਏਏ, ਬੇਧੇਏਏਏ ਮੂਰ੍ਹ
ਮਨੁਸ਼ਖ ਨਿਯੋ ਮਨਰੇ ਪਛੁਤਾਏ ਕਰੇਏਏ ॥੨॥

ਡਾਨੁ ਸਗਲ ਗੈਰ ਵਜਹਿ ਭਰਿਆ ਦੀਵਾਨ ਲੇਖੈ ਨ ਪਰਿਆ ॥

ਯਾਰਾ ਧਰੁ ਬੇਧੀ ਕਾਰਗਰੇ ਪਾਯਾਏਏ, ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਧਰਬਾਰੇਏ ਏਯਾ ਬਾਧੁਤ ਦੂਏਏਏ।

ਜੇਹ ਕਾਰਜਿ ਰਹੈ ਓਲ੍ਹਾ ਸੋਇ ਕਾਮੁ ਨ ਕਰਿਆ ॥੩॥

ਯੇਭੈਂ ਕਰੰ ਚਾਯਾਰ ਪਾਧਰੇ ਪਰਧਾ ਪਕਾਯ ਏਏਏ, ਬੇਧੁ ਕਰੰ ਬੇ ਕਰੇ ਨਾਹੀ ॥੩॥

ਐਸੇ ਜਗੁ ਮੋਹਿ ਗੁਰਿ ਦਿਖਾਇਓ ਤਉ ਏਕ ਕੀਰਤਿ ਗਾਇਆ ॥

ਯੇਏਏ ਗੁਰੁ ਮੋਹੇ ਏਯੋਏ ਯੋਧੇਏ ਦੇਯਾਏਏ, ਬੇਧੇਏਏਏ ਮੂੰ ਏਕ ਕੀਰਤਿ ਏਏਏ ਯੋਧੇਏ ਕੀਰਤਿ
ਕਰੇਏਏ।

ਮਾਨੁ ਤਾਨੁ ਤਜਿ ਸਿਆਨਪੁ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕੁ ਆਇਆ ॥੪॥੧॥੧੫੨॥

ਨਿਯੋਰ ਗਰੰ ਏਵੰ ਬਲਰ ਅਯੋਧਾ ਧਯਾਗ ਕਰੇ ਨਾਯਕ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਗਰਗੇ ਨੇਯਏਏ ॥੪॥੧॥੧੫੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਏਗਾ ਮਯੋਯ 5 ॥

ਬਾਪਾਰਿ ਗੋਵਿੰਦ ਨਾਏ ॥

ਮੂੰ ਗੋਵਿੰਦ ਨਾਧਰ ਬਧਾਧਾਰ ਕਰੇਏਏ।

ਸਾਧ ਸੰਤ ਮਨਾਏ ਪ੍ਰਿਅ ਪਾਏ ਗੁਨ ਗਾਏ ਪੰਚ ਨਾਦ ਤੂਰ ਬਜਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੂੰ ਬਾਧੁ ਬਲਯੋ ਮਨਾਏਏ, ਅਧਾਧ, ਪੁਬਧ ਕਰੇ ਨੇਯਏਏ ਏਯੋ ਨਿਯੋ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਪਾਯ ਨੇਯਏਏ, ਮੂੰ
ਯੋਧਾਧਯ ਗੁਣਗਾਧ ਕਰੇਏਏ ਏਯੋ ਮੋਧਰ ਮਨਰੇ ਪਾਧੁ ਪੁਕਾਰ ਨਾਧ ਗੁਣਯੋ ਕਰੇਏਏ ॥੧॥ ਰੁਏ ॥

ਕਿਰਪਾ ਪਾਏ ਸਹਜਾਏ ਦਰਸਾਏ ਅਬ ਰਾਤਿਆ ਗੋਵਿੰਦ ਸਿਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਭਰੋਸੇ ਪੁਰਖ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਇਆ, ਬੇਰੋਸੇ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਵਰ੍ਹੇ ਪੁਰਖ
ਹੋਇਆ ਆਉ ਮੂੰ ਗੋਵਿੰਦ ਪੁਰਖੇ ਰੱਖੀ ਹੋਇਆ।

ਸੰਤ ਸੇਵਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾਥ ਰੰਗੁ ਲਾਲਨ ਲਾਏ ॥੧॥

ਬਲਕ ਬੇਰਾ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਨਾਥੇ ਪ੍ਰੀਤ ਪੁਰਖ ਹੋਇਆ ॥੧॥

ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਮਨਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਰਹਸਾਏ ਨਹੀ ਆਏ ਸਹਜਾਏ ਮਨਿ ਨਿਧਾਨੁ ਪਾਏ ॥

ਮੂੰ ਗੁਰੂ ਜਾਨਨੁ ਨਿਧਿ ਮਨੇ ਬਲਕ ਕਰਿਓ ਆਉ ਮੂੰ ਪੁਰਖ ਮੇਰੇ ਮੂੰ ਭਰੇ ਮਨੇ ਰਹਿ ਆਉ
ਨਾਹਿ, ਮੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਨਾਥੇ ਭਰੇ ਨਿਧਿ ਮਨੇ ਪਾਏ।

ਸਭ ਤਜੀ ਮਨੈ ਕੀ ਕਾਮ ਕਰਾ ॥

ਮੂੰ ਨਿਧਿ ਮਨੇ ਬਲਕ ਕਾਮਾ ਭਰੇ ਕਰੇ ਕਰਿਓ।

ਚਿਰੁ ਚਿਰੁ ਚਿਰੁ ਚਿਰੁ ਭਇਆ ਮਨਿ ਬਹੁਤੁ ਪਿਆਸ ਲਾਗੀ ॥

ਬਹੁਤ ਬਿਨਸਿ ਹੋਇਆ, ਮੇਰੇ ਠਾਕੇ ਮੇਰੇ ਮਨੇ ਪੁਰਖ ਵਰ੍ਹੇ ਰੁਝਾ ਲਾਗੇ।

ਹਰਿ ਦਰਸਨੇ ਦਿਖਾਵਹੁ ਮੇਰਿ ਤੁਮ ਬਤਾਵਹੁ ॥

ਹੇ ਹਰੇ! ਮੇਰੇ ਨਿਧਿ ਵਰ੍ਹੇ ਕੀ, ਰੁਝੇ ਬਲਕ ਮੇਰੇ ਮਾਧਿ ਵਰ੍ਹੇ ਕਰੇ।

ਨਾਨਕ ਦੀਨ ਸਰਣਿ ਆਏ ਗਲਿ ਲਾਏ ॥੨॥੨॥੧੫੩॥

ਨਾਨਕ ਕਹਿਓ ਮੇਰੇ ਆਮੇ ਵੀਨੇ ਭਰੇ ਗਲੇ ਆਉ, ਆਮੇ ਨਿਧਿ ਗਲੇ ਲਾਗੇ
॥੨॥੨॥੧੫੩॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗੇ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕੋਊ ਬਿਖਮ ਗਾਰ ਤੋਰੈ ॥

ਕੋਈ ਬਿਨਸੇ ਪੁਰਖੇ ਮੇਰੇ ਮਾਧਿ ਬਿਨਸੇ ਪੁਰਖੇ ਕਰੇ।

ਆਸ ਪਿਆਸ ਧੋਹ ਮੋਹ ਭਰਮ ਹੀ ਤੇ ਹੋਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਉ ਨਿਧਿ ਮਨੇ ਆਗੇ, ਰੁਝੇ, ਲਾਗੇ, ਮੇਰੇ ਵਰ੍ਹੇ ਭਰੇ ਠਾਕੇ ਰੋਇਆ ॥੧॥ ਰੁਝੇ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮਾਨ ਇਹ ਬਿਆਧਿ ਛੋਰੈ ॥੧॥

ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਅਭਿਮਾਨੇ ਵੀ ਵੀ ਰੋਗੇ ਕੋਈ ਬਿਨਸੇ ਮੂੰ ਕਰੇ ਕਰੇ। ॥੧॥

ਸੰਤਸੰਗਿ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਗੁਨ ਗੋਵਿੰਦ ਗਾਵਉ ॥

ਮੂੰ ਬਲਕ ਬਲਕੇ ਮੇਰੇ ਨਾਥੇ ਰੱਖੇ ਹੋਇਆ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰੇ।

ਅਨਦਿਨੈ ਪ੍ਰਭ ਧਿਆਵਉ ॥

ਮੂੰ ਪੁਠਿਓਨ ਪੁਛੁਯਾ ਖਾਨ ਕਰਿਯਾਏ, ਮੋਹਿਓ

ਭ੍ਰਮ ਭੀਤਿ ਜੀਤਿ ਮਿਟਾਵਉ ॥

ਭ੍ਰਮਰ ਪ੍ਰਾਚੀਰ ਧੂਰ ਕਰਿ ਦੇਵਿ।

ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਮੇਰੈ ॥੨॥੩॥੧੫੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹਿ ਭ੍ਰਮਰ ਪ੍ਰਾਚੀਰਕੂ ਭਾਜਿਵਾ ਪਰੇ ਨਾਮ ਨਿਖੁ ਮੇਰੇ ਹੋਯਾਇਵ ॥੨॥੩॥੧੫੪॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਾਠਾ ਮੁਕਾ 5 ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਤਿਆਗੁ ॥

(ਹੇ ਭਾਇ!) ਕਾਮਕਾਸ਼ਨਾ, ਕ੍ਰੋਧ ਏਵੰ ਲਾਜਬਾ ਓਪਾਗ ਕਰਿ

ਮਨਿ ਸਿਮਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ॥

ਨਿਯੰਤਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਸੁਰਣ ਕਰ।

ਹਰਿ ਭਜਨ ਸਫਲ ਕਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿਯਾ ਭਜਨ ਕਰਿਵਾ ਧਾਰਾ ਬਾਰਾ ਕਾਰਿਧ ਬਧਾਨ ਹੋਯਾਏ ॥੧॥ਰੂੜ॥

ਤਜਿ ਮਾਨ ਮੋਹ ਵਿਕਾਰ ਮਿਥਿਆ ਜਪਿ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥

ਨਿਯਮ ਅਭਿਮਾਨ, ਮੋਹਾ, ਪਾਪ ਆਦਿ ਨਿਪਟਾ ਚਲਾਯੋ ਕਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮਰੁ ਯੋਗ ਕਰ।

ਮਨ ਸੰਤਨਾ ਕੈ ਚਰਨਿ ਲਾਗੁ ॥੧॥

ਹੇ ਮਨ! ਬਛੁਕਾ ਚਰਨਰੇ ਲਾਗ ॥1॥

ਪ੍ਰਭ ਗੋਪਾਲ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹਰਿ ਚਰਣ ਸਿਮਰਿ ਜਾਗੁ ॥

ਹੇ ਭਾਯੋ! ਗੋਪਾਲ ਪੁਰੁ ਬਭੂ ਬੀਜਦਯਾਲੂ, ਪਠਿਓ ਪਾਵਨ ਆਦਿ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਅਚਰਿ, ਅਪ੍ਰਪਾਯ, ਨਿਤਾਰੂ
ਯਾਗਿ ਭੋਹਿ-ਚਰਨਰੇ ਆਗਮਨਾ ਕਰ।

ਕਰਿ ਭਗਤਿ ਨਾਨਕ ਪੂਰਨ ਭਾਗੁ ॥੨॥੪॥੧੫੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਕਾ ਭਯੋ ਕਰ, ਚਾਰ ਭਾਗੁ ਪੂਰ੍ਵ ਭਵਨੁ ਹੋਯਾਯੋ ॥2॥4॥155॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਰਖ ਸੋਗ ਬੈਰਾਗ ਅਨੰਦੀ ਖੇਲੁ ਰੀ ਦਿਖਾਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਨੰਦ ਰੂਪੀ ਭਗਵਾਨ ਆਇ ਪੂਜਿਆ ਬਨਾਯੋ ਆਗੇ ਦੇਖਾਯੋ, ਮੋਹਯੋਰੇ ਕੇਹੇ ਮਨੁਬਖ ਯੁਧਿ
ਮਨਾਯੋ ਆਗੇ, ਕੇਹੇ ਗੋਗਰੇ ਬੁਢਿਆਗੇ ਆਯੋ ਕੇਹੇ ਬੋਰਾਗੀ ਅਚੇ ॥1॥ ਰਹਉ ॥

ਖਿਨਹੂੰ ਭੈ ਨਿਰਭੈ ਖਿਨਹੂੰ ਖਿਨਹੂੰ ਉਠਿ ਧਾਇਓ ॥

ਆਗੇ ਸ਼ਰੇ ਹੂੰ ਮਨੁਬਖ ਭਯੋਯੋ ਹੋਯਾਯੋ, ਆਗੇ ਸ਼ਰੇ ਹੂੰ ਨਿਰਭਾਯੋ ਆਗੇ ਆਗੇ ਸ਼ਰੇ ਹੂੰ ਬੇ
ਭੋਹਿ ਧਾਇਓ ਆਗੇ।

ਖਿਨਹੂੰ ਰਸ ਭੋਗਨ ਖਿਨਹੂੰ ਖਿਨਹੂੰ ਤਜਿ ਜਾਇਓ ॥੧॥

ਆਗੇ ਸ਼ਰੇ ਹੂੰ ਬੇ ਰਸ ਭੋਗਿਆਗੇ ਆਗੇ ਆਗੇ ਸ਼ਰੇ ਹੂੰ ਬੇ ਭਾਯੋ ਚਾਯਾਯੋ ॥1॥

ਖਿਨਹੂੰ ਜੋਗ ਤਾਪ ਬਹੁ ਪੂਜਾ ਖਿਨਹੂੰ ਭਰਮਾਇਓ ॥

ਆਗੇ ਸ਼ਰੇ ਹੂੰ ਯੋਗ, ਚਪਧਾ ਆਗੇ ਬਹੁਤ ਪੂਜਾ ਕਰਿਆਗੇ ਆਗੇ ਆਗੇ ਸ਼ਰੇ ਹੂੰ ਬੇ
ਭਯੋਰੇ ਪਧਯੁਧ ਰਹਿਆਗੇ।

ਖਿਨਹੂੰ ਕਿਰਪਾ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਇਓ ॥੨॥੫॥੧੫੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਗੇ ਸ਼ਰੇ ਹੂੰ ਪੁਰੁ ਨਿਯੋ ਕ੍ਰਪਾ ਭਾਗਾ ਮਨੁਬਖ ਬਭਵਯੋਰੇ ਰੰਗੁ ਨਿਯੋ ਰਯੋਰੇ
ਲਗਾਯੋ ਆਗੇ ॥2॥5॥156॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੭ ਆਸਾਵਰੀ

ਰਾਗ ਆਸਾ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 17 ਆਸਾਵਰੀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਸ਼ੁਰ ਏਕ ਅਚਛੇ, ਯਾਹਾਯੂ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪਾਯਯੁਏ।

ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰਿ ਹਾਂ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬੰਧੂ! ਮੂੰ ਗੋਬਿੰਦ- ਗੋਬਿੰਦ ਹੂੰ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਪਿਆਰਿ ਹਾਂ ॥

ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਹਰਿਨਾਮ ਬਹਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾਏ।

ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ ਸੁ ਚਿਤਿ ਧਰਿ ਹਾਂ ॥

ਗੁਰੂ ਯਾਹਾ ਕਛਿ ਕਹਿਯੋ, ਯਾਹਾਯੂ ਮੂੰ ਨਿਯ ਚਿਤਰੇ ਧਾਰਨ ਕਰਿਯਾਏ,

ਅਨ ਸਿਉ ਤੇਰਿ ਫੇਰਿ ਹਾਂ ॥

ਮੂੰ ਅਨਧ ਬਹਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਭਯਾਗ ਕਰਿ ਨਿਯ ਮਨਕੂ ਯਾਹਾਯਾ ਆਯੁ ਹਰਾਯਯੋ।

ਐਸੇ ਲਾਲਨੁ ਪਾਇਓ ਰੀ ਸਖੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹਿਧਰਿ ਮੂੰ ਪ੍ਰਿਯਭਯ ਪੁਰੁਯੂ ਪਾਯਯੋ ॥1॥ ਰੂਏ ॥

ਪੰਕਜ ਮੇਹ ਸਰਿ ਹਾਂ ॥

ਬੰਧਾਰ ਬਰੋਕਰਰੇ ਮੇਹਾਏ ਰੂਪੀ ਕਠਯਾ ਆਯੋ।

ਪਗੁ ਨਹੀ ਚਲੈ ਹਰਿ ਹਾਂ ॥

ਮਨੁਬਧਰ ਚਰਨ ਏਧੁਪਾਯੋ ਹਰਿਯਾ ਆਯਕੂ ਚਾਲੇ ਨਾਹੂੰ।

ਗਹਡਿਓ ਮੂੜ ਨਰਿ ਹਾਂ ॥

ਮੂਰ੍ਯ ਮਨੁਬਧ ਮੇਹਾਏਰ ਕਠਯਾਰੇ ਧਾਏ ਰਹਿਯੋ।

ਅਨਿਨ ਉਪਾਵ ਕਰਿ ਹਾਂ ॥

ਅਨਧ ਕਛਿ ਬਯਾਧਾਨ ਕਰੇ ਨਾਹੂੰ।

ਤਉ ਨਿਕਸੈ ਸਰਨਿ ਪੈ ਰੀ ਸਖੀ ॥੧॥

ਹੇ ਬੰਧੂ! ਯਧਿ ਮੂੰ ਪੁਰੁਯੂ ਯਰਨਰੇ ਯਾਏ, ਯਾਹਾਏਲੇ ਬੰਧਾਰ-ਬਰੋਕਰਰੇ ਮੇਹਾਏ ਰੂਪੀ ਕਠਯਾਰੂ
ਕਾਹਾਰਿਧਿ ॥1॥

ਥਿਰ ਥਿਰ ਚਿਤ ਥਿਰ ਹਾਂ ॥

ਏਹਿਧਰਿ ਮੇਰਾ ਫੂਕਲ ਅਚਲ ਏਕਾ ਫੂਕ ਅਚੇ।

ਬਨੁ ਗਿਰੁ ਸਮਸਰਿ ਹਾਂ ॥

ਯਯਾਯ ਏਕਾ ਘਰ ਮੇਰਾ ਪਾਯ ਏਕਾ ਯਯਾ ਅਚੇ।

ਅੰਤਰਿ ਏਕ ਪਿਰ ਹਾਂ ॥

ਮੇਰਾ ਅਭਿਮਾਨ ਏਕ ਹਿਮਾਨ ਹੁਕੂ ਏਕਾ ਬਾਬ ਕਰਕੁ।

ਬਾਹਰਿ ਅਨੇਕ ਧਰਿ ਹਾਂ ॥

ਏਨੇਕ ਮਨਰੂ ਅਨੇਕ ਬਾਬਾਧਿਕ ਖਯਾਨੁ ਬਾਬਾਧਿਕ ਰਯਾਧਿਕ।

ਰਾਜਨ ਜੋਗੁ ਕਰਿ ਹਾਂ ॥

ਏਨੇਕ ਮੇਰਾ ਮਾਧਿਯਾਧਿਕ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਲੋਗ ਅਲੋਗੀ ਰੀ ਸਖੀ ॥੨॥੧॥੧੫੭॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਕੁ ਮੇਰੇ ਬਾਬਾ! ਗੁਰ, ਏਹਿਧਰਿ ਲੋਕਾਧਿਕ ਬਾਬਾਧਿਕ ਰਯਾਧਿਕ ਏਨੇਕ ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਧਿਕ ਠਾਨੁ ਨਿਰੰਦਰੁ ਰਯਾਧਿਕ ॥੨॥੧॥੧੫੭॥

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮਨਸਾ ਏਕ ਮਾਨਿ ਹਾਂ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ! ਕੇਵਲ ਏਕ ਯਯਾਧਿਕ ਏਕ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰ।

ਗੁਰ ਸਿਉ ਨੇਤ ਧਿਆਨਿ ਹਾਂ ॥

ਨਿਰੰਦਰੁ ਗੁਰਾਧਿਕ ਚਰਨਾਧਿਕ ਧਾਨ ਲਗਾਧਿਕ ਰਯਾਧਿਕ।

ਦ੍ਰਿੜੁ ਸੰਤ ਮੰਤ ਗਿਆਨਿ ਹਾਂ ॥

ਬਯਾਧਿਕ ਮਨਰੂ ਯਯਾਧਿਕ ਨਿਰੰਦਰੁ ਫੂਕਲਾਧਿਕ ਰਯਾਧਿਕ।

ਸੇਵਾ ਗੁਰ ਚਰਾਨਿ ਹਾਂ ॥

ਗੁਰਾਧਿਕ ਚਰਨਾਧਿਕ ਗੁਰਾਧਿਕ ਬੇਵਾ ਕਰ।

ਤਉ ਮਿਲੀਐ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ! ਭਾਵਾਧਿਕ ਗੁਰਾਧਿਕ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਫੂਕਲਾਧਿਕ ਨਿਰੰਦਰੁ ਬਾਬਾਧਿਕ ਬਯਾਧਿਕ ਮਿਲਿਧਾਧਿਕ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਟੂਟੇ ਅਨ ਭਰਾਨਿ ਹਾਂ ॥

ମୋର ସବୁ ଭ୍ରମ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି ।

ਰਵਿਓਂ ਸਰਬ ਥਾਨਿ ਹਾਂ ॥

ଏବେ ମୋତେ ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ଭଗବାନ ଦେଖା ଯାଉଛନ୍ତି ।

ਲਹਿਓਂ ਜਮ ਭਇਆਨਿ ਹਾਂ ॥

ଏବେ ମୃତ୍ୟୁର ଡର ମୋର ମନରୁ ଦୂର ହୋଇଯାଇଛି ।

ਪਾਇਓਂ ਪੇਡ ਥਾਨਿ ਹਾਂ ॥

ଯେବେ ଏହି ଜଗତ ରୂପୀ ଗଛର ମୂଳ ନାମ ପାଇଛି

ਤਉ ਚੁਕੀ ਸਗਲ ਕਾਨਿ ॥੧॥

ସେତେବେଳେ ମୋର ସବୁ ପ୍ରକାର ନିର୍ଭର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି ॥1॥

ਲਹਨੇ ਜਿਸੁ ਮਥਾਨਿ ਹਾਂ ॥

କେବଳ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମକୁ ପାଇଥାଏ ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟର କପାଳରେ ଭାଗ୍ୟ ଭଦ୍ର ହୋଇଥାଏ ଆଉ

ਭੈ ਪਾਵਕ ਪਾਰਿ ਪਰਾਨਿ ਹਾਂ ॥

ସେ ଭୟାନକ ଅଗ୍ନି ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ ।

ਨਿਜ ਘਰਿ ਤਿਸਹਿ ਥਾਨਿ ਹਾਂ ॥

ସେ ନିଜର ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପରେ ସ୍ଥାନ ପାଇନିଏ ଆଉ

ਹਰਿ ਰਸ ਰਸਹਿ ਮਾਨਿ ਹਾਂ ॥

ହରି ରସର ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ।

ਲਾਥੀ ਤਿਸ ਭੁਖਾਨਿ ਹਾਂ ॥

ତାହାର କ୍ଷୁଧାତୃଷ୍ଣା ଦୂର ହୋଇଯାଏ ।

ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਓ ਰੇ ਮਨਾ ॥੨॥੨॥੧੫੮॥

ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମୋର ମନ! ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ରହିଥାଏ ॥2॥2॥158॥

ਆਸାਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ଆଶାବରୀ ମହଲ 5 ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਨੀ ਹਾਂ ॥

ହେ ମୋର ମନ! ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ

ਜਪੀਐ ਸਹਜ ਧੁਨੀ ਹਾਂ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਮਘੁਰ ਖੁਨਿਰੇ ਜਪਿਵਾ ਭਰਿਓ ।

ਸਾਧੂ ਰਸਨ ਭਨੀ ਹਾਂ ॥

ਬਾਮੁਕਾ ਯਯਾਹੇ ਪੁਰੁਕਾ ਨਾਮਰ ਜਪ ਕਰਿਯਾਵ ।

ਛੁਟਨ ਬਿਧਿ ਸੁਨੀ ਹਾਂ ॥

ਧੂੰ ਗੁੰਗਿਯੇ ਯੇ ਧੁੰਧਿ ਪਾਯਵਾ ਪਾਯੋਂ ਏਕ ਮਾਤੁ ਏਹਿ ਮਾਰੀ ਅਯਿ ।

ਪਾਈਐ ਵਡ ਧੁਨੀ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਿਛੁ ਵਡ ਪ੍ਰਭਾ ਕਰਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਝੋਂ ਏਹਿ ਮਾਰੀ ਪ੍ਰਾਚੁ ਛੋਲਾਯਾਵ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਖੇਜਹਿ ਜਨ ਮੁਨੀ ਹਾਂ ॥

ਧੁਨਿਯਨ ਮਖ ਚਾਢਾਯੁ ਖੋਲਾਯਾਯੁ ।

ਸੂਬ ਕਾ ਪ੍ਰਭ ਧਨੀ ਹਾਂ ॥

ਪੁਰੁ ਬਨਬੁਕਾ ਮਾਲਿਕ ਅਚਯੁ ।

ਦੁਲਭ ਕਲਿ ਦੁਨੀ ਹਾਂ ॥

ਕਲਿਯੁਗੀ ਧੁਨਿਯਾਹੇ ਪੁਰੁਕਾ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਵਾ ਵਡ ਧੁਨਿਯੁ ਅਚੇ ।

ਦੂਖ ਬਿਨਾਸਨੀ ਹਾਂ ॥

ਬੇ ਧੁੰਧਾ ਨਾਗਕ ਅਚਯੁ ।

ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਆਸਨੀ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥੧॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਪੁਰੁ ਬਨੁ ਆਗਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਿਯਾਯੁ ॥੧॥

ਮਨ ਸੇ ਸੇਵੀਐ ਹਾਂ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਬੇਹਿ ਪੁਰੁਕਾ ਬੇਵਾ ਕਰ ।

ਅਲਖ ਅਭੇਵੀਐ ਹਾਂ ॥

ਸੇ ਅਲਖਿ ਆਖੈ ਭੇਦੁ ਰਹਿਤੁ ਅਚਰਿ।

ਤਾਂ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਹਾਂ ॥

ਭਾਖਾਯੋ ਸਹਿਤੁ ਭੂ ਨਿਯਮੁ ਪ੍ਰੇਮੁ ਲਗਾਇ,

ਬਿਨਸਿ ਨ ਜਾਇ ਮਰਿ ਹਾਂ ॥

ਭਾਖਾਯੋ ਨਾਗਿ ਕੇਵੇ ਫੂਕਾਇਓ ਆਖੈ ਸੇ ਭਯੋ ਮਰਿ ਰਹਿਤੁ ਅਚਰਿ।

ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਨਿਆ ਹਾਂ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਸੇ ਹੇ ਮਨ! ਗੁਰੂਕਾ ਮਾਖਮਰੂ ਭ੍ਰਿ ਪੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥੨॥੩॥੧੫੯॥

ਪੁਰੂਕਾ ਬਾਪੁਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਬਝੁਝੁ ਹੋਯਾਯਾਏ ॥੨॥੩॥੧੫੯॥

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾਥਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਏਕਾ ਓਟ ਗੁਰੁ ਹਾਂ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਏਕੁ ਯੋਗੁਰੁ ਆਗੁਰੁ ਨਿਯ,

ਗੁਰੁ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਹੁ ਹਾਂ ॥

ਸਬਦਾ ਗੁਰੂਕਾ ਯੋਗੁ ਯੋਗੁਰੁ ਕਰ।

ਆਗਿਆ ਸਤਿ ਸਹੁ ਹਾਂ ॥

ਯੋਗੁਰੁ ਆਗੁਰੁ ਸਤਿ ਮਨਿ ਸਹਿਤੁ ਬਾਧਿ ਕਰ।

ਮਨਹਿ ਨਿਧਾਨੁ ਲਹੁ ਹਾਂ ॥

ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਧੁਰਾ ਨਾਮਰੁ ਯੋਗੁਰੁ ਪੁਰਾ ਕਰ।

ਸੁਖਹਿ ਸਮਾਈਐ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਕੁਪਰਿ ਭੁਯੋ ਬਾਧਿਕੁ ਬੁਝਰੇ ਸਮਾਧਿਤੁ ਹੋਯਾਯਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੀਵਤ ਜੇ ਮਰੈ ਹਾਂ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਯੋਗੁ ਬਾਧਿ ਬਾਧਿਕੁ ਕਾਧਿ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਨਿਯੁ ਰਹਿਯਾਏ,

ਦੁਤਰੁ ਸੇ ਤਰੈ ਹਾਂ ॥

ਬੇ ਭਲਾਨਕ ਬਾਬਾਰ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਇਆ।

ਸਭ ਕੀ ਰੇਨੁ ਹੋਇ ਹਾਂ ॥

ਹੋਇ ਬਰੂਕਾ ਚਰਗ ਖੂਲੀ ਹੋਇਆ।

ਨਿਰਭਉ ਕਹਉ ਸੋਇ ਹਾਂ ॥

ਭੂ ਚਾਹਾਯੂ ਹੋਏ ਨਿਭਾਨ ਕੂਝ।

ਮਿਟੇ ਅੰਦੇਸਿਆ ਹਾਂ ॥

ਬਰੂ ਚਿਤਾ ਧੂਰ ਹੋਇਆ।

ਸੰਤ ਉਪਦੇਸਿਆ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥੧॥

ਬਨਪਕਾ ਭੋਪਵੇਗ ਬਾਰਾ, ਹੋ ਮੇਰਾ ਮਨ! ॥1॥

ਜਿਸੁ ਜਨ ਨਾਮ ਸੁਖੁ ਹਾਂ ॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਮਨ! ਮੇਯੋਂ ਮਨੁਸ਼ਾ ਪਾਗਰੇ ਪੁਰੂ ਨਾਮਰ ਬੁਝ ਅਛੀ,

ਤਿਸੁ ਨਿਕਟਿ ਨ ਕਦੇ ਦੁਖੁ ਹਾਂ ॥

ਚਾਹਾ ਪਾਗਰੇ ਕੋਠਿਬੇ ਦੂਝਾ ਆਬੇ ਨਾਹੀਂ।

ਜੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਨੇ ਹਾਂ ॥

ਮੇਯੋਂ ਮਨੁਸ਼ਾ ਪਰਮਾਨਾਯਾ ਮਗੋਗਾਨ ਗੁੰਠੀਆ।

ਸਭੁ ਕੇ ਤਿਸੁ ਮੰਨੇ ਹਾਂ ॥

ਦੂਜੇਆਰ ਬਰੂ ਲੋਕ ਚਾਹਾਰ ਮਾਨ ਬਧਾਨ ਕਰੇਆਛੀ।

ਸਫਲੁ ਸੁ ਆਇਆ ਹਾਂ ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥੨॥੪॥੧੬੦॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਛੇ ਮੇਯੋਂ ਹੋ ਮੇਰਾ ਮਨ! ਬਾਬਾਰੇ ਚਾਹਾਰ ਆਗਮਨ ਬਧਾਨ ਹੋਇਆ, ਹੋਇ ਪੁਰੂਕੂ
ਭਲਾ ਲਾਗੀਆ ॥2॥4॥160॥

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾਵਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਈਐ ਹਾਂ ॥

ਆਬ ਆਮੇ ਮੇਯੋਂ ਹੋਇਆ ਮਗੋਗਾਨ ਕਰੇਆ।

ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਈਐ ਹਾਂ ॥

ੴ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਓ।

ਉਆ ਰਸ ਜੇ ਬਿਧੇ ਹਾਂ ॥

ਮਿਥ ਆਇ ਰਸਕੂ ਪਾਇਓ।

ਤਾ ਕਉ ਸਗਲ ਸਿਧੇ ਹਾਂ ॥

ਸਮਝ ਰਿਝਿ-ਬਿਝਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਓ।

ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗਿਆ ਹਾਂ ॥

ਮੇਯੋ ਮਨੁਸ਼ ਆਇ ਧਿਰ ਧਿਰ ॥ ਆਉ ਬਧੇਓ ਰਹਿਓ।

ਨਾਨਕ ਬਡਭਾਗਿਆ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਮੇਰੇ ਭਾਗਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਤ ਪਗ ਧੋਈਐ ਹਾਂ ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਈਐ ਹਾਂ ॥

ਆਸ, ਆਸ ਮਿਥਿ ਬਡਭਾਗ ਧੋਈਓ। ਆਉ ਨਿਯਮ ਪੂਰਨ ਕਰਿਓ।

ਦਾਸਹ ਰੇਨੁ ਹੋਇ ਹਾਂ ॥ ਬਿਆਪੈ ਦੁਖੁ ਨ ਕੋਇ ਹਾਂ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਬੇਵਕਰ ਧੋਈਓ। ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਮਨੁਸ਼ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਮਨੁਸ਼ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਗਤਾਂ ਸਰਨਿ ਪਰੁ ਹਾਂ ॥ ਜਨਮਿ ਨ ਕਦੇ ਮਰੁ ਹਾਂ ॥

ਭਗਤਾਂ ਧੋਈਓ ਮੇਰੇ ਮਨੁਸ਼ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਮਨੁਸ਼ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਸਥਿਰੁ ਸੇ ਭਏ ਹਾਂ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਿਨ੍ਹ ਜਪਿ ਲਏ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ! ਮੇਰੇ ਮਨੁਸ਼ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਮਨੁਸ਼ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਾਜਨੁ ਮੀਤੁ ਤੂੰ ਹਾਂ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁਸ਼ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਮਨੁਸ਼ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਮੂੰ ਹਾਂ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁਸ਼ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਮਨੁਸ਼ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨਾਹਿ ਕੋਇ ਹਾਂ ॥ ਮਨਹਿ ਅਰਾਧਿ ਸੋਇ ਹਾਂ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁਸ਼ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਮਨੁਸ਼ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਮਖ ਨ ਵੀਸਰੈ ਹਾਂ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁਸ਼ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਮਨੁਸ਼ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਸਰੈ ਹਾਂ ॥

ਓਹਾਯਾ ਕਾਨਾ! ਮੂੰ ਕੀਹਰੇ ਨਿਰਾਖ ਕਰਿਓ?

ਗੁਰ ਕਉ ਕੁਰਬਾਨੁ ਜਾਉ ਹਾਂ ॥ ਨਾਨਕੁ ਜਪੇ ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥੨॥੫॥੧੬੧॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਮੂੰ ਗੁਰੂਯਾ ਪੁਰਿ ਬਸਾਇਓ ਅਰੇ, ਨਾਨਕ ਕੇਵਲ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਯਪਿਆਉ
॥2॥5॥161॥

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾਥਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕਾਰਨ ਕਰਨ ਤੂੰ ਹਾਂ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਏਕ ਤੂੰ ਹੂੰ ਯਗਤਰ ਰਚਯੋਓ ਅਰੁ,

ਅਵਰੁ ਨਾ ਸੁਝੈ ਮੂੰ ਹਾਂ ॥

ਓਹਾ' ਕੀਨਾ ਆਯ ਕਾਯਾਨੁ ਯਾਗੇ ਨਾਹੂੰ।

ਕਰਹਿ ਸੁ ਹੋਈਐ ਹਾਂ ॥

ਬੁਨਿਆਰੇ ਤੂੰ ਯਾਯਾ ਕਿਯੋ ਕਰਿਆਯ, ਓਹਾ ਹੂੰ ਹੋਯਾਯਾਯ।

ਸਹਜਿ ਸੁਖਿ ਸੋਈਐ ਹਾਂ ॥

ਮੂੰ ਏਤ੍ਰਪਾਯਾ ਥਾਯਾਕਿਯ ਬੁਯਾਰੇ ਗੋਯਾਯਾਯ।

ਧੀਰਜ ਮਨਿ ਭਏ ਹਾਂ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਦਰਿ ਪਏ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਯੇਵੇ ਠਾਰੂ ਮੂੰ ਪੁਰੂਯਾ ਯੁਰਰ ਗਰਗ ਨੇਯਯੋ, ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਯੋਯੰਧ ਆਯੋ
ਯਾਯਯੋ ॥1॥ਰੁਯ॥

ਸਾਧੂ ਸੰਗਮੇ ਹਾਂ ॥

ਮੂੰ ਬਾਧੂਯਾ ਬਯਾਓਰੇ ਯੋਯਓ ਰਯੋਯੋ,

ਪੂਰਨ ਸੰਜਮੇ ਹਾਂ ॥

ਮੇਰੇ ਯਾਨੇਯੁਯ ਪੂਰੁ ਯਾਥਰੇ ਮੇਰੇ ਕਗਰੇ ਯਯੋ।

ਜਬ ਤੇ ਛੁਟੇ ਆਪ ਹਾਂ ॥

ਯੇਵੇ ਠਾਰੂ ਮੂੰ ਅਯਾਯੁਯ ਮੁਯੁਯੋ ਯਾਯਯੋ,

ਤਬ ਤੇ ਮਿਟੇ ਤਾਪ ਹਾਂ ॥

ਯੇਵੇ ਠਾਰੂ ਮੇਰੇ ਬੁਯਯਾ ਬਯਾਧ ਕੁਰ ਹੋਯਾਯਾਯਯੋ।

ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀਆ ਹਾਂ ॥ ਪਤਿ ਰਖੁ ਬਨਵਾਰੀਆ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥੧॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਪੁਰੁ ਮੇਰੇ ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਓ, ਹੇ ਜਗਤਰੇ ਮਾਲਿਕ! ਮੂੰ ਚਰਚਰੇ ਆਇਓ
ਬਖਸ਼ਿਓ ॥੧॥

ਇਹੁ ਸੁਖੁ ਜਾਨੀਐ ਹਾਂ ॥ ਹਰਿ ਕਰੇ ਸੁ ਮਾਨੀਐ ਹਾਂ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਭਗਵਾਨ ਯਾਹਾ ਕੀਓ ਕਰਿਓ, ਭਾਖਾਕੂ ਬਖਸ਼ਿਓ ਮਾਨਿਓ ਭਰਿਓ, ਕੇਵਲ ਭਾਖਾਕੂ ਹੂੰ
ਬੁਝਿ ਆਇਓ ਭਰਿਓ।

ਮੰਦਾ ਨਾਹਿ ਕੋਇ ਹਾਂ ॥ ਸੰਤ ਕੀ ਰੇਨ ਹੋਇ ਹਾਂ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਮੇਯੋਂ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬਛਕਾ ਚਰਚਾ ਖੂਨਿ ਬਧਿਓ, ਭਾਖਾਕੂ ਜਗਤਰੇ ਕੇਹੇ ਮਨ ਨਜ਼ਰੇ
ਦੇਖਿਓ ਨਾਹਿ।

ਆਪੇ ਜਿਸੁ ਰਖੈ ਹਾਂ ॥ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੇ ਚਖੈ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥੨॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਮੇਯੋਂ ਬਖਸ਼ਿਓ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਯੋ ਰਖਾ ਕਰਿਓ, ਬੇ ਬਚਿਯਾਨ ਰੂਪੀ ਅਮ੍ਰਿਤ ਚਾਖਿਓ
॥੨॥

ਜਿਸ ਕਾ ਨਾਹਿ ਕੋਇ ਹਾਂ ॥

ਮੇਯੋਂ ਮਨੁਸ਼ਖ ਕੇਹੇ ਨਾਹਿ,

ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ਹਾਂ ॥

ਭਾਖਾਰ ਬੇਹੇ ਪੁਰੁ ਅਛਰਿ।

ਅੰਤਰਗਤਿ ਬੁਝੈ ਹਾਂ ॥

ਪੁਰੁ ਬਧੁ ਅਭਿਮਾਨ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪਿਓ।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸੁ ਸੁਝੈ ਹਾਂ ॥

ਬੇ ਬਧੁ ਕਥਾਕੂ ਯਾਹਿਓ।

ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਿ ਲੇਹੁ ਹਾਂ ॥ ਨਾਨਕ ਅਰਦਾਸਿ ਏਹੁ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥੩॥੬॥੧੬੨॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਯੋਗਦਾਨ ਧਰਮਾਰੇ ਬਖਸ਼ਿਓ, ਹੇ ਪੁਰੁ! ਪਠਿਓ ਭਧਾਰ ਕਰ, ਨਾਨਕ ਏਹਾ
ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿਓ ॥੩॥੬॥੧੬੨॥

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਇਕਤੁਕਾ ॥

ਆਗਾਧਰੀ ਮਹਲਾ 5 ਯਕਤੁਕਾ ॥

ਓਇ ਪਰਦੇਸੀਆ ਹਾਂ ॥

ਹੇ ਯਾਹਾ! ਏਹੇ ਪੁਰੁਸ਼ਾਰੇ ਹੁ ਪਰਦੇਸੀ ਅਹੁ,

ਸੁਨਤ ਸੰਦੇਸਿਆ ਹਾਂ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ੴ ਬਨੇਗ ਖਾਨਪ੍ਰਬੰਧ ਗ੍ਰੰਥ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਜਾ ਸਿਉ ਰਚਿ ਰਹੇ ਹਾਂ ॥
ਯੇਯੋ ਨਾਨਕ ਬਾਪੁਰੇ ਤੁਮੇ ਮੋਹਿਤ ਹੋਯੋ,

ਸਭ ਕਉ ਤਜਿ ਗਏ ਹਾਂ ॥

ਠਾਕਾਕੂ ਬਹੁ ਲੋਕਾ ਅੰਗਰੇ ਛਾਢਿ ਚਾਲਿ ਯਾਯਕਛਿ।

ਸੁਪਨਾ ਜਿਉ ਭਏ ਹਾਂ ॥

ਏਹਿ ਬਹੁ ਠਾਕਾਕੂ ਬਹੁ ਭਲਿ ਲਾਗਿਆ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਿਨ੍ਹ ਲਏ ॥੧॥

ਹਿਐ ਫਰਿਯਾ ਨਾਮ ਸੁਰਗ ਕਰਿਆ ॥1॥

ਹਰਿ ਤਜਿ ਅਨ ਲਗੇ ਹਾਂ ॥

ਫਰਿਯਾ ਛਾਢਿ ਹਿਐ ਬਿਕਾਰੇ ਫਾਇ ਰਹਿਛਿ,

ਜਨਮਹਿ ਮਰਿ ਭਗੇ ਹਾਂ ॥

ਬੇ ਯਥਾ ਮਰਗ ਆਭਾ ਚਾਲਿਆ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨਿ ਲਗੇ ਹਾਂ ॥

ਮੇਯ ਭਯੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਆ,

ਜੀਵਤ ਸੇ ਰਹੇ ਹਾਂ ॥

ਬੇ ਆਤਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਜੀਵਿਤ ਰਹਿਆ।

ਜਿਸਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਇ ਹਾਂ ॥ ਨਾਨਕ ਭਗਤੁ ਸੋਇ ॥੨॥੭॥੧੬੩॥੨੩੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾ ਭਯੋ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਇਯਾ, ਬੇ ਠਾਕਾਕੂ ਭਯੋ ਅੰਗਰੇ
॥2॥7॥163॥232॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਸੁ ਅੰਗਰੇ, ਯਾਹਾਕੂ ਬਹੁਗੁਣਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਪਾਯੋ ਭੂਐ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਗਗਨ ਆਗਾ ਮਹਲਾ 9॥

ਬਿਰਥਾ ਕਹਉ ਕਉਨ ਸਿਉ ਮਨ ਕੀ ॥

(ਹੇ ਭਾਯ!) ਮੂੰ ਮਨਰ ਅਵਸਥਾ ਕਿਉਰੇ ਬਥੁਨਾ ਕਰਿਓ?

ਲੇਭਿ ਗ੍ਰਸਿਓ ਦਸ ਹੂ ਦਿਸ ਧਾਵਤ ਆਸਾ ਲਾਗਿਓ ਧਨ ਕੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਲੋਕਭਰੇ ਗੁਰੁ ਅੰਗਰੇ ਆਯੋ ਧਨਰ ਆਗਾ ਕਰਿੋ ਬੰਗ ਧੰਗਰੇ ਬਯਭੁਆਐ ॥1॥ ਰੂਥ ॥

ਸੁਖ ਕੈ ਹੇਤਿ ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਵਤ ਸੇਵ ਕਰਤ ਜਨ ਜਨ ਕੀ ॥

ਬੁਝਾ ਪਾਯਕਾ ਪਾਯਕੈ ਸੇਵ ਕਰਤੁ ਦੁਖੁ ਬਹੁਤੁ ਕਰਿਐ ਆਉ ਜਨਕ ਸੇਵਾ ਓ ਗੋਬਿੰਦ
ਕਰਿਐ।

ਦੁਆਰਹਿ ਦੁਆਰਿ ਸੁਆਨ ਜਿਉ ਡੋਲਤ ਨਹ ਸੁਧ ਰਾਮ ਭਜਨ ਕੀ ॥੧॥

ਸੇਵ ਕਰਤੁ ਭਲਿ ਭਾਰ ਭਾਰ ਕੁਝੁ ਆਉ ਆਉ ਭਜਨ ਭਜਨ ਪਾਯਕੈ ਨਾਉ ॥੧॥

ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਅਕਾਰਥ ਖੇਵਤ ਲਾਜ ਨ ਲੋਕ ਹਸਨ ਕੀ ॥

ਸੇਵ ਨਿਯਮ ਮਨੁਖਾਨਾ ਮਨੁਖਾ ਜਨੁ ਰੂਪਾ ਹੋਇ ਸੁਖਾ ਆਉ ਲੋਕਾ ਪਾਯਕੈ ਭਜਨ ਪੁਰਿ ਭਾਖਾ
ਲੋਕਾ ਲੋਕਾ ਨਾਉ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਿਉ ਨਹੀ ਗਾਵਤ ਕੁਮਤਿ ਬਿਨਾਸੈ ਤਨ ਕੀ ॥੨॥੧॥੨੩੩॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋਇ ਜੀਵ! ਭੁਭੇ ਕਾਉਂਦੇ ਹੋਇ ਮਨ ਗਾਨ ਕਰੁ ਨਾਉ, ਐਵੇ ਭਾਰ ਭਾਰ ਮਨ
ਗਾਨ ਕਰੁ ਚਲਿਐ ॥੨॥੧॥੨੩੩॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੨

ਗਾਨ ਆਸਾ ਮਹਲਾ 1 ਅਥਵਾ 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵੰਤ ਅਥਵਾ, ਮਾਯਾ ਸੁਖਾਉ ਪਦਾਰਥ ਕੁਪਾਉ ਪਾਯਕੈ ਸੁਖ

ਉਤਰਿ ਅਵਘਟਿ ਸਰਵਰਿ ਨ੍ਹਾਵੈ ॥

ਮਨੁਖਾ ਪਾਪਕਰ ਭਾਗੁ ਕਾਉਂਦੇ ਸਰਵਾਉ ਰੂਪਾ ਗੁਣਕ ਸਰੋਵਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਕਰਿਐ ਭਰਿਓ।

ਬਕੈ ਨ ਬੋਲੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥

ਭਾਖਾਉ ਕਾਉਂਦੇ ਭਾਗਿਓ ਭਰਿਓ ਆਉ ਭਗਵਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਿਐ ਭਰਿਓ।

ਜਲੁ ਆਕਾਸੀ ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਕਾਸ਼ੀ ਮਨੁਖਾਨੇ ਜਲ ਰਹਿਐ ਭਲਿ ਭਾਖਾਉ ਪੁਰੁ ਆਉ ਲੀਨ ਰਹਿਐ ਭਰਿਓ।

ਰਸੁ ਸਤੁ ਝੋਲਿ ਮਹਾ ਰਸੁ ਪਾਵੈ ॥੧॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਸ਼ੋਤ੍ਤਮ ਮਨੁਖ ਕਰਿ ਭਾਖਾਉ ਮਹਾਦਾਸ ਅਧਾਰ ਪਾਨ ਕਰਿਐ ਭਰਿਓ ॥੧॥

ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਸੁਨਹੁ ਅਭ ਮੇਰੇ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਐਵੇ ਭਾਖਾਉ ਭਾਖਾਉ।

ਭਰਿਪੁਰਿ ਧਾਰਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਠਉਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੁਰੁ ਸਰੋਵਰੁ ਕਾਉਂਦੇ ਆਉ ਸਰੋਵਰੁ ਸਾਖਾ ਮਖ ਦੇਖਭਰਿਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਚੁ ਬੁਤੁ ਨੇਮੁ ਨ ਕਾਲੁ ਸੰਤਾਵੈ ॥

ਮੇਯੇ ਮਨੁਸ਼ਿਕ ਬਧਾਯੁ ਨਿਯੁਤੁ ਏਵੰ ਨਿਯੁਤੁ ਬਨਾਯੁ ਥਾਵੁ, ਕਾਲੁ ਚਾਹਾਯੁ ਦੂਖਾਯੁ ਕਰੇ ਨਾਹਿ
ਆਯੁ

ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਕਰੇਧੁ ਜਲਾਵੈ ॥

ਬਯਾ ਗੁਰੂਯੁ ਚਾਹੁ ਥਾਵਾ ਬੇ ਨਿਯੁਤੁ ਬਨਾਯੁ ਯੁਯਾਯੁ ਦੇਯਾਯੁ।

ਗਗਨਿ ਨਿਵਾਸਿ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਵੈ ॥

ਬੇ ਧਰਮੁ ਥਾਵਰੇ ਨਿਵਾਸਿ ਕਰਿਯਾਯੁ ਆਯੁ ਬਯਾਯੁ ਅਯੁ ਧਾਰਨਿ ਕਰਿਯਾਯੁ।

ਪਾਰਸੁ ਪਰਸਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਵੈ ॥੨॥

ਬੇ ਗੁਰੂ ਰੂਪਾ ਪਾਰਸੁਯੁ ਬਯਾ ਕਰਿ ਪਰਮੁ ਪਦੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਨਿਯੁ ॥੨॥

ਸਚੁ ਮਨ ਕਾਰਣਿ ਤਤੁ ਬਿਲੇਵੈ ॥

ਪ੍ਰਾਪੁ ਨਿਯੁ ਮਨੁ ਪਾਯੁ ਬਧਾਯੁ ਚਕੁਰੁ ਮਯੁ ਕਰਿਵਾ ਯੁਯੁ ਆਯੁ

ਸੁਭਰ ਸਰਵਰਿ ਮੈਲੁ ਨ ਧੋਵੈ ॥

ਨਿਯੁ ਮਨੁਯੁ ਯੁਯੁ ਪਾਯੁ ਨਾਮਾਯੁਤੁ ਬਰੋਯੁਯੁ ਬਯਾ ਕਰਿਵਾ ਯੁਯੁ।

ਜੈ ਸਿਉ ਰਾਤਾ ਤੈਸੇ ਹੋਵੈ ॥

ਯਾਯੁ ਬਾਯੁ ਬੇ ਥਾਵੁ, ਮਨੁਸ਼ਿਕ ਚਾਹੁ ਯੁਯੁ ਬਨਾਯੁ।

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਵੈ ॥੩॥

ਕਰਮੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਯਾਯੁ ਕਰਿ ਬਯਾ ਕਰਿਯਾਯੁ, ਚਾਹੁ ਬਨਾਯੁ ॥੩॥

ਗੁਰੁ ਹਿਵ ਸੀਤਲੁ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਵੈ ॥

ਬਰਯੁ ਯੁਯੁ ਗੀਤਲੁ ਬਯਾ ਕਰਿ ਗੁਰੂਯੁ ਬਯੁਤੁ ਮਨਿ ਮਨੁਸ਼ਿਕ ਨਿਯੁਤੁ ਚੁਯੁਯੁ ਮੇਯੁਯੁ
ਥਾਵੁ।

ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਬਿਭੂਤ ਚੜਾਵੈ ॥

ਯਿਯੁ ਗੁਰੂਯੁ ਥਾਵਾ ਪੁਰਯੁਤੁ ਬਨਾਯੁ ਬਯਾਯੁ ਨਿਯੁਤੁ ਬਨਾਯੁ ਥਾਵੁ, ਬੇ ਏਵੁ ਬਿਯੁਤੁ, ਯਾਯੁ, ਨਿਯੁ
ਗੀਤਲੁ ਯੁਯੁ ਬਨਾਯੁ।

ਦਰਸਨੁ ਆਪਿ ਸਹਜ ਘਰਿ ਆਵੈ ॥

ਬਾਯੁਯੁ ਯੁਯੁ ਕਰਿਵਾ ਚਾਹੁ ਧਾਰਨਿ ਬੇਯੁ ਥਾਵੁ

ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ਨਾਦੁ ਵਜਾਵੈ ॥੪॥

ਨਿਰਮਲੁ ਕਰਮੁ ਚਾਹੁ ਨਾਯੁ ਕਰਿਵਾ ਥਾਵੁ ॥੪॥

ਅੰਤਰਿ ਗਿਆਨੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਸਾਰਾ ॥

ਅਭਿਮਾਨੁ ਭਾਨੁ ਗ੍ਰੇਸ਼ੁ ਮਹਾਰਸਿ ਅਰੇ ॥

ਤੀਰਥ ਮਜਨੁ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਾ ॥

ਗੁਰੁਗਾਥੀਰ ਬਿਚਾਰਿ ਚੀਧੀ-ਸੁਭਿਕ ਬਾਨੁ ਅਰੇ ॥

ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ਥਾਨੁ ਮੁਰਾਰਾ ॥

ਅਭਿਮਾਨੁ ਪੁਛੁਕਾ ਨਿਵਾਸਿ ਹੋ ਪੂਜਾ ਅਰੇ ॥

ਜੇਤੀ ਜੇਤਿ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰਾ ॥੫॥

ਬੇਹੁ ਮਨੁਸ਼ਖੁ ਯੋਗਾਧਿਕੁ ਯੋਗਾਧਿ ਬੇਹੁ ਮਿਲਾਇ ਆਖ ॥੫॥

ਰਸਿ ਰਸਿਆ ਮਤਿ ਏਕੈ ਭਾਇ ॥

ਮਾਝਾਰਿ ਮਨੁ ਨਾਮੁ ਰਸਿ ਭੇਦਿ ਰਹਿਐ, ਮਾਝਾਰਿ ਮਤਿ ਏਕੈ ਪੁਛੁਕਾ ਪ੍ਰੇਮਿਐ ਲਾਗਿ ਰਹਿਐ,

ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਪੰਚ ਸਮਾਇ ॥

ਏਕੈ ਬਖਸ਼ਿ ਰਾਜੁ ਬਿੰਦੁਸ਼ਾਨੁ ਭਧਿਐ ਬਿਰਾਜਮਾਨੁ ਧ੍ਰੁਵਾ ਪੁਛੁਕਾ ਠਾਠਿ ਬਿਨਾਸਿਐ ਹੋਇਐ ॥

ਕਾਰ ਕਮਾਈ ਖਸਮ ਰਜਾਇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਯੋਗਿਐ ਚਾਹਿਐ ਹੋ ਚਾਹਿਐ ਪੁਰਿਐ ਧ੍ਰਿਸਟਿਐ ਏਕੈ ਧ੍ਰਿਸਟਿਐ ਅਭਿਮਾਨੁ ਹੋਇਐ ॥

ਅਵਿਗਤ ਨਾਥੁ ਨ ਲਖਿਆ ਜਾਇ ॥੬॥

ਅਵਿਗਤ ਪੁਛੁਕਾ ਬੇਹੁ ਹੋਇਐ ਪਾਇਐ ਨਾਹੀ ॥੬॥

ਜਲ ਮਹਿ ਉਪਜੈ ਜਲ ਤੇ ਦੂਰਿ ॥

ਧਰਮਿ ਕਮਲੁ ਯੋਗਿਐ ਹੋ ਭਧਿਐ ਆਖੁ ਯੋਗਿਐ ਧ੍ਰਿਸਟਿਐ ਰਹਿਐ,

ਜਲ ਮਹਿ ਜੇਤਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਏਕੈ ਪੁਛੁਕਾ ਯੋਗਾਧਿ ਬਿਨਾਸੁ ਯੋਗਿਐ ਠਾਠਿ ਬਿਨਾਸੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਕਿਸੁ ਨੇੜੈ ਕਿਸੁ ਆਖਾ ਦੂਰਿ ॥

ਧ੍ਰਿਸਟਿਐ ਪੁਛੁਕਾ ਨਿਕਟਿ ਏਕੈ ਧ੍ਰਿਸਟਿਐ ਰਹਿਐ?

ਨਿਧਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਦੇਖਿ ਹਦੂਰਿ ॥੭॥

ਬੇਹੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਿਨਾਸੁ ਧ੍ਰਿਸਟਿਐ ਧ੍ਰਿਸਟਿਐ ਧ੍ਰਿਸਟਿਐ ਧ੍ਰਿਸਟਿਐ ਰਹਿਐ ॥੭॥

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਭਿਧਿਐ ਏਕੈ ਬਾਹਰਿ ਪੁਛੁਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ਆਖੁ ਕੇਹੁ ਨਾਹੀ ॥

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇ ਫੁਨਿ ਹੋਇ ॥

ତାହାକୁ ଯାହା କିଛି ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସଂସାରରେ ତାହା ହୋଇଥାଏ ।

ਸੁਣਿ ਭਰਥਰਿ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ହେ ଭଉଁହରି ଯୋଗୀ! ଶୁଣ, ନାନକ ତୁମକୁ ବିଚାରର କଥା କହୁଛି,

ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੁ ॥੮॥੧॥

ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିର୍ମଳ ନାମ ମୋର ଜୀବନର ସାହାରା ଅଟେ ॥୫॥୧॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ଆଶା ମହଲ ୧ ॥

ਸਭਿ ਜਪ ਸਭਿ ਤਪ ਸਭ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ମନୁଷ୍ୟ ଅଧିକତର ଜପ-ତପ ଏବଂ ସମସ୍ତ ଚତୁରତା ସତ୍ତ୍ୱେ

ਉਝੜਿ ਭਰਮੈ ਰਾਹਿ ਨ ਪਾਈ ॥

ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ଆଉ ତାହାକୁ ପ୍ରଭୁ-ପ୍ରାପ୍ତିର ମାର୍ଗ ମିଳେନାହିଁ।

ਬਿਨੁ ਬੁਝੇ ਕੇ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥

ସତ୍ୟର ବୋଧ ଦିନା କେହି ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୀକୃତ ହୁଏନାହିଁ ।

ਨਾਮ ਬਿਹੁਣੈ ਮਾਥੇ ਛਾਈ ॥੧॥

ନାମବିହୀନ ମନୁଷ୍ୟର ମସ୍ତକରେ ଧୂଳି ହିଁ ପଡ଼ିଥାଏ ॥ ୧ ॥

ਸਾਚ ਧਣੀ ਜਗੁ ਆਇ ਬਿਨਾਸਾ ॥

ସଂସାର ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ୱାମୀ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି ।

ਛੂਟਸਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦਾਸਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣାଗତ ହୋଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସେବକ ବଢ଼ିଥାଏ, ସେ ଜନ୍ମ ମରଣରୁ ବର୍ତ୍ତି ଯାଇଥାଏ
॥ ୧ ॥ ରୁଦ୍ର ॥

ਜਗੁ ਮੇਹਿ ਬਾਧਾ ਬਹੁਤੀ ਆਸਾ ॥

ଏହି ଜଗତ ସାଂସାରିକ ମୋହ ଏବଂ ତାହାର ଆଶାରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିଛି।

ਗੁਰਮਤੀ ਇਕਿ ਭਏ ਉਦਾਸਾ ॥

କିନ୍ତୁ କିଛି ମନୁଷ୍ୟ ଗୁରୁମତି ମାଧ୍ୟମରୁ ମୋହ ଠାରୁ ନିର୍ଲସ୍ପ ରହିଥାନ୍ତି ।

ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਕਮਲੁ ਪਰਗਾਸਾ ॥

ਭਾਵਾਰ ਅਭਿਮਾਨਰੇ ਨਾਮ ਬਿਧਾਨਾਨ ਥਾਵ ਆਭ ਭਾਵਾਰ ਝੁਧਲ ਕਮਲ ਹੁਬਿ ७60,

ਤਿਨ੍ ਕਉ ਨਾਹੀ ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸਾ ॥੨॥

ਭਾਵਾਨੁ ਸੁਭਾਨ ਕੋਠਿਬਿ ਭਰ ਨਥਾਵ ॥2॥

ਜਗੁ ਤ੍ਰਿਅ ਜਿਤੁ ਕਾਮਣਿ ਹਿਤਕਾਰੀ ॥

ਬੁਧਰ ਮੋਹਾ ਬਾਰਾ ਯਗਭਯੁ ਯੋਧਿ ਯਾਯਯਿ ਆਭ ਬੇ ਯਗਭਰ ਨਾਰੀ ਬਹਿਭ ਮੋਹਾ ਕਰਿਥਾਵ।

ਪੁਤ੍ਰੁ ਕਲਤ੍ਰੁ ਲਾਗਿ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰੀ ॥

ਪੁਤ੍ਰਾਵਾਪਨ੍ਰੀਰਮੋਹਾਹਰੇਧਾਬਿਨ੍ਰੁਬਾਪੁਤ੍ਰੁਕਾਨਾਮਕੁਭੁਲਿਯਾਯਯਿ।

ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥

ਵਹਿ ਪੁਕਾਰੇ ਮਨੁਬਾ ਯਾਵਨ ਨਿਰਧੰਕ ਭਾਵਰੇ ਹਰਾਯ ਧਿਵ ਆਭ ਯਾਵਨਰ ਬਾਯਿਰੇ ਹਾਰਿਥਾਵ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ ॥੩॥

ਬਧਗੁਰੁਕਾ ਬੇਬਾ ਬਰਵੇਗੁਬਾ ਕਾਯੰਧ ਅਰੇ ॥3॥

ਬਾਹਰਹੁ ਹਉਮੈ ਕਹੈ ਕਹਾਏ ॥

ਯੋਵ ਗੋਲਾਗੋਲਿ ਭਾਵਰੇ ਅਹੰਕਾਰ ਬਰਨ ਬੋਲਿਥਾਵ,

ਅੰਦਰਹੁ ਮੁਕਤੁ ਲੇਪੁ ਕਦੇ ਨ ਲਾਏ ॥

ਭਾਵਾਰ ਝੁਧਲਰੇ ਮੋਲਾਰ ਲੇਧ ਕਧਾਧਿਭ ਬੁਧਨਾਹਿੰ।

ਮਾਇਆ ਮੇਹੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥

ਯੋਭੰ ਮਨੁਬਾ ਗੁਰੁਕਾ ਬਿਧਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯ ਮਾਯਾਰ ਮੋਹਾ ਯਲਾਯ ਧੇਯਥਾਵ,

ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਸਦ ਹਿਰਦੈ ਧਿਆਏ ॥੪॥

ਬੇ ਨਿਰੰਲ ਨਾਮਕੁ ਬਰਵਾ ਝੁਧਲਰੇ ਬੁਰਗ ਕਰਿਥਾਵ ॥4॥

ਧਾਵਤੁ ਰਾਖੈ ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ ॥

ਬੇ ਨਿਯਰ ਧਧਯੁਯ ਮਨਰੇ ਅਯੁਗ ਲਗਾਯ ਥਾਵ ਆਭ ਵਹਾਕੁ ਬਾਯਿ ਰਯੁਥਾਵ।

ਸਿਖ ਸੰਗਤਿ ਕਰਮਿ ਮਿਲਾਏ ॥

ਵਧਰਿ ਗਿਬਾਧ ਬਯਾਧਿ ਪੁਤ੍ਰੁਕਾ ਕੁਧਾਰੂ ਹਿੰ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯਥਾਵ।

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਭੂਲੇ ਆਵੈ ਜਾਏ ॥

ਗੁਰੁਕਾ ਬਿਨਾ ਮਨੁਬਾ ਕੁਧਾਰੰਗਾਨੀ ਹੋਯਥਾਵ ਆਭ ਯਯ ਮਰਗ ਚਕੁਰੇ ਧਾਬਿ ਯਾਯਥਾਵ।

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੰਜੋਗਿ ਮਿਲਾਏ ॥੫॥

ਮਦਿ ਪੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਝੇ ਕਰਛਿ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਨਨੂਖਧੂ ਨਿਯ ਬੰਧਾਗਰੇ ਮਿਲਿਯਾਥ ॥5॥

ਰੂੜੇ ਕਹਉ ਨ ਕਹਿਆ ਜਾਈ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਤੂੰ ਅਭਿ ਬ੍ਰਹਮਰ ਅਰੂ, ਕਿਛੁ ਮੂੰ ਪੁਰਖਾਥ ਕਰਿ ਮਧ ਵਰ੍ਹਨਾ ਕਰਿਪਾਰੂ ਨਾਹੂੰ।

ਅਕਥ ਕਥਉ ਨਹ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥

ਮਦਿ ਮੂੰ ਅਵਰ੍ਹਨਾਮ ਪੁਰੁਯ ਵਰ੍ਹਨਾ ਕਰੇ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਮੂੰ ਚਾਹਾਯ ਮੂਲਪਾਯਨ ਕਰਿ ਪਾਰਿਵਿ ਨਾਹੂੰ।

ਸਭ ਦੁਖ ਤੇਰੇ ਸੁਖ ਰਜਾਈ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਬਰੂ ਦੂਖ ਏਵੰ ਬੁਝ ਚੋਰ ਯਛਾ ਅਨੁਬਾਹੇ ਹੂੰ ਮਿਲਿਯਾਥ।

ਸਭਿ ਦੁਖ ਮੇਟੇ ਸਾਚੈ ਨਾਈ ॥੬॥

ਬਧਨਾਮਰੇ ਬਰੂ ਦੂਖ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਥ ॥6॥

ਕਰ ਬਿਨੁ ਵਾਜਾ ਪਗ ਬਿਨੁ ਤਾਲਾ ॥

ਮੇਵੇ ਗਯਰ ਯਾਨ ਹੋਯਾਯਾਥ, ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਪੁਰਾਣੀ ਬਿਨਾ ਹਾਠਰੇ ਹੂੰ ਵਾਯਾ ਵਯਾਯ ਯਾਥ ਯਾਯ ਬਿਨਾ ਪਾਦਰੇ ਨ੍ਰਿਧ ਕਰਿਯਾਥ।

ਜੇ ਸਬਦੁ ਬੁਝੈ ਤਾ ਸਚੁ ਨਿਹਾਲਾ ॥

ਮਦਿ ਬੇ ਗਯਰ ਭੇਦਕੂ ਰੂਝਿਯਾਥ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਬਧ ਵੇਯਾਥ।

ਅੰਤਰਿ ਸਾਚੁ ਸਭੇ ਸੁਖ ਨਾਲਾ ॥

ਮੇਵੇ ਬਯਾ ਪਰਮਾਨ੍ਰਾ ਅਭਰ੍ਮਨਰੇ ਬਿਧਪਾਨ ਯਾਯਾਛਿ, ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਬਰੂ ਬੁਝ ਨਨੂਖਧ ਥਾਯ੍ਰੇ ਰਹਿਯਾਥ।

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਰਾਖੈ ਰਖਵਾਲਾ ॥੭॥

ਨਿਯਰ ਧਰ੍ਮਾ ਕਰਿ ਬਰੂਯ ਰਯੁਯਾਯ ਪੁਰੁ ਪੁਰਾਣੀਯ ਰਯਾ ਕਰਿਯਾਥ ॥7॥

ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੂਝੈ ਆਪੁ ਗਵਾਵੈ ॥

ਮੇਯੰ ਨਨੂਖਧ ਨਿਯ ਅਹੰ ਦੂਰ ਕਰਿ ਵੇਯਾਥ, ਚਾਹਾਕੂ ਚਿਨਿ ਲੋਕਰ ਯਾਨ ਹੋਯਾਥ।

ਬਾਣੀ ਬੁਝੈ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਮੇਯੰ ਨਨੂਖਧ ਵਾਗੀਕੂ ਰੂਝਿਯਾਥ, ਬੇ ਬਧਰੇ ਰਹਿਯਾਥ।

ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੇ ਏਕ ਲਿਵ ਤਾਰਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰਾਣੀ! ਨਿਰਭਰ ਪੁਰਿ ਥਾਯ੍ਰੇ ਏਕ ਗਯਰ ਧਾਨ ਕਰ।

ਨਾਨਕ ਧੰਨੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ ॥੮॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਜਿਹ ਭਭਰ ਯਾਗਨ ਬਧਾਨ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਪੁਰੁ ਧਨੁ ਅਚਰਿ ॥੮॥੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਲੇਖ ਅਸੰਖ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਮਾਨੁ ॥

ਅਨੇਕ ਵਧਿ ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਸ਼ਨੁ ਅੰਬਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖੁ ਛਿ, ਕਿੰਨੁ ਬੇਮਾਨੇ ਚਾਹਾਨਾ
ਬ੍ਰਹਮ ਵਰ੍ਹਨਾ ਕਰਿ ਪਾਰਿ ਨਾਹਾਨਿ, ਬੇਮਾਨੇ ਲੇਖਾ ਲੇਖੁ ਕਰਿ ਨਿਯਮ ਵਿਵਾਨਪਨਾਨੁ ਮਿਧਾ ਹੂੰ
ਪਾਛਿਛਿ।

ਮਨਿ ਮਾਨਿਐ ਸਚੁ ਸੁਰਤਿ ਵਖਾਨੁ ॥

ਮੇਵੇ ਮਨੁਬਾਨ ਮਨ ਬਯਾਨੇ ਬਯਾਨੁ ਹੋਇਆ, ਬੇਬੇਬੇਬੇ ਹੂੰ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮ ਵਾਨਾ ਵਰ੍ਹਨਾ
ਕਰਿਧਾ।

ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਪੜਿ ਪੜਿ ਭਾਰੁ ॥

ਕੇਵਲ ਮੁਖਰ ਕਥਾ ਏਵਾ ਵਾਰਨਾਨਾ ਪਛਿਵਾ ਏਕ ਵਧਿ ਭਾਰ ਅਚੇ।

ਲੇਖ ਅਸੰਖ ਅਲੇਖੁ ਅਪਾਰੁ ॥੧॥

ਅੰਬਾ ਧਾਰਿਕ ਗੁਣ ਅਛਿ, ਪਰਛੁ ਅਪਾਰ ਪੁਰੁ ਅਵਰ੍ਹਨਾਨੁ ਹੂੰ ਰਹਿਧਾਨਿ ॥1॥

ਐਸਾ ਸਾਚਾ ਤੂੰ ਏਕੇ ਜਾਨੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਨ! ਤੂੰ ਮੇ ਰੂਪਿਨੀ ਮੇ ਏਕ ਬਧਾਨਾਨਾ ਪਰਮਾਨੁ ਹੂੰ ਏਪਰਿ ਅਚਰਿ।

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹੁ ਜਨਮ ਮਰਨਾ ਮਧ ਬੇਹੁ ਪੁਰੁਛਾ ਛਾਨੇ ਹੂੰ ਭਾਵ ॥1॥ ਰੁਹ ॥

ਮਾਇਆ ਮੇਰਿ ਜਗੁ ਬਾਧਾ ਜਮਕਾਲਿ ॥

ਏਹੁ ਦੁਨੀਆਨੁ ਮਨੁ ਮਾਨਾਨਾ ਮੋਹਾਨੇ ਧਾਨਾਨਾ ਵਾਨਾ ਰਹਿਛਿ।

ਬਾਧਾ ਛੁਟੈ ਨਾਮੁ ਸਮੁਹਾਲਿ ॥

ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਵਾ ਵਾਨਾ ਵਾਨਾਨੇ ਧਾਨਾਨਾ ਮਨੁਬਾਨ ਮੋਹਾਨਾ ਮਾਨਾ ਠਾਨੁ ਵਰ੍ਹਨਾ।

ਗੁਰੁ ਸੁਖਦਾਤਾ ਅਵਰੁ ਨ ਭਾਲਿ ॥

ਗੁਰੁ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਵਾਨਾ ਅਚਰਿ, ਏਧਾਨਾਨਾ ਅੰਬਾ ਕਾਹਾਨਾ ਬਾਨਾਨਾ ਕਰ ਨਾਹਿ।

ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਨਿਬਹੀ ਤੁਧੁ ਨਾਲਿ ॥੨॥

ਏਹੁ ਲੋਕਾਨਾ ਏਵਾ ਪਰਲੋਕਾਨੇ ਬੇ ਚਾਰਾਨਾ ਧਾਨੁ ਵੇਵੇ ॥2॥

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਤਾਂ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥

ਮਦਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਗੰਭੀਰ-ਗੁਰੂ ਭਾਰਾ ਮੋਹ-ਮਾਯਾ ਠਾਰੂ ਨਿਰੰਦ੍ਰ ਹੋਯਾਇ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਚਾਹਾਰ ਲਗ ਖੋਜ
ਘੋਰਘੋਰ ਬਹਿਰੇ ਲਾਗੇਯਾ।

ਅਚਰੁ ਚਰੈ ਤਾਂ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ ॥

ਮਦਿ ਬੇ ਕਾਮ ਭਯਾਪਕਕੂ ਬਿਨਿਸ਼੍ਠ ਕਰਿਯੋ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਚਾਹਾਰ ਬ੍ਰਿਖਾ ਨਿਵ੍ਰਭ ਹੋਯਾਇ।

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੁ ਮਨਿ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ ॥

ਨਾਮਕੂ ਝੁਕਨੇਰੇ ਛਾਪਨ ਕਰਿਯਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਯਾਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋਯਾਇ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਤ ਸਚਿ ਸਮਾਏ ॥੩॥

ਮਦਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਬਨਿਯਾ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਬਧੇਰੇ ਲਾਜ ਰਹਿਯਾ ॥੩॥

ਜਿਨਿ ਧਰ ਸਾਜੀ ਗਗਨੁ ਅਕਾਸੁ ॥

ਮੋਘ ਪੁਰੁ ਖਰਿਦੁ, ਗਗਨ, ਆਕਾਸਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰਿਯੋ ਆਭ

ਜਿਨਿ ਸਭ ਥਾਪੀ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥

ਮਿਥ ਬਾਰਾ ਦੂਜਿਆ ਬਨਾਯੋ, ਮਿਥ ਨਿਰੰਗ ਕਰਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਨਾਗ ਕਰਿਯਾ, ਯੋਗ

ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥

ਬੇਬੇ ਰਚਿਯਾ ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਿਰੇਰੇ ਬਾਪਕ ਆਪਾਯੋ।

ਕਿਸੈ ਨ ਪੂਛੇ ਬਖਸੇ ਆਪਿ ॥੪॥

ਬੇ ਕਾਹਾ ਠਾਰੂ ਪਰਾਮਰਸ ਕਰਿਯੋ ਨਾਹੀ ਆਭ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰਿ ਧਿਯੋ ॥੪॥

ਤੂ ਪੁਰੁ ਸਾਗਰੁ ਮਾਣਕ ਹੀਰੁ ॥

ਬੇ ਯੋਗਰ ਰਚਿਯਾ! ਤੂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਭਰਪੂਰ ਬਾਗਰ ਅਰੁ, ਤੂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਮਾਣਿਕ-ਬੀਰਾ ਅਰੁ।

ਤੂ ਨਿਰਮਲੁ ਸਚੁ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰੁ ॥

ਤੂ ਬੇ ਨਿਰੰਜ, ਬੇਬੇ ਬਧੇਰੇ ਖੋਰ ਗੁਣਰ ਭਯਾਰ ਅਰੁ।

ਸੁਖੁ ਮਾਨੈ ਭੇਟੈ ਗੁਰ ਪੀਰੁ ॥

ਮਾਝਾਕੂ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾਓ, ਸੇਬ ਬਧਾ ਬੁਝ ਭੋਗ ਕਰਿਯਾ।

ਏਕੇ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਵਜੀਰੁ ॥੫॥

ੴ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਤੂੰ ਦੂਜੇਆਰੇ ਵਾਦਗਾਹ ਅਰਥੇ ਆਉ ਨਿਯੋ ਤੂੰ ਨਿਯੋਰੇ ੴ ਭਯੋਰੇ ਅਰਥੇ ॥5॥

ਜਗੁ ਬੰਦੀ ਮੁਕਤੇ ਹਉ ਮਾਰੀ ॥

ੴ ਬੰਦੀਯੋ ਜਗਤ ਮੋਹਾ ਮਾਯਾਮੇਰੇ ਕਰਮ ਹੋਇਯੋ, ਮੇਰੇ ਨਿਯੋ ਅਭਿਮਾਨ ਧੂਰੇ ਕਰਿਯੋ, ਸੇਬ ਸੁਭਿ ਪੁਰਾ ਕਰਿਯਾ।

ਜਗਿ ਗਿਆਨੀ ਵਿਰਲਾ ਆਚਾਰੀ ॥

ਜਗਤਮੇਰੇ ਕੇਹੇ ਕੋਰਲੇ ਤੂੰ ਆਗਮੀ ਅਰਥੇ, ਮਾਝਾਰੇ ਆਚਾਰੇ ਸੇਬੇ ਆਗਮ ਅਨੁਸਾਰੇ ਹੋਇਯਾ।

ਜਗਿ ਪੰਡਿਤੁ ਵਿਰਲਾ ਵੀਚਾਰੀ ॥

ਜਗਤਮੇਰੇ ਪੰਡਿਤ ਮੱਧ ਕੇਹੇ ਕੋਰਲੇ ਅਰੇ, ਮੇਰੇ ਠੀਕੇ ਕੋਰਲੇ ਅਰੇ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਸਭ ਫਿਰੈ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥੬॥

ਬਿਨੁਗੁਰੂਕੀ ਮਿਲੀਕਾ ਕੋਰਾ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਹੰਕਾਰਮੇਰੇ ਪਤਯੋ ਹੋਇਯਾ ॥6॥

ਜਗੁ ਦੁਖੀਆ ਸੁਖੀਆ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥

ਜਗਤ ਦੁਖੀਆ ਅਰੇ, ਪਰਯੋ ਕੇਹੇ ਕੋਰਲੇ ਕਾਯੋ ਤੂੰ ਬੁਝੀ ਅਰੇ।

ਜਗੁ ਰੋਗੀ ਭੋਗੀ ਗੁਣੁ ਰੋਇ ॥

ਜਗਤ ਭੋਗੀ ਹੋਕਾ ਕਾਰਣਕੂ ਰੋਗੀ ਹੋਇਯਾ ਆਉ ਨਿਯੋ ਗੁਣਕੂ ਹੋਇਯੋ ਕੁਸਲ ਕਰਿਯਾ।

ਜਗੁ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ਪਤਿ ਖੋਇ ॥

ਜਗਤ ਜਨਮ ਹੋਇਯਾ ਆਉ ਨਿਯੋ ਪੁਰਿਸ਼ਾ ਹੋਇਯੋ ਸੇਬ ਮਰਿਯਾ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਬੁਝੈ ਸੋਇ ॥੭॥

ਮੇਰੇ ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਕਰਿਯਾ, ਸੇਬ ੴ ਚਰਖਕੂ ਰੂਝਿਯੋ ॥7॥

ਮਹਯੋ ਮੇਲਿ ਭਾਰਿ ਅਫਾਰੁ ॥

ਪੁਰੁ ਮੁਲਕਮੇਰੇ ਮਹਾ ੴ ਭਾਰਮੇਰੇ ਅਨੰਤ ਅਰਥੇ।

ਅਟਲ ਅਛਲੁ ਗੁਰਮਤੀ ਧਾਰੁ ॥

ਹੋ ਪੁਰਾਣੀ! ਗੁਰੂਕਾ ਮਰਿ ਭਾਰਾ ਅਚਲ ੴ ਅਛਲ ਪੁਰੁਕੀ ਨਿਯੋ ਬੁਧਮੇਰੇ ਪਾਰਣ ਕਰ।

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥੨॥

ਮਾਫ਼ਾ ਕੀਛੇ ਕਰੀ ਪੁਰੁ ਬੁਝਾ ਕਰਿਯਾਹੁ, ਚਾਹਾ ਹੂੰ ਹੋਇਯਾਹੁ ॥੨॥

ਜੀਵਤ ਮਰਣਾ ਤਾਰੇ ਤਰਣਾ ॥

ਅਹੰਕਾਰਕੁ ਮਾਰਿ ਵਝਿਵਾ ਹੂੰ ਭਵਬਾਗਰਨੁ ਪਾਰ ਕਰਿਵਾ ਪਾਛੈ ਏਕ ਨਭਕਾਰ ਕਾਮ
ਕਰਿਯਾਹੁ।

ਜੈ ਜਗਦੀਸ ਪਰਮ ਗਤਿ ਸਰਣਾ ॥

ਬੇਬੇਛੇ ਜਗਦੀਸਕੁ ਯਮ ਕਰ, ਮਾਫ਼ਾਯਾ ਚਰਣ ਨੇਲੇ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਯਾਹੁ।

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣਾ ॥

ਮੂੰ ਬਧਗੁਨੁਯਾ ਚਰਣ ਪੁਰਿ ਬਧਪੈਓ ਅਰੇ।

ਗੁਰੁ ਬੇਹਿਥੁ ਸਬਦਿ ਭੈ ਤਰਣਾ ॥੩॥

ਗੁਰੁ ਜਾਇਯਾ ਅਰਛਿ ਆਯ ਚਾਹਾਯਾ ਵਾਗੀ ਵਾਰਾ ਭਯਾਨਕਾ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰਨੁ ਪਾਰ ਕਰਾ ਮਾਯਪਾਰੇ।
॥੩॥

ਨਿਰਭਉ ਆਪਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ॥

ਪੁਰੁ ਬੁਝਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਰਛਿ ਆਯ ਚਾਹਾਯਾ ਯੋਧਾਧਿ ਬੁਝਾਯਾ ਠਾਰੇ ਰਹਿਯਾਹੁ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸੂਤਕੁ ਜਗਿ ਛੇਤਿ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬੰਬਾਰੇ ਕੇਯੋਧੇ ਛੁਟਿਕਾ ਏਵਾ ਕੇਯੋਧੇ ਅਗੋਚ ਹੋਇਯਾਹੁ।

ਦੁਰਮਤਿ ਬਿਨਸੈ ਕਿਆ ਕਹਿ ਰੇਤਿ ॥

ਦੂਰ੍ਵਛੇ ਵਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਨਝੁ ਹੋਇਯਾਯਾਛੇ, ਏਧੁਪਾਛੈ ਬੇ ਕਾਹਿਯੋ ਚਿਕਾਰ ਕਰਿ ਕੁਝਨ ਕਰਿਯਾਹੁ?

ਜਨਮਿ ਮੂਏ ਬਿਨੁ ਭਗਤਿ ਸਰੇਤਿ ॥੪॥

ਪੁਰੁ-ਭਛੇ ਏਵਾ ਭਯਨ ਗੁਰੀਵਾ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਯਛੁ ਮਰਣ ਚਕਰੇ ਫਾਬੈ ਯਾਹੁ ॥੪॥

ਮੂਏ ਕਉ ਸਚੁ ਰੇਵਹਿ ਮੀਤ ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਰੇਵਹਿ ਨੀਤਾ ਨੀਤ ॥

ਮੂਠਕ ਪਾਛੈ ਅਬਲਰੇ ਮਿਠੁ ਹੂੰ ਕੁਝਨ ਕਰਿਯਾਹੁ, ਚਿਨ੍ਹੇ ਗੁਣ (ਰਯਯ, ਬਝੁ ਓ ਚਮ) ਵਾਲਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਬਰਵਾ
ਕੁਝਨ ਕਰਿਯਾਹੁ।

ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਪਰਹਰਿ ਸਹਜਿ ਸੁਚੀਤ ॥

ਦੁਖ-ਸੁਖਕੁ ਚਾਗ ਕਰਿ ਨਿਯ ਬੁਝਯਰੇ ਪੁਰੁਯਾ ਪਾਰਾਯ ਕਰ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਉਪਉ ਕ੍ਰਿਸਨ ਪਰੀਤਿ ॥੫॥

ਨਿਯ ਮਨ ਚਨ ਭਗਵਾਨਕਾ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਬਧਪੈਓ ਕਰ ॥੫॥

ਭੀਤਰਿ ਏਕੁ ਅਨੇਕ ਅਸੰਖ ॥

ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰ ਅਬੰਗਾ ਜੀਵਨਾ ਮਧਰੇ ਏਕੁ ਪਰਮਾਨ੍ਹਾ ਹੂੰ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾਹੁ ।

ਕਰਮ ਧਰਮ ਬਹੁ ਸੰਖ ਅਸੰਖ ॥

ਵਸੂਠ ਕਰਮ ਧਰਮ ਅਛਿ, ਯਾਹਾਰ ਬੰਗਾ ਅਬੰਗਾ ਅਰੇ,

ਬਿਨੁ ਭੈ ਭਗਤੀ ਜਨਮੁ ਬਿਰੰਥ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਭਲੁ ਏਵੰ ਭਲਿ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ਾ ਭਲੁ ਨਿਰੰਥ ਅਰੇ ।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਮਿਲਿ ਪਰਮਾਰੰਥ ॥੬॥

ਹਰਿਕਾ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਲੇ ਪਰਮਾਰੰਥ ਮਿਲਿਯਾਹੁ ॥੬॥

ਆਪਿ ਮਰੈ ਮਾਰੇ ਭੀ ਆਪਿ ॥

ਕੀਰਤਿ ਪੁਰਾਨ ਮਨੁਸ਼ਾ ਹੋਲੇ, ਭਾਵ, ਚਾਹਾਨੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਹੂੰ ਮਾਰਿਯਾਹੁ ।

ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਭਾਵ ਕਰਹੁ ਆਪਿ ਥਾਪਿ ਹੂੰ ਨਾਗ ਕਰਹੁ ।

ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ਜੋਤੀ ਤੂ ਜਾਤਿ ॥

ਹੋ ਯੋਗਾਧਿ ਬ੍ਰਹਮ ਭਗਵਾਨ! ਤੂ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁ ਆਪਿ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਨਿਰੰਥ ਯੋਗਾਧਿ ਸ਼ਾਪਿਠ ਕਰਿਛੁ ।

ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ਮਿਲਣੁ ਨਹੀ ਭ੍ਰਾਤਿ ॥੭॥

ਹੋ ਯੋਗਾਧਿ ਚਿਤ੍ਰਨ ਕਰਿਯਾਹੁ, ਬੇ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਬਹਿਰ ਮਿਲਿਯਾਹੁ, ਏਧਰੇ ਕੀਰਤਿ ਭ੍ਰਾਤਿ ਨਾਹਿ ॥੭॥

ਸੂਤਕੁ ਅਗਨਿ ਭਖੈ ਜਗੁ ਖਾਇ ॥

ਅਗਨਿ ਮਧ ਭੁਭਿਕਾ ਅਛਿ, ਮੋਹਭੇਦੇਲੇ ਅਗਨਿ ਬਿਛੋਰਿਠ ਖੂਹ ਚਾਹਾ ਜਗਤਨੁ ਭਖਿ ਕਰਿਯਾਹੁ ।

ਸੂਤਕੁ ਜਲਿ ਥਲਿ ਸਭ ਹੀ ਥਾਇ ॥

ਯਲ, ਧਰਿਤ੍ਰੀ, ਬ੍ਰਹਮਾਨੁ ਭੁਭਿਕਾ ਬਿਧਮਾਨ ਅਛਿ ।

ਨਾਨਕ ਸੂਤਕਿ ਜਨਮਿ ਮਰੀਜੈ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਭੁਭਿਕਾਨੇ ਪੁਰਾਨ ਭਲੁ ਹੋਲ ਮਰਿਯਾਹੁ,

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥੮॥੪॥

ਗੁਰੁਸ਼ਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਹਰਿ ਰਸਰ ਪਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਠ ॥੮॥੪॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਰਾਗ ਆਸਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਆਪੁ ਵੀਚਾਰੈ ਸੁ ਪਰਖੇ ਹੀਰਾ ॥

ਯੇਯੋਂ ਮਨੁਸ਼ਯ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕੀਯਾਏ, ਯੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਹੀਰਾ ਪਰਖਿਯਾ ਕੀਯੋਏ।

ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਤਾਰੇ ਗੁਰ ਪੂਰਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਏਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਏ ਹੋਂ ਮਨੁਸ਼ਯਕੁ ਭਯਾਰ ਕੀਯਾਏ।

ਗੁਰੁ ਮਾਨੈ ਮਨ ਤੇ ਮਨੁ ਧੀਰਾ ॥੧॥

ਯੇਯੋਂ ਮਨੁਸ਼ਯ ਬਿਯੋਗ ਭ੍ਰਮਣੀਏ ਗੁਰੂਕਾ ਪੁਰਿ ਗੁਣਾ ਪਾਰਿਯਾ ਕੀਯਾਏ, ਭਾਵਾਰ ਮਨ ਚੰਤ੍ਰਿਕ ਭ੍ਰਮਣੀਏ ॥1॥

ਐਸਾ ਸਾਹੁ ਸਰਾਫੀ ਕਰੈ ॥

ਗੁਰੂ ਏਧਰਿ ਬਾਹੁਕਾਰ ਅਠਹੁਤਿ ਯੋਧ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਗੁਣਕੁ ਪਰਖਿਯਾ ਕੀਯਾਏ।

ਸਾਚੀ ਨਦਰਿ ਏਕ ਲਿਵ ਤਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਵਾਯ ਅਕਾਠਯ ਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਯਕੁ ਪੁਰੁ ਪ੍ਰੇਮਰ ਧਾਨ ਮਿਲਿਯਾਏ ਆਭ ਭਾਵਾਰ ਭਯਾਰ
ਹੋਯਾਏਯਾਏ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੁੰਜੀ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਸਾਰੁ ॥

ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਰ ਰਾਗੀ-ਪ੍ਰਭੂ ਬਿਰੋਭਰ ਅਠਹੁਤਿ।

ਨਿਰਮਲੁ ਸਾਚਿ ਰਤਾ ਪੈਕਾਰੁ ॥

ਯੋਧ ਬਿਰਾ ਬਿਰਾਭ ਰੰਗੀਨ ਹੋਯਾਏਯਾਏ, ਯੇ ਯੇਯੋਂ ਮਹਾਪੁਰੁਸ਼ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਯਾਏਯਾਏ।

ਸਿਫਤਿ ਸਹਜ ਘਰਿ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥੨॥

ਭਾਵਾਯ ਪੁਰਾਣਾ ਗਾਨ ਕੀਯੋ ਯੇ ਗੁਰੂ-ਕੀਰਤੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੋਂ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਭ੍ਰਮਣੀਏ ਭ੍ਰਮਣੀਏ ॥2॥

ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥

ਯੋਧ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਆਸਾ ਏਵੰ ਚੰਤ੍ਰਿਕਾ ਕਾਗੀ ਭਾਰਾ ਭਯਾਰ ਭੇਦਯਾਏਯਾਏ,

ਰਾਮ ਨਰਾਇਣੁ ਕਰੈ ਕਹਾਏ ॥

ਯੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਰਾਮ-ਨਾਰਾਯਣ ਨਾਮਰ ਭਯੰਨ ਕੀਯਾਏਯਾਏ ਆਭ ਅਧਯ ਭਾਰਾ ਮਧ ਕਰਾਏਯਾਏ।

ਗੁਰ ਤੇ ਵਾਟ ਮਹਲੁ ਘਰੁ ਪਾਏ ॥੩॥

ਯੇ ਗੁਰੂਕਾ ਮਾਧਮਰੁ ਪੁਰੁਸ਼ਕ ਮਹਲ ਏਵੰ ਘਰਰ ਮਾਰੀ ਗੋਯਾਏਯੋਏਯਾਏ ॥3॥

ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ ਜੋਤਿ ਅਨੂਪੁ ॥

ਠਾਕਾਰ ਕਾਮਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਅਨੂਪ ਯੋਧਾਓ ਭਾਰਾ ਬੂਨਾ ਹੋਯਾਯਾਏ ਆਯ

ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਦੇਵਾ ਸਗਲ ਸਰੂਪੁ ॥

ਬੇ ਚਿਨ੍ਹਿ ਲੋਕਾਕਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾ ਦੇਵਤਾਏ।

ਮੈ ਸੇ ਧਨੁ ਪਲੈ ਸਾਚੁ ਅਖੁਟੁ ॥੪॥

ਮੇਰੇ ਪਾਸਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਰੇ ਬਯਾ ਏਵਾਂ ਅਯਯ ਪਨ ਅਯਿ ॥੪॥

ਪੰਚ ਤੀਨਿ ਨਵ ਚਾਰਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਪਾਞ ਚਕ੍ਰ, ਮਾਯਾਰ ਚਿਨ੍ਹਿ ਗੁਣ, ਨਵਯੁਤ੍ਰ ਏਵਾਂ ਚਾਰਿ ਧਿਰੇਰੇ ਕਪਾਪਕ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਧਰਣਿ ਗਗਨੁ ਕਲ ਧਾਰਿ ਰਹਾਵੈ ॥

ਨਿਯਰੇ ਬਯਾ ਕਾਮਾ ਕਰਿ ਬੇ ਪਰਿਭ੍ਰਾ ਏਵਾਂ ਗਗਨਕੁ ਬਾਧਾਰਾ ਦੇਯਾਯਾਏ।

ਬਾਹਰਿ ਜਾਤਉ ਉਲਟਿ ਪਰਾਵੈ ॥੫॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਪ੍ਰਾਣੀਰ ਚਕ੍ਰ ਮਨਕੁ ਕਦਲਾਯ ਬਧਮਾਰ੍ਗਕੁ ਆਗਿਯਾਏ ॥੫॥

ਮੂਰਖੁ ਹੋਇ ਨ ਆਖੀ ਸੂਝੈ ॥

ਮਿਥ ਮੂਰ੍ਖ ਅਧੇ, ਬੇ ਨਿਯਰੇ ਆਮ੍ਰਿਕ ਆਯੁਰੇ ਦੇਵੇਗ ਨਾਯਿ,

ਜਿਹਵਾ ਰਸੁ ਨਹੀ ਕਹਿਆ ਬੂਝੈ ॥

ਠਾਕਾਰ ਯੋਧਾ ਰਬ ਧਿਥ ਨਾਯਿ ਆਯ ਠਾਕਾਕੁ ਯਾਧਾ ਕਯਿ ਕੂਧਾਯਾਏ, ਬੇ ਰੂਏ ਨਾਯਿ।

ਬਿਖੁ ਕਾ ਮਾਤਾ ਜਗ ਸਿਉ ਲੂਝੈ ॥੬॥

ਬੇ ਬਿਯਾਯ ਮਾਯਾਕਰੇ ਮਥੁ ਹੋਯਾਯ ਰੂਨਿਯਾ ਬਾਧੁਰੇ ਯਗਠਾ ਕਰਿਯਾਏ ॥੬॥

ਉਤਮ ਸੰਗਤਿ ਉਤਮੁ ਹੋਵੈ ॥

ਯਯਮ ਬਾਂਗਠਿ ਕਰਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਯਯਮ ਕਰਿਯਾਏ।

ਗੁਣ ਕਉ ਧਾਵੈ ਅਵਗਣ ਧੋਵੈ ॥

ਏਧਰਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਗੁਣਰੇ ਪਯਰੇ ਕਯਯੁਯਾਏ ਆਯ ਨਿਯ ਅਕਗੁਣਕੁ ਰੂਰੇ ਕਰਿਯਾਏ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸੇਵੇ ਸਹਜੁ ਨ ਹੋਵੈ ॥੭॥

ਗੁਰੁਕ ਬੇਕਾ ਕਰਿ ਬਾਯਾਕਿਕ ਬੂਯ ਪ੍ਰਾਧੁ ਬੂਧਨਾਯਿ ॥੭॥

ਹੀਰਾ ਨਾਮੁ ਜਵੇਹਰ ਲਾਲੁ ॥

ਪੁਰੁਕਾ ਨਾਮੁ ਹੀਰਾ ਏਵੰ ਪਾਠੀਕ ਅਰੇ।

ਮਨੁ ਮੇਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਮਾਲੁ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯਕ ਮੋਹਿ ਭਲਿ ਅਨੁਲਯ ਮਨੁ ਬੇਘਿ ਬਾਮਨਿ ਧਨੁ ਅਰੇ,

ਨਾਨਕ ਪਰਥੈ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੁ ॥੮॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁ ਭਭਕੁ ਪਰਮਾਸ਼ਾ ਕਰਿਯਾਹਿ ਆਭ ਕੂਪਾ ਕੂਝਿ ਵਾਰਾ ਭਾਖਾਕੁ ਕੂਠਾਰੀ ਕਰਿਯਾਹਿ
॥੮॥੫॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਮਨਿ ਮਾਨੁ ॥

ਗੁਰੁਕਾ ਪਾਖਮਰੁ ਹੂੰ ਞਾਨ, ਧਾਨ ਏਵੰ ਮਨਕੁ ਬਛੋਬ ਪ੍ਰਾਬੁ ਹੋਯਾਏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਹਲੀ ਮਹਲੁ ਪਛਾਨੁ ॥

ਗੁਰੁਕਾ ਬਮ੍ਰਗੁ ਹੋਯਾ ਪੁਰੁਕਾ ਮਹਲਾ ਯਾਗਿ ਝੂਏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਨੁ ॥੧॥

ਗੁਰੁਗੁਣਾ ਬਨਿ ਪੁਰੁਕਾ ਨਾਮੁ ਮਨੁਸ਼ਯਕ ਬੁਰਭਿਰੇ ਪੁਕਰ ਹੋਯਾਏ ॥1॥

ਐਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥

ਏਵੇਪਰਿ ਪੁਰੁਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਭਭਿਰ ਚਿਤ੍ਰਨ ਕਰਾਯਾਏ ਥਾਏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੁਗੁਣਾ ਬਨਿ ਹੂੰ ਗੁਰਾਰੀ ਪੁਰੁਕਾ ਬਭਧ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਾਬੁ ਕਰਾਯਾਏ ਥਾਏ ॥1॥ ਰੂਏ ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਿਰਮਲੁ ਥਾਨਿ ਸੁਥਾਨੁ ॥

ਯੇਧ ਗੁਰੁਗੁਣਾ ਬਨਿਥਾਏ ਬੇ ਫਿਨ ਰਾਭਿ ਨਿਰਮਲ ਰਹਿਥਾਏ ਆਭ ਬੁਧਰ ਬ੍ਰਾਮਨਰੇ ਬਾਬ ਕਰਿਥਾਏ।

ਤੀਨ ਭਵਨ ਨਿਹਕੇਵਲ ਗਿਆਨੁ ॥

ਭਾਖਾਕੁ ਚਿਨਿ ਲੋਕਕਰ ਞਾਨ ਹੋਯਾਏ।

ਸਾਚੇ ਗੁਰ ਤੇ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਨੁ ॥੨॥

ਬਯਾ ਗੁਰੁਕਾ ਪਾਖਮਰੁ ਪੁਰੁਕਾ ਝੂਕੁਮ ਯਾਗਿ ਝੂਏ ॥2॥

ਸਾਚਾ ਹਰਖੁ ਨਾਹੀ ਤਿਸੁ ਸੋਗੁ ॥

ਏਸ ਬਛਾ ਪੁਬਫੁੱਠਾ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਯਾਏ ਅਯੁ ਚਾਹਾਕੂ ਕੋਯੋਬਿ ਦੂਝਯ ਬੁਝਿ ਕਰੇ ਨਾਹੀਂ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗਿਆਨੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਭੋਗੁ ॥

ਏਸ ਅਨੂਠ ਯਾਨ ਏਵੰ ਮਹਾਰਬਰ ਅਨਯ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਯਾਏ।

ਪੰਚ ਸਮਾਈ ਸੁਖੀ ਸਭੁ ਲੋਗੁ ॥੩॥

ਚਾਹਾਰ ਪਾਝ ਬਿਕਾਰ ਨਝੁ ਹੋਯਾਏ ਅਯੁ ਏਸ ਬਾਰਾ ਦੂਨਿਆਰੇ ਬੁਝੀ ਹੋਯਾਏ ॥੩॥

ਸਗਲੀ ਜੋਤਿ ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥

ਹੋ ਪੁਰੁ! ਚੋਰ ਯੋਧਾਓ ਬਰੁਯਾ ਾਰੇ ਮਹਾਦੂਧ ਅਛਿ ਅਯੁ ਬਰੁ ਚੋਰ ਹੀਂ ਅਧਰੁ।

ਆਪੇ ਜੋਤਿ ਵਿਛੋੜੇ ਸੋਈ ॥

ਏਸ ਬੁਝੁ ਹੀਂ ਮਿਲਾਯਾਏ ਅਯੁ ਬੁਝੁ ਹੀਂ ਬਿਛੋੜ ਕਰਾਯਾ ਯਾਯਾਏ।

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਈ ॥੪॥

ਬੁਝਨਹਾਰ ਪੁਰੁ ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਕਰਿਯਾਏ, ਚਾਹਾ ਹੋਯਾਏ ॥੪॥

ਢਾਹਿ ਉਸਾਰੇ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਯਥਾਰ ਬੁਝੁ ਹੀਂ ਬੁਝਿਯੁ ਧੁੰਬ ਕਰਿ ਬੁਝੁ ਹੀਂ ਨਿਰਮਾਯ ਕਰਿਯਾਏ, ਚਾਹਾਕੂ ਬੁਝੁ ਅਨੂਬਾਰੇ ਬੁਝਿ ਪੂਨਝ ਚਾਕਰਿ ਾਰੇ ਲਾਨ ਹੋਯਾਏ।

ਹੁਕਮੇ ਵਰਤੈ ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ॥

ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਚਾਹਾਕੂ ਯਯ ਲਾਗਿਯਾਏ, ਚਾਕਰਿ ਬੁਝੁ ਅਨੂਬਾਰੇ ਹੋਯਾਏ।

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਪੂਰਾ ਕੋਇ ਨ ਪਾਵੈ ॥੫॥

ਗੁਰੁਕਾ ਬਿਨਾ ਕੇਹੇ ਮਧ ਪੂਰੁ ਪੁਰੁਕਾ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਯਾਰੇ ਨਾਹੀਂ ॥੫॥

ਬਾਲਕ ਬਿਰਧਿ ਨ ਸੁਰਤਿ ਪਰਾਨਿ ॥

ਪੁਾਗਾਰ ਕਾਲਪਾਬਲਾ ਏਵੰ ਕੁਯਾਬਲਾਰੇ ਕੋਯੋਬਿ ਹੋਬ ਨਯਾਏ।

ਭਰਿ ਜੋਬਨਿ ਬੂਝੈ ਅਭਿਮਾਨਿ ॥

ਯਰਪੂਰ ਯੋਬਨਰੇ ਏਸ ਅਭਿਮਾਨਰੇ ਕੂਠਿ ਯਾਯਾਏ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕਿਆ ਲਹਸਿ ਨਿਦਾਨਿ ॥੬॥

ਨਾਨ ਬਿਨਾ ਏਹੇ ਮੂਝਿ ਕਯਾ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿ ਪਾਰਿਬ? ॥੬॥

ਜਿਸ ਕਾ ਅਨੁ ਧਨੁ ਸਹਜਿ ਨ ਜਾਨਾ ॥

ਮਨੁਸ਼ਖ ਖੇਤ੍ਰਿ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਯਾਗੀ ਨਯਾਵ, ਯਾਤ੍ਰਾਯਾ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਅਧੁ ਏਵੰ ਧਨੁ ਖੇਤ੍ਰਿ ਕਯਾਵਹਾਰ ਕਰਿਯਾਵ।

ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨਾ ਫਿਰਿ ਪਛਤਾਨਾ ॥

ਭ੍ਰਿਖਾਰੇ ਕ੍ਰਮਾਰੰਗਾਨਾ ਹੋਯਾਯਾ ਖੇਤ੍ਰਿ ਪਰੇ ਪਛਾਤਾਪ ਕਰਿਯਾਵ।

ਗਲਿ ਫਾਹੀ ਬਉਰਾ ਬਉਰਾਨਾ ॥੭॥

ਪਰਛੁ, ਮੁਖੰ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਗਲਾਰੇ ਮੋਹਾਰ ਪਾਸੀ ਪਛਿਛਿ ॥7॥

ਬੁਝਤ ਜਗੁ ਦੇਖਿਆ ਤਉ ਡਰਿ ਭਾਰੇ ॥

ਏਵਿ ਬੰਬਾਰਕੁ ਮੋਹਾ ਮਾਯਾਰੇ ਕੁਝੁਪ੍ਰਵਾ ਵੇਖੁ ਮਨੁਸ਼ਖ ਭਯਭਾਭ ਹੋਯਾਯਾ ਚਾਲਿਯਾਵ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਵਡਭਾਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਣੀ ਲਾਰੇ ॥੮॥੬॥

ਯਾਤ੍ਰਾਕੁ ਬਯਾ ਗੁਰੁ ਰਖਾ ਕਰਿਛੁਛਿ, ਖੇਤ੍ਰਿ ਕਯਾਗਯਾਗੀ ਅਰੇ, ਹੋ ਨਾਨਕ! ਖੇਤ੍ਰਿ ਗੁਰੁ ਚਰਣਾਰੇ ਲਾਗਿਯਾਵ ॥8॥6॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਗਾਵਹਿ ਗੀਤੇ ਚੀਤਿ ਅਨੀਤੇ ॥

ਕਿਛਿ ਲੋਕ ਭਗਵਾਨਯਾ ਭਯਨ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਛੁ, ਕਿਛੁ ਭਾਤ੍ਰਾਯਾ ਚਿਭਾਰੇ ਮਯਾ ਬਿਚਾਰ ਯਾਵ।

ਰਾਗ ਸੁਣਾਇ ਕਹਾਵਹਿ ਬੀਤੇ ॥

ਖੇਤ੍ਰਿ ਰਾਗ ਗੁਣਾਯਾ ਬਿਬਾਨ ਕ੍ਰਮਾਯਾ ਯਾਵ,

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮਨਿ ਝੂਠੁ ਅਨੀਤੇ ॥੧॥

ਕਿਛੁ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਭਾਤ੍ਰਾਯਾ ਮਨਾਰੇ ਮਿਧਾ ਯਾਯਾ ਮਯਾ ਬਿਚਾਰ ਭਰਿ ਰਹਿਯਾਵ ॥1॥

ਕਹਾ ਚਲਹੁ ਮਨ ਰਹਹੁ ਘਰੇ ॥

ਹੋ ਮਨ! ਭੁਧੇ ਕ੍ਰਮਾਯਾ ਯਾਯਾ? ਨਿਯਨ ਭੁਧਯਾ ਘਰੇ ਹੋਂ ਕਾਧ ਕਰ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ਖੇਜਤ ਪਾਵਹੁ ਸਹਜਿ ਹਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਰਾਮਯਾ ਨਾਮਾਰੇ ਭੁਧੁ ਹੋਯਾਯਾ ਯਾਯਾ ਬਯਾਨ ਕਰਿ ਖੇਤ੍ਰਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਾਰੇ ਹੋਂ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਪਾਯਾਯਾ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮਨਿ ਮੋਹੁ ਸਰੀਰਾ ॥

ਮੋਯੋਂ ਕਾਯਿਯਨ ਮਨਾਰੇ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧੁ ਨਿਕਾਧ ਕਰਿਯਾਵ, ਭਾਤ੍ਰਾ ਠਾਰੇ ਗਰੀਰਾਰ ਮੋਹਾ ਲਾਗਿ ਰਹਿਯਾਵ।

ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਸੁ ਪੀਰਾ ॥

ਲਾਲਸਾ, ਲੋਭਾ ਅਤੇ ਅਹੰਕਾਰ ਭਾਵੇਂ ਮਨੁੱਖੀ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਹਨ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਮਨੁ ਧੀਰਾ ॥੨॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮਨੁੱਖੀ ਕਿਸੇ ਧੀਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ॥੨॥

ਅੰਤਰਿ ਨਾਵਨੁ ਸਾਚੁ ਪਛਾਣੈ ॥

ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖੀ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਕਰੇਗਾ, ਤਾਂ ਸਚਾਈ ਪਛਾਣੇਗਾ।

ਅੰਤਰ ਕੀ ਗਤਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਕਰੇਗਾ।

ਸਾਚ ਸਬਦ ਬਿਨੁ ਮਹਲੁ ਨ ਪਛਾਣੈ ॥੩॥

ਸਚਾਈ ਬਿਨਾ ਮਨੁੱਖੀ ਮਹਲ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣੇਗਾ ॥੩॥

ਨਿਰੰਕਾਰ ਮਹਿ ਆਕਾਰੁ ਸਮਾਵੈ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰ ਮਹਿ ਆਕਾਰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣੇਗਾ।

ਅਕਲ ਕਲਾ ਸਚੁ ਸਾਚਿ ਟਿਕਾਵੈ ॥

ਅਕਲ ਕਲਾ ਸਚਾਈ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਕਰੇਗਾ,

ਸੋ ਨਰੁ ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ॥੪॥

ਜੇਹੜੇ ਮਨੁੱਖੀ ਪੁੰਨੇ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਨ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ॥੪॥

ਜਹਾਂ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਤਹ ਜਾਉ ॥

ਜੇਹੜੇ ਮਨੁੱਖੀ ਮਿਲੇਗਾ, ਉਹ ਜਾਏਗਾ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਕਰਮ ਕਮਾਉ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਦਯਾਰੂ ਗੁੰਘ ਕਰਿ ਕਰ।

ਨਾਮੇ ਰਾਤਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥੫॥

ਨਾਮਰੇ ਅਨੂਰਭੁ ਹੋਯਾ ਫਿਰਿਯਾ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰ ॥5॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਆਪੁ ਪਛਾਤਾ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਬੇਬਾ ਭਾਰਾ ਸ੍ਰੀ ਨਿਯ ਅਨੁਸ਼ਰੂਪਕੂ ਰੂਝਿ ਨੇਯਯਿ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਸੁਖਦਾਤਾ ॥

ਬੁਝਵਾਯਾ ਨਾਮਾਨੁਭੁ ਐਵੇ ਮੋਰਾ ਬੁਧਯੋਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾਏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਬਾਣੀ ਨਾਮੇ ਰਾਤਾ ॥੬॥

ਸ੍ਰੀ ਰਾਧਿ ਧਿਨ ਗੁਰੂਵਾਸੀ ਐਵੇ ਨਾਮਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾਏ ॥6॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਲਾਏ ਤਾ ਕੇ ਲਾਗੈ ॥

ਯਦਿ ਮੋਰਾ ਪੁਰੁ ਚਾਹਾਏ, ਚਾਹਾਏਯੋ ਕੇਹੀ ਚਾਹਾਯੋ ਬਹਿਯੋ ਯੋਧਿ ਰਹਿਯਾਏ।

ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ ਸਬਦੇ ਜਾਗੈ ॥

ਯਦਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਅਭੰਕਾਰਕੂ ਨਯੋ ਕਰਿਯੋ, ਚਾਹਾਏਯੋ ਬੇ ਗੁਰੂਵਾਸੀ ਆਭਕੂ ਯਾਗਿ ਰਹਿਯਾਏ।

ਐਥੈ ਓਥੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਆਗੈ ॥੭॥

ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕਰੇ ਬੇ ਬਰਵਾ ਬੁਝਰੇ ਰਹਿਯਾਏ ॥7॥

ਮਨੁ ਚੰਚਲੁ ਬਿਧਿ ਨਾਹੀ ਜਾਣੈ ॥

ਚਯੋਲ ਮਨ ਸੁਭਿ ਯਾਏ ਨਾਹੀ।

ਮਨਮੁਖਿ ਮੈਲਾ ਸਬਦੁ ਨ ਪਛਾਣੈ ॥

ਮਨਮੁਖੀ ਮਯੋਲਾ ਬਯੋਭਿ ਵਾਸੀਕੂ ਰੂਝਿ ਨਾਹੀ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥੮॥

ਕਿਯੋ ਗੁਰਮੁਖੁ ਮਨੁਸ਼ਯ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮਰੇ ਯਯਾਗਿ ਕਰਿਯਾਏ ॥8॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਗੈ ਕਰੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਪੂਜਯ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਯੋ ਬਨਮੁਖਰੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿਯਾਏ ਯੋ

ਸਾਧੂ ਜਨ ਸੰਗਤਿ ਹੋਇ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਮੋਹਾਓ ਬਾਖੂਜਨਾਕ ਬਯਾਓਰੇ ਨਿਵਾਸ ਮਿਲਿਯਾਭ।

ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਕਾਟੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥੯॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮਰ ਪੁਕਾਭ ਪਾਪ ਐਵੰ ਦੂਝਯੂ ਦੂਰ ਕਰਿਦੇਕ ਧਾਵ ॥੭॥

ਕਰਿ ਬੀਚਾਰੁ ਆਚਾਰੁ ਪਰਾਤਾ ॥

ਮੂੰ ਬਾਖੂਕਾ ਬਹਿਓ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ ਗੁਭ ਆਚਰਭ ਬਨਾਯਭਿ।

ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨੀ ਏਕੇ ਜਾਤਾ ॥

ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬਚਨ ਭਾਰਾ ਮੂੰ ਐਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੂਝੋ ਨੇਯਭਿ।

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥੧੦॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਰਾਮਕਾ ਨਾਮ ਬਹਿਓ ਮੋਰ ਮਨ ਰਯਾਨ ਹੋਯਭ ਯਾਯਭਿ ॥10॥7॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਯਯ 1 ॥

ਮਨੁ ਮੈਗਲੁ ਸਾਕਤੁ ਦੇਵਾਨਾ ॥

ਐਵੇ ਮਨ ਗਾਯ ਐਵੰ ਪਾਗਯ ਯਾਓ ਅਓ।

ਬਨ ਖੰਡਿ ਮਾਇਆ ਮੇਹਿ ਹੈਰਾਨਾ ॥

ਬੇ ਮੋਹਾ ਮਾਯਾਰ ਯਯਾਯਰੇ ਆਕਰਿਓ ਹੋਯਭ ਪਧਯਯ ਰਹਿਧਾਵ।

ਇਤ ਉਤ ਜਾਹਿ ਕਾਲ ਕੇ ਚਾਪੇ ॥

ਕਾਲਰ ਚਾਪ ਕਾਰਯਰੂ ਬੇ ਐਧਓ ਬੇਧਓ ਯਾਯਧਾਵ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੇਜਿ ਲਹੈ ਘਰੁ ਆਪੇ ॥੧॥

ਕਿਯੂ ਗੁਰਮੁਖੀ ਮਨੁਬਧ ਗੋਯਯ ਨਿਯ ਭਿਓਰੇ ਪੁਯਕਾ ਨਿਵਾਸ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿਨਿਐ ॥1॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੈ ਮਨੁ ਨਹੀ ਠਉਰਾ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਾਯੀ ਬਿਨਾ ਮਨਕੂ ਬੁਯਯ ਯਯਾਨ ਮਿਯੋਨਾਯੂੰ।

ਸਿਮਰਹੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲੁ ਅਵਰ ਤਿਆਗਹੁ ਹਉਮੈ ਕਉਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਮਨਾਮਕੂ ਯਯਰਯ ਕਰ, ਯਾਯਾ ਬਯੁਓ ਨਿਰਮਲ ਅਓ ਆਯ ਕਰੂ ਅਯਾਕਾਰ ਓਧਾਯ ਕਰ ॥1॥ਰੂਯ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਮੁਗਧੁ ਕਹਹੁ ਕਿਉ ਰਹਸੀ ॥

ਕੂਯ, ਐਵੇ ਮੁਯੀ ਮਨ ਕੋਧਰੋ ਬਯਾ ਯਾਯ ਪਾਰਿਬ?

ਬਿਨੁ ਸਮਝੇ ਜਮ ਕਾ ਦੁਖੁ ਸਹਸੀ ॥

ਰੂਝੇ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਕਾ ਬਿਨਾ ਬੇਸ ਮੂਢਪਰ ਕੂੜਯਾ ਬਹੁਨ ਕਰਿਯਾ।

ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੈ ॥

ਹੁਝੁ ਬਖਸ਼ਾ ਹੂੰ ਬਿਨਾ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਬਹਿਓ ਮਿਲਾਯਾਏ।

ਕਾਲੁ ਕੰਟਕੁ ਮਾਰੇ ਸਚੁ ਪੇਲੈ ॥੨॥

ਬਧਧਰੂਹੁ ਹੁਝੁ ਮੂਢਪਰ ਕਝਕੂ ਚਕੂਏ ਧਰਿ ਮਾਰਿ ਧੋਯਾਯਾ ॥੨॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਕਰਮਾ ਇਹੁ ਮਨੁ ਧਰਮਾ ॥

ਏਹਿ ਮਨ ਕਰਮ ਕਰਿਯਾਯਾ ਆਯ ਏਹਿ ਮਨ ਹੂੰ ਧਰਮ ਕਰਿਯਾਯਾ।

ਇਹੁ ਮਨੁ ਪੰਚ ਤਤੁ ਤੇ ਜਨਮਾ ॥

ਏਹਿ ਮਨਰ ਯਯੁ ਧਾਯ ਚਯੁ ਧਾਰਾ ਹੋਯਾਯਾ

ਸਾਕਤੁ ਲੇਭੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮੂੜਾ ॥

ਏਹਿ ਲੋਯਾਯਾ ਮਨ ਗਾਯ ਏਵਾ ਮੂਝਾ ਅਧੇ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਮਨੁ ਰੂੜਾ ॥੩॥

ਗੁਰੂਯਾ ਬਧਮੂਝਾ ਹੋਯਾਯਾ ਨਾਮ ਯਧ ਕਰਿਲੇ ਮਨ ਬੁਧਰ ਹੋਯਾਯਾ ॥੩॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੁ ਅਸਥਾਨੇ ਸੇਈ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਮਾਧਮਰੂ ਹੂੰ ਏਹਿ ਮਨ ਬਧਧਰ ਲਾਨਰੇ ਰਹਿਯਾਯਾ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਸੇਈ ਹੋਈ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਮਾਧਮਰੂ ਹੂੰ ਚਾਯਾਕੂ ਚਿਨਿ ਲੋਕਕਰ ਯਾਨ ਹੋਯਾਯਾਯਾ।

ਇਹੁ ਮਨੁ ਜੋਗੀ ਭੋਗੀ ਤਪੁ ਤਾਪੈ ॥

ਏਹਿ ਮਨ ਯੋਗੀ ਭੋਗਧ ਅਧੇ ਆਯ ਚਧਧਧਾ ਧਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾਯਾ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਚੀਨੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੈ ॥੪॥

ਗੁਰੂਯਾ ਮਾਧਮਰੂ ਹੂੰ ਬੇ ਬਖਸ਼ਾ ਹੂੰ ਬਰਿ ਹੁਝੁਕੂ ਰੂਝੇ ਨਿਧ ॥੪॥

ਮਨੁ ਬੈਰਾਗੀ ਹਉਮੈ ਤਿਆਗੀ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਮਨਸਾ ਦੁਬਿਧਾ ਲਾਗੀ ॥

ਏਹਿ ਮਨ ਕੇਵੇ ਅਭਿਮਾਨ ਚਧਾਗ ਕਰਿ ਬੈਰਾਗੀ ਆਯ ਕੇਵੇ ਚਧਾਗੀ ਬਧਿਯਾਯਾ, ਬਹੁ ਗਰੀਰਕੂ ਚੁਝਾ ਏਵਾ ਧੁਧਾ ਲਾਗਿਯਾਯਾ।

ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਾਖੈ ॥

ਹੇਯੋ ਮਨੁਸ਼ਖ ਗੁਰੂਕਾ ਮਾਖਮਰੂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਨੂਭਵ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾਵ,

ਦਰਿ ਘਰਿ ਮਹਲੀ ਹਰਿ ਪਤਿ ਰਾਖੈ ॥੫॥

ਠਾਕਾਕਾ ਹਰਿ ਪੁਰੂ ਨਿਯੰਦਰ ਬਰਕਾਰੇ ਪੁਰਿਸ਼੍ਠ ਰਖੁਯਾਛਿ ॥5॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਰਾਜਾ ਸੂਰ ਸੰਗ੍ਰਾਮਿ ॥

ਏਹਿ ਮਨ ਰਾਜਾ ਅਰੇ ਆਯੋ ਕੇਵੇ ਬੰਗੁਮਾਰੇ ਬੁਰਕਾਰੇ ਅਰੇ।

ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਿਰਭਉ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ॥

ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਬਨਿ ਨਾਮਰੇ ਆਰਾਖਨਾ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਏਹਿ ਮਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੋਯਾਵ।

ਮਾਰੇ ਪੰਚ ਅਪੁਨੈ ਵਸਿ ਕੀਏ ॥

ਬੇ ਪਾਞਿ ਬਿਕਾਰਕੂ ਮਾਰਿ ਨਿਯੰਦਰ ਬਰੇ ਕਰਿ ਨਿਯੰਦਰ ਆਯੋ

ਹਉਮੈ ਗ੍ਰਾਸਿ ਇਕਤੁ ਥਾਇ ਕੀਏ ॥੬॥

ਅਭੰਕਾਰਕੂ ਨੇਯੰਦਰ ਮਨ ਠਾਕਾਕੂ ਏਕ ਸ਼ੁਭਨੇਰੇ ਬਖਸ਼ਿ ਕਰਿਯੋ ॥6॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਗ ਸੁਆਦ ਅਨ ਤਿਆਗੇ ॥

ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਬਨਿ ਮਨ ਬਹੁ ਰਾਗ ਏਕੋ ਬਾਧਕੂ ਭਯਾਨ ਕਰਿਯਾਵ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਭਗਤੀ ਜਾਗੇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬੰਦੁਮੁਖੀ ਹੋਯਾਕਾ ਏਹਿ ਏਹਿ ਮਨ ਪੁਰੂ ਭਯੰਦਰੇ ਨਾਗੁਰੁ ਹੋਯਾਕਾਵ।

ਅਨਹਦ ਸੁਣਿ ਮਾਨਿਆ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੀ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਾਗੀ ਏਕੋ ਬਿਚਾਰਕੂ ਮਾਨਿ ਮਨ ਅਨਾਹਤ ਨਾਦ ਗੁਣਾਕਾ ਆਵ।

ਆਤਮੁ ਚੀਨ੍ ਭਏ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥੭॥

ਨਿਯੰਦਰ ਆਨੁਬ੍ਰਹਮਕੂ ਰੂਪਿ ਆਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪੁਰੂਕਾ ਹੋਯਾਕਾਵ ॥7॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਦਰਿ ਘਰਿ ਸੋਈ ॥

ਬੇਹਿ ਪੁਰੂਕਾ ਦਰਕਾਰ ਏਕੋ ਘਰੇ ਏਹਿ ਮਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੋਯਾਕਾਵ ਆਯੋ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਭਾਉ ਧੁਨਿ ਹੋਈ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਮਾਖਮਰੂ ਠਾਕਾਕੂ ਪੁਰੂ ਭਯੰਦਰੇ ਪੁਰਿ ਪੁਰਾ ਹੋਯਾਕਾਵ।

ਅਹਿਨਿਸਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਪਾਰੂ ਮਨ ਧੰਨ ਰਾਧਿ ਹਰਿਕਾ ਮੋਗਾਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵ,

ਘਟਿ ਘਟਿ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ॥੮॥

ਸਿੰਘ ਬ੍ਰਹ੍ਮਚਰਿਅ ਆਦਿ ਰੇ ਧ੍ਰੁਵੇ ਆਯੁ ਯੁਗ ਯੁਗਾਦਿ ਰੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਅਭਿਸ਼ਿਕਤ, ਸਿੰਘ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਚਰਿਅ ਰੇ ਵਾਸ
ਕਰਿਵਾ ਵੇਖਾ ਯਾ ਆਉ ॥੮॥

ਰਾਮ ਰਸਾਇਣਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਾਤਾ ॥

ਰਾਮ ਰਾਮਾਯਣ ਰੇ ਐਸੇ ਮਨ ਮਨੁ ਆਇ। ਹੋਇ ਰਹਿਯਾ ਆਯੁ

ਸਰਬ ਰਸਾਇਣੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖਿ ਰੇ ਐਸੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਚਰਿਅ ਰੇ ਪੁਰਖੁ ਅਨੂਭਵ ਕਰਿਨੀਐ।

ਭਗਤਿ ਹੇਤੁ ਗੁਰ ਚਰਣ ਨਿਵਾਸਾ ॥

ਯੇਵੇ ਮਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਰਣ ਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਨੀਐ, ਯੇਵੇਵੇਲੇ ਪੁਰਖੁ ਭਕਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਯਾਗੁ
ਹੋਇਯਾ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਨ ਕੇ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ॥੯॥੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇਵੇਵੇਲੇ ਐਸੇ ਮਨ ਭਕਿਤ ਜੀ ਸੇਵਕ ਬਨੀਯਾ ॥੯॥੮॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮੁਕਾ 1 ॥

ਤਨੁ ਬਿਨਸੈ ਧਨੁ ਕਾ ਕੇ ਕਹੀਐ ॥

ਯੇਵੇ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਭਨ ਨਾਗਿ ਹੋਇਯਾਏ, ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਭਾ' ਭਾਰਾ ਬਝਿਭ ਧਨ ਕਾਹਾਰ ਕੂਝਾ
ਯਾਇਯਾਰਿਥ?

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਕਤ ਲਹੀਐ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਬਿਨਾ ਰਾਮਯਾ ਨਾਮ ਕਿਧਰਿ ਪੁਾਬੁ ਹੋਇਯਾਰੇ?

ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਸੰਗਿ ਸਖਾਈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਧਨੁ ਹੂੰ ਬਯਾ ਬਾਧੁ ਏਵੰ ਬਯਾਯਕ ਅਚੇ।

ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਿਰਮਲੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੧॥

ਯੇਭ੍ਯੰ ਮਨੁਸ਼ਖ ਧਿਨ ਰਾਭਿ ਨਿਯ ਰੂਭਿ ਹਰਿਯਾ ਬਾਧੁਰੇ ਲਗਾਯ ਰਯੁਥਾਏ, ਬੇ ਨਿਰਮਲ ਅਚੇ ॥1॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਵਨੁ ਹਮਾਰਾ ॥

ਰਾਮਯਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਆਮਰ ਕਿਏ ਅਭਿ?

ਸੁਖ ਦੁਖ ਸਮ ਕਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਛੇਡਉ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੁਯਾ ਦੁਖਯਾ ਬਯਾਨ ਯਾਥਿ ਮੂੰ ਨਾਮਕੁ ਭਯਾਗ ਕਰੇ ਨਾਹਿੰ, ਪੁਭੁ ਯਯਾ ਕਰਿ ਬੁਯੰ ਹੂੰ ਨਿਯ ਬਾਧੁਰੇ
ਲਗਾਯ ਆਭਿ ॥1॥ ਰੂਝ ॥

ਕਨਿਕ ਕਾਮਨੀ ਹੇਤੁ ਗਵਾਰਾ ॥

ਮੂਯੰ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬੁਯਾ ਏਵੰ ਬੁਯਰ ਨਾਰੀ ਬਝਿਭ ਪੁਰਮ ਕਰਿਥਾਏ।

ਦੁਬਿਧਾ ਲਾਗੇ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਾ ॥

ਭੁਥਾਰੇ ਯੋਭਿ ਹੋਇਯਾ ਬੇ ਨਾਮਕੁ ਭੁਯਿ ਯਾਯਭਿ।

ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਬਖਸਹਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇ ॥

ਯਾਯਾਕੁ ਪੁਭੁ ਯਯਾ ਕਰਿ ਧਿਅਭਿ, ਭਾਯਾ ਭਾਰਾ ਬੇ ਨਿਯ ਨਾਮਰ ਯਧ ਕਰਾਯ ਆਯਾਭਿ।

ਦੂਤੁ ਨ ਲਾਗਿ ਸਕੈ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥੨॥

ਯਿਏ ਪੁਭੁਯਾ ਗੁਯਗਾਨ ਕਰਿਥਾਏ, ਯਮਦੂਭ ਭਾਯਾਕੁ ਬੁਯੰ ਕਰਿਯਾਰੇ ਨਾਹਿੰ ॥2॥

ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਗੁਪਾਲਾ ॥

ਹੇ ਖਰੇ! ਹੇ ਗੋਪਾਲ! ਤੂੰ ਹੋਂ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ, ਧਾਠਾ ਏਵਾਂ ਰਾਮ ਅਰੂ।

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੁ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੇ ਧੰਨਾਨੂ ਪੁਰੂ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮੇਧਰੇ ਭਰਮੂਛ ਲਾਗੇਘਾਏ, ਬੇਧਰੇ ਹੋਂ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਰੱਖਾ ਕਰ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮੁ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਭਰਮਦੇਸ਼ ਖਾਰਾ ਰਾਮ ਮੇਰੇ ਮਨਯੋ ਭਲਾ ਲਾਗਏ।

ਰੋਗ ਮਿਟੇ ਦੁਖੁ ਠਾਕਿ ਰਹਾਇਆ ॥੩॥

ਰਾਮਯੋ ਖਾਰਾ ਮੇਰੇ ਰੋਗ ਧੂਰੇ ਹੋਯਾਯਾਯੋ ਆਯੋ ਧੂਝ ਮਖ ਧੂਰੇ ਹੋਯਾਯਾਯੋ
॥੩॥

ਅਵਰੁ ਨ ਅਉਖਧੁ ਤੰਤੁ ਨ ਮੰਤਾ ॥

ਰੋਗਰੂ ਵਝੇਵਾ ਪਾਯੋਂ ਨਾਮ ਬੇਨਾ ਅਧਾ ਕੀਝੇ ਭੀਖਧ, ਓਝ ਏਵਾਂ ਮਝ ਨਾਹੋਂ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਣੁ ਕਿਲਵਿਖ ਹੰਤਾ ॥

ਖਰੇ ਪੁਰੂਯੋ ਸ਼ਰਣ ਪਾਪਯੋ ਨਾਯੋ ਕਰੇਧੇਧ।

ਤੂੰ ਆਪਿ ਭੁਲਾਵਹਿ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਤੂੰ ਖੁਲ੍ਹਾ ਜੀਵਯੋ ਕੁਮਾਰੀਗਾਮੀ ਕਰੂ ਆਯੋ ਬੇ ਬੇ ਚੋਰ ਨਾਮਯੋ ਭੁਲੇਧਾਏ।

ਤੂੰ ਆਪੇ ਰਾਖਹਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥੪॥

ਤੂੰ ਖੁਲ੍ਹਾ ਹੋਂ ਨਿਯੋ ਕੁਪਾ ਕਰੇ ਅਨੇਕ ਜੀਵਯੋ ਰੱਖਾ ਕਰੂ ॥੪॥

ਰੋਗੁ ਭਰਮੁ ਭੇਦੁ ਮਨਿ ਦੂਜਾ ॥

ਮਨਰੇ ਖੁਧਾ, ਭੇਦਭਾਵ ਏਵਾਂ ਧੋਧਾਵਾਧਰੇ ਰੋਗ ਲਾਗੇਝੇ।

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਭਰਮਿ ਜਪਹਿ ਜਪੁ ਦੂਜਾ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਬੇਨਾ ਜੀਵ ਭਰਮਰੇ ਪਧਭੁਝ ਹੋਯਾਧਾਏ ਆਯੋ ਅਧਾਰੇ ਯਧ ਕਰੇਧਾਏ।

ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਗੁਰ ਦਰਸ ਨ ਦੇਖਹਿ ॥

ਠਾਢਾਯੋ ਆਧਿਪੁਰੁਖ ਗੁਰੂਯੋ ਧਰੰਨ ਝੂਧਨਾਹੋਂ।

ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਸਬਦੈ ਜਨਮੁ ਕਿ ਲੇਖਹਿ ॥੫॥

ਗੁਰੂਬਾਗੀ ਬੇਨਾ ਮਨੁਸ਼ਧ ਯਝਰੇ ਕਗੇ ਅਝੇ ॥੫॥

ਦੇਖਿ ਅਚਰਜੁ ਰਹੇ ਬਿਸਮਾਦਿ ॥

ਆਥ੍ਰਿਕਾਯੋਗਨਕ ਪੁਰੁਸ਼ ਦੇਖੁ ਸ੍ਰੀ ਵਸੁਤ ਚਕਿਤ ਹੋਇਓ।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਸੁਰ ਨਰ ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਬਿਸਾਖਰੇ ਬੇ ਬਰੁਕਾ ਧ੍ਰੁਵਨਰੇ ਦੇਵਤਾ। ਏਵੰ ਸਨੁਬਧ ਭਿਤਰੇ ਰਹਿਓ।

ਭਰਿਪੁਰਿ ਧਾਰਿ ਰਹੇ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥

ਪ੍ਰਥੁ ਬਾਪਕ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ੍ਰੀ ਨਿਯੋਗਨਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਰਿਓ।

ਤੁਮ ਸਮਸਰਿ ਅਵਰੁ ਕੇ ਨਾਹੀ ॥੬॥

ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼! ਤੁਮ ਬਿਸਾਖਰੇ ਆਯੋ ਕੇਵਲੋ ਨਾਹਿਓ ॥6॥

ਜਾ ਕੀ ਭਗਤਿ ਹੇਤੁ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ॥ ਸੰਤ ਭਗਤ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਰਾਮੁ ॥

ਸਿੰਘ ਭਯੋ ਬਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਓ, ਚਾਹਾਰੇ ਸੁਭਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਆਯੋ, ਬਲ ਏਵੰ ਭਯੋ ਬਿਸਾਖਰੇ
ਰਾਮਕ ਨਿਬਾਧ ਆਯੋ।

ਬੰਧਨ ਤੇਰੇ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ ॥

ਨਿਯੋਗਨ ਭਯੋ ਸਨੁਬਧ ਪੁਰੁਸ਼ ਓਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਧਾਨ ਲਗਾਯੋ। ਭਯੋ

ਛੁਟੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ॥੭॥

ਗੁਰ-ਪਰਮਾਨੁਸ਼ ਭਾਨ ਧਾਰਾ ਗੁਰਸੁਭਾ ਸੁਭ ਹੋਇਓ। ॥7॥

ਨਾ ਜਮਦੂਤ ਦੂਖੁ ਤਿਸੁ ਲਾਗੈ ॥

ਚਾਹਾਨੁ ਸਮਦੂਤ ਏਵੰ ਕੋਭਿਧੋ ਦੂਖੁ ਬੁਝਿ ਕਰਿਓ।

ਜੇ ਜਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਜਾਗੈ ॥

ਸਨੁਬਧ ਰਾਮਕ ਨਾਮਰੇ ਧਾਨ ਲਗਾਯੋ ਭਾਗਿ ਰਹਿਓ,

ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਭਗਤਾ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ॥

ਭਯੋਬਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਿਯੋਗ ਭਯੋ ਬਿਸਾਖਰੇ ਰਹਿਓ।

ਨਾਨਕ ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ॥੮॥੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਹਿਯੋ ਪ੍ਰੇਮ ਧਾਰਾ ਭਯੋਗਨ ਭਯੋ ਸਰਗ ਚਕੁਰੁ ਬਯੋ ਧਾਯੋ ॥8॥9॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਇਕਤੁਕੀ ॥

ਆਗਾ ਸਹਲਾ 1 ਯਕਤੁਕੀ ॥

ਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੇ ਠਾਕੁਰ ਜਾਨੈ ॥

ਮੇਭੱ ਵਧਭੀ ਗੁਰੂਯੋ ਬੇਬਾ ਗੁਣਾਪੂਰਵਕ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇ ਠਾਕੁਰਯੋ ਯਾਗਿਯਾਵ।

ਦੁਖੁ ਮਿਟੈ ਸਚੁ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨੈ ॥੧॥

ਬੇ ਵਾਗੀ ਵਾਰਾ ਬਠਾਯੋ ਯਾਗਿਯਾਵ ਆਯੋ ਚਾਖਾਰ ਬਹੁ ਦੁਖਯੋ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਵ ॥1॥

ਰਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮੇਰੀ ਸਖੀ ਸਖੈਨੀ ॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਬਯੋ! ਰਾਮਯੋ ਨਾਮ ਯੋਧ ਕਰ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਦੇਖਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਦਗੁਰੂਯੋ ਬੇਬਾਰ ਧਾਨਬਰੂਧ ਚੋਛੇ ਨਿਯੋ ਨਿਯੋ ਵਾਰਾ ਪੁਰੂਯੋ ਵਰ੍ਹਨ ਪੁਰਾ ਹੋਵ ॥1॥ ਰੂਯੋ ॥

ਬੰਧਨੁ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੰਸਾਰਿ ॥ ਬੰਧਨੁ ਸੁਤ ਕੰਨਿਆ ਅਰੁ ਨਾਰਿ ॥੨॥

ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਨਾ ਯੋਗਯੋ ਮਾਯਾ-ਪਿਤਾ ਮੋਹਯੋ ਵਰ੍ਹਨ ਅਭੀ, ਪੁਰੁ, ਕਰਯਾ ਏਵਾ ਨਾਰੀ ਏਵਾ ਬਹੁ ਮੋਹਯੋ ਵਰ੍ਹਨ ਅਭੇ ॥2॥

ਬੰਧਨੁ ਕਰਮ ਧਰਮੁ ਹਉ ਕੀਆ ॥

ਅਭਯੋਰਵਰ੍ਹਯੋ ਕਰਮਾਯੋਯੋ ਕਰਮ ਪਰਮ ਮਯੋ ਵਰ੍ਹਨ ਅਭੇ।

ਬੰਧਨੁ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤੁ ਮਨਿ ਬੀਆ ॥੩॥

ਪੁਰੁ, ਪਰਮ ਏਵਾ ਮਨਯੋ ਧਰਮ ਅਧਰਮ ਪੁਰਮ ਮਯੋ ਵਰ੍ਹਨ ਅਭੇ ॥3॥

ਬੰਧਨੁ ਕਿਰਪੀ ਕਰਹਿ ਕਿਰਸਾਨ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਾਰਾ ਕਰਮਾਯੋਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮਯੋ ਵਰ੍ਹਨ ਅਭੇ।

ਹਉਮੈ ਤੰਨੁ ਸਹੈ ਰਾਜਾ ਮੰਗੈ ਦਾਨ ॥੪॥

ਨਿਯੋ ਅਭਯੋਰ ਮੋਹਯੋ ਮਨੁਬਯੋ ਵਰ੍ਹ ਬਹੁ ਕਰਿਯਾਵ ਆਯੋ ਰਾਯਾ ਚਾਖਾਯੋ ਕਰ ਮਾਗਿਯਾਵ ॥4॥

ਬੰਧਨੁ ਸਉਦਾ ਅਣਵੀਚਾਰੀ ॥

ਭਲ-ਮਯੋ ਬਿਚਾਰ ਬਿਨਾ ਵਧਾਯੋ ਏਕ ਵਰ੍ਹਨ ਅਭੇ।

ਤਿਪਤਿ ਨਾਹੀ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਸਾਰੀ ॥੫॥

ਮਾਯਾ ਮੋਹਯੋ ਪੁਰਾਯੋ ਵਾਰਾ ਪੁਰਾ ਚੁਧੁ ਬੁਧਯੋ ॥5॥

ਬੰਧਨੁ ਸਾਹ ਸੰਚਹਿ ਧਨੁ ਜਾਇ ॥

ਬਾਧਯੋਰ ਪਰ ਬਯੋਧ ਕਰਿਯਾਵ, ਕੀਯੋ ਏਵਾ ਪਰ ਮਯੋ ਸ਼ੇਖਯੋਰ ਚਾਯੋਯਾਵ, ਯਾਯਾ ਵਰ੍ਹਨ ਏਵਾ ਅਭੇ।

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਪਵਈ ਥਾਇ ॥੬॥

ਹਰਿਯੋ ਭਯੋ ਬਿਨਾ ਪੁਰਾਨੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ॥੬॥

ਬੰਧਨ ਬੇਦੁ ਬਾਦੁ ਅਹੰਕਾਰ ॥

ਬੇਦ, ਪਾਪੀਯ ਬਾਦ-ਵਿਚਾਰ ਅਵਾ ਅਹੰਕਾਰ ਬੰਧਨ ਅਹੰਕਾਰ।

ਬੰਧਨਿ ਬਿਨਸੈ ਮੋਹ ਵਿਕਾਰ ॥੭॥

ਮੋਹ ਅਵਾ ਵਿਕਾਰਿ ਬੰਧਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਨੁਸ਼ਿਕ ਨਾਭਿ ਹੇਠਲੀ ॥੭॥

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰਣਾਈ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਮੀ ਚਰਣਿ ਨੇਯੋਯੀ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਬੰਧੁ ਨ ਪਾਈ ॥੮॥੧੦॥

ਬੰਧੁਗੁਰੂ ਚਾਖਾਯੋ ਰਾਖਾ ਕਰਿਯੋ, ਅਵਾ ਚਾਖਾਯੋ ਕਰਿ ਬੰਧਨ ਨਾਭਿ ॥੮॥੧੦॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੩

ਰਾਗ ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ਅਥੁਪਦੀ ਘਰੁ 3 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗੁਰ ਏਕ ਅਚੰਤਿ ਯਾਤਾਯੁ ਬਦਗੁਰੁਯੁ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪਾਯੁਯੁ॥

ਜਿਨ ਸਿਰਿ ਸੋਹਨਿ ਪਟੀਆ ਮਾਂਗੀ ਪਾਇ ਸੰਧੂਰੁ ॥

ਯੋਯੁ ਬੁਧੁਰ ਨਾਰੀਰ ਮਥੁਕਰੇ ਬਿਧੁਰ ਏਕੁ ਕਲਾ ਕੇਗਰੇ ਪਛਿ ਗੋਯਾ ਪਾਯੁਯੁ,

ਸੇ ਸਿਰ ਕਾਤੀ ਮੁੰਨੀਅਨ੍ ਗਲ ਵਿਚਿ ਆਵੈ ਧੂੜਿ ॥

ਭਾਯਾਰ ਮਥੁਕ ਕਯੁਛਿ ਭਾਰਾ ਕਰਾ ਯਾਧ ਆਯੁ ਮੁਥੁਰੇ ਮਾਰਿ ਫਿਰਾਯਾਧ॥

ਮਹਲਾ ਅੰਦਰਿ ਹੋਦੀਆ ਹੁਣਿ ਬਹਣਿ ਨ ਮਿਲਨ੍ ਹਦੂਰਿ ॥੧॥

ਯੋਧੁ ਪੁਪਯੋ ਬੁਧੁਰ ਮਥੁਕਰੇ ਕਾਧ ਕਰੁਯੁਯੁ, ਏਕੇ ਭਾਯਾਯੁ ਮਥੁਕਰੇ ਨਿਕਰੇ ਕਬਿਰਾਯੁ
ਫਿਰਾਯਾਧ ਨਾਥੁ ॥1॥

ਆਦੇਸੁ ਬਾਬਾ ਆਦੇਸੁ ॥

ਏਕ ਪਰਮਪਿਭਾ! ਭੁਯੁ ਗਭ ਗਭ ਪੁਗਾਯਾ॥

ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ ਵੇਸ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਕ ਅਧਿਗੁਰੁਯੁ! ਭੋਰ ਅਭੁ ਪਾਯੁਯੁ ਨਾਥੁ, ਭੁ ਅਨੇਕ ਕੇਗ ਧਾਰਗ ਕਰੁ ਏਕੁ ਲੀਲਾ ਕੇਗਾਯੁ
॥1॥ ਰੁਥੁ ॥

ਜਦਹੁ ਸੀਆ ਵੀਆਹੀਆ ਲਾੜੇ ਸੋਹਨਿ ਪਾਸਿ ॥

ਯੋਕੇ ਏਥੁ ਬੁਧੁਰਾਯੁ ਕੀਰਾਥੁ ਘੋਯੁਯੁ, ਭਾਯਾਰ ਧੂਯੁਯੁ ਭਾਯਾਰ ਨਿਕਰੇ ਅਭਿ ਬੁਧੁਰ
ਲਾਗੁਯੁਯੁ,

ਹੀਡੋਲੀ ਚੜਿ ਆਈਆ ਦੰਦ ਖੰਡ ਕੀਤੇ ਰਾਸਿ ॥

ਏਕ ਭੋਲੀਕੇ ਕਬਿ ਅਥਿਯੁਯੁ, ਏਕ ਘਾਭਾ ਕਾਭੁਰ ਬੁਧੁਰ ਰੂਭਿ ਬਯਾਯੁ ਘੋਯੁਯੁ॥

ਉਪਰਹੁ ਪਾਣੀ ਵਾਰੀਐ ਝਲੇ ਝਿਮਕਨਿ ਪਾਸਿ ॥੨॥

ਗੰਧੁਰ ਘਰੁਯੁ ਅਥਿਰਾ ਪਰੇ ਬਾਗਭ ਬਯਯੁਰੇ ਭਾਯਾਯੁ ਭੁਧੁਰੇ ਪਕਿਭੁ ਯੁਯੁ ਯੁਯੁ ਘੋਯੁਯੁਯੁ,
ਫਿਲਿਫਿਲਿ ਕਰੁਯੁਯੁ ਪਯਾ ਭਾਯਾਯੁ ਬਾਗਭ ਕਰੁਯੁਯੁ ॥2॥

ଯେବେ ସେ ଶଶୁର ଘରେ ବସିଥିଲା, ସେତେବେଳେ ଲକ୍ଷେ ଟଙ୍କା ଦିଆ ହୋଇଥିଲା ଆଉ ଯେତେବେଳେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହେଲେ ଲକ୍ଷେ ଭେଟ କରାଗଲା ।

ସେ ଶୁଖିଲା ନଡ଼ିଆ ଖାଉଥିଲା ଆଉ ସୁନ୍ଦର ଶେଯ ଉପରେ ଶୟନ କରୁଥିଲା ।

ଏବେ ତାହାର ଗଳାରେ ଦୁଷ୍ଟ ରସି ଲଗାଇଛି ଆଉ ତାହାର ମୋତିର ମାଳା ଛିଣ୍ଡି ଯାଇଛି ॥୩॥

ଧନ ଏବଂ ଯୌବନ ଉପରେ ତାହାର ବହୁତ ଗର୍ବ ଥିଲା, ପରନ୍ତୁ ଆଜି ଏହି ଦୁଇଟି ତାହାର ଶତ୍ରୁ ବଢ଼ିଯାଇଛନ୍ତି ।

ବାବର ନିଜର କରୁର ସିପାହିକୁ ଆଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି, ଯିଏ ତାହାର ଇଚ୍ଛୁତ ଲୁଟି ନେଉଅଛି।

ଯଦି ଇଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ସେ ଆଦର ସମ୍ମାନ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି, ଯଦି ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହୁଏ, ସେ ଦଣ୍ଡ ଦେଇଥାନ୍ତି ॥4॥

ଯଦି ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ତାହାକୁ ଦଣ୍ଡ କାହିଁକି ମିଳିବ?

ରଙ୍ଗ-ତମସା ଏବଂ ରଙ୍ଗରେ ହାକିମ ନିଜ ହୋସ ହରାଇ ଦେଇଥିଲା ।

ଯେବେ ବାବର ଶାସନର ଆରମ୍ଭ ହେଲା ତ କେହି ଶାହାଜାଦେ ଭୋଜନ ଖାଇ ନାହାନ୍ତି ॥ ୫ ॥

କେଉଁ ଯୁସଲମାନର ପାଞ୍ଚ ନମାଜର ସମୟ ନିଆଗଲା, ଆଉ କେଉଁ ହିନ୍ଦୁର ପୂଜା ପାଠର ସମୟ ରାଲିଗଲା।

ହିନ୍ଦୁ ସ୍ତ୍ରୀ ନା ସ୍ନାନ କରି ତିଳକ ଲଗାଇ ପାରେ, ନା ହିଁ ନା ଡାହାଣ ଗୋଟି ପବିତ୍ର ରହିଛି।

ਰਾਮੁ ਨ ਕਬਹੂ ਚੇਤਿਓ ਹੁਣਿ ਕਹਣਿ ਨ ਮਿਲੈ ਖੁਦਾਇ ॥੬॥

ਮੇਭੱ ਹਿੰਦੂਮਾਨੇ ਕੇਵੇ ਮਥ ਰਾਮਾਯਾ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿ ਨਾਨਕ, ਏਵੇ ਚਾਹਾਯੂ ਯੁਦਾ ਯੁਦਾ ਮਥ ਕਹਿਵਾਯੂ
ਮਿਲੇਨਾਹਿ ॥6॥

ਇਕਿ ਘਰਿ ਆਵਹਿ ਆਪਣੈ ਇਕਿ ਮਿਲਿ ਮਿਲਿ ਪੁਛਹਿ ਸੁਖ ॥

ਬਾਬਰਰ ਬਧਿਗੁਰੂ ਮੇਭੱ ਬਿਰਲ ਬਧਿਓ ਬਧਿ ਨਿਯ ਘਰਕੁ ਆਇਆਹਿ, ਬੇਮਾਨੇ ਪਰਸ਼ੁਰ ਮੀਥੀ ਕੂਗਲ
ਪਚਾਰਹਿ।

ਇਕਨ੍ਹਾ ਏਹੇ ਲਿਖਿਆ ਬਹਿ ਬਹਿ ਰੋਵਹਿ ਦੁਖ ॥

ਚਾਹਾਯਾ ਭਾਗਧਰੇ ਏਹੇ ਬਿਪਦ ਪੂਰ੍ਵਲਿਯੁਤ ਧੁਲਾ, ਬੇਮਾਨੇ ਪਰਸ਼ੁਰਕੁ ਨਿਯ ਦੂਝਾ ਯਗਾਹਿ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇ ਬੀਐ ਨਾਨਕ ਕਿਆ ਮਾਨੁਖ ॥੭॥੧੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਿਰਹਾ ਮਨੁਸ਼ਧਰ ਬਰੇ ਕਰਿ ਅਛਿ? ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਪਰਮਾਤਮਾਯੂ ਭਪਯੁਭ ਲਾਗਿਆ,
ਕੇਵਲ ਚਾਹਾ ਹੂੰ ਹੋਯਾਇਆ ॥7॥11॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਕਹਾ ਸੁ ਖੇਲ ਤਬੇਲਾ ਘੋੜੇ ਕਹਾ ਭੇਰੀ ਸਹਨਾਈ ॥

ਬੇਹਿ ਖੇਲ, ਬਧਾਵਲ ਆਭ ਘੋਯਾ ਕੇਭੱਓ ਅਛਿ? ਨਗਰ ਆਭ ਬਾਧਾ ਕੇਭੱਓ ਅਛਿ?

ਕਹਾ ਸੁ ਤੇਗਬੰਦ ਗਾਡੇਰੜਿ ਕਹਾ ਸੁ ਲਾਲ ਕਵਾਈ ॥

ਕੇਭੱਓ ਖੇਲਾ ਵੇਲ੍ਹ ਆਭ ਕੇਭੱਓ ਲਾਲ ਪੋਸ਼ਾਕ ਅਛਿ?

ਕਹਾ ਸੁ ਆਰਸੀਆ ਮੁਹ ਬੰਕੇ ਐਥੈ ਦਿਸਹਿ ਨਾਹੀ ॥੧॥

ਬੇਹਿ ਕਾਚ-ਯਭਿਤ ਮੁਧਿ ਏਵਾ ਬੁਧਰ ਰੋਹੇਰਾ ਕੇਭੱਓ ਅਛਿ? ਚਾਹਾ ਏਵੇ ਵੇਖਾ ਵੇਖਨਾਹਿ ॥1॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਤੇਰਾ ਤੂ ਗੋਸਾਈ ॥

ਹੇ ਯਗੁਰ! ਏਹਿ ਯਗਤ ਚੋ' ਧਾਰਾ ਯਾਤ ਹੋਯਾਹਿ, ਤੂ ਬਰੂਯਾ ਮਾਲਿਕ ਅਹੁ।

ਏਕ ਘੜੀ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ਜਰੁ ਵੰਡਿ ਦੇਵੈ ਭਾਂਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹਿ ਬੁਝਿਰ ਏਕ ਯਭਿਰੇ ਹੂੰ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਚਾਹਾਯੂ ਨਝੁ ਮਥ ਕਰਿ ਧਿਅਹਿ, ਤੁਮਕੁ ਮੇਧਰਿ ਭਪਯੁਭ
ਲਾਗਿਆ, ਤੁਮੇ ਬਾਧਗਾਯਾ ਧਨ ਅਧਧੁ ਬਾਝਿ ਵੇਯ ਆਇ ॥1॥ਰੂਹ॥

ਕਹਾਂ ਸੁ ਘਰ ਦਰ ਮੰਡਪ ਮਹਲਾ ਕਹਾ ਸੁ ਬੰਕ ਸਰਾਈ ॥

ਕੇਭੱਓ ਬੇਹਿ ਘਰ, ਧਾਰ, ਮਭੁਧ ਏਵਾ ਮਹਲਾ? ਕੇਭੱਓ ਬੇਹਿ ਬੁਧਰ ਸ਼ਾਨ?

ਕਹਾਂ ਸੁ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ਕਾਮਣਿ ਜਿਸੁ ਵੇਖਿ ਨੀਦ ਨ ਪਾਈ ॥

ਕੇਯੋਂ ਬੁਧਰਾਯਾ ਬੇਬੇ ਬੁਧਦਾਯਕ ਗੇਯ, ਯਾਤਾਕੂ ਦੇਯੁ ਰਾਏਰੇ ਨੀਦ ਆਬੁ
ਨਯੁਲਾ?

ਕਹਾ ਸੁ ਪਾਨ ਤੰਬੋਲੀ ਹਰਮਾ ਹੋਈਆ ਛਾਈ ਮਾਈ ॥੨॥

ਕੇਯੋਂ ਬੇਬੇ ਪਾਨ ਆਯ ਪਾਨ ਬਿਭੁ ਕਰੂਯਾ ਬੁ1 ਆਯ ਕੇਯੋਂ ਪਰਦਾਰੇ ਰਬੂਯਾ ਨਾਰਾ ਅਯੁਭਿ?
ਬਰੂ ਕੇਯੋਂ ਲੂਧੁ ਬੋਯਕ ਯਾਯਯਿ ॥2॥

ਇਸੁ ਜਰ ਕਾਰਣਿ ਘਣੀ ਵਿਗੁਤੀ ਇਨਿ ਜਰ ਘਣੀ ਖੁਆਈ ॥

ਏਥੇ ਖਨਰ ਕਾਰਗਰੂ ਬਬੂਭ ਖੁੰਬ ਬੋਯਕਯਾਯਯਿ, ਏਥੇ ਖਨ ਅਯੁਕ ਬਰਬਾਦ ਕਰਿਯਿ।

ਪਾਪਾ ਬਾਝਹੁ ਹੋਵੈ ਨਾਹੀ ਮੁਇਆ ਸਾਥਿ ਨ ਜਾਈ ॥

ਪਾਪ ਬਿਨਾ ਏਥੇ ਖਨ ਏਕਭੁ ਬੂਏਨਾਯੋਂ ਆਯ ਨੂਭਕ ਬਾਯੁਰੇ ਭਾਯਾ ਯਾਏ ਨਾਯੋਂ।

ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਿ ਖੁਆਏ ਕਰਤਾ ਖੁਸਿ ਲਏ ਚੰਗਿਆਈ ॥੩॥

ਯਾਤਾਕੂ ਪੁਯੁ ਬੁਯੁ ਨਯੁ ਕਰਿਯਾਯਿ, ਪੁਯਯੇ ਯਕ ਯਭਾਯ ਨੀਅਯਿ ॥3॥

ਕੋਟੀ ਹੂ ਪੀਰ ਵਰਜਿ ਰਹਾਏ ਜਾ ਮੀਰੁ ਸੁਣਿਆ ਧਾਇਆ ॥

ਯੇਬੇ ਪਠਾਯ ਯਾਯਿਯ ਗੁਯਿਯੇ ਯੇ ਬਾਬਰ ਯਯਲਾ ਕਰਿਬਾਕੂ ਆਬੁਯਯਿ, ਬੇਬੇਬੇਬੇਬੇ ਬੇ ਬਬੂਭ
ਬਾਰਾ ਯੁਯਲਯਾਨਕੂ ਬਯ ਕਰਿ ਰਯੁਯੇ।

ਥਾਨ ਮੁਕਾਮ ਜਲੇ ਬਿਜ ਮੰਦਰ ਮੁਛਿ ਮੁਛਿ ਕੁਇਰ ਰੁਲਾਇਆ ॥

ਮੋਗਲਮਾਨੇ ਪੌਗੇਰ ਘਰ, ਬੁਝੇਰ ਨਿਵਾਸ ਏਵੰ ਮਯੂਰ ਮੁਖਿ ਜਲਾਇ ਦੇਖਯੋ ਆਉ ਖਲੁ ਖਲੁ
ਹੋਇਯੁ ਥਾਨਾਯੁ ਮਾਰਿਰੇ ਮੋਗਲ ਦੇਖਯੋ।

ਕੋਈ ਮੁਗਲੁ ਨ ਹੋਆ ਅੰਧਾ ਕਿਨੈ ਨ ਪਰਚਾ ਲਾਇਆ ॥੪॥

ਕੇਹੁ ਮੋਗਲ ਅਥ ਹੋਇ ਨਾਹਿ ਆਉ ਕੇਹੁ ਮਧ ਕੋਈਥਿ ਕਰਮਾਤ ਦੇਖਾਇ ਨਾਹਿ ॥੪॥

ਮੁਗਲ ਪਠਾਣਾ ਭਈ ਲੜਾਈ ਰਣ ਮਹਿ ਤੇਗ ਵਗਾਈ ॥

ਮੋਗਲ ਏਵੰ ਪੌਗੇ ਮਧਰੇ ਯੁਧਯੋਰ ਲਫਾਇ ਹੋਇਯੋ ਆਉ ਰਣਯੁਧਿਰੇ ਬੁਝ ਭਲਯੋਰ ਚਲਾ
ਯਾਇ।

ਓਨੀ ਤੁਪਕ ਤਾਣਿ ਚਲਾਈ ਓਨੀ ਹਸਤਿ ਚਿੜਾਈ ॥

ਮੋਗਲਮਾਨੇ ਨਿਯ ਬਸੂਕਰ ਨਿਗਾਨ ਲਗਾਇ ਗੁਲਿ ਚਲਾਇਯੋ ਆਉ ਏਹੁ ਪੌਗੇ ਝਾਝਾ ਝਾਰਾ
ਆਯੁਧ ਚਲੇ।

ਜਿਨ੍ ਕੀ ਚੀਰੀ ਦਰਗਹ ਪਾਟੀ ਤਿਨ੍ ਮਰਣਾ ਭਾਈ ॥੫॥

ਹੋ ਭਾਇ! ਪੁਰਖ ਦਰਬਾਰੇ ਯਾਹਾਰ ਆਲ੍ਹਰ ਚੋਰ ਚੋਰਾਯਾ, ਭਾਯਾ ਅਵਗਧ ਮਰਿਯਾ ਪਠੇਯਾ
॥੫॥

ਇਕ ਹਿੰਦਵਾਣੀ ਅਵਰ ਤੁਰਕਾਣੀ ਭਟਿਆਣੀ ਠਕੁਰਾਣੀ ॥

ਕੀ ਬੰਦੂ ਨਾਰੀ, ਕੀ ਮੁਬਲਮਾਨ ਮਹਿਲਾ, ਕੀ ਭਾਧ ਏਵੰ ਓਕੁਰੇ ਬੁਝ-

ਇਕਨ੍ ਪੇਰਣ ਸਿਰ ਖੁਰ ਪਾਟੇ ਇਕਨ੍ ਵਾਸੁ ਮਸਾਣੀ ॥

ਕੇਹੇ ਮਹਿਲਾਯੋ ਬੁਝ ਮੁਬਕਰੁ ਪਾਧ ਪਧੰਧ ਧਾਰਿ ਯਾਇਯੋ ਆਉ ਕੇਹੇ ਹੋ ਮਹਿਲਾਯੋ ਨਿਵਾਸ
ਬੰਗਾਨ ਹੋਇਯਾ ਯੁਧ।

ਜਿਨ੍ ਕੇ ਬੰਕੇ ਘਰੀ ਨ ਆਇਆ ਤਿਨ੍ ਕਿਉ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ ॥੬॥

ਯਾਹਾਰ ਬੁਧਰ ਪਠੇ ਘਰਕੁ ਆਇਯੋ ਨਾਹਿ, ਭਾਯਾਰ ਰਾਉ ਕੋਪਰੇ ਚੋਰੇਯੋ?

ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ ਕਿਸ ਨੇ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈਐ ॥

ਏਹੁ ਮਯੂਰਾ ਭਰਾ ਕਾਯਾਗੀ ਕਾਯਾਕੁ ਬੁਝਾਯਾ? ਕਾਰਗ ਕਰਮ ਪੁਰ ਬੁਧ ਹੋ ਕਰੇਯਾ ਆਉ ਯਾਧਕ
ਝਾਰਾ ਕਰਾਇਯਾ।

ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਤੇਰੈ ਭਾਣੈ ਹੋਵੈ ਕਿਸ ਬੈ ਜਾਇ ਰੂਆਈਐ ॥

ਹੋ ਯੁਧਰ ਰਚਯੋ! ਯਾਧਰ ਦੁਖ ਬੁਝ ਚੋਰ ਯੁਧਰੇ ਹੋ ਹੋਇਯਾ, ਚੋਰ ਬੰਗਾ ਕਾਯਾ ਪਾਯਕੁ
ਯਾਧ ਨਿਯ ਦੁਖ ਯਾਧਕ?

ହେ ନାନକ! ନିଜ ହୁକୁମର ସ୍ବାମୀ ପରମାତ୍ମା ନିଜ ହୁକୁମରେ ହିଁ ଦୁନିଆର କାର୍ଯ୍ୟ ଚଳାଇଥାନ୍ତି ଆଉ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟ ନିଜ ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ଅନୁସାରେ ହିଁ ଦୁଃଖ ସୁଖ ଭୋଗ କରିଥାଏ ॥୭॥୧୨॥

ଇଶ୍ଵର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସବୁଗୁଣୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପାଇହୁଏ ।

ଆଶା କାଫି ମହଲ 1 ଘର 8 ଅଷ୍ଟପଦୀ॥

ଯେଉଁ ଭଳି ଗୋଟି ଜମିକୁ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ପଶୁ ନେଇ ଚରାଳି ଆସିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ସଂସାରକୁ ଆସିଥାଏ ।

ମନୁଷ୍ୟ ମିଥ୍ୟାର ଅର୍ଜୁନ କରିଥାଏ ଆଉ ନିଜ ଘର ବ୍ଯାର ନିର୍ମାଣ କରିଥାଏ ॥ ୧ ॥

ହେ ଅଜ୍ଞାନତାର ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇଥିବା ଜୀବ! ଜାଗ, ଦେଖ ବ୍ୟାପାରୀ ଜୀବ ଦୁନିଆରୁ
ଯାଉଛନ୍ତି ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ସର୍ବଦା ରହିବା ପାଇଁ ଘର ସେତେବେଳେ ବନାଇବା ଉଚିତ, ଯଦି ଦୁନିଆରେ ସର୍ବଦା ଜୀବିତ ରହିବାକୁ ଥାନ୍ତି।

ପରନ୍ତୁ, ଯଦି କେହି ବିଚାର କରନ୍ତି, ତାହାକୁ ସେହି ଜ୍ଞାନ ହୋଇଯାଏ ଯେ ଯେବେ ଆତ୍ମା ଚାଲିଯାଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ପାର୍ଥବ ହୋଇଯାଏ ॥୨॥

ତମେ କାହିଁକି ହାୟ କରୁଛ, ଆମା ଏବେ ମଧ୍ୟ ଅଛି ଆଉ ସର୍ବଦା ରହିବ ।

ଯଦି ତୁମେ କାହାର ମତ୍ତ୍ୟରେ କ୍ଷମନ କରିଥାଅ, ତାହାହେଲେ ତୁମ ପାଇଁ କିଏ କ୍ଷମନ କରିବ?

ਧੰਧਾ ਪਿਟਿਹੁ ਭਾਈਹੋ ਤੁਮ੍ਹਰ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵਹੁ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ! ਫੂਮੇਮਾਨੇ ਬਾੰਬਾਰੀਕ ਗੁਰੂ ਹੋਯਾ ਆਉ ਮੇਰੇ ਅਭੰਗ ਕਰੋ।

ਓਹੁ ਨ ਸੁਣਈ ਕਤ ਹੀ ਤੁਮ੍ਹਰ ਲੋਕ ਸੁਣਾਵਹੁ ॥੪॥

ਬੇਹਿ ਮੁਠਕ ਆਵੀ ਗੁਣੇ ਨਾਹਿ, ਫੂਮੇ ਕੇਵਲ ਅਨਧ ਲੋਕਾਨ੍ਹੇ ਹੋ ਨਿਯਤ ਕੁਝ
ਗੁਣਾਯੋ ॥੪॥

ਜਿਸ ਤੇ ਸੁਤਾ ਨਾਨਕਾ ਜਾਗਾਏ ਸੋਈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੋ ਮਾਲਿਕ ਨਿਯਤ ਫੂਮੇ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਨੂੰ ਗੁਣਾਯੋ, ਬੇ ਹੋ ਚਾਹਾਨੂੰ ਯਾਗੁਰ
ਕਰਾਯੋ।

ਜੇ ਘਰੁ ਬੂਝੈ ਆਪਣਾ ਤਾਂ ਨੀਦ ਨ ਹੋਈ ॥੫॥

ਮਧੇ ਮਨੁਸ਼ਧ ਨਿਯਤ ਅਬਲ ਘਰਨੂੰ ਕੂਝੇ ਨਿਧ, ਚਾਹਾਨੂੰ ਨਿਧ ਆਬੇ ਨਾਹਿ ॥੫॥

ਜੇ ਚਲਦਾ ਲੈ ਚਲਿਆ ਕਿਛੁ ਸੰਪੈ ਨਾਲੇ ॥

ਮਧੇ ਧਰਮਾਨਾਨੂੰ ਯਾਗੁਰਾ ਮਨੁਸ਼ਧ ਕਿਛੁ ਬੰਧਿ ਬਾਪੁਰੇ ਨੇਯੋ

ਤਾ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਦੇਖਿ ਕੈ ਬੂਝਹੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥੬॥

ਚਾਹਾਫੇਲੇ ਫੂ ਮਧ ਧਨ ਬੰਧਨ ਕਰੇ ਦੇਖ, ਭਾਵ ਆਉ ਬਿਚਾਰ ਕਰ ॥੬॥

ਵਣਜੁ ਕਰਹੁ ਮਖਸੂਦੁ ਲੈਹੁ ਮਤ ਪਛੋਤਾਵਹੁ ॥

ਏਧਰੇ ਨਾਮਰ ਬਾਪਾਰ ਕਰ ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਯਾਵਨ ਮਨੋਰਥਰ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਧਰਿ, ਅਨਧਾ
ਧੰਧਾਧ ਕਰਿਬਾਨੂੰ ਪਭਿਵ।

ਅਉਗਣ ਛੋਡਹੁ ਗੁਣ ਕਰਹੁ ਐਸੇ ਤਤੁ ਪਰਾਵਹੁ ॥੭॥

ਅਧਗੁਣ ਧਾਗ ਕਰੇ ਗੁਣ ਗੁਣ ਕਰ, ਏਧਰੇ ਚੋਭੇ ਬਯਾ ਅਭੰਗ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਵ ॥੭॥

ਧਰਮੁ ਭੂਮਿ ਸਤੁ ਬੀਜੁ ਕਰਿ ਐਸੀ ਕਿਰਸ ਕਮਾਵਹੁ ॥

ਗਰੀਰ ਰੂਪੀ ਧਰਮ ਭੂਮਿਰੇ ਬਧਰ ਬੀਜ ਕੂਣ, ਏਧਰੇ ਕੂਣਿ ਕਰ।

ਤਾਂ ਵਾਪਾਰੀ ਜਾਣੀਅਹੁ ਲਾਹਾ ਲੈ ਜਾਵਹੁ ॥੮॥

ਮਧੇ ਫੂਮੇ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੇ ਨੇਯਧਿ, ਚਾਹਾਫੇਲੇ ਕੂਝਿਮਾਨ ਬਾਪਾਰੀ ਕੂਝਾਧਿ ॥੮॥

ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਬੂਝੈ ਬੀਚਾਰਾ ॥

ਮਧੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਕ੍ਰਿਪਾ ਫੂਧ ਚਾਹਾਫੇਲੇ ਯਾਵ ਬਧਗੁਰੁਸ਼ ਬਹਿਰ ਮਿਲਨ ਕਰਿਥਾਧ ਆਉ ਚਾਹਾਯਾ
ਭਧਧੇਗਨੂੰ ਕੂਝਿਥਾਧ।

ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ਸੁਣੇ ਨਾਮੁ ਨਾਮੇ ਬਿਉਹਾਰਾ ॥੯॥

ਬੇ ਨਾਮ ਭਯਾਨਕ ਕਰਿਆ, ਨਾਮ ਗੁਣਿਆਂ ਵਾਂਗ ਨਾਮਕ ਹੋਂ ਵਧਾਇਕ ਕਰਿਆ ॥੭॥

ਜਿਉ ਲਾਹਾ ਤੋਟਾ ਤਿਵੈ ਵਾਟ ਚਲਦੀ ਆਈ ॥

ਯੋਗਰੀ ਨਾਮ ਗੁਣਿਲੇ ਲਾਭ ਥਾਵ, ਬੇਪਰਿ ਹੋਂ ਨਾਮ ਭੁਲਿਲੇ ਸਭਿ ਹੋਯਾਇਆ, ਬੰਬਾਰਕ ਵਹਿ
ਮਰਯਾਦਾ ਬਧਾ ਚਾਲਿ ਆਬੁਝਿ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਨਾਨਕਾ ਸਾਈ ਵਡਿਆਈ ॥੧੦॥੧੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੋਗਰਜੂ ਯਾਤਾ ਕਿਛਿ ਭਲ ਲਾਗਿਆ, ਭਾਤਾ ਹੋਯਾਇਆ, ਵਧਾ ਭਾਤਾਯਾ ਮਹਿਮਾ ਅਠ
॥10॥13॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਢੁਢੀਆ ਕੇ ਨੀਮ੍ਹਰੀ ਮੈਡਾ ॥

ਧੁੰ ਚਾਰੇ ਢਿਗਰੇ ਗੋਯਾਯੋ, ਪਰਛੂ ਮੋਰ ਕੇਹੀ ਮਧ ਹੋਯੋਯਾ ਨਾਯਾਯੋ।

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਹਿਬਾ ਤੂ ਮੈ ਹਉ ਤੈਡਾ ॥੧॥

ਹੇ ਮੋਰ ਮਾਲਿਕ! ਯੋਗ ਚੋਰੇ ਭਲ ਲਾਗਿਆ, ਭਾਤਾਹੋਲੇ ਚੂ ਮੋਰ ਰਝੁਆਲ ਰਝੁ ਆਯੋ ਧੁੰ
ਚੋਰ ਬੇਵਕ ਰਹੇ ॥1॥

ਦਰੁ ਬੀਭਾ ਮੈ ਨੀਮ੍ਹਰ ਕੇ ਕੈ ਕਰੀ ਸਲਾਮੁ ॥

ਮੋ' ਪਾਯੋ ਚੋ' ਢਿਗਾ ਅਧ ਕਿਛਿ ਗਰਗ ਧਾਰ ਨਾਯੋ, ਧੁੰ ਕੋਪਰਿ ਵਧਨਾ ਕਰਿਓ?

ਹਿਕੇ ਮੈਡਾ ਤੂ ਧਣੀ ਸਾਚਾ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਚੂ ਹੋਂ ਮੋਰ ਬਾਨੀ ਅਚੂ, ਚੋਰ ਬਧ ਨਾਮ ਮੋਰ ਧੁੰਧੋਰੇ ਬਧਵਾ ਰਹਿਆ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਿਧਾ ਸੇਵਨਿ ਸਿਧ ਪੀਰ ਮਾਗਹਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ॥

ਕਿਛਿ ਲੋਕ ਬਿਧ ਵਾਂਗ ਬਝੁਯਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿਆਯੋ ਆਯੋ ਭਾਤਾਯਾ ਠਾਰੂ ਰਿਧਿ ਬਿਧਿ ਮਾਗਿਆਯੋ,

ਮੈ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਸਾਚੇ ਗੁਰ ਬੁਧਿ ॥੨॥

ਮੋਠੇ ਵਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਨ ਬਿਸਰਿ ਯਾਯੋ, ਬਧਗੁਰੂ ਮੋਠੇ ਵਹਿ ਬੁਧਭਿ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯੋਯੋ
॥2॥

ਜੇਗੀ ਭੇਗੀ ਕਾਪੜੀ ਕਿਆ ਭਵਹਿ ਦਿਸੰਤਰ ॥

ਯੋਗੀ, ਭੋਗੀ ਆਦਿ ਆਦਿ-ਪ੍ਰਭੂਗਾ ਵਸਤੁ ਪ੍ਰਿਯੁਕਾ ਆਦਿਕਾ ਕਾਪੜੀ ਹੋ ਪਰਦੇਸ਼ੀ
ਰੂਪੀਆਂ।

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਨ ਚੀਨ੍ਹੀ ਤਤੁ ਸਾਰੁ ਨਿਰੰਤਰ ॥੩॥

ਯੇ ਗੁਰੂਕਾ ਵਾਗੀ ਆਦਿ ਨਿਰੰਤਰ ਗ੍ਰੰਥ ਬਚਾਯੋ ਗੋਯੀ ਨਿਆ ॥੩॥

ਪੰਡਿਤ ਪਾਏ ਜੋਇਸੀ ਨਿਤ ਪੜ੍ਹਹਿ ਪੁਰਾਣਾ ॥

ਪੰਡਿਤ, ਪੁਰਾਣਕ ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਪੜ੍ਹਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਲੋਕ ਪੜ੍ਹਦੇ।

ਅੰਤਰਿ ਵਸਤੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਘਟਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਲੁਕਾਣਾ ॥੪॥

ਕਿੰਨ੍ਹ, ਯੇ ਅੰਤਰੀ ਨਾਮ ਵਸਤੁ ਜਾਣੀ ਨਿਆ, ਪਰੰਤੂ ਬ੍ਰਹਮਾਣੁ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ॥੪॥

ਇਕਿ ਤਪਸੀ ਬਨ ਮਹਿ ਤਪੁ ਕਰਹਿ ਨਿਤ ਤੀਰਥ ਵਾਸਾ ॥

ਕੇਵਲ ਚਰਿਤ੍ਰ ਵਨ ਮਹਿ ਚਰਿਤ੍ਰ ਕਰਿਆ ਅਯ ਕੇਵਲ ਨਿਰਧਾਨ ਹੋ ਚਰਿਤ੍ਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਆ।

ਆਪੁ ਨ ਚੀਨ੍ਹਹਿ ਤਾਮਸੀ ਕਾਹੇ ਭਏ ਉਦਾਸਾ ॥੫॥

ਯੇਵਲ ਚਰਿਤ੍ਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨਹੀਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਆ, ਯੇ ਕਾਹਾ ਪੁਰਿ ਰਿਹਾ ਯੇਵਲ? ॥੫॥

ਇਕਿ ਬਿੰਦੁ ਜਤਨ ਕਰਿ ਰਾਖਦੇ ਸੇ ਜਤੀ ਕਹਾਵਹਿ ॥

ਕੇਵਲ ਪੁਰਾਣਕ ਕਰਿ ਵਾਸਤਵ ਬੰਧਨ ਕਰਿਆ, ਯੇ ਪੁਰਾਣਕ ਯੇ ਨਹੀਂ ਪੁਰਾਣਕ ਕਰਿਆ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਨ ਛੁਟਹੀ ਭ੍ਰਮਿ ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ ॥੬॥

ਕਿੰਨ੍ਹ, ਚਰਿਤ੍ਰ ਗੁਰੂਕਾ ਵਾਗੀ ਵੀਨਾ ਚਰਿਤ੍ਰ ਹੋਯਾਨਿਆ ਅਯ ਭ੍ਰਮ ਮਹਿ ਪਠਿ ਜਨਮ ਚਰਿਤ੍ਰ
ਪਠਿ ਰਹਿੰਦਾ ॥੬॥

ਇਕਿ ਗਿਰਹੀ ਸੇਵਕ ਸਾਧਿਕਾ ਗੁਰਮਤੀ ਲਾਗੇ ॥

ਕੇਵਲ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੁਰਾਣਕ ਯੋਗ, ਬਾਹਕ ਅਯੋਗ ਅਯ ਯੋਗੀਨੇ ਗੁਰੂਕਾ ਪਠਿ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਿ ਆਇ।

ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ਦ੍ਰਿੜੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਸੁ ਜਾਗੇ ॥੭॥

ਯੇਵਲ ਨਾਮ, ਦਾਨ, ਬਾਨੁ ਬ੍ਰਹਮਾਣੁ ਕਰਿਆ ਅਯ ਪੁਰਾਣਕ ਭ੍ਰਮ ਮਹਿ ਯੋਗੀਨੇ ਰਹਿੰਦਾ ॥੭॥

ਗੁਰ ਤੇ ਦਰੁ ਘਰੁ ਜਾਣੀਐ ਸੇ ਜਾਇ ਸਿਵਾਣੈ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਪਾਖਾਨੁ ਹੋ ਪੁਰਾਣਕ ਯੋਗ ਵਾਗੀ ਜਾਣਿਆ ਅਯ ਮਨੁਸ਼ਯ ਯੇਵਲ ਬਾਨੁ ਚਲਿ ਪਾਇ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਸਾਚੇ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ॥੮॥੧੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਸ਼ ਧੁੱਛਾ ਨਾਮ ਕੇਵੇ ਸਾਚੇ ਭੂਲੇ ਨਾਹੀ, ਚਾਹਾਨ ਮਨ ਬਧਾਰ ਸ੍ਰਮੁਠਿਰੇ
ਲਾਗਿਯਾਯੋ ॥੮॥੧੪॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਇਲੇ ਭਉਜਲੁ ਸਚਿ ਤਰਣਾ ॥

ਨਿਯੋਗ ਨਿਯੋਗ ਮਨਹੇ ਹੋ ਨਿਯੋਗਿਤ ਕਰੇ ਬਧਾਰ ਭਾਗ। ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਕਰਾਯਾਯੋ ਪਾਰੇ।

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦਇਆਲੁ ਤੂ ਠਾਕੁਰ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾ ॥੧॥

ਹੇ ਓਕੂਰ! ਤੂੰ ਯੋਗਦਾਰ ਆਦਿ ਸ੍ਰੋਤ-ਸ੍ਰੋਤਾਯੋਗਿਤ ਹੋ ਬਹੁਲ ਭੋਗਦਾਰ ਦੁਆਲੇ ਅਛੁ ਆਯੋ ਸ੍ਰੋਤਾਰ ਹੋ
ਗੰਗਾਰੇ ਆਇਯੋ ॥1॥

ਤੂ ਦਾਤੈ ਹਮ ਜਾਚਿਕਾ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਦੀਜੈ ॥

ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਅਨੁ ਆਯੋ ਸ੍ਰੋਤਾਰ ਭਾਗਦਾਰ ਭੋਗਦਾਰ ਅਛੇ, ਹੇ ਹਰਿ! ਮੋਹਾਰੇ ਵਰਨਿ ਵੇਲੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਮਨ ਮੰਦਰੁ ਭੀਜੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਆ ਸਾਖਸਰੂ ਨਾਮਦਾਰ ਧਾਨ ਕਰਿਯੋ ਮਨ-ਮੰਦਰਿ ਹਰਿਨਾਮ ਭਾਗ। ਭੋਗਿ ਯਾਯੋ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੂੜਾ ਲਾਲਚੁ ਛੇਡੀਐ ਤਉ ਸਾਚੁ ਪਛਾਣੈ ॥

ਮੋਹਾਰੇ ਮਨੁਸ਼ਾ ਮਿਥਾਯੋ ਲਾਲਚਾ ਭਾਗ ਕਰਿਯਾਯੋ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਬੇਸ਼ ਬਧਾਰ ਚੋਧਿ ਦਿਯੋ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਈਐ ਪਰਮਾਰਥੁ ਜਾਣੈ ॥੨॥

ਗੁਰੂਆ ਵਾਗਾਰੇ ਧ੍ਵਾਨਾ ਵਧਿਯੋ ਯੋਗਦਾਰ ਪਰਮਾਰਥੁ ਕੂਝਿ ਨਿਯੋ ॥2॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਰਾਜਾ ਲੋਭੀਆ ਲੁਭਤਉ ਲੋਭਾਈ ॥

ਐਹੇ ਲੋਭਾਰ ਮਨ ਗੰਗਾਰੇ ਰੂਪੀ ਨਗਰਦਾਰ ਵਾਦਗਾਹ ਅਛੇ ਮਿਥਾ ਬਰਵਾ ਲੋਭਾਰੇ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋਯਾਯੋ
ਲੋਭਾਰ ਕਰਿਯਾਯੋ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਲੇਖੁ ਨਿਵਾਰੀਐ ਹਰਿ ਸਿਉ ਬਣਿ ਆਈ ॥੩॥

ਗੁਰੂਆ ਸਾਖਸਰੂ ਲੋਭਾਰ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਯੋ ਆਯੋ ਮਨੁਸ਼ਾਦਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਧੁੱਛਾ ਬਹਿਤ ਵਰਿਯਾਯੋ ॥3॥

ਕਲਰਿ ਖੇਤੀ ਬੀਜੀਐ ਕਿਉ ਲਾਹਾ ਪਾਵੈ ॥

ਪਠਿਯਾ ਯੋਗਦਾਰ ਫਾਇਲ ਕਰੇ ਮਨੁਸ਼ਾ ਕੋਪਰੇ ਲੋਭਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ ਪਾਰਿਵਾਰ?

ਮਨਮੁਖੁ ਸਚਿ ਨ ਭੀਜਈ ਕੁੜੁ ਕੁੜਿ ਗਡਾਵੈ ॥੪॥

ਮਨਮੁਖੀ ਬਠਾ ਬਹਿਤ ਯੁਧਿ ਹੋਇ ਜਾਇਆ, ਏਹਿ ਨਿਧਾ ਮਨੁਬਧ ਨਿਧਾਹੇ ਫਾਇ ਰਹਿਯਾ
॥੪॥

ਲਾਲਚੁ ਛੇਡਹੁ ਅੰਧਿਹੇ ਲਾਲਚਿ ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ ॥

ਹੇ ਅਭਾ ਜੀਵ! ਮੋਹਿਨੀਰ ਲਾਲਚਾ ਭਯਾਨ ਕਰ, ਅਧਮਾ ਵਸੂਭ ਦੂਝ ਬਹਿਵਾਜੂ ਪਠਿਵ।

ਸਾਚੈ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਮਾਰੀ ॥੫॥

ਮਧਿ ਬਠਾਬਰੂਹ ਆਹਿਵ ਮਨਹੇ ਵਾਧ ਕਰਛਿ, ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਅਭਾਜਾਰੇ ਬਿਖ ਨਿਰੂਭ
ਹੋਇਆ ॥੫॥

ਦੁਬਿਧਾ ਛੇਡਿ ਕੁਵਾਟੜੀ ਮੂਸਹੁਰੇ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਮੋਹਰ ਭਾਇ! ਫਿਯਾਰ ਕੂਮਾਰੀਯੁ ਭਯਾਨ ਕਰ ਅਧਮਾ ਲੂਠਿ ਹੋਇਯੋਵ।

ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ॥੬॥

ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਗੁਰੂਯਾ ਆਰਾਧਨੇ ਨਾਮਰ ਸੂਠਿ ਗਾਨ ਕਰ ॥੬॥

ਮਨਮੁਖੁ ਪਥਰੁ ਸੈਲੁ ਹੈ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਫੀਕਾ ॥

ਮਨਮੁਖੀਰ ਫੂਫਲ ਏਕ ਪਥਰ ਏਵਾ ਚਰਾਗ ਅਰੇ ਆਭ ਭਾਵਾਰ ਜੀਵਨ ਧ੍ਰੁਵਾਰ ਮੋਹਾਧ ਏਵਾ ਨੀਰਬ
ਅਰੇ।

ਜਲ ਮਹਿ ਕੇਤਾ ਰਾਖੀਐ ਅਭ ਅੰਤਰਿ ਸੁਕਾ ॥੭॥

ਪਥਰਕੂ ਕੇਰੇ ਬਧਨ ਪਥਰਕੂ ਪਾਣੀਹੇ ਰਾਗਹੇਲੇ ਮਧ ਭਿਰਹੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਹੋ ਰਹਿਯਾ ॥੭॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ॥

ਪੂਰੀ ਗੁਰੂ ਮੋਹਰੇ ਹਰਿਯਾ ਨਾਮ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਛਿ, ਮਿਧ ਗੁਰਾਰ ਭਯਾਰ ਅਰਛਿ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਮਥਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ ॥੮॥੧੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੋਹਰੇ ਵਧਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਨੁਭਵੁ ਮਨੁ ਕਰਿ ਪਾਨ ਕਰਿਛਿ, ਬੇ ਨਾਮਕੂ ਕੇਰੇ ਭੁਲੇ
ਨਾਹੀ ॥੮॥੧੫॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਚਲੇ ਚਲਣਹਾਰ ਵਾਟ ਵਟਾਇਆ ॥

ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਪਥਰ ਬਧਮਾਰੀਯੁ ਬਿਰਲਿਤ ਹੋਇ ਕੂਮਾਰੀਹੇ ਚਾਲੁਅਛਿ।

ਧੰਧੁ ਪਿਟੇ ਸੰਸਾਰੁ ਸਚੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥੧॥

ਬੇਸ਼ੁ ਨਿਬੰਧੁ ਬਾਂਬਾਰਿਕ ਧਨਾਚੇਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾਏ ਆਉ ਬਧੁ ਬਹਿਓ ਬੇਸ਼ੁ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ॥1॥

ਕਿਆ ਭਵੀਐ ਕਿਆ ਚੁਢੀਐ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਯੇਯੋਂ ਬਧੁਗੁ ਗੁਰਬਾਣੀ ਬਧੁ (ਪਰਮਾਨੁ) ਦੇਖਾਯੋ, ਪੂਰੀ ਬੇ ਅਪਾਰ ਬੇਪਾਰੇ ਕਾਹਿਕੇ ਬਖਾਨ ਕਰਿਵ?

ਮਮਤਾ ਮੇਹੁ ਵਿਸਰਜਿਆ ਅਪਨੈ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਵੇ ਬੇ ਮਮਤਾ ਏਵੇ ਮੋਹਨੁ ਭਯਾਨ ਕਰਿ ਨਿਯੋ ਘਰੇ ਪੁਰੁਖ ਪਾਖੁ ਆਇਓ ॥1॥

ਸਚਿ ਮਿਲੈ ਸਚਿਆਰੁ ਕੂੜਿ ਨ ਪਾਈਐ ॥

ਬਧੁਬਾਧਾਨੁ ਹੋ ਬਧੁ(ਪੁਰੁ) ਮਿਲਿਯਾਓ, ਮਿਯਾ ਭਾਰਾ ਏਵਾ ਪਾਯੋ ਬੁਧਨਾਹਿ।

ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ਬਹੁੜਿ ਨ ਆਈਐ ॥੨॥

ਬਧੁ ਬਾਧੁਰੇ ਚਿਤੁ ਲਗਾਯੋ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ੁ ਪੂਰੀ ਯੋਗਤਾ ਆਬੇ ਨਾਹਿ ॥2॥

ਮੇਇਆ ਕਉ ਕਿਆ ਰੇਵਹੁ ਰੇਇ ਨ ਜਾਣਹੁ ॥

ਹੇ ਬਖਸ਼! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਬਖਸ਼ੀਯਾ ਪਾਯੋ ਕਾਹਿਕੇ ਕੁਝ ਨ ਕਰੁਓ? ਓਕ ਭਾਵਰੇ ਕੁਝ ਨ ਕਰਿਵਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਆਖੁ ਨਾਹਿ।

ਰੇਵਹੁ ਸਚੁ ਸਲਾਹਿ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਹੁ ॥੩॥

ਬਧੁਬਖਸ਼ੁ ਪੁਰੁਖੁ ਬੁਧਿ ਗਾਨ ਕਰਿ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਵਿਲਾਪ ਕਰ ਆਉ ਭਾਵਾਯੋ ਬੁਧੁਮਨੁ ਯਾਏ ॥3॥

ਹੁਕਮੀ ਵਜਹੁ ਲਿਖਾਇ ਆਇਆ ਜਾਣੀਐ ॥

ਯਾਵਾਰ ਭਾਗਰੇ ਭਗਵਾਨ ਨਾਮ ਨਿਰਾਕਰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਲੇਖੁਯੋ, ਭਾਵਾਰ ਆਗਮਨ ਬਧੁਲ ਅਰੇ।

ਲਾਹਾ ਪਲੈ ਪਾਇ ਹੁਕਮੁ ਸਿਵਾਣੀਐ ॥੪॥

ਭਾਵਾਯੋ ਬੁਧੁਮਨੁ ਅਨੁਭਵ ਕਰਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਨਿਯੋ ॥4॥

ਹੁਕਮੀ ਪੈਧਾ ਜਾਇ ਦਰਗਹ ਭਾਣੀਐ ॥

ਮਧਿ ਬਿਖਾਠਾਨੂ ਭਲਾ ਲਾਗਿਐ, ਠਾਹਾਹੇਲੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਪੁਰਿਸ਼ਾਰ ਪੋਸਾਕ ਪਿਥਿ ਠਾਹਾਯਾ ਵਰਵਾਰਨੂ
ਮਾਯਾਏ ॥

ਹੁਕਮੇ ਹੀ ਸਿਰਿ ਮਾਰ ਬੰਦਿ ਰਬਾਣੀਐ ॥੫॥

ਠਾਹਾਯਾ ਆਯਾਨੂ ਹੁੰ ਯਾਮ ਪੁਰਾਣੀਯਾ ਮਨੁਸ਼ਖ ਭਧਰੇ ਚੋਰਾ ਵੇਯਾਏ ਆਯਾ ਠਾਹਾਨੂ ਵਸਾ ਕਰਿਐ ॥5॥

ਲਾਹਾ ਸਚੁ ਨਿਆਉ ਮਨਿ ਵਸਾਈਐ ॥

ਬਧਧ ਆਧਾ ਨਯਾਨੂ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਸ਼ੁਧਨ ਕਰਿ ਮਨੁਸ਼ਖ ਲਾਭ ਪੁਰਾ ਕਰਿਐ ॥

ਲਿਖਿਆ ਪਲੈ ਪਾਇ ਗਰਬੁ ਵਧਾਈਐ ॥੬॥

ਮਾਯਾ ਕੀਯਿ ਠਾਹਾਯਾ ਭਾਗਧਰੇ ਲੇਖਾ ਹੋਯਾਯਿ, ਮਨੁਸ਼ਖ ਠਾਹਾਨੂ ਪਾਯਾ ਨਿਧ, ਆਯਾ ਮਨੁਸ਼ਖਨੂ ਅਧਾਕਾਰ
ਭਧਾਗ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਭ ॥6॥

ਮਨਮੁਖੀਆ ਸਿਰਿ ਮਾਰ ਵਾਦਿ ਖਪਾਈਐ ॥

ਬੇਯਾਧਾਰੀ ਲੇਖਕਰ ਯੂਧ ਮਾਭ ਹੋਯਾਏ ਆਯਾ ਬਿਵਾਧਰੇ ਨਯੁ ਹੋਯਾਏ ॥

ਠਗਿ ਮੁਠੀ ਕੂੜਿਆਰ ਬੰਨ੍ਹਿ ਚਲਾਈਐ ॥੭॥

ਕਧਰਿਨੂ ਮਿਧਧਾ ਲੂਧਿ ਨੇਯਾਯਿ, ਮਨਮੁਖ ਠਾਹਾਨੂ ਵਾਧਿ ਮਨਲੇਖਕ ਨੇਯਾਏ ॥7॥

ਸਾਹਿਬੁ ਰਿਦੈ ਵਸਾਇ ਨ ਪਛੋਤਾਵਹੀ ॥

ਮਿਧ ਮਾਲਿਕਨੂ ਨਿਯ ਬੁਧਧਰੇ ਸ਼ੁਧਨ ਕਰਿਐ, ਠਾਹਾਨੂ ਪਥਾਧਾਧ ਕਰਿਵਾਨੂ ਪਧੇ ਨਾਧਿ ॥

ਗੁਨਹਾਂ ਬਖਸਣਹਾਰੁ ਸਬਦੁ ਕਮਾਵਹੀ ॥੮॥

ਮਧਿ ਮਨੁਸ਼ਖ ਗੁਨੁਯਾ ਭਧਵੇਗ ਅਨੁਬਰਗ ਕਰੇ, ਠਾਹਾਹੇਲੇ ਪੁਨੁ ਠਾਹਾਯਾ ਵੋਧਾ ਸ਼ਧਾ ਕਰਿਐ ॥8॥

ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਸਚੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਘਾਲੀਐ ॥

ਨਾਨਕ ਬਧਧ ਹੁੰ ਮਾਗਿਐ, ਮਾਯਾ ਗੁਨੁਯਾ ਮਾਧਮਨੂ ਪੁਰਾ ਹੋਯਾਏ ॥

ਮੈ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀਐ ॥੯॥੧੬॥

ਹੇ ਪੁਨੁ! ਚੋਰਾ' ਬਿਨਾ ਮੋਰਾ ਕੇਧਿ ਬਾਧਾਰਾ ਨਾਧਾਯਿ, ਮੋਰਾ' ਭਧਰੇ ਨਿਯਰ ਕੁਧਾ ਧੁਧੁ ਕਰ
॥9॥16॥

ਆਪਨੜਾ ਮਨੁ ਵੇਚੀਐ ਸਿਰੁ ਦੀਜੈ ਨਾਲੇ ॥

ਨਿਯੰਤਰ ਨਿਯੰਤਰ ਗੁਰੂਕਾ ਪਾਠਕਰੇ ਕੀਤੀ ਕਰਿਦੇਵਾ ਭਰਿਤ ਆਭ ਨਿਯੰਤਰ ਮਝਕ ਮਧ ਅਪੰਗ ਕਰਿਦੇਵਾ ਭਰਿਤ ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਸਤੁ ਪਛਾਣੀਐ ਅਪਨਾ ਘਰੁ ਭਾਲੇ ॥੫॥

ਪ੍ਰੀਤ, ਗੁਰੂ ਬਾਰਾ ਹੋਂ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥਕੁ ਯਾਗਿਓਂ ਅਭ ਮਨੁਸ਼ਕੁ ਨਿਯੰਤਰ ਭੁਧਰੁ ਘਰ ਮਿਲਿਯਾ ॥5॥

ਜੰਮਣ ਮਰਣਾ ਆਖੀਐ ਤਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕੀਆ ॥

ਲੋਕ ਯਥਾ ਮਰਗਰ ਕਥਾ ਕਹਿਓ, ਏਵਾ ਬਹੁ ਬੇਧਾਭਾ ਹੋਂ ਕਰਿਯੋ ।

ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ਮਰਿ ਰਹੇ ਫਿਰਿ ਮਰਣੁ ਨ ਥੀਆ ॥੬॥

ਹੋਏ ਨਿਯੰਤਰ ਅਵਾਕਾਰਕੁ ਫਰਿਯਾ, ਬੇ ਯਥਾ ਮਰਗ ਚਕਰੇ ਪਠੇ ਨਾਹੀਂ ॥6॥

ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਧੁਰ ਕੀ ਫੁਰਮਾਈ ॥

ਮਨੁਸ਼ਕੁ ਬੇਧਿ ਕਾਰਿਯਾ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਤ, ਯਾਹਾ ਬਿਧਿਯੋਰੇ ਬਿਧਾਭਾ ਭਾਵਾਕੁ ਫੁਰਮਾ ਕਰਿਯੋ ।

ਜੇ ਮਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਮਿਲੈ ਕਿਨਿ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥੭॥

ਯਦਿ ਮਨੁਸ਼ਕੁ ਬਹੁਗੁਰੂਕੁ ਬਹਿਤ ਮਿਲੈ ਨਿਯੰਤਰ ਮਨੁ ਭਾਵਾਕੁ ਅਪੰਗ ਕਰਿਯਾ, ਭਾਵਾਫਲੇ ਭਾਵਾਰ ਮੁਲਪਾਯਨ ਕੀ ਪਾਯ ਪਾਰਿਵ? ॥7॥

ਰਤਨਾ ਪਾਰਖੁ ਸੇ ਧਣੀ ਤਿਨਿ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥

ਬੇਧਿ ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਰਹੁ ਪਰਮਾ ਕਰਿਯਾਓ ਅਭ ਭਾਵਾਰ ਮੁਲਪਾਯਨ ਕਰਿਯਾਓ ।

ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ॥੮॥੧੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਮਾਨਿਕ ਪੁਰੁ ਮਨਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਓ, ਭਾਵਾਫਲੇ ਭਾਵਾ ਮੋਹ ਪਾਯੋ ਬਭਾ ਬਭਿਮਾ ਅਰੇ ॥8॥17॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਜਿਨ੍ਹੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ ॥

ਮੋਭ ਲੋਕ ਭਗਵਾਨਕ ਨਾਮਕੁ ਭੁਲਿਯਾ, ਬੇ ਭੁਧਰੇ ਧਰਿ ਪਧੁਭੁਭੁ ਰਹਿਯਾ ।

ਮੂਲੁ ਛੇਡਿ ਡਾਲੀ ਲਗੇ ਕਿਆ ਪਾਵਹਿ ਛਾਈ ॥੧॥

ਹੋਏ ਮੂਲ ਭਗਵਾਨਕੁ ਭਧਾਗ ਕਰਿ ਰੁਝਰ ਭਾਗਰੇ ਲਾਗਿਯਾ, ਭਾਵਾਰ ਯਾਗਰੇ ਕੀਤੀ ਮਧ ਬਾਬਲ ਬੁਧਨਾਹੀਂ ॥1॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕਿਉ ਛੂਟੀਐ ਜੇ ਜਾਣੈ ਕੋਈ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ਕੁ ਕੀਧਰੇ ਮੁਢਿ ਪਾਯ ਪਾਰਿਵ? ਭਲ ਹੋਵ ਯਦਿ ਕੇਹੀ ਭਾਵਾਕੁ ਰੁਝਿਯਾ ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਤ ਛੂਟੀਐ ਮਨਮੁਖਿ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਦਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝੈ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਬੇ ਜਨਮ ਮਰਗਰੂ ਮੁਕਿ ਪਾਇਆ, ਕਿੰਨੁ ਬੇਬੁਝਾਰੀ ਨਿਜਰ ਯਯੁਤ
ਬਰਾਇ ਟਾਵ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਜਿਨ੍ਹੀ ਏਕੇ ਸੇਵਿਆ ਪੂਰੀ ਮਤਿ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਇ! ਮੇਭੈ ਮਨੁਸ਼ਧ ਏਕ ਯੋਗਰਯ ਬੇਬਾ ਯਯਿ ਕਰਿਆ, ਚਾਹਾਰ ਰੂਯਿ ਪੂਰ੍ਯ ਅਰੇ।

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨਿਰੰਜਨਾ ਜਨ ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ ॥੨॥

ਨਿਰੰਜਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਗਤਰ ਆਦਿਰੇ ਆਯ ਮੂਰਤਰ ਆਦਿਰੇ ਮਧ ਟੂਲੇ, ਯਯਮਾਨੇ ਬੇਬੁਝਿ ਬਰਿਯ
ਗਰਗਰੇ ਫੁੱ ਪਯਿਯਯਿ ॥੨॥

ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਏਕੁ ਹੈ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਇ! ਮੇਰਾ ਮਾਯਿਕ ਏਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਫੁੱ ਅਰਯਿ, ਅਨਧ ਕੇਬੁ ਨਾਯਯਿ।

ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਾਚੇ ਪਰਥਾਈ ॥੩॥

ਬਯਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੁਪਾਰੂ ਮੇਰੇ ਬੁਯ ਯਪਯਯਿ ਬੋਯਾਇਆ ॥੩॥

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਕੇਤੀ ਕਹੈ ਕਹਾਏ ॥

ਗੁਰੁਯਾ ਬਿਨਾ ਕਾਯਾਕੁ ਮਧ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਿਯਯਿ ਨਾਫੁੱ,

ਆਪਿ ਦਿਖਾਵੈ ਵਾਟੜੀਂ ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ॥੪॥

ਯਗਵਾਨ ਬੁਯੰ ਮਾਰੀ ਫੇਯਾਯਯਾਯਿ ਆਯ ਬਯਾ ਯਯਿ ਮਨੁਸ਼ਧਰ ਬੁਧਯਰੇ ਧੁਯ ਕਰਿਆਯਿ ॥੪॥

ਮਨਮੁਖੁ ਜੇ ਸਮਝਾਈਐ ਭੀ ਉਝੜਿ ਜਾਏ ॥

ਮਦਿ ਬੇਬੁਝਾਰੀਕੁ ਬਚਮਾਰੀਰ ਯਪਫੇਗ ਫਿਆਯਾ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਮਧ ਬੇ ਕੁਮਾਰੀਕੁ ਯਾਇਆ।

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨ ਛੂਟਸੀ ਮਰਿ ਨਰਕੁ ਸਮਾਏ ॥੫॥

ਬਰਿਯਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬੇ ਜਨਮ ਮਰਗਰੂ ਮੁਕਿ ਪਾਵ ਨਾਫੁੱ ਆਯ ਮਰਿਯਾਯ ਬੇ ਨਰਕਰੇ ਪਯਿਆ ॥੫॥

ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਭਰਮਾਈਐ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਲੇਵੈ ॥

ਮੇਭੈ ਮਨੁਸ਼ਧ ਬਰਿਯਾ ਨਾਮਰ ਬੁਯਗ ਕਰੇ ਨਾਫੁੱ, ਬੇ ਜਨਮ ਮਰਗ ਚਕੁਰੇ ਪਯਯੁਯੁ ਰਫਿਆ।

ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵੈ ॥੬॥

ਗੁਰੁਯਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਵਾ ਬਿਨਾ ਚਾਹਾਰ ਮੂਯ ਪਾਯ ਬੁਯਨਾਫੁੱ ॥੬॥

ਸਾਚਉ ਦੂਰਿ ਨ ਜਾਣੀਐ ਅੰਤਰਿ ਹੈ ਸੋਈ ॥

ਬਠਾਯਾ ਦੂਰ ਭਾਵਿਕਾ ਭਰਿਓ ਹੂਏ, ਬੇ ਬਹੁ ਗੁਣਾਯਾ ਅਭਿਮਾਨਰੇ ਬਿਧਾਨਾ ਅਭਿਓ।

ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਰਵਿ ਰਹੇ ਕਿਨਿ ਕੀਮਤਿ ਹੋਈ ॥੩॥

ਮੂੰ ਯੋਭਾਓ ਮਖ ਦੇਖੁਥਾਏ, ਬੇਠਾਏ ਮੂੰ ਨਿਯ ਭਗਵਾਨਯਾ ਵਧਾਪਕ ਪਾਯਥਾਏ, ਹੇ ਪੁਰੂ! ਚੋਰ
ਮੁਲਾਯਾਨ ਮੂੰ ਕੋਪਰਿ ਕਰਿ ਪਾਰਿਓ? ॥੩॥

ਆਪਿ ਕਰੇ ਆਪੇ ਹਰੇ ਵੇਖੈ ਵਡਿਆਈ ॥

ਪੁਰੂ ਬੁਝਾ ਹੂੰ ਦੂਨਿਆਰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯ ਬੁਝਾ ਹੂੰ ਨਾਯ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇ ਨਿਯ ਮਹਾਨਯਾ ਬੁਝਾ ਹੂੰ
ਦੇਖੁਥਾਏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਨਿਹਾਲੀਐ ਇਉ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥੪॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਨਿ ਹੂੰ ਪੁਰੂਯਾ ਭਿਆਰਾਏਧਾਨ ਗੁਰੂ ਹੋਯਥਾਏ, ਏਹਿਪਰਿ ਚਾਹਾਯਾ ਮੁਲਾਯਾਨ
ਪਾਯਥਾਏ ॥੪॥

ਜੀਵਦਿਆ ਲਾਹਾ ਮਿਲੈ ਗੁਰ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿਕਾ ਧਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਾਯਾ ਯਾਵਨਰੇ ਪੁਰੂ ਨਾਮਰ ਲਾਭ ਮਿਲਿਥਾਏ।

ਪੂਰਬਿ ਹੋਵੈ ਲਿਖਿਆ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਵੈ ॥੫॥

ਕਿਨ੍ਹੁ ਬਯਾ ਗੁਰੂ ਮਖ ਮਨੁਸ਼ਾਯਾ ਬੇਠੇਠੇਯਾ ਗੁਰੂ ਹੋਯਥਾਏ, ਯਦਿ ਪੂਰਬ ਯਯਰੇ ਕਰਿਥੁਕਾ ਗੁਰੂ
ਕਰਿਯਾ ਬਾਧਾਯਾ ॥੫॥

ਮਨਮੁਖ ਤੋਟਾ ਨਿਤ ਹੈ ਭਰਮਹਿ ਭਰਮਾਏ ॥

ਬੇਯਾਯਾ ਮਨੁਸ਼ਾਯਾ ਆਯਿਕ ਗੁਣਰੇ ਨਿਯ ਅਯਾਏ ਆਧਿਥਾਏ ਆਯ ਬੇ ਦੂਨਿਆਰੇ ਪਥਯੁਯਾ
ਰਹਿਥਾਏ।

ਮਨਮੁਖੁ ਅੰਧੁ ਨ ਚੇਤਈ ਕਿਉ ਦਰਸਨੁ ਪਾਏ ॥੬॥

ਮਾਯਾਰੇ ਅਯ ਹੋਯਥੁਕਾ ਬੇਯਾਯਾ ਮਨੁਸ਼ਾਯਾ ਪੁਰੂਯਾ ਧਰਿਯਾ ਕਰੇ ਨਾਯ, ਪੁਰੀ, ਬੇ ਕੋਪਰਿ ਧਰਿਯਾ
ਕਰਿ ਪਾਰਿਓ? ॥੬॥

ਤਾ ਜਗਿ ਆਇਆ ਜਾਣੀਐ ਸਾਚੈ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥

ਏਹਿ ਯਯਰੇ ਕੇਕਲ ਬੇਠੇਠੇਯਾ ਮਨੁਸ਼ਾਯਾ ਯਯ ਬਧਾਯਾ ਹੋਯਥਾਏ, ਯਦਿ ਬੇ ਬਧਾਧਰੁਪ
ਪੁਰੂਯਾ ਧਾਨ ਲਗਾਯਾ ॥

ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਪਾਰਸੁ ਭਏ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਏ ॥੭॥

ਗੁਰੂਯਾ ਬਹਿਯ ਮਿਥੀ ਮਨੁਸ਼ਾਯਾ ਪਾਰਧ ਯਲਿ ਵਨਿਯਾਏ ਆਯ ਚਾਹਾਰ ਯੋਧਾਏ ਪਰਧ ਯੋਧਾਏ ਮਿਥੀਯਾਏ
॥੭॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਰਹੈ ਨਿਰਾਲਮੇ ਕਾਰ ਧੁਰ ਕੀ ਕਰਣੀ ॥

ਬੇਸ ਫਿਰ ਰਾਹਿ ਨਿਰਲੇਖੁ ਹੋਇ ਕਰਿਯਾਏ ਆਉ ਪਰਮਾਤਮਾ ਯਾ ਯੋਗੁ ਅਨੁਸਾਰੇ ਕਾਰਿਯਾ ਕਰਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸੰਤੋਖੀਆ ਰਾਤੇ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ॥੮॥੧੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭਯੋਂ ਕਾਯੋ ਨਾਮਿ ਰੇ ਬਹੁ ਬੋਲਿਯਾਏ, ਬੇ ਭਗਵਾਨ ਚਰਣਿ ਮੇਭਯੋਂ ਰਹਿਯਾਏ ॥੮॥੧੯॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਕੇਤਾ ਆਖਣੁ ਆਖੀਐ ਤਾ ਕੇ ਅੰਤ ਨ ਜਾਣਾ ॥

ਭਗਵਾਨ ਯੋਗੁ ਮੇਭਯੋਂ ਮੇਭਯੋਂ ਕਰੇ, ਪਰਮੁ ਭਾਗੁ ਅਭਿ ਹੋਇ ਪਾਇ ਨਾਹੀਂ।

ਮੈ ਨਿਧਰਿਆ ਧਰ ਏਕ ਤੂੰ ਮੈ ਤਾਣੁ ਸਤਾਣਾ ॥੧॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ ! ਭੂਮੇ ਭ੍ਰੰਗੁ ਮੇਭਯੋਂ ਆਗੁ ਅਭਿ, ਭੂਮੇ ਭ੍ਰੰਗੁ ਕਰਿਯਾਏ ਕਰਿਯਾਏ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ਹੈ ਸਚ ਨਾਮਿ ਸੁਹੇਲਾ ॥

ਨਾਨਕ ਏਹੁ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿਯੋ ਮੇਭਯੋਂ ਬੇਸ ਬੇਸ ਨਾਮਿ ਲੀਨ ਰਹਿ ਬੁਝੀ ਰਹਿਯੋ,

ਆਪੁ ਗਇਆ ਸੋਝੀ ਪਈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮੇਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਭਯੋਂ ਅਭਿ ਕਰਿ ਚਲਿਯਾਏ, ਬੇਸ ਬੇਸ ਮੇਭਯੋਂ ਬੁਝੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੋਇ, ਗੁਰੁ ਗਾਇ ਭਾਗੁ।
ਮੇਭਯੋਂ ਮੇਭਯੋਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਹਿਤ ਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਉਮੈ ਗਰਬੁ ਗਵਾਈਐ ਪਾਈਐ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਅਭਿ ਕਰਿ ਭਾਗੁ ਕਰਿ ਮਨੁ ਬੇਸ ਬੇਸ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿਯਾਏ।

ਸਾਹਿਬ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਦੇ ਸਾਚੁ ਅਧਾਰੁ ॥੨॥

ਮੇਭਯੋਂ ਮਨੁ ਮਨੁ ਭਗਵਾਨ ਬਹਿਤ ਮੇਭਯੋਂ, ਬੇਸ ਬੇਸ ਬੇਸ ਬੇਸ ਨਾਮਿ
ਬਾਧਾ ਕਰਿਯਾਏ ॥੨॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਾਮਿ ਸੰਤੋਖੀਆ ਸੇਵਾ ਸਚੁ ਸਾਈ ॥

ਫਿਰ ਰਾਹਿ ਨਾਮਿ ਰੇ ਬਹੁ ਬੋਲਿਯਾਏ, ਭਾਗੁ ਬੇਸ ਬੇਸ ਅਭਿ।

ਤਾ ਕਉ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗਈ ਚਾਲੈ ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ॥੩॥

ਮੇਭਯੋਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿ ਭਾਗੁ ਭਗਵਾਨ ਬੁਝੀ ਅਨੁਸਾਰੇ ਚਲਿਯਾਏ, ਭਾਗੁ ਕੀਰਤਿ ਕੀਰਤਿ ਆਇ
ਨਾਹੀਂ ॥੩॥

ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ਜੇ ਚਲੈ ਸੇ ਪਵੈ ਖਜਾਨੈ ॥

ਮੇਭੱ ਪੁਰਾਣੀ ਪੁਰੂਯਾ ਖੂਯਾਯਾ ਬਾਕਾਰ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇ ਪੁਰੂ-ਯਯਗਾਯੇ ਰਹਿਯਾਏ।

ਖੇਟੇ ਠਵਰ ਨ ਪਾਇਨੀ ਰਲੇ ਜੁਠਾਨੈ ॥੪॥

ਮਯਾ ਲੋਕਾਯਾ ਕੋਯਾਏ ਬਾਨ ਮਿਲੇਨਾਏ, ਚਾਯਾ ਮਿਲਨ ਮਿਯਾ। ਬਾਯਾਏ ਅਯਾ ॥੪॥

ਨਿਤ ਨਿਤ ਖਰਾ ਸਮਾਲੀਐ ਸਚੁ ਸਉਦਾ ਪਾਈਐ ॥

ਮਯਾ ਨਿਯਾ ਨਿਯਾ ਨਾਮਰ ਬੁਯਾ ਕਰਾਯਾਏ, ਚਾਯਾਯੇਯੇ ਯਾ ਬਯਾਏ ਬਯਾਯਾ ਕੁਯਾ ਕਰਾਯਾਏ ਪਾਯੇ।

ਖੇਟੇ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਨੀ ਲੇ ਅਗਨਿ ਜਲਾਈਐ ॥੫॥

ਪੁਰੂਯਾ ਯਯਗਾਯੇ ਨਕਲਿ ਮੁਯਾ ਵੇਯਾਯਾਏ ਨਾਏ, ਚਾਯਾਯਾ ਅਯਾਏ ਯਯਾਏ ਵੇਯਾਯਾਏ ॥੫॥

ਜਿਨੀ ਆਤਮੁ ਚੀਨਿਆ ਪਰਮਾਤਮੁ ਸੇਈ ॥

ਮੇਭੱ ਲੋਕਾਯਾ ਨਿਯਾ ਅਯਾਯਾ ਯਾਯਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਚਾਯਾਯਾ ਪਰਮਾਯਾਯਾ ਪਰਿਯਾਏ ਮਿਲਿਯਾਏ।

ਏਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਿਰਖੁ ਹੈ ਫਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋਈ ॥੬॥

ਏਕਾਯਾਏ ਅਯਾਏ ਕੁਯਾ ਅਯਾਏ, ਮੇਭੱਯਾ ਅਯਾਏ ਯਾਯਾ ਅਯਾਏ ॥੬॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਫਲੁ ਜਿਨੀ ਚਾਖਿਆ ਸਚਿ ਰਹੇ ਅਘਾਈ ॥

ਮੇਭੱ ਮਯਾਯਾ ਅਯਾਏ ਯਾਯਾ ਚਾਯਾਏ, ਬੇ ਬਯਾਏ ਬਾਯਾਏ ਯਾਯਾ ਰਹਿਯਾਏ।

ਤਿੰਨਾ ਭਰਮੁ ਨ ਭੇਦੁ ਹੈ ਹਰਿ ਰਸਨ ਰਸਾਈ ॥੭॥

ਯਾਯਾਏ ਯਾਯਾਏ ਰਹਿਯਾਏ ਮਾਯਾਏ, ਚਾਯਾ ਪਾਯਾਏ ਕਯਾਏ ਯਾਯਾ ਯਾਯਾ ਰਹਿਯਾਏ ਨਾਏ ॥੭॥

ਹੁਕਮਿ ਸੰਜੋਗੀ ਆਇਆ ਚਲੁ ਸਦਾ ਰਜਾਈ ॥

ਪੁਰੂਯਾ ਖੂਯਾਯਾ ਏਯਾ ਬਾਯਾਯਾਏ ਯਾਯਾ ਬਾਯਾਯਾਏ ਅਯਾਏ, ਏਯਾਯਾਏ ਬਾਯਾਏ ਚਾਯਾਏ ਯਾਯਾਏ ਚਾਯਾਏ ਯਾਯਾਏ।

ਅਉਗਣਿਆਰੇ ਕਉ ਗੁਣੁ ਨਾਨਕੈ ਸਚੁ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ ॥੮॥੨੦॥

ਏ ਪੁਰੂਯਾ! ਮੁਯਾ ਗੁਯਾਯਾਏ ਨਾਨਕਾਯਾ ਗੁਯਾ ਪੁਯਾਏ ਕਰ, ਮੋਯਾਏ ਬਯਾਏ ਮਿਲਿਯਾਏ, ਮੋਯਾ' ਪਾਯਾਏ ਏਯਾ ਕਯਾਏ।
ਅਯਾ ॥੮॥੨੦॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਯਾ ਮਯਾਏ 1 ॥

ਮਨੁ ਰਾਤਉ ਹਰਿ ਨਾਇ ਸਚੁ ਵਖਾਣਿਆ ॥

ਮੇਯਾਏ ਯਾਯਾ ਮੋਯਾਏ ਮਯਾਏ ਰਯਾਏ ਯਾਯਾਏ, ਬੇਯਾਏ ਯਾਯਾਏ ਮੁਯਾਏ ਏਯਾਏ ਕਯਾਏ।

ਲੋਕਾ ਦਾ ਕਿਆ ਜਾਇ ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਣਿਆ ॥੧॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਲੋਕਾਂ ਕੀ ਕੀ ਚਿੰਤਾ, ਮੇਰੇ ਸ੍ਰੋਤ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ ਭਲਾ ਲਾਭੀਆਂ? ॥੧॥

ਜਉ ਲਗੁ ਜੀਉ ਪਰਾਣ ਸਚੁ ਧਿਆਈਐ ॥

ਯੇ ਪਰਿਪੰਨੁ ਜੀਵਨੁ ਐਵੰ ਪੁਰਾਣੁ ਅੰਛਿ, ਏਹੁ ਪਰਿਪੰਨੁ ਬਢਯਰੁ ਖਾਨੁ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ।

ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਮਿਲੈ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿਯਾ ਗੁਣਾਨੁਕਾਹੁ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਲਾਭੁ ਪੁਰਾਣੁ ਹੋਇਯਾਐ ਅਭੁ ਬੁਝਿ ਭਧਿਯਾਣੁ ਹੋਇਯਾਐ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਕਾਰ ਦੇਹਿ ਦਇਆਲ ਤੂੰ ॥

ਹੇ ਧਰਮਾਨੁ ਬਾਨੀ! ਭੋਰੁ ਬੇਵਾ ਭਛਿ ਬਢਯੁ ਅਚੇ, ਐਵਾ ਮੋਹਿਓ ਪੁਰਾਣੁ ਕਰ।

ਹਉ ਜੀਵਾ ਤੁਧੁ ਸਾਲਾਹਿ ਮੈ ਟੇਕੁ ਅਧਾਰੁ ਤੂੰ ॥੨॥

ਮੂੰ ਭੋਰੁ ਬੁਝਿ ਕਰਿ ਜੀਵਨੁ ਬਿਚਾਇ ਥਾਐ, ਤੂੰ ਭੈਂ ਮੋਹਿਓ ਜੀਵਨੁ ਪਰਿਪੰਨਾ ਐਵੰ ਆਖਾਰੁ ਅਰੁ ॥੨॥

ਦਰਿ ਸੇਵਕੁ ਦਰਵਾਨੁ ਦਰਦੁ ਤੂੰ ਜਾਣਹੀ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਮੂੰ ਭੋਰੁ ਬੇਵਾ ਐਵੰ ਭੋਰੁ ਭਾਰਿਓ ਭਾਰਿਯਾਣੁ ਅਚੇ, ਤੂੰ ਭੈਂ ਮੋਹਿਓ ਮਛੁਗਾ ਜਾਗੁ।

ਭਗਤਿ ਤੇਰੀ ਹੈਰਾਨੁ ਦਰਦੁ ਗਵਾਵਹੀ ॥੩॥

ਹੇ ਓਕੂਰ! ਭੋਰੁ ਭਛਿ ਆਕ੍ਰਿਸ਼ਟਿਯਾਨੁਕਾਹੁ ਅਚੇ, ਮਿਥੈ ਬਹੁ ਮਛੁਗਾ ਧੂਰੁ ਕਰਿਓਅਛਿ ॥੩॥

ਦਰਗਹੁ ਨਾਮੁ ਹਦੂਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣਸੀ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਜਾਣਿਯਾਐ ਯੇ ਹਰਿਯਾ ਨਾਮੁ ਬਲਿਯਾ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਏਹੁ ਭਾਇਯਾ ਧਰਿਯਾਰੇ ਬਾਕੁਭੁ
ਹੋਇਯਾਐ।

ਵੇਲਾ ਸਚੁ ਪਰਵਾਣੁ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣਸੀ ॥੪॥

ਬਢਯੁ ਪਰਿਪੰਨਾਨੁ ਮਨੁਸ਼ਯਰੁ ਬੇਵਾ ਜੀਵਨੁ ਬਿਯਾਨੁ ਮਝੁਰੁ ਅਚੇ, ਯੇਵੇ ਬੇ ਵਾਗੀਨੁ ਚਿਹ੍ਨਿ
ਥਾਐ ॥੪॥

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਕਰਿ ਭਾਉ ਤੇਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੇਇ ॥

ਯੇਭੈ ਮਨੁਸ਼ਯੁ ਬਢਯੁ, ਬਛੋਬੁ ਐਵੰ ਪ੍ਰੇਮੁਰੁ ਅਛੁਰੁ ਕਰਿਯਾਐ, ਏਹੁ ਹਰਿਨਾਮੁ ਯਾਤੁ ਖਰ੍ਜੁ ਪੁਰਾਣੁ
ਕਰਿਯਾਐ।

ਮਨਹੁ ਛੇਡਿ ਵਿਕਾਰੁ ਸਚਾ ਸਚੁ ਦੇਇ ॥੫॥

ਨਿਯੁ ਮਨੁਰੁ ਬਿਕਾਰੁ ਭਯਾਨੁ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ, ਬਧਿਯੁਰੁ ਭੋਹਿਓ ਬਢਯੁ ਪੁਰਾਣੁ ਕਰਿਯੇ ॥੫॥

ਸਚੇ ਸਚਾ ਨੇਹੁ ਸਚੈ ਲਾਇਆ ॥

ਬਢਯੁਬਹੁ ਪਰਿਪੰਨਾ ਬਢਯੁਵਾਨੀਨੁ ਨਿਯੁਰੁ ਬਛਾ ਪ੍ਰੇਮੁ ਲਗਾਇ ਥਾਐਅਛਿ।

ਆਪੇ ਕਰੇ ਨਿਆਉ ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਇਆ ॥੬॥

ਪੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਨਪਾਲ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਯਾਹਾ ਚਾਹਾਕੂ ਭਲ ਲਾਗਿਯਾ ॥6॥

ਸਚੇ ਸਚੀ ਦਾਤਿ ਦੇਹਿ ਦਇਆਲੁ ਹੈ ॥

ਹੇ ਬਠਧਰ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਕਢ ਦਲਾਲੂ ਅਰੁ, ਮੇਰੇ ਨਿਯ ਨਾਮਰ ਬਛਾ ਵਾਨ ਦੇਖਨੁ।

ਤਿਸੁ ਸੇਵੀ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲੁ ਹੈ ॥੭॥

ਮੂੰ ਦੇਨ ਰਾਏ ਚਾਹਾਕੂ ਬੇਵਾ (ਨਾਮ ਸ਼ਰਣ) ਕਰਿਯਾਹਿ, ਯਾਹਾਰ ਨਾਮ ਅਮੂਲਯ ਅਰੇ ॥7॥

ਤੂੰ ਉਤਮੁ ਹਉ ਨੀਚੁ ਸੇਵਕੁ ਕਾਂਢੀਆ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਤੂੰਮੇ ਭਭਮ ਅਰ ਆਭ ਮੂੰ ਕੰਨੀਓ ਅਰੇ, ਪਰਨੁ ਚਪਾਏ ਮੂੰ ਚੋਰ ਬੇਵਕ ਕਹਿਯਾਹਿ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਕਰੇਹੁ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਵਾਂਢੀਆ ॥੮॥੨੧॥

ਹੇ ਬਠਧਰਪੁਰ ਪੁਰੂ! ਮੂੰ, ਨਾਨਕ, ਭਪਰੇ ਨਿਯਰ ਕ੍ਰਿਪਾਵ੍ਰਿਸ਼ ਧਾਰਣ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਮੂੰ ਚੋਰ ਬਹਿਓ
ਮਿਲਨ ਹੋਯਾਹਿ ॥8॥21॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਕਿਉ ਰਹੈ ਕਿਉ ਮੇਲਾ ਹੋਈ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧਰ ਯਯ ਮਰਣ ਕੰਪਰੇ ਦੂਰ ਹੋਯਾਹਿ ਪਾਰਿਵ ਆਭ ਕੰਪਰੇ ਬੇ ਪੁਰੂਕ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਹੋਯਾਹਿ
ਪਾਰਿਵ?

ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਾ ਦੁਖੁ ਘਣੈ ਨਿਤ ਸਹਸਾ ਦੇਈ ॥੧॥

ਯਯ ਮਰਣ ਦੁਃਖ ਕਬੂਤ ਭਾਰਿ ਅਰੇ ਆਭ ਦੇਓਧਵਾਦ ਮਨੁਸ਼ਧਰ ਬਰਵਾ ਪਾਓਓ ਕਰਿਯਾਹਿ ॥1॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕਿਆ ਜੀਵਨਾ ਫਿਟੁ ਪ੍ਰਿਗੁ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਨਾਮ ਕੰਨਾ ਮਨੁਸ਼ਧਰ ਕਞਿਕਾ ਕਧਰ ਅਰੇ ਆਭ ਚਾਹਾਰ ਚਤੁਰਚਾ ਪੁਓ ਖੁਯਾਰ ਅਰੇ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਧੁ ਨ ਸੇਵਿਆ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਭਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਭੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਾਧੁ ਬਛਾ ਗੁਰੂਕ ਬੇਵਾ ਕਰਿ ਨਾਹਿ, ਚਾਹਾਕੂ ਹਰਿਕ ਭਯੋ ਕੇਵੇ ਭਲ ਲਾਗੇ
ਨਾਹਿ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਆਵਣੁ ਜਾਵਣੁ ਤਉ ਰਹੈ ਪਾਈਐ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ॥

ਮੇਵੇ ਪ੍ਰਾਣੀਕੁ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾਹਿ, ਬੇਓਓਵੇਲੇ ਚਾਹਾਰ ਯਯ ਮਰਣ ਚਕੁ ਦੂਰ ਹੋਯਾਹਿ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਰਾਸਿ ਦੇਇ ਬਿਨਸੈ ਭ੍ਰਮੁ ਕੁਰਾ ॥੨॥

ਗੁਰੂ ਰਾਮਨਾਮਰ ਧਨਰ ਰਾਗੀ ਪੁਵਾਨ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਯਾਹਾ ਵਾਰਾ ਮਿਧਾ ਭੁਮ ਨਾਭ ਹੋਯਾਹਿ ॥2॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਉ ਮਿਲਿ ਰਹੈ ਧਨੁ ਧਨੁ ਜਸੁ ਗਾਏ ॥

ਹੋਵੇ ਬਲੁਕਾ ਬਛਾਓਰੇ ਰਹਿਏਏ, ਬੇ ਭਗਵਾਨਯੋ ਖਨੁ ਖਨੁ ਕਹਿ ਚਾਹਾਯੋ ਮਗੋਗਾਨ ਕਰਿਏਏ।

ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰਪਰਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪਾਏ ॥੩॥

ਆਦਿ ਪੂਰੁਖ, ਅਪਾਰੰਪਾਰੇ ਪੁਰੁ ਗੁਰੁਕਾ ਮਾਖਮਰੁ ਪੁਰਾ ਬੋਲਾਏਏ ॥੩॥

ਨਟੂਐ ਸਾਂਗੁ ਬਣਾਇਆ ਬਾਜੀ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਏਹਿ ਬਾਂਬਾਰੇ ਰੂਪੀ ਖੇਲ ਏਕੇ ਛੋਟੇ ਨਾਚਕੇ ਭਲੇ ਅਚੇ।

ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਬਾਜੀ ਦੇਖੀਐ ਉਝਰਤ ਨਹੀ ਬਾਰਾ ॥੪॥

ਏਕੇ ਖੇਲੇ ਪਾਛੈ ਮਨੁਖੁ ਏਹਿ ਚਮਾਚਾ ਦੇਖੁਏਏ, ਚਾਹਾਕੂ ਨਾਭੇ ਹੋਵੇ ਪਾਛੈ ਕਿਛੇ ਬੇਮਲੇ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ ॥੪॥

ਹਉਮੈ ਚਉਪੜਿ ਖੇਲਣਾ ਝੂਠੇ ਅਹੰਕਾਰਾ ॥

ਅਭਿਮਾਨੀ ਓ ਗਰਬੀ ਮਾਨਵ ਅਬਧੁ ਏਵਾਂ ਅਹੰਕਾਰੇ ਗੋਚਰੇ ਬਹਿਓ ਖੇਲੁਅਛੇ।

ਸਭੁ ਜਗੁ ਹਾਰੈ ਸੇ ਜਿਨੈ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਾ ॥੫॥

ਬਾਰਾ ਯੋਗੇ ਪਰਾਯੋਗੇ ਹੋਏਏਏ, ਕਿਛੁ ਹੋਵੇ ਗੁਰੁਕਾਗੀਰੇ ਚਿਤ੍ਰਨ ਕਰਿਏਏ, ਬੇ ਯੋਗੇ ਵਾਯੋ ਯੋਗੇਏਏ ॥੫॥

ਜਿਉ ਅੰਧੁਲੈ ਹਥਿ ਟੋਹਣੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ॥

ਮੋਹਿਓ ਅਥ ਮਨੁਖੁ ਫਾਹਿਰੇ ਧਰੁ ਬਾਹਾਰਾ ਅਚੇ, ਬੇਮੋਹਿ ਹੂੰ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੇ ਮੋਹੈ ਪਾਛੈ ਬਾਹਾਰਾ ਅਚੇ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਟੇਕ ਹੈ ਨਿਸਿ ਦਉਤ ਸਵਾਰੈ ॥੬॥

ਧੰਨ ਰਾਏ ਏਵਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਬੇਮੋਹੇ ਰਾਮਕਾ ਨਾਮੇ ਮੋਹੈ ਬਾਹਾਰਾ ਅਚੇ ॥੬॥

ਜਿਉ ਤੂੰ ਰਾਖਹਿ ਤਿਉ ਰਹਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅਧਾਰਾ ॥

ਹੋ ਪੁਰੁ! ਭੂ ਮੋਹਿਓ ਮੋਹਿਓ ਰੇਖੁਏਏ, ਮੂੰ ਬੇਮੋਹਿ ਹੂੰ ਰਹਿਏਏ, ਚੋਰੇ ਨਾਮੇ ਮੋਹੈ ਆਖਾਰੇ ਅਚੇ।

ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ ਪਾਇਆ ਜਨ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ॥੭॥

ਹੋਵੇ ਅਭਿਮਾਨ ਬੇਮਲੇ ਪਰਿਪਕੁ ਬੇਮਲੇਏ ਕਰਿਵੇ ਵਾਲਾ ਏਵਾਂ ਮੋਖਿਓ ਵਾਰੇ ਅਚੇ, ਚਾਹਾਕੂ ਚੋਰੇ ਬੇਵਕੇ ਪੁਰਾ ਕਰਿਅਛੇ ॥੭॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਮੇਟਿਆ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੇ ॥

ਮੂਰਾਰੀ ਪੁਰੁਕਾ ਨਾਮੇ ਯੋਗੇ ਕਰਿਵੇ ਵਾਰਾ ਯੋਗੇ ਮੋਖਿਓ ਧੂਝ ਧੂਰੇ ਹੋਏਏਏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਤਾਰੇ ॥੮॥੨੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਘਾਂ ਨਦੀਆਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਬਿਸ੍ਰੁਤ ਕਰੇ ਨਾਹੀਂ, ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂ ਚਾਹਾਨੂੰ ਭਯਾਰ ਕਰੇਗਾ
॥੮॥੨੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੨

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 3 ਅਥੁਪਦੀ ਘਰ 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਹੁਰ ਏਕ ਅਚੰਦ੍ਰਿ ਮਾਹਾਨੁ ਬਦਗੁਨਾਨੁ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪਾਯੁ ਬੂਝੈ।

ਸਾਸਤੁ ਬੇਦੁ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਰੁ ਤੇਰਾ ਸੁਰਸਰੀ ਚਰਣ ਸਮਾਣੀ ॥

ਹੇ ਯੋਗਵਾਨ! ਚੋਰ ਨਾਮ ਬਰੋਕਰੇਰੇ ਗਾਬੁ, ਵੇਦ ਏਵਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਚਿੰਤਾਮਾਨ ਅਛੇ ਆਯ ਚੋਰ
ਚਰਣੇਰੇ ਗਯਾ ਰਹਿਛੁ।

ਸਾਖਾ ਤੀਨਿ ਮੂਲੁ ਮਤਿ ਰਾਵੈ ਤੂੰ ਤਾਂ ਸਰਬ ਵਿਡਾਣੀ ॥੧॥

ਹੇ ਆਦਿ ਪੁਰੁਖ! ਤੂੰ ਏਹੀ ਜਗਤ ਰੂਪੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮੂਲ, ਅਧੀਤ ਜਤ ਅਨੂ ਆਯ ਭ੍ਰਿਗੁਗਾਮ੍ਰਕ ਮਾਯਾ ਏਹੀ
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਚਿੰਨ੍ਹ ਗਾਯਾ ਅਚੇ, ਮੋਰ ਮਠਿ ਚੋਰ ਬ੍ਰਹ੍ਮਚਰੇ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੇਗਾ, ਤੂੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮਚਰੇ ਵਾਸ
ਕਰਿਛੁ, ਮਾਹਾ ਏਕ ਵਤ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਅਚੇ॥1॥

ਤਾ ਕੇ ਚਰਣ ਜਪੈ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਬੇਲੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਨਕ ਬੇਹੁ ਪਰਮਾਨੁ ਚਰਣਨੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਕਰੇਗਾ ਆਯ ਚਾਹਾਨੁ ਅਨੂ ਵਾਗਾ
ਬੋਲੇਗਾ॥1॥ ਰੂਪੁ॥

ਤੇਤੀਸ ਕਰੋੜੀ ਦਾਸ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰੀ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁਖ! ਚੇਤਿਨ ਕੋਰਿ ਦੇਵਤਾ ਚੋਰ ਵਾਸ ਅਚੰਦ੍ਰਿ, ਤੂੰ ਹੀ ਰਿਧਿ, ਸਿਧਿ ਏਵਾ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰ ਅਨੂ।

ਤਾ ਕੇ ਰੂਪ ਨ ਜਾਹੀ ਲਖਣੇ ਕਿਆ ਕਰਿ ਆਖਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥੨॥

ਓਹਾਯਾ ਰੂਪ ਜਾਣੀ ਹੋਇਆਹੋਰੇ ਨਾਹੀ, ਵਰ੍ਹਨਾ ਕਰਿਵਾ ਭਾਵਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਖਿ ਕੀ
ਕਰਿਪਾਰਿਵ? ॥੨॥

ਤੀਨਿ ਗੁਣਾ ਤੇਰੇ ਜੁਗ ਹੀ ਅੰਤਰਿ ਚਾਰੇ ਤੇਰੀਆ ਖਾਣੀ ॥

ਹੇ ਬਾਨੀ! ਏਹੇ ਸ੍ਰੀਰੇ ਚੰਨੇ ਗੁਣ(ਰਜ8, ਸਭ, ਚਮ) ਚੋ' ਭਾਰਾ ਸ੍ਰੀ ਹੋਇਓ, ਸ੍ਰੀ ਰਚਨਾਰ ਚਾਰੇ
ਬ੍ਰਾਹ ਚੋ' ਭਾਰਾ ਹੋ ਨਿਰੰਤ ਹੋਇਓ।

ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਤਾ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਈਐ ਕਥੇ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥੩॥

ਸਭੇ ਚੁਮੇ ਵਲਾਨੁ ਭੂਖ, ਓਹਾਹੋਲੇ ਹੋ ਮਨੁਖਿ ਪਰਮ ਪਦਵਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਏ ਆਭ ਚੋਰ
ਅਕਥਨਾਨੁ ਕਾਹਾਨਾਨੁ ਕਥਨ ਕਰਿਯਾਏ ॥੩॥

ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਕਿਆ ਕੇ ਕਰੇ ਪਰਾਣੀ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਤੂੰ ਜਗਤਰ ਰਚਨੇਓ ਅਨੁ, ਸਭੁ ਕੀਓ ਚੋਰ ਭਾਰਾ ਹੋ ਹੋਇਓ, ਕੇਹੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕੀ
ਕਰਿਪਾਰਿਵ?

ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਤੂੰ ਅਪਣੀ ਸਾਈ ਸਚਿ ਸਮਾਣੀ ॥੪॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਮੇਭੋ ਮਨੁਖਿ ਭਪਰੇ ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾਕ੍ਰਿਓ ਕਰੋ, ਕੇਵਲ ਸੇ ਹੋ ਸਭੇਰੇ ਰਹਿਯਾਏ ॥੪॥

ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਕੋਈ ਲੇਤੁ ਹੈ ਜੇਤੀ ਆਵਣ ਜਾਣੀ ॥

ਪ੍ਰਭਾਕ ਜੀਵ ਸੇਏ ਆਇਯਾਏ ਏਵਾ ਮਾਇਯਾਏ, ਅਧਿਓ ਜਨੁ ਮਰਨਰ ਚਕ੍ਰੇਰੇ ਪਭਿਯਾਏ, ਸੇ ਚੋਰ
ਨਾਮਰ ਭਪ ਕਰਿਯਾਏ।

ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝੈ ਹੋਰ ਮਨਮੁਖਿ ਫਿਰੈ ਇਆਣੀ ॥੫॥

ਸਭੇ ਚੋਰ ਭਲ ਲਾਗਿਯਾਏ, ਓਹਾਹੋਲੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਚੋਰੇ ਕੂਝਿਯਾਏ, ਅਨਧ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਮੁਖੀ ਪ੍ਰਾਨੀ
ਪਥਭੁਝ ਰਹਿਯਾਏ ॥੫॥

ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਬ੍ਰਹਮੇ ਕਉ ਦੀਏ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੀ ॥

ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੋਇਓ, ਕੀਓ ਸੇ ਪਛੇ ਪਛੇ ਰਿਚਾਰ ਹੋ ਕਰਿਯਾਓ।

ਤਾ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੁਝੈ ਬਪੁੜਾ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਅਵਤਾਰੀ ॥੬॥

ਪ੍ਰਭਾਕ ਬੁਝਨੁ ਰਿਚਾਰ ਕੂਝਿ ਪਾਰੇ ਨਾਹੀ ਆਭ ਨਰਕ-ਸੁਰਗੇਰੇ ਜਨੁ ਨੇਯਾਏ ॥੬॥

ਜੁਗਹ ਜੁਗਹ ਕੇ ਰਾਜੇ ਕੀਏ ਗਾਵਹਿ ਕਰਿ ਅਵਤਾਰੀ ॥

ਮੂਰ ਮੂਰੇਰੇ ਲਗਰੇ ਰਾਮ, ਕ੍ਰਿਯ ਲਧਾਧੇ ਰਾਜਾ ਸ੍ਰੀ ਕਰਿਓ, ਮਾਯਾਨੁ ਲੋਕੇਰੇ ਅਵਤਾਰ ਮਾਨੀ
ਗੁਣਭੁਭ ਕਰਿਯਾਓ।

ਤਿਨ ਭੀ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਤਾ ਕਾ ਕਿਆ ਕਰਿ ਆਖਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥੭॥

ਕਿੰਨੁ ਬੇਸ ਮਖ ਚਾਹਾਯ ਅਭ ਪਾਯ ਪਾਰਿ ਨਾਹਾਯ, ਪੂਰੀ ਸੁੰ ਕਥਿ ਚਾਹਾਯ ਗੁਣ ਬਿਚਾਰ
ਕਰਿਪਾਰਿਕਿ ॥7॥

ਤੂੰ ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਸਾਚਾ ਦੇਹਿ ਤ ਸਾਚੁ ਵਖਾਣੀ ॥

ਤੂੰ ਬਰਵਾ ਬਧ ਅਰੁ ਆਯ ਚੋਰਾ ਭਾਰਾ ਜਾਤ ਹੋਯਾਯੁਰਾ ਬਹੁ ਕਠਿ ਮਖ ਬਧ ਅਰੁ, ਯਦਿ ਤੁ ਮੋਹਾਯ
ਬਧ ਪੁਰਾਨ ਕਰੁ, ਚਾਹਾਯੇਲੇ ਮਖ ਏਹਾਰ ਕਰੁਨਾ ਕਰਿਕਿ।

ਜਾ ਕਉ ਸਚੁ ਬੁਝਾਵਹਿ ਅਪਣਾ ਸਹਜੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੀ ॥੮॥੧॥੨੩॥

ਹੋ ਭਗਵਾਨ! ਯੇਯੋ ਮਨੁਸ਼ਖੂ ਤੁਮੋ ਬਧਾਰ ਆਨ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯ, ਬੇ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੂੰ ਚੋਰ
ਨਾਮਰੇ ਰਹਿਯਾਯ ॥8॥1॥23॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਹਮਰਾ ਭਰਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਬਯਾ ਗੁਰੁ ਮੋਰ ਭੁਮ ਧੂਰ ਕਰਿਦੇਯਯਯਿ,

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥

ਬੇ ਹਰਿਯਾ ਨਿਰੰਜਨ ਨਾਮ ਮੋਰ ਮਨਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਿ ਕਰਿਯਯਿ।

ਸਬਦੁ ਚੀਨਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੧॥

ਬਾਗਾਯ ਚਿਯੁਰਾ ਭਾਰਾ ਮੋਹਾਯ ਬਰਵਾ ਬੁਝ ਭਯਯਯੁ ਹੋਯਾਯਾਯਯਿ ॥1॥

ਸੁਣਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ॥

ਹੋ ਮੋਰ ਮਨ! ਤੁ ਚਯੁ ਆਨਯੁ ਗੁਣ।

ਦੇਵਣ ਵਾਲਾ ਸਭ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰਮਾਨੁ ਬਮਬੁ ਬਿਯੁ ਯਾਗਿਯਾਯਿ, ਗੁਰੁਯਾ ਗਰਗਰੇ ਰਹਿਰਾ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਨਾਮਰ ਭਯੁਰ ਪੁਰੁ
ਹੋਯਾਯਾਯ ॥1॥ਰੁਯ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਬਧਗੁਰੁਯਾ ਬਹਿਯ ਮਿਗਿਰਾਯ ਏਹਾ ਕਯਿਮਾ ਮੋ

ਜਿਨਿ ਮਮਤਾ ਅਗਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝਾਈ ॥

ਬੇ ਮਮਤਾ ਏਵੰ ਚੁਯੁਗੁਯੁ ਲਿਯਾਯ ਦੇਯਯਯਿ ਆਯ

ਸਹਜੇ ਮਾਤਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥੨॥

ਮੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਅਵਸਥਾਹੇ ਰਛਾਨ ਹੋਯਾ ਹਰਿਕ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯਾ॥੨॥

ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੀ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂਕ ਬਿਨਾ ਕੋਯੋਈ ਜੀਵ ਮਖ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਜਾਣੀ ਨਯਾ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਦੂਜੈ ਲੋਭਾਣੀ ॥

ਕਾਰਣ ਮਨੁਸ਼ ਮਾਯਾ-ਮੋਹਾ ਏਵੰ ਵਧੀ ਲੋਭਹੇ ਫਸਿਯਾਯੋ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਬਾਣੀ ॥੩॥

ਗੁਰੂਕ ਮਾਖਮਰੂ ਹੂੰ ਮਨੁਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਜਾਨ ਏਵੰ ਹਰਿਕ ਵਾਗੀਨੂ ਪਾਯੋ॥੩॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤਪਾਂ ਸਿਰਿ ਤਪੁ ਸਾਰੁ ॥

ਗੁਰੂਕ ਸੇਵਾ ਸਮਸਤ ਚਰਿਤ੍ਰਾਨ ਮਹਾਨ ਚਰਿਤ੍ਰਾ ਏਵੰ ਬਾਰ ਅਰੇ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਭ ਦੁਖ ਵਿਸਾਰਣਹਾਰੁ ॥

ਬੇਢਬੇਢੇ ਪੂਰ੍ਵ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਮਨੁਸ਼੍ਵਰ ਮਨਹੇ ਵਾਸ ਕਰਹਿ, ਆਭ ਸਬੂ ਦੁਖ ਮੁਕਤੀ ਭੁਲਾਯੋ॥

ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਦੀਸੈ ਸਚਿਆਰੁ ॥੪॥

ਬੇ ਸਚ੍ਵਰ ਧਰਮਾਰਹੇ ਸਚ੍ਵਰਾਦੀ ਬੋਯਾਯੋ॥੪॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੇਝੀ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰੂਕ ਸੇਵਾ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼੍ਵਰ ਚਿੰਨ੍ਹ ਲੋਕਾਰ ਜਾਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯੋ ਆਭ

ਆਪੁ ਪਛਾਣਿ ਹਰਿ ਪਾਵੈ ਸੋਇ ॥

ਨਿਯ ਆਨੁਸ਼੍ਵਰਪੁ ਜਾਣਿਪਾਰਿ ਬੇ ਬੇਹੁ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਨੀ॥

ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਮਹਲੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੫॥

ਬਯਾ ਗੁਰੁਵਾਗੀ ਮਾਖਮਰੂ ਪ੍ਰਾਗੀ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਮਹਲੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਨੀ॥੫॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਸਭ ਕੁਲ ਉਧਾਰੇ ॥

ਗੁਰੂਕ ਸੇਵਾ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼੍ਵਰ ਨਿਯ ਕੂਲ (ਵੰਸ਼)ਰ ਭਯਾਰ ਕਰਿਯਾਯੋ ਆਭ

ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਰਖੈ ਉਰਿ ਧਾਰੇ ॥

ਨਿਰਮਲ ਜਾਨਕੁ ਨਿਯ ਫੁਲਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਕਰਿ ਰਖੁਯਾਯੋ॥

ਸਾਚੀ ਸੈਭਾ ਸਾਚਿ ਦੁਆਰੇ ॥੬॥

ਬਧਾਰ ਧਰਵਾਰੇਰੇ ਬੇ ਬਧਾਰ ਗੋਭਾ ਭਾਰਾ ਗੋਭਾਵਾਨ ਹੋਯਾਇ॥੬॥

ਸੇ ਵਡਭਾਰੀ ਜਿ ਗੁਰਿ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ॥

ਬੇਹੁੰ ਬਧਿੰ ਵਧ ਭਾਗਯਗਾਲਾ ਅਠੇ, ਯਾਹਾਕੂ ਗੁਰੂ ਨਿੰਯ ਬੇਵਾਰੇਰੇ ਲਗਾਯਾ ਯਾਹਾਯੁ।

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ॥

ਬੇ ਧਿਨ ਰਾਧਿ ਪੁਰੂ ਭਯਿਰੇ ਪੁਰੂ ਰਹਿਯਾਯ ਆਯ ਬਧਾ ਨਾਮਕੂ ਲਾਪਿਓ ਕਰਿਯਾਯ।

ਨਾਮੇ ਉਧਰੇ ਕੁਲ ਸਬਾਏ ॥੭॥

ਪੁਰੂ-ਨਾਮ ਮਾਖਮਨੂ ਬਾਪੂਰੂ ਕੂਲਰ ਭਯਾਰ ਹੋਯਾਯ॥੭॥

ਨਾਨਕੁ ਸਾਚੁ ਕਹੈ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਨਾਨਕ ਬਧਾਰ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ ਕਹੁੰਯ ਮੇ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਰਖਹੁ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥

ਭਗਵਾਨਕਾ ਨਾਮ ਨਿੰਯ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਲਾਪਨ ਕਰਿ ਰਯ।

ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਰਾਤੇ ਮੇਖ ਦੁਆਰੁ ॥੮॥੨॥੨੪॥

ਬਰਿਕਾ ਭਯਿਰੇ ਮਗੁ ਹੋਲੇ ਮੋਲਾ ਭਾਰ ਪੁਰੂ ਹੋਯਾਯ ॥੮॥੨॥੨੪॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਆਸਾ ਆਸ ਕਰੇ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥

ਬਮਬ ਮਨੂਬਾ ਆਗਾ ਆਸ ਕਰਿਯਾਯ, ਕੀਨੂ

ਹੁਕਮੈ ਬੂਝੈ ਨਿਰਾਸਾ ਹੋਈ ॥

ਮਿਯ ਪੁਰੂਕਾ ਬੂਝਮਕੂ ਰੂਝਿਯਾਯ, ਬੇ ਕਰਿ ਰਹਿਓ ਹੋਯਾਯ।

ਆਸਾ ਵਿਚਿ ਸੁਤੇ ਕਈ ਲੋਈ ॥

ਬਬੂਓ ਬਾਰਾ ਲੋਕ ਆਗਾਰੇ ਗੋਯਾਯ।

ਸੇ ਜਾਗੈ ਜਾਗਾਵੈ ਸੋਈ ॥੧॥

ਬੇਹੁੰ ਪੁਰਾਗਾ ਜਾਗਿਯਾਯ, ਯਾਹਾਕੂ ਪੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਗੁਓ ਕਰਾਯ ਯਾਹਾਯ॥੧॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਬੁਝਾਇਆ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਭੁਖ ਨ ਜਾਈ ॥

ਬਧਗੁਰੂ ਨਾਮਰ ਭੋਧ ਬਯਾਯਯ। ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਲੂਪਾ ਪੂਰ ਬ੍ਰਹਮਾਯ।

ਨਾਮੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝੈ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਤਿਸੈ ਰਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮਰ ਨਾਖਮਰੂ ਚੁਝਾਰ ਅਗ੍ਨਿ ਲਿਭਿਯਾਵ, ਪਰਮਾਮ੍ਰਾਯਾ ਯਛਾਹਰੇ ਹੂੰ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਚੁ
ਹੋਇਯਾਵ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਕਲਿ ਕੀਰਤਿ ਸਬਦੁ ਪਛਾਨੁ ॥

ਕਲਿਯੁਗਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਕੀਰ੍ਤਿ ਕਰਿ ਆਯੋ ਵਾਗੀ ਜਾਗੀ ।

ਏਹਾ ਭਗਤਿ ਚੁਕੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਬਛਾ ਯਛਿ ਏਹਾ ਯੋ ਅਭਿਮਾਨ ਧੂਰ ਹੋਇਯਾਵ ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਐ ਹੋਵੈ ਪਰਵਾਨੁ ॥

ਬਛਾ ਗੁਰੂਯੁ ਗੁਣਾਪੂਰ੍ਵਕ ਸੇਵਕਾ ਕਰਿਵਾ ਧਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਪੁਰੁ-ਦਰਬਾਰਰੇ ਸੁਖਯੁ ਹੋਇਯਾਵ ।

ਜਿਨਿ ਆਸਾ ਕੀਤੀ ਤਿਸ ਨੇ ਜਾਨੁ ॥੨॥

ਹੋ ਪ੍ਰਾਗੀ! ਤੂ ਭਾਵਾਯੁ ਜਾਗ, ਯੋਏ ਭੋਏ ਭਿਓਰੇ ਆਗੀ ਯਧ੍ਰੁ ਕਰਿਯੁ ॥੨॥

ਤਿਸੁ ਕਿਆ ਦੀਜੈ ਜਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ॥

ਤੂਯੋ ਭਾਵਾਯੁ ਕਾਗਿ ਧੋਵ, ਯੋਏ ਤੂਯੋ ਵਾਗੀ ਗੁਣਾਯੁ ਆਯੁ

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਭੋਗਿ ਮਨਰੇ ਨਾਮ ਸੁਪਨਾ ਕਰ ।

ਇਹੁ ਸਿਰੁ ਦੀਜੈ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ॥

ਨਿਯੋਗਿ ਅਧ੍ਰਿਯ ਭਾਗਿ ਕਰ, ਨਿਯੋਗਿ ਏਹਿ ਮਯੁਕ ਭਾਵਾਯੁ ਅਧਿਯੋ ਕਰ ।

ਹੁਕਮੈ ਬੁਝੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥੩॥

ਯੋਯੋ ਮਨੁਸ਼ਯ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਯਛਾਯੁ ਰੂਧਿਯਾਵ, ਸੋ ਬਰ੍ਵਕਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਯਾਵ ॥੩॥

ਆਪਿ ਕਰੇ ਤੈ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ॥

ਯਥ੍ਰਿਯ ਸੁਖੰ ਬਹੁ ਕਰਿਯੋ ਕਰਿਯਾਯੁ ਆਯੁ ਸੁਖੰ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਗੀਯਾ ਧਾਰਾ ਕਰਾਯੁ ਧਾਯਾਯੁ ।

ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ ॥

ਸੋ ਸੁਖੰ ਹੂੰ ਗੁਰਮੁਖੀਯਾ ਸੁਖੰਯੋਰੇ ਨਾਮ ਸੁਪਨਾ ਕਰਿਯਾਯੁ ।

ਆਪਿ ਭੁਲਾਵੈ ਆਪਿ ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ ॥

ਸੋ ਸੁਖੰ ਹੂੰ ਮਨੁਸ਼ਯਾਯੁ ਕ੍ਰਿਪਾਗਾਗੀ ਕਰਾਯੁ ਧਾਯਾਯੁ ਆਯੁ ਸੁਖੰ ਹੂੰ ਬਰ੍ਵਕਾਯੋ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯਾਯੁ ।

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਚਿ ਸਮਾਏ ॥੪॥

ਬਛਾ ਵਾਗੈ ਭਾਰਾ ਨਦੂਬਾ ਬਠਾਏ ਰਹਿਯਾ ॥੪॥

ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਸਚੀ ਹੈ ਬਾਣੀ ॥

ਵਾਗੈ ਬਠਾ ਅਠੇ ਆਯ ਗਯ ਨਧ ਬਠਾ ਅਠੇ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ ॥

ਸੁਗ ਸੁਗਏ ਗੁਰਮੁਖੀ ਭਾਖਾਯ ਕਪਨ ਆਖੋ ਵਖਾਯਾ ਕਰਿਯਾ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਮੋਹਿ ਭਰਮਿ ਭੋਲਾਣੀ ॥

ਕਿਛੁ ਬੇਬੁਝਾਰੀ ਨਦੂਬਾ ਬਾਬਾਯੋਗ ਮੋਹਾ ਆਖੋ ਭੁਭਏ ਕੁਮਾਰਗਾਮੀ ਹੋਯਾਯਾਯ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭ ਫਿਰੈ ਬਉਰਾਣੀ ॥੫॥

ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਬਧਏ ਪਾਗਲ ਬਧਿ ਭਲਿ ਰੁਝਾਯਾ ॥੫॥

ਤੀਨਿ ਭਵਨ ਮਹਿ ਏਕਾ ਮਾਇਆ ॥

ਭਿਨਿ ਲੋਕਯਏ ਆਖ ਮਾਯਾਯ ਹੋ ਪੁਰਾਖ ਆਯ ॥

ਮੂਰਖਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥

ਮੂਰਖ ਨਦੂਬਾ ਪਛੇ ਪਛੇ ਫੋਰਧਾਯਾ ਹੋ ਬੁਝਾਯ ਕਰਿਯਾ ॥

ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ਦੁਖੁ ਸਬਾਇਆ ॥

ਬੇ ਬੁਝਾਯ ਧਰਮ ਕਰਮ ਕਰਿਯਾਯ, ਪਰਛੁ ਬੁਝਾਯ ਦੂਰਾ ਬਧਾਯ ਕਰਿਯਾਯ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੬॥

ਕਿਛੁ, ਬਧਗੁਰੁਕਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯਾ ਬੇ ਬਧਾਯਾ ਬੁਝਾ ਪੁਰਾਯ ਕਰਿਯਾਏ ॥੬॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੀਠਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਭੋਗੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ॥

ਵਾਗੈ ਚਿਛੁਰ ਅਨੁਭਵ ਬਾਗੈ ਮੀਠਾ ਅਠੇ, ਨਿਭ ਅਧਾਕਾਰਕੁ ਦੂਰ ਕਰਿ ਭਾਵ ਰਾਧਿ ਬਿਨੁ ਭਾਖਾਯਾ ਭੋਗ ਕਰਿਯਾਏ ॥

ਸਹਜਿ ਅਨੰਦਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥

ਮੋਭੈ ਨਦੂਬਾ ਭਧਏ ਪਰਮਾਨੁ ਕੁਧਾ ਕਰਿਯਾਯ, ਭਾਖਾਯ ਬਾਭਾਵਿਕ ਆਨੰਦ ਪੁਰਾਯ ਹੋਯਾਯਾਯ ॥

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਸਚਿ ਪਿਆਰਿ ॥੭॥

ਬੇ ਨਾਮ ਬਧਿਭ ਅਨੁਭਵ ਹੋਯਾਯਾਯ ਆਯ ਬਧਾਯਾ ਬਧਾ ਬਧਿਭ ਪੁਰਮ ਕਰਿਯਾਯ ॥੭॥

ਹਰਿ ਜਪਿ ਪੜੀਐ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਵਾਗੀਸ਼ੁ ਬਿਚਾਰਿ ਕਰ, ਹਰਿਕਾ ਬਿਖਲਰੇ ਪਛਿਵਾ ਏਵੰ ਯੋਗ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ।

ਹਰਿ ਜਪਿ ਪੜੀਐ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ॥

ਹਰਿਕਾ ਬਿਖਲਰੇ ਪਛਿਵਾ ਏਵੰ ਯੋਗ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਧਰ ਅਹੰਕਾਰ ਨਿਰੂਭ ਹੋਇਯਾ ।

ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਭਇ ਸਚਿ ਪਿਆਰਿ ॥

ਭਗਵਾਨਕਾ ਭਲ-ਬਖ਼ਾਨਰੇ ਰਹਿ ਬਧਧਰ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਥੁ ਹੋਇਕਾ ਨਾਮਰ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮਤਿ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥੮॥੩॥੨੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਕਾ ਮਠਿ ਭਾਰਾ ਨਾਮ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣਰੇ ਸ਼ੁਧਨ ਕਰ ॥੮॥੩॥੨੫॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗਰ ਏਕ ਅਚਛਿ ਮਾਯਾਕੂ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਾਇਕ ਪਾਰੇ ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੮ ਕਾਫੀ ॥

ਰਾਗ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ਅ਷ਟਪਦੀ ਘਰ ੮ ਕਾਫੀ ॥

ਗੁਰ ਤੇ ਸਾਂਤਿ ਉਪਜੈ ਜਿਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਈ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਗਾਛਿ ਯਾਤ ਹੋਇਯਾ, ਮਿਥ ਚੁਸ਼ਾਰ ਅਗਨਿਕੂ ਲਿਭਾਯਾ ਯਾਯਾਛਿ ।

ਗੁਰ ਤੇ ਨਾਮੁ ਪਾਈਐ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥੧॥

ਗੁਰੂਕਾ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਨਾਮ ਮਿਲਿਯਾ, ਮਾਯਾਕਾ ਭਾਰਾ ਦੂਜਿਆਰੇ ਵਧ ਖਪਾਛਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਯਾ ॥੧॥

ਏਕੇ ਨਾਮੁ ਚੇਤਿ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ! ਪੁਰੂਕਾ ਏਕ ਨਾਮਕੂ ਹੂੰ ਸ਼ਰਣ ਕਰ ।

ਜਗਤੁ ਜਲੰਦਾ ਦੇਖਿ ਕੈ ਭਜਿ ਪਏ ਸਰਣਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹਿ ਯੋਗਯੋਗ ਬਿਕਾਰ ਭਾਰਾ ਯੋਗਪ੍ਰਵਾ ਦੇਖੁ ਗੁਰੂਕਾ ਸ਼ਰਣਕੂ ਆਇਛਿ ॥੧॥ ਰੁਹ ॥

ਗੁਰ ਤੇ ਗਿਆਨੁ ਉਪਜੈ ਮਹਾ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਾ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਭਾਰਾ ਜਾਨ ਯਾਤ ਹੋਇਯਾ ਆਯ ਯੋਗ ਮਹਾਯੋਗਕੂ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਯਾ ।

ਗੁਰ ਤੇ ਘਰੁ ਦਰੁ ਪਾਇਆ ਭਗਤੀ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥੨॥

ਗੁਰੂਕਾ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਪੁਰੂਕਾ ਘਰ-ਭਾਰਕੂ ਪਾਇਛਿ ਆਯ ਮੇਰੇ ਭਭਾਰ ਭਭਿਰੇ ਭਰੇ ਮਾਇਛਿ ॥੨॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਬੁਝੈ ਵੀਚਾਰਾ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਮਾਧਨਨੂੰ ਮਨੁਸ਼ਧ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾ ਆਯ ਏਹਿ ਬਿਚਾਰਕੂ ਰੂਝਿਯਾ ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਸਲਾਹ ਹੈ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਅਪਾਰਾ ॥੩॥

ਗੁਰੂਯੋਗੁ ਮਾਖਮਰੂ ਹੂੰ ਭਭਿ ਐਵੰ ਯੋਗੁਰਯੋਗੁ ਗੁਰੂਭੂਭਿ ਹੋਯੋਯੋਗੁ ਆਯੋ ਭਾਯੋਰ ਮਨਰੋ ਅਧਾਰ ਯੋਯੋ
ਆਯੋਯੋਯੋ ॥੩॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ ਦੁਖੁ ਕਦੇ ਨ ਹੋਈ ॥

ਗੁਰੂਯੋਗੁ ਵਨਿ ਹੂੰ ਮਨੁਬਯੋਗੁ ਬੁਯੋ ਪੁਯੋ ਹੋਯੋਯੋ ਆਯੋ ਭਾਯੋਰੁ ਕਯੋਧਿ ਧੁਯੋ ਬੁਯੋਯੋਯੋ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀਐ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਈ ॥੪॥

ਗੁਰੂਯੋਗੁ ਵਨਿ ਹੂੰ ਅਯੋਕਾਰ ਨਯੋ ਹੋਯੋਯੋ ਆਯੋ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਯੋਯੋ ॥੪॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਆਪੁ ਗਇਆ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ॥

ਬਧਗੁਰੂਯੋਗੁ ਬਧਿਭਿ ਮਿਲਿ ਮਨੁਬਯੋਗੁ ਅਯੋ ਨਾਯੋ ਹੋਯੋਯੋ ਆਯੋ ਭਾਯੋਰੁ ਭਿਨਿ ਲੋਕਯੋਗੁ ਯੋਯੋ ਪੁਯੋ
ਹੋਯੋਯੋਯੋ

ਨਿਰਮਲੁ ਜੋਤਿ ਪਸਰਿ ਰਹੀ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ॥੫॥

ਬੇਭੇਭੇਭੇਭੇ ਬੇ ਪੁਯੋਯੋਗੁ ਨਿਰਮਲੁ ਯੋਯੋਯੋ ਬਧਿ ਕਯੋਧਿ ਧੇਯੋਯੋ ਆਯੋ ਭਾਯੋਰੁ ਯੋਯੋਯੋ ਪਯੋਯੋ
ਯੋਯੋਯੋਯੋ ॥੫॥

ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਸਮਝਾਇਆ ਮਤਿ ਉਤਮ ਹੋਈ ॥

ਯੋਭੇਭੇ ਪੁਯੋ ਗੁਰੂ ਯੋਧੇਧੇਧੇ ਪੁਯੋਯੋ ਕਯੋਯੋਯੋ, ਬੇਭੇਭੇਭੇਭੇ ਧੁਯੋ ਯੋਯੋਯੋ ਹੋਯੋਯੋਯੋ

ਅੰਤਰੁ ਸੀਤਲੁ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇ ਨਾਮੇ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥੬॥

ਅਯੋਯੋਯੋ ਯੋਧੇਭੇ ਐਵੰ ਯੋਯੋ ਹੋਯੋਯੋ ਆਯੋ ਪੁਯੋ ਨਾਯੋ ਧੁਯੋ ਬੁਯੋ ਪੁਯੋ ਹੋਯੋਯੋ ॥੬॥

ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਾਂ ਮਿਲੈ ਜਾਂ ਨਦਰਿ ਕਰੇਈ ॥

ਯੋਭੇਭੇ ਯੋਧੇਧੇਧੇ ਕਯੋਯੋ ਧੁਯੋ ਯੋਯੋਯੋ ਕਯੋਯੋਯੋ, ਬੇਭੇਭੇਭੇਭੇ ਪੁਯੋ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਯੋਯੋ

ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪੁ ਸਭ ਕਟੀਅਹਿ ਫਿਰਿ ਦੁਖੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਹੋਈ ॥੭॥

ਬੇਭੇਭੇਭੇਭੇ ਪੁਯੋਯੋਯੋ ਬਧੁ ਅਧੇਧੇਧੇ ਐਵੰ ਪਾਧੁ ਨਾਯੋ ਹੋਯੋਯੋ ਆਯੋ ਭਾਯੋਰੁ ਪੁਯੋ ਕੋਯੋਧੇਧੇ ਧੁਯੋ
ਐਵੰ ਕਯੋਯੋ ਆਯੋਯੋ ॥੭॥

ਆਪਣੈ ਹਥਿ ਵਡਿਆਈਆ ਦੇ ਨਾਮੇ ਲਾਏ ॥

ਬਹੁ ਭਯੋਲਾਓ ਭਗਵਾਨਾ ਹਾਠਰੇ ਅਛੀ, ਬੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਬੰਨਾਨ ਵੇਛ ਨਿਯ ਨਾਮਰ ਬਾਧੁਰੇ ਮਿਥਾਯ
ਪਾਇਓ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਵਡਿਆਈ ਪਾਏ ॥੮॥੪॥੨੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇ ਭਗਰੇ ਕੀਯੋਂ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਚੁ
ਕਰਿਯਾਵ ॥੪॥੪॥੨੬॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਪਾਗਿ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਸੁਣਿ ਮਨ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇ ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਇ ਮਿਲੈ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਓ ਗੁਰੂਯੋ ਓਹੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਗੁਣੀ ਚਾਹਾਕੂ ਨਿਯ ਅਭਰੇਰੇ ਸ਼ਾਪਨ ਕਰ, ਹੇ
ਮੇਰੇ ਭਾਯੋ! ਬੇਹੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਯੋਂ ਹੂੰ ਆਪੇ ਮਿਲਿਯਾਓ।

ਅਨਦਿਨੁ ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਸਚੈ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ॥੧॥

ਬਛਾਰੇ ਨਿਯ ਚਿਤ ਲਗਾਯ ਪੁਰਿਧਿਨ ਬਛਾ ਭਯੋ ਕਰ ॥1॥

ਏਕੇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੂੰ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਯੋ! ਏਕ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਰ, ਚੋਰੇਰੇ ਆਤਮਿਕ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਵ।

ਹਉਮੈ ਦੂਜਾ ਦੂਰਿ ਕਰਿ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਯਰ ਅਹੰਕਾਰ ਏਕਾ ਧੋਰਧਯਾਵ ਧੂਰ ਕਰਿ ਧਿਅ, ਏਧਰੇਰੇ ਚੋਰ ਨਾਮ ਪੁਰਿਯਾ ਵਧੂਰ
ਵਧਿਯ ॥1॥੧॥

ਇਸੁ ਭਗਤੀ ਨੇ ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਲੇਚਦੇ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਈ ਨ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਯੋ! ਏਹੁ ਭਯੋਕੂ ਪਾਯਾਵਾ ਪਾਯੋਂ ਵੇਵਚਾ, ਮਨੁਸ਼ਧ ਏਕਾ ਮੁਨਿਯਨ ਮਧ ਯੋਯਾਵਾ ਰਯੁਪਾਯੋ,
ਪਰਯੁ ਬਛਾ ਗੁਰੂਯੋ ਵੇਨਾ ਏਹਾ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੁਏਨਾਯੋ।

ਪੰਡਿਤ ਪੜਦੇ ਜੋਤਿਕੀ ਤਿਨ ਬੁਝ ਨ ਪਾਇ ॥੨॥

ਪਯੁਰ ਏਕਾ ਯੋਧਾਧਿਧ ਧਾਧਿਕ ਗੁਰੂਰ ਅਧਯਨ ਕਰਿਯਾਯੋ, ਪਰਯੁ ਬੇਧਾਨਯੋ ਮਧ ਪੁਰੂ-ਭਯੋਰ ਯਾਨ
ਮਿਲੇਨਾਯੋ ॥2॥

ਆਪੈ ਬੈ ਸਭੁ ਰਖਿਓਨੁ ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬਹੁ ਕਯੋ ਨਿਯ ਵਗੇਰੇ ਰਯੁਯਯੋ, ਆਯੋ ਕਯੋ ਕੂਯਾ ਯਾਯ ਪਾਰਿਯ ਨਾਯੋ।

ਆਪੇ ਦੇਇ ਸੁ ਪਾਈਐ ਗੁਰਿ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈ ॥੩॥

ਗੁਰੂਦੇਵ ਜੇ ਮੇਰਾ ਹੋਵੇ ਏਹੀ ਆਸ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਓ ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ ਯਾਹਾ ਕਿਛੀ ਆਸ ਨੂੰ ਦੇਇ, ਭਾਵੇਂ ਆਸ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ ॥੩॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਤਿਸ ਦੇ ਸਭਨਾ ਕਾ ਸੇਈ ॥

ਸਭ ਜੀਵਨੀਆਂ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਹੋਰੇ ਸ੍ਰੀ ਹੋਇਆਂ ਆਉ ਸੇ ਸਭਨਾ ਮਾਨਿਕ ਅਹੰਤੀ।

ਮੰਦਾ ਕਿਸ ਨੇ ਆਖੀਐ ਜੇ ਦੂਜਾ ਹੋਈ ॥੪॥

ਆਸ ਕਾਹਾਨੂੰ ਮਨ ਕਹਿ ਪਾਇਆ ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਵਧਾਓ ਅਨੰਤ ਕੇਹੀ ਜੀਵ ਓਹਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਓ ॥੪॥

ਇਕੋ ਹੁਕਮੁ ਵਰਤਦਾ ਏਕਾ ਸਿਰਿ ਕਾਰਾ ॥

ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਏਹੀ ਸ੍ਰੀ ਹੋਇਆ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਹੋਰੇ ਕਰਿਓ ਪਠਿਓ ਯਾਹਾ ਭਾਵੇਂ ਕਹਾਇਆ ਹੋਵੇ ॥

ਆਪਿ ਭਵਾਲੀ ਦਿਤੀਅਨੁ ਅੰਤਰਿ ਲੇਭੁ ਵਿਕਾਰਾ ॥੫॥

ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਹੋਵੇ ਜੀਵਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਕਰਿਓ, ਏਹੀ ਪਾਏ ਭਾਵੇਂ ਅਨੰਤ ਦੇ ਹੋਰੇ ਕੇਹੀ ਕੇਹੀ ਕਰਿਓ ॥੫॥

ਇਕ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੀਤੀਅਨੁ ਬੁਝਨਿ ਵੀਚਾਰਾ ॥

ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਮਨੁਸ਼ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਹੋਰੇ ਆਉ ਸੇ ਮੇਰੇ ਆਸ ਦੇ ਹੋਰੇ ਕਰਿਓ ॥

ਭਗਤਿ ਭੀ ਓਨਾ ਨੇ ਬਖਸੀਅਨੁ ਅੰਤਰਿ ਭੰਡਾਰਾ ॥੬॥

ਸੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਮਨ ਦੇ ਹੋਰੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਓ, ਯਾਹਾ ਅਨੰਤ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਹੋਰੇ ਕੇਹੀ ਕੇਹੀ ॥੬॥

ਗਿਆਨੀਆ ਨੇ ਸਭੁ ਸਚੁ ਹੈ ਸਚੁ ਸੋਈ ਹੋਈ ॥

ਆਸ ਦੇ ਮਨ ਦੇ ਹੋਰੇ ਹੋਇਆ ਆਉ ਭਾਵੇਂ ਸਭ ਦੇ ਹੋਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ॥

ਓਇ ਭੁਲਾਏ ਕਿਸੈ ਦੇ ਨ ਭੁਲਨੀ ਸਚੁ ਜਾਣਨਿ ਸੋਈ ॥੭॥

ਸੇ ਕੇਹੀ ਦੇ ਹੋਰੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਓ ਹੋਇਆ ਆਉ ਮੇਰੇ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਕਰਿਓ ਭਾਵੇਂ, ਭਾਵੇਂ ਹੋਵੇ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ॥੭॥

ਘਰ ਮਹਿ ਪੰਚ ਵਰਤਦੇ ਪੰਚੇ ਵੀਚਾਰੀ ॥

ਸੇ ਆਸ ਦੇ ਹੋਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਓ, ਕੇਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ॥

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਵਸਿ ਨ ਆਵਨੀ ਨਾਮਿ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ॥੮॥੫॥੨੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਿਨਾ ਗੁਰੂਜੀ ਦੇ ਨਾ ਪਾਸ਼ ਵਿਕਾਰ ਨਿਲਛੁਬੀਆਂ ਆਬੁ ਨਾਹੀ, ਨਾਮਰ ਮਾਖਮਰੁ ਅਘੰਕਾਰ ਧੂਰ
ਹੋਇਆ ॥੮॥੫॥੨੭॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਘਰੈ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਵਸੁ ਹੈ ਬਾਹਰਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ॥

ਹੇ ਭਾਇ! ਚੋਰ ਝੁਦਮ-ਘਰੇ ਹੀ ਬਸਤ ਪਦਾਰਥ ਅਛੀ, ਬਾਹਰੇ ਕੀਛੀ ਮਖ ਮਿਲੇਨਾਹੀ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਈਐ ਅੰਤਰਿ ਕਪਟ ਖੁਲਾਹੀ ॥੧॥

ਗੁਰੂਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਪ੍ਰਭਿ ਵਸਤੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਆ ॥ ਆਭ ਮਨਰ ਰਾਸ਼ਾ ਖੋਲੀਆ ॥1॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਇ! ਬਦਗੁਰੂਜੀ ਭਾਰਾ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਆ ॥

ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਦਿਖਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯਰ ਅਭਿਮਾਨਰੇ ਨਾਮਰੇ ਭਭਾਰੇ ਭਰੇ ਰਹਿਛੀ, ਪੂਰੀ ਬਦਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਏਵਾ
ਦੇਖਾਇਛੀ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਗਾਹਕੁ ਹੋਵੈ ਸੋ ਲਏ ਪਾਏ ਰਤਨੁ ਵੀਚਾਰਾ ॥

ਮੇਭੀ ਮਨੁਸ਼ਯ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮਰ ਗ੍ਰਾਹਕ ਅਰੇ, ਏ ਚਾਹਾਕੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਨੀ, ਕਿਛੁ ਏਵੇ ਅਮੂਲਯ ਨਾਮ ਰਹੁ
ਮਨੁਸ਼ਯ ਸ਼ਰਣ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਆ ॥

ਅੰਦਰੁ ਖੇਲੈ ਦਿਬ ਦਿਸਟਿ ਦੇਖੈ ਮੁਕਤਿ ਭੰਡਾਰਾ ॥੨॥

ਏ ਨਿਭ ਅਭਿਮਾਨਕੂ ਖੋਲੀਆ ॥ ਆਭ ਧਿਵ-ਧ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਭਾਰਾ ਮੁਕਿਰੇ ਭਭਾਰਕੂ ਦੇਖੁਆ ॥2॥

ਅੰਦਰਿ ਮਹਲ ਅਨੇਕ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕਰੇ ਵਸੇਰਾ ॥

ਗੰਗਾਰੇ ਭਿਰੇ ਅਨੇਕ ਮਹਲ ਅਛੀ ਆਭ ਆਮ੍ਰ ਚਾਹਾ ਭਿਰੇ ਬਾਬ ਕਰਿਆ ॥

ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ ਫਿਰਿ ਹੋਇ ਨ ਫੇਰਾ ॥੩॥

ਏ ਨਿਭ ਮਨੋਬਾਞਿਓ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਨੀ ॥ ਆਭ ਧੂਨਵਾਰੇ ਭਭ ਮਰਣ ਬਞਨਰੇ ਪਭੇ ਨਾਹੀ।

ਪਾਰਖੀਆ ਵਸੁ ਸਮਾਲਿ ਲਈ ਗੁਰ ਸੇਈ ਹੋਈ ॥

ਪਰਖਾ ਕਰਿਕਾ ਬਾਲਾ ਲੋਕ ਗੁਰੂਜੀ ਠਾਰੂ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਵਸਤੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਆ ॥ ਆਭ ਚਾਹਾਕੂ ਨਾਮ ਰੂਪਾ
ਵਸਤੁ ਆਨ ਗੁਰੂਜੀ ਠਾਰੂ ਮਿਲਿਛੀ।

ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਅਮੁਲੁ ਸਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਕੋਈ ॥੪॥

ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਵੱਡਾ ਅਮੂਲੀ ਅੰਗ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਖਿਰਾ ਕੇਹੀ ਬਿਰਲੀ ਵਸਤੂ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥੪॥

ਬਾਹਰੁ ਭਾਲੇ ਸੁ ਕਿਆ ਲਹੈ ਵਸੁ ਘਰੈ ਅੰਦਰਿ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ! ਯੇਹ ਕਾਹਾ ਲੇਖਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ ਮਿਲਿ ਪਾਇਓ? ਕਾਰਨ ਨਾਮ ਭਾਈ
ਮਨੁਸ਼ੀਯਕ ਵਸਤੂ ਘਰੇ ਹੈ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ ਸਭੁ ਜਗੁ ਫਿਰੈ ਮਨਮੁਖਿ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥੫॥

ਬਾਰਾਂ ਜਗਤ ਭਰਮੇ ਕ੍ਰਮਾਂਗਾਮੀ ਹੋਇ ਪਤਿ ਭੁਲਾ ਹੋਇ, ਬੁਝਾਰੀ ਮਨੁਸ਼ੀਯ ਨਿਯਮ ਬਿਨ ਬਿਨਾ
ਹੋਇ ॥੫॥

ਘਰੁ ਦਰੁ ਛੋਡੇ ਆਪਣਾ ਪਰ ਘਰਿ ਝੂਠਾ ਜਾਈ ॥

ਮਿਥਿਆ ਮਨੁਸ਼ੀਯ ਨਿਯਮ ਘਰ ਛਾਡਿ ਪਰ ਘਰ ਘੁਮਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਚੇਰੈ ਵਾਂਗੁ ਪਕੜੀਐ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਚੇਟਾ ਖਾਈ ॥੬॥

ਮੇਥੌਂ ਬੇ ਚੋਰ ਭਲੇ ਖਰਾ ਪਏ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬੇ ਚੋਰ ਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥੬॥

ਜਿਨ੍ਹੀ ਘਰੁ ਜਾਤਾ ਆਪਣਾ ਸੇ ਸੁਖੀਏ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ! ਮੇਥੌਂ ਮਨੁਸ਼ੀਯ ਨਿਯਮ ਵਸਤੂ ਘਰੇ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬੇ ਬੁਝਾਰੀ ਜੀਵਨ ਅਭਿਵਾਹਿਤ
ਕਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਣਿਆ ਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥੭॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਹਾਨਤਾ ਬੇ ਨਿਯਮ ਅੰਤਰਿਯਕੇ ਬੁਝਾਇ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥੭॥

ਆਪੇ ਦਾਨੁ ਕਰੇ ਕਿਸੁ ਆਖੀਐ ਆਪੇ ਦੇਇ ਬੁਝਾਈ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਨਾਮ ਕੀ ਕਰਿਆਇ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪੂਰੀ ਚਾਹਾਇ ਬਿਨਾ ਮੂੰ
ਕਾਹਾ ਬਿਨੁਸ਼ੀਯਕੇ ਬਿਨੁ ਕਰੂ? ਅਤੇ ਜਾਨ ਪਤਿ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਦੇਇਆਇ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੂੰ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ॥੮॥੬॥੨੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤੂੰ ਨਾਮਕੀ ਪਾਇ ਕਰ, ਅਤੇ ਪਰਿ ਚੋਰ ਬਿਨੁਸ਼ੀਯਕੇ ਬਿਨੁਸ਼ੀਯਕੇ ਬਿਨੁਸ਼ੀਯਕੇ ਪਾਇ
ਹੋਇ ॥੮॥੬॥੨੮॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਅੰਗ ੧੫ ॥ ੩ ॥

ਆਪੈ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ ਸਾਦੁ ਮੀਠਾ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਮੇਯੋਂ ਮਨੁਸ਼ ਚਿਤ੍ਰ ਨਿਯੋਗ ਚਿਤ੍ਰ ਥਾਵ, ਚਾਹਾਨੂੰ ਮੇਯੋਂ ਹਰਿ ਰਸ ਭਲ ਲਾਗਿਆਵ।

ਹਰਿ ਰਸਿ ਚਾਖਿਐ ਮੁਕਤੁ ਭਏ ਜਿਨ੍ਹ ਸਾਚੇ ਭਾਈ ॥੧॥

ਮੇਯੋਂ ਮਨੁਸ਼ ਬਧ ਬਹਿਰੇ ਹੋਧ ਕਰਿਆਵ, ਬੇ ਹਰਿਰਸਕੂ ਚਾਹੁ ਮੇਯੋਂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਨੀਵ॥੧॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲਾ ਨਿਰਮਲ ਮਨਿ ਵਾਸਾ ॥

ਪ੍ਰਯੁ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਅਧਿਕ ਨਿਰਮਲ ਅਧਿਕ, ਬੇਹਿ ਨਿਰਮਲ ਪਰਮਾਨੁ ਨਿਰਮਲ ਮਨਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਆਵ।

ਗੁਰਮਤੀ ਸਾਲਾਹੀਐ ਬਿਖਿਆ ਮਾਹਿ ਉਦਾਸਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਕ ਗਿਆਰੇ ਚਾਹਿ ਪਰਮਾਨੁਕ ਗੁਰਗਾਨ ਕਰਿ ਮਾਨੁ ਠਾਨੁ ਨਿਰੰਗੁ ਰਹਿਆਵ॥੧॥ ਰੁਖ॥

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਆਪੁ ਨ ਜਾਪਈ ਸਭ ਅੰਧੀ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਵਾਗੀ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ ਚਿਤ੍ਰ ਨਿਯੋਗ ਕੂਝੇ ਨਾਹਿ, ਚਾਹਾ ਬਿਨਾ ਬਾਰਾ ਕੂਝੇ ਆਨਾਹਾਨ ਅਧੇ।

ਗੁਰਮਤੀ ਘਟਿ ਚਾਨਣਾ ਨਾਮੁ ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ ॥੨॥

ਗੁਰੂਕ ਗਿਆ ਵਾਰਾ ਹੋਂ ਮਨਰੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਯਾਵ ਆਭ ਅਭਿਮ ਬਿਨੁਰੇ ਪ੍ਰਭੁਕ ਨਾਮ ਹੋਂ ਮਨੁਸ਼ਪਰ ਬਿਨੁਕ ਹੋਯਾਵ॥੨॥

ਨਾਮੇ ਹੀ ਨਾਮਿ ਵਰਤਦੇ ਨਾਮੇ ਵਰਤਾਰਾ ॥

ਗੁਰੂਗਾਨ ਮਨੁਸ਼ ਬਾਹੁ ਹਰਿਕ ਨਾਮ ਹੋਂ ਯੋਗਿਆਵ ਆਭ ਕੇਵਲ ਨਾਮਰ ਹੋਂ ਵਧਾਪਾਰ ਕਰਿਆਵ।

ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਨਾਮੇ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਾ ॥੩॥

ਚਾਹਾਰ ਅਭਿਮਨਰੇ ਨਾਮ ਹੋਂ ਵਾਸ ਕਰਿਆਵ, ਚਾਹਾਰ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਭੁਕ ਨਾਮ ਹੋਂ ਵਾਹਾਰਿਆਵ ਆਭ ਗੁਰਵਾਗੀ ਵਾਰਾ ਬੇ ਨਾਮ ਹੋਂ ਚਿਤ੍ਰ ਕਰਿਆਵ॥੩॥

ਨਾਮੁ ਸੁਣੀਐ ਨਾਮੁ ਮੰਨੀਐ ਨਾਮੇ ਵਡਿਆਈ ॥

ਬੇ ਨਾਮ ਗੁਰਿਆਵ ਆਭ ਨਾਮ ਭਧਰੇ ਹੋਂ ਆਨਾ ਰਝਿਆਵ ਆਭ ਨਾਮ ਵਾਰਾ ਚਾਹਾਨੂੰ ਯੋਗ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਵ।

ਨਾਮੁ ਸਲਾਹੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾਮੇ ਮਹਲੁ ਪਾਈ ॥੪॥

ਬੇ ਬਾਹ ਨਾਮਰ ਬਾਹਾਰਾ ਨੇਯਾਵ ਆਭ ਨਾਮਰ ਮਾਖਮਰੂ ਪ੍ਰਭੁਕ ਮਨਿਰਕੂ ਬਕੁਧਿਨ ਪਾਯੋਂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਆਵ॥੪॥

ਨਾਮੇ ਹੀ ਘਟਿ ਚਾਨਣਾ ਨਾਮੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ॥

ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਪੁਰੁ ਯੋਗਿਓਰ ਪੁਕਾਭ ਹੋਯਾਯਾ ਆਭ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਬੇ ਲੋਕ-
ਪਰਲੋਕਰੇ ਗੋਭਾ ਪੁਰੁ ਹੋਯਾਯਾ।

ਨਾਮੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਉਪਜੈ ਨਾਮੇ ਸਰਣਾਈ ॥੫॥

ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਚਾਹਾਕੂ ਸੁਖ ਪੁਰੁ ਹੋਯਾਯਾ, ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਬੇ ਪੁਰੁਕ ਗਰਬ ਨੇਯਾਯਾ ॥5॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕੋਇ ਨ ਮੰਨੀਐ ਮਨਮੁਖਿ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੋਈਬੇ ਮਨੁਖ ਪੁਰੁਕ ਵਰਵਾਰੇ ਮਝੂਰ ਝੁੰਝਾਯਾ, ਬੇਬੁਝਾਚਾਰੀ ਮਨੁਖ ਨਿਯਰ ਮਾਨ-
ਬਯਾਨ ਹੋਯਾਯਾ।

ਜਮ ਪੁਰਿ ਬਾਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਈ ॥੬॥

ਬੇ ਮਮਪੂਰੀਰੇ ਖਰਾ ਪਠੇ ਮਾਭ ਗਯਾਯਾ ਆਭ ਨਿਯ ਯਯੁ ਕਪਥਰੇ ਹੋਯਾਯਾ ॥6॥

ਨਾਮੈ ਕੀ ਸਭ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਬੁਝਾਈ ॥

ਬਾਰਾ ਬਾਬਾਰ ਪੁਰੁ-ਨਾਮਰੇ ਬੇਵਾ ਕਰੇਯਾ ਆਭ ਨਾਮ ਬੁਝਾਰੇ ਯਾਨ ਗੁਰੁਕ ਠਾਰੁ ਪੁਰੁ ਹੋਯਾਯਾ।

ਨਾਮਹੁ ਹੀ ਨਾਮੁ ਮੰਨੀਐ ਨਾਮੇ ਵਡਿਆਈ ॥੭॥

ਹੋ ਭਾਯ! ਕੇਵਲ ਪੁਰੁ-ਨਾਮ ਹੂੰ ਆਰਾਖਨਾ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕਰੇ ਮਾਨ-
ਪੁਰੁਕ ਮਿਲੇਯਾ ॥7॥

ਜਿਸ ਨੇ ਦੇਵੈ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਮੁ ਬੁਝਾਈ ॥

ਕਿਨੂ ਨਾਮ ਚਾਹਾਕੂ ਹੂੰ ਮਿਲੇਯਾ, ਯਾਹਾਕੂ ਪਰਮਾਨੁ ਦੇਯਾਯਾ, ਗੁਰੁਕ ਗਿਣਾਰੇ ਹੂੰ ਨਾਮਰੇ ਯਾਨ ਯਾਯਾ।

ਨਾਨਕ ਸਭ ਕਿਛੁ ਨਾਵੈ ਕੈ ਵਸਿ ਹੈ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਕੇ ਪਾਈ ॥੮॥੭॥੨੯॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬਹੁ ਕਿਛੇ ਪੁਰੁ ਨਾਮਰੇ ਵਰੇਰੇ ਅਛੇ, ਕੇਹੇ ਬਿਰਲ ਮਨੁਖ ਹੂੰ ਪੂਰੇ ਭਾਗਪੁਰੁ ਪੁਰੁਨਾਮਕੂ
ਪੁਰੁ ਕਰੇਯਾ ॥8॥7॥29॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਦੇਹਾਗਣੀ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਇਨੀ ਨ ਜਾਣਨਿ ਪਿਰ ਕਾ ਸੁਆਉ ॥

ਦੁਹਾਗਿਨੀ ਯਾਵ-ਬੁਨ ਨਿਯ ਪਠੇ-ਪਰਮੇਸ਼ਰਕ ਮਹਲਕੂ ਪੁਰੁ ਕਰੇਯਾਰੇ ਨਾਹੂੰ ਆਭ ਨਾ ਹੂੰ ਬੇ ਚਾਹਾਰ
ਮਿਲਨਰੇ ਬਾਧ ਯਾਯਾਯਾ।

ਫਿਕਾ ਬੇਲਹਿ ਨਾ ਨਿਵਹਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਸੁਆਉ ॥੧॥

ਬੇ ਕਰੂ ਵਰਨ ਕਪਯ ਕਰੇਯਾ ਆਭ ਨਮੁਚਾ ਯਾਗੇ ਨਾਹੂੰ ਏਵਾ ਦੇਵੇਯਯਾਵਰੇ ਹੂੰ ਬਾਧ
ਨੇਯਾਯਾ ॥1॥

ਇਹੁ ਮਨੁਆ ਕਿਉ ਕਰਿ ਵਸਿ ਆਵੈ ॥

ੴ ਜਨ ਕੇਹਰੇ ਕਰਿ ਆਇਓਰੇ?

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਠਾਕੀਐ ਗਿਆਨ ਮਤੀ ਘਰਿ ਆਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਧਿਆਨੁ ਹੋ ੴ ਏਕਾ ਭਗਵੰਤੁ ਅਨੂਠਾ ਲਗਾਇਆ ਆਉ ਜਾਨਿਓ ਬੁਝਾਇ ੴ ਏਕਾ ਧਰਮੁ
ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਿਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੋਹਾਗਣੀ ਆਪਿ ਸਵਾਰੀਓਨੁ ਲਾਇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਨੀ ਜੀਵ-ਸੁਖ ਪਤਿ-ਪੁਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਨਿਯਤ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਇ ਗੋਪਾਲਾਨ ਕਰਿਓ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਚਲਦੀਆ ਨਾਮੇ ਸਹਜਿ ਸੀਗਾਰੁ ॥੨॥

ਏਕਾ ਬਾਗੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਧਿਆਨੁ ਚਲਿਓ ॥ ਆਉ ਏਕਾ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਨੀ ਭਾਵੇ ਪੁਤ੍ਰ ਜੀਵਨ ਗੁਣਾਨ
ਕਰਿਓ ॥੨॥

ਸਦਾ ਰਾਵਹਿ ਪਿਰੁ ਆਪਣਾ ਸਚੀ ਸੇਜ ਸੁਭਾਇ ॥

ਏਕਾ ਬਾਗੁ ਨਿਯਤ ਪੁਤ੍ਰ ਪੁਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਿਤ ਜੀਵਨ ਕਰਿਓ ॥ ਆਉ ਚਾਹੀ ਗੋਪਾਲ ਗੋਪਾਲਾਨ
ਕਰਿਓ ॥

ਪਿਰ ਕੈ ਪ੍ਰੇਮਿ ਮੋਹੀਆ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ॥੩॥

ਨਿਯਤ ਪੁਤ੍ਰ ਪੁਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਿਤ ਜੀਵਨ ਆਪਣੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਓ ॥੩॥

ਗਿਆਨ ਅਪਾਰੁ ਸੀਗਾਰੁ ਹੈ ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਨਾਰਿ ॥

ਅਪਾਰ ਜਾਨ ਗੋਪਾਲਾਨ ਜੀਵਨ ਗੁਣਾਨ ਅਪਾਰ ॥

ਸਾ ਸਭਰਾਈ ਸੁੰਦਰੀ ਪਿਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ ॥੪॥

ਨਿਯਤ ਪਤਿ-ਪੁਤ੍ਰ ਪੁਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਿਤ ਜੀਵਨ ਏਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਿਤ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਪਾਰ ॥੪॥

ਸੋਹਾਗਣੀ ਵਿਚਿ ਰੰਗੁ ਰਖਿਓਨੁ ਸਚੈ ਅਲਖਿ ਅਪਾਰਿ ॥

ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਨੀ ਭਗਵੰਤੁ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਨੀ, ਅਲਖ ਏਕਾ ਅਪਾਰ ਪੁਤ੍ਰ ਨਿਯਤ ਭਗਵੰਤੁ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ ਸਚੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰਿ ॥੫॥

ਏਕਾ ਬਾਗੁ ਪ੍ਰੇਮ ਜੀਵਨ ਨਿਯਤ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਨੀ ਬਾਗੁ ਕਰਿਓ ॥੫॥

ਸੋਹਾਗਣੀ ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਇਆ ਗੁਣ ਕਾ ਗਲਿ ਹਾਰੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਨੀ ਜੀਵ-ਸੁਖ ਗੁਣਾਨ ਨਿਯਤ ਗੁਣਾਨ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਯਤ ਗੁਣਾਨ ਕਰਿਓ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਰਮਲੁ ਤਨਿ ਲਾਵਣਾ ਅੰਤਰਿ ਰਤਨੁ ਵੀਚਾਰੁ ॥੬॥

ਏਹੇ ਪੁਰਾਣਨਾਪਕਾ ਪ੍ਰੇਮਰ ਬੁਰਜੀ ਨਿਯੰਤਰ ਭਯੋਰੇ ਲਗਾਇਆ ਅਯੋਰ ਭਾਵਾਰ ਅਭਿਮਾਨਰੇ ਨਾਮ-
ਚਿਤ੍ਰਨ ਰੂਪੀ ਰਹੁ ਆਖ ॥੬॥

ਭਗਤਿ ਰਤੇ ਸੇ ਉਤਮਾ ਜਤਿ ਪਤਿ ਸਬਦੇ ਹੋਇ ॥

ਯੇਭ੍ਰੰ ਮਨੁਸ਼ਯ ਪੁਰੁ-ਭੁਕਿਰੇ ਰਯਾਨ ਹੋਇਯੋ, ਏਹੇ ਬਰੋਭਿਯ ਅਚੇ, ਵਾਗੀਰੁ ਭ੍ਰੰ ਯਾਥੇ ਏਵੰ ਬਯਾਨ
ਯਾਥੇ ਹੋਇਯਾਖ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭ ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਹੈ ਬਿਸਟਾ ਕਾ ਕੀੜਾ ਹੋਇ ॥੭॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬਿਸਤੁ ਯਾਵ ਨੀਚ ਯਾਥੇਰ ਅਚਿਤੁ ਆਯੋ ਬਿਯੋਰ ਕੀਯਾ ਹੋਇਯਾਯ ॥੭॥

ਹਉ ਹਉ ਕਰਦੀ ਸਭ ਫਿਰੈ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਹਉ ਨ ਜਾਇ ॥

ਬਾਰਾ ਫੁਰੀਆ ' ਫੁੱ-ਫੋਰ'ਰ ਅਭੰਕਾਰ ਕਰੀਯਾਖ, ਪਰਭੁ ਗੁਰੁਬਾਗੀ ਭਾਰਾ ਅਭਿਮਾਨ ਫੂਰ ਬੁਝਨਾਭਿੰ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਤਿਨ ਹਉਮੈ ਗਈ ਸਚੈ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥੮॥੮॥੩੦॥

ਏਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇਭ੍ਰੰ ਮਨੁਸ਼ਯ ਪੁਰੁਯਾਨ ਬਹਿਰੇ ਰਯਾਨ ਹੋਇਯਾਖ, ਭਾਵਾਰ ਅਭਿਮਾਨ ਫੂਰ ਹੋਇਯਾਖ
ਆਯੋ ਬਯੋਰੇ ਰਹੀਯਾਖ ॥੮॥੮॥੩੦॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਸਚੇ ਰਤੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲੇ ਸਦਾ ਸਚੀ ਸੋਇ ॥

ਯੇਭ੍ਰੰ ਮਨੁਸ਼ਯ ਬਯੋਰੇ ਲਾਨ ਰਹੀਯਾਖ, ਏਹੇ ਪਰਿਭੁ ਪਾਵਨ ਅਚੇ ਆਯੋ ਫੁਰੀਆਰੇ ਭਾਵਾਰ ਬਯਾ ਬਯਾ
ਕੀਯੋ ਰਹੀ ਆਖ।

ਐਥੈ ਘਰਿ ਘਰਿ ਜਾਪਦੇ ਆਗੈ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥੯॥

ਏਹੀ ਲੋਕਾਰੇ ਏਹੇ ਘਰੇ ਘਰੇ ਯਾਗਾ ਯਾਇਯਾਖ ਆਯੋ ਪਰੇ ਏਹੇ ਬਯੁ ਯੁਗ-ਯੁਗਾਯੋਰੇ ਲੋਕਪੁਰਿ
ਹੋਇਯਾਖ ॥੯॥

ਏ ਮਨ ਰੂੜ੍ਹੇ ਰੰਗੁਲੇ ਤੂੰ ਸਚਾ ਰੰਗੁ ਚੜਾਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਰੰਗੇਰੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਜਿਹੇ ਭਰੋਸੇ ਵਾਲੇ ਰੰਗੇਰੇ ਏ।

ਰੂੜੀ ਬਾਣੀ ਜੇ ਰਪੈ ਨਾ ਇਹੁ ਰੰਗੁ ਲਹੈ ਨ ਜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਗੁਣਗਣੀ ਬੰਦੇ ਰੰਗੇਰੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ, ਭਾਵੇਂ ਹੋਵੇਂ ਏਹੀ ਰੰਗੇਰੇ ਕੇਵੇਂ ਛਾਡਿਵੇ
ਨਾਹੀਂ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਹਮ ਨੀਚ ਮੈਲੇ ਅਤਿ ਅਭਿਮਾਨੀ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਵਿਕਾਰ ॥

ਮੈਰੇ ਜੀਵ ਜੀਵ, ਮੇਰੇ ਏਵੇਂ ਅਤਿ ਅਭਿਮਾਨੀ ਅਤਿ ਏਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਕਾਰਣ ਰੰਗੇਰੇ ਏਹੀ
ਰਹਿਓ।

ਗੁਰਿ ਪਾਰਸਿ ਮਿਲਿਐ ਕੰਚਨੁ ਹੋਏ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ ॥੨॥

ਗੁਰੂ ਪਾਰਸ ਬੰਦੇ ਮੇਰੇ ਮੈਰੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਅਤਿ ਅਮਰ ਭਰੋਸੇ ਅਪਾਰ ਪੁਰੁਸ਼ ਜੀਵੰਤ ਜੇਠਾ
ਭਰੋਸੇ ਹੋਵੇ। ॥੨॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਕੋਇ ਨ ਰੰਗੀਐ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਰੰਗੁ ਚੜਾਉ ॥

ਗੁਰੂ ਕੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਪੁਰੁਸ਼ ਪ੍ਰੇਮੇਰੇ ਰੰਗੇਰੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ, ਗੁਰੂ ਬੰਦੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਰੰਗੇਰੇ
ਲਾਗੇ।

ਗੁਰ ਕੈ ਭੈ ਭਾਇ ਜੇ ਰਤੇ ਸਿਫਤੀ ਸਚਿ ਸਮਾਉ ॥੩॥

ਮੇਰੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਗੁਰੂ ਕੇ ਭਰੋਸੇ ਏਵੇਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠੇਰੇ ਅਨੁਭਵੇਂ ਏਵੇਂ, ਸੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਕੀਰਤੀ ਵਾਰਾ ਬਠੇਰੇ
ਰਹਿਏ। ॥੩॥

ਭੈ ਬਿਨੁ ਲਾਗਿ ਨ ਲਗਈ ਨਾ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਕੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮੇਰੇ ਭਰੋਸੇ ਏਵੇਂ ਏਵੇਂ ਨਾ ਮਨ ਜੀਵੰਤ ਹੋਵੇ।

ਬਿਨੁ ਭੈ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ ਝੂਠੇ ਠਾਉ ਨ ਕੋਇ ॥੪॥

ਭਰੋਸੇ ਕੇਰੇ ਕੀਰਤੀ ਕੀਰਤੀ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਏਵੇਂ ਪੁਰੁਸ਼ ਕੀਰਤੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ॥੪॥

ਜਿਸ ਨੇ ਆਪੇ ਰੰਗੇ ਸੁ ਰਪਸੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਰੰਗੇਰੇ ਰੰਗੇਰੇ, ਸੇ ਵਾਸਤੇਰੇ ਰੰਗੇਰੇ ਹੋਵੇ। ਏਵੇਂ ਬੰਦੇਰੇ
ਮੇਰੇ।

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸਤਸੰਗਤਿ ਉਪਜੈ ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸੁਭਾਇ ॥੫॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਵਾਰਾ ਮੇਰੇ ਬੰਦੇਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਹੋਵੇ। ਏਵੇਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਵੇਂ ਬੰਦੇਰੇ
ਮੇਰੇ। ॥੫॥

ਬਿਨੁ ਸੰਗਤੀ ਸਭਿ ਐਸੇ ਰਹਹਿ ਜੈਸੇ ਪਸੁ ਢੇਰ ॥

ਬਠਬਠਾਓ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ ੴ ਪਰਿ ਅਰੇ ਮੋਹਿ ਪਗੁ ਪਸਾ ਰਹਿਯਾਹਿ ।

ਜਿਨ੍ਹਿ ਕੀਤੇ ਤਿਸੈ ਨ ਜਾਣਨੀ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭਿ ਚੇਰ ॥੬॥

ਮੋਘ ਪਰਮਾਨੁ ਭਾਖਾਯੋ ਭਉਯੋ ਕਰਿਯੋ, ਬੇ ਭਾਖਾਯੋ ਭਾਗੇ ਨਾਹੀ, ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬਸੇਸੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਚੋਰ
ਅਚਰਿ ॥੬॥

ਇਕਿ ਗੁਣ ਵਿਹਾਝਹਿ ਅਉਗਣ ਵਿਕਣਹਿ ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਗੁਰੁਯੋ ਪਦਭ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਭਾਖਾ ਹੋ ਕੇਹੀ ਗੁਣਿ ਕੁਯੋ ੴ ਅਵਗੁਣਿਕ ਬਿਕੁਯੋ ਕਰਿਯਾ ॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਨਾਉ ਪਾਇਆ ਵੁਠਾ ਅੰਦਰਿ ਆਇ ॥੭॥

ਗੁਰੁਯੋ ਗੁਣਾ ਪੂਰਨ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯਾ ਭਾਖਾ ਹੋ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਾ ॥ ਅਭ ਪੁਰੁਸ਼ ਆਇ ਸ੍ਵਦੇਸ਼ਿਕ ਬਾਬ
ਕਰਿਯਾਹਿ ॥੭॥

ਸਭਨਾ ਕਾ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਹੈ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਇ ॥

ੴ ਯੋਗਿ ਹੋ ਬਾਹਾ ਸ੍ਵਰੁਪਿਕਾ ਭਾਖਾ ਅਚਰਿ, ਬੇ ਬਹੁ ਭਾਵਯੋ ਕਾਮਰੇ ਲਗਾਯਾ ਯਾਯਾਹਿ ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੇ ਲਾਇ ਸਵਾਰਿਅਨੁ ਸਬਦੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥੮॥੯॥੩੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਸ਼ ਨਿਯੋਗ ਨਾਮਰ ਬਾਪੁਰੇ ਲਗਾਯੋ ਮਨੁਸ਼ਕ ਭਾਵਨ ਬਧਾਯੋ ਕਰਿਯਾਹਿ ਅਭ ਗੁਰੁਬਾਣੀ
ਭਾਖਾ ਭਾਖਾਯੋ ਨਿਯੋਗ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਾਯਾਹਿ ॥੮॥੯॥੩੧॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਸਭ ਨਾਵੈ ਨੋ ਲੋਚਦੀ ਜਿਸੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸੇ ਪਾਏ ॥

ਬਾਹਾ ਕੂਨਿਆ ਨਾਮਰ ਅਭਿਲਾਸ ਕਰਿਯਾ ॥ ਪਰਭੁ ਯਾਹਾ ਭਉਰੇ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯਾਹਿ ਭਾਖਾਯੋ
ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਾ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਹੈ ਸੁਖੁ ਤਿਸੁ ਜਿਸੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥੧॥

ਪੁਰੁਸ਼-ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬਹੁ ਕੁਯੋ ਅਚਰਿ, ਕਿਯੋ ਬੁਝਾ ਬੇ ਅਰੇ, ਯਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਿਯੋਗ ਨਾਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਕਰਿਯਾਹਿ ॥੧॥

ਤੂੰ ਬੇਅੰਤੁ ਦਇਆਲੁ ਹੈ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ॥

ਹੇ ਯੋਗਿ! ਤੂੰ ਅਨੰਤ ੴ ਯੋਗਿ ਅਨੰਤ, ਤੂੰ ਚੋਰ ਗਰਗਰੇ ਆਇਯੋ ।

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਈਐ ਨਾਮੇ ਵਡਿਆਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰੁਯੋ ਮਾਖਮਲੁ ਹੋ ਪੁਰੁਸ਼-ਨਾਮਰ ਗੋਭਾ ਮਿਲਾਯਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੁ ਹੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ॥

ਬਹੁ ਯਾਵਯਾਕਾ ਵਾਹਾਗੇਰੇ ਏਕੰ ਭਿੰਨਗੇਰੇ ਏਕੁ ਯੋਗੁਰੁ ਹੁੰ ਬਿਧਿਮਾਨੁ ਅਚਰੁ, ਯਿੰ ਅਨੇਕ ਬਿਨੁਰੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮ
ਭਵੰਨੁ ਕਰਿਛੁੰਨੁ।

ਹੁਕਮੇ ਕਾਰ ਕਰਾਇਦਾ ਦੂਜਾ ਕਿਸੁ ਕਹੀਐ ਭਾਈ ॥੨॥

ਹੇ ਭਾਯਾ! ਨਿਯੁਤ ਬੁਧੁਰੁ ਅਨੁਸਾਰੇ ਬੇ ਮਨੁਸ਼ਿਕੁ ਵਾਰਾ ਕਾਰਿਯੁ ਕਰਾਯੁ ਧਿਆਇ, ਅਨਧਿ ਕਿੰ ਅਛਿ ਯਾਹਾਰੁ
ਬਥੰਨਾ ਕਰਾਯਾਯੁ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹੁੰ?

ਬੁਝਣਾ ਅਬੁਝਣਾ ਤੁਧੁ ਕੀਆ ਇਹ ਤੇਰੀ ਸਿਰਿ ਕਾਰ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਭਾਨ ਏਕੰ ਅਭਾਨ ਚੋਰੁ ਰਚਨਾ ਅਚੇ, ਏਹਾ ਚੋਰੁ ਹੁੰ ਕਾਮੁ ਅਚੇ।

ਇਕਨ੍ਹਾ ਬਖਸਿਹਿ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ ਇਕਿ ਦਰਗਹ ਮਾਰਿ ਕਢੇ ਕੂੜਿਆਰ ॥੩॥

ਹੇ ਯੋਗੁਰੁ! ਕੇਛੇ ਯੋਗੁਰੁ ਚੁ ਯੋਗੁ ਕਰਿ ਨਿਯੁਤ ਬਾਹੁਰੇ ਲਾਨੁ ਕਰਿਛੁ ਆਯੁ ਕਿਛਿ ਮਿਥਾਵਾਵਾਯੁ ਚੁਯੋ
ਮਾਭ ਮਾਰਿ ਨਿਯੁਤ ਧਰਮਾਰੁਰੁ ਵਾਹਾਰੁ ਕਰਿ ਦੇਯੁਛੁ॥੩॥

ਇਕਿ ਧੁਰਿ ਪਵਿਤ ਪਾਵਨ ਹਹਿ ਤੁਧੁ ਨਾਮੇ ਲਾਏ ॥

ਕਿਛਿ ਆਧਿਰੁ ਹੁੰ ਪਵਿਤੁ ਏਕੰ ਪਾਵਨੁ ਅਚਰੁ, ਚਾਹਾਯੁ ਚੁਯੋ ਨਿਯੁਤ ਨਾਮੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮਗੇਰੇ ਲਗਾਯੁ।

ਗੁਰੁ ਸੇਵਾ ਤੇ ਸੁਖੁ ਉਪਜੈ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਏ ॥੪॥

ਗੁਰੁਰੁ ਬੇਵਾ ਕਾਰਿਵਾ ਵਾਰਾ ਹੁੰ ਬੁਝੁ ਭਵੰਨੁ ਹੋਯਾਯੁ ਆਯੁ ਬਧਿ ਨਾਮੁ ਵਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਿਕੁ ਪੁਰੁਯੁ
ਗੁਰੁਯਾ॥੪॥

ਇਕਿ ਕੁਚਲ ਕੁਚੀਲ ਵਿਖਲੀ ਪਤੇ ਨਾਵਹੁ ਆਪਿ ਖੁਆਏ ॥

ਕਿਛਿ ਕੂਚਿਲ ਚਾਲਵਾਯੁ, ਮਲਿਨ ਏਕੰ ਚਰਿਤੁਰੁਰੁ ਯਾਵ ਅਛੁ, ਚਾਹਾਯੁ ਭਗਵਾਨੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਨਿਯੁਤ ਨਾਮੁ ਠਾਰੁ
ਵਿਧਾਨੁ ਕਰਿਛੁੰਨੁ।

ਨਾ ਓਨ ਸਿਧਿ ਨ ਬੁਧਿ ਹੈ ਨ ਸੰਜਮੀ ਫਿਰਹਿ ਉਤਵਤਾਏ ॥੫॥

ਚਾਹਾਯੁ ਪਾਯਗੇਰੇ ਨਾ ਬਿਧਿ ਅਛਿ, ਨਾ ਬੁਧੁਰੁ ਅਛਿ, ਨਾ ਹੁੰ ਬੇ ਬੰਧਨਾ ਅਚੇ, ਬੇ ਪਥੁਰੁ ਹੋਯਾਯੁ
ਗੁਰੁਯਾ॥੫॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਆਪਣੀ ਤਿਸ ਨੇ ਭਾਵਨੀ ਲਾਏ ॥

ਯਾਹਾ ਭਵੰਨੇ ਯੋਗੁਰੁ ਨਿਯੁਤ ਕੁਧਾ ਧ੍ਰੁਵੁ ਕਰਿਯਾਯੁ, ਚਾਹਾ ਭਿੰਨਗੇਰੇ ਨਾਮੁਰੁ ਗੁਰੁ ਏਕੰ ਆਯੁ ਭਵੰਨੁ
ਹੋਯਾਯਾ॥

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਇਹ ਸੰਜਮੀ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ॥੬॥

ਏਧਰਿ ਮਨੁਸ਼ਿਕੁ ਨਿਰਮਲੁ ਵਾਗਾਯੁ ਗੁਰੁ ਬਧਿਵਾਵਾ, ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਏਕੰ ਬੰਧਨੁ ਵਨਿਯਾਯਾ॥੬॥

ਲੇਖਾ ਪੜਿ ਨ ਪਹੂਚੀਐ ਕਥਿ ਕਹਣੈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇ ॥

ਗੁਰੂਜੀ ਲੇਖਾ ਪੜਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਬਧ ਚਾਹਾਯਾ ਨਿਜਲਾ ਪਰਿਪਕੁ ਪਹੁੰਚਿ ਪਾਠੇ ਨਾਹਿ, ਕਹਿਵਾ ਏਕੰ ਵਰ੍ਹਨਾ
ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਯਾ ਅਭੁ ਮਿਲੇਨਾਹਿ।

ਗੁਰ ਤੇ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈਐ ਸਚਿ ਸਬਦਿ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥੭॥

ਗੁਰੂਜੀ ਮਾਖਮਲੂ ਗੁਰੂਜੀ ਮੂਲਖ ਯਾਗੀਬੁਏ ਆਯ ਬਯਾ ਵਾਗੀ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਯਾ ਯਾਨੁ ਪੁਰਾ
ਹੋਇਆ॥੭॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੇਹੀ ਸੋਧਿ ਤੂੰ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਗੁਰੂਜੀ ਵਾਗੀ ਭਾਰਾ ਤੂ ਨਿਯਤ ਏਹਿ ਮਨ ਏਕੰ ਚਰਿਤਰ ਗੋਪਨ ਕਰਿਛੁ।

ਨਾਨਕ ਇਸੁ ਦੇਹੀ ਵਿਚਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਅਪਾਰਿ ॥੮॥੧੦॥੩੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹਿ ਚਰਿਤਰ ਭਿਓਰੇ ਨਾਮਰ ਚਾਹਾਯਾ ਵਿਧਾਨੁ ਅਚੇ, ਯਾਹਾ ਗੁਰੂਜੀ ਅਪਾਰ ਕ੍ਰਪਾ
ਭਾਰਾ ਹੋਇ ਪੁਰਾ ਹੋਇਆ॥੮॥੧੦॥੩੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਸਚਿ ਰਤੀਆ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਿਨਾ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੀਗਾਰਿ ॥

ਮੇਯੋ ਬੁਝਾਗੀਨਾ ਗੁਰੂਜੀ ਵਾਗੀ ਭਾਰਾ ਨਿਯਤ ਯਾਗੀਬੁ ਗੁਰੂਜੀ ਕਰਿਛੁ, ਏਹ ਬਧਾਧੇ ਲਾਨ ਰਹਿਯਾ॥

ਘਰ ਹੀ ਸੇ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥੧॥

ਬਛਾ ਕਾਗੀਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਕਾ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਕੂ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਧ੍ਰੁਵਲ ਘਰੇ ਪੁਰੁ ਮਿਲਿ ਮਾਯਯੁ ॥੧॥

ਅਵਗਣ ਗੁਣੀ ਬਖਸਾਇਆ ਹਰਿ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥

ਬੇਮਾਨੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਭਾਰਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਅਵਗੁਣਕੁ ਸਿਧਾ ਕਰਮਕ ਨੇਯਯੁ ਆਯੁ ਬਰਿਕਾ ਬਹਿਤ ਲਗੁ ਲਗਾਯੁ
ਦੇਯਯੁ।

ਹਰਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਕਾਮਣੀ ਗੁਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹਿਪਰਿ ਯਾਵ-ਬੁਧਿ ਬਹਿ ਪੁਰੁਕੁ ਵਰ ਰੂਪਰੇ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਨੇਯਯੁ ਆਯੁ ਏਹਿ ਮਿਲਨ ਗੁਰੁ ਕਰਮਕ
ਦੇਯਯੁ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਇਕਿ ਪਿਰੁ ਹਦੂਰਿ ਨ ਜਾਣਨੀ ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ ॥

ਕਿਯੋ ਯਾਵ-ਬੁਧਿ ਪਰਿ-ਪੁਰੁਕੁ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਆਯੁ ਪਾਯਰੇ ਯਾਯੁ ਨਾਹਿ ਆਯੁ ਧੋਧਯਯੁ ਏਵਾ ਧ੍ਰੁਵਲੇ ਪਰਿ
ਕੁਮਾਰਗਾਯੁ ਘੋਯਯੁ।

ਕਿਉ ਪਾਇਨ੍ ਡੋਹਾਗਣੀ ਦੁਖੀ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਇ ॥੨॥

ਧ੍ਰੁਵਗਿਨੀ ਕਪਰਿ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਪਰਿ-ਪੁਰੁਕੁ ਬਹਿਤ ਮਿਥਿਪਾਰਿਕਾ? ਚਾਹਾਰ ਯਾਵਨ ਰਾਹਿ ਧ੍ਰੁਵਲੇ ਬਹਿਤ ਅਧਿਕਾਯੁ
ਘੋਯਯੁ ॥੨॥

ਜਿਨ ਕੈ ਮਨਿ ਸਚੁ ਵਸਿਆ ਸਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥

ਯਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਬਧਾ ਨਿਕਾਸ ਕਰਿਯਾਯੁ, ਬੇ ਬਧਾ ਅਯੁਨ ਕਰਿਯਾਯੁ।

ਅਨਦਿਨੁ ਸੇਵਹਿ ਸਹਜ ਸਿਉ ਸਚੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥੩॥

ਬੇ ਰਾਹਿ ਧਿਨ ਬਯਯਯੁ ਬਹਿਤ ਪੁਰੁਕੁ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯਾਯੁ ਆਯੁ ਬਧਾਯੁ ਰਹਿਯਾਯੁ ॥੩॥

ਦੋਹਾਗਣੀ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈਆ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬਿਖੁ ਖਾਹਿ ॥

ਧ੍ਰੁਵਗਿਨੀ ਯਾਵ-ਬੁਧਿ ਧ੍ਰੁਵਲੇ ਪਰਿਯੁਕੁ ਰਹਿਯਾਯੁ ਆਯੁ ਮਿਧਾ ਬੋਲਿ ਮਾਯਾਰ ਮੋਯੁਰ ਬਿਧ
ਯਾਯੁ।

ਪਿਰੁ ਨ ਜਾਣਨਿ ਆਪਣਾ ਸੁੰਝੀ ਸੇਜ ਦੁਖੁ ਪਾਹਿ ॥੪॥

ਬੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਪ੍ਰਾਯਨਾਯੁ ਯਾਯੋ ਨਾਹਿ ਆਯੁ ਗੁਨਾ ਗੇਯਰੇ ਧ੍ਰੁਵਲ ਬਧਾ ਕਰਿਯਾਯੁ ॥੪॥

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਹੈ ਮਤੁ ਮਨ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਹਿ ॥

ਬੇ ਮੋਯਾਰ ਮਨ! ਬਯਾ ਬਾਧਿਕ ਏਕ ਪੁਰੁਕੁ ਏਹਿ ਅਧਿਕ, ਏਧਾਯੁ ਧ੍ਰੁਵਲੇ ਕੁਮਾਰਗਾਯੁ ਘੋਯੁ
ਪਰਿਯੁਕੁ ਬੁਧਾ ਨਾਹਿ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਭਿ ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ ਸਚੁ ਨਿਰਮਲੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਹਿ ॥੫॥

ਗੁਰੂਜੀ ਪਚਾਰਿ ਨਿਯੁ ਪੁਰੁਜਾ ਬੇਵਾ ਨਿਯੁ ਬਹਿਤ ਕਰ ਆਯੁ ਨਿਰਮਲ ਬਧਾ ਨਾਮਕੁ ਨਿਯੁ ਮਨਰੇ ਸ਼ੁਧਨ
ਕਰਿ॥5॥

ਸੋਹਾਗਣੀ ਸਦਾ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ ਹਉਮੈ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥

ਬੁਝਾਗਿਨੀ ਯਾਵ-ਬੁਝਾ ਬਵਾ ਨਿਯੁ ਪਠਿ-ਪੁਰੁਜਾ ਪਾਯੁ ਨਿਯੁ ਆਯੁ ਨਿਯੁ ਅਘਾਕਾਰ ਏਵਾ ਧੋਧਯਯਾਵ ਦੂਰ
ਕਰਿਯਾ॥

ਪਿਰ ਸੇਤੀ ਅਨਦਿਨੁ ਗਹਿ ਰਹੀ ਸਚੀ ਸੇਜ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ॥੬॥

ਬੇ ਰਾਠਿ ਧਨ ਨਿਯੁ ਪਠਿ-ਪੁਰੁਜਾ ਬਹਿਤ ਯੋਧਿ ਰਹਿਯਾ ਆਯੁ ਬਧਾਰ ਬੇਯੁ ਭਧਰੇ ਬੁਝਾ ਪੁਧੁ
ਕਰਿਯਾ॥6॥

ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਿ ਗਏ ਪਲੈ ਕਿਛੁ ਨ ਪਾਇ ॥

ਯੋਧਾ ਏਥੇ ਦੂਰਿਯਾਏ ਏਥਾ ਕਹਿਯਾਏ ਯੋਧਾ ਏਥੇ ਧਨ ਮੋਰਾ ਅਧੇ, ਏਥੇ ਬਧਿਯੋ ਮੋਰਾ ਅਧੇ, ਭਾਯਾਰ
ਪਾਯਾਰੇ ਕਿਛੁ ਮਧ ਰਹੇ ਨਾਥਿ ਆਯੁ ਕਿਛੁ ਪੁਧੁ ਕਰਿਵਾ ਬਿਨਾ ਬਾਬਾਰੂ ਚਾਲਿ ਯਾ॥

ਮਹਲੁ ਨਾਹੀ ਡੋਹਾਗਣੀ ਅੰਤਿ ਗਈ ਪਛੁਤਾਇ ॥੭॥

ਦੁਝਾਗਿਨੀ ਯਾਵ-ਬੁਝਾ ਨਿਯੁ ਪੁਰੁਜਾ ਮਧਲਕੁ ਪੁਧੁ ਕਰਿ ਨਯਾ ਆਯੁ ਗੋਬਰੇ ਪਛੁਤਾਧ ਕਰਿ
ਚਾਲਿਯਾ॥7॥

ਸੋ ਪਿਰੁ ਮੇਰਾ ਏਕੁ ਹੈ ਏਕਸੁ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਮੋਰਾ ਪੁਰੁਧਮ ਪੁਰੁਜਾ ਕੇਕਲ ਏਕ ਥਿ ਅਧਧਿ ਆਯੁ ਮੁੱ ਕੇਕਲ ਏਕ ਬਹਿਤ ਪੁਰੁਧ ਕਰਿਯਾ॥

ਨਾਨਕ ਜੇ ਸੁਖੁ ਲੋੜਹਿ ਕਾਮਣੀ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇ ॥੮॥੧੧॥੩੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੋਧਿ ਯਾਵ-ਬੁਝਾ ਬੁਝਾ ਚਾਥਿ ਯਾਧ, ਭਾਯਾਹੇਲੇ ਭਾਯਾਕੁ ਧਰਿਯਾ ਨਾਮ ਨਿਯੁ ਮਨਰੇ ਸ਼ੁਧਨ
ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਧ॥8॥11॥33॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਆਗਾ ਮਧਲਾ 3 ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਿਨ੍ਹਾ ਚਖਾਇਓਨੁ ਰਸੁ ਆਇਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਯਾਯਾਕੁ ਭਗਵਾਨ ਨਾਮਾਧੁਧ ਬੁਝਾ ਚਗਾਯ ਯਾਯਾਧਿ, ਭਾਯਾਕੁ ਬਾਯਾਵਿਕ ਬਾਯਾਵਰ ਬਾਧ ਪੁਧੁ ਧੋਯਾਯਿ।

ਸਚਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਹੈ ਤਿਸ ਨੇ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ ॥੧॥

ਬੇ ਬਯਾ ਵਾਧਗਾਧ ਨਿਯੁਧਿ ਅਧਧਿ ਆਯੁ ਭਾਯਾਕੁ ਧਿਲੇਮਾਧੁ ਲਾਲਧਾ ਨਯਾ॥1॥

ଭଗବାନଙ୍କ ସଜ୍ଞା ଅମୃତ ସର୍ବତ୍ର ବର୍ଷା ହେଉଛି, କିନ୍ତୁ ଏହି ଅମୃତ ଗୁରୁମୁଖୀଙ୍କ ମୁହଁରେ ପଡ଼ୁଛି।

ଗୁରୁମୁଖୀଙ୍କ ମନ ସର୍ବଦା ଖୁସି ରହିଥାଏ ଆଉ ସେ ସ୍ବାଭାବିକ ଭାବରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣ ଗାନ କରିଥାଏ ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ମନମଣି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସଦା ସୁହାଗିନୀ ରହିଥାଏ ଆଉ ଭଗବାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରରେ ବିଳାପ କରିଥାଏ ।

ଯାହାକୁ ପତି-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମିଳନର ସ୍ୱାଦ ମିଳିନାହିଁ, ସେ ସେ ସେହି କର୍ମ କରିଥାଏ, ଯାହା ତାହା ପାଇଁ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ଲେଖା ଯାଇଛି ॥ ୨ ॥

ଗୁରୁମୁଖୀ ହୃଦୟ ରୂପୀ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସତ୍ୟ ନାମର ବୀଜ ବୁଣିଥାଏ ଆଉ ଯେବେ ଏହା ଅଙ୍କୁରିତ ହୋଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ କେବଳ ସତ୍ୟନାମର ହିଁ ବ୍ୟାପାର କରିଥାଏ ।

ଯେଉଁ ଲୋକଙ୍କୁ ଭଗବାନ ଏହି ଲାଭପ୍ରଦ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ସେ ନିଜର ଭକ୍ତିର ଉତ୍ସାର ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ॥ ୩ ॥

ଗୁରୁମଣି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସଦା ସୁହାଗିନୀ ଅଟେ, ସେ ପ୍ରଭୁ ଭୟ ଏବଂ ଭକ୍ତିର ଶିଳାର କରକ୍ତି ।

ସେ ରାତି ଦିନ ନିଜ ପ୍ରାଣନାଥ ସାଥରେ ରମଣ କରିଥାଏ ଆଉ ସତ୍ୟକୁ ନିଜ ହୃଦୟ ସାଥରେ ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ ॥୫॥

ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯିଏ ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ରମଣ କରନ୍ତି।

ନିଜ ମନର ଅହଂ ନାଶ କରି ସେ ସଦା ନିଜ ପତି-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସାଥରେ ରହିଥାଏ ॥ ୫ ॥

ନିଜ ପତି-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରେମ କାରଣରୁ ତାହାର ଡନ-ମନ ଶୀତଳ ଏବଂ ମୁଖ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ରହିଥାଏ ।

ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ਪਿਰੁ ਰਵੈ ਹਉਮੈ ਤਿਸਨਾ ਮਾਰਿ ॥੬॥

ਬੇ ਜਿਹ ਅਘੰਕਾਰ ਐਵੰ ਚੁਝਾਕੂ ਨਾਗਿ ਕਰਿ ਬੁਝਦਾਸਕ ਬੇਜ ਭਪਰੇ ਜਿਹ ਪਠਿ-ਪੁਛੁਕ ਬਹਿਓ ਰਮਗਿ
ਕਰਿਘਾ੬॥੬॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਘਰਿ ਆਇਆ ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਅਪਾਰਿ ॥

ਗੁਰੁਕ ਅਪਾਰਿ ਪ੍ਰੇਮਿ ਕਾਰਗਰੁ ਪੁਛੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਰਗਿ ਕਰਿ ਜੀਵ-ਜ਼ੁਮਰਿ ਫੂਕਸਿ ਘਰਿ ਆਇਘਾਛਿ।

ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਸੋਹਾਗਣੀ ਕੇਵਲ ਏਕੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥੭॥

ਬੁਝਾਗਿਨੀ ਜੀਵ-ਜ਼ੁਮਰੁ ਐਕਿ ਦੁਰਾਰੀ ਪੁਛੁ ਕਰਿ ਰੂਪਰੇ ਪ੍ਰਾਪੁ ਬੋਝਾਘਾਛਿ ॥੭॥

ਸਭੇ ਗੁਨਹ ਬਖਸਾਇ ਲਇਓਨੁ ਮੇਲੇ ਮੇਲਣਹਾਰਿ ॥

ਗੁਰੁ ਭਾਖਾਕ ਬਾਰਾ ਬੋਝਾ ਸ਼ਫਾ ਕਰਿ ਧੋਇਛਿ ਆਭ ਭਾਖਾਕੁ ਜਿਹ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਨਿ ਕਰਾਛਿ।

ਨਾਨਕ ਆਖਣੁ ਆਖੀਐ ਜੇ ਸੁਣਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥੮॥੧੨॥੩੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਐਪਰਿ ਬੂਝਿਗਾਨਰਿ ਕਥਾ ਕਹਿਕਾ ਭਰਿਓ, ਘਾਖਾ ਗੁਣਿ ਭੋਰਿ ਬਾਘੀ ਭੋਰਿ ਬਹਿਓ ਪ੍ਰੇਮਿ
ਕਰਿਬੇ ॥੮॥੧੨॥੩੪॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਗੁਣ ਊਪਜੈ ਜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲੈ ਸੋਇ ॥

ਮੇਵੇ ਪੁਛੁ ਆਮਕੁ ਬਛਾ ਗੁਰੁਕ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨਿ ਕਰਾਛਿਛਿ, ਬੇਭੇਵੇਵੇਲੇ ਆਮੇ ਗੁਰੁਕ ਠਾਰੁ ਗੁਣਿ
ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੁ।

ਸਹਜੇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਗਿਆਨੁ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥੧॥

ਬ੍ਰਾਹਮਕ੍ਰਿਯਾ ਵਾਰਾ ਪੁਰੁ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਰਿਵਾ ਵਾਰਾ ਆਨ ਪੁਕਾਰ ਹੋਇਯਾ ॥1॥

ਏ ਮਨ ਮਤ ਜਾਣਹਿ ਹਰਿ ਦੂਰਿ ਹੈ ਸਦਾ ਵੇਖੁ ਹਦੂਰਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਹਰਿਕ੍ਰਿਪਾ ਦੂਰ ਭਾਵ ਨਾਹੀ, ਚੇਲ੍ਹ ਭਾਵਾਨੁ ਬਧਾ ਨਿਯ ਪਾਯਰੇ ਹੀਂ ਵੇਖੀ।

ਸਦ ਸੁਣਦਾ ਸਦ ਵੇਖਦਾ ਸਬਦਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੁਰੁ ਬਧਾ ਗੁਣਿਯਾਹਿ, ਬਧਾ ਵੇਖੁਯਾਹਿ ਆਯ ਗੁਰੂਯਾ ਵਾਸੀਰੇ ਬੇ ਬਧਾ ਭਰਪੂਰ
ਰਹਿਯਾਹਿ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ ਤਿਨ੍ਹੀ ਇਕ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਯਾਵ-ਬ੍ਰਾ ਨਿਯਕੁ ਨਿਯੇ ਚਿਹ੍ਨਿ ਯਾਵ, ਕਾਰਣ ਬੇ ਏਕ ਮਨ ਬਹਿਤ ਪੁਰੁਯਾ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾ ॥

ਸਦਾ ਰਵਹਿ ਪਿਰੁ ਆਪਣਾ ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੨॥

ਬੇ ਬਰਵਾ ਹੀਂ ਨਿਯ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਯਾ ਬਹਿਤ ਰਮਣ ਕਰਿਯਾ ਆਯ ਬਧਾਨਾਮਰ ਕਾਰਣਨੁ ਆਨ੍ਹਿਕ
ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾ ॥2॥

ਏ ਮਨ ਤੇਰਾ ਕੇ ਨਹੀ ਕਰਿ ਵੇਖੁ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਪੁਰੁਯਾ ਬਿਨਾ ਚੇਰ ਕੋਈਬੇ ਬਝੁ ਨਾਹਾਹਿ, ਗੁਰੂਯਾ ਵਾਸੀਨੁ ਬਿਚਾਰ ਕਰ।

ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ ਭਜਿ ਪਉ ਪਾਇਹਿ ਮੇਖ ਦੁਆਰੁ ॥੩॥

ਭੁ ਹਰਿਯਾ ਗਰਣ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰ, ਚੇਰ ਚੇਰ ਮੇਖ ਵਾਰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਵ ॥3॥

ਸਬਦਿ ਸੁਣੀਐ ਸਬਦਿ ਬੁਝੀਐ ਸਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਭੁ ਗੁਰੂਯਾ ਵਾਸੀਨੁ ਗੁਣ ਆਯ ਗਰਣ ਭੇਦਕੁ ਰੂਝ ਚੇਰ ਬਧਾ ਬਾਪੁਰੇ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਯ ਲਗਾਯ ਰਖ।

ਸਬਦੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀਐ ਸਚੈ ਮਹਲਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ॥੪॥

ਗੁਰੂਯਾ ਵਾਸੀ ਵਾਰਾ ਨਿਯ ਅਭਾਕਾਰ ਦੂਰ ਕਰਿ ਪੁਰੁਯਾ ਮਹਲਰੇ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰ ॥4॥

ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਸੇਭਾ ਨਾਮ ਕੀ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸੇਭ ਨ ਹੋਇ ॥

ਏ ਮੁਗਰੇ ਪੁਰੁ ਨਾਮਰ ਹੀਂ ਗੋਭਾ ਅਭਿ, ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ਯਕੁ ਗੋਭਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਬੁਝਨਾਹੀਂ।

ਇਹ ਮਾਇਆ ਕੀ ਸੇਭਾ ਚਾਰਿ ਦਿਹਾੜੇ ਜਾਦੀ ਬਿਲਮੁ ਨ ਹੋਇ ॥੫॥

ਏ ਮਾਯਾਰ ਗੋਭਾ ਕੇਵਲ ਚਾਰਿਦਿਨ ਪਾਯ ਰਹਿਯਾ ਆਯ ਲੂਧੁ ਹੋਵਾ ਪਾਯ ਏਵਾ ਚੇਰੇ ਲਾਗਿਵ
ਨਾਹੀਂ ॥5॥

ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਸੇ ਮੁਏ ਮਰਿ ਜਾਹਿ ॥

ਯੇਯੋਂ ਲੋਕ ਨਾਮਕੁ ਭੁਲਿਯਾਓ, ਯੇ ਆਤ੍ਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਮਰਿਯਾਓ।

ਹਰਿ ਰਸ ਸਾਦੁ ਨ ਆਇਓ ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥੬॥

ਭਾਵਾਕੁ ਹਰਿ ਰਸਰ ਬਾਧ ਮਿਲੇਨਾਹਿ ਆਭ ਵਿਝਾਰੇ ਹੋਂ ਨਝੁ ਹੋਯਾਓ॥੬॥

ਇਕਿ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੇ ਲਾਇ ॥

ਕਿਛੇ ਯਾਵਕੁ ਪਰਮਾਨੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਰਾਧਿ ਧੰਨ ਨਾਮ ਬਾਧੁਰੇ ਲਗਾਯੋ ਰਝੁਯਾਯੋ ਆਭ ਭਾਵਾਕੁ ਬਖਸਿ ਕਰਿ ਨਿਯੋ ਬਾਧੁਰੇ ਮਿਲਾਯੋ ਧਾਯਾਯੋ।

ਸਚੁ ਕਮਾਵਹਿ ਸਚਿ ਰਹਹਿ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਹਿ ॥੭॥

ਯੇ ਬਧਯ ਅਭੰਨ ਕਰਿਯਾਓ, ਬਧਯਰੇ ਰਹਿਯਾਓ ਆਭ ਬਧਯਵਾਧੀ ਹੋਵਾ ਕਾਰਣਿਯੋ ਬਧਯਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾਓ॥੭॥

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਸੁਣੀਐ ਨ ਦੇਖੀਐ ਜਗੁ ਬੋਲਾ ਅੰਨ੍ਹਾ ਭਰਮਾਇ ॥

ਗੰਧ ਬਿਨਾ ਯਗਤਕੁ ਕਿਛੇ ਮਧ ਗੁਣਾ ਯਾਓ ਨਾਹਿ ਕੰਧਾ ਧੋਯਾ ਯਾਓ ਨਾਹਿ, ਕਮ੍ਹਰ ਏਵੰ ਅਭ ਹੋਵਾ ਕਾਰਣਿਯੋ ਯੇ ਕੂਮਾਰਗਾਧੀ ਹੋਯਾਯੋ ਪਧਭੁਝੁ ਰਹਿਯਾਓ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਦੁਖੁ ਪਾਇਸੀ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ ॥੮॥

ਪੁਰੁ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਯੇ ਦੁਖਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਓ ਕਾਰਣਿ ਪੁਰੁ ਨਾਮ ਭਾਵਾਕੁ ਯਯਾਰੇ ਹੋਂ ਮਿਲਿਯਾਰਿਯਾਓ॥੮॥

ਜਿਨ ਬਾਣੀ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਯੇਹੋ ਭਯੋ ਨਿਰਮਲ ਏਵੰ ਬ੍ਰਾਹ੍ਮਣ ਹੋਯਾਯਾਓ, ਯਿਯੋ ਨਿਯੋ ਚਿਤਕੁ ਗੁਰੁਕਾ ਵਾਧੀ ਯਹਿਯੋ ਲਗਾਯਾਓ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਤਿਨ੍ ਕਦੇ ਨ ਵੀਸਰੈ ਸੇ ਦਰਿ ਸਚੇ ਜਾਣੁ ॥੯॥੧੩॥੩੫॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਭਾਵਾਕੁ ਕੇਵੇ ਨਾਮ ਬਿਬ੍ਰਹਿਤ ਫੁਲਾਯਾਹੋ, ਯਿਯੋ ਬਧਯਰੋ ਧਰਵਾਰਰੇ ਬਧਯਵਾਧੀ ਧਾਓ॥੯॥੧੩॥੩੫॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਸਬਦੋ ਹੀ ਭਗਤ ਜਾਪਦੇ ਜਿਨ੍ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਚੀ ਹੋਇ ॥

ਵਾਧੀ ਵਾਰਾ ਹੋਂ ਭਯੋ ਬਿਬ੍ਰਹਿਤ ਲੋਕਪ੍ਰਿਯੁ ਹੋਯਾਯਾਓ ਆਭ ਯਾਵਾਰ ਵਾਧੀ ਮਧ ਬਧਯ ਹੋਯਾਯਾਓ।

ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਇਆ ਨਾਉ ਮੰਨਿਆ ਸਚਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥੧॥

ਭਾਵਾਰ ਅਭਰੁਯੋ ਅਭੰਨ ਨਿਰੁਭੁ ਹੋਯਾਯਾਓ, ਯੇ ਨਾਮਕੁ ਹੋਂ ਮਨਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਿਯਾਓ ਆਭ ਬਧਯ ਯਹਿਯੋ ਮਿਲਨ ਹੋਯਾਯਾਓ॥੧॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕੀ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਹਰਿ-ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਭਯੋ ਨਾਮ-ਬੰਨਾਨ ਪੁਰਾ ਹੋਇਆ।

ਸਫਲੁ ਤਿਨ੍ਹ ਕਾ ਜਨਮੁ ਹੈ ਤਿਨ੍ਹ ਮਾਨੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ੴ ਬੰਬਾਰੇਰੇ ਚਾਹਾਰੇ ਯੋਗ ਬੰਬਾਰੇ ਹੋਇਆ। ਆਯੋ ਬੰਬਾਰੇ ਚਾਹਾਰੇ ਆਦਰ-ਬੰਨਾਨ
ਕਰਿਆਉ ॥੧॥ ਰੁਹ ॥

ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਜਾਤਿ ਹੈ ਅਤਿ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਅੰਧਾਰ, ਧੋਧਾਰ, ਅੰਧਾਰ ਕ੍ਰੋਧੁ ੴ ਅਭਿਮਾਨੁ ਮਨੁਸ਼ਯੋਰੇ ਯੋਗਿ ਅੰਧਾਰ।

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਤਾ ਜਾਤਿ ਜਾਇ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲੈ ਭਗਵਾਨੁ ॥੨॥

ਮਰੇ ਮਨੁਸ਼ਯੋਰੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬੰਬਾਰੇ ਰਹੇਆ, ਚਾਹਾਰੇ ਹੋਇ ਬੰਬਾਰੇ ਯੋਗਿ ਮਨੁਸ਼ਯੋਰੇ ਆਯੋ
ਚਾਹਾਰੇ ਯੋਗਿ ਭਗਵਾਨੁ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ॥੨॥

ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥

ਪੂਰੁ ਬੰਬਾਰੇ ਮਨੁਸ਼ਯੋਰੇ ਆਦਰ ਯੋਗ ਬੰਬਾਰੇ ਹੋਇਆ।

ਨਾਮੁ ਨਵੈ ਨਿਧਿ ਪਾਇਆ ਭਰੇ ਅਖੁਟ ਭੰਡਾਰਾ ॥੩॥

ਮੋਹਿ ਬੰਬਾਰੇ ਮਨੁਸ਼ਯੋਰੇ ਬੰਬਾਰੇ ਪੁਰਾ ਹੋਇਆ, ਬੰਬਾਰੇ ਮਨੁਸ਼ਯੋਰੇ ਆਦਰ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ
ਰਹੇ ॥੩॥

ਆਵਹਿ ਇਸੁ ਰਾਸੀ ਕੇ ਵਾਪਾਰੀਏ ਜਿਨ੍ਹ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ॥

ੴ ੴ ਮਨੁਸ਼ਯੋਰੇ ਬੰਬਾਰੇ ਆਦਰ, ਆਦਰ ਪੁਰਾ ਹੋਇਆ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੇ ਧਨੁ ਪਾਏ ਤਿਨ੍ਹ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਾ ॥੪॥

ਮੋਹਿ ਯੋਗਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੰਬਾਰੇ, ਬੰਬਾਰੇ ਮਨੁਸ਼ਯੋਰੇ ਪੁਰਾ ਕਰੇ ਯੋਗ, ਯੋਗਿ ਚਾਹਾਰੇ ਅੰਧਾਰੇ
ਯੋਗਿ ॥੪॥

ਭਗਤੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮਨਮੁਖ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥

ਅੰਧਾਰੀ ਮਨਮੁਖੀ ਬੰਬਾਰੇ ਪੁਰਾ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ।

ਧੁਰਹੁ ਆਪਿ ਖੁਆਇਅਨੁ ਜੁਐ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥੫॥

ਪੁਰਾ ਚਾਹਾਰੇ ਬੰਬਾਰੇ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ, ਬੰਬਾਰੇ ਮਨੁਸ਼ਯੋਰੇ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ॥੫॥

ਬਿਨੁ ਪਿਆਰੈ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਨਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਸਰੀਰਿ ॥

ਮਰੇ ਯੋਗਿ ਪੁਰਾ ਮਨੁਸ਼ਯੋਰੇ, ਚਾਹਾਰੇ ਹੋਇ ਪੁਰਾ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ
ਪੁਰਾ ਹੋਇਆ।

ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਭਗਤੀ ਮਨ ਧੀਰਿ ॥੬॥

ਪ੍ਰੇਮਰ ਖਨ ਗੁਰੂਕਾ ਠਾਰੂ ਮਿਲਿਆ ਅਭਿ ਪੁਰੂ ਭਭਿ ਵਾਰਾ ਮਨ ਧੋਰ੍ਯੰਬਾਨ ਬਨਿਯਾ ॥੬॥

ਜਿਸ ਨੇ ਭਗਤਿ ਕਰਾਏ ਸੇ ਕਰੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਸ਼ਬਰ ਚਿਤ੍ਰਨ ਕਰਿ ਬੇਬ੍ਰਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਭਗਵਾਨਕਾ ਭਭਿ ਕਰਿਯਾਰੇ, ਯਾਹਾ ਵਾਰਾ ਬੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਨਿਭ ਭਭਿ ਕਰਾਭਿ ਧਾਭਿ।

ਹਿਰਦੈ ਏਕੇ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਹਉਮੈ ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰਿ ॥੭॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਭਾਵਾਕਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮਣੇਰੇ ਅਕ ਭਗਵਾਨਕਾ ਨਾਮੁ ਹੋਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾ ਅਭਿ ਬੇ ਨਿਭ ਬ੍ਰਿਧਾ ਅਵੰ ਅਹੰ ਨਾਭਿ ਕਰਿਯੇ ॥੭॥

ਭਗਤਾ ਕੀ ਜਤਿ ਪਤਿ ਏਕੇ ਨਾਮੁ ਹੈ ਆਪੇ ਲਏ ਸਵਾਰਿ ॥

ਅਕ ਪਰਮਾਤਮਾਕਾ ਨਾਮੁ ਹੋਂ ਭਭਰ ਭਾਭਿ ਅਵੰ ਮਾਨ-ਬਭਾਨ ਅਰੇ, ਬੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਹੋਂ ਭਾਵਾਕਾ ਬਧਾਨ ਕਰਾਭਿ।

ਸਦਾ ਸਰਣਾਈ ਤਿਸ ਕੀ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਕਾਰਜੁ ਸਾਰਿ ॥੮॥

ਬੇ ਬਧਾ ਭਾਵਾਕਾ ਸ਼ਰਣਾਰੇ ਰਹਿਯਾ ਅਭਿ ਭਾਵਾਕਾ ਯੋਧਰਿ ਭਭਿ ਲਾਗਿਯਾ, ਬੇਧਰਿ ਹੋਂ ਬੇ ਭਭਰ ਕਾਰ੍ਯ ਬਧਾਨ ਕਰਾਭਿ ਧਾਭਿ ॥੮॥

ਭਗਤਿ ਨਿਰਾਲੀ ਅਲਾਹ ਦੀ ਜਾਪੈ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਆਲ੍ਹਾਹਾਯਾ ਭਲੇ ਵਡ ਨਿਰਲ ਅਰੇ ਯਾਹਾ ਗੁਰੂਯਾ ਭਪਦੇਯਾ ਧਾਰਾ ਹੂੰ ਰੂਝਾਯਾ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਹਿਰਦੈ ਵਸੈ ਭੈ ਭਗਤੀ ਨਾਮਿ ਸਵਾਰਿ ॥੯॥੧੪॥੩੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾਧ੍ਰਵਯੁਰੇ ਪਰਮਾਨ੍ਹਾਯਾ ਨਾਮ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾ, ਏ ਪੁਰੂ ਭਲ ਆਯਾ ਭਲੇ ਧਾਰਾ ਨਿਯ
ਯਾਵਨ ਬਧਾਯਾ ਕਰਿਯਾ ਯਾ॥6॥14॥36॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਅਨ ਰਸ ਮਹਿ ਭੋਲਾਇਆ ਬਿਨੁ ਨਾਮੈ ਦੁਖ ਪਾਇ ॥

ਅਨਪ ਪਦਾਰਥਰ ਥਾਵਰੇ ਧਾਇ ਮਨੁਬਧ ਪਧਭੁਯੁ ਰਹਿਯਾ ਆਯ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਵਧੁਤ ਰੂਝਾ ਪੁਰੂ
ਕਰਿਯਾ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਨ ਭੋਟਿਓ ਜਿ ਸਚੀ ਬੁਝ ਬੁਝਾਇ ॥੧॥

ਭਾਯਾਯੁ ਬਯਾ ਗੁਰੂ ਭਲਿ ਮਯਾਪੁਰੁਬ ਮਿਲਯੁ ਨਾਹੂੰ, ਯਿਯ ਬਧਧਰ ਯਾਨ ਪੁਦਾਨ ਕਰਿਯਾਯੁ॥1॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰੇ ਬਾਵਲੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਖਿ ਸਾਦੁ ਪਾਇ ॥

ਹੇ ਮੋਰਾ ਕਾਯਲਾ ਮਨ!ਹਰਿ ਰਬਯੁ ਚਾਯੁ ਭਾਯਾਰ ਥਾਵ ਪੁਰੂ ਕਰ।

ਅਨ ਰਸਿ ਲਾਗਾ ਤੂੰ ਫਿਰਹਿ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਨਪ ਰਬ ਬਹਿਤ ਯੋਯਿ ਹੋਯਾ ਚੁਯੇ ਪਧਭੁਯੁ ਰਹੁਅਯ ਆਯ ਨਿਯਰ ਅਧੂਯਾ ਯਯੁ ਕਧਥਰੇ
ਹਰਿਯਯ॥1॥ਰੁਹ॥

ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਗੁਰਮੁਖ ਨਿਰਮਲੇ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਰਹਹਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਯਹਿ ਯੁਗਰੇ ਗੁਰੂਧੁਯਾ ਪਵਿਤੁ-ਪਾਵਨ ਅਰੇ ਯਿਯ ਬਧਧ ਨਾਮਰੇ ਲਯੁ ਰਯੁ ਯਾ।

ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ ਕਿਛੁ ਪਾਈਐ ਨਹੀ ਕਿਆ ਕਰਿ ਕਹਿਆ ਜਾਇ ॥੨॥

ਭਾਗਧ ਬਿਨਾ ਕਯਿ ਮਧ ਪੁਰੂ ਧੁਧਨਾਹੂੰ ਆਯ ਯਹਿ ਬਿਬਯੁਰੇ ਆਯੇ ਕਯ ਕਰਿ ਪਾਰਿਵਾ?॥2॥

ਆਪੁ ਪਛਾਣਹਿ ਸਬਦਿ ਮਰਹਿ ਮਨਹੁ ਤਜਿ ਵਿਕਾਰ ॥

ਯਿਯ ਨਿਯ ਮਨਰੂ ਬਿਕਾਰ ਕਾਯਿ ਵੇਯਯਿ ਆਯ ਗੁਰੂਯਾ ਯਿਯ ਧਾਰਾ ਯਾਨ ਪਾਯਯਾ, ਏ ਨਿਯਯੁ ਨਿਯੇ ਚਿਯੁ
ਨਿਯ।

ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਭਜਿ ਪਏ ਬਖਸੇ ਬਖਸਣਹਾਰ ॥੩॥

ਯਿਯ ਗੁਰੂਯਾ ਯਿਯਗਾਗਧ ਹੋਯਾਯਾ, ਭਾਯਾਯੁ ਯਿਯਾਵਾਨ ਪਰਮਾਨ੍ਹਾ ਯਿਯਾ ਕਰਿ ਵੇਅਯੁ॥3॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਈਐ ਨਾ ਦੁਖੁ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬੁਝਾ ਗੁਰੂ ਬੁਝਨਾਹਿ ਆਯ ਨਾ ਹੂੰ ਅਛਰੁ ਦੂਝਾ ਦੂਰ ਹੋਇਆ॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪਿਆ ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ ॥੪॥

ਏਹੋ ਦੂਜਿਆ ਮਾਯਾ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪਿਆ ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ ॥੪॥
ਏਹੋ ਦੂਜਿਆ ਮਾਯਾ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪਿਆ ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ ॥੪॥

ਦੋਹਰਾਣੀ ਪਿਰ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਹੀ ਕਿਆ ਕਰਿ ਕਰਹਿ ਸੀਗਾਰੁ ॥

ਦੋਹਰਾਣੀ ਪਿਰ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਹੀ ਕਿਆ ਕਰਿ ਕਰਹਿ ਸੀਗਾਰੁ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਸਦਾ ਜਲਦੀਆ ਫਿਰਹਿ ਸੇਜੈ ਰਵੈ ਨ ਭਤਾਰੁ ॥੫॥

ਅਨਦਿਨੁ ਸਦਾ ਜਲਦੀਆ ਫਿਰਹਿ ਸੇਜੈ ਰਵੈ ਨ ਭਤਾਰੁ ॥੫॥
ਅਨਦਿਨੁ ਸਦਾ ਜਲਦੀਆ ਫਿਰਹਿ ਸੇਜੈ ਰਵੈ ਨ ਭਤਾਰੁ ॥੫॥

ਸੋਹਰਾਣੀ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥

ਸੋਹਰਾਣੀ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥

ਗੁਰੁ ਸਬਦੀ ਸੀਗਾਰੀਆ ਅਪਣੇ ਸਹਿ ਲਈਆ ਮਿਲਾਇ ॥੬॥

ਗੁਰੁ ਸਬਦੀ ਸੀਗਾਰੀਆ ਅਪਣੇ ਸਹਿ ਲਈਆ ਮਿਲਾਇ ॥੬॥
ਗੁਰੁ ਸਬਦੀ ਸੀਗਾਰੀਆ ਅਪਣੇ ਸਹਿ ਲਈਆ ਮਿਲਾਇ ॥੬॥

ਮਰਣਾ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰੁ ॥

ਮਰਣਾ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰੁ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਭੀ ਮਰਹਿ ਜਮ ਦਰਿ ਹੋਹਿ ਖੁਆਰੁ ॥੭॥

ਮਨਮੁਖ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਭੀ ਮਰਹਿ ਜਮ ਦਰਿ ਹੋਹਿ ਖੁਆਰੁ ॥੭॥

ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ ਸੇ ਮਿਲੇ ਗੁਰੁ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ ਸੇ ਮਿਲੇ ਗੁਰੁ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥੮॥੨੨॥੧੫॥੩੭॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥੮॥੨੨॥੧੫॥੩੭॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੨

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੨

ଇଶ୍ଵର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ।

ସତ୍ୟ, ଦୟା, ଧର୍ମ, ସନ୍ତୋଷ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ପାଞ୍ଚ ଗୁଣକୁ ଯେବେ ମୁଁ ନିଜ ମିତ୍ର ବନାଇଛି, ସେତେବେଳେ ପାଞ୍ଚ ବିକାର କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ, ଅହଂକାର, ନାରାଜ ହୋଇ ମୋର ଅନ୍ତରାତ୍ମାରୁ ବାହାରି ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି ।

ଏହିପରି ପାଞ୍ଚ ଗୁଣ ଅନ୍ତରରେ ବାସ କରିବାକୁ ଲାଗିଥାଏ ଆଉ ପାଞ୍ଚ ବିକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ ॥ ୧ ॥

ହେ ମୋର ଭାଇ! ଏହି ବିଧି ଦ୍ଵାରା ମୋର ଶରୀର ରୂପୀ ନଗର ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି।

ପାପ-ବିକାର ଦୂର ହୋଇଯାଇଛି ଆଉ ଗୁରୁ ମୋର ଅନ୍ତରରେ ଜ୍ଞାନ ଦୃଢ଼ କରିଛନ୍ତି ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ଏହି ଶରୀର ରୂପୀ ନଗରର ଚାରିପଟେ ରକ୍ଷା ପାଇଁ ସତ୍ୟ ଧର୍ମର ବାଦ ଲଗାଇଛି ।

ଗୁରୁ ପ୍ରଦତ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ମନନର ମଜବୁତ ହ୍ରାସ ଲଗାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ॥ ୨ ॥

ହେ ମୋର ଭାଇ! ହେ ମିତ୍ର! ପ୍ରଭୁ ନାମର ଫସଲ ବୃଦ୍ଧି ।

ନିତ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବାର ସଉଦା କର ॥ ୩ ॥

ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖର ସବୁ ଦୋକାନ ଭରି ହୋଇଛି ।

ଗୁରୁ ଶାହ ଏବଂ ଶିଷ୍ୟ ବ୍ୟାପାରୀ ଏକ ହିଁ ସ୍ଥାନରେ ରହିଥାନ୍ତି ॥ ୪ ॥

କୌଣସି ଯମ, ଜିଜିୟା, ଦଣ୍ଡ ଲାଗି ନଥାଏ,

ਸਤਿਗੁਰਿ ਕਰਿ ਦੀਨੀ ਧੁਰ ਕੀ ਛਾਪ ॥੫॥

ਕਾਰਣ ਬਦਗੁਰੂ ਪੁਰੁਸ਼ ਮੋਹਿਕਰ ਲਗਾਏਏ ॥੫॥

ਵਖਰੁ ਨਾਮੁ ਲਦਿ ਖੇਪ ਚਲਾਵਹੁ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਭੁਯੋ ਮਖ ਨਾ ਬਲਗਰ ਬਯਦਾ ਆਭਿ ਕਪਾਧਾਰ ਕਰ।

ਲੈ ਲਾਹਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਘਰਿ ਆਵਹੁ ॥੬॥

ਏਹਿਪਰਿ ਭੁਯੋ ਗੁਰੁਸ਼ ਭੀਸ਼ਾਯੋ ਚਾਲਿ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਨਿਯ ਘਰਕੂ ਆਬਿਧਿਵ ॥੬॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਹੁ ਸਿਖ ਵਣਜਾਰੇ ॥

ਬਦਗੁਰੂ ਨਾਮ ਖਨਰ ਗਾਹ ਅਰਥਿ ਆਭ ਚਾਹਾਯ ਭੀਸ਼ਧ ਕਪਾਧਾਰਾ ਅਯੋ।

ਪੁੰਜੀ ਨਾਮੁ ਲੇਖਾ ਸਾਚੁ ਸਮਾਰੇ ॥੭॥

ਪੁੰਜੀ ਪੁਰੁਸ਼ ਭੁੰ ਨਾਮ ਅਯੋ ਆਭ ਧਰਮਾਨਾਯ ਆਰਾਖਨਾ ਲੇਖਾ ਅਯੋ ॥੭॥

ਸੇ ਵਸੈ ਇਤੁ ਘਰਿ ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਸੇਵ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇਭੁੰ ਮਨੁਸ਼ਧ ਪੂਰੁਸ਼ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇ ਏਹਿ ਘਰੋ ਰਹਿਯਾਏ,

ਅਬਿਚਲ ਨਗਰੀ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ॥੮॥੧॥

ਆਭ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਗਰ ਅਬਿਚਲ ਅਯੋ ॥੮॥੧॥

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩

ਆਗਾਵਰੀ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 3

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਨੁ ਏਕ ਅਠਹਿ, ਯਾਹਾਯੁ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਮਾਯਾ ਪਾਰੇ।

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਸਿਉ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਸਿਉ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਤ ਨਿਰਮਲ ਸਾਚੀ ਰੀਤਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਠਬਠਾਏ ਹਰਿ-ਪੁਰਖ ਨਾਮ ਜਪਿਓ ਭਾਰਾ ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ-ਮਯੰਘਾਧਾ ਬਠਾ ਏਕ ਨਿਰਮਲ
ਬਧਿਯਾਯਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਘਣੀ ਚਿਤਵਤ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ॥

ਹੇ ਯੋਗਵਾਨ! ਮੇਰੇ ਚੇਰੇ ਧਰਮਦਰ ਚੀਤੁ ਯਾਗਿਆ ਯਾਗਿਆ ਅਯੁ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਧਰਮ
ਕਰਿਆ ॥

ਕਰਹੁ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਮੁਰਾਰਿ ॥੧॥

ਹੇ ਪਰਬ੍ਰਹਮ! ਹੇ ਮੁਰਾਰੀ! ਮੇਰੇ ਭਰਮੇ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰ, ਹੇ ਧਰਮ! ਮੇਰੇ ਭਰਮੇ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਕਰ ॥੧॥

ਮਨੁ ਪਰਦੇਸੀ ਆਇਆ ਮਿਲਿਓ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥

ਏਹੁ ਪਰਦੇਸੀ ਮਨ ਅਨੇਕ ਯੋਗਿਓ ਪਧਰੁਯੁ ਹੋਯਾ ਏਹੁ ਦੂਜਿਆਨੁ ਆਇਓ ਆਯੁ ਬਠਬਠਾਏ
ਬਧਿਓ ਮਿਲਿਓ ॥

ਜਿਸੁ ਵਖਰ ਕਉ ਚਾਹਤਾ ਸੇ ਪਾਇਓ ਨਾਮਹਿ ਰੰਗਿ ॥੨॥

ਮੇਰੇ ਯੋਗ ਪਧਾਰੀਓ ਆਕਾਸ਼ਾ ਧਰਮ, ਭਾਯਾ ਪੁਰੁ ਨਾਮਹੇ ਰੰਗੀਨ ਹੋਯਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਾ ॥੨॥

ਜੇਤੇ ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਰਸ ਬਿਨਸਿ ਜਾਹਿ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ॥

ਮਾਯਾਯੋ ਯੋਗ ਰੰਗ ਏਕ ਰਸ ਅਯੁ, ਭਾਯਾ ਏਕ ਯੋਗੇ ਹੋ ਨਯੁ ਹੋਯਾਯਾ ॥

ਭਗਤ ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸਿਉ ਸੁਖੁ ਭੁੰਚਹਿ ਸਭ ਠਾਇ ॥੩॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਚੇਰੇ ਯੋਗ ਚੇਰੇ ਨਾਮ ਬਧਿਓ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਅਯੁ ਆਯੁ ਬਧਬਧ ਧਰਮੇ ਬੇ ਬੁਧ ਯੋਗ
ਕਰਿਆ ॥੩॥

ਸਭੁ ਜਗੁ ਚਲਤਉ ਪੇਖੀਐ ਨਿਹਚਲੁ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਉ ॥

ਸਭ੍ਰੰਗੀ ਜਗਤ ਨਗਰ ਦੇਖਾ। ਯਾਯਕੀ, ਕੀਛੁ ਖਰਿਕਾ ਨਾਮ ਹੂੰ ਨਿਕੁਲ ਅਚੇ।

ਕਰਿ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਸਾਧ ਸਿਉ ਨਿਹਚਲੁ ਪਾਵਹਿ ਠਾਉ ॥੪॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਤੂੰ ਬਾਪੁਯ ਸਹਿਤ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਚੋਟੇ ਨਿਕੁਲ ਸ਼੍ਰਾਮ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਵ ॥੪॥

ਮੀਤ ਸਾਜਨ ਸੁਤ ਬੰਧਪਾ ਕੇਉ ਹੋਤ ਨ ਸਾਥ ॥

ਮਿਤ੍ਰ, ਬਾਯਨ, ਪੁਤ੍ਰ ਆਦਿ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਕੇਹੀ ਮਥ ਚੋਰ ਬਾਪੁਰੇ ਰਹਿਵੇ ਨਾਹੀ।

ਏਕੁ ਨਿਵਾਹੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੀਨਾ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਥ ॥੫॥

ਰਾਮਯ ਨਾਮ ਹੂੰ ਬਰਵਾ ਬਾਪੁਰੇ ਰਹਿਯਾ, ਬੇਹੀ ਪੁਤ੍ਰ ਵਾਨਰ ਨਾਥ ਅਚਛੀ ॥੫॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਬੇਹਿਥ ਭਏ ਲਗਿ ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਓ ਤੇਹ ॥

ਪੁਤ੍ਰਯ ਚਰਣ ਕਮਲ ਯਾਤ੍ਰਾ ਅਚੇ, ਯਾਤ੍ਰਾ ਬਾਪੁਰੇ ਯੋਧੇ ਰਹਿ ਸ੍ਰੰ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯਾਯੀ।

ਭੇਟਿਓ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਚਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਉ ਨੇਹ ॥੬॥

ਮੋਢੇ ਪ੍ਰਭੁ ਬਦਗੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾਯੀ ਆਯ ਆਵੇ ਮੋਰ ਪੁਤ੍ਰਯ ਸਹਿਤ ਬਯਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਯਾਯਾਯੀ ॥੬॥

ਸਾਧ ਤੇਰੇ ਕੀ ਜਾਚਨਾ ਵਿਸਰੁ ਨ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਚੋਰ ਬਾਪੁਰੇ ਬਿਨਓ ਯੋ ਪੁਤ੍ਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਓ ਗ੍ਰਾਮਰੇ ਚੋਰ ਨਾਮਰੇ ਬਿਸਰਣ ਨ ਹੋਯ।

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੇ ਭਲਾ ਤੇਰੈ ਭਾਣੈ ਕਾਰਜ ਰਾਸਿ ॥੭॥

ਚੋਟੇ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕੀਛੀ ਭਲਾ ਲਾਗਿਯਾ, ਯਾਤ੍ਰਾ ਭਲਾ ਅਚੇ, ਚੋਰ ਯਯਾਯੇ ਹੂੰ ਬਹੁ ਕਾਰਜ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਯਾਯਾਯੀ ॥੭॥

ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਿਲੇ ਉਪਜੇ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ॥

ਯੋਵੇ ਬ੍ਰਹਮ ਬਾਗਰੇ ਪ੍ਰਿਯਤਮ ਪੁਤ੍ਰ ਮਿਲਿਯਾਯੀ, ਬੇਢੇਵੇਲੇ ਬਢ ਆਨੰਦ ਭਵੰਨ ਹੋਯਾਯਾਯੀ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਭ ਦੁਖ ਮਿਟੇ ਪ੍ਰਭੁ ਭੇਟੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ॥੮॥੧॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਾਨੰਦ ਪੁਤ੍ਰਯ ਮਿਲਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬਹੁ ਦੁਖਯ ਕੋਧ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾਯੀ ॥੮॥੧॥੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਬਿਰਹੜੇ ਘਰੁ ੪ ਛੰਤਾ ਕੀ ਜਤਿ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ਬਿਰਹਵੇ ਘਰ 4 ਛੰਤਾ ਮਧਿ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗੁਰ ਆਯ ਅਚਛੀ ਯਾਤ੍ਰਾਯ ਬਦਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਰੇ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੂ ਸਿਮਰੀਐ ਪਿਆਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥੧॥

ਹੇ ਪ੍ਰਿਯ! ਬਰਵਾ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੂਜੀ ਹੂੰ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਕਾ ਭਰਿਓ, ਮੂੰ ਬੇਬੇਭੇ ਭਗਵਾਨਜੀ ਵਰ੍ਹਨ ਪੁਰਿ ਬਸਾਇਓ
ਅਰੇ ॥1॥

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਦੁਖ ਬੀਸਰਹਿ ਪਿਆਰੇ ਸੇ ਕਿਉ ਤਜਣਾ ਜਾਇ ॥੨॥

ਮੇਭੈ ਭਗਵਾਨਜੀ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਲੇ ਦੁਖ-ਭੈ ਭੂਲੇ ਹੋਯਾਏ, ਭਾਵਾਜੀ ਕੋਪਰੇ ਭਾਗ ਕਰਾਯਾਏ
ਪਾਰਿਕ? ॥2॥

ਇਹੁ ਤਨੁ ਵੇਚੀ ਸੰਤ ਪਹਿ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਦੇਇ ਮਿਲਾਇ ॥੩॥

ਨਿਯਮ ਵੇਚੇ ਗਰੀਬਨੂੰ ਮੂੰ ਬੇਬੇਭੇ ਬਲਿਕਾ ਪਾਯਾਰੇ ਬਿਭੇ ਕਰਿਕਾਏ ਭਰਿ ਅਭੇ ਮੇਭੇ ਬੇ ਮੋਭੇ ਪ੍ਰਿਯਭਰ
ਪ੍ਰਭੂਜੀ ਬੇਬੇਭੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਏ ਦੇਵੇ ॥3॥

ਸੁਖ ਸੀਗਾਰ ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਫੀਕੇ ਤਜਿ ਛੇਡੇ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥੪॥

ਹੇ ਮੋਰ ਮਾਭਾ! ਬਿਕਾਰਯੁਭ ਮੋਭਾ ਮਾਭਾਰ ਬਹੁ ਬੁਭ- ਬੇਬੇਭੇਭੇ ਭੋਭਾ ਮਾਭੇ ਮੂੰ ਭਾਗ ਕਰਿ
ਦੇਭੇ ॥4॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਤਜਿ ਗਏ ਪਿਆਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨੀ ਪਾਇ ॥੫॥

ਬਭਾ ਗੁਰੂਜੀ ਚਰਣਾਰੇ ਲਾਗਿਲੇ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਵਧੇ ਲੋਭ ਮੋਭੇ ਭਾਭੇ ਚਾਭੇ ਯਾਭੇਭੇ ॥5॥

ਜੇ ਜਨ ਰਾਤੇ ਰਾਮ ਸਿਉ ਪਿਆਰੇ ਅਨਤ ਨ ਕਾਹੂ ਜਾਇ ॥੬॥

ਮੇਭੈ ਲੋਕ ਰਾਮਜੀ ਨਾਮਾਰੇ ਅਨੁਭਵ ਹੋਯਾਏ, ਬੇ ਅਭੇ ਕੇਭੈਭੇ ਯਾਭੇ ਨਾਭੇ ॥6॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਜਿਨੀ ਚਾਖਿਆ ਪਿਆਰੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਰਹੇ ਆਘਾਇ ॥੭॥

ਮੇਭੇ ਹਰਿ ਰਸਨੂੰ ਚਾਖੁਭੇ, ਬੇ ਭੁਭ ਵਧੇ ਬਭੁਭ ਰਹਿਯਾਏ ॥7॥

ਅੰਚਲੁ ਗਹਿਆ ਸਾਧ ਕਾ ਨਾਨਕ ਭੈ ਸਾਗਰੁ ਪਾਰਿ ਪਰਾਇ ॥੮॥੧॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੇ ਬਾਭੁਜੀ ਕਾਭੇ ਪਰਿਯਾਏ, ਬੇ ਭਵਬਾਗਰਨੂੰ ਪਾਰ ਹੋਯਾਏ ॥8॥1॥3॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਕਟੀਐ ਪਿਆਰੇ ਜਬ ਭੇਟੈ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥੧॥

ਹੇ ਪ੍ਰਿਯ! ਮੇਭੇ ਜਗਤਰ ਵਾਭਾਭੇ ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਯਾਭੇ, ਬੇਭੇਭੇਭੇ ਜਨਮ ਮਰਣਰ ਦੁਖ ਬੂਰ
ਹੋਯਾਏ ॥1॥

ਸੁੰਦਰੁ ਸੁਘਰੁ ਸੁਜਾਣੁ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨੁ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਇ ॥੨॥

ਮੋਰ ਪ੍ਰਭੂ ਬੁਭਰ, ਚਰੁਰ, ਵਧੇ ਮੋਰ ਜੀਵਨਰ ਆਧਾਰ ਅਭੇ, ਮੇਭੇ ਭਾਵਾਜੀ ਵਰ੍ਹਨ ਹੋਯਾਏ,
ਬੇਭੇਭੇਭੇ, ਭਾਵ, ਪ੍ਰਾਭੇ ਮਿਲੇਯਾਏ ॥2॥

ਜੇ ਜੀਅ ਤੁਝ ਤੇ ਬੀਛੁਰੇ ਪਿਆਰੇ ਜਨਮਿ ਮਰਹਿ ਬਿਖੁ ਖਾਇ ॥੩॥

ਹੇ ਪੁੰਨ! ਭਾਈ! ਮੇਯੋਂ ਜੀਵ ਚੋ' ਠਾਕੂ ਬਿਛੋੜਾ ਹੋਇਆ, ਬੇ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਬਿਖ ਖਾਯਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ॥੩॥

ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਮੇਲਹਿ ਸੇ ਮਿਲੈ ਪਿਆਰੇ ਤਿਸ ਕੈ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ॥੪॥

ਹੇ ਪੁੰਨ! ਮਾਯਾਕੂ ਤੂੰ ਨਿਯਤ ਬਾਹਰੇ ਮਿਲਾਇਆ, ਕੇਵਲ ਬੇ ਹੋਂ ਚੋ' ਬਹਿਤ ਮਿਲਿਆ, ਮੂੰ ਬੇਬਹਿ
ਭਾਗਵਾਨਰ ਚਰਨ ਬੁਝਿ ਕਰੁਪਾਇ ॥੪॥

ਜੇ ਸੁਖੁ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤੇ ਪਿਆਰੇ ਮੁਖ ਤੇ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥੫॥

ਹੇ ਪੁੰਨ! ਚੋਰਾ ਦਰਸਨ ਕਰੇ ਮੇਯੋਂ ਬੁਝ ਮਿਲਿਆ, ਚਾਹਾ ਮੂੰ ਕਹਿ ਪਾਇ ਨ ਜਾਇ ॥੫॥

ਸਾਚੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਤੁਟਈ ਪਿਆਰੇ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਰਹੀ ਸਮਾਇ ॥੬॥

ਹੇ ਪੁੰਨ! ਮੋਰਾ ਬਯਾ ਪ੍ਰੀਤ ਚੋ' ਠਾਕੂ ਕੇਵੇ ਬਿਛੋੜਾ ਖੁਆਇਆ ਆਯ ਮੋਰਾ ਬਹਿ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਗ-
ਮੁਗਾਭਰੇ ਮੋਰਾ ਖੁਆਇਆ ਰਹਿਆ ॥੬॥

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੇ ਭਲਾ ਪਿਆਰੇ ਤੇਰੀ ਅਮਰੁ ਰਜਾਇ ॥੭॥

ਹੇ ਪੁੰਨ! ਭੁਫਨ੍ਹੁ ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਭਲਾ ਲਾਗਿਆ, ਚਾਹਾ ਭਲਾ ਅਰੇ, ਭੁਫਨ੍ਹੁ ਅਚਲ ਅਰੇ ॥7॥

ਨਾਨਕ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਨਾਰਾਇਣੈ ਪਿਆਰੇ ਮਾਤੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥੮॥੨॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭ੍ਰੰ ਵਧਿ ਨਾਰਾਇਣਾ ਪ੍ਰੇਮਰ ਰਛਾਰੇ ਅਨੂਰਛ ਰਹਿਯਾ, ਏਥੇ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਥੁ ਰਹਿਯਾ ॥੪॥੨॥੪॥

ਸਭ ਬਿਧਿ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨਤੇ ਪਿਆਰੇ ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਕਹਉ ਸੁਨਾਇ ॥੧॥

ਹੇ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ! ਬਿਧਿ ਵੇਖੋ ਭੁਫਨ੍ਹੁ ਹੂੰ ਜਾਗੀ ਅਛ, ਧ੍ਰੁੰ ਕਾਹਾਨੂ ਏਹਾ ਗੁਣਾਕਾਰਿ? ॥1॥

ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਜੀਆ ਸਭਨਾ ਕਾ ਤੇਰਾ ਦਿਤਾ ਪਹਿਰਹਿ ਖਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ! ਤੂੰ ਬਹੁ ਜੀਵਕਾ ਵਾਹਾ ਅਨੂ, ਤੂੰ ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਵੇਭ, ਚਾਹਾ ਹੂੰ ਏਥੇ ਗਾਯਾ, ਪਿਛਿਯਾ ॥2॥

ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਤੇਰੀ ਆਗਿਆ ਪਿਆਰੇ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥੩॥

ਹੇ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ! ਸੁਖ ਭੁਭਾ ਚੋਰਾ ਅਯਾਕਾਰੀ ਅਰੇ, ਅਧੀਭ ਪ੍ਰਾਣੀਨੂ ਪੁੰਨਕਾ ਅਯਾਨੂ ਹੂੰ ਕੇਵੇ ਸੁਖ ਏਵਾਂ ਕੇਵੇ ਭੁਭਾ ਮਿਲਿਯਾ, ਚੋਰਾ' ਵੇਨਾ ਅਭ ਕਿਛਿ ਠਿਕਾ ਨਾਹੀ ॥3॥

ਜੇ ਤੂੰ ਕਰਾਵਹਿ ਸੇ ਕਰੀ ਪਿਆਰੇ ਅਵਰੁ ਕਿਛੁ ਕਰਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥੪॥

ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਤੂੰ ਕਰਾਭ ਯਾਭ, ਧ੍ਰੁੰ ਚਾਹਾ ਕਰਿਯਾ, ਯਾਭ ਕਿਛਿ ਕਰਿਯਾਰੇ ਨਾਹੀ ॥4॥

ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਸਭ ਸੁਹਾਵਣੇ ਪਿਆਰੇ ਜਿਤੁ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥੫॥

ਬਹੁ ਵੇਨ ਰਾਠਿ ਸੁਖਰ ਅਰੇ, ਮੇਵੇ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਸੁਰਗ ਕਰਾਯਾਯਾ ॥5॥

ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਪਿਆਰੇ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਇ ॥੬॥

ਜੀਵ ਏਹੇ ਕਰਿ ਕਰਿਯਾ, ਯਾਹਾ ਚਾਹਾਰ ਭਾਗਾਰੇ ਲੇਖਾ ਯਾਯਾ ॥6॥

ਏਕੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਪਿਆਰੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥੭॥

ਏਕ ਲਗ੍ਯਰ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਹੂੰ ਬਰਵਧਾਧਕ ਅਰਥਿ ਯਾਭ ਏਥੇ ਬਹੁ ਜੀਵਕਾ ਠਾਰੇ ਰਹਿਛਿ ॥7॥

ਸੰਸਾਰ ਕੂਪ ਤੇ ਉਧਰਿ ਲੈ ਪਿਆਰੇ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਰਣਾਇ ॥੮॥੩॥੨੨॥੧੫॥੨॥੪੨॥

ਹੇ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ! ਨਾਨਕ ਚੋਰਾ ਗਰਗ ਨੇਯਛਿ, ਏਧ੍ਰਾਯੰ ਚਾਹਾਰ ਬੰਬਾਰਰ ਕੂਪਨੂ ਵਾਹਾਰ ਕਰਿ ਭਯਾਰ ਕਰ ॥3॥੨੨॥15॥2॥42॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਪਟੀ ਲਿਖੀ

ਰਾਗ ਆਸਾ ਮਹਲਾ 1 ਪਟੀ ਲਿਖੀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗੁਰ ਏਕ ਅਚੰਤਿ ਯਾਹਾਯੂ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਮਾਯਕ ਪਾਰੇ।

ਸਸੈ ਸੋਇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਜਿਨਿ ਸਾਜੀ ਸਭਨਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਭਇਆ ॥

ਬ-ਮਿਥ ਏਹਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁਛਿ, ਬੇ ਬਰੂਕਾ ਮਾਲਿਕ ਏਕ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਅਚੰਤਿ।

ਸੇਵਤ ਰਹੇ ਚਿਤੁ ਜਿਨ੍ ਕਾ ਲਾਗਾ ਆਇਆ ਤਿਨ੍ ਕਾ ਸਫਲੁ ਭਇਆ ॥੧॥

ਯਾਹਾਰ ਚਿਤੁ ਪੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾ ਭਭਿਰੇ ਲਾਗ ਰਹਿਯਾਏ, ਏਹਿ ਦੂਨਿਯਾਹੇ ਚਾਹਾਰ ਯਯ ਬਧਾਨ
ਹੋਯਕਮਾਯਕਿ ॥1॥

ਮਨ ਕਾਹੇ ਭੂਲੇ ਮੂੜ ਮਨਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਮੂਰ੍ਹ ਮਨ! ਤੂੰ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾਯੂ ਕਾਹਿਕੋ ਭੂਲਿ ਯਾਯਕੁ?

ਜਬ ਲੇਖਾ ਦੇਵਹਿ ਬੀਰਾ ਤਉ ਪੜਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਮੇਰੇ ਦੂਰੇ ਨਿਯ ਕਰ੍ਹਿਰੇ ਲੇਖਾ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਰ, ਬੇਭੇਭੇਰੇ ਦੂਰੇ ਰਿਵਾਨ ਯਯ
ਪਭਿਰ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਈਵੜੀ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਦਾਤਾ ਆਪੇ ਸਚਾ ਸੋਈ ॥

ਯ- ਆਦਿ ਪੁਰੂਖ ਫੁੱ ਬਧਬੁ ਯਾਵਰ ਧਾਯਾ ਅਚੰਤਿ ਆਯ ਚਾਹਾ ਬਧਧ ਅਚੇ।

ਏਨਾ ਅਖਰਾ ਮਹਿ ਜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਤਿਸੁ ਸਿਰਿ ਲੇਖੁ ਨ ਹੋਈ ॥੨॥

ਏਹਿ ਅਖਰ ਮਾਖਮਰੂ ਮਿਥ ਗੁਰਮੁਖਾ ਰਨਿ ਯਗਵਾਨਯੂ ਰੂਫਿ ਪਾਰਿਛਿ, ਚਾਹਾਰ ਕਪਾਲਰੇ ਕੋਯਿਰੇ ਕਰ੍ਹਿਰੇ
ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾਫੁ ॥2॥

ਉੜੈ ਉਪਮਾ ਤਾ ਕੀ ਕੀਜੈ ਜਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਯ- ਬੇਹਿ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾਯ ਯਪਮਾ ਕਰਿਰਾ ਯਚਿਯ, ਯਾਹਾਯ ਅਯ ਪਾਯ ਪਾਰਿਰਾ ਨਾਫੁ।

ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਵਹਿ ਜਿਨ੍ਹੀ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ ॥੩॥

ਮੇਯ ਮਰੂਬਧ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯ ਬਧਧਰ ਬਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਚਾਹਾਯੂ ਯਾਵਰ ਯਾਨ ਮਿਲਿਯਾਏ ॥3॥

ਕੰਝੈ ਭਿਆਨੁ ਬੂਝੈ ਜੇ ਕੋਈ ਪੜਿਆ ਪੰਡਿਤੁ ਸੋਈ ॥

ਯ- ਮਧਿ ਕੋਯਿਰੇ ਰਧਭਿ ਰਾਬੁਰੇ ਯਾਨਯੂ ਯਾਯਿ ਨਿਥ, ਚਾਹਾਯੇਰੇ ਬੇ ਪਯਾ ਲੇਖਾ ਰਿਵਾਨ ਪਭਿਯ
ਰਨਿਯਾਏ।

ਸਰਬ ਜੀਆ ਮਹਿ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ਤਾ ਹਉਮੈ ਕਹੈ ਨ ਕੋਈ ॥੪॥

ਮਧਿ ਕੋਯਿਰੇ ਰਧਭਿ ਬਧਬੁ ਯਾਵਕਾ ਯਾਹੇ ਏਕ ਯਗੁਰ ਰਾਬ ਕਰਿਰਾ ਰੂਫਿਯਾਏ, ਚਾਹਾਯੇਰੇ ਬੇ ਅਯ
ਕਯਾ ਰਧਭਿ ਕਰੇ ਨਾਫੁ ॥4॥

ਕਕੈ ਕੇਸ ਪੁੰਡਰ ਜਬ ਹੂਏ ਵਿਣੁ ਸਾਬੁਣੈ ਉਜਲਿਆ ॥

ਕ- ਮੋਹਦੇਵੇਲੇ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਮਝਕ ਕਾਲ ਖਵਲ ਹੋਯਾ, ਬੇਦੇਵੇਲੇ ਬੇ ਬਾਬੂਨ ਬਿਨਾ ਹੋਂ
ਭਯਲ ਦੇਖਾ ਯਾਯਾ।

ਜਮ ਰਾਜੇ ਕੇ ਹੇਰੁ ਆਏ ਮਾਇਆ ਕੈ ਸੰਗਲਿ ਬੰਧਿ ਲਇਆ ॥੫॥

ਮਮਰਾਜਕ ਵਾਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੂਤ ਮੋਹਦੇਵੇਲੇ ਆਇਆ, ਬੇਦੇਵੇਲੇ ਚਾਹਾਨੁ ਮਾਯਾਰ ਯਝਿਰੇਰੇ
ਕਾਝਿ ਆਯਾ॥5॥

ਖਖੈ ਖੁੰਦਕਾਰੁ ਸਾਹ ਆਲਮੁ ਕਰਿ ਖਰੀਦਿ ਜਿਨਿ ਖਰਚੁ ਦੀਆ ॥

ਖ- ਖੂਦਾ ਬਾਰਾ ਹੂਨਿਆਰ ਕਾਦਗਾਹ ਅਚਛਿ, ਯਿਥ ਬਾਰਾ ਆਲਮਨੂ ਨਿਯ ਬੇਕਕ ਭਾਵਿ ਰੋਯਿ ਪ੍ਰਦਾਨ
ਕਰਿਯਾਛਿ।

ਬੰਧਨਿ ਜਾ ਕੈ ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਾਧਿਆ ਅਵਰੀ ਕਾ ਨਹੀ ਹੁਕਮੁ ਪਇਆ ॥੬॥

ਪ੍ਰਭੂ ਬੰਧੁਝ ਯਗਤਨੂ ਕਯਨਰੇ ਕਾਝਿ ਰਝੁਛਛਿ, ਬੇਹਿ ਖੂਦਾ ਬਿਨਾ ਆਯ ਕਾਹਾਰ ਖੂਨੁਯ ਯਾਵਕ
ਭਪਰੇ ਚਾਲੇ ਨਾਹਿ॥6॥

ਗਗੈ ਗੋਇ ਗਾਇ ਜਿਨਿ ਛੇਡੀ ਗਲੀ ਗੋਬਿੰਦੁ ਗਰਬਿ ਭਇਆ ॥

ਗ- ਮੋਯ ਮਨੁਸ਼ਖ ਗੋਬਿੰਦਕ ਗੁਗਾਨੁਕਾਦ ਚਪਾਗ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ ਗੋਬਿੰਦਕ ਕਯਾ ਕਹਿ ਗਰਬਾ
ਹੋਯਾ।

ਘੜਿ ਭਾਂਡੇ ਜਿਨਿ ਆਵੀ ਸਾਜੀ ਚਾੜਣ ਵਾਹੈ ਤਈ ਕੀਆ ॥੭॥

ਗੋਬਿੰਦ ਯਾਵ ਰੂਪਾ ਪਾਤੁ ਕਨਾਯਛਛਿ ਆਯ ਬੁਝਿ ਰੂਪਾ ਭਯਿ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛਛਿ, ਚਾਹਾਨੁ ਬੇ ਭਿਰੇਰੇ
ਰਝੁਕਾ ਪਾਯ ਬਮਯ ਨਿਯਝ ਕਰਾਯਾਛਛਿ॥7॥

ਘਘੈ ਘਾਲ ਸੇਵਕੁ ਜੇ ਘਾਲੈ ਸਬਦਿ ਗੁਰੂ ਕੈ ਲਾਗਿ ਰਹੈ ॥

ਘ- ਯਦਿ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬੇਕਕ ਕਨਿ ਗੁਨੁਕਾ ਬਾਪਨਾ ਕਰਿਯਾ, ਆਯ ਗੁਨੁਕਾ ਗਕ ਬਹਿਤ ਮੋਯਿ
ਰਹਿਯਾ,

ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਜੇ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਣੈ ਇਨ ਬਿਧਿ ਸਾਹਿਬੁ ਰਮਤੁ ਰਹੈ ॥੮॥

ਯਦਿ ਬੇ ਹੂਗ-ਬੁਗਕੁ ਏਕ ਭਾਵੇ ਕੇਵੇਚਨਾ ਕਰਿਯਾ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਬੇ ਏਹਿ ਕੇਖੁ ਵਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂਕਾ
ਠਾਰੇ ਲਾਨ ਹੋਯਾ॥8॥

ਚਚੈ ਚਾਰਿ ਵੇਦ ਜਿਨਿ ਸਾਜੇ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਚਾਰਿ ਜੁਗਾ ॥

ਚ- ਮੋਯ ਪ੍ਰਭੂ ਚਾਰਿ ਕੇਕ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛਛਿ, ਮੋਯਪ੍ਰੇਰੇ ਚਾਰਿ ਬ੍ਰੋਯ (ਅਭਯ, ਯੋਯਯ, ਬੁਯਯ ਏਕ
ਭਯਯ) ਏਕ ਚਾਰਿ ਯੂਗ- ਬਯ ਯੂਗ, ਭੁਯਯ, ਵਾਪਰ ਏਕ ਕਲਿਯੂਗ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛਛਿ;

ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਜੋਗੀ ਖਾਣੀ ਭੋਗੀ ਪੜਿਆ ਪੰਡਿਤੁ ਆਪਿ ਥੀਆ ॥੯॥

ਬਹੁ ਸੁਗਰੇ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਕਾਪਕ ਹੋਯਾ ਯੋਗੀ, ਜੀਵਨਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਨਖ ਗੁਰੂ ਕਰੂਟ੍ਵਾ ਯੋਗੀ
ਏਵੰ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਆਯ ਪਛੁਤ ਹੋਯਾਯੋਗੀ ॥੧੦॥

ਛਛੈ ਛਾਇਆ ਵਰਤੀ ਸਭ ਅੰਤਰਿ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਭਰਮੁ ਹੋਆ ॥

ਛ- ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਚੋਰ ਹੂੰ ਨਾਮ। ਰੂਪੀ ਛਾਮ। ਬਸਤੁ ਜੀਵਰ ਭਿਓਰੇ ਅਗੁਬਰ ਅਛਿ, ਚੋਰਾ' ਧਾਰਾ ਹੂੰ
ਭੁਮ ਬਨਾ ਹੋਯਾਛਿ।

ਭਰਮੁ ਉਪਾਇ ਭੁਲਾਈਅਨੁ ਆਪੇ ਤੇਰਾ ਕਰਮੁ ਹੋਆ ਤਿਨ੍ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆ ॥੧੦॥

ਭੁਮ ਭਰਮੁ ਕਰਿ ਚੂਮੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਜੀਵਨੁ ਕੁਮਾਰਗਾਮੀ ਕਰਿਅਛ, ਯਾਹਾ ਭਰਮੇ ਚੂਮ ਕੂਪਾ ਅਛਿ, ਚਾਹਾਕੂ
ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾਛਿ॥10॥

ਜਜੈ ਜਾਨੁ ਮੰਗਤ ਜਨੁ ਜਾਚੈ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਭੀਖ ਭਵਿਆ ॥

ਜ- ਹੇ ਪੁਰੂ! ਚੋਰਾ ਏਹਿ ਯਾਚਕ ਯਿਥ ਚਭਰਾਅਥੀ ਲਖ ਯੋਜਨੇਰੇ ਭਿਖਾ ਮਾਗੁਪ੍ਰਯਾ, ਚੋਰਾ' ਠਾਰੂ ਚੋਰਾ
ਯਾਨ ਮਾਗੁਅਛਿ।

ਏਕੇ ਲੇਵੈ ਏਕੇ ਦੇਵੈ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਮੈ ਸੁਣਿਆ ॥੧੧॥

ਏਕ ਪੁਰੂ ਹੂੰ ਧਾਨ ਨਿਅਛਿ ਯਿਥ ਏਕ ਬੇਸੇ ਹੂੰ ਧਾਨ ਵੇਯਾਛਿ, ਆਭ ਕਾਹਾ ਬਿਬਯੇਰੇ ਸੁੰ ਗੁਣੀ ਨਾਹੂੰ
॥11॥

ਝੜੈ ਝੁਰਿ ਮਰਹੁ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੇ ਕਿਛੁ ਦੇਣਾ ਸੁ ਦੇ ਰਹਿਆ ॥

ਝ- ਹੇ ਪੁਰੂ! ਚੂਮੇ ਕਾਹੂੰਕਿ ਬਸਵੇਦਨਾ ਬਹਿਓ ਮਰੁਅਛ? ਭਗਵਾਨ ਆਮਕੂ ਨਿਰਵਾਹ ਪਾਯੋ ਯਾਹਾ
ਵੇਦਾ ਕਥਾ ਚਾਹਾ ਵੇਯਾਛਿ।

ਦੇ ਦੇ ਵੇਖੈ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਏ ਜਿਉ ਜੀਆ ਕਾ ਰਿਜਕੁ ਪਇਆ ॥੧੨॥

ਦੇਦੇ ਵੇਖੈ ਪੁਰੂ! ਪਾਯੋ ਕੇਖੁ ਕੇਖਾਨ ਅਨੁਬਾਹੇ ਭੋਯਨ ਨਿਬ੍ਰਿਓ ਅਓ, ਭਗਵਾਨ ਬਸੁਕੂ ਵੇਯਾਛਿ, ਬੇ
ਬਸੁਕਾ ਪਾਲਨ ਪੋਸਥਾ ਕਰੁਯਾਛਿ॥12॥

ਵੰਞੈ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜਾ ਦੇਖਾ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥

ਵ- ਯੋਗੇ ਸੁੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੇ ਚਾਰਿਅਾਓ ਵੇਯਾਛ, ਬੇਓਗੇਯੇ ਮੋਓਓ ਭਗਵਾਨਕ ਵੇਨਾ ਆਭ
ਕਿਛਿ ਵੇਯਾਯਾਛ ਨਾਹੂੰ।

ਏਕੇ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਥਾਈ ਏਕੁ ਵਸਿਆ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥੧੩॥

ਏਕ ਯੋਗੇਰ ਬਸਤੁ ਯਾਨੇਰੇ ਮਹਾਕੂਧ ਅਛਿ ਆਭ ਬੇਸੇ ਹੂੰ ਮਨੇਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾਛਿ ॥13॥

ਟਟੈ ਟੰਚੁ ਕਰਹੁ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਘੜੀ ਕਿ ਮੁਹਤਿ ਕਿ ਉਠਿ ਚਲਣਾ ॥

ਟ- ਹੇ ਪੁਰੂ! ਚੂਮੇ ਕਾਹੂੰਕਿ ਯਜ ਕਪਰ ਕਰੁਛ? ਏਹਿ ਧੂਨਿਅਾਰੂ ਚੂਮੇ ਏਕ ਯਥੇਰੇ ਹੂੰ ਚਾਲਿਯਿਵ
ਅਧਾਓ ਪੁਰਾ ਚਪਾਗ ਕਰਿਵ।

ਜੁਐ ਜਨਮੁ ਨ ਹਾਰਹੁ ਅਪਣਾ ਭਾਜਿ ਪੜਹੁ ਤੁਮ ਹਰਿ ਸਰਣਾ ॥੧੪॥

ਨਿਯੰਤਰ ਯੋਗੀਯੋਗੀ ਯੋਗੀਯੋਗੀ ਯੋਗੀਯੋਗੀ ਯੋਗੀਯੋਗੀ ਯੋਗੀਯੋਗੀ ॥14॥

ਠਠੈ ਠਾਢਿ ਵਰਤੀ ਤਿਨ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਜਿਨ੍ਹ ਕਾ ਚਿਤੁ ਲਾਗਾ ॥

O- ਯਾਹਾ ਚਿਤੁ ਚਿਤੁ ਚਿਤੁ ਚਿਤੁ ਚਿਤੁ ਚਿਤੁ ਚਿਤੁ ਚਿਤੁ ਚਿਤੁ ਚਿਤੁ ॥

ਚਿਤੁ ਲਾਗਾ ਸੇਈ ਜਨ ਨਿਸਤਰੇ ਤਉ ਪਰਸਾਦੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੧੫॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਯਾਹਾ ਚਿਤੁ ਚਿਤੁ ਚਿਤੁ ਚਿਤੁ ਚਿਤੁ ਚਿਤੁ ਚਿਤੁ ਚਿਤੁ ਚਿਤੁ ਚਿਤੁ ॥15॥

ਡਡੈ ਡੰਫੁ ਕਰਹੁ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਸੁ ਸਭੁ ਚਲਣਾ ॥

ਓ- ਹੇ ਨਰਕੀ ਪੁਰਖ! ਡੰਫੁ ਕਰਹੁ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਸੁ ਸਭੁ ਚਲਣਾ, ਡੰਫੁ ਕਰਹੁ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਸੁ ਸਭੁ ਚਲਣਾ, ਡੰਫੁ ਕਰਹੁ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਸੁ ਸਭੁ ਚਲਣਾ ॥

ਤਿਸੈ ਸਰੇਵਹੁ ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹੁ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ॥੧੬॥

ਮਧਿ ਪੁਰਖ ਭਯੋ ਕਰਿ, ਡੰਫੁ ਕਰਹੁ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਸੁ ਸਭੁ ਚਲਣਾ, ਡੰਫੁ ਕਰਹੁ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਸੁ ਸਭੁ ਚਲਣਾ ॥16॥

ਢਢੈ ਢਾਹਿ ਉਸਾਰੈ ਆਪੇ ਜਿਉ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਕਰੇ ॥

ਓ- ਪੁਰਖ ਭਯੋ ਕਰਿ, ਡੰਫੁ ਕਰਹੁ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਸੁ ਸਭੁ ਚਲਣਾ, ਡੰਫੁ ਕਰਹੁ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਸੁ ਸਭੁ ਚਲਣਾ ॥

ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਏ ਤਿਸੁ ਨਿਸਤਾਰੇ ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥੧੭॥

ਪੁਰਖ ਭਯੋ ਕਰਿ, ਡੰਫੁ ਕਰਹੁ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਸੁ ਸਭੁ ਚਲਣਾ, ਡੰਫੁ ਕਰਹੁ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਸੁ ਸਭੁ ਚਲਣਾ ॥17॥

ਣਾਣੈ ਰਵਤੁ ਰਹੈ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸੇਈ ॥

ਓ- ਮੇਧਿ ਪੁਰਖ ਭਯੋ ਕਰਿ, ਡੰਫੁ ਕਰਹੁ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਸੁ ਸਭੁ ਚਲਣਾ, ਡੰਫੁ ਕਰਹੁ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਸੁ ਸਭੁ ਚਲਣਾ ॥

ਆਪੇ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ਕਰਤਾ ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮੁ ਨ ਹੋਈ ॥੧੮॥

ਕਰਮ ਪੁਰਖ ਭਯੋ ਕਰਿ, ਡੰਫੁ ਕਰਹੁ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਸੁ ਸਭੁ ਚਲਣਾ, ਡੰਫੁ ਕਰਹੁ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਸੁ ਸਭੁ ਚਲਣਾ ॥18॥

ਤਤੈ ਤਾਰੂ ਭਵਜਲੁ ਹੋਆ ਤਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਓ- ਐਥੇ ਭਵਜਲੁ ਹੋਆ ਤਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ, ਐਥੇ ਭਵਜਲੁ ਹੋਆ ਤਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ, ਐਥੇ ਭਵਜਲੁ ਹੋਆ ਤਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਨਾ ਤਰ ਨਾ ਤੁਲਹਾ ਹਮ ਬੁਝਸਿ ਤਾਰਿ ਲੇਹਿ ਤਾਰਣ ਰਾਇਆ ॥੧੯॥

ਆਪਿ ਪੁਰਖ ਭਯੋ ਕਰਿ, ਡੰਫੁ ਕਰਹੁ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਸੁ ਸਭੁ ਚਲਣਾ, ਡੰਫੁ ਕਰਹੁ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਸੁ ਸਭੁ ਚਲਣਾ ॥19॥

ਥਥੈ ਥਾਨਿ ਥਾਨੰਤਰਿ ਸੋਈ ਜਾ ਕਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਹੋਆ ॥

ੲ- ਬਸੰਤ ਸ਼੍ਰੀਮੰਤ ਆਦਿ ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਅਨੁਸਾਰ।

ਕਿਆ ਭਰਮੁ ਕਿਆ ਮਾਇਆ ਕਹੀਐ ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਭਲਾ ॥੨੦॥

ਭੁਭਿ ਕਹੀਐ? ਮਾਇਆ ਕਹੀਐ? ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਅਨੁਸਾਰ।

ਦਦੈ ਦੇਸੁ ਨ ਦੇਉ ਕਿਸੈ ਦੇਸੁ ਕਰੰਮਾ ਆਪਣਿਆ ॥

ੲ- ਆਪਣਾ ਕਰਮ ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਅਨੁਸਾਰ।

ਜੇ ਮੈ ਕੀਆ ਸੇ ਮੈ ਪਾਇਆ ਦੇਸੁ ਨ ਦੀਜੈ ਅਵਰ ਜਨਾ ॥੨੧॥

ਮਾਇਆ ਕਹੀਐ? ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਅਨੁਸਾਰ।

ਧਧੈ ਧਾਰਿ ਕਲਾ ਜਿਨਿ ਛੋਡੀ ਹਰਿ ਚੀਜੀ ਜਿਨਿ ਰੰਗ ਕੀਆ ॥

ੲ- ਧਰਮ ਪੁਰਾਣ ਅਨੁਸਾਰ, ਧਰਮ ਪੁਰਾਣ ਅਨੁਸਾਰ, ਧਰਮ ਪੁਰਾਣ ਅਨੁਸਾਰ, ਧਰਮ ਪੁਰਾਣ ਅਨੁਸਾਰ।

ਤਿਸ ਦਾ ਦੀਆ ਸਭਨੀ ਲੀਆ ਕਰਮੀ ਕਰਮੀ ਹੁਕਮੁ ਪਇਆ ॥੨੨॥

ਮਾਇਆ ਕਹੀਐ? ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਅਨੁਸਾਰ।

ਨੰਨੈ ਨਾਹ ਭੋਗ ਨਿਤ ਭੋਗੈ ਨਾ ਡੀਠਾ ਨਾ ਸੰਮੁਲਿਆ ॥

ੲ- ਨੰਨੈ ਨਾਹ ਭੋਗ ਨਿਤ ਭੋਗੈ ਨਾ ਡੀਠਾ ਨਾ ਸੰਮੁਲਿਆ, ਨੰਨੈ ਨਾਹ ਭੋਗ ਨਿਤ ਭੋਗੈ ਨਾ ਡੀਠਾ ਨਾ ਸੰਮੁਲਿਆ, ਨੰਨੈ ਨਾਹ ਭੋਗ ਨਿਤ ਭੋਗੈ ਨਾ ਡੀਠਾ ਨਾ ਸੰਮੁਲਿਆ, ਨੰਨੈ ਨਾਹ ਭੋਗ ਨਿਤ ਭੋਗੈ ਨਾ ਡੀਠਾ ਨਾ ਸੰਮੁਲਿਆ।

ਗਲੀ ਹਉ ਸੋਹਾਗਣਿ ਭੈਣੈ ਕੰਤੁ ਨ ਕਬਹੂੰ ਮੈ ਮਿਲਿਆ ॥੨੩॥

ਗਲੀ ਹਉ ਸੋਹਾਗਣਿ ਭੈਣੈ ਕੰਤੁ ਨ ਕਬਹੂੰ ਮੈ ਮਿਲਿਆ, ਗਲੀ ਹਉ ਸੋਹਾਗਣਿ ਭੈਣੈ ਕੰਤੁ ਨ ਕਬਹੂੰ ਮੈ ਮਿਲਿਆ, ਗਲੀ ਹਉ ਸੋਹਾਗਣਿ ਭੈਣੈ ਕੰਤੁ ਨ ਕਬਹੂੰ ਮੈ ਮਿਲਿਆ, ਗਲੀ ਹਉ ਸੋਹਾਗਣਿ ਭੈਣੈ ਕੰਤੁ ਨ ਕਬਹੂੰ ਮੈ ਮਿਲਿਆ।

ਪਪੈ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਵੇਖਣ ਕਉ ਪਰਪੰਚੁ ਕੀਆ ॥

ੲ- ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਵੇਖਣ ਕਉ ਪਰਪੰਚੁ ਕੀਆ, ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਵੇਖਣ ਕਉ ਪਰਪੰਚੁ ਕੀਆ, ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਵੇਖਣ ਕਉ ਪਰਪੰਚੁ ਕੀਆ, ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਵੇਖਣ ਕਉ ਪਰਪੰਚੁ ਕੀਆ।

ਦੇਖੈ ਬੁਝੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ॥੨੪॥

ਦੇਖੈ ਬੁਝੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ, ਦੇਖੈ ਬੁਝੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ, ਦੇਖੈ ਬੁਝੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ, ਦੇਖੈ ਬੁਝੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ।

ਫਫੈ ਫਾਹੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਫਾਸਾ ਜਮ ਕੈ ਸੰਗਲਿ ਬੰਧਿ ਲਇਆ ॥

ੲ- ਫਾਹੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਫਾਸਾ ਜਮ ਕੈ ਸੰਗਲਿ ਬੰਧਿ ਲਇਆ, ਫਾਹੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਫਾਸਾ ਜਮ ਕੈ ਸੰਗਲਿ ਬੰਧਿ ਲਇਆ, ਫਾਹੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਫਾਸਾ ਜਮ ਕੈ ਸੰਗਲਿ ਬੰਧਿ ਲਇਆ, ਫਾਹੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਫਾਸਾ ਜਮ ਕੈ ਸੰਗਲਿ ਬੰਧਿ ਲਇਆ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸੇ ਨਰ ਉਬਰੇ ਜਿ ਹਰਿ ਸਰਣਾਗਤਿ ਭਜਿ ਪਇਆ ॥੨੫॥

ਗੁਰੂਕਾ ਪੁਸ਼ਾਦਰੂ ਬੇਘੇ ਨਰ ਪਾਰ ਹੋਯਾਏ, ਸਿੰਘ ਆਇ ਹਰਿਕਾ ਚਰਨ ਨੇਯਾਏ ॥25॥

ਬਬੈ ਬਾਜੀ ਖੇਲਣ ਲਾਗਾ ਚਉਪੜਿ ਕੀਤੇ ਚਾਰਿ ਜੁਗਾ ॥

ੴ- ਚਾਰੇ ਯੁਗਕੁ ਨਿਯੋਗੇ ਵਨਾਯ ਪੁਰੁ ਯੋਗਿਵਾ ਆਰਯ ਕਰਿਯੋਏ।

ਭਭੈ ਭਾਲਹਿ ਸੇ ਫਲ ਪਾਵਹਿ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਿਨ ਕਉ ਭਉ ਪਇਆ ॥

୭- ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଯାହାଙ୍କ ମନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭୟ ରହିଥାଏ, ସେ ଖଜୁଥିବା ଫଳକୁ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ପାଇଥାଏ

ਮਨਮਖ ਫਿਰਹਿ ਨ ਚੇਤਹਿ ਮੁੜੇ ਲਖ ਚਰਿਰਾਸੀਹ ਫੇਰ ਪਇਆ ॥੨੭॥

ସେକ୍ସଚାରୀ ମୂର୍ଖ ମନୁଷ୍ୟ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରେ ନାହିଁ, ପରିଣାମସ୍ବରୂପ ସେ ଚଉରାଅଶି ଲକ୍ଷ ଯୋନିର ଚକରେ ପଡ଼ି ରହିଥାଏ ॥27॥

ਮੰਮੈ ਮੋਹੁ ਮਰਣੁ ਮਧੁਸੁਦਨੁ ਮਰਣੁ ਭਇਆ ਤਬ ਚੇਤਵਿਆ ॥

ମ- ଦୁର୍ଦ୍ଦିଆର ମୋହର କାରଣରୁ ମୃତ୍ୟୁ ଏବଂ ମଧୁସୂଦନ ସ୍ମରଣ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଯେବେ ମୃତ୍ୟୁର ସମୟ ଆସିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଠାରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣର ବିଚାର ଜାତ ହୋଇଥାଏ ।

ਕਾਇਆ ਭੀਤਰਿ ਅਵਰੇ ਪੜਿਆ ਮੰਮਾ ਅਖਰੁ ਵੀਸਰਿਆ ॥੨੮॥

ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାନ୍ଧାରେ ପ୍ରାଣ ଅଛି, ସେ ଅନ୍ୟ କଥା ପଚାରିବ ଆଉ 'ମ' ଅକ୍ଷର ମୃତ୍ୟୁ ଏବଂ ମଧୁସୂଦନଙ୍କୁ ବିସମ୍ଭବ କରିଦିଏ ॥୨୪॥

ਯਯੈ ਜਨਮ ਨ ਹੋਵੀ ਕਦ ਹੀ ਜੇ ਕਰਿ ਸਚ ਪਛਾਣੈ ॥

ଯ- ଯଦି ମନୁଷ୍ୟ ସତ୍ୟକୁ ଜାଣିଦିଏ, ତାହାହେଲେ ସେ ପ୍ରମର୍ଦ୍ଦାର ଜନ୍ମ ନିଏ ନାହିଁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਖੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ॥੨੯॥

ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିଷୟରେ କୁହାଯାଇପାରେ, ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ଚାହାଙ୍କ ଭେଦ ବୁଝିଥାଏ ଆଉ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ହିଁ ଏକ ଇଶ୍ବରଙ୍କୁ ଜାଣିଥାଏ॥29॥

ਰਾਰੈ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਅੰਤਰਿ ਜੇਤੇ ਕੀਏ ਜੰਤਾ ॥

ର- ପରମାତ୍ମା ଯେତେ ଜୀବ ଜାତ କରିଛନ୍ତି, ସେ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଅନ୍ତରରେ ବାସ କରିଛନ୍ତି ।

ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਧੰਧੈ ਸਭ ਲਾਏ ਕਰਮੁ ਹੋਆ ਤਿਨ ਨਾਮੁ ਲਇਆ ॥੩੦॥

ପ୍ରଭୁ ଜୀବଙ୍କୁ ଉପହୃଦ୍ କରି ତାହାକୁ ଜଗତର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ଉପରେ ଈଶ୍ବରଙ୍କ କରୁଣା ହୋଇଥାଏ, ସେ ତାହାଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ ॥ ୩୦ ॥

ਲਲੈ ਲਾਇ ਧੰਧੈ ਜਿਨਿ ਛੇਡੀ ਮੀਠਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਕੀਆ ॥

ଲ- ପ୍ରଭୁ ଜୀବଙ୍କୁ ଉତ୍ସନ୍ନ କରି ତାହାକୁ ବିଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି, ସେ ତାହା ପାଇଁ ମାୟାର ମୋହ ମିଠା ବଢ଼ାଇଛନ୍ତି।

ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਸਮ ਕਰਿ ਸਹਣਾ ਭਾਣੈ ਤਾ ਕੈ ਹੁਕਮੁ ਪਇਆ ॥੩੧॥

ਬੇਸ ਯੋਗੀ ਗਿਆਨੀ ਪਿਆਰੀ ਪਦਾਰਥ ਦੇਖਿਆਉ, ਚਾਹਾਯਾ ਯੋਗੀ ਚਾਹਾਯਾ ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ
ਬੇਸਿਆਨੀ, ਅਤ੍ਰਿਪਾਯਾ ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਆਪਣੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ॥੩੧॥

ਵੈ ਵਾਸੁਦੇਉ ਪਰਮੇਸਰੁ ਵੇਖਣ ਕਉ ਜਿਨਿ ਵੇਸੁ ਕੀਆ ॥

ੴ- ਵਾਸੁਦੇਵ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇਖਣਾ ਪਾਯਾ ਬਾਬਾ ਰੂਪਾ ਬਿਸ ਰਚਨਾ ਕਰਿਓ ॥

ਵੇਖੈ ਚਾਖੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ॥੩੨॥

ਬੇਸ ਦੇਖਣ, ਚਾਖਣ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ, ਬੇਸ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ॥੩੨॥

ੜਾੜੈ ਰਾੜਿ ਕਰਹਿ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵਹੁ ਜਿ ਅਮਰੁ ਹੋਆ ॥

ੴ- ਬੇਸ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਯੋਗੀ ਕਾਇਨਾਤਾ ਬਾਬਾ ਰੂਪਾ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ, ਅਤ੍ਰਿਪਾਯਾ ਬੇਸ
ਪਰਮਾਤਮਾ ਯੋਗੀ ਕਰਿ ਅੰਤਰਿ ਰਵਿ ॥

ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵਹੁ ਸਚਿ ਸਮਾਵਹੁ ਓਸੁ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ਕੀਆ ॥੩੩॥

ਚਾਹਾਯਾ ਧਾਨ – ਧਾਨ ਕਰ ਆਪਣੀ ਬਾਬਾ ਰੂਪਾ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਾਬਾ ਰੂਪਾ ॥੩੩॥

ਹਾਰੈ ਹੋਰੁ ਨ ਕੋਈ ਦਾਤਾ ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਜਿਨਿ ਰਿਜਕੁ ਦੀਆ ॥

ਬੇਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਿਨਾ ਆਪਣੀ ਕੇਵਲੀ ਬਾਬਾ ਯੋਗੀ, ਅੰਤਰਿ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਰਿ
ਚਾਹਾਯਾ ਯੋਗੀ-ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਰਿਓ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵਹੁ ਅਨਦਿਨੁ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲੀਆ ॥੩੪॥

ਬੇਸਿਆਨੀ ਧਾਨ ਕਰ, ਬੇਸਿਆਨੀ ਧਾਨ ਕਰ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਲਾਹਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਰ
॥੩੪॥

ਆਇਝੈ ਆਪਿ ਕਰੇ ਜਿਨਿ ਛੇਡੀ ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੁ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ॥

ਬੇਸਿਆਨੀ ਪ੍ਰਾਣੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ, ਬੇਸ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ, ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ॥

ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਨਾਨਕ ਸਾਇਰ ਇਵ ਕਹਿਆ ॥੩੫॥੧॥

ਨਾਨਕ ਯੋਗੀ ਕਰਿਓ ਬੇਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਯੋਗੀ ਬੇਸ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ, ਬੇਸ
ਬੇਸ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ॥੩੫॥੧॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ਪਟੀ

ਗਾਏ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ਪਟੀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗੁਰ ਅੰਗ ਅੰਗਿ ਯਾਹਾਯੁ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਹੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਮਾਯਾ ਪਾਰੇ।

ਅਯੋ ਅੰਛੈ ਸਭੁ ਜਗੁ ਆਇਆ ਕਾਖੈ ਘੰਛੈ ਕਾਲੁ ਭਇਆ ॥

ਬੰਧੁਰੁ ਯੋਗੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਖੁਰੂਰੇ ਬੁਝੈ ਬੋਝਾਯਾ ਆਯੁ ਅੰਛੈ ਯੋਗੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਮਾਯਾ ਪਾਰੇ।

ਰੀਰੀ ਲਲੀ ਪਾਪ ਕਮਾਣੇ ਪੜਿ ਅਵਗਣ ਗੁਣ ਵੀਸਰਿਆ ॥੧॥

ਨਗੁਰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਪਾਪ ਕਮਾਣੇ ਪੜਿ ਅਵਗਣ ਗੁਣ ਵੀਸਰਿਆ ॥੧॥

ਮਨ ਐਸਾ ਲੇਖਾ ਤੂੰ ਕੀ ਪੜਿਆ ॥

ਹੇ ਮਨਾ ਮਨ! ਤੂੰ ਅੰਧਰੇ ਲੇਖਾ ਕਾਛੈ ਪਛੇੜੇ,

ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ ਤੇਰੈ ਸਿਰਿ ਰਹਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣ ਚਾਰੇ ਮਝਕਰੇ ਲੇਖਾ ਦੇਵਾ ਅੰਧਰੇ ਮਧ ਕਾਛੈ ਅੰਧਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਿਧੰਘਾਇਐ ਸਿਮਰਹਿ ਨਾਹੀ ਨੰਨੈ ਨਾ ਤੁਧੁ ਨਾਮੁ ਲਇਆ ॥

ਹੇ ਨਾਮ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂਯੋ ਸਿਮਰਹਿ ਨਾਹੀ ਨੰਨੈ ਨਾ ਤੁਧੁ ਨਾਮੁ ਲਇਆ ॥

ਛਛੈ ਛੀਜਹਿ ਅਹਿਨਿਸਿ ਮੂੜੇ ਕਿਉ ਛੂਟਹਿ ਜਮਿ ਪਾਕੜਿਆ ॥੨॥

ਛ- ਹੇ ਮੂਰਖ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਚਾਹੇ ਨਾਹੀ ਨੰਨੈ ਨਾ ਤੁਧੁ ਨਾਮੁ ਲਇਆ ॥

ਬਥੈ ਬੁਝਹਿ ਨਾਹੀ ਮੂੜੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲੇ ਤੇਰਾ ਜਨਮੁ ਗਇਆ ॥

ਬ- ਹੇ ਮੂਰਖ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬੁਝਹਿ ਨਾਹੀ ਮੂੜੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲੇ ਤੇਰਾ ਜਨਮੁ ਗਇਆ ॥

ਅਣਹੋਦਾ ਨਾਉ ਧਰਾਇਓ ਪਾਧਾ ਅਵਰਾ ਕਾ ਭਾਰੁ ਤੁਧੁ ਲਇਆ ॥੩॥

ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਉ ਧਰਾਇਓ ਪਾਧਾ ਅਵਰਾ ਕਾ ਭਾਰੁ ਤੁਧੁ ਲਇਆ ॥੩॥

ਜਜੈ ਜੋਤਿ ਹਿਰਿ ਲਈ ਤੇਰੀ ਮੂੜੇ ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਵਹਿਗਾ ॥

ਜ- ਹੇ ਮੂਰਖ! ਚਾਰੇ ਬੁਝਹਿ ਮੇਰਾ ਨਾਮਾਯੋ ਚਾਹੇ ਯਾਹਾਯੁ, ਅੰਧਰੇ ਬੁਝਹਿ ਪਛੁਤਾਵਹਿਗਾ ॥

ਏਕੁ ਸਬਦੁ ਤੂੰ ਚੀਨਹਿ ਨਾਹੀ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੁਨੀ ਆਵਹਿਗਾ ॥੪॥

ਏਕੁ ਸਬਦੁ (ਅੰਧਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ) ਤੂੰ ਚੀਨਹਿ ਨਾਹੀ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੁਨੀ ਆਵਹਿਗਾ ॥੪॥

ਤੁਧੁ ਸਿਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੇ ਪੜੁ ਪੰਡਿਤ ਅਵਰਾ ਨੇ ਨ ਸਿਖਾਲਿ ਬਿਖਿਆ ॥

ਹੇ ਪਛੇਤ! ਚੋਰ ਜਹਾਜ਼ਰੇ ਮੇਯੋਂ ਭਾਗਿ ਲੇਗਾ ਹੋਯਾਛੇ, ਚਾਕਾਛੁ ਪਛੁ ਘਾਛੁ ਅਨਧਛੁ ਏਹੇ ਕੇਸ
ਰੂਪੀ ਨਾਮਾ ਪਛਾਏ ਨਾਛੇ।

ਪਹਿਲਾ ਫਾਹਾ ਪਇਆ ਪਾਧੇ ਪਿਛੇ ਦੇ ਗਲਿ ਚਾਟੜਿਆ ॥੫॥

ਕਾਰਣ ਪੁਪਯੋਗ ਪਛਿਤਰ ਗਲਾਰੇ ਮਾਲਾਰ ਫਾਹਾ ਪਠਿਯਾਏ ਆਯ ਚਾ'ਪਰੇ ਨਿਯ ਗੀਬਾਰ ਗਲਾਰੇ ਮਧ ਬੇਫਿ ਫਾਹਾ ਪਠਿਯਾਏ ॥5॥

ਸਸੈ ਸੰਜਮੁ ਗਇਓ ਮੂੜੇ ਏਕੁ ਦਾਨੁ ਤੁਧੁ ਕੁਥਾਇ ਲਇਆ ॥

ਬ- ਹੇ ਮੂਢ! ਤੂੰ ਨਿਯ ਬਾ'ਮਧਯਾ ਹਰਾਯ ਵੇਯਯ, ਤੂੰ ਅਯੋਗਧ ਧਾਨ ਨੇਯਯ,

ਸਾਈ ਪੁਤ੍ਰੀ ਜਜਮਾਨ ਕੀ ਸਾ ਤੇਰੀ ਏਤੁ ਧਾਨਿ ਖਾਧੈ ਤੇਰਾ ਜਨਮੁ ਗਇਆ ॥੬॥

ਮਯਮਾਨਰ ਪੂਤ੍ਰੀ ਚਾਰ ਨਿਯਰ ਹੂੰ ਪੂਤ੍ਰੀ ਅਚੇ ਆਯ ਚਾਹਾਰ ਬਿਬਾਹ ਕਰਾਯ ਧਾਨ ਨੇਯ ਪਾਪ ਕਰਿਯ, ਏਫਿ ਮਯਨੂ ਨੇਯ ਤੂੰ ਨਿਯ ਯਯਰ ਬਧਧਾਨਾ ਕਰਿ ਵੇਯਯ ॥6॥

ਮੰਮੈ ਮਤਿ ਹਿਰਿ ਲਈ ਤੇਰੀ ਮੂੜੇ ਹਉਮੈ ਵਡਾ ਰੋਗੁ ਪਇਆ ॥

ਮ- ਹੇ ਮੂਢ! ਚਾਰ ਕੂਛਿ ਯਯ ਹੋਯਯਯਯਯ, ਅਯਯਾਰਰ ਬਧ ਰੋਗ ਚਾ' ਠਾਰੇ ਲਾਗਿਯਿ।

ਅੰਤਰ ਆਤਮੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ਨ ਚੀਨਿਆ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੁਹਤਾਜੁ ਭਇਆ ॥੭॥

ਨਿਯ ਅਯਰਾਮਾਰੇ ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾਯ ਯਾਗਿ ਨਾਯੁ ਆਯ ਮਾਯਾ ਯਪਰੇ ਨਿਯਰ ਕਰਿ ਰਹਿਯਯਯ ॥7॥

ਕਕੈ ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਭਰਮਿਓਹੁ ਮੂੜੇ ਮਮਤਾ ਲਾਗੇ ਤੁਧੁ ਹਰਿ ਵਿਸਰਿਆ ॥

ਕ- ਹੇ ਮੂਢ! ਤੂੰ ਕਾਮ ਕਾਧਨਾ ਏਵਾ ਯ੍ਰਾਧਰੇ ਪਧਯਯ ਰਹਿਯ ਆਯ ਬਾ'ਬਾਰਿਕ ਮਧਯਾ ਬਾਧ੍ਰੇ ਲਗਾਯ ਤੂੰ ਹਰਿਯ ਯੁਲਿਯਯਯਯ।

ਪੜਹਿ ਗੁਣਹਿ ਤੂੰ ਬਹੁਤੁ ਪੁਕਾਰਹਿ ਵਿਣੁ ਬੁਝੇ ਤੂੰ ਭੂਬਿ ਮੁਆ ॥੮॥

ਤੁਯੇ ਧਾਰਿਕ ਗੁਣ ਪਯੁਯਯ, ਚਾਹਾਰ ਗੁਣਰ ਬਿਬਯਰੇ ਚਿਯਨ ਕਰੁਯ ਆਯ ਕਯੁਧ ਕਧ ਕਧ ਕਧਾ ਅਧਧ ਗੁਣਾਯਯ, ਪਰਯੁ ਯਾਨਯ ਕੁਯਿਵਾ ਬਿਨਾ ਤੁਯੇ ਮਰਿਯਯਯ ॥8॥

ਤਤੈ ਤਾਮਸਿ ਜਲਿਓਹੁ ਮੂੜੇ ਥਥੈ ਥਾਨ ਭਰਿਸਟੁ ਹੋਆ ॥

ਠ- ਹੇ ਮੂਢ! ਯ੍ਰਾਧਾਗ੍ਰਿ ਚਾਰੇ ਯਲਾਯ ਰਯੁ ਵੇਯਯਯ, ਧ- ਮਯਯੁ ਯਾਨ ਯਪਰੇ ਤੁਯੇ ਰਹਿਯ, ਚਾਹਾ ਮਧ ਯਯ ਹੋਯ ਯਾਯਯਿ।

ਘਘੈ ਘਰਿ ਘਰਿ ਫਿਰਹਿ ਤੂੰ ਮੂੜੇ ਦਦੈ ਦਾਨੁ ਨ ਤੁਧੁ ਲਇਆ ॥੯॥

ਘ- ਹੇ ਮੂਢ! (ਪਥਿਧ) ਤੁਯੇ ਘਰਯੁ ਘਰ ਮਾਗੁਯਯ, ਧ- ਪੁਯੁ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਤੁਯੇ ਏ ਪਧਧਯ ਕੇਯੁ ਗੁਰੁਯ ਠਾਰੁ ਨੇਯ ਨਾਫਿ ॥9॥

ਪਪੈ ਪਾਰਿ ਨ ਪਵਹੀ ਮੂੜੇ ਪਰਪੰਚਿ ਤੂੰ ਪਲਚਿ ਰਹਿਆ ॥

ਪ- ਹੇ ਮੂਢ! ਤੁਯੇ ਪੁਨਿਯਾਰ ਪੁਬਯਾਨਾਰੇ ਏਧੇ ਲਿਧੁ ਹੋਯਯਯ ਮਧ ਤੁਯੇ ਯਵਬਾਗਰੁ ਪਾਰ ਹੋਯਯ ਪਾਰਿਵ ਨਾਫਿ।

ਸਚੈ ਆਪਿ ਖੁਆਇਓਹੁ ਮੂੜੇ ਇਹੁ ਸਿਰਿ ਤੇਰੈ ਲੇਖੁ ਪਇਆ ॥੧੦॥

ਬਠਪ ਪੁਰੂ ਚੋਰਾਏ ਬੁਝਾ ਮੋਹਾ ਮਾਲਾਏ ਕੁਮਾਰਗਾਮੀ ਕਰਿਛੁਛਿ, ਹੇ ਮੁੰਗੀ! ਚੋਰਾ ਕਪਾਲਾਏ ਐਓ
ਭਾਗਪ ਲੇਖਾ ਹੋਯਾਛਿ॥10॥

ਭਭੈ ਭਵਜਲਿ ਡੁਬੋਹੁ ਮੂੜੇ ਮਾਇਆ ਵਿਚਿ ਗਲਤਾਨੁ ਭਇਆ ॥

ਭ- ਹੇ ਮੁੰਗੀ! ਤੂ ਮਾਲਾਏ ਐਓ ਲੀਨ ਹੋਯਾਛੁ ਮੇਧ ਭਵਬਾਗਰਾਏ ਕੂਢਿ ਯਾਛੁਛੁ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਏਕੇ ਜਾਣੈ ਏਕ ਘੜੀ ਮਹਿ ਪਾਰਿ ਪਇਆ ॥੧੧॥

ਮਿਧ ਗੁਰੂਯਾ ਕੁਪਾਰੂ ਐਕ ਯੋਗਰਯਾ ਕੂਢਿਯਾਐ, ਬੇਧ ਐਕ ਲੋਭਾਏ ਹੋਓ ਭਵਬਾਗਰਾਏ ਪਾਰ
ਹੋਯਾਛੁ॥11॥

ਵਵੈ ਵਾਰੀ ਆਈਆ ਮੂੜੇ ਵਾਸੁਦੇਉ ਤੁਧੁ ਵੀਸਰਿਆ ॥

ਵ- ਹੇ ਮੁੰਗੀ! ਚੋਰਾ ਭਾਗਪਾਏ ਐਓ ਮਾਨਵ ਯੋਗਾਏ ਗੋਵਿੰਦ ਮੀਲਨਰ ਬੰਧਨ ਆਬਿਛਿ, ਕੀਨੂ ਤੂ
ਵਾਸੁਦੇਵਯਾ ਭੁਲਿ ਯਾਛੁਛੁ।

ਏਹ ਵੇਲਾ ਨ ਲਹਸਹਿ ਮੂੜੇ ਫਿਰਿ ਤੂੰ ਜਮ ਕੈ ਵਸਿ ਪਇਆ ॥੧੨॥

ਹੇ ਮੁੰਗੀ! ਐਓ ਗੁਰ ਅਵਬਰ ਚੋਰਾਏ ਪੁੰਨੀ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਵ ਨਾਹੀ, ਤੂ ਮਨਕੂਠਰ ਬੰਧਾਏ
ਆਬਿਧਿ॥12॥

ਝੜੈ ਕਦੇ ਨ ਬੁਰਹਿ ਮੂੜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣਿ ਤੂੰ ਵਿਖਾ ॥

ਝ- ਹੇ ਮੁੰਗੀ! ਚੋਰਾਏ ਕੇਵੇ ਦੁਸ਼ਟ-ਕੋਯਾ ਹੋਵ ਨਾਹੀ ਮਧਿ ਤੂ ਬਯਾ ਗੁਰੂਯਾ ਭਪਦੇਭ ਗੁੰਨੀਧੁ।

ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁ ਗੁਰੁ ਨਹੀ ਕੋਈ ਨਿਗੁਰੇ ਕਾ ਹੈ ਨਾਉ ਬੁਰਾ ॥੧੩॥

ਬਯਾ ਗੁਰੂਯਾ ਬਿਨਾ ਆਯ ਕੇਹੀ ਗੁਰੁ ਨਾਹੀਛੁ ਆਯ ਗੁਰੂਬੰਧਨਰ ਨਾਮ ਮਧ ਐਓ॥13॥

ਧਧੈ ਧਾਵਤ ਵਰਜਿ ਰਖੁ ਮੂੜੇ ਅੰਤਰਿ ਤੇਰੈ ਨਿਧਾਨੁ ਪਇਆ ॥

ਧ- ਹੇ ਮੁੰਗੀ! ਬਿਕਾਰਾਏ ਪਧਯੋਗ ਹੋਯਾ ਮਨਾਏ ਅਯੋਗ ਲਗਾਐ, ਕਾਰਭ ਚੋਰਾ ਅਯੋਗਾਏ ਹੋਓ ਪੁਰੂ
ਨਾਮਰ ਯੋਯਾ ਅਛਿ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵਹਿ ਤਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵਹਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰਿ ਖਾਹਿ ਪਇਆ ॥੧੪॥

ਮਧਿ ਮਨੁਸ਼ਧ ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਬੰਨਿਯਾਐ, ਚਾਢਾਹੋਲੇ ਬੇਧ ਹਰਿਰਬਯ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾਐ ਆਯ ਮੂਰ-ਮੂਰਾਯਰ
ਪਰਧਯੋਗ ਬੇਧ ਚਾਢਾਯ ਪਾਨ ਕਰਿ ਚਾਢਿਯਾਐ॥14॥

ਗਰੈ ਗੋਬਿੰਦੁ ਚਿਤਿ ਕਰਿ ਮੂੜੇ ਗਲੀ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਗ- ਹੇ ਮੁੰਗੀ! ਗੋਵਿੰਦਯਾ ਸ਼ਰਭ ਕਰ, ਕੇਵਲ ਨਿਰਧੰਕ ਕਥਾ ਕਰਿ ਕੇਹੀ ਮਧ ਚਾਢਾਯ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ
ਨਾਹੀ।

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਵਸਾਇ ਮੂੜੇ ਪਿਛਲੇ ਗੁਨਹ ਸਭ ਬਖਸਿ ਲਇਆ ॥੧੫॥

ਹੇ ਮੁੰਗੇ! ਗੁਰੂਜੀ ਚਰਨ ਨਿਯੋਗ ਖੁਦਮੁਖੇ ਸ਼ਿਪਨ ਕਰ, ਬੇ ਚੋਰ ਧੁੰਦੋਂ ਫੋਪਾ ਸ਼ਯਾ ਕਰੇ ਦੇਵੇ ॥15॥

ਹਾਹੈ ਹਰਿ ਕਥਾ ਬੁਝੁ ਤੂੰ ਮੂੜੇ ਤਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥

ਹੁ- ਹੇ ਮੁੰਗੇ! ਖਰਿਯਾ ਕਥਾ ਕੂਝ, ਚਾਹਾਵੇਲੇ ਝੋਂ ਚੋਰੇ ਬਰਦਾ ਬੁਝਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ।

ਮਨਮੁਖਿ ਪੜਹਿ ਤੇਤਾ ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥੧੬॥

ਮਨਮੁਖੀ ਮੋਹੇ ਪਛੇਟਾਵੇ, ਬੇ ਬੇਧੇ ਅਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੁਖ ਪਾਏਗਾ, ਬਿਨਾ ਗੁਰੂਜੀ ਦੇ ਚਾਹਾ ਯੋਗ-
ਮੁਕਤੀ ਮੁਝੇ ਖੁੰਝੇਗੀ ॥16॥

ਰਾਹੈ ਰਾਮੁ ਚਿਤਿ ਕਰਿ ਮੂੜੇ ਹਿਰਦੈ ਜਿਨ੍ ਕੈ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ॥

ਰ- ਹੇ ਮੁੰਗੇ! ਯਾਹਾ ਖੁਦਮੁਖੇ ਰਾਮ ਵਾਸ ਕਰਿਓ, ਚਾਹਾਕਾ ਬੰਗੇ ਕਰੇ ਤੂੰ ਰਾਮਜੀ ਸ਼ਰਣ ਕਰ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਿਨ੍ਹੀ ਰਾਮੁ ਪਛਾਤਾ ਨਿਰਗੁਣ ਰਾਮੁ ਤਿਨ੍ਹੀ ਬੁਝਿ ਲਹਿਆ ॥੧੭॥

ਗੁਰੂਜੀ ਕ੍ਰਪਾ ਯੋਗ ਰਾਮਜੀ ਯਾਗੇਗਾ, ਬੇ ਨਿਰ੍ਰਣ ਰਾਮਜੀ ਪਾਏਗੇ ॥17॥

ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ ਅਕਥੁ ਨ ਜਾਈ ਹਰਿ ਕਥਿਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਚੋਰ ਅਭ ਪਾਏ ਪਾਏਗਾ ਨਾਹੀ, ਅਕਥਾ ਖਰਿਯਾ ਕਥਾ ਕਰਾਯਾ ਪਾਏਗਾ ਨਾਹੀ।

ਨਾਨਕ ਜਿਨ੍ ਕਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਤਿਨ੍ ਕਾ ਲੇਖਾ ਨਿਬੜਿਆ ॥੧੮॥੧॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾਕਾ ਬਿਨਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇਗਾ ਚਾਹਾ ਕਰੇ ਲੇਖਾ ਦੂਰ
ਹੋਯਾ ॥18॥1॥2॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਛੰਤ ਘਰੁ ੧

ਰਾਗ ਆਸਾ ਮਹਲਾ 1 ਛੰਤ ਘਰ 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਹੋ ਏਕ ਅਠਹੇ ਯਾਹਾਕਾ ਬਿਨਾਗੁਰੂ ਕ੍ਰਪਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਯਾ ਪਾਏਗਾ।

ਮੂੰਧ ਜੋਬਨਿ ਬਾਲੜੀਏ ਮੇਰਾ ਪਿਰੁ ਰਲੀਆਲਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੂੰਧ ਯੋਗਵਾਨ ਵਾਲਾ! ਮੇਰੇ ਪਿਰ ਰਾਮ ਵਧੇ ਰਹੇਗਾ, ਆਨੰਦ ਬਿਨੋਦੀ ਅਠਹੇ

ਧਨ ਪਿਰ ਨੇਹੁ ਘਣਾ ਰਸਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦਇਆਲਾ ਰਾਮ ॥

ਧਨ ਪ੍ਰੀਤ-ਪ੍ਰੀਤ ਮੱਧੇ ਵਧੇ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਯਾਗਾ, ਧਨਾਨੁ ਰਾਮ ਆਖੁਰੇ ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ।

ਧਨ ਪਿਰਹਿ ਮੇਲਾ ਹੋਇ ਸੁਆਮੀ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਣ-ਪੁਰੂ ਮੇਲੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯਾਹੁ, ਬੇਭੇਦੇਵੇਲੇ ਜੀਵ-ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਿਯੁਤ ਪ੍ਰਿਯੁਤ ਬਾਧੁਰੇ ਮਿਲਨ
ਹੋਇਯਾਹੁ।

ਸੇਜਾ ਸੁਹਾਵੀ ਸੰਗਿ ਪਿਰ ਕੈ ਸਾਤ ਸਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਰੇ ॥

ਨਿਯੁਤ ਪ੍ਰਿਯੁਤ ਬਾਧੁਰੇ ਚਾਹਾਰ ਬੇਭੇਦ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਇਯਾਹੁ, ਆਯੁ ਚਾਹਾਰ ਯੁਧਿਯੁਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤਰੇ ਭਰਿਯਾਹੁ।

ਕਰਿ ਦਇਆ ਮਇਆ ਦਇਆਲ ਸਾਚੇ ਸਬਦਿ ਮਿਲਿ ਗੁਣ ਗਾਵਓ ॥

ਹੇ ਵਯਾਨੁ ਬਯਾ ਪੁਰੂ! ਮੇਲਾ' ਭੁਧਰੇ ਵਯਾ ਏਵਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਬਯਾਧਿਰੇ ਮਿਲੀ ਬਯਾ ਣਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਭੋਰ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯਾਹੁ।

ਨਾਨਕਾ ਹਰਿ ਵਰੁ ਦੇਖਿ ਬਿਗਸੀ ਮੁੰਧ ਮਨਿ ਓਮਾਹਓ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਿਯੁਤ ਵਰੁ ਫਰਿਯੁਤ ਵੇਖੁ ਮੁਖੁ। ਨਾਰੀ ਧੂਲ ਭਲਿ ਯੁਧਿ ਹੋਇਯਾਯੁਤ ਆਯੁ ਚਾਹਾਰ ਮਨ
ਪੁਸ਼ਟ ਹੋਇਯਾਯੁਤ ॥੧॥

ਮੁੰਧ ਸਹਜਿ ਸਲੇਨੜੀਏ ਇਕ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਨੰਤੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਮੁਖੁ! ਨਿਯੁਤ ਰਾਮਯਾ ਬ੍ਰਹਮਾਧਿਰੇ ਏਕ ਪ੍ਰੇਮ ਭਰਾ ਬਿਨਯੁਤ ਕਰ।

ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗਮਿ ਰਾਤੀ ਰਾਮ ॥

ਮੇਲਾ ਭਨ-ਮਨਕੁ ਫਰਿ ਭਲ ਯਾਗਿਯਾਹੁ ਆਯੁ ਮੂੰ ਪੁਰੂ ਰਾਮਯਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣਰੇ ਮੇਲਿਯੁਤ ਹੋਇਯਾਯੁਤ।

ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰੇਮਿ ਰਾਤੀ ਹਰਿ ਬਿਨੰਤੀ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਕੈ ਸੁਖਿ ਵਸੈ ॥

ਮੂੰ ਪੁਰੂਯਾ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਰਯਾਨ ਹੋਇਯਾਯੁਤ, ਫਰਿਯਾ ਬ੍ਰਹਮਾਧਿਰੇ ਬਿਨਯੁਤ ਕਰਿਯਾਹੁ ਆਯੁ ਫਰਿਯਾ ਨਾਮ
ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾਧਿਰੇ ਰਹਿਯੁਤ।

ਤਉ ਗੁਣ ਪਛਾਣਹਿ ਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣਹਿ ਗੁਣਹ ਵਸਿ ਅਵਗਣ ਨਸੈ ॥

ਯਧਿ ਭੁਧੇ ਚਾਹਾਯਾ ਗੁਣ ਯਾਗੀ ਨਿਯੁਤ, ਚਾਹੇਫੇਲੇ ਭੁਧੇ ਪੁਰੂਯਾ ਯਾਗੀ ਨੇਵ।

ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਰਹਿ ਨ ਸਾਕਾ ਕਹਣਿ ਸੁਨਣਿ ਨ ਧੀਜਏ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਚੋਲਾ' ਬਿਨਾ ਮੂੰ ਏਕ ਯਾਗ ਮਧ ਰਹਿ ਪਾਰਿਧਿ ਨਾਫਿ, ਕੇਵਲ ਗੁਣਿਕਾ ਏਵਾ ਕਹਿਕਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮੇਲਾ
ਯੋਧਿਯ ਰਹੇ ਨਾਫਿ।

ਨਾਨਕਾ ਪ੍ਰਿਯੁਤ ਪ੍ਰਿਯੁਤ ਕਰਿ ਪੁਕਾਰੇ ਰਸਨ ਰਸਿ ਮਨੁ ਭੀਜਏ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਲਾਯੁਤ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀ ਪ੍ਰਿਯੁਤ ਪ੍ਰਿਯੁਤ ਕਹਿ ਪੁਰੂਯਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰਿਯਾਹੁ, ਚਾਹਾਰ ਮਨ ਏਵਾ ਯੋਧਿਯ
ਪੁਰੂਯਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਹਿਯੁਤ ਭਿਯੁਤ ਯਾਯੁਤ ॥੨॥

ਸਖੀਹੇ ਸਹੇਲੜੀਹੇ ਮੇਰਾ ਪਿਰੁ ਵਣਜਾਰਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਬਖਸ਼! ਮੇਰਾ ਪੁੰਨ ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਵਪਾਰੀ ਅਚਛੇ।

ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਵਣਜਿਆ ਰਸਿ ਮੇਲਿ ਅਪਾਰਾ ਰਾਮ ॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਮੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਠਾਕੁ ਕਰਿਓ, ਅਧੀਓ ਚਾਹਾਯਾ ਬਾਧੁਰੇ ਨਾਮਰ ਵਪਾਰੀ ਕਰਿਓ, ਬੇਹੁ
ਰਾਮਕਾ ਨਾਮ ਅਮੁਲਯ ਅਚੇ।

ਮੇਲਿ ਅਮੇਲੇ ਸਚ ਘਰਿ ਢੇਲੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਾ ਮੁੰਧ ਭਲੀ ॥

ਬੇਹੁ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਬੁ ਕਰਿ ਮੂੰ ਅਮੁਲਯ ਵਧਿਆਯੋ, ਬੇ ਨਿਯਮ ਪੁੰਨਰ ਬਧਾਰ ਘਰੇ ਰਹਿਯਾ, ਯਧਿ ਮੁਗੁ
ਪੁੰਨਭਧ ਪੁੰਨਕੁ ਭਲਾ ਲਾਗਿਯਾ, ਚਾਹਾਯੋ ਬੇ ਪੁੰਨ ਵਧਿਆ।

ਇਕਿ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੈ ਕਰਹਿ ਰਲੀਆ ਹਉ ਪੁਕਾਰੀ ਦਰਿ ਖਲੀ ॥

ਕਿਓ ਪੁੰਨਕਾ ਬਹਿਓ ਆਨੰਦ ਪੂਰਵਕ ਰਮਨ ਕਰਿਯਾ, ਯੋਧੇਧੇਧੇ ਮੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਧਾਰਰੇ ਰਹਿ ਚਾਕੁ
ਅਛੇ।

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਸ੍ਰੀਧਰ ਆਪਿ ਕਾਰਜੁ ਸਾਰਏ ॥

ਸ਼੍ਰੀਧਰ ਪੁੰਨ ਬਹੁ ਕਿਓ ਕਰਿਯਾ ਏਵਾ ਕਰਾਯਾ ਪਾਯੋ ਬਧਾਰ ਅਚਛੇ, ਬੇ ਬਖਸ਼ਾ ਹੂੰ ਬਹੁ ਕਾਰਯ ਬਿਯ
ਕਰਿਯਾਛੇ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਧਨ ਸੋਹਾਗਣਿ ਸਬਦੁ ਅਭ ਸਾਧਾਰਏ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਿਯ ਪਧਿ-ਪੁੰਨਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਾ ਯਾਵ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀ ਬੁਝਾਗਿਨੀ ਵਧਿਆਯੋ, ਭਯ ਚਾਹਾਰ
ਬੁਧਕੁ ਬਾਝਾਰਾ ਧੋਯੋ॥੩॥

ਹਮ ਘਰਿ ਸਾਚਾ ਸੋਹਿਲੜਾ ਪ੍ਰਭ ਆਇਅੜੇ ਮੀਤਾ ਰਾਮ ॥

ਮੇਰਾ ਬੁਧਕੁ ਘਰੇ ਬਧਾਰ ਬੁਧਿਗਨ ਹੋਯਾਯਾ, ਕਾਰਣ ਮੇਰਾ ਨਿਯ ਪੁੰਨ ਰਾਮ ਮੇਰਾ ਬੁਧਕੁ
ਘਰੇ ਅਛੇ।

ਰਾਵੇ ਰੰਗਿ ਰਾਤੜਿਆ ਮਨੁ ਲੀਅੜਾ ਦੀਤਾ ਰਾਮ ॥

ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਅਨੂਰਯ ਹੋਯਾ ਪੁੰਨ ਮੇਰਾ ਬਾਧੁਰੇ ਰਮਨ ਕਰਿਯਾਛੇ, ਬੇਹੁ ਰਾਮਕਾ ਮਨ ਮੂੰ ਮੋਹਿਓ ਕਰਿ
ਧੋਯੋ ਆਯ ਨਿਯ ਮਨ ਚਾਹਾਯਾ ਅਧਾਰ ਕਰਿਓ।

ਆਪਣਾ ਮਨੁ ਦੀਆ ਹਰਿ ਵਰੁ ਲੀਆ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਵਏ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯ ਮਨ ਅਧਾਰ ਕਰਿ ਹਰਿਕੁ ਵਰ ਰੂਪਰੇ ਪਾਯੋ, ਯੋਧਰ ਚਾਹਾਯਾ ਭਲਾ ਲਾਗਿਯਾ, ਬੇਧਰੇ ਹੂੰ
ਬੇ ਮੋਧੇ ਰਮਨ ਕਰਿਯਾਛੇ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਪਿਰ ਆਗੈ ਸਬਦਿ ਸਭਾਗੈ ਘਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਪਾਵਏ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯ ਏਹਿ ਚਨ-ਮਨ ਪੁੰਨਭਧ ਪੁੰਨਕਾ ਪਾਯਰੇ ਅਧਾਰ ਕਰਿਓ ਆਯ ਨਾਮ ਧਾਰਾ ਬੋਝਾਗਿਯਾ
ਵਧਿਆਯੋ, ਨਿਯ ਬੁਧਕੁ ਘਰੇ ਮੂੰ ਅਮੁਲ ਫਲ ਪ੍ਰਾਬੁ ਕਰਿਓ।

ਬੁਧਿ ਪਾਠਿ ਨ ਪਾਈਐ ਬਹੁ ਚਤੁਰਾਈਐ ਭਾਇ ਮਿਲੈ ਮਨਿ ਭਾਣੇ ॥

ਕੂਛਿ, ਪ੍ਰਯਾਪਿ ੦ ਏਵੰ ਅਪ੍ਰਕ ਚਤੁਰਚਾ ਵਾਰਾ ਪੁਛੁ ਪ੍ਰਾਬੁ ਬ੍ਰੁਵਨਾਇ, ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਮਨ ਚਾਇੰ ਘਾਵ, ਚਾਹਾ
ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਵਰੇ ਪ੍ਰਾਬੁ ਹੋਇਆਵ।

ਨਾਨਕ ਠਾਕੁਰ ਮੀਤ ਹਮਾਰੇ ਹਮ ਨਾਹੀ ਲੋਕਾਣੇ ॥੪॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਠਾਕੁਰ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਅਚਰੇ, ਅਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦੂਰੇ ਪੁੱਛਾਰੇ ਅਰੁ ॥੪॥੧॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਅੰਗ ੧ ॥

ਅਨਹਦੇ ਅਨਹਦੁ ਵਾਜੈ ਰੁਣ ਝੁਣਕਾਰੇ ਰਾਮ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਰੂੜ੍ਹੇ ਰੂੜ੍ਹੇ ਅਰੁ ਏਵੰ ਵਾਦਿ ਯੁਗਿ ਨਿਰੰਤਰ ਵਾਜੁ ਅਰੁ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਲਾਲ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਹਿਰਦੈ ਰਾਮ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਰੰਗ ਦੇ ਹੋਇ ਯਾਇ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਰਾਤਾ ਮਨੁ ਬੈਰਾਗੀ ਸੁੰਨ ਮੰਡਲਿ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ॥

ਦੇਰੇ ਰਾਗੀ ਮਨ ਦੇ ਰੰਗ ਦੇ ਏਕ ਦੇਵਾਰੇ ੦ ਦੇਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇਆਵ ਅਰੁ ਗੁਣ ਦੇ ਮੰਡਲ ਦੇ ਵਾਸ ਕਰੇਆਵ।

ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਪਿਆਰਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ ॥

ਬਾਰੂ ਦੇ ਮੇਰੇ ਅਪਾਰੰਪਰ, ਅਦ੍ਰਿਸ਼ ਏਵੰ ਪ੍ਰਯੁ ਅਦਿਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇਵੇ ਯਾਇ ॥

ਆਸਣਿ ਬੈਸਣਿ ਥਿਰੁ ਨਾਰਾਇਣੁ ਤਿਤੁ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਵੀਚਾਰੇ ॥

ਨਿਯੁ ਅਸਨ ਦੇ ਬੈਠੇ ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਬੈਠੇ ਲੋਕ ਦੇ ਹੋਇਆਵ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਚਾਹਾ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਮਨ
ਦੇ ਹੋਇਆਵ ਅਰੁ ਚਾਹਾ ਦੇ ਹੋ ਚੁਕੇ ਕਰੇਆਵ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਅਨਹਦ ਰੁਣ ਝੁਣਕਾਰੇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਮਨ ਦੇ ਹੋਇਆਵ, ਚਾਹਾ ਮਨ ਦੇ ਦੇਰੇ ਰਾਗ ਦੇ ਯਾਦ ਹੋਇਆਵ
ਅਰੁ ਚਾਹਾ ਮਨ ਦੇ ਦੇਵਾਰੇ ਮਨ ਦੇ ਵਾਜੁ ॥੧॥

ਤਿਤੁ ਅਗਮ ਤਿਤੁ ਅਗਮ ਪੁਰੇ ਕਹੁ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਜਾਈਐ ਰਾਮ ॥

ਕੂਛ, ਯੁੰ ਅਗਮ ਦੇ ਰਾਮ ਦੇ ਬੇਹਿ ਅਗਮ ਦੇ ਨਗਰ ਦੇ ਕਿਹੇ ਪੁਰੇ ਕਰੇ?

ਸਚੁ ਸੰਜਮੇ ਸਾਰਿ ਗੁਣਾ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਮਾਈਐ ਰਾਮ ॥

ਬਾਰ, ਬੰਸ ਏਵੰ ਪੁੱਛਾਰੇ ਗੁਣ ਦੇ ਗੁਣ ਦੇ ਕਰੇ ਗੁਣ ਦੇ ਗੁਣ ਦੇ ਅਰੁ ਕਰੇ। ਯਦਿ ॥

ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਕਮਾਈਐ ਨਿਜ ਘਰਿ ਜਾਈਐ ਪਾਈਐ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨਾ ॥

ਸਚੁ ਚੰਦਰ ਅਨੂਕੂਲ ਆਚਰਣ ਬਨਾਯਕਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਖਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਘਰਿ ਪਹੁੰਚਿਆ ਆਉ ਗੁਣਰ
ਭੰਡਾਰਕੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਨਿਧਾ ॥

ਤਿਤੁ ਸਾਖਾ ਮੂਲੁ ਪਤੁ ਨਹੀ ਡਾਲੀ ਸਿਰਿ ਸਭਨਾ ਪਰਧਾਨਾ ॥

ਹੀ ਭਗਵਾਨਾ ਆਗ੍ਰਿਯ ਨੇਨਕੇ ਚਾਹਾਯਾ ਗਾਯਾ, ਭਾਲ, ਭਭ ਏਵੰ ਪਤੁਰ ਕੀਠੀ ਆਵਗਯਕ ਨਾਹੀ, ਕਾਰਣ
ਏ ਨਿਯੇ ਹੀ ਸਬਦੁ ਠਾਰੁ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਚਰੁ ॥

ਜਪੁ ਤਪੁ ਕਰਿ ਕਰਿ ਸੰਜਮ ਥਾਕੀ ਹਠਿ ਨਿਗ੍ਰਹਿ ਨਹੀ ਪਾਈਐ ॥

ਲੋਕ ਭਧ, ਭਧ ਏਵੰ ਸੰਯਮ ਕਰਿ ਧਰਿ ਯਾਯਯਯ, ਨਿਗ੍ਰਹ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਯਾ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਝੁੰਝਾਈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਮਿਲੇ ਜਗਜੀਵਨ ਸਤਿਗੁਰ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਐ ॥੨॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਬ੍ਰਾਹਮਿਕਭਾਰੇ ਰਹਿ ਯਗਯਾਵਨ ਪੁਰੁ ਮਿਲਿਆਯ, ਕਿਯੁ ਚਾਹਾਯਾ ਯਾਨ ਸਦਗੁਰੁ ਠਾਰੁ ਹੀ
ਮਿਲਿਆ ॥੨॥

ਗੁਰੁ ਸਾਗਰੇ ਰਤਨਾਗਰੁ ਤਿਤੁ ਰਤਨ ਘਣੇਰੇ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰੁ ਏਕ ਸਾਗਰ ਏਵੰ ਰਤਨਾਗਰ ਅਚਰੁ, ਯਾਹਾਯਾ ਪਾਯਰੇ ਅਨੇਕ ਰਹੁ ਬਿਧਾਯਾਨ ਅਯੀ ॥

ਕਰਿ ਮਜਨੈ ਸਪਤ ਸਰੇ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਬਾਭ ਬਾਗਰ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂਯੋ ਬੰਗਓ ਬ੍ਰਾਜ ਕਰਿਲੇ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਆ।

ਨਿਰਮਲ ਜਲਿ ਨਾਏ ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਭਾਏ ਪੰਚ ਮਿਲੇ ਵੀਚਾਰੇ ॥

ਮੇਰੇ ਪੁਰਖੂ ਭਲੇ ਲਾਗੇਏ, ਬੇਭੇਦੇਏ ਮਨੁਸ਼ ਪਵਿਤ੍ਰ ਜਲਰੇ ਬ੍ਰਾਜ ਕਰਿਨੇਏ ਆਭ ਫਿਰੇ ਏਵੇ
ਕਾਯਾ ਭਧਾਧਿ ਏਹਿ ਪਾਞ ਆਨੇਧਿਯ ਮਨ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਕਰਿ ਪੁਰਖੂ ਗੁਣਰੇ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਏਏ।

ਕਾਮੁ ਕਰੇਧੁ ਕਪਟੁ ਬਿਖਿਆ ਤਜਿ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਉਰਿ ਧਾਰੇ ॥

ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਕਪਟ ਏਵੇ ਬਿਕਾਰਕੂ ਛਾਓ ਪੁਰਾਣੀ ਬਧਾਨਾਮਕੂ ਨਿਭ ਝੁਧਰੇ ਪਾਭ ਨੇਏ।

ਹਉਮੈ ਲੇਭ ਲਹਰਿ ਲਬ ਥਾਕੇ ਪਾਏ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥

ਮੇਰੇ ਅਹੰਕਾਰ, ਲੋਭਰੇ ਲਬਰੇ ਏਵੇ ਮਿਥਾਏ ਭਧਾਧਿ ਦੂਰ ਹੋਇਆ, ਬੇਭੇਦੇਏ ਮਨੁਸ਼
ਧਾਨਧਾਨ ਪੁਰਖੂ ਪੁਰਖੂ ਕਰਿਨੇਏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸਮਾਨਿ ਤੀਰਥੁ ਨਹੀ ਕੋਈ ਸਾਚੇ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਯੋ ਬਾਨ ਕੀਰਤਿ ਚਾਰੇ ਸ਼੍ਰੀ ਨਾਭੇ, ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੇ ਹੋ ਗੁਰੂ ਗੋਪਾਲ ਅਚਰਿ ॥੩॥

ਹਉ ਬਨੁ ਬਨੇ ਦੇਖਿ ਰਹੀ ਤ੍ਰਿਣੁ ਦੇਖਿ ਸਬਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਮੈਂ ਬਾਰਾ ਭਯਾਨਰੇ ਦੇਖੁਏਏ ਆਭ ਬਾਰਾ ਬਰੂਫਿਏ ਦੇਖੁਏਏ,

ਤ੍ਰਿਭਵਣੇ ਤੁਝਹਿ ਕੀਆ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਸਬਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖੂ! ਚਿੰਨ੍ਹੇ ਲੋਕ ਏਵੇ ਬਾਰਾ ਭਯਾਨਰੇ ਚੋ' ਬਾਰਾ ਹੋ ਬਨਾ ਹੋਇਏ।

ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਕੀਆ ਤੂੰ ਬਿਰੁ ਥੀਆ ਤੁਧੁ ਸਮਾਨਿ ਕੇ ਨਾਹੀ ॥

ਏਹੇ ਬਰੂ ਕੀਰਤਿ ਚੋ' ਬਾਰਾ ਭਯਾਨਰੇ, ਕੇਵਲ ਚੂਨੇ ਹੋ ਬਰਵਾ ਸ਼੍ਰੀ ਅਚ, ਚੋਰ ਬਾਨ ਕੇਹੇ
ਨਾਭਾਫਿ।

ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਸਭ ਜਾਚਿਕ ਤੇਰੇ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਕਿਸੁ ਸਾਲਾਹੀ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖੂ! ਤੂੰ ਭਾਭਾ ਅਰੁ ਆਭ ਅਨਧ ਬਰੂ ਚਾਰੇ ਯਾਚਕ ਅਚਰਿ, ਚੋਰ ਬਨਾ ਮੈਂ ਕਾਭਾਰੇ ਬੁਢਿਗਾਨ
ਕਰਿਏ?

ਅਣਮੰਗਿਆ ਦਾਨੁ ਦੀਜੈ ਦਾਤੇ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥

ਹੇ ਭਾਭਾ! ਚੂਨੇ ਮਾਗਿਏ ਬਨਾ ਭਾਨ ਦੇਭਰੇ, ਚੋਰ ਭਯਾਨਰੇ ਭਯਾਨਰੇ ਭਯਾਨਰੇ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਵੀਚਾਰਾ ॥੪॥੨॥

ਨਾਨਕਯੋ ਬਿਚਾਰ ਏਹਾ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਨਾ ਕੀਰਤਿ ਭਾਵ ਮੁਢਿ ਪਾਏ ਨਾਭੇ ॥੪॥੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਅੰਗ 1 ॥

ਮੇਰਾ ਮਨੋ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨ ਨਿਯਤ ਹੁੰਦਾ ਰਾਮ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੇ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰਪਰੇ ਧਾਰੇ ਰਾਮ ॥

ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਪੁਰਖ ਨਾਲਿਕ ਆਪਣੇ ਅਪਰੰਪਰੇ ਧਾਰੇ ਰਾਮ, ਜੋ ਬਾਰਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਬਾਹਰਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ।

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਧਾਨੇ ॥

ਜੋ ਅਗਮ, ਅਗੋਚਰ, ਅਪਾਰ ਅਪਾਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਧਾਨ ਹੈ।

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ ਅਵਰੁ ਝੂਠਾ ਸਭੁ ਮਾਨੇ ॥

ਪਹਿਲੇ ਜੁਗ ਦੇ ਆਦਿਕਾਰੀ ਹੋਏ, ਪਰ ਭੀ ਹੋਸੀ ਅਵਰੁ ਝੂਠਾ ਸਭੁ ਮਾਨੇ, ਜੋ ਝੂਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਹਿੰਦੇ।

ਕਰਮ ਧਰਮ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੈ ਸੁਰਤਿ ਮੁਕਤਿ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਦੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੈ ਸੁਰਤਿ ਮੁਕਤਿ ਕਿਉ ਪਾਈਐ, ਜੋ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਰਸਤੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੈ ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰਮੁਖੀ ਸਬਦ ਪਛਾਣੈ ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥੧॥

ਮੇਰਾ ਮਨੋ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ਰਾਮ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਮਾਨਿਆ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ਰਾਮ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਮਾਨਿਆ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ਰਾਮ ਹੈ।

ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮਾਇਆ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਈ ਰਾਮ ॥

ਹਉਮੈ, ਮਮਤਾ, ਮਾਇਆ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਈ ਰਾਮ, ਜੋ ਹਉਮੈ, ਮਮਤਾ, ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ।

ਮਾਤਾ ਪਿਤ ਭਾਈ ਸੁਤ ਚਤੁਰਾਈ ਸੰਗਿ ਨ ਸੰਪੈ ਨਾਰੇ ॥

ਮਾਤਾ, ਪਿਤਾ, ਭਾਈ, ਸੁਤ ਚਤੁਰਾਈ ਸੰਗਿ ਨ ਸੰਪੈ ਨਾਰੇ, ਜੋ ਮਾਤਾ, ਪਿਤਾ, ਭਾਈ, ਸੁਤ ਚਤੁਰਾਈ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ।

ਸਾਇਰ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਪਰਹਰਿ ਤਿਆਗੀ ਚਰਣ ਤਲੈ ਵੀਚਾਰੇ ॥

ਸਾਇਰ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਪਰਹਰਿ ਤਿਆਗੀ ਚਰਣ ਤਲੈ ਵੀਚਾਰੇ, ਜੋ ਸਾਇਰ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਪਰਹਰਿ ਤਿਆਗੀ ਚਰਣ ਤਲੈ ਵੀਚਾਰੇ ਹੈ।

ਆਦਿ ਪੁਰਖਿ ਇਕੁ ਚਲਤੁ ਦਿਖਾਇਆ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਸੋਈ ॥

ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਏਕ ਅਲੋਕਿਕ ਕੀਰਤਿ ਦੇਖਾਇਅੰਤਿ ਯੇ ਸੁੰ ਯੇਯੋਂ ਮਖ ਦੇਖੁਲੇ ਬੇਠਾਹੇ ਚਾਹਾਯੂ
ਹੂੰ ਪਾਇਆ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਨ ਛੋਡਉ ਸਹਜੇ ਹੋਇ ਸੁ ਹੋਈ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੁੰ ਖਰਿਕਾ ਭਭਿਕੁ ਛਾਢਿ ਨਾਹੂੰ, ਬਾਭਾਵਿਕ ਰੂਪਹੇ ਯਾਹਾ ਹੇਵਾ ਕਥਾ ਚਾਹਾ
ਹੇਯਭਿ ॥੨॥

ਮੇਰਾ ਮਨੋ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਾਚੁ ਸਮਾਲੇ ਰਾਮ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨ ਬੇਹਿ ਬਧਾਬਰੂਪ ਰਾਮਾਕ ਸ਼ਰਣ ਭਾਰਾ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾਯਾਯਭਿ।

ਅਵਗਣ ਮੇਟਿ ਚਲੇ ਗੁਣ ਸੰਗਮ ਨਾਲੇ ਰਾਮ ॥

ਸੁੰ ਨਿਯ ਅਵਗੁਣਕੁ ਧੂਰ ਕਰਿਦੇਯਭਿ, ਏਧੁਪਾਯ ਗੁਣ ਮੇਰਾ ਬਾਧੁਹੇ ਚਾਲਿਯਾਏ ਆਯ ਗੁਣਰ
ਧਾਨਬਰੂਪ ਮੇਰਾ ਬਾਗਮ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਾਧੁਹੇ ਹੋਯਾਯਾਯਭਿ।

ਅਵਗਣ ਪਰਹਰਿ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰੇ ॥

ਅਵਗੁਣਕੁ ਧਾਗ ਕਰਿ ਸੁੰ ਗੁਣਕਰਿ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯ ਬਧਾਯ ਦਰਬਾਰਹੇ ਸੁੰ ਬਧਾਵਾਧਾ ਵਨਿ
ਯਾਯਾਏ।

ਆਵਣੁ ਜਾਵਣੁ ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਤੁ ਵੀਚਾਰੇ ॥

ਮੇਰਾ ਯਯ ਮਰਣਰ ਚਕੁ ਬਧਾਧੁ ਹੋਯਾਯਾਯਭਿ, ਕਾਰਣ ਗੁਰਮੁਖਾ ਵਨਿ ਸੁੰ ਪਰਮ ਚਯੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਚਿਤ੍ਰਨ
ਕਰਿਭਿ।

ਸਾਜਨੁ ਮੀਤੁ ਸੁਜਾਣੁ ਸਖਾ ਤੂੰ ਸਚਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ ਚੁ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਬਾਯਨ, ਮਿਤ੍ਰ, ਏਵਾ ਬਯਾ ਅਚਭਿ, ਚੇਰਾ ਬਧਾ-ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਮੇਰਾਥੇ ਵਢਿਮਾ
ਮਿਲਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰਾਥੇ ਏਪਰਿ ਗੁਰਮਤਿ ਪੁਰਾਬੁ ਹੋਯਾਯਭਿ ਯੇ ਨਾਮ-ਰਹੁ ਮੇਰਾ ਭਿਥਹੇ ਪੁਕਾਗਮਾਨ
ਹੋਯਾਯਾਯਭਿ ॥੩॥

ਸਚੁ ਅੰਜਨੋ ਅੰਜਨੁ ਸਾਰਿ ਨਿਰੰਜਨਿ ਰਾਤਾ ਰਾਮ ॥

ਬਧਾ ਏਕ ਅੰਜਨ ਅਚੇ ਆਯ ਏਹਿ ਬਧਾਯ ਅੰਜਨਕੁ ਸੁੰ ਬਧਾਮਿ ਨਿਯ ਨਧਨਹੇ ਲਗਾਯਭਿ ਚਥਾ ਸੁੰ
ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਹਿਥ ਰਯਾਨ ਹੋਯਾਯਾਯਭਿ।

ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜਗਜੀਵਨੋ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ॥

ਮੇਰਾ ਚਨ-ਮਨ ਭਿਥਹੇ ਯਗਯੁਵਨ ਧਾਥਾ ਰਾਮ ਵਾਬ ਕਰੁਭਿਭਿ।

ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਮਨਿ ਰਾਤਾ ਸਹਜਿ ਮਿਲੈ ਮੇਲਾਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਗਜੀਵਨ ਦਾਤਾ ਹਰਿਕਾ ਬਾਪੁਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯੋਇ ਆਉ ਬਾਭਾਵਿਕਤਾ ਬਹਿਤ ਹੂੰ ਮਿਲਨ ਹੋਯੋਇ।

ਸਾਧ ਸਭਾ ਸੰਤਾ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਨਦਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਬਾਪੁਕਾ ਬਭਾ ਐਵੰ ਬਛਕਾ ਬੰਗਤਿਰੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰੁਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਕ੍ਰਿਪਾ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਬੁਝਿ ਭਧਲਬੁ ਹੋਯੋਇ।

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਚੁਕੇ ਮੋਹ ਪਿਆਸਾ ॥

ਬੈਰਾਗੀ ਪੂਰੁਖ ਹਰਿਕਾ ਭਭਿਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾਏ ਭਯਾ ਭਾਵਾਰ ਮੇਰਾ ਐਵੰ ਚੁਝਾ ਦੂਰ ਹੋਯੋਇ।

ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਪਤੀਣੇ ਵਿਰਲੇ ਦਾਸ ਉਦਾਸਾ ॥੪॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕੇਹੀ ਬਿਰਲ ਹੂੰ ਬੈਰਾਗੀ ਪੁਰੁਕਾ ਦਾਸ ਅਚੇ, ਏਏ ਨਿਯ ਅਹੰਕਾਰ ਦੂਰ ਕਰਿ ਪੁਬਧ ਰਹਿਯਾਏ॥੪॥੩॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਛੰਤ ਘਰੁ ੨

ਰਾਗ ਆਸਾ ਮਹਲਾ 1 ਛੰਤ ਘਰ 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਹੁਰ ਏਕ ਅਚਰਿ, ਯਾਹਾਯੂ ਬਦਗੁਨੁਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਮਾਯਕ ਪਾਰੇ।

ਤੂੰ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ਜਿਥੈ ਹਉ ਜਾਈ ਸਾਚਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਬਯਾ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਹੇ ਜਗਤਰ ਰਚਯੋਗ! ਮੂੰ ਯੇਯੁ ਅਭੇ ਗਲੇ ਮਖ ਭੇ' ਠਾਰੇ ਨਯਰ ਰਹਿਯੋ।

ਸਭਨਾ ਕਾ ਦਾਤਾ ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ ਦੁਖ ਬਿਸਾਰਣਹਾਰੁ ਜੀਉ ॥

ਤੂ ਬਰੂ ਯਾਵਯਾ ਵਾਯਾ, ਕਰਮਬਿਧਾਯਾ ਏਵੰ ਦੁਖਗ ਨਾਗਕ ਅਰੂ।

ਦੁਖ ਬਿਸਾਰਣਹਾਰੁ ਸੁਆਮੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਕਾ ਹੋਵੈ ॥

ਯਾਹਾ ਵਾਰਾ ਕਰਮਾਯਕਤ੍ਵਾ ਬਰੂ ਕਿਯੋ ਦੂਨਿਆਰੇ ਹੋਯਾਯਾ, ਯੇ, ਦੂਨਿਆਰ ਬ੍ਰਾਹਮੀ, ਯਾਵਯਾ ਬਰੂ ਦੁਖਗ ਦੂਰ ਕਰਿਯਾਯੋ।

ਕੋਟ ਕੋਟੰਤਰ ਪਾਪਾ ਕੇਰੇ ਏਕ ਘੜੀ ਮਹਿ ਖੇਵੈ ॥

ਯੇ ਯਾਵਯਾ ਕੋਚਿ ਕੋਚਿ ਪਾਪ ਏਕ ਯੋਗਰੇ ਨਾਗ ਕਰਿ ਧੋਯਾਯੋ।

ਹੰਸ ਸਿ ਹੰਸਾ ਬਗ ਸਿ ਬਗਾ ਘਟ ਘਟ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਤੂਯੇ ਪੁਰੋਧਕ ਯੁਧਯੋਰ ਕਰਮੋਰ ਪਰਮਾਯਾ ਕਰੁਯੋ, ਯੁਧਯੂ ਯੁਧ ਏਵੰ ਵਗਯੂ ਵਗ ਕਰੁਯੋ, ਅਧੀਯ ਯੇਧ ਮਯਾਪੁਰੁਯ ਯਾਹਾਯੂ ਯੁਧ ਮਾਨਯੋ ਅਯ ਯੇਧ ਮੂਯੋ ਯਾਹਾਯੂ ਵਗ ਯੋਗਿ ਵਧਵਯਾਰ ਕਰਿਯਾਯੋ।

ਤੂੰ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ਜਿਥੈ ਹਉ ਜਾਈ ਸਾਚਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ਜੀਉ ॥੧॥

ਹੇ ਬਯਾ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਮੂੰ ਯੇਯੁ ਅਭੇ ਮਖ ਯਾਧ, ਤੂ ਬਰੂ ਯਾਗਾਰੇ ਵੇਯਾ ਯਾਯੋ॥1॥

ਜਿਨ੍ ਇਕ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨ੍ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਤੇ ਵਿਰਲੇ ਸੰਸਾਰਿ ਜੀਉ ॥

ਯੇਧ ਏਕਾਗ੍ਰਿਯੋ ਹੋਯਾ ਪਰਮਾਤਮਾਯਾ ਧਾਨ ਕਰਿਯੋ, ਯਾਹਾਯੂ ਯੁਯ ਯੋ ਯੋਯਯੋ ਹੋਯਾਯੋ, ਪਰਯੁ ਏਧਿ ਯੁਧਾਰਰੇ ਏਧਰਿ ਵੋਯਯ ਯੋ ਅਯਯੋ।

ਤਿਨ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਮਾਵੈ ਕਬਹੂ ਨ ਆਵਹਿ ਹਾਰਿ ਜੀਉ ॥

ਯੇਧਾਨੇ ਗੁਰੁਯਾ ਗਕਰ ਬਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾਯੋ, ਏਧਾਯਯ ਮਧਧੂਯ ਯਾਹਾਯਾ ਨਿਕਯਯੁ ਅਧੇ ਨਾਯੋ ਅਯੋ ਯੇਧਾਨੇ ਕੇਵੇ ਮਖ ਨਿਯ ਯਾਵਨ ਵਾਯੋ ਯਾਰਯੋ ਨਾਯੋ।

ਤੇ ਕਬਹੂ ਨ ਹਾਰਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਾਰਹਿ ਤਿਨ੍ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਹੋਵੇ ਹਰਿ-ਪੁਰੂਸ ਗੁਰੂ ਰਚਿਤ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇ ਕੇਵੇ ਨਾਮੁ ਹੋਵੇ ਨਾਮੁ, ਅਪ੍ਰਾਪਤਿ ਮਨੁ ਹੋਵੇ ਚਾਹਾ
ਨਿਕਰਾਵੁ ਆਖੇ ਨਾਮੁ।

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਤਿਨ੍ ਕਾ ਚੂਕਾ ਜੋ ਹਰਿ ਲਾਗੇ ਪਾਵੈ ॥

ਹੋਵੇ ਹਰਿ-ਚਰਨੇ ਲਾਗੇ ਅਭਿ, ਚਾਹਾ ਭਗਤ ਮਨੁ ਹੋਵੇ ਚਾਹੁ ਧੂਰੇ ਹੋਵੇ ਭਾਗਿਯਾਭਿ।

ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਹਰਿ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਰ ਧਾਰਿ ਜੀਉ ॥

ਬੇ ਗੁਰੂ ਨਾਮੁ ਨਾਮੁ ਚਾਹਾ ਚਰਨਾਮੁ ਨਾਮੁ ਨਿਯਮੁ ਧੂਰੇ ਲਾਗੇ ਕਰਿ ਭਗਤ ਚਾਹੁ ਹਰਿ ਚਾਹੁ
ਪਾਭਿ।

ਜਿਨ੍ ਇਕ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨ੍ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਤੇ ਵਿਰਲੇ ਸੰਸਾਰਿ ਜੀਉ ॥੨॥

ਹੋਵੇ ਅਕਾਸ਼-ਭਾਗਿ ਹੋਵੇ ਭਗਤਾਨਾਮੁ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾ, ਚਾਹਾ ਗੁਰੂ ਹੋਵੇ ਭਗਤ ਹੋਵੇ, ਕਿਉ ਅਪਰਿ ਵਪਰਿ
ਦੁਨੀਆਰੇ ਬਿਰਲਾ ਅਭਿ ॥੨॥

ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ ਤਿਸੈ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ਜੀਉ ॥

ਮੇਭੈ ਪੁਰੂ ਅਵਿ ਭਗਤ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯਾ ਅਭਿ ਭਾਗਿ ਕਾਮੁ ਹੋਵੇ ਲਾਗਿਯਾ, ਮੂੰ ਚਾਹਾ ਪੁਰ
ਬਿਰਲਾ ਅਭਿ।

ਤਾ ਕੀ ਸੇਵ ਕਰੀਜੈ ਲਾਹਾ ਲੀਜੈ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪਾਈਐ ਮਾਣੁ ਜੀਉ ॥

ਹੋ ਭਾਗ! ਬੇਹਿ ਪੁਰੂ ਬੇਹਾ ਕਰ, ਅਵਿ ਭਾਗਿ ਲਾਗਿ ਪੁਰੂ ਕਰ ਅਭਿ ਹਰਿ ਧਰਮਾਰੇ ਮਾਨ-
ਬਾਗਿ ਪੁਰੂ ਕਰ।

ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਵੈ ਜੋ ਨਰੁ ਏਕੁ ਪਛਾਣੈ ॥

ਕਿਉ ਹਰਿ ਧਰਮਾਰੇ ਬੇਹਿ ਵਪਰਿ ਮਾਨ-ਬਾਗਿ ਪਾਭਿ, ਹੋਵੇ ਅਕਾਸ਼-ਭਾਗਿ ਭਾਗਿ।

ਓਹੁ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਵੈ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਧਿਆਵੈ ਨਿਤ ਹਰਿ ਗੁਣ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ ॥

ਮੇਭੈ ਮਨੁਸ਼ ਪੁਰੂ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾ ਅਭਿ ਨਿਧਿ ਹੋਵੇ ਪੁਰੂ ਗੁਰਗਾਨ ਕਰਿਯਾ,
ਚਾਹਾ ਨਿਧਿ ਪੁਰੂ ਹੋਵੇ ਭਾਗਿ।

ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਾਮੁ ਤਿਸੈ ਕਾ ਲੀਜੈ ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਪੁਰਖੁ ਪਰਧਾਨੁ ਜੀਉ ॥

ਅਪ੍ਰਾਪਤਿ, ਰਾਗਿ ਧਨ ਬੇਹਿ ਪੁਰੂ ਨਾਮੁ ਬਾਗਿ ਕਰ, ਹੋਵੇ ਬਰ-ਗੁਰੂ, ਅਧਿਗੁਰੂ ਅਵਾ ਬਰ-ਵਪਾਰਿ
ਬਾਗਿ ਅਭਿ।

ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ ਹਉ ਤਿਸੈ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ਜੀਉ ॥੩॥

ਮੂੰ ਬੇਹਿ ਪੁਰੂ ਪੁਰਿ ਬਿਰਲਾ ਅਭਿ, ਹੋਵੇ ਅਕਾਸ਼-ਭਾਗਿ ਕਰਿ ਭਾਗਿ ਕਾਮੁ ਹੋਵੇ
ਲਾਗਿਯਾ ॥੩॥

ਨਾਮੁ ਲੈਨਿ ਸਿ ਸੋਹਹਿ ਤਿਨ ਸੁਖ ਫਲ ਹੋਵਹਿ ਮਾਨਹਿ ਸੇ ਜਿਣਿ ਜਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਮੇਭੱ ਮਨੁਸ਼ਧ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਮੁਖਰੇ ਨੇਯਥਾਯ, ਏ ਬੁਢਰ ਅਰੇ, ਚਾਢਾਕੂ ਆਨ੍ਹਿਕ ਬੁਝ ਰੂਪੀ ਫਲ ਪੁਾਬੁ ਢਾਯਯਾਯ, ਮਿਯ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਕੂ ਮਾਨਿਥਾਯ, ਏ ਯਾਵਨਰ ਕਾਯਿ ਯਿਯਿਯਾਯ।

ਤਿਨ ਫਲ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਜੇ ਜੁਗ ਕੇਤੇ ਜਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਮਧਿ ਚਾਢਾਕੂ ਯਲ ਯਾਗਿਥਾਯ, ਚਾਢਾਢੇਲੇ ਚਾਢਾਕੂ ਪੁਰੁਸ਼ ਫਲਰ ਕਯਿ ਅਯਾਵ ਰਢੇ ਨਾਢਿ।

ਜੇ ਜੁਗ ਕੇਤੇ ਜਾਹਿ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨ ਫਲ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਢੇ ਯਗਚਰ ਬਾਮਾ! ਅਨੇਕ ਮੁਗ ਕਯਿਲੇ ਮਧ ਚੋਰ ਬੁਢਿ ਕਰੁਪੁਕਾ ਲੋਕਕੂ ਯਹਿ ਫਲ ਕੇਰੇ ਅਯਾਵ ਰਢੇ ਨਾਢਿ।

ਤਿਨ੍ ਜਰਾ ਨ ਮਰਣਾ ਨਰਕਿ ਨ ਪਰਣਾ ਜੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ॥

ਮਿਯ ਢਰਿਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਰਿਥਾਯ, ਏ ਕੂਢ ਢੂਧਨਾਢਿ, ਨਾ ਢਿ ਚਾਢਾਰ ਮੁਰੁਧ ਆਬਿਥਾਯ ਆਯ ਨਾ ਢਿ ਨਰਕਕੂ ਮਾਯਥਾਯ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਹਿ ਸਿ ਸੂਕਹਿ ਨਾਹੀ ਨਾਨਕ ਪੀੜ ਨ ਖਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਢੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੱ ਮਨੁਸ਼ਧ ਪਰਮਾਮਾਯ ਨਾਮ ਬੁਰਯ ਕਰਿਥਾਯ, ਏ ਕੇਰੇ ਷ਾਯ ਢੂਧਨਾਢਿ ਆਯ ਨਾ ਢਿ ਕੇਰੇ ਕੁਝਯਰੇ ਪੀਢਿ ਢਾਯਯਾਯ।

ਨਾਮੁ ਲੈਨ੍ ਸਿ ਸੋਹਹਿ ਤਿਨ੍ ਸੁਖ ਫਲ ਹੋਵਹਿ ਮਾਨਹਿ ਸੇ ਜਿਣਿ ਜਾਹਿ ਜੀਉ ॥੪॥੧॥੪॥

ਮੇਭੱ ਮਨੁਸ਼ਧ ਪਰਮਾਮਾਯ ਨਾਮ ਬੁਰਯ ਕਰਿਥਾਯ, ਏ ਸ਼ਾਯਾ ਪਾਯਥਾਯ ਆਯ ਬੁਝ ਰੂਪੀ ਫਲ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਥਾਯ, ਮੇਭੱ ਮਨੁਸ਼ਧ ਨਾਮਕੂ ਮਾਨਿਥਾਯ, ਏ ਯਾਵਨਰ ਕਾਯਿ ਯਿਯਿਯਾਯ ॥੪॥੧॥੪॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਕੁਰ ਯਕ ਅਚਯਿ, ਮਾਢਾਕੂ ਬਧਗੁਰੁਕਾ ਕੂਪਾਰੂ ਪੁਾਬੁ ਕਰਮਾਯਾਯ ਪਾਰੇ।

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਛੰਤ ਘਰੁ ੩ ॥

ਆਯਾ ਮਢਲਾ 1 ਯਯ ਯਰ 3 ॥

ਤੂੰ ਸੁਣਿ ਹਰਣਾ ਕਾਲਿਆ ਕੀ ਵਾੜੀਐ ਰਾਤਾ ਰਾਮ ॥

ਢੇ ਕਾਲ ਮੁਗ ਰੂਪੀ ਮਨਾਰੂ ਮੋਰ ਕਥਾ ਧਾਨਪੂਰਕ ਗੁਯ, ਯੁ ਯਹਿ ਬੁਝਿ ਰੂਪੀ ਯਧਾਨਰੇ ਕਾਢਿਕਿ ਮਬੁ ਢੇਯਯੁ?

ਬਿਖੁ ਫਲੁ ਮੀਠਾ ਚਾਰਿ ਦਿਨ ਫਿਰਿ ਹੋਵੈ ਤਾਤਾ ਰਾਮ ॥

ਯਹਿ ਯਧਾਨਰ ਕਿਕਾਰਰ ਫਲ ਕੇਰਲ ਚਾਰਿ ਧਿਨ ਪਾਯ ਢਿ ਮੀਠਾ ਢਾਯਥਾਯ, ਪੂਯ ਯਢਾ ਕੁਝਧਾਯਕ ਕਯਿਥਾਯ।

ਫਿਰਿ ਹੋਇ ਤਾਤਾ ਖਰਾ ਮਾਤਾ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਪਰਤਾਪਏ ॥

ਮੇਭੱ ਬਾਦ ਪਾਛ ਭੂ ਅਤੇ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋਯੋ, ਯੇਹੀ ਫਲ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਗੇਝਰੇ
ਦੁਃਖਦਾਇਕ ਬਣਿਯਾਇ ਆਵ।

ਓਹੁ ਜੇਵ ਸਾਇਰ ਦੇਇ ਲਹਰੀ ਬਿਜੁਲ ਜਿਵੈ ਚਮਕਏ ॥

ਬੇਹੁੰ ਧਾਨੁ ਆਪਰਿ ਅਰੇ, ਮੇਧਰਿ ਬਸੁਤਰਿ ਲਹਰਿ ਭਉਧੁ ਹੋਇਆਵੁ ਆਉ ਬਿਭੂਜਿ ਆਲੋਕਿ ਭਲਿ
ਅਸ਼ਾਮੁ ਅਰੇ।

ਹਰਿ ਬਾਝੁ ਰਾਖਾ ਕੋਇ ਨਾਹੀ ਸੋਇ ਤੁਝਹਿ ਬਿਸਾਰਿਆ ॥

ਹਰਿਕਾ ਬਿਨਾ ਆਉ ਕੇਹੁੰ ਰਘੁਆਲ ਨਾਹਾਉ ਆਉ ਚਾਹਾਯੂ ਚੁਮੇ ਭੂਲਿ ਮਾਯਕੁ।

ਸਚੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਚੇਤਿ ਰੇ ਮਨ ਮਰਹਿ ਹਰਣਾ ਕਾਲਿਆ ॥੧॥

ਹੇ ਕਾਲਿ ਮੁਗ ਰੂਪੀ ਮਨ! ਨਾਨਕ ਚੋਟੇ ਬਧਿ ਕਹਉ, ਮੇਰੇ ਕਥਾ ਮਨੇ ਰਖ, ਭਗਵਾਨਕੂੰ ਸ਼ਰਣ
ਕਰ, ਚੁਮੇ ਮੁਖਿ ਅਚਲ ਅਰੇ ॥੧॥

ਭਵਰਾ ਫੂਲਿ ਭਵੰਤਿਆ ਦੁਖੁ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਵੰ ਰੂਪੀ ਮਨ! ਮੇਧਰਿ ਬੁਝਣ ਨੇਕਾ ਪਾਛੋ ਧੂਲਿ ਭਉਧੁ ਭਵੰਕੂੰ ਵਛੋਤ ਦੁਖਿ ਬਧੁ
ਕਰਿਕਾਨੂੰ ਪਠੋਆਵ, ਬੇਹੁੰਪਰਿ ਭਗਤਰੇ ਪਦਾਰਥਕੂੰ ਭੋਗਿ ਕਰਿਕਾ ਪਾਛੋ ਚੋਟੇ ਵਛੋਤ ਦੁਖਿ ਬਧੁ
ਕਰਿਕਾਨੂੰ ਪਠੋਵ।

ਮੈ ਗੁਰੁ ਪੂਛਿਆ ਆਪਣਾ ਸਾਚਾ ਬੀਚਾਰੀ ਰਾਮ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯ ਗੁਰਕੂੰ ਬਧਿ ਬਿਭਲੇ ਪਚਾਰਿਓ,

ਬੀਚਾਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੁਖੈ ਪੂਛਿਆ ਭਵਰੁ ਬੇਲੀ ਰਾਤਓ ॥

ਮੂੰ ਗੁਰਕੂੰ ਪਚਾਰਿਓ ਮੇ ਅਹਿ ਮਨ-ਭਵੰ ਧੂਲਿ ਪੁਠਿ ਆਕਰਿਓ ਹੇਭਲਿ।

ਸੁਰਜੁ ਚੜਿਆ ਪਿੰਡੁ ਪੜਿਆ ਤੇਲੁ ਤਾਵਣਿ ਤਾਤਓ ॥

(ਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਵਛਾਯੋ ਮੇ) ਮੇਰੇ ਬੁਝਿਓ ਭਉਧੁ ਹੋਇਆਵ, ਅਧਾਰਿ ਭੀਵਨਰੇ ਰਾਉ ਬਿਧੋਆਵ,
ਬੇਠੇਬੇਠੇ ਅਹਿ ਗਰੀਰੇ ਮਾਰਿ ਕਰਿਓਆਵ ਅਵ ਚਾਹਾਯੂ ਬੇਹੁੰ ਚੋਟੇ ਪਕਾਯ ਗਰਮ ਕਰਾਯਾਵ।

ਜਮ ਮਗਿ ਬਾਧਾ ਖਾਹਿ ਚੋਟਾ ਸਬਦ ਬਿਨੁ ਬੇਤਾਲਿਆ ॥

ਬੇਹੁੰ ਭਗਵਾਨੁ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੇਠਾਲ ਹੋਇਆਵ ਭੀਵ ਮੇਰੇ ਮਾਰਿਰੇ ਕਥਾ ਹੋਇ ਵਛੋਤ ਮਾਰ
ਯਾਯਾਵ।

ਸਚੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਚੇਤਿ ਰੇ ਮਨ ਮਰਹਿ ਭਵਰਾ ਕਾਲਿਆ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਬਧਿ ਕਹਉ, ਹੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਕਾਲ ਭਵੰ! ਪੁਛੁਕੂੰ ਸ਼ਰਣ ਕਰ, ਅਨਧਾ ਮੁਖਿ
ਹੋਵ ॥੨॥

ਮੇਰੇ ਜੀਅੜਿਆ ਪਰਦੇਸੀਆ ਕਿਤੁ ਪਵਹਿ ਜੰਜਾਲੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਰਦੇਸੀ ਭੀਵਾਨ! ਤੂੰ ਅਹਿ ਭਗਤਰੇ ਭਯਾਲੇ ਕਾਹਿਓ ਧਾਇ ਰਹਿਓ?

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਕੀ ਫਾਸਹਿ ਜਮ ਜਾਲੇ ਰਾਮ ॥

ਮੇਧੇਬੇ ਬਛਾ ਮਾਲਿਕ ਚੋਰ ਮਨਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਓ, ਚਾਹਾਏਲੇ ਚੁ ਕਾਇੰਕੇ ਮਨਰੇ ਯਾਲਰੇ
ਫਾਸੇਰੇ?

ਮਛਲੀ ਵਿਛੁੰਨੀ ਨੈਣੁ ਰੁੰਨੀ ਜਾਲੁ ਬਧਿਕਿ ਪਾਇਆ ॥

ਮੇਧੇਬੇ ਚੀਕਾਰੀ ਯਾਲ ਪਕਾਯ ਥਾਏ ਆਯ ਮਾਲ ਯਾਲਰੇ ਫਾਸੇ ਯਾਲਰੇ ਬਿਛੋਧ ਹੋਯਾਯਾਏ,
ਬੇਭੇਬੇਲੇ ਕੁਝਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਸੰਸਾਰੁ ਮਾਇਆ ਮੇਹੁ ਮੀਠਾ ਅੰਤਿ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਬੰਬਾਰਕੁ ਮਾਲਾਰ ਮੋਹਾ ਮਿਠਾ ਲਾਗਿਯਾਏ, ਪਰਛੁ ਚੋਰੇਰੇ ਏਹੇ ਭੁਧ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ਹਰਿ ਸਿਉ ਛੇਡਿ ਮਨਹੁ ਅੰਦੇਸਿਆ ॥

ਹੋ ਮੋਹਾਰ ਆਮ੍ਹ! ਚਿਯ ਲਗਾਯ ਹਰਿਯ ਭਯੋ ਕਰ ਆਯ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਚਿਯ ਚਪਾਗ ਕਰ।

ਸਚੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਚੇਤਿ ਰੇ ਮਨ ਜੀਅੜਿਆ ਪਰਦੇਸੀਆ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਚੋਰੇਬੇ ਬਧੇ ਕਹਿਓ- ਹੋ ਮੋਹਾਰ ਪਰਦੇਸੀ ਆਮ੍ਹ! ਹੋ ਮਨ! ਮੋਹਾਰ ਕਥਾਕੁ ਮਨੇ ਰਝ ਆਯ
ਪਰਮਾਮ੍ਹਾਯ ਖਾਨ ਕਰ ॥੩॥

ਨਦੀਆ ਵਾਹ ਵਿਛੁੰਨਿਆ ਮੇਲਾ ਸੰਜੋਗੀ ਰਾਮ ॥

ਨਦੀ ਠਾਰੂ ਬੇਛੋਧ ਹੋਯਾਯਾਏ ਪੁਰਾਣਰੇ ਮਿਲਨ ਬੰਧੋਗਰੇ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਮੀਠਾ ਵਿਸੁ ਭਰੇ ਕੇ ਜਾਣੈ ਜੋਗੀ ਰਾਮ ॥

ਮੂਗ ਮੂਗਰੇ ਮਾਲਾਰ ਮੋਹਾ ਯਾਵਕੁ ਮਿਠਾ ਲਾਗਿਯਾਏ, ਕਿਛੁ ਏਹੇ ਮੋਹਾ ਬਿਕਾਰਰੇ ਬਿਧਰੇ ਭਰੇ ਰਹਿਓ,
ਕੇਹੇ ਬਿਰਲ ਮੋਗੀ ਹੋ ਏਹੇ ਚਪਾਕੁ ਰੂਝਿਯਾਏ।

ਕੇਈ ਸਹਜਿ ਜਾਣੈ ਹਰਿ ਪਛਾਣੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨਿ ਚੇਤਿਆ ॥

ਬਧਗੁਰੂਕੁ ਸ਼ਰਧ ਕਰਿਯਾਏ ਬਿਰਲ ਮਨੁਬ ਫੋ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਅਵਸ਼ਾਕੁ ਯਾਗਿਯਾਏ ਆਯ ਭਗਵਾਨਕੁ ਚਿਯ
ਥਾਏ।

ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲੇ ਪਚਹਿ ਮੁਗਧ ਅਚੇਤਿਆ ॥

ਹਰਿਯ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬੇਗਾਓਰ, ਮੂਰ੍ਯ ਮਨੁਬ ਮਾਲਾਰ ਭੁਧਰੇ ਪਥਭੁਝ ਹੋਯਾਯਾਏ ਨਝ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਭਗਤਿ ਨ ਰਿਦੈ ਸਾਚਾ ਸੇ ਅੰਤਿ ਧਾਰੀ ਰੁੰਨਿਆ ॥

ਮੇਯੋ ਪੁਰਾਣੀ ਹਰਿਨਾਮ ਸ਼ਰਧ ਕਰੇ ਨਾਹੋ, ਭਗਵਾਨਕੁ ਭਯੋ ਕਰੇ ਨਾਹੋ, ਨਿਯ ਬੁਧਯਰੇ ਬਧਾਕੁ
ਸ਼ਾਪਨ ਕਰੇ ਨਾਹੋ, ਬੇ ਚੋਰੇਰੇ ਕੁਝਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਸਚੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਬਦਿ ਸਾਚੈ ਮੇਲਿ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਿਆ ॥੪॥੧॥੫॥

ਨਾਨਕ ਬਧ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਚੰਗੇ ਭਾਗ। ਚਿਰਕਾਲਿ ਰਿਛੇਦ ਹੋਇਓ। ਪੁਰਾਣੀ ਪੁਰੀਯਾ ਬਾਪੁਰੇ ਮੇਲਿ
ਹੋਇਓ॥੪॥੧॥੫॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵੰਤ ਅਚੰਤ ਯਾਤਾਯਾ ਬਖਸ਼ਿਓ ਯਾਤਾਯਾ ਪੁਰਾਣੀ ਕਰਮਾਯਾ ਪਾਰੇ।

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ਛੰਤ ਘਰੁ ੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ 3 ਛੰਤ ਘਰ 1 ॥

ਹਮ ਘਰੇ ਸਾਚਾ ਸੋਹਿਲਾ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਆਮਰ ਬੁਧਲਾ ਘਰੇ ਬਧਰੇ ਬੁਧਗਨ ਹੋਯੋ ਆਪ ਬਧਾ ਚੰਗੇ ਭਾਗ। ਆਮ ਬੁਧਲਾ ਘਰ ਬੁਧਰ
ਵਧਿਯਾਯੋ।

ਧਨ ਪਿਰ ਮੇਲੁ ਭਇਆ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਪਰਿ-ਪਰਿਯੋਗਿਯਾ ਬਹਿਤ ਯਾਵ-ਬੁਧਰ ਮੇਲਿ ਹੋਇਯਾਯੋ ਆਪ ਬੇਧੇ ਪੁਰੀ ਬੁਧੁ ਹੋ ਮੇਲਿ
ਕਰਮਾਯੋ।

ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ ਸਚੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ਕਾਮਣਿ ਸਹਜੇ ਮਾਤੀ ॥

ਯਾਵ-ਬੁਧ ਬੁਧਾਯੋਯਾ ਬਹਿਤ ਮਧੁ ਹੋਯੋ, ਕਾਰਣ ਬੇ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਬਧ ਬੁਧਨ ਕਰਿਯੋ ਆਪ ਪੁਰੀ
ਯਾਤਾਯੋ ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ ਮੇਲਿ ਕਰਮਾਯੋ।

ਗੁਰੁ ਸਬਦਿ ਸੀਗਾਰੀ ਸਚਿ ਸਵਾਰੀ ਸਦਾ ਰਾਵੇ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਚੰਗੇ ਗੁਰੂਰ ਬੇਧੇ ਯਾਵ-ਬੁਧ ਕਰਿਯੋ ਆਪ ਬਧ ਯਾਤਾਯੋ ਬੁਧਰ ਵਧਾਯੋ ਆਪ ਪੁਰੀ
ਬਾਪੁਰੇ ਰਯਾਨ ਕਰਿ ਬੇ ਬਧਾ ਨਿਯ ਪੁਰੀਯਾ ਬਾਪੁਰੇ ਰਯਾਨ ਕਰਿਯਾ।

ਆਪੁ ਗਵਾਏ ਹਰਿ ਵਰੁ ਪਾਏ ਤਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥

ਮੇਵੇ ਨਿਯ ਅਧਾਕਾਰਕੁ ਦੂਰ ਕਰਿ ਬੇ ਹਰਿਯੁ ਨਿਯ ਵਰ ਰੂਪਰੇ ਪਾਯੋ, ਬੇਧੇਧੇਧੇ ਹਰਿ ਰਧ
ਯਾਤਾਯੋ ਬੁਧਰੇ ਵਧ ਕਰਿਯੋ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰੁ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੀ ਸਫਲਿਉ ਜਨਮੁ ਸਬਾਇਆ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੇਯੋ ਯਾਵਾ। ਗੁਰੂਯਾ ਚੰਗੇ ਭਾਗ। ਬਧਾ ਹੋਯੋ, ਯਾਤਾਯੋ ਬਾਪੁਰੇ ਯਾਵਨ ਬਧਾ
ਹੋਯਾਯੋ॥੧॥

ਦੂਜੜੈ ਕਾਮਣਿ ਭਰਮਿ ਭੁਲੀ ਹਰਿ ਵਰੁ ਨ ਪਾਏ ਰਾਮ ॥

ਮੇਯੋ ਯਾਵ-ਬੁਧ ਧੋਧਯਾਵ ਅਧਾ ਅਧਰੇ ਕੁਮਾਰਗਾਮੀ ਹੋਯਾਯੋ, ਨਿਯ ਵਰ ਰੂਪਰੇ ਯਾਤਾਯੋ ਹਰਿ
ਪੁਰੀ ਬੁਧਿਯਾ।

ਪਿਰੁ ਸੰਗਿ ਕਾਮਣਿ ਜਾਣਿਆ ਗੁਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰੂ ਮੋਢੇਂ ਯਾਵ-ਬੁਧ ਨਿਯਮ ਬਯੋਧਿ ਰੇ ਮੇਲਨ ਕਰਾਯੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਸਹਿਤ ਮੇਲਨ ਕਰਾਯੋ, ਯੇ ਯਾਗੀ
ਦੇਖਯੋ ਯੇ ਚਾਹਾਰ ਪਥਿ-ਪੁਰੁ ਚਾਹਾਰ ਬਾਧੁਰੇ ਹੂੰ ਰਹਿਯਾਓ।

ਅੰਤਰਿ ਸਬਦਿ ਮਿਲੀ ਸਹਜੇ ਤਪਤਿ ਬੁਝਾਈ ਰਾਮ ॥

ਯੇ ਗੰਥ ਭਾਰਾ ਅਭਰੇ ਹੂੰ ਪੁਰੁਸ਼ ਸਹਿਤ ਮੇਲਿਯਾਏ ਆਯ ਚਾਹਾਰ ਚੁਝਾਰ ਅਗ੍ਰਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ
ਮੇਲਿਯਾਏ।

ਸਬਦਿ ਤਪਤਿ ਬੁਝਾਈ ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਆਈ ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ॥

ਗੰਥ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਰ ਯੁਜਨ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਯੋ, ਏਵੇ ਚਾਹਾਰ ਅਭਰਾਯਾਯੋ ਗੰਥਿ ਆਇ ਯਾਯੋ ਆਯ
ਯੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੂੰ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖੁ ਦੇਖਯੋ।

ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਅਪਣੇ ਸਦਾ ਰੰਗੁ ਮਾਣੇ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਖਿਆ ॥

ਨਿਯ ਪ੍ਰਿਯਤਮਯੋ ਸਹਿਤ ਮੇਲਿ ਯੇ ਬਧਾ ਚਾਹਾਯੋ ਪ੍ਰੇਮਰ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯ ਬਯਾ ਗੰਥ ਭਾਰਾ
ਬੁਝਰੇ ਵਾਗੀ ਹੋਯਾਏ।

ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਮੋਨੀ ਥਾਕੇ ਭੇਖੀ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਈ ॥

ਪੜ੍ਹਿਤ ਪੜ੍ਹਿ ਆਯ ਮੋਨੀ ਧਾਰਣ ਕਰਿਯੁਵਾ ਰਬਿ-ਮੂਨਿ ਬਧਾਯੁ ਲਗਾਯ ਪਥਿ ਯਾਯੋ, ਧਾਰਿਕ ਵੇਗ
ਧਾਰਣ ਕਰਿਯੁਵਾ ਬਾਧੁ ਮੂਨਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਨਾਹੁ।

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਭਗਤੀ ਜਗੁ ਬਉਰਾਨਾ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਈ ॥੩॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁ-ਭਯੋ ਬਿਨਾ ਦੂਨਿਯਾ ਵਾਯਲਾ ਹੋਯਾਯਾਯੋ, ਕਿਛੁ, ਬਯਾ ਗੰਥ ਭਾਰਾ ਯਾਵ-ਬੁਧ ਪੁਰੁਸ਼
ਸਹਿਤ ਮੇਲਨ ਕਰਿਯਾਏ ॥੩॥

ਸਾ ਧਨ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਹਰਿ ਜੀਉ ਮੇਲਿ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ ॥

ਮੋਢੇਂ ਯਾਵ-ਬੁਧ ਹਰਿ-ਪੁਰੁਸ਼ ਨਿਯ ਚਰਣਰੇ ਲਾਨ ਕਰਾਯੋ, ਚਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਆਨੰਦ ਭਧੁ
ਹੋਯਾਏ।

ਸਾ ਧਨ ਹਰਿ ਕੈ ਰਸਿ ਰਸੀ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਅਪਾਰੇ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰੁਸ਼ ਅਪਾਰ ਗੰਥ ਭਾਰਾ ਯਾਵ-ਬੁਧ ਹਰਿਰਬਰੇ ਲਾਨ ਰਹਿਯਾਏ।

ਸਬਦਿ ਅਪਾਰੇ ਮਿਲੇ ਪਿਆਰੇ ਸਦਾ ਗੁਣ ਸਾਰੇ ਮਨਿ ਵਸੇ ॥

ਗੁਰੁਸ਼ ਅਪਾਰ ਗੰਥ ਭਾਰਾ ਯੇ ਨਿਯ ਪ੍ਰਿਯ ਪੁਰੁਸ਼ ਸਹਿਤ ਮੇਲਿਯਾਏ ਆਯ ਯੇ ਚਾਹਾਯੋ ਗੁਣਕੁ ਨਿਯ
ਮਨਰੇ ਬਧਾ ਬੁਧਿ ਕਰਿਯਾਏ।

ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਜਾ ਪਿਰਿ ਰਾਵੀ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਅਵਗਣ ਨਸੇ ॥

ਮੇਭੇ ਪੁੰਨਭਯੋ ਪੁੰਨ ਭਾਵਾਕੂ ਰਮਨ ਕਰਿਯਾਇ, ਬੇਭੇਭੇਭੇ ਭਾਵਾਰ ਬੇਭ ਬੁਝਾਰ ਹੋਯਾਇ ਆਭ
ਨਿਭ ਪੁੰਨਭਯੋ ਬਭਿਭ ਨਿਭ ਬੇਭ ਭਾਵ-ਬੁਝਾਰ ਅਵਗੁਣ ਨਾਭ ਹੋਯਾਇ।

ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ ਸੋਹਿਲੜਾ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ॥

ਮੇਭੇ ਬੁਝਾਰ ਘਰੇ ਬਧਾ ਬੁਝਿਯਾਰ ਬੁਝਾਰ ਹੋਯਾਇ ਬੇਭਾਭੇ ਬੇ ਚਾਰੇ ਮੁਝਾਰ ਮਯਾਭ ਗਭ
ਗਾਭ ਕਰਿਯਾਇ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਅਨਦੁ ਹੈ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ ॥੪॥੧॥੬॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਪੁੰਨ ਨਾਮਭੇ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵਾ ਬੁਝਾਰ ਭਾਵ ਬਧਾ ਅਨੁਭਵੇ ਰਹਿਯਾਇ, ਬੁਝਿਯੁਭੁਭੁ ਨਿਭ
ਕਰਿਯਾ ਬੁਝਾਰ ਭਾਵਾਰ ਬੁਝ ਕਾਰਜ ਬੁਝਿਯੁਭੁ ਹੋਯਾਇ ॥੪॥੧॥੬॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗੁਰ ਆਭ ਅਭਿਭ ਭਾਵਾਭੁ ਬਧਗੁਭੁਭੁ ਕੁਧਾਰੁ ਪੁਧੁ ਕਰਾਯਾਭ ਪਾਭੇ।

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ਛੰਤ ਘਰੁ ੩ ॥

ਆਭਾ ਮਯਾਭ ੩ ਭਭ ਘਰ ੩ ॥

ਸਾਜਨ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਹੁ ਤੁਮ ਸਹ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰੇਹੋ ॥

ਬੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ਬਭੁਭ! ਭੁਭੇ ਭਗਵਾਨਭੁ ਭਭਿ ਕਰੇ।

ਗੁਰੁ ਸੇਵਹੁ ਸਦਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਲੇਹੋ ॥

ਬਧਵਾ ਨਿਭ ਗੁਭੁਭੁ ਗੁਭਾ ਪੁਧਵਕ ਬੇਧਾ ਕਰ ਆਭ ਭਾਵਾਭ ਠਾਰੁ ਨਾਮਭ ਧਨ ਪੁਧੁ ਕਰੇ।

ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਤੁਮ ਸਹੈ ਕੇਰੀ ਜੇ ਸਹ ਪਿਆਰੇ ਭਾਵਏ ॥

ਭੁਭੇ ਨਿਭ ਭਗਵਾਨਭੁ ਆਧਰਿ ਭਭਿ ਕਰੇ, ਮੇਭੇ ਭਭਿ ਪੁਭੁਭੁ ਭਭ ਲਾਗਿਯਾਇ।

ਆਪਣਾ ਭਾਣਾ ਤੁਮ ਕਰਹੁ ਤਾ ਫਿਰਿ ਸਹ ਖੁਸੀ ਨ ਆਵਏ ॥

ਮਧੇ ਭੁਭੇ ਨਿਭ ਭਭਾਭੇ ਚਾਭਿਯ, ਭਾਵਾਭੇਭੇ ਪੁਭੁ ਭੁਭ ਭਧਭੇ ਗੁਧਿ ਬੇਭੇ ਨਾਭਿ।

ਭਗਤਿ ਭਾਵ ਇਹੁ ਮਾਰਗੁ ਬਿਖੜਾ ਗੁਰ ਦੁਆਰੈ ਕੋ ਪਾਵਏ ॥

ਆਭਿ ਭਭਿ ਭਾਵਰ ਮਾਰਗ ਬਭੁਭ ਕਠਿਨ ਆਭ, ਕਭੁ ਗੁਭੁਭੁ ਬੁਝਾਰਕੁ ਆਧਿ ਕੇਭਿ ਚਿਯਭਿ ਆਭ ਪਾਭਯਾਭਿ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਸੁ ਕਰੇ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਚਿਤੁ ਲਾਵਏ ॥੧॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੇ ਮਨੁਭੁਭ ਭਧਭੇ ਪੁਭੁ ਕੁਧਾ ਕਰਿਯਾਭਿ, ਬੇ ਬੁਝਿਯਾ ਭਭਿਭੁ ਨਿਭ ਚਿਭਭੇ ਲਾਗਾਭ
ਯਾਭ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਬੈਰਾਗੀਆ ਤੂੰ ਬੈਰਾਗੁ ਕਰਿ ਕਿਸੁ ਦਿਖਾਵਹਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬੈਰਾਗੀ ਮਨ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋਇਆਂ ਕਿਸੇ ਦਿਖਾਵਹਿ?

ਹਰਿ ਸੋਹਿਲਾ ਤਿਨ੍ ਸਦ ਸਦਾ ਜੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਇਆਂ, ਸਦਾ ਬਰਵਾ ਹਰਿਗੁਣ ਪੁਸ਼ਟਾਏ ਰਹਿੰਦਾ।

ਕਰਿ ਬੈਰਾਗੁ ਤੂੰ ਛੇਡਿ ਪਾਖੰਡੁ ਸੇ ਸਹੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਏ ॥

ਅਧਿਕਾਰ ਤੂੰ ਪੁਸ਼ਟਾਏ ਛੇਡਿ ਬੈਰਾਗੀ ਧਾਰਣਾ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਪੁਰੁ ਬਹੁ ਕੀਛੇ ਭਾਇਆ।

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਏਕੇ ਸੇਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਏ ॥

ਅਕ ਕਰਮ ਹੋ ਜਲ, ਥਲ, ਪ੍ਰਥਮਾ ਅਵਾ ਗਗਨਰੇ ਬਰਵਾ ਵਾਸ ਕੀਛੇ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਮਨੁਸ਼ਖ ਪੁਰੁਸ਼ ਭੁਕੁਮੁ ਭਾਇਆ।

ਜਿਨਿ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਤਾ ਹਰੀ ਕੇਰਾ ਸੇਈ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵਏ ॥

ਮੇਰੇ ਵਧੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਭੁਕੁਮੁ ਭਾਇਆ, ਸਦਾ ਬਰਵਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਏ।

ਇਵ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੇ ਬੈਰਾਗੀ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਵਏ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਅੰਤਰਿ ਕਹਿੰਦੇ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤਵਰੇ ਬੈਰਾਗੀ ਸਿਵ ਅਰੇ, ਸਿਵ ਰਾਹਿ ਦਿਨ ਹਰਿਗੁਣ ਲਗਦੇ ਲੀਨ ਹੋਇਆ ॥੨॥

ਜਹ ਜਹ ਮਨ ਤੂੰ ਧਾਵਦਾ ਤਹ ਤਹ ਹਰਿ ਤੇਰੈ ਨਾਲੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਆਰੇ ਯਾਤ, ਸੇਵਾਕੇ ਹਰੇ ਚਾਰੇ ਸਾਥਰੇ ਅਛੇ।

ਮਨ ਸਿਆਣਪ ਛੇਡੀਐ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਮਾਲੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਨਿਯੰਤਰ ਰਹਿਣਾ ਛੇਡਿ ਆਪ ਗੁਰਗੁਣ ਗੰਭੀਰ ਮਨਨ ਕਰ।

ਸਾਥਿ ਤੇਰੈ ਸੇ ਸਹੁ ਸਦਾ ਹੈ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਹੇ ॥

ਸੇਵਾ ਮਾਲਿਕ ਪੁਰੁਸ਼ ਵਾਸ ਚਾਰੇ ਸਾਥਰੇ ਅਛੇ, ਅਧਿਕਾਰ ਤੂੰ ਅਕ ਸਥਾ ਪਾਛੇ ਹਰਿਗੁਣ ਨਾਮ ਸੁਰਗ ਕਰ।

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਕਟੇ ਅੰਤਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਵਹੇ ॥

ਚਾਰੇ ਜਨਮ-ਜਨਮਕਾਰੇ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਇਆਂ ਆਪ ਅੰਤਰਿ ਪਰਮਪਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ।

ਸਾਚੇ ਨਾਲਿ ਤੇਰਾ ਗੰਢੁ ਲਾਰੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਮਾਲੇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਨੇ ਬਰਵਾ ਹੋ ਭਾਇਆ ਸੁਰਗ ਕਰ, ਅੰਤਰਿ ਸਥਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਸੇਵਾ ਚਾਰੇ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਵਨੇ।

ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਹ ਮਨ ਤੂੰ ਧਾਵਦਾ ਤਹ ਹਰਿ ਤੇਰੈ ਸਦਾ ਨਾਲੇ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ଏਹਿਪਰਿ ਕਹੁਛਿ ਮੇਰੇ ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਆਭੇ ਮਾਯ, ਬੇਠਾਰੇ ਹਰਿ ਚਾਰੇ ਬਾਧਾਰੇ
ਅਛੁਛਿ।

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਧਾਵਤੁ ਥੰਮ੍ਹਿਹਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸਿਆ ਆਏ ॥

ਮਧਿ ਬਛਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆਛਿ, ਚਾਹਾਏਲੇ ਮੇਰੇ ਮਾਯਾ ਆਭੇ ਦਭਾਧਾਰੇ ਮਨ ਅਚਕੇ ਮਾਯ ਆਭੇ ਨਿਯ
ਬਛਾ ਘਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਚਰਣਾਰੇ ਰਹਿਆ।

ਨਾਮੁ ਵਿਹਾਝੇ ਨਾਮੁ ਲਏ ਨਾਮਿ ਰਹੇ ਸਮਾਏ ॥

ਬੇਠੇਬੇਠੇ ਬੇ ਏਹੇ ਨਾਮੁ ਕੁਝ ਕਰਿਆ, ਨਾਮਰੇ ਯਧ ਕਰਿਆ ਆਭੇ ਨਾਮਾਰੇ ਹੋ ਰਹਿਆ।

ਧਾਵਤੁ ਥੰਮ੍ਹਿਹਆ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਦਸਵਾ ਦੁਆਰੁ ਪਾਇਆ ॥

ਬਛਾ ਗੁਰੂਯੋ ਬਹਿਓ ਨੀਧੀ ਭ੍ਰਿਖਾਹੋ ਪਠਭੁਝੁ ਮਨ ਅਚਕਿ ਯਾਏ ਅਭ ਦਫ਼ਨ ਭਾਰਹੋ ਪੁਰੋਖ ਕਰਿਨੀਏ।

ਤਿਥੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭੋਜਨੁ ਸਹਜੁ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ ਜਿਤੁ ਸਬਦਿ ਜਗਤੁ ਥੰਮ੍ਹਿਹ ਰਹਾਇਆ ॥

ਬੇਠਾਹੋ ਅਮ੍ਰਿਤ ਭੋਜਨ ਆਨੰਦ ਨੀਲਿਯਾਏ ਅਭ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਖੁਨਿ ਭਉਧੁ ਹੋਇਯਾਏ ਅਭ ਗੁਰੂਯੋ
ਭਯ ਭਾਰਾ ਬੰਬਾਰਹੋ ਅਕਸ਼ੰਭਿ ਅਭੁਭਿ ਲਗਾਏ ਪਾਏ।

ਤਹ ਅਨੇਕ ਵਾਜੇ ਸਦਾ ਅਨਦੁ ਹੈ ਸਚੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ ॥

ਬੇਠਾਹੋ ਬਰਥਾ ਆਨੰਦ ਬਨਿ ਰਹਿਯਾਏ ਅਭ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰਹੋ ਵਾਜਾ ਵਾਜਿਯਾਏ, ਬਧਿਓ ਬੁਰਥੇ
ਪੁਰੂਯੋ ਠਾਹੋ ਰਹਿਯਾਏ।

ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਧਾਵਤੁ ਥੰਮ੍ਹਿਹਆ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸਿਆ ਆਏ ॥੪॥

ਨਾਨਕ ਏਹਿਪਰਿ ਕਹੁਓ ਯੇ ਬਛਾ ਗੁਰੂਯੋ ਬਹਿਓ ਨੀਲਨ ਭਾਰਾ ਮੋਹਾ ਮਾਯਾਭ੍ਰਿਖਾਹੋ ਪਠਭੁਝੁ ਮਨ
ਅਚਕਿ ਯਾਏ ਅਭ ਪੁਰੂਯੋ ਚਰਨਹੋ ਲਾਗਿਯਾਏ॥੪॥

ਮਨ ਤੂੰ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੁ ਹੈ ਆਪਣਾ ਮੂਲੁ ਪਛਾਣੁ ॥

ਹੋ ਮੋਹਾ ਮਨ! ਓ ਯੋਧਾਭਿ ਬਰੂਪ ਅਹੁ, ਏਧਾਯੋ ਨੀਯ ਮੂਲ(ਪੁਰੂ-ਯੋਧਾਭਿ)ਕੂ ਯਾਏ।

ਮਨ ਹਰਿ ਜੀ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ਹੈ ਗੁਰਮਤੀ ਰੰਗੁ ਮਾਣੁ ॥

ਹੋ ਮੋਹਾ ਮਨ! ਭਗਵਾਨ ਚੋਰ ਬਾਧੁਹੋ ਰਹਿਯਾਏ, ਗੁਰੂਯੋ ਮਠਿ ਭਾਰਾ ਭਾਯਾਯੋ ਪੁਰੋਖ ਆਨੰਦ
ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰ।

ਮੂਲੁ ਪਛਾਣਹਿ ਤਾਂ ਸਹੁ ਜਾਣਹਿ ਮਰਣ ਜੀਵਣ ਕੀ ਸੋਝੀ ਹੋਈ ॥

ਯਦਿ ਓਹੋ ਨੀਯ ਮੂਲਕੂ ਯਾਏ ਯਾਏ, ਭਾਯਾਯੋ ਓਹੋ ਨੀਯ ਪੁਰੂਯੋ ਯਾਏਯੋ ਅਭ ਓਹੋ ਮੂਲਕੂ ਮੂਲਕੂ
ਯਾਏ ਹੋਇਯੋ।

ਗੁਰੁ ਪਰਸਾਦੀ ਏਕੇ ਜਾਣਹਿ ਤਾਂ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਨ ਹੋਈ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਕੁਪਾਰੂ ਯਦਿ ਓਹੋ ਏਕ ਯੋਧਾਯੋ ਯਾਏ ਯੋਧਾ, ਭਾਯਾਯੋ ਓਹੋ ਮੋਹਾ ਮਾਯਾਭ੍ਰਿਖਾਯੋ ਅਭਿਲਾਖ
ਧੂਰ ਹੋਇਯੋ।

ਮਨਿ ਸਾਂਤਿ ਆਈ ਵਜੀ ਵਧਾਈ ਤਾ ਹੋਆ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਮੋਹਾ ਮਨਹੋ ਯਾਏ ਆਏ ਯਾਏ ਅਭ ਗੁਰੂਕਾਮਨਾਰ ਵਾਧਾਯੋ ਵਾਧੁਯੋ ਅਭ ਧ੍ਰੁ ਪੁਰੂਯੋ
ਧਰਵਾਰਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋਇਯਾਏ।

ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮਨ ਤੂੰ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੁ ਹੈ ਅਪਣਾ ਮੂਲੁ ਪਛਾਣੁ ॥੫॥

ਨਾਨਕ ਏਹਿਪਰਿ ਕਹੁਛੇ ਮੇ ਏਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਯੋਗਾਧਿ ਬ੍ਰਹਮ ਭਗਵਾਨਾ ਅੰਗ ਅਰੁ ਆਭ ਨਿਯ
ਮੂਲਕੁ ਚਿੰਨ੍ਹ ॥5॥

ਮਨ ਤੂੰ ਗਾਰਬਿ ਅਟਿਆ ਗਾਰਬਿ ਲਦਿਆ ਜਾਹਿ ॥

ਏਹੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅਭਾਵਾਨਾ ਭਰਿ ਰਹਿਛੇ ਆਭ ਅਭਾਵਾਨਾ ਭਰਿ ਰਹਿ ਏਹੇ ਚਾਲਿਯੋ।

ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ ਮੋਹਿਆ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੁਨੀ ਭਵਾਹਿ ॥

ਮੋਹਣੀ ਮਾਯਾ ਮੋਹਣੇ ਮੁਝੁ ਕਰਿਛੇ ਆਭ ਵਾਰਾਨਾ ਤੂੰ ਮੋਹਣੇ ਮੋਹਣੇ ਪਥਯੁ ਰਹੁਛੇ।

ਗਾਰਬਿ ਲਾਗਾ ਜਾਹਿ ਮੁਗਧ ਮਨ ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛਤਾਵਹੇ ॥

ਏਹੇ ਮੁਝੇ ਮਨ! ਅਭਾਵਾਨਾ ਭਰਿ ਰਹਿ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਚਾਨੂਅਛੇ ਆਭ ਸ਼ੇਖਰੇ ਪਛਾਤਾਪ ਕਰਿਯੋ।

ਅਹੰਕਾਰੁ ਤਿਸਨਾ ਰੋਗੁ ਲਗਾ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਹੇ ॥

ਮੋਹਣੇ ਅਭਾਵਾਨਾ ਏਵੇ ਰੋਗੁ ਲਗਾ ਆਭ ਤੂੰ ਨਿਯ ਯੁਗ ਵਧਾਵੇ ਹਰਾਯੋ।

ਮਨਮੁਖ ਮੁਗਧ ਚੇਤਹਿ ਨਾਹੀ ਅਗੈ ਗਇਆ ਪਛਤਾਵਹੇ ॥

ਬੇਅਗਿਆਨੀ ਮੁਝੇ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਗਟਾ ਕਰੇ ਨਾਏ ਆਭ ਪਰਲੋਕਾਨੁ ਯਾਯ ਪਛਾਤਾਪ ਕਰਿਯਾ।

ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮਨ ਤੂੰ ਗਾਰਬਿ ਅਟਿਆ ਗਾਰਬਿ ਲਦਿਆ ਜਾਵਹੇ ॥੬॥

ਨਾਨਕ ਏਹਿਪਰਿ ਕਹੁਛੇ ਮੇ ਏਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅਭਾਵਾਨਾ ਭਰਿ ਏਹੇ ਅਭਾਵਾਨਾ ਭਰਿ
ਏਹੇ ਚਾਲਿਯੋ ॥6॥

ਮਨ ਤੂੰ ਮਤ ਮਾਣੁ ਕਰਹਿ ਜਿ ਹਉ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਮਾਣਾ ਹੋਹੁ ॥

ਏਹੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਏਹੇ ਕਥਾਨੇ ਗਵੇ ਕਰ ਨਾਏ ਮੇਰੇ ਕਿਛੇ ਯਾਨਿ, ਚੇਨ੍ਹੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਹੁਯੋ।

ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨੁ ਹਉ ਬੁਧਿ ਹੈ ਸਚਿ ਸਬਦਿ ਮਲੁ ਖੋਹੁ ॥

ਮੇਰੇ ਭਿੰਨੇ ਅਗਿਆਨਾ ਏਵੇ ਬੁਧਿ ਅਭਾਵਾਨਾ ਅਛੇ, ਏਧਾਯੋ ਗੁਰੁਕਾ ਬਯਾ ਗਵਾ ਏਹੇ ਮਨਾਨੁ
ਬੁਝ ਕਰ।

ਹੋਹੁ ਨਿਮਾਣਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਗੈ ਮਤ ਕਿਛੁ ਆਪੁ ਲਖਾਵਹੇ ॥

ਬਯਾ ਗੁਰੁਕਾ ਬਯਾਨਾਨੇ ਬਿਨਾਧੇ ਹੁਯੋ ਆਭ ਨਿਯ ਭਧਨੇ ਗਵੇ ਕਰ ਨਾਏ ਮੇਰੇ ਮਨਾਨਾ ਅਧਾ।

ਆਪਣੈ ਅਹੰਕਾਰਿ ਜਗਤੁ ਜਲਿਆ ਮਤ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਗਵਾਵਹੇ ॥

ਨਿਯ ਅਭਾਵਾਨਾ ਏਹੇ ਯਗਤ ਯਨੂਅਛੇ, ਏਧਾਯੋ ਤੂੰ ਮਧ ਨਿਯ ਨਯ ਕਰ ਨਾਏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਕਰਹਿ ਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਲਾਗਿ ਰਹੁ ॥

ਬਯਾ ਗੁਰੁਕਾ ਯਯਾ ਅਧਾਨੇ ਨਿਯ ਕਾਰਿਯ ਕਰ ਆਭ ਬਯਾ ਗੁਰੁਕਾ ਯਯਾ ਬਾਧਨੇ ਯਾਗਿ ਰੁਧ।

ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਆਪੁ ਛਡਿ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਮਨ ਨਿਮਾਣਾ ਹੋਇ ਰਹੁ ॥੭॥

ਨਾਨਕ ਐਹਿਪਰਿ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਸੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਜਿਹ ਅਹੰਕਾਰ ਭਯਾਗ ਕਰ ਆਯੋ ਬਿਨਸੁ ਰੂਹ, ਐਹਿਪਰਿ
ਭੋਭੋ ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਵ ॥7॥

ਧੰਨੁ ਸੁ ਵੇਲਾ ਜਿਤੁ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਸੇ ਸਹੁ ਚਿਤਿ ਆਇਆ ॥

ਬੇਹਿ ਬਿਨਸਿ ਕਠ ਧਨੁ ਅਚੇ, ਹੋਵੇ ਮੋਭੋ ਬਛਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆਏ ਆਯੋ ਮੋਰੇ ਸ਼ਰਣੇ ਪਰਮਾਤਮਾ
ਆਇਏ।

ਮਹਾ ਅਨੰਦੁ ਸਹਜੁ ਭਇਆ ਮਨਿ ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਮੋਰੇ ਅਨੰਦੇਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿ ਭਾਵੇਰੇ ਹੋਏ ਮਹਾ ਆਨੰਦੁ ਅਨੁਭਵ ਹੋਯਾਏ ਆਯੋ ਮਨ-ਭਰੇ ਬੁਝ
ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਏ।

ਸੇ ਸਹੁ ਚਿਤਿ ਆਇਆ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ਅਵਗਣੁ ਸਭਿ ਵਿਸਾਰੇ ॥

ਮੈਂ ਬੇਹਿ ਪਠੇ-ਪੜ੍ਹਾਏ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਏ, ਭਾਇਏ ਜਿਹ ਮਨੇਰੇ ਸ਼ਾਪਨ ਕਰਿਏ ਆਯੋ ਬਹੁ ਅਵਗੁਣ
ਭੁਲਿਯਾਏ।

ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਗੁਣ ਪਰਗਟੁ ਹੋਏ ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ ॥

ਹੋਵੇ ਪੜ੍ਹਾਏ ਭਲੇ ਲਾਗਿਆ, ਬੇਭੋਵੇਲੇ ਮੋਰੇ ਭਾਣੇ ਗੁਣ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਯਾਏ ਆਯੋ ਬਛਾ ਗੁਰੂ
ਮੋਭੋ ਬਝਾਏ ਕਰਾਏ ਆਇਏ।

ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋਏ ਜਿਨ੍ਹੀ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਦਿੜਿਆ ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਮੈਂ ਏਕ ਨਾਮੁ ਜਿਹ ਮਨੇਰੇ ਸ਼ਾਪਨ ਕਰਿਆ ਆਯੋ ਪਰੇ ਮੋਹ-ਪ੍ਰੇਮ ਭਯਾਗ ਕਰਿਆ, ਬੇ ਪੜ੍ਹਾਏ
ਧਰਮਾਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋਯਾਏ।

ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਧੰਨੁ ਸੁ ਵੇਲਾ ਜਿਤੁ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਸੇ ਸਹੁ ਚਿਤਿ ਆਇਆ ॥੮॥

ਨਾਨਕ ਐਹਿਪਰਿ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਬੇਹਿ ਬਿਨਸਿ ਧਨੁ ਅਚੇ, ਹੋਵੇ ਮੋਭੋ ਬਛਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆਏ
ਆਯਾਏ ਆਯੋ ਬੇਹਿ ਪੜ੍ਹਾਏ-ਪੜ੍ਹਾਏ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਏ ॥8॥

ਇਕਿ ਜੰਤੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲੇ ਤਿਨਿ ਸਹਿ ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ॥

ਕਿਏ ਲੋਕ ਮੋਹ ਮਾਯੇਰੇ ਕੂਮਾਰਗਾਏ ਹੋਯਾਏ ਆਯੋ ਭਾਇਏ ਪੜ੍ਹਾਏ ਬੁਝਾਏ ਹੋਏ ਕੂਮਾਰਗਾਏ
ਕਰਿਏ।

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਫਿਰਹਿ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਏ ॥

ਬੇ ਧੋਭਾਭਾਵੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮੇਰੇ ਪੜ੍ਹਾਏ ਰਹਿਆ ਆਯੋ ਅਹੰਕਾਰੇਰੇ ਜਿਹ ਕਰਮ ਕਰਿਆ।

ਤਿਨਿ ਸਹਿ ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ਕੁਮਾਰਗਿ ਪਾਏ ਤਿਨ ਕਾ ਕਿਛੁ ਨ ਵਸਾਈ ॥

ਭਾਇਰੇ ਬਝੇਰੇ ਮਧ ਕਿਏ ਨਾਏ, ਕਾਰਣ ਪੜ੍ਹਾਏ ਬੁਝਾਏ ਹੋਏ ਭਾਇਏ ਭੁਲਾਏ ਕੂਮਾਰਗੇਰੇ ਲਗਾਏ।

ਤਿਨ ਕੀ ਗਤਿ ਅਵਗਤਿ ਤੂੰਹੈ ਜਾਣਹਿ ਜਿਨਿ ਇਹ ਰਚਨ ਰਚਾਈ ॥

ਹੇ ਪਰਮਪਿਤਾ! ਬੇਸ਼ੱਕ ਜੀਵਰ ਭਲਾ ਮਨ ਤੂੰ ਹੂੰ ਜਾਣੀ ਅਛੁ, ਕਾਰਣ ਤੂੰ ਬਖਸ਼ਿਓ ਏਹੀ ਦੂਨੀਆਂ ਰਚਨ।
ਕਰਿਛੁ।

ਹੁਕਮੁ ਤੇਰਾ ਖਰਾ ਭਾਰਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਸੈ ਬੁਝਾਏ ॥

ਭਾਰੇ ਹੁਕਮ ਅਨੂਬਰਣ ਕਰਿਓ। ਬਖਸ਼ਿਓ ਕਠਿਨ ਅਚਰ, ਕਿਛੁ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਨਿ ਜੇਹੀ ਬਿਰਲਾ ਬਖਸ਼ਿਓ
ਭਾਰੇ ਹੁਕਮ ਕੂਝਿਓ।

ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਕਿਆ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰੇ ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਏ ॥੯॥

ਨਾਨਕ ਏਹਿਪਰਿ ਕਹੁਓ ਮੇਰੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਜੀਵ ਕੀ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ ਪਾਰਿਓ, ਮੇਰੇ ਬੇਵੇਲੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬਖਸ਼ਿਓ
ਭਾਵਾਨੁ ਭੁਲਾਏ ਰਹੀ ਕੂਝਿਓ।

ਸਚੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ! ਸਾਹਿਬ! ਭਗਤ ਮਹਿਮਾ ਸਭਾ ਅਰੇ।

ਤੂੰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੇਅੰਤ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਭੂ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਅਨੰਤ ਅੰਤ ਭਗਤ ਮਹਿਮਾ ਅਰੇ, ਭਗਤ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਮਾਯੋਗ ਪਾਠਿਕ ਨਾਹੀ।

ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਕਉ ਤੁਧੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ਸਦਾ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਹੇ ॥

ਭਗਤ ਮਹਿਮਾ ਸਭਾ ਅਰੇ, ਮਾਯਾ ਮਨਰੇ ਭੂਮੇ ਅੰਤ ਭਗਤ ਮਹਿਮਾ ਕਰਮਾਯੋਗ, ਸੇ ਸਭਾ ਭਗਤ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾ।

ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਵਹੇ ॥

ਮੋਹਭੇਦਭੇਦ ਭਗਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਭਗਤ ਮਹਿਮਾ, ਸੇ ਭਗਤ ਹੀ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾ ਅੰਤ ਸਭਾ ਸਾਧੂਰੇ ਨਿਯੰਤਰੇ ਭਗਤ ਮਹਿਮਾ।

ਜਿਸ ਨੇ ਤੂੰ ਆਪੇ ਮੇਲਹਿ ਸੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹੈ ਸਮਾਈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮਾਯਾਭੂ ਭੂ ਨਿਯੰਤਰੇ ਸਾਧੂਰੇ ਮਹਿਮਾ, ਸੇ ਗੁਣਗੁਣੀ ਕਰਿ ਭਗਤ ਮਹਿਮਾ ਹੀ ਕਰਿਯਾ।

ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਚੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥੧੦॥੨॥੭॥੫॥੨॥੭॥

ਨਾਨਕ ਅੰਤਰਿ ਕਹਿਓ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ! ਸਾਹਿਬ! ਭਗਤ ਮਹਿਮਾ ਸਭਾ ਅਰੇ ॥੧੦॥੨॥੭॥੫॥੨॥੭॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧

ਗਾਏ ਅੰਗ ੪ ਮਹਲਾ 4 ਘਰ 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਤ ਅੰਤ ਮਾਯਾਭੂ ਸਾਧੂਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਰਮਾਯੋਗ ਪਾਠਿਕ।

ਜੀਵਨੇ ਮੈ ਜੀਵਨੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਾਏ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਗਤ! ਗੁਣਗੁਣ ਭਗਤ ਮਹਿਮਾ ਸਭਾ ਅਰੇ ਅੰਤ ਮਹਿਮਾ ਮਹਿਮਾ।

ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਵੈ ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਾਨਿ ਵਸਾਏ ਰਾਮ ॥

ਗੁਣਗੁਣ ਮਾਯਾਭੂ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਿਯ ਮਹਿਮਾ, ਸੇ ਸਭਾ ਮਹਿਮਾ ਗੁਣ ਮਹਿਮਾ ਕਰਿਯਾ ਨਾਮ ਕਰਿਯਾ ਅੰਤ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸੇ ਕਰਿਯਾ ਮਹਿਮਾ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਾਨਿ ਵਸਾਏ ਸਭੁ ਸੰਸਾ ਦੂਖੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਗੁਰੂ ਮੋਖੇ ੦।੧੦ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮੁ ਮੋਖਿ ਪ੍ਰਾਗਰੇ ਲੋਪਨ ਕਰਿਛੁਛਿ, ਬੇਬੇ ੦।੧੦ ਮੋਖਿ ਬਹੁ ਬੰਸਲੁ
ਏਕੰ ਦੂਝਗੋ ਨਾਗੋ ਹੋਇਯਾਯੋ ॥

ਅਦਿਸਟੁ ਅਗੋਚਰੁ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਧਿਆਇਆ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਗੁਰੁ ਬਚਨੁ ਧਾਰਾ ਮੂੰ ਅਧੁਝੁ ਏਕੰ ਅਗੋਚਰੁ ਪੁਰੁਯੋ ਧਾਨੁ ਕਰਿ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਕਰਿਛੁਛਿ ॥

ਅਨਹਦ ਧੁਨਿ ਵਾਜਹਿ ਨਿਤ ਵਾਜੇ ਗਾਈ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਣੀ ॥

ਬਛਾ ਗੁਰੂਯੋ ਬਾਣੀ ਗਾਨੁ ਕਰਿਲੇ ਨਿਤਧੁ ਅਨਾਹਤ ਧੁਨਿ ਭਉਯੋ ਹੋਇਯਾਯੋ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਤਿ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭਿ ਦਾਤੈ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਦਾਤਾ ਪੁਰੁ ਏਕੋ ਮੋਖਿ ਭਉਯੋ ਅਨੁਕਯੋ ਕਰਿਛੁਛਿ ਮੋਖਿ ਮੋਖਿ ਭੋਧਾਧਿ ਪਰਮ
ਭੋਧਾਧਿਯੋ ਲੀਨੁ ਹੋਇਯਾਯੋ ॥੧॥

ਮਨਮੁਖਾ ਮਨਮੁਖਿ ਮੁਏ ਮੇਰੀ ਕਰਿ ਮਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਬੇਬੇਚਾਰੀ ਮਨੁਸ਼ਧੁ 'ਮੋਖਿ ਧਨੁ ਮੋਖਿ ਧਨੁ' ਕਹਿ ਕਹਿ ਮੋਖਿਯਾਯੋ ॥

ਖਿਨੁ ਆਵੈ ਖਿਨੁ ਜਾਵੈ ਦੁਰਗੰਧਿ ਮੜੈ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਬੇ ਨਿਭ ਚਿਤੁ ਦੁਰਗੰਧੁਯੋ ਗੰਗਾਧਿ ਲਗਾਯੋ ਰਘੁਧਾਧਿ, ਧਾਧਾ ਏਕੁ ਲੋਧਿ ਪਾਧਿ ਆਇਯਾਧਿ ਆਧਿ ਏਕੁ
ਲੋਧਿਯੋ ਹੋਇਯਾਧਿ ॥

ਲਾਇਆ ਦੁਰਗੰਧਿ ਮੜੈ ਚਿਤੁ ਲਾਗਾ ਜਿਉ ਰੰਗੁ ਕਸੰਭੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਬੇਬੇਚਾਰੀ ਮਨੁਸ਼ਧੁ ਨਿਭ ਚਿਤੁ ਦੁਰਗੰਧੁਯੋ ਗੰਗਾਧਿ ਲਗਾਯੋ ਰਘੁਧਾਧਿ, ਮੋਖਿਯੋ ਕੁਸੁਮੁ ਪੁਲਕੁ
ਰਧਾਧਿ ਧੋਧਾਧਿ ੭ ਗੰਗੁ ਨਧੁ ਹੋਇਯਾਧਿ ॥

ਖਿਨੁ ਪੂਰਬਿ ਖਿਨੁ ਪਛਮਿ ਛਾਏ ਜਿਉ ਚਕੁ ਕੁਮ੍ਹਿਹਆਰਿ ਭਵਾਇਆ ॥

ਮੋਖਿਯੋ ਲੋਧਾਧਿ ਕੇਕੋ ਪੂਰਬੁ ਧੋਧਿਯੋ ਏਕੰ ਆਧਿ ਕੇਕੋ ਪਛਮੁ ਧੋਧਿਯੋ ਹੋਇਯਾਧਿ, ਬੇ ਕੁਸੁਮੁ ਚਕੁ
ਭਲਿ ਕੁਲੁਧਾਧਿ ॥

ਦੁਖੁ ਖਾਵਹਿ ਦੁਖੁ ਸੰਚਹਿ ਭੋਗਹਿ ਦੁਖੁ ਕੀ ਬਿਰਧਿ ਵਧਾਈ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧੁ ਬਧੁਯੋ ਦੂਝਗੋ ਬਧੁਯੋ ਕਰਿਯਾਧਿ, ਦੂਝਗੋ ਬਧੁਯੋ ਕਰਿਯਾਧਿ ਆਧਿ ਦੂਝਗੋ ਹੋਇਯਾਧਿ ਕਰਿਯਾਧਿ, ਬੇ ਨਿਭ
ਭਾਵਨੁਧਿ ਦੂਝਗੋ ਹੋਇਯਾਧਿ ਕਰਿਯਾਧਿ ॥

ਨਾਨਕ ਬਿਖਮੁ ਸੁਹੇਲਾ ਤਰੀਐ ਜਾ ਆਵੈ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੋਖੇ ਮਨੁਸ਼ਧੁ ਗੁਰੂਯੋ ਗੰਗਾਧਿ ਆਇਯਾਧਿ, ਬੇਬੇਬੇਲੇ ਬੇ ਬਿਧਿ ਬੰਬਾਰੁ
ਬਾਗਧਿਯੋ ਬੁਧਿਧਿਯੋ ਪਾਧਿ ਹੋਇਯਾਧਿ ॥੨॥

ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੇ ਠਾਕੁਰੁ ਨੀਕਾ ਅਗਮ ਅਥਾਹਾ ਰਾਮ ॥

ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰੇ ਪੁਰੁ ਬੁਧਰੇ ਅਚਰੇ, ਕੇਵਲੁ ਬੇ ਅਗਮੇ ਏਕੰ ਅਪਲ ਬਾਗਰੇ ਭਲੇ ਅਚਰੇ।

ਹਰਿ ਪੂਜੀ ਹਰਿ ਪੂਜੀ ਚਾਹੀ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਾਝਕਾਰੇ ਬਧਗੁਰੂ! ਮੂੰ ਚੋਰੇ ਹਰਿਨਾਮਰੇ ਪੁਝੀ ਮਾਗੁਛੀ, ਮੂੰ ਹਰਿਨਾਮਰੇ ਪੁਝੀ ਕੁਝ ਕਰੇ
ਬਖਾਵਾਰੇ ਕਰੇਥਾਵ।

ਹਰਿ ਪੂਜੀ ਚਾਹੀ ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਹੀ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਗੁਣ ਭਾਵੈ ॥

ਮੂੰ ਹਰਿਕਾ ਗੁਣੇ ਹੂੰ ਗਾਨ ਕਰੇਥਾਵ ਆਭ ਹਰਿਕਾ ਗੁਣੇ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਭਲੇ ਲਾਗੇਥਾਵ।

ਨੀਦ ਭੂਖ ਸਭ ਪਰਹਰਿ ਤਿਆਗੀ ਸੁੰਨੇ ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਮੂੰ ਨੀਦੁ ਏਕੰ ਸ਼ੂਧਾ ਬਹੁ ਕੀਛੇ ਚਾਗ ਕਰੇ ਦੇਛੀ, ਪਰਹਰੇ ਏਕਾਗਰੇ ਬਾਝਰੇ ਨੀਗੁਣੇ ਪੁਝੀ ਪਾਥਰੇ
ਰਹਿਛੀ।

ਵਣਜਾਰੇ ਇਕ ਭਾਤੀ ਆਵਹਿ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲੈ ਜਾਰੇ ॥

ਮੇਰੇ ਹਰਿਨਾਮਰੇ ਬਖਾਵਾਰੇ ਬਧਬਛਾਢੇਰੇ ਬਥੇਥਾਵ, ਬੇਛੇਛੇਰੇ ਬੇ ਹਰਿਨਾਮਰੇ ਲਾਭ ਅਭੰਨ
ਕਰੇਥਾਵ।

ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਗੁਰ ਆਗੈ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸੇ ਪਾਏ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਿਯੋਗ-ਭਨ ਗੁਰੂਕਾ ਬਧਗੁਣਰੇ ਅਧੰਗ ਕਰੇ, ਮਾਝਾਰੇ ਭਾਗਰੇ ਏਕਾਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਲੇਖੀ
ਹੋਛੀ, ਬੇ ਪੁਰੁ ਨਾਮਕੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੇਥਾਵ ॥੩॥

ਰਤਨਾ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਬਹੁ ਸਾਗਰੁ ਭਰਿਆ ਰਾਮ ॥

ਏਕੇ ਮਾਨਵ ਗੰਗੇਰੇ ਏਕ ਬਾਗਰੇ ਅਚੇ ਮਾਝਾ ਅਨੇਕ ਰਹੁ(ਗੁਣ)ਰੇ ਭਰੇ ਰਹਿਛੀ।

ਬਾਣੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਲਾਗੇ ਤਿਨ੍ ਹਥਿ ਚੜਿਆ ਰਾਮ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁਬਾ ਗੁਰੂਬਾਗੇ ਬਧਿਛੇ ਲਗ ਰਹਿਥਾਵ, ਚਾਝਾਕੁ ਪੁਰੁਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਛੀਥਾਵ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਲਾਗੇ ਤਿਨ੍ ਹਥਿ ਚੜਿਆ ਨਿਰਮੇਲਕੁ ਰਤਨੁ ਅਪਾਰਾ ॥

ਮੇਰੇ ਲੋਕ ਗੁਰੂਬਾਗੇਰੇ ਲਾਗ ਰਹਿਥਾਵ, ਚਾਝਾਕੁ ਅਪਾਰੇ ਪੁਰੁਕਾ ਅਨੂਲਪ ਨਾਮ-ਰਹੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਛੀਥਾਵ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਤੇਲਕੁ ਪਾਇਆ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥

ਹੇ ਹਰੇ! ਚੋਰੇ ਭਲੇ ਭਲੇ ਭਲੇ ਹੋਛੀ ਆਭ ਬੇਧੇ ਮਨੁਬਾ ਅਨੂਲਪ ਹਰਿਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੇ
ਨੇਛੀ।

ਸਮੁੰਦੁ ਵਿਰੋਲਿ ਸਰੀਰੁ ਹਮ ਦੇਖਿਆ ਇਕ ਵਸਤੁ ਅਨੂਪ ਦਿਖਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਗੁਰੂਕਾ ਅਨੂਕਞਾਨੁ ਮੇਰੇ ਮੂੰ ਏਹੇ ਚਰਮੇ ਰੂਪੀ ਬਸਤੁ ਮਨੁਜ ਕਰਿਐ, ਬੇਬੇਬੇਬੇ
ਮੇਰੇ ਅਨੂਪ ਬਸਤੁ ਦੇਖਾ ਦੇਖਐ।

ਗੁਰ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਨਾਨਕ ਭੇਦੁ ਨ ਭਾਈ ॥੪॥੧॥੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਅਚਰਿ ਆਯ ਗੋਬਿੰਦੁ ਏਹੋ ਗੁਰੂ ਅਚਰਿ, ਹੇ ਭਾਯ! ਏਹੇ ਪ੍ਰਭੂਚਰਿ ਕੋਈ ਬਿ
ਭੇਦੁ ਨਾਹੀ॥੪॥੧॥੮॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਝਿਮਿ ਝਿਮੇ ਝਿਮਿ ਝਿਮਿ ਵਰਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ! ਰਿਮਝਿਮ ਰਿਮਝਿਮ ਕਰਿ ਚਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰਾ ਵਰਸੈ ਹੇਯਐ।

ਗੁਰਮੁਖੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਦਰੀ ਰਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀਰ ਫਿਰ੍ਹਾਰੇ ਬਹੁ ਬਧਨ੍ਹਰੇ ਅਨੂਠਰ ਖਾਰਾ ਪਫਿ ਰਹਿਥਾਓ, ਗੁਰੂਯ ਕ੍ਰਪਾ ਹੁਝ੍ਹੇ ਗੁਰਮੁਖੀਕੁ
ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਹੁਠ ਹੁੰਨ ਲਾਗਿਥਾਓ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ਜਗਤ ਨਿਸਤਾਰਾ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ॥

ਯਗਠ ਯਯਾਰ ਕਰੂਪ੍ਰਵਾ ਰਾਮਯ ਨਾਮ ਠਾਯਾਕੁ ਹੁੰਨ ਲਾਗਿਥਾਓ, ਬੰਬਾਰਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਹੂੰ ਣੋਲਾਯ
ਅਛਿ।

ਕਲਿਜੁਗਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਬੇਹਿਥਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਰਿ ਲਘਾਈ ॥

ਕਲਿਜੁਗਰੇ ਰਾਮਯ ਨਾਮ ਯਾਯਾਯ ਅਰੇ ਆਯ ਗੁਰੂਯ ਬਾਝ੍ਹਿਥਰੇ ਰਹਿਲੇ ਨਹੁਥਪ ਪਾਰ
ਹੋਯਯਾਓ।

ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ ॥

ਬੇ ਲੋਕ ਆਰੰ ਪਰਲੋਕਰੇ ਰਾਮਯ ਨਾਮ ਧਾਰਾ ਝੂਬਿ ਹੋਯਯਾਓ ਆਯ ਗੁਰਮੁਖੀਰ ਯੀਵਨ
ਆਰਗਿ ਯਯਰ ਹੋਯਯਾਓ।

ਨਾਨਕ ਦਾਤਿ ਦਇਆ ਕਰਿ ਦੇਵੈ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰੀ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯੇਯਯ ਨਹੁਥਪਕੁ ਹੁਯ ਕ੍ਰਪਾ ਖਾਰਗਿ ਕਰਿ ਨਿਯ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਵੇਯਯਾਯਿ, ਠਾਯਾਕੁ ਰਾਮ ਨਾਮ
ਧਾਰਾ ਯਵਬਾਗਰੁ ਪਾਰ ਕਰਿ ਧਿਯਯਿ॥੧॥

ਰਾਮੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ ਦੁਖ ਕਿਲਵਿਖ ਨਾਸ ਗਵਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਹੂੰ ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਯਪ ਕਰਿਯਿ, ਯਿਓ ਮੋਰ ਧੁਝ ਆਰੰ ਪਾਪ ਨਾਗਿ ਕਰਿਯਯਿ।

ਗੁਰ ਪਰਚੈ ਗੁਰ ਪਰਚੈ ਧਿਆਇਆ ਮੈ ਹਿਰਦੈ ਰਾਮੁ ਰਵਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰੂਯ ਬਹਿਠ ਮਿਯਨ ਧਾਰਾ ਹੂੰ ਪਰਮਾਯਾਯ ਖਾਨ ਕਰਿਯਿ ਆਯ ਰਾਮਯ ਨਿਯ ਫੁਧਰੇ ਝਾਪਨ
ਕਰਿਯਿ।

ਰਵਿਆ ਰਾਮੁ ਹਿਰਦੈ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਈ ਜਾ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਆਏ ॥

ਯੇਵੇ ਹੂੰ ਗੁਰੂਯ ਗਰਗਿ ਨੇਯਯਿ, ਬੇਠੇਵੇਲੇ ਰਾਮਯ ਨਾਮ ਮੋਰ ਫੁਧਰੇ ਝਾਪਿਠ ਹੋਯਯਿ
ਆਯ ਮੋਰੇ ਪਰਮ ਗਠਿ ਹੁਯੁ ਹੋਯਯਿ,

ਲੇਭ ਵਿਕਾਰ ਨਾਵ ਭੁਬਦੀ ਨਿਕਲੀ ਜਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿੜਾਏ ॥

ਯੇਵੇ ਬਯਾ ਗੁਰੂ ਮੋਰ ਯਿਠਰੇ ਰਾਮਯ ਨਾਮ ਧੁਯ ਕਰਿਯਯਿ, ਬੇਠੇਵੇਲੇ ਲੋਯ-ਵਿਕਾਰਰੇ ਯਰਿ
ਰਹਿ ਚੁਯੁਪ੍ਰਵਾ ਮੋਰ ਨੋੀਕਾ ਵਾਯਾਰਕੁ ਆਬਿ ਯਾਯਯਿ।

ਜੀਅ ਦਾਨੁ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੀਆ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂਦੇਵ ਜੇਹਾ ਜੀਵਨ ਧਾਨੁ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਛੁ ਅੰਤਿ ਜੀਉ ਚਿਤਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਾਹੁਰੇ
ਲਗਾਏ ॥

ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਦੇਵੈ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸਰਣਾਏ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਮਨੁਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀਵਨ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਗੁਰੂ ਜੀਵਨ ਦੇਣਾ ਤੂੰ ਨਾਮ ਧਾਨ
ਦੇਣਾ ॥੨॥

ਬਾਣੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੁਣੀ ਸਿਧਿ ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸੁਹਾਏ ਰਾਮ ॥

ਜੀਉ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਗੁਣੀ ਗੁਣੀ, ਯਾਹੁ ਭਾਗੁ ਬਹੁ ਕਾਮੀ ਬਹੁ ਭਾਗੁ ਭਾਗੁ ਬਾਹੁਰੇ ਬਾਹੁਰੇ ਹੋਏ ਅੰਤਿ
ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਏ ॥

ਰੇਮੇ ਰੇਮਿ ਰੇਮਿ ਰੇਮੇ ਮੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮੁ ਧਿਆਏ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਕੀ ਜੀਉ ਰਾਮ ਧਾਨ ਕਰਿਛੁ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਪਵਿਤੁ ਹੋਇ ਆਏ ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖਿਆ ਕਾਈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਾਨ ਕਰਿਛੁ ਭਾਗੁ ਜੀਉ ਪਵਿਤੁ ਹੋਏ, ਰਾਮ ਧਾਨ ਕੀ ਗੁਣੀ ਗੁਣੀ ਰੂਪੁ ਬਾਹੁਰੇ ਰਾਮ
ਨਾਮ,

ਰਾਮੇ ਰਾਮੁ ਰਵਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਭ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ ਗਵਾਈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਜੀਉ ਮੇਰੇ ਅੰਤਰਿ ਰਹਿਛੁ ਅੰਤਿ ਮੇਰੇ ਭਾਗੁ ਬਾਹੁਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਾਹੁਰੇ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਸੀਗਾਰੁ ਸਭੁ ਹੋਆ ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮੁ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀਉ ਭਾਗੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਭਾਗੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਏ ਅੰਤਿ ਮੇਰੇ ਮਨ-ਭਾਗੁ ਗੁਣੀ
ਹੋਏ ॥

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਕੀਆ ਹਮ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਾਗੁ ਮੇਰੇ ਭਾਗੁ ਮੇਰੇ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਕੀਆ ਕਰਿਛੁ ਅੰਤਿ ਬੇਬੇ ਭਾਗੁ ਭਾਗੁ ਭਾਗੁ
ਭਾਗੁ ਹੋਏ ॥੩॥

ਜਿਨੀ ਰਾਮੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਸੇ ਮਨਮੁਖ ਮੂੜ ਅਭਾਗੀ ਰਾਮ ॥

ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਰਾਮ ਨਾਮ ਭਾਗੁ, ਬੇਬੇ ਮਨਮੁਖੀ ਮੂੜ ਬਾਹੁਰੇ ਭਾਗੁ ਮੇਰੇ ॥

ਤਿਨ ਅੰਤਰੇ ਮੇਹੁ ਵਿਆਪੈ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਮਾਇਆ ਲਾਗੀ ਰਾਮ ॥

ਭਾਗੁ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਭਾਗੁ ਹੋਏ ਅੰਤਿ ਮੇਰੇ ਭਾਗੁ ਮੇਰੇ ਭਾਗੁ ਮੇਰੇ ॥

ਮਾਇਆ ਮਲੁ ਲਾਰੀ ਮੂੜ ਭਏ ਅਭਾਰੀ ਜਿਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਹ ਭਾਇਆ ॥

ਯਾਹਾਕੂ ਰਾਮਾ ਨਾਮ ਭਲਾ ਲਾਗੇ ਨਾਹੀ, ਭਾਇਆ ਪਾਸਾਰ ਮਲਾ ਲਾਗੇ ਰਹਿਯਾ, ਅਧਰੇ ਗੁੰਝ
ਭਾਗਯਾਨ ਅਚੇ।

ਅਨੇਕ ਕਰਮ ਕਰਹਿ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹਰਿ ਰਾਮੇ ਨਾਮੁ ਚੇਰਾਇਆ ॥

ਅਭਿਮਾਨੀ ਮਨੁਸ਼ਾ ਅਨੇਕ ਕਰਮਾ ਕਰਿਯਾ, ਧਰਮੁ ਬੇ ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਯਧ ਕਰਿ ਨਿਯ ਮਨ ਚੇਰਾਇਆ
ਯਾ।

ਮਹਾ ਬਿਖਮੁ ਜਮ ਪੰਥੁ ਦੁਹੇਲਾ ਕਾਲੁਖਤ ਮੇਰ ਅੰਧਿਆਰਾ ॥

ਮੋਹਰ ਅਭਾਰਕ ਕਾਲਿਯਾ ਕਾਰਗਰੁ ਮਨ(ਮੂਰੁ)ਰ ਮਾਰੀ ਮਹਾ ਬਿਖਮ ਅਵਾ ਦੁਖਯਾਨਕ ਅਚੇ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਤਾ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਨੁ ਮਨੁਸ਼ਾ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਨੇ ਗੁਰਮਾਰ ਅਗਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾ, ਭਾਇਆਲੇ ਭਾਇਆ
ਮੋਖਰ ਭਾਰ ਗੁਰੁ ਹੋਇਯਾ।॥੪॥

ਰਾਮੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਗੁਰੁ ਰਾਮੁ ਗੁਰਮੁਖੇ ਜਾਣੈ ਰਾਮ ॥

ਰਾਮਾ ਨਾਮੁ ਹੀ ਗੁਰੁ ਅਚੇ ਆਯ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਨੇ ਹੀ ਰਾਮਾ ਜਾਣੈ ਹੀ।

ਇਹੁ ਮਨੁਆ ਖਿਨੁ ਉਭੁ ਪਇਆਲੀ ਭਰਮਦਾ ਇਕਤੁ ਘਰਿ ਆਣੈ ਰਾਮ ॥

ਅਹਿ ਮਨੁ ਸ਼ਰੇਰੇ ਆਕਾਸ਼ਰੇ ਹੋਇਯਾ ਆਯ ਸ਼ਰੇਰੇ ਹੀ ਪਾਠਾਲਰੇ ਪਠਾਯੁ ਹੋਇਯਾ, ਗੁਰੁ
ਮਨੁ ਆਯ ਘਰ(ਪੁਰੁ) ਪਾਯਾ ਆਇਯਾ।

ਮਨੁ ਇਕਤੁ ਘਰਿ ਆਣੈ ਸਭ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਜਾਣੈ ਹਰਿ ਰਾਮੇ ਨਾਮੁ ਰਸਾਏ ॥

ਮੋਹਰ ਮਨੁ ਆਯ ਘਰ(ਪੁਰੁ) ਪਾਯਾ ਆਇਯਾ, ਬੇਭੇਭੇਰੇ ਮਨੁਸ਼ਾ ਨਿਯ ਗਤਿ ਅਵਾ ਜੀਵਨੁ
ਮਨੁਸ਼ਾਕੂ ਕੁਝਿਯਾ ਆਯ ਹਰਿ-ਰਾਮਾ ਨਾਮੁ ਰਸਰ ਪਾਯ ਕਰਿਯਾ।

ਜਨ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖੈ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਉਧਾਰਿ ਤਰਾਏ ॥

ਰਾਮਾ ਨਾਮੁ ਭਾਇਆ ਭਯਰ ਮਨੁਸ਼ਾਕੂ ਰਹਿਯਾ, ਮੋਹਰੇ ਬੇ ਭਯੁ ਗੁਰਮਾਰਰੇ ਰਸਾ ਕਰਿ ਭਾਇਆ
ਭਯਾਰ ਕਰਿਯਾ।

ਰਾਮੇ ਰਾਮੁ ਰਮੇ ਰਮੁ ਉਚਾ ਗੁਣ ਕਹਤਿਆ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਰਾਮਾ ਨਾਮੁ ਹੀ ਗੁਣਿਯਾ ਭਲਾ ਅਚੇ, ਅੰਤੁਪਾਯ ਕਾਰਨਾਰ ਰਾਮਾ ਸ਼ਰੇਰ ਕਰਿਯਾ। ਭਾਇਆ ਗੁਣਰ
ਬਯਨਾ ਕਰਿਯਾ ਭਾਰਾ ਭਾਇਆ ਅੰਤੁ ਪਾਯ ਹੀ।

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੁਣਿ ਭੀਨੇ ਰਾਮੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਰਾਮਾ ਨਾਮੁ ਗੁਣਿ ਮੋਭੁ ਬਯਭਰ ਮਨੁ ਆਨੰਦਿ ਭਾਵ-ਵਿਭਾਵ ਹੋਇਯਾ, ਬੇ ਰਾਮਾ
ਨਾਮਰੇ ਹੀ ਰਹਿਯਾ।॥੫॥

ਜਿਨ ਅੰਤਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਤਿਨ ਚਿੰਤਾ ਸਭ ਗਵਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇਯੋ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਅਭਰੰਜਰੇ ਰਾਮਯੋ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਵ, ਭਾਵਾਰ ਬਹੁ ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ ਹੋਇਯਾਵ।

ਸਭਿ ਅਰਥਾ ਸਭਿ ਧਰਮ ਮਿਲੇ ਮਨਿ ਚਿੰਦਿਆ ਸੇ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਭਾਵਾਕੂ ਧਰਮ, ਅਰਥ, ਕਾਮ, ਮੋਕਸ਼ ਬਹੁ ਪਦਾਰਥ ਮਿਲਿਯਾਵ ਅਭ ਮਨੋਬਾਞਿਓ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਯਾਵ।

ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥

ਹੇਯੋ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਧਿਆਨ ਕਰਿਯਾਵ ਐਵੰ ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵ, ਭਾਵਾਕੂ ਮਨੋਬਾਞਿਓ ਫਲ ਮਿਲਿਯਾਵ।

ਦੁਰਮਤਿ ਕਬੁਧਿ ਗਈ ਸੁਧਿ ਹੋਈ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਲਾਏ ॥

ਪੂਰੀ ਭਾਵਾਰ ਦੂਰਓ ਐਵੰ ਜੂਰੂਭੀ ਦੂਰ ਹੋਇਯਾਵ, ਯਾਵਾਕੂ ਜਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਯਾਵ ਅਭ ਏ ਰਾਮ ਨਾਮਕੂ ਨਿਯੋ ਚਿੰਤਰੇ ਲਗਾਇ ਯਾਵ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜ ਸਦਾ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਿਆ ॥੬॥

ਜਿਨ ਸਰਧਾ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਗੀ ਤਿਨ ਦੁਜੈ ਚਿਤੁ ਨ ਲਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਜੇ ਧਰਤੀ ਸਭ ਕੰਚਨ ਕਰਿ ਦੀਜੈ ਬਿਨ ਨਾਵੈ ਅਵਰ ਨ ਭਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਅੰਤਿ ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ ਸਖਾਈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਪੁੰਜੀ ਸੰਚੀ ਨਾ ਡੁਬੈ ਨਾ ਜਾਈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਤੁਲਹਾ ਜਮਕਾਲ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮੁ ਪਛਾਤਾ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਆਪਿ ਮਿਲਾਵੈ ॥੭॥

ਰਾਮੋ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਤੇ ਸਤਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣਿਆ ਰਾਮ ॥

ਸੇਵਕੋ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਲਾਗਾ ਜਿਨਿ ਮਨ ਤਨ ਅਰਪਿ ਚੜਾਇਆ ਰਾਮ ॥

SGGOnline.com

ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿਆ ਬਹੁਤੁ ਮਨਿ ਸਰਧਿਆ ਗੁਰ ਸੇਵਕ ਭਾਇ ਮਿਲਾਏ ॥

ਮੇਯੇ ਬੇਬਕ ਜਿਨ ਚਨ-ਮਨ ਅਰਪਿਯਾ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯੋ ਬਹੁਤ ਗੁਰ ਰਹਿਯਾਏ, ਚਾਹਾਕੁ ਗੁਰੁ ਬੇਬਾ ਭਾਵ
ਕਾਰਿਗਰੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਹੁਤ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯੋ ਧਿਆਇ।

ਦੀਨਾ ਨਾਥੁ ਜੀਆ ਕਾ ਦਾਤਾ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਏ ॥

ਦੀਨਾਨਾਥ ਆਦਿ ਜੀਵਨ ਦਾਤਾ ਪੂਰੇ ਗੁਰੁ ਜਾਪਨਾ ਪੁਰਾ ਬੋਲਾਯਾਏ।

ਗੁਰੁ ਸਿਖੁ ਸਿਖੁ ਗੁਰੁ ਹੈ ਏਕੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਚਲਾਏ ॥

ਗੁਰੁ ਹੀ ਸਿਖਾ ਅਰਥਿ ਆਯੋ ਸਿਖਾ ਹੀ ਗੁਰੁ ਅਰਥਿ, ਅਰਥਿ ਦੂਜੇ ਜਗ ਅਥ ਅਰਥਿ, ਦੂਜੇ ਜਗ ਹੀ ਗੁਰੁ
ਭਵਦੇਸ਼ ਪੁਰਸ਼ਿਤ ਕਰਿਯਾਏ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰੁ ਹਿਰਦੈ ਦੇਵੈ ਨਾਨਕ ਮਿਲਣੁ ਸੁਭਾਏ ॥੮॥੨॥੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੁ ਰਾਮ ਨਾਮਨ ਮਨੁ ਸਿਖਾਯੋ ਧ੍ਰੁਵਨੇਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਨੇਰੇ ਮਿਲਨ
ਬੋਲਾਯਾਏ ॥੮॥੨॥੬॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਨ ਅਥ ਅਰਥਿ ਮਾਯਾ ਬਹੁਗੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪੁਰਾ ਕਰਾਯਾਏ ਪਾਏ।

ਆਸਾ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨ ॥

ਆਸਾ ਛੰਤ ਮਹਲਾ 4 ਘਰ 2 ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸਨੁ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜੀਉ ॥

ਬ੍ਰਹਮਨ ਰਚਨਾ ਦੂਖਬਿਨਾਸਨਾ ਜਾਨ ਕਰਨੇ, ਬ੍ਰਹਮਨਾ ਮਨ ਪਤਿਤਨੂੰ ਪਾਵਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਭਾਈ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਈ ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾਮੁ ਜੀਉ ॥

ਮਾਯਾਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਨ ਬੇਬਾ ਭਯੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਜਾਨਿਯਾਏ, ਚਾਹਾਕੁ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪੁਰਾ ਬੋਲਾਯਾਏ, ਬ੍ਰਹਮਨਾ ਮਨ ਸੁਰਗ
ਭਵਨ ਕਰਿ ਅਰਥ, ਅਰਥਪਾਯੋ ਬ੍ਰਹਮਨ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਵਾ ਭਯੋ।

ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਕਾਮੁ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਅਸਥਿਰੁ ਹੋਵੈ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਧ੍ਰੁਵਨੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮਨਾਮਨ ਜਪ ਭਯੋ ਕਰਿ ਅਰਥ, ਬ੍ਰਹਮਨ ਜਪ ਕਰਿਵਾ ਵਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਾ ਆਤ੍ਮਿਕ ਸੁਰਗ
ਪੁਰਾ ਕਰਿਯਾਏ।

ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੇਵੈ ਦੂਖ ਮੇਟੇ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਖਿ ਸੇਵੈ ॥

ਚਾਹਾ ਜਨਮ ਮਰਨੇਰੇ ਦੂਖ ਧ੍ਰੁਵ ਕਰਿਯੋ ਆਯੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਨੇਰੇ ਸੁਰਗੇ ਗੋਲਾਯਾਏ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਹੁ ਠਾਕੁਰ ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਨ! ਮੋਹਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ, ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਨ ਠਾਕੁਰ! ਮੂੰਹਿ ਜਪ ਆਤਮਾਨੇਰੇ ਚਾਰ ਖਾਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸਨੁ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜੀਉ ॥੧॥

ਯਗਭਰ ਰਚਯੋਗ ਪਰਮਾਨੁ ਦੂਖ ਨਾਗ ਕਰਿਯਾਏ, ਹਰਿਯੋਗ ਨਾਮ ਪਠਿਯੋਗ ਪਾਵਨ ਕਰਿਯੋਗੇ ਬਧਾਰ
ਅਯੋਗ ॥੧॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਕਲਿਜੁਗਿ ਉਤਮੁ ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ਜੀਉ ॥

ਕਲਿਜੁਗੇ ਹਰਿਨਾਮ ਯੋਗ ਪਦਾਰਥੁ ਅਯੋਗ, ਕੇਯੋਗ ਬਯੋਗ ਗੁਰੁਯੋਗ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਇ ਹਰਿਯੋਗ ਨਾਮ ਯੋਗ
ਕਰਿਯੋਗ ਪਾਯੋਗ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪੜੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸੁਣੀਐ ਹਰਿ ਜਪਤ ਸੁਣਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਧਿ ਹਰਿਨਾਮ ਅਧਯਯ ਕਰਿਯੋਗ ਯੋਗ, ਅਯੋਗ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਧਿ ਹਰਿਗਾਯਕ ਗੁਰਿਯੋਗ
ਯੋਗ, ਯੋਗ ਭਾਇ ਦੂਖ ਯੋਗ ਹੋਯੋਗ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ ਦੁਖੁ ਬਿਨਸਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਯੋਗ ਬਯੋਗ ਹਰਿਨਾਮ ਯੋਗ ਕਰਿਯੋਗ, ਯੋਗ ਦੂਖ ਯੋਗ ਹੋਯੋਗ ਅਯੋਗ ਬੋਧ ਪਰਮ ਬੁਧ ਯੋਗ
ਹਰਿਨਾਮ ਪਾਯੋਗ।

ਸਤਿਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਬਲਿਆ ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਯੋਗ ਬਯੋਗ ਬੁਧਯੋਗ ਬਧਗੁਰੁਯੋਗ ਯੋਗ ਰੂਪੀ ਧੀਪਕ ਪ੍ਰਯੋਗ ਹੋਯੋਗ, ਯੋਗ ਅਯੋਗ ਭਾਇ
ਯੋਗ ਅਯੋਗਯੋਗ ਅਯੋਗ ਯੋਗ ਹੋਯੋਗ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਿਨੀ ਆਰਾਧਿਆ ਜਿਨ ਮਸਤਕਿ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇ ਜੀਉ ॥

ਬੋਧ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਯੋਗ ਨਾਮ ਅਯੋਗਯੋਗ ਕਰਿਯੋਗ, ਯੋਗ ਯੋਗ ਪਾਯੋਗ ਪ੍ਰਯੋਗ ਭਾਇ ਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਕਲਿਜੁਗਿ ਉਤਮੁ ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ਜੀਉ ॥੨॥

ਕਲਿਜੁਗੇ ਹਰਿਨਾਮ ਯੋਗ ਪਦਾਰਥੁ ਅਯੋਗ, ਕੇਯੋਗ ਬਧਗੁਰੁਯੋਗ ਪ੍ਰੇਮਯੋਗ ਯੋਗ ਹਰਿਯੋਗ ਨਾਮ ਯੋਗ
ਕਰਿਯੋਗ ਪਾਯੋਗ ॥੨॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਲਾਹਾ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੁ ਜੀਉ ॥

ਯੋਗ ਬਯੋਗ ਯੋਗ ਹਰਿਯੋਗ ਨਾਮ ਪ੍ਰਿਯੋਗ ਯੋਗ, ਯੋਗ ਪ੍ਰਿਯੋਗ ਹਰਿ ਪ੍ਰਿਯੋਗ ਬੁਧ ਯੋਗ, ਬੋਧ ਹਰਿਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਯੋਗ ਪ੍ਰਿਯੋਗ ਕਰਿ ਯੋਗਯੋਗ ਅਯੋਗ ਯੋਗ ਪ੍ਰਿਯੋਗ ਕਰਿਯੋਗਯੋਗ।

ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ਭ੍ਰਮੁ ਚੁਕਾ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਜੀਉ ॥

ਬੋਧ ਹਰਿਨਾਮ ਬਾਧਯੋਗ ਪ੍ਰਿਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ ਅਯੋਗ ਹਰਿਨਾਮ ਯੋਗ ਬਯੋਗ ਬਧਿਯੋਗ, ਯੋਗ ਭਾਇ
ਯੋਗ ਯੋਗ ਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗ ਹੋਯੋਗ।

ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥

ਯੇਵੇ ਠਾਕੂ ਏਵੇ ਹਰਿਯੋ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯੋ, ਭਾਵਾਰ ਯੋਗੁ ਮਰਗ ਚਕੁ, ਫਿਯਾ ਏਵੇ ਭਯੋ ਜਾਗੁ
ਹੋਇਯਾਯੋ।

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਉਤਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥

ਭਾਵਾਰ ਯੋਗੁ-ਯੋਗੁਭਰੇ ਪਾਪ ਏਵੇ ਦੂਝੀ ਧੂਰ ਹੋਇਯਾਯੋ ਆਯੋ ਏਵੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋ ਜਾਮਰੇ ਰਹਿ
ਯਾਯੋ।

ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਧੁਰਿ ਭਾਗ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ਤਿਨ ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ ਪਰਵਾਣੁ ਜੀਉ ॥

ਯਾਵਾਰ ਭਾਗਯਰੇ ਆਧਿਕੁ ਲੋਯੋ। ਹੋਇਯੋ, ਏਵੇ ਹਰਿਯੋ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾਯੋ, ਧੂਠੀ ਭਾਵਾਰ ਮਨੁਸ਼ਯੋ ਯੋਗੁ
ਬਧਾਯੋ ਹੋਇਯਾਯੋ ਆਯੋ ਏਵੇ ਧੁਯੋ-ਧਰਵਾਰਰੇ ਬਾਕੁਭ ਹੋਇਯਾਯੋ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਲਾਹਾ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੁ ਜੀਉ ॥੩॥

ਯੇਯੋ ਮਨੁਸ਼ਯੋਰ ਮਨਕੁ ਹਰਿ-ਧੁਯੋ ਧੁਯੋ ਲਾਗਿਯਾਯੋ, ਭਾਵਾਕੁ ਪਰਮ ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਾਧੁ ਹੋਇਯੋ ਆਯੋ ਏਵੇ
ਨਿਰਵਾਧ ਪਦੁ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿਯੋ॥੩॥

ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨਾ ਤੇ ਜਨ ਪਰਧਾਨਾ ਤੇ ਉਤਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲੋਗ ਜੀਉ ॥

ਯਾਵਾਕੁ ਹਰਿ ਮਿਠਾ ਲਾਗਿਯਾਯੋ, ਏਵੇ ਵਧਿ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਰੇ, ਹਰਿ-ਧੁਯੋ ਲੋਕ ਬਰੋਭਰ ਅਰੇ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਰਸ ਭੋਗ ਜੀਉ ॥

ਹਰਿਯੋ ਜਾਮ ਭਾਵਾਰ ਮਾਨ-ਧੁਯੋ ਅਰੇ ਆਯੋ ਹਰਿਜਾਮ ਭਾਵਾਰ ਬਯੋ ਅਰੇ, ਗੁਰਯੋ ਯੋਗੁ ਭਾਰਾ ਏਵੇ
ਹਰਿ ਰਬਕੁ ਭੋਗ ਕਰਿਯਾਯੋ।

ਹਰਿ ਰਸ ਭੋਗ ਮਹਾ ਨਿਰਜੋਗ ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥

ਗੁਰਯੋ ਹਰਿਰਬਰ ਆਨਧ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿ ਏਵੇ ਨਿਰਯੋ ਰਹਿਯਾਯੋ ਆਯੋ ਭਯੋ ਭਾਗਯੋ ਹੁੰ ਹਰਿਰਬਕੁ
ਪਾਯਾਯੋ।

ਸੇ ਧੰਨੁ ਵਡੇ ਸਤ ਪੁਰਖਾ ਪੂਰੇ ਜਿਨ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਏਵੇ ਧੁਯੋ ਬਧਧੁਯੋ ਮਧਾਨ ਏਵੇ ਧਨਯ ਅਰਯੋ, ਯਿਯੋ ਗੁਰਮਯੋ ਭਾਰਾ ਜਾਮ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾਯੋ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਰੇਣੁ ਮੰਗੈ ਪਗ ਸਾਧੂ ਮਨਿ ਚੁਕਾ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਜੀਉ ॥

ਨਅਯੋ ਬਾਧੁਯੋ ਚਰਯੋ-ਧੂਠੀ ਮਾਗਿਯਾਯੋ, ਯਾਵਾ ਭਾਰਾ ਭਾਵਾਰ ਮਨ ਗੋਕਯੋ ਰਿਯੋਗ ਹੋਇਯੋ।

ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨਾ ਤੇ ਜਨ ਪਰਧਾਨਾ ਤੇ ਉਤਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲੋਗ ਜੀਉ ॥੪॥੩॥੧੦॥

ਯਾਵਾਕੁ ਹਰਿ ਮਿਠਾ ਲਾਗਿਯਾਯੋ, ਏਵੇ ਧੁਯੋ ਧੁਯੋ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਰਯੋ ਆਯੋ ਹਰਿ-ਧੁਯੋ ਏਧਰਿ ਲੋਕ ਭਯੋ
ਅਰੇ॥੪॥੩॥੧੦॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਸਤਜੁਗਿ ਸਭੁ ਸੰਤੋਖ ਸਰੀਰਾ ਪਗ ਚਾਰੇ ਧਰਮੁ ਧਿਆਨੁ ਜੀਉ ॥

ਬਠਪ੍ਰਸੰਗਰੇ ਬਹੁ ਲੋਕ ਬਛੁਝੁ ਟੁਲੇ ਏਵੰ ਪੁਰੁਖਾ ਖਾਨ ਕਰੁਟੁਲੇ ਆਭ ਧਰਮੁ ਪੁਰਿਝੁ ਹੋਯਾਯੁਲਾ।

ਮਨਿ ਤਨਿ ਹਰਿ ਗਾਵਹਿ ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਿਆਨੁ ਜੀਉ ॥

ਬਠਪ੍ਰਸੰਗਰੇ ਲੋਕਮਾਨੇ ਭਨ-ਮਨਰੇ ਭਗਵਾਨਯੁ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰੁਟੁਲੇ ਆਭ ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਟੁਲੇ, ਬੇਮਾਨੇ ਭਗਵਾਨਯੁ ਨਿਭ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੁਟੁਲੇ ਆਭ ਬੇਮਾਨਯੁ ਬ੍ਰਹਮ ਗੁਣਗਾਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯੁਲਾ।

ਗੁਣ ਗਿਆਨੁ ਪਦਾਰਥੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਰਤਾਰਥੁ ਸੋਭਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਈ ॥

ਭਗਵਾਨਯੁ ਗੁਣਗਾਨ ਗਾਨ ਭਾਵਾਰ ਧਨ ਟੁਲਾ, ਬ੍ਰਹਮ-ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਮ ਭਧ ਕਰਿ ਏ ਬੇ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥੁ ਹੋਯਾਯੁਲਾ ਆਭ ਗੁਰਮੁਖੁ ਲੋਕਯੁ ਬ੍ਰਹਮ ਗਾਨ ਟੁਲਾ।

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੇ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਬੇਮਾਨੇ ਕੁਟੁਟੁਲੇ ਮੇ ਭਾਵਾਯੁ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਆਭ ਭਾਵਾਰੇ ਏਕ ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਾਵ ਕਰਿਟੁਲੇ ਆਭ ਕੇਏ ਨਟੁਲੇ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ ਜੀਉ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮਾਨਰੇ ਲੋਕੁ ਲਗਾਯੁ ਰਹਿਟੁਲੇ, ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਮ ਭਾਵਾਰ ਬਯਾ ਬਾਟੁ ਟੁਲਾ ਆਭ ਬ੍ਰਹਮ ਭਾਵਾਰਰੇ ਭਾਵਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਮਾਨ-ਬਯਾਨ ਹੋਯਾਯੁਲਾ।

ਸਤਜੁਗਿ ਸਭੁ ਸੰਤੋਖ ਸਰੀਰਾ ਪਗ ਚਾਰੇ ਧਰਮੁ ਧਿਆਨੁ ਜੀਉ ॥੧॥

ਬਠਪ੍ਰਸੰਗਰੇ ਬਹੁ ਲੋਕ ਬਛੁਝੁ ਏਵੰ ਖਾਨਾ ਟੁਲੇ ਆਭ ਧਰਮੁ ਪੁਰਿਝੁ ਟੁਲਾ॥1॥

ਤੇਤਾ ਜੁਗੁ ਆਇਆ ਅੰਤਰਿ ਜੋਰੁ ਪਾਇਆ ਜਤੁ ਸੰਜਮ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਜੀਉ ॥

ਪੂਰੀ ਚੇਤਨਾ ਮੂਰੁ ਆਇਆ, ਬੇਚੇਚੇਲੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਮਨੁਸ਼ਕੁ ਵਲ ਓ ਚਿਤਿ ਅਭਿਯੋਗ ਕਰਿ ਬਯੋਗੇ ਰਹਿਲਾ, ਲੋਕੇ ਰੁਝੇਰਯੁ, ਬੰਧਨ ਏਵੰ ਕਰਮਕਾਭਰ ਆਚਰਣ ਕਰਿਵਾਯੁ ਲਾਗਿਲੇ।

ਪਗੁ ਚਉਥਾ ਖਿਸਿਆ ਤ੍ਰੈ ਪਗ ਟਿਕਿਆ ਮਨਿ ਹਿਰਦੈ ਕ੍ਰੋਧੁ ਜਲਾਇ ਜੀਉ ॥

ਏਹ ਮੂਰਗੇ ਧਰਮਰੇ ਚੇਤੁ ਪਦ ਚਬਿਗਲਾ, ਧਰਮ ਚਿਨਿ ਪਦਰੇ ਰਹਿਲਾ ਆਭ ਲੋਕਯੁ ਮਨ ਓ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਬ੍ਰਾਧ ਯੋਗਿਵਾਯੁ ਲਾਗਿਲਾ।

ਮਨਿ ਹਿਰਦੈ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮਹਾ ਬਿਸਲੇਧੁ ਨਿਰਪ ਧਾਵਹਿ ਲੜਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਪੂਰੀ ਲੋਕਯੁ ਮਨ ਏਵੰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਬ੍ਰਾਧ ਏਕ ਮਹਾ ਭਯਾਨਕ ਬਿਥ ਭਲਿ ਬਿਧਮਾਨ ਹੋਲਾ, ਰਾਜਾ-ਮਹਾਰਾਜਾ ਆਭਮਾਨ ਕਰਿ ਮੁਖ ਕਰਿਵਾਯੁ ਲਾਗਿਲੇ ਆਭ ਬੁਝਾ ਪਾਯਲੇ।

ਅੰਤਰਿ ਮਮਤਾ ਰੋਗੁ ਲਗਾਨਾ ਹਉਮੈ ਅਹੰਕਾਰੁ ਵਧਾਇਆ ॥

ਲੋਕਾਕਾ ਅਭਰਾਮ੍ਹਾਚੇ ਮਾਧਾਰੇ ਰੋਗੇ ਲਾਗੇਗਲਾ ਆਉ ਭਾਵਾਕਾ ਅਹੰਕਾਰ ਵਢੇਵਾਕੂ ਲਾਗੇਗਲਾ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਮੇਰੈ ਠਾਕੁਰਿ ਬਿਖੁ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਹਿ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥

ਮੇਰੇ ਠਾਕੂਰੇ ਹਰੇ-ਪੁਰੇ ਮੇਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੇਗੇ, ਬੇਭੇਦਬੇਲੇ ਗੁਰਮਤਿ ਏਵੇ ਹਰਿਨਾਮੇ
ਮਾਧਮੇਰੇ ਭਾਵਾਰੇ ਬਿਖੇ ਦੂਰੇ ਹੋਯਾਗਲਾ।

ਤੇਤਾ ਜੁਗੁ ਆਇਆ ਅੰਤਰਿ ਜੋਰੁ ਪਾਇਆ ਜਤੁ ਸੰਜਮ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਜੀਉ ॥੨॥

ਭੇਦਭੇਦਾ ਸੁਗਰੇ ਆਗਮੇ ਹੋਯਾ ਆਉ ਵਾਸੁਵਲੇ ਪੁਰੇਗੇ ਕਰੇ ਲੋਕਾਕਾ ਅਭਰਾਮ੍ਹਾਕੂ ਵਧੇ ਕਰੇਗੇਗਲਾ,
ਲੋਕਾਕੇ ਭੁਭੁਚਰੇ, ਬਾਮੇ ਏਵੇ ਕਰਮਕਾਭਰੇ ਆਚਰੇਗੇ ਕਰੇਵਾਕੂ ਲਾਗੇਗੇ।

ਜੁਗੁ ਦੁਆਪੁਰੁ ਆਇਆ ਭਰਮਿ ਭਰਮਾਇਆ ਹਰਿ ਗੋਪੀ ਕਾਨ੍ਹ ਉਪਾਇ ਜੀਉ ॥

ਭਾਵੇਰੇ ਵਾਪਰੇ ਸੁਗਰੇ ਆਗਮੇ ਹੋਯਾ, ਭਗਵਾਨੇ ਦੂਨੇਆਕੂ ਫੁੱਲਾ ਏਵੇ ਭੁਭੇਰੇ ਪਠਾਭੁਭੇ ਕਰੇਗੇ,
ਬੇ ਗੋਪੀ ਏਵੇ ਕਾਭਾ (ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥ)ਕੂ ਭੁਭੁਚ ਕਰੇਗੇ।

ਤਪੁ ਤਾਪਨ ਤਾਪਹਿ ਜਗ ਪੁੰਨ ਆਰੰਭਹਿ ਅਤਿ ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਜੀਉ ॥

ਭਵਾਭਾਵੇ ਭਵੇ ਕਰੁਣੇਗੇ ਆਉ ਅਭੇਰੇ ਭਾਵਾਰੇ ਦੂਭੇ ਬਹੁ ਕਰੁਣੇਗੇ, ਲੋਕਾਕੇ ਮਭੇ ਏਵੇ ਧਾਨ-ਪੁਰਾਣੇ
ਆਰੰਭ ਕਰੇਗੇਗੇ ਆਉ ਅਭੇਰੇ ਧਾਰਮਿਕ ਕਰਮਕਾਭੁ ਏਵੇ ਬਿਧੁ-ਬਾਭਾਰੇ ਕਰੇਵਾਕੂ ਲਾਗੇਗੇ।

ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ ਪਗ ਦੁਇ ਖਿਸਕਾਇਆ ਦੁਇ ਪਗ ਟਿਕੈ ਟਿਕਾਇ ਜੀਉ ॥

ਧਾਰਮਿਕ ਕਰਮਕਾਭੁ ਏਵੇ ਬਿਧੁ-ਬਾਭਾਰੇ ਵਾਰੇ ਧਾਰਮਿਕੇ ਅਭਾਵੇ ਪਧੇ ਗਭੇਗਲਾ ਆਉ ਏਵੇ ਵਾਪਰੇਰੇ ਧਾਰਮਿਕੇ
ਦੂਭੇਰੇ ਪਧੇਰੇ ਰਹੇਗੇ।

ਮਹਾ ਜੁਧ ਜੋਧ ਬਹੁ ਕੀਨੇ ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਪਚੈ ਪਚਾਇ ਜੀਉ ॥

ਵਭੁਭੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਭਭੇਰੇ ਸੁਭੇ ਕਰੇਗੇਗੇ ਆਉ ਅਹੰਕਾਰੇ ਕਾਰੇਗੇਰੇ ਬੇਮਾਭੇ ਨਭੇ ਹੋਯਾਗੇਗੇ
ਭਭਾ ਅਭਾਕੂ ਮੇਰੇ ਨਭੇ ਕਰੇਗੇਗੇ।

ਦੀਨ ਦਇਆਲਿ ਗੁਰੁ ਸਾਧੁ ਮਿਲਾਇਆ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮਲੁ ਲਹਿ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥

ਧਾਰਮਿਕਾਕੂ ਪੁਰੇ ਭਾਵੇਰੇ ਬਾਭਾ ਗੁਰੂਕੇ ਬਹੁਭੇ ਮੇਰੇ ਕਰੇਗੇਗੇ, ਬਭਾ ਗੁਰੂਕੇ ਮੇਰੇ ਵਾਰੇ ਭਾਵਾਰੇ
ਮੇਰੇਰੇ ਦੂਰੇ ਹੋਯਾਗੇਗੇ।

ਜੁਗੁ ਦੁਆਪੁਰੁ ਆਇਆ ਭਰਮਿ ਭਰਮਾਇਆ ਹਰਿ ਗੋਪੀ ਕਾਨ੍ਹ ਉਪਾਇ ਜੀਉ ॥੩॥

ਵਾਪਰੇ ਸੁਗਰੇ ਆਗਮੇ ਹੋਯਾ, ਬੇਭੇਦਬੇਲੇ ਭਗਵਾਨੇ ਦੂਨੇਆਕੂ ਫੁੱਲਾ ਏਵੇ ਭੁਭੇਰੇ ਪਠਾਭੁਭੇ
ਕਰੇਗੇ, ਬੇ ਗੋਪੀ ਏਵੇ ਕਾਭਾ (ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥ)ਕੂ ਭੁਭੁਚ ਕਰੇਗੇ॥੩॥

ਕਲਿਜੁਗੁ ਹਰਿ ਕੀਆ ਪਗ ਤ੍ਰੈ ਖਿਸਕੀਆ ਪਗੁ ਚਉਥਾ ਟਿਕੈ ਟਿਕਾਇ ਜੀਉ ॥

ਓ'ਪਰੇ ਪਰਮਾਨ੍ਹ। ਕਲਿਜੁਗੁ ਬਨਾਯੋ, ਮੋਘੱਧੁਰੇ ਪਰਮ ਚੰਨਿ ਗੋਭ ਖਬਿਗਲਾ ਆਯ ਪਰਮ ਏਕ ਗੋਭਰੇ ਰਹਿੰਦਾ।

ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇਆ ਅਉਖਧੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਸਾਂਤਿ ਪਾਇ ਜੀਉ ॥

ਏਹਿ ਸੁਗਰੁ ਯਾਵ ਗੁਰੂ-ਭਬਰੁ ਅਯੁਜ ਕਰਿਓ ਆਯ ਦੂਝਗਰੁ ਔਖਧੁ ਹਰਿਨਾਮ ਪਾਯ ਯਾਯੋ, ਹਰਿ ਓਹਾਯਾ ਕੀਓ ਗਾਨ ਕਰੁਧਾ ਭਯੋ ਧੁਰਯਰੇ ਗਾਓ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਓ।

ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਰੁਤਿ ਆਈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਖੇਤੁ ਜਮਾਇਆ ॥

ਕਲਿਜੁਗਰੇ ਹਰਿਯੋ ਭਯਨ-ਕੀਯਨਰੁ ਚਉ ਆਯੋ, ਆਯ ਹਰਿਨਾਮਰੇ ਗੋਯਾ ਹੋਵਾਯੁ ਲਾਗਿਯਾ, ਭਰਮਰੁ ਰੂਪੀ ਖੋਭਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋ ਨਾਮਯੁ ਲੋਕਯਾਨੇ ਰੁਭਿਵਾਯੁ ਲਾਗਿਯੋ।

ਕਲਿਜੁਗਿ ਬੀਜੁ ਬੀਜੇ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭੁ ਲਾਹਾ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਸੁੰਧਰਿ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਅਧੁ ਬੀਜੁ ਰੁਭਿਯਾਏ, ਓਹਾਹੋਯੋ ਏਹਿ ਨਿਯ ਸੂਲੁ ਲਾਯ ਏਵਾ ਸੂਲੁ ਪੂਝਿ ਹੋਯਾਯ ਆਏ।

ਜਨ ਨਾਨਕਿ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਮਨਿ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਲਖਾਇ ਜੀਉ ॥

ਨਾਨਕ ਪੂਰੁ ਗੁਰੂਯੁ ਪਾਯੋ, ਏਏ ਓਹਾਯੋ ਨਾਮ ਓ ਧੁਰਯਰੇ ਹਿ ਨਾਮ ਪੁਕਾਰ ਕਰਿਯੋ।

ਕਲਜੁਗੁ ਹਰਿ ਕੀਆ ਪਗ ਤ੍ਰੈ ਖਿਸਕੀਆ ਪਗੁ ਚਉਥਾ ਟਿਕੈ ਟਿਕਾਇ ਜੀਉ ॥੪॥੪॥੧੧॥

ਪਰਮਾਨ੍ਹ। ਕਲਿਜੁਗਰੁ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯੋ, ਮੋਘੱਧੁਰੇ ਪਰਮ ਚੰਨਿ ਗੋਭ ਖਬਿਯਾਯੋ ਆਯ ਪਰਮ ਚਉਥੈ ਗੋਭ ਹਿ ਅਯੋ ॥੪॥੪॥੧੧॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਮਨਿ ਭਾਈ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਈ ਹਰਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨ ਜੀਉ ॥

ਮੋਘੱਧੁਰੇ ਨਾਮਰੇ ਹਰਿਯੋ ਕੀਯੋ ਭਯੋ ਲਾਗਿ ਯਾਯੋ, ਏ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਯੋ, ਓਹਾਯੋ ਨਾਮ-ਭਯੋ ਪਰਮਾਨ੍ਹ ਮਿਠਾ ਲਾਗਿਯੋ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਪੁਰਾਨ ਜੀਉ ॥

ਏਏ ਗੁਰੂਯੋ ਨਾਮ ਭਾਗਾ ਭਯਾਯਾਯੁ ਧਾਨ ਕਰਿਯੋ, ਏ ਹਰਿਰਸ ਪਾਯੋ, ਆਧਿਰੁ ਹਿ ਓਹਾਯੋ ਕਪਾਲਰੇ ਪੂਰੁ ਲਯੋ ਭਾਗਾ ਯਾਗਿ ਯੋਯੋ।

ਪੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸੁਹਾਗੁ ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥

ਆਦਿਨੂੰ ਚਾਹਾਰ ਕਪਾਲਰੇ ਲੇਖਾ। ਹੋਯਾਕੁ ਭਾਗੁ ਭਵਨੁ ਹੋਯਾਕੁ ਆਉ ਮੇਰੇ ਬੇ
ਹਰਿਨਾਮ ਭਾਰਾ। ਭਗਵਾਨਕ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਓ, ਬੇਭੇਦੇਲੇ ਹਰਿਨਾਮ ਭਾਰਾ। ਚਾਹਾਕੁ ਬੁਝਾਗ
ਮਿਲਿਯਾਯੋ।

ਮਸਤਕਿ ਮਣੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਹੁ ਪ੍ਰਗਟੀ ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਹਰਿ ਸੋਹਾਇਆ ॥

ਐਵੇ ਚਾਹਾਰ ਮਝਕਰੇ ਪੁਰੁਖਾ ਪ੍ਰੇਮਰ ਮਠੀ ਚਮਕਿ ਭਰਿਓ ਆਉ ਭਗਵਾਨ ਨਿਯ ਹਰਿਨਾਮ ਭਾਰਾ।
ਚਾਹਾਕੁ ਬੁਝਰ ਬਨਾਯੋ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲੀ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮਨੁਆ ਮਾਨ ਜੀਉ ॥

ਚਾਹਾਕੁ ਯੋਧਾਓ ਪਰਮ ਯੋਧਾਓਰੇ ਮਿਲਿਯਾਯੋ ਆਉ ਬੇ ਨਿਯ ਪੁਰੁਖਾ ਪਾਯ ਯਾਯੋ, ਬਯਾ ਗੁਣ
ਮਿਲਨ ਭਾਰਾ। ਚਾਹਾਰ ਮਨ ਭੁਧੁ ਹੋਯਾਕੁ ਯਾਯੋ।

ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਮਨਿ ਭਾਈ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਈ ਹਰਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨ ਜੀਉ ॥੧॥

ਹਰਿਕਾ ਕੀਰਤਿ ਮਨਿਯਾ। ਯਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਅਯੋ, ਬੇ ਨਿਯ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਓ ਆਉ ਚਾਹਾਰ ਮਨ ਐਵੇ
ਭਨਕੁ ਪੁਰੁ ਮਿਠਾ। ਲਾਗਿਵਾਕੁ ਆਰਯ ਕਰਿਯੋ॥੧॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਇਆ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਤੇ ਉਤਮ ਜਨ ਪਰਧਾਨ ਜੀਉ ॥

ਮੇਯੋਂ ਵਯੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਯੋਗਗਾਨ ਕਰਿਓ, ਚਾਹਾਕੁ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਕੁ ਯਾਯੋ, ਬੇਯੋ ਲੋਕ
ਭਯਨ ਐਵੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਰੇ।

ਤਿਨ੍ ਹਮ ਚਰਣ ਸਰੇਵਹ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਪਗ ਧੋਵਹ ਜਿਨ ਹਰਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨ ਜੀਉ ॥

ਯਾਹਾਕੁ ਹਰਿ ਮਿਠਾ। ਲਾਗਿਯੋ, ਆਰੇ ਚਾਹਾਰ ਚਰਣ ਬੇਵਾ ਕਰੁ ਆਉ ਪੁਰਿ ਯੋਗਰੇ ਚਾਹਾਰ ਚਰਣ
ਯੋਯੋ।

ਹਰਿ ਮੀਠਾ ਲਾਇਆ ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਮੁਖਿ ਭਾਗਾ ਰਤੀ ਚਾਰੇ ॥

ਯਾਹਾਕੁ ਹਰਿ ਮਿਠਾ। ਲਾਗਿਯੋ, ਚਾਹਾਕੁ ਪਰਮ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਕੁ ਯਾਯੋ ਆਉ ਚਾਹਾਰ ਸੁਖ ਭਾਗਯਾਲਾ
ਐਵੇ ਬੁਝਰ ਹੋਯਾਕੁ ਯਾਯੋ।

ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਗਾਇਆ ਹਰਿ ਹਾਰੁ ਉਰਿ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਕੰਠਿ ਧਾਰੇ ॥

ਗੁਰੁਕਾ ਭਪਦੇਗ ਭਾਰਾ। ਬੇ ਪੁਰੁਖਾ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਓ, ਪੁਰੁਖਾ ਯਾਰ ਰੂਪਰੇ ਬੁਧਨਰੇ ਪਿਯੋਯੋ ਆਉ
ਹਰਿਕਾ ਨਾਮਕੁ ਨਿਯ ਯੋਯੋ ਐਵੇ ਕਥਰੇ ਪਾਰਗ ਕਰਿਓ।

ਸਭ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਮਤੁ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਸਭੁ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਛਾਨ ਜੀਉ ॥

ਬੇ ਬਧਯੋ ਐਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਆਉ ਬਧੁਕਾ ਅਭਰਾਮ੍ਹਾਰੇ ਪੁਰੁਖਾ ਵਾਧ ਬੋਲਿ ਯਾਯੋ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਇਆ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਤੇ ਉਤਮ ਜਨ ਪਰਧਾਨ ਜੀਉ ॥੨॥

ਮੇਭ੍ਰੰ ਵਧੀਓ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰੀਯਾ ਮੋਗੀਗਾਨ ਕਰਿਓ, ਚਾਹਾਕੂ ਪਰਮ ਪਦ ਮਿਲਿਯਾਯੋ, ਸੇਵਿ ਲੋਕ ਭਭਮ
ੴ ਪੁਰਾਨ ਅਰੇ ॥੨॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਨਿ ਭਾਈ ਹਰਿ ਰਸਨ ਰਸਾਈ ਵਿਚਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਹੋਇ ਜੀਉ ॥

ਮਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਬਠਬਛਾਓਰੇ ਭਲ ਲਾਗਿਯਾ, ਸੇ ਹਰਿਰਸਰ ਆਸ਼ਾਦਨ ਕਰਿਯਾ, ਬਠਬਛਾਓਰੇ
ਹਰਿਕਾ ਰਸ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧਿਆ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵਿਗਾਸਿਆ ਬੀਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਜੀਉ ॥

ਸੇ ਹਰ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰੀਯਾ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾ ਅਭ ਗੁਰੂਕਾ ਸ਼ਬ ਵਾਰਾ ਪੁਸਤਕ ਰਹਿਯਾ, ਪੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ
ਆਭ ਕਾਹਾਕੂ ਯਾਗਿਓ ਨਾਹੀ।

ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੇਇ ਜਿਨਿ ਪੀਆ ਸੇ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ॥

ਸੇਵਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਭਿਰਿਭ ਅਨਧ ਕੋਢਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਹੀ, ਸੇਵਿ ਵਹਾਕੂ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾ, ਸੇ ਵਹਾਰ ਬਿਧੂ
ਯਾਗਿਯਾ।

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਲਗਿ ਸੰਗਤਿ ਨਾਮੁ ਪਛਾਣੈ ॥

ਪੂਰ੍ਵ ਗੁਰੂ ਪਨਧ-ਪਨਧ ਅਰਥਿ, ਮਾਹਾਕਾ ਮਾਖਮਰੂ ਪੁਰੂ ਪੁਰਾ ਹੋਯਾਯੋ, ਬਠਬਛਾਓਰੇ ਬਧਿਲਿਭ
ਹੋਯਾ ਪੁਰੂਨਾਮਕੂ ਯਾਗਿਯਾ।

ਨਾਮੇ ਸੇਵਿ ਨਾਮੇ ਆਰਾਧੈ ਬਿਨੁ ਨਾਮੇ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਜੀਉ ॥

ਸ੍ਰੰ ਨਾਮਰ ਪੂਰਾ ਕਰਿਯਾ, ਸ੍ਰੰ ਨਾਮਰ ਹੋ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾ ੴ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਆਭ ਕੋਢਿ ਨਾਹੀ।

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਨਿ ਭਾਈ ਹਰਿ ਰਸਨ ਰਸਾਈ ਵਿਚਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਹੋਇ ਜੀਉ ॥੩॥

ਮਾਹਾਰ ਮਨਕੂ ਬਠਬਛਾਓ ਪੁਰੁ ਲਾਗਿਯਾ, ਸੇ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਰ ਵਾਦ ਪੁਰਾ ਕਰਿਯਾ, ਬਠਬਛਾਓਰੇ ਹੋ
ਪੁਰੂਕਾ ਨਾਮਾੰਮ੍ਰਿਤ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾ ॥੩॥

ਹਰਿ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਧਾਰਹੁ ਪਾਖਣੁ ਹਮ ਤਾਰਹੁ ਕਢਿ ਲੇਵਹੁ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਪੁਰੂ! ਧਨਾ ਕਰ ੴ ਆਮਕੂ(ਪਧਰਕੂ) ਪਾਰ ਕਰਾਯੋ ਧੀ, ਨਿਯ ਸ਼ਬ ਵਾਰਾ ਵਾਯਾਵਿਕਥਾ
ਬਹਿਭ ਆਮਕੂ ਬਾਬਾਰਰ ਮੋਹਰੂ ਵਾਹਾਰ ਕਰ।

ਮੋਹ ਚੀਕੜਿ ਫਾਥੇ ਨਿਘਰਤ ਹਮ ਜਾਤੇ ਹਰਿ ਬਾਂਹ ਪ੍ਰਭੁ ਪਕਰਾਇ ਜੀਉ ॥

ਆਮੋ ਨਥਰ ਪੁਰਾ ਮੋਹਰ ਕਠਠਾਰੇ ਫਾਥੇ ਰੂਠਿ ਮਾਯਯੋ, ਹੇ ਹਰਿ ਪੁਰੂ! ਆਮਰ ਵਾਸੁ ਪਰ।

ਪ੍ਰਭਿ ਬਾਂਹ ਪਕਰਾਈ ਉਤਮ ਮਤਿ ਪਾਈ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਜਨੁ ਲਾਗਾ ॥

ਪੁਰੂ ਮੋਹੇ ਵਾਸੁ ਪਰਿਯੋ, ਸੇਠੇਠੇਠੇਠੇ ਭਭਮ ਰੂਠਿ ਪੁਰਾ ਹੋਯਾਯੋ ਆਭ ਸੇਵਕ ਗੁਰੂਕਾ
ਚਰਣਰੇ ਲਾਗਿ ਯਾਯੋ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ ਆਰਾਧਿਆ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਸਭਾਰਾ ॥

ਮੇਭੱ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਨੂਝ ਂਵੰ ਮਝਕ ਭਪਰੇ ਬੋਭਾਗਪ ਲੇਝ। ਹੋਯਯਿ, ਬੇ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਰਯ ਨਾਮ ਯਪੇਯਾ ਂਵੰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰੇਯਾ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੀਠਾ ਲਾਇ ਜੀਉ ॥

ਯੇਸ਼ਰ ਨਾਨਕ ਭਪਰੇ ਕ੍ਰਪਾ ਧਾਰਣ ਕਰਿਯਿ ਆਭ ਚਾਹਾਯ ਮਨਕੂ ਹਰਿਪ੍ਰਯਯ ਮੇਠਾ ਲਾਗੇ ਯਾਯਿ।

ਹਰਿ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰਹੁ ਪਾਖਣ ਹਮ ਤਾਰਹੁ ਕਢਿ ਲੇਵਹੁ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ ਜੀਉ ॥੪॥੫॥੧੨॥

ਹੋ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਯ! ਧਯਾ ਕਰ, ਪਧਰਕ੍ਰ(ਆਮਕ੍ਰ) ਪਾਰ ਕਰ ਆਭ ਨੇਯ ਣਕ ਭਾਰਾ ਬ੍ਰਾਯਵਿਕਠਾ ਬਹਿਠ ਆਮਕ੍ਰ ਧੂਨੇਆਰ ਮੇਯਾਹੂ ਕਾਹਾਰ ਕਰ ॥4॥5॥12॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਮਨਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਨਾ ਹਰਿ ਭਗਤ ਜਨਾ ਮਨਿ ਚਾਉ ਜੀਉ ॥

ਭਯਯਨ ਨੇਯ ਮਨਰੇ ਭਗਵਾਨਯ ਨਾਮ ਯਪੇਯਾਯਿ, ਬੇਮਾਨਯਯ ਭਗਵਾਨਯ ਹਰਿ-ਨਾਮ ਮਨਰੇ ਕਝੁਠ ਪ੍ਰਿਯ ਲਾਗੇਯਾ।

ਜੋ ਜਨ ਮਰਿ ਜੀਵੇ ਤਿਨ੍ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੇ ਮਨਿ ਲਾਗਾ ਗੁਰਮਤਿ ਭਾਉ ਜੀਉ ॥

ਮੇਭੱ ਲੋਕ ਅਹੰ ਧੂਰ ਕਰੇ ਯਾਵਨ ਯੇਠੇਯਾ, ਬੇ ਅਨੁਠ ਪਾਨ ਕਰੇਯਾ, ਗੁਰੁਮਠਿ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਪ੍ਰਯਯ ਬਹਿਠ ਅਧੂਰਾਗ ਹੋਯਯਾ।

ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਾਉ ਗੁਰੁ ਕਰੇ ਪਸਾਉ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੁ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥

ਮੇਬੇ ਗੁਰੁ ਨੇਯ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰੇਯਾਯਿ, ਬੇਠੇਬੇਲੇ ਚਾਹਾਯ ਮਨਰੇ ਨਾਮ ਬਹਿਠ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਯਯਾ, ਬੇ ਧੂਯ ਹੋਯਯਾ ਆਭ ਚਾਹਾਕ੍ਰ ਬ੍ਰਝ ਪ੍ਰਾਬੁ ਹੋਯਯਾ।

ਜੀਵਣਿ ਮਰਣਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸੁਹੇਲੇ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਸੇਈ ॥

ਹਰਿਯ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਯ ਯਾਵਨ ਮਰਣ ਬ੍ਰਝਾ ਕਰੇਯਾ ਆਭ ਚਾਹਾਰ ਮਨ ਂਵੰ ਧੂਧਯਰੇ ਪਰਮਾਨ੍ਰ। ਹੂੰ ਨੇਕਾਬ ਕਰੇਯਾਯਿ।

ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵਸਿਆ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਰਸਿਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸ ਗਟਾਕ ਪੀਆਉ ਜੀਉ ॥

ਚਾਹਾਰ ਧੂਧਯਰੇ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਰਯ ਨਾਮ ਕਾਬ ਕਰੇਯਾ, ਗੁਰੁਯ ਣਿਯਾ ਭਾਰਾ ਬੇ ਹਰਿਯ ਰਬ ਪ੍ਰਾਬੁ ਕਰੇਯਾ।

ਮਨਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਨਾ ਹਰਿ ਭਗਤ ਜਨਾ ਮਨਿ ਚਾਉ ਜੀਉ ॥੧॥

ਭਭ ਨਿਯੋਗ ਮਨਰੇ ਭਗਵਾਨਾ ਨਾਮੁ ਹੋਂ ਜਪਿਯਾਵ, ਚਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਭਗਵਾਨਾ ਹਰਿ-ਨਾਮੁ ਵਸੂਠ ਭਭ
ਲਾਗਿਯਾਵ, ਹਰਿਯਾ ਭਭ ਠਾਰੇ ਹਰਿ-ਨਾਮੁ ਜਪਿਵਾਰ ਚਾਹੁ ਲਾਜਾ ਰਹਿਯਾਵ ॥1॥

ਜਗਿ ਮਰਣੁ ਨ ਭਾਇਆ ਨਿਤ ਆਪੁ ਲੁਕਾਇਆ ਮਤ ਜਮੁ ਪਕਰੈ ਲੈ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥

ਯਗਠਰੇ ਕੀਯੋਈ ਪੁਰਾਣੀਯੁ ਮਧ ਮੂਰੁਯ ਭਭ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ, ਥੇ ਨਿਯਕੁ ਨਿਯੇ ਲੂਚਾਯ ਰਯੁਯਾਵ ਯੇ
ਯੇਪਰਿ ਯਮਰਾਯ ਚਾਹਾਯੁ ਧਰਿ ਨ ਨਿਯ।

ਹਰਿ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੇ ਇਹੁ ਜੀਅੜਾ ਰਖਿਆ ਨ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥

ਯਕ ਹਰਿ-ਪੁਰੁ ਯੀਵਰ ਅਯਰੇ ਯਵੰ ਵਾਹਾਰੇ ਥਰੁ ਲਾਨਰੇ ਵਾਥ ਕਰਿਯਾਯ, ਯਹਿ ਪੁਰਾਣੀਯੁ ਥੇਹਿ
ਪੁਰੁਯ ਠਾਰੁ ਲੂਚਾਯ ਰਯਾਯਾਯ ਪਾਰੇ ਨਾਹਿ।

ਕਿਉ ਜੀਉ ਰਖੀਜੈ ਹਰਿ ਵਸਤੁ ਲੇੜੀਜੈ ਜਿਸ ਕੀ ਵਸਤੁ ਸੇ ਲੈ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥

ਮਨੁਯੁ ਨਿਯ ਪੁਰਾਣੀਯੁ ਕਪਰਿ ਲੂਚਾਯ ਰਯੁਪਾਰਿਵ, ਯੇਠੇਥੇਯੇ ਯਹਿ ਵਸੁਕੁ ਨੇਵਾਯੁ ਚਾਹਾਯ? ਯਾਹਾ
ਭਗਵਾਨਾ ਵਸੁ ਹੋਯਾਯ, ਚਾਹਾ ਥੇ ਨੇਯਾਯ।

ਮਨਮੁਖ ਕਰਣੁ ਪਲਾਵ ਕਰਿ ਭਰਮੇ ਸਭਿ ਅਉਖਧ ਦਾਰੂ ਲਾਇ ਜੀਉ ॥

ਮਨਮੁਖੀ ਮਨੁਯੁ ਪੀਠਿਠ ਹੋਯ ਰਿਕਾਰ ਕਰਿ ਪਯਯੁਯੁ ਯੁਯ ਯਵੰ ਥਰੁ ਪੁਕਾਰ ਔਥਧ ਵਧਵਹਾਰ
ਕਰਿਯਾਵ।

ਜਿਸ ਕੀ ਵਸਤੁ ਪ੍ਰਭੁ ਲਏ ਸੁਆਮੀ ਜਨ ਉਬਰੇ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ ਜੀਉ ॥

ਯਹਿ ਪੁਰਾਣੀਯੁ ਯੇਯੋ ਭਗਵਾਨਾ ਵਸੁ ਅਥੇ, ਥੇ ਨੇਯਾਯ, ਕੀਯੁ ਭਭ ਰਿਕਰ ਅਯੁਨ ਵਾਰਾ ਥਾਥਾਰ
ਥਾਗਰੁ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯ।

ਜਗਿ ਮਰਣੁ ਨ ਭਾਇਆ ਨਿਤ ਆਪੁ ਲੁਕਾਇਆ ਮਤ ਜਮੁ ਪਕਰੈ ਲੈ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥੨॥

ਯਗਠਰੇ ਕੀਯੋਈ ਪੁਰਾਣੀਯੁ ਮਧ ਮੂਰੁਯ ਭਭ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ, ਥੇ ਨਿਯਕੁ ਨਿਯੇ ਲੂਚਾਯ ਰਯੁਯਾਵ ਯੇ
ਯੇਪਰਿ ਯਮਰਾਯ ਚਾਹਾਯੁ ਧਰਿ ਨ ਨਿਯ। ॥2॥

ਧੁਰਿ ਮਰਣੁ ਲਿਖਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਹਾਇਆ ਜਨ ਉਬਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਨਿ ਜੀਉ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀਯੁ ਪੁਰਾਣੀਯੁ ਲੇਯਾ ਹੋਯਾਯੁਵਾ ਮੂਰੁਯ ਮਧ ਥੁਯਰ ਲਾਗਿਯਾਵ, ਭਭ ਪਰਮਾਯਾਯ ਧਾਨ ਕਰਿ
ਭਵਥਾਗਰੇ ਕੂਠਿਵਾਰੁ ਵਯੁਯਾਵ।

ਹਰਿ ਸੇਭਾ ਪਾਈ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪੈਧੇ ਜਾਨਿ ਜੀਉ ॥

ਥੇ ਹਰਿਨਾਮ ਵਾਰਾ ਹਰਿਯਾ ਵਾਰੇ ਗੋਯਾ ਯਵੰ ਵਠਿਯਾ ਪੁਰਾਯ ਕਰਿਯਾਵ, ਥੇ ਹਰਿਯਾ ਵਰਵਾਰਕੁ
ਯਾਯ ਨਿਯ ਯਯੁ ਥਯਾਯ ਕਰਿਯਾਵ।

ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪੈਧੇ ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਸੀਧੇ ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਹਰਿਨਾਮ ਵਾਰਾ ਥੇ ਥੁਯ ਪਾਯਾਯ।

ତାହାର ଜନ୍ମ ମରଣ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମରେ ହିଁ ରହିଥାଏ ।

ଭକ୍ତ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ମିଶି ଏକ ରୂପ ହୋଇଛନ୍ତି, ଏଣୁ, ଭକ୍ତ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ଏକ ସମାନ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ।

ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ଲେଖା ହୋଇଥିବା ମୃତ୍ୟୁ ମଧ୍ୟ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ, ଭକ୍ତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରି ଭବସାଗରରେ ବୁଡିବାରୁ ବଞ୍ଚିଯାଏ ।

ଦୁନିଆ ଉପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ନାଶ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସର୍ବଦା ହିଁ ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହେଉଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁ ଦ୍ଵାରା ମନୁଷ୍ୟ ଛିର ହୋଇଯାଏ ।

ଗୁରୁ ନାମ-ମନ୍ତ୍ର ମନୁଷ୍ୟର ମନରେ ଦୃଢ଼ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ତାହାର ମୁଖରେ ହରିନାମାମୃତ ବେଇଥାନ୍ତି, ସେ ସେହି ହରିନାମାମୃତକୁ ପାନ କରିଥାଏ ।

ଅମର କରୁଥିବା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅମୃତ ରସ ପାଇ ମରୁତ ପ୍ରାଣୀ ଜୀବିତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସେ ପୁନର୍ବାର ମରେ ନାହିଁ ।

ହରି-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମର ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ ଆଉ ହରିଙ୍କ ନାମରେ ହିଁ ରହିଥାଏ।

ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ହିଁ ନାନକଙ୍କ ଜୀବନଧାରା ଅଟେ ଆଉ ନାମ ବିନା ତାହାଙ୍କ କିଛି ସାହାରା ନାହିଁ।

ଦୁନିଆ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ନାଶ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସର୍ବଦା ହିଁ ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହେଉଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁ ଦ୍ଵାରା ମନୁଷ୍ୟ ସ୍ଥିର ହୋଇଯାଏ । ॥4॥6॥13॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ਛੰਤ ॥

ਅੰਗ ੧੫ ੪ ਛੰਤ ॥

ਵਡਾ ਮੇਰਾ ਗੋਵਿੰਦੁ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਜੀਉ ॥

ਮੇਰਾ ਗੋਵਿੰਦੁ ਹੂੰ ਬਹੁੌਰੂ ਕਠ ਅਚਰ੍ਹਿ, ਬੇ ਅਗਮੁ, ਅਗੋਚਰੁ, ਜਗਤਰੁ ਅਧਿ ਨਿਰੰਜਨੁ, ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਅਚਰ੍ਹਿ।

ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਈ ਅਮਿਤਿ ਵਡਿਆਈ ਮੇਰਾ ਗੋਵਿੰਦੁ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਜੀਉ ॥

ਭਾਵਾਯੁ ਗਠਿ ਕੇਯੋਰ੍ਹੂ ਯਾਯੁ ਪਾਰੇ ਨਾਹਿ, ਭਾਵਾਯੁ ਪੁਰਾਣ ਅਪਰਿਮਿਤ ਅਚਰ੍ਹਿ, ਮੇਰਾ ਗੋਵਿੰਦੁ ਅਪਾਰੁ ਅਚਰ੍ਹਿ।

ਗੋਵਿੰਦੁ ਅਲਖ ਅਪਾਰੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਆਪੁ ਆਪਣਾ ਜਾਣੈ ॥

ਅਲਖੁ, ਅਪਾਰੁ, ਅਪਰੰਪਰੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰੁ ਨਿਯੰਤ੍ਰੁ ਜਾਣਿਯਾਹੁ।

ਕਿਆ ਇਹ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰੇ ਕਹੀਅਹਿ ਜੇ ਤੁਧੁ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਏਹੁ ਬਿਚਾਰੁ ਜੀਵ ਮਧੁ ਕਰਿ ਬਿਚਾਰੁ ਭਯਾਨਕੁ ਕਰਿ, ਯਾਹੁ ਚੋਰੁ ਕਾਯਾਯੁ ਓ ਕਰ੍ਹੰਨਾ ਕਰਿਯਾਯਿ?

ਜਿਸ ਨੇ ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਤੂੰ ਅਪਣੀ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ਜੀਉ ॥

ਯਾਹੁ ਭਯੋਰੇ ਚੁ ਨਿਯੰਤ੍ਰੁ ਕਰ੍ਹੰਨਾ ਕਰ੍ਹੰਨਾ, ਬੇ ਗੁਰੂ ਬਾਰਾ ਚੋਰੁ ਕਰ੍ਹੰਨਾ ਕਰ੍ਹੰਨਾ ਕਰਿਯਾਯਿ।

ਵਡਾ ਮੇਰਾ ਗੋਵਿੰਦੁ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਜੀਉ ॥੧॥

ਮੇਰਾ ਗੋਵਿੰਦੁ ਹੂੰ ਬਹੁੌਰੂ ਕਠ ਅਚਰ੍ਹਿ, ਬੇ ਅਗਮੁ, ਅਗੋਚਰੁ, ਜਗਤਰੁ ਅਧਿ ਨਿਰੰਜਨੁ, ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਅਚਰ੍ਹਿ। ॥੧॥

ਤੂੰ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ ਤੇਰਾ ਪਾਰੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਚੁ ਅਧਿਗ੍ਰੰਥ, ਅਪਰੰਪਰੁ ਏਵੰ ਜਗਤਰੁ ਰਚਯੋਗੁ ਅਰੁ ਆਯੁ ਚੋਰੁ ਅਯੁ ਜਗੁ ਪਛੇ ਨਾਹਿ।

ਤੂੰ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰ੍ਹੁ! ਚੁ ਕੋਯੋ ਕੋਯੋਰੇ ਪੁਰ੍ਹਿ ਜੀਵ ਓਰੇ ਨਿਰੰਤਰੁ ਮਧੁਯੁ ਅਯੁ, ਚੁ ਬਹੁੌਰੂ ਓਰੇ ਰਚਿਯੋ।

ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਤਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਬੇਹਿ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਪੁਰ੍ਹਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰ੍ਹੰਨਾ, ਯਾਹੁ ਅਯੁ ਪਾਰੁ ਪਾਰਿਯਾ ਨਾਹਿ।

ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖ ਅਦਿਸਟੁ ਅਗੋਚਰੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ ॥

ਭਾਵਾਯੋਗੀ ਚੋਖੇ ਰੂਪ ਏਵਾਂ ਰੇਖਾ ਨਹੀਂ, ਬੇ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ ਏਵਾਂ ਅਗੋਚਰ ਅਚੱਛੇ।

ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਸਹਜੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ਜੀਉ ॥

ਗੁਰੂ ਮੋਹਯੋਂ ਵਧੇਰੇ ਅਲਿਖਤ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਵੇਖਾਯੋਗੀ, ਬੇ ਧੰਨ ਰਾਤੀ ਬਧਾ ਆਨੰਦਮਈ ਰਹਿੰਦਾ ਆਉ।
ਸ਼੍ਰਾਵਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੀ ਭਾਵਾਯੋਗੀ ਨਾਮਰੇ ਰਹਿੰਦਾ ਆਉ।

ਤੂੰ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ ਤੇਰਾ ਪਾਰੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥੨॥

ਹੇ ਮਾਲਿਕ! ਤੂੰ ਅਧਿਗੁਰੂ, ਅਪਾਰਯੋਗੀ ਏਵਾਂ ਜਗਤਰੇ ਰਚਯੋਗੀ ਅਤ੍ਰੁ ਆਉ ਚੋਰ ਅਛੁ ਜਗਾ ਪਛੇ ਨਹੀਂ।

ਤੂੰ ਸਤਿ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਗੁਣਵੰਤ! ਤੂੰ ਬਰਵਾ ਬਧ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤ੍ਰੁ ਏਵਾਂ ਬਧਾ ਅਵਿਨਾਸੀ ਅਤ੍ਰੁ, ਤੂੰ ਹੀ ਗੁਣਰ ਭੰਡਾਰ ਅਤ੍ਰੁ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੇ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਤੂੰ ਆਪੇ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਨੁ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੂ! ਬਾਰਾ ਵੇਰੇ ਏਕ ਤੂੰ ਹੀ ਅਛੁ ਆਉ ਚੋਰ ਬਧਕਸ਼ ਆਉ ਕੇਹੇ ਨਾਹਾਛੇ, ਤੂੰ ਨਿਯੋਗੀ ਹੀ ਏਕ ਚਤੁਰ ਪੁਰੁਸ਼ ਅਤ੍ਰੁ।

ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਨੁ ਤੂੰ ਪਰਧਾਨੁ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਹੇ ਚਤੁਰ ਪੁਰੁਸ਼! ਵੇਰੇ ਤੂੰ ਹੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਤ੍ਰੁ ਆਉ ਚੋਰ' ਭਲੇ ਆਉ ਕੇਹੇ ਵਧ ਨਾਹਾਛੇ।

ਤੇਰਾ ਸਬਦੁ ਸਭੁ ਤੂੰਹੈ ਵਰਤਹਿ ਤੂੰ ਆਪੇ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹੋਈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਚੋਰ ਹੀ ਗੰਥ (ਬੁਝਾਨ) ਬਝਿਯੋਗੀ, ਤੂੰ ਬਰਵਾਪਕ ਅਤ੍ਰੁ, ਯਾਹਾ ਕੀਛੇ ਤੂੰ ਬੁਝਾਂ ਕਰੁ, ਭਾਵਾ ਹੀ ਹੋਯੋਗੀ ਆਉ।

ਹਰਿ ਸਭ ਮਹਿ ਰਵਿਆ ਏਕੇ ਸੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਖਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜੀਉ ॥

ਬੇਹੀ ਏਕਾ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਬਰੁਭਾਵੇ ਰਹਿਯੋਗੀ, ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਵਧੇ ਹੀ ਹਰਿਯੋਗੀ ਨਾਮ ਜਾਗੀ ਬੁਝ।

ਤੂੰ ਸਤਿ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ਜੀਉ ॥੩॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਤੂੰ ਬਰਵਾ ਬਧ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤ੍ਰੁ, ਯੋਗ ਬਧਾ ਅਵਿਨਾਸੀ ਅਚੱਛੇ, ਏਕ ਤੂੰ ਹੀ ਗੁਣਰ ਭੰਡਾਰ ਅਤ੍ਰੁ ॥੩॥

ਸਭੁ ਤੂੰਹੈ ਕਰਤਾ ਸਭ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਇ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਕਰਮਾ! ਬਰੁ ਜਾਗਾਵੇ ਤੂੰ ਹੀ ਅਛੁ, ਬਾਰਾ ਬੁਝੇ ਚੋਰ ਹੀ ਚੋਰ ਪ੍ਰਭਾਵਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਚੋਰ। ਹੇ ਕਰਮਾ! ਚੋਰ ਮੋਹਰੇ ਠੀਕ ਲਾਗੇ, ਬੇਪਰੇ ਹੀ (ਨਿਯੋਗੀ ਆਵੇਗੇ) ਚਲਾ।

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵਹਿ ਸਭ ਤੇਰੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ ਜੀਉ ॥

ਭੂਮੀਯੁ ਮੋਹਿ ਪਸਰਾ ਹੋਇਆ, ਬੇਪਰਿ ਹੋਏ ਭੂਮੀ ਚਲਾਇ, ਬਹੁ ਯਾਚ ਚੋਰ ਚੋਰੇ ਹੋ
ਰਹਿਓ।

ਸਭ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵੈ ਜਾਂ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤੇਰੈ ਸਬਦਿ ਵਡਿਆਈ ॥

ਮੁਢਿ ਚੋਰੇ ਭਲੇ ਲਾਗਿਆ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਬੇਪਰਿ ਚੋਰ ਚੋਰੇ ਰਹਿਓ, ਮਨੁਸ਼ ਚੋਰ ਚੋਰ
ਹੋ ਬਢਿਆ ਪਾਇਆ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਧਿ ਪਾਈਐ ਆਪੁ ਗਵਾਈਐ ਸਬਦੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਨਿ ਹੋਏ ਮਨੁਸ਼ ਚੁਧਿ ਕਰਿਆ, ਆਪੁ ਨਿਯ ਅਭਾਗੀ ਚੁਧਿ ਕਰਿ ਪੁਰੁਸ਼
ਰਹਿਆ।

ਤੇਰਾ ਸਬਦੁ ਅਗੋਚਰੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼! ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਨਿ ਹੋਏ ਚੋਰ ਅਗੋਚਰ ਚੋਰ ਪਾਇਆ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਨੁਸ਼ ਨਾਮ
ਰਹਿਆ।

ਸਭੁ ਤੂੰਹੈ ਕਰਤਾ ਸਭ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਇ ਜੀਉ ॥੪॥੭॥੧੪॥

ਹੇ ਚੋਰ ਕਰਮ! ਬੁਧਿ ਚੋਰਿਆ ਚੋਰ ਹੋਏ ਪੁਰਾਣ ਅਭਿ, ਮੋਹਿ ਚੋਰੇ ਮਨੁਸ਼ ਅਭਿ, ਬੇਪਰਿ ਹੋਏ
ਬੁਧਿ ਚਲਾਏ ॥੪॥੭॥੧੪॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵੰਤ ਅਭਿ, ਮਾਯਾਯੁ ਬੇਪਰੁਸ਼ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਇ ਕਰਮਾਇ ਪਾਇ।

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ਛੰਤ ਘਰੁ ੪ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 4 ਛੰਤ ਘਰ 4 ॥

ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਿੰਨੇ ਲੇਇਣਾ ਮਨੁ ਪ੍ਰੇਮਿ ਰਤੰਨਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਹਰਿਯੁ ਨਾਮਾਨੁਤ ਬਾਰਾ ਮੋਹਿ ਨੇਹੁ ਭਿੰਨੇ ਮਾਯਾ ਆਪੁ ਮੋਹਿ ਮਨ ਚਾਹਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਚੋਰੇ ਚੋਰ
ਹੋਇਆ।

ਮਨੁ ਰਾਮਿ ਕਸਵਟੀ ਲਾਇਆ ਕੰਚਨੁ ਸੇਵਿਨਾ ॥

ਮੋਹਿ ਰਾਮ ਮੋਹਿ ਮਨੁ ਕਥਿ ਭੋਗੇ ਪਰਮਾ ਕਰਿਓ ਆਪੁ ਚਾਹਾ ਗੁਣ ਕਾਯਨ ਬਨਿਆਇ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੰਗਿ ਚਲੁਲਿਆ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੇ ਭਿੰਨਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਨਿ ਮੋਹਿ ਮਨ-ਭਨ ਪੁਰੁਸ਼ ਪ੍ਰੇਮੇ ਭਿੰਨੇ ਗਾਢ ਲਾਲ ਹੋਇਆ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਮੁਸਕਿ ਝਕੇਲਿਆ ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਧਨੁ ਧੰਨਾ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਪੁਰੂਸਾਨੁ ਬੁਝਿਓ ਬੁਝਿਓ ਹੋਇਆਇਓ ਆਉ ਓਹਾਰਿ ਯਥੁ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ
ਹੋਇਆਇਓ ॥੧॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਣੀ ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ ਅਣੀਆਲੇ ਅਣੀਆ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਹਰਿਯਾ ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਣੀਓ ਓਹਾਰਿ ਓਹਾਰਿ ਓਹਾਰਿ ਓਹਾਰਿ ਓਹਾਰਿ ਓਹਾਰਿ ॥

ਜਿਸੁ ਲਾਗੀ ਪੀਰ ਪਿਰੰਮ ਕੀ ਸੇ ਜਾਣੈ ਜਰੀਆ ॥

ਯਾਹਾਨੁ ਪ੍ਰੇਮਰ ਧਾਰਿਓ ਯਾਹਾਨੁ ਯਾਹਾਨੁ ਯਾਹਾਨੁ ਯਾਹਾਨੁ ਯਾਹਾਨੁ ਯਾਹਾਨੁ ॥

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਸੇ ਆਖੀਐ ਮਰਿ ਜੀਵੈ ਮਰੀਆ ॥

ਯਿਥੁ ਨਿਯਮੁ ਅੰਤੁ ਯਾਹਾਨੁ ਯਾਹਾਨੁ ਯਾਹਾਨੁ ਯਾਹਾਨੁ ਯਾਹਾਨੁ ਯਾਹਾਨੁ ਯਾਹਾਨੁ
ਯਾਹਾਨੁ ਯਾਹਾਨੁ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਹਰਿ ਜਗੁ ਦੁਤਰੁ ਤਰੀਆ ॥੨॥

ਹੇ ਹਰਿ! ਨਾਨਕਯੁ ਬਧਗੁਰੁ ਧੰਨੁ, ਯੋਧਰਿ ਧੰਨੁ ਬੰਧਨੁ ਬੰਧਨੁ ਬੰਧਨੁ ਬੰਧਨੁ ॥੨॥

ਹਮ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਸਰਣਾਗਤੀ ਮਿਲੁ ਗੋਵਿੰਦ ਰੰਗਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਆਮੋ ਮੂਰਖੁ ਧੰਨੁ ਅਯਾਨੁ ਓਹਾਰਿ ਓਹਾਰਿ ਓਹਾਰਿ ਓਹਾਰਿ ਓਹਾਰਿ ਓਹਾਰਿ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਇਕ ਮੰਗਾ ॥

ਪੂਰੈ ਗੁਰੁਯੁ ਧੰਨੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਾਇਆ ਧਾਰੇ, ਧੰਨੁਯਾਨੁ ਗੁਰੁਯੁ ਧੰਨੁ ਹਰਿਯੁ ਯਾਹਾਨੁ ਯਾਹਾਨੁ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਬਦਿ ਵਿਗਾਸਿਆ ਜਪਿ ਅਨਤ ਤਰੰਗਾ ॥

ਯੋਧਰਿ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੁਯੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਹੋਇਆ ਯਾਹਾਨੁ ਯਾਹਾਨੁ ਯਾਹਾਨੁ ਯਾਹਾਨੁ
ਯਾਹਾਨੁ ॥

ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ ਸਤਸੰਗਾ ॥੩॥

ਬਯਯਨੁ ਬਯਯਨੁ ਧੰਨੁ ਨਾਨਕਯੁ ਬੁਝਯਾਓਹੋ ਪੁਰੁਸਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਆ ॥੩॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸੁਣਿ ਬੇਨਤੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਹੇ ਧੰਨੁਯਾਨੁ! ਹੇ ਯਯਯਰਿ ਧੰਨੁਯਾਨੁ! ਯੋਧਰਿ ਧੰਨੁਯਾਨੁ ਗੁਰੁਯੁ ॥

ਹਉ ਮਾਗਉ ਸਰਣਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ॥

ਧੰਨੁ ਹਰਿਯਾਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ
ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ॥

ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਹਰਿ ਬਿਰਦੁ ਹੈ ਹਰਿ ਲਾਜ ਰਖਾਇਆ ॥

ਭਭਵਬਲਿ ਹੋਵਾ। ਹਰਿਕਾ ਪੁਕੂਠੇ ਹੂੰ ਅਚੇ, ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਮਨਪਾਧਾ ਰਝੁਛੁਛੁ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਰਣਾਗਤੀ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਤਰਾਇਆ ॥੪॥੮॥੧੫॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿਕਾ ਚਰਣੇਰੇ ਆਇਛੀ ਆਯੁ ਹਰਿਨਾਮ ਚਾਹਾਯੁ ਭਵਬਾਗਰੇ ਪਾਰ
ਕਰਾਯਿਛੀ॥4॥8॥15॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੂਢਿ ਦੂਢੇਦਿਆ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਲਧਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਨੇ ਖੋਲ੍ਹੀ ਖੋਲ੍ਹੀ ਮੂੰ ਹਰਿ ਬਯੋਗ ਪਾਯੁ ਯਾਯਿਛੀ।

ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ ਕੋਟ ਗੜ ਵਿਚਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਧਾ ॥

ਮੇਰੇ ਕਾਇਆ ਕਾਯਾਰੇ ਕੋਟਗੜੇਰੇ ਹਰਿ-ਪੁਰੁ ਪੁਕਾਰ ਹੋਯਾਯਿਛੀ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੀਰਾ ਰਤਨੁ ਹੈ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਵਿਧਾ ॥

ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਏਕ ਹੀਰਾ ਏਕ ਰਤਨੁ ਅਚੁਛੁ, ਯਾਹਾ ਵਾਰਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਏਕ ਚਨ ਬਿਭ
ਹੋਯਾਯਾਯਿਛੀ।

ਧੁਰਿ ਭਾਗ ਵਡੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ ਰਸਿ ਗੁਧਾ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਆਖਿਓ ਆਹੋਯਾਗਧ ਕਾਰਣੇਰੇ ਮੂੰ ਹਰਿਕਾ ਪਾਯਿਛੀ, ਮੂੰ ਚਾਹਾਯੁ ਅਮੁਧ ਰਬੇਰੇ ਭਿਛੀ
ਯਾਯਿਛੀ॥1॥

ਪੰਥੁ ਦਸਾਵਾ ਨਿਤ ਖੜੀ ਮੁੰਧ ਜੋਬਨਿ ਬਾਲੀ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਮੂੰ ਏਕ ਬੁਧਰੇ ਨਾਰੀ ਨਿਭਧ ਵਾਰੇਰੇ ਧਯਾਯਾਮਾਨ ਹੋਯਾ ਪੁਕਾਰ ਪਾਯਾਯੁ ਮੇਰੇ ਮਾਰੇ ਪਚਾਰੁਛੀ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚੇਤਾਇ ਗੁਰ ਹਰਿ ਮਾਰਗਿ ਚਾਲੀ ॥

ਹੋ ਗੁਰੂ! ਮੇਰੇ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਬੋਧਾ ਕਰਾਏ, ਯਾਹਾ ਵਾਰਾ ਮੂੰ ਹਰਿਕਾ ਮਾਰੇਰੇ ਚਾਲੀ ਪਾਰਿਧੀ।

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ਹੈ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਜਾਲੀ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਏਕ ਚਨੇਰੇ ਪੁਰੁ-ਨਾਮੇਰੇ ਹੂੰ ਆਧਾਰ ਅਛੀ ਆਯੁ ਮੂੰ ਅਹੰਕਾਰੇਰੇ ਬਿਖੁ ਯਾਯਾਯੁ ਧੋਯਿਛੀ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਬਨਵਾਲੀ ॥੨॥

ਹੋ ਹਰੇ! ਨਾਨਕਕਾ ਬਲਾ ਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਧ ਮੇਲਨ ਕਰਾਯੁ ਧੋਏ, ਕਾਰਣ ਯਾਹਾਯੁ ਮਧ ਯਾਯੁ ਮੇਲਿਯਾਯੁ,
ਗੁਰੂਕਾ ਮਾਧਮੇਰੇ ਹੂੰ ਮੇਲਿਯਾਯੁ॥2॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਿਆਰੇ ਆਇ ਮਿਲੁ ਮੈ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਹੇ ਪੁੰਨਭਯੋ ਪੁੰਨ! ਗੁਰੂਯੋ ਭਾਗੋ ਮੋਹਿਭਯੋ, ਕਾਰਨੇ ਸ੍ਰੀ ਚਿਰਕਾਲਰੂ ਭੋ' ਠਾਰੂ ਬਿਛੋੜੇ ਹੋਯਾਏ।

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਬਹੁਤੁ ਬੈਰਾਗਿਆ ਹਰਿ ਨੈਣ ਰਸਿ ਭਿੰਨੇ ॥

ਮੇਰੇ ਭਯੋ ਭਯੋ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋਯਾਏ ਆਯੋ ਮੇਰੇ ਭਯੋ ਹਰਿਯੋ ਰਸੇਯੋ ਭਿੰਨੇਯਾਏ।

ਮੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਿਆਰਾ ਦਸਿ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਮਨੁ ਮੰਨੇ ॥

ਹੇ ਗੁਰੂਭਯੋ! ਮੋਹਿਭਯੋ ਪੁੰਨਭਯੋ ਹਰਿ-ਪੁੰਨਯੋ ਬਿਭਿਯੋ ਕੁਝ, ਮੋਹਿਭਯੋ ਭਾਗੋ ਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਭਯੋ ਪੁੰਨਯੋ ਹੋਯਾਏ।

ਹਉ ਮੂਰਖੁ ਕਾਰੈ ਲਾਈਆ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੰਮੇ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸ੍ਰੀ, ਸ੍ਰੀ, ਹਰਿ ਨਿਯੋ ਨਾਮ-ਸ਼ਰਣੇ ਕਾਰਿਯੋ ਲਗਾਏਏ ॥੩॥

ਗੁਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਿੰਨੀ ਦੇਹੁਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬੁਰਕੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਭਯੋ ਹਰਿ-ਨਾਮਯੋ ਭਾਗੋ ਭਿੰਨੇਯਾਏ ਆਯੋ ਹੇ ਨਾਮਯੋ ਮੋਹਿਭਯੋ ਭਯੋ ਬਿਭਿਯੋ ਕਰਿਏਏ।

ਜਿਨਾ ਗੁਰਬਾਣੀ ਮਨਿ ਭਾਈਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਛਕਿ ਛਕੇ ॥

ਮੋਹਿਭਯੋ ਲੋਕਯੋ ਨਿਯੋ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂਯੋ ਭਾਗੋ ਭਯੋ ਲਗਾਏਏ, ਹੇ ਹੇ ਨਿਯੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਿਏਏ।

ਗੁਰ ਤੁਠੈ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਚੂਕੇ ਧਕ ਧਕੇ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸ੍ਰੀ ਪੁੰਨਯੋ ਪਾਏਏ ਆਯੋਭਯੋ ਭਯੋ-ਮੋਹਿਭਯੋ ਭਯੋ ਲਗਾਏਏ ਨਾਏ।

ਹਰਿ ਜਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੋਇਆ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਇਕੇ ॥੪॥੯॥੧੬॥

ਪੁੰਨਯੋ ਬੇਬੇਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋ ਰੂਪ ਬਨੇਯਾਏ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁੰਨਯੋ ਭਯੋ ਭਾਗੋ ਬੇਬੇਕ ਭਯੋ ਰੂਪ ਅਭਯੋ ॥੪॥੬॥੧੬॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 4 ।

ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਹੈ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਗੁਰੂ ਬਦਗੁਰੂਯੋ ਨਿਯੋਭਯੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤਯੋ ਹਰਿ-ਭਯੋ ਭਯੋ ਬਿਭਿਯੋ ਅਭਯੋ।

ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਚਾ ਸਾਹੁ ਹੈ ਸਿਖ ਦੇਇ ਹਰਿ ਰਾਸੇ ॥

ਗੁਰੂ ਬਦਗੁਰੂ ਬਯੋ ਬਾਯੋਭਯੋ ਅਭਯੋ, ਹੇ ਨਿਯੋ ਗੁਰੂਯੋ ਹਰਿ-ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ ਕਰਿਏਏ।

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਵਣਜਾਰਾ ਵਣਜੁ ਹੈ ਗੁਰੁ ਸਾਹੁ ਸਾਬਾਸੇ ॥

ਬਾਯੋਭਯੋ ਗੁਰੂਯੋ ਭਯੋ ਭਾਗੋ ਬਾਯੋਭਯੋ ਭਯੋ-ਭਯੋ ਅਭਯੋ, ਗੁਰੂ ਬਾਯੋਭਯੋ ਅਭਯੋ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰੁ ਤਿਨ੍ਹੀ ਪਾਇਆ ਜਿਨ ਧੁਰਿ ਲਿਖਤੁ ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖਾਸੇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਜੀ ਬੇਸਮਾਨੇ ਹੋਂ ਪਾਛਿਛਿਓ, ਯਾਹਾ ਕਪਾਲਰੇ ਆਦਿਰੂ ਹੋਂ ਭਾਗਧਰੇ ਲੇਖਾ
ਹੋਯਾ ॥੧॥

ਸਚੁ ਸਾਹੁ ਹਮਾਰਾ ਤੂੰ ਧਣੀ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਵਣਜਾਰਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਿਕ! ਏਕ ਤੂੰ ਹੋਂ ਆਮਰ ਬਛਾ ਬਾਬੂਕਾਰ ਅਰੂ, ਬੰਦੂਕੀ ਯਗਤ ਚੋਰ ਬਖਸ਼ਿਯਾ ਅਰੇ।

ਸਭ ਭਾਂਡੇ ਤੁਧੈ ਸਾਜਿਆ ਵਿਚਿ ਵਸਤੁ ਹਰਿ ਥਾਰਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਬਹੁ ਯੋਗ ਰੂਪੀ ਪਾਤੁ ਚੋਰਾਂ ਵਾਰਾ ਹੋਂ ਭਰਪੂਰਿ ਹੋਯਾ, ਚਾਹਾ ਭਿਰਰੇ ਚੋਰ ਹੋਂ ਆਪ੍ਰ
ਰਹਿਓ।

ਜੇ ਪਾਵਹਿ ਭਾਂਡੇ ਵਿਚਿ ਵਸਤੁ ਸਾ ਨਿਕਲੈ ਕਿਆ ਕੋਈ ਕਰੇ ਵੇਚਾਰਾ ॥

ਯੇਯੋਂ ਵਸਤੂ ਤੁਮੇ ਪਾਤੁਰੇ ਰਹੁ ਆਪ, ਕੇਵਲ ਬੇਸੇ ਹੋਂ ਬਾਹਾਰਕੁ ਆਬਿਯਾ ਅਧਾਰਿ ਯੇਯੋਂ ਪਦਾਰਥ
ਤੁਮੇ ਚੋਰੀਰੇ ਰਹੁ ਆਪ, ਚਾਹਾ ਹੋਂ ਪੁਕਾਰ ਹੋਯਾ, ਕੇਹੀ ਯੋਗ ਬਿਚਾਰਾ ਕਰ
ਕਰਿਯਾਰੇ?

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਬਖਸਿਆ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰਾ ॥੨॥

ਹੇ ਵਰਿ! ਜਾਨਕਕੂ ਮਖ ਨਿਯ ਭਯੋਰ ਭਯੋਰ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯੋ ॥੨॥

ਹਮ ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਵਿਥਰਹ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਅਪਰ ਅਪਾਰੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਹੇ ਬਾਮਨੀ! ਆਮੇ ਚੋਰ ਕੇਯੋ ਗੁਣਰ ਬਥੰਨਾ ਕਰਿ ਪਾਰਿਕੂ? ਹੇ ਰਾਜਨ ਪੁਰੂ! ਤੂੰ ਅਪਾਰਯੋਰ ਅਰੂ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹਹ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਏਹਾ ਆਸ ਆਧਾਰੇ ॥

ਹੂੰ ਰਾਓ ਧਨ ਵਰਿਨਾਮਰ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰਿਯਾ, ਕੇਵਲ ਏਵਾ ਮੋਰ ਆਗਾ ਏਵਾ ਆਖਾਰ ਅਰੇ।

ਹਮ ਮੂਰਖ ਕਿਛੁਅ ਨ ਜਾਣਹਾ ਕਿਵ ਪਾਵਹ ਪਾਰੇ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਆਮੇ ਮੂਰਖ ਅਰੂ ਆਯੋ ਕਯੋ ਮਖ ਯਾਗੀ ਜਾਯੋ, ਆਮੇ ਰੂਮਰ ਅਯੋ ਕੋਰਿ ਪਾਯੋ
ਪਾਰਿਕੂ?

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਹਰਿ ਦਾਸ ਪਨਿਹਾਰੇ ॥੩॥

ਜਾਨਕ ਵਰਿਯਾ ਧਾਬ ਅਰਯੋ, ਕਾਬੁਰੇ ਵਰਿਯਾ ਧਾਬਰ ਧਾਬ ਅਰਯੋ ॥੩॥

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਿ ਲੈ ਹਮ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭ ਆਏ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਰੂਮਕੂ ਮੋਰਿ ਯਯ ਲਾਗਿਯਾ, ਬੋਰਿ ਭੂੰ ਆਮਕੂ ਰਯਾ ਕਰ, ਆਮੇ ਗਰਗਰੇ ਆਬਿਯੋ।

ਹਮ ਭੂਲਿ ਵਿਗਾੜਹ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਹਰਿ ਲਾਜ ਰਖਾਏ ॥

ਆਮੇ ਧਨ ਰਾਓ ਜਾਵਨ ਪਧਰੂ ਭਯੋ ਵੇਯੋ ਨਿਯ ਜਾਵਨਕੂ ਨਯੋ ਕਰੂਯੋ, ਹੇ ਵਰਿ! ਆਮਰ ਮਾਨ
ਪੁਰਿਯੋ ਰਯੋ।

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੂੰ ਗੁਰੁ ਪਿਤਾ ਹੈ ਦੇ ਮਤਿ ਸਮਝਾਏ ॥

ਆਮੇ ਚੋਰ ਬਯਾਨ ਅਰੂ, ਰੂਮੇ ਆਮਰ ਗੁਰੂ ਏਵਾ ਪੋਥਾ ਅਰ, ਆਮਕੂ ਬੁਧਰਿ ਵੇਯੋ ਬਨਮਾਗਰੇ
ਲਗਾਓ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਹਰਿ ਕਾਵਿਆ ਹਰਿ ਪੈਜ ਰਖਾਏ ॥੪॥੧੦॥੧੭॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਜਾਨਕ ਵਰਿਯਾ ਧਾਬ ਕਯੋਯਾਯੋ, ਏਧਾਯੋ ਚਾਵਾਯੋ ਮਾਨ ਪੁਰਿਯੋ ਰਯੋ ॥੪॥੧੦॥੧੭॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਆਗਾ ਮਵਲਾ 4 ॥

ਜਿਨ ਮਸਤਕਿ ਧੁਰਿ ਹਰਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਮੋਯੋ ਲੋਕਕਰ ਕਪਾਲਰੇ ਪੁਰਿਯੋ ਭੂੰ ਵਰਿ ਲੋਕਯੋਯੋ, ਚਾਵਾਕੂ ਬਯਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾਯੋਯੋ।

ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ ਕਟਿਆ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਘਟਿ ਬਲਿਆ ॥

ਗੁਰੂ ਅਯਾਨਰ ਅਭਿਕਾਰ ਦੂਰ ਕਰਿ ਦੇਖਿਓ ਆਪ ਚਾਹਾਰ ਅਭਿਮਾਨਰੇ ਗੁਰੂ, ਆਨਰ ਵਾਪਕ ਪ੍ਰਭੂਲਿਤ
ਹੋਇ ਮਾਇਓ।

ਹਰਿ ਲਧਾ ਰਤਨੁ ਪਦਾਰਥੇ ਫਿਰਿ ਬਹੁੜਿ ਨ ਚਲਿਆ ॥

ਬੇਸੁ ਖਰੀਦਾਨ ਰੂਪੀ ਰਹੁ ਖੋਲ੍ਹਿ ਪਾਇਓ ਆਪ ਬੇਸੁ ਦੂਜਕਾਰ ਯਥਾ ਮਰਗਰ ਚਕ੍ਰਰੇ ਪਤਭ੍ਰਮ ਖੂਬਨਾਹਿ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਆਰਾਧਿਆ ਆਰਾਧਿ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਓ ਆਪ ਏਵਾ ਧਾਰਾ ਬੇਸੁ ਪੁਰਖ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਿਓ॥1॥

ਜਿਨੀ ਐਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਸੇ ਕਾਹੇ ਜਗਿ ਆਏ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਹਿਓ ਏਧਰਿ ਖਰੀਦਾਨਾ ਮਾਨਸੁ ਬਲਿ ਕਰਿ ਨਾਹਿ, ਬੇਸੁ ਏਵੇ ਯਗਤਕੁ ਕਾਹਿਕੇ ਆਇਓ?

ਇਹੁ ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ ਦੁਲੰਭੁ ਹੈ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬਿਰਥਾ ਸਭੁ ਜਾਏ ॥

ਬੇਸੁ ਮਾਨਸ ਯਥਾ ਵਧ ਧੁਲ੍ਹਿ ਅਰੇ ਆਪ ਪੁਰਖ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਏਵਾ ਵਧਾਰੇ ਚਲਿਯਾ।

ਹੁਣਿ ਵਤੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਬੀਜਿਓ ਅਗੈ ਭੁਖਾ ਕਿਆ ਖਾਏ ॥

ਏਵੇ ਯਾਵਨ ਰੂਪੀ ਮੋਹਿਓ ਯਥਾ ਮਨੁਸ਼ ਖਰੀਦਾਨਾ ਮਾਨਸੁ ਨਾਹਿ, ਚਾ'ਪਰੇ ਪਰਲੋਕਰੇ ਕਰ
ਯਾਯ?

ਮਨਮੁਖਾ ਨੇ ਫਿਰਿ ਜਨਮੁ ਹੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਾਏ ॥੨॥

ਮਨਮੁਖੀ ਮਨੁਸ਼ ਵਾਰਧਾਰ ਯਥਾ ਨੇਕਯਾ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਏਵਾ ਮਯੂਰ ਅਰੇ॥2॥

ਤੂੰ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਕੇ ਸਭਿ ਤੁਧੁ ਉਪਾਏ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਹੇ ਖਰੀ! ਤੂੰ ਬਰਖ ਯਾਵਨ ਬਾਨੀ ਅਰੁ ਆਪ ਏਵੇ ਬਰੁ ਕਰਿ ਚੋਰ ਅਰੇ, ਤੂੰ ਹੋ ਬਰੁ ਯਾਤ ਕਰਿਓ।

ਕਿਛੁ ਹਾਥਿ ਕਿਸੈ ਦੈ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਸਭਿ ਚਲਹਿ ਚਲਾਏ ॥

ਯਾਵਨ ਵਰੇ ਕਰਿ ਮਖ ਨਯਾ, ਤੁਮੇ ਮੋਹਰਿ ਚਲਾਯ ਆਪ, ਬੇਸੁ ਯਾਵਨ-ਆਚਰਨ ਕਰਿਯਾ।

ਜਿਨ੍ਹ ਤੂੰ ਮੇਲਹਿ ਪਿਆਰੇ ਸੇ ਤੁਧੁ ਮਿਲਹਿ ਜੇ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਏ ॥

ਹੇ ਮੋਹਰ ਪੁਰਖ! ਬੇਸੁ ਯਾਵ ਚੋਰ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਿਯਾ, ਯਾਵਾਨੁ ਤੁਮੇ ਬ੍ਰਹਮ ਚਾਹਿ ਆਪ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਤਰਾਏ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਯਥਾ ਬੇਸੁ ਬਹਿਤ ਹੋਇਯਾਯ, ਹਿਓ ਖਰੀਦਾਨਾ ਮਾਨਸੁ ਧਾਰਾ ਚਾਹਾਨੁ ਯਥਾ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ
ਕਰਾਯਿਓ॥3॥

ਕੋਈ ਗਾਵੈ ਰਾਗੀ ਨਾਦੀ ਬੇਦੀ ਬਹੁ ਭਾਤਿ ਕਰਿ ਨਹੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭੀਜੈ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਕਿਛੇ ਲੋਕ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰਕੇ ਰਾਗ ਗਾਨ ਕਰੇ, ਈਸਾ ਵਯਾਕਿ ਏਵਾਂ ਵੇਦ ਅਖਯਨ ਖਾਰਾ ਭਗਵਾਨਯ
ਗੁਣਗਾਨ ਕਰੇਯਾਛੇ, ਕਿਛੁ ਏਹਿ ਕੋਧੁ ਖਾਰਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੁਸਤਕ ਝੁਅਛੇ ਨਾਛੈ।

ਜਿਨਾ ਅੰਤਰਿ ਕਪਟੁ ਵਿਕਾਰੁ ਹੈ ਤਿਨਾ ਰੋਇ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ॥

ਯਾਹਾ ਮਨਰੇ ਛਲ, ਕਪਟ ਏਵਾਂ ਬਿਕਾਰ ਯਾਏ, ਭਾਵਾਰ ਬਿਲਾਪ ਕਰੇਵਾਰ ਅਭਿਪ੍ਰਾਯ ਕਥਾ ਅਛੇ?

ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਸਿਰਿ ਰੋਗੁ ਹਥੁ ਦੀਜੈ ॥

ਵਿਗੁਰ ਰਚਯੋਗਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਭੁ ਕਿਛੇ ਜਾਣੇਯਾਛੇ, ਮਨੁਸ਼ਧ ਨਿਯ ਪਾਪ ਲੂਚਾਯਵਾ ਪਾਯੋਂ ਕੇਰੇ ਪੁਨਧ
ਕਲੇ ਮਧ।

ਜਿਨਾ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦਾ ਸੁਧੁ ਹੈ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਲੀਜੈ ॥੪॥੧੧॥੧੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਯੋਂ ਗੁਰਮੁਖੀਰ ਸੁਧੁ ਗੁਣ ਅਛੇ, ਏਧੁ ਹਰੇ-ਭਛੇ ਕਰੇ ਹਰੇਯਾ ਪਾਯੋਂ॥੪॥੧੧॥੧੮॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਤੇ ਜਨ ਸੁਘੜ ਸਿਆਣੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਯਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਭਗਵਾਨਯ ਪ੍ਰੇਮ ਯਾਏ, ਏਧੁ ਲੋਕ ਰੂਝਿਮਾਨ ਅਰੇ।

ਜੇ ਬਾਹਰਹੁ ਭੁਲਿ ਚੁਕਿ ਬੋਲਦੇ ਭੀ ਖਰੇ ਹਰਿ ਭਾਣੇ ॥

ਮਧਿ ਏਧੁ ਵਾਹਾਰੂ ਬੋਲਿਵਾਰੇ ਭੁਲ ਕਰੇਯਾਏ, ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਮਧ ਭਗਵਾਨਯੁ ਵਝੁਭ ਭਲ ਲਾਗੇਯਾਏ।

ਹਰਿ ਸੰਤਾ ਨੇ ਹੋਰੁ ਥਾਉ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਮਾਣੁ ਨਿਮਾਣੇ ॥

ਭਗਵਾਨਯ ਸਭੁਯਨਯੁ ਭਾਵਾਯ ਬਿਨਾ ਆਯ ਕੋਗਿਧਿ ਸ਼ਾਨ ਨਾਛੈ, ਪੁਨ੍ਹੁ ਛੈ ਮਾਨ ਬਿਹਾਨ ਲੋਕਯ ਸਭਾਨ
ਅਰਛੇ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਦੀਬਾਣੁ ਹੈ ਹਰਿ ਤਾਣੁ ਸਤਾਣੇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਹਰੇਯਾ ਨਾਮ ਛੈ ਸਭੁਯਾ ਸਾਵਾਰਾ ਅਰੇ ਆਯ ਭਾਵਾਯ ਵਲ ਛੈ ਏਮਾਨਯੁ ਵਲਵਾਨ ਵਨਾਯ
ਯਾਏ॥੧॥

ਜਿਥੈ ਜਾਇ ਬਹੈ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਵਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਮੇਰਾ ਸਯਾ ਗੁਰੂ ਮੇਯੋਂ ਮਧ ਯਾਯ ਬਿਰਾਯਮਾਨ ਹੋਯਾਯਾਛੇ, ਏਧੁ ਸ਼ਾਨ ਅਠੇ ਸੁਖਰ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਗੁਰਸਿਖੀ ਸੇ ਥਾਨੁ ਭਾਲਿਆ ਲੈ ਧੂਰਿ ਮੁਖਿ ਲਾਵਾ ॥

ਗੁਰੂ-ਗਿਧਧ ਏਧੁ ਸ਼ਾਨਯੁ ਗੋਯ ਨਿਅਛੇ ਆਯ ਭਾਵਾਯ ਧੂਲਿ ਨੇਯ ਨਿਯ ਕਪਾਲਰੇ ਲਗਾਛੇ।

ਗੁਰਸਿਖਾ ਕੀ ਘਾਲ ਥਾਇ ਪਈ ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਾ ॥

ਮੇਭੈਂ ਗੁਰੂ-ਗੋਲਾ ਫਿਰਿਨਾਮ ਖਾਨ ਕਰਿਯਾਏ, ਚਾਹਾਰ ਬੇਬਾ ਬਝਾਨ ਫਿਰਿਯਾਏ।

ਜਿਨ ਨਾਨਕੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਜਿਆ ਤਿਨ ਹਰਿ ਪੂਜ ਕਰਾਵਾ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਏ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਪੂਜਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਪੁਰੂ ਚਾਹਾਰ ਪੂਜਾ ਫਿਰਿਯਾਏ ਕਰਾਯਾ ਧਿਆਏ॥੨॥

ਗੁਰਸਿਖਾ ਮਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਗੁਰੂ-ਗੋਲਾਯਾ ਮਨਰੇ ਪਰਮਾਨੁਯਾ ਨਾਮਰੇ ਫਿਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਧਿਆਏ, ਹੇ ਪੁਰੂ! ਬੇ ਫਿਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾਏ।

ਕਰਿ ਸੇਵਹਿ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਭੁਖ ਜਾਇ ਲਹਿ ਮੇਰੀ ॥

ਨਿਯੋਗ ਹਾਥਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯੋ ਚਾਹਾਰ ਅਘੋਰ ਸ਼੍ਰੋਮਾ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਗੁਰਸਿਖਾ ਕੀ ਭੁਖ ਸਭ ਗਈ ਤਿਨ ਪਿਛੈ ਹੋਰ ਖਾਇ ਘਨੇਰੀ ॥

ਗੁਰੂ-ਗੋਬਿੰਦ ਸਬੂ ਦੂਝਾ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾਏ, ਚਾਹਾਕਾ ਬਾਂਗਰੋ ਕਰਿ ਬਝੂਠ ਲੋਕਾ ਨਾਮ ਬਲਗਰ ਪੇਚਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਿਯਾਏ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪੁੰਨੁ ਬੀਜਿਆ ਫਿਰਿ ਤੇਟਿ ਨ ਆਵੈ ਹਰਿ ਪੁੰਨ ਕੇਰੀ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮਰ ਪ੍ਰਭੂ ਬੁਝਿਯੋ ਆਯੋ ਪ੍ਰਭੂਕਾਰ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮਰ ਪ੍ਰਭੂ ਫਲ ਅਭਾਵ ਰਹੇ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਗੁਰਸਿਖਾ ਮਨਿ ਵਾਧਾਈਆ ਜਿਨ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਡਿਠਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਗੁਰੂਕਾ ਗੋਬਿੰਦ ਮਨਰੇ ਗੁਰਕਾਮਨਾ ਆਏ, ਹਿੰਦ ਮੇਰਾ ਬਛਾ ਗੁਰੂਕਾ ਵਰ੍ਹਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯੋ।

ਕੋਈ ਕਰਿ ਗਲ ਸੁਣਾਵੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਸੇ ਲਗੈ ਗੁਰਸਿਖਾ ਮਨਿ ਮਿਠਾ ॥

ਮਧਿ ਕੇਹੀ ਚਾਹਾਕਾ ਹਰਿਨਾਮਰ ਕਥਾ ਗੁਣਾਯੋ ਆਏ, ਚਾਹਾਕੇਲੇ ਬੇ ਗੁਰੂਕਾ ਗੋਬਿੰਦ ਮਨਕੂ ਮਿਠਾ ਲਾਗਿਯਾਏ।

ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਗੁਰਸਿਖ ਪੈਨਾਈਅਹਿ ਜਿਨ੍ਹਾ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਭੁਠਾ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਗੋਬਿੰਦ ਯਾਹਾ ਭੁਧਰੇ ਮੇਰਾ ਬਛਾ ਗੁਰੂ ਪੁਬਧ ਅਚਰਿ, ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਵਰਕਾਰਰੇ ਚਾਹਾਕਾ ਬਧਾਨਰ ਪੋਥਾਕ ਪਿਠਾਯਾਯੋ ਆਏ।

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੋਇਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵੁਠਾ ॥੪॥੧੨॥੧੯॥

ਨਾਨਕ ਨਿਯੋਗ ਮਧਿ ਹਰਿਕਾ ਰੂਪ ਵਰਿਯਾਯੋ, ਮੇਰੇ ਚਾਹਾਕਾ ਮਨਰੇ ਹਰਿ ਵਾਬ ਕਰਿਯੋ ॥੪॥੧੨॥੧੯॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਜਿਨ੍ਹਾ ਭੇਟਿਆ ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਹਿੰਦ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬਝੂਠ ਭੇਟ ਕਰਿਯੋ, ਗੁਰੂ ਚਾਹਾਕਾ ਮਨਰੇ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਧੂਢ ਕਰਿ ਦੇਯੋ।

ਤਿਸ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਉਤਰੈ ਜੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ॥

ਮੇਰੇ ਲੋਕਾ ਹਰਿਨਾਮਰ ਖਾਨ ਕਰਿਯਾਏ, ਚਾਹਾਰ ਚੁਝਾ ਏਵੇ ਮਾਯਾਰ ਬਝੂ ਸ਼੍ਰੋਮਾ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਜੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦੇ ਤਿਨ੍ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਮੇਭੱ ਵਧਾਓ ਫਿਰਿਨਾਮੁ ਸੁਰਗ ਕਰਿਯਾਵ, ਚਾਹਾਰ ਬੰਸੀਧ ਮੰਦਰੁ ਆਸੇ ਨਾਹੀਂ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਨਿਤ ਜਪੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਤਰਾਵੈ ॥੧॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਨਾਨਕ ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ, ਮੇਧਰਿ ਬੇ ਨਿਧਿ ਫਿਰਿਨਾਮੁ ਭਧ ਕਰਿਵੇ ਆਭ ਫਿਰਿਨਾਮੁ
ਹੀਂ ਚਾਹਾਯੁ ਭਯਾਰ ਕਰਿਯਾਵ ॥੧॥

ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨਾ ਫਿਰਿ ਬਿਘਨੁ ਨ ਹੋਈ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਮੇਭੱ ਮਨੁਸ਼ਧ ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਨਿ ਨਾਮਰ ਖਾਨ ਕਰਿਯਾਵ, ਚਾਹਾਰ ਭੀਬਨ ਮਾਗਰੇ ਧੁਨੀ ਕੇਵੇ ਵੇਯੁ
ਆਸੇ ਨਾਹੀਂ।

ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਨਾਇਆ ਤਿਨ ਪੂਜੇ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥

ਮੇਭੱ ਮਫਾਧੁਰੁ ਬਯਾ ਗੁਰੁ ਧੁਬਧ ਕਰਿਨੇਯਯ, ਚਾਹਾਯੁ ਬਾਰਾ ਧੁਨੀਯਾ ਧੁਨਾ ਕਰਿਯਾਵ।

ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨ੍ ਸੁਖੁ ਸਦ ਹੋਈ ॥

ਮਿਧ ਨਿਯ ਧੁਨਿ ਬਧਗੁਰੁ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯ, ਬੇ ਬਧਾ ਬੁਧੀ ਰਹਿਯਾਵ।

ਜਿਨ੍ ਨਾਨਕੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਤਿਨ੍ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਸੋਈ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਾਫਾਯੁ ਬਯਾ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿ ਮਾਯਯ, ਚਾਹਾਯੁ ਹੀਂ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਿ ਮਾਯਯਯ ॥੨॥

ਜਿਨ੍ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਤਿਨ੍ ਹਰਿ ਰਖਣਹਾਰਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਮੇਭੱ ਗੁਰਮੁਖੀਰ ਫੁਰਲਰੇ ਭਗਵਾਨਯ ਧੁਰਮ ਅਯ, ਧਰਮਾਯੁ ਨਿਯੇ ਹੀਂ ਚਾਹਾਰ ਰਯੁਆਲ ਅਯਯ।

ਤਿਨ੍ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕੋਈ ਕਿਆ ਕਰੇ ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ॥

ਕੇਫੀ ਮਨੁਸ਼ਧ ਚਾਹਾਰ ਨਿਯਾ ਕੇਧਰਿ ਕਰਿ ਧਾਰਿਵ, ਮਾਫਾਯੁ ਧੁਰੁਯਾ ਨਾਮ ਧੁਨਿ ਲਾਗਿਯਾਵ?

ਜਿਨ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਸਭ ਦੁਸਟ ਝਖ ਮਾਰਾ ॥

ਮਾਫਾਰ ਮਨ ਧੁਰੁਯਾ ਬਾਧੁਰੇ ਯਾਵ, ਧੁਯੁ ਲੋਕ ਚਾਹਾਰ ਨਿਯਾ ਚਾਰਿਯਾਯੇ ਕਰਿਵਾਯੁ ਚਾਯੁ ਮਾਰਿਯਾਵ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਹਰਿ ਰਖਣਹਾਰਾ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਰ ਖਾਨ ਕਰਿਯਯ, ਭਗਵਾਨ ਨਿਯ ਚਾਹਾਯੁ ਰਯੁਆਲ ਅਯਯ ॥੩॥

ਹਰਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਭਗਤ ਉਪਾਇਆ ਪੈਸ ਰਖਦਾ ਆਇਆ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਯਯੁਰ ਧੁਰਧਧਾ ਮੁਗਰੇ ਨਿਯ ਭਯ ਭਧੁਧ ਕਰਿਯਯ ਆਭ ਬਯਾਧ ਬੰਸਰੇ ਚਾਹਾਰ ਰਯਾ ਕਰਿਵਾਯੁ
ਆਧਿਯਾਯ।

ਹਰਣਾਖਸੁ ਦੁਸਟੁ ਹਰਿ ਮਾਰਿਆ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਤਰਾਇਆ ॥

ਧੁਯੁ ਫਿਰਗਧਧਧਧਧੁ ਫਿਰਿ ਬਾਫਾਰ ਕਰਿਯਯ ਆਭ ਨਿਯ ਭਯ ਧੁਯਲਾਧਰ ਰਯਾ ਕਰਿਯਯ।

ਅਹੰਕਾਰੀਆ ਨਿੰਦਕਾ ਪਿਠਿ ਦੇਇ ਨਾਮਦੇਉ ਮੁਖਿ ਲਾਇਆ ॥

ਅਥਕਾਰੀ ਏਵੰ ਨਿੰਦਕਕੂ ਪੁਰੂ ਨਿੰਦ ਪਛ ਕਰਿ ਨਿੰਦ ਭਭ ਨਾਮਦੇਵਕੂ ਧਰੰਨ ਦੇਵਕਛਿਓ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਹਰਿ ਸੇਵਿਆ ਅੰਤਿ ਲਏ ਛਡਾਇਆ ॥੪॥੧੩॥੨੦॥

ਨਾਨਕ ਸਥ ਨਿੰਦ ਭਗਵਾਨਕ ਭਛਿ ਕਰਿਛਿਓ ਯੇ ਅਛਕਾਲਰੇ ਬੇ ਚਾਕਾਕੂ ਰਲ।
ਕਰਿਵੇ ॥੪॥੧੩॥੨੦॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ਛੰਤ ਘਰੁ ੫

ਆਗਾ ਸਥਲਾ 4 ਛੰਤ ਘਰ 5

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਗੁਰ ਏਕ ਅਚਛਿ, ਯਾਕਾਕੂ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਕੂਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਰੇ।

ਮੇਰੇ ਮਨ ਪਰਦੇਸੀ ਵੇ ਪਿਆਰੇ ਆਉ ਘਰੇ ॥

ਹੇ ਸੋਗ ਪੁਰੁ ਪਰਦੇਸੀ ਸਨ! ਓ ਨਿੰਦ ਘਰਕੂ ਧੋਰਿ ਆਬੇ।

ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਮਿਲਾਵਹੁ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਘਰਿ ਵਸੈ ਹਰੇ ॥

ਹੇ ਸੋਗ ਪੁਰੁ! ਫਰਿ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂਕਾ ਬਫਿਓ ਸੋਗ, ਯੋਪਰਿ ਪੁਰੁ ਚੋਗ ਚਿਭਰੇ ਬਾਬ ਕਰਿਵੇ।

ਰੰਗਿ ਰਲੀਆ ਮਾਣਹੁ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ॥

ਹੇ ਸੋਗ ਪੁਰੁ! ਯਧਿ ਪੁਰੁ ਚੋ' ਭਪਰੇ ਕੂਪਾ ਕਰਛਿ, ਚਾਕਾਕੇਲੇ ਓ ਚਾਕਾਕਾ ਪ੍ਰੇਸਰੇ ਸਭਕ
ਕਰ।

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਤੁਠਾ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਮੇਲੇ ਹਰੇ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਕਥਛਿ ਯੇ ਯੋਵੇ ਗੁਰੂ ਪੁਬਧੁ ਬੋਯਕਛਿ, ਬੇਓਵੇਕੇਲੇ ਬੇ ਯਗੁਰਕਾ ਬਫਿਓ ਸੋਗ
ਕਰਛਿ ॥੧॥

ਮੈ ਪ੍ਰੇਮੁ ਨ ਚਾਖਿਆ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਭਾਉ ਕਰੇ ॥

ਹੇ ਸੋਗ ਪੁਰੁ! ਸੁੰ ਨਿੰਦ ਪੁਰੂਕਾ ਪ੍ਰੇਸਰ ਬਾਧ ਚਾਕੁ ਨਾਫੁੰ।

ਮਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨ ਬੁਝੀ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਨਿਤ ਆਸ ਕਰੇ ॥

ਕਾਰਗ ਸੋਗ ਸਨਰ ਚੁਝਾ ਧੂਰ ਬੋਯ ਨਾਫੁੰ, ਹੇ ਸੋਗ ਪੁਰੁਓਧ! ਚੋਓਵੇ ਧੋਕੁਵਾਕੂ ਆਗਾ ਸੋਗ
ਬਧਵਾ ਯਾਗਿ ਰਹਿਯਾਏ।

ਨਿਤ ਜੋਬਨੁ ਜਾਵੈ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਜਮੁ ਸਾਸ ਹਿਰੇ ॥

ਨਿਭਯ ਮਹੀਬਨ ਅਭਿਵਾਹਿਤ ਹੋਏਅਭਿ ਆਭ ਮੂਢਯ ਮੇਰੇ ਭਾਇ ਚੋਰਿ ਹੋਏਅਭਿ।

ਭਾਗ ਮਣੀ ਸੋਹਾਗਣਿ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰੇ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਭਿ ਮੇਰੇ ਹੋ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ! ਬੇਬੇਭਿ ਯਾਵ-ਬੁਭਿ ਯਾਗਯਵਾਨ ਪੁੰਨਯੁ ਨਿਭਿ ਭੁਧਯੁਰੇ ਵਾਧ ਕਰਾਯੁ
ਪਾਪਯੁ॥੨॥

ਪਿਰ ਰਤਿਅੜੇ ਮੈਡੇ ਲੋਇਣ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਬੁੰਦ ਜਿਵੈ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ! ਮੇਰੇ ਆਯੁ ਨਿਭਿ ਪੁੰਨਭਯੋਯ ਪ੍ਰੇਮਯੋਰੇ ਰਯਾਨ ਹੋਯਾਯੁ, ਮੇਰੇ ਚਾਤ੍ਰਕ ਯੁਯਿ ਰਿਯੁ
ਪਾਯੁ ਭਯੁਯੁ ਯਾਯੁ।

ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਆ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਹਰਿ ਬੁੰਦ ਪੀਵੈ ॥

ਹੋ ਪੁੰਨ ! ਭਰਿਯਾਨ ਰੂਪਯਿ ਭਯੁਯੁ ਪਾਯੁ ਕਰਿਯਾ ਭਾਯਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਯਾਯੁ ਹੋਯਾਯੁ।

ਤਨਿ ਬਿਰਹੁ ਜਗਾਵੈ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਨੀਦ ਨ ਪਵੈ ਕਿਵੈ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ! ਮੇਰੇ ਮਨਯੋਰੇ ਯਾਯੁ ਹੋਯਾਯੁ ਯਾਯੁ ਯਾਯੁ ਮੇਰੇ ਯਾਯੁ ਯਾਯੁ ਯਾਯੁ ਯਾਯੁ
ਕਿਯੁ ਨਿਭਾ ਯਾਯੁ ਯਾਯੁ।

ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਲਧਾ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਲਿਵੈ ॥੩॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ! ਨਾਨਕਯੁ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਯਾ ਪੁੰਨ ਪ੍ਰਾਯੁ ਹੋਯਾਯੁ।

ਚੜਿ ਚੇਤੁ ਬਸੰਤੁ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਭਲੀਅ ਰੁਤੇ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ! ਚਿਤ੍ਰਯੋ ਮੇਰੇ ਭੁਧਯੋਰੇ ਭੁਧਯੋਰੇ ਭੁਧਯੋਰੇ ਭੁਧਯੋਰੇ ਭੁਧਯੋਰੇ।

ਪਿਰ ਬਾਝੜਿਅਹੁ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਆਂਗਣਿ ਧੂੜਿ ਲੁਤੇ ॥

ਕਿਯੁ ਪੁੰਨਭਯੋ ਪੁੰਨਯੋ ਰਿਯਾ ਮੇਰੇ ਭੁਧਯੋਰੇ ਭੁਧਯੋਰੇ ਭੁਧਯੋਰੇ ਭੁਧਯੋਰੇ।

ਮਨਿ ਆਸ ਉਡੀਣੀ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਦੁਇ ਨੈਨ ਜੁਤੇ ॥

ਮੇਰੇ ਭਯਾਯੋ ਮਨਯੋਰੇ ਭਯੋ ਮਯਾ ਯਾਯਾ ਕਾਯਾਯੋ ਭਯਾ ਯਾਯਾ ਮੇਰੇ ਭੁਧਯੋਰੇ ਭੁਧਯੋਰੇ ਭੁਧਯੋਰੇ
ਭਯੋਯਾ ਕਾਯਾਯੋ।

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਦੇਖਿ ਵਿਗਸੀ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਜਿਉ ਮਾਤ ਸੁਤੇ ॥੪॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਭਿ ਮੇਰੇ ਹੋ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ! ਭਯੋ ਗੁਰੂਯੁ ਭਯੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪੁੰਨਯੁ ਹੋਯਾਯੁ, ਮੇਰੇ
ਕਾਯਾਯੋ ਨਿਭਿ ਮਾਯਾਯੁ ਭਯੋ ਭੁਧਯੋ ਹੋਯਾਯੁ॥੪॥

ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ ! ମୋର ସଜ୍ଜା ଗୁରୁ ମୋତେ ହରିଙ୍କ କଥା କାହାଣୀ ଶୁଣାଇଛନ୍ତି ।

ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ ! ମୁଁ ନିଜ ଗୁରୁ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯିଏ ମୋତେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇଛନ୍ତି ।

ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ ! ପ୍ରଭୁ ମୋର ସବୁ ଆଶା ପୂରା କରିଛନ୍ତି ଆଉ ମୋତେ ମନୋବାଞ୍ଚିତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି ।

ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ ! ଯେବେ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ନାନକ ତାହାଙ୍କ ନାମରେ ରହନ୍ତି॥ ୫॥

ହେ ପ୍ରିୟ! ନିଜ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ଆଉ କାହାର ପ୍ରେମରେ ପଡ଼ିବି ନାହିଁ।

ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କୁ କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବି, ଯାହା ଦ୍ଵାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରି ପାରିବି?

ହେ ଦାତା ହରି! ମୋତେ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ, କେବଳ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ମୁଁ ତୁମ ସହିତ ମିଶି ପାରିବି।

ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ ! ମୋତେ ଗୁରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହାଇ ଯାଇଛନ୍ତି, କାରଣ ଆଦିରୁ ହିଁ କପାଳରେ
ଲେଖା ହୋଇଛି॥6॥14॥21॥

ଇଶ୍ଵର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ।

ରାଗ ଆଶା ମହଲ 5 ଛନ୍ଦ ଘର 1 ॥

ମୋର ଅନ୍ତରାତ୍ମାରେ ଆନନ୍ଦ ହିଁ ଆନନ୍ଦ ହୋଇ ଯାଇଛି, କାରଣ ମୁଁ ଭଗବାନଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ନେଇଛି।

ਚਾਖਿਅੜਾ ਚਾਖਿਅੜਾ ਮੈ ਹਰਿ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਰਾਮ ॥

ਮੂੰ ਮਿਠਾ ਫਰਿਰਬ ਚਾਯੁਛਿ।

ਹਰਿ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਮਨ ਮਹਿ ਵੂਠਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੂਠਾ ਸਹਜੁ ਭਇਆ ॥

ਮਿਠਾ ਫਰਿਰਬਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਵਰ੍ਹੇ ਫੇਰੁਛਿ, ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਬਦਗੁਨੁਛਾ ਪੁਬਫੁਰਾ ਭਾਰਾ ਬੁਭਾਵਿਕਾ
ਗਾਛੁ ਮਿਲਿਯਾਛੁ।

ਗਿਰੁ ਵਸਿ ਆਇਆ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ ਪੰਚ ਦੁਸਟ ਓਇ ਭਾਗਿ ਰਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਬੁਧਨ- ਘਰੇ ਆਵੇ ਬੁਝੇ ਹੋਯਾਛੁ ਆਯੋ ਮੇਰੇ ਆਨੰਦਨੁ ਮਯਾਨ ਗੀਤ ਗਾਨ ਕਰੁਛਿ,
ਕਾਰਣ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ, ਅਹੰਕਾਰ- ਪਾਞ ਦੂਝੁ ਵਿਕਾਰ ਦੂਰ ਹੋਯਾਛੁ।

ਸੀਤਲ ਆਘਾਣੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੇ ਸਾਜਨ ਸੰਤ ਬਸੀਠਾ ॥

ਅਨੁਭਵਨਾ ਕਾਗੀ ਭਾਰਾ ਮੂੰ ਗੀਤਲ ਆਵੇ ਚੁਧੁ ਹੋਯਾਛੁ, ਬਛੁ ਗੁਨੁਦੇਵ ਮੇਰੇ ਓਕਿਲ ਵਨੇ
ਯਾਛੁ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈਣੀ ਡੀਠਾ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਮਨ ਡਿਥਰਿਯਾ ਬਾਹਰੇ ਲਾਜ ਹੋਯਾਛੁ ਆਯੋ ਨਿਯੋ ਨਿਯੋਰੇ ਚਾਹਾਯਾ ਧਰ੍ਮ
ਕਰਿਛੁ॥੧॥

ਸੋਹਿਅੜੇ ਸੋਹਿਅੜੇ ਮੇਰੇ ਬੰਕ ਦੁਆਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ! ਮੇਰੇ ਮਨ ਬੋਧਿਯਾ ਭਾਰਾ ਗੋਭਾਵਾਨ ਹੋਯਾਛੁ।

ਪਾਹੁਨੜੇ ਪਾਹੁਨੜੇ ਮੇਰੇ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ ॥

ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ਬਛੁ ਅਭਿਯੁ ਵਨੇ ਯਾਛੁ।

ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਿ ਲਗੇ ਸੇਵਾ ॥

ਮੇਰੇ ਮੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਪੁਗਾਨ ਕਰਿ ਚਾਹਾਯਾ ਬੇਬਾਰੇ ਲਾਗੇ ਯਾਛੁ, ਬੇਬੇਬੇਬੇ ਬੇ ਮੇਰੇ ਵਿਵਾਹ
ਕਾਰਜ ਬੰਧੁ ਕਰਿ ਦੇਯਾਛੁ।

ਆਪੇ ਜਾਈ ਆਪੇ ਮਾਈ ਆਪਿ ਸੁਆਮੀ ਆਪਿ ਦੇਵਾ ॥

ਪੁੰਨ ਬੁਧਨ ਵਰਯਾਤਾ ਅਭਿਯੁ, ਬੁਧਨ ਹੂੰ ਕਨਯਾ ਪੁੰਨ ਅਭਿਯੁ, ਬੁਧਨ ਹੂੰ ਬਾਧਾ ਆਯੋ ਬੁਧਨ ਹੂੰ ਦੇਵਦਾ
ਅਭਿਯੁ।

ਅਪਣਾ ਕਾਰਜੁ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ ਆਪੇ ਧਾਰਨ ਧਾਰੇ ॥

ਬੇ ਨਿਯੋ ਕਾਰਜ ਬੁਧਨ ਹੂੰ ਬੇਬੇਬੇ ਕਰਿਯਾਛੁ ਆਯੋ ਬੁਧਨ ਹੂੰ ਬੁਝਿਯੁ ਬਾਹਾਰਾ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਛੁ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਹੁ ਘਰ ਮਹਿ ਬੈਠਾ ਸੋਹੇ ਬੰਕ ਦੁਆਰੇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਮੇਰੇ ਸ਼੍ਰਵਣ ਘਰੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਇ ਯਾਇਓ ਆਉ ਸ਼੍ਰਵਣ-ਘਰੇ
ਸੁਖਰ ਭਾਰ ਗੋਭਾਸੂਯ ਹੋਇਓ ॥੨॥

ਨਵ ਨਿਧੇ ਨਉ ਨਿਧੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਮਹਿ ਆਈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ! ਮੇਰੇ ਸ਼੍ਰਵਣ ਘਰੇ ਬਿਸ਼ਰ ਨਵਨਿਧੁ ਆਇ ਯਾਇਓ।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ਰਾਮ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਖਾਨ ਕਰਿ ਮੂੰ ਬਹੁ ਕੀਛੇ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਛੇ।

ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ਸਦਾ ਸਖਾਈ ਸਹਜ ਸੁਭਾਈ ਗੋਵਿੰਦਾ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ-ਬ੍ਰਾਹਮ ਭਾਰਾ ਨਾਮਰ ਖਾਨ ਕਰਿ ਗੋਵਿੰਦ ਬਹੁਦਿਨ ਪਾਯੋ ਬਯਾ ਵਨਿਯਾਇਓ।

ਗਣਤ ਮਿਟਾਈ ਚੁਕੀ ਧਾਈ ਕਦੇ ਨ ਵਿਆਪੈ ਮਨ ਚਿੰਦਾ ॥

ਭਾਵਾਰ ਧੂਰ ਹੋਇਯਾਇਓ, ਮਨਰ ਭ੍ਰਿਖਾ ਮਖ ਧੂਰ ਹੋਇਯਾਇਓ ਆਉ ਭਾਵਾਰ ਮਨਕੂ ਕੇਵੇ ਚਿੰਤਾ
ਆਬੇ ਨਾਹਿ।

ਗੋਵਿੰਦ ਗਾਜੇ ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ ਅਚਰਜ ਸੋਭ ਬਣਾਈ ॥

ਮੇਵੇ ਗੋਵਿੰਦ ਪੁਕਾਰ ਹੋਇਯਾਇਓ, ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਅਨਾਹਦ ਨਾਦ ਵਾਜਿਯਾਏ ਆਉ ਆਸ਼੍ਵਰਯਜਨਕ
ਗੋਭਾਰ ਧ੍ਰੁਵਾਏ ਦੇਖਾਇਯਾਏ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪਿਰੁ ਮੇਰੈ ਸੰਗੇ ਤਾ ਮੈ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਵੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯਤਮ ਪੁਰੂ ਮੇਰੇ ਬਾਪ੍ਰੇ ਅਯੋਧਿ, ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਬਿਸ਼ਰ
ਨਵਨਿਧੁ ਪੁਾਬੁ ਹੋਇਯਾਇਓ ॥੩॥

ਸਰਸਿਅੜੇ ਸਰਸਿਅੜੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਸਭ ਮੀਤਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ! ਮੇਰੇ ਬਹੁ ਭਾਯ ਆਏ ਮੇਰੇ ਸੁਪ੍ਰਬਧ ਹੋਇਯਾਇਓ।

ਬਿਖਮੇ ਬਿਖਮੁ ਅਖਾੜਾ ਮੈ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਜੀਤਾ ਰਾਮ ॥

ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ମୁଁ ବିଷୟ ଜଗତ ରୂପୀ ଆଶତା ଜିତି ଯାଇଛି ।

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਜੀਤਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀਤਾ ਤੂਟੀ ਭੀਤਾ ਭਰਮ ਗੜਾ ॥

ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଏହି ଜଗତ ରୂପୀ ଆଖଡ଼ା ଜିତି ଯାଇଛି, ଯେବେ ମୁଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରିଛି, ସେତେବେଳେ ମୋର ମନରେ ଥିବା ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇଯାଇଛି।

ਪਾਇਆ ਖਜਾਨਾ ਬਹੁਤ ਨਿਧਾਨਾ ਸਾਣਥ ਮੇਰੀ ਆਪਿ ਖੜਾ ॥

ମୋତେ ଅନେକ ଖଜଣାର ନିଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି ଆଉ ପ୍ରଭୁ ସ୍ବର୍ଗ ମୋର ସହାୟତା ପାଇଁ ଅଛନ୍ତି।

ਸੋਈ ਸੁਗਿਆਨਾ ਸੋ ਪਰਧਾਨਾ ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨਾ ਕੀਤਾ ॥

ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜ୍ଞାନୀ ଏବଂ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ନିଜର ବନାଇଛନ୍ତି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾਂ ਵਲਿ ਸੁਆਮੀ ਤਾ ਸਰਸੇ ਭਾਈ ਮੀਤਾ ॥੪॥੧॥੬੬ ਜਾਨਕ! ਯੇਵੇ ਬੁਧਾ।

ପକ୍ଷଧର ହୋଇଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ତାହାଙ୍କ ସବୁ ମିତ୍ର ଏବଂ ଭାଇ ମଧ୍ୟ ଖୁସି

ହୋଇଯାଇଛି ॥ 4 ॥ 1 ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ଆଶା ମହଲ 5 ॥

ਅਕਥਾ ਹਰਿ ਅਕਥ ਕਥਾ ਕਿਛੁ ਜਾਇ ਨ ਜਾਣੀ ਰਾਮ ॥

ହରିଜ୍ଞ କଥା ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ ଅଟେ ଆଉ ସେ ତାହାଙ୍କୁ କିଛି ମାତ୍ରାରେ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ହୁଏନାହିଁ ।

ਸ਼ਰਿ ਨਰ ਸ਼ਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸਹਜਿ ਵਖਾਣੀ ਰਾਮ ॥

ଦେବତା, ମନୁଷ୍ୟ ଆଉ ମୂର୍ତ୍ତିଜନ ବଡ଼ ସହଜରେ ହରି-କଥା ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି।

ਸਹਜੇ ਵਖਾਣੀ ਅਮਿਉ ਬਾਣੀ ਚਰਣ ਕਮਲ ਰੰਗੁ ਲਾਇਆ ॥

ଯିଏ ଭଗବାନଙ୍କ ସୁନ୍ଦର ଚରଣରେ ପ୍ରେମ ଲଗାଇଛି, ସିଏ ସ୍ବାଭାବିକ ଭାବେ ହିଁ ଅମୃତ ବାଣୀର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛି ।

ਜਪਿ ਏਕੁ ਅਲਖੁ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ॥

ଏକ ଅଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ନିରଞ୍ଜନ ପୃଥକ୍ ଜପ କରିବା ଦ୍ଵାରା ସେ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପାଇଯାଏ ।

ਤਜਿ ਮਾਨ ਮੇਹੁ ਵਿਕਾਰੁ ਦੁਜਾ ਜੇਤੀ ਜੇਤਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ଅଭିମାନ, ମୋହ, ଦୈତ୍ୟଭାବ ଏବଂ ବିକାରକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ସେହି ଜ୍ୟୋତି ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ରହିଥାଏ,

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਸਦਾ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੇ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਸਦਾ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੇ ਆਨੰਦ ਦੇਣਾ ॥੧॥

ਹਰਿ ਸੰਤਾ ਹਰਿ ਸੰਤ ਸਜਨ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਸਹਾਈ ਰਾਮ ॥

ਹਰੇ ਸਾਥੀ ਸਾਥੀ ਸਾਥੀ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਸਹਾਈ ਰਾਮ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਵਡਭਾਗੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਾਈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ! ਵਡੇ ਬੇਅੰਤ ਭਾਗ ਦੇ ਸਾਥੀ ਪਾਏ ਰਾਮ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਏ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਲਾਥੇ ਦੂਖ ਸੰਤਾਪੈ ॥

ਅਨੰਤ ਭਾਗ ਦੇ ਸਾਥੀ ਪਾਏ, ਲਾਥੇ ਦੂਖ ਸੰਤਾਪ ਪੈ ॥

ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਾਗੇ ਭ੍ਰਮ ਭਉ ਭਾਗੇ ਆਪੁ ਮਿਟਾਇਆ ਆਪੈ ॥

ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਦੇ ਚਰਚੇ, ਭ੍ਰਮ ਭਉ ਭਾਗੇ ਆਪੁ ਮਿਟਾਇਆ ਆਪੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਪੁਨੈ ਵਿਛੁੜਿ ਕਤਹਿ ਨ ਜਾਈ ॥

ਕਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੇਲੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਪੁਨੈ ਵਿਛੁੜਿ ਕਤਹਿ ਨ ਜਾਈ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਤੇਰਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਵਖਰਾ ਕਰਨੇ ਮੇਰੇ ਹੇ ਹਰੇ! ਮੂੰਹੋਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਅਰੇ ਆਉ ਸਦਾ ਹਰੇ ਸਰਣਾਈ ॥੨॥

ਹਰਿ ਦਰੇ ਹਰਿ ਦਰਿ ਸੋਹਨਿ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਹਰੇ! ਤੇਰੇ ਚਰਣਾਂ ਦੇ ਚਰਚੇ, ਭਗਤ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ ॥

ਵਾਰੀ ਤਿਨ ਵਾਰੀ ਜਾਵਾ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ! ਮੂੰਹੋਂ ਬੋਲੇ ਭਲੇ ਪੁਰਖ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੇ ਰਾਮ ॥

ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੇ ਕਰਿ ਨਮਸਕਾਰੇ ਜਿਨ ਭੇਟਤ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ॥

ਮੂੰਹੋਂ ਬੋਲੇ ਪੁਰਖ ਕਰਨੇ ਨਮਸਕਾਰੇ ਜਿਨ ਭੇਟਤ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਥਾਈ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥

ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ਰਹਿਆ ਸਭ ਥਾਈ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥

ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਜੁਐ ਜਨਮੁ ਨ ਹਾਰੇ ॥

ਹੋਏ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂ ਪਾਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਸੁਰਗ ਕਰਿਓ, ਬੇ ਨਿਯੋਗੀ ਭਾਵੇਨ ਭੁਖਾਹੈ ਨਾਹੀ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੇਰੀ ਰਾਖੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੇ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿਓ ਮੇਰੇ, ਹੁਣੇ ਦੂਰ ਚਲੇ ਨਿਕਲੇ, ਕੁਧ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਰਖਾ ਕਰ ॥੩॥

ਬੇਅੰਤਾ ਬੇਅੰਤ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਕੇਤਕ ਗਾਵਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ! ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਅਨੰਤ ਅੰਤ, ਪੂਰੇ ਬੇਅੰਤ ਮਨੁ ਕੇਯੋ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਿਓ?

ਤੇਰੇ ਚਰਣਾ ਤੇਰੇ ਚਰਣ ਧੂੜਿ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਵਾ ਰਾਮ ॥

ਤੇਰੇ ਚਰਣ ਅੰਗ ਅੰਗ ਮੂਲੇ ਮੇਰੇ ਬੇਅੰਤ ਗੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਓ।

ਹਰਿ ਧੂੜੀ ਨਾਈਐ ਮੈਲੁ ਗਵਾਈਐ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਲਾਥੇ ॥

ਹਰਿ ਚਰਣ ਮੂਲੇ ਸੁਖ ਕਰਿਓ ਪਾਪ ਮਰਣ ਮੇਲੇ ਹੋਇਓ ਅੰਤ ਭਯੋ ਮਰਣੇ ਦੁਖ ਲਾਥੇ
ਬਿਨਾ ਹੋਇਓ।

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸਦਾ ਹਦੂਰੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਥੇ ॥

ਅੰਤਰ ਅੰਗ ਬਾਹਰੇ ਪਰਮੇਸਰ ਬਿਨਾ ਭਾਵੇ ਬਿਨਾ ਹੋਇਓ।

ਮਿਟੇ ਦੁਖ ਕਲਿਆਣ ਕੀਰਤਨ ਬਹੁੜਿ ਜੋਨਿ ਨ ਪਾਵਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕੀਰਤਨ ਕਰਿਓ ਕਲਿਆਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਓ, ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਇਓ ਅੰਤ ਮਨੁਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਮੇਲੇ ਹੋਇਓ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸਰਣਿ ਤੇਰੀਐ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਵਾ ॥੪॥੨॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿਓ ਮੇਰੇ, ਗੁਰੂ ਚਰਣੇ ਅੰਤ ਮਨੁਸ਼ ਬਿਨਾ ਬਿਨਾ ਹੋਇਓ
ਅੰਤ ਨਿਯੋਗੀ ਪ੍ਰਭੂ ਬੇ ਪ੍ਰਭੂ ਲਾਗੇ ॥੪॥੨॥

ਆਸਾ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪

ਆਸਾ ਛੰਤ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 4 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵੰਤ ਅੰਤ, ਮਾਯਾ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਇਓ ਪਾਪੇ।

ਹਰਿ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ ਕਿਛੁ ਆਨ ਨ ਮੀਠਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਹਰਿ ਚਰਣ ਕਮਲੇ ਲਾਗੇ ਹੋਇਓ, ਅੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਅੰਤ ਕੀਰਤੀ
ਲਾਗੇ ਨਾਹੀ।

ਮਿਲਿ ਸੰਤਸੰਗਤਿ ਆਰਾਧਿਆ ਹਰਿ ਘਟਿ ਘਟੇ ਡੀਠਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਬਲੁਕਾ ਬਛਾਓਰੇ ਧੀਰੀ ਧ੍ਰੁੱ ਬਰਿਕਾ ਆਰਾਪਨਾ ਕਰਿਓ ਆਭ ਬਰੁਕਾ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੇ ਪੁਰੁਕਾ ਵਰੀਨ ਕਰਿਯਾਵ।

ਹਰਿ ਘਟਿ ਘਟੇ ਡੀਠਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੋ ਵੂਠਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਨਾਠੇ ॥

ਧ੍ਰੁੱ ਬਰਿਕਾ ਪੁਰੋਚਕ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੇ ਦੇਵੁਯਾਵ ਆਭ ਚਾਕਾਕਾ ਨਾਮਾਨੁਭ ਮੋਹਾ ਭਪਰੇ ਵਰੀ ਹੋਯਕਿ ਭਯਾ
ਭਛ-ਮਰਗਰ ਧੂਝ ਧੂਰ ਹੋਯਕਿ ਯਾਕਿਓ।

ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਗਾਇਆ ਸਭ ਦੂਖ ਮਿਟਾਇਆ ਹਉਮੈ ਬਿਨਸੀ ਗਾਠੇ ॥

ਗੁਗਰ ਭਛਾਰ ਪਰਮਾਨੁਕ ਗੁਗਗਾਨ ਕਰਿ ਮੋਹਰ ਬਰੁ ਧੂਝ ਨਾਗ ਹੋਯਕਿਯਾਕਿ ਆਭ ਮੋਹਰ ਅਵ
ਨਝ ਹੋਯਕਿਯਾਕਿ।

ਪ੍ਰਿਉ ਸਹਜ ਸੁਭਾਈ ਛੇਡਿ ਨ ਜਾਈ ਮਨਿ ਲਾਗਾ ਰੰਗੁ ਮਜੀਠਾ ॥

ਮੇਰੇ ਹਿੰਮ ਪੁਰ ਨਿਯੋ ਬਿਅਕਿਤ ਬਿਅਕਿਤ ਬਿਅਕਿਤ ਜਾਇ, ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਪੁਰ ਗਾਢ
ਰੋਜਾ ਲਗਾਏ ਦੇਖਿਓ।

ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਬੇਧੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕਿਛੁ ਆਨ ਨ ਮੀਠਾ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਹਰਿਕਾ ਰੰਗ ਕਮਲ ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਲਾਗੇ ਯਾਯਾਏ ਆਯੋ ਮੇਰੇ ਆਯੋ ਕੀਏ ਭਲ
ਲਾਗੇ। ॥੧॥

ਜਿਉ ਰਾਤੀ ਜਲਿ ਮਾਛਲੀ ਤਿਉ ਰਾਮ ਰਸਿ ਮਾਤੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਮੇਰੇ ਰਾਤੀ ਮਾਛਲੇ ਮਨ ਰਹਿਓ, ਬੇਧੇ ਹੋਂ ਮੂੰ ਰਾਮਰਸਰੇ ਮਨ ਹੋਯਾ।

ਗੁਰ ਪੂਰੈ ਉਪਦੇਸਿਆ ਜੀਵਨ ਗਤਿ ਭਾਤੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੇ ਮੇਰੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਖਿਓ ਆਯੋ ਮੂੰ ਰਾਮਰਸ ਬੇਧੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਓ, ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ
ਮੁਕਤਿ ਦਾਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਓ।

ਜੀਵਨ ਗਤਿ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਆਪਿ ਲੀਏ ਲੜਿ ਲਾਏ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁਬਾਨੁ ਅੰਤਰਿਯਾਮੀ ਬਾਨੀ ਨਿਯੋ ਬਾਨੀਰੇ ਲਗਾਯਾਏ, ਬੇਧੇ ਜੀਵਨਰੇ ਮੁਕਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਓ।

ਹਰਿ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥੇ ਪਰਗਟੇ ਪੂਰਨੇ ਛੇਡਿ ਨ ਕਤਹੂ ਜਾਏ ॥

ਹਰਿ ਨਿਯੋ ਰਹਿ ਭਲਿ ਅਨੁਭਵ ਨਾਮ ਨਿਯੋ ਭਲਕਾ ਫੁਲਰੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਿਓ, ਬੇਧੇ ਬਹੁ ਜੀਵਨ ਠੀਕ
ਰਹਿਓ ਆਯੋ ਨਿਯੋ ਭਲਕਾ ਛਾਏ ਕੇਯੋ ਆਯੋ ਯਾਯਾਏ ਜਾਇ।

ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਘਰੁ ਸਰੂਪੁ ਸੁਜਾਨੁ ਸੁਆਮੀ ਤਾ ਕੀ ਮਿਟੈ ਨ ਦਾਤੇ ॥

ਜਗਤਰੇ ਬਾਨੀ ਪੁਰ ਬੁਝਰੇ ਬੁਝਰੇ ਆਯੋ ਰੂਪਿਯਾਨ ਅਧਿਕ, ਚਾਹਾਯੋ ਦਾਨ ਕੇਵੇ ਬਿਅਕਿਤ ਬੁਝਾਯੋ।

ਜਲ ਸੰਗਿ ਰਾਤੀ ਮਾਛਲੀ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਮਾਤੇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਰਾਤੀ ਮਾਛਲੇ ਲਾਗੇ ਹੋਯਾਏ, ਬੇਧੇ ਹੋਂ ਮੂੰ ਪੁਰੁਸ਼ ਠੀਕ ਰਹਿਓ। ॥੨॥

ਚਾਤ੍ਰਕੁ ਜਾਚੈ ਬੁੰਦ ਜਿਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਮੇਰੇ ਚਾਤ੍ਰਕ ਜਲ ਵਿਸ਼ੁਕ ਲਾਗੇ ਕਰਿਓ, ਬੇਧੇ ਹੋਂ ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨਰੇ ਆਪਾਰੇ ਅਧਿਕ।

ਮਾਲੁ ਖਜੀਨਾ ਸੁਤ ਭ੍ਰਾਤ ਮੀਤ ਸਭਹੂੰ ਤੇ ਪਿਆਰਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਪੁਰ ਮੇਰੇ ਖਜ-ਭਜਾਨ, ਪੁਰ, ਭਾਯੋ ਆਯੋ ਮੇਰੇ ਬਹੁਠੀ ਪੁਰ ਅਧਿਕ।

ਸਭਹੂੰ ਤੇ ਪਿਆਰਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਾਰਾ ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਨਹੀ ਜਾਣੀਐ ॥

ਬਹੁੌਰੂ ਹੁੰਦਾ ਆਦਿਪੁਰੁਖ ਫੋਰੇ ਬਹੁੌਰੂ ਹੁੰਦਾ ਲਾਗਤ, ਚਾਹਾਯਾ ਰਹਿ ਕੇਛੇ ਸਥਾ ਸਨੁਖਾਯਾ ਯਾਗਿਧਾਰੇ ਨਾਹੀ।

ਹਰਿ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਨ ਬਿਸਰੈ ਕਬਹੂੰ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀਐ ॥

ਹੁਰੇਖਾ ਗੁਰ ਅਵਾ ਗੁਰ ਬਿਸਰੇ ਕਬਹੂੰ ਬਿਸਰੇ ਕਰੇ ਨਾਹੀ, ਗੁਰੁਕਾ ਗਯਾ ਧਾਰਾ ਸੁੰ ਚਾਹਾਯਾ ਹੋਰੇ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਯਾ।

ਪ੍ਰਭੁ ਪੁਰਖੁ ਜਗਜੀਵਨੇ ਸੰਤ ਰਸੁ ਪੀਵਨੇ ਜਪਿ ਭਰਮ ਮੋਹ ਦੁਖ ਡਾਰਾ ॥

ਹਰੇਖਾਪੁਰੁਖ ਹੁਰੁ ਯਗਤਰ ਯਾਗ ਅਰਥ, ਬਲਯਨ ਹਰੇਖਾਪੁਰੁ ਧਾਰਾ ਕਰੇਯਾਥੀ ਆਯ ਚਾਹਾਯਾ ਸੁਰਗ ਕਰੇ ਨਿਯੰਤਰ, ਫੋਰੇ ਅਵਾ ਦੂਰਾ ਕਰੇ ਨਿਯੰਤਰ।

ਚਾਤ੍ਰਕੁ ਜਾਚੈ ਬੁੰਦ ਜਿਉ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪਿਆਰਾ ॥੩॥

ਹੋਰੇ ਚਾਤ੍ਰਕ ਯਾਗ ਕੁਰਾ ਅਯੋਗਾਧ ਕਰੇਯਾਥੀ, ਬੇਹੋਰੇ ਹੀ ਨਾਨਕਾਯਾ ਹਰੇ ਹੁੰਦਾ ਲਾਗਿਯਾਥੀ॥੩॥

ਮਿਲੇ ਨਰਾਇਣ ਆਪਣੇ ਮਾਨੋਰਥੇ ਪੂਰਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਨਿਯੰਤਰ ਨਾਨਕਾਯਾਯਾ ਬਹਿਰੇ ਸਿੰਘੇ ਫੋਰੇ ਸਨੋਰੇਯਾ ਹੁੰਦਾ ਹੋਰੇਯਾਯਾਯਾ।

ਢਾਠੀ ਭੀਤਿ ਭਰੰਮ ਕੀ ਭੇਟਤ ਗੁਰੁ ਸੂਰਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਬੁਰੇਖਾਯਾ ਗੁਰੁਕਾ ਸਿਯਨ ਧਾਰਾ ਯਾਗੇ ਪ੍ਰਾਚਾਰ ਧੁਰੁ ਹੋਰੇਯਾਯਾਯਾ।

ਪੂਰਨ ਗੁਰ ਪਾਏ ਪੁਰਬਿ ਲਿਖਾਏ ਸਭ ਨਿਧਿ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੁੰਦਾ ਗੁਰੁ ਬੇਧਾਨਾਯਾ ਹੀ ਸਿਯਿਯਾਥੀ, ਹੋਰੇਯਾਯਾਯਾ ਨਿਯੰਤਰ ਹੁੰਦਾ ਯਾਗੇ ਨਿਯੰਤਰ ਯਾਗੇਯਾਯਾਯਾ ਬੇਧਾਨਾਯਾ ਧਾਰਾਯਾਯਾ ਧਾਰਾ ਗੁਰੁ ਲੇਖਾਯਾ ਲੇਖਾਯਾਯਾਯਾ।

ਆਦਿ ਮਧਿ ਅੰਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਈ ਸੁੰਦਰ ਗੁਰੁ ਗੋਪਾਲਾ ॥

ਬੁਰੇਖਾ ਗੁਰੁ ਗੋਪਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਬੁਰੇਖਾ ਆਦਿ, ਸਥਾ ਅਵਾ ਅਯੰਤਰ ਬਿਧਾਨਾਯਾ ਅਯੰਤਰ।

ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਘਨੇਰੇ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਸਾਧੂ ਧੂਰਾ ॥

ਬਾਧੁਕਾ ਰੇਗਾ ਧੁਰੁ ਪਥਿਯਾਧ ਧਾਰਾ ਕਰੇਯਾਥੀ ਆਯ ਵਧ ਬੁਧ ਅਵਾ ਬਾਧੁਕਾ ਆਨੰਦ ਹੁਰਾਨ ਕਰੇਯਾਥੀ।

ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਨਰਾਇਣ ਨਾਨਕਾ ਮਾਨੋਰਥੇ ਪੂਰਾ ॥੪॥੧॥੩॥

ਨਾਨਕਾਯਾ ਨਾਨਕਾਯਾ ਸਿਯਿਯਾਯਾਯਾ ਆਯ ਚਾਹਾਯਾ ਸਨੋਰੇਯਾ ਹੁੰਦਾ ਹੋਰੇਯਾਯਾਯਾ॥੪॥੧॥੩॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੬

ਆਗਾ ਸਥਾ 5 ਯੰਤਰ ਯਾਗ 6

ଇଶ୍ଵର ଏକ ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ।

ଶ୍ଳୋକ ॥

ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ଉପରେ ପ୍ରଭୁ କୃପାକୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ସେ ହରିନାମ ହିଁ ଜପ କରିଥାଏ ।

ହେ ନାନକ! ସାଧୁ ସଙ୍ଗତିରେ ମିଳନ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତାହାର ପ୍ରେମ ରାମଙ୍କ ସହିତ ଲାଗି ଯାଇଛି ॥ ୧ ॥

ॐ ॥

ହେ ମନ! ଇଶ୍ବରଙ୍କ ସହିତ ଏପରି ପ୍ରେମ କର, ଯେପରି ଜଳର ପ୍ରେମ ଦୁଧ ସହିତ ହୋଇଥାଏ, ଯେବେ ଦୁଇଟିକୁ ରଖାଯାଏ, ସେତେବେଳେ ଜଳ ଦୁଧକୁ ଆସ୍ଥ ଆସିବାକୁ ଦିଏ ନାହିଁ।

ଯେପରି ଭର୍ଥର କମଳର ସୁଗନ୍ଧରେ ମଗ୍ନ ହୋଇ ଫସିଯାଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଏହାଠାରୁ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ହେ ମନ! ଏହିପରି ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ଠାରୁ ପଛକୁ ହଟିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ନିଜ ସାରା ଶୃଙ୍ଗାର ଏବଂ ରସ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରିବା ଉଚିତ ।

ଯେଉଁଠି ଦୁଃଖ ଶୁଣାଯାଏ ଆଉ ଯମର ମାର୍ଗ କୁହାଯାଏ, ସେଠାରେ ସତସଙ୍ଗତିର ପ୍ରଭାବ ଦ୍ଵାରା କୌଣସି ଭୟ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ ।

ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିର ଗୁଣଗାନ କର, ଏହା ଦ୍ଵାରା ସବୁ ଦୁଃଖ ଏବଂ ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ।

ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମନ! ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ମହିମାର ଗୀତ ଗାନ କର ଆଉ ହରିଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ରଖ,
ହେ ମନ! ଏପରି ପ୍ରେମ ରଖ॥ ୧ ॥

ਜੈਸੀ ਮਛਲੀ ਨੀਰ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਭੀ ਨਾ ਧੀਰੇ ਮਨ ਐਸਾ ਨੇਹੁ ਕਰੇਹੁ ॥

ਯੇਹਰੇ ਮਾਛ ਯੇਨਾ ਰਹਿਯਾਰੇ ਨਾਹੀ, ਹੇ ਮਨ! ਬੇਹਰੇ ਹੀਂ ਗੁਰੂਯਾ ਬਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾਯਮ ਕਰ।

ਜੈਸੀ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਪਿਆਸ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਬੁੰਦ ਚਵੈ ਬਰਸੁ ਸੁਹਾਵੇ ਮੇਹੁ ॥

ଯେପରି ଚାତକକୁ ଜଳ ବିନ୍ଦୁର ଚୂଷ୍ମା ରହିଥାଏ ଆଉ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ କହିଠେ, ହେ ସୁନ୍ଦର ଯେଲା! ବର୍ଷା କର।

ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੀਜੈ ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ ਅਤਿ ਲਾਈਐ ਚਿਤੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥

ସେପର ହିଁ ତୁ ନିଜ ହରିଜ୍ଞ ସହିତ ପ୍ରୀତି କର, ନିଜର ଏହି ମନ ତାହାଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରିବା ଉଚିତ ଆଉ ନିଜ ଚିତ୍ତ ମୁରାରିଙ୍କ ଠାରେ ଲଗାଇବା ଉଚିତ ।

ਮਾਨ ਨ ਕੀਜੈ ਸਰਣਿ ਪਰੀਜੈ ਦਰਸਨ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥

ହେ ମନ ଅହଂକାର କରିବା ଭରିତ ହୁଅେଁ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସି ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ହେବା ଭରିତ ।

ਗੁਰ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੇ ਮਿਲੁ ਨਾਹ ਵਿਛੁੰਨੇ ਧਨ ਦੇਦੀ ਸਾਚੁ ਸਨੇਹਾ ॥

ଯେବେ ଗୁରୁ ସୁପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ସଜା ପ୍ରେମର ସନ୍ଦେଶ ପଠାଇ ଥାଏ ଆଉ ତାହାର ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଥାଏ। ପ୍ରଭୁ ପତି ଆସି ତାହାକୁ ମିଶିଥାନ୍ତି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਛੰਤ ਅਨੰਤ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਹਰਿ ਸਿਉ ਕੀਜੈ ਨੇਹਾ ਮਨ ਐਸਾ ਨੇਹੁ ਕਰੇਹੁ ॥੨॥

ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମୋର ମନ! ତୁ ଅନନ୍ତ ଠାକୁରଙ୍କ ମହିମାର ଗୀତ ଗାନ କର, ତୁ ହରିଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ କର ତଥା ତାହାଙ୍କୁ ଏପରି ସ୍ନେହ କର ॥୨॥

ਚਕਵੀ ਸੁਰ ਸਨੇਹੁ ਚਿਤਵੈ ਆਸ ਘਣੀ ਕਦਿ ਦਿਨੀਅਰੁ ਦੇਖੀਐ ॥

ଚକ୍ରର ସୂର୍ଯ୍ୟ ସହିତ ଏତେ ସ୍ନେହ ଥାଏ ଯେ ସେ ରାତିରେ ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ ଆଉ ତାହାର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆଶା ବଢ଼ି ରହିଥାଏ ଯେ କେବେ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବ ।

ਕੇਕਿਲ ਅੰਬ ਪਰੀਤਿ ਚਵੈ ਸੁਹਾਵੀਆ ਮਨ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਕੀਜੀਐ ॥

କୋଇଲିର ଫେନ ଆମ୍ଭ ସହିତ ଥାଏ ଆଉ ସେ ମିଠା ଗୀତ ଗାନ କରିଥାଏ ।

ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੀਜੈ ਮਾਨੁ ਨ ਕੀਜੈ ਇਕ ਰਾਤੀ ਕੇ ਹਭਿ ਪਾਹੁਣਿਆ ॥

ହେ ମୋର ମନ! ଏହିପରି ତୁ ମଧ୍ୟ ହରିଜା ସହିତ ପ୍ରେମ କର ଆଉ ପ୍ରେମର ଅହଂକାର କର ନାହିଁ, କାରଣ ଆମେ ସବୁ ଏକ ରାତ୍ରିର ଅତିଥି ଅଟୁ।

ਅਬ ਕਿਆ ਰੰਗੁ ਲਾਇਓ ਮੇਹੁ ਰਚਾਇਓ ਨਾਗੇ ਆਵਣ ਜਾਵਣਿਆ ॥

ଏବେ ତୁମେ କେଉଁ ରଙ୍ଗରେ ଫସି ମୋହରେ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛ? କାରଣ ଜୀବ ଦୁନିଆକୁ ନଗ୍ନ ହୋଇ ଆସିଥାଏ ଆଉ ଦୁନିଆରୁ ନଗ୍ନ ହୋଇ ଚାଲି ଯାଏ।

ਥਿਰੁ ਸਾਧੂ ਸਰਣੀ ਪੜੀਐ ਚਰਣੀ ਅਬ ਟੂਟਸਿ ਮੇਹੁ ਜੁ ਕਿਤੀਐ ॥

ਭੂਮੇ ਮੇਯੋਂ ਬਾਬਾਰੀਕ ਮੋਹਾ ਅਨੂਭਵ ਕਰੂਛ, ਬਾਪੂਯਾ ਚਰਣੀ ਨੇਵਾ। ਏਵੰ ਭਾਵਾਯਾ ਚਰਣੀਰੇ
ਨਭਮਝਕ ਹੋਵਾ ਭਾਰਾ ਭਾਵਾ। ਧੂਰ ਹੋਯਾਯੀਵ ਆਯ ਭੂਮੇ ਛੋਰ ਅਨੂਭਵ ਕਰਿਵ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਛੰਤ ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਮਨ ਹਰਿ ਲਾਇ ਪਰੀਤਿ ਕਬ ਦਿਨੀਅਰੁ ਦੇਖੀਐ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਛੇ ਮੇਯੋ ਹੋ ਮਨ! ਧਨਾਯਾ ਪਰਮਾਤਮਾਯਾ ਮਹਿਮਾਰ ਚਾਠ ਗਾਨ ਕਰ ਆਯ ਹਰਿਯਾ ਬਹਿਠ ਪੁਰੀ
ਲਗਾਏ, ਅਨਧਾਯਾ ਭੂਮੇ ਹਰਿ ਰੂਪਾ ਬ੍ਰਹਮਾਯਾ ਕੋਪਰਿ ਦੇਖੁਵ?

ਨਿਸਿ ਕੁਰੰਕ ਜੈਸੇ ਨਾਦ ਸੁਣਿ ਸੂਵਣੀ ਹੀਉ ਡਿਵੈ ਮਨ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀਜੈ ॥

ਹੋ ਮਨ! ਭੂ ਪੁਰੁਯਾ ਬਹਿਠ ਏਪਰਿ ਪੁਰੀ ਕਰ ਮੇਪਰਿ ਰਾਠੀਰੇ ਹਰਿਯਾ ਨਾਧ ਗੁਣੀ ਨਿਯਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਾਧਕੁ
ਅਪੋਠ ਕਰਿਵੇ।

ਜੈਸੀ ਤਰੁਣਿ ਭਤਾਰ ਉਰਝੀ ਪਿਰਹਿ ਸਿਵੈ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਾਲ ਦੀਜੈ ॥

ਮੇਪਰਿ ਨਿਯ ਪਠਿਯਾ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਲਾਨ ਧ੍ਵਾ ਪਦ੍ਮਾ ਨਿਯ ਪੁਰੁਯਾਯਾ ਬੋਵਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੋਪਰਿ ਫੁੰ ਭੂ ਏਵ
ਮਨ ਨਿਯ ਪੁਰੁਯਾ-ਪੁਰੁਯਾ ਅਪੋਠ ਕਰ।

ਮਨੁ ਲਾਲਹਿ ਦੀਜੈ ਭੋਗ ਕਰੀਜੈ ਹਭਿ ਖੁਸੀਆ ਰੰਗ ਮਾਣੇ ॥

ਨਿਯ ਮਨ ਨਿਯ ਪੁਰੁਯਾਯਾ ਧਿਯ ਆਯ ਭਾਵਾਰ ਬਾਪੁਰੇ ਰਮਣ ਕਰ, ਏਵਿਪਰਿ ਭੋਗਭੋ ਬਹੁ ਗੁਣੀ ਏਵੰ
ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਵ।

ਪਿਰੁ ਅਪਨਾ ਪਾਇਆ ਰੰਗੁ ਲਾਲੁ ਬਣਾਇਆ ਅਤਿ ਮਿਲਿਓ ਮਿਤ੍ਰ ਚਿਰਾਣੇ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯ ਪੁਰੁਯਾਯਾ ਪੁਰੁਯਾ ਪਾਯਛੇ ਆਯ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਲਾਲ ਰਯਾ ਵਨਾਯਛੇ ਭਯਾ ਚਿਰਕਾਲਰੂ ਨਿਯ ਮਿਤ੍ਰ ਹਰਿਯਾ
ਮਿਲਨ ਕਰਿਛੇ।

ਗੁਰੁ ਥੀਆ ਸਾਖੀ ਤਾ ਡਿਠਮੁ ਆਖੀ ਪਿਰ ਜੇਹਾ ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ ॥

ਮੇਵੇ ਗੁਰੂਦੇਵ ਮਾਖਯ ਵਨਿਛੁਛੇ, ਬੋਭੇਵੇਵੇਲੇ ਮੂੰ ਨਿਯ ਨੇਭਰੇ ਪੁਰੁਯਾਯਾ ਪੁਰੁਯਾ ਧਰੰਨ ਕਰਿਛੇ
ਭਯਾ ਅਨਧ ਕੇਵੇ ਮਾਧ ਮੋਭੇ ਮੋਰ ਪੁਰੁਯਾਯਾ ਯਲੀ ਦੇਵਾ ਯਾਯ ਨਾਯਛੇ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਛੰਤ ਦਇਆਲ ਮੋਹਨ ਕੇ ਮਨ ਹਰਿ ਚਰਣ ਗਹੀਜੈ ਐਸੀ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀਜੈ

॥੪॥੧॥੪॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਛੇ ਮੇਯੋ ਹੋ ਮਨ! ਭੂ ਧਨਾਯਾ ਏਵੰ ਮੋਹਨ ਪੁਰੁਯਾਯਾ ਮਹਿਮਾਰ ਚਾਠ ਗਾਨ ਕਰ, ਹਰਿਯਾ
ਚਰਣੀ ਧਰਿ ਭਯਾ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮਾਯਾ ਏਪਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਯਾ॥੪॥੧॥੪॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਕ ॥

ਬਨੁ ਬਨੁ ਫਿਰਤੀ ਖੇਜਤੀ ਹਾਰੀ ਬਹੁ ਅਵਗਾਹਿ ॥

ਮੂੰ ਛੱਡਕੇ ਪਾਏਵਾ ਪਾਏ ਜੰਗਲੇਰੇ ਰੂਪੁ ਅਛੀ ਆਉ ਖੋਲ੍ਹੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਵਫੂਰ ਪਾਏ ਯਾਏ ॥

ਨਾਨਕ ਭੇਟੇ ਸਾਧ ਜਬ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਵੇਲੇ ਬਾਪੁ ਦੇ ਬਹਿਰੇ ਬਾਣੀ ਦੇ ਹੋਏ, ਬੇਰੇ ਵੇਲੇ ਮੂੰ ਨਿਯੰਤਰੇ ਹੋਏ
ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਪਾਏ ॥੧॥

ਛੰਤ ॥

ਛੰਤ ॥

ਜਾ ਕਉ ਖੇਜਹਿ ਅਸੰਖ ਮੁਨੀ ਅਨੇਕ ਤਪੇ ॥

ਮੇਯੋਂ ਪੁਰੁਸ਼ ਅਬੰਧ ਮੁਨੀ ਏਵੇ ਅਨੇਕ ਚਰਚਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਪਾਏ,

ਬ੍ਰਹਮੇ ਕੋਟਿ ਅਰਾਧਹਿ ਗਿਆਨੀ ਜਾਪ ਜਪੇ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਯਾਤਾ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰੇ ਪਾਏ ਆਉ ਆਉ ਯਾਤਾ ਨਾਮ ਦੇ ਯੋਗ ਕਰੇ ਪਾਏ,

ਜਪ ਤਾਪ ਸੰਜਮ ਕਿਰਿਆ ਪੂਜਾ ਅਨਿਕ ਸੋਧਨ ਬੰਦਨਾ ॥

ਯਾਤਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਪਾਏ ਅਨੇਕ ਯੋਗ, ਚਰਚਾ, ਬੰਧਨ, ਕ੍ਰਿਯਾ, ਪੂਜਾ-ਅਰਚਨਾ, ਗੁਣ ਕਰੇ ਏਵੇ ਵਧਨਾ
ਹੋਏ ਪਾਏ,

ਕਰਿ ਗਵਨੁ ਬਸੁਧਾ ਤੀਰਥਹ ਮਜਨੁ ਮਿਲਨ ਕਉ ਨਿਰੰਜਨਾ ॥

ਮੇਯੋਂ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰੁਸ਼ ਮਿਲਨ ਪਾਏ ਲੋਕਮਾਨੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਕਰੇ ਪਾਏ,

ਮਾਨੁਖ ਬਨੁ ਤਿਨੁ ਪਸੁ ਪੰਖੀ ਸਗਲ ਤੁਝਹਿ ਅਰਾਧਤੇ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਮਨੁਸ਼, ਵਨ, ਭੁਭ, ਪੰਛੀ-ਪੰਛੀ ਸਗਲ ਤੇਰੇ ਹੋਏ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰੇ ਪਾਏ।

ਦਇਆਲ ਲਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਨਕ ਮਿਲੁ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹੋਇ ਗਤੇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਾਪੁ ਬਾਣੀ ਦੇ ਬਲਿਭ ਹੋਏ ਵਾਹਾ ਬੇ ਵਧਾਨ, ਪੁੰਨ ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਲੇ ਪਾਏ ਆਉ ਮੋਖ
ਪੁਰੁਸ਼ ਹੋਏ ਪਾਏ ॥੧॥

ਕੋਟਿ ਬਿਸਨ ਅਵਤਾਰ ਸੰਕਰ ਜਟਾਧਾਰ ॥

ਹੇ ਵਧਾਨ ਪੁਰੁਸ਼! ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਵਿਸ਼ਨੁ ਅਵਤਾਰ ਏਵੇ ਜਟਾਪਾਰੀ ਭਾਏ

ਚਾਹਹਿ ਤੁਝਹਿ ਦਇਆਰ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰੁਚ ਅਪਾਰ ॥

ਨਿਯੰਤਰੇ ਏਵੇ ਚਰਚੇ ਅਪਾਰ ਰੂਪੇ ਵਾਹਾ ਚੋਰ ਬਹਿਰੇ ਮਿਲਨ ਦੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਕਰੇ ਪਾਏ।

ਅਪਾਰ ਅਗਮ ਗੋਬਿੰਦ ਠਾਕੁਰ ਸਗਲ ਪੂਰਕ ਪ੍ਰਭ ਧਨੀ ॥

ହେ ଗୋବିନ୍ଦ! ତୁ ଅପାରମ୍ପାର, ଅଗମ୍ୟ ଏବଂ ସବୁଜ୍ଞ ଠାକୁର ଅଟୁ, ତୁ ସବୁଜ୍ଞ ଠାରେ ରହିଛୁ ଆଉ ସବୁଜ୍ଞ ମାଲିକ ଅଟୁ ।

ਸੁਰ ਸਿਧ ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਧਿਆਵਹਿ ਜਖ ਕਿੰਨਰ ਗੁਣ ਭਨੀ ॥

ଦେବତା, ସିଦ୍ଧ ଏବଂ ଗନ୍ଧର୍ବ ସବୁ ତୋର ହିଁ ଆରାଧନା କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ଯକ୍ଷ ଏବଂ କିନ୍ନର ତୋର ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਕੋਟਿ ਇੰਦ੍ਰ ਅਨੇਕ ਦੇਵਾ ਜਪਤ ਸੁਆਮੀ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ॥

କୋଟି କୋଟି ଲକ୍ଷ ଏବଂ ଅନେକ ଦେବଗଣ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଜପ ଏବଂ ଜୟ-ଜୟକାର କରିଥାନ୍ତି ।

ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਦਇਆਲ ਨਾਨਕ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਉਧਾਰ ॥੨॥

ହେ ନାନକ! ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ ଅନାଥର ନାଥ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସାଧୁ ସଙ୍ଗତିରେ ସନ୍ନିଳିତ ହୋଇ ମନୁଷ୍ୟ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇପାରେ ॥ ୨ ॥

ਕੋਟਿ ਦੇਵੀ ਜਾ ਕਉ ਸੇਵਹਿ ਲਖਿਮੀ ਅਨਿਕ ਭਾਤਿ ॥

କୋଟି କୋଟି ଦେବୀ ଏବଂ ଧନର ଦେବୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତାହାଙ୍କ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ସେବା କରିଥାନ୍ତି ।

ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਗਟ ਜਾ ਕਉ ਅਰਾਧਹਿ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ॥

ਗੁਰੂ ਏਵੰ ਪੁਰਖ ਬਹੁ ਜੀਵ, ਪਵਨ, ਪਾਣੀ ਧੰਨ-ਰਾਧਿ ਚਾਹਾਯਾ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾਵ।

ਨਖਿਅਤ੍ਰੁ ਸਸੀਅਰ ਸੂਰ ਧਿਆਵਹਿ ਬਸੁਧ ਗਗਨਾ ਗਾਵਏ ॥

ਸ਼ਾਹਾਯਾ ਕਰਨਾ ਨਸ਼ਤੁ, ਚਾਹ ਏਵੰ ਸੂਰ੍ਯ ਕਰਿਯਾਉ ਆਉ ਸ਼ਾਹਾਯਾ ਸੂਰਿ ਗਗਨ ਏਵੰ ਖਰਿਉ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਉ,

ਸਗਲ ਖਾਣੀ ਸਗਲ ਬਾਣੀ ਸਦਾ ਸਦਾ ਧਿਆਵਏ ॥

ਸ਼ਾਹਾਯਾ ਬਹੁ ਭਉਭਿਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਏਵੰ ਵਾਗੀ ਬਰਵਾ ਫੁੱਲ ਰਗ ਕਰਿਯਾਉ,

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਪੁਰਾਣ ਚਤੁਰ ਬੇਦਹ ਖਟੁ ਸਾਸਤ੍ਰੁ ਜਾ ਕਉ ਜਪਾਤਿ ॥

ਸ੍ਰਮ੍ਰਿਤਿ, ਪੂਰਾਣ, ਚਾਰਿ ਵੇਦ, ਛੇਤ ਗ੍ਰੰਥ ਸ਼ਾਹਾਯਾ ਜਪ ਕਰਿਯਾਉ,

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਨਾਨਕ ਮਿਲੀਐ ਸੰਗਿ ਸਾਤਿ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਸ਼ੁ ਪਠਿਤਪਾਵਨ ਭਭਵਜਲ ਪੁਰੁ ਬਠਬਛਾਧਿ ਭਾਰਾ ਫੁੱਲਿਯਾਉ ॥੩॥

ਜੇਤੀ ਪ੍ਰਭੁ ਜਨਾਈ ਰਸਨਾ ਤੇਤ ਭਨੀ ॥

ਸ੍ਰਭ੍ਰਿਰ ਮੋਹਣ ਆਨ ਮੋਹਣ ਪੁਰੁ ਦੇਯਯਾਉ, ਮੋਹਰ ਯੋਧੁ ਬੇਧਣ ਕਰੁਣਾ ਕਰਿ ਦੇਯਯਾਉ।

ਅਨਜਾਨਤ ਜੇ ਸੇਵੈ ਤੇਤੀ ਨਹ ਜਾਇ ਗਨੀ ॥

ਮੋਹਰ ਆਨਰੂ ਕਾਹਾਰ ਯੋਧ ਚੋਰ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਚਾਹਾਰ ਗਗਨਾ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਰਿਕ ਨਾਫੁੰ।

ਅਵਿਗਤ ਅਗਨਤ ਅਥਾਹ ਠਾਕੁਰ ਸਗਲ ਮੰਝੇ ਬਾਹਰਾ ॥

ਯਗਧਰ ਠਾਕੁਰ ਪੁਰੁ ਅਵਿਗਧ, ਅਗਧਿਧ ਏਵੰ ਅਪਲ ਅਧਿਧ, ਬਹੁ ਜੀਵਯ ਠਾਰੇ ਏਵੰ ਕਾਹਾਰੇ ਪੁਰੁ ਫੁੱਲਿਯਾਯ ਅਧਿਧ।

ਸਰਬ ਜਾਚਿਕ ਏਕੁ ਦਾਤਾ ਨਹ ਦੂਰਿ ਸੰਗੀ ਜਾਹਰਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਆਮੋ ਬਹੁ ਭਿਕਾਰੀ ਅਰੁ ਆਉ ਏਕ ਰੁ ਫੁੱਲਿਯਾਯ ਅਰੁ, ਰੁ ਕੁਰਾਰੇ ਰੁਫੁੱਲਿਯਾਯ ਆਮ ਪਾਯਾਰੇ ਫੁੱਲਿਯਾਯ।

ਵਸਿ ਭਗਤ ਥੀਆ ਮਿਲੇ ਜੀਆ ਤਾ ਕੀ ਉਪਮਾ ਕਿਤ ਗਨੀ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਪੁਰੁ ਨਿਯ ਭਭਯਾ ਕਰਾਰੇ ਅਯਯਾਉ, ਮੋਧੁ ਪੁਰਾਣੀ ਪੁਰੁਯਾ ਬੇਸ਼ੁ ਮਿਲਿ ਯਾਯਯਾਉ, ਚਾਹਾਰ ਭਧਮਾ ਕਰਿਯਾਉ ਪਾਰਿਕਿ?

ਇਹੁ ਦਾਨੁ ਮਾਨੁ ਨਾਨਕੁ ਪਾਏ ਸੀਸੁ ਸਾਧਹ ਧਰਿ ਚਰਨੀ ॥੪॥੨॥੫॥

ਨਾਨਕਾਕਾ ਏਹੀ ਕਾਮਨਾ ਮੇਰੇ ਬੇ ਪਰਮਾਤਮਾਕਾ ਠਾਰੂ ਏਹੀ ਧਾਨ ਏਵਾਂ ਬਧਾਨ ਪੁਰਾ ਕਰੇ ਬਾਪੂਕਾ
ਚਰਨਰੇ ਰਹਿੰਦਾ ॥੪॥੨॥੫॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਾਗਾ ਮੁਕਲਾ 5 ॥

ਸਲੋਕ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਉਦਮੁ ਕਰਹੁ ਵਡਭਾਗੀਹੇ ਸਿਮਰਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਗਯਾਲਾ ਜੀਵ! ਬਾਮਾਨਪ ਭਧਾਮ ਕਰ ਏਵਾਂ ਜਗਤਰੇ ਮਾਨਿਕ ਪਰਮਾਤਮਾਕੂੰ ਸ਼ਰਣ ਕਰ।

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਸਭ ਸੁਖ ਹੋਵਹਿ ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਭ੍ਰਮੁ ਜਾਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹੀ ਪੁਰੂਕਾ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿੰਦਾ ਭਾਰਾ ਬਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰਾ ਹੋਇਆ ਓਥਾ ਦੂਝ, ਮਛੁਗਾ ਏਵਾਂ
ਭ੍ਰਮ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ॥੧॥

ਛੰਤੁ ॥

ਛੰਦ ॥

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਗੋਬਿੰਦੁ ਨਹ ਅਲਸਾਈਐ ॥

ਗੋਬਿੰਦਾਕਾ ਨਾਮ ਜਪਿੰਦਾ ਨਹ ਆਲਸਪ ਕਰਿੰਦਾ ਭਰਿਓ ਨੂਹੇਂ।

ਭੇਟਤ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਜਮ ਪੁਰਿ ਨਹ ਜਾਈਐ ॥

ਬਾਪੂਕਾ ਬਯਾਓਰੇ ਰਹਿੰਦਾ ਭਾਰਾ ਮਰਮੂਰੀ ਮਿੰਦਾਕੂੰ ਪਛੇ ਨਾਹਿੰ।

ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਨ ਭਉ ਬਿਆਪੈ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਤ ਸਦ ਸੁਖੀ ॥

ਪੁਰੂਕਾ ਨਾਮ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿੰਦਾ ਭਾਰਾ ਪੁਰਾ ਬਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਰਹਿੰਦਾ ਆਭ ਚਾਕਾਕੂੰ ਦੂਝ, ਮਛੁਗਾ ਏਵਾਂ ਭਲ
ਗੁਰ ਕਰੇ ਨਾਹਿੰ।

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਅਰਾਧਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਮੁਖੀ ॥

ਹੇ ਬਧੂ! ਪੁਰੇ ਬਾਪੂਰੇ ਹਰ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਾਕਾ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ ਆਭ ਦੂਝ ਏਵਾਂ ਮਨ ਬਹਿਓ ਪੁਰੂਕੂੰ
ਸ਼ਰਣ ਕਰ।

ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਰਸਾਲ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਕਰਿ ਦਇਆ ਸੇਵਾ ਲਾਈਐ ॥

ਹੇ ਅਮਰੁਰੇ ਧਰ! ਹੇ ਗੁਣਰੇ ਭਭਾਰ! ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਏਵਾਂ ਧਰਮਾਲੂ ਪੁਰੂ! ਧਰਮਾ ਕਰੇ ਮੋਹਓ ਨਿਯ ਬੇਬਾ
ਭਭਿਰੇ ਲਗਾਇ।

ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୋର ଚରଣରେ ପଡ଼ି ରହିଛି ଆଉ ତୋର ଚରଣର ପୂଜା କରୁଛି, ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ନାମ ଉପିବାରେ ମୁଁ ଆଲସ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ॥ ୧ ॥

ନିରଞ୍ଜନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ପଢ଼ିତକୁ ପାବନ କରିଥାଏ ।

ଗୁରୁଜୀ ଜ୍ଞାନର ସ୍ୱରମା ଭ୍ରମର ଅନ୍ଧାରକୁ ବିନାଶ କରି ଦେଇଥାଏ ।

ଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନର ସ୍ତରମା ଏହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ ଯେ ନିରଞ୍ଜନ ପ୍ରଭୁ ଜଳ, ଧରିତ୍ରୀ ଏବଂ ଗଗନରେ ସବୁ ଜାଗାରେ ରହିଛନ୍ତି ।

ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟର ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ନିବାସ କରିଦିଅନ୍ତି, ସେଇ ମନୁଷ୍ୟର ଦୁଃଖ – ସଂତାପ ଲିଭି ଯାଇଥାଏ ।

ଜଗତର ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁ ଅପାର ଜ୍ଞାନ ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସେ ସବୁ କିଛି କରିବାରେ ସମର୍ଥ ତଥା ସମସ୍ତଙ୍କ ଭୟ କୁ ନାଶ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ।

ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଆଉ ପ୍ରଭୁ ଚରଣର ପୂଜା କରିଥାନ୍ତି, ନିରଞ୍ଜନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ପଢ଼ିତକୁ ପାବନ କରିଥାଏ । ॥୨॥

ମୁଁ କୁପାନିଧି ଦୟାଳୁ ଗୋପାଳଙ୍କ ସାହାରା ନେଇଛି ।

ହେ ପ୍ରଭୁ ! ମୋତେ ତୋର ଚରଣର ସାହାରା ଅଛି ଏବଂ ତୋର ଶରଣ ହିଁ ମୋର ସଫଳତା ।

ସବୁ କିଛି କରିବା ଏବଂ କରାଇବା ବାଲା ଜଗତର ସ୍ବାମୀ ହରିଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ପଡ଼ିବର ଉଦ୍ଦାର ହୋଇଯାଏ।

ਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰ ਭਵ ਉਤਾਰ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਤ ਬਹੁ ਤਰੇ ॥

ਭਗਵਾਨਾ ਨਾਮੁ ਹੁੰ ਭਲਾਨਕ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਕਰਾਇ ਆਖ ਆਭ ਚਾਹਾਨਾ ਨਾਮੁ ਸੁਰਗਿ ਕਰਿ
ਬਹੁਤ ਬਾਰਾ ਯਾਹ ਪਾਰ ਹੋਇ ਯਾਇਓ ॥

ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਬੇਅੰਤਿ ਖੇਜਹਿ ਸੁਨੀ ਉਧਰਨ ਸੰਤਸੰਗ ਬਿਧੇ ॥

ਆਦਿਰੂ ਅੰਤੁ ਪਰੰਪਰਾ ਅਨੰਤੁ ਲੋਕਾ ਕੀਰਤਨੁ ਬਖਾਨ ਕਰਿਓ, ਕਿੰਨੁ ਸੁੰ ਗੁਣਿਓ ਯੇ ਬਲਕ ਬਯਾਓਰੇ
ਪ੍ਰਭਿਰ ਨਾਗ ਅਭਿ ॥

ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ ਚਰਨ ਜੰਪੈ ਓਟ ਗਹੀ ਗੋਪਾਲ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧੇ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਬਖਸ਼ਾ ਕਰਿਓ ਯੇ ਬੇ ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਚਰਗਰ ਆਰਾਖਨਾ ਕਰਿਓ ਆਭ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧੁ, ਧਨਾਨੁ ਗੋਪਾਲ
ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਬਾਹਾਰਾ ਨੇਕਯੋ ॥੩॥

ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਹਰਿ ਬਿਰਦੁ ਆਪਿ ਬਨਾਇਆ ॥

ਭਭਵਬਲੁ ਬਰਿ ਨਿਯਰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਨਿਯੇ ਬਨਾਇਓ ॥

ਜਹ ਜਹ ਸੰਤ ਅਰਾਧਹਿ ਤਹ ਤਹ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ॥

ਬਲੁ ਯੇਯੋ ਨਖ ਆਰਾਖਨਾ ਕਰਿਓ, ਬੇ ਬੇਯੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਇਓ ॥

ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਲੀਏ ਸਮਾਇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਭਗਤ ਕਾਰਜ ਸਾਰਿਆ ॥

ਬੇ ਨਿਯ ਭਭਕੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਨਿਯ ਬਾਹਰੇ ਨਿਯ ਕਰਾਇ ਆਇਓ ਆਭ ਚਾਹਾਰ ਬਹੁ ਕਾਰੰਧ
ਬੰਧੁ ਕਰਿ ਧੋਇਓ ॥

ਆਨੰਦੁ ਹਰਿ ਜਸ ਮਹਾ ਮੰਗਲੁ ਸਰਬ ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਯੋਗਰੇ ਬੇ ਆਨੰਦੁ ਆਨੰਦੁ ਮਹਾ ਮੰਗਲੁ ਪਾਇਓ ਆਭ ਬਹੁ ਦੁਖਕੁ ਭੂਲਿ ਯਾਇਓ ॥

ਨਾਨਕ ਪਇਅੰਪੈ ਚਰਣ ਜੰਪੈ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਹਰਿ ਬਿਰਦੁ ਆਪਿ ਬਨਾਇਆ ॥੪॥੩॥੬॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ଅ।ଶ। ମହଲ। 5 ॥

ਥਿਰ ਸੰਤਨ ਸੋਹਾਗੁ ਮਰੈ ਨ ਜਾਵਏ ॥

ସନ୍ତୁକ ସୋହାଗ ଇଶ୍ବର ସର୍ବଦା ସ୍ଥିର ଅଟନ୍ତି, କାରଣ ସେ ନା ହିଁ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ନା ହିଁ କେଉଁ ଆଡ଼େ ଯାଆନ୍ତି।

ਜਾ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਹਰਿ ਨਾਹੁ ਸੁ ਸਦ ਹੀ ਰਾਵਏ ॥

ଯାହାର ହୃଦୟ-ଘରେ ପ୍ରଭୁ-ପତି ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ସଦା ତାହାଙ୍କ ସାଥରେ ରମଣ କରିଥାନ୍ତି ।

ਅਵਿਨਾਸੀ ਅਵਿਗਤੁ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਨਵਤਨੁ ਨਿਰਮਲਾ ॥

ସେହି ପ୍ରଭୁ ଅବିନାଶୀ ଏବଂ ଅବିଚଳ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ସଦା ନୃତ୍ୟ ଏବଂ ନିର୍ମଳ ଅଟନ୍ତି ।

ਨਹ ਦੂਰਿ ਸਦਾ ਹਦੂਰਿ ਠਾਕੁਰੁ ਦਹ ਦਿਸ ਪੁਰਨੁ ਸਦ ਸਦਾ ॥

ଠାକୁର ଦୂରରେ ନାହାନ୍ତି, ତେଣୁ ସଦା ନିକଟରେ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ସେ ସର୍ବଦା ଦଶ ଦିଗରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਗਤਿ ਮਤਿ ਜਾ ਤੇ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਭਾਵਏ ॥

ସେହି ପ୍ରାଣପତିଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ମୁକ୍ତି ଏବଂ ସୁମତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ମୋତେ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ପ୍ରୀତି ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ ।

ਨਾਨਕ ਵਖਾਣੈ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਜਾਣੈ ਥਿਰ ਸੰਤਨ ਸੋਹਾਗੁ ਮਰੈ ਨ ਜਾਵਏ ॥੧॥

ନାନକ ତାହା ବର୍ଣ୍ଣନା କରନ୍ତି ଯାହା ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନରୁ ବୁଝିପାରି, ସନ୍ଧ୍ୟା ସୋହାଗ ପ୍ରଭୃତି ଅଟଳ ଅଟନ୍ତି, କାରଣ ସେ ନାହିଁ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରିପାରି ଆଉ ନାହିଁ କେଉଁ ଆଡେ ଯାଆନ୍ତି ।। ୧ ।।

ਜਾ ਕਉ ਰਾਮ ਭਤਾਰ ਤਾ ਕੈ ਅਨਦ ਘਣਾ ॥

ଯାହାର ପତି ରାମଚନ୍ଦ୍ର, ସେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆନନ୍ଦ ପାଞ୍ଚୁ କରିଥାଏ ।

ਸੁਖਵੰਤੀ ਸਾ ਨਾਰਿ ਸੋਭਾ ਪੂਰਿ ਬਣਾ ॥

ਬੇਹੁੰ ਨਾਰੀ ਖੂਬਿ ਅਚੇ ਆਉ ਚਾਹਾਰ ਗੋਭਾ ਧੂਰਾ ਹੋਯਾਇਆ ॥

ਮਾਣੁ ਮਹਤੁ ਕਲਿਆਣੁ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੰਗਿ ਸੁਰਜਨੁ ਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ॥

ਹਰਿਕ ਮੋਗੋਗਾਨ ਕਰਿ ਬੇ ਆਦਰ, ਬੁਝਿ ਐਵੰ ਕਲਿਆਣ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਨਿ, ਬੇਹੁੰ ਚਤੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਬਧਾ
ਚਾਹਾਯਾ ਬਾਪੁਰੇ ਅਛੁਟਿ ॥

ਸਰਬ ਸਿਧਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਤਿਤੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਨਹੀ ਊਨਾ ਸਭੁ ਕਛੁ ॥

ਬਰਬਰਿਕ ਐਵੰ ਨਕਨਿਖੁ ਚਾਹਾਯਾ ਪਾਯਰੇ ਆਖ, ਚਾਹਾਯਾ ਘਰੇ ਕੀਛੇ ਅਭਾਵ ਨਥਾਖ ॥

ਮਧੁਰ ਬਾਨੀ ਪਿਰਹਿ ਮਾਨੀ ਥਿਰੁ ਸੋਹਾਗੁ ਤਾ ਕਾ ਬਣਾ ॥

ਹਿਲਫ ਮੁਛੁਕਾ ਭਾਰਾ ਆਦਰ ਦੇਵਾ ਕਾਰਨੀਊ ਚਾਹਾਯਾ ਮਖੂਰਵਾਗੀ ਹੋਯਾਇਆ ਆਉ ਚਾਹਾਰ
ਬੋਝਾਗ ਮਖ ਬੁਝਿ ਰਹਿਥਾਖ ॥

ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਜਾਣੈ ਜਾ ਕੇ ਰਾਮੁ ਭਤਾਰੁ ਤਾ ਕੈ ਅਨਦੁ ਘਣਾ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਚਾਹਾ ਵਰ੍ਹਨਾ ਕਰਿਥਾਛੁ ਮਾਝਾ ਕੀਛੇ ਬੇ ਗੁਰੂਕਾ ਵਚਨ ਭਾਰਾ ਯਾਗਿਥਾਛੁ ਮੇ ਮਾਝਾਰ ਪਠਿ ਰਾਮ
ਅਚਛੁ, ਬੇ ਵਧ ਆਨਖ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਥਾਖ ॥੨॥

ਆਉ ਸਖੀ ਸੰਤ ਪਾਸਿ ਸੇਵਾ ਲਾਗੀਐ ॥

ਹੇ ਬਯਾ! ਆਖ ਬਛੁਕਾ ਬੇਵਾਰੇ ਲਾਗਿਵਾ ॥

ਪੀਸਉ ਚਰਣ ਪਖਾਰਿ ਆਪੁ ਤਿਆਗੀਐ ॥

ਆਖ, ਆਮੇ ਚਾਹਾਯਾ ਧਾਨ ਨੇਵਾ, ਚਾਹਾਯਾ ਚਰਨ ਪੋਯਾਯਾ ਆਉ ਨਿਯ ਅਭੰਕਾਰ ਚਪਾਗ ਕਰਿਵਾ ॥

ਤਜਿ ਆਪੁ ਮਿਟੈ ਸੰਤਾਪੁ ਆਪੁ ਨਹ ਜਾਣਾਈਐ ॥

ਨਿਯ ਅਭੰਕਾਰ ਚਪਾਗ ਕਲੇ ਫੂਝਾ-ਬਛਾਪ ਧੂਰ ਹੋਯਾਇਆ, ਨਿਯ ਨਿਯੇ ਪੁਰਬੰਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ
ਭੂਹੋ ॥

ਸਰਣਿ ਗਹੀਜੈ ਮਾਨਿ ਲੀਜੈ ਕਰੇ ਸੇ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥

ਹੇ ਬਯਾ! ਆਖ ਆਮੇ ਬਛੁਕਾ ਗਰਨ ਨੇਵਾ, ਚਾਹਾਯਾ ਆਯਾ ਪਾਲਨ ਕਰਿਵਾ ਆਉ ਮਾਝਾ ਕੀਛੇ ਬੇ
ਕਰਿਥਾਛੁ, ਬੇਪੁਰੇ ਖੂਬਿ ਰਹਿਵਾ ॥

ਕਰਿ ਦਾਸ ਦਾਸੀ ਤਜਿ ਉਦਾਸੀ ਕਰ ਜੋੜਿ ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਜਾਗੀਐ ॥

ਆਮੇ ਨਿਯ ਨਿਯ ਧਾਬਰ ਧਾਬ ਵਯਾਯਾ ਮਨਰ ਚਿਛਾ ਧੂਰ ਕਰਿ ਧੂਯ ਹਾਓ ਮੋਢਿ ਧਿਨ ਰਾਢਿ ਚਾਹਾਯਾ ਬੇਵਾ
ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ॥

ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਜਾਣੈ ਆਉ ਸਖੀ ਸੰਤ ਪਾਸਿ ਸੇਵਾ ਲਾਗੀਐ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਚਾਹਾ ਵਰ੍ਹਨਾ ਕਰਿਯਾਉ ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਸੇ ਗੁਰੂਯਾ ਵਚਨ ਭਾਰਾ ਯਾਗਿਯਾਉ, ਹੇ ਬਖਸ਼! ਆਸ ਬਲਕਿ
ਪਾਯਾਯਾ ਯਾਹ ਚਾਹਾਯਾ ਸੇਵਾ ਕਰਿਵਾ ॥੩॥

ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗ ਸਿ ਸੇਵਾ ਲਾਇਆ ॥

ਯਾਹਾਰ ਕਪਾਲਰੇ ਭਾਗਯ ਲੇਖਾ ਹੋਯਾਯਾ, ਚਾਹਾਯਾ ਭੈਂ ਪੁਰੂ ਨਿਯ ਸੇਵਾਰੇ ਲਗਾਯਾਯਾ।

ਤਾ ਕੀ ਪੂਰਨ ਆਸ ਜਿਨ੍ਹ ਸਾਧਸੰਗੁ ਪਾਇਆ ॥

ਯਾਹਾਯਾ ਬਚਸਾਯਾ ਪੁਰੀ ਯਾਹ, ਚਾਹਾਰ ਯਾਗਾ ਪੂਰ੍ਵ ਹੋਯਾਯਾ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਮਰਣ ਲਾਗਿਆ ॥

ਬਚਸਾਯਾਯਾ ਯਾਹ ਹਰਿਯਾ ਰੰਗਾਰੇ ਲਾਗ ਹੋਯਾਯਾ ਯਾਹ ਗੋਬਿੰਦਯਾ ਬਲਕਿ ਕਰਿਵਾਰੇ
ਲਾਗਿਯਾ।

ਭਰਮੁ ਮੋਹੁ ਵਿਕਾਰੁ ਦੂਜਾ ਸਗਲ ਤਿਨਹਿ ਤਿਆਗਿਆ ॥

ਭ੍ਰਮ, ਮੋਹ, ਵਿਕਾਰ ਯਾਹ ਧੋਰਯਾਯਾ ਸੇਵਾ ਬਲਕਿ ਚਾਗ ਕਰਿਯਾ।

ਮਨਿ ਸਾਂਤਿ ਸਹਜੁ ਸੁਭਾਉ ਵੂਠਾ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥

ਮਨ ਸੇਵਾ ਯਾਹ ਸਹਜ ਹਰਿਯਾ ਮੰਗਲ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾ, ਸੇਵੇਯੇ ਚਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਗਾਉ ਯਾਹਿਯਾ।

ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਜਾਣੈ ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗ ਸਿ ਸੇਵਾ ਲਾਇਆ ॥੪॥੪॥੭॥

ਨਾਨਕ ਚਾਹਾ ਵਰ੍ਹਨਾ ਕਰਿਯਾਉ ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਸੇ ਗੁਰੂਯਾ ਵਚਨ ਭਾਰਾ ਯਾਗਿਯਾਉ, ਯਾਹਾਰ ਕਪਾਲਰੇ
ਭਾਗਯ ਲੇਖਾ ਹੋਯਾਯਾ, ਸੇ ਸੇਵਾਰੇ ਲਾਗਿਯਾ ॥੪॥੪॥੭॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਕ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੰਤਿਆ ਕਛੁ ਨ ਕਰੈ ਜਮਕਾਲੁ ॥

ਹਰਿ-ਪੁਰੂਯਾ ਨਾਮ ਯਾਹਿਯੇ ਯਾਹਕੁ ਕਿਛਿ ਮਧ ਕਹੇ ਨਾਹਿ।

ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੁਖੀ ਹੋਇ ਅੰਤੇ ਮਿਲੈ ਗੋਪਾਲੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਨ-ਭਨ ਬੁਝਾ ਹੋਯਾਯਾ ਯਾਹ ਅੰਤਰੇ ਗੋਪਾਲ ਪੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾਉ ॥੧॥

ਛੰਤ ॥

ਛਕ ॥

ਮਿਲਉ ਸੰਤਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮੋਹਿ ਉਧਾਰਿ ਲੇਹੁ ॥

ਹੇ ਹਰਿ! ਬਛਕਾ ਬਛਾਓਰੇ ਮੇਰੇ ਬਹਿਓ ਮੇਰੇ ਆਉ ਮੇਰੇ ਭਭਾਰ ਕਰ।

ਬਿਨਉ ਕਰਉ ਕਰ ਜੋੜਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ ॥

ਮੂੰ ਕੁਝ ਬਾਭ ਮੋਹਿ ਬਿਨਓ ਕਰਿਆ ਏ ਭੁਫੇ ਮੇਰੇ ਨਿਯ ਅਨੁਯ ਹਰਿਨਾਮ ਪੁਕਾਰ ਕਰ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਾਗਉ ਚਰਣ ਲਾਗਉ ਮਾਨੁ ਤਿਆਗਉ ਤੁਮ੍ਹਰ ਦਇਆ ॥

ਹੇ ਹਰਿ! ਮੂੰ ਚੋਰ ਨਾਮ ਮਾਗੁਆਉ ਆਉ ਚੋਰ ਚਰਣਰੇ ਲਾਗਿਆ ਏ ਮੇਰੇ ਭੁਫੇ ਕਰ,
ਭਾਵਾਵੇਲੇ ਨਿਯ ਅਨੁਕਾਰ ਕਰ ਕਰਿਆ।

ਕਤਹੂੰ ਨ ਧਾਵਉ ਸਰਣਿ ਪਾਵਉ ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਪ੍ਰਭ ਕਰਿ ਮਇਆ ॥

ਹੇ ਕਰੁਣਾਮਈ ਪੁਛੁ! ਮੇਰੇ ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰ, ਮਾਵਾ ਫਲਰੇ ਮੂੰ ਚੋਰ ਚਰਣਰੇ ਪਓ ਰਹਿਓ, ਆਉ
ਕੁਆਭੇ ਮੇਰੇ ਨਾਉ।

ਸਮਰਥ ਅਗਥ ਅਪਾਰ ਨਿਰਮਲ ਸੁਣਹੁ ਸੁਆਮੀ ਬਿਨਉ ਏਹੁ ॥

ਹੇ ਬਰਥ! ਅਵਰੁਣਾਮਈ, ਅਧਾਰ ਅਵ ਨਿਰਮਲ ਬਾਮਈ! ਮੇਰੇ ਅਹਿ ਬਿਨਓ ਗੁਣ।

ਕਰ ਜੋੜਿ ਨਾਨਕ ਦਾਨੁ ਮਾਰੈ ਜਨਮ ਮਰਣ ਨਿਵਾਰਿ ਲੇਹੁ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਕੁਝ ਬਾਭ ਮੋਹਿ ਅਹਿ ਕਾਨ ਮਾਗਿਆਉ, ਕ੍ਰਪਾ-ਕ੍ਰਿਯਾ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਯਯ ਮਰਣਰੇ ਚਕੁ ਬਮਾਧੁ ਕਰੇ
ਦੇਅ॥੧॥

ਅਪਰਾਧੀ ਮਤਿਹੀਨੁ ਨਿਰਗੁਨੁ ਅਨਾਥੁ ਨੀਚੁ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਮੈਂ ਅਪਰਾਧੀ, ਬੁਝਿਆਨ, ਗੁਣਹੀਨ, ਅਨਾਥ ਓਪਾ ਨੀਚ ਅਹੂੰ।

ਸਠ ਕਠੋਰੁ ਕੁਲਹੀਨੁ ਬਿਆਪਤ ਮੋਹ ਕੀਚੁ ॥

ਹੇ ਓਕੂਰ! ਮੈਂ ਮੂਰਖ, ਕਠੋਰ, ਬੁਝਿਆਨ ਮੋਹਰ ਕਠੋਰੇ ਫਸੇ ਯਾਯਾਏ।

ਮਲ ਭਰਮ ਕਰਮ ਅਹੰ ਮਮਤਾ ਮਰਣੁ ਚੀਤਿ ਨ ਆਵਏ ॥

ਭ੍ਰਮ ਰੂਪੀ ਕਰਮ ਦਯਾਯਾਏ। ਏਵੰ ਅਹੰਕਾਰ ਦਯਾਯਾਏ। ਕਾਰਣਨੂੰ ਮੂਰਖਤਾ ਯੁਆਯਾਏ। ਮੋਹ ਦਯਾਯਾਏ। ਅਯਾਏ ਨਾਏ।

ਬਨਿਤਾ ਬਿਨੋਦ ਅਨੰਦ ਮਾਇਆ ਅਗਿਆਨਤਾ ਲਪਟਾਵਏ ॥

ਅਯਾਏ। ਕਾਰਣਨੂੰ ਮੈਂ ਬੁਝਿਆਨ ਬਿਨੋਦ ਏਵੰ ਦਾਯਾਏ। ਅਯਾਏ। ਲਪਟਾਏ।

ਖਿਸੈ ਜੋਬਨੁ ਬਧੈ ਜਰੂਆ ਦਿਨ ਨਿਹਾਰੇ ਸੰਗਿ ਮੀਚੁ ॥

ਮੋਹਰ ਯੋਧਾ ਬਧਾਏ। ਯੋਧਾਯਾਏ। ਅਯਾਏ। ਕਾਰਣਨੂੰ ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਮੋਹਰ ਯੋਧਾਯਾਏ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਆਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਸਾਧੂ ਰਾਖੁ ਨੀਚੁ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਏ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੋਹਰ ਚੋਰ ਏਵੰ ਅਯਾਏ। ਅਯਾਏ, ਏਯਾਏ। ਮੈਂ, ਨੀਚ, ਬਾਧਾਏ।

ਭਰਮੇ ਜਨਮ ਅਨੇਕ ਸੰਕਟ ਮਹਾ ਜੋਨ ॥

ਹੇ ਨਾਥ! ਮੈਂ ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਪਧਾਏ। ਯੋਧਾਏ। ਅਯਾਏ। ਮੋਹਰ ਚੋਰ ਏਵੰ ਅਯਾਏ।

ਲਪਟਿ ਰਹਿਓ ਤਿਹ ਸੰਗਿ ਮੀਠੇ ਭੋਗ ਸੋਨ ॥

ਪਧਾਏ-ਯੋਧਾਏ। ਏਵੰ ਪਧਾਏ। ਯੋਧਾਏ। ਮੈਂ ਏਯਾਏ। ਲਪਟਾਏ।

ਭ੍ਰਮਤ ਭਾਰ ਅਗਨਤ ਆਇਓ ਬਹੁ ਪ੍ਰਦੇਸਹ ਧਾਇਓ ॥

ਪਾਧਰ ਅਯਾਏ। ਯੋਧਾਏ। ਮੈਂ ਮੋਹਰ ਚੋਰ ਪਧਾਏ। ਯੋਧਾਏ। ਬਾਧਾਏ।

ਅਬ ਓਟ ਧਾਰੀ ਪ੍ਰਭ ਮੁਰਾਰੀ ਸਰਬ ਸੁਖ ਹਰਿ ਨਾਇਓ ॥

ਏਵੰ ਮੈਂ ਮੁਰਾਰੀ ਪ੍ਰਭ ਯੋਧਾਏ। ਅਯਾਏ। ਨਾਥ ਯੋਧਾਏ। ਬਾਧਾਏ। ਪ੍ਰਾਧਾਏ।

ਰਾਖਨਹਾਰੇ ਪ੍ਰਭ ਪਿਆਰੇ ਮੁਖ ਤੇ ਕਛੁ ਨ ਹੋਆ ਹੋਨ ॥

ਹੇ ਰਯੁਆਏ। ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੋਹਰ ਨਾਥ ਯੋਧਾਏ। ਅਯਾਏ। ਨਾਥ ਯੋਧਾਏ।

ਸੁਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇਰੀ ਤਰੈ ਭਉਨ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਸੇ ਪੁਰੂ! ਏਵੇ ਮੋਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਬ੍ਰਹਮ ਏਵੇ ਆਨੰਦ ਮਿਲਿਆਇਐ ਆਉ ਭੋਰੇ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਾਰਾ ਮੂੰ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਇਆਇਐ ॥੩॥

ਨਾਮ ਧਾਰੀਕ ਉਧਾਰੇ ਭਗਤਹ ਸੰਸਾ ਕਉਨ ॥

ਮੇਭੈਂ ਲੋਕ ਨਾਮ ਮਾਭੁ ਹੂੰ ਭਭੁ ਧਾਵ, ਭਗਵਾਨ ਭਾਵਾਨੁ ਮਧ ਬਨਾਇਐ, ਬਭਾ ਭਭੁ ਕਰ ਬੰਸਮ
ਰਹਿਵਾ ਆਵਗਧਕ ਅਰੇ?

ਜੇਨ ਕੇਨ ਪਰਕਾਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਨਹੁ ਸੂਵਨ ॥

ਪੁਰੋਖਕ ਮਥਾ ਮੋਗਧ ਬਿਖੁ ਵਾਰਾ ਜੇਭਲਿ ਬਸਵ ਬੂਧ, ਨਿਯ ਕਾਨ ਵਾਰਾ ਬਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕ ਮਥ
ਗੁੰਗ।

ਸੁਨਿ ਸੂਵਨ ਬਾਨੀ ਪੁਰਖ ਗਿਆਨੀ ਮਨਿ ਨਿਧਾਨਾ ਪਾਵਹੇ ॥

ਸੇ ਆਨੰ ਪੁਰੂਖ! ਸੇਧਿ ਪੁਰੂਖ ਵਾਗਾਨੁ ਨਿਯ ਕਾਨਰੇ ਗੁੰਗ ਆਉ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਨਾਮਰੇ ਭਭਾਰ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਕਰ।

ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਪ੍ਰਭ ਬਿਧਾਤੇ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਹੇ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧਭਿ ਬਰਿਕ ਰਯਰੇ ਰਯਾਨ ਹੋਇਆਵ, ਸੇ ਬਿਧਾਤਾ ਪੁਰੂ ਰਾਮਕ ਹੂੰ ਗੁੰਗ ਗਾਨ ਕਰਿਆਵ।

ਬਸੁਧ ਕਾਰਾਦ ਬਨਰਾਜ ਕਲਮਾ ਲਿਖਣ ਕਉ ਜੇ ਹੋਇ ਪਵਨ ॥

ਮਧਿ ਪਰਿਭਾ ਕਾਗਯ ਵਨਿਆਵ, ਵਨਰਾਯ ਕਲਮ ਵਨਿਆਵ ਆਉ ਪਵਨ ਲੇਖਵਾ ਪਾਯ ਲੇਖਕ
ਵਨਿਆਵ,

ਬੇਅੰਤ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਇ ਪਾਇਆ ਗਹੀ ਨਾਨਕ ਚਰਣ ਸਰਨ ॥੪॥੫॥੮॥

ਭਾਵਾਸੇਲੇ ਮਧ ਅਨਭੁ ਪੁਰੂਖ ਅਭੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਾਇਆ ਪਾਰੇ ਨਾਹਿ, ਸੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਸੇਧਿ ਪੁਰੂਖ
ਚਰਗਰੇ ਗਰਗ ਨੇਯਐ ॥੪॥੫॥੮॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪੁਰਖ ਪਤੇ ਭਗਵਾਨ ਤਾ ਕੀ ਸਰਣਿ ਗਹੀ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬਹੁ ਪੁਰੂਖਕ ਮਾਲਿਕ ਅਭੁ ਆਉ ਮੂੰ ਭਾਵਾਕ ਗਰਗ ਨੇਯਐ।

ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਪਰਾਨ ਚਿੰਤਾ ਸਗਲ ਲਹੀ ॥

ਏਵੇ ਮੋਹਰ ਪ੍ਰਾਗ ਨਿਯਾਕ ਹੋਇਆਇਐ ਆਉ ਮੋਹਰ ਬਾਰਾ ਚਿੰਤਾ ਧੂਰ ਹੋਇਆਇਐ।

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਮੀਤ ਸੁਰਿਜਨ ਇਸਟ ਬੰਧਪ ਜਾਣਿਆ ॥

ਮੂੰ ਭਗਵਾਨਕ ਹੂੰ ਨਿਯ ਮਾਭਾ-ਪਿਭਾ, ਪੁਰੂ, ਮਿਭੁ, ਗੁੰਗ-ਚਿੰਤਕ, ਯਥੁ ਏਵੇ ਵਭੁ ਭਾਵਿਆਵ।

ਗਹਿ ਕੰਠਿ ਲਾਇਆ ਗੁਰਿ ਮਿਲਾਇਆ ਜਸੁ ਬਿਮਲ ਸੰਤ ਵਖਾਣਿਆ ॥

ਗੁਰੂ ਮੋਹਿਤ ਚਾਹਾਯਾ ਬਹਿਤ ਮਿਲਾਯੋਇ ਆਉ ਬੇ ਮੋਹਿਤ ਵਾਸੁਰੇ ਧਰਿ ਗਲਾਹੇ ਲਗਾਯੋਇ,
ਮਾਹਾਯਾ ਨਿਰੰਜ ਮਥਾ ਬਲਿ ਭਯਾਰਾ ਕਰਿਯਾਇ।

ਬੇਅੰਤ ਗੁਣ ਅਨੇਕ ਮਹਿਮਾ ਕੀਮਤਿ ਕਛੁ ਨ ਜਾਇ ਕਹੀ ॥

ਬੇ ਅਨੰਤ ਆਉ ਚਾਹਾਯੋ ਭਾਵੇ ਅਨੇਕ ਗੁਣ ਅਛੀ, ਚਾਹਾਯਾ ਮਹਿਮਾ ਮੂਲਖ ਆਯੋ ਸੁਖਨਾਇ।

ਪ੍ਰਭ ਏਕ ਅਨਿਕ ਅਲਖ ਠਾਕੁਰ ਓਟ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਗਹੀ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭੁ ਏਕ ਅਠਾਇ, ਮਾਹਾਯਾ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਲਖਖ ਭਾਵੇ ਕੁਝਾਮਾਓ ਭਯਾ ਨਾਨਕ ਚਾਹਾਯਾ ਚਰਣ
ਨੇਯੋਇ॥੧॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਨੁ ਸੰਸਾਰੁ ਸਹਾਈ ਆਪਿ ਭਏ ॥

ਮੋਹੇ ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੋਹਿਤ ਬਹਾਯੋ ਕਰਿਯੋ, ਬੇਭੇਦੇਭੇਦ ਬਾਬਾ ਮੋਹਿਤ ਪਾਯੋ ਅਨੰਤ ਕੁਝ
ਕਰਿਯੋਇ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਉਰ ਹਾਰੁ ਬਿਖੁ ਕੇ ਦਿਵਸ ਗਏ ॥

ਰਾਮਾ ਨਾਮਿ ਗਲਾਹੇ ਪ੍ਰਬੁਧਾਨਾ ਪਿਛਾਯੋ ਮੋਹਿਤ ਦੁਖਾਰ ਧੰਨ ਧੂਰ ਹੋਯੋਇ।

ਗਤੁ ਭਰਮ ਮੋਹ ਬਿਕਾਰ ਬਿਨਸੇ ਜੇਨਿ ਆਵਣ ਸਭ ਰਹੇ ॥

ਮੋਹਿਤ ਮਨੁ ਭੁਧ ਚਾਲਿਯੋਇ, ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਅਹੰਕਾਰ ਏਵਾ ਮੋਹਿਤ ਰੂਪੀ ਵਿਕਾਰ ਨਭੁ
ਹੋਯੋਇ, ਮੋਹਿਤ ਮੋਹਿਤ ਚਕੁ ਬਧਾਯੋ ਹੋਯੋਇ।

ਅਗਨਿ ਸਾਗਰ ਭਏ ਸੀਤਲ ਸਾਧ ਅੰਚਲ ਗਹਿ ਰਹੇ ॥

ਬਾਧੁਯਾ ਕਾਗੀ ਧਰਿ ਚੁਝਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨਿ ਬਾਗਰ ਗੀਤਲ ਹੋਯੋਇ।

ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਪਾਲ ਦਇਆਲ ਸੰਮ੍ਰਿਥ ਬੋਲਿ ਸਾਧੁ ਹਰਿ ਜੈ ਜਏ ॥

ਹੋ ਬਾਧੁ! ਗੋਵਿੰਦ, ਗੋਪਾਲ, ਧਰਮਾਨੁ ਬਧਾਯੋ ਹਰਿਯੋ ਯਯ-ਯਯਕਾਰ ਕਰ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਪੂਰਨ ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਈ ਪਰਮ ਗਤੇ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬਾਧੁਯਾ ਬਧਾਯੋ ਮੋਹਿਤ ਪ੍ਰਭੁ ਪਰਮਾਨੁਯਾ ਨਾਮਿ ਧਾਨ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਯੋਇ
॥੨॥

ਜਹ ਦੇਖਉ ਤਹ ਸੰਗਿ ਏਕੇ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ॥

ਸ੍ਰੀ ਮੋਹਿਤ ਆਧੇ ਦੇਖੁਯਾਓ, ਚਾਹਾਯਾ ਨਿਯ ਬਾਧੁਰੇ ਵਧਾਧਕ ਪਾਯੋਯਾਓ।

ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਆਪਿ ਵਿਰਲੈ ਕਿਨੈ ਲਹਿਆ ॥

ਏਕ ਪਰਮਾਨੁਯਾ ਸ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਾਵੇ ਕਰਿਯੋ, ਬੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਭੇਧਕ ਬ੍ਰਹਮਾਨੁਯਾ ਵਿਧਾਯਾਨ
ਅਛੀ, ਕਿਛੁ ਕੇਹੀ ਵਿਰਲ ਵਧੀ ਸ੍ਰੀ ਏਵਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਿਯਾਓ।

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਿ ਪੂਰਨ ਕੀਟ ਹਸਤਿ ਸਮਾਨਿਆ ॥

ਬੇਸ ਯੋਗ, ਖਰਿਦੁ, ਗਰਜਨੇਰੇ ਬਿਧਾਨਾ ਅਛੁਤੁ ਆਉ ਪਿਐਉ ਏਵਾ ਹਾਠਿਰੇ ਮਖ ਏਕਾਭਲਿ ਅਛੁਤੁ।

ਆਦਿ ਅੰਤੇ ਮਧਿ ਸੋਈ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਜਾਨਿਆ ॥

ਪਰਮਾਨੁ! ਯੋਗ-ਰਚਨਾਰੇ ਪ੍ਰਾਨੇਰੇ ਧ੍ਰੁਵੇ, ਏਵੇ ਅਛੁਤੁ ਆਉ ਅਛੁਰੇ ਮਖ ਰਹਿਵੇ।

ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਸਰਿਆ ਬ੍ਰਹਮ ਲੀਲਾ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਜਨਿ ਕਹਿਆ ॥

ਬਰੁਆਠੇ ਬ੍ਰਹਮਾਣੁ ਪ੍ਰਬਾਰੇ ਅਛੁਤੁ ਆਉ ਏਹਿ ਯੋਗਰੇ ਪ੍ਰਬਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾਣੁ ਰਚਿਓ ਲੀਲਾ ਅਠੇ, ਭਭ ਬੇਬੇ
ਗੋਬਿੰਦਾਨੁ ਗੁਣਰੇ ਭਭਾਰੇ ਕਹਿਏ।

ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹਰਿ ਏਕੁ ਨਾਨਕ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਅਛੁਤਾਨਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ; ਏਕੁ ਪੁਰੁ ਹੂੰ ਬਰਵਾਧਾ ਅਠਉ॥੩॥

ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਸੁਹਾਵੜੀ ਆਈ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਹਰੇ ॥

ਹਰਿਯਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਾਣੁ ਕਰਿਵਾ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਧੰਨ ਰਾਠਿ ਬ੍ਰਹਮਾਣੁ ਹੋਯਾ।

ਚਰਣ ਕਮਲ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਲਮਲ ਪਾਪ ਟਰੇ ॥

ਪੁਰ੍ਨਾ ਚਰਣ ਕਮਲ ਬਾਪੁਰੇ ਹੁੰਦਾ ਕਰਿਲੇ ਪਾਪ ਨਝੁ ਹੋਇਆ॥

ਦੁਖ ਭੂਖ ਦਾਰਿਦ੍ਰ ਨਾਠੇ ਪ੍ਰਗਟੁ ਮਗੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰੀਤਿ ਦੁਖ, ਸ਼ੁੱਧਾ ਅੰਤਰਿ ਦੁਖ ਹੋਇਆ॥ ਆਉ ਬਿਨਾਸਿ ਪ੍ਰਭਾਸਿ ਦੇਖਾਇਆ॥

ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗੇ ਨਾਮ ਰੰਗੇ ਮਨਿ ਲੋੜੀਦਾ ਪਾਇਆ ॥

ਬਿਨਾਸਿਰੇ ਬਿਨਿਸਿਰੇ ਹੋਇ ਪੁਰ੍ਨਾ ਨਾਮ ਬਿਨਿਸਿਰੇ ਹੋਇਆ॥ ਆਉ ਮੇਰੇ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰ੍ਨਾ ਹੋਇਆ॥

ਹਰਿ ਦੇਖਿ ਦਰਸਨੁ ਇਛੁ ਪੁੰਨੀ ਕੁਲ ਸੰਬੂਹਾ ਸਭਿ ਤਰੇ ॥

ਦੁਖਿ ਦਰਸਨ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਕੁਲ ਪੁੰਨੀ ਹੋਇਆ॥ ਆਉ ਬਿਨਾਸਿ ਵੰਗਾਵਨੀ ਮਧ ਪਾਰ ਹੋਇਆ॥

ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਅਨੰਦ ਅਨਦਿਨੁ ਸਿਮਰੰਤ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥੪॥੬॥੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਬਿਨਾਸਿ ਦੁਖਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕ ਭਜਨ ਕਰਿਲੇ ਆਨੰਦ ਬਿਨਿਸਿਰੇ॥੪॥੬॥੯॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੭

ਆਸਾ ਮਹਲਾ 5 ਛੰਤ ਘਰ 7

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗੁਰ ਅੰਤਰਿ, ਮਾਇਆ ਬਿਨਾਸਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਾਇਆ ਪਾਰੇ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਪਾਲ ॥

ਸੁਭ ਚਿੰਤਨ ਗੋਬਿੰਦ ਰਮਣ ਨਿਰਮਲ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ॥

ਸੁੱਖ ਰਿਚਨ ਕਰਿਯਾ, ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਬਿਨਾਸਿ ਕਰਿਯਾ॥ ਆਉ ਬਿਨਾਸਿ ਨਿਰਮਲ ਬਿਨਾਸਿ ਕਰਿਯਾ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵਿਸਰਉ ਇਕ ਘੜੀ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਭਗਵੰਤ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿਯੋ, ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਮੇਰੇ ਅੰਤਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੇਰੇ ਸੁੱਖ ਅੰਤਰਿ ਪਾਏ ਮਧ ਭੋਗ ਨਾਮ ਭੂਲਿਵੇ ਨਾਹੀ ॥੧॥

ਛੰਤ ॥

ਛੰਤ ॥

ਭਿੰਨੀ ਰੈਨੜੀਐ ਚਾਮਕਨਿ ਤਾਰੇ ॥

ਮੇਵੇ ਘਾਬਰੇ ਜਲਵਿੰਨੂ ਭਲਿ ਰਾਠਿਰੇ ਚਾਰਾ ਚਮਕਿਆਵ,

ਜਾਗਹਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ॥

ਬੇਠੇਠੇਠੇ ਰਾਮਾਕਾ ਹੁੰਦਾ ਬਛੁ ਏਹਿ ਬੁਧਰ ਰਾਠਿਰੇ ਜਾਗਿ ਰਹਿਆਵ,

ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ਸਦਾ ਜਾਗਹਿ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਹਿ ਅਨਦਿਨੇ ॥

ਬੇਹਿ ਰਾਮਾਕਾ ਹੁੰਦਾ ਬਛੁ ਬਰਵਾ ਜਾਗਿ ਧਾਵ ਆਉ ਨਿਭਧਾ ਹੂੰ ਨਾਮਕੂ ਬਲਰਗ ਕਰਿਆਵ।

ਚਰਣ ਕਮਲ ਧਿਆਨੁ ਹਿਰਦੈ ਪ੍ਰਭ ਬਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ਇਕੁ ਖਿਨੇ ॥

ਬੇ ਨਿਭ ਫੂਦਲਰੇ ਪੁਰੁਖਾ ਚਰਗ ਕਮਲਰ ਖਾਨ ਕਰਿਆਵ ਆਉ ਏਕ ਸ਼ਭ ਪਾਛੰ ਮਧ ਨਾਮ ਭੂਲੇ ਨਾਹਿੰ।

ਤਜਿ ਮਾਨੁ ਮੇਹੁ ਬਿਕਾਰੁ ਮਨ ਕਾ ਕਲਮਲਾ ਦੁਖ ਜਾਰੇ ॥

ਬੇ ਮਨਰ ਅਫਾਕਾਰ, ਮੋਹਾ, ਵਿਕਾਰ ਯਧਾਵਿ ਮਨ ਧਧਾਗ ਕਰਿ ਦੂਝਗ ਨਾਗ ਕਰਿਆਉ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਜਾਗਹਿ ਹਰਿ ਦਾਸ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਬਖਸ਼ਾ ਕਰਉ ਮੇ ਵਾਬ ਹੁੰਦਾ ਬਛੁ ਬਰਵਾ ਜਾਗਿ ਰਹਿਆਵ ॥1॥

ਮੇਰੀ ਸੇਜੜੀਐ ਆਡੰਬਰੁ ਬਣਿਆ ॥

ਮੋਰ ਮਨਰ ਬੇਯਰ ਭਵਧ ਬਛਾ ਹੋਯਾਯਿ।

ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਪ੍ਰਭ ਆਵਤ ਸੁਣਿਆ ॥

ਮੇਵੇ ਠਾਰੂ ਮੂੰ ਗੁੰਗਿ ਮੇ ਮੋਰ ਪੁਰੁ ਆਬੁਝਉ, ਚਾਹਾਬੇਲੇ ਮੋਰ ਮਨਰੇ ਆਨਖ ਭਉਧੁ ਹੋਯਾਯਿ।

ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖਹ ਗਾਮੀ ਚਾਵ ਮੰਗਲ ਰਸ ਭਰੇ ॥

ਬਾਮਾ ਪੁਰੁਖਾ ਮਿਥੀ ਮੂੰ ਬੁਝਾ ਹੋਯਾਯਿ ਆਉ ਯਯਾ, ਮਯਾਨਰ ਰਬਰੇ ਭਰਿ ਯਾਯਿ।

ਅੰਗ ਸੰਗਿ ਲਾਗੇ ਦੂਖ ਭਾਗੇ ਪ੍ਰਾਣ ਮਨ ਤਨ ਸਭਿ ਹਰੇ ॥

ਪੁਰੁ ਮੋਰ ਅਯਾਰੇ ਲਾਗਿਝਉ, ਯਾਹਾ ਬਾਰਾ ਦੂਝਗ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਿ ਆਉ ਮੋਰ ਮਨ- ਚਨ ਪ੍ਰਾਨ ਭਲਿ ਖੋਲਿ ਯਾਯਿ।

ਮਨ ਇਛ ਪਾਈ ਪ੍ਰਭ ਧਿਆਈ ਸੰਜੋਗੁ ਸਾਹਾ ਸੁਭ ਗਣਿਆ ॥

ਪੁਰੁਖਾ ਖਾਨ ਕਰਿਵਾ ਬਾਰਾ ਮੋਰ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਯਾਯਿ, ਮੂੰ ਨਿਭ ਵਿਵਾਹ ਬਾਮੋਗਰ ਬਮਲ ਗੁਭ ਮਾਨਿਆਵ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਮਿਲੇ ਸ੍ਰੀਧਰ ਸਗਲ ਆਨੰਦ ਰਸੁ ਬਣਿਆ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਬਖਸ਼ਾ ਕਰਿਓ ਮੇ ਗੁੰਮਰ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਹਿਤ ਮਿਥੀ ਮੋਹਿਤ ਬਸਤੁ ਖੂਬਿਰ ਰਬ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇ
ਮਾਯਾ ॥੨॥

ਮਿਲਿ ਸਖੀਆ ਪੁਛਹਿ ਕਹੁ ਕੰਤ ਨੀਸਾਣੀ ॥

ਮੋਰ ਬਖਸ਼ਾ ਮੋਹਿਤ ਮਿਥੀ ਪਚਾਰਿਓ ਮੇ ਆਮਕੁ ਆਮਰ ਪ੍ਰਿਯਤਮ ਪਠਿਯਾ ਕੀਰਤਿ ਚਿਤ੍ਰ ਕੂਝ।

ਰਸਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਰੀ ਕਛੁ ਬੋਲਿ ਨ ਜਾਣੀ ॥

ਚਾਹਾਯਾ ਪ੍ਰੇਮਰ ਰਬਰੇ ਮੂੰ ਆਹਿ ਭਰਿ ਮਾਯਾਯੁਕਿ ਮੇ ਮੂੰ ਕੀਛਿ ਮਖ ਕਹਿ ਪਾਰੁਨਾਇੰ।

ਗੁਣ ਗੁੜ ਗੁਪਤ ਅਪਾਰ ਕਰਤੇ ਨਿਗਮ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਹੇ ॥

ਯਗਤ-ਰਚਨਾਯਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਗੁਣ ਗੁਣ, ਗੁਣੁ ਆਰੰ ਅਪਾਰ ਅਹਿ ਆਯੁ ਬੇਦ ਮਖ ਚਾਹਾਯਾ ਅਯੁ
ਪਾਯਾਯਿ ਨਾਇੰ।

ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਧਿਆਇ ਸੁਆਮੀ ਸਦਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹੇ ॥

ਮੂੰ ਭਯੋ ਭਾਵ ਬਹਿਤ ਆਨਰੇ ਪ੍ਰੇਮੁ ਹੋਵਾ ਕਾਰਣਿ ਮੂੰ ਨਿਯੁ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਭਲੁ ਲਾਗਿਓ।

ਸਗਲ ਗੁਣ ਸੁਗਿਆਨ ਪੂਰਨ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੀ ॥

ਬਹੁ ਗੁਣ ਆਯੁ ਆਖਾਯੁਕਿ ਆਨਰੇ ਭਰਿ ਹੋਇ ਮੂੰ ਭਗਵਾਨਕ ਆਰੇ ਪੁਸਤੁ ਹੋਇਮਾਯਾਯਿ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੀ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਬਿਨਯੋ ਕਰਿਓ ਮੇ ਬੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਪ੍ਰੇਮ ਰਣਰੇ ਰਣੀਨ ਹੋਇਯਾਯੁ ਆਯੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿ ਭਾਵਰੇ
ਬੇਧਰੇ ਰਹਿਯਾਯੁ ॥੩॥

ਸੁਖ ਸੋਹਿਲੜੇ ਹਰਿ ਗਾਵਣ ਲਾਗੇ ॥

ਮੇਵੇ ਮੂੰ ਭਗਵਾਨਕ ਖੂਬਿਰ ਗੀਤ ਗਾਨਰੇ ਲਾਗਿਯਾਯ, ਬੇਧਰੇਵੇਲੇ

ਸਾਜਨ ਸਰਸਿਅੜੇ ਦੁਖ ਦੁਸਮਨ ਭਾਗੇ ॥

ਮੋਰ ਬਯੁਧ-ਬਯੁਧ, ਬਯੁਧ, ਧਨੁ ਆਰੰ ਮਨੁ ਯਯਾਯਿ ਪੁਸਤੁ ਹੋਇਯਾਯੁ, ਮੋਰ ਗੀਤੁ ਕਾਮ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ,
ਲੋਕੁ, ਮੋਹੁ ਯਯਾਯਿ ਦੂਰ ਹੋਇਯਾਯੁ।

ਸੁਖ ਸਹਜ ਸਰਸੇ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਰਹਸੇ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀਆ ॥

ਮੋਰ ਖੂਬਿ ਆਰੰ ਬੁਧੁ ਬਯੁਧਾਯੁ, ਮੂੰ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਨਾਮਰੇ ਆਨੰਦੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਓ, ਕਾਰਣਿ ਭਗਵਾਨੁ ਬੁਧੁ
ਮੋਹਿਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯਾਯੁ।

ਹਰਿ ਚਰਣ ਲਾਗੇ ਸਦਾ ਜਾਗੇ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਭ ਬਨਵਾਰੀਆ ॥

ਮੂੰ ਬਯੁਧੁ ਬੁਧੁਰ ਚਰਣਰੇ ਮੋਹਿਤ ਹੋਇਯਾਯੁ ਆਯੁ ਬਯੁਧੁ ਬਾਧਾਨੁ ਰਹਿਵਾ ਕਾਰਣਿ ਮੂੰ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਬਹਿਤ
ਮਿਥਿਯਾਯੁ।

ਸੁਭ ਦਿਵਸ ਆਏ ਸਹਜਿ ਪਾਏ ਸਗਲ ਨਿਧਿ ਪ੍ਰਭ ਪਾਰੇ ॥

ੴ ਵੇ ਗੁਰੂ ਦੇਨ ਆਇਓ ਆਉ ਸ੍ਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਓ, ਪੁਰੂਸ ਚਰਣਰ ਬੇਬਾ ਕਰਿਵਾ ਬ੍ਰਾਹਮ
ਮੋਹਣ ਨਿਪੁ ਮਿਲਿਯਾਯੋ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਨ ਤਾਰੇ ॥੪॥੧॥੧੦॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿਓ ਮੇਰੇ ਹੋ ਜਗਤਰ ਬ੍ਰਾਹਮਾ! ਭਭਜਨ ਬਰਵਾ ਹੂੰ ਚੋਰ ਚਰਣ ਚਾਹੂੰ
ਘਾਇਓ॥੪॥੧॥੧੦॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਉਠਿ ਵੰਞੁ ਵਟਾਉੜਿਆ ਤੈ ਕਿਆ ਚਿਰੁ ਲਾਇਆ ॥

ਹੋ ਪਤ੍ਰਕ! ਭਠ ਆਉ ੴ ਚਾਲ, ਚੋਰਿ ਕਾਹੂੰ ਕਰੁਓ?

ਮੁਹਲਤਿ ਪੁੰਨੜੀਆ ਕਿਤੁ ਕੂੜਿ ਲੋਭਾਇਆ ॥

ਚੋਰ ਭਾਵਨਰ ਨਿਸ਼ਠ ਬਨਸ਼ ਪੂਰਾ ਬੋਯਾਯੋ, ਪੂਰੀ ਚੂਰੇ ਮਿਥਾ। ਲੋਭਰੇ ਕਾਹੂੰ ਧਾਇਓ?

ਕੂੜੇ ਲੁਭਾਇਆ ਧੋਹੁ ਮਾਇਆ ਕਰਹਿ ਪਾਪ ਅਮਿਤਿਆ ॥

ਮਿਥਾ। ਲੋਭਰੇ ਧਾਇ ਚੂਰੇ ਮਾਯਾਰ ਛਲਰ ਕਾਰਣ ਅਬਾਧਾ ਪਾਪ ਕਰੁਓ।

ਤਨੁ ਭਸਮ ਢੇਰੀ ਜਮਹਿ ਹੇਰੀ ਕਾਲਿ ਬਪੁੜੈ ਜਿਤਿਆ ॥

ੴ ਚਨ ਭਸ਼ਰ ਗੰਠ ਅਚੇ ਯਾਹਾ ਭਪਰੇ ਯਮ ਦੂਝ ਕਰਿਓ ਚਥਾ। ਕਾਲ ਬਿਚਰਾ ਪ੍ਰਾਣੀਯੂ ਭਿਓ
ਯਾਯੋ।

ਮਾਲ ਜੇਬਨ ਛੇਡਿ ਵੈਸੀ ਰਹਿਓ ਪੈਨਣੁ ਖਾਇਆ ॥

ଧନ-ବୌଲତ ଏବଂ ଯୌବନକୁ ଛାଡ଼ି ତୁମେ ଚାଲିଯିବ ତଥା ଖାଇବା ପିନ୍ଧିବା ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି ।

ਨਾਨਕ ਕਮਾਣਾ ਸੰਗਿ ਜੁਲਿਆ ਨਹ ਜਾਇ ਕਿਰਤੁ ਮਿਟਾਇਆ ॥੧॥

ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ତୋର କର୍ମ ତୋର ସାଥରେ ଯିବ, କର୍ମର ପ୍ରଭାବ ଦୂର କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ॥ ୧ ॥

ਫਾਬੇਹੁ ਮਿਰਗ ਜਿਵੈ ਪੇਖਿ ਰੈਣਿ ਚੰਦ੍ਰਾਇਣੁ ॥

ହେ ଜୀବ! ଯେପରି ହରିଶ ରାତ୍ରିରେ ଶିକାରୀ ଦ୍ଵାରା କରାଯାଇଥିବା ଚନ୍ଦ୍ରାୟଣ ଭଳି ପ୍ରକାଶକୁ ଦେଖି ତାହାର ଜାଲରେ ଫସି ଯାଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ତୁ ମିଥ୍ୟା ମାୟାର ମୋହରେ ଫସି ଅଛ।

ਸੁਖਹੁ ਦੁਖ ਭਏ ਨਿਤ ਪਾਪ ਕਮਾਇਨੁ ॥

ପାପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସୁଖରୁ ହଟି ନିତ୍ୟ ଦୁଃଖ ଜାତ ହୋଇଥାଏ ।

ਪਾਪਾ ਕਮਾਣੇ ਛਡਹਿ ਨਾਹੀ ਲੈ ਚਲੇ ਘਤਿ ਗਲਾਵਿਆ ॥

ତୋ' ସ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା ପାପ ତୋର ପିଞ୍ଜା ଛାଡ଼ିବ ନାହିଁ, ଯମଦୂତ ତୋର ଗଳାରେ ଫନ୍ଦା ରଖି ଆଗକୁ ନେଇଥାଏ ।

ਹਰਿਚੰਦਉਰੀ ਦੇਖਿ ਮੁਠਾ ਕੁੜ ਸੇਜਾ ਰਾਵਿਆ ॥

ରାଜା ହରିଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ନଗରୀ ଭଳି ମିଥ୍ୟା ମାୟାକୁ ଦେଖି ତୁ ଧୋଖା ଖାଇଛୁ ଆଉ ନିଜ ସେନା ଉପରେ ତୁ ମୋହିନୀ ରୂପୀ ମିଥ୍ୟା ନାରୀ ସହିତ ଭୋଗ କରୁଅଛୁ ।

ਲਬਿ ਲੇਭਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ਮਾਤਾ ਗਰਬਿ ਭਇਆ ਸਮਾਇਣੁ ॥

ଲୋଭ, ଲାଳସା ଏବଂ ଅହଂକାରରେ ତୁମେ ମସ୍ତ ହୋଇଛ ଆଉ ଅଭିମାନରେ ଭରି ରହିଛ।

ਨਾਨਕ ਮ੍ਰਿਗ ਅਗਿਆਨਿ ਬਿਨਸੇ ਨਹ ਮਿਟੈ ਆਵਣੁ ਜਾਇਣੁ ॥੨॥

ହେ ନାନକ! ଯେପରି ମୃଗ ଅଜ୍ଞାନତାରେ ଫସି ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଉଛି, ସେପରି ହିଁ ତୋର ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମ ମରଣ ଚକ୍ର ଦ୍ବର ହୁଏନାହିଁ ॥ ୨ ॥

ਮਿਠੈ ਮਖੁ ਮੁਆ ਕਿਉ ਲਏ ਓਡਾਰੀ ॥

ମାଛି ମିଠାରେ ଫସି ହିଁ ମରିଯାଇଥାଏ ଆଉ ଉଡିପାରେ ନାହିଁ.

ਹਸਤੀ ਗਰਤਿ ਪਇਆ ਕਿਓ ਤਰੀਐ ਤਾਰੀ ॥

ହାତୀ ଗାଡରେ ପଡି ଗଲେ ପୁଣି ବାହାରି ପାରେ ନାହିଁ,

ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀକୁ ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସ୍ମରଣ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ, ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହେବା ପାଇଁ ତାହା ପାଇଁ କଠିନ ଅଟେ।

ତାହାର ଦୁଃଖ ଏବଂ ଦଣ୍ଡ ଗଣନାର ବାହାର ଟାଏ, ସେ ନିଜର କର୍ମର ଫଳ ଭୋଗିଥାଏ ।

ଲୁଟି କରିଥିବା ପାପ କର୍ମ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକଟ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ସେ ଧୂଂସ ହୋଇଯାଏ ।

ହେ ନାନକ! ସଜା ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ସ୍ବେଚ୍ଛାଚାରିଣୀ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଠକି ହୋଇଯାଏ ॥ ୩ ॥

ହରିଜ୍ଞ ଦାସ ପ୍ରଭୁ ଚରଣରେ ଲାଗି ଆତ୍ମିକ ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରିଥାଏ ।

ଯିଏ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଶରଣ ନିଏ, ସେ ତାହାକୁ ନିଜ ଗଳାରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି ।

ସେ ତାହାକୁ ବଳ, ବୁଦ୍ଧି, ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି ଆଉ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ତାହା ଦ୍ବାରା ନିଜ ନାମର ଜପ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ପ୍ରଭୁ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ସତସଙ୍ଗତି ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ସଂସାରକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଥାନ୍ତି ।

ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟର କର୍ମ ସଦା ନିର୍ମଳ ହୋଇଥାଏ, ରକ୍ଷକ ପ୍ରଭୁ ତାହାର ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି ।

ହେ ନାନକ! ହରିଜୀ ସକ୍ଷ୍ମ ହରିଜୀ ଶରଣରେ ହିଁ ରହିଥାଏ ଆଉ କେବେ ନର୍କରେ ପଡେ ନାହିଁ॥4॥2॥11॥

ଆଶା ମହଲ 5 ॥

ହେ ମୋର ଆଳସ୍ୟ! ମୋ' ଠାରୁ ଦୂର ହୁଅ, ମୁଁ ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ଆସିଛି।

ମୁଁ ନିଜ କାନ୍ତ-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ରମନ କରିଥାଏ ଆଉ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ହିଁ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ ।

ମୁଁ ନିଜ କାନ୍ତ-ସ୍ବାମୀଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ ଆଉ ରାତି ଦିନ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ରମନ କରିଥାଏ ।

ମୁଁ ପ୍ରତି ଶ୍ବାସରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ଜୀବିତ ରହିଥାଏ, ମୁଁ ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ବିରହା ଲଜ୍ଜା କରିଥାଏ, କାରଣ ମୁଁ ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ଦେଇଛି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଅମୃତରେ ଭରି ହୋଇଥିବା ଦୃଷ୍ଟି ମୋର ସ୍ନେହକୁ ସିଂଚନ କରିଥାଏ ।

ନାନକ ବନ୍ଦନା କରନ୍ତି ଯେ ମୋର ଇଚ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଇଛି, ଯେଉଁ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମୁଁ ଖୋଜୁଥିଲି, ମୋତେ ସେ ମୋତେ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି॥୧॥

ହେ ମହାପାତ୍ର! ଏଠାରୁ ଦୂର ଯାଅ, କାରଣ ଜଗତର ରଚୟିତା ପ୍ରଭୁ ମୋର ହୃଦୟ ଘରକୁ ଆସିଛନ୍ତି।

ଯେବେ ଗୋବିନ୍ଦ ମୋର ହୃଦୟରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ମୋର ଭିତରେ ପାଞ୍ଚ ଦୂତ(କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ, ଅହଂକାର) ଜଳି ଯାଇଛନ୍ତି।

ଯେବେ ମୁଁ ସାଧୁ ସଙ୍ଗତିରେ ସାମିଲ ହୋଇ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଛି, ସେତେବେଳେ ପ୍ରିୟ ଗୋବିନ୍ଦ ଗୋପାଳ ମୋର ହୃଦୟରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ।

ମୁଁ ଅଭୁତ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିଛି, ସେ ମୋ' ଉପରେ ଅମୃତ ବର୍ଷା କରୁଛନ୍ତି ତଥା ଗୁରୁଙ୍କ ବୟାରୁ ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଜାଣି ପାରିଛି।

ମୋର ମନରେ ଏବେ ଶାନ୍ତି ଆସିଛି ଆଉ ଖୁସିର ବାଦ୍ୟ-ଜନ୍ତ୍ର ସହିତ ଶୁଭ-କାମନା ମିଳୁଛି, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅଳ୍ପ ପାଞ୍ଚ ହେଉନାହିଁ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਮੇਲਾ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਿ ਬਣਾਇਆ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਬਖਸ਼ਿ ਕਰਿਓ ਮੇ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਬੁਝਿ ਪੁਰੁ ਨਿਯੋ ਬਨਾਯਕੁ ॥੨॥

ਨਰਕ ਨ ਡੀਠੜਿਆ ਸਿਮਰਤ ਨਾਰਾਇਣ ॥

ਨਾਰਾਯਣਕ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੁਪ੍ਰਵਾ ਮਨੁਸ਼ਯਕੁ ਕੇਵੇ ਨਰਕ ਦੇਵਕ੍ਰਵਾਕੁ ਪਠੇ ਨਾਹੀਂ।

ਜੈ ਜੈ ਧਰਮੁ ਕਰੇ ਦੂਤ ਭਏ ਪਲਾਇਣ ॥

ਪਰਮਾਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਚਾਹਾਕੁ ਯਮ-ਯਮਕਾਰ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯ ਮਨੁਸ਼ ਚਾਲਿਯਾਵ।

ਧਰਮ ਧੀਰਜ ਸਹਜ ਸੁਖੀਏ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਭਜੇ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਣਕਾਰੇ ਹਰਿਕ ਭਯਨ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਸ਼ਯਕੁ ਪਰਮ, ਪੈਰਿਯ, ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਵ।

ਕਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਰਾਖਿ ਲੀਨੇ ਮੋਹ ਮਮਤਾ ਸਭ ਤਜੇ ॥

ਨਿਯ ਅਨੁਕਞਾ ਕਰਿ ਪੁਰੁ ਚਾਹਾਕੁ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰਨੁ ਭਯਾਰ ਕਰਿ ਦੇਖਿਓ, ਮੋਹ ਮੋਹ, ਮਨਭਾ ਆਦਿ
ਅਨੁ ਚਾਹਾ ਕਰਿਯਾਵ।

ਗਹਿ ਕੰਠਿ ਲਾਏ ਗੁਰਿ ਮਿਲਾਏ ਗੋਵਿੰਦ ਜਪਤ ਅਘਾਇਣ ॥

ਗੁਰੁ ਚਾਹਾਕੁ ਪੁਰੁਕ ਬਹਿਓ ਮਿਲਾਯਕੁ ਆਯ ਪੁਰੁ ਚਾਹਾਕੁ ਨਿਯ ਗਲਾਰੇ ਲਗਾਯਕੁ, ਗੋਵਿੰਦਕ
ਭਯਨ ਕਰਿ ਬੇ ਚੁਪੁ ਹੋਯਕੁ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਸਗਲ ਆਸ ਪੁਜਾਇਣ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਬਖਸ਼ਿ ਕਰਿਓ ਮੇ ਪੁਰੁਕ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਲੇ ਬਸਤੁ ਆਗਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋਯਾਵ ॥੩॥

ਨਿਧਿ ਸਿਧਿ ਚਰਣ ਗਹੇ ਤਾ ਕੇਹਾ ਕਾੜਾ ॥

ਮਧਿ ਨਿਖ੍ਰੁ, ਬਿਛਿਰ ਬ੍ਰਾਮੀ ਪੁਰ੍ਨਾ ਚਰਣ ਪਰਿਛਿਤ੍ਰਿ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਆਵੇ ਕਿਯੋਰਿ ਚਿਤ੍ਰਾ ਰਹਿਯਾਹੇ,

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਵਸਿ ਜਿਸੈ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਸਾੜਾ ॥

ਮਾਹਾਰ ਵਧਹੇ ਬਹੁ ਕਿਛਿ ਅਛਿਤ੍ਰਿ ਬੇਧਿ ਮੋਹਿ ਪੁਰ੍ਨੁ ਅਚਿਤ੍ਰਿ।

ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਲੀਨੇ ਨਾਮ ਦੀਨੇ ਕਰੁ ਧਾਰਿ ਮਸਤਕਿ ਰਾਖਿਆ ॥

ਮੋਹਿਤ ਕਾਹੁ ਪਰਿ ਬੇ ਨਿਯੋਗ ਨਾਮ ਪੁਰ੍ਨਾ ਕਰਿਛਿਤ੍ਰਿ ਆਯ ਮੋਹਿ ਮਸਤਕ ਭਧਹੇ ਨਿਯ ਭਾਧ ਰਯੁ
ਮੋਹਿ ਰਯਾ ਕਰਿਛਿਤ੍ਰਿ।

ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰੁ ਨਹ ਵਿਆਪੈ ਅਮਿਉ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ॥

ਐਵੇ ਬੰਬਾਰ-ਬਾਗਰ ਮੋਹਿਤ ਪੁਰ੍ਨਾਵਿਤ ਕਰੇ ਨਾਹਿ, ਕਾਰਣ ਸ੍ਰੀ ਅਨੂਤ ਬੰਬਾਰ ਭਰਿਯ ਆਬਾਧਨ
ਕਰਿਛਿ।

ਸਾਧਸੰਗੇ ਨਾਮ ਰੰਗੇ ਰਣੁ ਜੀਤਿ ਵਡਾ ਅਖਾੜਾ ॥

ਬਧਬਧਾਧਿ ਐਵੰ ਨਾਮਰ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਰਾ ਸ੍ਰੀ ਬੰਬਾਰਰ ਰਯਯੁਰਿ ਬਧ ਯੁਯ ਜਿਥਿ ਮਾਯਿਛਿ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ ਬਹੁੜਿ ਜਮਿ ਨ ਉਪਾੜਾ ॥੪॥੩॥੧੨॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਥੰਨਾ ਕਠਿ ਮੋਹਿ ਜਗਤਰ ਬ੍ਰਾਮੀ ਪੁਰ੍ਨਾ ਚਰਣ ਨੇਲੇ ਮਧਪੂਤ ਪੁਰ੍ਨਾਵਾਰ ਪਾਧਿਤ ਕਰੇ
ਨਾਹਿ॥੪॥੩॥੧੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਯਿਛਾ 5 ॥

ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਕਮਾਇਅੜੇ ਸੇ ਆਇਓ ਮਾਥੈ ॥

ਮਨੁਬਧ ਧਿਨ ਰਾਧਿ ਮੋਹਿ ਗੁਯ ਕਰਿ ਕਰਿਯਾਧ, ਚਾਹਾ ਚਾਹਾਰ ਕਧਾਲਰੇ ਲੇਯਾ ਭੋਯਿਯਾਧ।

ਜਿਸੁ ਪਾਸਿ ਲੁਕਾਇਦੜੇ ਸੇ ਵੇਖੀ ਸਾਥੈ ॥

ਮੋਹਿ ਪਰਮਾਨਾਯ ੦੨ ਬੇ ਪਾਧਕੁ ਲੁਕਾਯ ਆਧ, ਬੇ ਚਾਹਾਰ ਬਾਧਰੇ ਹਿੰ ਰਹਿਯਾਧਿ ੩ ਕਰਿਯੁ
ਧੇਯੁਯਾਧਿ।

ਸੰਗਿ ਦੇਖੈ ਕਰਣਹਾਰਾ ਕਾਇ ਪਾਪੁ ਕਮਾਈਐ ॥

ਵਿਯਰ ਰਯਯਿਯਾ ਪੁਰ੍ਨਾ ਚਾਹਾਰ ਬਾਧਰੇ ਆਯਾਧਿ ਆਯ ਚਾਹਾਰ ਕਰਿਯੁ ਧੇਯੁਯਾਧਿ, ਬੇ ਕਾਹਿੰਕਿ ਪਾਧ ਕਰਿ
ਕਰਿਯਾਧ?

ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਕੀਜੈ ਨਾਮੁ ਲੀਜੈ ਨਰਕਿ ਮੂਲਿ ਨ ਜਾਈਐ ॥

ਹੋਏ ਆਮੇ ਗੁੰਝ ਕਰੀ ਕਰੂ, ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਸੁਰਗ ਕਰੂ, ਚਾਹਾਏਯੋ ਨਰਕੁ ਹੋਵਾ ਨਾਹੀਂ।

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਹੁ ਚਲੈ ਤੇਰੈ ਸਾਥੇ ॥

ਹੋ ਜਾਨਕ! ਆਮੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਹਰਿ ਨਾਮ ਭਯੋਨ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਏਹਾ ਚੋਰ ਬਾਪੁਰੇ ਹੋਵ।

ਭਜੁ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਸਦਾ ਨਾਨਕ ਮਿਟਹਿ ਦੋਖ ਕਮਾਤੇ ॥੧॥

ਹੋ ਜਾਨਕ! ਬਠਬਯੋਰੇ ਬਧਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਯੋਨ ਕਰ, ਚੋਰ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਯਾਹੋਵ॥1॥

ਵਲਵੰਚ ਕਰਿ ਉਦਰੁ ਭਰਹਿ ਮੂਰਖ ਗਾਵਾਰਾ ॥

ਹੋ ਮੂਰਖ! ਫੂ ਛਲ-ਕਪਚ ਕਰੇ ਨੀਯ ਪੋਚ ਭਰੁਛੁ,

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੇ ਰਹਿਆ ਹਰਿ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ॥

ਧਾਠਾ ਪੁਰੁ ਚੋਰੇ ਬਧੁ ਕੀਛੇ ਵੇਯਛੁਛੁ।

ਦਾਤਾਰੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ ਸੁਆਮੀ ਕਾਇ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ॥

ਬਧੁਯੋ ਧਾਠਾ ਬਾਮਾ ਬਧਾ ਧਮਾਨੁ ਅਚਛੁ, ਪੂਰੀ ਆਮੇ ਚਾਹਾਯੋ ਨੀਯ ਮਨਰੂ ਕਾਹੀਂਕੇ ਰਿਬਰੂਛੁ
ਕਰਿਵਾ?

ਮਿਲੁ ਸਾਧਸੰਗੇ ਭਜੁ ਨਿਸੰਗੇ ਕੁਲ ਸਮੂਹਾ ਤਾਰੀਐ ॥

ਬਾਪੁਯੋ ਬਯੋਰੇ ਮੀਰੀ ਨੀਯੋ ਹੋਯਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਯੋਨ ਕਰ, ਏਹਿਪਰੇ ਚੋਰ ਬਾਪੁਰੇ ਯੁਯੋ ਭਯੋਨ
ਹੋਯਾਹੋਵ।

ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਦੇਵ ਮੁਨਿ ਜਨ ਭਗਤ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ ॥

ਪੁਰੁ-ਨਾਮ ਹੀਂ ਬੀਯ, ਬਾਖਕ, ਵੇਵਚਾ, ਮੁਨਿਯੋ ਏਵਾ ਭਯੋਨ ਆਖਾਰ ਅਚੋ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਭਜੀਐ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਕਰਣੈਹਾਰਾ ॥੨॥

ਜਾਨਕ ਪ੍ਰਾਪੀਨਾ ਕਚਛੁ ਮੇ ਏਕ ਪੁਰੁ ਹੀਂ ਬਯੋਰੇ ਰਚਯੋ ਅਚਛੁ, ਏਪ੍ਰਪਾਯੋ ਬਧਾ ਚਾਹਾਯੋ ਭਯੋਨ ਕਰਿਵਾ
ਭਰਿਛ॥2॥

ਖੇਟੁ ਨ ਕੀਚਈ ਪ੍ਰਭੁ ਪਰਖਣਹਾਰਾ ॥

ਹੋ ਯਾਵ! ਕਾਹਾਯੋ ਛਲ-ਕਪਚ ਕਰੇ ਨਾਹੀਂ, ਕਾਰਣ ਪੁਰੁ ਪਰਾਖਾ ਕਰਿਯਾਛੁ,

ਕੂੜੁ ਕਪਟੁ ਕਮਾਵਦੜੇ ਜਨਮਹਿ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਹੀਏ ਮਿਧਾ ਏਵਾ ਕਪਚ ਕਰੀ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇ ਏਹਿ ਬਾਬਾਰੇ ਪੂਰੁ ਯੁਯੋ ਨੇਯਾਏ।

ਸੰਸਾਰੁ ਸਾਗਰੁ ਤਿਨ੍ਹੀ ਤਰਿਆ ਜਿਨ੍ਹੀ ਏਕੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਹੀਏ ਏਕ ਯੁਯੋਯੋ ਸੁਰਗ ਕਰਿਯੋ, ਬੇ ਏਹਿ ਬਾਬਾਰੇ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯਾਯੋ।

ਤਜਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਨੰਦ ਨਿੰਦਾ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ ਆਇਆ ॥

ਬੇ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਨੂੰ ਨਿੰਦਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ ਆਇਆ ॥

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਰਵਿਆ ਸੁਆਮੀ ਊਚ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥

ਜਲ, ਥਲ, ਮਹੀਆ ਅਤੇ ਆਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸੁਆਮੀ ਉੱਚ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਟੇਕ ਜਨ ਕੀ ਚਰਣ ਕਮਲ ਅਧਾਰਾ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਜਨਮ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਦੇ ਕਮਲ ਅਧਾਰਾਂ ॥੩॥

ਪੇਖੁ ਹਰਿਚੰਦਉਰੜੀ ਅਸਥਿਰੁ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ॥

ਪੇਖੋ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਵੇਖੋ, ਅਸਥਿਰ ਅਤੇ ਅਸਥਿਰ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ॥

ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਜੇਤੇ ਸੇ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਹੀ ॥

ਮਾਇਆ ਦੇ ਰੰਗ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ॥

ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸਾਥੀ ਸਦਾ ਤੇਰੈ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਸਮਾਲੀਐ ॥

ਹਰਿ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਸਾਥੀ ਸਦਾ ਤੇਰੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਸਮਾਲੀਐ ॥

ਹਰਿ ਏਕ ਬਿਨੁ ਕਛੁ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਭਾਉ ਦੁਤੀਆ ਜਾਲੀਐ ॥

ਹਰਿ ਇੱਕ ਬਿਨੁ ਕੁਛੋਂ ਅਵਰੁ ਨਹੀਂ ਭਾਉ ਦੁਤੀਆ ਜਾਲੀਐ ॥

ਮੀਤੁ ਜੋਬਨੁ ਮਾਲੁ ਸਰਬਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਕਰਿ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥

ਮੀਤ੍ਰ ਜੋਬਨ, ਮਾਲ, ਸਰਬਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਇੱਕ ਕਰਿ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਵਡਭਾਗਿ ਪਾਈਐ ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਹੀ ॥੪॥੪॥੧੩॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਭਾਗਵਤ ਦੇ ਸੁਖ, ਸਹਜ ਅਤੇ ਸਮਾਹੀ ॥੪॥੪॥੧੩॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੮

ਆਸਾ ਮਹਲਾ 5 ਛੰਤ ਘਰ 8

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵੰਤ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਮਲਾ ਭ੍ਰਮ ਭੀਤਿ ਕਮਲਾ ਭ੍ਰਮ ਭੀਤਿ ਹੇ ਤੀਖਣ ਮਦ ਬਿਪਰੀਤਿ ਹੇ ਅਵਧ ਅਕਾਰਥ ਜਾਤ ॥

ਮਾਲਾ ਭੁਫਰ ਪੁਰਾਚਾਰ ਅਚੇ, ਏਹਿ ਭੁਫਰ ਪੁਰਾਚਾਰ ਕਭ ਚਾਨਣ ਆਭ ਚਾਹਾਰ ਨੀਗਾ ਵਿਧਰਿਕ ਕਾਮ
ਕਰਿਐ, ਏਥ੍ਹਰੇ ਮੋਹਿ ਹੇਲੇ ਮਾਨਕ ਜੀਵਨ ਕਾਥ੍ਹਰੇ ਚਾਲਿਐ।

ਗਹਬਰ ਬਨ ਘੋਰ ਗਹਬਰ ਬਨ ਘੋਰ ਹੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੂਸਤ ਮਨ ਚੋਰ ਹੇ ਦਿਨਕਰੇ ਅਨਦਿਨੁ ਖਾਤ ॥

ਏਹਿ ਮਾਲਾ ਘਨ ਓ ਭਯਯਾਰ ਜਯਾਨ ਅਚੇ, ਮਨ ਰੂਪੀ ਚੋਰ ਘਰਕੂ ਲੂਠੁ ਅਛਿ ਆਭ ਬ੍ਰਹਮ ਆਮਰ
ਆਲੂ ਪੁਰਿਧਿਨ ਨੇਭਛੁਛਿ।

ਦਿਨ ਖਾਤ ਜਾਤ ਬਿਹਾਤ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨੁ ਮਿਲਹੁ ਪ੍ਰਭ ਕਰੁਣਾ ਪਤੇ ॥

ਜੀਵਨਰ ਧਿਨ ਕੇਠੁ ਅਛਿ ਆਭ ਏਹਿਧਰਿ ਪੁਛੁਯਾ ਕੀਨਾ ਜੀਵਨ ਯਾਭ ਅਛਿ, ਹੇ ਕਰੁਣਾਪਤਿ ਪੁਛੁ ਮੋਹਿ
ਗੁਣੀ ਕਰ।

ਕੁਲ ਰੂਪ ਧੁਪ ਗਿਆਨਹੀਨੀ ਤੁਝ ਬਿਨਾ ਮੋਹਿ ਕਵਨ ਮਾਤ ॥

ਕਰ ਜੋੜਿ ਨਾਨਕੁ ਸਰਣਿ ਆਇਓ ਪ੍ਰਿਅ ਨਾਥ ਨਰਹਰ ਕਰਹੁ ਗਾਤ ॥੧॥

ਮੀਨਾ ਜਲਹੀਨ ਮੀਨਾ ਜਲਹੀਨ ਹੇ ਓਹੁ ਬਿਛੁਰਤ ਮਨ ਤਨ ਖੀਨ ਹੇ ਕਤ ਜੀਵਨੁ ਪ੍ਰਿਅ ਬਿਨੁ ਹੇਤ
॥

ਸਨਮੁਖ ਸਹਿ ਬਾਨ ਸਨਮੁਖ ਸਹਿ ਬਾਨ ਹੇ ਮ੍ਰਿਗ ਅਰਧੇ ਮਨ ਤਨ ਪ੍ਰਾਨ ਹੇ ਓਹੁ ਬੇਧਿਓ ਸਹਜ
ਸਰੋਤੁ ॥

ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ ਮਿਲ ਬੈਰਾਗੀ ਖਿਨ ਰਹਨ ਧ੍ਰਿਗ ਤਨੁ ਤਿਸੁ ਬਿਨਾ ॥

ਪਲਕਾ ਨ ਲਾਗੈ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਗੈ ਚਿਤਵੰਤਿ ਅਨਦਿਨੁ ਪ੍ਰਭ ਮਨਾ ॥

ਸ਼ੀਰੰਗ ਰਾਤੇ ਨਾਮ ਮਾਤੇ ਭੈ ਭਰਮ ਦਤੀਆ ਸਗਲ ਖੇਤ ॥

ਕਰਿ ਮਇਆ ਦਇਆ ਦਇਆਲ ਪੁਰਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਨਕ ਮਗਨ ਹੋਤ ॥੨॥

SGGSonline.com

ਅਲੀਅਲ ਗੁੰਜਾਤ ਅਲੀਅਲ ਗੁੰਜਾਤ ਹੇ ਮਕਰੰਦ ਰਸ ਬਾਸਨ ਮਾਤ ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਮਲ ਬੰਧਾਵਤ ਆਪ ॥

ਭਈਂਰ ਧੂਲ ਪਾਘਰੇ ਰਹਿਏਥਾਵ, ਧੂਲਰ ਰਬ, ਬ੍ਰਹਮ, ਐਵੰ ਸਭਰੇ ਸਭ ਹੋਯੋ ਕਮਲਰ ਧ੍ਰੇਸਰ ਕਾਰਗਰੁ ਬੇ ਨਿਯਕੁ ਨਿਯੇ ਧਾਵਾਯ ਥਾਵ।

ਚਾਤ੍ਰਕ ਚਿਤ ਪਿਆਸ ਚਾਤ੍ਰਕ ਚਿਤ ਪਿਆਸ ਹੇ ਘਨ ਬੁੰਦ ਬਚਿਤ੍ਰ ਮਨਿ ਆਸ ਹੇ ਅਲ ਪੀਵਤ ਬਿਨਸਤ ਤਾਪ ॥

ਚਾਤਕ ਚਿਯਰੇ ਜਲ ਬਿੰਦੂਰ ਚੁਥਾ ਥਾਵ, ਚਾਹਾਰ ਚਿਯ ਮੇਯਰ ਬਿਚਿਤ੍ਰ ਕੁਮਾ ਪਾਯੋ ਬਪਾਕੂਲ ਥਾਵ, ਯਾਹਾਰ ਪਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਚਾਤਕਰ ਪਾਪ ਨਾਗ ਹੋਯੋਯਾਵ।

ਤਾਪਾ ਬਿਨਾਸਨ ਦੂਖ ਨਾਸਨ ਮਿਲੁ ਪ੍ਰੇਮੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਅਤਿ ਘਨਾ ॥

ਹੋ ਚਾਪਨਾਗਕ! ਹੋ ਦੁਃਖਨਾਗਕ ਹਰਿ! ਮੋਛੇ ਮੇਲ, ਮੋਰ ਚਨ-ਚਨਰੇ ਬਝੂਠ ਧ੍ਰੇਸ ਅਛਿ।

ਸੁੰਦਰੁ ਚਤੁਰੁ ਸੁਜਾਨ ਸੁਆਮੀ ਕਵਨ ਰਸਨਾ ਗੁਣ ਭਨਾ ॥

ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਰ, ਚਤੁਰ ਬਾਮਾ! ਮੂੰ ਕੇਯੋ ਯੋਧਰੇ ਚੋਰ ਗੁੰਗਾਨ ਕਰਿਬੇ?

ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਲੇਵਹੁ ਨਾਮੁ ਦੇਵਹੁ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰਤ ਮਿਟਤ ਪਾਪ ॥

ਹੋ ਬਾਮਾ! ਮੋਰ ਬਾਝੁ ਧਰ ਆਯੋ ਨਿਯ ਨਾਮ ਪੁਰਾਨ ਕਰ, ਯਾਹਾ ਯੋਧਰੇ ਚੁ ਧਨਾ-ਧੁਥਿ ਕਰੂ, ਚਾਹਾਰ ਪਾਪ ਧੂਰ ਹੋਯੋਯਾਵ।

ਨਾਨਕੁ ਜੰਪੈ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹਰਿ ਦਰਸੁ ਪੇਖਤ ਨਹ ਸੰਤਾਪ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਕਹਛਿ ਮੇਯੋ ਮੂੰ ਪਛਿਤਪਾਵਨ ਹਰਿਯੋ ਹੂੰ ਨਾਮ ਯੋਧ ਕਰਿਥਾਵ ਆਯੋ ਹਰਿ-ਧਰੰਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਐਵੇ ਮੋਛੇ ਕੋਗਬਿ ਦੁਃਖ ਲਾਗੇ ਨਾਹੂੰ॥੩॥

ਚਿਤਵਉ ਚਿਤ ਨਾਥ ਚਿਤਵਉ ਚਿਤ ਨਾਥ ਹੇ ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਸਰਣਿ ਅਨਾਥ ਹੇ ਮਿਲੁ ਚਾਉ ਚਾਈਲੇ ਪ੍ਰਾਨ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯ ਚਿਯਰੇ ਨਾਥਕੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਥਾਵ, ਹੋ ਨਾਥ! ਮੂੰ, ਅਨਾਥਕੁ, ਨਿਯ ਗਰਗਰੇ ਰਗ, ਚੋ' ਬਹਿਤ ਮੇਗਿਵਾ ਪਾਯੋ ਮੋਰ ਬਝੂਠ ਲਛਾ ਹੋਯੋਥਾਵ ਆਯੋ ਮੋਰ ਪੁਰਾਨ ਚੋਰ ਹੂੰ ਆਬਗਾਧਕ ਅਛਿ।

ਸੁੰਦਰ ਤਨ ਧਿਆਨ ਸੁੰਦਰ ਤਨ ਧਿਆਨ ਹੇ ਮਨੁ ਲੁਬਧ ਰੋਪਾਲ ਗਿਆਨ ਹੇ ਜਾਚਿਕ ਜਨ ਰਾਖਤ ਮਾਨ ॥

ਹੋ ਪੁਰੁ! ਚੋਰ ਬ੍ਰਹਮਰ ਚਨਰੇ ਹੂੰ ਮੋਰ ਧਾਨ ਲਾਗਿਛਿ, ਹੋ ਗੋਪਾਲ! ਚੋਰ ਯਾਨ ਮੋਰ ਮਨ ਮੋਹਿਤ ਕਰਿ ਧੋਯੋਛਿ, ਚੁਧੇ ਹੂੰ ਨਿਯ ਯਾਚਕ ਬੇਬਕਰ ਮਾਨ ਬਧਾਨ ਰਯੁਥਾਵ।

ਪ੍ਰਭ ਮਾਨ ਪੂਰਨ ਦੁਖ ਬਿਦੀਰਨ ਸਗਲ ਇਛ ਪੁਜੰਤੀਆ ॥

ਹੋ ਪੁਰੁ! ਚੁਧੇ ਹੂੰ ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਨ ਬਧਾਨ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਛਿ, ਚੁਧੇ ਦੁਃਖਰ ਮਧ ਨਾਗ ਕਰੁਛਿ, ਮੋਰ ਬਝੂ ਲਛਾ ਚੁਧੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਿਛਿ।

ਹਰਿ ਕੰਠਿ ਲਾਗੇ ਦਿਨ ਸਭਾਗੇ ਮਿਲਿ ਨਾਹ ਸੇਜ ਸੋਹੰਤੀਆ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਫਿਰਿ ਬਝ ਭਾਗਯਵਾਨ ਭ੍ਰਮਾ, ਯੋਗੇ ਪੁਰੁ ਮੋਹਿ ਨਿਯੋਗਿ ਲਗਾਇਓ, ਨਿਯੋਗਿ ਪੁਰੁ
ਮਿਲਿਵਾ ਭ੍ਰਮਾ ਮੋਹਿ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਬੇਸ਼ੁ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਇਆਇਓ।

ਪ੍ਰਭ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰੀ ਮਿਲੇ ਮੁਰਾਰੀ ਸਗਲ ਕਲਮਲ ਭਏ ਹਾਨ ॥

ਯੋਗੇ ਪੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਰਿ ਕਰਿਓ, ਬੇਸ਼ੁ ਯੋਗੇ ਬੇਸ਼ੁ ਯੋਗੇ ਪੁਰੁ ਮੋਹਿ ਆਇ ਮਿਲਿਓ
ਆਇ ਬੇਸ਼ੁ ਯੋਗੇ ਮੋਹਿ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਪ ਨਸ਼ੁ ਹੋਇਆਇਓ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਮੇਰੀ ਆਸ ਪੂਰਨ ਮਿਲੇ ਸ੍ਰੀਧਰ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ॥੪॥੧॥੧੪॥

ਨਾਨਕ ਬਖਸ਼ਿ ਕਰਿਓ ਯੋਗੇ ਮੋਹਿ ਆਇ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇਆਇਓ, ਕਾਰਿ ਗੁਣਿ ਭਭਾਰਿ ਗੁਣਿ ਪੁਰੁ
ਮੋਹਿ ਮਿਲਿਓ ॥੪॥੧॥੧੪॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਾਨਿਕ ਬੇਸ਼ੁ ਪਰਮਪਿਤਾ ਯੋਗੇ ਅਚਿਤ, ਭਾਵਾਨਾ ਨਾਮ ਬਧਾ ਅਚਿਤ, ਬੇਸ਼ੁ ਬ੍ਰਹਮ ਰਚਨਾ
ਕਰਿਓ, ਬੇਸ਼ੁ ਬ੍ਰਹਮਾਨਾਮ ਅਚਿਤ, ਬੇਸ਼ੁ ਰਚਿਤ ਅਚਿਤ, ਭਾਵਾਨਾ ਕੇਸ਼ੁ ਨਾਮਾਚਿਤ, ਬੇਸ਼ੁ ਬ੍ਰਹਮ
ਬ੍ਰਹਮਾਨਾਮ ਕੇਸ਼ੁ, ਬੇਸ਼ੁ ਰਚਿਤ ਅਚਿਤ, ਬੇਸ਼ੁ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਅਚਿਤ, ਬੇਸ਼ੁ
ਗੁਣ-ਕ੍ਰਿਪਾ ਭ੍ਰਮਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਆਇਓ।

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਇ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਵਾਰ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ਸਲੋਕ ਭੀ ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇ ਲਿਖੇ ਟੁੰਡੇ ਅਸ ਰਾਜੈ ਕੀ ਧੁਨੀ ॥

ਭਾਗੇ ਗੋਪਾਨ ਬਾਹਿਰਾ ਗੋਪਾਨ ਮਧ ਮਹਲਾ ਭ੍ਰਮਾ ਲੇਖਾਇਓ, ਅਬਰਾਹਮ ਖੁਸ਼ੀਰੇ ਗੋਪਾਨ
ਹੋਵ।

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਪਾਨ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਦਿਉਹਾੜੀ ਸਦ ਵਾਰ ॥

ਧ੍ਰਿਤਿਯੋਗ ਬੇਸ਼ੁ ਗੁਣ ਪੁਰਿ ਫਿਰਿ ਗੇਹ ਪਰ ਬਾਹਿਰ ਹੋਇਓ,

ਜਿਨਿ ਮਾਣਸ ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਕੀਏ ਕਰਤ ਨ ਲਾਗੀ ਵਾਰ ॥੧॥

ਧ੍ਰਿਤਿ ਮਨੁਖਾਨੁ ਦੇਵਤਾ ਬਨਾਇਆ ਪਾਏ ਕੀਰਤਿ ਬਿਲਾਸ ਕਰਿਨਾਇਓ ॥1॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮੁਕਤੀ 2 ॥

ਜੇ ਸਉ ਚੰਦਾ ਉਗਵਹਿ ਸੂਰਜ ਚੜਹਿ ਹਜਾਰ ॥

ਮਧਿ ਸ਼ਬੇ ਰਬੁ ਭਧਯੁ ਹੋਇਆਉ ਆਭੁ ਹਜਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਭਯੁ ਹੋਇਆਉ, ਭਾਵਾਹੋਲੇ ਮਧ

ਏਤੇ ਚਾਨਣ ਹੋਇਆਂ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰ ॥੨॥

ਬੰਬਾਰੇ ੧੬੮ ਪੁਕਾਰੇ ਹੋਇ ਮਧ ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਘੋਰ ਅਭਿਆਸ ਹੋ ਹੋਰ ॥੨॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਕਤੀ 1 ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਨ ਚੇਤਨੀ ਮਨਿ ਆਪਣੈ ਸੁਚੇਤ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੈ ਮਨੁਸ਼ਧ ਨਿਯ ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਕਰੇ ਨਾਹੀ ਆਭੁ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਰਹੁਰ ਧ੍ਰੁਵਾ ਧਾਵਿ
ਕਰਿਯਾਵ,

ਛੁਟੇ ਤਿਲ ਬੂਆੜ ਜਿਉ ਸੁੰਢੇ ਅੰਦਰਿ ਖੇਤ ॥

ਭਾਵਾਕੁ ਨਿਰਪੰਕ ਚਿਤ ਭਲਿ ਭਾਵਿ ਗੁਨਾ ਸੇਵਰੇ ਧੋਇਆਉ ਧੋਇਆਉ।

ਖੇਤੈ ਅੰਦਰਿ ਛੁਟਿਆ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਉ ਨਾਹ ॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਮੇ ਬੇਬੇ ਨਿਰਪੰਕ ਚਿਤਕੁ ਸੇਵਰੇ ਛਾਉ ਧੋਇਆਉ ਆਭੁ ਭਾਵਾਰ ਸ਼ਬੇ ਮਾਲਿਕ
ਹੋਇਆਉ।

ਫਲੀਅਹਿ ਫੁਲੀਅਹਿ ਬਪੁੜੇ ਭੀ ਤਨ ਵਿਚਿ ਸੁਆਹ ॥੩॥

ਬੇਬੇ ਬਿਚਰਾ ਧਾਲਿਆ, ਪਰਭੂ ਪਾਭੰਗਰੇ ਪਰਿਗਟ ਹੋਇਆਉ ॥੩॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਆਪੀਨੈ ਆਪੁ ਸਾਜਿਓ ਆਪੀਨੈ ਰਚਿਓ ਨਾਉ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮੰ ਅਰਥ, ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਨਿਯਕੁ ਨਿਯੇ ਬਨਾਯਕੁ ਚਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਨਿਯ ਨਾਮ
ਰਚਿਯਕੁ।

ਦੁਯੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜੀਐ ਕਰਿ ਆਸਣੁ ਡਿਠੇ ਚਾਉ ॥

ਬ੍ਰਿਥਮਰੇ, ਪੁਕਾਰੇ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯਕੁ ਆਭੁ ੧੭੨ ਆਸਨ ਕਰਿ ਬੇ ਨਿਯ ਯਗਰੇ ਪੁਬਾਰ
ਦੇਖੁਆਉ।

ਦਾਤਾ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਤੂੰ ਤੁਸਿ ਦੇਵਹਿ ਕਰਹਿ ਪਸਾਉ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਧਾਤਾ ਅਤੇ ਜਗਤ ਦੇ ਰਚਣਹਾਰੀ ਅਤੇ, ਤੂੰ ਪੁਸ਼ਪ ਹੋਇਆ ਜੀਵਨ ਦਾਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਬਾਰਕ ਕਰੀ।

ਤੂੰ ਜਾਣੇਈ ਸਭਸੈ ਦੇ ਲੈਸਹਿ ਜਿੰਦੁ ਕਵਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਤੂੰ ਜੀਵਨ ਦਾ ਪ੍ਰਾਣ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਣ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।

ਕਰਿ ਆਸਣੁ ਡਿਠੇ ਚਾਉ ॥੧॥

ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਕ੍ਰਿਤਕ ਤੂੰ ਨਿਯਮ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥1॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਪਾਲ ਮਹਿਮਾ ॥1॥

ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਖੰਡ ਸਚੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਚਾਰੇ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਖੰਡ-ਬ੍ਰਹਮਾਣਡ ਦੇ ਪਾਠ ਅਤੇ।

ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਲੋਅ ਸਚੇ ਆਕਾਰ ॥

ਚਾਰੇ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਚਾਰੇ ਲੋਅ ਦੇ ਪਾਠ ਅਤੇ ਅਤੇ ਚਾਰੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਆਕਾਰ (ਬ੍ਰਹਮਾ, ਰਸ਼ਮੀ, ਚੰਦ੍ਰ, ਚੰਦ੍ਰ) ਦੇ ਪਾਠ ਅਤੇ।

ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਕਰਣੇ ਸਰਬ ਬੀਚਾਰ ॥

ਚਾਰੇ ਸਮੁੱਚੇ ਕਾਰਜ ਅਤੇ ਅਤੇ ਬਿਚਾਰ ਦੇ ਪਾਠ ਅਤੇ।

ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਅਮਰੁ ਸਚਾ ਦੀਬਾਣੁ ॥

ਚਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਚਾਰੇ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ਪਾਠ ਅਤੇ।

ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਸਚਾ ਫੁਰਮਾਣੁ ॥

ਚਾਰੇ ਆਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਚਾਰੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਪਾਠ ਅਤੇ।

ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਕਰਮੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਚਾਰੇ ਕਰਮ ਦੇ ਪਾਠ ਅਤੇ ਅਤੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਦਾਨ ਦੇ ਪਾਠ ਅਤੇ।

ਸਚੇ ਤੁਧੁ ਆਖਹਿ ਲਖ ਕਰੋੜਿ ॥

ਕੋਰੀ ਕੋਰੀ ਚਾਰੇ ਪਾਠ ਦੇ ਪਾਠ ਅਤੇ।

ਸਚੈ ਸਭਿ ਤਾਣਿ ਸਚੈ ਸਭਿ ਜੋਰਿ ॥

ਪਾਠ ਪ੍ਰਭੂ ॥੦॥ ਦੇ ਪਾਠ ਦੇ ਪਾਠ ਅਤੇ ਅਤੇ।

ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤਿ ਸਚੀ ਸਾਲਾਹ ॥

ਭੋਰ ਮਹਿਮਾ ਆਉ ਭੋਰ ਗੋਗਾ ਬਧ ਅਚੇ।

ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ॥

ਹੇ ਬਯਾ ਕਾਦਗਾਹੁ! ਭੋਰ ਐਹਿ ਪੁਕੁਟਿ ਬਧ ਅਚੇ।

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਧਿਆਇਨਿ ਸਚੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਿਐ ਪਰਮ ਪੁਰੁ ਬਧਰ ਖਾਨ ਕਰਿਯਾਐ, ਸੇ ਬਧ ਅਚੇ।

ਜੇ ਮਰਿ ਜੰਮੇ ਸੁ ਕਚੁ ਨਿਕਚੁ ॥੧॥

ਕਿਛੁ, ਮੋਭੈਂ ਯਾਵ ਯਛੁ ਮਰਗਰੇ ਰਹਿਯਾਐ ਸੇ ਬੰਧੂਰੁ ਕਯਾ ਯਾਐ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਕਾ 1 ॥

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਵਡਾ ਨਾਉ ॥

ਸੇਹਿ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਮਹਿਮਾ ਕਬੂਤ ਕਭ ਅਚੇ, ਯਾਹਾਰ ਨਾਮ ਬਾਰਾ ਬਿਥਰੇ ਕਬੂਤ ਕਭ ਅਚੇ।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਸਚੁ ਨਿਆਉ ॥

ਭਗਵਾਨਕਾ ਭਪਮਾ ਕਬੂਤ ਕਭ ਅਚੇ, ਯਾਹਾਰ ਨਾਮ ਬਧ ਅਚੇ।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਨਿਹਚਲ ਥਾਉ ॥

ਸੇਹਿ ਭਗਵਾਨਕਾ ਕਭਿਮਾ ਕਬੂਤ ਕਭ ਅਚੇ, ਯਾਹਾਕਾ ਆਸਨ ਮਥ ਕਬੂਤ ਕਭ ਅਚੇ।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾਣੈ ਆਲਾਉ ॥

ਯਾਹਾਕਾ ਮਹਾਨਭਾ ਐਧੁਪਾਯੈ ਮਥ ਕਬੂਤ ਕਭ ਅਚੇ, ਕਾਰਗ ਸੇ ਨਿਯ ਭਯਕਾ ਕਥਾ ਯਾਗਿਯਾਯੈ।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਬੁਝੈ ਸਭਿ ਭਾਉ ॥

ਪੁਰੁਕਾ ਕਭਪਗ ਐਧੁਪਾਯੈ ਕਬੂਤ ਕਭ ਅਚੇ, ਕਾਰਗ ਸੇ ਬਰੁਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਵਨਾ ਰੂਝੈ ਨਿਅਯੈ।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਪੁਛਿ ਨ ਦਾਤਿ ॥

ਪੁਰੁਕਾ ਪੁਗੰਬਾ ਕਬੂਤ ਕਭ ਅਚੇ, ਕਾਰਗ ਸੇ ਕਾਹਾਰ ਪਰਮਾਨਗੈ ਬਿਨਾ ਨਿਯਰ ਕਾਨ ਪੁਕਾਨ ਕਰਿਯਾਯੈ।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥

ਯਾਹਾਕਾ ਕਭਿਮਾ ਐਧੁਪਾਯੈ ਕਬੂਤ ਕਭ ਅਚੇ, ਕਾਰਗ ਬਰੁ ਕਿਛੈ ਸੇ ਨਿਯੇ ਹੁੰ ਅਯਯੈ।

ਨਾਨਕ ਕਾਰ ਨ ਕਥਨੀ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇਹਿ ਪੁਰੁਕਾ ਕਾਰਮਾਰ ਕਪਾਗਪਾ ਕਰਮਾਯਾਕ ਪਾਰਿਕ ਨਾਹੁੰ।

ਕੀਤਾ ਕਰਣਾ ਸਰਬ ਰਜਾਇ ॥੨॥

ਮਾਏ ਕੀਠੀ ਪਰਮਾਨ੍ਹਾ ਕਰਿਐ, ਕਰੁਣਾ ਅਪਾਰਾਧਾ ਕੀਠੀ ਕਰਿਵੇ, ਬਹੁ ਚਾਹਾਯਾ ਨਿਯੋਗ ਕਰਿਐ ਹੋ
ਅਰੇ ॥੨॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ 2 ॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਸਚੈ ਕੀ ਹੈ ਕੋਠੜੀ ਸਚੇ ਕਾ ਵਿਚਿ ਵਾਸੁ ॥

ਏਹੋ ਜਗਤ ਬਛਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਘਰ ਅਰੇ ਆਯੋ ਬੇਘੋ ਪਰਮ ਬਧਾਰ ਨਿਵਾਸ ਏਥਰੇ ਆਯੋ।

ਇਕਨ੍ਹਾ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਇ ਲਏ ਇਕਨ੍ਹਾ ਹੁਕਮੇ ਕਰੇ ਵਿਣਾਸੁ ॥

ਕੀਠੀ ਯਾਵਨੁ ਬੇ ਨਿਯੋਗ ਬੁਧੁ ਭਾਰਾ ਬੁਧੁ ਓਰੇ ਲੀਨ ਕਰਿ ਨਿਯੋਗ ਆਯੋ ਕੀਠੀ ਯਾਵਨੁ ਨਿਯੋਗ ਬੁਧੁ
ਭਾਰਾ ਨਾਥ ਕਰਿ ਧਿਯੋ।

ਇਕਨ੍ਹਾ ਭਾਣੈ ਕਢਿ ਲਏ ਇਕਨ੍ਹਾ ਮਾਇਆ ਵਿਚਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਨਿਯੋਗ ਕਰਿਐ ਬੇ ਬਹੁ ਯਾਵਨੁ ਬੇਘੋ ਮਾਯਾਨੁ ਬਾਹਾਰਨੁ ਕਾਢਿ ਆਯੋ ਆਯੋ ਕੀਠੀ ਲੋਕਾਨੁ ਮਾਯਾਨੁ
ਯੋਗਕਰੇ ਘਰਿ ਧਿਯੋ।

ਏਵ ਭਿ ਆਖਿ ਨ ਜਾਪਈ ਜਿ ਕਿਸੈ ਆਣੇ ਰਾਸਿ ॥

ਏਹਾ ਮਥ ਕੁਝਾਯਾ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿ ਮੇ ਬੇ ਕਾਝਾਨੁ ਬਧਾਰਨਾ ਵੇਵੇ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਕਉ ਆਪਿ ਕਰੇ ਪਰਗਾਸੁ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹੋ ਭੇਦ ਗੁਰੂ ਭਾਰਾ ਹੋ ਯੋਗ ਯਾਯਾਏ, ਮਾਏ ਭਾਰਾ ਪਰਮਾਨ੍ਹਾ ਨਿਯੋਗ ਯੋਗਕਰੇ
ਕਰਿਯੋ ॥੩॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਨਾਨਕ ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਕੈ ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ ਧਰਮੁ ਬਹਾਲਿਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕੀਠੀ ਯਾਵਨੁ ਯੋਗ ਕਰਿ ਚਾਹਾਰ ਕਰਿਐ ਲੋਗਾ ਪਾਯੋ ਪਰਮਾਨੁ ਨਿਯੋਗ ਕਰਿਐ।

ਓਥੈ ਸਚੇ ਹੀ ਸਚਿ ਨਿਬੜੈ ਚੁਣਿ ਵਖਿ ਕਢੇ ਜਜਮਾਲਿਆ ॥

ਬੇਘੋ ਪਰਮਾਨੁ ਬਧਾਰਨੁ ਬਧਾਰ ਅਨੁਬਾਏ ਹੋ ਨਿਯੋਗ ਬੇਘੋ ਆਯੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਪਾਪਾਨੁ ਕਾਢਿ
ਅਨੁਗਾ ਕਰਿ ਧਿਯੋ।

ਥਾਉ ਨ ਪਾਇਨਿ ਕੂੜਿਆਰ ਮੁਹ ਕਾਲ੍ਹਰੈ ਦੇਜਕਿ ਚਾਲਿਆ ॥

ਮਿਥਾਨੁ ਬੇਘੋ ਮੁਹ ਮਿਯੋਗਾਏ ਆਯੋ ਮੁਹ ਕਲਾ ਕਰਿ ਚਾਹਾਨੁ ਨਰਕਰੇ ਪਕਾਯਾਯੋ ਆਯੋ।

ਤੇਰੈ ਨਾਇ ਰਤੇ ਸੇ ਜਿਣਿ ਗਏ ਹਾਰਿ ਗਏ ਸਿ ਠਗਣ ਵਾਲਿਆ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਮੇਯੇਂ ਮਨੁਖਿ ਚੋਰ ਨਾਮਰੇ ਅਨੁਰਭ ਧਾਵ, ਬੇ ਯੋਧਾਵ ਆਯ ੦ਕ ਬਾਹਿਯਾਵ।

ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ ਧਰਮੁ ਬਹਾਲਿਆ ॥੨॥

ਪੁਰੂ ਜੀਵਰ ਕਰਨ ਲੇਖਾ। ਪਾਯੋਂ ਪਰਨਾਯਾ ਨਿਯੁਭ ਕਰਿਯੋਭਿ ॥੨॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਗੁਰੂਕ ਮੁਖਿ 1 ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਨਾਦੁ ਵਿਸਮਾਦੁ ਵੇਦੁ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਚੋ' ਬਾਰਾ ਜਾਓ ਬਾਯਪੁਰਾ। ਨਾਵ ਆਵੋ ਵੇਦ ਆਯੁਪਯਯਨਕ ਅਚੋ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਜੀਅ ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੇਦੁ ॥

ਚੋ' ਬਾਰਾ ਜਾਓ ਬਾਯਪੁਰਾ। ਜੀਵ ਆਵੋ ਜੀਵਨ ਠਾਰੇ ਪੁਰਾ। ਭੇਦ ਮਖ ਬਿਯੋਭੁ ਅਚੋ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਰੂਪੁ ਵਿਸਮਾਦੁ ਰੰਗੁ ॥

ਬਿਯੋਭੁ ਪੁਕਾਰ ਰੂਪ ਆਵੋ ਰੰਗ ਬਭੁ ਅਯੁਭੁ ਅਚੋ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਨਾਗੇ ਫਿਰਹਿ ਜੰਤੁ ॥

ਬੇਬੇ ਜੀਵ ਮਿਥ ਨਗੁ ਰੂਪੁਧਾਵ, ਬਰੂ ਬਿਯੋਭੁ ਅਚੋ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਪਉਣੁ ਵਿਸਮਾਦੁ ਪਾਣੀ ॥

ਪਵਨ ਆਯੁ ਯੁਗ ਮਧ ਬਿਸਮਾਦੁ ਕਾਰਣੁ ਅਰੇ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਅਗਨੀ ਖੇਡਹਿ ਵਿਡਾਣੀ ॥

ਬਠ ਆਥੁ ਮਧੁ ਅਨੇਕੁ ਪੁਕਾਰੁ ਅਗਨਿ ਅਭੁਤੁ ਖੇਲੁ ਖੇਲਿਯਾ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਧਰਤੀ ਵਿਸਮਾਦੁ ਖਾਣੀ ॥

ਪਰਿਭੁਰੁ ਪੁਕਾਰਿ ਮਧੁ ਆਥੁ ਮਧੁਰੁ ਬਿਸਮੁ ਅਰੇ ਆਯੁ ਜੀਵਨੁ ਭਉਰਿ ਰਾਗਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡੁ ਮਧੁ ਆਥੁ ਮਧੁ ਅਰੇ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਾਦਿ ਲਗਹਿ ਪਰਾਣੀ ॥

ਜੀਵ ਮੇਯੁ ਪਦਾਰਥੁ ਬ੍ਰਹਮੰਡੁ ਲਾਗਿ, ਭਾਵੁ ਮਧੁ ਬਿਸਮਾਦੁ ਕਾਰਣੁ ਅਰੇ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਸੰਜੋਗੁ ਵਿਸਮਾਦੁ ਵਿਜੋਗੁ ॥

ਬੰਧੁ ਆਯੁ ਬਿਯੋਗੁ ਮਧੁ ਬਿਭੁਤੁ ਅਰੇ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੁਖ ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੋਗੁ ॥

ਬੰਧੁ ਆਯੁ ਬਿਯੋਗੁ ਮਧੁ ਬਿਭੁਤੁ ਅਰੇ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਿਫਤਿ ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਾਲਾਹੁ ॥

ਭਗਵਾਨੁ ਮਧੁ ਆਯੁ ਭੁਖਿ ਮਧੁ ਆਥੁ ਮਧੁ ਅਰੇ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਉਝੜ ਵਿਸਮਾਦੁ ਰਾਹੁ ॥

ਮਨੁਸ਼ੁ ਮਧੁ ਆਯੁ ਬਿਯੋਗੁ ਮਧੁ ਬਿਭੁਤੁ ਅਰੇ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਨੇੜੈ ਵਿਸਮਾਦੁ ਦੂਰਿ ॥

ਭਾਵੁ ਮਧੁ ਬਿਯੋਗੁ ਮਧੁ ਬਿਭੁਤੁ ਅਰੇ ਆਯੁ ਜੀਵਨੁ ਪਾਸੁ ਮਧੁ ਆਥੁ ਮਧੁ ਆਯੁ ਭਾਵੁ ਮਧੁ ਆਥੁ ਮਧੁ ਅਰੇ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਦੇਖੈ ਹਾਜਰਾ ਹਜੂਰਿ ॥

ਭਾਵੁ ਮਧੁ ਬਿਯੋਗੁ ਮਧੁ ਬਿਭੁਤੁ ਅਰੇ ਆਯੁ ਜੀਵਨੁ ਪਾਸੁ ਮਧੁ ਆਥੁ ਮਧੁ ਆਯੁ ਭਾਵੁ ਮਧੁ ਆਥੁ ਮਧੁ ਅਰੇ ॥

ਵੇਖਿ ਵਿਡਾਣੁ ਰਹਿਆ ਵਿਸਮਾਦੁ ॥

ਜੀਵਨੁ ਕਹੁ ਮਧੁ ਆਯੁ ਭਾਵੁ ਮਧੁ ਬਿਯੋਗੁ ਮਧੁ ਬਿਭੁਤੁ ਅਰੇ ਆਯੁ ਜੀਵਨੁ ਪਾਸੁ ਮਧੁ ਆਥੁ ਮਧੁ ਆਯੁ ਭਾਵੁ ਮਧੁ ਆਥੁ ਮਧੁ ਅਰੇ ॥

ਨਾਨਕ ਬੁਝਣੁ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ॥੧॥

ਭੋਰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਏਹਿ ਅਭੁਤ ਕੀਠੁਕਯੁ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਗਵਾਨੁ ਹੂੰ ਕੂਝਿਪਾਰੇ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਕਲ ॥੧॥

ਕੁਦਰਤਿ ਦਿਸੈ ਕੁਦਰਤਿ ਸੁਣੀਐ ਕੁਦਰਤਿ ਭਉ ਸੁਖ ਸਾਰੁ ॥

ਮਾਯਾ ਕੀਝੇ ਦੇਖਾਮਾਯਾ ਆਭ ਗੁਣਮਾਯਾ, ਏਹਾ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਭਰੰਭ ਅਚੇ, ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਨੂਬਾਰੇ ਹੂੰ ਭਲੁ
ਏਵੰ ਬੁਝਾਰ ਬਾਰ ਅਚੇ।

ਕੁਦਰਤਿ ਪਾਤਾਲੀ ਆਕਾਸੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਆਕਾਰੁ ॥

ਆਕਾਸ, ਪਾਤਾਲਰੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਹੂੰ ਮੁਕਤੁ ਅਝਿ ਆਭ ਏਹਿ ਬਾਰਾ ਬੁਝਿ ਰਚਨਾ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਨੂਰੂਪ
ਅਚੇ।

ਕੁਦਰਤਿ ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਕਤੇਬਾ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਵਾਰਾ ਹੂੰ ਵੇਦ, ਪੁਰਾਣ, ਗੀਤਿਯੁ ਯਥਾਯਿ ਧਾਰਿਕ ਗੁਣੁ ਅਚੇ ਆਭ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਨੂਬਾਰੇ ਹੂੰ ਬਰ
ਵਿਚਾਰ ਅਚੇ।

ਕੁਦਰਤਿ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਪੈਨ੍ਣੁ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਪਿਆਰੁ ॥

ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਨੂਬਾਰੇ ਹੂੰ ਖਾਯਾ, ਪਿਯਾ ਏਵੰ ਪਿਥਿਯਾ ਅਚੇ, ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਨੂਬਾਰੇ ਹੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਵਨਾ
ਅਚੇ।

ਕੁਦਰਤਿ ਜਾਤੀ ਜਿਨਸੀ ਰੰਗੀ ਕੁਦਰਤਿ ਜੀਅ ਜਹਾਨ ॥

ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਨੂਬਾਰੇ ਹੂੰ ਯੋਗਰ ਯੋਗਿਯਾ ਠਾਰੇ ਯਾਧਿ, ਰਯਾ ਏਵੰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਝਿ।

ਕੁਦਰਤਿ ਨੇਕੀਆ ਕੁਦਰਤਿ ਬਦੀਆ ਕੁਦਰਤਿ ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਨੂਬਾਰੇ ਹੂੰ ਭਲੁ ਏਵੰ ਮਨ ਧਾਯਾ, ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਨੂਬਾਰੇ ਹੂੰ ਮਾਨ ਏਵੰ ਅਭਿਮਾਨ ਧਾਯਾ।

ਕੁਦਰਤਿ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਕੁਦਰਤਿ ਧਰਤੀ ਖਾਰੁ ॥

ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਨੂਬਾਰੇ ਹੂੰ ਪਵਨ, ਪਾਣੀ ਏਵੰ ਅਗ੍ਨਿ ਅਝਿ, ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਨੂਬਾਰੇ ਹੂੰ ਧਰਤੀ ਏਵੰ ਮਾਰਿ ਅਝਿ।

ਸਭ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਤੂੰ ਕਾਦਿਰੁ ਕਰਤਾ ਪਾਕੀ ਨਾਈ ਪਾਕੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਏਹਾ ਬਹੁ ਭੋਰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਚੇ, ਤੂੰ ਨਿਯ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਮਾਲਿਕ ਏਵੰ ਰਚਨੀਯਾ ਅਰੁ ਆਭ ਨਿਯ
ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਾਮਰ ਕਾਰਣੀਯੁ ਭੋਰ ਮਹਿਮਾ ਵਧ ਅਚੇ।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਵੇਖੈ ਵਰਤੈ ਤਾਕੇ ਤਾਕੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਯ ਫੁਲੁ ਮਨੁਬਾਰੇ ਬੁਝਿਯੁ ਦੇਖੁਯਾਧਿ ਏਵੰ ਕ੍ਰਿਪਾਸ਼ੀਲ ਅਚਾਧਿ, ਏਹ ਬਰਵਯਾਪਕ
ਅਚਾਧਿ ਏਵੰ ਨਿਯ ਵਿਮਾਨ ਅਨੂਬਾਰੇ ਹੂੰ ਬਹੁਕੀਝੇ ਕਰਿਯਾਧਿ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਆਪੀਨੈ ਭੋਗ ਭੋਗਿ ਕੈ ਹੋਇ ਭਸਮੜਿ ਭਉਰੁ ਸਿਧਾਇਆ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧ ਯਗਧਰੇ ਨਿਯ ਯੋਗ ਕਰਿਯਾ ਪਰੇ ਆਨ੍ਹਾ ਚਾਲਿਯਾ।

ਵਡਾ ਹੋਆ ਦੁਨੀਦਾਰੁ ਗਲਿ ਸੰਗਲੁ ਘਤਿ ਚਲਾਇਆ ॥

ਯੋਗੇ ਮਨੁਸ਼ਧ ਦੂਜੀਆਰ ਧਨਾਨੁ ਵਧ ਯਾਧਿ ਚਾਲਿਯਾ, ਯੋਗੇਯੋਗੇ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ
ਧਿਯਾਯਾ ਆਯ ਧਨਾ ਧਨਾ ਆਯ ਨਿਯਾਯਾ।

ਅਗੈ ਕਰਣੀ ਕੀਰਤਿ ਵਾਚੀਐ ਬਹਿ ਲੇਖਾ ਕਰਿ ਸਮਝਾਇਆ ॥

ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ

ਥਾਉ ਨ ਹੋਵੀ ਪਉਦੀਈ ਹੁਣਿ ਸੁਣੀਐ ਕਿਆ ਰੂਆਇਆ ॥

ਯੋਗੇ ਯੋਗਿ ਧਨਾ ਮਿਯਾਯਾ, ਯੋਗੇਯੋਗੇ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ

ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥੩॥

ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ 1 ॥

ਭੈ ਵਿਚਿ ਪਵਣੁ ਵਹੈ ਸਦਵਾਉ ॥

ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ

ਭੈ ਵਿਚਿ ਚਲਹਿ ਲਖ ਦਰੀਆਉ ॥

ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ

ਭੈ ਵਿਚਿ ਅਗਨਿ ਕਢੈ ਵੇਗਾਰਿ ॥

ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ

ਭੈ ਵਿਚਿ ਧਰਤੀ ਦਬੀ ਭਾਰਿ ॥

ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ

ਭੈ ਵਿਚਿ ਇੰਦੁ ਫਿਰੈ ਸਿਰ ਭਾਰਿ ॥

ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ

ਭੈ ਵਿਚਿ ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਦੁਆਰੁ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਭਲਰੇ ਹੂੰ ਖਰਮਰਾਜ ਚਾਹਾਯਾ ਧਾਰਰੇ ਪਾਇਓ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਸੂਰਜੁ ਭੈ ਵਿਚਿ ਚੰਦੁ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਭਲਰੇ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਅਵਾਂ ਚੰਦੁ ਬਯੋਯੁ ਪਾਇਓ।

ਕੋਹ ਕਰੋੜੀ ਚਲਤ ਨ ਅੰਤੁ ॥

ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ ਚਲਿਕਾ ਪਰੇ ਮਖ ਯਾਤ੍ਰਾਰ ਅੰਤੁ ਨਪਾਵ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਸਿਧ ਬੁਧ ਸੁਰ ਨਾਥ ॥

ਬਿਯ, ਬੁਯ ਵੇਵਚਾ ਅਵਾਂ ਨਾਪ-ਯੋਗੀ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਲਰੇ ਹੂੰ ਬਿਚਰਿਯ ਕਰਿਯਾਓ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਆਡਾਣੇ ਆਕਾਸ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਭਲਰੇ ਹੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਚਰਿਯਾਏ ਪੁਬਾਰਿਓ ਹੋਯਾਯੋ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਜੋਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਭਲਰੇ ਹੂੰ ਵਧ ਵਧ ਯੋਯਾ, ਮਹਾਬਲੀ ਅਵਾਂ ਬੂਰਵਾਰ ਕ੍ਰਿਯਾਗੀਯ ਅਚਓ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ ਪੂਰ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਭਲਰੇ ਹੂੰ ਯਾਵ ਯਯ ਮਰਿਯ ਚੰਦਰੇ ਰਹਿਯਾਵ।

ਸਗਲਿਆ ਭਉ ਲਿਖਿਆ ਸਿਰਿ ਲੇਖੁ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਜਿਯ ਭਲਰੇ ਹੂੰ ਬਰੁਸ਼ ਯਾਗਯ ਨਿਬੰਧ ਕਰਿ ਰਯੁਯੋਯੋ।

ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਸਚੁ ਏਕੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਅਕ ਬਧਯਬੂਧ ਨਿਰਯਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੂੰ ਨਿਯੰਯੁ ਅਚਓ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਕਲਾ 1 ॥

ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਰਾਮ ਰਵਾਲ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਅਕ ਬਧਯਬੂਧ ਨਿਰਯਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੂੰ ਨਿਯੰਯੁ ਅਚਓ, ਆਯ ਰਾਮ ਯਲਿ ਕੇਧੇ ਚਾਹਾਯਾ ਚਰਿਯਰੇ ਯੂਲਿ ਅਚਓ।

ਕੇਤੀਆ ਕੰਨ੍ਹ ਕਹਾਣੀਆ ਕੇਤੇ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰ ॥

ਕ੍ਰਿਸ਼-ਕਾਯਾਰ ਲੀਲਾਰ ਅਨੇਕ ਕਾਹਾਗੀ ਧੂਨਿਯਾਰੇ ਪੁਰਲਿਓ ਅਯਿ ਆਯ ਕੇਧੇ ਪਥਿਓ ਵੇਵਯੂ ਯਯਾਰਿਯ ਕਰੁਯੋਯੋ।

ਕੇਤੇ ਨਚਹਿ ਮੰਗਤੇ ਗਿੜਿ ਮੁੜਿ ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ ॥

ਅਨੇਕ ਭਿਕਾਰੀ ਨਾਚਿਵਾ ਕਾਲਾ ਅਛਰਿ ਆਯ ਕਾਰਖਾਰ ਚਾਲਰੇ ਝੂਮੇਘਾਉ।

ਬਾਜਾਰੀ ਬਾਜਾਰ ਮਹਿ ਆਇ ਕਢਹਿ ਬਾਜਾਰ ॥

ਰਾਬਖਾਰੀ ਵਯਾਰਕੂ ਆਇਘਾਯ ਆਯ ਨੇਘਾਯ ਰਾਬ ਵੇਯਾਯ ਘਾਯ।

ਗਾਵਹਿ ਰਾਜੇ ਰਾਣੀਆ ਬੋਲਹਿ ਆਲ ਪਤਾਲ ॥

ਬੋ ਰਾਜਾਰਾਣੀ ਹੋਯਾਯ ਗਾਨ ਕਰੇਘਾਯ ਆਯ ਓਲਥ ਪਾਲਥ ਕਹੇਘਾਯ।

ਲਖ ਟਕਿਆ ਕੇ ਮੁੰਦੜੇ ਲਖ ਟਕਿਆ ਕੇ ਹਾਰ ॥

ਬੇ ਲਖੇ ਚਕਾਰ ਕਾਨਰ ਕੂਝੁਲ ਘਰੋ ਲਖੇ ਚਕਾਰ ਝਾਰ ਹੋਝੇਘਾਯ।

ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਪਾਈਅਹਿ ਨਾਨਕਾ ਸੇ ਤਨ ਹੋਵਹਿ ਛਾਰ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੇਯੋਂ ਗਰੀਰ ਭਧਰੇ ਬੇ ਆਭੁਖਣ ਹੋਝੇਘਾਯ, ਬੇਝੇ ਗਰੀਰ ਧਰੇ ਪਾਯੋਂ
ਹੋਯਾਯ।

ਗਿਆਨੁ ਨ ਗਲੀਈ ਢੂਢੀਐ ਕਥਨਾ ਕਰੜਾ ਸਾਰੁ ॥

ਜਾਨਰੇ ਪੁਰਾਉ ਕੇਵਲ ਕਥਾਹੋ ਝੂਝਨਾਹੂੰ, ਘੋਰਾ ਕਪਨ ਕਰਿਵਾ ਲੂਝਾ ਭਲਿ ਕਹਿਨ ਅਹੋ।

ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਤਾ ਪਾਈਐ ਹੋਰ ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਕਮੁ ਖੁਆਰੁ ॥੨॥

ਸਧੇ ਭਗਵਾਨਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਇਯਾਵ, ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਹੂੰ ਜਾਨ ਪੁਰਾਉ ਹੋਇਯਾਵ, ਅਨਧ ਚਢ੍ਹਰਭਾ ਏਵੰ ਛਲਿ, ਕਪਠਾ ਨਾਭ ਕਰਿਯਾਛਿ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾ ਨਦਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥

ਸਧੇ ਧਰਮਾਨੁ ਪੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧ੍ਰਿਸ਼੍ਟਿ ਧਾਰਭ ਕਰਛਿ, ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਚਾਹਾਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਾ ਬਛਾ ਗੁਰੁਯੋ ਲਵਧੁ ਹੋਇਯਾਵ।

ਏਹੁ ਜੀਉ ਬਹੁਤੇ ਜਨਮ ਭਰੰਮਿਆ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ ॥

ਏਹਿ ਜੀਵਾਨ੍ਰਾ ਅਨੇਕ ਜਨਮਹੋ ਪਧਭੁਝ ਰਹਿਯਾਵ, ਪਰਛੁ ਬਧਗੁਰੁਯੋ ਭਗਵਾਨਹੋ ਆਇਲੇ ਚਾਹਾਕੁ ਬੇਹਿ ਬਧਾਗੁਰੁਯੋ ਭਯਰ ਭੇਧ ਗੁਣਾਇਯਾਛਿ।

ਸਤਿਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ ਕੇ ਨਹੀ ਸਭਿ ਸੁਣਿਅਹੁ ਲੋਕ ਸਬਾਇਆ ॥

ਹੋ ਬਾਬਾਰਹੋ ਬਹੁ ਲੋਕਾ! ਧਾਨ ਬਹਿਭ ਗੁਣ, ਬਧਗੁਰੁਯੋ ਭਲਿ ਬਭ ਕੇਹਿ ਧਾਭਾ ਨਾਹਾਛਿ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨ੍ਹੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਸੋਭੰ ਸਨੁਭਧ ਨਿਯ ਸਨਰੁ ਅਹੰ ਧੂਰ ਕਰਿ ਧੋਇਯਾਵ, ਚਾਹਾਕੁ ਬਧਗੁਰੁ ਧਿਲਿਯਾਛਿ ਆਭ ਬਛਾ ਗੁਰੁਯੋ ਸਾਧਸਰੁ ਬਭਧਰ ਪੁਰਾਉ ਹੋਇਯਾਵ।

ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਚੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥੪॥

ਬਛਾ ਗੁਰੁ ਹੂੰ ਬਭਧਰ ਰਹਬਧਕੁ ਰੂਝਿਯਾਵ॥੪॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਲਾਕ ਸਫਲਾ 1 ॥

ਘੜੀਆ ਸਭੇ ਗੋਪੀਆ ਪਹਰ ਕੰਨ੍ਹ ਗੋਪਾਲ ॥

(ਸੋਧਰਿ ਰਾਬਧਾਰਾ ਰਾਬ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇਧਰਿ ਹੂੰ ਪਰਸਾਨਾਯੋ ਸਧ ਰਾਬਲਾਨਾ ਹੋਇਯਾਵ) ਏਹਿ ਰਾਬਲਾਨਾਹੋ ਅਭੁ ਬਸਨੁ ਧੂਭ ਕਰੁਧੁਵਾ ਗੋਪਾ ਧਾਧਾਛਿ ਆਭ ਬਾਰਾ ਪੁਰੁ ਕਾਧਾ-ਗੋਪਾਲ ਧਾਧਾਛਿ।

ਗਹਣੇ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਅਵਤਾਰ ॥

ਪਵਨ, ਪਾਣੀ ਅਗ੍ਨੀ ଏਵੇਂ ਰਾਬਲਾਨਾ ਪਾਤਰ ਆਭੂਸਣ ਅਰੇ ਆਭ ਸੂਰਜ ਏਵਾਂ ਚੰਦ ਅਵਤਾਰ ਪਾਰਣ
ਕਰੁਣੁਕਾ ਨਰ ਅਰੇ।

ਸਗਲੀ ਧਰਤੀ ਮਾਲੁ ਧਨੁ ਵਰਤਣਿ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲ ॥

ਸਮਸਤ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਚਕ ਕਰਿਕਾ ਵਾਲਾਰ ਮਾਲ, ਧਨ ਅਰੇ, ਪਰਭੂ ਏਵਾ ਸਬੁ ਯੋਗਾਲ ਹੁੰ ਅਰੇ।

ਨਾਨਕ ਮੁਸੈ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ ਖਾਇ ਗਇਆ ਜਮਕਾਲੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਨ ਵਿਵਾਨ ਦੂਨਿਆ ਏਵੇਂ ਨਾਚਕਰੇ ਲੂਚੇ ਹੋਯਾਏ ਆਭ ਮਰਦੂਤ ਭਾਵਾਨੂੰ ਨਿਯਰ ਗੁਪ
ਵਯਾਯਾਏ ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਲਾ 1 ॥

ਵਾਇਨਿ ਚੇਲੇ ਨਚਨਿ ਗੁਰ ॥

ਸਮਾਜਰ ਅਭੂਤ ਵਿਭਵਨਾ ਮੇਰੇ ਚੇਲਾ ਭਾਲ ਵਯਾਏ ਆਭ ਭਾਵਾਰ ਗੁਰੂ ਨਾਚਿਆਏ।

ਪੈਰ ਹਲਾਇਨਿ ਫੇਰਨਿ ਸਿਰ ॥

ਸੇ ਗੁਰੂਰ ਵਾਨੇ ਨਿਯ ਗੋਭ ਹਲਾਯਾਏ ਆਭ ਮਸਤ ਹੋਯਾਏ ਨਿਯ ਮਸਤ ਝੁਲਾਯਾਏ ਆਏ।

ਉਡਿ ਉਡਿ ਰਾਵਾ ਝਾਟੈ ਪਾਇ ॥

ਭਾਵਾਰ ਮਸਤ ਭਪਰੇ ਪੂਨੇ ਪਠਿਆਏ।

ਵੇਖੈ ਲੋਕੁ ਹਸੈ ਘਰਿ ਜਾਇ ॥

ਏਵੇਂ ਭਵਾਵਾ ਵੇਖੁ ਲੋਕਮਾਨੇ ਹਸਿਆਏ ਆਭ ਘਰਨੂੰ ਚਾਲੇ ਯਾਆਏ।

ਰੋਟੀਆ ਕਾਰਣਿ ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ ॥

ਰੋਟੀ ਪਾਯੈ ਸੇ ਭਾਲ ਮਿਲਾਯਾਏ।

ਆਪੁ ਪਛਾੜਹਿ ਧਰਤੀ ਨਾਲਿ ॥

ਸੇ ਨਿਯੇ ਪਰਿਵਾਰ ਭਪਰੇ ਨਿਯਨੂੰ ਧੋਪਾਏ ਆਏ।

ਗਾਵਨਿ ਗੋਪੀਆ ਗਾਵਨਿ ਕਾਨ੍ ॥

ਸੰਬਾਰਰ ਮਸਤ ਭਪਰੇ ਨਾਚਕ ਕਰੁਣੁਕਾ ਨਾਚ ਗੋਪੀ ਏਵਾਂ ਕਾਨ੍ ਵਨੇ ਗਾਨ ਕਰਿਆਏ।

ਗਾਵਨਿ ਸੀਤਾ ਰਾਜੇ ਰਾਮ ॥

ਸੀਤਾ, ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਵਨੇ ਗਾਯਾਏ।

ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ॥

ਕਿਛੁ ਨਿਭੰਕ, ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮੁ ਬਧੁ ਅਰੇ,

ਜਾ ਕਾ ਕੀਆ ਸਗਲ ਜਹਾਨੁ ॥

ਹਿੰਦੁ ਬਾਹੁਰੁ ਬੁਝਿਓ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛਹਿ।

ਸੇਵਕ ਸੇਵਹਿ ਕਰਮਿ ਚੜਾਉ ॥

ਹੇਠੁ ਬੇਵਕਰੁ ਭਾਗੁ ਭਧੁ ਹੋਇਐ, ਸੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਬੇਵਾ ਕਰਿਐ।

ਭਿੰਨੀ ਰੈਣਿ ਜਿਨ੍ਹ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥

ਯਾਹਾ ਮਨਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ੇਸਰੁ ਆਗਾ ਆਹ, ਚਾਹਾ ਰਾਹੁ ਬੁਝਿਓ ਹੋਇਐ।

ਸਿਖੀ ਸਿਖਿਆ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਹਿੰਦੁ ਗੁਰੁ ਬਿਚਾਰਿਐ ਭਾਗੁ ਭਧੁ ਭੀਖਾ ਭੀਖੁਆਹ,

ਨਦਰੀ ਕਰਮਿ ਲਘਾਏ ਪਾਰਿ ॥

ਧਰਮੁ ਬਾਨੀ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਾਗੁ ਭਧੁ ਚਾਹਾ ਗੁਰੁ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਐ।

ਕੇਲੁ ਚਰਖਾ ਚਕੀ ਚਕੁ ॥

ਅਨੇਕ ਘਰਾ, ਚਰਖਾ, ਚਕੀ ਅਛੇ;

ਥਲ ਵਾਰੇਲੇ ਬਹੁਤੁ ਅਨੰਤੁ ॥

ਮਰੁਭੂਮਿ ਪਵਨ ਭਧੁ ਮਨੁ ਅਨੇਕਅਛੇ।

ਲਾਟੁ ਮਾਧਾਣੀਆ ਅਨਗਾਹ ॥

ਅਨੇਕ ਨਹੁ, ਏਵਾ ਅਧੁ ਕਾਢਿਐ ਯਥੁ ਅਛੇ,

ਪੰਖੀ ਭਉਦੀਆ ਲੈਨਿ ਨ ਸਾਹ ॥

ਪਖੀ ਭਧਿਐ ਬਿਧਿਐ ਬਿਧਿਐ ਨਿੰਦਾ ਨਾਹੁ,

ਸੁਐ ਚਾੜਿ ਭਵਾਈਅਹਿ ਜੰਤ ॥

ਕੇਠੇ ਯਥੁ ਯਥਾ ਰੂਪਿਐ ਰੂਪੁ ਰੂਪੁਆਹ।

ਨਾਨਕ ਭਉਦੀਆ ਗਣਤ ਨ ਅੰਤ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਰੂਪੁਆਹੁ ਬਾਹੁ ਏਵਾ ਮਨੁਰੁ ਕੀਐ ਅਧੁ ਨਾਹੁ।

ਬੰਧਨ ਬੰਧਿ ਭਵਾਏ ਸੋਇ ॥

ਯੇਭ੍ਰੰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਾਸਾਰ ਵਧਨਰੇ ਫਾਬਿਯਾਵ, ਚਾਹਾਕੂ ਭਗਵਾਨ ਆਪਰਿ ਕਰਿ ਅਨੂਥਾਹੇ ਕੂਲਾਕ
ਪਾਪਾਛਿ।

ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਨਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਨਿਯੋਗ ਕਰਿਯੁਕਾ ਕਰਿ ਅਨੂਥਾਹੇ ਹੂੰ ਪੁਰੋਚਕ ਯਾਵ ਨ੍ਰੁਤਪ ਕਰਿਯਾਵ।

ਨਚਿ ਨਚਿ ਹਸਹਿ ਚਲਹਿ ਸੇ ਰੋਇ ॥

ਯਗਭਰ ਮੋਹਿਨੀਰੇ ਫਾਬਿ ਸਿੰਘ ਨਾਚਿ ਨਾਚਿ ਹੁਬਿਯਾਵ, ਪਰਛੁ ਬੇ ਮਨੁਪਰ ਬਧਨਰੇ ਕੁਧਨ
ਕਰਿਯਾਵ।

ਉਡਿ ਨ ਜਾਹੀ ਸਿਧ ਨ ਹੋਹਿ ॥

ਬੇ ਭਠਿ ਯਾਕ ਮਧ ਵਧਿਯਾਹੇ ਨਾਹੂੰ ਆਭ ਨਾ ਹੂੰ ਕੀਯੋਬਿ ਬਿਭਿ ਹਾਬਲ ਕਰਿਯਾਹੇ।

ਨਚਣੁ ਕੁਦਣੁ ਮਨ ਕਾ ਚਾਉ ॥

ਨਾਚਿਕਾ ਆਵਾ ਕੂਧਿਕਾ ਮਨਰ ਆਗੁਹ ਅਰੇ।

ਨਾਨਕ ਜਿਨ੍ ਮਨਿ ਭਉ ਤਿਨ੍ ਮਨਿ ਭਾਉ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾਰ ਫੁਧਨਰੇ ਪੁਰੁਯ ਭਨੁ ਬਿਧਾਨਾ ਪਾਵ, ਚਾਹਾਰ ਫੁਧਨਰੇ ਹੂੰ ਚਾਹਾਰ ਪ੍ਰੇਮ
ਪਾਵ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠਿ ॥

ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ ਨਾਇ ਲਇਐ ਨਰਕਿ ਨ ਜਾਈਐ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਚੋਰ ਨਾਮ ਨਿਰਯਾਰ ਅਰੇ ਆਭ ਚੋਰ ਨਾਮ ਬੁਧਿ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਬਧ ਨਰਕਰੇ ਪਠੇ
ਨਾਹੂੰ।

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਦਾ ਦੇ ਖਾਜੈ ਆਖਿ ਗਵਾਈਐ ॥

ਪ੍ਰਾਣ ਆਵਾ ਭਨ ਬੇਬਿ ਪੁਰੁਯ ਪੁਧਰ ਅਰੇ, ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਬੇ ਬਿਅਛਿ, ਯਾਵ ਚਾਹਾ ਯਾਕਪਾਵ, ਅਨਧ ਕਿਛਿ
ਕਹਿਕਾ ਨਿਰਪੰਧ ਅਰੇ।

ਜੇ ਲੋੜਹਿ ਚੰਗਾ ਆਪਣਾ ਕਰਿ ਪੁੰਨਹੁ ਨੀਚੁ ਸਦਾਈਐ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਯਦਿ ਚੁ ਨਿਯ ਭਨ ਚਾਹੂੰ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਪੁੰਧ ਕਰਿ ਕਰ ਆਭ ਬਿਨੀਭ ਰੂਹ।

ਜੇ ਜਰਵਾਣਾ ਪਰਹਰੈ ਜਰੁ ਵੇਸ ਕਰੇਦੀ ਆਈਐ ॥

ਯਦਿ ਕੀਯੋਬਿ ਯੋਗਯਾਗ ਮਨੁਬਧ ਵਾਯਕਧ ਕੂਰਰੇ ਰਯੁਕਾਕੂ ਚਾਹੂੰ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਮਧ ਵਾਯਕਧ
ਨਿਯ ਵੇਗ ਪਾਰਯ ਕਰਿ ਆਬਿਯਾਵ।

ਕੇ ਰਹੈ ਨ ਭਰੀਐ ਪਾਈਐ ॥੫॥

ਯੇਵੇ ਸਨਮੁਖ ਜੀਵਨਰ ਬਸਨ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਦੂਜਿਆਰੇ ਕੇਹੇ ਰਹੇ ਪਾਰਿਵੇ
ਨਾਹਿ, ਅਧੀਓ ਆਨ੍ਹ ਪੂਰੇ ਹੋਲੇ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ॥5॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਲਾਕ ਸਫਲ 1 ॥

ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਸਿਫਤਿ ਸਰੀਅਤਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਸੁਬਲਮਾਨਾ ਆਰਿਯਤਰ ਪੁੰਨਾ ਬਹੁਠਾਊ ਭਲ ਲਾਗਿਆ ਅਭ ਬੇ ਚਾਹਾ ਪਛੇ ਬਿਚਾਰ
ਕਰਿਆ ॥

ਬੰਦੇ ਸੇ ਜਿ ਪਵਹਿ ਵਿਚਿ ਬੰਦੀ ਵੇਖਣ ਕਉ ਦੀਦਾਰੁ ॥

ਸੁਬਲਮਾਨਾ ਏਹਾ ਸਾਨਹਿ ਯੇ ਸੁਧਾਯ ਪੁੰਨ ਕਯੋ ਬੇ ਅਠੇ ਸੇ ਅਲਾਯਾ ਵਰਜ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯ
ਆਰਿਯਤ ਗੁਣ ਕਰਿਆ ॥

ਹਿੰਦੂ ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਨਿ ਦਰਸਨਿ ਰੂਪਿ ਅਪਾਰੁ ॥

ਹਿੰਦੂ ਆਸੁ ਭਾਰਾ ਪੁੰਨਾਬਨਾਯ ਭਗਵਾਨਾ ਬੂਠੇ ਕਰਿਆ, ਯਾਹਾਰ ਰੂਪ ਅਨਭ ਬੂਠੇ ਅਠੇ ॥

ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਹਿ ਅਰਚਾ ਪੂਜਾ ਅਗਰ ਵਾਸੁ ਬਹਕਾਰੁ ॥

ਬੇ ਚਾਥੇ ਸ਼੍ਰੀਨਰੇ ਸ਼੍ਰੀਨ ਕਰਿਆ, ਵੇਵਚਾਯ ਸੁਭੇਰ ਪੂਜਾ-ਅਭਨਾ ਕਰਿਆ ਅਭ ਚਕਨਰ ਬੁਝਥੇਰ
ਪੁਰੋਗ ਕਰਿਆ ॥

ਜੇਗੀ ਸੁੰਨਿ ਧਿਆਵਨਿ ਜੇਤੇ ਅਲਖ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਯੋਗੀ ਬਸਾਯ ਲਗਾਯ ਨਿਰੰਗ ਪੁਰੋਗ ਧਾਨ ਕਰਿਆ ਅਭ ਕਭਾਯ 'ਅਲਖ' ਨਾਮਰੇ ਚਾਕਿਆ ॥

ਸੁਖਮ ਮੂਰਤਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾਇਆ ਕਾ ਆਕਾਰੁ ॥

ਅਲਕਸ਼ਪੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਅਰੇ, ਚਾਹਾਯਾ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਅਰੇ ਆਯੁ ਏਵੇ ਦੂਨੀਆਂ ਹੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਚਰਮਾਰ ਅਰੇ।

ਸਤੀਆ ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ ਉਪਜੈ ਦੇਣੈ ਕੈ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਬਾਨਾਰ ਮਨਰੇ ਬਛੋਬ ਭਰਮੁ ਹੋਇਆ ਆਯੁ ਬੇ ਬਾਨ ਬੇਬਾ ਬਿਬਯਰੇ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਆ।

ਦੇ ਦੇ ਮੰਗਹਿ ਸਹਸਾ ਗੁਣਾ ਸੋਭ ਕਰੇ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਪਰਭੂ, ਪੁਰੁਸ਼ ਬਾਨਰ ਫਲਸ਼ਰੂਪ ਬਯਾਰ ਗੁਣ ਮਾਗਿਆ ਆਯੁ ਅਭਿਲਾਖ ਕਰਿਆ ਯੇ ਬੰਬਾਰ ਚਾਹਾਰ ਗੋਯਾ ਕਰਿਆ।

ਚੋਰਾ ਜਾਰਾ ਤੈ ਕੂੜਿਆਰਾ ਖਾਰਾਬਾ ਵੇਕਾਰ ॥

ਚੋਰ ਬਯਭਿਚਾਰੀ ਭਯਾ ਮਿਥਯਾ ਆਚਰਣ ਬਾਲਾ ਪਾਪੀ ਬਿਚਾਰੀ ਏਪਰੇ ਲੋਕ ਮਖ ਅਛਰੇ,

ਇਕਿ ਹੋਦਾ ਖਾਇ ਚਲਹਿ ਐਥਾਉ ਤਿਨਾ ਭਿ ਕਾਈ ਕਾਰ ॥

ਮਾਯਾ ਕਿਛੇ ਚਾਹਾਯਾ ਪਾਯਰੇ ਧ੍ਰੁਵਾ, ਕਰਮ-ਫਲ ਭੋਗੀ ਏਠਾਰੂ ਖਾਲੀ ਹੂੰ ਚਾਲਿਯਾ, ਕਥ ਬੇ ਕਿਛੇ ਗੁਯੁ ਕਰਮ ਕਰਿਛੇ?

ਜਲਿ ਥਲਿ ਜੀਆ ਪੁਰੀਆ ਲੋਆ ਆਕਾਰਾ ਆਕਾਰ ॥

ਬਸੁਤ, ਪਰਿਭੂ, ਬੇਬਾਭਾ, ਲੋਕ, ਬ੍ਰਹ੍ਮ, ਚਖ ਏਵੇ ਚਾਰਾ ਧ੍ਰੁਵਾ ਏਵੇ ਯਗਭਰੇ ਅਨਭੁ ਯੀਬ ਰਹਿਆ।

ਓਇ ਜਿ ਆਖਹਿ ਸੁ ਤੂੰਹੈ ਜਾਣਹਿ ਤਿਨਾ ਭਿ ਤੇਰੀ ਸਾਰ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਏਵੇ ਯੀਬ ਮਾਯਾ ਕਿਛੇ ਕਰਿਆ, ਤੂ ਚਾਹਾ ਯਾਗਿਆ, ਤੂ ਹੂੰ ਭਰਣ-ਪੋਸਣ ਕਰਿਆ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਭੁਖ ਸਾਲਾਹਣੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਯਯੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਹਿਮਾ-ਬੁਝਿ ਕਰਿਬਾਰ ਸ਼ੁਯਾ ਲਾਗੀ ਰਹਿਆ ਆਯੁ ਚਾਹਾਯਾ ਬਭਯ ਨਾਮ ਹੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਆਖਾਰ ਅਰੇ।

ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਣਵੰਤਿਆ ਪਾ ਛਾਰੁ ॥੧॥

ਬੇ ਗੁਣਬਾਨ ਪਰਿਭੂ ਬਯਯਰ ਚਰਣਰ ਧ੍ਰੁਵਿ ਬਨਿ ਰਾਭਿ ਬਿਨ ਬਾਯਾ ਆਨਯਰੇ ਰਹਿਆ ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਕਲਾ 1 ॥

ਮਿਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੀ ਪੇੜੈ ਪਈ ਕੁਮ੍ਹਿਹਆਰ ॥

ਦੂਬਲਮਾਨ ਮੇਰੇ ਰਹਿਏ, ਬੇਰੋਜ਼ਗਾਰੀ ਚਾਹੀਦੀ ਮਾਰੀ ਵਧੀ, ਜਿਥੇ ਮੇਰੇ ਬੇਰੇ
ਮਾਰੀ ਕੁਮ੍ਹਿਹਆਰ ਪਾਏ, ਚਾਹੀਦੀ

ਘੜਿ ਭਾਂਡੇ ਇਟਾ ਕੀਆ ਜਲਦੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ॥

ਬੇ ਅੰਤਰੇ ਪਾਏ ਅੰਤਰੇ ਕੀਆ ਵਧੀ, ਅੰਤਰੇ ਮਾਰੀ ਕੁਮ੍ਹਿਹਆਰ

ਜਲਿ ਜਲਿ ਰੇਵੈ ਬਪੁੜੀ ਝੜਿ ਝੜਿ ਪਵਹਿ ਅੰਗਿਆਰ ॥

ਵਿਚਰੀ ਮਾਰੀ ਜਲਿ ਕੁਮ੍ਹਿਹਆਰ ਅੰਤਰੇ ਚਾਹੀਦੀ ਚਾਹੀਦੀ

ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ ਸੋ ਜਾਣੈ ਕਰਤਾਰੁ ॥੨॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਕਰਮੇ ਪੁਰੇ ਅੰਤਰੇ ਬਾਹਰੇ ਕਰਮੇ, ਬੇ ਚਾਹੀਦੀ ਚਾਹੀਦੀ ਮੇਰੇ
ਕਰਮੇ ਚਾਹੀਦੀ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰੂ ਕੀਆ ਕੀਆ ਮਨੁਸ਼ਾਨੁ ਪੁਰੇ ਪੁਰੇ ਅੰਤਰੇ ਅੰਤਰੇ, ਕੀਆ ਕੀਆ, ਕੀਆ

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਆਪੁ ਰਖਿਓਨੁ ਕਰਿ ਪਰਗਟੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਇਆ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰੂ ਅੰਤਰੇ ਪੁਰੇ ਨਿਯਮੇ ਰਖਿਓਨੁ, ਮੂੰ ਅੰਤਰੇ ਪੁਰੇ ਪੁਰੇ ਕੀਆ ਗੁਰੂ

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਮੇਹੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਮੇਹੁ ਨਿਯਮੇ ਅੰਤਰੇ ਪੁਰੇ ਮੇਹੁ ਕੀਆ ਕੀਆ, ਬੇ ਬਿਨੁ ਗੁਰੂ ਬਿਨੁ ਗੁਰੂ
ਕੀਆ ਕੀਆ

ਉਤਮੁ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਪਾਇਆ ॥੬॥

ਭਗਵੰਤ ਵਿਚਾਰੇ ਅੰਤਰੇ ਮੇਹੁ ਨਿਯਮੇ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ, ਬੇ ਜਗਤਰੇ ਜੀਵਨੇ ਦਾਤਾ ਪੁਰੇ
ਪੁਰੇ ॥੬॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ 1 ॥

ਹਉ ਵਿਚਿ ਆਇਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਗਇਆ ॥

ਮਨੁਸ਼ਾਨੁ ਅੰਤਰੇ ਜਗਤਰੇ ਅੰਤਰੇ ਅੰਤਰੇ ਅੰਤਰੇ, ਅੰਤਰੇ ਜਗਤਰੇ ਚਾਹੀਦੀ

ਹਉ ਵਿਚਿ ਜੰਮਿਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਮੁਆ ॥

ਸੇ ਅਹੰਕਾਰਰੇ ਜਨਮ ਨੇਯੋ ਆਉ ਅਹੰਕਾਰਰੇ ਹੂੰ ਮਰੇ ਯਾਯੋ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਦਿਤਾ ਹਉ ਵਿਚਿ ਲਇਆ ॥

ਅਹੰਕਾਰਰੇ ਹੂੰ ਸੇ ਕਾਯਾ ਕੀਯੋ ਦੇਯੋ ਆਉ ਅਹੰਕਾਰਰੇ ਹੂੰ ਕਾਯਾ ਠਾਰੂ ਕੀਯੋ ਨੇਯੋ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਖਟਿਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਗਇਆ ॥

ਅਹੰਕਾਰਰੇ ਹੂੰ ਮਨੁਸ਼ ਅਯੋਜ ਕੀਯੋ ਆਉ ਅਹੰਕਾਰਰੇ ਹੂੰ ਚਾਯਾ ਖਰਾਯੋ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਸਚਿਆਰੁ ਕੂੜਿਆਰੁ ॥

ਅਹੰਕਾਰਰੇ ਹੂੰ ਬਧਾਵਾ ਆਉ ਮਿਥਾਵਾ ਵਧਿਆ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਅਹੰਕਾਰਰੇ ਹੂੰ ਸੇ ਪਾਪ ਏਵੰ ਪੁੰਨ ਕੀਯੋ ਕੀਯੋ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਅਵਤਾਰੁ ॥

ਅਹੰਕਾਰਰੇ ਹੂੰ ਮਨੁਸ਼ ਨਰਕ ਅਵਤਾਰੁ ਕੀਯੋ ਜਨਮ ਨੇਯੋ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਹਸੈ ਹਉ ਵਿਚਿ ਰੋਵੈ ॥

ਅਹੰਕਾਰਰੇ ਹੂੰ ਸੇ ਕੇਵੇ ਖੁਸ਼ੀਆ ਆਉ ਅਹੰਕਾਰਰੇ ਹੂੰ ਸੇ ਕੇਵੇ ਖੁਸ਼ੀਆ ਕੀਯੋ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਭਰੀਐ ਹਉ ਵਿਚਿ ਧੋਵੈ ॥

ਅਹੰਕਾਰਰੇ ਚਾਰ ਮਠਿ ਪਾਪਰੇ ਭਰੇ ਯਾ ਆਉ ਅਹੰਕਾਰਰੇ ਹੂੰ ਨਿਯੋ ਪਾਪਰੇ ਚਾਰੀ ਖਾਨਰੇ ਗੁਣ ਕੀਯੋ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਜਾਤੀ ਜਿਨਸੀ ਖੋਵੈ ॥

ਸੇ ਅਹੰਕਾਰਰੇ ਨਿਯੋ ਜਾਤਿ ਮਧ ਖਰਾਯੋ ਯਾ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਮੂਰਖੁ ਹਉ ਵਿਚਿ ਸਿਆਣਾ ॥

ਅਹੰਕਾਰਰੇ ਹੂੰ ਮਨੁਸ਼ ਮੂਰਖ ਏਵੰ ਬੁਝਿਆ ਵਧਿਆ।

ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਾ ॥

ਕਿਨ੍ਹੁ ਸੇ ਮੋਖ ਏਵੰ ਮੁਕਤਿ ਸਾਰ ਮਰਨੋ ਜਾਣੇ ਨਾਹੀ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਮਾਇਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਛਾਇਆ ॥

ਸੇ ਅਭਿਮਾਨਰੇ ਹੂੰ ਮਾਇਆ ਬਧਾ ਭਾਵਿਆ ਆਉ ਅਭਿਮਾਨਰੇ ਹੂੰ ਏਕਾ ਕੁਸਲ ਛਾਇਆ ਭਲੇ ਮਿਥਿਆ ਭਾਵਿਆ।

ਹਉਮੈ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜੰਤ ਉਪਾਇਆ ॥

ਅਹੰਕਾਰରେ ਹੂੰ ପ੍ਰਾଣ ਵਾਰਿਧਾਰ ਮੋਨਿਰੇ ਜਨਮ ਨੇਯਾਵ ।

ਹਉਮੈ ਬੁਝੈ ਤਾ ਦਰੁ ਸੁਝੈ ॥

ਮਧਿ ਅਹੰਕਾਰ ਦੂਰ ਹੋਇਯਾਵ, ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਵਾਰ ਪਾਇਯਾਵ ।

ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣਾ ਕਥਿ ਕਥਿ ਲੁਝੈ ॥

ਅਨਪਥਾ ਆਨੰਦਾਨ ਮਨੁਸ਼ਯ ਵਾਦ ਵਿਵਾਦਰੇ ਫਾਇਯਾਵ ।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੀ ਲਿਖੀਐ ਲੇਖੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ੁਕੁਮ ਅਨੁਸਾਰੇ ਮਨੁਸ਼ਯਰ ਭਾਗਯ ਲੇਖਾ
ਮਾਇਯਾਵ ।

ਜੇਹਾ ਵੇਖਹਿ ਤੇਹਾ ਵੇਖੁ ॥੧॥

ਮਨੁਸ਼ਯ ਮੋਹਰਿ ਵਿਚਾਰਯਾਰਾ ਰਝੁਯਾਵ, ਬੇਪਰਿ ਹੂੰ ਬਝਯਕੂ ਮਾਨਿਯਾਵ ॥1॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ 2 ॥

ਹਉਮੈ ਏਹਾ ਜਾਤਿ ਹੈ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥

ਅਹੰਕਾਰਰ ਏਹਾ ਬੁਭਾਵ ਮੋ ਮਨੁਸ਼ਯ ਅਹੰਕਾਰਰੇ ਹੂੰ ਕਰਮ ਕਰਿਯਾਵ ।

ਹਉਮੈ ਏਈ ਬੰਧਨਾ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੇਨੀ ਪਾਹਿ ॥

ਏਹਿ ਅਹੰਕਾਰ ਜੀਵਨਾ ਬੰਧਨਰ ਕਾਰਣ ਅਰੇ, ਏਧੁਪਾਯੋਂ ਜੀਵ ਵਾਰਿਧਾਰ ਮੋਨਿਰੇ ਆਇਯਾਵ ।

ਹਉਮੈ ਕਿਥਹੁ ਉਪਜੈ ਕਿਤੁ ਸੰਜਮਿ ਇਹ ਜਾਇ ॥

ਬਾਬੁਰੇ ਏਹਿ ਅਹੰਕਾਰ ਕੇਯੋਰੂ ਭਉਨੁ ਹੋਇਯਾਵ ਆਭ ਕੇਯੋਂ ਸੁਭਿ ਏਹਾ ਭਉਰੇ ਪੁਰਿਬਯਕ
ਲਗਾ ਮਾਇਯਾਰੇ?

ਹਉਮੈ ਏਹੇ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਫਿਰਾਹਿ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਲਗਾ ਮੋ ਅਹੰਕਾਰ ਕਾਰਣਰੂ ਮਨੁਸ਼ਯ ਨਿਯ ਪੂਰ ਕਰਮ ਅਨੁਸਾਰੇ ਪਥਯੁਝ ਹੋਇਯਾਵ ।

ਹਉਮੈ ਦੀਰਘ ਰੋਗੁ ਹੈ ਦਾਰੁ ਭੀ ਇਸੁ ਮਾਹਿ ॥

ਅਹੰਕਾਰ ਏਕ ਵੀਰੋ ਰੋਗ ਅਰੇ, ਪਰਛੁ ਏਹਾਰ ਭਉਚਾਰ ਮਧ ਏਧੁਰੇ ਬਾਧਿਲ ਅਛਿ ।

ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਹਿ ॥

ਮਧਿ ਪੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਕ੍ਰਿਯੇ ਪਾਰਣ ਕਰਛਿ, ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਮਨੁਸ਼ਯ ਗੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਬ ਅਨੁਸਾਰੇ ਕਰਮ ਕਰਿਯਾਵ ।

ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਸੁਣਹੁ ਜਨਹੁ ਇਤੁ ਸੰਜਮਿ ਦੁਖ ਜਾਹਿ ॥੨॥

ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଲୋକମାନେ! ଶୁଣ, ସଂଯମ ହାରା ଏହି ଅହଙ୍କାରର ରୋଗ ଦୂର
ହୋଇଯାଏ।

ਪਉੜੀ ॥

ପଉଡ଼ି ॥

ਸେਵ କੀਤੀ ਸੰତେਖੀਈଁ ਜਿନିଁ ਸਚେ ਸਚୁ ਧਿਆਇਆ ॥

ଯିଏ ଏକ ପରମ ସତ୍ୟର ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସେବା-ଭକ୍ତିରେ ହିଁ ଲାଗିଥାଏ।

ਓਨੀ ਮੰਦੈ ਪੈਰੁ ਨ ਰਖਿਓ ਕਰਿ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਧਰਮੁ ਕਮਾਇਆ ॥

ਬੇਬੇ ਜੂਝਾਰੀਓ ਨਿਯੋ ਪਾਧ ਰੋਗੇ ਨਾਹਿ ਆਯੋ ਗੁਣ ਕਰਮ ਆਦਿ ॥

ਓਨੀ ਦੁਨੀਆ ਤੇਰੇ ਬੰਧਨਾ ਅੰਨੁ ਪਾਣੀ ਥੋੜਾ ਖਾਇਆ ॥

ਬੇਬੇ ਜੂਝਾਰੀਓ ਬੰਧਨਾ ਛਿਨੁ ਕਰਿਯਾਐ ਆਯੋ ਅੰਨੁ ਅੰਨੁ ਖਾਇਯਾਐ ॥

ਤੂੰ ਬਖਸੀਸੀ ਅਗਲਾ ਨਿਤ ਦੇਵਹਿ ਚੜਹਿ ਸਵਾਇਆ ॥

ਬੇਬੇ ਜੂਝਾਰੀਓ! ਤੂੰ ਹੋਂ ਨਿਬਾਨ ਕਾਠਾ ਅੰਨੁ, ਹੋਂ ਨਿਬਾਨ ਕਾਠਾ ਦੇਵਿਯਾਐ ॥

ਵਡਿਆਈ ਵਡਾ ਪਾਇਆ ॥੭॥

ਨਿਬਾਨ ਪੁਰਖਾ ਗੁਣਗੁਣਿ ਕਰਿ ਨਿਬਾਨ ਕਾਠੀ ਪੁਰਖੁ ਕਰਿਯਾਐ ॥੭॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਬਾਨੁ ॥ 1 ॥

ਪੁਰਖਾਂ ਬਿਰਖਾਂ ਤੀਰਥਾਂ ਤਟਾਂ ਮੇਘਾਂ ਖੇਤਾਂਹ ॥

ਬੇਬੇ ਜੂਝਾਰੀਓ! ਪੁਰਖ, ਬੁਧ, ਭਾਈ, ਭਾਈ, ਮੇਘ, ਬੇਬੇ

ਦੀਪਾਂ ਲੋਆਂ ਮੰਡਲਾਂ ਖੰਡਾਂ ਵਰਭੰਡਾਂਹ ॥

ਪੁਰਖ, ਲੋਕ, ਗੁਣ, ਬੁਧ, ਬੁਧ, ਬੁਧ,

ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜਾਂ ਖਾਣੀ ਸੇਤਜਾਂਹ ॥

ਅੰਡਜ, ਜੇਰਜ, ਉਤਭੁਜ ਆਦਿ ਆਦਿ ਆਦਿ,

ਸੇ ਮਿਤਿ ਜਾਣੈ ਨਾਨਕਾ ਸਰਾਂ ਮੇਰਾਂ ਜੰਤਾਰਹ ॥

ਬੇਬੇ ਜੂਝਾਰੀਓ, ਪਾਠਾਧਰੇ ਰਹਿਯੋ। ਬੇਬੇ ਜੂਝਾਰੀਓ ਬੰਧਨਾ ਬੰਧਨਾ ਆਦਿ ਆਦਿ ਆਦਿ ॥

ਨਾਨਕ ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਕੈ ਸੰਮਾਲੇ ਸਭਨਾਹ ॥

ਬੇਬੇ ਜੂਝਾਰੀਓ! ਨਾਨਕਾ ਨਾਨਕਾ ਹੋਂ ਨਿਬਾਨੁ ਨਿਬਾਨੁ-ਪਾਠਾਧਰੇ ਕਰਿਯਾਐ ॥

ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਰਣਾ ਕੀਆ ਚਿੰਤਾ ਭਿ ਕਰਣੀ ਤਾਹ ॥

ਮੇਘਾਂ ਕਰੀ ਬੁਧਿ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯਾਐ, ਬੇਬੇ ਜੂਝਾਰੀਓ ਆਦਿ ਆਦਿ ਆਦਿ ॥

ਸੇ ਕਰਤਾ ਚਿੰਤਾ ਕਰੇ ਜਿਨਿ ਉਪਾਇਆ ਜਗੁ ॥

ਮੇਘਾਂ ਕਰੀ ਬੁਧਿ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯਾਐ, ਬੇਬੇ ਜੂਝਾਰੀਓ ਆਦਿ ਆਦਿ ਆਦਿ ॥

ਤਿਸੁ ਜੋਹਾਰੀ ਸੁਅਸਤਿ ਤਿਸੁ ਤਿਸੁ ਦੀਬਾਣੁ ਅਭਗੁ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਭਗਵਾਨ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਅਚਾਣੀ, ਚਾਹਾਯੂ ਮੋਰ ਗੰਢ ਗੰਢ ਪੁਗਾਮ ਅਚੇ, ਚਾਹਾਯੂ ਧਰਵਾਰ ਅਚਲ ਅਚੇ।

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਿਆ ਟਿਕਾ ਕਿਆ ਤਗੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਧਾ ਨਾਮਰ ਸ਼ਰਣ ਬਿਨਾ ਟਿਕਕ ਏਵਾ ਪਛਤਾ ਪਿਥੀਵਾਰ ਅਭਿਪ੍ਰਾਯ ਕੀ ਅਚੇ ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਕਲਾ 1 ॥

ਲਖ ਨੇਕੀਆ ਚੰਗਿਆਈਆ ਲਖ ਪੁੰਨਾ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਲਖੇ ਪ੍ਰਥਮ ਬ੍ਰਾਹ੍ਮਣ ਹੋਇਆਯ, ਲਖੇ ਹੂੰ ਗੁਰੂਚਿਰੇ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿ, ਲਖੇ ਹੂੰ ਆਮ ਖਾਨ ਏਵਾ ਪ੍ਰਗਾਥਰ ਪਾਠ ਪਛਿਆਯ, ਚਾਹਾਯੂ ਮੇਲ ਮਖ ਬਰੁ ਕਾਧੀ ਅਚੇ।

ਲਖ ਤਪ ਉਪਰਿ ਤੀਰਥਾਂ ਸਹਜ ਜੋਗ ਬੇਬਾਣੁ ॥

ਭਾਈ ਸ਼੍ਰਾਮਰੇ ਲਖੇ ਹੂੰ ਭਪ ਕਰਾਇਆਯ ਭਯਾ ਯਯਾਯੂ ਮਾਯ ਬ੍ਰਾਹ੍ਮਣਿਕ ਮੋਗ ਕਰਾਇਆਯ,

ਲਖ ਸੂਰਤਣ ਸੰਗਰਾਮ ਰਣ ਮਹਿ ਛੁਟਹਿ ਪਰਾਣੁ ॥

ਲਖੇ ਕਾਯੂਕਲੀ-ਬ੍ਰਹਮਚਰਿ ਬੰਗਾਮਰੇ ਵੇਗਾਇਆਯ ਭਯਾ ਰਗਯੂਮਰੇ ਕਾਰਗਰਿ ਪ੍ਰਾਬੁ ਕਰਿਆਯ,

ਲਖ ਸੂਰਤੀ ਲਖ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਪੜੀਅਹਿ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣੁ ॥

ਲਖੇ ਹੂੰ ਗੁਰੂਚਿਰੇ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿ, ਲਖੇ ਹੂੰ ਆਮ ਖਾਨ ਏਵਾ ਪ੍ਰਗਾਥਰ ਪਾਠ ਪਛਿਆਯ, ਚਾਹਾਯੂ ਮੇਲ ਮਖ ਬਰੁ ਕਾਧੀ ਅਚੇ।

ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਰਣਾ ਕੀਆ ਲਿਖਿਆ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ॥

ਕਾਰਣ ਮੇਯੋ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਏਵੇ ਯਗਭ ਵਨਾਯਯਯ, ਬੇ ਯਾਵਰ ਯਯ ਮਰਣ ਨਿਰ੍ਵਾਣ ਕਰਿਯਯਯ।

ਨਾਨਕ ਮਤੀ ਮਿਥਿਆ ਕਰਮੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੂ ਕਾਧਰੇ ਹੂੰ ਬਧਾਰ ਚਿਹਨ ਧਾਯ, ਆਯ ਬਰੁ ਚਰੁਰ ਮਿਧਾਯ ਅਚੇ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਤੂੰ ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਚੁ ਵਰਤਾਇਆ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਏਕ ਤੂੰ ਹੂੰ ਬਯਾ ਮਾਯਿਕ ਅਰੁ, ਮਿਧ ਪਰਮ ਬਧਾਰ ਪ੍ਰਬਾਰ ਕਰਿਯਯਯ।

ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਤਾ ਤਿਨੀ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ ॥

ਮਾਯਾਯੂ ਤੂੰ ਬਧਾ ਵੇਯ, ਬੇ ਹੂੰ ਬਧਾਯੂ ਪ੍ਰਾਬੁ ਕਰਿਆਯ ਆਯ ਬੇ ਬਧਾਰ ਕਰਿ ਕਰਿਆਯ।

ଯେଉଁ ଜୀବଙ୍କୁ ସବୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ତାହାକୁ ସତ୍ୟର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ, ସଜା ରୁ ତାହାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ସତ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିଥାନ୍ତି।

କିନ୍ତୁ ମୂର୍ଖ ବ୍ୟକ୍ତି ସତ୍ୟକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ, ମନମୁଖୀ ହେବା ଫଳ ସ୍ବରୂପ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହିଁ ଜନ୍ମ ହରାଇ ଥାଏ।

ଏପରି ଲୋକ ଏହି ଦୁନିଆକୁ କାହିଁକି ଆସିଛନ୍ତି? ॥୪॥

ଶ୍ଳୋକ ନଂ ୧ ॥

ଗାଡ଼ି ଗାଡ଼ି ପୁସ୍ତକ ପଢ଼ୁ, ସମ୍ବଦାର ଅଧ୍ୟୟନ କରୁ,

ପଢ଼ି, ପଢ଼ି ପୁସ୍ତକ ନଉକା ଭରି ହୋଇଯାଉ,

ବର୍ଷ ବର୍ଷ ପଢ଼ାଯାଉ, ଯେତେ ମାସ ସବୁ ପଢ଼ାଯାଉ,

ଜୀବନ ସାରା ପଢ଼ାଯାଉ, ଶେଷ ଶ୍ଵାସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଢ଼ାଯାଉ,

ପରନ୍ତୁ, ହେ ନାନକ! ଏକ ହିଁ କଥା ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ମଞ୍ଜୁର ଅଛି, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟର କର୍ମ ଲେଖା ଅଟେ, ଆଉ ସବୁ କିଛି ଅହଂକାର ଅଟେ ॥ ୧ ॥

ପୃଷ୍ଠା 1 ॥

ମନୁଷ୍ୟ ଯେତେ ଅଧିକ ପଢ଼ିଥାଏ ସେ ସେତେ ଅଧିକ ଦୁଃଖରେ ଜଳିଥାଏ ।

ଯେତେ ଅଧିକ ସେ ତୀର୍ଥରେ ବୁଲୁଥାଏ, ସେତେ ଅଧିକ ସେ ନିରର୍ଥକ ବୋଲୁଥାଏ ।

ਬਹੁ ਭੇਖ ਕੀਆ ਦੇਹੀ ਦੁਖੁ ਦੀਆ ॥

ਮੇਠੇ ਅਖੁਕ ਮਨੁਸ਼ਖ ਧਾਰੀਕ ਵੇਗ ਧਾਰਗ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇਠੇ ਅਖੁਕ ਹੂੰ ਗਰੀਰ ਦੁਖਗਰੇ ਯਾਵ।

ਸਹੁ ਵੇ ਜੀਆ ਅਪਣਾ ਕੀਆ ॥

ਹੇ ਯਾਵ! ਐਵੇ ਤੂ ਨਿਯ ਕਰਿਯ ਧਾਨ ਭੋਗ ਕਰ।

ਅੰਨੁ ਨ ਖਾਇਆ ਸਾਦੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਮੇਠੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਅਨੁ ਗਾਵ ਨਾਹੂੰ, ਬੇ ਯਾਵਨਰ ਬਾਵ ਹਰਾਯ ਯਾਵ।

ਬਹੁ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦੂਜਾ ਭਾਇਆ ॥

ਵੇਠੇਯਯਾਵਰੇ ਪਠੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਵਫੂਰ ਦੁਖਗੀ ਹੋਯਾਯਾਵ।

ਬਸਤ੍ਰੁ ਨ ਪਹਿਰੈ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ ਕਹਰੈ ॥

ਸਿੰਘ ਵਸਤ੍ਰ ਪਿਠੇ ਨਾਹੂੰ, ਬੇ ਬਿਨ ਰਾਤਿ ਦੁਖਗੀ ਹੋਯਾਯਾਵ।

ਮੇਨਿ ਵਿਗੁਤਾ ॥ ਕਿਉ ਜਾਗੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸੂਤਾ ॥

ਮੇਨਿ ਧਾਰਗ ਕਰਿਵਾ ਬਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਖ ਨਝੁ ਹੋਯਾਯਾਵ, ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਗੇ ਗੋਯਾਯਾ ਕਿਪਰਿ
ਯਾਗਿ ਰਹਿਵ?

ਪਗ ਉਪੇਤਾਣਾ ॥ ਅਪਣਾ ਕੀਆ ਕਮਾਣਾ ॥

ਮੇਠੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਨਝੁ ਪਾਵਰੇ ਚਾਲੁਯਾਵ, ਬੇ ਨਿਯ ਕਰਿਯ ਧਾਨ ਭੋਗ ਕਰਿਯਾਵ।

ਅਲੁ ਮਲੁ ਖਾਈ ਸਿਰਿ ਛਾਈ ਪਾਈ ॥

ਮੇਠੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਅਭਯ ਗਾਯਾਵ ਆਯ ਕਪਾਲਗੇ ਪਾਯੋਗਿ ਲਗਾਯਾਵ,

ਮੂਰਖਿ ਅੰਧੈ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥

ਬੇਹਿ ਮੂਰਖ ਅਭ ਨਿਯ ਮਾਨ-ਬਯਾਨ ਹਰਾਯ ਯਾਵ।

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕਿਛੁ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥

ਬਧੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੋਯਿ ਬਝੁ ਮਝੂਰ ਬੁਝਨਾਹੂੰ।

ਰਹੈ ਬੇਬਾਣੀ ਮੜੀ ਮਸਾਣੀ ॥

ਬੇ ਯਾਯਾ, ਕਰਕ ਲਾਨ ਐਵੇ ਗੁਗਾਨਗੇ ਰਹਿਯਾਵ।

ਅੰਧੁ ਨ ਜਾਣੈ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਣੀ ॥

ਅਭ ਮਨੁਸ਼ਖ ਪੁਛੁਕੁ ਯਾਗੇ ਨਾਹੂੰ ਐਵੇ ਪਰੇ ਪਛੁਤਾਯਾ ਕਰਿਯਾਵ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਸੇ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ਹਿੰਦ ਬਦਗੁਰੂਯੋ ਬਹਿਤ ਮਿਥੀਯਾਵ, ਚਾਹਾਕੂ ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇਯਾਵ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ਆਯੁ ਬਹਿਯੋ ਨਾਮੁ ਬੇ ਨਿਯੋ ਮਨਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਰੀਯਾਵ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੇ ਪਾਏ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਸ਼ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਵਾਰਾ ਬਹੁ ਕੀਝੇ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇਯਾਵ।

ਆਸ ਅੰਦੇਸੇ ਤੇ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥੨॥

ਆਗਾ, ਚਿੰਤਾ ਠਾਰੂ ਬੇ ਨਿਰੀਧੁ ਰਹਿਯਾਵ ਆਯੁ ਬੁਝਾ ਚਿਤ ਵਾਰਾ ਬੇ ਅਹੰਕਾਰਕੂ ਯੋਗਿਯਾਵ ਦੇਇਯਾਵ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਭਗਤ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਦਰਿ ਸੋਹਨਿ ਕੀਰਤਿ ਗਾਵਦੇ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼! ਚੋਰ ਮਨਕੂ ਭਯੋ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਿਯੁ ਲਾਗੀਯਾਵ, ਹਿੰਦ ਚੋਰ ਵਾਰਰੇ ਭਯੋ ਕੀਰਤਿ ਗਾਨ ਕਰੀਯਾਵ, ਬੇ ਬਹੁਤ ਬ੍ਰਹਮਣ ਲਾਗੀਯਾਵ।

ਨਾਨਕ ਕਰਮਾ ਬਾਹਰੇ ਦਰਿ ਢੇਅ ਨ ਲਹਨੀ ਧਾਵਦੇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਾਗਵਾਨ ਲੋਕਕੂ ਪੁਰੁਸ਼ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਬਿਨਾ ਚਾਹਾਕੂ ਵਾਰਰੇ ਚਿਤ ਮਿਲੇਨਾਹੀ ਆਯੁ ਬੇ ਪਤਭਯੋ ਰਹਿਯਾਵ।

ਇਕਿ ਮੂਲੁ ਨ ਬੁਝਨਿ ਆਪਣਾ ਅਣਹੋਦਾ ਆਪੁ ਗਣਾਇਦੇ ॥

ਕੀਝੇ ਲੋਕ ਨਿਯੋ ਮੂਲ (ਪੁਰੁਸ਼)ਕੂ ਯੋਗਿਯੋ ਨਾਹੀ ਆਯੁ ਵਧਰੇ ਹੀ ਨਿਯੋ ਅਹੰਕਾਰ ਦੇਇਯਾਵ ਆਯੁ।

ਹਉ ਢਾਢੀ ਕਾ ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਹੋਰਿ ਉਤਮ ਜਾਤਿ ਸਦਾਇਦੇ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯੋ ਯੋਗਿਯੋ ਭਯੋ ਯੋਗਿਯੋ ਅਹੰਕਾਰ, ਆਯੁ ਨਿਯੋ ਨਿਯੋ ਭਯੋ ਯੋਗਿਯੋ ਕਰੀਯਾਵ।

ਤਿਨ੍ ਮੰਗਾ ਜਿ ਤੁਝੈ ਧਿਆਇਦੇ ॥੯॥

ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼! ਮੂੰ ਚਾਹਾਕੂ ਬਾਹਰੇ ਮਾਗੁਯੋ, ਹਿੰਦ ਚੋਰ ਧਾਨ ਕਰੀਯਾਵ ॥੯॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਪਾਲ ਮਹਲਾ 1 ॥

ରାଜା ନିଥ୍ୟା ଅଟେ, ପ୍ରଜା ନିଥ୍ୟା ଅଟେ ସାରା ସଂସାର ନିଥ୍ୟା ଅଟେ,

ରାଜାଙ୍କ ମଣ୍ଡପ ଆଉ ମହଲ ମିଥ୍ୟା ଏବଂ ଛଳ ଅଟେ,

ସୁନା, ରୂପା ଯିଥାଏ ଅଟେ, ଏହା ପିନ୍ଧିବା ବାଲା କପଟୀ ଅଟେ ।

ସେହି କାନ୍ଦା, ବନ୍ଧୁ ଏବଂ ଅପାର ରୂପ ସବୁ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ ।

ପତି ଆଉ ପତ୍ନୀ ମିଥ୍ୟା ରୂପ ହିଁ ଅଟେ, କାରଣ ଦୁଇଜଣ ବାସନାରେ ଫସି ଖରାପ ହୋଇଥାନ୍ତି ।

ମିଥ୍ୟା ସହିତ ପ୍ରେମ କରିଥାଏ ଆଉ କର୍ତ୍ତା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ବିସମ୍ଭବ କରି ଦେଇଥାଏ ।

ମୁଁ କାହା ସହିତ ସଙ୍ଗ କରିବି? କାରଣ ଏହି ସଂସାର ନାଶଶୀଳ ଅଟେ ।

ଗୁଡ଼ ମିଥ୍ୟା ମିଠା ଅଟେ, ମଧୁ ମିଥ୍ୟା ମିଠା ଅଟେ, ମିଥ୍ୟା ଜୀବ ନର୍କରେ ବୁଡ଼ି ରହିଥାଏ ।

ନାନକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପରମ ସତ୍ୟ! ତୋ' ବିନା ଏହି ସାରା ସଂସାର
ନିଥ୍ୟା ଅଟେ ॥୧॥

ପୃଷ୍ଠା 1 ॥

ସତ୍ୟ ସେତେବେଳେ ଜଣାଯାଏ, ଯଦି ସତ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟର ହୃଦୟରେ ଥାଏ ।

ତାହାର ମିଥ୍ୟାର ମଇଳା ବାହାରି ଯାଏ ଆଉ ସେ ନିଜ ତନକ୍ତ ଶୁଦ୍ଧ କରିନିଏ ।

ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਸਚਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਬਭਧ ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਜਗਾਯਾ, ਯਦਿ ਮਨੁਸ਼ਧ ਬਭਧ(ਪੁਰੁ)ਯ ਬਭਿਭ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ।

ਨਾਉ ਸੁਣਿ ਮਨੁ ਰਹਸੀਐ ਤਾ ਪਾਏ ਮੇਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਯੇਵੇ ਪੁਰੁ ਨਾਮ ਗੁਣਿ ਮਨ ਪੁਬਧੁ ਹੋਯਾਯਾ, ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਜੀਵ ਮੋਖ ਧਾਰ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਕਰਿਯਾ।

ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਜੁਗਤਿ ਜਾਣੈ ਜੀਉ ॥

ਬਭਧਰ ਬੋਧ ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਹੋਯਾਯਾ, ਯਦਿ ਮਨੁਸ਼ਧ ਪੁਰੁ ਮਿਲਨਰ ਯੁਭਿ ਕੂਝਿਯਾ।

ਧਰਤਿ ਕਾਇਆ ਸਾਧਿ ਕੈ ਵਿਚਿ ਦੇਇ ਕਰਤਾ ਬੀਉ ॥

ਗਰਾਰ ਰੂਪਾ ਪਰਿਭੁ ਪਾਲਨ ਕਰਿ ਬੇ ਯਥ੍ਰੇ ਕਰਿ ਪੁਰੁਯ ਨਾਮ ਵੀਯ ਦੇਯਾਯਾ।

ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਸਿਖ ਸਚੀ ਲੇਇ ॥

ਬਭਧ ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਜਗਾਯਾ, ਯਦਿ ਬੇ ਬਯਾ ਗਿਯਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾ।

ਦਇਆ ਜਾਣੈ ਜੀਅ ਕੀ ਕਿਛੁ ਪੁੰਨੁ ਦਾਨੁ ਕਰੇਇ ॥

ਬੇ ਜੀਵ ਭਧਰੇ ਵਯਾ ਕਰਿਯਾਯਾ ਯਾਯ ਯਯਾਗਯਿ ਅਨੁਬਾਧੇ ਵਾਧ-ਪ੍ਰਧਾ ਕਰਿਯਾਯਾ।

ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਆਤਮ ਤੀਰਥਿ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਬਭਧ ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਜਗਾਯਾ, ਯਦਿ ਬੇ ਨਿਯ ਆਤਮਾਰ ਭਾਧਿ ਸ਼ਾਨਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਨੇ ਪੁਛਿ ਕੈ ਬਹਿ ਰਹੈ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਬੇ ਬਧਗੁਰੁਯੁ ਪਚਾਰਿ, ਭਧਵੇਗ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾ।

ਸਚੁ ਸਭਨਾ ਹੋਇ ਦਾਰੁ ਪਾਪ ਕਢੈ ਧੋਇ ॥

ਬਭਧ ਬਰੁਯੁ ਪਾਯਿ ਯਕ ਭਿਧਧ ਅਧੇ, ਯਹਾ ਪਾਧਕੁ ਬਧਾ ਕਰਿ ਵਾਧਾਰਕੁ ਕਾਢਿਯਾ।

ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ਜਿਨ ਸਚੁ ਪਲੈ ਹੋਇ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਭਾਯਾਯ ਬਧਗੁਰੁਯਰੇ ਬਿਧਭਿ ਕਰਯਿ, ਯਾਧਾਰ ਧੁਧਯਰੇ ਬਭਧ ਬਿਧਧਾਨ ਯਾਯ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਭਭਿ ॥

ਦਾਨੁ ਮਹਿੰਡਾ ਤਲੀ ਖਾਕੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤ ਮਸਤਕਿ ਲਾਈਐ ॥

ਮੋਰ ਮਨ ਬਯਯ ਚਰਗਰ ਧੁਯਿ ਅਧੇ, ਯਦਿ ਯਹਾ ਮਿਲਿਯਾ, ਭਾਯਾਯੇਲੇ ਧੁਧਿ ਯਹਾਕੁ ਨਿਯ ਮਧਕਰੇ
ਲਗਾਯਾ।

ਕੂੜਾ ਲਾਲਚੁ ਛਡੀਐ ਹੋਇ ਇਕ ਮਨਿ ਅਲਖੁ ਧਿਆਈਐ ॥

ਮਿਥਯਾ ਲਾਲਚਾ ਛਾਓ ਆਮੇਂ ਏਕ ਮਨ ਹੋਯਾ ਭਗਵਾਨਾ ਧਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ।

ਫਲੁ ਤੇਵੇਹੋ ਪਾਈਐ ਜੇਵੇਹੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਐ ॥

ਆਮੇਂ ਮੋਹਿਓ ਕਰਿ ਕਰੂ, ਬੇਪਰਿ ਹੂੰ ਫਲ ਆਮੇਂ ਪਾਯ।

ਜੇ ਹੋਵੈ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਾ ਧੂੜਿ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਾਈਐ ॥

ਮਰਿ ਪੁਰਖੁ ਏਹਿ ਕਰਿ ਲੇਖਾ ਹੋਯਾ, ਚਾਹਾਏਲੇ ਮਨੁਸ਼ਖੁ ਬਛਾਕਾ ਚਰਗਰ ਖੂਨਿ ਪੁਰਖੁ
ਹੋਯਾ।

ਮਤਿ ਥੋੜੀ ਸੇਵ ਗਵਾਈਐ ॥੧੦॥

ਅਭ ਰੂਥਿ ਮੋਹਿ ਆਮੇਂ ਬੇਬਾਰ ਫਲੁ ਹੋਯਾ ॥10॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਸਚਿ ਕਾਲੁ ਕੂੜੁ ਵਰਤਿਆ ਕਲਿ ਕਾਲਖ ਬੇਤਾਲ ॥

ਏਵੇ ਬਧਾਰ ਅਕਾਲ ਪਓਯਾਯੋ, ਅਧਾਰ ਬਧਾ ਲੂਧੁ ਹੋਯਾਯੋ ਏਵੇ ਮਿਥਯਾਰ ਪੁਬਾਰ ਪੁਰਖਿਓ
ਅਯੋ, ਕਲਿਮੂਹਰ ਏਹਿ ਕਲਾਕਾ ਲੋਕਾਕਾ ਬੇਤਾਲ ਬਨਾਯੋ।

ਬੀਉ ਬੀਜਿ ਪਤਿ ਲੈ ਗਏ ਅਬ ਕਿਉ ਉਗਵੈ ਦਾਲਿ ॥

ਮਿਥ ਪੁਰਖਾਨਾ ਬੀਜ ਰੂਥਿ, ਬੇ ਮਾਨ-ਪੁਰਖਿ ਪਾਯ ਯਾਯੋ, ਪਰਫੁ ਏਵੇ ਭਯਾ ਮਾਨ ਬੀਜ
ਕਿਉ ਅਯੁਰਿਓ ਹੋਯਾਯੋ?

ਜੇ ਇਕੁ ਹੋਇ ਤ ਉਗਵੈ ਰੁਤੀ ਹੂ ਰੁਤਿ ਹੋਇ ॥

ਮਰਿ ਬਾਪੁ ਬੀਜ ਅਯੋ ਆਯੋ ਰੂਧ ਮਖ ਅਯੁਕਾ ਅਯੋ, ਚਾਹਾਏਲੇ ਏਹਾ ਅਯੁਰਿਓ ਹੋਯਾਯੋ।

ਨਾਨਕ ਪਾਹੈ ਬਾਹਰਾ ਕੇਰੈ ਰੰਗੁ ਨ ਸੋਇ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਲਾਗ ਪੁਰਖਾਨਾ ਕਰਮਿਓ ਨਾਹਿ, ਚਾਹਾਏਲੇ ਨਵਾਨ ਬਖੁ ਰਯਾਨ ਕਰਮਾਯੋ ਪਾਯੋ
ਨਾਹਿ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਖੰਬਿ ਚੜਾਈਐ ਸਰਮੁ ਪਾਹੁ ਤਨਿ ਹੋਇ ॥

ਮਰਿ ਗਰੀਬ ਭਯੋ ਲਯੋ ਲਾਗ ਲਾਗ ਧਿਆਯਾ, ਚਾਹਾਏਲੇ ਏਹਾ ਪੁਰਖੁ ਭਯੋ ਭਯੋ
ਹੋਯਾਯਾ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤੀ ਜੇ ਰਪੈ ਕੂੜੈ ਸੋਇ ਨ ਕੋਇ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮਰਿ ਮਨੁਸ਼ਖ ਪੁਰਖੁ ਭਯੋ ਰਯਾਨ ਹੋਯਾਯਾ, ਚਾਹਾਏਲੇ ਮਿਥਯਾ ਚਾਹਾ ਮਿਥਯਾ ਬੁਝਿ
ਕਰਿਯਾਯੋ ਨਾਹਿ ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਹੁਰਾ 1 ॥

ਲਬੁ ਪਾਪੁ ਦੁਇ ਰਾਜਾ ਮਹਤਾ ਕੂੜੁ ਹੋਆ ਸਿਕਦਾਰੁ ॥

ਲੋਕੁ ਐਵੰ ਪਾਪ ਕੂੜਿ ਰਾਜਾ ਓ ਮਹਤਾ ਅਚਛੁ ਆਯੁ ਮਿਥਾ ਚੋਖੂਰਾ ਛੇਕਛਿ।

ਕਾਮੁ ਨੇਬੁ ਸਦਿ ਪੁਛੀਐ ਬਹਿ ਬਹਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਲੋਕਮਾਨੋ ਬਹਿ ਮਨ ਕਥਾ ਚਿੰਤਾ ਕਰਿਯਾਛਿ।

ਅੰਧੀ ਰਯਤਿ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ ਭਾਹਿ ਭਰੇ ਮੁਰਦਾਰੁ ॥

ਅਥਾ ਪੁਰਾਣਾ ਜਾਨ ਕੇਵਲ ਅਥਾ ਅਭਿਮਤ ਭਲੇ ਰੂਪਚਾਰ ਅਨਧਾਨੁ ਬਣਿਆ।

ਗਿਆਨੀ ਨਚਹਿ ਵਾਜੇ ਵਾਵਹਿ ਰੂਪ ਕਰਹਿ ਸੀਗਾਰੁ ॥

ਜਾਨੀ ਨੂਰੁ ਕਰਿਆ, ਬਾਹ ਬਯਾਪਿਆ ਅਭਿਮਤ ਪੁਰਾਣੇ ਰੂਪ ਪਾਰਣ ਕਰੇ ਗੁਣਾਰ ਕਰਿਆ।

ਉਚੇ ਕੂਕਹਿ ਵਾਦਾ ਗਾਵਹਿ ਜੇਧਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਬੇ ਭਯ ਬੁਝੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਿਆ ਅਥਾ ਮੁਖ, ਕਾਥਾ ਅਥਾ ਬੁਝਾਰੇ ਕਾਵਾਨੀ ਗਾਨ ਕਰਿਆ।

ਮੂਰਖ ਪੰਡਿਤ ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਜਤਿ ਸੰਜੈ ਕਰਹਿ ਪਿਆਰੁ ॥

ਮੂਰਖ ਪੰਡਿਤ ਨਿਯਤ ਚਰਚਾਰ ਬਾਰਾ ਮਨ ਅਭਿਮਤ ਕਰਿਆ, ਚਾਹਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇਵਲ ਮਨ ਬਝਿਓ ਹੁ ਧਿਆ।

ਧਰਮੀ ਧਰਮੁ ਕਰਹਿ ਗਾਵਾਵਹਿ ਮੰਗਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਮਾਨਿਕ ਲੋਕ ਮਨ ਕਾਮੰਧ ਕਰਿਆ ਅਭਿਮਤ ਮਾਨਿਧਿਆ।

ਜਤੀ ਸਦਾਵਹਿ ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਣਹਿ ਛਡਿ ਬਹਹਿ ਘਰ ਬਾਰੁ ॥

ਪਰਭੂ ਚਾਹਾਰ ਪੁਰਾਣੇ ਬਝਿਓ ਬਯਾਪਿਆ, ਕਾਰਣ ਬਾਧਿਓ ਬੇ ਮਨਿ ਕਰਿਓ ਬਲ ਯਾਵਨਰ ਮੁਖਿਓ ਰੂਪ ਨਧਿਆ ਅਭਿਮਤ ਬਾਰ ਬਾਰ ਛਾਡਿਓ।

ਸਭੁ ਕੇ ਪੂਰਾ ਆਪੇ ਹੋਵੈ ਘਟਿ ਨ ਕੋਈ ਆਖੈ ॥

ਬਧਿਓ ਨਿਯਤ ਨਿਯਤ ਪੂਰੁ ਭਯ ਬੋਲਿ ਕਰਿਓ, ਕੇਵਲ ਨਿਯਤ ਕਮ ਬੋਲਿ ਭਾਵੇ ਨਾਹਿ,

ਪਤਿ ਪਰਵਾਣਾ ਪਿਛੈ ਪਾਈਐ ਤਾ ਨਾਨਕ ਤੋਲਿਆ ਜਾਪੈ ॥੨॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਮਨਿ ਯਯਤਿ ਚਰਚਾਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਬਾਰੇ ਪਾਯੋ ਬਧਿਓ ਰਗਾਧਿਆ, ਚਾਹਾਬੇਲੇ ਮਨੁਬਾਰ ਕਾਬੁ ਰੂਪ ਯਗ ਪਭਿਆ॥੨॥

ਮਃ ੧ ॥

ਪੜ੍ਹ 1 ॥

ਵਦੀ ਸੁ ਵਜਗਿ ਨਾਨਕਾ ਸਚਾ ਵੇਖੈ ਸੋਇ ॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਧੁ ਕਰਿਓ ਬਧੁ ਕਰਿਓ।

ਸਭਨੀ ਛਾਲਾ ਮਾਰੀਆ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥

ਪੁਰੋਖ ਜੀਵ ਜਗਤਰੇ ਆਗਯੁ ਬਫਿਵਾ ਪਾਛੈ ਪੁਨਾਬ ਕਰਿਯਾਵ, ਪਰਛੁ ਜਗਤਰੇ ਰਚਯੋਭਾ ਯਾਵਾ
ਕਿਛਿ ਕਰਿਯਾਛਿ, ਭਾਵਾ ਹੂੰ ਹੋਇਯਾਵ।

ਅਗੈ ਜਾਤਿ ਨ ਜੇਰੁ ਹੈ ਅਗੈ ਜੀਉ ਨਵੇ ॥

ਪਰਲੋਕਰੇ ਯਾਓ ਏਵੰ ਬਾਬੂਰਲਰੇ ਕਿਛਿ ਮੂਲਖ ਨਾਹੂੰ, ਕਾਰਣ ਬੇਭਾਵੇਰੇ ਜੀਵ ਨਬਾਨ
ਹੋਇਯਾਵ।

ਜਿਨ ਕੀ ਲੇਖੈ ਪਤਿ ਪਵੈ ਚੰਗੇ ਸੇਈ ਕੇਇ ॥੩॥

ਯਾਵਾਯੁ ਕਰਮੇਰੇ ਲੇਖਾ ਹੋਵਾਵ ਪਰੇ ਬਯਾਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਯਾਵ, ਭਾਵਾਯੁ ਭਲ ਕੂਝਾਯਾਯ
ਪਾਰੇ ॥੩॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਧੁਰਿ ਕਰਮੁ ਜਿਨਾ ਕਉ ਤੁਧੁ ਪਾਇਆ ਤਾ ਤਿਨੀ ਖਸਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਹੋ ਬਿਖਾਭਾ! ਤੂ ਆਰਯੁ ਹੂੰ ਮੋਭੈ ਜੀਵਰੇ ਭਾਗਯਰੇ ਭਲ ਲੇਖੁਛੁ, ਭਾਵਾਹੋਲੇ ਬੇ ਨਿਯ ਮਾਨਿਕ-
ਪੁਰੁਯੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਯਾਛਿ।

ਏਨਾ ਜੰਤਾ ਕੈ ਵਸਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਤੁਧੁ ਵੇਕੀ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਏਹੋ ਜੀਵਰੇ ਬਯਰੇ ਕਿਛਿ ਮਖ ਨਾਹੂੰ, ਬਿਭਿਯੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਏਹੋ ਜਗਤ ਤੂ ਹੂੰ ਭਵੁਯੁ ਕਰਿਛੁ।

ਇਕਨਾ ਨੇ ਤੂੰ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ ਇਕਿ ਆਪਹੁ ਤੁਧੁ ਖੁਆਇਆ ॥

ਹੋ ਪੁਰੁ! ਕਿਛਿ ਜੀਵਯੁ ਤੂ ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਾਯੁਛੁ ਆਯੁ ਕਿਛਿ ਜੀਵਯੁ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਪੂਰੇਰੇ ਰਖੁਛੁ।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜਾਣਿਆ ਜਿਥੈ ਤੁਧੁ ਆਪੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥

ਮੋਭੈ ਤੂ ਨਿਯ ਹੂੰ ਕਾਵਾਯੁ ਨਿਯ ਯਾਨ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਿਛੁ, ਗੁਰੁਯੁ ਕ੍ਰਪਾਯੁ ਬੇ ਹੂੰ ਭੋਭੇ
ਯਾਯਿਛਿ।

ਸਹਜੇ ਹੀ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧੧॥

ਆਯੁ ਬੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਬਭਯਰੇ ਰਹਿਯਾਵ ॥੧੧॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਲਕ ਮਯਾ 1 ॥

ਦੁਖੁ ਦਾਰੁ ਸੁਖੁ ਰੋਗੁ ਭਇਆ ਜਾ ਸੁਖੁ ਤਾਮਿ ਨ ਹੋਈ ॥

ਦੁਖਾ ਭੋਖਾ ਅਰੇ ਆਯੁ ਬ੍ਰਹਮ ਰੋਗਾ ਅਰੇ, ਕਾਰਣ ਮੋਭੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲਿਯਾਵ, ਬੇਭੇਭੇਰੇ ਜੀਵਯੁ
ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬੁਝਿਯੁ ਨਾਹੂੰ।

ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ସୃଷ୍ଟି ରଚୟିତା ଅଟୁ, ମୁଁ କିଛି କରିପାରୁ ନାହିଁ, ଯଦି ମୁଁ କିଛି କରିବାର ପ୍ରୟାସ କରିଥାଏ
॥ ୧ ॥

ହେ ଜଗତ ରଚୟିତା! ମୁଁ ତୁମ ପାଖରେ ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ତୁ ତୁ ନିଜ ନିବାସରେ ରହିଅଛୁ,

ଆଉ ତୋର ଅନ୍ତ ଜଣା ପଡେ ନହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ହେ ପ୍ରଭୁ! ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ତୋର ଜ୍ୟୋତି ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି ଆଉ ଜୀବ ତୋର ଜ୍ୟୋତିରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି, ହେ ସର୍ବକଳା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ! ତୁ ସର୍ବବ୍ୟାପକ ଅଟୁ, ତୁ ସଜା ମାଲିକ ଅଟୁ।

ତୋର ମହିମା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ, ଯିଏ ତୋର ସ୍ତୁତି କରିଥାଏ, ସେ ସଂସାର ସାଗର ପାର ହୋଇଯାଏ।

ହେ ନାନକ! ଏହା ସବୁ ଜଗତ ରଚୟିତାଙ୍କ ଲୀଳା ଅଟେ, ପ୍ରଭୁ ଯାହା କିଛି କରିବାକୁ ଅଛି, ତାହା ସେ କରୁଛନ୍ତି॥୨॥

ପୃଷ୍ଠା 2 ॥

ଯୋଗୀର ଧର୍ମ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ଅଟେ ଆଉ ବ୍ରାହ୍ମଣର ଧର୍ମ ବେଦ ଅଧ୍ୟୟନ କରିବା ଅଟେ ।

କ୍ଷତିହୀନ ଧର୍ମ ବୀର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଅଟେ ଆଉ ଶୁଦ୍ରର ଧର୍ମ ଅନ୍ୟର ସେବା କରିବା ଅଟେ ।

ପରନ୍ତୁ ସବୁଙ୍କ ଧର୍ମ ଏକ ଲକ୍ଷ୍ମରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଅଟେ, ଯଦି କେହି ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣିଥାଏ,
ତାହାହେଲେ ନାନକ ତାହାଙ୍କ ଦାସ ଅଟେ ଆଉ ସେହି ପୁରୁଷ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ନିରଞ୍ଜନ ପ୍ରଭୁ ଅଟନ୍ତି॥3॥

ମହଲ ୨ ॥

ਏਕ ਕ੍ਰਿਸਨੰ ਸਰਬ ਦੇਵਾ ਦੇਵ ਦੇਵਾ ਤ ਆਤਮਾ ॥

ੴ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨੁ ਹੂੰ ਬਹੁ ਦੇਵਦੇਵਤਾ ਦੇਵ ਅਚੰਦ੍ਰ, ਬੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੁ ਆਦਿ ਚੇਤਨਾ ਅੰਤਰਾ
ਅਚੰਦ੍ਰ।

ਆਤਮਾ ਬਾਸੁਦੇਵਸ੍ਰਿ ਜੇ ਕੇ ਜਾਣੈ ਤੇਉ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥੪॥

ਬਹੁ ਜੀਵਨਾ ੦੧੦੦ ਧ੍ਰੁਵਾ ਕਾਬੁਦੇਵ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾ ਹੂੰ ਚਾਹਾਨਾ ਅੰਤਰਾ, ਅੰਤਰਾ ਕੇਵਲੇ ਆਦਿ ਰਹਿਬਾਨਾ
ਕੁੰਠਿਆ, ਨਾਨਕ ਚਾਹਾਰ ਧਾਬ ਰਹਿਬ, ਬੇਬੇ ਪ੍ਰਭੂ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾ ਹੂੰ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰੁ ਅਚੰਦ੍ਰ॥੪॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ 1 ॥

ਕੁੰਠੇ ਬਧਾ ਜਲੁ ਰਹੈ ਜਲ ਬਿਨੁ ਕੁੰਠੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਮੇਧਿਧਿ ਪਾਉਰੇ ਧ੍ਰੁਵਾ ਜਲ ਬਿਨੁ ਰਹਿਬਾ, ਬੇਬੇ ਹੂੰ ਜਲ ਬਿਨਾ ਪਾਉ ਮਧ ਬੇਬੇਪਾਉਰੇ
ਨਾਹਿ।

ਗਿਆਨ ਕਾ ਬਧਾ ਮਨੁ ਰਹੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਹੋਇ ॥੫॥

ਆਦਿਧਿ ਗੁਰੂਕਾ ਜਾਨਰ ਬੇਬੇ ਧ੍ਰੁਵਾ ਮਨ ਬਿਨੁ ਰਹਿਬਾ, ਪਰਭੂ ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਜਾਨ
ਬੁਝਾਨਾ॥੫॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪੜਿਆ ਹੋਵੈ ਗੁਨਹਗਾਰੁ ਤਾ ਓਮੀ ਸਾਧੁ ਨ ਮਾਰੀਐ ॥

ਅੰਤਰਾ ਪੜਾਯੋਗਾ ਵਿਭਾਜ ਬਾਧਿ ਦੇਵਾ ਬੇਬੇਪਾਉਰੇ, ਚਾਹਾਨੇ ਮਨੁਬਾਨੁ ਚਰਿਤਾ ਭਰਿਤ ਨੂਹੇ,
ਕਾਰਨਾ ਅਪਾਉਰੇ ਬੇਬੇਪਾਉਰੇ ਮੇਧਿਧਿ ਚਾਹਾਨੁ ਧਰੁ ਮੇਧਿਧਿ।

ਜੇਹਾ ਘਾਲੇ ਘਾਲਣਾ ਤੇਵੇਹੋਨਾਉ ਪਚਾਰੀਐ ॥

ਮਨੁਬਾਨੁ ਮੇਧਿਧਿ ਕਰਿ ਕਰਿਬਾ, ਬੇਬੇ ਹੂੰ ਚਾਹਾਰ ਨਾਮ ਬੁਝਿਆਰੇ ਰਹਿਬਾ।

ਐਸੀ ਕਲਾ ਨ ਖੇਡੀਐ ਜਿਤੁ ਦਰਗਹ ਗਇਆ ਹਾਰੀਐ ॥

ਆਮੇ ਆਦਿਧਿ ਜੀਵਨਰ ਗੇਲ ਗੇਲਿਬਾ ਭਰਿਤ ਨੂਹੇ, ਚਾਹਾਰ ਧਰੁਬਾਨੁ ਪੁਰੁਕਾ ਧਰੁਬਾਰੇ
ਬਾਰਿਬਾਨੁ ਪਉਧਾ।

ਪੜਿਆ ਅਤੇ ਓਮੀਆ ਵੀਚਾਰੁ ਅਗੈ ਵੀਚਾਰੀਐ ॥

ਵਿਭਾਜ ਆਦਿ ਅਪਾਉਰੇ ਕਰਿਧਿ ਲੋਗਾਰ ਬੇਬੇਪਾਉਰੇ ਬੇਬੇ,

ਮੁਹਿ ਚਲੈ ਸੁ ਅਗੈ ਮਾਰੀਐ ॥੧੨॥

ਬੇਬੇਪਾਉਰੇ ਮਨੁਬਾਨੁ ਪੜਾਯੋਗਾਰੇ ਕਰਿਧਿ ਧਰੁ ਅਵਗਧ ਮੇਧਿਧਿ॥੧੨॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਲੀਕਾ ਮੁਕੁਲਾ 1 ॥

ਨਾਨਕ ਮੇਰੁ ਸਰੀਰ ਕਾ ਇਕੁ ਰਬੁ ਇਕੁ ਰਥਵਾਹੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਚਕਰਾਅਗੀ ਲਿਖ ਯੋਗਿਨੀ ਦੇ ਬੁਨੈਸ਼ ਪਰਚਿਤ ਬਿਮਾਨ ਮਾਨਵ-ਗਿਰੀ ਦੇ ਬਰੋਹਿ ਅਰੇ, ਏਹੇ ਗਿਰੀਰੇ ਏਕ ਰੇਤ ਓ ਏਕ ਬਾਰਤੁ ਪਾਵ।

ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਫੇਰਿ ਵਟਾਈਅਹਿ ਗਿਆਨੀ ਬੁਝਹਿ ਤਾਹਿ ॥

ਯੁਗ ਯੁਗ ਪਰੇ ਏਹਾ ਵਧਲਿਪਾਵ ਅਯ ਅਗਨੀ ਪੂਰੁਸ਼ ਹੂੰ ਏਹੇ ਭੇਦਕੂ ਰੂਪਿਪਾਵ।

ਸਤਜੁਗਿ ਰਬੁ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਧਰਮੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥

ਬਧ ਯੁਗਰੇ ਮਾਨਵ-ਗਿਰੀਰੇ ਰੇਤ ਬਢਾਥ ਪੁਲਾ ਅਯ ਧਰਮ ਬਾਰਤੁ ਪੁਲਾ।

ਤ੍ਰੇਤੈ ਰਬੁ ਜਤੈ ਕਾ ਜੇਰੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥

ਭੇਤਰੇ ਯੁਗਰੇ ਮਾਨਵ-ਗਿਰੀਰੇ ਰੇਤ ਬਢਾਥ ਪੁਲਾ ਅਯ ਵਾਸੁਵਲ ਬਾਰਤੁ ਪੁਲਾ।

ਦੁਆਪੁਰਿ ਰਬੁ ਤਪੈ ਕਾ ਸਤੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥

ਵਾਪਰ ਯੁਗਰੇ ਮਾਨਵ-ਗਿਰੀਰੇ ਰੇਤ ਭਧਬਾ ਪੁਲਾ ਅਯ ਬਧ ਬਾਰਤੁ ਪੁਲਾ।

ਕਲਜੁਗਿ ਰਬੁ ਅਗਨਿ ਕਾ ਕੂੜੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥੧॥

ਕਲਿਯੁਗਰੇ ਮਾਨਵ-ਗਿਰੀਰੇ ਰੇਤ ਢੁਝਾ ਰੂਪੀ ਅਗੀ ਅਛਿ ਅਯ ਮਿਪਾ ਏਹਾਰ ਬਾਰਤੁ ਅਛਿ ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਕੁਲਾ 1 ॥

ਸਾਮ ਕਹੈ ਸੇਤੰਬਰੁ ਸੁਆਮੀ ਸਚ ਮਹਿ ਆਛੈ ਸਾਚਿ ਰਹੇ ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਬਾਮ ਵੇਦ ਕਹੇ ਯੋ ਯਗਰੇ ਬਾਮੀ ਪੁਰੁ ਬ੍ਰੇਤ ਵਸੁ ਕਾਲਾ ਅਰਥਿ, ਬਧਯੁਗਰੇ ਪੁਰੋਧਕ ਮਨੁਸ਼ਧ ਬਧ ਚਾਹੂੰ ਪੁਲਾ, ਬਧ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਪੁਲਾ ਅਯ ਬਧਰੇ ਹੂੰ ਰਝੁਪੁਲਾ।

ਰਿਗੁ ਕਹੈ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਦੇਵਾ ਮਹਿ ਸੂਰੁ ॥

ਰਕ ਵੇਦ ਕਹੇ ਯੋ ਪੁਰੁ ਬਰਵਪਾਪਕ ਅਰਥਿ ਅਯ ਬਰੁ ਵੇਵਭਾਕ ਠਾਰੇ ਪਰਮਾਨੁਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਰਗੇਸ਼ੁ ਅਰੇ।

ਨਾਇ ਲਇਐ ਪਰਾਛਤ ਜਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਤਉ ਮੇਖੰਤਰੁ ਪਾਹਿ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਸ਼ਰਣ ਭਾਰਾ ਪੁਲਕਿਤ ਹੋਇਆ, ਅਧੀਨ ਪਾਪ ਨਿਵ੍ਰਤ ਹੋਇਆ, ਹੋ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨੇਕਾ ਭਾਰਾ ਹੋਂ ਮਨੁਸ਼ਯ ਮੋਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਨੇ।

ਜੁਜ ਮਹਿ ਜੇਰਿ ਛਲੀ ਚੰਦ੍ਰਾਵਲਿ ਕਾਨ੍ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਜਾਦਮੁ ਭਇਆ ॥

ਯਯੂਃ ਵੇਦਰ ਬਿਸ਼ਨ ਭਾਪਰੇਰੇ ਯਾਦਵ ਵੰਸ਼ਰ ਕ੍ਰਿਸ਼-ਕਲ੍ਯਾਨ ਹੋਇਆ, ਯੋਧ ਨੇਕ ਕਾਮੁਕੀ ਭਾਰਾ ਚੰਦ੍ਰਾਵਲੀ ਕਪਟ ਕਰਿਯੋ।

ਪਾਰਜਾਤੁ ਗੋਪੀ ਲੈ ਆਇਆ ਬਿੰਦ੍ਰਾਬਨ ਮਹਿ ਰੰਗੁ ਕੀਆ ॥

ਗੋਪੀ ਨੇਕ ਗੋਪੀਆ ਪਾਛੇ ਯਯੁਜ ਯਯਾਨਰੂ ਪਾਰਿਯਾਤ ਆਗਿਯੋ ਆਯ ਕ੍ਰਿਸ਼ਾਨਰੇ ਕੋਟੁਕ ਰਚਿਯੋ ਭਯਾ ਆਨੰਦ ਪਾਯੋ।

ਕਲਿ ਮਹਿ ਬੇਦੁ ਅਬਰਬਣੁ ਹੂਆ ਨਾਉ ਖੁਦਾਈ ਅਲਹੁ ਭਇਆ ॥

ਕਲਿਯੁਗਰੇ ਅਪਰਵੇਦ ਪੁਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ ਭਯਾ ਭਯਾ ਅਨੁਬਾਹੇ ਪੁਤ੍ਰਕ ਨਾਮ ਆਲਸਾ ਏਵੰ ਯੁਧਾ ਹੋਇਆ।

ਨੀਲ ਬਸਤ੍ਰੁ ਲੇ ਕਪੜੇ ਪਹਿਰੇ ਤੁਰਕ ਪਠਾਣੀ ਅਮਲੁ ਕੀਆ ॥

ਨੀਲਕਮਾਨੇ ਨੀਲ ਰੰਗਰ ਕਪੜ ਪਿਥਿਯੋ ਭਯਾ ਭੁਕੀ ਏਵੰ ਮੋਗਲ ਗ਼ਬਨ ਹੋਇਆ।

ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਹੋਏ ਸਚਿਆਰ ॥

ਐਵੰ ਪਰਿ ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਬਾਸਵੇਦ, ਰੂਗਵੇਦ, ਯਜੁਰਵੇਦ, ਅਪਰਵੇਦ ਬਧ ਕਹਿਯੋ।

ਪੜਹਿ ਗੁਣਹਿ ਤਿਨ੍ ਚਾਰ ਵੀਚਾਰ ॥

ਭਯਾ ਪਛਿਕਾ ਏਵੰ ਅਖੰਨ ਕਰਿਕਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਬੇਧਰੂ ਚਾਰੇ ਬਿਯਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾ।

ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਨੀਚੁ ਸਦਾਏ ॥ ਤਉ ਨਾਨਕ ਮੇਖੰਤਰੁ ਪਾਏ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਪੁਤ੍ਰਕ ਯਯਿ ਕਰਿ ਨੇਕ ਨੇਕੇ ਬਿਨਾਤ ਕਯੁਯਾ, ਭਯਾਹੋਲੇ ਬੇ ਮੋਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਖਸਮੁ ਸਮਾਲਿਆ ॥

ਯੂੰ ਨੇਕ ਬਦਗੁਨਕ ਪੁਰਿ ਬਿਸ਼ਵ ਅਰੇ, ਯਯਾਕਾ ਮਿਲਨ ਭਾਰਾ ਯਯਾਨਕ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯੋ।

ਜਿਨਿ ਕਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਦੀਆ ਇਨ੍ਹੀ ਨੇਤ੍ਰੀ ਜਗਤੁ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥

ਹੋਏ ਮੋਹਦੇ ਭਉਦੇਸ਼ ਦੇਯੋ ਆਨੰਦ ਦੇਸ਼ ਪੁਨਾਜ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯੋ ਏਹਿ ਨੇਤ੍ਰੀ ਦੇਸ਼ ਦੇਸ਼ ਯੋਗਦੇਸ਼
ਬਧਯੋ ਦੇਸ਼ੀ।

ਖਸਮੁ ਛੇਡਿ ਦੂਜੈ ਲਗੇ ਡੁਬੇ ਸੇ ਵਣਜਾਰਿਆ ॥

ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਿਯੋ ਪਠਿ-ਪੁਰਖੁ ਭਯਾਨ ਕਰਿ ਦੇਵਿਯਾਦੇਸ਼ੇ ਲਾਜ ਹੋਯੋ, ਬੇ ਰੂਠੇ ਯੋਯੋ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਬੇਹਿਥਾ ਵਿਰਲੈ ਕਿਨੈ ਵੀਚਾਰਿਆ ॥

ਬਦਗੁਰੂ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਕਰਾਯੋ, ਏਕ ਯਾਤਰਾ ਅਚਰ੍ਹਿ, ਕੇਹੁ ਕਿਰਲ ਕਯੋ ਏਹੁ
ਅਨੁਭਵ ਕਰਿਯਾਏ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿਆ ॥੧੩॥

ਨਿਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਬੇ ਭਾਯੋ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਕਰਾਯੋ ਯਾਤਰਾ ॥13॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਪਾਲ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਸਿੰਮਲ ਰੁਖੁ ਸਰਾਇਰਾ ਅਤਿ ਦੀਰਘ ਅਤਿ ਮੁਚੁ ॥

ਬਿਸੁਲ ਰੁਖੁ ਬਧ ਬਿਯੋ, ਅਠਿ ਭਯੋ ਏਕੋ ਬੰਬਾਰ ਮੋਹਿ ਹੋਯੋ।

ਉਇ ਜਿ ਆਵਹਿ ਆਸ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ਨਿਰਾਸੇ ਕਿਤੁ ॥

ਕੇਹੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਭਾਯੋ ਪਾਯੋ ਆਸ ਕਰਿ ਭਾਯੋ ਪਾਯੋ ਆਸ ਕਰਿ, ਪਰਖੁ ਨਿਰਾਸੇ ਹੋਯੋ
ਚਾਲਿਯੋ।

ਫਲ ਫਿਕੇ ਫੁਲ ਬਕਬਕੇ ਕੰਮਿ ਨ ਆਵਹਿ ਪਤ ॥

ਕਾਰੋ, ਏਹੋ ਪਾਯੋ ਬੰਬਾਰ ਪਾਯੋ, ਪੂਰ ਕੇਹੋ ਏਕੋ ਪਾਯੋ ਕੇਹੋ ਕਾਮੁ ਆਏ ਨਾਹੀ।

ਮਿਠਤੁ ਨੀਵੀ ਨਾਨਕਾ ਗੁਣ ਚੰਗਿਆਈਆ ਤਤੁ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਨਿਯੋ ਬਧ ਮੋਹਿ ਹੋਯੋ ਆਯੋ ਏਹੁ ਬੇਬੰਧੁ ਅਧੋ।

ਸਭੁ ਕੇ ਨਿਵੈ ਆਪ ਕਉ ਪਰ ਕਉ ਨਿਵੈ ਨ ਕੋਇ ॥

ਪ੍ਰਭਾਕ ਮਨੁਸ਼ਯੋ ਨਿਯੋ ਬਾਧਿ ਪਾਯੋ ਨਾਹੀ, ਪਰਖੁ ਅਧੋ ਭਯੋ ਪਾਯੋ ਕੇਹੋ ਮਧ ਨਾਹੀ।

ਧਰਿ ਤਾਰਾਸੁ ਤੇਲੀਐ ਨਿਵੈ ਸੁ ਗਉਰਾ ਹੋਇ ॥

ਮਧੋ ਕੇਹੋ ਬੰਬਾਰ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ, ਭਯੋ ਮੋਹਿ ਪਾਯੋ ਨਾਹੀ, ਭਾਯੋ ਭਯੋ
ਹੋਯੋ।

ਅਪਰਾਧੀ ਦੂਣਾ ਨਿਵੈ ਜੇ ਹੰਤਾ ਮਿਰਗਾਹਿ ॥

ਮ੍ਰਗਰ ਗੀਕਾਰੀ ਭਲੀ ਅਪਰਾਧੀ ਦੂਝਗੁਣ ਨਯੋਂ ਟਾਵ, ਧਰਛੁ

ਸੀਸਿ ਨਿਵਾਇਐ ਕਿਆ ਥੀਐ ਜਾ ਰਿਦੈ ਕੁਸੁਧੇ ਜਾਹਿ ॥੧॥

ਮਝਕ ਨਿੰਦ੍ਰ ਕਲੇ ਕਥਾ ਹੋਯਾਧਾਰਿ, ਯੋਗੇ ਬੁਧਯੋਰੇ ਹੋਂ ਮਯਕਾ ਟਾਵ ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਯਕਾ 1 ॥

ਪੜਿ ਪੁਸਤਕ ਸੰਧਿਆ ਬਾਦੰ ॥

ਪੜ੍ਹਿਓ ਵੇਦ ਯਥਾਧਿ ਧਾਰਿਕ ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹਿਆਵ, ਬਝਾਯਾ ਵਝਨਾ ਏਵੰ ਬਾਦ ਬਿਬਾਦ ਕਰਿਆਵ।

ਸਿਲ ਪੂਜਸਿ ਬਗੁਲ ਸਮਾਧੰ ॥

ਸੇ ਪਧਰਰ ਪੂਜਾ ਕਰਿਆਵ ਆਯ ਵਗ ਭਲੀ ਬਧਾਯੁ ਲਗਾਯ ਟਾਵ।

ਮੁਖਿ ਝੂਠ ਬਿਭੂਖਣ ਸਾਰੰ ॥

ਸੇ ਨਿਯੰਦ੍ਰ ਗੁਣਰੇ ਮਿਥਾਯਾ ਬੋਲਿਆਵ ਆਯ ਬੁਝਰ ਆਭੁਭਾਯ ਭਲੀ ਵੇਖਾਯ ਟਾਵ।

ਤ੍ਰੈਪਾਲ ਤਿਹਾਲ ਬਿਚਾਰੰ ॥

ਸੇ ਧਿਨਰੇ ਚਿਨ੍ਰਿ ਧਰ ਗਯਾਯਾ ਮਛੁ ਪਾਠ ਕਰਿਆਵ,

ਗਲਿ ਮਾਲਾ ਤਿਲਕੁ ਲਿਲਾਟੰ ॥

ਗਲਾਰੇ ਮਾਲਾ ਆਯ ਕਪਾਲਰੇ ਚਿਲਕ ਧਾਰਯਾ ਕਰਿਆਵ।

ਦੁਇ ਪੋਤੀ ਬਸਤ੍ਰ ਕਪਾਟੰ ॥

ਯੋਭਾ ਧੋਭਿ ਪੋਥਿਆਵ ਆਯ ਮਝਕ ਯਧਰੇ ਮਥ ਵਝੁ ਰਝੁਆਵ।

ਜੇ ਜਾਣਸਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਮੰ ॥

ਧਰਛੁ, ਯਧਿ ਏਹਿ ਪੜ੍ਹਿਓ ਬੁਝਾਯਾ ਕਧੰ ਯਾਥਿਆਵ, ਭਾਯਾਯੋਲੇ

ਸਭਿ ਫੋਕਟ ਨਿਸਚਉ ਕਰਮੰ ॥

ਸੇਧੁਰੁ ਯਥਾਧਿਯੋ ਯੋ ਏਹਿ ਬੁਝੁ ਕਧੰ ਵਧਧਰ ਆਯਧਰ ਅਧੋ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਹਚਉ ਧਿਆਵੈ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਗੁਯਾ ਧਾਰਯਾ ਕਰਿ ਯਥਾਧਾਯਾ ਧਾਯ ਕਰਿਯਾ ਯਧਿਓ

ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਟ ਨ ਪਾਵੈ ॥੨॥

ਬਧਗੁਰੁਕਾ ਮਾਰੰ ਵਧੰਨ ਬਿਨਾ ਨਾਧ ਬੁਝਯਾਰ ਮਾਰੰ ਮਿਲੇਨਾਯੋਂ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਕਪੜੁ ਰੂਪੁ ਸੁਹਾਵਣਾ ਛਡਿ ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜਾਵਣਾ ॥

ଏਹਿ ਚਰਮ ਰੂਪੁ ਬੁਝਾਰਿ ਵਸੁ ਏਵੰ ਬੋਝਿਯੰਯਕੂ ਏਹਿ ਦੂਨੀਆਰੇ ਝੁੰ ਛਾਠਿ ਜੀਵਕੂ ਯੋਗਕੂ ਝੂਏ।

ਮੰਦਾ ਚੰਗਾ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਕੀਤਾ ਪਾਵਣਾ ॥

ਜੀਵ ਬੁਝੰ ਨਿਯੰ ਭਲੰ ਸਭੰ ਕਰੰ ਪਾਯੰ ਭੋਗਿਵਾਕੂ ਝੂਏ।

ਹੁਕਮ ਕੀਏ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਰਾਹਿ ਭੀੜੈ ਅਗੈ ਜਾਵਣਾ ॥

ਸਨੂਬੰ ਛਿਲੋਕਾਰੇ ਸਨ ਛਿਲਾ ਝੂਕੁਮਕਰਿਯਾਏ, ਪਰਛੁ ਪਰਲੋਕਾਰੇ ਭਾਖਾਕੂ ਕਹਿੰ ਸਾਗਰੇ
ਯੋਗਕੂ ਝੂਏ।

ਨੰਗਾ ਦੇਜਕਿ ਚਾਲਿਆ ਤਾ ਦਿਸੈ ਖਰਾ ਡਰਾਵਣਾ ॥

ਮੇਰੇ ਬੇ ਜਗ੍ਹਾ ਹੋਇ ਨਿਰਜਨੁ ਮਾਇਆ, ਬੇਰੋਗੇਰੇ ਬੇ ਬਾਬਰੇ ਬੇ ਭਗਤ
ਲਾਗਿਆ।

ਕਰਿ ਅਉਗਣ ਪਛੇਤਾਵਣਾ ॥੧੪॥

ਬੇ ਨਿਰੋਗੇ ਕਰਿਯਾ ਅਵਗੁਣ ਪਾਛੇ ਪਛੇਤਾਵਣਾ ॥14॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਲੀਯਾ ਮੁਖਿ 1 ॥

ਦਇਆ ਕਪਾਹ ਸੰਤੋਖੁ ਸੂਤੁ ਜਤੁ ਗੰਢੀ ਸਤੁ ਵਟੁ ॥

ਹੇ ਪਤੰਗ! ਧੰਨਾ ਤੂੰ ਹੋ, ਬੇਰੋਗੇਰੇ ਬੇਰੋਗੇਰੇ ਬੇਰੋਗੇਰੇ ਬੇਰੋਗੇਰੇ ਬੇਰੋਗੇਰੇ
ਬੇਰੋਗੇਰੇ,

ਏਹੁ ਜਨੇਊ ਜੀਅ ਕਾ ਹਈ ਤ ਪਾਡੇ ਘਤੁ ॥

ਏਹੁ ਜੀਅ ਕਾ ਹਈ ਤ ਪਾਡੇ ਘਤੁ ॥
ਏਹੁ ਜੀਅ ਕਾ ਹਈ ਤ ਪਾਡੇ ਘਤੁ ॥

ਨਾ ਏਹੁ ਤੁਟੈ ਨ ਮਲੁ ਲਗੈ ਨਾ ਏਹੁ ਜਲੈ ਨ ਜਾਇ ॥

ਏਹੁ ਜੀਅ ਕਾ ਹਈ ਤ ਪਾਡੇ ਘਤੁ ॥
ਏਹੁ ਜੀਅ ਕਾ ਹਈ ਤ ਪਾਡੇ ਘਤੁ ॥

ਧੰਨੁ ਸੁ ਮਾਣਸ ਨਾਨਕਾ ਜੋ ਗਲਿ ਚਲੇ ਪਾਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਰੋਗੇਰੇ ਬੇਰੋਗੇਰੇ ਬੇਰੋਗੇਰੇ ਬੇਰੋਗੇਰੇ ਬੇਰੋਗੇਰੇ

ਚਉਕੜਿ ਮੁਲਿ ਅਣਾਇਆ ਬਹਿ ਚਉਕੈ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪਤੰਗ! ਏਹੁ ਪਤੰਗ ਤੂੰ ਹੋ, ਬੇਰੋਗੇਰੇ ਬੇਰੋਗੇਰੇ ਬੇਰੋਗੇਰੇ ਬੇਰੋਗੇਰੇ
ਬੇਰੋਗੇਰੇ,

ਸਿਖਾ ਕੰਨਿ ਚੜਾਈਆ ਗੁਰੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਥਿਆ ॥

ਪ੍ਰੀਤ ਤੂੰ ਹੋ, ਬੇਰੋਗੇਰੇ ਬੇਰੋਗੇਰੇ ਬੇਰੋਗੇਰੇ ਬੇਰੋਗੇਰੇ ਬੇਰੋਗੇਰੇ

ਓਹੁ ਮੁਆ ਓਹੁ ਝੜਿ ਪਾਇਆ ਵੇਤਗਾ ਗਇਆ ॥੧॥

ਪਤੰਗ, ਕੀਤੀ ਬਿਨੁ ਪਤੰਗ ਬੇਰੋਗੇਰੇ ਬੇਰੋਗੇਰੇ ਬੇਰੋਗੇਰੇ ਬੇਰੋਗੇਰੇ
ਬੇਰੋਗੇਰੇ ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਕਤੀ 1 ॥

ਲਖ ਚੇਰੀਆ ਲਖ ਜਾਰੀਆ ਲਖ ਕੂੜੀਆ ਲਖ ਗਾਲਿ ॥

ਮਨੁਸ਼ਖ ਲਖੇ ਚੋਰੀਆ, ਲਖੇ ਕਪੜੀਆਰ ਕਰੇਘਾਓ ਆਯ ਲਖੇ ਹੂੰ ਮੇਘਾ। ਏਵਾਂ ਲਖੇ ਹੂੰ ਮਨ ਕਰਨ
ਕੋਲੀਘਾਓ,

ਲਖ ਠਗੀਆ ਪਹਿਨਾਮੀਆ ਰਾਤਿ ਦਿਨਸੁ ਜੀਅ ਨਾਲਿ ॥

ਬੇ ਫਿਨ ਰਾਤਿ ਲਖੇ ਠਗੀ ਏਵਾਂ ਲਖੇ ਪਾਪ ਗੁਣ ਬਾਘੁਰੇ ਰਝੁਘਾਓ।

ਤਗੁ ਕਪਾਹਗੁ ਕਤੀਐ ਬਾਮੁਹਣੁ ਵਟੇ ਆਇ ॥

ਭੁਲਾ ਭਿਠੀ ਬੂਢਾ ਕਨਾਘਾਓ ਆਯ ਗੁਣਗੁ ਆਇ ਏਘੁਰੇ ਕਲ ਵੇਯ ਪਿਛਾਯ ਘਾਓ,

ਕੁਹਿ ਬਕਰਾ ਰਿੰਨਿ ਖਾਇਆ ਸਭੁ ਕੇ ਆਖੈ ਪਾਇ ॥

ਘਰਕੁ ਆਇਘੁਰਾ ਅਭਿਘੁਰੁ ਲੇਲਿ ਮਾਰਿ ਖਾਯਕਾਯੁ ਫਿਰਾਘਾਓ, ਬਧੇਬੁ ਕਹੁਭਿ ਪਯਯਾਓ ਪਿਛਾਯ।

ਹੋਇ ਪੁਰਾਣਾ ਸੁਟੀਐ ਭੀ ਫਿਰਿ ਪਾਈਐ ਹੋਰੁ ॥

ਮੇਵੇ ਪਯਯਾਓ ਪੁਰੁਣਾ ਹੋਯਕਾਯਾਓ, ਬੇਭੇਭੇਵੇਲੇ ਏਘਾਯੁ ਫਿਰਿ ਕੁਘਾ ਪਯਯਾਓ ਪਿਛਾਯ
ਫਿਰਾਘਾਓ।

ਨਾਨਕ ਤਗੁ ਨ ਤੁਟਈ ਜੇ ਤਗਿ ਹੋਵੈ ਜੋਰੁ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮਧਿ ਬੂਢਾਯੇ ਕਨਾ, ਬਭੇਬੁ ਏਵਾਂ ਬਧੇਕਰ ਕਲ ਰਹਿਘਾਓ, ਚਾਘਾਘੇਲੇ ਆਘਾਰ ਏਘੁ
ਬੂਢਾ ਕੇਵੇ ਲੇਲੇ ਨਾਹਿ ॥੨॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਕਤੀ 1 ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਪਤਿ ਉਪਜੈ ਸਾਲਾਹੀ ਸਚੁ ਸੂਤੁ ॥

ਮਧਿ ਗੁਣਾਯੇ ਪੁਯੁਯ ਨਾਮ ਗੁਣਗੁ ਕਰਾਘਾਓ, ਚਾਘਾਘੇਲੇ ਹੂੰ ਬਧਾਨ ਮਿਲਿਘਾਓ।

ਦਰਗਹ ਅੰਦਰਿ ਪਾਈਐ ਤਗੁ ਨ ਤੁਟਸਿ ਪੂਤ ॥੩॥

ਪੁਯੁਯ ਗੁਣਗੁ ਹੂੰ ਬਯਾ ਪਯਯਾਓ ਅਭੇ, ਏਧਰਿ ਪਧਿਯੁ ਬੂਢਾ ਪੁਯੁਯ ਕਰਕਾਰਾਯੇ ਪਿਛਾਘਾਓ ਆਯ
ਏਘਾ ਕੇਵੇ ਲੇਲੇ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਕਤੀ 1 ॥

ਤਗੁ ਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਤਗੁ ਨ ਨਾਰੀ ॥

ਮਨੁਸ਼ਾਂਸ਼ਕਰ ਯੋਗਿਨੀ ਪਾਯੋਂ ਕੋਈਏ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਾਹਿੰ ਆਯੋਂ ਨਾਰੀ ਪਾਯੋਂ ਮਧ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਾਹਿੰ, ਅਧੀਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ
ਭੋਗ-ਵਿਲਾਸਕਰ ਅਯੋਂ ਭੋਗਿਨੀ ਕੋਈਏ ਨਾਹਿੰ।

ਭਲਕੇ ਥੁਕ ਪਵੈ ਨਿਤ ਦਾੜੀ ॥

ਐਵੇਂ ਕਾਰਣਕਰ ਮਨੁਸ਼ਾਂਸ਼ਕਰ ਕਾਯੋਂ(ਮੁਖੋਂ) ਭੋਗਿਨੀ ਨਿਤ ਅਧਮਾਨ ਵਿਆਪਕ, ਅਧੀਨ ਭੋਗ-ਵਿਲਾਸ
ਕਾਰਣਕਰ ਵੇਯੋਗਿਨੀ ਹੋਯੋਗਿਨੀ।

ਤਗੁ ਨ ਪੈਰੀ ਤਗੁ ਨ ਹਥੀ ॥

ਪਾਦ ਪਾਯੋਂ ਕੋਈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਾਹਿੰ ਯਾਹਾ ਮਧ ਬ੍ਰਹਮਾ ਯੋਗਿਨੀ ਆਯੋਂ ਨਾਹਿੰ ਕੋਈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪਾਯੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਯੋਂ ਯਾਹਾ
ਮਧ ਕਰੋਂ ਕਰੋਗਿਨੀ।

ਤਗੁ ਨ ਜਿਹਵਾ ਤਗੁ ਨ ਅਖੀ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਜਿਹ ਪਾਯੋਂ ਮਧ ਨਾਹਿੰ ਯਾਹਾ ਪਰਕਰ ਨਿਯੋਂ ਕਰੋਗਿਨੀ ਆਯੋਂ ਨਾਹਿੰ ਨੇਹੁ ਪਾਯੋਂ ਕੋਈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਯੋਂ ਯਾਹਾ
ਪਰਕਰ ਰੂਪ ਵੇਯੋਗਿਨੀ।

ਵੇਤਗਾ ਆਪੇ ਵਤੈ ॥ ਵਟਿ ਧਾਰੀ ਅਵਰਾ ਘਤੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਯੋਗਿਨੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਨਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਰਹਿਯੋਗਿਨੀ, ਅਧਮਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਾਯੋਂ ਕਾਯੋਂ ਪੈਰੀਯੋਗਿਨੀ।

ਲੈ ਭਾੜਿ ਕਰੇ ਵੀਆਹੁ ॥

ਵਿਵਾਹ ਕਰੋਗਿਨੀ ਪਾਯੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇਹਿਯੋਗਿਨੀ ਆਯੋਂ

ਕਢਿ ਕਾਗਲੁ ਦਸੇ ਰਾਹੁ ॥

ਆਯੋਂ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਕਾਗਲ ਕਰੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇਹਿਯੋਗਿਨੀ ਆਯੋਂ

ਸੁਣਿ ਵੇਖਹੁ ਲੋਕਾ ਏਹੁ ਵਿਡਾਣੁ ॥

ਹੋਯੋਗਿਨੀਯੋਗਿਨੀ! ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਯੋਂ ਵੇਯੋਗਿਨੀ, ਐਵੇਂ ਕੇਯੋਗਿਨੀ ਆਯੋਂ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਕਯੋਗਿਨੀ ਯੋਗਿਨੀ

ਮਨਿ ਅੰਧਾ ਨਾਉ ਸੁਜਾਣੁ ॥੪॥

ਆਯੋਂ ਭੋਗਿਨੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਯੋਗਿਨੀ ਮਧ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਨਿਯੋਂ ਨਾਮ ਰੂਪਿਯੋਗਿਨੀ ਕਰੋਗਿਨੀ॥੪॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਤਾ ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਰਾਇਸੀ ॥

ਮੋਹਿਨੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਕਾਗਲ ਹੋਯੋਗਿਨੀ, ਬ੍ਰਹਮਾਯੋਗਿਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋਂ ਕਰੋਗਿਨੀ
ਆਯੋਗਿਨੀ।

ସେହି ସେବକ ତାହାର ସେବା ଭକ୍ତି କରିଥାଏ, ଯାହାକୁ ସେ ହୃଦ୍ଯମର ଭେଦ ବତାଇ ମନାଇ ଥାଏ ।

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହୃଦ୍ଯମ ମାନିବା ଦ୍ବାରା ମନୁଷ୍ୟ ସ୍ବୀକୃତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସେତେବେଳେ ସେ ସତ୍ୟର ମହଲକୁ ପାଇନିଏ।

ଯାହା କିଛି ପଡି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ତାହା ସେ ପାଳନ କରିଥାଏ, ଯେବେ ତାହାର ସେବା ସଫଳ ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ ତାହାକୁ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ମିଳିଯାଏ।

ସେ ସେତେବେଳେ ମାନ-ସମ୍ମାନ ସହିତ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରକୁ ଯାଇଥାଏ ॥15॥

ଶ୍ଳୋକ ମହଲ ୧ ॥

ହେ ଭାଇ! ଗାଈ ଏବଂ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଉପରେ ତୁମେ କର ଲଗାଇଛ, ଗାଈର ଗୋବର ତୋତେ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରଦାନ କରେ ନାହିଁ।

ଯୋଡ଼ି, ତିଳକ ଏବଂ ମାଳା ଧାରଣ କରିଛ, କିନ୍ତୁ ମୁସଲମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଧନ, ଧାନ ଖାଉଛ, ଯାହାକୁ ମୋକ୍ତ କରୁଛ।

ହେ ଭାଇ! ନିଜ ଘର ଭିତରେ ତୁମେ ପୂଜା ଅର୍ଚ୍ଚନା କରୁଛ, କିନ୍ତୁ ବାହାରେ ମୁସଲମାନଙ୍କୁ ଡରି ପ୍ରବଞ୍ଚନା କରି କୋରାନ ପଢ଼ୁଛ ଓ ମୁସଲମାନ ଭଳି ଆଚରଣ କରୁଛ।

ହେ ଭାଇ! ଏହି ପ୍ରବନ୍ଧନା ତ୍ୟାଗ କର ।

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ଵାରା ତୋତେ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥ 1 ॥

ପୃଷ୍ଠା 1 ॥

ਮਾਣਸ ਖਾਣੇ ਕਰਹਿ ਨਿਵਾਜ ॥

ਮਾਨਵ-ਭ੍ਰਮੀ ਸੁਖਲਮਾਨ ਪਾਸ਼ ਪਰ ਨਮਾਜ਼ ਪਛਿਆਵ।

ਛੁਰੀ ਵਗਾਇਨਿ ਤਿਨ ਗਲਿ ਤਾਰਾ ॥

ਅਨਪ ਪਸ਼ਰੇ, ਅਭਿਆਚਾਰਕ ਛੁਰੀ ਚਲਾਏ ਪਾਵ, ਚਾਹਾਰ ਗਲਾਰੇ ਬੂਝ ਪਾਵ।

ਤਿਨ ਘਰਿ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪੂਰਹਿ ਨਾਦ ॥

ਚਾਹਾਰ ਘਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਗੰਞ ਵਯਾਏ ਪਾਵ।

ਉਨ੍ਹ ਭਿ ਆਵਹਿ ਓਈ ਸਾਦ ॥

ਚਾਹਾਰੂ ਮਖ ਬੇਘੁ ਬਾਧ ਆਬਿਪਾਵ।

ਕੂੜੀ ਰਾਸਿ ਕੂੜਾ ਵਾਪਾਰੁ ॥

ਚਾਹਾਰ ਧੂਝੀ ਮਿਪਾ ਅਰੇ ਆਭ ਚਾਹਾਰ ਵਪਾਰ ਮਿਪਾ ਅਰੇ।

ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਕਰਹਿ ਆਹਾਰੁ ॥

ਮਿਪਾ ਬੋਲਿ ਭੁੰ ਬੇ ਭੋਜਨ ਕਰਿਪਾਵ।

ਸਰਮ ਧਰਮ ਕਾ ਡੇਰਾ ਦੂਰਿ ॥

ਲਯਾ ਆਵਾ ਧਰਮ ਚਾਹਾ ਠਾਰੂ ਵਧੂ ਦੂਰਾਰੇ ਪਾਵ।

ਨਾਨਕ ਕੂੜੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਿਪਾ ਬੇਮਾਨਯੂ ਭਰਪੂਰ ਕਰਿ ਰਯੁਝੀ।

ਮਥੈ ਟਿਕਾ ਤੇੜਿ ਧੋਤੀ ਕਖਾਈ ॥

ਬੇ ਕਪਾਲਾਰੇ ਚਿਜਕ ਲਗਾਏ ਪਾਵ ਆਭ ਧੋਢੀ ਪਿਝੀਪਾਵ।

ਹਥਿ ਛੁਰੀ ਜਗਤ ਕਾਸਾਈ ॥

ਚਾਹਾਰ ਹਾਥਾਰੇ ਛੁਰੀ ਆਭ ਜਗਤ ਭਪਾਰੇ ਕਾਬੇਯ ਭਲਿ ਅਭਿਆਚਾਰ ਕਰਿਪਾਵ।

ਨੀਲ ਵਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰਿ ਹੋਵਹਿ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਬ੍ਰਾਹ੍ਮਣ ਜੀਲ ਵਸਤ੍ਰ ਪਿਠਿ ਸੂਬਲਮਾਨਯ ਨਯਰੇਰੇ ਬ੍ਰਾਹ੍ਮਣ ਹੋਵਾਨੂ ਚਾਹਿੰ ਥਾਵ,

ਮਲੇਛ ਧਾਨੁ ਲੇ ਪੂਜਹਿ ਪੁਰਾਣੁ ॥

ਸੂਬਲਮਾਨਯ ਠਾਰੂ ਧਨ ਨੇਯਥਾਵ, ਯਾਤ੍ਰਾਨੂ ਯੋਗਿ ਕ੍ਰਿਪਾਯਾਵ ਆਯ ਪੂਰਾਨਾਨੂ ਮਧ ਪੂਜਾ ਕਰਿਥਾਵ।

ਅਭਾਖਿਆ ਕਾ ਕੁਠਾ ਬਕਰਾ ਖਾਣਾ ॥

ਏਕ ਪਸ਼ਰੇ ਅਭਾਖਾ ਆਰਥਾ-ਪਾਥਿ ਪਛਿ ਹਲਾਲ ਕਰਿ ਛੇਲਿ ਮਾਸ ਖਾਯਥਾਵ,

ਚਉਕੇ ਉਪਰਿ ਕਿਸੈ ਨ ਜਾਣਾ ॥

ਪਰਛੁ ਅਧਾ ਪਸ਼ਰੇ ਜਿਹ ਰੋਗੇਸ਼ਕ ਭਿਰੇਰੇ ਕਾਹਾਨੂ ਪੁਰੇਸ਼ ਕਰਾਯ ਨਥਾਵ,

ਦੇ ਕੈ ਚਉਕਾ ਕਢੀ ਕਾਰ ॥

ਬੇ ਰੋਗੇਸ਼ਕਰ ਲੋਧ ਕਰਿ ਬੇਥ੍ਰੇਰੇ ਏਕ ਬਾਧਾ ਚਾਠਿਥਾਵ ਆਯ

ਉਪਰਿ ਆਇ ਬੈਠੇ ਕੁੜਿਆਰ ॥

ਰੋਗੇਸ਼ਕ ਘਰੇ ਬੇ ਮਿਥਾਯੇਰੇ ਆਇ ਕਬਿਥਾਵ।

ਮਤੁ ਭਿਟੈ ਵੇ ਮਤੁ ਭਿਟੈ ॥ ਇਹੁ ਅੰਨੁ ਅਸਾਡਾ ਫਿਟੈ ॥

ਅਧਾਨੂ ਬੇ ਕਹਿਥਾਵ ਯੇ, ਰੋਗੇਸ਼ਕ ਨਿਕਟਨੂ ਆਬ ਨਾਹਿੰ, ਭਾਯਾ ਬੁਧ ਕਰ ਨਾਹਿੰ, ਅਧਾਥਾ ਆਮਰ ਭੋਜਨ ਭੁਝਿ ਹੋਯਾਯਿਵ।

ਤਨਿ ਫਿਟੈ ਫੇੜ ਕਰੇਨਿ ॥

ਭੁਝਿ ਮਲਿਨ ਗਰਾਰ ਭਾਰਾ ਦੂਸ਼ਰ ਕਰਿਥਾਵ,

ਮਨਿ ਜੂਠੈ ਚੁਲੀ ਭਰੇਨਿ ॥

ਅਧਵਿਛੁ ਮਨ ਬਹਿਰ ਬੇ ਪਾਠਿ ਘੋਯਥਾਵ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਧਿਆਈਐ ॥

ਹੋ ਜਾਨਕ! ਬਧਾਰ ਧਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰ।

ਸੁਚਿ ਹੋਵੈ ਤਾ ਸਚੁ ਪਾਈਐ ॥੨॥

ਯੇਵੇ ਮਨ ਗੁਯ ਹੋਯਾਯਾਵ, ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਬਧਾ (ਪੁਰੁ) ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਾਫਿ॥੨॥

ପଞ୍ଚତି ॥

ପରମାତ୍ମା ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ନିଜ ଚିତ୍ତରେ ମନେ ରଖୁଥାନ୍ତି ଆଉ ସେ ସବୁଙ୍କୁ ଦେଖି ନିଜ ଦାୟିତ୍ବରେ ରଖି ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ଚଳାଇ ଥାଆନ୍ତି ।

ସେ ନିଜେ ହିଁ ଜୀବଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ନିଜେ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା କର୍ମ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ପ୍ରଭୁ ମହାନ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ଅନନ୍ତ ଅଟେ, ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ
ଥାଆନ୍ତି।

ଯଦି ପ୍ରଭୁ କୋପ-ଦୃଷ୍ଟି ଧାରଣ କରନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ସେ ରାଜା ଓ ମହାରାଜାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଘାସ ଟୁଣ ଭଳି କାଙ୍ଗାଳି ବନାଇ ଥାଆନ୍ତି ।

ସେ ଦ୍ଵାର ଦ୍ଵାର ମାଗିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ଭିକ୍ଷା ମିଳେନାହିଁ॥16॥

ଶ୍ଳୋକ ଦ୍ଵୟ 1 ॥

ଯଦି କେହି ଚୋର ପର ଘର ଲୁଟିଆଏ ଆଉ ସେହି ପଦାର୍ଥରେ ପିତୃ ଶ୍ରାଦ୍ଧ କରିଥାଏ, ତାହାହେଲେ

ପରଲୋକରେ ବସ୍ତୁ ଚିହ୍ନା ପଡ଼ିଯାଏ, ଏହିପରି ସେ ପିତୃକୁ ଚୋର ବନାଇ ଦେଇଥାଏ, ଅର୍ଥାତ୍ ଚୋରୀ ବସ୍ତୁ ଦ୍ଵାରା ପଣ୍ୟ ମିଳେନାହିଁ।

ପ୍ରଭୁ ପରେ ଏହି ନ୍ୟାୟ କରିଥାନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ନିଜ ଯଜମାନ ବ୍ଦାରା ସେହି ଚୋରୀ ବସ୍ତୁ ପିତୃ ନିମିତ୍ତ ଦାନ କରାଇ ଥାଏ, ସେହି ଦଲାଲ ବାହଣର କାଟି ଦିଆଯାଏ ।

ହେ ନାନକ! ପରେ ପରଲୋକରେ କେବଳ ଏହା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ମନୁଷ୍ୟ ଜିନ ପରିଶ୍ରମ
ଦ୍ୱାରା ଅର୍ଜନ କରିଥାଏ॥ 1 ॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਕਤੀ 1 ॥

ਜਿਉ ਜੇਰੂ ਸਿਰਨਾਵਣੀ ਆਵੈ ਵਾਰੇ ਵਾਰ ॥

ਮੋਹਿ ਬੁਝੈ ਕਾਰਨਾਮੇ ਮਾਇਕੇ ਧਰਮ ਹੋਇਆਵਾ,

ਜੂਠੇ ਜੂਠਾ ਮੁਖਿ ਵਸੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥

ਏਹੀ ਨਿਧਾ ਮਨੁਖੀ ਮੁਹਿੰਦੇ ਨਿਧਾ ਹੋਇਆਵਾ, ਏਹੀ ਨਿਧਾ ਮਨੁਖੀ ਬਰਵਾ ਕੂੜੀ
ਰਹਿਓਆਵਾ।

ਸੂਚੇ ਏਹਿ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਬਹਨਿ ਜਿ ਪਿੰਡਾ ਧੋਇ ॥

ਏਹੀ ਨਿਧਾ ਮਨੁਖੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕੁਝਾਇਆਵਾ ਜਾਇ, ਏਹੀ ਨਿਧੀ ਗਰੀਬੀ ਗੁਣ ਕਰੇ ਬਧਿਓਆਵਾ।

ਸੂਚੇ ਸੇਈ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਵਿਤ੍ਰ ਲੋਕ ਬੇ ਅਠੇ, ਮਾਇਕੇ ਮਨਰੇ ਪੁਰੁ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਓਆਵਾ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਤੁਰੇ ਪਲਾਣੇ ਪਉਣ ਵੇਗ ਹਰ ਰੰਗੀ ਹਰਮ ਸਵਾਰਿਆ ॥

ਮੋਹਿ ਲੋਕ ਪਾਸਰੇ ਪਵਨ-ਵੇਗ ਭਲੇ ਚੇਤਨੇ ਚਾਲੂਆਵਾ ਬੁਝੇ ਘੋਰਾ ਅਭਿ,

ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾੜੀਆ ਲਾਇ ਬੈਠੇ ਕਰਿ ਪਾਸਾਰਿਆ ॥

ਏਹੀ ਨਿਧੀ ਰਾਗੀਰ ਨਿਵਾਸੀ ਬਹੁ ਪੁਕਾਰੇ ਰਾਗੇ ਬਯਾਇ ਆਵਾ, ਏਹੀ ਘਰ, ਮਛੀ ਏਵੇ ਮਛੀਰੇ
ਰਹਿਓਆਵਾ ਅਭਿ ਆਭਿ ਕਰਿਓਆਵਾ,

ਚੀਜ ਕਰਨਿ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਹਰਿ ਬੁਝਨਿ ਨਾਹੀ ਹਾਰਿਆ ॥

ਏਹੀ ਨਿਧੀ ਮਨਲੋਕ ਕਰਾ ਕਰਿਓਆਵਾ, ਪਰਤੁ ਪੁਰੁ ਜਾਗੀ ਨਾਹੀ, ਏਹੀ ਪਾਸਰੇ ਬੇ ਨਿਧੀ ਜੀਵਨ
ਬਾਝੇ ਬਾਝਿਓਆਵਾ।

ਕਰਿ ਫੁਰਮਾਇਸਿ ਖਾਇਆ ਵੇਖਿ ਮਹਲਤਿ ਮਰਣੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥

ਮੋਹਿ ਵਧੀ ਅਨਧ ਭਰੇ ਬੁਝੀ ਚਲਾਏ ਭੋਜਨ ਖਾਇਆਵਾ ਅਭਿ ਨਿਧੀ ਮੁਕਤੀ ਦੇਵੀ ਮੁਖੀ
ਭੁਲੀਆਵਾ,

ਜਰੁ ਆਈ ਜੋਬਨਿ ਹਾਰਿਆ ॥੧੭॥

ਮੋਹੇ ਭਾਇ ਭਰੇ ਕਾਰਜ ਆਇਆਵਾ, ਬੇਭੇਦੇ ਭਾਇ ਪਾਸਰੇ ਭਾਇ ਮੋਹਿ ਬਾਝੇ
ਘਾਇਆਵਾ, ਅਭਿ ਕਾਰਜ ਭਾਇ ਮੋਹਿ ਨਭ ਕਰੇ ਦੇਇਆਵਾ ॥17॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਕਤੀ 1 ॥

ਸਭੇ ਸੂਤਕੁ ਭਰਮੁ ਹੈ ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ ॥

ੴ ਜੀਵਨ-ਮੁਕਤੀ ਵਾਲਾ ਸੂਤਕ ਕੇਵਲ ਖਰਾਬ ਅਤੇ, ਯਾਹਾ ਦੋਹਰਾਕਾਰ ਕਾਰਨ ਸੁਭਾਵਿਤ ਠੀਕੇ
ਲਾਗੇਐ।

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਭਾਣੈ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਜਨਮ ਅਤੇ ਮਰਨ ਦੁਆਰਾ ਹੁਕਮ ਅਤੇ ਚਾਹਾਯਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਂ ਮਨੁੱਖ ਜਨਮ ਨੇਕਤਾ ਅਤੇ
ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਕਰੇਗਾ।

ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੈ ਦਿਤੇਨੁ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ ॥

ਭੋਜਨ ਪੀਣ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਤੇ, ਕਾਰਨ ਪੁਰਾਣੇ ਸੁਭਾਵਿਤ ਜੀਵਨ ਭੋਜਨ ਦੇਣਯੋਗ।

ਨਾਨਕ ਜਿਨ੍ਹੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝਿਆ ਤਿਨ੍ਹ੍ਹ ਸੂਤਕੁ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਜਿਸੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਧੇ ੴ ਭੋਗਤ ਰੂਪਿਨੇ, ਚਾਹਾਯਾ ਸੂਤਕ ਨਾਹੀ॥੩॥

ଯେଉଁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଠାରେ ମହାନ ଗୁଣ ମହଦ୍ଭଦ ଅଛି, ତାହାକୁ ବଡ଼ ମାନି ତାହାଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରିବା ଉଚିତ ।

ଯେତେବେଳେ ଭଗବାନଙ୍କ କୃପାରୁ ସଦଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବଢ଼ିମାକୁ ଦେଖିଥାଏ ।

ଯେବେ ତାହାଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ସେ ମନୁଷ୍ୟର ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

କଣ୍ଠରଜ୍ଜ ହୁକୁମ ହେଲେ ସଦଗୁରୁ ମନୁଷ୍ୟର ମସ୍ତକ ଉପରେ ହାତ ରଖି ସବୁ ମନ୍ଦ ବାହାରକୁ ଫୋପାଡ଼ି ଦେଇଥାଏ ।

ଯେବେ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାନ୍ତି, ନବନିଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ॥ ୧୮ ॥

ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 1 ॥

ପ୍ରଥମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ନିଜେ ନିର୍ମଳ ହୋଇ ପବିତ୍ର ଚଉକିରେ ବସିଯାଏ ।

ଶୁଦ୍ଧ ଭୋଜନ ଯାହାକୁ କେହି ସ୍ବର୍ଗ କରନ୍ତିନାଏ, ତାହାକୁ ପରସା ଯାଏ ।

ଏହିପରି ପବିତ୍ର ହୋଇ ସେ ଭୋଜନ ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ ଆଉ ସେତେବେଳେ ଶ୍ଳୋକ ପଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଥାଏ।

ନିଜର ପବିତ୍ର ଭୋଜନକୁ ନିଜ ପେଟରେ ଅଶୁଦ୍ଧ ସ୍ଥାନକୁ ନେଇଥାଏ, ଏହି ଦୋଷ କାହାକୁ ଲାଗିଥାଏ?

ଅନ୍ଧ, ଜଳ, ଅଗ୍ନି ଏବଂ ଲୁଣ ଚାରି ଦେବତା ଅର୍ଥାତ ପବିତ୍ର ପଦାର୍ଥ ଅଟେ, ଯେତେବେଳେ ପଞ୍ଚମ ପଦାର୍ଥ ଘିଅ ଦିଆଯାଏ ସେତେବେଳେ ଶୁଦ୍ଧ ଏବଂ ପବିତ୍ର ଭୋଜନ ବଢ଼ିଯାଏ ।

ଦେବତା ଭଳି ପବିତ୍ର ଭୋଜନ ପାପୀ ଜନର ସଂଯୋଗରୁ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ ଆଉ ତାହା ଉପରେ ପୁଣି ଛେପ ପକା ଯାଏ ।

ହେ ନାନକ! ସେହି ମୁହଁ ଯିଏ ନାମର ଉଚ୍ଚାରଣ କରେ ନାହିଁ ଆଉ ନାମ ବିନା ରସ ଭୋଗ କରିଥାଏ,

ଏହା ଭାବ ଯେ ସେହି ମୁହଁ ଉପରେ ଛେପ ପଡ଼ିଥାଏ ॥ 1 ॥

ପୃଷ୍ଠା 1 ॥

ନାରୀ ଜନ୍ମବାତ୍ରୀ ଅଟେ, ତାହା ମାଧ୍ୟମରୁ ମନୁଷ୍ୟ ଗର୍ଭରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ, ତାହାର ମାଧ୍ୟମରୁ ପ୍ରାଣୀର ଶରୀର ବଢ଼ିଥାଏ,

ନାରୀ ସହିତ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ସଙ୍ଗ କରିଥାଏ ଆଉ ନାରୀ ବ୍ଯାରା ହିଁ ଦୁନିଆର ଉତ୍ପତ୍ତିର ମାର୍ଗ ଜାରି ରହିଥାଏ।

ଯଦି କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟର ପତ୍ନୀ ମରିଯାଏ, ତାହାହେଲେ ସେ ଅନ୍ୟ ସ୍ତ୍ରୀ ଖୋଜିଥାଏ, ନାରୀ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତାହାର ଅନ୍ୟ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ବଢ଼ିଥାଏ।

ପ୍ରଣି ସେହି ନାରୀ ପାଖରେ କଣ ମନ୍ଦ ଅଛି? ଯିଏ ବଡ଼ ବଡ଼ ରାଜା ମହାରାଜାଙ୍କୁ ଜନ୍ମ ଦେଇଛି।

ନାରୀ ବ୍ଯାରା ହିଁ ନାରୀ ଜାତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ନାରୀ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ଜାତ ହୋଇପାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਭੰਡੈ ਬਾਹਰਾ ਏਕੇ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥

ਕਿਛੁ ਹੋ ਨਾਨਕ! ਕੇਵਲ ਏਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੂੰ ਨਾਰਾਇਣ ਬਿਨਾ ਅਯੋਗਿਰੇ ਆਇਆ।

ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੀਐ ਭਾਗਾ ਰਤੀ ਚਾਰਿ ॥

ਹੇਯੋ ਮੁਖਿ ਭਾਗਾ ਬਾਹਰਾ ਗੁਣਬੁਝਿ ਹੋਇਆ, ਸੇ ਭਾਗਯਾਲੀ ਏਕੋ ਬੁਝਾਰ ਅਰੇ।

ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਸੇਹਿ ਮੁਖਿ ਸੇਹਿ ਬਧਾ ਪੁਛੁਕਾ ਦਰਬਾਰੇ ਭਯੋਲ ਹੋਇਆ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਸਭੁ ਕੇ ਆਖੈ ਆਪਣਾ ਜਿਸੁ ਨਾਹੀ ਸੋ ਚੁਣਿ ਕਢੀਐ ॥

ਹੋ ਪੁਛੁ! ਬਸੇਬੇ ਚੋਰੇ ਨਿਯਮਿ ਕਹਿਓ, ਕਿਛੁ ਯਾਹਾਰ ਤੁ ਨਾਹੀ, ਚਾਹਾਕੁ ਵਾਛੀ ਤੁ ਕਾਢਿਦੇਓ।

ਕੀਤਾ ਆਪੇ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਲੇਖਾ ਸੰਢੀਐ ॥

ਪੁਠਿ ਪੁਰਾਣੀ ਨਿਯਮਿ ਕਰਿ ਅਨੁਬਾਹੇ ਕਰਿ ਆਪੇ ਆਪੇ ਨਿਯਮਿ ਕਹਿਓ ਆਪੇ ਨਿਯਮਿ ਨਿਯਮਿ ਕਰੇ।

ਜਾ ਰਹਣਾ ਨਾਹੀ ਐਤੁ ਜਗਿ ਤਾ ਕਾਇਤੁ ਗਾਰਬਿ ਹੰਢੀਐ ॥

ਮਧਿ ਮਨੁਬਾ ਏਹਿ ਯਗਤਰੇ ਬਾਹਰੇ ਰਹੇ ਨਾਹੀ, ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਸੇ ਕਾਇਤੁ ਅਯੋਗਿਰੇ ਕਹਿਓ।

ਮੰਦਾ ਕਿਸੈ ਨ ਆਖੀਐ ਪੜਿ ਅਖਰੁ ਏਹੇ ਬੁਝੀਐ ॥ ਮੂਰਖੈ ਨਾਲਿ ਨ ਲੁਝੀਐ ॥੧੯॥

ਕਾਹਾਕੁ ਮਧਿ ਮਧਿ ਕੁਛੁ ਨਾਹੀ ਆਪੇ ਬਿਧਾ ਭਾਗਾ ਏਹਿ ਕਾਹਾਕੁ ਰੂਝੇਓ ਭਰਿਓ, ਕਾਹਾਕੁ ਭਰਿਓ ਕਹਿਓ ਭਰਿਓ ਰੂਝੇਓ ॥19॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਲਕ ਮਧਿ 1 ॥

ਨਾਨਕ ਫਿਕੈ ਬੋਲਿਐ ਤਨੁ ਮਨੁ ਫਿਕਾ ਹੋਇ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਫਿਕਾ ਕਹਿਓ ਭਾਗਾ ਭਨ ਮਨ ਫਿਕਾ ਪਉਧਾ।

ਫਿਕੈ ਫਿਕਾ ਸਦੀਐ ਫਿਕੈ ਫਿਕੀ ਸੋਇ ॥

ਕਠਾ ਕਠੁਪੁਰਾ ਬਧਿ ਰੂਪਿਓ ਕਠੁਪੁਰਾ ਭਾਗੇ ਪਉਧੇਓ ਹੋਇਆ ਆਪੇ ਲੋਕਮਾਨੇ ਮਧਿ ਚਾਹਾਰ ਕਠਾ ਬਰਨਕੁ ਮਨੇ ਰਝੁਓ।

ਫਿਕਾ ਦਰਗਹ ਸਟੀਐ ਮੁਹਿ ਥੁਕਾ ਫਿਕੇ ਪਾਇ ॥

ਕਭਾ ਬੁਭਾਵ ਬਾਲਾ ਜੀਵ ਪੁਭੂਯਾ ਦਰਬਾਰੇ ਪੁਠਾਯਾਯਾਤ ਹੋਇਆਯਾ ਅਯ ਕਰੁਯਾਸੀਰ ਮੁਖਿ
ਭਧਰੇ ਛੇਧ ਪਠਿਯਾਯਾ।

ਫਿਕਾ ਮੂਰਖੁ ਆਖੀਐ ਪਾਣਾ ਲਹੈ ਸਜਾਇ ॥੧॥

ਕਰੁਯਾਸੀ ਮਨੁਸ਼ਖੁ ਮੁਖਿ ਕੂਝਾਯਾਯਾ ਅਯ ਦਭੁ ਬਰੂਧ ਚਾਝਾਕੂ ਜੋਭਾ ਮਾਭ ਹੋਇਆਯਾ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਹੁਲਾ 1 ॥

ਅੰਦਰਹੁ ਝੁਠੇ ਪੈਸ ਬਾਹਰਿ ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਫੈਲੁ ॥

ਮਨਰੇ ਮਿਥਾਯਾ ਯਾਯ, ਕੀਝੁ ਕਾਝਾਕੂ ਬਧਾਵਾਵਾ ਭਲਿ ਦੇਯਾਭਯੁਵਾ ਕਪਝਿ ਦੂਨਿਆਰੇ ਗਰਬਾ ਝੁੰ
ਹੋਇਆਯਾ।

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਜੇ ਨਾਵਹਿ ਉਤਰੈ ਨਾਹੀ ਮੈਲੁ ॥

ਬੇ ਚਭਥਠਿ ਚੀਠਰ ਬ੍ਰਾਜ ਕਰਿਯਾਭ, ਚਯਾਧਿ ਚਾਝਾਰ ਮਨਕੂ ਮਯਲਾ ਧੂਰ ਝੂਧਨਾਝੁੰ।

ਜਿਨ੍ ਪਟੁ ਅੰਦਰਿ ਬਾਹਰਿ ਗੁਦੜੁ ਤੇ ਭਲੇ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਯਹਿ ਦੂਨਿਆਰੇ ਬੇਝਿ ਲੋਕ ਭਲ ਅਚੇ, ਯਾਝਾਰ ਮਨਰੇ ਰੇਗਮ ਭਲਿ ਕੋਮਲਭਾ ਯਾਯ,
ਹੋਇਆਯਾਭ ਬੇ ਧਿਝਿ ਯੁਵਾ ਧੋਬਾਲ ਧਾਭਾ ਓ ਚਿਰਾ।

ਤਿਨ੍ ਨੇਹੁ ਲਗਾ ਰਬ ਸੇਤੀ ਦੇਖਨੇ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਭਗਵਾਨਯਾ ਬਹਿਭ ਚਾਝਾਰ ਕਝੂਭ ਧ੍ਰੇਮ ਯਾਯ ਅਯ ਚਾਝਾਯਾ ਦਰੀਨਰ ਧਾਨ ਯਾਯ।

ਰੰਗਿ ਹਸਹਿ ਰੰਗਿ ਰੇਵਹਿ ਚੁਪ ਭੀ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ॥

ਪੁਭੂਯਾ ਧ੍ਰੇਮਰੇ ਬੇ ਝਬਿਯਾਯ, ਕੁਝਨ ਕਰਿਯਾਯ ਅਯ ਰੂਧ ਹੋਇਆਯਾ।

ਪਰਵਾਹ ਨਾਹੀ ਕਿਸੈ ਕੇਰੀ ਬਾਝੁ ਸਚੇ ਨਾਹ ॥

ਬੇ ਨਿਯ ਬਧਾਬਰੂਧ ਧਰਮੇਬਰਯਾ ਕੋਨਾ ਕਾਝਾਕੂ ਯਾਧਿਰ ਕਰੇ ਨਾਝੁੰ।

ਦਰਿ ਵਾਟ ਉਪਰਿ ਖਰਚੁ ਮੰਗਾ ਜਬੈ ਦੇਇ ਤ ਖਾਹਿ ॥

ਭੂ-ਭਾਰਰ ਮਾਗਰੇ ਕਬੈ ਬੇ ਭੋਯਨ ਯਾਭਨਾ ਕਰਿਯਾਯ ਅਯ ਯੇਭੇਭੇਯੇ ਬੇ ਧਿਝਿ,
ਬੇਭੇਭੇਯੇ ਯਾਭਯਾਯ।

ਦੀਬਾਨੁ ਏਕੋ ਕਲਮ ਏਕਾ ਹਮਾ ਤੁਮ੍ਹਰਾ ਮੇਲੁ ॥

ਧਰਮਾਨਾਯਾ ਕਰੇਰਾ ਯਕ ਅਚੇ ਅਯ ਚਾਝਾਯਾ ਜੀਵਰ ਭਾਗਧ ਲੋਯੁਵਾ ਕਾਲਾ ਮਧ ਕਲਮ ਯਕ
ਅਚੇ, ਯਾਧ ਬਮਝਯਾ ਬਾਝਾਭ ਬੇਯਠਿ ਹੋਇਆਯਾ।

ਦਰਿ ਲਏ ਲੇਖਾ ਪੀੜਿ ਛੁਟੈ ਨਾਨਕਾ ਜਿਉ ਤੇਲੁ ॥੨॥

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦਰବਾਰରେ କର୍ମର ਹਿਸਾବ ਕରାଯାଏ, ହੇ ਨਾਨਕ! ਅପਰାଧୀ ମନੁଷ୍ୟ ଘଣ୍ଟାରେ ଚୈଳ ବୀଜ
ଚାପି ହେବା ଭଳି ଚାପି ହୋଇଯାଏ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਣਾ ਕੀਓ ਕਲ ਆਪੇ ਹੀ ਤੈ ਧਾਰੀਐ ॥

ਹੇ ਪਰਮਾਨ੍ਹ! ਭੂ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਹੋਂ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਰਚਨੀਓ ਅਠਹੁਤ ਆਭ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਹੋਂ ਬਭਾਕੂ ਪਾਰਭ ਕਰਿਓ।

ਦੇਖਹਿ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਧਰਿ ਕਚੀ ਪਕੀ ਸਾਰੀਐ ॥

ਭੂ ਨਿਯ ਰਚਨਾ ਏਵੰ ਕਛਾ-ਪਛਾ ਗੋਰਿ(ਭਲ-ਮਥ ਜੀਵ)ਕੂ ਪਰਿਭ੍ਰਾ ਭਪਰੇ ਦੇਖੁਆਭ।

ਜੇ ਆਇਆ ਸੇ ਚਲਸੀ ਸਭੁ ਕੋਈ ਆਈ ਵਾਰੀਐ ॥

ਮੇਭੱ ਜੀਵ ਮਥ ਏਵੇ ਦੂਜਿਆਕੂ ਆਇਓ, ਏ ਚਲਿਯੋ, ਨਿਯ ਪਾਲਿ ਆਇਲੇ ਬਹੁ ਜਾਗੀ ਬ੍ਰਹ੍ਮ।

ਜਿਸ ਕੇ ਜੀਅ ਪਰਾਣ ਹਰਿ ਕਿਉ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ॥

ਨਿਯ ਮਨਹੁ ਆਮੇ ਏਵੇ ਪੁਭੂਕੂ ਕਾਝਿਓ ਬਿਬ੍ਰਹ੍ਮ ਕਰਿਓ, ਮਿਏ ਆਮਕੂ ਜੀਵਨ ਏਵੰ ਪ੍ਰਾਭ ਦੇਯਓ?

ਆਪਣ ਹਥੀ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਕਾਜੁ ਸਵਾਰੀਐ ॥੨੦॥

ਆਬ, ਨਿਯ ਫਾਠਰੇ ਆਮੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਨਿਯ ਕਾਯੰਧ ਬੰਧੁਓ ਕਰਿਓ ਅਧਾਠ ਗੁਭ ਕਰਿ ਭਾਰਾ ਭਗਵਾਨਕੂ
ਪੁਬਭ ਕਰਿ ਨਿਯ ਜੀਵਨਰ ਕਾਯੰਧ ਬਧਾਯ ਕਰਿਓ ॥੨੦॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਥਲਾ 2 ॥

ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਆਸਕੀ ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ ॥

ਭਾਵਾ ਕੋਪਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਅਠੇ, ਮਾਵਾ ਭਗਵਾਨਕੂ ਛਾਓ ਧੋਧਯਭਾਵਰੇ ਲਾਗਿਆ।

ਨਾਨਕ ਆਸਕੁ ਕਾਂਢੀਐ ਸਦ ਹੀ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਬਛਾ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਵਾਕੂ ਕੂਝਾਯਾ, ਮਿਏ ਬਧਾ ਪੁਭੂਕੂ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਰਹੁਆ।

ਚੰਗੈ ਚੰਗਾ ਕਰਿ ਮੰਨੇ ਮੰਦੈ ਮੰਦਾ ਹੋਇ ॥

ਮੇਭੱ ਬਧਓ ਨਿਯੇ ਕਰਿਯੁਵਾ ਗੁਭਕਰਿਓ ਫਾਯ ਬ੍ਰਹ੍ਮਕੂ ਭਲ ਮਾਨਿਆ ਆਭ ਨਿਯੇ ਕਰਿਯੁਵਾ ਮਥ ਕਰਿਓ
ਦੂਝਕੂ ਮਥ ਮਾਨਿਆ, ਏ

ਆਸਕੁ ਏਹੁ ਨ ਆਖੀਐ ਜਿ ਲੇਖੈ ਵਰਤੈ ਸੋਇ ॥੧॥

ਭਾਵਾਕੂ ਭਗਵਾਨਕੂ ਪ੍ਰੇਮ ਕੂਝਾ ਮਾਯ ਪਾਰੇ ਜਾਝੋ, ਏ ਭਲ ਆਭ ਮਥਰੇ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਪਠੇ ਪ੍ਰੇਮਰੇ
ਹੁਧਾਵ ਕੋਭਾਵ ਕਰਿਆ, ਪੁਭੂ ਮਾਵਾ ਕੋਝ ਕਰਿਆ, ਏਪਰੇ ਜੀਵ ਏਧਰੇ ਬਧਮਧ ਰਹੇ ਜਾਝੋ॥੧॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮੁਹੁਰਾ 2 ॥

ਸਲਾਮੁ ਜਬਾਬੁ ਦੇਵੈ ਕਰੇ ਮੁੰਢਹੁ ਘੁਥਾ ਜਾਇ ॥

ਮੇਭੈ ਮਨੁਸ਼ਾ ਨਿਯੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਬੁਧੁਮਨੁ ਕੇਵੇ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯੁ ਕੇਵੇ ਚਾਹਾਨੁ ਬਾਝਨੁ ਕਰਿਯਾਏ,
ਬੇ ਪੁਰਾਨੁ ਹੋ ਕੁਮਾਰਗਾਮਾ ਹੋਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਦੇਵੈ ਕੂੜੀਆ ਥਾਇ ਨ ਕਾਈ ਪਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਚਾਹਾਰ ਦੂਯੋ ਕਾਰਿਯੁ ਮਿਥਾਏ ਅਚੇ ਆਯੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਦਰਬਾਰੇ ਚਾਹਾਨੁ ਕੀਯੋ ਬੁਧੁ
ਮਿਲੇਨਾਹੋ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਸੇ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਸਮੁਹਾਲੀਐ ॥

ਮਾਯਾਯੁ ਬੇਵਾ ਕਰਿਲੇ ਬੁਧੁ ਮਿਲਿਯਾਏ, ਬੇਵਾ ਬੇਹੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਬੁਧੁ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ।

ਜਿਤੁ ਕੀਤਾ ਪਾਈਐ ਆਪਣਾ ਸਾ ਘਾਲ ਬੁਰੀ ਕਿਉ ਘਾਲੀਐ ॥

ਮੇਭੇਵੇਲੇ ਨਿਯੁ ਕਰਿਯੁ ਕਰਿਨੁ ਨਿਯੁ ਹੋ ਭੋਗਿਵਾਨੁ ਪਉਠੇ, ਚਾਹਾਯੇਲੇ ਆਮੇ ਮਨੁ ਕਰਿ
ਕਾਹਿਕੇ ਕਰਿਵਾ?

ਮੰਦਾ ਮੂਲਿ ਨ ਕੀਚਈ ਦੇ ਲੰਮੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀਐ ॥

ਮਨੁ ਕਰਿ ਕਾਇ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ਨੂਹੇ, ਦੂਰ-ਦੂਰਿ ਬਾਰਾ ਫਲਾਫਲਰ ਧਾਨੁ ਰਝੁਵਾ ਭਰਿਓ।

ਜਿਉ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲਿ ਨ ਹਾਰੀਐ ਤੇਵੇਹਾ ਪਾਸਾ ਢਾਲੀਐ ॥

ਆਮੇ ਕਰਿਯੁ ਏਧਰਿ ਖੋਲ ਖੋਲਿਵਾ ਭਰਿਓ ਨੂਹੇ, ਮਾਯਾਰ ਫਲਬੂਧੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਬਨੁਬੁਧੁ ਆਮੇ
ਲਛਿਓ ਹੇਵਾਨੁ ਪਉਠਾਏ, ਅਧਿਓ ਬੁਧੁਕਰਿ ਹੋ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ।

ਕਿਛੁ ਲਾਹੇ ਉਪਰਿ ਘਾਲੀਐ ॥੨੧॥

ਮਨੁਸ਼ਾ ਯਧੁਰੇ ਏਧਰਿ ਬੇਵਾ ਭਭਿ ਕਰ, ਮਾਯਾ ਬਾਰਾ ਲਾਭੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਹੇਵਾ ॥੨੧॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮੁਹੁਰਾ 2 ॥

ਚਾਕਰੁ ਲਗੈ ਚਾਕਰੀ ਨਾਲੇ ਗਾਰਬੁ ਵਾਦੁ ॥

ਮਧਿ ਕੀਯੋ ਬੇਵਕ ਨਿਯੁ ਮਾਨਿਕਰ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਓ ਬਿਵਾਦੁ ਬੁਧੁ ਕਰਿਯਾਏ,

ਗਲਾ ਕਰੇ ਘਣੇਰੀਆ ਖਸਮ ਨ ਪਾਏ ਸਾਦੁ ॥

ਮਧਿ ਬੇ ਅਖੁਕ ਕਠਾ ਕਹਿਯਾਵ, ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਬੇ ਨਿਯੋਗਿ ਧਰਮਭਾਰੇ ਪਾਉ ਭੂਖਨਾਹਿੰ।

ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤਾ ਕਿਛੁ ਪਾਏ ਮਾਨੁ ॥

ਕਿਛੁ, ਮਧਿ ਬੇ ਨਿਯੋਗਿ ਅਹੰਕਾਰ ਧੂਰ ਕਰਿ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਕਿਛਿ ਮਾਨ-ਬੰਨਾਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਨਿ।

ਨਾਨਕ ਜਿਸ ਨੇ ਲਗਾ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਲਗਾ ਸੇ ਪਰਵਾਨੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਹਿ ਮਨੁਸ਼ਾ ਨਿਯੋਗਿ ਬੇਹਿ ਮਾਨਿਕਯ ਬਹਿਤ ਮਿਥਿਯਾਵ, ਯਾਵਾਕ ਬੇਵਾਰੇ ਲਾਗਿਯਾਵ, ਭਾਵਾਰ ਲਗ ਬਾਧਿਤ ਹੋਇਯਾਵ॥1॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ 2 ॥

ਜੇ ਜੀਇ ਹੋਇ ਸੁ ਉਗਵੈ ਮੁਹ ਕਾ ਕਹਿਆ ਵਾਉ ॥

ਮੋਭੰ ਬੰਕਲੁ ਬੁਧਯੋਰੇ ਹੋਇਯਾਵ, ਭਾਵਾ ਕਰਿ ਰੂਪਰੇ ਪੁਕਾਰ ਹੋਇਯਾਵ, ਮੁਹੰਰੇ ਕਹਿਯੁਕਾ ਕਠਾ ਪਵਨ ਭਲਿ ਮਹਾਭਾਸਿ ਹੋਇਯਾਵ।

ਬੀਜੇ ਬਿਖੁ ਮੰਗੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੇਖਹੁ ਏਹੁ ਨਿਆਉ ॥੨॥

ਮਨੁਸ਼ਾ ਬਿਖ ਰੂਪਿਯਾਵ, ਪਰਛੁ ਅਨੁਭਵ ਮਾਗਿਯਾਵ, ਵੇਖ, ਏਵਾ ਕਿਧਰਿ ਨਪਾਯੁ ਅਰੇ॥2॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ 2 ॥

ਨਾਲਿ ਇਆਣੇ ਦੇਸਤੀ ਕਦੇ ਨ ਆਵੈ ਰਾਸਿ ॥

ਮੂਰ੍ਹ ਬਾਧੁਰੇ ਮਿਠੁਭਾ ਕਵਾਹਿ ਠਿਕ ਹੁਣੈ।

ਜੇਹਾ ਜਾਣੈ ਤੇਹੋ ਵਰਤੈ ਵੇਖਹੁ ਕੇ ਨਿਰਜਾਸਿ ॥

ਬੇ ਮੋਹਰਿ ਯਾਗਿਯਾਵ, ਬੇਪਰਿ ਹੂੰ ਬੇ ਕਰਿਯਾਵ, ਏਵਾਰ ਨਿਰੰਯੁ ਕੇਹਿ ਕਰਿ ਵੇਖੁ।

ਵਸਤੁ ਅੰਦਰਿ ਵਸਤੁ ਸਮਾਵੈ ਦੂਜੀ ਹੋਵੈ ਪਾਸਿ ॥

ਕੋਠਿਬਿ ਬਸੁਰੇ ਅਨਧ ਬਸੁ ਬੇਭੇਭੇਲੇ ਮਿਥਿਯਾਵ, ਮਧਿ ਪੂਰ੍ਹ ਧੁਕਾ ਬਸੁਕੁ ਕਾਢਿ ਨਿਯਾਯਾਵ।

ਸਾਹਿਬ ਸੇਤੀ ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲੈ ਕਹੀ ਬਣੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਪੁਰੁਕ ਬਿਨੁਸ਼ਾਹਿ ਬੁਕੁਮ ਕਰਿਕਾ ਬਧਾਨ ਭੂਖਨਾਹਿੰ, ਏਵੁ ਭਾਵਾਕ ਬਿਨੁਸ਼ਾਹਿ ਬਿਨੁਸ਼ਾਹਿ ਪ੍ਰਾਪਨਾ ਕਰਿਕਾ ਭਰਿਭ।

ਕੂੜਿ ਕਮਾਣੈ ਕੂੜੇ ਹੋਵੈ ਨਾਨਕ ਸਿਫਤਿ ਵਿਗਾਸਿ ॥੩॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਛਲ ਕਪਟਰੇ ਅਯੁੱਧ ਕਰਿਲੇ ਛਲ ਕਪਟ ਹੂੰ ਖਾਇਲ ਹੋਯਾਵ, ਕਿੰਨੁ ਪੁਰੂਖਾ
ਮੋਗਾਗਾਨ ਕਰਿ ਪੁਾਗੀ ਪੁਬਧੁ ਹੋਯਾਵ॥੩॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮੁਲਾ 2 ॥

ਨਾਲਿ ਇਆਣੇ ਦੋਸਤੀ ਵਡਾਰੂ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ॥

ਅਯਾਨ ਕਪਛਿ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਉਠਾ ਏਵਾ ਕਠ ਮਥਿਬ ਬਾਪੁਰੇ ਪ੍ਰੇਮ

ਪਾਣੀ ਅੰਦਰਿ ਲੀਕ ਜਿਉ ਤਿਸ ਦਾ ਥਾਉ ਨ ਥੇਹੁ ॥੪॥

ਪਾਣੀਰੇ ਗਾਰ ਭਲਿ ਠਾਹਾਰ ਕਿਛਿ ਅਭਿਯੁ ਰਹੇ ਨਾਹੂੰ॥੪॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮੁਲਾ 2 ॥

ਹੋਇ ਇਆਣਾ ਕਰੇ ਕੰਮੁ ਆਣਿ ਨ ਸਕੈ ਰਾਸਿ ॥

ਮਧਿ ਏਕ ਅਨੂਝਾ ਕਪਛਿ ਕੋਠਿਬਿ ਕਾਰੰਧ ਕਰਿਯਾਵ, ਠਾਹਾਹੇਲੇ ਬੇ ਏਕਾਨੂ ਬਾਪੁਰੁ ਕਰਿਯਾਰੇ ਨਾਹੂੰ।

ਜੇ ਇਕ ਅਧ ਚੰਗੀ ਕਰੇ ਦੂਜੀ ਭੀ ਵੇਰਾਸਿ ॥੫॥

ਏਧਰਿ ਕਿ ਬੇ ਏਕ ਭਲ ਕਾਮ ਕਰਿ ਮਧ ਅਨਧ ਕਾਮਨੂ ਬਿਗਾਠਿ ਵੇਯਾਵ॥੫॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠਿ ॥

ਚਾਕਰੁ ਲਗੈ ਚਾਕਰੀ ਜੇ ਚਲੈ ਖਸਮੈ ਭਾਇ ॥

ਮੋਭੈ ਬੇਵਕ ਨਿਯ ਬਾਮਾਯ ਭਲਾ ਅਨੂਬਾਰੇ ਚਾਲਿਯਾਵ, ਠਾਹਾਹੇਲੇ ਭਾਵ, ਬੇ ਨਿਯ ਬਾਮਾਯ
ਨੀਕਰਿ ਕਰੁਛਛਿ,

ਹੁਰਮਤਿ ਤਿਸ ਨੇ ਅਗਲੀ ਓਹੁ ਵਜਹੁ ਭਿ ਦੂਣਾ ਖਾਇ ॥

ਏਠਿ ਭਾਰਾ ਠਾਹਾਨੂ ਕਠ ਮਾਨ-ਬਯਾਨ ਮਿਲਿਯਾਵ, ਆਭ ਵੇਠਨ ਮਧ ਬਾਮਾ ਠਾਨੂ ਭੁਯਗੁਗ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਕਰਿਯਾਵ।

ਖਸਮੈ ਕਰੇ ਬਰਾਬਰੀ ਫਿਰਿ ਗੈਰਤਿ ਅੰਦਰਿ ਪਾਇ ॥

ਮਧਿ ਬੇ ਬਾਮਾਯ ਬਮਕਸ਼ ਮਾਗਿਯਾਵ, ਠਾਹਾਹੇਲੇ ਬੇ ਮਨਰੇ ਲਛ੍ਹਿਠ ਹੋਯਾਵ।

ਵਜਹੁ ਗਵਾਏ ਅਗਲਾ ਮੁਹੇ ਮੁਹਿ ਪਾਣਾ ਖਾਇ ॥

ਪਰਿਗਾਮ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਨਿਯ ਪ੍ਰਮਾਨ ਅਯੁੱਧ ਮਧ ਬੇ ਹਰਾਯ ਯਾਵ ਆਭ ਬਰੰਧਾ ਯੋਧਾ ਮਾਠ ਯਾਯਾਵ।

ਜਿਸ ਦਾ ਦਿਤਾ ਖਾਵਣਾ ਤਿਸੁ ਕਹੀਐ ਸਾਬਾਸਿ ॥

ਆਮੇ ਯਾਹਾਰ ਧਾਨ ਖਾਯਯੋ, ਭਾਵਾਯੁ ਆਮੇ ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ ਪੁਗਾਮ ਕਰਿਵਾ ਯਚਿਓ।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲਈ ਨਾਲਿ ਖਸਮ ਚਲੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥੨੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਖਾ ਬੰਨ੍ਹਣਗੇਰੇ ਖੁਸ਼ਮ ਬੰਨ੍ਹਣਾ ਖੁਸ਼ਮਾਏ, ਐਥੇ ਭਾਵਾਯੁ ਬੰਨ੍ਹਣਗੇਰੇ ਬੰਨ੍ਹਣਾ ਪੁਰਾਨਾ
ਕਰਿਵਾ ਯਚਿਓ॥੨੨॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਹਲਾ 2 ॥

ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਦਾਤਿ ਆਪਸ ਤੇ ਜੋ ਪਾਈਐ ॥

ਏਹਾ ਕੀਧਰੇ ਧਾਨ, ਯਾਹਾ ਆਮੇ ਬੁਝਾ ਮਾਗੇ ਪੁਰਾਤ ਕਰੂ?

ਨਾਨਕ ਸਾ ਕਰਮਾਤਿ ਸਾਹਿਬ ਤੁਠੈ ਜੇ ਮਿਲੈ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਅਭੂਤ ਧਾਨ ਚਾਹਾ ਅਚੇ, ਯਿੰਧੇ ਪੁਰੂਸ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਯਾ ਹੋਵੇ ਪੁਰਾਤੁ ਹੋਇਆ ॥1॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮੁਕਤਿ 2 ॥

ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਚਾਕਰੀ ਜਿਤੁ ਭਉ ਖਸਮ ਨ ਜਾਇ ॥

ੴ ਜਿਹਦੇ ਬੇਵਾ ਅਚੇ, ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਬਾਨੀਆਂ ਭਲੇ ਕੂਚੇ ਫੁੱਲੇ?

ਨਾਨਕ ਸੇਵਕੁ ਕਾਢੀਐ ਜਿ ਸੇਤੀ ਖਸਮ ਸਮਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਛਾ ਬੇਵਕ ਚਾਹਾ ਕੂਹਾਯਾ, ਯਿੰਧੇ ਨਿਯੋ ਬਾਨੀਆਂ ਠੀਕੇ ਲੀਨੇ ਰਹੇ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਨਾਨਕ ਅੰਤ ਨ ਜਾਪਨੀ ਹਰਿ ਤਾ ਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਅੰਤੁ ਭਗਾ ਯਾਹੇ ਨਾਹੀ, ਬੇ ਅਨੰਤ ਅਚੰਤੁ।

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਸਾਖਤੀ ਫਿਰਿ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਮਾਰ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯਾਇ ਆਪੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਨਿਯੋ ਰਚਿਤ ਬ੍ਰਹਮੰ ਨਾਭ ਕਰਿਯਾਇ।

ਇਕਨ੍ਹ ਗਲੀ ਜੰਜੀਰੀਆ ਇਕਿ ਤੁਰੀ ਚੜਹਿ ਬਿਸੀਆਰ ॥

ਕਿਛੇ ਯਾਵਨਾ ਗਲਾਹੇ ਯਯੋਰ ਪਠੇਯਾ, ਅਧੀਨ ਬਧਨਹੇ ਰਹੇਯਾ ਆਪੇ ਕਿਛੇ ਅਬੰਧਾ ਘੋਰਾ
ਭਪਹੇ ਬਵਾਰ ਹੋਇ ਆਨੰਦ ਪੁਰਾ ਕਰਿਯਾਇ।

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਆਪਿ ਹਉ ਕੈ ਸਿਉ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ ॥

ਬੇਹੁ ਪੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਲੀਨਾ ਕਰਿਯਾਇ ਆਪੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਯਾਵਨਾ ਭਾਰਾ ਕਰਾਇ ਯਾਇ, ਯੂੰ ਕਾਹਾ
ਕਹਿਓ?

ਨਾਨਕ ਕਰਣਾ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਫਿਰਿ ਤਿਸ ਹੀ ਕਰਣੀ ਸਾਰ ॥੨੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇਭਉ ਪੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮੰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯਾਇ, ਬੇ ਧੁਨੀ ਚਾਹਾਰ ਪੋਥੀਆਂ ਕਰਿਯਾਇ ॥23॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮੁਕਤਿ 1 ॥

ਆਪੇ ਭਾਂਡੇ ਸਾਜਿਅਨੁ ਆਪੇ ਪੂਰਣੁ ਦੇਇ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਪਾਤੁ ਬਨਾਏਕਿ ਏਵੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਚਾਹਾਰ ਚਰਿਤਰੇ ਗੁਣ-ਅਵਗੁਣ, ਬ੍ਰਹਮ-
ਦੂਖ ਰਹਿਯਾਇ।

ਇਕਨੀ ਦੁਧੁ ਸਮਾਈਐ ਇਕਿ ਚੁਲ੍ਹੈ ਰਹਨਿ ਚੜੇ ॥

ਕਿਛੇ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਪਾਤੁਰੇ ਦੂਖ ਭਰਿ ਰਹਿਯਾਏ, ਅਥੀਛ ਬਦਗੁਣ ਬਿਵਧਮਾਨ ਰਹਿਯਾਏ ਅਭ ਅਭ ਕਿਛੇ
ਰੂਪਿਰੇ ਚਾਪ ਬਹੁ ਕਰਿਯਾਏ।

ਇਕਿ ਨਿਹਾਲੀ ਪੈ ਸਵਨਿ ਇਕਿ ਉਪਰਿ ਰਹਨਿ ਖੜੇ ॥

ਕਿਛੇ ਭਾਗਯਗਾਮੀ ਨਰਮ ਬੇਯ ਭਪਰੇ ਬਿਗ੍ਰਾਮ ਕਰਿਯਾਇ ਅਭ ਕਿਛੇ ਬੇਬਾਰੇ ਪਹਰਾ ਦੇਕਯਾਇ।

ਤਿਨ੍ਹਾ ਸਵਾਰੇ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ੍ਹ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨ ਬੇਬੇ ਮਨੁਸ਼ਯਕ ਜੀਵਨ ਬ੍ਰਹਮ ਬਨਾਏਕਿ ਆਇ, ਯਾਹਾ ਭਪਰੇ ਬੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ
ਕਰਿਯਾਇ ॥੧॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ 2 ॥

ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਕਰੇ ਆਪਿ ਜਾਈ ਭਿ ਰਖੈ ਆਪਿ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਦੂਜਿਆ ਬਨਾਏਕਿ ਆਇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਬਹੁ ਕਿਛੇ ਕਰਿਯਾਇ, ਬੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਨਿਯ
ਰਚਨਾਕੂ ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਿਯਾਇ।

ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਕੈ ਦੇਖੈ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥

ਬੇ ਦੂਜਿਆਰੇ ਜੀਵਕੂ ਭਪ੍ਰਿਯ ਕਰਿ ਚਾਹਾਰ ਯੁਗ ਮਰਗਕੂ ਦੇਖੁਯਾਇ।

ਕਿਸ ਨੇ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਕ ਬਿਨਾ ਅਭ ਕਾਹਾ ਪਾਸਰੇ ਪ੍ਰਾਪਨਾ ਕਰਿ ਪਾਰਿਵੇ, ਮੋਢੇਭੇਭੇ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ
ਬਹੁ ਕਿਛੇ ਕਰਿਯਾਇ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਵਡੇ ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ਕਿਛੁ ਕਹਣਾ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਮਹਾਨ ਪੁਰੁਸ਼ ਮਹਿਮਾ ਏਵੰ ਬਧਿਮਾਰ ਬਥੁਨਾ ਕਰਮਾਏਕਿ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹੂੰ।

ਸੇ ਕਰਤਾ ਕਾਦਰ ਕਰੀਮੁ ਦੇ ਜੀਆ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ ॥

ਬੇ ਬਿਭਰ ਰਚਨਾ, ਬੇ ਨਿਯ ਪੁਕੁਟਿਕੂ ਦੇਖੁਯਾਇ ਚਾਹਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀਵ ਭਪਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰਿਯਾਇ,
ਬੇਬਮਬੁ ਜੀਵਨਕੂ ਪੋਸ਼ਣ ਦੇਕਯਾਇ।

ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਧੁਰਿ ਛੇਡੀ ਤਿੰਨੈ ਪਾਇ ॥

ਜੀਵ ਬੇਬੇ ਕਰਿ ਕਰਿਥਾਏ, ਯਾਹਾ ਚਾਹਾਰ ਭਾਗਧਰੇ ਆਧਿਕੁ ਹੋ ਲੇਖਾ ਹੋਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਏਕੀ ਬਾਹਰੀ ਹੋਰ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਬੇ ਏਕਿ ਪੁਰੁ ਬਿਨਾ ਅਨਧ ਚਰਣ ਨਾਹੀ ॥

ਸੋ ਕਰੇ ਜਿ ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ ॥੨੪॥੧॥ ਸੁਧੁ

ਬੇ ਕੀਛੇ ਕਰਿਥਾਏ ਯਾਹਾ ਚਾਹਾਕੁ ਮਝੂਰ ਹੋਯਾਏ ॥੨੪॥੧॥ ਗੁਣ ॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਸ਼ਰ ਏਕਿ ਅਚਰਿ, ਚਾਹਾਕੁ ਨਾਮ ਅਧਿ ਅਚੇ। ਬੇ ਬੁਝਿਰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁ। ਬੇ ਬਰੰਗਛਿਨਾਨ, ਭਯ
ਰਹਿਓ ਅਚਰਿ। ਬੁਝਓ ਬਿਨੁ ਬੁਝੁ ਬੇ ਬਿਨਾਨਿ ਧੁਝਿਰੇ ਦੇਖੁਥਾਛਿ ਬੇਬੇ ਕਾਲਾਓਤ ਬੁਝੁ ਮੁਝਿ ਅਮਰ
ਅਚੇ। ਬੇ ਯਥਾ ਮਰਣ ਚਕੁਰੁ ਮੁਝਿ ਅਚਰਿ। ਬੇ ਬੁਝੁ ਪੁਕਾਰਿ ਹੋਯਾਛਿ। ਗੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾਕੁ ਚਾਹਾਕੁ ਪੁਕਾਰੁ
ਕਰਿ ਬੁਝੁ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾ ਕੀ ॥

ਰਾਗ ਆਸਾ। ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਕਾ!

ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀਉ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਰਵਿ ਦਾਸ ਜੀ ॥

ਆਸਾ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ॥

ਆਸਾ। ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥

ਗੁਰ ਚਰਣ ਲਾਗਿ ਹਮ ਬਿਨਵਤਾ ਪੂਛਤ ਕਹ ਜੀਉ ਪਾਇਆ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯ ਗੁਰੁਕਾ ਚਰਣਰੇ ਲਾਗਿ ਬਿਨਾਓ ਕਰਿਥਾਏ ਏਵਾ ਧਰਾਰਿਥਾਏ ਯੇ ਮਨੁਬਖੁ ਕਾਹਿਕਿ ਭਉਨੁ
ਕਰਾਯਾਛਿ?

ਕਵਨ ਕਾਜਿ ਜਗੁ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ਕਹਹੁ ਮੇਰਿ ਸਮਝਾਇਆ ॥੧॥

ਏਹਿ ਯਗਓ ਕਾਹਿਕਿ ਭਉਨੁ ਹੋਯਾਛਿ ਆਯ ਏਹਾ ਬਿਨਾਓ ਕਾਹਿਕਿ ਹੋਯਾਛਿ? ॥੧॥

ਦੇਵ ਕਰਹੁ ਦਇਆ ਮੇਰਿ ਮਾਰਗਿ ਲਾਵਹੁ ਜਿਤੁ ਭੈ ਬੰਧਨ ਤੁਟੈ ॥

ਹੇ ਗੁਰੁਦੇਵ! ਮੇਰਾ' ਭਉਰੇ ਧਰਮਾ ਕਰ ਆਯ ਬਿਨਾਓਰੇ ਮੇਰਾਓ ਲਗਾਏ। ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਮੇਰਾ
ਭਯਰ ਬੰਧਨ ਧੂਰ ਹੋਯਾਛਿ।

ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਫੇੜ ਕਰਮ ਸੁਖ ਜੀਅ ਜਨਮ ਤੇ ਛੁਟੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ' ਭਉਰੇ ਏਧਰਿ ਬੁਝਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਯੇ ਮੇਰਾ ਪੂਰ ਯਥਾ ਯਥਾ ਮਰਣਰੇ ਧੂਝਾ ਨਾਓ ਹੋਯਾਛਿ
ਆਯ ਮੇਰਾ ਆਯ। ਯਥਾ ਚਕੁਰੁ ਬਝਿਯੋ ॥੧॥ ਰੁਝ ॥

ମନ ମାୟାର ଫାଶିର ବନ୍ଧନକୁ ଛିଣ୍ଡିବ ନାହିଁ ଆଉ ଏଥିପାଇଁ ସେ ଶୂନ୍ୟ ସମାଧିରେ ଲୀନ ହୁଏନାହିଁ ।

ସେ ନିଜ ଅହଂ ଓ ମୋକ୍ଷର ପଦକୁ ଜାଣିପାରେ ନାହିଁ । ଏହି ବିଧିରେ ତାହାର ଜନ୍ମ ମରଣର ଦ୍ଵିଧା ଦୂର ହୁଏନାହିଁ ॥୨॥

ଆମ୍ଭା କେବେ ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମ ହୁଏନାହିଁ, ମନୁଷ୍ୟ ଭାବିଥାଏ ଯେ ଏହା ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ ।

ସେ ଜନ୍ମ ମରଣ ରହିତ ଅଟନ୍ତି । ଯେବେ ମନରୁ ଜନ୍ମ ମରଣର ଖୁଆଲ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ,
ସେତେବେଳେ ସର୍ବଦା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବୃତ୍ତିରେ ରହିଥାଏ ॥ ୩ ॥

ଯେପରି ଜଳ ପାତ୍ରରେ ପଡ଼ିଥିବା ପ୍ରତିବିମ୍ବ ପାତ୍ର ଭାଙ୍ଗିବା ପରେ ମିଳାଇ ଯାଏ,

ସେପରି ହିଁ ହେ କବୀର! ଯେବେ ଗୁଣର ମାଧ୍ୟମରୁ ଦ୍ଵିଧା ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ ମନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ
ଠାରେ ରହିଥାଏ ॥୪॥୧॥

ਆਸਾ ॥

ਅੰਗ ॥

ਗਜ ਸਾਢੇ ਤੈ ਤੈ ਧੋਤੀਆ ਤਿਹਰੇ ਪਾਇਨਿ ਤਗ ॥

ਮੇਭੱ ਵਧਛੇ ਬਾਛੇ ਚੰਨਿ ਗਯ ਲਾਘਾ ਘੋਰਿ ਆਭ ਫੁੰਬੂਭਾ ਪਛਤਾ ਪਿਛਿਆ, ॥

ਗਲੀ ਜਿਨ੍ਹਾ ਜਪਮਾਲੀਆ ਲੋਟੇ ਹਥਿ ਨਿਬਗ ॥

ਸ਼ਾਹਾਰ ਗਲਾਰੇ ਯਧਮਾਲਾ ਭਯਾ ਫਾਭਰੇ ਚਮਕੂਧੁਰਾ ਲੋਚਾ ਹੋਯਾ, ॥

ਓਇ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਬਾਨਾਰਸਿ ਕੇ ਠਗ ॥੧॥

ਵਾਸੁਵਰੇ ਆਪਰਿ ਲੋਕਕੂ ਹਰਿਕਾ ਬਲ ਕੁਝਾਯਾ, ਨਾਹਿ, ਆਗੁ ਬੇਧਾਨੇ ਵਨਾਰਬਰ ੦ਕ
ਅਚਰਿ ॥੧॥

ਐਸੇ ਸੰਤ ਨ ਮੇ ਕਉ ਭਾਵਹਿ ॥

ਆਪਰਿ ਬਲ ਮੋਰੇ ਆਧੀ ਭਲ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ।

ਡਾਲਾ ਸਿਉ ਪੇਡਾ ਗਟਕਾਵਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਧਾਨੇ ਗਯਰ ਭਲ ਬਹਿਭ ਗਯਾਫੁ ਅਧਾਰ ਲੋਕਕੂ ਪਰਿਵਾਰ ਬਹਿਭ ਲੂਚੇ ਪਾਰਿ ਧਿਅਫੁ
॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਬਾਸਨ ਮਾਂਜਿ ਚਰਾਵਹਿ ਉਪਰਿ ਕਾਠੀ ਧੋਇ ਜਲਾਵਹਿ ॥

ਬੇਧਾਨੇ ਨਿਯ ਪਾਭੂਭ ਭਲ ਭਾਵਰੇ ਰਗਫਿ ਬਧਾ ਕਰਿ ਰੂਪਾਰੇ ਰਗਫਿ,

ਬਸੁਧਾ ਖੇਦਿ ਕਰਹਿ ਦੁਇ ਚੂਲ੍ਹੇ ਸਾਰੇ ਮਾਣਸ ਖਾਵਹਿ ॥੨॥

ਕਾ੦ਕੂ ਘੋਯ ਯਲਾਯ ਧਾਧਾਫਿ, ਭੁਯੰ ਗੋਲਿ ਅਧਾ ਆਕ ਰੂਪਾ ਵਨਾਯ ਧਾਧਾਫਿ ਆਭ ਬਾਧੂਫੁ ਮਨੁਬਾਫੁ
ਲੂਚੇਵਾ ਪਾਯੰ ਕੋਧਬਿ ਬਯੋਭ ਕਰਫਿ ਨਾਹਿ ॥੨॥

ਓਇ ਪਾਪੀ ਸਦਾ ਫਿਰਹਿ ਅਪਰਾਧੀ ਮੁਖਹੁ ਅਪਰਸ ਕਹਾਵਹਿ ॥

ਬੇਧਿ ਪਾਧਾ ਬਧਾ ਅਧਰਾਧਰੇ ਪਧਭੁਫੁ ਰਹਿਧਾ ਆਭ ਨਿਯਕੂ ਨਿਯੇ ਮੁਧਰੇ ਆਪਰਿ ਕਹਿਧਾ ਮੇ
ਆਧੇ ਪਾਧਾਫੁ ਬੁਧੰ ਕਰਿ ਨਾਹਿ। ਭੇਧੁ ਅਧੁਫੁ ਅਧੁ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਫਿਰਹਿ ਅਭਿਮਾਨੀ ਸਗਲ ਕੁਟੰਬ ਡੁਬਾਵਹਿ ॥੩॥

ਬੇਧਿ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਧਵਾ ਪਧਭੁਫੁ ਰਹਿਧਾ ਆਭ ਨਿਯ ਕੂਧੁਫੁ ਮਧ ਕੂਧਾਯ ਵੇਯਧਾ ॥੩॥

ਜਿਤੁ ਕੇ ਲਾਇਆ ਤਿਤ ਹੀ ਲਾਗਾ ਤੈਸੇ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧ ਬੇਧੁਰੇ ਲਾਗਿਓ, ਯਾਹਾ ਬਹਿਤ ਪੁਰੁ ਚਾਹਾਕੂ ਲਗਾਯੋਓ ਆਯ ਬੇ ਬੇਪਰਿ ਹੂੰ ਕਰਿ ਕਰਿਯਾਯ।

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮਿ ਨ ਆਵੈ ॥੪॥੨॥

ਹੇ ਕਬੀਰ! ਬਧਯ ਏਹਾ ਮੇ ਯਾਹਾਰ ਮਿਲਨ ਬਧਗੁਰੂਯ ਬਹਿਤ ਹੋਯਯਾਯ, ਬੇ ਧੂਨਿਯਾਯੇ ਕਾਰਯਾਰ ਯਯ ਨਿਯ ਨਾਹੂੰ॥੪॥੨॥

ਆਸਾ ॥

ਆਗਾ ॥

ਬਾਪਿ ਦਿਲਾਸਾ ਮੇਰੇ ਕੀਨ੍ਹਾ ॥ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦੀਨ੍ਹਾ ॥

ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੇਰੇ ਪੈਰਿਯ ਦੇਯਯੋਓ, ਬੇ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਅਮ੍ਰਿਤ ਮੇਰਾ ਮੁਖਿਯੇ ਰਯਯੋਓ, ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਮੇਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪਾ ਬੇਯ ਬ੍ਰਹਮਾਯਾ ਹੋਯਯਾਯਯ।

ਤਿਸੁ ਬਾਪ ਕਉ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀ ॥

ਬੇਹਿ ਪਰਮ ਪਿਤਾਯੂ ਮੂੰ ਨਿਯ ਮਨਰੂ ਕੋਪਰਿ ਯੂਲਿ ਪਾਰਿਯੋ?

ਆਗੈ ਗਇਆ ਨ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮੂੰ ਪਰਲੋਕ ਯੋਯੋ, ਬੇਯੇਯੇਯੇ ਨਿਯ ਯਾਯਨ ਕਾਯਿ ਯਾਰਿਯੋ ਨਾਹੂੰ॥੧॥

ਮੁਈ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ਹਉ ਖਰਾ ਸੁਖਾਲਾ ॥

ਮੇਰਾ ਮਾਯਾ ਰੂਪਾ ਮਾਤਾ ਮਰਿ ਯਾਯਯੋ ਆਯ ਕਬੂਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਯਯ ਯਾਯਯੋ।

ਪਹਿਰਉ ਨਹੀ ਦਗਲੀ ਲਗੈ ਨ ਪਾਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਰਮਾਨ, ਮੂੰ ਮਾਯਾ ਾਰੂ ਮੁਯ ਅਯੇ ਆਯ ਮੂੰ ਗਰਾਰ ਪਾਰਗ ਕਰਿਯੋ ਨਾਹੂੰ॥੧॥ ਰੂਯ॥

ਬਲਿ ਤਿਸੁ ਬਾਪੈ ਜਿਨਿ ਹਉ ਜਾਇਆ ॥

ਮੂੰ ਬੇਹਿ ਪਰਮ ਪਿਤਾਯੂ ਪੁਰਿ ਬਧਪਰਿਤ ਅਯੇ, ਯੋਯ ਮੇਰੇ ਯਯ ਦੇਯਯੋਓ।

ਪੰਚਾ ਤੇ ਮੇਰਾ ਸੰਗੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਬੇ ਪਾਞਿ ਕਾਰ- ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਯ, ਮੇਰਾ ਏਯ ਅਯਕਾਰ ਯੋਗੁ ਮੇਰਾ ਬਯਯਿ ਬਯਾਧੁ ਕਰਿ ਦੇਯਯੋਓ।

ਪੰਚ ਮਾਰਿ ਪਾਵਾ ਤਲਿ ਦੀਨੇ ॥

ਮੂੰ ਪਾਞਿ ਕਾਰਕੂ ਮਾਰਿ ਨਿਯ ਪਾਯੇ ਕੂਯੋ ਦੇਯਯੋਓ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਭੀਨੇ ॥੨॥

ਏਯ ਮੇਰਾ ਮਨ ਏਯ ਯਨ ਯਗਕਾਯਯ ਧ੍ਰੁਗਰੇਯੇ ਲਾਨ ਰਹਿਯਾਯ ॥੨॥

ਪਿਤਾ ਹਮਾਰੇ ਵਡ ਗੋਸਾਈ ॥

ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਾਡੇ ਵੱਡੇ ਮਾਫਿਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ।

ਤਿਸੁ ਪਿਤਾ ਪਹਿ ਹਉ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਾਈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਬੇਬੇ ਪਿਤਾ ਪਾਤਕੀ ਕੋਪਰੇ ਮਾਫਿਕ ਪਾਤਕੀ?

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਤ ਮਾਰਗੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਬੇਬੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਿਓ, ਬੇਬੇ ਮੇਰੇ ਵੱਡੇ ਪੁਰਾਣ ਕਰਿਓ।

ਜਗਤ ਪਿਤਾ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥੩॥

ਜਗਤ ਪਿਤਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਭਾਇਆ ॥੩॥

ਹਉ ਪੂਤੁ ਤੇਰਾ ਤੂੰ ਬਾਪੁ ਮੇਰਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ! ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਹੈਂ।

ਏਕੈ ਠਾਹਰ ਦੁਹਾ ਬਸੇਰਾ ॥

ਇਕ ਹੋਰ ਦੁਹਾ ਬਸੇਰਾ ਹੈ।

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਜਨਿ ਏਕੈ ਬੁਝਿਆ ॥

ਕਹੋ ਕਬੀਰ! ਇਕੋ ਜਗਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕੋ ਹੋਰ ਹੈ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੁਝਿਆ ॥੪॥੩॥

ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੁਝਿਆ ॥੪॥੩॥

ਆਸਾ ॥

ਆਸਾ ॥

ਇਕਤੁ ਪਤਰਿ ਭਰਿ ਉਰਕਟ ਕੁਰਕਟ ਇਕਤੁ ਪਤਰਿ ਭਰਿ ਪਾਨੀ ॥

ਇਕ ਪੱਤਰ ਭਰੋ ਉਰਕਟ ਕੁਰਕਟ ਇਕ ਪੱਤਰ ਭਰੋ ਪਾਨੀ ॥

ਆਸਿ ਪਾਸਿ ਪੰਚ ਜੋਗੀਆ ਬੈਠੇ ਬੀਚਿ ਨਕਟ ਦੇ ਰਾਨੀ ॥੧॥

ਆਸਿ ਪਾਸਿ ਪੰਚ ਜੋਗੀਆ ਬੈਠੇ ਬੀਚਿ ਨਕਟ ਦੇ ਰਾਨੀ ॥੧॥

ਨਕਟੀ ਕੇ ਠਨਗਨੁ ਬਾਡਾ ਤੂੰ ॥

ਨਕਟੀ ਕੇ ਠਨਗਨੁ ਬਾਡਾ ਤੂੰ ॥

ਕਿਨਹਿ ਬਿਬੇਕੀ ਕਾਟੀ ਤੂੰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੇਹੁ ਬਿਬੇਕੀ ਕਪੜੇ ਹੂੰ ਚਾਹਾਰ ਕਲਨਜੂ ਕਾਚਿ ਦੇਯਾਏ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਸਗਲ ਮਾਹਿ ਨਕਟੀ ਕਾ ਵਾਸਾ ਸਗਲ ਮਾਰਿ ਅਉਰੇਰੀ ॥

ਬਹੁ ਯਾਵਯਾ ਮਨਰੇ ਨਿਰੰਭੁ ਮਾਯਾਰ ਨਿਵਾਸ ਅਛਿ, ਬੇ ਬਹੁਯਾ ਮਾਰਿ ਨਝੁ ਕਰਿਏ ॥

ਸਗਲਿਆ ਕੀ ਹਉ ਬਹਿਨ ਭਾਨਜੀ ਜਿਨਹਿ ਬਰੀ ਤਿਸੁ ਚੇਰੀ ॥੨॥

ਬੇਹੁ ਰਾਗੀ ਕਹੁੰਦੇ ਮੇ, " ਮੂੰ ਬਹੁਯਾ ਭਯਾਨੀ ਏਵੰ ਭਾਭੀਯਾ ਅਰੇ, ਪਰਛੁ ਮੂੰ ਚਾਹਾਰ ਕਾਬੀ ਅਰੇ, ਮੇਏ ਮੇਯਾਰੇ ਬਿਵਾਹ ਕਰਿਛਿ ਅਧੀਓ ਮੇਯਾਰੇ ਬਗ ਕਰਿ ਦੇਯਾਏ ॥੨॥

ਹਮਰੇ ਭਰਤਾ ਬਡੇ ਬਿਬੇਕੀ ਆਪੇ ਸੰਤੁ ਕਹਾਵੈ ॥

ਬੇ ਕੇਹੁ, " ਮੇਯਾਰੇ ਪਠਿ ਕਠਿ ਬਿਬੇਕੀ ਅਰਛਿ ਆਯੁ ਪ੍ਰਭੁ ਬਡੁ ਅਰਛਿ ॥

ਓਹੁ ਹਮਾਰੈ ਮਾਥੈ ਕਾਇਮੁ ਅਉਰੁ ਹਮਰੈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ॥੩॥

ਬੇ ਆਮ ਮਝਕਰੇ ਲਾਗਿ ਰਹਿਯਾਏ, ਓਯਾ ਆਯੁ ਕੇਹੁ ਆਮ ਨਿਕਟਜੂ ਆਬੇ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਨਾਕਹੁ ਕਾਟੀ ਕਾਨਹੁ ਕਾਟੀ ਕਾਟਿ ਕੂਟਿ ਕੈ ਭਾਰੀ ॥

ਕੇ ਕਵਾਰ! ਬਡੁ ਨਿਰੰਭੁ ਮਾਯਾਰ ਨਾਕ ਆਯੁ ਕਾਨ ਕਾਚਿ ਦੇਯਾਏ ਆਯੁ ਚਾਹਾਰੁ ਕਾਹਾਰੁ ਕਾਛਿ ਦੇਯਾਏ ॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਸੰਤਨ ਕੀ ਬੈਰਨਿ ਤੀਨਿ ਲੋਕ ਕੀ ਪਿਆਰੀ ॥੪॥੪॥

ਬੇਹੁ ਨਿਰੰਭੁ ਮਾਯਾ ਬਡੁਯਾ ਚੰਡੁ ਅਰੇ, ਪਰਛੁ ਚੰਡਿ ਲੋਕ ਚਾਹਾਰੁ ਕਹੁੰਦੇ ਆਯੁ ਚਾਹਾਰੁ ਕਹੁੰਦੇ ਪੁੰਨੁ ਅਰੇ ॥੪॥੪॥

ਆਸਾ ॥

ਆਗਾ ॥

ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਤਪੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਬਹੁ ਤੀਰਥ ਭ੍ਰਮਨਾ ॥

ਕੇਹੁ ਮੋਗੀ, ਭ੍ਰਮਚਾਰੀ, ਓਪਸ਼ੀ ਏਵੰ ਬਧੁਯਾ ਬੇਯਾ ਕੇਹੁ, ਕਹੁੰਦੇ ਬਾਰਾ ਚਾਪਾਰੇ ਬਾਨ ਕਰੁ,

ਲੰਜਿਤ ਮੁੰਜਿਤ ਮੋਨਿ ਜਟਾਧਰ ਅੰਤਿ ਤਉ ਮਰਨਾ ॥੧॥

ਕੇਹੁ ਬੋਰਾਗੀ ਕੇਹੁ, ਮੋਨਿ ਭੁਤ ਕਰੁ ਏਵੰ ਯਥਾ ਧਾਰਨ ਕਰੁ, ਕੇਹੁ, ਓਯਾਧਿ ਏਹੁ ਬਹੁਯਾ ਮਾਰਿਕਾਯੁ ਹੂੰ ਕੇਹੁ ॥੧॥

ਤਾ ਤੇ ਸੇਵੀਅਲੇ ਰਾਮਨਾ ॥

ਏਧੁਯਾਯੁ ਭਯਾ ਏਹਾ ਮੇ ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਭਯਨ ਕਰਿਕਾ ਭਰਿਓ ॥

ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹਿਤੁ ਜਾ ਕੈ ਕਹਾ ਕਰੈ ਜਮਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਵਾਰ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਹਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾਵ, ਮਨਕੂਓ ਯਾਵਾਰ ਕਿਛੁ ਮਖ ਬਿਗਾਓ ਪਾਰੇ ਨਾਵੈ
॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਆਗਮ ਨਿਰਗਮ ਜੋਤਿਕ ਜਾਨਹਿ ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਆਕਰਨਾ ॥

ਕੇਹੁ ਗਿਅੁ ਏਵੰ ਬੇਭਯੁ ਯਾਗਿਯਾਯ, ਯੋਧਾਯਿਸ ਬਿਧਾਯਾ ਆਯ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰਿਯ ਵਧਾਕਰਿਯ ਯਾਗਿਯਾਯ,

ਤੰਤ ਮੰਤ੍ਰੁ ਸਭ ਅਉਖਧ ਜਾਨਹਿ ਅੰਤਿ ਤਉ ਮਰਨਾ ॥੨॥

ਹਿੰਧ ਭਛੁ, ਮਛੁ ਐਵੰ ਬਸਤੁ ਯੋਧਾਭਿਖਕੁ ਯਾਗਿਯਾਏ, ਸ਼ੇਖਰੇ ਬਸਤੁਕਾ ਮੂਰ੍ਧੁ ਆਬਿਯਾਏ ॥੨॥

ਰਾਜ ਭੋਗ ਅਰੁ ਛਤ੍ਰੁ ਸਿੰਘਾਸਨ ਬਹੁ ਸੁੰਦਰਿ ਰਮਨਾ ॥

ਰਾਜ ਭੋਗ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ, ਬਿੰਦਾਬਨ ਭਧਰੇ ਛਤ੍ਰੁ ਧਾਰਨ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ, ਅਨੇਕ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿ ਨਾਰੀ
ਬਹਿਭ ਰਮਨ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ,

ਪਾਨ ਕਪੂਰ ਸੁਬਾਸਕ ਚੰਦਨ ਅੰਤਿ ਤਉ ਮਰਨਾ ॥੩॥

ਪਾਨ, ਮਥਲਾ ਭਯਾ ਚੰਦਨਰ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿ ਆਨੰਦ ਨੇਵਾ ਵਾਲਾ ਮਥ ਸ਼ੇਖਰੇ ਗ੍ਰਾਏ ਭਧਾਰਿ ਕਰਿਯਾਏ ॥੩॥

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਭ ਖੇਜੇ ਕਹੂ ਨ ਉਬਰਨਾ ॥

ਕੇਹੁੰ ਵੇਦ ਪੂਰਾਏ ਐਵੰ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿ ਖੋਜਿ ਨੇਭਯਾ, ਭਯਾਪਿ ਬੇਯ ਯਥਾ ਮਰਨ ਚਕ੍ਰੁ ਵਧਿਯਾਰੇ ਜਾਹੁੰ।

ਕਹੂ ਕਬੀਰ ਇਉ ਰਾਮਹਿ ਜੰਪਉ ਮੇਟਿ ਜਨਮ ਮਰਨਾ ॥੪॥੫॥

ਕੇਹ ਕਵੀਰ! ਐਯੁਯਾਯ ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਭਯਨ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿ ਕਰਿਯੋ ਏਯ ਯਥਾ ਮਰਨ ਚਕ੍ਰੁ ਧੂਰ
ਕੇਹਿਯਾਏ ॥੪॥੫॥

ਆਸਾ ॥

ਆਗਾ ॥

ਫੀਲੁ ਰਬਾਬੀ ਬਲਦੁ ਪਖਾਵਜ ਕਉਆ ਤਾਲ ਬਜਾਵੈ ॥

ਮਨ ਰੂਪੀ ਭਾਗੀ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿ ਵੀਰਾ ਵਯਾਯਾਏ, ਬਲੁ ਕ੍ਰਿਯੋ ਛਾਏ ਯੋਧਾ ਵਯਾਯਾਏ ਆਯ
ਕਾਯ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿ ਭਾਗ ਵਯਾਯਾਏ।

ਪਹਿਰਿ ਚੇਲਨਾ ਗਦਹਾ ਨਾਚੈ ਭੈਸਾ ਭਗਤਿ ਕਰਾਵੈ ॥੧॥

ਮਨਰ ਗਧ ਰੂਪੀ ਯੋਧਾ ਧ੍ਰੁਵ ਰੂਪੀ ਧੋਬਾਯ ਪਿਥੀ ਕ੍ਰਿਯੋ ਕਰੁਯਾਏ ਆਯ ਮਨਰ ਮਯਾਏ ਭਲਿ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿ
ਭਯਰੇ ਮਥੁ ਰਹਿਯਾਏ ॥੧॥

ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਕਕਰੀਆ ਬਰੇ ਪਕਾਏ ॥

ਮੋਰ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਆਬਿ ਰਬ ਧਾਯਾਯ ਆਯ ਵਯਾਯਾਏ, ਆਯਾਧ ਮਨਰ ਕਰੁ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਮੋਰ ਭਲਿ
ਵੇਯਾਏ।

ਕਿਨੈ ਬੁਝਨਹਾਰੈ ਖਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਧਰੁਯੁ ਐਯੋ ਰਬਰ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿ ਕੇਹੁੰ ਕੋਯ ਏਯ ਚਾਯੁ ਧਾਰੇ ॥੧॥ ਰੁਯੁ ॥

ਬੈਠਿ ਸਿੰਘ ਘਰਿ ਪਾਨ ਲਗਾਵੈ ਘੀਸ ਗਲਉਰੇ ਲਿਆਵੈ ॥

ਮਨ ਰੂਪੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵਧਾਇ ਨਿਯਮ ਘਰੇ ਬਸਿ ਪਾਨ ਬਿਠਾ ਚਿਅਰਿ ਕਰੂਅਛਿ, ਓਥਾ ਬੇਬਾਰੇ ਲਾਗੂਅਛਿ।

ਘਰਿ ਘਰਿ ਮੁਸਰੀ ਮੰਗਲੁ ਗਾਵਹਿ ਕਛੁਆ ਸੰਖੁ ਬਜਾਵੈ ॥੨॥

ਮੇਰੇ ਕਰਿਮ ਰੂਪੀ ਮੁਖੀ ਮਨਾਜ ਗਾਨ ਗਾਓਛਿ ਆਭ ਮਨ ਰੂਪੀ ਕਛਿਛਿ ਯਿਥੈ ਬਠਬਠਾਓਰੇ ਭਲਭਲਾਓ
ਹੋਯਾਓ ਬਸਿਯੁਲਾ, ਏਵੇ ਗੰਢਾ ਵਯਾਓਛਿ ॥੨॥

ਬੰਸ ਕੇ ਪੂਤੁ ਬੀਆਹਨ ਚਲਿਆ ਸੁਇਨੇ ਮੰਡਪ ਛਾਏ ॥

ਬਾਝੁ ਬੁਧੀ ਮਾਨਸਾਰ ਪੂਤੁ ਬਿਵਾਹ ਕਰਾਯਾ ਪਾਛਿ ਲਾਗਿਛਿ ਓਥਾ ਗੋਯਾਵਾਰ ਮਥੁਪ ਬਯਾਓਛਿ।

ਰੂਪ ਕੰਨਿਆ ਸੁੰਦਰਿ ਬੇਧੀ ਸਸੈ ਸਿੰਘ ਗੁਨ ਗਾਏ ॥੩॥

ਏਵੇ ਏਧਧਨ ਪੁਰੁਸ ਬਹਿਓ ਯੋਧਿ ਰਹਿਯੁਵਾ ਰੂਪਵਾਨ ਏਵੇ ਬੁਧਰ ਕਨਧਾ ਬਹਿਓ ਬਿਵਾਹ ਕਰਿਛਿ ਆਭ
ਓਯੁਆ ਏਵੇ ਵਧਾਇ ਪੁਰੁਸ ਬੁਧਿਗਾਨ ਕਰੁਛਿਛਿ ॥੩॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ ਕੀਟੀ ਪਰਬਤੁ ਖਾਇਆ ॥

ਕਵਾਰ ਕਹੁਛਿ ਯੇ ਹੇ ਬਛੁਯਨ! ਮੇਰੇ ਕਥਾ ਧਾਨ ਬਹਿਓ ਗੁਣ, ਮਨਰ ਬਿਨਮੁਠਾ ਪਿਝੁਓ ਪਰਬਤੁ
ਗਾਯਾ ਪਰਿ ਹੋਯਾਛਿ।

ਕਛੁਆ ਕਹੈ ਅੰਗਾਰ ਭਿ ਲੋਰਉ ਲੁਕੀ ਸਬਦੁ ਸੁਨਾਇਆ ॥੪॥੬॥

ਏਵੇ ਮਨ ਕਛਿਛਿ ਮਾਨਵਾਨ ਮਹਾਨਭੂਓ ਰੂਪੀ ਅਯਾਸਰ ਅਭਿਲਾਖੀ ਵਨਿਯਾਛਿ ਓਥਾ ਚਾਯਾ
ਅਯਾਨਠਾ ਏਵੇ ਯਾਨਰੇ ਪਰਿਵਰਿਓ ਹੋਯਾਓ ਗੁਰੁਸ ਗਯ ਗੁਣਾਓਛਿ ॥੪॥੬॥

ਆਸਾ ॥

ਆਗਾ ॥

ਬਟੂਆ ਏਕੁ ਬਹਤਰਿ ਆਧਾਰੀ ਏਕੇ ਜਿਸਹਿ ਦੁਆਰਾ ॥

ਏਹਾ ਗਰੀਬਰ ਏਕ ਕਰੁਆ ਅਰੇ ਯਾਹਾ ਅਧਿਕ ਗਾਰੀਬਿਕ ਨਾਓ ਭਾਰਾ ਚਿਅਰਿ ਹੋਯਾਛਿ, ਪਰਭੂ ਏਹਾਰ
ਏਕ ਹੋਂ ਵਰਗ ਭਾਰ ਅਛਿ।

ਨਵੈ ਖੰਡ ਕੀ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਮਾਰੈ ਸੇ ਜੋਗੀ ਜਗਿ ਸਾਰਾ ॥੧॥

ਏਹੇ ਯੋਗਰੇ ਕੇਵਲ ਬੇ ਬਯਾ ਯੋਗੀ ਅਰਛਿ, ਯਿਥੈ ਏਕ ਕਰੁਯਾ ਨਾਮਰ ਭਿਖਾ ਮਾਗਿਯਾਏ, ਯੇਯੋ
ਨਾਮ ਨਵ ਗੁਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂਵਾਨੁ ਧਾਰਨ ਕਰਿਛਿ ॥੧॥

ਐਸਾ ਜੋਗੀ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਵੈ ॥

ਏਧਰੇ ਯੋਗੀ ਹੋਂ ਨਵਨਿਧਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਏ।

ਤਲ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮੁ ਲੇ ਗਗਨਿ ਚਰਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਨਿਯ ਆਨਾਯੂ ਭਲਰੂ ਭਠਾਯ ਗਗਨ ਮਥੁਲਕੂ ਨੇਯਯਾਏ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਖਿੰਥਾ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਕਰਿ ਸੁਈ ਸਬਦੁ ਤਾਗਾ ਮਥਿ ਘਾਲੈ ॥

ਬੇ ਝਾਨਕੂ ਪੁਰੁ-ਖਾਨਕ ਗਯਕ ਮਨਕੂਤ ਬੂਢਾ ਭਾਰਾ ਬਿਲੇਕ ਟਾਢ

ਪੰਚ ਤਤੁ ਕੀ ਕਰਿ ਮਿਰਗਾਣੀ ਗੁਰ ਕੈ ਮਾਰਗਿ ਚਾਲੈ ॥੨॥

ਆਭ ਬੇ ਪਾਞ ਯਕੁੰਨਕੂ ਨਿਯ ਮੁਗਗਲਾ ਵਨਾਯ ਨਿਯ ਗੁਰੁਯ ਮਾਰਗਰੇ ਚਾਲਿਟਾਢ ॥2॥

ਦਇਆ ਫਾਹੁਰੀ ਕਾਇਆ ਕਰਿ ਧੁਈ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕੀ ਅਗਨਿ ਜਲਾਵੈ ॥

ਬੇ ਧਮਾਕੂ ਨਿਯ ਪਾਭਭਾ ਏਵੰ ਨਿਯ ਗਰੀਰਕੂ ਧੁਨਿ ਵਨਾਯ ਟਾਢ ਆਭ ਪੁਰੁ ਧੂਝਿਰ ਬੇ ਅਥਿ ਯਲਾਯ ਟਾਢ।

ਤਿਸ ਕਾ ਭਾਉ ਲਏ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਚਹੁ ਜੁਗ ਤਾੜੀ ਲਾਵੈ ॥੩॥

ਭਾਵਾਰ ਪ੍ਰੇਮਕੂ ਬੇ ਨਿਯ ਬੁਧਯਰੇ ਸ਼ਾਪਨ ਕਰਿਟਾਢ ਆਭ ਚਾਰਿਮੂਗਰੇ ਬੇ ਬਮਾਧੁ ਅਵਸ਼ਾਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਟਾਢ ॥3॥

ਸਭ ਜੋਗਤਣ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾ ਪਿੰਡੁ ਪਰਾਨਾ ॥

ਬੰਧੁਰੁ ਮੋਗਪਯ ਗਮਯ ਨਾਮ ਯਪਿਵਾਰੇ ਹੁੰ ਅਭਿ, ਮਾਵਾਯ ਭਾਰਾ ਏਹਿ ਗਰੀਰ ਏਵੰ ਪੁਰਾ ਧਿਆਯਾਯਭਿ।

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਜੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੈ ਦੇਇ ਸਚਾ ਨੀਸਾਨਾ ॥੪॥੭॥

ਹੇ ਕਵਾਰ! ਯਧਿ ਪੁਰੁ ਕੂਪਾ ਪਾਰਯ ਕਰਭਿ, ਭਾਵਾਵੇਲੇ ਬੇ ਮਨੁਸ਼ਧ ਕੁਭਧਰ ਚਿਥੁ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਟਾਭਿ ॥4॥7॥

ਆਸਾ ॥

ਆਗਾ ॥

ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਕਹਾ ਤੇ ਆਏ ਕਿਨਿ ਏਹ ਰਾਹ ਚਲਾਈ ॥

ਹਿੰਦੂ ਭਟਾ ਮੁਬਲਮਾਨ ਕੇਯੱਠਾਰੂ ਆਬਿਯਭਿ? ਧਰਮਰ ਏਹਿ ਫੂਯ ਅਲਗਾ ਮਾਰਗਿ ਕੇਯ ਚਲਾਯਭਿ?

ਦਿਲ ਮਹਿ ਸੋਚਿ ਬਿਚਾਰਿ ਕਵਾਦੇ ਭਿਸਤ ਦੇਜਕ ਕਿਨਿ ਪਾਈ ॥੧॥

ਹੇ ਝਗਭਾ ਪੁੰਨ ਕਾਯੀ! ਨਿਯ ਬੁਧਯਰੇ ਯਲ ਯਾਵਰੇ ਬਿਚਾਰ ਕਰ, ਕੇਯ ਬੁਧਿ ਏਵੰ ਕੇਯ ਨਯ ਪੁਰਾ ਕਰਿਟਾਢ? ॥1॥

ਕਾਜੀ ਤੈ ਕਵਨ ਕਤੇਬ ਬਖਾਨੀ ॥

ਹੇ ਕਾਯੀ! ਤੂ ਕੇਯੱ ਪੁਸ਼ਕ ਪਫਿਯਭਿ?

ਪੜ੍ਹਤ ਗੁਨਤ ਐਸੇ ਸਭ ਮਾਰੇ ਕਿਨਹੂੰ ਖਬਰਿ ਨ ਜਾਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਰ ਯਲਿ ਪੁਸ਼ਕ ਪਫਿਵਾ ਏਵੰ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਬਰੂ ਨਯੁ ਹੋਯਾਯਯਭਿ ॥1॥ਰੂਢ ॥

ਸਕਤਿ ਸਨੇਹੁ ਕਰਿ ਸੁੰਨਤਿ ਕਰੀਐ ਮੈ ਨ ਬਦਉਗਾ ਭਾਈ ॥

ਮੁਬਲਮਾਨਾਨਾ ੦।੬੨ ਬੁਧ ਬਹਿਤ ਆਰ੍ਧਿ-ਦ੍ਰੋਹ ਕਾਰਨਰੂ ਬੁਧੁਤ ਕਰਮਾਇਯਾ ਥਾਵ, ਕੇਛੁ ਏਵਾਰ ਬਖਸ਼
ਆਲਾਹਾਯੂ ਮਿਲਨ ਪਾਯੋਂ ਨੂਹੇਂ, ਹੇ ਭਾਯੋ! ਏਥੁਪਾਯੋਂ ਮੁ ਬੁਧੁਤ ਪੁਠਿ ਬਿਗ੍ਰਾਬ ਕਰੇ ਨਾਹੂੰ।

ਜਉ ਰੇ ਖੁਦਾਇ ਮੋਹਿ ਤੁਰਕੁ ਕਰੈਗਾ ਆਪਨ ਹੀ ਕਟਿ ਜਾਈ ॥੨॥

ਮਧਿ ਆਲਾਹਾ ਮੋਹਾਓ ਮੁਬਲਮਾਨਾਨਾ ਬਨਾਯੁ ਥੁਲੇ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਨਿਯਕੁ ਨਿਯੇ ਹੂੰ ਬੁਧੁਤ ਯਯੁਯਾਓ
ਹੋਯਾਯਾ ॥੨॥

ਸੁੰਨਤਿ ਕੀਏ ਤੁਰਕੁ ਜੇ ਹੋਇਗਾ ਅਉਰਤ ਕਾ ਕਿਆ ਕਰੀਐ ॥

ਮਧਿ ਬੁਧੁਤ ਕਰਿਵਾ ਧਾਰਾ ਕੇਹਿ ਮੁਬਲਮਾਨਾਨਾ ਬਨਿਥਾਵ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਮਹਿਲਾਯੋ ਕਥਾ ਹੋਵ?

ਅਰਧ ਸਰੀਰੀ ਨਾਰਿ ਨ ਛੋਡੈ ਤਾ ਤੇ ਹਿੰਦੂ ਹੀ ਰਹੀਐ ॥੩॥

ਨਾਰੀ ਅਯਾਯਾ ਅਧ, ਚਾਹਾਯੂ ਛਾਠਿ ਹੋਵ ਨਾਹੂੰ, ਏਥੁਪਾਯੋਂ ਹਿੰਦੂ ਬਨਿ ਰਹਿਵਾ ਹੂੰ ਭਯਮ ਅਧਾ॥੩॥

ਛਾਡਿ ਕਤੇਬ ਰਾਮੁ ਭਜੁ ਬਉਰੇ ਜੁਲਮ ਕਰਤ ਹੈ ਭਾਰੀ ॥

ਹੋ ਮੁਥਾ ਪੁਰਾਣ! ਪੁਸ਼ਕ ਛਾਠਿ ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਭਯਨ ਕਰ, ਨਿਰਥਕ ਬਿਵਾਦਰੇ ਧਾਬੋ ਛੁ ਭਾਰਿ ਅਧਾਚਾਰ
ਕਰੁਅਯੁ।

ਕਬੀਰੈ ਪਕਰੀ ਟੇਕ ਰਾਮ ਕੀ ਤੁਰਕੁ ਰਹੇ ਪਚਿਹਾਰੀ ॥੪॥੮॥

ਕਵਾਰ ਏਕ ਰਾਮਯੋ ਬੂਠਿ ਹੂੰ ਗਾਨ ਕਰਿਯਯੋ ਓਥਾ ਮੁਬਲਮਾਨਾਨਾ ਮਧ ਭਾਵਰੇ ਨਾਥ ਹੋਯਯਯੋ ॥੪॥੮॥

ਆਸਾ ॥

ਆਯਾ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਤੇਲੁ ਦੀਵੇ ਮੁਖਿ ਬਾਤੀ ਤਬ ਸੁਝੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥

ਮੋ ਪਰਧਾਯੁ ਅਯੁਰਾਯਾ ਰੂਪੀ ਕਾਪਕਰੇ ਚੇਲ ਰੂਪੀ ਪੁਰਾ ਰਹਿਥਾਵ, ਏਹਿ ਕਾਪਕ ਮੁਝ੍ਹਰੇ ਬੁਰਠਿ
ਰੂਪੀ ਬਠਾ ਯਯਿਥਾਵ, ਏ ਪਰਧਾਯੁ ਯਾਵਾਯਾਯੂ ਗਰਾਰ ਰੂਪੀ ਮਧਿਰਰੇ ਬੁਰੁ ਬਝੁਰ ਯਾਨ ਹੋਯਾਯਾਵ।

ਤੇਲ ਜਲੇ ਬਾਤੀ ਠਹਰਾਨੀ ਸੁੰਨਾ ਮੰਦਰੁ ਹੋਈ ॥੧॥

ਮੇਵੇ ਪੁਾਗ ਰੂਪੀ ਢੇਲ ਯਾਗਿਆ, ਅਧੀਠ ਗਰੀਰਨੂ ਪੁਾਗ ਵਾਹਾਗਿਆ, ਬੇਢੇਵੇਲੇ ਬੂਰਠੇ ਰੂਪੀ
ਵਢੀ ਯਾਗਿਆ, ਚਾਰਿਆਢੇ ਅਥਾਰ ਹੋਯਾਗਿਆ ਆਦਿ ਗਰੀਰ ਰੂਪੀ ਮਥਿਰ ਗੁਨਬਾਨ
ਹੋਯਾਗਿਆ ॥1॥

ਰੇ ਬਉਰੇ ਤੁਹਿ ਘਰੀ ਨ ਰਾਖੈ ਕੋਈ ॥

ਹੇ ਭਵਾਬ ਮਨੁਸ਼ਖ! ਢੇਰ ਪੁਾਗ ਯਿਵਾ ਬਮਲਰੇ ਢੇਰਢੇ ਆਕ ਘਠਿ ਮਖ ਰਯੁਵਾਨੂ ਕੇਹਿ ਪੁਸ਼ੁਢ
ਹੋਵੇ ਨਾਹਿ।

ਤੂੰ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਸੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਪੁਯਾਯਿ ਢੂ ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਭਯਨ ਬੁਰਯਾ ਕਰ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਕਾ ਕੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕਹੁ ਕਾ ਕੇ ਕਵਨ ਪੁਰਖ ਕੀ ਜੋਈ ॥

ਨੂਹ! ਕੀ ਕਾਹਾਰ ਮਾਢਾ ਆਭ ਕੀ ਕਾਹਾਰ ਪਿਢਾ ਅਢੇ? ਕੀ ਕੇਯਿ ਪੁਰੁਖਰ ਪਨ੍ਹੀ ਅਢੇ?

ਘਟ ਫੁਟੇ ਕੋਊ ਬਾਤ ਨ ਪੂਛੈ ਕਾਢਹੁ ਕਾਢਹੁ ਹੋਈ ॥੨॥

ਮੇਵੇ ਪੁਾਗੀ ਰੂਪੀ ਪਾਢੁ ਢਾਢਿ ਯਾ, ਅਧੀਠ ਵੇਹਾਢੁ ਹੋਵਾ ਪਰੇ ਕੇਹਿ ਕਥਾ ਪਚਾਰਢਿ ਨਾਹਿ,
ਬਮਬੁ ਆਹਾ ਕਹਢਿ ਮੇ ਮੂਢ ਗਰੀਰਨੂ ਘਰੂ ਗੀਢੁ ਕਾਢ ॥2॥

ਦੇਹੁਰੀ ਬੈਠੀ ਮਾਤਾ ਰੇਵੈ ਖਟੀਆ ਲੇ ਗਏ ਭਾਈ ॥

ਪਿਛਾਰੇ ਵਬਿ ਮਾਢਾ ਕੁਯਨ ਕਰਿਆ ਆਭ ਭਾਯ ਆਹਾਯ ਭਠਾਯ ਗੁਗਾਨ ਨੇਯਥਾ।

ਲਟ ਛਿਟਕਾਏ ਤਿਰੀਆ ਰੇਵੈ ਹੰਸੁ ਇਕੇਲਾ ਜਾਈ ॥੩॥

ਨਿਯ ਵਾਲ ਰਾਧੀ ਮੂਢਕਰ ਪਨ੍ਹੀ ਰੋਵਨ ਕਰਿਆ ਆਭ ਆਨ੍ਹ ਆਕਾ ਚਾਗਿਆ ॥3॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ ਭੈ ਸਾਗਰ ਕੈ ਤਾਈ ॥

ਕਵੀਰ ਯਾ ਕਹਢਿ ਮੇ ਹੋ ਬਛਯਨ! ਆਹਿ ਭਵਬਾਗਰ ਬਿਬਲਰੇ ਗੁਗ।

ਇਸੁ ਬੰਦੇ ਸਿਰਿ ਜੁਲਮੁ ਹੋਤ ਹੈ ਜਮੁ ਨਹੀ ਹਟੈ ਗੁਸਾਈ ॥੪॥੯॥

ਹੋ ਗੋਬਾਯਿ! ਆਹਿ ਮਨੁਸ਼ਖ ਨਿਯ ਕਰਿ ਕਾਰਗਰੂ ਵਛੁਢ ਅਢਪਾਚਾਰ ਬਹੁ ਕਰਿਆ ਆਭ ਮਮਕੂਢ
ਢਾਹਾਰ ਪਿਛਾ ਛਾਢੇ ਨਾਹਿ ॥4॥6॥

ਦੁਤੁਕੇ

ਪੁਰੁਕੇ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗਰ ਅੰਗ ਅਚੰਤਿ ਯਾਹਾਯੁ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਹੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਰੇ ।

ਆਸਾ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੇ ਚਉਪਦੇ ਇਕਤੁਕੇ ॥

ਅੰਗ ॥ ਗੁਰੂ ਕਰਾਯਾਯ ਯਾ ਚਉਪਦਾ ਯਕਤੁਕੇ ॥

ਸਨਕ ਸਨੰਦ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ॥

ਬੁਝਾਯਾ ਚਾਰੇ ਪੂਰੁ ਬਨਕ, ਬਨਯਨ, ਬਨਾਯਨ ਅੰਤੁ ਬਨਯ ਕ੍ਰਿਪਾਯਾਯ ਵਧ ਯਾਨਾ ਹੋਯਾਯ ਮਧ ਪੁਰੁਯਾਯ ਅੰਤੁ ਪਾਯ ਪਾਰੇ ਯਾਹਾਯ ।

ਬੇਦ ਪੜੇ ਪੜਿ ਬ੍ਰਹਮੇ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥੧॥

ਬੇਦਯਾਯ ਯਾਹਾਯ ਬੁਝਾਯਾਯ ਮਧ ਬੇਦ ਪੜਿ ਨਿਯ ਅਨੁਯਾਯ ਯਯ ਹੋਯਾਯਯਯਯ, ਅਧੀਯ ਬੇਦ ਮਧ ਯਯਯਾਯਾਯਾਯ ਅੰਤੁ ਪਾਯ ਪਾਰੇ ਯਾਹਾਯ ॥੧॥

ਹਰਿ ਕਾ ਬਿਲੇਵਨਾ ਬਿਲੇਵਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥

ਹੋ ਮੋਯਾਯ ਯਾਯ! ਮੋਧਯਾਯ ਦੁਖਯਾਯ ਮਯਯ ਕਰਾਯਾਯ, ਬੇਧਯਾਯ ਹੂੰ ਵਾਯਯਾਯਾਯ ਹੋਯਾਯ ਯਯ ਕਰ ।

ਸਹਜਿ ਬਿਲੇਵਹੁ ਜੈਸੇ ਤਤੁ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਧਯਾਯ ਦੁਖਯਾਯ ਮਯਯ ਧਾਯੇ ਧਾਯੇ ਕਰਿਯੇ ਮਾਯਾਯ ਦੁਖਯਾਯ ਮੋਯਾਯਾਯ, ਬੇਧਯਾਯ ਹੂੰ ਬ੍ਰਾਯਾਯਾਯਾਯ ਅਵਯਾਯਾਯ ਹੋਯਾਯ ਯਾਯ ਯਯ, ਕਾਯਾਯ ਧੁਯਾਯਾਯ ਧਾਯ ਪਯਾਯ ਯਯ ਪੁਰੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਾਯ ॥੧॥ ਹੋਯਾਯ ॥

ਤਨੁ ਕਰਿ ਮਟੁਕੀ ਮਨ ਮਾਹਿ ਬਿਲੇਈ ॥

ਨਿਯ ਯਯਯਾਯ ਮਾਯਾਯ ਵਯਾਯ ਯਾਯ ਅਯਾਯ ਧਾਯਾਯ ਨਿਯ ਮਯਾਯਾਯ ਵਯਾਯ ਵਾਯਾਯ ਮਯਯ ਕਰ ।

ਇਸੁ ਮਟੁਕੀ ਮਹਿ ਸਬਦੁ ਸੰਜੇਈ ॥੨॥

ਧਾਯ ਮਾਯਾਯਾਯ ਯਯਯੇਯਾਯ ਯਯਾਯ ਹੋਯਾਯ ਧਾਯਾਯ ਧਾਯਾਯ ਧਾਯਾਯ ਕਰ ॥੨॥

ਹਰਿ ਕਾ ਬਿਲੇਵਨਾ ਮਨ ਕਾ ਬੀਚਾਰਾ ॥

ਹੋਯਾਯਾਯਾਯ ਮਯਯ ਮਯਾਯ ਵਾਯਾਯ ਯਾਯਾਯ ਧੁਯਾਯਾਯ ਕਰਿਯਾਯਾਯ ਪਯਾਯਾਯ ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਵੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰਾ ॥੩॥

ਗੁਰੁਯਾਯ ਕ੍ਰਿਪਾਯਾਯ ਮਨੁਯਾਯ ਯਾਯ ਹੋਯਾਯ ਅਨੁਯਾਯ ਧਾਯਾਯਾਯ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਯਾਯ ॥੩॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜੇ ਮੀਰਾ ॥

ਹੋ ਕਰਾਯਾਯ! ਮਧ ਪੁਰੁ ਵਾਯਾਯਾਯ ਵਯਾਯਾਯਾਯਾਯਾਯ ਧਾਯਾਯਾਯ ਕਰਯਾਯ, ਯਾਯਾਯਾਯਾਯਾਯ

ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਗਿ ਉਤਰੇ ਤੀਰਾ ॥੪॥੧॥੧੦॥

ਮਨੁਯਾਯ ਯਾਯਾਯ ਯਾਯ ਧਾਯਾਯ ਯਾਯਾਯ ਯਾਯਾਯਾਯਾਯਾਯ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯ ਕ੍ਰਿਪਾਯਾਯ ਪਯਾਯਾਯ ਯਾਯਾਯ ॥੪॥੧॥੧੦॥

ਆਸਾ ॥

ਅੰਗ ॥

ਬਾਤੀ ਸੂਕੀ ਤੇਲੁ ਨਿਖੁਟਾ ॥

ਭਰਮਾਰ ਰੂਪੀ ਵਾਪਕਰੇ ਪੁੰਨ ਰੂਪੀ ਭੇਦ ਬੇਭੇਦ ਹੋਇਆਇ, ਅਧਾਰ ਭਰਮਾਰੇ ਪੁੰਨ ਨਿਬੰਧ
ਹੋਇਆਇ, ਬੁਰਧਿ ਰੂਪੀ ਵਧੀ ਗੁਣੁ ਯਾਇ ਅਧਾਰ ਭਰਮਾਰ ਬੁਰਧਿ ਨਭੁ ਹੋਇਆਇ।

ਮੰਦਲੁ ਨ ਬਾਜੈ ਨਟੁ ਪੈ ਸੁਤਾ ॥੧॥

ਭਰਮਾਰ ਰੂਪੀ ਨਚ ਚਿਰ ਨਿਰੁਪਾਇ ਹੋਇਆਇ ਆਉ ਏਵੇ ਭੋਲ-ਮਝਰੀ ਮਧ ਵਾਛੁ ਨਾਹਿ ਅਧਾਰ
ਭਰਮਾਰ ਬਾਰਾ ਕਾਰੀਧ ਵਧ ਹੋਇ ਯਾਇ॥੧॥

ਬੁਝਿ ਗਈ ਅਗਨਿ ਨ ਨਿਕਸਿਓ ਧੁੰਆ ॥

ਭੁਝੁ ਰੂਪੀ ਅਗਨਿ ਲਿਭਿ ਯਾਇ ਆਉ ਬਾਕਲ-ਵਿਕਲ ਰੂਪੀ ਧੁੰਆ ਵਾਛੁ ਨਾਹਿ।

ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਏਕੁ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਦੂਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਕੁ ਪੁਰੁ ਹੋ ਬਾਰਾ ਭਗਤਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿ, ਆਉ ਕੇਹੀ ਨਾਹਿ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਟੂਟੀ ਤੰਤੁ ਨ ਬਾਜੈ ਰਬਾਬੁ ॥

ਭਾਰ ਛਿਛਿ ਯਾਇ, ਵਾਜਾ ਵਾਛੁ ਨਾਹਿ ਅਧਾਰ ਧਰਮਾਨਾਯਾ ਠਾਰੁ ਭਰਮਾਰ ਕੁਠਿ ਨਿਕੁ ਹੋਇ ਯਾਇ।

ਭੂਲਿ ਬਿਗਾਰਿਓ ਅਪਨਾ ਕਾਜੁ ॥੨॥

ਭੂਲਰੇ ਮਨੁਸ਼ਧ ਨਿਭ ਕਾਰੀਧ ਵਿਗਾਧਿ ਦੇਇ॥੨॥

ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਕਹਨੁ ਕਹਾਵਨੁ ॥ ਸਮਝਿ ਪਰੀ ਤਉ ਬਿਸਰਿਓ ਗਾਵਨੁ ॥੩॥

ਯੇਵੇ ਮਨੁਸ਼ਧ ਭਾਜ ਪੁੰਨ ਹੋਇਆ, ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ ਬੇ ਭਰਮਾਰ ਦੇਵਾ, ਵਿਵਾਦ ਕਰਿਵਾ ਆਧਿ
ਭੂਲਿ ਯਾ॥੩॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਪੰਚ ਜੇ ਚੂਰੇ ॥ ਤਿਨ ਤੇ ਨਾਹਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਦੂਰੇ ॥੪॥੨॥੧੧॥

ਕਵਾਰ ਭੀ ਕਹਿਓ ਯੇ ਯੇਯੋ ਮਨੁਸ਼ਧ ਪਾਞ ਵਿਕਾਰ ਨਭੁ ਕਰਿ ਦੇਇਆ, ਭਾਵਾ ਠਾਰੁ ਧਰਮ ਧਰ
ਮੋਖਰ ਪੁੰਨਿ ਦੂਰ ਹੋਇ ਨਾ॥੪॥੨॥੧੧॥

ਆਸਾ ॥

ਅੰਗ ॥

ਸੁਤੁ ਅਪਰਾਧ ਕਰਤ ਹੈ ਜੇਤੇ ॥

ਪੁੰਨ ਯੇਵੇ ਅਧਰਮ ਕਲੇ ਮਧ,

ਜਨਨੀ ਚੀਤਿ ਨ ਰਾਖਸਿ ਤੇਤੇ ॥੧॥

ਮਾਭਾ ਭਾਵਾ ਚਿਉਰੇ ਰਯੋ ਨਾਹਿ ॥1॥

ਰਾਮਈਆ ਹਉ ਬਾਰਿਕੁ ਤੇਰਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਰਾਮ! ਮੂੰ ਚੋਰ ਨਿਰਾਖ ਬਛਾਨ ਅਚੇ,

ਕਾਹੇ ਨ ਖੰਡਸਿ ਅਵਗਨੁ ਮੇਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਅਵਗੁਣਕੂ ਕਾਹਿਕੇ ਨਝੁ ਕਰਿ ਨਾਹੂੰ? ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਜੇ ਅਤਿ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰੇ ਕਰਿ ਧਾਇਆ ॥

ਮਧਿ ਅਰੂਝਾ ਪੂਰੁ ਅਭਯੁਭੁ ਬ੍ਰਾਮਰੇ ਨਿਯ ਮਾਭਾਕੂ ਮਾਰਿਕਾ ਪਾਛੈ ਧਾਵ,

ਤਾ ਭੀ ਚੀਤਿ ਨ ਰਾਖਸਿ ਮਾਇਆ ॥੨॥

ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਮਧ ਮਾਭਾ ਮਾਭਾ ਭਾਵਾ ਚਿਉਰੇ ਰਯੋ ਨਾਹਿ ॥2॥

ਚਿੰਤ ਭਵਨਿ ਮਨੁ ਪਰਿਓ ਹਮਾਰਾ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨ ਚਿੰਤਾ ਓ ਬਿਰਭਰ ਭਯੋਰੇ ਪਧਿ ਮਾਛਿਓ।

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਉਤਰਸਿ ਪਾਰਾ ॥੩॥

ਪੁਰੁ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਏਵਾ ਬੇ ਕਿਹਰਿ ਪਾਰ ਹੋਯਾ ਪਾਰਿਕਾ? ॥3॥

ਦੇਹਿ ਬਿਮਲ ਮਤਿ ਸਦਾ ਸਰੀਰਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਮੇਰਾ ਗਰੀਰਕੂ ਬਰਵਾ ਨਿਰਮਲ ਰੂਝਿ ਪੁਰਾਨ ਕਰ, ਕਾਰਣ

ਸਹਜਿ ਸਹਜਿ ਗੁਨ ਰਵੈ ਕਬੀਰਾ ॥੪॥੩॥੧੨॥

ਕਬੀਰ ਚੋਰ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵ ॥4.3॥12॥

ਆਸਾ ॥

ਆਸਾ ॥

ਹਜ ਹਮਾਰੀ ਗੋਮਤੀ ਤੀਰ ॥

ਆਮਰ ਝਲੂ ਕੰਧਾ ਭਾਈ ਗੋਮਤੀ ਕੂਲ ਚਾਛਿਲੇ ਹੋਯਾਯਾਵ,

ਜਹਾ ਬਸਹਿ ਪੀਤੰਬਰ ਪੀਰ ॥੧॥

ਮੋਘੌਂ ਪੀਤੰਬਰ ਪੀਰ (ਪਰਮਾਤਮਾ) ਵਾਸ ਕਰਿਯਾਛਿ ॥1॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਿਆ ਖੁਬੁ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਬਾਹ! ਬਾਹ! ਮੇਰਾ ਮਨ ਕੇਢੇ ਖੂਬ ਗਾਨ ਕਰੁਛਿ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਕਿ ਜਾਨੈ ਮੇਰੇ ਮਨਕੁ ਬਖੂਠ ਲੋਭਾਯਿਓ ਕਰੁਣਿ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਨਾਰਦ ਸਾਰਦ ਕਰਹਿ ਖਵਾਸੀ ॥

ਨਾਰਦ ਮੂਨਿ ਛੁਅਛੁ ਅਧਰਾ ਬਰਬਰਾ ਦੇਵੀ, ਬਰਬਰਾ ਬੇਹਿ ਹਰਿਕਾ ਬੇਵਾ ਭਭਿਰੇ ਲੀਨ ਅਛੁਰਿ।

ਪਾਸਿ ਬੈਠੀ ਬੀਬੀ ਕਵਲਾ ਦਾਸੀ ॥੨॥

ਹਰਿਕਾ ਪਾਸਿਰੇ ਭਾਵਾਕਾ ਵਾਸੀ ਦੇਵੀ ਮਧ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਅਛੁਰਿ ॥੨॥

ਕੰਠੇ ਮਾਲਾ ਜਿਹਵਾ ਰਾਮੁ ॥

ਭਿਖੁਰੇ ਰਾਮਕਾ ਨਾਮ ਹੂੰ ਮੋਰ ਗਲਾਰ ਮਾਲਾ ਅਰੇ,

ਸਹੰਸ ਨਾਮੁ ਲੈ ਲੈ ਕਰਉ ਸਲਾਮੁ ॥੩॥

ਮਾਝਾਕੁ ਮੂੰ ਭਾਵਾਕਾ ਹਜਾਰੇ ਹੂੰ ਨਾਮ ਭਭਾਰਿਤ ਕਰਿ ਭਾਵਾਕੁ ਪੁਗਾਨ ਕਰਿਯਾ ॥੩॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਰਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵਉ ॥

ਕਵਾਰਿ ਜੀ ਕਹੁਰਿ ਮੇ ਬੇ ਰਾਮਕਾ ਗੁਨਗਾਨ ਕਰਿਯਾ ॥੧॥

ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦੇਉ ਸਮਝਾਵਉ ॥੪॥੪॥੧੩॥

ਹਿੰਦੂ-ਮੁਸਲਮਾਨਾਕੁ ਮਧ ਭਭਾਵੇਨ ਦੇਯਾਯਾ ॥੪॥੪॥੧੩॥

ਆਸਾ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੇ ਪੰਚਪਦੇ ੯ ਦੁਤਕੇ ੫

ਆਸਾ ਗੁਰੂ ਕਵਾਰਿ ਜੀ ਪੰਚਪਦੀ ੭ ਦੁਤਕੇ 5

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗੁਰ ੴ ਅਰਭਿ ਮਾਝਾਕੁ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਬੁ ਕਰਾ ਮਾਯਾ ਪਾਰੇ।

ਪਾਤੀ ਤੇਰੈ ਮਾਲਿਨੀ ਪਾਤੀ ਪਾਤੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮਾਲੀ! ਭੂ ਪ੍ਰਭਾ ਅਭੰਨਾ ਪਾਯੈ ਬਹੁ ਪਤੁ ਛਿਛਾਭ, ਕਿਛੁ ਬਹੁ ਧੂਲ ਪਤੁਰੇ ਪ੍ਰਾਭ ਅਛਿ।

ਜਿਸੁ ਪਾਹਨ ਕਉ ਪਾਤੀ ਤੇਰੈ ਸੇ ਪਾਹਨ ਨਿਰਜੀਉ ॥੧॥

ਕਿਛੁ ਮੇਯੈ ਪਧਰਰਿ ਮੂਰੈ ਪਾਯੈ ਭੂ ਪਤੁ ਛਿਛਾਭ, ਬੇਹਿ ਪਧਰਰਿ ਮੂਰੈ ਨਿਰੰਬ ਅਰੇ ॥੧॥

ਭੂਲੀ ਮਾਲਿਨੀ ਹੈ ਏਉ ॥

ਹੇ ਮਾਲੀ! ਏਹਿਪਰਿ ਭੂਲ ਭੂ ਕਰਿਅਛੁ

ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਦੇਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣ ਬਭਾ ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਬਭਾਵ ਦੇਵ ਅਰਭਿ ॥੧॥ ਰੁਹ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਤੀ ਬਿਸਨੁ ਡਾਰੀ ਫੂਲ ਸੰਕਰਦੇਉ ॥

ਹੇ ਮਾਲਾ! ਤੂੰ ਪੂਜਾ ਅਰਜਨਾ ਪਾਛੋਂ ਬਹੁ ਪੜ੍ਹ ਛਿਛਾਯ, ਬੇਬੇ ਪੜ੍ਹ ਰੁਕਾ, ਬਿਥੁੰ ਭਾਲ ਆਂ ਗਯਾਰ ਦੇਵ
ਪੂਜ ਅਰਛੇ।

ਤੀਨਿ ਦੇਵ ਪ੍ਰਤਾਪਿ ਤੇਰਹਿ ਕਰਹਿ ਕਿਸ ਕੀ ਸੇਉ ॥੨॥

ਬੇਬੇ ਪੜ੍ਹੇ ਤੂੰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਭਾਵਰੇ ਉਦੇਵਕਾ ਅਧਾਰ ਦੇਵਯੋ, ਪੂਜੇ ਤੂੰ ਕਿਹੜੇ ਬੇਬੇ ਕਰਿਯੋ? ॥੨॥

ਪਾਖਾਨ ਗਢਿ ਕੈ ਮੂਰਤਿ ਕੀਨੀ ਦੇ ਕੈ ਛਾਤੀ ਪਾਉ ॥

ਪਾਖਾਨ ਗਢੇ ਮੂਰਤਿਕਾਰ ਮੂਰਤਿ ਬਨਾਯਾ ਆਯ ਗਢਿਵਾ ਬਾਹਰੇ ਚਾਹਾਰ ਛੇਢੇ ਉਪਰੇ ਨਿਯ ਪਾਧ
ਰਯਾਯ,

ਜੇ ਏਹ ਮੂਰਤਿ ਸਾਚੀ ਹੈ ਤਉ ਗੜ੍ਹਣਹਾਰੇ ਖਾਉ ॥੩॥

ਮੇਂ ਬੇਬੇ ਮੂਰਤਿ ਬਨਾਯਾ ਆਯ, ਚਾਹਾਏਯੋ ਬੇਬੇ ਪੂਰ੍ਵ ਗਢਿਵਾ ਬਾਹਰੇ ਮੂਰਤਿਕਾਰ ਗਢਿਵਾ ਉਚਿਤ ॥੩॥

ਭਾਤੁ ਪਹਿਤਿ ਅਰੁ ਲਾਪਸੀ ਕਰਕਰਾ ਕਾਸਾਰੁ ॥

ਭਾਤ, ਭਾਲੀ, ਬਾਯਾ, ਗੋਰੀ ਆਦਿ ਬਾਧਿਯੋ ਪਦਾਰਥ ਭੋਗ

ਭੋਗਨਹਾਰੇ ਭੋਗਿਆ ਇਸੁ ਮੂਰਤਿ ਕੇ ਮੁਖ ਛਾਰੁ ॥੪॥

ਮੂਰਤਿਕਾਰ ਬਾਹਰੇ ਨੇਯ ਭੋਗ ਲਗਾਯਾ ਪੂਜਾਰੀ ਹੋ ਕਰਿਨੇ ਭਾਯਾ ਬੇਬੇ ਮੂਰਤਿਕਾਰ ਕੋਢੇ ਮੇਂ
ਮੇਂ ਨਾਹੀ ॥੪॥

ਮਾਲਿਨਿ ਭੂਲੀ ਜਗੁ ਭੁਲਾਨਾ ਹਮ ਭੁਲਾਨੇ ਨਾਹਿ ॥

ਮਾਲਾ ਭੂਲੇ ਮਾਯੋ ਆਯ ਬਾਧਿਯੋ ਜਗਤ ਮੇਂ ਭੂਲੇ ਮਾਯੋ, ਕਿਯੋ ਆਯੋ ਭੂਲੇ ਨਾਹੀ।

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਹਮ ਰਾਮ ਰਾਖੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥੫॥੧॥੧੪॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਯੋ ਮੇਂ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਰਯੋ ਕਰਿ ਭਗਵਾਨ ਆਮ੍ਹ ਬਯੋਗ ਦੇਯਾਯ ਭ੍ਰਮ ਠਾਹੁ
ਬਯੋਗਯੋ ॥੫॥੧॥੧੪॥

ਆਸਾ ॥

ਆਸਾ ॥

ਬਾਰਹ ਬਰਸ ਬਾਲਪਨ ਬੀਤੇ ਬੀਸ ਬਰਸ ਕਛੁ ਤਪੁ ਨ ਕੀਓ ॥

ਮਨੁਸ਼ਕਾਰ ਪੁਰਸ਼ ਬਾਰ ਬਰਸ ਬਾਲਪਨਯੋ ਹੋ ਬਿਯੋਗ ਭਾਯੋ ਪਰ ਕੋਢੇ ਬਰਸ ਕੋਢੇ ਭਯੋ
ਕਰੇ ਨਾਹੀ।

ਤੀਸ ਬਰਸ ਕਛੁ ਦੇਵ ਨ ਪੂਜਾ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਨਾ ਬਿਰਧਿ ਭਇਓ ॥੧॥

ਅਯੋ ਚਿੰਤਾ ਬਰਸ ਕੋਢੇ ਦੇਵ ਪੂਜਾ ਮੇਂ ਕਰੇ ਨਾਹੀ ਭਾਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ ਆਯੋ ਪਛੁਤਾਨਾ
ਕਰਿਯਾਯ ॥੧॥

ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤੇ ਜਨਮੁ ਗਇਓ ॥

ਭਾਵੇਂ ਬਾਰਾਂ ਜੀਵਨ 'ਮੇਰੇ, ਮੇਰੇ' ਕਰੇ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਣੇ

ਸਾਇਰੁ ਸੋਖਿ ਭੁਜੰ ਬਲਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੰਗੇਰੇ ਰੂਪੀ ਬਰੋਹਵਰੇ ਗੁਰੂਵਾਰੇ ਪਰੇ ਭੁਭਵਲੇ ਮਧ ਨਾਭੇ ਹੋਇਆ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਸੂਕੇ ਸਰਵਰਿ ਪਾਲਿ ਬੰਧਾਵੈ ਲੂਣੈ ਖੇਤਿ ਹਥ ਵਾਰਿ ਕਰੈ ॥

ੴ ਅਵਸਥਾਵੇ ਪਹੁੰਚੇ ਪਰੇ ਬੇ ਨਿਯ ਹਾਥੇਰੇ ਗੁਰੂਪੁਰੇ ਬਰੋਹਵਰੇ ਚਾਰਿਪਦੇ ਵਧ ਵਾਧੇਆਂ
ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਹੋਇਆ ਪਾਸੇ ਚਾਰਿਪਦੇ ਵਾਧੇ ਦੇਇਆ ॥

ਆਇਓ ਚੇਰੁ ਤੁਰੰਤਹ ਲੇ ਗਇਓ ਮੇਰੀ ਰਾਖਤ ਮੁਗਧੁ ਫਿਰੈ ॥੨॥

ਮੇਰੇ ਮੁਖ ਰੂਪੀ ਚਾਰੇ ਆਇਆ, ਬੇਰੋਹਵੇਲੇ ਬੇ ਭੁਭਵ ਭਾਵੇਂ ਨੇਇਆ, ਮਾਧਾਵੇਂ ਮੁਖ
ਮਨੁਸ਼ ਨਿਯ ਪੁੰਨੇ ਭਾਵੇਂ ਪਾਸੇ ਕਰੁਣਾ ॥੨॥

ਚਰਨ ਸੀਸੁ ਕਰ ਕੰਪਨ ਲਾਗੇ ਨੈਨੀ ਨੀਰੁ ਅਸਾਰ ਬਰੈ ॥

ਕਾਞਕੇ ਪਾਦ, ਮਧੁਕੇ ਆਦਿ ਹਾਥ ਪਾਇਆ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਰੂਹ ਵਾਧੇਆਂ ॥

ਜਿਹਵਾ ਬਚਨੁ ਸੁਧੁ ਨਹੀ ਨਿਕਸੈ ਤਬ ਰੇ ਧਰਮ ਕੀ ਆਸ ਕਰੈ ॥੩॥

ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਬਚਨ ਵਾਧੇ ਨਾਹੀ, ਹੋ ਮੁਖੇ ਜੀਵੇ! ਬੇਰੋਹਵੇਲੇ ਭੁਭੇ ਪਾਸੇ ਆਪਣੇ ਕਰੁਣਾ ॥੩॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲੀਓ ॥

ਮੇਰੇ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਸੇ ਕਰੁਣੇ, ਭਾਵੇਂ ਹੋਵੇ ਮਨੁਸ਼ਪਰੇ ਕ੍ਰਿਪੇ ਭਾਵੇਂ ਪਾਸੇ ਲਾਇਆ ਆਪਣੇ
ਬੇ ਹਰਿਨਾਮੇ ਲਾਭ ਪੁੰਨੇ ਕਰੁਣੇ ॥

ਗੁਰੁ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਧਨੁ ਪਾਇਓ ਅੰਤੇ ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ ਚਲਿਓ ॥੪॥

ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਾਵੇਂ ਹਰਿਨਾਮੇ ਪਾਸੇ ਮਿਲਿਆ, ਮਾਧਾ ਅਭਿਭਵ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੇ ਮੇਰੇ ਬਰੋਹਵੇਲੇ ਭਾਵੇਂ
ਪਾਸੇ ਮਾਇਆ ॥੪॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ ਅਨੁ ਧਨੁ ਕਛੁਐ ਲੈ ਨ ਗਇਓ ॥

ਕਵੀਰੇ ਜੀ ਕਹੁਣੇ ਮੇਰੇ ਹੋ ਬਰੋਹਵੇਲੇ! ਗੁਰੂ, ਕੋਈ ਬੇ ਮਨੁਸ਼ਪਰੇ ਮੁਖੇ ਬਰੋਹਵੇਲੇ ਨਿਯ ਅਨੁ-ਪਾਸੇ ਨਿਯ
ਪਾਸੇ ਨੇਇ ਮਾਧਾ ॥

ਆਈ ਤਲਬ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ ਕੀ ਮਾਇਆ ਮੰਦਰ ਛੇਡਿ ਚਲਿਓ ॥੫॥੨॥੧੫॥

ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨਯੋ ਭਾਵੇਂ ਆਇਆ, ਬੇਰੋਹਵੇਲੇ ਬੇ ਪਾਸੇ-ਕੋਈ ਆਦਿ ੴ ਮਨੁਸ਼ਪਰੇ ਛੇਡੇ
ਚਲਿਆ ॥੫॥੨॥੧੫॥

ਆਸਾ ॥

ਆਪਣੇ ॥

ਕਾਹੂ ਦੀਨੇ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਕਾਹੂ ਪਲਘ ਨਿਵਾਰਾ ॥

ਭਗਵਾਨ ਕਾਹਾਕੂ ਰੇਗਨ ਵਸਤੁ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਹਿ ਓਥਾ ਆਭ ਕਾਹਾਕੂ ਪਲਘ ਵੇਯਾਹਿ।

ਕਾਹੂ ਗਰੀ ਗੋਦਰੀ ਨਾਹੀ ਕਾਹੂ ਖਾਨ ਪਰਾਰਾ ॥੧॥

ਕਿਛੁ, ਕਾਹਾਕੂ ਯਾਹੁ ਵਸਤੁ ਮਥ ਵੇਯਾ ਨਯਾਹਿ ਓਥਾ ਕਾਹਾ ਪਾਯਰੇ ਗੋਯਾਕਾਕੂ ਘਾਬ ਝੂਧੁਓ ਥਾ॥੧॥

ਅਹਿਰਖ ਵਾਦੁ ਨ ਕੀਜੈ ਰੇ ਮਨ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਕਾਹਾ ਬਹਿਓ ਯੋਧਾ ਕਿਧਾ ਬਿਵਾਦ ਕਰ ਨਾਹਿ।

ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਕਰਿ ਕਰਿ ਲੀਜੈ ਰੇ ਮਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂ ਕਰਿ ਕਰਿਯੋ ਝੋਂ ਕਿਛਿ ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਥਾ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਕੁਮ੍ਹਾਰੈ ਏਕ ਜੁ ਮਾਟੀ ਗੁੰਧੀ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਬਾਨੀ ਲਾਈ ॥

ਕੁਮ੍ਹਾਰ ਏਕਾ ਭਲਿ ਨੇਯਾਥਾ, ਕਿਛੁ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰੇ ਪਾਤੁਕੂ ਰਯਾ ਵੇਯਾਥਾ।

ਕਾਹੂ ਮਹਿ ਮੇਤੀ ਮੁਕਤਾਹਲ ਕਾਹੂ ਬਿਆਧਿ ਲਗਾਈ ॥੨॥

ਕਾਹਾ ਠਾਹੇ ਮੇਠੀ ਏਕਾ ਮੇਠੀਰੇ ਮਾਲਾ ਵੇਯਾਹਿ ਆਭ ਕਾਹਾ ਠਾਹੇ ਬੇ ਬਪਾਯੁ ਬਾਲਾ ਮਧਿਰਾ ਵੇਯਾਹਿ॥੨॥

ਸੁਮਹਿ ਧਨੁ ਰਾਖਨ ਕਉ ਦੀਆ ਮੁਗਧੁ ਕਰੈ ਧਨੁ ਮੇਰਾ ॥

ਕਞ੍ਯੁ ਮਨੁਸ਼ਯਕੁ ਪੁਰੁ ਧਨ ਅਮਾਨਤ ਰੂਪੇ ਰਖੁਵਾ ਪਾਯੋਂ ਵੇਯਾਹਿ, ਪਰਛੁ, ਬੇ ਮੁਠੀ ਕਹਿਯਾਥ ਮੇਰੇ ਧਨ ਚਾਹਾਰੇ ਨਿਯਰੇ ਅਰੇ।

ਜਮ ਕਾ ਡੰਡੁ ਮੁੰਡੁ ਮਹਿ ਲਾਰੈ ਖਿਨ ਮਹਿ ਕਰੈ ਨਿਬੇਰਾ ॥੩॥

ਮੇਵੇ ਮੇਰੇ ਵਢੁ ਚਾਹਾਰੇ ਮਝਕ ਭਧਰੇ ਪਧੇਧਾਵ, ਚਾਹਾਵੇਲੇ ਵਕ ਸ਼ਬਦੇ ਹੂੰ ਨਿਬੇਰੇ
ਹੋਯਾਵ, ਅਧਾਰੇ ਮੇਵੇ ਮਨੁਸ਼ਕਰੇ ਦੇਵਾਭੁ ਹੋਯਾਵ, ਧਨ ਬੇਯੋ ਰਹੇਯਾਵ ॥੩॥

ਹਰਿ ਜਨੁ ਉਤਮੁ ਭਗਤੁ ਸਦਾਵੈ ਆਗਿਆ ਮਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਈ ॥

ਹਰਿਯੋ ਬੇਵਕਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਕੁਝਾਯਾਵ ਆਭ ਬੇ ਹਰਿਯੋ ਆਯੋ ਮਨਿ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੇਯਾਵ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ॥੪॥

ਯਾਹਾ ਹਰਿਯੋ ਭਯੋ ਲਾਗੇਯਾਵ, ਬੇ ਬਧੇ ਮਨਿ ਬਾਕਾਰੇ ਕਰੇਯਾਵ ਆਭ ਭਯੋਯੋ ਭਯੋਯੋ ਨਿਯੋ ਮਨੇਰੇ
ਲਾਪਨ ਕਰੇਯਾਵ ॥੪॥

ਕਹੈ ਕਬੀਰੁ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਝੁਠੀ ॥

ਕਵਾਰੇ ਯਾ ਕਹੁ ਮੇ ਹੇ ਬਯਯਨ! ਗੁਣ, ਵਧੇ ਮੁੱ-ਮੇਰੇ ਕਥਾ ਮੇਧਾ ਅਯੋ, ਕਾਰੇ

ਚਿਰਗਟ ਫਾਰਿ ਚਟਾਰਾ ਲੈ ਗਇਓ ਤਰੀ ਤਾਗਰੀ ਛੁਟੀ ॥੫॥੩॥੧੬॥

ਮੁਠੁਧ (ਯਾਵਾਨਾ ਰੂਪ) ਪਯਾਰੇ ਪਿਯਾਰੇ(ਰੂਪ ਗਰੇਰੇ)ਕੁ ਚਿਯੋ ਆਯੋਯੋ ਨੇਯਾਵ ਆਭ ਨਿਯੋ ਗਰੇਰੇ
ਰੂਪ ਬੁਢਾ ਬੇਯੋਯੋ ਭਯੋਯੋ ॥੫॥੩॥੧੬॥

ਆਸਾ ॥

ਆਯੋ ॥

ਹਮ ਮਸਕੀਨ ਖੁਦਾਈ ਬੰਦੇ ਤੁਮ ਰਾਜਸੁ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥

ਹੇ ਕਾਯੋ! ਆਯੋ ਬਿਯੋ ਯਾਵ ਗੁਯਾਯੋ ਆਯੋ ਯਾਵ ਹੋਯੋਯੋ ਯੋਯੋਯੋ ਨਿਯੋ ਚਿਯੋਯੋ ਭਯੋਯੋ
ਲਾਗੇਯਾਵ ਅਧਾਰੇ ਯੋਯੋ ਆਯੋ ਬੇਧੁਯਾਯੋ ਵਧੇ ਅਯੋਯੋ ਆਯੋ, ਕਯੋ

ਅਲਹ ਅਵਲਿ ਦੀਨ ਕੇ ਸਾਹਿਬੁ ਜੇਰੁ ਨਹੀ ਫੁਰਮਾਵੈ ॥੧॥

ਆਯਾਯੋ ਯਾਵ ਧਯੋਯੋ ਮਾਯੋਯੋ ਅਯੋਯੋ ਆਯੋ ਬੇ ਕਾਯੋ ਪੁਯੋ ਯੁਯੋਯੋ ਕਰੇਯੋਯੋ ਆਯੋ ਧਿਯੋਯੋ ਨਾਯੋ ॥੧॥

ਕਾਜੀ ਬੋਲਿਆ ਬਨਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਕਾਯੋ! ਯੋਯੋ ਮੁਯੋਯੋ ਕਾਯੋਯੋਯੋ ਕਥਾ ਭਯੋ ਲਾਗੇ ਨਾਯੋ ॥੧॥

ਰੋਜਾ ਧਰੈ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰੈ ਕਲਮਾ ਭਿਸਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥

ਰੋਯੋ ਰਯੋਯੋ, ਨਯੋਯੋ ਪਯੋਯੋ ਆਯੋ ਕਯੋਯੋ ਪਯੋਯੋਯੋ (ਯੋਯੋ) ਮਿਯੋਯੋਯੋ।

ਸਤਰਿ ਕਾਬਾ ਘਟ ਹੀ ਭੀਤਰਿ ਜੇ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ਕੋਈ ॥੨॥

ਆਲ੍ਹਾਘਾਯਾ ਘਰ ਕਾਬਾ ਚੋਰ ਅਭਰਮਨਰ ਭਿਰੇ ਮਹਾਦੁਖ ਅਭਿ, ਪਰਭੁ ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਮਿਲਿਆ ਯਦਿ
ਕੇਹੁ ਐਭਿ ਭੇਦਕੁ ਯਾਗਿਆ ॥੨॥

ਨਿਵਾਜ ਸੇਈ ਜੇ ਨਿਆਉ ਬਿਚਾਰੈ ਕਲਮਾ ਅਕਲਹਿ ਜਾਨੈ ॥

ਯੇ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਚਾਰਿ ਕਰਿਆ, ਬੇ ਹੁੰ ਬਛਾ ਨਮਾਜ ਪਛਿਆ, ਯਦਿ ਕੋ ਆਲ੍ਹਾਘਾਯਾ ਯਾਗਿਆ, ਚਾਹੁਏਲੇ ਬੇ ਹੁੰ ਚਾਹਾਯਾ ਕਲਮਾ ਅਚੇ।

ਪਾਚਹੁ ਮੁਸਿ ਮੁਸਲਾ ਬਿਛਾਵੈ ਤਬ ਤਉ ਦੀਨੁ ਪਛਾਨੈ ॥੩॥

ਯੇਭੁ ਮਨੁਸ਼ਾ ਪਾਞ ਬਿਕਾਰਕੁ ਮਾਰਿ ਬਗ ਕਰਿਆ, ਬੇ ਧਰਮੁ ਯਾਗਿਆ ॥੩॥

ਖਸਮੁ ਪਛਾਨਿ ਤਰਸ ਕਰਿ ਜੀਅ ਮਹਿ ਮਾਰਿ ਮਣੀ ਕਰਿ ਫੀਕੀ ॥

ਬੇ ਕਾਜਿ! ਨਿਯ ਮਾਲਿਕ ਯੁਧਾਯਾ ਯਾਗ ਆਭ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਬਹੁ ਯਾਵਕਾ ਪਾਯੁ ਬਾਹੁਭੁਭਿ ਰਗ, ਭੁ ਨਿਯ
ਅਘੋਭੁਕੁ ਧੂਰ ਕਰਿ ਧੋਕਾ ਕਰ।

ਆਪੁ ਜਨਾਇ ਅਵਰ ਕਉ ਜਾਨੈ ਤਬ ਹੋਇ ਭਿਸਤ ਸਰੀਕੀ ॥੪॥

ਯੇਵੇ ਮਨੁਸ਼ਾ ਨਿਯਕੁ ਨਿਯੇ ਕੁਝ ਅਨਧਕੁ ਨਿਯਰ ਭਾਵਿਆ, ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਬੇ ਯਯੁਭ (ਬੁਧ)ਰ
ਧਾਵਿਧਾਰ ਕਰਿਆ ॥੪॥

ਮਾਟੀ ਏਕ ਭੇਖ ਧਰਿ ਨਾਨਾ ਤਾ ਮਹਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਨਾ ॥

ਮਾਟੀ ਏਕ ਅਚੇ, ਪਰਭੁ ਏਕਾ ਅਨੇਕ ਬ੍ਰਹਮ ਧਾਰਗ ਕਰਿਆ, ਮੁੰ ਐ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਏਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੁੰ
ਯਾਗਿਆ।

ਕਹੈ ਕਬੀਰਾ ਭਿਸਤ ਛੇਡਿ ਕਰਿ ਦੇਜਕ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਾ ॥੫॥੪॥੧੭॥

ਕਬੀਰ ਯਾ ਕਹੁਭਿ ਯੇ ਬੇ ਕਾਜਿ! ਗੁਣ, ਭੁ ਬੁਧਰ ਮਾਰਗੁ ਧਾਰਾ ਕਰਿ ਨਿਯ ਮਨਕੁ ਯਾਗਿ ਗੁਣਿ ਨਰਕਰ
ਰਾਗੁ ਬਹੁਭਿ ਯੋਭਿਭੁ ॥੫॥੪॥੧੭॥

ਆਸਾ ॥

ਆਗਾ ॥

ਗਗਨ ਨਗਰਿ ਇਕ ਬੁੰਦ ਨ ਬਰਖੈ ਨਾਦੁ ਕਹਾ ਜੁ ਸਮਾਨਾ ॥

ਧਰਮ ਧਾਰ ਰੂਪਾ ਗਗਨ ਨਗਰਾਵੇ ਏਵੇ ਏਕ ਕੁਝਾ ਮਧ ਬਰਖਾ ਬ੍ਰਹਮਾਹੁੰ, ਏਕਾ ਭਿਰੇ ਧ੍ਰੁਵਾ ਬੇ
ਨਾਧ ਕੇਭੁਭਿ ਅਭਿ?

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮਾਧੇ ਪਰਮ ਹੰਸੁ ਲੇ ਸਿਧਾਨਾ ॥੧॥

ਬ੍ਰਹਮ-ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਤਮਾ ਰੂਪਾ ਪਰਮਾ ਹੁੰਬਕੁ ਨੇਯ ਯਾਯਭੁ ॥੧॥

ਬਾਬਾ ਬੋਲਤੇ ਤੇ ਕਹਾ ਗਏ ਦੇਹੀ ਕੇ ਸੰਗਿ ਰਹਤੇ ॥

ਹੇ ਵਾਹਾ! ਮੇਯੋਂ ਆਮ੍ਹਾ ਕਥਾ ਕਰਿਯਾਵੇ ਏਵੰ ਚਰਮਰ ਬਾਪੁਰੇ ਰਹਿਯੁਲਾ, ਏ ਕੇਯੋਂ ਆਭੇ ਚਾਲਿ
ਮਾਯਲੀ?

ਸੁਰਤਿ ਮਾਹਿ ਜੇ ਨਿਰਤੇ ਕਰਤੇ ਕਥਾ ਬਾਰਤਾ ਕਹਤੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹਿ ਆਮ੍ਹਾ ਮਨਰੇ ਨ੍ਰੁਧ ਕਰਿਯੁਲਾ ਆਯ ਕਥਾ ਕਥੁਯੁਲਾ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਬਜਾਵਨਹਾਰੇ ਕਹਾ ਗਇਓ ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਮੰਦਰੁ ਕੀਨ੍ਹਾ ॥

ਏਹਿ ਵਯਾਯਾ ਵਾਲਾ ਆਮ੍ਹਾ ਕੇਯੋਂ ਚਾਲਿ ਮਾਯਲੀ, ਮਿਥੇ ਏਹਿ ਚਰਮਰ ਰੂਪੀ ਮਧਿਰਕੁ ਨਿਯਰ
ਕਰਿਯੁਲਾ?

ਸਾਖੀ ਸਬਦੁ ਸੁਰਤਿ ਨਹੀ ਉਪਜੈ ਖਿੰਚਿ ਤੇਜੁ ਸਭੁ ਲੀਨ੍ਹਾ ॥੨॥

ਕੀਯੋਂ ਕਥਨ, ਚਿਯ, ਚੇਧਨਾ ਯਾਭੇ ਬ੍ਰਹਮਾਯੋਂ, ਪ੍ਰਭੁ ਬੰਧੁਰੁ ਚੇਧ ਵਲ ਨੇਯ ਮਾਯਲੀ ॥2॥

ਸ੍ਵਨਨ ਬਿਕਲ ਭਏ ਸੰਗਿ ਤੇਰੇ ਇੰਦ੍ਰੀ ਕਾ ਬਲੁ ਥਾਕਾ ॥

ਭੋਰ ਬਯਾ ਕਾਨ ਵਲਵਾਨ ਹੋਯ ਮਾਯਲੀ, ਭੋਰ ਕਾਧ ਵਾਧਨਾਰ ਵਲ ਮਥ ਸ਼ਾਯ ਹੋਯਮਾਯਲੀ।

ਚਰਨ ਰਹੇ ਕਰ ਢਰਕਿ ਪਰੇ ਹੈ ਮੁਖਹੁ ਨ ਨਿਕਸੈ ਬਾਤਾ ॥੩॥

ਭੋਰ ਪਾਧ ਮਥ ਚਾਲਿਵ ਪਾਯੋਂ ਅਥਨਾਥ ਅਥੇ, ਭਾਭੇ ਚਿਯੁਲ ਹੋਯਮਾਯਲੀ, ਭਯਾ ਭੋਰ ਮੁਥੁਰੁ
ਕੀਯੋਂ ਕਥਾ ਵਾਯਰੁ ਨਾਯੋਂ ॥3॥

ਥਾਕੇ ਪੰਚ ਦੂਤ ਸਭ ਤਸਕਰ ਆਪ ਆਪਣੈ ਭ੍ਰਮਤੇ ॥

ਭੋਰ ਪਾਯ ਵਿਕਾਰ ਪਕਿ ਮਾਯਲੀ, ਏਹਿ ਚੋਰਮਾਨੇ ਨਿਯੇ ਹਰਿ ਮਾਯਲੀ।

ਥਾਕਾ ਮਨੁ ਕੁੰਚਰ ਉਰੁ ਥਾਕਾ ਤੇਜੁ ਸੂਤੁ ਧਰਿ ਰਮਤੇ ॥੪॥

ਮਨ ਰੂਪੀ ਭਾਯ ਮਥ ਭਾਯੋਂ ਪਕਿ ਮਾਯਲੀ ਆਯ ਬ੍ਰਹਮਾਰ ਭੁਧਨ ਮਾਯਾ ਭਾਰਾ ਚਰਮਰ ਯਥਿਯ
ਚਾਲੁਯੁਲਾ, ਭਾਯਾ ਮਥ ਪਕਿ ਮਾਯਲੀ ॥4॥

ਮਿਰਤਕ ਭਏ ਦਸੈ ਬੰਦ ਛੂਟੇ ਮਿਤ੍ਰ ਭਾਈ ਸਭ ਛੇਰੇ ॥

ਮ੍ਰਿਤੁਕ ਹੋਵਾ ਪਰੇ ਵਯ ਭਾਰਰ ਵਧਨ ਯਾਯੋਂ ਮਾਯਲੀ ਭਯਾ ਏ ਨਿਯ ਮਿਤ੍ਰ ਏਵੰ ਯਾਯਕੁ ਯਾਯੋਂ ਮਾਯਲੀ।

ਕਹਤ ਕਬੀਰਾ ਜੇ ਹਰਿ ਧਿਆਵੈ ਜੀਵਤ ਬੰਧਨ ਤੇਰੇ ॥੫॥੫॥੧੮॥

ਕਵਾਰ ਯਾ ਕਥੁਯੋਂ ਮੇਯੋਂ ਮਨੁਥਾ ਯਯਵਾਯਯ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾਵੇ, ਏ ਯਾਥਿਯ ਅਵਯਾਯੇ ਬ੍ਰਹਮ ਵਧਨਕੁ
ਯਾਯੋਂ ॥5॥5॥18॥

ਆਸਾ ਇਕਤੁਕੇ ੪ ॥

ਆਯਾ ॥

ਸਰਪਨੀ ਤੇ ਉਪਰਿ ਨਹੀ ਬਲੀਆ ॥

ਬਾਰਾ ਬਿਥਰੇ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਬਰਿਥੀ ਠਾਰੂ ਅਖੁਕ ਬਲਗਾਲਾ ਕੇਹੀ ਨਾਹਾਓ,

ਜਿਨਿ ਬੁਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹਾਦੇਉ ਛਲੀਆ ॥੧॥

ਹੋਏ (ਉਦੇਵ) ਬੁਝਾ, ਬਿਥੁਣੁ ਏਵਾ ਮਹਾਦੇਵਕਾ ਮਖ ਛਲ ਕਰੇ ਨੇਕਛੇ ॥੧॥

ਮਾਰੁ ਮਾਰੁ ਸੂਪਨੀ ਨਿਰਮਲ ਜਲਿ ਪੈਠੀ ॥

ਬਰੂਆਏ ਕਾਯਾ ਬਿਝਾਰ ਕਰੇ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਬਰਿਥੀ ਏਵੇ ਬਢਬਛਾਓ ਰੂਪੀ ਨਿਰਮਲ ਯਯਰੇ ਵਧੇ
ਮਾਯਾਛੇ।

ਜਿਨਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਡਸੀਅਲੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਡੀਠੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਯੋ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਬਰਿਥੀ ਉਭੁਵਨ ਅਥਾਓ ਬਾਧੁਥੁ ਯਗਧਕੂ ਗੁਰ ਕਰਿਯੁਲਾ, ਭਾਵਾਕੂ ਸੁੰ ਗੁਰੂਕਾ ਕੁਪਾਰੂ
ਦੇਖੁਛੇ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਸੂਪਨੀ ਸੂਪਨੀ ਕਿਆ ਕਹਹੁ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਯੋ! ਭੁਧੇ ਏਹੇ ਮਾਯਾਕੂ ਬਰਿਥੀ ਬਰਿਥੀ ਕਹੀ ਕਾਛੀਓ ਪਾਓ ਕਰੂਛੇ?

ਜਿਨਿ ਸਾਚੁ ਪਛਾਨਿਆ ਤਿਨਿ ਸੂਪਨੀ ਖਾਈ ॥੨॥

ਹੋਏ ਬਢਧਕੂ ਯਾਗੀ ਨੇਏ, ਬੇ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਬਰਿਥੀਕੂ ਨਿਯਯੁਥੀ ਕਰਿਯਾਏ ॥੨॥

ਸੂਪਨੀ ਤੇ ਆਨ ਛੁਛ ਨਹੀ ਅਵਰਾ ॥

ਬੁਝੀ ਕਰਿਵਾ ਕਾਲਾ ਬਿਨਾ ਆਯੋ ਕੇਹੀ ਮਖ ਏਹੇ ਬਰਿਥੀ ਠਾਰੂ ਵਧੀ ਨਾਹਾਓ।

ਸੂਪਨੀ ਜੀਤੀ ਕਹਾ ਕਰੈ ਜਮਰਾ ॥੩॥

ਹੋਏ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਬਰਿਥੀਕੂ ਯੋਧੇ ਮਾਯਾਛੇ, ਮਨਰਾਯ ਮਖ ਭਾਵਾਰ ਕੀਛੇ ਬਿਗਾਓ ਪਾਰਯੋ ਨਾਛੇ ॥੩॥

s

ਇਹ ਸ੍ਰਪਨੀ ਤਾ ਕੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ॥

ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਰੂਪੀ ਬੰਦੀ ਬੇਬੇ ਪੁਰਖ ॥੧॥

ਬਲੁ ਅਬਲੁ ਕਿਆ ਇਸ ਤੇ ਹੋਈ ॥੪॥

ਨਿਯਮ ਨਿਯਮ ਕੀ ਵਲ ਅਧਾਰ ਕੀ ਅਧਾਰ ॥੪॥

ਇਹ ਬਸਤੀ ਤਾ ਬਸਤ ਸਰੀਰਾ ॥

ਮੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਨਕੀ ਰੂਪੀ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਆ, ਬੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬੇ ਭਗਵਾਨ
ਚਕਰੇ ਪਠੇ ਰਹਿਆ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਹਜਿ ਤਰੇ ਕਬੀਰਾ ॥੫॥੬॥੧੯॥

ਗੁਰੂ ਅਨੰਗੋਰੁ ਕਵੀਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਭਾਵੇ ਪਾਰ ਹੋਯਾ ਮਾਯਾ ॥੫॥੬॥੧੯॥

ਆਸਾ ॥

ਅੰਗ ॥

ਕਹਾ ਸੁਆਨ ਕਉ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸੁਨਾਏ ॥

ਗੁਰੂ(ਅੰਗ ੧ ਨਾਨਕੀ) ਗੁਰੂ ਬੰਦੀ ਪਠੇ ਗੁਰੂਗਾਥਾ ਅਭਿਪ੍ਰਾਯ ਕੀ ਅਭਿਪ੍ਰਾਯ?

ਕਹਾ ਸਾਕਤ ਪਹਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਏ ॥੧॥

ੴ ਸਾਕਤ ਪਾਥੇ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਏ ਗੁਰਗਾਥਾ ਕਰਿਵਾਰ ਲਾਭ ਕੀ? ॥੧॥

ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਮੇ ਰਮਿ ਰਹੀਐ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਰਾਮ ਨਾਮੇ ਪ੍ਰਭੂ ਭਾਵੇ ਲਾਭ ਰਹਿਵਾਰ ਭਰਿਤ ਭਯਾ

ਸਾਕਤ ਸਿਉ ਭੂਲਿ ਨਹੀ ਕਹੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੁਲੇ ਮੇ ਗਾਥਾ ਮਨੁਸ਼ਖਰੁ ਭੁਲੇਵਾਰ ਵੇਦਾ ਭਰਿਤ ਹੁਣੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਉਆ ਕਹਾ ਕਪੂਰ ਚਰਾਏ ॥

ਕਾਭੂ ਕਪੂਰ ਗੁਰਗਾਥਾ ਕੀ ਲਾਭ ਨਾਹੀ (ਕਾਰਣ ਕਾਭੂ ਬਿਥਾ ਭਯਾ ਪਥੇ ਅਭਰ ਆਧੇ
ਨਾਹੀ)

ਕਹ ਬਿਸੀਅਰ ਕਉ ਦੂਧੁ ਪੀਆਏ ॥੨॥

ੴ ਪਰਿ ਬਿਸਮਰ ਬਾਪੁ ਪਿਆਰੇ ਮੇ ਕੀ ਲਾਭ ਨਾਹੀ (ਕਾਰਣ ਚੋਰ ਮਾਰਿਵਾਰੁ ਬੇ ਹਰੇ
ਨਾਹੀ) ॥੨॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਹੋਈ ॥

ਬਠਬਛਾਓਰੇ ਬਞਿਲਿਓ ਹੇਲੇ ਬਿਬੇਕ ਓ ਰੂਝਿ ਪੁਾਉ ਹੋਯਾਯਾ,

ਪਾਰਸੁ ਪਰਸਿ ਲੋਹਾ ਕੰਚਨੁ ਸੋਈ ॥੩॥

ਹੋਧਰਿ ਪਾਰਬਰ ਬਞਰੇ ਲੋਹਾ ਬਞੁ ਕੰਚਨਾਯਾ॥੩॥

ਸਾਕਤੁ ਸੁਆਨੁ ਸਭੁ ਕਰੇ ਕਰਾਇਆ ॥

ਗਾਭੁ ਏਵਾ ਕੂਕੂਰ ਬਹੁ ਚਾਹਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਯਾਹਾ ਪੁਰੂ ਚਾਹਾਯਾ ਭਾਰਾ ਕਰਾਯਾ ਯਾਯਾਏ।

ਜੇ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ ॥੪॥

ਯਾਧਿਰੂ ਭਾਗਯਰੇ ਯਾਹਾ ਲੇਖਾ ਹੋਯਾਯਾ, ਬੇ ਬੇਧਿ ਕਰਮ ਕਰਿਯਾਯਾ॥੪॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਲੈ ਲੈ ਨੀਮੁ ਸਿੰਚਾਈ ॥

ਕਵਾਰ ਯਾ ਕੁਛੁ ਹੋ ਯਧਿ ਕੋਈਬੇ ਮਨੁਬਧ ਅਨੁਭ ਨੇਯ ਮਧ ਨਿਧ ਭਧਰੇ ਬਿੰਦਨ ਕਰੇ,

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਉਆ ਕੇ ਸਹਜੁ ਨ ਜਾਈ ॥੫॥੭॥੨੦॥

ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਮਧ ਚਾਹਾਰ ਪਿਛਾ ਧੂਰ ਬੂਧਨਾਏ॥5॥7॥20॥

ਆਸਾ ॥

ਯਾਗਾ ॥

ਲੰਕਾ ਸਾ ਕੋਟੁ ਸਮੁੰਦ ਸੀ ਖਾਈ ॥

ਹੋਯਾ ਮਹਾਕਲਾ ਰਾਕਰ ਲੰਕਾ ਭਲਿ ਮਯਕੂਓ ਧੂਰ ਧੂਲਾ ਯਾਭ ਬਮੁਧ ਭਲਿ ਧੂਰ ਰਣਾ ਪਾਯਾ ਖਾਯਾ ਧੂਲਾ,

ਤਿਹ ਰਾਵਨ ਘਰ ਖਬਰਿ ਨ ਪਾਈ ॥੧॥

ਬੇਧਿ ਰਾਕਰ ਘਰਰ ਯਾਯਿ ਕੋਈਬੇ ਖਬਰ ਨਾਏ॥1॥

ਕਿਆ ਮਾਗਉ ਕਿਛੁ ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਾਈ ॥

ਧੂ ਪਰਮਾਨਾਯਾ ਠਾਰੂ ਕਰ ਮਾਰਿਧਿ? ਕਾਰਣ, ਕੋਛਿ ਮਧ ਬੋਰ ਰਹੇ ਨਾਏ ਅਧਾਓ ਬਹੁ ਕੋਛਿ ਨਾਗਗੀਲ ਅਧੇ।

ਦੇਖਤ ਨੈਨ ਚਲਿਓ ਜਗੁ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਰ ਨਯਨ ਧੇਯੁ ਧੇਯੁ ਏ ਬਧੁਯੁ ਯਗਓ ਚਾਲਿ ਯਾਭਛਿ, ਅਧਾਓ ਨਾਗ ਹੇਭਛਿ॥1॥ਰੂਏ॥

ਇਕੁ ਲਖੁ ਪੂਤ ਸਵਾ ਲਖੁ ਨਾਤੀ ॥

ਹੋਯਾ ਰਾਕਰ ਏਕ ਲਖ ਪੂਠੁ ਏਵਾ ਨਾਓ ਓ ਨਾਠੁਗੀ ਧੂਲੇ,

ਤਿਹ ਰਾਵਨ ਘਰ ਦੀਆ ਨ ਬਾਤੀ ॥੨॥

ਬੇਹੁੰ ਰਾਵਨ ਘਰੇ ਆਯੋ ਆਲੋਕ ਨਾਹਿ ਕਿ ਵਧੀ ਨਾਹਿ ॥੨॥

ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਜਾ ਕੇ ਤਪਤ ਰਸੋਈ ॥

ਰਾਵਨ ਆਠੇ ਵਲਗਾਨੀ ਧੁਲੀ ਮੇਰੇ ਚਖਾਨਾ ਆਖੋ ਬੁਧਿ ਧਰਮ ਭਾਖਾਰੇ ਰੋਸੇਯੋ ਭੀਖਾਰੇ ਕਰੁਣਾ,

ਬੈਸੰਤਰੁ ਜਾ ਕੇ ਕਪਰੇ ਧੋਈ ॥੩॥

ਆਯੋ ਅਧਿ ਧਰਮ ਭਾਖਾਰੇ ਵਸੁ ਧਿਆਨ ॥੩॥

ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮੈ ਨਾਮਿ ਬਸਾਈ ॥

ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਭਾਗੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਾਮ ਨਿਯੋ ਬੁਧਿ ਮੇਰੇ ਸੁਖ ਮੇਰੇ,

ਅਸਥਿਰੁ ਰਹੈ ਨ ਕਤਹੂੰ ਜਾਈ ॥੪॥

ਬੇਸੁਰੇ ਰਹਿਯੋ ਆਯੋ ਕੇਯੋ ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਬੁਧਿ ॥੪॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਲੋਈ ॥

ਕਹੀਰੇ ਜੀ ਕਹਿਯੋ ਮੇਰੇ ਹੋ ਲੋਕ ਮੇਰੇ! ਖਾਨੇ ਬਹਿਯੋ ਗੁਰੂ,

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥੫॥੮॥੨੧॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥੫॥੮॥੨੧॥

ਆਸਾ ॥

ਆਸਾ ॥

ਪਹਿਲਾ ਪੁਤੁ ਪਿਛੈਰੀ ਮਾਈ ॥

ਪਹਿਲੇ (ਭਗਵਾਨ ਆਸਾ ਜੀ) ਪੁਤੁ ਧੁਲੀ ਆਯੋ ਭਾਖਾਰੇ ਭਾਖਾਰੇ ਮਾਭਾ ਹੋਯੋ ਮਾਭਾ ਭਾਖਾਰੇ

ਗੁਰੁ ਲਾਰੋ ਚੇਲੇ ਕੀ ਪਾਈ ॥੧॥

ਬੇਹੁੰ ਜੀਵ ਬੁਧਿ ਗੁਰੂ ਬੁਧਿ ਧੁਲੀ, ਪਰਮੇਸੁਰੇ ਰੂਪੀ ਚੇਲੇ ਆਸਾ ਪਾਭਾ ਕਰਿਯੋ ਲਾਗੀ ॥

ਏਕੁ ਅਚੰਭਉ ਸੁਨਹੁ ਤਮੁਹ ਭਾਈ ॥

ਹੋ ਭਾਯੋ! ਏਕੁ ਅਚੰਭਉ ਕਹੀ ਗੁਰੂ

ਦੇਖਤ ਸਿੰਘੁ ਚਰਾਵਤ ਗਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੂੰ ਜੀਵਾਨੁ ਰੂਪੀ ਬਿੰਦੂ ਆਖੋ ਭਾਖਾਰੇ ਰੂਪੀ ਗਾਯਕ ਚਰਾਯੋ ਧਰਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ଭଗବାନଙ୍କ ଅମୃତ ଜଳରେ ବାସ କରିଥିବା ଆତ୍ମା ରୂପୀ ମାଛ ଜଳ ତ୍ୟାଗ କରି ବିକାରର ବୃକ୍ଷ ଉପରେ ପ୍ରସ୍ତ ହୋଇଛି, ଅର୍ଥାତ ସାଂସାରିକ ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇଛି ।

ତୁଷ୍ଟା ରୂପୀ ବିଲେଇକୁ ସନ୍ତୋଷ ରୂପୀ କୁକୁରକୁ ଉଠାଇ ନେବା ଦେଖୁ ଅଛି ॥ ୨ ॥

ଜୀବର ଗୁଣ ରୂପୀ ତାଳ ତଳକୁ ଚାଲି ଯାଇଛି ତଥା ମୂଳ ଉପରକୁ ଆସି ଯାଇଛି ।

ସେହି ବୃକ୍ଷରେ ବିକାରର ଫଳ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଲାଗି ଅଛି ॥୩॥

ପ୍ରାଣ ରୂପୀ ଘୋଡ଼ା ଉପରେ ସବାର ହୋଇ ବାସନ୍ତୀର ପୋତ ଜୀବାତୁକୁ ଚରାଇବା ପାଇଁ ନେଇ ଯାଉଛି ।

ଯେଉଁ ଚୁପା ଷଷ୍ଠ ଏବେ ବାହାରେ ଅଛି, ଯେତେବେଳେ ବାସନାର ବୋଝ ଜୀବ ଏବେ ଘରକୁ ଆସିଛି॥4॥

କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ଏହି ପଦକୁ ବୁଝି ନିଏ,

ତାହାକୁ ରାମ ନାମର ଭଜନ କରିବା ଦ୍ଵାରା ସବୁ କିଛି ଜ୍ଞାନ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସେ ମାୟାର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନିଏ ॥5॥6॥22॥

ବାଇଶ ଚଉପଦୀ ତଥା ପଞ୍ଚପଦୀ ଆଶା ଶ୍ରୀ କବୀର ଜୀ ତିପାଦି ୫ ଦ୍ରୁତକେ ୭ ଇକଚକା ୧

ଇଶ୍ଵର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ସଦଗୁଣଙ୍କ କପାଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ।

ଭଗବାନ ପିତାଙ୍କ ବୀର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ତୋର ଶରୀରକୁ ବନାଇଛନ୍ତି ଆଉ ଗର୍ଭ ରୂପୀ ଅଗ୍ନି କୁଣ୍ଡରେ ତୋର ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ।

ਦਸ ਮਾਸ ਮਾਤਾ ਉਦਰਿ ਰਾਖਿਆ ਬਹੁਰਿ ਲਾਰੀ ਮਾਇਆ ॥੧॥

ਦਰਿ ਮਾਇ ਬੇਸ ਮਾਠਾਰਿ ਭਵਰੇਰੇ ਵਸਾਯਿ ਰਹੁਯੋ ਆਯਿ ਯਗਤਰੇ ਯਯੁ ਨੇਯਿ ਚੋਰੇਰੇ ਮਾਯਿ
ਆਯਿਯੋਰੇ ਕਰਿ ਨੇਯਿਯੋ ॥੧॥

ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਾਹੇ ਕਉ ਲੋਭਿ ਲਾਰੇ ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਖੋਇਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਨੀ! ਲੋਭਾਰੇ ਖੋਯੋ ਤੂੰ ਹੋਰਿ ਭਲੇ ਅਨੂਯੋ ਯਾਵਨ ਕਾਯੋਰੇ ਹੋਰਿਯੋ?

ਪੂਰਬ ਜਨਮਿ ਕਰਮ ਭੂਮਿ ਬੀਜੁ ਨਾਹੀ ਬੋਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੂਰਬ ਯਯੁਰੇ ਗੁਯੁ ਕਰਿ ਕਾਰਿਯੁ ਨਿਯੋਯੁ ਆਇ ਗਰਿਯੁ ਰੂਪਿ ਕਰਿਯੁਰੇ ਨਾਮ ਰੂਪਿ ਵਾਯੁ ਤੂੰ ਆ
ਪਰਿਯੁ ਰੂਪਿ ਨਾਯੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਾਰਿਕ ਤੇ ਬਿਰਧਿ ਭਇਆ ਹੋਨਾ ਸੇ ਹੋਇਆ ॥

ਐਵੇ ਵਾਲਕਰੁ ਤੂੰ ਵਧੇ ਹੋਯਿਯੋ ਆਯਿ ਯਾਯੁ ਹੋਵਾਰਿ ਯੁਯੁ, ਚਾਯੁ ਹੋਯਿ ਯਾਯੋਰੇ।

ਜਾ ਜਮੁ ਆਇ ਝੋਟ ਪਕਰੈ ਤਬਹਿ ਕਾਹੇ ਹੋਇਆ ॥੨॥

ਯੇਵੇ ਯਮਦੂਰਿ ਆਇ ਚੋਰਿ ਵਾਲ ਪਰਿਯਾਯੁ, ਬੇਯੋਰੇਰੇ ਤੂੰ ਕਾਯੋਰੇ ਰਿਯੋਰੇ ਕਰੁ?

ਜੀਵਨੈ ਕੀ ਆਸ ਕਰਹਿ ਜਮੁ ਨਿਹਾਰੈ ਸਾਸਾ ॥

ਤੂੰ ਅਪ੍ਰਕ ਫਿਰ ਵਝਿਵਾ ਪਾਛੁ ਆਗਾ ਕਰਿਛੁ, ਪਰਛੁ ਯਮ ਚੋਰ ਚੁਪਿ ਵੇਖੁਛੁ।

ਬਾਜੀਗਰੀ ਸੰਸਾਰੁ ਕਬੀਰਾ ਚੇਤਿ ਢਾਲਿ ਪਾਸਾ ॥੩॥੧॥੨੩॥

ਹੇ ਕਵਾਰ! ਏਹੁ ਦੂਜਿਆ ਕਾਫਿਰਗਰ ਖੋਲਿ ਅਚੇ, ਏਥੁਪਾਛੁ ਭਾਵਿ ਚਿਤਿ ਜੀਵਨ ਕਾਫਿ ਫਿਰਿਵਾ ਪਾਛੁ
ਪੁਰਖੁ ਸ਼ਰਣਿ ਕਰ ॥੩॥੧॥੨੩॥

ਆਸਾ ॥

ਆਗਾ ॥

ਤਨੁ ਰੈਨੀ ਮਨੁ ਪੁਨ ਰਪਿ ਕਰਿ ਹਉ ਪਾਚਉ ਤਤ ਬਰਾਤੀ ॥

ਨਿਯੰਤਰਨੁ ਮੂੰ ਰਛਾਨਿ ਪਾਤੁ ਬਨਾਯਿਛੁ ਆਯੁ ਪੁਰੀ ਮਨਕੁ ਗੁਯੁ ਗੁਯੁ ਭਾਰਾ ਰਛਾਯਿਛੁ, ਪਾਤੁ ਮੂਲ ਚੜ੍ਹਕੁ
ਮੂੰ ਨਿਯੰਤਰਨੁ ਬਨਾਯਿਛੁ।

ਰਾਮ ਰਾਇ ਸਿਉ ਭਾਵਰਿ ਲੈਹਉ ਆਤਮ ਤਿਹ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ॥੧॥

ਰਾਮਕਾ ਬਹਿਰ ਮੂੰ ਬਿਵਾਹੁ ਆਗਾ ਰਛੁਛੁ ਆਯੁ ਮੇਰਾ ਆਮ੍ਰਿਤ ਚਾਖਾਯੁ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਛੁ ॥੧॥

ਗਾਉ ਗਾਉ ਰੀ ਦੁਲਹਨੀ ਮੰਗਲਚਾਰਾ ॥

ਹੇ ਬਾਜੀ! ਦੂਜੇ ਬਿਵਾਹਰ ਮੰਗਲ ਗੀਤ ਗਾਨ ਕਰ।

ਮੇਰੇ ਗਿਰੁ ਆਏ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਭਤਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਘਰਕੁ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਕਰੇ ਹੋਯਾ ਆਇਛੁ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਨਾਭਿ ਕਮਲ ਮਹਿ ਬੇਦੀ ਰਚਿ ਲੇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਉਚਾਰਾ ॥

ਨਿਯੰਤਰਨੁ ਕਮਲਰੇ ਮੂੰ ਵੇਦਿ ਬਨਾਯਿਛੁ ਆਯੁ ਬ੍ਰਹਮ-ਜਾਨ ਰੂਪੀ ਮੰਤ੍ਰ ਯਕਾਰਿਓ ਕਰਿਛੁ।

ਰਾਮ ਰਾਇ ਸੋ ਦੂਲਹੁ ਪਾਇਓ ਅਸ ਬਡਭਾਗ ਹਮਾਰਾ ॥੨॥

ਮੂੰ ਕਠ ਭਾਗਯਗਾਨੀ ਅਚੇ, ਯਿਥੇ ਰਾਮਕੁ ਮੂੰ ਨਿਯੰਤਰਨੁ ਕਰੇ ਰੂਪਰੇ ਪਾਯਿਛੁ ॥੨॥

ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਕਉਤਕ ਆਏ ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸ ਉਜਾਨਾ ॥

ਸੂਰ, ਨਰ, ਮੁਨਿਯਨ ਏਵੇ ਚੇਤਿਯੋ ਕੋਟਿ ਵੇਦਕਾ ਨਿਯੰਤਰਨਰੇ ਬਕਾਰੇ ਹੋਯਾ ਏਹੁ ਆਯੁਯੋਯਯਨਕ
ਬਿਵਾਹਰ ਕੋਟਿਯੋ ਵੇਖੁਵਾ ਪਾਛੁ ਅਪੇਖਾ ਕਰਿਛੁ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਮੋਹਿ ਬਿਆਹਿ ਚਲੇ ਹੈ ਪੁਰਖ ਏਕ ਭਗਵਾਨਾ ॥੩॥੨॥੨੪॥

ਕਵਾਰ ਜੀ ਕਹੁਛੁ ਮੇਰੇ ਏਕ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨ ਚਾਖਾਯੁ ਬਿਵਾਹ ਕਰੇ ਨੇਯਿਛੁ ॥੩॥੨॥੨੪॥

ਆਸਾ ॥

ਅੰਗ ॥

ਸਾਸੁ ਕੀ ਦੁਖੀ ਸਸੁਰ ਕੀ ਪਿਆਰੀ ਜੇਠ ਕੇ ਨਾਮਿ ਡਰਉ ਰੇ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯੋ ਮਾਯਾਰੂਪੀ ਗਾਗੁ ਭਾਰਾ ਬਝੂਠ ਦੂਝੀ ਅਚੋ ਭਯਾ ਨਿਯੋ ਗੰਗੂਰਰ ਹੁੰਦੁ ਅਚੋ। ਕਿਛੁ ਮੂੰ ਮੁਝੁਪਰ
ਨਾਮਕੂ ਭਰੂ ਅਛਿ।

ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਨਨਦ ਗਹੇਲੀ ਦੇਵਰ ਕੈ ਬਿਰਹਿ ਜਰਉ ਰੇ ॥੧॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਬੰਗੀ! ਮੇਰਾ ਅਯਾਨਭਾ (ਯਥ੍ਰਿਯ) ਰੂਪੀ ਨੰਗਾ ਮੇਰਾ ਖਰਿਛਿ, ਨਿਯੋ ਧੰਅਰ (ਬਿਵੇਕ ਕੂਝਿ)
ਬਿਰਹਰੇ ਅਭਯੁਛੁ ਯਛੁਅਛਿ॥੧॥

ਮੇਰੀ ਮਤਿ ਬਉਰੀ ਮੈ ਰਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿਓ ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਰਹਨਿ ਰਹਉ ਰੇ ॥

ਮੇਰਾ ਕੂਝਿ ਬਾਯਲਾ ਹੋਯਾ ਯਾਯਛਿ, ਕਾਰਨ ਮੂੰ ਰਾਮਕੂ ਭੁਲਿ ਯਾਯਛਿ, ਏਵੇ ਮੂੰ ਕੀਪਰਿ ਭਪਯੁਛੁ ਯਾਯਨ
ਬਿਯਾਯਥਿ?

ਸੇਜੈ ਰਮਤੁ ਨੈਨ ਨਹੀ ਪੇਖਉ ਇਹੁ ਦੁਖੁ ਕਾ ਸਉ ਕਹਉ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਉ ॥

ਮੇਰਾ ਪਠਿ-ਪਰਮਾਨੁ। ਮੇਰਾ ਬੇਯਰੇ ਬਿਰਾਯਮਾਨ ਅਯਛਿ, ਪਰਛੁ ਮੇਰਾ ਨੰਨਰੇ ਬੇ ਮੇਰਾ ਭੋ
ਦੇਯਾ ਧੰਅਛਿ ਨਾਛੁ, ਏਵੇ ਦੂਝੀ ਮੂੰ ਕਾਯਾਕੂ ਬਯਛੁ ਕਰਿਥਿ?॥੧॥ ਰੁਝ॥

ਬਾਪੁ ਸਾਵਕਾ ਕਰੈ ਲਰਾਈ ਮਾਇਆ ਸਦ ਮਤਵਾਰੀ ॥

ਮੇਰਾ ਬਾਥ ਪਠਾ ਮੇਰਾ ਬਹਿਭ ਝਗਠਾ ਕਰਿਯਾਛਿ ਆਯ ਮਾਯਾ ਮੇਰਾ ਬੰਧਾ ਨੰਗਾਰੇ ਮਥੁ
ਰਹਿਯਾਥ।

ਬਡੇ ਭਾਈ ਕੈ ਜਬ ਸੰਗਿ ਹੋਤੀ ਤਬ ਹਉ ਨਾਹ ਪਿਆਰੀ ॥੨॥

ਏਵੇ ਮੂੰ ਖਾਨ-ਮਨਨਰ ਬਯਥਿਰੇ ਧੁਲਿ, ਬੇਯਰੇ ਮੂੰ ਨਿਯੋ ਹੁੰਦਮਰ ਹੁੰਦੁ ਧੁਲਿ॥੨॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਪੰਚ ਕੇ ਝਗਰਾ ਝਗਰਤ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਕਾਰਨ ਯੋ ਕਥਛਿ ਏ ਪਾਥਿ ਬਿਕਾਰ ਬਹਿਭ ਝਗਠਾ ਕਰਿ ਹੁੰ ਯਾਯਨ ਨੰਝੁ ਹੋਯਾਯਛਿ।

ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਾਧਿਆ ਮੈ ਰਾਮ ਰਮਤ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੩॥੩॥੨੫॥

ਮਿਥਯਾ ਮਾਯਾ ਬਾਰਾ ਯਗਧਕੂ ਬਾਥਿ ਦੇਯਛਿ, ਪਰਛੁ ਰਾਮਕਾ ਨਾਮਰ ਭਯਨ- ਝਗਠਾ ਕਰਿ ਮੇਰਾ ਬੁਝ
ਹੁੰਦੁ ਹੋਯਾਯਛਿ॥੩॥੩॥੨੫॥

ਆਸਾ ॥

ਅੰਗ ॥

ਹਮ ਘਰਿ ਸੂਤੁ ਤਨਹਿ ਨਿਤ ਤਾਨਾ ਕੰਠਿ ਜਨੇਉ ਤੁਮਾਰੇ ॥

ਹੇ ਬਾਬੂਗ! ਆਮਰ ਘਰੇ ਪੁਰੋਹਿਤ ਰਹਾ ਰਹਾ ਬੂਠਾ ਹੋਇਆ, ਕਿੰਨ੍ਹੇ ਚੁੰਮਰੇ ਗਲਾਹੇ ਕੇਵਲ ਬੂਠਾਰ
ਪਛਰਾ ਅਛੀ।

ਤੁਮ੍ਹਰ ਤਉ ਬੇਦ ਪੜਹੁ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦੁ ਰਿਦੈ ਹਮਾਰੇ ॥੧॥

ਭੂਮੇ ਗਾਇਤ੍ਰੀ-ਮੰਤ੍ਰੇਰ ਯੋਗ ਏਕੰ ਕੇਵਲ ਅਖੰਡ ਕਰੁਅਛ, ਕਿੰਨ੍ਹੇ ਆਮਰ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੇ ਗੋਬਿੰਦੁ ਨਿਬਾਝ
ਕਰਿਅਛੀ ॥੧॥

ਮੇਰੀ ਜਿਹਬਾ ਬਿਸਨੁ ਨੈਨ ਨਾਰਾਇਨ ਹਿਰਦੈ ਬਸਹਿ ਗੋਬਿੰਦਾ ॥

ਮੇਰੇ ਡਿਥੇਰੇ ਕੇਥੁੰ, ਨਮਨੇਰੇ ਨਾਰਾਇਨ ਏਕੰ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੇ ਗੋਬਿੰਦੁ ਬਾਝ ਕਰਿਅਛੀ।

ਜਮ ਦੁਆਰ ਜਬ ਪੂਛਸਿ ਬਵਰੇ ਤਬ ਕਿਆ ਕਹਸਿ ਮੁਕੰਦਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੁਕੰਦਾ ਬਾਬੂਗ! ਮੇਰੇ ਯੋਗ ਬਾਰੇਰੇ ਕਰਮੇਰੇ ਹੋਇਆ ਪਰਾਮਾਣ, ਬੇਬੇਬੇਬੇ ਭੂਮੇ ਕੀ
ਕਹਿਓ?

ਹਮ ਗੋਰੂ ਤੁਮ ਗੁਆਰ ਗੁਸਾਈ ਜਨਮ ਜਨਮ ਰਖਵਾਰੇ ॥

ਆਮੇ ਗਾਇ ਅਰੁ ਆਯੋ ਭੂਮੇ ਬਾਬੂਗ ਆਮਰੇ ਰਹਾਇ ਅਰੁ ਆਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋਰੇ ਆਮਰੇ ਰਖਾ ਕਰੁਅਛੀ।

ਕਬਹੂੰ ਨ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿ ਚਰਾਇਹੁ ਕੈਸੇ ਖਸਮ ਹਮਾਰੇ ॥੨॥

ਪਰੋਭੂ ਭੂਮੇ ਕੇਵੇਰੇ ਮਥ ਆਮਰੇ ਰਹਾਇਆ ਪਾਇ ਪਾਰ ਕਰਾਇ ਨਾਹੀ, ਅਧੀਨ ਬੁਝ-ਯੋਗ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿ
ਨਾਹੀ, ਪ੍ਰਭੂ, ਭੂਮੇ ਆਮਰੇ ਬਾਮਨ ਕਿਹਰੇ ਅਰੁ? ॥੨॥

ਤੂੰ ਬਾਮ੍ਹਰਨੁ ਮੈ ਕਾਸੀਕ ਜੁਲਹਾ ਬੁਝਹੁ ਮੇਰ ਗਿਆਨਾ ॥

ਭੂਮੇ ਬਾਬੂਗ ਅਰੁ ਭਯੋ ਕਾਸੀਕ ਰੁਗਾਇ ਅਰੇ, ਮੇਰੇ ਯੋਗਰੇ ਕਥਾਯੋ ਰੂਪੋ ਚਾਖਾਰੇ ਠੀਕ ਭਯੋਰੇ ਭਯੋ।

ਤੁਮ੍ਹਰ ਤਉ ਜਾਚੇ ਭੂਪਤਿ ਰਾਜੇ ਹਰਿ ਸਉ ਮੇਰ ਧਿਆਨਾ ॥੩॥੪॥੨੬॥

ਭੂਮੀ ਰਾਜਾ ਮਹਾਰਾਜਾਯੋ ਠੀਕ ਧਾਨ ਮਾਗੁਅਛ, ਕਿੰਨ੍ਹੇ ਮੇਰੇ ਧਾਨ ਹਰਿਯੋ ਰਹਾਹੇਰੇ ਹੀਂ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾ
॥੩॥੪॥੨੬॥

ਆਸਾ ॥

ਆਗਾ ॥

ਜਗਿ ਜੀਵਨੁ ਐਸਾ ਸੁਪਨੇ ਜੈਸਾ ਜੀਵਨੁ ਸੁਪਨ ਸਮਾਨੰ ॥

ਯੋਗਰੇ ਯੋਗਰੇ ਏਕੰ ਅਰੇ, ਮੇਰੇ ਏਕੰ ਬੁਝ ਹੋਇਆ, ਏਕੰ ਯੋਗਰੇ ਏਕੰ ਬੁਝ ਬਮਾਨ
ਅਰੇ,

ਸਾਚੁ ਕਰਿ ਹਮ ਗਾਠਿ ਦੀਨੀ ਛੇਡਿ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨੰ ॥੧॥

ਪਰਛੁ ਏਵਾਕੂ ਬਧਾ ਭਾਵਿ ਆਭੁ ਆਭੁ ਪੁਰੂ ਨਾਮਰ ਪਰਮ ਯਯਗਾ ਬਯਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਯਾਗ ਕਰਿ
ਵੇਕਯੁ ॥1॥

ਬਾਬਾ ਮਾਇਆ ਮੇਹ ਹਿਤੁ ਕੀਨ੍ ॥

ਹੇ ਵਾਵਾ! ਆਮੇ ਏਵੇ ਮਾਯਾ ਮੇਹ ਬਹਿਤ ਏਥੇ ਬੋਲੁ ਕਰਿ ਆਯੁ,

ਜਿਨਿ ਗਿਆਨੁ ਰਤਨੁ ਹਿਰਿ ਲੀਨ੍ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇਏ ਆਮਰ ਯਾਨ ਰਹੁ ਨੇਕ ਯਾਯਯ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਨੈਨ ਦੇਖਿ ਪਤੰਗੁ ਉਰਝੈ ਪਸੁ ਨ ਦੇਖੈ ਆਗਿ ॥

ਪਭਯਾ ਮਖ ਆਯੋਕ ਵਾਰਾ ਆਕਰਿਤ ਹੋਯਾਏ, ਕੇਛੁ ਮੁੱਖ ਕੀਭਾ ਅਯੋਕੁ ਵੇਗੇ ਨਾਹਿੰ।

ਕਾਲ ਫਾਸ ਨ ਮੁਗਧੁ ਚੇਤੈ ਕਨਿਕ ਕਾਮਿਨਿ ਲਾਗਿ ॥੨॥

ਮੁੱਖ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬੁਨਾ ਏਵਾ ਕਾਮਿਨੀ(ਬੁਨੀ) ਓਰੇ ਮੁਥੁ ਹੋਯਾਯ ਮੁਥੁਪਰ ਫਾਸਾਰ ਯੁਆਯ ਕਰੇ ਨਾਹਿੰ॥2॥

ਕਰਿ ਬਿਚਾਰੁ ਬਿਕਾਰ ਪਰਹਰਿ ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਸੋਇ ॥

ਹੇ ਪੁਰਾਣੀ! ਠੂ ਬਿਚਾਰ ਕਰ, ਬਿਕਾਰਕੁ ਭਯਾਗ ਕਰ, ਭਗਵਾਨ ਚੋਭੇ ਬਾਬਾਰ ਬਾਗਰਕੁ ਪਾਰ
ਕਰਾਯਵਾ ਪਾਯੁ ਏਕ ਯਾਯਾਯ ਅਠਯੁ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਜਗਜੀਵਨੁ ਐਸਾ ਦੁਤੀਅ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥੩॥੫॥੨੭॥

ਕਵਾਰ ਯਾ ਕਹੁਯੁ ਮੇਯ ਯਗਯਰ ਯਾਵਨ ਪੁਰੂ ਏਥੇ ਮਯਾਨ ਏਵਾ ਬਰੋਪਰਿ ਮੇਯ ਚਾਯਾਯ ਭਲਿ ਆਯੁ
ਕੇਯੁ ਨਾਯਾਯ ॥3॥5॥27॥

ਆਸਾ ॥

ਆਯਾ ॥

ਜਉ ਮੈ ਰੂਪ ਕੀਏ ਬਹੁਤੇਰੇ ਅਬ ਫੁਨਿ ਰੂਪੁ ਨ ਹੋਈ ॥

ਮੂੰ ਅਨੇਕ ਰੂਪ (ਯੋਗ) ਖਾਹਿਓ ਕਰਿਯਾਯੋ ਪਾਠੇ, ਪਰਛੁ ਏਵੇ ਮੂੰ ਪੂਰੀ ਅਧਿਕ ਰੂਪ(ਯੋਗ) ਖਾਹਿਓ ਕਰਿਓ ਨਾਹਿ।

ਤਾਰਾ ਤੰਤੁ ਸਾਜੁ ਸਭੁ ਥਾਕਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਸਿ ਹੋਈ ॥੧॥

ਬਾਧਾਯੋਗ ਏਵਾਂ ਭਾਵਾਰ ਭਾਰ, ਚੰਦੁ ਬਹੁ ਪਕਿ ਯਾਯੋਯੋ ਆਯੋ ਏਵੇ ਮੋਰਿ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਵਧਾਰੇ ਰਹਿਯੋ॥1॥

ਅਬ ਮੋਹਿ ਨਾਚਨੇ ਨ ਆਵੈ ॥

ਏਵੇ ਮੋਹਿਓ ਮਾਯਾ ਅਧਿਕ ਨੂਰਾ ਕਰਿਓ ਆਬੂ ਨਾਹਿ।

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮੰਦਰੀਆ ਨ ਬਜਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਰਿ ਮਨ ਏਵੇ ਯਾਵਨਰ ਯੋਯੋ ਵਯਾਏ ਨਾਹਿ॥1॥ ਰੂਪੁ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮਾਇਆ ਲੈ ਜਾਰੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਗਾਗਰਿ ਫੂਟੀ ॥

ਮੂੰ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਏਵਾਂ ਮਾਯਾਕੂ ਨਾਹਿ ਕਰਿ ਦੇਯੋਯੋ ਆਯੋ ਮੋਰਿ ਚੁਭਾ ਦੂਰ ਹੋਯੋ ਯਾਯੋਯੋ।

ਕਾਮ ਚੇਲਨਾ ਭਇਆ ਹੈ ਪੁਰਾਨਾ ਗਇਆ ਭਰਮੁ ਸਭੁ ਫੂਟੀ ॥੨॥

ਮੋਰਿ ਕਾਮ ਵਾਧਨਾਰ ਪਧਾਰਾ ਪੂਰੁਯੋ ਹੋਯੋ ਯਾਯੋਯੋ ਆਯੋ ਮੋਰਿ ਬਹੁ ਭੁਧ ਨਿਰੂਯੋ ਹੋਯੋ ਯਾਯੋਯੋ॥2॥

ਸਰਬ ਭੂਤ ਏਕੈ ਕਰਿ ਜਾਨਿਆ ਚੂਕੇ ਬਾਦ ਬਿਬਾਦਾ ॥

ਬਾਰਾ ਦੂਨਿਆਰ ਯੋਯੋਯੋ ਮੂੰ ਏਕ ਬਧਾਨ ਯੋਯੋਯੋ ਆਯੋ ਮੋਰਿ ਬਾਦ-ਬਿਬਾਦ ਦੂਰ ਹੋਯੋ ਯਾਯੋਯੋ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਮੈ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਭਏ ਰਾਮ ਪਰਸਾਦਾ ॥੩॥੬॥੨੮॥

ਕਵਾਰ ਯੋ ਕਹੁਯੋ ਮੋ ਰਾਮਯੋ ਕ੍ਰੋਧਾਨੁ ਮੂੰ ਪੂਰੁ ਪਰਧਾਨਾਯੋ ਪਾਯੋਯੋ॥3॥

ਆਸਾ ॥

ਆਗਾ ॥

ਰੋਜਾ ਧਰੈ ਮਨਾਵੈ ਅਲਹੁ ਸੁਆਦਤਿ ਜੀਅ ਸੰਘਾਰੈ ॥

ਹੋ ਕਾਯੋ! ਚੁ ਆਯੋਯੋ ਪੁਬਧ ਕਰਿਓ ਪਾਯੋ ਚੁਯੋ ਰਯੋਯੋ ਆਯੋ ਨਿਯੋ ਬਾਦ ਪਾਯੋ ਯੋਯੋਯੋ ਮਧ ਬਾਧਾਰ ਕਰਿਯੋਯੋ।

ਆਪਾ ਦੇਖਿ ਅਵਰ ਨਹੀ ਦੇਖੈ ਕਾਹੇ ਕਉ ਝਖ ਮਾਰੈ ॥੧॥

ਚੁ ਨਿਯੋ ਬਾਧੋ ਹੋ ਦੇਯੋਯੋ, ਅਧਿਕ ਧਾਨ ਰਯੋਯੋ ਨਾਹਿ, ਚੁ ਕਾਯੋਯੋ ਨਿਰਧਾਰੇ ਦਯੋਯੋ ਅਯੋ॥1॥

ਕਾਜੀ ਸਾਹਿਬ ਏਕੁ ਤੇਹੀ ਮਹਿ ਤੇਰਾ ਸੋਚਿ ਬਿਚਾਰਿ ਨ ਦੇਖੈ ॥

ਹੇ ਕਾਜੀ! ਬਹੁਜਾ ਮਾਲਿਕ ਏਕ ਅਰੇ, ਬੇਸ਼ੁ ਯੁਧਾ ਚੋਰਾ ਮਨਰੇ ਮਖ ਮੁਖਯੁ ਅਛਿ, ਕਿਛੁ ਤੂ ਬਿਚਾਰਿ
ਕਰਿ ਚਾਹਾਕੂ ਦੇਯੁ ਨਾਸ਼ੁ।

ਖਬਰਿ ਨ ਕਰਹਿ ਦੀਨ ਕੇ ਬਉਰੇ ਤਾ ਤੇ ਜਨਮੁ ਅਲੇਖੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਚਰਮਵਾਦੀ ਧਾਰਮਿਕ! ਤੂ ਚਾਹਾ ਬਿਚਾਰਿ ਕਰੁ ਨਾਸ਼ੁ, ਏਤ੍ਹਾਯੋ ਚੋਰਾ ਜੀਵਨ ਬਧੈ ਅਰੇ॥1॥ ਰੂਹ॥

ਸਾਚੁ ਕਤੇਬ ਬਖਾਨੈ ਅਲਹੁ ਨਾਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥

ਚੋਰਾ ਕੋਰਾਨਾ ਚੋਰਾਛੇ ਕੂਹੇ ਮੇਰੇ ਆਲਾਹਾ ਬਧੈ ਅਰੇ ਆਯੋ ਬੇ ਕੋਈਬੇ ਨਾਰੀ ਅਧਵਾ ਪ੍ਰਕੁਸ਼
ਬੁਝੁਛੁ।

ਪਢੇ ਗੁਨੇ ਨਾਹੀ ਕਛੁ ਬਉਰੇ ਜਉ ਦਿਲ ਮਹਿ ਖਬਰਿ ਨ ਹੋਈ ॥੨॥

ਮਧਿ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਕੋਈਬੇ ਜਾਨ ਆਇ ਨਾਏ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਚੋਰਾ ਪੌਨ-ਬਿਚਾਰਿ ਕੋਈਬੇ ਅਭਿਪ੍ਰਾਯੁ
ਨਾਸ਼ੁ॥2॥

ਅਲਹੁ ਗੈਬੁ ਸਗਲ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਹਿਰਦੈ ਲੇਹੁ ਬਿਚਾਰੀ ॥

ਆਲਾਹਾ ਬਹੁਜਾ ਮਨਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਛਿ, ਨਿਯੋ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਏਹਿ ਕਯਾਕੂ ਧਾਰਿਯੋ ਕਰ।

ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦੁਹੂੰ ਮਹਿ ਏਕੈ ਕਹੈ ਕਬੀਰ ਪੁਕਾਰੀ ॥੩॥੭॥੨੯॥

ਕਬੀਰ ਕਹੁਛੁ ਮੇਰੇ ਬੁਝੁ ਏਵੰ ਦੁਬਲਮਾਨਾਯੋ ਠਾਰੇ ਏਕ ਯੁਧਾ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਹੂੰ ਵਾਸ ਕਰੁਛੁ॥3॥7॥29॥

ਆਸਾ ॥ ਤਿਪਦਾ ॥ ਇਕਤੁਕਾ ॥

ਆਗਾ॥ ਚਿਪਦਾ ॥ ਯਕਤੁਕਾ ॥

ਕੀਓ ਸਿੰਗਾਰੁ ਮਿਲਨ ਕੇ ਤਾਈ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯੋ ਪੁਰੁ-ਪਠਿਕ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਪਾਯੋ ਬੇ ਗੁਣਾਰ ਅਧਾਰ ਧਰਮ-ਕਰਮ ਕਰਿਛੁ,

ਹਰਿ ਨ ਮਿਲੇ ਜਗਜੀਵਨ ਗੁਸਾਈ ॥੧॥

ਪਰਛੁ ਜਗਤਰੇ ਜੀਵਨ, ਯਕੁਰੇ ਮੋਰਾਛੇ ਮਿਲਿ ਨਾਹਾਛੁ॥1॥

ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਪਿਰੁ ਹਉ ਹਰਿ ਕੀ ਬਹੁਰੀਆ ॥

ਹਰਿ ਮੋਰਾ ਪਠਿ ਅਰਛੁ ਆਯੋ ਮੂੰ ਹਰਿਕਾ ਪਦੁ ਅਰੇ।

ਰਾਮ ਬਡੇ ਮੈ ਤਨਕ ਲਹੁਰੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਰਾ ਰਾਮ ਬਹੁਓ ਮਹਾਨ ਅਰਛੁ, ਪਰਛੁ ਮੂੰ ਚਾਹਾਕੂ ਬਸੰਤੁਰੇ ਵਾਲਿਕਾ ਅਰੇ॥1॥

ਧਨ ਪਿਰ ਏਕੈ ਸੰਗਿ ਬਸੇਰਾ ॥

ਬਰ(ਪੁਰੁ) ਏਵੰ ਬਯੁ (ਜੀਵਾਤ੍ਮਾ) ਏਕ ਹੂੰ ਸ਼੍ਰੀਯੋ ਯਪਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾਛੁ।

ਸੇਜ ਏਕ ਪੈ ਮਿਲਨੁ ਦੁਹੇਰਾ ॥੨॥

ਬੇਬੇ ਏਕ ਹੋ ਬੇਬੇਰੇ ਲੋਕੁ ਪਾਇ, ਧਰਨੁ ਚਾਖਾਯਾ ਮਿਲਨ ਕਥਾ ਅਰੇ ॥੨॥

ਧੰਨਿ ਸੁਹਾਗਨਿ ਜੇ ਪੀਅ ਭਾਵੈ ॥

ਬੇਬੇ ਬੁਝਾਗਿਨੀ ਧਨੁ ਅਰੇ ਮੇਧ ਨਿਯ ਹੁੰਦੁ ਪੁਰੁ ਭਲ ਲਾਗਿਯਾ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਫਿਰਿ ਜਨਮਿ ਨ ਆਵੈ ॥੩॥੮॥੩੦॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਉ ਮੇ ਪੁਰੀ ਬੇਬੇ ਪੁਨਰੀਰ ਜਨਮ ਨਿਯ ਨਾਹੀ, ਅਧਾਰਿ ਜੀਵਾਨੁ ਮੋਖ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਹੋਇਯਾ ॥੩॥੮॥੩੦॥

ਆਸਾ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੇ ਦੁਪਦੇ

ਅੰਗ ੬੧ ਕਬੀਰ ਜੀ ਦੁਪਦੇ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗੁਰ ਏਕ ਅਰੇ, ਮਾਝਾਯਾ ਬਦਗੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਾਇਯਾ ਪਾਰੇ ॥

ਹੀਰੈ ਹੀਰਾ ਬੇਧਿ ਪਵਨ ਮਨੁ ਸਹਜੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਮੇਵੇ ਪੁਰੁ ਰੂਪੀ ਹੀਰਾ ਅੰਗੁ ਰੂਪੀ ਹੀਰਾ ਬੇਬੇ ਅੰਗੁ, ਚਾਖਾਯਾ ਪਵਨ ਭਲਿ ਚੰਗੀ ਮਨ
ਬੁਝਾਯਾ ਭਾਵੇਰੇ ਬੇਬੇਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇਯਾ ॥

ਸਗਲ ਜੋਤਿ ਇਨਿ ਹੀਰੈ ਬੇਧੀ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨੀ ਮੈ ਪਾਈ ॥੧॥

ਏਹ ਪੁਰੁ ਹੀਰਾ ਬੇਬੇਰੇ ਨਿਯ ਭੋਧਾਰੇ ਭਰਪੂਰ ਕਰਿਯਾਇ, ਬਛਾ ਗੁਰੁ ਭੋਧਾਰੇ ਬੀਰਾ ਮੂੰ ਏਹ
ਜੀਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾ ॥੧॥

ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ਅਨਾਹਦ ਬਾਨੀ ॥

ਹਰਿਕਾ ਕਥਾ ਏਕ ਅਨਾਹਦ ਬਾਨੀ ਅਰੇ ॥

ਹੰਸੁ ਹੁਇ ਹੀਰਾ ਲੇਇ ਪਛਾਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਜਹੰਸੁ ਅਧਾਰਿ ਬਛਾ ਬਨਿ ਮਨੁਸ਼ੁ ਪੁਰੁ ਰੂਪੀ ਹੀਰਾ ਜਾਗਿ ਨਿਯ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਹੀਰਾ ਅਸ ਦੇਖਿਓ ਜਗ ਮਹ ਰਹਾ ਸਮਾਈ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਉ ਮੇ ਮੂੰ ਏਕ ਅਧਾਰਿ ਹੀਰਾ ਦੇਖਿਯੋ, ਮਾਝਾ ਬੀਰਾ ਬੁਝੇਰੇ ਹੋਇਯੋ ॥

ਗੁਪਤਾ ਹੀਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਭਇਓ ਜਬ ਗੁਰ ਗਮ ਦੀਆ ਦਿਖਾਈ ॥੨॥੧॥੩੧॥

ਗੁਪਤਾ ਹੀਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਯਾ, ਗੁਰੁ ਦੇਵ ਮੋਖਾਰੇ ਏਹਾ ਦੇਖਾਯਾ ਦੇਖਿਯਾ ॥੨॥੧॥੩੧॥

ਆਸਾ ॥

ਅੰਗ ੬੧ ॥

ਪਹਿਲੀ ਕਰੂਪਿ ਕੁਜਾਤਿ ਕੁਲਖਨੀ ਸਾਹੁਰੈ ਪੇਈਐ ਬੁਰੀ ॥

ਮੇਰਾ ਪੁਰਖ ਪਦਮ (ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ) ਕੁਰੂਧ, ਯਾਦਗਾਰ ਆਦਿ ਕੁਲਖਿਨੀ ਪੁਰਖ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਘਰ
ਮੰਦਰ ਪੁਰਖ।

ਅਬ ਕੀ ਸਰੂਪਿ ਸੁਜਾਨਿ ਸੁਲਖਨੀ ਸਹਜੇ ਉਦਰਿ ਧਰੀ ॥੧॥

ਕਿੰਨ੍ਹ, ਆਦਿ ਬਿਵਾਹ ਕਰੇਗਾ ਪਦਮ ਬੁਧ, ਰੂਪਵਾਨ, ਕੁਝ ਮਾਨ ਆਦਿ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਆਪਣੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ
ਭਾਵੇਂ ਮੇਰੇ ਮਨੇਰੇ ਵਾਸ ਕਰੇਗੇ॥੧॥

ਭਲੀ ਸਰੀ ਮੁਈ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਬਰੀ ॥

ਭਲਾ ਹੋਯਾ ਮੇਰਾ ਪੁਰਖ ਪਦਮ ਮੇਰੇ ਯਾਦਗਾਰ,

ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਜੀਵਉ ਮੇਰੀ ਅਬ ਕੀ ਧਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਗਵਾਨ ਕਰਨੁ ਆਦਿ ਬਿਵਾਹ ਕਰੇਗਾ ਪਦਮ ਯੁਗ ਯੁਗ ਪਾਯੋਂ ਯਾਦਗਾਰ ਰਹੁ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਜਬ ਲਹੁਰੀ ਆਈ ਬਡੀ ਕਾ ਸੁਹਾਗੁ ਟਰਿਓ ॥

ਕਵੀਰ ਜੀ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਮੇਰੇ ਛਾਤ ਵਧੂ ਆਇਓ, ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ ਵਧ ਪਦਮ(ਕੁਰੂਧ) ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚਾਲੀ
ਯਾਦਗਾਰ।

ਲਹੁਰੀ ਸੰਗਿ ਭਈ ਅਬ ਮੇਰੈ ਜੇਠੀ ਅਉਰੁ ਧਰਿਓ ॥੨॥੨॥੩੨॥

ਆਦਿ ਛਾਤ ਵਧੂ ਮੇਰੇ ਬਾਪੁ ਕਰਨੁ ਆਪਣੇ ਵਧ(ਕੁਲਖਿਨੀ) ਅਨੰਤ ਪਦਮ ਧਰੀ ਯਾਦਗਾਰ
ਕਰੇਗੇ॥੨॥੨॥੩੨॥

ਆਸਾ ॥

ਅੰਗ ॥

ਮੇਰੀ ਬਹੁਰੀਆ ਕੇ ਧਨੀਆ ਨਾਉ ॥

(ਕਵੀਰਜਾ ਨਾਮ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ) ਮੇਰੇ ਕਪੂਰ ਨਾਮ ਪਦਵਤੀ ਪ੍ਰਭ।

ਲੇ ਰਾਖਿਓ ਰਾਮ ਜਨੀਆ ਨਾਉ ॥੧॥

ਪਰਭੂ ਬਾਪੂ ਬਛਾਵੇ ਪੁਰਾਤਨਾਂ ਵੇਰੇ ਭਾਵਾਰ ਨਾਮ ਰਾਮਜਾ ਬੇਵੇਕਾ ਰੱਖੇ ਦੇਖਣੀ ॥੧॥

ਇਨ੍ ਮੁੰਡੀਅਨ ਮੇਰਾ ਘਰੁ ਧੰਧਰਾਵਾ ॥

ਵੇ ਬਾਪੂ-ਬਛਾ ਮੇਰੇ ਘਰੇ ਕਰਵਾਏ ਕਰੇ ਦੇਖਣੀ।

ਬਿਟਵਹਿ ਰਾਮ ਰਮਊਆ ਲਾਵਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਕਵੀਰਜਾ ਰਾਮ ਨਾਮਰੇ ਭਯਨ ਕਰਿਵਾਰੇ ਲਗਾਏ ਦੇਖਣੀ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥

ਕਵੀਰ ਜੀ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਬੇ ਮੇਰੇ ਨਾਮ! ਗੁਣ, (ਵੇਰੇ ਅਲੋਚਨਾ ਕਰੇ ਨਾਉਂ)

ਇਨ੍ ਮੁੰਡੀਅਨ ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਗਵਾਈ ॥੨॥੩॥੩੩॥

ਵੇ ਬਾਪੂ ਬਛਾ ਮੇਰੇ ਨਾਮੇ ਭਾਏ ਬਧਾਉ ਕਰੇ ਦੇਖਣੀ ॥੨॥੩॥੩੩॥

ਆਸਾ ॥

ਅੰਗ ॥

ਰਹੁ ਰਹੁ ਰੀ ਬਹੁਰੀਆ ਘੁੰਘਟੁ ਜਿਨਿ ਕਾਢੈ ॥

ਬੇ ਬੋਝ! ਰਹੇ ਨਾਮ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਭਯਨ ਕਾਢਣੀ,

ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ ਲਹੈਗੀ ਨ ਆਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅੰਤਿ ਬਧਾ ਵੇਰੇ ਮੁਖ ਕਭੀ ਭਲੇ ਨਾਉਂ, ਅਧਾਰੇ ਲਾਭੇ ਬੇਰੇ ਨਾਉਂ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਘੁੰਘਟੁ ਕਾਢਿ ਗਈ ਤੇਰੀ ਆਗੈ ॥

ਭੇ' ਪੂਰੇ ਮਖ ਪੂਰੇ ਪਦਾਂ ਭਯਨੇ ਖੋਲ੍ਹਾਉਣੀ,

ਉਨ ਕੀ ਗੈਲਿ ਤੇਹਿ ਜਿਨਿ ਲਾਗੈ ॥੧॥

ਤੂੰ ਭਾਵਾਰੇ ਪਦਵੇਸ਼ ਅਨੁਬਰਥਾ ਕਰੇ ਨਾਉਂ

ਘੁੰਘਟ ਕਾਢੇ ਕੀ ਇਹੈ ਬਡਾਈ ॥

ਓਭਗੀ ਚੋਲੀਕਾਰ ਏਕ ਵਧਿਯਾ ਮੇਯ

ਦਿਨ ਦਸ ਪਾਂਚ ਬਹੁ ਭਲੇ ਆਈ ॥੨॥

ਪਾਞਿ ਕਾ ਧੰਨ ਧੰਨ ਪਾਯੋਂ ਲੋਕਾਕੇ ਕਹੁੰਦੇ, " ਵਧ ਆਯਾ ਕੋਭਾ ਅਭੈ" ॥2॥

ਘੁੰਘਟ ਤੇਰੇ ਤਉ ਪਰਿ ਸਾਚੈ ॥

ਭੋਗੀ ਓਭਗੀ ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ ਬਯਾ ਹੋਵ, ਮੇਭੇਦਵੇਲੇ

ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ਕੁਦਹਿ ਅਰੁ ਨਾਚੈ ॥੩॥

ਮਧਿ ਚੁ ਹੋਯੋ ਗੁਨਗਾਨ ਕਰੁ ਆਯ ਨਾਚੁ ॥3॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਬਹੁ ਤਬ ਜੀਤੈ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹੁੰਦੇ ਮੇਯ ਕੋਭਾ ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ ਜੀਵਨ ਬਾਯੋਂ ਜਿਓਪਾਰੇ, ਮਧਿ

ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਜਨਮੁ ਬਿਤੀਤੈ ॥੪॥੧॥੩੪॥

ਮਧਿ ਚਾਹਾਰ ਜੀਵਨ ਹੋਯੋ ਗੁਨਗਾਨ ਕਰਿ ਅਭਿਵਾਹਿਤ ਹੋਯਾਯਾ ॥4॥1॥34॥

ਆਸਾ ॥

ਆਗਾ ॥

ਕਰਵਤੁ ਭਲਾ ਨ ਕਰਵਟ ਤੇਰੀ ॥

ਹੋ ਬਾਯੋ! ਚੁਧਰ ਕਭ ਵਧਾਯੋਯਾ ਅਧੇਸ਼ਾ ਮੋਰ ਕਧਨਰੇ ਕਰਭ ਚਲਾਯੋਯਾ ਅਧੁਕ ਭਲ
ਲਾਗੇਯਾਯਾ।

ਲਾਗੁ ਗਲੇ ਸੁਨੁ ਬਿਨਤੀ ਮੇਰੀ ॥੧॥

ਮੋਰ ਕੋਭਿ ਗੁਨ ਏਕ ਮੋਭੇਦ ਗਲਾਰੇ ਲਗਾਯਾ ॥1॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਮੁਖੁ ਫੇਰਿ ਪਿਆਰੇ ॥

ਹੋ ਪੁੰਨ! ਮੋਯਾ ਆਭੇ ਮੁਖੋਂ ਕਰ, ਮੁੱਭੇ ਪੁੰਨ ਬਧਿਓਭ ਅਭੇ।

ਕਰਵਟੁ ਦੇ ਮੇ ਕਉ ਕਾਹੇ ਕਉ ਮਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਯਾ ਓਰੁ ਕਭ ਵਧਾਯੋ ਚੁਧੇ ਮੋਭੇਦ ਕਾਯੋਂ ਮਾਰੁਯੋ ॥1॥ਰੁਯਾ॥

ਜਉ ਤਨੁ ਚੀਰਹਿ ਅੰਗੁ ਨ ਮੋਰਉ ॥

ਹੋ ਬਾਯੋ! ਮਧਿ ਚੁਧੇ ਮੋਯਾਰ ਚਨ ਚੋਰੇ ਕੋਯ, ਚਯਾਧਿ ਮੁੱਭੇ ਅਯਾ ਮੋਭਿਕੋ ਨਾਯੋ।

ਪਿੰਡੁ ਪਰੈ ਤਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਤੋਰਉ ॥੨॥

ਮੇਰੇ ਗਰੀਬ ਨਾਸ਼ ਹੋਇਆ, ਓਹੀ ਓਹੀ ਓਹੀ ਓਹੀ ਓਹੀ ਓਹੀ ਓਹੀ ਓਹੀ ਓਹੀ ਓਹੀ ॥੨॥

ਹਮ ਤੁਮ ਬੀਚੁ ਭਇਓ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥

ਅਸੀਂ ਅਸੀਂ ਤੁਮ ਦੇ ਪਾਸੇ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ।

ਤੁਮਹਿ ਸੁ ਕੰਤ ਨਾਰਿ ਹਮ ਸੋਈ ॥੩॥

ਹੇ ਬਾਨੀ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪਿਛੇ ਅਸੀਂ ਅਸੀਂ ਓਹੀ ਓਹੀ ਅਸੀਂ ॥੩॥

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਲੋਈ ॥

ਕਹੀਰੇ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਹੇ ਲੋਕਾਂ, ਗੁਰੂ,

ਅਬ ਤੁਮਰੀ ਪਰਤੀਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥੪॥੨॥੩੫॥

ਅੱਗੇ ਅਸੀਂ ਭਰਾਵਾਂ ਤੁਮ ਦੇ ਪਿਛੇ ਹੋਇਆ ॥੪॥੨॥੩੫॥

ਆਸਾ ॥

ਅਸੀਂ ॥

ਕੋਰੀ ਕੇ ਕਾਹੁ ਮਰਮੁ ਨ ਜਾਨਾਂ ॥

ਕੋਈ ਮਨੁ ਬੇਇ ਰੂਪੀ ਰੂਪੀ ਭਰਮਾਂ ਭਰਮਾਂ ਜਾਨੀਦਾਰੇ ਨਹੀਂ।

ਸਭੁ ਜਗੁ ਆਨਿ ਤਨਾਇਓ ਤਾਨਾਂ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੁਰਾਣੇ ਬੰਦਿਆਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਭਰਮਾਂ ਭਰਮਾਂ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਬ ਤੁਮ ਸੁਨਿ ਲੇ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨਾਂ ॥

ਜਦੋਂ ਤੁਮ ਸੁਣੋ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਪੁਰਾਣੇ ਗ੍ਰੰਥ,

ਤਬ ਹਮ ਇਤਨਕੁ ਪਸਰਿਓ ਤਾਨਾਂ ॥੧॥

ਜਦੋਂ ਤੁਮ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਅਸੀਂ ਅਸੀਂ ਕਰੀਓ ॥੧॥

ਧਰਨਿ ਅਕਾਸ ਕੀ ਕਰਗਹ ਬਨਾਈ ॥

ਜਦੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਰੂਪੀ ਪੁਰਾਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਬਨਾਏ।

ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦੁਇ ਸਾਥ ਚਲਾਈ ॥੨॥

ਚੰਦਰਮਾ ਦੇ ਨਾਲੋਂ ਸੂਰਜ ਦੇ ਨਾਲੋਂ ਦੋਵੇਂ ਰਹਿੰਦੇ ॥੨॥

ਪਾਈ ਜੋਰਿ ਬਾਤ ਇਕ ਕੀਨੀ ਤਹ ਤਾਂਤੀ ਮਨੁ ਮਾਨਾਂ ॥

ਜਦੋਂ ਪਾਏ ਜੋਰੇ ਦੋਵੇਂ ਇਕੋ ਜਿਹੇ, ਜਦੋਂ ਰੂਪੀ ਪੁਰਾਣੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਬੰਦਿਆਂ ਹੋਏ।

ਜੋਲਾਹੇ ਘਰੁ ਅਪਨਾ ਚੀਨ੍ਹ ਘਟ ਹੀ ਰਾਮੁ ਪਛਾਨਾਂ ॥੩॥

ਕਵਾਰ-ਰੂਗਲਿ ਨਿਯੋ ਬਾਬਕਿ ਘਰਕੂ ਰੂਝੋ ਨੇਕਛਿ ਆਯੋ ਨਿਯੋ ਅਭਿਮੰਨਰੇ ਰਾਮਕੂ ਯਾਗਿ
ਨੇਕਛਿ॥੩॥

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ ਕਾਰਗਹ ਤੇਰੀ ॥

ਕਵਾਰ ਯਾ ਕਹੁਛਿ ਮੇਯੋ ਚਰਾਰ ਰੂਪੀ ਓਛੁ ਗਲਿ ਭਾਙਿਯਾਯ, ਬੇਬੇਬੇਬੇਲੇ

ਸੂਤੈ ਸੂਤ ਮਿਲਾਏ ਕੋਰੀ ॥੪॥੩॥੩੬॥

ਪੁਰੂ ਰੂਪੀ ਰੂਗਲਿ ਮੋਰਾ ਬੂਢਾ(ਯੋਧਾਭਿ)ਕੂ ਨਿਯੋ ਬੂਢਾ(ਯੋਧਾਭਿ)ਰ ਬਾਧੁਰੇ ਮਿਥਿਯਾਯ॥੪॥੩॥੩੬॥

ਆਸਾ ॥

ਆਗਾ ॥

ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ ਜੇ ਤੀਰਥ ਨਾਵੈ ਤਿਸੁ ਬੈਕੁੰਠ ਨ ਜਾਨਾਂ ॥

ਮੇਯੋਂ ਕਾਛਿਰੇ ਫੁੱਧਰੇ ਪਾਪਰੇ ਮਯੋਯੋ ਭਰਿ ਰਹਿਛਿ, ਮਧਿ ਬੇਯੋ ਚੀਯੋ ਮਯੋ ਧ੍ਰਾਯੋ ਕਰੇ, ਓਧਾਧਿ
ਓਧਾਕੂ ਰੋਕੂਥੁ ਪ੍ਰਾਧੁ ਫੁੱਧਰਾਯੋ।

ਲੋਕ ਪਤੀਣੇ ਕਛੂ ਨ ਹੋਵੈ ਨਾਹੀ ਰਾਮੁ ਅਯਾਨਾ ॥੧॥

ਦੇਯਾਯਕਾ ਪਾਯੋ ਲੋਕਕਕੂ ਪ੍ਰਧਨੁ ਕਰਾਯਲੇ ਕਛਿ ਫੁੱਧਰਾਯੋ, ਕਾਰਯੋ ਰਾਯੋ ਕੇਯੋ ਰੋਯੋ ਫੁੱਧਰੇ, ਬੇਯੋ
ਬਰਯਾਯਾ ਅਯੋਯੋ॥੧॥

ਪੂਜਹੁ ਰਾਮੁ ਏਕੁ ਹੀ ਦੇਵਾ ॥

ਕੇਕਲ ਏਕ ਰਾਯਕੂ ਫੁੱਧਰੇਯੋ ਮਾਯੋ ਓਧਾਕੂ ਗੁਯੋ ਬਹਿਓ ਪ੍ਰਯੋ ਕਰ।

ਸਾਚਾ ਨਾਵਣੁ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬੇਕਾ ਫੁੱਧਰੇਯੋ ਬਕਾ ਚੀਯੋ ਅਯੋ॥੧॥ਰੁਯੋ॥

ਜਲ ਕੈ ਮਜਨਿ ਜੇ ਗਤਿ ਹੋਵੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਮੇਂਡੁਕ ਨਾਵਹਿ ॥

ਮਧਿ ਯੋਯੋ ਧ੍ਰਾਯੋ ਕਰਿਕਾ ਧ੍ਰਾਯੋ ਮੋਯੋ ਮਿਯੋਯੋ, ਓਧਾਯੋਯੋ ਕੇਯੋ ਪ੍ਰਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋਯੋ
ਯੋਯੋ (ਯੋਯੋਯੋ ਕੇਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਫੁੱਧਰਾਯੋ)

ਜੈਸੇ ਮੇਂਡੁਕ ਤੈਸੇ ਓਇ ਨਰ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਆਵਹਿ ॥੨॥

ਮੋਯੋਯੋ ਕੇਯੋ, ਬੇਯੋਯੋ ਫੁੱਧਰੇਯੋ ਮੋਯੋਯੋ ਅਯੋ, ਮੋਯੋ ਕਾਰਯੋਯੋ ਮੋਯੋਯੋ ਯੋਯੋਯੋ॥੨॥

ਮਨਹੁ ਕਠੋਰੁ ਮਰੈ ਬਾਨਾਰਸਿ ਨਰਕੁ ਨ ਬਾਂਚਿਆ ਜਾਈ ॥

ਮਧਿ ਕੋਯੋਯੋ ਮਯੋਯੋ ਕਾਛਿ ਕਰਾਯੋਯੋ ਪ੍ਰਾਯੋ ਓਧਾਯੋ ਕੇਯੋਯੋ, ਓਧਾਯੋਯੋ ਬੇਯੋਯੋ ਮੋਯੋਯੋ ਕੋਯੋਯੋ
ਯੋਯੋਯੋ।

ਹਰਿ ਕਾ ਸੰਤੁ ਮਰੈ ਹਾੜੈ ਤ ਸਗਲੀ ਸੈਨ ਤਰਾਈ ॥੩॥

ਕਿਛੁ, ਯਦਿ ਹਰਿਕਾ ਬਲੁ ਮਗਹਰੇਰੇ ਪੁਗ ਭਧਾਗ ਕਰਿਯਾਵ, ਠਾਹਾਹੇਲੇ ਸੇ ਨਿਯ ਬਾਯਾ-ਬਧਯਾਯੁ ਮਖ
ਪਾਰ ਕਰਾਯੁ ਧਿਯ ॥੩॥

ਦਿਨਸੁ ਨ ਰੈਨਿ ਬੇਦੁ ਨਹੀ ਸਾਸਤ੍ਰੁ ਤਹਾ ਬਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥

ਮੇਯੋ ਧਿਨ ਅਧਵਾ ਰਾਧਿ ਨਾਹਿ, ਨਾ ਹਿੰ ਕੇਵ ਅਧਵਾ ਗਾਬੁ, ਬੇਠਾਹੇਰ ਨਿਰਕਾਰੁ ਪੁਰੁ ਨਿਵਾਬ
ਕਰਿਯਾਯੁ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਨਰ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵਹੁ ਬਾਵਰਿਆ ਸੰਸਾਰਾ ॥੪॥੪॥੩੭॥

ਕਵਾਰੁ ਜਾ ਕਹੁਛੁ ਮੇਹ ਹੇ ਪੁਗਾ! ਈਹ ਬਾਰਾ ਬਾਬਾਰ ਕਾਯਲਾ ਅਚੇ, ਈਹਾਰ ਮੋਹਾ ਛਾਧਿ ਭਗਵਾਨਕਾ
ਧਾਨ ਕਰ ॥੪॥੪॥੩੭॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗੁਰ ਅੰਗ ਅਚਰਿ, ਯਾਤ੍ਰਾਯੁ ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਮਾਯਾ ਪਾਰੇ।

ਆਸਾ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ ਕੀ

ਆਗਾ ਕਾਗੀ ਗ੍ਰੰਥ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ

ਏਕ ਅਨੇਕ ਬਿਆਪਕ ਪੂਰਕ ਜਤ ਦੇਖਉ ਤਤ ਸੇਈ ॥

ਅੰਕ ਯੋਗੁਰ ਫੁੱ ਅਨੇਕ ਰੂਪਰੇ ਬਰੰਧਾਪਕ ਅਚਰਿ ਆਯ ਮੇਯੁ ਆਯੇ ਕ੍ਰਿਯਾ ਯਾਯਾਯ, ਬੇਯਾਰੇ ਫੁੱ
ਪ੍ਰਯੁਯਾ ਪ੍ਰਯਾਰ ਦੇਯਾ ਯਾਯਾਯ।

ਮਾਇਆ ਚਿਤ੍ਰ ਬਚਿਤ੍ਰ ਬਿਮੋਹਿਤ ਬਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੇਈ ॥੧॥

ਬਾਰਾ ਕ੍ਰਿਪਾਯਾ ਆਯਯਿਤ ਕ੍ਰਿਪਾਯਾ ਯਾਯਾਰ ਰੂਪ ਕਯ ਕ੍ਰਿਪਿਤੁ ਅਚੇ ਆਯ ਅਯਾਯ ਕੇਯਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਯਾਯਾਯ
ਫੁੱ ਕ੍ਰਿਪਾਯਾਯ ॥1॥

ਸਭੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ਹੈ ਸਭੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਨੁ ਨਹੀ ਕੇਈ ॥

ਯੋਗਰੇ ਬਧੁ ਕ੍ਰਿਯਾ ਗੋਯਿਯ ਫੁੱ ਗੋਯਿਯ ਅਚਰਿ ਯਾਯ ਗੋਯਿਯਾਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਯਾ ਯਾਯ

ਸੂਤੁ ਏਕੁ ਮਣਿ ਸਤ ਸਹੰਸ ਜੈਸੇ ਓਤਿ ਪੇਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅੰਕ ਬ੍ਰਿਯਾਰੇ ਮੇਯਰਿ ਅਨੇਕ ਯਾਯ ਗ੍ਰਿਯਾ ਯਾਯਾਯ, ਬੇਯਰਿ ਫੁੱ ਪ੍ਰਯੁ ਯਾਯਾਰਕੁ ਗ੍ਰਿਯਾ
ਰਯਿਯ ॥1॥

ਜਲ ਤਰੰਗੁ ਅਰੁ ਫੇਨ ਬੁਦਬੁਦਾ ਜਲ ਤੇ ਭਿੰਨ ਨ ਹੋਈ ॥

ਮੇਯਰਿ ਯਾਯ ਯਾਯ, ਯਾਯ ਅੰਕ ਯਾਯ ਯਾਯਾਯ ਯਾਯਾਯ ਅਯਾਯ ਬ੍ਰਿਯਾਯ ਯਾਯ

ਇਹੁ ਪਰਪੰਚੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਲੀਲਾ ਬਿਚਰਤ ਆਨ ਨ ਹੋਈ ॥੨॥

ਬੇਯਰਿ ਫੁੱ ਪ੍ਰਯਾਯਾ ਯਾਯਾ ਯਾਯਾਰੇ ਯਾਯਾਯ ਅੰਕ ਯਾਯਾਯ ਅਚੇ, ਕ੍ਰਿਪਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਯਾਯਾਯ ਅਯਾਰ
ਅਯਾਯ ਯਾਯਾਯਾਯ ਯਾਯਾਯ ॥2॥

ਮਿਥਿਆ ਭਰਮੁ ਅਰੁ ਸੁਪਨ ਮਨੋਰਥ ਸਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਜਾਨਿਆ ॥

ਯਾਯਾਯ ਯਾਯ ਅੰਕ ਬ੍ਰਿਯਾਰ ਕ੍ਰਿਯਾ ਯਾਯਾਯ ਯਾਯਾਯ ਯਾਯਾਯ

ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਮਨਸਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੀ ਜਾਗਤ ਹੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥੩॥

ਗ੍ਰਿਯਾ ਯਾਯ ਗ੍ਰਿਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾਯਾ ਯਾਯਾਯ ਯਾਯਾਯ ਯਾਯਾਯ ਯਾਯਾਯ ਯਾਯਾਯ ਯਾਯਾਯ ਯਾਯਾਯ
ਯਾਯਾਯ ਯਾਯਾਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਯਾਯਾਯ ॥3॥

ਕਹਤ ਨਾਮਦੇਉ ਹਰਿ ਕੀ ਰਚਨਾ ਦੇਖਹੁ ਰਿਦੈ ਬੀਚਾਰੀ ॥

ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਓ ਮੇਰੇ ਹੋਣੇ ਭਾਗੇ! ਜਿਹੇ ਨਾਮਦੇਵੇਰੇ ਬਿਚਾਰੇ ਕਰੇ ਦੇਵੀ ਏਹੀ ਬਾਰੇ। ਰਚਨਾ ਸੁਰਿਯਾ ਵਾਰੇ।
ਹੋਇਓ।

ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਕੇਵਲ ਏਕ ਮੁਰਾਰੀ ॥੪॥੧॥

ਬਰੂਯਾ ਭਿਓਰੇ ਕੇਵਲ ਏਕ ਮੁਰਾਰੀ। ਪੁਰੂ ਹੋ ਅਭਿਯੋ ॥੪॥੧॥

ਆਸਾ ॥

ਆਗਾ ॥

ਆਨੀਲੇ ਕੁੰਭ ਭਰਾਈਲੇ ਉਦਕ ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਉ ॥

ਮੂੰ ਪਾਓਆ ਆਗੇ ਬੇਟ੍ਹੇਰੇ ਜਲ ਭਰੇ ਕਰੇ ਮਧੇ ਠਾਕੁਰਯਾ ਬਾਨ ਕਰਾਏ, ਚਾਹਾਬੇਲੇ

ਬਇਆਲੀਸ ਲਖ ਜੀ ਜਲ ਮਹਿ ਹੇਤੇ ਬੀਠਲੁ ਭੈਲਾ ਕਾਇ ਕਰਉ ॥੧॥

ਏਹਾ ਬਾਕੂਭ ਬੁਧਾਹੋਂ ਕਾਰਗੇ ਏਹੀ ਜਲਰੇ ਵਯਾਲਿਗੇ ਲਖ ਜੀਵ ਰੂਪਭੇ, ਪੁਰੀ ਭਗਵਾਨਯਾ ਮੂੰ ਕੋਪਰੇ
ਏਹੀ ਜਲਰੇ ਬਾਨ ਕਰਾਏ ਪਾਰਿਥੇ? ॥੧॥

ਜਤ੍ਰ ਜਾਉ ਤਤ ਬੀਠਲੁ ਭੈਲਾ ॥

ਮੇਭੋਂ ਆਭੇ ਮਾਭਯੋ, ਬੇਠਾਭੇ ਭਗਵਾਨ ਮਹਾਯੁਧ ਅਭਯੋ।

ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਕਰੇ ਸਦ ਕੇਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਮਹਾ ਆਨੰਦਰੇ ਬਦਾ ਲਾਜਾ ਕਰੇਘਾਯੋ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਆਨੀਲੇ ਫੂਲ ਪਰੇਈਲੇ ਮਾਲਾ ਠਾਕੁਰ ਕੀ ਹਉ ਪੂਜ ਕਰਉ ॥

ਮਧੇ ਮੂੰ ਫੂਲ ਨੇਯ ਚਾਹਾਯਾ ਮਾਲਾ ਕਰੇ ਠਾਕੁਰਯਾ ਪੂਜਾ ਕਰੇ,

ਪਹਿਲੇ ਬਾਸੁ ਲਈ ਹੈ ਭਵਰਹ ਬੀਠਲੁ ਭੈਲਾ ਕਾਇ ਕਰਉ ॥੨॥

ਕਾਰਗੇ ਪੁਪਧਰੂ ਬੇਹੀ ਫੂਲਰੂ ਭਯੋਂ ਬੁਯਯੋ ਨੇਯ ਮਾਭਯੋ ਆਭ ਚਾਹਾ ਅਭੋਂ। ਹੋਯ ਮਾਭਯੋ, ਪੁਰੀ
ਮੂੰ ਭਗਵਾਨਯਾ ਪੂਜਾ ਕੋਪਰੇ ਕਰੇ ਪਾਰਿਥੇ?

ਆਨੀਲੇ ਦੂਧੁ ਰੀਧਾਈਲੇ ਖੀਰੰ ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਨੈਵੇਦੁ ਕਰਉ ॥

ਦੂਧ ਨੇਯ ਘ੍ਰਿਯੋ ਵਨਾਯੋ ਨੈਵੇਦਧ ਕੋਪਰੇ ਜਿਹੇ ਠਾਕੁਰਯਾ ਅਰਪਣ ਕਰੇਥੇ?

ਪਹਿਲੇ ਦੂਧੁ ਬਿਟਾਰਿਓ ਬਛਰੈ ਬੀਠਲੁ ਭੈਲਾ ਕਾਇ ਕਰਉ ॥੩॥

ਕਾਰਗੇ ਪੁਪਧਰੂ ਵਾਭ੍ਯੋ ਦੂਧ ਪੋਯ ਅਭੋਂ। ਕਰੇਧੇਯਯੋ, ਏਹਾ ਵਾਰਾ ਭਗਵਾਨਯਾ ਕੋਪਰੇ ਭੋਗ ਲਗਾਯੋ
ਪਾਰਿਥੇ? ॥੩॥

ਈਭੈ ਬੀਠਲੁ ਉਭੈ ਬੀਠਲੁ ਬੀਠਲੁ ਬਿਨੁ ਸੰਸਾਰੁ ਨਹੀ ॥

ੴੴ ਰੇ ਬਿੰਦੁ ਭਗਵਾਨ, ਬੇੴੴ ਰੇ ਮਖ ਬਿੰਦੁ ਭਗਵਾਨ ਅਛਰਿ, ਬਿੰਦੁ ਭਗਵਾਨ ਬਿਨੁ ਬੰਸਾਰਿ ਅਭਿਭੁ
ਨਾਹਿ।

ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਨਾਮਾ ਪ੍ਰਣਵੈ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਤੂੰ ਸਰਬ ਮਹੀ ॥੪॥੨॥

ਨਾਮਦੇਵ ਪ੍ਰਾਪੰਨਾ ਕਰਹਿ ਮੇ, ਹੇ ਬਿੰਦੁ ਭਗਵਾਨ! ਬਿਭਰਿ ਕੋਲੇ ਕੋਲੇ ਪੁਰਿ ਯਾਗਾਰੇ ਤੂੰ ਹੂੰ
ਬਾਬ ਕਰੁਣਾ॥੪॥੨॥

ਆਸਾ ॥

ਆਗਾ ॥

ਮਨੁ ਮੇਰੇ ਗਜੁ ਜਿਹਬਾ ਮੇਰੀ ਕਾਤੀ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਗਯ ਅਰੇ ਆਯ ਯੇਹੁ ਮੇਰੇ ਕਯੋਰਿ ਅਰੇ।

ਮਪਿ ਮਪਿ ਕਾਟਉ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ॥੧॥

ਮੂੰ ਮਾਪ ਕਰਿ ਕਯੋਰਿ ਭਾਰਾ ਮੇਰੇ ਧਾਨੀ ਕਾਨੁਅਛਿ॥੧॥

ਕਹਾ ਕਰਉ ਜਾਤੀ ਕਹ ਕਰਉ ਪਾਤੀ ॥

ਮੂੰ ਯਾਦਿ ਬਿਭਰਿ ਕੇ ਕਹਿ ਕਹਿ?

ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮੁ ਜਪਉ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਿਨੁ ਰਾਤਿ ਮੂੰ ਰਾਮ ਨਾਮਰੇ ਯਹ ਕਰੁਅਛਿ॥੧॥ ਰੁਖ॥

ਰਾਂਗਨਿ ਰਾਂਗਉ ਸੀਵਨਿ ਸੀਵਉ ॥

ਮੂੰ ਪੁਰੁਖਾ ਰਾਮਾਰੇ ਨਿਯਕੁ ਨਿਯੇ ਰਾਮਾਰੇ ਕਰਿਯਾਏ ਏਵਾ ਯਾਦਿਕਾ ਪਾਯੋ ਬਖਸ਼ਿ ਬਿਨਾਯ ਮਖ ਕਰਿਯਾਏ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਘਰੀਅ ਨ ਜੀਵਉ ॥੨॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਮੂੰ ਏਕ ਯਹਿ ਮਖ ਯਾਦਿਓ ਰਹਿ ਪਾਰਿਓ ਨਾਹਿ॥੨॥

ਭਗਤਿ ਕਰਉ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਉ ॥

ਮੂੰ ਹਰਿਕਾ ਭਯੋ ਕਰੁਣਿ ਓਯਾ ਓਯਾਯਾ ਹੂੰ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰੁਅਛਿ।

ਆਠ ਪਹਰ ਅਪਨਾ ਖਸਮੁ ਧਿਆਵਉ ॥੩॥

ਆਠ ਪਹਰੇ ਨਿਯ ਮਾਨਿਕਯੁ ਪ੍ਰਰਯੋ ਕਰੁਅਛਿ॥੩॥

ਸੁਇਨੇ ਕੀ ਸੁਈ ਰੁਪੇ ਕਾ ਧਾਰਾ ॥

ਮੇਰੇ ਪਾਯਾਰੇ ਬੁਨਾਰੇ ਛੁਈ ਏਵਾ ਰੂਪਾਰੇ ਬੁਢਾ ਅਛਿ ਆਯ

ਨਾਮੇ ਕਾ ਚਿਤੁ ਹਰਿ ਸਉ ਲਾਗਾ ॥੪॥੩॥

ਨਾਮਦੇਵਯੋਗੇ ਅੰਤਿ ਪੁਕਾਰਿ ਚਿਤੁ ਹਰਿਯੋਗੇ ਬਾਹੁਰੇ ਬਿਲਾਸਿ ਹੋਇਯੋਗਿ ॥੪॥੩॥

ਆਸਾ ॥

ਪਾਸਾ ॥

ਸਾਪੁ ਕੁੰਚ ਛੋਡੈ ਬਿਖੁ ਨਹੀ ਛਾਡੈ ॥

ਮੋਹਿਯੋਗਿ ਬਾਹੁ ਨਿਯੋਗਿ ਕਾਰਿ ਛਾਡਿਯਾਵ, ਪਰਛੁ ਨਿਯੋਗਿ ਬਿਖ ਛਾਡੇ ਨਾਹੀ,

ਉਦਕ ਮਾਹਿ ਜੈਸੇ ਬਗੁ ਧਿਆਨੁ ਮਾਡੈ ॥੧॥

ਮੋਹਿਯੋਗਿ ਮਾਯੋਗਿ ਅੰਤਿ ਬਿਖੋਗਿ ਪਾਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਰੋਗਿ ਬਿਖੋਗਿ ਯੋਗਿ, ਬੇਪਹਿਯੋਗਿ ਹੋਯੋਗਿ ਯੋਗਿ
ਬਾਹੁਰੇ ਯੋਗਿ ਦੇਵਗਾਯੋਗਿ ਮਨ ਯੋਗਿ ਦੇਵਗਾਯੋਗਿ ਮਨ ਯੋਗਿ ਦੇਵਗਾਯੋਗਿ ॥੧॥

ਕਾਰੇ ਕਉ ਕੀਜੈ ਧਿਆਨੁ ਜਪੰਨਾ ॥

ਹੋ ਯੋਗਿ! ਯੋਗਿ ਕੀਜੈ ਧਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ

ਜਬ ਤੇ ਸੁਧੁ ਨਾਹੀ ਮਨੁ ਅਪਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਹਿਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਿੰਘਚ ਭੋਜਨੁ ਜੇ ਨਰੁ ਜਾਨੈ ॥

ਮੋਹਿਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ

ਐਸੇ ਹੀ ਠਗਦੇਉ ਬਖਾਨੈ ॥੨॥

ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ

ਨਾਮੇ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਲਾਹਿ ਲੇ ਝਗਰਾ ॥

ਨਾਮਦੇਵਯੋਗੇ ਬਾਹੁਰੇ (ਪੁਕਾਰ) ਬਾਹੁਰੇ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ

ਰਾਮ ਰਸਾਇਨ ਪੀਓ ਰੇ ਦਗਰਾ ॥੩॥੪॥

ਹੇ ਖੋਜਕਾਰ! ਰਾਮ-ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਮੁੱਧ ਪਾਨ ਕਰ ॥੩॥੪॥

ਆਸਾ ॥

ਆਗਾ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਿ ਚੀਨ੍ਰਸੀ ਆਸਾ ਤੇ ਨ ਭਾਵਸੀ ॥

ਮੇਯੋਂ ਮਨੁੱਖ ਪਰਾਤ੍ਰਫਲ੍ਹਾਯੋਂ ਜਾਗੀਰੀ, ਚਾਹਾਕੂ ਅਨਧ ਆਗਾ ਭਲੇ ਲਾਗੇ ਨਾਹੀਂ।

ਰਾਮਾ ਭਗਤਹ ਚੇਤੀਅਲੇ ਅਚਿੰਤ ਮਨੁ ਰਾਖਸੀ ॥੧॥

ਮੇਯੋਂ ਭਲੇ ਰਾਮਾਯ ਭਲੇ ਮਨੁ ਰੇ ਪ੍ਰਰਥਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਰਾਮ ਚਾਹਾਕੂ ਚਿੰਤਾਨੁ ਰਖਾ ਕਰਿਯਾਉ ॥੧॥

ਕੈਸੇ ਮਨ ਤਰਹਿਗਾ ਰੇ ਸੰਸਾਰੁ ਸਾਗਰੁ ਬਿਖੈ ਕੇ ਬਨਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰਨੇ ਜਲਮੇ ਭਰੇ ਰਹਿਯੋ। ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰਨੂੰ ਕਿਹੜੇ ਪਾਰ ਕਰਿਓ?

ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ ਦੇਖਿ ਕੈ ਭੂਲਾ ਰੇ ਮਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਮਿਥਯਾ ਬਾਂਬਾਰਿਕ ਪਦਾਰਥਨੂੰ ਵੇਖੋ ਤੂੰ ਮੂਰਖਗਾਮੀ ਹੋਇਆਇ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਛੀਪੇ ਕੇ ਘਰਿ ਜਨਮੁ ਦੈਲਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਭੈਲਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਲੁਚਾਏ ਘਰੇ ਜਨਮ ਕਰਿਯਾਏ ਪਾਰ, ਪਰਛੁ ਗੁਰੂਯੋ ਭੋਪਵੇਸ਼ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮਿਲਿਯਾਏ।

ਸੰਤਹ ਕੈ ਪਰਸਾਦਿ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਭੇਟੁਲਾ ॥੨॥੫॥

ਬਲ੍ਹਯੋਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂੰ ਨਾਮਵੇਸ਼ਨੂੰ ਖਰੇ ਮਿਲਿਯਾਏਏ ॥੨॥੫॥

ਆਸਾ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ

ਆਗਾ ਕਾਗੀ ਗ੍ਰੰਥ ਰਚਿ ਕਾਬ ਯਾ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗੇਂ ਏਕ ਅਚਯੋ, ਯਾਹਾਯੋ ਬਦਗੁਰੂਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾ ਯਾਯਾਯੋ।

ਮ੍ਰਿਗ ਮੀਨ ਭ੍ਰਿੰਗ ਪਤੰਗ ਕੁੰਚਰ ਏਕ ਦੋਖ ਬਿਨਾਸ ॥

ਮ੍ਰਿਗ, ਮਾਯੋ, ਭੁਯੋ, ਪਤੰਗ ਏਕੋ ਹਾਥੀ ਬੜਾ ਏਕ ਵੇਸ਼ ਯੋਗੀਂ ਵਿਨਾਸ ਹੋਇਯਾਏ।

ਪੰਚ ਦੋਖ ਅਸਾਧ ਜਾ ਮਹਿ ਤਾ ਕੀ ਕੇਤਕ ਆਸ ॥੧॥

ਯੇਨੀ ਵਧੇਰੇ ਮਖਰੇ ਪਾਏ ਅਥਾਵਾ ਧੋਖਾ ਵਿਵਾਦਨ ਅਛੇ, ਚਾਹਾ ਠਾਰੂ ਕਰੀ ਆਗਾ ਕਰਾਇਯਾ
ਪਾਰਿਵ? ॥1॥

ਮਾਧੇ ਅਬਿਦਿਆ ਹਿਤ ਕੀਨ ॥

ਹੇ ਮਾਧਵ! ਮਨੁਸ਼ਯਕ ਪ੍ਰੇਮ ਅਵਿਵਾਹਿਕ ਬੰਨ੍ਹ ਅਰੇ।

ਬਿਬੇਕ ਦੀਪ ਮਲੀਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਚਾਹਾਰੇ ਵਿਵੇਕਰ ਵਾਪਕ ਮਯਾਕਾ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਜੋਨਿ ਅਚੇਤ ਸੰਭਵ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਅਸੋਚ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਆਦਿ ਪਾਪ ਮਖਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਿਵਾ ਸਮਝਯਾ ਪਾਯੋ ਬੰਨ੍ਹ ਰੂਹੇਂ।

ਮਾਨੁਖਾ ਅਵਤਾਰ ਦੁਲਭ ਤਿਹੀ ਸੰਗਤਿ ਪੋਚ ॥੨॥

ਮਾਨਵ ਯੁਗ ਵਧੂਤ ਦੁਲਭ ਅਰੇ, ਪਰਯੁ ਚਾਹਾਰੇ ਸੰਗਤਿ ਮਖ ਨੀਚ ਅਰੇ, ਅਧੀਚ ਬੇਕਾਰ ਬੰਨ੍ਹ
ਬੰਨ੍ਹ ਰਹਿਯਾ ॥2॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਜਹਾ ਜਹਾ ਲਗੁ ਕਰਮ ਕੇ ਬਸਿ ਜਾਇ ॥

ਯੀਵ-ਯੁਗ ਮੋਘੋਂ ਰਹਿਯੇ ਮਖ ਬੇਮਾਨੇ ਪ੍ਰਵੇਂ ਯੁਗ ਕਰੀ ਅਨੁਬਾਧੇ ਯੁਗ ਨੇਯਾਯਾ।

ਕਾਲ ਫਾਸ ਅਬਧ ਲਾਗੇ ਕਛੁ ਨ ਚਲੈ ਉਪਾਇ ॥੩॥

ਕਾਲਰੇ ਪਾਗੀ ਅਨੁਚ ਅਰੇ, ਚਾਹਾ ਠਾਰੂ ਵਧਿਵਾਰੇ ਕਿਛੇ ਯੁਗ ਨਾਹੀ ॥3॥

ਰਵਿਦਾਸ ਦਾਸ ਉਦਾਸ ਤਜੁ ਭ੍ਰਮੁ ਤਪਨ ਤਪੁ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ॥

ਹੇ ਵਾਸ ਰਵਿਦਾਸ! ਤੂੰ ਵਿਰਭ ਹੋਯਾ ਨਿਯ ਯੁਗ ਕਰ ਆਯ ਗੁਰੂਯਾ ਯੁਗਨਰ ਚਪਥਾ ਕਰ।

ਭਗਤ ਜਨ ਭੈ ਹਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦ ਕਰਹੁ ਨਿਦਾਨ ॥੪॥੧॥

ਹੇ ਭਯਾ ਭਯ ਨਾਗ ਕਰਿਵਾ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪੁਰੁ! ਤੁਮੇ ਹੀ ਕਿਛੇ ਨਿਵਾਨ ਕਰ ॥4॥1॥

ਆਸਾ ॥

ਆਗਾ ॥

ਸੰਤ ਤੁਝੀ ਤਨੁ ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਾਨ ॥

ਹੇ ਵੇਵਾਯੁਵੇਵਾ! ਬੰਨ੍ਹ ਚੋਰ ਚਨ ਅਚਛੇ ਆਯ ਚਾਹਾਯਾ ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਾਗ ਅਰੇ।

ਸਤਿਗੁਰ ਗਿਆਨ ਜਾਨੈ ਸੰਤ ਦੇਵਾ ਦੇਵ ॥੧॥

ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਯਾਨ ਵਾਰਾ ਮੂੰ ਬੇਹੀ ਬੰਨ੍ਹਯਾ ਯਾਗੀ ਵੇਯਾਯਾ ॥1॥

ਸੰਤ ਚੀ ਸੰਗਤਿ ਸੰਤ ਕਥਾ ਰਸੁ ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਮਾਝੈ ਦੀਜੈ ਦੇਵਾ ਦੇਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਨਪਯਾ ਬਯਾਓ, ਬਯਯਾ ਕਥਾਰੇ ਰਬ ਏਵੰ ਬਯਯਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨੁ, ਹੇ ਦੇਵਕਾ ਦੇਵ!
॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਸੰਤ ਆਚਰਣ ਸੰਤ ਚੇ ਮਾਰਗੁ ਸੰਤ ਚ ਓਲਗ ਓਲਗਣੀ ॥੨॥

ਹੇ ਦੇਵਕਾਪ੍ਰਦੇਵ! ਬਯਯਾ ਆਚਰਣ, ਬਯਯਾ ਮਾਰਗ ਏਵੰ ਬਯਯਾ ਬੇਬਕਯਾ ਬੇਬਾ ਮੋਹੇ ਪ੍ਰਦਾਨ
ਕਰ ॥੨॥

ਅਉਰ ਇਕ ਮਾਗਉ ਭਗਤਿ ਚਿੰਤਾਮਣਿ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੂੰ ਚੋਰੇ ਏਕ ਅਨੰਤ ਦਾਨ ਮਾਗੁਅਯਿ, ਦਲਾਕਰਿ ਮੋਹੇ ਭਯੋਰ ਚਿੰਤਾਮਣੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ।

ਜਣੀ ਲਖਾਵਹੁ ਅਸੰਤ ਪਾਪੀ ਸਣਿ ॥੩॥

ਮੋਹੇ ਦੂਝ ਏਵੰ ਪਾਪੀ ਲੋਕਯਾ ਦਰਿਨ ਕਰਾਅ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਰਵਿਦਾਸੁ ਭਣੈ ਜੋ ਜਾਣੈ ਸੋ ਜਾਣੁ ॥

ਰਵਿਦਾਸ ਕਹੁਯੋ ਮੇਰੇ ਕਾਬਰੇਰੇ ਕੂਝਿਮਾਨ-ਯਾਨੀ ਬੇ ਅਚੇ ਮੇਰੇ ਯਾਣੀਯਾ ਮੇਰੇ

ਸੰਤ ਅਨੰਤਹਿ ਅੰਤਰੁ ਨਾਹੀ ॥੪॥੨॥

ਬਯਯਾ ਏਵੰ ਭਗਵਾਨਯਾ ਮਖਰੇਰੇ ਕੀਯੋ ਅਯੋਰ ਨਾਹਿ ॥੪॥੨॥

ਆਸਾ ॥

ਆਗਾ ॥

ਤੁਮ ਚੰਦਨ ਹਮ ਇਰੰਡ ਬਾਪੁਰੇ ਸੰਗਿ ਤੁਮਾਰੇ ਬਾਸਾ ॥

ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਤੁਮੇ ਚੰਦਨ ਅਚ ਆਯ ਮੂੰ ਏਕ ਯਯਾ ਗਯ ਅਚੇ, ਪਰਯੋ ਤੁਮਰੇ ਬਯਾਓਰੇ ਰਹਿਯਾਏ,

ਨੀਚ ਰੂਪ ਤੇ ਉਚ ਭਏ ਹੈ ਗੰਧ ਸੁਗੰਧ ਨਿਵਾਸਾ ॥੧॥

ਮਾਯਾ ਭਾਰਾ ਏਕ ਨੀਚ ਗਯ ਭਯੋਰੇ (ਗੰਧ) ਹੋਯਾ ਮਾਯਾਯੋ, ਚੋਰੇ ਮੋਹਾ ਬੁਯਯਾ ਮੋਹਾ' ਭਯੋਰੇ ਨੀਚਾ
ਕਰਿਯਾਏ ॥੧॥

ਮਾਧਉ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਰਨਿ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ॥

ਹੇ ਮਾਧਵ! ਮੂੰ ਚੋਰੇ ਬਯਯਾਓਰੇ ਗਰਗ ਨੇਯਯੋ।

ਹਮ ਅਉਗਨ ਤੁਮ੍ਹਰ ਉਪਕਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੂੰ ਅਵਗੁਣੀ ਅਚੇ ਆਯ ਤੁਮੇ ਭਯਕਾਰੀ ਅਚ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਤੁਮ ਮਖਤੂਲ ਸੁਪੇਦ ਸਪੀਅਲ ਹਮ ਬਪੁਰੇ ਜਸ ਕੀਰਾ ॥

ਤੁਮੇ ਮਖਲ ਹੁਯੋਯਾ ਰਯਾਰ ਬੁਯਾ ਅਚ ਆਯ ਮੂੰ ਕੀਰਾ ਕੀਯਾ ਅਚੇ।

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਰਹੀਐ ਮਾਧਉ ਜੈਸੇ ਮਧੁਪ ਮਖੀਰਾ ॥੨॥

ਹੇ ਮਾਖਰ! ਮੂੰ ਬਠਬਛਾਠਿਰੇ ਏਧਰਿ ਮਿਥੀ ਰਹਿਣੀ, ਮੇਧਰਿ ਮਝੁਮਾਛੀ ਮਝੁ ਧੋਗਾ ਬਹਿਤ
ਰਹਿਏ॥੨॥

ਜਾਤੀ ਓਛਾ ਪਾਤੀ ਓਛਾ ਓਛਾ ਜਨਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥

ਮੇਰੇ ਜਾਤੀ ਜਾਤ ਅਚੇਰੇ ਆਯੋ ਯਥਾ ਮਧ ਜਾਤ ਅਚੇਰੇ।

ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਕੀ ਸੇਵ ਨ ਕੀਨੀ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰਾ ॥੩॥੩॥

ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰੇ ਕਹੇ ਮੇਧ ਬਹੁ ਕੀਛੀ ਜਾਤ ਹੋਵੇ ਬਹਿਤ ਮੂੰ ਰਾਜਾ ਰਾਮਾਛ ਬੇਵਾ ਭਛੀ ਕਰਿ
ਨਾਹਿ॥੩॥੩॥

ਆਸਾ ॥

ਆਗਾ ॥

ਕਹਾ ਭਇਓ ਜਉ ਤਨੁ ਭਇਓ ਛਿਨੁ ਛਿਨੁ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਕੀ ਹੋਵੇ? ਮੇਰੇ ਚਨ ਖੁਭ ਖੁਭ ਹੋਯਾਏ, ਚਲਾਇ ਮੇਰੇ ਕੀਛੀ ਭਯੋ ਨਾਹਿ।

ਪ੍ਰੇਮੁ ਜਾਇ ਤਉ ਡਰਪੈ ਤੇਰੇ ਜਨੁ ॥੧॥

ਭੋਰੇ ਬੇਵਕਫ਼ੁ ਏਹੁ ਭਯੋ ਮੇਧ ਕਾਹੂੰ ਭੋਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੂਰੇ ਨ ਹੋਵੇ॥੧॥

ਤੁਝਹਿ ਚਰਨ ਅਰਬਿੰਦ ਭਵਨ ਮਨੁ ॥

ਭੋਰੇ ਚਰਨ-ਕਮਲ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਭਵਨ ਅਚੇਰੇ।

ਪਾਨ ਕਰਤ ਪਾਇਓ ਪਾਇਓ ਰਾਮਈਆ ਧਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੋਰੇ ਨਾਮਾਨੂਚੇ ਧਾਨ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਰਾਮ-ਪਨ ਪ੍ਰਾਬੁ ਹੋਯਾਯਾਛੀ॥੧॥ ਰੂਹ॥

ਸੰਪਤਿ ਬਿਪਤਿ ਪਟਲ ਮਾਇਆ ਧਨੁ ॥

ਬੰਧੁ, ਬਿਪਤਿ, ਮਾਯਾ ਏਵੇ ਪਨ ਯਥਾਧਿ ਬਹੁ ਛਲ ਕਪਚੇਰੇ।

ਤਾ ਮਹਿ ਮਗਨ ਹੋਤ ਨ ਤੇਰੇ ਜਨੁ ॥੨॥

ਭੋਰ ਬੇਬਕ ਏਹਾ ਭਿਓਰੇ ਮਗ ਝੁਏਨਾਹੂੰ॥2॥

ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਜੇਵਰੀ ਬਾਧਿਓ ਤੇਰੇ ਜਨ ॥

ਰਵਿਦਾਸ ਕਹੁੰਦੇ ਯੇ ਹੇ ਪੁਰੂ! ਭੋਰ ਬੇਬਕ ਭੋਰ ਪ੍ਰੇਮਰ ਰਬੇ ਬਹਿਓ ਬਝਾ ਹੋਯਾਏ,

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਛੁਟਿਬੇ ਕਵਨ ਗੁਨ ॥੩॥੪॥

ਪੁਰੀ ਏਹਾ ਠਾਰੂ ਮੁਕੁਲਿਕਾਰ ਅਭਿਪ੍ਰਾਯ ਕੀ॥3॥4॥

ਆਸਾ ॥

ਅੰਗ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥

‘ਬਰੇ, ਬਰੇ, ਬਰੇ, ਬਰੇ,’ ਨਾਮ ਮਨੁ ਬੈਠਿ ਜਾਏ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਜਨ ਗਏ ਨਿਸਤਰਿ ਤਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਰੇਯਾ ਬਰੇਯਾ ਕਰੇ ਭਯਮਾਨੇ ਭਾਵਯਾਗਰੂ ਮੁਖਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਏ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕਬੀਰ ਉਜਾਗਰ ॥

ਬਰੇਯਾ ਨਾਮ ਬਰੇਯਾ ਭਾਗੁ ਬੈਠਿ ਕਵਾਰੂ ਦੁਨੀਆਰੇ ਬਿਯਾਧ ਹੋਯਾਏ ਆਯ

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਾਟੇ ਕਾਗਰ ॥੧॥

ਭਾਵਯਾ ਭਯਮਾਨੇ ਭਯਮਾਨੇ ਕਰੇ ਭਯਮਾਨੇ ਭਯਮਾਨੇ ਹੋਯਾਏ॥1॥

ਨਿਮਤ ਨਾਮਦੇਉ ਦੂਧੁ ਪੀਆਇਆ ॥

ਨਾਮਦੇਵਕਾ ਭਯਮਾਨੇ ਨਿਮਤ ਪੁਰੂਖੁ ਦੂਧੁ ਪੀਆਯਾਏ,

ਤਉ ਜਗ ਜਨਮ ਸੰਕਟ ਨਹੀ ਆਇਆ ॥੨॥

ਯਾਵਾਰ ਧਨਧਨੁ ਬੇਯਾ ਭਯਮਾਨੇ ਭਯਮਾਨੇ ਭਯਮਾਨੇ ਭਯਮਾਨੇ ਭਯਮਾਨੇ॥2॥

ਜਨ ਰਵਿਦਾਸ ਰਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥

ਬੇਬਕ ਰਵਿਦਾਸ ਰਾਮਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰਾਮਕੇ ਅਨੁਰਭ ਹੋਯਾਏ।

ਇਉ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਨਰਕ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ॥੩॥੫॥

ਏਹਿਧਰੇ ਬੇ ਗੁਰੂਕ੍ਰਪਾ ਭਾਗੁ ਨਰਕੁ ਯਾਵਾ ਨਾਹੂੰ॥3॥5॥

ਆਸਾ ॥

ਆਗਾ ॥

ਮਾਟੀ ਕੇ ਪੁਤਰਾ ਕੈਸੇ ਨਚਤੁ ਹੈ ॥

ਮਨੁਸ਼ਖਾ ਮਾਰਿਹਿ ਧੂਠੂਲਾ ਅਚੇ, ਕਿਛੁ ਧੂਠੀ ਬਾਬਾਹਿਕ ਮੋਹਹਰੇ ਫਾਬੇ ਕੀਧਰਿ ਵਧਯਾਧੂਥੁ ਨਾਹਿਥਾ।

ਦੇਖੈ ਦੇਖੈ ਸੁਨੈ ਬੋਲੈ ਦਉਰਿਓ ਫਿਰਤੁ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਬਾਰਖਾਰ ਦੇਖੁਥਾ, ਗੁਣੀਥਾ, ਬੋਲੀਥਾ ਆਭ ਵਭਠੁ ਥਾ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਜਬ ਕਛੁ ਪਾਵੈ ਤਬ ਗਰਬੁ ਕਰਤੁ ਹੈ ॥

ਮੋਹੇ ਬੇ ਕੀਛੇ ਭਪਲਥੁ ਕਰੀਥਾ, ਬੇਹੁ ਭਪਲਵਪੁਰ ਵਭ ਅਹੰਕਾਰ ਕਰੀਥਾ।

ਮਾਇਆ ਗਈ ਤਬ ਰੇਵਨੁ ਲਗਤੁ ਹੈ ॥੧॥

ਕਿਛੁ ਮੋਹੇਭੇਵੇਲੇ ਖਨ-ਵੀਲਭ ਭਧਾਧਿ ਚਾਲੀਥਾ, ਬੇਭੇਭੇਵੇਲੇ ਭੁਭਨ ਕਰੀਥਾ॥੧॥

ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਰਸ ਕਸਹਿ ਲੁਭਾਨਾ ॥

ਮਨ, ਬਚਨ ਆਦਿ ਅਰਮ ਕਾਰਣੀਠੁ ਬੇ ਮੀਠਾ ਲੋਭੀਠਾ ਬਾਬਾਹਿਕ ਪਦਾਰਥੇ ਮਥੁ ਰਹੀਥਾ।

ਬਿਨਸਿ ਗਇਆ ਜਾਇ ਕਹੂੰ ਸਮਾਨਾ ॥੨॥

ਕਿਛੁ ਮੋਹੇਭੇਵੇਲੇ ਚਾਹਾਰ ਭਾਵਨਰ ਅਭੁ ਹੋਯੀਥਾ, ਬੇਭੇਭੇਵੇਲੇ ਕੇਭੋਠੋ ਰਹੀਥਾ ਚਾਹਾ ਭਗਾ ਪਭੇ ਨਾਹੀ॥੨॥

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਬਾਜੀ ਜਗੁ ਭਾਈ ॥

ਰਵਿਦਾਸ ਕਹੁਥੁ ਮੋ ਹੋ ਭਾਯ! ਆਹਿ ਭਾਵਨ ਆਕ ਵਾਭੀ ਅਚੇ ਭਥਾ।

ਬਾਜੀਗਰ ਸਉ ਮੇਹਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨਿ ਆਈ ॥੩॥੬॥

ਵਾਭੀਗਰ ਪੁਠੂਕਾ ਬਹਿਭ ਮੋਰ ਪੁਠਿ ਵਧੀਯੀਛੀ॥੩॥੬॥

ਆਸਾ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਧੰਨੇ ਜੀ ਕੀ

ਆਗਾ ਵਾਗੀ ਭਗਤ ਧਨ ਭਾ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗੁਰ ਆਕ ਅਭਥੁ ਯਾਹਾਯੁ ਬਧਗੁਠੂਕਾ ਕੁਪਾਰੂ ਪੁਧੁ ਕਰਾਯੀਯ ਪਾਰੇ।

ਭ੍ਰਮਤ ਫਿਰਤ ਬਹੁ ਜਨਮ ਬਿਲਾਨੇ ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਨਹੀ ਧੀਰੇ ॥

ਅਨੇਕ ਭਛੁ ਚਭਰੇ ਪਥਭੁਛੁ ਹੋਯੀਛੀ, ਭਨ, ਮਨ, ਧਨ ਭਿਨੋਚਿ ਭੀਰ ਰਹੀ ਨਾਹੀ।

ਲਾਲਚ ਬਿਖੁ ਕਾਮ ਲੁਬਧ ਰਾਤਾ ਮਨਿ ਬਿਸਰੇ ਪ੍ਰਭ ਹੀਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਲਾਲਚਾ ਏਵਾਂ ਕਾਮ ਕਾਬਜਾਰ ਬਿਬਰੇ ਲੂਬਧ ਹੋਇ ਏਹਿ ਮਨ ਪੁਰੁ ਰੂਪੀ ਹੋਇਆ ਬਿਬਰੁ ਕਰਿ
ਦੇਇ ॥੧॥ ॥੧॥

ਬਿਖੁ ਫਲ ਮੀਠ ਲਗੇ ਮਨ ਬਉਰੇ ਚਾਰ ਬਿਚਾਰ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥

ਕਾਲਾ ਮਨੁ ਕੇਹਰਿ ਧਾਮ ਮੀਠਾ ਲਗਿਐ ਚਾਰ ਬਿਚਾਰ ਕੇਹਰਿ ਜਾਨਿਆ ॥

ਗੁਨ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਢੀ ਅਨ ਭਾਂਤੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਫਿਰਿ ਤਾਨਿਆ ॥੧॥

ਗੁਨ ਗੁਣ ਕੇਹਰਿ ਪਾਪੀਐ ਅਨੇਕ ਭ੍ਰਮਿ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਰ ਪੁਰੁ ਅਪੁਕ ਬਢੇ ਯਾਇਐ ਆਉ ਬੇ
ਪੁਨਰੀਐ ਭ੍ਰਮ-ਮਰਨੀਐ ਚਕਰੇ ਪਠੇ ਯਾਇਐ ॥੧॥

ਜੁਗਤਿ ਜਾਨਿ ਨਹੀ ਰਿਦੈ ਨਿਵਾਸੀ ਜਲਤ ਜਾਲ ਜਮ ਫੰਧ ਪਰੇ ॥

ਬੇ ਪੁਰੁ ਮਿਲਨੀਐ ਯੁਭਿਐ ਯਾਗੇ ਨਾਹਿ, ਯਾਹਾ ਬੁਧਨੀਐ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਐ, ਮੋਹਨੀਐ ਯਾਗੇ ਯਾਗੇ ਬੇ
ਮੁਖੀਐ ਧਾਮੀਐ ਧਾਮੀਐ ॥

ਬਿਖੁ ਫਲ ਸੰਚਿ ਭਰੇ ਮਨ ਐਸੇ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਮਨ ਬਿਸਰੇ ॥੨॥

ਬੇ ਮੋਹੀਐ ਮਨ! ਏਹਿਧਰਿ ਤੂ ਬਿਬ ਰੂਪੀ ਧਾਮ ਬਝੀਐ ਕਰਿ ਨਿਭ ਬੁਧਨੀਐ ਯਾਗੇ ਰਹੀਐ ਆਉ ਪਰਮ
ਪੁਰੁਖ ਪੁਰੁਖੀਐ ਯਾਗੇ ॥੨॥

ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਵੇਸੁ ਗੁਰਹਿ ਧਨੁ ਦੀਆ ਧਿਆਨੁ ਮਾਨੁ ਮਨ ਏਕ ਮਏ ॥

ਮੋਹੀਐ ਗੁਰੁ ਮੋਹੀਐ ਨਾਮ-ਪਦ ਦੇਇਐ, ਬੇਬੇਬੇਬੇ ਮਨੀਐ ਯਾਗੇ ਪੁਰੁਖੀਐ ਹੋਇਐ, ਧਾਮ
ਲਗੀਐ ਧਾਮੀਐ ਪੁਰੁਖੀਐ ਬਹਿਐ ਮੋਹੀਐ ਏਕੀਐ ਹੋਇਐ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਮਾਨੀ ਸੁਖੁ ਜਾਨਿਆ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਨੇ ਮੁਕਤਿ ਭਏ ॥੩॥

ਪੁਰੁਖੀਐ ਪੁਰੁਖੀਐ ਯਾਗੇ ਕਰਿ ਮਨੀਐ ਧਾਮੀਐ ਬੁਧੀਐ ਅਨੁਭਵੀਐ ਹੋਇਐ ਯਾਗੇ ਆਉ ਏਹਿਧਰਿ ਮਨ
ਭੁਭੁ ਏਵਾਂ ਬਹੁਭੁ ਹੋਇਐ ਧਾਮੀਐ ਮੋਹੀਐ ਮੋਹੀਐ ਪੁਰੁਖੀਐ ਹੋਇਐ ॥੩॥

ਜੇਤਿ ਸਮਾਇ ਸਮਾਨੀ ਜਾ ਕੈ ਅਛਲੀ ਪ੍ਰਭੁ ਪਹਿਚਾਨਿਆ ॥

ਮੋਹੀਐ ਮਨੁਖੀਐ ਭਿਭੀਐ ਬਰਬਰਾਪਕ ਪਰਮਾਤਮਾਏ ਯੋਗੀਐ ਰਹੀਐ, ਬੇ ਨਿਭੀਐ ਭਗਵਾਨੀਐ ਯਾਗੇ
ਦੇਇਐ,

ਧੰਨੈ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ਧਰਣੀਧਰੁ ਮਿਲਿ ਜਨ ਸੰਤ ਸਮਾਨਿਆ ॥੪॥੧॥

ਪਦਮੀਐ ਯਾਗੇ ਮੋਹੀਐ ਧਰਣੀਧਰੁ ਪੁਰੁਖੀਐ ਅਨੁਭਵੀਐ ਧਾਮ ਰੂਪੀਐ ਪੁਰੁਖੀਐ ਭਾਗੀਐ ਬਹੁਭੁ
ਬਹੁਭੀਐ ਰਹੀਐ ॥੪॥੧॥

ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਹਲਾ 5 ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਸੰਗਿ ਨਾਮਦੇਉ ਮਨੁ ਲੀਣਾ ॥

ਗੋਬਿੰਦਾ ਜਾਨਿ ਜਪੈ ਨਾਮਦੇਵਾ ਜਨ ਗੋਬਿੰਦਾ ਪਾਗਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਣੁ॥

ਆਢ ਦਾਮ ਕੇ ਛੀਪਰੇ ਹੋਇਓ ਲਾਖੀਣਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਝਾਰ ਧਾਨ ਬਰੂਪ ਬੇ ਧੂਕ ਕਭਓਰ ਛਪਾ ਲਖਪਓ ਵਧਿਗਲੇ॥੧॥ ਰੂੜ ॥

ਬੁਨਨਾ ਤਨਨਾ ਤਿਆਗਿ ਕੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚਰਨ ਕਬੀਰਾ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਰੂਥੀਵਾ ਏਵਾ ਚਾਥੀਵਾ ਕਾਮੀਯ ਛਾਓ ਛਕ੍ਕਰਾ ਚਰਨਰੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਯੁ ਧੂਲੇ,

ਨੀਚ ਕੁਲਾ ਜੋਲਾਹਰਾ ਭਇਓ ਗੁਨੀਯ ਗਹੀਰਾ ॥੧॥

ਮਾਝਾਰ ਧਾਨ ਬਰੂਪ ਬੇਝਿ ਨੀਚ ਕੂਲਰ ਰੂਥੀਯ ਗੁਨੀਯ ਬਾਗਰ ਵਧਿਗਲੇ॥੧॥

ਰਵਿਦਾਸੁ ਢੁਵੰਤਾ ਢੇਰ ਨੀਤਿ ਤਿਨਿ ਤਿਆਗੀ ਮਾਇਆ ॥

ਰਵਿਦਾਸ ਮੀਧ ਪ੍ਰਥਿਧਿਨ ਨੂਚ ਧਰੂਕੁ ਬੋਝੁਧੂਲੇ, ਬੇ ਮਧ ਬਾਮਾਧਿਕ ਮਾਯਾਕੁ ਚਪਾਗ ਕਰਿਧੂਲੇ,

ਪਰਗਟੁ ਹੋਆ ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ॥੨॥

ਬੇ ਬਾਧੁਕ ਬਛਾਓਰੇ ਰਹਿ ਬ੍ਰਹਿਧਾਧ ਹੋਯਗਲੇ ਆਯ ਚਾਝਾਕੁ ਹਰਿਕ ਵਰੀਨ ਪ੍ਰਾਧੁ ਹੋਯਯੇ॥੨॥

ਸੈਨੁ ਨਾਈ ਬੁਤਕਾਰੀਆ ਓਹੁ ਘਰਿ ਘਰਿ ਸੁਨਿਆ ॥

ਬਯਧੁ ਭਯਾਧਿ ਲੋਕਕ ਕੂਚ ਮੋਧਾ ਕਾਮ ਕਰਿਵਾ ਰੂਥਾ ਮਾਯਧੂਲਾ, ਕੀਧੁ

ਹਿਰਦੇ ਵਸਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਭਗਤਾ ਮਹਿ ਗਨਿਆ ॥੩॥

ਮੋਧਧੇਵੇਲੇ ਚਾਝਾਰ ਚਿਯਰੇ ਭਗਵਾਨ ਧਿਵਾਬ ਕਰਿਲੇ, ਬੇ ਮਧ ਭਯ ਭਾਵਰੇ ਗਯਾ ਗਲੇ॥੩॥

ਇਹ ਬਿਧਿ ਸੁਨਿ ਕੈ ਜਾਟਰੇ ਉਠਿ ਭਗਤੀ ਲਾਗਾ ॥

ੴ ਪਰਿ ਕਥਾ ਗੁਣੀ ਪੜ੍ਹਾ ਜਾਚ ਮਧ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋਇਕ ਭਗਵਾਨਯ ਭਯੋ ਕਰਿਵਾਨੂ ਲਾਗਿਲਾ ।

ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਤਖਿ ਗੁਸਾਈਆ ਧੰਨਾ ਵਡਭਾਗਾ ॥੪॥੨॥

ਪੜ੍ਹਾ ਜਾਚ ਭਾਗਵਾਨ ਹੋਇਕਗਲਾ, ਯਾਹਾਨੂ ਬਾਸਾਓ ਗੋਬਾਲੋਰ ਦਰਿਨ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇਕਲੇ ॥੪॥੨॥

ਰੇ ਚਿਤ ਚੇਤਸਿ ਕੀ ਨ ਦਯਾਲ ਦਮੋਦਰ ਬਿਬਹਿ ਨ ਜਾਨਸਿ ਕੋਈ ॥

ਹੋ ਮੋਰ ਚਿਯ! ਧਨਾਨੂ ਧਾਮੋਦਰ ਭਗਵਾਨਯ ਕਾਹਿਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੂ ਨਾਹੁ?ਭਗਵਾਨਯ ਬਿਨਾ ਆਯ
ਕਾਹਾਰ ਬਾਹਾਰਾ ਆਗਾ ਰਯ ਨਾਹੁ।

ਜੇ ਧਾਵਹਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਖੰਡ ਕਉ ਕਰਤਾ ਕਰੈ ਸੁ ਹੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਧਰਿ ਯਯ-ਬ੍ਰਹਮਾਨੁਰੇ ਰੂਪਿ ਆਇਰੂ, ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਮਧ ਚਾਹਾ ਹੋਵ ਯਾਹਾ ਕਯੋ ਪੁਰੂਸ਼ ਮਯੂਰ
ਹੋਵ ॥੧॥੨॥

ਜਨਨੀ ਕੇਰੇ ਉਦਰ ਉਦਕ ਮਹਿ ਪਿੰਡੁ ਕੀਆ ਦਸ ਦੁਆਰਾ ॥

ਭਗਵਾਨ ਯਨਨੀਰ ਭਵਰ-ਯਨਰੇ ਆਮਰ ਦਰਿ ਧਾਰਿ ਕਾਲਾ ਚਰੀਰ ਬਨਾਇਕ।

ਦੇਇ ਅਹਾਰੁ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਰਾਖੈ ਐਸਾ ਖਸਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥੧॥

ਆਮਰ ਮਾਲਿਕ ਪੁਰੂ ਆਰਿ ਮੋ ਬੋ ਗਯੋਰੇ ਹੁੰ ਆਹਾਰਿ ਧੋਕ ਗਯੋਰ ਅਯੂਰੁ ਰਯਾ ਕਰਿਯਾਉ ॥੧॥

ਕੁੰਮੀ ਜਲ ਮਾਹਿ ਤਨ ਤਿਸੁ ਬਾਹਰਿ ਪੰਖ ਖੀਰੁ ਤਿਨ ਨਾਹੀ ॥

ਕਯੋਕ ਯਨਰੇ ਰਹਿਯਾਯ, ਕਯੂ ਚਾਹਾਰ ਯੁਯਾ ਯਨਰੂ ਕਾਹਾਰੇ ਰਹਿਯਾਯ, ਧਰ ਰਯਾ ਨਾ ਮਾ' ਧਾਰਾ
ਹੋਇਕਯਾਯ ਆਯ ਨਾਹੁ ਚਾਹਾਰ ਧਾਲਨ ਮਾ'ਰ ਰੂਪਰੇ ਹੋਇਕਯਾਯ।

ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦ ਮਨੋਹਰ ਸਮਝਿ ਦੇਖੁ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥੨॥

ਪੂਰੀ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਭਾਵਿ ਚਿਯਿ ਆਯ ਧੋਕ ਪੂਰੁ ਧਰਮਾਨਯ ਮਨੋਹਰ ਚਾਹਾਰ ਭਰਯ-ਧੋਬਯ
ਕਰਿਯਾਉ ॥੨॥

ਪਾਖਣਿ ਕੀਟੁ ਗੁਪਤੁ ਹੋਇ ਰਹਤਾ ਤਾ ਚੇ ਮਾਰਗੁ ਨਾਹੀ ॥

ਧਧਰੇ ਕਾਚ ਲੂਚਿ ਰਹਿਯਾਯ, ਚਾਹਾ ਧਾਯ ਕਾਹਾਰਯੁ ਆਇਕਾ ਧਿਕਾ ਧਾਯ ਕੋਯਬਿ ਮਾਰਿ ਨਯਾਯ।

ਕਰੈ ਧੰਨਾ ਪੂਰਨ ਤਾਹੂ ਕੇ ਮਤ ਰੇ ਜੀਅ ਡਰਾਂਹੀ ॥੩॥੩॥

ਪੜ੍ਹਾ ਕਯੋਕ ਮੋ ਪੂਰੀ ਪੁਰੂ ਚਾਹਾਰ ਧਾਲਨਯਾਰ ਅਚਯੋ, ਹੋ ਯਾਵ! ਯੂ ਭਯ ਕਰ ਨਾਹੁ ॥੩॥੩॥

ਆਸਾ ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਜੀਉ ਕੀ ਬਾਣੀ

ਆਗਾ ਬੋਯ ਧਰਿਯ ਯਾ ਕਾਗਾ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗੁਰ ਏਕ ਅਚਛੇ, ਯਾਹਾਯੂ ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਬੁ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਰੇ।

ਦਿਲਹੁ ਮੁਹਬਤਿ ਜਿੰਨੁ ਸੇਈ ਸਚਿਆ ॥

ਯੇਯੋ ਲੋਕਾਯ ਬ੍ਰਹਮਾਨੁਰੇ ਯੂਧਾਯੂ ਯਲ ਪਾਯਯਾਯ, ਯੇ ਚਾਹਾਯਾ ਬਯਾ ਪ੍ਰੇਮਾ ਅਚੇ।

ਜਿਨ੍ਹ ਮਨਿ ਹੋਰੁ ਮੁਖਿ ਹੋਰੁ ਸਿ ਕਾਂਢੇ ਕਚਿਆ ॥੧॥

ਯੇਯੋ ਲੋਕਾਯਾ ਮਨੁਰੇ ਆਯ ਕੇਛੇ ਯਾਯ ਚਯਾ ਮੁਯੋਰੇ ਆਯ ਕੇਛੇ ਯਾਯ, ਚਾਹਾਯੂ ਕਯਾ ਚਯਾ
ਮੇਯਾਯਾਯਾਯੂ ਯੂਯਾਯਾਯ ॥1॥

ਰਤੇ ਇਸਕ ਖੁਦਾਇ ਰੰਗਿ ਦੀਦਾਰ ਕੇ ॥

ਯੇਯੋ ਲੋਕਾਯ ਯੂਧਾਯਾ ਪ੍ਰੇਮਾਨੁਰੇ ਰਯਾਨੁ ਹੋਯਾਯਾਯ, ਯੇ ਚਾਹਾਯਾ ਧਰੰਨੁ ਲਾਲਯਾਨੁਰੇ ਮਯੁ ਰਹਿਯਾਯ।

ਵਿਸਰਿਆ ਜਿਨ੍ਹ ਨਾਮੁ ਤੇ ਭੁਇ ਭਾਰੁ ਥੀਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੇਯੋ ਲੋਕਾਯ ਯੂਧਾਯਾ ਨਾਮਾਯੂ ਯੂਲਿ ਧੇਯਾਯਾਯ, ਯੇ ਧਰਿਯੁ ਯਧਨੁਰੇ ਧੋਯਾਯ ਧਨਿ ਯੂ
ਰਾਹਿਯਾਯ ॥1॥ ਰੂਯ ॥

ਆਪਿ ਲੀਏ ਲੜਿ ਲਾਇ ਦਰਿ ਦਰਵੇਸ ਸੇ ॥

ਯੇਯੋ ਲੋਕਾਯਾਯ ਆਲਾਯਾ ਨਿਯ ਸ਼ਰਣਨੁਰੇ ਰਯੂਯਾਯੂ, ਯੇ ਚਾਹਾਯਾ ਧ੍ਰਾਰਨੁਰੇ ਗੋਯਾਯ ਪਾਯਾਯਾਯ।

ਤਿਨ ਧੰਨੁ ਜਣੇਦੀ ਮਾਉ ਆਏ ਸਫਲੁ ਸੇ ॥੨॥

ਚਾਹਾਯੂ ਯਯੁ ਧੇਯਾਯੁਧਾ ਮਾਯਾ ਧਨਯ ਅਚੇ ਆਯ ਏਯੂ ਧੂਨਿਯਾਯੂ ਚਾਹਾਰ ਆਗਮਨੁ ਬਯਾਲੁ ਅਚੇ ॥2॥

ਪਰਵਦਗਾਰ ਅਪਾਰ ਅਗਮ ਬੇਅੰਤ ਤੂ ॥

ਹੋ ਪਾਲਨਕਯੋ! ਯੂ ਅਧਾਰ, ਅਗਮਯ ਏਯੋ ਅਨਯੁ ਅਯੂ।

ਜਿਨਾ ਪਛਾਤਾ ਸਚੁ ਚੁੰਮਾ ਪੈਰ ਮੂੰ ॥੩॥

ਯੇਯੋ ਬਯਯਾਯੂ ਯਾਸ਼ਿਯਾਯ, ਯੇ ਚਾਹਾਯਾ ਪਾਧ ਧਰਿਯਾਯ ॥3॥

ਤੇਰੀ ਪਨਹ ਖੁਦਾਇ ਤੂ ਬਖਸੰਦਗੀ ॥

ਹੋ ਯੂਧਾ! ਮੂੰ ਚੋਰ ਯਾਹਾਰਾਨੁਰੇ ਅਯਿ।

ਸੇਖ ਫਰੀਦੈ ਖੈਰੁ ਦੀਜੈ ਬੰਦਗੀ ॥੪॥੧॥

ਯੇਯੋ ਧਰਿਧਾਯੂ ਯਯਿਰ ਧਾਨੁ ਪ੍ਰਧਾਨੁ ਕਰਿਯਯਿ ॥4॥1॥

ਆਸਾ ॥

ਆਗਾ ॥

ਬੇਲੈ ਸੇਖ ਫਰੀਦੁ ਪਿਆਰੇ ਅਲਹ ਲਗੇ ॥

ਬੇਬੇ ਖਾਨੇਆਦ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਪੁੰਨ! ਬੇਬੇ ਅਲਾਹਾਜ਼ਾ ਬਾਪੁਰੇ ਲਾਗੇ ਰੂਹ।

ਇਹੁ ਤਨੁ ਹੋਸੀ ਖਾਕ ਨਿਮਾਣੀ ਗੋਰ ਘਰੇ ॥੧॥

ੴ ਭਗਵੰਤ ਅੰਗ ਧੰਨ ਨਾਮਿ ਰੇਖਿ ਮਿਲੈ ਭਯਾ ਭਾਇਓ ਨਿਵਾਸ ਕਰਕੇ ਹੋਵ ॥1॥

ਆਜੁ ਮਿਲਾਵਾ ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਟਾਕਿਮ ਕੁੰਜੜੀਆ ਮਨਹੁ ਮਚਿੰਦੜੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਬੇਬੇ ਖਾਨੇਆਦ! ਅਜਿ ਹੂੰ ਭੋਰੇ ਮਿਲਨ ਯੁਵਾ ਬਹਿਤ ਹੋਇਓ, ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਨਿਯੰਤਰ ਮਨਕੂ ਚੜ੍ਹੀ
ਕਰੁਣਾ ਯੁਵਕ ਭਯੋ ਭਯੋ ਅਯੁਗ ਲਗਾਇ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਜੇ ਜਾਣਾ ਮਰਿ ਜਾਈਐ ਘੁਮਿ ਨ ਆਈਐ ॥

ਮੇਰੇ ਬੇਬੇ! ਅਜਿ ਮੇਰੇ ਭਗਵੰਤ ਮਨੁਖੀ ਵਰਗੇ ਰਹਿਣਾ ਪਛਿਤ ਅਯੁ ਖਾਨੇ ਆਇ ਹੋਵਨਿ,
ਭਾਇਓ

ਝੂਠੀ ਦੁਨੀਆ ਲਗਿ ਨ ਆਪੁ ਵਢਾਈਐ ॥੨॥

ੴ ਮਿਥਾ ਧੁਨਿਅਰੇ ਲਿਖੁ ਹੋਇ ਨਿਯੰਤਰ ਨਿਯੰਤਰ ਵਰਗਾ ਕਰਿਓ ਭਯੋ ਰੂਹ ॥2॥

ਬੋਲੀਐ ਸਚੁ ਧਰਮੁ ਝੂਠੁ ਨ ਬੋਲੀਐ ॥

ਬਧ ਭਯਾ ਮੇਰੇ ਹੂੰ ਬੋਲਿਓ ਭਯੋ ਭਯਾ ਮਿਥਾ ਕੇਵੇ ਬੋਲਿਓ ਭਯੋ ਰੂਹ ॥

ਜੇ ਗੁਰੁ ਦਸੈ ਵਾਟ ਮੁਰੀਦਾ ਜੋਲੀਐ ॥੩॥

ਗੁਰੂਗਾ ਮਾਰੀ ਵੇਖਾਯੋ ਭਾਇਓ, ਅਯੁ ਬੇਬੇ ਮਾਰੀ ਚਾਇਓ ਭਯੋ ॥3॥

ਛੈਲ ਲੰਘਦੇ ਪਾਰਿ ਗੋਰੀ ਮਨੁ ਧੀਰਿਆ ॥

ਨਵ-ਮੁਕਤੀ ਪਾਰ ਹੋਇਓ ਵੇਖੁ ਬੁਧੀ ਮੁਕਤੀ ਮਨਰੇ ਮਧ ਪੈਰੀ ਹੋਇਓ ॥

ਕੰਚਨ ਵੰਨੇ ਪਾਸੇ ਕਲਵਤਿ ਚੀਰਿਆ ॥੪॥

ਮੇਰੇ ਲੋਕ ਬੁਧੀ ਯੁਗ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਹੋਇਓ, ਭਾਇਓ ਮਨਰੇ ਕਰਕੇ ਚੀਰਿਆ ॥4॥

ਸੇਖ ਹੈਯਾਤੀ ਜਗਿ ਨ ਕੋਈ ਥਿਰੁ ਰਹਿਆ ॥

ਹੋ ਬੇਬੇ! ਕੋਈ ਮਨੁਖੀ ਯਾਨ ੴ ਭਯੋ ਭਯੋ ਰਹੇ ਨਾਹੀ ॥

ਜਿਸੁ ਆਸਣਿ ਹਮ ਬੈਠੇ ਕੇਤੇ ਬੈਸਿ ਗਇਆ ॥੫॥

ਮੇਰੇ ਭਾਇਓ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ॥5॥

ਕਤਿਕ ਕੁੰਜਾਂ ਚੇਤਿ ਡਉ ਸਾਵਣਿ ਬਿਜੁਲੀਆਂ ॥

ਮੇਰੇ ਕਾਫੀ ਮਾਇਓ ਪੜੀ ਭਯੋ, ਚੋਰੁ ਮਾਇਓ ਵਾਇਓ, ਗੁਰੂ ਮਾਇਓ ਬਿਯੁਲੀ ਚਮਕੀ
ਵੇਖਾਯੋ, ਭਯਾ

ਸੀਆਲੇ ਸੋਹੰਦੀਆਂ ਪਿਰ ਗਲਿ ਬਾਹੜੀਆਂ ॥੬॥

ਗੀਠਕਾਲਰੇ ਬੁਝਰੇ ਪੜ੍ਹੀਰੇ ਵਾਬੂ ਪਠੇ-ਪੁੰਨਧਰਾ ਗਲਾਰੇ ਗੋਆ ਫੇਕਯਾ ॥੬॥

ਚਲੇ ਚਲਣਹਾਰ ਵਿਚਾਰਾ ਲੇਇ ਮਨੇ ॥

ਏਧਰੇ ਹੁੰਦੇ ਬਾਬਾਰੂ ਮਨੁਸ਼ਖਰੇ ਗਰੀਰੇ ਚਾਲਿ ਯਾਭਛੇ, ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਏਹਾ ਭਾਵ ਉ ਚਿੰਤਾ ਕਰ।

ਗੰਢੇਦਿਆਂ ਛਿਅ ਮਾਹ ਤੁੜੰਦਿਆ ਹਿਕੁ ਖਿਨੇ ॥੭॥

ਪੁੰਨਾਗੂ ਵਧਾਯਾ ਪਾਯੋ ਛਿਅ ਮਾਹ ਲਾਗਿਆ, ਕਿਛੁ ਚਾਹਾਗੂ ਗੋਬ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯੋ ਏਕ ਸ਼ਬ
ਲਾਗਿਆ ॥੭॥

ਜਿਮੀ ਪੁਛੈ ਅਸਮਾਨ ਫਰੀਦਾ ਖੇਵਟ ਕਿੰਨਿ ਗਏ ॥

ਏਹੇ ਧਰਿਵ! ਭੁਯੋ ਆਕਾਸ਼ਗੂ ਪਚਾਰਿਆ ਯੇ ਯੀਵ ਰੂਪੀ ਯਾਹਾਯ ਕੇਯੋ ਆਯੋ ਚਾਲਿਗਲਾ?

ਜਾਲਣ ਗੋਰਾਂ ਨਾਲਿ ਉਲਾਮੇ ਜੀਅ ਸਹੇ ॥੮॥੨॥

ਆਕਾਸ਼ ਕਹਿਯਾ ਯੇ ਕਿਛੇ ਲੋਕਾਕਾ ਗਰੀਰੇ ਕਰਰੇਰੇ ਗਲਿ ਬਢਿਯਾ, ਪਰਛੁ ਚਾਹਾਰੇ ਕਰੇ ਵੋਬ
ਆਪ੍ਰਾ ਬਝਾ ਕਰਿਯਾ ॥੮॥੨॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਬੇਹੁੰ ਪਰਮਾਨ੍। ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਏਕ ਅਚੱਤ੍ਰਿ, ਚਾਹਾਯਾ ਨਾਮ ਬਚਧ ਅਚੇ, ਬੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮਿਰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯੁਵਾ
ਬਰੰਗਭਿਮਾਨ ਅਚੱਤ੍ਰਿ, ਚਾਹਾਯਾ ਗਤੁਤਾ ਕਾਹਾ ਬਹਿੰਤ ਨਾਹਿੰ, ਬੇ ਬਰੂ ਯਾਵਯੁ ਬਮਾਨ ਧੁਭ੍ਰਿਰੇ ਦੇਯਭ੍ਰਿ,
ਬੇ ਕਾਲਾਭਾਤ ਅਚੱਤ੍ਰਿ, ਬੇ ਯਯੁ ਮਰਗ ਰਹਿੰਤ ਅਚੱਤ੍ਰਿ, ਬੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰ ਹੁੰ ਪੁਕਰ ਬੋਯਯਯਯਯ, ਯਾਹਾਯਾ ਲਕਯੁ
ਗੁਰੁਯਾ ਕੁਪਾਰੂ ਬੋਯਯਯਯਯ।

ਰਾਗੁ ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥

ਰਾਗ ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ 1 ਚਉਪਦੀ ਘਰ 1 ॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਕਰੀ ਚਨਣਾਠੀਆ ਜੇ ਮਨੁ ਉਰਸਾ ਹੋਇ ॥

ਬੇ ਪਰਮਾਨ੍। ਮਧਿ ਮੋਰਾ ਮਨ ਗੀਲ ਬਨਿਯਾਏ, ਚਾਹਾਬੇਲੇ ਮੁੰ ਚੋਰਾ ਨਾਮਕੁ ਚਯਨ ਬਨਾਯ ਏਹਾ
ਭਪਰੇ ਯਥਿਵਿ।

ਕਰਣੀ ਕੁੰਗੁ ਜੇ ਰਲੈ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ਹੋਇ ॥੧॥

ਮਧਿ ਗੁਯਕਰੰਰ ਕੇਗਰ ਚਾਹਾ ਬਹਿੰਤ ਮਿਲਾਯ ਦਿਅਾਯਾਏ, ਚਾਹਾਬੇਲੇ ਮਧ ਮੋਰਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰ ਭਿੰਰੇ
ਚੋਰਾ ਬਯਾ ਪ੍ਰਯਾ ਬੇਯਯਯਯ ॥1॥

ਪੂਜਾ ਕੀਚੈ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪੂਜ ਨ ਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰਮਾਨ੍।ਯਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਰਗ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਹੁੰ ਬਯਾ ਪ੍ਰਯਾ ਬੋਯਯਯਯਯ, ਕਾਰਗ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੋਗਬਿ ਪ੍ਰਯਾ
ਨਾਹਿੰ ॥1॥ ॥ਰੁਯ ॥

ਬਾਹਰਿ ਦੇਵ ਪਖਾਲੀਅਹਿ ਜੇ ਮਨੁ ਧੋਵੈ ਕੋਇ ॥

ਬਾਹਾਰੂ ਲੋਕਾਮਾਨੇ ਦੇਵ ਮੁਰ੍ਯਕੁ ਧੋਯਯਯਯਯ, ਮਧਿ ਏਹਿਪਰਿ ਨਿਯ ਮਨਕੁ ਧੋਯਯਯਯਯ, ਚਾਹਾਬੇਲੇ

ਜੂਠਿ ਲਹੈ ਜੀਉ ਮਾਜੀਐ ਮੇਖ ਪਇਆਣਾ ਹੋਇ ॥੨॥

ਚਾਹਾਰ ਬਿਕਾਰਰ ਮਯਲਾ ਧੂਰ ਬੋਯਯਯਯਯ, ਚਾਹਾਰ ਆਨ੍। ਪਰਿੰਤੁ ਬੋਯਯਯਯਯ ਚਯਾ ਮੋਸ਼ਕੁ ਪੁਸ਼ਾਨ
ਕਰਿਵ ॥2॥

ਪਸੁ ਮਿਲਹਿ ਚੰਗਿਆਈਆ ਖੜੁ ਖਾਵਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦੇਹਿ ॥

ਪਸੁਯਾ ਪਾਯਰੇ ਮਧ ਗੁਗ ਮਿਲਿਯਾਏ, ਮਿਧ ਯਾਬ ਚਰਿਯਾਏ ਆਯ ਅਮ੍ਰਿਤ ਬਮਾਨ ਧੁਧ ਦੇਯਯਯਯਯ, ਕੀਯੁ

ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੇ ਆਦਮੀ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣ ਕਰਮ ਕਰੇਹਿ ॥੩॥

ਨਾਮ ਬਿਹਾਨ ਮਨੁਸ਼ਧਰ ਯਾਵਨ ਏਵੰ ਕਰੰ ਧੂਯਰਿ ਧ੍ਰੁਯਾਰ ਯੋਗਧ ਅਚੇ, ਕਾਰਗ ਬੇ ਨਾਮਕੁ ਯਥਿ
ਬਧੰ ਕਾਰਧ ਕਰਿਯਾਏ ॥3॥

ਨੇੜਾ ਹੈ ਦੂਰਿ ਨ ਜਾਣਿਅਹੁ ਨਿਤ ਸਾਰੇ ਸੰਮ੍ਰਹਾਲੇ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਧਰਮਾਨ੍ਹ। ਨਿਕਰੇਰੇ ਹੂੰ ਅਛੁਛਿ, ਚਾਹਾਕੂ ਦੂਰ ਭਾਵ ਨਾਹੂੰ, ਬੇ ਪੁਰਿਦਿਨ ਦੂਨਿਆਰ ਭਰੇਗੇ
ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਿਯਾਹੁ।

ਜੇ ਦੇਵੈ ਸੇ ਖਾਵਣਾ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਾਚਾ ਹੇ ॥੪॥੧॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹੁਛੇ ਮੇਰੇ ਯਾਹਾ ਕਿਛੇ ਬੇ ਦਿਅੁਛਿ, ਚਾਹਾ ਅਮੇਰੇ ਖਾਯਾਭ, ਕੇਵਲ ਚਾਹਾ ਹੂੰ ਬਧ
ਅਰੇ ॥੪॥੧॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗੁਰੂਰੇ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਨਾਭਿ ਕਮਲ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਉਪਜੇ ਬੇਦ ਪੜਹਿ ਮੁਖਿ ਕੰਠਿ ਸਵਾਰਿ ॥

ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨਾਭਿ ਕਮਲਰੂ ਤ੍ਰਿਸ਼ੂ। ਭਵਨੁ ਹੋਯਾਛੁਛਿ ਅਭ ਚਾਰੇ ਸੂਰ ਆਰ ਕਥਰੇ ਵੇਦਰ ਅਖਯਨ
ਕਰਿਵਾਰੇ ਲਾਗਿਛੁਛਿ।

ਤਾ ਕੇ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਣਾ ਆਵਤ ਜਾਤ ਰਹੈ ਗੁਬਾਰਿ ॥੧॥

ਕਿਛੁ ਤ੍ਰਿਸ਼ੂ। ਮਧ ਭਗਵਨ ਅਭੁ ਯਾਗੁਛਿ ਨਾਹੂੰ ਭਯਾ ਯਛੁ ਸੂਰੁ ਅਭਾਰਰੇ ਪਠਿ ਰਹਿਯਾ ॥੧॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਿਉ ਬਿਸਰਹਿ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਿਯ ਪ੍ਰਿਯਭਗ ਪ੍ਰਭੁਯੁ ਕਾਹੂੰਕਿ ਵਿਸ੍ਰਭ ਕਰਿਓ, ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣਰ ਅਧਾਰ ਅਛੁਛਿ?

ਜਾ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਜਨ ਪੂਰੇ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੇਵਹਿ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਹਾਯ ਭਛਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਭੁ ਮਧ ਕਰਿਯਾਹੁ ਅਭ ਸੂਨਾਮਾਨੇ ਮਧ ਗੁਰੁਯ ਭਧਵੇਗ ਅਨੁਧਾਰੇ ਬੇਵਾ
ਭਛਿ ਕਰਿਯਾਹੁ ॥੧॥ ਰੁਹ ॥

ਰਵਿ ਸਸਿ ਦੀਪਕ ਜਾ ਕੇ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਏਕਾ ਜੋਤਿ ਮੁਰਾਰਿ ॥

ਦੂਨਿਆਰੇ ਅਲੋਕ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯੁ ਬ੍ਰਹਮ ਆਰ ਚਭ ਚਾਹਾਰ ਵਾਪਕ ਅਰੇ, ਚਿਨਿ ਲੋਕਰੇ ਆਰ ਬੇਵੇ
ਸੂਰਾਗਾਯ ਯੋਧਾਛਿ ਪ੍ਰਭੁਲਿਭ ਹੋਯਾਯ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਸੁ ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਿਰਮਲੁ ਮਨਮੁਖਿ ਰੈਣਿ ਅੰਧਾਰਿ ॥੨॥

ਗੁਰੂਸੂਰਾ ਮਨੁਸ਼ਧ ਰਾਛਿ ਦਿਨ ਮਨਰੇ ਨਿਰਮਲ ਰਹਿਯਾਯ ਭਯਾ ਮਨਸੂਰਾ ਲੋਕ ਰਾਛਿਰ ਅਭਕਾਰਰੇ
ਪਥਭੁਯੁ ਰਹਿਯਾਯ ॥੨॥

ਸਿਧ ਸਮਾਧਿ ਕਰਹਿ ਨਿਤ ਝਗਰਾ ਦੁਹੁ ਲੋਚਨ ਕਿਆ ਹੋਰੈ ॥

ਬਿਯ ਪ੍ਰਭੁਸ਼ ਨਿਯ ਬਧਾਧਰੇ ਬਵਵਾ ਨਿਯ ਬਾਧਰੇ ਹੂੰ ਝਗਰਾ ਕਰਿ ਪ੍ਰਭੁਯੁ ਯੋਯਾਯ, ਕਿਛੁ ਨਿਯਰ ਦੂਯ
ਨਯਨਰੇ ਬੇ ਕਥਾ ਵੇਯੁ ਪਾਰਿਵ?

ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਸਬਦੁ ਧੁਨਿ ਜਾਰੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਝਗਰੁ ਨਿਬੇਰੈ ॥੩॥

ਮਾਝਾਰ ਝੁਧਮਰੇ ਪੁਛੁ ਯੋਧਾਓ ਵਿਧਾਮਾਨ ਅਛਿ, ਬੇ ਗਯਰ ਧੁਨਿਰੇ ਜਾਗੁਤ ਬੋਝਾਯਾਯ ਆਯ ਬਛਾ
ਗੁਰੂ ਚਾਝਾਰ ਵਿਵਾਧ ਬਮਾਧਾਨ ਕਰਿਥਾਛਿ ॥੩॥

ਸੁਰਿ ਨਰ ਨਾਥ ਬੇਅੰਤ ਅਜੋਨੀ ਸਾਚੈ ਮਹਲਿ ਅਪਾਰਾ ॥

ਬੇ ਅਨਛ, ਅਯੋਨੀ ਪੁਛੁ! ਚੂਯੇ ਵੇਵਛਾ ਏਵਾ ਮਨੁਬਧਰ ਨਾਥ ਅਛ, ਚੂਯਰ ਬਛਾ ਮਛਿਰ ਅਧਾਰ
ਅਛੇ।

ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਮਿਲੇ ਜਗਜੀਵਨ ਨਦਰਿ ਕਰਹੁ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥੪॥੨॥

ਬੇ ਜਗਜੀਵਨ ਪੁਛੁ! ਨਾਨਕਯੁ ਬੁਝਾਵਿਕਛਾ ਪੁਧਾਨ ਕਰ, ਨਿਯਰ ਧਮਾ-ਧੁਬਿਰੇ ਚਾਝਾਯੁ ਯਯਾਰ
ਕਰ ॥੪॥੨॥

ਰਾਗੁ ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧

ਗਗ ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ 3 ਘਰ 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗੁਰ ਅੰਗ ਅਚਰਿ, ਯਾਹਾਯੁ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਮਯਾਯ ਪਾਰੇ।

ਪ੍ਰਿਗੁ ਇਵੇਹਾ ਜੀਵਣਾ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਪਾਇ ॥

ਅਪਰਿ ਯਾਗਨਕੁ ਪ੍ਰਯਾਗ ਅਚੇ, ਮੋਯੁਰੇ ਬਰਿਯਾ ਬਾਪੁਰੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਯਾ।

ਜਿਤੁ ਕੰਮਿ ਹਰਿ ਵੀਸਰੈ ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ ॥੧॥

ਅਪਰਿ ਕਾਮੰਧਕੁ ਮਧ ਪ੍ਰਯਾਗ ਅਚੇ, ਮੋਯੁਰੇ ਬਰਿਯਾ ਭੂਲਿ ਬੋਯਾਯਾ ਚਯਾ ਮਨ ਧੋਧਯਾਯ ਬਾਪੁਰੇ ਰਹਿਯਾ॥1॥

ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੀਐ ਮਨਾ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਗੋਵਿੰਦ ਪ੍ਰੀਤਿ ਊਪਜੈ ਅਵਰ ਵਿਸਰਿ ਸਭ ਜਾਇ ॥

ਬੋ ਮਨ! ਅਪਰਿ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਬੋਧਾ ਗੁਯਾ ਬਹਿਧ ਕਰਿਧਾ ਯਚਿਧ, ਯਾਹਾਯਾ ਨਿਯਾਧ ਬੋਧਾ ਕਰਿਯੋ ਗੋਧਿਯਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਯਪੁਯੁ ਬੋਯਾਯਾ ਅਧ ਅਧ ਬਧੁ ਕਰਿ ਭੂਲਿ ਬੋਯਾਯਾ।

ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਚਿਤੁ ਗਹਿ ਰਹੈ ਜਰਾ ਕਾ ਭਉ ਨ ਹੋਵਈ ਜੀਵਨ ਪਦਵੀ ਪਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬਿ ਪੁਕਾਰ ਚਿਯ ਯਯੁਰਯਾ ਬਾਪੁਰੇ ਯਾਗਿ ਰਹਿਧ ਅਧ ਧੁਯਾਧਯਾਯ ਯਯੁ ਰਹਿਧ ਨਾਬਿ ਯਾਯ ਯਾਗਨਕੁ ਮਨੋਰਧ ਮੁਯਿ ਮਿਯਿਧ॥1॥ ਰੁਧ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਿਉ ਇਕੁ ਸਹਜੁ ਉਪਜਿਆ ਵੇਖੁ ਜੈਸੀ ਭਗਤਿ ਬਨੀ ॥

ਗੋਧਿਯਾ ਪ੍ਰੇਮ ਧੁਯਾ ਮੋਰ ਮਨਰੇ ਅਪਰਿ ਅਧ ਧੁਯਾਧਿਯ ਧੁਯ ਯਾਧ ਬੋਯਾਯਾਯਿ ਮੋ ਮੋਰ ਯਯਿ ਯਾਧਧਯਾਯ ਧਨਿ ਯਾਯਿਯਿ।

ਆਪ ਸੇਤੀ ਆਪੁ ਖਾਇਆ ਤਾ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ ਜੇਤੀ ਜੇਤਿ ਸਮਈ ॥੨॥

ਮੋਧੇ ਧੁੰ ਨਿਯ ਅਧੁਯ ਧੁਯਾਧ ਕਰਿ ਧੋਯਿਯ, ਬੋਧੋਧੋਧੋਧੋ ਮੋਰ ਮਨ ਪਧਿਯੁ ਬੋਯਾਯਾਯਿ ਯਾਯ ਮੋਰ ਯੋਧਾਧਿ ਪਰਧ-ਯੋਧਾਧਿਰੇ ਮਿਧਿ ਯਾਯਿਯਿ॥2॥

ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨ ਪਾਈਐ ਜੇ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਯਾਯਾਯਾਧ ਧਨਾ ਅਪਰਿ ਬਧਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਬੁਧਯੁ ਨਾਬਿ, ਮੋਧੋਧੋਧੋਧੋ ਕਰਿਧਾਯ,

ਕੂੜੈ ਕੀ ਪਾਲਿ ਵਿਚਹੁ ਨਿਕਲੈ ਤਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੩॥

ਧਧਿ ਪਰਧਾ ਯਿਧੁਧ ਮਿਧਾ ਧੁਰ ਬੋਯਾਧਿਧ, ਧਾਯਾਧੋਧੋਧੋ ਬਧਧਾ ਧੁਯ ਪ੍ਰਾਪੁ ਬੋਯਾਯਾ॥3॥

ਨਾਨਕ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਕਿਆ ਓਹੁ ਸੇਵਕੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਗੁਰ ਆਰੈ ਜੀਉ ਧਰੇਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹੀ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬੇਹੀ ਬੇਬਕ ਕੀ ਬੇਬਾ ਕਰੇ ਪਾਰਿਕ?

ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਚਿਤਿ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਪੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇਇ ॥੪॥੧॥੩॥

ਮੇਰੇ ਬੇਹੀ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਭਠਾਕੂ ਮਨੇ ਰਗ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਬੇ ਬ੍ਰਮਾ ਹੂੰ ਚਾਹਾ ਭਪਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇਇ॥੪॥੧॥੩॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੁਯਰੇ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਤੁਮ ਸੇਵਾ ਕਰਹੁ ਦੂਜੀ ਸੇਵਾ ਕਰਹੁ ਨ ਕੋਇ ਜੀ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਤੁਮੇ ਹਰਿਕਾ ਹੂੰ ਬੇਬਾ ਭਠਿ ਕਰ ਚਠਾ ਆਭ ਕਾਹਾਰ ਬੇਬਾ ਕਰ ਨਾਹੂੰ।

ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਮਨਹੁ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਈਐ ਦੂਜੀ ਸੇਵਾ ਜਨਮੁ ਬਿਰਥਾ ਜਾਇ ਜੀ ॥੧॥

ਹਰਿਕਾ ਬੇਬਾ ਭਠਿ ਕਰੇਲੇ ਮਨੋਵਾਝਿਓ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਇ, ਪਰਛੁ ਆਭ ਕਾਹਾਰ ਬੇਬਾ ਕਰੇਲੇ ਅਮੂਲਯ ਮਾਨਵ ਯੁਗ ਬਧੰ ਚਾਲਿਯਾ॥੧॥

ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰੀਤਿ ਹੈ ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਕਥਾ ਕਹਾਨੀ ਜੀ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਹਰਿ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਏਵਾ ਯਾਵਨ-ਆਚਰਣ ਅਚੇ ਚਠਾ ਹਰਿ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਕਠਾ ਆਭ ਕਾਹਾਗੀ ਅਚੇ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ਏਹਾ ਸੇਵ ਬਨੀ ਜੀਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਧਰਮਾਨੁ ਮਨ ਪ੍ਰਭੂ-ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਭਿਯੋ ਯਾਯਯਿ, ਏਹਾ ਮੇਰੇ ਬੇਬਾ-ਭਠਿ ਬਧਿਯਾਯਯਿ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਸਾਸਤ੍ਰੁ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਬੰਧਪੁ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਹਰਿ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਸ੍ਰਮ੍ਰਿਤਿ, ਮੇਰੇ ਗਾਥੁ, ਬਧਯਾਯਯੁ ਏਵਾ ਮੇਰੇ ਭਾਯ ਅਚਠਿ।

ਹਰਿ ਕੀ ਮੈ ਭੂਖ ਲਾਗੈ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਸਾਕੁ ਅੰਤਿ ਹੋਇ ਸਖਾਈ ॥੨॥

ਮੇਰੇ ਹਰਿਕਾ ਸ਼੍ਰੁਮਾ ਲਾਗੇ ਰਹਿਯਾ ਆਭ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਬਹਿਓ ਮੇਰੇ ਮਨ ਯਾਯਯਾ, ਹਰਿ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਬਧਯਾਯਯੁ ਅਚਠਿ ਆਭ ਬੇ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਅਭਿਮਾਨਕ ਬਯਾ ਅਚਠਿ॥੨॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਹੋਰ ਰਾਸਿ ਕੁੜੀ ਹੈ ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ ਨ ਜਾਈ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨਾ ਆਭ ਬਰੂ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਥਾ ਅਚੇ, ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਗੀ ਬੰਬਾਰੇ ਕਠਿ ਕਰਿਯਾ, ਏਹਾ ਚਾਹਾ ਬਹਿਓ ਯਾ ਯਾ ਨਾਹੂੰ।

ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਧਨੁ ਮੇਰੈ ਸਾਥਿ ਚਾਲੈ ਜਹਾ ਹਉ ਜਾਉ ਤਹ ਜਾਈ ॥੩॥

ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਅਮੂਲਯ ਧਾਨ ਅਚਠਿ, ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਬਾਧ੍ਰੇ ਪਰੇਲੋਕਕੂ ਮੇਰੇ, ਮੂ ਮੇਰੇ ਆਭ ਗਲੇ ਮਥ ਬੇ ਬਾਧ੍ਰੇ ਮੇਰੇ॥੩॥

ਸੋ ਝੁਠਾ ਜੋ ਝੁਠੇ ਲਾਰੈ ਝੁਠੇ ਕਰਮ ਕਮਾਈ ॥

ਸਿੰਘ ਸਿੰਘਾ ਬਹਿਓ ਲਾਗੇ ਰਹਿਓ, ਬੇ ਸਿੰਘਾ ਅਚੇ ਆਉ ਸਿੰਘ ਬੇਬੇ ਕਰਮ ਕਰਿਓ, ਬੇ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘਾ ਅਚੇ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕਾ ਭਾਣਾ ਹੋਆ ਕਹਣਾ ਕਛੁ ਨ ਜਾਈ ॥੪॥੨॥੪॥

ਨਾਨਕ ਕਹਿਓ ਮੇਰੇ ਦੂਜਿਆਰੇ ਬਹੁ ਕੀਛੇ ਬਹਿਓ ਯਥਾ ਅਨੁਸਾਰੇ ਹੋਂ ਹੋਯਾਓ, ਅੰਤਰੇ ਸਚਾਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀਰੇ ਕੀਓ ਬਿਬੇਖਿਓ ਨਾਓ ॥੪॥੨॥੪॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਜੁਗ ਮਾਹਿ ਨਾਮੁ ਦੁਲੰਭੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਅੰਤਰਿ ਮਨੁਰੇ ਭਗਵਾਨਕ ਨਾਮ ਬਹੁ ਦੁਲੰਭੁ ਅਚੇ ਭਯਾ ਗੁਰੂਕੇ ਗੰਗੇ ਨੇਲੇ ਹੋਂ ਭਾਖਾ ਪ੍ਰਾਚੀ ਹੋਯਾਓ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਵੇਖਹੁ ਕੇ ਵਿਉਪਾਇ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਭਯਾਨ ਕਲੇ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜੀਵਕੇ ਸੁਖਿ ਸੁਖਨਾਹੋਂ ॥1॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥

ਸੁੰਨਿ ਗੁਰੂਕੇ ਠਾਹੇ ਬਧਾ ਬਸੰਤ ਅਚੇ।

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਹਜੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਯਾ ਗੁਰੂਕੇ ਸਿੰਘ ਕਰਿਲੇ ਬਹਿ-ਪੁਰੁ ਸਨਰੇ ਬਾਬ ਕਰਿਓ ਆਉ ਬੇਬੇਬੇਲੇ ਬੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਬੇਅੰਤਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਓ ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਜਾਂ ਭਉ ਪਾਏ ਆਪਣਾ ਬੈਰਾਗੁ ਉਪਜੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਮੇਰੇ ਬਹਿਓ ਭਯਾ ਸਨਰੇ ਭਯੁ ਹੋਯਾਓ, ਬੇਬੇਬੇਲੇ ਜੀਵ ਬੰਬਾਰੂ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋਯਾਓ।

ਬੈਰਾਗੈ ਤੇ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥੨॥

ਬੈਰਾਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋਂ ਬਹਿ-ਪੁਰੁ ਪ੍ਰਾਚੀ ਹੋਯਾਓ ਭਯਾ ਜੀਵ ਬਹਿਓ ਬਾਅੰਤਰੇ ਰਹਿਓ ॥2॥

ਸੇਇ ਮੁਕਤ ਜਿ ਮਨੁ ਜਿਣਹਿ ਫਿਰਿ ਧਾਤੁ ਨ ਲਾਰੈ ਆਇ ॥

ਬੇਬੇ ਜੀਵ ਸੁਖਿ ਹੋਯਾਓ, ਸਿੰਘ ਜੀਵ ਸਨਕੁ ਫਿਰਿਓ ਆਉ ਸਾਧਾ ਭਾਖਾ ਬਾਅੰਤਰੇ ਦੂਜਾਰੇ ਲਾਗੇ ਨਾਹੋਂ।

ਦਸਵੈ ਦੁਆਰਿ ਰਹਤ ਕਰੇ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥੩॥

ਬੇ ਬੰਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣੇ ਰਹਿਓ ਆਉ ਭਾਖਾ ਭਿੰਨੇ ਲੋਕਾਰੇ ਜਾਨ ਪ੍ਰਾਚੀ ਹੋਯਾਓ ॥3॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤੇ ਗੁਰੁ ਹੋਇਆ ਵੇਖਹੁ ਤਿਸ ਕੀ ਰਜਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਾ ਜੀ ਪਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵਾਰਾ ਭਾਇ ਲਖਨਾ ਗੁਰੂ ਅਯਾਸ ਬਨਿਗਲਾ, ਬੇਬੇ ਪਰਮਾਤਮਾ
ਆਚਾਰੰਧਰਨਕ ਭਯੋ ਦੇਖ।

ਇਹੁ ਕਾਰਣੁ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਇ ॥੪॥੩॥੫॥

ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਮੀ ਪੁਰੁ ਏਕਿ ਕਾਮੀ ਬਲੀਓਂ ਕਰਿਓਂ ਭਯਾ ਮਾਨਵਰ ਯੋਗੀ ਨਾਨਕਾ ਯੋਗੀਓਰੇ ਮੀਠੀ
ਮਾਯਾ ॥੪॥੩॥੫॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਰਾਮ ਰਾਮ ਸਭੁ ਕੇ ਕਹੈ ਕਹਿਐ ਰਾਮੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਬਹੁਲੋਕ ਯੋਗੇ 'ਰਾਮ-ਰਾਮ' ਕਹਿਯਾਹਿ, ਕਿਛੁ ਏਕਿਓਰਿ ਕਹਿਯਾਹਿ ਭਾਗਿ ਰਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਾਇ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਰਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਾ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥੧॥

ਮਨਿ ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾਇਆ ਮਨਰੇ ਰਾਮ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਭਾਇਓਰੇ ਕੇਹੀ ਰਾਮ-ਨਾਮ ਯੋਗਿ
ਧਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਿਯਾਹਿ ॥੧॥

ਅੰਤਰਿ ਗੋਵਿੰਦ ਜਿਸੁ ਲਾਗੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਮੇਯੋਂ ਮਨੁਸ਼ਾ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੈ ਮਾਯਾਹਿ,

ਹਰਿ ਤਿਸੁ ਕਦੇ ਨ ਵੀਸਰੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਹਿ ਸਦਾ ਮਨਿ ਚੀਤਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਿਸ਼ਟ ਕਰੇ ਨਾਹੀਂ ਆਯੋ ਬਰਦਾਸ਼ੀਂ ਮਨ ਏਕੋ ਚਿਤ੍ਰੇ ਕਰਿ ਕਰਿ
ਕਰਿਯਾਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਿਰਦੈ ਜਿਨ੍ਹ ਕੈ ਕਪਟੁ ਵਸੈ ਬਾਹਰਹੁ ਸੰਤ ਕਹਾਹਿ ॥

ਮਾਇਆ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਕਪਟ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਧਰਮੁ ਵਾਇਆ ਬਲੁ ਬੋਲਿ ਕਹਿਯਾਹਿ,

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੂਲਿ ਨ ਚੁਕਈ ਅੰਤਿ ਗਏ ਪਛੁਤਾਹਿ ॥੨॥

ਭਾਇਆ ਚੁਕਾ ਕੇਵੇ ਗੋਬਿੰਦ ਬੁਝਨਾਹੀਂ ਆਯੋ ਅਭਰੇ ਬੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਿ ਬਾਂਬਾਰਨੂ ਚਾਲਿਯਾਹਿ ॥੨॥

ਅਨੇਕ ਤੀਰਥ ਜੇ ਜਤਨ ਕਰੈ ਤਾ ਅੰਤਰ ਕੀ ਹਉਮੈ ਕਦੇ ਨ ਜਾਇ ॥

ਮਨੁਸ਼ਾ ਅਨੇਕ ਭਾਈ ਭਲਰੇ ਬਾਨ ਕਰੁ, ਧਰਮੁ ਭਾਇਆ ਮਨਰੇ ਅਭੰਕਾਰ ਕੇਵੇ ਦੂਰ ਬੁਝਨਾਹੀਂ।

ਜਿਸੁ ਨਰ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਨ ਜਾਇ ਧਰਮ ਰਾਇ ਤਿਸੁ ਦੇਇ ਸਜਾਇ ॥੩॥

ਮੇਯੋਂ ਮਨੁਸ਼ਾਹਿ ਭੁਖਾ ਦੂਰ ਬੁਝਨਾਹੀਂ, ਧਰਮਾਯੋ ਭਾਇਆ ਦੁਖਿਤ ਕਰਿਯਾਹਿ ॥੩॥

ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝੈ ਕੋਈ ॥

ਮੇਯੋਂ ਬਧਿਓ ਯੋਗੇ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਅਨੁਕਾਸ਼ੀ ਹੋਯਾਹਿ, ਬੇ ਭਾਇਆ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਕੇਹੀ ਗੁਰਮੁਖੀ
ਬਧਿਓ ਏਕੋ ਦੂਰਿਯਾਹਿ।

ਨਾਨਕ ਵਿਚਹੁ ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ ਤਾਂ ਹਰਿ ਭੇਟੈ ਸੋਈ ॥੪॥੪॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਨਿਯ ਭਿਰਹੁ ਅਹੰਕਾਰ ਨਝੁ ਕਰਿਯੋ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਸੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਸਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਿਯਾ ॥੪॥੪॥੬॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਤਿਸੁ ਜਨ ਸਾਂਤਿ ਸਦਾ ਮਤਿ ਨਿਹਚਲ ਜਿਸ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ਗਵਾਏ ॥

ਯੇਸ਼ਰ ਮੇਯਯ ਮਨੁਸ਼ਯਰ ਅਭਿਮਾਨ ਧੂਰ ਕਰਿਯੋ, ਚਾਹਾਨੁ ਗਾਫਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਯਾ ॥੪॥੪॥੬॥ ਚਾਹਾਰ ਕੂਝਿ ਸਰਵਾ ਨਿਝੁਲ ਰਹਿਯਾ ॥

ਸੋ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥੧॥

ਸੇਹਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਯਾ, ਯੋਧ ਗੁਰੁਸ਼ ਭਧਦੇਸ਼ ਭਾਰਾ ਸਭਯੂ ਕੂਝਿਯਾ ॥੪॥੪॥੬॥ ਨਿਯ ਚਿਯੂ ਹਰਿ-ਚਰਣਰੇ ਲਗਾਇਯਾ ॥੧॥

ਹਰਿ ਚੇਤਿ ਅਚੇਤ ਮਨਾ ਜੋ ਇਛਹਿ ਸੋ ਫਲੁ ਹੋਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਅਚੇਤ ਮਨ! ਭਗਵਾਨਯੂ ਸ਼ਰਣ ਕਰ, ਚੋਚੇ ਮਨੋਬਾਝਿਤ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਵ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵਹਿ ਪੀਵਤ ਰਹਹਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੁਸ਼ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਚੋਚੇ ਹਰਿ-ਰਸ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਵ, ਯਾਹਾਨੁ ਪਾਨ ਕਰਿਲੇ ਸਰਵਾ ਸੁਖ ਭਧਲਯੂ ਹੋਇਯਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਤਾ ਪਾਰਸੁ ਹੋਵੈ ਪਾਰਸੁ ਹੋਇ ਤ ਪੂਜ ਕਰਾਏ ॥

ਮੇਵੇ ਸਧਗੁਰੁਸ਼ ਸਹਿਤ ਮਨੁਸ਼ਯਰ ਭੇਟ ਹੋਇਯਾ, ਸੇਚੇਚੇਲੇ ਸੇ ਪਾਰਸ ਵਧਿਯਾ, ਪੁਰੁਸ਼ ਯਾਵਯ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਰ ਪੂਜਾ ਕਰਾਇ ਯਾਹਾਯੋ,

ਜੋ ਉਸੁ ਪੂਜੇ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਏ ਦੀਖਿਆ ਦੇਵੈ ਸਾਚੁ ਬੁਝਾਏ ॥੨॥

ਯੋਧ ਚਾਹਾਰ ਪੂਜਾ ਕਰਿਯਾ, ਸੇ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯੋ ॥ ਅਧਯੂ ਧਾਸ਼ਾ ਵੇਲੇ ਸੇ ਸੇਮਾਨਯੂ ਸਭਯੂ ਮਾਰਗਰੇ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਿਯਾ ॥੨॥

ਵਿਣੁ ਪਾਰਸੈ ਪੂਜ ਨ ਹੋਵਈ ਵਿਣੁ ਮਨ ਪਰਚੇ ਅਵਰਾ ਸਮਝਾਏ ॥

ਪਾਰਸ(ਮਹਾਨ) ਵਧਿਵਾ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਪੂਜਾਰ ਮੋਗਯ ਫੂਧਨਾਯੋ, ਨਿਯ ਮਨਯੂ ਕੂਝਾਯਾ ਬਿਨਾ ਸੇ ਅਧਯੂ ਕੂਝਾਯਾ ॥

ਗੁਰੁ ਸਦਾਏ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧਾ ਕਿਸੁ ਓਹੁ ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ ॥੩॥

ਅਯਾਨ ਅਯ ਮਨੁਸ਼ਯ ਨਿਯ ਨਿਯ ਗੁਰੁ ਕਹਿਯਾ, ਕਿਯੁ ਕਰਿ ਸੇ ਕਾਹਾਰ ਮਾਰਗ ਵਧਿਯ ਕਰਿ ਪਾਰਿਵ? ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਵਿਣੁ ਨਦਰੀ ਕਿਛੁ ਨ ਪਾਈਐ ਜਿਸੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੇ ਪਾਏ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਸ਼ ਦਮਾ ਬਿਨਾ ਕਿਛੀ ਮੱਧ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ, ਸਗੋਂ ਮਨੁੱਖੀ ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦਮਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਧਾਰਨ ਕਰੇਗਾ, ਸੋ ਐਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗਾ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਅਪਣਾ ਸਬਦੁ ਵਰਤਾਏ ॥੪॥੫॥੭॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪੁਰੁਸ਼ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਚਾਰ ਚਾਹੇਗਾ ਕਰੇਗਾ ॥੪॥੫॥੭॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਪੰਚਪਦੇ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਹਲਾ 3 ਪੰਚਪਦ ॥

ਨਾ ਕਾਸੀ ਮਤਿ ਉਪਜੈ ਨਾ ਕਾਸੀ ਮਤਿ ਜਾਇ ॥

ਨਾ ਕਾਸ਼ੀ ਜਲੇ ਰੂਪੀ ਭਰੋਸੇ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੋਂ ਕਾਸ਼ੀ ਦੇ ਰੂਪੀ ਦੂਰ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਮਤਿ ਉਪਜੈ ਤਾ ਇਹ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥੧॥

ਸਤਗੁਰੂ ਜੀ ਮਿਲਨ ਵਾਲਾ ਰੂਪੀ ਭਰੋਸੇ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸੋਚੇ-ਬੋਧੇ ਮਨੁੱਖੀ ਐਸੇ ਜਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ॥1॥

ਹਰਿ ਕਥਾ ਤੂੰ ਸੁਣਿ ਰੇ ਮਨ ਸਬਦੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਿਓ ਅਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਵਸਾਏ।

ਇਹ ਮਤਿ ਤੇਰੀ ਥਿਰੁ ਰਹੈ ਤਾਂ ਭਰਮੁ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸ ਮਤਿ ਦੇ ਚਾਰੇ ਐਸੇ ਰੂਪੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਚਾਹੇ-ਬੋਧੇ ਅਭਰਮ ਦੂਰ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜਿਸ ਮਤਿ ਦੇ ਚਾਰੇ ਹੋਵੇਗਾ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਚਰਣ ਰਿਦੈ ਵਸਾਇ ਤੂ ਕਿਲਵਿਖ ਹੋਵਹਿ ਨਾਸੁ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਹਰਿ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਚਾਰੇ ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਸੁਧਾਰ ਕਰ, ਚਾਰੇ ਸਮਝ ਪਾਏ ਜਾਣੇ ਹੋਵੇਗਾ।

ਪੰਚ ਭੂ ਆਤਮਾ ਵਸਿ ਕਰਹਿ ਤਾ ਤੀਰਥ ਕਰਹਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥੨॥

ਜਿਸ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਪੰਚ ਭੂ ਦੇ ਚਾਰੇ ਵਸੇਗਾ, ਚਾਹੇ-ਬੋਧੇ ਚਾਰੇ ਜਿਸ ਦੇ ਚਾਰੇ ਸਭ ਦੇ ਚਾਰੇ ਹੋਵੇਗਾ ॥2॥

ਮਨਮੁਖਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮੁਗਧੁ ਹੈ ਸੋਝੀ ਕਿਛੁ ਨ ਪਾਇ ॥

ਮਨਮੁਖੀ ਵਧੇਰੇ ਐਸੇ ਮਨ ਮੁੱਢੇ ਅਤੇ ਚਾਹੇ-ਬੋਧੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਬੁਝਈ ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛਤਾਇ ॥੩॥

ਮੁੱਢੇ ਮਨ ਹਰਿ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਜਾਣੇ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਗੇਭਰੇ ਪਛਤਾਏ ਕਰੇ ਦੂਜੇ ਚਾਹੇ-ਬੋਧੇ ॥3॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਤੀਜਾ ॥

ਗੁਰੂਰੇ ਮਹਲਾ 3 ਚਿੰਨਾ ॥

ਏਕੇ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਪੰਡਿਤ ਸੁਣਿ ਸਿਖੁ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥

ਹੇ ਪਉਠ ! ਖਾਨ ਦੇਵਕ ਗੁਰੂ, ਏਕ ਈਸ਼ਵਰ ਨਾਮ ਹੁੰ ਅਸਲ ਖਾਨਾ ਅਠ, ਏਕਾਨੁ ਹੁੰ ਬਧ ਭਾਵੇ ਗਿਆਨੀ।

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਜੇਤਾ ਪੜਹਿ ਪੜਤ ਗੁਣਤ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਹੋਈ ॥੧॥

ਦੋਧਭਾਵ ਭਾਰਾ ਯਾਤਾ ਕਿਛੇ ਚੁ ਪੜ੍ਹ, ਏਧਰੇ ਪਛੇਰਾ ਏਕ ਚਿੰਨ੍ਹ ਕਰਿਕਾ ਭਾਰਾ ਚੋਰੇ ਬਰਕਾ ਦੂਝਾ ਮਿਲਿਆ॥1॥

ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਤੂੰ ਲਾਗਿ ਰਹੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸੋਈ ਹੋਈ ॥

ਚੁ ਚਰਿਕਾ ਚਰਣਰੇ ਲਾਗੇ ਰਹ, ਗੁਰੂਕਾ ਚਕ ਭਾਰਾ ਚੋਰੇ ਆਨ ਮਿਲਿਯੋ।

ਹਰਿ ਰਸੁ ਰਸਨਾ ਚਾਖੁ ਤੂੰ ਤਾਂ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਯੋਜਿਯੇ ਚੁ ਚਰਿ-ਰਸ ਪਾਨ ਕਰ, ਚੋਰੇ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਯੋ॥1॥ ਰੁਖ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਮਨੁ ਸੰਤੋਖੀਐ ਤਾ ਫਿਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ ਨ ਹੋਇ ॥

ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਠ ਮਿਲਨ ਕਲੇ ਮਨ ਬਛੁਝੁ ਹੋਇਯਾ॥ ਆਯੋ ਪੂਰੀ ਚੁਝਾ ਏਕ ਸੁਖਾ ਗੁਰ ਕਰੇ ਨਾਹੀ।

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਪਾਇਆ ਪਰ ਘਰਿ ਜਾਇ ਨ ਕੋਇ ॥੨॥

ਨਾਮਰੇ ਖਾਨਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਕੇਹੇ ਮਨੁਸ਼ਾ ਪਰ ਘਰਕੁ ਯਾ॥ ਨਾਹੀ॥2॥

ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਜੇ ਕਰੇ ਮਨਮੁਖਿ ਬੁਝ ਨ ਹੋਇ ॥

ਮਧੇ ਮਨਮੁਖੀ ਮਨੁਸ਼ਾ ਮੁਖਰੇ ਕੇਵਲ ਕਥਾ ਕਰਿਯਾ॥ ਚਾਹੇਹੋਲੇ ਚਾਹਾਨੁ ਨਾਮ-ਪਨਰ ਆਨ ਬੁਝਨਾਹੀ।

ਗੁਰਮਤੀ ਘਟਿ ਚਾਨਣਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਾਵੈ ਸੋਇ ॥੩॥

ਯਾਤਾਰੇ ਬੁਧਰੇ ਗੁਰੂਕਾ ਮਧੇ ਭਾਰਾ ਆਨ ਰੂਪੀ ਆਲੋਕ ਹੋਇਯਾ॥ ਬੇ ਬਰਿਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾ॥3॥

ਸੁਣਿ ਸਾਸਤ੍ਰੁ ਤੂੰ ਨ ਬੁਝਹੀ ਤਾ ਫਿਰਹਿ ਬਾਰੇ ਬਾਰ ॥

ਚੁ ਗਾਥ ਗੁਰੀ ਮਧ ਨਾਮ-ਪਨਕੁ ਰੂਪੇ ਨਾਹੀ, ਏਧਰਾਕ ਵਾਰਧਾਰ ਏਕੋ ਬੇਧੋ ਪਧਭੁਝੁ ਰਹਿਯਾ॥

ਸੈ ਮੂਰਖੁ ਜੋ ਆਪੁ ਨ ਪਛਾਣਈ ਸਚਿ ਨ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥੪॥

ਬੇਹੁੰ ਮਨੁਸ਼ਖ ਮੂਰਖ ਅਚੇ, ਯੇਵ ਨਿਯ ਅਮ੍ਰਿਤਰੂਪਕੁ ਯਾਗਿਧਾਰੇ ਨਾਹਿੰ ਆਯ ਬਧੁ ਬਹਿਓ ਧ੍ਰੇਫ ਕਰੇ
ਨਾਹਿੰ॥4॥

ਸਚੈ ਜਗਤੁ ਡਹਕਾਇਆ ਕਹਣਾ ਕਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਬਧੁਬਰੂਪ ਪੁਰੁ ਏਵਿ ਯਗਧਕੁ ਕੁਮਾਰਗਾਮੀ ਕਰਿਛਿ ਆਯ ਮਨੁਸ਼ਖ ਕਿਛਿ ਕਹਿਧਾਰੇ ਨਾਹਿੰ।

ਨਾਨਕ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇ ਕਰੇ ਜਿਉ ਤਿਸ ਕੀ ਰਜਾਇ ॥੫॥੭॥੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਝ੍ਯੁਰ ਅਛਿ, ਨਿਯ ਯਛਾ ਅਨੁਬਾਰੇ ਭਾਹਾ ਕਰਿਯਾਛਿ॥5॥7॥6॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਗ੍ਯਰ ਏਕ ਅਚਛਿ, ਯਾਹਾਯੁ ਬਧਗੁਰੁਯ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਮਾਯਯ ਪਾਰੇ

ਰਾਗੁ ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥

ਰਾਗ ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ 4 ਚਉਪਦੀ ਘਰ 1॥

ਹਰਿ ਕੇ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤ ਪੁਰਖਾ ਹਉ ਬਿਨਉ ਕਰਉ ਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥

ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਬਰੂਪ! ਹੇ ਬਧਗੁਰੁ ਬਧਧੂਰਯ! ਆਪਯਯ ਮੋਰ ਏਵਿ ਬਿਨਓ ਮੇ

ਹਮ ਕੀਰੇ ਕਿਰਮ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਕਰਿ ਦਇਆ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿ ॥੧॥

ਮੂੰ ਭੁਛ ਯੀਵ ਚੋਰ ਯਰਯ ਨੇਯਛਿ, ਹੇ ਬਧਗੁਰੁ! ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੋਰ ਮਨਰੇ ਬਰਿਨਾਮਰ ਪੁਕਾਯ
ਕਰ॥1॥

ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਗੁਰਦੇਵ ਮੇ ਕਉ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿ ॥

ਹੇ ਮੋਰ ਮਿਓ ਗੁਰੁਦੇਵ! ਮੋਰ ਮਨਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਪੁਕਾਯ ਕਰ।

ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਾਨੁ ਸਖਾਈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਹਮਰੀ ਰਹਰਾਸਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੁ ਯਪਦੇਯ ਯਾਵਰੇ ਵਯਾਯਛਛਿ ਮੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਭਾਹਾਯ ਪ੍ਰਾਯਰ ਬਯਾ ਅਚਛਿ ਆਯ ਬਰਿਯ
ਕੀਰਿ ਕਰਿਵਾ ਛਿ ਆਮਰ ਰਾਓ ਅਚੇ॥1॥ਰੂਹ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਕੇ ਵਡਭਾਗ ਵਡੇਰੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰਧਾ ਹਰਿ ਪਿਆਸ ॥

ਬਰਿਯ ਯਯਰ ਵਧ ਬੋਯਾਯਾ ਮੇ ਬਰਿਨਾਮਰੇ ਅਗਾਯ ਗੁਯਾ ਅਛਿ ਆਯ ਬਰਿਨਾਮ ਯਪਿਵਾਰੇ ਯਾਹਾਰ
ਭਾਧੁ ਯਾਯਾ ਅਛਿ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸਹਿ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਗੁਣ ਪਰਗਾਸਿ ॥੨॥

ਬਰਿ-ਪੁਰੁਯ ਨਾਮਕੁ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿ ਬੇ ਭੁਧੁ ਬੋਯਾਯਾ ਭਯਾ ਬਧਬਯਾਓਰੇ ਮਿਯਿ ਭਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਬਰਿਯ
ਗੁਯ ਰੂਪੀ ਪੁਕਾਯ ਬੋਯਾਯਾ॥2॥

ଯିଏ ହରିଜ୍ଜା 'ହରି, ହରି ରସ'କୁ ଆସ୍ବାଦନ କରି ନାହିଁ, ସେ ଭାଗ୍ୟହୀନ ଅଟେ ତଥା ଯମର ପାଶରେ ପଡ଼ି ରହିଥାଏ ।

ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣ ଏବଂ ସଙ୍ଗତିରେ ନାହିଁ ସେହି ବିମୁଖ ବ୍ୟକ୍ତିର ଜୀବନକୁ ଧ୍ବଂସର ଅଟେ ତଥା ଭବିଷ୍ୟତରେ ତାହାଙ୍କ ବଞ୍ଚିବା ମଧ୍ୟ ଧ୍ବଂସର ଅଟେ ॥୩॥

ଯେଉଁ ହରି-ଭକ୍ତକୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି, ତାହାର ମଞ୍ଜୁଷା ଉପରେ ଜନ୍ମ ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ପରମାତ୍ମା ଏପରି ଭାବ୍ୟ ଲେଖାଛନ୍ତି ।

ହେ ନାନକାସେହି ସତସଙ୍ଗତି ଧନ୍ୟ-ଧାନ୍ୟ ଅଟେ ଯେଉଁଠି ହରିରସର ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଥାଏ ଆଉ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତକୁ ତାହାଙ୍କ ନାମର ଜ୍ଞାନ-ପ୍ରକାଶ ମିଳିଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ ହେ ସଦଗୁରୁ! ମୋତେ କେବଳ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ଦାନ ପ୍ରଦାନ କର ॥4॥1॥

ଗୁଡ଼ରୀ ମହଲ ୪ ॥

ଦୁନିଆର ମାଲିକ ଗୋବିନ୍ଦ ମୋର ପ୍ରିୟତମ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ମୋର ପ୍ରିୟତମ ମନରେ ବହୁତ ପ୍ରିୟ ଅଟେ, ସତସଞ୍ଜତିରେ ଶବ୍ଦ ଦ୍ଵାରା ସେ ମୋର ମନକୁ ମୋହିଁ ନିଅନ୍ତି।

ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ନାମ ଜପ କର, ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରି ରହିବା ଉଚିତ, ସେହି ପ୍ରଭୁ ହିଁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ଦାନ ଦେଇଥାନ୍ତି॥ 1 ॥

ହେ ମୋର ଭକ୍ତ ଭାଇ! 'ଗୋବିନ୍ଦ-ଗୋବିନ୍ଦ' ନାମ ଜପି ଗୋବିନ୍ଦ ମୋର ମନକୁ ମୋହି ନେଇଛନ୍ତି।

ମୁଁ ଗୋବିନ୍ଦ-ଗୋବିନ୍ଦ କହି ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ସାଧୁସଙ୍ଗତିରେ ଡୋର ଭଲ ବହୁତ ସ୍ବର ଲାଗାଅଛି ॥ ୧ ॥ ରହ ॥

ହରିଙ୍କ ଭକ୍ତି ସୁଖର ସାଗର ଅଟେ, ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ଵାରା ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ରିଦ୍ଧି-ସିଦ୍ଧି ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗିଥାନ୍ତି ।

ਜਨ ਕਉ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਸੋਹੈ ॥੨॥

ਰਾਮਾਨੰਦ ਨਾਮ ਭਾਵਾਨੰਦ ਬੇਬਕਾਰ ਯੋਗਨੰਦ ਆਖਾਰ ਅਰੇ, ਬੇ ਹਰਿਨੰਦ ਨਾਮ ਯੋਗਿਆ ਅਭ ਹਰਿਨੰਦ
ਬਹਿਰ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮੰਦ ਲਾਗਿਆ ॥੨॥

ਦੁਰਮਤਿ ਭਾਗਹੀਨ ਮਤਿ ਫੀਕੇ ਨਾਮੁ ਸੁਨਤ ਆਵੈ ਮਨਿ ਰੇਹੈ ॥

ਦੂਰਮਤਿ, ਭਾਗਪ੍ਰਾਪਤਿ ਆਦਿ ਭ੍ਰਮ ਭ੍ਰਮੀ ਵਾਲਾ ਲੋਕਾਨੂੰ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਗੁਣੀ ਹੋਂ ਮਨਰੇ ਭ੍ਰਾਮ ਆਇਯਾ।

ਕਉਆ ਕਾਰਾ ਕਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪਾਈਐ ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਵਿਸਟਾ ਖਾਇ ਮੁਖਿ ਰੇਹੈ ॥੩॥

ਕਾਭਰ ਬਸੰਤਰੇ ਬਾਧਿਐ ਭੋਜਨ ਰੋਗਾਗਲੇ ਮਖ ਥੇ ਨਿਯੰਤਰੇ ਬਿਐ ਆਦਿ ਗਾਏ ਹੋਂ ਭੁਭੁ ਹੋਇਯਾ॥੩॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਤਿਵਾਦੀ ਜਿਤੁ ਨਾਤੈ ਕਉਆ ਹੰਸੁ ਰੇਹੈ ॥

ਬਧਵਾਦੀ ਬਧਗੁਰੂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਰੋਗਾਗਲੇ ਅਰੇ, ਮੋਢੀਯੋਰੇ ਬਾਧ ਕਰਿਯੋ ਕਾਭ ਮਖ ਹੰਸ ਬਧਿਯਾ।

ਨਾਨਕ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਵਡੇ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਨ੍ਹ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਮਲੁ ਧੇਰੈ ॥੪॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਹਿ ਮਨੁਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਆਦਿ, ਮਿਥ ਨਿਯੰਤਰੇ ਮਨਾਨੂੰ ਗੁਰੂ ਭਧਵੇਗੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਰੇ ਪੁਰੁਸ਼-ਨਾਮਰੇ ਮੋਢੀ ਕਰਿਯਾ॥੪॥੨॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗੁਰੂ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਉਤਮ ਉਤਮ ਬਾਣੀ ਮੁਖਿ ਬੋਲਹਿ ਪਰਉਪਕਾਰੇ ॥

ਹਰਿਯੋ ਭਭ ਭਭ ਅਰੇ, ਭਾਯੋ ਵਾਗੀ ਵਧ ਭਭ ਹੋਇਯਾ ਭਯਾ ਬੇ ਨਿਯੰਤਰੇ ਪਰੋਪਕਾਰ ਪਾਏ ਵਾਗੀ ਵੋਲਿਯਾ।

ਜੇ ਜਨੁ ਸੁਣੈ ਸਰਧਾ ਭਗਤਿ ਸੇਤੀ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥੧॥

ਮੋਢੀ ਲੋਕ ਗੁਣੀ ਆਦਿ ਭਭ-ਭਾਧ ਬੇਹਿ ਭਾਯੋ ਗੁਣੀਯਾ, ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਭਾਯੋ ਮੁਠਿ ਕਰਿ ਵੋਲਿਯਾ॥੧॥

ਰਾਮ ਮੇ ਕਉ ਹਰਿ ਜਨ ਮੇਲਿ ਪਿਆਰੇ ॥

ਹੇ ਰਾਮ! ਮੋਢੀ ਭਭ ਬਭਧਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰ।

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਹਮ ਪਾਪੀ ਗੁਰਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰੀਤ ਬਧਗੁਰੂ ਮੋਢੀ ਨਿਯੰਤਰੇ ਪ੍ਰਾਧ ਠਾਧ ਪ੍ਰਿਯ ਅਰਥੇ, ਗੁਰੂਵੇਦ ਮੋਢੀ, ਪਾਪੀ, ਮਖ ਮੋਢੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਰਿਯਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਡਭਾਗੀ ਵਡਭਾਗੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੇ ॥

ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਵਧ ਭਾਧਗਾਗੀ ਅਰੇ, ਆਭ ਬੇ ਮਖ ਭਾਧਵਾਗੀ ਅਰੇ, ਹਰਿਨਾਮ ਹੋਂ ਭਾਯੋ ਗਾਧਨਰ ਆਧਾਰ ਬਧਿਯਾਭਭ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵਹਿ ਗੁਰਮਤਿ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰੇ ॥੨॥

ਬੇਸ਼ ਹਰਿ ਨਾਮਾਨੁਤ ਏਕੰ ਹਰਿਰਬਜੁ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ਓਯਾ ਗੁਰੂ ਭਪਦੇਗ ਭਾਰਾ ਓਹਾਰ ਭਭਿਰ ਭਭਾਰ
ਭਰਿ ਰਹਿਯਾਏ ॥੨॥

ਜਿਨ ਦਰਸਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤ ਪੁਰਖ ਨ ਪਾਇਆ ਤੇ ਭਾਗਹੀਣ ਜਮਿ ਮਾਰੇ ॥

ਪਰਭੁ ਯਿਐ ਬਦਗੁਰੂ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਦਰਸਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿ ਨਾਹਿ, ਬੇ ਭਾਗਯਾਨ ਓਯਾ ਓਹਾਕੁ ਯਮਦੂਤ ਨਝ
ਕਰਿਯਾਏ।

ਸੇ ਕੂਕਰ ਸੂਕਰ ਗਰਧਤ ਪਵਹਿ ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਦਯਿ ਮਾਰੇ ਮਹਾ ਹਤਿਆਰੇ ॥੩॥

ਏਧਰਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਕੂਕਰ, ਧੂਧੂਰਿ ਅਪਵਾ ਗਯ ਭਲਿ ਗਭ-ਯੋਨਿਰੇ (ਯਯ ਮਰਗ ਚਕੁਰੇ) ਪੀਓਤ
ਰਹਿਯਾਏ ਓਯਾ ਬੇਹਿ ਮਹਾ ਹਥਯਾਕਾਰੀਕੁ ਭਗਵਾਨ ਮਾਰਿ ਦੇਕਯਾਏ ॥੩॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਹੋਹੁ ਜਨ ਉਪਰਿ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੇ ॥

ਹੇ ਵਾਨਦਯਾਲੂ! ਨਿਯ ਬੇਬਕ ਭਪਰੇ ਦਯਾ ਕਰ ਆਭ ਨਿਯ ਕ੍ਰਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰਿ ਓਹਾਕੁ ਭਯਾਰ ਕਰ।

ਨਾਨਕ ਜਨ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਹਰਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥੪॥੩॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿਕਾ ਗਰਗ ਨੇਯਯਯ, ਯੋਵੇ ਹਾਰਾਕੁ ਭਪਯੁਯ ਲਾਗਿਯਾਏ, ਬੇਓਵੇਯੇ ਬੇ ਓਹਾਰ
ਭਯਾਰ ਕਰਿਵੇ ॥੪॥੩॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗੁਯਰੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਹੋਹੁ ਦਇਆਲ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲਾਵਹੁ ਹਉ ਅਨਦਿਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਿਤ ਧਿਆਈ ॥

ਹੇ ਮੋਰ ਰਾਮ! ਮੋਰ' ਭਪਰੇ ਦਯਾਲੂ ਝੁਅ, ਮੋਰ ਮਨ ਭਭਿਰੇ ਲਗਾਅ, ਕਾਰਗ ਮੂੰ ਬਰਵਾ ਓਰ
ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਸਭਿ ਸੁਖ ਸਭਿ ਗੁਣ ਸਭਿ ਨਿਧਾਨ ਹਰਿ ਜਿਤੁ ਜਪਿਐ ਦੁਖ ਭੁਖ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਈ ॥੧॥

ਪਰਮਾਨੁ ਬਰੂ ਬੁਯ, ਬਰੂ ਗੁਗ ਏਕੰ ਬਮਬ ਨਿਖ੍ਰਿ ਭਭਾਰ ਅਚਯ, ਯਾਹਾਰ ਨਾਮ ਯਪਿਯੇ ਬਰੂ ਦੂਗ
ਏਕੰ ਸ਼੍ਰੁਯਾ ਦੂਰ ਹੋਕਯਾਏ ॥੧॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਮੇਰਾ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਖਾ ਹਰਿ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਮੋਰ ਮਨ! ਰਾਮਕ ਨਾਮ ਮੋਰ ਬਗਾ ਏਕੰ ਭਾਯ ਅਚੇ।

ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਸੁ ਗਾਵਾ ਅੰਤਿ ਬੇਲੀ ਦਰਗਹ ਲਏ ਛਡਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਕ ਮਓ ਭਾਰਾ ਮੂੰ ਰਾਮਨਾਮਰ ਯਗ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ। ਅਯਿਯ ਬਮਯਰੇ ਏਹਾ ਮੋਰ ਬਾਯੁ ਹੋਵ
ਆਭ ਪੁਯਕਾ ਦਰਕਾਰਰੇ ਮੋਰੇ ਰਯਾ ਕਰਿਵੇ ॥੧॥ਰੂਹ ॥

ਤੂੰ ਆਪੇ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੋਚ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਲਾਈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਅੰਤਰ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਮਨਚੇ ਮਿਲਨਚੇ ਚਾਹੁ
ਲਾਲਸਾ ਭਾਓ ਕਰਾਏਛੇ।

ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਲੋਚ ਲਗੀ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਪ੍ਰਭਿ ਲੋਚ ਪੂਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ॥੨॥

ਏਵੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਏਵੇ ਚਨਚੇ ਬਰਿਕਾ ਪਾਏ ਚਾਹੁ ਲਾਲਸਾ ਲਾਗਿਛੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਬਦਗੁਨਾ
ਗੰਗੇਚੇ ਰੰਗ ਮੇਰੇ ਲਾਲਸਾ ਪੂਰ੍ਵ ਕਰਿਛੇਛੇ॥੨॥

ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ ਪੁੰਨਿ ਕਰਿ ਪਾਇਆ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪ੍ਰਿਗੁ ਪ੍ਰਿਗੁ ਬਿਰਥਾ ਜਾਈ ॥

ਅਮੂਲਯ ਮਾਨਵ ਜਨਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਐ ਹੂੰ ਗੁਣ ਬੋਝਾਇਆ, ਪ੍ਰਭੂ-ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਏਵਾ ਮੁਕਾਰ ਮੋਹਯ ਚਾਹੁ
ਬਧਾਇਆ।

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਰਸ ਕਸ ਦੁਖ ਖਾਵੈ ਮੁਖ ਫੀਕਾ ਥੁਕ ਥੁਕ ਮੁਖਿ ਪਾਈ ॥੩॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬਿਛਿਨੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਾਧਿਐ ਪਦਾਰਥ ਮਥ ਬੁਝਾ ਰੂਪ ਅਚੇ, ਚਾਹਾਰੇ ਮੁਖ ਫੀਕਾ ਹੂੰ ਰਹਿਏ
ਅਭ ਚਾਹਾਰੇ ਰੋਹੇਰੇ ਛੇਦ ਪਛਿਏ॥੩॥

ਜੇ ਜਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰਣਾ ਤਿਨ ਦਰਗਹ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥

ਮੇਯੋ ਲੋਕ ਬਰਿ-ਪ੍ਰਭੂ ਗੰਗੇ ਨੇਯਾਇਆ, ਚਾਹਾਕੁ ਬਰਿ ਨਿਯ ਵਰਵਾਰੇ ਮਾਨ ਬਧਾਨੁ ਪ੍ਰਦਾਨ
ਕਰਿਏਛੇ।

ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸਾਬਾਸਿ ਕਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਜਨ ਕਉ ਜਨ ਨਾਨਕ ਮੇਲਿ ਲਏ ਗਲਿ ਲਾਈ ॥੪॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਿਯ ਬੇਬਕਕੁ ਪ੍ਰਭੂ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਏਵੇ ਬਾਬਾਸ ਕਹਿਏਛੇ, ਬੇ ਚਾਹਾਕੁ ਗਲਾਚੇ ਲਗਾਏ
ਥਾਏਛੇ ਅਭ ਨਿਯ ਬਾਧੁਚੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਏ ਥਾਏਛੇ॥੪॥੪॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗੁਰੂਰੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਮੇਰੀ ਮੇ ਕਉ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ਜੀਵਾਇਆ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂਗੁਣੀ ਬਧੀ! ਮੇਰੇ ਬਰਿਨਾਮਚੇ ਵਾਨ ਫੀਕਾ ਮੇਰੇ ਗੁਣਚੇ ਲੀਵਨ ਅਚੇ।

ਹਮ ਹੋਵਹੁ ਲਾਲੇ ਗੋਲੇ ਗੁਰਸਿਖਾ ਕੇ ਜਿਨ੍ਹ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਇਆ ॥੧॥

ਮੂੰ ਬੇਬੇ ਗੁਰਗੰਗਾ ਬੇਬਕ ਏਵੇ ਵਾਸ ਅਚੇ ਮਿਥ ਰਾਏ ਫੀਕਾ ਬਰਿ-ਪ੍ਰਭੂ ਹੂੰ ਵਾਨ ਕਰਿਏਛੇ॥੧॥

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਿਰਹੁ ਗੁਰਸਿਖ ਪਗ ਲਾਇਆ ॥

ਭਗਵਾਨ ਮੇਰੇ ਮਨ ਏਵੇ ਚਨਚੇ ਗੁਰਗੰਗਾ ਚਰਗ ਪਾਏ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਓ ਕਰਿਛੇਛੇ।

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਸਖਾ ਗੁਰ ਕੇ ਸਿਖ ਭਾਈ ਮੇ ਕਉ ਕਰਹੁ ਉਪਦੇਸੁ ਹਰਿ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ
॥

ਹੇ ਗੁਰੂਯ ਜੀਸ! ਫੂਰੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ, ਮੇਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਅਵ° ਮੇਰੇ ਭਾਇ ਅਧ, ਮੇਰੇ ਭਰੋਸੇ ਦੇਣ,
ਕਾਰਣ ਫੂਰੇ ਸਹਿਤ ਮਿਥੀਯੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਸਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਿ ਪਾਰਿਓ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਜਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲੇ ਜਿਨ੍ ਵਚਨ ਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥

ਮੇਲੇਵੇ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੂ ਜੁ ਭਲੇ ਲਾਗਿਥਾਵ, ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ ਬੇ ਗੁਰੂਮੁਖੀਨੂੰ ਮੇਲਨ ਕਰਾਇ, ਯਾਹਾਰ ਮਨਜੂ
ਗੁਰੂ-ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਵਾਗੀ ਵਧ ਮਖੂਰ ਲਾਗਿਥਾਵ।

ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰ ਕੇ ਸਿਖ ਪਿਆਰੇ ਹਰਿ ਨਿਰਬਾਣੀ ਨਿਰਬਾਣ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥੨॥

ਗੁਰੂਕਾ ਪ੍ਰਿਯ ਗੰਗ ਭਾਗਵਾਨ ਅਰੇ, ਯੇਵ ਨਿਰਵਾਗੀ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਵਾਰਾ ਨਿਰਵਾਗ-ਪਦ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਨੇ॥੨॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਹਰਿ ਪਿਆਰੀ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੀਠਾ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਧਬਯਾਧਿ ਹਰਿਕਾ ਪ੍ਰਿਯ ਅਰੇ, ਯਾਹਾਨੂੰ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਨਾਮ ਮਿਠਾ ਏਵਾ ਮਖੂਰ ਲਾਗਿਥਾਵ।

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਸੰਗੁ ਨ ਪਾਇਆ ਸੇ ਭਾਗਹੀਣ ਪਾਪੀ ਜਮਿ ਖਾਇਆ ॥੩॥

ਯਾਹਾਨੂੰ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬਾਗਧਿ ਏਵਾ ਬਯਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾ ਨਾਹਿ, ਬੇਭੇ ਭਾਗਵਾਨ ਪਾਪੀਨੂੰ ਮਰਦੂਧ
ਨੇਕਥਾਵ॥੩॥

ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭੁ ਧਾਰੇ ਹਰਿ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇਆ ॥

ਮਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਪ੍ਰਭੂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਰਗ ਕਰਿਥਾਇ, ਭਾਹਾਹੇਲੇ ਗੁਰੂਮੁਖੀਰ ਮੇਲਨ ਵਾਰਾ ਪ੍ਰਾਗੀ ਯੋਗਰਯ
ਬਧਿਧ ਮਿਲੈ ਯਾਵ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਬੇਲੇ ਗੁਣ ਬਾਣੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥੪॥੫॥

ਨਾਨਕ ਮਖ ਗੁਰੂਵਾਗੀ ਵੇਲਿਥਾਇ, ਗੁਰੂਵਾਗੀਰ ਮਾਖਮਰੂ ਯਾਵ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮਰੇ ਰਹਿਥਾਵ॥੪॥੫॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗੁਯਰੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਮੇ ਕਉ ਕਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਹਰਿ ਮੀਠ ਲਗਾਵੈ ॥

ਮੇਰਾ ਕਾਮਨਾ ਮੇ ਯੇਵ ਮਹਾਪੁਰੁਖ ਬਦਗੁਰੂ, ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਪਾਯਾਇ, ਬੇ ਮੇਰੇ ਮਖ ਯੋਗਵੇਗ
ਵੇਕ ਹਰਿਕਾ ਬਧਿਧ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਯ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਸਭ ਹਰਿਆ ਹੋਆ ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ॥੧॥

ਮੇਯੋ ਭਾਗਵਾਨ ਮਨੁਖ ਬਯਾ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਰਿਥਾਵ, ਭਾਹਾਰ ਮਨ ਏਵਾ ਧਨ ਗੰਧਲ ਹੋਯਾਯਾ
ਆਯ ਭਾਹਾਰ ਗੰਧਰੇ ਪੁਬਯ ਯਾਧ ਹੋਯਾਯਾ॥੧॥

ਭਾਈ ਰੇ ਮੇ ਕਉ ਕੋਈ ਆਇ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਭਾਯ! ਮੇਰਾ ਕਾਮਨਾ ਮੇ ਕੋਯੇ ਏਧਰਿ ਬਯੁ ਆਇ ਮੇਰੇ ਮਿਲਯੂ, ਯੇਵ ਮੇਰਾ
ਅਯੋਗਰੇ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਾਧਨ ਕਰਿਵੇ।

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਭੁ ਦੇਵਾ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਨਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਿੰਦੁ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿ ਪੁਰੁਖਾ ਹਰਿਕਥਾ ਗੁਣਾਭਰੇ, ਸ੍ਰੀ ਨਿਯੰਤ੍ਰਾ, ਮਨੁ ਏਵਾਂ ਭਨ ਭਾਵਾਯੁ ਅਰਪਣ
ਕਰਿਓ ॥੧॥ ॥੧॥

ਧੀਰਜੁ ਧਰਮੁ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਨਿਤ ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਹਰਿ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਵੈ ॥

ਗੁਰੁਕਾ ਭਧਦੇਸ਼ ਭਾਰਾ ਮੋਹਿ ਪੈਰਿ, ਪਰਿ ਏਵਾਂ ਹਰਿ-ਪੁਰੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਏ, ਹਰਿਨਾਮ ਭਾਰਾ ਸ੍ਰੀ
ਨਿਯੰਤ੍ਰਾ ਹਰਿਕਾ ਬਹਿਰਿ ਲਗਾਏ ਰਹਿਓ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਜੋ ਬੋਲੈ ਸੋ ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਵੈ ॥੨॥

ਬਖਸ਼ਿਓ ਕਾਗੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਅਰੇ, ਮੋਹਿ ਮਨੁਖ ਕਾਗੀ ਭਯੋਕਾਰਿ ਕਰਿਓ, ਭਾਵਾਰ ਮੁਖਿਰੇ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਛਿਓ ॥੨॥

ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਮੁ ਜਿਤੁ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਬਧਿ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਅਰੇ, ਮਾਘਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਓ ਭਾਰਾ ਮਨਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਯਾ ਲਾਗੈ ਨਾਮੁ,
ਮੋਹਿ ਕਾਗੀ ਗੁਰੁਕਾ ਭਧਦੇਸ਼ਰੇ ਪੁਰੁ ਨਾਮਰ ਭਧਿ ਕਰਿਓ, ਭਾਵਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪੁਰੁ ਚਰਣਰੇ ਲਾਗੈ
ਰਹਿਓ ॥

ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜਿਨ ਨਰ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ਸੇ ਭਾਗਹੀਣ ਮੁਏ ਮਰਿ ਜਾਵੈ ॥੩॥

ਮੋਹਿ ਮਨੁਖਾ ਪੁਰੁ ਨਾਮਰ ਪਦਾਰਥੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਏ, ਬੇ ਭਾਗਵਾਨ ਅਰੇ ਅਭਿ ਕਾਰਣਾਰ
ਮਰਿਓ ॥੩॥

ਆਨਦ ਮੂਲੁ ਜਗਜੀਵਨ ਦਾਤਾ ਸਭ ਜਨ ਕਉ ਅਨਦੁ ਕਰਹੁ ਹਰਿ ਧਿਆਵੈ ॥

ਹੇ ਜਗਜੀਵਨ ਦਾਤਾ! ਤੂੰ ਆਨੰਦ ਦੇ ਬਾਧਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ। ਹਿੰਦੁ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਓ, ਬੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਾ ਬਹੁ
ਬੇਬਕਯੁ ਆਨੰਦਿ ਕਰਿਓ ॥

ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਜੀਅ ਸਭਿ ਤੇਰੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਵੈ ॥੪॥੬॥

ਨਾਨਕ ਕਹਿਓ ਮੇਰੇ ਹੇ ਪੁਰੁ! ਤੂੰ ਬਹੁ ਜੀਵਕਾ ਦਾਤਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਅਭਿ ਬਹੁ ਜੀਵ ਭੋਗੇ ਭਾਰਾ ਜਾਭਿ ਹੋਯਾਏ,
ਤੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਾ ਜੀਵਕਾ ਮਾਘਮਰੁ ਬਖਸਿ ਕਰਿ ਨਿਯੰਤ੍ਰਾ ਬਾਧਿਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਏ ॥੪॥੬॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵੰਤ ਏਕ ਅਰੇ, ਮਾਘਾਯੁ ਬਖਸ਼ਿਓ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਾਯਾਏ ਪਾਰੇ ॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੩ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਮਯਾ 4 ਘਰੁ 3 ॥

ਮਾਈ ਬਾਪੁ ਪੁਤ੍ਰੁ ਸਭਿ ਹਰਿ ਕੇ ਕੀਏ ॥

ਮਾਘ, ਪਿਤਾ ਏਵਾਂ ਪੁਤ੍ਰੁ ਭਯੋਕਾਰਿ ਬਹੁ ਹਰਿ ਬਨਾਯਾਏ ॥

ਸਭਨਾ ਕਉ ਸਨਬੰਧੁ ਹਰਿ ਕਰਿ ਦੀਏ ॥੧॥

ਹਰਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬਸਤ੍ਰਾਯ ਪਰਬ੍ਰਹਮੰ ਬਸਤ੍ਰਾਯ ਕਾਮਨਾ ਕਰਿਛੁ ॥1॥

ਹਮਰਾ ਜੇਰੁ ਸਭੁ ਰਹਿਓ ਮੇਰੇ ਬੀਰ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ! ਭੈਰਵਾਯ ਬਸਤ੍ਰਾਯ ਪਰਬ੍ਰਹਮੰ ਆਮਨਾ ਕਰਿਛੁ ਚਾਨਿ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿ।

ਹਰਿ ਕਾ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਭੁ ਹਰਿ ਕੈ ਵਸਿ ਹੈ ਸਰੀਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਮਨਾ ਐਵੇ ਚਨ ਮਨ ਬਸੁ ਹਰਿਕਾ ਹੁੰ ਅਰੇ ਆਯ ਐਵੇ ਬਾਹੁਭੈ ਚਰਨਾਯ ਚਾਨਾਯ ਕਰਿਛੁ
ਅਛਿ ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਸਰਧਾ ਆਪਿ ਹਰਿ ਲਾਈ ॥

ਹਰਿ ਨਿਯੋ ਹੁੰ ਭਯੋ ਆਰੇ ਨਿਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਆਪਿ ਆਪਿ ਆਪਿ

ਵਿਚੇ ਗ੍ਰਿਸਤ ਉਦਾਸ ਰਹਾਈ ॥੨॥

ਭਯੋ ਗ੍ਰਿਸਤ ਭਯੋ ਭਯੋ ਨਿਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ॥2॥

ਜਬ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਰਿ ਸਿਉ ਬਨਿ ਆਈ ॥

ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹਰਿਕਾ ਬਾਹੁਭੈ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਛੁ, ਬੇਬੇਬੇਬੇ

ਤਬ ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਈ ॥੩॥

ਮਾਯਾ ਕਰਿਛੁ ਭਯੋ ਕਰਿਛੁ, ਚਾਨਾ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ॥3॥

ਜਿਤੁ ਕਾਰੈ ਕੰਮਿ ਹਮ ਹਰਿ ਲਾਏ ॥

ਮੇਰੇ ਕਾਮੰ ਐਵੇ ਕਾਮਨੇ ਹਰਿ ਆਮਨੁ ਭਯੋ ਭਯੋ,

ਸੇ ਹਮ ਕਰਹ ਜੁ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ॥੪॥

ਆਮਨਾ ਬੇਬੇ ਕਾਮੰ ਕਰਿਛੁ ਐਵੇ ਬੇ ਆਮਨਾ ਕਰਿਛੁ ਭਯੋ ਭਯੋ ॥4॥

ਜਿਨ ਕੀ ਭਗਤਿ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਾਯਾਯ ਭਯੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ,

ਤੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੫॥੧॥੭॥੧੬॥

ਬੇਬੇ ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਨਿਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਬਾਹੁਭੈ ਭਯੋ ਭਯੋ ॥5॥1॥7॥16॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਾਹੇ ਰੇ ਮਨ ਚਿਤਵਹਿ ਉਦਮੁ ਜਾ ਆਹਰਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਪਰਿਆ ॥

ହେ ମନ! ତୁ କାହିଁକି ଚିନ୍ତା କରୁଛୁ, ଯେତେବେଳେ ସମସ୍ତ ସୃଷ୍ଟିର ପ୍ରବନ୍ଧର ଉଦ୍ୟମ ସ୍ବୟଂ ଅକାଳପୁରୁଷ କରୁଛନ୍ତି।

ਸੈਲ ਪਥਰ ਮਹਿ ਜੰਤ ਉਪਾਏ ਤਾ ਕਾ ਰਿਜਕ ਆਗੈ ਕਰਿ ਧਰਿਆ ॥੧॥

ଚଟାଣ ଏବଂ ପଥରରେ ଯେଉଁ ଜୀବଙ୍କୁ ନିରଙ୍କାର ଜାତ କରିଛନ୍ତି, ତାହାର ଭୋଜନ ମଧ୍ୟ ତା' ପୂର୍ବରୁ ତିଆରି କରି ରଖିଛନ୍ତି ॥ ୧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਾਧਓ ਜੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲੇ ਸਿ ਤਰਿਆ ॥

ହେ ନିରଞ୍ଜନ! ଯିଏ ବି ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗଠିରେ ଅଛି, ସେ ଭବ ସାଗରର ପାର ହୋଇଯାଇଛି।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਸੁਕੇ ਕਾਸਟ ਹਰਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ସେ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପରମ ପଦ (ମୋକ୍ଷ) ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ଆଉ ତାହାର ହୃଦୟ ଶୁଖିଲା କାଠ ସଦୃଶ ହେବା ଭଳି ହୋଇ ଯାଇଛି॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ਜਨਨਿ ਪਿਤਾ ਲੋਕ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਕੋਇ ਨ ਕਿਸ ਕੀ ਧਰਿਆ ॥

ଜୀବନରେ ମାତା, ପିତା, ପୁତ୍ର, ପତ୍ନୀ ଓ ଅନ୍ୟ ସମ୍ପର୍କୀୟ ସହିତ କାହାର ମଧ୍ୟ କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ଆଶ୍ରୟ ନାହିଁ।

ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਰਿਜਕ ਸੰਬਾਹੇ ਠਾਕਰ ਕਾਹੇ ਮਨ ਭਉ ਕਰਿਆ ॥੨॥

ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବକୁ ସୃଷ୍ଟିରେ ଜାତ କରି ନିରଙ୍କାର ସ୍ୱୟଂ ଭୋଗ ପଦାର୍ଥ ପହଞ୍ଚାନ୍ତି, ପୁଣି ହେ ମନ! ତୁ ଭୟ କାହିଁକି କରନ୍ତି? ॥୨॥

ਉਡੈ ਉਡਿ ਆਵੈ ਸੈ ਕੋਸਾ ਤਿਸੁ ਪਾਛੈ ਬਚਰੇ ਛਰਿਆ ॥

କୁଞ୍ଜ ପକ୍ଷୀ ସମୂହ ଉଡ଼ି ଶହ ଶହ ମାଇଲ ଦୂର ଚାଲି ଯାଆନ୍ତି ଆଉ ନିଜ ସନ୍ତାନକୁ ସେ ପଛରେ ଛାଡ଼ି ଦେଇଥାଏ ।

ਉਨ ਕਵਨੁ ਖਲਾਵੈ ਕਵਨੁ ਚੁਗਾਵੈ ਮਨ ਮਹਿ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਿਆ ॥੩॥

ਭਾਵੇਰ ਪਛਰੇ ਕੇਵ ਚੁਪਾਵ, ਕੇਵ ਖੋਲਾਵ, ਅਥਾਓ ਭਾਵਾਰ ਪੋਸਣ ਮਾਭਾ ਬਿਨਾ ਕੇਵ ਕਰੇਥਾਵ,
(ਭਭਰ) ਭਾਵਾਰ ਮਾਭਾਰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਨਿਯ ਬਭਾਨਰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਬੋਭਥਾਵ, ਭਾਵਾ ਭਾਵਾਰ ਪੋਸਣਰ
ਬਾਘਰ ਬਨਿਥਾਵ॥੩॥

ਸਭ ਨਿਧਾਨ ਦਸ ਅਸਟ ਸਿਧਾਨ ਠਾਕੁਰ ਕਰ ਤਲ ਧਰਿਆ ॥

ਬਮਬੁ ਨਬ ਨਿਪ੍ਰ, ਅ੦ਰ ਬਿਭਿ ਨਿਰਯਾਰ ਨਿਯ ਘਾਓਰੇ ਰਘੁਭਭਿ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਰਿਆ ॥੪॥੧॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਐਧਰੇ ਅਕਾਲ ਧੂਰੁਬ ਧੁਓ ਧ੍ਰੁੰ ਬਧਾ ਬਮਧਿਓ ਅਓ, ਅਬਾਮ ਨਿਰਯਾਰਯ ਕੋਯਬਿ
ਧਾਰਾਵਾਰ ਓ ਅਭੁ ਨਾਥਿ॥੪॥੧॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੨

ਗੁਯਰੀ ਮਹਲਾ 5 ਚਉਪਦੀ ਘਰ 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਥਾਰ ਐਕ ਅਓਭਿ ਯਾਵਾਯੂ ਬਧਗੁਰੁਯ ਕੁਧਾਰੂ ਧੁਾਧੁ ਕਰਾਯਾਯ ਧਾਰੇ।

ਕਿਰਿਆਚਾਰ ਕਰਹਿ ਖਟੁ ਕਰਮਾ ਇਤੁ ਰਾਤੇ ਸੰਸਾਰੀ ॥

ਕੁਨਿਆਰ ਯੋਕਯਮਾਨੇ ਯਾਵਨਰੇ ਕਯਕਾਭੁ ਐਵ° ਬਓਕਯ ਕਰੇਥਾਭਿ,

ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ ਨ ਉਤਰੈ ਹਉਮੈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥੧॥

ਕਿਭੁ ਭਾਵਾਯ ਅਭਰਰੇ ਅਥਯਾਰਰੇ ਮਯਯਾ ਧੂਰ ਬ੍ਰੁਐਨਾਥਿ, ਗੁਰੁਯ ਯੀਯਾ ਬਿਨਾ ਯਾਵਨ ਵਾਯਿ ਘਾਰੇ
ਯਾਥਾਭਿ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥

ਬੇ ਮੋਰ ਠਾਕੂਰ! ਕੁਧਾ ਕਰੇ ਮੋਰਓ ਵਯਾਥ।

ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕੇ ਵਿਰਲਾ ਸੇਵਕੁ ਹੋਰਿ ਸਗਲੇ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੋਠਿਐਰੇ ਕੇਥਿ ਬਿਰਯ ਵਧਭਿ ਥਿੰ ਧੁਰੁਯ ਬੇਵਕ ਅਓ, ਥਾਯ ਬਧੁ ਬਾ°ਬਾਰਿਕ ਵਧਾਧਾਰੀ ਥਿੰ
ਅਓਭਿ॥੧॥ਰੁਥ॥

ਸਾਸਤ ਬੇਦ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਭਿ ਸੇਧੇ ਸਭ ਏਕਾ ਬਾਤ ਪੁਕਾਰੀ ॥

ਯਾਥੁ, ਵੇਵ, ਬ੍ਰਧਓ ਯਓਧਾਧਿ ਗੁਭਰ ਬਿਗ੍ਰੋਬਯ ਕਰਿਭਿ, ਬੇਥਿ ਬਧੁ ਐਕ ਥਿੰ ਬਓਧ ਵਭਾਯਭਭਿ ਮੋ

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਕੋਊ ਪਾਵੈ ਮਨਿ ਵੇਖਹੁ ਕਰਿ ਬੀਚਾਰੀ ॥੨॥

ਗੁਰੁਯ ਬਿਨਾ ਕਾਵਾਕੁ ਮਧ ਮੋਯ ਮਿਯਿਧਾਰੇ ਨਾਥਿ॥੨॥

ਅਠਸਠਿ ਮਜਨੁ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨਾ ਭ੍ਰਮਿ ਆਏ ਧਰ ਸਾਰੀ ॥

ਮਧਿ ਕੋਐਸਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਚਾਹੈ ਅਠਸਠਿ ਚੀਧਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਰੇ, ਬਾਰਾ ਪਰਿਉਤਾ ਭ੍ਰਮਣ ਕਰੂ, ਭਯਾ

ਅਨਿਕ ਸੋਚ ਕਰਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਅੰਧਿਆਰੀ ॥੩॥

ਮਧਿ ਬੇਸਿ ਚਿੰਤਾ ਅਨੇਕ ਗਾਮਿਨੀ ਪਰਿਉਤਾ ਬਾਖਨ ਕਰੂ, ਪਰਉ ਬਛਾ ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਮੋਹਾ ਮਾਯਾਰ
ਅਭਿਕਾਰ ਦੂਰ ਬੂਝਨਾਹੈ ॥੩॥

ਧਾਵਤ ਧਾਵਤ ਸਭੁ ਜਗੁ ਧਾਇਓ ਅਬ ਆਏ ਹਰਿ ਦੁਆਰੀ ॥

ਬੰਦੂਕੁ ਯਗਤਰੇ ਭ੍ਰਮਣ ਕਰਿ ਏਵੇ ਅਮੋਹ ਬਰਿਕਾ ਵਾਰਕੂ ਆਇਐ।

ਦੁਰਮਤਿ ਮੇਟਿ ਬੁਧਿ ਪਰਗਾਸੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਾਰੀ ॥੪॥੧॥੨॥

ਹੁਕੁ ਮੋਹਿ ਦੂਰਿ ਦੂਰ ਕਰਿ ਕੂਝਿ ਭਯੁਕ ਕਰਿਐ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਕਾ ਮਾਖਿਨੁ ਭਗਵਾਨ ਮੋਹੇ
ਭਵਬਾਗਰੁ ਪਾਰ ਕਰਾਏਐ ॥੪॥੨॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਧਨੁ ਜਾਪ ਹਰਿ ਧਨੁ ਤਾਪ ਹਰਿ ਧਨੁ ਭੋਜਨੁ ਭਾਇਆ ॥

ਬਰਿਕਾ ਨਾਮ ਪਨੁ ਹੋ ਮੋਹਿ ਯਹ, ਮੋਹਿ ਚਪਬਾ ਭਯਾ ਮੋਹਿ ਮਨਪਬਨ ਭੋਜਨ ਅਚੇ, ਏਹਿ ਨਾਮ
ਪਨੁ ਮੋਹਿ ਬਝੁਭ ਭਯੁਕ ਲਾਗਿਐ।

ਨਿਮਖ ਨ ਬਿਸਰਉ ਮਨ ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਪਾਇਆ ॥੧॥

ਏਕ ਸ਼ਬਦ ਪਾਛੈ ਮਖਿ ਸੁੰ ਸੁੰ ਪਰਮਾਨਾਕੁ ਨਿਯ ਮਨੁ ਬਿਸਰਿ ਕਰਿ ਨਾਹੈ, ਮਾਯਾਕੁ ਸੁੰ ਬਾਖੁਕ ਬਛਾਓਰੁ
ਹੁਕੁ ਕਰਿਐ ॥੧॥

ਮਾਈ ਖਾਟਿ ਆਇਓ ਘਰਿ ਪੁਤਾ ॥

ਹੇ ਮੋਹਿ ਮਾਯਾ! ਚੋਰ ਧੂਧੁ ਨਾਮ-ਪਨੁ ਅਯੋਗ ਕਰਿ ਘਰਕੂ ਆਇਐ।

ਹਰਿ ਧਨੁ ਚਲਤੇ ਹਰਿ ਧਨੁ ਬੈਸੇ ਹਰਿ ਧਨੁ ਜਾਗਤ ਸੁਤਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਵੇ ਸੁੰ ਚਾਲਿਕਾ, ਬਥਿਕਾ, ਭੋਧਿਕਾ ਏਵੇ ਗੋਯਕਾ ਬਧਨੁ ਮਖਿ ਬਰਿ-ਨਾਮ ਪਨੁ ਅਯੋਗ
ਕਰੁਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਧਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਗਿਆਨੁ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਲਾਇ ਧਿਆਨਾ ॥

ਬਰਿਕਾ ਨਾਮ ਪਨੁ ਹੋ ਮੋਹਿ ਚੀਧਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਏਵੇ ਆਯ ਅਚੇ ਆਯ ਬਰਿਕਾ ਪਾਯਰੇ ਹੋ ਸੁੰ ਨਿਯ ਖਾਨ
ਕੇਝਿਓ ਕਰਿਐ।

ਹਰਿ ਧਨੁ ਤੁਲਹਾ ਹਰਿ ਧਨੁ ਬੇੜੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਾਰਿ ਪਰਾਨਾ ॥੨॥

ਹਰਿਕ ਨਾਮ ਧਨ ਮੋਰ ਕਾਚ ਏਵ° ਨਭਕਾ ਅਚੇ ਆਭ ਹਰਿ-ਪੁਤ੍ਰੁ ਹੂੰ ਮੋਠੇ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ
ਕਰਾਯਵਾ ਪਾਯੋਂ ਜਾਯਾਯ ਅਚੇ ॥੨॥

ਹਰਿ ਧਨ ਮੇਰੀ ਚਿੰਤ ਵਿਸਾਰੀ ਹਰਿ ਧਨਿ ਲਾਹਿਆ ਧੋਖਾ ॥

ਹਰਿਕਾ ਜਾਮ-ਪਨ ਭਾਰਾ ਮੋਰ ਚਿੰਤਾ ਧੂਰ ਹੋਇਕਾ ਯਾਕਿ ਭਯਾ ਹਰਿਕਾ ਜਾਮ-ਪਨ ਭਾਰਾ ਮੋਰ ਧੋਖਾ
ਧੂਰ ਹੋਇਕਾ ਯਾਕਿ ॥

ਹਰਿ ਧਨ ਤੇ ਮੈ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ਹਾਥਿ ਚਰਿਓ ਹਰਿ ਥੋਕਾ ॥੩॥

ਹਰਿਕਾ ਜਾਮ-ਪਨ ਭਾਰਾ ਮੋਰ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ਹੋਇਕਾ ਯਾਕਿ ਹਰਿਕਾ ਜਾਮ-ਪਨ ਥੋਕਾ ਵਧੂ ਮੋਰ
ਹੋਇਕੇ ਲਾਗੇ ਯਾਕਿ ॥੩॥

ਖਾਵਹੁ ਖਰਚਹੁ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਹਲਤ ਪਲਤ ਕੈ ਸੰਗੇ ॥

ਹਰਿਕਾ ਜਾਮ-ਪਨ ਭਾਰਾ ਯਾਕਿ ਨਿਧਿ ਯਾਕਿ ਕਲੇ ਮਧ ਏਕਾ ਕਮ ਖੂਏਨਾਏ ਭਯਾ ਪਰੇ ਲੋਕ
ਪਰੇਲੋਕਰੇ ਬਧਾ ਬਾਧੂਰੇ ਰਹਿਯਾ ॥

ਲਾਇ ਖਜਾਨਾ ਗੁਰਿ ਨਾਨਕ ਕਉ ਦੀਆ ਇਹੁ ਮਨੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰੰਗੇ ॥੪॥੨॥੩॥

ਏਕ ਯਾਕਿ ਗੁਰੂਦੇਵ ਜਾਨਕਾ ਦੇਇਕਾ ਯਾਕਿ ਭਾਇਕਾ ਜਾਮ ਹਰਿਕਾ ਰੰਗੇ ਰੰਗੇ
ਹੋਇਕੇ ॥੪॥੨॥੩॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਰੂ ੫ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਨਾਸਹਿ ਪਿਤਰੀ ਹੋਇ ਉਧਾਰੇ ॥

ਯਾਕਿ ਸੁਰਗ ਕਰਿਯਾ ਭਾਰਾ ਬਹੁ ਪਾਪ ਵਿਕਾਰ ਨਾਗ ਹੋਇਕਾ ਯਾਕਿ ਯਾਕਿ ਪਿਠੂ ਪੂਰੁ ਭਯਾਰ
ਹੋਇਕਾ ॥

ਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੁਮ੍ਹਰੁ ਸਦ ਹੀ ਜਾਪਹੁ ਜਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੇ ॥੧॥

ਭੂ ਬਰਧਾ ਬੇਹੁ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਯਾਕਿ ਕਰ, ਯਾਕਿ ਕੋਇ ਬਿਧ ਏਕ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਾਏ ॥1॥

ਪ੍ਰਤਾ ਮਾਤਾ ਕੀ ਆਸੀਸ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਤਾ! ਭੋਭੇ ਮਾਯਾਕਾਰ ਏਕ ਆਸਿਸ ਮੇ

ਨਿਮਖ ਨ ਬਿਸਰਉ ਤੁਮ੍ਹਰੁ ਕਉ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਦਾ ਭਜਹੁ ਜਗਦੀਸ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਕ ਸਭ ਪਾਕਿ ਮਧ ਭੋਭੇ ਭਗਵਾਨ ਵਿਸ੍ਰੁਧ ਨ ਭੁਭੁ ਭਯਾ ਭੁਭੇ ਬਰਧਾ ਭੁਭੇ ਭਗਵਾਨ ਭਯਨ
ਕਰ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੁਮ੍ਹਰੁ ਕਉ ਹੋਇ ਦਇਆਲਾ ਸੰਤਸੰਗਿ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਬਧਗੁਰੂ ਭੋਭੇ ਭਧਰੇ ਧਮਾਨੁ ਰਹੁ ਭਯਾ ਬਭੁਕਾ ਬਭੁਕੇ ਭੋਭੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਧੇ ਰਹੁ ॥

ਕਾਪੜੁ ਪਤਿ ਪਰਮੇਸਰੁ ਰਾਖੀ ਭੋਜਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਨੀਤਿ ॥੨॥

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਚੋਰੇ ਮਾਨ-ਪੁਰਿਸ਼ਾ ਵਸ਼ਾਛੁ, ਚੋਰੇ ਵਸ਼ੁ ਬੁਝੁ ਚਯਾ ਚਾਖਾਯਾ ਭਯਨ ਕੀਭੰਨ ਕਰਿਵਾ
ਚੋਰੇ ਭੋਯਨ ਹੋਯ ॥੨॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਹੁ ਸਦਾ ਚਿਰੁ ਜੀਵਹੁ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਅਨਦ ਅਨੰਤਾ ॥

ਬਰਵਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਨਾਮਰੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰੁ, ਯਕੁਰ ਕਰੁ ਚੁਮੇ ਚਿਰਯੋਗੀ ਰੂਪ ਚਯਾ ਹਰਿਯਾ ਸ਼ਰਯ
ਚੋਰੇ ਅਨੰਤੁ ਅਨੰਤੁ ਪੁਰਾਨ ਕਰ।

ਰੰਗ ਤਮਾਸਾ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ਕਬਹਿ ਨ ਬਿਆਪੈ ਚਿੰਤਾ ॥੩॥

ਯਾਵਨਰੇ ਬਵਾ ਹਰਿ ਭਯਾਨ ਕਰ, ਬਰੁ ਅਗਾ ਪੂਰੁ ਹੋਯ ਆਵਾ ਕੀਯੋ ਚਿੰਤਾ ਗੁਰ ਨ ਕਰੁ ॥੩॥

ਭਵਰੁ ਤੁਮ੍ਹਾਰਾ ਇਹੁ ਮਨੁ ਹੋਵਉ ਹਰਿ ਚਰਣਾ ਹੋਹੁ ਕਉਲਾ ॥

ਚੁਮਰੇ ਆਵੇ ਮਨ ਭਯੰਨ ਹੋਯ ਚਯਾ ਹਰਿਯਾ ਬੁਝਰੇ ਚਰਯ ਪਛੁ ਪੂਰੁ ਹੋਯ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਉਨ ਸੰਗਿ ਲਪਟਾਇਓ ਜਿਉ ਬੁੰਦਹਿ ਚਾਤ੍ਰਕੁ ਮਉਲਾ ॥੪॥੩॥੪॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਚੁ ਹਰਿ-ਚਰਯਰੇ ਲਿਧੁ ਰੂਪ, ਮੋਪਰੇ ਚਾਢਕ ਯਕ ਚਿੰਤੁ ਪਾਨ ਕਰਿ ਯੁਧਿ
ਹੋਯਯਾ ॥੪॥੩॥੪॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਯਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮਤਾ ਕਰੈ ਪਛਮ ਕੈ ਤਾਈ ਪੂਰਬ ਹੀ ਲੈ ਜਾਤ ॥

ਮਨੁਸ਼ਾ ਪਛਮ ਚਿੰਤਾ ਯੋਗ ਚਾਢੀ ਧਾਵ, ਪਰੁ ਭਯਾਨ ਚਾਖਾਯਾ ਪੂਰ ਚਿੰਤਾ ਨੋਯਯਾਢੀ।

ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨਹਾਰਾ ਆਪਨ ਹਾਥਿ ਮਤਾਤ ॥੧॥

ਯਕ ਸ਼ਯਰੇ ਚੁ ਭਯਾਨ ਯੋਗਾ ਕਰਿਵਾ ਆਵਾ ਚਿੰਤਾ ਕਰਿਵਾਰੇ ਬਧਾ ਅਢੀ, ਬਰੁ ਧਾਯਯਾ
ਪਰਮਾਯਾ ਵਯਰੇ ਅਢੀ।

ਸਿਆਨਪ ਕਾਹੂ ਕਾਮਿ ਨ ਆਤ ॥

ਮਨੁਸ਼ਾ ਚੁਯਿਯਾ ਕੀਯੋ ਕਾਮਰੇ ਧਾਧੇ ਨਾਢੀ।

ਜੇ ਅਨਰੂਪਿਓ ਠਾਕੁਰਿ ਮੇਰੈ ਹੋਇ ਰਹੀ ਉਹ ਬਾਤ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਯਾ ਕੀਯੋ ਮੋਰੇ ਠਾਕੁਰੇ ਅਨੁਰੂਪ ਚੁਯਾਢੀ, ਕੇਵਲ ਧੋਢੀ ਕਯਾ ਹੋਯਯਾ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਦੇਸੁ ਕਮਾਵਨ ਧਨ ਜੋਰਨ ਕੀ ਮਨਸਾ ਬੀਚੇ ਨਿਕਸੇ ਸਾਸ ॥

ਵੇਯ ਯੋਗਰੇ ਚਿੰਤਾ ਪੁਰਾ ਕਰਿਵਾ ਚਯਾ ਧਨ ਮੋਢੀਵਾ ਮਨੁਸ਼ਾ ਪੁਰਾ ਕਯੁਕਰੇ ਹੋਯ ਪਢੇ।

ਲਸਕਰ ਨੇਬ ਖਵਾਸ ਸਭ ਤਿਆਗੇ ਜਮ ਪੁਰਿ ਉਠਿ ਸਿਧਾਸ ॥੨॥

ਬੇਬੇ ਬੇਬੇ, ਨਾਵ, ਨਭਕਰ ਭਧਾਧਿ ਬੁਧੂ ਛਾਢਿ ਦੇਕਥਾਵ ਆਭ ਭਠਿ ਸਮਧੂਰਕੂ ਚਾਢਿਯਾਵ ॥੨॥

ਹੋਇ ਅਨੰਨਿ ਮਨਹਠ ਕੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਆਪਸ ਕਉ ਜਾਨਾਤ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧ ਅਨਧਧ ਭਾਵ ਓ ਮਨਰ ਭਿਧ ਕਾਰਗਰੂ ਨਿਭ ਆਮ੍ਰਾਭਿਮਾਨਕੂ ਯਾਹਿਰ ਕਰਿਥਾਵ,

ਜੇ ਅਨੰਦੁ ਨਿੰਦੁ ਕਰਿ ਛੇਡਿਓ ਸੋਈ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਖਾਤ ॥੩॥

ਯਾਹਾ ਅਨਿਧਧ ਕਥੂ ਅਚੇ, ਚਾਹਾਰ ਨਿਧਾ ਕਰਿਕਾ ਚਧਾਗ ਕਰਿਥਾਵ ਆਭ ਬਿਕਗ ਹੋਯਕ ਕਾਰਧਾਰ ਚਾਹਾਕੂ ਖਾਯਥਾਵ ॥੩॥

ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ਭਏ ਕਿਰਪਾਲਾ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਕਾਟੀ ਫਾਸ ॥

ਯਾਹਾ ਭਧਰੇ ਪੁਭੂ ਬ੍ਰਾਭਾਧਿਕ ਭਾਵਰੇ ਕ੍ਰਧਾਨੂ ਹੋਯਕਯਾਢਿ, ਬੇਬੇ ਮਨੁਸ਼ਧਰ ਬਧਬ ਧਾਗ ਕਰਿਯਾਵ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਆ ਪਰਵਾਣੁ ਗਿਰਸਤ ਉਦਾਸ ॥੪॥੪॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗ੍ਰਹਸ਼੍ਠਿ ਹੋਭ ਅਧਕਾ ਬੋਰਾਗੀ ਹੋਭ ਯੇਭ੍ਹ ਮਨੁਸ਼ਧ ਪ੍ਰਥ੍ਰ ਗ੍ਰਹੁਯਾ ਬਹਿਓ ਮਿਥਿਥਾਵ, ਬੇਬੇ ਧਰਮੇਗ੍ਰਯਾਯਾ ਧਰਕਾਰਰੇ ਬ੍ਰਾਕ੍ਰਓ ਹੋਯਕਥਾਵ ॥੪॥੪॥੫॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗ੍ਰਯਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਜਿਨਿ ਜਨਿ ਜਪਿਓ ਤਿਨ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟੇ ॥

ਧਰਮਾਮ੍ਰਾਯਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਾਗਰ ਭਭ੍ਰਾਚ ਅਚੇ, ਯਿਧ ਨਾਮਰ ਯਧ ਕਰਿਛਿ, ਪੁਭੂ ਚਾਹਾਰ ਮੋਯਾ ਮਾਯਾਰ ਕਥਨ ਕਾਰਿ ਦੇਕਛਿਛਿ।

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਾਇਆ ਬਿਖੁ ਮਮਤਾ ਇਹ ਬਿਆਧਿ ਤੇ ਹਾਟੇ ॥੧॥

ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਬਿਭਾਭ ਮਾਯਾ ਚਥਾ ਮਮਓ ਭਧਧਾਧਿ ਰੋਗਰੂ ਬੇਬੇ ਮ੍ਰੁਛਿ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿਛਿ ॥੧॥

ਹਰਿ ਜਸੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਗਾਇਓ ॥

ਯਿਧ ਬਿ ਬ੍ਰਾਧਯਾਢਿਰੇ ਰਹਿ ਹਰਿਯਾ ਯਗ ਗਾਨ ਕਰਿਛਿ,

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਭਇਓ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਸੁਖ ਪਾਇਅਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗ੍ਰਹੁਯਾ ਕ੍ਰਧਾਰੇ ਚਾਹਾਰ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਕ ਯਾਯਛਿ ਆਭ ਬੇਬੇ ਬ੍ਰਾਧ ਧਾਯ ਯਾਯਛਿ ॥੧॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕੀਓ ਸੋਈ ਭਲ ਮਾਨੈ ਐਸੀ ਭਗਤਿ ਕਮਾਨੀ ॥

ਪੁਭੂ ਯਾਹਾ ਕਛਿ ਮਧ ਕਰਿਥਾਢਿ, ਚਾਹਾ ਚਾਹਾਕੂ ਭਲ ਯਾਗਿਥਾਵ, ਧਧਰਿ ਭਛਿ ਬੇਬੇ ਕਰਿਛਿਛਿ।

ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰੁ ਸਭ ਏਕ ਸਮਾਨੇ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਨੀਸਾਨੀ ॥੨॥

ਮਿਤ੍ਰ ਏਕੰ ਗੁਰੂ ਬਹੁ ਭਾਵਾਯਾ ਪਾਯੰ ਬਧਾਨ ਅਰੇ ਆਯ ਬੇਧਿ ਗੁਰੂਯਾ ਮਿਲਨ ਪਾਯੰ ਯੋਗ ਸੂਚਿਰ
ਨਿਗਾਨ ਅਰੇ ॥੨॥

ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸੂਬ ਥਾਈ ਆਨ ਨ ਕਤਹੂੰ ਜਾਤਾ ॥

ਬੇ ਯਾਗਯਿ ਯੇ ਗੁਰੂ ਬਰਹੁ ਬਿਧਾਧਾਨ ਅਯਯਿ, ਏਤ੍ਰਪਾਯੰ ਬੇ ਆਯ ਕੇਯੰਠਾਯੁ ਯਾਯਾਯਿ ਨਾਯੰ।

ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰੰਗਿ ਰਵਿਓ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥੩॥

ਗੁਰੂ ਗੁਰੋਧਾਯਾ ਸੂਰਯਾਰੇ ਬਧਾਯੁ ਯੁਗਾਰੇ ਰਹਿਯਯਿ, ਬੇ ਭਾਵਾਯਾ ਗੁਰੋਰੇ ਰਹਿ ਭਾਵਾਯਾ ਗੁਰੋਰੇ ਯੰ
ਰਯਾਨ ਯੋਯਾਯਯਿ ॥੩॥

ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਗੁਪਾਲਾ ਤਾ ਨਿਰਭੈ ਕੈ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥

ਯੇਵੇ ਪਰਧਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਏਕੰ ਧਰਮਾਲੁ ਯੋਯਾਯਯਿ, ਬੇਭੇਵੇਯਾ ਬੇਧਿ ਨਿਰਭਾਯਾ ਗੁਰੂ ਮਧਿਰਕ੍ਰੁ
ਯਾਯਿਯਯਿ।

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟੇ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਆ ॥੪॥੫॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਕ ਸ਼ਬਦੇ ਹੋਂ ਚਾਹਾਰ ਦੂਝਗ ਚੋਗੇ ਦੂਰ ਹੋਯਾ ਯਾਯੋ ਆਯੋ ਯੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ
ਬਧਾਯੋ ਰਹਿਯੋ ॥੪॥੫॥੬॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਿਸੁ ਮਾਨੁਖ ਪਹਿ ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਸੇ ਅਪਨੈ ਦੁਖਿ ਭਰਿਆ ॥

ਮੇਯੋ ਮਨੁਸ਼ ਪਾਯੋਰੇ ਸੁੰ ਨਿਯੋ ਦੂਝਗਰੇ ਬਿਨਯੋ ਕਰਿਯਾਯੋ, ਯੋ ਪ੍ਰਵਰ੍ਣੋ ਦੂਝਗਰੇ ਭਰਿ ਰਹਿਯੋ ਯੋ
ਯਾਯੋ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਿਨਿ ਰਿਦੈ ਅਰਾਧਿਆ ਤਿਨਿ ਭਉ ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਆ ॥੧॥

ਮੇਯੋ ਮਨੁਸ਼ ਪਾਯੋਰੇ ਨਿਯੋ ਭ੍ਰਮਰੇ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯੋ, ਯੋ ਭਵਯਾਗਰੋ ਪਾਰ ਹੋਯਾ
ਯਾਯੋ ॥੧॥

ਗੁਰ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕੇ ਨ ਬ੍ਰਿਥਾ ਦੁਖੁ ਕਾਟੈ ॥

ਗੁਰੁ-ਬਰਿਥਾ ਬਿਨਾ ਆਯੋ ਕੇਯੋ ਬਧਾਯੋ ਓ ਦੂਝਗ ਦੂਰ ਕਰਿ ਪਾਰਿਯੋ ਨਾਯੋ।

ਪ੍ਰਭੁ ਤਜਿ ਅਵਰ ਸੇਵਕੁ ਜੇ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਤੁ ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ ਜਸੁ ਘਾਟੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਯੋ ਮਨੁਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ ਛਾਯੋ ਅਨਧ ਯਾਯੋਰੇ ਬੇਵਕ ਬਨਿਯਾਯੋ, ਚਾਹਾਯੋਰੇ ਚਾਹਾਰੇ ਮਾਨ-ਪੁਰੁਸ਼ ਏਵੋ
ਮਯੋ ਕਰਿਯਾਯੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਨਬੰਧ ਸੈਨ ਸਾਕ ਕਿਤ ਹੀ ਕਾਮਿ ਨ ਆਇਆ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਬੰਧ, ਬੰਧਕੰਧ ਏਵੋ ਭਾਯੋ-ਬੰਧ ਕੇਯੋ ਕਾਮਰੇ ਆਯੋ ਨਾਯੋ।

ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਨੀਚ ਕੁਲੁ ਉਚਾ ਤਿਸੁ ਸੰਗਿ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਇਆ ॥੨॥

ਨੀਚ ਕੁਲਰੇ ਬਰਿਥਾ ਧਾਯੋ ਏਯੋ ਬੰਧਕੰਧ ਠਾਯੋ ਭਯੋ ਆਯੋ, ਚਾਹਾਯੋ ਬੰਧਰੇ ਮਨੋਬਾਞਿਯੋ ਧਾਯੋ
ਯਾਯੋ ॥੨॥

ਲਾਖ ਕੋਟਿ ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਬਿੰਜਨ ਤਾ ਮਹਿ ਤ੍ਰਿਸਨ ਨ ਬੁਝੀ ॥

ਮਨੁਸ਼ ਪਾਯੋਰੇ ਬਿਕਾਰਰੇ ਕੋਯੋ ਕੋਯੋ ਬਧਯੋ ਆਯੋ, ਪਰੰਤੂ ਬੇਯੋਰੇ ਚਾਹਾਰੇ ਚੁਯੋ ਮੋਯੋ ਨਾਯੋ।

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਕੋਟਿ ਉਜੀਆਰਾ ਬਸਤੁ ਅਗੋਚਰ ਸੂਝੀ ॥੩॥

ਨਾਮ ਸ਼ਰਯੋ ਕਰਿਯੋ ਧਾਯੋ ਮੋਯੋ ਮਨਰੇ ਪੁਰੁ-ਯੋਧਾਯੋ ਏਯੋ ਭਯੋ ਹੋਯਾ ਯਾਯੋ ਮੋਧਰਿ
ਕੋਯੋ ਏਯੋ ਭਯੋ ਹੋਯਾਯੋ ਏਵੋ ਮੋਯੋ ਅਗੋਚਰੇ ਬਯੋਰੇ ਯਾਯੋ ਹੋਯਾ ਯਾਯੋ ਅਧਾਯੋ ਪੁਰੁ
ਧਰਿਯੋ ਹੋਯਾ ਯਾਯੋ ॥੩॥

ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਤੁਮ੍ਹਰੈ ਦੁਆਰਿ ਆਇਆ ਭੈ ਭੰਜਨ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥

ਹੇ ਭਲਭਭਜਨ ਪਰਮੇਸ਼ਰ! ਮੂੰ ਰੂਲਿ ਰੂਲਿ ਚੋਰ ਫਾਰਕੂ ਆਇਓ।

ਸਾਧ ਕੇ ਚਰਨ ਧੂਰਿ ਜਨੁ ਬਾਛੈ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਪਾਇਆ ॥੪॥੬॥੭॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਬਾਪੂਯੋ ਚਰਨਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਾਮਨਾ ਕਰੁਓ ਆਪੇ ਬੇ ਅਹਿ ਬੁਝਿ
ਪਾਓਓ॥੪॥੬॥੭॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਪੰਚਪਦਾ ਘਰੁ ੨

ਗੁਯਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਸ਼ਰ ਅਕ ਅਚਿਤਿ ਯਾਹਾਯੋ ਬਦਗੁਨਾਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਕਰਾਯਾਯੋ ਪਾਰੋ।

ਪ੍ਰਥਮੇ ਗਰਭ ਮਾਤਾ ਕੈ ਵਾਸਾ ਉਹਾ ਛੇਡਿ ਧਰਨਿ ਮਹਿ ਆਇਆ ॥

ਬਰ ਪੁਤਰੇ ਜੀਵ ਮਾਯਾਰ ਗਰਭੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਓ, ਚਾਪਰੇ ਚਾਹਾਯੋ ਛਾਡਿ ਪਰਿਤ੍ਰਿਯੋ ਆਇਓ।

ਚਿਤ੍ਰ ਸਾਲ ਸੁੰਦਰ ਬਾਗ ਮੰਦਰ ਸੰਗਿ ਨ ਕਛਹੁ ਜਾਇਆ ॥੧॥

ਚਿਤ੍ਰਗਾਲਾ, ਬ੍ਰਹਮਰ ਬਗਿਚਾ ਅਵਾ ਮੰਦਰ ਆਦਿ ਕਿਓ ਮਧ ਅਭਿ ਕਾਲਰੇ ਬਾਪ੍ਰਰੇ ਯਾਯਾਯੋ ਜਾਓ ॥1॥

ਅਵਰ ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਲੇਭ ਲਬੀ ॥

ਅਧ ਬਹੁ ਲੋਭ ਅਵਾ ਲਾਲਬਾ ਮਿਥਾਯਾ ਅਰੇ,

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੀਓ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਜੀਅ ਕਉ ਏਹਾ ਵਸਤੁ ਫਬੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੂਰ੍ਵ ਗੁਰੂ ਮੋਹਿਤ ਕਰਿਯੋ ਨਾਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਓ, ਅਯਾ ਅਕਮਾਯੋ ਵਸਤੁ ਅਰੇ ਯਾਹਾ ਮੋਰ ਆਯਾ ਪਾਯੋ
ਬ੍ਰਹਮਾਯਾ ਅਰੇ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਇਸਟ ਮੀਤ ਬੰਧਪ ਸੁਤ ਭਾਈ ਸੰਗਿ ਬਨਿਤਾ ਰਚਿ ਹਸਿਆ ॥

ਜੀਵ ਨਿਯਰ ਯਯ ਮਿਤ੍ਰ, ਬੰਧੁਯਾ, ਪੁਤ੍ਰ, ਯਾਯ ਅਵਾ ਪਤ੍ਨੀ ਬਾਪ੍ਰਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਯੋ ਕੁਬਿ ਯੋਯ ਆਯਾ,

ਜਬ ਅੰਤੀ ਅਉਸਰੁ ਆਇ ਬਨਿਓ ਹੈ ਉਨ੍ ਪੇਖਤ ਹੀ ਕਾਲਿ ਗੁਸਿਆ ॥੨॥

ਪਰਭੁ ਮੋਹਿਤਕੇ ਅਭਿਮ ਬੰਧੁ ਆਇਯਾਯਾ, ਬੇਭੇਭੇਯੋ ਦੇਖੁ ਦੇਖੁ ਚਾਹਾਯੋ ਮੁਖੁ ਗ੍ਰਾਯ
ਕਰਿਯਾਯਾ॥2॥

ਕਰਿ ਕਰਿ ਅਨਰਥ ਬਿਹਾਝੀ ਸੰਪੈ ਸੁਇਨਾ ਰੂਪਾ ਦਾਮਾ ॥

ਜੀਵ ਅਧਿ ਕਰਿ ਕਰਿ ਪਦ-ਬੰਧਿ, ਬ੍ਰਹਮਾ, ਪੁਤ੍ਰਾ ਅਵਾ ਅਧਿ ਬੰਧੁ ਕਰਿਯਾਯਾ, ਪਰਭੁ

ਭਾੜੀ ਕਉ ਓਹੁ ਭਾੜਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਰੁ ਸਗਲ ਭਇਓ ਬਿਰਾਨਾ ॥੩॥

ਭਭਾਹੇਰੇ ਲਗਾਇਆ ਕਾ ਕਾਭੀ ਕੇ ਕੇਵਲ ਭਾਵਾਰ ਭਭਾ ਹੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਆਭ ਬਹੁ ਅਨਧ ਪਾਭਾ
ਚਾਲਿਆ ॥੩॥

ਹੈਵਰ ਗੈਵਰ ਰਬ ਸੰਬਾਰੇ ਗਹੁ ਕਰਿ ਕੀਨੇ ਮੇਰੇ ॥

ਬੇ ਬੁਧਰੇ ਘੋਰਾ ਘੋਰਾ ਆਰਾ ਅਰਾ ਬਾਹੁ ਕਰਿਆ ਆਭ ਬਾਹੁ ਆਰਾ ਆਰਾ ਆਰਾ ਆਰਾ
ਬਨਾਇਆ,

ਜਬ ਤੇ ਹੋਈ ਲਾਮੀ ਧਾਈ ਚਲਹਿ ਨਾਹੀ ਇਕ ਪੈਰੇ ॥੪॥

ਪਰਭੁ ਮੇਰੇ ਬੇ ਲਾਮੀ ਧਾਈ ਚਲਿਆ ਅਰਾ ਆਰਾ ਆਰਾ ਆਰਾ ਆਰਾ ਆਰਾ ਆਰਾ
ਬਾਹੁ ਕੇ ਕੇ ਲਾਮੀ ਧਾਈ ॥੪॥

ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਨਾਮੁ ਸੁਖ ਰਾਜਾ ਨਾਮੁ ਕੁਟੰਬ ਸਹਾਈ ॥

ਬੁਧਿ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਰਾਜਾ ਧਨੁ ਅਰਾ, ਨਾਮੁ ਹੂੰ ਬੁਧਿ ਰਾਜਾ ਅਰਾ ਆਰਾ ਬੁਧਿ ਨਾਮੁ ਹੂੰ
ਬਾਹੁ ਅਰਾ।

ਨਾਮੁ ਸੰਪਤਿ ਗੁਰਿ ਨਾਨਕ ਕਉ ਦੀਈ ਓਹੁ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਈ ॥੫॥੧॥੮॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਉ ਬੁਧਿ ਨਾਮੁ ਰੂਪਾ ਬੁਧਿ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਭੁ, ਨਾਮੁ ਨਾ ਨਾਮੁ ਆਰਾ ਆਰਾ
ਆਰਾ ਆਰਾ ਆਰਾ ਆਰਾ ॥੫॥੧॥੮॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਤਿਪਦੇ ਘਰੁ ੨

ਗੁਰੂ ਮਹਲਾ 5 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵੰਤ ਅਰਾ ਆਰਾ ਬੁਧਿ ਗੁਰੂ ਕਉ ਪੁਰਾ ਕਰਿਆ ਪਾਭੇ।

ਦੁਖ ਬਿਨਸੇ ਸੁਖ ਕੀਆ ਨਿਵਾਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਨਿ ਬੁਝਾਈ ॥

ਦੁਖ ਬਿਨਸੇ ਆਰਾ, ਬੁਧਿ ਗੁਰੂ ਨਿਵਾਸ ਆਰਾ ਆਰਾ ਆਰਾ ਆਰਾ ਆਰਾ ਆਰਾ
ਆਰਾ,

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਬਿਨਸਿ ਨ ਆਵੈ ਜਾਈ ॥੧॥

ਕਾਰਣ ਪੁਰੂ ਨਾਮੁ ਆਰਾ ਬੁਧਿ ਗੁਰੂ ਆਰਾ ਆਰਾ ਆਰਾ ਆਰਾ ਆਰਾ ਆਰਾ
ਆਰਾ ਆਰਾ ਆਰਾ ॥੧॥

ਹਰਿ ਜਪਿ ਮਾਇਆ ਬੰਧਨ ਤੂਟੇ ॥

ਬੁਧਿ ਆਰਾ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਮਾਇਆ ਬੰਧਨ ਆਰਾ ਆਰਾ ਆਰਾ ਆਰਾ ਆਰਾ ਆਰਾ

ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਛੂਟੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਪੁਰੁ ਮੇਰਾ ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਏਵੰ ਧਮਾਲੁ ਹੋਯਾਯੋ ਏਵੰ ਬਾਪੁਯਾ ਬਯਾਧਰੇ ਮੇਰੀ ਬਯਧਰੁ
ਬਯੋ ਯਾਯੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸਿ ਮਾਤਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ॥੦॥ ਪਵਰ ਹਰਿਕਾ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ਏਵੰ ਪ੍ਰੇਮ ਭਯੋ ਬਾਰਾ ਹਰਿ ਰਸਰੇ ਮਥੁ ਰਹਿਯਾਏ।

ਹਰਖ ਸੋਗ ਦੁਹੁ ਮਾਹਿ ਨਿਰਾਲਾ ਕਰਣੈਹਾਰੁ ਪਛਾਤਾ ॥੨॥

ਹਰਖ ਏਵੰ ਗੋਗ ਦੂਰਿਰੇ ਨਿਲੋਧੁ ਰਹਿਯਾਏ ਓਯਾ ਨਿਯ ਰਚਨਿਓਯਾ ਯਾਗਿ ਦੇਯਯਿ ॥੨॥

ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ ਤਿਨ ਹੀ ਰਖਿ ਲੀਆ ਸਗਲ ਜੁਗਤਿ ਬਣਿ ਆਈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਮੋਯੁ ਪੁਰੁਯਾ ਬੇਬਕ ਹੋਯਯਿ, ਬੇ ਝੁੰ ਮੋਰਿ ਰਯਾ ਕਰਿਯਿ ਆਯ ਮੋਰਿ ਬਰੁ ਸੁਯਿ ਬੰਧੁਯੁ ਹੋਯਯਿ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਦਇਆਲਾ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥੩॥੧॥੯॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬੇਬਿ ਯਯਾਯੁ ਪੁਰੁਯਾ ਯਯਾਰਿ ਸੁਯਾਯਾਨ ਕੁਯਾਯਾਯ ਪਾਰਿਯ ਨਾਝੁ ॥੩॥੧॥੯॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ ਘਰੁ ੨

ਗੁਯਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਯਰ ਏਕ ਅਯਯਿ ਯਾਯਾਯੁ ਬਯਗੁਯਾਯ ਕੁਯਾਯੁ ਪੁਯੁ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਰੇ।

ਪਤਿਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਲੀਏ ਕਰਿ ਅਪੁਨੇ ਸਗਲ ਕਰਤ ਨਮਸਕਾਰੇ ॥

ਯਯਰ ਪਯਯਯੁ ਮਯ ਪਯਯੁ ਕਰਿ ਨਿਯਰ ਬਨਾਯਯਿ ਆਯ ਬਾਰਾ ਦੁਯਿਯਾ ਯਾਯਾਯੁ ਪੁਯਾਯ ਕਰਿਯਾਏ।

ਬਰਨੁ ਜਾਤਿ ਕੇਉ ਪੂਛੈ ਨਾਹੀ ਬਾਛਹਿ ਚਰਨ ਰਵਾਰੇ ॥੧॥

ਏਵੇ ਕੇਯਿ ਮਯ ਯਾਯਾਯੁ ਬਯੁ ਏਵੰ ਯਾਯਿ ਬਿਯਯਰੇ ਪਯਾਰਯਿ ਨਾਝੁ, ਯੋਕੇ ਯਾਯਾਯੁ ਯਰਯਿ ਧੁਯਿਯਰ ਅਯਿਯਾਯ ਕਰਿਯਾਯਿ ॥੧॥

ਠਾਕੁਰ ਐਸੈ ਨਾਮੁ ਤੁਮ੍ਹਰਾਰੇ ॥

ਹੋ ਠਾਕੁਰ! ਯੋਰ ਨਾਮਰ ਏਯਰਿ ਯੋਯੁ ਪੁਯਾਯ ਅਯਿ ਮੋ

ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕੇ ਧਣੀ ਕਹੀਜੈ ਜਨ ਕੇ ਅੰਗੁ ਨਿਰਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੋਯੋ ਬੰਧੁਯੁ ਬੁਯਿਯਰਿ ਮਾਯਿਯ ਕੁਯਾਯਾਏ ਓਯਾ ਨਿਯ ਯਯਰ ਪਯ ਬਯਯਾ ਨੇਯ ॥੧॥ ਰੁਯ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਆਧਾਰੇ ॥

ਬਯਬਯਯਰੇ ਨਾਨਕਯਾਯ ਬੁਯਿ ਪੁਯੁ ਹੋਯਯਿ ਯਾਯ ਹਰਿਕਾ ਯਯਨ ਕੀਯਨ ਕਰਿਯਾ ਯਾਯਾਯ ਯਾਯਾਯ ਆਯਾਯ ਅਯੋ।

ਨਾਮਦੇਉ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੁ ਕਬੀਰ ਦਾਸਰੇ ਮੁਕਤਿ ਭਇਓ ਚੰਮਿਆਰੇ ॥੨॥੧॥੧੦॥

ਹਰਿ-ਕਾਭੰਨ ਬਾਰਾ ਹੂੰ ਨਾਮਦੇਵ, ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ, ਕਬੀਰ ਦਾਸ ਆਦਿ ਆਦਿ ਚਾਰ ਨਾਮ ਨੂੰ ਪੁਰਾ
ਕਰਿਓ ॥੨॥੧॥੧੦॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹੈ ਨਾਹੀ ਕੇਉ ਬੁਝਨਹਾਰੇ ਜਾਨੈ ਕਵਨੁ ਭਤਾ ॥

ਬੇਹੁ ਪਰਮਾਨੁ ਰੂਪਿ ਵਾਲਾ ਕੇਹੁ ਨਾਹੀ, ਚਾਹਾਯਾ ਨੂੰ ਕਿਥੇ ਯਾਦੀ ਪਾਇਵ।

ਸਿਵ ਬਿਰੰਚਿ ਅਰੁ ਸਗਲ ਮੋਨਿ ਜਨ ਗਹਿ ਨ ਸਕਾਹਿ ਗਤਾ ॥੧॥

ਗੀਵ, ਰੂਪ, ਚਾਹਾਯਾ ਨੂੰ ਜਨ ਚਾਹਾਯਾ ਨੂੰ ਰੂਪਿ ਪਾਇ ਨਾਹੀ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਕਥਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਕਥਾ ॥

ਸੁਨੀਐ ਅਵਰ ਅਵਰ ਬਿਧਿ ਬੁਝੀਐ ਬਕਨ ਕਥਨ ਰਹਤਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਵਰ ਗੁਣਿਵਾਰੇ ਕਿਛੇ ਆਉ ਰੂਪਿਵਾਰੇ ਅਨੰਤ ਪੁਕਾਰ ਹੋਇਆ, ਅਵਰ ਕਪਟ ਕੀ ਬਹੁਨਾਰੇ ਭਰਮਾਰੇ
ਪਾਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਪੇ ਭਗਤਾ ਆਪਿ ਸੁਆਮੀ ਆਪਨ ਸੰਗਿ ਰਤਾ ॥

ਪਰਮਾਨੁ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਭਭ ਅਚਰਿ ਆਉ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਚਰਿ, ਬੇ ਨਿਯਮ ਨਿਯਮ ਹੂੰ ਆਪਣੇ ਰਹਿਓ।

ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਹੈ ਪੇਖਿਓ ਜਤ੍ਰ ਕਤਾ ॥੨॥੨॥੧੧॥

ਨਾਨਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਬਾਰਾ ਰਿਖਾਰੇ ਅਛਰਿ ਆਉ ਬੇ ਬਰਤੁ ਵੇਖਾਇਓ ॥੨॥੨॥੧੧॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮਤਾ ਮਸੂਰਤਿ ਅਵਰ ਸਿਆਨਪ ਜਨ ਕਉ ਕਛੁ ਨ ਆਇਓ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਬੇਬਕਾਯਾ ਕੋਈ ਬੇ ਪਰਮਾਨੁ ਆਦਿ ਚਰਚਾ ਕਿਛੇ ਆਬੇ ਨਾਹੀ।

ਜਹ ਜਹ ਅਉਸਰੁ ਆਇ ਬਨਿਓ ਹੈ ਤਹਾ ਤਹਾ ਹਰਿ ਧਿਆਇਓ ॥੧॥

ਯੋਗਿ ਬਯਾਧ ਆਇਆ, ਬੇਅੰਤ ਹਰਿਕਾ ਖਾਨ ਕਰਿਓ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਬਿਰਦਾਇਓ ॥

ਭਭਵਲ ਹੋਵਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਚਰ।

ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਬਾਰਿਕ ਕੀ ਨਿਆਈ ਜਨ ਕਉ ਲਾਡ ਲਡਾਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਨਿਯ ਬੇਬਕਕੂ ਕਾਲਕ ਭਲਿ ਭਰਗ ਪੋਸਥਿ ਕਰਿਯਾਉ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਕਰਮ ਧਰਮ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਜਨਿ ਗਾਇਓ ॥

ਬੇਬਕ ਹਰਿ-ਕੀਰਤਨ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ਆਭ ਹਰਿਕਾ ਕੀਰਤਨ ਹੂੰ ਚਾਹਾਰ ਯੋਗ, ਚੋਗ, ਬਾਸਨ ਆਦਿ ਧਰਮ-
ਕਰਮ ਅਛੇ ॥

ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ਨਾਨਕ ਠਾਕੁਰ ਕੀ ਅਭੈ ਦਾਨੁ ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ ॥੨॥੩॥੧੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਬਕ ਨਿਯ ਠਾਕੁਰਕਾ ਚਰਣਰੇ ਪਛਿਛਿ ਆਭ ਬੇਧਰੇ ਬੇ ਅਭਯ ਕਾਨਰ ਬੁਝਿ ਪਾਛਿ
॥੨॥੩॥੧੨॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਯਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਆਰਾਧਹੁ ਪਿਆਰੇ ਨਿਮਖ ਨ ਕੀਜੈ ਢੀਲਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰਿ ਭਯਯਨ! ਧਿਨ ਰਾਤਿ ਭਗਵਾਨਕਾ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ ਚਯਾ ਆਕ ਸ਼ਰਨ ਮਖ ਬਿਲਖ ਕਰ ਨਾਹਿ ॥

ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਭਾਵਨੀ ਲਾਈਐ ਤਿਆਗਿ ਮਾਨੁ ਹਾਠੀਲਾ ॥੧॥

ਨਿਯ ਅਭਿਮਾਨ ਆਦਿ ਧਿਨ ਚਪਾਗ ਕਰ, ਗੁਯਾ ਬਹਿਓ ਬਯਯਾ ਬੇਬਾ ਕਰ ॥੧॥

ਮੋਹਨੁ ਪ੍ਰਾਨ ਮਾਨ ਰਾਗੀਲਾ ॥

ਮੋਹਨੁ ਪੁਰੁ ਬਯੋ ਰਯੀਲਾ ਅਛਿਯੋ ਮਿਯੋ ਮੋਹਰ ਪੁਰਾ ਆਦਿ ਮਾਨ ਬਯਾਨ ਅਛਿਯੋ ॥

ਬਾਸਿ ਰਹਿਓ ਹੀਅਰੇ ਕੈ ਸੰਗੇ ਪੇਖਿ ਮੋਹਿਓ ਮਨੁ ਲੀਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਮੋਹਰ ਬੁਧਯਰੇ ਕਾਬ ਕਰਯੋ ਆਭ ਚਾਹਾਕਾ ਲੀਲਾ ਧੇਯੁ ਮੋਹਰ ਮਨ ਧੁਰੁ ਬੋਲ
ਯਾਛਿ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਮਨਿ ਹੋਤ ਅਨੰਦਾ ਉਤਰੈ ਮਨਹੁ ਜੰਗੀਲਾ ॥

ਯਾਯਾਕਾ ਬੁਯਰਾ ਕਰਿਲੇ ਮਨਰੇ ਆਨਖ ਬੋਲਯਾਏ ਆਭ ਮਨਰ ਮਯਲਾ ਕਾਯਾਰਿ ਯਾਏ,

ਮਿਲਬੇ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਨਾਨਕ ਪਰੈ ਪਰੀਲਾ ॥੨॥੪॥੧੩॥

ਏਧਰਿ ਪੁਰੁਕਾ ਮਿਲਨਰ ਮਯਿਯਾ ਕਰੁਯਾ ਕਰਾਯਾਕ ਪਾਰਿਕ ਨਾਹਿ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਚਾਕਰਿ ਮਯਿਯਾ ਅਯਯ
ਅਛੇ ॥੨॥੪॥੧੩॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਯਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮੁਨਿ ਜੋਗੀ ਸਾਸਤ੍ਰੀਗ ਕਹਾਵਤ ਸਭ ਕੀਨੇ ਬਸਿ ਅਪਨਹੀ ॥

ਹੋਏ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ, ਮੋਹਨ, ਯੋਗੀ ਆਦਿ ਗਾਥਾ ਕਹਿਓ, ਮਾਯਾ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਨਿਯੋਗ ਕਰੇ ਰਹਿਓ।

ਤੀਨਿ ਦੇਵ ਅਰੁ ਕੋਝਿ ਤੇਤੀਸਾ ਤਿਨ ਕੀ ਹੈਰਤਿ ਕਛੁ ਨ ਰਹੀ ॥੧॥

ਮਾਯਾ, ਆਦਿ ਪੁਰਾਣੀ ਦੇਵਤਾ, ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂ, ਮਹਾਦੇਵ ਆਦਿ ਭੈਭੈਗ ਕੋਝਿ ਦੇਵ-
ਦੇਵਤਾ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਾਧਾ ਰਹੇ ਨਾਹੀ ॥੧॥

ਬਲਵੰਤਿ ਬਿਆਪਿ ਰਹੀ ਸਭ ਮਹੀ ॥

ੴ ਵਲਵਾਨ ਮਾਲਾ ਬਰੂਯਾ ਭਿਓਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਓ।

ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਸਿ ਕੇਉ ਮਰਮਾ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਲਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਵਾਰ ਮਨ ਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਮਾਯਾਕ ਪਾਰੇ, ਆਭ ਕੇਹੀ ਏਵਾਯੂ ਯਾਗਓ ਨਾਹੀ॥1॥ਰੂਏ॥

ਜੀਤਿ ਜੀਤਿ ਜੀਤੇ ਸਭਿ ਥਾਨਾ ਸਗਲ ਭਵਨ ਲਪਟਹੀ ॥

ੴ ਪੁਰਜ ਮਾਲਾ ਬਰੂਯਾਨਰੇ ਬਿਯਯ ਕਰਿ ਆਬਿਓ ਓਥਾ। ਸੇ ਬੰਧੂਯੁ ਯਗਓਰੇ ਲਿਧੁ ਰਹਿਓ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਤੇ ਭਾਰੀ ਹੋਇ ਚੇਰੀ ਚਰਨ ਗਹੀ ॥੨॥੫॥੧੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇਹੀ ਪੁਰਜ ਮਾਲਾ ਬਾਧੂਯਾ ਪਾਯਰੂ ਧੂਰਕੂ ਚਾਲਿ ਯਾਯਓ ਆਭ ਵਾਸੀ ਬਨਿ ਸੇ ਬਾਧੂਯਾ ਚਰਨ ਖਰਿਓ॥2॥5॥14॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਯਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਦੁਇ ਕਰ ਜੋੜਿ ਕਰੀ ਬੇਨੰਤੀ ਠਾਕੁਰੁ ਅਪਨਾ ਧਿਆਇਆ ॥

ਧ੍ਰਿੰਨਿਯ ਧੂਯ ਫਾਓ ਮੋਢਿ ਬਿਨਓ ਕਰਿਓ ਆਭ ਨਿਯ ਠਾਕੁਰਯੁ ਧਾਨ ਕਰਿਓ।

ਹਾਥ ਦੇਇ ਰਾਖੇ ਪਰਮੇਸਰਿ ਸਗਲਾ ਦੁਰਤੁ ਮਿਟਾਇਆ ॥੧॥

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨਿਯ ਫਾਓ ਵੇਯ ਮੋਰ ਰਯਾ ਕਰਿਓ ਓਥਾ। ਮੋਰ ਬਮਬ ਕਯੁ ਧੂਰ ਕਰਿਓ॥1॥

ਠਾਕੁਰ ਹੋਏ ਆਪਿ ਦਇਆਲ ॥

ਠਾਕੁਰ ਯਾਵਾ ਭਪਰੇ ਵਯਾਯੂ ਹੋਯਯਓ,

ਭਈ ਕਲਿਆਣ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਹੁਈ ਹੈ ਉਬਰੇ ਬਾਲ ਗੁਪਾਲ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਚਾਰਿ ਆਓ ਕਲਯਾਨ ਏਵਾ ਹਰਿ ਭਯਾਵ ਹੋਯ ਯਾਯਓ, ਸੇ ਨਿਯ ਵਾਲਕ(ਯੀਵ)ਯੂ ਭਯਾਰ ਕਰਿਓ॥1॥ਰੂਏ॥

ਮਿਲਿ ਵਰ ਨਾਰੀ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਜੈਕਾਰੁ ॥

ਨਿਯ ਵਰ(ਪੁਰੁ-ਪਓ) ਬਹਿਓ ਮਿਥੀ ਨਾਰੀ(ਯੀਵ-ਬੁਧੀ) ਮਯਾਲ ਗਓ ਯਾਨ ਕਰੁਯਓ ਆਭ ਨਿਯ ਠਾਕੁਰਯਾ ਯਯ ਯਯਕਾਰ ਕਰੁਯਓ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਿਨਿ ਸਭ ਕਾ ਕੀਆ ਉਧਾਰੁ ॥੨॥੬॥੧੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਧ੍ਰਿੰ ਸੇਹੀ ਗੁਰੂਯਾ ਪੁਓ ਬਮਬਓ ਆਓ, ਯਿਏ ਬਰੂਯੂ ਭਯਾਰ ਕਰਿਓ॥2॥6॥15॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਯਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਤ ਬੰਧਪ ਤਿਨ ਕਾ ਬਲੁ ਹੈ ਥੋਰਾ ॥

ਮਨੁਸ਼ਪਕੂ ਨਿਯੋਗ-ਪਿਤਾ, ਮਾਤਾ, ਪੁੱਤ੍ਰ ਆਦਿ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਕੀ ਥੋੜੀ ਬਲ ਮਿਲੇਗਾ,

ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪੇਖੇ ਕਿਛੁ ਸਾਥਿ ਨ ਚਾਲੈ ਭੋਰਾ ॥੧॥

ਜੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਅਨੇਕ ਰੰਗ ਦੇਖੇ, ਪਰੰਤੂ ਸਾਥਿ ਨ ਚਾਲੈ ਭੋਰਾ ॥੧॥

ਠਾਕੁਰ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਆਹਿ ਨ ਮੋਰਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ! ਤੂੰ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਕੇਵਲ ਨ ਚਲੇਗਾ।

ਮੇਰਿ ਅਨਾਥ ਨਿਰਗੁਨ ਗੁਣ ਨਾਰੀ ਮੈ ਆਹਿਓ ਤੁਮ੍ਹਰਾ ਧੋਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਗੁਣਵਾਨ ਅਨਾਥ ਅਤੇ, ਮੇਰੇ ਪਾਸ਼ਰੇ ਕੋਈ ਬਿਨੁ ਗੁਣ ਨਹੀਂ, ਮੇਰੇ ਤੁਮ੍ਹਰੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਆਗਮ

ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਚਰਣ ਤੁਮ੍ਹਰਾਰੇ ਈਹਾ ਉਹਾ ਤੁਮ੍ਹਰਾਰਾ ਜੋਰਾ ॥

ਮੈਂ ਚਰਣ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਦੇ ਬਲਾਂ ਦੇ ਆਗਮ, ਮੈਂ ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕਾਂ ਦੇ ਤੁਮ੍ਹਰੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਦਰਸੁ ਪਾਇਓ ਬਿਨਸਿਓ ਸਗਲ ਨਿਹੋਰਾ ॥੨॥੭॥੧੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਬਦਾਂ ਦੇ ਮੈਂ ਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਅਨੰਤ ਅਨੰਤ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਯਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਆਲ ਜਾਲ ਭ੍ਰਮ ਮੋਹ ਤਜਾਵੈ ਪ੍ਰਭ ਸੇਤੀ ਰੰਗੁ ਲਾਈ ॥

ਸਭ ਧਰਮਾਂ, ਭ੍ਰਮ, ਮੋਹ, ਆਦਿ ਦੇ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਰੰਗਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਆਗਮ ਦੇ

ਮਨ ਕਉ ਇਹ ਉਪਦੇਸੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ ਸਹਜਿ ਸਹਜਿ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਇਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਖੇ, ਸਹਜੇ ਸਹਜੇ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥੧॥

ਸਾਜਨ ਐਸੇ ਸੰਤੁ ਸਹਾਈ ॥

ਹੇ ਬੰਨ੍ਹ! ਸਭ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ

ਜਿਸੁ ਭੇਟੇ ਤੂਟਹਿ ਮਾਇਆ ਬੰਧ ਬਿਸਰਿ ਨ ਕਬਹੂੰ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਇਆ ਦਰੀਨ ਮਾਨੋ ਮਾਨਿਕ ਬੰਧਨ ਕਰਿਮਾਏ ਆਉ ਮਨੁਸ਼ਯ ਕਦਾਪਿ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਵਿਸ੍ਰੁਤ ਕਰੇ
ਨਾਹਿ ॥੧॥੧੦॥

ਕਰਤ ਕਰਤ ਅਨਿਕ ਬਹੁ ਭਾਤੀ ਨੀਕੀ ਇਹ ਠਹਰਾਈ ॥

ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰ ਕਰਿ ਏਵੰ ਕੇਖੁ ਕਰਿ ਗੇਸਰੇ ਏਹਿ ਨਿਸ਼ਚੈ ਭਲ ਲਾਗਿਆ ਏ ਮੇ

ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ਨਾਨਕ ਭਵਜਲੁ ਪਾਰਿ ਪਰਾਈ ॥੨॥੮॥੧੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭਲੋਂ ਮਨੁਸ਼ਯ ਬਾਪੂਜੀ ਬਹਿਤ ਮਿਥੀ ਹਰਿਕਾ ਮਗਗਾਨ ਖਰਿਆਏ, ਏਭਲ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ
ਹੋਇਆ ॥੨॥੮॥੧੭॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਯਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨਹਾਰਾ ਕੀਮਤਿ ਜਾਇ ਨ ਕਰੀ ॥

ਭਗਵਾਨ ਏਕ ਸ਼ਰੇਸ਼ਠ ਹਿ ਜਾਤ ਕਰਿਆਉ ਓਥਾ ਨਾਗ ਕਰਿਵਾਰੇ ਸ਼ਰ ਹੋਇਆਉ, ਏਥੁਪਾਯੋ ਓਥਾ
ਮੁਲਾਯਾਨ ਕਰਾਇਆ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿ।

ਰਾਜਾ ਰੰਗੁ ਕਰੈ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਨੀਚਹ ਜੋਤਿ ਧਰੀ ॥੧॥

ਏਕ ਸ਼ਰੇਸ਼ਠ ਹਿ ਏ ਬਾਗਾਯੋ ਭਿਕਾਰੀ ਬਨਾਯੋ ਦੇਇਆਉ ਆਉ ਨੀਚ ਕੂਝਾਯਾਯੁਵਾ ਜੀਵਰ ਅਭਰੇ
ਨਿਯੋ ਦੇਖਾਓ ਪੁਰੁਸ਼ੋਤ ਕਰਿ ਦੇਇਆਉ ॥੧॥

ਧਿਆਈਐ ਅਪਨੇ ਸਦਾ ਹਰੀ ॥

ਬਰਵਾ ਨਿਯੋ ਹਰਿਕਾ ਧਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਤ।

ਸੋਚ ਅੰਦੇਸਾ ਤਾ ਕਾ ਕਹਾ ਕਰੀਐ ਜਾ ਮਹਿ ਏਕ ਘਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਭਲੋਂ ਜੀਵਨਰੇ ਮਨੁਸ਼ਯਕੂ ਏਕ ਘਰੇ ਪਾਯੋ ਅਥਾਓ ਅਭੁ ਬਨਾਯੋ ਪਾਯੋ ਰਹਿਵਾਕੂ ਪਠੇ, ਏਹਿ
ਵਿਸ਼ਲਰੇ ਚਿਤਾ ਕਾਹਿਕੋ ਕਰਾਇਆ ॥੧॥੧੦॥

ਤੁਮ੍ਹਰੀ ਟੇਕ ਪੂਰੇ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਨ ਸਰਨਿ ਤੁਮ੍ਹਰਾਏ ਪਰੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੂਰੁ ਬਦਗੁਰੂ! ਮੂੰ ਚੁਮਰੇ ਹਿ ਗਾਨ ਕਰਿਆਏ ਆਉ ਮੇਰੇ ਮਨ ਚੁਮ ਗਰਗ ਨੇਕਲੇ।

ਅਚੇਤ ਇਆਨੇ ਬਾਰਿਕ ਨਾਨਕ ਹਮ ਤੁਮ ਰਾਖਹੁ ਧਾਰਿ ਕਰੀ ॥੨॥੯॥੧੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਆਨਾਨਾ ਏਵੰ ਅਰੁਝਾ ਵਾਲਕ ਅਰੇ, ਨਿਯੋ ਹਾਓ ਦੇਇ ਚੁਮੇ ਮੇਰੇ ਰਸਾ
ਕਰ ॥੨॥੯॥੧੮॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਯਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਜੀਆ ਸਭਨਾ ਕਾ ਬਸਹੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥

ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਤੂੰ ਬਹੁ ਯੋਗੀ ਦਾਤਾ ਅਰੁ, ਮੇਰੇ ਮਨ੍ਹਰੇ ਆਸਿ ਵਾਸ ਕਰ।

ਚਰਣ ਕਮਲ ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ ਤਹ ਭਰਮੁ ਅੰਧੇਰਾ ਨਾਹੀ ॥੧॥

ਮੇਯੋਂ ਬ੍ਰਹਮੰਡਰੇ ਚੋਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕਮਲ-ਚਰਣ ਵਾਸ ਕਰੇ, ਬੇਭਾਵੇ ਕੋਠਿਥੇ ਭ੍ਰਮ ਅੰਧਾਰਾ
ਅਭਿਯੋਗਿ ਰਹੇ ਨਾਹੀ॥੧॥

ਠਾਕੁਰ ਜਾ ਸਿਮਰਾ ਤੂੰ ਤਾਹੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ! ਮੂੰ ਮੇਯੋਂ ਮਖ ਚੋਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕਰੇ, ਬੇਭਾਵੇ ਭ੍ਰਮ ਚੋਰੇ ਪਾਇਆ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੂੰ ਬਰਮੰਡ ਯੋਗੀ ਪਾਲਨ ਕਰੀ। ਪੁਰੂ! ਮੇਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਾਰਣ ਮੂੰ ਬਰਦਾ ਤੁਮਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡ
ਕਰਿਆ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਰਉ ਤੁਮ ਹੀ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਆਹੀ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਮੂੰ ਪੁਰਿ ਭਾਵਰੇ ਤੁਮਰ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕਰਿਆ। ਭਾਵ ਬਰਦਾ ਚੋਰ ਮਿਲਨਰ ਅਭਿਯੋਗ
ਕਰਿਆ।

ਨਾਨਕ ਟੇਕ ਭਈ ਕਰਤੇ ਕੀ ਹੋਰ ਆਸ ਬਿਡਾਣੀ ਲਾਹੀ ॥੨॥੧੦॥੧੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਪੁਰੂ ਭ੍ਰਮ ਮੇਰੇ ਬਾਹਾਰ। ਅਭਿਯੋਗ ਆਯੋ ਮੂੰ ਅਨਧ ਬਹੁ ਪਰ ਆਯੋ। ਭਾਵ ਕਰਿ
ਦੇਖੀ॥੨॥੧੦॥੧੯॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਯਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨਾ ਦਰਸੁ ਦੀਜੈ ਜਸੁ ਗਾਵਉ ਨਿਸਿ ਅਰੁ ਭੇਰ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੋਹਿ ਨਿਯੋਗਿ ਕਰਿ ਦਿਖਾਇ, ਮੂੰਹੁ ਫਿਰਿ ਰਾਹਿ ਚੋਰਿ ਹੂੰ ਮੋਹਿਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵੈ।

ਕੇਸ ਸੰਗਿ ਦਾਸ ਪਗ ਝਾਰਉ ਇਹੈ ਮਨੋਰਥ ਮੇਰ ॥੧॥

ਨਿਯੋਗਿ ਕੇਸਰੇ ਮੂੰਹੁ ਚੋਰਿ ਬੇਕਥਾ ਚਰਣਿ ਬਧਾ ਕਰੇ ਅਪ੍ਰਾਧਿ ਚਾਹਾਥਾ ਬੇਕਾ ਕਰੁਪ੍ਰਿਥ, ਏਵਾ ਮੋਹਿਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵੈ।

ਠਾਕੁਰ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਬੀਆ ਨ ਹੋਰ ॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰ! ਚੋਰਿ ਬਿਨੁ ਆਪਿ ਕੇਸਰੇ ਮੋਹਿਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵੈ।

ਚਿਤਿ ਚਿਤਵਉ ਹਰਿ ਰਸਨ ਅਰਾਧਉ ਨਿਰਖਉ ਤੁਮਰੀ ਓਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਬਹਿਰ! ਮੂੰਹੁ ਨਿਯੋਗਿ ਚੋਰਿ ਹੂੰ ਬੇਕਥਾ ਕਰਿਯਾਵੈ ਏਵਾ ਨਿਯੋਗਿ ਚੋਰਿ ਹੂੰ ਆਪਿਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵੈ।

ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਸਰਬ ਕੇ ਠਾਕੁਰ ਬਿਨਉ ਕਰਉ ਕਰ ਜੋਰਿ ॥

ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਕਾਲਪੁਰਖ! ਤੂੰਮੇ ਬੇਕਥਾ ਠਾਕੁਰ ਅਪ੍ਰਾਧਿ ਆਪਿ ਆਪਿ ਮੋਹਿ ਮੂੰਹੁ ਚੋਰਿ ਬੇਕਥਾ ਕਰਿਯਾਵੈ।

ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਤੁਮਰੇ ਉਧਰਸਿ ਆਖੀ ਫੇਰ ॥੨॥੧੧॥੨੦॥

ਚੋਰਿ ਕਾਸ ਨਾਨਕ ਚੋਰਿ ਨਾਨਕਿ ਯੋਗਿ ਕਰਿਯਾਵੈ ਆਪਿ ਏਕਿ ਸ਼ਰਣਿ ਹੂੰ ਚਾਹਾਥਾ ਭਯਾਨ।

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਯਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕੁ ਅਰੁ ਰੁਦ੍ਰ ਲੋਕੁ ਆਈ ਇੰਦ੍ਰ ਲੋਕੁ ਤੇ ਧਾਇ ॥

ਮਾਯਾ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਰੁਦ੍ਰਾ ਆਪਿ ਭ੍ਰਮਾਕਾ ਪੁਰਾਣਿ ਕਰਿ ਭ੍ਰਮਾਕਾ ਦਰਸਿ ਆਇਯਾਵੈ।

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕਉ ਜੋਹਿ ਨ ਸਾਕੈ ਮਲਿ ਮਲਿ ਧੋਵੈ ਪਾਇ ॥੧॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬੇਕਥਾ ਕਰਿਯਾਵੈ ਨਾਹਿ ਏਵਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਚਰਣਿ ਪਾਯਾਥਾ ਭਲਿ।

ଏବେ ମୁଁ ଗୁରୁଜୀ ଶରଣରେ ଆସିଛି ।

ସଦଗୁରୁ ମୋତେ ଏହା ବତାଇଛନ୍ତି ଯେ ମାୟାର ଏହି ଗୁପ୍ତ ଅଗ୍ନି ଅନେକଙ୍କୁ ମନ୍ଦ ଭାବରେ ଜଳାଇ ଦେଇଛି ॥ ୧ ॥ ରହ ॥

ଏହି ପ୍ରଚ୍ଛେଦ ମାୟା ସିଦ୍ଧି, ସାଧକ, ଯକ୍ଷ, କିନ୍ନର ତଥା ମନୁଷ୍ୟର ଗଳାରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ ।

ହେ ନାନକ! ସେହି ଜଗତ ରଚୟିତା ମୋର ହିଁ ପକ୍ଷ ନେଇଛନ୍ତି, ଯେଉଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଏପରି କୋଟି କୋଟି ଦାସୀ ଅଛନ୍ତି॥୨॥୧୨॥୨୧॥

ଗୁଡ଼ରୀ ମହଲା 5 ॥

ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଲେ ଅପଯଶ ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ଜଗତରେ କୀର୍ତ୍ତି ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଯାଏ ତଥା ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ମାନ-ସମ୍ମାନ ପାଞ୍ଚ ହୋଇଯାଏ ।

ମୃତ୍ୟୁର ଭୟ ଏକ କ୍ଷଣରେ ନାଶ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ମନୁଷ୍ୟ ସୁଖ ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ସହିତ ସଜା ଘରକୁ ଯାଇଥାଏ ॥ ୧ ॥

ଏଥପାଇଁ ତାହାର ନାମ ସ୍ମରଣର ସେବା ବ୍ୟର୍ଥ ଯାଏ ନାହିଁ ।

ଆଠ ପହର ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର ଆଉ ମନ ଏବଂ ଡନରେ ସଦା ଧ୍ୟାନ କର॥ ୧ ॥ ରୁହ॥

ହେ ଦୀନର ଦୁଃଖ ଭଞ୍ଜକ! ମୁଁ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି ଆଉ ମୁଁ କେବଳ ତାହା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଯାହା ତୁ ମୋତେ ଦେଇଥାଉ ।

ତୋର ଚରଣ-କମଳର ପ୍ରୀତିରେ ନାନକ ଅନୁରକ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି, ହେ ହରି! ତୁ ହିଁ ନିଜ ସେବକଙ୍କ ସମ୍ମାନ
ରଖି॥2॥13॥22॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਯਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਬਿਸੰਤਰ ਜੀਅਨ ਕੇ ਦਾਤਾ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ॥

ਯਕ੍ਰਿਤ ਬਹੁ ਯਾਗ ਧਾਰਾ ਅਠਾਏ ਆਯ ਭਾਖਾਯ ਭਯੋਰ ਭਯਾਰ ਭਯੋ ਰਹਿਓ।

ਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਿਫਲ ਨ ਹੋਵਤ ਖਿਨ ਮਹਿ ਕਰੇ ਉਧਾਰ ॥੧॥

ਭਾਖਾਯ ਬੇਵਾ ਭਯੋ ਕੇਵੇ ਨਿਯੁਯ ਬ੍ਰਹਮਾਯ ਆਯ ਏਕ ਸ਼ਯੋਰ ਬੇ ਯਾਗਯ ਭਯਾਰ ਕਰਿਯਾਯ
॥1॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਸੰਗਿ ਰਾਚੁ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਏ ਪੁਰੁਯ ਚਰਨ-ਕਮਲ ਬਯੋਰੇ ਲਾਨ ਰੂਯ।

ਸਗਲ ਜੀਅ ਜਾ ਕਉ ਆਰਾਧਹਿ ਤਾਹੁ ਕਉ ਤੂੰ ਜਾਚੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਮਬੁ ਯਾਗ ਭਾਖਾਯ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾਯ, ਏ ਭਾਖਾਯ ਠਾਯੋ ਫੁੰ ਯਾਗਨਾ ਕਰ ॥1॥ ਰੂਯ ॥

ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ਕਰਤੇ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮਕਰ੍ਮ! ਨਾਨਕ ਏ ਮਨ ਯੋਗਯੋਰੇ ਆਬਿਯੋ, ਹੇ ਪੁਰੁਯ! ਏ ਪੁਰੁਯ ਏ ਮਨ ਯਾਗਯ ਆਯਾਯ ਅਰੁ।

ਹੋਇ ਸਹਾਈ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਰਾਖਹਿ ਤਿਸੁ ਕਹਾ ਕਰੇ ਸੰਸਾਰੁ ॥੨॥੧੪॥੨੩॥

ਬੰਬਾਰ ਭਾਖਾਯ ਕਯੋ ਬਿਗਾਏ ਪਾਰਿਬ, ਯਾਖਾਯ ਰਯਾ ਏ ਬਯਾਯ ਕਰਿ ਕਰੁ? ॥2॥14॥23॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਯਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਨ ਕੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ ਆਪ ॥

ਪੁਰੁਯ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਨਿਯ ਬੇਵਕਯ ਬਯਾਨ ਰਯੁਯਾਯ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਗੁਰਿ ਅਵਖਧੁ ਉਤਰਿ ਗਇਓ ਸਭੁ ਤਾਪ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੁ ਬਰਿਨਾਮਰ ਔਖਧ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯੋ ਆਯ ਬਾਰਾ ਭਾਧ ਦੂਰ ਬੋਯ ਯਾਯਯੋ ॥1॥ ਰੂਯ ॥

ਹਰਿਗੋਬਿੰਦੁ ਰਖਿਓ ਪਰਮੇਸਰਿ ਅਪੁਨੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਰਯ ਕਰਿ ਬਰਗੋਬਿਯਯ ਰਯਾ ਕਰਿਯੋ।

ਮਿਟੀ ਬਿਆਧਿ ਸਰਬ ਸੁਖ ਹੋਏ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਦਾ ਬੀਚਾਰਿ ॥੧॥

ਭਾਖਾਯ ਬਾਰਾ ਬਯਾਯ ਦੂਰ ਬੋਯ ਯਾਯਯੋ ਆਯ ਬਰ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਨਿਯੋ, ਆਮੇ ਗੋਬਿਯ ਬਰਿਯ ਗੁਯਰ ਚਿਯਨ
ਕਰਿਯਾਯ ॥1॥

ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਓ ਮੇਰੈ ਕਰਤੈ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ੴ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫੀਰ। ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹਾਰੇ। ਪੁਰਾਣੇ ਪੁਰਾਣੇ। ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੀ ਕਰੀਓ।

ਅਬਿਚਲ ਨੀਵ ਧਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨਿਤ ਨਿਤ ਚੜੈ ਸਵਾਈ ॥੨॥੧੫॥੨੪॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਪੰਥ ਅਚਲ ਅਭਿਲਾਖ ਰਹਿਓ, ਸਾਧੂ ਨਿਭ ਹੀ ਪੁਰਾਣੇ ਕਰੀਓ॥੨॥੧੫॥੨੪॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਰੂ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕਬਹੂ ਹਰਿ ਸਿਉ ਚੀਤੁ ਨ ਲਾਇਓ ॥

ਹੇ ਮਾਨਵ! ਤੂੰ ਕੇਵੇਂ ਮੱਧ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਪਾਠ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਧੰਧਾ ਕਰਤ ਬਿਹਾਨੀ ਅਉਧਹਿ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨ ਗਾਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਦੂਜੇ ਆਰ ਕਾਮੰਧ ਕਰੇ ਖਨ ਪਾਛੈ ਚੋਰਾ ਬੰਦੂਕੀ ਜੀਵਨ ਬਿਧਿ ਯਾਛਿ ਆਯ ਕੇਵੇ ਗੁਣਰ ਭਭਾਰ
ਨਾਮਰ ਬੁਧਿ ਗਾਨ ਕਰੇ ਨਾਨਕ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਕਉਡੀ ਕਉਡੀ ਜੋਰਤ ਕਪਟੇ ਅਨਿਕ ਜੁਗਤਿ ਕਰਿ ਧਾਇਓ ॥

ਭੂ ਜੀਵਨਰੇ ਕਪਟ ਭਾਵਰੇ ਖਨ ਬਝਲ ਕਰਿਛੁ ਭਯਾ ਖਨ ਪਾਛੈ ਅਨੇਕ ਯੁਝਿਰ ਪੁਛੇਗ ਕਰਿਛੁ।

ਬਿਸਰਤ ਪ੍ਰਭ ਕੇਤੇ ਦੁਖ ਗਨੀਅਹਿ ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ ਖਾਇਓ ॥੧॥

ਪੁਛੁਯਾ ਨਾਮ ਬਿਬੁਧ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਚੋਰਾ ਅਨੇਕ ਦੂਝ ਪਾਧਿਓ ਕਰਿਯਾ ਯਾਹਾ ਗੰਗਾ ਕਰਾਯਾਯ
ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿ ਆਯ ਪੁਰਜ ਨਾਹਾ ਮੋਹਿਨੀ ਚੋਰਾ ਗੁਣ ਕਰਿਛਿ ॥੧॥

ਕਰਹੁ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਗਨਹੁ ਨ ਮੋਹਿ ਕਮਾਇਓ ॥

ਹੇ ਬਾਨੀ! ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰ ਆਯ ਮੋਹਰ ਕਰ ਗੰਗਾ ਕਰ ਨਾਹਿ।

ਗੋਬਿੰਦ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਰਣਾਇਓ ॥੨॥੧੬॥੨੫॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ! ਭੂ ਬਧ ਧੰਮਾਯ, ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਏਵ ਬੁਝਰ ਬਾਗਰ ਅਭੂ, ਨਾਨਕਯ ਏਵਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਮੋ ਹੇ ਕਰਿ!
ਮੂੰ ਚੋਰ ਗੰਗਰੇ ਆਇਛਿ ॥੨॥੧੬॥੨੫॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਯਰੀ ਨਾਹਲਾ 5 ॥

ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਵੰਤ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਨਿਯ ਯਯਰੇ ਰਾਮ ਰਾਮ ਯਧ ।

ਛੇਡਿ ਆਨ ਬਿਉਹਾਰ ਮਿਥਿਆ ਭਜੁ ਸਦਾ ਭਗਵੰਤ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੂ ਅਧ ਪ੍ਰਿਥਾ ਕਾਵਬਾਯ ਛੇਡਿ ਬਾਯ ਭਗਵਾਨਯ ਭਯਨ ਕਰ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਨਾਮੁ ਏਕੁ ਅਧਾਰੁ ਭਗਤਾ ਈਤ ਆਗੈ ਟੇਕ ॥

ਏਕ ਯਕੁਰਯ ਨਾਮ ਚਾਯਾਯ ਭਯਰ ਜੀਵਨਰ ਆਪਾਰ ਅਚੋ ਆਯ ਯਕੁਲਾਯ ਏਵ ਪਰਲੋਕਰੇ
ਏਵ ਚਾਯਾਰ ਬਾਯਾਰ ਅਚੋ।

ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀਆ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕ ॥੧॥

ਗੋਬਿੰਦ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਯਾਨ ਏਵ ਬਿਬੇਕ-ਬੁਧਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਛਿ ॥੧॥

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸੰਮੂਖ ਸ੍ਰੀਧਰ ਸਰਣਿ ਤਾ ਕੀ ਗਹੀ ॥

ਬਹੁ ਕਛਿ ਕਰਿਵਾ ਕਰਾਯਾਰੇ ਬਾਧ ਗੁਪਰ ਪੁਛੁਯ ਹੂੰ ਮੂੰ ਗੰਗਾ ਨੇਯਛਿ।

ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਰਵਾਲ ਸਾਧੂ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨਿਧਿ ਲਹੀ ॥੨॥੧੭॥੨੬॥

ਮੁਢਿ ਏਵੰ ਮੁਢਿ ਬਾਪੁਯਾ ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਆਖਿ ਆਯ ਨਾਨਕਯਾ ਹਰਿਯਾ ਏਹਿ ਨਿਖੁ ਪ੍ਰਾਚੁ
ਹੋਇਯੋ॥2॥17॥26॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ਚਉਪਦੇ

ਗੁਯਰੀ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 4 ਚਉਪਦਾ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਗ੍ਰਿਯ ਏਕ ਅਚਯੁਤਿ ਮਾਯਾਯਾ ਬਦਗੁਨਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਯੁ ਕਰਮਾਯਾਯ ਪਾਰੇ।

ਛਾਡਿ ਸਗਲ ਸਿਆਣਪਾ ਸਾਧ ਸਰਣੀ ਆਉ ॥

ਨਿਯਰ ਬਸਤੁ ਚਤੁਰਯਾ ਛਾਡਿ ਬਾਪੁਯਾ ਚਰਨਿ ਆਬ ਆਯ

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥੧॥

ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰਿ ਪ੍ਰਭੁਯਾ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰ ॥1॥

ਰੇ ਚਿਤ ਚਰਣ ਕਮਲ ਅਰਾਧਿ ॥

ਹੋ ਮੋਰਿ ਮਨ! ਯਗ੍ਰਿਯਾਯ ਚਰਨ-ਕਮਲਿ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ।

ਸਰਬ ਸੁਖ ਕਲਿਆਣ ਪਾਵਹਿ ਮਿਟੈ ਸਗਲ ਉਪਾਧਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾ ਭਾਰਾ ਚੋਰੇ ਬਰੰ ਬੁਝ ਏਵੰ ਕਲਪਾਯ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਵ ਆਯ ਬਰੁ ਬੁਝਿ ਯੋਗਿ ਧੂਰ
ਹੋਇਯੋ। ॥1॥ਰੂਹ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਮੀਤ ਭਾਈ ਤਿਸੁ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾਯ ਬਿਨਾ ਏਹਾ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ, ਪੁਤ੍ਰ, ਮਿਤ੍ਰ ਏਵੰ ਯਾਯ ਕੇਹੁ ਮਖ ਚੋਰ ਬਹਾਯਕ ਰੂਹਯੁ।

ਈਤ ਉਤ ਜੀਅ ਨਾਲਿ ਸੰਗੀ ਸਰਬ ਰਵਿਆ ਸੋਇ ॥੨॥

ਮੋਯੁ ਯਗ੍ਰਿਯ ਬਰੰਬਪਾਯਕ ਅਚਯੁਤਿ, ਬੋ ਯਹਯੋਯ ਏਵੰ ਪਰਯੋਯਕ ਆਤਮਾ ਬਾਪੁਯੋ
ਆਯਯੁ॥2॥

ਕੋਟਿ ਜਤਨ ਉਪਾਵ ਮਿਥਿਆ ਕਛੁ ਨ ਆਵੈ ਕਾਮਿ ॥

ਅਨੇਕ ਯਤ੍ਨ ਏਵੰ ਯਯਾਯ ਨਿਸ਼ਯ ਅਚੋ ਆਯ ਕੋਯਿਯਿ ਕਾਮਿ ਆਬੋ ਨਾਯੁ।

ਸਰਣਿ ਸਾਧੂ ਨਿਰਮਲਾ ਗਤਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਨਾਮਿ ॥੩॥

ਕਿਯੁ ਬਾਪੁਯਾ ਚਰਨਿ ਆਬਿ ਪ੍ਰਾਯਾ ਨਿਰੰਯ ਹੋਇਯਾਯ ਆਯ ਪ੍ਰਭੁਯਾ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਚਾਯਾਰ ਚਯੋ
ਹੋਇਯਾਯ ॥3॥

ਅਗਮ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭੂ ਉਚਾ ਸਰਣਿ ਸਾਧੂ ਜੋਗੁ ॥

ਪੁਰੂ ਅਗਮਪ, ਧਨਾਨੂ ਏਵੰ ਬਰੋਪਰਿ ਅਚਛੇ, ਬੇ ਬਾਪੂਛੁ ਗਰਗਿ ਦੇਵਾ ਪਾਛੈ ਬਨਥੈ ਅਚਛੇ।

ਤਿਸੁ ਪਰਾਪਤਿ ਨਾਨਕਾ ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਸੰਜੋਗੁ ॥੪॥੧॥੨੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕੇਵਲ ਓਹਕੇ ਛੇੜੇਰਛਾ ਪੁਰਿ ਹੋਯਾਏ, ਯਾਹਾਰ ਭਾਗਪਰੇ ਯੋਗੁ ਭਾਯਾਏ ਬੰਧੋਗ
ਲੇਗਾ ਯਾਯਾਏ ॥੪॥੧॥੨੭॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਯਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਆਪਨਾ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦ ਹੀ ਰਮਹੁ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ॥

ਬਰੋਧਾ ਨਿਯ ਗੁਰੁਦੇਵਛਾ ਬੇਵਾ ਕਰ ਓਯਾ ਗੋਬਿੰਦਛਾ ਗੁਗਾਨੁਵਾਧ ਕਰ।

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਅਰਾਧਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਹਿ ਜਾਇ ਮਨ ਕੀ ਚਿੰਦ ॥੧॥

ਪੁਰਿ ਬਾਬਰੇ ਭਗਵਾਨਛਾ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਲੇ ਮਨਰ ਚਿੰਤਾ ਧੂਰ ਹੋਯਾਏ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਾਪਿ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਉ ॥

ਹੇ ਮੋਰ ਮਨ! ਪੁਰੁਛਾ ਨਾਮਰ ਯੋਧ ਕਰ;

ਸੂਖ ਸਹਜ ਅਨੰਦ ਪਾਵਹਿ ਮਿਲੀ ਨਿਰਮਲ ਥਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹਾ ਭਾਰਾ ਚੋਛੇ ਬਾਭਾਵਿਕ ਬੁਝ ਏਵੰ ਆਨੰਦ ਯੋਧਲਛੁ ਹੋਵ ॥੧॥ ਰੁਹ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਉਧਾਰਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਆਠ ਪਹਰ ਆਰਾਧਿ ॥

ਬਾਪੁਛਾ ਬਛਾਓਰੇ ਰਹਿ ਨਿਯਰ ਏਹਿ ਮਨਕੁ ਯੋਧਾਰ ਕਰ ਆਯ ਆਠ ਪਾਹਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਛਾ ਆਰਾਧਨਾ
ਕਰ।

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਬਿਨਸੈ ਮਿਟੈ ਸਗਲ ਉਪਾਧਿ ॥੨॥

ਭੋਰ ਕਾਮ, ਭੁਯ ਏਵੰ ਅਹੰਕਾਰ ਨਝੁ ਹੋਯਾਏਵ ਆਯ ਬਨੁ ਰੋਗ ਧੂਰ ਹੋਯਾਏਵ ॥੨॥

ਅਟਲ ਅਛੇਦ ਅਭੇਦ ਸੁਆਮੀ ਸਰਣਿ ਤਾ ਕੀ ਆਉ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਭੂਮੇ ਬੇਹਿ ਬਾਮਾਛਾ ਗਾਰਗਰੇ ਆਬ, ਯਿਏ ਅਚਲ, ਅਛੇਦ ਏਵੰ ਅਭੇਦ ਅਚਛੇ।

ਚਰਣ ਕਮਲ ਅਰਾਧਿ ਹਿਰਦੈ ਏਕ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਉ ॥੩॥

ਭਾਯਾਛਾ ਚਰਗ-ਕਮਲਕੁ ਨਿਯ ਬੁਧਯਰੇ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ ਆਯ ਏਕ ਛੇੜੇਰਛਾ ਠਾਰੇ ਹੂੰ ਖਾਨ ਧੋਅ
॥੩॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਪ੍ਰਭਿ ਦਇਆ ਧਾਰੀ ਬਖਸਿ ਲੀਨੇ ਆਪਿ ॥

ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ-ਪੁਰੁ ਧਨਾ ਕਰਿ ਬੁਝਾ ਹੂੰ ਮੋਛੇ ਸ਼ਯਾ ਕਰਿ ਦੇਯਛੇ।

ਸਰਬ ਸੁਖ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ਨਾਨਕ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪਿ ॥੪॥੨॥੨੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਧਰਮਾਦ੍ਰਿਸ਼ਤ ਬੰਦਿਆਂ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਿ ਕਰਿ ਨਾਨਕ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪਿ ॥੪॥੨॥੨੮॥
ਪ੍ਰਭੁ ਜਪਿ ਕਰਿ ॥੪॥੨॥੨੮॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇਆ ਗਈ ਸੰਕਾ ਤੂਟਿ ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇਆ ਗਈ ਸੰਕਾ ਤੂਟਿ ॥

ਦੁਖ ਅਨੇਰਾ ਭੈ ਬਿਨਾਸੇ ਪਾਪ ਗਏ ਨਿਖੁਟਿ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਦੂਝ, ਅਯਾਨਭਾਰ ਅਭਕਾਰ ਏਵਾਂ ਭਲੇ ਬਿਨੈਸ਼ੁ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ਆਯ ਮੇਰੇ ਪਾਪ ਮਖ ਨਾਭ
ਹੋਯਾਯਾ ॥੧॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਹਰਿਨਾਮਰੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗਿਯਾ।

ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਬਚਨ ਗੋਬਿੰਦ ਧਿਆਏ ਮਹਾ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਾਘੁਯਾ ਮਿਲਿ ਭਾਯਾਯਾ ਭਧਵੇਰੇ ਮੂੰ ਗੋਬਿੰਦ ਧਿਆ ਕਰੁਯਾਯਾ, ਏਯਾ ਮੇਰੇ ਯਾਵਨਰੇ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ
ਹੋਯਾਯਾ ॥੧॥ ਰੁਹ ॥

ਜਾਪ ਤਾਪ ਅਨੇਕ ਕਰਣੀ ਸਫਲ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮ ॥

ਨਾਮ-ਸ਼ਰਭ ਭਾਰਾ ਯਯ ਬਧਾਯਾ ਹੋਯਾਯਾ ਆਯ ਕਰਿ ਏਂ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰਰੇ ਭਧ ਏਵਾਂ ਭਧਧਾ ਅਰੇ।

ਕਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਆਪਿ ਰਾਖੇ ਭਏ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ॥੨॥

ਪੁਰੁ ਬਲਾਂ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਰਯਾ ਕਰਿਯਾ ਆਯ ਮੇਰੇ ਬਧਧ ਕਾਰਧਾ ਬਾਂਧੁਯਾ ਹੋਯਾਯਾ ॥੨॥

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਨ ਬਿਸਰੁ ਕਬਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਸਮਰਥ ॥

ਮੂੰ ਪੁਰਿ ਬਾਧਰੇ ਬੁਯਾਯਾ ਸ਼ਰਭ ਕਰੁਯਾ ਆਯ ਭਾਯਾਯਾ ਕੇਵੇ ਮਖ ਬਿਬ੍ਰਧ ਕਰਿਯਾ ਨਾਏਂ।

ਗੁਣ ਅਨਿਕ ਰਸਨਾ ਕਿਆ ਬਖਾਨੈ ਅਗਨਤ ਸਦਾ ਅਕਥ ॥੩॥

ਬੇਧੁ ਪੁਰੁਯਾ ਗੁਣ ਅਯਯ ਅਰੇ ਆਯ ਭਾਯਾਯਾ ਗੁਣ ਮੂੰ ਕਰਿਯਾ ਬਯੁਯਾ ਕਰਿ ਪਾਰਿਯਾ?ਭਾਯਾਯਾ ਗੁਣ ਅਯਯ
ਏਵਾਂ ਅਬਯੁਯਾਯਾ ਅਰੇ ॥੩॥

ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਿ ਤਾਰਣ ਦਇਆਲ ਕਿਰਪਾ ਕਰਣ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਯੁ ਰਿਯਾਯਾ ਯਯਯਾ ਧੂਰ ਕਰੁ, ਯੁ ਧੂਯਾਯਾ, ਧਯਾਯਾ ਏਵਾਂ ਕੁਧਾਯਾ ਅਰੁ।

ਅਟਲ ਪਦਵੀ ਨਾਮ ਸਿਮਰਣ ਦ੍ਰਿੜੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰਣ ॥੪॥੩॥੨੯॥

ਨਾਮ ਸ਼ਰਭ ਕਰਿਯਾ ਭਾਰਾ ਅਯਾਯਾ ਪਧਵਾ ਪ੍ਰਾਧੁ ਹੋਯਾਯਾ, ਹੇ ਨਾਯਾ! ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਯਾਯਾ ਗਰਭਾ
ਧੂਯਾ ਕਰ ॥੪॥੩॥੨੯॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਯਰੀ ਮਯਾਯਾ 5 ॥

ਅਹੰਬੁਧਿ ਬਹੁ ਸਾਘਨ ਮਾਇਆ ਮਹਾ ਦੀਰਘ ਰੋਗੁ ॥

ਅਹੰ ਬੂਝਿ ਐਵੰ ਮਾਯਾ ਬਹਿਤ ਬਘਨ ਪ੍ਰੇਮ ਮਹਾ ਵੀਰੋ ਰੋਗ ਅਰੋ ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਉਖਧੁ ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਨੋ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਜੋਗੁ ॥੧॥

ਐਹਿ ਰੋਗਾਰ ਔਖਧੁ ਹਰਿਨਾਮ ਅਰੋ, ਗੁਰੂ ਮੋਹਾਰੋ ਕਰਿਵਾ ਐਵੰ ਕਰਾਯਵਾ ਪਾਯੋ ਬਸੰਤ ਹਰਿਨਾਮ
ਦੇਖਯੋ॥1॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਾਛੀਐ ਜਨ ਧੂਰਿ ॥

ਨਿਯੰਤਰ ਮਨ ਤੇ ਚਰਨੇ ਆਮੋ ਬਦਗੁਨਾ ਚਰਨ-ਪ੍ਰੀਤ ਅਭਿਲਾਖ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਤ,

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ ਲਹਹਿ ਪਾਤਿਕ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਚਾ ਧੂਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਐਹਾ ਵਾਰਾ ਕੋਟਿਐ ਯੁਗ ਪਾਪ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾਐ, ਹੋ ਗੋਬਿੰਦ! ਮੋਹ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਧੂਰ
ਕਰ॥1॥ ਰੁਖ॥

ਆਦਿ ਅੰਤੇ ਮਧਿ ਆਸਾ ਕੂਕਰੀ ਬਿਕਰਾਲ ॥

ਆਗਾ ਰੂਪੀ ਵਿਕਰਾਲ ਕੂਕਰੀ ਜੀਵਨ ਅਧਿ, ਮਧ ਐਵੰ ਅੰਤਿ ਬਸੰਤ ਪਰਿਪਕੁ ਅਧਿ ਪਿਯੋਤਰ,
ਮੋਹਿਨ ਐਵੰ ਵਾਯੁ ਪਾਪੁਰੇ ਲਾਗੇ ਰਹਿਯਾਐ ।

ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਕੀਰਤਨ ਗੋਬਿੰਦ ਰਮਣੰ ਕਾਟੀਐ ਜਮ ਜਾਲ ॥੨॥

ਗੁਰੂ ਜਾਨ ਵਾਰਾ ਪੁਰੂਸਾ ਕੀਰਤੀ ਹੋਯੋ ਕਰਿਲੇ ਮੁਖਿਯੋ ਜਾਲ ਕਰਿ ਯਾਐ॥2॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਮੂਠੇ ਸਦਾ ਆਵਾ ਗਵਣ ॥

ਮੋਹ ਪ੍ਰਾਣੀਆ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ ਐਵੰ ਮੋਹ ਬੰਨ੍ਹ ਕਰਿ ਨੇਯੋ, ਬੇ ਬਾਧਾ ਯੁਗ ਮੋਹ ਚਰਨੇ
ਪਧਿ ਰਹਿਯਾਐ ।

ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਗੁਪਾਲ ਸਿਮਰਣ ਮਿਟਤ ਜੋਨੀ ਭਵਣ ॥੩॥

ਪੁਰੂਸਾ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤ ਐਵੰ ਭਾਗਤੀ ਸੁਰਗ ਵਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਯੋ ਮੋਹਿਨ ਚਰਨ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾਐ॥3॥

ਮਿਤ੍ਰ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਸੁਰ ਰਿਦ ਤੀਨਿ ਤਾਪ ਜਲੰਤ ॥

ਮਾਨਵਰ ਮਿਤ੍ਰ, ਪੁਤ੍ਰ, ਪਤ੍ਨੀ ਐਵੰ ਗੁਰਚਿਤ੍ਰ ਚਿਤਿ ਪਾਪੀ(ਆਪ੍ਰ, ਵਪਾਪ੍ਰ ਐਵੰ ਭਪਾਪ੍ਰ)ਰੇ ਯੁਗਯੋ ।

ਜਪਿ ਰਾਮ ਰਾਮਾ ਦੁਖ ਨਿਵਾਰੇ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਜਨ ਸੰਤ ॥੪॥

ਮੋਹੋਂ ਵਧਿ ਹੋਯੋ ਭਯੋ ਐਵੰ ਬਯੋ ਬਹਿਤ ਮੋਹਿਯਾਯੋ, ਬੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਯੋ ਨਿਯੋ ਧੂਯੋ ਧੂਰ ਕਰਿਯੋ
॥4॥

ਸਰਬ ਬਿਧਿ ਭ੍ਰਮਤੇ ਪੁਕਾਰਹਿ ਕਤਹਿ ਨਾਹੀ ਛੋਟਿ ॥

ਲੋਕਮੋਹ ਅਨੇਕ ਵਿਧ ਵਾਰਾ ਚਾਰਿਯਾਰੇ ਧੂਯਾਯੋ ਆਯੋ ਧੂਯੋ ਹੋਯੋ ਵਿਲਾਪ ਕਰਿਯਾਯੋ, ਕਿਯੋ
ਕੋਯੋਰੇ ਮਧ ਬੇਮਾਨਯੋ ਰਸਾ ਮੋਹਿਯਾਯੋ ।

ਹਰਿ ਚਰਣ ਸਰਣ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਦ੍ਰਿੜੁ ਗਹੀ ਨਾਨਕ ਓਟ ॥੫॥੪॥੩੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੈਂ ਹਰਿ-ਚਰਣੀ ਗਰਬ ਨੇਕਣੇ ਆਉ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਹਾਰਾ ਪਾਏ ॥5॥4॥30॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ਦੁਪਦੇ

ਗੁਰਮਤਿ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 4 ਦੁਪਦਾ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵੰਤ ਅਭਿਮਾਨੀ ਯਾਹਾਨੂੰ ਬਖਸ਼ਿਓ ਯਾਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਯਾਏ ਪਾਰੇ।

ਆਰਾਧਿ ਸ੍ਰੀਧਰ ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਜੇਗੁ ॥

ਭਗਵਾਨ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ, ਯਾਹਾਨੂੰ ਧਰਮ ਯਾਗਨ ਦਾਨ ਕਰਿਓ, ਬੇ ਕਰਿਓ ਏਵਾਂ ਕਰਾਯਾਏ ਪਾਏ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਅਭਿਮਾਨੀ।

ਗੁਣ ਰਮਣ ਸ੍ਰਵਣ ਅਪਾਰ ਮਹਿਮਾ ਫਿਰਿ ਨ ਹੋਤ ਬਿਓਗੁ ॥੧॥

ਯਾਹਾਨੂੰ ਗੁਣਾਨੁਬਾਦ ਕਰਿਓ ਏਵਾਂ ਅਪਾਰ ਮਹਿਮਾ ਗੁਣ ਕਰਿਓ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇਵੇ ਬਿਯੋਗ ਬੁਝਾਏ ॥1॥

ਮਨ ਚਰਣਾਰਬਿੰਦ ਉਪਾਸ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਭਗਵੰਤ ਚਰਣਾਰਬਿੰਦ ਭਯਾਨਕ ਕਰ।

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟੰਤ ਸਿਮਰਣਿ ਕਾਟਿ ਜਮਦੂਤ ਫਾਸ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਹਾਨੂੰ ਸ਼ਰਣ ਭਾਰਾ ਬਹੁ ਦੁਖ ਭੋਗ ਦੂਰ ਹੋਯਾਏ ਆਉ ਮਨਦੂਤ ਬੰਨ ਕਰਿਓ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤ੍ਰੁ ਦਹਨ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਹਨ ਅਵਰ ਕਛੁ ਨ ਉਪਾਉ ॥

ਹਰਿਨਾਮ ਯੋਗ ਹੈ ਭੋਗ ਬਹੁ ਪਾਏ ਏਕ ਬਾਧਨ ਅਰੇ ਭਯਾਨਕ ਅਧਿ ਕਛੁ ਭਯਾਨਕ ਨਾਹੀ।

ਕਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੇ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਸੁਆਉ ॥੨॥੧॥੩੧॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਮੇਰੇ ਹੋਯਾਏ ਪ੍ਰਭੁ! ਮੇਰੇ ਭਯਾਨਕ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰ ਕਾਰਣ ਭਾਰੇ ਨਾਮ ਬਾਧ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾ ਪਾਏ ॥2॥1॥31॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਤੂੰ ਸਮਰਥੁ ਸਰਨਿ ਕੇ ਦਾਤਾ ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ ਸੁਖ ਰਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਗ! ਤੂੰ ਬਖਸ਼ ਕਰਾ ਬੰਦੁ ਅਨੁ, ਨਿਯੰਤਰ ਗਰਬ ਦੇਵਾ ਕਾਲਾ ਅਨੁ ਏਵਾਂ ਦੁਖੀ ਨਾਹੀ ਕਰਿਓ ਕਾਲਾ ਬੁਝਾਰੇ ਰਾਏ ਅਨੁ।

ਜਾਹਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟੇ ਭੈ ਭਰਮਾ ਨਿਰਮਲ ਗੁਣ ਪ੍ਰਭ ਗਾਇ ॥੧॥ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਿਰੰਜ ਗੁਣਾਨੁਕਾਦ ਕਰਿਲੇ
ਦੂਝੀ ਕੇਲੀ ਦੂਰ ਹੋਇਯਾਐ ਆਉ ਭਲ ਭਲ ਦੂਰ ਹੋਇਯਾਐ ॥੧॥

ਗੋਵਿੰਦ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਠਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਵਿੰਦ! ਚੋ' ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਆਉ ਕਿਛੇ ਬਾਹਾਰਾ ਨਾਹੀ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਜਪੀ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਉ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ! ਮੇਰੇ ਅੰਤਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ, ਯਾਹਾ ਫਲਰੇ ਮੂੰਹੁ ਨਾਮਰ ਯੋਗ ਕਰੁਟ੍ਰਿ ॥੧॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿ ਲਗੇ ਹਰਿ ਚਰਨੀ ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥

ਬੰਦਗੁਰੂਕ ਬੇਬਾ ਬੰਦਿ ਮੂੰਹੁ ਹਰਿਕ ਚਰਨਰੇ ਲਾਗਿਅਛੇ ਆਉ ਅਹੋਭਾਗਪੁਰੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਬੰਦਿ
ਲਾਗਿਅਛੇ।

ਕਵਲ ਪ੍ਰਗਾਸ ਭਏ ਸਾਧਸੰਗੇ ਦੁਰਮਤਿ ਬੁਧਿ ਤਿਆਗੀ ॥੨॥

ਬਾਮੁਯਾ ਬਾਂਗਠਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਕਮਲ ਖੋਲਿਯਾਯਿਯੋ ਆਯੁ ਮਯੁ ਬੂਝਿ ਧੂਰ
ਹੋਯਾਯਿਯੋ॥੨॥

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਿਮਰੈ ਦੀਨ ਦੈਆਲਾ ॥

ਮੋਘੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਆਠ ਪੁਰੁਸੁ ਹਰਿਯੋ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯਾਯੋ ਆਯੁ ਧਨਦਯਾਯੁ ਖੋਲਿਯਾਯੋ,

ਆਪਿ ਤਰੈ ਸੰਗਤਿ ਸਭ ਉਧਰੈ ਬਿਨਸੇ ਸਗਲ ਜੰਜਾਲਾ ॥੩॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਮੋਖਾ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਯਾਯੋ ਆਯੁ ਬਯੋਧਿਯੋ ਆਬੁਧੁਵਾ ਪ੍ਰਾਣੀਨੁ ਮਖ ਯਯਾਰ ਕਰਿਯਾਯੋ ਓਧਾ
ਓਧਾਰ ਬਯਯੁ ਬਯਨ ਕਰਿਯਾਯੋ ॥੩॥

ਚਰਣ ਅਧਾਰੁ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਥਿ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ ਬਾਮਾ! ਚੋਰ ਚੋਰੀ ਫੁੰ ਮੋਰ ਆਖਾਰ ਅਚੋ, ਫੁ ਪੁਠਿ ਬਯਯੋਰੇ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕਰੇ
ਬਯਯਕ ਹੋਯੋ।

ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰੀ ਦੇ ਰਾਖਿਓ ਹਰਿ ਹਾਥ ॥੪॥੨॥੩੨॥

ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ! ਨਾਨਕ ਚੋਰ ਚੋਰੀ ਨੋਯਯਯੋ, ਨਿਯੁ ਹਾਥਰੇ ਹਰਿ ਓਧਾਯੁ ਬਯਯਯਯੋ ॥੪॥੨॥੩੨॥

ਗੁਜਰੀ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧

ਗੁਯਰੀ ਅਯੁਧਵੀ ਮਯੁਲਾ 1 ਯਰ 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਯਰ ਏਕ ਅਯੁਯੁ ਯਾਯਾਯੁ ਬਯਗੁਯੁ ਕੁਧਾਰੁ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਾਯਾਯੁ ਪਾਰੇ।

ਏਕ ਨਗਰੀ ਪੰਚ ਚੋਰ ਬਸੀਅਲੇ ਬਰਜਤ ਚੋਰੀ ਧਾਵੈ ॥

ਗਰੀਰ ਰੂਪੀ ਏਕ ਨਗਰੀਰੇ ਕਾਮ, ਕ੍ਰਾਯ, ਲੋਯ, ਮੋਯ ਏਕੰ ਅਯੁਕਾਰ ਪਾਯ ਚੋਰ ਨਿਵਾਯ
ਕਰਯੋ, ਕਯਨ ਕਲੇ ਮਖ ਏਯਾਨੇ ਗੁਯ ਗੁਯ ਚੋਰੀ ਕਰਿਯਾਯੋ।

ਤ੍ਰਿਹਦਸ ਮਾਲ ਰਖੈ ਜੇ ਨਾਨਕ ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਸੇ ਪਾਵੈ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੋਘੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਓਧਿ ਗੁਯ ਏਕੰ ਧਗ ਯਯਿਯ ਠਾਰੁ ਨਿਯਰ ਆਯੁਯ ਗੁਯਬਯਾਯ ਰਯੁਯਾਯੋ, ਬੇ
ਮੋਖਾ ਪਾਯਾਯੋ॥੧॥

ਚੇਤਹੁ ਬਾਸੁਦੇਉ ਬਨਵਾਲੀ ॥

ਹੋ ਯਾਯ! ਕਾਬੁਧੇਯੁ ਬਯਾ ਖੋਲਿਯਾਯੋ ਕਰ।

ਰਾਮੁ ਰਿਦੈ ਜਪਮਾਲੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਮਯੁ ਫੁੱਟਿ ਮੇਰੇ ਬਲਿਦਾਨੁ ਹੋਇ ਜਪਮਾਲਾ ਅਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਉਰਧ ਮੂਲ ਜਿਸੁ ਸਾਖ ਤਲਾਹਾ ਚਾਰਿ ਬੇਦ ਜਿਤੁ ਲਾਰੇ ॥

ਦੂਜੇ ਥਾਂ ਵੀ ਕੁਝ ਭਲੇ ਯਾਤਰੇ ਮੂਲ ਭੇਦ ਹੋਇ ਚਾਹੇ ਚਲੇ ਥਾਂ ਆਯੋ ਯਾਤਰੇ ਪਾਤੁ ਚਾਰੇ ਵੇਦਕੁ
ਵਰ੍ਹਨਾ ਕਰੇ,

ਸਹਜ ਭਾਇ ਜਾਇ ਤੇ ਨਾਨਕ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਿਵ ਜਾਰੇ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੇਭਯੋ ਜੀਵ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਕ੍ਰਿਯੇ ਬਾਵਯਾਨ ਰਹਿਥਾਵੇ, ਯੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਅਵਸਥਾ ਹੋਇ
ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਕ੍ਰਿਯੇ ਪਾਤਰ ਹੋਇ ॥੨॥

ਪਾਰਜਾਤੁ ਘਰਿ ਆਗਨਿ ਮੇਰੈ ਪੁਰਖ ਪਤ੍ਰ ਤਤੁ ਡਾਲਾ ॥

ਭਗਵਾਨ ਰੂਪੀ ਪਾਰਿਯਾਤ ਕ੍ਰਿਯੇ ਮੇਰੇ ਘਰੇ ਅਗਨੀ ਹੋਇ ਚਾਹੇ ਜਾਨ ਰੂਪ ਯਾਤਰੇ ਪੁਰਖ, ਪਤ੍ਰ ਯੇ
ਭਾਗ ਅਰੇ।

ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਜਨ ਸੰਤੁ ਛੇਡਹੁ ਬਹੁਤੁ ਜੰਜਾਲਾ ॥੩॥

ਹੋ ਭਾਗ! ਯੇਹੋ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਨਿਰੰਜਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇਖਾਓ ਬਹੁਤ ਹੋਇ ਅੰਧ, ਯੇਹੋ ਦੂਜੇ ਥਾਂ ਦੇਖਾਓ ਭਾਗ
ਦੇਖ ॥੩॥

ਸੁਣਿ ਸਿਖਵੰਤੇ ਨਾਨਕੁ ਬਿਨਵੈ ਛੇਡਹੁ ਮਾਇਆ ਜਾਲਾ ॥

ਹੋ ਗੋਸ਼ਟੀ ਅਭਿਲਾਸੀ! ਗੁਣ, ਨਾਨਕ ਬਿਨਵੈ ਕਰਹੋ ਮੇਰੇ ਯੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਮਾਯਾਯਾਗ ਭਾਗ ਕਰ।

ਮਨਿ ਬੀਚਾਰਿ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮੁ ਨ ਕਾਲਾ ॥੪॥

ਨਿਯਮ ਮਨ ਹੋ ਚਾਰੇ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਯੇ ਯੋਗਿਨੀ ਠਾਹੇ ਧਾਨ ਲਗਾਯੋ ਵਾਰਧਾਨ ਯੋਗ-ਮੰਤਰ ਚਕ੍ਰ
ਅਧਿਕਾਰ ਪਠੇ ਨਾਹੀ ॥੪॥

ਸੇ ਗੁਰੂ ਸੇ ਸਿਖੁ ਕਥੀਅਲੇ ਸੇ ਵੈਦੁ ਜਿ ਜਾਣੈ ਰੋਗੀ ॥

ਭਾਗਯੁ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਯਾਯਾਵੇ, ਭਾਗਯੁ ਗੋਸ਼ਟੀ ਕ੍ਰਿਯਾਯਾਵੇ ਆਯੋ ਯੇਹੋ ਵੈਦਿਕ ਅਭਿਲਾਸੀ ਯੇਹੋ ਰੋਗੀ ਯਾਗ
ਭਾਗ ਭੇਦ ਭੇਦ ਕਰੇ ਪਾਤਰ।

ਤਿਸੁ ਕਾਰਣਿ ਕੰਮੁ ਨ ਧੰਧਾ ਨਾਹੀ ਧੰਧੈ ਗਿਰਹੀ ਜੋਗੀ ॥੫॥

ਯੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਕਾਮ-ਧੰਧਾ ਹੋਇ ਲੋਧੁ ਦੁਖਨਾਹੀ ਭੀ ਗੁਣਗੁਣੀ ਯਾਤਰੇ ਹੋਇ ਕਰੇ ਯਾਤਰੇ ਓ ਪੁਰਖ ਯੇਹੋ
ਯੋਗੀ ਰਹਿਥਾਵੇ ॥੫॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਤਜੀਅਲੇ ਲੇਖੁ ਮੇਰੁ ਤਿਸ ਮਾਇਆ ॥

ਯੇ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਅਹੰਕਾਰ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਯੇਹੋ ਮਾਯਾਯਾਗ ਭਾਗ ਕਰੇ ਯਾਤਰੇ।

ਮਨਿ ਤਤੁ ਅਵਿਗਤੁ ਧਿਆਇਆ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਇਆ ॥੬॥

ਨਿਯਮ ਨਿਯਮੇਰੇ ਬੇਬਾਕ ਬਚਾਵਰੂਪ ਏਕਾ ਅਵਿਗਤ ਪੁਰੁਸ਼ ਖਾਨ ਕਰਿਯਾ ਅਯ ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਚਾਹਾਕੁ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਕਰਿਨਿਯ॥੬॥

ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਸਭ ਦਾਤਿ ਕਥੀਅਲੇ ਸੇਤ ਬਰਨ ਸਭਿ ਦੂਤਾ ॥

ਜਾਨ-ਖਾਨ ਬਿਸੇਸ ਧਾਨ ਯੋਗਰਾਜ ਧਾਰਾ ਚਾਹਾਕੁ ਮਿਲਿਯੁਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਯਾ, ਬਹੁ ਬਿਕਾਰ ਚਾਹਾਰ ਬਿਸੇਸਰੇ
ਬਹੁ ਗੁਣੀ ਹੋਇਯਾ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਕਮਲ ਮਧੁ ਤਾਸੁ ਰਸਾਦੰ ਜਾਗਤ ਨਾਹੀ ਸੂਤਾ ॥੭॥

ਬੇਬਾਕ ਰੂਪੀ ਕਮਲ ਮਧੁ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾ ਅਯ ਬਿਕਾਰ ਜਾਗਤ ਰਹਿਯਾ ਓਧਾ ਮਾਯਾਰ ਨਿਵਾਰ
ਗਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ॥੭॥

ਮਹਾ ਗੰਭੀਰ ਪਤ੍ਰ ਪਾਤਾਲਾ ਨਾਨਕ ਸਰਬ ਜੁਆਇਆ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਕਮਲ ਮਧੁ ਗੰਭੀਰ ਅਧਿ ਓਧਾ ਚਾਹਾਰ ਓਧਾ ਪਾਤਾਲ ਅਧਿ, ਹੋ ਨਾਨਕ ਬੇਬਾਕ
ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਹੋਇ ਰਹਿਯਾ॥

ਉਪਦੇਸ ਗੁਰੂ ਮਮ ਪੁਨਹਿ ਨ ਗਰਭੰ ਬਿਖੁ ਤਜਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆਇਆ ॥੮॥੧॥

ਗੁਰੂਕਾ ਭੋਗਦੇਸ਼ ਪਾਲਕਰੂਪ ਮੂੰ ਪੁਨਃ ਗਭਰੇ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਕਰਿਯੋ ਨਾਹਿ, ਕਾਰਣ ਮੂੰ ਬਾਧਾਰਿਕ ਬਿਖੁ
ਭਾਗ ਕਰਿ ਨਾਮਾਯੁਤ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾ॥੮॥੧॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਕਵਨ ਕਵਨ ਜਾਚਹਿ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ ਤਾ ਕੇ ਅੰਤ ਨ ਪਰਹਿ ਸੁਮਾਰ ॥

ਬੇਬਾਕ ਧਾਰਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਿਸੇਸਰੇ ਕੀਯੋ ਕੀਯੋ ਮਾਗਯੋ? ਚਾਹਾਕਾ ਕੀਯੋ ਅਯ ਨਾਹਿ ਏਕਾ ਚਾਹਾਕਾ ਗੰਭੀਰ
ਕਰਾਯਾ ਪਾਰਿਯੋ ਨਾਹਿ॥

ਜੈਸੀ ਭੂਖ ਹੋਇ ਅਭ ਅੰਤਰਿ ਤੂੰ ਸਮਰਥੁ ਸਚੁ ਦੇਵਣਹਾਰ ॥੧॥

ਮੇਧਰਿ ਲਾਲਸਾ ਕਾਹਾਰ ਭੁਖਰੇ ਰਹਿਯਾ, ਹੋ ਬਚਾਵਰੂਪ! ਤੂੰ ਬੇਬਾਕੀ ਹੂੰ ਧਾਨ ਦੇਵਾਰੇ ਬਿਸੇਸ
ਅਯ॥੧॥

ਐ ਜੀ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਸਚੁ ਅਧਾਰ ॥

ਹੋ ਪੁਰੁਸ਼! ਚਾਰ ਬਚਾ ਨਾਮਰ ਆਖਾਰ ਹੂੰ ਮੇਧਰ ਯੋਗ, ਚੋਗਯਾ ਏਕਾ ਬਾਧਾਰ ਅਧਿ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਹਿ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਧਰ ਨਿਯਮ ਹਰਿ-ਹਰਿ ਨਾਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਮੂੰ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯੋ, ਚਾਰ ਭਭਿਰ ਭਭਾਰ ਭਰਿ
ਰਹਿਯਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਸਰਬੇ ਜਾਚਿਕ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਤਾ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਅਪੁਨੈ ਬੀਚਾਰ ॥੪॥

ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸ ਜਾਚਹਿ ਪ੍ਰਭ ਨਾਇਕ ਦੇਦੇ ਤੋਟਿ ਨਾਹੀ ਭੰਡਾਰ ॥

ਉਂਧੈ ਭਾਂਡੈ ਕਛ ਨ ਸਮਾਵੈ ਸੀਧੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਰੈ ਨਿਹਾਰ ॥੫॥

ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਅੰਤਰਿ ਜਾਚਹਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਜਾਚਿ ਕਰਹਿ ਜੈਕਾਰ ॥

ਜੈਸੀ ਪਿਆਸ ਹੋਇ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਤੈਸੇ ਜਲ ਦੇਵਹਿ ਪਰਕਾਰ ॥੬॥

ਬਡੇ ਭਾਗ ਗੁਰੂ ਸੇਵਹਿ ਅਪੁਨਾ ਭੇਦੁ ਨਾਹੀ ਗੁਰਦੇਵ ਮੁਰਾਰ ॥

ਤਾ ਕਉ ਕਾਲ ਨਾਹੀ ਜਮ ਜੇਹੈ ਬੁਝਹਿ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦ ਬੀਚਾਰ ॥੭॥

ਅਬ ਤਬ ਅਵਰੁ ਨ ਮਾਗਉ ਹਰਿ ਪਹਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਦੀਜੈ ਪਿਆਰਿ ॥

ହେ ହରି! ମୋତେ ନିଜ ନିରଞ୍ଜନ ନାମର ପ୍ରେମ ପ୍ରଦାନ କର, ଏବେ ମୁଁ ତୋ' ଠାରୁ ଅନ୍ୟ କିଛି ମାଗେ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਚਾਤ੍ਰਕੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲੁ ਮਾਰੈ ਹਰਿ ਜਸੁ ਦੀਜੈ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥੮॥੨॥

ਨਾਨਕ ਰੂਪੀ ਚਾਚਕ ਚੋਰ ਅਮ੍ਰਿਤ ਯੋਗ ਅਭਿਲਾਖ ਕਰਿਆ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਚਾਹਾਨੂ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਹਰਿ ਯੋਗਿ ਧਾਰਿ
ਦਿਅ॥੮॥੨॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗੁਯਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਐ ਜੀ ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਆਵੈ ਫੁਨਿ ਜਾਵੈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਗਤਿ ਨਹੀ ਕਾਈ ॥

ਹੇ ਪੁੰਨ! ਜੀਵ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਅਭਿ ਧਾਰਨਾ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ
ਕਾਹਾ ਯੋਗਿ ਹੋਇਆ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਾਮੇ ਰਾਤੇ ਨਾਮੇ ਗਤਿ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥੧॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੁੰਨ ਨਾਮੇ ਰਾਤੇ ਨਾਮੇ ਗਤਿ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥੧॥ ਹੇ ਪੁੰਨ! ਜੀਵ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਅਭਿ ਧਾਰਨਾ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ

ਭਾਈ ਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਾਰਨਾ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਜਾਚੇ ਐਸੀ ਨਾਮ ਬਡਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮੇ ਧਾਰਨਾ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ

ਐ ਜੀ ਬਹੁਤੇ ਭੇਖ ਕਰਹਿ ਭਿਖਿਆ ਕਉ ਕੇਤੇ ਉਦਰੁ ਭਰਨ ਕੈ ਤਾਈ ॥

ਹੇ ਪੁੰਨ! ਜੀਵ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਅਭਿ ਧਾਰਨਾ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨਾਹੀ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਗਰਬੁ ਨ ਜਾਈ ॥੨॥

ਹੇ ਪੁੰਨ! ਜੀਵ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਅਭਿ ਧਾਰਨਾ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ

ਐ ਜੀ ਕਾਲੁ ਸਦਾ ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਠਾਢੇ ਜਨਮਿ ਜਨਮਿ ਵੈਰਾਈ ॥

ਹੇ ਪੁੰਨ! ਜੀਵ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਅਭਿ ਧਾਰਨਾ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ

ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸੇ ਬਾਚੇ ਸਤਿਗੁਰ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈ ॥੩॥

ਹੇ ਪੁੰਨ! ਜੀਵ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਅਭਿ ਧਾਰਨਾ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ

ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਜੇਹਿ ਨ ਸਾਕੈ ਦੂਤੁ ਨ ਸਕੈ ਸੰਤਾਈ ॥

ਗੁਰੂਜੀ ਚਰਚਾਰੇ ਆਇਲੇ ਯਮਦੂਤ ਪੁਰੀਯੋ ਦੂਖਭੀ ਕਰਿਪਾਰੇ ਨਾਹਿ, ਏਨੂੰ ਚਾਹੁ ਆਤਮੁ ਦੂਝੈ ਮਖਿ
ਦੇਖਿਪਾਰੇ ਨਾਹਿ।

ਅਵਿਗਤ ਨਾਥ ਨਿਰੰਜਨਿ ਰਾਤੇ ਨਿਰਭਉ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੪॥

ਮੂੰ ਅਵਿਗਤ ਏਵਾ ਨਿਰੰਜਨ ਨਾਥਕ ਾਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯੋ ਆਯ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਾਪੁਰੇ ਮੂੰ ਕੁਝਿ
ਲਗਾਯੋ ॥੪॥

ਐ ਜੀਉ ਨਾਮੁ ਦਿੜਹੁ ਨਾਮੇ ਲਿਵ ਲਾਵਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਟੇਕ ਟਿਕਾਈ ॥

ਹੋ ਯੀਵ! ਪੁਰੁਸ਼-ਨਾਮਕੁ ਨਿਯੋ ਭਿਓਰੇ ਦੂਝ ਕਰ, ਨਾਮ ਬਾਪੁਰੇ ਹੋ ਕੁਝਿ ਲਗਾਯੋ ਆਯ ਬਯੋ ਗੁਰੂਜੀ
ਚਰਚਾਰੇ ਆਯ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਸੀ ਕਿਰਤੁ ਨ ਮੇਟਿਆ ਜਾਈ ॥੫॥

ਯਾਹੁ ਕਿਛਿ ਪਰਮਾਨੁਸ਼ੁ ਭਲ ਲਾਗਿਯਾਏ, ਏ ਚਾਹੁ ਕਰਿਯਾਏ, ਏ ਕਰਿਯਾਏ ਕੀਯੋ ਬਿਭਲਕੁ ਕੇਹੁ
ਦੂਰ ਕਰਿਯਾਏ ਨਾਹਿ ॥੫॥

ਐ ਜੀ ਭਾਗਿ ਪਰੇ ਗੁਰ ਸਰਣਿ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ਮੈ ਅਵਰ ਨ ਦੂਜੀ ਭਾਈ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂਦੇਵ! ਮੂੰ ਧਯੋਏ ਚੋਰ ਚਰਚਾਰੇ ਆਇਲੇ, ਕਾਰਣ ਆਯ ਕਾਹਾਰ ਚਰਚਾਰੇ ਮੇਰੇ ਭਲ
ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ।

ਅਬ ਤਬ ਏਕੇ ਏਕੁ ਪੁਕਾਰਉ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਖਾਈ ॥੬॥

ਮੂੰ ਬਰਦਾ ਬੇਹੁ ਏਕ ਲਗਿਯੋ ਹੋ ਚਾਕਿਯਾਏ, ਯੇਧੁ ਮੁਗ ਮੁਗਰੇ ਮੇਰੇ ਬਹਾਲਕ ਹੋਯੋ ॥੬॥

ਐ ਜੀ ਰਾਖਹੁ ਪੈਜ ਨਾਮ ਅਪੁਨੇ ਕੀ ਤੁਝ ਹੀ ਸਿਉ ਬਨਿ ਆਈ ॥

ਹੋ ਪੁਰੁਸ਼! ਚੁਮੇ ਨਿਯੋ ਨਾਮਰੇ ਬਯਾਨ ਚਰਚਾਰੇ ਬਾਪੁਰੇ ਹੋ ਮੇਰੇ ਪੁਰਿ ਰਹਿਯੋ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਵਹੁ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਈ ॥੭॥

ਹੋ ਗੁਰੂਦੇਵ! ਕੁਪਾ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਨਿਯੋ ਵਰਨਿ ਦੇਖ, ਕਾਰਣ ਨਾਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮੂੰ ਨਿਯੋ ਅਹੰਕਾਰ ਯੋਯੋ
ਦੇਖਿਯੋ ॥੭॥

ਐ ਜੀ ਕਿਆ ਮਾਗਉ ਕਿਛੁ ਰਹੈ ਨ ਦੀਸੈ ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ ਜਾਈ ॥

ਹੋ ਪੁਰੁਸ਼! ਮੂੰ ਕੀ ਮਾਗਿਓ? ਕਾਰਣ ਏਹੁ ਬ੍ਰਹਮੰਡਰੇ ਬਹੁ ਕਿਛਿ ਨਹਿਯੋ ਅਰੇ, ਯਾਹੁ ਕਿਛਿ ਏਹੁ ਦੂਨਿਯਾਕੁ
ਆਇਯਾਏ, ਚਾਹੁ ਚਾਕਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਦੀਜੈ ਹਿਰਦੈ ਕੰਠਿ ਬਣਾਈ ॥੮॥੩॥

ਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ! ਨਾਮਕਕੁ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪੁਰਾਨ ਕਰ, ਨਿਯੋ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਏਵਾ ਚਲਾਰੇ ਏਹੁ ਗੁਰੂਗਾਰ ਬਨਾਯੋ ਬ੍ਰਹਮੰਡ
ਕਰ ॥੮॥੩॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗੁਯਰੀ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਐ ਜੀ ਨਾ ਹਮ ਉਤਮ ਨੀਚ ਨ ਮਧਿਮ ਹਰਿ ਸਰਣਾਗਤਿ ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਗ ॥

ਹੇ ਪੁੰਨ! ਜੀ ਮੂੰ ਭਯਨ ਅਚੇ, ਜੀ ਹੂੰ ਜੀਚ ਆਵਾ ਜੀ ਹੂੰ ਮਾਖਨ ਗੁਣੀਰ ਅਚੇ, ਮੂੰ ਹਰਿਕਾ ਚਰਗਾਗਤ
ਅਚੇ, ਹਰਿਕਾ ਬੇਬਕ ਅਚੇ।

ਨਾਮ ਰਤੇ ਕੇਵਲ ਬੈਰਾਗੀ ਸੋਗ ਬਿਜੋਗ ਬਿਸਰਜਿਤ ਰੋਗ ॥੧॥

ਮੂੰ ਕੇਵਲ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮਚੇ ਲੀਨ ਹੋਵਾ ਕਾਰਨਰੂ ਵੈਰਾਗੀ ਅਚੇ ਆਭ ਮੂੰ ਗੋਕ, ਬਿਯੋਗ ਆਵਾ
ਰੋਗਰੂ ਬਿਬਰਜ ਕਰੇ ਦੇਯੋ॥1॥

ਭਾਈ ਰੇ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਭਗਤਿ ਠਾਕੁਰ ਕੀ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੂੰ ਠਾਕੁਰਕਾ ਭਯੋ ਹੋਯਾ॥੧॥

ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਕਿ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾ ਜਮ ਕਾਣਿ ਨ ਜਮ ਕੀ ਬਾਕੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਵਾਗਾ ਧ੍ਰੁੰ ਨਿਰਮਲ ਹਰਿਕ੍ਰਿ ਨਿਯੰ ਬ੍ਰਹਮੰਡੇ ਸ਼੍ਰਾਪਨ ਕਰਿਓ, ਐਵੇ ਮੋਹਭੇਦ ਨਾ ਹੂੰ ਮਨਰ
ਅਪ੍ਰਨਰੇ ਰਹਿਵਾਕੂ ਪਠਿਯਾਏ ਆਯ ਨਾ ਹੂੰ ਮਨਰਾਯਕੂ ਹਿਬਾਧ ਦੇਵਾਕੂ ਪਠਿਯਾਏ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਸਨ ਰਵਹਿ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗੇ ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸਹਜਿ ਹਰੀ ॥

ਧ੍ਰੁੰ ਨਿਯੰ ਯੋਧ੍ਰੇ ਹਰਿਕ੍ਰਿ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯ ਪ੍ਰਭੁ ਮਧ ਮੋਹ' ਬਾਧ੍ਰੇ ਰਹਿਯਾਯਿ, ਹਰਿ ਬ੍ਰਾਯਾਵਿਕ
ਯਾਵਰੇ ਕਰਿ ਕਰਿਯਾਯਿ ਯਾਯਾ ਕਰਿ ਚਾਯਾਯੁ ਯਪਯੁਯੁ ਲਾਗਿਯਾਏ।

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਬ੍ਰਿਥਾ ਜਗਿ ਜੀਵਨੁ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਨਿਰਫਲ ਮੇਕ ਘਰੀ ॥੨॥

ਹਰਿਨਾਮ ਬਿਨਾ ਐਯੰ ਯਗਭਰੇ ਮਨੁਸ਼ਧਰ ਯਾਵਨ ਬਧੰ ਅਭੇ ਆਯ ਹਰਿ-ਯਯਨ ਬਿਨਾ ਐਯੰ ਸ਼ਯਮਧ
ਅਭਿਵਾਯਿਯ ਕਰਿਵਾ ਨਿਸ਼੍ਰੁਯ ਅਭੇ॥੨॥

ਐ ਜੀ ਖੇਟੇ ਠਉਰ ਨਾਹੀ ਘਰਿ ਬਾਹਰਿ ਨਿੰਦਕ ਗਤਿ ਨਹੀ ਕਾਈ ॥

ਹੇ ਮਾਨਧਵਰ! ਮਯ ਲੋਕਾਕਾ ਪਾਯੰ ਯਰੇ ਐਵੰ ਵਾਯਾਰੇ ਕੋਯਿਯਿ ਸ਼੍ਰਾਨ ਨਾਹੂੰ ਆਯ ਨਿਸ਼੍ਰੁਕਕੂ ਕੇਯੰਠੋ
ਹੇਲੇ ਗਠਿ ਨਯਾਏ।

ਰੇਸੁ ਕਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਬਖਸ ਨ ਮੇਟੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਚੜੈ ਸਵਾਈ ॥੩॥

ਏ ਰੋਯ ਪ੍ਰਕਾਧ ਕਰੂ, ਪਰਭੁ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਯੰ ਅਨੁਕਾਯਾ ਵਯ ਕਰਯਿ ਨਾਹੂੰ, ਯਾਯਾ ਨਿਯੰ ਵਯ ਚਾਯਿਯਾਏ॥੩॥

ਐ ਜੀ ਗੁਰ ਕੀ ਦਾਤਿ ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਈ ਮੇਰੈ ਠਾਕੁਰਿ ਆਪਿ ਦਿਵਾਈ ॥

ਹੇ ਮਾਨਧਵਰ! ਗੁਰੂਕਾ ਵਾਨਕੂ ਕੇਯੰ ਮਧ ਵਯ ਕਰਿਪਾਰਿਵ ਨਾਹੂੰ, ਕਾਰਯ ਮੋਹਰ ਠਾਕੂਰ ਹੂੰ ਐਯੰ ਵਾਨ
ਬ੍ਰਹਮੰ ਦੇਯਕਯਿਯਿ।

ਨਿੰਦਕ ਨਰ ਕਾਲੇ ਮੁਖ ਨਿੰਦਾ ਜਿਨ੍ ਗੁਰ ਕੀ ਦਾਤਿ ਨ ਭਾਈ ॥੪॥

ਯਾਯਾਕੂ ਗੁਰੂਕਾ ਵਾਨ ਯਲ ਲਾਗੇ ਨਾਹੂੰ, ਏਯੰ ਨਿਸ਼੍ਰੁਕਰ ਧ੍ਰੁਯ ਕਲਕਯਿਯ ਹੂੰ ਰਹਿਯਾਏ॥੪॥

ਐ ਜੀ ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਵੈ ਬਿਲਮ ਨ ਅਧੂਆ ਰਾਈ ॥

ਹੇ ਯੋਯਾਧ੍ਰੁ! ਯਿਯ ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਗਰਗਕੂ ਆਯਿਯਾਏ, ਏ ਚਾਯਾਕੂ ਸ਼ਯਾ ਕਰਿ ਨਿਯੰ ਬਾਧ੍ਰੇ ਮਿਯਨ ਕਰਾਯਿ ਆਯ
ਐਧ੍ਰੇ ਵਲਧ ਕਰਯਿ ਨਾਹੂੰ।

ਆਨਦ ਮੂਲੁ ਨਾਥੁ ਸਿਰਿ ਨਾਥਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ॥੫॥

ਏਯੰ ਨਾਧਕਾ ਨਾਧ ਪ੍ਰਭੁ ਆਨਯਰ ਏਯਾਧ ਅਯਯਿ, ਯਿਯ ਬਯਾ ਗੁਰੂਕਾ ਬਯੰਯਰੇ ਆਯਿਯਾਏ ॥੫॥

ਐ ਜੀ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ ਦਇਆ ਕਰਿ ਰਵਿਆ ਗੁਰਮਤਿ ਭ੍ਰਮਨਿ ਚੁਕਾਈ ॥

ਹੇ ਯੋਯਾਧ੍ਰੁ! ਪ੍ਰਭੁ ਬਯਾ ਵਯਾਨੁ ਅਯਯਿ ਆਯ ਬਯੰਵਾ ਨਿਯੰ ਯਯ ਯਪਰੇ ਵਯਾ ਕਰਿਯਾਯਿ, ਗੁਰੂਕਾ
ਯਪਵੇਗ ਵਾਗਾ ਬ੍ਰੁ ਯੁਯ ਵ੍ਰੁ ਹੇਯਾਯਾਏ।

ਪਾਰਸੁ ਭੇਟਿ ਕੰਚਨੁ ਧਾਤੁ ਹੋਈ ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥੬॥

ਪਾਰਸ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂਜੀ ਸ੍ਵਰ੍ਣ ਭਾਰਾ ਬਾਖਾਰੀ ਧਾਤੁ ਬੁਨਾਰੇ ਪਰਿਭੋਗ ਹੋਯਾਇ, ਅਪਰੇ ਬਧਬਯੋਗਿ
ਬਫਿਰਾ ਅਚੇ॥6॥

ਹਰਿ ਜਲੁ ਨਿਰਮਲੁ ਮਨੁ ਇਸਨਾਨੀ ਮਜਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭਾਈ ॥

ਹਰਿਜੀ ਨਾਮ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਅਚੇ ਆਭ ਬਧਗੁਰੂਜੀ ਨਿਰਮਲ ਮਨਜੂ ਅਪ੍ਰੇਰੇ ਸ਼ਾਨ ਕਰਾਯ ਆਇ।

ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮੁ ਨਾਹੀ ਜਨ ਸੰਗਤਿ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ॥੭॥

ਹਰਿਜੀ ਦਾਬਯ ਬੰਗਠਿ ਕਰਿਕਾ ਭਾਰਾ ਮਰੂਖਪ ਪ੍ਰਭੀ ਜਙ੍ਹ ਨਿਐ ਨਾਹਿ ਆਭ ਚਾਹਾਰ ਯੋਧਾਠਿ ਪਰਮ
ਯੋਧਾਠਿਰੇ ਬਿਲਾਸ ਹੋਯਾਇ॥7॥

ਤੂੰ ਵਡ ਪੁਰਖੁ ਅਗੰਮ ਤਰੇਵਰੁ ਹਮ ਪੰਖੀ ਤੁਝ ਮਾਹੀ ॥

ਹੇ ਬਰੇਬਰ! ਤੂੰ ਅਗਮਪ ਕ੍ਰਿਸ਼ ਅਰੂ ਆਭ ਆਮੇ ਪਸ਼ੀ ਚੋਰ ਬੰਰਸ਼ਰੇ ਅਭੂ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਦੀਜੈ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ ॥੮॥੪॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਨਾਨਕਜੀ ਨਿਯ ਨਿਰੰਜਨ ਨਾਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ, ਕਾਰੀ ਬੇ ਬਰੂ ਮ੍ਰਿਗਰੇ ਭਯ ਭਾਰਾ ਚੋਰ ਬੂਠਿ
ਗਾਨ ਕਰੂਅਭਿ॥8॥4॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੪

ਗੁਰੂਰੀ ਮਹਲਾ 1 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗਰ ਅਕ ਅਚਭਿ, ਯਾਹਾਜੂ ਬਧਗੁਰੂਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਰੇ।

ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਆਰਾਧਿਤੰ ਸਚੁ ਪਿਆਸ ਪਰਮ ਹਿਤੰ ॥

ਯੋਭੰ ਬਯਭਿ ਪ੍ਰੇਮ-ਭਭਿ ਭਾਰਾ ਬਯਯ ਪਰਮਾਨ੍ਰਾਜੂ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਚਾਹਾਕੂ ਨਾਮ ਸ਼ਰਭਰ ਭ੍ਰਿ ਚ੍ਰਿਭ੍ਰਾ
ਲਾਗਿਯਾਏ ਆਭ ਬੇ ਬਧ ਪ੍ਰੇਮ ਬਭਿਭ ਨਾਮ ਯੋਧਿਯਾਏ।

ਬਿਲਲਾਪ ਬਿਲਲ ਬਿਨੰਤੀਆ ਸੁਖ ਭਾਇ ਚਿਤ ਹਿਤੰ ॥੧॥

ਬੇ ਪ੍ਰਭੂਜੀ ਪਾਭਰੇ ਬਿਨਠਿ ਕਰਿਯਾਏ ਆਭ ਨਿਯ ਚਿਭ ਪਾਭੰ ਬ੍ਰੁਭ ਅਵੰ ਪ੍ਰੇਮਰ ਕਾਮਨਾ ਕਰਿਯਾਏ
॥1॥

ਜਪਿ ਮਨ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਸਰਣੀ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਭਗਵਾਨਜੀ ਨਾਮ ਯੋਧ ਚਯਾ ਚਾਹਾਯ ਭਰਭ ਨਿਯ।

ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤਾਰਿ ਤਾਰਣ ਰਮ ਨਾਮ ਕਰਿ ਕਰਣੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਕਾ ਪਾਭੰ ਰਾਮਜੀ ਨਾਮ ਅਕ ਯਾਹਾਯ ਅਚੇ, ਅਪ੍ਰਪਾਭੰ ਅਪਰਿ ਯਾਵਨ
ਆਚਰਭੀ ਧਾਰਭੀ ਕਰ॥1॥ਰੂਹ॥

ਏ ਮਨ ਮਿਰਤ ਸੁਭ ਚਿੰਤੰ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਹਰਿ ਰਮਣੰ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਯਦਿ ਆਮੇ ਗੁਰੂਯੋ ਚਿੰਤਾ ਭਰਾ। ਪੁਰੁਸ਼ ਭਯਨ ਕਰੂ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਸੁਖੁ ਮਖ ਗੁਰਚਿੰਤਕ
ਬਨਿਯਾਵ।

ਮਤਿ ਤਤੁ ਗਿਆਨੰ ਕਲਿਆਣ ਨਿਧਾਨੰ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮਨਿ ਰਮਣੰ ॥੨॥

ਮਨਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਲੇ ਸਨੁਸ਼ਧਰ ਸੁਖਲੇ ਆਨ ਅਵਾ ਕਲਪਾਗਰ ਚਾਹਾ। ਪੁਰੁ
ਹੋਇਆਵ ॥2॥

ਚਲ ਚਿਤ ਵਿਤ ਭ੍ਰਮਾ ਭ੍ਰਮੰ ਜਗੁ ਮੋਹ ਮਗਨ ਹਿਤੰ ॥

ਚਲ ਮਨ ਧਨ-ਭੋਲਤ ਪਛਰੇ ਧਰੁਭੁਆਵ ਆਭ ਯਗਤਰ ਮੋਹ ਅਵਾ ਧੁਮਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾਵ।

ਥਿਰੁ ਨਾਮੁ ਭਗਤਿ ਦਿੜੰ ਮਤੀ ਗੁਰ ਵਾਕਿ ਸਬਦ ਰਤੰ ॥੩॥

ਗੁਰੂਯੋ ਵਾਗੀ ਅਵਾ ਭਧਵੇਗਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਅਵਾ ਚਾਹਾਯੋ ਭਯੋ ਸਨੁਸ਼ਧ ਮਨਰੇ ਧੁਰ
ਭਾਵਰੇ ਸ਼ਾਇਤ ਹੋਇਆਵ ॥3॥

ਭਰਮਾਤਿ ਭਰਮੁ ਨ ਚੂਕਈ ਜਗੁ ਜਨਮਿ ਬਿਆਧਿ ਖਪੰ ॥

ਭਾਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਲੇ ਭੁਮ ਧੂਰ ਸੁਖਨਾਹੁ ਆਭ ਬਾਬਾਰ ਯਗੁ ਮਗਰ ਰੋਗ ਭਾਰਾ ਨਝੁ ਹੋਇਆਵ।

ਅਸਥਾਨੁ ਹਰਿ ਨਿਹਕੇਵਲੰ ਸਤਿ ਮਤੀ ਨਾਮ ਤਪੰ ॥੪॥

ਹਰਿ-ਸ਼ਾਨ ਹੁੰ ਅਹਿ ਰੋਗਰੂ ਸੁਖ ਅਰੇ, ਹਰਿਨਾਮਰ ਚਧ ਹੁੰ ਬਯਾ ਮਧਿ ਅਰੇ ॥4॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਮੋਹ ਹੇਤ ਬਿਆਪਿਤੰ ਦੁਖੁ ਅਧਿਕ ਜਨਮ ਮਰਣੰ ॥

ਅਹਿ ਯਗਤ ਮਾਯਾ ਮੋਹਰ ਧਾਗਰੇ ਧਾਬੇ ਯਾਯੋ ਆਭ ਯਗੁ ਮਗਰ ਅਨੇਕ ਧੁਰਗ ਬਧੁ ਕਰਿਯਾਵ।

ਭਜੁ ਸਰਣਿ ਸਤਿਗੁਰ ਊਬਰਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਰਮਣੰ ॥੫॥

ਅਧੁਪਾਯੁ ਪੁਰੁ ਭਯਨ ਕਰ ਚਯਾ ਬਯਾ ਗੁਰੂਯੋ ਚਰਗਰੇ ਆਬ, ਹਰਿਯੋ ਨਾਮ ਸੁਖਲੇ ਸ਼ਾਪਨ ਭਾਰਾ
ਮੋਖ ਪੁਰੁ ਹੋਇਆਵ ॥5॥

ਗੁਰਮਤਿ ਨਿਹਚਲ ਮਨਿ ਮਨੁ ਮਨੰ ਸਹਜ ਬੀਚਾਰੰ ॥

ਗੁਰੂ ਮਧਾਨੁਬਾਰੇ ਯਗੁਰਯੋ ਚਿੰਤ ਕਰਿਲੇ ਸਨੁਸ਼ਧ ਮਨ ਨਿਯੁਲ ਹੋਇਆਵ।

ਸੋ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਜਿਤੁ ਸਾਚੁ ਅੰਤਰਿ ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਸਾਰੰ ॥੬॥

ਯੋਯੁ ਅਯੁਰਗਰੇ ਬਧੁ ਅਵਾ ਆਨ ਰਨੁ ਬਿਧਾਨਾ ਯਾਵ, ਬੇਹੁ ਮਨ ਨਿਰਲ ਅਰੇ ॥6॥

ਭੈ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਤਰੁ ਭਵਜਲੁ ਮਨਾ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਪੁਰੁਸ਼ ਭਯ ਚਯਾ ਭਯੋ ਭਾਵਰੇ ਅਹਿ ਭਵਯਾਗਰੂ ਪਾਰ ਕਰਿਨਿਯ ਚਯਾ ਹਰਿਯੋ ਸੁਖਰ
ਚਰਗਰੇ ਨਿਯ ਚਿਯ ਲਗਾਯ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਿਰਦੈ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਪਾਵਨੁ ਇਹੁ ਸਰੀਰੁ ਤਉ ਸਰਣੀ ॥੭॥

ਹੇ ਹਰਿ! ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਚੰਗੇ ਗੰਗੇਰੇ ਚੋਰੇ ਗੰਗੇਰੇ ਅੰਗੇ ਆਉ ਚੋਰੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਾਵਨ ਨਾਮ ਮੇਰੇ
ਸੁੰਦਰੇ ਬਿਧਿ ਹੋਇ ॥੭॥

ਲਬ ਲੇਭ ਲਹਰਿ ਨਿਵਾਰਣੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਾਸਿ ਮਨੰ ॥

ਹਰਿਨਾਮ ਦੇ ਪ੍ਰਭ ਮਨ ਦੇ ਅੰਗੇ ਲੇਭ-ਲੇਭਾਰੇ ਲੇਭੈ ਨਾਮ ਹੋਇ ॥

ਮਨੁ ਮਾਰਿ ਤੁਹੀ ਨਿਰੰਜਨਾ ਕਹੁ ਨਾਨਕਾ ਸਰਨੰ ॥੮॥੧॥੫॥

ਗੁਰੂ ਜਾਨਕਾ ਕਹਿਓ ਮੇਂ ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਪ੍ਰਭ! ਮੈਂ ਚੋਰੇ ਗੰਗੇਰੇ ਅੰਗੇ, ਤੂੰ ਹੋਂ ਮੇਰੇ ਮਨ
ਵੰਗੇਰੇ ਕਰਿ ॥੮॥੧॥੫॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧

ਗੁਰੂ ਮਹਲਾ 3 ਘਰ 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵੰਤ ਅੰਗੇ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਇ ਪਾਵੇ ॥

ਨਿਰਤਿ ਕਰੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਚਾਈ ॥

ਮੈਂ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਿਓ, ਪਰਤੁ ਨਿਰਤ ਅੰਗੇ ਮਨ ਨਚਾਇ ਪਾਵੇ ॥

ਗੁਰੁ ਪਰਸਾਦੀ ਆਪੁ ਗਵਾਈ ॥

ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੈਂ ਨਿਰਤ ਅੰਗੇ ਪ੍ਰਭ ਕਰਿ ਦੇਇ ॥

ਚਿਤੁ ਥਿਰੁ ਰਾਖੈ ਸੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈ ਜੇ ਇਛੀ ਸੇਈ ਫਲੁ ਪਾਈ ॥੧॥

ਮੇਂ ਨਿਰਤ ਮਨ ਪ੍ਰਭ ਚੰਗੇਰੇ ਬਿਰੇ ਰਖਿਓ, ਚਾਹਾਰੇ ਮੁਖਿ ਹੋਇ ਪਾਵੇ ਚਾਹੇ ਮੇਰੇ
ਕਰਿਓ, ਬੇਰੇ ਮਨੋਕਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਓ ॥੧॥

ਨਾਚੁ ਰੇ ਮਨ ਗੁਰ ਕੈ ਆਗੈ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਨਿਰਤ ਗੁਰੂ ਦੇ ਅੰਗੇ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਨਾਚਹਿ ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਅੰਤੇ ਜਮ ਭਉ ਭਾਗੈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਂ ਤੂੰ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਦੇ ਅੰਗੇ ਪ੍ਰਭ ਕਰ, ਚਾਹਾਰੇ ਚੋਰੇ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਆਉ ਅੰਗੇ
ਬੰਦੇ ਦੇ ਮੁਖਿ ਭਗਵੰਤ ਚੋਰੇ ਚੋਰੇ ॥

ਆਪਿ ਨਚਾਏ ਸੇ ਭਗਤੁ ਕਹੀਐ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰੁ ਆਪਿ ਲਾਏ ॥

ਮਾਝਾਕੂ ਪੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮੰ ਨਚਾਯੁ ਆਪਣਾ, ਚਾਝਾਕੂ ਭਯੁ ਕੁਝਾਮਾਧ, ਨਿਯੁ ਚੇਦੁ ਧਾਰਾ ਪੁਰੂ ਠਾਕੂ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਨਿਯੁ
ਚਰਿਯੇਰੇ ਚਰਿਯੁ ਦੇਖਯਾਯੁ।

ਆਪੇ ਗਾਵੈ ਆਪਿ ਸੁਣਾਵੈ ਇਸੁ ਮਨ ਅੰਧੇ ਕਉ ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ ॥੨॥

ਯਕੁਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਯੁ ਆਯੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਗੁਣਾਯੁ ਆਪਣਾ ਚਯਾ ਅਯੁ ਆਨਯਾਨੁ ਮਨਕੂ ਬਧਮਾਰਿਯੇ
ਯਗਾਯੁ ਆਪਣਾ ॥੨॥

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਚੈ ਸਕਤਿ ਨਿਵਾਰੈ ਸਿਵ ਘਰਿ ਨੀਦ ਨ ਹੋਈ ॥

ਮਿਧ ਧਿਨ ਰਾਤਿ ਨੂਤਨ ਕਰਿਯਾਧ ਆਯੁ ਮਾਯਾਯੁ ਚਯੁ ਯਧੇਰੇ ਅਯੁਯੁ ਯਗਾਯੁ ਆਧ, ਧੇ ਪੁਰੂਯੁ
ਮਯਿਯੇਰੇ ਪੁਰਿਯੁ ਧੋਯਾਯੁ, ਮੇਯੁਯੁ ਮੋਯੁ ਮਾਯਾਯੁ ਨਿਯੁ ਧੁਧਾਯੁ।

ਸਕਤੀ ਘਰਿ ਜਗਤੁ ਸੁਤਾ ਨਾਚੈ ਟਾਪੈ ਅਵਰੇ ਗਾਵੈ ਮਨਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥੩॥

ਮਾਯਾਯੁ ਯਧੇਰੇ ਯਯੁਯੁ ਕਰਿ ਯਗਤੁ ਨਾਧਿਯਾਧ ਧਧੰ ਧੋਧਧਾਧਕੂ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਧ, ਧੋਯੁਯਾਧਾਰੀ ਪੁਰੂਯੁ
ਪੁਰੂਯੁ-ਯਯੁ ਕਰਿਯਾਧੇਰੇ ਨਾਧੁ ॥੩॥

ਸੁਰਿ ਨਰ ਵਿਰਤਿ ਪਖਿ ਕਰਮੀ ਨਾਚੈ ਮੁਨਿ ਜਨ ਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰੀ ॥

ਧੋਧਧਾ, ਮਨੁਯੁਧ, ਮੁਨਿਯੁਧ, ਆਯੁ ਚਯਾ ਚਿਯੁਯੁ ਮਧ ਯਕੁਰਯੁ ਕੁਧਾਰੂ ਨੂਤਨ ਕਰਿਯਾਧ।

ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਨਾਚੈ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਧਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥੪॥

ਧਿਯੁ, ਧਾਧਕ ਪੁਰੂਯੁ ਗੁਰੂਯੁ ਯਗਯਾਧਧ ਧੋਯੁਯੁ ਯਯੁਧ ਪੁਧਿ ਪੁਧਾਧ ਕਰਿ ਧਿਧਾਰਧਧ ਧਧਿਯਾਧ ਚਯਾ
ਪੁਰੂਯੁ ਠਾਧੇ ਧੁਧਧਿ ਯਗਾਯੁ ਨੂਤਨ ਕਰਿਯਾਧ ॥੪॥

ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਨਾਚੈ ਜਿਨ ਲਾਗੀ ਹਰਿ ਲਿਵ ਤੁਮਾਰੀ ॥

ਧੋ ਪੁਰੂਯੁ! ਯਯੁ, ਧੁਯੁਯੁਧੇਰੇ ਯਧੁਧਧਾ ਧੁਧੁਯੁਧਾਧ ਯਾਧ ਮਿਧ ਧੋਧਾਰ ਧਾਧੁਧੇ ਧਾਧ ਯਗਾਯੁਯੁ, ਧੇ
ਧੋਧਾਰ ਯਯੁਧੇਰੇ ਨੂਤਨ ਕਰਿਯਾਧ।

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭੇ ਹੀ ਨਾਚੈ ਨਾਚਹਿ ਖਾਣੀ ਚਾਰੀ ॥੫॥

ਯਾਧ-ਯਯੁ ਧਧੰ ਯਾਧਧਰ ਚਾਰਿ ਧੋਧਾਧ ਪੁਰੂਯੁ ਯਯੁਧੇਰੇ ਨੂਤਨ ਕਰਿਯਾਧ ॥੫॥

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ ਸੇਈ ਨਾਚਹਿ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥

ਧੋ ਪੁਰੂਯੁ! ਧੋਧਧ ਮਿਧ ਯਯੁ ਯਾਧਿਯਾਧ, ਧੋਧਧ ਧਿਧ ਹੂੰ ਨਾਧਿਯਾਧ ਚਯਾ ਮੇਧੁਧ ਗੁਰੂਧੁਧੀ ਧਧਧੇ ਧਾਧ
ਯਗਾਯੁ ਆਧ, ਧੇ ਮਧ ਧੁਧਾਧਾਧ ਅਧਧ।

ਸੇ ਭਗਤ ਸੇ ਤਤੁ ਗਿਆਨੀ ਜਿਨ ਕਉ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਏ ॥੬॥

ਮਾਝਾ ਧਾਰਾ ਪੁਰੂ ਨਿਯੁ ਧੁਧੁਧ ਪਾਯਨ ਕਰਾਯੁ ਆਪਣਾ, ਧੇਧੁਧ ਯਯੁ ਧਧੰ ਚਯੁ ਆਯੁ ਅਧਧ ॥੬॥

ଏହା ଭକ୍ତି ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଉ, ସେବା ବିନା ଭକ୍ତି ହୋଇ ପାରେ ନାହିଁ ।

ଯେବେ ମନୁଷ୍ୟ ସାଂସାରିକ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ମାୟାର ମୋହ ଦ୍ଵାରା ମରିଯାଏ, ସେତେବେଳେ ସେ ଗୁରୁ ଶିଖର ଚିହ୍ନ କରିଥାଏ ତଥା ସତ୍ୟକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରେ॥୭॥

ଧନ-ଦୌଳତ ପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ ଅନେକ ଲୋକ ନୀତିଆନ୍ତ୍ରୀ, କିନ୍ତୁ କେହି ବିରଳ ବ୍ୟକ୍ତି ହିଁ ତତ୍ତ୍ୱ ଜ୍ଞାନକୁ ବୋଧ କରୁଥାଏ ।

ହେ ସ୍ବାମୀ! ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ଉପରେ ତୁମେ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି କରିଛ, ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଦୟାରୁ ଡୋକେ ପାଇଥାଏ॥୫॥

ଯଦି ମୁଁ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ(ପରମାତ୍ମା)ଙ୍କୁ ବିସ୍ମୃତ କରେ, ତାହାହେଲେ ସେହି ସମୟ ବ୍ୟର୍ଥରେ ବିତିଯାଏ।

ହେ ଭାଇ! ପ୍ରତି ଶ୍ବାସରେ ତୁ ସଦା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କର, ସେ ନିଜ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ତୋତେ ସ୍ବୟଂ କ୍ଷମା କରିଦେବେ ॥୭॥

ହେ ପ୍ରଭୁ! କେବଳ ସେ ନାଚିଥାଏ, ଯିଏ ତୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ ଆଉ ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନ୍ଦି ଶବ୍ଦର ଚିହ୍ନ
କରିଥାଏ।

ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯାହା ଉପରେ ତୁମର ଦୟା ଦୃଷ୍ଟି ଅଛି, ବାସ୍ତବରେ ସେ ଆତ୍ମିକ ସୁଖ ଅନୁଭୂତି କରିଥାଏ॥10॥1॥6॥

ଗୁଡ଼ର1 ମହଲ 4 ଘର 2

ଇଶ୍ଵର ଏକ ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କପାର ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜੀਅਰਾ ਰਹਿ ਨ ਸਕੈ ਜਿਉ ਬਾਲਕੁ ਖੀਰ ਅਧਾਰੀ ॥

ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਬਿਨਾ ਮੇਰਾ ਏਹੀ ਮਨ (ਜੀਵਿਤ) ਰਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾਇ, ਮੇਰੇ ਦੁਖ ਅਧਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾਇ।
ਵਾਸਕ ਦੁਖ ਬਿਨਾ ਰਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾਇ।

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਅਪੁਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥੧॥

ਅਗਮ, ਅਗੋਚਰ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਅਪੁਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੀ, ਏਤ੍ਰਿਪਾਏ, ਮੂੰ ਨਿਯ ਬਦਗੁਰਮੁਖਿ
ਪ੍ਰਭੁ ਬਲਿਹਾਰੀ ਅਗੇ॥੧॥

ਮਨ ਰੇ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਤਰੁ ਤਾਰੀ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਮਨ-ਕੀਰਤਿ ਬਾਬਾਰ ਬਾਬਾਰ ਪਾਰ ਹੋਵ ਪਾਏ ਏਕ ਜਾਇਦਾ ਅਗੇ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਲੁ ਪਾਈਐ ਜਿਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮਾਇਆ ਭਵਿਤ ਦੁਖਿ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਹੋਇਦਾ, ਬੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਰਬਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਜਲੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿ ਨਿਯ॥ਰੁ॥

ਸਨਕ ਸਨੰਦਨ ਨਾਰਦ ਮੁਨਿ ਸੇਵਹਿ ਅਨਦਿਨੁ ਜਪਤ ਰਹਹਿ ਬਨਵਾਰੀ ॥

ਬਨਕ, ਬਨਸ਼ਨ ਆਦਿ ਨਾਰਦ ਮੁਨਿ ਕਠਪਾਧਿ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਬੇਬਾ ਭਧਾਬਨਾ ਕਰਿਯਾਛਿ ਆਭ ਰਾਧਿ ਧੰਨ ਪੁਰੁ
ਨਾਮਰ ਭਧ ਕਰਿਯਾਛਿ।

ਸਰਣਾਗਤਿ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜਨ ਆਏ ਤਿਨ ਕੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ ॥੨॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਮੋਖੇ ਭਭ ਪੁਰੁਸ਼ਾਧ ਭੋਰ ਚਰਣਰੇ ਆਬਿਧੁਲਾ, ਬੇਭੇਭੇਭੇ ਭੂ ਭਾਭਾਰ ਬਧਾਨ
ਰਭੁਧੁ ॥੨॥

ਅਲਖ ਨਿਰੰਜਨੁ ਏਕੇ ਵਰਤੈ ਏਕਾ ਜੋਤਿ ਮੁਰਾਰੀ ॥

ਅਲਖ ਨਿਰੰਜਨ, ਏਕ ਕਥਰ ਫੁੰ ਬਰਵਪਾਧਕ ਅਠਛਿ ਭਧਾ ਏਕ ਭਾਭਾਭ ਭੇਧਾਧਿ ਫੁੰ ਬਾਧੁਭੁ ਬੁਭਿਰੇ
ਪੁਰੁਸ਼ਾਧ ਹੇਭਛਿ।

ਸਭਿ ਜਾਚਿਕ ਤੂ ਏਕੇ ਦਾਤਾ ਮਾਗਹਿ ਹਾਥ ਪਸਾਰੀ ॥੩॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਏਕ ਭੂ ਫੁੰ ਧਾਭਾ ਅਠੁ, ਆਭ ਬਧੁ ਧਾਰਕ ਅਠਛਿ, ਨਿਭ ਭਾਭ ਪਭਾਭ ਬਧੁ ਭੋ' ਠਾਠੁ
ਮਾਗਿਯਾਛਿ॥੩॥

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਉਤਮ ਬਾਣੀ ਗਾਵਹਿ ਅਕਥ ਕਥਾ ਨਿਤ ਨਿਆਰੀ ॥

ਭਭਭਭਭਾਭਾ ਭਾਭਾ ਬੇਭੋਭਭ ਅਠੇ, ਬੇਭਾਭੇ ਬਧਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾਧ ਅਭਭੁਭਾਭ ਕਧਾ ਚਾਭ ਕਰਿਯਾਛਿ।

ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਭਇਆ ਤਿਨ ਕੇਰਾ ਆਪਿ ਤਰੇ ਕੁਲ ਤਾਰੀ ॥੪॥

ਭਾਭਾਰ ਭਭੁ ਬਧਾਭ ਹੇਭਾਭਾਧ, ਬੇ ਬੁਭਾ ਬਾਭਾਰ-ਬਾਭਾਰਠੁ ਧਾਰ ਹੇਭਾਭਾਧ ਆਭ ਨਿਭ ਭੂਭਭੁ ਮਧ
ਭਭਾਰ ਕਰਿਯਾਛਿ॥੪॥

ਮਨਮੁਖ ਦੁਬਿਧਾ ਦੁਰਮਤਿ ਬਿਆਪੇ ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ ਮੋਹ ਗੁਬਾਰੀ ॥

ਬੇਭਭਾਭਾਰਾ ਭੇਭਾਭ ਭੁਧਾ ਏਕਾ ਭੂਭਭਿਰੇ ਧਾਧਿ ਧਾਧ, ਭਾਭਾ ਭਿਭਰੇ ਬਾਧਾਭਿਕ ਮੋਭਾਭਰ ਅਭਭਾਰ
ਧਾਧ।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਕਥਾ ਨ ਭਾਵੈ ਓਇ ਭੂਬੇ ਸਣੁ ਪਰਵਾਰੀ ॥੫॥

ਭਾਭਾਭੁ ਬਭਭਾ ਕਧਾ ਪਬਭ ਭਾਭੇ ਨਾਫੁੰ, ਏਧੁਧਾਭੁ ਬੇ ਨਿਭ ਪਭਿਭਾਰ ਬਭਿਭ ਬਾਧਾਰ ਬਾਭਾਰਰੇ
ਭੁਭਿਧਾਧ॥੫॥

ਨਿੰਦਕੁ ਨਿੰਦਾ ਕਰਿ ਮਲੁ ਧੋਵੈ ਓਹੁ ਮਲਭਖੁ ਮਾਇਆਧਾਰੀ ॥

ਨਿੰਦਕ ਨਿੰਦਾ ਕਰਿ ਅਭਧਾਰ ਮਭਭਾ ਬਧਾ ਕਰਿਯਾਛਿ, ਬੇ ਮਭਭਭਾ ਏਕਾ ਮਾਭਾਭਾਰਾ ਅਠੇ ਆਭ

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਵਿਆਪੇ ਨਾ ਉਰਵਾਰਿ ਨ ਪਾਰੀ ॥੬॥

ਬਭਭਾ ਨਿੰਦਾ ਕਰਿਭਾਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ਾਧ ਰਭਿਧਾਧ, ਏਭਾ ਭਾਰਾ ਬੇ ਧਾਰ ਹੇਭਾਭਾਧੇ ਨਾਫੁੰ॥੬॥

ਏਹੁ ਪਰਪੰਚੁ ਖੇਲੁ ਕੀਆ ਸਭੁ ਕਰਤੈ ਹਰਿ ਕਰਤੈ ਸਭ ਕਲ ਧਾਰੀ ॥

ਬੰਦੂਕੁ ਜਗਤਰੁ ਪੁਪਯੁ ਗੋਲੁ ਰਚਿਯੋਇ ਹੀ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯੋਇ ਭਯਾ ਪੁਰੁ ਹੀ ਬੰਦੂਕੁ ਭਿਓਰੇ ਨਿਯ ਬਭੁ
ਕਾਯੁ ਰਯੁਯਾਭਿ॥

ਹਰਿ ਏਕੈ ਸੂਤੁ ਵਰਤੈ ਜੁਗ ਅੰਤਰਿ ਸੂਤੁ ਖਿੰਚੈ ਏਕੰਕਾਰੀ ॥੭॥

ਏਕੁ ਹਰਿ-ਪੁਰੁਕੁ ਬੂਢਾ ਹੀ ਜਗਤਰੇ ਕ੍ਰਿਯਾਗੀਲ ਅਰੇ, ਮੋਹਵੇ ਬੂਢਾ ਚਾਹੀਯਾਭਿ, ਬੇਭੇਭੇਵੇਲੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰ
ਨਾਗੁ ਹੋਇਯਾਏ ਅਭਿ ਕੇਵਲ ਏਕੁ ਆਕਾਰੁ ਪੁਰੁ ਹੀ ਰਹਿਯਾਭਿ॥7॥

ਰਸਨਿ ਰਸਨਿ ਰਸਿ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਧਾਰੀ ॥

ਹੀਏ ਨਿਯੁ ਯੋਗਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣੇ ਹਰਿਕੁ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ, ਚਾਹਾਰ ਯੋਗੁ ਹਰਿਕੁ ਆਬਾਹਨ ਕਰਿਯਾਏ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਮਾਗਉ ਹਰਿ ਰਸ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੀ ॥੮॥੧॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਹਰਿਕੁ ਬਿਨਾ ਮੂੰ ਕੀਯੋ ਮਧ ਮਾਗੇ ਨਾਹੀ, ਕਾਰਣੁ ਹਰਿਕੁ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੀ ਮੋਹਿਓ ਪ੍ਰਿਯੁ
ਲਾਗਿਯਾਏ॥8॥1॥7॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨

ਗੁਯਰੀ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗੁ ਏਕੁ ਅਰਥਿ ਯਾਹਾਯੁ ਬਧਗੁਰੁਕੁ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਾਯਾਯੁ ਪਾਰੇ

ਰਾਜਨ ਮਹਿ ਤੂੰ ਰਾਜਾ ਕਹੀਅਹਿ ਭੂਮਨ ਮਹਿ ਭੂਮਾ ॥

ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਰਾਜਾਕੁ ਮਧਰੇ ਤੂੰ ਬਹੁਠਾਨੁ ਬਭੁ ਰਾਜਾ ਅਨੁ ਭਯਾ ਭੂਮਿਪਤਿਕੁ ਮਧਰੇ ਤੂੰ ਬਹੁਠਾਨੁ
ਬਭੁ ਭੂਮਿਪਤਿ ਅਨੁ॥

ਠਾਕੁਰ ਮਹਿ ਠਾਕੁਰਾਈ ਤੇਰੀ ਕੋਮਨ ਸਿਰਿ ਕੋਮਾ ॥੧॥

ਠਾਕੁਰਮਾਨਾਕੁ ਮਧਰੇ ਤੂੰ ਬਹੁਠਾਨੁ ਬਭੁ ਠਾਕੁਰ ਅਨੁ॥1॥

ਪਿਤਾ ਮੇਰੇ ਬਡੇ ਧਨੀ ਅਗਮਾ ॥

ਮੋਹਿ ਪਿਤਾ-ਪੁਰੁਕੁ ਬਭੁ ਧਨਵਾਨ ਏਕੁ ਅਗਮਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਅਰਥਿ॥

ਉਸਤਤਿ ਕਵਨ ਕਰੀਜੈ ਕਰਤੇ ਪੇਖਿ ਰਹੇ ਬਿਸਮਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਕਰਮ! ਮੂੰ ਚੋਰ ਕੇਯੋ ਬੂਢਿ ਬਭੁਨਾ ਕਰਿਓ? ਚੋਰ ਲਾਗੁ ਦੇਖੁ ਮੂੰ ਆਯੁਧੁ
ਹੋਇਯਾਯੋ॥1॥ਰਹਾਉ॥

ਸੁਖੀਅਨ ਮਹਿ ਸੁਖੀਆ ਤੂੰ ਕਹੀਅਹਿ ਦਾਤਨ ਸਿਰਿ ਦਾਤਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਗੁਣਮਾਨਾਕੁ ਮਧਰੇ ਤੂੰ ਬਹੁਠਾਨੁ ਬਭੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਅਨੁ ਆਯੁ ਧਾਨਾਕੁ ਮਧਰੇ ਤੂੰ ਮਹਾਧਾਨੁ ਅਨੁ॥

ତେଜସ୍ୱୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତୋତେ ମହାତେଜସ୍ୱୀ କୁହାଯାଏ ଆଉ ରସିକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତୁ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ରସିକ ଅଟୁ ॥୨॥

ହେ ସ୍ବାମୀ! ସୁରବୀରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତୁ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ସୁରବୀର ଅଟୁ ତଥା ଭୋଗୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତୁ ମହାଭୋଗୀ ଅଟୁ ।

ଗୃହସ୍ଥିଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତୁ ମହାନ ଗୃହସ୍ଥି ଅଟୁ ତଥା ଯୋଗୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତୁ ମହାଯୋଗୀ ଅଟୁ ॥୩॥

ହେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ! ରଚୟିତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତୁ ମହା ରଚୟିତା ଅଟୁ ତଥା କର୍ମକାଣ୍ଡରେ ମଧ୍ୟ ତୁ ସର୍ବୋପରି ଅଟୁ ।

ହେ ଦାତା! ସାହୁକାରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତୁ ସଜା ସାହୁକାର ଅଟୁ ତଥା ବ୍ୟାପାରୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତୁ ମହା ବ୍ୟାପାରୀ
ଅଟୁ ॥4॥

ହେ ସ୍ବାମୀ! ଦରବାର ମଧ୍ୟରେ ଡୋର ଦରବାର ସଜା ଅଟେ ତଥା ଶରଣାଗତଙ୍କ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ରଖିବାରେ ତୁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଅଟ।

ତୋ' ପାଖରେ କେତେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଧନ ଅଛି, ଏହାର ଅନୁମାନ ଲଗାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ତୋର ତୋ' ପାଖରେ କେତେ ଖଜଣା ଅଛି ଗଣା ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ॥୫॥

ହେ ସର୍ବେଶ୍ୱର! ନାନା ମଧ୍ୟରେ ତୋର ହିଁ ନାନା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ (ଅର୍ଥାତ ଲୋକପ୍ରିୟତା ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ବାଲାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତୋର ଲୋକପ୍ରିୟତା ଅଧିକ ଅଟେ) ତଥା ଜ୍ଞାନୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତୁ ମହାଜ୍ଞାନୀ ଅଟ।

ସମସ୍ତ ଯୁକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ତୁମର ହିଁ ଯୁକ୍ତି ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ ତଥା ସବୁ ପ୍ରକାର ତୀର୍ଥ ସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟରେ ତୁମଠାରେ କରିଥିବା ସ୍ଥାନ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ ॥୬॥

ହେ ପ୍ରଭୁ! ସିଦ୍ଧି ମଧ୍ୟରେ ତୁମର ସିଦ୍ଧି ହିଁ ସର୍ବଶେଷ୍ଟ ଅଟେ ତଥା କର୍ମରେ ତୋର ହିଁ କର୍ମ ପ୍ରଧାନ ଅଟେ।

ਆਗਿਆ ਮਹਿ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਭ ਆਗਿਆ ਹੁਕਮਨ ਸਿਰਿ ਹੁਕਮਾ ॥੭॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਬਹੁ ਆਜ਼ਾ ਮਖਰੇ ਚੋਰ ਫਿ ਆਜ਼ਾ ਬਰੋਧਰਿ ਅਚੇ ਆਯ ਬਹੁ ਭੁਕੁਮ ਮਖਰੇ ਚੋਰ
ਭੁਕੁਮ ਬਹੁ੦।ਰੁ ਅਗੁਗ1 ਅਚੇ॥7॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਜਸੁ ਗਾਇਓ ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਅਤਿ ਪਿਆਰੀ ॥੮॥੧॥੮॥

ସତସଙ୍ଗତିରେ ନାନକ ସେହି ଯଶୋଗାନ କରିଛନ୍ତି, ଯାହା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରିୟ ଅଟେ ॥୫॥୧॥୫॥

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੮

ଗୁଜରୀ ମହଲ 5 ଘର 4

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ଇଶ୍ଵର ଏକ ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାର ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ।

ਨਾਥ ਨਰਹਰ ਦੀਨ ਬੰਧਵ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਦੇਵ ॥

ହେ ନାଥ! ହେ ନରହରି(ନୃସିଂହ)! ହେ ଦୀନବନ୍ଧୁ! ହେ ପତିତପାବନ ଦେବ!

ਭੈ ਤ੍ਰਾਸ ਨਾਸ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਸਫਲ ਸੁਆਮੀ ਸੇਵ ॥੧॥

ହେ ଭୟନାଶକ! ହେ କୃପାଳୁ ସ୍ବାମୀ! ହେ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର! ତୋର ସେବା ଭକ୍ତି ବଡ଼ ଫଳଦାୟକ ଅଟେ
॥୧॥

ਹਰਿ ਗੋਪਾਲ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ॥

ହେ ହରି! ହେ ଗୋପାଳ! ହେ ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ!

ਚਰਣ ਸਰਣ ਦਇਆਲ ਕੇਸਵ ਤਾਰਿ ਜਗ ਭਵ ਸਿੰਧ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ମୁଁ ତୋର ସୁନ୍ଦର ଚରଣର ଶରଣ ନେଇଛି, ହେ ଦୟାଳୁ କେଶବ! ମୋତେ ଭୟାନକ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କର॥ ୧ ॥ ରହ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹਰਨ ਮਦ ਮੋਹ ਦਹਨ ਮਰਾਰਿ ਮਨ ਮਕਰੰਦ ॥

ହେ କାମ-କ୍ରୋଧର ନାଶ କରିବା ବାଲା! ହେ ମୋହର ନିଶାକୁ ଦହନ କରିବା ବାଲା ମୁରାରୀ! ହେ ମନର ମଜରସ!

ਜਨਮ ਮਰਣ ਨਿਵਾਰਿ ਧਰਣੀਧਰ ਪਤਿ ਰਾਖੁ ਪਰਮਾਨੰਦ ॥੨॥

ହେ ଧରଣୀଧର! ହେ ପରମାନନ୍ଦ! ମୋର ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ର ଦୂର କରି ମୋର ସମ୍ମାନ ରଖ
||2||

ਜਲਤ ਅਨਿਕ ਤਰੰਗ ਮਾਇਆ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਹਰਿ ਰਿਦ ਮੰਤ ॥

ਹੇ ਹਰਿ! ਮਾਯਾ-ਅੰਗਿਰ ਅਨੇਕ ਚਰਯਾਹੇਰੇ ਜਲਿ ਪ੍ਰਾਣੀਹੇ ਸ੍ਵਦਯਹੇਰੇ ਗੁਰੂ-ਯਾਨਹੇਰੇ ਮਨੁ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ।

ਛੇਦਿ ਅਹੰਬੁਧਿ ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਚਿੰਤ ਮੇਟਿ ਪੁਰਖ ਅਨੰਤ ॥੩॥

ਹੇ ਕਰੁਣਾਮਯ ਪ੍ਰਭੂ! ਹੇ ਅਨੰਤ ਅਕਾਲਪੂਰੁਖ! ਮੇਰੇ ਅੰਤਰਿ ਕੂਝਿ ਛੇਦਨ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ ਕਰ ॥੩॥

ਸਿਮਰਿ ਸਮਰਥ ਪਲ ਮਹੂਰਤ ਪ੍ਰਭ ਧਿਆਨੁ ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਪੁਰਿ ਬਿਨਸਹੇਰੇ ਤੂੰ ਬਿਨਸਿ ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਸੁਰਗ ਕਰ ਆਉ ਚਾਹਾਯੋ ਧਿਆਨਹੇਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਬਿਨਾਸੁ ਲਗਾਇ।

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਸੰਨ ਪੂਰਨ ਜਾਚੀਐ ਰਜ ਸਾਧ ॥੪॥

ਹੇ ਦਾਨਦਾਯਾਨੂ! ਹੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਬੰਧ ਬਾਨੀ! ਮੈਂ ਤੂੰਨੂੰ ਬਾਪੁਯੋ ਚਰਗ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਾਗੁਣਿ ॥੪॥

ਮੋਹ ਮਿਥਨ ਦੁਰੰਤ ਆਸਾ ਬਾਸਨਾ ਬਿਕਾਰ ॥

ਹੇ ਨਿਰਯਾਹੇ ਹਰਿ! ਮੋਹਿ ਮੋਹਾ, ਦੁਸ਼ਟਾਦਾਯਕ ਆਸਾ, ਬਾਸਨਾ ਐਵਾਂ ਬਿਕਾਰ ਠਾਰੂ ਮੇਰੇ ਖਰੀ ਵਝਿਯਾਯਿ ਭਈ।

ਰਖੁ ਧਰਮ ਭਰਮ ਬਿਦਾਰਿ ਮਨ ਤੇ ਉਧਰੁ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥੫॥

ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਦਯਹੇਰੇ ਭ੍ਰਮ ਦੂਰ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਭਯਾਹੇਰੇ ਕਰ ॥੫॥

ਧਨਾਢਿ ਆਢਿ ਭੰਡਾਰ ਹਰਿ ਨਿਧਿ ਹੇਤ ਜਿਨਾ ਨ ਚੀਰ ॥

ਹੇ ਹਰਿ! ਯਾਹਾ ਪਾਯਹੇਰੇ ਵਸੁ ਮਖ ਨਾਹਿ, ਬੇ ਨਾਮ-ਨਿਪੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਖਨਬਾਨ ਐਵਾਂ ਖਯਾਹੇਰੇ ਭਰਪੂਰ ਹੋਯਾਯਾ।

ਖਲ ਮੁਗਧ ਮੂੜ ਕਟਾਖੁ ਸ੍ਰੀਧਰ ਭਏ ਗੁਣ ਮਤਿ ਧੀਰ ॥੬॥

ਹੇ ਸ਼੍ਰੀਪਤਿ! ਚੋਰੇ ਦਯਾਦੁਸ਼ਿ ਬਾਰਾ ਮਹਾਮੂਰ੍ਹ, ਦੂਰ੍ਹਣ ਐਵਾਂ ਮੂਢ ਮਖ ਗੁਣਬਾਨ, ਕੂਝਿਬਾਨ ਐਵਾਂ ਖੋਲ੍ਹਿਯਾਨ ਹੋਯਾਯਾ ॥੬॥

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਜਗਦੀਸ ਜਪਿ ਮਨ ਧਾਰਿ ਰਿਦ ਪਰਤੀਤਿ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਜੀਵਨਹੇਰੇ ਮੁਕ੍ਤਿ ਦੇਭਯੁਵਾ ਜਗਦੀਸਯੋ ਆਰਾਖਨਾ ਕਰ ਆਉ ਨਿਯੋ ਸ੍ਵਦਯਹੇਰੇ ਚਾਹਾਯੋ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਾਰਗ ਕਰ।

ਜੀਅ ਦਇਆ ਮਇਆ ਸਰਬਤ੍ਰ ਰਮਣੰ ਪਰਮ ਹੰਸਹ ਰੀਤਿ ॥੭॥

ਜੀਵ ਭਯਹੇਰੇ ਦਯਾ ਐਵਾਂ ਸ਼੍ਰੇਯ ਕਰਿਵਾ ਭਈ ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਬਰਵਯਾਪਕ ਅਨੂਭਵ ਕਰਿਵਾ ਪਰਮਹੰਸ (ਗੁਰੂਗੁਣੀ)ਯੋ ਜੀਵਨ-ਮੁਕ੍ਤਿ ਅਰੇ ॥੭॥

ਦੇਤ ਦਰਸਨੁ ਸ੍ਰਵਨ ਹਰਿ ਜਸੁ ਰਸਨ ਨਾਮ ਉਚਾਰ ॥

ਯੇਹੁ ਚਾਹਾਯੂ ਹੋ ਨਿਯੰਨ ਧਰਮਿ ਦੇਖਿਆਉ, ਯੇਹੁ ਚਾਹਾਯੂ ਯੋਗ ਗੁਣਿਯਾਹੁ ਆਉ ਨਿਯੰਨ ਯੇਹੁ ਚਾਹਾਯੂ
ਨਾਮ ਯੋਗਿਯਾਉ ਕਰਿਆਉ।

ਅੰਗ ਸੰਗ ਭਗਵਾਨ ਪਰਸਨ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰ ॥੮॥੧॥੨॥੫॥੧॥੧॥੨॥੫੭॥

ਯੇ ਯੋਗਿਯਾਉ ਨਿਯੰਨ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਕਰਿਆਉ, ਯੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੁ ਪਤਿਤਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ
ਕਰਿਆਉ ॥੮॥੧॥੨॥੫॥੧॥੧॥੨॥੫੭॥

ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ਸਿਕੰਦਰ ਬਿਰਾਹਿਮ ਕੀ ਵਾਰ ਕੀ ਧੁਨੀ ਗਾਉਣੀ

ਗੁਜਰੀ ਭਾਰ ਮਹਲਾ 3 ਬਿਕਸਰ ਬਿਰਾਹਿਮ ਭਾਰ ਧੁਨੀ:

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਹੁ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੁਣਿਯਾਉ 3 ॥

ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਮਮਤਾ ਮੁਆ ਜੀਵਣ ਕੀ ਬਿਧਿ ਨਾਹਿ ॥

ਯੇਹੁ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ

ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੇ ਚਲੈ ਤਾਂ ਜੀਵਣ ਪਦਵੀ ਪਾਹਿ ॥

ਯੇਹੁ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ

ਓਇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਨ ਜੀਵਤੇ ਜੇ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਹਿ ॥

ਯੇਹੁ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਮਨਿ ਵਸੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਹਿ ॥੧॥

ਯੇ ਨਾਨਕ! ਨਿਯੰਨ ਕਰਿਆਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ

ਮਃ ੩ ॥

ਯੋਗਿਯਾਉ 3 ॥

ਅੰਦਰਿ ਸਹਸਾ ਦੁਖੁ ਹੈ ਆਪੈ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਮਾਰ ॥

ਯੇਹੁ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ ਯੋਗਿਯਾਉ

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਸੁਤੇ ਕਬਹਿ ਨ ਜਾਗਹਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਿਆਰ ॥

ସେ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଶୟନ କରି କେବେ ମଧ୍ୟ ଜାଗ୍ରତ ହୁଏନାହିଁ, କାରଣ ତାହାର ପ୍ରେମ ମାୟା ଏବଂ ମୋହ ସହିତ ବନ୍ଧିଯାଇଛି ।

ਨਾਮੁ ਨ ଚେତਹਿ ସବਦੁ ନ ਵੀଚਾਰਹਿ ਇਹୁ ମନମୁଖ କା ଆଚାରୁ ॥

ସେ ପ୍ରଭୁନାମକୁ ସ୍ମରଣ କରେ ନାହିଁ ଆଉ ନାହିଁ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ, ସ୍ଵଚ୍ଛାତାରୀଙ୍କ ଜୀବନ ଆଚରଣ ଏପରି ଅଟେ ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜਨਮੁ ਬਿਰਥਾ ਗਵਾਇਆ ਨਾਨਕ ਜਮੁ ਮਾਰਿ ਕਰੇ ਖੁਆਰ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਸ਼ੁਕ ਨਾਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ ਨਾହିਂ ਏਵਾਂ ਨਿਯਤ ਅਨੂਲਪ ਜੀਵਨ ਵਧੇਰੇ ਹੋਵੇਗਾ ਥਾਵੇਂ,
ਐਤ੍ਰਿਕਾਨੁਕ ਸਮਝੂਤ ਚਾਹਾਨੂੰ ਧਰ੍ਮ ਦੇਵਕ ਅਧਮਾਨਿਓ ਕਰਿਥਾਵੇ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਭਉ ॥

ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਉਪਾਇਓਨੁ ਤਦਹੁ ਹੋਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਸੇਵੇ ਪਰਮਾਨੁ ਨਿਯਤ ਨਿਯੇ ਭਉਨੁ ਕਰਿਲੇ, ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਆਭ ਕੇਹੇ ਨਹੂਲੇ।

ਮਤਾ ਮਸੂਰਤਿ ਆਪਿ ਕਰੇ ਜੇ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਈ ॥

ਬੇ ਨਿਯੇ ਹੋਂ ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਪਰਮਾਨੁ ਦੇਵਕੁਲੇ, ਬੇ ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਕਰਿਯੁਲੇ, ਚਾਹਾ ਹੋਭੁਯੁਲਾ।

ਤਦਹੁ ਆਕਾਸੁ ਨ ਪਾਤਾਲੁ ਹੈ ਨਾ ਤ੍ਰੈ ਲੋਈ ॥

ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਨਾ ਆਕਾਸ਼ ਯੁਲਾ, ਨਾ ਪਾਤਾਲ ਯੁਲਾ ਨਾ ਚਿਨਿਲੋਕ ਯੁਲਾ।

ਤਦਹੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ ਨਾ ਓਪਤਿ ਹੋਈ ॥

ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਕੇਵਲ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪੁਰੁ ਨਿਯੇ ਯੁਲੇ ਆਭ ਕੀਰਤਿ ਭਉਭਿ ਹੋਯਨੁਯੁਲਾ।

ਜਿਉ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਕਰੇ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥੧॥

ਚਾਹਾਨੂੰ ਯਾਹਾ ਭਲਾ ਲਾਗੂਯੁਲਾ, ਬੇਪਰਿ ਹੋਂ ਬੇ ਕਰੁਯੁਲੇ ਏਵਾਂ ਚਾਹਾਨੂੰ ਬਿਨਾ ਅਨਧ ਕੇਹੇ
ਨਹੂਲੇ॥੧॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗ੍ਰੰਥਿਕ ਮੁਲਾ 3 ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਹੈ ਦਿਸੈ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਗਾਹਿਕ ਪਰਮਾਨੁ ਬਧਾ ਆਮਰ ਅਚਰ੍ਹਿ, ਕਿਛੁ ਚਾਹਾਨੂੰ ਧਰ੍ਮ 'ਗਿਕ'ਰ ਬਾਪਨਾ ਭਾਰਾ ਹੋਯਥਾਵੇ।

ਓਹੁ ਅਉਗਾਣੀ ਕਦੇ ਨਾਹਿ ਨਾ ਆਵੈ ਨਾ ਜਾਇ ॥

ਬੇ ਅਨਗ੍ਰਹ ਅਚਰ੍ਹਿ ਆਭ ਯੁਛ-ਮਰਗਰ ਚਕੁਰੇ ਆਬਰ੍ਹਿ ਨਾਹੀਂ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੇ ਸੇਵੀਐ ਜੇ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥

ਬਰ੍ਧਾ ਬੇਹੇ ਪੁਰੁਕ ਸ਼ਰਗ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ਸਿੰਘ ਪੁਰੋਧਕ ਸ਼ੁਧਨੇਰੇ ਰਹਿਥਾਛਿ।

ਅਵਰੁ ਦੂਜਾ ਕਿਉ ਸੇਵੀਐ ਜੰਮੈ ਤੈ ਮਰਿ ਜਾਇ ॥

ਆਭ ਕਾਹਾਨੂੰ ਕਾਇਕੋ ਬੇਬਾ-ਭਭਿ ਕਰਿਵੇ ਯਿਥ ਯਥੁ ਹੋਇ ਮਰਿਯਾਵ?

ਨਿਹਫਲੁ ਤਿਨ ਕਾ ਜੀਵਿਆ ਜਿ ਖਸਮੁ ਨ ਜਾਣਹਿ ਆਪਣਾ ਅਵਰੀ ਕਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਭਾਵਾਰ ਯੀਵਨ ਨਿਬੁਝ ਹੋਇਯਾਵ ਯਿਥ ਨਿਯ ਮਾਲਿਕ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਯਾਗੇ ਨਾਹਿ ਭਯਾ ਨਿਯ ਚਿਯ ਅਨਧ
ਪਾਯਰੇ ਲਗਾਇ ਯਾਵ।

ਨਾਨਕ ਏਵ ਨ ਜਾਪਈ ਕਰਤਾ ਕੇਤੀ ਦੇਇ ਸਜਾਇ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਏਹਿ ਕਯਾਰ ਅਨੂਮਾਨ ਮਧ ਲਗਾਇਯਾ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿ ਮੇਧ ਬਿਥਰਿ ਰਚਯੋਭਾ ਭਾਵਾਨੂੰ ਕੇਭੇ
ਧਰੁ ਧੇਧੇ ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਲਾ 3 ॥

ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਸਭੇ ਵਰਤੈ ਸਚੁ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਬਰਵਪਾਪਕ ਅਚਰੁ, ਏਧੁਪਾਯੋ ਬੇਹੁ ਪਰਮ ਬਧਰ ਨਾਮ ਸ਼ਰਯਾ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਭ।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਿ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋਇ ਤਾ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ਸਚੁ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਬੁਝੁਨ ਰੂਝਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਪਭਾਵਾਯਾ ਧਰਵਾਰਰੇ ਬਾਕੁਭ ਹੋਇਯਾਵ ਆਭ
ਬੇਭੇਧੇਧੇਧੇ ਭਾਵਾਨੂੰ ਬਧਪ ਰੂਪਾ ਧਾਨ ਮਿਲਿਯਾਵ।

ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਕਰਤਾ ਫਿਰੈ ਹੁਕਮੈ ਮੂਲਿ ਨ ਬੁਝਈ ਅੰਧਾ ਕਚੁ ਨਿਕਚੁ ॥੨॥

ਕਿਛੁ ਮੇਭੋ ਲੋਕ ਨਿਰਧੰਕ ਕਾਮ ਹੋ ਕਰਿਯਾਵ, ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਮੂਲ ਬੁਝੁਨਕੂ ਰੂਝੇ ਨਾਹਿ, ਬੇ ਯਾਨਬਾਨ ਅਭੇ
ਭਯਾ ਮਿਧਪਾ ਕਾਮ ਹੋ ਕਰਿਯਾਵ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਭਭਿ ॥

ਸੰਜੇਗੁ ਵਿਜੇਗੁ ਉਪਾਇਓਨੁ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕਾ ਮੂਲੁ ਰਚਾਇਆ ॥

ਪਰਮਾਨ੍ਰਾ ਬਾਮੋਗ ਏਵਾ ਬਿਮੋਗਰ ਨਿਯਮ ਬਨਾਯ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰ ਮੂਲ ਬਿਯਾਭਰ ਬ੍ਰਯਨਾ ਕਰਿਯਭਿ।

ਹੁਕਮੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਾਜੀਅਨੁ ਜੇਤੀ ਜੇਤਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥

ਨਿਯ ਬੁਝੁਨ ਅਨੂਬਾਰੇ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯਭਿ ਆਭ ਯੀਵਨਾ ਠਾਰੇ ਨਿਯ ਯੋਧਾਭਿ ਪੁਰੁਸ਼ੁਭਿ
ਕਰਿਯਭਿ।

ਜੇਤੀ ਹੁੰ ਸਭੁ ਚਾਨਣਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ ॥

ਬਯਾ ਗੁਰੂ ਏਹਿ ਗਯ ਗੁਗਾਯਯਭਿ ਮੇਧ ਯੋਧਾਭਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਯੋਧਾਭਿ ਹੋ ਬਾਰਾ ਪੁਕਾਗ ਭਪ੍ਰਯੁ
ਹੋਇਯਾਵ।

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੁ ਐਵੰ ਸ਼ਿਵਕਾ ਭਵੰਤਿ ਕਰਿ ਚਾਹਾਯੂ ਭ੍ਰਿਗੁਗਾਮ੍ਹਕ ਕਾਮ੍ਧਰੇ ਲਗਾਯਯੋ।

ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੂਲੁ ਰਚਾਇਓਨੁ ਤੁਰੀਆ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੨॥

ਪ੍ਰਭੂ ਬੰਧੋਗ-ਵਿਧੋਗ ਰੂਪੀ ਮਾਯਾਕ ਮੂਲ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯੋ, ਐਵੰ ਮਾਯਾਕੇ ਰਹਿ ਹੂੰ ਮਨੁਸ਼ਧ ਭ੍ਰਮੰਧ
ਅਵਸਥਾਕੇ ਪਦ੍ਯੋ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯੋ॥੨॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਪਾਲ ਮਹਿਮਾ 3 ॥

ਸੇ ਜਪੁ ਸੇ ਤਪੁ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਵੈ ॥

ਬਯੋ ਗਿਰੂਯੋ ਮਾਯਾ ਭਲ ਲਾਗਿਯਾਏ, ਚਾਹਾ ਭਧ ਐਵੰ ਚਾਹਾ ਭਧ ਅਠੇ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਵਡਿਆਈ ਪਾਵੈ ॥

ਬਧਗਿਰੂਯੋ ਯਯਾਯੁ ਅਨੁਬਰਯੋ ਕਰਿਯੋ। ਭਾਗਾ ਭਾਗ ਮਾਨ-ਬਯਾਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਆਪੁ ਛੇਡਿ ਗੁਰ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਅਭਿਮਾਨਕੁ ਭਧਾਯੋ ਕਰਿ ਗਿਰੂਯੋ ਠਾਕੇ ਹੂੰ ਬਯਾਯਿਭ ਹੋਯਾਯਾਏ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮਹਿਮਾ 3 ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਕੇ ਵਿਰਲਾ ਲੇਵੈ ॥

ਗਿਰੂਯੋ ਗਿਯਾ ਕੇਹਿ ਕੋਰਲ ਭਾਗ ਹੂੰ ਗੁਯੋ ਕਰਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਵਡਿਆਈ ਦੇਵੈ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗਿਰੂ-ਗਿਯਾ ਚਾਹਾਯੂ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਾਏ, ਮਾਯਾਯੂ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਯੋ ਕ੍ਰਿਯਾ ਕਰਿਯਾਯੋ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਯੋਯੋ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਅਗਿਆਨੁ ਹੈ ਬਿਖਮੁ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ॥

ਮਾਯਾ-ਮੋਹਾਯ ਭਯਾ ਅਯਾਨਭਾਗ ਬਾਗਯ ਅਯੋ ਭਾਗਿ ਐਵੰ ਬਿਯਮ ਅਠੇ।

ਪਥਰ ਪਾਪ ਬਹੁ ਲਦਿਆ ਕਿਉ ਤਰੀਐ ਤਾਰੀ ॥

ਯਧਿ ਭਾਗਯ ਪਾਧ ਰੂਪੀ ਪਧਯੋ ਭਾਗਾ ਅਧਧ੍ਯਕ ਲਧਿ ਹੋਯਾਯੋ, ਚਾਹਾਯੋਯੋ ਐਵੰ ਬੰਧਾਯੋ ਬਾਗਯਕੁ
ਕਿਧਿ ਪਾਯੋ ਹੋਯੋ?

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤੀ ਰਤਿਆ ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ ॥

ਕਿੰਨੁ ਸਿੰਘ ਧੰਨ ਰਾਹਿ ਭਭਿਰੇ ਮਗ੍ਨ ਰਹਿਏ, ਫਿਰਿ ਚਾਹਾਨੂ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰਨੂ ਪਾਰਿ ਕਰਾਯੁ ਧਾਇਓ।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲਾ ਹਉਮੈ ਛਡਿ ਵਿਕਾਰੀ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਗੰਧ ਖਾਰਾ ਸਿੰਘ ਮਨੁ ਬਿਨੁ ਅਭਿਮਾਨ ਏਵੰ ਵਿਕਾਰ ਚਪਾਗ ਕਰਿ ਦੇਯਾਏ, ਚਾਹਾਏਯੋ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਓ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਸਤਾਰੀ ॥੩॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ-ਸ਼ਰਣ ਕਰਿ ਰਹਿਵਾ ਭਰਿਓ, ਕਾਰਣ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਭਯਾਰ ਕਰਿਵਾ ਬਾਲਾ ਅਚਰਿ ॥੩॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਪਾਲ ॥

ਕਬੀਰ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਸੰਕੁੜਾ ਰਾਈ ਦਸਵੈ ਭਾਇ ॥

ਹੋ ਕਵਾਰ! ਮੁਕਿਰ ਖਾਰ ਬੋਰਿਓਰ ਏਕ ਦਰਸਾਨ ਭਾਗਨੂ ਏਕ ਭਾਗ ਬੰਦਾ ਬੰਨ੍ਹਿਓ ਅਚੇ।

ਮਨੁ ਤਉ ਮੈਗਲੁ ਹੋਇ ਰਹਾ ਨਿਕਸਿਆ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਾਇ ॥

ਏਹਿ ਮਨੁ ਮਥੁ ਫਾਹਿ ਭਲਿ ਅਚੇ, ਪੂਰਿ ਚਾਹਾ ਕਿਪਰਿ ਬੇਧਨੁ ਬਾਹਰਿ ਪਾਰਿਓ?

ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤੁਠਾ ਕਰੇ ਪਸਾਉ ॥

ਸਿੰਘ ਏਪਰਿ ਬਯਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਓ ਸਿੰਘ ਪਰਮੁ ਪੁਬਨੁ ਹੋਯਾ ਦਮਾ-ਦੁਸ਼ਿ ਕਰਿ ਧਿਅਓ, ਚਾਹਾਏਯੋ

ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਮੇਕਲਾ ਸਹਜੇ ਆਵਉ ਜਾਉ ॥੧॥

ਮੁਕਿਰ ਖਾਰ ਬੰਨ੍ਹ ਖੋਲਾ ਹੋਯਾ ਆਭੁ ਬਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਸਿੰਘ ਆਇਓ ਕਰਿ ਫੂਏ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਲਾ 3 ॥

ਨਾਨਕ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਅਤਿ ਨੀਕਾ ਨਾਨਾ ਹੋਇ ਸੁ ਜਾਇ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੁਕਿਰ ਖਾਰ ਬੰਨ੍ਹ ਛੋਰ ਅਭਿ, ਪਰਨੁ ਬਿੰਬ ਬਾਹਰਿਪਾਰੇ ਸਿੰਘ ਬੰਨ੍ਹ ਛੋਰ ਅਭਿ ਬੰਨ੍ਹਿਓ ਹੋਯਾ।

ਹਉਮੈ ਮਨੁ ਅਸਥੂਲੁ ਹੈ ਕਿਉ ਕਰਿ ਵਿਚੁ ਦੇ ਜਾਇ ॥

ਅਭਾਵ ਕਰਿਵਾ ਖਾਰਾ ਮਨੁ ਅਥੂਲ ਹੋਯਾਭਯੋ, ਪੂਰਿ ਏਹਾ ਕਿਪਰਿ ਬੇਧਨੇ ਯਾਯਾਯਾਯਾ?

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਹਉਮੈ ਗਈ ਜੋਤਿ ਰਹੀ ਸਭ ਆਇ ॥

ਬਖਸ਼ਿਐ ਬਹਿਰਿ ਮੇਰੀਐ ਭਾਰੀ ਅਥਾਕਾਰ ਫੂਰ ਹੋਇਐ ॥ ਆਖਿ ਪੁਰਖੁ ਜੇਹਾਠਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਅਢਰਕੁ
ਆਇਐ ॥

ਇਹੁ ਜੀਉ ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਹੈ ਸਹਜੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥੨॥

ੴ ਜੀਵਾਨ੍। ਬਧਾ ਸੁਭ ਅਰੇ ਆਭ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਠਾਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਪ੍ਰਭਿ ਸੰਸਾਰੁ ਉਪਾਇ ਕੈ ਵਸਿ ਆਪਣੈ ਕੀਤਾ ॥

ਪੁਰੁ ਬੰਬਾਰ ਭਉਨੁ ਕਰੇ ਏਕਾਨੁ ਨਿਯ ਬਧਰੇ ਰਘੁਨਿਧਿ।

ਗਣਤੈ ਪ੍ਰਭੁ ਨ ਪਾਈਐ ਦੂਜੈ ਭਰਮੀਤਾ ॥

ਪੁਰੁ ਗੰਗਾ ਜਿਯਾ ਚਰੁਰਠਾ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰਾਚੁ ਬੂਝਿ ਨਾਹਿ ਆਭ ਮਨੁਸ਼ਧ ਧੋਰਧਭਾਵਰੇ ਹਿੰ ਪਥਭੁਝੁ ਰਹਿਯਾ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਬੁਝਿ ਸਚਿ ਸਮੀਤਾ ॥

ਬਧਗੁਰੂਨੁ ਮੋਹਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਧ ਜੀਵਿਤ ਰਹਿ ਹਿੰ ਮਾਲਾ ਠਾਰੁ ਸੂਚਿ ਬੋਲਿਯਾ ਆਭ ਬੋਲਿ ਰਹਬਧਾਨੁ ਰੂਝਿਵਾ ਪਾਯੋ ਬੋ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬਧਰੇ ਰਹਿਯਾ॥

ਸਬਦੇ ਹਉਮੈ ਖੇਈਐ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲੀਤਾ ॥

ਗੰਧ ਮਾਖਮਰੂ ਅਬੰਕਾਰ ਧੂਰ ਬੋਲਿਯਾ ਆਭ ਜੀਵ ਬਰਿਯਾ ਠਾਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾ॥

ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਕਰੇ ਆਪਿ ਆਪੇ ਵਿਗਸੀਤਾ ॥੪॥

ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹਿੰ ਬਰੁ ਕਛਿ ਜਾਗਿਯਾਛਿ ਆਭ ਬਰੁ ਕਛਿ ਨਿਯੇ ਹਿੰ ਕਰਿਯਾਛਿ, ਨਿਯ ਰਚਨਾਨੁ ਧੋਰੁ ਬੋ ਬ੍ਰਹਮੰ ਪੁਬਨੁ ਬੋਲਿਯਾਛਿ ॥੪॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਕ ਮਝਲਾ 3 ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਨ ਲਾਇਓ ਨਾਮੁ ਨ ਵਸਿਓ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਧੋਰੁ ਬਧਛਿ ਬਧਗੁਰੂਨੁ ਬਧਿਓ ਚਿਯ ਲਗਾਧ ਨਾਹਿ ਆਭ ਨਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਮਨਰੇ ਨਿਵਾਬ ਕਰਾਯ ਧਾਧ,

ਪ੍ਰਿਗੁ ਇਵੇਹਾ ਜੀਵਿਆ ਕਿਆ ਜੁਗ ਮਹਿ ਪਾਇਆ ਆਇ ॥

ਠਾਹਾਰ ਜੀਵਨਨੁ ਧੁਛਾਰ ਅਰੇ। ਬੋ ਜਗਤਨੁ ਆਬਿ ਕਗ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰੇ ਪਾਰਿਵ?

ਮਾਇਆ ਖੇਟੀ ਰਾਸਿ ਹੈ ਏਕ ਚਸੇ ਮਹਿ ਪਾਜੁ ਲਹਿ ਜਾਇ ॥

ਮਾਲਾ ਏਕ ਮਝ ਪੂਝਿ ਅਰੇ ਆਭ ਏਕ ਬਧਰੇ ਹਿੰ ਠਾਹਾਰ ਪੁਰਾਭ ਪੁਕਰ ਬੋਲਿਯਾ॥

ਹਥਹੁ ਛੁੜਕੀ ਤਨੁ ਸਿਆਹੁ ਹੋਇ ਬਦਨੁ ਜਾਇ ਕੁਮਲਾਇ ॥

ਮੋਹਭੇਦਵੇਲੇ ਏਵਾ ਮਨੁਸ਼ਖਾ ਹਾਠਰੂ ਚਾਲਿਯਾਵ, ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ ਏਵਾਰ ਵਧਨ ਕਲਾ ਹੋਯਾਵਾਓ ਉ
ਚੇਵਰਾ ਝਾਝਲੀ ਯਾਵ।

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ਤਿਨੁ ਸੁਖੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਹਿੰਧ ਨਿਯ ਚਿਤ ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਬਹਿਓ ਲਗਾਯਾ ਯਾਵ, ਓਹਾਰ ਮਨਰੇ ਬੁਝਾ ਵਾਬ ਕਰਿਯਾਵ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਰੰਗ ਸਿਉ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਬੇ ਹਰਿਯਾ ਨਾਮਰ ਬੁਝਰਾ ਹੋਰੁ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਿਯਾਵ ਆਯ ਹਰਿਯਾ ਨਾਮਰੇ ਹੂੰ ਲਾਨ ਰਹਿਯਾਵ।

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇ ਧਨੁ ਸਉਪਿਆ ਜਿ ਜੀਅ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬਦਗੁਰੂ ਓਹਾਕੂ ਬੇਹਿ ਨਾਮ ਧਨ ਬਮਰੰਗ ਕਰਿਯਾਓ, ਯਾਹਾ ਓਹਾਰ ਮਨਰੇ ਰਹਿਯਾਵ।

ਰੰਗੁ ਤਿਸੈ ਕਉ ਅਗਲਾ ਵੰਨੀ ਚੜੈ ਚੜਾਇ ॥੧॥

ਓਹਾਕੂ ਪੁਰੂਯਾ ਹੋਰਰ ਗਾਯ ਰਾਗੁ ਹੋਯਾਵਾ, ਮੋਘ ਰੰਗਾ ਧੰਨਕੂ ਧੰਨ ਕਰਿਯਾਵ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਲਾ 3 ॥

ਮਾਇਆ ਹੋਈ ਨਾਗਨੀ ਜਗਤਿ ਰਹੀ ਲਪਟਾਇ ॥

ਮਾਯਾ ਏਧਰਿ ਏਕ ਨਾਗੁਣੀ ਅਰੇ, ਹਿੰਧ ਬਾਰਾ ਜਗਤਕੂ ਨਿਯ ਕਰੇਰੇ ਰਝੁਅਯਿ।

ਇਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਜੇ ਕਰੇ ਤਿਸ ਹੀ ਕਉ ਫਿਰਿ ਖਾਇ ॥

ਹਿੰਧ ਓਹਾਰ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਗੋਬਰੇ ਬੇ ਬੇਧਰੇ ਬਧਿ ਰਹਿਯਾਵ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਈ ਗਾਰਤੂ ਤਿਨਿ ਮਲਿ ਦਲਿ ਲਾਈ ਪਾਇ ॥

ਕੇਹੁ ਕੋਰਲ ਹੂੰ ਗੁਰੂਗੁਣੀ ਅਰੇ, ਹਿੰਧ ਓਹਾਰ ਕੋਬ ਪਾਯੋ ਔਬਧ ਰੂਪੀ ਮਯਕੂ ਯਾਗਿਯਾਵ, ਬੇ ਏਹਾਕੂ
ਧਲਿ, ਕੂਧਿ ਏਹਾਰ ਕੋਨਾਗ ਕਰਿਯਾਵ।

ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਉਬਰੇ ਜਿ ਸਚਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਏਹੁ ਮਾਯਾ-ਨਾਗੁਣੀ ਠਾਰੂ ਬੇ ਰਯਾ ਪਾਯਾਵਾ, ਹਿੰਧ ਬਧਰ ਧਾਨਰੇ ਮਯ ਰਹਿਯਾਵ
॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਢਾਢੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਣਾਇਸੀ ॥

ਮੋਹਭੇਦਵੇਲੇ ਯਗੇ ਯਾਗਿਯਾਵ, ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ ਪੁਰੂ ਓਹਾਕੂ ਗੁਣਿਯਾਯਿ।

ਅੰਦਰਿ ਧੀਰਕ ਹੋਇ ਪੂਰਾ ਪਾਇਸੀ ॥

ਭਾਵਾਰ ਮਨਰੇ ਪੈਰੀਯ ਥਾਯ ਆਯ ਬੇ ਧੁਰ੍ਹੰ ਪੁਰ੍ਹਾਣੁ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਥਾਯ।

ਜੇ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ਸੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇਸੀ ॥

ਆਰਧ੍ਰੁ ਮਨੁਬਧਰ ਭਾਗਧਰੇ ਯਾਹਾ ਲੇਖਾ ਹੋਯਾਯਾਯ, ਬੇ ਭਾਹਾ ਕਰਿਥਾਯ।

ਜਾ ਹੋਵੈ ਖਸਮੁ ਦਇਆਲੁ ਤਾ ਮਹਲੁ ਘਰੁ ਪਾਇਸੀ ॥

ਯੇਵੇ ਪਠਿ-ਪੁਰ੍ਹਾਣੁ ਧਰ੍ਮਾਨੁ ਹੋਯਾਯਾਯ, ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਬੇ ਪੁਰ੍ਹਾਣੁ ਮਹਲਰੇ ਨਿਯਰ ਬਯਾ ਘਰੁ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਥਾਯ।

ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਅਤਿ ਵਡਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਾਇਸੀ ॥੫॥

ਮੇਰੇ ਬੇਬੇ ਪੁਰ੍ਹਾਣੁ ਬਡੁਭ ਬਭ ਅਠਠ, ਯੇਯ ਗੁਰ੍ਮੁਖੁ ਮਾਧਮ੍ਰੁ ਮੇਰੇ ਮਿਲਿਯਾਯ॥5॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੁਰ੍ਮੁਖੁ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਸਭਨਾ ਕਾ ਸਹੁ ਏਕੁ ਹੈ ਸਦ ਹੀ ਰਹੈ ਹਜ਼ੂਰਿ ॥

ਬਡੁਯ ਮਾਨਿਕ ਯਕ ਯਕੁਰ ਝੁੰ ਅਠਠ, ਯੇਯ ਬਰ੍ਧਾ ਬਾਧ੍ਰੇ ਰਹਿਥਾਯ।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਮੰਨਈ ਤਾ ਘਰ ਹੀ ਅੰਦਰਿ ਦੂਰਿ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਧਿ ਯਾਵ-ਬੁਧ ਭਾਵਾਯ ਝੁਕ੍ਰਮ ਮਾਨੇ ਨਾਝੁੰ, ਭਾਵਾਯੇਲੇ ਭਾਵਾਰ ਝੁਧ੍ਰੁ ਗ੍ਰੁਧਰੇ ਧ੍ਰੁਵਾ ਪੁਰ੍ਹਾਣੁ ਬਡੁਭ ਧ੍ਰੁਰ ਯਾਗਠਿ।

ਹੁਕਮੁ ਭੀ ਤਿਨ੍ਹਾ ਮਨਾਇਸੀ ਜਿਨ੍ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥

ਕਿਠੁ ਯਾਹਾ ਯਧਰੇ ਪੁਰ੍ਹਾਣੁ ਧਰ੍ਮਾ-ਧ੍ਰੁਯੁ ਧਾਰਯ ਕਰਿਥਾਯ, ਬੇ ਭਾਵਾਯ ਝੁਕ੍ਰਮ ਧਾਲਨ ਕਰਿਥਾਯ।

ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਹਾਗਣਿ ਹੋਇ ॥੧॥

ਯੇਯ ਪਠਿ-ਪੁਰ੍ਹਾਣੁ ਝੁਕ੍ਰਮੁ ਮਾਨਿ ਬੁਧ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਯ, ਬੇਬੇ ਯਾਵਾਧੁ ਭਾਵਾਯ ਧ੍ਰਿਯ ਬੁਧਰਿਨਾ ਬਨਿਯਾਯ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮਹਲਾ 3 ॥

ਰੈਣਿ ਸਬਾਈ ਜਲਿ ਮੁਈ ਕੰਤ ਨ ਲਾਇਓ ਭਾਉ ॥

ਯੇਯ ਯਾਵਾਧੁ ਪਠਿ-ਪੁਰ੍ਹਾਣੁ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ ਨਾਝੁੰ, ਬੇ ਰਾਠਿ ਬਾਰਾ ਬਿਰਧ ਬੇਧਨਾਰੇ ਯਲਿ ਮ੍ਰੁਧੁ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਥਾਯ।

ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਵਸਨਿ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਿਨ੍ ਪਿਆਰਾ ਪੁਰਖੁ ਹਰਿ ਰਾਉ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਹਿ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਨੀ(ਯਾਗ-ਬ੍ਰਮ) ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਰਹਿਯਾ, ਯਿਥੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਹਿਤ ਬਯਾ ਹੋਇ
ਕਾਮਨ ਕਰੇ ਚਾਹਾਯੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਸਭੁ ਜਗੁ ਫਿਰਿ ਮੈ ਦੇਖਿਆ ਹਰਿ ਇਕੇ ਦਾਤਾ ॥

ਮੂੰ ਬੰਦੂਕੁ ਯਗਤ ਭ੍ਰਮਣ ਕਰੇ ਦੇਖੁਣਿ ਮੇਰੇ ਹਰੇ ਹੂੰ ਬੰਦੂ ਯਾਗ ਦਾਤਾ ਅਠਾਠਿ ।

ਉਪਾਇ ਕਿਤੈ ਨ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ ॥

ਕੀਰਤਿ ਭਯਾਨ, ਚੰਦ੍ਰਕਾ ਯਾਗ ਦਾਤਾ ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਮਾਯਾ ਪਾਇਓ ਨਾਹੀ ।

ਗੁਰੁ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹਰਿ ਸਹਜੇ ਜਾਤਾ ॥

ਗੁਰੂ ਸਬਦੁ ਭਾਗੁ ਹਰਿਮੰਤ੍ਰੁ ਮਨੁਬਧੁ ਮਨੁਬਧੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਏ ਏਵਾ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਕ ਯਾਗਦੇ ਚਾਹਾਯੂ
ਯਾਗਦੇ ॥

ਅੰਦਰਹੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝੀ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਰਿ ਨਾਤਾ ॥

ਚਾਹਾਯੂ ਭਿਧਰ ਚੰਦ੍ਰਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਲਿਭਿਯਾਏ ਏਵਾ ਬੇਹਿ ਨਾਮਾਨੁਧਰ ਬਰੋਧਕਰੇ ਬ੍ਰਮ ਕਰਿਯਾ ॥

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਵਡੇ ਕੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੋਲਾਤਾ ॥੬॥

ਬੇਹਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਧ ਮਹਾਨਧਾ ਮੇਰੇ ਬੇਹਿ ਨਿਧਿ ਗੁਣ ਬੁਧਿ ਮਧ ਗੁਣਗੁਣਾਯਾ ਭਾਗੁ ਕਰਮਾਯਾ
ਯਾਗਦੇ ॥੬॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਪਾਲ ਮਹਾਨ 3 ॥

ਕਾਇਆ ਹੰਸ ਕਿਆ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਜਿ ਪਇਆ ਹੀ ਛਡਿ ਜਾਇ ॥

ਗਰਮ ੩ ਯਾਗ ਮਧਕੇ ਕੋਪਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਅਠਿ ਮੇਰੇ ਅਠਿ ਕਾਲਕੇ ਪਾਧਕੇ ਗਰਮਕੁ ਭਯਾਗ ਕਰੇ ਯਾਗ
ਚਾਲਿਯਾ ॥

ਏਸ ਨੇ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਕਿ ਖਵਾਲੀਐ ਜਿ ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ ਨ ਜਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਚਾਲਿਕਾ ਬਰਮਾ ਗਰਮ ਬਾਧਕੇ ਯਾਗ ਨਾਹੀ, ਚਾਹਾਯੂਯੋਗ ਏਹਿ ਮਿਧਾ ਕਹਿ ਕਾਹੀਯੋਗ ਯੁਧਾਯਾ
ਅਧਾਧ ਮਿਧਾ ਕਹਿ ਪਾਲਕ ਕਰਿਕਾਰ ਕਰਮ ਲਾਭ ਯਾਗ ?

ਕਾਇਆ ਮਿਟੀ ਅੰਧੁ ਹੈ ਪਉਣੈ ਪੁਛਹੁ ਜਾਇ ॥

ੴ ਚਰਨ ਮਾਰਿ, ਅਭ ਅਧੀਭ ਆਨੰਦੁ ਅਰੇ ॥

ਹਉ ਤਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਆ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵਾ ਜਾਇ ॥

ਮਧਿ ਭਾਵਨਾ ਕੂ ਪਰੇ ਮਾਯ, ਚਾਹਾਏਯੋ ਭਾਵਨਾ ਕਹਿਯਾਯੋ ਮੇ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿ ਮਾਯਾ ਆਕਰਿਭ
ਕਰਿਯੋ, ਐਧੁਪਾਯੋ ਮੂੰ ਕਾਰਨਾਯੋ ਬਾਬਾਯੋ ਆਇ ਮਾਯਾਯੋ ॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਤੇ ਖਸਮ ਕਾ ਜਿ ਰਹਾ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਾਵਨਾ ਬਧੋਯੋ ਕਰਿਯਾਯੋ ਮੇ ਬੇ ਨਿਭ ਪਰਿ-ਪੁਰੁਯੋ ਭੁਕੁਯੋ ਭਾਯੋ ਨਾਯੋ, ਮਾਯਾਯੋ
ਭਾਯੋ ਬੇ ਬਧੋਯੋ ਕਰਿਯਾਯੋ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਤ 3 ॥

ਏਕੇ ਨਿਹਚਲ ਨਾਮ ਧਨੁ ਹੇਰੁ ਧਨੁ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ੴ ਚਰਨ ਨਾਮ ਧਨੁ ਏ ਚਰਨ ਅਰੇ, ਅਧੁ ਬਾਬਾਯੋ ਧਨੁ ਆਇਯਾਯੋ, ਮਾਯਾਯੋ ॥

ਇਸੁ ਧਨ ਕਉ ਤਸਕਰੁ ਜੇਹਿ ਨ ਸਕਈ ਨਾ ਓਚਕਾ ਲੈ ਜਾਇ ॥

ੴ ਨਾਮ ਧਨੁ ਚੋਰ ਕੁਧੁਯੋ ਚਰਨਾਯੋ ਨਾਯੋ, ਐਧੁ ਨਾ ਚਾਹਾਯੋ ਕੇਯੋ ਨੇਯੋਯੋ ਪਾਯੋ ॥

ਇਹੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਜੀਐ ਸੇਤੀ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜੀਐ ਨਾਲੇ ਜਾਇ ॥

ਹਰਿਯੋ ਨਾਮ ਰੂਪਾਯੋ ਐਧੁ ਧਨੁ ਆਯੋ ਬਾਧੁਯੋ ਕਰਿਯਾਯੋ ਐਧੁ ਆਯੋ ਬਾਧੁਯੋ ਏ ਪਰਯੋਯੋ
ਮਾਯਾਯੋ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈਐ ਮਨਮੁਖਿ ਪਲੈ ਨ ਪਾਇ ॥

ਕਿਯੋ ਐਧੁ ਅਨੁਯੋ ਨਾਮ ਧਨੁ ਪੁਰੁਯੋ ਗੁਰੁਯੋ ਾਯੋ ਏ ਪੁਰੁਯੋ ਚਾਯੋਯੋ ਭਾਯੋ ਬੇਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਐਧੁ
ਧਨੁ ਪੁਰੁਯੋ ਚਾਯੋਯੋ ॥

ਧਨੁ ਵਾਪਾਰੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ੍ਹ ਨਾਮ ਧਨੁ ਖਟਿਆ ਆਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਯੋ ਕਾਯੋਯੋ ਧਨੁ ਅਰੇ, ਮੇਯੋ ਬਾਬਾਯੋ ਆਇ ਹਰਿਯੋ ਨਾਮ ਧਨੁ ਅਯੋਯੋ ਕਰਿਯੋ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬੁ ਅਤਿ ਵਡਾ ਸਚੁ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ॥

ਮੇਰਾ ਪਰਯੋਯੋ ਕਯੋ ਮਾਯਾਯੋ ਅਰਯੋ, ਬੇ ਬਧੋਯੋ ਬਧੁ ਐਧੁ ਗੁਰੁ-ਗਯੋਯੋ ਅਰਯੋ ॥

ਸਭੁ ਜਗੁ ਤਿਸ ਕੈ ਵਸਿ ਹੈ ਸਭੁ ਤਿਸ ਕਾ ਚੀਰਾ ॥

ਬੰਦੂਕਾਂ ਜਗਤ ਚਾਹਾਯਾ ਵਸੇਰੇ ਥਾਵੇਂ ਵਧੇਰੇ ਚੰਗੇ ਚਾਹਾਯਾ ਹੋਂ ਅਰੇ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਈਐ ਨਿਹਚਲੁ ਧਨੁ ਧੀਰਾ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਂ ਬਧਾ ਅਚਲ ਵਧੇਰੇ ਧਨੁ-ਧਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾ।

ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਭੇਟੈ ਗੁਰੁ ਸੂਰਾ ॥

ਮਨੋ ਬੁਰਕਾਰ ਗੁਰੂਯਾ ਬਹਿਰੇ ਭੇਟੇ ਹੋਯਾ, ਚਾਹਾਯੇ ਚਾਹਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਮਨਰੇ ਹਰੇ
ਨਿਵਾਸ ਕਰੇ ਨਿਅੰਤ।

ਗੁਣਵੰਤੀ ਸਾਲਾਹਿਆ ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਨਿਹਚਲੁ ਹਰਿ ਪੂਰਾ ॥੭॥

ਗੁਣਵਾਨ ਲੋਕ ਹੋਂ ਬਧਾ ਅਚਲ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਰਿਯਾ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰੇਥਾ ॥7॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮੁਕਤ 3 ॥

ਧ੍ਰਿਗੁ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੀਵਿਆ ਜੇ ਹਰਿ ਸੁਖੁ ਪਰਹਰਿ ਤਿਆਗਦੇ ਦੁਖੁ ਹਉਮੈ ਪਾਪ ਕਮਾਇ ॥

ਬੇਹੋਸ਼ ਮਨੁਸ਼ਖ ਜੀਵਨਕੁ ਪ੍ਰਭੂ ਅਰੇ, ਮੇਂ ਹਰੇ-ਨਾਮ ਬੁਝਾਯੋ ਦੁਖਕੁ ਭਧਾਗ ਕਰੇਥਾ ਵਧੇਰੇ
ਅਭਿਮਾਨਰੇ ਧਾਧ ਕਰੇ ਦੂਰਯਾ ਭੋਗ ਕਰੇਥਾ।

ਮਨਮੁਖ ਅਗਿਆਨੀ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪੇ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਬੁਝ ਨ ਕਾਈ ਪਾਇ ॥

ਅਜਾਨ-ਮਨਮੁਖੀ ਮਾਯਾ ਮੋਹਰੇ ਧਰੇ ਰਹੇਥਾ ਆਭ ਚਾਹਾਯਾ ਕੀਯੋ ਜਾਨ ਮਿਲੇਨਾਹੋਂ।

ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਓਇ ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ਅੰਤਿ ਗਏ ਪਛਤਾਇ ॥

ਵਹੇ ਲੋਕ ਵਧੇਰੇ ਧਰਮਲੋਕਰੇ ਚਾਹਾਯਾ ਬੁਝ ਭਧਲਕੁ ਬੁਝਨਾਹੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸ਼ੇਖਰੇ ਧਰਮਭਾਧ ਕਰੇ
ਚਲੇਥਾ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਕੇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਤਿਸੁ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇਹੇ ਰੋਜ ਕਧਾਯੋ ਹੋਂ ਨਾਮਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰੇਥਾ ਓ ਚਾਹਾਰ ਅਭਿਮਾਨਕੁ ਅਭਿਮਾਨ ਦੂਰ
ਹੋਯਾ।

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਪੂਰਬਿ ਹੋਵੈ ਲਿਖਿਆ ਸੇ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਆਇ ਪਾਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਾਯਾਰ ਭਾਗਰੇ ਆਰਧਨਕੁ ਲੇਖਾ ਹੋਯਾ, ਬੇ ਗੁਰੂਯਾ ਚਰਣਕੁ ਆਇਥਾ ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਤ 3 ॥

ਮਨਮੁਖ ਊਧਾ ਕਉਲੁ ਹੈ ਨਾ ਤਿਸੁ ਭਗਤਿ ਨ ਨਾਉ ॥

ਮਨਮੁਖੀ ਮਨੁਸ਼ਖ ਓਲਾਹਾ ਪਛਾਣੂ ਅਰੇ, ਚਾਹਾ ਪਾਗਰੀ ਨਾ ਭਛੇ ਟਾਵ ਆਭ ਨਾ ਹੋਂ ਧੁਲੂਕਾ ਨਾਮ ਟਾਵ।

ਸਕਤੀ ਅੰਦਰਿ ਵਰਤਦਾ ਕੂੜੁ ਤਿਸ ਕਾ ਹੈ ਉਪਾਉ ॥

ਬੇਸ਼ ਮਾਲਾਹੇ ਹੋਂ ਬਛਿਲੇ ਰਹਿਏਵਾ ਅਵਾ ਮੇਧਾ ਹੋਂ ਚਾਹਾਰ ਜੀਵਨ ਮਨੋਰਥ ਹੋਇਏਵਾ।

ਤਿਸ ਕਾ ਅੰਦਰੁ ਚਿਤੁ ਨ ਭਿਜਈ ਮੁਖਿ ਫੀਕਾ ਆਲਾਉ ॥

ਬੇਸ਼ ਮਨਮੁਖੀਰ ਅਭਿਮਾਨ ਮਖ ਬੇਸ਼ਹਰੇ ਭਿਛੇ ਨਏਵਾ, ਚਾਹਾਰ ਮੁਖਰੂ ਕਾਹਾਰੂ ਧ੍ਵਾ ਕਰਨ ਮਖ ਨਿਰਥਕ ਹੋਂ ਹੋਇਏਵਾ।

ਓਇ ਧਰਮਿ ਰਲਾਏ ਨਾ ਰਲਨਿ ਓਨਾ ਅੰਦਰਿ ਕੂੜੁ ਸੁਆਉ ॥

ਅਧਰੇ ਕਾਛੇ ਧਰਮ ਪਾਗਰੇ ਰਹਿ ਮਖ ਧਰਮ ਠਾਰੂ ਦੂਰੇਛ ਰਹਿਏਵਾ ਅਵਾ ਚਾਹਾ ਭਿਛਰੇ ਮੇਧਾ ਵਿਕਾਸਾਨ ਟਾਵ।

ਨਾਨਕ ਕਰਤੈ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ਮਨਮੁਖ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਭੁਬੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੇ ਜਪਿ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਿਥ ਰਚਯੋਗ ਪੁਰੂ ਅਧਰੇ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੋ ਮੇਸ਼ ਮਨਮੁਖੀ ਮੇਧਾ ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਕੂਠੇ ਯਾਛੋ ਅਵਾ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਿਨਾਸਾਰ ਜਪ ਕਰਿ ਬਾਬਾਰ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਇਏ ਯਾਛੋ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਭਠੇ ॥

ਬਿਨੁ ਬੁਝੈ ਵਡਾ ਫੇਰੁ ਪਇਆ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਈ ॥

ਬਧਾਕੂ ਕੂਠੇਵਾ ਬਿਨਾ ਜਨਕ ਮਰਯਾਦਾ ਲਧਾ ਚਕਰੇ ਪਠੇਵਾਕੂ ਹੋਇਏਵਾ, ਮਨੁਸ਼ਖ ਧੂਨਠ ਧੂਨਠ ਯੋਗਿਨੇ ਚਕਰੇ ਬਾਬਾਰਕੂ ਆਬਿਏਵਾ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨ ਕੀਤੀਆ ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਈ ॥

ਬੇਸ਼ ਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾਹਰੇ ਲਿਖੁ ਫੁਲਾਨਾਹੋਂ, ਯਾਹਾ ਧਾਨਕੇ ਗੇਬਰੇ ਪਛੁਤਾਧ ਕਰਿ ਜਗਤਰੂ ਚਾਲਿਏਵਾ।

ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਈ ॥

ਮੇਸ਼ ਪਰਮਾਨੁ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰਿਏਵਾ, ਬੇਬੇਬੇਲੇ ਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਠ ਮੇਲਨ ਹੋਇਏਵਾ ਅਵਾ ਪ੍ਰਾਗੀਰ ਅਫਾਦੂ ਦੂਰ ਹੋਇਏਵਾ।

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਵਿਚਹੁ ਉਤਰੈ ਸੁਖੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਈ ॥

ਬੇਬੇਬੇਲੇ, ਬਾਬਾਰਿਕ ਮੋਹਾਰ ਚੁਝਾਰ ਸ਼ੁਧਾ ਦੂਰ ਹੋਇਏਵਾ ਅਵਾ ਮਨਕੇ ਆਤ੍ਮਿਕ ਬੁਝਾਰ ਨਿਵਾਸ ਹੋਇਏਵਾ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੀਐ ਹਿਰਦੈ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੮॥

ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਫੁਲ੍ਹਣੇ ਪੁਰ੍ਹਾਣੇ ਬਹਿਰੇ ਲਗ ਲਗਾਏ ਬਰਦਾ ਚਾਹਾਏ ਝੂਠੇ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ॥੮॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਜਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਆਪਣਾ ਤਿਸ ਨੇ ਪੂਜੇ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਮੇਯੋਂ ਬਧਿ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਬਦਗੁਨਾਏ ਬੇਵਾ ਗੁਣਾ ਬਹਿਰੇ ਕਰਿਯਾਏ, ਬਸੰਤ ਚਾਹਾਰ ਪੂਜਾ ਕਰਿਓ।

ਸਭਨਾ ਉਪਾਵਾ ਸਿਰਿ ਉਪਾਉ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਬਸੰਤ ਭਗਵਾਨ ਠਾਕੁ ਗੋਲਾ ਭਗਵਾਨ ਏਵਾ ਮੇਯੋਂ ਕਰਿਯਾਏ ਨਾਮਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਯਾਏ।

ਅੰਤਰਿ ਸੀਤਲ ਸਾਤਿ ਵਸੈ ਜਪਿ ਹਿਰਦੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਨਾਮਰ ਭਧ ਕਰਿਯੋ ਅਭਿਮਾਨਰੇ ਗੀਤਗੋਵਿੰਦ ਏਵਾ ਗੀਤ ਨਿਬਾਧ ਕਰਿਯਾਏ ਆਭ ਫੁਲ੍ਹਣੇ ਬਦਾ ਬੁਧ ਰਹਿਯਾਏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਖਾਣਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੈਨਣਾ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਹੋਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮਾਨੁਭ ਹੂੰ ਚਾਹਾਰ ਭੋਜਨ ਏਵਾ ਚਾਹਾਰ ਪੁਰ੍ਹਾਣਾ ਬਨਿਯਾਏ, ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਚਾਹਾਰੁ ਭਗਵਾਨਰੇ ਕਾਭੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਯਾਏ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਏ ਮਨ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਪਾਵਹਿ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਹੇ ਮੇਯੋਂ ਮਨ! ਬਧ ਗੁਨਾ ਗੀਤ ਗੁਣ, ਚੋਟੇ ਗੁਣਰ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰ੍ਹਾਣਾ ਹੋਵੇ।

ਹਰਿ ਸੁਖਦਾਤਾ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹਉਮੈ ਜਾਇ ਗੁਮਾਨੁ ॥

ਬੁਝਿਓ ਧਾਠਾ ਫਿਰਿ ਮਨਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਵੇ ਐਵੰ ਅਭਿਮਾਨ ਓ ਗਰਬ ਨਾਥ ਹੋਇਯੋ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਈਐ ਤਾ ਅਨਦਿਨੁ ਲਾਰੈ ਧਿਆਨੁ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਪੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਿਯਾਉ, ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀਰ ਖਾਨ ਰਾਹਿ ਧੰਨ ਬਧਰੇ ਹੂੰ
ਲਾਗਿ ਰਹਿਵੇ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸਤੁ ਸਚੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਵਿਤਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਮਨੁਬਧ ਪਵਿਤ੍ਰ, ਗੁਣ ਅਰੇ ਐਵੰ ਬਧ ਓ ਬਛੋਬਨ ਰੂਪ ਅਰੇ, ਚਾਹਾਕੁ ਬਹੁ ਬਧ ਹੂੰ
ਦੇਖਾਇਆ।

ਅੰਦਰਹੁ ਕਪਟੁ ਵਿਕਾਰੁ ਗਇਆ ਮਨੁ ਸਹਜੇ ਜਿਤਾ ॥

ਚਾਹਾਰ ਅਭਿਮਾਨ ਛਲ, ਕਪਟ ਐਵੰ ਬਿਕਾਰ ਨਾਥ ਹੋਇਯਾ ਆਉ ਬੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੂੰ ਮਨਜੂ
ਯੋਗਿ ਨੀ।

ਤਹ ਜੇਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਅਨੰਦ ਰਸੁ ਅਗਿਆਨੁ ਗਵਿਤਾ ॥

ਚਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਪੁਰੂ-ਯੋਗਿਓ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਇਯਾ, ਬੇ ਹਰਿਰਸ ਅਨੰਦ ਨੇਯਾ ਆਉ ਚਾਹਾਰ
ਅਯਾਨਭਾ ਕੂਰ ਹੋਇਯਾ।

ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਰਵੈ ਗੁਣ ਪਰਗਟੁ ਕਿਤਾ ॥

ਬੇ ਨਿਭਧ ਹਰਿਕ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯਾ, ਮੇਯੋ ਗੁਣ ਚਾਹਾ ਭਿਓਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਿਯੋ।

ਸਭਨਾ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਹੈ ਇਕੋ ਹਰਿ ਮਿਤਾ ॥੯॥

ਬਹੁ ਯਾਵਯਾ ਧਾਠਾ ਐਕ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਹੂੰ ਬਹੁਯਾ ਮਿਤੁ ਅਚਉ ॥੯॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਕ ਮਯਾ 3 ॥

ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿੰਦੇ ਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਕਹੀਐ ਜਿ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥

ਮੇਯੋ ਬਧਿ ਬ੍ਰਹਮ ਯਾਗਿਯਾ, ਚਾਹਾਕੁ ਹੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੂਯਾ ਆਉ ਬੇ ਰਾਹਿ ਧੰਨ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਓਰੇ
ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮਿ ਲਗਾਇ ਰਹਿਯਾ।

ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਛੈ ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਕਮਾਵੈ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਤਿਸੁ ਜਾਏ ॥

ਬੇਬਾਕੀ ਦਾ ਪਰਮਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਬਚਾਵ ਅਤੇ ਬੰਦਾ ਆਰਾਮ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿਚ
ਅੰਤਿਮ ਰੋਗ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਗੁਣ ਸੰਗ੍ਰਹੈ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਏ ॥

ਬੇਬਾਕੀ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰੇਗਾ, ਬੇਬਾਕੀ ਨਾਲ ਹੀ ਬੰਦਾ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ
ਮਿਲੇਗੀ।

ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਕੇ ਵਿਰਲਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਜਿ ਹਉਮੈ ਮੇਟਿ ਸਮਾਏ ॥

ਅੰਤ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਬੇਬਾਕੀ ਨਾਲ ਹੀ ਬੰਦਾ ਅੰਤ ਵਿਚ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੀ ਬੰਦਾ
ਅੰਤ ਵਿਚ ਹੋਵੇਗਾ।

ਨਾਨਕ ਤਿਸ ਨੇ ਮਿਲਿਆ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਜਿ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ॥੧॥

ਬੇਬਾਕੀ ਨਾਲ ਹੀ ਬੰਦਾ ਅੰਤ ਵਿਚ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੀ ਬੰਦਾ ਅੰਤ ਵਿਚ
ਅੰਤ ਵਿਚ ਹੋਵੇਗਾ।

ਮਃ ੩ ॥

ਮਃ 3 ॥

ਅੰਤਰਿ ਕਪਟੁ ਮਨਮੁਖ ਅਗਿਆਨੀ ਰਸਨਾ ਝੂਠੁ ਬੋਲਾਇ ॥

ਅੰਤ ਵਿਚ ਮਨਮੁਖ ਅਗਿਆਨੀ ਰਸਨਾ ਝੂਠੁ ਬੋਲੇਗਾ।

ਕਪਟਿ ਕੀਤੈ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨ ਭੀਜੈ ਨਿਤ ਵੇਖੈ ਸੁਣੈ ਸੁਭਾਇ ॥

ਅੰਤ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਹੀ ਬੰਦਾ ਅੰਤ ਵਿਚ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੀ ਬੰਦਾ ਅੰਤ ਵਿਚ
ਅੰਤ ਵਿਚ ਹੋਵੇਗਾ।

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਜਾਇ ਜਗੁ ਪਰਬੋਧੈ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਸੁਆਇ ॥

ਬੇਬਾਕੀ ਨਾਲ ਹੀ ਬੰਦਾ ਅੰਤ ਵਿਚ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੀ ਬੰਦਾ ਅੰਤ ਵਿਚ
ਅੰਤ ਵਿਚ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਤੁ ਕਮਾਣੈ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ ਜੰਮੈ ਮਰੈ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਅੰਤ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਹੀ ਬੰਦਾ ਅੰਤ ਵਿਚ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੀ ਬੰਦਾ ਅੰਤ ਵਿਚ
ਅੰਤ ਵਿਚ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸਹਸਾ ਮੂਲਿ ਨ ਚੁਕਈ ਵਿਚਿ ਵਿਸਟਾ ਪਚੈ ਪਚਾਇ ॥

ਅੰਤ ਵਿਚ ਹੀ ਬੰਦਾ ਅੰਤ ਵਿਚ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੀ ਬੰਦਾ ਅੰਤ ਵਿਚ
ਅੰਤ ਵਿਚ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜਿਸ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣਾਇ ॥

ਅੰਤ ਵਿਚ ਹੀ ਬੰਦਾ ਅੰਤ ਵਿਚ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੀ ਬੰਦਾ ਅੰਤ ਵਿਚ
ਅੰਤ ਵਿਚ ਹੋਵੇਗਾ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਗਾਵੈ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਅੰਤਿ ਛਡਾਇ ॥੨॥

ਪ੍ਰਭੀ ਐਧਰੇ ਸਨ੍ਰੁਸ਼ਯ ਹਰਿਨਾਮਰ ਖਾਨ ਕਰਿਯਾਏ, ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ਏਵੰ ਗੋਬਰੇ ਹਰਿਯ ਨਾਮ ਹੂੰ
ਠਾਹਾਕੂ ਮੋਲਾਸ ਪੁਕਾਰ ਕਰਿਯਾਏ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਜਿਨਾ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇਓਨੁ ਤੇ ਪੂਰੇ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਨਿਯਮ ਆਯਾ ਪਾਲਨ ਕਰਾਯਾ ਟਾਅਯਾ, ਏਏ ਏਹੇ ਦੂਨਿਆਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਸੂਯ ਅਰੇ।

ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ ਪੂਰੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਏ ਨਿਯਮ ਮਾਲਿਕਰ ਏਵਾ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯ ਗੁਰੂਯ ਪ੍ਰਭੂ ਗਵਰ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਯਾਏ।

ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਪਿਆਰਿ ॥

ਏ ਹਰਿਯ ਭਧਾਬਨਾ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯ ਬਧਾਨਾਮਰੇ ਪ੍ਰਾਠਿ ਲਗਾਯ ਟਾਏ।

ਹਰਿ ਕਾ ਮਹਲੁ ਤਿਨ੍ਹੀ ਪਾਇਆ ਜਿਨ੍ਹ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰਿ ॥

ਏਯੋਂ ਸਨ੍ਰੁਸ਼ਯ ਨਿਯਮ ਅਭਰਰੇ ਅਹੰਕਾਰਕੂ ਨਾਯ ਕਰਿਯਾਏ, ਏ ਹਰਿਯ ਮਹਲਕੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਜਪਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥੧੦॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਹਰਿਯ ਨਾਮ ਸੁਰਗ ਕਰਿਵਾ ਏਵੰ ਠਾਹਾਕੂ ਫੂਕਲਰੇ ਧਾਰਗ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਗੁਰੂਮੁਖੀ
ਹਰਿਯ ਬਹਿਭ ਮਿਲਨ ਕਰਿਯਾਏ ॥੧੦॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਿਆਨ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥

ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਪੁਰਯ ਖਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ਏਵੰ ਠਾਹਾਰ ਅਭਰਾਨ੍ਰਾਰੇ ਬ੍ਰਾਭਾਵਿਕ ਧੁਨਿ ਭਧੁਕੁ ਏਯਾਯਾਏ, ਏ
ਨਿਯਮ ਚਿਯਕੂ ਬਧਾਨਾਮ ਬਾਪੁਰੇ ਲਗਾਯ ਟਾਏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਨਦਿਨੁ ਰਹੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥

ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਰਾਠਿ ਧਨ ਪੁਰਯ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਅਨੁਰਭ ਰਹਿਯਾਏ ਏਵੰ ਹਰਿਯ ਨਾਮ ਹੂੰ ਠਾਹਾਕੂ ਭਲ
ਲਾਗਿਯਾਏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਵੇਖਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਬੋਲਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਹਜਿ ਰੰਗੁ ਲਾਇਆ ॥

ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਹਰਿਯ ਹੂੰ ਵੇਖੁਯਾਏ ਆਯ ਹਰਿਯ ਬਿਬਲਰੇ ਹੂੰ ਕਯਾ ਕਹਿਯਾਏ ਆਯ ਬ੍ਰਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ
ਪੁਰਯ ਪਾਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਤਿਮਰ ਅਗਿਆਨੁ ਅਧੇਰੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰਮੁਖੀ ਨੂੰ ਹੋਂ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ। ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਅਭਿਆਸ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਭਾ
ਹੋਵੇ।

ਜਿਸ ਨੇ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਧੁਰਿ ਪੂਰਾ ਤਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥੧॥

ਜਿਸਨੇ ਕਰਮ ਹੋਵੇ ਧੁਰ ਪੂਰਾ ਤਿਨੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਿਆਇਆ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਤ 3 ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨਾ ਨ ਸੇਵਿਓ ਸਬਦਿ ਨ ਲਗੇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਸਿਰਫ਼ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਨਾਹੀ, ਸ਼ਬਦ ਸੁਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਭਰੇ।

ਸਹਜੇ ਨਾਮੁ ਨ ਧਿਆਇਆ ਕਿਤੁ ਆਇਆ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਸੁਭਾਵਿਕ ਭਾਵੇ ਨਾਮ ਨ ਧਿਆਇਆ ਤਾਂ ਸੰਸਾਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ?

ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਪਾਈਐ ਵਿਸਟਾ ਸਦਾ ਖੁਆਰੁ ॥

ਵੇਰੇ ਵੇਰੇ ਜੂਨੀ ਪਾਈਐ ਵਿਸਟਾ ਸਦਾ ਖੁਆਰੁ ॥

ਕੂੜੈ ਲਾਲਚਿ ਲਗਿਆ ਨਾ ਉਰਵਾਰੁ ਨ ਪਾਰੁ ॥

ਜੇ ਮਿਥਾ ਲਾਲਚ ਨਹੀਂ ਚਲੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਨਾ ਜੂਨੀ ਹੋਵੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਪਾਰ
ਹੋਵੇ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ ਜਿ ਆਪਿ ਮੇਲੇ ਕਰਤਾਰਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰਮੁਖੀ ਸੰਸਾਰ ਬਾਗਰੂਹ ਪਾਰ ਹੋਯਾਵਾ, ਚਾਹਾਨੂੰ ਕਰੀ ਪੁਰੁ ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯ ਟਾਅਫ਼ਿ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਭਗਤ ਸਚੈ ਦਰਿ ਸੋਹਦੇ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਰਹਾਏ ॥

ਭਭ ਬਛਾ ਪਰਮਾਨੁਯਾ ਭਾਰਰੇ ਬਸੈ ਬਿਧਿ ਗੋਭਾ ਵੇਯਾਵਾ, ਸੇ ਬਛਾ ਗਯ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਬੁਝਿ ਰਹਿਯਾਵਾ।

ਹਰਿ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਿਨ ਉਪਜੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਕਸਾਏ ॥

ਹਰਿਯਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚਾਹਾ ਭਿਓਰੇ ਭਉਨੁ ਹੋਯਾਵਾ ਆਭ ਹਰਿਯਾ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਆਕਰਿਓ ਰਹਿਯਾਵਾ।

ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਹਹਿ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਿਆਏ ॥

ਸੇ ਬਰਵਾ ਹਰਿਯਾ ਰੰਗਰੇ ਮਘ ਰਹਿਯਾਵਾ ਆਭ ਚਾਹਾਰ ਭਿਯੁ ਹਰਿਰਸ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾਵਾ।

ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ ਜਿਨ੍ਹੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਰਿਦੈ ਵਸਾਏ ॥

ਸੇਭੁ ਲੋਕ ਗੁਰੁਯਾ ਗਰਗਾਓ ਪੂਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯਾ ਯਾਗਿਯਾਵਾ ਏਵਾ ਚਾਹਾਨੂੰ ਨਿਯ ਬੁਧਯਰੇ ਬੁਧਨ ਕਰਿਯਾਵਾ, ਚਾਹਾਯਾ ਯਾਵਨ ਬਧਾਨ ਹੋਯਾਵਾ।

ਬਾਬੁ ਗੁਰੂ ਫਿਰੈ ਬਿਲਲਾਦੀ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਏ ॥੧੧॥

ਗੁਰੁਯਾ ਬਿਨਾ ਭੁਯਨ ਕਰਿਯਾਵਾ ਏਵਾ ਮੋਹਾ ਮਾਯਾਰੇ ਓਬੈ ਨਝੁ ਹੋਯਾਵਾ ॥੧੧॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਹਿਲਾ ੩ ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਭਗਤੀ ਖਟਿਆ ਹਰਿ ਉਤਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥

ਏਹਿ ਕਲਿਯੁਗਰੇ ਭਭ ਭਗਵਾਨਯਾ ਭਭਿ ਕਰਿ ਨਾਮ ਭਭਾਰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਭਿ ਏਵਾ ਪੁਰੁਯਾ ਭਭਮ ਪਦ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਭਿ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਾਇਆ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਬਧਗੁਰੁਯਾ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਸੇ ਹਰਿਯਾ ਨਾਮਨੂੰ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਬੁਧਨ ਕਰਿਭਿ ਆਭ ਚਾਓ ਬਿਨ ਨਾਮਰ ਹੂੰ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾਵਾ।

ਵਿਚੇ ਗ੍ਰਿਹ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਉਦਾਸੀ ਹਉਮੈ ਮੇਹੁ ਜਲਾਇਆ ॥

ਨਿਯ ਗ੍ਰਹਿਰੇ ਹੂੰ ਬੇ ਗੁਰੂਕਾ ਭਉਦੇਗ ਬਾਰਾ ਨਿਲੰਬੁ ਰਹਿਯਾਏ ਭਯਾ ਨਿਯ ਅਹੰਕਾਰ ਏਕੰ ਮੋਹਾਕੁ
ਯੋਗਿਕ ਦੇਖਿਯਾਏ।

ਆਪਿ ਤਰਿਆ ਕੁਲ ਜਗਤੁ ਤਰਾਇਆ ਧੰਨੁ ਜਣੇਦੀ ਮਾਇਆ ॥

ਬਦਗੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬਾਂਬਾਰ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਕਿਯ ਏਕੰ ਬੇ ਬੰਦੂਕੁ ਯੋਗਿਕੁ ਮਖ ਭਵਬਾਗਰੂ
ਰਸਾ ਕਰਿਯਕਿ, ਬੇਬੇ ਮਾਭਾ ਧਨਧ ਅਰੇ ਯੋਗਿਕ ਭਾਵਾਕੁ ਯੋਗਿਕ ਦੇਖਿਯਕਿ।

ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੋਈ ਪਾਏ ਜਿਸੁ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਹਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥

ਏਪਰਿ ਬਦਗੁਰੂ ਭਾਵਾਕੁ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਕਿਯ, ਯਾਵਾਰ ਕਪਾਲਰੇ ਪੁਰੁ ਪ੍ਰਾਰਥਨੁ ਹੂੰ ਏਪਰਿ ਭਾਗਧ
ਲੇਖਿਯਕਿ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਵਿਟਹੁ ਜਿਨਿ ਭ੍ਰਮਿ ਭੁਲਾ ਮਾਰਗਿ ਪਾਇਆ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਨਿਯ ਗੁਰੂਕਾ ਪੁਰਿ ਬਸੰਦਿਓ ਅਰਥਿ, ਯੋਗਿਕ ਬ੍ਰਿਯਾਰੇ ਪਥਭ੍ਰਿਕੁ ਹੋਯਕਿਯ ਯੋਗਿਕ ਬਭਾਗਿਰੇ
ਲੇਖਿਯਕਿ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਲਾ 3 ॥

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮਾਇਆ ਵੇਖਿ ਭੁਲੇ ਜਿਉ ਦੇਖਿ ਦੀਪਕਿ ਪਤੰਗ ਪਚਾਇਆ ॥

ਤ੍ਰਿਗੁਣਾਮਾਨੁਕ ਮਾਯਾਕੁ ਦੇਖੁ ਮਨੁਬਧ ਏਪਰਿ ਕ੍ਰਮਾਰੰਗਾਮਾ ਹੋਯਕਿਯ, ਯੋਗਿਕਿ ਧੰਨਕੁ ਦੇਖੁ ਪਭਾਗਿ
ਨਾਭ ਹੋਯਕਿਯ।

ਪੰਡਿਤ ਭੁਲਿ ਭੁਲਿ ਮਾਇਆ ਵੇਖਹਿ ਦਿਖਾ ਕਿਨੈ ਕਿਹੁ ਆਣਿ ਚੜਾਇਆ ॥

ਪੰਡਿਤ ਬਾਰਧਾਰ ਮਾਯਾਰ ਲੋਕਭਰੇ ਆਕਰਿਓ ਹੋਯਕਿ ਦੇਖਿਯਾਏ ਯੋਗਿਕਿ ਭਾਵਾ ਬਸੰਦਿਯੋਗਿਕਿ
ਕੋਭਿਯਿ ਧਰਿਯਾ ਰੇਖਿਯਕਿ ਨਾ ਨਾਹਿ।

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪੜਹਿ ਨਿਤ ਬਿਖਿਆ ਨਾਵਹੁ ਦਯਿ ਖੁਆਇਆ ॥

ਦੋਭਯਭਾਵਰ ਪ੍ਰਾਭਿਰੇ ਪਥਭ੍ਰਿਕੁ ਹੋਯਕਿ ਬੇ ਨਿਭਧ ਪਾਧ ਬਿਬਯਰੇ ਪਭਿਯਾਏ ਏਕੰ ਪੁਰੁ ਭਾਵਾਕੁ ਨਿਯ
ਨਾਮਨੁ ਬਭਿਓ ਕਰਿਯਕਿ।

ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਸੰਨਿਆਸੀ ਭੁਲੇ ਓਨ੍ਹ ਅਹੰਕਾਰੁ ਬਹੁ ਗਰਬੁ ਵਧਾਇਆ ॥

ਯੋਗੀ, ਯੋਗਿਕ ਏਕੰ ਬਧਧਾਧਾ ਮਖ ਭੁਲਿਯਕਿ, ਕਾਰਭਾ ਬੇਧਾਨੇ ਨਿਯ ਅਹੰਕਾਰ ਏਕੰ ਯੋਗਿਕ ਬਭੁਭ
ਬਯਕਿ ਯੋਗਿਕ।

ਛਾਦਨੁ ਭੋਜਨੁ ਨ ਲੈਹੀ ਸਤ ਭਿਖਿਆ ਮਨਹਠਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਬਧੁ ਓ ਭੋਯਯਰ ਬਯਾ ਭਿਯਾਕੁ ਬੇ ਬ੍ਰਾਕਾਰ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ਏਕੰ ਨਿਯ ਮਨਰ ਯੋਗਿਕ ਕਾਰਭਾਕੁ ਬੇ ਨਿਯ
ਯੋਗਿਕ ਬਧਧਰੇ ਹੋਯਕਿ ਯੋਗਿਕ।

ਏਤੜਿਆ ਵਿਚਹੁ ਸੈ ਜਨੁ ਸਮਧਾ ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਬੇਦਾਨਾਨਾ ਨਾਮੁ ਕੇਵਲ ਬੇਦ ਬੇਦਕ ਨਾਨਕ ਅਚੇ, ਸਿੰਘ ਗੁਰੂਕਾ ਬਾਧਿਖਰੇ ਰਹਿ ਨਾਨਕ ਖਾਨ
ਕਰਓ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਿਸ ਨੇ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈਐ ਜਾ ਕਰਦੇ ਸਭਿ ਕਰਾਇਆ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ!

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਪਰੇਤੁ ਹੈ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰਾ ॥

ਮਾਯਾ-ਮੋਹ, ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਅਤੇ ਅਹੰਕਾਰ ਭਰਪਾਏ ਭਲਾਨਕ ਪ੍ਰੇਤ ਅਚੇ।

ਏਹ ਜਮ ਕੀ ਸਿਰਕਾਰ ਹੈ ਏਨ੍ਹਾ ਉਪਰਿ ਜਮ ਕਾ ਡੰਡੁ ਕਰਾਰਾ ॥

ਬੇਦਾਨਾਨਾ ਬਹੁ ਮਨਮਾਨਾ ਪੁਰਾ ਅਚੇ ਆਉ ਭਾਵਾਨਾ ਪੁਰੇ ਮਨਮਾਨਾ ਵਧ ਕਾਮਨ ਰਹਿਯਾ।

ਮਨਮੁਖ ਜਮ ਮਰਿਗ ਪਾਈਅਨਿ ਜਿਨ੍ਹ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਪਿਆਰਾ ॥

ਬੇਦਾਨਾਨਾ ਮਨੁਸ਼ਾ ਸਿੰਘ ਮੋਹ-ਮਾਯਾ ਬਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ ਮਨਮਾਨਾ ਮਾਰੇ ਪਉਧਾ।

ਜਮ ਪੁਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਨਿ ਕੇ ਸੁਣੈ ਨ ਪੁਕਾਰਾ ॥

ਬੇਦਾਨਾਨਾ ਮਨਮਾਨਾਨਾ ਵਧਾ ਹੋਯਾ ਮਾਯਾ ਭਾਵਾਨਾ ਆਉ ਕੇਵਲ ਭਾਵਾਨਾ ਚਿੰਤਾ ਗੁਣਿਯਾ।

ਜਿਸ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਿਸੁ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥੧੨॥

ਮਾਯਾ ਭਰੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯਾ, ਭਾਵਾਨਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾ ਆਉ ਗੁਰੂਕਾ ਬਾਧਿਖਰੇ ਰਹਿ ਗੁਣੀਨ ਗੁਣਿ
ਹੋਯਾ। ॥12॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੁਣੀਨ ਮਾਯਾ 3 ॥

ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮੋਹਣੀ ਮਨਮੁਖਾ ਨੇ ਗਈ ਖਾਇ ॥

ਅਹੰਕਾਰ ਅਤੇ ਮਨਮਾਨਾ ਭਾਵ ਕਰਿਯਾ ਮਾਯਾ ਅਚੇ ਮੋਹਣੀ ਅਚੇ ਸਿੰਘ ਬੇਦਾਨਾਨਾਨਾ ਗੁਣ ਕਰਿਯਾ।

ਜੇ ਮੋਹਿ ਦੂਜੈ ਚਿਤੁ ਲਾਇਦੇ ਤਿਨਾ ਵਿਆਪਿ ਰਹੀ ਲਪਟਾਇ ॥

ਸਿੰਘ ਨਿਯ ਚਿਤ ਫੈਲਾਯਾਨਾ ਮੋਹਣੀਨਾ ਭਾਵ, ਬੇਦ ਮਾਯਾ ਭਾਵਾ ਬਹਿਤ ਲਿਖੁ ਰਹਿ ਭਾਵਾਨਾ
ਵਧੇ ਰਹਿਯਾ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਰਜਾਲੀਐ ਤਾ ਏਹ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥

ਮਧੇ ਗੁਰੂਯੋਗ ਗੰਧ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਕੂ ਯੋਗਿਯਾਏ, ਚਾਹਾਏਯੋਗਿਯਾਏ ਏਹਾ ਚਾਹਾਏ ਅਭਿਰੁਯੋਗਿਯਾਏ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਹੋਵੈ ਉਜਲਾ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਏਹਿ ਪੁਕਾਰਿ ਮਨ, ਚਨ ਭਯੋਗਿਯਾਏ ਆਯੋਗਿਯਾਏ ਮਨ ਮਨਚੇ ਭਯੋਗਿਯਾਏ ਏਹਾਯੋਗਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮਾਰਣੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥੧॥

ਏਹ ਨਾਨਕ! ਏਹਿਯੋਗਿਯਾਏ ਮਨ ਏਹਿ ਮਾਯੋਗਿਯਾਏ ਮਾਯੋਗਿਯਾਏ ਅਭਿਰੁਯੋਗਿਯਾਏ ਗੁਰੂਯੋਗਿਯਾਏ ਪੁਕਾਰਿ ਏਹਾਯੋਗਿਯਾਏ ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮਯੋਗਿਯਾਏ 3 ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਕੇਤਯੋਗਿਯਾਏ ਜੁਗ ਭਰਮਿਆ ਥਿਰੁ ਰਹੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਏਹਿ ਮਨ ਅਭਿਰੁਯੋਗਿਯਾਏ ਪੁਕਾਰਿਯੋਗਿਯਾਏ, ਏਹਾ ਭਯੋਗਿਯਾਏ ਏਹਾਯੋਗਿਯਾਏ ਆਯੋਗਿਯਾਏ ਏਹਾਯੋਗਿਯਾਏ।

ਹਰਿ ਭਾਣਾ ਤਾ ਭਰਮਾਇਅਨੁ ਕਰਿ ਪਰਪੰਚੁ ਖੇਲੁ ਉਪਾਇ ॥

ਏਹੇਯੋਗਿਯਾਏ ਭਯੋਗਿਯਾਏ, ਏਹੇਯੋਗਿਯਾਏ ਏਹਾਯੋਗਿਯਾਏ ਪੁਕਾਰਿਯੋਗਿਯਾਏ ਓ ਭਯੋਗਿਯਾਏ ਭਯੋਗਿਯਾਏ।

ਜਾ ਹਰਿ ਬਖਸੇ ਤਾ ਗੁਰ ਮਿਲੈ ਅਸਥਿਰੁ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥

ਏਹੇਯੋਗਿਯਾਏ ਮਨ ਭਯੋਗਿਯਾਏ, ਏਹੇਯੋਗਿਯਾਏ ਏਹਾਯੋਗਿਯਾਏ ਗੁਰੂਯੋਗਿਯਾਏ ਏਹਾਯੋਗਿਯਾਏ ਮਨ ਭਯੋਗਿਯਾਏ ਭਯੋਗਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਮਨ ਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਨਾ ਕਿਛੁ ਮਰੈ ਨ ਜਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਨ ਭਾਰਾ ਮਨਕੂ ਅਮ੍ਰਿਤ ਬੂਝੀ ਜਿਥੇ ਆਵੇ ਆਵੇ , ਨਾ ਹੋ ਕੀਛੀ
ਮਾਯਾ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਕਾਇਆ ਕੋਟੁ ਅਪਾਰੁ ਹੈ ਮਿਲਣਾ ਸੰਜੋਗੀ ॥

ਮਾਨਵ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਅਪਾਰ ਦੂਰ ਅਤੇ ਮਾਯਾ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ ॥

ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਆਪਿ ਵਸਿ ਰਹਿਆ ਆਪੇ ਰਸ ਭੋਗੀ ॥

ਅੰਦਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ॥

ਆਪਿ ਅਤੀਤੁ ਅਲਿਪਤੁ ਹੈ ਨਿਰਜੋਗੁ ਹਰਿ ਜੋਗੀ ॥

ਅਤੀਤ ਅਲਿਪਤ ਹੈ ਨਿਰਜੋਗ ਹਰਿ ਜੋਗੀ ॥

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇ ਕਰੇ ਹਰਿ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਗੀ ॥

ਜੇ ਭਾਵੇ ਤੇ ਕਰੇ ਹਰਿ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਗੀ ॥

ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਲਹਿ ਜਾਹਿ ਵਿਜੋਗੀ ॥੧੩॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਨਾਮ ਨਿਰਮਲ ਧਿਆਈਐ ਲਹਿ ਜਾਹਿ ਵਿਜੋਗੀ ॥੧੩॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਆਪਿ ਅਖਾਇਦਾ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਕੋਇ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਕੋਇ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਹੈ ਸਚਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਹੈ ਸਚਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਾਵ! ਭਾਵ! (ਬੁਢੇਗਾਨ) ਕਰੇ ਹੋਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੁਪਾਰੂ ਹੋਂ ਚਾਹਾਕੂ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਮਾਯਾਕ
ਪਾਰੇ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਲਾ 3 ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤੀ ਰਸਨਾ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਈ ॥

ਭਾਵ! ਭਾਵ! (ਗੁਣਗੁਣ) ਕਰਿਲੇ ਗੁਣ-ਗੁਣ ਵਾਰਾ ਬੁਝਰ ਲਾਗੇਠਾਵ।

ਪੂਰੈ ਸਬਦਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਆ ਆਈ ॥

ਪੂਰੈ ਗੁਣ ਵਾਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਗਮਨ ਕਰੇ ਮਨੁਬਖਸ਼ਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰੇਠਾਛੇ।

ਵਡਭਾਗੀਆ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਮੁਹਹੁ ਕਢਾਈ ॥

ਭਾਗਵਾਨ ਹੋਂ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਭਾਵ! ਭਾਵ! ਕਰੇਠਾਵ।

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਹਿ ਸੇਈ ਜਨ ਸੋਹਣੇ ਤਿਨ੍ ਕਉ ਪਰਜਾ ਪੂਜਣ ਆਈ ॥

ਬੇਹੋਂ ਬੇਬਕ ਬੁਝਰ ਅਚੇ, ਮਿਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਯੋ ਭਾਵ! ਭਾਵ! ਕਰੇਠਾਵ, ਪ੍ਰਭਾ ਚਾਹਾਰ ਪ੍ਰਭਾ ਕਰੇਵਾ
ਪਾਛੇ ਆਇਠਾਵ।

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਨਾਨਕ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੇਭਾ ਪਾਈ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕਰਮਿ ਹੋਂ ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਭਾਵ! ਭਾਵ! ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਯਾਠਾਵ ਆਯੋ ਮਨੁਬਖਸ਼ਿਤ ਬਯੋ ਵਾਰੇਰੇ ਗੋਯਾ
ਪਾਯਾਠਾਵ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਬਜਰ ਕਪਾਟ ਕਾਇਆ ਗੜ੍ਹਹੁ ਭੀਤਰਿ ਕੂੜੁ ਕੁਸਤੁ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥

ਕਾਮਾ ਰੂਪੀ ਦੂਰੇ ਭਿਓਰੇ ਮਿਥਾਯਾ, ਏਵੇ ਅਭਿਮਾਨ ਮੋਹਗੁੱ ਕਬਾਚ ਬਯੋ ਠਾਵ।

ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਨੀ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਅਗਿਆਨੀ ॥

ਭੁਯੋਰੇ ਭੁਲੇਟ੍ਵਾ ਅੰਧ ਏਵੇ ਅਭਿਮਾਨ ਬੇਯੋਚਾਰੀ ਚਾਹਾਕੂ ਬੇਯੋ ਨਾਹੋਂ।

ਉਪਾਇ ਕਿਤੈ ਨ ਲਭਨੀ ਕਰਿ ਭੇਖ ਭੇਖਵਾਨੀ ॥

ਬੇ ਕੋਯੋਧਿ ਭੁਯੋ ਵਾਰਾ ਕਬਾਚ ਪਾਵੇ ਨਾਹੋਂ, ਬੇਯੋਚਾਰੀ ਬੇਯੋ ਧਾਰਗ ਕਰੇ ਕਰੇ ਧਰੇ ਯਾਛੇ।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਖੋਲਾਈਅਨ੍ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਨੀ ॥

ਮੋਯੋਂ ਬਖਸ਼ਿਤ ਹਰਿਨਾਮ ਯੋਧੇ ਠਾਵ, ਗੁਣਗੁਣ ਗੁਣ ਵਾਰਾ ਚਾਹਾਰ ਕਬਾਚ ਗੋਯੋ ਠਾਵ।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਿਰਖੁ ਹੈ ਜਿਨ ਪੀਆ ਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੀ ॥੧੪॥

ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਰੂਪ ਅੰਗ, ਸਿੰਘ ਭਾਈ ਅੰਗਦਰ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ ਭੁਖੁ ਹੋਇਯਾ ॥੪॥
ਗੋਲਾਕ ਮੁਕੁ 3 ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿਆ ਰੈਣਿ ਸੁਖਿ ਵਿਹਾਇ ॥

ਭਾਇ! ਭਾਇ! ਅੰਗਦ ਭਾਇਯਾ ਗੁਰੂ ਬੁਢਿ ਕਰਿਯਾ ਭਾਇ! ਭਾਇਯਾ ਗੁਰੂ ਬੁਢਿ ਕਰਿਯਾ ਭਾਇਯਾ ॥੪॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿਆ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਹੋਵੈ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥

ਹੇ ਮਾਇ ਮਾਇ ਮਾਇ! ਭਾਇਯਾ ਗੁਰੂਗਾਨ ਕਰਿ ਮਨੁਖੁ ਬਾਹੁ ਅੰਗਦਰ ਰਹਿਯਾ ॥੪॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿਆ ਹਰਿ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਭਾਇ! ਭਾਇ! ਕਰਿਯਾ ਮਨੁਖੁ ਬੁਢਿ ਕਰਿਯਾ ਬਾਹੁ ਲਾਇਯਾ ॥੪॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਮੀ ਬੋਲੈ ਬੋਲਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮਨੁਖੁ ਭਾਇ! ਭਾਇ! ਭਾਇ! ਬੋਲਿਯਾ ਭਾਇ! ਬੋਲਿਯਾ ॥੪॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿਆ ਸੋਭਾ ਪਾਇ ॥

ਭਾਇ! ਭਾਇ! ਕਰਿਯਾ ਮਨੁਖੁ ਭਾਇ! ਭਾਇ! ਭਾਇ! ਪਰਿਯਾ ਭਾਇ! ਭਾਇ ॥੪॥

ਨਾਨਕ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿ ਰਜਾਇ ॥੧॥

ਨਾਨਕ! ਮਨੁਖੁ ਬਾਹੁ ਗੁਰੂ ਭਾਇ! ਭਾਇ! ਭਾਇ! ਕਰਿਯਾ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ 3 ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਧੀ ਭਾਲਿ ॥

ਭਾਇ! ਭਾਇ! ਭਾਇ! ਬਾਣੀ ਬਾਣੀ, ਭਾਇ! ਭਾਇ! ਗੁਰੂਗਾਨ ਕਰਿ ਮਨੁਖੁ ਬਾਣੀ ਕਰਿਯਾ ॥੪॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਬਦੇ ਉਚਰੈ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਹਿਰਦੈ ਨਾਲਿ ॥

ਭਾਇ! ਭਾਇ! ਭਾਇ! ਗੁਰੂ ਗਾਥਾ ਬਾਣੀ ਬਾਣੀ ਕਰਿਯਾ ਭਾਇ! ਭਾਇ ॥੪॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿਆ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸਹਜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਾਲਿ ॥

ਭਾਇ! ਭਾਇ! ਕਰਿ ਗੁਰੂਗਾਨ ਨਿਯਮ ਬਾਣੀ ਭਾਇ! ਭਾਇ! ਭਾਇ! ਭਾਇ ॥੪॥

ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਿਦੈ ਸਮਾਲਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਹਤਿ ਬਾਣੀ ਭਾਇਯਾ ਭਾਇ, ਸਿੰਘ ਭਾਇਯਾ ਭਾਇਯਾ ਭਾਇਯਾ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਯੋਗ ॥

ਏ ਮਨਾ ਅਤਿ ਲੋਭੀਆ ਨਿਤ ਲੋਭੇ ਰਾਤਾ ॥

ਏਹਿ ਮਨ ਅਭਯੁਕਤ ਲੋਭੀ ਅਭੇ, ਯਾਹਾ ਨਿਭਯ ਲੋਭਕਰੇ ਆਸਯੁ ਹੋਇਆ।

ਮਾਇਆ ਮਨਸਾ ਮੋਹਣੀ ਦਹ ਦਿਸ ਫਿਰਾਤਾ ॥

ਮੋਹਿਣੀ ਮਾਯਾ ਭੁਭੁਕਰੇ ਮਨ ਧਰਿ ਧਰਿਕਰੇ ਪਥਭੁਭੁਕਰੇ ਹੋਇਆ।

ਅਗੈ ਨਾਉ ਜਾਤਿ ਨ ਜਾਇਸੀ ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਖੁ ਖਾਤਾ ॥

ਪਾਕੇ ਪਰਲੋਕਕੂ ਵਧ ਨਾਮ ਏਵੰ ਯਾਹਿ, ਕੂਲ ਬਾਧੁਕਰੇ ਯਾਹ ਨਾਹਿ। ਮਨਮੁਖੀਕੂ ਦੁਖੁ ਹੋਇ ਜਾਇਆ।

ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਨ ਚਖਿਓ ਫੀਕਾ ਬੋਲਾਤਾ ॥

ਕਾਰਣ ਚਾਹਾਰ ਯੋਗੁ ਹਰਿਕਰ ਪਾਨ ਕਰਿ ਨਾਹਿ ਆਯੁ ਕਰੁ ਵਰਨੁ ਹੋਇ ਬੋਲਿਆ।

ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚਾਖਿਆ ਸੇ ਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਤਾ ॥੧੫॥

ਯੋਗੁ ਮਨੁਸ਼ਯ ਗੁਰੂਕਾ ਬਾਧਿਕਰੇ ਹੋਇ ਨਾਮਾਨੁਭਵ ਪਾਨ ਕਰਿਆ, ਏਹਿ ਏਵਕ ਭੁਭੁਕਰੇ ਹੋਇਆ॥੧੫॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਕ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਤਿਸ ਨੇ ਆਖੀਐ ਜਿ ਸਚਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ॥

ਭਾਵ! ਭਾਵ! ਚਾਹਾਯੁ ਕਰਿਕਾ ਭਰਿਓ, ਯੋਹ ਬਧਯਕਰੁ ਏਵੰ ਗੁਰੂ-ਗਣੀਰ ਅਭਯੁ।

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਤਿਸ ਨੇ ਆਖੀਐ ਜਿ ਗੁਣਦਾਤਾ ਮਤਿ ਧੀਰੁ ॥

ਭਾਵ! ਭਾਵ! ਚਾਹਾਯੁ ਕਰਿਕਾ ਭਰਿਓ ਯੋਹ ਗੁਣ ਏਵੰ ਯੋਧਾ-ਕੂਲਿ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਯੁ।

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਤਿਸ ਨੇ ਆਖੀਐ ਜਿ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

ਆਮੇ ਚਾਹਾਯਾ ਫੁੱ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ਯੇਵ ਬਹੁ ਯਾਵਯਾ ਠਾਗੇ ਰਹਿਯੋ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਤਿਸ ਨੇ ਆਖੀਐ ਜਿ ਦੇਦਾ ਰਿਜਕੁ ਸਬਾਹਿ ॥

ਯੇਵ ਆਮਕੂ ਭੋਜਨ ਪੁਕਾਰ ਕਰਿਯਾਵ, ਚਾਹਾਯਾ ਫੁੱ ਖਾਯਾ! ਖਾਯਾ! ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ॥

ਨਾਨਕ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਇਕੋ ਕਰਿ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਆ ਦਿਖਾਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਖਾਯਾ! ਖਾਯਾ! ਕਰਿ ਯੇਵੇ ਏਕ ਯੋਗਰਯਾ ਫੁੱ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ, ਯਾਹਾਯਾ ਬਧਗੁਰੂ ਧਰੰਨ ਕਰਾਯੋ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਪਉਠਾ 3 ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਸਦਾ ਕਰਹਿ ਮਨਮੁਖ ਮਰਹਿ ਬਿਖੁ ਖਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਰਵਾ ਨਿਯ ਪੁਕਾਰ ਖਾਯਾ! ਖਾਯਾ! ਕਰਿਯਾਵ ਏਵਾ ਮਨਮੁਖੀ ਮੋਹ-ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਬਿਖ ਬੇਬਨ ਕਰਿ ਮਰਿਯਾਯਾ ॥

ਓਨਾ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਨ ਭਾਵਈ ਦੁਖੇ ਦੁਖਿ ਵਿਹਾਇ ॥

ਚਾਹਾਯਾ ਖਾਯਾ! ਖਾਯਾ! ਕਰਿਵਾ ਭਲ ਯਾਗੇ ਨਾਫੁੱ, ਏਧੁਯਾਯਾ ਚਾਹਾਰ ਬਾਰਾ ਯਾਵਨ ਦੂਝਗੇ ਫੁੱ ਅਭਿਵਾਯੋ ਹੋਯਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਣਾ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਹਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਨਾਮਾਨੁਧ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾਵ ਏਵਾ ਨਿਯ ਬੁਝਓ ਯਾਗਾਯਾ ਪਰਮਾਨੁਯਾ ਬੁਝਿ ਕਰਿਯਾਵ ॥

ਨਾਨਕ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਹਿ ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲੇ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੇਝੀ ਪਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੋਘ ਬਯਯੋ ਭਗਵਾਨਯਾ ਬੁਝਿ ਕਰਿਯਾਵ, ਯੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾਯਾ ਏਵਾ ਚਾਹਾਯਾ ਭਰਿ ਲੋਕਾਰ ਯਾਗ ਹੋਯਾਯਾ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸੇਵਾ ਭਗਤਿ ਬਨੀਜੈ ॥

ਪਰਮਾਨੁਯਾ ਯਾਗੇ ਫੁੱ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾਯੋ ਏਵਾ ਗੁਰੂਯਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਵਾ ਧਾਰਾ ਪੁਕਾਰ ਭਯੋ ਬਨਿਯਾ ॥

ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਹਜੇ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥

ਭਗਵੰਤ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਹੋਣ ਨਾਲ ਮਨ ਵਿਚ ਸਹਜੇ ਰਸ ਪੀਜੇ ॥
ਭਗਵੰਤ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਹੋਣ ਨਾਲ ਮਨ ਵਿਚ ਸਹਜੇ ਰਸ ਪੀਜੇ ॥

ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਲਾਹਾ ਨਿਤ ਲੀਜੈ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸੁਖ ਪਾਇਐ ਹਰਿ ਲਾਹਾ ਨਿਤ ਲੀਜੈ ॥
ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸੁਖ ਪਾਇਐ ਹਰਿ ਲਾਹਾ ਨਿਤ ਲੀਜੈ ॥

ਹਰਿ ਕੈ ਤਖਤਿ ਬਹਾਲੀਐ ਨਿਜ ਘਰਿ ਸਦਾ ਵਸੀਜੈ ॥

ਬੇਹਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪੁਰੁਸ਼ ਦੇ ਹੋਣ ਨਾਲ ਰਾਜ ਬਿਹਾਰ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਸਦਾ ਵਸੀਜੈ ॥
ਬੇਹਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪੁਰੁਸ਼ ਦੇ ਹੋਣ ਨਾਲ ਰਾਜ ਬਿਹਾਰ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਸਦਾ ਵਸੀਜੈ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਭਾਣਾ ਤਿਨੀ ਮੰਨਿਆ ਜਿਨਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲੀਜੈ ॥੧੬॥

ਭਗਵੰਤ ਦੇ ਹੋਣ ਨਾਲ ਬਿਹਾਰ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ, ਜਿਨਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲੀਜੈ ॥੧੬॥
ਭਗਵੰਤ ਦੇ ਹੋਣ ਨਾਲ ਬਿਹਾਰ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ, ਜਿਨਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲੀਜੈ ॥੧੬॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਪਾਲ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸੇ ਜਨ ਸਦਾ ਕਰਹਿ ਜਿਨ੍ ਕਉ ਆਪੇ ਦੇਇ ਬੁਝਾਇ ॥

ਮਾਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਯਮ ਭਾਗ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯਾਇ, ਬੇਹਿ ਭਾਗ ਬਿਹਾਰ ॥
ਮਾਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਯਮ ਭਾਗ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯਾਇ, ਬੇਹਿ ਭਾਗ ਬਿਹਾਰ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿਆ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥

ਭਗਵੰਤ ਦੇ ਹੋਣ ਨਾਲ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੈ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥
ਭਗਵੰਤ ਦੇ ਹੋਣ ਨਾਲ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੈ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰਸਿਖੁ ਜੇ ਨਿਤ ਕਰੇ ਸੇ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਦੇ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸਿਖ ਜੇ ਨਿਤ ਕਰੇ ਸੇ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇ ॥
ਗੁਰੂ ਦੇ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸਿਖ ਜੇ ਨਿਤ ਕਰੇ ਸੇ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਹਿ ਸੇ ਜਨ ਸੋਹਣੇ ਹਰਿ ਤਿਨ੍ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਸਿਖ ਦੇ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸੋਹਣੇ ਹਰਿ ਤਿਨ੍ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਲਾਇ ॥
ਸਿਖ ਦੇ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸੋਹਣੇ ਹਰਿ ਤਿਨ੍ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਹਿਰਦੈ ਉਚਰਾ ਮੁਖਹੁ ਭੀ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰੇਉ ॥

ਮਾਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹੋਣ ਨਾਲ ਮੁਖਹੁ ਭੀ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰੇਉ ॥
ਮਾਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹੋਣ ਨਾਲ ਮੁਖਹੁ ਭੀ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰੇਉ ॥

ਨਾਨਕ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜੇ ਕਰਹਿ ਹਉ ਤਨੁ ਮਨੁ ਤਿਨ੍ ਕਉ ਦੇਉ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਵੱਖਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹੋਣ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਨਿਯਮ ਭਾਗ-ਮਨ ਭਾਗ ਦੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ॥੧॥
ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਵੱਖਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹੋਣ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਨਿਯਮ ਭਾਗ-ਮਨ ਭਾਗ ਦੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਤੀ ੩ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਾ ਕਾ ਨਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਬਚਾਵਰੂ ਪਾਲਿਕ ਖਨਖਾਨੇ ਅਚਾਨਕ, ਯਾਦਾਨ ਨਾਮ ਅਨੂਠੇ ਰੂਪ ਅਚੇ।

ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਹਉ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥

ਹੋਏ ਮੇਰੇ ਪਾਲਿਕ ਪੁਰਖ ਬੇਬਾ ਭਲੇ ਕਰਿਓ, ਚਾਹਾਨੁ ਨਾਮ ਫਲਰੇ ਪੁਰਖ ਹੋਯਾ ਯਾਦਾਨ, ਮੂੰ ਬੇਬੇ
ਮੁਖਪੁਰਖ ਨਿਕਰੇ ਬੇਬੇ ਅਚੇ।

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਦੇਇ ਸੁ ਖਾਇ ॥

ਯੋਗੇ ਗੁਣੇ ਭਲੇ ਅਚਾਨਕ, ਬੇ ਯਾਦਾਨੁ ਬੇਬੇ ਭਲੇ ਦੇਯਾਨ, ਬੇ ਚਾਹਾਨੁ ਚਾਹੁਯਾ।

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜਲਿ ਬਲਿ ਭਰਪੂਰੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਪਰਮਾਨੁ ਯੋਗੇ ਭਲੇ ਬੇਬੇ ਅਚਾਨਕ ਆਯ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬੇ ਚਾਹਾਨੁ ਪੁਰਖ ਕਰਮਾਨ ਪਾਰੇ।

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰਸਿਖ ਨਿਤ ਸਭ ਕਰਹੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਭਾਵੈ ॥

ਹੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ! ਨਿਤ ਬਹੁ ਪਰਮਾਨੁ ਭਲੇ ਕਰ, ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਪੁਰਖ ਮੁਖਿ ਭਲੇ ਲਾਗੇ।

ਨਾਨਕ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜੇ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਕਰੇ ਤਿਸੁ ਜਮਕੰਕਰੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਮਨੁਖੀ ਨਿਯਮ ਮਨ ਆਚਾਰ ਚਿਤਰੇ ਪੁਰਖ ਗੁਰਗਾਨ ਕਰੇਯਾ, ਚਾਹਾਨ ਨਿਕਰੇ
ਮਨਦੂਰ ਆਬੇ ਨਾਹੀ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਚਾ ਸਚੁ ਹੈ ਸਚੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ॥

ਪ੍ਰਭ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਰਮ-ਬਚਾ ਅਚਾਨਕ ਭਾਗ ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ ਮਖ ਚਾਹਾਨ ਮਗਾਗਾਨ ਕਰੇਯਾ।

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਸਚੁ ਪਛਾਣੀਐ ਸਚਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਬਦਗੁਰੂ ਮਾਖਮਲ ਬਚਾ ਯੋਗ ਪਛੇ ਆਯ ਮਨੁਖੀ ਬਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਬਚਾਰੇ ਰਹੇਯਾ।

ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗਹਿ ਨਾ ਸਵਹਿ ਜਾਗਤ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ ॥

ਅਪਰੇ ਪਰੇ ਪੁਰਖ ਰਾਏ ਫੇਰ ਯਾਗਤ ਰਹੇਯਾ, ਬੇ ਨ ਗੰਠ ਕਰੇਯਾ, ਯਾਗੇ ਰਹੇ ਚਾਹਾਨ ਯਾਗ
ਰਾਏ ਅਭਿਵਾਦਿਤ ਹੋਯਾ।

ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ਸੇ ਪੁੰਨ ਪਰਾਣੀ ॥

ਹੋਏ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਭਾਗ ਹਰਿਬਚਾ ਚਾਹੁਯਾ, ਬੇਬੇ ਪੁਰਖ ਪਾਠ ਅਚੇ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਪਚਿ ਮੁਏ ਅਜਾਣੀ ॥੧੭॥

ਗੁਰੂਜੀ ਬਿਨਾ ਕਾਹਾਕੂ ਮਖ ਪਰਮਾਨੁ। ਗੁਰੂ ਬੁਝਿ ਨਾਹਿ ਐਵੰ ਮੂਰ੍ਹੀ ਲੋਕ ਪਾਓਓ ਹੋਯਾ।

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਬਾਣੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ ਤਿਸੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਬੇਬੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪਰਮਾਨੁ। ਵਾਗੀ ਭਾਵ! ਭਾਵ! ਗੁਰਬਨਾਮ ਅਰੇ ਆਭ ਭਾਵਾਯ ਭਲੇ ਮਹਾਨ ਅਨਧ
ਕੇਹੇ ਨਾਹਾਓ।

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਅਗਮ ਅਥਾਹੁ ਹੈ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥

ਬੇ ਪਰਮ ਬਧ ਅਗਮ ਐਵੰ ਅਪਲ ਗੁਰੂ ਖਨਧ ਖਨਧ ਅਥਾਓ।

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਹੈ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥

ਬੇ ਵੇਗਾਓਰ ਅਥਾਓ, ਮਾਵਾ ਬੇ ਕਰਿਆਓ ਭਾਵਾ ਹੋਯਾ।

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥

ਭਾਵਾਯ ਨਾਮ ਅਨੁਭ ਰੂਪ ਅਰੇ, ਮਾਵਾਰ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂਗੀਯੁ ਹੋ ਹੋਯਾ।

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਮੀ ਪਾਈਐ ਆਪਿ ਦਇਆ ਕਰਿ ਦੇਇ ॥

ਗੁਰੂਜੀ ਬੁਧੇ ਮਨੁਸ਼ਧਰ ਆਹੋਯਾਗਧੁ ਹੋ ਮਿਲਿਆ ਆਭ ਬੇ ਬੁਧੁ ਹੋ ਧਨੁ ਕਰੇ ਭਾਵਾਕੂ ਪੁਰਾਨ
ਕਰਿਆਓ।

ਨਾਨਕ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਲਏਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਨੇ ਹੂੰ ਭਾਵ! ਭਾਵ! ਰੂਪੀ ਬੂਠਿਗਾਨਰ ਧਾਨ ਪੁਰਾ ਹੋਇਆਵ ਅਭ ਯੀਵ ਬਧਾ
ਪਰਮਾਨੁਕ ਨਾਮ ਯਹਿਥਾਵ ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਲਾ 3 ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਸਾਤਿ ਨ ਆਵਈ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥

ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾ ਬਿਨਾ ਮਨਕੂ ਗਾਠਿ ਮਿਲੇਨਾਹੂੰ ਐਵੰ ਧੋਧਯਭਾਵ ਧੂਰ ਬੂਧਨਾਹੂੰ।

ਜੇ ਬਹੁਤੇਰਾ ਲੇਚੀਐ ਵਿਣੁ ਕਰਮੈ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧ ਮੋਢੇ ਅਭਿਲਾਸ ਕਲੇ ਮਧ ਪੁਭੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨਾ ਚਾਹਾਕਾ ਪੁਰਿ ਬੂਧਨਾਹੂੰ।

ਜਿਨ੍ਹਾ ਅੰਤਰਿ ਲੇਭ ਵਿਕਾਰੁ ਹੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਇ ॥

ਮਾਹਾਰ ਅਭਰਾਮ੍ਹਾਰੇ ਲੋਭਕਾਰ ਅਭਿ, ਚਾਹਾਕੂ ਧੋਧਯਭਾਵ ਨਝ ਕਰਿ ਦੇਕਥਾਵ।

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਨ ਚੁਕਈ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇ ॥

ਐਥ੍ਹਪਾਯ, ਚਾਹਾਰ ਯਭ -ਮਰਗ ਚਕੁ ਧੂਰ ਬੂਧਨਾਹੂੰ ਐਵੰ ਅਹੰਕ੍ਰ ਮੋਗ੍ਹ ਬੇ ਧੂਭ ਭੋਗ ਕਰਿਥਾਵ।

ਜਿਨ੍ਹਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ਸੁ ਖਾਲੀ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥

ਮਿਥ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਠਾਰੇ ਨਿਯ ਚਿਭ ਲਗਾਯਯਿ, ਚਾਹਾ ਪਾਭਰੇ ਕੀਭਬਿ ਧਾਨ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਰਹੇ ਨਾਹੂੰ।

ਤਿਨ ਜਮ ਕੀ ਤਲਬ ਨ ਹੋਵਈ ਨਾ ਓਇ ਦੁਖ ਸਹਾਹਿ ॥

ਮਧਧੂਭ ਚਾਹਾਕੂ ਬੋਲਾਐ ਨਾਹੂੰ ਅਭ ਨਾ ਬੇ ਧੂਭ ਬਧਨ ਕਰਿਥਾਵ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰਮੁਖੀ ਪਾਰ ਹੋਇਆਵ ਅਭ ਪਰਮ-ਬਧ ਪਰਮਾਨੁਕ ਠਾਰੇ ਬਿਲੀਨ
ਹੋਇਆਵ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਭਭਿ ॥

ਢਾਢੀ ਤਿਸ ਨੇ ਆਖੀਐ ਜਿ ਖਸਮੈ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਮਿਥ ਨਿਯ ਮਾਲਿਕ ਬਧਿਭ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਥਾਵ, ਚਾਹਾਕੂ ਪੁਭੂਕਾ ਗਾਯਕ ਕੁਧਾਮਾਵ।

ਦਰਿ ਖੜਾ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਭਾਰੇ ਰਹਿ ਬੇ ਚਾਹਾਕ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯਾਏ ਏਵੰ ਗੁਰੁਸ਼ ਚੰਦ ਭਾਰਾ ਚੰਦਰਕਾ ਚੰਦਨ
ਕਰਿਯਾਏ।

ਢਾਢੀ ਦਰੁ ਘਰੁ ਪਾਇਸੀ ਸਚੁ ਰਖੈ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥

ਬੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਧਰਵਾਰ ਏਵੰ ਮਧਿਰਕੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਕਰਿਯਾਏ ਏਵੰ ਬਧਪਕੁ ਨਿਯੰ ਧੁਰਯਰੇ ਲਗਾਕ ਰਖੁਯਾਏ।

ਢਾਢੀ ਕਾ ਮਹਲੁ ਅਗਲਾ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰਿ ॥

ਬੇਹਿ ਪਧਵਾ ਬਰੋਕ ਹੋਯਾਏ, ਕਾਰਨ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਬਹਿਓ ਚਾਹਾਰ ਧੁਰਮ ਯਾਏ।

ਢਾਢੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਨਿਸਤਾਰਿ ॥੧੮॥

ਏਧਰਿ ਬੇਬਾ ਓ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਬਰਨ ਕਰਿਯਾਏ ਏਵੰ ਪੁਰੁਸ਼ ਚਾਹਾਕੁ ਮੋਖ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ॥18॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਕ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਗੁਜਰੀ ਜਾਤਿ ਗਵਾਰਿ ਜਾ ਸਹੁ ਪਾਏ ਆਪਣਾ ॥

ਗੁਰਮਾਰ ਯਾਏ ਚੰਦ ਅਰੇ, ਪਰਕੁ ਬੇ ਮਧ ਨਿਯੰ ਪਧਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਕਰਿ ਯਾਏ, ਕਾਰਨ

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਾਪਣਾ ॥

ਬੇ ਗੁਰੁਸ਼ ਚੰਦ ਚੰਦਨ ਕਰਿਯਾਏ ਆਕ ਚਾਏ ਧਨ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਰ ਯਧ ਕਰਿਯਾਏ।

ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਿਸੁ ਭਉ ਪਵੈ ਸਾ ਕੁਲਵੰਤੀ ਨਾਰਿ ॥

ਯਾਹਾਕੁ ਬਕਾ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿਯਾਏ, ਬੇ ਪੁਰੁਸ਼-ਯਰੇ ਰਹਿਯਾਏ ਆਕ ਬੇਹਿ ਨਾਰੀ ਕੁਲਾਨ ਬਨਿਯਾਏ।

ਸਾ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ਕੰਤ ਕਾ ਜਿਸ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀ ਕਰਤਾਰਿ ॥

ਯਾਹਾ ਯਧਰੇ ਕਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇ ਨਿਯੰ ਪਧਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਬੁਕੁਮਕੁ ਯਾਗਿਯਾਏ।

ਓਹ ਕੁਚਜੀ ਕੁਲਖਣੀ ਪਰਹਰਿ ਛੇਡੀ ਭਤਾਰਿ ॥

ਯੋਯੰ ਯਾਏ-ਬੁਧੀ ਮੂਰ੍ਯੰ ਏਵੰ ਕੁਲਕਣੀ ਹੋਯਾਏ, ਚਾਹਾਕੁ ਪਧਿ -ਪੁਰੁਸ਼ ਚਾਯਾ ਕਰਿਯਾਏ।

ਭੈ ਪਇਐ ਮਲੁ ਕਟੀਐ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ ਸਰੀਰੁ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਯਰ ਯਾਰਾ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨਰ ਮਯਲਾ ਗੁਣ ਹੋਯਾਏ ਆਕ ਚੰਦਰ ਪਵਿਓ ਹੋਯਾਏ।

ਅੰਤਰਿ ਪਰਗਾਸੁ ਮਤਿ ਉਤਮੁ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਜਪਿ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰੁ ॥

ਗੁਣਰ ਬਾਗਰ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਰਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਆਮ੍ਰਾ ਆਲੋਕਿਓ ਏਵੰ ਕੁਝ ਗੋਲਕ ਹੋਯਾਏ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਬੈਸੈ ਭੈ ਰਹੈ ਭੈ ਵਿਚਿ ਕਮਾਵੈ ਕਾਰ ॥

ਹਿੰਦ ਪੁਰੂ-ਭਲੇਰੇ ਵਸੇਥਾਏ, ਰਹਿਥਾਏ ਨਿਯਮ ਕਾਰਿਥਾਏ,

ਐਥੈ ਸੁਖੁ ਵਡਿਆਈਆ ਦਰਗਹ ਮੋਖ ਦੁਆਰ ॥

ਬੇ ਛੇਲੇਕਰੇ ਬੁਝਿ ਏਵੰ ਪੁੰਨਾਥਾ ਓਥਾ ਪੁਰੂਯਾ ਦਰਵਾਜ਼ੇਰੇ ਮੋਖਿਯਾ ਥਾਰ ਪੁੰਨਾਥਾ ਕਰਿਥਾਏ।

ਭੈ ਤੇ ਨਿਰਭਉ ਪਾਈਐ ਮਿਲਿ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ ॥

ਪੁਰੂ-ਭਲੇ ਥਾਰਾ ਹੂੰ ਨਿਯਮ-ਪੁਰੂਯਾ ਪੁੰਨਾਥਾ ਕਰਿਥਾਏ ਆਯ ਪੁੰਨਾਥਾ ਯੋਗਿਯਾ ਅਪਾਰ ਪੁਰੂਯਾ ਓਰੇ ਬਿਲਾਸ ਹੋਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਖਸਮੈ ਭਾਵੈ ਸਾ ਭਲੀ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਕਰਤਾਰੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾਨੂੰ ਕਰਮ ਨਿਯਮ ਬਿਲਾਸ ਕਰਿਥਾਏ, ਬੇਥੇ ਯਾਵ-ਬੁਝਾਨੂੰ ਪੁਰੂਯਾ ਭਲੇ ਲਾਗਥੇ ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਲਾ 3 ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੀਐ ਸਚੇ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥

ਬਰਵਾ ਬਰਵਾਬੁਝ ਪਰਮਾਨੁਯਾ ਪੁੰਨਾਥਾ ਕਰਿਥਾਏ ਭਰਿਓ, ਹੂੰ ਬੇਥੇ ਪਰਮ-ਬਰਵਾਯਾ ਨਿਕਰੇ ਬਰਾ ਬਰਵਿਓ ਅਰੇ।

ਨਾਨਕ ਏਕੁ ਛੇਤਿ ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਸਾ ਜਿਹਵਾ ਜਲਿ ਜਾਉ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਹਿੰਦ ਏਕ ਛੇਤਰਯਾ ਓਧਾਯਾ ਕਰਿ ਆਯ ਕਾਹਾਰ ਗੁਣਬੁਝਿ ਕਰਿਥਾਏ, ਓਹਾਰ ਯੋਧਾ ਯੋਧਿਯਾ ਭਰਿਓ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਅੰਸਾ ਅਉਤਾਰੁ ਉਪਾਇਓਨੁ ਭਾਉ ਦੂਜਾ ਕੀਆ ॥

ਪਰਮਾਨੁ ਅੰਗ ਅਵਧਾਰ ਆਯ ਨਾਨਕਾਰ ਮੋਹਾ ਮਧ ਬੁਝਾ ਹੂੰ ਭਰਵਾ ਕਰਿਥਾਏ।

ਜਿਉ ਰਾਜੇ ਰਾਜੁ ਕਮਾਵਦੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਭਿੜੀਆ ॥

ਏਥੇ ਅੰਗਾਵਧਾਰ ਮਧ ਰਾਜਾ ਭਲੇ ਗਾਬਨ ਕਰਿਥਾਏ ਓਥਾ ਦੁਖ-ਬੁਝਾ ਪਾਯੋ ਬੰਗਾਯਾ ਕਰਿਥਾਏ।

ਈਸਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇਵਦੇ ਅੰਤੁ ਤਿਨੀ ਨ ਲਹੀਆ ॥

ਗੋਵ ਏਵੰ ਬੁਝਾ ਮਧ ਪਰਮਾਨੁਯਾ ਬੁਝਾ ਕਰਿਥਾਏ, ਕਿਛੁ ਓਹਾਨੂੰ ਮਧ ਭੇਦ ਮਿਲਿਥਾਏ।

ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਅਲਖੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਗਟੀਆ ॥

ਬੇ ਨਿਯਮ, ਨਿਰਕਾਰ ਏਵੰ ਅਲਖ ਅਰਥਿ ਆਯ ਗੁਰਮੁਖਾਯਾ ਅਭਰੇ ਪੁਕਾਰ ਹੋਯਾਏ।

ਤਿਥੈ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਨ ਵਿਆਪਈ ਅਸਥਿਰੁ ਜਗਿ ਥੀਆ ॥੧੯॥

ਬੇਬੇ ਅਵਸਥਾਹੇ ਗੋਗਿ ਏਵੰ ਬਿਯੋਗਹਿ ਧੁਰਾਵ ਰਹੇ ਨਾਹਿ ਏਵੰ ਬੇ ਦੂਜਿਆਹੇ ਬਧਾ ਸ਼ਿਰ
ਹੋਇਆ ॥16॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਗਿ ਮਹਿਲਾ 3 ॥

ਏਹੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਹੈ ਜੇਤਾ ਹੈ ਆਕਾਰੁ ॥

ਏਹਿ ਬੰਬਾਹੇ ਯਾਹਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਗੋਗਿ ਹੋਇ, ਬਹੁ ਨਾਗਿਨੀਯੁ ਅਹੋ।

ਜਿਨਿ ਏਹੁ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਸੇ ਹੋਆ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਯਿਐ ਏਹਿ ਲੇਖਾਯੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿਆ, ਬੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਇਆ।

ਨਾਨਕ ਜੇ ਕੇ ਆਪੁ ਗਣਾਇਦਾ ਸੇ ਮੂਰਖੁ ਗਵਾਰੁ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਕੋਹਿ ਨਿਯੁ ਨਿਯੋਗਿ ਮਹਾਨ ਕਹਿਆ, ਬੇ ਗੁਣਿ ਏਵੰ ਗੋਗਿ ਅਹੋ ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮਹਿਲਾ 3 ॥

ਮਨੁ ਕੁੰਚਰੁ ਪੀਲਕੁ ਗੁਰੁ ਗਿਆਨੁ ਕੁੰਡਾ ਜਹ ਖਿੰਚੇ ਤਹ ਜਾਇ ॥

ਏਹਿ ਮਨੁ ਭਾਗਿ ਅਹੋ, ਗੁਰੁ ਮਾਯੁ ਏਵੰ ਆਨੁ ਅਯੁਗਿ ਅਹੋ, ਗੁਰੁ ਮੋਹਿਓਨੁ ਨੇਕਯੋਗਿ ਬੇਯੋਗਿ ਮਨੁ
ਹੋਇਆ।

ਨਾਨਕ ਹਸਤੀ ਕੁੰਡੇ ਬਾਹਰਾ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਉਝੜਿ ਪਾਇ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਆਨੁ ਰੂਪਿ ਅਯੁਗਿ ਬਿਨਾ ਮਨੁ ਰੂਪਿ ਭਾਗਿ ਬਾਹਰਾ ਪਧੁਯੁ ਹੋਇਆ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਅਰਦਾਸਿ ਜਿਨਿ ਉਪਾਇਆ ॥

ਮੋਹਿ ਬੇਬੇ ਪਰਮਾਨੁਕ ਬਿਨੁਯੋਗਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ, ਯਿਐ ਬਾਹਿ ਯੋਗਿਯੁ ਯੋਗਿ ਕਹਿਓ,

ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਣਾ ਸੇਵਿ ਸਭ ਫਲ ਪਾਇਆ ॥

ਨਿਯੰਤਰ ਬੰਦਗੀ ਦਾ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਮੈਂ ਬਹੁ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਓ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ਸਦਾ ਧਿਆਇਆ ॥

ਮੈਂ ਬੰਦਗੀ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਰੰਤਰ ਧਿਆਨ ਕਰਿਓ।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਦੁਖੁ ਮਿਟਾਇਆ ॥

ਬੰਦਗੀ ਦਾ ਸੰਗਤੀ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਨਿਯੰਤਰ ਦੁਖ ਖਤਮ ਕਰਿਓ।

ਨਾਨਕ ਭਏ ਅਚਿੰਤੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਨਿਹਚਲਾਇਆ ॥੨੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੰਦਗੀ ਨਿਰੰਤਰ ਧਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ ਮੈਂ ਨਿਰੰਤਰ ਬੇਅੰਤ ॥੨੦॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ੩ ॥

ਖੇਤਿ ਮਿਆਲਾ ਉਚੀਆ ਘਰੁ ਉਚਾ ਨਿਰਣਉ ॥

ਮੇਰੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਵਾਲੇ ਘਰੇ ਵੱਡੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਮੇਰੇ ਭਰੋਸੇ ਕਰਿਓ,

ਮਹਲ ਭਗਤੀ ਘਰਿ ਸਰੈ ਸਜਣ ਪਾਹੁਣਿਅਉ ॥

ਮੇਰੇ ਭਗਤੀ-ਭਾਗ ਦੇ ਘਰੇ ਸਭ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਿਓ। ਆਪਣੇ ਭਰੋਸੇ ਵਾਲੇ ਘਰੇ ਅੰਤਰਿ ਬੈਠੇ ਹੋਵੇ।

ਬਰਸਨਾ ਤ ਬਰਸੁ ਘਨਾ ਬਹੁੜਿ ਬਰਸਹਿ ਕਾਹਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਗਤੀ-ਭਾਗ ਦੇ ਘਰੇ ਸਭ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਿਓ। ਆਪਣੇ ਭਰੋਸੇ ਵਾਲੇ ਘਰੇ ਅੰਤਰਿ ਬੈਠੇ ਹੋਵੇ।

ਨਾਨਕ ਤਿਨ੍ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜਿਨ੍ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਜਿਸਨੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਪਾਇਆ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ੩ ॥

ਮਿਠਾ ਸੇ ਜੋ ਭਾਵਦਾ ਸਜਣੁ ਸੇ ਜਿ ਰਾਸਿ ॥

ਮਿਠਾ ਭਾਗ ਦਾ ਸਾਥੀ, ਮਿਠਾ ਭਾਗ ਦਾ ਸਾਥੀ ਆਪਣੇ ਮਿਠੇ ਸੇਵਾ ਕਰੇ, ਮਿਠੇ ਦੁਖ-ਸੁਖ ਦੇ ਸਾਥੀ

ହେ ନାନକ! ଯାହାର ମନରେ ଭଗବାନ ନିଜେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ଗୁରୁମୁଖୀ କୁହାଯାଏ ॥ ୨ ॥

ପଢ଼ି ॥

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଖରେ ସେବକର ପ୍ରାର୍ଥନା ଯେ, ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ହିଁ ମୋର ସଜ୍ଜା ସାଇଁ ଅଛୁ ।

ତୁ ସଦା ମୋର ରକ୍ଷାକାରୀ ଅଛୁ, ମୁଁ ତୋର ଆରାଧନା କରିଥାଏ ।

ସାରା ଜୀବ-ଜନ୍ତୁ ତୋ' ଦ୍ଵାରା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛନ୍ତି, ତୁ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ରହିଛ ।

ଯିଏ ତୋର ଦାସର ନିନ୍ଦା କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ତୁ ଦଳି ନଷ୍ଟ କରିଦେଉ ।

ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ ସ୍ପର୍ଶ କର ତଥା ଚିନ୍ତା ତ୍ୟାଗ କରି ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରୁହ ॥21॥

ଶ୍ଳୋକ ନଂ ୩ ॥

ସାରା ଜଗତ ଆଶା କରି ନାଶ ହୋଇଯାଏ, ପରନ୍ତୁ ଆଶା ମରେ ନାହିଁ ।

ହେ ନାନକ! ସତ୍ୟସ୍ବରୂପ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସାଥରେ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇଲେ ସବୁ ଆଶା ପୂରା ହୋଇଯାଏ ॥ ୧ ॥

ମହଲ ୩ ॥

ଆଶା-ଅଭିଳାଷ ସେତେବେଳ ଦୂର ହୁଏ, ଯେତେବେଳେ ତାହାକୁ ଜାତ କରିଥିବା ଭଗବାନ ତାହାର ବିନାଶ କରିଥାନ୍ତି ।

ਨਾਨਕ ਨਿਹਚਲੁ ਕੇ ਨਹੀ ਬਾਝਹੁ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੀਓਇ ਬੜਾ ਅਨਥਾਹਰ ਹੁਣੇ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਓਨੁ ਕਰਿ ਪੂਰਾ ਥਾਟੁ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਭਾਈ ਵਨਾਯਕ ਯਗਤਰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਐਓ।

ਆਪੇ ਸਾਹੁ ਆਪੇ ਵਣਜਾਰਾ ਆਪੇ ਹੀ ਹਰਿ ਹਾਟੁ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਬਾਬੂਕਾਰ ਅਚਓ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਵਪਾਰੀ ਏਵਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਭਾਗ, ਵਯਾਰ ਅਚਓ।

ਆਪੇ ਸਾਗਰੁ ਆਪੇ ਬੇਹਿਥਾ ਆਪੇ ਹੀ ਖੇਵਾਟੁ ॥

ਬੇ ਨਿਯੋਗ ਹੂੰ ਬਾਗਰ, ਨਿਯੋਗ ਹੂੰ ਯਾਤਰੀ ਆਯ ਨਿਯੋਗ ਹੂੰ ਨਾਥਿਕ ਅਚਓ।

ਆਪੇ ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ਹੈ ਆਪੇ ਆਪੇ ਦਸੇ ਘਾਟੁ ॥

ਬੇ ਨਿਯੋਗ ਹੂੰ ਗੁਰੂ ਆਯ ਨਿਯੋਗ ਹੂੰ ਚੇਲਾ ਅਚਓ ਆਯ ਨਿਯੋਗ ਹੂੰ ਯਾਤਰੀ ਵੇਯਾਯ ਆਯਾਓ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੂ ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟੁ ॥੨੨॥੧॥ ਸੁਧੁ

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤੂੰ ਬੇਬੇਹਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰ ਏਵਾ ਨਿਯੋਗ ਬਹੁ ਪਾਪ ਧੂਰ ਕਰ॥੨੨॥੧॥ ਸੁਧੁ॥

ਰਾਗੁ ਗੁਜਰੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੫

ਰਾਗ ਗੁਜਰੀ ਭਾਰ ਮਹਲਾ 5

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਗਰ ਏਕ ਅਚਓ ਯਾਤਰੀ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਹੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਮਾਯਕ ਪਾਰੇ।

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਅੰਤਰਿ ਗੁਰੁ ਆਰਾਧਣਾ ਜਿਹਵਾ ਜਪਿ ਗੁਰ ਨਾਉ ॥

ਨਿਯ ਅਭਿਮਾਨਰੇ ਗੁਰੂਕਾ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ ਆਯ ਯਿਯਾਰੇ ਗੁਰੂਕਾ ਨਾਮ ਯਪ ਕਰ।

ਨੇਤ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੇਖਣਾ ਸੂਵਣੀ ਸੁਨਣਾ ਗੁਰ ਨਾਉ ॥

ਨਿਯ ਨੇਤ੍ਰਰੇ ਬਯਾ ਗੁਰੂਕਾ ਧਰਮ ਕਰ ਭਯਾ ਕਾਨਰੇ ਗੁਰੂਕਾ ਨਾਮ ਗੁਣ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਤੀ ਰਤਿਆ ਦਰਗਹ ਪਾਈਐ ਠਾਉ ॥

ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਰਯਾਨ ਹੇਵਾ ਭਾਰਾ ਭੋਭੋਭ ਪੁਰੂਕਾ ਧਰਮਾਰਰੇ ਆਗੁਣ ਮਿਲਿਯੇ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜਿਸ ਨੇ ਏਹ ਵਥੁ ਦੇਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾ ਭਧਰੇ ਪੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ, ਚਾਹਾਕੁ ਹੂੰ ਬੇ ਅਮੂਲਯ ਵਸਤੁ ਦੇਵਕਯਾਹੁ।

ਜਗ ਮਹਿ ਉਤਮ ਕਾਢੀਅਹਿ ਵਿਰਲੇ ਕੇਈ ਕੇਇ ॥੧॥

ਕੇਹੁ ਕਿਰਲ ਵਧਯਾਹੁ ਹੂੰ ਐਹੁ ਯਗਤਰੇ ਭਭਯਾਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਯਾਹੁ ॥1॥

ਮਃ ੫ ॥

ਪਉਲਾ 5 ॥

ਰਖੇ ਰਖਣਹਾਰਿ ਆਪਿ ਉਬਾਰਿਅਨੁ ॥

ਰਖਕ ਪੁਰੂ ਮੋਰ ਰਖਾ ਕਰਿਯਹੁ ਐਵੰ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਰਖਾ ਕਰਿ ਮੋਰ ਕਲਯਾਣ ਕਰਿਯਹੁ।

ਗੁਰ ਕੀ ਪੈਰੀ ਪਾਇ ਕਾਜ ਸਵਾਰਿਅਨੁ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਚਰਣਰੇ ਲਾਗਿ ਮੋਰ ਕਾਮਯ ਬੰਧੁਲੁ ਹੋਯਾਯਹੁ।

ਹੋਆ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਮਨਹੁ ਨ ਵਿਸਾਰਿਅਨੁ ॥

ਮੋਰੇ ਪੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮੰ ਵਧਾਯਹੁ ਹੋਯਾਯਹੁ, ਬੇਭੇਭੇਭੇ ਮੂੰ ਨਿਯ ਮਨਹੁ ਚਾਹਾਕੁ ਵਿਸ੍ਰੁਭ ਕਰੇ ਨਾਹੁ।

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਭਵਜਲੁ ਤਾਰਿਅਨੁ ॥

ਬਭਕਾ ਬਭਾਭੇਰੇ ਰਹਿ ਭਵਬਾਗਰਹੁ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯਹੁ।

ਸਾਕਤ ਨਿੰਦਕ ਦੁਸਟ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ਬਿਦਾਰਿਅਨੁ ॥

ਗਾਭ, ਨਿੰਦਕ ਐਵੰ ਦੁਸ਼ਟ ਨਾਗ ਪੁਰੂ ਭਭਕਰੇ ਕਰਿਯਾਹੁ।

ਤਿਸੁ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਟੇਕ ਨਾਨਕ ਮਨੈ ਮਾਹਿ ॥

ਨਾਨਕਕਾ ਮਨਰੇ ਬੇਹੁ ਮਾਲਿਕਕਾ ਬਾਹਾਰਾ ਅਭਿ,

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਜਾਹਿ ॥੨॥

ਯਾਹਾਯਾ ਆਰਾਖਨਾ ਕਰਿਲੇ ਬੁਝਿ ਪੁਰਾ ਬੋਲਾਯਾ ਆਉ ਬਹੁ ਦੁਖੀ ਹੋਰ ਬੋਲਾਯਾ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖੁ ਅਗਮੁ ਅਪਾਰੀਐ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੂਲ ਰਹਿਤ, ਮਾਨਸਾਭ, ਬਰੰਗਭਿਮਾਨ, ਅਗਮ ਅਵਾ ਅਪਾਰ ਅਭਿ।

ਸਚੇ ਸਚਾ ਸਚੁ ਸਚੁ ਨਿਹਾਰੀਐ ॥

ਬਾਬਰੇ ਬਚਾਰ ਪੂਝਿ, ਪਰਮ-ਬਚਾਰ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਚਾਰ ਰੂਪ ਬਨਿ ਹੋਂ ਵੇਖਾ ਫਿਅਭਿ।

ਕੂੜੁ ਨ ਜਾਪੈ ਕਿਛੁ ਤੇਰੀ ਧਾਰੀਐ ॥

ਹੋ ਪੁਰਾ! ਐਵੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਚੋ' ਭਾਰਾ ਯਾਤ ਬੋਲਾਯਾ, ਕਿਛੁ ਕੀਯੋ ਬਹੁ ਕਾਜਨਿਕ ਲਾਗੇ ਨਾਹੀ।

ਸਭਸੈ ਦੇ ਦਾਤਾਰੁ ਜੇਤੁ ਉਪਾਰੀਐ ॥

ਬੇਹੀ ਧਾਰਾ ਬਹੁਕੁ ਭੋਜਨ ਵੇਲਾਯਾਯਾਯਾ ਬੇ ਭਵਨ ਕਰਿਯਾਯਾ ਆਉ

ਇਕਤੁ ਸੂਤਿ ਪਰੋਇ ਜੋਤਿ ਸੰਜਾਰੀਐ ॥

ਬਹੁਕੁ ਐਵੇ ਹੋਰ ਰੂਪਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਬੇ ਚਾਹਾਯਾ ਭਿਤਰੇ ਨਿਯੋਯਾਯਾ ਪੁਕਾਰਮਾਨ ਕਰਿਯਾਯਾ।

ਹੁਕਮੇ ਭਵਜਲ ਮੰਝਿ ਹੁਕਮੇ ਤਾਰੀਐ ॥

ਚਾਹਾਯਾ ਬਹੁਕੁ ਭਾਰਾ ਕੇਹੀ ਭਵਬਾਗਰੇ ਰੂਠਿਯਾਯਾ ਆਉ ਕੇਹੀ ਪਾਰ ਬੋਲਾਯਾ।

ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਤੁਧੁ ਧਿਆਏ ਸੋਇ ਜਿਸੁ ਭਾਗੁ ਮਥਾਰੀਐ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਾ! ਯਾਹਾਯਾ ਕਪਾਲਰੇ ਭਾਗ ਆਉ, ਬੇਹੀ ਮਨੁਸ਼ਾ ਚੋਭੇ ਬਰਨ ਕਰਿਯਾਯਾ।

ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਲਖੀ ਨ ਜਾਇ ਹਉ ਤੁਧੁ ਬਲਿਹਾਰੀਐ ॥੧॥

ਚੋਰ ਗਠਿ ਐਵੇ ਅਨੁਮਾਨ ਯਾਹਾਯਾ ਨਾਹੀ, ਐਵੇਯਾਯਾ ਹੋ ਚੋ' ਪਾਯਰੇ ਬਧਿਯਾਯਾ ਅਭੋ ॥੧॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਘਲਾ 5 ॥

ਜਾ ਤੂੰ ਤੁਸਹਿ ਮਿਹਰਵਾਨ ਅਚਿੰਤੁ ਵਸਹਿ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਹੋ ਕਮਾਲ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਮਧਿ ਹੋ ਬੁਝਿ ਬੋਲਾਯਾਯਾ, ਚਾਹਾਯਾਯਾ ਆਮਰ ਮਨਰੇ ਨਿਬ੍ਰਿਯਾਯਾ ਨਿਬਾਧ ਕਰਿਯਾਯਾ।

ਜਾ ਤੂੰ ਤੁਸਹਿ ਮਿਹਰਵਾਨ ਨਉ ਨਿਧਿ ਘਰ ਮਹਿ ਪਾਹਿ ॥

ਹੇ ਵਲਾਯੂ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਯਦਿ ਤੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਯਾ ਯਾਯ, ਚਾਹਾਵੇਲੇ ਆਮਰ ਸ਼ੁਦਯ ਰੂਪੀ ਘਰੇ ਨਵਨਿਯੁ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾਵਾ।

ਜਾ ਤੂੰ ਤੁਸਹਿ ਮਿਹਰਵਾਨ ਤਾ ਗੁਰ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਕਮਾਹਿ ॥

ਹੇ ਵਲਾਯੂ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਯਦਿ ਤੂੰ ਪੁਸ਼ਕ ਹੋਯ, ਚਾਹਾਵੇਲੇ ਮੂੰ ਗੁਰੂਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਬਾਖਸ਼ਾ ਕਰੇਯਾਵਾ।

ਜਾ ਤੂੰ ਤੁਸਹਿ ਮਿਹਰਵਾਨ ਤਾ ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਹਿ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੇ ਯੇ ਹੇ ਵਲਾਯੂ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਯਦਿ ਤੂੰ ਪੁਸ਼ਕ ਹੋਯ ਚਾਹਾਵੇਲੇ ਮੂੰ ਬਥਧਰੇ
ਰਹੇਯਾਵਾ॥1॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮੁਕਲਾ 5 ॥

ਕਿਤੀ ਬੈਹਨਿ ਬੈਹਣੇ ਮੁਚੁ ਵਜਾਇਨਿ ਵਜ ॥

ਅਨੇਕ ਰਾਜ ਬਿੰਹਾਬਨ ਭਪਰੇ ਵਸੇਯਾਏ ਆਯ ਚਾਹਾਯ ਪਾਯ ਅਨੇਕ ਵਾਧਯਯੁ ਵਯਾਯ ਯਾਯਾਏ,

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਵਿਣੁ ਕਿਸੈ ਨ ਰਹੀਆ ਲਜ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਥਧਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕਾਹਾਰ ਮਧ ਮਾਨ-ਪੁਠਿਯੁ ਰਹੇ ਨਾਯੋਂ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਯਏ ॥

ਤੁਧੁ ਧਿਆਇਨਿ ਬੇਦ ਕਤੇਬਾ ਸਣੁ ਖੜੇ ॥

ਹੇ ਬਾਮਨੀ! ਵੇਦ ਭਯਾ ਕਭਾਵ ਬਾਯੁਰੇ ਰਹੇ ਚੋਰ ਝੂਠੇ ਕਰੇਯਾਏ।

ਗਣਤੀ ਗਣੀ ਨ ਜਾਇ ਤੇਰੈ ਦਰਿ ਪੜੇ ॥

ਯੇਯ ਚੋਰ ਭਾਰਰੇ ਨਭਮਯੁਕ ਰਹੇਯਾਵਾ, ਚਾਹਾਰ ਗਣਨਾ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਰਿਵ ਨਾਯੋਂ।

ਬ੍ਰਹਮੇ ਤੁਧੁ ਧਿਆਇਨਿ ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰਾਸਣਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਧ ਚੋਰ ਵਯਨਾ ਕਰੇਯਾਏ ਭਯਾ ਯਯਾਬਨਰੇ ਵਸੇ ਯਯ ਮਧ ਚੋਭਏ ਝੁਰਗ ਕਰੇਯਾਵਾ।

ਸੰਕਰ ਬਿਸਨ ਅਵਤਾਰ ਹਰਿ ਜਸੁ ਮੁਖਿ ਭਣਾ ॥

ਗਯਾਰ, ਬਿਯੁਯੁ ਅਵਭਾਰ ਨੇਯ ਮੁਖਰੇ ਹਰਿਕਾ ਯਗ ਕਰੇਯਾਏ

ਪੀਰ ਪਿਕਾਬਰ ਸੇਖ ਮਸਾਇਕ ਅਉਲੀਏ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਪੀਰ, ਬੇਯ ਆਯ ਔਲਿਯਾ ਚੋਭਏ ਯੋਂ ਝੁਰਗ ਕਰੇਯਾਏ।

ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਘਟਿ ਘਟਿ ਮਉਲੀਏ ॥

ਹੇ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਬਹੁ ਜੀਵਜੀ ਠੀਕੇ ਤੂੰ ਰਹਿੰਦੇ।

ਕੂੜਹੁ ਕਰੇ ਵਿਣਾਸੁ ਧਰਮੇ ਤਰੀਐ ॥

ਮਿਥਿਆ ਕਾਰਣਨੂੰ ਮਾਨਵਰ ਬਿਨਾਸ ਹੋਇਆ। ਓਹੀ ਧਰਮ ਮਾਰਗੇਰੇ ਬੇ ਪੁਸ਼ਟ ਰਹਿੰਦਾ।

ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਇਹਿ ਆਪਿ ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਗੀਐ ॥੨॥

ਯੋਭੱਠੋ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਜੀਵਨੂੰ ਲਗਾਇਆਂ ਤਿਆਰੀ, ਬੇਯੋਭੱਠੋ ਬੇ ਲਾਗੀਆਂ॥੨॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫ ॥

ਗ੍ਰੰਥਾਕ ਮੁਕਤਾ 5 ॥

ਚੰਗਿਆਈਂ ਆਲਕੁ ਕਰੇ ਬੁਰਿਆਈਂ ਹੋਇ ਸੇਰੁ ॥

ਅਯਾਜ ਮਾਨਵ ਭਭਮ ਕਰਮ ਕਰਿਕਾਰੇ ਅਲਬਾਧ ਕਰਿਯਾਵ, ਕਿਛੁ ਮਨ ਕਰਮ ਕਰਿਕਾਰੇ ਵਾਧ ਬਨਿਆਵ।

ਨਾਨਕ ਅਜੁ ਕਲਿ ਆਵਸੀ ਗਾਫਲ ਫਾਹੀ ਪੇਰੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਅਯਾਜ ਅਪਵਾ ਕਾਲੀ ਮੁਖੀ ਅਵਿਕਾਰ ਅਛਿ ਅਵਾ ਮੂਰਖ ਮਨੁਸ਼ਯ ਭਧਰੇ ਫਾਸਾ ਨਿਬੰਧ
ਪਧਿਰ॥੧॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮੁਕਤਾ 5 ॥

ਕਿਤੀਆ ਕੁਢੰਗ ਗੁਝਾ ਥੀਐ ਨ ਹਿਤੁ ॥

ਅਮਰ ਅਨੇਕ ਦੁਸ਼ਟ ਅਛਿ, ਅਥਾ ਤੂੰ ਠੀਕੇ ਲੂਠੇ ਰਹਿੰਦੇ।

ਨਾਨਕ ਤੈ ਸਹਿ ਢਕਿਆ ਮਨ ਮਹਿ ਸਚਾ ਮਿਤੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਤੂੰ ਹੈਂ ਅਮਰ ਮਨਰ ਬਛਾ ਮਿਤੁ ਅਥ ਅਭ ਤੂੰ ਹੈਂ ਅਮਰ ਮਨ ਕਰਮ
ਭਾਛੇ ਰਹਿੰਦੇ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਯੋਧਿ ॥

ਹਉ ਮਾਗਉ ਤੁਝੈ ਦਇਆਲ ਕਰਿ ਦਾਸਾ ਗੋਲਿਆ ॥

ਹੇ ਧਰਮਾਨੁ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਮੂੰਹੋਂ ਠੀਕੇ ਠੀਕੇ ਵਾਨ ਮਾਗਿਆਂ ਯੇ ਮੋਹੇ ਨੀਯ ਵਾਬਰ ਬੇਬਕ ਬਨਾਯ
ਧਿਆ।

ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ਰਾਜੁ ਜੀਵਾ ਬੋਲਿਆ ॥

ਹੇ ਵਾਹਾ! ਭੋਰ ਨਾਮ ਬਲਗ ਕਰੇ ਹੂੰ ਜੀਵਿਤ ਰਹਿਣਿ ਆਯ ਨਵਨਿਯੁ ਏਵਾ ਰਾਜੁ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਯਾ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਦਾਸਾ ਘਰਿ ਘਣਾ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਕਾਬਰ ਘਰੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮਰ ਭਭਾਰ ਅਭਿ,

ਤਿਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਿਹਾਲੁ ਸ੍ਵਣੀ ਜਸੁ ਸੁਣਾ ॥

ਭਾਵਾਯ ਬਯਾਭਿਰੇ ਬਿਰਾਜ ਕਰੇ ਜੂੰ ਨਿਯ ਕਰੁਣੇ ਭੋਰ ਯਗ ਬੁਝਿ ਆਨਯਿਤ ਹੋਯਾ।

ਕਮਾਵਾ ਤਿਨ ਕੀ ਕਾਰ ਸਰੀਰੁ ਪਵਿਤੁ ਹੋਇ ॥

ਭਾਵਾਯ ਬੇਵਾ ਕਰੇ ਮੋਰ ਚਰਨ ਪਵਿਤੁ ਹੋਯਾਯਾਯਾ।

ਪਖਾ ਪਾਣੀ ਪੀਸਿ ਬਿਗਸਾ ਪੈਰ ਧੋਇ ॥

ਜੂੰ ਭਾਵਾਯੁ ਬਿਭਿਧਿ, ਭਾਵਾਯ ਪਾਯੋ ਯਗ ਆਭਿਯਾ, ਭਾਵਾਯ ਪਾਯੋ ਚਕਿ ਪੇਥਿਯਾ ਏਵਾ ਭਾਵਾਯ ਚਰਗ ਪੋਯਾ ਯੁਧਿ ਹੋਯਾਯਾ।

ਆਪਹੁ ਕਛੁ ਨ ਹੋਇ ਪ੍ਰਭ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀਐ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼! ਮੋਰ ਭਪਰੇ ਨਿਯਰ ਕੁਪਾ ਕੁਝ ਕਰ, ਕਾਰਗ ਜੂੰ ਨਿਯੇ ਕਛਿ ਮਖ ਕਰਿਯਾਰੇ ਨਾਹਿ।

ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਣ ਦਿਚੈ ਥਾਉ ਸੰਤ ਧਰਮ ਸਾਲੀਐ ॥੩॥

ਮੋਰ ਭਲਿ ਨਿਰੁੰਗੁ ਬਯਯਾ ਪਰਗਲਾਰੇ ਚਰਗ ਧਿਅ ॥੩॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਯਾ 5 ॥

ਸਾਜਨ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕੀ ਹੋਇ ਰਹਾ ਸਦ ਧੂਰਿ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼! ਹੇ ਕਛੁ! ਜੂੰ ਬਵਾ ਭੋਰ ਚਰਗਰ ਧੂਲਿ ਹੋਯਾ ਰਹਿਯੁ।

ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੁਹਾਰੀਆ ਪੇਖਉ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ॥੧॥

ਨਾਨਕਯ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਮੋ ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼! ਜੂੰ ਭੋਰ ਹੂੰ ਚਰਗ ਨੇਯਛਿ ਆਯ ਜੂੰ ਬਵਵਾ ਭੋਰੇ ਪਾਯਰੇ ਧੇਯੁਛਿ ॥੧॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮਯਾ 5 ॥

ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਅਸੰਖ ਹੋਹਿ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਮਨੁ ਲਾਗ ॥

ਹਰਿਯ ਚਰਗਰੇ ਨਿਯ ਮਯਾ ਲਗਾਯ ਅਬਾਯਾ ਪਥਿਤ ਯਾਵ ਪਵਿਤੁ-ਪਾਵਨ ਹੋਯਾਯਯੁ।

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਜਿਸੁ ਨਾਨਕ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮੁ ਹੂੰ ਅਠਸਠਿ ਚਾਰ੍ਹ ਬਾਨ ਅਚੇ, ਕਿਛੁ ਘੋਰੁ ਚਾਹਾਨੁ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇਆ, ਘੋਰੁ ਕਹਾਨੇ ਭਾਗੁ ਲੇਖਾ ਹੋਇਆ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਨਿਤ ਜਪੀਐ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਨਾਉ ਪਰਵਦਿਗਾਰ ਦਾ ॥

ਨਿਤ ਹਰੁ ਪਉ ਥਾਵੇ ਏਵਾ ਗੁਰੂ ਨਾਮੁ ਯੋਗੁ ਭਠਿਓ।

ਜਿਸ ਨੇ ਕਰੇ ਰਹੰਮ ਤਿਸੁ ਨ ਵਿਸਾਰਦਾ ॥

ਘੋਰੁ ਭਧਰੇ ਬੇ ਧੰਨੁ ਕਰਿਓ, ਬੇ ਚਾਹਾਨੁ ਭੁਲੇ ਨਾਹੀ।

ਆਪਿ ਉਪਾਵਣਹਾਰ ਆਪੇ ਹੀ ਮਾਰਦਾ ॥

ਬੇ ਬੁਝੈ ਹੂੰ ਦੂਜਿਆਰੁ ਰਚਿਓ, ਆਪੁ ਬੁਝੈ ਹੂੰ ਬਿਨਾਸਿ ਅਚਿਓ।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਜਾਣੁ ਬੁਝਿ ਵੀਚਾਰਦਾ ॥

ਬਰਯੁ ਪੁਰੁ ਬਾਹਿ ਕੇਲਿ ਜਾਣਿਯਾਹਿ ਏਵੰ ਰੂਝਿ ਬਿਚਾਰਿ ਨਿਯੋ ਰਚਨਾਹਰੇ ਖਾਨਿ ਦੇਖਿਯਾਹਿ ।

ਅਨਿਕ ਰੂਪ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ਕੁਦਰਤਿ ਧਾਰਦਾ ॥

ਬੇ ਨਿਯੋ ਗੁਣਿ ਭਾਰਿ ਏਕੁ ਸ਼ਬਦਹੇ ਹੂੰ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਧਾਰਨਿ ਕਰਿ ਨਿਅਹਿ ਆਉ

ਜਿਸ ਨੇ ਲਾਇ ਸਚਿ ਤਿਸਹਿ ਉਧਾਰਦਾ ॥

ਸਾਧਾਨੁ ਬਧਿ ਬਾਹੁਰੇ ਲਗਾਯੁ ਆਇਹਿ, ਚਾਹਾਨੁ ਭਯਾਰਿ ਕਰਿਯਾਹਿ ।

ਜਿਸ ਦੇ ਹੋਵੈ ਵਲਿ ਸੁ ਕਦੇ ਨ ਹਾਰਦਾ ॥

ਸਾਧਾਰਿ ਪਸਰੇ ਬੇਬੇ ਪਰਮਾਨੁ ਅਛਹਿ, ਬੇ ਕਦਾਪਿ ਬਾਹਰੇ ਨਾਹਿ ।

ਸਦਾ ਅਭਗੁ ਦੀਬਾਣੁ ਹੈ ਹਉ ਤਿਸੁ ਨਮਸਕਾਰਦਾ ॥੪॥

ਚਾਹਾਨੁ ਭਯਾਰਿ ਬਾਹਿ ਅਚਲ ਅਚੇ, ਸੁੰ ਚਾਹਾਨੁ ਬਾਹਿ ਨਮਨਿ ਕਰਿਯਾਹਿ ॥੪॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਖਿ 5 ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਛੋਡੀਐ ਦੀਜੈ ਅਗਨਿ ਜਲਾਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ, ਅਹੰਕਾਰ ਚਲਾਇ ਕਰਿ ਬੇਗੁਣਿ ਜਲਾਯੁ ਦੇਵਾ ਭਰਿਓ ।

ਜੀਵਦਿਆ ਨਿਤ ਜਾਪੀਐ ਨਾਨਕ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ॥੧॥

ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੁਰਾਣ ਅਛਹਿ, ਬੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਯੋ ਬਧਿਨਾਮਰਿ ਸ਼ਰਣਿ ਕਰਿਯਾ ਭਰਿਓ ॥੧॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮੁਖਿ 5 ॥

ਸਿਮਰਤ ਸਿਮਰਤ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣਾ ਸਭ ਫਲ ਪਾਏ ਆਹਿ ॥

ਨਿਯੋ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਸ਼ਰਣਿ ਕਰਿ ਸੁੰ ਬਹੁ ਫਲ ਪਾਉ ਕਰਿਯਾ ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ ਗੁਰ ਪੂਰੈ ਦੀਆ ਮਿਲਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੁੰ ਨਾਮਰਿ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾ ਏਵੰ ਪੂਰੁ ਗੁਰੁ ਮੋਹਿ ਪਰਮਾਨੁ ਬੇਬੇ ਮਿਲਨਿ ਕਰਿਯਾਹਿ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਸੋ ਮੁਕਤਾ ਸੰਸਾਰਿ ਜਿ ਗੁਰਿ ਉਪਦੇਸਿਆ ॥

ਯਾਹਾਕੂ ਗੁਰੂ ਭੋਪਦੇਸ਼ ਦੇਵਕੀਭ੍ਰਿ, ਬੇਬੇ ਅੰਬੇ ਬੰਬਾਰਰ ਮੋਹਾ ਮਾਲਾਰ ਕਥਨਰੂ ਮੁਢੇ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਛੇ ।

ਤਿਸ ਕੀ ਗਈ ਬਲਾਇ ਮਿਟੇ ਅੰਦੇਸਿਆ ॥

ਭਾਹਾਰ ਬਿਪਦ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਛੇ ਭਯਾ ਭਾਹਾਰ ਚਿਛਾ ਮਥ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਛੇ ।

ਤਿਸ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਜਗਤੁ ਨਿਹਾਲੁ ਹੋਇ ॥

ਭਾਹਾਯਾ ਕਰਿਛੇ ਯਗਤ ਪੁਬਯੁ ਹੋਯਾਯਾਛੇ ।

ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਿਹਾਲੁ ਪਾਪਾ ਮੈਲੁ ਧੋਇ ॥

ਪੁਭੁਯਾ ਬੇਬਕਰ ਬਯਾਭਿਰੇ ਰਹਿ ਪੁਾਗੀ ਆਯਾਭਿਭ ਹੋਯਾਯਾਥ ਆਭ ਭਾਹਾਰ ਪਾਪਰ ਮਯਾਯਾ ਬਧਾ ਹੋਯਾਯਾਥ ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ਓਥੈ ਜਾਪੀਐ ॥

ਅਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਬਯਾਯਾਯਰ ਯਧ ਬੇਭਾਯੇ ਕਰਾਯਾਯ ਥਾਥ ।

ਮਨ ਕਉ ਹੋਇ ਸੰਤੋਖੁ ਭੁਖਾ ਧ੍ਰਾਪੀਐ ॥

ਮਨਰੇ ਬਯੋਭਾਥ ਆਥਿਥਾਥ ਅਥਾ ਸ਼ੁਯਾਭੰ ਮਨ ਭੁਧੁ ਹੋਯਾਯਾਥ ।

ਜਿਸੁ ਘਟਿ ਵਸਿਆ ਨਾਉ ਤਿਸੁ ਬੰਧਨ ਕਾਟੀਐ ॥

ਯਾਹਾਰ ਬੁਧਯਰੇ ਨਾਮ ਨਿਥਾਥ ਕਰਿਥਾਥ, ਭਾਹਾਰ ਕਥਨ ਕਰਿ ਯਾਥ ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਹਰਿ ਧਨੁ ਖਾਟੀਐ ॥੫॥

ਗੁਰੁਯਾ ਕੁਪਾਰੂ ਕੇਹੁ ਬਿਰਯਾ ਕਥਯੁ ਬੁਰਿ ਧਨਰ ਯਾਭ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਥਾਥ ॥5॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਯਾਯ ਮਯਾਯ 5 ॥

ਮਨ ਮਹਿ ਚਿਤਵਉ ਚਿਤਵਨੀ ਉਦਮੁ ਕਰਉ ਉਠਿ ਨੀਤ ॥

ਮੁੰਨਿਯ ਮਨਰੇ ਗੋਯਾਯਾ ਕਰਿਥਾਥ ਮੇਧ ਨਿਥਾਥ ਪੁਯਾਭਰੇ ਭਭਿ ਬੁਰਿਯਾ ਕਾਭੰਯ ਕਰਿਥਿ ।

ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਕਾ ਆਹਰੇ ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਨਾਨਕ ਕੇ ਮੀਤ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕਯਾ ਮਿਭੁ ਪੁਭੂ! ਮੋਯਾਭੇ ਬੁਰਿਯਾ ਕਾਭੰਯ ਕਰਿਥਾਰ ਭਧਾਯ ਪੁਧਾਯ ਕਰ ॥1॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮਯਾਯ 5 ॥

ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖਿਆ ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਤਾ ਮੂਲਿ ॥

ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਰੱਖਿਆ ਕਰਿਓ ਆਪਣੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੇ ਚੰਨ ਬਢਾਏ ਲੀਨ ਰਹਿਓ।

ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੀਆ ਮਰਉ ਵਿਚਾਰੀ ਸੂਲਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਯਾਦ-ਸੁਰੀ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਕਰਕੇ ਲੀਨ ਰਹਿਓ, ਚਾਹੇ ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਵੇਦਨਾ ਨਾਗੇ ਹੋਏ। ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਜੀਅ ਕੀ ਬਿਰਥਾ ਹੋਇ ਸੁ ਗੁਰ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ਕਰਿ ॥

ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਪਾਠਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਬਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ।

ਛੇਡਿ ਸਿਆਣਪ ਸਗਲ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰਿ ॥

ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਬਿਸ਼ੇਸ਼ ਚੰਨ ਰੱਖ ਕਰਿ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਤੇ ਚੰਨ ਰੁਖ ਠੀਕ ਅਰਪਣ ਕਰ।

ਪੂਜਹੁ ਗੁਰ ਕੇ ਪੈਰ ਦੁਰਮਤਿ ਜਾਇ ਜਰਿ ॥

ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਨ ਪੂਜ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਚਾਰੇ ਦੁਰਮਤਿ ਨਸ਼ਟ ਹੋਏ।

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਭਵਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਤਰਿ ॥

ਬਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਾਠਾ ਹੋਵੇ।

ਸੇਵਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਅਗੈ ਨ ਮਰਹੁ ਡਰਿ ॥

ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਦੇਵ ਰੂਪ ਬਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੁਰੂ ਦੇਵ, ਚਾਹੇ ਪਰੇ ਪਰੇ ਕਰੇ ਭਰਮ ਭੇਦ ਨਾਹੀ।

ਖਿਨ ਮਹਿ ਕਰੇ ਨਿਹਾਲੁ ਊਣੇ ਸੁਭਰ ਭਰਿ ॥

ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਆਪਣੇ ਸੰਗੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਿਓ ਦੇਵ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਕਰਿਓ ਭਰਮ ਭੇਦ।

ਮਨ ਕਉ ਹੋਇ ਸੰਤੋਖੁ ਧਿਆਈਐ ਸਦਾ ਹਰਿ ॥

ਬਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਿਆਨ ਕਰਿਓ ਮਨ ਕਰੇ ਬਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਿਆਨ।

ਸੇ ਲਗਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵ ਜਾ ਕਉ ਕਰਮੁ ਧੁਰਿ ॥੬॥

ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਬਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਿਆਨ, ਚਾਹੇ ਭਰਮ ਭੇਦ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇਵ ਧਿਆਨ। ॥੬॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗ੍ਰੰਥਾਕ ਮੁਦ੍ਰਾ 5 ॥

ਲਗੜੀ ਸੁਥਾਨਿ ਜੋੜਣਹਾਰੈ ਜੋੜੀਆ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਵਨ ਸ਼ਾਨ ਪੁਰ-ਚਰਨਰੇ ਲਾਗੇ ਯਾਦਛੇ ਏਵੇਂ ਮੇਲਨ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ
ਮੇਲਨ ਕਰਾਯਛੇਛੇ।

ਨਾਨਕ ਲਹਰੀ ਲਖ ਸੈ ਆਨ ਡੁਬਣ ਦੇਇ ਨ ਮਾ ਪਿਰੀ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹੇ ਬੰਸਾਰ ਬਾਗਰੇ ਕੋਠਿ ਕੋਠਿ ਲੁਛੇ ਭਰੁਛੇ, ਪਰਛੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯਭਯ-ਪੁਰੁ
ਮੇਰੇ ਬੇਛੇ ਲੁਛੇਛੇ ਰੂਠੇਵਾਨੁ ਧਿਅਛੇ ਨਾਹਿ ॥1॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮੁਦ੍ਰਾ 5 ॥

ਬਨਿ ਭੀਹਾਵਲੈ ਹਿਕੁ ਸਾਥੀ ਲਧਮੁ ਦੁਖ ਹਰਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ॥

ਏਹੇ ਜਗਤ ਰੂਪੀ ਭਯਾਨਕ ਜਗਲਰੇ ਝਰੇ-ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬਾਪੁ ਮੇਲਿਯਾਯਛੇ, ਯੇਥੇ ਦੂਝਰ ਨਾਗਕ ਅਰੇ।

ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਨਾਨਕ ਪੂਰਨ ਕਾਮਾਂ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਪ੍ਰਿਯ ਬਲ ਪੁਰੇ ਬਧਿਓਛੇ ਅਰੇ, ਯੇਥੇ ਮੇਰੇ ਬਹੁ ਕਾਰਯ ਬੰਧੁਛੇ ਕਰਿਛੇਛੇ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਪਾਈਅਨਿ ਸਭਿ ਨਿਧਾਨ ਤੇਰੈ ਰੰਗਿ ਰਤਿਆ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਚੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਰਞਾਨ ਹੇਵਾ ਵਾਰਾ ਬਹੁ ਭਯਾਰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਛੇ ਆਯ

ਨ ਹੋਵੀ ਪਛੇਤਾਉ ਤੁਧ ਨੇ ਜਪਤਿਆ ॥

ਚੇਰੇ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਵਾ ਵਾਰਾ ਜੀਵਨੁ ਪਛੇਤਾਪ ਕਰਿਵਾਨੁ ਪਛੇ ਨਾਹਿ।

ਪਹੁਚਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਜਨ ॥

ਕੇਹੇ ਮਥ ਚਾਹਾਯ ਬਧਾਨ ਹੋਯ ਪਾਰੇਵੇ ਨਾਹਿ, ਚੇਰੇ ਬੇਵਕਯ ਚੇਰੇ ਹੋ ਬਾਹਾਰਾ ਅਛੇ

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸੁਖ ਲਹਾ ਚਿਤਾਰਿ ਮਨ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੁਦੇਵਯ ਭਾ! ਭਾ! ਕਹਿਯਾਏ ਏਵੇਂ ਨੇਯ ਮਨਰੇ ਚਾਹਾਯ ਸ਼ਰਣ ਕਰੇ ਮੂੰ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਏ।

ਗੁਰ ਪਹਿ ਸਿਫਤਿ ਭੰਡਾਰੁ ਕਰਮੀ ਪਾਈਐ ॥

ਗੁਰੁਦੇਵਯ ਪਾਗਰੇ ਪੁਰੁਯ ਮਹਿਮਾਰ ਭਯਾਰ ਅਛੇ ਯਾਹਾਨੁ ਭਾਗਯੁ ਹੋ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਰੇ।

ਸਤਿਗੁਰ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ ਬਹੁੜਿ ਨ ਧਾਈਐ ॥

ਮੱਧੇ ਬਦਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਝੈ ਕਰਛਿ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਪੁਾਗੀ ਪੂਨਰਾਂਚ ਪਟਭੁਝ ਖੂਘਜਾਝੈ।

ਰਖੈ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਕਰਿ ਦਾਸਾ ਆਪਣੇ ॥

ਦਲਾਰ ਬਾਗਰ ਪੁਭੂ ਪੁਾਗੀਕੂ ਨਿਯ ਵਾਬ ਵਨਾਯ ਬ੍ਰਮਾ ਚਾਹਾਰ ਰਲਾ ਕਰਛਿ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜੀਵਾ ਸੁਣਿ ਸੁਣੇ ॥੭॥

ਹੂੰ ਪਰਮਾਮ੍ਰਾਯਾ 'ਬਰਿ-ਬਰਿ' ਨਾਮ ਗੁਣਿ ਗੁਣਿ ਯਾਵਿਓ ਰਹਿਛਿ॥7॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗ੍ਰੰਥਕ ਮੁਦ੍ਰਾ 5 ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਪਟੇਲਾ ਤੈ ਸਹਿ ਦਿਤਾ ਢਕਣ ਕੂ ਪਤਿ ਮੇਰੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਿਕ ! ਭੂ ਮੇਰੇ ਲਛਮੀ ਰੱਖਾ ਕਰਿਵਾ ਪਾਛੈ ਨਿਯੋ ਪ੍ਰੇਮਰ ਰੇਖਿਯਾ ਵਸੁ ਵੇਦਯੁ ।

ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ ਸਾਈ ਮੈਡਾ ਨਾਨਕ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਾ ਤੇਰੀ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਾਛੈ ! ਭੂ ਵਧ ਚੰਦਰ ਅੰਬ ਪੁਰਾਣ ਅੰਤ੍ਰ, ਕਿੰਨ੍ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਚੋਰੇ ਮਹਿਮਾ ਯਾਗੇ
ਨਾਹਿ ॥੧॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮੁਦ੍ਰਾ 5 ॥

ਤੈਡੈ ਸਿਮਰਣਿ ਹਭੁ ਕਿਛੁ ਲਧਮੁ ਬਿਖਮੁ ਨ ਡਿਠਮੁ ਕੋਈ ॥

ਹੇ ਯਾਗੇ ! ਚੋਰੇ ਨਾਮ ਪੁਰਾਣ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਕਿੰਨ੍ਹੇ ਮਿਲਿਯਾਯੋ ਚੰਦਾ ਮੇਰੇ ਕਿੰਨ੍ਹੇ ਕਥਾ ਲਾਗੇ
ਨਾਹਿ ।

ਜਿਸੁ ਪਤਿ ਰਖੈ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਯਾਹਾਰ ਪੁਰਾਣ ਕਰਿ ਰੱਖਾ ਬੰਨ੍ਹਾ ਮਾਲਿਕ ਅਕਰਿਯਾਛੋ, ਚਾਹਾਨੂੰ ਕੇਹੇ ਨੇਯਾਗੇ ਨਾਹਿ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਹੋਵੈ ਸੁਖੁ ਘਣਾ ਦਯਿ ਧਿਆਇਐ ॥

ਯਾਗੇ ਨਾਨਕ ਘਾਨ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਸ਼ਾਨੂੰ ਮਹਾਬੁਧ ਮਿਲਿਯਾਏ ।

ਵੰਦੈ ਰੋਗਾ ਘਾਣਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਐ ॥

ਬੰਨ੍ਹੇ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਲੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਪੁਕਾਰੇ ਰੋਗੇ ਲੂਧੁ ਹੋਯਾਏ ।

ਅੰਦਰਿ ਵਰਤੈ ਠਾਢਿ ਪ੍ਰਭਿ ਚਿਤਿ ਆਇਐ ॥

ਮਨਿ ਪੁਰੁ ਚਿਤ੍ਰੇ ਆਬੁਧਿ, ਚਾਹਾਏਲੇ ਅੰਤਰਿਯੋ ਗਾਢਿ ਆਬੁਧਾਏ ।

ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ ਆਸ ਨਾਇ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਐ ॥

ਨਾਮਨੂੰ ਮਨਰੇ ਬੁਧਾਨ ਕਰਿਲੇ ਆਗਾ ਪੂਰੁ ਹੋਯਾਏ ।

ਕੇਇ ਨ ਲਗੈ ਬਿਘਨੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਐ ॥

ਮਧਿ ਜੀਵ ਨਿਯ ਅਘੰ ਦੂਰ ਕਰਿਯਾਵ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਕੀਯੋ ਬਿਘਨੁ ਆਸੇ ਨਾਹਿੰ।

ਗਿਆਨ ਪਦਾਰਥੁ ਮਤਿ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਐ ॥

ਜਾਨ ਰੂਪਾ ਪਦਾਰਥ ਏਵੰ ਕੂਝਿ ਗੁਰੂਕਾ ਠਾਰੂ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇਯਾਵ।

ਤਿਨਿ ਪਾਏ ਸਭੇ ਥੋਕ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਦਿਵਾਇਐ ॥

ਮਾਹਾਕੂ ਪੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮੰ ਦੇਇਯਾਛਿ, ਏਵ ਬਹੁ ਕੀਛਿ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਯਾਵ।

ਤੂੰ ਸਭਨਾ ਕਾ ਖਸਮੁ ਸਭ ਤੇਰੀ ਛਾਇਐ ॥੮॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਤੂੰ ਬਹੁਕਾ ਮਾਲਿਕ ਅਤ੍ਰੁ ਆਯ ਬਸੇ ਚੋਰ ਛੁਛਾਯਾਹੇ ਅਛੁਛੁ ॥੮॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਲਕ ਮਘਲ 5 ॥

ਨਦੀ ਤਰੰਦੜੀ ਮੈਡਾ ਖੋਜੁ ਨ ਖੁੰਭੈ ਮੰਝਿ ਮੁਹਬਤਿ ਤੇਰੀ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਜਗਤ ਰੂਪਾ ਨਦੀ ਪਾਰ ਹੋਵੇ ਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਗੋਭ ਖੋਜੁ ਨਾਹਿੰ, ਕਾਰਣ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਚੋਰ ਠਾਰੇ ਹੂੰ ਅਛੁਛੁ।

ਤਉ ਸਹ ਚਰਣੀ ਮੈਡਾ ਹੀਅੜਾ ਸੀਤਮੁ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਤੁਲਹਾ ਬੇੜੀ ॥੧॥

ਚੋਰ ਚਰਣਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਲਾਗਿਅਛੁ, ਜਗਤ ਰੂਪਾ ਨਦੀ ਪਾਰ ਕਰਿਵਾ ਵੇਲੇ ਤੂੰ ਹੂੰ ਨਾਨਕਾ ਨਯਕਾ ਓ ਕਾਭ ਅਤ੍ਰੁ ॥੧॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮਘਲ 5 ॥

ਜਿਨ੍ਹਾ ਦਿਸੰਦੜਿਆ ਦੁਰਮਤਿ ਵੰਞੈ ਮਿਤ੍ਰੁ ਅਸਾਡੜੇ ਸੇਈ ॥

ਮਾਹਾਕਾ ਵਰ੍ਹਨ ਕਰਿਲੇ ਦੂਰਧਿ ਨਾਗ ਹੋਇਯਾਵ, ਏਵ ਆਮਰੇ ਮਿਤ੍ਰੁ ਅਚਛੁਛੁ।

ਹਉ ਢੂਢੇਦੀ ਜਗੁ ਸਬਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਵਿਰਲੇ ਕੇਈ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਬਾਰਾ ਜਗਤ ਗੋਭ ਨਾਛੁਛੁ, ਪਰਛੁ ਏਪਰੇ ਬਿਰਲ ਪੂਰੁਖ ਹੂੰ ਮਿਲਿਯਾਛੁ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਯਛੁਛੁ ॥

ਆਵੈ ਸਾਹਿਬੁ ਚਿਤਿ ਤੇਰਿਆ ਭਗਤਾ ਡਿਠਿਆ ॥

ਹੇ ਮਾਲਿਕ! ਚੋਰ ਭਯਰ ਵਰ੍ਹਨ ਕਰਿਲੇ ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਆਮਰੇ ਮਨਕੂ ਆਬਿਯਾਯ।

ਮਨ ਕੀ ਕਟੀਐ ਮੈਲੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਵੁਠਿਆ ॥

ਬਾਪੂ ਬਛਾਓਰੇ ਰਹਿਲੇ ਸਨਰ ਮਯਾ ਦੂਰ ਹੋਇਆ।

ਜਨਮ ਮਰਣ ਭਉ ਕਟੀਐ ਜਨ ਕਾ ਸਬਦੁ ਜਪਿ ॥

ਭਯਾਨਕ ਚਿੰਤਾ ਭਯੋਲੇ ਭਯੋ-ਮਰਣ ਭਯੋ ਦੂਰ ਹੋਇਆ।

ਬੰਧਨ ਖੋਲਨਿ ਸੰਤ ਦੂਤ ਸਭਿ ਜਾਹਿ ਛਪਿ ॥

ਬੰਧਨ ਮਾਯਾ ਬੰਨ੍ਹ ਬੰਨ੍ਹ ਗੋਲੇ ਦੇਖਾਇ, ਮਾਯਾ ਦੇਖ ਬੰਨ੍ਹ ਮਾਯਾ ਦੇਖ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਭਯੋਲੇ ਲੂਧ ਹੋਇਆ।

ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਲਾਇਨਿ ਰੰਗੁ ਜਿਸ ਦੀ ਸਭ ਧਾਰੀਆ ॥

ਬੰਧ ਬੰਨ੍ਹੇ ਲਾਇਨੇ ਰੰਗੁ ਜਿਸ ਦੀ ਸਭ ਧਾਰੀਆ, ਮੇਰੇ ਅੰਤ੍ਰਿ ਕਰਿਓ, ਮੇਰੇ ਅੰਤ੍ਰਿ ਕਰਿਓ।

ਉਚੀ ਹੂੰ ਉਚਾ ਥਾਨੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰੀਆ ॥

ਬੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਸੁਖ ਬਹੁਮਾਨੁ ਭਯੋ ਅੰਤ੍ਰਿ, ਮੇਰੇ ਅੰਤ੍ਰਿ ਅੰਤ੍ਰਿ ਅੰਤ੍ਰਿ।

ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਕਰ ਜੋੜਿ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਧਿਆਈਐ ॥

ਰਾਤ ਦਿਨ ਪੁਰੋਹਿਤ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਪੁਰੋਹਿਤ ਬਾਹਰੇ ਭਯਾਨਕ ਖਾਨ ਕਰਿਓ ਭਯੋ।

ਜਾ ਆਪੇ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਤਾਂ ਭਗਤ ਸੰਗੁ ਪਾਈਐ ॥੯॥

ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬੰਨ੍ਹੇ ਦਇਆਲੁ ਹੋਇਆ, ਬੇਬੇਬੇਬੇ ਭਯੋ ਬੰਨ੍ਹੇ ਪੁਰੋਹਿਤ ਹੋਇਆ ॥੯॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਲੇ ਮਯਾ 5 ॥

ਬਾਰਿ ਵਿਡਾਨੈ ਹੁੰਮਸ ਹੁੰਮਸ ਕੂਕਾ ਪਈਆ ਰਾਹੀ ॥

ਅੰਤ੍ਰਿ ਆਯੋਧਨਕ ਜਗਤ ਰੂਪੀ ਭਯਾਨਕੇ ਕੋਲਾਹਲ ਅੰਤ੍ਰਿ ਮਾਰਗੇ ਲੋਕਮਾਨੇ ਭਾਇ ਭਾਇ ਕਰੁਓ।

ਤਉ ਸਹ ਸੇਤੀ ਲਗਤੀ ਡੇਰੀ ਨਾਨਕ ਅਨਦ ਸੇਤੀ ਬਨੁ ਗਾਹੀ ॥੧॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਰੋ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਲਾਗੇ, ਅੰਤ੍ਰਿ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ ॥੧॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮਯਾ 5 ॥

ਸਚੀ ਬੈਸਕ ਤਿਨ੍ਹ ਸੰਗਿ ਜਿਨ ਸੰਗਿ ਜਪੀਐ ਨਾਉ ॥

ਭਯਾਨਕ ਬੰਨ੍ਹੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਅੰਤ੍ਰਿ, ਮਾਯਾ ਬੰਨ੍ਹੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਭਯੋ ਭਯੋ ਨਾਨਕ ਬੰਨ੍ਹੇ ਕਰੁਓ।

ਤਿਨ੍ ਸੰਗਿ ਸੰਗੁ ਨ ਕੀਚਈ ਨਾਨਕ ਜਿਨਾ ਆਪਣਾ ਸੁਆਉ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਚਾਹਾ ਬਾਪੁਰੇ ਕਦਾਪਿ ਬਾਂਗਠਿ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ਨੂਹੇ, ਯਾਹਾਰ ਨਿਯਰ ਕੀਝੇ ਬਾਧਿ ਆਵ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਭਠਿ ॥

ਸਾ ਵੇਲਾ ਪਰਵਾਣੁ ਜਿਤੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ॥

ਬੇਹਿ ਬਨਸ਼ ਬਾਕੁ ਹੋਇਆਵ, ਮੇਵੇ ਬਛਾ ਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਓ ਭੇਟ ਹੋਇਆਵ।

ਹੋਆ ਸਾਧੂ ਸੰਗੁ ਫਿਰਿ ਦੂਖ ਨ ਤੇਟਿਆ ॥

ਮਧਿ ਮਨੁਸ਼ ਬਾਖੁਕਾ ਬਾਂਗਠਿ ਕਰੇ, ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਚਾਹਾਕੁ ਦੂਖ ਲਾਗੇ ਨਾਹੀਂ।

ਪਾਇਆ ਨਿਹਚਲੁ ਥਾਨੁ ਫਿਰਿ ਗਰਭਿ ਨ ਲੇਟਿਆ ॥

ਮਧਿ ਮਨੁਸ਼ਕੁ ਨਿਝੋਓ ਖ਼ਾਨ ਮਿਲਿਆਵ, ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਬੇ ਧੂਨਵਾਰ ਗਭ ਮੋਨਿਰੇ ਆਬੇ ਨਾਹੀਂ।

ਨਦਰੀ ਆਇਆ ਇਕੁ ਸਗਲ ਬ੍ਰਹਮੇਟਿਆ ॥

ੴ ਕੁਝੁ ਹੋ ਚਾਹਾਕੁ ਬਰਭੁ ਦੇਖਾ ਧਿਅਠਿ ਆਭ

ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ਲਾਇ ਧਿਆਨੁ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਮੇਟਿਆ ॥

ਬਰੁ ਆਭਕੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰਿ ਬੇ ਨਿਯ ਧਾਨ ਚਭੁ-ਯਾਨਰੇ ਲਗਾਯ ਆਵ।

ਸਭੇ ਜਪੀਐ ਜਾਪੁ ਜਿ ਮੁਖਹੁ ਬੇਲੇਟਿਆ ॥

ਯਾਹਾ ਕੀਝੇ ਬੇ ਮੁਖਕੁ ਬੋਲਿਆਵ, ਬੇ ਬਰੁ ਪੁਰੂਕਾ ਯਪ ਹੀਂ ਯਪਿਆਵ।

ਹੁਕਮੇ ਬੁਝਿ ਨਿਹਾਲੁ ਸੁਖਿ ਸੁਖੇਟਿਆ ॥

ਪੁਰੂਕਾ ਖੁਰਮਕੁ ਰੂਠਿ ਮਨੁਸ਼ਕੁ ਆਨਧਿਓ ਹੋਇਆਵ ਆਭ ਬੁਝਪੂਰਕ ਰਹਿਆਵ।

ਪਰਖਿ ਖਜਾਨੈ ਪਾਏ ਸੇ ਬਹੁੜਿ ਨ ਖੋਟਿਆ ॥੧੦॥

ਯਾਹਾਕੁ ਪਰਖਾ ਕਰਿ ਪਰਮਾਨੁ ਨਿਯ ਭਭਾਰਰੇ ਰਖੁਝਝਿ, ਬੇ ਪੂਰੀ ਪਾਪੀ ਘੋਬਿਓ ਖੁਯਨਾਹੀਂ ॥੧੦॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਲਕ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਵਿਛੋਰੇ ਜੰਬੂਰ ਖਵੇ ਨ ਵੰਵਨਿ ਗਾਖੜੇ ॥

ਵਿਰਹਰ ਪਾਭਾ ਅਠਿ ਅਬਹੁ ਅਰੇ, ਯਾਹਾ ਬਹਿ ਖੁਯਨਾਹੀਂ।

ਜੇ ਸੇ ਧਣੀ ਮਿਲੰਨਿ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਸੰਬੁਰ ਸਚੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਧਿ ਮਾਨਿਕ-ਪੁਰੂ ਮਿਲਿਆਝਿ, ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਬਰੁ ਬਛਾ ਬੁਝ ਮਿਲਿਆਵ ॥੧॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮੁਕਾਮ 5 ॥

ਜਿਮੀ ਵਸੰਦੀ ਪਾਣੀਐ ਈਧਣੁ ਰਖੈ ਭਾਹਿ ॥

ਜਦੋਂ ਪਾਣੀਐ ਰਹਿੰਦਾ ਏਵਾਂ ਜਾਂ ਨਿਯਮਿਤ ਥਾਂ ਤੇ ਪਾਣੀ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ।

ਨਾਨਕ ਸੇ ਸਹੁ ਆਹਿ ਜਾ ਕੈ ਆਢਲਿ ਹਭੁ ਕੇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਖੋਲ੍ਹੋ ਮੇਰੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪਵੇ।

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਤੇਰੇ ਕੀਤੇ ਕੰਮ ਤੁਧੈ ਹੀ ਗੋਚਰੇ ॥

ਹੇ ਮਾਲਿਕ! ਤੇਰੇ ਕੀਤੇ ਕੰਮ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹੇਠ ਹੋਣਗੇ।

ਸੋਈ ਵਰਤੈ ਜਗਿ ਜਿ ਕੀਆ ਤੁਧੁ ਧੁਰੇ ॥

ਜਿਸਨੇ ਜਗਤ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹੇਠ।

ਬਿਸਮੁ ਭਏ ਬਿਸਮਾਦ ਦੇਖਿ ਕੁਦਰਤਿ ਤੇਰੀਆ ॥

ਮੈਂ ਭੈਰਵ ਦੇਖ ਕੇ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹੇਠ ਹੋਵਾਂਗਾ।

ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਤੇਰੀ ਦਾਸ ਕਰਿ ਗਤਿ ਹੋਇ ਮੇਰੀਆ ॥

ਮੇਰੇ ਮਾਲਿਕ! ਤੇਰੇ ਹੀ ਹੇਠ ਮੇਰੇ ਦਾਸ ਹੋਵਾਂਗਾ।

ਤੇਰੈ ਹਥਿ ਨਿਧਾਨੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਦੇਹਿ ॥

ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਨਿਧਾਨ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਹੀ ਮਾਲਿਕ ਹੈ।

ਜਿਸ ਨੇ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੇਇ ਲੇਹਿ ॥

ਜਿਸਨੇ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੇਇ ਲੇਹਿ।

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਬੇਅੰਤ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਈਐ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਬੇਅੰਤ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਈਐ।

ਜਿਸ ਨੇ ਹੋਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਸੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥੧੧॥

ਯਾਹਾ ਭਉਰੇ ਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੋਏ, ਥੇ ਹਿੰਨ ਚੋਰ ਨਾਮਰ ਖਾਨ ਕਰਿਯਾ॥11॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮੁਲਾ 5 ॥

ਕੜਛੀਆ ਫਿਰੰਨਿ ਸੁਆਉ ਨ ਜਾਣਨਿ ਸੁਈਆ ॥

ਪਾਤੁਰੇ ਭੋਯਨ ਰਹਿਯਾ, ਪਰਛੁ ਪਾਤੁ ਭੋਯਨਰ ਬਾਧ ਯਾਥੀ ਪਾਰੇ ਨਾਹਿੰ ਏਵੰ ਬਿਨਾ ਬਾਧਰੇ ਰਹਿਯਾ।

ਸੇਈ ਮੁਖ ਦਿਸੰਨਿ ਨਾਨਕ ਰਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸਿ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਥੇਹਿੰ ਪ੍ਰੇਮ ਬ੍ਰਹਮਰ ਦੇਯਾ ਯਾਯਾ, ਯਾਹਾ ਪ੍ਰਭੂਯਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰਬਰੇ ਲਾਨ ਰਹਿਯਾ॥1॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮੁਲਾ 5 ॥

ਖੇਜੀ ਲਧਮੁ ਖੇਜੁ ਛਡੀਆ ਉਜਾੜਿ ॥

ਬਖਾਨੀ ਗੁਰੂਯਾ ਵਾਰਾ ਮੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਬਖਾਨ ਕਰਿਯੋ, ਮੋਭੰ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਅਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਬਿਕਾਰ ਮੋਰਾ ਬ੍ਰਹਮਰ ਫਾਬਲ ਬਰਬਾਧ ਕਰਿ ਦੇਯਾ।

ਤੈ ਸਹਿ ਦਿਤੀ ਵਾੜਿ ਨਾਨਕ ਖੇਤੁ ਨ ਛਿਜਈ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਮੋ ਹੋ ਪਠੇ-ਪ੍ਰਭੂ! ਭੂ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਬਾਧ ਕਰਿ ਦੇਯੋ ਏਵੰ ਬਰਯਾਨ ਫਾਬਲ ਨਝੁ ਹੋਵ ਨਾਹਿੰ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ॥

ਆਰਾਧਿਹੁ ਸਚਾ ਸੇਇ ਸਤੁ ਕਿਛੁ ਜਿਸੁ ਪਾਸਿ ॥

ਹੋ ਭਾਯ! ਥੇਹਿੰ ਪਰਯਾਯਾਯਾ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ, ਯਾਹਾ ਪਾਯਰੇ ਬਰੁਕਿਯੋ ਅਯੋ।

ਦੁਹਾ ਸਿਰਿਆ ਖਸਮੁ ਆਪਿ ਖਿਨ ਮਹਿ ਕਰੇ ਰਾਸਿ ॥

ਥੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਕੂਯ ਕੂਯਰ ਮਾਲਿਕ ਅਠਉ ਏਵੰ ਏਕ ਯੋਗਰੇ ਹੂੰ ਕਾਰਯ ਬਫਾਯ ਕਰਿ ਦੇਯਾਯੋ।

ਤਿਆਗਹੁ ਸਗਲ ਉਪਾਵ ਤਿਸ ਕੀ ਓਟ ਗਹੁ ॥

ਭੂ ਬਰੁ ਭਪਾਲ ਭਪਾਯ ਕਰ ਏਵੰ ਚਾਹਾਯਾ ਆਗ੍ਰਿਯ ਨੋਅ।

ਪਉ ਸਰਣਾਈ ਭਜਿ ਸੁਖੀ ਹੂੰ ਸੁਖ ਲਹੁ ॥

ਚਾਹਾਯਾ ਯੋਗਰੇ ਆਥ ਏਵੰ ਬਰੋਭਯ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰ।

ਕਰਮ ਧਰਮ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ਸੰਤਾ ਸੰਗੁ ਹੋਇ ॥

ਗੁੰਭ ਕਰਮ, ਧਰਮ ਏਵੰ ਚੰਡ ਭਾਨ ਬਲਭਨਯਕ ਬਯਾਓਰੇ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯਕਯਾ।

ਜਪੀਐ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਗੈ ਕੋਇ ॥

ਅਨੁਭ ਨਾਮ ਯਧਿਵਾ ਭਾਰਾ ਪੁਾਗੀਕੂ ਕੋਯਿਬਿ ਰਿਯੁ ਆਬੇ ਨਾਹਿੰ।

ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਤਿਸੁ ਮਨਿ ਵੁਠਿਆ ॥

ਯਾਯਾ ਭੁਪਰੇ ਪਰਮਾਨੁ। ਨਿਯੇ ਧਯਾਨੁ ਹੋਯਕਯਾਯੁ, ਚਾਯਾਰ ਮਨਰੇ ਹੁੰ ਬੇ ਬਾਬ ਕਰਿਯਾਯੁ ਏਵੰ

ਪਾਈਅਨ੍ਰਿ ਸਭਿ ਨਿਧਾਨ ਸਾਹਿਬਿ ਤੁਠਿਆ ॥੧੨॥

ਚਾਯਾਯਾ ਪੁਬਯੁਭਾ ਭਾਰਾ ਬਰੁ ਯਯਗਾ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯਕਯਾਯੁ॥12॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਯਕ ਮਯਕਾ 5 ॥

ਲਧਮੁ ਲਭਣਹਾਰੁ ਕਰਮੁ ਕਰੰਦੋ ਮਾ ਪਿਰੀ ॥

ਯੋਭੋਭੋਯੇਯੇ ਯੋਯਾਰ ਪੁੰਯੁਭਮ ਯੋਯਾਭੋ ਕੁਪਾ ਕਰਿਯਯੁ, ਬਯਾਨ ਯੋਯਾਯ ਯਯਰਯੁ ਯੁੰ ਬਯਾਨ ਕਰਿ
ਯੋਯਕਯੁ।

ਇਕੋ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ਨਾਨਕ ਬਿਆ ਨ ਪਸੀਐ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਏਕ ਯਯਰ ਯੁੰ ਯਯਭਰ ਰਯਯਯਯਾ ਅਯਯੁ, ਚਾਯਾਯਾ ਰਿਨਾ ਆਯ ਕੇਯੁ ਨਯਰ ਆਯਯੁ
ਨਾਹਿੰ॥1॥

ਮਃ ੫ ॥

ਯਯਕਾ 5 ॥

ਪਾਪੜਿਆ ਪਛਾੜਿ ਬਾਣੁ ਸਚਾਵਾ ਸੰਨਿ ਕੈ ॥

ਬਯਯਰ ਬਾਯ ਯਯਯ ਯੁੰਯਨ ਨਾਯ ਕਰ।

ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰੜਾ ਚਿਤਾਰਿ ਨਾਨਕ ਦੁਖੁ ਨ ਥੀਵਈ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੁਯਾ ਮਯੁਯੁ ਯੁੰਯਗਾ ਕਰ, ਕੋਯਿਬਿ ਯੁੰਯਗਾ ਗੁਾਬ ਕਰਿਵ ਨਾਹਿੰ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਯਯ1 ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਪਾਈਅਨੁ ਠਾਢਿ ਆਪਿ ॥

ਬੇਯੁ ਰਿਯੁ ਨਿਯਾਯਾ ਪੁਯੁ ਧਯਾ-ਧਯਾ ਅਯਯੁ, ਯਿਯ ਬੁਯੁ ਯੁਯਯ ਗਾਯਕ ਕਰਿ ਧੋਯਕਯੁ।

ਜੀਅ ਜੰਤ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਤਿਸ ਨੇ ਸਦਾ ਜਾਪਿ ॥

ਬੇਹੁੰ ਘੋਰੁ ਭਯੋ ਬੰਦਾ ਜਪ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਚ, ਯਿਐ ਜੀਵ-ਯਭੁਯਾ ਪੁਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਹੋਇਆਇ,

ਦਇਆ ਧਾਰੀ ਸਮਰਥਿ ਚੁਕੇ ਬਿਲ ਬਿਲਾਪ ॥

ਬੇਹੁੰ ਬੰਦਾ ਪੁਰਿ ਮੋਹਿ ਭਯੋ ਕਰਿਯੋ ਏਵੰ ਮੋਹਿ ਬੰਦੁ ਧੁੰਧ-ਧੁੰਧੁ ਧੁੰਧੁ ਹੋਇਆਇ।

ਨਠੇ ਤਾਪ ਦੁਖ ਰੋਗ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪਿ ॥

ਧੁੰਧੁ ਗੁਰੁ ਪੁਰਿ ਭਯੋ ਮੋਹਿ ਬੰਦਾ, ਧੁੰਧੁ ਏਵੰ ਮੋਹਿ ਬੰਦੁ ਧੁੰਧੁ ਹੋਇਆਇ।

ਕੀਤੀਅਨੁ ਆਪਣੀ ਰਖ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਿ ਥਾਪਿ ॥

ਧੰਨਧੰਨੁ ਪਰਮਾਨੁ। ਬੰਦੁ ਮੋਹਿ ਰਖਿ ਕਰਿ ਮੋਹਿ ਬੰਦੁ ਬੰਦੁ ਅਭਿਯੋ ਏਵੰ

ਆਪੇ ਲਇਅਨੁ ਛਡਾਇ ਬੰਧਨ ਸਗਲ ਕਾਪਿ ॥

ਬੰਦੁ ਬੰਧਨ ਕਾਧਿ ਬੇ ਨਿਯੋ ਮੋਹਿ ਬੰਦੁ ਕਰਿ ਬੇਯੋ।

ਤਿਸਨ ਬੁਝੀ ਆਸ ਪੁੰਨੀ ਮਨ ਸੰਤੋਖਿ ਧ੍ਰੁਪਿ ॥

ਮੋਹਿ ਭਯੋ ਧੁੰਧੁ ਹੋਇਆਇ, ਆਗਿ ਧੁੰਧੁ ਹੋਇਆਇ ਏਵੰ ਮੋਹਿ ਮਨ ਪੁਰਿ ਹੋਇਆਇ।

ਵਡੀ ਹੂੰ ਵਡਾ ਅਪਾਰ ਖਸਮੁ ਜਿਸੁ ਲੇਖੁ ਨ ਪੁੰਨਿ ਪਾਪਿ ॥੧੩॥

ਬੇਹੁੰ ਮਾਨਿਕ ਪੁਰਿ ਬੰਦੁ ਭਯੋ ਭਯੋ ਅਪਾਰ ਅਭਿਯੋ ਧੰਨ ਧੰਨ ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਯੋ॥13॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਪਿਕਾ ਮਹਿਲਾ 5 ॥

ਜਾ ਕਉ ਭਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇਈ ਜਪਾਤ ॥

ਮਾਯਾ ਭਯੋ ਪੁਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਇਆਇ, ਬੇ ਹਰਿਨਾਮ ਜਪ ਕਰਿਯਾ।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਤਿਨ ਰਾਮ ਸਿਉ ਭੇਟਤ ਸਾਧ ਸੰਗਾਤ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਬੇਯੋਭੇ ਮੇਲਨ ਹੋਵਾ ਭਯੋ ਜੀਵਨ ਪੁਰਿ ਰਾਮਯੋ ਬੇਬੇਯੋ ਲਾਗਿਯਾ॥1॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮਹਿਲਾ 5 ॥

ਰਾਮੁ ਰਮਹੁ ਬਡਭਾਗੀਹੋ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸੇਇ ॥

ਹੇ ਭਾਗਯਾਲੀ ਜੀਵ! ਬੇਹੁੰ ਨਾਮ-ਸੁਰਗ ਕਰ, ਧੰਨ ਜਲ, ਸੁਲ ਏਵੰ ਆਕਾਸ਼ ਪੁਰਿ ਸੁਲਯੋ
ਵਿਧਾਨਾ ਅਭਿਯੋ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਅਰਾਧਿਐ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਕਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨੂੰ ਕੋਈ ਬਿਘਨ ਆਇ ਨਾਹੀ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ॥

ਭਗਤਾ ਕਾ ਬੋਲਿਆ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ ਦਰਗਹ ਪਵੈ ਥਾਇ ॥

ਭਗਤ ਵੋਲੀਯੋ, ਬਹੁ ਬਚਨ ਭਗਵਾਨਜੀ ਸੰਭਾਰਿ ਹੋਇਆ। ਏਵਾਂ ਪਰੇ ਬਝਯਰ ਧਰਮਾਰੇ ਕਾਮ ਆਇਆ।

ਭਗਤਾ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਰਤੇ ਸਚਿ ਨਾਇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਭਗਤ ਪਾਛੋਂ ਚੋਰ ਹੋਂ ਬਾਹਾਰ। ਅਛਿ ਏਵਾਂ ਬੇ ਬਝਯਨਾਮਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾ।

ਜਿਸ ਨੇ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਤਿਸ ਕਾ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥

ਮਾਫ਼ਾ ਭਧਰੇ ਚੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੋਯ, ਚਾਫ਼ਾਰ ਦੁਖ-ਬਝਾਧ ਨਝੁ ਹੋਇਆ।

ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਦਇਆਲ ਓਨ੍ਹਾ ਮਿਹਰ ਪਾਇ ॥

ਹੇ ਵਲਾਨਿਖ੍ਹ! ਏਹੁ ਭਭ ਚੇਰੇ ਝੁੰ ਅਚੇ, ਚਾਹਾ ਭਧਰੇ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ।

ਦੁਖੁ ਦਰਦੁ ਵਡ ਰੇਗੁ ਨ ਪੇਹੇ ਤਿਸੁ ਮਾਇ ॥

ਦੁਖੁ, ਯਭੁਗਾ, ਬਭ ਰੋਗ ਏਵੰ ਮਾਯਾ ਚਾਹਾਯੂ ਬੁਝਿ ਕਰੇਨਾਝੁੰ।

ਭਗਤਾ ਏਹੁ ਅਧਾਰੁ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਗਾਇ ॥

ਗੋਵਿੰਦਾ ਗੁਣਗਾਨ ਝੁੰ ਭਭਰੇ ਜੀਵਨ ਆਖਾਰ ਅਚੇ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਇਕੇ ਇਕੁ ਧਿਆਇ ॥

ਬੇ ਬਧਾ-ਬਰਵਾ ਏਕ ਭਗੁਰੇਖਾ ਧਾਨ ਝੁੰ ਕਰਿਯਾਏ ਏਵੰ

ਪੀਵਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਜਨ ਨਾਮੇ ਰਹੇ ਅਘਾਇ ॥੧੪॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ-ਨਾਮ ਪਾਨ ਕਰਿ ਨਾਮਰੇ ਝੁੰ ਚੁਧੁ ਰਹਿਯਾਏ॥14॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਲਕ ਮਃ 5 ॥

ਕੋਟਿ ਬਿਘਨ ਤਿਸੁ ਲਾਗਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਵਿਸਰੈ ਨਾਉ ॥

ਮਾਯਾ ਪਾਯਰੇ ਭਗੁਰੇਖਾ ਨਾਮ ਬਿਘਨਰੇ ਝੋਲਕਯਾਏ, ਚਾਹਾਯੂ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਬਿਘਨ ਲਾਗਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਅਨਦਿਨੁ ਬਿਲਪਤੇ ਜਿਉ ਸੁੰਞੈ ਘਰਿ ਕਾਉ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਪਰਿ ਲੋਕ ਬਰਵਾ ਰੋਧਨ ਕਰਿਯਾਏ, ਮੋਹਰਿ ਗੁਨਪ ਘਰੇ ਕਾਭ ਕਾ ਕਾ ਕਰਿਯਾਏ॥1॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮਃ 5 ॥

ਪਿਰੀ ਮਿਲਾਵਾ ਜਾ ਥੀਐ ਸਾਈ ਸੁਹਾਵੀ ਰੁਤਿ ॥

ਬੇਬਿ ਰੁਤੁ ਬ੍ਰਹਮਰ ਅਚੇ, ਮੋਹਰੇਬੇਲੇ ਪੁੰਨਰੇ ਪੁੰਨਾ ਬੇਬਿ ਮਿਲੇ ਝੋਲਕਯਾਏ।

ਘੜੀ ਮੁਹਤੁ ਨਹ ਵੀਸਰੈ ਨਾਨਕ ਰਵੀਐ ਨਿਤ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਚਾਹਾਯੂ ਨਿਤਪੁ ਬ੍ਰਹਮਰ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਭ ਏਵੰ ਏਕ ਬਿਘਨ ਪਾਯੂ ਭਰਿਭ ਰੂਝੇ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ॥

ਸੂਰਬੀਰ ਵਰੀਆਮ ਕਿਨੈ ਨ ਹੋੜੀਐ ॥

ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਅਤੇ ਅਹੰਕਾਰ ਅਤੇ ਬੁਰਕਾਰ ਉ ਪਰਾਕੁਸ਼ਟ ਮੇ ਬੇਮਾਨਕੂ ਕੋਈ ਬਿ
ਗੰਭੀਰਾਨੀ ਅਕਤੁ ਹੋਇ,

ਫਉਜ ਸਤਾਣੀ ਹਾਠ ਪੰਚਾ ਜੋੜੀਐ ॥

ਅਤੇ ਪਾਸ਼ ਵਿਕਾਰਕੂ ਵਾਪਾ ਦੇਕ ਪਾਰਭਿ ਨਾਹੀਂ।

ਦਸ ਨਾਰੀ ਅਉਧੁਤ ਦੇਨਿ ਚਮੋੜੀਐ ॥

ਦਸ ਭੈਰਵੀ ਅਵਧੁਤ ਪ੍ਰਭੂਸਕੂ ਮਖ ਵਿਕਾਰਕੇ ਲਗਾਏ ਰਖੁਏ।

ਜਿਣਿ ਜਿਣਿ ਲੈਨ੍ ਰਲਾਇ ਏਹੇ ਏਨਾ ਲੋੜੀਐ ॥

ਬਹੁਯੋ ਭਧਕੇ ਵਿਭਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਨਿਭ ਬਾਧੁਕੇ ਮਿਲਾਏ ਆਇਓ।

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਇਨ ਕੈ ਵਸਿ ਕਿਨੈ ਨ ਮੋੜੀਐ ॥

ਉਗ੍ਰਿਯਾਨੁਕ ਦੂਜੀਆ ਚਾਹਾਯੋ ਬਗੈਰੇ ਆਪ ਅਤੇ ਕੇਹੀ ਮਖ ਚਾਹਾਯੋ ਬਹਿਤ ਬੰਧਨ ਕਰਿ ਪਾਰਭਿ ਨਾਹੀਂ।

ਭਰਮੁ ਕੋਟੁ ਮਾਇਆ ਖਾਈ ਕਹੁ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਤੋੜੀਐ ॥

ਭ੍ਰਮ ਰੂਪੀ ਦੂਰ ਅਤੇ ਮਾਯਾਯੋ ਗਾਏ ਕੂ ਕੇਯੋ ਵਿਧੁਕੇ ਦੂਰ ਕਰਾਯਾਏ ਪਾਰਿਥ?

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਆਰਾਧਿ ਬਿਖਮ ਦਲੁ ਫੋੜੀਐ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂਯੋ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਥਾ ਬਾਰਾ ਅਤੇ ਦੂਰ ਕਰਾਯਾਏ ਪਾਰਿਥ, ਅਧੁਪਾਯੋ

ਹਉ ਤਿਸੁ ਅਗੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਰਹਾ ਕਰ ਜੋੜੀਐ ॥੧੫॥

ਮੂੰ ਬਰਥਾ ਬੇਹੀ ਗੁਰੂਯੋ ਬੰਧਨੁਕੇ ਬਾਧ ਮੋਢੀ ਦਭਾਯਾਨ ਰਹਿਏ।॥15॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਪਾਲ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕਿਲਵਿਖ ਸਭੇ ਉਤਰਨਿ ਨੀਤ ਨੀਤ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥

ਨਿਭ ਪਰਮਾਨੁਯੋ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਥਾ ਬਾਰਾ ਬਹੁ ਪਾਪ ਵਾਹਾਰ ਹੋਯਾਏ।

ਕੋਟਿ ਕਲੇਸਾ ਉਪਜਹਿ ਨਾਨਕ ਬਿਸਰੈ ਨਾਉ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮਧਿ ਪਰਮਾਨੁਯੋ ਨਾਮ ਵਿਸ਼ਰਯੋ ਹੋਯਾਏ, ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਦੁਸ਼ਟ-ਕੋਯੋ ਭਧੁ
ਹੋਯਾਏ।॥1॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮਹਲਾ 5 ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਭੇਟਿਐ ਪੂਰੀ ਹੋਵੈ ਜੁਗਤਿ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਛਾ ਗੁਰੂਯੋਂ ਬਹਿਤ ਭੇਟ ਹੋਵਾ। ਪਰੇ ਜੀਵਨਮੂਲੇ ਪਾਯਕਾਰ ਮੂਲੇ ਮਿਲੇ।ੴ ਏਕੰ

ਹਸੰਦਿਆ ਖੇਲੰਦਿਆ ਪੈਨੰਦਿਆ ਖਾਵੰਦਿਆ ਵਿਚੇ ਹੋਵੈ ਮੁਕਤਿ ॥੨॥

ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ, ਖੇਲੇ, ਖਾਏ, ਪੈਨੰਦੇ ਮੂਲੇ ਹੋਵੇ।੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ॥

ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਜਿਨਿ ਭਰਮ ਗੜੁ ਤੋੜਿਆ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਬਦਗੁਰੂ ਖਨਾ-ਖਨਾ ਅਚਛੇ, ਮੇਧ ਭਰਮ ਦੂਰੇ ਖਾਧ ਕਰੇ।

ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸਿਉ ਜੋੜਿਆ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਬਦਗੁਰੂ ਝੂਠੇ ਮੋਹਾਧਾ ਅਚਛੇ, ਮੇਧ ਮੋਹੇ ਭਗਵਾਨਯੋਂ ਬਹਿਤ ਮਿਲਾਏ ਦੇਖਛੇ।

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਅਖੁਟੁ ਗੁਰੁ ਦੇਇ ਦਾਰੂਓ ॥

ਪੁਰਾ-ਨਾਮਰ ਅਭਿਮਾਨ ਭਛਾਰੇ ਗੁਰੂ ਮੋਹੇ ਔਖਾ ਰੂਪਰੇ ਦੇਖਛੇ ਏਕੰ

ਮਹਾ ਰੋਗੁ ਬਿਕਰਾਲੁ ਤਿਨੈ ਬਿਦਾਰੂਓ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਔਖਾ ਭਾਰਾ ਮਾਧਾ ਬਿਕਰਾਲ ਰੋਗਾ ਦੂਰੇ ਕਰੇ ਦੇਖਛੇ।

ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਬਹੁਤੁ ਖਜਾਨਿਆ ॥

ਮੋਹੇ ਪੁਰਾ-ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਕਛੂਤ ਕਠ ਖਾਏ। ਬਾਧਾ ਹੋਏ ਮਾਏ

ਜਿਤਾ ਜਨਮੁ ਅਪਾਰੁ ਆਪੁ ਪਛਾਨਿਆ ॥

ਮਾਧਾਭਾਰਾ ਅਪਾਰੇ ਜਨਮੇ ਮਾਧੇ ਪਰਿਚਯੇ ਮਿਲੇ।

ਮਹਿਮਾ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ਗੁਰ ਸਮਰਥ ਦੇਵ ॥

ਬਰਕਾਤਾ ਬਰਥੇ ਗੁਰੂਦੇਵਯੋਂ ਮਾਧੇ। ਕਰਮਾਏ ਪਾਰਿਵੇ ਨਾਏ, ਕਾਰਣ

ਗੁਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਪਰੰਪਰ ਅਲਖ ਅਭੇਵ ॥੧੬॥

ਗੁਰੂ ਨਿਯੇ ਹੋ ਪਰੰਬਰ-ਪਰਮੇਸੁਰੇ ਅਪਾਰਾਧੇ, ਅਭਿਯੋ ਏਕੰ ਅਭੇਦ ਬਰਥੇ ਰੂਪ ਅਚਛੇ॥16॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫ ॥

ਗੁਰੂਕ ਮਾਧੇ 5 ॥

ਉਦਮੁ ਕਰੇਦਿਆ ਜੀਉ ਤੂੰ ਕਮਾਵਦਿਆ ਸੁਖ ਭੁੰਚੁ ॥

ਹੇ ਜੀਵ! ਤੂੰ ਨਾਮ-ਸ਼ੁਰਗ ਭਰਪੂਰ ਕਰੇ ਨਿਯਮ ਨਿਯਮ ਅਭਿਵਾਹਿਤ ਕਰ, ਅਭਿ ਬਾਖਸ਼ਿਤ ਭਾਰਾ ਤੂੰ ਬੁਝ
ਭੋਗ ਕਰਿਓ।

ਧਿਆਇਦਿਆ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲੁ ਨਾਨਕ ਉਤਰੀ ਚਿੰਤ ॥੧॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਨਾਮ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਓ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਿਵੇ ਅਵਾਂ ਭੋਗ ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾਵੇ॥1॥

ਮਃ ੫ ॥

ਪੰਨਾ 5 ॥

ਸੁਭ ਚਿੰਤਨ ਗੋਬਿੰਦ ਰਮਣ ਨਿਰਮਲ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ! ਮੋਹਭੇਦ ਗੁਣ ਚਿੰਤਨ, ਸ਼ੁਰਗ ਅਵਾਂ ਨਿਰਮਲ ਸਾਧੂ-ਸੰਗਠਿਤ ਧਾਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵਿਸਰਉ ਇਕ ਘੜੀ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਭਗਵੰਤ ॥੨॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਨਾਮ ਭਰਪੂਰ ਅਪਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੇਰੇ ਭੋਗ ਨਾਮਕੁ ਅਕ ਸ਼ਰਧਾ ਪਾਯੋ ਮੇਰੇ ਭੁਲੇ ਹੋਵੇ
ਨਾਹੀ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ॥

ਤੇਰਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇ ਤ ਕਾਰੇ ਡਰਪੀਐ ॥

ਹੇ ਬਾਨੀ! ਮੋਹਭੇਦਵੇਲੇ ਬਹੁਕਿਓ ਭੋਗ ਭਾਰਾ ਘਰਿਤ ਹੋਯਾਵੇ, ਆਮੋ ਕਾਇਕੋ ਭਲੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਿਓ?

ਜਿਸੁ ਮਿਲਿ ਜਪੀਐ ਨਾਉ ਤਿਸੁ ਜੀਉ ਅਰਪੀਐ ॥

ਮਾਯਾ ਬਹਿਤ ਮਿਥੀ ਨਾਮ-ਸ਼ੁਰਗ ਕਰਾਯਾਵੇ ਆਪ, ਭਾਵਾਨੁ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਪਰਿ ਕਰਿਓ ਭਰਿਤ।

ਆਇਐ ਚਿਤਿ ਨਿਹਾਲੁ ਸਾਹਿਬ ਬੇਸੁਮਾਰ ॥

ਬੇਹਿ ਅਸੁਮਾਰੀ ਮਾਨਿਕ ਮਨਰੇ ਸ਼ੁਰਗ ਕਰਿਓ ਭਾਰਾ ਜੀਵ ਆਨੰਦਿਤ ਹੋਯਾਵੇ।

ਤਿਸ ਨੇ ਪੇਹੇ ਕਵਣੁ ਜਿਸੁ ਵਲਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥

ਮਾਯਾ ਬਹਿਤ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਭਿ, ਭਾਵਾਨੁ ਕੀਰਤੀ ਦੂਰਿ ਸੁਰਿ ਕਰੇਨਾਹੀ।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕੈ ਵਸਿ ਨ ਕੋਈ ਬਾਹਰਾ ॥

ਬਹੁ ਕੀਰਤੀ ਭਾਵਾਨੁ ਵਸਰੇ ਅਭਿ ਅਵਾਂ ਕੇਹੀ ਮੇਰੇ ਭਾਵਾਨੁ ਭੁਭੁ ਮਾਯਾਵੇ ਨਾਹੀ।

ਸੇ ਭਗਤਾ ਮਨਿ ਵੁਠਾ ਸਚਿ ਸਮਾਹਰਾ ॥

ਬੇਹਿ ਪਰਮ-ਬਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਭਭਰ ਮਨਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਓ ਆਪ ਅਵਾਂ ਭਾਵਾਰ ਅਭਿਰਾਮਾਵੇ ਰਹਿਓ।

ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਧਿਆਇਨਿ ਤੁਧੁ ਤੂੰ ਰਖਣ ਵਾਲਿਆ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਚੋਰ ਧਾੜ ਚੋਰ ਹੂੰ ਖਾਨ ਕਰੇਪਾਏ ਏਵੰ ਤੂ ਹੂੰ ਚਾਹਾਯ ਰਖਾਕਾਰੀ ਔਰੁ।

ਸਿਰਿ ਸਭਨਾ ਸਮਰਥੁ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥੧੭॥

ਤੂੰ ਹੂੰ ਬਹੁ ਜੀਵਯਾ ਭਧਰੇ ਬਸੰਤਿ ਮਾਲਿਕ ਅਰੁ, ਐਵੰ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪੇਰੇ ਬਸੰਤਯੁ ਕ੍ਰਿਪਾਥਿ ਕਰੂ ॥17॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਲੀਯਾ ਮੁਲਾ 5 ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਦ ਲੋਭ ਮੋਹ ਦੁਸਟ ਬਾਸਨਾ ਨਿਵਾਰਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਰੋਸੇ! ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਅਹੰਕਾਰ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਭਧਾ ਦੁਸਟ ਨਾਸ਼ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਰਖਾ ਕਰ।

ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣੇ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਿ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਬਰਵਾ ਭੋਗੇ ਪਾਸਰੇ ਬਸੰਤਿ ਅਰੇ ॥1॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮੁਲਾ 5 ॥

ਖਾਂਦਿਆ ਖਾਂਦਿਆ ਮੁਹੁ ਘਠਾ ਪੈਨੰਦਿਆ ਸਭੁ ਅੰਗੁ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਯਜਨ ਗਾਯਤ੍ਰੀ ਮੁਖੰ ਘੜੇ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ਅਭਿ ਗੰਗਾਯਾ ਬਹੁ ਅਯਾ ਪੈਨੰਦਿ ਪੈਨੰਦਿ ਖਾਯਾ ਹੋਯਾਯਾਯਾ।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਿਥੁ ਤਿਨਾ ਦਾ ਜੀਵਿਆ ਜਿਨ ਸਚਿ ਨ ਲਗੇ ਰੰਗੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਾਵਾਰ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਯਾਨ ਮੋਹਿਯਾ ਅਰੇ, ਮਾਯਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਬਧ ਬਾਧ੍ਵਰੇ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਜਿਉ ਜਿਉ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਤਿਵੈ ਤਿਉ ਹੋਵਣਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਯਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਭੋਗੇ ਭੁਕ੍ਤ ਮੋਹਿਯਾ ਹੋਯਾਯਾ, ਦੁਨੀਆ ਬੇਧਰੇ ਹੋਯਾਯਾ।

ਜਹ ਜਹ ਰਖਹਿ ਆਪਿ ਤਹ ਜਾਇ ਖੜੋਵਣਾ ॥

ਤੂੰ ਮੋਹਿਯਾ ਮੋਹਿਯੋ ਰਖੇ ਮਧ, ਮੂੰ ਬੇਧਾਯਾ ਮਾਯਾ ਵਯਾਯਾਯਾ ਹੋਯਾਯਾ।

ਨਾਮ ਤੇਰੈ ਕੈ ਰੰਗਿ ਦੁਰਮਤਿ ਧੋਵਣਾ ॥

ਭੋਗੇ ਨਾਮਰੇ ਰਖੇਰੇ ਨਿਯ ਦੁਰਮਤਿਯੋ ਮੋਹਿਯਾਯਾ।

ਜਪਿ ਜਪਿ ਤੁਧੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਭਰਮੁ ਭਉ ਖੇਵਣਾ ॥

ਹੇ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪੁਰੂ! ਚੋਰ ਨਾਮ ਜਪਿ ਜਪਿ ਮੇਰੇ ਫਿਰਾ ਏਕੰ ਭਲੇ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਯਾਯਾ।

ਜੇ ਤੇਰੈ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਸੇ ਜੋਨਿ ਨ ਜੋਵਣਾ ॥

ਮੇਰੇ ਜੀਵ ਚੋਰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗੇਰੇ ਲੀਨ ਥਾਵ, ਸੇ ਮੇਰੇ ਪਠਭਾਝੂ ਬੂਝਨਾਝੀ।

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਇਕੁ ਨੈਣ ਅਲੇਵਣਾ ॥

ਨਿਯੋਗ ਨੇਤ੍ਰੇਰੇ ਭਿੰਨੇਰੇ ਵਾਝੇਰੇ ਏਕ ਯੋਗੇਰੇ ਝੀਂ ਵੇਖਾਯਾਯਾਯਾ।

ਜਿਨ੍ਹੀ ਪਛਾਤਾ ਹੁਕਮੁ ਤਿਨ੍ਹ ਕਦੇ ਨ ਰੋਵਣਾ ॥

ਮੇਰੇ ਪੁਰੂਯੋ ਬੁਝਾਯਾਯਾਯਾ ਜਾਣਿਥਾਵ, ਸੇ ਕਦਾਪਿ ਬਿਲਾਪ ਕਰੇ ਨਾਝੀ।

ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਬਖਸੀਸ ਮਨ ਮਾਹਿ ਪਰੋਵਣਾ ॥੧੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਚਾਹਾਕੁ ਪੁਰੂ ਨਾਮਰੇ ਵਾਨ ਪ੍ਰਾਥੁ ਹੋਯਾਯਾਯਾ, ਯਾਹਾਕੁ ਸੇ ਭਲੇ ਪਾਯਾਯਾਯਾ॥18॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮੁਕੁਲਾ 5 ॥

ਜੀਵਦਿਆ ਨ ਚੇਤਿਓ ਮੁਆ ਰਲੰਦੜੇ ਖਾਕ ॥

ਮੇਰੇ ਵਧਾਯਾਯਾ ਨਿਯੋਗ ਜੀਵਨੇਰੇ ਕੇਵੇ ਭਗਵਾਨਯੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਨਾਝੀ, ਪ੍ਰਾਣ ਗਲਾ ਪਰੇ ਮਾਧਿਰੇ ਰੀਝਿਯਾਯਾ।

ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਸੰਗਿ ਗੁਦਾਰਿਆ ਸਾਕਤ ਮੂੜ ਨਪਾਕ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇਵਾਯਾ ਮੂਰ੍ਧ ਏਕੰ ਗਾਯਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਦੂਰਿਥਾ ਸਵਿਤ ਆਸਯ ਹੋਯਾਯਾ ਨਿਯੋਗ ਜੀਵਨ ਵਧਾਯਾਯਾ ਹੋਯਾਯਾ ਥਾਵ॥1॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮੁਕੁਲਾ 5 ॥

ਜੀਵਦਿਆ ਹਰਿ ਚੇਤਿਆ ਮਰਦਿਆ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ॥

ਮੇਰੇ ਜੀਵਨੇਰੇ ਹਰਿਯੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਯਾ ਆਯਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਸਫਲੇਰੇ ਮਧ ਹਰਿਯੋ ਪ੍ਰੇਮੇਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾਯਾ,

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਤਾਰਿਆ ਨਾਨਕ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਵਰੇ ਵਧਾਯਾ ਨਿਯੋਗ ਅਨੂਯਾਯਾ ਜੀਵਨ ਸਾਧੁਯੋ ਸਫਲੇਰੇ ਸਫਲ ਕਰੇ ਨੇਯਾਯਾ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਆਪਿ ਰਖਣ ਵਾਲਿਆ ॥

ਪਰਮਾਨ੍ਹ ਨਿਯੋਗੇ ਹੋਂ ਮ੍ਰੁਗ-ਮ੍ਰੁਗਾਭਰਨੁਯਾਵਯੁ ਰਲਾ ਕਰਿਆਬੁਝਭਿ।

ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ਸਚੁ ਪਸਾਰਿਆ ॥

ਹੇ ਕਰਮ! ਚੋਰ ਨਾਮ ਬਢਾ ਅਚੋਰ ਆਯ ਚੋਰ ਬਢਾਨਾਮ ਹੋਂ ਬੁਝਿਓ ਚਾਰਿਆਭੇ ਪੁਬਾਰ
ਹੋਯਾਯਾ।

ਊਣਾ ਕਹੀ ਨ ਹੋਇ ਘਟੇ ਘਟਿ ਸਾਰਿਆ ॥

ਊ ਕੇਯੋ ਯਾਵ ਭਿਓਰੇ ਮਧ ਕਮ ਨੂਹੋਂ ਭਯਾ ਕੋਯੋ ਕੋਯੋਰੇ ਮਧਯੁਧ ਅਯੁ।

ਮਿਹਰਵਾਨ ਸਮਰਥ ਆਪੇ ਹੀ ਘਾਲਿਆ ॥

ਊ ਬਢ ਧਯਾਨੁ ਅਯੁ, ਬਧੁ ਕਿਛਿ ਕਰਿਵਾਰੇ ਬਮਥ ਅਯੁ ਆਯ ਊ ਬਧੁ ਹੋਂ ਯਾਵ ਧਾਰਾ ਨਿਯ ਬੇਵਾ
ਕਰਾਯ।

ਜਿਨ੍ ਮਨਿ ਵੁਠਾ ਆਪਿ ਸੇ ਸਦਾ ਸੁਖਾਲਿਆ ॥

ਯਾਯਾਰ ਮਨਰੇ ਊ ਨਿਵਾਬ ਕਰੁ, ਬੇ ਬਧਾ ਬੁਝੀ ਰਹਿਯਾ।

ਆਪੇ ਰਚਨੁ ਰਚਾਇ ਆਪੇ ਹੀ ਪਾਲਿਆ ॥

ਊ ਨਿਯੋਗੇ ਹੋਂ ਬੁਝਿਆ ਵਯਾਯ ਨਿਯੋਗੇ ਚਾਯਾਰ ਪਾਲਨ ਪੋਯਾਬ ਕਰੁ।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਬੇਅੰਤ ਅਪਾਰਿਆ ॥

ਹੇ ਅਯਯ ਆਪੋ ਅਪਾਰ ਪੁਯੁ! ਬਧੁ ਕਿਛਿ ਊ ਨਿਯੋਗੇ ਹੋਂ ਅਯੁ।

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਟੇਕ ਨਾਨਕ ਸੰਮੁਹਾਲਿਆ ॥੧੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਪੂਰੁ ਗੁਰੁਯਾ ਬਾਯਾਰਾ ਨੇਯ ਨਾਮ ਬੁਝਯੋ ਕਰਿਯਾ॥19॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੁਰੁਕ ਮਧਯਾ 5 ॥

ਆਦਿ ਮਧਿ ਅਰੁ ਅੰਤਿ ਪਰਮੇਸਰਿ ਰਖਿਆ ॥

ਆਧਿ, ਮਧ ਭਯਾ ਅਯਰੇ ਬਧਾ ਹੋਂ ਪਰਮੇਸਰੁ ਆਧਰ ਰਲਾ ਕਰਿਯਯਭਿ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਿਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚਖਿਆ ॥

ਬਯਾ ਗੁਰੁ ਮੋਯਭੇ ਹਰਿ ਨਾਮਾਨੁਭ ਧੋਯਯਯਭਿ, ਯਾਯਾ ਮੂੰ ਬਢ ਬਾਧ ਬਧਿਭ ਚਾਯੁਯਯਭਿ।

ਸਾਧਾ ਸੰਗੁ ਅਪਾਰੁ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਵੈ ॥

ਬਾਯੁਯਾ ਬਯਾਭੇਰੇ ਯਾਭਿ ਧਿਨ ਅਪਾਰ ਹਰਿਯਾ ਗੁਣ ਯਾਯ ਕਰਿਯਾਯ,

ਪਾਏ ਮਨੋਰਥ ਸਭਿ ਜੋਨੀ ਨਹ ਭਵੈ ॥

ਮਾਏ! ਫਲਰੇ ਯਾਗਨਰ ਬਹੁ ਮਨੋਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾਏ ਅੰਤ੍ਰਿ ਵਰ੍ਹਮਾਨ ਮੋਨਿਰ ਚਕ੍ਰਰੇ ਪਤ੍ਰਭ੍ਰੁ
ਵੇਚਿ ਨਾਹਿ।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਕਰਤੇ ਹਥਿ ਕਾਰਣੁ ਜੇ ਕਰੈ ॥

ਬਹੁ ਕੀਛਿ ਕਰਿਯਾ ਹਾਥਰੇ ਅਛਿ, ਮਿਥ ਨਿਯੋ ਬਹੁ ਕਾਰਣ ਬਨਾਯ ਪਾਥ।

ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਸੰਤਾ ਧੂਰਿ ਤਰੈ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਬਛੁਕਾ ਚਰਣ ਮੂਲਿ ਧਾਨ ਮਾਗਿਯਾਏ, ਮਾਏ! ਭਾਰਾ ਬੇ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਾਏ। ॥੧॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮੁਕਾ 5 ॥

ਤਿਸ ਨੇ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇ ਜਿਨਿ ਉਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਮਾਨਵ! ਨਿਯੋ ਮਨਰੇ ਭਾਯਾਏ ਹੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਰ, ਮਿਥ ਚੋਰੇ ਭਵੁਕ ਕਰਿਯਾਏ।

ਜਿਨਿ ਜਨਿ ਧਿਆਇਆ ਖਸਮੁ ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਮੋਘ ਵਧਿਯੋ ਭਗਵਾਨਯੋ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾਏ, ਭਾਯਾਏ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੂੰ ਭਵਮੁਕ ਹੋਯਾਏ।

ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ ਪਰਵਾਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਗਮਨ ਬਾਕਾਯਿਥ ਅਰੇ ਭਯਾ ਭਾਯਾਏ ਯਯੋ ਬਥਾਯ ਅਰੇ।

ਹੁਕਮੈ ਬੁਝਿ ਨਿਹਾਲੁ ਖਸਮਿ ਫੁਰਮਾਇਆ ॥

ਮਾਨਿਕ ਪੁਤ੍ਰ ਮਾਏ! ਬ੍ਰਹਮਣ ਵੇਯਾਏ, ਬੇਥਿ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਰੂਧਿ ਬੇ ਕੁਭਾਯ ਹੋਯਾਏ।

ਜਿਸੁ ਹੋਆ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਸੁ ਨਹ ਭਰਮਾਇਆ ॥

ਮਾਏ! ਭਵਰੇ ਪਰਮਾਯੁ! ਨਿਯੋ ਕੁਧਾਏ ਹੋਯਾਏ, ਬੇ ਕੇਵੇ ਪਤ੍ਰਭ੍ਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾਏ।

ਜੇ ਜੇ ਦਿਤਾ ਖਸਮਿ ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਮਾਏ! ਕੀਛਿ ਮਾਨਿਕ-ਪੁਤ੍ਰ ਭਾਯਾਏ ਵੇਯਾਏ, ਬੇਥਰੇ ਹੂੰ ਬੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਨੁਭਵਿ ਕਰਿਯਾਥ।

ਨਾਨਕ ਜਿਸਹਿ ਦਇਆਲੁ ਬੁਝਾਏ ਹੁਕਮੁ ਮਿਤ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਾਏ! ਭਵਰੇ ਮਿਤੁ ਪੁਤ੍ਰ ਵਯਾਏ ਹੋਯਾਏ, ਭਾਯਾਏ ਨਿਯੋ ਬ੍ਰਹਮਾਯੋ ਆਨ ਪੁਧਾਨ
ਕਰਿਯਾਏ।

ਜਿਸਹਿ ਭੁਲਾਏ ਆਪਿ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਮਹਿ ਨਿਤ ॥੨॥

ਕੀਛੁ ਮਾਏ! ਬੇ ਨਿਯੋ ਕੁਧਾਯਾਏ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇ ਨਿਯੋ ਮਰਿ ਮਰਿ ਯਯੋ ਹੋਯਾਥ। ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪੜਭੇ ॥

ਨਿੰਦਕ ਮਾਰੇ ਤਤਕਾਲਿ ਖਿਨੁ ਟਿਕਣ ਨ ਦਿਤੇ ॥

ਯਕੁਰ ਨਿੰਦਕ ਮਨੁਖਪਰ ਜੀਵਨ ਲੀਲਾ ਭਕਾਲ ਬਮਾਧੁ ਕਰਿਯਾਇ ਐਵੰ ਭਾਵਾਕੁ ਸ਼ਯਾਕ ਪਾਯੈ ਮਖ
ਭਿਯਾਕੁ ਦਿਖਾਇ ਨਾਇ।

ਪ੍ਰਭ ਦਾਸ ਕਾ ਦੁਖੁ ਨ ਖਵਿ ਸਕਹਿ ਫੜਿ ਜੋਨੀ ਜੁਤੇ ॥

ਬੇ ਨਿਯ ਵਾਸਰ ਧੁਝਾ ਬਧੁ ਕਰਿ ਪਾਰਿਯੋ ਨਾਇ, ਕਿਛੁ ਨਿੰਦਕਕੁ ਧਰਿ ਯੋਨੀਰੇ ਪਕਾਯ ਯਾਯਾਇ।

ਮਥੇ ਵਾਲਿ ਪਛਾੜਿਅਨੁ ਜਮ ਮਾਰਗਿ ਮੁਤੇ ॥

ਬੇ ਨਿਸ਼ੁਕਰਿ ਮਝਕਰਿ ਕੇਗਿ ਪਰਿ ਘੋਸਾਫਿ ਨੇਕਿ ਮਰਿ ਮਾਰਗੇ ਪਕਾਯੁ ਧਿਆਇ ॥

ਦੁਖਿ ਲਗੈ ਬਿਲਲਾਣਿਆ ਨਰਕਿ ਘੇਰਿ ਸੁਤੇ ॥

ਬੇ ਭਾਖਾਯੁ ਘੋਰਿ ਨਰਕੁ ਪਠਾ ਧਿਆਇ, ਮੇਭਠੋ ਬੇ ਦੁਖੀ ਹੋਯੁ ਕੁਝਨ ਕਰਿਆ ॥

ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਦਾਸ ਰਖਿਅਨੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਤੇ ॥੨੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕੰਠੁ ਨਿਯੋ ਧਾਇਯੁ ਗਲਾਰੇ ਲਗਾਯੁ ਬਯੋ ਹਰਿ ਭਾਖਾਯੁ ਰਖਾ ਕਰਿਆ ॥੨੦॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥

ਗੁੰਗਾਯੁ ਮਝਲਾ 5 ॥

ਰਾਮੁ ਜਪਹੁ ਵਡਭਾਰੀਹੋ ਜਲਿ ਥਲਿ ਪੂਰਨੁ ਸੋਇ ॥

ਹੇ ਭਾਗਯਵਾਨ ਪੁੰਗਾ! ਰਾਮਾਯੁ ਨਾਮੁ ਯਪ, ਕਾਰਗਿ ਬੇ ਯਲ ਏਵੰ ਸ਼ਾਲਾਰੇ ਪੂਰੁ ਭਾਵਾਰੇ ਮਝਯੁ ਪਛਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਧਿਆਇਐ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਯੁ ਨਾਮਾਰ ਧਾਨ ਕਰਿਲੇ ਯਾਵਯੁ ਕੋਝਿ ਬਿਯੁ ਧਾਇਯੁ ਨਾਇ ॥੧॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮਝਲਾ 5 ॥

ਕੋਟਿ ਬਿਘਨੁ ਤਿਸੁ ਲਾਗਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਵਿਸਰੈ ਨਾਉ ॥

ਮੇਭਠੋ ਯਾਵ ਭਗਵਾਨਾਯੁ ਨਾਮੁ ਭੂਲਿਯਾਯੁ, ਭਾਖਾਯੁ ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ ਬਿਯੁ ਧਾਇਯਾਯੁ ॥

ਨਾਨਕ ਅਨਦਿਨੁ ਬਿਲਪਤੇ ਜਿਉ ਸੁੰਞੈ ਘਰਿ ਕਾਉ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਰਾਧਿ ਧਿਨ ਏਪਰਿ ਕੁਝਨ ਕਰਿਆਯੁ, ਮੇਪਰਿ ਗੁੰਧੁ ਘਰੇ ਕਾਯੁ ਕਾ' ਕਾ' ਕਰਿਆਯੁ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠਿ ॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਦਾਤਾਰੁ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਿਆ ॥

ਧਾਭਾ ਪੁਰੁਯੁ ਸ਼ਰਗਿ ਕਰਿਲੇ ਬਯੁ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੁ ਹੋਯਾਯੁ ॥

ਇਛ ਪੁੰਨੀ ਮਨਿ ਆਸ ਗਏ ਵਿਸੁਰਿਆ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਯਕੀਨ ਆਸ ਪੂਰੀ ਹੋਇਆ ਯਕੀਨ ਭਯਾ ਬਹੁ ਪੁਕਾਰੇ ਦੁਖ-ਬੰਧਾਪਨਝ ਹੋਇਆ ਯਕੀਨ।

ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਜਿਸ ਨੇ ਭਾਲਦਾ ॥

ਮਾਇਆ ਬੰਧਨ ਕਰੂਟੀ, ਬੇਬੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ।

ਜੇਤਿ ਮਿਲੀ ਸੰਗਿ ਜੇਤਿ ਰਹਿਆ ਘਾਲਦਾ ॥

ਮੇਰੇ ਜੇਥੇ ਪਰਮ ਜੇਥੇਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇਆ ਯਕੀਨ ਆਪ ਮੇਰੇ ਬਾਧਨਾ ਬੰਧਾ ਹੋਇਆ ਯਕੀਨ।

ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਵੁਠੇ ਤਿਤੁ ਘਰਿ ॥

ਮੂੰ, ਕਰਮਾਨ, ਬੇਬੇ ਘਰੇ ਰਹਿਯਾ, ਮੇਯੋ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਬੁਝ ਆਨੰਦ ਅਥੀ।

ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ ਜਨਮੁ ਨ ਤਹਾ ਮਰਿ ॥

ਮੇਰੇ ਆਇਆ ਮੇਰੇ ਮਧ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਯਕੀਨ, ਕਾਰਣ ਬੇਯੋਰੇ ਯਕੀਨ ਮੇਰੇ ਬੁਝਨਾ।

ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵਕੁ ਇਕੁ ਇਕੁ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ ॥

ਬਾਨੀ ਆਪ ਬੇਬੇ ਆਪ ਰੂਪ ਹੋਇਆ ਯਕੀਨ ਆਪ ਆਪ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਇਆ ਹੋਇਆ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥੨੧॥੧॥੨॥ ਸੁਧੁ

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੂੰ ਬੰਧਨੇ ਰਹਿਯੋ ॥੨੧॥੧॥੨॥

ਰਾਗੁ ਗੁਜਰੀ ਭਗਤਾ ਕੀ ਬਾਣੀ

ਰਾਗ ਗੁਜਰੀ ਭਗਤ ਵਾਨੀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਕੀਨ ਆਪ ਅਥੀ, ਮਾਇਆ ਬੰਧਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਮਾਨ ਪਾਰੇ।

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕਾ ਚਉਪਦਾ ਘਰੁ ੨ ਦੂਜਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਚਉਪਦਾ ਘਰ 2 ਬ੍ਰਿਥਾਨ ॥

ਚਾਰਿ ਪਾਵ ਦੁਇ ਸਿੰਗ ਗੁੰਗ ਮੁਖ ਤਬ ਕੈਸੇ ਗੁਨ ਗਈਐ ॥

ਹੋ ਜੀਵ! ਪੰਥ ਮੇਰੇ ਆਪ ਮੇਰੇ ਦੂਰ ਚਾਰੇ ਗੋਭ, ਦੂਰ ਬੰਧ ਆਪ ਜੀਵ ਹੋਇਆ ਮੇਰੇ, ਬੇਬੇਬੇਬੇ ਪੰਥ ਯਕੀਨ ਗੁੰਗਾਨ ਕੇਪਰੇ ਕਰੇ।

ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਠੇਗਾ ਪਰਿਹੈ ਤਬ ਕਤ ਮੂਡ ਲੁਕਈਐ ॥੧॥

ਊਠਾ-ਬੈਠਾ ਬੰਧਨੇ ਚੋਭੇ ਬੰਧਨੇ ਮਾਭ ਪਭੇ, ਬੇਬੇਬੇਬੇਬੇ ਦੂਰ ਨੇਯਕ ਕੇਯੋ ਲੁਕਾਇ ਪਾਏ।

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਬੈਲ ਬਿਰਾਨੇ ਹੁਈਹੈ ॥

ਹਰਿਨਾਮ ਬਿਨਾ ਤੂ ਭਯਾਰਾ ਚੰਬੂ ਬਧਿਯੋਰੂ,

ਫਾਟੇ ਨਾਕਨ ਟੂਟੇ ਕਾਧਨ ਕੇਦਉ ਕੇ ਭੁਸੁ ਖਈਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਹਾਰ ਨਾਕ ਓ ਕਾਛ ਧਾਓ ਯਾਯਾਏ ਓ ਪਾਲ ਝੁੰ ਖਾਯਾਏ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਸਾਰੇ ਦਿਨੁ ਡੋਲਤ ਬਨ ਮਹੀਆ ਅਜਹੁ ਨ ਪੇਟ ਅਘਈਹੈ ॥

ਹੇ ਜੀਵ! ਬਾਰਾ ਧੰਨ ਜਯਾਲਰੇ ਪਥਭੁਝੁ ਹੋਵਾ ਪਰੇ ਮਖ ਚੋਰ ਪੇਚ ਭਰਿਹੋਵ ਨਾਹਿੰ।

ਜਨ ਭਗਤਨ ਕੇ ਕਹੇ ਨ ਮਾਨੇ ਕੀਓ ਅਪਨੇ ਪਈਹੈ ॥੨॥

ਤੂ ਭਯਾ ਕਹਿਵਾ ਮਾਨਿ ਨਾਹੁੰ, ਪਰਿਗਾਮ ਬਰੂਧ ਨਿਯ ਕਰੰਗ ਧਾਨ ਅਵਗਧ ਪਾਯਰੂ ॥੨॥

ਦੁਖ ਸੁਖ ਕਰਤ ਮਹਾ ਭ੍ਰਮਿ ਬੁਭੇ ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਭਰਮਈਹੈ ॥

ਐਵੇ ਜੀਵ ਕੂੜਾ-ਬੁਝ ਭੋਗ ਕਰਿਯਾਏ ਓਯਾ ਮਝਾ ਫਿਯਾਰੇ ਕੂਢਿ ਅਨੇਕ ਯੋਨਿਯ ਚਕ੍ਰਰੇ ਆਇਯਾਏ।

ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਖੇਇਓ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਸਰਿਓ ਇਹੁ ਅਉਸਰੁ ਕਤ ਪਈਹੈ ॥੩॥

ਹੇ ਜੀਵ! ਪੁਭੁਯੂ ਭੂਲਿ ਤੂ ਬੀਰਾ ਭਲਿ ਅਮੂਲਧ ਜੀਵਨ ਵਧੰਧੇ ਹਰਾਯ ਦੇਯਯੁ, ਐਧਰਿ ਬੁਯੋਗ ਚੋਰੇ ਪ੍ਰਭਿ ਕੇਯੋ ਪ੍ਰਾਬੁ ਹੋਵਾ? ॥੩॥

ਭ੍ਰਮਤ ਫਿਰਤ ਤੇਲਕ ਕੇ ਕਪਿ ਜਿਉ ਗਤਿ ਬਿਨੁ ਰੈਨਿ ਬਿਹਈਹੈ ॥

ਹੇ ਜੀਵ! ਚੇਲਿਯ ਵਲਧ ਓ ਯਨਾ ਭਲਿ ਪਥਭੁਝੁ ਹੋਯਾ ਚੋਰ ਜੀਵਨ ਰੂਪਾ ਰਾਹਿ ਮੂਢਿ ਪ੍ਰਾਬੁ ਕਰਿਵਾ ਬਿਨਾ ਅਭਿਵਾਹਿਓ ਹੋਯਾਯਿਵ।

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਮੁੰਡ ਧੁਨੇ ਪਛੁਤਈਹੈ ॥੪॥੧॥

ਕਵੀਰ ਜੀ ਕਹੁਢਿ ਯੋ ਹੇ ਜੀਵ! ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਤੂ ਨਿਯ ਮੂਢੁ ਪਿਓ ਪਿਓ ਪਛਾਯਾਧ ਕਰਿਰੂ ॥੪॥੧॥

ਗੁਜਰੀ ਘਰੁ ੩ ॥

ਗੁਯਰੀ ਘਰ 3 ॥

ਮੁਸਿ ਮੁਸਿ ਰੇਵੈ ਕਬੀਰ ਕੀ ਮਾਈ ॥

ਕਵੀਰਯਾ ਮਾਯਾ ਕੁਯਨ ਕਰਿਯਾਢਿ ਐਵਾ

ਏ ਬਾਰਿਕ ਕੈਸੇ ਜੀਵਹਿ ਰਘੁਰਾਈ ॥੧॥

ਨਿਵੇਦਨ ਕਰੁਢਿ ਯੋ ਹੇ ਪੁਭੂ! ਐਵੇ ਕਵੀਰਯਾ ਬਯਾਨ ਕਿਭਲਿ ਜੀਵਿਓ ਰਹਿਵਾ? ॥੧॥

ਤਨਨਾ ਬੁਨਨਾ ਸਭੁ ਤਜਿਓ ਹੈ ਕਬੀਰ ॥

ਕਾਰਣ ਕਵੀਰ ਕਾਓਵਾ ਐਵਾ ਕੂਢਿਵਾ ਛਾਢਿ ਦੇਯਯਯੁ ਓਯਾ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਲਿਖਿ ਲੀਓ ਸਰੀਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਨਿਯਮਿ ਚਰਿਅਰ ਭਧਰੇ ਲੇਖੁ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਤਾਰਾ ਬਾਹਉ ਬੇਹੀ ॥

ਕਵਾਰ ਨਿਯਮਿ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਮੇਲਿ ਮੇਲਿ ਬੇਹੀ ਬੂਝਿ ਵਾਕੁ ਲਾਗਿ ॥੧॥

ਤਬ ਲਗੁ ਬਿਸਰੈ ਰਾਮੁ ਸਨੇਹੀ ॥੨॥

ਬੇਹੋਸ ਬਿਸਰਿ ਪਰਿਯੋਗੁ ਨਿਯਮਿ ਬਿਸਰੈ ਰਾਮੁ ॥੨॥

ਓਛੀ ਮਤਿ ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਜੁਲਾਹਾ ॥

ਮੂੰਹ ਭਰਿ ਮੇਰੇ ਨਾਮੁ ਭਧਿ ਮੇਰੇ ਬੂਝਿ ਬਿਸਰੈ ॥੩॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਲਹਿਓ ਮੈ ਲਾਹਾ ॥੩॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਲਾਹੁ ਮੂੰਹੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ॥੩॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥

ਕਵਾਰ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਨਾਮੁ ਭਧਿ ਚਿੰਤਿ ਧਿਆਇ ॥੪॥

ਹਮਰਾ ਇਨ ਕਾ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਰਖੁਰਾਈ ॥੪॥੨॥

ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਏਕੁ ਬੰਨ੍ਹਨ ਕਾਰਣੁ ਏਕੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ॥੪॥੨॥

ਗੁਜਰੀ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਪਦੇ ਘਰੁ ੧

ਗੁਜਰੀ ਗੁੰ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਪਦ ਘਰ 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਹੁਰ ਏਕ ਅਚਰਿ, ਯਾਹਾਯੁ ਬਦਗੁਨੁਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਬੁ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਰੇ

ਜੌ ਰਾਜੁ ਦੇਹਿ ਤ ਕਵਨ ਬਡਾਈ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਯਹਿ ਤੂ ਮੋਹਿ ਬਾਹਾਯਾ ਮਖਿ ਦੇਹੁ, ਬੇਅਰੇ ਮੋਹਿ ਕਥਿ ਕਹਿਯਾ ਅਛਿ?

ਜੌ ਭੀਖ ਮੰਗਾਵਹਿ ਤ ਕਿਆ ਘਟਿ ਜਾਈ ॥੧॥

ਯਹਿ ਤੂ ਮੋਹਿ ਭਿਕਾਰੀ ਬਨਾਯ ਭਿਖਾ ਮਗਾਯ, ਭਾਹਾਯੇਲੇ ਮਖਿ ਅਰੇ ਮੋਹਿ ਕਥਿ ਕਥਿ
ਹੋਯਾਯਿ? ॥1॥

ਤੂੰ ਹਰਿ ਭਜੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਨੁ ॥

ਹੇ ਮੋਹਿ ਮਨ! ਤੂ ਬਹਿਯਾ ਭਯਨ ਕਰ, ਚੋਹੇ ਮੋਹਿ ਪਦਵੀ ਪ੍ਰਾਬੁ ਹੋਯਾਯਿ।

ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਇ ਤੇਰਾ ਆਵਨ ਜਾਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਹਿਪਰਿ ਅਹਿ ਕੂਨਿਆਰੇ ਚੋਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਯਥਾ ਮਰਗਿ ਹੋਵ ਨਾਹਿ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਸਭ ਤੈ ਉਪਾਈ ਭਰਮ ਭੁਲਾਈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ! ਬਾਰਾ ਬੁਝਿ ਤੂ ਬੁਝਿ ਹੋ ਭਯਨ ਕਰਿਯੁ ਚਾਹੁ ਬੁਝਿ ਹੋ ਅਰੇ ਭਯਨ ਪਰਭੁ ਕਰਾਯੁ।

ਜਿਸ ਤੂੰ ਦੇਵਹਿ ਤਿਸਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥੨॥

ਯਾਹਾਯੁ ਤੂ ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯੁ, ਬੇ ਚੋਹੇ ਕੂਨਿਆਰੇ ॥2॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਸਹਸਾ ਜਾਈ ॥

ਮੋਹਿ ਬਦਗੁਨੁ ਮਿਲਿਆਯ, ਬੇਭੋਭੇਲੇ ਮਨਰਿ ਭੁਖਾ ਨਝੁ ਹੋਯਾਯ।

ਕਿਸੁ ਹਉ ਪੂਜਉ ਦੂਜਾ ਨਦਰਿ ਨ ਆਈ ॥੩॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਚੋਰਿ ਬਿਨਾ ਮੂੰ ਕਾਹਾਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਿਯਿ? ਕਾਰਗਿ ਮੋਹਿ ਆਯ ਕੇਹਿ ਗੁਣਵਾਯਾ ਦੇਖਾਯਾਯ
ਨਾਹਾਯਿ ॥3॥

ਏਕੈ ਪਾਥਰ ਕੀਜੈ ਭਾਉ ॥

ਕਹਿ ਅਬੁਧਿਯਾ ਮੋਹਿ ਏਕਿ ਪਥਰਿ ਮੂਰਿ ਬਨਾਯ ਗੁਣਾਰਿ ਬਹਿਯ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਾਯਾਯ ਏਕਾ

ਦੂਜੈ ਪਾਥਰ ਧਰੀਐ ਪਾਉ ॥

ਅਨਪ ਪਥਰ ਭਪਰੇ ਪਾਧ ਰਯੁ ਚਾਲਿਯਾਉ ।

ਜੇ ਓਹੁ ਦੇਉ ਤ ਓਹੁ ਭੀ ਦੇਵਾ ॥

ਮਧਿ ਐਕ ਪਥਰ ਦੇਵਭਾ ਅਰੇ, ਚਾਹਾਫੇਲੇ ਅਨਪਰਿ ਮਖ ਦੇਵਭਾ ਅਰੇ ।

ਕਹਿ ਨਾਮਦੇਉ ਹਮ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥੪॥੧॥

ਨਾਮਦੇਵ ਕਹੁੰਦੇ ਮੇ ਅਮੇ ਮੁਭੈ ਪ੍ਰਯਾਨੁ ਭਯਾਨੁ ਕਰਿ ਪਰਮਾਨੁ। ਭ੍ਰਿੰ ਬੇਬਾ ਕਰੂ॥੪॥੧॥

ਗੁਜਰੀ ਘਰੁ ੧ ॥

ਗੁਜਰੀ ਘਰ 1 ॥

ਮਲੈ ਨ ਲਾਛੈ ਪਾਰ ਮਲੇ ਪਰਮਲੀਓ ਬੈਠੇ ਰੀ ਆਈ ॥

ਹੇ ਭਭਗੀ! ਬੇਬੇ ਭਭਗੀ ॥੦॥ ਮੇਲੇ-ਮੇਲੇ ਲੇਲੇ ਮੇਲੇ ਰਿਝੁ ਮੇਲੇ, ਬੇ ਮੇਲੇਲੇ ਭਭਗੀ
ਅਭਗੀ, ਅਭਗੀ ਪਵਿਤ੍ਰ-ਪਾਵਨ ਅਭਗੀ ਭਭਗੀ। ਚਭਗੀ ਬੁਭਗੀ ਬਭਗੀ ਬੁਭਗੀ ਬੁਭਗੀ
ਬੁਭਗੀ।

ਆਵਤ ਕਿਨੈ ਨ ਪੇਖਿਓ ਕਵਨੈ ਜਾਣੈ ਰੀ ਬਾਈ ॥੧॥

ਬੇਬੇ ਭਭਗੀ ਕੇਹੀ ਅਭਗੀ ਦੇਵੀ ਨਾਭੀ, ਐਭਗੀ ਚਾਹੀ ਕੀ ਭਾਗੀ ਪਾਰਿਵ ਮੇ ਚਾਹੀ ਬੁਭਗੀ
ਕਿਭਗੀ ਅਭਗੀ? ॥੧॥

ਕਉਣੁ ਕਹੈ ਕਿਣਿ ਬੁਝੀਐ ਰਮਈਆ ਆਕੁਲੁ ਰੀ ਬਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਭਗੀ! ਬਰਵਾਪਕ ਪੁਭਗੀ ਗੁਭਗੀ ਵਿਭਗੀ ਕੀ ਵਭਗੀ ਕਰਿਪਾਰਿਵ ਅਭਗੀ ਚਾਹੀ ਬੁਭਗੀ ਕੀ
ਕੁਭਗੀ ਪਾਰਿਵ? ਬੇ ਭਭਗੀ ਰਭਗੀ ਅਭਗੀ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਉ ਆਕਾਸੈ ਪੰਖੀਅਲੇ ਖੇਜੁ ਨਿਰਖਿਓ ਨ ਜਾਈ ॥

ਮੇਪਰਿ ਅਭਗੀ ਪਭਗੀ ਭਭਗੀ, ਕਭਗੀ ਚਾਹੀ ਰਭਗੀ ਨਭਗੀ ਅਭਗੀ ਨਾਭੀ,

ਜਿਉ ਜਲ ਮਾਝੈ ਮਾਛਲੇ ਮਾਰਗੁ ਪੇਖਣੈ ਨ ਜਾਈ ॥੨॥

ਮੇਪਰਿ ਭਭਗੀ ਮਾਛ ਪਭਗੀ, ਕਭਗੀ ਚਾਹੀ ਰਭਗੀ ਨਭਗੀ ਅਭਗੀ ਨਾਭੀ॥੨॥

ਜਿਉ ਆਕਾਸੈ ਘੜੁਅਲੇ ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭਰਿਆ ॥

ਮੇਪਰਿ ਅਭਗੀ ਮ੍ਰਿਗਭਭਗੀ ਭਭਗੀ ਭਭਗੀ ਪਾਭਗੀ ਦੇਭਗੀ, ਕਭਗੀ ਚਾਹੀ ਨਭਗੀ ਭਭਗੀ
ਅਭਗੀ ਬੇਪਰਿ ਭ੍ਰਿੰ ਪਰਮਾਨੁ ਨਭਗੀ ਭਭਗੀ ਪ੍ਰਾਭਗੀ ਬੁਭਗੀ ਪਾਰਿਵ ਨਾਭੀ।

ਨਾਮੇ ਚੇ ਸੁਆਮੀ ਬੀਠਲੇ ਜਿਨਿ ਤੀਨੈ ਜਰਿਆ ॥੩॥੨॥

ਨਾਮਦੇਵ ਭਭਗੀ ॥੦॥ ਭਭਗੀ ਐਭਗੀ, ਮੇ ਭਭਗੀ ਬਾਭਗੀ ਨਭਗੀ ਕਰਿਦੇਭਭਗੀ॥੩॥੨॥

ਗੁਜਰੀ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਪਦੇ ਘਰੁ ੩

ਗੁਯਰੀ ਗੁਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਪਦ ਘਰ 3

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਸ਼ੁਰ ਏਕ ਅਚਛੇ, ਯਾਹਾਯੂ ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਮਾਯਾਕ ਪਾਰੇ

ਦੂਧੁ ਤ ਬਛਰੈ ਥਨਹੁ ਬਿਟਾਰਿਓ ॥

ਦੁਖ ਗਾਯਕ ਬੁਧਰੇ ਵਾਛੁਰੀ ਅਯੋਗਿ ਕਰਿ ਦੇਯਯਿ,

ਫੁਲੁ ਭਵਰਿ ਜਲੁ ਮੀਨਿ ਬਿਗਾਰਿਓ ॥੧॥

ਫੁਲਕੂ ਭਯੋਰ ਗੁਧਿਯਿ ਓਯਾ ਯਯਕੂ ਮਾਯ ਅਗੁਯ ਕਰਿ ਦੇਯਯਿ॥1॥

ਮਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਪੂਜਾ ਕਹਾ ਲੈ ਚਰਾਵਉ ॥

ਹੇ ਮਾਰ ਮਾਯਾ! ਗੋਬਿੰਦਯਾ ਪੂਜਾ ਅਯੋਗਿ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯੋ ਸ੍ਰੋ ਕੇਯੋ ਬਾਮਨੁ ਅਧੰਗ ਕਰਿਵੇ?

ਅਵਰੁ ਨ ਫੁਲੁ ਅਨੂਪੁ ਨ ਪਾਵਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਹਓ ਯਾਯ ਕਯਿ ਅਨੂਪ ਬੁਧਰ ਧੁਯ ਮਿਯਿਪਾਰਿਵ ਨਾਯੋ, ਕਯ ਏਯਿ ਅਯਾਵ ਯੋਗੁ ਪੁਯੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਪਾਰਿਵ ਨਾਯੋ।

ਮੈਲਾਗਰ ਬੇਰੇ ਹੈ ਭੁਇਅੰਗਾ ॥

ਵਿਯਾਯ ਬਾਧ ਚਯਨ ਗਯਰੇ ਯਧਰੋ ਰਯਿਯਿ,

ਬਿਖੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਸਹਿ ਇਕ ਸੰਗਾ ॥੨॥

ਵਿਯ ਏਯੋ ਅਨੂਧ ਬਾਗਰੇ ਬਾਯੁ ਬਾਯੁ ਰਯਿਯਾਯ॥2॥

ਧੂਪ ਦੀਪ ਨਈਬੇਦਹਿ ਬਾਸਾ ॥

ਹੇ ਪੁਯੁ! ਧੂਪ, ਯਾਧ, ਨੋਵੇਵਧ ਏਯੋ ਬੁਯਯਿ ਧੁਯਾ

ਕੈਸੇ ਪੂਜ ਕਰਹਿ ਤੇਰੀ ਦਾਸਾ ॥੩॥

ਯੋਰ ਬੇਵਕ ਪੂਜਾ ਕਰਿ ਪਾਰਿਵ? ਕਾਰਯ ਬੇ ਮਧ ਅਗੁਯ ਅਧੋ॥3॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪਉ ਪੂਜ ਚਰਾਵਉ ॥

ਨਿਯ ਓਯ-ਮਨ ਯਗਵਾਨਯੁ ਅਧੰਗ ਕਰਿ ਪੂਜਾ ਕਰਮਾਯਾਕ

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਵਉ ॥੪॥

ਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਨਿਰਯੋਜਨ ਪੁਯੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਮਾਯਾਕ ਪਾਰੇ॥4॥

ରବିଦାସଙ୍କ କଥନ ଯେ ହେ ଇଶ୍ଵର! ଯଦି ମୋ' ବ୍ଵାରା ତୋର ପୂଜା ଅର୍ଚ୍ଚନା ହୋଇପାରିଲା ନାହିଁ,
ତାହାହେଲେ

ପୁଣି ପରେ ମୋର ଗତି କଣ ହେବ? || 5 || 1 ||

ଗୁଜରୀ ଶ୍ରୀ ତ୍ରିଲୋଚନ ଜୀ ପଦ ଘର ୧

ଇଶ୍ଵର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ

ଯଦି ଅନ୍ତର ମଇଳା ଅଛି ଆଉ ତାହାକୁ ନିର୍ମଳ କରାଯାଇ ନାହିଁ ତଥା ବାହାରୁ ଉଦାସୀନ ବେଶ ଧାରଣ କରନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ତାହାର ଅଭିପ୍ରାୟ କଣ ?

ହେ ଭାଇ! ନିଜ ହୃଦୟ କମଳରେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ନପାରି କାହିଁକି ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ହୋଇଛୁ? ॥ ୧ ॥

ਭਰਮੇ ਭੂਲੀ ਰੇ ਜੈ ਚੰਦਾ ॥

ਹੇ ਜਲ ਰਾਜ! ਬਾਰਾ ਬਾਂਬਾਰ ਭੁਫਰੇ ਪਏ ਕੁਮਾਰਗਾਮੀ ਹੋਯਾਯਾਯਾਯਾ ਏਵਾ

ਨਹੀ ਨਹੀ ਚੀਨਿਆ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਵਾ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪੁਰੁਸ਼ ਅਨੂਭਵ ਕਰਿ ਨਾਹਿ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਘਰਿ ਘਰਿ ਖਾਇਆ ਪਿੰਡੁ ਬਧਾਇਆ ਖਿੰਥਾ ਮੁੰਦਾ ਮਾਇਆ ॥

ਘਰੁ ਘਰੁ ਭਿਖਾ ਨੇਕ ਖਾਯਾ ਪੈਰਾਧਾ ਮੋਰਾ ਕਰਿਯਾ ਏਵਾ ਮਾਯਾ ਲਾਲਾ ਆਵਰਾ ਏਵਾ ਕਾਨਰੇ ਕੁਝ ਖਾਯਾ ਕਰਿ ਘੁਰਿ ਕੁਝ ॥

ਭੂਮਿ ਮਸਾਣ ਕੀ ਭਸਮ ਲਗਾਈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਤਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥੨॥

ਭੂਮੇ ਨਿਯੰਤਰੇ ਗੰਗਾਧਾਰੀ ਘਾਟਿ ਭਸਮ ਲਗਾਯਾ, ਕਿੰਤੂ ਗੁਰੂ ਕੋ ਮੋਹਿ ਚਾਹੇ ਬਧਾਯਾ ਪਏ ਕਰਿ ॥੨॥

ਕਾਇ ਜਪਹੁ ਰੇ ਕਾਇ ਤਪਹੁ ਰੇ ਕਾਇ ਬਿਲੇਵਹੁ ਪਾਣੀ ॥

ਕਾਵਾਯੁ ਜਪੁ ਅਯੁ, ਕੋਪਰਿ ਚਪਥਾ ਬਾਪਨਾਧਾਰੇ ਮਗੁ ਅਯੁ ਆਯੁ ਕਾਇਯੋ ਜਲਿ ਮਲਿ ਕਰੁ ॥

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜਿਨ੍ਹਿ ਉਪਾਈ ਸੇ ਸਿਮਰਹੁ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥੩॥

ਲੇਖਿ ਨਿਰੰਤਰੁ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ਪ੍ਰਾਪਿ ਕਰ, ਸੇਵਾ ਚਕਰਾਯਾ ਲਖ ਮੋਹਿਯੋ ਭਵੁ ਕਰਿ ॥੩॥

ਕਾਇ ਕਮੰਡਲੁ ਕਾਪੜੀਆ ਰੇ ਅਠਸਠਿ ਕਾਇ ਫਿਰਾਹੀ ॥

ਹੇ ਕੋਧਾਰੀ ਮੋਹੀ! ਭੂ ਕਾਇਯੋ ਬਾਧਰੇ ਕਮੰਡਲੁ ਨੇਕ ਅਠਸਠਿ ਚਾਪੇ ਕੁਝ ॥

ਬਦਤਿ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੁ ਸੁਨੁ ਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਣ ਬਿਨੁ ਗਾਹੁ ਕਿ ਪਾਹੀ ॥੪॥੧॥

ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੁ ਕਪਨ ਮੋ ਹੇ ਨਗਰੀਯਾ! ਖਾਨਦਾਨੁ ਗੁਰ, ਮੋਹਿ ਅਧਰਿ ਵਾਨਾ ਨਾਹਿ, ਭਾਵਾਧਾਰੇ ਭਾਵਾਧਾਰੇ ਕੋਧਾਰੇ ਅਭਿਪ੍ਰਾਯੁ ਨਾਧਾ ॥੪॥੧॥

ਗੁਜਰੀ ॥

ਗੁਯਰੀ ॥

ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਜੇ ਲਛਮੀ ਸਿਮਰੈ ਐਸੀ ਚਿੰਤਾ ਮਹਿ ਜੇ ਮਰੈ ॥

ਮੋਹਿ ਅਭਿਪ੍ਰਾਯੁ ਕਪਨ ਮੋ ਹੇ ਨਗਰੀਯਾ! ਖਾਨਦਾਨੁ ਗੁਰ, ਮੋਹਿ ਅਧਰਿ ਵਾਨਾ ਨਾਹਿ, ਭਾਵਾਧਾਰੇ ਭਾਵਾਧਾਰੇ ਕੋਧਾਰੇ ਅਭਿਪ੍ਰਾਯੁ ਨਾਧਾ ॥

ਸਰਪ ਜੇਨਿ ਵਲਿ ਵਲਿ ਅਉਤਰੈ ॥੧॥

ਸੇ ਮੋਹਿ ਕਾਧਾਰੇ ਬਧਿ ਮੋਹਿਯੋ ਆਧਿਧਾ ॥੧॥

ਅਰੀ ਬਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮੁ ਮਤਿ ਬੀਸਰੈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਭਗੀ! ਮੇਲਾਓ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਕਦਾਪਿ ਭੂਲਿ ਨ ਹੋਏ ॥ ਰੂਪ ॥

ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਜੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਿਮਰੈ ਐਸੀ ਚਿੰਤਾ ਮਹਿ ਜੇ ਮਰੈ ॥

ਮੇਯੋਂ ਕਪੜੇ ਪੁਰਾਣੇ ਬਿਨਸੇ ਬੁਝਾਈ ਬਿਧਿ ਕਰਿਯਾਏ, ਏਵਾਂ ਏਹਿ ਚਿੰਤਾਏ ਕੂਢੇ (ਲੋਭ, ਵਿਕਾਰਏ) ਪੁਰਾਣੇ ਭਯਾਏ ਕਰਿਯਾਏ, ਭਾਵੇਂ ਹੋਏ

ਬੇਸਵਾ ਜੋਨਿ ਵਲਿ ਵਲਿ ਅਉਤਰੈ ॥੨॥

ਬੇ ਬਿਧਿਯੋਗੇ ਬੇਬਾਏ ਮੇਲਿਯੋਗੇ ਭਭਗੀ ਨੇਯਾਏ ॥੨॥

ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਜੇ ਲੜਕੇ ਸਿਮਰੈ ਐਸੀ ਚਿੰਤਾ ਮਹਿ ਜੇ ਮਰੈ ॥

ਭਾਵਨਾਏ ਅਭਿਮਾਨਿ ਬਿਨਸੇ ਮੇਯੋਂ ਕਪੜੇ ਨਿਯੋਗੇ ਪੁਰਾਣੇ ਬਿਧਿ ਕਰਿਯਾਏ, ਏਵਾਂ ਏਹਿ ਚਿੰਤਾਏ ਕੂਢੇ (ਲੋਭ, ਵਿਕਾਰਏ) ਪੁਰਾਣੇ ਭਯਾਏ ਕਰਿਯਾਏ, ਭਾਵੇਂ ਹੋਏ

ਸੂਕਰ ਜੋਨਿ ਵਲਿ ਵਲਿ ਅਉਤਰੈ ॥੩॥

ਬੇ ਬਿਧਿਯੋਗੇ ਸੂਰ੍ਯਯੋਗੇ ਮੇਲਿਯੋਗੇ ਭਭਗੀ ਨੇਯਾਏ ॥੩॥

ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਜੇ ਮੰਦਰ ਸਿਮਰੈ ਐਸੀ ਚਿੰਤਾ ਮਹਿ ਜੇ ਮਰੈ ॥

ਭਾਵਨਾਏ ਅਭਿਮਾਨਿ ਬਿਨਸੇ ਮੇਯੋਂ ਕਪੜੇ ਘਰ-ਮੰਦਰਯੋਗੇ ਬਿਧਿ ਕਰਿਯਾਏ, ਏਵਾਂ ਏਹਿ ਚਿੰਤਾਏ ਕੂਢੇ (ਲੋਭ, ਵਿਕਾਰਏ) ਪੁਰਾਣੇ ਭਯਾਏ ਕਰਿਯਾਏ, ਭਾਵੇਂ ਹੋਏ

ਪ੍ਰੇਤ ਜੋਨਿ ਵਲਿ ਵਲਿ ਅਉਤਰੈ ॥੪॥

ਬੇ ਬਿਧਿਯੋਗੇ ਪ੍ਰੇਤਯੋਗੇ ਮੇਲਿਯੋਗੇ ਅਵਧਾਨਿਯੋਗੇ ਹੋਏ ॥੪॥

ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਨਾਰਾਇਣੁ ਸਿਮਰੈ ਐਸੀ ਚਿੰਤਾ ਮਹਿ ਜੇ ਮਰੈ ॥

ਭਾਵਨਾਏ ਅਭਿਮਾਨਿ ਬਿਨਸੇ ਮੇਯੋਂ ਕਪੜੇ ਨਾਰਾਇਣਯੋਗੇ ਬਿਧਿ ਕਰਿਯਾਏ, ਏਵਾਂ ਏਹਿ ਚਿੰਤਾਏ ਕੂਢੇ ਪੁਰਾਣੇ ਭਯਾਏ ਕਰਿਯਾਏ, ਭਾਵੇਂ ਹੋਏ

ਬਦਤਿ ਤਿਲੋਚਨੁ ਤੇ ਨਰ ਮੁਕਤਾ ਪੀਤੰਬਰੁ ਵਾ ਕੇ ਰਿਦੈ ਬਸੈ ॥੫॥੨॥

ਉਲੇਖਨ ਕਹੁਣੇ ਮੇਯੋਂ ਬੇਬੇ ਮਨੁਸ਼ਯੋਗੇ ਮੇਲਿਯੋਗੇ ਭਯਾਏ ਭਾਵੇਂ ਭਯਾਏ ਭਯਾਏ ਨਿਵਾਏ ਕਰਿਯਾਏ ॥੫॥੨॥

ਗੁਜਰੀ ਸ੍ਰੀ ਜੈਦੇਵ ਜੀਉ ਕਾ ਪਦਾ ਘਰੁ ੪

ਗੁਜਰੀ ਸ੍ਰੀ ਭਭਗਵੇਯੋਗੇ ਭਾਵੇਂ ਭਯਾਏ ੪

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਭਗਵੇਯੋਗੇ ਅਭਿਮਾਨਿ, ਭਾਵੇਂ ਭਯਾਏ ਭਯਾਏ ਭਯਾਏ ਭਯਾਏ ਭਯਾਏ

ਪਰਮਾਦਿ ਪੁਰਖਮਨੋਪਿਮੰ ਸਤਿ ਆਦਿ ਭਾਵ ਰਤੰ ॥

ਆਦਿਪੂਰੁਖ ਪਰਮਾਨ੍। ਪਰਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਚਛਿ, ਬੇ ਭਵਨਾ ਰਹਿਤ ਅਚਛਿ, ਬੇ ਬਰਦਾ ਬਧ ਏਵੰ ਬਰੰ
ਗੁਣ ਬਖਸ਼ਿ ਅਚਛਿ।

ਪਰਮਦਭੁਤੰ ਪਰਕ੍ਰਿਤਿ ਪਰੰ ਜਦਿਚਿੰਤਿ ਸਰਬ ਗਤੰ ॥੧॥

ਬੇਹਿ ਪਰਮ ਪੂਰੁਖ ਪਰਮਾਨ੍। ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਊ ਭਰ੍ਜੇਰੇ ਅਛਛਿ, ਯਾਹਾਯ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਕਾ ਭਾਰਾ ਬਨਬੇ ਪਰਮ
ਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਛਿ, ਬੇ ਬਰੰ ਕਪਾਪਕ ਅਚਛਿ॥1॥

ਕੇਵਲ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮਨੋਰਮੰ ॥

ਕੇਵਲ ਰਾਮਾਯ ਬ੍ਰਹਮਨ ਨਾਮਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰ, ਯਿਐ

ਬਦਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਤ ਮਇਅੰ ॥

ਅਮ੍ਰਿਤਰੇ ਭਰਪੂਰ ਏਵੰ ਚਕ੍ਰ ਯਥਾਰਥ ਬ੍ਰਹਮ ਅਚਛਿ।

ਨ ਦਨੇਤਿ ਜਸਮਰਣੇਨ ਜਨਮ ਜਰਾਧਿ ਮਰਣ ਭਇਅੰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਹਾਯ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਕਾ ਭਾਰਾ ਯਯ, ਮਰਣ, ਕਾਰਜਕ, ਚਿੰਤਾ ਏਵੰ ਮ੍ਰਿਤ੍ਯੁਰ ਭਯ ਰਹੇ ਨਾਹਿੰ॥1॥ ਰੁਖ॥

ਇਛਸਿ ਜਮਾਦਿ ਪਰਾਭਯੰ ਜਸੁ ਸ੍ਵਸਤਿ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤੰ ॥

ਯਦਿ ਯਮਵ੍ਰਤ ਕਠਪਾਦਿਕੁ ਪਰਾਭਿਤ ਕਰਿਕਾ ਚਾਹੁੰ ਥਾਥ, ਚਾਹਾਯੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁਯ ਯਗੋਗਾਨ ਕਰਿ ਗ੍ਰਿਯ ਕਰੰ
ਕਰਿ ਚਾਲ।

ਭਵ ਭੂਤ ਭਾਵ ਸਮਥਿਅੰ ਪਰਮੰ ਪ੍ਰਸੰਨਮਿਦੰ ॥੨॥

ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਮਾਨ ਕਾਲ, ਭੁਤ ਕਾਲ ਏਵੰ ਭਵਿਸ਼ਯਤ ਕਾਲਰੇ ਬਰਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਰੂਪਰੇ ਕਪਾਪਕ ਏਵੰ ਪਰਮ
ਪ੍ਰਬਧ ਬ੍ਰਹਮ ਅਚਛਿ॥2॥

ਲੇਭਾਦਿ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਪਰ ਗ੍ਰਿਹੰ ਜਦਿਬਿਧਿ ਆਚਰਣੰ ॥

ਯਦਿ ਗ੍ਰਿਯ ਆਚਰਣਰ ਮਾਰੰ ਪਾਕਵਾਕੁ ਚਾਹੁੰਥਿ ਚਾਹਾਯੇਰੇ ਲੋਭ ਏਵੰ ਪਰ ਘਰ ਭਵਰੇ ਧ੍ਰਿਸ਼੍ਟਿ
ਦੇਵਾ ਚਪਾਗ ਕਰ।

ਤਜਿ ਸਕਲ ਦੁਹਕ੍ਰਿਤ ਦੁਰਮਤੀ ਭਜੁ ਚਕ੍ਰਪਰ ਸਰਣੰ ॥੩॥

ਬਜੁ ਧ੍ਰਿਸ਼੍ਟਿ ਏਵੰ ਧ੍ਰਿਸ਼੍ਟਿਕੁ ਚਪਾਗ ਕਰ ਥਾਥ ਚਕ੍ਰਪਰ ਪ੍ਰਭੁਯ ਗਰਗਰੇ ਥਾਥ॥3॥

ਹਰਿ ਭਗਤ ਨਿਜ ਨਿਹਕੇਵਲਾ ਰਿਦ ਕਰਮਣਾ ਬਚਸਾ ॥

ਹਰਿਯ ਪ੍ਰਿਯ ਭਯ ਮਨ, ਕਰਨ ਏਵੰ ਕਰੰ ਭਾਰਾ ਪਾਕਨ ਹੋਯਥਾਥ, ਏਥੁਪਾਯੰ ਮਨ, ਕਰਨ ਏਵੰ ਕਰੰ
ਭਾਰਾ ਹਰਿਯ ਭਯ ਕਰ।

ਜੋਗੇਨ ਕਿੰ ਜਗੇਨ ਕਿੰ ਦਾਨੇਨ ਕਿੰ ਤਪਸਾ ॥੪॥

ਯੋਗ, ਚਪਥਾ, ਕਾਨ-ਪ੍ਰਥਾ ਏਵੰ ਯਯ ਕਠਪਾਦਿਕੁ ਅਭਿਪ੍ਰਿਯ ਏਹਿ ਧ੍ਰਿਸ਼੍ਟਿਯਰੇ ਕਰ ਥਯਿ॥4॥

ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦੇਤਿ ਜਪਿ ਨਰ ਸਕਲ ਸਿਧਿ ਪਦੰ ॥

ਹੇ ਮਾਨਵ! ਗੋਬਿੰਦਾ ਨਾਮ ਸ਼ੁਰਗ ਏਵੰ ਯੋਗ ਕਰ, ਕਾਰਗ ਬੇ ਹੂੰ ਬਰ ਬਿਥਿਰ ਗ੍ਰੇਥੁ ਛਾਨ ਅਚਛਿ।

ਜੈਦੇਵ ਆਇਉ ਤਸ ਸਫੁਟੰ ਭਵ ਭੂਤ ਸਰਬ ਗਤੰ ॥੫॥੧॥

ਯਮਦੇਵ ਨਾਥ ਬੇਹੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਗਰਗਰੇ ਅਬਿਛੁਟਿ, ਯੇਵ ਬਭੰਗਾਨ ਕਾਲ, ਭੂਤ ਕਾਲ ਏਵੰ ਭਵਿਸ਼ਯੁਤ
ਕਾਲਰੇ ਬਰੂਯਾ ਸੁਛਿ ਕਰਿਯਾਛਿ ॥5॥1॥

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭੰਗਾਰ ਏਕ ਅਰੇ, ਚਾਹਾਰ ਨਾਮ ਬਧਾ ਅਰੇ, ਏ ਬੰਧੁੰਨੁ ਬੰਧਿਕੁ ਰਚਿਓ, ਏ ਬੰਧਿਕੁ ਮਾਨ
ਅਰੇ, ਏ ਨਿਭੰਨੁ, ਨਿਭੰਨੁ, ਕਾਲਾਭਾਭ, ਭੰਗ-ਮਰਭ ਚੰਦੁ ਰਚਿਓ ਅਰੇ, ਏ ਬੰਧੁੰਨੁ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨੁ ਹੋਇਓ
ਏ ਚੰਦੁ ਚਾਹਾਰ ਲਵਯੁ ਗੁਰੂ-ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਹੋਇਓ।

ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ॥

ਰਾਗ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ 4 ਘਰ 1 ॥

ਸੇਵਕ ਜਨ ਬਨੇ ਠਾਕੁਰ ਲਿਵ ਲਾਗੇ ॥

ਮੇਭੰ ਲੋਕ ਠਾਕੁਰਕ ਬੇਵਕ ਬਨਿਓ, ਚਾਹਾਰ ਲਗ ਬੇਧੁਰੇ ਲਾਗਿਓ।

ਜੇ ਤੁਮਰਾ ਜਸੁ ਕਹਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਤਿਨ ਮੁਖ ਭਾਗ ਸਭਾਗੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਾਲਿਕ! ਮੇਭੰ ਵਧਿ ਗੁਰੂ ਭਧਿਓ ਬਾਗ ਚਾਰ ਮਗੋਗਾਨ ਕਰਿਓ, ਚਾਹਾਰ ਮੁਖ ਭਾਗਵਾਨ
ਬਨਿਓ। ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਟੂਟੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੰਧਨ ਫਾਹੇ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗੇ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕ ਨਾਮਰੇ ਲਗੁ ਲਗਿਓ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਰ ਬੰਧਨ-ਭਾਲ ਕਰਿਓ।

ਹਮਰਾ ਮਨੁ ਮੇਹਿਓ ਗੁਰ ਮੇਹਨਿ ਹਮ ਬਿਸਮ ਭਈ ਮੁਖਿ ਲਾਗੇ ॥੧॥

ਮਨਕੁ ਮੁਖੁ ਕਰਿਓ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ਆਮਰ ਮਨ ਮੋਹਿ ਨੇਭਿਓ ਚਾਹ ਚਾਹਕ ਬੰਧਨ ਕਰਿ ਆਮਰ
ਆਭੁੰਨਾਭਿਓ ਹੋਇਓ ਮਾਭਿਓ ॥1॥

ਸਗਲੀ ਰੈਣਿ ਸੋਈ ਅੰਧਿਆਰੀ ਗੁਰ ਕਿੰਚਤ ਕਿਰਪਾ ਜਾਗੇ ॥

ਮੂੰ ਨਿਭ ਭਾਵਨ ਰੂਪਾ ਬਾਗ ਰਾਉਰੇ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਰ ਅਭਕਾਰਰੇ ਮੂੰ ਗੋਭ ਰਹਿਓ, ਕਿਭੁ ਗੁਰੂਕ
ਬਾਮਾਨਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਏਵੇ ਭਾਗਿ ਰਹਿਓ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸੁੰਦਰ ਸੁਆਮੀ ਮੇਹਿ ਤੁਮ ਸਰਿ ਅਵਰੁ ਨ ਲਾਗੇ ॥੨॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕਕ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁੰਦਰ ਬਾਮਾ! ਚਾਹ ਭਲਿ ਆਭ ਕੇਹਿ ਮੋਰ ਨਭਰਰੇ ਆਬੁ ਨਾਭਿਓ ॥2॥1॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ॥

ਮੇਰੇ ਸੁੰਦਰੁ ਕਹਹੁ ਮਿਲੈ ਕਿਤੁ ਗਲੀ ॥

ਹੇ ਬਰਿਕ ਬਭੁ! ਮੋਰੇ ਕੂਭ, ਮੋਰ ਬੁਭਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇਭੰ ਮਿਲਿਓ?

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਬਤਾਵਹੁ ਮਾਰਗੁ ਹਮ ਪੀਛੈ ਲਾਗਿ ਚਲੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਾਰਗਵਰਨ ਕਰ, ਯਾਹਾ ਧਾਨਕੇ ਮੂੰ ਮਖ ਚੁੰਨ ਪਛੇ ਪਛੇ ਚਾਲਿਕੇ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਪ੍ਰਿਅ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਖਾਨੇ ਹੀਅਰੈ ਇਹ ਚਾਲ ਬਨੀ ਹੈ ਭਲੀ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰਭੂਆਂ ਵਚਨ ਮਨਜੂ ਮੇਰੇ ਲਾਗਿ, ਆਵੇ ਆਵੇ ਸੁਭਿ ਭਲ ਵਧਿਓ।

ਲਟਰੀ ਮਧੁਰੀ ਠਾਕੁਰ ਭਾਈ ਓਹ ਸੁੰਦਰਿ ਹਰਿ ਢੁਲਿ ਮਿਲੀ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਬੇ ਪ੍ਰਭੂਆਂ ਭਲ ਲਾਗਿਏ, ਭਾਵੇਂ ਹੋਵੇ ਬੇ ਬੁਝਾਰੇ ਵਧਿਏ, ਬੇ ਬਿਨਸੇ ਹੋਵੇ ਪਥੇ-ਪ੍ਰਭੂਆਂ
ਬਹਿਰੇ ਮਿਲਿਏ ॥੧॥

ਏਕੇ ਪ੍ਰਿਉ ਸਖੀਆ ਸਭ ਪ੍ਰਿਅ ਕੀ ਜੇ ਭਾਵੈ ਪਿਰ ਸਾ ਭਲੀ ॥

ਪ੍ਰਿਯਭਾਗ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਅਚਰੇ, ਕਿਛੁ ਬੇਹੁ ਪ੍ਰਿਯਭਾਗ ਅਨੇਕ ਬੰਨ੍ਹ (ਭਾਵ-ਬੰਨ੍ਹ) ਅਛਰੇ, ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯਭਾਗ
ਭਲ ਲਾਗਿਏ, ਬੇ ਆਗਿਆਲੀਨ ਅਚੇ।

ਨਾਨਕੁ ਗਰੀਬੁ ਕਿਆ ਕਰੈ ਬਿਚਾਰਾ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਤਿਤੁ ਰਾਹਿ ਚਲੀ ॥੨॥੨॥

ਨਾਨਕ ਗਰੀਬ ਵਿਚਾਰਾ ਕੀ ਕਰੇ ਪਾਰਿਵਾਹ? ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਲ ਲਾਗਿਏ, ਬੇ ਬੇਹੁ ਮਾਰਗੇ
ਚਾਲਿਏ ॥੨॥੨॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੋਲੀਐ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਮੂੰਹਕੇ 'ਹਰੇ-ਹਰੇ' ਨਾਮ ਹੋਂ ਬੋਲਿਓ। ਭਰੋਭ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੰਗਿ ਚਲੁਲੈ ਰਾਤੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭੀਨੀ ਚੋਲੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਧੇ ਹਰੇ-ਪ੍ਰੇਮਕੇ ਰੰਗੀਨ ਹੋਵੇ ਅਭ ਹਰੇ-ਪ੍ਰੇਮਕੇ ਹੋਂ ਮੇਰੇ ਬੁਝਾਰੇ ਭਰੇ
ਹੋਵੇ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਹਉ ਫਿਰਉ ਦਿਵਾਨੀ ਆਵਲ ਬਾਵਲ ਤਿਸੁ ਕਾਰਣਿ ਹਰਿ ਢੋਲੀਐ ॥

ਬੇਹੁ ਪ੍ਰਿਯਭਾਗ ਹਰੇਕ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਮੂੰ ਪਾਗਲ ਹੋਵੇ ਕੁਛੁ।

ਕੋਈ ਮੇਲੈ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਪਿਆਰਾ ਹਮ ਤਿਸ ਕੀ ਗੁਲ ਗੋਲੀਐ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਕੋਹੇ ਮਖ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯਭਾਗ ਬਹਿਰੇ ਮੇਰੇ ਕਰਾਏ ਦੇਵ, ਮੂੰ ਭਾਵਾਰੇ ਵਾਸੀਰੇ
ਵਾਸੀ ਵਧੇ ਰਹਿਓ ॥੧॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਨਾਵਹੁ ਅਪੁਨਾ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀ ਝੋਲੀਐ ॥

ਮੇਰੇ ਬਦਗੁਰੂ ਮਾਪ੍ਰਭੂਆਂ ਪੁਰਖ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਅਭ ਹਰੇਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਮ੍ਰਿਤਕੇ ਪਾਨ ਕਰੇ ਝੁੰਝੇ ਭਠ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਲਾਧਾ ਦੇਹ ਟੋਲੀਐ ॥੨॥੩॥

ਗੁਰੂਯੋਗ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਨਕ ਨਿਯੋਗ ਦੇਹੁਰੇ ਹੋਇ ਬਿਯੋਗ ਬਿਯੋਗ ਕਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯੋ ॥੨॥੩॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ॥

ਅਬ ਹਮ ਚਲੀ ਠਾਕੁਰ ਪਹਿ ਹਾਰਿ ॥

ਐਵੇ ਸ੍ਰੀ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਾਰਿ ਨਿਯੋਗ ਠਾਕੁਰ ਪਾਸਿ ਆਇਯੋ ॥

ਜਬ ਹਮ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਆਈ ਰਾਖੁ ਪ੍ਰਭੂ ਭਾਵੈ ਮਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਐਵੇ, ਯੇਥੇਥੇਥੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਸਿ ਆਇਯੋ, ਯੇਥੇਥੇਥੇ ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ! ਭੁਯੋ ਚਾਹੀਯੋ ਯੇਥੇ
ਯੇਥੇ ਫਿਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਲੋਕਨ ਕੀ ਚਤੁਰਾਈ ਉਪਮਾ ਤੇ ਬੈਸੰਤਰਿ ਜਾਰਿ ॥

ਲੋਕਾਕਾ ਚਤੁਰਚਾ ਏਵੰ ਭਉਮਾਕੂ ਸ੍ਰੋਂ ਅਗ੍ਰਿਰੇ ਯਲਾਯ ਦੇਯਯਿ।

ਕੋਈ ਭਲਾ ਕਹਉ ਭਾਵੈ ਬੁਰਾ ਕਹਉ ਹਮ ਤਨੁ ਦੀਓ ਹੈ ਢਾਰਿ ॥੧॥

ਮੋਯਯੋ ਏਵੇ ਕੇਯਿ ਭਲ ਕਯੂ ਕਾ ਮਯ ਕਯੂ, ਸ੍ਰੋਂ ਨਿਯ ਚਨ ਪੁਯਯੂ ਬਮਪੰਯ ਕਰਿ ਦੇਯਯਿ॥1॥

ਜੋ ਆਵਤ ਸਰਣਿ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਮਰੀ ਤਿਸੁ ਰਾਖਹੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਪੁਯੂ! ਸ੍ਰਿਏ ਮਧ ਚੋਰ ਯਰਯਰੇ ਅਥਿਯਿ, ਕੁਪਾ ਧਾਰਯ ਕਰਿ ਯੁਮੇ ਚਾਯਾਰ ਯਯਾ ਕਰ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ਹਰਿ ਜੀਉ ਰਾਖਹੁ ਲਾਜ ਮੁਰਾਰਿ ॥੨॥੪॥

ਹੇ ਪੁਯਯ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਕਾਥ ਨਾਨਕ ਚੋਰ ਯਰਯ ਨੇਯਯਿ, ਯੁ ਚਾਯਾਰ ਯਯਾ-ਪੁਥਿਯ ਯਯਾ ਕਰ
॥2॥4॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ॥

ਦੇਵਯਯਾਯ॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਹਉ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥

ਸ੍ਰਿਏ ਯਰਿਯ ਗੁਯਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ, ਸ੍ਰੋਂ ਚਾਯਾ ਪੁਥਿ ਬਮਪੰਥ ਅਚੇ।

ਦੇਖਿ ਦੇਖਿ ਜੀਵਾ ਸਾਧ ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਜਿਸੁ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸ੍ਰੋਂ ਬੇਯਿ ਬਾਯੂ ਗੁਰੂਦੇਵਯਾ ਕਰੰਯ ਦੇਯਯ ਯਾਥਿਥ ਅਯਿ, ਯਾਯਾਰ ਯੁਯਯਰੇ ਪਰਮਾਯਾਯਾ ਨਾਮ ਯੁਥਿਥ
ਹੋਯਯਿ॥1॥ ਰੁਯ॥

ਤੁਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਾਵਨ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਲਹ ਜੁਠਾਰੀ ॥

ਹੇ ਬਾਮਾ ਪੁਯੂ! ਯੁਮੇ ਪਥਿਥ-ਪਾਥਨ ਬਥਪੁਯੁਥ ਅਥ, ਕਯੂ ਸ੍ਰੋਂ ਅਪਥਿਥ ਚੋ ਬਥਿਥ ਕਪਰਿ
ਮਿਲਿਪਾਰਿਥ?

ਹਮਰੈ ਜੀਇ ਹੋਰੁ ਮੁਖਿ ਹੋਰੁ ਹੋਤ ਹੈ ਹਮ ਕਰਮਹੀਣ ਕੁੜਿਆਰੀ ॥੧॥

ਅਮਰ ਅਯੁਰੰਯਰੇ ਅਯ ਕਯਿ ਯਾਏ ਚਯਾ ਮੁਯਰੇ ਅਯ ਕਯਿ ਯਾਏ, ਅਮੇ ਕਰੰਯਾਨ ਏਵੰ
ਅਬਥਥਾਥਾ ਅਯੂ॥1॥

ਹਮਰੀ ਮੁਦ੍ਰ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਦੁਸਟ ਦੁਸਟਾਰੀ ॥

ਹੇ ਮੋਯਰ ਬਾਮਾ ਯਰਿ! ਕਾਯਾਰੇ ਦੇਯਾਯਾਥਾ ਪਾਯਯ ਸ੍ਰੋਂ ਚੋਰ ਨਾਮ ਯੁਯਯ ਕਰਿਯਾਏ, ਪਰਯੂ ਨਿਯ
ਯਿਥਰੇ ਸ੍ਰੋਂ ਯੁਯਯ ਯਲਿ ਯੁਯਯਾ ਧਾਰਯ ਕਰਿਯਿ।

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ ਸੁਆਮੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੁਮ੍ਹਰਾਰੀ ॥੨॥੫॥

ਹੇ ਬਾਮਨ! ਜਾਨਕ ਚੋਰੇ ਹੂੰ ਗੰਗੇ ਦੇ ਕੰਢੇ, ਮੇਰੇ ਚੋਰੇ ਭਲੇ ਲਾਗੇ, ਚਾਹੇ ਰੱਖੇ।
ਬੇਰੇ ਹੂੰ ਕਰ ॥੨॥੫॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸੁੰਦਰਿ ਹੈ ਨਕਟੀ ॥

ਹਰਿਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬੁਝੇ ਕਾਏ ਮਥੇ ਕੂੜੇ ਅਧਰਾ ਨਿਕਲੇ ਹੋਏ।

ਜਿਉ ਬੇਸੁਆ ਕੇ ਘਰਿ ਪੂਤੁ ਜਮਤੁ ਹੈ ਤਿਸੁ ਨਾਮੁ ਪਰਿਓ ਹੈ ਧੂਕਟੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਵੇਖੋ! ਘਰੇ ਕੇਵੇ ਬੰਦਾ ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਚਾਹੇ ਨਾਮ ਪੂਜੇ ਮੋਹਿ ਜਾਏ ਕਿੰਨਾ
ਅਥੇ ਰੱਖੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਨ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਨਾਹਿ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਤੇ ਬਿਗੜ ਰੂਪ ਬੇਰਕਟੀ ॥

ਮਾਏ ਦੇ ਮਨੁ ਮੇਰੇ ਹਰੇ-ਬਾਮਨ ਨਿਵਾਸ ਨਾਹੀ, ਸੇ ਕੂੜੇ ਅਧਰੇ।

ਜਿਉ ਨਿਗੁਰਾ ਬਹੁ ਬਾਤਾ ਜਾਣੈ ਓਹੁ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਹੈ ਭੂਸਟੀ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਗੁਰੂਮਾਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਬੰਦਾ ਕਾ ਜਾਗਿਆ, ਕਿੰਨੇ ਹਰੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਹੋਏ ॥੧॥

ਜਿਨ ਕਉ ਦਇਆਲੁ ਹੋਆ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨਾ ਸਾਧ ਜਨਾ ਪਗ ਚਕਟੀ ॥

ਮੇਰੇ ਬਾਮਨ ਮਾਏ ਦੇ ਮੇਰੇ ਦਾਸ, ਸੇ ਬਾਮਨ ਦੇ ਚਰੇ ਸੁੰਨੇ ਕੀਏ।

ਨਾਨਕ ਪਤਿਤ ਪਵਿਤ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਛੈ ਛੁਕਟੀ ॥੨॥੬॥ ਛਕਾ ੧

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਬੇਬੇਸ਼ਬਦੇ ਮੇਰੇ ਪਰੇ ਮਨੁ ਮਥੇ ਪਵੇ ਪਾਵਨ ਬੰਦਿਆਂ ਵੇ ਬੰਦੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਮਾਏ
ਦੇ ਮੇਰੇ ਚਾਹੇ ਜੰਮੇ ਮੇਰੇ ਵੇਏ ॥੨॥੬॥ ਛਕਾ ੧ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵੰਤ ਵੇ ਅਥੇ, ਮਾਏ ਦੇ ਬੰਦੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਏ ਪਾਏ

ਮਾਈ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ ॥

ਹੇ ਮਾਏ! ਸੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰੇ ਦੇ ਚੇ ਲਾਗੇ ਰਹੇ।

ଯେବେ ପ୍ରଭୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସ୍ବଦୟ ପଦ୍ମ ଖୁସି ହୋଇଯାଏ, ଆମକୁ ସଦା-ସର୍ବଦା ହରିଜ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଉଚିତ ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ଏକ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଜୀବଙ୍କ ମନରେ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେ ସାରା ଦୁନିଆରେ ନିବାସ କରିଥାନ୍ତି, ସତ୍ୟ ଏହା ଯେ ଏକ ଇଶ୍ବର ହିଁ ସବୁଙ୍କ ହୃଦୟରେ ରହିଥାନ୍ତି

ଘରେ ଏବଂ ବାହାରେ ସବୁଆଡ଼େ ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ରହ୍ମ ହିଁ ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହୋଇଥାନ୍ତି ॥ ୧ ॥

ହେ ପ୍ରଭୁ! ଅନେକ ସାଧୁ ସନ୍ଥ ତୋର ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ କେହି ମଧ୍ୟ ତୋର ଅଳ୍ପ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ।

ହେ ସୁଖର ଦାତା! ହେ ଦୁଃଖ ନାଶକ ସ୍ବାମୀ! ନାନକ ସର୍ବଦା ତୁମ ଉପରେ ସମର୍ପିତ ଅଟେ ॥୨॥

ଦେବଜ୍ଞଧାରୀ ॥

ହେ ମୋର ମାତା! ଦୁନିଆରେ ଯାହା କିଛି ହୋଇଥାଏ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହସ୍ତମ ଅନୁସାରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ପ୍ରଭୁ ନିଜ ଜଗତ-ରଚନାରେ ସକ୍ରିୟ ଅଟେ, ସେ ମାନବକୁ କେଉଁଠି ଲାଭ ପହଞ୍ଚାନ୍ତି ଏବଂ କାହା ଠାରୁ କିଛି ନେଇଯାନ୍ତି ଅର୍ଥାତ ମାନବ ନିଜ କର୍ମର ଦିଆ-ନିଆ କରିଥାଏ ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

କିଛି ସମୟ ମାନବ ଆନନ୍ଦରେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ରହିଥାଏ ଏବଂ କୌଣସି ସମୟ ସେ ବିକାରରେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ, କେବେ ସେ ହସିଥାଏ ଆଉ କେବେ ସେ ରୋଦନ କରିଥାଏ ।

କେବେ ଅଭିମାନୀ ମାନବ ଅଭିମାନର ମଇଳା ଦ୍ଵାରା ଭରି ହୋଇଥାଏ ଏବଂ କେବେ ସେ ସତସଞ୍ଜତିରେ ସାମିଲ ହୋଇ ମଇଳାକୁ ଧୋଇ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ ॥ ୧ ॥

ଇଶ୍ଵର କରିଥିବା କାର୍ଯ୍ୟକୁ କେହି ମଧ୍ୟ ଦୂର କରିପାରିବ ନାହିଁ, ମୋତେ ସେହି ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ସମାନ ଆଉ କେହି ଦେଖା ଯାଉ ନାହାନ୍ତି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖਿ ਸੋਈਐ ॥੨॥੨॥

हे नानक! मैं ब्रह्मण्ये गुरुके प्रति समर्पित अहं, मायाके कृपासे सुखपूर्वक रहूँगा॥२॥२॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ॥

ਦੇਵਦਯਾਗ ॥

ਮਾਈ ਸੁਨਤ ਸੋਚ ਭੈ ਡਰਤ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾਭਾ! ਮੇਰੇ ਦੁੱਧ ਦਾ (ਮੁੱਠ) ਬਿੰਬੇਰੇ ਗੁਣੀਆਂ ਵਾਂਗੋ ਗੋਰਨਾ ਕਰਿਆ, ਬੇਢੇਢੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦਾ ਕਰੀ ਮਾਭਾ ਭਰਿਆ।

ਮੇਰ ਤੇਰ ਤਜਉ ਅਭਿਮਾਨਾ ਸਰਨਿ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਪਰਤ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵੇਰੇ ਮੇਰੇ-ਭੇਰੇ ਅਭਿਮਾਨ ਛਾਢੇ ਦੁੱਧ ਦਾ ਗੰਧਾਰੀ ਗੰਧਾਰੀ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਜੇ ਜੇ ਕਹੈ ਸੋਈ ਭਲ ਮਾਨਉ ਨਾਹਿ ਨ ਕਾ ਬੋਲ ਕਰਤ ॥

ਮਾਭਾ ਕਿੰਨੇ ਮੱਧ ਦਾ ਕਰਿਆ, ਚਾਹਾ ਦੁੱਧ ਦਾ ਮਾਭਾ, ਮਾਭਾ ਕਿੰਨੇ ਬੇਰੇ ਕਰਿਆ, ਦੁੱਧ ਬੇਰੇ ਮੇਰੇ ਕਰਿਆ।

ਨਿਮਖ ਨ ਬਿਸਰਉ ਹੀਏ ਮੇਰੇ ਤੇ ਬਿਸਰਤ ਜਾਈ ਹਉ ਮਰਤ ॥੧॥

ਹੇ ਮਾਭਾ! ਤੂੰ ਨਿਮਿਸ਼ ਮਾਭਾ ਮੇਰੇ ਬਿੰਬੇਰੇ ਬਿੰਬੇਰੇ ਨ ਹੋ, ਕਾਰਨ ਚੇਰੇ ਚੇਰੇ ਦੁੱਧ ਦਾ ਗੰਧਾਰੀ ॥੧॥

ਸੁਖਦਾਈ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭ ਕਰਤਾ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤੁ ਇਆਨਪ ਜਰਤ ॥

ਬੁੱਝੇਰੇ ਰਚਿਆ ਦੁੱਧ ਦੁੱਧ ਦੁੱਧ ਕਰਿਆ, ਬੇਰੇ ਮੇਰੇ ਬੁੱਝੇਰੇ ਬੁੱਝੇਰੇ ਕਰਿਆ।

ਨਿਰਗੁਨਿ ਕਰੂਪਿ ਕੁਲਹੀਣ ਨਾਨਕ ਹਉ ਅਨਦ ਰੂਪ ਸੁਆਮੀ ਭਰਤ ॥੨॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਦੁੱਧ ਗੁਣੀ, ਕੁਲੁਪ ਵਾਂਗੋ ਕੁਲੁਪ ਅੰਦਰ, ਪਰੰਤੂ ਮੇਰੇ ਦਾਸ-ਪਤਿ ਆਨੰਦ ਪੁਰਖ ਰੂਪ ਅੰਦਰ ॥੨॥੩॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ॥

ਦੇਵਦਯਾਗ ॥

ਮਨ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਕਰਿ ਸਦਹੂੰ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਬਰਦਾ ਹੂੰ ਕਰਿਆ ਕੀਰਤ-ਗਾਨ ਕਰ।

ਗਾਵਤ ਸੁਨਤ ਜਪਤ ਉਧਾਰੈ ਬਰਨ ਅਬਰਨਾ ਸਭਹੂੰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੁਰਖ ਮੇਰੇ ਗਾਨ ਕਰਿਆ, ਚਾਹਾ ਮੇਰੇ ਗੁਣੀ ਵਾਂਗੋ ਨਾਮ-ਭਰਿਆ ਦਾਸ ਦੁੱਧ ਦਾ ਕੁਲੁਪ ਅੰਦਰ ਨਿਮਿਸ਼ ਕੁਲੁਪ ਪੁਰਖ ਕਰਿਆ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ଯେବେ ଜୀବ ଏହି ବିଧି ବୁଝିନିଏ, ସେତେବେଳେ ସେ ଏଥିରେ ରହିଥାଏ, ଯାହା ଦ୍ଵାରା ସେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି।

ଯେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ଏହି ଦେହ ଧାରଣ କରିଥିଲା, ଯେ କୌଣସି ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ତିଷ୍ଠି ରହିବାକୁ ଦିଆ ଯାଇ ନାହିଁ॥ ୧ ॥

ଯେବେ ପ୍ରଭୁ କୃପାକୁ ହୋଇଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ମନରେ ସୁଖର ନିବାସ ହୋଇଯାଇଛି ଏବଂ ଭୟ ଓ ଭ୍ରମ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି ।

ହେ ନାନକ! ସାଧୁ ସଙ୍ଗତିରେ ଲୋଭକୁ ଛାଡ଼ି ମୋର ସବୁ ମନୋରଥ ପୁରା ହୋଇଯାଇଛି ॥2॥4॥

ଦେବଜ୍ୟାମିନୀ ॥

ହେ ମୋର ମନ! ଯେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ହେଉ, ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିବି,

ଏଥାଇଁ ମୁଁ ନୀଚରୁ ମଧ୍ୟ ନୀଚ, ବିନୟ ଏବଂ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗରିବ ବନ୍ଦି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଡାକିଥାଏ ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ମାୟାର ଅନେକ ଆଡ଼ମ୍ବର ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ ଏବଂ ଏହା ସହିତ ନିଜ ପ୍ରୀତି କମ କରୁଥାଏ ।

ଯେଉଁଲି ମୋର ସ୍ବାମୀ ସୁଖର ଅନୁଭୂତି କରିଥାଏ, ମୁଁ ଏଥିରେ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ॥ ୧ ॥

ମୁଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦାସ, ଅନୁଦାସର ଚରଣ ଧୁଲି ଅଟେ ଏବଂ ଦାସର ଗୁରୁ ସହିତ ସେବା କରିଥାଏ ।

ହେ ନାନକ! ମୁଁ ନିଜ ମୁହଁରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ବୋଲି ଜୀବିତ ରହିଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ ମୋତେ ସର୍ବସ୍ତ୍ରା
ମିଳିଯାଇଛି॥2॥5॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ॥

ਦੇਵਕਾਯਾਰੀ ॥

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤਉ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭ੍ਰਮ ਡਾਰਿਓ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਚੋਰ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂੰ ਜਿਹ ਭ੍ਰਮ ਕ੍ਰਮ ਦੂਰ ਕਰਿਓ।

ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸਭੁ ਕੋ ਅਪਨਾ ਮਨ ਮਹਿ ਇਹੈ ਬੀਚਾਰਿਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਹ ਜਿਹ ਮਨਰੇ ਏਹਾ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਓ ਯੇ ਭ੍ਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂੰ ਬਿਸੇਖ ਮੋਰ ਨਿਯੋਰ ਅਚਰਿ, ਕੇਹੁ ਪਰ ਨਾਹਿ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਕੋਟਿ ਪਰਾਧ ਮਿਟੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਦਰਸਨਿ ਦੂਖੁ ਉਤਾਰਿਓ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਚੋਰ ਬੇਵਾ ਭ੍ਰਿਕੇਰੇ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਅਪਰਾਧ ਨਾਗ ਹੋਯਾਏ ਏਵਾਂ ਚੋਰ ਧਰਮ ਦੂਰ ਕਰਿਓ।

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ ਚਿੰਤਾ ਰੋਗੁ ਬਿਦਾਰਿਓ ॥੧॥

ਚੋਰ ਨਾਮਰ ਜਪ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਜਿਹ ਮਹਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਓ ਆਯ ਮੋਰ ਚਿੰਤਾ ਓ ਰੋਗ ਦੂਰ ਹੋਯਾਏ ॥੧॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਝੂਠੁ ਨਿੰਦਾ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਬਿਸਾਰਿਓ ॥

ਬਾਧੂ ਬਿਸਾਰਿਓ ਰਹਿ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ, ਮਿਥਾ, ਨਿੰਦਾ ਯਥਾਵਿ ਭੂਲਿਯਾਏ।

ਮਾਇਆ ਬੰਧ ਕਾਟੇ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਿ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਉਧਾਰਿਓ ॥੨॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧੁ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਿਯੋਰ ਮੋਰ ਮਾਯਾ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਦੇਯ ਮੋਹੇ ਮੁਕਤਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਓ ॥੨॥੬॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ॥

ਦੇਵਕਾਯਾਰੀ ॥

ਮਨ ਸਗਲ ਸਿਆਨਪ ਰਹੀ ॥

ਮੋਰ ਮਨਰ ਬਹੁ ਚਤੁਰਚਾ ਬਿਸਾਧੁ ਹੋਯਾਏ।

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਸੁਆਮੀ ਨਾਨਕ ਓਟ ਗਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੋਰ ਬਾਧਾ ਪ੍ਰਭੂ ਏਹੁ ਕਰਿ ਕਰਿਵਾ ਜੀਵ ਭਾਰਾ ਕਰਾਯਾ ਪਾਯੋ ਬਿਸਾਧ ਅਚਰਿ, ਏਧਾਯੋ ਜਿਹ ਚਾਹਾਯਾ ਬਾਧਾ ਨੇਯਾਏ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਆਪੁ ਮੇਟਿ ਪਏ ਸਰਣਾਈ ਇਹ ਮਤਿ ਸਾਧੂ ਕਹੀ ॥

ਅਭਾਵ ਦੂਰ ਕਰਿ ਜਿਹ ਪ੍ਰਭੂਯਾ ਗਰਬਰੇ ਆਇਓ, ਏਹੁ ਬੁਧਿ ਮੋਹੇ ਬਾਧੂ ਦੇਯਾਏ।

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਭਰਮੁ ਅਧੇਰਾ ਲਹੀ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭੁਯੋਗੁ ਆਗਿਆ ਪਾਲਨ ਕਰਿ ਮੂੰ ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਕਰਿਓ ਏਵੰ ਭੋਗਿ ਭੁਭਿਕਾਰਿ ਧੂਰਿ ਹੋਇਯਾਯੋ ॥੧॥

ਜਾਨ ਪ੍ਰਬੀਨ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ਅਹੀ ॥

ਹੇ ਭੋਗਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪ੍ਰਭੁ! ਭੋਗਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਏਵੰ ਪ੍ਰਵਾਨਿ ਭਾਵਿ ਮੂੰ ਭੋਗਿ ਭੋਗਿ ਅਭਿਲਾਖਿ ਕਰਿਓ।

ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨਹਾਰੇ ਕੁਦਰਤਿ ਕੀਮ ਨ ਪਹੀ ॥੨॥੭॥

ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਏਕ ਸ਼ਰਣਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿ ਓ ਬਿਨਾਸਿ ਕਰਿਯਾਹਿ! ਭੋਗਿ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਇਯਾਹਿ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿ ॥੨॥੭॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਖਦਾਤੇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ! ਤੂੰ ਪ੍ਰਾਨ ਏਵੰ ਬੁਝਿਯਾਹਿ ਅਭਿਲਾਖਿ,

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਾਹੂ ਜਾਤੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੁਯੋਗੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇਹੁ ਬਿਰਲੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂੰ ਏਹੁ ਬਧਿਯਾਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਤ ਤੁਮਾਰੇ ਤੁਮਾਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤਿਨ ਕਉ ਕਾਲ ਨ ਖਾਤੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਿਥਿਵੀ ਪ੍ਰਭੁ! ਭੋਗਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਭੋਗਿ ਅਭਿਲਾਖਿ ਏਵੰ ਭਾਵਿਯਾਹਿ ਕਾਲ ਗੁਰੁ ਕਰਿਯਾਹਿ ਨਾਹਿ।

ਰੰਗਿ ਤੁਮਾਰੈ ਲਾਲ ਭਏ ਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸਿ ਮਾਤੇ ॥੧॥

ਹੇ ਭੋਗਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸਿਯੋਗੁ ਲਾਲ ਹੋਇਯਾਹਿ ਭਏ ਰਾਮ-ਨਾਮ ਰਸਿਯੋਗੁ ਤੂੰ ਮਥੁ ਰਹਿਯਾਹਿ ॥੧॥

ਮਹਾ ਕਿਲਬਿਖ ਕੋਟਿ ਦੇਖ ਰੋਗਾ ਪ੍ਰਭ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਤੁਹਾਰੀ ਹਾਤੇ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼ੋਤ੍ਤਮ ਕਰੁਣਾ! ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਮੇਰੇ ਅਪਰਾਧ, ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਵੇਸ਼ ਐਵੇਂ ਰੋਗ ਨਾਸ
ਹੋਇਆ।

ਸੇਵਤ ਜਾਗਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਇਆ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਚਰਨ ਪਰਾਤੇ ॥੨॥੮॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਰਨਾਂ ਅਧਿ ਗਾਇਆ-ਗਾਇਆ ਬਹੁ ਬਿਨਸੇ ਹੋਏ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜੀ
ਮੋਗਿਆਨ ਕਰੇਏ॥੨॥੮॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੫ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮੁਕਤ 5 ॥

ਸੇ ਪ੍ਰਭ ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਿਓ ਨੈਣੀ ॥

ਬੇਹੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਮੈਂ ਨਿਯੰਤਰ ਨਿਯੰਤਰ ਬਹੁ ਜਾਗੇਰੇ ਦੇਖੁਏ।

ਸੁਖਦਾਈ ਜੀਅਨ ਕੇ ਦਾਤਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਾ ਕੀ ਬੈਣੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਜੀਵਨ ਬੁਝਵਾਹ ਅਚੰਝੇ ਭਏ ਚਾਹੇ ਵਾਸੀ ਅਨੁਭਵ ਬਿਨਸੇ ਮਨੁ ਅਚੇ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਗਿਆਨੁ ਅਧੇਰਾ ਸੰਤੀ ਕਾਟਿਆ ਜੀਅ ਦਾਨੁ ਗੁਰ ਦੈਣੀ ॥

ਬਲ ਮੇਰੇ ਅਜਾਨਬਾਰੇ ਅਥਾਹਾ ਦੂਰ ਕਰਿਓ ਆਪੇ ਗੁਰ ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਵਾਸ ਦੇਖਿਓ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਲੀਨੇ ਅਪੁਨਾ ਜਲਤੇ ਸੀਤਲ ਹੋਣੀ ॥੧॥

ਬੇ ਨਿਯੰਤਰ ਪਾਪ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਨਿਯੰਤਰ ਬਿਨਸਿਓ, ਮੇਰੇ ਪਾਪੇਰੇ ਭੁਲਾਏਰੇ ਜੀ ਮੇਰੇ ਮਨ
ਗੀਤਕ ਹੋਇਆ॥1॥

ਕਰਮੁ ਧਰਮੁ ਕਿਛੁ ਉਪਜਿ ਨ ਆਇਓ ਨਹ ਉਪਜੀ ਨਿਰਮਲ ਕਰਣੀ ॥

ਮੇਰੇ ਵਾਰੇ ਕੀਏ ਗੁਣ ਕਰੇ ਕੀਏ ਪਰੇ ਹੋਇਆ ਐਵੇਂ ਨਾ ਹੋ ਮੇਰੇ ਪਾਪੇਰੇ ਨਿਰਮਲ ਆਚਰਣ ਪ੍ਰਕਾਸ਼
ਹੋਇਆ।

ਛਾਡਿ ਸਿਆਨਪ ਸੰਜਮ ਨਾਨਕ ਲਾਗੇ ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਣੀ ॥੨॥੯॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਚੜ੍ਹੇਰੇ ਐਵੇਂ ਬਾਹਰੇ ਭਾਗ ਕਰੇ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਰਨੇਰੇ ਗੀਤਗੀਤ ਹੋਇਆ॥੨॥੯॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੫ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮੁਕਤ 5 ॥

ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਲਾਹਾ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਾਮ ਨੂੰ ਜਪ ਕਰ, ਅਤੇ ਚੋਰ ਅਸੂਲੀ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਭਰਮਾਉ ਦੇਵ।

ਗਤਿ ਪਾਵਹਿ ਸੁਖ ਸਹਜ ਅਨੰਦਾ ਕਾਟੇ ਜਮ ਕੇ ਫਾਹਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਘੋਰ ਚੋਰ ਮੋਹ, ਬੁਝਾਏ ਸੁਖ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਦੇ ਪਾਥੇ ਜਮ ਦੇ ਫਾਹੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਖੋਜਿ ਬੀਚਾਰਿਓ ਹਰਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਪਹਿ ਆਹਾ ॥

ਗੋਯਾ ਗੋਯਾ ਅਤੇ ਚੋਰਾਂ ਦੇ ਮੋਹ ਨੂੰ ਖੋਜੋ ਜੋ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਆਏ।

ਤਿਨ੍ਹਾ ਪਰਾਪਤਿ ਏਹੁ ਨਿਧਾਨਾ ਜਿਨ੍ਹ ਕੈ ਕਰਮਿ ਲਿਖਾਹਾ ॥੧॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰਾਪਤਿ ਦੇ ਇਹ ਨਿਧਾਨ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਰਮ ਲਿਖੇ ਹਨ ॥੧॥

ਸੇ ਬਡਭਾਰੀ ਸੇ ਪਤਿਵੰਤੇ ਸੇਈ ਪੂਰੇ ਸਾਹਾ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਜੋ ਬੜੇ ਭਾਰੀ ਅਤੇ ਪਤਿਵੰਤੇ ਸੇਈ ਪੂਰੇ ਸਾਹਾ ॥

ਸੁੰਦਰ ਸੁਘੜ ਸਰੂਪ ਤੇ ਨਾਨਕ ਜਿਨ੍ਹ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਹਾ ॥੨॥੧੦॥

ਸੁੰਦਰ, ਸੁਘੜੇ ਸਰੂਪ ਦੇ ਨਾਨਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ॥੨॥੧੦॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਪ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਪ 5 ॥

ਮਨ ਕਹ ਅਹੰਕਾਰਿ ਅਫਾਰਾ ॥

ਮਨ ਕਹੋ ਅਹੰਕਾਰ ਦੇ ਫਾਰਾ ॥

ਦੁਰਗੰਧ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਅਪਾਵਨ ਭੀਤਰਿ ਜੇ ਦੀਸੈ ਸੇ ਛਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਦੁਰਗੰਧ, ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਅਤੇ ਅਪਾਵਨ ਭੀਤਰਿ ਜੇ ਦੀਸੈ ਸੇ ਛਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਸੁ ਸਿਮਰਿ ਪਰਾਨੀ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਜਿਨਿ ਧਾਰਾ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀਆ ਤਿਸੁ ਸਿਮਰਿ ਪਰਾਨੀ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਜਿਨਿ ਧਾਰਾ ॥

ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਅਵਰ ਲਪਟਾਵਹਿ ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ ਮੁਗਧ ਗਵਾਰਾ ॥੧॥

ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਅਵਰ ਲਪਟਾਵਹਿ ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ ਮੁਗਧ ਗਵਾਰਾ ॥੧॥

ਅੰਧ ਗੁੰਗ ਪਿੰਗੁਲ ਮਤਿ ਹੀਨਾ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖਹੁ ਰਾਖਨਹਾਰਾ ॥

ਹੇ ਰਸਾਕਾਰੀ ਪੁਰੂ! ਮੂੰ ਅਭ, ਜਭ, ਪਯੁ ਏਵਾ ਰੂਝਿਵਾਨ ਅਠੇ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੇਰਾ ਰਸਾ ਕਰ।

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਸਮਰਥਾ ਕਿਆ ਨਾਨਕ ਜੰਤ ਬਿਚਾਰਾ ॥੨॥੧੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਕੁਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਕਰਿਵਾ ਏਵਾ ਕਰਾਯਵਾ ਪਾਯ ਬਧਾ ਅਠਛੇ, ਕੇਛੁ ਬਿਚਾਰਾ ਜੀਵ ਕੇਠੇ
ਬਿਵਰਣ ਅਠੇ ॥੨॥੧੧॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੫ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੫ ॥

ਸੇ ਪ੍ਰਭ ਨੇਰੈ ਹੂ ਤੇ ਨੇਰੈ ॥

ਹੇ ਪੁਰਾਣੀ! ਬੇਹੁ ਪੁਰੂ ਚੋਰਾ ਨਿਕਰੇਰੇ ਅਛਛੇ।

ਸਿਮਰਿ ਧਿਆਇ ਗਾਇ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਸਾਝ ਸਵੇਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਥੁਪਾਯ, ਧਿਨ ਰਾਠਿ, ਪੁਰਾਣ ਕਾਲ-ਬਾਯਾ ਕਾਲ ਬੇਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ਧਾਨ ਕਰ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਉਧਰੁ ਦੇਹ ਦੁਲਭ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੇਰੈ ॥

ਹੇ ਪੁਰਾਣੀ! ਬਾਧੂ ਬਯਾਠੇਰੇ ਰਹਿ ਬ੍ਰਹਮਾਨਰਾਧਾ ਕਰਿ ਨਿਯੰਤਰੇ ਗੰਗਾਨਰਾਧਾ ਕਰ।

ਘਰੀ ਨ ਮੁਹਤੁ ਨ ਚਸਾ ਬਿਲੰਬਹੁ ਕਾਲੁ ਨਿਤਹਿ ਨਿਤ ਹੇਰੈ ॥੧॥

ਹੂ ਏਕ ਘਰਿ, ਮੁਹਤੁ ਏਵਾ ਬਿਲੰਬ ਪਾਯ ਮਖ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯ ਬਿਲੰਬ ਕਰ ਨਾਹਿ, ਕਾਰਣ ਮੁਹਤੁ ਚੋਰੇ
ਨਿਯੰਤਰੇ ਬੇਯੁਧਾਏ ॥੧॥

ਅੰਧ ਬਿਲਾ ਤੇ ਕਾਢਹੁ ਕਰਤੇ ਕਿਆ ਨਾਹੀ ਘਰਿ ਤੇਰੈ ॥

ਹੇ ਜਗਤਰੇ ਰਚਨੀਓ! ਮੇਰੇ ਰੂਪਿਅਾਰ ਅਭਕਾਰਨੂੰ ਬਾਧਾਰਨੂੰ ਕਾਢ, ਚੋਰਾ ਘਰੇ ਕੋਈਬਿ
ਪਧਾਰੀ ਅਭਾਵ ਨਾਹਿ।

ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਦੀਜੈ ਨਾਨਕ ਕਉ ਆਨਦ ਸੂਖ ਘਨੇਰੈ ॥੨॥੧੨॥ ਛਕੇ ੨ ॥

ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਨਾਨਕਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰੇ ਨਾਮਾਰ ਧਿਅ, ਕਾਰਣ ਨਾਮਾਰੇ ਪਰਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਓ ਅਭਾਵ ਬਿਧਾਨਾਨ
ਅਛੇ ॥੨॥੧੨॥ ਛਕੇ ੨ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੫ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੫ ॥

ਮਨ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਓ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਹੂ ਗੁਰੂਕਾ ਬੇਹੁ ਮਿਲਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮਾਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਛੁ,

ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਮੰਗਲ ਰਸ ਜੀਵਨ ਕਾ ਮੂਲੁ ਬਾਧਿਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ੴ ਪਰਿ ਤੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਬ੍ਰਹਮ, ਆਨੰਦ, ਸੁਖੋਲਾਸ ੴ ਯੋਗਨੰਦ ਭਲ ਫਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨਾ ਦਾਸੁ ਕੀਨੋ ਕਾਟੇ ਮਾਇਆ ਫਾਧਿਓ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਯੋਗ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਚੋਰਾਚੋਰ ਨਿਯੋਗ ਧਾਤੁ ਬਨਾਯੋਗਿ ਆਯੋ ਚੋਰਾ ਮਾਯਾ ਬੰਨ੍ਹ ਬੰਨ੍ਹ
ਕਰਿਯੋਗਿ।

ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਗਾਇ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਜਮ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਸਾਧਿਓ ॥੧॥

ਤੂੰ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਿ ਪ੍ਰੇਮ-ਭਯੋਗੇ ਮੁਕਤਿ ਮਾਰਗਿ ਯੋਗਿ ॥੧॥

ਭਇਓ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਮਿਟਿਓ ਮੋਰਚਾ ਅਮੋਲ ਪਦਾਰਥੁ ਲਾਧਿਓ ॥

ਚੋਰਾ ਭਯੋਗੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਫਾਇਯੋਗਿ, ਚੋਰਾ ਅਭਯੋਗਿ ਮਯੋਗਿ ਬਾਧਿਯੋਗਿ ਆਯੋ ਚੋਰਾ
ਅਭਯੋਗਿ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥਿ ਮਿਲਿਯੋਗਿ।

ਬਲਿਹਾਰੈ ਨਾਨਕ ਲਖ ਬੇਰਾ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿਓ ॥੨॥੧੩॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਹੋ ਮੇਰੇ ਅਗਮ ਅਧਾਰ ਠਾਕੁਰ! ਮੂੰਹੁ ਪੁਰਿ ਲਖੈ ਬਾਰ ਬੰਨ੍ਹਿਓ ਅਧਾਰ
॥੨॥੧੩॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੫ ॥

ਦੇਵਕਾਘਾਰੀ 5 ॥

ਮਾਈ ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥

ਹੇ ਮਾ'! ਮੇਯੋਂ ਕਾਯੋਂ ਪੁਰੁਸ਼ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵੈ,

ਸਫਲ ਆਇਆ ਜੀਵਨ ਫਲੁ ਤਾ ਕੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੁਨਿਆਰੇ ਚਾਹਾਰ ਯੋਗ ਨੇਕਾ ਬਧਾਇ ਅਰੇ, ਚਾਹਾਨੁ ਜੀਵਨਰ ਧਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਯਾਵੈ ਏਕੰ
ਧਰੰਬ੍ਰਹਮ ਓਰੇ ਲਗੁ ਲਗਾਇ ਯਾਵੈ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਸੁੰਦਰੁ ਸੁਖੜੁ ਸੂਰੁ ਸੇ ਬੇਤਾ ਜੇ ਸਾਧੁ ਸੰਗੁ ਪਾਵੈ ॥

ਮੇਯੋਂ ਕਾਯੋਂ ਗਾਯਾ ਬਾਗਓ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਵੈ, ਬੇ ਬ੍ਰਹਮ, ਕੁਝਿਮਾਨ, ਬ੍ਰਹਮਾਚਾਰ ਭਯਾ ਆਨੰਦ
ਹੋਇਯਾਵੈ।

ਨਾਮੁ ਉਚਾਰੁ ਕਰੇ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਬਹੁੜਿ ਨ ਜੋਨੀ ਧਾਵੈ ॥੧॥

ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੁ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਮ ਭਯਾਇ ਕਰਿਯਾਵੈ ਭਯਾ ਬ੍ਰਹਮਾਚਾਰ ਮੋਹਿਨੇਰੇ ਆਬੇ ਨਾਹਿ ॥੧॥

ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮੁ ਰਵਿਆ ਮਨ ਤਨ ਮਹਿ ਆਨ ਨ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਆਵੈ ॥

ਮਾਯਾਰ ਮਨ ਏਕੰ ਭਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਯਾਵੈ ਏਕੰ ਚਾਹਾਨੁ ਕੇਹੁ ਦੇਖਾ ਮਾਯਾ
ਨਾਹਿ।

ਨਰਕ ਰੋਗ ਨਹੀ ਹੋਵਤ ਜਨ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਲੜਿ ਲਾਵੈ ॥੨॥੧੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਾਯਾਨੁ ਪੁਰੁ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੁ ਮਨ ਕਰਾਇ, ਚਾਹਾਨੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਾਗਓ ਭਾਗ ਨਾਨਕ ਰੋਗ
ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ ॥੨॥੧੪॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੫ ॥

ਦੇਵਕਾਘਾਰੀ 5 ॥

ਚੰਚਲੁ ਸੁਪਨੈ ਹੀ ਉਰਝਾਇਓ ॥

ਬੇਬੇ ਚੰਦ ਮਨ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਭਯਾਇਓ ਧੂਲਿ ਭੋਲਿ।

ਇਤਨੀ ਨ ਬੁਝੈ ਕਬਹੂ ਚਲਨਾ ਬਿਕਲ ਭਇਓ ਸੰਗਿ ਮਾਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਏਕੰ ਕਯਾ ਮਖ ਬੁਝੇ ਨਾਹਿ ਮੇ ਕੋਈਬੇ ਭਯਾ ਬੇ ਬੁਨਿਆਨੁ ਚਾਲਿ ਮੇਵਾਨੁ ਹੇਕ, ਕੇਹੁ ਮਾਯਾਰ
ਮੋਹਿਨੇਰੇ ਲਾਗੇ ਚੰਦ ਹੋਇਯਾਵੈ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਕੁਸਮ ਰੰਗ ਸੰਗ ਰਸਿ ਰਚਿਆ ਬਿਖਿਆ ਏਕ ਉਪਾਇਓ ॥

ਬੇ ਕੁਸੁਮਰ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ਮਾਲਾ ਬਾਤ੍ਰੇਰੇ ਧ੍ਰੇਮ ਲਗਾਯਾ ਚਾਹਾਰ ਆਸ਼ਾਦਨਰੇ ਲਾਨ ਅਛਿ ਏਕ
ਵਿਕਾਰਰੇ ਧੁਲਾਬਰਓ ਰਹਿਛਿ।

ਲੇਭ ਸੁਨੈ ਮਨਿ ਸੁਖੁ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ਬੇਗਿ ਤਹਾ ਉਠਿ ਧਾਇਓ ॥੧॥

ਮੇਭਓ ਬੇ ਲੋਭਕਰ ਕਥਾ ਗੁਣੀਯਾ, ਮਨਰੇ ਸੁਖਰ ਅਨੂਭਵਿ ਕਰੀਯਾ ਅਯ ਚੁਰਛ ਬੇਠਾਕੂ ਧੋਭਿ
ਚਾਲੀਯਾ ॥1॥

ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਬਹੁਤੁ ਸੁਮੁ ਪਾਇਓ ਸੰਤ ਦੁਆਰੈ ਆਇਓ ॥

ਕੂਲਿ ਕੂਲਿ ਬੇ ਵਖੂਓ ਪਾਓ ਬਹੁ ਕਰਿਛਿ ਏਕ ਵਰ੍ਹਮਾਨ ਬੇ ਬਛਕਾ ਧਾਰਕੂ ਆਇਛਿ।

ਕਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਸੁਆਮੀ ਨਾਨਕ ਲੀਓ ਸਮਾਇਓ ॥੨॥੧੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਕੂਪਾ ਕਰਿ ਚਾਹਾਕੂ ਨਿਯ ਬਾਤ੍ਰੇਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਿਛਿਛਿ ॥2॥15॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੫ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ 5 ॥

ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਗੁਰ ਚਰਨਾ ॥

ਬਰ ਬੁਝ ਗੁਰੂਕਾ ਚਰਨਰੇ ਮਹਾਨੁਕ ਅਛਿ।

ਕਲਿਮਲ ਡਾਰਨ ਮਨਹਿ ਸਧਾਰਨ ਇਹ ਆਸਰ ਮੇਹਿ ਤਰਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਪਾਪਕੂ ਨਾਗ ਕਰਿ ਧੋਅਛਿ, ਮਨਕੂ ਆਖਾਰ ਧੋਅਛਿ ਅਯ ਚਾਹਾਕਾ ਬਾਹਾਰਰੇ ਸੁੰ ਬਾਬਾਰ ਬਾਗਰਕੂ
ਪਾਰ ਹੇਠਾਕੂ ਪਭਿਵ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਪੂਜਾ ਅਰਚਾ ਸੇਵਾ ਬੰਦਨ ਇਹੈ ਟਹਲ ਮੇਹਿ ਕਰਨਾ ॥

ਸੁੰ ਕੇਵਲ ਬੇਹੁ ਬੇਵਾ ਕਰੀਯਾ, ਗੁਰੂ-ਚਰਨਰੇ ਬੇਵਾ ਸੁੰ ਮੋਰ ਪੂਜਾ ਅਰਚਨਾ, ਭਛਿ ਏਕ ਵਖਨਾ
ਅਰੇ।

ਬਿਗਸੈ ਮਨੁ ਹੋਵੈ ਪਰਗਾਸਾ ਬਹੁਰਿ ਨ ਗਰਭੈ ਪਰਨਾ ॥੧॥

ਏਤ੍ਰੇਰੇ ਮੋਰ ਮਨ ਬੁਝਿਰੇ ਆਲੋਕਿਓ ਹੋਯਾ, ਯਾਹਾਰ ਫਲ ਬ੍ਰਹਮ ਮੋਰੇ ਗਭ ਮੋਰਿਰੇ
ਆਇਵਾਕੂ ਪਭਿਵ ਜਾਏ ॥1॥

ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ ਪਰਸਉ ਸੰਤਨ ਕੀ ਇਹੈ ਧਿਆਨਾ ਧਰਨਾ ॥

ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਸੁੰ ਏਹ ਖਾਨ ਪਾਰਨ ਕਰਿਛਿ ਮੇ ਬਛ ਰੂਪ ਗੁਰੂਕਾ ਬਧਾਨ ਵਰ੍ਹਨ ਪ੍ਰਾਧ ਕਰਿਓ।

ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਠਾਕੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਉ ਪਰਿਓ ਸਾਧ ਕੀ ਸਰਨਾ ॥੨॥੧੬॥

ਯਗਓਰ ਠਾਕੁਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਨਕਕਾ ਯਪਰੇ ਕੂਪਾਕੂ ਹੋਯਾਛਿ ਅਯ ਵਰ੍ਹਮਾਨ ਬੇ ਬਾਧ ਰੂਪ
ਗੁਰੂਕਾ ਗਰਨਰੇ ਪਭਿਛਿਛਿ ॥2॥16॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਫੇਰਕਾਧਾਰੀ 5 ॥

ਅਪੁਨੇ ਹਰਿ ਪਹਿ ਬਿਨਤੀ ਕਹੀਐ ॥

ਹੇ ਜੀਵ! ਨਿੱਜੇ ਭਗਵਾਨਾ ਪਾਸੇ ਹੋਂ ਬਿਨਤੀ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ।

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਨਿਧਿ ਸੂਖ ਸਹਜ ਸਿਧਿ ਲਹੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਿਨਤੀ ਕਰਿਲੇ ਚਾਰੇ ਪਦਾਰਥ- ਖਰ੍ਹ, ਅਥ, ਕਾਮ, ਮੋਹ, ਆਨੰਦ, ਯੁਗੀਰ ਖਯਾਨ, ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਬੁਝਾ ਏਵਾ
ਬਿਛਿ ਮਿਲਿਯਾਵ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਮਾਨੁ ਤਿਆਗਿ ਹਰਿ ਚਰਨੀ ਲਾਗਉ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਅੰਚਲੁ ਗਹੀਐ ॥

ਨਿੱਜ ਅੰਧਕਾਰ ਭਧਾਗ ਕਰਿ ਹਰਿਯੋ ਚਰਨੇ ਲਾਗ ਏਵਾ ਬੇਹੋਂ ਪੁਰੁਸ਼ ਆਗੁਨੁ ਧਰਿ।

ਆਂਚ ਨ ਲਾਗੈ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰ ਤੇ ਸਰਨਿ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਅਹੀਐ ॥੧॥

ਮਰਿ ਜਗਤਰ ਬ੍ਰਹਮਾਣੁ ਚਰਨੇ ਕਾਮਨਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਭਾਵਾਵੇਲੇ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨਿ ਬਾਗਰੇ ਅਸ਼
ਲਾਗੇ ਨਾਹੀ ॥੧॥

ਕੋਟਿ ਪਰਾਧ ਮਹਾ ਅਕ੍ਰਿਤਘਨ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸਹੀਐ ॥

ਪੁਰੁ ਏਥੇ ਧਰਮਾਵਾਨ ਮੇ ਬੇ ਮਹਾ ਕ੍ਰਿਤਘਨ ਲੋਕਾਰੇ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਅਪਰਾਧ ਕਾਰਨਾਰ ਬਹੁਨ
ਕਰਿਯਾਓ।

ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਸਰਨਹੀਐ ॥੨॥੧੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕਰੁਣਾਮਯ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸੁਰਾਣਾ ਚਰਨਾਗਤ ਹੋਵਾ ਭਰਿਓ॥੨॥੧੭॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੫ ॥

ਫੇਰਕਾਧਾਰੀ 5 ॥

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਰਿਦੈ ਪਰਵੇਸਾ ॥

ਗੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਨੇ ਸੁਖਮੇਰੇ ਸੁਪਨਾ ਭਾਰਿ।

ਰੋਗ ਸੋਗ ਸਭਿ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸੇ ਉਤਰੇ ਸਗਲ ਕਲੇਸਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰੋਗ, ਗੋਚ ਏਵਾ ਬਹੁ ਦੁਖ ਨਝੁ ਹੋਯਾਵ ਭਯਾ ਬਹੁ ਕੋਞ ਬਾਂਭਾਪ ਦੂਰ ਹੋਯਾਵ
॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਨਾਸਹਿ ਕੋਟਿ ਮਜਨ ਇਸਨਾਨਾ ॥

ਏਵਾ ਭਾਰਿ ਯੋਗ-ਯੋਗਿਨੀ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਯਾਵ ਏਵਾ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਭਾਈਰੇ ਸ਼ਾਨ ਕਰਿਵਾ ਧਾਨ
ਮਿਲਿਯਾਵ।

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਗਾਵਤ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਲਾਗੋ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨਾ ॥੧॥

ਨਾਮਰ ਭਭਾਰ ਗੋਬਿੰਦਕ ਰੂਪ ਗਾਨ ਕਰਿ ਮਨੁਸ਼ਪਰ ਖਾਨ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਬੇਧ੍ਰੇਰੇ ਲਾਗਿਯਾ
॥੧॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨਾ ਦਾਸੁ ਕੀਨੋ ਬੰਧਨ ਤੇਰਿ ਨਿਰਾਰੇ ॥

ਪੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੋਹੇ ਨਿਰਾਰੇ ਵਾਸ ਬਨਾਯੋਏ ਆਯ ਮੋਹਰੇ ਬੰਧਨ ਕਾਰਿ ਮੋਹੇ ਮੁਕਤ ਕਰਿਯੋਏ।

ਜਪਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਜੀਵਾ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਬਲਿਹਾਰੇ ॥੨॥੧੮॥ ਛਕੇ ੩ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਭੋਰੇ ਨਾਮ ਜਪਿ ਵਾਸੀ ਭਰਕਰੇ ਕਰਿ ਮੂੰ ਭੀਵਿਓ ਅਭਿ, ਵਾਸ ਨਾਨਕ ਭੋਰੇ' ਪੁਰਿ
ਬਲਿਹਾਰੇ ॥੨॥੧੮॥ਛਕਾ੩॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮਾਈ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਚਰਨ ਨਿਹਾਰਉ ॥

ਹੇ ਮਾਭਾ! ਮੂੰ ਬਧਾ ਪੁਰੂਕ ਚਰਨੇ ਵਰ੍ਹਨ ਕਰਿਯਾ।

ਕਰਹੁ ਅਨਗਹੁ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੇ ਕਬਹੁ ਨ ਡਾਰਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ହେ ମୋର ସ୍ବାମୀ! ମୋ' ଉପରେ ଅନୁଗ୍ରହ କର, ଯେପରି ନିଜ ମନରେ ମୁଁ ତୁମକୁ କେବେ ଭୁଲିବି ନାହିଁ ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਲਾਈ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਖੁ ਜਾਰਉ ॥

ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ନିଜ ଚେହେରା ଏବଂ ମସ୍ତକରେ ଲଗାଇ କାମ, କ୍ରୋଧ ଭଳି ବିଷକୁ ଜଳାଇ ଦେବି ।

ਸਭ ਤੇ ਨੀਚ ਆਤਮ ਕਰਿ ਮਾਨਉ ਮਨ ਮਹਿ ਇਹੁ ਸੁਖ ਧਾਰਉ ॥੧॥

ମୁଁ ନିଜକୁ ନିଜେ ସବୁଠାରୁ ନିମ୍ନ ବର୍ଗର ଭାବିଥାଏ ଏବଂ ମନରେ ଏହି ସୁଖ ଧାରଣ କରିଥାଏ ॥୧॥

ਗੁਨ ਗਾਵਹ ਠਾਕੁਰ ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਲਮਲ ਸਗਲੇ ਝਾਰਉ ॥

ମୁଁ ଅବିନାଶୀ ଠାକୁରଙ୍କ ଗୁଣ ଗାନ କରି ନିଜର ସମସ୍ତ ପାପ ଦୂର କରିଥାଏ ।

ਨਾਮ ਨਿਧਾਨੁ ਨਾਨਕ ਦਾਨੁ ਪਾਵਉ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਉਰਿ ਧਾਰਉ ॥੨॥੧੯॥

ହେ ନାନକ! ମୁଁ ନାମର ଭଣ୍ଡାରର ଦାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଆଉ ଏହାକୁ ନିଜ ଗଳାରେ ଲଗାଇ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରିଥାଏ ॥2॥19॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ଦେବଙ୍ଗଧାରୀ ମହଲ 5 ॥

ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਪੇਖਉ ਦਰਸੁ ਤੁਮਾਰਾ ॥

ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ସର୍ବଦା ତୋର ଦର୍ଶନ କରିବାର ଅଭିଳାଷ ରଖୁଥାଏ ।

ਸੰਦਰ ਧਿਆਨ ਧਾਰੁ ਦਿਨੁ ਰੈਨੀ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਤੇ ਪਿਆਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ମୁଁ ଦିନ ରାତି ଡୋର ସୁନ୍ଦର ଦର୍ଶନର ଧ୍ୟାନ ଧାରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ଡୋର ଦର୍ଶନ ମୋ' ପାଇଁ ନିଜ ଆତ୍ମା ଓ ପ୍ରାଣ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରିୟ ଅଟେ॥ ୧ ॥ ରହୁ ॥

ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਅਵਿਲੋਕੇ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਤਤ ਬੀਚਾਰਾ ॥

ମୁଁ ଶାସ୍ତ୍ର, ବେଦ, ପୁରାଣ ଏବଂ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ପଢ଼ି ଦେଖିଛି ତଥା ତତ୍ତ୍ୱ ଉପରେ ବିଚାର କରିଛି ଯେ

ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਪੁਰਨ ਭਵਜਲ ਉਧਰਨਹਾਰਾ ॥੧॥

ହେ ଦୀନନାଥ! ହେ ପ୍ରାଣପତି! ହେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭୁ! ଏକ ତୁ ହିଁ ଜୀବକୁ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଇବା ପାଇଁ ସମର୍ଥ ଅଟ||1||

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਭਗਤ ਜਨ ਸੇਵਕ ਤਾ ਕੀ ਬਿਖੈ ਅਧਾਰਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਜਗਤਰ ਆਦਿ ਏਕੰ ਸ੍ਵਰਗਰ ਪੁਰਸ਼ਰੂ ਤੂੰ ਹੂੰ ਭਭ ਏਕੰ ਬੇਬਕਰ ਕਿਕਾਰਰੁ ਕਞਿਕਾਰ
ਆਖਾਰ ਅਰੂ।

ਤਿਨ ਜਨ ਕੀ ਧੂਰਿ ਬਾਛੈ ਨਿਤ ਨਾਨਕੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਦੇਵਨਹਾਰਾ ॥੨॥੨੦॥

ਨਾਨਕ ਨਿਭਧ ਬੇਬਿ ਭਭਭ ਚਰਣ-ਪ੍ਰੀਤਿਰ ਕਾਮਨਾ ਕਰਿਘਾਛਿ ਏਕੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਹੂੰ ਏਬਿ ਧਾਨ
ਦੇਘਘਾਛਿ ||2||20||

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਦੇਵਭਾਖਾਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਤੇਰਾ ਜਨੁ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣਿ ਮਾਤਾ ॥

ਹੇ ਰਾਮ! ਚੋਰ ਭਭ ਚੋਰ ਨਾਮ-ਰਬਾਯਨ ਪਾਨ ਕਰਿ ਮਥੁ ਹੋਘਛਿ।

ਪ੍ਰੇਮ ਰਸਾ ਨਿਧਿ ਜਾ ਕਉ ਉਪਜੀ ਛੇਡਿ ਨ ਕਤਹੂ ਜਾਤਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਘਾਕੂ ਪ੍ਰੇਮ ਰਬਰ ਨਿਧੁ ਪੁਥੁ ਹੋਘਘਾਘ, ਬੇ ਏਘਾਕੂ ਛਾਢਿ ਕੇਛੁ ਆਭੇ ਮਾਘ ਨਾਹੂੰ॥1॥

ਬੈਠਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇਵਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਭੋਜਨੁ ਖਾਤਾ ॥

ਏਪਰਿ ਭਭ ਕਬਿਕਾ ਭੁਠਿਕਾ ਬਮਯਰੇ 'ਹਰਿ-ਹਰਿ' ਛਪਿਘਾਘ ਏਕੰ ਣਯਨਰੇ ਮਥ ਏਘਾ ਚਿਛੁਨ
ਕਰਿਘਾਘ, ਹਰਿਰਬਕੂ ਭੋਯਨ ਰੂਪਰੇ ਖਾਘਘਾਘ।

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਮਜਨੁ ਕੀਨੇ ਸਾਧੂ ਧੂਰੀ ਨਾਤਾ ॥੧॥

ਬੇ ਬਾਧੂਭਾ ਚਰਣ ਪ੍ਰੀਤਿਰੇ ਬਾਨ ਕਰਿਘਾਘ ਮਾਘਾਕਿ ਅਠਥਠ ਚਾਥੀ ਬਾਨਰ ਬਮਾਨ ਹੋਘਘਾਘ॥1॥

ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ ਹਰਿ ਜਨ ਕਾ ਉਪਜਿਆ ਜਿਨਿ ਕੀਨੇ ਸਉਤੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥

ਹਰਿਭਾ ਭਭਰ ਯਛੁ ਨੇਕਾ ਬਥਾਯ ਅਭੇ, ਮਿਘ ਕਿਘਾਭਾਛੁ ਪ੍ਰਭੁਕਾਨ ਕਨਾਘ ਦੇਘਛਿ।

ਸਗਲ ਸਮੂਹ ਲੈ ਉਧਰੇ ਨਾਨਕ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਤਾ ॥੨॥੨੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਿਘ ਪ੍ਰਬੁਛੁ ਭਾਥੀ ਦੇਘਛਿ, ਬੇ ਨਿਯ ਬਾਛਾ ਬਾਧੂਭਾ ਬਹਿਭ ਭਕਬਾਗਰਰੂ ਪਾਰ ਹੋਘਛਿ
ਮਾਛਿ॥2॥21॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਦੇਵਭਾਖਾਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮਾਈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਪਾਈਐ ॥

ਹੇ ਮਾ! ਗੁਰੁਭਾ ਕਿਨਾ ਞਾਨਰ ਲਕਧੁ ਬੂਧਨਾਹੂੰ।

ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਫਿਰਤ ਬਿਲਲਾਤੇ ਮਿਲਤ ਨਹੀ ਗੋਸਾਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰਕ ਬਾਖਸ਼ ਕਰਿ ਕੁਸ਼ਨ ਕਰਿ ਪਠਭੁਝੁ ਰਹਿਯਾਵ, ਪਰਛੂ ਦੂਨਿਆਰ ਮਾਲਿਕ ਪੁਛੂ
ਭਾਖਾਯੂ ਮਿਲਛੁ ਨਾਹਿ ॥੧॥ ॥੧॥

ਮੋਹ ਰੋਗ ਸੋਗ ਤਨੁ ਬਾਧਿਓ ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਭਰਮਾਈਐ ॥

ਮਾਨਵ ਗਰੀਰ ਮੋਹਾ, ਰੋਗਾ ਆਦਿ ਗੋਸਾਯਿ ਬਹਿਓ ਯਥੇਥਿ ਹੋਯਾਯਿ, ਆਪਣਾ ਸੇਵਾ ਅਨੇਕ
ਮੋਹਿਰੇ ਪਠਭੁਝੁ ਹੋਯਾਯਾਵ।

ਟਿਕਨੁ ਨ ਪਾਵੈ ਬਿਨੁ ਸਤਸੰਗਤਿ ਕਿਸੁ ਆਗੈ ਜਾਇ ਰੂਆਈਐ ॥੧॥

ਬਾਪੂ ਬਾਗਓ ਬਿਨਾ ਭਾਖਾਯੂ ਕੇਯੋ ਆਗੈ ਮਿਲੇਨਾਹਿ, ਪੂਰੀ ਕਾਫ਼ਾ ਬੰਦੁਬਾਸੇ ਯਾਯਿ ਦੂਰਗਰ ਬਿਲਾਪ
ਕਰਿ ਪਾਰਿਵ? ॥੧॥

ਕਰੈ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰਾ ਸਾਧ ਚਰਨ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ ॥

ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਬਾਪੂ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਕਰਿਯਾਯਿ, ਬੇਭੇਦਬੇਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀਰ ਚਿਤੁ ਬਾਪੂਯਾ ਚਰਨੇਰੇ ਲਾਗਿਯਾਵ।

ਸੰਕਟ ਘੋਰ ਕਟੇ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਦਰਸਿ ਸਮਾਈਐ ॥੨॥੨੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਾਖਾਰ ਘੋਰ ਬੰਦਾ ਆਦਿ ਭੇਦੇਰੇ ਹੋ ਨਿਝੁ ਹੋਯਾਯਾਵ, ਬੇ ਹਰਿ ਦਰਸ਼ਨੇਰੇ ਹੋ ਲੀਨ
ਰਹਿਯਾਵ ॥੨॥ ॥੨੨॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਠਾਕੁਰ ਹੋਏ ਆਪਿ ਦਇਆਲ ॥

ਯਥੇਥਿ ਠਾਕੁਰ ਨਿਯੋਗਿ ਧਰਮਾਯੁ ਹੋਯਾਯਿ।

ਭਈ ਕਲਿਆਣ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੋਈ ਹੈ ਉਬਰੇ ਬਾਲ ਗੁਪਾਲ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਕਲਿਆਣ ਹੋਯਾਯਾਯਿ ਆਯੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਆਨੰਦੇਰੇ ਰੂਪ ਬਨਿਯਾਯਿ, ਪਿਤਾ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਿਯੋਗਿ
ਬੰਦਾ(ਯਾਦ)ਕੂ ਬੰਦਾ-ਬੰਦਾਯੁ ਯਥੇਥਿ ਕਰਿਯਾਯਿ ॥੧॥

ਦੁਇ ਕਰ ਜੋੜਿ ਕਰੀ ਬੇਨੰਤੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਦੋ ਦੂਜੇ ਹੋਯੇ ਬੰਦੇ ਕਰਿਯਾਯਿ ਆਦਿ ਨਿਯੋਗਿ ਮਨੇਰੇ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਧਿਆਨ ਕਰਿਯਾਯਿ,
ਬੇਭੇਦਬੇਲੇ

ਹਾਥੁ ਦੇਇ ਰਾਖੇ ਪਰਮੇਸੁਰਿ ਸਗਲਾ ਦੁਰਤੁ ਮਿਟਾਇਆ ॥੧॥

ਨਿਯੋਗਿ ਹਾਥ ਦੇਯੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੇਰੇ ਰੱਖਾ ਕਰਿਯਾਯਿ ਆਯੁ ਮੇਰੇ ਬੰਦੇ ਪਾਪ ਓ ਬੰਦੇਰੇ ਦੂਰ ਕਰਿ
ਦੇਯਾਯਿ ॥੧॥

ਵਰ ਨਾਰੀ ਮਿਲਿ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਜੈਕਾਰੁ ॥

ਬਰ-ਬਖੂ ਮਿਥੀ ਮਛਾਲ ਗਾਠ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਹੁ ਆਭ ਠਾਕੁਰਕਾ ਯਯ-ਯਯਕਾਰ ਕਰਿਯਾਹੁ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ਜੋ ਸਭਨਾ ਕਰੇ ਉਧਾਰੁ ॥੨॥੨੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਪੁਰੁਕਾ ਬੇਬਕ ਪੁਰਿ ਬਮਧੋਧ ਅਠ, ਮਿਥ ਬਕੁਕਾ ਯਕਾਰ ਕਰਿਯਾਹੁ ॥2॥23॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗੁਰ ਏਕ ਅਚਛੇ, ਯਾਹਾਯੁ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਮਾਯਾ ਪਾਰੇ।

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਦੇਵਯਾਗਾਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਅਪੁਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਹਿ ਬਿਨਉ ਕਹਿਆ ॥

ਮੇਥੇ ਧ੍ਰਿੜਿ ਜਿਥੇ ਬਯਾ ਗੁਰੂਯਾ ਪਾਯਾਰੇ ਬਿਨਓ ਕਰਿਯੋ, ਬੇਭੇਭੇਭੇਭੇ

ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਮੇਰਾ ਸਗਲ ਅੰਦੇਸਰਾ ਗਇਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਦੁਖਾਯਾ ਜਾਗਿਯਾ ਪਰਮਾਨੁ। ਧਰਮਾਨੁ ਏਵੰ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਬੋਲਾਯੋ ਅਯਾ ਮੇਰਾ ਬਹੁ ਭਰੇ ਦੂਰ
ਬੋਲਾਯਾਯੋ ॥੧॥

ਹਮ ਪਾਪੀ ਪਾਖੰਡੀ ਲੋਭੀ ਹਮਰਾ ਗੁਨੁ ਅਵਗੁਨੁ ਸਭੁ ਸਹਿਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਆਮੇ ਕੇਭੇ ਪਾਪੀ, ਅਭਯਾਗਾਰੀ ਏਵੰ ਲੋਭੀ ਅਰੂ, ਕੇਭੇ ਧਰਮਾਯਾ ਪ੍ਰਭੂ ਆਮੇ ਬਹੁ
ਗੁਣ-ਅਵਗੁਣ ਬਯਾ ਕਰਿਯਾਯੋ।

ਕਰੁ ਮਸਤਕਿ ਧਾਰਿ ਸਾਜਿ ਨਿਵਾਜੇ ਮੁਏ ਦੁਸਟ ਜੋ ਖਇਆ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭੂ ਆਮੇ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਜਿਥੇ ਬਾਭੇ ਆਮੇ ਮਧੁਕ ਯੋਧੇ ਰਯੋ ਗੋਰਬ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਰਿਯੋ, ਮੇਥੋਂ ਦੂਝ
ਆਮੇ ਮਾਰਿਯਾਯੋ ਚਾਝੋਂ ਧ੍ਰਿਯਾ, ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਮਰਿਯਾਯੋ ॥੧॥

ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਸਰਬ ਸਧਾਰੀ ਸਫਲ ਦਰਸਨ ਸਹਜਇਆ ॥

ਪਰਮਾਨੁ। ਕਭੇ ਪਰੋਪਕਾਰੀ ਏਵੰ ਬਹੁਯੁ ਆਯਾਰੇ ਦੇਯਾਯੋ, ਚਾਹਾਯਾ ਧਰਮੰ ਹੇ ਧਰਮਾਯਾ ਅਰੇ
ਯਾਹਾ ਗਾਯੋ ਪ੍ਰਭੂ ਅਰੇ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਕਉ ਦਾਤਾ ਚਰਣ ਕਮਲ ਉਰ ਧਰਿਆ ॥੨॥੨੪॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਪਰਮਾਨੁ। ਨਿਰਗੁਣ ਮਧੁ ਕਾਭੇ ਅਚਛੇ, ਚਾਹਾਯਾ ਚਰਣ-ਕਮਲ ਧ੍ਰਿੜਿ ਬ੍ਰਹਮੰਰੇ ਸੁਪਨ ਕਰਿਯੋ
॥੨॥੨੪॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਦੇਵਯਾਗਾਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮਾਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਅਨਾਥਾ ਜਾਯਾ ਅਰੂ।

ਸਰਨਿ ਆਇਓ ਰਾਖਨਹਾਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਦੂਜਿਆਰੇ ਰੱਖਾਕਾਰੀ! ਮੂੰ ਚੋਰੇ ਗਰਬਰੇ ਆਇਓ ॥੧॥

ਸਰਬ ਪਾਖ ਰਾਖੁ ਮੁਰਾਰੇ ॥

ਹੇ ਮੁਰਾਰੀ ਪੁਰੂ! ਮੇਰੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਪੁਰਾਰੇ ਰੱਖਾ ਕਰ,

ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਅੰਤੀ ਵਾਰੇ ॥੧॥

ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਆਵੇ ਯਾਵਨਰ ਅਭਿਮਾਨ ਪਰਿਪਕ ਮੇਰੇ ਰੱਖਾ ਕਰ ॥੧॥

ਜਬ ਚਿਤਵਉ ਤਬ ਤੁਹਾਰੇ ॥

ਹੇ ਮਾਲਿਕ! ਮੇਰੇ ਮਖ ਚੋਰੇ ਬੁਰਗ ਕਰਿਆ, ਬੇਚੋਰੇ ਮੇਰੇ ਗੁਰਗ ਬੁਰਗ ਕਰਿਆ।

ਉਨ ਸਮੁਹਾਰਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਸਧਾਰੇ ॥੨॥

ਬੇਘਰ ਗੁਰਗ ਧਾਰਗ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰਗ ਬੇਘਰਗ ॥੨॥

ਸੁਨਿ ਗਾਵਉ ਗੁਰ ਬਚਨਾਰੇ ॥

ਮੂੰ ਗੁਰਗ ਬਚਨਗੁ ਗੁਰਗ ਚੋਰੇ ਮੂੰ ਗੁਰਗ ਗਾਨ ਕਰਿਆ ਭਯਾ

ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ਸਾਧ ਦਰਸਾਰੇ ॥੩॥

ਬਾਧੂ ਰੂਪੀ ਗੁਰਗ ਵਰਗਰੇ ਕਾਰਨਾਰ ਬਚਨਾਰੇ ॥੩॥

ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਖਉ ਏਕ ਅਸਾਰੇ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਏਕਗੁਰਗ ਬਾਧਾਰੇ ਅਭਿ।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਕਰਨੈਹਾਰੇ ॥੪॥੨੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਪੁਰੂ ਮੂੰ ਬੰਨ੍ਹੇ ਰਚਨੈਭਾ ਅਭਿ ॥੪॥੨੫॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪ੍ਰਭ ਇਹੈ ਮਨੋਰਥੁ ਮੇਰਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਮੇਰੇ ਕੇਵਲ ਆਵੇ ਮਨੋਰਥ ਮੇਰੇ

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਦਇਆਲ ਮੇਰਿ ਦੀਜੈ ਕਰਿ ਸੰਤਨ ਕਾ ਚੇਰਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧੂ! ਹੇ ਦਿਨਦਿਆਲੂ! ਮੇਰੇ ਨਿਧਰੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਬੇਵਕ ਵਨਾਯੇ ਦਿਅ ॥੧॥

ਪ੍ਰਾਤਹਕਾਲ ਲਾਗਉ ਜਨ ਚਰਨੀ ਨਿਸ ਬਾਸੁਰ ਦਰਸੁ ਪਾਵਉ ॥

ਮੂੰ ਪ੍ਰਾਤਹ ਕਾਲ ਬੰਨ੍ਹੇ ਚਰਨੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਕਰਿਆ ਆਯੇ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਚਾਢਾਯੇ ਵਰਗਰੇ ਪ੍ਰਾਤੁ ਕਰਿਆ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪਿ ਕਰਉ ਜਨ ਸੇਵਾ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵਉ ॥੧॥

ਨਿਯੰਤਰ-ਮਨ ਅਰਪਿਤ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਬਲ੍ਹਾ ਬੇਬਾ ਗੁਣ ਬਹਿਤ ਕਰਿਯਾਏ ਅਯ ਨਿਯੰਤਰ ਜਿਥੁਰੇ ਚੋਰ ਗੁਣ
ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ॥1॥

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਉ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਸੰਤਸੰਗਿ ਨਿਤ ਰਹੀਐ ॥

ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਣਬੇਰੇ ਨਿਯੰਤਰ ਪ੍ਰਭੁ ਬਲ੍ਹਾ ਕਰਿਯਾਏ ਅਯ ਬਲ੍ਹਾ ਬਲ੍ਹਾਭੇਰੇ ਰਹਿਯਾਏ।

ਏਕੁ ਅਧਾਰੁ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਮੇਰਾ ਅਨਦੁ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਲਹੀਐ ॥੨॥੨੬॥

ਹੇ ਨਾਮੁ! ਯੋਗੁਰਾਜ ਨਾਮ ਧਨੁ ਹੋ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨਰਾਜ ਅਯਾਗ ਅਰੇ ਅਯ ਅਯਾ ਅਯਾ ਹੋ
ਅਯੁਕ ਅਯੁਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾਏ ॥2॥26॥

ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩

ਗਾਏ ਵੇਦਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 3

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗੁਰਾਜ ਅਯ, ਯੋਗੁਰਾਜ ਬਦਗੁਰੂਰਾਜ ਕ੍ਰਿਪਾਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾਏ ਪਾਏ।

ਮੀਤਾ ਐਸੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਪਾਏ ॥

ਸ੍ਰੀ ਸਿਧੂ ਰੂਪੀ ਅਯੋਗੁਰਾਜ ਪਾਏ,

ਛੇਡਿ ਨ ਜਾਈ ਸਦ ਹੀ ਸੰਗੇ ਅਨਦਿਨੁ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਗਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਿਧੂ ਮੇਰੇ ਛੇਡਿ ਮਾਯਾਭਿ ਨਾਹੀ ਅਯ ਬਦਗੁਰਾ ਮੇਰੇ ਬਾਧੁਰੇ ਰਹਿਯਾਏ, ਗੁਰੂਰਾਜ ਬਹਿਤ ਸਿਧੀ ਰਾਭਿ ਧਨ
ਭਾਯਾਯਾ ਮੇਰੇਗਾਨਾ ਕਰਿਯਾਏ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਿਲਿਓ ਮਨੋਹਰੁ ਸਰਬ ਸੁਖੈਨਾ ਤਿਆਗਿ ਨ ਕਤਹੁ ਜਾਏ ॥

ਮੇਰੇ ਬਦ ਗੁਣ ਵੇਦਗੁਰਾ ਮੇਰੇਗੁਰੂ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਧੀਯਾਏ ਅਯ ਬੇ ਮੇਰੇ ਛੇਡਿ ਕੇਯੋਗੁ ਮਾਯਾਭਿ
ਨਾਹੀ।

ਅਨਿਕ ਅਨਿਕ ਭਾਤਿ ਬਹੁ ਪੇਖੇ ਪ੍ਰਿਅ ਰੋਮ ਨ ਸਮਸਰਿ ਲਾਏ ॥੧॥

ਸ੍ਰੀ ਰੋਮ ਪ੍ਰਕਾਰ ਯੋਗੁਰਾਜ ਵੇਦਗੁਰੂ, ਜਿਥੁ ਬੇਮਾਨੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰਭੁਰਾਜ ਅਯ ਰਾਮ ਬਮਾਨ ਰੁਝਭਿ ॥1॥

ਮੰਦਰਿ ਭਾਗੁ ਸੇਭ ਦੁਆਰੈ ਅਨਹਤ ਰੁਣੁ ਝੁਣੁ ਲਾਏ ॥

ਭਾਯਾਯਾ ਮੇਰੇ ਰੋਮ ਕੀਯੋਗਾਨ ਭਾਯਾ ਰਾਜ ਰੁਝਭ ਗੋਯਾਯਾਨ ਅਰੇ, ਮੇਰੇਯੁਰੇ ਅਯਾਯਾ ਮਧੂਰ ਧਨ
ਗੁਣਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਰੰਗੁ ਮਾਣੇ ਗ੍ਰਿਹ ਪ੍ਰਿਅ ਥੀਤੇ ਸਦ ਥਾਏ ॥੨॥੧॥੨੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੈਂ ਬੜਾ ਆਨੰਦ ਭੋਗ ਕਰਿਆ, ਕਾਰਣ ਪ੍ਰਿਅ-ਪ੍ਰਿਯੁਕਾ ਘਰੇ ਮੇਰੇ ਬਾਹਿਰੇ ਬਾਹਿਰੇ ਬਾਹਿਰੇ
ਮਿਲਿਆ। ॥੨॥੧॥੨੭॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੫ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ 5 ॥

ਦਰਸਨ ਨਾਮ ਕਉ ਮਨੁ ਆਛੈ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਦਰਸਨ ਅਵਾ ਨਾਮਰ ਅਭਿਲਾਸੀ ਅਰੇ ਅਵਾ

ਭ੍ਰਮਿ ਆਇਓ ਹੈ ਸਗਲ ਥਾਨ ਰੇ ਆਹਿ ਪਰਿਓ ਸੰਤ ਪਾਛੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨ ਬੁਲਿ ਬੁਲਿ ਅਵੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਚਰਣਰੇ ਲਾਗੇ ਯਾਛੈ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਜੇ ਦਿਸਟੈ ਸੇ ਗਾਛੈ ॥

ਮੈਂ ਕਾਹਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਓ, ਆਯ ਕਾਹਾ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਓ, ਕਾਰਣ ਯਾਹਾ ਕਿਛੇ ਮੇਰੇ ਨਜ਼ਰੇ
ਆਇ, ਭਾਇ ਨਜ਼ਰੇ ਅਰੇ?

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੀ ਸਰਨੀ ਪਰੀਐ ਚਰਣ ਰੇਨੁ ਮਨੁ ਬਾਛੈ ॥੧॥

ੴ ਪਾਛੈ ਬਾਖੂਬਛਾਓਰੇ ਚਰਣਰੇ ਅਬਿਕਾ ਭਰਿਓ ਆਭ ਮੋਰੇ ਮਨ ਚਾਹਾਛਾ ਚਰਣ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਾਮਨਾ
ਕਰਿਐ॥੧॥

ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਨਾ ਗੁਨੁ ਨਹੀ ਕੋਈ ਮਹਾ ਦੁਤਰੁ ਮਾਇ ਆਛੈ ॥

ਨਾ ਜੁੰ ਕੀਛੇ ਸੂਛੇ ਜਾਣੀਛੇ ਆਭ ਨਾ ਮੋਰਾ' ਓਰੇ ਕੀਛੇ ਗੁਣ ਬਿਧਾਮਾਨ ਅਛੇ, ਬੇਛੇ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਜਗਤ
ਬਾਗਰੇ ਪਾਰੇ ਹੋਵਾ ਬਖੂਓ ਦੂਰਿਐ ਅਰੇ।

ਆਇ ਪਇਓ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਤਉ ਉਤਰੀ ਸਗਲ ਦੁਰਾਛੈ ॥੨॥੨॥੨੮॥

ਹੋ ਜਾਨਕਾ! ਬਭਰਮਾਨ, ਮੋਰੇ ਜੁੰ ਗੁਣ ਚਰਣਕੁ ਅਬਿਛੇ, ਬੇਛੇਛੇ ਮੋਰੇ ਦੂਰਾਬਨਾ ਜਾਣ
ਹੋਯਾ ਯਾਛੇ॥੨॥੨॥੨੮॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੫ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ 5 ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪ੍ਰਿਅ ਬਚਨ ਤੁਹਾਰੇ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰਿਅ! ਤੁਹਾਰੇ ਬਚਨ ਅਨੁਭਵਿਓ ਪਰਿਐ ਅਰੇ।

ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਮਨਮੋਹਨ ਪਿਆਰੇ ਸਭਹੁ ਮਧਿ ਨਿਰਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰਿਅ ਪੁਤ੍ਰ! ਤੂੰ ਬਖੂਓ ਬੁਝਾਰੇ ਅਨੁ ਆਭ ਮਨਕੁ ਮੁੜ ਕਰੁ, ਤੂੰ ਬਖੂਓ ਓਰੇ ਰਹਿਛੁ॥੧॥ ਰੁਖ॥

ਰਾਜੁ ਨ ਚਾਹਉ ਮੁਕਤਿ ਨ ਚਾਹਉ ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚਰਨ ਕਮਲਾਰੇ ॥

ਹੋ ਪੁਤ੍ਰ! ਨਾ ਮੋਰੇ ਰਾਜ ਕਾਮਨਾ ਅਛੇ ਆਭ ਨਾ ਹੂੰ ਮੋਰਾ' ਓਰੇ ਸੂਛੇ ਅਭਿਲਾਖ ਅਛੇ, ਮੋਰੇ
ਮਨਰੇ ਕੇਵਲ ਚੋਰ ਚਰਣ-ਕਮਲਰੇ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਚੀਤ੍ਰ ਲਾਲਬਾ ਰਹਿਛੇ।

ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੇਸ ਸਿਧ ਮੁਨਿ ਇੰਦ੍ਰ ਮੋਹਿ ਠਾਕੁਰ ਹੀ ਦਰਸਾਰੇ ॥੧॥

ਦੂਰਿਐ ਲੋਕਮਾਨੇ ਬੁਝਾ, ਮੋਰੇਬਾਰ, ਬਿਛ, ਦੂਰਿ ਏਵਾ ਯਥਾਦੇਵਕਾ ਵਰ੍ਹਨਰੇ ਅਭਿਲਾਖ ਕਰਿਐ, ਕੀਛੇ ਜੁੰ ਏਵੇ ਬਖੂਓ ਮਾਲਿਕ ਏਕ ਯਥਾਰਕਾ ਵਰ੍ਹਨਰੇ ਅਭਿਲਾਖ ਕਰੁਅਛੇ॥੧॥

ਦੀਨੁ ਦੁਆਰੈ ਆਇਓ ਠਾਕੁਰ ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ਸੰਤ ਹਾਰੇ ॥

ਹੋ ਓਕੂਰ! ਜੁੰ, ਵਾਨ, ਚੋਰ ਭਾਰਕੁ ਅਬਿਛੇ ਚਾਹਾ ਪਰਿਐ ਯਾਛ ਚੋਰ ਬਖੂਓ ਚਰਣਰੇ ਅਬਿਛੇ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਮਨੋਹਰ ਮਨੁ ਸੀਤਲ ਬਿਰਸਾਰੇ ॥੨॥੩॥੨੯॥

ਹੋ ਜਾਨਕਾ! ਮੋਰੇ ਮਨੋਹਰ ਪੁਤ੍ਰ ਮਿਲਿ ਯਾਛਛੇ, ਯਾਛਾ ਫਲਰੇ ਮੋਰੇ ਮਨ ਗੀਤਲ
ਹੋਯਾਯਾਛੇ ਏਵਾ ਫੂਲ ਭਲਿ ਗੁਣ ਹੋਯਾਯਾਛੇ॥੨॥੩॥੨੯॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਦੇਵਕਾਧਾਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਜਪਿ ਸੇਵਕੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿਓ ॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਜਪਿ ਚਾਹਾਯਾ ਸੇਵਕ ਭਵਸਾਗਰਨੂੰ ਮੁਕਤ ਹੋਇਆਇਐ ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਭਏ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਬਹੁੜਿ ਜਨਮਿ ਨਹੀ ਮਾਰਿਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਦੀਨਦਇਆਲੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ॥ ਯੇਵੇ ਸੇਵਕਰ ਨਿਯੋਗ ਵਧਿਆਇ, ਸੇਵਕੇਵੇਲੇ ਸੇ ਵਾਰਿਯਾਰ ਜਨਮਿ ਮਰਗਿ
ਚਕਰੇ ਪਛੇ ਨਾਹਿ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਸਾਧਸੰਗਮਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹ ਹਰਿ ਕੇ ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਨਹੀ ਹਾਰਿਓ ॥

ਸਿੰਘ ਬਾਮੁਖਾਧਿਰੇ ਹਰਿਕਾ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਆ, ਸੇ ਨਿਯੋਗ ਹਰਿ ਭਲਿ ਅਮੁਲਖ ਜਨਮੁ ਹਾਰੇ ਨਾਹਿ ॥

ਪ੍ਰਭ ਗੁਨ ਗਾਇ ਬਿਖੈ ਬਨੁ ਤਰਿਆ ਕੁਲਹ ਸਮੂਹ ਉਧਾਰਿਓ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਮੋਗਗਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਵਿਕਾਰਨ ਬਾਗਰਨੂੰ ਪਾਰ ਹੋਇਆਇ ਆਭ ਨਿਯੋਗ ਵਾਗਨੂੰ ਮਖ ਭਯਾਰ
ਕਰਿਨੀਐ ॥੧॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਬਸਿਆ ਰਿਦ ਭੀਤਰਿ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਉਚਾਰਿਓ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਚਰਨ-ਕਮਲ ਚਾਹਾਰ ਫੂਦਲਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਆਇ ਏਵਾ ਨਿਯੋਗ ਪੁਰਿ ਭਾਸਿ ਓ ਗੁਣਰੇ ਸੇ
ਪ੍ਰਭੁਨਾਮਰ ਭਯਾਰਨ ਕਰਿਆਇ ॥

ਨਾਨਕ ਓਟ ਗਹੀ ਜਗਦੀਸੁਰ ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਬਲਿਹਾਰਿਓ ॥੨॥੪॥੩੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਸੇਵਕਿ ਜਗਦੀਸ਼ਰਕਾ ਚਰਨਿ ਨੇਯਐ ਆਭ ਪੂਨਃ ਪੂਨਃ ਚਾਹਾਯਾ ਪ੍ਰੇਰਾਓ ਬਰਪਿਓ
ਹੋਯਐ ॥੨॥੪॥੩੦॥

ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪

ਰਾਗ ਦੇਵਕਾਧਾਰੀ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 4 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗੁਰ ਏਕ ਅਚਭਿ, ਯਾਹਾਯਾ ਬਰਗੁਰੁਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਾਇਆ ਪਾਰੇ ॥

ਕਰਤ ਫਿਰੇ ਬਨ ਭੇਖ ਮੋਹਨ ਰਹਤ ਨਿਰਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਨੇਕ ਲੋਕ ਅਨੇਕ ਵੇਗਿ ਪਾਰਨ ਕਰਿ ਭਗਵਾਨਕਾ ਪਾਯੋ ਯਯਾਨਰੇ ਕੁਲੁਪਾਇ, ਕਿਛੁ ਮੋਹਨ-ਪ੍ਰਭੁ
ਬਰੁਕਾ ਾਰੂ ਹੋ ਅਲਗ ਰਹਿਆਇ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਕਥਨ ਸੁਨਾਵਨ ਗੀਤ ਨੀਕੇ ਗਾਵਨ ਮਨ ਮਹਿ ਧਰਤੇ ਗਾਰ ॥੧॥

ਸੇ ਕਪਨ ਕਰਭਿ ਏਵਾ ਭਪਦੇਗ ਗੁਣਾਭਿ ਚਾਹਾ ਮਖੂਰ ਗੀਤ ਗਾਨ ਕਰਭਿ, ਕਿਛੁ ਚਾਹਾਰ ਮਨਰੇ
ਵਿਕਾਰਨ ਮਯਾਇ ॥੧॥

ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਬਹੁ ਚਤੁਰ ਸਿਆਨੇ ਬਿਦਿਆ ਰਸਨਾ ਚਾਰ ॥੨॥

ਬਾਬੁਰੇ ਕਾਢਿ ਕੀਧਾ। ਮੋਹਿਐ ਮਨੁਰਭਾਸਾ ਏਵੰ ਬੁਝਿ ਕਥਾ ਹੋਇਆ। ਬੇ ਅਠਿ ਬੁਝਿ, ਕਬੂਤ
ਚਤੁਰ ਏਵੰ ਕੂਝਿਮਾਨ ਅਚੇ ॥੨॥

ਮਾਨ ਮੇਹ ਮੇਰ ਤੇਰ ਬਿਬਰਜਿਤ ਏਹੁ ਮਾਰਗੁ ਖੰਡੇ ਧਾਰ ॥੩॥

ਅਭਿਮਾਨ, ਮੋਹਾ ਏਵੰ ਨਿਯ-ਪਰੇਰੇ ਕੀਰਤਿ ਰਹਿਵਾਰ ਮਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰ ਭਲਿ ਚਾਖਿ ਏਵੰ ਦੂਰਿ
ਅਚੇ ॥੩॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਨਿ ਭਵਜਲੁ ਤਰੀਅਲੇ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਸੰਤ ਸੰਗਾਰ ॥੪॥੧॥੩੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਸ਼ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੋਹਿ ਕਾਢਿ ਬਨਪਾਕ ਬਛਾਠਿ ਰਹਿਐ, ਬੇ ਭਵਜਗਰੂ ਪਾਰ
ਹੋਇਆ ॥੪॥੧॥੩੧॥

ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੫

ਗਗਨ ਦੇਵਕਾਪਾਰੀ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 4 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵੰਤ ਏਕ ਅਚਛੇ, ਮਾਝਾਝੁ ਬਦਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਾਇਆ ਪਾਰੇ।

ਮੈ ਪੇਖਿਓ ਰੀ ਊਚਾ ਮੋਹਨੁ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ ॥

ਹੇ ਬਾਬਾ! ਬੇਹਿ ਮੋਹਨ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਮੂੰ ਬਹੁਪਾਉ ਭਯੋਰੇ ਹੂੰ ਦੇਖੁਐ।

ਆਨ ਨ ਸਮਸਰਿ ਕੇਉ ਲਾਗੈ ਢੁਢਿ ਰਹੇ ਹਮ ਮੂਚਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੂੰ ਕਬੂਤ ਬਝਾਨ ਕਰਿਛੇ, ਕਿਛੁ ਦੂਜਿਆਰੇ ਚਾਝਾਝੁ ਭੁਲਨਾ ਅਨਧ ਕਾਝਾ ਬਹਿਓ ਕਰਾਇਆ ਪਾਰਿਵ
ਨਾਹੂੰ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਬਹੁ ਬੇਅੰਤੁ ਅਤਿ ਬਡੇ ਗਾਹਰੇ ਥਾਹ ਨਹੀ ਅਗਹੁਚਾ ॥

ਬੇਹਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਅਨਛੇ, ਕਬੂਤ ਕਠ, ਗਭੀਰ ਚਪਾ ਅਪਲ ਅਚਛੇ, ਬੇ ਪਹੁੰਚੁ ਭਯੋਰੇ ਅਛਛੇ।

ਤੋਲਿ ਨ ਤੁਲੀਐ ਮੇਲਿ ਨ ਮੁਲੀਐ ਕਤ ਪਾਈਐ ਮਨ ਰੂਚਾ ॥੧॥

ਬੇ ਅਭੁਲਨਾ ਚਪਾ ਚਾਝਾਝੁ ਮੂਲਪਾਝਾਨ ਕਰਾਇਆ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹੂੰ, ਪੁਰੀ ਮਨਰੇ ਮਨੋਹਰ ਪੁਰੁਸ਼ੁ
ਕਿਪਰਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਾਇਆ ਪਾਰਿਵ? ॥੧॥

ਖੋਜ ਅਸੰਖਾ ਅਨਿਕ ਤਪੰਥਾ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਨਹੀ ਪਹੁਚਾ ॥

ਅਨੇਕ ਮਾਰੀ ਬਾਰਾ ਅਬੰਧਾ ਚਾਝਾਝੁ ਖੋਜਛੇ, ਕਿਛੁ ਗੁਰੂ ਕੀਰਤਿ ਕੇਹਿ ਮਧ ਚਾਝਾਝੁ ਪਾਧਰੇ ਪਹੁੰਚੁ
ਪਾਰਿਛੇ ਨਾਹੂੰ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਠਾਕੁਰ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਰਸ ਭੂੰਚਾ ॥੨॥੧॥੩੨॥

हे नानक! ओक़ुर मो' उधरे कृपा करिछु आउ याधूज सहित मीठी एवे हरिउसर आनन
प्राप्त करूअछि ॥2॥1॥32॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਦੇਵਯਯਾਗੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਪੇਖਿਓ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਰੀ ਕੇਉ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਮੈਂ ਅਨੇਕ ਥੀਆਂ ਦੇਖੀਆਂ, ਕਿੰਨੇ ਬੇਬੇ ਭਗਵਾਨ ਭਲੇ ਆਯੋ ਕੇਹੇ ਨਾਹੀ।

ਖੰਡ ਦੀਪ ਸਭ ਭੀਤਰਿ ਰਵਿਆ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸਭ ਲੋਊ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵਿਗ੍ਰਹ ਬਿੰਦੂ ਖੰਡ ਏਵਾਂ ਵਾਪਰੇ ਬੇਬੇ ਅੰਤਰਿ ਏਵਾਂ ਬਹੁ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕੇਵਲ ਬੇਬੇ ਮੁਖਿ
ਅੰਤਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਗਮ ਅਗੰਮਾ ਕਵਨ ਮਹਿਮਾ ਮਨੁ ਜੀਵੈ ਸੁਨਿ ਸੋਊ ॥

ਬੇਬੇ ਅਗਮਾਗੰਮਾ ਮਹਿਮਾ ਅੰਤਰਿ, ਮਾਯਾ ਮਹਿਮਾ ਕਿੰਨੇ ਭਗਵਾਨ ਕਰੇ ਪਾਰਿਵ? ਮੇਰੇ ਮਨ ਚਾਹੀਆ
ਗੋਲਾ ਗੁਣੀ ਯਾਦਿ ਰਹੀਆ।

ਚਾਰਿ ਆਸਰਮ ਚਾਰਿ ਬਰੰਨਾ ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਸੇਵਤੇਉ ॥੧॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਚਾਰੇ ਆਸਰਮ ਏਵਾਂ ਚਾਰੇ ਵਰ੍ਹੇ ਲੋਕ ਚਾਰੇ ਭਲੇ ਕਰੇ ਸੇਵਾ ਹੋਯਾਯਾ ॥੧॥

ਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਦੁਤੀਅ ਗਏ ਸੁਖ ਹੋਊ ॥

ਗੁਰੂ ਮਨ ਦੇ ਗੰਥ ਛੁੱਟਾ ਕਰਿਯੋ, ਮਾਯਾ ਵਾਰਾ ਪਰਮ ਪਦ ਯਾਦਿ ਹੋਯਾਯਾ, ਆਮਰ ਭੀਖਾ
ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾ ਚਾਹੀ ਬੁਝੇ ਹੋਯਾਯਾ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਆ ਹਰਿ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ਸਹਜੇਉ ॥੨॥੨॥੩੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਬੇ ਮਨ ਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾੰਡ ਭਾਵੇ ਭਵਸਾਗਰ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯਾ ॥੨॥੨॥੩੩॥

ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੬

ਗਗਨ ਦੇਵਯਯਾਗੀ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 4 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵਾਨ ਏਕ ਅੰਤਰਿ, ਮਾਯਾ ਬਿੰਦੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਯਾ ਪਾਰੇ।

ਏਕੈ ਰੇ ਹਰਿ ਏਕੈ ਜਾਨ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਏਕ ਅੰਤਰਿ ਏਵਾਂ ਬੇਬੇ ਏਕੈ ਮੈਂ ਬਹੁ ਮਾਨਿਕ ਭਾਵੇ।

ਏਕੈ ਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਵਰ੍ਹੇ ਚਾਹੀ ਏਕ ਅੰਤਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਹੇ ਭ੍ਰਮਤ ਹਉ ਤੁਮ ਭ੍ਰਮਹੁ ਨ ਭਾਈ ਰਵਿਆ ਰੇ ਰਵਿਆ ਸੂਬ ਥਾਨ ॥੧॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ! ਕਾਹੜੀ ਪਤਭ੍ਰਸ਼ ਹੋਯਾ? ਏਧਰੇ ਫੂਝ ਨਾਹੀ, ਯਕੀਨ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰੇ ਮੁਢਲੇ
ਅਛਰੇ ॥੧॥

ਜਿਉ ਬੈਸੰਤਰੁ ਕਾਸਟ ਮਝਾਰਿ ਬਿਨੁ ਸੰਜਮ ਨਹੀ ਕਾਰਜ ਸਾਰਿ ॥

ਮੇਧਰੇ ਕਾਸਟ ਅਥੀ ਬੰਦਾਗ ਕਲੇ ਕੋਈਬੇ ਕੋਈਲ ਬਿਨਾ ਏਵਾ ਅਲੋਚਿਤ ਫੂਝਨਾਹੀ, ਬੇਧਰੇ ਫੂ

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਨ ਪਾਵੈਗੋ ਹਰਿ ਜੀ ਕੇ ਦੁਆਰ ॥

ਗੁਰੂਕ ਬਿਨਾ ਧਰਮੇਗਰਕ ਫਾਰੇ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਧਾਰੇ ਨਾਹੀ।

ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪਾਏ ਹੈ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨ ॥੨॥੧॥੩੪॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਗੁਰੂਕ ਬਛਾਓਰੇ ਮਿਲੀ ਨਿਯ ਅਭਿਮਾਨ ਭਧਾਗ ਕਰ, ਏਥਰੇ ਜਾਨ ਲੂਧੀ ਧਰਮ ਖਯਾ
ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯ ॥੨॥੧॥੩੪॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੫ ॥

ਗਗ ਦੇਵਕਾਧਾਰੀ ਮੁਢਲਾ 5 ਘਰ 4 ॥

ਜਾਨੀ ਨ ਜਾਈ ਤਾ ਕੀ ਗਾਤਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਥੇ ਭਗਵਾਨਕ ਗਓ ਕੁਝਾਯਾਯ ਧਾਰਿਯ ਨਾਹੀ ॥੧॥ ਰੁਝ ॥

ਕਹੁ ਪੇਖਾਰਉ ਹਉ ਕਰਿ ਚਤੁਰਾਈ ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮੇ ਕਹਨੁ ਕਹਾਤਿ ॥੧॥

ਕੋਈਬੇ ਚਤੁਰਭਾ ਮਾਧਮਰੇ ਭਾਯਾਕ ਗਓਕੂ ਕਧਰੇ ਦੇਖਾਯਾਯ ਧਾਰੇ? ਭਾਯਾਕ ਗਓਰ ਕਧਨ
ਕਰੂਧਾ ਕਧਕੁ ਅਥੀਧਯਯਯ ਹੋਯਾਯ ॥੧॥

ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਸਿਧ ਅਰੁ ਸਾਧਿਕ ॥

ਦੇਵਗਗ, ਗਗਰ, ਬਿਯਧੂਰਬ, ਬਾਧਕ,

ਸੁਰਿ ਨਰ ਦੇਵ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ॥

ਦੇਵਭਾ, ਨਰ, ਬ੍ਰਹਮ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਯਧਾਧਿ ਭਧਾ

ਚਤੁਰ ਬੇਦ ਉਚਰਤ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਗਰੇ ਦੇਵ ਧਿਨਗਧਿ ਏਵਾ ਯਯਾਗ ਕਧਿਧਾਧਿ ਮੇ

ਅਗਮ ਅਗਮ ਠਾਕੁਰੁ ਆਗਾਧਿ ॥

ਧਰਮਾਧਾ ਅਗਧਾ, ਅਧਯ ਭਧਾ ਅਗਾਧ ਅਧਧਿ।

ਉਲਟੀ ਰੇ ਮਨ ਉਲਟੀ ਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਨਿੱਭੇ ਪੁਕੂਟੇ ਗੀਤ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਭਯਾ

ਸਾਕਤ ਸਿਉ ਕਰਿ ਉਲਟੀ ਰੇ ॥

ਗਾਭ ਮਨੁਸ਼ਧ ਯਾਤ੍ਰ ਭਯਾਗ ਕਰ

ਬੂਠੈ ਕੀ ਰੇ ਬੂਠ ਪਰੀਤਿ ਛੁਟਕੀ ਰੇ ਮਨ ਛੁਟਕੀ ਰੇ ਸਾਕਤ ਸੰਗਿ ਨ ਛੁਟਕੀ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਠਾਰੂ ਬਿੰਦੂਸ਼ ਮਿਥਯਾ ਲੋਕਾਕਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਿਥਯਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਐਵੇਂ ਬੇਮਾਨਾਨਾ ਭਯਾਗ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਬੇਮਾਨਾਨਾ ਬਯਾਭਿਰੇ ਰਹਿਲੇ ਭੋਭੇ ਮੇਲਾ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਹੋਯਾ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਜਿਉ ਕਾਜਰ ਭਰਿ ਮੰਦਰੁ ਰਾਖਿਓ ਜੇ ਪੈਸੈ ਕਾਲੁਖੀ ਰੇ ॥

ਮਧਿ ਕੇਹੀ ਕਲਾ ਭਾਰਿ ਹੋਯਾਯੁਵਾ ਘਰਕੂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਿਯਾ, ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਬੇ ਮਧ ਕਲਾ ਹੋਯਾਯਾ।

ਦੂਰਹੁ ਹੀ ਤੇ ਭਾਗਿ ਰਾਇਓ ਹੈ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਛੁਟਕੀ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਰੇ ॥੧॥

ਮਿਥ ਬਯਾ ਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਭ ਮਿਥਿਯਾ, ਭਾਵਾਰ ਕਪਾਲਕ ਫੁਕੂਟਾ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾ ਆਭ ਬੇ ਧੂਰਨ ਲੋਕਾਰ ਬਯਾਭਿਰੂ ਧੂਰੇਲ ਰਹਿਯਾ ॥੧॥

ਮਾਗਉ ਦਾਨੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਮੇਰਾ ਮੁਖੁ ਸਾਕਤ ਸੰਗਿ ਨ ਜੁਟਸੀ ਰੇ ॥

ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਰ ਭਯਾਗ! ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਮੂੰ ਭੋ' ਠਾਰੂ ਐਕ ਹੂੰ ਧਾਨ ਮਾਰਿਯਾ ਯੇ ਮੇਰੇ ਚੇਹੇਰਾ ਗਾਭ ਮਨੁਸ਼ਧ ਯਾਮਨਾਰੇ ਰਣ ਨਹਿ ਅਥਾਭ ਬੇਮਾਨਾਨਾ ਠਾਰੂ ਮੇਲੇ ਧੂਰੇਲ ਧਿਯਾ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦਾਸ ਕੇ ਕਰੀਅਹੁ ਮੇਰਾ ਮੂੰਡੁ ਸਾਧ ਪਗਾ ਹੇਠਿ ਰੁਲਸੀ ਰੇ ॥੨॥੪॥੩੭॥
ਨਾਨਕਯੁ ਧਾਬਾਨੁਦਾਬ ਵਨਾਯੁ ਧਿਅ, ਕਾਰਯੁ ਚਾਯਾਯੁ ਮਥੁਕ ਬਾਯੁਯੁ ਚਰਯੁਰੇ ਰਯੁਵ ॥2॥4॥37॥

ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੭
ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ 5 ਘਰੁ 4 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੁਗੁਰ ਏਕ ਅਚਯੁ, ਯਾਯਾਯੁ ਬਧਗੁਰੁਯੁ ਕੁਧਾਰੁ ਧੁਧੁ ਕਰਾਯਾਯੁ ਧਾਰੇ।

ਸਭ ਦਿਨ ਕੇ ਸਮਰਥ ਪੰਥ ਬਿਠਲੇ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥

ਹੇ ਬਬੁ ਧਾਨਰ ਬਧਥ ਏਥ ਧਥ ਧੁਧਰੁਯੁ ਧੁਯੁ! ਧੁਯੁ ਧੁਧ ਧਾਰੇ ਕੋਧਿ ਕੋਧਿ ਧਰ ਬਧਧਿਧ ਅਧੇ।

ਗਾਵਨ ਭਾਵਨ ਸੰਤਨ ਤੇਰੈ ਚਰਨ ਉਵਾ ਕੈ ਪਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਠੋਰ ਬਯੁ ਧੁਧ ਧੁਧਰੁਯੁ ਠੋਰ ਗੁਯੁ ਬੁਧਿ ਕਰਿਯਾਏ, ਧਿਏ ਠੋਠੇ ਵਯੁਧ ਯੁਯੁ ਯਾਧਿਯਾਏ ਏਥ ਧੁਯੁ
ਠਾਯਾਯੁ ਠਰਯੁ ਬੁਧਿ ਕਰਿਯਾਏ॥1॥ਰੁਯੁ॥

ਜਾਸਨ ਬਾਸਨ ਸਹਜ ਕੇਲ ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਏਕ ਅਨੰਤ ਅਨੂਪੈ ਠਾਉ ॥੧॥

ਹੇ ਧਯੁਬੁਧੁਧ! ਠੋਠੇ ਧਿਯੁ ਧਿਯੁ ਗੁਧਿਵਾਰ ਕੋਧਿਯੁ ਯਾਯਾਯੁ ਨਾਯੁ ਏਥ ਧੁਯੁ ਬਾਯੁਧਿਯੁ ਯਾਧਰੇ
ਕੋਧਿਯੁ ਕਰੁ। ਹੇ ਕਰੁਯਾਧਯੁ! ਏਥ ਅਧਿਧਾਧ ਧਰਧਾਧੁ! ਠੋਰ ਯੁਧ ਅਧਧ ਏਥ ਅਧੁਧ ਅਧੇ
॥1॥

ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਿਧਿ ਕਰ ਤਲ ਜਗਜੀਵਨ ਸੂਬ ਨਾਥ ਅਨੇਕੈ ਨਾਉ ॥

ਹੇ ਯੁਧਯਾਧਨ! ਰਿਯੁ-ਬਿਯੁ ਏਥ ਧਿਯੁ ਬਬੁ ਠੋਰ ਧਾਧਰੇ ਅਯੁ, ਹੇ ਬਬੁਯੁ ਧਾਯੁਯੁ! ਠੋਰ ਅਧਧ
ਧਾਧ ਅਯੁ।

ਦਇਆ ਮਇਆ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ ਕਉ ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਜਸੁ ਜੀਵਾਉ ॥੨॥੧॥੩੮॥੬॥੪੪॥

ਹੇ ਧਯੁਧਿਧੁ! ਨਾਨਕ ਯੁਧਰੇ ਧਿਯੁ ਕੁਧਾ ਕਰ, ਧਧਧਿਧ ਬੇ ਧੁਧਰ ਧਿਯੁ ਗੁਧਿ ਗੁਧਿ ਯਾਧਿਧ
ਰਧਿਧਾਰਿਧੇ ॥2॥1॥38॥6॥44॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੁਗੁਰ ਏਕ ਅਚਯੁ, ਯਾਯਾਯੁ ਬਧਗੁਰੁਯੁ ਕੁਧਾਰੁ ਧੁਧੁ ਕਰਾਯਾਯੁ ਧਾਰੇ।

ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ 9 ॥

ਯਹ ਮਨੁ ਨੈਕ ਨ ਕਹਿਓ ਕਰੈ ॥

ੴ ਮਨ ਮੋਰ ਕਥਾਰ ਏਕ ਅੰਗ ਮਖ ਪਾਲਨ ਕਰੇ ਨਾਹਿੰ।

ਸੀਖ ਸਿਖਾਇ ਰਹਿਓ ਅਪਨੀ ਸੀ ਦੁਰਮਤਿ ਤੇ ਨ ਟਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੂੰਨਿਯ ਆਭੁ ਵਡੂਭ ਚੀਝਾ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯੋ, ਕਿਛੁ ਬੇ ਦੁਰਮਤਿਰੂ ਝਰੂ ਨਾਹਿੰ॥੧॥੧॥੧॥

ਮਦਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ਭਇਓ ਬਾਵਰੇ ਹਰਿ ਜਸੁ ਨਹਿ ਉਚਰੈ ॥

ਬੇ ਮਾਯਾਰ ਨਿਗਾਰੇ ਕਾਭਲਾ ਹੋਯਾਯਾਯੋ ਭਯਾ ਝਰਿਯਾ ਮਗੋਗਾਨ ਯਯਾਰਯਾ ਕਰੇ ਨਾਹਿੰ।

ਕਰਿ ਪਰਪੰਚੁ ਜਗਤ ਕਉ ਡਹਕੈ ਅਪਨੇ ਉਦਰੁ ਭਰੈ ॥੧॥

ਬੇ ਅਨੇਕ ਯਯ-ਕਧਰ ਕਰਿ ਦੁਰਮਤਿਯਾ ਓਕਯਾਯਾ ਭਯਾ ਨਿਯ ਪੇਚ ਯਯਯਾਯਾ॥੧॥

ਸੁਆਨ ਪੂਛ ਜਿਉ ਹੋਇ ਨ ਸੁਧੇ ਕਹਿਓ ਨ ਕਾਨ ਧਰੈ ॥

ੴ ਮਨ ਕੁਯੂਰ ਯਯ ਯਯ ਕੇਵੇ ਬਿਯਾ ਝੁਯਾਯਾਯਾ ਏਕ ਮਾਯਾ ਯਯਯੇਯਾ ਯਯਯਾਯਾ, ਬੇਯੁਯੇ ਕਯੁਯਾਯਾ ਕਰੇ ਨਾਹਿੰ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਜੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਿਤ ਜਾ ਤੇ ਕਾਜੁ ਸਰੈ ॥੨॥੧॥

ਨਾਨਕ ਕਯੁਯੋ ਮੇ ਹੋ ਯਯਾਨ ਮਨ! ਨਿਯ ਰਾਮਨਾਮਰ ਯਯਨ ਕਰ, ਮਾਯਾ ਯੁਯਾ ਭੋਰ ਬਯੁ ਕਾਯੁਯਾ ਧਾਯੁਯੁ ਹੋਯਾਯਾਯਾ॥੨॥੧॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਰਾਗ ਯਯਯਾਯਾ ਮਯਾ 9 ॥

ਸਭ ਕਿਛੁ ਜੀਵਤ ਕੇ ਬਿਵਹਾਰ ॥

ਬਮਯੋ ਯਯਯੋ ਰਯੁਯਾ ਪਯੁਯੁਯੁ ਨਿਯ ਬਯੁਯੋ ਕਯਾਯਾ ਰਯੁਯਾਯੁਯੁ,

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਤ ਬੰਧਪ ਅਰੁ ਫੁਨਿ ਗਿਰੁ ਕੀ ਨਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੂਯ ਬੇ ਮਾਯਾ-ਪਿਯਾ, ਯਯ, ਪੂਯ, ਬਯੁਯੁਯਾ ਭਯਾ ਪਯੁਯਾ ਬਯੁਯੋ ਬਯੁਯਾ ਰਯੁਯਾਯਾ॥੧॥੧॥੧॥

ਤਨ ਤੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹੋਤ ਜਬ ਨਿਆਰੇ ਟੇਰਤ ਪ੍ਰੇਤਿ ਪੁਕਾਰਿ ॥

ਮੇਵੇ ਯਯਾਯੁਯੁ ਪੁਯਾ ਕਾਯਾਯੁਯੁ ਮਾਯਾ, ਬੇਯੋਯੋਯੋ ਬਯੁ ਬਯੁਯਾਯਾ ਕੁਯੁਯਾ ਕਯੁਯਾਯੁਯੁ ਓ ਮੁਯਕਯੁ ਪ੍ਰੇਯ
ਕਯੁ ਯਯਯਾਯੁਯੁ।

ਆਧ ਘਰੀ ਕੇਉ ਨਹਿ ਰਾਖੈ ਘਰ ਤੇ ਦੇਤ ਨਿਕਾਰਿ ॥੧॥

ਕੇਯੁ ਮਖ ਮੁਯਕਯੁ ਕਯੋ ਬਯਾਯਾ ਰਯੁਯਾਯੁ ਰਾਯਾਯੁ ਨਾਹਿੰ ਯਯ ਯਯ ਕਾਯਾਯੁ ਕਾਯੁ ਯਯਯੁ॥੧॥

ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਿਉ ਜਗ ਰਚਨਾ ਯਹ ਦੇਖਹੁ ਰਿਦੈ ਬਿਚਾਰਿ ॥

ਜਿਹ ਝੁਧਯੁਰੇ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ ਦੇਖੈ, ਐਹਿ ਯਗਤਰ ਰਚਨਾ ਸੁਗਭੁਸ਼ਾ ਭਲਿ ਅਰੇ ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਜੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਿਤ ਜਾ ਤੇ ਹੋਤ ਉਧਾਰ ॥੨॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਓ ਮੇਰੇ ਨਾਮੁ ਪੁਰਾਣੀ! ਜਿਓ ਰਾਮ ਨਾਮ ਭਯੋ ਕਰ, ਮਾਝਾ ਧਾਨੁਰੇ ਬਾਬਾਰ ਬਾਗਰੂ
ਭੋਰ ਭਯੋਰ ਹੋਯਾਯੋ ॥੨॥੨॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਗਗਨ ਦੇਵਯਾਗਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਜਗਤ ਮੈ ਝੂਠੀ ਦੇਖੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਐਹਿ ਯਗਤਰੇ ਸੁੰ ਸਿਧਾ ॥ ਪੁਰਿ ਹੋਂ ਦੇਖੁਓ ॥

ਅਪਨੇ ਹੀ ਸੁਖ ਸਿਉ ਸਭ ਲਾਗੇ ਕਿਆ ਦਾਰਾ ਕਿਆ ਮੀਤ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਹੁ ਲੋਕ ਜਿਹ ਬੁਝਿਓ ਹੋਂ ਲਾਗਿਓ, ਬੇ ਪਦ੍ਮ ਹੋਯੋ ਕੰਧਾ ਯਨਿਓ ਸਿਉ ਹੋਯੋ ॥੧॥ ਰੁਖ ॥

ਮੇਰਉ ਮੇਰਉ ਸਭੈ ਕਹਤ ਹੈ ਹਿਤ ਸਿਉ ਬਾਧਿਓ ਚੀਤ ॥

ਬਹੁ ਲੋਕ 'ਮੇਰ-ਮੇਰ' ਕਹਿ ਰਿਯੋ ਕਰਿਓ ਭਯਾ ਜਿਹ ਹੋਯੋ ਪਾਯੋ ਜਿਹ ਮਨ ਮੋਹਿਯਾਯੋ ॥

ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਸੰਗੀ ਨਹ ਕੋਉ ਇਹ ਅਚਰਜ ਹੈ ਗੀਤਿ ॥੧॥

ਯਾਗਰ ਅਭਿਨਾਸਿਓ ਕੇਹੋ ਮਧ ਬਾਧੁਰੇ ਮਾਯਾਯੋ ਨਾਹੋ, ਐਹਾ ਬਾਬਾਰ ਯਾਗਰਯਾਗਰ ਰੀਓ
ਅਰੇ ॥੧॥

ਮਨ ਮੂਰਖ ਅਜਹੂ ਨਹ ਸਮਝਤ ਸਿਖ ਦੈ ਹਾਰਿਓ ਨੀਤ ॥

ਹੋ ਮੂਰਖ ਮਨ! ਭੁ ਐਵੇ ਮਧ ਰੂਓ ਨਾਹੋ, ਸੁੰ ਜਿਓ ਹੋਂ ਐਹਿ ਗੰਧਾ ਦੇਯੋ ਪਰਯੋਧ ਹੋਯੋ ਮਾਯੋ ॥

ਨਾਨਕ ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਪਰੈ ਜਉ ਗਾਵੈ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੀਤ ॥੨॥੩॥੬॥੩੮॥੪੭॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੇਯੋ ਯਾਗ ਪੁਰੁਯੋ ਮਹਿਯੋ ਗਾਯੋ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯੋਮਾਯੋ
॥੨॥੩॥੬॥੩੮॥੪੭॥

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗੁਰ ਅੰਗ ਅੰਗੁ , ਚਾਹਾਯਾ ਨਾਮ ਬਧਾ ਅੰਗੁ, ਬੇ ਬੰਧੁ ਬੰਧੁਰ ਰਚਿਯਾ, ਬੇ ਬੰਧੁਰਿ ਮਾਨ
ਅੰਗੁ, ਬੇ ਨਿਯੰ, ਨਿਯੰ, ਕਾਲਾਚਾ, ਯੋਗ-ਮੰਗ ਚੰਦੁ ਰਚਿਯਾ ਅੰਗੁ, ਬੇ ਬੰਧੁਰੁ ਪੁਕਾਰਿ ਮਾਨ
ਬੋਯਿਯੰ ਅੰਗੁ ਚਾਹਾਯਾ ਲਵਣੁ ਗੁਰ-ਕ੍ਰਿਪਾ ਬੋਯਿਯਾ।

ਰਾਗੁ ਬਿਹਾਗੜਾ ਚਉਪਦੇ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ॥

ਰਾਗ ਬਿਹਾਗੜਾ ਚਉਪਦਾ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 2 ॥

ਦੂਤਨ ਸੰਗਰੀਆ ॥

ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ, ਅਹੰਕਾਰ ਯੋਗਿਯਾ ਦੂਤ ਬਾਹੁਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾ।

ਭੁਇਅੰਗਨਿ ਬਸਰੀਆ ॥

ਬਿਸਯੋਗ ਬੰਧੁ ਬਾਹੁਰੇ ਰਹਿਯਾ ਬਸਨਾ ਅੰਗੁ।

ਅਨਿਕ ਉਪਰੀਆ ॥੧॥

ਅਨਿਕ ਯੋਗਿਯਾ ਪਾਯੋ ਮੂੰ ਅਨੇਕ ਯੋਗਿਯਾ ਕਰਿਯੋ ॥1॥

ਤਉ ਮੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰੀਆ ॥

ਬੇਬੇਬੇਬੇ ਮੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਿ ਨਾਮੁ ਯੋਗਿਯਾ ਕਰਿਯੋ,

ਤਉ ਸੁਖ ਸਹਜਰੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਹ ਬਾਯੋਗ ਬੰਧੁ ਯੋਗਿਯਾ ਬੋਯਿਯੋ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਿਥਨ ਮੋਹਰੀਆ ॥ ਅਨ ਕਉ ਮੇਰੀਆ ॥

ਬਾਬਾਯੋਗ ਪਦਾਰਥੁ ਮੋਹੁ ਮਿਥਾ ਅੰਗੁ, ਮੋਹੁ ਮਿਥਾ ਮੋਹੁ ਪੁਕਾਰਿ ਨਿਯੋਗ ਲਾਗਿਯਾ।

ਵਿਚਿ ਘੁਮਨ ਘਿਰੀਆ ॥੨॥

ਬੇ ਚਾਹਾਯਾ ਯੋਗ ਮੰਗ ਚੰਦੁ ਪਕਾਰਿ ਧਿਅੰ ॥2॥

ਸਗਲ ਬਟਰੀਆ ॥

ਬਹੁ ਪੁਕਾਰਿ ਮਾਨੁ ਅੰਗੁ,

ਬਿਰਖ ਇਕ ਤਰੀਆ ॥

ਮਿਥੁ ਬੁਨਿਆਤੁ ਬੰਧੁ ਯੋਗਿਯਾ ਲਾਗਿਯਾ।

ਬਹੁ ਬੰਧਹਿ ਪਰੀਆ ॥੩॥

ਕਿਛੁ ਅਨੇਕ ਨਾਮਾਵਾ ਵਯਨਰੇ ਧਾਇ ਰਹਿਛੁ ॥੩॥

ਬਿਰੁ ਸਾਧ ਸਫਰੀਆ ॥

ਕੇਵਲ ਬਾਪੁ ਅਚਲ ਅਚਛੁ

ਜਹ ਕੀਰਤਨੁ ਹਰੀਆ ॥

ਸਿੰਘ ਫਿਰਿਨਾਮਰ ਕਾਭੈ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਛੁ।

ਨਾਨਕ ਸਰਨਰੀਆ ॥੪॥੧॥

ਐਥੁਪਾਛੈ ਨਾਨਕ ਬਾਪੁਛਾ ਹੁੰ ਚਰਨ ਨੇਕਛੁ ॥੪॥੧॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਸ੍ਵਰ ਏਕ ਅਚਛੁ, ਯਾਹਾਛੁ ਬਧਗੁਰੂਛਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਾਯਾਛੁ ਪਾਰੇ।

ਰਾਗੁ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਰਾਗ ਬਿਹਗਭਾ ਮਹਲਾ 9 ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਗਤਿ ਨਹਿ ਕੇਉ ਜਾਨੈ ॥

ਭਗਵਾਨਛਾ ਚਠਿਛੁ ਕੇਹੁ ਯਾਗੈ ਪਾਰਛੁ ਨਾਹੈ।

ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਤਪੀ ਪਚਿ ਹਾਰੇ ਅਰੁ ਬਹੁ ਲੋਗ ਸਿਆਨੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੋਗੀ, ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ, ਚਰਚਾ ਆਯ ਵਸੁਠ ਰੂਝਿਮਾਨ-ਵਿਦਵਾਨ ਲੋਕਾਛਾ ਮਧ ਵਿਧਾਨ ਹੋਯਛੁ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਛਿਨ ਮਹਿ ਰਾਉ ਰੰਕ ਕਉ ਕਰਈ ਰਾਉ ਰੰਕ ਕਰਿ ਡਾਰੇ ॥

ਯਸ੍ਵਰ ਏਕ ਸ਼ਰੇਰੇ ਰਾਯਾਛੁ ਭਿਕਾਰੀ ਵਨਾਛੁ ਧੋਅਛੁ ਆਯ ਏਕ ਭਿਕਾਰੀਛੁ ਰਾਯਾ ਵਨਾਛੁ ਧੋਅਛੁ।

ਰੀਤੇ ਭਰੇ ਭਰੇ ਸਖਨਾਵੈ ਯਹ ਤਾ ਕੇ ਬਿਵਹਾਰੇ ॥੧॥

ਠਾਹਾਛਾ ਕਾਮਧ ਏਧਰੇ ਯੋ ਬੋਧ ਗਾਨਿ ਵਸੁਛੁ ਮਧ ਭਰਪੂਰ ਕਰਿ ਧੋਅਛੁ ਆਯ ਯਾਹਾ ਭਰਪੂਰ ਅਚੋ, ਠਾਹਾਛੁ ਗੁਨਧ ਕਰਿ ਧੋਅਛੁ ॥੧॥

ਅਪਨੀ ਮਾਇਆ ਆਪਿ ਪਸਾਰੀ ਆਪਹਿ ਦੇਖਨਹਾਰਾ ॥

ਨਿਯ ਨਾਮਾਰ ਪੁਬਾਰ ਨਿਯੋ ਕਰਿਛੁ ਏਵੰ ਬੋਧ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੁੰ ਯਗਠਰ ਲੀਲਾ ਕਰਿ ਧੋਅਛੁ।

ਨਾਨਾ ਰੂਪੁ ਧਰੇ ਬਹੁ ਰੰਗੀ ਸਭ ਤੇ ਰਹੈ ਨਿਆਰਾ ॥੨॥

ਬੋਧ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਪਾਰਨਾ ਕਰਿਯਾਛੁ ਆਯ ਅਨੇਕ ਲੀਲਾ ਖੋਲਿਯਾਛੁ, ਕਿਛੁ ਨਿਆਰਾ ਰਹਿਯਾਛੁ ॥੨॥

ਅਗਨਤ ਅਪਾਰੁ ਅਲਖ ਨਿਰੰਜਨ ਜਿਹ ਸਭ ਜਗੁ ਭਰਮਾਇਓ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰੂ ਗੁਣ ਗੰਗਨਾਰੂ ਭਰ੍ਜਰੇ ਅਛਰੇ, ਅਪਰ ਚਟਾ ਅਲਖ ਅਚਰੇ, ਸਿੰਘ ਬੰਦੂਕੁ ਯਗਚਕੁ
ਭੁਯਰੇ ਰਘੁਛਰੇ।

ਸਗਲ ਭਰਮ ਤਜਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਚਰਨਿ ਤਾਹਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਓ ॥੩॥੧॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਛੇ ਮੇਰੇ ਹੋ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਨਿਯੋ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਰ ਬਹੁ ਭੁਯ ਚਪਾਗ ਕਰੇ ਆਯੋ ਨਿਯੋ ਚਿਤੁ ਪੁਰੁਯੋ
ਚਰਨਰੇ ਰਗੇ ॥੩॥੧॥੨॥

ਰਾਗੁ ਬਿਹਾਗੜਾ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧

ਰਾਗ ਬਿਹਾਗੜਾ ਛੰਤ ਮਹਲਾ 4 ਘਰ 1 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਗੁਰੇ ਅਚਰੇ, ਮਾਯਾਯੁ ਬਦਗੁਰੁਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਮਾਯੋ ਪਾਰੇ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲੇ ਰਾਮ ॥

ਹੋ ਮੋਹਾਰੇ ਆਮ੍ਹ! ਨਿਯੋ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁਯੋ ਨਾਮਰੇ ਧਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ, ਕੀਛੁ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਨੇ ਹੋ
ਹਰਿਯੋ ਅਮੁਲੁਯੋ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿਬੁਯੋ।

ਹਰਿ ਰਸਿ ਬੀਧਾ ਹਰਿ ਮਨੁ ਪਿਆਰਾ ਮਨੁ ਹਰਿ ਰਸਿ ਨਾਮਿ ਝਕੋਲੇ ਰਾਮ ॥

ਮੋਹਾਰੇ ਮਨ ਹਰਿਯੋ ਨਾਮ-ਰਸਰੇ ਲਾਗੇ ਮਾਯਾਯੋ ਅਵਾ ਮਨਕੁ ਹਰਿ ਹੋ ਪ੍ਰਿਯੁ ਲਾਗੇਯਾਯੋ, ਹਰਿਯੋ ਨਾਮ-
ਰਸਰੇ ਭਿਯੋ ਅਵਾ ਮਨ ਪਾਵਨ ਹੋਯਾਯੋ।

ਗੁਰਮਤਿ ਮਨੁ ਠਹਰਾਈਐ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਅਨਤ ਨ ਕਾਹੂ ਡੋਲੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਸ਼ੂ! ਗੁਰੂ ਭਗਵੇਂਦਰ ਅਨੂਬਾਹੇ ਨਿਯੰਤ ਮਨਕੁ ਭੀਰ ਰਝ੍ਹੇ ਭਰਿਓ, ਪ੍ਰਭੀ ਏਵਾ ਅਨੰਧ
ਕੀਰਤਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਯਾਵ ਨਾਹਿ।

ਮਨ ਚਿੰਦਿਅੜਾ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਬਾਣੀ ਬੋਲੇ ਰਾਮ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭਯੋਂ ਵਧੇਰੇ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਗੁਣਰੇ ਵਾਸੀ ਭਯੋਰਿਓ ਕਰਿਯਾਵ, ਚਾਹਾਕੁ ਮਨੋਵਾਭਿਓ ਧੰਨ
ਮਿਲਿਯਾਵ ॥੧॥

ਗੁਰਮਤਿ ਮਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੁਠੜਾ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬੈਠ ਅਲਾਏ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਸ਼ੂ! ਗੁਰੂ ਭਗਵੇਂਦਰ ਅਨੂਬਾਹੇ ਅਨੂਭ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸੁਖਮੇਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਵ ਏਵਾਂ
ਬੇਭੇਭੇਭੇ ਬੇ ਨਿਯੰਤ ਮੁਖਾਰੋਹਿਯੋ ਅਨੂਭ ਵਚਨ ਬੋਲਿਯਾਵ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਮਨਿ ਸੁਣੀਐ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਏ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਸ਼ੂ! ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਭਯੋਰੇ ਵਾਸੀ ਅਨੂਭ ਬੰਸਾਨ ਮਖੂਰੇ ਅਭੇ, ਚਾਹਾਕੁ ਚਿਭ ਲਗਾਯ ਗੁਣਿਵਾ
ਭਾਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਬੁਝਿਓ ਹਰਿਕਾ ਓਹੇ ਲਗਿਯਾਵ।

ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਗਲਿ ਮਿਲਿਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ਰਾਮ ॥

ਚਿਰਕਾਲਰੂ ਵਿਛੋੜੇ ਹੋਯਾਯੋ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਯਾਯੋ ਯਾਯੋ, ਆਯੋ ਬੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵੇਰੇ
ਹੋ ਮੇਰੇ ਨਿਯੰਤ ਗਲੇਰੇ ਲਗਾਯੋ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਅਨਹਤ ਸਬਦ ਵਜਾਏ ਰਾਮ ॥੨॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਸ਼ੂ! ਵਾਸ ਨਾਨਕਕਾ ਸੁਖਮੇਰੇ ਆਨੰਦ ਭਯੋਰੇ ਹੋਯਾਯੋ ਆਯੋ ਚਾਹਾ ਭਿਓਰੇ
ਅਨਾਦਿ ਗੰਥ ਗੁਣਨ ਕਰਿਯਾਵ ॥੨॥

ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਮੇਰੀਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਕੋਈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਸ਼ੂ! ਮੇਰੇ ਕੇਹੇ ਵਧੇਰੇ ਆਸ਼ੂ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯੋ ਧੰਨ।

ਹਉ ਮਨੁ ਦੇਵਉ ਤਿਸੁ ਆਪਣਾ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵੈ ਰਾਮ ॥

ਮੈਂ ਨਿਯੰਤ ਮਨ ਚਾਹਾਕੁ ਬੰਸਾਯੋ ਕਰਿਯਾਵ, ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਹਰਿ-ਕਥਾ ਗੁਣਾਯ ਯਾਵ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਅਰਾਧਿ ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਮਨ ਚਿੰਦਿਅੜਾ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਸ਼ੂ! ਗੁਰਮੁਖੀ ਬੰਸੇ ਚੁ ਬੰਸੇ ਹਰਿਕਾ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ, ਚੇਰੇ ਮਨੋਵਾਭਿਓ ਧੰਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਵੇ।

ਨਾਨਕ ਭਜੁ ਹਰਿ ਸਰਣਾਗਤੀ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ਰਾਮ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ਰਾਮ ॥੩॥
ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ਰਾਮ ॥੩॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਆਇ ਮਿਲੁ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸੈ ਰਾਮ ॥

ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸੈ ਰਾਮ ॥
ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸੈ ਰਾਮ ॥

ਹਉ ਹਰਿ ਬਾਝੁ ਉਡੀਣੀਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਿਉ ਜਲ ਬਿਨੁ ਕਮਲ ਉਦਾਸੈ ਰਾਮ ॥

ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਿਉ ਜਲ ਬਿਨੁ ਕਮਲ ਉਦਾਸੈ ਰਾਮ ॥
ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਿਉ ਜਲ ਬਿਨੁ ਕਮਲ ਉਦਾਸੈ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਮੇਲਾਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਸੈ ਰਾਮ ॥

ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਸੈ ਰਾਮ ॥
ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਸੈ ਰਾਮ ॥

ਧਨੁ ਧਨੁ ਗੁਰੁ ਹਰਿ ਦਸਿਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਬਿਗਾਸੈ ਰਾਮ ॥੪॥੧॥

ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਬਿਗਾਸੈ ਰਾਮ ॥੪॥੧॥
ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਬਿਗਾਸੈ ਰਾਮ ॥੪॥੧॥

ਰਾਗੁ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਰਾਗੁ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਏ ਰਾਮ ॥

ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਏ ਰਾਮ ॥
ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਏ ਰਾਮ ॥

ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਬਿਖੁ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਬਿਖੁ ਲਹਿ ਜਾਏ ਰਾਮ ॥

ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਬਿਖੁ ਲਹਿ ਜਾਏ ਰਾਮ ॥
ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਬਿਖੁ ਲਹਿ ਜਾਏ ਰਾਮ ॥

ਮਨੁ ਸੁਕਾ ਹਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਰਾਮ ॥

ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਰਾਮ ॥
ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਰਾਮ ॥

ਹਰਿ ਭਾਗ ਵਡੇ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ਰਾਮ ॥੧॥

ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ਰਾਮ ॥੧॥
ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ਰਾਮ ॥੧॥

ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਿਉ ਬਾਲਕ ਲਗਿ ਦੁਧ ਖੀਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਆਸ਼ਾ! ਮੇਰਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹਰਿਯੋ ਬਾਪੁਰੇ ਅਪਰਿ ਮੋਹਿ ਹੋਇਓ, ਮੇਰੇ ਨਵਯੋਗ ਗੰਗੂਰ ਚਿੰਨ੍ਹ
ਦੁਖਰੇ ਲਾਗੇਏ।

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਸਾਂਤਿ ਨ ਪਾਈਐ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਿਉ ਚਾੜ੍ਹਕੁ ਜਲ ਬਿਨੁ ਟੇਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਆਸ਼ਾ! ਮੇਰੇ ਚਾਹਕ ਵਸੀਰ ਕੁਝਾਕੁ ਚਾਹਿੰ ਰਹਿਏਏ, ਬੇਪਰਿ ਹੂੰ ਹਰਿਯੋ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ
ਗਾਠੇ ਪੁਰਾ ਬੁਝਾਇਓ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣੀ ਜਾਇ ਪਉ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਗੁਣ ਦਸੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਆਸ਼ਾ! ਬਯਾ ਗੁਣਗੰਗੇ ਪਰ, ਬੇਮੇਰੇ ਚੋਰੇ ਭਗਵਾਨਾਕ ਗੁਣਗੰਗੇ
ਯਾਨ ਪੁਰਾ ਹੋਵੇ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਮੇਲਾਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਘਰਿ ਵਾਜੇ ਸਬਦ ਘਣੇਰੇ ਰਾਮ ॥੨॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਆਸ਼ਾ! ਵਾਜੇ ਨਾਨਕਾਕੁ ਹਰਿ ਨਿਯੋ ਬਾਪੁਰੇ ਮੇਲਨ ਕਰਾਇਓਏ ਆਯੋ ਚਾਹਾਕੇ ਘਰੇ ਅਨੇਕ
ਗੰਗੇ ਗੁਣਗੰਗੇ ਕਰੇਏਏ॥੨॥

ਮਨਮੁਖਿ ਹਉਮੈ ਵਿਛੁੜੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਬਿਖੁ ਬਾਧੇ ਹਉਮੈ ਜਾਲੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਆਸ਼ਾ! ਅਹੰਕਾਰ ਬੇਛੁੜਾਚਾਰੀ ਲੋਕਾਕੁ ਪੁਰਾਕੇ ਠਾਰੂ ਬਿਛੋੜ ਕਰਿਦੇਏਏ ਅਵ
ਬੇਛੁੜਾਚਾਰੀ ਪਾਪਰੇ ਅਗੰਮੇਰੇ ਯੋਧੇਏ।

ਜਿਉ ਪੰਥੀ ਕਪੋਤਿ ਆਪੁ ਬਨਾਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਤਿਉ ਮਨਮੁਖ ਸਭਿ ਵਸਿ ਕਾਲੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਆਸ਼ਾ! ਮੇਰੇ ਪੰਥੀ ਵਾਨਾ ਲੋਕਾਕੇਰੇ ਯਾਨਕੇਰੇ ਫਾਇਏਏ, ਬੇਪਰਿ ਹੂੰ ਬਹੁ ਬੇਛੁੜਾਚਾਰੀ
ਮੁਠੁਪਰੇ ਵਗੇਰੇ ਆਇਏਏ।

ਜੇ ਮੋਹਿ ਮਾਇਆ ਚਿਤੁ ਲਾਇਦੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਸੇ ਮਨਮੁਖ ਮੂੜ ਬਿਤਾਲੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਆਸ਼ਾ! ਮੋਹਿ ਮਾਇਆ-ਮਾਇਆਕੇਰੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਲਾਗੇਏਏ, ਬੇਛੁੜੇ ਬੇਛੁੜਾਚਾਰੀ ਮੂਰਖੇ ਚੰਗੇ
ਅਰੇ।

ਜਨ ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਸਰਣਾਗਤੀ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰਖਵਾਲੇ ਰਾਮ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ਮੇਰੇ ਆਸ਼ਾ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾਸ ਭਾਵੇਂ-ਭਾਵੇਂ ਕਰੇ ਚਾਹਾਯਾ ਚਰਚੇ ਆਇਆ
ਆਉ ਗੁਰੂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਚਾਹਾਯਾ ਚਰਚੇ ਕਰੇ ਆਉ ॥੩॥

ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਲਿਵ ਉਬਰੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਧੁਰਿ ਭਾਗ ਵਡੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਆਸ਼ਾ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਾਵੇਂ ਚਾਹਾਯਾ ਆਰੇ ਬੁਝੇ ਲਗਾਯਾ ਬਾਬਾ ਬਾਗੇ ਪਾਏ ਕਰੇ ਆਉ,
ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਅਭਾਗਿਨੀ ਬੇ ਨਿਯਮ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ ਆਉ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪੇਤੁ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਗੁਰ ਖੇਵਟ ਸਬਦਿ ਤਰਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਆਸ਼ਾ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਏਕ ਚਾਹਾਯਾ ਅਰੇ ਏਕ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਰਚਾਰ ਨਿਯਮ ਚਾਖੇ ਪਾਏ
ਯਾਵੇ ਚਾਹਾਯਾ ਨਾਮ ਚਾਖੇ ਏਕ ਚਾਹਾਯਾ ਪਾਏ ਕਰੇ ਆਉ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਦਇਆਲੁ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਮੀਠ ਲਗਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਆਸ਼ਾ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਰਖਾਣੀ ਚਾਖੇ ਕਰੇ ਦਾਸ ਅਰੇ ਏਕ ਗੁਰੂ ਬਦਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬੇ
ਮਨੁਸ਼ੀਯਾ ਮੇਰੇ ਲਾਗੇ ਆਉ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸੁਣਿ ਬੇਨਤੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਰਾਮ ॥੪॥੨॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਆਸ਼ਾ! ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਗੁਣ, ਕਾਰਣ ਨਾਨਕ ਚਾਖੇ ਨਾਮ ਹੋ ਆਪਣਾ
ਕਰੇ ॥੪॥੨॥

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਜਗਿ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਕੀਰਤਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਧਾਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਆਸ਼ਾ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਯੋਗੀਨੀ ਕਰੇ ਆਉ ਏਕ ਦੁਨੀਆਰੇ ਏਕ ਬੁਝੇ ਅਰੇ,
ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀਰਤਿ ਕਰੇ ਚਾਖੇ ਏਕ ਮਨ ਚਾਖੇ ਕਰੇ ਆਉ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਵਿਤੁ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਧਾਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਆਸ਼ਾ! ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਾਮ ਕਰੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਰੇ, ਚਾਹਾਯਾ ਨਾਮ ਯੋਗ ਕਰੇ ਯਾਵੇ ਚਾਖੇ
ਹੋ ਆਉ।

ਸਭ ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਦੁਖ ਕਟਿਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਮਲੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਉਤਾਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਆਸ਼ਾ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਚਾਖੇ ਬੁਝੇ, ਪਾਪ ਏਕ ਦੁਖ ਚਾਖੇ ਹੋ ਆਉ ਏਕ ਗੁਰੂ
ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਚਾਖੇ ਅਭਾਗਿਨੀ ਮਨ ਚਾਖੇ ਕਰੇ ਆਉ।

ਵਡ ਪੁੰਨੀ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਮ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਨਿਸਤਾਰੇ ਰਾਮ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਦੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨਾਨਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ॥੧॥

ਜੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਤਿਨਾ ਪੰਚੇ ਵਸਗਤਿ ਆਏ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ! ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਪੰਚੇ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨਾਨਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹਨ।

ਅੰਤਰਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਲਖੁ ਲਖਾਏ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ! ਅੰਤਰਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਲਖੁ ਲਖਾਏ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰਿ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਏ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ! ਗੁਰੁ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਏ ਰਾਮ ॥

ਪੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਲਿਖਿਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ਰਾਮ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਦੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨਾਨਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ॥੨॥

ਹਮ ਪਾਪੀ ਬਲਵੰਚੀਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਪਰਦੇਹੀ ਠਗ ਮਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ! ਹਮ ਪਾਪੀ ਬਲਵੰਚੀਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਪਰਦੇਹੀ ਠਗ ਮਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਪਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ! ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਪਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਮੁਖਿ ਚੋਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਫਿਰਿ ਮਰਦਾ ਬਹੁੜਿ ਜੀਵਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ! ਗੁਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਮੁਖਿ ਚੋਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਫਿਰਿ ਮਰਦਾ ਬਹੁੜਿ ਜੀਵਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਜੇ ਮਿਲੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਤਿਨ ਕੇ ਸਭ ਦੁਖ ਗਵਾਇਆ ਰਾਮ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਦੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨਾਨਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ॥੩॥

ਅਤਿ ਉਤਮੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਿਤੁ ਜਪਿਐ ਪਾਪ ਗਵਾਤੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ! ਹਰਿ ਨਾਮ ਅਭਿ ਭਯੋ ਅਭਿ, ਯਾਹਾ ਆਗਿਆ ਕਰਿ ਲੇ ਪਾਪ ਨਾਸ
ਹੋਇਆ।

ਪਤਿਤ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਗੁਰਿ ਹਰਿ ਕੀਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਚਹੁ ਕੁੰਡੀ ਚਹੁ ਜੁਗਿ ਜਾਤੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ! ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਪਠਿਓ ਨਾਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਿ ਲੇ ਆਪਣੇ ਚਾਰੇ ਧੰਨ ਭਗਤ ਓ ਚਾਰੇ ਯੁਗ
ਪੁਰਾਣ ਹੋਇਆ।

ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਸਭ ਉਤਰੀ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਹਰਿ ਸਰਿ ਨਾਤੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ! ਹਰਿਨਾਮਾ ਸੁਣਿਓ ਬਰੋਹਮੰਡਲ ਖਾਨ ਕਰਿ ਮਨੁਸ਼ਾਹੁ ਅਵਤਾਰ ਨਾਮ ਦੂਰ
ਹੋਇਆ।

ਅਪਰਾਧੀ ਪਾਪੀ ਉਧਰੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਨ ਨਾਨਕ ਖਿਨੁ ਹਰਿ ਰਾਤੇ ਰਾਮ ॥੪॥੩॥

ਨਾਨਕ ਕਹਿਓ ਮੇਰੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ! ਏਕ ਸ਼ਬਦ ਪਾਠਿ ਨਾਮ ਹਰਿ ਨਾਮ ਲੀਨ ਹੋਇਆ ਅਪਰਾਧੀ
ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਭਵਸਾਗਰ ਭਯੋ ਹੋਇਆ। ॥੪॥੩॥

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਵਿਹਗੜਾ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨੁ ਕਉ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਿਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ! ਮੈਂ ਭਾਵੇ ਪੁਰਿ ਬਸਿਓ, ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਾਮ ਨੂੰ ਨਿਯਮਿਤ ਯਾਦ ਕਰਨਾ
ਵਾਸੀ।

ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਬਿਖੁ ਭਉਜਲੁ ਤਾਰਣਹਾਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ! ਗੁਰੂ-ਬਖਸ਼ਿਓ ਮੇਰੇ ਮਨ ਚਰਨਾਮਾ ਨਾਮ ਸੁਣਿਓ ਆਪਣੇ ਬੇ
ਮੋਹ ਭਵਸਾਗਰ ਪਾਰ ਕਰਾਓ ਦੇਖੋ।

ਜਿਨ ਇਕ ਮਨਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨਾ ਜੈਕਾਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ! ਮੇਰੇ ਏਕਾਗ੍ਰਿਭਾਵ ਹੋਇਆ ਕਰਨਾ ਧਿਆਨ ਕਰੋ, ਮੈਂ ਬੇਸ਼ੱਕ ਯਮ-ਯਮਕਾਰ
ਕਰੀਆ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਪਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਸਭਿ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰੇ ਰਾਮ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਸਭਿ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰੇ ਰਾਮ ॥੧॥
ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਸਭਿ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰੇ ਰਾਮ ॥੧॥

ਸਾ ਰਸਨਾ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੇ ਰਾਮ ॥

ਤੇ ਸ੍ਵਨ ਭਲੇ ਸੋਭਨੀਕ ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਸੁਣਹਿ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਸੁਣਹਿ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ॥

ਸੇ ਸੀਸੁ ਭਲਾ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਪਾਵਨੁ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜੇ ਜਾਇ ਲਗੈ ਗੁਰ ਪੈਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜੇ ਜਾਇ ਲਗੈ ਗੁਰ ਪੈਰੇ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਨਾਨਕੁ ਵਾਰਿਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚਿਤੇਰੇ ਰਾਮ ॥੨॥

ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚਿਤੇਰੇ ਰਾਮ ॥੨॥

ਤੇ ਨੇਤ੍ਰੁ ਭਲੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜੇ ਸਾਧੂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਖਹਿ ਰਾਮ ॥

ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜੇ ਸਾਧੂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਖਹਿ ਰਾਮ ॥

ਤੇ ਹਸਤ ਪੁਨੀਤ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜੇ ਹਰਿ ਜਸੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲੇਖਹਿ ਰਾਮ ॥

ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜੇ ਹਰਿ ਜਸੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲੇਖਹਿ ਰਾਮ ॥

ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੇ ਪਗ ਨਿਤ ਪੂਜੀਅਹਿ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜੇ ਮਾਰਗਿ ਧਰਮ ਚਲੇਸਹਿ ਰਾਮ ॥

ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜੇ ਮਾਰਗਿ ਧਰਮ ਚਲੇਸਹਿ ਰਾਮ ॥

ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਨੇਸਹਿ ਰਾਮ ॥੩॥

ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਨੇਸਹਿ ਰਾਮ ॥੩॥

ਧਰਤਿ ਪਾਤਾਲੁ ਆਕਾਸੁ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਸਭ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ਰਾਮ ॥

ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਸਭ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ਰਾਮ ॥

ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਨਿਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ਰਾਮ ॥

ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਨਿਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ਰਾਮ ॥

ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਸਭੁ ਆਕਾਰੁ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ਰਾਮ ॥

ਬਨ, ਚੁੰਗ ਚਟਾ ਬਾਰਾ ਯਗਤ ਨਿਯੰ ਗੁਣਗੇਰੇ ਘੋਰੇਰੇ ਨਾਮ ਸੁਰਗ ਕਰਿਆਵ।

ਨਾਨਕ ਤੇ ਹਰਿ ਦਰਿ ਪੈਨਾਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਮਨੁ ਲਾਵੈ ਰਾਮ ॥੪॥੪॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਹੋ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ! ਮੇਰੇ ਵੱਖਰੇ ਗੁਣਗੇਰੇ ਬਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਰਮੇਰੇ ਮਨਗੇਰੇ ਪਾਗੇਰੇ ਕਰਿਆਵ, ਚਾਹਾਨੂੰ ਬਧਾਰੇ ਵਰਗੇਰੇ ਪੁਰੋਖੇਰੇ ਕਰਿਆਵ॥੪॥੪॥

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਬਿਹਗਤਾ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਤੇ ਮਨਮੁਖ ਮੂੜੁ ਇਆਣੇ ਰਾਮ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ! ਯੇਹੋ ਕੇਵੇਰੇ ਪੁਰਖੇਰੇ ਨਾਮਗੇਰੇ ਸੁਰਗ ਕਰੇ ਨਾਹੀਂ, ਬੇਹੋ ਬੇਬੁਝਗੇਰੇ ਯੇਹੋ ਬਿਮੁਝ ਚਟਾ ਅਬੂਝਾ ਅਚੇਰੇ।

ਜੇ ਮੇਰਿ ਮਾਇਆ ਚਿਤੁ ਲਾਇਦੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਸੇ ਅੰਤਿ ਗਏ ਪਛੁਤਾਣੇ ਰਾਮ ॥

ਮੇਰੇ ਵੱਖਰੇ ਨਿਯੰ ਚਿੰਤਾ ਮੇਰੇ-ਮੇਰੇਰੇ ਲਗਾਇਆਵ, ਹੋ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ! ਬੇ ਅਭਿਆਸਗੇਰੇ ਗੁਣੁ ਲੋਕਗੇਰੇ ਪ੍ਰਭਾਤਾਪਰੇ ਅਗੇਰੇ ਯੋਗੇਰੇ ਚਾਲਿਆਵ।

ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਢੇਈ ਨਾ ਲਹਨਿ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜੇ ਮਨਮੁਖ ਪਾਪਿ ਲੁਭਾਣੇ ਰਾਮ ॥

ਮੇਰੇ ਬੇਬੁਝਗੇਰੇ ਯੇਹੋ ਪਾਪਗੇਰੇ ਅਨੁਰਘ ਰਹਿਆਵ, ਚਾਹਾਨੂੰ ਹਰੇਰੇ ਵਰਗੇਰੇ ਬਾਹਾਰੇ ਮੇਲੇਨਾਹੀਂ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਉਬਰੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੇ ਰਾਮ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਹੋ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ! ਗੁਣਗੇਰੇ ਮੇਲੇਰੇ ਬਾਰੇ ਯੇਹੋ ਅਵਸਾਰਗੇਰੇ ਭਯਾਰੇ ਹੋਇਆਵ॥੧॥

ਸਭਿ ਜਾਇ ਮਿਲਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਉ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ ਰਾਮ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ! ਫੂਰੇ ਬਧੇਰੇ ਬਯੋ ਗੁਣਗੇਰੇ ਬਹਿਰੇ ਮੇਲੇਰੇ ਕਰੇ, ਯੇਹੋ ਹਰੇਰੇ ਨਾਮ ਚਿੰਤੇਰੇ ਸੁਪਨੇ ਕਰਿਆਉ।

ਹਰਿ ਜਪਦਿਆ ਖਿਨੁ ਢਿਲ ਨ ਕੀਜਈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਮਤੁ ਕਿ ਜਾਪੈ ਸਾਹੁ ਆਵੈ ਕਿ ਨ ਆਵੈ ਰਾਮ ॥

ਹਰੇਰੇ ਨਾਮ ਸੁਰਗ ਕਰੇਗੇਰੇ ਯੇਹੋ ਯੋਗੇਰੇ ਮੇਲੇਰੇ ਕਰੇ ਨਾਹੀਂ, ਕਾਰਗੇਰੇ ਚਾਹਾਨੂੰ ਯੋਗੇਰੇ ਅਭੇਰੇ ਪੂਰੇ ਬਾਬੇਰੇ ਨਾ ਨਾਹੀਂ।

ਸਾ ਵੇਲਾ ਸੇ ਮੂਰਤੁ ਸਾ ਘੜੀ ਸੇ ਮੁਹਤੁ ਸਫਲੁ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਰਾਮ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ! ਬੇਹੋ ਬਧੇਰੇ, ਮੁਖੇਰੇ, ਘੋਰੇ ਚਟਾ ਯੋਗੇਰੇ ਅਚੇਰੇ, ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਚਿੰਤੇਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਬੁਝੇ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਮਕੰਕਰੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ਰਾਮ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹਨ ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ! ਯੇਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮੋਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਓ, ਮਨਮੂਰ ਚਾਹਾਯਾ
ਨਿਕਰਕੁ ਆਬੋ ਨਾਹਿ ॥੨॥

ਹਰਿ ਵੇਖੈ ਸੁਣੈ ਨਿਤ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਸੋ ਡਰੈ ਜਿਨਿ ਪਾਪ ਕਮਤੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ! ਭਗਵਾਨ ਨਿਤ ਪਰਮ ਕਰਿ ਦੇਖਿਓ ਏਵਾ ਗੁਣਿ, ਮੇਰੇ ਲੋਕ ਪਾਪ ਕਰਿਓ,
ਚਾਹਾਯਾ ਚਰ ਲਾਗਿਓ।

ਜਿਸੁ ਅੰਤਰੁ ਹਿਰਦਾ ਸੁਧੁ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਤਿਨਿ ਜਨਿ ਸਭਿ ਡਰ ਸੁਟਿ ਘਤੇ ਰਾਮ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁਬਾਹਰ ਸੁਧਾ ਕਰਿ ਗੁਣਿ ਅਰੇ, ਬੇ ਨਿਰਕਰ ਪਰਮ ਭਲਾ ਦੂਰਕੁ ਪੈਯੋ ਦੇਖਿਓ।

ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਨਾਮਿ ਪਤੀਜਿਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਸਭਿ ਝਖ ਮਾਰਨੁ ਦੁਸਟ ਕੁਪਤੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ! ਮੇਰੇ ਨਾਮੋਰ ਆਗਿਆ ਨਿਰਭਰ ਭਗਵਾਨਕ ਭਰਮੇਰੇ ਅਰੇ, ਚਾਹਾਯਾ ਪਰਮ ਦੂਰਕੁ ਗੁਣਿ
ਮਰਿਵਾਕੁ ਲਾਗਿਓ।

ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਨਾਨਕਿ ਸੇਵਿਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਿਨਿ ਪੈਰੀ ਆਣਿ ਸਭਿ ਘਤੇ ਰਾਮ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂਆਂ ਬੇਬਾ ਗੁਰੂਆਰ ਬਹਿਓ ਕਰਿਛੁ, ਹੋ ਮੇਰਾ ਆਮ੍ਰਿਤ! ਮੇਰੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨੇਕ ਚਾਹੀਆਂ
ਚਰਨੇਰੇ ਚਲ੍ਹਾਇ ॥੩॥

ਸੇ ਐਸਾ ਹਰਿ ਨਿਤ ਸੇਵੀਐ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜੇ ਸਭ ਦੂ ਸਾਹਿਬੁ ਵਡਾ ਰਾਮ ॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਆਮ੍ਰਿਤ! ਬੇਬਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾਨਾ ਭਲੇ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ, ਮੇਰੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨਾਨਕ ਮਾਨਿਕ ਅਚਰਿ।

ਜਿਨ੍ਹੀ ਇਕ ਮਨਿ ਇਕੁ ਅਰਾਧਿਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਤਿਨਾ ਨਾਹੀ ਕਿਸੈ ਦੀ ਕਿਛੁ ਚਡਾ ਰਾਮ ॥

ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਵੇਖੋ ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾਨਾ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ ਆਪ ਕਾਹਾ ਬਿਧਿਯੋ ਚਿਤ੍ਰ
ਕਰਿਯਾ।

ਗੁਰ ਸੇਵੀਐ ਹਰਿ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਝਖ ਮਾਰਨੁ ਸਭਿ ਨਿੰਦਕ ਘੰਡਾ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰੂਆਂ ਬੇਬਾ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਫਰਿਯਾ ਮੇਰੇ (ਆਮ੍ਰਿਤ) ਪੁਰਾ ਹੋਇਆ,।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਹਰਿ ਲਿਖਿ ਛਡਾ ਰਾਮ ॥੪॥੫॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਆਮ੍ਰਿਤ! ਬੇਬਾ ਫਰਿਯਾ ਮੇਰੇ ਚਿਤ੍ਰ ਕਰਿਯਾ, ਮੇਰੇ ਕਰਮੇਰੇ ਪੁਰਾਮ੍ਰਿਤ ਫਰਿਯਾ ਮੇਰੇ
ਲੋਕਾਂ ॥੪॥੫॥

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੇਰੇ ਤੂੰ ਵਰਤਦਾ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਤੂੰ ਜਾਣਹਿ ਜੇ ਜੀਇ ਕਮਾਈਐ ਰਾਮ ॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਫਰਿਯਾ-ਪ੍ਰਭੂ! ਬੰਨ੍ਹੇ ਨਾਨਕ ਚਾਹੀ ਭਾਰਾ ਭਾਰ ਹੋਇਆ, ਬੰਨ੍ਹੇ ਭਰੇਰੇ ਤੂੰ ਫਰਿਯਾ ਅਭਿ,
ਵੇਖੋ ਨਾਨਕ ਕੀ ਕਰਿਯਾ, ਬੇਬਾ ਬਿਧਿਯੋ ਤੂੰ ਭਾਈ।

ਹਰਿ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਨਾਲਿ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਸਭ ਵੇਖੈ ਮਨਿ ਮੁਕਰਾਈਐ ਰਾਮ ॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਆਮ੍ਰਿਤ! ਫਰਿਯਾ ਭਰੇਰੇ ਵੇਖੋ ਵਾਹਾ ਮੇਰੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨਾਨਕ ਬਾਹਰੇ ਅਭਿ ਚਾਹੀ ਬੰਨ੍ਹੇ
ਵੇਖੁਆ, ਕੀ ਅਭਿ ਮਨੁਖ ਨੇਕ ਪਾਪਕੁ ਅਭਿਕਾਰ ਕਰਿਯਾ।

ਮਨਮੁਖਾ ਨੇ ਹਰਿ ਦੂਰਿ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਸਭ ਬਿਰਥੀ ਘਾਲ ਗਵਾਈਐ ਰਾਮ ॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਆਮ੍ਰਿਤ! ਬੇਬਾ ਨਾਨਕ ੦੧ ਭਾਰਾ ਮੇਰੇ ਚਰਨੇਰੇ ਚਲ੍ਹਾਇ ਚਾਹੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਪਰਿਭੁ
ਨੇਕ ਹੋਇਆ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਿਆਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਹਾਜਰੁ ਨਦਰੀ ਆਈਐ ਰਾਮ ॥੧॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਆਮ੍ਰਿਤ! ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਫਰਿਯਾ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯੋ ਚਾਹੀ ਬੇਬਾ ਪੁਰਾਮ੍ਰਿਤ
ਭਾਰੇਰੇ ਵੇਖੁਆ ॥੧॥

ਸੇ ਭਗਤ ਸੇ ਸੇਵਕ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਭਾਣੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ! ਬੇਹਿ ਬਛਾ ਭਛ ਚਟਾ ਬੇਬਕ ਅਚੇ , ਮੇਰੇ ਨਿਯ ਚਿਉਰੇ ਪੁਰਖੁ ਲੇਲਾਭਾਭਿਓ
ਕਰਿਯਾਵ।

ਸੇ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪੈਨਾਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਅਹਿਨਿਸਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਣੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ! ਹਰਿਕਾ ਦਰਬਾਰੇਰੇ ਅਹਰਿ ਬਛਾ ਭਛ ਅਵਾ ਬੇਬਕਕੁ ਪੁਰਖਿਯਾਰ ਵਸੁ ਪਿਥਾਯਾਵ
ਆਭ ਬੇ ਰਾਓ ਫਿਰ ਬਥਾਵੇਰੇ ਰਹਿਯਾਵ।

ਤਿਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਨਦਰਿ ਨੀਸਾਣੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ! ਚਾਹਾਯਾ ਬਛਾਓਰੇ ਰਹਿਲੇ ਕੇਕਾਰਕੇ ਮਯਲਾ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾਵ, ਮੇਯਯੋ ਪੁਰਾ
ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਪੁਰਮ ਰਯਾਓਰੇ ਰਯਾਨ ਹੋਯਾਯਾਵ, ਚਾ' ਭਪਰੇ ਚਾਹਾਯਾ ਕੁਪਾਰ ਚਿਯੁ ਅਯਓ
ਹੋਯਾਯਾਵ

ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਬੇਨਤੀ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਅਘਾਣੇ ਰਾਮ ॥੨॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ! ਨਾਨਕ ਪੁਰਖੁ ਠਾਓਰੇ ਕੇਯਓ ਕਰਯੋ ਮੇਰੇ ਬੇ ਬਾਪੁਕਾ ਬਛਾਓਰੇ ਰਹਿ ਚੁਧੁ
ਹੋਵੇ ॥੨॥

ਹੇ ਰਸਨਾ ਜਪਿ ਗੋਬਿੰਦੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਾਏ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਯਨ ਕਰ, ਅਪੁਰੇ ਚੁਧੁ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾਵ।

ਜਿਸੁ ਦਇਆ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਤਿਸੁ ਮਨਿ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ! ਮੇਰੇ ਪਰਬ੍ਰਹਮੁ ਮੇਯਯੋ ਯਾਵ ਭਪਰੇ ਕਰਮਾ ਕਰਿਯਾਯੋ, ਬੇ ਚਾਹਾਯਾ ਮਨਰੇ ਨਿਯ
ਨਾਮ ਬ੍ਰਾਪਨ ਕਰਿਯਾਯੋ।

ਜਿਸੁ ਭੇਟੇ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਸੇ ਹਰਿ ਧਨੁ ਨਿਧਿ ਪਾਏ ਰਾਮ ॥

ਮੇਯਯੋ ਕਯਯੋ ਪੁਰਖੁ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬਯਓ ਮਿਲਨ ਕਰਿਯਾਵ, ਚਾਹਾਯਾ ਹਰਿ ਧਨ ਰੂਪਾ ਨਿਯੁ ਪੁਰਖੁ ਹੋਯਾਯਾਵ।

ਵਡਭਾਗੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ਰਾਮ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਕਹਯੋ ਮੇਰੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ! ਬੇਯਾਯਾਯਾਯਾ ਹੋ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬਾਯਓ ਮਿਲਿਯਾਵ, ਮੇਯਯੋ
ਭਯਨਾਯਾਯਾ ਮੇਯਾਯਾਯਾ ਹੋਯਾਯਾਵ ॥੩॥

ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ! ਪਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪੁਰਖੁ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਕਾਯਾ, ਕੇਯਾਯਾ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਕਾਯਾ ਕਰਿਯਾਯੋ,

ਤਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਈਐ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ਰਾਮ ॥

ਚਾਹਾਯਾ ਅਯੁ ਪਾਯਾ ਯੁਯਾਯਾਯਾ, ਕਾਰਯਾ ਬੇਹਿ ਪੁਰਖੁ ਅਕਾਲਪੁਰਖੁ ਕੇਯਾਯਾ ਅਯਯੋ।

ਸਰਬ ਜੀਆ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਦਾ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਿਉ ਬਾਲਕ ਪਿਤ ਮਾਤਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ! ਬੇਬੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਭਾਵਨਾ ਅੰਤਰਿ ਭਰਮ-ਭੇਦ ਕਰਿਯਾਹੁ, ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨਿਯ
ਬੰਨ੍ਹਨ ਕਰਿਯਾਹੁ।

**ਸਹਸ ਸਿਆਣਪ ਨਹ ਮਿਲੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਰਾਮ ॥੪॥੬॥ ਛਕਾ
੧ ॥**

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ! ਹਜ਼ਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਚੰਦ੍ਰਕਾਂਤ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਿਯਾਹੁ ਪਰੇ ਮੱਧ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਿਯੋ ਨਾਹੀ, ਕਿਉਂ
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਧੇਰੇ ਕਰਿਯਾਹੁ ॥੪॥੬॥੬॥੧ ॥

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੧

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ 5 ਛੰਤ ਘਰ 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵਾਨ ਅੰਤਰਿ, ਮਾਇਆ ਬੰਨ੍ਹਨ ਕਰਿਯਾਹੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾਹੁ ਪਾਰੇ।

ਹਰਿ ਕਾ ਏਕੁ ਅਚੰਭਉ ਦੇਖਿਆ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ ਜੇ ਕਰੇ ਸੁ ਧਰਮ ਨਿਆਏ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯ! ਮੈਂ ਭਗਵਾਨ ਅੰਤਰਿ ਕੋਠੀ ਦੇਖਿਯਾਹੁ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ ਜੇ ਕਰੇ ਸੁ ਧਰਮ ਨਿਆਏ ਰਾਮ, ਭਾਵ
ਪਰਮ ਪੁਰਸ਼ਾਰਾਏ ਨਾਮ ਕਰਿਯਾਹੁ।

ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਅਖਾੜਾ ਪਾਇਓਨੁ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਸਬਾਏ ਰਾਮ ॥

ਭਗਵਾਨ ਅੰਤਰਿ ਬੰਨ੍ਹਨ ਅੰਤਰਿ ਭਗਵਾਨ ਅੰਤਰਿ ਭਗਵਾਨ ਅੰਤਰਿ, ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ ਭਗਵਾਨ
ਮੰਤਰ ਅੰਤਰਿ ਭਗਵਾਨ ਅੰਤਰਿ ਅੰਤਰਿ ਬੰਨ੍ਹਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾਹੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾਹੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾਹੁ
ਚਾਹਿਯਾਹੁ।

ਆਵਣੁ ਤ ਜਾਣਾ ਤਿਨਹਿ ਕੀਆ ਜਿਨਿ ਮੇਦਨਿ ਸਿਰਜੀਆ ॥

ਹੋਏ ਪ੍ਰਭੂਵਾਰੇ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁ, ਏਹੇ ਹੂੰ ਯਾਵਰੇ ਯਥਾ-ਮਰਗ ਚਕੁਰੇ ਨਿਮਨ ਕਰਿਛੁ।

ਇਕਨਾ ਮੇਲਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਏ ਇਕਿ ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਫਿਰਦਿਆ ॥

ਪਰਮਾਨੁ! ਕਿਛੁ ਯਾਵਯੁ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯੋ ਏਸਮਾਨਯੁ ਨਿਯੋ ਵਰਵਾਰਕੂ ਵੇਲਾਯੋ
ਪਾਪਾਯੋ, ਕਿਛੁ ਕਿਛੁ ਯਾਵ ਭੁਖਾਰੇ ਓਥੇ ਪਤਯੁ ਰਹਿਪਾਯੋ।

ਅੰਤੁ ਤੇਰਾ ਤੂੰਹੈ ਜਾਣਹਿ ਤੂੰ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ ॥

ਹੇ ਭੁਨਿਆਰੇ ਮਾਲਿਕ! ਨਿਯੋਰੇ ਅਯੋ ਕੇਵਲ ਯੋ ਹੂੰ ਯਾਯੁ, ਯੋ ਬਸਯੋ ਯਾਵਯੋ ਓਰੇ ਰਹਿਯੋ।

ਸਚੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ ਹਰਿ ਵਰਤੈ ਧਰਮ ਨਿਆਏ ॥੧॥

ਹੇ ਬਯੋ! ਯਾਨਪੂਰਕ ਗੁਣ, ਨਾਨਕ ਬਯੋ ਕਹਿਪਾਯੋ ਯੋ ਯਾਯੋ ਧਰਮ ਅਨੁਬਾਰੇ ਨਾਮ ਫੇਰਾਰੇ
ਬਯੋ ਅਯੋ॥੧॥

ਆਵਹੁ ਮਿਲਹੁ ਸਹੇਲੀਹੇ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਏ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਯੋ! ਮੇਰੇ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਕਰ, ਯਾਯੋ ਓਲਾਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਨਾਮ ਆਰਾਪਨਾ
ਕਰਿਪਾਰਿਕ।

ਕਰਿ ਸੇਵਹੁ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ ਜਮ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਸਾਧੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ! ਆਯੋ, ਆਯੋ ਮਿਲੋ ਪੂਰੇ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬੇਰਾ ਕਰਿਕਾ ਓਯੋ ਆਯੋ ਮਾਰਗ ਬਯੋ ਕਰਿਕਾ।

ਮਾਰਗੁ ਬਿਖੜਾ ਸਾਧਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸੇਭਾ ਪਾਈਐ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਧੇ ਏਹੇ ਵਿਸਮ ਮਾਰਗਕੂ ਬਾਯੋਕਿ ਵਧਾਯੋ ਆਯੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਵਰਵਾਰਕੇ ਗੋਯੋ ਪੁੰਨ
ਕਰਿਕਾ।

ਜਿਨ ਕਉ ਬਿਧਾਤੈ ਧੁਰਹੁ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨ੍ਹਾ ਰੈਣਿ ਦਿਨੁ ਲਿਵ ਲਾਈਐ ॥

ਯਾਯੋ ਕਪਾਲਾਰੇ ਪਰਮਾਨੁ! ਪੁੰਨਯੋ ਏਯੋ ਲੇਖਯੋ, ਏਹੇ ਰਾਯੋ ਧਰਮ ਏਯੋਰੇ ਕੁਯੋ ਲਗਾਯੋ ਯਾਯੋ।

ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮੇਹੁ ਛੁਟਾ ਜਾ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿਆ ਸਾਧੇ ॥

ਯੋਵੇ ਪੁੰਨ ਬਯੋ ਬਯੋਰੇ ਬਾਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ, ਏਯੋਰੇ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋਰੇ ਅਯੋਕਾਰ, ਮਯੋ ਏਯੋ
ਯੋਯੋ ਨਾਯੋ ਯੋਯੋ।

ਜਨੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮੁਕਤੁ ਹੋਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਏ ॥੨॥

ਬੇਰਕ ਨਾਨਕ ਕਹਿਯੋ ਯੋ ਯੋਯੋ ਯਾਵ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਨਾਮ ਆਰਾਪਨਾ ਕਰਿਪਾਯੋ, ਏਹੇ ਬਾਯੋਰੇ
ਬਾਯੋਰੇ ਮੁਯੋ ਯੋਯੋ॥੨॥

ਕਰ ਜੋੜਿਹੁ ਸੰਤ ਇਕਤ੍ਰੁ ਹੋਇ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖੁ ਪੂਜੇਹਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਬਲ੍ਹ! ਆਸ, ਆਮੇਂ ਅਕਾਠਿ ਹੋਯਾਕੁ ਹਾਠ ਮੋਢਿ ਅਵਿਨਾਸੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੂਜਾ ਕਰਿਵਾ।

ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਪੂਜਾ ਖੋਜੀਆ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਭੁ ਅਰਪੇਹਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ! ਮੂੰ ਪੂਜਾ ਕਰਿਵਾਰ ਅਨੇਕ ਕੰਮ ਬਖਾਨ ਕਰਿਛੇ, ਕਿੰਨੁ ਬਛਾ ਪੂਜਾ ਏਹਾ ਮੇਂ ਆਮੇਂ ਨਿਯਮ-ਭੰਨ ਬਹੁ ਕੀਛੇ ਚਾਹਾਯੂ ਅਰਪਿਯਾ ਕਰੂ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇਰਾ ਕਿਆ ਕੇ ਪੂਜ ਚੜਾਵਏ ॥

ਏਹੇ ਮਨ, ਭੰਨ ਓ ਧਨ ਬਹੁ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਹੂੰ ਅਚੇ, ਪ੍ਰਭੀ ਪੂਜਾ ਆਕਾਰੇਰ ਚਾਹਾਯੂ ਕੀ ਭੋਗ ਲਗਾਯਾਵਾ?

ਜਿਸੁ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦਇਆਲੁ ਸੁਆਮੀ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵਏ ॥

ਮਾਯਾ ਭੋਗੇਰ ਦੂਨਿਆਰ ਬਾਨੀ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਯਾਯਾਏ, ਏਹੇ ਜੀਵ ਚਾਹਾਯੂ ਕੋਲੇਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾਯਾਵਾ।

ਭਾਗੁ ਮਸਤਕਿ ਹੋਇ ਜਿਸ ਕੈ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਨਾਲਿ ਸਨੇਹਾ ॥

ਮਾਯਾਰ ਕੋਲੇਰੇ ਅਚਰਿ ਭਾਗਿ ਲੇਖਾ ਹੋਯਾਯਾਵਾ, ਗੁਰੂਕਾ ਬਾਣੀਰੇ ਚਾਹਾਰ ਸ਼ੇਖ ਹੋਯਾਯਾਵਾ।

ਜਨੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪੂਜੇਹਾ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਛੇ ਮੇਂ ਆਸ, ਆਮੇਂ ਬਲ੍ਹਕਾ ਬਭਾਗੇਰੇ ਮਿਲੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕਾ ਖਾਨ ਕਰਿਵਾ॥੩॥

ਦਹ ਦਿਸ ਖੋਜਤ ਹਮ ਫਿਰੇ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ ਹਰਿ ਪਾਇਅੜਾ ਘਰਿ ਆਏ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ! ਆਮੇਂ ਕੀ ਕੰਮ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਬਖਾਨ ਕਰਿਛੇ, ਕਿੰਨੁ ਏ ਆਮੇਂ ਬ੍ਰਹਮ-ਗ੍ਰਹੇਰੇ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਾਜਿਆ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ ਹਰਿ ਤਿਸੁ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ ਰਾਮ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਹਰਿ ਮਾਨਵ-ਗੰਗਾਰਕੂ ਹੂੰ ਹਰਿ-ਮੰਦਰਿ ਬਨਾਯਾਏਛੇ, ਮੇਯੋਠੋ ਏ ਨਿਵਾਸ ਕਰੁਛੇ।

ਸਰਬੇ ਸਮਾਣਾ ਆਪਿ ਸੁਆਮੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇਆ ॥

ਯਗਭਰ ਬਾਨੀ ਹਰਿ ਹੂੰ ਬਹੁ ਜੀਵਕਾ ਠਾਗੇਰੇ ਰਹਿਛੇਛੇ ਏਵਾਂ ਏ ਗੁਰੂ ਬਾਗ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਘਰੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਮਿਟਿਆ ਅਧੇਰਾ ਦੂਖੁ ਨਾਠਾ ਅਮਿਉ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚੋਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨਰੂ ਏਹੇ ਅਯਾਨਭਾਰ ਅਯਕਾਰ ਓ ਦੁਖ-ਕੋਲੇਰੇ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਏਛੇ ਏਵਾਂ ਅਨੂਭਵ ਭਲੇ ਮੇਂ।

ਜਹਾ ਦੇਖਾ ਤਹਾ ਸੁਆਮੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਭ ਠਾਏ ॥

ਮੇਯੋਠੋ ਦੇਖੁਯੋ ਮਖ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਬਾਨੀ ਬਰ ਕਪਾਹਕ ਅਚਛੇ।

ਜਨੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਾਇਆ ਹਰਿ ਪਾਇਅੜਾ ਘਰਿ ਆਏ ॥੪॥੧॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਸੇਬਦਰੂਨ ਮੋਰਚੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਹਿਤ ਸਿਰਜ ਕਰਾਏ ਅਛਰ, ਸਾਫ਼ਾਨੂੰ ਸੁੱਧੇ ਸੁਧਾ
ਘਰੇ ਹੋ ਪਾਏ ॥੪॥੧॥

ਰਾਗੁ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਰਾਗ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਅਤਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨ ਮੋਹਨਾ ਘਟ ਸੋਹਨਾ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ਰਾਮ ॥

ਮੋਰ ਭਗਵਾਨ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ, ਸਿਰਜ ਸੁਰ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ, ਬਹੁਤ ਸ਼ਰੀਰਮੇ ਗੋਰਾ ਦੇਵਾ ਵਾਲਾ ਓਪਾ
ਪ੍ਰਾਨਰ ਅਧਾਰ ਅਛਰ।

ਸੁੰਦਰ ਸੋਭਾ ਲਾਲ ਗੋਪਾਲ ਦਇਆਲ ਕੀ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ ਰਾਮ ॥

ਬੇਹਿੰਦੇ ਦਰਸਨ ਲਾਲ ਗੋਪਾਲ ਗੋਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਅਚੇ, ਸਿੰਘ ਅਪਾਰਥਾਰ ਅਛਰ।

ਗੋਪਾਲ ਦਇਆਲ ਗੋਬਿੰਦ ਲਾਲਨ ਮਿਲਹੁ ਕੰਤ ਨਿਮਾਣੀਆ ॥

ਹੋ ਦਰਸਨ ਗੋਪਾਲ! ਹੋ ਪ੍ਰੇਮਭਰ ਗੋਬਿੰਦ! ਹੋ ਪਤਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਮੋਰਚੇ, ਬਿਨਾਓ ਜੀਵ-ਸੁਖੀ,
ਦਰਸਨ ਕਰ

ਨੈਨ ਤਰਸਨ ਦਰਸ ਪਰਸਨ ਨਹ ਨੀਦ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀਆ ॥

ਮੋਰ ਨੇਤ੍ਰ ਭਾਰ ਦਰਸਨ ਪਾਏ ਵਧਾਨੂੰ ਹੋਭਲੇ, ਮੋਰ ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰਿ ਅਭਿਵਾਹਿਤ ਹੋਭਲੇ,
ਕਿੰਨ ਮੋਰਚੇ ਨਿੰਦ ਹੋਭਨਾਹਿੰ।

ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਨਾਮ ਬਿੰਜਨ ਭਏ ਸਗਲ ਸੀਗਾਰਾ ॥

ਸੁੱਝਾਨਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਿੰਦ ਨੇਤ੍ਰਮੇ ਲਗਾਏ ਏਵੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮਨੂੰ ਨਿੰਦ ਭੋਜਨ ਵਨਾਏ, ਏਹੇ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਬਹੁ ਗੁਣਾਰ ਕਰਿਏ।

ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ ਸੰਤ ਜੰਪੈ ਮੇਲਿ ਕੰਤੁ ਹਮਾਰਾ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਬਹੁਤ ਚਰਣ ਸੁਰ ਕਰਿਏ ਏਵੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿਏ ਮੋਰ ਮੋਰਚੇ ਪਤਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸਹਿਤ
ਸਿਰਜ ਕਰਾਏ ਫਿਰ ॥੧॥

ਲਾਖ ਉਲਾਹਨੇ ਮੋਹਿ ਹਰਿ ਜਬ ਲਗੁ ਨਹ ਮਿਲੈ ਰਾਮ ॥

ਮੋਰ ਪਰਿਘ੍ਰ ਮੋਰ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸਿਰ ਨਾਹਿ, ਬੇ ਪਰਿਘ੍ਰ ਲੋਕਾਨੂੰ ਅਨੇਕ ਦੁਖ-ਭੋਗ ਬਹੁ
ਕਰਿਵਾਨੂੰ ਪਠਿਏ।

ਮਿਲਨ ਕਉ ਕਰਉ ਉਪਾਵ ਕਿਛੁ ਹਮਾਰਾ ਨਹ ਚਲੈ ਰਾਮ ॥

ਸੁੱਝੇ ਸਿਰਜ ਪਾਏ ਭਗਨ ਕਰਿਏ, ਕਿੰਨ ਮੋਰ ਕੋਈਬੇ ਭਗਨ ਬਾਰਥਕ ਹੋਭਨਾਹਿੰ।

ਚਲ ਚਿਤ ਬਿਤ ਅਨਿਤ ਪ੍ਰਿਅ ਬਿਨੁ ਕਵਨ ਬਿਧੀ ਨ ਧੀਜੀਐ ॥

ੴ ਖਨ ਬਲੈਭਿ ਨਗਰ ਅਰੇ, ਹੁਮੁ ਹੁਮੁਯਾ ਬਿਨੁ। ਕੀਯੋ ਬਿਨੁ ਭਾਰਾ ਮੋਹੈ ਧੇਰੀ ਮੇਲੇਨਾਛੈ।

ਖਾਨ ਪਾਨ ਸੀਗਾਰ ਬਿਰਥੇ ਹਰਿ ਕੰਤ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਜੀਜੀਐ ॥

ਮੇਰੇ ਖਾਯਾ, ਪੀਯਾ ਭਯਾ ਬਹੁ ਗੁਣਾਰ ਵਧੀ ਅਰੇ, ਨਿਯ ਪਠਿ-ਪੁਰੁਯਾ ਬਿਨਾ ਵਝੀਵਾ ਅਬਧਾਰ
ਅਰੇ।

ਆਸਾ ਪਿਆਸੀ ਰੈਨਿ ਦਿਨੀਅਰੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕੀਐ ਇਕੁ ਤਿਲੈ ॥

ਮੂੰ ਰਾਠਿ ਬਿਨ ਚਾਹਾਯਾ ਵਰ੍ਹਨਰ ਚੁਝਾਯਾ ਰਹਿਐ, ਚਾਹਾਯਾ ਬਿਨਾ ਸ਼ਰਯਾ ਪਾਯਾ ਮਧ ਰਹਿਪਾਰੂ ਜਾਯੈ।

ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ ਸੰਤ ਦਾਸੀ ਤਉ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੇਰਾ ਪਿਰੁ ਮਿਲੈ ॥੨॥

ਜਾਨਕ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਹਿ ਮੇਰੇ ਹੋ ਬਛਯਨ! ਮੂੰ ਭੁਯਰ ਵਾਸੀ ਅਰੇ, ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯਯ ਪੁਰੁ ਭੁਯਰ ਕੁਪਾਰੂ
ਹੂੰ ਮਿਲਿਪਾਰਿਐ ॥੨॥

ਸੇਜ ਏਕ ਪ੍ਰਿਉ ਸੰਗਿ ਦਰਸੁ ਨ ਪਾਈਐ ਰਾਮ ॥

ਨਿਯ ਪ੍ਰਿਯ ਪੁਰੁਯਾ ਬਹਿਓ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਬੇਯ ਅਰੇ, ਕਿਯੁ, ਭਯਾਪਿ ਚਾਹਾਯਾ ਵਰ੍ਹਨਰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਾਯੈ।

ਅਵਗਨ ਮੇਰਿ ਅਨੇਕ ਕਤ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਈਐ ਰਾਮ ॥

ਮੇਰੇ ਾਰੇ ਅਨੇਕ ਅਵਗੁਣ ਅਯੈ, ਯਾਯਾ ਫਲਾਰੇ ਮੇਰੇ ਪਠਿ-ਪੁਰੁ ਮੇਰੇ ਚਾਹਾਯਾ ਵਰ੍ਹਨਰਕੁ
ਕਿਯਰਿ ਆਮਯੁਧ ਕਰਿਪਾਰਿਐ?

ਨਿਰਗੁਨਿ ਨਿਮਾਣੀ ਅਨਾਥਿ ਬਿਨਵੈ ਮਿਲਹੁ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧੇ ॥

ਨਿਰਗੁਣ, ਬਿਨਾਧ ਭਯਾ ਅਜਾਧ ਜਾਵਾਯਾ! ਬਿਨਧਿ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਹੋ ਕੁਪਾਯਿਯੁ! ਮੇਰੇ ਵਰ੍ਹਨਰ ਵੇਯ ਕੁਠਾਧ
ਕਰ।

ਭ੍ਰਮ ਭੀਤਿ ਖੋਈਐ ਸਹਜਿ ਸੋਈਐ ਪ੍ਰਭ ਪਲਕ ਪੇਖਤ ਨਵ ਨਿਧੇ ॥

ਏਕ ਸ਼ਯਾ ਪਾਯਾ ਮਧ ਨਵਨਿਯੁਰ ਬ੍ਰਾਮਾ ਪੁਰੁਯਾ ਵਰ੍ਹਨਰ ਕਰਿਯੇ ਭੁਯਰ ਪ੍ਰਾਚਾਰ ਧੁੰਬ ਹੋਯਾਯਾਯ ਏਵ
ਮੂੰ ਬ੍ਰਾਯਾਧਿਕ ਬ੍ਰਯਰੇ ਗਯਨ ਕਰਿਯਾਯ।

ਗ੍ਰਿਹਿ ਲਾਲੁ ਆਵੈ ਮਹਲੁ ਪਾਵੈ ਮਿਲਿ ਸੰਗਿ ਮੰਗਲੁ ਗਾਈਐ ॥

ਮਧਿ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯਯ ਪੁਰੁ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਵਯ-ਯਰਕੁ ਆਬਯਿ, ਚਾਹਾਯੇਯੇ ਬੇਯਾਰੇ ਰਹਿ ਮੂੰ ਚਾਹਾਯਾ
ਬਾਯੁਰੇ ਮਿਥੀ ਮਯਾਯ ਗਾਧ ਗਾਯ ਕਰਿਯ।

ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ ਸੰਤ ਸਰਣੀ ਮੇਰਿ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਈਐ ॥੩॥

ਜਾਨਕ ਬਯਯਾ ਚਰਯਾ ਯੁਯਯਿ ਏਵ ਚਾਹਾਯਾ ਗਰਯਾਰੇ ਪਠਿਯਾਯਿ, ਹੋ ਬਛਯਨ! ਮੇਰੇ ਪੁਰੁਯਾ ਵਰ੍ਹਨਰ
ਕਰਾਯ ਧਿਯ ॥੩॥

ਸੰਤਨ ਕੈ ਪਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਬਛਯਨਯਾ ਅਧਾਰ ਕੁਪਾਰੂ ਮੂੰ ਯਰਵਾਯਯ ਪਾਯਯਿ।

ਇਛ ਪੁੰਨੀ ਮਨਿ ਸਾਂਤਿ ਤਪਤਿ ਬੁਝਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਮੇਰੇ ਯਥਾ ਧਰਮ ਹੋਇਆ ਯਥਾ, ਮਨ ਕੂ ਗਾਇ ਮੇਰੇ ਵਾਰਾ ਚੁਝਾਰੇ ਯਥਾ ਮੇਰੇ ਯਥਾ।

ਸਫਲਾ ਸੁ ਦਿਨਸ ਰੈਣੇ ਸੁਹਾਵੀ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਰਸੁ ਘਨਾ ॥

ਬੇਹੋਸੇ ਧਨ ਵਧੇ ਗੁਣ ਅਧਿਕ, ਬੇਹੋਸੇ ਰਾਗੇ ਵਧੇ ਧਨ ਅਧਿਕ, ਆਨੰਦ, ਮਨਾਜ਼ਾ ਭਯਾ। ਬੇਹੋਸੇ ਧਨ ਅਧਿਕ
ਅਧਿਕ,

ਪ੍ਰਗਟੇ ਗੁਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਲਾਲਨ ਕਵਨ ਰਸਨਾ ਗੁਣ ਭਨਾ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯਭਾਗ ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਰੇ ਧਰਮਭਾਗੇ ਪ੍ਰਭਾਗੇ ਹੋਇਆ, ਕੇਯੋਂ ਜੇਹੇ ਮੂੰ ਭਾਗਾ
ਗੁਣ ਭਯਾ ਕੇਯੋਂ?

ਭ੍ਰਮ ਲੇਭ ਮੋਹ ਬਿਕਾਰ ਥਾਕੇ ਮਿਲਿ ਸਖੀ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਭ੍ਰਮ, ਲੇਭ, ਮੋਹ ਭਯਾ। ਬਿਕਾਰ ਧਨ ਹੋਇਆ ਭਯਾ। ਜੇਹੇ ਭਾਗਭਾਗੇ ਰੂਪਾ ਬਾਗੀ
ਬਾਗਭਾਗੇ ਮਨਾਜ਼ਾ ਗਾਇਆ ਕੇਯੋਂ।

ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ ਸੰਤ ਜੰਪੈ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੰਜੋਗਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥੪॥੨॥

ਨਾਨਕ ਬੇਹੋਸੇ ਬਛਾਵੇ ਚਰਨਭਾਗੇ ਧਰਮਭਾਗੇ ਧਰਮਭਾਗੇ ਪ੍ਰਭਾਗੇ ਕੇਯੋਂ, ਜੇਹੇ ਬਾਗਭਾਗੇ
ਬਾਗਭਾਗੇ ਭਾਗਭਾਗੇ ਬਾਗਭਾਗੇ ਕੇਯੋਂ ॥੪॥੨॥

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰੇ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣਾ ਰਾਮ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਧਰਮ ਗੁਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ! ਮੇਰੇ ਧਰਮ ਕੇਯੋਂ, ਧਰਮ ਧਰਮਭਾਗੇ ਧਰਮ ਧਰਮਭਾਗੇ ਧਰਮ ਧਰਮਭਾਗੇ
ਧਰਮਭਾਗੇ ਕੇਯੋਂ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਉਚਰਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਮਿਠਾ ਲਾਗੈ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਰਾਮ ॥

ਮੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਗੀ ਭਯਾ ਕੇਯੋਂ ਧਰਮ ਧਰਮਭਾਗੇ ਧਰਮ ਧਰਮਭਾਗੇ ਮੇਰੇ ਧਰਮਭਾਗੇ।

ਕਰਿ ਦਇਆ ਮਇਆ ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇਇ ਨਾਹੀ ਤੁਝ ਬਿਨਾ ॥

ਹੋ ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ! ਮੇਰੇ ਧਰਮਭਾਗੇ ਕੇਯੋਂ, ਕੇਯੋਂ ਧਰਮਭਾਗੇ ਕੇਯੋਂ ਮੇਰੇ ਧਰਮਭਾਗੇ।

ਸਮਰਥ ਅਗਥ ਅਪਾਰ ਪੂਰਨ ਜੀਉ ਤਨੁ ਧਨੁ ਤੁਮ੍ਹਰ ਮਨਾ ॥

ਹੋ ਬਰਥਾਭਾਗਾ, ਅਧਿਕਭਾਗਾ, ਅਧਿਕ ਧਰਮਭਾਗਾ। ਬਰਥਾਭਾਗਾ ਧਰਮਭਾਗਾ! ਮੇਰੇ ਧਰਮਭਾਗੇ, ਧਰਮਭਾਗੇ, ਧਰਮਭਾਗੇ
ਧਰਮਭਾਗੇ ਧਰਮਭਾਗੇ।

ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਅਨਾਥ ਚੰਚਲ ਬਲਹੀਨ ਨੀਚ ਅਜਾਣਾ ॥

ਮੂੰ ਮੂਰਖ, ਮੁਗਧ, ਅਨਾਥ, ਚੰਚਲ, ਬਲਹੀਨ, ਨੀਚ ਧਰਮਭਾਗੇ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੇਰੀ ਰਖਿ ਲੇਹੁ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਏਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਮੈਂ ਚੋਰ ਹੋਂ ਚੋਰੀ ਨੇਕੀ, ਮੇਰੇ ਯਕੂ ਮੇਰੇ ਚਕ੍ਰ
ਰੱਖਾ ਕਰ ॥੧॥

ਸਾਧਹ ਸਰਣੀ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਜੀਉ ਗੁਣ ਗਾਵਹ ਹਰਿ ਨੀਤਾ ਰਾਮ ॥

ਬਾਪੂ ਜੋ ਚੋਰੀ ਦੇ ਆਸ਼ਿਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲਵਣ ਹੋਏ, ਮੇਰੇ ਨਿਰਪੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ
ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਾਏ।

ਪੂਰਿ ਭਗਤਨ ਕੀ ਮਨਿ ਤਨਿ ਲਗਉ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਭ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤਾ ਰਾਮ ॥

ਹੋ ਪੂਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਮੇਰੇ ਚੋਰ ਭਗਤ ਚੋਰ-ਪ੍ਰੀਤ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਚੋਰ ਲਾਗੇ, ਚਾਹੇ-ਹੋਏ
ਸਭ ਪਤਿਤ ਜੀਵ ਪਾਵਨ ਹੋਏ।

ਪਤਿਤਾ ਪੁਨੀਤਾ ਹੋਹਿ ਤਿਨ੍ ਸੰਗਿ ਜਿਨ੍ ਬਿਧਾਤਾ ਪਾਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਨੇਕ ਬਿਧਾਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੇ, ਚਾਹੇ ਬੰਧਨ ਕਰਨੇ ਪਤਿਤ ਵਧੇ ਪਾਵਨ ਹੋਏ।

ਨਾਮ ਰਾਤੇ ਜੀਅ ਦਾਤੇ ਨਿਤ ਦੇਹਿ ਚੜਹਿ ਸਵਾਇਆ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਮ ਦੇ ਅਨੁਰਕ ਹੋਏ ਭਗਤਾਂ ਨੇ ਜੀਵਨ ਨਿਰਪੇ ਆਖਾਤੀਕ ਦਾਨ ਦੇਏ ਅਤੇ
ਚਾਹੇ ਦਾਨ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਕਰਦੇ।

ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਿਨੀ ਆਤਮੁ ਜੀਤਾ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਨਾਮ ਦੇ ਯੋਗ ਕਰਨੇ ਨੇਕ ਮਨ ਕਰਦੇ, ਚਾਹੇ ਰਿਧਿ-ਸਿਧਿ ਅਤੇ ਨਵਨਿਧਿ ਮਿਲਦੇ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਵਡਭਾਗਿ ਪਾਈਅਹਿ ਸਾਧ ਸਾਜਨ ਮੀਤਾ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਭਾਗਤਾ ਤੋਂ ਬਾਪੂ ਰੂਪੀ ਬਾਪੂ ਚੋਰ ਮੇਰੇ ਮਿਲਦੇ ॥੨॥

ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਵਣਿਜਿਆ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸੇ ਪੂਰੇ ਸਾਹਾ ਰਾਮ ॥

ਹੋ ਪੂਰੇ! ਮੇਰੇ ਚੋਰ ਬਚ-ਨਾਮ ਦੇ ਵਪਾਰ ਕਰਦੇ, ਜੋ ਹੋ ਪੂਰੇ ਬਾਪੂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ।

ਬਹੁਤੁ ਖਜਾਨਾ ਤਿੰਨ ਪਹਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਲਾਹਾ ਰਾਮ ॥

ਹੋ ਗੁਰੂ! ਚਾਹੇ ਪਾਸ ਦੇ ਚੋਰ ਨਾਮ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖਜਾਨਾ ਅਤੇ ਅਤੇ ਜੋ ਬਚ-ਕੀਰਤਨ ਦੇ ਲਾਭ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ।

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਨ ਲੇਭੁ ਬਿਆਪੈ ਜੇ ਜਨ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਉ ਰਾਤਿਆ ॥

ਮੇਰੇ ਵਧੇ ਪੂਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਦੇ ਅਨੁਰਕ ਹੋਏ, ਜੋ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਚੋਰ ਲੋਭ ਚੋਰ
ਦੂਰ ਰਹੇ।

ਏਕੁ ਜਾਨਹਿ ਏਕੁ ਮਾਨਹਿ ਰਾਮ ਕੈ ਰੰਗਿ ਮਾਤਿਆ ॥

ସେ କେବଳ ଏକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣିଥାଏ, ସେହି ଏକ ଉପରେ ହିଁ ଆଶ୍ରିତ ଧାରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ ।

ਲਗି ਸੰਤ ଚରଣି ਪੜੇ ਸରਣି ਮਨି ਤିନਾ ଓମାਹା ॥

ସେ ସଛଙ୍କ ଚରଣ ସ୍ପର୍ଶ କରିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ଶରଣ ନେଇଥାଏ ତଥା ତାହାର ମନରେ ଖୁସି ହୋଇଥାଏ ।

ਬିନବੰਤਿ ନାନକੁ ਜିନ ନାମୁ ପଲੈ ਸେਈ ਸਚੇ ਸାହା ॥੩॥

ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ଯାହା ପାଖରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଥାଏ, ସେ ହିଁ ସତ୍ତା ସାହୁକାର ଅଟନ୍ତି ॥ 3 ॥

ନାନକ ସେਈ ସିମରୀਐ ਹରି ਜੀਉ ਜା ਕੀ ਕଲ ਧਾਰੀ ਰਾਮ ॥

ହେ ନାନକ ସେହି ପୂଜ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ଆରାଧନା କରିବା ଉଚିତ, ଯାହାଙ୍କ ଶକ୍ତି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତରେ ସକ୍ରିୟ ଅଟେ ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਮੁਰਾਰੀ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਧੇਰੇ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਜਗਤਰ ਰਚੇਏ। ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਧੇਰੇ ਕਰਤਾ ਨਹੀਂ।

ਦੂਖੁ ਰੋਗੁ ਨ ਭਉ ਬਿਆਪੈ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਖਾਨੇ ਵਿਚ, ਭਾਵੇਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ, ਰੋਗ, ਭਿਆਨਕ ਹੋਵੇ, ਭਿਆਨਕ ਨਹੀਂ।

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਰੇ ਭਵਜਲੁ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ ॥

ਸਭ ਦੇ ਅੰਤਰ ਵਿਚੋਂ ਇਹ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਵਜੀ ਵਧਾਈ ਮਨਿ ਸਾਂਤਿ ਆਈ ਮਿਲਿਆ ਪੁਰਖੁ ਅਪਾਰੀ ॥

ਅੰਤਰ ਵਿਚੋਂ ਇਹ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਸਿਮਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਇਛੁ ਪੁੰਨੀ ਹਮਾਰੀ ॥੪॥੩॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 2

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵੰਤ ਦੇ ਅੰਤਰ ਵਿਚ, ਇਹ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਵਧੁ ਸੁਖੁ ਰੈਨੜੀਏ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੇਮੁ ਲਗਾ ॥

ਇਹ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਘਟੁ ਦੁਖ ਨੀਦੜੀਏ ਪਰਸਉ ਸਦਾ ਪਗਾ ॥

ਇਹ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਪਗ ਧੂਰਿ ਬਾਂਛਉ ਸਦਾ ਜਾਚਉ ਨਾਮ ਰਸਿ ਬੈਰਾਗਨੀ ॥

ਇਹ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਪ੍ਰਿਅ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਸਹਜ ਮਾਤੀ ਮਹਾ ਦੁਰਮਤਿ ਤਿਆਗਨੀ ॥

ਇਹ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਲੀਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਭੀਨੀ ਮਿਲਨੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਚ ਮਗਾ ॥

ਸ੍ਰੋਂ ਪਰੇ-ਰਬਰੇ ਭਿੰਨਿ ਥ੍ਵਾ ਕਾਬੂਕੁ ਪ੍ਰਿਅ ਪੁਰੂ ਖਰੇ ਨੇਕਛਿਤ੍ਰਿ ਏਵੰ ਪ੍ਰਿਅਭਯਾਨਿ ਮਿਲਨੁ ਹ੍ਰਿੰ ਬਛਾ-ਮਾਗਿ ਅਰੇ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਧਾਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਹਉ ਚਰਣਹ ਸੰਗਿ ਲਗਾ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿਓ ਯੇ ਹੇ ਯੋਗਰਾਜ! ਮੇਰੇ ਭਰੋਸੇ ਨਿਯੋਗ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਇਓ ਕਰ, ਯਾਹਾ ਫਲਰੇ ਸ੍ਰੋਂ ਭਾਰ ਚਰਣ ਬਾਥ੍ਵਰੇ ਬਧਾ ਲਾਗਿ ਰਹਿਵੇ ॥੧॥

ਮੇਰੀ ਸਖੀ ਸਹੇਲੜੀਹੋ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਚਰਣਿ ਲਗਾਹ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਯੋ! ਆਸ, ਆਮੋ ਮਿਥੀ ਹਰਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਚਰਣਰੇ ਲਾਨ ਰਹਿਵੇ।

ਮਨਿ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੇਮ ਘਣਾ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਮੰਗਹ ॥

ਮਨਰੇ ਪ੍ਰਿਅਭਯਾਨ ਪੁਰੂਕਾ ਪਾਯੋਂ ਅਭਯਾਨੁ ਪ੍ਰੇਮ ਅਛਿ, ਆਸ, ਆਮੋ ਮਿਥੀ ਹਰਿਕਾ ਭਛਿਰ ਕਾਮਨਾ ਕਰਿਵੇ।

ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪਾਈਐ ਪ੍ਰਭ ਧਿਆਈਐ ਜਾਇ ਮਿਲੀਐ ਹਰਿ ਜਨਾ ॥

ਹਰਿ-ਭਛਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਪੁਰੂਕਾ ਪਾਨ ਕਰ ਏਵੰ ਭਛਿਕਾ ਬਹਿਭ ਮਿਲਨ ਕਰ।

ਮਾਨੁ ਮੋਹੁ ਬਿਕਾਰੁ ਤਜੀਐ ਅਰਪਿ ਤਨੁ ਧਨੁ ਇਹੁ ਮਨਾ ॥

ਆਸ, ਆਮੋ ਮਾਨ, ਮੋਹ, ਏਵੰ ਬਿਕਾਰਕੁ ਛਾਡਿ ਨਿਯੋਗ ਏਹਿ ਭਨ, ਮਨ, ਧਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਰਪਿ ਕਰਿਵੇ।

ਬਡ ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ ਗੁਣ ਸੰਪੂਰਨ ਭ੍ਰਮ ਭੀਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਿਲਿ ਭਗਹ ॥

ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਵਭ ਮਹਾਨ, ਬਰੰਗਭਿਮਾਨ, ਬਰੰਬਾਪਕ ਭਯਾ ਬਰੰਗੁਣ ਬਯੋਭੁ ਅਭਛਿ, ਯਾਹਾਕਾ ਬਹਿਭ ਮਿਲਨ ਕਰਿਲੇ ਭੁਮਰ ਪ੍ਰਾਚਾਰ ਧ੍ਵੰਬ ਹੋਯਾਯਾ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਸਖੀਏ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਤ ਨਿਤ ਨਿਤ ਜਪਹ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿਓ ਯੇ ਹੇ ਬਯੋ! ਮੇਰੇ ਭਰੋਸੇ ਧਾਨਪੂਰਕ ਗੁਣ, ਆਮੋ ਰਾਭਿ ਧੰਨ ਹਰਿਕਾ ਭਯੋ ਕਰਿਵਾਕੁ ਹੋਵੇ ॥੨॥

ਹਰਿ ਨਾਰਿ ਸੁਹਾਗਣੇ ਸਭਿ ਰੰਗ ਮਾਣੇ ॥

ਹਰਿਕਾ ਪਦ੍ਮ ਬਰੰਬਾ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਨੀ ਰਹਿਯਾਛਿ, ਏ ਬਰੰ ਪੁਕਾਰ ਐਸ਼੍ਵਰਯ-ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਗ ਕਰਿਯਾਛਿ।

ਰਾਂਡ ਨ ਬੈਸਈ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਚਿਰਾਣੇ ॥

ਏ ਕੇਵੇ ਬਿਖਾ ਹੋਯਾਕਾ ਵਧੇ ਨਾਹਿ, ਕਾਰਣ ਭਾਹਾਰ ਬਾਮਾ ਪੁਰੂ ਚਿਰਭਿਕਾ ਅਭਛਿ।

ਨਹ ਦੁਖ ਪਾਵੈ ਪ੍ਰਭ ਧਿਆਵੈ ਧੰਨਿ ਤੇ ਬਡਭਾਗੀਆ ॥

ਏ ਪਭਿ-ਪੁਰੂਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਿਯਾਯ ਏਵੰ ਕੋਭਿਯੋ ਦੂਝਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੇ ਨਾਹਿ, ਏਧਰਿ ਭਾਵ-ਬ੍ਰਹਮ ਧੰਨ ਏਵੰ ਭਾਗਯਾਲੀ ਅਭਛਿ।

ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਸੇਵਹਿ ਕਿਲਬਿਖ ਖੇਵਹਿ ਨਾਮ ਰਸਿ ਰੰਗਿ ਜਾਗੀਆ ॥

ਏਸ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਤ ਵਿਗ੍ਰਹਿ ਲਿਖਿਆ ਏਵੰ ਭਾਸ਼ਾਰ ਬਹੁ ਦੂਰ-6ਕ੍ਰੋੜ ਨਿਝ ਹੋਯਾਇ, ਏਸ ਨਾਮ
ਰਸਰੇ ਰੰਗਿ ਹੋਯਾ ਯਾਗਿ ਯੋਗਿ ॥

ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਹਣਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਗਹਣਾ ਪ੍ਰਿਅ ਬਚਨ ਮੀਠੇ ਭਾਣੇ ॥

ਏ ਭਾਸ਼ਾਯੋਗ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾ ਏਵੰ ਹਰਿ ਨਾਮ ਭਾਸ਼ਾਰ ਅਨੂਪ ਅਭਿਨਵ ਅਚੇ, ਪ੍ਰਿਯਭਵ
ਪ੍ਰਭੂਯੋਗ ਬਚਨ ਭਾਸ਼ਾਯੋਗ ਬਹੁ ਮਿਠਾ ਭਾਸ਼ਾ ਯੋਗ ਲਿਖਿਆ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਮਨ ਇਛ ਪਾਈ ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਪੁਰਖ ਚਿਰਾਣੇ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰ੍ਵ ਹੋਯਾਇ, ਕਾਰਣ ਮੇਰੇ ਚਿਰੰਜੀਵ ਪ੍ਰਭੂ-
ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮੇਰੇ ਯੋਗ ॥੩॥

ਤਿਤੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਸੇਹਿਲੜੇ ਕੇਡ ਅਨੰਦਾ ॥

ਏਹੋ ਬ੍ਰਹਮ-ਰਹਿਤ ਬਹੁ ਮਨੋਲਾਗ, ਕੋਠਿਯੋਗ ਭਾਸ਼ਾ ਅਨੰਦ ਯੋਗ,

ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ, ਭਰਮੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਆ ॥

ਹਰਿ ਕੰਤ ਅਨੰਤ ਦਇਆਲ ਸ੍ਰੀਧਰ ਗੋਬਿੰਦ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣੇ ॥

ਮੇਰੇ ਹਰਿ-ਕਾਠ ਅਨੰਤ ਧੰਨਾਯੋਗ ਅਚੇ, ਹੇ ਗ੍ਰਾਹਿਣ! ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ! ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀਵਨ ਯੋਗ ਕਰੇ ॥

ਪ੍ਰਭਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹਰਿ ਮੁਰਾਰੀ ਭੈ ਸਿੰਧੁ ਸਾਗਰ ਤਾਰਣੇ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਬਹੁਯੋਗ ਯੋਗ ਕਰਿਆ ਏਵੰ ਏਹੋ ਹਰਿ ਮੁਰਾਰੀ ਯੋਗ ਬਾਹਰ ਬਾਹਰ ਜੀਵਨ
ਧਾਰ ਕਰਿਆ ਯੋਗ ॥

ਜੇ ਸਰਣਿ ਆਵੈ ਤਿਸੁ ਕੰਠਿ ਲਾਵੈ ਇਹੁ ਬਿਰਦੁ ਸੁਆਮੀ ਸੰਦਾ ॥

ਏਹੋ ਏਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਤ ਮੇਰੇ ਭਾਸ਼ਾਯੋਗ ਯੋਗ ਕੇਹੋ ਆਇਆ, ਏ ਭਾਸ਼ਾਯੋਗ ਨਿਯੰਤਰ
ਲਿਖਿਆ ਯੋਗ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੰਤੁ ਮਿਲਿਆ ਸਦਾ ਕੇਲ ਕਰੰਦਾ ॥੪॥੧॥੪॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਕਾਠ(ਪ੍ਰਭ) ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਯੋਗ, ਮੇਰੇ ਬਾਹਰ ਅਨੰਦ-
ਭਾਸ਼ਾਯੋਗ ਬਹੁ ਅਚੇ ॥੪॥੧॥੪॥

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਚਰਣ ਸਰੋਵਰ ਤਹ ਕਰਹੁ ਨਿਵਾਸੁ ਮਨਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਯੋਗਬਾਨ ਚਰਣ ਪਾਵਨ ਬਰੋਹਰ ਅਚੇ, ਏਯੋਗ ਨਿਯੰਤਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇ ॥

ਕਰਿ ਮਜਨੁ ਹਰਿ ਸਰੇ ਸਭਿ ਕਿਲਬਿਖ ਨਾਸੁ ਮਨਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਭਗਵਾਨਾ ਚਰਣ ਪਾਵਨ ਬਰੋਕਰੇ ਬ੍ਰਾਜ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਬੇਠਾਏ ਢੇਰ ਬਹੁ
ਦੁਃਖ ਬਢਾਪ ਨਾਹ ਹੋਇਆ।

ਕਰਿ ਸਦਾ ਮਜਨੁ ਗੋਬਿੰਦ ਸਜਨੁ ਦੁਖ ਅੰਧੇਰਾ ਨਾਸੇ ॥

ਬੇਹੁ ਗੋਬਿੰਦ-ਬਛੂਕ ਨਾਮ-ਬਰੋਕਰੇ ਬ੍ਰਾਜ ਕਰ, ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਦੁਃਖ ਅਭਕਾਰ ਦੂਰ
ਹੋਇਆ।

ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਨ ਹੋਇ ਤਿਸ ਕਉ ਕਟੈ ਜਮ ਕੇ ਫਾਸੇ ॥

ਯੁਗ-ਮਰਣ ਚਕ੍ਰ ਯਾਵਰ ਹੋਇ ਹੋਇ ਹੋਇ, ਕਾਰਣ ਹੁਣ ਭਾਵਾਰ ਯਮ ਪਾਸ ਕਾਠਿ ਫਿਰੇ।

ਮਿਲੁ ਸਾਧਸੰਗੇ ਨਾਮ ਰੰਗੇ ਤਹਾ ਪੂਰਨ ਆਸੇ ॥

ਬਛੂਕ ਬਛਾਏ ਬਾਧਿਕ ਹੋਇ ਨਾਮ-ਰੰਗੇ ਲੀਨ ਹੋਇ, ਯਾਹਾ ਬਹੁ ਆਸਾ ਪੂਰੀ ਹੋਇਆ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਧਾਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਚਰਣ ਕਮਲ ਨਿਵਾਸੇ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੇ ਯੇ ਹੇ ਹਰਿ! ਕ੍ਰਪਾ ਪਾਏ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਨਿਯਤ ਬੁਝਾਰ ਚਰਣ-ਕਮਲ ਨਿਵਾਸ
ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ॥੧॥

ਤਹ ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਸਦਾ ਅਨਹਦ ਝੁਣਕਾਰੇ ਰਾਮ ॥

ਬੇਠਾਏ ਬਹਾ ਆਨੰਦ ਭਯਾ ਹਰੀਐ ਯਾਹਾ ਅਨੰਦ ਭਯਾ ਗੁਣੀ ਕਰਿਆ।

ਮਿਲਿ ਗਾਵਹਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਜੈਕਾਰੇ ਰਾਮ ॥

ਬਛੂਕਾਨੇ ਮਿਲੇ ਹੁਣ ਯੋਗੀਨ ਕਰਿਆਏ ਭਯਾ ਭਾਵਾਯੋ ਯੋਗ-ਯੋਗੀ ਕਰਿਆਏ।

ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਗਾਵਹਿ ਖਸਮ ਭਾਵਹਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਰੰਗਿ ਭਿੰਨੀਆ ॥

ਬਛੂ ਨਿਯਤ ਮਾਨਿਕਯੋ ਲੋਕਾਯੋਗ ਕਰਿਆਏ, ਬੇ ਨਿਯਤ ਬਾਧੀਯੋ ਗੁਣਯੋਗ ਕਰਿਆਏ ਭਯਾ ਭਾਵਾਰ ਪ੍ਰੇਮ-
ਰਸ ਰੰਗਿ ਭਿੰਨੀਆ।

ਹਰਿ ਲਾਭੁ ਪਾਇਆ ਆਪੁ ਮਿਟਾਇਆ ਮਿਲੇ ਚਿਰੀ ਵਿਛੰਨੀਆ ॥

ਬੇ ਨਿਯਤ ਬਾਧੀਯੋ ਗੁਣਯੋਗ ਕਰਿਆਏ ਭਯਾ ਭਾਵਾਯੋ ਪ੍ਰੇਮ-ਰਸ ਰੰਗਿ ਬਿੰਨੀਆ।

ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਲੀਨੇ ਦਇਆ ਕੀਨੇ ਪ੍ਰਭ ਏਕ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ ॥

ਏਕ ਅਗਮ ਅਨੰਦ ਅਪਾਰ ਹੁਣ ਭਾਵਾਰ ਯੋਗ ਧਰਮ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰਿਆਏ ਅਨੰਦ ਭਾਵਾਰ ਬਾਧੁ ਧਰਮ
ਨਿਯਤ ਕਰਿਆਏ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਰੁਣ ਝੁਣਕਾਰੇ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਪੰਨਾ ਕਰਿਓ ਮੇਰੇ ਚਾਹਾਰੇ ਮਨਰੇ ਬਧਾ ਨਿਰਮਲ ਬਯਾ ਅਨਾਹਦ ਚੰਦ ਗੁੰਝਨ ਕਰਿਯਾਵ ॥੨॥

ਸੁਣਿ ਵਡਭਾਗੀਆ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਗਵੰਤਾ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੀਓ ਗੁਣ।

ਜਿਨ ਕਉ ਕਰਮਿ ਲਿਖੀ ਤਿਸੁ ਰਿਦੈ ਸਮਾਣੀ ਰਾਮ ॥

ਮਾਯਾਰ ਭਾਗਵੰਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰੀਓ ਲੇਖੀ ਹੋਯਾਵਾ, ਚਾਹਾਰੇ ਸੁਧਰੇਵੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੁਰੇਵੇ ਹੋਯਾਵਾ।

ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ਤਿਨੀ ਜਾਣੀ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ॥

ਮਾਯਾ ਉਪਰੇ ਪੁਰੀ ਨਿਯੋਗ ਕਰੀਓ, ਚਾਹਾਰੇ ਹੋਯਾਵਾ ਅਵਰੁਣਾਨੁਕਰਾਰੇ ਯੋਗ ਹੋਯਾਵਾ।

ਅਮਰੁ ਥੀਆ ਫਿਰਿ ਨ ਮੂਆ ਕਲਿ ਕਲੇਸਾ ਦੁਖ ਹਰੇ ॥

ਅਪਰੇ ਯੋਗ ਅਮਰ ਹੋਯਾਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਚਾਹਾਰੇ ਬਹੁ ਦੁਖ, ਲੇਖੀ ਚਾਹਾਰੇ ਬੰਧਨ ਹਰੇ ਹੋਯਾਵਾ।

ਹਰਿ ਸਰਣਿ ਪਾਈ ਤਜਿ ਨ ਜਾਈ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਭਾਣੀ ॥

ਸੇ ਭਗਵੰਤਾ ਚੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀਓ, ਮੇਰੇ ਚਾਹਾਰੇ ਚੰਦ ਕਰਿਓ ਨਾਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਚਾਹਾਰੇ ਮਨੁ ਲੇਖੀਓ ਕਰੀਓ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਗਾਈਐ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਪੰਨਾ ਕਰਿਓ ਮੇਰੇ ਹੇ ਯੋਗ! ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਧਾਵਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਨੁਭਵ-ਕਰੀਓ ਗੁਣਬੂਟੇ ਕਰੀਓ ਭਰਿਓ ॥੩॥

ਮਨ ਤਨ ਗਲਤੁ ਭਏ ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ਰਾਮ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੀਓ ਮਨ ਚਾਹਾਰੇ ਅਪਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾਵਾ ਮੇਰੇ ਕਿਛੁ ਕਰੀਓ ਕਰਮਾਯਾ ਪਾਵੇ ਨਾਹੀ।

ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜਿਅੜਾ ਤਿਨਿ ਲੀਆ ਸਮਾਈ ਰਾਮ ॥

ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀਓ, ਸੇ ਸੇਵਕੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾਵਾ।

ਮਿਲਿ ਬ੍ਰਹਮ ਜੇਤੀ ਓਤਿ ਪੇਤੀ ਉਦਕੁ ਉਦਕਿ ਸਮਾਇਆ ॥

ਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਯੋਗਵੰਤੇ ਅਪਰੇ ਕੀਨ ਹੋਯਾਵਾ, ਮੇਰੇ ਯੋਗਵੰਤੇ ਯੋਗਵੰਤੇ ਹੋਯਾਵਾ।

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਏਕੁ ਰਵਿਆ ਨਹ ਦੂਜਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੋਯਾਵਾ, ਲੀਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਯੋਗਵੰਤਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇਵਲੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਗੋਚਰੇ ਹੋਯਾਵਾ।

ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି, ମୋର ବିକାରର ବେଡ଼ି କାଟି ଦିଅ ଏବଂ ଏହି ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦିଅ ।

ମୁଁ ଅନାଥ ତଥା ନିର୍ଗୁଣ ଅଟେ, ମୁଁ କିଛି ମଧ୍ୟ ଜାଣେ ନାହିଁ, ଏଥିପାଇଁ ତୁମେ ମୋର ଗୁଣ-ଅବଗୁଣ ଉପରେ ବିଚାର କର ନାହିଁ।

ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ ଗୋପାଳ ବଡ଼ ଦୀନଦୟାଳୁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ତଥା କର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି,

ନାନକ ରୂପୀ ଚାତକ ହରି ରୂପୀ ନାମ ବୁଝା ମାଗିଥାନ୍ତି ତଥା ହରିଙ୍କ ଚରଣର ଜପ କରି ଜୀବିତ ରହିଥାନ୍ତି
||2||

ਅਮਿਅ ਸਰੋਵਰੇ ਪੀਉ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਯੀਸ਼! ਫਿਰ ਅਨੁਭਵਿਤ ਬਰੋਹਿਤ ਅਭਿ, ਬੇਹਿ ਫਿਰਿਨਾਮਾਨੁਤ ਪਾਨ ਕਰ।

ਸੰਤਹ ਸੰਗਿ ਮਿਲੈ ਜਪਿ ਪੂਰਨ ਕਾਮਾ ਰਾਮ ॥

ਬਛੁਯਨਾਕ ਬਛਾਯੇ ਹੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਫਿਰਿਨਾਮਾਨੁਤ ਏਵਾ ਚਾਹਾਕਾ ਆਰਾਪਨਾ ਕਰਿਲੇ ਬਹੁ ਕਾਮੀ ਬਾਹੁਲ੍ਹ
ਹੋਇਆ।

ਸਭ ਕਾਮ ਪੂਰਨ ਦੁਖ ਬਿਦੀਰਨ ਹਰਿ ਨਿਮਖ ਮਨਹੁ ਨ ਬੀਸਰੈ ॥

ਬੇ ਬਹੁ ਕਾਮੀ ਬਾਹੁਲ੍ਹ ਕਰਿਨਾਮਾਨੁਤ ਏਵਾ ਦੁਖਯੋਰ ਨਿਵਾਰਨ ਕਰਿਨਾਮਾਨੁਤ, ਏਥੁਪਾਯੋਰ ਨਿਯੋਰ ਮਨਹੁ ਆਮੇ
ਚਾਹਾਕਾ ਏਕ ਸ਼ਯੋਰ ਪਾਯੋਰ ਮਖ ਬਿਸ਼ਨੁਤ ਕਰਿਵਾ ਯੋਰਿਓ ਦੂਹੋ।

ਆਨੰਦ ਅਨਦਿਨੁ ਸਦਾ ਸਾਚਾ ਸਰਬ ਗੁਣ ਜਗਦੀਸਰੈ ॥

ਬਰਹੁਣਬਸੈਲ੍ਹ ਯੋਰਿਨਾਮਾਨੁਤ ਯੋਰਿ ਫਿਰਿਨਾਮਾਨੁਤ ਚਾਹਾਕਾ ਬਾਹੁਲ੍ਹ ਬਾਹੁਲ੍ਹ ਅਭਿ,

ਅਗਣਤ ਉਚ ਅਪਾਰ ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਜਾ ਕੇ ਧਾਮਾ ॥

ਬੇਹਿ ਠਾਕੁਰ ਅਭਿ, ਬਰੋਹਿਤ ਚਾਹਾਕਾ ਆਰਾਪਨਾ ਅਭਿ, ਯਾਹਾਕਾ ਯਾਹੁ ਅਭਿਅ ਅਭਿ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਮੇਰੀ ਇਛ ਪੂਰਨ ਮਿਲੇ ਸ੍ਰੀਰੰਗ ਰਾਮਾ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਪਨਾ ਕਰਿਲੇ ਯੋਰਿ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀਨਾਮਾਨੁਤ ਪ੍ਰਾਪਨਾ ਬਾਹੁਲ੍ਹ ਹੋਇਆਯੋਰ, ਕਾਰਨ ਮੇਰੀ ਯੋਰਿ ਫਿਰਿ
ਯੋਰਿਯੋਰ ॥੩॥

ਕਈ ਕੋਟਿਕ ਜਗ ਫਲਾ ਸੁਣਿ ਗਾਵਨਹਾਰੇ ਰਾਮ ॥

ਪ੍ਰਯੋਕਾ ਯੋਰਿ ਗੁਣਿਵਾ ਏਵਾ ਯਾਹੁ ਕਰਿਵਾ ਕਾਯੋਰਿ ਕੇਰੋਰਿ ਯੋਰਿ ਯੋਰਿ ਪ੍ਰਾਪਨਾ ਹੋਇਆ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਕੁਲ ਸਗਲੇ ਤਾਰੇ ਰਾਮ ॥

ਪਰਮਾਨੁਤ ਨਾਮੋਰ ਯੋਰਿ ਕਰੁਣਾ ਯਾਹੁਰ ਬਾਹੁਲ੍ਹ ਵਾਹੁਲ੍ਹ ਮਖ ਬਾਹੁਲ੍ਹ ਬਾਹੁਲ੍ਹ ਪਾਯੋਰ ਹੋਇਆਯੋਰ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੋਹੰਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਾ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿਤ ਗਨਾ ॥

ਫਿਰਿਨਾਮਾਨੁਤ ਨਾਮੋਰ ਯੋਰਿ ਕਰਿਲੇ ਪ੍ਰਾਪਨਾ ਗੋਰਾਨਾਨੁਤ ਬਾਹੁਲ੍ਹ, ਯਾਹਾਕਾ ਮੇਰੀਨਾਮਾਨੁਤ ਕਰੁਣਾ ਕਰੁਣਾ ਪਾਯੋਰ
ਨਾਹੋ।

ਹਰਿ ਬਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਾਨ ਪਿਆਰੇ ਚਿਤਵੰਤਿ ਦਰਸਨੁ ਸਦ ਮਨਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਪਨਾ ਪ੍ਰਾਪਨਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਮੂੰ ਫਿਰਿਨਾਮਾਨੁਤ ਪਾਯੋਰਿ ਨਾਹੋ, ਕਾਰਨ ਮੇਰੀ ਮਨੋਰ ਬਰੋਹਿਤ ਫਿਰਿਨਾਮਾਨੁਤ
ਅਭਿਲਾਸ ਬਾਹੁਲ੍ਹ ਹੋਇਆ।

ਸੁਭ ਦਿਵਸ ਆਏ ਗਹਿ ਕੰਠਿ ਲਾਏ ਪ੍ਰਭ ਉਚ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ ॥

ਭਾਵ! ਵੱਡੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਵਸ ਅਚੇ, ਮੋਹਦੇਵੇਲੇ ਬੇਬੰਧ, ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਅਪਾਰ ਉਭਰੇ ਨਿਯੰਤਰੇ
ਆਮਨੁ ਲਗਾਏ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਫਲੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ ॥੪॥੩॥੬॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿਓ ਮੇ ਮੇਵੇ ਅਧਾਰ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ ਮਿਲਿਆ, ਬਹੁ ਕੀਏ ਬਧਾਨ
ਹੋਇਆ॥੪॥੩॥੬॥

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ॥

ਵਿਹਗੜਾ ਮਹਲਾ 5 ਛੰਤ ॥

ਅਨ ਕਾਏ ਰਾਤੜਿਆ ਵਾਟ ਦੁਹੇਲੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀਵ! ਕਾਏ ਨਿਰਧਿਕ ਪਦਾਰਥ ਮੇਵੇ ਆਖਿਓ? ਅੰਧੇ ਨਾਨਕ ਮਾਰੇ ਵੱਡੇ ਕਠਿਨ
ਅਚੇ।

ਪਾਪ ਕਮਾਵਦਿਆ ਤੇਰਾ ਕੋਇ ਨ ਬੇਲੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਪਾਪ ਅਧਿਕ ਕਰਿਓ ਵਾਲਾ! ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਭਾਰ ਕੇਵੇ ਬਾਧੁ ਨਾਹੀ।

ਕੋਏ ਨ ਬੇਲੀ ਹੋਇ ਤੇਰਾ ਸਦਾ ਪਛੋਤਾਵੇ ॥

ਮੇ ਕੇਵੇ ਮੇ ਭਾ' ਬਾਧੁ ਦੇ ਰਹਿਵੇ ਨਾਹੀ, ਬੇਬੰਧੇ ਨਿਯੰਤਰੇ ਕਰਿਓ ਕਰਮ ਪਛੋਤਾਵੇ ਹੋ
ਕਰਿਓ।

ਗੁਨ ਗੁਪਾਲ ਨ ਜਪਹਿ ਰਸਨਾ ਫਿਰਿ ਕਦਹੁ ਸੇ ਦਿਹ ਆਵੇ ॥

ਓ ਨਿਯੰਤਰੇ ਗੁਰੂ! ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਨਿਕ ਗੋਪਾਲਕ ਗੁਰੂ ਦੇ ਭਧ ਕਰਿ ਨਾਹੀ, ਨਾਨਕ ਦੇ ਅੰਧੇ ਅਧਿਕ
ਪੁੰਨ ਕੇਵੇ ਮਿਲਿਓ?

ਤਰਵਰ ਵਿਛੁੰਨੇ ਨਹ ਪਾਤ ਜੁੜਤੇ ਜਮ ਮਗਿ ਗਉਨੁ ਇਕੇਲੀ ॥

ਗੁਰੂ ਛੇ ਮੇਵੇ ਪਦੁ ਪੁੰਨਾਂ ਦੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਮੋਹਿ ਹੋਇ ਪਾਰਿਓ ਨਾਹੀ, ਬੇਬੰਧੇ ਹੋ ਜੀਵਾਨੁ ਮੁਖ
ਮਾਰੇ ਅਕਾਲ ਹੋ ਗਲਿਆ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕੇ ਸਦਾ ਫਿਰਤ ਦੁਹੇਲੀ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿਓ ਮੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜੀਵਾਨੁ ਬੰਧਾ ਦੂਰ ਬਧਾਪੇ ਪਧੁਰੁ
ਰਹਿਆ॥੧॥

ਤੂੰ ਵਲਵੰਚ ਲੂਕਿ ਕਰਹਿ ਸਭ ਜਾਣੈ ਜਾਣੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਜੀਵ! ਓ ਗੋਪਨ ਦੇ ਅਨੇਕ ਛਲ ਕਧ ਕਰੁਓ, ਕਿਛੁ ਪੁੰਨ ਬਹੁ ਕੀਏ ਜਾਣਿਆ।

ਲੇਖਾ ਧਰਮ ਭਇਆ ਤਿਲ ਪੀੜੇ ਘਾਣੀ ਰਾਮ ॥

ਯੇਵੇ ਪਰਲੋਕਰੇ ਧਰਮਰਾਜ ਚਾਰੇ ਕਰਮ ਹੋਵਾ ਕਰਿਵੇ, ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ ਦੂਜੀ ਕਾਰਗਰੂ
ਭੁੰਨੀ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਘਰੇ ਪੇਸ਼ਾ ਹੋਵੇ।

ਕਿਰਤ ਕਮਾਣੇ ਦੁਖ ਸਹੁ ਪਰਾਣੀ ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਾਇਆ ॥

ਹੋ ਨਰਕ ਪੁੰਨਾ! ਨਿਯੋਗ ਕਰਿਯੋ ਕਰਮ ਦੂਰ ਪੁੰਨਾ ਦੁਖ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ
ਅਨੇਕ ਯੋਗੀ ਚੋਰ ਪਥੇ ਪਥੇ ਚੋਰ ਚੋਰ।

ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ ਸੰਗਿ ਰਾਤਾ ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਚੋਰ ਪੁੰਨਾ ਨਿਯੋਗ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ
ਅਨੇਕ ਯੋਗੀ ਚੋਰ ਪਥੇ ਪਥੇ ਚੋਰ ਚੋਰ।

ਇਕਸੁ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਾਝਹੁ ਆਨ ਕਾਜ ਸਿਆਣੀ ॥

ਅਕ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਾਮ ਅਭਿਰਾਮ ਯੋਗੀ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ
ਅਨੇਕ ਯੋਗੀ ਚੋਰ ਪਥੇ ਪਥੇ ਚੋਰ ਚੋਰ।

ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ ਲੇਖੁ ਲਿਖਿਆ ਭਰਮਿ ਮੋਹਿ ਲੁਭਾਣੀ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਪੁੰਨਾ! ਕਰਿਯੋ ਯੋਗ ਯੋਗੀ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ
ਅਨੇਕ ਯੋਗੀ ਚੋਰ ਪਥੇ ਪਥੇ ਚੋਰ ਚੋਰ।

ਬੀਚੁ ਨ ਕੋਇ ਕਰੇ ਅਕ੍ਰਿਤਘਣੁ ਵਿਛੁੜਿ ਪਇਆ ॥

ਕ੍ਰਿਤ ਯੋਗੀ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ
ਅਨੇਕ ਯੋਗੀ ਚੋਰ ਪਥੇ ਪਥੇ ਚੋਰ ਚੋਰ।

ਆਏ ਖਰੇ ਕਠਿਨ ਜਮਕੰਕਰਿ ਪਕੜਿ ਲਇਆ ॥

ਕਠਿਨ ਯੋਗੀ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ
ਅਨੇਕ ਯੋਗੀ ਚੋਰ ਪਥੇ ਪਥੇ ਚੋਰ ਚੋਰ।

ਪਕੜੇ ਚਲਾਇਆ ਅਪਣਾ ਕਮਾਇਆ ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ ਰਾਤਿਆ ॥

ਚੋਰ ਚੋਰ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ
ਅਨੇਕ ਯੋਗੀ ਚੋਰ ਪਥੇ ਪਥੇ ਚੋਰ ਚੋਰ।

ਗੁਨ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨ ਜਪਿਆ ਤਪਤ ਥੰਮ੍ਹੁ ਗਲਿ ਲਾਤਿਆ ॥

ਯੋਗੀ ਧੰਮ੍ਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨ ਜਪਿਆ ਤਪਤ ਥੰਮ੍ਹੁ ਗਲਿ ਲਾਤਿਆ
ਅਨੇਕ ਯੋਗੀ ਚੋਰ ਪਥੇ ਪਥੇ ਚੋਰ ਚੋਰ।

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ਮੂਠਾ ਖੋਇ ਗਿਆਨੁ ਪਛੁਤਾਪਿਆ ॥

ਯੋਗੀ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਅਹੰਕਾਰ ਯੋਗੀ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਚੋਰ
ਅਨੇਕ ਯੋਗੀ ਚੋਰ ਪਥੇ ਪਥੇ ਚੋਰ ਚੋਰ।

ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ ਸੰਜੋਗਿ ਭੂਲਾ ਹਰਿ ਜਾਪੁ ਰਸਨ ਨ ਜਾਪਿਆ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿ ਛੇਤੀ ਮੇਰੇ ਕਰਮਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਨੁਸ਼ਾਹੀ ਪੁਰੁਸ਼ਾਦੇਵ ਕਰਿ ਕ੍ਰਮਾਂਗੰਗਾਮੀ ਹੋਇਆ।
ਅੰਤਰਿ ਸੇ ਨਿਯਮਿ ਹੋਇ ਗ੍ਰੰਥਿਕ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕਰੇ ਨਾਮਿ ॥੩॥

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕੇ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖਨਹਾਰਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਆਉ ਕੇਹੀ ਰੱਖਿਆਰੀ ਨਾਹੀ।

ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣੁ ਹਰਿ ਬਿਰਦੁ ਤੁਮਾਰਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਗ੍ਰੰਥਿਕ! ਪਠਿਓ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭਯਾਰ ਕਰਿਵਾ ਤੇਰੇ ਬੁਝਾਵ ਅਰੇ।

ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ ਸਰਨਿ ਸੁਆਮੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੇ ਪਠਿਓ ਨੂੰ ਭਯਾਰ ਕਰੁਣਵਾ ਸੁਆਮੀ! ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧੀ! ਹੇ ਵਧਾਰ ਘਰ! ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਗਰਬਿ ਹੋਇਆ।

ਅੰਧ ਕੂਪ ਤੇ ਉਧਰੁ ਕਰਤੇ ਸਗਲ ਘਟ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥

ਹੇ ਜਗਤਰ ਰਚਹਿਓ! ਮੇਰੇ ਨਜ਼ਰਿ ਜਗਤ ਰੂਪੀ ਅਭਿਪ੍ਰੇਸ਼ ਭਯਾਰ ਕਰ, ਤੂੰ ਬਹੁਤ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋ-
ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਿਓ।

ਸਰਨਿ ਤੇਰੀ ਕਟਿ ਮਹਾ ਬੇੜੀ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਦੇਹਿ ਅਧਾਰਾ ॥

ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਗਰਬਿ ਹੋਇਆ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਸਾਧਾਰਿਕ ਮਾਣ। ਵੇਢੇ ਨੂੰ ਕਾਠੀ ਦੇਂਦੇ ਅਤੇ ਵਧਾਰ ਨਾਮਰ
ਆਖਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ।

ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ ਕਰ ਦੇਇ ਰਾਖਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀਨ ਦਇਆਰਾ ॥੪॥

ਨਾਨਕ ਪੁਰਾਨਾ ਕਰਿਛੁਛਿ ਮੇਧ ਹੋਏ ਧਾਨਦਯਾਨੁ ਗੋਬਿੰਦ! ਨਿਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾਰ ਭਾਓ ਰਝੁ ਮੇਧਾਰ ਰਝਾ ਕਰ
॥੪॥

ਸੇ ਦਿਨੁ ਸਫਲੁ ਗਣਿਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਬੇਧਿ ਧੰਨ ਬਭ ਗੁਣ ਅਭੇਦ ਮੇਧੇ ਪਰਮਾਨੁਯਾ ਬਹਿਓ ਨਿਯੋ ਹੋਯਾਏ।

ਸਭਿ ਸੁਖ ਪਰਗਟਿਆ ਦੁਖ ਦੂਰਿ ਪਰਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਬਹੁ ਬੁਝ ਐਝ੍ਯੁਧ ਪੁਰਖੁ ਹੋਯਾਏਛਿ ਓਧਾ ਧੂਝ ਮੇਧਾ ਓਧੁ ਧੂਰ ਹੋਯਾਏਛਿ।

ਸੁਖ ਸਹਜ ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਸਦ ਹੀ ਗੁਨ ਗੁਪਾਲ ਨਿਤ ਗਾਈਐ ॥

ਨਿਧਿ ਯੋਗ ਪਾਲਕ ਗੋਪਾਲਕ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਓ ਧਾਰਾ ਬਰਧਾ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਬੁਝ ਐਵੇਂ ਆਨੰਦ-ਵਿਨੋਦ
ਭੋਯਾਏਛਿ ਹੋਯਾਏਛਿ।

ਭਜੁ ਸਾਧਸੰਗੇ ਮਿਲੇ ਰੰਗੇ ਬਹੁੜਿ ਜੋਨਿ ਨ ਧਾਈਐ ॥

ਬਹੁਯਾ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਮੇਧੁ ਪ੍ਰਭੁਯਾ ਨਾਮਰ ਭਯੋਨ ਕਰਿਓਏ, ਯਾਭਾ ਧੰਨਰੇ ਮੇਧੇਓ ਪ੍ਰਭੁ
ਯੋਨਿਯੁ ਆਬਿਧਾਯੁ ਪਓਧ ਨਾਏ।

ਗਹਿ ਕੰਠਿ ਲਾਏ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ਆਦਿ ਅੰਕੁਰੁ ਆਇਆ ॥

ਪਰਮਾਨੁ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਮੇਧੇਓ ਗਲਾਰੇ ਲਗਾਏਛਿ ਐਵੇਂ ਮੇਧਾਰ ਧੂਰ ਯੋਝਰ ਗੁਣ ਕਰਿਓ
ਅਯੁਰ ਅਯੁਰਿਓ ਹੋਯਾਏਛਿ।

ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਮਿਲਿਆ ਬਹੁੜਿ ਕਤਹੁ ਨ ਜਾਇਆ ॥੫॥੪॥੭॥

ਨਾਨਕ ਪੁਰਾਨਾ ਕਰਿਛੁਛਿ ਮੇਧ ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਮੇਧੇਓ ਨਿਯੋਛਿ ਐਵੇਂ ਬੇਧੇਓ ਮਧ ਮੇਧਾ ਓਧੁ
ਧੂਰਯੁ ਯਾਏਛਿ ਨਾਏ॥੫॥੪॥੭॥

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ॥

ਵਿਹਗਭਾ ਮਧਲਾ 5 ਛੰਤ ॥

ਸੁਨਹੁ ਬੇਨੰਤੀਆ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੋ ਮੇਧਾਰ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਮੇਧਾਰ ਨਿਵੇਧਨ ਗੁਣ,

ਕੋਟਿ ਅਪ੍ਰਾਧ ਭਰੇ ਭੀ ਤੇਰੇ ਚੇਰੇ ਰਾਮ ॥

ਆਧ ਓਧੇਓ ਕੋਠਿ ਕੋਠਿ ਅਧਰਾਧ ਭਰੇ ਹੋਯਾਏਛਿ ਯਾਏ, ਕੋਠੁ ਆਧੇਓ ਭਾਰ ਬੇਧਕ ਅਧੁ।

ਦੁਖ ਹਰਨ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨ ਮੋਹਨ ਕਲਿ ਕਲੇਸਹ ਭੰਜਨਾ ॥

ਹੇ ਬੁਝੀ ਨਾਗਿਕ! ਹੇ ਕੂਪਾ ਕਰਿਕਾ ਕਾਲਾ ਮੋਹਨ! ਹੇ ਕਲਿ-ਕਲੇਸਹ ਨਾਗਿਕ!

ਸਰਨਿ ਤੇਰੀ ਰਖਿ ਲੇਹੁ ਮੇਰੀ ਸਰਬ ਮੈ ਨਿਰੰਜਨਾ ॥

ਹੇ ਬਰਵਪਾਪਕ ਨਿਰੰਜਨ! ਮੂੰ ਚੋਰ ਚੋਰੇ ਆਇਓ, ਧਨਾ ਕਰਿ ਮੋਰ ਮਾਨ-ਪੁਛਿਓ ਰਖ।

ਸੁਨਤ ਪੇਖਤ ਸੰਗਿ ਸਭ ਕੈ ਪ੍ਰਭ ਨੇਰਹੁ ਤੇ ਨੇਰੇ ॥

ਪੁਰੁ ਬਹੁਯੁ ਗੁਣਿ ਏਵੰ ਦੇਖਿਓ, ਬੇ ਆਮ ਬਹੁਯੁ ਬਾਹੁਰੇ ਅਛਿਓ ਆਯੁ ਨਿਕਰਹੁ ਅਭਿ ਨਿਕਰੇ ਅਛਿਓ।

ਅਰਦਾਸਿ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਸੁਆਮੀ ਰਖਿ ਲੇਹੁ ਘਰ ਕੇ ਚੇਰੇ ॥੧॥

ਬਾਮਾ! ਨਾਨਕਾ ਪੁਰਾਨਾ ਗੁਣ ਏਵੰ ਮੋਹਿ ਨਿਯੰਤਰ ਬੇਬਕ ਭਲਿ ਰਖ ॥1॥

ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਸਦਾ ਹਮ ਦੀਨ ਭੇਖਾਰੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ! ਤੂੰ ਬਰਵਾ ਬਰਵਾਨਾ ਅਰੁ, ਪਰਭੁ ਆਮ, ਯਾਵ, ਧਾਨ, ਭਿਕਾਰੀ ਅਰੁ।

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਮਗਨੁ ਕਢਿ ਲੇਹੁ ਮੁਰਾਰੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੁਰਾਰੀ ਪੁਰੁ! ਮੂੰ ਮਾਯਾ ਮੋਹਿ ਮਗਨੁ ਅਛਿ, ਧਨਾ ਕਰਿ ਮੋਹਿ ਮਾਯਾ ਠਾਰੁ ਕਾਢਾਰ ਕਰ।

ਲੇਭਿ ਮੋਹਿ ਬਿਕਾਰਿ ਬਾਧਿਓ ਅਨਿਕ ਦੇਖ ਕਮਾਵਨੇ ॥

ਲੋਭ, ਮੋਹ ਏਵੰ ਬਿਕਾਰੇ ਫਾਇ ਮੂੰ ਅਨੇਕ ਵੇਖ ਕਰਿਓ।

ਅਲਿਪਤ ਬੰਧਨ ਰਹਤ ਕਰਤਾ ਕੀਆ ਅਪਨਾ ਪਾਵਨੇ ॥

ਯਾਵ ਨਿਯੰਤਰ ਕਰਿਓ ਗੁਣਗੁਣ ਕਰਿਓ ਧਨ ਭੋਗਿਓ।

ਕਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਬਹੁ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹਾਰੀ ॥

ਹੇ ਪਤਿਤਪਾਵਨ! ਮੋਹਿ ਭਧਰੇ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਮੂੰ ਅਨੇਕ ਮੋਹਿ ਪਤਿਤ ਬਹੁ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹਾਰਿ ਯਾਏ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਹਰਿ ਕਾ ਪ੍ਰਭ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੀ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਪੁਰਾਨਾ ਕਰਿਓ ਮੋਹਿ ਮੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬੇਬਕ ਅਰੋ ਆਯੁ ਏਵਾ ਮੋਹਿ ਆਯੁ ਓ ਪੁਰਾਣ ਅਧਾਰ ਅਰੋ ॥2॥

ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਵਡਾ ਮੇਰੀ ਮਤਿ ਥੇਰੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ! ਤੂੰ ਬਰਵਾ ਬਰਵਾ ਏਵੰ ਬਹੁਤ ਬਧ ਅਰੁ, ਕਿਛੁ ਮੋਹਿ ਕੁਛਿ ਬਧ ਭੁਛ ਅਰੋ,

ਪਾਲਹਿ ਅਕਿਰਤਘਨਾ ਪੂਰਨ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਤੇਰੀ ਰਾਮ ॥

ਤੂੰ ਕੁਛ ਯਾਵਾ ਮਧ ਪਾਲਨ ਪੋਸਣ ਕਰੁ ਏਵੰ ਬਹੁ ਯਾਵਾ ਭਧਰੇ ਚੋਰ ਪੁਰੁ ਕੂਪਾ ਕੁਛਿ ਅਛਿ।

ਅਗਾਧਿ ਬੇਧਿ ਅਪਾਰ ਕਰਤੇ ਮੇਹਿ ਨੀਚੁ ਕਛੁ ਨ ਜਾਨਾ ॥

ਹੇ ਜਗਤਰੁ ਰਚਯੋਭਾ! ਤੂੰ ਅਪਾਰ ਅਤ੍ਰ ਏਵਾਂ ਚੋਰ ਆਨ ਅਨਭ ਅਚੋ, ਕੇਛੁ ਮੂੰ ਨੀਚ ਯੀਚ, ਕੇਛੁ ਮਖ ਯਾਗੇ ਨਾਹਿ।

ਰਤਨੁ ਤਿਆਗਿ ਸੰਗ੍ਰਹਨ ਕਉਡੀ ਪਸੁ ਨੀਚੁ ਇਆਨਾ ॥

ਮੂੰ ਪਗੁ ਬਮਾਨ ਬਿਨੁ ਏਵਾਂ ਨੀਚ ਅਚੋ, ਮੇਧ ਚੋਰ ਅਨੁਲਧ ਨਾਮ-ਰਨੁ ਚਪਾਗ ਕਰਿ ਕਭਓ ਏਕਾਓ ਕਰਿਛੇ।

ਤਿਆਗਿ ਚਲਤੀ ਮਹਾ ਚੰਚਲਿ ਦੇਖ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜੋਰੀ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਮੂੰ ਬੋਧ ਕਰਿ ਏਹੇ ਮਾਯਾ ਅਯੋਨ ਕਰਿਛੇ, ਯਾਹਾ ਮਾਹਾ ਚਯਲ ਅਚੋ ਆਯ ਯੀਚਯ ਚਪਾਗ ਕਰਿ ਚਾਲਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਪੈਜ ਰਾਖਹੁ ਮੇਰੀ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਪ੍ਰੀਤ ਕਰਿਛੁ ਮੇਰੇ ਹੇ ਬਰਕਲਾ ਬਮਪ੍ਰੀਤ ਪੁਰੁ! ਮੂੰ ਚੋਰ ਯੋਗਯੋਰੇ ਆਬਿਛੇ, ਧਨਾ ਕਰਿ ਮੋਰ ਬਯਾਨ ਯੋਗ ॥੩॥

ਜਾ ਤੇ ਵੀਛੁੜਿਆ ਤਿਨਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਮੇਯੋ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਬਿਲੇਖ ਹੋਯਾਯੋਲੇ, ਬੇ ਬਯੋ ਨੀਯ ਬਾਯੋਰੇ ਮੀਯਾਯੋਲੇ।

ਸਾਧੁ ਸੰਗਮੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਬਯੋ ਬਯੋਰੇ ਬਯੋਲਿਯ ਹੋਯਾਯੋ ਗੁਯਗਾਨ ਕਰਿਛੇ।

ਗੁਣ ਗਾਇ ਗੋਵਿੰਦ ਸਦਾ ਨੀਕੇ ਕਲਿਆਣ ਮੈ ਪਰਗਟ ਭਏ ॥

ਬੇਹੇ ਜਗਤਪਾਲਕਯ ਗੁਯਬੂਧ ਕਰਿਯਾ ਭਾਰਾ ਕਲਯਾਯਬੂਧ ਯਯੋਰੇ ਪੁਧਯ ਹੋਯਾਯੋਲੇ।

ਸੇਜਾ ਸੁਹਾਵੀ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭ ਕਰਿ ਲਏ ॥

ਪੁਰੁਯ ਬਾਯੋਰੇ ਮੋਰ ਬੇਯ ਬੂਯੋਰੇ ਹੋਯਾਯੋਲੇ ਏਵਾਂ ਬੇ ਮੋਰੇ ਨੀਯੋਰੇ ਬਨਾਯੋਲੇ।

ਛੇਡਿ ਚਿੰਤ ਅਚਿੰਤ ਹੋਏ ਬਹੁੜਿ ਦੂਖੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਮੂੰ ਚਿਯ ਚਪਾਗ ਕਰਿ ਨੀਯੋ ਹੋਯਾਯੋਲੇ ਏਵਾਂ ਮੂੰ ਪੁਯੋ ਕੀਯੋਰੇ ਪੁਯੋ ਗੁਯ ਕਰਿ ਨਾਹਿ।

ਨਾਨਕ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਿ ਜੀਵੇ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਗਾਇਆ ॥੪॥੫॥੮॥

ਨਾਨਕ ਕਯਨ ਕਰਿਛੁ ਮੇਰੇ ਬੇ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਧਰੰਨ ਕਰਿ ਹੋਯੋ ਯੀਚਿਯ ਰਹਿਯਾਯੋ ਏਵਾਂ ਗੁਯੋ ਯਯੋਰੇ ਪੁਰੁਯ ਯੋਗਾਨ ਕਰਿਯਾਯੋ ॥੪॥੫॥੮॥

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ॥

ਬਿਹਗਯਾ ਮਯਲਾ 5 ਯਯ ॥

ਬੋਲਿ ਸੁਧਰਮੀੜਿਆ ਮੋਨਿ ਕਤ ਧਾਰੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ! ਮਾਨਵ ਜੀਵ! ਵੇਚਾਲ, ਕਾਇਕੀ ਮੋਹਿਨ ਧਾਰੀ ਕਰਿਐ?

ਤੂ ਨੇਤ੍ਰੀ ਦੇਖਿ ਚਲਿਆ ਮਾਇਆ ਬਿਉਹਾਰੀ ਰਾਮ ॥

ਨਿਯਮ ਨਿਯਮ ਤੇ ਮਾਇਆਰ ਵਧਵਧਾਰ ਦੇਖੁਐ, ਯਾਹਾ ਬਹੁ ਨਿਬਾਰ ਅਰੇ।

ਸੰਗਿ ਤੇਰੈ ਕਛੁ ਨ ਚਾਲੈ ਬਿਨਾ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮਾ ॥

ਹੇ ਮਾਨਵ ਜੀਵ! ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਅਭਿਰਾਮ ਚੋ' ਬਾਹੁਰੇ ਕੀਐ ਮਖ ਯੋਗ ਨਾਹੀ।

ਦੇਸ ਵੇਸ ਸੁਵਰਨ ਰੂਪਾ ਸਗਲ ਊਣੇ ਕਾਮਾ ॥

ਦੇਸ, ਵਸਤੂ, ਬ੍ਰਹਮ ਭਯਾ ਰੂਪਾ ਬਹੁਰ ਕਾਮੀ ਵਧਾ ਅਰੇ।

ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਨ ਸੰਗਿ ਸੋਭਾ ਹਸਤ ਘੋਰਿ ਵਿਕਾਰੀ ॥

ਪੁਤ੍ਰ, ਪਤ੍ਨੀ, ਬੁਧਿਆਰ ਗੋਭਾ ਜੀਵਕ ਬਾਹੁ ਧਿਅਭਿ ਨਾਹੀ ਏਵਾ ਹਾਥੀ-ਘੋਰਾ ਭਯਾ ਅਨਧ ਆਕਰਸ਼ਣ
ਵਿਕਾਰ ਆਭਾ ਪ੍ਰੇਰਿਓ ਕਰਿਯਾ।

ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਸਾਧਸੰਗਮ ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਸੰਸਾਰੀ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਐ ਮੇ ਬਲਕ ਸਾਂਗਠਿ ਬਿਨਾ ਬਾਰਾ ਜਗਤ ਮਿਥਾ ਅਰੇ॥1॥

ਰਾਜਨ ਕਿਉ ਸੋਇਆ ਤੂ ਨੀਦ ਭਰੇ ਜਾਗਤ ਕਤ ਨਾਹੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਜਨ! ਕਾਹੂੰਕੇ ਗਭੀਰ ਨਿਦ੍ਰਾਹੇ ਚਲਨ ਕਰਿਐ ਆਯ ਕਾਹੂੰਕੇ ਜਾਨ ਬਾਰਾ ਜਾਗੁਤ ਹੋਯ ਨਾਹੂੰ?

ਮਾਇਆ ਝੂਠੁ ਰੁਦਨੁ ਕੇਤੇ ਬਿਲਲਾਹੀ ਰਾਮ ॥

ਮਨ-ਬੀਯਾਨ ਪਾਛੈ ਰੋਦਨ ਕਰਿਵਾ ਮਿਥਾ। ਅਰੇ ਐਵਾਂ ਅਨੇਕ ਜੀਵ ਮਨ ਪਾਛੈ ਮਿਥਾ। ਅਗ੍ਰੁਪਾਧ ਕਰੁਣਿਓ।

ਬਿਲਲਾਹਿ ਕੇਤੇ ਮਹਾ ਮੋਹਨ ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕੇ ਸੁਖੁ ਨਹੀ ॥

ਅਨੇਕ ਜੀਵ ਮਹਾਮੋਹਿਨੀ ਮਾਯਾ ਪਾਛੈ ਬਿਯਾਪ ਕਰਿਯਾਓ, ਕਿਛੁ ਹਰਿਕਾ ਅਨੂਯਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਆਯ ਕਿਛੁ ਸੁਖ ਨਾਹੂੰ।

ਸਹਸ ਸਿਆਣਪ ਉਪਾਵ ਥਾਕੇ ਜਹ ਭਾਵਤ ਤਹ ਜਾਹੀ ॥

ਮਾਨਵ ਜੀਵ ਹਜ਼ਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਚਤੁਰਭਾਵਤਯ ਭਯਾਨ ਕਰਿ ਪਕਿਯਾਏ, ਕਿਛੁ ਈਸ਼ਰਯਾ ਮੋਘੋਂ ਭਯਾਨ ਭਯਾਨ, ਏਥੇ ਏਥੇ ਯਾਏ।

ਆਦਿ ਅੰਤੇ ਮਧਿ ਪੂਰਨ ਸਰਬਤ੍ਰ ਘਟਿ ਘਟਿ ਆਹੀ ॥

ਐਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੂੰ ਆਧਿ, ਮਧ ਐਵਾਂ ਅਭਰੇ ਬਰਬਾਪਕ ਅਠਥੇ ਐਵਾਂ ਬਸਤ੍ਰ ਜੀਵਕਾ ਹ੍ਰਦਯਹੇ ਰਹਿਯਾਓ।

ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਸਾਧਸੰਗਮੁ ਸੇ ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਹੀ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਪੰਨਾ ਕਰਿਐ ਮੋਘੋਂ ਜੀਵ ਬਛਕਾ ਬਯਾਹੇ ਬਾਮਿਯ ਹੋਯਾਏ, ਏਥੇ ਨਿਯ ਗਾਥੁਤ ਗ੍ਰੰਥ ਪੁਰਾਣਾ ਪਾਯਕੁ ਆਦਰ ਬਹਿਯ ਯਾਯਾਏ॥੨॥

ਨਰਪਤਿ ਜਾਣਿ ਗ੍ਰਹਿਓ ਸੇਵਕ ਸਿਆਣੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਨਰੇਸ਼! ਤੂੰ ਨਿਯ ਗ੍ਰੰਥਹੇ ਸੇਵਕਕੁ ਚਤੁਰ ਭਾਵਿ ਭਾਯਾਨ ਮੋਹਹੇ ਫਾਇ ਯਾਯਾਏ।

ਸਰਪਰ ਵੀਛੁੜਣਾ ਮੇਰੇ ਪਛੁਤਾਣੇ ਰਾਮ ॥

ਕਿਛੁ ਭਾਯਾ ਠਾਕੁ ਭੋਰ ਬਿਛੋੜ ਹੋਵਾ। ਅਚਲ ਅਰੇ, ਬੇਹਿ ਮੋਹ ਪਾਛੈ ਭੋਰੇ ਪਛੁਤਾਧ ਕਰਿਵਾਕੁ ਪਛੇ।

ਹਰਿਚੰਦਉਰੀ ਦੇਖਿ ਭੂਲਾ ਕਹਾ ਅਸਥਿਤਿ ਪਾਈਐ ॥

ਕਾਬੂਨਿਕ ਹਰਿਚੰਦ ਰਾਯਾਕਾ ਨਗਰੀਕੁ ਦੇਖ੍ਹੇ ਤੂੰ ਕੁਮਾਰਗਾਮੀ ਹੋਯਾਏ ਐਵਾਂ ਬੇਧ੍ਰਹੇ ਭੋਰੇ ਕੇਮਿਓ ਆਗ੍ਰਿਯ ਮਿਯ ਪਾਰਿਵ?

ਬਿਨੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਕੇ ਆਨ ਰਚਨਾ ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਈਐ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਨਾਮੁ ਬਿਨੁ ਬੁਝਿ ਰਚਨਾ ਅਨਧਿ ਪਦਾਰਥੁ ਆਕਰਸ਼ਿਤੁ ਹੋਇ ਅਨੂਪੁ ਮਾਨਵ-ਜਨੁ
ਬਧੁ ਹੋਇਯਾ ॥

ਹਉ ਹਉ ਕਰਤ ਨ ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝੈ ਨਹ ਕਾਮ ਪੂਰਨ ਗਿਆਨੇ ॥

ਅਭਾਗੁ ਕਰਿਵਾ ਬਾਰਿਕਾ ਜੀਵਨੁ ਚੁਝਾ ਮੇਲੈ ਨਾਹਿ, ਨਾ ਹੋਇ ਚਾਹੀਐ ਯੋਗੁ ਪੂਰਨੁ ਹੋਇਯਾ ਏਵਾ ਨਾ
ਹੋਇ ਚਾਹੀਐ ਯੋਗੁ ਪੂਰਨੁ ਹੋਇਯਾ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਕੇ ਕੇਤਿਆ ਪਛਤਾਨੇ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਿਓ ਮੇਲਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮੁ ਬੁਝਿ ਹੋਇ ਅਨੇਕ ਜੀਵ ਪਛਤਾਪ ਕਰਿ
ਦੂਜਿਆਨੁ ਚਲਿ ਯਾਇਓ ॥੩॥

ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੇ ਅਪਨਾ ਕਰਿ ਲੀਨਾ ਰਾਮ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਕਰਿ ਮੋਹਿ ਨਿਯਤਿ ਬਨਾਇਓ ॥

ਭੁਜਾ ਗਹਿ ਕਾਢਿ ਲੀਓ ਸਾਧੂ ਸੰਗੁ ਦੀਨਾ ਰਾਮ ॥

ਏਵਾ ਬਾਬੂਰੇ ਪਰਿ ਮੋਹਿ ਮੋਹ-ਮਾਯਾ ਕਰਤਾਰੁ ਬਾਹਾਰੁ ਕਾਢਿਓ ਏਵਾ ਬਾਬੂ ਪ੍ਰਭੂ
ਬਾਹਾਰੁ ਧਾਰਿ ਪ੍ਰਦਾਨੁ ਕਰਿਓ ॥

ਸਾਧਸੰਗਮਿ ਹਰਿ ਅਰਾਧੇ ਸਗਲ ਕਲਮਲ ਦੁਖ ਜਲੇ ॥

ਬਾਬੂਰੇ ਬਾਹਾਰੇ ਕਰਮੁ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿ ਮੋਹਿ ਬਹੁ ਪਾਪ ਏਵਾ ਦੂਖ-ਸਾਗਰੁ ਜਲਿ ਯਾਇਓ ॥

ਮਹਾ ਧਰਮ ਸੁਦਾਨ ਕਿਰਿਆ ਸੰਗਿ ਤੇਰੈ ਸੇ ਚਲੇ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰੇ ਭਲੇ ਹੋਇ ਮਾਯਾ ਏਵਾ ਨਾਮ-ਧਾਰਿ ਹੋਇ ਗੁਣ ਕਰਮੁ ਅਰੇ, ਯਾਹੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਚੋਰ ਬਾਹੁਰੇ
ਹੋਇ ॥

ਰਸਨਾ ਅਰਾਧੈ ਏਕੁ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਭੀਨਾ ॥

ਮੋਹਿ ਜਿਹੁ ਏਕੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਹੋਇ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾ ਏਵਾ ਨਾਮੁ ਮੋਹਿ ਮਨੁ ਓ ਭਨਿ ਭੀਨਿ
ਯਾਇਓ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਸ ਨੇ ਹਰਿ ਮਿਲਾਏ ਸੇ ਸਰਬ ਗੁਣ ਪਰਬੀਨਾ ॥੪॥੬॥੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਯੋ ਜੀਵਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬਾਹੁਰੇ ਮਿਲਾਇ ਪਾਇਓ, ਏਵਾ ਬਾਬੂਰੇ ਪ੍ਰਵਾਨੁ ਹੋਇਯਾ
॥੪॥੬॥੯॥

ਬਿਹਾਗੜੇ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪

ਬਿਹਾਗੜਾ ਖਾਰਿ ਮਹਲਾ 5

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਸ਼ੁਰ ਏਕ ਅਚਛੇ, ਯਾਹਾਯੂ ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਰੇ।

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਾਯਾ 3 ॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਹੋਰ ਥੈ ਸੁਖੁ ਨ ਭਾਲਿ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀਵ! ਗੁਰੂਯਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿਲੇ ਫੁੱ ਬੁਝ ਭੁਧਲਛੁ ਹੋਯਾਯ, ਏਤ੍ਰਪਾਯ ਅਨਧ ਕੋਯਿਬੇ
ਸ਼ਾਨਰੇ ਬੁਝ ਬਯਾਨ ਕਰ ਨਾਫੁ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਭੇਦੀਐ ਸਦਾ ਵਸੈ ਹਰਿ ਨਾਲਿ ॥

ਯਦਿ ਗੁਰੂਯਾ ਸ਼ਬਰੇ ਮਨ ਲਾਗਿਯਾਯ, ਭਾਹਾਹੋਲੇ ਯੇਸ਼ੁਰ ਬਰਵਾ ਜੀਵ ਬਾਧੁਰੇ ਰਹਿਯਾਯ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਤਿਨਾ ਕਉ ਮਿਲੈ ਜਿਨ ਹਰਿ ਵੇਖੈ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮ ਬੇਬੇ ਜੀਵਕੂ ਫੁੱ ਮਿਲਿਯਾਯ, ਯਾਹਾਕੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਯਾ-ਵ੍ਰਿਯੁਰੇ ਵੇਖੁਯਾਯ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮਾਯਾ 3 ॥

ਸਿਫਤਿ ਖਜਾਨਾ ਬਖਸ ਹੈ ਜਿਸੁ ਬਖਸੈ ਸੇ ਖਰਚੈ ਖਾਇ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯਾ ਸੂਰਿਗਾਨਰ ਭੁਭਾਰ ਭਾਹਾਯ ਏਕ ਵਾਨ ਅਰੇ, ਵਯਾ ਕਰਿ ਮੇਯੁੱ ਜੀਵਕੂ ਪ੍ਰਵਾਨ
ਕਰਿਯਾਯ, ਬੇ ਭਾਹਾਕੂ ਭੋਗ ਕਰਿਯਾਯ।

ਸਤਿਗੁਰ ਬਿਨੁ ਹਥਿ ਨ ਆਵਈ ਸਭ ਥਕੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਕਿਛੁ ਏਹਿ ਭੁਭਾਰ ਬਯਾ ਗੁਰੂਯਾ ਬਿਨਾ ਭੁਧਲਛੁ ਬੁਧਨਾਫੁ ਏਵਾ ਭਾਹਾਰ ਭੁਧਲਛੁ ਪਾਯੁ ਕਰਿ ਬਧਬੇ
ਬਾਰਿ ਓ ਪਕਿ ਯਾਯਯਛੁ।

ਨਾਨਕ ਮਨਮੁਖੁ ਜਗਤੁ ਧਨਹੀਣੁ ਹੈ ਅਗੈ ਭੁਖਾ ਕਿ ਖਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਬੁਭਾਰਾ ਜਗਤ ਪੁਰੂਯਾ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਧਨ ਠਾਰੂ ਵਭਿਭ ਹੋਯਾਯ, ਪਰੇ ਯਦਿ
ਪਰਲੋਕਰੇ ਸ਼ੁਯਾ ਬੁਧ ਬੇ ਕਪਰਿ ਨਿਵਾਰਯ ਕਰਿਵਾ?॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਭਭਿ॥

ਸਭ ਤੇਰੀ ਤੂ ਸਭਸ ਦਾ ਸਭ ਤੁਧੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਯੇਸ਼ੁਰ! ਏਹਿ ਬਾਰਾ ਰਚਨਾ ਭੋਰ ਫੁੱ ਅਰੇ ਏਵਾ ਤੂ ਬਰੂਯਾ ਮਾਲਿਕ ਅਰੂ, ਬਰੂ ਜੀਵਕੂ ਤੂ ਫੁੱ ਭਵੁਯੁ
ਕਰਿਯੁ।

ਸਭਨਾ ਵਿਚਿ ਤੂ ਵਰਤਦਾ ਤੂ ਸਭਨੀ ਧਿਆਇਆ ॥

ਬਹੁ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਠੀਕੇ ਤੋਂ ਹੋ ਕੇ ਬਾਬਾ ਕਰਿਐ ਏਵਾਂ ਬੰਦਾ ਬੇਹੋਰੇ ਚੋਰੇ ਹੋ ਆਗਿਆਰੇ ਬੰਦੇ ਅਭਿਯੋ।

ਤਿਸ ਦੀ ਤੂ ਭਗਤਿ ਥਾਇ ਪਾਇਹਿ ਜੇ ਤੁਧੁ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਮੇਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਚੋਰੇ ਮਨ ਨੂੰ ਲੋਭਾਯੋਭ ਕਰਿਯਾ, ਚਾਹਾਰੇ ਭਯੋ ਨੂੰ ਬੰਦਾ ਕਰਿ
ਨੇਭ।

ਜੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਸੇ ਥੀਐ ਸਭਿ ਕਰਨਿ ਤੇਰਾ ਕਰਾਇਆ ॥

ਮਾਏ ਕਿਛੇ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਭਲੇ ਲਾਗਿਯਾ, ਚਾਹਾ ਹੋਯਾ, ਹੇ ਹਰੇ! ਜੀਵ ਚਾਹਾ ਕਰਿਯਾ ਮਾਏ ਤੂਮੇ
ਚਾਹਾ ਭਾਗਾ ਕਰਾਯਾ ਥਾਏ, ਥੀਯੋ ਬੰਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੇ ਹੋ ਬਹੁ ਕਿਛੇ ਕਰਾਯਾ ਥਾਏ।

ਸਲਾਹਿਹੁ ਹਰਿ ਸਭਨਾ ਤੇ ਵਡਾ ਜੇ ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਕੀ ਪੈਸ ਰਖਦਾ ਆਇਆ ॥੧॥

ਹੇ ਮਾਨਵ ਜੀਵ! ਬੇਹੋਰੇ ਬੰਦੇ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਬੰਦੇ ਕਰ, ਮੇਰੇ ਮੂਰ-ਮੂਰਾਭਰੇ ਹੋ ਬੰਦੇ
ਮਾਨ-ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਭਾਏ ॥੧॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਗਿਆਨੀ ਜਗੁ ਜੀਤਾ ਜਗਿ ਜੀਤਾ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਗੇ ਵਧੇ ਏਹੇ ਦੂਜੇ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਭ ਕਰਿਯਾ, ਕਿਛੁ ਏਹੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਜੀਵ-
ਭਗਵਾਨ ਬੰਦੇ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਭ ਕਰਿਨੇਭ।

ਨਾਮੇ ਕਾਰਜ ਸਿਧਿ ਹੈ ਸਹਜੇ ਹੋਇ ਸੁ ਹੋਇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਭਾਗ ਬਹੁ ਕਾਰਜ ਬੇਭ ਬੰਦਾ ਹੋਯਾ, ਮਾਏ ਕਿਛੇ ਮਧ ਹੋਯਾ, ਚਾਹਾ
ਬਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵੇਰੇ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਾਨ ਹੋਯਾ ਹੋਯਾ ਹੋਯਾ।

ਗੁਰਮਤਿ ਮਤਿ ਅਚਲੁ ਹੈ ਚਲਾਇ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥

ਗੁਰੂ ਮਤਿ ਚਲਿਯੋ ਪੁਰਾਣੇ ਬੁਝੇ ਨਿਝੇ ਹੋਯਾ ਏਵਾਂ ਕੇਹੇ ਮਧ ਚਾਹਾ ਨੂੰ ਵਧ ਕਰਿ
ਪਾਏ ਨਾਏ।

ਭਗਤਾ ਕਾ ਹਰਿ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰੇ ਕਾਰਜੁ ਸੁਹਾਵਾ ਹੋਇ ॥

ਭਗਵਾਨ ਚਾਹਾ ਭਲੇ ਪਾਏ ਅਗਿਆਨ ਅਭਿਯੋ, ਥੀਯੋ ਚਾਹਾਰੇ ਪਥ ਨੇਭਯੋ ਭਯੋ ਚਾਹਾਰੇ
ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਕਾਰਜ ਬੰਦਾ ਹੋਯਾ।

ਝਗੜਾ ਕਰਦਿਆ ਅਨਦਿਨ ਗੁਦਰੈ ਸਬਦਿ ਨ ਕਰੈ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਸਧਿ ਮਤਿ ਕਰਤੈ ਹਿਰਿ ਲਈ ਬੋਲਨਿ ਸਭੁ ਵਿਕਾਰ ॥

ਦਿਤੈ ਕਿਤੈ ਨ ਸੰਤੋਖੀਅਨਿ ਅੰਤਰਿ ਤਿਸਨਾ ਬਹੁਤੁ ਅਗਾਨ ਅੰਧਾਰੁ ॥

ਨਾਨਕ ਮਨਮੁਖਾ ਨਾਲਹੁ ਤੁਟੀਆ ਭਲੀ ਜਿਨਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਪਿਆਰੁ ॥੧॥

॥ ३ ॥

ਤਿਨ ਭਓ ਸੰਸਾ ਕਿਆ ਕਰੇ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਰਿ ਕਰਤਾਰ ॥

ਧਰਿ ਤਿਨ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖਦਾ ਆਪੇ ਰਖਣਹਾਰ ॥

ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਖ ਪਾਇਆ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਨਾਨਕ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸੇਵਿਆ ਆਪੇ ਪਰਖਣਹਾਰੁ ॥੨॥

SGGSonline.com

ਪਉੜੀ ॥

ਪਯੋਗ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਤੇਰਿਆ ਤੂ ਸਭਨਾ ਰਾਸਿ ॥

ਹੇ ਯੋਗੀ! ਏਹੇ ਬਹੁ ਜੀਵ-ਜਨੂੰ ਚੋਰੇ ਫੁੱ ਅਠਠੇ ਏਵਾਂ ਚੁ ਏਹੇ ਬਹੁਯਾ ਪੁੱਝੇ ਅਰੁ।

ਜਿਸ ਨੇ ਤੂ ਦੇਹਿ ਤਿਸੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮਿਲੈ ਕੋਈ ਹੋਰੁ ਸਰੀਕੁ ਨਾਹੀ ਤੁਧੁ ਪਾਸਿ ॥

ਯਾਹਾਨੂ ਚੁ ਨਿਯੋਗ ਧਾਨ ਦੇਯ, ਚਾਹਾਨੂ ਬਹੁ ਕੀਛੇ ਮਿਲਿਆਏ ਏਵਾਂ ਚੋਰੇ' ਬਧਕਸ਼ ਕੋਈਥੇ ਪੁੱਠੇਧੁਖਾ ਨਾਹਾਛੇ।

ਤੂ ਇਕੋ ਦਾਤਾ ਸਭਸ ਦਾ ਹਰਿ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਹੇ ਫੁਰੇ! ਚੋਰੇ' ਪਾਯੋਗੇ ਮੋਰੇ ਪੁਰੰਨਾ ਮੇ ਚੁ ਫੁੱ ਬਹੁ ਜੀਵਯਾ ਏਕ ਧਾਠਾ ਅਰੁ।

ਜਿਸ ਦੀ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸ ਦੀ ਤੂ ਮੰਨਿ ਲੈਹਿ ਸੇ ਜਨੁ ਸਾਬਾਸਿ ॥

ਯਾਹਾਰ ਪੁਰੰਨਾ ਚੋਰੇਛੇ ਯਯ ਲਾਗਿਆਏ, ਚਾਹਾਰ ਪੁਰੰਨਾ ਚੁਮੇ ਮਝੂਰ ਕਰ ਏਵਾਂ ਏਧਰੇ ਯਯ ਵਧ ਯਾਗਯਾਗਾ ਅਚੋਰੇ।

ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਚੇਜੁ ਵਰਤਦਾ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਤੁਧੁ ਪਾਸਿ ॥੨॥

ਹੇ ਬਾਮਨ! ਪੁੱਠੇ ਯਾਗਾਯੋਗੇ ਚੋਰੇ ਫੁੱ ਕੋਰੂਕ ਰਹਿਛੇ, ਜੀਵਰੇ ਧੂਝ ਚੋਰੇ ਫੁੱ ਬਧਮੁਝਯੋਗੇ ਅਛੇ॥੨॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਯਾਗਾ 3 ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੈ ਭਾਵਦੇ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰ ॥

ਬਯਾ ਪਰਮਾਨਾਯਾ ਗੁਰੂਮੁਖਾ ਮਨੁਸ਼ਧ ਵਧੂਛ ਯਯ ਲਾਗਿਆਏ ਏਵਾਂ ਬਧਧਰ ਧਰਕਾਰਯੋਗੇ ਚਾਹਾਨੂ ਬਧਧਕਾਧਾ ਕੁਯਾਯਾਏ।

ਸਾਜਨ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ਹੈ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰ ॥

ਏਧਰੇ ਬਯਯਨਰੇ ਮਨਯੋਗੇ ਆਯਯ ਯਯ ਰਹਿਯਾਏ, ਬੇ ਬਧਕਾ ਗੁਰੂਯਾ ਗਯ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਯਾਏ।

ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਵਸਾਇਆ ਦੁਖੁ ਕਟਿਆ ਚਾਨਣੁ ਕੀਆ ਕਰਤਾਰਿ ॥

ਬੇ ਨਿਯ ਅਯਯਨਯੋਗੇ ਗਯਕੁ ਲਾਪਨ ਕਰਿਯਾਏ, ਯਾਹਾ ਧਾਰਾ ਚਾਹਾਰ ਧੂਝ ਧੂਰ ਬੋਯਾਯਾਏ ਏਵਾਂ ਕਯਾ ਚਾਹਾਰ ਯਯਯੋਗੇ ਯਾਨ ਪੁਕਾਗ ਕਰਿ ਦੇਯਯਾਛੇ।

ਨਾਨਕ ਰਖਣਹਾਰਾ ਰਖਸੀ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਾਰਾ ਧੂਨਿਆਰੇ ਰਯਾਕਾਰਾ ਪਰਮਾਨਾ ਨਿਯ ਕੁਧਾ ਧਾਰਗ ਕਰਿ ਚਾਹਾਰ ਰਯਾ ਕਰਿਯਾਛੇ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਤੀ ੩ ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ ਭੈ ਰਚਿ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾ ਚਾਕਰੀ ਭੈਰੋਰੇ ਰਹਿ ਭੈ ਕਰਿਕਾ ਭਰਿਓ ।

ਜੇਹਾ ਸੇਵੈ ਤੇਹੇ ਹੋਵੈ ਜੇ ਚਲੈ ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ ॥

ਮੇਧ ਨਿਯ ਗੁਰੂਕਾ ਭੈਰੋਰੇ ਚਲਿਯਾਏ, ਬੇ ਬੇਬਾਏ ਭੈ ਭੈਰੋਰੇ, ਮੇਧ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯਾਏ ।

ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪਿ ਹੈ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜੀ ਜਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਯੋ ਭੈ ਬਹੁ ਕੀਛੇ ਏਵਾਂ ਚਾਕਰੀ ਬਿਨਾ ਆਭ ਕੀਛੇ ਆਗੁਨ ਨਾਭੈ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਤੂਹੈ ਜਾਣਦਾ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਨਿਯ ਬਠਿਯਾਏ ਤੂ ਨਿਯੋ ਭੈ ਭਾਗੁ ਏਵਾਂ ਭੈ ਭੈ ਆਭ ਕੇਛੇ ਨਾਭਾਏ ।

ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਹੋਰੁ ਸਰੀਕੁ ਹੋਵੈ ਤਾ ਆਖੀਐ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਤੂਹੈ ਹੋਈ ॥

ਭੈ ਭੈ ਮਾਭਾਨ ਮਧਿ ਆਭ ਕੀਏ ਅਭਭੈ, ਆਮਭ ਕੁਭ, ਕੀਛੁ ਭੈ ਭੈ ਮਾਭਾਨ ਤੂ ਨਿਯੋ ਅਭੁ ।

ਜਿਨਿ ਤੂ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹੋਰੁ ਤਿਸ ਦੀ ਰੀਸ ਕਰੇ ਕਿਆ ਕੋਈ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਮੇਧ ਮਧ ਭੈਰੋਰੇ ਭਗਵਾਨ ਕੀਛੇ, ਚਾਕਰੀ ਬੁਝ ਭੈ ਭਗਵਾਨ ਭੈਰੋਰੇ, ਆਭ ਕੇਛੇ ਚਾਕਰੀ ਬਧਕਸ਼ ਭੈਰੋਰੇ ਪਾਠਿਕ?

ਹਰਿ ਤੁਧੁ ਅਗੈ ਮੰਗਣ ਨੇ ਹਥ ਜੋੜਿ ਖਲੀ ਸਭ ਹੋਈ ॥

ਹੇ ਭਾਗ, ਤੂ ਨਿਯੋ ਭੈ ਭੈਰੋਰੇ ਕੀਛੇ ਭੈਰੋਰੇ ਬਧਕਸ਼ਭਿਯਾਨ ਅਭੁ ਏਵਾਂ ਭੈ ਬਧਕਸ਼ਭਿਯਾਨ ਬਾਭਾ
ਭੁਭਿਯਾ ਭਾਭ ਮੋਭਿ ਮਾਭਿਕਾ ਪਾਭ ਭੈਰੋਰੇ ਭੈਰੋਰੇ ਭੈਰੋਰੇ ।

**ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾਰੁ ਮੈ ਕੋਈ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਈ ਤੁਧੁ ਸਭਸੈ ਨੇ ਦਾਨੁ ਦਿਤਾ ਖੰਡੀ ਵਰਭੰਡੀ ਪਾਤਾਲੀ
ਪੁਰਈ ਸਭ ਲੋਈ ॥੩॥**

ਭੈ ਭੈ ਭਾਭਕਾਰ ਮੋਭਾ ਨਯੋਰੇ ਕੇਛੇ ਨਾਭਾਏ, ਭੈ ਭੈ ਭੈ, ਭੈਭਾਭ, ਪਾਭਾਭ, ਪੁਰ, ਬਹੁ ਭੈਭਾਭ
ਭੈ ਬਹੁ ਭਾਭਕਾਰ ਭਾਭ ਪੁਭਾਭ ਕੀਛੇ ॥੩॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਪਾਲ ਮੁਕਤੀ ੩

ਮਨਿ ਪਰਤੀਤਿ ਨ ਆਈਆ ਸਹਜਿ ਨ ਲਗੇ ਭਾਉ ॥

ਹੇ ਜੀਵ! ਯਦਿ ਚੇਰੇ ਮਨਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਪੁਰਿ ਆਇਆ ਨਾਹਿ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਬੁਝਾਵਿਕ ਅਵਸਥਾਹੇ ਚੁਧੇ
ਚਾਹਾਕੁ ਸੋਝ ਕਰੇ ਨਾਹਿ।

ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ ਨ ਪਾਇਓ ਮਨਹਠਿ ਕਿਆ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥

ਹੁ ਚਕਰ ਬਾਦਕੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਕਰੇ ਨਾਹਿ, ਪੁਰਿ ਜਿਹੇ ਮਨ ਨੇਕ ਪੁਰੁਸ਼ ਮੋਗਾਗਾਨ ਕੀਧਰੇ ਕਰਿਬੁ?

ਨਾਨਕ ਆਇਆ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਜੀਵਰ ਅਗਮਨ ਬਧਨ ਹੋਇਐ, ਏਥੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਨੇ ਬਧਨ
ਰਹਿਐ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਾ 3 ॥

ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਨ ਪਛਾਣੈ ਮੂੜਾ ਅਵਰਾ ਆਖਿ ਦੁਖਾਏ ॥

ਬਿਮੁਕ ਜੀਵ ਨਿਜਕੁ ਨਿਜੇ (ਅਹੰਕਾਰ) ਜਾਣਿਐ ਨਾਹਿ, ਕੀਐ ਅਨਧ ਲੋਕਕੁ ਮਨ ਬਚਨ ਭਾਰਾ ਗੁਣੀ
ਕਰਿਐ।

ਮੁੰਦੈ ਦੀ ਖਸਲਤਿ ਨ ਗਈਆ ਅੰਧੇ ਵਿਛੁੜਿ ਚੇਟਾ ਖਾਏ ॥

ਬਿਮੁਕ ਜੀਵਰ ਮੂਲ ਬੁਝਾਵ ਬਧਨ ਨਾਹਿ ਏਵੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਠਾਰੂ ਬਿਛੋੜ ਹੋਇਐ ਏਥੇ ਬਧਨ ਭੋਗ
ਕਰਿਐ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭੈ ਭੀਨਿ ਨ ਘੜਿਓ ਰਹੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਏ ॥

ਬਛਾ ਗੁਰੁਸ਼ ਭਯ ਭਾਰਾ ਏਥੇ ਨਿਜ ਬੁਝਾਵਕੁ ਬਧਨਾਇ ਬੁਝਾਰ ਕਰੇ ਨਾਹਿ, ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਏਥੇ ਪੁਰੁਸ਼
ਕੋਲਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇਐ।

ਅਨਦਿਨੁ ਸਹਸਾ ਕਦੇ ਨ ਚੁਕੈ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ਗੁਰਿ ਧੰਨ ਚਾਹਾਰ ਬਖੇਸ਼ ਕਰਾਇ ਧੂਰ ਛੂੜਨਾਹੂੰ ਏਵਾਂ ਬਧਗੁਰੂਯੋ ਸ਼ਯੋ ਬਿਨਾ ਧੂੜਯੋ ਯਾਏ ਨਾਹੂੰ।

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਅੰਤਰਿ ਸਬਲਾ ਨਿਤ ਧੰਧਾ ਕਰਤ ਵਿਹਾਏ ॥

ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਅੰਤਰਿ ਪੁਰਖੁ ਬਿਕਾਰ ਰਹਿਯਾਏ ਏਵਾਂ ਚਾਹਾਰ ਆਲ੍ਹ ਨਿਰਧ ਧਾੰਬਾਰਿਕ ਕਾਮਧੰਧ ਕਰਿ ਅਭਿਵਾਹਿਤ ਹੋਯਾਏ।

ਚਰਣ ਕਰ ਦੇਖਤ ਸੁਣਿ ਥਕੇ ਦਿਹ ਮੁਕੇ ਨੇੜੈ ਆਏ ॥

ਚਾਹਾਰ ਛਾਤ, ਨੇਨਕੁ (ਦੇਖੁ ਦੇਖੁ) ਚਟਾ ਕਾਨ (ਗੁਣੀ ਗੁਣੀ) ਧਰਿ ਯਾਯੋ, ਚਾਹਾਰ ਯਾਧਨਰ ਧੰਨ ਬਧਾਧੁ ਹੋਯੋ ਯਾਯੋ ਏਵਾਂ ਮੁਖੁ ਨਿਕਰ ਹੋਯੋ ਯਾਯੋ।

ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਨ ਲਗੈ ਮੀਠਾ ਜਿਤੁ ਨਾਮਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਏ ॥

ਚਾਹਾਰੁ ਪਰਮਾਨੁਯੋ ਬਯਾ ਨਾਮ ਮਿਠਾ ਲਾਗੈ ਨਾਹੂੰ, ਮੇਯੋ ਨਾਮਰੇ ਨਵਨਿਖੁ ਪੁਰਖੁ ਹੋਯਾਏ।

ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਮਰੈ ਫੁਨਿ ਜੀਵੈ ਤਾਂ ਮੇਖੰਤਰੁ ਪਾਏ ॥

ਮਰਿ ਬੇਯੋ ਯਾਧਿਤ ਅਧਰੁਰੇ ਨਿਯੋ ਅਧਰੁਰੁ ਨਯੋ ਕਰਿ ਧੰਧ ਏਵਾਂ ਨਿਯੋ ਬਯੋਯੋ ਯਾਧਿਤ ਯਾਧਨਰ ਬਿਯੋਯੋ, ਚਾਹਾਰੁਰੇ ਬੇਯੋ ਮੋਯੋ ਪੁਰਖੁ ਕਰਿਯੋ।

ਧੁਰਿ ਕਰਮੁ ਨ ਪਾਇਓ ਪਰਾਣੀ ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ ਕਿਆ ਪਾਏ ॥

ਮਰਿ ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖੁ ਕੁਯੋ ਪੁਰਖੁ ਹੋਯੋ, ਚਾਹਾਰੁਰੇ ਕੁਯੋ ਬਿਨਾ ਬੇਯੋ ਕੁਯੋ ਕਰਿ ਪਾਧਿਯੋ?

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਮਾਲਿ ਤੂ ਮੂੜੇ ਗਤਿ ਮਤਿ ਸਬਦੇ ਪਾਏ ॥

ਹੋ ਬਿਯੋਯੋ ਯਾਧ! ਤੂ ਗੁਰੂਯੋ ਸ਼ਯੋ ਮਨਰੇ ਚਿਯੋ ਕਰ, ਏਯੋ ਧੁਰਾ ਚੋਯੋ ਮੋਯੋ ਏਵਾਂ ਬੁਯੋਯੋ ਪੁਰਖੁ ਹੋਯੋ।

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਦ ਹੀ ਪਾਏ ਜਾਂ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮਰਿ ਯਾਧ ਨਿਯੋ ਅਯੋਧਨਰੁ ਅਯੋਯੋ ਧੂਰ ਕਰਿਯੋ, ਚਾਹਾਰੁਰੇ ਬੇਯੋਯੋ ਬਯੋਯੋ ਬਯੋ ਪੁਰਖੁ ਹੋਯੋ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਜਿਸ ਦੇ ਚਿਤਿ ਵਸਿਆ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤਿਸ ਨੇ ਕਿਉ ਅੰਦੇਸਾ ਕਿਸੈ ਗਲੈ ਦਾ ਲੋੜੀਐ ॥

ਯਾਯੋ ਚਿਯੋ ਮੋਯੋ ਬੁਯੋਯੋ ਕਰਿਯੋ, ਬੇਯੋ ਯੋਯੋ ਯਾਯੋ ਚਿਯੋ ਕਰਿਯੋ ਯਯੋਯੋ ਧੂਯੋ।

ਹਰਿ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸਭਨਾ ਗਲਾ ਕਾ ਤਿਸ ਨੇ ਧਿਆਇਦਿਆ ਕਿਵ ਨਿਮਖ ਘੜੀ ਮੁਹੁ ਮੇੜੀਐ ॥
ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਖਸ਼ਿ ਪਦਾਰਥੁ ਬੁਝਾਵਾਓ ਅਚਰਿ, ਚਾਹਾਯਾ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਵਾਰੇ ਆਮੇ ਕਾਇੰਕੀ ਮੁਖੰ
ਮੋਊਛੁ?

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਤਿਸ ਨੇ ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਹੋਏ ਨਿਤ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਜਾਇ ਬਹੀਐ
ਮੁਹੁ ਜੋੜੀਐ ॥

ਮੇ ਕੇਹੀ ਭਗਵਾਨਯਾ ਖਾਨ ਕਰਿਛੀ, ਚਾਹਾਰ ਬਰ ਕਲਪਾਗ ਹੋਯਾਛੀ, ਏਤ੍ਰਪਾਯੰ ਆਮੇ ਨਿਭਯ ਬਛਕਾ
ਬਯਾਰੇ ਬਧਿਲਿਭ ਹੋਵਾ ਭਰਿਭ ਭਯਾ ਭਗਵਾਨਯਾ ਗੁਣਬੂਭਿ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਭ।

ਸਭਿ ਦੁਖ ਭੁਖ ਰੋਗ ਗਏ ਹਰਿ ਸੇਵਕ ਕੇ ਸਭਿ ਜਨ ਕੇ ਬੰਧਨ ਤੋੜੀਐ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯਾ ਬੇਵਕਰ ਬਾਰਾ ਦੂਝਾ ਏਵੰ ਰੋਗਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਛੀ ਏਵੰ ਚਾਹਾਰ ਬਰੁ ਕਯਨ ਕਰਿ
ਮਾਯਾਛੀ।

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹੋਆ ਹਰਿ ਭਗਤੁ ਹਰਿ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੈ ਮੁਹਿ ਡਿਠੈ ਜਗਤੁ ਤਰਿਆ ਸਭੁ ਲੋੜੀਐ
॥੪॥

ਹਰਿਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਯੁ ਹੋਂ ਹਰਿਯਾ ਭਯੁ ਕਰਿਯਾਯਾ ਭਯਾ ਹਰਿਯਾ ਭਯੁਰ ਦਰਿਨ ਮਾਭੇ ਹੋਂ ਬੰਧੁਰੁ ਭਗਤ ਪਾਰ
ਹੋਯਾਯਾਯਾ ਏਵੰ ਬਰੁ ਕਰਿਯਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ॥੪॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਕ ਮਃ ੩ ॥

ਸਾ ਰਸਨਾ ਜਲਿ ਜਾਉ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕਾ ਸੁਆਉ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਬੇ ਭਿਯੁ ਭਲਿ ਯਾਯਾ ਯਿਯਾ ਹਰਿ ਨਾਮਰ ਬਾਧ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਨਾਹੀਂ।

ਨਾਨਕ ਰਸਨਾ ਸਬਦਿ ਰਸਾਇ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬੇਹੀ ਭਿਯੁ ਹਰਿਯਾ ਨਾਮਰ ਬਾਧਰ ਆਨਯਾ ਨੇਯਾਯਾਯਾ, ਯਿਯਾ ਮਨਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯਾ
ਸ਼੍ਰਾਪਨ ਕਰਿਯਾਯਾ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮਃ ੩ ॥

ਸਾ ਰਸਨਾ ਜਲਿ ਜਾਉ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥

ਬੇਹੀ ਭਿਯੁ ਭਲਿਯਾਯਾ, ਯਿਯਾ ਹਰਿਯਾ ਨਾਮ ਭੁਲਿ ਯਾਯਾਯਾ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਜਪੈ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰਿਆ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਗੁਰਮੁਖੀਯਾ ਭਿਯੁ ਹਰਿਯਾ ਨਾਮ ਭਯੁ ਕਰਿਯਾਯਾ ਏਵੰ ਹਰਿਯਾ ਨਾਮ ਬਹਿਭ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾਯਾ
॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਯੋਗ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਠਾਕੁਰੁ ਸੇਵਕੁ ਭਗਤੁ ਹਰਿ ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਿਯੋਗ ਹੋਇ ਨਿਯੋਗ, ਬੇਵਕ ਭਯਾ ਭਯਾ ਅਠਾਠਿ ਏਵਾ ਨਿਯੋਗ ਹੋਇ ਬਹੁ ਕੀਠਿ ਕਰਿਯਾਠਿ ਓ ਜੀਵਕਾ
ਭਾਰਾ ਕਰਾਯਾ ਯਾਯਾਠਿ।

ਹਰਿ ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਵਿਗਸੈ ਆਪੇ ਜਿਤੁ ਭਾਵੈ ਤਿਤੁ ਲਾਏ ॥

ਬੇ ਨਿਯੋਗ ਹੋਇ ਦੇਵਕੁਯਾਠਿ ਓ ਨਿਯੋਗ ਹੋਇ ਪੁਸਤਕੁ ਹੋਯਾਯਾਠਿ, ਭਾਵਾਯਾ ਮੋਹਿਯੋ ਭਯਾ ਲਾਗਿਯਾਏ, ਬੇ
ਜੀਵਕੁ ਬੇਪਰਿਯੋ ਲਗਾਯਾ ਯਾਯਾਠਿ।

ਹਰਿ ਇਕਨਾ ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ ਆਪੇ ਹਰਿ ਇਕਨਾ ਉਝੜਿ ਪਾਏ ॥

ਕੀਠਿ ਜੀਵਕੁ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਇ ਬਠਮਾਰੀ ਪੁਸਤਕੁ ਕਰਿਯਾਠਿ ਏਵਾ ਕੀਠਿ ਜੀਵਕੁ ਭਯਾਨਕ ਕੂਪਯੋ ਪੁਸਤਕੁ
ਕਰਿਯਾਠਿ।

ਹਰਿ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਤਪਾਵਸੁ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਚਲਤ ਸਬਾਏ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਯਾ ਮਾਨਿਕ ਅਠਾਠਿ ਭਯਾ ਭਾਵਾਯਾ ਨਪਾਯਾ ਮਥ ਬਯਾ ਅਠਾਠਿ, ਬੇ ਨਿਯੋਗ ਕੀਠਿਯੋ ਰਚਨਾ ਕਰਿ
ਦੇਵਕੁਯਾਠਿ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਕਹੈ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥੫॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਨਾਨਕ ਭਾਵਾਯਾ ਮਹਿਮਾ ਗਾਯਾ ਕਰਿਯਾਠਿ। ॥5॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਪਾਲ ਮਹਿਮਾ 3 ॥

ਦਰਵੇਸੀ ਕੇ ਜਾਣਸੀ ਵਿਰਲਾ ਕੇ ਦਰਵੇਸੁ ॥

ਕੇਹੁ ਕੋਰਕ ਭਯਾਗੀ ਹੋਇ ਭਯਾਗੀ ਮਹਿਮਾ ਲਾਗਿਯਾਏ।

ਜੇ ਘਰਿ ਘਰਿ ਹੰਢੈ ਮੰਗਦਾ ਧਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਧਿਗੁ ਵੇਸੁ ॥

ਮਹਿਮਾ ਧਿਗੁ ਕਰਿ ਕੇਹੁ ਘਰਕੁ ਘਰ ਮਾਯਾ ਕਾਯਾ ਭਯਾ ਮਾਗਿਯਾਏ, ਭਾਵਾਯੋਯੋ ਭਾਵਾਯੋ ਕੋਰਕ ਓ
ਜੀਵਨਕੁ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਠਾਠਿ।

ਜੇ ਆਸਾ ਅੰਦੇਸਾ ਤਜਿ ਰਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਿਖਿਆ ਨਾਉ ॥

ਮਹਿਮਾ ਬੇ ਆਸਾ ਏਵਾ ਚਿਤਾਕੁ ਲਾਧਿ ਦੇਯਾਯਾਏ ਓ ਗੁਰਮੁਖੀ ਕਰਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮਕ ਭਯਾ ਮਾਗਿਯਾਏ,
ਭਾਵਾਯੋਯੋ

ਤਿਸ ਕੇ ਚਰਨ ਪਖਾਲੀਅਹਿ ਨਾਨਕ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥੧॥

ਆਮੋ ਭਾਵਾਯੋ ਰਚਨਾ ਲੇਖਕਾ ਭਯੋਭ, ਹੋ ਨਾਨਕ! ਆਮੋ ਭਾਵਾ ਪੁਰਿ ਬਸਿਯੋਭ ਅਰੁ ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਾਮ 3 ॥

ਨਾਨਕ ਤਰਵਰੁ ਏਕੁ ਫਲੁ ਦੁਇ ਪੰਖੇਰੁ ਆਹਿ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹੇ ਦੂਨੀਆਂ ਏਕੇ ਏਹੇ ਕੁਝ ਅਰਥ, ਮੇਯਥ੍ਹਰੇ ਮੋਹ-ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਫਲ ਲਾਗੇ, ਏਹੇ ਕੁਝ ਰੂਪ ਰੂਪੀ ਭਾਵ ਮਨੁਸ਼ੀ ਪਸ਼ੀ ਬਥੇਛੇ,

ਆਵਤ ਜਾਤ ਨ ਦੀਸਹੀ ਨਾ ਪਰ ਪੰਖੀ ਤਾਹਿ ॥

ਮਾਯਾ ਪਰ ਮਖ ਨਾਹੀ, ਆਯ ਮਿਥਾ ਆਇਥਾ ਬਸ ਨਯਕੁ ਆਇ ਨਾਹੀ।

ਬਹੁ ਰੰਗੀ ਰਸ ਭੋਗਿਆ ਸਬਦਿ ਰਹੈ ਨਿਰਬਾਣੁ ॥

ਮਨੁਸ਼ੀ ਬਹੁਰਯਾ ਰਬ ਭੋਗ ਕਰਿਆ, ਕਿਛੁ ਰੂਪ ਰੂਪੀ ਥਾਵੇ ਨਿਰੰਦੁ ਰਹਿਆ।

ਹਰਿ ਰਸਿ ਫਲਿ ਰਾਤੇ ਨਾਨਕਾ ਕਰਮਿ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਾਯਾ ਲਾਗੇ ਪੁਰਖੁ ਭਾਰਾ ਬਥਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਲਾਗੇ, ਏਹੇ ਰਹਿਯਾ ਨਾਮ ਰਬ ਰੂਪੀ ਫਲੇ ਲਾਗੇ ਰਹਿਆ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਆਪੇ ਧਰਤੀ ਆਪੇ ਹੈ ਰਾਹਕੁ ਆਪਿ ਜੰਮਾਇ ਪੀਸਾਵੈ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਯੇ ਹੂੰ ਭੂਲ ਏਵਾਂ ਨਿਯੇ ਹੂੰ ਬੇਹੁ ਭੂਲੇ ਕੁਝ ਕਰੁਣਾ ਕੁਝ ਅਰਥ, ਏਹੇ ਨਿਯੇ ਥਾਵੇ ਭਾਵਨ ਕਰੇ ਨਿਯੇ ਹੂੰ ਪੈਥਿਆ।

ਆਪਿ ਪਕਾਵੈ ਆਪਿ ਭਾਂਡੇ ਦੇਇ ਪਰੇਸੈ ਆਪੇ ਹੀ ਬਹਿ ਖਾਵੈ ॥

ਏਹੇ ਨਿਯੇ ਰੋਮੇਸ਼ ਕਰੇ, ਨਿਯੇ ਹੂੰ ਬਾਬਨੇ ਪਰੇਸੇ ਏਵਾਂ ਨਿਯੇ ਹੂੰ ਬੇਥੇ ਭੋਜਨ ਕਰੇ।

ਆਪੇ ਜਲੁ ਆਪੇ ਦੇ ਛਿੰਗਾ ਆਪੇ ਚੁਲੀ ਭਰਾਵੈ ॥

ਬੇਜੇ ਨੇਜੇ ਹੂੰ ਯਜ ਅਠਛੇ, ਬੇਜੇ ਨੇਜੇ ਹੂੰ ਪਾਠਿ ਕੂਲਿ ਕਰਛੇ ਓ ਬੇਜੇ ਨੇਜੇ ਹੂੰ ਬਰੂ ਕਰਛੇ।

ਆਪੇ ਸੰਗਤਿ ਸਦਿ ਬਹਾਲੈ ਆਪੇ ਵਿਦਾ ਕਰਾਵੈ ॥

ਬੇਜੇ ਨੇਜੇ ਹੂੰ ਮਛਲਾਕੂ ਆਮਛੁਗ ਕਰਿ ਕੋਰਾਯਮਾਨ ਝੂਅਛੇ ਆਯ ਬੇਜੇ ਨੇਜੇ ਹੂੰ ਚਾਝਾਕੂ ਕੋਰਾ ਕਰਛੇ।

ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਰਪਾਲੁ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਆਪੇ ਤਿਸ ਨੇ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਵੈ ॥੬॥

ਮੇਯੋਯੋ ਯਾਥੇ ਯਧਰੇ ਪਰਮਾਮ੍ਰਾ ਨੇਜੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਯਾਯਾਛੇ, ਚਾਝਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨੇਜੇ ਝੂਕ੍ਰਿਪਾ ਮਨਾਯ ਆਯਾਛੇ
॥੬॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਝਲਾ 3 ॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਸਭਿ ਬੰਧਨਾ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਸਨਬੰਧੁ ॥

ਬਰੂ ਕਰਮ-ਪਰਮ ਬੰਧਨ ਹੂੰ ਅਠੇ, ਕਾਰਯ ਚਾਝਾਰ ਬੰਧਨ ਪਾਪ-ਪ੍ਰਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਯਾਛੇ।

ਮਮਤਾ ਮੋਹੁ ਸੁ ਬੰਧਨਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰੁ ਸੁ ਧੰਧੁ ॥

ਮਮਤਾ ਅਥਾ ਮੋਹਾ ਮਧ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਅਠੇ ਚਾਝਾ ਪੁਤ੍ਰ ਓ ਪ੍ਰਯਾਨੇ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਕਰਿਯਾ ਕਾਰਯ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ
ਪਕਾਯ ਆਯ।

ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਜੇਵਰੀ ਮਾਇਆ ਕਾ ਸਨਬੰਧੁ ॥

ਮੇਯੋਯੋ ਦੇਖੁਲੇ ਮਧ ਬੇਯਾਧੇ ਬਾਧਾਰਿਕ ਮੋਹਾਰ ਬੰਧਨ ਚਾਝਾ ਦੇਖਾ ਯਾਯਾਛੇ।

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਵਰਤਣਿ ਵਰਤੈ ਅੰਧੁ ॥੧॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਅਥ ਬਯਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਯਾਨਯਾਨ ਧੂਨਿਆ ਮਾਯਾਰ ਅਥ ਕਾਧਾਰਚਰੇ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਅਠੇ ॥1॥

ਮਃ ੪ ॥

ਮਝਲਾ 4 ॥

ਅੰਧੇ ਚਾਨਣੁ ਤਾ ਥੀਐ ਜਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਰਜਾਇ ॥

ਯਾਨਚਰੇ ਅਥ ਯਾਥਾ ਬੇਯਾਧੇ ਯਾਨ ਪ੍ਰਾਧੁ ਹੋਯਾਯਾਥਾ, ਮਧਿ ਪਰਮਾਮ੍ਰਾਯ ਯਯਚਰੇ ਬਯਾ ਗੁਰੂ
ਮਿਲਿਯਾਛੇ।

ਬੰਧਨ ਤੇੜੈ ਸਚਿ ਵਸੈ ਅਗਿਆਨੁ ਅਧੇਰਾ ਜਾਇ ॥

ਬੇ ਗੁਰੂਯਾ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਯਥਾ ਬੰਧਨਕੂ ਕਾਰਿ ਦੇਯਾਯਾਥਾ ਅਥ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਕਾਧ ਕਰਿਯਾਥਾ, ਯਾਝਾ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਚਾਝਾਰ ਅਯਾਨਚਾਰ ਅਥਕਾਰ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾਥਾ।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੇਖੈ ਤਿਸੈ ਕਾ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਨੁ ਸਾਜਿ ॥

ਮੇਯੁ ਪਰਮਾਨੁ। ਚਰਮੁ ਧ੍ਰੁਵੁ ਕਰਿਛੁ, ਸੇ ਚਾਹਾਰੁ ਬਹੁ ਕਰਿਛੁ ਦੇਖੁਆਉ।

ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਕਰਤਾਰ ਕੀ ਕਰਤਾ ਰਾਖੈ ਲਾਜ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰ ਮੇ ਸੇ ਕਰਮਿ ਚਰਮਿ ਹੋ ਅਛੁ ਏਵਾ ਕਰਮਿ-ਪੁਰੁ ਹੋ ਚਾਹਾਰੁ ਮਾਨ-ਪੁਰਿਛੁ ਰਖੁਛੁ
॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਜਦਹੁ ਆਪੇ ਥਾਟੁ ਕੀਆ ਬਹਿ ਕਰਤੈ ਤਦਹੁ ਪੁਛਿ ਨ ਸੇਵਕੁ ਬੀਆ ॥

ਮੇਵੇ ਕਰਮਿ-ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਰਾਜਮਾਨੁ ਹੋਇ ਧ੍ਰੁਵੁ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁ, ਸੇਵਕੇਵੇਲੇ ਸੇ ਆਉ ਕੀਠਿ
ਸੇਵਕੁ ਬਹਿਤ ਏਵਾ ਵਿਸਮਯੇ ਵਿਚਾਰੁ ਵਿਸਰਿ ਕਰਿਨਪੁਰੇ।

ਤਦਹੁ ਕਿਆ ਕੇ ਲੇਵੈ ਕਿਆ ਕੇ ਦੇਵੈ ਜਾਂ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕੀਆ ॥

ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਕੇ ਕਰਮਿ ਨੇਕ ਪਾਰਿਵ ਆਉ ਕੇ ਕਰਮਿ ਦੇਵੇ ਪਾਰਿਵ, ਮੇਵੇਵੇਲੇ ਸੇ ਨਿਯੁ ਭਲਿ
ਆਉ ਕਾਹਾਨੁ ਵਨਾਇ ਨਾਹਉ।

ਫਿਰਿ ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ਕਰਤੈ ਦਾਨੁ ਸਭਨਾ ਕਉ ਦੀਆ ॥

ਪੂਰਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਜਗਤੁ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਬਹੁ ਯਾਵਨੁ ਦਾਨੁ ਕਰਿਯਾਉ।

ਆਪੇ ਸੇਵ ਬਣਾਈਅਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ ॥

ਸੇ ਨਿਯੇ ਹੋ ਗੁਰਮੁਖੁ ਭਾਗੁ ਆਪਨੁ ਨਿਯੁ ਸੇਵਾ ਭਯੋਲੇ ਲਗਾਇ ਆਉ ਆਉ ਸੇ ਨਿਯੇ ਹੋ ਨਾਮਾਨੁ
ਪਾਨੁ ਕਰਿਛੁ।

ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਕਾਰੁ ਹੈ ਆਪੇ ਆਪੇ ਕਰੈ ਸੁ ਬੀਆ ॥੭॥

ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਪਰਮਾਨੁ। ਨਿਯੇ ਹੋ ਜਗਤੁ ਨਿਯੁ ਪੁਕਾਰੁ ਕਰਿਛੁ, ਯਾਹਾ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰੁ, ਧ੍ਰੁਵੁ
ਚਾਹਾ ਹੋਇਆ ॥੭॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਪਾਲ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵਹਿ ਸਦ ਸਾਚਾ ਅਨਦਿਨੁ ਸਹਜਿ ਪਿਆਰਿ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਸੇਵਾ ਸਦਾ ਪਰਮਾਨੁ ਭਯੋਲਾ ਕਰਿਯਾ ਆਉ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿ ਭਾਵੇ ਚਾਹਾਨੁ ਪ੍ਰੇਮ
ਕਰਿਯਾ

ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਗਾਵਹਿ ਗੁਣ ਸਾਚੇ ਅਰਧਿ ਉਰਧਿ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥

ਬੇਬ ਬਠਾਬਰੂਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਯੋਗਗਾਨ ਬਧਾ ਕਰਿਯਾਏ ਅਯ ਪ੍ਰਭੂ-ਆਕਾਸ਼ਰੇ ਬਰ੍ਹ ਵਧਾਪਕ
ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਯੋਗ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਧਾਰਿਯਾ ਕਰਿਯਾਏ।

ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਵਸਿਆ ਧੁਰਿ ਕਰਮੁ ਲਿਖਿਆ ਕਰਤਾਰਿ ॥

ਕਰਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋ ਚਾਹਾਯੋ ਯੋਗਰੇ ਅਪਰਿ ਲੋਕਸ਼੍ਰੇਣੀ ਯੋਗ ਚਾਹਾਯੋ ਅਯੋਗਰੇ ਪ੍ਰਿਯਯੋਗ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋ
ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ ਆਪੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਯੋਗ ਹੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਿਯਾ ਕਰਿ ਚਾਹਾਯੋ ਨਿਯੋਗ ਬਾਧਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯੋ ਯਾਯਾਏ ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਤੀ 3 ॥

ਕਹਿਐ ਕਥਿਐ ਨ ਪਾਈਐ ਅਨਦਿਨੁ ਰਹੈ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥

ਕਥਨ ਕਰਿਯਾ ਅਵਾ ਵਰ੍ਹਨਾ ਧਾਰਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਯਾਯੋ, ਚਾਹਾਯੋ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪਾਯੋ ਆਯੋ ਰਾਏ ਧਿਨ
ਚਾਹਾਯੋ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯਾ ਯੋਗਯੋ।

ਵਿਣੁ ਕਰਮੈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਭਉਕਿ ਮੁਏ ਬਿਲਲਾਇ ॥

ਯੋਗ ਧਿਨਾ ਬੇਬ ਕਾਹਾਯੋ ਮਧ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਯਾਯੋ ਅਵਾ ਪ੍ਰਭੂ ਯੋਗ ਵਧਿਯੋ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਿਲਾਪ ਕਰਿ
ਮਰਿਯਾਏ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਭਿਜੈ ਆਪਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਯੋਗ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਣ ਧਾਰਾ ਯੋਗ-ਮਨ ਆਯੋ ਹੋਯਾਯੋ, ਬੇਬਯੋਗ ਬੇਬ ਨਿਯੋਗ ਹੋ ਆਯੋਗ ਕਰਿ
ਮਨਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿ ਨਿਯੋਗਯੋ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਈਐ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੋਗ ਪਰਮਾਤਮਾ ਧਰਮ-ਭੂਯੋ ਧਾਰਾ, ਚਾਹਾਯੋਗ ਬੇਬ ਯੋਗ ਬਹਿਯੋ ਮਿਲਨ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯੋ
ਬੇਬ ਨਿਯੋਗ ਹੋ ਚਾਹਾਯੋ ਨਿਯੋਗ ਬਾਧਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਿਯਾਏ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਆਪੇ ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਸਭਿ ਸਾਸਤ ਆਪਿ ਕਥੈ ਆਪਿ ਭੀਜੈ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਵੇਦ, ਪ੍ਰਯੋਗ ਯੋਗ ਬਹੁ ਗੁਣਰੇ ਰਚਿਯਾਏ ਅਯੋਗ, ਬੇਬ ਨਿਯੋਗ ਹੋ ਚਾਹਾਯੋ ਕਥਨ
ਕਰਿਯਾਏ ਆਯੋਗ ਬੇਬ ਨਿਯੋਗ ਹੋ ਗੁਣ ਪ੍ਰਬਧ ਹੋਯਾਏ।

ਆਪੇ ਹੀ ਬਹਿ ਪੂਜੇ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਪਰਪੰਚੁ ਕਰੀਜੈ ॥

ਬੇਬਾਸ਼ਾ ਹੋ ਕੇ ਬਿਭੇ ਭਗਵਾਨਾ ਕਰਿਆਉ ਆਪਿ ਬੇਬਾਸ਼ਾ ਹੋ ਬੰਬਾਫ਼ ਰਚਨਾ ਕਰੇ ਚਾਹਾਰ ਪੁਬਾਰ ਕਰਿਆਉ।

ਆਪਿ ਪਰਵਿਰਤਿ ਆਪਿ ਨਿਰਵਿਰਤੀ ਆਪੇ ਅਕਥੁ ਕਥੀਜੈ ॥

ਬੇਬਾਸ਼ਾ ਹੋ ਜਗਤਰ ਕਾਮੀਪਰੇ ਬਥੀਐ ਅਥੀਐ ਆਪਿ ਬੇਬਾਸ਼ਾ ਹੋ ਬੇਬਾਸ਼ਾ ਨਿਰਵਿਰਤੀ ਮਖ ਰਹਿਐ, ਬੇਬਾਸ਼ਾ ਹੋ ਅਵਰੁਨਾਮਾ ਕਰੀਐ।

ਆਪੇ ਪੁੰਨੁ ਸਭੁ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਆਪਿ ਅਲਿਪਤੁ ਵਰਤੀਜੈ ॥

ਬੇਬਾਸ਼ਾ ਹੋ ਪੂਰੀਐ ਅਥੀਐ ਆਪਿ ਬੇਬਾਸ਼ਾ ਹੋ ਨਿਰਵਿਰਤੀ ਕਰਾਏ ਆਪਿ, ਬੇਬਾਸ਼ਾ ਹੋ ਨਿਰਵਿਰਤੀ ਰਹਿ ਬਿਰਚੀਐ ਕਰਿਆਉ।

ਆਪੇ ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਦੇਵੈ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਬਖਸ ਕਰੀਜੈ ॥੮॥

ਬੇਬਾਸ਼ਾ ਹੋ ਦੁਨੀਆ ਕੁ ਦੁਖੀਐ ਭਾਗਿ ਬੁਧਿ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਆਉ ਆਪਿ ਬੇਬਾਸ਼ਾ ਹੋ ਬਖਸ ਭਾਗਿ ਕਰਿਆਉ ॥੮॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਾਯਾ ੩ ॥

ਸੇਖਾ ਅੰਦਰਹੁ ਜੋਰੁ ਛਡਿ ਤੂ ਭਉ ਕਰਿ ਝਲੁ ਗਵਾਇ ॥

ਹੇ ਗੋਲਾ! ਤੂ ਨਿਰਵਿਰਤੀਐ ਭਉ ਭਾਗਿ ਕਰ ਭਾਗਿ ਨਿਰਵਿਰਤੀਐ ਭਉ ਕਰਿ ਗੁਰੂ-ਭਾਗਿ ਨਿਰਵਿਰਤੀਐ ਕਰ।

ਗੁਰ ਕੈ ਭੈ ਕੇਤੇ ਨਿਸਤਰੇ ਭੈ ਵਿਚਿ ਨਿਰਭਉ ਪਾਇ ॥

ਅਨੇਕ ਮਨੁਖੀ ਗੁਰੂਐ ਭਾਗਿ ਨਿਰਵਿਰਤੀਐ ਪੁਰਾਨ ਬਾਧੀਐ ਭਾਗਿ ਗੁਰੂ ਭਾਗਿ ਨਿਰਵਿਰਤੀਐ ਪੁਰਾਨ ਬਾਧੀਐ।

ਮਨੁ ਕਠੋਰੁ ਸਬਦਿ ਭੇਦਿ ਤੂੰ ਸਾਂਤਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਤੂ ਨਿਰਵਿਰਤੀਐ ਮਨੁ ਕੁਰੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਭਾਗਿ ਕਰ, ਆਪਿਐ ਭਾਗਿ ਭਾਗਿ ਮਨੁ ਕਰੇ ਗੁਰੂ ਨਿਰਵਿਰਤੀਐ ਕਰ।

ਸਾਂਤੀ ਵਿਚਿ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਸਾ ਖਸਮੁ ਪਾਏ ਥਾਇ ॥

ਗੁਰੂਐ ਕਰਾਏਐ ਭਾਗਿ ਭਾਗਿ ਕਰਾਏਐ ਭਾਗਿ ਕਰਾਏਐ ਭਾਗਿ ਕਰਾਏਐ।

ਨਾਨਕ ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਪੁਛਹੁ ਗਿਆਨੀ ਜਾਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕਾਮੀਐ ਭਾਗਿ ਭਾਗਿ ਕਰਾਏਐ ਭਾਗਿ ਕਰਾਏਐ ਭਾਗਿ ਕਰਾਏਐ ਭਾਗਿ ਕਰਾਏਐ ਭਾਗਿ ਕਰਾਏਐ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥
ਗੁਣਗ ੩ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਹੈ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥

ਬੇਬੁਝਾਚਾਰੀ ਮਨੁਸ਼ਖ ਮਾਯਾਹਰੇ ਮੋਹਾਹਰੇ ਲਾਜ ਥਾਵ, ਮੋਹਯੋਂ ਕਾਰਣਰੂ ਬੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਾਨਰੇ ਪ੍ਰੇਮ
ਲਗਾਵ ਨਾਹੀਂ।

ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ ਕੂੜੁ ਸੰਗੁਹੈ ਕੂੜੁ ਕਰੇ ਆਹਾਰੁ ॥

ਬੇ ਮਿਥਾਯਾ ਹੋਂ ਅਯੋਜਨ ਕਰਿਥਾਵ ਭਥਾ ਮਿਥਾਯਾ ਹੋਂ ਨਿਯੋਜਨ ਕਰਿਥਾਵ ਥਾਵ।

ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਧਨੁ ਸੰਚਿ ਮਰਹਿ ਅੰਤੇ ਹੋਇ ਸਭੁ ਛਾਰੁ ॥

ਬੇ ਬਿਬਾਭ ਮਾਯਾ ਧਨਕੂ ਬਝਲ ਕਰਿ ਪੁਗ ਭਧਾਗ ਕਰਿਥਾਵ ਆਭ ਸ਼ੇਖਰੇ ਭਝ ਹੋਯਾਯਾਵ।

ਕਰਮ ਧਰਮ ਸੁਚ ਸੰਜਮ ਕਰਹਿ ਅੰਤਰਿ ਲੇਭੁ ਵਿਕਾਰੁ ॥

ਬੇ ਆਭਯੋਰ ਬਹਕਾਰੇ ਕਰਮ-ਧਰਮ, ਪਵਿਤ੍ਰਭਾ ਭਥਾ ਆਤਮ-ਬੰਧਨ ਕਾਰਯ ਕਰਿਥਾਵ, ਕਿਛੁ ਭਾਯਾਰ
ਮਨਰੇ ਲੋਭ ਭਥਾ ਵਿਕਾਰ ਮਹਾਭੂਖ ਰਹਿਥਾਵ।

ਨਾਨਕ ਜਿ ਮਨਮੁਖੁ ਕਮਾਵੈ ਸੁ ਥਾਇ ਨਾ ਪਵੈ ਦਰਗਹਿ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥੨॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਯਾਯਾਕਿਛੀ ਮਖ ਬੇਬੁਝਾਚਾਰੀ ਮਨੁਸ਼ਖ ਕਰਿਥਾਵ, ਭਾਯਾ ਬਾਕੁਭ ਹੁੰਦਾਹੋਂ ਐਵਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ
ਧਰਮਾਰੇ ਨਾਗ ਹੋਯਾਯਾਵ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਆਪੇ ਖਾਣੀ ਆਪੇ ਬਾਣੀ ਆਪੇ ਖੰਡ ਵਰਭੰਡ ਕਰੇ ॥

ਹੇ ਯੋਗੀ! ਤੂੰ ਨਿਯੋਜਨ ਹੋਂ ਤੂੰ ਨਿਯੋਜਨ ਹੋਂ ਚਾਰਿ ਯੋਧੇਯੋਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਤ੍ਰ, ਨਿਯੋਜਨ ਹੋਂ ਬਾਗੀ ਆਭ ਨਿਯੋਜਨ ਹੋਂ ਯੋਧੇ-
ਬ੍ਰਹਮਾਯੋਰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁ।

ਆਪਿ ਸਮੁੰਦੁ ਆਪਿ ਹੈ ਸਾਗਰੁ ਆਪੇ ਹੀ ਵਿਚਿ ਰਤਨ ਧਰੇ ॥

ਤੂੰ ਨਿਯੋਜਨ ਹੋਂ ਬੰਧੁਭ ਐਵਾਂ ਨਿਯੋਜਨ ਹੋਂ ਬਾਗਰ ਭਥਾ ਨਿਯੋਜਨ ਹੋਂ ਬੇਥਰੇ ਯੋਗੀ-ਮੋਹਿ ਰਹੁ ਰਹੁਛੁ।

ਆਪਿ ਲਹਾਏ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰੇ ਹਰੇ ॥

ਬੇ ਮੋਹਯੋਂ ਕਾਛਿ ਭਧਰੇ ਮਖ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਛੁ, ਭਾਯਾਕੂ ਗੁਰਮੁਖੀ ਕਰਿਛੁ ਧਿਅਛੁ, ਭਾਯਾਕੂ ਧਰਿ ਨਿਯੋ
ਯੋਗੀ-ਮੋਹਿ ਯੋਧਾਧਿ ਪ੍ਰਭੁ ਧੋਯਾਯਾਛੁ।

ਆਪੇ ਭਉਜਲੁ ਆਪਿ ਹੈ ਬੇਹਿਥਾ ਆਪੇ ਖੇਵਟੁ ਆਪਿ ਤਰੇ ॥

ਯੋਧੇਰ ਨਿਯੋਜਨ ਹੋਂ ਭਯਾਨਕ ਬਾਗਰ ਅਭਛੁ, ਬੇ ਬੁਝੋਂ ਹੋਂ ਯਾਯਾਯ, ਬੇ ਬੁਝੋਂ ਹੋਂ ਨਾਧਿਕ ਆਭ ਬੇ ਬੁਝੋਂ
ਹੋਂ ਪਾਰ ਹੁਯਾਯਾਛੁ।

ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਤੁਝੈ ਸਰੇ ॥੯॥

ਵਿਚਾਰਿ ਰਚਨੀਓ ਬੇ ਬੁਝੈ ਹੋਂ ਬਹੁ ਕਠਿ ਕਰਿਓਇ ਏਵੰ ਯਾਵਯਾ ਭਾਰਾ ਕਰਾਇ ਆਇਓ, ਹੋ ਕਠਾ!
ਭੋ' ਭਲਿ ਮਾਨ ਆਯੋ ਕੇਹਿ ਨਾਇਓ ॥੯॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਾਯਾ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਹੈ ਜੇ ਕੇ ਕਰੇ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਬਧਗੁਰੂ ਬੇਵਾ ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਬਧਾਯੋ ਹੋਇਓ, ਯੋ ਕੇਹਿ ਗੁਣਾ ਬਹਿਓ ਚਾਹਾ ਕਰਿਓ।

ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਅਚਿੰਤੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਏਹਿ ਭਾਵਰੇ ਚਾਹਾਯੋ ਪਰਮਾਨੁ ਯਾਨਿ ਰੂਪੀ ਬਹੁਮੁਖੀ ਧਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਓ ਏਵੰ ਪਰਮਾਨੁ
ਚਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਓ।

ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖੁ ਕਟੀਐ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਜਾਇ ॥

ਚਾਹਾਰ ਯੁਗ-ਮਰਗਰ ਪੀਠਾ ਨਯੋ ਹੋਇਓ ਆਯੋ ਅਯੁਕਾਰ ਚਾਹਾ ਮਾਯਾ ਧੂਰ ਹੋਇਓ।

ਉਤਮ ਪਦਵੀ ਪਾਈਐ ਸਚੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥

ਬੇ ਭਭਮ ਪਦਵੀ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਓ ਆਯੋ ਬਧਰੇ ਹੋਂ ਰਹਿਓ।

ਨਾਨਕ ਪੂਰਬਿ ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਕਰਨ ਭਾਰਾ ਯਾਹਾਰ ਭਾਗਰੇ ਲੇਖਾ ਹੋਇਓ, ਚਾਹਾ ਬਹਿਓ ਬਧਗੁਰੂ ਮਿਲਨ
ਕਰਿਓ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮਾਯਾ ੩ ॥

ਨਾਮਿ ਰਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੈ ਕਲਿਜੁਗ ਬੇਰਿਥੁ ਹੋਇ ॥

ਬਧਗੁਰੂ ਪਰਮਾਨੁ ਯਾਨਰੇ ਲੀਨ ਆਇਓ, ਯੋ ਏਹਿ ਕਲਿਯੁਗਰੇ ਯਾਵਯਾ ਧਾਰ ਕਰਾਇਓ ਪਾਯੋ
ਏਕ ਯਾਹਾਰ ਅਧਿਓ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਪਾਰਿ ਪਵੈ ਜਿਨਾ ਅੰਦਰਿ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥

ਯੋਭੰ ਮਨੁਸ਼ਯ ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਵਰਿਓ ਏਵੰ ਯਾਹਾਰ ਬੁਧਰੇ ਬਯਾ ਪਰਮਾਨੁ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਓ, ਬੇ
ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰੂ ਧਾਰ ਹੋਇਓ।

ਨਾਮੁ ਸਮੁਹਾਲੇ ਨਾਮੁ ਸੰਗ੍ਰਹੈ ਨਾਮੇ ਹੀ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਬੇ ਚਾਹਾਯੋ ਯਾਨਕੁ ਬੁਧਰੇ ਬਯਲਿ ਰਯੁਓ ਏਵੰ ਯਾਨ ਹੋਂ ਬੰਗੁਰ ਕਰਿਓ ਆਯੋ ਪਰਮਾਨੁ ਯਾਨ
ਯਾਨ ਭਾਰਾ ਹੋਂ ਚਾਹਾਯੋ ਯਾਨ-ਬਯਾਨ ਹੋਇਓ।

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਿਹ ਬਧਗੁਰੂਯੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਐ, ਚਾਹਾਕੁ ਪੁਰੁ-ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਹੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾਐ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਆਪੇ ਪਾਰਸੁ ਆਪਿ ਧਾਤੁ ਹੈ ਆਪਿ ਕੀਤੇਨੁ ਕੰਚਨੁ ॥

ਪਰਮਾਨੁ! ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਪਾਰਸ ਅਚਛੇ, ਯੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਪਾਤੁ ਅਚਛੇ ਏਵੰ ਯੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਪਾਤੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਵਨਾਯ
ਦਿਅਛੇ।

ਆਪੇ ਠਾਕੁਰੁ ਸੇਵਕੁ ਆਪੇ ਆਪੇ ਹੀ ਪਾਪ ਖੰਡਨੁ ॥

ਯੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਮਾਲਿਕ ਅਯ ਯੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਯੇਵਕ ਏਵੰ ਯੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਪਾਪ ਨਾਭ ਕਰਿਵਾ ਵਾਯਾ ਅਚਛੇ।

ਆਪੇ ਸਭਿ ਘਟ ਭੋਗਵੈ ਸੁਆਮੀ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭੁ ਅੰਜਨੁ ॥

ਯੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਰੇ ਵਾਧੁ ਹੋਯਾ ਪਦਾਰਥ ਭੋਗ ਕਰੁਪ੍ਰਵਾ ਮਾਲਿਕ ਅਚਛੇ ਏਵੰ ਯੇ ਬ੍ਰਹਮੰ
ਹੋ ਮਾਲਿਕ ਰੂਪ ਅਚਛੇ।

ਆਪਿ ਬਿਬੇਕੁ ਆਪਿ ਸਭੁ ਬੇਤਾ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭੰਜਨੁ ॥

ਯੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਬਿਬੇਕ ਅਚਛੇ, ਯੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਬਿਬੇਕ ਅਯ ਯੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਯਾ ਮੋਹ-ਮਾਲਿਕ
ਵਯਨ ਨਾਭ ਕਰਿਯਾਐ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਾਲਾਹਿ ਨ ਰਜੈ ਤੁਧੁ ਕਰਤੇ ਤੂ ਹਰਿ ਸੁਖਦਾਤਾ ਵਡਨੁ ॥੧੦॥

ਹੇ ਜਗਤਰ ਰਚਯਿਤਾ ਹਰਿ! ਨਾਨਕ ਚੋਰ ਬੂਠੇ ਗਾਨ ਕਰਿ ਯਾਛੇ ਹੋਯਾ ਨਾਭਾਛੇ, ਤੂ ਬ੍ਰਹਮੰ ਰੇ
ਬ੍ਰਹਮੰ ਅਯ ॥੧੦॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੪ ॥

ਗੋਲਕ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਜੀਅ ਕੇ ਬੰਧਨਾ ਜੇਤੇ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥

ਬਧਗੁਰੂਯੁ ਯੇਵਾ ਵਧਾਧ ਮਾਨਵ ਜੀਵਨਰੇ ਮੋਢੇ ਕਾਰਯ ਕਰਿਯਾਏ, ਚਾਹਾ ਚਾ' ਪਾਯੋ ਵਯਨ ਰੂਪ
ਅਚਛੇ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਠਵਰ ਨ ਪਾਵਹੀ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ॥

ਗੁਰੂਯੁ ਯੇਵਾ ਵਧਾਧ ਮਾਨਵਕੁ ਕੇਯੋ ਮਧ ਬ੍ਰਹਮੰ ਯਾਧੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਨਾਭੋ, ਮਾਯਾ ਕਾਰਣਰੂ ਯੇ ਮੁਧੁ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿ ਪੁਰੀ ਯਯ ਨੇਯਾਏ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਫਿਕਾ ਬੋਲਣਾ ਨਾਮੁ ਨ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾ ਕਪਟੀਓ ਮਾਨਕ ਰਬਹਾਨ ਓਕਾ ਹੋਇਆ, ਮੇਯੋਂ ਕਾਰਗਰੂ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਨਾਮ
ਬੇਥੁਰੇ ਨਿਬਾਸ ਕਰੇ ਨਾਇੰ।

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਜਮ ਪੁਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਮੁਹਿ ਕਾਲੈ ਉਠਿ ਜਾਹਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾ ਕਪਟੀਓ ਮਨੁਖ ਕਲਾ ਮੁਝ ਕਰਾਕ ਅਧੀਓ ਵੇਕਰਯੋ ਹੋਇਕ ਯਗਤਰੂ
ਚਾਲਿ ਯਾਏ ਏਵੰ ਮਰਦੂਰੀਰੇ ਕਲਾ ਹੋਇਕ ਧਰੁ ਭੋਗੀਯਾਏ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਲਾ 3 ॥

ਇਕਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ ਚਾਕਰੀ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥

ਕਿਛਿ ਲੋਕ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾ ਕਰੀਯਾਏ ਏਵੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਨਾਮ ਬਹਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਕ ਯਾਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਨਿ ਆਪਣਾ ਕੁਲ ਕਾ ਕਰਨਿ ਉਧਾਰੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਭਾਖਾਰ ਅਮੂਲਯ ਯਾਵਨ ਬਧਾਕ ਕਰਾਕ ਯਾਏ ਓ ਨਿਯ ਵੰਗਪਰਕੂ ਮਖ ਭਯਾਰ
ਕਰਾਕ ਯਾਏ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਆਪੇ ਚਾਟਸਾਲ ਆਪਿ ਹੈ ਪਾਧਾ ਆਪੇ ਚਾਟੜੇ ਪੜਣ ਕਉ ਆਣੇ ॥

ਪਰਮਾਨੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਵੇਦਯਾਰ ਮਯਿਰ ਅਠਯੋ, ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਵੇਦਯਾ ਕਾਠਾ ਸ਼ਿਸ਼ਕ ਓ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਪਛਿਕਾ ਪਾਕ
ਵੇਦਯਾਥੀ ਯਾਯਾਏ।

ਆਪੇ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਹੈ ਆਪੇ ਆਪੇ ਬਾਲਕ ਕਰੇ ਸਿਆਣੇ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਪਿਠਾ ਓ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਮਾਠਾ, ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਪੂਰੁਕੂ ਵੇਦਯਾਨ ਕਨਾਕ ਯਾਯਾਏ।

ਇਕ ਥੈ ਪੜਿ ਬੁਝੈ ਸਭੁ ਆਪੇ ਇਕ ਥੈ ਆਪੇ ਕਰੇ ਇਆਣੇ ॥

ਗੋਰੀਏ ਪਸਰੇ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬਰੁ ਕਿਛਿ ਪਛਿਯਾਏ ਯਾਏ ਕੋਮਯ ਕਰਯੋ, ਕਿਛੁ ਅਨਯ ਪਸਰੇ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ
ਹੂੰ ਯਾਵਕੂ ਅਰੁਯਾ ਕਨਾਕ ਯਾਯਾਏ।

ਇਕਨਾ ਅੰਦਰਿ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਏ ਜਾ ਆਪਿ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਸਚੇ ਭਾਣੇ ॥

ਹੇ ਬਯਾ ਪਰਮਾਨੁ! ਕਿਛਿ ਯਾਵ, ਮੇਯੋਂਮਾਨੇ ਭੋਰ ਮਨਕੂ ਭਲ ਲਾਗਯੋ, ਭਾਖਾਕੂ ਨਿਯ ਵਰਵਾਰਕੂ
ਯਾਯਾਏ ਕਰੀਯਾਏ।

ਜਿਨਾ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਸੇ ਜਨ ਸਚੀ ਦਰਗਹਿ ਜਾਣੇ ॥੧੧॥

ਮੇਯੇਂ ਲੋਕਾਕੂ ਚੁਮੇ ਗੁਰਮੁਖੀਰ ਵਢੇਮਾ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਛ, ਬੇ ਚੋਰ ਬਛਾ ਵਰਕਾਰੇਰੇ ਬੰਝਾਓ
ਹੋਯਾਯਾ ॥11॥

ਸਲੋਕੁ ਮਰਦਾਨਾ ੧ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਰਦਾਨਾ 1 ॥

ਕਲਿ ਕਲਵਾਲੀ ਕਾਮੁ ਮਦੁ ਮਨੁਆ ਪੀਵਣਹਾਰੁ ॥

ਏਹਿ ਕਲਿਮੂਹ ਕਾਮਵਾਸਨਾਰ ਮਧਿਰੇਰੇ ਭਰਿ ਮਧਿਰੇਲਾਯੁ ਅਚੇ, ਮਨ ਪਿਯਾਏ

ਕ੍ਰੋਧ ਕਟੋਰੀ ਮੇਹਿ ਭਰੀ ਪੀਲਾਵਾ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥

ਮੋਹਰੇ ਭਰਿ ਹੋਯਾਯੁ ਗਿਲਾਬ ਹੋਯਾਯੁ ਬ੍ਰਾਮਰ ਗਿਲਾਬ, ਯਾਹਾ ਅਹੰਕਾਰ ਪਿਆਯਾ ਯਾਏ।

ਮਜਲਸ ਕੂੜੇ ਲਬ ਕੀ ਪੀ ਪੀ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥

ਮਿਥਾ ਲੋਕਭਰ ਫੂਨਿਆਰੇ ਕਾਮਵਾਸਨਾਰ ਮਧਿਰੇ ਪਿਯ ਪਿਯ ਜੀਵ ਵਰਕਾਧ ਹੋਯਾਯਾ।

ਕਰਣੀ ਲਾਹਣਿ ਸਤੁ ਗੁੜੁ ਸਚੁ ਸਰਾ ਕਰਿ ਸਾਰੁ ॥

ਏਧੁਪਾਯੋ ਹੋ ਜੀਵ! ਗੁਰੁ ਕਰਿ ਚੋਰ ਪਾਓ ਏਵੰ ਬਧ ਚੋਰ ਗੁਰੁ ਅਚੇ, ਏਧੁਰੇ ਚੁ ਬਧਨਾਮਰ
ਗੋਲੁ ਮਧਿਰੇ ਭਰਿਯੁ ਕਰ।

ਗੁਣ ਮੰਡੇ ਕਰਿ ਸੀਲੁ ਘਿਉ ਸਰਮੁ ਮਾਸੁ ਆਹਾਰੁ ॥

ਗੁਣਕੁ ਨਿ ਰੂਚਿ, ਗਿਲਾਨਭਾਕੁ ਨਿਯ ਘਿਉ ਭਯਾ ਲੋਕਾਕੂ ਗਿਲਾਵਾ ਪਾਯੋ ਨਿਯਕੁ ਮਾਧਾਯਾਰ ਵਨਾਯ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਨਾਨਕਾ ਖਾਧੈ ਜਾਹਿ ਬਿਕਾਰ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਏਧਰੇ ਭੋਜਨ ਭੋਜਨ ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਧਿਲੇ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਾ, ਯਾਹਾ ਗਿਲੇਲੇ ਬਹੁ
ਪਾਪ ਫੂਰ ਹੋਯਾਯਾ ॥1॥

ਮਰਦਾਨਾ ੧ ॥

ਮਰਦਾਨਾ 1 ॥

ਕਾਇਆ ਲਾਹਣਿ ਆਪੁ ਮਦੁ ਮਜਲਸ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਧਾਤੁ ॥

ਮਨੁਬਧਰ ਗਰੀਰ ਏਕ ਪਾਓ ਅਚੇ, ਅਹੰਕਾਰ ਮਧਿਰੇ ਅਚੇ ਏਵੰ ਚੁਬਾਰ ਏਕ ਅਭਿਲ ਅਚੇ।

ਮਨਸਾ ਕਟੋਰੀ ਕੂੜਿ ਭਰੀ ਪੀਲਾਏ ਜਮਕਾਲੁ ॥

ਮਨਰ ਮਨੋਰਥ- ਕਾਸਨਾਰ ਗਿਲਾਬ ਮਿਥਾਯਾਰੇ ਭਰਿਯੁ ਅਚੇ ਏਵੰ ਮਧਫੂਰ ਗਿਲਾਬ ਪਿਆਯਾਏ।

ਇਤੁ ਮਦਿ ਪੀਤੈ ਨਾਨਕਾ ਬਹੁਤੇ ਖਟੀਅਹਿ ਬਿਕਾਰ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ଏਹੀ ਮਦਿਰਾਕੂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵ ਅਭਯੁਕ ਪਾਪ-ਵਿਕਾਰ ਅਭੰਨ ਕਰੇਯਾ।

ਗਿਆਨੁ ਗੁੜੁ ਸਾਲਾਹੁ ਮੰਡੇ ਭਉ ਮਾਸੁ ਆਹਾਰੁ ॥

ਬੁਝ-ਜਾਨਕੂ ਨਿਯ ਗੁਠ, ਪੁਛ-ਭਯਨਕੂ ਨਿਯ ਰੋਚਿ ਭਯ। ਪੁਛ-ਭਯਕੂ ਖਾਯਾ ਪਾਯੈ ਨਿਯੇ ਪੁਝੁਭ ਕਰ।

ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਭੋਜਨੁ ਸਚੁ ਹੈ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹੀ ਭੋਜਨੁ ਹੂੰ ਬਭਯ ਅਚ, ਯਾਹਾ ਵਾਰਾ ਬਭਯਨਾਮੁ ਹੂੰ ਮਨੁਸ਼ਯਕੁ ਜੀਵਨਕੁ ਆਧਾਰੁ
ਹੋਯਾਯਾ ॥੨॥

ਕਾਂਯਾਂ ਲਾਹਣਿ ਆਪੁ ਮਦੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਿਸ ਕੀ ਧਾਰ ॥

ਮਦਿ ਏਹੀ ਖਰੀਦਾ ਪਾਉ ਅਚ, ਆਮ੍-ਜਾਨਕੁ ਮਦਿਰਾ ਹੋਯ, ਭਾਹਾਹੋਯੇ ਨਾਮਾਨੁਭ ਭਾਹਾਰ ਧਾਰਾ
ਵਧਿਯਾ।

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਿਉ ਮੇਲਾਪੁ ਹੋਇ ਲਿਵ ਕਟੇਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭਰੀ ਪੀ ਪੀ ਕਟਹਿ ਬਿਕਾਰ ॥੩॥

ਮਦਿ ਬਭਯਯਾਭਿਰੇ ਬਧਿਲਿਭ ਭੂਯ, ਪੁਛਯਾ ਠਾਹੇ ਬੁਯਭਿਰੇ ਗਿਲਾਬ ਯਾਹਾ ਨਾਮਾਨੁਭਿਰੇ ਭਰਿ ਰਹਿਯੈ,
ਭਾਹਾਕੂ ਪਿਛ ਪਾਪ-ਵਿਕਾਰ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾ ॥੩॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਯਭਿ ॥

ਆਪੇ ਸੁਰਿ ਨਰ ਗਣ ਗੰਧਰਬਾ ਆਪੇ ਖਟ ਦਰਸਨ ਕੀ ਬਾਣੀ ॥

ਪਰਮਾਨੁ। ਬੁਯੁ ਹੂੰ ਵੇਵਭਾ, ਮਾਨਕ, ਗਣ ਭਯ। ਗਯਵ ਅਭਭਿ ਏਵੁ ਬੁਯੁ ਹੂੰ ਬਭਯਯਨਕੁ ਬੁਝਾ
ਅਭਭਿ।

ਆਪੇ ਸਿਵ ਸੰਕਰ ਮਹੇਸਾ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥

ਬੇ ਬੁਯੁ ਹੂੰ ਗਿਵਗਯਕੁ ਮਹੇਗੁਰੁ ਅਭਭਿ ਏਵੁ ਬੁਯੁ ਹੂੰ ਗੁਰੁਮੁਖੀ ਵਧਿ ਅਵਧੁਨੀਯੁ ਕਾਹਾਗੀ ਵਧੁਨੀ
ਕਰਯੈ।

ਆਪੇ ਜੇਗੀ ਆਪੇ ਭੇਗੀ ਆਪੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਫਿਰੈ ਬਿਬਾਣੀ ॥

ਬੇ ਬੁਯੁ ਹੂੰ ਯੋਗੀ, ਬੁਯੁ ਹੂੰ ਭੋਗੀ ਭਯ। ਬੁਯੁ ਹੂੰ ਬਧੁਯਾਬੀ ਵਧਿ ਯਯਾਯਕੇ ਭੁਯਾ ਕਰਿਯਾਯੈ।

ਆਪੈ ਨਾਲਿ ਗੋਸਟਿ ਆਪਿ ਉਪਦੇਸੈ ਆਪੇ ਸੁਘੜੁ ਸਰੂਪੁ ਸਿਆਣੀ ॥

ਪਰਮਾਨੁ। ਨਿਯ ਬਾਧੁਰੇ ਹੂੰ ਜਾਨ-ਗੋਸ਼ਯੀ ਕਰਿਯਾਯੈ, ਬੁਯੁ ਹੂੰ ਭਯਵੇਗੀ ਵੇਯਾਯਾਯੈ ਆਯੁ ਬੁਯੁ ਹੂੰ
ਵਿਧਾਨ ਅਭਭਿ।

ਆਪਣਾ ਚੇਜੁ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਆਪੇ ਆਪੇ ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ ਹੈ ਜਾਣੀ ॥੧੨॥

ਬੇਬਾਸਾ ਹੋਂ ਨਿਯਮਿ ਜਗਤ ਲੀਲਾ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਬਾਸਾ ਹੋਂ ਦੇਖੁ ਪਾਇ ਏਵੰ ਬਾਸਾ ਹੋਂ ਬਹੁ ਜੀਵਕਾ ਆਤਮਾ
ਅਚਰਿ ॥12॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਪਾਲ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਏਹਾ ਸੰਧਿਆ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ॥

ਬੇਬਾਸਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਬਾਸਾ ਅਚਰ, ਯਾਹਾ ਭਾਗ ਮੇਰਾ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਰੇ ਬਲਗ ਅਧਿਆਇ।

ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਊਪਜੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਜਲਾਵੈ ॥

ਏਹਾ ਭਾਗ ਪਰਵਾਣੁ ਪਾਇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਾਗੁ ਹੋਇਆ ਏਵੰ ਏਹਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਨਾਸੁ ਕਰਿ
ਦੇਖਿਆ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਦੁਬਿਧਾ ਮਰੈ ਮਨੁਆ ਅਸਥਿਰੁ ਸੰਧਿਆ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਸਿ ਹੋਇਆ, ਮਨ ਬਲਿ ਹੋਇਆ ਏਵੰ ਪ੍ਰਭੁ ਬਲਗੁ ਮਨੁਆ ਨਿਯਮਿ
ਬਾਸਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿਆ।

ਨਾਨਕ ਸੰਧਿਆ ਕਰੈ ਮਨਮੁਖੀ ਜੀਉ ਨ ਟਿਕੈ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਬੇਬਾਸਾ ਮਨੁਆ ਬਾਸਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿਆ, ਕਿਛੁ ਭਾਗ ਚਿਤਿ ਬਲਿ ਹੋਇਆ
ਯਾਹਾ ਭਾਗ ਬੇਬਾਸਾ ਮਨਰੇ ਚਰਿਤਿ ਬਿਨਿਸ਼ ਹੋਇਆ ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਕਰਤੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਫਿਰੀ ਮੇਰੀ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਇ ॥

ਪ੍ਰਿਯ ਪ੍ਰਿਯ ਭਾਗ ਬਾਸਾ ਜਗਤਰੇ ਭਾਗ ਕਰਿਣੀ, ਕਿਛੁ ਮੇਰਾ ਭਾਗ ਮੇਰੇ ਨਾਹੀ।

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਮੇਰੀ ਪਿਆਸ ਗਈ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ ਘਰਿ ਆਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਬਾਸਾ ਮੇਰੀ ਮੇਰਾ ਭਾਗ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਕਰਿਣੀ ਏਵੰ ਨਿਯਮਿ ਪ੍ਰਿਯ-ਪ੍ਰਿਯੁ ਬੇਬਾਸਾ ਮੇਰੇ
ਭਾਗ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਆਪੇ ਤੰਤੁ ਪਰਮ ਤੰਤੁ ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪੇ ਠਾਕੁਰੁ ਦਾਸੁ ਭਇਆ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਸਾ ਹੋਂ ਬਾਸਾ ਅਚਰਿ ਏਵੰ ਬਾਸਾ ਹੋਂ ਬਾਸਾ ਭਾਗ ਪਰਮ ਭਾਗ ਅਚਰ, ਬੇਬਾਸਾ ਹੋਂ
ਮਾਇਆ ਅਚਰਿ ਏਵੰ ਬਾਸਾ ਹੋਂ ਬੇਬਾਸਾ ਅਚਰਿ।

ਆਪੇ ਦਸ ਅਠ ਵਰਨ ਉਪਾਇਅਨੁ ਆਪਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਆਪਿ ਰਾਜੁ ਲਇਆ ॥

ਬੇਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬਾਂਬਾਰੀ ਅੰਗਰ ਵਰਗੁ ਭਉਧੁ ਕਰਿਐ ਆਯੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਰਚਿਐ ਰਾਜੁ ਅੰਗਰ, ਯਿਐ ਨਿਯੁ
ਬ੍ਰਹਮੰ ਰਚਿਐ ਆਯੁ ॥

ਆਪੇ ਮਾਰੇ ਆਪੇ ਛੇਤੈ ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਕਰੇ ਦਇਆ ॥

ਬੇਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਮਾਰਿਐ, ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਿਐ ਅੰਗਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਰਚਿਐ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬਖਸੇ ਕਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬ੍ਰਹਮੰ
ਕਰਿਐ ॥

ਆਪਿ ਅਭੁਲੁ ਨ ਭੁਲੈ ਕਬ ਹੀ ਸਭੁ ਸਚੁ ਤਪਾਵਸੁ ਸਚੁ ਥਿਆ ॥

ਬੇਬੇ ਅਭੁਲੁ ਅੰਗਰ ਕਦਾਪਿ ਭੁਲਿਐ ਨਾਹੀ, ਬੇਬੇ ਅਭੁਲੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬਾਂਬਾਰੀ ਅੰਗਰ ਬੇਬੇ ਅਭੁਲੁ ਬ੍ਰਹਮੰ
ਬੇਬੇ ਅਭੁਲੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ॥

ਆਪੇ ਜਿਨਾ ਬੁਝਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਨ ਅੰਦਰਹੁ ਦੂਜਾ ਭਰਮੁ ਗਇਆ ॥੧੩॥

ਬੇਬੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬੇਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਿਐ, ਬੇਬੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬੇਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮੰ
ਬੇਬੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬੇਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ॥੧੩॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਲੀਕ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਸਿਮਰਹਿ ਸਾਧਸੰਗਿ ਤੈ ਤਨਿ ਉਤੈ ਖੇਹ ॥

ਬੇਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬੇਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰੇ ਨਾਹੀ, ਬੇਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬੇਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ
ਬੇਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ॥

ਜਿਨਿ ਕੀਤੀ ਤਿਸੈ ਨ ਜਾਣਈ ਨਾਨਕ ਫਿਟੁ ਅਲੁਣੀ ਦੇਹ ॥੧॥

ਬੇਬੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬੇਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰੇ ਨਾਹੀ, ਬੇਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬੇਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ
ਬੇਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ॥੧॥

ਮਃ ੫ ॥

ਮੁਕਾਮ 5 ॥

ਘਟਿ ਵਸਹਿ ਚਰਣਾਰਬਿੰਦ ਰਸਨਾ ਜਪੈ ਗੁਪਾਲ ॥

ਮੇਭੱ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਅਭਰੇਰੇ ਭਗਵਾਨਯੋ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਚਰਣ ਕਮਲ ਬਾਬ ਕਰਿਯਾਏ ਏਵੰ ਭਾਵਾਰ ਯੋਧੁ
ਗੋਪਾਲਯੋ ਯੋਧ ਕਰਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰੀਐ ਤਿਸੁ ਦੇਹੀ ਕਉ ਪਾਲਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਥੇ ਪ੍ਰਭੂਯੋ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯੋ ਭਰਿਓ, ਯੋਧ ਏਥੇ ਮਾਨਵ ਧੇਧਰੇ ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਿਯਾਏ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠਿ ॥

ਆਪੇ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਕਰੇ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਰਚਯੋਭਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਅਠਠ ਚਾਰੀ ਅਠਠ ਭਯੋ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਏਥੇਰੇ ਸ਼ਾਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਆਪੇ ਸੰਜਮਿ ਵਰਤੈ ਸ੍ਵਾਮੀ ਆਪਿ ਜਪਾਇਹਿ ਨਾਮੁ ॥

ਦੂਜੇਯੋਰ ਬਾਨੀ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬਯੋਯੋ ਯੋਧਾਏ ਏਵੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਯੋਧਯੋ ਧਾਰਾ ਯੋਧ ਨਾਮ ਯੋਧ ਕਰਾਯੋ ਯੋਧਾਏ।

ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਹੋਇ ਭਉ ਖੰਡਨੁ ਆਪਿ ਕਰੈ ਸਭੁ ਦਾਨੁ ॥

ਭਯੋ ਨਾਯੋਧ ਪਰਮਾਯੋ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਧਯੋਯੋ ਯੋਧਾਏ ਏਵੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬਯੋ ਯੋਧ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਜਿਸ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ਸੇ ਸਦ ਹੀ ਦਰਗਹਿ ਪਾਏ ਮਾਨੁ ॥

ਮੇਭੱ ਗੁਰੁਯੋ ਧਾਰਾ ਯੋਧੇ ਧੋਧ ਪੁਧਾਨ ਕਰਯੋ, ਏਥੇ ਬਧਾ ਭਾਵਯੋ ਧਰਬਾਰੇਰੇ ਗੋਯੋ ਪੁਧੁ
ਕਰਿਯਾਏ।

ਜਿਸ ਦੀ ਪੈਜ ਰਖੈ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਸੇ ਸਚਾ ਹਰਿ ਜਾਨੁ ॥੧੪॥

ਯੋਧਾਰ ਮਾਨ-ਪੁਠੇਯੋ ਧਰਿ-ਬਾਨੀ ਰਯੋਯੋਧ, ਏਥੇ ਬਯੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋ ਹੂੰ ਯੋਧਾਏ॥14॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਯੋਧ ਮੁਕਾਮ 3 ॥

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਜਗੁ ਅੰਧੁ ਹੈ ਅੰਧੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਯੋ ਗੁਰੁਯੋ ਬਯੋਧ ਭੇਧ ਧੋਧਾ ਏਥੇ ਯੋਧਯੋ ਅਧ ਅਧੇ ਅਧਾਧ ਯੋਧਯੋਧ ਅਧੇ ਏਵੰ ਅਧ
ਕਰਿਯੋ (ਪੁਯੋਧ) ਕਰਿਯਾਏ।

ਸਬਦੈ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਨ ਲਾਵਈ ਜਿਤੁ ਸੁਖੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ଏਹਿ ਜਗਤ (ਬੇਬੇ) ਚਕਰੇ ਚਿਉ ਲਗਾਏ ਨਾਹਿ, ਯਾਹਾ ਧਾਰਾ ਮਨਰੇ ਬੁਝ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਏ।

ਤਾਮਸਿ ਲਗਾ ਸਦਾ ਫਿਰੈ ਅਹਿਨਿਸਿ ਜਲਤੁ ਬਿਹਾਇ ॥

ਏਹਿ ਜਗਤ ਬਰਵਾ ਹਿੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣੇ ਲਾਜ ਹੋਯਾ ਪਤਭ੍ਰਸ਼ ਰਹਿਯਾਏ ਏਵੰ ਬੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣੇਰੇ ਜਲਿ ਜੀਵਨ ਅਭਿਵਾਹਿਤ ਹੋਯਾਏ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇ ਥੀਐ ਕਹਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥੧॥

ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਲ ਲਾਗਿਯਾਏ, ਭਾਹਾ ਹੋਯਾਏ ਏਵੰ ਏਹਿ ਬਿਸਯਰੇ ਕਿਛਿ ਮਧ ਕੂਹਾ
ਯਾਯਾਯਿਵ ਨਾਹਿ ॥੧॥ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਲਾ 3 ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਫੁਰਮਾਇਆ ਕਾਰੀ ਏਹ ਕਰੇਹੁ ॥

ਬਯਾ ਗੁਰੂ ਮੋਹਣ ਏਹਿ ਕਾਰਿਯ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯੋ ਬੁਝਾ ਕਰਿਯੋ ਮੋਹ

ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ ਹੋਇ ਕੈ ਸਾਹਿਬੁ ਸੰਮਾਲੇਹੁ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਧਾਰਰੇ ਮਾਲਿਕਾ ਨਾਮ ਬਲਰਥ ਕਰਿਯਾਏ।

ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ਹੈ ਭਰਮੈ ਕੇ ਛਉੜ ਕਟਿ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਧਰੇਹੁ ॥

ਮਾਲਿਕ ਬਰਵਾ ਨਿਕਰਰੇ ਅਯੋ, ਏਹੁ ਭੁਮਰ ਪਯਾਯੋ ਚਿਰਿ ਅਯਰਰੇ ਭਾਰ ਯੋਧਾਯਿਰ ਧਾਨ ਧਾਰਥ
ਕਰ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਦਾਰੂ ਏਹੁ ਲਾਏਹੁ ॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਅਮ੍ਰਿਤ ਅਰੇ, ਏਹਿ ਔਖਧ ਬੁਧਯਰੇ ਧਾਰਥ ਕਰ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਚਿਤਿ ਰਖਹੁ ਸੰਜਮੁ ਸਚਾ ਨੇਹੁ ॥

ਬਯਾ ਗੁਰੂਕਾ ਯੋਧਾ ਨਿਰ ਚਿਰਰੇ ਧਾਰਥ ਕਰ ਏਵੰ ਬਯਾ ਪੁਰਮਕੁ ਨਿਰਰ ਬੰਧਨ ਬਨਾਏ।

ਨਾਨਕ ਐਥੈ ਸੁਖੈ ਅੰਦਰਿ ਰਖਸੀ ਅਗੈ ਹਰਿ ਸਿਉ ਕੇਲ ਕਰੇਹੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੋਧਾਯੋਰੇ ਬਧਗੁਰੂ ਭੋਭੇ ਬੁਝਰੇ ਰਘੁਵੇ ਏਵੰ ਪਰਯੋਯਰੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕਾ
ਬਾਧੁਰੇ ਆਨਧ ਕਰ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਆਪੇ ਭਾਰ ਅਠਾਰਹ ਬਣਸਪਤਿ ਆਪੇ ਹੀ ਫਲ ਲਾਏ ॥

ਪਰਮਾਨ੍ਰਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਅੰਤਰਿ ਭਾਰਿ ਬਨਬਰਿ ਅਚਰਿ ਏਵੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਏਹਿ ਧਾਨੁ ਲਗਾਇਓਹਿ ।

ਆਪੇ ਮਾਲੀ ਆਪਿ ਸਭੁ ਸਿੰਚੈ ਆਪੇ ਹੀ ਮੁਹਿ ਪਾਏ ॥

ਏਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੂਪੀ ਬਰਿਚਾਰਿ ਮਾਲੀ ਅਚਰਿ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਬਹੁ ਭਭਿਦਭੁ ਬਿੰਦਨੁ ਕਰਿਯਾਏ ਏਵੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਧਾਨੁ ਮੁਖਿ ਰੇਖਿਓਹਿ ।

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਭੁਗਤਾ ਆਪੇ ਦੇਇ ਦਿਵਾਏ ॥

ਪਰਮਾਨ੍ਰਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਨਿਰੰਗਾ ਏਵੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਭੋਗਯਾ ਅਚਰਿ, ਏਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਦੇਇਯਾਏ ਓ ਅਨਧ ਬਾਰਾ ਦੇਇਯਾਏ ਧਾਨੁ ।

ਆਪੇ ਸਾਹਿਬੁ ਆਪੇ ਹੈ ਰਾਖਾ ਆਪੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ ॥

ਏਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਮਾਲਿਕੁ ਅਚਰਿ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਰਖਿਕੁ ਅਚਰਿ ਏਵੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਨਿਰੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰਚਨਾ ਕਰਿਓਹਿ ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕ ਵਡਿਆਈ ਆਖੈ ਹਰਿ ਕਰਤੇ ਕੀ ਜਿਸ ਨੇ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਏ ॥੧੫॥

ਨਾਨਕ ਏਹਿ ਯੋਗਿਓਰੁ ਰਚਿਓਹਿ ਪਰਮਾਨ੍ਰਾ ਹੂੰ ਬੁਢਿਗਾਨੁ ਕਰਿਯਾਏ, ਯਾਹਾਯਾ ਨਿਰੰ ਬੁਢਿ ਕਰਿਯਾਏ ਚਿਨ੍ਹ ਮਾਯਾ ਲਾਇਆ ਨਾਹਿ ॥15॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਪਾਲ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਮਾਣਸੁ ਭਰਿਆ ਆਇਆ ਮਾਣਸੁ ਭਰਿਆ ਆਇ ॥

ਏਕੁ ਮਨੁਸ਼ ਮਹਿਰਾਏ ਭਰਿਓਰੁ ਬੰਦਨੁ ਨੇਕੁ ਆਇਯਾਏ ਏਵੰ ਅਨਧ ਮਨੁਸ਼ ਆਇ ਏਧੁਰੇ ਪਿਆਲਾ ਭਰਿਯਾਏ ।

ਜਿਤੁ ਪੀਤੈ ਮਤਿ ਦੂਰਿ ਹੋਇ ਬਰਲੁ ਪਵੈ ਵਿਚਿ ਆਇ ॥

ਏਹ ਧਾਨੁ ਕਰਿਯੋ ਬੁਢਿ ਭੁਭੁ ਭੋਗਯਾਏ ਏਵੰ ਮਭਿਕਰੇ ਭੁਭੁਦਨਾ ਆਇਯਾਏ,

ਆਪਣਾ ਪਰਾਇਆ ਨ ਪਛਾਣਈ ਖਸਮਹੁ ਧਕੇ ਖਾਇ ॥

ਯਾਹਾ ਬਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ ਨਿਰੰ ਓ ਪਰਿਯੋ ਯਾਇਯਾਏ ਨਾਹਿ ਏਵੰ ਨਿਰੰ ਮਾਲਿਕੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਆਯੁ ਪਛਾ ਯਾਇਯਾਏ ।

ਜਿਤੁ ਪੀਤੈ ਖਸਮੁ ਵਿਸਰੈ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥

ਏਹ ਧਾਨੁ ਮਹਿਰਾਯਾ ਧਾਨੁ ਕਰਿਯੋ ਮਾਲਿਕੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਿਸ੍ਵਰੂਪ ਭੋਗਯਾਏ ਏਵੰ ਯਾਹਾਯਾ ਚਾਹਾਯਾ ਧਰਿਯਾਏ ਕਰੋਰੁ ਧਰੁ ਮਿਲਿਯਾਏ ।

ਝੂਠਾ ਮਦੁ ਮੂਲਿ ਨ ਪੀਚਈ ਜੇ ਕਾ ਪਾਰਿ ਵਸਾਇ ॥

ਏਹ ਪਰਿਯੋ ਚੋਰੁ ਬੰਦ ਚਾਇਯਾਏ, ਯੁ ਮਿਯਾ ਮਹਿਰਾਯਾ ਆਇਯਾ ਧਾਨੁ ਕਰਿ ਨਾਹਿ ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਸਚੁ ਮਦੁ ਪਾਈਐ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਜਿਸੁ ਆਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾਕੂ ਬਦਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆਉ, ਸੇ ਪੁਰੁਸ਼ਕ ਦਲਾਰੂ ਬਛਾ ਨਾਮ-ਮਦਿਰਾਕੂ ਪਾਨ ਕਰਿਆ।

ਸਦਾ ਸਾਹਿਬ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਹੈ ਮਹਲੀ ਪਾਵੈ ਥਾਉ ॥੧॥

ਸੇ ਬਧਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕ ਪ੍ਰੇਮ-ਰਸਕੇ ਲਾਨ ਰਹਿਆ। ਏਵੰ ਭਾਹਾਕੂ ਦਰਬਾਰਕੇ ਬਲਾਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਨੇ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਲਾ 3 ॥

ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਜਾ ਇਸ ਨੇ ਸੋਈ ਹੋਇ ॥

ਯੇਵੇ ਪਰਮਾਨੁ ਆਨ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਆਉ, ਸੇਠੇਵੇਲੇ ਏਹਿ ਯਗਤ ਯਾਵਿਤ ਹੂੰ ਮਰਿ ਯਾਕਿਆ।

ਜਾ ਤਿਨ੍ਹਿ ਸਵਾਲਿਆ ਤਾਂ ਸਵਿ ਰਹਿਆ ਜਗਾਏ ਤਾਂ ਸੁਧਿ ਹੋਇ ॥

ਯੇਵੇ ਪਰਮਾਨੁ ਏਹਿ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਰ ਨਿਤ੍ਰਾਕੇ ਗੁਆਕੁ ਦਿਅਉ, ਸੇਠੇਵੇਲੇ ਸੇ ਨਿਤ੍ਰਾਮਗੁ ਰਹਿਆ, ਪਰਛੁ ਯੇਵੇ ਸੇ ਭਾਹਾਕੂ ਆਨਕੇ ਯਾਗੁਤ ਕਰਉ, ਸੇਠੇਵੇਲੇ ਭਾਹਾਰ ਨਿਯ ਯਾਵਨ ਭਯੋਗੁਰ ਗੁਆਕੁ ਆਇਆ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੈ ਸੋਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ ਯਦਿ ਪਰਮਾਨੁ ਨਿਯ ਕ੍ਰਪਾ ਭੂਝਿ ਪਾਰਗ ਕਰਉ, ਸੇਠੇਵੇਲੇ ਸੇਹਿ ਮਨੁਸ਼ਪਰ ਬਦਗੁਰੁਕ ਬਹਿਤ ਭੋਠ ਕਰਾਕੁ ਦਿਅਉ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਤਾ ਫਿਰਿ ਮਰਣੁ ਨ ਹੋਇ ॥੨॥

ਗੁਰੁਕ ਕ੍ਰਪਾਰੂ ਯਦਿ ਮਨੁਸ਼ਪ ਯਾਵਿਤ ਹੂੰ ਮਰਿਆ, ਅਥਾਠ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਰੂ ਨਿਲੰਬੁ ਰਹਿਆ, ਸੇਠੇਵੇਲੇ ਸੇ ਪੁਨਰਾਰ ਮਰਿਨਿਆ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਜਿਸ ਦਾ ਕੀਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਨੇ ਪਰਵਾਹ ਨਾਹੀ ਕਿਸੈ ਕੇਰੀ ॥

ਯੇਯੋ ਪਰਮਾਨੁ ਬਹੁ ਕੀਛਿ ਕਰਿਆਉ, ਭਾਹਾਕੂ ਕੀਛਿ ਚਿਠਾ ਨਿਆ।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੇਰਾ ਦਿਤਾ ਸਭੁ ਕੇ ਖਾਵੈ ਸਭ ਮੁਹਤਾਜੀ ਕਢੈ ਤੇਰੀ ॥

ਹੇ ਗੁਰਮਤਿ! ਯਾਵ ਭੋ' ਭਾਰਾ ਦਿਆ ਹੋਯਾਕੁ ਬਹੁ ਕੀਛਿ ਕੀਯਾ। ਏਵੰ ਬਹੁ ਭੋਰ ਹੂੰ ਅਨੁਸੇਵਾ ਕਰਿਆ।

ਜਿ ਤੁਧ ਨੇ ਸਾਲਾਰੇ ਸ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪਾਵੈ ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇਰੀ ॥

ହେ ନିରଞ୍ଜନ ପରମେଶ୍ୱର! ଯିଏ ମଧ୍ୟ ତୋର ମହିମା ସ୍ତୁତି କରିଥାଏ ଏବଂ ଯାହା ଉପରେ ତୁ କୃପା କରୁ, ସେ ସବୁ କିଛି ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ ।

ਸੋਈ ਸਾਹੁ ਸਚਾ ਵਣਜਾਰਾ ਜਿਨਿ ਵਖਰੁ ਲਦਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਤੇਰੀ ॥

ହେ ଭଗବାନ! ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ସାହୁକାର ଏବଂ ସତ୍ୟର ବ୍ୟାପାରୀ ଅଟେ, ଯିଏ ତୋର ନାମ-ଧନର ସଉଦା ଆଣିଥାଏ।

ਸਭਿ ਤਿਸੈ ਨੇ ਸਾਲਾਹਿਹੁ ਸੰਤਹੁ ਜਿਨਿ ਦੁਜੇ ਭਾਵ ਕੀ ਮਾਰਿ ਵਿਡਾਰੀ ਢੇਰੀ ॥੧੬॥

ହେ ସନ୍ତାନନ! ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ତୁତି କର, ଯିଏ ଦୈତ୍ୟଭାବର ଉତ୍ସକୁ ଧ୍ବଂସ କରି ଦିଅନ୍ତି ॥ ୧୬ ॥

ਸਲੋਕ ॥

ଶ୍ଳୋକ ॥

ਕਬੀਰਾ ਮਰਤਾ ਮਰਤਾ ਜਗੁ ਮੁਆ ਮਰਿ ਭਿ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਇ ॥

ହେ କବୀର! ଏହି ଜଗତ ମରି ଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ କେହି ମଧ୍ୟ ମାରିବା ଶୈଳୀ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି।

ਐਸੀ ਮਰਨੀ ਜੋ ਮਰੈ ਬਹੁਰਿ ਨ ਮਰਨਾ ਹੋਇ ॥੧॥

ଯେଉଁ ଜୀବ ଏପରି ବାସ୍ତବ ମୃତ୍ୟୁ ମରିଥାଏ, ସେ ବାରମ୍ବାର ମରେ ନାହିଁ ॥ ୫ ॥

ਮਃ ੩ ॥

ମହଲ ୩ ॥

ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਕਿਵੇਂ ਮਰਹਰੇ ਕੈਸਾ ਮਰਣਾ ਹੋਇ ॥

ଆମକୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ କେଉଁ ପ୍ରକାର ମରିବୁ? ଆମର ମୃତ୍ୟୁ କେଉଁ ପ୍ରକାର ହେବ?

ਜੇ ਕਰਿ ਸਾਹਿਬ ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਤਾ ਸਹਿਲਾ ਮਰਣਾ ਹੋਇ ॥

ଯଦି ମାଲିକ ହୃଦୟରେ ବିସ୍ମୟ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ, ତାହାହେଲେ ଆମର ମୃତ୍ୟୁ ସୁଗମ ହେବ ।

ਮਰਣੈ ਤੇ ਜਗਤ ਡਰੈ ਜੀਵਿਆ ਲੋੜੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ସାରା ଦୁନିଆ ମାରିବା ପାଇଁ ଡରିଥାଏ ଏବଂ ସବୁ ଜୀବ ବଞ୍ଚିବା ଆଶା କରିଥାନ୍ତି ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਹੁਕਮੈ ਬੁਝੈ ਸੋਇ ॥

ଗୁରୁଙ୍କ କ୍ୱପାରୁ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଜୀବିତ ହିଁ ପ୍ରାଣ ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ, ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୃଦୟକୁ ବୁଝିଥାଏ ।

ਕੀਮਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈਆ ਕਿਤੈ ਨ ਲਇਆ ਜਾਇ ॥

ਭਾਵਾਯੋ ਮੂਲਾਯੋਗਨ ਮਧ ਕਰਮਾਯੋਗ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿੰ ਏਵੰ ਕੋਈਏ ਮੂਲਾਯੋਗ ਮਧ ਕਰਮਾਯੋਗ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿੰ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਭੇਦਿਆ ਇਨ ਬਿਧਿ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਕੇਵਲ ਗੁਰੂਯੋਗ ਯੋਗ ਭਾਵਾਯੋਗ ਭੇਦ ਪਾਯੋਗ ਸੁਭ, ਏਵੰ ਬਿਨੁ ਭਾਵਾਯੋਗ ਸੇਧਾਯੋਗ ਮਨਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਯੋਗ।

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਅਮੇਉ ਹੈ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਰਾਮ ਅਪਰਿਮੇਤ ਅਰਥ ਏਵੰ ਗੁਰੂਯੋਗ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋਗ ਚਿਤਰੇ ਰਹਿਯਾਯੋਗ।

ਆਪੇ ਮਿਲਿਆ ਮਿਲਿ ਰਹਿਆ ਆਪੇ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ॥੧॥

ਸੇਧਾਯੋਗ ਹੋਂ ਮਨੁਸ਼ਾਯੋਗ ਮਿਲਨ ਕਰਿਯਾਯੋਗ ਏਵੰ ਮਿਲਿ ਰਹਿਯਾਯੋਗ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਤਾ 3 ॥

ਏ ਮਨ ਇਹੁ ਧਨੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਏਵੰ ਪਰਮਾਤਮਾਯੋਗ ਨਾਮ ਏਵੰ ਪਰਮਾਤਮਾਯੋਗ ਅਰਥ, ਯਾਯੋਗ ਠਾਯੋਗ ਸਰਵਾਯੋਗ ਸੁਖ ਹੋ ਯੋਗਯੋਗ ਹੋਯਾਯੋਗ।

ਤੋਟਾ ਮੂਲਿ ਨ ਆਵਈ ਲਾਹਾ ਸਦ ਹੀ ਹੋਇ ॥

ਏਵੰਭਾਵਾਯੋਗ ਕਾਪਿ ਮੁਖਯੋਗ ਆਯੋਗ ਨਾਯੋਗ ਏਵੰ ਮਨੁਸ਼ਾਯੋਗ ਸਦਾ ਲਾਭ ਹੋਂ ਮਿਲਿਯਾਯੋਗ।

ਖਾਧੈ ਖਰਚਿਐ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵਈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਓਹੁ ਦੇਇ ॥

ਏਵੰ ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗ ਕਰਿਯੋਗ ਮੁਖਯੋਗ ਆਯੋਗ ਨਾਹਿੰ, ਕਾਰਣ ਪਰਮਾਤਮਾਯੋਗ ਸਰਵਾਯੋਗ ਦੇਯਾਯੋਗ।

ਸਹਸਾ ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਵਈ ਹਾਣਤ ਕਦੇ ਨ ਹੋਇ ॥

ਮਨੁਸ਼ਾਯੋਗ ਆਯੋਗ ਭਾਵਾਯੋਗ ਚਿਤਾ ਨਾਯੋਗ ਏਵੰ ਕਾਪਿ ਭਾਵਾਯੋਗ ਸੁਭਾਯੋਗ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਯੋਗ ਯੋਗ ਪਰਮਾਤਮਾਯੋਗ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਣਾ ਕਰਿਯਾਯੋਗ, ਭਾਵਾਯੋਗ ਸਦਗੁਰੂਯੋਗ ਮਾਧਾਯੋਗ ਨਾਮ-ਪਰਮਾਤਮਾਯੋਗ ਹੋਯਾਯੋਗ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਆਪੇ ਸਭ ਘਟ ਅੰਦਰੇ ਆਪੇ ਹੀ ਬਾਹਰਿ ॥

ਪਰਮਾਨ੍ਹ। ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬਰੂਯਾ ਭ੍ਰਮਣ੍ਯੇਨ ਮਹਿਮਾ ਅਭਿਯੰਤ੍ਰਿ ਏਵੰ ਵਾਹਿਰਾ ਯਗਤ੍ਯੇਨ ਮਘ ਮਹਿਮਾ ਅਭਿਯੰਤ੍ਰਿ।

ਆਪੇ ਗੁਪਤੁ ਵਰਤਦਾ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਹਰਿ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਗੁਪਤੁ ਰੂਪੇਨੋ ਵਿਚਰੰਸ਼ ਕਰਿਯਾਤ੍ਵ ਏਵੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬਰੂਯਾ ਅਭਿਯੰਤ੍ਰਿਨੋ ਪ੍ਰਤਪਸ਼ਤ੍ਰਿ ਅਚਯੰਤ੍ਰਿ।

ਜੁਗ ਛਤੀਹ ਗੁਬਾਰੁ ਕਰਿ ਵਰਤਿਆ ਸੁੰਨਾਹਰਿ ॥

ਬੇਹਿ ਕਰ੍ਤ੍ਵਾ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਛਤ੍ਰਿੰਸ਼ ਸ੍ਰੁਗ ਪਰ੍ਧੰਤ੍ਰਿ ਯੋਗਿਨਿ ਅਭਿਯੰਤ੍ਰਿ ਏਵੰ ਗੁਨ੍ਧਾਵਸ਼੍ਠਾਨੋ ਨਿਵਾਤ੍ਰਿ ਕਰਿਯਾਤ੍ਰਿ।

ਉਥੈ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਨ ਸਾਸਤਾ ਆਪੇ ਹਰਿ ਨਰਹਰਿ ॥

ਬੇਓਨੋ ਬੇਭੇਭੇਨੋ ਵੇਦ, ਪੁਰਾਨ, ਏਵੰ ਗ੍ਰੰਥ ਯਤ੍ਪਾਦ੍ਰਿ ਨਤ੍ਰਿ ਯਤ੍ਰਿ ਲੋਕਾਨ੍ਯਾ ਰਾਜਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਤ੍ਰਿਯੋ।

ਬੈਠਾ ਤਾੜੀ ਲਾਇ ਆਪਿ ਸਭ ਦੂ ਹੀ ਬਾਹਰਿ ॥

ਬਰੂਯਾ ਓਨ੍ਰੁ ਚਰੰਸ਼ ਹੋਯਾ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਗੁਨ੍ਧਾ ਬਰ੍ਧਾਤ੍ਰਿ ਲਗਾਯਾ ਵੇਤ੍ਰਿਯੋ।

ਆਪਣੀ ਮਿਤਿ ਆਪਿ ਜਾਣਦਾ ਆਪੇ ਹੀ ਗਉਹਰੁ ॥੧੮॥

ਨਿਯੰਤ੍ਰਿ ਵਿਸ਼੍ਵਾਨ੍ਧਰਾ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਯਾਤ੍ਰਿਯਾਤ੍ਰਿ ਏਵੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਗਯੰਤ੍ਰਿ ਬਰ੍ਧੰਤ੍ਰਿ ॥18॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਪ੍ਯਾਨ੍ਧਰਾ 3 ॥

ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਜਗਤੁ ਮੁਆ ਮਰਦੇ ਮਰਦਾ ਜਾਇ ॥

ਬੰਧੁਰ੍ਵਿ ਵਿਸ਼੍ਵਾਨ੍ਧਰੇਨ ਮਰਿਤ੍ਰਿ ਯਾਤ੍ਰਿਯਾਤ੍ਰਿ ਏਵੰ ਵਾਰ੍ਧਾਨ੍ਧਰੇਨ ਮ੍ਰਿਤ੍ਰੁ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤੁ ਹੋਯਾਤ੍ਰਿ।

ਗਿਆਨੀ ਹੋਇ ਸੁ ਚੇਤੰਨੁ ਹੋਇ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁ ਕਮਾਇ ॥

ପୁଣି , ପରେ, ପରଲୋକରେ ପହଞ୍ଚି କଣ କରିବ? ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଜ୍ଞାନବାନ ଅଟେ, ସେ ଚେତନ ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଅଜ୍ଞାନ ବ୍ୟକ୍ତି ଅନ୍ଧ କର୍ମରେ ହିଁ ସକ୍ରିୟ ରହିଥାଏ ।

ਨਾਨਕ ਏਥੈ ਕਮਾਵੈ ਸੇ ਮਿਲੈ ਅਗੈ ਪਾਏ ਜਾਇ ॥੧॥

ହେ ନାନକ! ଇହଲୋକରେ ମନୁଷ୍ୟ ଯେଉଁ କର୍ମ କରିଥାଏ, ତାହା ହିଁ ମିଳିଥାଏ ତଥା ପରଲୋକକୁ ଯାଇ ତାହା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ॥ ୧ ॥

ਮਃ ੩ ॥

ମହଲ ୩ ॥

ਧਰਿ ਖਸਮੈ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਪਇਆ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਚੇਤਿਆ ਨ ਜਾਇ ॥

ଆଦିରୁ ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଅଟଳ ହୃଦ୍ଯୁଗ ଅଛି ଯେ ସଜା ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ତାହାଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਅੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਦਾ ਰਹਿਆ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ଯଦି ସଜା ଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜ ମନରେ ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ବ୍ୟାପକ ଅନୁଭବ କରିଥାଏ ଏବଂ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣରେ ରହିଥାଏ ।

ਦਮਿ ਦਮਿ ਸਦਾ ਸਮਾਲਦਾ ਦੰਮ ਨ ਬਿਰਥਾ ਜਾਇ ॥

ସ- ପ୍ରତି ଶ୍ଵାସରେ ସେ ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର କୌଣସି ଶ୍ଵାସ ବ୍ୟର୍ଥ ଯାଏ ନାହିଁ ।

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਭਉ ਗਇਆ ਜੀਵਨ ਪਦਵੀ ਪਾਇ ॥

ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରି ତାହାର ଜୀବନ-ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଆତଙ୍କ ନାଶ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ଅଟଳ ଜୀବନ ପଦବୀ ପାଞ୍ଚ କରିନିଏ ।

ਨਾਨਕ ਇਹ ਮਰਤਬਾ ਤਿਸ ਨੇ ਦੇਇ ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਇ ॥੨॥

ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମା ଏହି ଅମର ପଦବୀ ତାହାକୁ ହିଁ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି, ଯାହାକୁ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ କୃପା ଧାରଣ କରିଥାନ୍ତି ॥ ୨ ॥

ਪੌੜੀ ॥

ପଢ଼ନ୍ତି ॥

ਪਾਥਰੁ ਲੇ ਪੂਜਹਿ ਮੁਗਧ ਗਵਾਰ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਮੁੱਝ ਭਯਾ ਬੋਕਾ ਪਠਾਰਰ ਮੁੱਝ ਨੇਯ ਚਾਹਾਰ ਧੂਯਾ ਕਰਿਯਾਛਿ।

ਓਹਿ ਜਾ ਆਪਿ ਭੁਬੇ ਤੁਮ ਕਹਾ ਤਰਣਹਾਰੁ ॥੨॥

ਬੇਸ਼ੁ ਪਠਾਰ ਮੇਰੇ ਬੁਝਾ ਹੂੰ ਰੂਢਿਯਾਏ, ਬੇ ਚੋਚੇ ਭਵਬਾਗਰੂ ਕੋਪਰਿ ਪਾਰ ਕਰਾਯ ਪਾਰਿਵ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਸਭੁ ਕਿਹੁ ਤੇਰੈ ਵਸਿ ਹੈ ਤੂ ਸਚਾ ਸਾਹੁ ॥

ਹੇ ਨਾਲਿਕ! ਬਹੁ ਕੀਛੇ ਚੋਰ ਵਧਰੇ ਅਛੇ ਏਵਾ ਤੂ ਹੂੰ ਬਛਾ ਬਾਝੂਕਾਰ ਅਰੁ।

ਭਗਤ ਰਤੇ ਰੰਗਿ ਏਕ ਕੈ ਪੂਰਾ ਵੇਸਾਹੁ ॥

ਚੋਰ ਭਯਯਨ ਕੇਵਲ ਚੋਰ ਹੂੰ ਧ੍ਰੇਮ-ਭਯਿਰੇ ਰਯਾਨ ਹੋਯਾਛਿ ਏਵਾ ਚੋਰ' ਭਪਰੇ ਹੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਪ੍ਰਥੁ ਆਯਾ ਅਛੇ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭੋਜਨੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਰਜਿ ਰਜਿ ਜਨ ਖਾਹੁ ॥

ਹਰਿਨਾਮਾਧੁਰ ਹੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਭੋਯਨ ਅਚੇ, ਯਾਹਾਯਾ ਪੇਚ ਭਰਿ ਭਯਯਨ ਖਾਯਾਛਿ।

ਸਭਿ ਪਦਾਰਥ ਪਾਈਅਨਿ ਸਿਮਰਣੁ ਸਚੁ ਲਾਹੁ ॥

ਪਰਨਾਮਾਯਾ ਬੁਝਾ ਹੂੰ ਬਛਾ ਲਾਭ ਅਚੇ, ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਭਾਰਾ ਬਹੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਾਹੁ ॥੨੦॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਛੇ ਮੇਰੇ ਮੇਯੋਂ ਹਰਿ ਅਗਮਾਏ ਏਵਾ ਅਨਛੁ ਅਚੁਛੇ, ਬੇਸ਼ੁ ਪਰਾਬ੍ਰਹਮ-ਪ੍ਰਭੂਯਾ ਬਯਯਨ ਹੂੰ ਪ੍ਰਿਯੁ ਲਾਗਿਯਾਛਿ॥੨੦॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਯਲਾ 3 ॥

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੁਕਮੇ ਆਵਦਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੁਕਮੇ ਜਾਇ ॥

ਬਹੁ ਕੀਛੇ ਪਰਨਾਮਾਯਾ ਬੁਝੁਯਾ ਅਨੁਬਾਹੇ ਹੂੰ ਆਬਿਯਾਏ ਏਵਾ ਚਾਹਾਯਾ ਬੁਝੁਯਾ ਅਨੁਬਾਹੇ ਹੂੰ ਬਹੁ ਕੀਛੇ ਚਾਲਿਯਾਏ।

ਜੇ ਕੇ ਮੂਰਖੁ ਆਪਹੁ ਜਾਣੈ ਅੰਧਾ ਅੰਧੁ ਕਮਾਇ ॥

ਮਧਿ ਕੋਈਬੇਸ਼ੁ ਮੁੱਝ ਨਿਯਯੁ ਨਿਯੇ ਕਰੀ ਬੋਲਿ ਭਾਵਿਯਾਏ, ਚਾਹਾਯੇਲੇ ਬੇਸ਼ੁ ਅਯਾ ਹੂੰ ਅਚੇ ਏਵਾ ਅਯਾ ਕਰੀ ਹੂੰ ਕਰਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਕੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝੈ ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕੇਹੀ ਚਿੰਨ੍ਹ ਗੁਰਮੁਖੀ ਹੋਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੁਗੁਪਸ ਕੂਟਿਆ, ਯਾਹਾ ਉਪਰੇ ਬੇ ਨਿਯ
ਯੋਗੇ ਹੋਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯਾਉ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਾ 3 ॥

ਸੇ ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ ਸੇ ਪਾਏ ਜਿਸ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਯਾਹਾ ਜੁਗਤੀ ਮਾਖਮਲ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ, ਬੇ ਬਾਬਰੇ ਮੋਗੀ ਅਚਰੇ ਆ
ਯਾਹਾ ਹੋਂ ਬਯਾ ਮੋਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ॥

ਤਿਸੁ ਜੋਗੀ ਕੀ ਨਗਰੀ ਸਭੁ ਕੇ ਵਸੈ ਭੇਖੀ ਜੋਗੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਬੇਹੀ ਮੋਗੀਰ ਗਰੀਰ ਰੂਪੀ ਨਗਰੇ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁਣ ਨਿਬਾਧ ਕਰਿਯਾ, ਕਿੰਤੂ ਮੋਗੀਰ ਬੇਬ
ਪਾਧ ਕਰਿਯਾ ਭਾਗ ਬਯਾ ਮੋਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਵਿਰਲਾ ਕੇ ਜੋਗੀ ਜਿਸੁ ਘਟਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਪਰੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੋਂ ਕੇਹੀ ਮੋਗੀ ਅਚਰੇ, ਯਾਹਾ ਅਭਿਮਾਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਕਾ
ਹੋਇ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਆਪੇ ਜੰਤ ਉਪਾਇਅਨੁ ਆਪੇ ਆਧਾਰੁ ॥

ਯੋਗਵਾਨ ਨਿਯੇ ਹੋਂ ਯਾਧ ਉਪਾਯ ਕਰਿਯਾ ਆਪੇ ਨਿਯੇ ਹੋਂ ਬਹੁ ਆਪਾਰ ਅਚਰੇ ॥

ਆਪੇ ਸੁਖਮੁ ਭਾਲੀਐ ਆਪੇ ਪਾਸਾਰੁ ॥

ਬੇ ਨਿਯੇ ਹੋਂ ਬੁਝ ਰੂਪੇਰੇ ਬੇਬਾ ਆਪੇ ਆਪੇ ਆਪੇ ਨਿਯੇ ਹੋਂ ਬਿਬੇਰੇ ਪ੍ਰਧਾਰ ਕਰਿਯਾ ॥

ਆਪਿ ਇਕਾਤੀ ਹੋਇ ਰਹੈ ਆਪੇ ਵਡ ਪਰਵਾਰੁ ॥

ਬੇ ਨਿਯੇ ਹੋਂ ਆਪੇ ਬਿਬੇਰੇ ਕਰਿਯਾ ਆਪੇ ਨਿਯੇ ਹੋਂ ਬੁਝ ਰੂਪੀ ਬਡ ਕੁਰੂਪ ਬਾਲਾ ਅਚਰੇ ॥

ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਹਰਿ ਸੰਤਾ ਰੇਨਾਰੁ ॥

ਨਾਨਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਯਾ ਚਰੇ-ਪ੍ਰਯੋਗ ਧਾਨ ਮਾਗਿਯਾ ॥

ਹੋਰੁ ਦਾਤਾਰੁ ਨ ਸੁਝਈ ਤੂ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥੨੧॥੧॥ ਸੁਧੁ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਤੂੰ ਹੋਂ ਯਾਧ ਆਪੇ ਬਾਲਾ ਅਤ੍ਰ ਆਪੇ ਆਪੇ ਆਪੇ ਨਿਯੇ ਆਪੇ
ਨਾਹਾਉ ॥੨੧॥੧॥ ਗੁਯ ॥

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਏਕ ਅਚੱਤ੍ਰ, ਚਾਹਾਯਾ ਨਾਮ ਬਚਧ ਅਚੇ, ਬੇ ਬੰਧੁਰੁ ਬੁਝਿ-ਮਾਨਵ ਯਾਤ੍ਰਿਕੁ ਬਨਾਯਾ
ਪਾਪਾਯੁ, ਬੇ ਬਰੰਗਯਮਾਨ, ਨਿਰੰਜਨ, ਨਿਰੰਗੁ ਅਪੰਚ ਪ੍ਰੇਮਰ ਮੂਰ੍ਤਿ ਅਚੱਤ੍ਰ, ਬੇ ਕਾਲਾਚਾਰ, ਯੁਗ-ਮਰਗ
ਰਹਿਤ, ਬੇ ਬੁਝਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਅਚੱਤ੍ਰ ਏਵੰ ਗੁਰੂ-ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਲਵਧੁ ਬੋਯਾਯਾਯੁ।

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ॥

ਰਾਗ ਭਾਉਹੰਸ ਮਹਲਾ 1 ਘਰ 1 ॥

ਅਮਲੀ ਅਮਲੁ ਨ ਅੰਬੜੈ ਮਛੀ ਨੀਰੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਮਧਿ ਨਿਗਾਬਯੁ ਬਧਯੁ ਨਿਗਾ ਮਿਲੇਨਾਝੈ ਏਵੰ ਮਾਯੁ ਯੁਗ ਮਿਲੇਨਾਝੈ, ਚਾਹਾਯੇਲੇ ਬੇਮਾਨਯੁ ਕੀਝੈ
ਮਧ ਭਲ ਲਾਗੇ ਨਾਝੈ।

ਜੇ ਰਤੇ ਸਹਿ ਆਪਣੈ ਤਿਨ ਭਾਵੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥੧॥

ਕਿਛੁ ਮੇਭੈ ਲੋਕ ਨਿਯ ਮਾਯਿਕਾ ਪ੍ਰੇਮ-ਰਯਾਰੇ ਰਯਾਨ ਬੋਯਾਯੁ, ਚਾਹਾਯੁ ਬਹੁ ਕੀਝੈ ਭਲ
ਲਾਗੇਪਾਯ ॥1॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਵੰਞਾ ਖੰਨੀਐ ਵੰਞਾ ਤਉ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਨਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਮੇਰ ਮਾਯਿਕਾ! ਮੂੰ ਚੇਰ ਨਾਮ ਪੁਰਿ ਬਮਪਿਰਿ ਅਯੁ ॥1॥ ਰਹੁ ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਸਫਲਿਓ ਰੁਖੜਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਾ ਕਾ ਨਾਉ ॥

ਮੇਰ ਮਾਯਿਕਾ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਏਕ ਧਨਵਾਨਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ ਅਚੱਤ੍ਰ, ਚਾਹਾਯਾ ਧਨ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਮ੍ਰਿਤ ਅਚੇ।

ਜਿਨ ਪੀਆ ਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਭਏ ਹਉ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥੨॥

ਮੇਧ ਨਾਮਾਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕੀਝੈ, ਬੇ ਚੁਬੁ ਬੋਯਾਯਾਯੁ ਏਵੰ ਮੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਪੁਰਿ ਬਮਪਿਰਿ ਅਚੇ ॥2॥

ਮੈ ਕੀ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਹੀ ਵਸਹਿ ਹਭੀਆਂ ਨਾਲਿ ॥

ਰੂਮੇ ਬਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀਯਾ ਬਾਧੁਰੇ ਨਿਵਾਬ ਕੀਯਾਯੁ ਪਾਰ, ਕਿਛੁ ਰੂਮੇ ਮੇਰ ਨਯਰੇ ਆਬੁ ਨਾਝੈ।

ਤਿਖਾ ਤਿਹਾਇਆ ਕਿਉ ਲਹੈ ਜਾ ਸਰ ਭੀਤਰਿ ਪਾਲਿ ॥੩॥

ਮੇਰ ਚੁਬੁ ਕੀਪਰਿ ਮੇਭੈ ਪਾਰਿਕ, ਮੇਭੇਵੇਲੇ ਬਰੋਕਾਰ ਏਵੰ ਮੇਰ ਭਿਰੇ ਅਯੰਕਾਰ ਰੂਪੀ
ਧਿਕਾਰ ਅਯੁ ॥3॥

ਨਾਨਕੁ ਤੇਰਾ ਬਾਣੀਆ ਤੂ ਸਾਹਿਬੁ ਮੈ ਰਾਸਿ ॥

ਬੇ ਬਯਾ ਮਾਯਿਕਾ! ਨਾਨਕ ਚੇਰ ਬਪਾਪਾਰੀ ਅਚੱਤ੍ਰ ਏਵੰ ਰੂ ਮੇਰ ਪੂਝਿ ਅਰੁ।

ਮਨ ਤੇ ਧੋਖਾ ਤਾ ਲਹੈ ਜਾ ਸਿਫਤਿ ਕਰੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥੪॥੧॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਬੇਢੇਬੇਢੇ ਨਿਰ੍ਰਭ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਬੇਢੇਬੇਢੇ ਭਾਰੇ
ਮਹਿਮਾਸ਼੍ਰੁਤੀ ਏਵਾਂ ਭਾਰੇ ਬੰਨ੍ਹੇਰੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿਆ ॥੪॥੧॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਭਾਉਹਾਂਬ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਗੁਣਵੰਤੀ ਸਹੁ ਰਾਵਿਆ ਨਿਰਗੁਣਿ ਕੂਕੇ ਕਾਇ ॥

ਗੁਣਵਾਨ ਯਾਗਾ! ਨਿਰ ਪਦ-ਪ੍ਰਭੂ ਬਾਪੁਰੇ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਆ, ਪਰੰਤੂ ਨਿਰ੍ਰੁਣ ਯਾਗਾ! ਕਾਹੂੰ
ਗੋਲ ਕਰੁਣੀ?

ਜੇ ਗੁਣਵੰਤੀ ਥੀ ਰਹੈ ਤਾ ਭੀ ਸਹੁ ਰਾਵਣ ਜਾਇ ॥੧॥

ਮਦਿ ਬੇ ਗੁਣਵਾਨ ਬਨਿਆ, ਭਾਵਾਹੇਢੇ ਮਖ ਨਿਰ ਪਦ-ਪ੍ਰਭੂ ਬਹਿਓ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿ ॥1॥

ਮੇਰਾ ਕੰਤੁ ਰੀਸਾਲੂ ਕੀ ਧਨ ਅਵਰਾ ਰਾਵੇ ਜੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਪਦ-ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰੇਮ-ਰਬਰ ਭਭਾਰ ਅਚਰਿ, ਪੂਰੀ ਯਾਗ-ਬੁਧੀ ਕਾਹੂੰ ਆਭ ਕਾਵਾ ਬਹਿਓ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਕਰਿ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਕਰਣੀ ਕਾਮਣ ਜੇ ਥੀਐ ਜੇ ਮਨੁ ਧਾਰਾ ਹੋਇ ॥

ਮਦਿ ਯਾਗ-ਬੁਧੀ ਬਧਾਰਾਗ ਕਰਿਆ ਏਵਾਂ ਨਿਰ ਮਨ ਨੂੰ ਬੁਧਾ ਬਨਾਯ ਆ, ਭਾਵਾਹੇਢੇ

ਮਾਣਕੁ ਮੁਲਿ ਨ ਪਾਈਐ ਲੀਜੈ ਚਿਤਿ ਪਰੇਇ ॥੨॥

ਬੇ ਬੇਪੁਰੇ ਨਿਰ ਪਦ-ਪ੍ਰਭੂ ਮਨ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਭਲਿ ਗੁਣਿਆ, ਯਾਵਾ ਅਨਧ ਕੀਰਤਿ ਮੂਲਪਰੇ ਮਿਲਿ
ਪਾਰੇ ਨਾਹਿ ॥2॥

ਰਾਹੁ ਦਸਾਈ ਨ ਜੁਲਾਂ ਆਖਾਂ ਅੰਮੜੀਆਸੁ ॥

ਮੂੰ ਅਨਧ ਠਾਹੁ ਮਾਰੀ ਪਚਾਰਿਆ, ਪਰੰਤੂ ਬੁਧਾਂ ਬੇਪੁਰੇ ਚਾਲੇ ਨਾਹਿ, ਪੂਰੀ ਕਰਿਆ ਮੇ ਮੂੰ ਪਹੁੰਚੀ
ਮਾਯਾ।

ਤੈ ਸਹ ਨਾਲਿ ਅਕੁਅਣਾ ਕਿਉ ਥੀਵੈ ਘਰ ਵਾਸੁ ॥੩॥

ਹੇ ਪਦ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਭਾ' ਬਾਪੁਰੇ ਓ ਕਾਰੀਲਾਪ ਕਰੁਣਾਹਿ; ਪੂਰੀ ਭਾਰੇ ਘਰੇ ਮੇਭੇ ਕੀਰਤਿ
ਨਿਵਾਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵ? ॥3॥

ਨਾਨਕ ਏਕੀ ਬਾਹਰਾ ਦੁਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਆਭ ਕੇਹੀ ਨਾਹੀ।

ਤੈ ਸਹ ਲਗੀ ਜੇ ਰਹੈ ਭੀ ਸਹੁ ਰਾਵੈ ਸੋਇ ॥੪॥੨॥

ਹਧਿ ਜਾਵਾਨ੍ਹਾ ਨਿਯ ਪਠਿ-ਪੁਰ੍ਹਾਣਾ ਬਾਪ੍ਰੇ ਅਨੂਰਭ ਰਹਿਯਾਵ, ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਬੇ ਚਾਰ ਬਾਪ੍ਰੇ ਅਨਯ
ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਕ॥੪॥੨॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ॥

ਭਭਵਾਬ ਮਹਲਾ 1 ਘਰ 2 ॥

ਮੇਰੀ ਰੁਣ ਝੁਣ ਲਾਇਆ ਭੈਣੇ ਸਾਵਣੁ ਆਇਆ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਭਭਗਾ! ਵਧਾ ਚੁਕਾ ਆਇਓ, ਵਧਾ ਚੁਕਾ ਕਲਾ ਮੇਰਾ ਵੇਲ੍ਹ ਮਨ੍ਹਰ ਖੂਬੇ ਹੋਯਾ ਮਨ੍ਹਰ
ਗਾਨ ਗਾਓ।

ਤੇਰੇ ਮੁੰਧ ਕਟਾਰੇ ਜੇਵਡਾ ਤਿਨਿ ਲੋਭੀ ਲੋਭ ਲੁਭਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪੁੰਨ! ਚਾਰ ਪੁੰਨ ਮੇਰੇ ਪਾਇਓ, ਯਾਵਾ ਮੇਰਾ ਲੋਭਾ ਮਨ੍ਹਰ ਮਨ੍ਹਰ ਕਰਿ ਵੇਯੋ।

ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਵਿਟਹੁ ਖੰਨੀਐ ਵੰਞਾ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੇ ॥

ਹੇ ਬਾਮਾ! ਚਾਰ ਵਧਾ ਪਾਓ ਮੂੰ ਚੁਕਾ ਚੁਕਾ ਹੋਯਾ ਮਨ੍ਹਰ ਏਵਾ ਚਾਰ ਨਾਮ ਪੁੰਨ ਮੂੰ ਬਵਾ
ਬਵਾਇਓ ਅਭੇ।

ਜਾ ਤੂ ਤਾ ਮੈ ਮਾਣੁ ਕੀਆ ਹੈ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਕੇਹਾ ਮੇਰਾ ਮਾਣੇ ॥

ਏਵਾ, ਮੇਰੇਵੇਲੇ ਚੁ ਮੇਰਾ ਅਚੁ, ਮੂੰ ਚਾਰ ਭਭਗੇ ਗਵ ਕਰਿਯਾਵ, ਚਾਰ ਵਧਾ ਮੇਰਾ ਕੀ ਗਵ
ਅਭੇ?

ਚੂੜਾ ਭੰਨੁ ਪਲੰਘ ਸਿਉ ਮੁੰਧੇ ਸਣੁ ਬਾਹੀ ਸਣੁ ਬਾਹਾ ॥

ਹੇ ਮਨ੍ਹਰ ਨਾਰਾ! ਨਿਯੇ ਪਿਠਿਯਾ ਚੁਕਾ ਕਾਵੁ ਬਵਿਓ ਭਾਯੋ ਧਿਯਾ,

ਏਤੇ ਵੇਸ ਕਰੇਦੀਏ ਮੁੰਧੇ ਸਹੁ ਰਾਤੇ ਅਵਰਾਹਾ ॥

ਹੇ ਮਨ੍ਹਰ ਨਾਰਾ! ਚੁ ਏਵੇ ਵਾਰ-ਗੁਣਾ ਕਰਿਕਾ ਪਰੇ ਮਧ ਚਾਰ ਪਠਿ-ਪੁਰ੍ਹਾਣਾ ਅਨਧ ਕਾਵਾਰ ਪੁੰਨੇਰੇ
ਰਯਾਨ ਹੋਯਾਓ।

ਨਾ ਮਨੀਆਰੁ ਨ ਚੂੜੀਆ ਨਾ ਸੇ ਵੰਗੁੜੀਆਹਾ ॥

‘ਚੋ’ ਪਾਯੋਰੇ ਨਾ ਰੂਠੇ ਪਿਛਾਯੋਰੇ ਵਾਲਾ ਚੰਗਾਰੀ ਅਛੇ, ਨਾ ਬੁਝਾਰੇ ਰੂਠੇ ਅਛੇ ਆਯੋਰੇ ਨਾ ਕਾਚਰੇ ਰੂਠੇ ਅਛੇ।

ਜੇ ਸਹ ਕੰਠਿ ਨ ਲਗੀਆ ਜਲਨੁ ਸਿ ਬਾਹੜੀਆਹਾ ॥

ਯਾਹਾ ਬੇਠਾਯੋਰੇ ਪਠੇ-ਪੁਠਾਯੋਰੇ ਚੰਗਾਰੇ ਲਾਗੇ ਨਾਹੂੰ, ਚਾਹਾ ਨਿਘੋਰੇ ਯੋਗਿਯਾ।

ਸਭਿ ਸਹੀਆ ਸਹੁ ਰਾਵਣਿ ਗਈਆ ਹਉ ਦਾਧੀ ਕੈ ਦਰਿ ਜਾਵਾ ॥

ਮੇਰੇ ਬਹੁ ਬੰਧੀ ਨਿਯੋਰੇ ਪਠੇ-ਪੁਠਾਯੋਰੇ ਬਾਧੁਰੇ ਆਨਖੇ ਪੁਰਾ ਕਰਿਯੋਰੇ ਪਾਯੋਰੇ ਯਾਯੋਰੇ, ਕਿਛੁ ਮੂੰ ਅਯੋਗਿਯਾ ਕਾਹਾਰੇ ਧਾਰਿਯੋਰੇ ਮੇਰੇ?

ਅੰਮਾਲੀ ਹਉ ਖਰੀ ਸੁਚਜੀ ਤੈ ਸਹ ਏਕਿ ਨ ਭਾਵਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬੰਧੀ! ਨਿਯੋਰੇ ਆਯੋਰੇ ਮੂੰ ਵਧੇ ਗੁਯੋਰੇ ਆਚਰਿਯੋਰੇ ਵਾਲਾ ਅਧੇ, ਕਿਛੁ ਮੇਰੇ ਪਠੇ-ਪੁਠਾਯੋਰੇ ਮੇਰੇ ਏਕੇ ਮੇਰੇ ਗੁਯੋਰੇ ਕਰਿਯੋਰੇ ਯੋਗਿਯਾ ਨਾਹੂੰ।

ਮਾਠਿ ਗੁੰਦਾਈਂ ਪਟੀਆ ਭਰੀਐ ਮਾਰਾ ਸੰਧੁਰੇ ॥

ਨਿਯੋਰੇ ਵਾਲਾਯੋਰੇ ਯਾਯੋਰੇ ਮੂੰ ਰੂਠੇ ਕਰਿਯੋਰੇ ਆਯੋਰੇ ਨਿਯੋਰੇ ਮੇਰੇ ਬੰਧੁਰੇ ਯੋਗਿਯਾ ਆਯੋਰੇ।

ਅਗੈ ਗਈ ਨ ਮੰਨੀਆ ਮਰਉ ਵਿਸੁਰਿ ਵਿਸੁਰੇ ॥

ਪਰਛੁ, ਮੇਰੇ ਮੂੰ ਨਿਯੋਰੇ ਪਠੇ-ਪੁਠਾਯੋਰੇ ਬੰਧੁਰੇ ਯਾਯੋਰੇ, ਬੇਠੇਥੇਥੇ ਬੰਧੁਰੇ ਬੰਧੁਰੇ ਆਯੋਰੇ ਏਕੇ ਅਧਿਯੋਗਿਯਾ ਯੋਗਿਯਾ ਮੇਰੇ ਯਾਯੋਰੇ।

ਮੈ ਰੇਵੰਦੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਰੁਨਾ ਰੁਨੜੇ ਵਣਹੁ ਪੰਖੇਰੁ ॥

ਮੂੰ ਪਾਠਿਯੋਰੇ ਯੋਗਿਯਾ ਕਰਿਯੋਰੇ, ਬੇਠੇਥੇਥੇ ਯੋਗਿਯਾ ਧੁਨਿਯੋਰੇ ਓ ਯੋਗਿਯਾ ਪੰਖੇਰੇ ਮੇਰੇ ਕਰਿਯੋਰੇ।

ਇਕੁ ਨ ਰੁਨਾ ਮੇਰੇ ਤਨ ਕਾ ਬਿਰਹਾ ਜਿਨਿ ਹਉ ਪਿਰਹੁ ਵਿਛੋੜੀ ॥

ਪਰਛੁ ਕੇਵਲ ਮੇਰੇ ਚੰਗਾਰੇ ਕਰਿਯੋਰੇ ਯੋਗਿਯਾ ਆਯੋਰੇ ਯੋਗਿਯਾ ਕਰਿਯੋਰੇ ਨਾਹੂੰ, ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰਿਯੋਗਿਯਾ ਓ ਯੋਗਿਯਾ ਕਰਿਯੋਰੇ।

ਸੁਪਨੈ ਆਇਆ ਭੀ ਗਇਆ ਮੈ ਜਲੁ ਭਰਿਆ ਰੋਇ ॥

ਬੇ ਬੰਧੁਰੇ ਮੇਰੇ ਪਾਯੋਰੇ ਆਯੋਰੇ ਆਯੋਰੇ ਯੋਗਿਯਾ ਯੋਗਿਯਾ, ਯੋਗਿਯਾ ਕਰਿਯੋਰੇ ਮੂੰ ਅਧਿਯੋਗਿਯਾ ਯੋਗਿਯਾ ਕਰਿਯੋਰੇ।

ਆਇ ਨ ਸਕਾ ਤੁਝ ਕਨਿ ਪਿਆਰੇ ਭੇਜਿ ਨ ਸਕਾ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰਿਯੋਗਿਯਾ! ਮੂੰ ‘ਚੋ’ ਪਾਯੋਰੇ ਆਯੋਰੇ ਯੋਗਿਯਾ ਨਾਹੂੰ, ਨਾ ਮੂੰ ਕਾਹਾਯੋਰੇ ਪਾਯੋਰੇ ਯੋਗਿਯਾ।

ਆਉ ਸਭਾਰੀ ਨੀਦੜੀਏ ਮਤੁ ਸਹੁ ਦੇਖਾ ਸੋਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਗਯਗਾਨੀਨੀ ਨਿਤ੍ਰਾ! ਆਸ, ਖੁਸ਼ੀ, ਮੂੰ ਮੇਰੇ' ਬਾਨੀਯੂ ਪ੍ਰਭੀ ਬੰਨ੍ਹਰੇ ਦੇਖ੍ਹੇ ਪਾਰਿਓ।

ਤੈ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਬਾਤ ਜਿ ਆਖੈ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਿਆ ਦੀਜੈ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ਮੇਰੇ ਮਾਲਿਕਾ ਕੀ ਗੁਣਗੁਣ, ਭਾਵਾਨੂ ਮੂੰ ਕੀ ਭੇਰੇ ਦੇਖ੍ਹੇ?

ਸੀਸੁ ਵਢੇ ਕਰਿ ਬੈਸਣੁ ਦੀਜੈ ਵਿਣੁ ਸਿਰ ਸੇਵ ਕਰੀਜੈ ॥

ਨਿਯਮਿਤ ਕਾਰਿ ਮੂੰ ਭਾਵਾਨੂ ਬਧਿਓ ਪਾਯੋ ਆਸਨ ਦੇਖ੍ਹੇ ਭਯਾਨੀ ਮਥਕਰੇ ਹੂੰ ਭਾਵਾਨਾ ਬਧਿਓ ਕਰਿਓ।

ਕਿਉ ਨ ਮਰੀਜੈ ਜੀਅੜਾ ਨ ਦੀਜੈ ਜਾ ਸਹੁ ਭਇਆ ਵਿਡਾਣਾ ॥੧॥੩॥

ਮੂੰ ਕਾਇਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਭਯਾਨ ਕਰਿਨਾਹੂੰ, ਮੇਰੇਦੇਵਲੇ ਮੇਰੇ ਪਠੇ-ਪੁਰ੍ਹ ਅਨਧਿ ਕਾਵਾਰ ਹੋਯਾ
ਮਾਯਾਭਿੰਨ॥੧॥੩॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧

ਬਭ੍ਰਵੰਸ ਮਹਲਾ 3 ਘਰ 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵੰਤ ਆਪਣੇ ਮਾਯਾਨੂੰ ਬਧਗੁਨਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਯਾ ਪਾਰੇ।

ਮਨਿ ਮੈਲੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੈਲਾ ਤਨਿ ਧੋਤੈ ਮਨੁ ਹਛਾ ਨ ਹੋਇ ॥

ਮਨਿ ਭਾਵਰ ਮਨ ਮਾਯਾ ਹੋਯਾਏ; ਚਿਰੰਮਕ ਪੋਯਾ ਗੁਣ ਕਰਿਲੇ ਮਨ ਨਿਰੰਜਨ ਖੁਸ਼ੀਨਾਹੂੰ।

ਇਹ ਜਗਤੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਇ ॥੧॥

ਏਹੇ ਦੁਨੀਆ ਭਰਮਰੇ ਭੁਲਿ ਮਾਯਾ, ਕਿਛੁ ਕੇਹੇ ਚਿਰੰਮ ਹੂੰ ਏਹੇ ਬਭ੍ਰਵਨੂੰ ਚੁਛਿਏ॥੧॥

ਜਪਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂ ਏਕੇ ਨਾਮੁ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਾਨਾ ਨਾਮ ਭਯੋ,

ਸਤਗੁਰਿ ਦੀਆ ਮੇ ਕਉ ਏਹੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣ ਬਧਗੁਨਾ ਮੇਰੇਦੇਵ ਏਹੇ ਨਾਮ-ਭਗਵੰਤ ਦੇਯਾਏ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਿਧਾ ਕੇ ਆਸਣੁ ਜੇ ਸਿਖੈ ਇੰਦ੍ਰੀ ਵਸਿ ਕਰਿ ਕਮਾਇ ॥

ਮਨਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ਬਿਭਿ ਮਾਯਾਪੁਰੁਸਾਨਾ ਆਸਨ ਲਗਾਯੋ ਚਿੰਮ੍ਰਿਤ ਭਯਾਨੀ ਭਗਵੰਤ ਕਾਨੂੰ ਰਭ੍ਰਾਨੂੰ
ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰਿਏ, ਭਾਵਾਨਾ

ਮਨ ਕੀ ਮੈਲੁ ਨ ਉਤਰੈ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਨ ਜਾਇ ॥੨॥

ਮਖ ਮਨਰ ਮਯਲਾ ਦੂਰ ਛੁੱਟਨਾਹਿ ਏਵੰ ਨਾ ਚਾਹਾਰ ਅਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਮਲਿਨਤਾ ਨਿਵ੍ਰਭ ਹੋਯਾਇ ॥੨॥

ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਹੋਰੁ ਸੰਜਮੁ ਕੇ ਨਾਹੀ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਾਇ ॥

ਬਯਾ ਗੁਰੂਯਾ ਗਰਗ ਬਿਨਾ ਏਹਿ ਮਨਕੂ ਅਨਧ ਕੀਯੋ ਬਾਖਨ ਭਾਰਾ ਪਾਵਨ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿ।

ਸਤਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਉਲਟੀ ਭਈ ਕਹਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥੩॥

ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਭੇਦ ਕਰਿਲੇ ਮਨਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਕੋਸ਼ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੋਯਾਇ ਏਵੰ ਆਭ ਕਿਛੁ ਕੂਝਾਯਾਯ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਭਣਤਿ ਨਾਨਕੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਮਿਲਦੇ ਮਰੈ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਫਿਰਿ ਜੀਵੈ ਕੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਯੇ ਯਦਿ ਕੀਯੋ ਯੀਵ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਬਹਿਤ ਭੇਦ ਕਰਿ ਬਾਧਾਯਿਕ ਬਿਕਾਰਰੇ ਚਰਬੁ ਹੋਯਾ ਮਰਿਯਾਏ ਏਵੰ ਗੁਰੂਯਾ ਗਯ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰਭੀ ਯੀਵਿਤ ਹੋਯਾਯਾਏ, ਬੇਭੇਦਬੇਲੇ

ਮਮਤਾ ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਇਹੁ ਮਨੁ ਹਛਾ ਹੋਇ ॥੪॥੧॥

ਚਾਹਾਰ ਬਾਧਾਯਿਕ ਮੋਹ-ਮਯਤਾਰ ਮਯਲਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਏ ਏਵੰ ਚਾਹਾਰ ਏਹਿ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾਯਾਏ ॥੪॥੧॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਭਾਉਹੰਸ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਨਦਰੀ ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵੀਐ ਨਦਰੀ ਸੇਵਾ ਹੋਇ ॥

ਭਗਵਾਨਯਾ ਕ੍ਰਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਭਾਰਾ ਹਿੰ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਬੇਵਾ ਹੋਯਾਯਾਏ ਏਵੰ ਚਾਹਾਯਾ ਕਰੂਗਾ ਭਾਰਾ ਹਿੰ ਬੇਵਾ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਨਦਰੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਵਸਿ ਆਵੈ ਨਦਰੀ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥੧॥

ਚਾਹਾਯਾ ਕਰੂਗਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਭਾਰਾ ਏਹਿ ਮਨ ਬਗਰੇ ਆਬਿਯਾਏ ਏਵੰ ਮਨ ਪਾਵਨ ਹੋਯਾਯਾਏ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਚੇਤਿ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਮਨ! ਬਰਵਾ ਬਯਾ ਪੁਰੂਯਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ।

ਏਕੇ ਚੇਤਹਿ ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਫਿਰਿ ਦੁਖੁ ਨ ਮੂਲੇ ਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਦਿ ਤੂ ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਯਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਿਦੁ, ਚਾਹਾਯੇਲੇ ਚੋਭੇ ਬੁਝਾਰ ਭਪਲਯੁ ਹੋਵ ਏਵੰ ਚੋਭੇ ਪ੍ਰਭੀ ਕਦਾਪਿ ਦੁਃਖ ਹੋਵ ਨਾਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਦਰੀ ਮਰਿ ਕੈ ਜੀਵੀਐ ਨਦਰੀ ਸਬਦੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਭਗਵਾਨਯਾ ਕ੍ਰਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਭਾਰਾ ਹਿੰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੋਹਾਮਾਯਾ ਭਾਰਾ ਚਰਬੁ ਹੋਯਾ ਮਰਿ ਪੁਨਃ ਯੀਵਿਤ ਹੋਯਾਯਾਏ ਏਵੰ ਚਾਹਾਯਾ ਕ੍ਰਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਭਾਰਾ ਹਿੰ ਪੁਰੂ ਗਯ ਮਨਰੇ ਨਿਵਾਧ ਕਰਿਯਾਏ।

ਨਦਰੀ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝੀਐ ਹੁਕਮੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥੨॥

ਠਾਹਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟੀ ਧਾਰਾ ਠਾਹਾਯਾ ਸ਼ੁਕੂਮ ਰੂਏ ਸ਼ੁਧ ਏਵਾ ਯਾਵ ਠਾਹਾਯਾ ਸ਼ੁਕੂਮਰੇ ਰਹਿਯਾ॥੨॥

ਜਿਨਿ ਜਿਹਵਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਨ ਚਖਿਓ ਸਾ ਜਿਹਵਾ ਜਲਿ ਜਾਉ ॥

ਯੋਭੰ ਯੋਧ੍ਰੁ ਹਰਿ-ਰਸਕੂ ਚਾਕ੍ਰੁ ਨਾਹਿ, ਠਾਹਾਕੂ ਯੋਯਾਯ ਯੋਧਾ ਯੋਧਿਯ।

ਅਨ ਰਸ ਸਾਦੇ ਲਗਿ ਰਹੀ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥੩॥

ਏ ਅਨਧ ਰਧਰ ਬਾਧਰੇ ਲਾਗਿਯਾ ਏਵਾ ਯੋਧਿਯਯਾਧਰੇ ਧਾਧਿ ਦੂਝਾ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿਯਾ॥੩॥

ਸਭਨਾ ਨਦਰਿ ਏਕ ਹੈ ਆਪੇ ਫਰਕੁ ਕਰੇਇ ॥

ਏਕ ਯੋਧ੍ਰਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟੀ ਧਾਰੂ ਯਾਵ ਯੋਧਰੇ ਧਯਾਨ ਅਰੇ, ਧਰਯੂ ਕ੍ਰਿਧ ਯੋਧਨ ਯਾਯ ਕ੍ਰਿਧ ਧਯਾ
ਧਰਿਯਾ, ਯਾਯ ਏਹਿ ਅਯਰ ਧਧ ਪ੍ਰਯੂ ਧਿਯੇ ਧਯਾਯ ਯਾਯਾਯਿ।

ਨਾਨਕ ਸਤਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਦੇਇ ॥੪॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਧਧਗ੍ਰੁਯਾ ਧਧਿਯ ਧਿਯਿਧਾ ਧਾਰਾ ਧਾਯ ਪ੍ਰਾਧੁ ਹੋਯਾਯਾ ਏਵਾ ਯਾਵਕੂ ਨਾਧਰ ਪ੍ਰਧਾਧਾ ਗ੍ਰੁਯੂ
ਧਾਰਾ ਪ੍ਰਾਧੁ ਹੋਯਾਯਾ॥੪॥੨॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਭਾਉਹੰਸੁ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰੁ ਹੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਹੋਈ ॥

ਮਾਯਾ ਮੋਹੁ ਘੋਰ ਅਭਾਰੁ ਅਚੇਤ ਆਵੈ ਗੁਰੂ ਕੀ ਜਾਨਿ ਧਰਮੁ ਪੁਨ੍ਯੁ ਲਿਖਿ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ॥

ਸਬਦਿ ਲਗੇ ਤਿਨ ਬੁਝਿਆ ਦੂਜੈ ਪਰਜ ਵਿਗੋਈ ॥੧॥

ਮੋਹਿ ਬਧਿ ਗੁਰੂ ਕੀ ਗਵਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾਵੈ, ਏਵੇ ਏਵੇ ਚਿਤ੍ਰਾਵੈ, ਅਧਿਯਾਵੈ ਧੋਰਧਰਾਵਰੇ
ਧਰਿ ਧਾਰਾ ਦੂਜਿਆ ਚੁਭੁ ਹੋਇ ਰਹਿਯਾਵੈ ॥੧॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਗੁਰੂ ਕੀ ਮਤਿ ਧਾਰਾ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮਤਿ ਅਨੁਸਰਣ ਕਰ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਵਹਿ ਤਾ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਭੈ ਸਦਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਵਹਿ ਤਾ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਣਾ ਕਾ ਨਿਧਾਨੁ ਏਕੁ ਹੈ ਆਪੇ ਦੇਇ ਤਾ ਕੇ ਪਾਏ ॥

ਏਕੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੋਇ ਬਹੁ ਗੁਣਾ ਭਭਾਰੁ ਅਚੇਤ, ਮੇਰੇ ਏਵੇ ਭਭਾਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਓ,
ਭਭਾਰੁ ਭਭਾਰੁ ਭਭਾਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਿ ਪਾਰੇ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭ ਵਿਛੁੜੀ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ ॥੨॥

ਨਾਮ-ਸੁਰਗ ਬਿਨਾ ਬਾਰਾ ਦੂਜਿਆ ਭਗਵਾਨਾ ॥੧॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭ ਵਿਛੁੜੀ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ ॥੨॥

ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਦੇ ਘਟਿ ਗਏ ਤਿਨਾ ਹਥਿ ਕਿਹੁ ਨ ਆਇਆ ॥

‘ਮੇਰੇ-ਮੇਰੇ’ ਅਧਿਕਾਰ ਅਧਿਕਾਰ ਕਰਿ ਲੋਕਾ ਸੀਨਾ ਹੋਇਆ ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਕਰਦੇ ਘਟਿ ਗਏ ਤਿਨਾ ਹਥਿ ਕਿਹੁ ਨ ਆਇਆ ॥

ਸਤਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਚਿ ਮਿਲੇ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥੩॥

ਸਤਗੁਰੂ ਸਚਿ ਭੇਦ ਕਰਿਓ ਪਰੇ ਜੀਵਨੁ ਸਚਿ ਮਿਲਿਯਾਵੈ ਏਵੇ ਜੀਵ ਸਚਿ ਨਾਮੇ
ਰਹਿਯਾਵੈ ॥੩॥

ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਹੈ ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਜਗਾਏ ॥

ਏਵੇ ਜਗ੍ਹਾ ਗਰੀਬ ਆਸਾ ਏਵੇ ਚੁਭੁ ਧਰਿ ਰਹਿਯਾਵੈ ਏਵੇ ਗੁਰੂ ਭਭਾਰੁ ਅਭਾਰੁ ਸਚਾਰੁ
ਭਭਾਰੁ ਪੁਨ੍ਯੁ ਲਿਖਿ ਕਰਿਯਾਵੈ।

ਨਾਨਕ ਮਨਮੁਖਿ ਬੰਧੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਏ ॥੪॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਜੀਵ ਜਨਮ-ਮਰਣ ਦੇ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਇਆ। ਏਵਾਂ ਗੁਰਮੁਖੀਆਂ
ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹੋਏ ॥੪॥੩॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਭਾਉਹਾਂ ਬ ਮੁਕਤ 3 ॥

ਸੋਹਾਗਣੀ ਸਦਾ ਮੁਖੁ ਉਜਲਾ ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਸੁਭਾਗੀਨੀ ਜੀਵਾਤਮਾ ਦੇ ਮੁਖ ਬਦਲਾ ਭਰਮ ਹੋਇਆ। ਏਵਾਂ ਗੁਰੂਆਂ ਮਾਧਨ ਤੋਂ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਬਣ
ਵਾਲੀ ਹੋਇਆ।

ਸਦਾ ਪਿਰੁ ਰਾਵਹਿ ਆਪਣਾ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥੧॥

ਬੇ ਨਿਯਮ ਅਭਿਮਾਨ ਤੋਂ ਨਿਯਮ ਅਭਿਮਾਨ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰੇ ਬਦਲਾ ਨਿਯਮ ਪੁਰਸ਼ ਪੁਰਸ਼ ਬਾਹਰੇ ਰਮਣ
ਕਰੇ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਬਦਲਾ ਹਰਿ-ਨਾਮ ਦੇ ਆਪਣਾ ਕਰ, ਕਾਰਣ

ਸਤਗੁਰਿ ਮੇ ਕਉ ਹਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੜਾ ਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਹਰਿ-ਨਾਮ ਦੇ ਜਾਨ ਪੁਰਾਣ ਕਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਦੋਹਾਗਣੀ ਖਰੀਆ ਬਿਲਲਾਦੀਆ ਤਿਨਾ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਇ ॥

ਦੁਭਾਗੀਨੀ ਜੀਵਾਤਮਾ ਦੁਭਾਗੀ ਹੋਇਆ ਬਿਲਾਪ ਕਰੇ ॥ ਏਵਾਂ ਭਾਗੀਨੀ ਦੇ ਪਤਿ-ਪੁਰਸ਼ ਚਰਣ ਤੋਂ ਬਿਲਾਪ
ਪੁਰਸ਼ ਹੋਇਆ ॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਕਰੂਪੀ ਦੂਖੁ ਪਾਵਹਿ ਆਗੈ ਜਾਇ ॥੨॥

ਮੇਰੇ-ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਲੈ ਹੋਇਆ ਬੇ ਦੂਖ ਦੇ ਵੇਖਾਇਆ। ਏਵਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਲੈ ਦੂਖ ਤੋਂ ਪੁਰਸ਼
ਕਰੇ ॥੨॥

ਗੁਣਵੰਤੀ ਨਿਤ ਗੁਣ ਰਵੈ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਇ ॥

ਗੁਣਵਾਨ ਜੀਵਾਤਮਾ ਨਿਯਮ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਬਿਲਾਪ ਕਰੇ ਨਿਯਮ ਭਾਗੀਨੀ ਮੇਰੇ ਗਾਣ
ਕਰੇ

ਅਉਗਣਵੰਤੀ ਕਾਮਣੀ ਦੂਖੁ ਲਾਗੈ ਬਿਲਲਾਇ ॥੩॥

ਅਉਗੁਣ ਤੋਂ ਭਰੇ ਹੋਇਆ ਜੀਵ-ਬੁਝਾ ਦੂਖ ਦੇ ਭਾਗ ਕਰੇ ਬਿਲਾਪ ਕਰੇ ॥੩॥

ਸਭਨਾ ਕਾ ਭਤਾਰੁ ਏਕੁ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਕਹਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ੴ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੂੰ ਬਸਤੁ ਯਾਵ-ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਠਿ ਅਚਰਿ ਏਵੰ ਬੇਸਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰ੍ਹਣਾ ਕਰਾਇਅ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿ।

ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਵੇਕ ਕੀਤਿਅਨੁ ਨਾਮੇ ਲਇਅਨੁ ਲਾਇ ॥੪॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕਿਛੇ ਯਾਵਯੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਨਿਯੰ ਠਾਰੂ ਅਲਗ ਕਰਿਛੁ ਏਵੰ ਕਿਛੇ ਯਾਵਯੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬੇਸਿ ਨਾਮਰੇ ਲਗਾਯਿਛੁ॥੪॥੪॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਭਾਉਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਦ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਾਦੁ ਆਇਆ ॥

ਹਰਿਯੁ ਅਮ੍ਰਿਤ-ਨਾਮੁ ਮੋਹਣ ਬਰਵਾ ਮੋਹਿ ਲਾਗਿਯਾ ਏਵੰ ਗੁਰੁਯੁ ਸ਼ਬਦੁ ਭਾਗਿ ਹੂੰ ਭਾਗਿਯਾ ਬਾਦੁ ਆਇਯਾ।

ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੀ ਹਰਿ ਜੀਉ ਮਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥੧॥

ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ-ਬਾਣੀ ਮਾਘਰੇ ਮੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕਥਾਰੇ ਲਾਗਿ ਰਹਿਯਾ ਏਵੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁਯੁ ਮਨਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿ ਕਰਿਛੁ॥੧॥

ਹਰਿ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਤਗੁਰੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਨਿਯੰ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਿ ਮੋਹਣ ਬਦਗੁਰੁਯੁ ਬਹਿਥ ਮਿਲਾਯਿਛੁ ਏਵੰ

ਪੂਰੈ ਸਤਗੁਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰਿਪੂਰੈ ਬਦਗੁਰੁਯੁ ਭਾਗਿ ਮੂੰ ਹਰਿ-ਨਾਮਰੇ ਧਿਆ ਕਰਿਛੁ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਬ੍ਰਹਮੈ ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਪਰਗਾਸੀ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਸਾਰਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬੇਦਰੇ ਬਾਣੀਰੇ ਬਿਧਾਨਿ ਰਹਿਛੁ, ਕਿਛੁ ਬੇਸਿ ਮਾਯਾ-ਮੋਹਰੇ ਪੁਬਾਰਿ ਕਰਿਛੁ।

ਮਹਾਦੇਉ ਗਿਆਨੀ ਵਰਤੈ ਘਰਿ ਆਪਣੈ ਤਾਮਸੁ ਬਹੁਤੁ ਅਹੰਕਾਰਾ ॥੨॥

ਮਹਾਦੇਵਰੇ ਬਹੁ ਭਾਗਿ ਅਚਰਿ ਏਵੰ ਨਿਯੰ ਨਿਯੰ ਠਾਰੇ ਹੂੰ ਲਾਗਿ ਰਹਿਯਾ, ਕਿਛੁ ਭਾਗਿ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਮਧੁ ਬਹੁਤੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਏਵੰ ਅਹੰਕਾਰਿ ਯਾਏ॥੨॥

ਕਿਸਨੁ ਸਦਾ ਅਵਤਾਰੀ ਰੂਪਾ ਕਿਤੁ ਲਗਿ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਬਿਸ਼ਨੁ ਬਰਵਾ ਅਵਤਾਰਿ ਧਾਰਿਯਾ ਕਰਿਵਾਰੇ ਕਾਰਿਯਾਰਿ ਰਹਿਯਾ, ਪੂਰਿ, ਯਗਥਰੇ ਕਲਯਾਣਿ ਕਾਭਾਰਿ ਬਾਹਿਰੇ ਭਾਗਿ ਹੋਯਿਛੁ?

ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨਿ ਰਤੇ ਜੁਗ ਅੰਤਰਿ ਚੁਕੈ ਮੋਹ ਗੁਬਾਰਾ ॥੩॥

ੴ ਮੂਰਗਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬ੍ਰਹਮ-ਭਾਗਰੇ ਲਾਗਿ ਰਹਿਯਾ ਏਵੰ ਬੇਸਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਮੋਹਰੇ ਅਭਕਾਰੁ ਮੂਰੁ ਹੋਯਿਯਾ॥੩॥

ਸਤਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਨਿਸਤਾਰਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਬਛਾ ਗੁਰੂਯੋ ਬੇਬਾਰ ਧਨਬਰੂਹੁ ਹੂੰ ਮੁਕਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਇ ਏਵੰ ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਕਪੜੇ ਬੰਬਾਰ-ਬਾਗਰੂ
ਪਾਰ ਹੋਯਾਇ।

ਸਾਚੈ ਨਾਇ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਪਾਇਨਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ ॥੪॥

ਬੈਰਾਗੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਧਾ ਨਾਮਰੇ ਰਛਾਨਾ ਰਹਿਯਾਇ ਏਵੰ ਬੇ ਮੋਖਰ ਭਾਰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਨਿ॥੪॥

ਏਕੇ ਸਚੁ ਵਰਤੈ ਸਭ ਅੰਤਰਿ ਸਭਨਾ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥

ਏਕ ਬਧਾ ਹੂੰ ਬਹੁ ਯਾਕਾ ਅਭਿਮਾਨਰੇ ਬਿਧਾਨਾ ਅਛੁਛੈ ਏਵੰ ਬੇ ਬਹੁ ਪਾਲਨ-ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਿਯਾਉ।

ਨਾਨਕ ਇਕਸੁ ਬਿਨੁ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ ਸਭਨਾ ਦੀਵਾਨੁ ਦਇਆਲਾ ॥੫॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਕ ਬਛਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋ ਬਿਨਾ ਮੂੰ ਆਯੋ ਕਾਯਾਯੋ ਯਾਗੇ ਨਾਹੀ, ਕਾਰਣ ਬੇ ਬਹੁ ਯਾਕਾ
ਦਲਾਯੋ ਮਾਲਿਕ ਅਠਛੈ ॥੫॥੫॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਭਾਉਹੰਸ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ॥

ਗੁਰੂਮੁਖੀਯੋ ਹੂੰ ਬਧਾ, ਬੰਸਾ ਏਵੰ ਚਕੁ ਯਾਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਇ ਏਵੰ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੈ ਲਗੈ ਧਿਆਨੁ ॥੧॥

ਗੁਰੂਮੁਖੀਯੋ ਧਾਨ ਬਛਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋ ਬਾਧੁਰੇ ਰਹਿਯਾਇ॥੧॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਓ ਗੁਰੂਆਂ ਨਾਮਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮਰੇ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ;

ਸਦਾ ਨਿਬਹੈ ਚਲੈ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਦਾ ਬਰਵਾ ਚੋਰੇ ਬਾਘਰੇ ਰਹਿਵੇ ਏਵਾਂ ਪਰਲੋਕਰੇ ਮਥ ਚੋਰੇ ਬਾਘਰੇ ਚਾਲਿਵੇ ॥੧॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਿ ਪਤਿ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥

ਸੋਇ ਬਧਾਬੁਧ ਪਰਮੇਸ਼ਰੇ ਹੂੰ ਗੁਰਮੁਖੀਆਂ ਜਾਤਿ ਏਵਾਂ ਮਾਨ-ਪੁਛਿਐ ਅਰੇ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ ਸਖਾਈ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇ ॥੨॥

ਗੁਰਮੁਖੀਰੇ ਅੰਤਰਿਨਰੇ ਸਖਾਯਾ ਕਰੁਪ੍ਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਉ ॥੨॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਿ ਕਰੇ ਸੋ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਮਥ ਸੋ ਬਨਿਯਾਵ, ਯਾਤਾਕੁ ਯਾਤਰੇ ਨਿਜੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਨਿਯਾਵ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪਿ ਵਡਾਈ ਦੇਵੈ ਸੋਇ ॥੩॥

ਸੋ ਬਖਸ਼ੈ ਹੂੰ ਗੁਰਮੁਖੀਆਂ ਕਰਿਯਾਉ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਉ ॥੩॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਯਾ ਨਾਮਰੇ ਬਲਗੇ ਏਵਾਂ ਗੁਰੁ ਆਚਰਣਰੇ ਕਰਿ ਕਰਿਯਾਵ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਪਰਵਾਰੈ ਸਾਧਾਰੁ ॥੪॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰਮੁਖੀ ਨਿਜੇ ਬੰਸਰੇਕੁ ਮਥ ਯਯਾਰ ਕਰਿਯਾਵ॥੪॥੬॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਭਾਉਹੰਸ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਸਾਦਿ ਲਗੀ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਜਿਭੇ ਹਰਿਨਾਮ ਬਾਧਰੇ ਬਾਘਵਿਕ ਬਯਾਵ ਲਾਗਿਯਾਵ;

ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥੧॥

ਹਰਿ-ਨਾਮਰੇ ਧਾਨ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਮਨ ਚੁਧੁ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ॥੧॥

ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਸਾਰੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥

ਬਯਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰੇਕੇ ਚਿਤ੍ਰਨ ਕਰਿਲੇ ਬਰਵਾ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਾਵ ਏਵਾਂ

ਆਪਣੇ ਸਤਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਯੋਗ ਬਧਗੁਰੂਯੋ ਪੁਰਿ ਬਰਦਾ ਬਧਹੋਰਿ ਮਾਯਾਯ ॥੧॥

ਅਖੀ ਸੰਤੋਖੀਆ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਏਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਹੁਰੇ ਲਗੁ ਲਗਾਯੋ ਮੋਹਿ ਨੇਹੁ ਬਧੁਯੋ ਹੋਯੋ ਮਾਯਾਯ ਏਕੋ

ਮਨੁ ਸੰਤੋਖੀਆ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਗਵਾਇ ॥੨॥

ਦੋਹਰਾਯੋਗੁ ਭਯਾਨੁ ਕਰਿ ਮੋਹਿ ਮਨਹੇ ਬਧੁਯੋ ਆਇ ਮਾਯਾਯ ॥੨॥

ਦੇਹ ਸਰੀਰਿ ਸੁਖੁ ਹੋਵੈ ਸਬਦਿ ਹਰਿ ਨਾਇ ॥

ਗੁਰੂ-ਗੰਥ ਭਾਗੁ ਹਰਿ-ਨਾਮਹੇ ਆਗਾਧਨਾ ਕਰਿਯੋ ਭਾਗੁ ਗੰਥਹੇ ਬੁਝੁ ਆਇਮਾਯਾਯ ਏਕੋ

ਨਾਮੁ ਪਰਮਲੁ ਹਿਰਦੈ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥੩॥

ਨਾਮਹੇ ਬੁਝੁ ਮੋਹਿ ਬੁਧੁਯੋ ਰਹਿਯੋ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਮਸਤਕਿ ਜਿਸੁ ਵਡਭਾਗੁ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮਾਯਾਹੇ ਮਾਯਾਹੇ ਅਹੋਯਾਯਾਯ ਲੇਖਾ ਹੋਯੋ,

ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਹਜ ਬੈਰਾਗੁ ॥੪॥੧॥

ਬੋ ਗੁਰੂਯੋ ਭਾਗੁ ਭਾਗੁ ਬਾਯਾਧਿਕ ਬੁਧਾਧਿਕੇ ਬੋਧਾਧਿਕੇ ਬੋਧਾਧਿਕੇ ॥੪॥੧॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਭਾਯਾਧਿਕ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਪੂਰੁ ਗੁਰੂਯੋ ਮਾਧਨੁ ਹੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋ ਨਾਮ ਪਾਯਾਯਾਯ ਏਕੋ

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥

ਬਯਾ ਗੰਥ ਮਾਧਨੁ ਹੋ ਯਾਧ ਬਧੁਯੋ ਰਹਿਯਾਯ ॥੧॥

ਏ ਮਨ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਤੂ ਪਾਇ ॥

ਹੋ ਮੋਹਿ ਮਨ! ਭੋਭੋ ਨਾਮਹੇ ਭਯਾਨੁ ਪੁਰਾ ਹੋਯੋਧਿਕੇ ਮਹਿ

ਆਪਣੇ ਗੁਰ ਕੀ ਮੰਨਿ ਲੈ ਰਜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੁ ਨਿਯੋਗ ਗੁਰੂਯੋ ਆਗਾਧੁ ਬਾਧਾਧਿਕੇ ॥੧॥ ਰਹੁ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵਿਚਹੁ ਮੈਲੁ ਗਵਾਇ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਗੰਥ ਭਾਗੁ ਅਭਿਧਾਨੁ ਮਹਲਾ ਬਧਾ ਹੋਯਾਧਿਕੇ ਏਕੋ

ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥੨॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਿਸੇ ਨਾਮ ਨਾਮੁ ਆਇ ਮਨੁ ਆਇ ਕਰਿ ਆਇ ॥੨॥

ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ ਫਿਰੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਏਹੁ ਦੂਨੀਆ ਭਰਮੇ ਭੂਲੇ ਪਧਰੁ ਰਹਿਓ, ਏਧੁ ਪਾਛੈ

ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਜਮੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੁ ॥੩॥

ਏਹੁ ਜਨਮੁ ਮਰਣੁ ਚਕਰੇ ਖਾਇਓ ਓ ਮਨੁ ਮਨੁ ਏਹੁ ਜਮੁ ਕਰੁ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹੁ ਲੋਕੁ ਬਧੁ ਭਾਗੀਯਾ ॥੨॥ ਏਹੁ ਏਹੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਏਹੁ

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥੪॥੮॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਏਹੁ ਨਾਮੁ ਜਿਨ ਮਨੁ ਧਿਆਇਆ ॥੪॥੮॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਭਾਉਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਹਉਮੈ ਨਾਵੈ ਨਾਲਿ ਵਿਰੋਧੁ ਹੈ ਦੁਇ ਨ ਵਸਹਿ ਇਕ ਠਾਇ ॥

ਅੰਤਰਿ ਏਹੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਰਮੇਸਰੁ ਬਿਰੋਧੁ ॥੨॥ ਏਹੁ ਏਹੁ ਇਕੁ ਬੰਨ੍ਹ ਕਰਿ ਪਾਇਓ ਨਾਹੀ।

ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਸੇਵਾ ਨ ਹੋਵਈ ਤਾ ਮਨੁ ਬਿਰਥਾ ਜਾਇ ॥੧॥

ਅੰਤਰਿ ਬੰਨ੍ਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬੰਨ੍ਹਾ ਹੋਇ ਨਾਹੀ, ਏਧੁ ਪਾਛੈ ਮਨੁ ਬੰਨ੍ਹੇ ਚਾਹੀ ॥੧॥

ਹਰਿ ਚੇਤਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ ॥

ਹੇ ਮਨ ਮਨ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੁਣਿ ਕਰ ਏਹੁ ਤੂ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਾਣੀ ਕਰ।

ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਹਿ ਤਾ ਹਰਿ ਮਿਲੈ ਤਾ ਵਿਚਹੁ ਹਉਮੈ ਜਾਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਨੁ ਤੂ ਹੁਕਮੁ ਪਾਲਿ ਕਰ, ਭਾਇਓ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਨੁ ਪਾਇਓ ਏਹੁ ਬੇਧੇਧੇਧੇ ਭਾਇਓ ਭਿਧੁ ਅੰਤਰਿ ਦੂਰ ਹੋਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਉਮੈ ਸਭੁ ਸਰੀਰੁ ਹੈ ਹਉਮੈ ਓਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਸਰੀਰੁ ਸਰੀਰੁ ਅੰਤਰਿ ਬਿਧਿਯਾਨੁ ਅੰਤਰਿ ਏਹੁ ਅੰਤਰਿ ਭਾਇਓ ਭਾਇਓ ਹੋਇ ਭਾਇਓ।

ਹਉਮੈ ਵਡਾ ਗੁਬਾਰੁ ਹੈ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਬੁਝਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥੨॥

ਅਹੰਕਾਰ ਵਧੇ ਘੋਰ ਅਭਿਕਾਰ ਅਚੇਤ ਏਵਾਂ ਅਹੰਕਾਰ ਕਾਰਿਗਰੂ ਜੀਵ ਕਿਛੇ ਮਧ ਕੂਟਿ ਪਾਠੇ
ਨਾਹਿ ॥੨॥

ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੁਝਿਆ ਜਾਇ ॥

ਅਹੰਕਾਰ ਬਹਿਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਛਿ ਹੋਇ ਪਾਠੇ ਨਾਹਿ ਏਵਾਂ ਨਾ ਭਾਖਾਯਾ ਖੂਯਾ ਕੂਟਿ ਹੋਇ ਪਾਠਾਏ।

ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਜੀਉ ਬੰਧੁ ਹੈ ਨਾਮੁ ਨ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥੩॥

ਅਹੰਕਾਰਗੁਣ ਹੋਇ ਜੀਵ ਬੰਧਨੇਰੇ ਬੰਧਾ ਹੋਇ ਪਾਠਾਏ ਏਵਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੇ ਨਿਵਾਸ
ਕਰੇ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਸਤਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਹਉਮੈ ਗਈ ਤਾ ਸਚੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਧਗੁਣ ਬਹਿਤ ਭੇਦ ਕਰਿਵਾ ਪਰੇ ਜੀਵਨੇਰੇ ਅਹੰਕਾਰ ਨਾਭ ਹੋਇ ਪਾਠਾਏ ਏਵਾਂ
ਬੇਦਬੇਦਲੇ ਬਧ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿ ਪਾਠਾਏ।

ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ ਸਚਿ ਰਹੈ ਸਚੇ ਸੇਵਿ ਸਮਾਇ ॥੪॥੯॥੧੨॥

ਏਹਿ ਪਰੇ ਬੇ ਬਧਾਨੇਰੇ ਅਰਜਨੇ ਹੋ ਕਰਿ ਪਾਠਾਏ, ਬਧਾਨੇਰੇ ਰਹਿ ਪਾਠਾਏ ਏਵਾਂ ਬਧਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਰਾਧਨਾ
ਕਰਿ ਪਾਠਾਏ॥੪॥੯॥੧੨॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧

ਭਾਉਹੰਸ ਮਹਲਾ 4 ਘਰ 1 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਸ਼ਰ ਏਕ ਅਚੰਦ੍ਰ, ਯਾਤ੍ਰਾਯੁ ਬਧਗੁਣ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਇ ਪਾਠੇ।

ਸੇਜ ਏਕ ਏਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਠਾਕੁਰੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬੇਦ ਏਕ ਅਚੇਤ ਏਵਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਏਕ ਆਕੂਰ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋ ਬੇਦ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬੇਦਨੇਰੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਅਛੰਦ੍ਰ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਰਾਵੇ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ॥੧॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਗਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੇ ਆਰੇ ਅਨੁਰਭ ਹੋਇ ਗੁਣਗੁਣੀ ਜੀਵਾਨੁ ਰਮਣ ਕਰਿ ਪਾਠਾਏ॥1॥

ਮੈ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਪ੍ਰੇਮ ਮਨਿ ਆਸਾ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਵਾ ਕਾਰਿਗਰੂ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਨੇਰੇ ਆਸਾ ਬਧਾਨੁ ਰਹਿਛੇ।

ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਮੇਲਾਵੈ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਹਉ ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਕਉ ਜਾਸਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਪ੍ਰਥਮ ਗੁਰੂ ਝੈਂ ਮੇਲਾਵੈ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਹਉ ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਕਉ ਜਾਸਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਮੇਲਾਵੈ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਹਉ ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਕਉ ਜਾਸਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈ ਅਵਗਣ ਭਰਪੂਰਿ ਸਰੀਰੇ ॥

ਮੇਰਾ ਅਵਗਣ ਭਰਪੂਰਿ ਸਰੀਰੇ ॥

ਹਉ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਲਾ ਅਪਣੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪੂਰੇ ॥੨॥

ਹਉ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਲਾ ਅਪਣੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪੂਰੇ ॥੨॥

ਜਿਨਿ ਗੁਣਵੰਤੀ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਪਾਇਆ ॥

ਜਿਨਿ ਗੁਣਵੰਤੀ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਪਾਇਆ ॥

ਸੇ ਮੈ ਗੁਣ ਨਾਹੀ ਹਉ ਕਿਉ ਮਿਲਾ ਮੇਰੀ ਮਾਇਆ ॥੩॥

ਸੇ ਮੈ ਗੁਣ ਨਾਹੀ ਹਉ ਕਿਉ ਮਿਲਾ ਮੇਰੀ ਮਾਇਆ ॥੩॥

ਹਉ ਕਰਿ ਕਰਿ ਥਾਕਾ ਉਪਾਵ ਬਹੁਤੇਰੇ ॥

ਹਉ ਕਰਿ ਕਰਿ ਥਾਕਾ ਉਪਾਵ ਬਹੁਤੇਰੇ ॥

ਨਾਨਕ ਗਰੀਬ ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ ਮੇਰੇ ॥੪॥੧॥

ਨਾਨਕ ਗਰੀਬ ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ ਮੇਰੇ ॥੪॥੧॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁੰਦਰੁ ਮੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥

ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁੰਦਰੁ ਮੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥

ਹਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਛੇਡਿ ਦੂਜੈ ਲੇਭਾਣੀ ॥੧॥

ਹਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਛੇਡਿ ਦੂਜੈ ਲੇਭਾਣੀ ॥੧॥

ਹਉ ਕਿਉ ਕਰਿ ਪਿਰ ਕਉ ਮਿਲਉ ਇਆਣੀ ॥

ਹਉ ਕਿਉ ਕਰਿ ਪਿਰ ਕਉ ਮਿਲਉ ਇਆਣੀ ॥

ਜੇ ਪਿਰ ਭਾਵੈ ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਸਾਈ ਪਿਰ ਕਉ ਮਿਲੈ ਸਿਆਣੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਯੋਂ ਜੀਵਾਨ੍ਹਾ ਨਿਯ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋਂ ਭਲ ਲਾਗਿਆ, ਬੇ ਬੀਭਾਗਯਵਤੀ ਅਚੇ ਏਕੋ ਬੇਬੇ
ਰੂਯੋਨਾਨ ਜੀਵਾਨ੍ਹਾ ਨਿਯ ਪੁਰਖਯੋਂ ਬੇਬੇ ਮਿਲਨ ਕਰਿਆ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਮੈ ਵਿਚਿ ਦੇਸ ਹਉ ਕਿਉ ਕਰਿ ਪਿਰੁ ਪਾਵਾ ॥

ਮੇਯੋਂ ਓਰੇ ਅਨੇਕ ਵਾਖ ਅਭਿ, ਪੂਰੀ ਮੇਯੋਂ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋਂ ਕੇਪਰਿ ਮਿਲਨ ਕਰਿ ਪਾਰਿਥੈ?

ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਪਿਆਰੇ ਹਉ ਪਿਰ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਾ ॥੨॥

ਬੇ ਪੁਰਖਯੋਂ ਪੁਰ੍ਹਾ! ਚੇਰੇ ਅਨੇਕ ਪੁਰ੍ਹਾ ਅਭਿ, ਮੂੰ ਚੇਰੇ ਬੁਝਯੋਂ ਅਭੇ ਨਾਏ ॥੨॥

ਜਿਨਿ ਪਿਰੁ ਰਾਵਿਆ ਸਾ ਭਲੀ ਸੁਹਾਗਣਿ ॥

ਮੇਯੋਂ ਜੀਵਾਨ੍ਹਾ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋਂ ਬਾਪੁਰੇ ਰਮਨ ਕਰਿਆ, ਬੇ ਵਾਬੁਰੇ ਬੀਭਾਗਯਵਤੀ ਅਚੇ।

ਸੇ ਮੈ ਗੁਣ ਨਾਹੀ ਹਉ ਕਿਆ ਕਰੀ ਦੁਹਾਗਣਿ ॥੩॥

ਬੇਬੇ ਗੁਣ ਮੇਯੋਂ ਓਰੇ ਵੇਖਯੋਨ ਨਾਏ, ਪੂਰੀ ਮੂੰ, ਬੁਝਾਗਿਨੀ ਜੀਵਾਨ੍ਹਾ ਕਯੋ ਕਰਿਥੈ? ॥੩॥

ਨਿਤ ਸੁਹਾਗਣਿ ਸਦਾ ਪਿਰੁ ਰਾਵੈ ॥

ਬੀਭਾਗਯਵਤੀ ਜੀਵਾਨ੍ਹਾ ਨਿਯ ਨਿਯ ਪਠਿ-ਪੁਰ੍ਹਾ ਬਾਪੁਰੇ ਰਮਨ ਕਰਿਆ।

ਮੈ ਕਰਮਹੀਣ ਕਬ ਹੀ ਗਲਿ ਲਾਵੈ ॥੪॥

ਕਯੋ ਮੇਯੋਂ, ਕਯੋਬਾਨ੍ਹਾ, ਕੇਵੇ ਮੇਯੋਂ ਪਠਿ-ਪੁਰ੍ਹਾ ਨਿਯ ਗਲਾਯੋ ਲਗਾਯੋ? ॥੪॥

ਤੂ ਪਿਰੁ ਗੁਣਵੰਤਾ ਹਉ ਅਉਗੁਣਿਆਰਾ ॥

ਬੇ ਪੁਰਖਯੋਂ ਪੁਰ੍ਹਾ! ਤੂ ਗੁਣਵਾਨ ਅਉ, ਕੇਯੋ ਮੂੰ ਅਵਗੁਣਯੋਂ ਭਰਿ ਬੋਯੋ।

ਮੈ ਨਿਰਗੁਣ ਬਖਸਿ ਨਾਨਕੁ ਵੇਚਾਰਾ ॥੫॥੨॥

ਮੇਯੋਂ, ਨਿਰਗੁਣ, ਏਕੋ ਵੇਚਾਰਾ ਨਾਨਕਯੋਂ ਬਖਸਿ ਕਰਿਥੈ ॥੫॥੨॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨

ਭਾਉਯੋਂ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗਯੋਂ ਏਕ ਅਭਿ, ਮਾਯਾਯੋਂ ਬਦਗੁਣਯੋਂ ਕੁਪਾਯੋ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਾਯੋ ਪਾਰੇ।

ਮੈ ਮਨਿ ਵਡੀ ਆਸ ਹਰੇ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਪਾਵਾ ॥

ਮੇਯੋਂ ਮਨਯੋਂ ਵਡੇ ਆਸ ਅਭਿ, ਮੂੰ ਕੇਪਰਿ ਬਰਿਯੋਂ ਵਰਨ ਕਰਿਥੈ?

ਹਉ ਜਾਇ ਪੁਛਾ ਅਪਨੇ ਸਤਗੁਰੈ ਗੁਰ ਪੁਛਿ ਮਨੁ ਮੁਗਧੁ ਸਮਝਾਵਾ ॥

ਮੂੰ ਬਧਗੁਰੂਕੂ ਪਚਾਰਿ ਥਾਵ ਏਵਾ ਨਿਯੋ ਬਿਨੁਯੋ ਮਨਕੂ ਰੂਝਾਯ ਥਾਵ।

ਭੂਲਾ ਮਨੁ ਸਮਝੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਦਾ ਧਿਆਏ ॥

ਏਹਿ ਭੂਲਿਯੁਕਾ ਮਨ ਗੁਰੂਕਾ ਸ਼ਬ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਰੂਝਿ ਥਾਵ ਏਵਾ ਏਹਿਪਰਿ ਧਿਨ ਰਾਠਿ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਖਾਨ ਕਰਿਥਾਵ।

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਸੇ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯਭਯੋ ਯਾਹਾ ਭਯੋਰੇ ਨਿਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਿ ਕਰਿਥਾਛਿ, ਏਹਿ ਹਰਿਕਾ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿ ਚਰਣਰੇ ਨਿਯੋ ਚਿਯੋ ਲਗਾਯ ਥਾਵ॥1॥

ਹਉ ਸਭਿ ਵੇਸ ਕਰੀ ਪਿਰ ਕਾਰਣਿ ਜੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚੇ ਭਾਵਾ ॥

ਨਿਯੋ ਪ੍ਰਿਯਭਯੋ-ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਪਾਯੋ ਮੂੰ ਬਿਯੋਧਿ ਪ੍ਰਕਾਰਿ ਵੇਸ ਧਾਰਣਿ ਕਰਿਥਾਵ, ਕਾਰਣਿ ਯੋਧਰਿ ਮੂੰ ਨਿਯੋ ਬਯੋਧਰਿ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਭਯੋ ਲਗਿਥਿ।

ਸੇ ਪਿਰੁ ਪਿਆਰਾ ਮੈ ਨਦਰਿ ਨ ਦੇਖੈ ਹਉ ਕਿਉ ਕਰਿ ਧੀਰਜੁ ਪਾਵਾ ॥

ਕਿਯੋ ਏਹਿ ਪ੍ਰਿਯਭਯੋ ਮੇਰਾ ਆਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਿ ਨਯੋ ਭਯੋ ਮਯੋ ਵੇਸਛਿ ਨਾਹਿ, ਭਾਵਾਏਯੋ ਮੂੰ ਨਿਯੋ ਕਯੋਰਿ ਯੋਧਿ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿਥਿ?

ਜਿਸੁ ਕਾਰਣਿ ਹਉ ਸੀਗਾਰੁ ਸੀਗਾਰੀ ਸੇ ਪਿਰੁ ਰਤਾ ਮੇਰਾ ਅਵਰਾ ॥

ਯਾਹਾਰਿ ਕਾਰਣਰੋ ਮੂੰ ਅਨੇਕ ਯਾਰ-ਗੁਣਾਰ ਭਾਰਾ ਗੁਣਾਰ ਕਰਿਛਿ, ਏਹਿ, ਮੇਰੇ ਪਠਿ-ਪ੍ਰਭੂ, ਅਯੋ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਲਾਨ ਰਹਿਥਾਵ।

ਨਾਨਕ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸੋਹਾਗਣਿ ਜਿਨਿ ਪਿਰੁ ਰਾਇਅੜਾ ਸਚੁ ਸਵਰਾ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹਿ ਯਾਵ-ਬ੍ਰਾ ਧਨ-ਧਨ ਏਵਾ ਬ੍ਰਿਯੋਗਯਵਭਾ ਅਯੋ, ਯੋਧ ਪਠਿ-ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਬਾਧਰੇ ਰਮਣਿ ਕਰਿਛਿ ਏਵਾ ਏਹਿ ਬਯੋਧਰਿ ਬਯੋਗਿਯ ਪਠਿਕੂ ਹੂੰ ਬ੍ਰਾਧਨ ਕਰਿਛਿ॥2॥

ਹਉ ਜਾਇ ਪੁਛਾ ਸੋਹਾਗ ਸੁਹਾਗਣਿ ਤੁਸੀ ਕਿਉ ਪਿਰੁ ਪਾਇਅੜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ॥

ਮੂੰ ਭਾਗਯਗਾਨੀ ਬ੍ਰਾਹਮਿਨੀ ਪਚਾਰਿਛਿ, "ਭਯੋ ਕਯੋਰਿ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ(ਬ੍ਰਾਹਮਿਨੀ)ਕੂ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿਛ"।

ਮੈ ਉਪਰਿ ਨਦਰਿ ਕਰੀ ਪਿਰਿ ਸਾਚੈ ਮੈ ਛੇਡਿਅੜਾ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ॥

ਏਹਿ ਕਹਿਥਾਵ, " ਮੂੰ ਮੇਰੇ-ਭਯੋਰੇ ਅਯੋਕੂ ਛਾਠਿ ਵੇਯੋਛਿ, ਏਧ੍ਰਿਯਾਯੋ ਮੇਰੇ ਬਯੋ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੇਰਾ ਭਯੋਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਿ ਕਰਿਛਿਛਿ"।

ਸਭੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਜੀਉ ਕਰਹੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਇਤੁ ਮਾਰਗਿ ਭੈਣੇ ਮਿਲੀਐ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਯੋਗਾ! ਨਿਯੋ ਮਨ, ਗਰੀਰ, ਪ੍ਰਾਣ ਬਯੋਧ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੂਕੂ ਅਧਿਯੋ ਕਰ, ਭਾਵਾਯੋ ਬਯੋਧ ਮਿਲਨ ਪਾਯੋ ਏਹਾ ਬ੍ਰਾਹਮਿਨੀ ਅਯੋ।

ਆਪਨੜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਨਾਨਕ ਜੋਤਿ ਜੋਤੀ ਰਲੀਐ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਿਜਰ ਚੁਭੁ ਯਾਹ। ਭਉਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਕ੍ਰਿਯੇਰੇ ਦੇਖੁਆਉ, ਚਾਹਾਰ ਯੋਧਾਓ ਧਰਮ ਯੋਧਾਓਰੇ
ਕਿਲਾਨ ਹੋਯਾਯਾ ॥੩॥

ਜੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਮੈ ਦੇਇ ਸਨੇਹਾ ਤਿਸੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਪਣਾ ਦੇਵਾ ॥

ਯੇ ਕੇਹੀ ਧੁਖਾਧਾ। ਮੋਠੇ ਮੋਰੇ ਹਰਿ-ਚੁਭੁਕ ਬਖਸ਼ਿ ਦੇਯਾਯਾ, ਚਾਹਾਯੂ ਨਿਯ ਮਨ-ਭਨ ਅਧਿਗ
ਕਰਿਯੇ।

ਨਿਤ ਪਖਾ ਫੇਰੀ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਪਾਣੀ ਢੇਵਾਂ ॥

ਧੂੰ ਨਿਭਾ ਚਾਹਾਯੂ ਧਯਾ ਕਰਿਯਾਯਾ, ਗੁਣਾ ਬਹਿਭ ਚਾਹਾਯੂ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯਾਯਾ ਏਵਾ ਚਾਹਾਯੂ ਧਾਯੂ ਯਯ
ਆਗਿਯਾਯਾ।

ਨਿਤ ਨਿਤ ਸੇਵ ਕਰੀ ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ ਜੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਾਏ ॥

ਯੇਵਾ ਮੋਠੇ ਹਰਿਯ ਹਰਿ-ਕਥਾ ਗੁਣਾਯ ਧਾਯਾ, ਧੂੰ ਧਿਨ ਰਾਓ ਬੇਹੀ ਹਰਿਯ ਬੇਬਕਰ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯਾਯਾ।

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੁ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਆਸ ਪੁਜਾਏ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਬਦਗੁਰੂ ਖਨ੍ਹ-ਖਨ੍ਹ ਅਚਾਨਕ, ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਆਗੇ ਪੂਰੇ ਕਰੇਗਾ ॥੪॥

ਗੁਰੁ ਸਜਣੁ ਮੇਰਾ ਮੇਲਿ ਹਰੇ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਾ ॥

ਹੇ ਹਰੇ! ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਬਯੋਗ ਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਰੇ ਮੇਲਨ ਕਰਾਏ ਦੇਖ, ਮਾਝਾਝਾਰੇ ਮੂੰ ਹਰੇ-ਨਾਮਰੇ ਖਾਨ ਕਰੇ ਪਾਰਿਵੇ।

ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਸਹੁ ਹਰਿ ਗੋਸਟਿ ਪੂਛਾਂ ਕਰਿ ਸਾਂਝੀ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾਂ ॥

ਮੂੰ ਗੁਰੂ-ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਠਾਰੂ ਹਰੇਕ ਗੋਸਟੀ-ਵਾਭੀ ਪਚਾਰੇ ਏਵੇ ਚਾਝਾਕਾ ਬਹਿਰੇ ਮੇਰੇ ਹਰੇਕ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰੇਗਾ।

ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਨਿਤ ਨਿਤ ਸਦ ਹਰਿ ਕੇ ਮਨੁ ਜੀਵੈ ਨਾਮੁ ਸੁਣਿ ਤੇਰਾ ॥

ਹੇ ਹਰੇ! ਮੂੰ ਨਿਭਾ ਚੇਰੇ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰੇਗਾ ਏਵੇ ਚੇਰੇ ਨਾਮ ਗੁਣੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਆਖਾਮ੍ਹਿਕ ਰੂਪਰੇ ਯਾਵੇਗਾ।

ਨਾਨਕ ਜਿਤੁ ਵੇਲਾ ਵਿਸਰੈ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤਿਤੁ ਵੇਲੈ ਮਰਿ ਜਾਇ ਜੀਉ ਮੇਰਾ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਬਿਨਸੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਬਾਮੀ ਬਿਸ੍ਰੁਭ ਹੋਯਾਗਾ, ਬੇਹੁ ਬਿਨਸੇ ਮੇਰੇ ਆਮ੍ਹਿ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਯਾਗਾ ॥੫॥

ਹਰਿ ਵੇਖਣ ਕਉ ਸਭੁ ਕੋਈ ਲੇਚੈ ਸੇ ਵੇਖੈ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਵਿਖਾਲੇ ॥

ਬਿਨਸੇ ਹਰੇ-ਦਰਸਨਰੇ ਚਾਹੁ ਲਾਲਸਾ ਕਰੇਗਾ, ਕਿਛੁ ਹਰੇ ਚਾਝਾਕੂ ਹੂੰ ਦਰਸਨ ਦੇਯਾਗਾ, ਮਾਝਾਕੂ ਬੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇਗਾ।

ਜਿਸ ਨੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਦਾ ਸਮਾਲੇ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯਰੇ ਮਾਝਾ ਭਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇਗਾ, ਬੇ ਬਰਵਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕਾ ਸ਼ਰਣ ਕਰੇਗਾ।

ਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਮਾਲੇ ਜਿਸੁ ਸਤਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮੇਰਾ ਮਿਲਿਆ ॥

ਮਾਝਾਕੂ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਬਦਗੁਰੂ ਮੇਲੇਗਾ, ਬੇ ਬਰਵਾ ਹੂੰ ਹਰੇ-ਨਾਮਰੇ ਆਗਾਧਨਾ ਕਰੇਗਾ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਇਕੇ ਹੋਏ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰਲਿਆ ॥੬॥੧॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਹਰੇਕ ਬੇਬਕ ਏਵੇ ਹਰੇ ਏਕ ਰੂਪ ਅਚਾਨਕ, ਕਾਰਣ ਹਰੇਕ ਯੋਗ ਕਰੇ ਹਰੇ-ਬੇਬਕ ਮਖ ਹਰੇਕ ਠਾਰੇ ਲਾਨ ਹੋਯਾਗਾ ॥੬॥੧॥੩॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧

ਭਾਉਵੇ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗੁਰ ਏਕ ਅਚਛੇ, ਯਾਹਾਯੁ ਬਦਗੁਰੁਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਬੁ ਕਰਮਾਯਾਕ ਪਾਰੇ।

ਅਤਿ ਉਚਾ ਤਾ ਕਾ ਦਰਬਾਰਾ ॥

ਬੇਹੁ ਭਗਵਾਨਯਾ ਦਰਬਾਰ ਅਭਯੰਤ ਭਯ ਅਚੇ ਭਯਾ

ਅੰਤੁ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਪਾਰਾਵਾਰਾ ॥

ਭਾਯਾਯਾ ਕੋਯਿਯਿ ਅਭੁ ਨਯਾਯ।

ਕੇਟਿ ਕੇਟਿ ਕੇਟਿ ਲਖ ਧਾਵੈ ॥

ਯਾਵ ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ ਭਰ ਪੁਲਾਯ ਕਰਿਯਾਯ, ਕੀਛੁ

ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਤਾ ਕਾ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵੈ ॥੧॥

ਭਾਯਾਯਾ ਯਥਾਥੀ ਨਿਵਾਯਰ ਭੇਦ ਏਕ ਚਿਲੇ ਯਾਭੁ ਪਾਯ ਫੁਯਨਾਯਿ ॥1॥

ਸੁਹਾਵੀ ਕਉਣੁ ਸੁ ਵੇਲਾ ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਭ ਮੇਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਯਾ ਕੇਯੁ ਗੁਯ ਯੁਫੁਯੁ ਅਚੇ, ਯੇਭੇਭੇਯੇ ਪੁਯਾਯਾ ਯਿਯਨ ਫੁਯਾਯਾਯ ॥1॥ ਰੁਯ ॥

ਲਾਖ ਭਗਤ ਜਾ ਕਉ ਆਰਾਧਹਿ ॥

ਯੇਯੁ ਪਰਯਾਯਾਯਾ ਯੁਯ ਯੁਯ ਭਯ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾਯੁ।

ਲਾਖ ਤਪੀਸਰ ਤਪੁ ਹੀ ਸਾਧਹਿ ॥

ਯੁਯ ਯੁਯ ਭਪਯਾ ਭਾਯਾਯਾ ਭਪਯਾ ਕਰਿਯਾਯੁ।

ਲਾਖ ਜੋਗੀਸਰ ਕਰਤੇ ਜੋਗਾ ॥

ਯੁਯ ਯੁਯ ਯੋਗੀ ਯੋਗ-ਯਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾਯੁ।

ਲਾਖ ਭੋਗੀਸਰ ਭੋਗਹਿ ਭੋਗਾ ॥੨॥

ਯੁਯ ਯੁਯ ਭੋਗੀ ਭਾਯਾਯਾ ਭੋਗਯੁ ਭੋਗ ਕਰਿਯਾਯੁ ॥2॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਸਹਿ ਜਾਣਹਿ ਥੇਰਾ ॥

ਬੇ ਪੁਭੇਯਕ ਫੁਯਯਰੇ ਨਿਵਾਯ ਕਰਿਯਾਯੁ, ਪਰਛੁ ਕੀਛਿ ਯਾਭੁ ਭਾਯਾਯਾ ਯਾਥਿਯਾਯੁ।

ਹੈ ਕੋਈ ਸਾਜਣੁ ਪਰਦਾ ਤੇਰਾ ॥

ਕਯਾ ਕੇਯੁ ਏਪਰਿ ਬਯੁਯ ਅਛਛੇ, ਯਿਯ ਪੁਯ ਏਯ ਆਯ ਯਯਰੇ ਯੁਯਾ ਯਿਯਾ ਪ੍ਰਾਯੀਰ ਭਾਯਿ ਫੇਫੇ?

ਕਰਉ ਜਤਨ ਜੇ ਹੋਇ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ॥

ਯੁਧੁ ਏਪਰਿ ਕੀਛਿ ਪੁਲਾਯ ਕਰੁਛਿ ਯੇ ਪਰਯਾਯਾ ਆਯ ਭਪਰੇ ਫਯਾਯੁ ਫੁਯਾਯਿਯੇਫੇ ਏਯ

ਤਾ ਕਉ ਦੇਈ ਜੀਉ ਕੁਰਬਾਨਾ ॥੩॥

ਪ੍ਰਭੀ ਮੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਭਧਰੇ ਨਿਯ ਜੀਵਨ ਬਧਰਿਯ ਕਰਿ ਦੇਵਿ ॥੩॥

ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਸੰਤਨ ਪਹਿ ਆਇਆ ॥

ਪੁਰਖੁ ਬਖਾਨ ਕਰਿ ਕਰਿ ਮੂੰ ਬਛੁਕਾ ਪਾਯਕੁ ਆਇਓ ਏਵੰ

ਦੂਖ ਭ੍ਰਮੁ ਹਮਾਰਾ ਸਗਲ ਮਿਟਾਇਆ ॥

ਏ ਮੇਰੇ ਬਹੁ ਦੁਖ ਏਵੰ ਭ੍ਰਮੁ ਦੂਰ ਕਰਿ ਦੇਵਿਓ।

ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਇਆ ਪ੍ਰਭ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੁੰਚਾ ॥

ਨਾਮਾਨੁਤ ਪਾਯ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯ ਪੁਰਖ ਮੇਰੇ ਨਿਯ ਚਰਣਾਗੁਲਿ ਭਾਜਿਓ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਾ ਊਚਾ ॥੪॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਪੁਰਖ ਬਹੁੰਦਾ ਵਧ ਏਵੰ ਬਰੋਪਰਿ ਅਰੇ ॥੪॥੧॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਭਾਉਹੰਸੁ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਧਨੁ ਸੁ ਵੇਲਾ ਜਿਤੁ ਦਰਸਨੁ ਕਰਣਾ ॥

ਏਹੀ ਬਧਨੁ ਵਧ ਗੁਣ ਏਵੰ ਧਨੁ ਅਰੇ, ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਨੁਕ ਦਰਸਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਆ।

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣਾ ॥੧॥

ਮੂੰ ਨਿਯ ਬਧਗੁਣ ਚਰਣਰੇ ਬਧਰਿਯ ਯਾਇਆ ॥੧॥

ਜੀਅ ਕੇ ਦਾਤੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯੁਤਮ ਪੁਰਖ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਆਪ ਬਹੁਕਾ ਪ੍ਰਾਪਦਾ ਅਰੁ।

ਮਨੁ ਜੀਵੈ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮੁ ਚਿਤੇਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਪੁਰਖ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਵਾਰੇ ਹੂੰ ਜੀਵਿਯ ਰਹਿਯਾ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਸਚੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਤਮਾਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਾਣੀ ॥

ਹੇ ਬਰੋਹਿਰੇ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਮ-ਮੰਤ੍ਰੁ ਹੂੰ ਬਧੁ ਅਰੇ ਏਵੰ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਵਾਣੀ ਅਨੁਤ ਅਰੇ।

ਸੀਤਲ ਪੁਰਖ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸੁਜਾਣੀ ॥੨॥

ਤੂੰ ਗੀਤਲ ਗਾਓ ਵਾਣੀ ਅਰੁ ਏਵੰ ਭਾਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਿ ਭ੍ਰਿਜਾਨਦਰੀ ਅਰੇ ॥੨॥

ਸਚੁ ਹੁਕਮੁ ਤਮਾਰਾ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸੀ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਹੁਕਮੁ ਬਧੁ ਅਰੇ ਏਵੰ ਤੂੰ ਹੂੰ ਬਿੰਦਾਸਨਰੇ ਰਿਜਾਨਾਨ ਹੋਇਆ।

ਆਇ ਨ ਜਾਵੈ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥੩॥

ਮੇਰਾ ਹੁਕਮ ਅਮਰ ਅਚਲਿਤ ਏਕੰ ਬੇ ਜਨਮ-ਮਰਗ ਚਕਰੇ ਆਬੇ ਨਾਹੀਂ॥੩॥

ਤੁਮ ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਾਸ ਹਮ ਦੀਨਾ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਦਾਸ ਦਲਾਇ ਮਾਲਿਕ ਅਰੁ ਏਕੰ ਆਮੇ ਚੋਰ ਕੀਨ ਬੇਬਕ ਅਰੁ।

ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਭਰਪੁਰਿ ਲੀਣਾ ॥੪॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਹੁਣਾ ਮਾਲਿਕ ਹੁਕਮ ਬਰਕਾਤਿ ਅਚਲਿਤ ॥੪॥੨॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਭਾਉਹੰਸ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਤੂ ਬੇਅੰਤੁ ਕੇ ਵਿਰਲਾ ਜਾਣੈ ॥

ਹੇ ਬੇਅੰਤ! ਤੂੰ ਅਨੰਤ ਆਪ ਕੇਵਲਿ ਹੀ ਏਕੰ ਰਹਸਯੁ ਜਾਣੀਐ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੇ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੈ ॥੧॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਪਾਸਿ ਕੇਵਲਿ ਹੀ ਆਪ ਜਾਣੀਐ॥੧॥

ਸੇਵਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ਪਿਆਰੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਿਯਵਰਤ! ਚੋਰ ਬੇਬਕ ਏਕੰ ਕੀਨੁ ਪ੍ਰਾਪੀਐ ਮੇਰੇ

ਜਪਿ ਜੀਵਾ ਪ੍ਰਭ ਚਰਣ ਤੁਮਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੂਮਰ ਚਰਣਰੇ ਯਹ ਕਰਿ ਹੂੰ ਯਾਚਿਓ ਰਹਿੰਦੇ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਭਾ ਪੁਰਖ! ਭੂ ਬਭ ਧੰਨਾਨੂ ਏਕੰ ਬਰੰਗਭਿਮਾਨ ਅਰੁ,

ਜਿਸਹਿ ਜਨਾਵਹੁ ਤਿਨਹਿ ਤੁਮ ਜਾਤੇ ॥੨॥

ਬੇ ਹੂੰ ਭੋਭੇ ਯਾਗਿਆ, ਯਾਥਾਕੁ ਭੂ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰੁ ॥੨॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਾਈ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥

ਮੂੰ ਬਰੰਧਾ ਭੋਭਾ' ਭੋਭੇ ਬਰੰਧਿਓ ਅਭਿ ਏਕੰ

ਇਤ ਉਤ ਦੇਖਉ ਓਟ ਤੁਮਾਰੀ ॥੩॥

ਯੋਗ-ਧਰਯੋਗਰੇ ਭੂਮਰ ਬਾਥਾਰਾ ਹੂੰ ਦੇਖੁਅਭਿ ॥੩॥

ਮੇਹਿ ਨਿਰਗੁਣ ਗੁਣ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਤਾ ॥

ਹੇ ਮਾਯਿਕ! ਮੂੰ ਗੁਣਬਾਨ ਅਭੋ ਏਕੰ ਮੂੰ ਭੋਭੇ ਕੋਭਿਓ ਯਧਕਾਰ ਯਾਗਿਆਰੇ ਨਾਹੂੰ।

ਨਾਨਕ ਸਾਧੂ ਦੇਖਿ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥੪॥੩॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਓ ਯੇ ਬਾਧੂਕਾ ਧਰੰਨ ਗੁਣ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਮਨ ਭੋਭੇ ਧ੍ਰੇਮ-ਰਯੋਰੇ ਅਨੁਰਯੋ ਬੋਯਾ
ਯਾਯਭਿ ॥੪॥੩॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਃ ੫ ॥

ਭਾਭਯੰਬ ਮਯਯਾ 5 ॥

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸੇ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਾ ॥

ਬੇਹਿ ਬਰੰਗਭਿਮਾਨ ਪੁਰਖ ਅਭਿਯੰਬਾ ਅਭਿਯੰਬ।

ਦਾਨੁ ਦੇਇ ਸਾਧੂ ਕੀ ਧੂਰਾ ॥੧॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਮੇਰੇ ਬਾਧੂਕਾ ਚਰਣ-ਪ੍ਰਯੋਗ ਧਾਨ ਪੁਰਾਨ ਕਰ ॥੧॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੇ ਧਾਨਧੰਨਾਨੂ ਪੁਰਖ! ਮੇਰੇ ਯਧਰੇ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰ।

ਤੇਰੀ ਓਟ ਪੂਰਨ ਗੋਪਾਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਬਰੰਯੋ! ਹੇ ਯਧਭ ਧਾਯਕ! ਯਾਨਕੁ ਭੋਭੇ ਹੂੰ ਯਾਗੁਅਭਿ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਲ, ਥਲ ਅਤੇ ਆਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਭਰਪੂਰ ਹੋਇਆ।

ਨਿਕਟਿ ਵਸੈ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੂਰੇ ॥੨॥

ਜੇ ਅਸੀਂ ਨਿਕਟ ਹੋਵਾਂ ਤਾਂ ਨਾਹੀ ਦੂਰ ਹੋਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਜੇ ਦੂਰ ਹੋਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਨਾਹੀ ॥੨॥

ਜਿਸ ਨੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੇ ਧਿਆਏ ॥

ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ, ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਕਰੇ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥੩॥

ਅੱਠ ਪਹਿਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥੩॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਗਲੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੇ ॥

ਸਾਰੇ ਜੀਵ-ਜੰਤੂ ਪਾਲਨ-ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ॥

ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਦੁਆਰੇ ॥੪॥੪॥

ਨਾਨਕ ਨੇ ਉਸਦੇ ਦੁਆਰੇ ਵਿੱਚ ॥੪॥੪॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਭਾਉ-ਵਿਚਾਰ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਤੂ ਵਡ ਦਾਤਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਤੂੰ ਮਹਾਨ ਦਾਤਾ ਅਤੇ ਅੰਤਰਿਕਸ਼ੀ ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਰਵਿਆ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ॥੧॥

ਸਾਰੇ ਮਹਾਂਸ਼ੀ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ ॥

ਹਉ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਜੀਵਾ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਭੋਲੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਨਾਮਾਂ ਵਿੱਚ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੇ ਪੂਰੇ ॥

ਤੇਰੇ ਸਰਣ ਵਿੱਚ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੇ ਪੂਰੇ ॥

ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ਸੰਤਾ ਧੂਰੇ ॥੨॥

ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ਸੰਤਾ ਧੂਰੇ ॥੨॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਿਰਦੈ ਉਰਿ ਧਾਰੇ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਜਿਹ ਬ੍ਰਹਮਾਣਡੇ ਚਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾਣਡੇ-ਕਮਲਕੂ ਹੂੰ ਮਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਰਿਓ ਏਵੰ

ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਜਾਈ ਬਲਿਹਾਰੇ ॥੩॥

ਚਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪੁਰਿ ਮੂੰ ਬਲਿਹਾਰੇ ਯਾਯਾਏ ॥੩॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ॥

ਮੇਰੇ ਭਧਰੇ ਜਿਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਮੂੰ ਚਾਰ ਹੂੰ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੁਖੁ ਪਾਵਾ ॥੪॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮਰ ਭਯਨ ਕਰਿ ਹੂੰ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾਏ॥੪॥੫॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਭਾਉਹੰਸ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ ॥

ਬਲਕ ਬਲਾਹਰੇ ਰਹਿ ਬਰਿਨਾਮਾਨੁਤ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾ ਭਰਿਓ।

ਨਾ ਜੀਉ ਮਰੈ ਨ ਕਬਹੂ ਛੀਜੈ ॥੧॥

ਏਹਾ ਫਲਹਰੇ ਜੀਵਾਨਾ ਨਾ ਕੇਵੇ ਮਰਿਯਾਏ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾ ਚਾਹਾਰ ਕੇਵੇ ਨਾਗ ਹੋਯਾਏ॥1॥

ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ॥

ਵਡ ਭਾਗਪੂਰ ਹੂੰ ਪੂਰ੍ਵ ਗੁਰੂਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾਏ ਏਵੰ

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੂੰ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਧਾਨ ਕਰਾਯਾਏ ਯਾਏ॥1॥ ਰੁਹ ॥

ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ ਹਰਿ ਮਾਣਕ ਲਾਲਾ ॥

ਬਰਿਕਾ ਨਾਮ ਹਿ ਰਹੁ, ਮਾਣਿਕ ਓ ਮੋਹਿ ਅਰੋ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਭਏ ਨਿਹਾਲਾ ॥੨॥

ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਬ੍ਰਹਮਾਣਡੇ ਕਰਿ ਮੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ ਹੋਯਾਯਾਏ॥2॥

ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਸਾਧੁ ਸਰਣਾ ॥

ਮੋਭੱਠੋ ਮੂੰ ਵੇਖੁਯਾਏ, ਬਾਪੂਕਾ ਅਭਿਰਿਕੁ ਕੋਈਬੇ ਗਰਬ-ਬਲ ਨਯਰੇ ਅਏ ਨਾਹੂੰ।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਨਿਰਮਲ ਮਨੁ ਕਰਣਾ ॥੩॥

ਬਰਿਕਾ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯਾ ਧਾਰਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾਏ॥3॥

ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਵੂਠਾ ॥

ਬਰੂਯਾ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਮੇਰੇ ਮਾਲਿਕ ਪੁਰੂ ਹੂੰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਹੁ ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਤੂਠਾ ॥੪॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੁਰਸ਼ ਹੋਯਾਹੁ, ਬੇਭੇਦੇਵੇਲੇ ਜੀਵਨੁ ਨਾਮਰੇ ਵਾਨ
ਮਿਲਿਯਾ॥4॥6॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਭਾਉਹੰਸ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਵਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੇ ਵੀਰਵਰਮਾਨੁ ਪੁਰੂ! ਬਖਾ ਮੇਰੇ ਸ਼ਰਣੇ ਰੂਪੁ ਅਵਾ ਮੇਰੇ ਕਵਾਪੇ ਭੁਲ ਨਾਹੂੰ।

ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਪੂਰਨ ਕਿਰਪਾਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ! ਮੂੰ ਭੋਰੇ ਗਰਣੇਰੇ ਆਇਓ ॥1॥ ਰੂਪੁ ॥

ਜਹ ਚਿਤਿ ਆਵਹਿ ਸੇ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਵਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਮੇਰੇ ਚਿਤਿ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਸ਼ਰਣੇ ਆਇ, ਬੇਭੇਦੇਵੇਲੇ ਸੁਖੁ ਬੁਝਿ ਹੋਯਾਹੁ।

ਜਿਤੁ ਵੇਲਾ ਵਿਸਰਹਿ ਤਾ ਲਾਗੈ ਹਾਵਾ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਬਿਨਸੇ ਭੇਦੇ ਭੁਲਿਯਾਹੁ, ਬੇਭੇਦੇਵੇਲੇ ਦੂਰਗੈ ਹੋਯਾਹੁ ਪਛਾਤਾਹੁ ॥1॥

ਤੇਰੇ ਜੀਅ ਤੂ ਸਦ ਹੀ ਸਾਥੀ ॥

ਅਹਿ ਬਰੂ ਜੀਵ ਭੋਰੇ ਹੂੰ ਅਰੇ ਅਵਾ ਮੇਰੇ ਬਰਵਾ ਚਾਹਾਰੇ ਬਾਪੁ ਅਰ।

ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤੇ ਕਢੁ ਦੇ ਹਾਥੀ ॥੨॥

ਨਿਯ ਹਾਥੇਰੇ ਆਮਨੁ ਭਲਾਨਕ ਬੰਸਾਰੇ ਬਾਗਰੇਰੇ ਵਾਹਾਰੇਰੇ ਕਾਢਿਯੋ ॥2॥

ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ ਤੁਮ ਹੀ ਕੀਆ ॥

ਅਹਿ ਜੀਵਨ-ਮੁਕਤੀਰੇ ਵਰਨੁ ਮੇਰੇ ਵਾਰਾ ਹੂੰ ਬੁਝਿ ਹੋਯਾਹੁ।

ਜਿਸੁ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਤਿਸੁ ਦੂਖੁ ਨ ਥੀਆ ॥੩॥

ਮਾਇਕੇਰੇ ਚਿਤਿ ਰਖਾ ਕਰੂ, ਚਾਹਾਰੇਰੇ ਕੀਰਤਿ ਦੂਰਗੈ ਪੁਰਾਇਓ ਕਰੇ ਨਾਹੂੰ ॥3॥

ਤੂ ਏਕੇ ਸਾਹਿਬੁ ਅਵਰੁ ਨ ਹੋਰਿ ॥

ਅਕੁ ਤੂ ਹੂੰ ਬਰੂਯਾ ਮਾਲਿਕ ਅਕੁ ਅਵਾ ਅਹਿ ਬਿਭੇਰੇ ਅਨਧ ਕੇਹੇ ਮਖ ਨਾਹੁ।

ਬਿਨਉ ਕਰੈ ਨਾਨਕੁ ਕਰ ਜੋਰਿ ॥੪॥੭॥

ਭੋਰ ਬਸੰਤੁਰੇ ਨਾਨਕ ਹਾਥ ਯੋਧਾ ਏਹਾ ਪੁਰਖਿ ਜਾ ਕਰਿ ॥੪॥੭॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਃ ੫ ॥

ਭਾਉਹੰਸੁ ਮਃ 5 ॥

ਤੂ ਜਾਣਾਇਹਿ ਤਾ ਕੋਈ ਜਾਣੈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਯੇਹੋ ਤੂੰ ਜਾਣ ਪੁਰਖ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇਭੇਦਬੇਲੇ ਕੇਹੋ ਭੋਭੇ ਰੂਪ
ਪਾਇਯਾਏ ਏਵਾ

ਤੇਰਾ ਦੀਆ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭੋ ਬੇ ਭੋ' ਭਾਗ ਪੁਰਖ ਕਰਾਇਯਾਏ ਪ੍ਰਥਾ ਨਾਮੁ ਯੋਧਾ ਕਰਿਯਾਏ ॥1॥

ਤੂ ਅਚਰਜੁ ਕੁਦਰਤਿ ਤੇਰੀ ਬਿਸਮਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੂੰ ਅਚਰਜ ਅਨੂ ਏਵਾ ਭੋਰ ਪ੍ਰਭੂ ਮਖ ਅਭਿਮਾਨਕ ਅਰੇ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਕਾਰਣੁ ਆਪੇ ਕਰਣਾ ॥

ਤੂੰ ਜਿਯੋਂ ਹੋਂ ਕਾਰਣੀ ਐਵਾਂ ਜਿਯੋਂ ਹੋਂ ਕਾਰਕ ਅਰੁ।

ਹੁਕਮੇ ਜੰਮਣੁ ਹੁਕਮੇ ਮਰਣਾ ॥੨॥

ਭੋਰ ਝੁਕੂਮਰੇ ਹੋਂ ਜੀਵਰ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਐਵਾਂ ਭੋਰ ਝੁਕੂਮਰੇ ਭਾਖਾਰ ਸੁਭੁ ਭੋਇਆ ॥੨॥

ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਮਨ ਤਨ ਆਧਾਰੀ ॥

ਭੋਰ ਨਾਮ ਹੋਂ ਮੋਰ ਮਨ ਐਵਾਂ ਭਨਰ ਬਾਖਾਰ ਅਭੋਰ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਬਖਸੀਸ ਤੁਮਾਰੀ ॥੩॥੮॥

ਬਾਬ ਨਾਨਕ ਭਧਰੇ ਤੁਮਰੇ ਹੋਂ ਅਗੀਰੀਧ ਅਭਿ ॥੩॥੮॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨

ਭੀਭਹੰਸ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗੁਰ ਐਕ ਅਚਭਿ, ਮਾਭਾਯੁ ਬਧਗੁਰੁਯਾ ਕੁਪਾਰੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਮਾਯਾ ਪਾਰੇ।

ਮੇਰੈ ਅੰਤਰਿ ਲੋਚਾ ਮਿਲਣ ਕੀ ਪਿਆਰੇ ਹਉ ਕਿਉ ਪਾਈ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰਿਯਭਧ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੋਰ ਝੁਧਰੇ ਤੁਮ ਬਭਿਭ ਮਿਲਨਰ ਪੁਰਲ ਅਭਿਲਾਖ ਅਭਿ, ਮੂੰ ਮੋਰ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰੁਯਾ ਕੋਪਰੇ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੇ ਪਾਰਿਭੇ?

ਜੇ ਸਉ ਖੇਲ ਖੇਲਾਈਐ ਬਾਲਕੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕੈ ਬਿਨੁ ਖੀਰੇ ॥

ਗੀਗੁਰੁ ਬਭੁਸੁ ਪੁਕਾਰ ਗੋਲਰੇ ਲਗਾਗਲੇ ਮਖ ਧੂਪ ਭੋਜਾ ਬੋ ਰਹਿ ਪਾਰਿਭ ਨਾਹੀਂ।

ਮੇਰੈ ਅੰਤਰਿ ਭੁਖ ਨ ਉਤਰੈ ਅੰਮਾਲੀ ਜੇ ਸਉ ਭੋਜਨ ਮੈ ਨੀਰੇ ॥

ਹੋ ਮੋਰ ਬਗੀ! ਮਧਿ ਮੋਰ' ਪਾਯੋਂ ਬਭੁਸੁ ਪੁਕਾਰ ਬਾਧਿਝੁ ਭੋਯਨ ਪਰਬਾ ਮਾਐ, ਭਧਾਧਿ ਮੋਰ ਝੁਧਰੁ ਧੂਝ ਧੂਰ ਝੁਧਨਾਹੀਂ।

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਪਿਰੰਮ ਕਾ ਬਿਨੁ ਦਰਸਨ ਕਿਉ ਮਨੁ ਧੀਰੇ ॥੧॥

ਮੋਰ ਮਨ ਐਵਾਂ ਭਨਰੇ ਜਿਯੋਂ ਪ੍ਰਿਯਭਧ ਪ੍ਰਭੂਯਾ ਹੋਂ ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਬ ਕਰਿਆ ਐਵਾਂ ਭਾਖਾਯਾ ਧਰਜਨ ਭੋਜਾ ਮੋਰ ਮਨਰੇ ਕੋਪਰੇ ਪ੍ਰੇਮੀਐ ਆਬਿ ਪਾਰਿਭ? ॥੧॥

ਸੁਣਿ ਸਜਣ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਾਈ ਮੈ ਮੇਲਿਹੁ ਮਿਤ੍ਰੁ ਸੁਖਦਾਤਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਭੂ! ਹੇ ਪ੍ਰਿਯ ਭਾਇ! ਖਾਨਪ੍ਰਵਾਕ ਗ੍ਰੰਥ, ਬੇਹਿ ਬੁਝਾਵਾਓ। ਧੀਰੁ ਬਹਿਰ ਮੇਰੇ ਧੀਰੁ
ਕਰਾਇ ਦੇਖ, ਕਾਰਣ

ਓਹੁ ਜੀਅ ਕੀ ਮੇਰੀ ਸਭ ਬੇਦਨ ਜਾਣੈ ਨਿਤ ਸੁਣਾਵੈ ਹਰਿ ਕੀਆ ਬਾਤਾ ॥

ਬੇ ਮੇਰੇ ਮਨਰ ਬਸਤੁ ਪਾਠਾ-ਵੇਦਨਾਕੂ ਯਾਗਿਆਉ ਏਵਾ ਨਿਭਾ ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾ ਕਾ
ਗ੍ਰੰਥਾਇ ਧਿਆਉ।

ਹਉ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਾ ਜਿਉ ਚਾਤ੍ਰਕੁ ਜਲ ਕਉ ਬਿਲਲਾਤਾ ॥

ਮੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਬਿਨਾ ਏਕੁ ਯਾਗ ਪਾਠਾ ਰਹਿ ਪਾਠੇ ਨਾਹਿ, ਮੇਰੇ ਚਾਚਕ ਯਾਗ ਬਿਨੁ ਪਾਠਾ ਕੁਝ
ਕਰਿਆ, ਏਹਿ ਪਰਿ ਮੂੰ ਯਾਗ ਚਾਹਾਯਾ ਪਾਠਾ ਕਾਯਾਕੂਲ ਹੋਇਆ।

ਹਉ ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਸਾਰਿ ਸਮਾਲੀ ਮੈ ਨਿਰਗੁਣ ਕਉ ਰਖਿ ਲੇਤਾ ॥੨॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਚੇਰੇ ਕੇਯੋ ਗ੍ਰੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਿ ਨਿਯ ਚਿੰਤਿਓ ਧਾਰਣ ਕਰਿਓ, ਭੂਮੇ ਮੇਰੇ ਭਲੇ
ਗ੍ਰੰਥਾਨ ਯਾਗਰੇ ਰਖਾ ਕਰੁਣਾ ॥੨॥

ਹਉ ਭਈ ਉਡੀਣੀ ਕੰਤ ਕਉ ਅੰਮਾਲੀ ਸੇ ਪਿਰੁ ਕਦਿ ਨੈਣੀ ਦੇਖਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਭੂ! ਨਿਯ ਬਾਧਾਯਾ ਪ੍ਰਭਾਸਾ ਕਰਿ ਮੂੰ ਯਾਗ ਹੋਇਆ ਯਾਗ, ਪ੍ਰਥੀ ਮੂੰ ਨਿਯ ਬੇਹਿ ਪਰਿ
ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾ ਨਿਯ ਨਿਯਰੇ ਕੇਯੋ ਵੇਯੋ?

ਸਭਿ ਰਸ ਭੋਗਣ ਵਿਸਰੇ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਕਿਤੈ ਨ ਲੇਖਾ ॥

ਪਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾ ਬਿਨਾ ਮੂੰ ਬਸਤੁ ਰਸਰੇ ਭੋਗ ਭੁਲੇ ਯਾਗਿ ਏਵਾ ਬਹੁ ਕਾਧੇ ਅਧੇ।

ਇਹੁ ਕਾਪੜੁ ਤਨਿ ਨ ਸੁਖਾਵਈ ਕਰਿ ਨ ਸਕਉ ਹਉ ਵੇਸਾ ॥

ਏਹਿ ਕਾਧੁ ਯਾਗ ਮੇਰੇ ਗਰਾਯਾਯਾ ਭਲੇ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ, ਏਧ੍ਰਾਯਾ ਏਹਿ ਕਾਧੁ ਯਾਗ ਮੂੰ ਪਿਥੇ ਪਾਠੇ ਨਾਹਿ।

ਜਿਨੀ ਸਖੀ ਲਾਲੁ ਰਾਵਿਆ ਪਿਆਰਾ ਤਿਨ ਆਗੈ ਹਮ ਆਦੇਸਾ ॥੩॥

ਮੇਰੇ ਬਭੂ! ਨਿਯ ਪ੍ਰਿਯ ਪ੍ਰਭਾਸਾ ਪ੍ਰਬਧ ਕਰਿ ਰਮਣ ਕਰਿਓ, ਮੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਪ੍ਰਥਾਯਾ ਕਰਿਓ ॥੩॥

ਮੈ ਸਭਿ ਸੀਗਾਰ ਬਣਾਇਆ ਅੰਮਾਲੀ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਕਾਮਿ ਨ ਆਏ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਭੂ! ਮੂੰ ਬਹੁ ਯਾਗ ਗ੍ਰੰਥਾਯਾ ਕਰਿਓ, ਪਰਿਯ ਨਿਯ ਪ੍ਰਿਯਾਯਾ ਬਿਨਾ ਏਹਾ ਕਰਿਓ ਕਾਧੇ
ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ ਅਧਾਧ ਕਾਧੇ ਅਧੇ।

ਜਾ ਸਹਿ ਬਾਤ ਨ ਪੁਛੀਆ ਅੰਮਾਲੀ ਤਾ ਬਿਰਥਾ ਜੋਬਨੁ ਸਭੁ ਜਾਏ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਭੂ! ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਬਾਧਾ ਮੂੰ ਮੇਰੇ ਕਾਧਾ ਪਚਾਰਿਓ ਨਾਹਿ, ਬੇਭੇਭੇ ਮੇਰੇ ਬਾਧਾ
ਮੇਰੇ ਕਾਧੇ ਹੋਇਆ।

ਧਨੁ ਧਨੁ ਤੇ ਸੋਹਾਗਣੀ ਅੰਮਾਲੀ ਜਿਨ ਸਹੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬੱਧੇ! ਬੇਹੋਸ਼ ਬੁਝਾਓਗੇ ਜੀਵ-ਜੀਵੀ ਪੰਥ-ਪੰਥ ਅਤੇ, ਯਾਦਾਜ਼ ਬਾਪੂਰੇ ਚਾਹਾਰੇ ਪੱਥੇ-ਪੁੱਥੇ
ਲੀਨ ਹੋਏ ਰਹਿਣਗੇ।

ਹਉ ਵਾਰਿਆ ਤਿਨ ਸੋਹਾਗਣੀ ਅੰਮਾਲੀ ਤਿਨ ਕੇ ਧੋਵਾ ਸਦ ਪਾਏ ॥੪॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬੱਧੇ! ਮੈਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਬੁਝਾਓਗੇ ਜੀਵ-ਜੀਵੀ ਪੁੱਥੇ ਬਦਰਹਿਤ ਅਤੇ ਏਕਾ ਬਦਰਹਿਤ ਚਾਹਾਜ਼ ਚਰਨ
ਪਾਏਗਾ ॥੪॥

ਜਿਚਰੁ ਦੂਜਾ ਭਰਮੁ ਸਾ ਅੰਮਾਲੀ ਤਿਚਰੁ ਮੈ ਜਾਣਿਆ ਪ੍ਰਭੂ ਦੂਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬੱਧੇ! ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਮੇਰੇ ਭੈਰਵ ਦੇ ਚਰਿਤ੍ਰਕਾਰ ਅਤੇ, ਬੇ ਪਰਿਵਾਰ ਮੈਂ ਜਿਹੇ ਪੁੱਥੇ
ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ।

ਜਾ ਮਿਲਿਆ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅੰਮਾਲੀ ਤਾ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਸਭ ਪੂਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬੱਧੇ! ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਥੇ ਬਦਰਹਿਤ ਮੇਰੇ ਚਾਹਾਜ਼ ਮੇਰੇ ਬਦਰਹਿਤ ਆਸਾ
ਏਕਾ ਅਭਿਲਾਖ ਪੁੱਥੇ ਹੋਏ।

ਮੈ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਅੰਮਾਲੀ ਪਿਰੁ ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬੱਧੇ! ਮੈਂ ਬਦਰਹਿਤ ਬੁਝਾਓ ਪੁੱਥੇ, ਬੇਹੋਸ਼ ਪੱਥੇ-ਪੱਥੇ ਬਦਰਹਿਤ ਬਦਰਹਿਤ
ਬਦਰਹਿਤ ਰਹਿਣਗੇ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਮਾਣਿਆ ਅੰਮਾਲੀ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਲਗਿ ਪੈਰੇ ॥੫॥੧॥੯॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬੱਧੇ! ਗੁਰ-ਬਦਰਹਿਤ ਚਰਨ ਮੇਰੇ ਨਾਨਕ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਦੇ ਪੁੱਥੇ-ਚਰਨ ਆਸਾ
ਮੇਰੇ ਕਰਨਗੇ ॥੫॥੧॥੯॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ

ਭਾਉਹੰਸ ਮਹਲਾ 5 ਅਭਿਲਾਖ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵੰਤ ਏਕ ਅਭਿਲਾਖ, ਯਾਦਾਜ਼ ਬਦਰਹਿਤ ਕੁਪਾਰੂ ਪੁੱਥੇ ਕਰਨਗੇ ਪਾਏ।

ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਧੁਨਿ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਾ ॥

ਬਾਣੀ ਬਦਰਹਿਤ ਅਤੇ, ਅਨਾਜ਼ ਬੁਝਾਓ ਬਦਰਹਿਤ ਅਤੇ ਏਕਾ ਚਰਨ ਬਦਰਹਿਤ ਅਤੇ।

ਅਨਦਿਨੁ ਸਚੁ ਸਲਾਹਣਾ ਧਨੁ ਧਨੁ ਵਡਭਾਗ ਹਮਾਰਾ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਬਦਰਹਿਤ ਬੁਝਾਓ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਬਦਰਹਿਤ ਬਦਰਹਿਤ ਬਦਰਹਿਤ ਪੁੱਥੇ ਗਾਨ ਕਰਨਗੇ ॥੧॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਬਲਾ ਪਰਿਵਾਰਕ ਨਾਮ ਪੁੱਥੇ ਬਦਰਹਿਤ ਹੋ।

ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਹੋਇ ਰਹਹਿ ਤਾ ਪਾਵਹਿ ਸਚਾ ਨਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਧਿ ਭੂ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਯੋਗਿ ਕਾਸਾਨੂਕਾਸਿ ਕਰਿਯਾਯ, ਭਾਵਾਵੇਲੇ ਭੋਭੇ ਬਛਾ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਹੋਯਾਯ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਹਵਾ ਸਚੀ ਸਚਿ ਰਤੀ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਚਾ ਹੋਇ ॥

ਸੇਵੇ ਜਿਹੁ ਬਛਾ ਅਚੇ, ਸਿੰਘ ਬਛਾ ਸਾਧੁਰੇ ਰਛਾਨ ਹੋਯਾਇ, ਅਹਿਪਰਿ ਚਨ ਓ ਮਨ ਮਖ ਬਛਾ
ਹੋਯਾਇ।

ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ ਹੋਰੁ ਸਾਲਾਹਣਾ ਜਾਸਹਿ ਜਨਮੁ ਸਭੁ ਖੋਇ ॥੨॥

ਬਛਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋਗਿ ਬਿਨਾ ਅਨਧ ਕਾਹਾਰ ਯੋਗਗਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਧ ਨਿਯੋਗਿ ਸੰਪੂਰਨੁ ਯੋਗਿ
ਬਧਾਰੇ ਹੋਯਾਇ ॥੨॥

ਸਚੁ ਖੇਤੀ ਸਚੁ ਬੀਜਣਾ ਸਾਚਾ ਵਾਪਾਰਾ ॥

ਸਿੰਘ ਬਛਾਰ ਕੂਬਿ ਕਰਾਇਆ, ਬਛਾਰ ਹਿੰ ਬੀਜ ਕੂਗਾਇਆ ਅਵਾ ਬਛਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋਗਿ ਨਾਮਰ ਬਧਾਰਾ
ਕਰਾਇਆ, ਚਾਹਾਹੋਲੇ

ਅਨਦਿਨੁ ਲਾਹਾ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥੩॥

ਬਰਵਾ ਬਛਾਰਾਮਰ ਹਿੰ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਇ ਅਵਾ ਪ੍ਰਭੂ-ਭਯੋਗਿ ਨਾਮ-ਪਨਰ ਭਯੋਗਿ ਭਰਿ
ਰਹਿਯਾ ॥੩॥

ਸਚੁ ਖਾਣਾ ਸਚੁ ਪੈਨਣਾ ਸਚੁ ਟੇਕ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

ਬਛਾਰ ਭੋਗਨ, ਬਛਾਰ ਬਧੁ ਅਵਾ ਹਰਿਨਾਮਰ ਬਛਾ ਸਾਹਾਰਾ

ਜਿਸ ਨੇ ਬਖਸੇ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਮਹਲੀ ਪਾਏ ਥਾਉ ॥੪॥

ਚਾਹਾਕੁ ਹਿੰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਇ, ਯਾਹਾਕੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋਗਿ ਬਧੁ ਕੂਪਾ ਕਰਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯਾਇ, ਅਪਰਿ ਮਨੁਸ਼ਧਕੁ
ਪਰਮਾਨੁਯੋਗਿ ਦਰਬਾਰਰੇ ਲਾਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਇ ॥੪॥

ਆਵਹਿ ਸਚੇ ਜਾਵਹਿ ਸਚੇ ਫਿਰਿ ਜੁਨੀ ਮੂਲਿ ਨ ਪਾਹਿ ॥

ਅਪਰਿ ਲੋਕ ਬਛਾਰੇ ਆਇਯਾ, ਬਛਾਰੇ ਚਾਲਿਯਾ ਅਵਾ ਪ੍ਰਭੂ ਯੋਗਿ ਚਕਰੇ ਆਇ ਨਾਹਿੰ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸਚਿਆਰ ਹਰਿ ਸਾਚੈ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥੫॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋਗਿ ਬਛਾ ਦਰਬਾਰਰੇ ਬਛਾਰਾਕੀ ਹਿੰ ਆਇਯਾ ਅਵਾ ਬਛਾਰੇ ਹਿੰ ਰਹਿਯਾਇ।

ਅੰਤਰੁ ਸਚਾ ਮਨੁ ਸਚਾ ਸਚੀ ਸਿਫਤਿ ਸਨਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਅੰਤਰਰੇ ਬਛਾ, ਚਾਹਾਰ ਮਨ ਮਖ ਬਛਾ ਅਚੇ ਅਵਾ ਬੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋਗਿ ਬਛਾ ਸੂਭਿਗਾਨ
ਕਰਿਯਾਇ।

ਸਚੈ ਥਾਨਿ ਸਚੁ ਸਾਲਾਹਣਾ ਸਤਿਗੁਰ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥੬॥

ਬੇ ਬਛਾ ਲਾਨਰੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਯਾ ਬਛਾਰ ਹਿੰ ਸੂਭਿ ਕਰਿਯਾ, ਸ੍ਰੀ ਨਿਯੋਗਿ ਬਧਗੁਰੁਕੁ ਪ੍ਰਭਿ ਬਧਾਰੇ
ਅਚੇ ॥੬॥

ਸਚੁ ਵੇਲਾ ਮੂਰਤੁ ਸਚੁ ਜਿਤੁ ਸਚੇ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਬਿਨਾਸੁ ਬਧਾ ਅਚੇ, ਬੇਸ਼ੁ ਮੁਖੁ ਮਖ ਬਧਾ ਅਚੇ, ਯੇਠੇਠੇਠੇ ਬਧਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ
ਬਾਹੁਰੇ ਮਨੁਸ਼ਖੁਰੇ ਧ੍ਰੁਮੁ ਹੋਇਆ।

ਸਚੁ ਵੇਖਣਾ ਸਚੁ ਬੋਲਣਾ ਸਚਾ ਸਭੁ ਆਕਾਰੁ ॥੭॥

ਬੇਠੇਠੇਠੇ ਬੇ ਬਧਾ ਹੂੰ ਦੇਖੁਆ, ਬਧਾ ਹੂੰ ਬੋਲੁਆ ਏਵਾ ਬਾਹੁ ਬੁਝਿਰੇ ਬਧਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ
ਹੂੰ ਭਾਖੁ ਬਰਬਾਪਕ ਅਨੂਭੁ ਹੋਇਆ ॥੭॥

ਨਾਨਕ ਸਚੈ ਮੇਲੇ ਤਾ ਮਿਲੇ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਨਿਯ ਬਾਹੁਰੇ ਮਿਲਾਇ ਆਇ, ਬੇਠੇਠੇਠੇ ਮਨੁਸ਼ਖੁ ਭਾਖੁ
ਬਾਹੁਰੇ ਬਿਨਾਸੁ ਹੋਇਆ।

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖਸੀ ਆਪੇ ਕਰੇ ਰਜਾਇ ॥੮॥੧॥

ਪੁਰਖੁ ਯੇਥੇ ਭਲੁ ਲਾਗਿਆ, ਬੇਧਰੇ ਹੂੰ ਬੇ ਭਾਵੁ ਰਖੁਆਇ ਏਵਾ ਬੇ ਬੁਝੁ ਹੂੰ ਨਿਯ
ਭਲੁਬਾਹੁਰੇ ਕਰੁਆਇ ॥੮॥੧॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਭਾਉਹੰਸੁ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਮਨੁਆ ਦਹ ਦਿਸ ਧਾਵਦਾ ਓਹੁ ਕੈਸੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥

ਮਨੁਸ਼ਖੁਰੁ ਮਨੁ ਬਧਾ ਧਿਰੇ ਪਧੁਝੁ ਰਖੁਆ, ਭਾਖੁਧੇਧੇ ਬੇ ਕੋਧਰੇ ਭਗਵਾਨੁ ਯੇਗਾਗਾਨੁ
ਕਰੁਆਇ?

ਇੰਦ੍ਰੀ ਵਿਆਪਿ ਰਹੀ ਅਧਿਕਾਈ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਨਿਤ ਸੰਤਾਵੈ ॥੧॥

ਭਗਵਾਨੁ ਭਲੁ ਅਖੁਕੁ ਦੁਸ਼ਟਰੇ ਲਾਗੁ ਰਖੁਆ ਏਵਾ ਕਾਮ-ਕ੍ਰੋਧੁ ਨਿਯ ਦੁਸ਼ਟੁ ਕਰੁਆ ॥੧॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਹਜੇ ਗੁਣ ਰਵੀਜੈ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਪਰਮਾਨੁ ਭਾਉ-ਭਾਉ ਕਰਿ ਬਾਭਾਵਿਕੁ ਰੂਪਰੇ ਭਾਖੁ ਗੁਣਗਾਨੁ ਕਰਿਭਾਉ ਭਰਿਭਾਉ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਦੁਲਭੁ ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹੁ ਦੁਨਿਆਰੇ ਰਾਮੁ ਨਾਮੁ ਬਧੁ ਦੁਲਭੁ ਅਚੇ ਏਵਾ ਗੁਰੁ-ਭਧਵੇਗੁ ਬਾਹੁ ਹੂੰ ਬਰਿ-ਰਬਰੁ ਪਾਨੁ
ਕਰਿਭਾਉ ਭਰਿਭਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਬਦੁ ਚੀਨਿ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ ਤਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥

ਯੇਥੇ ਭਲੁ ਭਾਗੁ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇਆ, ਬੇਠੇਠੇਠੇ ਬੇ ਭਗਵਾਨੁ ਗੁਣ ਹੂੰ ਗਾਨੁ ਕਰੁਆ।

ਗੁਰਮਤੀ ਆਪੈ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਤਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਵੈ ॥੨॥

ਯੇਹੋਭਵੇਕੇ ਗੁਰੂਕਾ ਭਉਦੇਹੀ ਭਾਰਾ ਮਨੁਖਾ ਨਿਜ ਆਨੁਬੰਧੁ ਯਾਗਿਆ, ਬੇਭਵੇਕੇ ਪੁਰੁਕਾ
ਚਰਣੇਰੇ ਚਾਹਾਰੇ ਨਿਵਾਸ ਹੋਇਆ ॥੨॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਰੀਗਿ ਰਾਤੇ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਬਰਦਾ ਧ੍ਰੇਮ-ਰਯੋਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇ ਏਵਾਂ ਭਗਵਾਨਕਾ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰ।

ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਮਨਿ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਉ ॥੩॥

ਨਿਰਮਲ ਹਰਿ ਬਰਦਾ ਬੁਝਿ ਦੇਇਆ, ਚਾਹਾਕਾ ਠਾਨੁ ਮਨੋਬਾਝੀਤ ਫਲ ਪਾਇ ॥੩॥

ਹਮ ਨੀਚ ਸੇ ਉਤਮ ਭਏ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ॥

ਹਰਿਕਾ ਚਰਣੇਰੇ ਆਇ ਆਮੇ ਨੀਚ ਜੀਵ ਭਉਮ ਵਨੇ ਯਾਇਐ।

ਪਾਥਰੁ ਭੁਬਦਾ ਕਾਢਿ ਲੀਆ ਸਾਚੀ ਵਡਿਆਈ ॥੪॥

ਬੇਹੁ ਬਛਾ ਧਰਮਾਨੁਕਾ ਵਧ ਵਧੇਰਾ ਅਛੀ, ਯਿਐ ਆਮੇ ਭਲੇ ਬੁਝੁਪਾ ਧਰਮਕੁ ਮਖ ਭਵਯਾਗਰੁ
ਵਯਾਇਐ ॥੪॥

ਬਿਖੁ ਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਏ ਗੁਰਮਤਿ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ॥

ਗੁਰੂ-ਭਉਦੇਹੀ ਭਾਰਾ ਨਿਰਮਲ ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੇ ਆਮੇ ਬਿਖਰੁ ਅਨੂਠ ਵਨੇ ਯਾਇਐ।

ਅਕਹੁ ਪਰਮਲ ਭਏ ਅੰਤਰਿ ਵਾਸਨਾ ਵਸਾਈ ॥੫॥

ਠਿਠ ਭਉਦੇਹੁ ਆਮੇ ਚਕਨ ਚਛ ਪਾਲਿਐ ਯਾਇਐ ਏਵਾਂ ਆਮੇ ਭਿਠੇਰੇ ਬੁਝਣੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਐ ॥੫॥

ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ ਦੁਲੰਭੁ ਹੈ ਜਗ ਮਹਿ ਖਟਿਆ ਆਇ ॥

ਏਹੇ ਮਾਨਵ ਜਨਮ ਵਧ ਬੁਝਿਐ ਅਚੇ ਏਵਾਂ ਏਹੇ ਜਗਤਕੁ ਆਇ ਸੁੱਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਐ।

ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥੬॥

ਯਾਹਾਕੁ ਪੂਰੈ ਭਾਗੁਰੁ ਬਦਗੁਰੁ ਮਿਲੇ ਯਾਇਐ, ਬੇ ਹਰਿ-ਨਾਮਰੇ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਐ ॥੬॥

ਮਨਮੁਖ ਭੂਲੇ ਬਿਖੁ ਲਗੇ ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਮਨਮੁਖੀ ਮਨੁਖਾ ਕੂਮਾਰਗਾਮੀ ਹੋਇ ਮਾਯਾਰੇ ਬਿਖਰੇ ਹੋ ਲੀਨ ਰਹਿਐ ਭਯਾ ਬੇ ਨਿਯਰੇ ਅਨੂਲਾ
ਜਨਮ ਵਧੇਰੇ ਹੋ ਹੋਇਆ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਸਾਚਾ ਸਬਦੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥੭॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਬਰਦਾ ਬੁਝਾਰੇ ਬਾਗਰੇ ਅਚੇ, ਕਿਛੁ ਮਨਮੁਖੀ ਮਨੁਖਾ ਬਛਾ ਨਾਮ ਬਹਿਠ ਧ੍ਰੇਮ ਕਰੇ
ਨਾਹਿ ॥੭॥

ਮੁਖਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਭੁ ਕੇ ਕਰੈ ਵਿਰਲੈ ਹਿਰਦੈ ਵਸਾਇਆ ॥

ਨਿਯੰਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੁਤੀਆਂ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਹੋਣ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੀ ਸ੍ਰੁਤੀਆਂ ਦੇ
ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਨ।

ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ ਮੇਖ ਮੁਕਤਿ ਤਿਨ੍ ਪਾਇਆ ॥੮॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਵਸੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੁਕਤ ਹੋਣਗੇ, ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਗੇ ॥੮॥੨॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ਛੰਤ

ਭਾਉਹੰਸੁ ਮਹਲਾ 1 ਛੰਤ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵਾਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਗੇ।

ਕਾਇਆ ਕੂੜਿ ਵਿਗਾੜਿ ਕਾਹੇ ਨਾਈਐ ॥

ਮਿਥਿਆ ਭਾਗ ਦੁਖਿਤ ਹੋਇਆ ਭਾਗ ਨੂੰ ਭਾਗ ਨਾ ਕਰਾਏ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤ?

ਨਾਤਾ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਸਚੁ ਕਮਾਈਐ ॥+

ਭਾਗ ਦੇ ਪਰਵਾਣੂ ਦੇ ਸਚੇ ਭਾਗ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਣਗੇ।

ਜਬ ਸਾਚ ਅੰਦਰਿ ਹੋਇ ਸਾਚਾ ਤਾਮਿ ਸਾਚਾ ਪਾਈਐ ॥

ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਗੇ।

ਲਿਖੇ ਬਾਝਹੁ ਸੁਰਤਿ ਨਾਹੀ ਬੇਲਿ ਬੇਲਿ ਗਵਾਈਐ ॥

ਭਾਗਯ ਬਿਨਾ ਜਾਨ ਪੁਰਾ ਬੁਝਨਾਹੁੰ ਐਵੰ ਮਨੁਸ਼ਯ ਨਿਰਥਕ ਕਥਾ ਕਹਿ ਨਿਯੋਗੀਵਨ ਨਝ ਕਰਿਧਿਐ।

ਜਿਥੈ ਜਾਇ ਬਹੀਐ ਭਲਾ ਕਹੀਐ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦੁ ਲਿਖਾਈਐ ॥

ਆਮੋ ਮੋਘਯੋਂ ਵਧਿਲੇ ਮਖ ਗੁਭਗੁਭਿਰ ਕਥਾ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ਐਵੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮਨੂੰ ਝੁਧਲੇਰੇ ਅਯਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ।

ਕਾਇਆ ਕੂੜਿ ਵਿਗਾੜਿ ਕਾਹੇ ਨਾਈਐ ॥੧॥

ਮਿਥਯਾ ਭਾਰਾ ਧੂਬਿਓ ਹੋਯਾਯੁਵਾ ਗਰੀਰਨੂੰ ਬਾਨ ਕਰਾਯਾਰ ਅਭਿਪ੍ਰਾਯ ਕਥਾ ਅਠੇ? ॥1॥

ਤਾ ਮੈ ਕਹਿਆ ਕਹਣੁ ਜਾ ਤੁਝੈ ਕਹਾਇਆ ॥

ਹੋ ਫਿਰ ! ਮੋਘੇ ਓ ਮੋ' ਭਾਰਾ ਕਹਿਯਾਯ, ਬੇਭੇਭੇਭੇਭੇ ਮੂੰ ਚੋਰ ਨਾਮ-ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰਿਯਾਐ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥

ਫਿਰਿਯਾ ਅਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਮੋਰ ਮਨਨੂੰ ਭਲ ਲਾਗਿਯਾਐ।

ਨਾਮੁ ਮੀਠਾ ਮਨਹਿ ਲਾਗਾ ਦੂਖਿ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿਆ ॥

ਫਿਰਿ-ਨਾਮ ਮੋਰ ਮਨਨੂੰ ਮਘੁਰ ਲਾਗਿਯੋ ਐਵੰ ਐਯਾ ਮੋਰ ਦੁਖ ਨਾਗ ਕਰਿ ਧੋਯਯੋ।

ਸੂਖੁ ਮਨ ਮਹਿ ਆਇ ਵਸਿਆ ਜਾਮਿ ਤੈ ਫੁਰਮਾਇਆ ॥

ਮੋਘੇ ਓ ਮਨੁਸ਼ਯ ਕਰਿਯੋ, ਬੇਭੇਭੇਭੇਭੇ ਆਤਮਿਕ ਸੁਖ ਮੋ' ਮਨਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯੋ।

ਨਦਰਿ ਤੁਧੁ ਅਰਦਾਸਿ ਮੇਰੀ ਜਿੰਨਿ ਆਪੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਹੋ ਬਲਾਯੋ! ਮੋਘੇਭੇਭੇਭੇ ਓ ਮੋਰ ਚੇਰਿਓ ਕਰੂ, ਬੇਭੇਭੇਭੇਭੇ ਮੋਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੋਯਯੋ,

ਤਾ ਮੈ ਕਹਿਆ ਕਹਣੁ ਜਾ ਤੁਝੈ ਕਹਾਇਆ ॥੨॥

ਹੋ ਫਿਰ! ਮੋਘੇ ਓ ਮੋ' ਭਾਰਾ ਕਹਿਯੋ, ਬੇਭੇਭੇਭੇਭੇ ਮੂੰ ਚੋਰ ਬਨੁ ਮਹਿਮਾ ਕਰਿਯੋ ॥2॥

ਵਾਰੀ ਖਸਮੁ ਕਢਾਏ ਕਿਰਤੁ ਕਮਾਵਣਾ ॥

ਗੁਭਗੁਭ ਕਰਮ ਅਨੁਸਾਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੀਵਨੂੰ ਅਨੁਲਯ ਮਨੁਸ਼ਯ ਯਯੋਰ ਸੁਯੋਗ ਧੋਯਯੋਯੋ।

ਮੰਦਾ ਕਿਸੈ ਨ ਆਖਿ ਝਗੜਾ ਪਾਵਣਾ ॥

ਐਥੁਪਾਯੋ, ਕਾਢਾਨੂੰ ਮਧ ਕਥਾ ਕਹਿ ਕਾਢਾ ਬਹਿਓ ਝਗਠਾ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ਨੂਹੋਂ।

ਨਹ ਪਾਇ ਝਗੜਾ ਸੁਆਮਿ ਸੇਤੀ ਆਪਿ ਆਪੁ ਵਵਾਵਣਾ ॥

ਬਾਮਨਾ ਸਬਿਤ ਝਗੜਾ ਕਰਿ ਬਯਾਧ ਭਯੰਕਰ ਕਰਿ ਨਾਹਿ, ਕਾਰਣ ਏਹਾ ਭਾਰਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਬਰਬਾਦ ਕਰਿਵਾ ਹੋਇਆ।

ਜਿਸੁ ਨਾਲਿ ਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਸਰੀਕੀ ਜਾਇ ਕਿਆ ਰੁਆਵਣਾ ॥

ਮੇਭੈ ਮਾਲਿਕ ਬਾਪੁਰੇ ਰਹਿਵਾਰ ਅਭਿ, ਚਾਹਾਯਾ ਬਿਰੋਧਾ ਹੋਇ ਪਰੇ ਦੂਰਿ ਆਇਲੇ ਚਾਹਾਯਾ ਪਾਖਰੇ ਕੁਝਨ ਕਲੇ ਕਰਿ ਲਾਭ ਹੋਇਆ।

ਜੇ ਦੇਇ ਸਹਣਾ ਮਨਹਿ ਕਹਣਾ ਆਖਿ ਨਾਹੀ ਵਾਵਣਾ ॥

ਪਰਮਾਨੁ ਮੇਭੈ ਬੁਝ-ਦੂਰਿ ਪੁਕਾਰਿ ਕਰਿਯਾਹੁ, ਚਾਹਾਯਾ ਭੁਝਿ ਭਾਵਿਵਾ ਭਰਿਤ ਏਵਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਮਨਕੂ ਰੁਖਾਯਾ ਭਰਿਤ ਮੇ ਨਿਰਧੀਕ ਭਾਵਰੇ ਆਖਿਯਾਹੁ ਨ ਹੋਇ।

ਵਾਰੀ ਖਸਮੁ ਕਢਾਏ ਕਿਰਤੁ ਕਮਾਵਣਾ ॥੩॥

ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਕਰਿਯਾਹੁ ਗੁਣਗੁਣ ਕਰਿ ਅਨੁਬਾਹੇ ਪਰਮਾਨੁ। ਭਾਵਕੂ ਅਨੁਲਪ ਮਨੁਖਿ ਯਯਰ ਬੁਝਾਹੁ ਦੇਇਯਾਹੁ ॥੩॥

ਸਭ ਉਪਾਈਅਨੁ ਆਪਿ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥

ਪਰਮਾਨੁ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਏਵਾ ਬਾਪੁਰੇ ਯਯਰ ਨਿਰਧੀਕ ਕਰਿਯਾਹੁ ਏਵਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਏਵਾ ਬਾਪੁਰੇ ਭਯੰਕਰ ਕਰਿਯਾਹੁ।

ਕਉੜਾ ਕੋਇ ਨ ਮਾਰੈ ਮੀਠਾ ਸਭ ਮਾਰੈ ॥

ਕੇਹੀ ਪੁਰਾਣੀ ਮਧ ਦੂਰਿ ਮਾਰੇ ਨਾਹਿ ਏਵਾ ਬਾਪੁਰੇ ਬੁਝ ਏਵਾ ਮਾਰਿਯਾਹੁ।

ਸਭ ਕੋਇ ਮੀਠਾ ਮੰਗਿ ਦੇਖੈ ਖਸਮ ਭਾਵੈ ਸੇ ਕਰੇ ॥

ਬਾਪੁ ਭਾਵ ਬੁਝਰ ਏਵਾ ਅਭਿਯਾ ਕਰਿਯਾਹੁ, ਕੇਹੀ ਮਾਲਿਕ ਚਾਹਾ ਕਰਿਯਾਹੁ, ਚਾਹਾ ਚਾਹਾਯਾ ਮਨੁਖਿ ਹੋਇਆ।

ਕਿਛੁ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਅਨੇਕ ਕਰਣੀ ਨਾਮ ਤੁਲਿ ਨ ਸਮਸਰੇ ॥

ਭਾਵ-ਪੁੰਨ ਏਵਾ ਅਨੇਕ ਪੁੰਨ-ਕਰਿ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਾਮ ਬਾਪੁਰੇ ਬੁਝੈ।

ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ ਨਾਮੁ ਮਿਲਿਆ ਕਰਮੁ ਹੋਆ ਧੁਰਿ ਕਦੇ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕਾ! ਚਾਹਾਯਾ ਨਾਮਰ ਭਾਵ ਪੁਰਾ ਹੋਇਯਾਹੁ, ਚਾਹਾਯਾ ਪੁਰਿਯਾਹੁ ਏਵਾ ਚਾਹਾਯਾ ਕਰਿਯਾਹੁ ਹੋਇਯਾਹੁ।

ਸਭ ਉਪਾਈਅਨੁ ਆਪਿ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥੪॥੧॥

ਪਰਮਾਨੁ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਏਵਾ ਬਾਪੁਰੇ ਯਯਰ ਨਿਰਧੀਕ ਕਰਿਯਾਹੁ ਏਵਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਏਵਾ ਬਾਪੁਰੇ ਭਯੰਕਰ ਕਰਿਯਾਹੁ ॥੪॥੧॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਭਾਉਹੰਸੁ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਕਰਹੁ ਦਇਆ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣਾ ॥

ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਮੇਰਾ ਭਯੋਰੇ ਦਇਆ ਕਰ, ਯਾਹਾ ਫਲਰੇ ਚੋਰ ਨਾਮਰ ਯਹ ਕਰਿ ਪਾਰਿਥੈ।

ਸਭ ਉਪਾਈਐ ਆਪਿ ਆਪੇ ਸਰਬ ਸਮਾਣਾ ॥

ਭੂ ਜਿਯੇ ਹੂੰ ਬੰਦੂਕੁ ਯਗਭਰ ਜਿਯਾਯੋ ਕਰਿਅਛੁ ਏਵੰ ਜਿਯੇ ਹੂੰ ਬੰਦੂਕੁ ਓਰੇ ਰਹਿਛੁ।

ਸਰਬੇ ਸਮਾਣਾ ਆਪਿ ਤੂਰੈ ਉਪਾਇ ਧੰਧੈ ਲਾਈਆ ॥

ਭੂ ਜਿਯੇ ਹੂੰ ਬੰਦੂਕੁ ਓਰੇ ਰਹਿਛੁ ਏਵੰ ਭੂ ਹੂੰ ਚਾਹਾਕੁ ਯਾਭ ਕਰਿ ਚਾਹਾਕੁ ਬਿਭਿਯੁ ਧੰਧਾਯੋ ਲਗਾਯੋ।

ਇਕਿ ਤੁਝ ਹੀ ਕੀਏ ਰਾਜੇ ਇਕਨਾ ਭਿਖ ਭਵਾਈਆ ॥

ਕਾਹਾਕੁ ਭੂ ਬੁਝੰ ਹੂੰ ਕਾਧਗਾਹੁ ਬਨਾਯੋ ਏਵੰ ਆਭ ਕਾਹਾਕੁ ਭਿਕਾਰਿ ਬਨਾਯੋ ਭਾਰ ਭਾਰਯੋ ਭਿਖਾ
ਮਾਗਿਯਾ ਪਾਯੋ ਪਠਯੋ ਕਰਿਛੁ।

ਲੇਭੁ ਮੇਹੁ ਤੁਝ ਕੀਆ ਮੀਠਾ ਏਤੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣਾ ॥

ਲੋਭ ਏਵੰ ਮੋਹਾਹੁ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਏਥੇ ਮਿਠਾ ਬਨਾਯੋ ਯੇ ਯੇ ਏਹਿ ਭੁਯੋਰੇ ਫਾਇ ਦੂਜਿਆਰੇ
ਪਠਯੋ ਹੋਯੋ।

ਸਦਾ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਅਪਣੀ ਤਾਮਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣਾ ॥੧॥

ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼! ਮੇਰਾ ਭਯੋਰੇ ਬਰਦਾ ਦਇਆ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਚੋਰ ਨਾਮਰ ਯਹ ਕਰੁਪਿਥੈ॥1॥

ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਹੈ ਸਾਚਾ ਸਦਾ ਮੈ ਮਨਿ ਭਾਣਾ ॥

ਹੇ ਯਗਭਰ ਰਚਨਾ! ਚੋਰ ਨਾਮ ਬਾ ਬਧ ਆਥੇ ਏਵੰ ਏਹਾ ਬਰਦਾ ਮੇਰੇ ਮਨਕੁ ਭਲ
ਲਾਗਿਯਾ।

ਦੁਖੁ ਗਇਆ ਸੁਖੁ ਆਇ ਸਮਾਣਾ ॥

ਮੇਰੇ ਦੁਖ ਨਾਗ ਹੋਯਾਯੋ ਭਯਾ ਮੇਰਾ ਫੁਰਕਾਰੇ ਸੁਖ ਬਾਬ ਕਰਿਛੋ।

ਗਾਵਨਿ ਸੁਰਿ ਨਰ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਣਾ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਦੇਵਤਾ, ਮਨੁਸ਼ਖ, ਬਿਭਾਨ ਏਵੰ ਬੁਝਿਯਾਨ ਮਨੁਸ਼ਖ ਚੋਰ ਹੂੰ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯਾ।

ਸੁਰਿ ਨਰ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਣ ਗਾਵਹਿ ਜੇ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵਹੇ ॥

ਯਾਹਾ ਚੋਰ ਮਨਕੁ ਭਲ ਲਾਗਿਯਾ, ਏਹੇ ਦੇਵਤਾ, ਨਰ, ਬਿਭਾਨ ਮਨੁਸ਼ਖ ਚੋਰ ਯਗੋਗਾਨ
ਕਰਿਯਾ।

ਮਾਇਆ ਮੇਰੇ ਚੇਤਹਿ ਨਾਹੀ ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਹੇ ॥

ਮਾਯਾ ਮੇਰੇ ਚੇਤਹਿ ਨਾਹੀ ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਹੇ ॥
ਮਾਯਾ ਮੇਰੇ ਚੇਤਹਿ ਨਾਹੀ ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਹੇ ॥
ਮਾਯਾ ਮੇਰੇ ਚੇਤਹਿ ਨਾਹੀ ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਹੇ ॥

ਇਕਿ ਮੂੜ ਮੁਗਧ ਨ ਚੇਤਹਿ ਮੂਲੇ ਜੋ ਆਇਆ ਤਿਸੁ ਜਾਣਾ ॥

ਕਿਛੁ ਵਿਸੁਛੁ ਏਵੰ ਮੂਲੇ ਲੋਕ ਕਦਾਪਿ ਕਿਛੁ ਰਹਿ ਜਾਣੇ ਨਾਹੀ, ਚਾਹਾ ਖਾਨੇ ਏਵੰ ਨਾਹੀ ਮੇ
ਰੇ ਯੋਗੁ ਹੋਇ ਭੁਭੁਕੁ ਆਇਓ, ਏਵੰ ਜੀਵਨ ਭਯਾਨ ਕਰੇ ਚਾਹੀ ਹੋਇ ਭੁਭੁਕੁ ਹੋਇ ॥

ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਸਦਾ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ਮੈ ਮਨਿ ਭਾਣਾ ॥੨॥

ਹੇ ਯੋਗੇਸ਼ਵਰ ਮਾਯਾ! ਚੋਰ ਨਾਮ ਬੰਦਾ ਬੰਦਾ ਅੰਤ ਏਵੰ ਚਾਹਾ ਬੰਦਾ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਮੇਰੇ
ਲਾਗੇ ॥੨॥

ਤੇਰਾ ਵਖਤੁ ਸੁਹਾਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ॥

ਹੇ ਬਾਣੀ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਏਵੰ ਬੰਦਾ ਬੰਦਾ ਅੰਤ ਏਵੰ ਚਾਹਾ ਬੰਦਾ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਮੇਰੇ
ਲਾਗੇ ॥੨॥

ਸੇਵਕ ਸੇਵਹਿ ਭਾਉ ਕਰਿ ਲਾਗਾ ਸਾਉ ਪਰਾਣੀ ॥

ਚੋਰ ਬੰਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਚੋਰ ਬੰਦਾ ਭੁਭੁਕੁ ਚੋਰ ਬੰਦਾ ਚਾਹਾ ਬੰਦਾ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਮੇਰੇ
ਲਾਗੇ ॥੨॥

ਸਾਉ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਿਨਾ ਲਾਗਾ ਜਿਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਇਆ ॥

ਕੇਵਲ ਏਵੰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਚੋਰ ਬੰਦਾ ਭੁਭੁਕੁ ਚੋਰ ਬੰਦਾ ਚਾਹਾ ਬੰਦਾ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਮੇਰੇ
ਲਾਗੇ ॥੨॥

ਨਾਮਿ ਤੇਰੈ ਜੋਇ ਰਾਤੇ ਨਿਤ ਚੜਹਿ ਸਵਾਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਜੀਵ ਚੋਰ ਨਾਮੇ ਲਾਗੇ ਚਾਹਾ, ਏਵੰ ਏਵੰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਰਹੇ ॥

ਇਕੁ ਕਰਮੁ ਧਰਮੁ ਨ ਹੋਇ ਸੰਜਮੁ ਜਾਮਿ ਨ ਏਕੁ ਪਛਾਣੀ ॥

ਕਿਛੁ ਲੋਕ ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਲਾਗੇ ਨਾਹੀ, ਚਾਹਾ ਭਾਗ ਕਰਮ-ਧਰਮ ਏਵੰ ਬੰਦਾ ਬੰਦਾ
ਮੇਰੇ ॥

ਵਖਤੁ ਸੁਹਾਵਾ ਸਦਾ ਤੇਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ॥੩॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਏਵੰ ਬੰਦਾ ਬੰਦਾ ਅੰਤ ਏਵੰ ਚਾਹਾ ਬੰਦਾ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਮੇਰੇ
ਲਾਗੇ ॥੩॥

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਾਚੇ ਨਾਵੈ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਮੈ ਚੋਰ ਬੰਦਾ ਮੇਰੇ ਬੰਦੇ ॥

ਰਾਜੁ ਤੇਰਾ ਕਬਹੁ ਨ ਜਾਵੈ ॥

ਭੋਰ ਗਾਇਨ ਕਹਾਇ ਨਝ ਝੂਝਨਾਇ।

ਰਾਜੇ ਤ ਤੇਰਾ ਸਦਾ ਨਿਹਚਲੁ ਏਹੁ ਕਬਹੁ ਨ ਜਾਵਏ ॥

ਭੋਰ ਗਾਇਨ ਬਰਵਾ ਅਚਲ ਅਚੇ, ਏਹਾ ਕਹਾਇ ਨਾਗ ਝੂਝਨਾਇ, ਅਠੀਓ ਅਨਥਰ ਅਚੇ।

ਚਾਕਰੁ ਤ ਤੇਰਾ ਸੋਇ ਹੋਵੈ ਜੋਇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਏ ॥

ਬੇ ਝੈ ਭੋਰ ਬਛਾ ਬੇਬਕ ਅਚੇ, ਯੋਏ ਬਾਭਾਕਿ ਅਬਛਾਏ ਲੀਨ ਰਹਿਏ।

ਦੁਸਮਨੁ ਤ ਦੂਖੁ ਨ ਲਗੈ ਮੂਲੇ ਪਾਪੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਏ ॥

ਕੇਹੈ ਗੁਣੁ ਏਵਾ ਦੂਝਾ ਗੂਲ ਰੂਪਚੇ ਚਾਢਾਛੁ ਬੁਝੈ ਕਰੇ ਨਾਇ ਏਵਾ ਨਾ ਪਾਪ ਚਾਢਾਛੁ ਨਿਕਰਾਛੁ ਆਇਏ।

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਦਾ ਹੋਵਾ ਏਕ ਤੇਰੇ ਨਾਵਏ ॥੪॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ! ਮੂੰ ਭੋਰ ਨਾਮ ਪੁਠਿ ਬਰਵਾ ਬਮਪੈਓ ਅਚੇ ॥੪॥

ਜੁਗਹ ਜੁਗੰਤਰਿ ਭਗਤ ਤੁਮਾਰੇ ॥

ਹੇ ਬਰੇ! ਮੁਗ-ਮੁਗਾਛਰੇ ਚੁਫਰ ਭਭੁ ਹੋਯਯੇ।

ਕੀਰਤਿ ਕਰਹਿ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ॥

ਬੇ ਭੋਰ ਭਾਰੇ ਵਛਾਯਾਨ ਹੋਯਯੇ ਭੋਰ ਝੈ ਕੀਯੈ ਗਾਨ ਕਰਿਏ।

ਜਪਹਿ ਤ ਸਾਚਾ ਏਕੁ ਮੁਰਾਰੇ ॥

ਬੇ ਏਕ ਬਧਾਬਰੂਪ ਗੁਰਗਾਯਾ ਝੈ ਭਯਨ ਕਰਿਏ ਏਵਾ

ਸਾਚਾ ਮੁਰਾਰੇ ਤਾਮਿ ਜਾਪਹਿ ਜਾਮਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਰੇ ॥

ਬਛਾ ਗੁਰਗਾਯਾ ਭਯਨ ਬੇਭੇਭੇਭੇ ਕਰਿਏ, ਯੇਭੇਭੇਭੇ ਬੇ ਚਾਢਾਛੁ ਨਿਯ ਮਨਚੇ ਬੁਧਨ ਕਰਿਏ।

ਭਰਮੇ ਭੁਲਾਵਾ ਤੁਝਹਿ ਕੀਆ ਜਾਮਿ ਏਹੁ ਚੁਕਾਵਰੇ ॥

ਏਹੇ ਭੁਧ ਚੁ ਨਿਯੇ ਝੈ ਯਾਓ ਕਰਿਯੋ, ਚੁ ਏਹਾਛੁ ਧੂਰ ਕਰਿਏਯੋ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਕਰਹੁ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਜਮਹੁ ਉਬਾਰੇ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਾਰਾ ਮੋਹਾ ਯੋਧਚੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਏਵਾ ਮੋਭੇ ਯਧਾ ਧਾਯੋ ਰਖਾ ਕਰ।

ਜੁਗਹ ਜੁਗੰਤਰਿ ਭਗਤ ਤੁਮਾਰੇ ॥੫॥

ਹੇ ਭਰੋ! ਮ੍ਰਿਗ-ਮ੍ਰਿਗਾਭਰੇਰੇ ਫੂਮਰੇ ਹੂੰ ਭਭ ਫੂਮਰੇ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰੁਣੀ ॥5॥

ਵਡੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਰੋਭ ਪਰਮੇਸ਼ਰ! ਫੂ ਅਲਖਯ ਏਵੰ ਅਪਾਰੇ ਅਰੂ।

ਕਿਉ ਕਰਿ ਕਰਉ ਬੇਨੰਤੀ ਹਉ ਆਖਿ ਨ ਜਾਣਾ ॥

ਮੂੰ ਕੋਪਰੇ ਭੋਰੇ ਬਸੰਤਰੇ ਪ੍ਰਾਪੰਨਾ ਕਰਿਰੇ? ਮੂੰ ਏਵਾ ਯਾਗੀ ਪਾਰੁਨਾਹੂੰ।

ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਤਾ ਸਾਚੁ ਪਛਾਣਾ ॥

ਮਰਿ ਫੂਮੇ ਮੇਰਾ' ਭਪਰੇ ਕ੍ਰੋਪਾ-ਦ੍ਰੁਸ਼ਿ ਕਰ, ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਮੂੰ ਬਧਯੂ ਯਾਗੀਪਾਰਿਰੇ।

ਸਾਚੇ ਪਛਾਣਾ ਤਾਮਿ ਤੇਰਾ ਜਾਮਿ ਆਪਿ ਬੁਝਾਵਹੇ ॥

ਮੂੰ ਫੂਮ ਬਧਯੂ ਬੇਭੇਭੇਲੇ ਰੂਝਿ ਪਾਰਿਰੇ, ਮੇਭੇਭੇਲੇ ਫੂਮੇ ਮੇਰਾਭੇ ਯਾਗ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ।

ਦੁਖ ਭੂਖ ਸੰਸਾਰਿ ਕੀਏ ਸਹਸਾ ਏਹੁ ਚੁਕਾਵਹੇ ॥

ਦੁਃਖ ਏਵੰ ਸ਼ੁਖਾ ਫੂ ਦੁਨਿਆਰੇ ਰਚਿਛੁ ਏਵੰ ਏਵਿ ਚਿਛਾਰੂ ਮੇਰਾਭੇ ਮੁਛਿ ਰਿਅ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਜਾਇ ਸਹਸਾ ਬੁਝੈ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰਾ ॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਪੰਨਾ ਕਰਛਿ ਮੇਰੇ ਮਨੁਸ਼ਯਰੇ ਚਿਛਾ ਬੇਭੇਭੇਲੇ ਦੂਰੇ ਹੋਯਾਯਾ, ਮੇਭੇਭੇਲੇ ਬੇ ਗੁਰੂਯਾ ਗਿਯਾਯਾ ਰੂਝਿਯਾ।

ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਹੈ ਆਪਿ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ ॥੬॥

ਬੇਵਿ ਮਹਾਨ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਨਿਯੇ ਹੂੰ ਅਲਖਯ ਏਵੰ ਅਨਭੁ ਅਚਛਿ ॥6॥

ਤੇਰੇ ਬੰਕੇ ਲੇਇਣ ਦੰਤ ਰੀਸਾਲਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਯੁ ਪਰਮੇਸ਼ਰ! ਭੋਰੇ ਨਯਨ ਅਧਯੁ ਬੁਧਰੇ ਅਚੇ ਏਵੰ ਭੋਰੇ ਧਾਭੁ ਮਧ ਅਨੂਪਮੇ ਅਚੇ।

ਸੋਹਣੇ ਨਕ ਜਿਨ ਲੰਮੜੇ ਵਾਲਾ ॥

ਮੇਭੇ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾਯਾ ਲਯਾ ਕੇਗ ਅਛਿ, ਭਾਵਾਯਾ ਨਾਕ ਬਧੁਭੁ ਬੁਧਰੇ ਅਚੇ।

ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ ਸੁਇਨੇ ਕੀ ਢਾਲਾ ॥

ਭੋਰੇ ਕਾਞਨੇ ਗਰੀਰੇ ਬੁਝੁ ਰੂਪਰੇ ਯਾਗ ਹੋਯਾਯਾ।

ਸੇਵੰ ਢਾਲਾ ਕ੍ਰਿਸਨ ਮਾਲਾ ਜਪਹੁ ਤੁਸੀ ਸਹੇਲੀਹੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਯਾ! ਬੁਝੁਰੇ ਯਾਗ ਹੋਯਾਯਾ ਭਾਵਾਰੇ ਗਰੀਰੇ ਏਵੰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬੁਝੁ ਮਾਲਾ ਭਾਵਾਯਾ ਪਾਯਰੇ ਅਛਿ, ਭਾਵਾਯਾ ਆਗਾਧਨਾ ਕਰ।

ਜਮ ਦੁਆਰਿ ਨ ਹੋਹੁ ਖੜੀਆ ਸਿਖ ਸੁਣਹੁ ਮਹੇਲੀਹੋ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬੱਧੇ! ਏਹੀ ਭਰਪੂਰ ਖਾਨਦਾਨੀ ਗੁਣ ਮੇਰੇ ਚਾਹੀਦੇ ਆਗਿਆ। ਕਰਿਲੇ ਮਨਦੂਤ ਤੁਮਰੇ
ਧਾਰਨੀ ਆਸੇ ਨਾਹੀ।

ਹੰਸ ਹੰਸਾ ਬਗ ਬਗਾ ਲਹੈ ਮਨ ਕੀ ਜਾਲਾ ॥

ਤੁਮਰੇ ਮਨਰੇ ਮਯਾਲਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੋਇਵੇ ਏਵੇ ਬਾਗੀਚੇ ਫਲ ਭੋਜਨ ਹੋਇਵੇ।

ਬੰਕੇ ਲੇਇਣ ਦੰਤ ਰੀਸਾਲਾ ॥੭॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਚੋਰੇ ਨਾਨਕ ਅਧਾਰੇ ਬੁਝਾਰੇ ਅਰੇ ਏਵੇ ਚੋਰੇ ਧਾਨ ਮਧ ਅਨੂਪ ਅਰੇ।
॥੭॥

ਤੇਰੀ ਚਾਲ ਸੁਹਾਵੀ ਮਧੁਰਾੜੀ ਬਾਣੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਚੋਰੇ ਕਾਮੀ ਵਧੂਤ ਬੁਝਾਰੇ ਅਰੇ ਏਵੇ ਚੋਰੇ ਧਾਨ ਮਧ ਵਧ ਮਧੁਰੇ ਅਰੇ।

ਕੁਹਕਨਿ ਕੇਕਿਲਾ ਤਰਲ ਜੁਆਣੀ ॥

ਤੁਮੇ ਕੋਕਿਲੇ ਭਲੇ ਬੋਲੀਅਲੇ ਏਵੇ ਤੁਮਰੇ ਚੰਗੇ ਹੋਇਵੇ ਮਨਮੋਹ ਅਰੇ।

ਤਰਲਾ ਜੁਆਣੀ ਆਪਿ ਭਾਣੀ ਇਛ ਮਨ ਕੀ ਪੂਰੀਏ ॥

ਚੋਰੇ ਮਨਮੋਹ ਚੰਗੇ ਹੋਇਵੇ ਚੋਰੇ ਹੋਏ ਭਲੇ ਲਾਗੇਏ, ਚਾਹੀਦੇ ਧਨ ਮਨਰੇ ਲੋਭਨੂੰ ਪੂਰ੍ਹ
ਕਰਿਏ।

ਸਾਰੰਗ ਜਿਉ ਪਗੁ ਧਰੈ ਠਿਮਿ ਠਿਮਿ ਆਪਿ ਆਪੁ ਸੰਧੁਰਏ ॥

ਤੁਮੇ ਫਲ ਭਲੇ ਪਾਏ ਪਾਏ ਚਾਹੀਦੇ ਏਵੇ ਨਿਯਮ ਮਨਮੋਹ ਰਖੀਦੇ।

ਸ੍ਰੀਰੰਗ ਰਾਤੀ ਫਿਰੈ ਮਾਤੀ ਉਦਕੁ ਗੰਗਾ ਵਾਣੀ ॥

ਮੇਯੋਂ ਨਾਨਕ! ਨਿਯਮ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੇ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਲੀਨੇ ਪਾਏ, ਸੇ ਮਧ ਹੋਇ ਗੰਗਾ-ਭਲੇ ਭਲੇ ਜੁਏ
ਕਰਿਏ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਹਰਿ ਕਾ ਤੇਰੀ ਚਾਲ ਸੁਹਾਵੀ ਮਧੁਰਾੜੀ ਬਾਣੀ ॥੮॥੨॥

ਹਰਿਕਾ ਸੇਵਕ ਨਾਨਕ ਬਿਨਵੇ ਕਰਿਏ ਮੇਰੇ ਹੇ ਹਰਿ! ਚੋਰੇ ਕਾਮੀ ਵਧੂਤ ਬੁਝਾਰੇ ਅਰੇ ਏਵੇ ਚੋਰੇ
ਧਾਨ ਮਧ ਵਧ ਮਧੁਰੇ ਅਰੇ ॥੮॥੨॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ਛੰਤ

ਭਾਉਏ ਮਧਲਾ ੩ ਛੰਤ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵੰਤ ਏਕ ਅਚੰਤ, ਮਾਯਾਯੁ ਬਦਗੁਣੇ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਇਓ ਪਾਰੇ।

ਆਪਣੇ ਪਿਰ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਤੀ ਮੁਈਏ ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਨਾਰੇ ॥

ਹੇ ਨਾਗਿਗੀਲ ਬੁਧਰ ਨਾਰੀ! ਤੂੰ ਨਿੱਯ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨੁ ਚੋਰ-ਰੋਜ਼ਾਰੇ ਮਥਾ ਹੋਇ।

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਿ ਰਹੀ ਮੁਈਏ ਪਿਰੁ ਰਾਵੇ ਭਾਇ ਪਿਆਰੇ ॥

ਤੂੰ ਬਛਾ ਸ਼ਿਖ ਭਾਰੀ ਨਿੱਯ ਪਠਿ-ਪੁੰਨੁ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਿਐ ਏਵਾਂ ਬੇ ਪੁੰਨ ਬਹਿਤ ਭੋਰਾ' ਬਾਪੁਰੇ
ਰਮਣ ਕਰਿਐ।

ਸਚੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੀ ਕੰਤਿ ਸਵਾਰੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਰਚਾਇਆ ॥

ਤੂੰ ਨਿੱਯ ਪੁੰਨ ਭਾਰੀ ਬਛਾ ਪੁੰਨੁ ਪੁੰਨੁ ਚੋਰ ਵਧਿ ਯਾਐ, ਭੋਰ ਬਾਪੀ ਭੋਰ ਨਾਰੀ ਭਾਰੀ ਬੁਧਰ
ਵਧਾਐ, ਤੂੰ ਭਗਵਾਨ ਬਾਪੁਰੇ ਪੁੰਨ ਵਧਾਐ।

ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ਤਾ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇਆ ॥

ਯੇਵੇ ਤੂੰ ਨਿੱਯ ਅਭਿਮਾਨੁ ਧੂਰ ਕਰਿ ਦੇਖਐ, ਬੇਬੇਬੇਲੇ ਫੁੰ ਤੂੰ ਨਿੱਯ ਪਠਿ-ਪੁੰਨੁ ਪਾਐ ਏਵਾਂ
ਭੋਰ ਮਨ ਗੁੰਨੁ ਸ਼ਿਖ ਭਾਰੀ ਪੁੰਨੁ ਚੋਰ ਰਹਿਯਾ।

ਸਾ ਧਨ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਕਸਾਈ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੀ ॥

ਏਧਰੇ ਯਾਵ-ਬੁਧੀ ਯਾਥਾ ਬੁਧੀ ਪੁੰਨੁ ਅਕਰਿ ਕਰਿਐ ਏਵਾਂ ਯਾਥਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ਭਾਥਾ ਪੁੰਨੁ ਭਲ
ਲਾਗਿਯਾ, ਬੇ ਭਾਥਾ ਨਾਰੀ ਭਾਰੀ ਬੁਧਰ ਵਧਿਯਾ।

ਨਾਨਕ ਸਾ ਧਨ ਮੇਲਿ ਲਈ ਪਿਰਿ ਆਪੇ ਸਾਚੈ ਸਾਹਿ ਸਵਾਰੀ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁੰਨ-ਪਠਿ ਬੇਬੇ ਯਾਵ-ਬੁਧੀ ਨਿੱਯ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਿਐ ਭਯਾ ਬਛਾ ਵਾਧਾਥਾ ਭਾਥਾ
ਨਿੱਯ ਨਾਰੀ ਗੁੰਨਾਰ ਦੇਖਐ॥੧॥

ਨਿਰਗੁਣਵੰਤੀਏ ਪਿਰੁ ਦੇਖਿ ਹਦੂਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਗੁਣਵਾਨ ਯਾਵਾਨ! ਨਿੱਯ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬੁਧਾ ਪੁੰਨੁ ਧੁੰਢੀਯਾ ਕਰ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਰਾਵਿਆ ਮੁਈਏ ਪਿਰੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਨਾਗਵਾਨ ਨਵਵਧੂ! ਯੇ ਗੁੰਨੁ ਮਾਧਨੁ ਨਿੱਯ ਪੁੰਨੁ ਬੁਧਾ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ ਭਾਥਾ ਪਰਿਪੂਰੁ
ਵਧਾਧ ਕੇਖਾਯਾ।

ਪਿਰੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ਵੇਖੁ ਹਜੂਰੇ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਏਕੇ ਜਾਤਾ ॥

ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪੁਰੋਖਕ ਫੁਕਸ਼ਰੇ ਬਿਖਾਸਿ ਅਠਾਠਿ; ਓ ਚਾਹਾਯੂ ਪੁਰਖਾਸਿ ਦੇਖਾ। ਕਰਿ ਏਵੰ ਸ੍ਰੋਤ-
ਸ੍ਰੋਤਾਠਿਰੇ ਚਾਹਾਯੂ ਏਕਿ ਬਿਸਾਸਿ ਹੁੰ ਅਨੂਭਵ ਕਰਿ।

ਧਨ ਬਾਲੀ ਭੋਲੀ ਪਿਰੁ ਸਹਜਿ ਰਾਵੈ ਮਿਲਿਆ ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ ॥

ਬਿਚਾਰੀ ਯਾਵ-ਬੁਧੀ ਬੁਝਾਵਿਕਿ ਭਾਵਰੇ ਨਿਯੰ ਪਠਿ-ਪੁਰੁਖਾ ਬਾਪੁਰੇ ਰਮਣਿ ਕਰਿਥਾਏ ਏਵੰ ਨਿਯੰ ਕਰਿ
ਬਿਖਾਤਾ ਪੁਰੁਖਾ ਮਿਲਣਿ ਕਰਿਥਾਏ।

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਖਿਆ ਹਰਿ ਸਰਿ ਰਹੀ ਭਰਪੂਰੇ ॥

ਮੇਯਯੰ ਯਾਵ-ਬੁਧੀ ਹਰਿ-ਰਸੁ ਆਖਾਧਨਿ ਕਰਿਥਾਏ, ਬੇ ਪ੍ਰੇਮਪੂਰਨਿ ਨਾਮਰਿ ਯਯਾਧਨਿ ਕਰਿਥਾਏ ਏਵੰ
ਬੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਿ ਅਨੂਭਵ ਬਿਰੋਧਰੇ ਲੀਨਿ ਰਹਿਥਾਏ।

ਨਾਨਕ ਕਾਮਣਿ ਸਾ ਪਿਰ ਭਾਵੈ ਸਬਦੇ ਰਹੈ ਹਦੂਰੇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁ ਪੁਰੁਖਾ ਬੇਬੁਧੀ ਯਾਵ-ਬੁਧੀ ਲੋਭਾਯੋਧਿ ਕਰਿਥਾਏ, ਸਿਧਿ ਗੁਰੁਕਿ ਸ਼ਿਧਿ ਭਾਰੀ ਪੁਰਖਾ
ਰਹਿਥਾਏ ॥੨॥

ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਾਇ ਪੂਛਹੁ ਮੁਈਏ ਜਿਨੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਹੇ ਯਾਵਾਨ੍! ਬੇਬੁਧੀ ਬੁਝਾਗਿਨੀਯੂ ਯਾਯ ਪਚਾਰਿ ਕੂਝ, ਸਿਧਿ ਨਿਯੰ ਅਘੋਰੁ ਧੂਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਯੋ।

ਪਿਰ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਨ ਪਾਇਓ ਮੁਈਏ ਜਿਨੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਨ ਗਵਾਇਆ ॥

ਸਿਧਿ ਨਿਯੰ ਅਘੋਰੁ ਧੂਰਿ ਕਰਿ ਨਾਹਿ, ਬੇ ਨਿਯੰ ਪਠਿ-ਪੁਰੁਖਾ ਫੁਲੁਮੁਕੁ ਅਨੂਭਵ ਕਰਿਨਾਹਿ।

ਜਿਨੀ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ਤਿਨੀ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ ਰੰਗਿ ਸਿਉ ਰਲੀਆ ਮਾਣੈ ॥

ਕਿਛੁ ਸਿਧਿ ਨਿਯੰ ਅਘੋਰੁ ਧੂਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਯੋ, ਚਾਹਾਯੂ ਨਿਯੰ ਪਠਿ-ਪੁਰੁਖਾ ਮਿਲਿ ਯਾਯਯੋ ਏਵੰ ਪ੍ਰੇਮ-
ਰਸਾਰੇ ਲੀਨਿ ਹੋਯਾਯ ਰਮਣਿ ਕਰਿਥਾਏ।

ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਸਹਜੇ ਮਾਤੀ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥

ਨਿਯੰ ਪੁਰੁਖਾ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਬਰਵਾ ਰਯਾਨਿ ਹੋਯਾਯ ਏਵੰ ਬੁਝਾਵਿਕਿ ਭਾਵਰੇ ਮਨੁਆਯਾ ਹੋਯਾਯ ਬੇ ਬਰਵਾ
ਨਾਮਿ ਯਧਿਥਾਏ।

ਕਾਮਣਿ ਵਡਭਾਗੀ ਅੰਤਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਹਰਿ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸੁਭਾਇਆ ॥

ਬੇਬੁਧੀ ਯਾਵ-ਬੁਧੀ ਬਧ ਭਾਗਯਾਗਾਨੀ ਅਰੇ, ਯਾਹਾਰ ਫੁਕਸ਼ਰੇ ਪਠਿ-ਪੁਰੁਖਾ ਬੂਰਧਿ ਲਾਗਿ ਯਾਯਯੋ ਏਵੰ
ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਿ ਪ੍ਰੇਮਿ ਮਿਲਿ ਯਾਧਿਥਾਏ।

ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସତ୍ୟ ସାଥରେ ଶୂଙ୍ଗାର କରିଛି, ସେ ସ୍ବାଭାବିକ ଭାବରେ ହିଁ ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ॥୩॥

ହେ ନାଶିବାନ ଜୀବାତ୍ମା! ତୁ ନିଜ ଅହଂକାର ନଷ୍ଟ କର ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସରଣ କର ।

ଏହିପରି ତୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସାଥରେ ସର୍ବଦା ଆନନ୍ଦ ଭୋଗ କରିବୁ ଏବଂ ନିଜ ମୂଳ ଘର ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପରେ ନିବାସ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବୁ ।

ନିଜ ମୂଳ ନିବାସ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଖରେ ରହି ସେ ନାମର ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ସଦା ସୁହାଗିନୀ ନାରୀ ହୋଇଯାଏ।

ପ୍ରିୟ-ପ୍ରଭୁ ବଡ଼ ରଜିଲା ଏବଂ ଯୌବନ ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ ଅଟନ୍ତି, ସେ ସର୍ବଦା ନିଜ ପତ୍ନୀକୁ ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି ।

ନିଜ ସୋହାଗ ହରି-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ମଠାରେ ଭାଗ୍ୟ ଉଦୟ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେ ସକାଶିକ ଦ୍ୱାରା ଶୋଭାବାନ ହୋଇଯାଏ ।

ହେ ନାନକ! ଯେବେ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଅନୁସରଣ କରିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରେମ-ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ॥4॥1॥

ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ମହଲ ୩ ॥

ଗୁରୁମୁଖୀ ବନ୍ଦିଲେ ସବୁ ବ୍ୟାପାର ଭଲ ହୋଇଥାଏ, ଯଦି ଏହା ସ୍ବାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ କରାଯାଇ ଥାଏ ।

ସବୁ ସମୟରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ଜପ କରିବା ଉଚିତ ଏବଂ ହରି-ରସକୁ ପାନ କରି ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ଉଚିତ ।

ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਲੀਜੈ ਹਰਿ ਰਾਵੀਜੈ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥

ਹਰਿ-ਰਬਕੂ ਪਾਨ ਕਰਿ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ, ਹਰਿਕਾ ਸੁਰਗ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ਏਵਾਂ ਬਰਵਾ ਨਾਮਰ
ਰਿਭਨ ਕਰਿ ਰਹਿਵਾ ਭਰਿਓ।

ਗੁਣ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਅਵਗਣ ਵਿਕਣਹਿ ਆਪੈ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧਭਿ ਗੁਣਰ ਬਾਂਗੁ ਕਰਿਯਾਏ ਆਭ ਅਵਗੁਣਕੂ ਦੂਰ ਕਰਿਯਾਏ; ਬੇ ਨਿਯ ਆਮ੍ਰਿਤਰੂਪਕੂ
ਭਾਗਿਯਾਏ।

ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥

ਬੇ ਗੁਰੂਕਾ ਮਓ ਭਾਰਾ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਵਧ ਗੋਭਾ ਪਾਭਯਾਏ ਏਵਾਂ ਬਭਾ ਗਭ ਭਾਰਾ ਹਰਿ-ਰਬਰ ਪਾਨ
ਕਰਿ ਰਹਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਨਿਰਾਲੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੈ ਕੀਜੈ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਹਰਿਕਾ ਭਭਿ ਵਧ ਵਿਲਾਸਿ ਅਰੇ ਏਵਾਂ ਕੇਹੁ ਬਿਰਲ ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਹੁੰ ਭਭਿ ਕਰਿਯਾਏ ॥1॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੇਤੀ ਹਰਿ ਅੰਤਰਿ ਬੀਜੀਐ ਹਰਿ ਲੀਜੈ ਸਰੀਰਿ ਜਮਾਏ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਵਨਿ ਨਿਯ ਅਭਰਮਨਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਰੂਪਾ ਓਬਲ ਰੂਥਿਵਾ ਭਰਿਓ ਏਵਾਂ ਨਿਯ ਗਰੀਰਰੇ ਨਾਮ
ਰੂਪਾ ਵਾਯ ਵਭਾਭਵਾ ਭਰਿਓ।

ਆਪਣੇ ਘਰ ਅੰਦਰਿ ਰਸੁ ਭੁੰਚੁ ਤੂ ਲਾਹਾ ਲੈ ਪਰਥਾਏ ਰਾਮ ॥

ਏਹਿਪਰਿ ਰੂਮੇ ਨਿਯ ਭੁਧਰ-ਘਰੇ ਹੁੰ ਹਰਿ-ਰਬਕੂ ਪਾਨ ਕਰਿ ਓ ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕਰੇ ਏਹਾਰ ਲਾਭ
ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ।

ਲਾਹਾ ਪਰਥਾਏ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ਧਨੁ ਖੇਤੀ ਵਾਪਾਰਾ ॥

ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਰਕੂ ਨਿਯ ਅਭਰਮਨਰੇ ਸੁਪਨ ਓਬਲ ਏਵਾਂ ਵਧਾਪਾਰ ਧਨਧ ਅਰੇ, ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ
ਪਰਲੋਕਰੇ ਲਾਭ ਹੋਭਯਾਏ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ਬੂਝੈ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰਾ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧਭਿ ਹਰਿਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ਏਵਾਂ ਏਹਾਕੂ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਸੁਪਨਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇ ਗੁਰੂਕਾ
ਭਪਦੇਸ਼ਕੂ ਰੂਝਿਯਾਏ।

ਮਨਮੁਖ ਖੇਤੀ ਵਣਜੁ ਕਰਿ ਥਾਕੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਨ ਜਾਏ ॥

ਮਨਮੁਖੀ ਪ੍ਰਾਗੀ ਬਾਂਬਾਰਿਕ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਰ ਓਬਲ ਏਵਾਂ ਵਧਾਪਾਰ ਕਰਿ ਪਕਿ ਯਾਭਭਿ ਏਵਾਂ ਓਹਾਰ
ਸੁਖਾ ਏਵਾਂ ਰੂਝਾ ਦੂਰ ਹੋਭਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਬੀਜਿ ਮਨ ਅੰਦਰਿ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਏ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਿਯ ਮਨ ਭਰਿਓ ਪਰਮਾਮ੍ਰਿਕਾ ਨਾਮਰ ਵਾਯ ਰੂਥ ਏਵਾਂ ਬਭਾ ਗਭ ਭਾਰਾ ਗੋਭਾਵਾਨ
ਰੂਝ ॥2॥

ਹਰਿ ਵਾਪਾਰਿ ਸੇ ਜਨ ਲਾਗੋ ਜਿਨਾ ਮਸਤਕਿ ਮਣੀ ਵਡਭਾਗੋ ਰਾਮ ॥

ସେହି ଲୋକ ହରି-ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ନାମ-ବ୍ୟାପାରରେ ସକ୍ରିୟ ଅଟେ, ଯାହାର ମଥାରେ ସୌଭାଗ୍ୟର ମଣି ଉଦୟ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰମਤੀ ମନୁ ନିਜ ਘਰਿ ਵਸਿਆ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਬੈਰਾਗੋ ਰਾਮ ॥

ଗୁରୁ-ଉପଦେଶ ଦ୍ଵାରା ମନ ନିଜ ମୂଳ ଘର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣରେ ବାସ କରିଥାଏ ଏବଂ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦର ମାଧ୍ୟମରୁ ମୋହ-ମାୟା ଠାରେ ନିର୍ଲିପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਮୁਖି ମਸਤକି ਭਾਗੋ ਸਚਿ ਬੈਰਾਗੋ ਸାਚି ਰਤੇ ਵੀਚਾਰੀ ॥

ଯାହାର ମସ୍ତକରେ ଭାଗ୍ୟ ଉଦୟ ହୋଇଥାଏ, ସେ ସଚ୍ଚା ବୈରାଗ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ସେ ହିଁ ବିଚାରବାନ ସଚ୍ଚା ନାମରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ନାମ ਬିନା ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਉਰਾਨਾ ਸਬਦੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ॥

ହରିନାମ ବିନା ସାରା ଦୁନିଆ ମୋହ-ମାୟାରେ ଫସି ବାଉଳା ହୋଇଛି ଏବଂ ଶବ୍ଦ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଅହଂକାର ନାଶ ହୋଇଥାଏ।

ਸାਚੈ ସਬਦି ਲାଗି ମਤਿ ਉਪਜੈ ਗੁରମୁਖି ନାମୁ ସେହାଗੋ ॥

ସତ୍ୟନାମରେ ଲୀନ ହେଲେ ସୁମତି ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ହରିନାମ ରୂପୀ ସୋହାଗ ମିଳିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਮਿਲੈ ਭਉ ਭੰਜਨੁ ਹਰਿ ਰਾਵੈ ਮਸਤਕਿ ਭਾਰੋ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸ਼ਬਦ ਵਾਰਾ ਹੂੰ ਭਲ ਨਾਭ ਕਰੂਪਾ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆਉ ਏਵਾ ਯੋਗੀਨ੍ਹਾ ਮਝਕਰ ਭਾਗਿ ਵਾਰਾ ਹੂੰ
ਠਾਹਾਯਾ ਬਹਿਤ ਰਮਣ ਕਰਿਥਾਏ॥੩॥

ਖੇਤੀ ਵਣਜੁ ਸਭੁ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਹੁਕਮੇ ਮੰਨਿ ਵਡਿਆਈ ਰਾਮ ॥

ਭਗਵਾਨਯਾ ਖੁਸ਼ੀਯਾ ਬੀਕਾਰ ਕਰਿਵਾ ਭਯਨ ਧੰਬਲ ਏਵਾ ਬਰੋਭਨ ਬਪਾਧਾਰ ਅਠੇ, ਖੁਸ਼ੀ ਬੀਕਾਰ
ਕਰਿਲੇ ਮਾਨ-ਬਖ਼ਾਨ ਮਿਲਿਥਾਏ।

ਗੁਰਮਤੀ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝੀਐ ਹੁਕਮੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਮਠਿ ਵਾਰਾ ਹੂੰ ਪਰਮਾਨੁਯਾ ਖੁਸ਼ੀਯਾ ਰੂਝਿਥਾਏ ਏਵਾ ਠਾਹਾਯਾ ਖੁਸ਼ੀ ਵਾਰਾ ਹੂੰ ਗੁਰੂਯਾ ਬਹਿਤ
ਮਿਲਨ ਹੋਯਾਥਾਏ।

ਹੁਕਮਿ ਮਿਲਾਈ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਅਪਾਰਾ ॥

ਪਰਮਾਨੁਯਾ ਖੁਸ਼ੀਯਾ ਹੂੰ ਯੋਗ ਬਾਭਾਵਿਕਠਾ ਬਹਿਤ ਬੇਧੁਰੇ ਬਿਲਾਨ ਹੋਯਾਥਾਏ, ਗੁਰੂਯਾ ਸ਼ਬਦ
ਅਪਾਰਯਾ ਅਠੇ, ਕਾਰਣ

ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ ਸਚੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਵਾਰਾ ਹੂੰ ਬਯਾ ਵਧਿਯਾ ਗੁਰੂ ਹੋਯਾਥਾਏ ਏਵਾ ਮਨੁਸ਼ਯਾ ਬਧਯਾ ਬੁਝਾਭਿਤ ਹੋਯਾਥਾਏ।

ਭਉ ਭੰਜਨੁ ਪਾਇਆ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ॥

ਯੋਗ ਨਿਯ ਅਧੰਭ ਦੂਰ ਕਰਿ ਭਲਨਾਭਕ ਪਰਮਾਨੁਯਾ ਗੁਰੂ ਕਰਿਨਿਏ ਏਵਾ ਗੁਰੂਯਾ ਮਾਖਯਾ ਹੂੰ ਠਾਹਾਯਾ
ਮਿਲਨ ਹੋਯਾਥਾਏ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਹੁਕਮੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥੪॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਯੋ ਮੇ ਪਰਮਾਨੁਯਾ ਪਾਵਨ ਨਾਮ ਅਗਯਾ ਏਵਾ ਅਗੋਚਰ ਅਠੇ ਏਵਾ ਬੇ ਠਾਹਾਯਾ
ਖੁਸ਼ੀਯਾ ਹੂੰ ਰਹਿਥਾਉ ॥੪॥੨॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਭਾਭਯਾ ਮਯਲਾ 3 ॥

ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਮਾਲਿ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਮਨ! ਤੂ ਬਰਵਾ ਬਯਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯਾ ਨਿਯ ਅਭਿਯਨਰੇ ਸੁਪਨ ਕਰ।

ਆਪਣੈ ਘਰਿ ਤੂ ਸੁਖਿ ਵਸਹਿ ਪੇਹਿ ਨ ਸਕੈ ਜਮਕਾਲੁ ਜੀਉ ॥

ਏਹਿਪਰੇ ਤੂ ਨਿਯ ਬੁਧਯ-ਯਾਹੇ ਨਿਵਾਬ ਕਰਿਰੂ ਏਵਾ ਮਧਦੂਤ ਠੋਠ ਬੁਝਿ ਕਰਿਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿ।

ਕਾਲੁ ਜਾਲੁ ਜਮੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਾਕੈ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥

ਬਛਾ ਚੰਕਰੇ ਬੁਰਠੇ ਲਗਾਯਾ ਭਾਰਾ ਮੂਰ੍ਹੁ ਰੂਪੀ ਯਾਗੁ ਏਵੰ ਯਮਦੂਤ ਪੁਰਾਣੀਰ ਅਬੁਧਿਯਾ ਕਰਿਯਾਹਰੇ ਨਾਹਿੰ।

ਸਦਾ ਸਚਿ ਰਤਾ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਰਹਾਏ ॥

ਬਧਾ ਨਾਮਰੇ ਲਾਜ ਹੋਯਾ ਮਨ ਬਰੰਧਾ ਨਿਰੰਜ ਹੋਯਾਏ ਏਵੰ ਯੁਗੁ ਮਰਗ ਚਕੁਰੁ ਮੂਰ੍ਹੁ ਹੋਯਾਏ।

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਭਰਮਿ ਵਿਗੁਤੀ ਮਨਮੁਖਿ ਮੋਹੀ ਜਮਕਾਲਿ ॥

ਮਨਮੁਖੀ ਦੂਜੀਆ ਫੋਟਾਯਾ ਏਵੰ ਯੁਗਰੇ ਧਰੀ ਨਾਗ ਹੋਯਾਏ ਏਵੰ ਏਕਾਦਸ਼ ਯਮਦੂਤ ਮੋਹਾ ਕਰਿਨੇਯਾਏ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਮਾਲਿ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਯੇ ਹੋ ਮੋਹ ਮਨ! ਧਨਪ੍ਰਦਾਨ ਗੁਣ, ਤੂ ਬਰੰਧਾ ਬਛਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾਯਾ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ ॥੧॥

ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਅੰਤਰਿ ਤੇਰੈ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਬਾਹਰਿ ਵਸਤੁ ਨ ਭਾਲਿ ॥

ਹੋ ਮੋਹ ਮਨ! ਟੋਰ' ਭਿੰਨਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮਰੇ ਭਯਾਰ ਅਛੀ, ਏਕਾਦਸ਼ ਤੂ ਅਨੂਲਪ ਵਸਤੂ ਵਾਹਾਰੇ ਬਛਾਨ ਕਰ ਨਾਹਿੰ।

ਜੇ ਭਾਵੈ ਸੇ ਭੁੰਚਿ ਤੂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥

ਯਾਹਾ ਕੀਛੀ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਲ ਲਾਗੀਏ, ਭਾਵਾਨੁ ਬਧਰ ਗੁਣ ਕਰ ਏਵੰ ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਨਿ ਭਾਵਾਨੁ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਭਾਰਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਯਾਏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ॥

ਹੋ ਮੋਹ ਮਨ! ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਨਿ ਭਾਵਾਨੁ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਭਾਰਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭੂਏ, ਕਾਰਣ ਟੋਰ ਬਧਾਨੁਕ ਹਰਿਨਾਮ ਟੋਰ ਅਭਿਮਾਨਰੇ ਹੋ ਅਛੀ।

ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੁਲੇ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਈ ॥

ਮਨਮੁਖੀ ਵਧੀ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਹਰੇ ਅਭ ਏਵੰ ਆਨੰਦਾਨ ਅਰੇ ਏਵੰ ਫੋਟਾਯਾ ਏਕਾਦਸ਼ ਨਭ ਕਰਿਦੇਯਾਏ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕੇ ਛੁਟੈ ਨਾਹੀ ਸਭ ਬਾਧੀ ਜਮਕਾਲਿ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕਾਵਾਰ ਮਧ ਮੂਰ੍ਹੁ ਭੂਏ ਨਾਹਿੰ; ਯਮਦੂਤ ਬਾਰਾ ਦੂਜੀਆ ਕਛਾ ਕਰਿਛੀ।

ਨਾਨਕ ਅੰਤਰਿ ਤੇਰੈ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਤੂ ਬਾਹਰਿ ਵਸਤੁ ਨ ਭਾਲਿ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਯੇ ਟੋਰ' ਭਿੰਨਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮਰੇ ਭਯਾਰ ਅਛੀ, ਏਕਾਦਸ਼ ਤੂ ਅਨੂਲਪ ਵਸਤੂ ਵਾਹਾਰੇ ਬਛਾਨ ਕਰ ਨਾਹਿੰ ॥੨॥

ହେ ମୋର ମନ! ଅମୂଲ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମର ପଦାର୍ଥ ପ୍ରାପ୍ତ କରି କିଛି ଲୋକ ସତ୍ୟନାମର ବ୍ୟାପାରରେ ସକ୍ରିୟ ଥାଆନ୍ତି ।

ସେ ନିଜ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ଅନ୍ତରରେ ଅପାର ଶକ୍ତି ବିଦ୍ୟମାନ ଥାଏ ।

ତାହାର ଅନ୍ତରରେ ଅପାର ଶବ୍ଦ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି; ହରି-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ତାହାକୁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ନାମ ଫଳ ସ୍ୱରୂପ ସେ ନବନିଧି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ।

ମନମୁଖୀ ପ୍ରାଣୀ ମାୟାର ମୋହରେ ଲୀନ ଥାଏ, ଏହା ଦ୍ଵାରା ସେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଦ୍ଵିଧାରେ ଫସି ନିଜର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହରାଇ ଥାଏ ।

ଯିଏ ନିଜ ଅହଂକାରକୁ ନଷ୍ଟ କରି ସଜା ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ହୋଇଥାଏ, ସେ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ଅଧିକ ଲୀନ ଥାଏ ।

ହେ ନାନକ! ଏହି ମାନବ ଜନ୍ମ ବଡ଼ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଅଟେ ଆଉ ସବୁରୁ ହିଁ ଏହି ଭେଦକୁ ବୁଝାଇ ଥାଆନ୍ତି ॥ ୩ ॥

ହେ ମୋର ମନ! ସେହି ଲୋକ ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ, ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଶୁଦ୍ଧା ପୂର୍ବକ କରିଥାଏ ।

ଯିଏ ନିଜ ମନକୁ ବଶ କରିନିଏ, ସେ ହିଁ ବାସ୍ତବରେ ବୈରାଗୀ ଅଟେ ।

ଯିଏ ସଜ୍ଜା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସାଥରେ ସୁରତି ଲଗାଇ ଥାଏ, ସେ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଅଟେ ଆଉ ନିଜ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପକୁ ଜାଣିନିଏ ।

ତାହାର ବୁଦ୍ଧି ଅତି ଗଭୀର ଓ ଅଚଳ ଅଟେ ଏବଂ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନ୍ଧି ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ସ୍ତୁତି କରିଥାଏ।

କିଛି ଲୋକ ସୁନ୍ଦର ନାରିଙ୍ଗ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ମାୟାର ମୋହ ତାହାକୁ ମିଠା ଲାଗିଥାଏ, ଏପରି ଭାଗ୍ୟହୀନ ମନମୁଖୀ ଅଜ୍ଞାନତାର ନିଦ୍ରାରେ ଶୟନ କରିଥାଏ ।

ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਸੇਵਹਿ ਗੁਰੁ ਅਪਣਾ ਸੇ ਪੂਰੇ ਵਡਭਾਰੇ ॥੪॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਨਿਯੰਗ ਗੁਰੂਯੋ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਗਯਗਾਲੀ ਅਰੇ
॥੪॥੩॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਭਾਉਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਵਣਜੀਅਹਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਯੋਗ! ਬਦਗੁਰੂ ਏਹਿ ਜਾਨਿ ਦੇਖਯੋਏ ਯੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਹੁ ਪਦਾਰਥੀਰ ਬਧਾਪਾਰ ਕਰਿਬਾ
ਭਰਿਓ।

ਲਾਹਾ ਲਾਭੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹੈ ਗੁਣ ਮਹਿ ਗੁਣੀ ਸਮਾਈ ਰਾਮ ॥

ਹਰਿਯੋ ਭਯੋ ਏਹੋ ਬਰੋਭਯੋ ਲਾਭ ਅਰੇ ਏਹੋ ਗੁਣਵਾਨ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਣਰ ਬਾਨੀ ਪਰਮਾਤਮਾਯੋ ਠਾਰੇ
ਰਹਿਯਾਵ।

ਬਿਨ ਭਗਤੀ ਸਖ ਨ ਹੋਈ ਦੁਜੈ ਪਤਿ ਖੋਈ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮ ਅਧਾਰੇ ॥

ਵਖਰ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਲਾਭੁ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਏਤੁ ਵਾਪਾਰਿ ਲਾਏ ॥

ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਵਣਜੀਅਹਿ ਜਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਇ ਬਝਾਏ ॥੧॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਸਭ ਦੁਖ ਹੈ ਖੋਟਾ ਇਹ ਵਾਪਾਰਾ ਰਾਮ ॥

ਕੁੜ ਬੇਲਿ ਬਿਖੁ ਖਾਵਣੀ ਬਹੁ ਵਧਹਿ ਵਿਕਾਰਾ ਰਾਮ ॥

ਬਹੁ ਵਧਹਿ ਵਿਕਾਰਾ ਸਹਸਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰਾ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥

ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਵਾਦੁ ਵਖਾਣਹਿ ਬਿਨ ਬੁਝੇ ਸਖੁ ਨ ਹੋਈ ॥

ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਕਦੇ ਨ ਚੁਕੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਿਆਰਾ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਸਭ ਦੁਖੁ ਹੈ ਖੋਟਾ ਇਹੁ ਵਾਪਾਰਾ ॥੨॥

ਖੇਟੇ ਖਰੇ ਸਭਿ ਪਰਖੀਅਨਿ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਕੈ ਦਰਬਾਰਾ ਰਾਮ ॥

ਬੇਹੁੰ ਬਛਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਿਕਾ ਦਰਬਾਰੇਰੇ ਬਹੁ ਭਲਾ ਓ ਸਭਾ ਜੀਵਨੁ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰਾਇਆ ॥

ਖੇਟੇ ਦਰਗਹ ਸੁਟੀਅਨਿ ਉਭੇ ਕਰਨਿ ਪੁਕਾਰਾ ਰਾਮ ॥

ਸਭਾ ਜੀਵਨੁ ਪੁਰਖਾ ਦਰਬਾਰੇਰੇ ਬਾਹਾਰਨੁ ਕਾਛਿ ਫੇਰਾਇਆ ॥ ਏਵਾਂ ਬੇ ਬਰਦਾ ਰੋਗਦਨ ਕਰੇਇਆ ॥

ਉਭੇ ਕਰਨਿ ਪੁਕਾਰਾ ਮੁਗਧ ਗਵਾਰਾ ਮਨਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਵਿਨੁ ਏਵਾਂ ਬੋਕਾ ਬਿਲਾਪ ਕਰੇਇਆ, ਏਹੁ ਪੁਕਾਰੇ ਏਧਰੇ ਸਨਮੁਖੀ ਵਧੀ ਨਿਜੇਰ ਅਨੁਲਪ ਜੀਵਨ
ਵਿਨਿਯੋ ਕਰੇਇਆ ॥

ਬਿਖਿਆ ਮਾਇਆ ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਭੁਲਾਇਆ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥

ਸਾਚਾ ਰੂਪੀ ਬਿਖ ਬਾਂਧੂ ਬਾਂਧਾਰਨੁ ਭੁਲਾਇ ਦੇਖਣੇ ਏਵਾਂ ਚਾਹਨੁ ਬਛਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਿਕਾ ਸਾਚਾ ਭਲਾ
ਲਾਗੇ ਨਾਹੀ ॥

ਮਨਮੁਖ ਸੰਤਾ ਨਾਲਿ ਵੈਰੁ ਕਰਿ ਦੁਖੁ ਖਟੇ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਸਨਮੁਖੀ ਵਧੀ ਬਛਾ ਬਹਿਰੇ ਗਭੀਰਾ ਕਰੇ ਦੂਨਿਆਰੇ ਦੂਰਾ ਹੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਇਆ ॥

ਖੇਟੇ ਖਰੇ ਪਰਖੀਅਨਿ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਵਾਰਾ ਰਾਮ ॥੩॥

ਬੇਹੁੰ ਬਛਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਿਕਾ ਦਰਬਾਰੇਰੇ ਭਲਾ ਓ ਸਭਾ ਜੀਵਨੁ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰਾਇਆ ॥੩॥

ਆਪਿ ਕਰੇ ਕਿਸੁ ਆਖੀਐ ਹੋਰੁ ਕਰਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਈ ਰਾਮ ॥

ਭਗਵਾਨ ਨਿਜੇ ਹੋਂ ਜੀਵਨੁ ਭਲਾ ਸਭਾ ਬਨਾਇ ਆਇ, ਏਹੁਪਾਛਿ ਆਭਾ ਕਾਹਾ ਪਾਛਿ ਆਪਣੇ ਕਰਾਇ
ਪਾਇਆ ਨਾਹੀ ॥

ਜਿਤੁ ਭਾਵੈ ਤਿਤੁ ਲਾਇਸੀ ਜਿਉ ਤਿਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਰਾਮ ॥

ਸੇਵਰੇ ਚਾਹਾ ਕਾਛਿ ਆਵਾਂ ਏਵਾਂ ਸੇਵਰੇ ਚਾਹਾ ਗੁਣੇ ਆਵਾਂ, ਸੇਵਰੇ ਹੋਂ ਬੇ ਜੀਵਨੁ ਲਗਾਇ
ਆਇਆ ॥

ਜਿਉ ਤਿਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਆਪਿ ਕਰਾਈ ਵਰੀਆਮੁ ਨ ਫੁਸੀ ਕੋਈ ॥

ਬੇਹੁੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਢੇਰਾ ਸੇਵਰੇ ਅਛੀ, ਬੇ ਬੁਝਾਂ ਸੇਵਰੇ ਹੋਂ ਜੀਵਨੁ ਭਾਰਾ ਕਰਾਇ ਆਇਆ ਏਵਾਂ
ਨਿਜੇ ਕੋਈਏ ਮੋਢਾ ਵਾ ਕਾਪੂਰੁ ਬੂਝੀ ॥

ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਕਰਮਿ ਬਿਧਾਤਾ ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਸੋਈ ॥

ਬਾਛਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਜਗਤਨੁ ਜੀਵਨੁ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਇਆ ਏਵਾਂ ਬਿਖਾਛਾ ਅਛੀ ਆਭਾ ਬੇ ਬੁਝਾਂ ਹੋਂ ਬਖਸ਼ਾ
ਕਰੇਇਆ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਆਪੁ ਗਵਾਈਐ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਹੋਂਦ ਅਵਸਥਾ ਨਿਰੂਪਣ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਪਾਤਿ ਪਾਈ।
ਮਾਨ-ਬੰਨਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਂਦ ਨਿਰੂਪਣ ਭਲਾ ਮਨ ਬਨਾਇਆ।

ਆਪਿ ਕਰੇ ਕਿਸੁ ਆਖੀਐ ਹੋਰੁ ਕਰਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਈ ॥੪॥੪॥

ਅਪਣੇ ਕਰੇ ਕਿਸੇ ਆਖੀਐ ਹੋਰ ਕਰਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਈ॥੪॥੪॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਭਾਉਹੰਸ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਸਚਾ ਸਉਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸਚਾ ਵਾਪਾਰਾ ਰਾਮ ॥

ਸਚੇ ਨਾਮ ਹੋਂਦ ਬਛਾ ਬਛਾਵਾ ਅਰੇ ਅਤੇ ਅਤੇ ਵਾਪਾਰਾ ਰਾਮ।

ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਣਜੀਐ ਅਤਿ ਮੇਲੁ ਅਫਾਰਾ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਗਵੇਤ ਵਾਸਤੇ ਹੋਂਦ ਸਚੇ ਨਾਮ ਵਾਪਾਰਾ ਕਰੀਵਾ ਭਗਵੇਤ ਅਤੇ ਅਤੇ ਬਛਾ ਨਾਮ ਵਾਪਾਰਾ
ਅਧਿਕਾਰ ਮੁਕਤੀਵਾਨ ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਅਰੇ।

ਅਤਿ ਮੇਲੁ ਅਫਾਰਾ ਸਚ ਵਾਪਾਰਾ ਸਚਿ ਵਾਪਾਰਿ ਲਗੇ ਵਡਭਾਰੀ ॥

ਅਤੇ ਬਛਾ ਨਾਮ ਵਾਪਾਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਮੁਕਤੀਵਾਨ ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਅਰੇ, ਮੇਲੁ ਲੋਕ ਅਤੇ ਬਛਾ ਵਾਪਾਰਾਰੇ
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਨ ਅਰੇ, ਬੇ ਬੇ ਭਾਗਵਾਨ ਅਰੇ।

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਭਗਤੀ ਰਾਤੇ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥

ਅੰਤਰ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਭਾਗਵੇਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਗਵੇਤ ਨਾਮ ਰਹਿਤ ਅਤੇ ਅਤੇ ਬਛਾ
ਨਾਮ ਰੇ ਭਾਗਵੇਤ ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਮ ਰਹਿਤ।

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋਈ ਸਚੁ ਪਾਏ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਾ ॥

ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸ਼ਬਦ ਚਿੰਤਨ ਕਰੀਤਾ ਅਤੇ ਮਾਫ਼ਾ ਭਗਵੇਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੀਤਾ, ਭਾਗਵੇਤ ਹੋਂਦ
ਬਧਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਤਿਨ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਾਚੈ ਕੇ ਵਾਪਾਰਾ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਬਧਾਰ ਨਾਮ ਰੇ ਨਾਮ ਰਹਿਤ, ਭਾਗਵੇਤ ਹੋਂਦ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਬੇ ਹੋਂਦ ਬਛਾ
ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਾਮ ਬਛਾ ਵਾਪਾਰਾ ਅਰੇ॥1॥

ਹੰਉਮੈ ਮਾਇਆ ਮੈਲੁ ਹੈ ਮਾਇਆ ਮੈਲੁ ਭਰੀਜੈ ਰਾਮ ॥

ਅਵਸਥਾ ਮਾਇਆ ਮੇਲੁ ਅਰੇ ਅਤੇ ਮਾਇਆ ਅਤੇ ਮੇਲੁ ਮਨੁਸ਼ ਮਨ ਰੇ ਭਰੀ ਹੋਇਆ।

ਗੁਰਮਤੀ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲਾ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰੂਜੀ ਜੀਓ ਭਾਰਾ ਜਨ ਅਹੰਕਾਰ ਜਲਜਲਾਨੁ ਨਿਰੰਜਨ ਹੋਇਆ, ਐਸਾ ਹਰਿ ਰਸ ਪਾਨ ਕਰਿਓ ਭਰਿਓ
ਅਰੇ।

ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ਅੰਤਰੁ ਭੀਜੈ ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰੀ ॥

ਜਿਉ ਭਾਰਾ ਹਰਿ ਰਸ ਪਾਨ ਕਰਿਲੇ ਜਨੁਸਪਰ ਸੁਖਸੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਜੀ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਭਿਯੋ ਯਾਏ ਏਵਾ ਬਛਾ
ਨਾਮਰੇ ਹੂੰ ਚਿਤ੍ਰਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਅੰਤਰਿ ਖੂਹਟਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਭਰਿਆ ਸਬਦੇ ਕਾਢਿ ਪੀਐ ਪਨਿਹਾਰੀ ॥

ਜੀਵਾਨੁ ਅਨੁਮਾਨਰੇ ਹੂੰ ਹਰਿਜੀ ਅਨੂਚਰ ਬਰੋਕਰ ਭਰਿ ਹੋਇਓ ਏਵਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਭਾਰਾ ਆਮਰ
ਜਨ ਏਵਾਜੂ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਜਿਸੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋਈ ਸਚਿ ਲਾਗੈ ਰਸਨਾ ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ ॥

ਯਾਹਾ ਭਪਰੇ ਪਰਮਾਨੁ ਜੂਪਾ-ਦੂਝੈ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇ ਬਧਾਰੇ ਲਾਗਿਯਾਏ ਏਵਾ ਭਾਵਾਰ ਜਿਉ
ਪਰਮਾਨੁ ਨਾਮਰੇ ਭਯਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਰ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਭਰੀਜੈ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੈ ਲੋਕ ਪਰਮਾਨੁ ਨਾਮਰੇ ਲਾਗ ਰਹਿਯਾਏ, ਬੇ ਪਵਿਤ੍ਰ-ਪਾਵਨ ਏਵਾ ਅਸੁਫਲਾਨੁ
ਦੂਰਰੇ ਯਾਏ ॥੨॥

ਪੰਡਿਤ ਜੋਤਕੀ ਸਭਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕੂਕਦੇ ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰਾ ਰਾਮ ॥

ਬਹੁ ਪਵਿਤ੍ਰ ਏਵਾ ਜੇਪਾਓਏ ਪਛੇ ਪਛੇ ਭਯ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਭਪਦੇਭਾ ਵੇਯਾਏ, ਕਿਛੁ ਬੇਭੈ ਭਯ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀਏ
ਗੁਣਿਯਾਏ?

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਅੰਤਰਿ ਮਲੁ ਲਾਗੈ ਮਾਇਆ ਕੇ ਵਾਪਾਰਾ ਰਾਮ ॥

ਮਾਯਾ-ਮੋਹਾਹਰ ਮਾਯਾ ਚਾਹਾਰ ਫੁੱਟਲੇਰੇ ਵਿਧਾਮਾਨ ਅਛੀ ਏਵਾਂ ਏ ਕੇਵਲ ਮਾਯਾਹੁ ਹੂੰ ਵਧਾਪਾਰ ਕਰਿਵਾਰੇ ਬਛਿਲੁ ਅਚੇ।

ਮਾਇਆ ਕੇ ਵਾਪਾਰਾ ਜਗਤਿ ਪਿਆਰਾ ਆਵਣਿ ਜਾਣਿ ਦੁਖੁ ਪਾਈ ॥

ਜਗਤਰੇ ਚਾਹਾਕੂ ਕੇਵਲ ਮਾਯਾਹੁ ਵਧਾਪਾਰ ਬਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਅਛੀ ਏਵਾਂ ਪਰਿਭਾਸ ਬ੍ਰਹਮ ਜਨਮਿ ਰਹਿਰੇ ਪਾਇ ਦੁਖੁ ਹੂੰ ਭੋਗ ਕਰਿਯਾ।

ਬਿਖੁ ਕਾ ਕੀੜਾ ਬਿਖੁ ਸਿਉ ਲਾਗਾ ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਈ ॥

ਵਿਖਰ ਕੀੜਾ ਵਿਖਰੇ ਹੂੰ ਲਾਗਿਯਾ ਏਵਾਂ ਵਿਖਰੇ ਹੂੰ ਨਝੁ ਹੋਯਾ।

ਜੇ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੋਇ ਕਮਾਵੈ ਕੋਇ ਨ ਮੇਟਣਹਾਰਾ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਚਾ' ਪਾਛੈ ਮੇਭੈ ਕਰਮ ਲੇਖੁਛੁ, ਏ ਏਹੁ ਕਾਮੀ ਹੂੰ ਕਰਿਯਾ ਏਵਾਂ ਏਹੁ ਲੇਖਾਕੂ ਕੇਹੁ ਮਖ ਧੂਰ ਕਰਿਪਾਰਿਵੇ ਨਾਹੂੰ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਤਿਨ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹੋਰਿ ਮੂਰਖ ਕੂਕਿ ਮੁਏ ਗਾਵਾਰਾ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੈ ਵਧੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾ, ਏ ਬਰਵਾ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾ, ਅਨਧਾ ਅਨਧ ਧੂਰ ਏਵਾਂ ਕੋਕਾ ਚਿਕਾਰ ਕਰਿ ਮੂਰਖ ਬਨਿਯਾ॥੩॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਮਨੁ ਰੰਗਿਆ ਮੋਹਿ ਸੁਧਿ ਨ ਕਾਈ ਰਾਮ ॥

ਮਾਯਾਹੁ ਮਨ ਮਾਯਾਹੁ ਮੋਹਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾ, ਚਾਹਾਕੂ ਮੋਹ ਬਝਝ ਆਨ ਹੋਯਾ॥੩॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਰੰਗੀਐ ਦੂਜਾ ਰੰਗੁ ਜਾਈ ਰਾਮ ॥

ਕਿਛੁ ਮਖਿ ਏਹੁ ਮਨ ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਖਮਰੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮਰੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਫੇਰਯਾਵਰ ਰਛਾ ਧੂਰ ਹੋਯਾ।

ਦੂਜਾ ਰੰਗੁ ਜਾਈ ਸਾਚਿ ਸਮਾਈ ਸਚਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥

ਏਹੁ ਪੁਕਾਰ ਫੇਰਯਾਵਰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਰੂਭ ਹੋਯਾ ਏਵਾਂ ਮਨ ਬਛਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਠਾਰੇ ਬਿਲੀਨ ਹੋਯਾ, ਪੂਰੀ ਬਛਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਕਾ ਭਰਾਰ ਭਰਪੂਰ ਹੋਯਾ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੋਈ ਬੁਝੈ ਸਚਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ ॥

ਮੇਭੈ ਮਨੁਬੁਝ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਨਿਯਾ, ਏ ਏਹੁ ਭੇਦਕੂ ਰੂਝਿਯਾ ਏਵਾਂ ਬਛਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜੀਵਕੂ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਬੁਝਾਭਿਤ ਕਰਿਯਾ।

ਆਪੇ ਮੇਲੇ ਸੇ ਹਰਿ ਮਿਲੈ ਹੋਰੁ ਕਹਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਏ ॥

ਮਾਝਾਕੂ ਬ੍ਰਹਮੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਿਲਨ ਕਰਿਆਉ, ਬੇਹੁ ਪੁਰਾਣੀ ਭਾਝਾਕੁ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਕਰਿਆਏ, ਆਉ ਕੀਝੇ
ਕੁਝਾਮਾਕੁ ਪਾਰੇ ਨਾਹਿੰ।

ਨਾਨਕ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ਇਕਿ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਰੰਗੁ ਲਾਏ ॥੪॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਭੁਲੇਖੇ ਹੋ ਰਹਿਏਏ ਏਵਾਂ ਆਉ ਕੀਝੇ ਯਾਦ ਪੁਰੁਸ਼
ਪ੍ਰੇਮੇਸ਼ੇ ਮਗੁ ਹੋਯਾਕੁ ਨਾਮੇਸ਼ੇ ਲੀਨ ਰਹਿਏਏ॥੪॥੫॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਭਾਉਹਾਂਬ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਸੰਸਾਰੁ ਹੈ ਅੰਤਿ ਸਚਿ ਨਿਬੇੜਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਏਹੀ ਧੂਨੀਆ ਯੁਗ ਮਰਯ ਚਕੁਰੇ ਹੋ ਰਹਿਏਏ, ਸ਼ੇਖਰੇ ਬਯਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕੁ ਨਾਮ
ਭਾਰਾ ਹੋ ਏਹੀ ਯੁਗ ਮਰਯ ਚਕੁਰੁ ਧੂਝੇ ਮਿਲਿਏਏ।

ਆਪੇ ਸਚਾ ਬਖਸਿ ਲਏ ਫਿਰਿ ਹੋਇ ਨ ਫੇਰਾ ਰਾਮ ॥

ਮੇਥੇ ਬਯਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਸ਼ਰਯਾ ਕਰਿਆਉ, ਬੇਭੇਥੇਥੇ ਮਨੁਸ਼ਯਕੂ ਪੂਨਰ੍ਵਾਰ ਯੁਕਲੋਕਰੇ
ਯੁਗ ਮਰਯ ਚਕੁਰੇ ਪਥੇ ਨਾਹਿੰ।

ਫਿਰਿ ਹੋਇ ਨ ਫੇਰਾ ਅੰਤਿ ਸਚਿ ਨਿਬੇੜਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ॥

ਬੇ ਪੂਨਰ੍ਵਾਰ ਯੁਕਲੋਕਰੇ ਯੁਗ ਮਰਯ ਚਕੁਰੇ ਪਥੇ ਨਾਹਿੰ ਏਵਾਂ ਸ਼ੇਖਰੇ ਬਯਾਨਾਮ ਭਾਰਾ ਮੋਖ
ਮਿਲਿਏਏ ਏਵਾਂ ਗੁਰੁਕੁ ਮਾਖਮਰੁ ਪੁਰਾਣਾ ਪੁਰਾਉ ਕਰਿਏਏ।

ਸਾਚੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਸਹਜੇ ਮਾਤੇ ਸਹਜੇ ਰਹੇ ਸਮਾਈ ॥

ਮੇਥੋਂ ਮਨੁਸ਼ਯ ਬਯਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕੁ ਰਯੇਸ਼ੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾਏ, ਬੇ ਬ੍ਰਾਭਾਵਿਕ ਅਵਸ਼ਯਾਕੇ ਮਥੁ
ਰਹਿਏਏ ਏਵਾਂ ਬਯਾਕੇ ਰਹਿਏਏ।

ਸਚਾ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ਸਚੁ ਵਸਾਇਆ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਅੰਤਿ ਨਿਬੇਰਾ ॥

ਬਯਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਭਾਝਾਕੁ ਮਨਕੂ ਯੁਕ ਲੀਨਿਏਏ ਏਵਾਂ ਬਯਾ ਹੁਨਭਾਝਾਰ ਭਿਓਰੇ ਨਿਵਾਬ ਕਰਿਏਏ
ਆਉ ਸ਼ਕਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿ ਸ਼ੇਖਰੇ ਧੂਝੇ ਪੁਰਾਉ ਕਰਿਨਿਏਏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ ਸਚਿ ਸਮਾਣੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਭਵਜਲਿ ਫੇਰਾ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਥੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮੇਸ਼ੇ ਰਯੇਸ਼ੇ ਹੋਯਾਕੁ, ਬੇ ਬਯਾਕੇ ਹੋ ਰਹਿਏਏ ਏਵਾਂ ਪੁਰੀ ਯੁਗ
ਮਰਯ ਚਕੁਰੇ ਪਥੇ ਨਾਹਿੰ॥੧॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਭੁ ਬਰਲੁ ਹੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਈ ਰਾਮ ॥

ਮਾਯਾਕੇ ਮੋਹ ਕੇਵਲ ਪਾਗਲਪਣੀ ਅਥੇ, ਕਾਰਣੀ ਥੇਥਾਭਾਵ ਕਾਰਣਕੂ ਮਨੁਸ਼ਯ ਨਝੁ ਹੋਯਾਏ।

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਸਭੁ ਹੇਤੁ ਹੈ ਹੇਤੇ ਪਲਚਾਈ ਰਾਮ ॥

ਮਾਭਾ ਧਿਭਾ ਬਖਸ਼ਿ ਮਥ ਮੋਹਾ ਅਚੇਤ ਏਵੰ ਏਹਿ ਮੋਹਾਹਰੇ ਬਾਰਾ ਦੂਨਿਆ ਮਛੀ ਰਹਿਯਾ॥

ਹੇਤੇ ਪਲਚਾਈ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਈ ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ ॥

ਪੂਰ੍ਵ ਯੁਗ ਕਰੰ ਧੁਲਿ ਮੋਹਾਗ੍ਰੰ ਦੂਨਿਆ ਮੋਹਾਹਰੇ ਰਹਿਯਾ॥ (ਪਰਮਾਨੁਜਾ ਅਠਿਰਿਛੁ) ਕੇਹੁ ਮਥ ਏਹਾਕੂ ਦੂਰ ਕਰਿਯਾਹਰੇ ਜਾਹਿ॥

ਜਿਨਿ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਾਜੀ ਸੇ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਤਿਸੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਮੋਹਯੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁਛਿ, ਚਾਹਾਯਾ ਭਲਿ ਮਹਾਨ ਆਯ ਕੇਹੁ ਜਾਹਾਛੁ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧਾ ਤਪਿ ਤਪਿ ਖਪੈ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਈ ॥

ਯੋਗਵਾਨ ਮਨਮੁਖੀ ਪੁਰਾਨ ਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਨਯੁ ਹੋਯਾਯਾ॥ ਏਵੰ ਚਕ ਬਿਨਾ ਚਾਹਾਕੂ ਗਾਛੁ ਮਿਲੇਨਾਹਿ॥

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ਭੁਲਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਖੁਆਈ ॥੨॥

ਹੋ ਜਾਨਕਾ! ਭਗਵਾਨਕਾ ਜਾਨ ਬਿਵਾਨ ਬਮਬੇਸੁ ਪਧੁਭੁਭੁ ਹੋਯਾਯਾ॥ ਏਵੰ ਮਾਯਾਰ ਮੋਹਾ ਚਾਹਾਕੂ ਨਯੁ ਕਰਿ ਵੇਯਾਛੁ॥੨॥

ਏਹੁ ਜਗੁ ਜਲਤਾ ਦੇਖਿ ਕੈ ਭਜਿ ਪਏ ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ ਰਾਮ ॥

ਏਹੁ ਯੋਗਭਕੁ ਮੋਹਾ-ਮਾਯਾਹਰੇ ਯੋਗੁਧੁਰਾ ਵੇਖੁ ਮੂੰ ਪਲਾਯਨ ਕਰਿ ਭਗਵਾਨਕਾ ਚਰਣਹਰੇ ਆਬਿਛੁ॥

ਅਰਦਾਸਿ ਕਰੀ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਆਗੈ ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਦੇਹੁ ਵਡਾਈ ਰਾਮ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯ ਪੂਰ੍ਵ ਗੁਰੂਕਾ ਬਮਬੇਸੁਹਰੇ ਪੁਰੰਨਾ ਕਰਿਯਾ॥ ਮੋ ਮੋਹਾਰ ਰਖਾ ਕਰਛੁ ਏਵੰ ਮੋਹੇਤ ਜਾਨਰ ਬਢਿਯਾ ਪੁਰਾਨ ਕਰਛੁ॥

ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਸਰਣਾਈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦਾਤਾ ॥

ਮੋਹਾਰ ਗੁਰੂ ਵੇਵ ਮੋਹੇਤ ਚਰਣਹਰੇ ਰਖਛੁ ਏਵੰ ਹਰਿਨਾਮਰ ਬਢਿਯਾ ਪੁਰਾਨ ਕਰਛੁ, ਚੋ' ਭਲਿ ਆਯ ਕੇਹੁ ਵਾਭਾ ਜਾਹਾਛੁ॥

ਸੇਵਾ ਲਾਗੇ ਸੇ ਵਡਭਾਗੇ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਏਕੇ ਜਾਤਾ ॥

ਬੇ ਵਧ ਭਾਗਯਗਾਨਾ ਅਚੇਤ, ਮਿਏ ਚੋਰ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾ॥ ਏਵੰ ਮੂਰ-ਮੂਰਾਛਰੇ ਬੇ ਏਕ ਯੋਗਰਕੂ ਹੂੰ ਯੋਗਿਯਾਛੁ॥

ਜਤੁ ਸਤੁ ਸੰਜਮੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਗਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯ ਕੁਲੁਚਰੰਧ, ਬਧ ਬੰਧਨ ਏਵੰ ਕਰੰਕਾਛੁ ਕਰਿਯਾ॥ ਪਰਛੁ ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਚਾਹਾਰ ਗਠਿ ਬੁਝਨਾਹਿ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਸ ਨੇ ਸਬਦੁ ਬੁਝਾਏ ਜੇ ਜਾਇ ਪਵੈ ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਿਹ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਚਰਚਾਰੇ ਆਇਆ, ਚਾਹਾਕੁ ਥੇ ਚਕਰ ਆਨ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਉ ॥੩॥

ਜੇ ਹਰਿ ਮਤਿ ਦੇਇ ਸਾ ਉਪਜੈ ਹੋਰ ਮਤਿ ਨ ਕਾਈ ਰਾਮ ॥

ਹਰਿ ਮੋਹਿ ਬੁਝਿ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਉ, ਥੇਹਰਿ ਹੋਂ ਮਨੁਬਧ ਭਿਓਰੇ ਭਯੰਕੁ ਹੋਇਆ। ਏਵਾਂ ਆਯੋ
ਕਾਹਾ ਭਿਓਰੇ ਬੁਝਿ ਭਯੰਕੁ ਬੁਝਾਇ।

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੁ ਤੂ ਆਪੇ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਹਰਿ! ਅੰਤਰਿਯੋਗ ਏਵਾਂ ਕਾਹਾਰੇ ਭੁਭੇ ਹੋਂ ਮਨੁਬਧ ਅਯੋ ਏਵਾਂ ਏਹਿ ਕਰਿਯੋ ਆਨ ਥੇ ਨਿਯੋ ਹੋਂ
ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਉ।

ਆਪੇ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ ਅਵਰ ਨ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ॥

ਮਾਹਾਕੁ ਭੁਭੇ ਏਹਿ ਆਨ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯੋ, ਥੇ ਅਧਿ ਕਾਹਾ ਬਹਿਓ ਪੁਰਾਨ ਕਰੇ ਨਾਹੀ ਏਵਾਂ ਗੁਰੁਯੋ
ਮਾਖਿਯੋ ਥੇ ਹਰਿ ਰਸਕੁ ਆਖਿਯੋ ਕਰਿਯਾ।

ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸਦਾ ਹੈ ਸਾਚਾ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਖਿਆ ॥

ਪੁਰਾਨਾਯੋਗ ਬਯੋ ਕਰਕਾਰੇ ਬਯੋਧਾ ਬਯੋ ਹੋਇਆ, ਏਵਾਂ ਥੇ ਬਯੋ ਚਕਰ ਪੁਰਾਨਕ ਬੁਝਿ
ਕਰਿਯਾ।

ਘਰ ਮਹਿ ਨਿਜ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਇ ਵਡਾਈ ॥

ਬੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਭ੍ਰਮਣੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਯਥਾ ਧਰਮੁ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਕਰਿਨਿ ਏਵੰ ਬਦਗੁਨੁ ਚਾਖਾਨੁ ਮਾਨ ਬਖਸ਼ਾਨੁ ਪ੍ਰਦਾਨੁ ਕਰਿਯਾਇ।

ਨਾਨਕ ਜੋ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇਈ ਮਹਲੁ ਪਾਇਨਿ ਮਤਿ ਪਰਵਾਣੁ ਸਚੁ ਸਾਈ ॥੪॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭ੍ਰੰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰੁ ਨਾਮੁ ਲਾਭੁ ਰਹਿਯਾਵ, ਬੇ ਬਛਾ ਧਰਮੁ ਕਰਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਕਰਿਨਿ ਏਵੰ ਬਛਾ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਬ੍ਰਹਮਾਣੁ ਚਾਖਾਰੁ ਮਠਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਬੋਲਿਯਾਵ॥੪॥੬॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪ ਛੰਤ

ਭਾਉਹੰਸੁ ਮਹਲਾ 4 ਛੰਤ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗੁਰ ਏਕ ਅਚਛੇ, ਯਾਹਾਨੁ ਬਦਗੁਨੁ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਕਰਿਯਾਇ ਪਾਰੇ।

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ਰਾਮ ॥

ਬਦਗੁਨੁ ਮੋਰੁ ਮਨੁ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਬ੍ਰਹਮਾਣੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਇ ਦੇਖਿਯਾਇ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ਰਾਮ ॥

ਬੇ ਮੋਰੁ ਮਨੁ ਪਰਮਾਨੁ ਬ੍ਰਹਮਾਣੁ ਬ੍ਰਹਮਾਣੁ ਨਾਮੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਕਰਿਯਾਇ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ਸਭਿ ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਣਹਾਰਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਣੁ ਦੂਖੁ ਕਰੁਣਾ ਬ੍ਰਹਮਾਣੁ ਨਾਮੁ ਗੁਨੁ ਮੋਰੁ ਮਨੁ ਪਰਮਾਣੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਕਰਿਯਾਇ।

ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹਮਾਰਾ ॥

ਅਭਾਗੀਗੁਰੁ ਮੋਰੁ ਗੁਨੁ ਦਰਸਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਬ੍ਰਹਮਾਣੁ ਏਵੰ ਮੋਰੁ ਬਦਗੁਨੁ ਧਨੁ-ਧਨੁ ਅਚਛੇ।

ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸਾਂਤਿ ਪਾਈ ॥

ਧ੍ਰਿਯੁ ਬੈਠਾ ਬੈਠਾ ਬ੍ਰਹਮਾਣੁ ਸੇਵਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਯਾਹਾਨੁ ਸੇਵਾ ਧਰਮੁ ਭਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਬੋਲਿਯਾਇ।

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ॥੧॥

ਮੋਰੁ ਮਨੁ ਬਦਗੁਨੁ ਪਰਮਾਣੁ ਬ੍ਰਹਮਾਣੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਇ ਦੇਖਿਯਾਇ॥੧॥

ਹਉ ਜੀਵਾ ਹਉ ਜੀਵਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਖਿ ਸਰਸੇ ਰਾਮ ॥

ਬਦਗੁਨੁ ਦਰਸਨੁ ਕਰਿ ਧ੍ਰਿਯੁ ਭਾਇ ਧਰਮੁ ਭਾਇ ਭਾਇ ਭਾਇ ਭਾਇ।

ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਿਗਸੇ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰੂ ਜਨਮੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਖਾਧਨ ਕਰਿਐ ਭੀ ਹਰਿਨਾਮੁ ਜਪਿ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਜਨ
ਭੋਲੇਪਾਏ।

ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਮਲ ਪਰਗਸੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਵੰ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥

ਹਰਿਨਾਮੁ ਭਯੋਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮ-ਪਦੁ ਗੁਣਿ ਹੋਯਾਏ ਏਵੰ ਹਰਿਨਾਮੁ ਭਾਰਾ ਹੋ ਜਗਨੀ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਕਰਿਐ।

ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਇਆ ਦੁਖੁ ਲਾਥਾ ਹਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਈ ॥

ਅਭਿਆਸਿ ਰੋਗੁ ਦੂਰ ਹੋਯਾਏ, ਪੀਠਾ ਜਪੁ ਦੂਰ ਹੋਯਾਏ ਏਵੰ ਸੁਭਾਵਿਕ ਅਵਸਥਾ
ਹਰਿਕਾ ਬਿਨਾ ਲਗਾਏ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ ਸੁਖੁ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਮਨੁ ਪਰਸੇ ॥

ਬਦਗੁਨਾ ਭਾਰਾ ਮੇਰੇ ਹਰਿਨਾਮੁ ਕੀਰਤੀ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਏ ਏਵੰ ਬੁਝਾਵਾਤਾ ਬਦਗੁਨਾ ਚਰਣ ਬੰਨ੍ਹ
ਮਨੁ ਅਨੰਤ ਹੋਯਾਏ।

ਹਉ ਜੀਵਾ ਹਉ ਜੀਵਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਖਿ ਸਰਸੇ ॥੨॥

ਬਦਗੁਨਾ ਧਰਮ ਕਰਿ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੋਯਾਏ ਏਵੰ ਮੇਰੇ ਜਨ ਪ੍ਰਭੂ ਭਲੇ ਭੋਲੇਪਾਏ ॥੨॥

ਕੋਈ ਆਣਿ ਕੋਈ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਰਾਮ ॥

ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਬਦਗੁਨਾ ਬੰਨ੍ਹ ਮੇਰੇ ਕਰਮ ਦਿਖਾਏ।

ਹਉ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਉ ਮਨੁ ਤਨੁ ਦੇਵਾ ਤਿਸੁ ਕਾਟਿ ਸਰੀਰਾ ਰਾਮ ॥

ਸੁਭਾਵਿਕ ਮਨੁ ਭਰੇ ਭਾਵਾਨੁ ਅੰਤਰਿ ਕਰਿਐ ਏਵੰ ਨਿਯਮਿ ਰਹਿ ਰਹਿ ਰਹਿ ਕਰਿ ਭਾਵਾਨੁ ਭੇਰਿ
ਦੇਵਿ।

ਹਉ ਮਨੁ ਤਨੁ ਕਾਟਿ ਕਾਟਿ ਤਿਸੁ ਦੇਈ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨ ਸੁਣਾਏ ॥

ਸੁਭਾਵਿਕ ਬਦਗੁਨਾ ਬੰਨ੍ਹ, ਸੁਭਾਵਿਕ ਰਹਿ ਰਹਿ ਰਹਿ ਰਹਿ ਕਰਿ ਭਾਵਾਨੁ ਭੇਰਿ
ਦੇਵਿ।

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਬੈਰਾਗੁ ਭਇਆ ਬੈਰਾਗੀ ਮਿਲਿ ਗੁਰ ਦਰਸਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ਮੇਰੇ ਬੈਰਾਗੀ ਮਨੁ ਬੰਨ੍ਹ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋਯਾਏ ਏਵੰ ਗੁਨਾ ਧਰਮ ਕਰਿ ਏਥੇ ਬੁਝਾ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਹੋਯਾਏ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਸੁਖਦਾਤੇ ਦੇਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਹਮ ਧੂਰਾ ॥

ਹੋ ਬੁਝਾਵਾਤਾ! ਹੋ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਮੇਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ, ਮੇਰੇ ਬਦਗੁਨਾ ਚਰਣ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਦਾਨ
ਕਰ।

ਕੋਈ ਆਣਿ ਕੋਈ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ॥੩॥

ਕੇਹੁ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਭੂ ਬਖਸ਼ਿਓ ਜਿਨਿ ਕਰਿਓ ਕਰਮ ॥

ਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰੁ ਭਲਿ ਮਾਨਿ ਵਾਹਿ ਮੋਹਿ ਆਉ ਕੇਹੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਆਸੁ ਨਾਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਦਾਨੇ ਹਰਿ ਦਾਨੁ ਦੇਵੈ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਈ ਰਾਮ ॥

ਬੇ ਮੋਹਿ ਬੇ ਭੈ ਨਾਮਿ ਵਾਹਿ ਪੁਰਖੁ ਕਰਿਓ ॥ ਏਵੰ ਬੇ ਬੁਝੈ ਹਰਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਬੇ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਅਚਾਰੁ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਿਨੀ ਆਰਾਧਿਆ ਤਿਨ ਕਾ ਦੁਖੁ ਭਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗਾ ॥

ਹਿੰਦੁ ਬੇਨਾਮਿ ਆਰਾਧਿਓ, ਭਾਗਿ ਭੁਝਿ, ਭਲੁ ਏਵੰ ਭੁਝਿ ਹਰਿ ਬੇਨਾਮਿ ॥

ਸੇਵਕ ਭਾਇ ਮਿਲੇ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਨ ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ॥

ਬੇਹੁ ਲੋਕਿ ਕਠਿ ਭਾਗਿਯਾ ॥ ਅਚਰ, ਹਿੰਦੁ ਗੁਰੁ ਚਰਨਿ ਨਿਯੋ ਮਨੁ ਲਗਾਇ ਆਇ, ਬੇਹੁ ਬੇਕਰੁ ਭਾਗਿ ਭਾਗਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬੇਹੁ ਨਿਯੋ ਕਰਿਓ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁ ਹਰਿ ਬੇ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਬੁਝੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰੁ ਬੇਹੁ ਨਿਯੋ ਕਰਮ ਆਪਿ ਏਵੰ ਮਾਨਸਿ ਬੇਹੁ ਨਿਯੋ ॥

ਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥੪॥੧॥

ਗੁਰੁ ਭਲਿ ਮਾਨਿ ਵਾਹਿ ਮੋਹਿ ਆਉ ਕੇਹੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਆਸੁ ਨਾਹਾਉ ॥੪॥੧॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਭਾਉਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਹੰਉ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਹੰਉ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਖਰੀ ਨਿਮਾਣੀ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰੁ ਬਿਨੁ ਹੰਉ ਕਠਿ ਬਿਨੁ ਏਵੰ ਮਾਨਸਿ ਭੁਝਿ ॥

ਜਗਜੀਵਨੁ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਗੁਰ ਮੇਲਿ ਸਮਾਣੀ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰੁ ਨਿਯੋ ਭਾਗਿ ਹੰਉ ਭਗਤਿ ਭਾਗਿ ਬੇਭਾਗਿ ਵਾਹਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਭਾਗਿ ਬਿਨੁ ਬੇਭਾਗਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੀ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਬਛਾ ਗੁਰੁ ਨਿਯੋ ਭਾਗਿ ਹੰਉ ਬੇ-ਨਾਮਿ ਰਹਿਓ ਏਵੰ ਬੇ-ਨਾਮਿ ਭਗਤਿ ਏਵੰ ਭਾਗਿ ਕਰਿਓ ॥

ਜਿਸੁ ਕਾਰਣਿ ਹੰਉ ਢੂੰਢਿ ਢੂਢੇਦੀ ਸੇ ਸਜਣੁ ਹਰਿ ਘਰਿ ਪਾਇਆ ॥

ਯੇਭੈਂ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਮਿਲਨ ਕਾਰਣਰੂ ਧ੍ਰੁੰ ਬਥਾਨ ਕਰੂਪ੍ਰਿ, ਬੇਬੇ ਬਥਨ ਬਰੇਭ੍ਰੁ ਧ੍ਰੁੰ ਬ੍ਰਧਨ ਘਰੇ ਪਾਯਯੇ।

ਹੰਉ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਹੰਉ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਖਰੀ ਨਿਮਾਣੀ ॥੧॥

ମୁଁ ଗୁରୁଜୀ ବିନା ବଡ଼ ବିନୀତ ଏବଂ ହୃଦ୍ଧ ଅଟେ ॥ ୧ ॥

ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਇਆ ਤਿਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ਰਾਮ ॥

ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ପାଇ ଯାଇଛି, ହରି-ପ୍ରଭୁ ତାହାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରାଇ ନିଜ ସାଥରେ ମିଳନ କରାଇଛନ୍ତି।

ਤਿਨ ਚਰਣ ਤਿਨ ਚਰਣ ਸਰੇਵਹ ਹਮ ਲਾਗਹ ਤਿਨ ਕੈ ਪਾਏ ਰਾਮ ॥

ମୋର ଏହି କାମନା ଯେ ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣର ପୂଜା କରିବି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ସ୍ପର୍ଶ କରୁଥିବି ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਰਣ ਸਰੇਵਹ ਤਿਨ ਕੇ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਭੂ ਧਾਇਆ ॥

ହେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ! ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ପୂଜା କରିବି, ଯିଏ ସଦଗୁରୁ ମହାପୁରୁଷ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଛନ୍ତି ।

ਤੂ ਵਡਦਾਤਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥

ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ହିଁ ବଡ଼ ଦାତା ଅଛୁ, ତୁ ହିଁ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ଅଛୁ, କୃପା କରି ମୋର ଅଭିଳାଷ ପୂରା କର ।

ਗੁਰਸਿਖ ਮੇਲਿ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰੀ ਅਨਦਿਨੁ ਰਾਮ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥

ଗୁରୁଜ୍ଞ ଶିଷ୍ୟ ସହିତ ମିଶି ମୋର ଅଭିଳାଷ ପୂରା ହୋଇଯାଇଛି ଏବଂ ମୁଁ ସର୍ବଦା ରାମଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਇਆ ਤਿਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥੨॥

ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ହରି-ପ୍ରଭୁ ତାହାଙ୍କୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶାଇ ନିଜ ସାଥରେ ମିଳନ କରିଛନ୍ତି ॥୨॥

ਹੰਉ ਵਾਰੀ ਹੰਉ ਵਾਰੀ ਗੁਰਸਿਖ ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ ॥

ମୁଁ ନିଜ ପ୍ରିୟ-ମିତ୍ର ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ପ୍ରତି ସର୍ବଦା ସମର୍ପିତ ଅଟେ ।

ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਣਾਏ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੇ ਰਾਮ ॥

ସେ ମୋତେ ହରିଜନ ନାମ ଶୁଣାଇ ଥାଏ, ପ୍ରିୟତମ-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ମୋର ଜୀବନର ଆଧାର ଅଟେ ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਾਨ ਸਖਾਈ ਤਿਸ ਬਿਨ ਘੜੀ ਨਿਮਖ ਨਹੀ ਜੀਵਾਂ ॥

ହରିଜ୍ଞ ନାମ ମୋର ପ୍ରାଣର ସାଥ୍ ଅଟେ ଏବଂ ତାହା ବିନା ମୁଁ ଏକ ନିମିଷ ମାତ୍ର ଜୀବିତ ରହିପାରେନାହିଁ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸੁਖਦਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਾਂ ॥

ਮਧਿ ਮੋਹਾਭੇ ਯੋਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਓ, ਚਾਹਾਭੇਯੋ ਗੁਰਮੁਖੀ ਕਰਿ ਮੂੰ ਨਾਮਾਨੁਭਰ ਪਾਨ ਕਰਿਓ ।

ਹਰਿ ਆਪੇ ਸਰਧਾ ਲਾਇ ਮਿਲਾਏ ਹਰਿ ਆਪੇ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ ॥

ਯੋਗੁਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਨਿਯੁ ਲਗਾਯੋ ਨਿਯੁ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯੋ ਐਵੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਗੋਭਾਵਾਨ ਕਰਾਯੋ
ਪਾਪਾਯੋ ।

ਹੰਉ ਵਾਰੀ ਹੰਉ ਵਾਰੀ ਗੁਰਸਿਖ ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ ॥੩॥

ਮੂੰ ਨਿਯੁ ਪੁਰੁ ਗੁਰੁਯੋ ਗੋਬਿੰਦੁ ਪੁਰੁ ਬਸਾਏਓ ਅਭੇ ॥੩॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਹਰਿ ਆਪੇ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਈ ਰਾਮ ॥

ਬੇਧੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪੁਰੁਖੁ ਹੂੰ ਨਿਯੋ ਬਰਵਾਪਾਪੀ ਅਭੇ ।

ਹਰਿ ਆਪੇ ਹਰਿ ਆਪੇ ਮੇਲੈ ਕਰੈ ਸੇ ਹੋਈ ਰਾਮ ॥

ਬੇਧੁ ਬਰਵਾਯੋਯੋ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਯੋਗੁ ਨਿਯੁ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯੋ ਪਾਪੁ, ਯਾਹਾ ਕਿਛੁ ਬੇ ਕਰਿਯਾਯੋ,
ਚਾਹਾ ਭੇਯਾਯੋ ।

ਜੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਹੋਵੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ॥

ਯਾਹਾ ਪਰਮਾਨੁਯੋ ਮਯੋਰੁ ਅਭੇ ਚਾਹਾ ਭੇਯਾਯੋ, ਚਾਹਾਯੋ ਯੋਗੁ ਕਰਿ ਕਿਛੁ ਭੇਯਾਯੋਯੋ ਨਾਹੂੰ ।

ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਣਪੁ ਲਇਆ ਨ ਜਾਈ ਕਰਿ ਥਾਕੇ ਸਭਿ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਅਪੁਰੁ ਚਤੁਰਾਈ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਯੋ ਪੁਰੁ ਕਰਾਯੋ ਪਾਰਿਓ ਨਾਹੂੰ, ਕਾਰਣੁ ਐਧਰਿ ਵਧੁਤੁ ਪਾਪੁ ਯਾਯੋਯੋ ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦੇਖਿਆ ਮੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਗੁਰੁਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ ਨਾਨਕ ਦੇਖਿਯੋਯੋ ਮੈ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁਯੋ ਕਰਿ ਅਨੁਯੋ ਕੇਧੁ ਬਾਹਾਰਾ ਨਾਹੁਯੋ ।

ਹਰਿ ਆਪੇ ਹਰਿ ਆਪੇ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਈ ॥੪॥੨॥

ਬੇਧੁ ਮਾਯਾਭੇ ਯੋਗੁਰ ਹੂੰ ਬਰਵਾਪਾਪੀ ਅਭੇ ॥੪॥੨॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਭਾਉਭੰਬੁ ਮਹਲਾ 4 ..

ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਚਰਣੁ ਹਮ ਭਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਬੇਧੁ ਹਰਿ ! ਮੋਹਾਭੇ ਬਦਗੁਰੁਯੋ ਬੇਧੁ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯੋ ਧਿਅ, ਚਾਹਾਯੋ ਬਦਗੁਰੁਯੋ ਬੁਧਰੁ ਚਰਣੁ ਮੋਹਾਭੇ
ਵਧੁਤੁ ਯੋਗੁ ਲਾਗਿਯਾਯੋ ।

ਤਿਮਰ ਅਗਿਆਨੁ ਗਵਾਇਆ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਅੰਜਨੁ ਗੁਰਿ ਪਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰੁ ਯੋਗੁਰੁ ਬੁਧਮਾ ਦੇਯੋ ਮੋਹਾਭੇ ਅਯੋਗੁਭੇ ਧੁਰੁ ਕਰਿ ਦੇਯੋਯੋ ।

ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਬਿਨਾਸੇ ॥

ਬਦਗੁਨੁ ਭਾਰਾ ਆਨੰਦ ਬੁਝੈ। ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇਓ, ਯਿਥੁ ਅਯੁਧਾਰ ਅਭਿਕਾਰ ਦੂਰ ਕਰਿਓ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸੇ ॥

ਬਦਗੁਨੁ ਬੇਵਾ ਕਰਿ ਸ੍ਰੋਤ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਓ, ਸ੍ਰੋਤੁ ਪੁਰਿ ਭਾਸਿ ੭ ਗ੍ਰਾਸਰੇ ਹਰਿਯੋ ਨਾਮੁ ਯਪਿ
ਕਰਿਓ।

ਜਿਨ ਕੰਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਲਾਇਆ ॥

ਯਾਹੁ ਯਪਰੇ ਹਰਿ-ਪੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਓ, ਯੇ ਬਦਗੁਨੁ ਬੇਵਾਰੇ ਲਾਗਿਯਾ।

ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲਿ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣ ਹਮ ਭਾਇਆ ॥੧॥

ਹੇ ਹਰਿ ! ਮੋਹਿ ਬਦਗੁਨੁ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯੋ ਧੀ, ਭਾਇਯੋ ਬਦਗੁਨੁ ਬੁਝਰੇ ਚਰਣ ਮੋਹਿ
ਬਹਿਤ ਭਲੁ ਲਾਗਿਯਾ। ॥੧॥

ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਮੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ਰਾਮ ॥

ਮੋਹਿ ਬਦਗੁਨੁ ਮੋਹਿ ਪੁਨਰਿ ਅਭਿ ਆਵੈ ਆਗੈ ਗੁਨੁ ਬਿਨੁ ਸ੍ਰੋਤ-ਪੁਰਿ ਨਾਹੀ।

ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਵੈ ਮੇਰਾ ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ ਰਾਮ ॥

ਯੇ ਮੋਹਿ ਹਰਿਯੋ ਨਾਮੁ ਪੁਨਰਿ ਕਰਿਯਾ, ਯਿਥੁ ਅਭਿ ਆਵੈ ਮੋਹਿ ਬਦਗੁਨੁ ਕਰਿਯਾ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥

ਹਰਿ-ਨਾਮੁ ਅਭਿ ਆਵੈ ਮੋਹਿ ਬਦਗੁਨੁ ਹੇਠ, ਗੁਨੁ ਬਦਗੁਨੁ ਮੋਹਿ ਨਾਮੁ ਧ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿਯਾ।

ਜਿਥੈ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰੁ ਕੋਈ ਬੇਲੀ ਨਾਹੀ ਤਿਥੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਛਡਾਇਆ ॥

ਮੋਹਿ ਪੁਤ੍ਰ, ਪੁਤ੍ਰ ਕੇਵਲ ਮੋਹਿ ਬਾਧੁ ਬੁਝਿ ਨਾਹੀ, ਯੇਹੋ ਹਰਿਯੋ ਨਾਮੁ ਮੋਹਿ ਪੁਨਰਿ
ਕਰਾਯੋ।

ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥

ਮੋਹਿਪੁਰਖੁ ਬਦਗੁਨੁ ਪੁਨਰਿ-ਪੁਨਰਿ ਅਭਿ, ਯੇ ਮੋਹਿਯੋ ਅਭਿ, ਮੋਹਿਯੋ ਭੇਦ ਕਰਿ ਸ੍ਰੋਤ-ਪੁਰਿ ਨਾਮੁ
ਧਿਆਈ।

ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਮੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥੨॥

ਮੋਹਿ ਬਦਗੁਨੁ ਮੋਹਿ ਪੁਨਰਿ ਅਭਿ ਆਵੈ ਆਗੈ ਗੁਨੁ ਬਿਨੁ ਸ੍ਰੋਤ-ਪੁਰਿ ਨਾਹੀ ॥੨॥

ਜਿਨੀ ਦਰਸਨੁ ਜਿਨੀ ਦਰਸਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਨ ਪਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਦਰਸਨ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, ਜਿਨੀ ਦਰਸਨੁ ਜਿਨੀ ਦਰਸਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਨ ਪਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਤਿਨ ਨਿਹਫਲੁ ਤਿਨ ਨਿਹਫਲੁ ਜਨਮੁ ਸਭੁ ਬ੍ਰਿਥਾ ਗਵਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਜੇ ਕੋਈ ਬਿਨਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਜਨਮ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਨਿਹਫਲ ਹੈ।

ਨਿਹਫਲੁ ਜਨਮੁ ਤਿਨ ਬ੍ਰਿਥਾ ਗਵਾਇਆ ਤੇ ਸਾਕਤ ਮੁਏ ਮਰਿ ਝੁਰੇ ॥

ਜੇ ਕੋਈ ਬਿਨਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਜਨਮ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਨਿਹਫਲ ਹੈ।

ਘਰਿ ਹੋਏ ਰਤਨਿ ਪਦਾਰਥਿ ਭੂਖੇ ਭਾਗਹੀਣੁ ਹਰਿ ਦੂਰੇ ॥

ਜੇ ਕੋਈ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਉਹ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਭਾਗਹੀਣ ਹੈ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਿਨ ਕਾ ਦਰਸੁ ਨ ਕਰੀਅਹੁ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਧਿਆਇਆ ॥

ਜੇ ਕੋਈ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਧਿਆਉਂਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਦਰਸਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਜਿਨੀ ਦਰਸਨੁ ਜਿਨੀ ਦਰਸਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਨ ਪਾਇਆ ॥੩॥

ਜੇ ਕੋਈ ਦਰਸਨ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ।

ਹਮ ਚਾਤ੍ਰਕੁ ਹਮ ਚਾਤ੍ਰਕੁ ਦੀਨੁ ਹਰਿ ਪਾਸਿ ਬੇਨੰਤੀ ਰਾਮ ॥

ਮੈਂ ਚਾਤ੍ਰਕ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਚਾਤ੍ਰਕ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਹਰਿ ਪਾਸਿ ਬੇਨੰਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਗੁਰ ਮੇਲਿ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਹਮ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰਹੁ ਭਗਤੀ ਰਾਮ ॥

ਮੈਂ ਗੁਰ ਮਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਗੁਰ ਮੇਲਾਂ, ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਹਮ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰਹੁ ਭਗਤੀ ਰਾਮ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰਹੁ ਭਗਤੀ ਜਾਂ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੇ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰਹੁ ਭਗਤੀ ਜਾਂ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੇ ॥

ਮੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਬੇਲੀ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪ੍ਰਾਣੁ ਹਮੁਹਾਰੇ ॥

ਮੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਬੇਲੀ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪ੍ਰਾਣੁ ਹਮੁਹਾਰੇ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਸਤੀ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਸਤੀ ॥"

ਹਮ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਹਮ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਦੀਨ ਹਰਿ ਪਾਸਿ ਬੇਨੰਤੀ ॥੪॥੩॥

ਆਮੇ ਧਾਨ-ਚਾਓਕ ਅਰੁ ਐਵੰ ਨਿਯੋਗੁ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਸਮੁਪ੍ਰੇਸ਼ੁਰੇ ਨਿਵੇਦਨ ਕਰੂ ॥੪॥੩॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਭਾਉਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਸੁਖਦਾਤਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਹਰਿ! ਮੇਲਿ ਭਯੋਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਐਵੰ ਮੇਲਿ ਬੁਝਿਓ ਧਾਤਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯੋ ਧੀਅੰ ॥

ਹਮ ਪੂਛਹ ਹਮ ਪੂਛਹ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ ਹਰਿ ਬਾਤਾ ਰਾਮ ॥

ਸੁਖਦਾਤਾ ਓਹੁ ਮੂੰ ਹਰਿਯੋ ਬੁਝਿਓ ਕਥਾ ਬੁਝਿਓ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ ਹਰਿ ਬਾਤ ਪੂਛਹ ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ ॥

ਮੇਲਿ ਨਾਮ-ਪਦਾਰਥੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯੋ, ਮੂੰ ਸੋਚਿਓ ਸੁਖਦਾਤਾ ਓਹੁ ਮੂੰ ਹਰਿਯੋ ਬੁਝਿਓ ਕਥਾ ਬੁਝਿਓ ॥

ਪਾਇ ਲਗਹ ਨਿਤ ਕਰਹ ਬਿਨੰਤੀ ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੰਥੁ ਬਤਾਇਆ ॥

ਗੁਰੁ ਸੁਖਦਾਤਾ ਮੇਲਿ ਮੇਲਿ ਬਿਨੰਤੀ, ਐਥੁਪਾਯੋ ਮੂੰ ਨਿਯੋਗੁ ਚਾਹੁਯੋ ਚਰਨ ਬੰਨ੍ਹਿਓ ਐਵੰ ਚਾਹੁਯੋ ਸਮੁਪ੍ਰੇਸ਼ੁਰੇ ਸੁਖਾ ਨਿਵੇਦਨ ਕਰਿਯੋ ॥

ਸੋਈ ਭਗਤੁ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸਮਤੁ ਕਰਿ ਜਾਣੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਰਾਤਾ ॥

ਮੇਲਿ ਹਰਿ-ਨਾਮ ਐਵੰ ਹਰਿਯੋ ਸਹਿਤ ਰਜਨੀਸੁ ਹੋਯੋ, ਸੋਚਿਓ ਭਯੋਰੇ ਬੁਝਿਓ ਐਵੰ ਬੁਝਿਓ ਐਕ ਵੇਲਿ ਭਯੋਰੇ ॥

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਸੁਖਦਾਤਾ ॥੧॥

ਹੇ ਹਰਿ! ਮੇਲਿ ਭਯੋਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਐਵੰ ਮੇਲਿ ਬੁਝਿਓ ਧਾਤਾ ਗੁਰੁ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯੋ ਧੀਅੰ ॥੧॥

ਸੁਣਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਣਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਸਭਿ ਬਿਨਸੇ ਹੰਉਮੈ ਪਾਪਾ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰੁ ਮੁਖਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਗੁਣੀ ਮੇਲਿ ਸੁਖ ਪਾਪ ਐਵੰ ਅਹੰਕਾਰ ਨਸ਼ੁ ਹੋਯੋ ॥

ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲਭਿਅੜੇ ਜਗਿ ਤਾਪਾ ਰਾਮ ॥

ਹਰਿ-ਨਾਮ ਭਯੋਰੇ ਕਰਿਯੋ ਸੰਸਾਰਿ ਸੁਖ ਰੋਗ ਨਿਵ੍ਰਿਤ ਹੋਯੋ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਿਨੀ ਆਰਾਧਿਆ ਤਿਨ ਕੇ ਦੁਖ ਪਾਪ ਨਿਵਾਰੇ ॥

ਮੇਲਿ ਹਰਿਨਾਮ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯੋ ਚਾਹੁਯੋ ਸੁਖ ਪਾਪ ਐਵੰ ਅਹੰਕਾਰ ਨਸ਼ੁ ਹੋਯੋ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਗਿਆਨ ਖੜਗੁ ਹਥਿ ਦੀਨਾ ਜਮਕੰਕਰ ਮਾਰਿ ਬਿਦਾਰੇ ॥

ਸੁਖਦਾਤਾ ਮੇਲਿ ਭਯੋਰੇ ਜਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਰਾਯੋ, ਮੇਲਿਯੋ ਮੂੰ ਮਨਦੂਰਿ ਪ੍ਰਭਾਕਰ ਕਰਿ ਬਖਸ਼ਿਓ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਸੁਖਦਾਤੇ ਦੁਖ ਲਾਥੇ ਪਾਪ ਸੰਤਾਪਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾਤਾ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰਾ' ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਓ ਏਵੰ ਮੂੰ ਕੁਝ ਓ ਪਾਪ ਓ ਬਛਾਪਰੂ ਮੁਕਤ
ਹੋਇਓ।

ਸੁਣਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਣਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਭਿ ਬਿਨਸੇ ਹੰਉਮੈ ਪਾਪਾ ॥੨॥

ਗੁਰੂਕਾ ਠਾਰੂ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਨਾਮ ਗੁਣੀ ਮੇਰਾ ਬਹੁ ਪਾਪ ਏਵੰ ਅਹੰਕਾਰ ਨਝੁ ਹੋਇਓ। ॥2॥

ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਹਰਿਕਾ ਭਯਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਮੇਰਾ ਮਨਕੂ ਬਖੂਓ ਭਲ ਲਾਗਿਓ।

ਮੁਖਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਖਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਪਿ ਸਭਿ ਰੋਗ ਗਵਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਵਨੇ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਭਯਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮੇਰਾ ਬਹੁ ਰੋਗ ਨਝੁ ਹੋਇਓ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਪਿ ਸਭਿ ਰੋਗ ਗਵਾਇਆ ਅਰੋਗਤ ਭਏ ਸਰੀਰਾ ॥

ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਵਨੇ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਭਯਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮੇਰਾ ਬਹੁ ਰੋਗ ਨਝੁ ਹੋਇਓ ਓ ਈਰੀਰ
ਆਰੋਗਯ ਲਾਭ ਕਰਿਓ।

ਅਨਦਿਨੁ ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਹਰਿ ਲਾਗੀ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ॥

ਰਾਤਿ ਵੀਨ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਬਮਾਪ੍ਰੁ ਹਰਿਕਾ ਠਾਰੇ ਲਾਗਿ ਰਹਿਓ, ਕਾਰਣੀ ਮੂੰ ਗਭੀਰ ਓ ਗਹੀਰ ਹਰਿਕਾ ਧਾਨ
ਕਰਿਓ।

ਜਾਤਿ ਅਜਾਤਿ ਨਾਮੁ ਜਿਨ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨ ਪਰਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ ॥

ਭਯ ਅਧਵਾ ਨਿਧ ਕੂਲਰ ਮੇਭੰ ਵਧਯੋ ਮਖ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਧਾਨ ਮੰਨ ਕਰਿਓ, ਬੇ ਪਰਮ ਪਦਾਰਥ ਮੇਲਕੂ
ਪਾਇਓ।

ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥੩॥

ਹਰਿਕਾ ਭਯਨ ਕਰਿਵਾ ਭਿਭਵਲਭਭਰ ਹਰਿਨਾਮ ਮੇਰਾ ਮਨਕੂ ਭਲ ਲਾਗਿਓ ॥3॥

ਹਮ ਪਾਪੀ ਹਮ ਪਾਪੀ ਨਿਰਗੁਣ ਦੀਨ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹਮ ਪਾਪੀ ਨਿਰਗੁਣ ਦੀਨ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ ਹਰਿ ਦੈਆਲ ਸਰਣਾਇਆ ॥

ਤੂ ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ ਸਰਬ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹਮ ਪਾਥਰ ਤਰੇ ਤਰਾਇਆ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟਿ ਰਾਮ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਉਧਾਰੇ ॥

ਹਰਿ ਧਾਰਹੁ ਹਰਿ ਧਾਰਹੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੇ ਰਾਮ ॥੪॥੪॥

ਵਡਹੰਸ ਮਹਲਾ ੪ ਘੋੜੀਆ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਦੇਹ ਤੇਜਣਿ ਜੀ ਰਾਮਿ ਉਪਾਈਆ ਰਾਮ ॥

ਧੰਨ ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ ਪੁੰਨਿ ਪਾਈਆ ਰਾਮ ॥

ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ ਵਡ ਪੁੰਨੇ ਪਾਇਆ ਦੇਹ ਸੁ ਕੰਚਨ ਚੰਗੜੀਆ ॥

SGGSonline.com

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੰਗੁ ਚਲੁਲਾ ਪਾਵੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਵ ਰੰਗੜੀਆ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਮਾਖਯੋਂ ਏਹਿ ਸ਼ਰੀਰ ਧੂਲ ਭਲਿ ਗਾਫ ਰਯਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਓ ਏਵੰ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਨਵਾਨ
ਰਯਾਰੇ ਰਯਾਨ ਹੋਯਕਿਓ।

ਏਹ ਦੇਹ ਸੁ ਬਾਂਕੀ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਜਾਪੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸੁਹਾਵੀਆ ॥

ਏਹਿ ਸ਼ਰੀਰ ਅਠਿ ਬ੍ਰਹਮ ਅਠੇ ਸਿੰਘ ਹਰਿਕਾ ਜਪ ਕਰਿਯਾਏ ਏਵੰ ਹਰਿਨਾਮ ਧਾਰਾ ਏਹਾ ਬ੍ਰਹਮ
ਹੋਯਕਿਯਾਯਕਿਓ।

ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਰਾਮਿ ਉਪਾਈਆ ॥੧॥

ਅਹੋਯੋਗਿਯੋਂ ਹੂੰ ਏਹਿ ਦੇਹ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਕਿਓ ਏਵੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਨਾਮ ਚਾਹਾ ਬਾਪੁਰੇ ਅਯੋ, ਹੋ
ਨਾਨਕ! ਏਹਿ ਸ਼ਰੀਰ ਰਚਨਾ ਰਾਮ ਕਰਿਯਕਿਓ॥1॥

ਦੇਹ ਪਾਵਉ ਜੀਨੁ ਬੁਝਿ ਚੰਗਾ ਰਾਮ ॥

ਮੂੰ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਘੋਰਕੇ ਯਪਰੇ ਰਾਮਕਾ ਯਯਮ ਜਾਨ ਰੂਪੀ ਪਲਾਯ ਰਯਕਿਓ।

ਚੜਿ ਲੰਘਾ ਜੀ ਬਿਖਮੁ ਭੁਇਅੰਗਾ ਰਾਮ ॥

ਏਹਿ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਘੋਰਾਹੇ ਬਵਾਰ ਹੋਯਕਿ ਮੂੰ ਬਿਖਮ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਕਿਯਾਏ।

ਬਿਖਮੁ ਭੁਇਅੰਗਾ ਅਨਤ ਤਰੰਗਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਏ ॥

ਬਿਖਮ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰੇ ਅਬੰਧ ਚਰੰਗ ਅਯੋ ਏਵੰ ਗੁਰੂਕਾ ਮਾਖਯੋਂ ਜੀਵ ਏਯੂ ਪਾਰ
ਹੋਯਕਿਯਾਏ।

ਹਰਿ ਬੋਹਿਥਿ ਚੜਿ ਵਡਭਾਗੀ ਲੰਘੈ ਗੁਰੁ ਖੇਵਟੁ ਸਬਦਿ ਤਰਾਏ ॥

ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਜਾਹਾਯਰੇ ਬਵਾਰ ਹੋਯਕਿ ਯਾਗਧਾਨ ਪਾਰ ਹੋਯਕਿਯਾਏ ਏਵੰ ਗੁਰੂ ਨਾਵਿਕ ਹੋਯਕਿ ਨਿਯ ਸ਼ਕ
ਮਾਖਯੋਂ ਜੀਵਕੂ ਪਾਰ ਕਰਾਯ ਯਾਯਕਿਓ।

ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਹਰਿ ਰੰਗੀ ਹਰਿ ਰੰਗਾ ॥

ਹਰਿਕਾ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਰਯਾਨ ਹੋਯਕਿ ਹਰਿਪ੍ਰੇਮੀ ਰਾਧਿਨਿ ਹਰਿਕਾ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ਏਵੰ ਹਰਿ ਭਲਿ ਹੂੰ
ਹੋਯਕਿਯਾਏ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਿਰਬਾਣ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਹਰਿ ਪਦੁ ਚੰਗਾ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਭ ਪਦ ਪਾਯਕਿਓ, ਧੂਨਿਆਰੇ ਹਰਿ ਬਰੋਯਮ ਅਯਕਿਓ ਏਵੰ ਹਰਿ ਪਦ ਹੂੰ ਯਯਮ ਅਠੇ।
॥2॥

ਕੜੀਆਲੁ ਮੁਖੇ ਗੁਰਿ ਗਿਆਨੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਮੁਝਰੇ ਲਗਾਮ ਸ਼ਾਨਰੇ ਗੁਰੂ ਜਾਨ ਧੂਫ ਕਰਿਯਕਿਓ।

ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਹਰਿ ਚਾਬਕੁ ਲਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਬੇ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪ੍ਰੇਮਰ ਚਾਕੁ ਮੇਰਾ' ਚਰਮਰ ਭਧਰੇ ਮਾਰਿਓਓ ।

ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਾਇ ਚਾਬਕੁ ਮਨੁ ਜਿਣੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੀਤਿਆ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪ੍ਰੇਮਰ ਚਾਕੁ ਨਿਯ ਚਰਮਰ ਭਧਰੇ ਮਾਰਿ ਗੁਰਮੁਖੀ ਨਿਯ ਮਨਕੂ ਡਿਓ ਡੀਬਨ ਬੰਗੁਮਰੇ
ਵਿਯੋਗੁਪੁ ਕਰਿਓਓ ।

ਅਘੜੈ ਘੜਾਵੈ ਸਬਦੁ ਪਾਵੈ ਅਪਿਉ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਤਿਆ ॥

ਨਿਯ ਅਭਿਰ ਮਨਕੂ ਬੇ ਕਾਕੂ ਕਰਿਓਓ, ਚਿਯ ਪੁਪੁ ਹੋਯਯਾਏ ਏਵੰ ਬਯਾਵ ਕਰੁਪੁਕਾ ਹਰਿਰਬ ਪਾਨ
ਕਰਿਓਓ ।

ਸੁਣਿ ਸੁਣ ਬਾਣੀ ਗੁਰਿ ਵਖਾਣੀ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਤੁਰੀ ਚੜਾਇਆ ॥

ਗੁਰੁਕਾ ਭਯਾਰਿਓ ਵਾਗੀਕੂ ਨਿਯ ਕਾਨਰੇ ਗੁਰੀ ਨਿਯ ਚਰਮਰ ਘੋਯਾਕੂ ਹਰਿ-ਪ੍ਰੇਮ ਰਯਾਰੇ ਚਯਾਕ
ਵੇਯਯਾਓ ।

ਮਹਾ ਮਾਰਗੁ ਪੰਥੁ ਬਿਖੜਾ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਇਆ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਮੁਖੁਰ ਮਾਯਾਮਾਰੀ ਪਾਰ ਕਰਿਓਓ ॥੩॥

ਘੋੜੀ ਤੇਜਣਿ ਦੇਹ ਰਾਮਿ ਉਪਾਈਆ ਰਾਮ ॥

ਏਹ ਚਰਮਰ ਰੂਪੀ ਘੋਯਾਕੂ ਰਾਮ ਭਧੁ ਕਰਿਓਓ ।

ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪੈ ਸਾ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਤੁਖਾਈਆ ਰਾਮ ॥

ਏਹ ਚਰਮਰ ਰੂਪੀ ਘੋਯਾ ਪਨ-ਪਨ ਅਰੇ, ਮਾਯਾਰ ਮਾਧਮਰੇ ਹਰਿ-ਪੁਰੁਸ਼ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਾਯਾਏ ।

ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪੈ ਸਾ ਧੰਨੁ ਸਾਬਾਸੈ ਧੁਰਿ ਪਾਇਆ ਕਿਰਤੁ ਜੁੜੰਦਾ ॥

ਮਾਯਾ ਭਾਰੀ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਭਧ ਕਰਾਯਾਕ ਯਾਏ, ਬੇਹੁ ਚਰਮਰ ਰੂਪੀ ਘੋਯਾ ਪਨ-ਏਵੰ ਪੁਰੰ-ਬਨੀਯ ਅਰੇ
ਏਵੰ ਏਹਾ ਪੂਰ੍ਵ ਯੋਗਰ ਗੁਰੁ ਕਰੰਗੁ ਪੁਪੁ ਹੋਯਯਾਏ ।

ਚੜਿ ਦੇਹੜਿ ਘੋੜੀ ਬਿਖਮੁ ਲਘਾਏ ਮਿਲੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥

ਯਾਵ ਚਰਮਰ ਰੂਪੀ ਘੋਯਾ ਭਧਰੇ ਬਵਾਰ ਹੋਯਾਕ ਵਿਧਮ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਾਕ ਏਵੰ
ਗੁਰੁਕਾ ਮਾਧਮਰੂ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਮਿਯਾਓ ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾਜੁ ਰਚਾਇਆ ਪੂਰੈ ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਜੰਵ ਆਈ ॥

ਪੂਰ੍ਵ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਯਾਵਾਰੁਰ ਵਿਵਾਹ ਰਚਿਓਓ ਏਵੰ ਬਯੁਯਨਕ ਬਹਿਓ ਕਰਾਯਾਓ ਆਇਓਓ ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਮੰਗਲੁ ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਵਾਧਾਈ ॥੪॥੧॥੫॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਓ ਬੇ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕੂ ਵਾਰ ਰੂਪਰੇ ਪਾਯਓਓ, ਬਯੁਯਨ ਮਯਾਕ ਗੀਓ ਗਾਨ ਕਰੁਓਓ
ਏਵੰ ਚਾਯਾਕੂ ਗੁਰੁ ਕਾਮਨਾ ਵੇਯਓਓ ॥੪॥੧॥੫॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਭਾਉਹੁੰਬ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਦੇਹ ਤੇਜਨੜੀ ਹਰਿ ਨਵ ਰੰਗੀਆ ਰਾਮ ॥

ੴ ਚਰਨਿ ਬਰਖਾ ਹਰਿਯੋ ਨਵੀਨ ਰੰਗ ਬਾਲਾ ਘੋਰਾ ਅਰੇ ॥

ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਮੰਗੀਆ ਰਾਮ ॥

ਮੂੰ ਗੁਰੂਯੋ ਠਾਰੁ ਬਧਾਰ ਯਾਨ ਮਾਰਿਯੋ ॥

ਗਿਆਨ ਮੰਗੀ ਹਰਿ ਕਥਾ ਚੰਗੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਜਾਣੀਆ ॥

ਮੂੰ ਗੁਰੂਕਾ ਠਾਰੂ ਬਢਧਰ ਆਨਿ ਪਾਗਿਥਾਏ ਏਵੰ ਮੋਹਿ-ਕਥਾ ਵਛੂਠ ਭਲਾ ਲਾਗਿਥਾਏ, ਹਰਿਨਾਮ
ਭਾਰਾ ਮੂੰ ਹਰਿਕਾ ਗਠਿਕੂ ਯਾਗਿਥੀ।

ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਸਫਲਿਉ ਕੀਆ ਕਰਤੈ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਵਖਾਣੀਆ ॥

ਰਾਮਨਾਮ ਵਰ੍ਹੰਨਾ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਕਭੀ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਮੋਹਿ ਬੰਦੂਕੀ ਯਾਵਨ ਬਧਾਨ ਕਰਿ ਦੇਖਯੋਛੁ।

ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਜਨ ਮੰਗੀਆ ॥

ਰਾਮਨਾਮਰ ਬੁਢਿਗਾਨ ਕਰਿ ਭਯੋਯਨ ਹਰਿ-ਪੁਰੂਕਾ ਭਯੋ ਹੂੰ ਪਾਗਿਥਾਛੁ।

ਜਨੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਗੋਵਿੰਦ ਚੰਗੀਆ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਛੁ, "ਹੇ ਭਯੋਯਨ! ਗੁਰੂ, ਗੋਵਿੰਦਕਾ ਭਯੋ ਹੂੰ ਭਯੋਯਨ ਅਰੇ" ॥1॥

ਦੇਹ ਕੰਚਨ ਜੀਨੁ ਸੁਵਿਨਾ ਰਾਮ ॥

ਏਹਿ ਕਾਞਨ ਕਾਮਾ ਬੁਨਾਰ ਬੁਨਾਰ ਪਲਾਗ ਭਾਰਾ ਗੋਭਾਵਾਨ ਹੋਯਯੋ ਏਵੰ ਏਹਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕਾ ਨਾਮ-
ਰਹੁ ਬਹਿਓ ਮੋਹਿ ਹੋਯਯੋ।

ਜੜਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਤੰਨਾ ਰਾਮ ॥

ਏਹਿਪਰਿ ਨਾਮ ਰਹੁਰੇ ਅਲਕੂਠ ਹੋਯਯੋ ਬੇ ਗੋਵਿੰਦਕਾ ਪਾਯਯੋਛੁ।

ਜੜਿ ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਗੋਵਿੰਦ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸੁਖ ਘਣੇ ॥

ਮੋਹੇ ਮੋਹਿਓ ਹਰਿ ਮਿਲਿ ਯਾਯਯੋਛੁ, ਬੇਬੇਬੇਲੇ ਭਾਵਾਕਾ ਗੁਰਗਾਨ ਕਰਿ ਵਛੂਠ ਬੁਝ ਪਾਯਯੋਛੁ।

ਗੁਰੁ ਸਬਦੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਰੰਗ ਹਰਿ ਬਣੇ ॥

ਗੁਰੂ-ਗੰਥ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿ ਹਰਿਗਾਨਰ ਧਾਨ ਕਰਿਛੁ, ਮੂੰ ਵਧ ਭਾਗਵਾਨ ਅਰੇ ਮੋ ਹਰਿਕਾ ਰਯਾਰੇ ਹਰਿਕਾ
ਰੂਪ ਵਧਿਯਾਯਯੋ।

ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹਰਿ ਨਵਤਨ ਹਰਿ ਨਵ ਰੰਗੀਆ ॥

ਯਗਧਰ ਬਾਮਾ ਅਯਯਾਮਾ ਹਰਿ ਮੋਹਿਓ ਮਿਲਿ ਯਾਯਯੋਛੁ ਏਵੰ ਬੇ ਨਿਧਿ ਨਵਾਨ ਏਵੰ ਨਵਰੰਗ ਅਰਯੋਛੁ।

ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਨਾਮੁ ਜਾਣੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੰਗੀਆ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਛੁ ਮੋ ਮੋਏ ਨਾਮਕੂ ਯਾਗਿਥਾਏ, ਬੇ ਪੁਰੂਕਾ ਠਾਰੂ ਹਰਿਨਾਮ ਹੂੰ ਪਾਗਿਥਾਏ ॥2॥

ਕੜੀਆਲੁ ਮੁਖੇ ਗੁਰਿ ਅੰਕਸੁ ਪਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਮੂੰ ਗੰਗਾਰ ਰੂਪਾ ਘੋਭਾਰ ਮੁਹੁਰੇ ਗੁਰੂਕਾ ਆਨਰ ਅਯੁਗਰ ਲਗਾਨ ਦੇਖਯੋਛੁ।

ଏହି ମନ ରୂପୀ ହାତୀ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ଵାରା ବଶରେ ଆସିଥାଏ ।

ଯାହାର ମନ ବଶରେ ଆସିଥାଏ, ସେ ପରମ ପଦବୀ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ସେହି ଜୀବ-ଜ୍ଞୀ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପିୟତମା ବନ୍ଧିଯାଏ ।

ଏପରି ନାରୀ ନିଜ ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣରେ ନିଜେ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ ।

ହରିଜ୍ଞ ପ୍ରେମ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇ ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ମସ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ନାନର ଆରାଧନା କରି ହରି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଇଥାଏ ।

ହରିଙ୍କ ଦାସ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଅହୋଭାଗ୍ୟର ହରିଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଛନ୍ତି ॥ ୩ ॥

ଏହି କାୟା ଏକ ସ୍ୱୟଂର ଘୋଡ଼ା ଅଟେ, ଯାହାର ମାଧ୍ୟମରୁ ହରିଜ୍ଞ ପାଇଁ ଗତି କରେ ।

ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ମଙ୍ଗଳ ଗୀତ ଗାନ କରିଥାଏ ।

ହରିଜା ମଙ୍ଗଳ ଗୀତ ଗାନ କରିଛନ୍ତି, ରାମନାମର ଜପ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ହରିଜା ସେବକଙ୍କ ସେବା ମଧ୍ୟ କରିଛନ୍ତି।

ହରିଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଇଁ ଆନନ୍ଦ କରାଯାଇ ପାରେ ।

ମୁଁ ସ୍ବାଭାବିକ ସ୍ବାଭାବ ଥିବା ରାମଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଦ୍ବାରା ହରିଜ୍ଞ ନିଜ ମନରେ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ ।

ପରମେଶ୍ୱର ନାନକଙ୍କ ଉପରେ କୃପା ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଶରୀର ରୂପୀ ଘୋଡ଼ା ଉପରେ ସବାର ହୋଇ ସେ ହରିଙ୍କୁ ପାଇଛନ୍ତି॥4॥2॥6॥

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੪

ਰਾਗ ਭਾਉਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੪

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਹੁ ਭਗਤ ਅਚਰਿ, ਯਾਹਾਯੁ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਹੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਮਾਯਾ ਪਾਰੇ।

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਲਧਾ ਜੀ ਰਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਬਧਿਓ ਮਿਥੀ ਸ੍ਰੀ ਹਿੰਦੁ ਰਾਮਯੁ ਬਧਾਨ ਕਰਿਯੋ ਏਵੰ

ਇਹੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਦਿਤੜਾ ਵਾਰੇ ਵਾਰਾ ਰਾਮ ॥

ਏਹਿ ਭਗ-ਮਨ ਸ੍ਰੀ ਭਾਯਾਯੁ ਬਧਪਰਿਯੋ ਕਰਿ ਦੇਯਯੋ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਦਿਤਾ ਭਵਜਲੁ ਜਿਤਾ ਚੂਕੀ ਕਾਂਠਿ ਜਮਾਣੀ ॥

ਨਿਯੋ ਭਗ-ਮਨ ਸ੍ਰੀ ਭਾਯਾਯੁ ਬਧਪਰਿਯੋ ਕਰਿ ਭਵਬਾਗਰਹੁ ਪਾਰਿ ਹੋਯਾਯੋ ਯਾਯੋ ਏਵੰ ਮੋਹਿ ਮੂਰਖੁ ਭਗ ਬਧਾਪੁ ਹੋਯਾਯੋ।

ਅਸਥਿਰੁ ਥੀਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ ਰਹਿਆ ਆਵਣ ਜਾਣੀ ॥

ਨਾਮਾਨੁਭ ਪਾਨ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਅਚਲ ਹੋਯਾਯੋ ਏਵੰ ਮੋਹਿ ਯੀਵਨ ਮੂਰਖੁ ਚਕੁ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯੋ।

ਸੈ ਘਰੁ ਲਧਾ ਸਹਜਿ ਸਮਧਾ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਬੇਹੁ ਨਿਵਾਸ ਖੋਲ੍ਹਿ ਪਾਯੋ, ਮੋਘੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਬਧਾਪ੍ਰੇ ਪ੍ਰਵਿਞੁ ਹੋਯਾਯੋ ਏਵੰ ਬੇਠਾਰੇ ਬਧਿਯੋ ਨਾਮੁ ਹੋ ਮੋਹਿ ਆਯਾਯੋ ਅਚੇ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਮਾਣੇ ਰਲੀਆਂ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੰਊ ਨਮਸਕਾਰਾ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਯੋ, " ਏਵੇ ਸ੍ਰੀ ਬੁਧੁ ਏਵੰ ਆਨੰਦ ਭਧਭੋਗ ਕਰੁਯੋ ਓ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰੂਯੁ ਮੋਹਿ ਸ਼ਭ ਸ਼ਭ ਨਮਨ ਅਚੇ" ॥1॥

ਸੁਣਿ ਸਜਣ ਜੀ ਮੈਡੜੇ ਮੀਤਾ ਰਾਮ ॥

ਹੋ ਮੋਹਿ ਮਿਥ ਰਾਮ! ਹੋ ਬਧਨ ਯੀ! ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਗੁਰੁ,

ਗੁਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਸਬਦੁ ਸਚੁ ਦੀਤਾ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰੂ ਮੋਹਿ ਬਧਾ ਸ਼ਯਰ ਮਯੁ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਰਿਯੋ।

ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਧਿਆਇਆ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ ਚੂਕੇ ਮਨਹੁ ਅਦੇਸਾ ॥

ਬਧਾ ਸ਼ਯਰ ਧਾਨ ਕਰਿਯੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮੋਹਿ ਮਨਰ ਚਿੰਤਾ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯੋ ਏਵੰ ਸ੍ਰੀ ਮਯਾਨ ਗਾਥ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਯੋ।

ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਕਤਹਿ ਨ ਜਾਇਆ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੰਗਿ ਬੈਸਾ ॥

ਮੂੰ ਬੇਝੇ ਧੁਭੁਯੁ ਪਾਯਕਿ, ਯੇਥੁ ਬਰਦਾ ਮੋਰ ਬਾਧੁਰੇ ਘਾਘਾਢਿ।

ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਭਾਣਾ ਸਚਾ ਮਾਣਾ ਪ੍ਰਭਿ ਹਰਿ ਧਨੁ ਸਹਜੇ ਦੀਤਾ ॥

ਮੇਯੁ ਧੁਯੁ ਧੁਭੁਯੁ ਭਲੁ ਲਾਗਿਓ, ਯੇ ਮੋਰ ਬਛਾ ਬਛਾਨੁ ਧੁਧਾਨੁ ਕਰਿਓ, ਯੇ ਬਾਘਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ
ਮੋਰ ਬਛਾਨੁ ਧੁਧਾਨੁ ਕਰਿਓ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤੇਰਾ ਦਾਨੁ ਸਭਨੀ ਹੈ ਲੀਤਾ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦਾ, " ਏਧਰੋਂ ਪੁੱਛੋ ਭਲੇ ਪੁੱਛੋ ਮੈਂ ਬਖਸ਼ਿੰਦਾ ਅਰੋਂ ਏਥੋਂ ਚੋਰਾਂ ਦਾਨ ਬਖਸ਼ੇ ਨੇਕੀਆਂ ॥੨॥

ਤਉ ਭਾਣਾ ਤਾਂ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਏ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਮੇਰੇ ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ਭਲੇ ਲਾਗੇ, ਬੇਦੇਸ਼ੇਸ਼ੇ ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ਭਲੇ ਭਲੇ ਬਖਸ਼ੇ ਹੋਵੇ।

ਮਨੁ ਥੀਆ ਠੰਢਾ ਸਭ ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝਾਏ ਰਾਮ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੀ ਠੰਡ ਨੂੰ ਹੋਵੇ ਠੰਡਾ ਅਤੇ ਆਸਾਂ ਨੂੰ ਭਲੇ ਭਲੇ ਭਲੇ ਹੋਵੇ।

ਮਨੁ ਥੀਆ ਠੰਢਾ ਚੂਕੀ ਡੰਡਾ ਪਾਇਆ ਬਹੁਤੁ ਖਜਾਨਾ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੀ ਠੰਡ ਨੂੰ ਹੋਵੇ ਠੰਡਾ, ਚੂਕੀ ਡੰਡਾ ਪਾਇਆ ਬਹੁਤੁ ਖਜਾਨਾ ਅਤੇ ਆਸਾਂ ਨੂੰ ਭਲੇ ਭਲੇ ਭਲੇ ਹੋਵੇ।

ਸਿਖ ਸੇਵਕ ਸਭਿ ਭੁੰਚਣ ਲਗੇ ਹੰਉ ਸਤਗੁਰ ਕੈ ਕੁਰਬਾਨਾ ॥

ਗੁਰੂ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਸੇਵਕ ਸਭ ਭੁੰਚਣ ਲਗੇ ਹੰਉ ਸਤਗੁਰੂ ਦੇ ਕੁਰਬਾਨਾ ਅਤੇ ਆਸਾਂ ਨੂੰ ਭਲੇ ਭਲੇ ਭਲੇ ਹੋਵੇ।

ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਖਸਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਬੁਝਾਏ ॥

ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਖਸਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਬੁਝਾਏ ਅਤੇ ਆਸਾਂ ਨੂੰ ਭਲੇ ਭਲੇ ਭਲੇ ਹੋਵੇ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਸਦਾ ਸੰਗਿ ਸੇਵਕੁ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਕਰੰਉ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਸਦਾ ਸੰਗਿ ਸੇਵਕੁ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਕਰੰਉ ਲਿਵ ਲਾਏ ਅਤੇ ਆਸਾਂ ਨੂੰ ਭਲੇ ਭਲੇ ਭਲੇ ਹੋਵੇ।

ਪੂਰੀ ਆਸਾ ਜੀ ਮਨਸਾ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਰਾਮ! ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੀ ਆਸਾ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਅਤੇ ਆਸਾਂ ਨੂੰ ਭਲੇ ਭਲੇ ਭਲੇ ਹੋਵੇ।

ਮੇਰਿ ਨਿਰਗੁਣ ਜੀਉ ਸਭਿ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ॥

ਮੇਰੇ ਨਿਰਗੁਣ ਜੀਉ ਸਭਿ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਅਤੇ ਆਸਾਂ ਨੂੰ ਭਲੇ ਭਲੇ ਭਲੇ ਹੋਵੇ।

ਸਭਿ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਮੇਰੇ ਕਿਤੁ ਮੁਖਿ ਤੁਧੁ ਸਾਲਾਹੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ! ਸਭਿ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਮੇਰੇ ਕਿਤੁ ਮੁਖਿ ਤੁਧੁ ਸਾਲਾਹੀ ਅਤੇ ਆਸਾਂ ਨੂੰ ਭਲੇ ਭਲੇ ਭਲੇ ਹੋਵੇ।

ਗੁਣੁ ਅਵਗੁਣੁ ਮੇਰਾ ਕਿਛੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਆ ਬਖਸਿ ਲੀਆ ਖਿਨ ਮਾਹੀ ॥

ਮੇਰੇ ਗੁਣ ਉ ਅਵਗੁਣ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਖਾਨ ਦੇਵਕ ਨਾਮੁ ਏਵਾਂ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਏਕ ਸ਼ਬਦੇ ਹੀਂ ਸ਼ਬਦ।
ਕਰੇ ਦੇਵਕੀ।

ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ ਵਾਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰੇ ॥

ਮੂੰ ਨਵਨਿਧਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ ਨੇਕੀ, ਗੁਣਕਾਮਨਾ ਗੁਣਿਕ ਗੁਣਿਕ ਕਰੁਣੇ ਏਵਾਂ ਅਨਾਹਦ ਨਾਦ ਵਾਜੁਆਰੇ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੈ ਵਰੁ ਘਰਿ ਪਾਇਆ ਮੇਰੇ ਲਾਥੇ ਜੀ ਸਗਲ ਵਿਸੁਰੇ ॥੪॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਖੁਦਸ਼ ਘਰੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ-ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਏ ਏਵਾਂ ਮੇਰੇ ਬਹੁ ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾ।
ਪਾਏ ॥੪॥੧॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਪਾਲ ॥

ਕਿਆ ਸੁਣੇਦੇ ਕੂੜੁ ਵੰਦਨਿ ਪਵਣ ਝੁਲਾਰਿਆ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕਾਇਕੀ ਨਿਧਿ। ਕਥਾ ਗੁਣਗੁਣ? ਕਾਰਣ ਏਵਾਂ ਓ ਪਵਨ ਭਲੇ ਭਠੇਧਿਵਾ ਕਥਾ ਅਰੇ।

ਨਾਨਕ ਸੁਣੀਅਰ ਤੇ ਪਰਵਾਣੁ ਜੇ ਸੁਣੇਦੇ ਸਚੁ ਧਣੀ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਵੇਂ ਕਾਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੁਣੀਅਰ ਅਰੇ, ਯਾਹਾ ਬਛਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਾਮੇ ਮਹਿਮਾ।
ਗੁਣਿਧਾ ॥੧॥

ਛੰਤੁ ॥

ਛੰਦ ॥

ਤਿਨ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਜਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਵਣੀ ਸੁਣਿਆ ਰਾਮ ॥

ਮੂੰ ਭਾਵਾਯੋ ਪੁਰਿ ਬਸੇਓ ਅਰੇ, ਮੇਰੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਕਾਨਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮ ਗੁਣਿਧਾ।

ਸੇ ਸਹਜਿ ਸੁਹੇਲੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਭਣਿਆ ਰਾਮ ॥

ਮੇਰੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਭਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰੇਯਾ, ਏਵੇਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮ ਅਰੇ।

ਸੇ ਸਹਜਿ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਣਹ ਅਮੇਲੇ ਜਗਤ ਉਧਾਰਣ ਆਏ ॥

ਏਵੇਂ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤਿਕ ਰੂਪਰੇ ਗੋਪਾਲ ਅਰੇ ਏਵਾਂ ਅਨੂਪ ਗੁਣ ਵਾਲਾ ਅਰੇ, ਮੇਰੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਭਵਾਰ
ਕਰੇਯਾ ਪਾਏ ਆਇਯਾ।

ਭੈ ਬੋਹਿਥ ਸਾਗਰ ਪ੍ਰਭੁ ਚਰਣਾ ਕੇਤੇ ਪਾਰਿ ਲਘਾਏ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਣ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਕਰਾਏਯਾ ਭਾਵਾਯੋ ਅਰੇ, ਯਾਹਾ ਅਨੇਕਯੋ ਭਵਬਾਗਰੂ
ਪਾਰ ਕਰਾਏਯਾ।

ਜਿਨ ਕੰਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਮੇਰੈ ਠਾਕੁਰਿ ਤਿਨ ਕਾ ਲੇਖਾ ਨ ਗਣਿਆ ॥

ਮਾਫ਼ਾ ਭਉਰੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਓ, ਠਾਕੁਰ ਠਾਕੁਰ ਕਰਮ ਹੋਵੇ ਪਰਮ ਮਾਫ਼ਾ ਨਾਹੀ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਣੀ ਸੁਣਿਆ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਕਹਿਓ, "ਮੈਂ ਠਾਕੁਰ ਪੁਰਿ ਬਸੇਓ ਅਰੇ, ਮੇਰੇ ਨਿਯਮ ਕਾਨ੍ਹੇ ਪੁਰੁ ਨਾਮ ਗੁਣਿਆ"। ॥1॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੁਣ ॥

ਲੇਇਣ ਲੇਈ ਡਿਠ ਪਿਆਸ ਨ ਬੁਝੈ ਮੂ ਘਣੀ ॥

ਨਿਯਮ ਨੇਤ੍ਰੇ ਮੈਂ ਭਗਵਾਨ ਆਲੋਚਨਾ ਦੇਖਿਓ, ਪਰਮ ਠਾਕੁਰ ਦੇਖ ਮੇਰੇ ਭ੍ਰਮ ਮੇਥੇ ਨਾਹੀ।

ਨਾਨਕ ਸੇ ਅਖੜੀਆਂ ਬਿਅੰਨਿ ਜਿਨੀ ਡਿਸੰਦੇ ਮਾ ਪਿਰੀ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਘੋਰ ਆਪਣੇ ਭਗਵਾਨ ਅਰੇ ਮਾਫ਼ਾ ਭਾਰਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯਤਮ ਪੁਰੁ ਦੇਖਾਇਓ ॥1॥

ਛੰਤੁ ॥

ਛੰਦ ॥

ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਡਿਠਾ ਤਿਨ ਕੁਰਬਾਣੇ ਰਾਮ ॥

ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਹਰਿ-ਪੁਰੁ ਦਰਸਨ ਕਰਿਓ, ਮੈਂ ਠਾਕੁਰ ਪੁਰਿ ਬਸੇਓ ਅਰੇ।

ਸੇ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਭਾਣੇ ਰਾਮ ॥

ਬੇ ਬਯਾ ਦਰਬਾਰੇ ਬੀਜੁ ਹੋਇਆ।

ਠਾਕੁਰਿ ਮਾਨੇ ਸੇ ਪਰਧਾਨੇ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ॥

ਠਾਕੁਰ ਬੀਜਾਰ ਕਰਿਓ, ਜੀਵਨੁ ਬਰੰਗੇਸ਼ੁ ਕੁਝਾਇਆ ਏਵਾ ਹਰਿਯੋ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗੇਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇਆ।

ਹਰਿ ਰਸਹਿ ਅਘਾਏ ਸਹਜਿ ਸਮਾਏ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਮਈਆ ਜਾਤੇ ॥

ਬੇ ਹਰਿਰਸੇਰੇ ਭ੍ਰਮ ਹੋਇਆ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਵਸਥਾ ਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇਆ ਏਵਾ ਬਰੰਗੇਸ਼ੁ ਪ੍ਰੇਮਾਨੁ ਪੁਰਿ ਜੀਵ ਠਾਕੁਰ ਦੇਖਿਓ।

ਸੇਈ ਸਜਣ ਸੰਤ ਸੇ ਸੁਖੀਏ ਠਾਕੁਰ ਅਪਣੇ ਭਾਣੇ ॥

ਮਾਫ਼ਾ ਨਿਯਮ ਠਾਕੁਰ ਭਲੇ ਲਾਗੇਆ, ਬੇਘੋਰ ਬਯਨ ਏਵਾ ਬਯਨ ਬੁਝੀ ਹੋਇਆ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਡਿਠਾ ਤਿਨ ਕੈ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੇ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕਹਿਓ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਹਰਿ-ਪੁਰੁ ਦਰਸਨ ਕਰਿਓ, ਮੈਂ ਠਾਕੁਰ ਪੁਰਿ ਬਸੇਓ ਅਰੇ ॥2॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲੀਕਾ ॥

ਦੇਹ ਅੰਧਾਰੀ ਅੰਧ ਸੁੰਦੀ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੀਆ ॥

ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਏਹਿ ਚਰਨਾਰ ਬੰਦੂਕੁ ਅਯਾਨਤਾ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਨਿਰੰਜਨ ਅਰੇ ॥

ਨਾਨਕ ਸਫਲ ਜਨੰਮੁ ਜੈ ਘਟਿ ਵੂਠਾ ਸਚੁ ਧਣੀ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਤਰਾ ਅਭਿਮਾਨਰੇ ਬਯਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਨਿਵਾਸ ਥਾਵ, ਏਥੇ ਪੁਰੀਰੇ ਯੁਗ ਬਧਾਨ
ਹੋਇਆ ॥੧॥

ਛੰਤੁ ॥

ਛੰਦ ॥

ਤਿਨ ਖੰਨੀਐ ਵੰਞਾਂ ਜਿਨ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਡੀਠਾ ਰਾਮ ॥

ਏਥੇ ਬਰਿ-ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਕਰੰਨ ਕਰਿਓ, ਸ੍ਰੀ ਚਾਕਾ ਪੁਰਿ ਰੁਕੁਠਾ ਰੁਕੁਠਾ ਹੋਇ ਬਧਿਓ ਅਰੇ ॥

ਜਨ ਚਾਖਿ ਅਘਾਣੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੀਠਾ ਰਾਮ ॥

ਬਰਿਨਾਮਾਨੁਠ ਪਾਨ ਕਰਿ ਭਯੋ ਯਨ ਚੁਪੁ ਹੋਇਓ ॥

ਹਰਿ ਮਨਹਿ ਮੀਠਾ ਪ੍ਰਭੁ ਤੂਠਾ ਅਮਿਉ ਵੂਠਾ ਸੁਖ ਭਏ ॥

ਚਾਕਾ ਮਨਕੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੇ ਹੂੰ ਸਿੰਘਾ ਲਾਗਿਓ, ਪੁਰੁ ਚਾਕਾ ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਹੋਇਓ, ਏਥੇ ਪਾਯੋ
ਚਾਕਾ ਭਧਰੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਿਓ ਏਵੇ ਏਥੇ ਬੁਝਿ ਭੋਗ ਕਰਿਓ ॥

ਦੁਖ ਨਾਸ ਭਰਮ ਬਿਨਾਸ ਤਨ ਤੇ ਜਪਿ ਜਗਦੀਸ ਈਸਹ ਜੈ ਜਏ ॥

ਬਿਗੁਰੇ ਮਾਨਿਕ ਯਗਦੀਸ਼ੁਰਕਾ ਭਯਨ ਏਵੇ ਯਮ-ਯਮਕਾਰ ਕਰਿ ਚਰਨਾਰ ਬਹੁ ਧੂਝਾ ਏਵੇ ਭੁਧ ਧੂਰ
ਹੋਇਓ ਏਵੇ ॥

ਮੇਹ ਰਹਤ ਬਿਕਾਰ ਥਾਕੇ ਪੰਚ ਤੇ ਸੰਗੁ ਤੂਟਾ ॥

ਪਾਸ਼ ਬਿਕਾਰ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ, ਅਹੰਕਾਰ ਚੰਦ੍ਰ ਧੂਰ ਹੋਇਓ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਖੰਨੀਐ ਵੰਞਾ ਜਿਨ ਘਟਿ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵੂਠਾ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਓ ਯੇ ਯਾਹਾਰ ਅਭਰਮਾਨ੍ਹਰੇ ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਨ੍ਹ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਓ, ਮੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਪੁਰਿ ਰੂਕੁਠਾ
ਰੂਕੁਠਾ ਹੋਯਾ ਬਸਿਓ ਅਰੇ ॥੨॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੁੰਗ ॥

ਜੇ ਲੋੜੀਏ ਰਾਮ ਸੇਵਕ ਸੇਈ ਕਾਂਢਿਆ ॥

ਰਾਮਨੂੰ ਪਾਯਾਰ ਚਾਹੁ ਲਾਜਾ ਯਾਹਾਨੂੰ ਲਾਗਿਓ, ਚਾਹਾਨੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਬਯਾ ਬੇਵਕ ਕੂਝਾਯਾ।

ਨਾਨਕ ਜਾਣੇ ਸਤਿ ਸਾਂਈ ਸੰਤ ਨ ਬਾਹਰਾ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਐਹੇ ਬਧਾਨੂੰ ਭਲ ਭਾਵਰੇ ਯਾਗਿਆਓ ਯੇ ਯਗਧਰ ਬਾਯੋ ਨਿਯ ਬਯਾਯਾ ਠਾਨੂੰ ਅਲਗ। ਹੁਏ
॥੧॥

ਛੰਤੁ ॥

ਛੰਦ ॥

ਮਿਲਿ ਜਲੁ ਜਲਹਿ ਖਟਾਨਾ ਰਾਮ ॥

ਯੇਪਰਿ ਯਲ, ਯਲ ਬਧਿਓ ਧਿਯਿਯੇ ਅਭੇਦ ਰਹਿਯਾਏ,

ਸੰਗਿ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਨਾ ਰਾਮ ॥

ਬੇਪਰਿ ਹੂੰ ਬਯਾਯਾ ਯੇਧਿ-ਯੇਧਿਯੇ ਬਿਯਾਯਾ ਹੋਯਾਏ।

ਸੰਮਾਇ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਕਰਤੇ ਆਪਿ ਆਪਹਿ ਜਾਣੀਐ ॥

ਬਰਬਰਿਯਾਨ ਯਗਧਰ ਰਚਿਯਾ ਪਰਮਾਨ੍ਹ ਠਾਯੇ ਬਿਯਾਯਾ ਹੋਯਾ ਯਾਵ ਨਿਯ ਆਨ੍ਹਰੁਪਨੂੰ
ਰੂਧਿਯਾਏ।

ਤਹ ਸੁੰਨਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਲਾਗੀ ਏਕੁ ਏਕੁ ਵਖਾਣੀਐ ॥

ਬੇ ਗੁਨਾ ਬਸਾਯੇ ਲਾਗਿਆਓ ਓ ਬੇ ਏਕ ਯਕੁਯਾਯਾ ਹੂੰ ਧਾਨ ਕਰਿਆਓ।

ਆਪਿ ਗੁਪਤਾ ਆਪਿ ਮੁਕਤਾ ਆਪਿ ਆਪੁ ਵਖਾਨਾ ॥

ਯਕੁਯਾ ਨਿਯੇ ਹੂੰ ਗੁਪੁ ਅਧਿਯਾ ਏਕ ਨਿਯੇ ਹੂੰ ਧਾਨਾਰ ਬਯਾਨੂੰ ਗੁਪੁ ਅਧਿਯਾ ਏਕ ਬੇ ਬਯਾ ਹੂੰ ਨਿਯਨੂੰ
ਨਿਯੇ ਬਯਾਨਾ ਕਰਿਆਓ।

ਨਾਨਕ ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਗੁਣ ਬਿਨਾਸੇ ਮਿਲਿ ਜਲੁ ਜਲਹਿ ਖਟਾਨਾ ॥੪॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਧਰੇ ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥੀਰ ਭ੍ਰਮ, ਭਲ ਅਵੰ ਚਿੰਨ੍ਹ ਗੁਣ ਰਯ8, ਚਰ8 ਅਵੰ ਬਯ ਨਾਗ ਹੋਯਾ।
ਅਵੰ ਮੋਧਰੇ ਯਯ, ਯਯ ਬਹਿਤ ਮਿਥੀਲੇ ਅਭੇਦ ਰਹਿਯਾ। ਬੇਧਰੇ ਬੇ ਧਰਮਾਨ੍ਰਾਯ ਾਰੇ ਬਿਲਾਨ
ਹੋਯਾ। ॥੪॥੨॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਭਾਉਹੰਬ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪ੍ਰਭ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਬਹੁ ਕਿਛਿ ਕਰਿਵਾ-ਕਰਾਯਾਰੇ ਬਧਰੰ ਅਰੁ,

ਰਖੁ ਜਗਤੁ ਸਗਲ ਦੇ ਹਥਾ ਰਾਮ ॥

ਨਿਯ ਹਾਠਰੇ ਬਾਰਾ ਧੁਨਿਆਯੁ ਰਲਾ ਕਰ।

ਸਮਰਥ ਸਰਣਾ ਜੇਗੁ ਸੁਆਮੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਸੁਖਦਾਤਾ ॥

ਤੂੰ ਹੂੰ ਬਧਰੰ, ਗਰਗ ਪੁਧਾਨ ਕਰਿਵਾ ਮੋਗਧ, ਬਹੁਯ ਮਾਨਿਕ, ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧੁ ਅਵੰ ਬ੍ਰੁਯਦਾਠਾ ਅਰੇ।

ਹੰਉ ਕੁਰਬਾਣੀ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਜਿਨੀ ਏਕੁ ਪਛਾਤਾ ॥

ਮੂੰ ਠਾਹਾਰ ਬੇਹਿ ਬੇਵਕ ਪਾਯਰੇ ਬਧਰੰਠ ਅਰੇ, ਮਿਧ ਕੇਵਲ ਏਕ ਯਥਰਯੁ ਹੂੰ ਯਾਗਿਧਾ।

ਵਰਨੁ ਚਿਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ਲਖਿਆ ਕਥਨ ਤੇ ਅਕਥਾ ॥

ਬੇਹਿ ਧਰਮਾਨ੍ਰਾਯ ਕੀਗਬਿ ਰਯਾ ਅਵੰ ਚਿੰਨ੍ਹ ਵਰੁਨਾ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹੂੰ, ਕਾਰਗ ਠਾਹਾਯੁ ਵਰੁਨਾ
ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹੂੰ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸੁਣਹੁ ਬਿਨਤੀ ਪ੍ਰਭ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥਾ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਪੁਰੰਨਾ ਕਰਯੋ ਮੋ ਹੇ ਬਹੁ ਕਿਛਿ ਕਰਿਵਾ-ਕਰਾਯਾਰੇ ਬਰੰਗਯਾਨ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੋਰ ਏਕ ਵਯਨਾ
ਗੁੰਗ ॥1॥

ਏਹਿ ਜੀਅ ਤੇਰੇ ਤੂ ਕਰਤਾ ਰਾਮ ॥

ਅਹਿ ਯਾਵ ਠੇਗ' ਭਾਰਾ ਯਪ੍ਰਯੁ ਹੋਯਾਯਿ ਅਵੰ ਤੂੰ ਠਾਹਾਰ ਰਚਯੋਠਾ ਅਰੁ।

ਪ੍ਰਭ ਦੂਖ ਦਰਦ ਭ੍ਰਮ ਹਰਤਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਦੂਯ-ਮਯਗਾ ਅਵੰ ਭ੍ਰਮ ਨਾਗ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਅਰੁ।

ਭ੍ਰਮ ਦੂਖ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਿ ਖਿਨ ਮਹਿ ਰਖਿ ਲੇਹੁ ਦੀਨ ਦੈਆਲਾ ॥

ਹੇ ਵਾਨਧਯਾਯੁ! ਖਿਧਾ, ਦੂਯ-ਮਯਗਾ ਨਾਗ ਕਰਿ ਏਕ ਯਗਰੇ ਮੋਰ ਰਲਾ ਕਰ।

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਆਮਿ ਸਜਣੁ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਬਾਲ ਗੋਪਾਲਾ ॥

ਤੂੰ ਹੂੰ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ, ਮਾਲਿਕ ਏਵਾਂ ਮੇਰੇ ਅਰੁ ਏਵਾਂ ਏਹੇ ਬਾਰੇ ਜਗਤ ਚੋਰ ਬਛਾਨ ਅਚੇ।

ਜੇ ਸਰਣਿ ਆਵੈ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਪਾਵੈ ਸੇ ਬਹੁੜਿ ਜਨਮਿ ਨ ਮਰਤਾ ॥

ਮੇਰੇ ਚੋਰੇ ਗਰਬਰੇ ਆਇਓ, ਚਾਹਾਕੂ ਗੁਣਰੇ ਭਭਾਰੇ ਪੁਰਾ ਬੋਲਾਇਓ ਏਵਾਂ ਬੇ ਪੁਨਰਵਾਰੇ ਜਨਮ
ਮਰੇ ਚਕਰੇ ਆਇਓ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਤੇਰਾ ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੇਰੇ ਤੂ ਕਰਤਾ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਪੁਰਾਨਾ ਕਰਓ ਮੇਰੇ ਹੋ ਪ੍ਰਭ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਏਹੇ ਬਹੁ ਜੀਵ ਚੋਰ ਅਚਰਿ ਏਵਾਂ ਤੂੰ ਬਹੁ
ਕਰਮਿ ਆਉ ॥੨॥

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ਰਾਮ ॥

ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਖਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ,

ਮਨ ਇਛਿਅੜਾ ਫਲੁ ਪਾਈਐ ਰਾਮ ॥

ਚਾਹਾ ਫਲਰੇ ਮਨੋਬਾਞਿਓ ਫਲ ਪੁਰਾ ਬੋਲਾਇਓ।

ਮਨ ਇਛ ਪਾਈਐ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਈਐ ਮਿਟਹਿ ਜਮ ਕੇ ਤ੍ਰਾਸਾ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਖਾਨ ਕਰਿਲੇ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰ੍ਵ ਬੋਲਾਇਓ ਏਵਾਂ ਮੁਖਰੇ ਭਲੇ ਦੂਰੇ ਬੋਲਾਇਓ।

ਗੋਬਿੰਦੁ ਗਾਇਆ ਸਾਧ ਸੰਗਾਇਆ ਭਈ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ॥

ਬਹੁ ਬਭਾਰੇ ਬਞਿਓ ਹੋ ਬੋਲੇ ਜਗਤ ਪਾਲਕ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿ ਬਹੁ ਆਗਾ ਪੂਰ੍ਵ
ਬੋਲਾਇਓ।

ਤਜਿ ਮਾਨੁ ਮੇਹੁ ਵਿਕਾਰ ਸਗਲੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਮਨਿ ਭਾਈਐ ॥

ਨਿਯ ਅਵਕਾਰ, ਮੋਹ ਏਵਾਂ ਬਹੁ ਬਿਕਾਰ ਚਪਾਗ ਕਰ, ਆਮੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਮਨਕੂ ਭਲੇ ਲਾਗਿਓ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣੀ ਸਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਪੁਰਾਨਾ ਕਰਓ ਮੇਰੇ ਆਮੇ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਭਗਵਾਨ ਖਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ॥੩॥

ਦਰਿ ਵਾਜਹਿ ਅਨਹਤ ਵਾਜੇ ਰਾਮ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਰਵਾਰੇ ਬਰਵਾ ਕੀਰਤਨ ਗੁਣਨ ਕਰਿਓ।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦੁ ਗਾਜੇ ਰਾਮ ॥

ਜਗਤਰੇ ਰਸਕ ਗੋਬਿੰਦ ਪੁਰੋਖ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਓ।

ਗੋਵਿੰਦ ਗਾਜੇ ਸਦਾ ਬਿਰਾਜੇ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਊਚਾ ॥

ਬੇਬਾਕੀ ਹੋਵੇ ਬੋਲੀਯਾਇ ਏਵਾਂ ਬਰੂਯਾ ਭਿਰੇ ਕੇਰਾਯਾਨਾ ਅਚ, ਬੇ ਅਗਮ, ਮਨ-ਬਾਗੀਰੁ ਭਰ੍ਵੇ
ਏਵਾਂ ਬਰੋਪਰਿ ਅਚ।

ਗੁਣ ਬੇਅੰਤ ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ਕੋਇ ਨ ਸਕੈ ਪਹੁਚਾ ॥

ਬੇਬਾਕੀ ਅਨੰਤ ਗੁਣ ਅਛੇ, ਮਨੁਬਾਧ ਭਾਵਾਯਾ ਗੁਣਰੁ ਭਿਲੇ ਮਾਭੁ ਬਰ੍ਹੰਨਾ ਕਰਾਯਾਯਾ ਪਾਰਿਬ ਨਾਹੁ
ਏਵਾਂ ਕੇਹੀ ਮਧ ਭਾਵਾਯਾ ਪਾਗਰੇ ਪਹੁਚੈ ਪਾਰੇ ਨਾਹੁ।

ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਆਪਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਸਾਜੇ ॥

ਬੇਬਾਕੀ ਹੋਵੇ ਭਰ੍ਵੰਨਾ ਕਰਿਯਾਇ, ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਹੋਵੇ ਪਾਲਨ-ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਿਯਾਇ ਏਵਾਂ ਬਰੂ ਭਾਵ-ਭਰ੍ਵ ਭਾਵਾਯਾ
ਰਚਨਾ ਅਚੇ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਨਾਮਿ ਭਗਤੀ ਦਰਿ ਵਜਹਿ ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ ॥੪॥੩॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੇ ਮੇਧ ਭਾਵਨਾ ਬਰੂ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਏਵਾਂ ਭਰ੍ਵੇ ਅਛੇ, ਮਾਭਾ ਭਾਵਾ
ਅਨਾਭਾਧ ਨਾਧ ਕਾਯਿਯਾ॥੪॥੩॥

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੫ ਅਲਾਹਣੀਆ

ਰਾਗ ਭਾਵਨਾ ਮਹਲਾ 1 ਘਰ 5 ਅਲਾਹਣੀਆ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵੰਤ ਏਕ ਅਚਰ੍ਹ, ਮਾਭਾਯਾ ਬਰ੍ਹੰਨਾ ਕ੍ਰਿਪਾਯਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਾਯਾਯਾ ਪਾਰੇ।

ਧੰਨੁ ਸਿਰੰਦਾ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ ॥

ਏਹੇ ਭਗਵੰਤ ਰਚਨਾ ਬਾਧਾਭਾਵ ਪ੍ਰਭੂ ਮਨੁਬਾਧ ਅਚਰ੍ਹ, ਮੇਧ ਬਾਧਾ ਪ੍ਰਨੀਤਾਯਾ ਮਾਭਾਯਾ ਲਗਾਯਾਯਾ।

ਮੁਹਲਤਿ ਪੁਨੀ ਪਾਈ ਭਰੀ ਜਾਨੀਅੜਾ ਘਤਿ ਚਲਾਇਆ ॥

ਮੇਧਵੇਲੇ ਅਭਿਮੁ ਬਰ੍ਹੰਨਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਮਾਭਾਯਾ ਏਵਾਂ ਭਾਵਨਾ ਪ੍ਰੀਤਾਯਾ ਭਰਿਯਾਯਾ, ਬੇਭੇਭੇਲੇ
ਪ੍ਰਾਪੁ ਮੇਧ ਮਨੁਬਾਧ ਮੇਧਾਯਾ ਧੰਧਾਯਾ।

ਜਾਨੀ ਘਤਿ ਚਲਾਇਆ ਲਿਖਿਆ ਆਇਆ ਰੁੰਨੇ ਵੀਰ ਸਬਾਏ ॥

ਮੋਹਣਵੇਲੇ ਛਕੜੇ ਫੂਕੂਮ ਆਇਆ, ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਹੁੰਦਾ ਆਮ੍ਹਾਨੂੰ ਮਨਮੋਹਕਰੇ ਪੇਲੀ
ਦਿਆਲਾ ਏਵਾਂ ਬਹੁ ਬਲੀਕੀਨੁ ਓ ਪਰਿਵਾਰ ਕੁਸ਼ਨ ਕਰਿਵਾਰੇ ਲਾਗੇਇਆ।

ਕਾਂਇਆ ਹੰਸ ਥੀਆ ਵੇਛੇੜਾ ਜਾਂ ਦਿਨ ਪੁੰਨੇ ਮੇਰੀ ਮਾਏ ॥

ਹੁ ਮੋਰ ਮਾਠਾ! ਮੋਹਣਵੇਲੇ ਜੀਵਰ ਦਿਨ ਬਮਾਬੁ ਹੋਇਆ, ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਚਰੀਰ ਏਵਾਂ ਆਮ੍ਹਾ
ਬਿਛੋੜ ਹੋਇਆ।

ਜੇਹਾ ਲਿਖਿਆ ਤੇਹਾ ਪਾਇਆ ਜੇਹਾ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਇਆ ॥

ਜੀਵ ਪੂਰ੍ਵ ਯੁਗਰੇ ਮੋਹਰੇ ਕਰਿ ਕਰੇਇਆ, ਬੇਪਰੇ ਹੂੰ ਕਰਿ-ਫਲ ਪੁਰਬਿ ਹੋਇਆ ਏਵਾਂ ਬੇਪ੍ਰੇ ਹੂੰ
ਠਾਹਾਕਾ ਭਾਗਿ ਲੇਖਾ ਹੋਇਆ।

ਧੰਨੁ ਸਿਰੰਦਾ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ ॥੧॥

ਏਹਿ ਯੁਗਰੇ ਰਚੇਇਆ ਬਯਾ ਵਾਧਾਹੁ ਪੁਰੁ ਧੰਧੁ ਅਠਹੁ, ਧੰਧੁ ਬਾਰਾ ਦੁਨੀਆਨੂੰ ਧੰਧਾਰੇ
ਲਗਾਇਓ। ॥1॥

ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਮਰਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈਹੇ ਸਭਨਾ ਏਹੁ ਪਾਇਆਣਾ ॥

ਹੁ ਮੋਰ ਭਾਯ! ਬੇਹਿ ਮਾਨਿਕਯੁ ਪੁਰੇ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਬਮਬਯੁ ਦੁਨੀਆਨੂੰ ਚਾਲਿ ਧੰਧਾਨੂੰ ਹੋਵ।

ਏਥੈ ਧੰਧਾ ਕੂੜਾ ਚਾਰਿ ਦਿਹਾ ਆਗੈ ਸਰਪਰ ਜਾਣਾ ॥

ਯੁਗਕਰੇ ਮਿਥਾ ਧੰਧਾ ਕੇਵਲ ਚਾਰੇ ਦਿਨ ਪਾਯੋ ਅਠੇ, ਪੂਰੇ ਜੀਵ ਨਿਝੋਠ ਭਾਵਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ਕਰੁ
ਚਾਲੇਇਆ।

ਆਗੈ ਸਰਪਰ ਜਾਣਾ ਜਿਉ ਮਿਹਮਾਣਾ ਕਾਹੇ ਗਾਰਬੁ ਕੀਜੈ ॥

ਜੀਵ ਨਿਝੋਠ ਭਾਵਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ਕਰੁ ਚਾਲੇਇਆ ਏਵਾਂ ਬੇ ਬੇਠਾਰੇ ਏਕ ਅਠੇ ਭਲੇ ਅਠੇ,
ਠਾਹਾਹੋਲੇ ਕਾਹੂੰਕੇ ਅਠਾਕਾਰ ਕਰਿਵਾ?

ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਦਰਗਹੁ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਨਾਮੁ ਤਿਸੈ ਕਾ ਲੀਜੈ ॥

ਮਾਯਾਕਾ ਭਧਾਬਨਾ ਕਰਿਲੇ ਠਾਹਾਕਾ ਵਰਵਾਰੇ ਬੁਝ ਪੁਰਬੁ ਹੋਇਆ, ਬੇਹਿ ਪੁਰੁਕਾ ਨਾਮਰ ਭਯਨ
ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ।

ਆਗੈ ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲੈ ਮੂਲੇ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਕਿਆ ਵਿਹਾਣਾ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਕਰੇ ਪਰਮਾਮ੍ਹਾਕਾ ਬਿਨਾ ਕਾਹਾਰੁ ਫੂਕੂਮ ਚਾਲੇ ਨਾਹੂੰ ਏਵਾਂ ਪੁਰੇ ਵਧੇ ਨਿਯ ਕਰਿ ਫਲ ਭਾਗ
ਕਰੇਇਆ।

ହେ ମୋର ଭାଇ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର, କାରଣ ସମସ୍ତେ ସଂସାର ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବାକୁ ହେବ ॥୨॥

ସେହି ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଯାହା ମଞ୍ଜୁର ଅଟେ, ତାହା ହୋଇଥାଏ, ଜଗତରେ ଜୀବର ଉଦ୍ୟମ ଏକ ବାହାନ ଅଟେ ।

ସଜ୍ଜା ସୁଜନହାର ଜଳ, ସ୍ଥଳ, ଆକାଶ-ପାତାଳରେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି ।

ସେହି ସଜ୍ଞା ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦର ପରମାତ୍ମା ଅଦୃଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନନ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଅନ୍ତ ପାଇଁ ନୁହେଁ ।

ଯେଉଁ ଲୋକ ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ତାହାର ଏହି ଦୁନିଆରେ ଜନ୍ମ ନେବା ସମ୍ପାଦ ଅଟେ ।

ସେ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ସୃଷ୍ଟିର ନିର୍ଦ୍ଦାଶ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ତାହାର ନାଶ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ନିଜ ହୁକୁମ ଦ୍ବାରା ସ୍ବୟଂ ହିଁ ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି ।

ସେହି ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଯାହା ମଞ୍ଜୁର ଅଟେ, ତାହା ହୋଇଥାଏ, ଜଗତରେ ଜୀବର ଉଦ୍ୟମ ଏକ ବାହାନ ଅଟେ। ||3||

ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ବାବା! ସେ ହିଁ ସତ୍ତା କ୍ରନ୍ଦନ କରିଥାଏ, ଯଦି ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମରେ କ୍ରନ୍ଦନ କରିଥାଏ।

ହେ ବାବା! ସାଂସାରିକ ପଦାର୍ଥ ପାଇଁ ଜୀବ ବିଳାପ କରିଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ ସବୁ ବିଳାପ ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ ।

ଏହି ସାରା ବିଳାପ କରିବା ନିରର୍ଥକ ଅଟେ, ସଂସାର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରୁ ବିମୁଖ ହୋଇ ଧନ-ଦୌଲତ ପାଇଁ ରୋଦନ କରିଥାଏ ।

ଜୀବକୁ ଭଲ ମନ୍ଦ କିଛି ଜ୍ଞାନ ନଥାଏ ଏବଂ ଏହି ଶରୀରକୁ ସେ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଥାଏ ।

ਐਥੈ ਆਇਆ ਸਭੁ ਕੇ ਜਾਸੀ ਕੂੜਿ ਕਰਹੁ ਅਹੰਕਾਰੇ ॥

ੴ ਦੂਜਿਆਨੂੰ ਯੋਧਾ ਮਧ ਆਇਯਾ, ਬੇਬਾਕੀ ਛਾਡਿ ਚਾਲਿਯਾ, ਏਧ੍ਰਾਯਾ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਿਵਾ ਮਿਥਾ
ਅਰੇ।

ਨਾਨਕ ਰੁੰਨਾ ਬਾਬਾ ਜਾਣੀਐ ਜੇ ਰੇਵੈ ਲਾਇ ਪਿਆਰੇ ॥੪॥੧॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋਵੇ ਬਾਬਾ! ਯੋਧਾ ਪੁਰੂਸ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਬਿਲਾਪ ਕਰਿਯਾ, ਮਨੁਸ਼ਖ ਬਛਾ ਬੈਰਾਗੀ
ੴ ਓਕ ਭਾਵਰੇ ਰੋਗਦਨ ਕਰਿਵਾ ਰੂਝਾ ਯਾ ॥੪॥੧॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਰਾਗ ਭਾਉਹੰਸ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਆਵਹੁ ਮਿਲਹੁ ਸਹੇਲੀਹੇ ਸਚੜਾ ਨਾਮੁ ਲਏਹਾਂ ॥

ਹੋਵੇ ਮੇਰੇ ਬੰਧ! ਆਪਣੇ ਮਿੱਥੇ ਭਗਵਾਨਯੋ ਬਧ ਨਾਮਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਵਾ।

ਰੇਵਹ ਬਿਰਹਾ ਤਨ ਕਾ ਆਪਣਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸੰਮੁਹਾਲੇਹਾਂ ॥

ਆਪਣੇ, ਆਪਣੇ ਭਗਵਾਨਯੋ ਓਰੇ ਨਿਯੋ ਆਪਣੇ ਬਿਰਹੇ ਪਾਯੋ ਬੰਧਦਨਾ ਬਧ ਕਰਿਵਾ ੴ ਨਿਯੋ
ਮਾਨਿਕਯੋ ਚਿਤ੍ਰ ਕਰਿਵਾ।

ਸਾਹਿਬੁ ਸਮੁਹਾਲਿਹ ਪੰਥੁ ਨਿਹਾਲਿਹ ਅਸਾ ਭਿ ਓਥੈ ਜਾਣਾ ॥

ਆਪਣੇ, ਆਪਣੇ ਭਗਵਾਨਯੋ ਆਪਣੇ ਕਰਿਵਾ ੴ ਪਰਲੋਕਰੇ ਮਾਰਗ ਧਾਨ ਕਰਿਵਾ, ਆਪਣੇ ਮਧ
ਬੇਧਾਨੂੰ ਮਿਥਾਨੂੰ ਹੋਵੇ।

ਜਿਸ ਕਾ ਕੀਆ ਤਿਨ ਹੀ ਲੀਆ ਹੋਆ ਤਿਸੈ ਕਾ ਭਾਣਾ ॥

ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ ਭਾਣਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਰਿਯੋ, ੴ ਬੇਬਾਕੀ ਭਾਣਾਨੂੰ ਬੇਬਾਕੀ ਨੇਭਯੋ ੴ ੴ
ਭਗਵਾਨ ਭਾਣਾਨੂੰ ਹੋਵੇ।

ਜੇ ਤਿਨਿ ਕਰਿ ਪਾਇਆ ਸੁ ਆਗੈ ਆਇਆ ਅਸੀ ਕਿ ਹੁਕਮੁ ਕਰੇਹਾ ॥

ਮਾਣਾ ਕਿਛੇ ਬੇਬਾਕੀ, ਭਾਣਾ ਆਗੈ ਆਇਯੋ, ਆਪਣੇ ਕਿਹਰੇ ਪਰਮਾਨੂੰ ਕੀਯੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿ
ਪਾਇਵਾ?

ਆਵਹੁ ਮਿਲਹੁ ਸਹੇਲੀਹੇ ਸਚੜਾ ਨਾਮੁ ਲਏਹਾ ॥੧॥

ਹੋਵੇ ਬੰਧ! ਆਪਣੇ, ਮਿੱਥੇ ਭਗਵਾਨਯੋ ਬਧ ਨਾਮਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਵਾ ॥1॥

ਮਰਣੁ ਨ ਮੰਦਾ ਲੋਕਾ ਆਖੀਐ ਜੇ ਮਰਿ ਜਾਣੈ ਐਸਾ ਕੋਇ ॥

ਹੋਵੇ ਮਨੁਸ਼ਖ! ਮੁਖ ਅਚਲ ਅਰੇ, ਭਾਣਾਨੂੰ ਮਧ ਕੂਝਾਯਿਵਾ ਭਯੋ ਰੂਝੇ, ਕਾਰਣ ਕੇਹੇ ਬਿਰਲੇ ਹੋਵੇ ਮੁਖ
ਭਾਣਾਯਾ।

ਸੇਵਿਹੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸੰਮ੍ਰਿਤੁ ਆਪਣਾ ਪੰਥੁ ਸੁਹੇਲਾ ਆਗੈ ਹੋਇ ॥

ਏਥ੍ਹਾਯਾ, ਬਾਰਵਾਸਭਿਮਾਨ ਭਗਵਾਨਯ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ, ਏਹਿਪਰਿ ਊਮਰ ਪਰਲੋਕਰੇ ਮਾਰੀ ਬ੍ਰਹਮ
ਹੋਯਿਯ।

ਪੰਥਿ ਸੁਹੇਲੈ ਜਾਵਹੁ ਤਾਂ ਫਲੁ ਪਾਵਹੁ ਆਗੈ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ ॥

ਮਰਿ ਊਮੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮਾਰੀਰੇ ਮਰਿ, ਭਾਵਾਹੋਲੇ ਧਾਨ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਵ ਏਵੰ ਪਰਲੋਕਰੇ ਮਖ
ਭੋਭੇ ਪੁੰਨਾਵਾ ਮਿਲਿਯ।

ਭੇਟੈ ਸਿਉ ਜਾਵਹੁ ਸਚਿ ਸਮਾਵਹੁ ਤਾਂ ਪਤਿ ਲੇਖੈ ਪਾਈ ॥

ਮਰਿ ਊਮੇ ਭਯਨ-ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਭੋਭੇ ਬਹਿਭ ਮਰਿ, ਭਾਵਾਹੋਲੇ ਊਮੇ ਬਭਰੇ ਬਿਲਾਨ ਹੋਯਿਯ
ਏਵੰ ਊਮਰ ਯਯੁਭ ਬ੍ਰਾਯੁਭ ਹੋਵ।

ਮਹਲੀ ਜਾਇ ਪਾਵਹੁ ਖਸਮੈ ਭਾਵਹੁ ਰੰਗ ਸਿਉ ਰਲੀਆ ਮਾਣੈ ॥

ਭੋਭੇ ਭਯਨਯ ਮਹਲਰੇ ਬ੍ਰਾਨ ਮਿਲਿਯ, ਭਾਵਾਯ ਭਲ ਯਾਗਿਯ ਭਯਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰ੍ਵਕ ਆਨਯ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਕਰਿਯ।

ਮਰਣੁ ਨ ਮੰਦਾ ਲੋਕਾ ਆਖੀਐ ਜੇ ਕੋਈ ਮਰਿ ਜਾਣੈ ॥੨॥

ਹੋ ਮਨੁਬਯ! ਮੁਯੁ ਅਭਲ ਅਭੇ, ਏਵਾਯ ਮਯ ਕ੍ਰਿਯਾਮਿਯਾ ਯਯਿਭ ਨੂਹੋ, ਕਾਰਯ ਕੇਹਿ ਬਿਰਲ ਹਿੰ ਮੁਯੁਯ
ਯਾਗਿਯਾ॥੨॥

ਮਰਣੁ ਮੁਣਸਾ ਸੂਰਿਆ ਹਕੁ ਹੈ ਜੇ ਹੋਇ ਮਰਨਿ ਪਰਵਾਣੈ ॥

ਬਹਿ ਬ੍ਰਹਮਰਿ ਮੁਯੁ ਬਭਲ ਅਭੇ, ਮਿਯ ਮਾਰਿਯਾ ਪਰੇ ਪਰਮਾਨ੍ਯਾ ਬ੍ਰਾਯੁਭ ਹੋਯਿਯ।

ਦਰਗਹ ਮਾਣੁ ਪਾਵਹਿ ਪਤਿ ਸਿਉ ਜਾਵਹਿ ਆਗੈ ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥

ਕਰਿ ਏਕੁ ਧਿਆਵਹਿ ਤਾਂ ਫਲੁ ਪਾਵਹਿ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਭਉ ਭਾਰੈ ॥

ਉਚਾ ਨਹੀ ਕਹਣਾ ਮਨ ਮਹਿ ਰਹਣਾ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਜਾਣੈ ॥

ਮਰਣ ਮਣਸਾਂ ਸੁਰਿਆ ਹਕੁ ਹੈ ਜੇ ਹੋਇ ਮਰਹਿ ਪਰਵਾਣੈ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਕਿਸ ਨੇ ਬਾਬਾ ਰੋਈਐ ਬਾਜੀ ਹੈ ਇਹ ਸੰਸਾਰੇ ॥

ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ବାବା! କାହାର ଦେହାନ୍ତ ପରେ କାହିଁକି ବିଳାପ କରୁଛ? ଯେତେବେଳେ ଏହି ଦୁନିଆ କେବଳ ଏକ ନାଟକ ଅଥବା ଖେଳ ଅଟେ।

ਕੀਤਾ ਵੇਖੈ ਸਾਹਿਬ ਆਪਣਾ ਕਦਰਤਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ଭଗବାନ ନିଜ ସ୍ୱର୍ଗ-ରଚନାକୁ ଦେଖିଥାନ୍ତି ଏବଂ ନିଜ ପ୍ରକୃତି ପ୍ରତି ବିଚାର କରିଥାନ୍ତି ।

ਕੁਦਰਤਿ ਬੀਚਾਰੇ ਧਾਰਣ ਧਾਰੇ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਸੇ ਜਾਣੈ ॥

ନିଜ ପ୍ରକୃତି ପ୍ରତି ବିଚାର କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଜଗତକୁ ସେ ନିଜ ସାହାରା ଦେଇଛନ୍ତି।

ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਆਪੇ ਬੁਝੈ ਆਪੇ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ॥

ସେ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ଦେଖିଥାନ୍ତି, ସ୍ବୟଂ ହିଁ ବୁଝିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ନିଜ ହୃଦୟକୁ ଜାଣିଥାନ୍ତି ।

ਜਿਨਿ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਸੋਈ ਜਾਣੈ ਤਾ ਕਾ ਰੁਪੁ ਅਪਾਰੇ ॥

ଯିଏ ସ୍ୱର୍ଗ ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ଏହାକୁ ଜାଣିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ଭଗବାନଙ୍କ ରୂପ ଅପାର ଅଟେ ।

ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ବାବା! କାହାର ଦେହାନ୍ତ ପରେ କାହିଁକି ବିଳାପ କରୁଛ? ଯେତେବେଳେ ଏହି ଦୁନିଆ କେବଳ ଏକ ନାଟକ ଅଥବା ଖେଳ ଅଟେ ||4||2||

ରାଗ ଖାଡ଼ିଆ ମହଲ 1 ଦକ୍ଷିଣ

ସଜା ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ପରମପିତାଙ୍କୁ ହିଁ ସତ୍ୟ ଭାବିବା ଉଚିତ; ସେହି ସଜା ପରମେଶ୍ୱର ସାରା ଦୁନିଆର ପାଳନହାର ଅଟନ୍ତି ।

ଯିଏ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ନିଜକୁ ନିଜେ ଉତ୍ତର କରୁଛନ୍ତି, ସେହି ସତ୍ୟସ୍ବରୂପ ପରମେଶ୍ବର ଅଦୃଷ୍ଟ ଏବଂ ଅପାର ଅଟନ୍ତି ।

ସେ ପୃଥିବୀ ଓ ଆକାଶକୁ ଯୋଡ଼ି ତାହାକୁ ଅଲଗା କରିଛନ୍ତି, ଏହି ଦୁନିଆରେ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଥାଏ ।

ସୂର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ଚନ୍ଦ୍ରର ରଚନା ମଧ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ କରିଛନ୍ତି, ଯିଏ ଦିନେ ରାତିକୁ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ କରିଥାଏ, ଟାହାଙ୍କ ଜଗତ-ଲୀଳାକୁ ବିଚାର କର ॥ ୧ ॥

ହେ ସଜ୍ଜା ମାଲିକା! ତୁ ହିଁ ସତ୍ୟ ଅଟ, କ୍ଷମା କରି ମୋତେ ନିଜର ସଜ୍ଜା ପ୍ରେମ ଦିଅ॥ରୁହ॥

ହେ ପରମପିତା! ତୁ ହିଁ ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରିଛୁ ଏବଂ ତୁ ହିଁ ଜୀବନ୍ତ ଦୁଃଖ ସୁଖ ଦେଇଛୁ ।

ସ୍ତ୍ରୀ ଏବଂ ପୁରୁଷ ଡୋର ହିଁ ରଚନା ଅଟେ ଆଉ ତୁ ହିଁ ମୋହ-ମାୟାର ବିଷ ଓ ପ୍ରେମ ଉପହୁ କରନ୍ତି।

ଉତ୍ତର ଚାରି ସ୍ରୋତ ଏବଂ ବିଭିନ୍ନ ବାଣୀରେ ମଧ୍ୟ ତୋର ହିଁ ରଚନା ଅଛି ଆଉ ଜୀବଙ୍କୁ ଆଧାର ପ୍ରଦାନ କରିଛି ।

ନିଜ ପ୍ରକୃତିକୁ ତୁ ନିଜର ସିଂହାସନ ବନାଇଛୁ ଆଉ ତୁ ହିଁ ସଜା ନ୍ୟାୟକର୍ତ୍ତା ଅଟୁ ॥ ୨ ॥

ਆਵਾ ਗਵਣੁ ਸਿਰਜਿਆ ਤੂ ਬਿਰੁ ਕਰਣੈਹਾਰੇ ॥

ਹੇ ਬੇਬੇਰ ਰਚਨੇਰਾ! ਜੀਵਰ ਯੁਗ ਯੁਗ ਚਕ੍ਰ ਤੂੰ ਹੋਂ ਬਨਾਯੋ ਏਵਾਂ ਚੂਮੇ ਬਦਾ ਅਮਰ ਅਚ।

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ ਆਇ ਗਇਆ ਬਧਿਕੁ ਜੀਉ ਬਿਕਾਰੇ ॥

ਜੀਵਾਨੁ ਵਿਕਾਰਗ੍ਰਸਤ ਹੋਯੋ ਯੁਗ ਯੁਗ ਚਕ੍ਰੇਰ ਫਾਇਯਾਵ।

ਭੂਤੜੈ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਬੂਤੜੈ ਕਿਆ ਤਿਸੁ ਚਾਰੇ ॥

ਦੁਖਮਾਨੁ ਭਗਵਾਨਯੋ ਨਾਮਨੂੰ ਵਿਸ੍ਰਮ੍ਰਿਤ ਕਰਿ ਦੇਯੋ, ਯਾਹਾ ਫਲਰੇ ਸੇ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ
ਹੋਯੋ ਏਵਾਂ ਏਹਾਰ ਭਧਰ ਕਰਿ ਅਯੋ?

ਗੁਣ ਛੇਡਿ ਬਿਖੁ ਲਦਿਆ ਅਵਗੁਣ ਕਾ ਵਣਜਾਰੇ ॥੩॥

ਗੁਣਨੂੰ ਭਧਾਰ ਕਰਿ ਸੇ ਮਯ ਗੁਣਨੂੰ ਆਪਣਾਯੋ ਏਵਾਂ ਸੇ ਅਵਗੁਣਰ ਵਧਾਰੀ ਬਨਿਯੋ ॥੩॥

ਸਦੜੇ ਆਏ ਤਿਨਾ ਜਾਨੀਆ ਹੁਕਮਿ ਸਚੇ ਕਰਤਾਰੇ ॥

ਬਯੋ ਕਰਮਿ ਫੂਲੁ ਭਾਰੀ ਪੁੰਨ ਆਨਾਨੂੰ ਨਿਮਜ਼ਿ ਆਇਯਾਵ, ਸੇਠੇਠੇਠੇ ਪਠਿ(ਆਨਾ) ਪੜ੍ਹ(ਗਰੀਬ)
ਠਾਰੂ ਵਿਛੋੜ ਹੋਯੋ।

ਨਾਰੀ ਪੁਰਖ ਵਿਛੁੰਨਿਆ ਵਿਛੁੜਿਆ ਮੇਲਣਹਾਰੇ ॥

ਕਿੰਨੁ ਸੇ ਵਿਛੋੜ ਹੋਯੋ ਪਰਮਾਨੁਯੋ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਅਚ।

ਰੂਪੁ ਨ ਜਾਣੈ ਸੋਹਣੀਐ ਹੁਕਮਿ ਬਧੀ ਸਿਰਿ ਕਾਰੇ ॥

ਹੇ ਬੁਝਾਰੀ! ਮੂਰਖ ਬੋਧਿਯਰ ਆਧਿਕ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ਆਯੋ ਮਨਮੂਰਖ ਮਧ ਨਿਯ ਮਾਲਿਕਯੋ ਫੂਲੁ ਰੇ ਵਾਧਿ
ਹੋਯੋ।

ਬਾਲਕ ਬਿਰਧਿ ਨ ਜਾਣਨੀ ਤੇੜਨਿ ਹੇਤੁ ਪਿਆਰੇ ॥੪॥

ਮਨਮੂਰਖ ਵਾਲਕ ਓ ਕੁਝ ਮਧਰੇ ਕੋਈਯੋ ਫਰਕ ਦੇਖੁਯਾਰੇ ਨਾਹਿ ਆਯੋ ਦੂਜਿਆਰੇ ਸ਼ੇਖ ਏਵਾਂ
ਪ੍ਰੇਮਨੂੰ ਛਿਛਾਯੋ ਦੇਯੋ ॥੪॥

ਨਉ ਦਰ ਠਾਕੇ ਹੁਕਮਿ ਸਚੈ ਹੰਸੁ ਗਇਆ ਗੈਣਾਰੇ ॥

ਬਯੋ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਯੋ ਫੂਲੁ ਭਾਰੀ ਗਰੀਬਰ ਨਵਧਾਰ ਬਯੋ ਹੋਯੋ ਆਯੋ ਹੰਸ ਰੂਪੀ ਆਨਾ
ਆਕਾਸ਼ਨੂੰ ਚਾਯੋ।

ਸਾ ਧਨ ਛੁਟੀ ਮੁਠੀ ਝੂਠਿ ਵਿਧਣੀਆ ਮਿਰਤਕੜਾ ਅੰਛਨੜੇ ਬਾਰੇ ॥

ਦੇਖ ਰੂਪੀ ਗਰੀਬ ਅਯੋ ਹੋਯੋ; ਮਾਯਾਰੇ ਠਕਿ ਹੋਯੋ ਵਿਧਵਾ ਹੋਯੋ ਏਵਾਂ ਮੂਰਖ
ਅਗਿਆਰੇ ਪਠਿ ਰਹਿਯੋ।

ਸੁਰਤਿ ਮੁਈ ਮਰੁ ਮਾਈਏ ਮਹਲ ਰੁੰਨੀ ਦਰ ਬਾਰੇ ॥

ਮੁੰਤਕਰ ਪਦ੍ਮਾ ਭਾਰੇਰੇ ਯੋਗੇਰੇ ਬਿਲਾਪ ਕਰਿਥਾਓ, ਬੇ ਕਹਿਥਾਓ ਯੇ ਹੇ ਮਾ'! ਪਠਿਰੇ ਦੇਵਹਾਠੁ
ਯੋਗੁ ਮੋਰੇ ਕੁਝ ਭੁਝੁ ਹੋਯਾ ਯਾਯਿਯੇ।

ਰੇਵਹੁ ਕੰਤ ਮਹੇਲੀਹੇ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਸਾਰੇ ॥੫॥

ਹੇ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਬਧੂ! ਯਦਿ ਰੋਗਦਨ ਕਰਿਵਾਰ ਅਯਿ, ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਬਯਾ ਮਾਲਿਕਾ ਗੁਣਰ
ਸ਼ਰਣ ਕਰਿ ਪ੍ਰੇਮਰ ਅਗੁਰੁ ਕੁਝਾਓ॥੫॥

ਜਲਿ ਮਲਿ ਜਾਨੀ ਨਾਵਾਲਿਆ ਕਪੜਿ ਪਟਿ ਅੰਬਾਰੇ ॥

ਪ੍ਰਿਯੁ ਯਾਵਕੁ ਯੋਗੇਰੇ ਗਾਧੁਆ ਯਾਓ ਆਯੁ ਭਾਵਾਕੁ ਰੋਗਦਨ ਬਧੁ ਪਿਯਾ ਯਾਓ।

ਵਾਜੇ ਵਜੇ ਸਚੀ ਬਾਣੀਆ ਪੰਚ ਮੁਏ ਮਨੁ ਮਾਰੇ ॥

ਬਯਾ ਵਾਗੀਰ ਕੀਰਤਨ ਬਹਿਭ ਵਾਯਾ ਵਾਯਿ ਥਾਓ ਏਵੰ ਗੁਣਾ ਮਨ ਭਾਰਾ ਬਹੁ ਬਾਯਾ- ਬਧੁਭਾਯੁ ਮੁੰਤਕ
ਬਧਾਨ ਹੋਯਾਯਿਯੇ।

ਜਾਨੀ ਵਿਛੁੰਨੜੇ ਮੇਰਾ ਮਰਣੁ ਭਇਆ ਪ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਸੰਸਾਰੇ ॥

ਪਠਿਕਾ ਦੇਵਹਾਠੁ ਪਰੇ ਬੁਧਾ ਵੋਲਿਥਾਓ ਯੇ ਮੋਰੇ ਯਾਵਨ-ਬਾਧੀਰ ਬਿਛੋੜ ਮੋਰਾ' ਪਾਯਿ ਮੁੰਤੁ ਬਧਾਨ
ਅਰੇ ਏਵੰ ਏਹਿ ਦੂਨਿਥਾਓ ਮੋਰੇ ਯਾਵਨ ਧੁੰਧਾਰ ਯੋਗਾਓ ਅਰੇ।

ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਸੁ ਜਾਣੀਐ ਪਿਰ ਸਚੜੇ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰੇ ॥੬॥

ਯਿਥ ਨਿਯ ਬਯਾ ਪਠਿ-ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਯਿ ਬਾਧਾਰਿਕ ਕਾਰਯ ਕਰਿ ਬਿਰਯੁ ਰਹਿਥਾਓ, ਭਾਵਾਕੁ ਯਾਵਿਭ
ਕੁਝਾਯਾਓ॥੬॥

ਤੁਸੀ ਰੇਵਹੁ ਰੇਵਣ ਆਈਹੇ ਝੂਠਿ ਮੁਠੀ ਸੰਸਾਰੇ ॥

ਹੇ ਬਯਾ! ਯਦਿ ਭੁਧੇ ਰੋਗਦਨ ਕਰਿਵਾਕੁ ਆਬਿਯ, ਰੋਗਦਨ ਕਰ, ਪਰਭੂ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਓ ੦ਕਿ ਹੋਯਾਯ
ਦੂਨਿਥਾਓ ਬਿਲਾਪ ਧਿਥਾਓ ਅਰੇ।

ਹਉ ਮੁਠੜੀ ਧੰਧੈ ਧਾਵਣੀਆ ਪਿਰਿ ਛੇਡਿਅੜੀ ਵਿਧਣਕਾਰੇ ॥

ਸ੍ਰੀ ੦ਕਿ ਹੋਇਯਾ ਪਦ੍ਮਾ ਬਾਂਬਾਰਿਕ ਕਾਰਿ ਪਛਰੇ ਦਭਭੁਅਛਿ, ਸ੍ਰੀ ਬਿਖਵਾ ਵਾਲਾ ਅਗੁਭ ਕਰਿ ਕਰਿਯਾ
ਏਵੰ ਪਠਿ ਮੋਹਿਓ ਭਯਾਗ ਕਰਿ ਦੇਯਯਛਿ।

ਘਰਿ ਘਰਿ ਕੰਤੁ ਮਹੇਲੀਆ ਰੂੜੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰੇ ॥

ਪੁਰਿ ਘਰੇ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਬੁਧ ਅਛਛਿ, ਬਯਾ ਬੁਧ ਨਿਯ ਬੁਧਕ ਬਾਨੀਕਾ ਬਾਧੁਰੇ ਬੋਧੁ ੭ ਪੁਰਿ
ਕਰਿਯਾ।

ਮੈ ਪਿਰੁ ਸਚੁ ਸਾਲਾਹਣਾ ਹਉ ਰਹਸਿਅੜੀ ਨਾਮਿ ਭਤਾਰੇ ॥੭॥

ਸ੍ਰੀ ਨਿਯਕ ਬਯਾ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾ ਏਵੰ ਨਿਯ ਬਾਨੀਕਾ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਹੋ ਪੁਬਧੁ
ਹੋਇਯਾ ॥੭॥

ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਵੇਸੁ ਪਲਟਿਆ ਸਾ ਧਨੁ ਸਚੁ ਸੀਗਾਰੇ ॥

ਗੁਰੁਕਾ ਮਿਲਨ ਭਾਰਾ ਯਾਗਮਾਰਿ ਵੇਗਭੁਭਾ ਵਧਿਯਾ ਅਧਾਰਿ ਯਾਗਮਾਰਿ ਬਧਾ ਹੋਇਯਾ।

ਆਵਹੁ ਮਿਲਹੁ ਸਹੇਲੀਹੇ ਸਿਮਰਹੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ ॥

ਹੋ ਮੋਹਾਰਿ ਬਯਾ! ਆਬ, ਆਮੇ ਮਿਥੀ ਬੁਧਨਕਾਰਿ ਪੁਰੁਕਾ ਬੁਧਨ ਕਰਿਯਾ।

ਬਈਅਰਿ ਨਾਮਿ ਸੁਹਾਗਣੀ ਸਚੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰੇ ॥

ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਯਾਗ-ਬੁਧ ਨਿਯ ਬਾਨੀਕਾ ਬੁਧਾਗਿਨੀ ਵਧਿਯਾ ਏਵੰ ਬਧਾ ਨਾਮ ਭਾਰਾ
ਬੁਧਨ ਕਰਿਯਾ।

ਗਾਵਹੁ ਗੀਤੁ ਨ ਬਿਰਹੜਾ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੇ ॥੮॥੩॥

ਏਧੁਯਾਕਿ ਬਿਰਹਾਰਿ ਗਾਠ ਗਾਧ ਨਾਹੀ, ਏਧੁ ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬੁਧਕਾ ਚਿਯਨ ਕਰਿ॥੮॥੩॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਭਾਭਹੰਸੁ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਸਿਰਜਿ ਸਮਾਇਆ ਸੇ ਸਾਹਿਬੁ ਕੁਦਰਤਿ ਜਾਣੇਵਾ ॥

ਹੋਯਾ ਯਗਭਰਿ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਬੁਧੰ ਮਧ ਬੋਧੁਰੇ ਰਹਿਯਾਛਿ, ਬੋਧਿ ਮਾਨਿਕ ਨਿਯ ਪੁਕੁਠਿ ਭਾਰਾ ਹੋ
ਯਗਿਯਾ।

ਸਚੜਾ ਦੂਰਿ ਨ ਭਾਲੀਐ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੇਵਾ ॥

ਬਧਾ ਬੁਧ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਕੁਰਰੇ ਗੋਯਯਿਯਾ ਯਧਿਯਾ ਹੋਯੋ, ਕਾਰਿਯਾ ਬੋਧੁ ਪੁਰਿ ਬੁਧਕਾਰੇ
ਵਿਧਾਨਾ ਅਛਛਿ, ਏਧੁਯਾਕਿ ਨਿਯ ਬੁਧਕਾਰੇ ਹੋ ਗਯਾ ਕੁਰਰੇ ਯਾਗ।

ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣਹੁ ਦੂਰਿ ਨ ਜਾਣਹੁ ਜਿਨਿ ਏਹ ਰਚਨਾ ਰਾਚੀ ॥

ਹੋਵੇ ਏਹਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁਛਿਏਹਿ ਬਛਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੁ ਬਛਾ ਚੰਦ ਭਾਰਾ ਜਾਗਿ ਏਵੰ ਚਾਹਾਯੁ ਪੂਰ
ਭਾਵ ਨਾਹੀ।

ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪਿੜ ਕਾਚੀ ॥

ਮੇਧੇਵ ਮਨੁਸ਼ਯ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮਰ ਖਾਨ-ਮਨਨ ਕਰਿਥਾਵ, ਬੇਭੇਭੇਭੇ ਬੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਥਾਵ,
ਅਨਧਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੋਇਯੁਵਾ ਜੀਵਨ ਬਿਭਾਯੁ ਥਾਵ।

ਜਿਨਿ ਥਾਪੀ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ਸੋਈ ਕਿਆ ਕੇ ਕਹੈ ਵਖਾਣੈ ॥

ਹੋਵੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁਛਿ, ਬੇ ਚਾਹਾਯੁ ਆਪਾਰ ਧੇਵਾ ਬਿਨੁ ਮਧ ਜਾਗਿਛੁਛਿ, ਕੇਹਿ ਵਰੁਨਾ ਕਰਿ
ਪਾਰਿਵ?

ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਥਾਪਿ ਵਤਾਇਆ ਜਾਲੈ ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ ਪਰਵਾਣੈ ॥੧॥

ਹੋਵੇ ਬਾਬਾਰਰ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਚਾਹਾ ਭਪਰੇ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਰ ਜਾਲ ਬਿਛਾਯੁਛੁਛਿ, ਚਾਹਾਯੁ ਹੀ ਨਿਯ ਮਾਲਿਕ
ਭਾਵਿਵਾ ਭਰਿਭ ॥1॥

ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ ਉਠਿ ਚਲਣਾ ਅਧ ਪੰਧੈ ਹੈ ਸੰਸਾਰੇਵਾ ॥

ਹੋਵੇ ਵਾਵਾ! ਹੋਵੇ ਬਿਨੁ ਆਯੁ ਆਇਛਿ, ਬੇਥੁਰੇ ਅਵਗਧ ਓਕਿ ਹੋਇਯੁ ਯਾਯੁਛਿ, ਏਹਿ ਬੁਨਿਆ ਏਕ ਅਭ
ਰਾਬਾ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਅਰੇ ਅਥਾਭ ਯੁਯ ਮਰਗ ਚਕੁ ਅਰੇ।

ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਸਚੜੈ ਲਿਖਿਆ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਪੁਰਬਿ ਵੀਚਾਰੇਵਾ ॥

ਜੀਵਰ ਪੂਰ ਯੁਯ ਗੁਯਗੁਯ ਕਰਿ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਚਾਹਾਰ ਮਥਕਰੇ ਦੁਯ-ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਭਾਗਧ
ਲੇਯੁਛੁਛਿ।

ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਦੀਆ ਜੇਹਾ ਕੀਆ ਸੋ ਨਿਬਹੈ ਜੀਅ ਨਾਲੇ ॥

ਜੀਵ ਕਰਿਯੁਵਾ ਕਰਿ ਫਲ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਯ-ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਥਾਯੁ ਏਵੰ ਬੇ ਜੀਵਕ ਬਾਥੁਰੇ
ਰਹਿਥਾਵ।

ਜੇਹੇ ਕਰਮ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ ਦੂਜੀ ਕਾਰ ਨ ਭਾਲੇ ॥

ਕਰਮ-ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਧਰਿ ਕਰਿ ਜੀਵਕ ਭਾਰਾ ਕਰਾਯੁ ਥਾਥੁਛਿ, ਬੇ ਬੇਧਰਿ ਹੀ ਕਰਿ ਕਰਿਥਾਯੁ ਥਾਯੁ ਬੇ ਅਨਧ
ਕੀਗਬਿ ਕਾਰਧ ਪਾਯੁ ਬਥਾਨ ਕਰੇ ਨਾਹੀ।

ਆਪਿ ਨਿਰਾਲਮੁ ਧੰਧੈ ਬਾਧੀ ਕਰਿ ਹੁਕਮੁ ਛਡਾਵਣਹਾਰੇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਬੁਨਿਆ ਨਿਰੰਦ੍ਰੁ ਅਰਥੁ, ਕਿਛੁ ਬੁਨਿਆ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਰ ਵਥਨਰੇ ਫਾਬਿ ਯਾਯੁਛਿ, ਨਿਯ
ਬੁਥੁਧ ਅਨੁਬਾਥੁ ਹੀ ਬੇ ਜੀਵਕੁ ਮੁਛਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਥਾਯੁ।

ਅਜੁ ਕਲਿ ਕਰਦਿਆ ਕਾਲੁ ਬਿਆਪੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਵਿਕਾਰੇ ॥੨॥

ਜੀਵ ਧੋਢਘੁਆਵਰੇ ਯੋਧੇ ਹੋਯਾ ਪਾਪ ਕਰਿਆ ਏਵੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜ਼ਰਯਾ ਆਯਿ ਅਪਵਾ ਕਾਲਾ
ਕਰਿਵਾ ਪਾਛੰ ਚਾਲਿ ਚਾਲਿ ਆਸ਼ੁਖ ਚਾਲਿਆ ॥੨॥

ਜਮ ਮਾਰਗ ਪੰਥੁ ਨ ਸੁਝਈ ਉਝੜੁ ਅੰਧ ਗੁਬਾਰੇਵਾ ॥

ਮੂਰਖ ਪਾਰੰ ਵਧ ਨਿਯੰਨ ਏਵੰ ਘੋਰ ਅਭਾਰ ਅਚੇਤ ਉ ਜੀਵਨੁ ਪਾਰੰ ਦੇਖਾਇਆ ਨਾਹਿੰ।

ਨਾ ਜਲੁ ਲੇਫ ਤੁਲਾਈਆ ਨਾ ਭੋਜਨ ਪਰਕਾਰੇਵਾ ॥

ਬੇਭਾਰੇ ਨਾ ਜਲ ਮਿਲਿਆ, ਨਾ ਹੂੰ ਬਿਗੁਮ ਪਾਛੰ ਚਾਹਰ ਥਾਵ, ਆਯ ਨਾ ਬਿਭਿਨ ਪੁਕਾਰ ਬਾਧਿਐ
ਭੋਯਨ ਥਾਵ।

ਭੋਜਨ ਭਾਉ ਨ ਠੰਢਾ ਪਾਣੀ ਨਾ ਕਾਪੜੁ ਸੀਗਾਰੇ ॥

ਬੇਭਾਰੇ ਜੀਵਨੁ ਨਾ ਭੋਯਨ, ਨਾ ਚੀਠਲ ਜਲ ਆਯ ਵਸੁ ਉ ਗੁਣਾਰ ਪਦਾਰੰ ਮਿਲਿਆ।

ਗਲਿ ਸੰਗਲੁ ਸਿਰਿ ਮਾਰੇ ਉਭੈ ਨਾ ਦੀਸੈ ਘਰ ਬਾਰੇ ॥

ਬੇਭਾਰੇ ਜੀਵਨੁ ਜਝੀਰੇ ਰਗਾਇਆ, ਮਨਦੂਤ ਮਝਕ ਪਰਿ ਮਾਭ ਮਾਰਿਆ ਉ ਕੋਢਿ ਬੁਝਰ ਬਾਹਾਰ
ਪਾਵ ਨਾਹਿੰ।

ਇਬ ਕੇ ਰਾਹੇ ਜੰਮਨਿ ਨਾਹੀ ਪਛੁਤਾਣੇ ਸਿਰਿ ਭਾਰੇ ॥

ਏਹਿ ਪਾਰੰਗੇ ਰੂਥਾ ਹੋਯਾਪੁਰਾ ਵੀਭ ਪਾਲੇ ਨਾਹਿੰ ਅਧੀਭ ਪੁਰਾਬ ਵਧਰੰ ਹੋਯਾਇਆ, ਜੀਵ ਪਾਪਰ
ਬੋਝ ਨਿਯੰਨ ਮਝਕ ਭਪਰੇ ਬੋਝਿ ਪਛੁਤਾਪ ਕਰਿਆ।

ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ ਕੇ ਬੇਲੀ ਨਾਹੀ ਸਾਚਾ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥੩॥

ਕੇਵਲ ਏਹਿ ਬਛਾ ਬਿਚਾਰ ਯੇ ਬਛਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾਕ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਕੇਹਿ ਬਛਨ ਨਾਹਾਉ ॥੩॥

ਬਾਬਾ ਰੇਵਹਿ ਰਵਹਿ ਸੁ ਜਾਣੀਅਹਿ ਮਿਲਿ ਰੇਵੈ ਗੁਣ ਸਾਰੇਵਾ ॥

ਹੋ ਵਾਹਾ! ਵਾਸੁਵਰੇ ਵੋਰਾਗੀ ਹੋਯਾ ਬੇ ਕੁਸਨ ਕਰਿਆ ਏਵੰ ਬਿਲਾਪ ਕਰਿ ਰੂਝਿਆ, ਯਿਐ ਮਿਥੀ
ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਮਗੋਗਾਨ ਕਰਿ ਅਗੁਰੂ ਰੂਝਾਇ ਥਾਵ।

ਰੇਵੈ ਮਾਇਆ ਮੁਠੜੀ ਪੰਧੜਾ ਰੇਵਣਹਾਰੇਵਾ ॥

ਮੋਹ-ਮਾਯਾ ੦ਕਿ ਹੋਯਾ ਉ ਨਿਯੰਨ ਬਾਬਾਰਿਕ ਕਾਰਿਯਰੇ ਕੁਸਨ ਕਰਿ ਰਹਿਆ।

ਪੰਧਾ ਰੇਵੈ ਮੈਲੁ ਨ ਧੋਵੈ ਸੁਪਨੰਤਰੁ ਸੰਸਾਰੇ ॥

ਬੇ ਬਾਬਾਰਿਕ ਕਾਰਿਯ ਪਾਛੰ ਕੁਸਨ ਕਰਿਆ ਆਯ ਨਿਯੰਨ ਬਿਕਾਰਰ ਮਛਲਾ ਧੂਐ ਨਾਹਿੰ, ਚਾਹਾਕੁ ਏਹਾ ਜਗਾ
ਨਾਹਿੰ ਯੇ ਬਾਬਾਰ ਏਕ ਬੁਝ ਭਲਿ ਅਚੇਤ।

ਜਿਉ ਬਾਜੀਗਰੁ ਭਰਮੈ ਭੂਲੈ ਝੂਠਿ ਮੁਠੀ ਅਹੰਕਾਰੈ ॥

ਮੇਧਰਿ ਕਾਫਿਰਗਰ ਭ੍ਰਮ ਭਰਿ ਰਹਿਯੁਕਾ ਖੋਲ੍ਹਿਯਾਵ, ਬੇਧਰਿ ਹੂੰ ਮਨੁਸ਼ਧ ਮਿਥਾਯਾ, ਕਧਰਾ ਓ
ਅਹੰਕਾਰ ਗੁਣੁ ਅਰੇ।

ਆਪੇ ਮਾਰਗਿ ਪਾਵਣਹਾਰਾ ਆਪੇ ਕਰਮ ਕਮਾਏ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਬਚਨਗਰ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ਏਵੰ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਕਰਮ ਕਰਾਏ ਯਾਏ।

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਰਾਖੇ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥੪॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਧਰਿ ਕਾਫਿਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮਰੇ ਲਾਨ ਰਹਿਯਾਵ, ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂ ਚਾਖਾਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਰਖਾ ਕਰਿਯਾਏ ॥੪॥੪॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਭਾਉਹੰਸ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ ਉਠਿ ਚਲਣਾ ਇਹੁ ਜਗੁ ਝੂਠੁ ਪਸਾਰੇਵਾ ॥

ਹੇ ਕਾਕਾ! ਮੇਧਰਿ ਕਾਫਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਨਕ ਆਇਯਾਵ, ਬੇਧਰਿ ਕਾਫਿਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਓਹੁ ਚਾਲਿਯੋਕਾ ਝੂਠੁ,
ਕਾਰਣ ਲੋਕ ਭਯੋਕ ਪ੍ਰਭੂ ਆਇਯਾਵ ਮਿਥਾਯਾ ਪੁਰਾਨ ਚਾਲਿਯੋ।

ਸਚਾ ਘਰੁ ਸਚੜੈ ਸੇਵੀਐ ਸਚੁ ਖਰਾ ਸਚਿਆਰੇਵਾ ॥

ਬਯਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਭਯੋ ਕਰਿਯਾ ਭਾਗ ਬਯਾ ਘਰ ਮਿਲਿਯਾਵ ਆਭ ਬਚਕਾਕਾ ਹੇਕਾ ਭਾਗ ਬਚਕ
ਮਿਲਿਯਾਵ।

ਕੂੜਿ ਲਬਿ ਜਾਂ ਥਾਇ ਨ ਪਾਸੀ ਅਗੈ ਲਹੈ ਨ ਠਾਓ ॥

ਮਿਥਾ ਏਵੰ ਲਾਜਯਾ ਭਾਗ ਮਨੁਸ਼ਧ ਬਾਕੁਠ ਝੂਠਾਏ ਆਭ ਚਾਖਾ ਪਰਲੋਕਰੇ ਗਰਬ ਮਿਲੇਨਾਏ।

ਅੰਤਰਿ ਆਉ ਨ ਬੈਸਹੁ ਕਹੀਐ ਜਿਉ ਸੁੰਵੈ ਘਰਿ ਕਾਓ ॥

ਭਿਠਰਕੁ ਆਇਕਾ ਪਾਏ ਚਾਖਾ ਕੇਹੁ ਕਹੁ ਨਾਏ ਅਧਿਠ ਚਾਖਾਰ ਬਾਗਠ ਕਰੁ ਨਾਏ, ਏਥੁ ਬੇ ਗੁਨਧ
ਘਰੇ ਕਾਭ ਭਲਿ ਯਾਵ।

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਵਡਾ ਵੇਛੋੜਾ ਬਿਨਸੈ ਜਗੁ ਸਬਾਏ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧ ਭਯੋ ਮਰਣ ਚਕਰੇ ਪਠਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਓਹੁ ਲਾਯਾ ਬਿਨਸ ਪਾਏ ਵਿਚੋਕ ਹੋਯਾਵ, ਏਹਿਪਰਿ ਬਾਗ
ਬੰਬਾਰ ਨਭੁ ਹੋਯਾਵ।

ਲਬਿ ਧੰਧੈ ਮਾਇਆ ਜਗਤੁ ਭੁਲਾਇਆ ਕਾਲੁ ਖੜਾ ਰੁਆਏ ॥੧॥

ਲਾਜਯਾ ਮਾਯਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਗਠਕੁ ਭੁਲਾਏ ਵੇਛੋੜਾ ਆਭ ਕਾਲ(ਮ੍ਰਤੁਧ) ਮੌਤ ਭਪਰੇ ਰਹਿ ਪ੍ਰਭੂ ਆਯੁ
ਕੁਧਨ ਕਰਾਭਯੋ ॥1॥

ਬਾਬਾ ਆਵਹੁ ਭਾਈਹੋ ਗਲਿ ਮਿਲਹ ਮਿਲਿ ਮਿਲਿ ਦੇਹ ਅਸੀਸਾ ਹੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ! ਆਇਆ, ਆਇਆ ਆਇਆ ਕਰਿਓ ਆਉ ਮੇਰੀ ਪਰਸ਼ਰਧੁ ਆਗੀਰੀਓ ਦੇਵਾ।

ਬਾਬਾ ਸਚੜਾ ਮੇਲੁ ਨ ਚੁਕਈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੀਆ ਦੇਹ ਅਸੀਸਾ ਹੇ ॥

ਹੇ ਵਾਹ! ਪੁਰਖ ਮੇਲਨ ਬਛਾ ਅਠ, ਯਾਹਾ ਕੇਵੇ ਭਛੇ ਨਾਹੀ, ਪ੍ਰਿਯਤਮ ਮੇਲਨ ਪਾਛ ਆਇਆ ਪਰਸ਼ਰਧੁ ਆਗੀਰੀਓ ਦੇਵਾ।

ਅਸੀਸਾ ਦੇਵਹੋ ਭਗਤਿ ਕਰੇਵਹੋ ਮਿਲਿਆ ਕਾ ਕਿਆ ਮੇਲੇ ॥

ਆਗੀਰੀਓ ਦੇਵ ਆਉ ਭਛੇ ਕਰ, ਮੇਰੇ ਆਗਰੂ ਪੁਰਖ ਬਹਿਤ ਮੇਲਨ ਕਰਿਓ, ਭਾਈਯੋ ਕੀ ਮੇਲਾਯਾ?

ਇਕਿ ਭੂਲੇ ਨਾਵਹੁ ਥੇਹਹੁ ਥਾਵਹੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਚੁ ਖੇਲੇ ॥

ਕਿਛੇ ਲੋਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਉ ਪੁਰਖ-ਚਰਣਨੁ ਪਤਭਝੁ ਹੋਯਾਛੁ, ਭਾਈਯੋ ਗੁਰੂਯੋ ਬਛਾ ਚੰਦ ਭਾਰਾ।
ਭੋਲੇ ਭੋਲੇ ਕੂੜ, ਅਧੀਰ ਬਧਾਰ ਭੋਲ ਭੋਲਾਏ।

ਜਮ ਮਾਰਗਿ ਨਹੀ ਜਾਣਾ ਸਬਦਿ ਸਮਾਣਾ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਸਾਚੈ ਵੇਸੇ ॥

ਭਾਈਯੋ ਏਹੋ ਜਾਨ ਮਖ ਕਰਾਏ ਮੇਰੇ ਮੁਖਾਰ ਮਾਰੀ ਯਾਏ ਨਾਹੀ। ਬੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਠਾਕੇ ਲਾਜ ਰਖੁ,
ਕਾਰਣ ਮੁਗ-ਮੁਗਾਛਰੇ ਭਾਈਯੋ ਬਰੂਪ ਬਛਾ ਅਠ।

ਸਾਜਨ ਸੈਣ ਮਿਲਹੁ ਸੰਜੇਗੀ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਖੇਲੇ ਫਾਸੇ ॥੨॥

ਬੰਦਾਗਰੂ ਹੋ ਆਮਨੁ ਏਹੇ ਮੇਰੇ ਏਰੇ ਬੰਦਾਗਰੂ ਮੇਲਿਯਾਛੁ, ਮੇਰੇ ਗੁਰੂਯੋ ਬਹਿਤ ਮੇਰੀ ਮੋਹ-ਮੋਹਾਰ
ਬੰਦਗਰੂ ਭੋਲੇ ਦੇਯਾਛੁ ॥੨॥

ਬਾਬਾ ਨਾਂਗੜਾ ਆਇਆ ਜਗ ਮਹਿ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਇਆ ॥

ਹੇ ਵਾਹ! ਏਹੋ ਜਗਤਰੇ ਦੁਖ-ਸੁਖਰ ਭਾਗਯ ਲੇਖੁ ਮਨੁਸ਼ਯ ਨਬੁ ਹੋ ਆਇਛੁ।

ਲਿਖਿਅੜਾ ਸਾਹਾ ਨਾ ਟਲੈ ਜੇਹੜਾ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਇਆ ॥

ਪੂਰਬੇ ਜਗਰੇ ਕਰੀ ਅਨੂਪ ਪਰਲੋਕ ਮੇਰੇ ਚਾਰਿਯ ਲੇਖਾ ਯਾਛੁ, ਭਾਈਯੋ ਵਧਾਯਾ ਯਾਛੁ ਪਾਰਿਓ
ਨਾਹੀ।

ਬਹਿ ਸਾਚੈ ਲਿਖਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਿਖਿਆ ਜਿਤੁ ਲਾਇਆ ਤਿਤੁ ਲਾਗਾ ॥

ਬਛਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਮ੍ਰਿਤ ਏਰੇ ਬਿਖੇ (ਬੁਝ ਉ ਦੁਖਰ ਭਾਗਯ) ਲੇਖੁਯਾਛੁ ਆਉ ਮੇਰੇਯੋਰੇ ਬੇ ਲਗਾਯਾ
ਯਾਛੁ, ਬੇ ਬੇਯੋਰੇ ਲਾਗੇਯਾ।

ਕਾਮਣਿਆਰੀ ਕਾਮਣ ਪਾਏ ਬਹੁ ਰੰਗੀ ਗਲਿ ਤਾਰਾ ॥

ਮਾਨੁਸ਼ ਮਾਯਾ ਨਿਯੋਗ ਕਰੇਯਾ ਏਰੇ ਪੁਰੇ ਜੀਵਰੇ ਵੇਕਰੇ ਵਧੁਰਯਾ ਵਧੇਰੇ ਲਗਾਯਾ।

ਹੇਛੀ ਮਤਿ ਭਇਆ ਮਨੁ ਹੇਛਾ ਗੁੜੁ ਸਾ ਮਖੀ ਖਾਇਆ ॥

ਭੁਝੂ ਰੂਝੀ ਧਾਰਾ ਮਨ ਭੁਝੂ ਹੋਯਾਯਾ ਆਭ ਮਨੁਸ਼ਧ ਮਿਠਾਰ ਲਾਲਸਾਯੇ ਮਾਛੀ ਭਲੀ ਬਛੀ ਯਾਯਾਯਾ ॥

ਨਾ ਮਰਜਾਦੁ ਆਇਆ ਕਲਿ ਭੀਤਰਿ ਨਾਂਗੇ ਬੰਧਿ ਚਲਾਇਆ ॥੩॥

ਮਰਯਾਦਾ ਵਿਧਰੀਤ ਨਗੁ ਭਾਵਯੇ ਹੂੰ ਮਨੁਸ਼ਧ ਦੂਨਿਆਯੇ ਯਥੁ ਨੇਯ ਆਬਿਧਾਯ ਆਭ ਨਗੁ ਹੂੰ ਚਾਲਿਯਾਯ ॥੩॥

ਬਾਬਾ ਰੇਵਹੁ ਜੇ ਕਿਸੈ ਰੇਵਣਾ ਜਾਨੀਅੜਾ ਬੰਧਿ ਪਠਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹੋ ਬਾਬਾ! ਯਦਿ ਕਾਯਾਰ ਅਵਧਧ ਵਿਲਾਪ ਕਰਿਵਾਰ ਅਛੀ, ਚਾਯਾਹੋਲੇ ਵਿਲਾਪ ਕਰੂ, ਕਾਰਯ ਯਾਵਨ-
ਬਾਧੁ ਆਯਾਯੁ ਪਰਲੋਕਯੁ ਪਠਾ ਯਾਯਾਯਾ ॥

ਲਿਖਿਅੜਾ ਲੇਖੁ ਨ ਮੇਟੀਐ ਦਰਿ ਹਾਕਾਰੜਾ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਲੇਖਾ ਹੋਯਾਯੁ ਭਾਗਧਯੁ ਦੂਰ ਕਰਾ ਯਾਯਾਧਰਿਵ ਨਾਹੂੰ, ਪੁਭੁਯੁ ਵਰਵਾਰੂ ਨਿਮਜੁਯ ਆਬਿਛੀ ॥

ਹਾਕਾਰਾ ਆਇਆ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਇਆ ਰੁੰਨੇ ਰੇਵਣਹਾਰੇ ॥

ਯੇਵੇ ਪੁਭੁਯੁ ਭਲ ਲਾਗਿਧਾਯ, ਬਯੇਯ ਆਬਿਧਾਯ ਆਭ ਚੋਦਨ ਕਰਿਵਾ ਬਾਲਾ ਰਵਨ ਕਰਿਧਾਯੁ ॥

ਪੁਤ ਭਾਈ ਭਾਤੀਜੇ ਰੇਵਹਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ ॥

ਪੁਤ੍ਰ, ਭਾਯ, ਪੁਤ੍ਰਰਾ ਯਵੰ ਅਧਧ ਪ੍ਰਿਯਯਨ ਵਿਲਾਪ ਕਰਿਧਾਯੁ ॥

ਭੈ ਰੇਵੈ ਗੁਣ ਸਾਰਿ ਸਮਾਲੇ ਕੇ ਮਰੈ ਨ ਮੁਇਆ ਨਾਲੇ ॥

ਮੂਠਕ ਬਾਧੁਯੇ ਕੇਯੁ ਮਧ ਮਯੇ ਨਾਹੂੰ, ਯਿਧ ਪੁਭੁਯੁ ਗੁਣਰ ਧੁਰਯ ਕਰਿ ਚਾਯਾਯ ਭਯਯੇ ਕੁਯਨ
ਕਰਿਧਾਯ, ਬੇ ਭਯਯ ਅਯੇ ॥

ਨਾਨਕ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਜਾਣ ਸਿਜਾਣਾ ਰੇਵਹਿ ਸਚੁ ਸਮਾਲੇ ॥੪॥੫॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯਿਧ ਪੁਭੁਯੁ ਗੁਣਰ ਧੁਰਯ ਕਰਿ ਚਾਯਾਯ ਭਯਯੇ ਕੁਯਨ ਕਰਿਧਾਯ, ਬੇ ਭਯਯ ਅਯੇ,
ਚਾਯਾਯ ਯੁਗ-ਯੁਗਯਯੇ ਰੂਝਿਯਾਯ ਕੁਯਾਯਾਯ ॥੪॥੫॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ਮਹਲਾ ਤੀਜਾ

ਭਾਯਯੰਧ ਮਯਲਾ ੩ ਮਯਲਾ ਚਾਯਾ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਥਰ ਯਕ ਅਯਯੁ, ਯਾਯਾਯੁ ਬਵਗੁਰੂਯੁ ਕੁਧਾਰੂ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਯੇ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਸਚੜਾ ਹਰਿ ਸਾਲਾਹੀਐ ਕਾਰਜੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਕਰਣੈ ਜੋਗੁ ॥

ਹੋ ਯਾਵ! ਬਯਾ ਯਰਿ-ਪੁਭੁਯੁ ਧੂਠਿ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਯ, ਕਾਰਯ ਬੇ ਬਧੁ ਕਛੀ ਕਰਿਵਾਯੇ ਬਧਧ ਅਯਯੁ ॥

ਸਾ ਧਨ ਰੰਡ ਨ ਕਬਹੂ ਬੈਸਈ ਨਾ ਕਦੇ ਹੋਵੈ ਸੋਗੁ ॥

ਮੇਭੱ ਬੁਧੀ ਪਠਿ-ਪੁਰੂਯਾ ਯੋਗਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇ ਕਦਾਪਿ ਬਿਖਵਾ ਝੂਝਨਾਛੁੰ ਆਯ ਨਾ ਕੇਵੇ ਬਛਾਪ ਕਰਿਯਾਵ।

ਨਾ ਕਦੇ ਹੋਵੈ ਸੋਗੁ ਅਨਦਿਨੁ ਰਸ ਭੋਗੁ ਸਾ ਧਨ ਮਹਲਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਬੇ ਨਿਯ ਪਠਿ-ਪੁਰੂਯਾ ਚਰਗਰੇ ਰਹਿਯਾਵ, ਚਾਹਾਕੁ ਕਦਾਪਿ ਗੋਕ ਝੂਝਨਾਛੁੰ ਆਯ ਬੇ ਰਾਠਿ ਧੰਨ ਆਨਯ ਭੋਗਯੋਗ ਕਰਿਯਾਵ।

ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਿਉ ਜਾਤਾ ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ ਬੋਲੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ॥

ਮੇਭੱ ਯਾਵ-ਬੁਧੀ ਨਿਯ ਪੁੰਨਾ ਕਰਿ ਬਿਧਾਤਾਯੁ ਯਾਗਿਯਾਵ, ਬੇ ਅਨੁਭਵ ਵਾਗੀ ਬੋਲਿਯਾਵ।

ਗੁਣਵੰਤੀਆ ਗੁਣ ਸਾਰਹਿ ਅਪਣੇ ਕੰਤ ਸਮਾਲਹਿ ਨਾ ਕਦੇ ਲਗੈ ਵਿਜੋਗੋ ॥

ਗੁਣਵਾਨ ਯਾਵ-ਬੁਧੀ ਨਿਯ ਪਠਿ-ਪੁਰੂਯਾ ਗੁਣ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਯਾਵ ਏਵਾ ਚਾਹਾਕੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਯਾਵ ਆਯ ਚਾਹਰ ਬਿਯੋਗ ਕੇਵੇ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕ ਓਰੂ ਝੂਝਨਾਛੁੰ।

ਸਚੜਾ ਪਿਰੁ ਸਾਲਾਹੀਐ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਕਰਣੈ ਜੋਗੋ ॥੧॥

ਏਥੁਪਾਯ ਬੇ ਬਰਵਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕ ਛੁੰ ਬੂਠਿ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ, ਯਿਥੁ ਬਹੁ ਕੀਛਿ ਕਰਿਵਾਰੇ ਬਧਾਰ ਅਠਛੁੰ ॥੧॥

ਸਚੜਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀਐ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਏ ॥

ਬਯਾ ਮਾਨਿਕਯੁ ਸ਼ਬ ਧਾਰਾ ਛੁੰ ਯਾਗਿਯਾਵ ਆਯ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮ ਛੁੰ ਯਾਵਕੁ ਨਿਯ ਬਾਧੁਰੇ ਮਿਲਾਯ ਆਯਾਛੁੰ।

ਸਾ ਧਨ ਪ੍ਰਿਅ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਤੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ॥

ਪੁੰਨ ਪੁਰੂਯਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰਯਾਰੇ ਲਾਨ ਹੋਯਾ ਯਾਵ-ਬੁਧੀ ਨਿਯ ਝੂਝਨਾਛੁੰ ਅਯਾਕਾਰ ਧੂਰ ਕਰਿਯਾਵ।

ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ਫਿਰਿ ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੇ ਜਾਤਾ ॥

ਨਿਯ ਝੂਝਨਾਛੁੰ ਅਯਾਕਾਰ ਨਿਰੁਭ ਕਰਿਵਾ ਕਾਰਗਰੂ ਮੂਰੁਧ ਚਾਹਾਕੁ ਗੁਰ ਕਰਿਯਾਰੇ ਨਾਛੁੰ ਓ ਬੇ ਏਕ ਯੋਗਕੁ ਛੁੰ ਯਾਗਿਯਾਵ।

ਕਾਮਣਿ ਇਛੁ ਪੁੰਨੀ ਅੰਤਰਿ ਭਿੰਨੀ ਮਿਲਿਆ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ॥

ਯਾਵ-ਬੁਧੀ ਯੋਗ ਪੂਰਾ ਹੋਯਾਯਾਵ, ਚਾਹਾਰ ਝੂਝਨ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਭਰਿਯਾਵ ਆਯ ਚਾਹਾਕੁ ਬਾਧਾਰਕੁ ਯਾਵਨ ਵੇਯਾਵਾ ਵਾਧਾ ਪੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾਛੁੰ।

ਸਬਦ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਜੋਬਨਿ ਮਾਤੀ ਪਿਰ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਏ ॥

ਬੇ ਸ਼ਬਰ ਰਯਾਰਾ ਰਯਾਨ ਹੋਯਾਯਾਵ ਓ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕ ਕੋਲਰੇ ਬਿਲਾਨ ਹੋਯਾਯਾਵ।

ਸਚੜਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀਐ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਏ ॥੨॥

ସଜା ମାଲିକକ ଶବ୍ଦ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଜଣାଯାଇଥାଏ ଏବଂ ସେ ସ୍ଵୟଂ ହିଁ ଜୀବକୁ ନିଜ ସାଥରେ ମିଳନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ||2||

ਜਿਨੀ ਆਪਣਾ ਕੰਤੁ ਪਛਾਣਿਆ ਹਉ ਤਿਨ ਪੂਛਉ ਸੰਤਾ ਜਾਏ ॥

ଯିଏ ନିଜ ପତି-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜାଣି ଦେଇଛି , ମୁଁ ସେହି ସଛନ୍ଦନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ନିଜ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ବିଷୟରେ ପଚାରିବି ।

ਆਪੁ ਛੇਡਿ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਪਿਰੁ ਸਚੜਾ ਮਿਲੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥

ਨਿਯਮ ਅਨੁਸਾਰ ਦੂਰ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਚਾਹਾਯਾ ਬੇਵਾ ਗੁਣ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਿਯਾਵ, ਅੰਤਿਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਨੇ ਬਯ
ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੋਹਿਨੀ ਮਿਲਿਯੇਵੇ।

ਪਿਰੁ ਸਚਾ ਮਿਲੈ ਆਏ ਸਾਚੁ ਕਮਾਏ ਸਾਚਿ ਸਬਦਿ ਧਨ ਰਾਤੀ ॥

ਜੀਵ-ਬੁਧ ਬਿਧਾਨ ਬਾਖਸ਼ਾ ਕਰਿਯਾਵ ਅੰਤਿਮ ਗੁਣਨੇ ਅਨੁਰਭ ਰਹਿਯਾਵ, ਅੰਤਿਮ ਬਯ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ
ਚਾਹਾਯਾ ਮਿਲਿਯਾਏ।

ਕਦੇ ਨ ਰਾਂਡ ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਅੰਤਰਿ ਸਹਜ ਸਮਾਧੀ ॥

ਬੇ ਕੇਵੇ ਕੇਵੇ ਕੇਵੇ ਕੇਵੇ ਅੰਤਿਮ ਬਯ ਬੁਧਾਗਣੀ ਰਹਿਯਾਵ।

ਪਿਰੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ਵੇਖੁ ਹਦੂਰੇ ਰੰਗੁ ਮਾਣੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥

ਬਯ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਰਵਾਪਕ ਅੰਤਿਮ, ਚਾਹਾਯਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇਖੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਅਵਸਥਾਨੇ ਚਾਹਾਯਾ
ਪ੍ਰੇਮਨੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾਵ।

ਜਿਨੀ ਆਪਣਾ ਕੰਤੁ ਪਛਾਣਿਆ ਹਉ ਤਿਨ ਪੁਛਉ ਸੰਤਾ ਜਾਏ ॥੩॥

ਸਿੰਘ ਨਿਯਮ ਬਯ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਨੂੰ ਜਾਗਿ ਦੇਖਣੀ, ਸ੍ਰੀ ਬੇਵੇ ਬਯਨਨੇ ਪਾਗਣੁ ਆਯ ਮੋਹਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ
ਕੇਵੇਨੇ ਪਚਾਨਿਯਾਵ ॥੩॥

ਪਿਰਹੁ ਵਿਛੁੰਨੀਆ ਭੀ ਮਿਲਹ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਲਾਗਹ ਸਾਚੇ ਪਾਏ ॥

ਬਯ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਠਾਨੁ ਕੇਵੇਨੇ ਬੇਵੇ ਜੀਵ-ਬੁਧ ਨਿਯਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਬਯੰਤ ਮਿਲਨ ਕਰਿਯਾਵ, ਸਿੰਘ ਬੇ
ਬਯਗੁਣਨੇ ਚਰਨੇਨੇ ਲਾਗਿਯਾਵ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ ਹੈ ਅਵਗੁਣ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥

ਬਯਗੁਣ ਬਰਵਾ ਕੇਵੇਨੇ ਅੰਤਿਮ, ਚਾਹਾਯਾ ਗੁਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਮਨੁਸ਼ਾਨੇ ਅਵਗੁਣੀ ਦੂਰ ਬੇਵੇਨੇ।

ਅਉਗੁਣ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਗਵਾਏ ਸਚੇ ਹੀ ਸਚਿ ਰਾਤੀ ॥

ਨਿਯਮ ਅਵਗੁਣੀਨੂੰ ਗੁਣਨੇ ਗੁਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਜਲਾਯ ਜੀਵ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਨੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਕਰਿਯਾਵ ਆਯ ਕੇਵੇਨੇ
ਬਯਨੇ ਰਹਿਯਾਵ।

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹਉਮੈ ਗਈ ਭਰਾਤੀ ॥

ਬਯ ਗੁਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਬਰਵਾ ਬੁਧ ਪ੍ਰਾਪਤ ਬੇਵੇਨੇ ਆਯ ਅਨੁਕਾਰ ਓ ਭਾਉ ਦੂਰ ਬੇਵੇਨੇ।

ਪਿਰੁ ਨਿਰਮਾਇਲੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ ॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਪਠਿ-ਪਾਵਨ ਬਯ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਰਵਾ ਬੁਧ ਦੇਖਣੀ ਆਯ ਬੇ ਗੁਣ/ਬਾਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ
ਸ੍ਰੀ ਮਿਲਿਯਾਏ।

ਪਿਰਹੁ ਵਿਛੁੰਨੀਆ ਭੀ ਮਿਲਹ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਲਾਗਹ ਸਾਚੇ ਪਾਏ ॥੪॥੧॥

ਬਛਾ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋਗ ਠਾਰੂ ਬਿਛੋੜ ਬੋਲਾਏ ਪਾਵ-ਸੁਖੀ ਮਿਲਨ ਨਿਯ ਬਛਾ ਬਾਨੀਯੋ ਬਹਿਓ
ਬੋਲਾਏ, ਮਧਿ ਬੇ ਬਦਗੁਨਯੋ ਚਰਨਰੇ ਲਾਗੀਯਾ ॥੪॥੧॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਰਾਗ ਭਾਉਹੰਸ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਸੁਣਿਅਹੁ ਕੰਤ ਮਹੇਲੀਹੇ ਪਿਰੁ ਸੇਵਿਹੁ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਹੇ ਬਛਾ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋਗ ਬੁਝ! ਖਾਨਪ੍ਰਦ ਕਰੁਣ, ਗੁਨਗਾਥੀਰ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ ਨਿਯ ਪੁਨਯ ਪੁਨਯ
ਬੇਬਾ ਕਰ।

ਅਵਗਣਵੰਤੀ ਪਿਰੁ ਨ ਜਾਣਈ ਮੁਠੀ ਰੋਵੈ ਕੰਤ ਵਿਸਾਰਿ ॥

ਅਵਗੁਣਰੇ ਭਰਿ ਬੋਲਾਏ ਬੁਝ ਨਿਯ ਪੁਨਯਯੋਗ ਯਾਗੇ ਨਾਹਿ ਆਯੋ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਰੇ ਠਕਿ ਬੋਲਾਏ
ਬਛਾ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋਗ ਬਿਸ੍ਵਰੂਪ ਕਰਿ ਰੋਗਨ ਕਰਿਯਾ ॥

ਰੋਵੈ ਕੰਤ ਸੰਮਲਿ ਸਦਾ ਗੁਣ ਸਾਰਿ ਨਾ ਪਿਰੁ ਮਰੈ ਨ ਜਾਏ ॥

ਮੋਹ ਯਾਵ-ਸੁਖੀ ਨਿਯ ਪੁਨਯ ਗੁਣਕੁ ਬੁਝਾਏ ਕਰਿ ਬੋਗਾਧਾਰੇ ਅਗੁਨ ਬੁਝਾਏ ਯਾ, ਚਾਹਾਰ ਬਾਨੀ ਨਾ
ਮਰਿਯਾ ਆਯੋ ਨਾ ਕੇਯੋ ਆਯੋ ਯਾਯਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ਸਾਚੈ ਪ੍ਰੇਮਿ ਸਮਾਏ ॥

ਮੋਹ ਯਾਵ-ਸੁਖੀ ਗੁਨਯੋਗ ਮਾਧਿਯੋਗ ਪੁਨਯਯੋਗ ਯਾਗੇ ਦੇਯੋ ਯਾਵ ਗੁਨਗਾਥੀ ਮਧ ਯਾਗੇ ਦੇਯੋ, ਬੇ ਬਛਾ
ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋਗ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਰਹਿਯਾ ॥

ਜਿਨਿ ਅਪਣਾ ਪਿਰੁ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ ਕੂੜਿ ਮੁਠੀ ਕੂੜਿਆਰੇ ॥

ਮਿਥ ਨਿਯ ਪੁਨਯ ਕਰਿ ਬਿਧਾਯੋਗ ਬੁਝ ਨਾਹਿ, ਬੇਬਾ ਮਿਥ ਯਾਵ-ਸੁਖੀ ਮਿਥ ਯਾ ਠਕਿ ਨਿਥ।

ਸੁਣਿਅਹੁ ਕੰਤ ਮਹੇਲੀਹੇ ਪਿਰੁ ਸੇਵਿਹੁ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੇ ॥੧॥

ਹੇ ਬਛਾ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋਗ ਬੁਝ! ਖਾਨਪ੍ਰਦ ਕਰੁਣ, ਗੁਨਗਾਥੀਰ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ ਨਿਯ ਪੁਨਯ ਪੁਨਯ
ਬੇਬਾ ਕਰ ॥੧॥

ਸਭੁ ਜਗੁ ਆਪਿ ਉਪਾਇਓਨੁ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਬਾਰਾ ਬਾਬਾਰ ਯੋਗ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਧ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਕਰਿਯੋ ਆਯੋ ਯੋ ਬਾਬਾਰ ਯੋਗ ਮਰਗ ਚਕਰੇ ਪਠਿ
ਰਹਿਯੋ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਖੁਆਇਅਨੁ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਵਾਰੇ ਵਾਰਾ ॥

ਮਾਯਾਰ ਮੋਹ ਯਾਵ-ਸੁਖੀ ਨਯ ਕਰਿ ਦੇਯੋ ਆਯੋ ਬਾਰਯਾਰ ਮਰਿ ਯੋਗ ਨੇਯਯਾ ॥

ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਵਾਰੇ ਵਾਰਾ ਵਧਹਿ ਬਿਕਾਰਾ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ ਮੂਠੀ ॥

ਬੇਸ ਕਾਰਨਾਮਾ ਮਰਿ ਜਨਮੁ ਨੇਪਰੈ ਪਾਇ, ਭਾਵਨਾ ਪਾਪਿ ਕੀਕਾਰਿ ਬਢਿਆਈ ਏਕੰ ਆਨਿ ਬਿਨਾ ਓਕੀ ਹੋਇਆਈ।

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਪਿਰੁ ਨ ਪਾਇਓ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਓ ਰੇਵੈ ਅਵਗੁਣਿਆਰੀ ਝੂਠੀ ॥

ਗੁਰੁਬਾਣੀ ਬਿਨਾ ਭਾਵਨਾ ਪ੍ਰਿਯਤਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਝੂਠੀ ਨਾਹੀ ਆਉ ਨਿਜ ਅਨੂਪ ਜੀਵਨ ਬਧਾਇ ਹੋਇਆਈ,
ਗੁਰਬਿਬਾਨ ਮਿਥਾਯਾ ਜੀਵ-ਸੁਖੀ ਏਕੰ ਪਰਿ ਕੀਕਾਰਿ ਕਰੀਆਈ।

ਪਿਰੁ ਜਗਜੀਵਨੁ ਕਿਸ ਨੇ ਰੋਈਐ ਰੇਵੈ ਕੰਤੁ ਵਿਸਾਰੇ ॥

ਪ੍ਰਿਯਤਮ ਪ੍ਰਭੂ ਜਗਤਰ ਜੀਵਨ ਅਰਥ, ਭਾਵਨੇਕ ਕਾਵਾ ਪਾਛੈ ਕੀਕਾਰਿ ਕਰੀਕਾਰ, ਜੀਵ-ਸੁਖੀ ਨਿਜ ਪਤਿ-
ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਰੋਵਨਾ ਏਕੰ ਕਰੀਆਈ।

ਸਭੁ ਜਗੁ ਆਪਿ ਉਪਾਇਓਨੁ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਸੰਸਾਰੇ ॥੨॥

ਬਾਰਾ ਜਗਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਏਕੰ ਭਵੰਤੁ ਕਰੀਐ ਆਉ ਏਕੰ ਬਾਬਾਰ ਜਨਮੁ ਹੋਇਆਈ ॥੨॥

ਸੇ ਪਿਰੁ ਸਚਾ ਸਦ ਹੀ ਸਾਚਾ ਹੈ ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ ਨ ਜਾਏ ॥

ਬੇਸ ਪਤਿ-ਪ੍ਰਭੂ ਬਰਦਾਸਤ ਅਰਥ, ਬੇਸ ਅਨੰਤ ਅਰਥ।

ਭੂਲੀ ਫਿਰੈ ਧਨ ਇਆਣੀਆ ਰੰਡ ਬੈਠੀ ਦੂਜੈ ਭਾਏ ॥

ਭੁਲੀਯਾ ਜੀਵ-ਸੁਖੀ ਪਤਿਭਾਵ ਰਹੀਆਈ ਆਉ ਧੋਖਾਭਾਵ ਭਾਰਾ ਬਿਖਾਰਾ ਹੋਇਆਈ।

ਰੰਡ ਬੈਠੀ ਦੂਜੈ ਭਾਏ ਮਾਇਆ ਮੇਹਿ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ਆਵ ਘਟੈ ਤਨੁ ਛੀਜੈ ॥

ਆਉ ਧੋਖਾਭਾਵ ਭਾਰਾ ਬਿਖਾਰਾ ਹੋਇਆਈ; ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਕਾਰਣਨੁ ਬੇਸ ਦੂਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੀਆਈ,
ਭਾਵਨਾ ਅਨੂਪ ਕਰੀਆਈ ਏਕੰ ਭਾਰੀ ਮਖ ਜਾਣਿ ਹੋਇਆਈ।

ਜੇ ਕਿਛੁ ਆਇਆ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਸੀ ਦੁਖੁ ਲਾਗਾ ਭਾਇ ਦੂਜੈ ॥

ਮਾਇਆ ਕਿਛਿ ਮਖ ਭਵੰਤੁ ਹੋਇਆਈ, ਬਹੁ ਕਿਛਿ ਜਾਣਿ ਹੋਇਆਈ, ਬਾਬਾਰਿਕ ਆਕਰਸ਼ਣ ਕਾਰਣਨੁ ਮਨੁਬਧ
ਦੂਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੀਆਈ।

ਜਮਕਾਲੁ ਨ ਸੁਝੈ ਮਾਇਆ ਜਗੁ ਲੁਝੈ ਲਬਿ ਲੇਭਿ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥

ਦੁਨੀਆ ਮਾਇਆ ਲਾਲਸਾ ਬੇਸ ਰਹੀਆਈ, ਭਾਵਨਾ ਏਕੰ ਲਾਲਸਾ ਮਖਰੇ ਮਨੁਬਧ ਖਾਨ ਆਬੇ ਨਾਹੀ
ਆਉ ਨਿਜ ਚਿਤ੍ਰ ਕੇਵਲ ਓ ਲਾਲਸਾ ਬੇਸ ਲਗਾਈ ਆਈ।

ਸੇ ਪਿਰੁ ਸਾਚਾ ਸਦ ਹੀ ਸਾਚਾ ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ ਨ ਜਾਏ ॥੩॥

ਬੇਸ ਪਤਿ-ਪ੍ਰਭੂ ਬਰਦਾਸਤ ਅਰਥ, ਬੇਸ ਅਨੰਤ ਅਰਥ ॥੩॥

ਇਕਿ ਰੇਵਹਿ ਪਿਰਹਿ ਵਿਛੁੰਨੀਆ ਅੰਧੀ ਨਾ ਜਾਣੈ ਪਿਰੁ ਨਾਲੇ ॥

ਨਿਜ ਪਤਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਓਰੁ ਬਿਛੋੜ ਹੋਇਆਈ ਕਿਛਿ ਜੀਵ-ਸੁਖੀ ਰੋਵਨਾ ਕਰੀਆਈ, ਅਯਾਨਤਾ ਬੇਸ
ਹੋਇਆਈ ਬੇਸ ਜਾਣਿ ਨਾਹੀ ਮੇ ਭਾਵਨਾ ਪਤਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਭਾਵਨਾ ਬਾਧੁਰੇ ਨਿਬਾਧ ਕਰੀਆਈ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਾਚਾ ਪਿਰੁ ਮਿਲੈ ਅੰਤਰਿ ਸਦਾ ਸਮਾਲੇ ॥

ਗੁਰੂਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਬਛਾ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਿਲਿਯਾਹਿ ਆਯੁ ਜੀਵ-ਸੁਖੀ ਨਿਯੁ ਸੁਖਮੁਰੇ ਬਥੰਦਾ ਚਾਹਾਯੁ ਸੁਰਗ
ਕਰਿਯਾਵ।

ਪਿਰੁ ਅੰਤਰਿ ਸਮਾਲੇ ਸਦਾ ਹੈ ਨਾਲੇ ਮਨਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਦੂਰੇ ॥

ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੁ ਬਥੰਦਾ ਨਿਯੁ ਬਾਧੁ ਭਾਵਿ ਬੇ ਨਿਯੁ ਸੁਖਮੁਰੇ ਚਾਹਾਯੁ ਸੁਰਗ ਕਰਿਯਾਵ, ਕਿੰਨੁ ਮਨਮੁਖੀ
ਜੀਵ ਸੁਖੀ ਚਾਹਾਯੁ ਦੂਰ ਭਾਵਿਯਾਵ।

ਇਹੁ ਤਨੁ ਰੁਲੈ ਰੁਲਾਇਆ ਕਾਮਿ ਨ ਆਇਆ ਜਿਨਿ ਖਸਮੁ ਨ ਜਾਤਾ ਹਦੂਰੇ ॥

ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੁ ਬਥੰਦਾ ਨਿਯੁ ਪਾਸਰੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਿਨਾਹਿ, ਚਾਹਾਰ ਏਹਿ ਗਰੀਬ ਮਾਠਿਰੇ ਮਿਥਿ ਨਥੁ
ਬੋਲਿਯਾਵ ਆਯੁ ਕੀਰਤਿ ਕਾਮਰੇ ਆਬੇ ਨਾਹਿ।

ਨਾਨਕ ਸਾ ਧਨ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਈ ਪਿਰੁ ਅੰਤਰਿ ਸਦਾ ਸਮਾਲੇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਘਯੋਂ ਜੀਵ-ਸੁਖੀ ਨਿਯ ਅਭਿਮਾਨਰੇ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕੋ ਸ਼ਰਵਣਾ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਆਵ, ਏਹ ਗੁਰੂ
ਭਾਰਾ ਮਿਲਿਯੁਕਾ ਨਿਯ ਪਠਿ-ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ਰਣ ਮਿਲਨ ਕਰਿਆਵ।

ਇਕਿ ਰੇਵਹਿ ਪਿਰਹਿ ਵਿਛੁੰਨੀਆ ਅੰਧੀ ਨ ਜਾਣੈ ਪਿਰੁ ਹੈ ਨਾਲੇ ॥੪॥੨॥

ਨਿਯ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕੋ ਠਾਰੂ ਬਿਛੋੜ ਹੋਇ ਕਿਛਿ ਜੀਵ-ਸੁਖੀ ਰੋਅਦਨ ਕਰਿਆਉ, ਕਿਛੁ ਅਯਾਨਭਾਰੇ
ਅਯ ਹੋਇ ਏਹ ਐਯਾ ਜਾਣਿ ਪਾਰੇ ਨਾਹਿ ਮੇ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਭਾਵਾਰ ਬਾਧੁਰੇ ਅਛਉ ॥੪॥੨॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਃ ੩ ॥

ਭਾਉਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਰੇਵਹਿ ਪਿਰਹਿ ਵਿਛੁੰਨੀਆ ਮੈ ਪਿਰੁ ਸਚੜਾ ਹੈ ਸਦਾ ਨਾਲੇ ॥

ਮੇਰਾ ਬਛਾ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਸ਼ਰਵਣਾ ਮੇਰਾ ਬਾਧੁਰੇ ਰਹਿਆਉ, ਕਿਛੁ ਭਾਵਾਯੋ ਠਾਰੂ ਬਿਛੋੜ ਹੋਇ
ਕੇਠੇ ਜੀਵ-ਸੁਖੀ ਬਿਲਾਪ ਕਰਿਆਉ।

ਜਿਨੀ ਚਲਣੁ ਸਹੀ ਜਾਣਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲੇ ॥

ਸਿੰਘ ਬਝਯਕੂ ਕੂਟਿ ਨੇਯਕੀ, ਏਹ ਬਧਗੁਰੂਕੋ ਬੇਵਾ ਕਰਿਆਵ ਐਵੰ ਪਰਮਾਤਮਾਕੋ ਨਾਮਕੂ ਸ਼ਰਣ
ਕਰਿਆਵ।

ਸਦਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੈ ਨਾਲੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਬਧਗੁਰੂਕੋ ਬਾਧੁ ਭਾਵਿ ਏਹ ਬਰਵਣਾ ਨਾਮ-ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਆਵ ਐਵੰ ਬਧਗੁਰੂਕੋ ਬੇਵਾ ਕਰਿ ਏਹ ਸੁਖ
ਪਾਇਆਵ।

ਸਬਦੇ ਕਾਲੁ ਮਾਰਿ ਸਚੁ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਨ ਹੋਇਆ ॥

ਗੁਰੂਬਾਣੀ ਮਾਖਮਰੂ ਏਹ ਕਾਲਰ ਭਯਕੂ ਪਰਾਸਤ ਕਰਿਆਵ ਐਵੰ ਬਝਯਕੂ ਨਿਯ ਫੁਟਕਰੇ ਲਗਾਇ
ਰਯੁਆਵ, ਪੂਰੀ ਏਹ ਦੂਨਿਆਰ ਯਯ ਮਰਣ ਚਕਰੇ ਆਏ ਨਾਹਿ।

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੀ ਨਾਈ ਵੇਖੈ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਝਯਕੂਰੁਪ ਅਚਰਿ ਆਯ ਭਾਵਾਯੋ ਕੀਰਤੀ ਮਖ ਬਝਯ ਅਰੇ, ਏਹ ਨਾਮ ਸ਼ਰਣ ਕਰੁਯੁਕਾ ਜੀਵ-
ਸੁਖੀ ਨਿਯ ਕੂਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿਰੇ ਦੇਖੁਆਉ।

ਰੇਵਹਿ ਪਿਰਹੁ ਵਿਛੁੰਨੀਆ ਮੈ ਪਿਰੁ ਸਚੜਾ ਹੈ ਸਦਾ ਨਾਲੇ ॥੧॥

ਮੇਰਾ ਬਛਾ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਸ਼ਰਵਣਾ ਮੇਰਾ ਬਾਧੁਰੇ ਅਛਉ, ਕਿਛੁ ਭਾਵਾਯੋ ਠਾਰੂ ਬਿਛੋੜ ਹੋਇ ਜੀਵ-
ਸੁਖੀ ਰੋਅਦਨ ਕਰਿਆਵ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਭ ਦੂ ਉਚਾ ਹੈ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਾਂ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰੇ ॥

ਮੇਰਾ ਮਾਲਿਕ-ਪ੍ਰਭੂ ਬਹੁੌਰੂ ਭਯੋ ਅਚਛੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਯੋ ਪ੍ਰਿਯਭਯੋ ਬਹਿਓ ਕੇਧਰੇ ਮੇਲਨ ਕਰਿਓ?

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੇਲੀ ਤਾਂ ਸਹਜਿ ਮਿਲੀ ਪਿਰੁ ਰਾਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰੇ ॥

ਯੇਵੇ ਬਹੁੌਰੂ ਮੇਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਬਹਿਓ ਮੇਲਨ ਕਰਾਯੋ, ਮੂੰ ਚਾਹਾਯੋ ਬਹਿਓ ਮੇਲਨ ਕਰਿਓ, ਮੂੰ ਨਿਯੋ ਪ੍ਰਿਯਭਯੋ ਨਿਯੋ ਮੇਲੇ ਸੁਪਿਓ ਕਰਿਓ।

ਸਦਾ ਉਰ ਧਾਰੇ ਨੇਹੁ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਿਰੁ ਦਿਸੈ ॥

ਯਾਹਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਿਯ ਪ੍ਰਭੂ ਬਹਿਓ ਹੋਯਾਯੋ, ਬੇ ਚਾਹਾਯੋ, ਮੇਲੇ ਸੁਪਨ ਕਰਿਯਾਯੋ ਆਯੋ ਬਹੁੌਰੂ ਧਾਰਾ ਹੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦਰਸਨ ਹੋਯਾਯੋ।

ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਕਾ ਕਚਾ ਚੋਲਾ ਤਿਤੁ ਪੈਧੈ ਪਗੁ ਖਿਸੈ ॥

ਮਾਯਾਰ ਮੋਹਰੇ ਰਯੋਨ ਹੋਯਾਯੋ ਯੋਧਾ ਯੋਧਾ ਮੇਧਾ ਅਯੋ, ਯਾਹਾ ਪੈਧੈ ਧਾਰਾ ਧਾਰਾ ਪਾਧ ਬਧਾ ਆਧ ਯਾਯਾਯੋ।

ਪਿਰ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਸੇ ਸਚਾ ਚੋਲਾ ਤਿਤੁ ਪੈਧੈ ਤਿਖਾ ਨਿਵਾਰੇ ॥

ਕਿਯੋ ਪ੍ਰਿਯਭਯੋ-ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਰਯੋਨ ਹੋਯਾਯੋ ਯੋਧਾ ਅਯੋ, ਯਾਹਾ ਪੈਧੈ ਮੇਲੇ ਮੇਲੇ ਯੋਧਾ ਮੇਲੇ।

ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਭ ਦੂ ਉਚਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਮਿਲਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰੇ ॥੨॥

ਮੇਰਾ ਮਾਲਿਕ-ਪ੍ਰਭੂ ਬਹੁੌਰੂ ਭਯੋ ਅਚਛੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਯੋ ਪ੍ਰਿਯਭਯੋ ਬਹਿਓ ਕੇਧਰੇ ਮੇਲਨ ਕਰਿਓ?॥੨॥

ਮੈ ਪ੍ਰਭੂ ਸਚੁ ਪਛਾਣਿਆ ਹੋਰ ਭੂਲੀ ਅਵਗਣਿਆਰੇ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯੋ ਬਧਾ ਪ੍ਰਭੂ ਯਾਹੋ ਦੇਯੋ, ਕਿਯੋ ਗੁਣਵਿਯੋ ਯਾਹੋ-ਯੁਧਾ ਚਾਹਾਯੋ ਵਿਧਿਯੋ ਕਰਿ ਯੁਧਾਯੋ ਮੇਲੇ।

ਮੈ ਸਦਾ ਰਾਵੇ ਪਿਰੁ ਆਪਣਾ ਸਚੜੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੇ ॥

ਮੂੰ ਬਰਵਾ ਨਿਯੋ ਪ੍ਰਿਯਭਯੋ ਯੁਧਾ ਕਰਿ ਆਧ ਪ੍ਰਾਧ ਕਰਿਯਾਯੋ ਯੋਧਾ ਬਧਾ ਯੁਧਾ ਕਰਿਯਾਯੋ।

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੇ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਨਾਰੇ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਪਾਇਆ ॥

ਯੇਯੋ ਯਾਹੋ-ਯੁਧਾ ਬਧਾ ਯੁਧਾ ਕਰਿਯਾਯੋ, ਬੇ ਨਿਯੋ ਪ੍ਰਿਯਭਯੋ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮੇਲੇ ਰਹਿਯਾਯੋ ਆਯੋ ਬਹੁੌਰੂ ਬਹਿਓ ਮੇਲੇ ਨਿਯੋ ਪ੍ਰਿਯਭਯੋ ਪਾਯਾਯੋ।

ਅੰਤਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਸਹਜੇ ਮਾਤੀ ਗਇਆ ਦੁਸਮਨੁ ਦੂਖੁ ਸਬਾਇਆ ॥

ਚਾਹਾਰ ਯੁਧਾ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਰਯੋਨ ਹੋਯਾਯੋ, ਬੇ ਬਾਯਾਯੋ ਅਧਿਯੋ ਮੇਲੇ ਰਹਿਯਾਯੋ ਆਯੋ ਚਾਹਾਰ ਯੁਧਾ ਬਹੁ ਧੁਰ ਹੋਯਾਯੋ।

ਅਪਨੇ ਗੁਰ ਕੰਉ ਤਨੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ ਤਾਂ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰੇ ॥

ਮੇਰੇ ਨਿਯਮ ਗੁਰੂਜੀ ਤਨ-ਮਨ ਅਰਪਣ ਕਰੂ, ਚਾਹਾਵੇਲੇ ਆਮਰ ਮਨ ਪੁਸ਼ਟ ਰਹਿਯਾਵੇ ਆਉ ਚੁਝਾ ਓ ਦੂਸਰਾ
ਨਾਗ ਹੋਇਆਵੇ।

ਮੈ ਪਿਰੁ ਸਚੁ ਪਛਾਣਿਆ ਹੋਰ ਭੂਲੀ ਅਵਗਣਿਆਰੇ ॥੩॥

ਮੈਂ ਨਿਯਮ ਬਧਾ ਪੁਰੂਸ਼ ਜਾਗੇ ਦੇਖਕਿ, ਕਿਉ ਗੁਣਵਿਸ਼ਾਸ ਜੀਵ-ਸੁਖ ਅਨਧ ਅਵਗੁਣਰੇ ਭਰੇ ਹੋਇ
ਕੁਮਾਰਗਾਮੀ ਹੋਇਆਕਿ ॥੩॥

ਸਚੜੈ ਆਪਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੇ ॥

ਬਛਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਜਗਤ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਛੁ, ਪਰਛੁ ਗੁਰੂਕ ਬਿਨਾ ਜਗਤਰੇ ਘੋਰ ਅਭਿਆਸ ਆਵੇ।

ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ਆਪਿ ਮਿਲੈ ਆਪੇ ਦੇਇ ਪਿਆਰੇ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਹੂੰ ਜੀਵਕੁ ਗੁਰੂਕ ਬਹਿਤ ਮਿਲਾਇ ਆਇ, ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਹੂੰ ਮਿਲਿਯਾਇ ਆਉ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਹੂੰ ਚਾਹਾਕੁ ਨਿਯਮ
ਪ੍ਰੇਮ ਧਾਰ ਕਰਿਯਾਇ।

ਆਪੇ ਦੇਇ ਪਿਆਰੇ ਸਹਜਿ ਵਾਪਾਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰੇ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਹੂੰ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰੇਮ ਧਾਰ ਕਰਿਯਾਇ ਆਉ ਜੀਵ ਬਹਿਤਰੇ ਨਾਮ ਜਾਨਕਰ ਬਧਾਇ ਕਰਿਯਾਵੇ ਆਵੇ
ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਨੇ ਨਿਯਮ ਅਨੁਘੋਸ਼ਣ ਬਧਾਇ ਕਰਿਯਾਵੇ।

ਧਨੁ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸਚਿਆਰੇ ॥

ਬਹਿ ਦੁਨੀਆਰੇ ਚਾਹਾਰੇ ਜਨਮ ਜੇਵਾ ਬਧਾਇ ਅਰੇ, ਮੇਰੇ ਨਿਯਮ ਅਨੁਘੋਸ਼ਣ ਕਰਿਯਾਵੇ ਆਉ ਬਛਾ
ਦਰਿਆਰੇ ਚਾਹਾਕੁ ਬਧਾਇਆਵੇ।

ਗਿਆਨਿ ਰਤਨਿ ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ ਹੋਆ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਪਿਆਰੇ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਚਾਹਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਜਾਨ-ਰਹਿਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਇਆ ਯਾਕਿ ਆਵੇ ਪੁਰੂਸ਼ ਨਾਮ ਬਹਿਤ ਚਾਹਾਰੇ
ਪ੍ਰੇਮ ਅਕਿ।

ਸਚੜੈ ਆਪਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੇ ॥੪॥੩॥

ਬਛਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਹੂੰ ਜਗਤ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਛੁ, ਪਰਛੁ ਗੁਰੂਕ ਬਿਨਾ ਜਗਤਰੇ ਘੋਰ ਅਭਿਆਸ
ਆਵੇ॥੪॥੩॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਭਾਉਹੰਸ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਇਹੁ ਸਰੀਰੁ ਜਜਰੀ ਹੈ ਇਸ ਨੇ ਜਰੁ ਪਹੁਚੈ ਆਏ ॥

ਬਹਿ ਗਰੀਰ ਬਧ ਗੀਰੁ ਅਰੇ ਚਾਹਾ ਆਉ ਆਉ ਜੀਰੁ ਹੋਇਆਵੇ।

ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਹੋਰੁ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਆਵੈ ਜਾਏ ॥

ਮਾਝਾਕੂ ਗੁਰੂ ਰਖਾ ਕਰਿਐ, ਚਾਹਾਰ ਭਯਾਰ ਹੋਇ ਮਾਝਾ, ਪਰਛੁ ਅਨਾਮਾਨੇ ਭਯਾਨੇ
ਮਰਿਐ।

ਹੋਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ ਅੰਤਿ ਗਏ ਪਛੁਤਾਵਹਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸੁਖੁ ਨ ਹੋਈ ॥

ਅਨਾਮਾਨੇ ਭਯਾਨੇ ਮਰਿਐ, ਅੰਤਿ ਸ਼ਰੇਣੇ ਪਛੁਤਾਵਹਿ ਕਰਿਐ ਅੰਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮਰ
ਵਾਨਾ ਚਾਹਾਕੂ ਬੁਝਾ ਭਯਾਨੇ ਬੁਝਾਵਾ।

ਐਥੈ ਕਮਾਵੈ ਸੇ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ਮਨਮੁਖਿ ਹੈ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥

ਭਯਾਨਾਕਰੇ ਵਧਾਏ ਮੇਯੋ ਕਰਿਐ, ਬੇਧਿ ਧਰਮ ਗੁਰੂ ਹੋਇਐ ਅੰਤਿ ਬੇਧਾਚਾਰੀ ਮਨੁਸ਼
ਨਿਯਮ ਭਯਾਨੇ ਹੋਇਐ।

ਜਮ ਪੁਰਿ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੁ ਮਹਾ ਗੁਬਾਰੁ ਨਾ ਤਿਥੈ ਭੈਣ ਨ ਭਾਈ ॥

ਮਨਮਾਨਾਕਰੇ ਭਯਾਨਾਕਰੇ ਧਰਮ ਅੰਤਿ ਧਰਮ ਭਯਾਨੇ ਭਯਾਨੇ ਭਯਾਨੇ ਨਹੀ।

ਇਹੁ ਸਰੀਰੁ ਜਜਰੀ ਹੈ ਇਸ ਨੇ ਜਰੁ ਪਹੁਚੈ ਆਈ ॥੧॥

ਐਥੇ ਚਾਰੇ ਵਧੇ ਚਾਰੇ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ॥੧॥

ਕਾਇਆ ਕੰਚਨੁ ਤਾਂ ਥੀਐ ਜਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਲਏ ਮਿਲਾਏ ॥

ਮਰਿ ਬਦਗੁਰੂ ਨਿਯਮ ਬਾਝੇ ਮਿਲਾਏ ਧਰਮ, ਚਾਹਾਭਯਾਨੇ ਬੇ ਕਾਝਾ ਭਯਾਨੇ ਪਾਵਨ ਹੋਇਐ।

ਭ੍ਰਮੁ ਮਾਇਆ ਵਿਚਹੁ ਕਟੀਐ ਸਚੜੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ॥

ਬਧਗੁਰੂ ਚਾਹਾਰ ਨਾਨਕ ਨਾਮਕ ਭੁਭ ਦੂਰ ਕਰਿਯਾਹਿ ਆਯ ਪ੍ਰਥਿ ਸੇ ਬਧਾ ਨਾਮਕੇ ਰਹਿਯਾਹਿ।

ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ਬਧਾ ਨਾਮਕੇ ਰਹਿ ਭਗਵਾਨਕ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯਾਹਿ ਆਯ ਨਿਯ ਹਿਯਭਯ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਹਿਭ ਮਿਥਿ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਹਿ।

ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਵਿਚਹੁ ਹੰਉਮੈ ਜਾਏ ॥

ਸੇ ਧਿਨ ਰਾਤਿ ਬਰਬਾ ਆਨਖਕੇ ਰਹਿਯਾਹਿ ਆਯ ਚਾਹਾਰ ਫੁਧਲੁ ਅਭਾਧ ਦੂਰ ਹੋਯਾਹਿ।

ਜਿਨੀ ਪੁਰਖੀ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ਤਿਨ ਕੈ ਹੰਉ ਲਾਗਉ ਪਾਏ ॥

ਮੇਯੋ ਮਾਪੁਰੁਸ਼ ਬਰਿਕਾ ਨਾਮਕੁ ਨਿਯ ਚਿਯਕੇ ਲਗਾਯਯਹਿ, ਮੁੰ ਚਾਹਾਕਾ ਚਰਥ ਸੁਥਿ ਕਰਿਯਾਹਿ।

ਕਾਇਆ ਕੰਚਨੁ ਤਾਂ ਥੀਐ ਜਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਲਏ ਮਿਲਾਏ ॥੨॥

ਮਧਿ ਬਧਗੁਰੂ ਨਿਯ ਬਾਧਕੇ ਮਿਲਾਯ ਆਯਾਹਿ, ਚਾਹਾਫੇਲੇ ਸੇ ਕਾਯਾ ਭਲਿ ਪਾਵਨ ਹੋਯਾਹਿ॥੨॥

ਸੋ ਸਚਾ ਸਚੁ ਸਲਾਹੀਐ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਇ ਬੁਝਾਏ ॥

ਮਧਿ ਬਧਗੁਰੂ ਆਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਹਿ, ਚਾਹਾਫੇਲੇ ਸੁੰ ਬਯਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਸੁਭਿਗਾਨ ਕਰਾਯਾਯ ਆਹਿ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀਆ ਕਿਆ ਮੁਹੁ ਦੇਸਨਿ ਆਗੈ ਜਾਏ ॥

ਬਯਾ ਗੁਰੁਕਾ ਬਿਨਾ ਮੇਯੋ ਯਾਵ-ਸੁਆ ਭੁਭਕੇ ਆਹਿ, ਸੇ ਪਰਲੋਕਕੇ ਕੋਪਰਿ ਮੁਯੋ ਧੋਯਾਯਕ?

ਕਿਆ ਦੇਨਿ ਮੁਹੁ ਜਾਏ ਅਵਗੁਣਿ ਪਛੁਤਾਏ ਦੁਖੇ ਦੁਖੁ ਕਮਾਏ ॥

ਸੇ ਪਰਲੋਕਕੇ ਕੋਪਰਿ ਮੁਯੋ ਧੋਯਾਯਕ, ਸੇ ਨਿਯ ਅਵਗੁਣ ਕਾਰਥਨੁ ਪਛੁਤਾਧ ਕਰਿਯਾਹਿ ਆਯ ਦੁਃਖ ਸੁੰ ਭੋਗ ਕਰਿਯਾਹਿ।

ਨਾਮਿ ਰਤੀਆ ਸੇ ਰੰਗਿ ਚਲੁਲਾ ਪਿਰ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਏ ॥

ਕਿਯੋ ਮੇਯੋ ਯਾਵ-ਸੁਆ ਨਾਮਕੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾਹਿ, ਸੇ ਗਾਯ ਲਾਲ ਰਯਾ ਹੋਯਾਹਿ ਆਯ ਸੇ ਨਿਯ ਪਥਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਕੋਲਕੇ ਬਿਲਾਨ ਹੋਯਾਹਿ।

ਤਿਸੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਸੁਝਈ ਕਿਸੁ ਆਗੈ ਕਹੀਐ ਜਾਏ ॥

ਮੋਭੇ ਪਰਮਾਨੁ ਮੇਧਰਿ ਮਾਨ ਆਯ ਕੇਯੋ ਧੋਯਾ ਯਾਯ ਨਾਯਾਹਿ, ਪ੍ਰਥਿ ਮੁੰ ਨਿਯ ਦੁਃਖ ਕਾਯਾ ਬਧਗੁਣਕੇ ਕਹਿਥਿ?

ਸੇ ਸਚਾ ਸਚੁ ਸਲਾਹੀਐ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਇ ਬੁਝਾਏ ॥੩॥

ਮੇਧੇ ਬਧਗੁਰੂ ਆਨ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਓ, ਬੇਧੇ ਪਰਮ ਬਧਾਰ ਬੂਝੇ ਗਾਨ ਕਰਾਇਆ॥੩॥

ਜਿਨੀ ਸਚੜਾ ਸਚੁ ਸਲਾਹਿਆ ਹੰਉ ਤਿਨ ਲਾਗਉ ਪਾਏ ॥

ਮੇਧੇ ਬਧਾ ਪਰਮਾਨੁ ਆਨ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰਿਓ, ਮੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਚਰਨ ਬੁਝੇ ਕਰਿਓ॥

ਸੇ ਜਨ ਸਚੇ ਨਿਰਮਲੇ ਤਿਨ ਮਿਲਿਆ ਮਲੁ ਸਭ ਜਾਏ ॥

ਏਹੀ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬਧਾਰਾਦੀ ਓ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਆਏ ਆਯ ਚਾਹਾਯਾ ਬਹਿਓ ਮੇਧੇ ਮਨਰ ਅਭਾਕਾਰ ਰੂਪੀ
ਮਲਕਾ ਪੂਰੇ ਹੋਇਆਏ॥

ਤਿਨ ਮਿਲਿਆ ਮਲੁ ਸਭ ਜਾਏ ਸਚੈ ਸਰਿ ਨਾਏ ਸਚੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥

ਆਯ ਚਾਹਾਯਾ ਬਹਿਓ ਮੇਧੇ ਮਨਰ ਅਭਾਕਾਰ ਰੂਪੀ ਮਲਕਾ ਪੂਰੇ ਹੋਇਆਏ, ਓ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬਧਾਰਾਦੀ
ਬਧਾ ਬਰੋਹਾਰੇ ਬਾਨ ਕਰਿਓ ਏਵੇ ਬਧਾਰਾਦੀ ਬਧਿਆਏ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਏ ॥

ਬਧਗੁਰੂ ਮੋਹਣ ਅਗਮ, ਅਗੋਚਰ ਏਵੇ ਮਾਨੁਸ਼ਖ ਪੁਰੁ-ਨਾਮਰ ਭੇਦ ਬਧਾਯੋਯੋ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਏ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਓ ਮੇਧੇ ਪੁਰਮ ਰਯਾਰੇ ਲਾਨ ਹੋਇ ਮੇਧੇ ਰਾਏ ਬਿਨ ਪੁਰੁਯ ਯੋਯੋ ਕਰਿਓ, ਬੇ ਬਧਾਰੇ
ਰਹਿਓ॥

ਜਿਨੀ ਸਚੜਾ ਸਚੁ ਧਿਆਇਆ ਹੰਉ ਤਿਨ ਕੈ ਲਾਗਉ ਪਾਏ ॥੪॥੪॥

ਮੇਧੇ ਪਰਮ-ਬਧ ਯੋਯੋਯ ਧਾਨ ਕਰਿਓ, ਮੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਚਰਨ ਬੁਝੇ ਕਰਿਓ॥੪॥੪॥

ਵਡਹੰਸ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਲਲਾ ਬਹਲੀਮਾ ਕੀ ਧੁਨਿ ਗਾਵਣੀ

ਗਗ ਭਾਭਵਾਭ ਭਾਰ ਮਹਲਾ 4 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਯੋ ਏਕ ਅਭਯੋ, ਯਾਹਾਯਾ ਬਧਗੁਰੂਯੋ ਕੁਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਾਇਯਾ ਪਾਰੇ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਯਾਯ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਵਡ ਹੰਸ ਹੈ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥

ਮੇਧੋਯੋ ਲੋਕਾਯ ਗਯਾਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਓ, ਬੇ ਪਰਮ ਭਾਵ(ਪਰਮਾਥੀ) ਅਭੇ ਆਯ ਬੇ ਬਧਾਰਾਦੀਯੋ ਨਿਯ
ਭੁਧਯੋਯੋ ਬੁਧਾਯ ਕਰਿਓ॥

ਸਚੁ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਸਦ ਸਚਿ ਰਹਿ ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰਿ ॥

ਬੇਬਾਬ ਬਝਿਤ ਕਰਿਆ, ਬਝਰੇ ਲਾਜ ਰਹਿਆ ਆਉ ਬਝਨਾਸ ਬਝਿਤ ਹੂੰ ਧ੍ਰੇਮ ਕਰਿਆ।

ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ ਮੈਲੁ ਨ ਲਗਈ ਨਦਰਿ ਕੀਤੀ ਕਰਤਾਰਿ ॥

ਕਰਮ ਚਾਹਾਯਾ ਭਧਰੇ ਦਮਾ-ਦੁਬੈ ਕਰਿਛੁ ਮੇ ਬੇਬਾਬ ਪਾਵਨ ਰਹਿਆ ਆਉ ਚਾਹਾ ਠਾਹੇ
ਕੀਰਤਿ ਮਲਾ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ।

ਨਾਨਕ ਹਉ ਤਿਨ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜੋ ਅਨਦਿਨੁ ਜਪਹਿ ਮੁਰਾਰਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਬੇਬਾਬ ਮਹਾਪੁਰੁਸਾ ਪਾਸਰੇ ਬਧਿਓ, ਮੇਂ ਧੰਨ ਰਾਹਿ ਪੁਰੁਸਾ ਭਧ ਕਰਿਆ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਲਾ 3 ॥

ਮੈ ਜਾਨਿਆ ਵਡ ਹੰਸੁ ਹੈ ਤਾ ਮੈ ਕੀਆ ਸੰਗੁ ॥

ਮੂੰ ਆਹਾ ਜਾਨਿਆ ਮੇ ਬੇਬਾਬ ਪਰਮ ਹੰਸ(ਪਰਮਾਤਮਾ) ਅਠਹਿ, ਚੇਲੁ ਮੂੰ ਚਾਹਾ ਬਾਧਿ ਕਰਿਲਿ।

ਜੇ ਜਾਣਾ ਬਗੁ ਬਪੁੜਾ ਤ ਜਨਮਿ ਨ ਦੇਈ ਅੰਗੁ ॥੨॥

ਮੇਂ ਆਹਾ ਭਾਵਿਆ ਮੇ ਬਿਚਰਾ ਬਗ ਭਲਿ ਠਕ ਅਠਹਿ, ਚਾਹਾਮੇਲੇ ਜਨਮੁ ਹੂੰ ਚਾਹਾ ਬਝਿਤ ਮੇਰੀ
ਨਾਹਿ॥2॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਲਾ 3 ॥

ਹੰਸਾ ਵੇਖਿ ਤਰੰਦਿਆ ਬਗਾਂ ਭਿ ਆਯਾ ਚਾਉ ॥

ਪਰਮ ਹੰਸ(ਪਰਮਾਤਮਾ) ਪਾਰ ਹੇਬਾ ਵੇਖੁ ਬਗ(ਠਕ) ਪਾਸਰੇ ਮਖ ਪਾਰ ਹੇਬਾ ਪਾਯੋ ਚਾਉ
ਲਾਜਾ ਭਧੁ ਹੋਇਆ।

ਭੁਬਿ ਮੁਏ ਬਗ ਬਪੁੜੇ ਸਿਰੁ ਤਲਿ ਉਪਰਿ ਪਾਉ ॥੩॥

ਕਿਛੁ ਬਿਚਰਾ ਬਗ ਭਵਬਾਗਰੇ ਰੂਠਿਯਾ ਪੁਰਾ ਚਾਗ ਕਰਿਛਿ, ਚਾਹਾਰ ਗੋਠ ਭਧਰੇ ਓ ਪੁਰੁ ਚਲੇ
ਅਠਿ॥3॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠਿ ॥

ਤੂ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ ਆਪਿ ਹੈ ਆਪਿ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ ॥

ਹੇ ਪਰਮ ਪਿਤਾ! ਤੂ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਬਰਗਭਿਨਾਸ ਅਰੁ ਆਉ ਤੂ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਬਾਬਾਰ ਬਨਾਯਾ।

ਤੂ ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ ਕੇ ਅਵਰੁ ਨ ਬੀਆ ॥

ਤੂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਰੁ ਆਭ ਚੋਰਾ' ਬਿਨਾ ਆਭ ਕੇਹੀ ਨਾਹਾਉ।

ਤੂ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਹੈ ਤੂ ਕਰਹਿ ਸੁ ਬੀਆ ॥

ਤੂ ਹੂੰ ਕਰਿਕਾ ਐਵਾ ਕਰਾਯਕਾਰੇ ਬਸੰਤ ਅਰੁ ਐਵਾ ਤੂ ਯਾਤਾ ਕਰੂ ਚਾਤਾ ਹੋਯਾਯਾ।

ਤੂ ਅਣਮੰਗਿਆ ਦਾਨੁ ਦੇਵਣਾ ਸਭਨਾਹਾ ਜੀਆ ॥

ਤੂ ਹੂੰ ਬਹੁ ਯਾਵਯਾ ਮਾਗਿਕਾ ਬਿਨਾ ਧਾਨ ਦੇਯਾਯਾ।

ਸਭਿ ਆਖਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜਿਨਿ ਦਾਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੁਖਿ ਦੀਆ ॥੧॥

ਬਸੰਤ ਬੋਯਾ ਬਹੁਗੁਰੂ ਪੰਥ-ਪੰਥ ਅਚਾਉ, ਯੇਵਾ ਹਰਿਨਾਮਕ ਧਾਨ ਆਮਕ ਸੁਖਰੇ ਦੇਯਾਯਾ॥੧॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗ੍ਰੰਥਾਕ ਮੁਦ੍ਰਾ 3 ॥

ਭੈ ਵਿਚਿ ਸਭੁ ਆਕਾਰੁ ਹੈ ਨਿਰਭਉ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸੇਇ ॥

ੴ ਬਾਰਾ ਦੂਜਿਆ ਭਯਰੇ ਧਾਵ, ਕਿਛੁ ਏਕ ਪ੍ਰਯੋਗ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਭ੍ਰੰ ਨਿਰਭਾਵ ਅਰੇ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵਿਐ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਿਥੈ ਭਉ ਕਦੇ ਨ ਹੋਇ ॥

ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਵਾ ਬਾਰਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਮਨਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਹੁ ਆਭ ਭਯ ਮਨ ਭਿਰਰੇ
ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਿਯਾਰੇ ਨਾਹੁ।

ਦੁਸਮਨੁ ਦੁਖੁ ਤਿਸ ਨੇ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ਪੋਹਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥

ਕੀਰਤੀ ਗੁਰੂ ਕੀਰਤੀ ਦੁਖਾ ਚਾਹਾਰ ਨਿਕਰਕੁ ਆਬੇ ਨਾਹੁ ਆਭ ਕੇਹੁ ਚਾਹਾਕੁ ਭਯਾਨਕ ਕਰਿ ਪਾਰਹੁ
ਨਾਹੁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨਿ ਵੀਚਾਰਿਆ ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੁ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਏਵਾ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਯੇ ਮੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਯਾਹਾ ਭਯ ਲਾਗਿਆਵ, ਚਾਹਾ ਹੋਯਾਵ।

ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਹੀ ਪਤਿ ਰਖਸੀ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੇ ਸੇਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਬ੍ਰਹਮ ਭ੍ਰੰ ਮਨੁਸ਼ਾਕ ਪ੍ਰਭਿਯੋ ਰਯੁਯਾਹੁ ਆਭ ਬਹੁ ਕਾਰਜ ਬਾਹੁ
ਕਰਿਯਾਹੁ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਦ੍ਰਾ 3 ॥

ਇਕਿ ਸਜਣ ਚਲੇ ਇਕਿ ਚਲਿ ਗਏ ਰਹਦੇ ਭੀ ਫੁਨਿ ਜਾਹਿ ॥

ਕਿਛੁ ਬਾਹੁ ਦੂਜਿਆ ਯਾਭਯਹੁ, ਕਿਛੁ ਮਿਥੁ ਪ੍ਰਵਰੁ ਹੁੰ ਦੂਜਿਆ ਯਾਭਯਹੁ ਆਭ ਮਿਥ ਰਹਿਆਵ ਬੇ ਮਖ
ਚਾਲਿਯੋ।

ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨ ਸੇਵਿਓ ਸੇ ਆਇ ਗਏ ਪਛਤਾਹਿ ॥

ਮਿਥ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਨਾਹੁ, ਬੇ ਦੂਜਿਆ ਆਇ ਪਛਤਾਯ ਕਰਿ ਚਾਲਿ ਯਾਭਯਹੁ।

ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਰਤੇ ਸੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਮਾਹਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੁ ਲੋਕ ਬਧਾਵੇ ਮਖ ਰਹਿਆਵ, ਬੇ ਕਧਾਇ ਬਿਛੋਧ ਬ੍ਰਹਮਾਹੁ ਆਭ ਬਧਗੁਰੂਕਾ
ਬੇਬਾ ਕਰਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਯਰੇ ਬਿਯੋਗ ਹੋਯਾਵ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਭਓ ॥

ਤਿਸੁ ਮਿਲੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਸਜਣੈ ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣਕਾਰੀ ॥

ਯਾਹਾਰ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਗੁਣਕਾਰੀ ਭਗਵਾਨਯ ਨਿਵਾਸ ਥਾਵ, ਆਮਕੂ ਏਧਰਿ ਮਹਾਪੁਰੁਸ਼ ਬਧਗੁਰੂਯ ਬਹਿਓ
ਭੇਠ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ।

ਤਿਸੁ ਮਿਲੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਮੈ ਜਿਨਿ ਹੰਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰੀ ॥

ਹਿੰਯ ਮਨਰੂ ਅਹੰਕਾਰ ਨਾਭ ਕਰਿ ਦੇਯਯਯ, ਏਧਰਿ ਹਿੰਯਓਤ ਬਧਗੁਰੂਯ ਬਹਿਓ ਆਮੇ ਬਾਯਯਯ ਕਰਿਵਾ
ਭਰਿਓ।

ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਦੇ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਸਵਾਰੀ ॥

ਹਿੰਯ ਬਹਿਯਯ ਭਧਧੇਯਯ ਦੇਯਯ ਬਾਰਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮਚਰਿ ਕਯਯਯਯ ਕਰਿਯਯਯ, ਬੇਯਯ ਹ੍ਰਿਯੁ ਬਧਗੁਰੂ ਧਨਯ ਧਨਯ
ਅਯਯਯ।

ਨਿਤ ਜਪਿਅਹੁ ਸੰਤਹੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਭਉਜਲ ਬਿਖੁ ਤਾਰੀ ॥

ਹੇ ਬਯਯਯਯ! ਬਧਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਯਧ ਕਰ, ਯਾਹਾ ਚੁਮਕੂ ਬਿਯਯਯ ਭਵਬਾਯਯਰੂ ਧਾਰ ਕਰਾਯਯ ਦੇਧ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਉਪਦੇਸਿਆ ਗੁਰ ਵਿਟੜਿਅਹੁ ਹੰਉ ਸਦ ਵਾਰੀ ॥੨॥

ਹ੍ਰਿਯੁ ਗੁਰੁ ਮੋਯਯਯ ਬਹਿਯਯ ਭਧਧੇਯਯ ਦੇਯਯਯਯ, ਏਧੁਧਾਯਯ ਮੁੰ ਬੇਯਯ ਗੁਰਧੇਧਯਯ ਧੁਧਿ ਬਧਾ ਬਮਧਿਯਯ
ਅਯਯਯ॥੨॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਯਯਯ ਮਹਾਯਯ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ ਸੁਖੀ ਹੂੰ ਸੁਖ ਸਾਰੁ ॥

ਬਧਗੁਰੂਯ ਬੇਧਾ ਬਰ੍ਹ ਬ੍ਰਯਯ ਬਾਰ ਅਯਯਯ।

ਐਥੈ ਮਿਲਨਿ ਵਡਿਆਈਆ ਦਰਗਹੁ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਗੁਰੂਯ ਬੇਧਾ ਕਰਿਵਾ ਧ੍ਵਾਰਾ ਧੁਨਿਅਰੇ ਕਯ ਮਾਨ-ਬਯਯਯ ਮਿਯਿਯਯਯ ਆਯ ਭਗਵਾਨਯ ਧਰਵਾਰਰੇ
ਮੋਯਯ ਧ੍ਵਾਰ ਧੁਧੁ ਹੋਯਯਯਯਯ।

ਸਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਸਚੁ ਪੈਨਣੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥

ਬੇਯਯ ਹ੍ਰਿਯੁਸ਼ ਬਯਯ ਕਰ੍ਹਿ ਹ੍ਰਿਯਿਯਯਯ, ਬਯਯ ਹ੍ਰਿ ਧਾਰਯਯ ਕਰਿਯਿਯਯਯ ਆਯ ਬਯਯਨਾਮ ਹ੍ਰਿ ਚਾਹਾਰ ਆਧਾਰ
ਅਯਯਯ।

ਸਚੀ ਸੰਗਤਿ ਸਚਿ ਮਿਲੈ ਸਚੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਬਛਾ ਬਛਾਓ ਭਾਰਾ ਬੇਬੇ ਬਛਪੇ ਗੁਰੂ ਹੋਯਾਇ ਆਖੈ ਬਛਾ ਨਾਮ ਬਹਿਤ ਚਾਹਾਰ ਧ੍ਰੇਮ ਹੋਯਾਇ ॥

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਹਰਖੁ ਸਦਾ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰੁ ॥

ਬਛਾ ਸ਼ਬ ਭਾਰਾ ਬੇਬੇ ਬਛਪੇ ਹਰਖੁ ਆਖੈ ਬਛਾ ਬਛਪੇ ਦਰਬਾਰੇ ਚਾਹਾਰ ਬਛਪੇਵਾਦੀ ਮਾਨਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇ ਕਰੈ ਜਿਸ ਨੇ ਨਦਰਿ ਕਰੈ ਕਰਤਾਰੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਧਗੁਰੂਕ ਬੇਬਾ ਬੇ ਕਰੀਏ, ਯਾਹਾ ਭਧਰੇ ਭਗਵਾਨ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ
ਦੇਖੀਏ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਲਾ 3 ॥

ਹੋਰ ਵਿਡਾਣੀ ਚਾਕਰੀ ਪ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਪ੍ਰਿਗੁ ਵਾਸੁ ॥

ਚਾਹਾਰ ਯਾਵਨ ਧ੍ਰਿਯਾਰ ਯੋਗੀ ਅਠੇ ਆਭ ਚਾਹਾਰ ਨਿਵਾਸ ਮਧ ਧ੍ਰਿਯਾਰ ਯੋਗੀ ਅਠੇ, ਯੋਬ ਬਧਗੁਰੂ
ਅਠਿਯੋ ਅਧਾਰ ਬੇਬਾ ਕਰੀਏ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਛੇਡਿ ਬਿਖੁ ਲਗੇ ਬਿਖੁ ਖਟਣਾ ਬਿਖੁ ਰਾਸਿ ॥

ਬੇਬੇ ਅਧਾਰ ਚਾਹਾਰ ਕਰੀ ਬਿਬੇ ਬਹਿਤ ਯੋਧਿ ਹੋਯਾ ਬਿਬੇ ਅਧਾਰ ਕਰੀਏ ਆਭ ਬਿਬੇ ਹੋ ਚਾਹਾਰ ਧ੍ਰਿਯੋ
ਅਠੇ ॥

ਬਿਖੁ ਖਾਣਾ ਬਿਖੁ ਪੈਨਣਾ ਬਿਖੁ ਕੇ ਮੁਖਿ ਗਿਰਾਸ ॥

ਬਿਬੇ ਹੋ ਚਾਹਾਰ ਭੋਯਨ ਅਠੇ, ਬਿਬੇ ਹੋ ਚਾਹਾਰ ਧੋਯਾਕ ਆਭ ਬਿਬੇ ਹੋ ਚਾਹਾਰ ਗ੍ਰਾਧ ਅਠੇ ॥

ਐਥੈ ਦੁਖੇ ਦੁਖੁ ਕਮਾਵਣਾ ਮੁਇਆ ਨਰਕਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਯੋਧਾਯੋਗਰੇ ਬੇਬੇ ਬਧ ਕਥਰੇ ਅਧਾਰ ਕਰੀਏ ਆਭ ਧ੍ਰਿਯੋ ਧਰੇ ਨਰਕਰੇ ਹੋ ਨਿਵਾਸ ਕਰੀਏ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੁਹਿ ਮੈਲੈ ਸਬਦੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਕਾਮ ਕਰੋਧਿ ਵਿਣਾਸੁ ॥

ਬੋਝਾਯੋਗੀ ਯੋਧਾਯੋਗਰੇ ਧ੍ਰਿਯੋ ਅਠਿ ਮਯਲਾ ਅਠੇ, ਬੇਬੇ ਸ਼ਬਰ ਭੋਧ ਯੋਧਾ ਨਾਹੀ ਆਭ ਕਾਮ ਬਾਧਨਾ ਓ
ਅਠਿਯੋਗਰੇ ਹੋ ਚਾਹਾਰ ਬਿਯੋਗ ਹੋਯਾਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਉ ਛੇਡਿਆ ਮਨਹਠਿ ਕੰਮੁ ਨ ਆਵੈ ਰਾਸਿ ॥

ਬੇਬੇ ਬਧਗੁਰੂਕ ਧ੍ਰੇਮ ਚਾਹਾਰ ਕਰੀਏ ਆਭ ਮਨਰ ਯੋਧਿ ਕਾਰਗਰੂ ਚਾਹਾਰ ਕੋਯੋਬਿ ਕਾਰਧ ਧਾਧ੍ਰਿਯੋ
ਧ੍ਰਿਯੋ ॥

ਜਮ ਪੁਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਕੇ ਨ ਸੁਣੇ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਧਮਧ੍ਰਿਯੋਗਰੇ ਚਾਹਾਰ ਬਾਝਿ ਧਿਯਾ ਯੋਧਾ ਆਭ ਕੇਹੀ ਮਧ ਚਾਹਾਰ ਧ੍ਰਿਯੋਗੀ ਗ੍ਰਿਯੋਗੀ ਨਾਹੀ ॥

ਨਾਨਕ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਵਣਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ ਪੂਰਬ ਯੋਗ ਕਰ ਅਨੂਬਾਹੇ ਬਿਖਾਓ ਕਪਾਲਹੇ ਯਾਹੁ। ਲੇਖੁ ਲਿਖਿ, ਬੇਹੁ ਅਨੂਬਾਹੇ ਜੀਵ
ਕਰ ਕਰਿਯਾਹੁ ਭਯਾ ਗੁਰੂਕਾ ਮਾਖਯਾਹੁ ਹੁੰ ਪੁਰੁ-ਨਾਮਰ ਨਿਵਾਸ ਹੋਯਾਹੁ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਹੁ ਸਾਧ ਜਨੁ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥

ਹੇ ਬਾਪੁਜਨ! ਬੇਹੁ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾ ਕਰ, ਯਿਹ ਮਨਹੇ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਨਾਮ ਧੂ ਕਰਾਯੋ॥

ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਜਹੁ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਜਿਨਿ ਜਗੰਨਾਥੁ ਜਗਦੀਸੁ ਜਪਾਇਆ ॥

ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਬੇਹੁ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਪੂਜਾ ਕਰ, ਯਿਹ ਜਗਨਾਥ-ਜਗਦੀਸ਼ਕਾ ਨਾਮ ਆਮ ਠਾਹੇ ਯੋ
ਕਰਾਯੋ॥

ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਖਹੁ ਇਕ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕਾ ਹਰਿ ਪੰਥੁ ਬਤਾਇਆ ॥

ਏਧਰਿ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਪੁਰਿ ਬਿਭੇਕਹੇ ਧਰੰਨ ਕਰ, ਯਿਹ ਬਰਿਕਾ ਬਰਿ-ਮਾਰਿ ਬਠਾਯੋ॥

ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਭ ਪਗੀ ਪਵਹੁ ਜਿਨਿ ਮੇਹ ਅੰਧੇਰੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਬਿਸੇਖ ਬੇਹੁ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਚਰਣ ਬੁਝਿ ਕਰ, ਯਿਹ ਮੋਹਹਰ ਅਭਿਕਾਰ ਨਭੁ ਕਰਿ ਦੇਯੋ॥

ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਹਹੁ ਸਭਿ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਲਹਾਇਆ ॥੩॥

ਬਿਸੇਖ ਏਧਰਿ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਧਨਧਨ ਧੂ, ਯਿਹ ਬਰਿ-ਭਭਿਰ ਭਭਾਰ ਜੀਵਕੁ ਦੇਯੋ॥੩॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਕ ਮਃ 3 ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਭੁਖ ਗਈ ਭੇਖੀ ਭੁਖ ਨ ਜਾਇ ॥

ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਭ ਭੋਗ ਹੋਵਾ ਪਰੇ ਸੁਖਾ ਧੂਰ ਹੋਯਾਹੁ, ਕਿਛੁ ਗਰੀ ਹੋਲੇ ਸੁਖਾ ਧੂਰ ਬੁਝਾਹੁ॥

ਦੁਖਿ ਲਗੈ ਘਰਿ ਘਰਿ ਫਿਰੈ ਅਗੈ ਦੂਣੀ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ

ਗਰਬੀ ਕਪੜੇ ਕੁਝ ਫੁੱਲ ਗਿਲਿਆ, ਬੇਸ਼ ਘਰ-ਘਰ ਗੁਲਿਆ ਆਉ ਪਰਲੋਕਰੇ ਫੁੱਲਗੁਲ ਗਏ
ਗਿਲਿਆ।

ਅੰਦਰਿ ਸਹਜੁ ਨ ਆਇਓ ਸਹਜੇ ਹੀ ਲੈ ਖਾਇ ॥

ਠਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਬਛੋੜਾ ਨਿਆ, ਯਾਹਾ ਫਲਰੇ ਠਾਹਾ ਕੁਝਿ ਮਖ ਮਿਲੇਨਾਹੀਂ।

ਮਨਹਠਿ ਜਿਸ ਤੇ ਮੰਗਣਾ ਲੈਣਾ ਦੁਖੁ ਮਨਾਇ ॥

ਬੇਸ਼ ਯਾਹਾ ਕੁਝਿ ਮਾਗਿਆ, ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਫਿਰੇ ਕਾਰਗਰੁ ਮਾਗਿਆ, ਏਵਾ ਠਾਹਾ ਪਾਗਰੇ ਫੁੱਲ ਹੀਂ ਪਛੁਝੀ
ਥਾ।

ਇਸੁ ਭੇਖੈ ਥਾਵਹੁ ਗਿਰਹੇ ਭਲਾ ਜਿਥਹੁ ਕੇ ਵਰਸਾਇ ॥

ਏਹੁ ਆਭਿਮਾਨ ਬੇਸ਼ ਧਾਰਨ ਕਰਿਵਾ ਅਪੇਖਾ ਗੁਣਬੁ ਹੋਵਾ ਭਲ, ਯੇਵਾ ਕਾਹਾਨੁ ਨਾ ਕਾਹਾਨੁ ਓ ਕੁਝਿ
ਵੇਛਿਆ।

ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਤਿਨਾ ਸੋਝੀ ਪਈ ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ ॥

ਏਭੈ ਕਪੜੇ ਗਰੇ ਮਗੁ ਥਾ, ਠਾਹਾ ਠਾਹੇ ਆਨ ਆਇਆ ਆਉ ਕੁਝਿ ਲੋਕ ਫਿਰਾਹੇ ਹੀਂ ਭੁਲ
ਕਰਿਓ।

ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਵਣਾ ਕਹਣਾ ਕਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਬੇਸ਼ ਨਿਯ ਭਾਗੁ ਅਨੁਬਾਹੇ ਕਰੇ ਕਰਿਆ ਆਉ ਏਹੁ ਬਿਸਯਰੇ ਕੁਝਿ ਮਖ ਕੁਝਾਯਾ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹੀਂ।

ਨਾਨਕ ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵਹਿ ਸੇ ਭਲੇ ਜਿਨ ਕੀ ਪਤਿ ਪਾਵਹਿ ਥਾਇ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯੇਵਾ ਭਗਵਾਨਕੁ ਭਲ ਲਾਗਿਆ, ਬੇਸ਼ ਭਲ ਅਚੇ ਆਉ ਠਾਹਾਰ ਪੁਰਿਸ਼ੁ ਬੇਸ਼ ਕਰਮ
ਰਖੁਥਾਓ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਾ 3 ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵਿਐ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥

ਬਦਗੁਰੁਕ ਬੇਸ਼ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬਰਵਾ ਬੁਝੀ ਰਹਿਆ ਆਉ ਠਾਹਾਰ ਫਲ ਮਰਗਰ ਪਾਓ
ਦੂਰ ਹੋਯਾ।

ਚਿੰਤਾ ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਵਈ ਅਚਿੰਤੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਭਾਵਾਯ ਅਵੇਦੀ ਚਿੰਤਾ ਫੂਧ ਨਾਹਿੰ ਆਯ ਨਿਬ੍ਰਿਭੁ ਪੁਰੁ ਭਾਵਾਰ ਮਨਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਓ

ਅੰਤਰਿ ਤੀਰਥੁ ਗਿਆਨੁ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਇ ॥

ਬਧਗੁਰੁ ਐਵੇ ਜਾਨ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯੋਏ ਯੇ ਮਨੁਸ਼ਧਰ ਫੂਧਲਰੇ ਫੁੰ ਜਾਨ ਰੂਪੀ ਭਾਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਛਿ।

ਮੈਲੁ ਗਈ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਰਿ ਤੀਰਥਿ ਨਾਇ ॥

ਐਵੇ ਯੋਗੀ ਰੂਪੀ ਭਾਈ-ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਨੂਠ ਬਰੋਹਵਰਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬਹੁ ਪੁਕਾਰ ਮਯਲਾ ਧੂਰ
ਹੋਯਾਯਾ ਆਯ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾਯਾ।

ਸਜਣ ਮਿਲੇ ਸਜਣਾ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਬਯਾ ਯੋਗਰ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਰਾ ਬਯਨਨੁ ਪੁਰੁ ਮਿਲਿਯਾਓ।

ਘਰ ਹੀ ਪਰਚਾ ਪਾਇਆ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ

ਨਿਯ ਘਰੇ ਫੁੰ ਬੇ ਧਿਵਯਾਨ ਪਾਯਾਯਾ ਐਵਾ ਭਾਵਾਰ ਯੋਗਾਓ ਪਰਮ ਯੋਗਾਓ ਮਿਲਿਯਾਯਾ।

ਪਾਖੰਡਿ ਜਮਕਾਲੁ ਨ ਛੋਡਈ ਲੈ ਜਾਸੀ ਪਤਿ ਗਵਾਇ ॥

ਪੁਰਬਕਨੁ ਯਮਦੂਠ ਛਾਏ ਨਾਹਿੰ ਆਯ ਚਿਰਯਾਰ ਕਰਿ ਪਰਲੋਕਨੁ ਨੇਯਾਯਾ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਸਚੇ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਿਐ ਬਧ-ਨਾਮਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾਯਾ, ਭਾਵਾਰ ਯੋਗਾਰ ਹੋਯਾਯਾ ਐਵਾ ਬਯਾ ਪੁਰੁਯਾ
ਬਾਧੁਰੇ ਭਾਵਾਰ ਰੂਠਿ ਲਾਗਿਯਾਯਾ। ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਯਓ ॥

ਤਿਤੁ ਜਾਇ ਬਹਹੁ ਸਤਸੰਗਤੀ ਜਿਥੈ ਹਰਿ ਕਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬਿਲੇਈਐ ॥

ੇਵੇ ਬਧਬਯਾਓਰੇ ਰੂਧ, ਯੋਯਓ ਫੁਰਿ-ਨਾਮਰ ਮਯਨ ਅਧਾਧ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਰਾਯਾਯਾ।

ਸਹਜੇ ਹੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲੇਹੁ ਹਰਿ ਤਤੁ ਨ ਖੋਈਐ ॥

ਬੇਯਾਓਰੇ ਫੁਰਿਯਾ ਨਾਮਰ ਯੋਯਨ ਕਰ, ਕਾਰਯ ਯੋਧਰਿ ਫੂਧੇ ਫੁਰਿ-ਨਾਮ-ਭਯਨੁ ਫੁਰਾਯਾ ਨ ਧਿਐ।

ਨਿਤ ਜਪਿਅਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਹਰਿ ਦਰਗਹੁ ਵੇਈਐ ॥

ਨਿਧ ਫੁਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯ ਯੋਯਨ ਕਰ, ਫੁਰਿਯਾ ਧਰਵਾਰਰੇ ਆਗੁਯ ਪੁਧੁ ਹੇਧ।

ਸੋ ਪਾਏ ਪੂਰਾ ਸਤਗੁਰੂ ਜਿਸੁ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖੇਈਐ ॥

ਗੁਰੂਕਰਮ ਧਾਨ ਬਰੂਪ ਯੋਧੇ ਵਧਾਏ ਕਰਮਕਰੇ ਬਿਧਾਏ ਭਾਗਧ ਲੇਖੁਛੁਛਿ, ਭਾਵਾਨੁ ਪ੍ਰਭੁ ਬਧਗੁਰੂ
ਨਿਲਿਖਾਏ।

ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕੰਉ ਸਭਿ ਨਮਸਕਾਰੁ ਕਰਹੁ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕੀ ਹਰਿ ਗਾਲ ਗਲੇਈਐ ॥੪॥

ਬਧਬੇ ਬੇਧਿ ਗੁਰੂਕੁ ਪੁਰਾਨ ਕਰ, ਯੋਧੇ ਬਧਿਯਾ ਕਰਾ ਕਹਿਯਾਧ ॥੪॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਲੋਕਾਨਾ ਮਧੁਕਾ ੩ ॥

ਸਜਣ ਮਿਲੇ ਸਜਣਾ ਜਿਨ ਸਤਗੁਰ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ॥

ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬਧਿਭ ਯਾਵਾਰ ਪੁਰਾਨ ਬਾਝਿਯਾਧ, ਬੇਧਿ ਬਧਨਕੁ ਬਧਨ ਭੁੰਨਿਯਾਧਿ।

ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤਿਨੀ ਧਿਆਇਆ ਸਚੈ ਪ੍ਰੇਮਿ ਪਿਆਰੁ ॥

ਬਧਾ ਪੁਰਾਨ ਕਾਰਣਕੁ ਬੇ ਪ੍ਰਿਯਭਧ-ਧਰਮਧਧਿਯਾਧ ਬਧਨਕਾ ਕਹਿਯਾਧ।

ਮਨ ਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਅਪਾਰਿ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਅਧਾਰ ਧਧ ਕਾਰਣਕੁ, ਭਾਵਾਨਾ ਧਧਕੇ ਪੁਰੂਕਾ ਪੁਰਿ ਆਭਾ ਬਾਝਿਯਾਧ।

ਏਹਿ ਸਜਣ ਮਿਲੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਜਿ ਆਪਿ ਮੇਲੇ ਕਰਤਾਰਿ ॥

ਧਧਿ ਧਰਮਾਨਾ ਬਧਨਾ ਧਿਯਾਨ ਕਰਾਯਾ ਧਿਯਾਏ, ਭਾਵਾਬੇਧੇ ਧਧਿ ਬਧਨ ਕੇਧੇ ਬਿਛੇਧ ਬੁਧਨਾਧਿ।

ਇਕਨਾ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ ਨ ਆਈਆ ਸਬਦਿ ਨ ਕਰਹਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਕਿਛਿ ਲੋਕਾਨਾ ਧਧਿਧਿ ਧਧ ਅਛੁਛਿ, ਯਾਵਾਰ ਬੁਧਨਕੇ ਭਧਵਾਨਕਾ ਧਧਨ ਪੁਰਾਨ ਬੁਧਨਾਧਿ ਆਭ ਧਧ
ਬਿਧਨਕੇ ਧਧ ਬਿਧਾਨ ਕਰਛਿ ਨਾਧਿ।

ਵਿਛੁੜਿਆ ਕਾ ਕਿਆ ਵਿਛੁੜੈ ਜਿਨਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਧਿਯਾ ਧਧਿਧਧਾਧ ਬਧਿਭ ਬੇਧਿਯਾਧ, ਬੇਧਿ ਪੁਰੂਕਾ ਠਾਨੁ ਬਿਛੇਧ ਬਾਝਿਯਾਧ ਧਧਬਧ ਆਭ
ਕਿਧਿ ਬਿਧਾਨ ਬਾਝਿਯਾਧਿਧ?

ਮਨਮੁਖ ਸੇਤੀ ਦੇਸਤੀ ਥੋੜੜਿਆ ਦਿਨ ਚਾਰਿ ॥

ਧਧਧਧਾ ਧਧਬਧ ਬਧਿਭ ਕੇਧਨ ਅਭੁ ਕਿਛਿ ਧਿਧ ਧਾਯਾ ਬਾਝਿਯਾਧ।

ଏହି ସଙ୍ଗତିପ୍ରେମ ଭାଙ୍ଗିବାରେ ବିଳମ୍ବ ହୁଏନାହିଁ, ଆଉ ଏହି ପ୍ରେମ କେବଳ ବିକାର ଯୋଗୁଁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ଯାହାର ହୃଦୟରେ ସଜା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଲ ନଥାଏ ଆଉ ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ସହିତ ଘେନ ନଥାଏ,

ହେ ନାନକ! ଏହିପରି ମନୁଷ୍ୟ ସହିତ ସଙ୍ଗ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, କାରଣ ତାହାକୁ କର୍ତ୍ତା ସ୍ବୟଂ
କ୍ରମାର୍ଗଗାମୀ କରି ଦେଇଛନ୍ତି ॥ ୧ ॥

ମହଲ ୩ ॥

଼ିଛି ଲୋକ ସର୍ବଦା ଭଗବାଙ୍କ ପ୍ରେମ ରଙ୍ଗରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାନ୍ତି ଆଉ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଅଟେ।

ମୁଁ ନିଜ ଡନ-ମନ-ଧନ ତାହାଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ବିନମ୍ର ହୋଇ ସେମାନଙ୍କ ଚରଣ ସ୍ପର୍ଶ କରିଥାଏ।

ସେମାନଙ୍କୁ ଭେଟ କରି ମନରେ ସନ୍ତୋଷ ଆସିଥାଏ ଆଉ ତୃଷ୍ଣା ଓ ଦୁଃଖ ଲତ୍ୟାଦି ଦୂର ହୋଇଯାଏ ।

ହେ ନାନକ! ଯିଏ ଭଗବାନଙ୍କ ନାମରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ, ସେ ସଦା ସୁଖୀ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ଲଗ୍ନ ସତ୍ୟରେ ଲାଗିଥାଏ ॥୨॥

ପ୍ରଭୃତି ॥

ମୁଁ ସେହି ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯିଏ ହରିଙ୍କ କଥା ଶୁଣାଇ ଥାଏ ।

ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥

ਮੂੰ ਬੇਸ਼ੁ ਗੁਰੂਕਾ ਪੁਰਿ ਬਧਾ ਬਧਿਓਤ ਅਚੇ, ਸਿੰਘ ਹਰਿਕਾ ਭਧਾਬਨਾਰ ਗੁਰ ਅਵਬਰਿ ਦੇਖਕਛੁੰ।

ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਮੇਰੈ ਨਾਲਿ ਹੈ ਜਿਥੈ ਕਿਥੈ ਮੈਨੇ ਲਏ ਛਡਾਈ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਪੁਰਿ ਬਧਗੁਰ ਬਧਿਓਤ ਮੇਰਾ ਬਾਪੁਚੇ ਅਛੁੰ ਏਵਾ ਮੂੰ ਮੇਭਓ ਧੁਲੇ ਮਥ ਮੇਭੇ ਮੁਛੁ ਕਰਾਕੁ
ਦਿਅਛੁੰ।

ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਸਾਬਾਸਿ ਹੈ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਝੀ ਪਾਈ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਗੁਰੂਕਾ ਬਾਬਾਬ ਅਚੇ, ਸਿੰਘ ਮੇਭੇ ਹਰਿਕਾ ਆਨ ਪੁਦਾਨ ਕਰਿਛੁੰ।

ਨਾਨਕੁ ਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਆਸ ਪੁਰਾਈ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਬੇਸ਼ੁ ਗੁਰੂਕਾ ਪੁਰਿ ਬਧਾ ਬਧਿਓਤ ਅਚੇ, ਸਿੰਘ ਮੇਭੇ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਦੇਖ ਮੇਭੇ
ਮਨਰ ਅਭਿਲਾਖ ਪੂਰ੍ਵ ਕਰਿਛੁੰ॥5॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਮਥਲਾ 3 ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦਾਧੀ ਜਲਿ ਮੁਈ ਜਲਿ ਜਲਿ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ॥

ਭੁਝਰੇ ਧਰੁ ਹੋਕ ਬਾਰਾ ਧੁਨਿਆ ਯਲਿ ਮਰਿਯਾਏ ਆਭ ਯਲ ਯਲ ਕਰਿ ਚਿਕਾਰ ਕਰਿਯਾਏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸੀਤਲ ਜੇ ਮਿਲੈ ਫਿਰਿ ਜਲੈ ਨ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ॥

ਮਰਿ ਗਛੁ ਪੁਦਾਨ ਕਰੁਧੁਕਾ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬਧਿਓਤ ਭੇਚ ਹੋਕਯਾਏ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਚਾਹਾਕੁ ਪੂਰ੍ਵ
ਆਭਯਰੇ ਯਲਿਕਾਕੁ ਪਓਵ ਨਾਹਿੰ।

ਨਾਨਕ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਨਿਰਭਉ ਕੇ ਨਹੀ ਜਿਚਰੁ ਸਬਦਿ ਨ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਪਰਿਧਾਨੁ ਮਨੁਖੁ ਗੁਰੂਕਾ ਕਾਗੀ ਬਿਖਲਰੇ ਬਿਚਾਰ ਕਰੇ ਨਾਹਿੰ, ਬੇ ਪਰਿਧਾਨੁ
ਪਰਿਯਾਨਾਕਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੇਹੁ ਮਥ ਭਲ-ਰਹਿਓ ਹੋਕਯਾਰੇ ਨਾਹਿੰ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮਥਲਾ 3 ॥

ਭੇਖੀ ਅਗਨਿ ਨ ਬੁਝਈ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਮਿਧਾਯਾ ਵੇਗ ਧਾਰਗ ਕਰਿਲੇ (ਪੁਰਬਕ ਹੋਕਯਾ) ਭੁਝਾਰ ਅਗ੍ਨਿ ਲਿਭੇ ਨਾਹਿੰ ਆਭ ਮਨਰੇ ਚਿੰਤਾ ਹਿੰ
ਰਹਿਯਾਏ।

ਵਰਮੀ ਮਾਰੀ ਸਾਪੁ ਨਾ ਮਰੈ ਤਿਉ ਨਿਗੁਰੇ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥

ਮੋਹਿਓ ਬਾਹਿ ਬਿਨਾ ਖੁੰਬ ਕਰਿਲੇ ਬਾਹਿ ਮਰੇ ਨਾਹਿ, ਬੇਹਿਓ ਕਰੀ ਹੋ ਗੁਰੂਦਾਸ ਕਰਿਯਾ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਸੇਵੀਐ ਸਬਦੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਦਾਤਾ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਸ਼ਾ ਮਨਰੇ ਭਯ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਇ ॥

ਏਹਾ ਭਾਰਾ ਮਨ-ਭਨ ਗੀਠਲ ਓ ਹੋਯਾਯਾ ਏਵਾ ਚੁਝਾਰ ਅਗਨੀ ਲਿਯਾਯਾ।

ਸੁਖਾ ਸਿਰਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਜਾ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥

ਮੋਹੇ ਮਨੁਸ਼ਾ ਨਿਯ ਬੁਧਨੁ ਅਹੰਕਾਰਕੁ ਕਾਢਿ ਦੇਯਾਯਾ, ਬੇਭੇਭੇਭੇ ਚਾਹਾਕੁ ਬਰ ਬੁਝਾਰ
ਪਰਮ ਬੁਝਾ ਮਿਯਾਯਾ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਦਾਸੀ ਸੇ ਕਰੇ ਜਿ ਸਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਬੇਹੁ ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਚਾਗੀ ਹੋਯਾਯਾ ਮਿਯ ਨਿਯ ਬੁਝਿ ਬਧਰੇ ਲਗਾਯਾ ਯਾ।

ਚਿੰਤਾ ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਵਈ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਰਜਾ ਆਘਾਇ ॥

ਚਾਹਾਕੁ ਆਹੀ ਚਿੰਤਾ ਹੋਯਾਯਾ ਨਯਾ ਏਵਾ ਫਰਿਯਾ ਨਾਮਰੇ ਬੇ ਚੁਧੁ ਏਵਾ ਬਧੁਝੁ ਰਹਿਯਾਯਾ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਹ ਛੁਟੀਐ ਹਉਮੈ ਪਚਹਿ ਪਚਾਇ ॥੨॥

ੋ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਕਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ਾਕੁ ਰਖਾ ਮਿਲੇਨਾਹਿ ਆਭ ਅਹੰਕਾਰ ਕਾਰਨੁ ਬੇ ਬਾਧੁਝੁ
ਨਝੁ ਹੋਯਾਯਾ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨੀ ਪਾਇਅੜੇ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ॥

ਮਿਯ ਫਰਿਯਾ ਨਾਮਰੇ ਧਾਨ ਕਰਿਯੋ, ਚਾਹਾਕੁ ਬਰ ਬੁਝਾ ਗੁਰੂ ਹੋਯਾਯਾ ਯਾਯੋ।

ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਤਿਨਾ ਕਾ ਸਫਲੁ ਹੈ ਜਿਨ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਮਨਿ ਲਾਗੀ ਭੁਖਾ ॥

ਬੇਹੁ ਲੋਕਾਰ ਬਾਧੁਝੁ ਯਾਵਨ ਬਧਲ ਅਚੇ, ਯਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਫਰਿਯਾ ਨਾਮਰੇ ਚਾਗੁ ਲਾਜਾ
ਲਾਗਿਯਾਯਾ।

ਜਿਨੀ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਆਰਾਧਿਆ ਤਿਨ ਵਿਸਰਿ ਗਏ ਸਭਿ ਦੁਖਾ ॥

ੇਹ ਗੁਰੂਕਾ ਬਚਨ ਭਾਰਾ ਫਰਿਯਾ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾ, ਚਾਹਾਰ ਬਧੁ ਦੁਖ-ਭੋਭੁ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾ।

ਤੇ ਸੰਤ ਭਲੇ ਗੁਰਸਿਖ ਹੈ ਜਿਨ ਨਾਹੀ ਚਿੰਤ ਪਰਾਈ ਚੁਖਾ ॥

ਬੇਹੁ ਬਧੁਯਨ, ਗੁਰੂਕਾ ਭਿਸ਼ਾ ਭਯਨ ਅਚੇ ਮਿਯ ਭਗਵਾਨਕਾ ਬਾਧਾਭ ਅਨਧ ਕਿਯੋ ਚਿੰਤਾ ਨਯਾਯਾ।

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਤਿਨਾ ਕਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ਜਿਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਹਰਿ ਲਾਰੇ ਮੁਖਾ ॥੬॥

ਭਾਵਾਰ ਗੁਰੂ ਪਦਪ ਪਦਪ ਅਚਰਿ, ਯਾਤਾਯਾ ਗੁਰੂ ਅਚਰਿਯ ਭਵਾਰੇ ਫਲਿਯ ਨਾਮਰ ਅਚਰਿ ਫਲ
ਲਾਗਿਯਾ ॥੬॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਪਦਲਾ 3 ॥

ਕਲਿ ਮਹਿ ਜਮੁ ਜੰਦਾਰੁ ਹੈ ਹੁਕਮੇ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥

ਏਹਿ ਕਲਿਯੁਗਰੇ ਮਦਰਾਯ ਪੁਰਾਣੀਯ ਗੁਰੂ ਅਚਰਿ, ਕਿਯੁ ਏ ਪਦ ਭਵਾਰਯ ਭਲਾ ਅਨੁਥਾਰੇ ਕਾਮਪ
ਕਰਿਯਾ ॥

ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਮਨਮੁਖਾ ਦੇਇ ਸਜਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਮੋਭੰ ਲੋਕਯ ਰਖਾ ਕਰਿਯੁ, ਭਾਵਾਰ ਭਵਾਰ ਫਲਾ ਯਾਯਾਯ, ਕਿਯੁ ਫਲਾਗਾਰੀ ਯਾਯਾਯ ਏ
ਫਲੁ ਫਲਾਯਾਯ ॥

ਜਮਕਾਲੈ ਵਸਿ ਜਗੁ ਬਾਂਧਿਆ ਤਿਸ ਦਾ ਫਰੂ ਨ ਕੋਇ ॥

ਥਾਰਾ ਧੁਨਿਯਾ ਮਦਕਾਲਰ ਫਲਰੇ ਫਲਾ ਫਲਾਯਾਯ ਯਾਯ ਭਾਵਾਰ ਕੋਫਿ ਪਰਿ ਪਾਰਯੁ ਨਾਯੁ ॥

ਜਿਨਿ ਜਮੁ ਕੀਤਾ ਸੇ ਸੇਵੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੁਖੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਮੋਭੰ ਪਰਮੇਯਰ ਮਦਰਾਯਯ ਯਾਯ ਕਰਿਯੁ, ਗੁਰੂਗੁਰੂ ਫਲਿ ਭਾਵਾਰ ਯਾਰਾਯਾਯ ਕਰਿਯਾ ਭਰਿਯ, ਪੁਰੀ
ਧੁਰਯ-ਫਲਾਯ ਭਾਵਾਰ ਪਾਰਿਯ ਕਰਿਯਾਰੇ ਨਾਯੁ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਮੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਜਿਨ ਮਨਿ ਸਚਾ ਹੋਇ ॥੧॥

ਫਲ ਨਾਨਕ! ਯਾਯਾਰ ਮਦਰੇ ਫਲਾ ਪਰਮੇਯਰ ਯਾਯਾਯ, ਏਫਿ ਗੁਰੂਗੁਰੂਯ ਫਲਾਯ ਮਦਰਾਯ ਮਦ
ਕਰਿਯਾਯ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਪਦਲਾ 3 ॥

ਏਹਾ ਕਾਇਆ ਰੋਗਿ ਭਰੀ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਦੁਖੁ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਏਫਿ ਕੋਫਲ ਕਾਯਾ ਅਫਲਾਰਰ ਰੋਗਰੇ ਭਰਿ ਰਫਿਯ ਏਫੰ ਗਫ-ਧੁਰਯਾਯ ਫਲਾ ਭਾਵਾਰ ਅਫਲਾਰਰ
ਰੋਗ ਏਫੰ ਧੁਰਯ ਨਾਯ ਧੁਰਯਾਯ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਾ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇ ॥

ਮਦਿ ਫਲਗੁਰੂਯ ਫਲਿਯ ਭੋਫ ਫਲਾਯਾਯ, ਭਾਵਾਰਫਲਾਯ ਏਫਿ ਕਾਯਾ ਨਿਰਮਲ ਫਲਾਯਾਯ ਏਫੰ ਫਲਾਯ
ਨਾਯਾਯ ਨਿਯ ਨਾਯਾਰੇ ਫਲਾਯ ਕਰਿਯਾਯ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਸੁਖਦਾਤਾ ਦੁਖੁ ਵਿਸਰਿਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮਰ ਖਾਨ ਕਰਿਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਬ੍ਰਹਮਚਰੇ ਹੂੰ ਦੂਝ-ਛੇੜ
ਬਰਾਬੁ ਹੋਇਆ।

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਜਿਨਿ ਜਗਜੀਵਨੁ ਉਪਦੇਸਿਆ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਹਉ ਸਦਾ ਘੁਮਾਇਆ ॥

ਮੂੰ ਬੇਝੇ ਗੁਰੂ ਜਾਗੇ ਬਰਦਾ ਬਰਪੋਠ ਅਚੇ, ਮੇਧ ਮੋਹੇ ਜਗਤਰ ਜੀਵਨਦਾਤਾ ਪੁਰੂਸ ਭਭਿਰ
ਭਪਦੇਸ਼ ਪੁਦਾਨ ਕਰਿਛੁ।

ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਹਉ ਖੰਨੀਐ ਜਿਨਿ ਮਧੁਸੂਦਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਣਾਇਆ ॥

ਮੂੰ ਬੇਝੇ ਗੁਰੂ ਪੁਠੇ ਰੂਕੂਠਾ ਰੂਕੂਠਾ ਹੋਇ ਬਰਪੋਠ ਹੋਇਆ, ਮੇਧ ਮਧੂਸੂਦਨ ਹਰਿ ਨਾਮ
ਗੁਣਾਛੁ।

ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਹਉ ਵਾਰਣੈ ਜਿਨਿ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਸਭੁ ਰੋਗੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਮੂੰ ਬੇਝੇ ਗੁਰੂ ਪੁਠੇ ਬਰਪੋਠ ਅਚੇ, ਮੇਧ ਅਹੰਕਾਰ ਰੂਪਾ ਬਿਖ ਆਵਾ ਬਹੁ ਰੋਗਗੁ ਦੂਰ ਕਰਿ
ਦੇਛੁ।

ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਵਡ ਪੁੰਨੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਅਵਗਣ ਕਟਿ ਗੁਣੀ ਸਮਝਾਇਆ ॥

ਮੋਹਾ ਪੁਠੇ ਬੇਝੇ ਗੁਰੂ ਵਡ ਭਪਕਾਰ ਕਰਿਛੁ, ਮੇਧ ਅਵਗੁਣ ਦੂਰ ਕਰਿ ਗੁਣਰ ਭਭਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ
ਜਾਨ ਪੁਦਾਨ ਕਰਿਛੁ।

ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਿਨ ਕਉ ਭੇਟਿਆ ਜਿਨ ਕੈ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥੭॥

ੴ ਪਰਿ ਬਧਗੁਰੂਯੋਂ ਬਹਿਤ ਬੇਧਿ ਲੋਕਾਯੋਂ ਹੋਏ ਭੇਟਿ ਹੋਇਆ, ਯਾਹਾ ਕਹਾਇਓ ਪਰਮਾਨ੍। ਭਾਗੁ
ਲੇਖਿਯਾਏ ॥੭॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਮਰਜੀਵੜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਸਦਾ ਹੋਇ ॥

ਅਭੰਗਾਰਨੁ ਮੂਠ ਹੋਇਆ, ਜੀਵ ਹੋਏ ਭਗਵਾਨਯੋਂ ਭਯੋ ਕਹਿਯਾ, ਆਯੋ ਗੁਰੂ ਬਾਰਾ ਭਯੋ ਕਹਾਇਆ
ਪਾਰੇ।

ਓਨਾ ਕਉ ਧੁਰਿ ਭਗਤਿ ਖਜਾਨਾ ਬਖਸਿਆ ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥

ਭਯੋ ਭਯੋ ਭਾਗੁ ਪੁਰਸ਼ੁ ਹੋਏ ਧਿਆਇਯੋ, ਯਾਹਾ ਕਹਿਓ ਮਧ ਧੂਰ ਕਹਿਯੋ ਨਾਹੋ।

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੁ ਮਨਿ ਪਾਇਆ ਏਕੋ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥

ੴ ਪਰਿ ਮਹਾਪੁਰੁਸ਼ ਨਿਯੋ ਮਨਰੇ ਹੋਏ ਗੁਣਿ ਭਯੋ ਏਕ ਪਰਮ-ਬਧਗੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਕਹਿਓ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਫਿਰਿ ਵਿਛੋੜਾ ਕਦੇ ਨ ਹੋਇ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਕਹਿਓ ਮੋ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਯੋ ਬਧਾ ਭਗਵਾਨਯੋਂ ਬਹਿਤ ਆ, ਆਯੋ ਬੇ ਕੇਵੇ ਰਿਛੋਧ
ਬੁਧਨਾਹੋ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵ ਨ ਕੀਨੀਆ ਕਿਆ ਓਹੁ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਮੋਘੋਂ ਬਯੋ ਬਧਗੁਰੂਯੋਂ ਬੇਧਾ ਕਰੇ ਨਾਹੋ, ਬੇ ਕੋਪਰਿ ਰਿਛਨ ਕਹਿ ਪਾਰਿਓ?

ਸਬਦੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਈ ਬਿਖੁ ਭੂਲਾ ਗਾਵਾਰੁ ॥

ਮੂਘੋਂ ਬਯੋ ਰਿਕਾਰੇ ਪਥਯੋ ਰਹਿਯਾ, ਏਵੋ ਗਯੋ ਬਾਰ ਰੂਏ ਨਾਹੋ।

ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਅਯਾਨ ਏਵੋ ਅਯੋ ਮਨੁਸ਼ਯੋਂ ਬਹੁਤ ਕਰੋ ਕਹਿਯਾ, ਆਯੋ ਧੋਧਯੋ ਬਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਹਿਯਾ।

ਅਣਹੋਦਾ ਆਪੁ ਗਣਾਇਦੇ ਜਮੁ ਮਾਰਿ ਕਰੇ ਤਿਨ ਖੁਆਰੁ ॥

ਮੋਘੋਂ ਬਯੋ ਗੁਣਹੀਨ ਹੋਇ ਮਧ ਨਿਯੋ ਬਧ ਕਹਿਯਾ, ਭਾਗੁ ਮੂਘੁ ਧੂਠ ਭਧੀਧਨ ਕਹਿਯਾ।

ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଆଉ କାହାକୁ କହିବା, ଯେତେବେଳେ ଭଗବାନ ସ୍ବୟଂ ହିଁ କ୍ଷମାଶୀଳ ଅଟନ୍ତି ॥ ୨ ॥

ପଞ୍ଚାଙ୍ଗ ॥

ହେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣକର୍ତ୍ତା! ତୁ ସବୁ କିଛି ଜାଣି ଅଛୁ ଏବଂ ଏହି ସବୁ ଜୀବ ତୋର ନିଜର ଅଟନ୍ତି ।

ଯାହାକୁ ତୁ ପସନ୍ଦ କରୁ ତାହାକୁ ନିଜ ସାଥରେ ମିଳନ କରାଉ, କିନ୍ତୁ ଏହି ବିଚରା ଜୀବ କଣ କରି ପାରିବ?

ହେ ସଜ୍ଜା ସୁଜନହାର! ତୁ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଏବଂ କରାଇବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟୁ ।

ହେ ପ୍ରିୟତମା! ଯାହାକୁ ତୁ ସ୍ବୟଂ ନିଜ ସାଥରେ ନିଶାଲକ୍ଷ୍ମୀ, ସେ ହିଁ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇ ତୋର ଚିନ୍ତନ କରି
ତୋ' ଠାରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ମୁଁ ନିଜ ସଜ୍ଞା ଗୁରୁ ପ୍ରତି ଶତ ଶତ ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯିଏ ମୋର ଅଦୃଶ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି॥୫॥

ଶ୍ଳୋକ ନଂ ୩ ॥

ରନ୍ଧର ଯାଞ୍ଚକାରୀ ରନ୍ଧ ଉପରେ ବିଚାର କରିଥାଏ ।

କିନ୍ତୁ ଅଜ୍ଞାନ ଓ ପରମ ଅନ୍ଧ ବ୍ୟକ୍ତି ରହିର ଯୁଦ୍ଧ ଲାଗି ନଥାଏ ।

କେହି ବିଦ୍ୱାନ ହିଁ ଏହି କଥା ବୁଝିଥାଏ ଯେ ଗୁରୁଜ୍ଞ ଶବ୍ଦ ହିଁ ରହୁ ଅଟେ ।

ਮੂਰਖ ਆਪੁ ਗਣਾਇਦੇ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥

ਮੂਰਖ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬੁਝਾਨੰ ਭਧਰੇ ਕਭ ਚਰ ਕਰਿਯਾਵ, ਧਰਭੁ ਐਧਰਿ ਮਨੁਸ਼ਖ ਭਭ-ਮਰਭ ਚਭਰੇ ਧਭਿ
ਧੁਭਭਾ ਹੋਯਭ ਰਭਿਯਾਵ।

ਨਾਨਕ ਰਤਨਾ ਸੈ ਲਹੈ ਜਿਸੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥

ਨਾਨਕ ਕਭਭਿ ਮੋ ਨਾਮ-ਰਧੁ ਧੁਭਿ ਬੋਭਿ ਕਧਭਿਭੁ ਹੋ ਹੋਯਭਯਾਵ, ਯਾਭਾ ਭਾਯਾ ਗੁਰੁਮੁਖਾ ਕਭਿ ਨਾਮ
ਬਭਿਭ ਧੋਧਾ ਹੋਯਭਯਾਵ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾਮੁ ਉਚਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਨਿਤ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥

ਐਧਰਿ ਕਧਭਿ ਧੋਧ-ਰਭਿ ਹਰਿਨਾਮਰੇ ਹੋ ਭਭਾਰਭ ਕਰਿਯਾਵ ਆਭ ਐਭਾ ਹੋ ਚਾਭਾਰ ਧੁਭਿਧੋਧ ਕਧਕਭਾਰ
ਹੋਯਭਯਾਵ।

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾ ਹਰਿ ਰਖਾ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥੧॥

ਯਧਿ ਧਰਧੋਧਰ ਨੋਭੋ ਕ੍ਰਿਧਾ ਕਰਭਿ, ਚਾਭਾਹੋਭੋ ਧੁਭ ਚਾਭਾਭੁ ਨੋਭ ਭੁਧਯਰੇ ਭੁਧਧ ਕਰਿ
ਧਾਰਿਧਿ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮਭਭਾ 3 ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵ ਨ ਕੀਨੀਆ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥

ਮੋਭ ਕਧਭਿ ਗੁਰੁਭਾ ਬੋਧਾ ਕਰੇ ਨਾਹੋ ਐਧਾ ਹਰਿਭਾ ਨਾਮ ਬਭਿਭ ਧੋਧਾ ਲਗਾਵ ਨਾਹੋ,

ਮਤ ਤੁਮ ਜਾਣਹੁ ਓਇ ਜੀਵਦੇ ਓਇ ਆਪਿ ਮਾਰੇ ਕਰਤਾਰਿ ॥

ਚਾਭਾਭੁ ਭਾਧਿਭ ਭਾਧ ਨਾਹੋ, ਕਾਰਭ ਚਾਭਾਭੁ ਕਭਾ ਧੁਭੁ ਬੁਝਾ ਹੋ ਬਧਾਧੁ ਕਰਿਭਭਿ।

ਹਉਮੈ ਵਡਾ ਰੋਗੁ ਹੈ ਭਾਇ ਦੂਜੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਅਭਾਕਾਰ ਐਧ ਕਭ ਭਭਾਧਕ ਰੋਗਾ ਅਰੋ, ਐਭਿ ਰੋਗਾ ਮਨੁਸ਼ਖ ਭਾਯਾ ਧੋਭਧਭਾਧਰ ਕਧ ਕਰਾਭ
ਯਾਵ।

ਨਾਨਕ ਮਨਮੁਖਿ ਜੀਵਦਿਆ ਮੁਏ ਹਰਿ ਵਿਸਰਿਆ ਦੁਖੁ ਪਾਇ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕਭਭਿ ਮੋ ਮਨਮੁਖਾ ਮਨੁਸ਼ਖ ਭਾਧਿਭ ਰਭਿ ਮਧ ਧੁਭ ਭਭਿ ਯਾਵ ਆਭ ਧੁਭੁਭੁ ਭੁਭਿ ਕਭੁਭ ਧੁਭਭਾ
ਹੋਯਭਯਾਵ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਧਭਭਿ ॥

ଯାହାର ହୃଦୟ ଭିତର ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ସମସ୍ତେ ନମସ୍କାର କରିଥାନ୍ତି ।

ଯାହାର ହୃଦୟରେ ନାମର ଉଣ୍ଡାର ଥାଏ, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରତି ମୁଁ ସମର୍ପିତ ଅଟେ।

ଯାହାର ଭିତରେ ବିବେକ-ବୁଦ୍ଧି ଥାଏ ତଥା ମୂରାରୀ ହରିଜ୍ଞ ନାମ ବିଦ୍ୟମାନ ଥାଏ,

ସେହି ସଦଗୁରୁ ସବୁଙ୍କ ମିତ୍ର ଅଟନ୍ତି ତଥା ସାରା ଦୁନିଆ ସହିତ ତାହାର ପ୍ରେମ ଥାଏ ।

ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରଦତ୍ତ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ଵାରା ଏହା ବିଚାର କରିଛି ଯେ ସବୁ ଆତ୍ମା ଠାରେ ରାମଙ୍କ ଏହି ପ୍ରସାର ରହିଛି ॥୬॥

ଶୈଳାଦି ମହଲ ୩ ॥

ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ବିନା ସେହି କର୍ମ ଜୀବ ପାଇଁ ବନ୍ଧନ ବନ୍ଦିଯାଏ ଯେଉଁ କର୍ମ ସେ ଅହଂକାରରେ ହିଁ କରୁଥାଏ।

ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ବିନା ଜୀବନ୍ତ ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାନ ମିଳେନାହିଁ ଆଉ ସେ ଜନ୍ମ ମରଣ ଚକ୍ରରେ ପଡ଼ିଥାଏ ।

ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ବିନା ମନୁଷ୍ୟ କହୁଁ ବଚନ ବୋଲିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ମନରେ ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ବାସ କରେ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਜਮ ਪੁਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਨਿ ਮੁਹਿ ਕਾਲੈ ਉਠਿ ਜਾਹਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਧਗੁਰੂਯੋਂ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਜਾਮੁ ਤੂੰ ਮਾਰੀਅਨੀ ਮੁਹਿ ਕਾਲੈ ਉਠਿ ਜਾਹਿ ॥੧॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਹਲਾ 1 ॥

ਜਾਲਉ ਐਸੀ ਰੀਤਿ ਜਿਤੁ ਮੈ ਪਿਆਰਾ ਵੀਸਰੈ ॥

ਮੈਂ ਏਧਰੇ ਰੀਤੀਯੋਂ ਜਲਾਯੋਂ ਵੇਚੀ, ਯਾਹਾਰ ਫਲ ਬਹੁਤ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿ ਹੋਯੋ ਪੁਰੁ ਭੁਲਿ ਯਾਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਸਾਈ ਭਲੀ ਪਰੀਤਿ ਜਿਤੁ ਸਾਹਿਬ ਸੇਤੀ ਪਤਿ ਰਹੈ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇਵਿ ਮੋਹਿ ਹੋਯੋ ਭਲੀ ਪਰੀਤ, ਯਾਹਾਰ ਪੁਰੁ ਪੁਰਿ ਕਾਮੁ ਰਹਿਯਾਏ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਹਰਿ ਇਕੋ ਦਾਤਾ ਸੇਵੀਐ ਹਰਿ ਇਕੁ ਧਿਆਈਐ ॥

ਏਕੁ ਦਾਤਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋਂ ਭਲਿ ਹੋਯੋ ਕਰਿਯਾ ਭਰਿਤ ਆਯੋ ਏਕੁ ਯੋਗਯੋਂ ਹੋਯੋ ਧਿਆਯੋ ਭਰਿਤ।

ਹਰਿ ਇਕੋ ਦਾਤਾ ਮੰਗੀਐ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਪਾਈਐ ॥

ਏਕੁ ਦਾਤਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋਂ ਠਾਹੁ ਹੋਯੋ ਭਰਿਤ, ਕਾਰਣ ਚਾਹੁਯੋ ਠਾਹੁ ਹੋਯੋ ਮਨੋਬਾਝਿਤ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਏ।

ਜੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸਹੁ ਮੰਗੀਐ ਤਾ ਲਾਜ ਮਰਾਈਐ ॥

ਮੇਰੇ ਆਸੇ ਭਗਵਾਨਯੋਂ ਕਰਿ ਆਯੋ ਕਾਹੁ ਧਾਹੁ, ਚਾਹੁਯੋ ਲਯੋ ਹੋਯੋ ਮਰਿਯਾਏ।

ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਸਭ ਭੁਖ ਗਵਾਈਐ ॥

ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨਯੋਂ ਕਰਿਯੋ, ਚਾਹੁਯੋ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯੋ ਏਕੁ ਸੇਵਿ ਕਰਿਯੋ ਬਹੁ ਲਯੋ ਦੂਰ ਹੋਯਾਏ।

ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਜਿਨ ਅਨਦਿਨੁ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥੧੦॥

ਨਾਨਕ ਸੇਵਿ ਲੋਕਯੋ ਪੁਰਿ ਬਸਿਤ ਪਰਿ, ਮੇਰੇ ਨਿਯੋ ਬੁਧਯੋ ਰਹਿ-ਦਿਨੁ ਹਰਿਯੋ ਨਾਮਯੋ ਧਿਆਯੋ ॥੧੦॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੰਉ ਆਪਿ ਤੁਠਾ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਲਇਅਨੁ ਜਨ ਲਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਭਭਜਨ ਪੁਰਿ ਪੁਸਤਕੁ ਹੋਯਾਯੋ ਏਵੰ ਨਿਯ ਭਭਯੁ ਸੇ ਬੁਝੈ ਹੋ ਭਭਿਰੇ
ਲਗਾਯੋਯੋ।

ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਦਿਤੀਅਨੁ ਸਿਰਿ ਛਤੁ ਸਚਾ ਹਰਿ ਬਣਾਇ ॥

ਨਿਯ ਭਭਯੁ ਸੇ ਬਾਹਿਰਾ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯੋ ਏਵੰ ਚਾਹਾਰ ਮਝਕ ਪਾਯੋ ਸੇ ਬਯਾ ਮੁਕੁਤ ਵਯਾਯੋ।

ਸਦਾ ਸੁਖੀਏ ਨਿਰਮਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥

ਬੇਮਾਨੇ ਬਰਵਾ ਬੁਝਾ ਓ ਨਿਰਮਲ ਅਰਥਿ ਏਵੰ ਬਦਗੁਨੁਕ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾਯੋ।

ਰਾਜੇ ਓਇ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਭਿੜਿ ਮਰਹਿ ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਪਾਹਿ ॥

ਚਾਹਾਯੁ ਰਾਜਾ ਕੁਝਾਯਾਯੋ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿ, ਮੇਯੋਮਾਨੇ ਪਰਸ਼ੁਰ ਮਧਰੇ ਭਿਯੋ ਭਿਯੋ ਹੋਯਾਯੋ ਮਰਿਯਾਯੋ
ਏਵੰ ਚਾਪਰੇ ਪੂਨ੍ਯ ਮੋਨਿਰ ਚਕੁਰੇ ਪਧਿਯਾਯੋ।

ਨਾਨਕ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਨਕੀਂ ਵਢੀਂ ਫਿਰਹਿ ਸੇਭਾ ਮੂਲਿ ਨ ਪਾਹਿ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਯੋ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬੇਮਾਨੇ ਚਿਰਬੁਧ ਹੋਯਾਯੋ ਕੁਲਿਯਾਯੋ ਚਯਾ ਆਧੀ ਗੋਯਾਯਾਯੁ
ਕਰਯੋ ਨਾਹਿ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮਝਲਾ 3 ॥

ਸੁਣਿ ਸਿਖਿਐ ਸਾਦੁ ਨ ਆਇਓ ਜਿਚਰੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਨ ਲਾਗੈ ॥

ਗੰਧਕੁ ਗੁਣਿਵਾ ਏਵੰ ਨਿਰੋਧਿ ਦੇਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਕੁ ਚਾਹਾਰ ਬਾਧ ਆਬੇ ਨਾਹਿ, ਮੇਯੋਮਾਨੇ ਬੇ
ਗੁਨੁਮੁਖੀ ਬਨਿ ਗੰਧਰੇ ਮਝ ਬੁਝਾਯੋ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵਿਐ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਵਿਚਰੁ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗੈ ॥

ਗੁਨੁਕ ਬੇਵਾ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਭਗਵਾਨਯੋ ਨਾਮ ਯਾਵਰ ਮਨਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਯੋ ਆਯ ਚਾਹਾਰ ਭਿਯੋ
ਭ੍ਰਮ ਓ ਭਯੋ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾਯੋ।

ਜੇਹਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਜਾਣੈ ਤੇਹੇ ਹੋਵੈ ਤਾ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਗੈ ॥

ਯਾਵ ਗੁਨੁਕੁ ਯਾਗਿਯਾਯੋ, ਬੇ ਮਧ ਬੇਪਰਿ ਹੋਯਾਯਾਯੋ ਏਵੰ ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਚਾਹਾਰ ਬੁਝਯੋ
ਬਧਨਾਮਰੇ ਲਾਗਿਯਾਯੋ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਹਰਿ ਦਰਿ ਸੋਹਨਿ ਆਗੈ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਨਾਮਰ ਫਲ ਬੁਝੈ ਹੋਯੋ ਯਾਵਕੁ ਯਾਗਿਯੋ ਹੋਯਾਯਾਯੋ ਓ ਭਗਵਾਨਯੋ ਵਰਵਾਰਰੇ ਮਧ
ਗੋਯਾਯਾਯੋ ਹੋਯਾਯਾਯੋ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਮਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਗੁਰੁ ਪੂਜਣ ਆਵਹਿ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਭੀਖਾਰੀ ਨਾਮੁ ਭਗਵਾਨੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਾਏ ਆਯੋ ਏਹੁ ਗੁਰੂ ਪੂਜਾ ਕਰਿਯਾਏ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਣਿਜਹਿ ਰੰਗ ਸਿਉ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲੈ ਜਾਵਹਿ ॥

ਏਹੁ ਭਗਵਾਨੁ ਕਾਮਾਦਿ ਕਾਮੁ ਭੀਖਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਾਏ ਆਯੋ ਏਹੁ ਗੁਰੂ ਪੂਜਾ ਕਰਿਯਾਏ ॥

ਗੁਰਸਿਖਾ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਭਾਵਹਿ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਭੀਖਾਰੀ ਨਾਮੁ ਭਗਵਾਨੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਾਏ ਆਯੋ ਏਹੁ ਗੁਰੂ ਪੂਜਾ ਕਰਿਯਾਏ ॥

ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੇਹਲੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਾ ਵਡਭਾਗੀ ਸਿਖ ਗੁਣ ਸਾਂਝ ਕਰਾਵਹਿ ॥

ਗੁਰੂ-ਬੇਹਲੁ ਭਗਵਾਨੁ ਨਾਮੁ ਭਗਵਾਨੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਾਏ ਆਯੋ ਏਹੁ ਗੁਰੂ ਪੂਜਾ ਕਰਿਯਾਏ ॥

ਤਿਨਾ ਗੁਰਸਿਖਾ ਕੰਉ ਹਉ ਵਾਰਿਆ ਜੇ ਬਹਦਿਆ ਉਠਦਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ॥੧੧॥

ਗੁਰੂਯੋ ਭੀਖਾਰੀ ਨਾਮੁ ਭਗਵਾਨੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਾਏ ਆਯੋ ਏਹੁ ਗੁਰੂ ਪੂਜਾ ਕਰਿਯਾਏ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਭੀਖਾਰੀ 3 ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਏਹੁ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨੁ ਨਾਮੁ ਭਗਵਾਨੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਾਏ ਆਯੋ ਏਹੁ ਗੁਰੂ ਪੂਜਾ ਕਰਿਯਾਏ ॥

ਮਨਮੁਖ ਘਰਿ ਹੋਈ ਵਸੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਅੰਧੇ ਭਉਕਿ ਮੁਏ ਬਿਲਲਾਇ ॥੧॥

ਏਹੁ ਭਗਵਾਨੁ ਨਾਮੁ ਭਗਵਾਨੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਾਏ ਆਯੋ ਏਹੁ ਗੁਰੂ ਪੂਜਾ ਕਰਿਯਾਏ ॥

ਮਃ ੩ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਭੀਖਾਰੀ 3 ॥

ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ ਨਿਰਮਲੀ ਜੇ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਸਚਿ ਲਾਗੀ ॥

ਏਹੁ ਭਗਵਾਨੁ ਨਾਮੁ ਭਗਵਾਨੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਾਏ ਆਯੋ ਏਹੁ ਗੁਰੂ ਪੂਜਾ ਕਰਿਯਾਏ ॥

ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗੀ ॥

ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥੀ ਵਜੋਂ ਵਾਰਾ ਏਕੀ ਕਾਲਾਕੂ ਨਿਰੰਜਨ ਯੋਗਾਧਿ ਵਾਲਾ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰੁਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾ। ਆਪਣੇ
ਭਾਵਾਂ ਦੇ ਉਪਰ ਉਹ ਭ੍ਰਮ ਭਉ ਹੋਯਾ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਬੈਰਾਗੀ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥੀ ਵਜੋਂ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਅਨਦਿਨ ਹਰਿ ਬੈਰਾਗੀ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਸੇ ਗੁਰਸਿਖ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਹੈ ਜਿਨੀ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣਿਆ ਹਰਿ ਕੰਨੀ ॥

ਜੇਹੇ ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥੀ ਗ੍ਰੰਥੀ ਵਧੇ ਪੰਥ-ਪੰਥ ਅੰਗ, ਜਿਹੇ ਨਿਯਮ ਕਾਨੂੰਨ ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਧਾਰਨੀ
ਗ੍ਰੰਥੀ।

ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਤਿਨਿ ਹੰਉਮੈ ਦੁਬਿਧਾ ਭੰਨੀ ॥

ਗੁਰੂ-ਬਦਗੁਰੂ ਭਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਤਰੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾਮ ਵਧੇ ਕਰਿਓ ਆਪਣੇ ਭਾਵਾਂ ਦੇ ਉਪਰ ਉਹ ਅੰਤਰ
ਨਾਮ ਕਰਿਓ।

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਵੈ ਕੇ ਮਿਤ੍ਰੁ ਨਾਹੀ ਵੀਚਾਰਿ ਡਿਠਾ ਹਰਿ ਜੰਨੀ ॥

ਅੰਤਰਿਨੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰੇ ਏਕੀ ਵੇਖਿਓ ਮੇਰੇ ਹਰਿਨਾਮ ਵੀਚਾਰ ਆਪਣੇ ਕੇਹੇ ਨਿਯਮ ਨਾਹੀ।

ਜਿਨਾ ਗੁਰਸਿਖਾ ਕਉ ਹਰਿ ਸੰਤੁਸਟੁ ਹੈ ਤਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਗਲ ਮੰਨੀ ॥

ਮੇਭੱ ਗੁਰੂਯੋ ਭੀਖਾ ਭਧਰੇ ਭਗਵਾਨ ਧਰਮ ਬਛੁਝੁ ਅਛੁਝੁ, ਬੇਬੇ ਬਦਗੁਰੂਯੋ ਕਥਾ ਮਾਨਿਛੇ।

ਜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦੇ ਤਿਨੀ ਚੜੀ ਚਵਗਣਿ ਵੰਨੀ ॥੧੨॥

ਮੇਭੱ ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਹਰਿਨਾਮ ਧਿਆਨ-ਮਨ ਕਰਿਥਾਏ, ਬੇ ਭਾਵਾਯੋ ਧਰਮ ਰਯੋਰੇ ਬਛੁਗੁਣ ਰਯੋਰੇ
ਬੋਝਿਥਾਏ ॥12॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਮਨਮੁਖੁ ਕਾਇਰੁ ਕਰੁਪੁ ਹੈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਨਕੁ ਨਾਹਿ ॥

ਬੋਝਿਯੋਰੀ ਮਨੁਖਾ ਬਭ ਕਾਪੂਰੁਖ ਆਧੂ ਕੂਬੇਰ ਅਧੂ ਆਭੁ ਭਗਵਾਨਯੋ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਭਾਵਾਰ ਕੀਛੇ
ਬਯਾਨ ਨਥਾਏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਧੰਧੈ ਵਿਆਪਿਆ ਸੁਪਨੈ ਭੀ ਸੁਖੁ ਨਾਹਿ ॥

ਏਧਰਿ ਬਯਛਿ ਬਿਨ-ਰਾਧਿ ਦੂਨਿਆਰ ਧਯਾਰੇ ਬਯਥੁ ਰਹਿਥਾਏ ਆਭੁ ਬਧਰੇ ਮਧ ਭਾਵਾਯੋ ਬੁਝ ਭਧਲਯੁ
ਬੁਝਨਾਏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵਹਿ ਤਾ ਉਬਰਹਿ ਨਾਹਿ ਤ ਬਧੇ ਦੁਖ ਸਹਾਹਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਧਰਿ ਬਯਛਿ ਮਧ ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਬਨਿਯਾਏ, ਭਾਵਾਯੋਰੇ ਭਾਵਾਯੋ ਮੁਛਿ ਮਿਲਿਯਾਰੇ, ਅਧਥਾ
ਬਯਨਰੇ ਧਧੇ ਯਾਭ ਬੇ ਦੂਝਾ ਹੇ ਭੋਗ ਕਰਿਥਾਏ ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮਹਲਾ 3 ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਦਰਿ ਸੋਹਣੇ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਹਿ ॥

ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਬਯਛਿ ਭਗਵਾਨਯੋ ਧਰਵਾਰੇ ਬਧਵਾ ਬੁਧਰ ਲਾਗਿਥਾਏ ਆਭੁ ਬੇ ਗੁਰੂਯੋ ਭਯਰ ਅਭਥਾ
ਕਰਿਥਾਏ।

ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੋਭਾ ਪਾਹਿ ॥

ਭਾਵਾਰ ਅਭਰੇ ਬਧਾ ਗਾਭਿ ਓ ਬੁਝ ਬਨਿ ਰਹਿਥਾਏ ਆਭੁ ਬੇ ਬਯਾ ਧਰਮੇਯਰਯੋ ਧਰਵਾਰੇ ਬਭ
ਗੋਭਾ ਗੁਧੁ ਕਰਿਥਾਏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਾਹਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੱ ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਹਰਿਨਾਮ ਪਾਭਛੇ, ਬੇ ਬਾਭਾਧਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੇ ਬਧਰੇ ਰਹਿਥਾਏ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਾਧਿਖਰੇ ਰਹਿ ਭਭ ਪੁਸ਼ਪਾਦ ਹਰਿਕਾ ਜਪ ਕਰਿ ਗਠੇ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਛਿ ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨਕਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਪਾਖਮਰੂ ਹੂੰ ਜਨਕ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮਰੇ ਬੂਰਠੇ ਲਗਾਯਛਿ ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਸਿਸਟਿ ਹਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣਾਈ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਪਾਖਮਰੂ ਹੂੰ ਵਰਿਝੁ ਹਰਿਕਾ ਭਪਵੇਗ ਗੁਗਾਯਛਿ ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਕਿਨੈ ਪਾਇਆ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਯ! ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਕਾਹਾਕੂ ਮਖ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਯਨਾਹੂੰ ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਲਹਾਈ ॥੧੩॥

ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਵਪਛਿਕੂ ਹਰਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਜਿਭ ਭਭਿ ਪੁਦਾਨ ਕਰਿਛਿ ॥13॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ ਨ ਆਈਆ ਸਬਦਿ ਨ ਲਾਗੋ ਭਾਉ ॥

ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਪੁਠੇ ਮੇਭੰ ਵਪਛਿਰ ਗੁਯਾ ਵਾ ਨਿਝਾ ਨਥਾਵ, ਆਭ ਮਿਥ ਗਥ ਬਹਿਠ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ ਨਾਹੂੰ,

ਓਸ ਨੇ ਸੁਖੁ ਨ ਉਪਜੈ ਭਾਵੈ ਸਉ ਗੋੜਾ ਆਵਉ ਜਾਉ ॥

ਠਾਹਾਕੂ ਬੁਝ ਭਪਯਛਿ ਬ੍ਰਹਮਾਨਾਹੂੰ, ਨਿਬਨੇਹਰੇ ਬੇ ਵਾਰਧਾਰ ਦੂਨਿਥਾਕੂ ਆਬਿ ਯਾਯਥਾਵ ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਮਿਲੈ ਸਚੇ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਉ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਧਿ ਗੁਰੂਕਾ ਬਾਧਿਖਰੇ ਬਯਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰਕਾ ਠਾਯੇ ਬੂਰਠੇ ਲਗਾਯਾਵ, ਠਾਹਾਹੇਲੇ ਬੇ ਬ੍ਰਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਯਨਾਥਾ ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮਹਲਾ 3 ॥

ਏ ਮਨ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਖੋਜਿ ਲਹੁ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਐਪਰਿ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬਯਾਨ ਕਰ, ਯਾਹਾਰ ਬੇਵਾ ਕਰਿਵਾ ਵਾਰਾ ਯਥੁ ਮਰਗਰ ਦੂਝਾ ਦੂਰ ਹੋਯਨਾਥਾ ।

ਸਹਸਾ ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਵਈ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ ॥

ਗੁਰੂਕ੍ਰਿ ਪਾਛਲੇ ਚੋਰਾਏ ਆਵੈ ਫੁੱਲਾ ਹੋਵ ਨਾਹੀ ਆਯ ਚੋਰ ਅਘੰਕਾਰ ਚੰਕ ਮਾਖਯੋਰੇ ਯੋਗਿ ਹੋਵ ।

ਕੂੜੈ ਕੀ ਪਾਲਿ ਵਿਚਹੁ ਨਿਕਲੈ ਸਚੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਪ੍ਰਭੀ ਚੋਰ ਅਭਰੇ ਮਿਥਪਾਰ ਪ੍ਰਾਚੀਰ ਫੂਰ ਹੋਵ ਓ ਮਨੋਰੇ ਬਧ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਵ ।

ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਮਨਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਸਚ ਸੰਜਮਿ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥

ਬਧਾਰ ਸੁਭਿ ਅਨੁਸਾਰੇ ਕਰਿ ਕਰਿਲੇ ਚੋਰ ਅਭਰੇ ਚੋਰੇ ਚਾਢਿ ਏਵਾ ਬੁਝਿ ਵਾਸ ਕਰਿਵ ।

ਨਾਨਕ ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਇ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਪੂਰ੍ਵ ਭਾਗਯਰੂ ਬਧਗੁਰੂ ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ ਮਿਲਿਯਾਛਿ, ਯੋਭੇਦਵੇਲੇ ਪਰਮਾਨੁ ਨਿਯੋਗਿ ਯੋਗਿ
ਭਾਰਾ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇਵਿਯਾਛਿ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਜਿਸ ਕੈ ਘਰਿ ਦੀਬਾਨੁ ਹਰਿ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਕੀ ਮੁਠੀ ਵਿਚਿ ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਆਇਆ ॥

ਯੋਭੈ ਬਧਿਕਰ ਫੂਰਯੋ ਯੋਗਿ ਨਯਾਯ ਧਾਢਾ ਗੁਰੂਰਿ ਰਹਿਯਾਛਿ, ਚਾਢਾਰ ਮੁਠੀਯੋ ਬਾਰਾ ਫੂਰਿਯਾ
ਆਇਯਾਛਿ ।

ਤਿਸ ਕਉ ਤਲਕੀ ਕਿਸੈ ਦੀ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਦੀਬਾਨਿ ਸਭਿ ਆਣਿ ਪੈਰੀ ਪਾਇਆ ॥

ਬੇਭੈ ਬਧਿਕਰੁ ਚਾਢਾ ਯੋਗਿ ਨਿਯੋਗਿ ਕਰਿਵਾਯੁ ਪਭੇ ਨਾਹੀ, ਕਾਰਣ ਨਯਾਯਧਾਢਾ ਗੁਰੂਰਿ ਬਾਰਾ ਫੂਰਿਯਾ
ਆਈ ਚਾਢਾਰ ਚੋਰੇਯੋ ਰਹਿ ਧਿਯਾਛਿ ।

ਮਾਣਸਾ ਕਿਆਹੁ ਦੀਬਾਣਹੁ ਕੋਈ ਨਸਿ ਭਜਿ ਨਿਕਲੈ ਹਰਿ ਦੀਬਾਣਹੁ ਕੋਈ ਕਿਥੈ ਜਾਇਆ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯੋਰ ਨਯਾਯਲਯਰੂ ਕੇਭੈ ਚਾਲਿਯਾਯ ਪਾਯੋ, ਕੇਭੈ ਗੁਰੂਰਿਯੋ ਨਯਾਯਲਯਰੂ ਕੇਭੈ ਕੂਆਭੇ ਯਾਯ
ਪਾਇਯੋ?

**ਸੇ ਐਸਾ ਹਰਿ ਦੀਬਾਨੁ ਵਸਿਆ ਭਗਤਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਤਿਨਿ ਰਹਦੇ ਖੁਹਦੇ ਆਣਿ ਸਭਿ ਭਗਤਾ ਅਗੈ
ਖਲਵਾਇਆ ॥**

ਏਧਰਿ ਗੁਰੂਰਿ ਨਯਾਯਧਾਢਾ ਯੋਭੈ ਫੂਰਯੋਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਛਿ, ਯੋਭੈ ਆਯ ਬਧੁ ਲੋਕਕਯੁ ਆਈ ਯੋਭੈ
ਬਧੁਗੁਰੂਰੇ ਰਹਿਯਾਛਿ ।

ਹਰਿ ਨਾਵੈ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੈ ਕਿਨੈ ਧਿਆਇਆ ॥੧੪॥

ਫੂਰਿ-ਨਾਯੋਰ ਕੀਯੋ ਭਾਗਯਰੂ ਫੂਰਿ ਮਿਲਿਯਾਛਿ ਆਯ ਕੇਭੈ ਚੋਰਲ ਗੁਰੂਗੁਰੂ ਫੂਰਿ ਚਾਢਾਯ ਧਾਯ ਕਰਿਯਾਛਿ ॥੧੪॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਕ ਮਯੋਗ 3 ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਜਗਤੁ ਮੁਆ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ॥

ਬੰਦਗੂਰੂਕਾ ਬੇਬਾ ਬਿਨਾ ਜਗਤ ਧੂਠ ਭਲੀ ਹੋਇਆਈ ਅਭ ਨਿਯ ਅਮੂਲਯ ਜਨਮ ਵਧੀਏ ਹਰਾਇਆਈ।

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਅਤਿ ਦੁਖੁ ਲਗਾ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਮੋਹ-ਮਾਯਾਏ ਫਾਬੈ ਜਗਤ ਅਧਯੁਕਤ ਦੂਝਯ ਭੋਗ ਕਰਿਆਈ ਅਭ ਜਨਮ ਹੋਇਆਈ।

ਵਿਸਟਾ ਅੰਦਰਿ ਵਾਸੁ ਹੈ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਪਾਇ ॥

ਬੇ ਬਿਝਾਏ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਆਈ ਏਵੰ ਕਾਰਯਾਰ ਯੋਨੀਏ ਕੂਲੁਆਈ।

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਮੁ ਮਾਰਸੀ ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਇ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਕ ਨਾਮਵਿਹਾਰ ਯਮ ਅਧੂਕ ਵਛੁ ਵੇਇਆਈ ਅਭ ਅਭਿਮ ਖੋਲ੍ਹਏ ਲੋਕਾਕ
ਪਛੁਤਾਏ ਭਲੀ ਚਾਲਿਆਈ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਲਾ 3 ॥

ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਪੁਰਖੁ ਏਕੁ ਹੈ ਹੋਰ ਸਗਲੀ ਨਾਰਿ ਸਬਾਈ ॥

ਏਹਿ ਜਗਤਏ ਏਕ ਹੀ ਪਰਮ ਪੁਰੂਖ ਭਗਵਾਨ ਅਛਰਿ, ਅਭ ਬਸੰਤ ਚਾਹਾਕ ਸੁਆ ਅਚਰਿ।

ਸਭਿ ਘਟ ਭੋਗਵੈ ਅਲਿਪਤੁ ਰਹੈ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖਣਾ ਜਾਈ ॥

ସେ ସବୁଙ୍କ ହୃଦୟରେ ରମଣ କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତଥାପି ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି, ସେ ଅଦୃଷ୍ଟ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପିଲେନାହିଁ।

ਪੁਰੈ ਗੁਰਿ ਵੇਖਾਲਿਆ ਸਬਦੇ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ॥

ଏହି ବିଷୟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇଛନ୍ତି ଆଉ ଶବ୍ଦ ଦ୍ଵାରା ତାହାଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ।

ਪਰਖੈ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਪਰਖ ਹੋਵਹਿ ਜਿਨੀ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਈ ॥

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପରମ ପୁରୁଷଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଥାଏ ଆଉ ଗୁରୁ ଶବ୍ଦ ମାଧ୍ୟମରେ ନିଜ ଅହଂକାର ଜଳାଇଥାଏ, ସେ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁରୁଷ ବନିଯାଏ ।

ਤਿਸ ਕਾ ਸਰੀਕ ਕੋ ਨਹੀ ਨਾ ਕੋ ਕੰਟਕ ਵੈਰਾਈ ॥

ଏହି ବିଶ୍ୱରେ ସେହି ଲକ୍ଷ୍ମରଙ୍ଗ କେହି ଶତ୍ରୁ ଅଥବା ହାନିକାରୀ ନାହାନ୍ତି ।

ਨਿਹਚਲ ਰਾਜ ਹੈ ਸਦਾ ਤਿਸ ਕੇਰਾ ਨਾ ਆਵੈ ਨਾ ਜਾਈ ॥

ତାହାଙ୍କ ଶାସନ ସର୍ବଦା ଅଚଳ ଅଟେ ଆଉ ସେ ଅନଶ୍ଚର ଅଟନ୍ତି ।

ਅਨਦਿਨ ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਹਰਿ ਸਚੇ ਕੇ ਗਣ ਗਾਈ ॥

ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତ ରାତି ଦିନ ତାହାଙ୍କ ଉପାସନା କରିଥାଏ ଆଉ ସକା ହରିଙ୍କ ଗଣଗାନ କରିଥାଏ ।

ਨਾਨਕ ਵੇਖਿ ਵਿਗਸਿਆ ਹਰਿ ਸਚੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥੨॥

ସେହି ସଜା ହରିଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ଦେଖି ନାନକ କୃତାର୍ଥ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ॥ ୨ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ପଞ୍ଚମି ॥

ਜਿਨ ਕੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਸਦ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਤਿਨ ਕੰਓ ਰਖਣਹਾਰਾ ॥

ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ଗତରେ ସଦା ହରିଜ୍ଞ ନାମ ନିବାସ କରିଥାଏ, ହରିଜ୍ଞ ନାମ ହିଁ ତାହାର ରକ୍ଷାକାରୀ ବନ୍ଧିଯାଏ।

ਹਰਿ ਨਾਮ ਪਿਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਮਾਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਖਾਈ ਮਿਤੁ ਹਮਾਰਾ ॥

ହରିଜନ ନାମ ହିଁ ଆମର ପିତା ଅଟେ, ହରିଜନ ନାମ ହିଁ ଆମର ମାତା ଅଟେ ଏବଂ ହରିଜନ ନାମ ହିଁ ଆମର ସଖା ଓ ମିତ୍ର ଅଟେ ।

ਹਰਿ ਨਾਵੈ ਨਾਲਿ ਗਲਾ ਹਰਿ ਨਾਵੈ ਨਾਲਿ ਮਸਲਤਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੀ ਕਰਦਾ ਨਿਤ ਸਾਰਾ
॥ ਹਰਿਯਾ ਨਾਮੁ ਹੋਂ ਅਮਰਿ ਕਥਾ ਅਚੇ, ਹਰਿਯਾ ਨਾਮੁ ਹੋਂ ਅਮਰਿ ਪਰਮਾਰੀ ਅਚੇ ਏਵਾ ਹਰਿਯਾ ਨਾਮੁ ਹੋਂ
ਅਮਰਿ ਨਿਭਾ ਧੇਯਾ ਗੁਣਾ ਅਚੇ ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੀ ਸੰਗਤਿ ਅਤਿ ਪਿਆਰੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕੁਲੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਰਵਾਰਾ ॥
ਹਰਿਯਾ ਨਾਮੁ ਹੋਂ ਅਮਰਿ ਪੁੰਨ ਬਛਾਓ ਅਚੇ, ਹਰਿਯਾ ਨਾਮੁ ਹੋਂ ਅਮਰਿ ਵੰਸ਼ ਅਚੇ ਆਯੁ ਹਰਿਯਾ ਨਾਮੁ ਹੋਂ
ਅਮਰਿ ਪਰਿਵਾਰ ਅਚੇ ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੰਉ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਹਰਿ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਸਦਾ ਕਰੇ ਨਿਸਤਾਰਾ
॥੧੫॥

ਨਾਨਕਾਜੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਯਾ ਨਾਮੁ ਧੇਯਾਯੋ ਆਯੁ ਹਰਿ ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕਰੇ ਬਰਦਾ ਅਮਰੁ ਮੋਖ
ਧੇਯਾਯੋ ॥੧੫॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥
ਗੁਣਾ ੩ ॥

ਜਿਨ ਕੰਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਸੇ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਸਦਾ ਕਮਾਹਿ ॥
ਯਾਹਾ ਭੇਟ ਬਹਗੁਰੂਕ ਬਹਿਓ ਬਾਯਾਯਾ, ਬੇ ਬਰਦਾ ਹਰਿਯਾ ਕੀਰਤਿ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਯਾ ।

ਅਚਿੰਤੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਿਨ ਕੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ ॥
ਯਾਹਾ ਮਨਰੇ ਨਿਭੈ ਹਰਿਯਾ ਨਾਮੁ ਨਿਬਾਧ ਕਰਿਨਿਯਾ ਏਵਾ ਬੇ ਬਛਾ ਗੁਣਰੇ ਹੋਂ ਰਹਿਯਾਯਾ ।

ਕੁਲੁ ਉਧਾਰਹਿ ਆਪਣਾ ਮੋਖ ਪਦਵੀ ਆਪੇ ਪਾਹਿ ॥
ਯਾਹਾ ਧਾਮਰੇ ਨਿਭ ਵੰਸ਼ਰੇ ਯਾਹਾ ਕਰਿਯਾਯਾ ਏਵਾ ਬੁਝਾ ਮੋਖ ਪਦਵੀ ਪਾਹੁ ਕਰਿਯਾਯਾ ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਤਿਨ ਕੰਉ ਸੰਤੁਸਟੁ ਭਇਆ ਜੇ ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਜਨ ਪਾਹਿ ॥
ਯੇਯੋ ਗੁਣਾ ਗੁਰੂਕ ਚਰਨੀ ਆਇਯਾਯਾ, ਪਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਯਾਹਾ ਯਪਰੇ ਬੁਝਿ ਆਇਯਾਯਾ ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਲਾਜ ਰਖਾਹਿ ॥੧॥
ਨਾਨਕ ਹਰਿਯਾ ਧਾਧ ਅਚਿਯੋ ਆਯੁ ਹਰਿ ਨਿਭੇ ਕੁਪਾ ਕਰਿ ਯਾਹਾਯਾ ਮਾਨ-ਪੁਰਿਸ਼ੁ ਰਖਾ ਕਰਿਯਾਯਾ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥
ਗੁਣਾ ੩ ॥

ਹੰਉਮੈ ਅੰਦਰਿ ਖੜਕੁ ਹੈ ਖੜਕੇ ਖੜਕਿ ਵਿਹਾਇ ॥
ਅਯਾਕਾਰ ਬਗਭਯ ਮਨੁਸ਼ਯ ਯਿਯਰੇ ਚਿਤਾ ਰਹਿਯਾਯਾ ਆਯੁ ਏਵਾ ਧਾਮਰੇ ਬੇ ਨਿਭ ਯਾਵਨ ਬੁਝਾਯਰੇ
ਵਿਯਾਯਾਯਾ ।

ਹੰਉਮੈ ਵਡਾ ਰੋਗੁ ਹੈ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਅਹੰਕਾਰ ਏਕ ਭਯਾਨਕ ਰੋਗ ਅਚੇ, ਯਾਹਾਰ ਧਰਿਯਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਬੇਸ ਮਰਿਯਾਏ, ਧੂਨੜ ਯੁਝ ਨੇਕਯਾਏ
ਆਭ ਧੂਨੀਆਰੇ ਆਬਿਯਾਏ ਓ ਯਾਕਯਾਏ।

ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨਾ ਸਤਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇ ॥

ਬਿਖਾਭਾ ਯਾਹਾਰ ਭਾਗਯਰੇ ਲੇਖੁਯਾਭਿ, ਭਾਯਾਕੂ ਬਧਗੁਰੂ-ਪੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾਭਿ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਉਬਰੇ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਯਾ ਅਧਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂੰ ਭਾਯਾਰ ਭਯਾਰ ਹੋਯਾਕਯਾਏ ਆਭ ਸ਼ਬ ਮਾਖਮਰੇ ਬੇਸ ਨੀਯ
ਅਹੰਕਾਰ ਯਕਯਾਕ ਫੇਕਯਾਏ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਗਤੁ ਅਗੋਚਰੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥

ਹਰਿਯਾ ਨਾਮ ਆਮਰ ਪੁਰੂ ਅਚਢਿ ਸ਼ਿਏ ਅਬਿਗਭ, ਅਗੋਚਰ, ਅਨਥਰ, ਧਰਮਪੁਰੁਸ਼, ਬਿਖਾਭਾ ਅਚਢਿ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮ ਸ੍ਰੇਵਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮ ਪੂਜਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਹੀ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥

ਆਮੇ ਹਰਿਯਾ ਨਾਮਰ ਬਧਨਾ ਕਰੂਅਯੁ, ਹਰਿਯਾ ਨਾਮਰ ਪੂਯਾ ਕਰੂਯੁ ਆਭ ਆਮੇ ਹਰਿਯਾ ਨਾਮ ਬਧਿਭ
ਮਗੁ ਰਯੁ।

ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਜੇਵਡੁ ਕੇਈ ਅਵਰੁ ਨ ਸੁਝੈ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਅੰਤਿ ਛਡਾਤਾ ॥

ਹਰਿਯਾ ਨਾਮ ਭਲਿ ਆਭ ਕਢਿ ਨਾਝੁ, ਕਾਰਭਾ ਹਰਿਯਾ ਨਾਮ ਝੁੰ ਸ਼ੇਸਰੇ ਮੋਸ਼ਾ ਫੇਆਕਯਾਏ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ਗੁਰਿ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੁ ਕਾ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ॥

ਮੋਭੁ ਧਰੋਪਕਾਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਯਾ ਨਾਮ ਫੇਕਯਾਢਿ, ਬੇਧਿ ਗੁਰੂਯਾ ਮਾਭਾ ਧਿਭਾ ਧਨਧ ਅਚਢਿ।

ਹੰਉ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪੁਣੇ ਕੰਉ ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੀ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੈ ਜਾਤਾ ॥੧੬॥

ਧੂੰ ਨੀਯ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਬਧਾ ਮਨਨ ਕਰਿਯਾਏ, ਯਾਹਾਯਾ ਬਾਧ੍ਰੇ ਭੇਚ ਹੋਯਾ ਮੋਭੇ ਹਰਿਯਾ ਨਾਮਰ
ਯਾਨ ਹੋਯਾਢਿ॥16॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਯਾਕ ਮਯਾਕ 3 ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵ ਨ ਕੀਨੀਆ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਮੋਭੁ ਬਧਯ ਗੁਰੂਯਾ ਬਾਧਿਧਰੇ ਰਧਿ ਬੇਬਾ ਕਰੇ ਨਾਝੁ, ਹਰਿਯਾ ਨਾਮ ਬਧਿਭ ਮਧ ਪ੍ਰਾਮ ਲਗਾਏ ਨਾਝੁ
ਆਭ

ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ ਨ ਆਇਓ ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਵਾਰੇ ਵਾਰ ॥

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਿਆ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅੰਤਿਮ ਵਾਰੀ ਵਾਰਿਆਰ ਜੰਗ ਮਾਰਗ ਚੱਲੇ ਪਏ।

ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧੁ ਨ ਚੇਤਈ ਕਿਤੁ ਆਇਆ ਸੈਸਾਰਿ ॥

ਅੰਤ ਮਨਮੁਖੀ ਦੁਆਰਾ ਮਨੋ ਅੰਗਰਾਜ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਨਾਹੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਸੋ ਅੰਤ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ
ਅੰਤ?

ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲੰਘੇ ਪਾਰਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਅੰਗਰਾਜ ਮਾਫ਼। ਅੰਤ ਨੇ ਕੀਤਾ ਦੂਰ, ਸੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਞਿਥੇ ਰਹਿ
ਅੰਗਰਾਜ ਨੂੰ ਪਾਰ ਹੋਇਆ। ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਾਮ 3 ॥

ਇਕੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਾਗਤਾ ਹੋਰੁ ਜਗੁ ਸੂਤਾ ਮੋਹਿ ਪਿਆਸਿ ॥

ਅੱਕ ਸਤਗੁਰੂ ਹੋਂ ਜਾਗਤ ਰਹਿੰਦਾ, ਅੰਤ ਵਾਕਿ ਸਤੁ ਦੁਨੀਆਂ ਮੋਹਾ ਅੰਤ ਚੁੰਬਾ ਨੇਤ੍ਰਾ ਮੰਗ
ਪਾਇਆ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਜਾਗੰਨਿ ਸੇ ਜੋ ਰਤੇ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਗੁਣਤਾਸਿ ॥

ਮੇਯੇ ਲੋਕ ਗੁਣਰ ਬਾਗਰ ਬਧ-ਨਾਮ ਨੇ ਮੰਗ ਪਾਅ ਅੰਤ ਸਤਗੁਰੂ ਜੀ ਬੇਵਾ ਕਰਿੰਦਾ, ਸੋ ਮੋਹ-
ਚੁੰਬਾ ਨੇ ਜਾਗਤ ਰਹਿੰਦਾ।

ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧ ਨ ਚੇਤਨੀ ਜਨਮਿ ਮਰਿ ਹੋਹਿ ਬਿਨਾਸਿ ॥

ਅਥ ਨਾਨਕੁ ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਸ਼ਰਣ ਕਰੇ ਨਾਹਿ, ਮੇਘ ਭੰਗ ਕਾਰਨੁ ਜਨਮ ਮਰਣਹਰੇ ਪਛੇ ਚਾਹਾਰ ਬਿਨਾਸ
ਹੋਇਆ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਨੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਜਿਨ ਕੰਉ ਧੁਰਿ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆਸਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾਰ ਭਾਗਯਹਰੇ ਬਿਧਾਯਾ ਪੁਰਸ਼ਨੁ ਹੂੰ ਲੇਖੁ ਲਿਖਿ, ਬੇ ਹੂੰ ਗੁਰੁ ਧਿਆਇਆ ਨਾਮੁ
ਖਾਨ ਕਰਿਓ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰਾ ਭੋਜਨੁ ਛਤੀਹ ਪਰਕਾਰ ਜਿਤੁ ਖਾਇਐ ਹਮ ਕਉ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭਈ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਛਤੀਹ ਪੁਰਸ਼ਨੁ ਭਾਗਯਹਰੇ ਅਰੇ, ਯਾਹੁ ਭਾਗਯਹਰੇ ਧਿਆਇਆ ਧੁਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰਾ ਪੈਨਣੁ ਜਿਤੁ ਫਿਰਿ ਨੰਗੇ ਨ ਹੋਵਹ ਹੋਰ ਪੈਨਣ ਕੀ ਹਮਾਰੀ ਸਰਧ ਗਈ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਪੈਨਣੁ ਅਰੇ, ਯਾਹੁ ਪੈਨਣੁ ਧਿਆਇਆ ਧੁਰਿ ਧਿਆਇਆ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ
ਪੈਨਣੁ ਧਿਆਇਆ ਧੁਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰਾ ਵਣਜੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਾਪਾਰੁ ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਕੀ ਹਮ ਕੰਉ ਸਤਿਗੁਰਿ ਕਾਰਕੁਨੀ ਦੀਈ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਵਾਪਾਰੁ ਅਰੇ, ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਾਪਾਰੁ ਅਰੇ, ਬਾਗਯਹਰੇ ਧਿਆਇਆ ਧੁਰਿ ਧਿਆਇਆ
ਕਾਰਕੁਨੀ ਧਿਆਇਆ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਕਾ ਹਮ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਸਭ ਜਮ ਕੀ ਅਗਲੀ ਕਾਟਿ ਗਈ ॥

ਧਿਆਇਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਧਿਆਇਆ ਧਿਆਇਆ ਧਿਆਇਆ ਧਿਆਇਆ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਧਿਆਇਆ ਜਿਨ ਕੰਉ ਧੁਰਿ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਲਿਖਤੁ ਪਈ ॥੧੭॥

ਯਾਹਾਰ ਕਥਾਯਹਰੇ ਬਿਧਾਯਾ ਪੁਰਸ਼ਨੁ ਹੂੰ ਧਿਆਇਆ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਲੇਖੁ ਲੇਖਿ, ਧਿਆਇਆ ਧਿਆਇਆ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੂੰ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਧਿਆਇਆ ॥੧੭॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਿਆਇਆ ੩ ॥

ਜਗਤੁ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁ ਹੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਧਿਆਇਆ ਅਗਿਆਨੀ ਧਿਆਇਆ ਧਿਆਇਆ ਧਿਆਇਆ ਧਿਆਇਆ ॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਜੇਤੇ ਕਰਮ ਕਰੇ ਦੁਖੁ ਲਗੈ ਤਨਿ ਧਾਇ ॥

ਬੇ ਫੈਓਘਯਾਕਰੇ ਮੇਰੇ ਕਰਮ ਕਰੇ ਧਾਇ, ਬੇ ਬੇਰੇ ਦੂਝਾ ਪਾਇਆ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ ਜਾ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ ॥

ਮਧਿ ਮਨੁਸ਼ਖ ਗੁਰੂਕਾ ਗਯਕ ਅਯਾਸ ਕਰੇਆ, ਚਾਹਾਏਲੇ ਗੁਰੂਕਾ ਕੁਪਾਰੂ ਬੁਝ ਭਧੁਕ ਹੋਯਾ।

ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਕਰਮ ਕਰੇ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥

ਬੇ ਬਯਾ ਕਾਗੀ ਧਾਰਾ ਕਰਮ ਕਰੇਆ ਅਯ ਰਾਧਿ ਧਨ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਰੇਆ।

ਨਾਨਕ ਜਿਤੁ ਆਪੇ ਲਾਏ ਤਿਤੁ ਲਗੇ ਕਹਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬੇਹੁ ਆਏ ਲਾਗੇਆ, ਮੇਯਯੋ ਭਗਵਾਨ ਚਾਹਾਕੁ ਬੁਝ ਲਗਾਯ ਧਾਯਾਧਿ ਅਯ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਬੇਧੁਰੇ ਕੀਯ ਕਰੇਕਾਰ ਨਯਾ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਲਾ 3 ॥

ਹਮ ਘਰਿ ਨਾਮੁ ਖਜਾਨਾ ਸਦਾ ਹੈ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥

ਆਮਰ ਧੁਕਲ-ਯਰੇ ਬਰਕਾ ਭਗਵਾਨਕਾ ਨਾਮ ਗਯਗਾ ਅਯਿ ਏਕ ਭਯਰ ਭਯਾਰ ਭਰਧੂਰ ਅਯਿ।

ਸਤਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਜੀਅ ਕਾ ਸਦ ਜੀਵੈ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ॥

ਬਧਗੁਰੂਰ ਯਾਕ ਪਾਯ ਨਾਮਰ ਧਾਧਾ ਅਧਧਿ ਅਯ ਬੇ ਬਰਕਾ ਯਾਧਿਧ ਧਾਯਾਧਿ।

ਅਨਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਸਦਾ ਕਰਹਿ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਅਪਾਰਾ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਅਧਾਰ ਗਯ ਧਾਰਾ ਆਮੇ ਰਾਧਿ ਧਨ ਹਰੇਕਾ ਕਾਯਨ ਕਰੂ।

ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਦ ਉਚਰਹਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵਰਤਾਵਣਹਾਰਾ ॥

ਆਮੇ ਬਰਕਾ ਗੁਰੂਕਾ ਗਯ ਭਯਾਰਗ ਕਰੂ, ਮੂਗ-ਮੂਗਾਯਰੇ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਯਨ ਕਰੇਆਧਿ।

ਇਹੁ ਮਨੁਆ ਸਦਾ ਸੁਖਿ ਵਸੈ ਸਹਜੇ ਕਰੇ ਵਾਪਾਰਾ ॥

ਆਮਰ ਏਹਿ ਮਨ ਬਰਕਾ ਬੁਝਾ ਰਹੇਆ ਅਯ ਬੁਯਾਧਿਕ ਭਾਕਰੇ ਨਾਮਰ ਕਧਾਧਾਰ ਕਰੇਆ।

ਅੰਤਰਿ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਹਰਿ ਰਤਨੁ ਹੈ ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਵਣਹਾਰਾ ॥

ਆਮਰ ਅਯਨਰੇ ਗੁਰੂਕਾ ਯਾਨ ਓ ਹਰੇਕਾ ਨਾਮ ਰਨੁ ਕੇਧਾਨਾਨ ਅਯਿ, ਮੇਧ ਆਮਰ ਧੁਯਿ ਕਰਾਯ ਧਾਯਾਧਿ।

ਨਾਨਕ ਜਿਸ ਨੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੇ ਪਾਏ ਸੇ ਹੋਵੈ ਦਰਿ ਸਚਿਆਰਾ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨ ਯਾਹਾ ਭਧਰੇ ਕਰੂਗਾ-ਧੁਯਿ ਕਰੇਆਧਿ, ਬੇ ਏਹਿ ਧਾਨ ਧੁਧੁ ਕਰੇਆ ਏਕ ਬੇ ਚਾਹਾਕਾ ਧਰਕਾਰੇ ਬਧਕਾਧਾ ਕਰੇਆ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ੴ ॥

ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸੇ ਗੁਰਸਿਖੁ ਕਹੀਐ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣੀ ਜਾਇ ਪਇਆ ॥

ਬੇਛੋ ਗੁਰੂਯੋ ਗਿਰੀਯੋ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਕਹਿੰਦਾ ਭਰਿਓ, ਯਿਥੇ ਬਦਗੁਰੂਯੋ ਚਰਣੀਯੋ ਲਾਗੇਯੋ।

ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸੇ ਗੁਰਸਿਖੁ ਕਹੀਐ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਮੁਖਿ ਰਾਮੁ ਕਹਿਆ ॥

ਬੇਛੋ ਗੁਰੂਯੋ ਗਿਰੀਯੋ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਕਹਿੰਦਾ ਭਰਿਓ, ਯਿਥੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੀਯੋ ਚਰਣੀਯੋ ਨਾਮੁ
ਭਰਿਓ ਕਰਿਓ।

ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸੇ ਗੁਰਸਿਖੁ ਕਹੀਐ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸੁਣਿਐ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ॥

ਬੇਛੋ ਗੁਰੂਯੋ ਗਿਰੀਯੋ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਕਹਿੰਦਾ ਭਰਿਓ, ਯਿਥੇ ਮਨੁ ਭਰਿਓ ਨਾਮੁ ਗੁਣੀ ਆਨੰਦੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਓ।

ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸੇ ਗੁਰਸਿਖੁ ਕਹੀਐ ਜਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲਇਆ ॥

ਬੇਛੋ ਗੁਰੂਯੋ ਗਿਰੀਯੋ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਕਹਿੰਦਾ ਭਰਿਓ, ਯਿਥੇ ਬਦਗੁਰੂਯੋ ਬੇਵਾ ਕਰਿ ਭਰਿਓ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਕਰਿਓ।

ਤਿਸੁ ਗੁਰਸਿਖ ਕੰਉ ਹੰਉ ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੀ ਜੇ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਗੁਰਸਿਖੁ ਚਲਿਆ ॥੧੮॥

ਧੰਨੁ ਬਦਵਾ ਬੇਛੋ ਗੁਰੂਯੋ ਗਿਰੀਯੋ ਨਾਮੁ ਕਰਿਓ, ਯਿਥੇ ਗੁਰੂਯੋ ਆਯੋ ਅਨੁਬਾਹੇ ਚਲਿਓ॥18॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਗਿਰੀਯੋ 3 ॥

ਮਨਹਠਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਸਭ ਥਕੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਮਨੁ ਭਰਿਓ ਕਾਰਣੀਯੋ ਕੇਛੋ ਮਧੁ ਭਰਿਓ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਓ ਆਯੋ ਬਦਵਾ ਪਰਿ ਯਾਯੋ।

ਮਨਹਠਿ ਭੇਖ ਕਰਿ ਭਰਮਦੇ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥

ਮਨੁ ਭਰਿਓ ਭਾਇ ਅਭਿਮਾਨੁ ਭਾਇ ਪਰਿਭਾਇ ਭਾਇ ਆਯੋ ਬੇਛੋ ਭੇਖਯੋ ਕਾਰਣੀਯੋ ਦੂਝੀ ਭਾਇ
ਭਾਇ ਕਰਿਓ।

ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਸਭੁ ਮੇਹੁ ਹੈ ਨਾਮੁ ਨ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਰਿਧਿ-ਸਿਧਿ ਸਭੁ ਮੇਹੁ ਹੈ ਨਾਮੁ ਨ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਬੇਵਾ ਗੁਣੀ ਪ੍ਰਵਾਨੁ ਕਰਿਓ ਭਾਇ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਭਾਇ।

ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਘਰਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਆ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥

हे नानक! आनर मृदल-द्वारे नाम रतु प्रकट होइयाइछि आउ मन स्वाविक
होइयाइछि ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

महल 3 ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧ ਨ ਚੇਤਨੀ ਜਨਮਿ ਮਰਿ ਹੋਹਿ ਬਿਨਾਸਿ ॥

ਅਥ ਨਾਨਕੁ ਭਗਵਾਨਕੁ ਸ਼ਰਣ ਕਰੇ ਨਾਹਿ, ਮੇਘਕੰਠ ਕਾਰਣਕੁ ਭਯੋ ਮਰਣਕੇ ਪਥਿ ਚਾਹਾਰ ਬਿਨਾਸ
ਹੋਇਆ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਨੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਜਿਨ ਕੰਉ ਧੁਰਿ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆਸਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾਰ ਭਾਗਯਕੇ ਬਿਖਾਭਾ ਪੁਰਸਕਾਰੁ ਹੋ ਲੇਖਕੁ, ਬੇਸੁ ਹੋ ਗੁਰੂਕਾ ਮਾਖਯਕੇ ਨਾਮਕੁ
ਧਾਨ ਕਰਿਓ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰਾ ਭੋਜਨੁ ਛਤੀਹ ਪਰਕਾਰ ਜਿਤੁ ਖਾਇਐ ਹਮ ਕਉ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭਈ ॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਆਮਰੁ ਛਤੀਹ ਪੁਕਾਰ ਬਾਧਿਐ ਭੋਜਨੁ ਅਰੇ, ਯਾਹਾ ਖਾਯਕੇ ਆਮਕੁ ਚੁਧਿ ਆਇਆ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰਾ ਪੈਨਣੁ ਜਿਤੁ ਫਿਰਿ ਨੰਗੇ ਨ ਹੋਵਹ ਹੋਰ ਪੈਨਣ ਕੀ ਹਮਾਰੀ ਸਰਧ ਗਈ ॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਆਮਰੁ ਪੋਸ਼ਾਕੁ ਅਰੇ, ਯਾਹਾ ਪਿਥਿਕੇ ਆਮੇ ਪੂਰੀ ਨਸ਼ ਹੋਯ ਨਾਹੁ ਚਥਾ ਅਧਾ ਕੀਓ
ਪਿਥਿਕਾ ਲਾਲਸਾ ਧੂਰ ਹੋਇਆ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰਾ ਵਣਜੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਾਪਾਰੁ ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਕੀ ਹਮ ਕੰਉ ਸਤਿਗੁਰਿ ਕਾਰਕੁਨੀ ਦੀਈ ॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਆਮਰੁ ਬਾਧਿਯਾ ਅਰੇ, ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਬਧਾਧਾਰੁ ਅਰੇ, ਬਧਗੁਰੂ ਆਮਕੁ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮਰੁ
ਕਾਰਕਾਰੁ ਹੋ ਦੇਵਕੀਓ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਕਾ ਹਮ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਸਭ ਜਮ ਕੀ ਅਗਲੀ ਕਾਟਿ ਗਈ ॥

ਆਮੇ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਹੋ ਲੇਖਕੁ ਦੇਵਕੀਓ ਆਯੁ ਯਮਰੁ ਭਯੋ ਬਧਾਧਾਰੁ ਹੋਇਆ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਧਿਆਇਆ ਜਿਨ ਕੰਉ ਧੁਰਿ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਲਿਖਤੁ ਪਈ ॥੧੭॥

ਯਾਹਾਰ ਕਧਾਲਕੇ ਬਿਖਾਭਾ ਪੁਰਸਕਾਰੁ ਹੋ ਆਮਰੇ ਨਾਮਰੁ ਲਬਧੁ ਲੇਖਕੀਓ, ਆਮਰੇ ਕੀਓ ਬਿਰਲ
ਗੁਰੂਗੁਰੂ ਹੋ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮਰੁ ਧਾਨ ਕਰਿਓ ॥੧੭॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਕੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਜਗਤੁ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁ ਹੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਐਹੁ ਦੂਜਿਆ ਅਯਾਨੁ ਐਵਾ ਅਥ ਅਰੇ, ਯਾਹਾ ਦੇਵਧਾਯਾ ਕਰਮ ਕਰਿਓ ॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਜੇਤੇ ਕਰਮ ਕਰੇ ਦੁਖੁ ਲਗੈ ਤਨਿ ਧਾਇ ॥

ਬੇ ਫੈਓਘਯਾਕਰੇ ਮੇਰੇ ਕਰਮ ਕਰੇ ਧਾਇ, ਬੇ ਬੇਰੇ ਦੂਝੇ ਪਾਇਆ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ ਜਾ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ ॥

ਮਧੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਗੁਰੂਕਾ ਗਯਕ ਅਯਾਸ ਕਰੇਆ, ਚਾਹਾਏਲੇ ਗੁਰੂਕਾ ਕੁਪਾਰੂ ਬੁਝ ਭਧੁਕ ਹੋਯਾ।

ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਕਰਮ ਕਰੇ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥

ਬੇ ਬਯਾ ਕਾਗੀ ਧਾਰਾ ਕਰਮ ਕਰੇਆ ਅਯ ਰਾਧੇ ਧਨ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਰੇਆ।

ਨਾਨਕ ਜਿਤੁ ਆਪੇ ਲਾਏ ਤਿਤੁ ਲਗੇ ਕਹਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬੇਹੁ ਆਏ ਲਾਗੇਆ, ਮੇਯਯੋ ਭਗਵਾਨ ਚਾਹਾਕੁ ਬੁਝੋ ਲਗਾਯ ਧਾਯਾਫੁ ਅਯ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਬੇਧੁਰੇ ਕੀਯੋ ਕਰੇਆ ਨਾਮ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਲਾ 3 ॥

ਹਮ ਘਰਿ ਨਾਮੁ ਖਜਾਨਾ ਸਦਾ ਹੈ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥

ਆਮਰ ਧੁਧਲ-ਯਰੇ ਬਰਵਾ ਭਗਵਾਨਕਾ ਨਾਮ ਗਯਗਾ ਅਯੋ ਏਵੋ ਭਯੋਰ ਭਯਾਰ ਭਰਧੂਰ ਅਯੋ।

ਸਤਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਜੀਅ ਕਾ ਸਦ ਜੀਵੈ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ॥

ਬਧਗੁਰੂਰ ਯਾਵ ਪਾਯੋ ਨਾਮਰ ਧਾਯਾ ਅਯਫੁ ਅਯ ਬੇ ਬਰਵਾ ਯਾਧਿਓ ਧਾਯਾਫੁ।

ਅਨਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਸਦਾ ਕਰਹਿ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਅਪਾਰਾ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਅਧਾਰ ਗਯ ਧਾਰਾ ਆਮੇ ਰਾਧੇ ਧਨ ਹਰੇਕਾ ਕਾਯੋਰ ਕਰੂ।

ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਦ ਉਚਰਹਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵਰਤਾਵਣਹਾਰਾ ॥

ਆਮੇ ਬਰਵਾ ਗੁਰੂਕਾ ਗਯ ਭਯਾਰਗ ਕਰੂ, ਮੂਰ-ਮੂਗਾਯਰੇ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਯੋਰ ਕਰੇਆਫੁ।

ਇਹੁ ਮਨੁਆ ਸਦਾ ਸੁਖਿ ਵਸੈ ਸਹਜੇ ਕਰੇ ਵਾਪਾਰਾ ॥

ਆਮਰ ਏਹੁ ਮਨ ਬਰਵਾ ਬੁਝਾ ਰਹੇਆ ਅਯ ਬੁਯਾਧਿਕ ਭਾਵਰੇ ਨਾਮਰ ਕਧਾਧਾਰ ਕਰੇਆ।

ਅੰਤਰਿ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਹਰਿ ਰਤਨੁ ਹੈ ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਵਣਹਾਰਾ ॥

ਆਮਰ ਅਯਧਨਰੇ ਗੁਰੂਕਾ ਯਾਨ ਓ ਹਰੇਕਾ ਨਾਮ ਰਧੁ ਕੇਧਧਾਨ ਅਯੋ, ਮੇਯ ਆਮਰ ਧੁਯੋ ਕਰਾਯ ਧਾਯਾਫੁ।

ਨਾਨਕ ਜਿਸ ਨੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੇ ਪਾਏ ਸੇ ਹੋਵੈ ਦਰਿ ਸਚਿਆਰਾ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨ ਧਾਯਾ ਭਧਰੇ ਕਰੂਗਾ-ਧੁਯੋ ਕਰੇਆਫੁ, ਬੇ ਏਹੁ ਧਾਨ ਧੁਧੁ ਕਰੇਆ ਏਵੋ ਬੇ ਚਾਯਾਯ ਧਰੇਆਰੇ ਬਧਧਾਧਾ ਕਰੇਆ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ੴ ॥

ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸੇ ਗੁਰਸਿਖੁ ਕਹੀਐ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣੀ ਜਾਇ ਪਇਆ ॥

ਬੇਸੁ ਰੂਪੁ ਭੀਖੁ ਪਨਾ ਪਨਾ ਕਹਿਵਾ ਭਰਿਓ, ਯਿਐ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਚਰਣਰੇ ਲਾਗਿਯਾ ॥

ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸੇ ਗੁਰਸਿਖੁ ਕਹੀਐ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਮੁਖਿ ਰਾਮੁ ਕਹਿਆ ॥

ਬੇਸੁ ਰੂਪੁ ਭੀਖੁ ਪਨਾ ਪਨਾ ਕਹਿਵਾ ਭਰਿਓ, ਯਿਐ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਧਰਮਕ੍ਰਮਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਨਾਮ
ਭਯੋਗ ਕਰਿਓ ॥

ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸੇ ਗੁਰਸਿਖੁ ਕਹੀਐ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸੁਣਿਐ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ॥

ਬੇਸੁ ਰੂਪੁ ਭੀਖੁ ਪਨਾ ਪਨਾ ਕਹਿਵਾ ਭਰਿਓ, ਯਿਐ ਮਨਰੇ ਬਹਿਕਾ ਨਾਮ ਗੁਣੀ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਓ ॥

ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸੇ ਗੁਰਸਿਖੁ ਕਹੀਐ ਜਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲਇਆ ॥

ਬੇਸੁ ਰੂਪੁ ਭੀਖੁ ਪਨਾ ਪਨਾ ਕਹਿਵਾ ਭਰਿਓ, ਯਿਐ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿ ਬਹਿਕਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਕਰਿਓ ॥

ਤਿਸੁ ਗੁਰਸਿਖ ਕੰਉ ਹੰਉ ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੀ ਜੇ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਗੁਰਸਿਖੁ ਚਲਿਆ ॥੧੮॥

ਧੰਨੁ ਬਰਵਾ ਬੇਸੁ ਰੂਪੁ ਭੀਖੁ ਪਨਾ ਪਨਾ ਕਰਿਯਾ, ਯਿਐ ਗੁਰੂਕਾ ਆਜਾ ਅਨੁਬਾਹੇ ਚਲਿਯਾ ॥18॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਕ ਮਾਝਾ 3 ॥

ਮਨਹਠਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਸਭ ਥਕੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਮਨਰੇ ਭੀਖੁ ਕਾਰਣਰੂ ਕੇਸੁ ਮਖ ਭੀਖੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਨਾਹਾਏ ਆਭ ਬਧੇਸੁ ਪਕਿ ਮਾਝਾਏ ॥

ਮਨਹਠਿ ਭੇਖ ਕਰਿ ਭਰਮਦੇ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥

ਮਨਰੇ ਭੀਖੁ ਭਾਰਾ ਅਭਿਮਾਨਾ ਹੋਯਾ ਪਤਭਯੁ ਹੋਯਾਯਾ ਆਭ ਏਹੁ ਧੋਭਯਾਭ ਕਾਰਣਰੂ ਦੂਝਾ ਭੀਖੁ
ਭੋਗ ਕਰਿਯਾ ॥

ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਸਭੁ ਮੇਹੁ ਹੈ ਨਾਮੁ ਨ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਰਿਧਿ-ਸਿਧਿ ਬਹੁ ਮੋਹਾ ਭੀਖੁ ਭਰਮ ਏਹੁ ਬੇਸੁ ਕਾਰਣਰੂ ਮਨਰੇ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇਨਾਭੀ ॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬੇਵਾ ਗੁਣਾ ਪੂਰਕ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾਯਾ ॥

ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਘਰਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਆ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਮਰ ਝੁਧਲ-ਘਰੇ ਨਾਮ ਰਹੂ ਪੁਕਾਰ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ਆਉ ਮਨ ਬਾਭਾਵਿਕ
ਹੋਯਾਯਾਯਾ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਹੁਰਾ ੩ ॥

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ॐ सति नामु करता पुरखु निरभउ निरवैरु अकाल मूरति अजूनी सैभं गुरप्रसादि

//

ଇଣ୍ଡିଆ ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ନାମ ସର୍ବଦା ସତ୍ତ୍ୱ ଅଟେ, ସେ ଜଗତର ରଚୟିତା, ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଓ ନିର୍ଭୀକ ଅଟନ୍ତି। ତାହାଙ୍କ କହି ଶତ୍ରୁ ନାହାନ୍ତି, ସେ ମାୟାତୀତ ଅମର ଅଟନ୍ତି, ସେ ଜନ୍ମ ମରଣ ଚକ୍ରରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଥାଆନ୍ତି, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ମିଳିଥାନ୍ତି।

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ ॥

सोरठि महला १ घरु १ चउपदे ॥

ସଂ-ରାତି ମହଲା ୧ ଘର ୧ ଚଉପଦୀ ॥

ਸਭਨਾ ਮਰਣਾ ਆਇਆ ਵੇਛੋੜਾ ਸਭਨਾਹ ॥

सभना मरणा आइआ वेछोड़ा सभनाह ॥

ଦୁନିଆକୁ ଯିଏ ମଧ୍ୟ ଆସିଛି ସବୁଜ ପାଇଁ ମୃତ୍ୟୁ ଅଟେ ଅଟେ ଆଉ ସମସ୍ତେ ପରିସ୍ଥାନନାତ୍ମକ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହେବାକୁ ପଡିବ।

ਪੁਛਹੁ ਜਾਇ ਸਿਆਣਿਆ ਆਗੈ ਮਿਲਣੁ ਕਿਨਾਰ ॥

पुछहु जाइ सिआणिआ आगै मिलणु किनाह ॥

ଆମେ ବିଦ୍ଵାନକୁ ଏହି କଥା ପଚାରି ପାରୁ ଯେ ପୁରାଣୀର ମିଳନ ପ୍ରଭୁତ୍ଵକ୍ ସହିତ ହବେ ନା ନାହିଁ।

ਜਿਨ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬੁ ਵੀਸਰੈ ਵਡੜੀ ਵੇਦਨ ਤਿਨਾਹ ॥੧॥

जिन मेरा साहिबु वीसरै वड़डी वेदन तिनाह ॥१॥

ଯିଏ ମଢ଼େଇ ମାଲିକତାକୁ ଭୁଲିଥାଏ, ସମୋନାଟକ ବହୁତ ବଦେନା ହେଇଥାଏ॥1॥

ਭੀ ਸਾਲਾਹਿਹੁ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥

भी सालाहिहु साचा सोइ ॥

ଏଥିପାଇଁ ସରବଦା ସଚ୍ଛି ପରମ ସତ୍ତ୍ୱ ପରମଶେଽରତ୍ନ ସଦ୍ଭୂତି କର,

ਜਾ ਕੀ ਨਦਰਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

जा की नदरि सदा सुखु होइ ॥ रहाउ ॥

ଯାହାତ୍ମକ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ଵାରା ସୁଖ ମିଳିଥାଏ॥ରୁଦ୍ର॥

ਵਡਾ ਕਰਿ ਸਾਲਾਹਣਾ ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ ਸੋਇ ॥

वडा करि सालाहणा है भी होसी सोइ ॥

ସହେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କୁ ମହାନ ଭାବି ତାହାଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କର, କାରଣ ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ
ଅଛନ୍ତି ଓ ଭବିଷ୍ୟତରେ ମଧ୍ୟ ରହିବେ।

ਸਭਨਾ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਤੂ ਮਾਣਸ ਦਾਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥

सभना दाता एकु तू माणस दाति न होइ ॥

ହେ ପରମେଶ୍ଵର! ଏକ ତୁ ହିଁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଦାତା ଅଟୁ ଆଉ ମନୁଷ୍ୟ ଡିଲମୋଟର ଦାନ
କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ ਰੰਨ ਕਿ ਰੁਨੈ ਹੋਇ ॥੨॥

जो तिसु भावै सो थीऐ रंन कि रुनै होइ ॥ २॥

ଯାହା କିଛି ସହେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ଅଛି, ତାହା ହେ-।ଇଥାଏ, ସ୍ତ୍ରୀ ଭଳି ଅଶୁରୁ ବୁଝାଇ
ର-।ଦନ କରିଲେ କଣ ଲାଭ ହବେ? ॥2॥

ਧਰਤੀ ਉਪਰਿ ਕੋਟ ਗੜ ਕੇਤੀ ਗਈ ਵਜਾਇ ॥

धरती उपरि कोट गड़ केती गई वजाइ ॥

ଏହି ଜଗତରେ କେତେ ଲେ-।କ କେ-।ଟି କେ-।ଟି ଦୁର୍ଗ ନିର୍ମାଣ କରିଛନ୍ତି, ସମୋନେ ମଧ୍ୟ
ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਜੋ ਅਸਮਾਨਿ ਨ ਮਾਵਨੀ ਤਿਨ ਨਕਿ ਨਥਾ ਪਾਇ ॥

जो असमानि न मावनी तिन नकि नथा पाइ ॥

ଯେଉଁ ଲେ-।କ ଅଭିମାନରେ ଆସି ଆକାଶରୁ ଫୁଲ ଭଳି ଥିଲା, ତାହାର ଅଭିମାନ ମଧ୍ୟ
ପରମାତ୍ମା ବୁଝାଇ କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਜੋ ਮਨ ਜਾਣਹਿ ਸੂਲੀਆ ਕାਹੇ ମਿਠਾ ਖਾਹਿ ॥੩॥

जो मन जाणहि सूलीआ काहे मिठा खाहि ॥ ३॥

ହେ ମନ! ଯଦି ତେ-।ବେ ଏହି ବେ-।ଧ ହେ-।ଇଯାଏ ଯେ ସଂସାରର ସାରା ବିଳାସ ଶୂଳିରେ
ଚଢ଼ିବା ଭଳି କଷ୍ଟ ଦାୟକ ଅଟେ, ତାହାହଲେ ପୁଣି ତୁ କାହିଁକି ବିକାରକୁ ମିଠା ଭାବି ଥାଉଁ ॥3॥

ਨਾਨਕ ਅਉਗੁਣ ਜੇਤੜੇ ਤੇਤੇ ਗਲੀ ਜੰਜੀਰ ॥

नानक अउगुण जेतड़े तेते गली जंजीर ॥

ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେତେ ଅବଗୁଣ ଅଛି ମନୁଷ୍ୟର ବକେରେ ସେତେ ଜଞ୍ଜିର
ଲାଗିଅଛି।

ਜੇ ਗੁਣ ਹੋਨਿ ਤ ਕਟੀਅਨਿ ਸੇ ਭਾਈ ਸੇ ਵੀਰ ॥

जे गुण होनि त कटीअनि से भाई से वीर ॥

ଯଦି ତାହା ପାଖରେ ଗୁଣ ଥାଏ, ତାହାହଲେ ତାହାର ଜଞ୍ଜିର କଟା ଯାଇ ପାରିବ, ଏହି
ପରକାରରେ ଗୁଣ ସବୁଙ୍କ ମିତ୍ତର ଓ ଭାତରୁ ଅଟେ।

ਅਗੈ ਗਏ ਨ ਮੰਨੀਅਨਿ ਮਾਰਿ ਕਢਹੁ ਵੇਪੀਰ ॥੪॥੧॥

ਅਗੈ ਗਏ ਨ ਸੰਨੀਅਨਿ ਸਾਰਿ ਕਛਹੁ ਵੇਧੀਰ ॥੪॥੧॥

ਅਵਗੁਣਗਠੇ ਭਰੇ ਹੁਣੇ। ਅਥੇ ਗੁਣ-ਵਿਹੀਨ ਪਰਲਣੇ। ਕਰਣੇ ਚੁੰਨੀਓਤ ਹੁਣੇ। ਆਭ
ਭਾਵਾਨੂੰ ਬਠੋ। ਨੀਰੀ ਵਾਹਾਨ ਕਰੇ ਵਿਆਪਾ। ॥੪॥੧॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ॥

ਬਠੇ। ਰਹਿ ਮਹਲਾ 1 ਘਰ 1 ॥

ਮਨੁ ਹਾਲੀ ਕਿਰਸਾਣੀ ਕਰਣੀ ਸਰਸੁ ਪਾਣੀ ਤਨੁ ਖੇਤੁ ॥

ਮਨੁ ਹਾਲੀ ਕਿਰਸਾਣੀ ਕਰਣੀ ਸਰਸੁ ਪਾਣੀ ਤਨੁ ਖੇਤੁ ॥

ਨਿਯੋਗ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਕ, ਗੁਣ ਅਧਰਗਨ ਕ੍ਰਿਸ਼, ਗੁਣਨਾਨਕ ਨਾਨਕ ਅਧਰ ਗੁਣਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਣੇ ਵਨਾਪਾ।

ਨਾਮੁ ਬੀਜੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸੁਹਾਗਾ ਰਖੁ ਗਰੀਬੀ ਦੇਸੁ ॥

ਨਾਮੁ ਬੀਜੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸੁਹਾਗਾ ਰਖੁ ਗਰੀਬੀ ਦੇਸੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕ ਨਾਮ ਭਠੇ। ਰਹੀ, ਬਨਭਠੇ। ਭੂਮੀ ਬਨਭਠੇ ਕਰੁਪਿਵਾ ਮਨ ਅਧਰ ਨਾਨਕ
ਭਠੇ। ਰਹੀ ਪਠੇ। ਬਾਨਕ ਅਧਰ।

ਭਾਉ ਕਰਮ ਕਰਿ ਜੰਮਸੀ ਸੇ ਘਰ ਭਾਗਠ ਦੇਖੁ ॥੧॥

ਭਾਉ ਕਰਮ ਕਰਿ ਜੰਮਸੀ ਸੇ ਘਰ ਭਾਗਠ ਦੇਖੁ ॥੧॥

ਅਧਿਪਤਿ ਪ੍ਰਭੂਕ ਕਰਮ ਕਰਿਵਾ ਚੁੰਨੀ। ਰਹੀ। ਭਠੇ। ਰਹੀ ਅਧਿਕ੍ਰਿਤ ਹੁਣੇ। ਆਪਾ ਅਧਰ
ਬਠੇ। ਰਹੀ ਭਠੇ। ਰਹੀ ਭਾਗਠੀ ਹੁਣੇ। ਆਪੀ। ॥੧॥

ਬਾਬਾ ਮਾਇਆ ਸਾਥਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਬਾਬਾ ਮਾਇਆ ਸਾਥਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਹੁਣੇ ਵਾਹਾ! ਮਾਇਆ ਮਨੁਸ਼੍ਵਰ ਬਾਇਰਣੇ ਆਪਾ ਨਾਹੀ।

ਇਨਿ ਮਾਇਆ ਜਗੁ ਮੋਹਿਆ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਨਿ ਮਾਇਆ ਜਗੁ ਮੋਹਿਆ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਧਿ ਮਾਇਆ ਬਾਹਾ ਹੁਣੇ। ਆਪਾ ਮਠੇ। ਹੁਣੇ ਕਰੇ ਰਹੀ, ਕਰਿ ਕਰੇ ਵਿਰਲਾ ਪ੍ਰਭੂਕ ਹੁਣੇ ਅਧਿ ਭਠੇ।
ਭਾਇਆ। ॥੧॥

ਹਾਣੁ ਹਟੁ ਕਰਿ ਆਰਜਾ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਵਖੁ ॥

ਹਾਣੁ ਹਟੁ ਕਰਿ ਆਰਜਾ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਵਖੁ ॥

ਨਿਯੋਗ ਕ੍ਰਿਸ਼ਾਣ ਹੁਣੇ। ਆਪਾ ਨਿਯੋਗ ਭਠੇ। ਕਾਨਕ ਵਨਾਪਾ ਅਧਰ ਬਠੇ। ਰਹੀ ਬਠੇ। ਰਹੀ
ਵਨਾਪਾ।

ਸੁਰਤਿ ਸੋਚ ਕਰਿ ਭਾਂਡਸਾਲ ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਤਿਸ ਨੋ ਰਖੁ ॥

ਸੁਰਤਿ ਸੋਚ ਕਰਿ ਭਾਂਡਸਾਲ ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਤਿਸ ਨੋ ਰਖੁ ॥

ସୁରତି ଏବଂ ଚିନ୍ତନକୁ ନିଜ ମାଲ-ଗଣ-ଦାମ ବନାଅ ଆଉ ଏହି ମାଲ-ଗଣ-ଦାମରତେ ତୁ ସହେ
ସତ୍ସନାମ ରଖ।

ਵਣਜାରିଆ ସିਉଁ ਵਣଜୁ କରਿ ଲੈ ଲାହା ମନ ହସୁ ॥୨॥

वणजारिआ सिउ वणजु करि लै लाहा मन हसु ॥ २॥

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ବ୍ୟାପାରୀଙ୍କ ସହିତ ବ୍ୟାପାର କର ଆଉ ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନିଜ ମନରତେ
ସୁପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅ ॥୨॥

ମୁଣି ସାମତ ସଠିଦାଗରୀ ମତୁ ଘେନେ ଲେ ଚଳୁ ॥

मुणि सासत सउदागरी मतु घोडे लै चलु ॥

ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ଶୁଣୁଥିବା ତତ୍ତ୍ଵର ବ୍ୟାପାରକୁ ଓ ସତ୍ସନାମ ରୂପୀ ଘଟଣାକୁ (ମାଲ) ବିକ୍ରି
କରିବା ପାଇଁ ଚାଲ।

ଧରଚୁ ବନ୍ଧୁ ଚିଂଗାଆଣୀଆ ମତୁ ମନ ଜାଣି କଲୁ ॥

धरचु बंधु चंगिआईआ मतु मन जाणि कलु ॥

अपने गुणों को यात्रा का खर्च बना ले और अपने मन में आने वाली सुबह का
खयाल मत कर।

ନିଜ ଗୁଣକୁ ଯାତ୍ରାର ଖର୍ଚ୍ଚ ବନାଅ ଆଉ ନିଜ ମନରତେ ଆସୁଥିବା ପ୍ରଭାତକୁ ଖିଆଲ କର
ନାହିଁ।

ନିରଂକାର କୈ ଦେସି ଜାହି ତା ମୁଖି ଲହାରି ମହଲୁ ॥୩॥

निरंकार कै देसि जाहि ता सुखि लहहि महलु ॥ ३॥

ଯେବେ ତୁ ନିଆରାକର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦଶକୁ ଯିବୁ, ସତେବେଳେ ତତ୍ତ୍ଵ ତାହାଙ୍କ
ମହଲରତେ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହବେ ॥୩॥

ଲାଈ ଚିତୁ କର ଚାକରୀ ମିନି ନାମୁ କର କିମୁ ॥

लाइ चितु करि चाकरी मंनि नामु करि कमु ॥

ଚିତ୍ତ ଲଗାଇ ନିଜର ପ୍ରଭୁ-ଭକ୍ତି ରୂପୀ ନୌକାରି କର ଆଉ ମନରତେ ନାମ ସ୍ମରଣର କାମ
କର।

ਬੰਨੁ ਬਦੀਆ ਕਰਿ ਧਾਵਣੀ ਤਾ ਕੇ ਆਖੈ ਧੰਨੁ ॥

ਮਨ ਕਾਮੰਧਰੂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਰਹਿਵਾਕੂ ਭਧਾਨਾ ਕਰਿਲੇ ਲੋਕੋਂ ਚੋਟੇ ਖੰਧ ਖੰਧ ਕਹਿਵੇ ।

ਨਾਨਕ ਵੇਖੈ ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਚੜੈ ਚਵਗਣ ਵੰਨੁ ॥੪॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਢੇਢੇ ਪੁਰੁ ਚੋਟੇ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇਖਵੇ ਆਪਣੇ ਭਰੋਸੇ ਭਰੋਸੇ ਵਜ੍ਹਾਨੇ
ਆਗੰਧਾਰੀ ਹੋਵੇ॥੪॥੨॥

ਸੋਰਠਿ ਮਃ ੧ ਚਉਤ੍ਰਕੇ ॥

ਬੋਰਠੀ ਮੁਲਾ 1 ਚਉਤ੍ਰਕੇ ॥

ਮਾਇ ਬਾਪ ਕੇ ਬੇਟਾ ਨੀਕਾ ਸਸੁਰੈ ਚਤੁਰੁ ਜਵਾਈ ॥

ਮਾਭਾ-ਪਿਤਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਪੁਰੁ ਅੰਧਾ ਗੁਰੂਰੂ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਚਤੁਰ ਯਾਮਾਭਾ ਵਜ੍ਹਾਨੇ ਪੁਰੁ ਅੰਧਾ ।

ਬਾਲ ਕੰਨਿਆ ਕੋ ਬਾਪੁ ਪਿਆਰਾ ਭਾਈ ਕੋ ਅਤਿ ਭਾਈ ॥

ਬਾਲ ਕੰਨਿਆ ਪਾਏ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਪਿਤਾ ਵਜ੍ਹਾਨੇ ਪੁਰੁ ਅੰਧਾ ਭਾਈ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਭਾਈ ਹੋ ਭਾਈ ਲਾਗਿਆ ।

ਹੁਕਮੁ ਭਇਆ ਬਾਹਰੁ ਘਰੁ ਛੇਡਿਆ ਖਿਨ ਮਹਿ ਭਈ ਪਰਾਈ ॥

ਕਿਛੁ ਕ੍ਰਿਪਾਮਾਯਾ ਛੁਕੁਮ ਹੋਵਾ ਪਰੇ(ਮੁਕੁਮ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਆਖਿਵਾ ਪਰੇ) ਪੁਰੁ ਬੰਧਨ ਭਾਗ
ਕਰਿਆ ਆਪਣੇ ਅੰਧਾ ਅੰਧਾ ਅੰਧਾ ਹੋਵਾ ਪਰੇ ਹੋਵਾ ।

ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ਨ ਮਨਮੁਖਿ ਤਿਤੁ ਤਨਿ ਧੂੜਿ ਧੁਮਾਈ ॥੧॥

ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਮਨੁਖ ਭਗਵਾਨ ਨਾਮੁ ਸੁਰਗ ਕਰੇ ਨਾਮੁ, ਨਾ ਧਾਨੁ ਪੁਰੁ ਕਰਿਆ, ਨਾ ਸੁਰਗ ਮਨੁਖ
ਭਗਿਆ, ਮਾਭਾ ਪਾਏ ਭਾਗ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰੁ ਹੋਵਾ ਨਾਮੁ ਹੋਵਾ ।॥1॥

ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ॥

ਮਨੁ ਮਨ ਭਗਵਾਨ ਨਾਮੁ ਬੰਧਨ ਕਰਿਆ ਪੁਰੁ ਰਹਿਆ ।

ਪਾਇ ਪਰਉ ਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਿਨਿ ਸਾਚੀ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਬੇਢੇ ਗੁਰੂ ਚਰਣ ਛੋਟੇ ਬੰਧਨ ਹੋਵਾ ਮੈਂ ਮੋਢੇ ਬੰਧਨ ਭਾਗ ਉ ਪੁਰੁ
ਹੋਵਾ॥ਰਹਾਉ॥

ਜਗ ਸਿਉ ਝੂਠ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ ਜਨ ਸਿਉ ਵਾਦੁ ਰਚਾਈ ॥

ਮਨੁਖ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰੀਤਿ ਵਾਦੁ ਬੰਧਨ ਹੋਵਾ ਭਾਗ ਬੰਧਨ ਕਾਧ ਬੰਧਨ ਬੰਧਨ
ਹੋਵਾ ।

ਮਾਇਆ ਮਗਨੁ ਅਹਿਨਿਸਿ ਮਗੁ ਜੇਹੈ ਨਾਮੁ ਨ ਲੇਵੈ ਮਰੈ ਬਿਖੁ ਖਾਈ ॥

ਮਾਯਾਮਾ ਦੇ ਮਗਨ ਹੋਏ ਸੇ ਵੇਨ ਰਾਹਿ ਕੇਵਲ ਮਾਯਾ ਦੇ ਮਾਗੇ ਹੋਏ ਵੇਖੁਯਾਓ ਤਪਾ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਨਾਮ ਨੇਓ
ਨਾਹਿ ਏਵੰ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਬਿਖ ਖਾਏ ਪੁਰਾ ਤਪਾਗ ਕਰੇਯਾਓ।

ਗੰਧਣ ਵੈਣਿ ਰਤਾ ਹਿਤਕਾਰੀ ਸਬਦੈ ਸੁਰਤਿ ਨ ਆਈ ॥

ਸੇ ਅਭਰੁ ਕਥਾਮੇ ਮਥੁ ਰਹੇਯਾਓ ਆਭ ਹਿਤਕਾਰੀ ਸ਼ਬਦੇ ਖਾਨ ਦੇਓ ਨਾਹਿ।

ਰੰਗਿ ਨ ਰਾਤਾ ਰਸਿ ਨਹੀ ਬੇਧਿਆ ਮਨਮੁਖਿ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥੨॥

ਨਾ ਸੇ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਰੰਗਮੇ ਰੰਗਮਾ ਹੋਏਯਾਓ, ਨਾ ਸੇ ਨਾਮ ਰਸਮੇ ਮਥੁ ਥਾਓ, ਏਹਿਪਰੇ ਮਨਮੁਖੀ
ਨੇਯੇ ਭਗੁਤ ਹੋਏਯਾਓ ॥੨॥

ਸਾਧ ਸਭਾ ਮਹਿ ਸਹਜੁ ਨ ਚਾਖਿਆ ਜਿਹਬਾ ਰਸੁ ਨਹੀ ਰਾਈ ॥

ਸਾਧੂ ਦੇ ਸਭਾਮੇ ਸੇ ਬਾਭਾਵਿਕ ਅਵਸਥਾ ਪਾਓ ਨਾਹਿ ਆਭ ਚਾਖਾਓ ਫਿਰੁ ਕੇਭੋਂ ਕੋਯਮੇ ਹੋਏਏ
ਮਥੁਰਚਾ ਨਥਾਓ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਅਪੁਨਾ ਕਰਿ ਜਾਨਿਆ ਦਰ ਕੀ ਖਬਰਿ ਨ ਪਾਈ ॥

ਸੇ ਮਨ, ਤਨ ਏਵੰ ਧਨੁ ਨੇਯੇ ਮਾਨੇਯਾਓ, ਕੇਭੁ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਦਰਵਾਰੇ ਬਿਖਮੇ ਚਾਖਾਓ ਕੇਭੇ ਭਾਨ
ਨਥਾਓ।

ਅਖੀ ਮੀਟਿ ਚਲਿਆ ਅੰਧਿਆਰਾ ਘਰੁ ਦਰੁ ਦਿਸੈ ਨ ਭਾਈ ॥

ਹੋ ਭਾਯੇ! ਏਪਰੇ ਮਨੁਸ਼ਧ ਨੇਯੇ ਆਭੁ ਬਖ ਕਰੇ ਅਭਾਨਚਾਰ ਅਭਕਾਰਮੇ ਚਾਲੇਯਾਓ ਆਭ ਚਾਖਾਓ ਨੇਯੇ
ਘਰੇ ਭਾਰੇ ਵੇਖਾਯਾਓ ਨਾਹਿ।

ਜਮ ਦਰਿ ਬਾਧਾ ਠਹੁਰ ਨ ਪਾਵੈ ਅਪੁਨਾ ਕੀਆ ਕਮਾਈ ॥੩॥

ਮਨੁਸ਼ਧ ਭਾਰਮੇ ਸੇ ਬਾਭੇ ਹੋਏਯਾਓ ਸੇਫੇ ਮਨੁਸ਼ਧ ਓਕਯਾ ਮੇਲੇਨਾਹਿ ਆਭ ਸੇ ਨੇਯੇ ਕਰੇਯਾਓ
ਕਮੇਰੇ ਧਾਨ ਭੋਗ ਕਰੇਯਾਓ ॥੩॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਅਖੀ ਵੇਖਾ ਕਹਣਾ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਸੇਫੇ ਭਗਵਾਨ ਨੇਯੇ ਕੂਪਾ-ਧੁਭੁ ਕਰਏ, ਚਾਖਾਹੋਏ ਮੂੰ ਨੇਯੇ ਆਭਮੇ ਚਾਖਾਭੁ ਦਰਨ ਕਰੇਯਾਮੇ,
ਧਾਖਾਭੁ ਕਥਾ ਬਥੁਨਾ ਕਰਾਯਾਏ ਪਾਰਿਓ ਨਾਹਿ।

ਕੰਨੀ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਿਦੈ ਵਸਾਈ ॥

ਨੇਯੇ ਕਾਨਮੇ ਮੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਮਫੇਮਾ ਗੁਣੀ ਸ਼ਬ ਭਾਰਾ ਚਾਖਾਭੁ ਬੂਠੇ ਕਰੇਯਾਓ ਏਵੰ ਚਾਖਾਭੁ ਅਮੁਤ ਨਾਮ
ਨੇਯੇ ਬੁਧਮੇ ਸ਼ਾਪਨ ਕਰੇਯਾਓ।

ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਰਵੈਰੁ ਪੂਰਨ ਜੇਤਿ ਸਮਾਈ ॥

ਨੇਭਾਕ, ਨੇਰਾਕਾਰ, ਨੇਭਗੁਤੁ ਪੁਰੁ ਦੇਧਾਠੇ ਸਾਰਾ ਯਗਤਮੇ ਵਧਾਏਭੇ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਵਿਣੁ ਭਰਮੁ ਨ ਭਾਰੈ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ॥੪॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਯੋਗ ਬਿਨਾ ਮਨਰੇ ਭ੍ਰਮ ਦੂਰ ਬ੍ਰਹਮਾਣੰਦ ਆਉ ਬਧਮਾਨਾ ਧਾਰਾ ਹੋਂ ਪੁੰਨਾਸਾ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਹੋਇਆ॥੪॥੩॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਦੁਤਕੇ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 1 ਦੁਤਕੇ ॥

ਪੁੜੁ ਧਰਤੀ ਪੁੜੁ ਪਾਣੀ ਆਸਣੁ ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਚਉਬਾਰਾ ॥

ਹੇ ਯਤ੍ਰਿ! ਏਹੀ ਯਗਤ ਚਾਰੇ ਨਿਵਾਸ ਭਾਨ ਅਚੇ, ਚਾਰੇ ਧਿਰੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਅਛੇ, ਏਹਾਰ ਏਕ ਪਾਚ ਭਾਨ
ਅਛੇ ਏਕ ਪਾਚ ਪਾਣੀ ਅਛੇ।

ਸਗਲ ਭਵਣ ਕੀ ਮੂਰਤਿ ਏਕਾ ਮੁਖਿ ਤੇਰੈ ਟਕਸਾਲਾ ॥੧॥

ਚਾਰੇ ਮੁਖੰਨੋ ਯਯਾਗਿਤ ਯਯ ਹੋਂ ਏਕ ਚਾਕਾਗਲ ਅਚੇ, ਯਯਯੰਨੋਰੇ ਬਹੁ ਯਯਯਯ ਯਯਯਯ ਮੁਖੰਨੋ ਬਨਾ
ਯਯਯਯ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਤੇਰੇ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਿਕ! ਚਾਰੇ ਯਯਯਾ ਬਧ ਅਯਯਯ ਅਚੇ।

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਭਰਿਪੁਰਿ ਲੀਣਾ ਆਪੇ ਸਰਬ ਸਮਾਣਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੁ ਬਹੁਧ, ਭਾਨ ਏਕ ਆਯਾਗਿਰੇ ਯਯਯਯ ਹੋਇ ਬਯਯ ਹੋਂ ਬਹੁਯਾ ਠਾਰੇ ਰਯਯਯਯ ॥ਯੁਯ॥

ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਜੋਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ਤੇਰਾ ਰੂਪੁ ਕਿਨੇਹਾ ॥

ਯੁੰ ਯਯਯਯੋ ਬਯਯਯਯ ਮਯ ਚਾਰੇ ਯਯਯਯ ਬਿਧਯਯਯਯ ਅਛੇ, ਚਾਰੇ ਯੁਧ ਕਿਧਰੇ?

ਇਕਤੁ ਰੂਪਿ ਫਿਰਹਿ ਪਰਛੰਨਾ ਕੋਇ ਨ ਕਿਸ ਹੀ ਜੇਹਾ ॥੨॥

ਚਾਰੇ ਏਕ ਹੋਂ ਯੁਧ ਕੇਚੇ ਬਿਯਯਯਯ ਅਚੇ ਆਯ ਯੁ ਗੁਧ ਯਯਯਯ ਬਹੁਯਾਯਯ ਯਯਯਯ ਕਯੁ, ਚਾਰੇ
ਯਯਯਯਯ ਕੇਯਯ ਯਯਯ ਮਯ ਏਕਾ ਯਯਯ ਯਯਯਯਯ ॥੨॥

ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਤੇਰੇ ਕੀਤੇ ਜੰਤਾ ॥

ਅਯਯ, ਯਯਯਯ, ਯਯਯਯਯ ਆਯ ਬਯਯਯ ਯਯਯ ਹੋਇਯਯਯਾ ਬਹੁ ਯਯਯਯ ਯੁ ਹੋਂ ਯਯਯਯ ਕਯਯਯਯ।

ਏਕੁ ਪੁਰਬੁ ਮੈ ਤੇਰਾ ਦੇਖਿਆ ਤੂ ਸਭਨਾ ਮਾਹਿ ਰਵੰਤਾ ॥੩॥

ਯੁੰ ਚੇ'ਰ ਏਕ ਬਿਧਿਯ ਯਯਯਾ ਬਯਯਯਯ ਯਯ ਯੁ ਬਹੁ ਯਯਯਯ ਠਾਰੇ ਬਯਯਯਯ ਰਯਯਯਯ॥੩॥

ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਬਹੁਤੇ ਮੈ ਏਕੁ ਨ ਜਾਣਿਆ ਮੈ ਮੂਰਖ ਕਿਛੁ ਦੀਜੈ ॥

ਹੇ ਯਯਯਯਾਨ! ਚਾਰੇ ਗੁਯ ਅਯਯਯ ਅਚੇ, ਪਯਯਯਯ ਯੁੰ ਚੇ'ਰ ਏਕ ਗੁਯਯ ਮਯ ਯਯਯਯ ਨਾਯੋਂ, ਮੇ' ਯਯਯਯ
ਮੁਯਯਯਯ ਬਯਯਯਯ ਧਿਯ।

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਡੁਬਦਾ ਪਥਰੁ ਲੀਜੈ ॥੪॥੪॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਹੋ ਗਏ ਮਾਲਿਕ! ਗੁਣ, ਗੋਰੇ , ਕੁਝ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਥਰੁ, ਰੱਖਾ
ਕਰ॥4॥4॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਹਉ ਪਾਪੀ ਪਤਿਤੁ ਪਰਮ ਪਾਖੰਡੀ ਤੂ ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥

ਹੋ ਮਾਲਿਕ! ਮੈਂ ਬੁਰਾ ਪਾਪੀ, ਪਠਿਓ ਐਵੇਂ ਪਰਮ ਪੁਰਸ਼ਕ ਅਰੇ, ਕਿੰਨ੍ਹੇ ਤੂੰ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਅਰੇ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚਾਖਿ ਪਰਮ ਰਸਿ ਰਾਤੇ ਠਾਕੁਰ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥੧॥

ਹੋ ਠਾਕੁਰ! ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਗਰਬੇ ਅੰਗੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮਾਨੁਭਵ ਚਾਖੁ ਪਰਮ ਰਸੇ ਮੇਰੇ ਰਹਿੰਦੇ॥1॥

ਕਰਤਾ ਤੂ ਮੈ ਮਾਣੁ ਨਿਮਾਣੇ ॥

ਹੋ ਕਰਤਾ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਰੇ, ਵੀਰ-ਭੁਭੁਕ, ਤੂੰ ਮੈਂ ਮਾਣ ਬਖਸ਼ਾਈ ਅਰੇ।

ਮਾਣੁ ਮਹਤੁ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਪਲੈ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਣੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਣੁ ਮਹਤੁ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਪਲੈ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਣੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮਾਣੁ ਮਹਤੁ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਪਲੈ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਣੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੂ ਪੂਰਾ ਹਮ ਉਰੇ ਹੋਛੇ ਤੂ ਗਉਰਾ ਹਮ ਹਉਰੇ ॥

ਹੋ ਬਾਨੀ! ਤੂੰ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਅਰੇ ਆਪਣੇ ਅੰਗੇ ਚਾਖੁ ਅਮੋਗ ਅਰੇ, ਤੂੰ ਗਉਰੀ ਅਰੇ ਆਪਣੇ ਵਸਤੂ
ਵਾਲੀ ਅਰੇ।

ਤੁਝ ਹੀ ਮਨ ਰਾਤੇ ਅਹਿਨਿਸਿ ਪਰਭਾਤੇ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਜਪਿ ਮਨ ਰੇ ॥੨॥

ମୋର ମନ ଦୀନ ରାତି ତୋ' ଠାରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ, ହେ ମନ! ନିଜ ଜିହ୍ୱାରେ ହରିଙ୍କ ଜପ କର ॥ ୨ ॥

ਤੁਮ ਸਾਚੇ ਹਮ ਤੁਮ ਹੀ ਰਾਚੇ ਸਬਦਿ ਭੇਦਿ ਫੁਨਿ ਸਾਚੇ ॥

ହେ ଭଗବାନ! ତୁମେ ସତ୍ୟ ଅଟ ଆଉ ଆମେ ତୋ' ଠାରେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଅଛୁ ଏବଂ ତୋର ଶବ୍ଦର ଭେଦକୁ ବୁଝି ସତ୍ୟବାଦୀ ହୋଇଯାଇଛୁ ।

ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ ਸੁਚੇ ਮਰਿ ਜਨਮੇ ਸੇ ਕਾਚੇ ॥੩॥

ଯେଉଁ ଲୋକ ରାତିଦିନ ଭଗବାନଙ୍କ ନାମରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ, ସେ ଶୁଦ୍ଧ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ଯିଏ ଦୁନିଆରେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାଏ, ସେ କଳା ଅଟେ ॥୩॥

ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ ਕਿਸੁ ਸਾਲਾਹੀ ਤਿਸਹਿ ਸਰੀਕੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ମୋତେ ମୋର ଭଗବାନଙ୍କ ପରି ଆଉ କେହି ଦେଖାଯାଉ ନାହାନ୍ତି, ପୁଣି ମୁଁ କାହାର ସ୍ତୁତି କରିବି? କାରଣ କେହି ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ସମାନ ନୁହନ୍ତି।

ਪੁਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਗੁਰਮਤਿ ਜਾਨਿਆ ਸੇਈ ॥੪॥੫॥

ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦାସର ଦାସ ଅଟେ ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ମତି ଦ୍ଵାରା ମୁଁ ସତ୍ୟକୁ ଜାଣିଥାଏ
 ||4||5||

ਸੈਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ସୋରଠି ମହଲ ୧ ॥

ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਅਰੰਮਿ ਅਗੋਚਰ ਨਾ ਤਿਸ ਕਾਲ ਨ ਕਰਮਾ ॥

ପରମାତ୍ମା ଅଲକ୍ଷ୍ୟ, ଅପାର, ଅଗମ୍ୟ ଏବଂ ଅଗୋଚର ଅଟନ୍ତି, ସେ କାଳ ଓ ପ୍ରାନ୍ତରୁ ରହିତ ଅଟନ୍ତି ।

ਜਾਤਿ ਅਜਾਤਿ ਅਜੇਨੀ ਸੰਭਉ ਨਾ ਤਿਸੁ ਭਾਉ ਨ ਭਰਮਾ ॥੧॥

ତାହାଙ୍କ କୌଣସି ଜାତି ନାହିଁ, ସେ ସମସ୍ତ ଜାତିରୁ ଉତ୍ସ୍ବରେ ଅଟନ୍ତି, ସେ ଅଯୋନି ଓ ସ୍ବୟଂଭୂ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନା କିଛି ଅଭିଳାଷ ଥାଏ ନା କିଛି ଭୟ ଥାଏ ॥ ୧ ॥

ਸਾਚੇ ਸਚਿਆਰ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥

ମୁଁ ସଜ୍ଜା ସତ୍ୟସ୍ବରୂପ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ,

ਨਾ ਤਿਸੁ ਰੂਪ ਵਰਨੁ ਨਹੀ ਰੇਖਿਆ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ନା ତାଙ୍କ କୌଣସି ରୂପ, ନା କୌଣସି ବର୍ଣ୍ଣ, ନା କୌଣସି ଆକାର ଅଛି, ସେ ସଜା ଶବ୍ଦ ମାଧ୍ୟମରୁ ହିଁ ଜଣା ପଡ଼ିଥାନ୍ତି॥ରୁହ॥

ਨਾ ਤਿਸੁ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਬੰਧਪ ਨਾ ਤਿਸੁ ਕਾਮੁ ਨ ਨਾਰੀ ॥

ਨਾ ਭਾਵਾਯਾ ਕੇਹੀ ਮਾਭਾ, ਨਾ ਕੇਹੀ ਪਿਭਾ, ਨਾ ਕੇਹੀ ਪੂਰੁ ਆਭ ਨਾ ਕੇਹੀ ਬੰਨ੍ਹੁ ਅਛਭਿ, ਭਾਵਾਯਾ ਪਾਯਾਏ
ਕੋਈਥੀ ਕਾਮਵਾਸਨਾ ਨਾਹੀ ਆਭ ਨਾ ਭਾਵਾਯਾ ਪਾਯਾਏ ਕੇਹੀ ਨਾਰੀ ਅਛਭਿ।

ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ਅਪਰ ਪਰੰਪਰੁ ਸਗਲੀ ਜੋਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥੨॥

ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਤੂੰ ਅਕੁਲ, ਨਿਰੰਜਨ ਅਤੇ ਅਪਾਰਘੋਰ ਅਤੇ ਆਭ ਤੂਮਰ ਯੋਗਾਧਿ ਬੰਨ੍ਹਕਾ ਭਿਓਰੇ
ਮੁਕਤੁ ਅਛਿ ॥੨॥

ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਲੁਕਾਇਆ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੋਤਿ ਸਬਾਈ ॥

ਪ੍ਰਭਾਕ ਗੰਗਾਏਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਲੁਕਿ ਰਹਿਛਭਿ, ਬੰਨ੍ਹਕਾ ਬ੍ਰਹਮਾਏਰੇ ਭਾਵਾਯਾ ਯੋਗਾਧਿ ਮੁਕਤੁ ਅਛਿ।

ਬਜਰ ਕਪਾਟ ਮੁਕਤੇ ਗੁਰਮਤੀ ਨਿਰਭੈ ਤਾੜੀ ਲਾਈ ॥੩॥

ਗੁਰੂਕਾ ਭਧਦੇਗ ਭਾਰਾ ਬੰਨ੍ਹ ਕਵਾਚ ਮਧ ਗੋਲੀਯਾ ਅਤੇ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰੂਕਾ ਠਾਏ ਬੁਰਧਿ ਲਾਗੀਯਾ
॥੩॥

ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਕਾਲੁ ਸਿਰਿ ਜੰਤਾ ਵਸਗਤਿ ਜੁਗਤਿ ਸਬਾਈ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ! ਜੀਵਕਾ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਭਾਵਾਰ ਮਧਕ ਭਧਦੇਰੇ ਮੁਕਤੁਕਾ ਲੁਕਾਯਾ ਰਹਿਛਭਿ ਅਤੇ ਬੰਨ੍ਹ ਜੀਵਕਾ
ਜੀਵਨ-ਮੁਕਤਿ ਨਿਯੋਗ ਬੰਨ੍ਹਦੇਰੇ ਹੀ ਰਹਿਛਭਿ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਵਹਿ ਛੁਟਹਿ ਸਬਦੁ ਕਮਾਈ ॥੪॥

ਮੇਧ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾ, ਭਾਵਾਕਾ ਨਾਮ ਧਨ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਯਾ ਅਤੇ ਗਧ ਬਾਧਨਾ ਭਾਰਾ ਭਾਵਾਰ
ਮੁਕਤਿ ਹੋਯਾ ॥੪॥

ਸੂਚੈ ਭਾਡੈ ਸਾਚੁ ਸਮਾਵੈ ਵਿਰਲੇ ਸੂਚਾਚਾਰੀ ॥

ਕਾਯਾ ਰੂਪੀ ਗੁਣ ਬੰਨ੍ਹਦੇਰੇ ਬਧ ਰਹਿਯਾਏਰੇ ਭਯਾ ਬਿਰਲ ਮਨੁਸ਼ਧ ਹੀ ਬਵਾਰਾਰੀ ਹੋਯਾ।

ਤੰਤੈ ਕਉ ਪਰਮ ਤੰਤੁ ਮਿਲਾਇਆ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥੫॥੬॥

ਜੀਵਾਤਮਾਕਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਯੋਗ ਬਾਧ੍ਵਰੇ ਮਿਲਾਯਾਛਭਿ, ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਨਾਨਕ ਤੂਮਰ ਗੰਗਾਏਰੇ
ਆਬਿਛਭਿ ॥੫॥੬॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮੁਕਤਾ 1 ॥

ਜਿਉ ਮੀਨਾ ਬਿਨੁ ਪਾਣੀਐ ਤਿਉ ਸਾਕਤੁ ਮਰੈ ਪਿਆਸ ॥

ਮੋਹਿਰੇ ਮਾਛ ਯੋਗ ਬਿਨਾ ਛਰਪਚਾ ਹੋਯਾ ਮਰਿਯਾ, ਬੇਹਰਿ ਹੀ ਗਾਛ ਮਨੁਸ਼ਧ ਮਾਯਾਰ ਚੁਸ਼੍ਟਾਏਰੇ ਪ੍ਰਾਥ
ਭਧਾਰਾ ਵੇਯਾ।

ਤਿਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਮਰੀਐ ਰੇ ਮਨਾ ਜੇ ਬਿਰਥਾ ਜਾਵੈ ਸਾਸੁ ॥੧॥

ਹੇ ਮਨ! ਯਦਿ ਚੋਰ ਗੁਪਤ ਨਾਮ ਸੁਰਗ ਬਿਨਾ ਕਾਧੀ ਹੋਇਆ, ਤਾਂਹੋਏਕੇ ਸੁੰ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਿਨਾ ਬੇਪਰਿ
ਮਰਿਯੋਕਾ ਭਰਿਓ॥੧॥

ਮਨ ਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਸੁ ਲੇਇ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਰਾਮ ਨਾਮਕ ਯੋਗਗਾਨ ਕਰ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਇਹੁ ਰਸੁ ਕਿਉ ਲਹਉ ਗੁਰੁ ਮੇਲੈ ਹਰਿ ਦੇਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਿਛੁ ਗੁਰੁਸ਼ਕ ਬਿਨਾ। ਏਹਿ ਰਸ ਚੋਰਥੇ ਕੀਧਰਿ ਮਿਲਿਯਾਓਕੇ? ਕਾਰਨ ਗੁਰੁਸ਼ਕ ਬਹਿਓ ਮਿਲਿਯੋਕੇ ਭਗਵਾਨ ਏਹਿ
ਰਸ ਦੇਇਆਓ॥੧॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲੁ ਸੰਗਤੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤੀਰਥੁ ਹੋਇ ॥

ਬੁਝਨਾਕੇ ਬਯੋਰੇ ਬਯੋਗਿਓ ਹੋਕਾ। ਓ ਗੁਰੁਸ਼ਕ ਬਾਧਿਯੋਰੇ ਰਹਿਕਾ ਹੂੰ ਚੀਥੀ ਬੁਝਨ ਅਥੋ।

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਮਜਨਾ ਗੁਰ ਦਰਸੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੨॥

ਗੁਰੁਸ਼ਕ ਦਰਸਨ ਕਰਿਕਾ ਵਾਰਾ ਹੂੰ ਅਠਸਠਿ ਚੀਥੀਓ ਬੁਝਨ ਧਰਮ ਪੁਰਾਤੁ ਹੋਇਆ॥੨॥

ਜਿਉ ਜੋਗੀ ਜਤ ਬਾਹਰਾ ਤਪੁ ਨਾਹੀ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ॥

ਯੋਧਰਿ ਬੁਝਨਧਰਮ ਧਾਰਨ ਕਰਿਕਾ ਬਿਨਾ। ਯੋਗੀ ਕਨਿ ਪਾਰਓ ਨਾਹੂੰ ਚੀਥੀ। ਬਧਧ ਓ ਬਧੋਬਧ ਧਾਰਨ
ਕਰਿਕਾ ਬਿਨਾ ਚਪਬਧਾ। ਹੋਇਆਰੇ ਨਾਹੂੰ।

ਤਿਉ ਨਾਮੈ ਬਿਨੁ ਦੇਹੁਰੀ ਜਸੁ ਮਾਰੈ ਅੰਤਰਿ ਦੇਖੁ ॥੩॥

ਬੇਪਰਿ ਹੂੰ ਭਗਵਾਨਾਕੇ ਨਾਮ ਸੁਰਗ ਚਰੀਰੇ ਕੇਕਾਰ ਅਥੋ, ਚਰੀਰੇ ਭਿਓਰੇ ਅਨੇਕ ਕੋਬ ਅਥੋ
ਕਾਰਨਗੁਰੁ ਯਮ ਚਾਹਾਕੁ ਕਠੋਰੇ ਕਠੁ ਦੇਇਆ॥੩॥

ਸਾਕਤ ਪ੍ਰੇਮੁ ਨ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥

ਗਾਭ ਮਨੁਬਧਾਕੁ ਪ੍ਰੇਮ ਪੁਰਾਤੁ ਬੁਝਨਾਹੂੰ ਆਭ ਬਧਗੁਰੁਸ਼ਕ ਬੋਧ ਵਾਰਾ ਹੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੁਰਾਤੁ ਹੋਇਆ॥

ਸੁਖ ਦੁਖ ਦਾਤਾ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਿਫਤਿ ਸਮਾਇ ॥੪॥੧॥

ਨਾਨਕ ਕਹਓ ਯੋ ਯਾਹਾਕੁ ਬੁਝ ਓ ਬੁਝਨਰੇ ਕਾਭ। ਗੁਰੁ ਮਿਲਿਯਾਓ, ਬੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਬੁਧਿਰੇ ਲੀਨ
ਰਹਿਯਾ॥੪॥੧॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਤੂ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤਾ ਦਾਨਿ ਮਤਿ ਪੂਰਾ ਹਮ ਥਾਰੇ ਭੇਖਾਰੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼! ਤੂੰ ਕਾਭ। ਅਤੁ ਆਭ ਬੁਧਿਰੇ ਪਰਿਪੂਰੁ ਅਤੁ, ਕਿਛੁ ਆਮੇ ਚੋਰ ਭਿਕਾਰੀ ਅਤੁ।

ਮੈਂ ਕਿਆ ਮਾਗਉ ਕਿਛੁ ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਾਈ ਹਰਿ ਦੀਜੈ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰੀ ਜੀਉ ॥੧॥

ਮੂੰ ਭੋਲਾਭੋ ਕੌਣ ਮਾਗਿਓ? ਕਾਰਣ ਬਹੁ ਪਦਾਰਥ ਨ ਚੁਕਿ ਅਭੈ, ਆਪਣਾ ਮੋਹ ਭੋਲਾਭੋ ਕੇਵਲ ਨਿਯਤ ਹੋਇ
ਖਰਿਨਾਮ ਹੋਇ॥1॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਬਨਵਾਰੀ ॥

ਪੁਰੁ ਪੁਰੋਹਿਤ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿ ਬਿਦਯਮਾਨ ਅਛਰਿ।

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਗੁਪਤੈ ਵਰਤੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਰੀ ਜੀਉ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਗਾਹ, ਬਲ ਓ ਗਗਨਚਰਿ ਗੁਰੂ ਰੂਪਚਰਿ ਵਪਾਰਿ ਅਛਰਿ ਆਉ ਗੁਰੂਯੋ ਚਕਿ ਬਾਰਾ ਚਾਹਾਯੋ ਦਰਸਨ
ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ ਹੋਇ।॥੨॥

ਮਰਤ ਪਇਆਲ ਅਕਾਸੁ ਦਿਖਾਇਓ ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਜੀਉ ॥

ਗੁਰੂ-ਬਰਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮਨੁਮੋਹਕ, ਪਾਤਾਲ ਏਵਾ ਅਕਾਸਚਰਿ ਚਾਹਾਯੋ ਦਰਸਨ ਕਰਾਯੋ ਦੇਖਾਯੋ।

ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਅਜੋਨੀ ਹੈ ਭੀ ਹੋਨੀ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਦੇਖੁ ਮੁਰਾਰੀ ਜੀਉ ॥੨॥

ਬੇਹਿ ਅਯੋਨੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬਰਮਾਨ ਅਛਰਿ ਆਉ ਭਵਿਖਾਚਰਿ ਮਖ ਰਹਿਓ, ਆਪਣਾ ਨਿਯਤ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿ
ਮੁਰਾਰੀ ਪੁਰੁਯੋ ਦਰਸਨ ਕਰ॥2॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਉ ਇਹੁ ਜਗੁ ਬਪੁੜੇ ਇਨਿ ਦੂਜੈ ਭਗਤਿ ਵਿਸਾਰੀ ਜੀਉ ॥

ੴ ਵੇਚਰਾ ਦੂਜਿਆ ਯੁਗ ਧਰਮ ਚਕਰੇ ਪਠਿਐ, ਕਾਰਣ ਠਾਹਾ ਧੋਧਯਕਾਰੇ ਧਾਇ ਪੁਰੁ-ਭਭਿਕੂ
ਭੁਲਿਯਾਯਿਐ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈਐ ਸਾਕਤ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ਜੀਉ ॥੩॥

ਯੇਵੇ ਬਧਗੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾਏ, ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ ਫਿੱ ਆਨ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯਾਯਾ, ਕੇਛੁ ਗਾਭ ਮਾਨੁਸ਼ਬਾ ਭਭਿ ਵੇਨਾ
ਨਿਯ ਯਾਵਨ ਵਾਯਿ ਹਾਰਿ ਦੇਯਯਿ ॥੩॥

ਸਤਿਗੁਰ ਬੰਧਨ ਤੋੜਿ ਨਿਰਾਰੇ ਬਹੁੜਿ ਨ ਗਰਭ ਮਝਾਰੀ ਜੀਉ ॥

ਬਧਗੁਰੂ ਮੋਰ ਵਧਨ ਭਾਯੋ ਮੋਰਥੇ ਮੁਭ ਕਰਿ ਦੇਯਯਯਿ ਆਯ ੴ ਗਭ ਮੋਰਥੇ ਆਬਿਥਿ
ਨਾਫਿ।

ਨਾਨਕ ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਜੀਉ ॥੪॥੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ੴ ਮੋਰ ਬੁਧਯਯੇ ਆਨ ਰਧਰ ਪੁਕਾਯ ਹੋਯਾਯਾਯਿ ਆਯ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪੁਰੂ ਮੋਰ
ਧਨਯੇ ਨਿਵਾਬ ਕਰਿਯਯਿ॥੪॥੮॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਜਿਸੁ ਜਲ ਨਿਧਿ ਕਾਰਣਿ ਤੁਮ ਜਗਿ ਆਏ ਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰ ਪਾਹੀ ਜੀਉ ॥

ਯੇਯ ਨਾਮਾਨੁਧ ਰੂਪਾ ਨਿਧੁ ਪਾਯ ਯੁਧੇ ੴ ਦੂਜਿਆਯੁ ਆਬਿਯ, ਬੇਧ ਨਾਮਾਨੁਧ ਗੁਰੂਯੁ ਪਾਯਯੇ ਆਯਿ।

ਛੋਡਹੁ ਵੇਸੁ ਭੇਖ ਚਤੁਰਾਈ ਦੁਬਿਧਾ ਇਹੁ ਫਲੁ ਨਾਹੀ ਜੀਉ ॥੧॥

ਪਾਧਿਕ ਵੇਯਰ ਪੁਬਯਨਾ ੴ ਚਧੁਰਧਾਯੁ ਯਾਧਿ ਵੇਯ, ਕਾਰਣ ਬੁਧਾਗੁਯ ਮਨੁਸ਼ਧਾਯੁ ੴ ਅਨੁਧ ਧਾਯ
ਪੁਾਬੁ ਯੁਧਨਾਫਿ॥1॥

ਮਨ ਰੇ ਥਿਰੁ ਰਹੁ ਮਤੁ ਕਤ ਜਾਹੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮੋਰ ਮਨ! ਯੁ ਭਿਰ ਰੂਧ ਆਯ ਪਧਭਯੁ ਯੁਧ ਨਾਫਿ।

ਬਾਹਰਿ ਢੁਢਤ ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਘਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਘਟ ਮਾਹੀ ਜੀਉ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵਾਯਾਯੇ ਧਯਾਬ ਕਰਿਵਾਯੇ ਵਧੁਧ ਦੂਯਯ ਕਯੁ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯਾਯਾ, ੴ ਅਨੁਧ ਵੇਧ ਰੂਪਾ ਯਯੇ ਫਿੱ
ਆਯਿ ॥ਰੂਧ॥

ਅਵਗੁਣ ਛੋਡਿ ਗੁਣਾ ਕਉ ਧਾਵਹੁ ਕਰਿ ਅਵਗੁਣ ਪਛੁਤਾਹੀ ਜੀਉ ॥

ਅਵਗੁਣ ਯਾਧਿ ਗੁਣ ਆਧਯੁ ਵੇਧਿ ਅਧਾਧ ਗੁਣ ਧਾਗੁਧ ਕਰ, ਧਧਿ ਅਵਗੁਣਯੇ ਫਿੱ ਬਯਯਿ ਰੂਧ
ਧਾਯਾਯੇ ਵਧੁਧ ਪਯਯਾਧਾਧ ਕਰਿਵਾਯੁ ਪਧਿਵ।

ਸਰ ਅਪਸਰ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਹਿ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਕੀਚ ਬੁਡਾਹੀ ਜੀਉ ॥੨॥

ਭੂਮੇ ਭਲਾ ਓ ਮਨਰ ਅਭਰਕੂ ਰੂਝੇ ਨਾਛੁ ਆਭ ਵਾਰਧਾਰੇ ਪਾਪ ਕਰਭਾਰੇ ਰੂਝੇ ਰਬੂਝ ॥੨॥

ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ ਲੋਭ ਬਹੁ ਬੂਠੇ ਬਾਹਰਿ ਨਾਵਹੁ ਕਾਹੀ ਜੀਉ ॥

ਮਧਿ ਮਨਰੇ ਲੋਭਾਰੇ ਮਯਲਾ ਓ ਵਬੂਠ ਮੇਧਪਾ ਆਧ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਕਾਹਾਰੇ ਬਾਨ ਕਰਿਕਾਰੇ
ਅਭਿਪ੍ਰਾਯ ਕਥਾ ਅਰੇ?

ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਸਦ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰ ਕੀ ਗਤਿ ਤਾਹੀ ਜੀਉ ॥੩॥

ਗੁਰੂਯਾ ਭਧਵੇਗ ਬਾਰਾ ਬਰਵਾ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮਰ ਭਧ ਕਰ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਚੋਰ ਅਭਰਮਨਰ ਕਲਪਾਥ
ਹੇਵ ॥੩॥

ਪਰਹਰਿ ਲੋਭੁ ਨਿੰਦਾ ਕੂੜੁ ਤਿਆਗਹੁ ਸਚੁ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਫਲੁ ਪਾਹੀ ਜੀਉ ॥

ਲੋਭ, ਨਿੰਦਾ ਆਦਿ ਮੇਧਪਾ ਭਧਾਗ ਕਰ, ਗੁਰੂਯਾ ਬਚਨ ਬਾਰਾ ਛੁੰ ਬਯਾ ਫਲ ਮਿਲਿਧਿਵ ।

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ ਜੀਉ ॥੪॥੯॥

ਹੇ ਬਰੇ! ਚੋਰਭੇ ਮੇਧਧਰਿ ਭਧਮੂਯ ਲਾਗਿਧਾਧ, ਬੇਧਰਿ ਛੁੰ ਮੋਰ ਰਯਾ ਕਰ, ਨਾਨਕ ਗਯ ਬਾਰਾ
ਚੋਰ ਛੁੰ ਬੂਝੇ ਕਰਿਧਾਯ ॥੪॥੯॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਪੰਚਪਦੇ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 1 ਪੰਚਪਦਾ ॥

ਅਪਨਾ ਘਰੁ ਮੂਸਤ ਰਾਖਿ ਨ ਸਾਕਹਿ ਕੀ ਪਰ ਘਰੁ ਜੋਹਨ ਲਾਗਾ ॥

ਨਿਯਰ ਲੂਠਿ ਹੇਭਧਵਾ ਯਰਰ ਰਯਾ ਭੂਮੇ ਕਰਿਧਾਰੂ ਨਾਛੁ, ਪੂਥਿ ਧਰ ਯਰ ਆਭਕੂ ਮਯ ਨਯਰਰੇ
ਕਾਛੁਕਿ ਵੇਯੂਝ?

ਘਰੁ ਦਰੁ ਰਾਖਹਿ ਜੇ ਰਸੁ ਚਾਖਹਿ ਜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਕੁ ਲਾਗਾ ॥੧॥

ਨਿਯ ਯਰ, ਬਾਰਰ ਰਯਾ ਬੇਭੇਭੇਲੇ ਭੂਮੇ ਕਰਿ ਧਾਰਿਕ, ਮਧਿ ਭੂਮੇ ਪੁਯਯਾ ਨਾਮ ਰਬਕੂ ਧਾਨ
ਕਰਿਕ, ਨਾਮ ਰਬ ਮਧ ਬੇਧਿ ਬੇਧਕ ਧਾਨ ਕਰਿਧਾਧ, ਮਿਧ ਗੁਰੂਮੂਥਾ ਵਰਿ ਨਾਮਰੇ ਲਾਨ
ਹੋਯਯਾਧ ॥੧॥

ਮਨ ਰੇ ਸਮਝੁ ਕਵਨ ਮਤਿ ਲਾਗਾ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਭੂ ਬਯਾਯੂ ਰੂਯਾਧ, ਕੇਧਰਿ ਮਯ ਰੂਯਿ ਆਧਿਯ?

ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਅਨ ਰਸ ਲੋਭਾਨੇ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਹਿ ਅਭਾਗਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਗਵਾਨਯਾ ਨਾਮਕੂ ਭੂਯਿ ਧਰ ਰਬਰੇ ਆਕਰਿਭ ਹੇਭਯ, ਹੇ ਭਾਗਧਾਨ! ਗੋਥਰੇ ਭੂਮੇ ਵਬੂਝ
ਧਯਾਭਾਧ ਕਰਿਕ ॥ਰੂਧ ॥

ਆਵਤ ਕਉ ਹਰਖ ਜਾਤ ਕਉ ਰੇਵਹਿ ਇਹੁ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਨਾਲੇ ਲਾਗਾ ॥

ਮੇਧੇ ਖਨ ਆਇਯਾ, ਬੇਭੇਭੇਵੇਲੇ ਤੂ ਵਧੇ ਖੁਬੀ ਹੋਇਯਾ, ਕਿੰਨੁ ਮੇਭੇਭੇਵੇਲੇ ਖਨ ਚਾਲਿਯਾ, ਵਧੁਭੇ ਰੋਵਨ ਕਰੂ, ਏਹੀ ਦੁਖੁ ਓ ਬੁਧੁ ਬਾਪੁਰੇ ਲਾਗੇ ਰਹਿਯਾ।

ਆਪੇ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਭੋਗਿ ਭੋਗਾਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇ ਅਨਰਾਗਾ ॥੨॥

ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਮਨੁਸ਼ ਭਾਗੁ ਦੁਖੁ ਓ ਬੁਧੁ ਭੋਗਿ ਕਰਾਇ ਪਾਇਯਾ ॥੨॥

ਹਰਿ ਰਸ ਉਪਰਿ ਅਵਰੁ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਜਿਨਿ ਪੀਆ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਗਾ ॥

ਹਰਿ-ਰਸ ਓਰੁ ਕੇਯੋ ਵਧੁਭੁ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮਾਇਯਾਰਿ, ਮਿਥੈ ਏਹੀ ਰਸੁ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ ਭੁਭੁ ਹੋਇਯਾ।

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਤ ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਰਸੁ ਖੋਇਆ ਜਾ ਸਾਕਤ ਦੁਰਮਤਿ ਲਾਗਾ ॥੩॥

ਮੇਯੋ ਵਧੁਭੁ ਮਾਇਆਰੇ ਮੁਖੁ ਹੋਇ ਏਹੀ ਰਸੁ ਹੋਇਯਾ, ਏਧਰਿ ਗਾਭੁ ਵਧੁਭੁ ਦੁਰਮਤਿਰੇ ਹੂੰ ਲਾਗੇਯਾ ॥੩॥

ਮਨ ਕਾ ਜੀਉ ਪਵਨਪਤਿ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਮਹਿ ਦੇਉ ਸਮਾਗਾ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਗਰੀਬ ਭਿਭੇਰੇ ਹੂੰ ਰਹਿਯਾ, ਬੇ ਮਨਰੇ ਜੀਵਨ ਆਪਾਰ ਅਠਹੁਤ ਆਭੁ ਗਰੀਬਰੇ ਪ੍ਰਾਗਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਠਹੁਤ।

ਜੇ ਤੂ ਦੇਹਿ ਤ ਹਰਿ ਰਸੁ ਗਾਈ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗਾ ॥੪॥

ਹੇ ਹਰਿ! ਮੇਧੇ ਤੂ ਏਹੀ ਵਾਨ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰੂ, ਭਾਵਾਵੇਲੇ ਹੂੰ ਹਰਿ-ਰਸਰੇ ਬੁਭਿ ਕਰਿ ਪਾਰਿਵੀ ਆਭੁ ਮੇਯਾਰੇ ਮਨ ਮਖ ਭੁਭੁ ਹੋਇਯਾ ਭਾਵਾ ਮੇਯਾਰੇ ਲਗੁ ਭਾਵਾ ਓਰੇ ਲਾਗੇਯਾ ॥੪॥

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਈਐ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਜਮ ਭਉ ਭਾਗਾ ॥

ਬਭੁਭੁ ਬਭੁਭੇਰੇ ਹੂੰ ਹਰਿ-ਰਸ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਯਾ ਆਭੁ ਗੁਰੂਭੁ ਬਭਿਭੇ ਮੇਯਾਰੇ ਹੋਇਯਾ ਮੁਖੁ ਭੁਭੁ ਹੋਇਯਾ।

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪਾਏ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗਾ ॥੫॥੧੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਭੁ ਬਾਧਿਯਾਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮਰੇ ਜਪ ਕਰ, ਮਾਵਾਰੇ ਕਪਾਲਰੇ ਭਾਗੁ ਪਾਏ, ਭਾਵਾਭੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੇਯਾਰਾ ॥੫॥੧੦॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਸਰਬ ਜੀਆ ਸਿਰਿ ਲੇਖੁ ਪੁਰਾਹੂ ਬਿਨੁ ਲੇਖੈ ਨਹੀ ਕੋਈ ਜੀਉ ॥

ਬਰਬੁ ਜੀਵਭੁ ਕਪਾਲਰੇ ਕਰ ਅਨੁਬਾਧੇ ਬਿਯਾਭਾ ਭਾਗੁ ਲੇਖੁਭੁ ਆਭੁ ਕੇਯੋ ਮਖ ਬਿਨਾ ਭਾਗੁਰੇ ਨਾਵਾਭੁ।

ਆਪਿ ਅਲੇਖੁ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਏ ਸੋਈ ਜੀਉ ॥੧॥

ਪਰਛੁ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਭਾਗਿ ਲੇਖਾ ਰਹਿਤ ਅਚਛਿ, ਨਿਯੁ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਬੇ ਭਾਖਾਕੂ ਵੇਖੁਆਛਿ ਆਯੁ
ਬ੍ਰਹਮੰ ਭ੍ਰੰ ਨਿਯੁ ਬ੍ਰਹਮਾਨੁ ਯਾਵ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਪਾਲਨ ਕਰਾਯੁ ਆਯੁ ॥੧॥

ਮਨ ਰੇ ਰਾਮ ਜਪਹੁ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਯੋਗ ਕਰ, ਭਾਖਾਏਲੇ ਭ੍ਰੰ ਭੋਭੋ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਵ।

ਅਹਿਨਿਸਿ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਸਰੇਵਹੁ ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਭੁਗਤਾ ਸੋਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਗੁਰੂਕ ਰਚਾਰ ਬੇਬਾ ਕਰ, ਭਾਖਾਏਲੇ ਭ੍ਰੰ ਭੋਭੋ ਆਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਵ ਮੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਭ੍ਰੰ
ਵਾਭਾ ਆਯੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਭ੍ਰੰ ਭੋਗਿਵਾ ਵਾਲਾ ਅਚਛਿ ॥ਰੂਭ॥

ਜੇ ਅੰਤਰਿ ਸੇ ਬਾਹਰਿ ਦੇਖਹੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਜੀਉ ॥

ਮੇਭੱ ਪੁਰੁ ਅਭਿਮਾਨਰੇ ਮਹਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨ, ਚਾਹਾਯਾ ਕਾਹਾਰ ਮਧ ਧਰੰਨ ਕਰ, ਕਾਰਨ ਚਾਹਾਯਾ ਬਿਨਾ ਆਭ
ਕੇਹੀ ਨਾਹਾਭਿ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਿ ਦੇਖਹੁ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੋਤਿ ਸਮੇਈ ਜੀਉ ॥੨॥

ਗੁਰੂਆ ਭਧਵੇਗ ਭਾਰਾ ਬਰੂਆ ਏਕ ਧ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਰੇਖ, ਕਾਰਨ ਪੁਰੋਖਾਯਾ ਭੁਧਰੇ ਪੁਰੂਆ ਯੋਧਾਭਿ ਹੂੰ
ਰਹਿਭਿ ॥੨॥

ਚਲਤੋਂ ਠਾਕਿ ਰਖਹੁ ਘਰਿ ਅਪਨੈ ਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਇਹ ਮਤਿ ਹੋਈ ਜੀਉ ॥

ਨਿਯਮ ਚਯੁਜ ਮਨ ਭਧਰੇ ਅਯੁਗ ਲਗਾਯਾ ਚਾਹਾਯਾ ਨਿਯ ਭੁਧਰੇ-ਯਰੇ ਰਯ, ਗੁਰੂਆ ਮਿਲਨ ਭਾਰਾ ਏਹਿ
ਬਧਰੂਯਿ ਪੁਰਾਯੁ ਹੋਯਾਯਾ।

ਦੇਖਿ ਅਦ੍ਰਿਸਟੁ ਰਹਉ ਬਿਸਮਾਦੀ ਦੁਖੁ ਬਿਸਰੈ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ਜੀਉ ॥੩॥

ਅਧੁਗਯ ਪੁਰੂਆ ਧਰੰਨ ਕਰੇ ਚੁ ਆਯੁਧਿਧਰਕਿਯ ਹੋਯਾਯਾ ਆਭ ਨਿਯ ਧੁਯਗੁ ਭੁਲਿ ਬੁਯ ਪੁਰਾਯੁ
ਹੋਯਾਯਾ॥੩॥

ਪੀਵਹੁ ਅਪਿਉ ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਹੋਈ ਜੀਉ ॥

ਨਾਮਾਧੁਯੁ ਪਾਨ ਕਰ, ਏਹਾਯੁ ਪਾਨ ਕਰਿਯੇ ਪਰਮ ਬੁਯ ਪੁਰਾਯੁ ਹੋਯ ਆਭ ਚੋਯੇ ਨਿਯ ਆਧੁਯੁਪਰ
ਨਿਵਾਯ ਪੁਰਾਯੁ ਹੋਯ।

ਜਨਮ ਮਰਣ ਭਵ ਭੰਜਨੁ ਗਾਈਐ ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮੁ ਨ ਹੋਈ ਜੀਉ ॥੪॥

ਯੁਗ ਮਰਨਾਯ ਧੁਯਗ ਨਾਯ ਕਰੂਯਾਯ ਭਗਵਾਨਾਯ ਗੁਗਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਚੋਯੇ ਧੁਨਿਯਾਯੇ ਕਾਰਨਾਯ
ਯੁਗ ਨੇਵਾਯੁ ਪਯਿਵ ਨਾਯ ॥੪॥

ਤਤੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਜੋਤਿ ਸਬਾਈ ਸੇਹੰ ਭੇਦੁ ਨ ਕੋਈ ਜੀਉ ॥

ਧ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਪਰਮ ਚਯੁ, ਨਿਰਯੁਜ ਪੁਰੂਆ ਯੋਧਾਭਿ ਬਰੂਆ ਭਿਯਰੇ ਰਹਿਭਿ ਆਭ ਬੋਧਿ ਪਰਮਾਯੁ। ਹੂੰ
ਬਰੂਕਿਭਿ ਅਯੁਭਿ ਆਭ ਚਾਹਾਯਾ ਠਾਯੇ ਕੋਯਿਯੇ ਭੇਧ ਨਾਯ।

ਅਪਰੰਪਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਸੋਈ ਜੀਉ ॥੫॥੧੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਅਧਾਰਾਯਿ, ਪਰਾਧੁਯੁ, ਪਰਮੇਯੁਰ ਮੋਯੇ ਗੁਰੂਆ ਰੂਪਰੇ ਮਿਲਿਭਿ ॥੫॥੧੧॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੩

ਬੋਯਰਠਿ ਮਹਲਾ 1ਯਰ 3

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਯੁਰ ਏਕ ਅਯੁਭਿ ਯਾਹਾਯੁ ਬਧਗੁਰੂਆ ਕੁਧਾਰੁ ਪੁਰਾਯੁ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਯੇ।

ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵਾ ਤਦ ਹੀ ਗਾਵਾ ॥

ਯੇਠੇਠੇਥੇਥੇ ਧੁੰ ਭਗਵਾਨਯੁ ਭਲ ਯਾਗੇਥਾਏ, ਬੇਠੇਠੇਥੇਥੇ ਝੈ ਠਾਘਾਯਾ ਝੂਠੇ ਗਾਨ ਕਰੇਥਾਏ।

ਤਾ ਗਾਵੇ ਕਾ ਫਲੁ ਪਾਵਾ ॥

ਏਥੇਧਰੇ ਧੁੰ ਝੂਠੇਗਾਨ ਕਰੇਥਾਰ ਫਲ ਪਾਯਥਾਏ।

ਗਾਵੇ ਕਾ ਫਲੁ ਹੋਈ ॥

ਕਿਛੁ ਠਾਘਾਯਾ ਝੂਠੇ ਗਾਨ ਕਰੇਥਾਰ ਫਲ ਮਥ ਬੇਠੇਠੇਥੇਥੇ ਮੇਲਿਥ,

ਜਾ ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਸੋਈ ॥੧॥

ਯੇਠੇਠੇਥੇਥੇ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਯਥਾਯੁ॥1॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਗੁਰੂਯਾ ਭਧਵੇਗ ਬਾਰਾ ਨਾਮਰੇ ਨਿਧੁ ਪਾਯਯਿ,

ਤਾ ਤੇ ਸਚ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਥੁਪਾਯਯ ਏਵੇ ਧੁੰ ਬਠਧਰੇ ਰਹੇਥਾਏ॥ਰੂਝ॥

ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਅੰਤਰਿ ਜਾਗੀ ॥

ਯੇਠੇਠੇਥੇਥੇ ਗੁਰੂਯਾ ਗੀਯਾ ਮੇਰੇ ਅਛਰਾਧੁਰੇ ਯਾਗੇ ਭਠਿਯਿ

ਤਾ ਚੰਚਲ ਮਤਿ ਤਿਆਗੀ ॥

ਬੇਠੇਠੇਥੇਥੇ ਧੁੰ ਨਿਯ ਚਯਲ ਕੂਯ ਠਧਾਗ ਕਰੇ ਦੇਯਯਿ।

ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਕਾ ਉਜੀਆਰਾ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਗੀਯਾਰ ਭਯਲ ਹੇਥਾ ਬਾਰਾ

ਤਾ ਮਿਟਿਆ ਸਗਲ ਅੰਧਾਰਾ ॥੨॥

ਬਾਰਾ ਅਯਾਨਠਾਰ ਅਯਕਾਰ ਧੂਰ ਹੇਯਾਯਾਯਯਿ॥2॥

ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ॥

ਯੇਥੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰੂਯਾ ਚਰਗਰੇ ਯਾਗੇ ਯਾਯਯਿ

ਤਾ ਜਮ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਭਾਗਾ ॥

ਬੇਠੇਠੇਥੇਥੇ ਮਰੂਧਰੇ ਮਾਰੇ ਮੇਰੇ ਠਾਰੂ ਧੂਰ ਹੇਯਾਯਾਯਯਿ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਨਿਰਭਉ ਪਾਇਆ ॥

ਧੁਯੁ-ਭਯਰੇ ਨਿਭੈਕ ਧੁਯੁਯੁ ਪਾਯ ਯਾਯਯਿ

ਜਾਗਤ ਰਹੇ ਤਿਨੀ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਸਬਦੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ॥

ਹੈਂਥੇ ਮੋਹਾ-ਮਾਯਾ ਠਾਰੂ ਯਾਗ੍ਰਭ ਰਹਿੰਦਾ, ਬੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਯੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਮਾਧਨਰੂ ਨਿਯੋ ਅਘੰਕਾਰਕੂ
ਮਾਰੀ ਦੇਖੋ।

ਗਿਰਹੀ ਮਹਿ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਨ ਉਦਾਸੀ ਗਿਆਨ ਤਤ ਬੀਚਾਰੀ ॥

ਹਰਿਕਾ ਬੇਬਕ ਗ੍ਰਹਸਤ ਯਾਗ੍ਰਭ ਬੇਬਾ ਨਿਰੰਦ੍ਰ ਰਹਿੰਦਾ, ਆਪਣੇ ਆਪ-ਭਯੋ ਭਯੋ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿੰਦਾ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰੀ ॥੨॥

ਬੇਬਕੁ ਬੇਬਾ ਕਰਿ ਬੇਬਾ ਬੁਝਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿੰਦਾ, ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕੂ ਨਿਯੋ ਭੁਭੁਕਾਰੇ ਲਗਾਯੋ
ਰਹਿੰਦਾ ॥੨॥

ਇਹੁ ਮਨੁਆ ਦਹ ਦਿਸਿ ਧਾਵਦਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਇਆ ॥

ਐਹੋ ਚਯੋਗ ਮਨ ਧਰਿ ਧਰਿ ਪਥਯੋ ਰਹਿੰਦਾ, ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਧਰਿਯੋਗ ਨਿਯੋ ਕਰਿ ਦੇਖਦਾ।

ਮਨਮੁਖ ਮੁਗਧੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤੇ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਮਨਮੁਖੀ ਬਿਮੂਢ ਵਧੇਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਾਨਨਾ ਸ਼ਰਧਾ ਕਰੇ ਨਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਨਿਯਤ ਜੀਵਨ ਵਧੇਰੇ ਹਰਾਇ
ਦੇਕਰਦਾ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਤਾ ਨਾਉ ਪਾਏ ਹਉਮੈ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥੩॥

ਕਿੰਨ੍ਹੇ ਯਧਿ ਚਾਹਾਰ ਭੇਟੇ ਬਿਗੁਰੂਆਂ ਬਹਿਰੇ ਹੋਇਆ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਬੇ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਨੀ, ਯਾਹਾ
ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਰ ਅਭਾਗੀ ਵਧੇਰੇ ਮੋਹਾ ਦੂਰ ਹੋਇਆ॥੩॥

ਹਰਿ ਜਨ ਸਾਚੇ ਸਾਚੁ ਕਮਾਵਹਿ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥

ਹਰਿਕਾ ਬੇਬਾਕ ਬਿਰਥਾਵਾ ਅਰੇ, ਬੇ ਬਿਰਥਾ ਬਾਪਨਾ ਕਰਿਦਾ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂਆਂ ਚਰਚੇ ਚਿੰਤਨ
ਕਰਿਦਾ।

ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਪ੍ਰਭਿ ਸਾਚੈ ਸਾਚੁ ਰਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰੀ ॥

ਬਾਪਾ ਪ੍ਰਭੂ ਚਾਹਾਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਹੀਂ ਨਿਯਤ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਾਏ ਆਪਣੇ ਅਰਥਨੂੰ ਨਿਯਤ ਬ੍ਰਹਮਾਂਰੇ ਲਗਾਏ
ਰਖਿਆਉ।

ਨਾਨਕ ਨਾਵਹੁ ਗਤਿ ਮਤਿ ਪਾਈ ਏਹਾ ਰਾਸਿ ਹਮਾਰੀ ॥੪॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮਰੇ ਮਾਖਮਲੂ ਆਪਣਾ ਚਰਚੇ ਵਧੇਰੇ ਆਪਣੇ ਮਿਲਿਦਾ ਆਪਣੇ ਚਾਹਾ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਰੇ
॥੪॥੧॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬੋਲਾਰੀ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਭਗਤਿ ਖਜਾਨਾ ਭਗਤਨ ਕਉ ਦੀਆ ਨਾਉ ਹਰਿ ਧਨੁ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਯਤ ਭਗਤੀ ਭਗਤਨੂੰ ਦੇਕਰਦੇ ਵਧੇਰੇ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਹੀਂ ਚਾਹਾਨੂੰ ਬਾਪਾ ਧਨ ਅਰੇ।

ਅਖੁਟੁ ਨਾਮ ਧਨੁ ਕਦੇ ਨਿਖੁਟੈ ਨਾਹੀ ਕਿਨੈ ਨ ਕੀਮਤਿ ਹੋਇ ॥

ਵਹਿ ਅਖਲ ਨਾਮ-ਧਨ ਕਦਾਪਿ ਬਿਨਾਸਤੁ ਨਾਹੀ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਹੀਂ ਚਾਹਾਨੂੰ ਮੁਲਾਂਘਾਨਾ ਕਰਾਇਆ ਪਾਰਿਵ।

ਨਾਮ ਧਨਿ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਹੋਏ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥੧॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਧਨ ਭਾਰਾ ਭਗਤੀ ਮੁਖ ਭਗਤੀ ਹੋਇਆ ਆਪਣੇ ਚਾਹਾਨੂੰ ਬਿਰਥਾਵਾ ਹਰਿ ਮਿਲਿ
ਦੇਕਰਦਾ॥੧॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਗੁਰੂਆਂ ਚਰਚੇ ਭਾਰਾ ਗੁਰੂਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਇਆ ਪਾਰੇ।

ଏହି ଦୁନିଆ ଶବ୍ଦ ବିନା ଦ୍ଵିଧାରେ ପଡ଼ି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ଆଉ ହରିଜ୍ଞ ଦରବାରରେ କଠୋର ବଣ୍ଟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ॥ରୁହ ॥

ଏହି ଶରୀରର ଭିତରେ ପାଞ୍ଚ ଚୋର କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଅହଂକାର ନିବାସ କରିଥାଏ ।

ସେ ନାମ ରୂପୀ ଅମୃତକୁ ଲୁଚି ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ମନମୁଖୀ ଏହି ସତ୍ୟକୁ ବୁଝି ପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ କେହି ମଧ୍ୟ ତାହାର ଆପଣି ଶୁଣେ ନାହିଁ ।

ଏହି ଦୁନିଆ ଅନ୍ଧ ତଥା ଜ୍ଞାନହୀନ ଅଟେ ଏବଂ ତାହାର ବ୍ୟବହାର ମଧ୍ୟ ଅନ୍ଧ ଅଟେ ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଘୋର ଅନ୍ଧାର ଥାଏ॥୨॥

ଅହଂକାରରେ ‘ମୁଁ-ମୋର’ ପ୍ରାଣୀ ପୀଡ଼ିତ ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଯେବେ ମୃତ୍ୟୁର ସମୟ ଆସିଥାଏ, ସେତେବେଳେ କିଛି ମଧ୍ୟ ସାଥରେ ଯାଏ ନାହିଁ ।

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବନିଯାଏ, ସେ ନାମର ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ ଆଉ ସର୍ବଦା ହରିନାମର ଆରାଧନା କରିଥାଏ ।

ସେ ସଜା ବାଣୀ ଦ୍ଵାରା ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଆଉ କରୁଣାର ଘର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୃପାଦୃଷ୍ଟିରେ କୃତାର୍ଥ ହୋଇଯାଏ ॥ ୩ ॥

ସବୁଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରଦତ୍ତ ଜ୍ଞାନ ସର୍ବଦା ତାହାର ହୃଦୟକୁ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ କରିଥାଏ ଆଉ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମ ବାଦଶାହ ମସ୍ତକ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଥାଏ ।

ଭକ୍ତ ରାତିଦିନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭକ୍ତି କରିଥାଏ ଏବଂ ରାମ ନାମ ରୂପୀ ସକା ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ।

ହେ ନାନକ! ରାମ-ନାମର ଫଳସ୍ବରୂପ ହିଁ ମଦୁଷ୍ୟର ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଶବ୍ଦରେ ମଗ୍ନ ହେବା ଦ୍ବାରା
ହରି ମିଳିଯାନ୍ତି ||4||2||

ਸੋਰਠਿ ਮਃ ੩ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮੁਕਾ 3 ॥

ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ ਹੋਵੈ ਤਾ ਹਰਿ ਪਾਏ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਈ ॥

ਮਧਿ ਮਨੁਖੁ ਧਾਬਰ ਧਾਬ ਬਨਿਯਾਓ, ਠਾਹਾਹੇਲੇ ਠਾਹਾਕੂ ਧਰਮਾਨਾ ਮਿਲਿਯਾਓ ਆਉ ਬੇ ਨਿਯ ਮਨਰੂ
ਆਨੁਭਿਮਾਨ ਹੁਕਮ ਧਾਓ।

ਭਗਤਾ ਕਾ ਕਾਰਜੁ ਹਰਿ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥

ਭਭਕਾ ਮੁਖਿ ਕਾਰਿਯ ਆਨੰਦ ਰੂਪੀ ਗੁਣਹਿ ਹੋ ਅਚਰਿ, ਅਨੰਦਾਯੋ ਬੇ ਰਾਧਿਯੋ ਹਰਿਕਾ ਹੋ ਗੁਣਗਾਨ
ਕਰਿਯਾਓ।

ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਇਕ ਰੰਗੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹੇ ਸਮਾਈ ॥੧॥

ਗੰਧ ਬਾਧੁਰੇ ਮਧੁ ਹੋਯੋ ਬਰਵਾ ਏਕ ਹੋ ਰੰਗਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾਓ ਆਉ ਹਰਿਕਾ ਠਾਹੇ ਧਾਨ ਲਗਾਯੋ
ਧਾਓ॥1॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਾਚੀ ਨਦਰਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥

ਹੋ ਗੁਣਹਿ! ਚੁਮਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ ਬਯੋ ਅਚਰਿ।

ਆਪਣਿਆ ਦਾਸਾ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਪਿਆਰੇ ਰਾਖਹੁ ਪੈਜ ਹਮਾਰੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰਿਯ! ਨਿਯ ਬੇਬਕ ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਆਉ ਆਮਰ ਬਯੋਨ ਬਯੋਨ ਰੰਗੀ॥ਹੁ॥

ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ ਸਦਾ ਹਉ ਜੀਵਾ ਗੁਰਮਤੀ ਭਉ ਭਾਗਾ ॥

ਗੰਧ ਭਾਗੀ ਬੁਧਿਗਾਨ ਕਰਿ ਹੋ ਬਰਵਾ ਜੀਵਿਯੋ ਰਹਿਯਾਓ ਆਉ ਗੁਣਕ ਭਧਰੇ ਭਾਗੀ ਮੋਰ ਭਯੋ ਧੂਰ
ਹੋਯੋਯਾਯੋ।

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਅਤਿ ਸੁਆਲਿਉ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਚਿਤੁ ਲਾਗਾ ॥

ਮੋਰ ਬਯੋ ਪ੍ਰਭੁ ਅਧਿਕ ਬੁਧਰ ਅਚਰਿ ਆਉ ਗੁਣਕ ਬੇਬਾ ਕਰਿ ਮੋਰ ਚਿਤੁ ਬੇਧੁਰੇ ਲਾਗਿਯਾਯੋ।

ਸਾਚਾ ਸਬਦੁ ਸਚੀ ਸਚੁ ਬਾਣੀ ਸੇ ਜਨੁ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗਾ ॥੨॥

ਮੋਯੋ ਬਯੋ ਬਯੋ ਗੰਧ ਏਕ ਧਰਮ ਬਯੋ ਬਾਗੀਰੋ ਬੋਧ ਕਰਿਯਾਓ, ਬੇ ਧਿਨ ਰਾਧਿ ਚੇਚਨਾਹੇ
ਧਾਓ॥2॥

ਮਹਾ ਗੰਭੀਰੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਤਿਸ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਭਗਵਾਨ ਮਹਾ ਗੰਭੀਰ ਆਉ ਬਰਵਾ ਬੁਧਵਾਤਾ ਅਚਰਿ ਏਕ ਠਾਹਾਕਾ ਅਧੁ ਕੇਹੀ ਮਧੁ ਪਾਯਾਯੋ
ਨਾਹਾਯੋ।

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀਨੀ ਅਚਿੰਤੁ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥

ਮਿਥ ਪੂਰੀ ਗੁਣਕ ਬੇਬਾ ਕਰਿਯੋ, ਬੇ ਚਿਤੁ ਰਹਿਯੋ ਧਾਗੀਨੀ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਬੁਧਾਨ ਕਰਿ ਧੋਯੋ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਅੰਤਰਿ ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥੩॥

ਭਾਵਾਰ ਮਨ, ਭਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਆਇਓ ਅਭ ਅਭਰਮ ਬਧਾ ਬੁਝੀ ਰਹਿਓ ਏਵੰ ਮਨਰ ਬਯੋਧ ਧੂਰ
ਹੋਇਆਇਓ ॥੩॥

ਹਰਿ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਸਦਾ ਪੰਥੁ ਵਿਖੜਾ ਕੇ ਪਾਏ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਾ ॥

ਭਗਵਾਨਕ ਭਧਲਭਿਰ ਮਾਰਗ ਬਧਾ ਏਕ ਬਿਥਮ ਧਧ ਅਰੇ ਅਭ ਕੇਧਿ ਬਿਰਲ ਧੂਰੁਥ ਹੂੰ ਗੁਰੁਕ ਬਿਚਾਰ
ਧਾਰਾ ਚਿਭਨ ਕਰਿ ਏਧਾਕੁ ਧੁਧੁ ਕਰਿਧਾਏ।

ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਸਬਦੇ ਮਾਤਾ ਹਉਮੈ ਤਜੇ ਵਿਕਾਰਾ ॥

ਹਰਿਕ ਧੇਧੁ ਰਯਾਰੇ ਲਾਨ ਏਵੰ ਰਯਾਰੇ ਮਥੁ ਹੋਇਧੁਵਾ ਬਧਭਿ ਨਿਯ ਅਧੰਕਾਰ ਓ ਬਿਕਾਰ ਭਧਾਰ
ਕਰਿਧਾਏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤਾ ਇਕ ਰੰਗੀ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ ॥੪॥੩॥

ਨਾਨਕ ਧੁਭੁਕ ਨਾਮ ਰਯਾਰੇ ਰਯਾਰਨ ਹੋਇ ਯਾਇਓਭਿ ਅਭ ਬੁਝ-ਰਯ ਭਾਧਾਕੁ ਬਧਲ ਕਰਾਇਧਾਏ
॥੪॥੩॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਨ ਪਾਇਆ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਜੰਮਹਿ ਵਾਰੇ ਵਾਰਾ ॥

ਬੇਸ਼ੁਕਿ ਰਬ ਗੁਰੂ ਕਰਿ ਨਾਹਿ ਏਵੰ ਏਹਰਿ ਨਿਯੋਗੁ ਜੀਵਨੁ ਬਪ੍ਰੰਗੇ ਹਰਾਇ ਦੇਖਿਓ ਆਪੁ ਬਾਰਿਖਾਰੁ
ਯੋਗੁ ਨੇਕੁ ਮਰਿਓ॥

ਬਿਸਟਾ ਕੇ ਕੀੜੇ ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੇ ਮਨਮੁਖ ਮੁਗਧ ਗੁਬਾਰਾ ॥੩॥

ਏਹਰਿ ਮੂਰਖੁ ਓ ਅਯਾਨੁ ਮਨਮੁਖੀ ਬਪ੍ਰੰਗੁ ਬਿਝਾਰੁ ਹੋ ਜਾਓ ਅਰੇ ਆਪੁ ਬਿਝਾਰੇ ਹੋ ਬਢਿਓ॥੩॥

ਆਪੇ ਕਰਿ ਵੇਖੇ ਮਾਰਗਿ ਲਾਏ ਭਾਈ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਹੇ ਭਾਇ! ਯੋਗੁ ਬੁਝੁ ਹੋ ਜੀਵਨੁ ਜਾਤੁ ਕਰਿ ਚਾਹਾਰੁ ਪਾਲਨੁ ਪੋਸਣੁ ਕਰਿਓ ਆਪੁ ਬਢਿਓ ਚੰਗੇਰੇ
ਲਗਾਇ ਆਪੁ। ਚਾਹਾਕੁ ਬਪ੍ਰੰਗੁ ਆਪੁ ਕੇਹੁ ਰਚਿਓ ਨਾਹਿ।

ਜੇ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਕੋਇ ਨ ਮੇਟੈ ਭਾਈ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਈ ॥

ਹੇ ਭਾਇ! ਯਾਹੁ ਜੀਵਨੁ ਭਾਗੁ ਆਰੰਭੁ ਲੇਖਾ ਹੋਇਓ, ਚਾਹਾਕੁ ਕੇਹੁ ਧੂਰੁ ਕਰਿਓ ਰੇ
ਨਾਹਿ। ਯਾਹੁ ਬੁਝਨਹਾਰੁ ਕਰਿਓ, ਚਾਹਾ ਹੋਇਓ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਭਾਈ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ॥੪॥੪॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁ ਮੇਰੇ ਹੇ ਭਾਇ! ਮਨ ਭਿੰਨੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮੁ ਨਿਬਾਧੁ ਕਰਿਓ ਏਵੰ ਚਾਹਾਕੁ ਬਿਨੁ ਆਪੁ
ਕੇਹੁ ਨਾਹਿ॥੪॥੪॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬੋਲਹੇ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਹਿ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਹੋ ਭਯੋ ਕਰਿਓ, ਆਪੁ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਬਝੁ ਭਯੋ ਲਗਿਓ, ਬੇ ਰਾਹਿ ਧੰਨੁ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਨਾਮੁ ਬਝੁ
ਕਰਿਓ॥

ਭਗਤਾ ਕੀ ਸਾਰ ਕਰਹਿ ਆਪਿ ਰਾਖਹਿ ਜੇ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਣੇ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਭੁ ਬੁਝੁ ਹੋ ਭਯੋ ਦੇਖਾਰਗੁ। ਕਰੁਭੁ, ਯਾਹੁ ਚੋਰੁ ਮਨੁ ਬਝੁ ਭਯੋ ਲਗਿਓ॥

ਤੂ ਗੁਣਦਾਤਾ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ਗੁਣ ਕਹਿ ਗੁਣੀ ਸਮਾਣੇ ॥੧॥

ਤੂ ਹੋ ਗੁਣੁ ਬਾਹੁ ਅਰੁ ਆਪੁ ਗੁਣ-ਗੰਧੁ ਭਾਰੁ ਚੋਰੁ ਪਰਿਓ ਹੋਇਓ ਏਵੰ ਚੋਰੁ ਗੁਣਬੂਝਿ ਕਰਿ
ਚੋਰੁ ਭਯੋ ਚੋ'ਰੇ ਬਿਲਾਸੁ ਹੋਇਓ॥੧॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਦਾ ਸਮਾਲਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਬਾਹੁ ਪਰਮਾਨੁਸ਼ੁ ਪ੍ਰਰੇਖੁ ਕਰੁ,

ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਤੇਰਾ ਬੇਲੀ ਹੋਵੈ ਸਦਾ ਨਿਬਹੈ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅੰਤਕਾਲੇ ਬੇ ਹੋ ਚੋਰੁ ਮਿਠੁ ਹੋਵੇ ਏਵੰ ਬਾਹੁ ਚੋ' ਬਾਹੁ ਰੇਖੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਦੁਸਟ ਚਉਕੜੀ ਸਦਾ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵਹਿ ਨਾ ਬੁਝਹਿ ਵੀਚਾਰੇ ॥

ਦੂਬਰ ਮਥਲੀ ਬਰਵਾ ਮਿਥਾ। ਆਚਰਣ ਹੂੰ ਕਰਿਯਾਏ ਏਵਾ ਨਾ ਕਿਛੀ ਆਨ ਪੁਰਾ ਕਰਿਯਾਏ ਨਾ ਕਿਛੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਨਿੰਦਾ ਦੁਸਟੀ ਤੇ ਕਿਨਿ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਹਰਣਾਖਸ ਨਖਹਿ ਬਿਦਾਰੇ ॥

ਦੂਬਰਾ ਏਵਾ ਨਿੰਦਾ ਬਹਿਤ ਕੇਵੇ ਕੇਪਰਿ ਫਲੁ ਪੁਰਾ ਹੋਵਾ? ਕਾਰਣ ਦੂਬਰਾ ਹਿਰਣਪਕਸ਼ਪੁਰਾ ਨਗਰੇ ਹੂੰ ਚਿੰਤਿ ਫਿਰਾਇਯਾ ਭੁਲਾ।

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਜਨੁ ਸਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਹਰਿ ਜੀਉ ਲਏ ਉਬਾਰੇ ॥੨॥

ਭਭੁ ਪੁਰਾਨਾ ਬਰਵਾ ਹਰਿਕਾ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰੁਯਾ। ਆਭ ਗੁਣਹਿ ਚਾਹਾਰ ਰਸਾ ਕਰਿਯਾ ॥੨॥

ਆਪਸ ਕਉ ਬਹੁ ਭਲਾ ਕਰਿ ਜਾਣਹਿ ਮਨਮੁਖਿ ਮਤਿ ਨ ਕਾਈ ॥

ਮਨਮੁਖੀ ਬੁਝਾ ਕੂ ਬਹੁਤ ਭਲੁ ਭਾਵਿਯਾ, ਪਰਭੁ ਚਾਹਾ ਭਿਤਰੇ ਆਵੀ ਬੁਝਿ ਨਯਾ।

ਸਾਧੂ ਜਨ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਵਿਆਪੇ ਜਾਸਨਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਈ ॥

ਬੇ ਬਾਪੁ ਬਛਕਾ ਨਿੰਦਾਹੇ ਹੂੰ ਪੁਰਾ ਰਹਿਯਾ ਆਭ ਨਿਯ ਅਨੁਯਾ ਜੀਵਨ ਕਪੜੇ ਹੂੰ ਫਿਰਾਯਾ ਯਾ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਕਦੇ ਚੇਤਹਿ ਨਾਹੀ ਅੰਤਿ ਗਏ ਪਛਤਾਈ ॥੩॥

ਬੇ ਕੇਵੇ ਰਾਮਾ ਨਾਮ ਬੁਝਾ ਕਰੇ ਨਾਹੂੰ ਆਭ ਗੇਭਰੇ ਪਛਾਤਪ ਕਰਿ ਦੂਜਿਆਰੂ ਫਿਰਾਯਾ ਨੇਯਾ ॥੩॥

ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ ਭਗਤਾ ਕਾ ਕੀਤਾ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਆਪਿ ਲਾਏ ॥

ਪੁਰਾ ਨਿਯ ਭਭਰੁ ਯਥਾ ਬਧਾ ਕਰਿਯਾ ਆਭ ਬੁਝਾ ਹੂੰ ਚਾਹਾ ਗੁਰੂਕਾ ਬੇਵਾਹੇ ਲਗਾਯਾ।

ਸਬਦੇ ਰਾਤੇ ਸਹਜੇ ਮਾਤੇ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥

ਗੇਭਰੇ ਮਥਾ ਓ ਪਰਮ-ਆਨੰਦਹੇ ਮਥਾ ਹੋਯਾ ਭਭੁ ਰਾਧਿ ਫਿਰਾ ਹਰਿਕਾ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯਾ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ ਹਉ ਲਾਗਾ ਤਿਨ ਕੈ ਪਾਏ ॥੪॥੫॥

ਭਾਬ ਨਾਨਕ ਪੁਰਾਨਾ ਕਰਿਯਾ, "ਹੂੰ ਬੇਨੰਤੀ ਭਭਰੁ ਚਰਣ ਬੁਝਾ ਕਰਿਯਾ" ॥੪॥੫॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਸੋ ਸਿਖੁ ਸਖਾ ਬੰਧਪੁ ਹੈ ਭਾਈ ਜਿ ਗੁਰ ਕੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚਿ ਆਵੈ ॥

ਹੋ ਭਾਯਾ! ਬੇਨੰਤੀ ਬਛਾ ਗੇਭਰ ਮੋਰ ਮੋਰੁ ਓ ਬਧਾਯਾ ਅਰੇ, ਮਿਥ ਗੁਰੂਕਾ ਯਥਾਹੇ ਆਚਰਣ ਕਰਿਯਾ।

ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਜੋ ਚਲੈ ਭਾਈ ਵਿਛੜਿ ਚੋਟਾ ਖਾਵੈ ॥

ਹੋਵੇ ਨਿਯੰਤਰ ਅਨੁਸਾਰ ਆਚਰਣ ਕਰੇਗਾ, ਬੇ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਠੀਕ ਬਿਛੋੜੇ ਹੋਵੇ ਚੋਟਾ
ਭਾਗਦਾ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਖ ਕਦੇ ਨ ਪਾਵੈ ਭਾਈ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਪਛੋਤਾਵੈ ॥੧॥

ਹੋ ਭਾਗ! ਬਿਨੁ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਿਨਾ ਭਾਗ ਨਹੀਂ ਪਾਵੇ ਭਾਈ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਪਛੋਤਾਵੈ
ਭਾਗਦਾ॥੧॥

ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ ਸੁਹੇਲੇ ਭਾਈ ॥

ਹੋ ਭਾਗ! ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਭਾਗ ਬੰਦਾ ਸੁਖੀ ਉ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹੇਗਾ।

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਦੁਖ ਕਾਟੇ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਚਾਹਾਰ ਪਾਪ ਓ ਕਝ ਦੂਰ ਕਰਿਯਾਹਿ ਓ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਿਯੋ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਇਯਾਹਿ॥੧॥

ਇਹੁ ਕੁਟੰਬੁ ਸਭੁ ਜੀਅ ਕੇ ਬੰਧਨ ਭਾਈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾ ਸੈਸਾਰਾ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਏਹਿ ਬਹੁ ਜੂਨੁਯੋ ਬਝਨ ਹੂੰ ਅਚਛਿ ਏਕੰ ਬਾਰਾ ਦੂਨਿਆ ਭੁਯਰੇ ਪਤਭੁਝੁ ਰਹਿਯਾ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਬੰਧਨ ਟੂਟਹਿ ਨਾਹੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਬਿਨਾ ਬਝਨ ਨਝੁ ਭੁਯਨਾਹੂੰ ਆਯ ਗੁਰੂਯੋ ਮਾਖਮਰੂ ਮੋਖਰ ਭਾਰ ਮਿਲਿਯਾ॥

ਕਰਮ ਕਰਹਿ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਨ ਪਛਾਣਹਿ ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ ਵਾਰੇ ਵਾਰਾ ॥੨॥

ਮੋਭੰ ਪੁਰਾਨੀ ਬਾਬਾਯੋਕ ਕਰਿਯਾਹਿ ਓ ਗੁਰੂਯੋ ਵਾਗੀ ਜਾਗੀ ਨਯਾਹਿ, ਬੇ ਵਾਰਯਾਰ ਯਯੁ ਮਰਗ ਚਕੁਰੇ ਪਛਿਯਾਹਿ॥੨॥

ਹਉ ਮੇਰਾ ਜਗੁ ਪਲਚਿ ਰਹਿਆ ਭਾਈ ਕੋਇ ਨ ਕਿਸ ਹੀ ਕੇਰਾ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਏਹਿ ਦੂਨਿਆ ਅਬੰਧੁ ਏਕੰ ਆਨੁਭਿਮਾਨਰੇ ਹੂੰ ਰਹਿਯਾਹਿ, ਪਰਛੁ ਕੇਹਿ ਮਖ ਕਾਹਾਰ ਬਯਾ ਰੂਝਛਿ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਹਲੁ ਪਾਇਨਿ ਗੁਣ ਗਾਵਨਿ ਨਿਜ ਘਰਿ ਹੋਇ ਬਸੇਰਾ ॥

ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਬਧਾਰ ਮਯਲਕੂ ਪੁਰਾਯੁ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਬਧਾਰ ਹੂੰ ਗੁਰਗਾਨ ਕਰਿਯਾਹਿ ਏਕੰ ਨਿਯੋ ਆਨੁਬਰੂਪ ਪਾਯੋ ਭਗਵਾਨਯੋ ਚਰਗਰੇ ਸ਼ੁਯਨ ਪਾਯਯਾਹਿ।

ਐਸੈ ਬੂਝੈ ਸੁ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਤਿਸੁ ਕੇਰਾ ॥੩॥

ਮੋਭੰ ਵਧਛਿ ਯਯਲੋਕਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾਨੁ ਰੂਝਿਯਾਹਿ, ਬੇ ਨਿਯੋ ਆਨੁਬਰੂਪਕੂ ਜਾਗੀਨਿਯੋ ਆਯ ਬਰਿ-ਪੁਰੂ ਚਾਹਾਰ ਬਨਿਯਾਹਿ॥੩॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ ਹੈ ਭਾਈ ਵਿਣੁ ਭਾਗਾ ਕਿਆ ਪਾਈਐ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਬਧਗੁਰੂ ਬਰਵਾ ਧਮਾਨੁ ਅਚਛਿ, ਪਰਛੁ ਭਾਗਯੋ ਬਿਨਾ ਪੁਰਾਨੀ ਕਗ ਪੁਰਾਯੁ ਕਰਿਯਾਰੇ?

ਏਕ ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਸਭ ਉਪਰਿ ਜੇਹਾ ਭਾਉ ਤੇਹਾ ਫਲੁ ਪਾਈਐ ॥

ਬਧਗੁਰੂ ਬਮਬਯੁ ਬਮਾਨ ਕੁਪਾਦੂਝਰੇ ਹੂੰ ਵੇਯੁਯਾਹਿ, ਪਰਛੁ ਪੁਰੀਰ ਪੁਰਮ ਭਾਵਨਾ ਮੋਪਰਿ ਹੋਯਯਾਹਿ, ਚਾਹਾਨੁ ਬੋਪਰਿ ਹੂੰ ਫਲ ਪੁਰਾਯੁ ਹੋਯਯਾਹਿ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਈਐ ॥੪॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਅਯੁਰਨਰੂ ਆਨੁਭਿਮਾਨ ਦੂਰ ਕਰਿਯੋਯਾਹਿ, ਚਾਹਾਹੋਲੋ ਮਨ ਭਿਓਰੇ ਪੁਰੂ-ਨਾਮਰ ਨਿਵਾਬ ਹੋਯਯਾਹਿ॥੪॥੬॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ਚੌਤੁਕੇ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 3 ਚਉਤੁਕੇ ॥

ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹੋਵੈ ਸਚੀ ਹਿਰਦੈ ਬਾਣੀ ॥

ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਮਾਖਮਰੂ ਹੂੰ ਬਯਾ ਭਯੋ ਹੋਇਆਈ ਐਵੰ ਬੁਧਮੁਰੇ ਬਯਾ ਬਾਗੀਰ ਨਿਬਾਬ ਹੋਇਆਈ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬਧਾ ਬੁਝਰ ਭਯਲਭੁ ਹੋਇਆਈ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਾਚੇ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵੀ ਹੋਰ ਭੂਲੀ ਫਿਰੈ ਇਆਣੀ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਬਯਾ ਭਯੋ ਹੋਇਆਈ ਨਾਹੂੰ ਐਵੰ ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਬਿਚਰਾ ਬੁਝਿਆ ਭੁਖਾਮੇ ਫਾਬੇ ਪਧਭੁਝੁ ਰਹਿਯਾਈ।

ਮਨਮੁਖਿ ਫਿਰਹਿ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਭੂਬਿ ਮੁਏ ਵਿਣੁ ਪਾਣੀ ॥੧॥

ਮਨਮੁਖੀ ਪਧਭੁਝੁ ਹੂੰ ਰਹਿਯਾਈ, ਬੇਬਾ ਬਧਾ ਬੁਝੀ ਹੂੰ ਰਹਿਯਾਈ ਆਭ ਬਿਨਾ ਭਯਮੇ ਹੂੰ ਬੁਝੇ ਮਰਿਯਾਈ॥1॥

ਭਾਈ ਰੇ ਸਦਾ ਰਹਹੁ ਸਰਣਾਈ ॥

ਹੋ ਭਾਯ! ਬਰਵਾ ਭਗਵਾਨਕਾ ਭਯਮੇ ਹੂੰ ਰੁਝੁ,

ਆਪਣੀ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਪਤਿ ਰਾਖੈ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਬਾ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਯ ਕਰਿ ਬਰਵਾ ਭਾਗਰ ਬਯਾਨ ਰਯੁਯਾਭਿ ਆਭ ਭਾਗਕੁ ਬੁਝਿਨਾਮਰ ਕਾਭਿ ਪੁਧਾਨ ਕਰਿਯਾਭਿ॥ਰੁਝੁ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਆਪੁ ਪਛਾਤਾ ਸਬਦਿ ਸਚੈ ਵੀਚਾਰਾ ॥

ਪੂਰੁ ਗੁਰੂਕਾ ਮਾਖਮਰੂ ਮਨੁਬਾ ਬਯਾ ਭਯਰ ਚਿਯਨ ਕਰਿਯੋ ਨਿਯ ਆਮੁਬੁਝਪਕੁ ਬੁਝਿਨਿਯ।

ਹਿਰਦੈ ਜਗਜੀਵਨੁ ਸਦ ਵਸਿਆ ਤਜਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰਾ ॥

ਬੇਬਾ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧਾ ਓ ਅਬੰਕਾਰਕੁ ਚਪਾਗ ਕਰਿਯਾਈ ਆਭ ਭਯਰ ਭਾਗਰ ਕਾਭਾ ਬੁਝਿ ਚਾਯਾਰ ਬੁਧਮੁਰੇ ਬਧਾ ਬਾਬ ਕਰਿਯਾਭਿ।

ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ਰਵਿਆ ਸਭ ਠਾਈ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰਾ ॥

ਅਪਰਯਾਰ ਨਾਮ ਬੁਧਮੁਰੇ ਨਿਬਾਬ ਕਰਿਯੋ ਪੁਭੁ ਬਰਵਾ ਚਾਯਾਕੁ ਪੁਧਾਬ ਐਵੰ ਬੁਝੁ ਭਯਮੇ ਬਪਾਪਕਾ ਫੋਗਾਯਾਭਿ।

ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀ ਨਾਉ ਮੀਠਾ ਮਨਹਿ ਪਿਆਰਾ ॥੨॥

ਮੂਗ-ਮੂਗਾਭਰੇ ਅਨਾਬਧ ਭਯ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਪੁਭੁ ਬਾਗੀਕੁ ਭਾਭਿ ਬੁਝ ਐਵੰ ਮਨਕੁ ਨਾਮ ਮਪੂਰ ਓ ਪੁਝੁ ਭਾਭਿਯਾਈ॥2॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਪਛਾਤਾ ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਜਗਿ ਆਇਆ ॥

ਬਦਗੁਨ੍ਹਾਕ ਬੇਬਾ ਕਰਿ ਮੇਭੱ ਵਧਭਿ ਨਾਮਕੂ ਯਾਗਿ ਪਾਰਿਭਿ, ਐਹਿ ਦੂਨਿਆਰੇ ਭਾਵਾਰ ਯਯ ਬਧਾਨ
ਹੋਯਭਿ।

ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿ ਸਦਾ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿਆ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਗੁਣੀ ਅਘਾਇਆ ॥

ਹਰਿਰਬਕੂ ਆਬਾਦਨ ਕਰਿ ਭਾਵਾਰ ਮਨ ਬਰੂ ਧਨ ਪਾਯੁ ਭੁਭੁ ਹੋਯਯਯਯਯ ਆਯ ਬੇ ਗੁਣਰ ਭਯਾਰ
ਪੁਯਕ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿ ਬਯਯੁ ਹੋਯਯ ਰਹਿਯਾ।

ਕਮਲੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ ਵਜਾਇਆ ॥

ਭਾਵਾਰ ਬੁਧਯ-ਕਮਲ ਪੁਯੁਯਯ ਹੋਯਯਯ ਆਯ ਪੁਯਕ ਪ੍ਰੇਮ-ਰਯਾਰੇ ਬੇ ਬਧਾ ਮਯੁ ਰਹਿਯਾ
ਐਵ ਭਾਵਾਰ ਭਿਭਰੇ ਅਨਾਹਦ ਯਯ ਗੁਯਨ ਕਰਿਯਾ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥੩॥

ਭਾਵਾਰ ਭਨ-ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਯਯ ਆਯ ਕਾਗੀ ਮਧ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਯਯ ਓ ਬੇ ਬਧਾਕਾਧੀ ਕਨ੍ਹਿ
ਪਰਮ-ਬਧਾਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾ॥੩॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਗਤਿ ਕੋਇ ਨ ਬੁਝੈ ਗੁਰਮਤਿ ਰਿਦੈ ਸਮਾਈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਮਯਾਨਭਾਕੂ ਕੇਹਿ ਮਧ ਯਾਗੇ ਨਾਹਿ ਆਯ ਗੁਨ੍ਹਾਕ ਭਧਧੇਗ ਧਾਰਾ ਹਿੰ ਬੇ ਬੁਧਯਾਰੇ
ਰਹਿਯਾ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਮਗੁ ਪਛਾਣੈ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਸਨ ਰਸਾਈ ॥

ਮੇਭੱ ਵਧਭਿ ਗੁਨ੍ਹਾਯਾ ਹੋਯਯਯ, ਬੇ ਮਾਰ੍ਹਰ ਯਾਨ ਪੁਯੁ ਕਰਿਯਾ ਆਯ ਹਰਿਰਬਰੇ ਮਯੁ
ਰਹਿਯਾ।

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਸਭੁ ਗੁਰ ਤੇ ਹੋਵੈ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਈ ॥

ਯਧ, ਭਧ ਐਵ ਬਾਧਾ ਬਰੂ ਗੁਨ੍ਹਾਕ ਧਾਰਾ ਹਿੰ ਪੁਯੁ ਹੋਯਯਯ ਆਯ ਗੁਨ੍ਹਾਕ ਧਾਰਾ ਹਿੰ ਬੁਧਯਾਰੇ
ਨਾਮਰ ਨਿਵਾਧ ਹੋਯਯਯ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਹਿ ਸੇ ਜਨ ਸੋਹਨਿ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥੪॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੱ ਵਧਭਿ ਨਾਮ ਧੁਰਗ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ ਬੁਧਰ ਧੇਯਾਯਾ ਆਯ ਬਧਾਰ ਧਰਕਾਰਰੇ
ਕਯੁਭ ਗੋਯਾ ਪੁਯੁ ਕਰਿਯਾ॥੪॥੭॥

ਸੋਰਠਿ ਮਃ ੩ ਦੁਤਕੇ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਯਲਾ ੩ ਦੁਤਕੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਉਲਟੀ ਭਈ ਭਾਈ ਜੀਵਤ ਮਰੈ ਤਾ ਬੁਝ ਪਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਬਦਗੁਨ੍ਹਾਕੂ ਭੇਠ ਕਰਿ ਮੋਰ ਕੁਯਿ ਮੋਹ-ਮਾਯਾ ਆਯ ਧੇਰਿ ਆਧਿਯਿ, ਯਧਿ ਕੇਹਿ ਯਾਧਿਭ
ਭਾਧਰੇ ਕਿਕਾਰ ਠਾਯੁ ਮੁਭ ਰਹਿਯਾ, ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਭਾਵਾਕੂ ਆਧਾਧਿਕ ਯਾਨਰ ਮਿਯਾ।

ହେ ଭାଇ! ସେ ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ଶିଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ଜ୍ୟୋତିକୁ ପରମାତ୍ମା ନିଜ ପରମ-ଜ୍ୟୋତିରେ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି ॥ ୧ ॥

ହେ ମୋର ମନ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପାଖରେ ସ୍ଥରଠି ଲଗାଅ ।

ହେ ଭାଇ! ଭଜନ କରିଲେ ଯାହାର ମନକୁ ହରି ମିଠା ଲାଗିଥାନ୍ତି, ସେହି ଗୁରୁମୁଖୀ ହରିଙ୍କ ଚରଣରେ ସ୍ଥାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ॥ରୁହ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਊਪਜੈ ਭਾਈ ਮਨਮੁਖਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਗੁਰੂਜੀ ਬਿਨਾ ਪੁਰਖ-ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਰਮੁ ਛੂਣਨਾਹਿ ਆਪ ਮਨਮੁਖੀ ਧੋਰਧਰਮਾਰੇ ਫਾਇ ਰਹਿਯਾ।

ਤੁਹ ਕੁਟਹਿ ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਰਹਿ ਭਾਈ ਪਲੈ ਕਿਛੁ ਨ ਪਾਇ ॥੨॥

ਮਨਮੁਖੀ ਮੋਢੀ ਕਰਮ ਕਰਿਯਾ, ਭਾਯਾ ਨਿਰਧਾਰ ਅਰੇ, ਏਥਾ ਭਾਰਾ ਭਾਯਾਜੀ ਕਿਛਿ ਮਧ ਪ੍ਰਾਪਤ ਛੂਣਨਾਹਿ ॥੨॥

ਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਰਵਿਆ ਭਾਈ ਸਾਚੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰਿ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਗੁਰੂਜੀ ਸਹਿਤ ਭੇਦ ਕਰਿ ਫ੍ਰਿਦਮਾਰੇ ਨਾਮ ਪ੍ਰਵਿਞ ਹੋਯਾ। ਏਵਾ ਪੁਰਖ ਠਾਰੇ ਬਯਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਓ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਯਾ।

ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਰਵੈ ਭਾਈ ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਅਪਾਰਿ ॥੩॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਗੁਰੂਜੀ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਰਾ ਹਿੰ ਮਨੁਸ਼ਖ ਫ੍ਰਿਦਮਾਰੇ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯਾ ॥੩॥

ਆਇਆ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ ਭਾਈ ਜਿ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਮਿਥ ਗੁਰੂਜੀ ਸੇਵਾਰੇ ਚਿਤ ਲਗਾਯਾ, ਧੁਨਿਆਜੀ ਭਾਯਾਰ ਆਗਮਨ ਸਫਲ ਹੋਯਾ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਭਾਈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮੇਲਾਇ ॥੪॥੮॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰ ਮੇ ਹੇ ਭਾਯ! ਗੁਰੂਜੀ ਗਧ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪੁਰਖ ਨਾਮਜੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਨਿ ਆਪ ਸੇਵਕਾਰੇ ਬਿਲਾਨ ਹੋਯਾ ॥੪॥੮॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 3 ਘਰ 1 ॥

ਤਿਹੀ ਗੁਣੀ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਵਿਆਪਿਆ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝ ਬੁਝਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਆਕਾਸ਼, ਮਰੁਤੁ ਓ ਪਾਤਾਲ ਏਹਿ ਚਿਨ੍ਹ ਲੋਕਾਰੇ ਜਗਤ ਚਿਹਨ ਰਹਿ, ਚਮੜ ਓ ਬਞ ਗੁਣਾਰੇ ਪਰਿਪੂਰਨ ਭਾਰੇ ਲਾਨ ਰਹਿਣਿ ਆਪ ਗੁਰਮੁਖੀ ਏਹਿ ਭੇਦਕੂ ਰੂਪਿਯਾਰੇ।

ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਗਿ ਛੁਟੀਐ ਭਾਈ ਪੂਛਹੁ ਗਿਆਨੀਆ ਜਾਇ ॥੧॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਰਾਮਜੀ ਨਾਮਾਰੇ ਲਾਨ ਹੋਲੇ ਫ੍ਰਿਦਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾ, ਮਹਾਪੁਰੁਸ਼ਮਾਨਜੀ ਪਚਰਾ ਯਾਯ ॥੧॥

ਮਨ ਰੇ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਛੇਡਿ ਚਉਥੈ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਹੇ ਮੋਰ ਮਨ! ਤੂ ਜਗਤ ਚਿਹਨ ਰਹਿ, ਚਮੜ ਓ ਬਞ ਛਾਢਿ ਨਿਯ ਚਿਤਕੂ ਚਤੁਰਥ ਚਯਾ ਪਚਰਾ ਪਦਾਰੇ ਲਗਾਯਾ ਫਿਯ।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਵਸੈ ਭਾਈ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਹਰਿ ਚੋਰ ਮਨਰੇ ਹੂੰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਛੁ, ਏਤ੍ਰਿਪਾਯੰ ਬਰਦਾ ਹਰਿਯਾ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰ॥ਰੂ॥

ਨਾਮੈ ਤੇ ਸਭਿ ਉਪਜੇ ਭਾਈ ਨਾਇ ਵਿਸਰਿਐ ਮਰਿ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਬਹੁ ਯਾਵ ਭਉਯੁ ਹੋਯਾਛੁ ਆਯ ਨਾਮਕੂ ਬਿਬ੍ਰਿਤ ਕਰਿ ਮਰਿਯਾਛੁ।

ਅਗਿਆਨੀ ਜਗਤੁ ਅੰਧੁ ਹੈ ਭਾਈ ਸੂਤੇ ਗਏ ਮੁਹਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਏਹਿ ਅਯਾਨ ਦੁਨਾਯਾ ਮਾਯਾ-ਮੋਹਰੇ ਅਯ ਹੋਯਾਛੁ ਭਯਾ ਏਤ੍ਰੇਰੇ ਨਿਤ੍ਰਾ ਮਯੁ ਹੋਯਾ ਮਾਯਾ ਭਾਰਾ ਲੂਚਿ ਯਾਯਾਛੁ॥੨॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਭਾਈ ਭਵਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਗੁਰਮੁਖੀ ਹੂੰ ਯਾਗੁਰ ਰਹਿਯਾਏ ਆਯ ਚਾਹਾਰ ਕਲਪਾਯਾ ਹੋਯਾਯਾਏ ਭਯਾ ਬੇ ਭਯਾਨਕ ਬਾਬਾਰ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਜਗ ਮਹਿ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਭਾਈ ਹਿਰਦੈ ਰਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥੩॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਏਹਿ ਦੁਨਿਆਰੇ ਹਰਿਯਾ ਨਾਮ ਹੂੰ ਚਾਲਦੁਰ ਅਚੇ, ਏਤ੍ਰਿਪਾਯੰ ਹਰਿਯਾ ਨਾਮ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਰਖੁਯਾ ਭਰਿਭ॥੩॥

ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਉਬਰੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਗੁਰੁਯਾ ਯੋਗਰੇ ਆਬਿਯਾ ਓ ਰਾਮ ਨਾਮਰੇ ਬੁਰਭਿ ਲਗਾਯਾਯਾ ਭਾਰਾ ਭਯਾਰ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਉ ਬੇੜਾ ਨਾਉ ਤੁਲਹੜਾ ਭਾਈ ਜਿਤੁ ਲਗਿ ਪਾਰਿ ਜਨ ਪਾਇ ॥੪॥੯॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਛੁ ਯੇ ਹੇ ਭਾਯ! ਨਾਮ ਹੂੰ ਯਾਹਾਯਾ ਅਚੇ ਆਯ ਨਾਮ ਹੂੰ ਭੇਲਾ ਅਚੇ, ਯਾਹਾ ਭਯਰੇ ਬਾਰਾ ਹੋਯਾ ਪੁਰੁਯਾ ਭਯ ਬਾਬਾਰ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯਾਏ॥੪॥੯॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 3 ਘਰ 1 ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਜਗ ਅੰਤਰਿ ਹੋਰ ਥੈ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ॥

ਬਧਗੁਰੁ ਹੂੰ ਬੁਯਾਰ ਬਾਗਰ ਅਚਛੁ, ਏਹਿ ਦੁਨਿਆਰੇ ਆਯ ਕਛਿ ਬੁਯਾਰ ਲਾਨ ਨਾਹਿ।

ਹਉਮੈ ਜਗਤੁ ਦੁਖਿ ਰੋਗਿ ਵਿਆਪਿਆ ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਰੇਵੈ ਧਾਹੀ ॥੧॥

ਬਾਰਾ ਦੁਨਿਆ ਅਯਾਕਾਰ ਕਾਰਗਰੂ ਦੁਯਾ ਓ ਰੋਗ ਗੁਯੁ ਹੋਯਾਛੁ, ਯੇਯੰ ਕਾਰਗਰੂ ਲੋਕਮਾਨੇ ਯਯੁ ਮਰਗਕੂ ਆਬਿ ਰੋਯਾਨ ਕਰਿਯਾਛੁ॥1॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਬਧਗੁਰੁਯਾ ਨਿਯਾਮ ਬੇਯਾ ਕਰਿਲੇ ਬੁਯ ਭਯਲਯੁ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਨਾਹਿ ਤ ਜਾਹਿਗਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਧਿ ਚੂ ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਚੂ, ਚਾਹਾਏਲੇ ਚੋਛੇ ਬੁਝਿ ਮਿਲਿਵ, ਅਨਧਾ ਚੂ ਨਿਯ ਅਮੂਲਧ ਯਾਵਨ
ਹਰਾਯ ਚੂਨਿਆਰੂ ਬਿਦਾਯ ਨੇਕੂ ॥੧॥

ਤੈ ਗੁਣ ਧਾਤੁ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ ਹਰਿ ਰਸ ਸਾਦੁ ਨ ਆਇਆ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧ ਚੁਗੁਣ ਯਯ, ਚਯ ੭ ਬਯ ਚ ਧੁਯਾਵ ਅਧਾਨ ਹੋਯ ਧਯਯ ਧਾਯ ੭ ਅਨੇਕ ਕਯ ਕਰਿਧਾਯ,
ਕਿਯੁ ਹਰਿਨਾਧਰ ਬਾਧ ਧੁਧੁ ਕਰਿਧਾਰੇ ਨਾਯਿ।

ਸੰਧਿਆ ਤਰਪਣੁ ਕਰਹਿ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਬਿਨੁ ਬੁਝੇ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੨॥

ਬੇ ਬਧਾ ਧਾ੦, ਚਧਿਯ ਯਵੰ ਗਯਯੁ ਮਯੁ ਧਾ੦ ਕਰਿਧਾਯ, ਧਰਯੁ ਯਾਨ ਬਿਨਾ ਬੇ ਧੁਯ ਯੋਗ
ਕਰਿਧਾਯ ॥੨॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ॥

ਮੋਯੁ ਬਧਿ ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਧਾਯ, ਬੇ ਬਯ ਯਾਗਧਗਯਾ ਅਧ, ਕਿਯੁ ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਬਹਿਯ ਬੇ
ਮਿਧਿਧਾਯ, ਯਾਹਾਯ ਯਗਵਾਨ ਬਧੰ ਮਿਯਾਯ ਧਾਧਾਯਿ।

ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀ ਜਨ ਸਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ॥੩॥

ਹਰਿ-ਰਧ ਧਾਨ ਕਰਿ ਯਗਵਾਨ ਬਵਧਾ ਚੁਧੁ ਰਹਿਧਾਯ ਧਾਯ ਚਾਹਾਯ ਅਯੁਧਨਰੂ ਨਿਯ ਧਾਧਾਯਧਾਨ ਧੂਰ
ਕਰਿਧਿਯ॥੩॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਅੰਧਾ ਸਭੁ ਅੰਧੁ ਕਮਾਵੈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮਗੁ ਨ ਪਾਏ ॥

ਯਹਿ ਧੂਨਿਧਾ ਅਧ ਅਧ, ਬਧੁ ਯੋਗ ਅਯਾਨਧਾਰ ਕਯਿ ਹੁੰ ਕਰਿਧਾਯਿ, ਗੁਰੂਯਾ ਬਿਨਾ ਚਾਹਾਯੁ ਬਧਧਾਧਿ
ਮਿਯੋਨਾਯਿ।

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਅਖੀ ਵੇਖੈ ਘਰੈ ਅੰਦਰਿ ਸਚੁ ਪਾਏ ॥੪॥੧੦॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮਧਿ ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਬਹਿਯ ਯੋਧ ਹੋਯਯਾਯ, ਚਾਹਾਏਲੇ ਮਨੁਸ਼ਧ ਯਾਨ ਚਯੁ ਯੋਗਯਾਯ
ਧਾਯ ਬਧਧੁ ਨਿਯ ਧੂਧਯਰੇ ਹੁੰ ਧੁਧੁ ਕਰਿਧਾਯ ॥੪॥੧੦॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਧਯਾ ੩ ਧਰ ੧ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਬਹੁਤਾ ਦੁਖੁ ਲਾਗਾ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਭਰਮਾਈ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਵਾ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ਧ ਅਧਧੁ ਧੁਯਯਰੇ ਹੁੰ ਰਹਿਧਾਯ ਧਾਯ ਧਧਧੁਧੁ ਹੋਯਧਾਯ।

ਹਮ ਦੀਨ ਤੁਮ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਦਾਤੇ ਸਬਦੇ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥੧॥

ਹੋ ਯਗਵਾਨ! ਧਾਧੋ ਬਯ ਧਾਨ ਅਰੂ ਧਾਯ ਚੂਧੋ ਮੂਧ-ਮੂਧਾਯਰੇ ਧਾਧਾ ਧਾਧ, ਕੂਧਾ ਕਰਿ ਧਾਧਕੂ
ਧਧਰ ਯਾਨ ਧੁਧਾਨ ਕਰਿ॥੧॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਤੁਮ ਪਿਆਰੇ ॥

ਹੇ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ! ਆਮ ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਵਹੁ ਆਧਾਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਮਕੂ ਬਧਗੁਰੂ ਧਾਤਾ ਬਹਿਓ ਭੇਧ ਕਰਾਯੋ ਧੰਅ ਆਯੋ ਹਰਿਨਾਮਰ ਬਾਧਾਰਾ ਪੁਧਾਰ ਕਰ॥ਰੂਧ॥

ਮਨਸਾ ਮਾਰਿ ਦੁਬਿਧਾ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੀ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰਾ ॥

ਮੂੰਨਿਯ ਅਭਿਲਾਖ ਓ ਧੰਧਾ ਧੂਰ ਕਰਿ ਓਧਾ ਬ੍ਰਾਭਾਧਿਕ ਅਧਸ਼ਾਯੇ ਲਾਨ ਹੋਯਾ ਅਨਭੁ ਨਾਮ ਪੁਾਧੁ ਕਰਿਯੋ।

ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਟਣਹਾਰਾ ॥੨॥

ਧਾਧਰ ਨਾਯ ਕਰੂਧ੍ਵਾ ਹਰਿ ਰਬ ਆਬ੍ਰਾਧਨ ਕਰਿਯੋਰ ਧਨ ਨਿੰਧਿਲ ਹੋਯਾਯਾਯਯੋ॥2॥

ਸਬਦਿ ਮਰਹੁ ਫਿਰਿ ਜੀਵਹੁ ਸਦ ਹੀ ਤਾ ਫਿਰਿ ਮਰਣੁ ਨ ਹੋਈ ॥

ਗੁਰੂਯੋਗ ਚਕਰੇ ਮਗ੍ਧ ਹੋਇ ਅਭੰਗਾਨਕੂ ਧੂਰ ਕਰਿਲੇ ਯਾਵਿਤ ਰਹਿਵ ਆਯ ਪੂਰਨਾਰੰਗ ਮੁਖਿ ਹੋਇ
ਨਾਇਕੁ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਮੀਠਾ ਸਬਦੇ ਪਾਵੈ ਕੋਈ ॥੩॥

ਹਰਿਨਾਮਾਮ੍ਰਿਤੁ ਬਰਵਾ ਮਨਕੂ ਮਿਠਾ ਲਾਗਿਆ, ਕਿਛੁ ਗੁਰੂਯੋਗ ਚਕਰੇ ਭਾਗ ਕੇਹੀ ਰਿਹਾ ਏ ਭਾਗੁ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਕਰਿਆ ॥੩॥

ਦਾਤੈ ਦਾਤਿ ਰਖੀ ਹਥਿ ਅਪਣੈ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਦੇਈ ॥

ਬੇਹੀ ਮਹਾਨ ਭਾਗੁ ਬਿਸੁ ਆਗਿਆਵ ਨਿਯ ਹਾਥਰੇ ਰਹਿਯੋ, ਬੇ ਮਾਯਾਨੁ ਚਾਹਿਯੋ, ਭਾਗੁ
ਦੇਇਯੋ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦਰਗਹ ਜਾਪਹਿ ਸੇਈ ॥੪॥੧੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਹਰਿਨਾਮਰੇ ਮਗ੍ਧ ਹੋਇ ਮਿਥ ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯੋ, ਭਗਵਾਨਯੋ ਧਰਮਾਰੇ ਬੇ
ਬਧਵਾਦਾ ਬੋਲਾਯੋ ॥੪॥੧੧॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬੋਲਿਯੋ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਤਾ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ ਗਤਿ ਮਤਿ ਤਦ ਹੀ ਪਾਏ ॥

ਮੇਵੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬਿਗੁਰੂਯੋ ਬੇਵਾ ਕਰਿਆ, ਬੇਬੇਵੇਯੋ ਭਾਗੁ ਭਿਯੋ ਬਾਭਾਵਿਕ ਧੁਨਿ ਭਵਿਯੋ
ਹੋਇਯੋ ਆਯ ਭਾਗੁ ਮੋਖਿ ਓ ਯਾਨ ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਯੋ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ॥੧॥

ਹਰਿਯੋ ਬਯਾ ਨਾਮ ਭਾਗੁ ਮਨਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਆ ਏਵਾ ਨਾਮ ਭਾਗੁ ਬੇ ਨਾਮ-ਬੁਝਿਯੋ ਭਗਵਾਨਯੋ
ਠਾਰੇ ਬਿਲਾਸ ਹੋਇਯੋ ॥੧॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਉਰਾਨਾ ॥

ਬਿਗੁਰੂਯੋ ਬਿਨਾ ਬਾਗੁ ਬੁਨਿਆ ਪਾਗਲ ਹੋਇਯੋ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧਾ ਸਬਦੁ ਨ ਜਾਣੈ ਝੂਠੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਭੰਗ ਮਨਮੁਖੀ ਬਯਯੋ ਚਕਰੇ ਭਗਵਨੁ ਯਾਗੇ ਨਾਇਕੁ ਆਯ ਮਿਥਾ ਭੁਯੋ ਹੀ ਪਯਯੋ ਰਹਿਯੋ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮਾਇਆ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ਹਉਮੈ ਬੰਧਨ ਕਮਾਏ ॥

ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਮਾਯਾ ਮਨੁਸ਼ਖੀ ਭੁਯੋ ਭੁਲਾਯੋ ਰਹਿਯੋ, ਮੇਯੋ ਕਾਰਗਰੁ ਬੇ ਅਭੰਗਾਰੋ ਬਯਯੋ ਹੀ ਬਯਯੋ
ਕਰਿ ਰਹਿਯੋ ॥

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਉਭਉ ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ॥੨॥

ਯਯ ਮਰਗ ਚਾਹਾਰ ਮਥਕ ਯਧਰੇ ਝੁਲਿ ਰਹਿਯਾਏ ਏਵਾ ਗਭ ਮੋਨਿਰੇ ਪਠਿ ਬੇ ਵਝੂਠ ਦੂਝਾ ਪੁਾਬੁ
ਕਰਿਯਾਏ॥੨॥

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਵਰਤਹਿ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰਾ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਪਤਿ ਖੇਈ ॥

ਬਾਰਾ ਬਾਬਾਰ ਮਾਲਾਰ ਚੁਗੁਗਰ ਪੁਯਾਵਰੇ ਬਯੁਲ ਅਛਿ ਆਯ ਅਯਾਕਾਰ ਮੋਗੁ ਬੇ ਨਿਯ ਮਾਨ-ਬਯਾਨ
ਹਰਾਯ ਯਾਏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਚਉਥਾ ਪਦੁ ਚੀਨੈ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥੩॥

ਮੋਯ ਵਧਯ ਮਨਮੁਗਾ ਵਨਿਯਾਏ ਚਾਹਾਕੂ ਚਉਥ ਪਦਰ ਯਾਨ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯਯਾਏ ਆਯ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਹਿਠ
ਬੁਯਾ ਰਹਿਯਾਏ॥੩॥

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਸਭਿ ਤੇਰੇ ਤੂ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਜੇ ਤੂ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹੋਈ ॥

ਹੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ! ਮਾਲਾਰ ਚੋਨਿ ਗੁਗ ਰਯਯ, ਚਮਯ ਓ ਬਯ ਚੋਰ ਝੋ ਰਚਨਾ ਅਚੇ ਆਯ ਯਾਯਾ ਕਿਛਿ ਚੁ
ਕਰੁ, ਦੂਨਿਯਾਰੇ ਚਾਯਾ ਹੋਯਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ਸਬਦੇ ਹਉਮੈ ਖੇਈ ॥੪॥੧੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਾਰਾ ਝੋ ਮੋਲਰ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯਯਾਏ ਆਯ ਗੁਰੁਯਾ ਗਯ ਬਾਰਾ ਆਮ੍ਰਿਤਮਾਨ ਦੂਰ
ਹੋਯਯਾਏ॥੪॥੧੨॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 4 ਘਰ 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਗਰ ਏਕ ਅਚਯਿ ਯਾਯਾਯੁ ਬਦਗੁਰੁਯਾ ਕੁਪਾਰੁ ਪੁਾਬੁ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਰੇ।

ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਆਪਿ ਅਪਾਰੁ ॥

ਹੁਲੁ ਹੁਲੁ ਬੁਲੁ ਝੋ ਬਰੁ ਯਾਵਯਾ ਠਾਰੇ ਵਧਾਬੁ ਅਛਯਿ ਆਯ ਬੁਲੁ ਝੋ ਨਿਲੋਬੁ ਰਹਿਯਾਯਿ।

ਵਣਜਾਰਾ ਜਗੁ ਆਪਿ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਸਾਚਾ ਸਾਰੁ ॥

ਬੇ ਬੁਲੁ ਝੋ ਯਗਠ ਰੂਪਾ ਵਧਾਪਾਰਾ ਅਚੇ ਆਯ ਬੁਲੁ ਝੋ ਬਯਾ ਬਾਝੁਕਾਰ ਅਚੇ।

ਆਪੇ ਵਣਜੁ ਵਾਪਾਰੀਆ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਸਚੁ ਵੇਸਾਰੁ ॥੧॥

ਬੇਹੁ ਹੁਲੁ ਹੁਲੁ ਬੁਲੁ ਝੋ ਵਾਗਿਯਾ, ਵਧਾਪਾਰਾ ਆਯ ਬੁਲੁ ਝੋਬਯਾ ਰਾਮ-ਗੁਯਿ ਅਚਯਿ॥੧॥

ਜਪਿ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹ ॥

ਹੋ ਮੋਰ ਮਨ! ਹਰਿਯਾ ਨਾਮ ਯਧ ਕਰ, ਚਾਯਾਯ ਝੋ ਬੂਠਿ ਕਰ।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਾਈਐ ਪਿਆਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਅਗਮ ਅਥਾਹ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਅਪਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਰੂਪ ਅਗਮ ਅਥਾਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਇਆ
ਪਾਏ ॥੧॥

ਆਪੇ ਸੁਣਿ ਸਭ ਵੇਖਦਾ ਪਿਆਰਾ ਮੁਖਿ ਬੋਲੇ ਆਪਿ ਮੁਹਾਰੁ ॥

ਜੇਹੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਵੇਖਣ ਵਾਲੇ ਪਿਆਰੇ ਮੁਖਿ ਬੋਲੇ ਆਪਿ ਮੁਹਾਰੁ
ਬੋਲਦੇ ਹਨ।

ਆਪੇ ਉਝੜਿ ਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪਿ ਵਿਖਾਲੇ ਰਾਹੁ ॥

ਜੇਹੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਝੜਿ ਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰੇ ਆਪਿ ਵਿਖਾਲੇ ਰਾਹੁ
ਬੋਲਦੇ ਹਨ।

ਆਪੇ ਹੀ ਸਭੁ ਆਪਿ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਵੇਪਰਵਾਰੁ ॥੨॥

ਜੇਹੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸਭੁ ਆਪਿ ਹੈ ਪਿਆਰੇ ਆਪੇ ਵੇਪਰਵਾਰੁ ॥੨॥

ਆਪੇ ਆਪਿ ਉਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਸਿਰਿ ਆਪੇ ਧੰਧੜੈ ਲਾਹੁ ॥

ਜੇਹੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰੇ ਸਿਰਿ ਆਪੇ ਧੰਧੜੈ ਲਾਹੁ
ਪਾਏ।

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਸਾਖਤੀ ਪਿਆਰਾ ਆਪਿ ਮਾਰੇ ਮਰਿ ਜਾਹੁ ॥

ਜੇਹੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਰਾਏ ਸਾਖਤੀ ਪਿਆਰੇ ਆਪਿ ਮਾਰੇ ਮਰਿ ਜਾਹੁ
ਨਾਸ਼ ਹੋਇਆ।

ਆਪੇ ਪਤਣੁ ਪਾਤਣੀ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਹੁ ॥੩॥

ਜੇਹੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਤਣੁ ਪਾਤਣੀ ਪਿਆਰੇ ਆਪੇ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਹੁ ॥੩॥

ਆਪੇ ਸਾਗਰੁ ਬੇਹਿਥਾ ਪਿਆਰਾ ਗੁਰੁ ਖੇਵਟੁ ਆਪਿ ਚਲਾਹੁ ॥

ਜੇਹੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸਾਗਰੁ ਬੇਹਿਥਾ ਪਿਆਰੇ ਗੁਰੁ ਖੇਵਟੁ ਆਪਿ ਚਲਾਹੁ
ਪਾਏ।

ਆਪੇ ਹੀ ਚੜਿ ਲੰਘਦਾ ਪਿਆਰਾ ਕਰਿ ਚੋਜ ਵੇਖੈ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ॥

ਜੇਹੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਚੜਿ ਲੰਘਦਾ ਪਿਆਰੇ ਕਰਿ ਚੋਜ ਵੇਖੈ ਪਾਤਿਸਾਹੁ
ਪਾਏ।

ਆਪੇ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਜਨ ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਹੁ ॥੪॥੧॥

ਜੇਹੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਦਇਆਲੁ ਹੈ ਪਿਆਰੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਹੁ
ਪਾਏ॥੪॥੧॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੪ ਚਉਥਾ ॥

ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਮਹਲਾ ੪ ਚਉਥਾ ॥

ਆਪੇ ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਸੇਤਜ ਉਤਭੁਜ ਆਪੇ ਖੰਡ ਆਪੇ ਸਭ ਲੋਇ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੀਂ ਅਭ੍ਰਾਮ(ਅਭ੍ਰਾਮਾ ਤੋਂ ਉਤਪੰਨ), ਜੇਰਮ(ਜੇਰਮਾ ਤੋਂ ਉਤਪੰਨ), ਬੇਸ਼ੁਦ(ਬੇਸ਼ੁਦਾ ਤੋਂ ਉਤਪੰਨ),
ਭਵਭਿਯ(ਭਵਿਯਾ ਤੋਂ ਉਤਪੰਨ) ਅਚਭਿ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਲੋਕਾ ਅਚਭਿ।

ਆਪੇ ਸੂਤੁ ਆਪੇ ਬਹੁ ਮਣੀਆ ਕਰਿ ਸਕਤੀ ਜਗਤੁ ਪਰੋਇ ॥

ਬੇਸ਼ੁਦ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਚਭਿ ਆਭੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੀਂ ਅਨੇਕ ਮਣੀ ਅਚਭਿ, ਜਿਯੋ ਭਯੋ ਪਾਰਭ ਕਰਿ ਬੇਸ਼ੁਦ ਬ੍ਰਹਮਾ
ਕੁਨੀਆ ਕੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰਹਿ ਰਹਿ ਰਹਿ ਰਹਿ।

ਆਪੇ ਹੀ ਸੁਤਧਾਰੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਸੂਤੁ ਖਿੰਚੇ ਢਹਿ ਢੇਰੀ ਹੋਇ ॥੧॥

ਬੇਬੇ ਹੁੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ, ਬੇਬੇ ਬੇਬੇ ਬੇਬੇ ਬੇਬੇ, ਬੇਬੇ ਬੇਬੇ ਬੇਬੇ ਬੇਬੇ
ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਬੇਬੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ, ਬੇਬੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਕਰਿ ਦਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੁਖਿ ਚੋਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਬੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ, ਬੇਬੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ, ਬੇਬੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ
ਬੇਬੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ॥੨॥

ਆਪੇ ਜਲ ਥਲਿ ਸਭਤੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥

ਬੇਬੇ ਹੁੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ, ਬੇਬੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ, ਬੇਬੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ, ਬੇਬੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ

ਸਭਨਾ ਰਿਜਕੁ ਸਮਾਹਦਾ ਪਿਆਰਾ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਬੇਬੇ ਹੁੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ, ਬੇਬੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ, ਬੇਬੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ, ਬੇਬੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ

ਆਪੇ ਖੇਲ ਖੇਲਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥੨॥

ਬੇਬੇ ਹੁੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ, ਬੇਬੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ, ਬੇਬੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ, ਬੇਬੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ

ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ ਨਿਰਮਲਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ ॥

ਬੇਬੇ ਹੁੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ, ਬੇਬੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ, ਬੇਬੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ, ਬੇਬੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ

ਆਪੇ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥

ਬੇਬੇ ਹੁੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ, ਬੇਬੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ, ਬੇਬੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ, ਬੇਬੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ

ਆਪੇ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖੀਐ ਪਿਆਰਾ ਆਪਿ ਲਖਾਵੈ ਸੋਇ ॥੩॥

ਬੇਬੇ ਹੁੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ, ਬੇਬੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ, ਬੇਬੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ, ਬੇਬੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ

ਆਪੇ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਤਿਸੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਬੇਬੇ ਹੁੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ, ਬੇਬੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ, ਬੇਬੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ, ਬੇਬੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ

ସେହି ପ୍ରିୟତମ ସମସ୍ତ ହୃଦୟରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇ ଭୋଗ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ସବୁ ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ପୁରୁଷଙ୍କ ଠାରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି ।

ହେ ନାନକାଂପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ଗୁପ୍ତ ରୂପରେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ହିଁ ପ୍ରକଟ ହୋଇଥାନ୍ତି
 ||4||2||

ସୋରଠି ମହଲା ଚତୁର୍ଥ ॥

ସେହି ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି, ସେ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ସଂସାର ବନାଇ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ତାହାର ନାଶ କରିଥାନ୍ତି।

ସେହି ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ନିଜ ସ୍ବୟଂ ରଚନାକୁ ଦେଖି ଖୁସି ହୋଇଥାନ୍ତି ଆଉ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ଲୀଳା କରି ତାହାକୁ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ଦେଖାନ୍ତି ।

ସେହି ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ବନେ ଚୂଷ ସବୁଠାରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ତାହା ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ହିଁ ଜଣା ଯାଇଥାଏ ॥ ୧ ॥

ହେ ମନ! ହରିନାମର ଜପ କର, ନାମରସ ଦ୍ଵାରା ତୁ ତୃପ୍ତ ହୋଇଯିବୁ ।

ହରିନାମାମୃତ ମହା ରସ ମିଠା ଅଟେ ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ଵାରା ତାହାର ସ୍ଵାଦ ଜଣା ଯାଇଥାଏ॥ରୁହ॥

ସେହି ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ତୀର୍ଥ ଓ ଘାଟ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ପାର କରାନ୍ତି ।

ସେହି ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ଜାଲ ବିଛାନ୍ତି ଆଉ ସେହି ହରି ସ୍ବୟଂ ହିଁ ସାଂସାରିକ ଜାଲରେ ଫସିଥିବା
ଦୁନିଆ ରୁପୀ ମାଛ ଅଟନ୍ତି ।

ସେହି ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ଅବିସ୍ମରଣୀୟ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଭଳି ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି ॥୨॥

ସେହି ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ଯୋଗୀର ବାଣୀ ଓ ନାଦ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ଧ୍ବନି ବଜାଇ ଥାଆନ୍ତି ।

ସେହି ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ଯୋଗୀ ପୁରୁଷ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ତପସ୍ୟା କରିଥାନ୍ତି ।

ସେହି ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ସଦଗୁରୁ ଆଉ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ଶିକ୍ଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ସ୍ବୟଂ ହିଁ ଉପଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି ॥୩॥

ସେହି ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଦ୍ବାରା ନାମ ଜପ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଆଉ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ଜପ କରିଥାନ୍ତି ।

ସେହି ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ଅମୃତ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ଅମୃତ-ରସର ପାନ କରିଥାନ୍ତି ।

ସେହି ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ନିଜ ପ୍ରଣାମା କରନ୍ତି, ସେବକ ନାନକ ହରି ରସ ବୀରା ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି
 ||4||3||

ସୋରଠି ମହଲା ଚତୁର୍ଥ ॥

ସେହି ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ସ୍ଵୟଂ ହିଁ ଚରାହୁର କଣ୍ଟା, ସ୍ଵୟଂ ହିଁ ଚରାହୁ ଆଉ ସ୍ଵୟଂ ହିଁ ଜଗତକୁ ଡେଇଁଲେ ।

ସେହି ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ସାହକାର, ବ ବ୍ୟାପାରୀ ଆଉ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ବାଣିଜ୍ୟ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ।

ସେହି ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ଧରିତ୍ରୀ ନିର୍ମାଣ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ଏହାକୁ ଏକ ସଜ୍ଜା ଡରାଜ୍ରେ ରଖିଛନ୍ତି ॥ ୧ ॥

ହେ ମୋର ମନ! ହରି-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି।

ପ୍ରିୟ ହରିନାମ ସ୍ତୁତୀ ଓ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଭଣ୍ଡାର ଅଟେ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ମୋତେ ଏହି ମିଠା ଲଗାଇଛନ୍ତି॥ରୁହ॥

ਆਪੇ ਧਰਤੀ ਆਪਿ ਜਲੁ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਇਆ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਹਿੰਦੁ ਹੁੰਦੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਖਰਿਉ ॥ ੧੦ ॥ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਜਲੁ ਆਉ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬਹੁਕਿਛਿ ਕਰਿਯਾਉ ਆਉ ਜੀਵਯਾ
ਧਾਰਾ ਕਰਾਇ ਧਾਇਯਾਉ ॥

ਆਪੇ ਹੁਕਮਿ ਵਰਤਦਾ ਪਿਆਰਾ ਜਲੁ ਮਾਟੀ ਬੰਧਿ ਰਖਾਇਆ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਹਿੰਦੁ ਹੁੰਦੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਲਾਗੁ ਕਰਿਯਾਉ ਆਉ ਜਲੁ ਓ ਭ੍ਰਮੰ ਬਾਝਿ ਰਖਿਯਾਉ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਭਉ ਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਬੰਨਿ ਬਕਰੀ ਸੀਹੁ ਹਢਾਇਆ ॥੨॥

ਬੇਸ਼ੁ ਹਿੰਦੁ ਹੁੰਦੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਜੀਵਯਾ ਓਰੇ ਭਲੁ ਭਵੰਨੁ ਕਰਾਇ ਧਾਇਯਾਉ ਆਉ ਛੇਲਿ ਓ ਬਾਝੁ ਬਾਝੁ
ਬਾਝਿ ਰਖਿਯਾਉ ॥੨॥

ਆਪੇ ਕਾਸਟ ਆਪਿ ਹਰਿ ਪਿਆਰਾ ਵਿਚਿ ਕਾਸਟ ਅਗਨਿ ਰਖਾਇਆ ॥

ਬੇਬੇ ਹੁਮ ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਕਾਥੁ ਅਚਛੁ ਆਯ ਬੇਬੇ ਹੁਮੰ ਹੂੰ ਅਥਿਕੁ ਰਘੁਛੁਛੁ।

ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਪਿਆਰਾ ਭੈ ਅਗਨਿ ਨ ਸਕੈ ਜਲਾਇਆ ॥

ਬੇਬੇ ਹੁਮ ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਕਾਥੁ ਓ ਅਥਿਕੁ ਦੁਖਰਿਹੇ ਬਹੁਮੁ ਅਚਛੁ ਏਵੰ ਚਾਹਾਯ ਭਲੁ ਕਾਰਿਗਰੁ ਅਥਿਕੁ
ਕਾਠਕੁ ਯਯਾਯ ਪਾਠੇ ਨਾਹੂੰ।

ਆਪੇ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਸਾਹ ਲੈਦੇ ਸਭਿ ਲਵਾਇਆ ॥੩॥

ਬੇਬੇ ਹੁਮ ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਮਾਰਿ ਦੂਜਾ ਯਾਥਿਯ ਕਰਛੁ ਏਵੰ ਬਧੇਛੁ ਚਾਹਾਯ ਪੁਰੁ ਚਾਹੁ
ਨੇਯਯਾਯ ॥੩॥

ਆਪੇ ਤਾਣੁ ਦੀਬਾਣੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਕਾਰੈ ਲਾਇਆ ॥

ਬੇਬੇ ਹੁਮ ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਚਾਥੁ ਆਯ ਅਚਛੁ ਧਰਿਯਾਯ ਅਚਛੁ ਏਵੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬੇਬੇ ਯਾਥਾਯ ਕਾਰਿਯਾਯ
ਯਾਥਾਯਛੁਛੁ।

ਜਿਉ ਆਪਿ ਚਲਾਏ ਤਿਉ ਚਲੀਐ ਪਿਆਰੇ ਜਿਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਭਾਇਆ ॥

ਬੇਬੇ ਹੁਮ! ਮੇਧਰਿ ਬੇਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਚਲਾਯਾਯ, ਮੇਧਰਿ ਹੂੰ ਆਧੇ ਚਾਥੁ, ਮੇਧਰਿ ਮੇਧਾ' ਪੁਰੁਯੁ ਭਲੁ
ਯਾਥਾਯ।

ਆਪੇ ਜੰਤੀ ਜੰਤੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਜਨ ਨਾਨਕ ਵਜਹਿ ਵਜਾਇਆ ॥੪॥੪॥

ਬੇਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬਯਾਧਕਾਰ ਆਯ ਬਯਾਧ ਮਛੁ ਅਚਛੁ, ਬੇਬੇ ਨਾਨਕ! ਮਨੁਬਧ ਮੇਧਰਿ ਹੂੰ ਬਯਾਯ ਆਯ,
ਮੇਧਰਿ ਪੁਰੁ ਬਯਾਯ ਆਯਾਯ॥੪॥੪॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਕਰਿ ਸੂਰਜੁ ਚੰਦੁ ਚਾਨਾਣੁ ॥

ਬੇਬੇ ਹੁਮ ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮੰ-ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਏਵੰ ਚਧਰੁ ਪੁਕਾਰਿ ਕਰਿਯਾਯ।

ਆਪਿ ਨਿਤਾਣਿਆ ਤਾਣੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਆਪਿ ਨਿਮਾਣਿਆ ਮਾਣੁ ॥

ਬੇਬੇ ਹੁਮ ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਦੁਰਯੋਧ ਕਯ ਏਵੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਆਧਰਿਯਾਯ ਕਯਛੁਛੁ ਆਧਰਿ-ਬਯਾਯ ਅਚਛੁ।

ਆਪਿ ਦਇਆ ਕਰਿ ਰਖਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਸੁਘੜੁ ਸੁਜਾਣੁ ॥੧॥

ਬੇਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਕਯਾ ਕਰਿ ਬਯੁਯ ਰਯਾ ਕਰਿਯਾਯ ਏਵੰ ਬੇਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਕੁਯਿਯਾਯ ਓ ਬਯਾਯਾਯ ਅਚਛੁ। ॥1॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਭਯੋਨ ਕਰ, ਏਹਿ ਨਾਮੁ ਹੂੰ ਧਰਵਾਰਕੂ ਧਿਰਾ ਪਾਛੈ ਬਾਛੂਤਿ ਪਉ ਅਚੇ।

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਧਿਆਇ ਤੂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬਹੁੜਿ ਨ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਹੁੜਾਓਰੇ ਬਝਿਲਿਓ ਹੋਯਾ ਓ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਸ਼ਰਣ ਕਰ, ਯਾਹਾਰ ਫਾਨ ਬਹੁੜ ਪੋਰਾ ਪੁੰਨਿ ਯਥਾ
ਮਰਗਿ ਹੋਵ ਨਾਹਿ ॥੧॥

ਆਪੇ ਹੀ ਗੁਣ ਵਰਤਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਹੀ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਬੇਹੁ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਬਰਖੁ ਗੁਣਰੇ ਬਝਿਲਿਓ ਅਭਿ ਏਵੇ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਬਹੁੜ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਆਪੇ ਬਖਸ਼ ਕਰਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਸਚੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਯਾਹ ਯੋਗਰੇ ਆਗੀਰਾਧ ਕਰਯੋ ਏਵੇ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਬਹੁੜ ਧਾਨ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਆਪੇ ਹੁਕਮਿ ਵਰਤਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਹੀ ਫੁਰਮਾਣੁ ॥੨॥

ਬੇਹੁ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਬੁਝੁਰੇ ਬਝਿਲਿਓ ਰਹਿਯਾਏ ਆਯ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਬੁਝੁਰੇ ਪਾਲਨ ਕਰਾਯਾ
ਯਾਯਾਏ ॥੨॥

ਆਪੇ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਦਾਣੁ ॥

ਬੇਹੁ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਭਯੋਨ ਭਯੋਨ ਅਭਿ ਏਵੇ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਭਯੋਨ ਧਾਨ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਆਪੇ ਸੇਵ ਕਰਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪਿ ਦਿਵਾਵੈ ਮਾਣੁ ॥

ਬੇਹੁ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਯਾਹ ਧਾਰਾ ਨਿਯੋਨ ਯੋਗਾਧਨਾ ਕਰਾਯਾ ਯਾਯਾਏ ਆਯ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਬੁਝਿਯਾਏ
ਮਾਨ-ਬਧਾਨ ਦੇਯਾਏ।

ਆਪੇ ਤਾੜੀ ਲਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥੩॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਗੁਣਾ ਬਰਾਮੁ ਯੋਗਾਯਾ ਯਾਯਾਏ ਆਯ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਗੁਣਰੇ ਯੋਗਾਯਾ ਅਭਿ ॥੩॥

ਆਪੇ ਵਡਾ ਆਪਿ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਹੀ ਪਰਧਾਣੁ ॥

ਬੇਹੁ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਮਹਾਨ ਅਭਿ ਆਯ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਪੁਰਾਨ ਅਭਿ।

ਆਪੇ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਤੁਲੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਨਿਯੋਨ ਮੁਕਾਯਾਯਾ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਚਰਾਯਾ ਓ ਮਾਧ ਅਭਿ।

ਆਪੇ ਅਤੁਲੁ ਤੁਲਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥੪॥੫॥

ਬੇਹੁ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਅਤੁਲਨਾਯਾ ਅਭਿ, ਕਿਛੁ ਯਾਹਕੂ ਚਯਾਯਾ ਯਾਯਾਏ, ਨਾਨਕ ਬਰਵਾ ਯੋਗਾਯਾ ਪੁਰਿ
ਬਰਪੋਧ ਅਭਿ ॥੪॥੫॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਬੋਰਹਿ ਧੰਨ ॥ ੪ ॥

ਆਪੇ ਸੇਵਾ ਲਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਭਗਤਿ ਉਮਾਰਾ ॥

ਬੇਬੇ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ ਬੁਝੈ ਫਿਰਿ ਜੇਕਰ ਬੇਬੇ ਭਗਤਿ ਲਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਭਗਤਿ ਉਮਾਰਾ ॥ ਬੇਬੇ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ ਬੁਝੈ ਫਿਰਿ ਜੇਕਰ ਬੇਬੇ ਭਗਤਿ ਲਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਭਗਤਿ ਉਮਾਰਾ ॥

ਆਪੇ ਗੁਣ ਗਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਸਬਦਿ ਸਮਾਰਾ ॥

ਬੇਬੇ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ ਬੁਝੈ ਫਿਰਿ ਜੇਕਰ ਬੇਬੇ ਗੁਣ ਗਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਸਬਦਿ ਸਮਾਰਾ ॥ ਬੇਬੇ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ ਬੁਝੈ ਫਿਰਿ ਜੇਕਰ ਬੇਬੇ ਗੁਣ ਗਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਸਬਦਿ ਸਮਾਰਾ ॥

ਆਪੇ ਲੇਖਣਿ ਆਪਿ ਲਿਖਾਰੀ ਆਪੇ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਰਾ ॥੧॥

ਬੇਬੇ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ ਬੁਝੈ ਫਿਰਿ ਜੇਕਰ ਬੇਬੇ ਲੇਖਣਿ ਆਪਿ ਲਿਖਾਰੀ ਆਪੇ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਰਾ ॥੧॥ ਬੇਬੇ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ ਬੁਝੈ ਫਿਰਿ ਜੇਕਰ ਬੇਬੇ ਲੇਖਣਿ ਆਪਿ ਲਿਖਾਰੀ ਆਪੇ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਰਾ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਓਮਾਰਾ ॥

ਬੇਬੇ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ ਬੁਝੈ ਫਿਰਿ ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਓਮਾਰਾ ॥ ਬੇਬੇ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ ਬੁਝੈ ਫਿਰਿ ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਓਮਾਰਾ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਅਨਦੁ ਹੋਵੈ ਵਡਭਾਰੀ ਲੈ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਲਾਰਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਅਨਦੁ ਹੋਵੈ ਵਡਭਾਰੀ ਲੈ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਲਾਰਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਅਨਦੁ ਹੋਵੈ ਵਡਭਾਰੀ ਲੈ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਲਾਰਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਪੇ ਗੋਪੀ ਕਾਨੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਬਨਿ ਆਪੇ ਗੁਰੂ ਚਰਾਰਾ ॥

ਬੇਬੇ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ ਬੁਝੈ ਫਿਰਿ ਜੇਕਰ ਬੇਬੇ ਗੋਪੀ ਕਾਨੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਬਨਿ ਆਪੇ ਗੁਰੂ ਚਰਾਰਾ ॥ ਬੇਬੇ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ ਬੁਝੈ ਫਿਰਿ ਜੇਕਰ ਬੇਬੇ ਗੋਪੀ ਕਾਨੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਬਨਿ ਆਪੇ ਗੁਰੂ ਚਰਾਰਾ ॥

ਆਪੇ ਸਾਵਲ ਸੁੰਦਰਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਵੰਸੁ ਵਜਾਰਾ ॥

ਬੇਬੇ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ ਬੁਝੈ ਫਿਰਿ ਜੇਕਰ ਬੇਬੇ ਸਾਵਲ ਸੁੰਦਰਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਵੰਸੁ ਵਜਾਰਾ ॥ ਬੇਬੇ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ ਬੁਝੈ ਫਿਰਿ ਜੇਕਰ ਬੇਬੇ ਸਾਵਲ ਸੁੰਦਰਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਵੰਸੁ ਵਜਾਰਾ ॥

ਕੁਵਲੀਆ ਪੀੜੁ ਆਪਿ ਮਰਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਕਰਿ ਬਾਲਕ ਰੂਪਿ ਪਚਾਰਾ ॥੨॥

ਕੁਵਲੀਆ ਪੀੜੁ ਆਪਿ ਮਰਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਕਰਿ ਬਾਲਕ ਰੂਪਿ ਪਚਾਰਾ ॥੨॥ ਕੁਵਲੀਆ ਪੀੜੁ ਆਪਿ ਮਰਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਕਰਿ ਬਾਲਕ ਰੂਪਿ ਪਚਾਰਾ ॥੨॥

ਆਪਿ ਅਖਾੜਾ ਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਆਪਿ ਚੇਜਾਰਾ ॥

ਬੇਬੇ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ ਬੁਝੈ ਫਿਰਿ ਜੇਕਰ ਬੇਬੇ ਅਖਾੜਾ ਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਆਪਿ ਚੇਜਾਰਾ ॥ ਬੇਬੇ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ ਬੁਝੈ ਫਿਰਿ ਜੇਕਰ ਬੇਬੇ ਅਖਾੜਾ ਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਆਪਿ ਚੇਜਾਰਾ ॥

ਕਰਿ ਬਾਲਕ ਰੂਪ ਉਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਚੰਡੂਰੁ ਕੰਸੁ ਕੇਸੁ ਮਾਰਾਰਾ ॥

ਕਰਿ ਬਾਲਕ ਰੂਪ ਉਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਚੰਡੂਰੁ ਕੰਸੁ ਕੇਸੁ ਮਾਰਾਰਾ ॥ ਕਰਿ ਬਾਲਕ ਰੂਪ ਉਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਚੰਡੂਰੁ ਕੰਸੁ ਕੇਸੁ ਮਾਰਾਰਾ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਬਲੁ ਆਪਿ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਬਲੁ ਭੰਨੈ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧਾਹਾ ॥੩॥

ਬੇਛਿ ਹੁੰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਬਲੁ ਫਿਰੇ ਰੂਪ ਅਚਾਨਕ ਆਯੋ ਬੇ ਮੂਰਖ ਉ ਚਿੰਤਾ ਲੋਕਾਕਰ ਬਲਕਰ ਧਮਨ ਕਰਿਆਉ
॥੩॥

ਸਭੁ ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਵਸਿ ਆਪੇ ਜੁਗਤਿ ਹਥਾਹਾ ॥

ਬੇਛਿ ਹੁੰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਬਲੁ ਫਿਰੇ ਬਾਂਹੂਥੀ ਜਗਤਕਰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਆਉ ਏਕਾ ਜਗਤਕਰ ਸੁਭਿ ਭਾਖਾਯੋ ਬਚਾਰੇ
ਕਰਿਆਉ।

ਗਲਿ ਜੇਵੜੀ ਆਪੇ ਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਜਿਉ ਪ੍ਰਭੁ ਖਿੰਚੈ ਤਿਉ ਜਾਹਾ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਗੁਣੀਰ ਗਲਾਹੇਰੇ ਜੀਵਨਰ ਭੋਰੇ ਲਗਾਏ ਧਿਆਇ ਏਵੰ ਮੋਹਿਰੇ ਪੁਰੁ ਚਾਹਾਕੂ
ਗੰਠੀਧਾਏ, ਗੁਣੀ ਬੇਹਰੇ ਹੂੰ ਜੀਵਨ ਮਾਰੇਰੇ ਚਲਿਆਵ।

ਜੇ ਗਰਬੈ ਸੇ ਪਚਸੀ ਪਿਆਰੇ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਭਗਤਿ ਸਮਾਹਾ ॥੪॥੬॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਹੋ ਪੁੰਨ! ਮੋਹਨ ਵਧੀਏ ਕੇਵਲ ਅਭਿਮਾਨ ਹੂੰ ਕਰਿਆਵ, ਚਾਹਾਰ ਅਭ ਹੋਯਾਯਾਵ,
ਏਧੁਪਾਏ ਈਸ਼ਰਾਯਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰੇ ਚਾਹਾਯਾ ਭਭਿਰੇ ਲੀਨ ਬੂਝ॥੪॥੬॥

ਸੋਰਠਿ ਮਃ ੪ ਦੁਤਕੇ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 4 ਦੁਤਕੇ ॥

ਅਨਿਕ ਜਨਮ ਵਿਛੜੇ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਮਨਮੁਖਿ ਕਰਮ ਕਰੈ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥

ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਬਾਰਾ ਭਗਵਾਨਾਯਾ ਠਾਰੂ ਵਿਛੋੜੇ ਹੋਯਾਯਾਵਾ ਮਨਮੁਖੀ ਅਭਯੁਤ ਦੁਖੀ ਭੋਗ ਕਰੁਯਾਏ
ਏਵੰ ਬੇ ਅਯਾਯਾਯਾ ਵਰੀਭੂਠੇ ਹੋਯਾਯਾ ਕਰੇ ਕਰਿਵਾਰੇ ਬਭ੍ਰਿਯਾ ਰਹਿਆਵ।

ਸਾਧੂ ਪਰਸਤ ਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਗੋਬਿੰਦ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥੧॥

ਬਾਧੂ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂਯਾ ਚਰਣ ਛੁਕਾਵਾ ਬਾਰਾ ਹੂੰ ਪੁਰੁਯਾ ਪੁਰੀ ਹੋਯਾਯਾਏ, ਹੋ ਗੋਵਿੰਦ! ਮੂੰ ਭੁਧ ਗਰਗਰੇ
ਆਇਯਾਏ॥੧॥

ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਅਤਿ ਪਿਆਰੀ ॥

ਗੋਵਿੰਦਾਯਾ ਪੁਰੀ ਮੋਹਭੇ ਅਭਯੁਤ ਪੁੰਨ ਲਾਗਿਆਵ।

ਜਬ ਸਤਸੰਗ ਭਏ ਸਾਧੂ ਜਨ ਹਿਰਦੈ ਮਿਲਿਆ ਸਾਂਤਿ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਹਬੇ ਬਾਧੂਯਾ ਬਯਾਰੇ ਮੋਹਾਰ ਬਯਾਏ ਹੋਯਾਯਾਏ, ਮੋਹਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾਯਾ ਗਾਏ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਮੁਰਾਰੀ
ਪੁਰੁ ਪੁਰਾ ਹੋਯਾਯਾਏ॥ਰੂ॥

ਤੂ ਹਿਰਦੈ ਗੁਪਤੁ ਵਸਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਤੇਰਾ ਭਾਉ ਨ ਬੁਝਹਿ ਗਵਾਰੀ ॥

ਹੋ ਭਗਵਾਨ! ਤੂ ਆਮ ਜੀਵਾਯਾ ਬ੍ਰਹਮਾਯਾਏ ਹੋ ਗੁਪਤ ਰੂਪਰੇ ਰਹੇ ਅਯਾ, ਕੇਭੂ ਆਮੋ, ਬੋਕਾ, ਭੁਧ
ਬੋਧਯਾ ਰੂਪਿਯਾਏ ਨਾਭੂੰ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਗੁਣ ਵੀਚਾਰੀ ॥੨॥

ਮਹਾਪੁਰੁਖ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਮਿਲਨ ਬਾਰਾ ਪੁਰੁਯਾ ਪੁਰਾਖ ਬਰੀਨ ਹੋਯਾਯਾਏ, ਏਵੇ ਮੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਹੂੰ
ਮੋਗਾਗਾਨ ਕਰਿਆਵ ਏਵੰ ਪੁਰੁਯਾ ਗੁਣਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਆਵ॥੨॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਭਇਆ ਸਾਤਿ ਆਈ ਦੁਰਮਤਿ ਬੁਧਿ ਨਿਵਾਰੀ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਬਾਧਿਖਰੇ ਰਹਿ ਮੋਰੇ ਮਨ ਭਯੋਲ ਹੋਇ ਯਾਯੋ ਅਯੋ ਗਾਥੇ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਵਾ ਕਾਰਣਿ ਮੋਰੇ
ਮਨਰੇ ਮਨ ਰੂਥੇ ਧੂਰੇ ਹੋਇ ਯਾਯੋ ॥

ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਚੀਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪੁਰਖ ਤੁਮਾਰੀ ॥੩॥

ਹੋ ਬਧਗੁਰੂ! ਤੁਮਰੇ ਬਧਬਯੋਗਿ ਧਰਮ ਬ੍ਰਹਮ ਅਮ੍ਰਿਤ ਹੋਇ ਬ੍ਰਹਮ ਯਾਥੇ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇ
ਯਾਯੋ ॥੩॥

ਪੁਰਖੈ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਿਆ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ਤੁਮਾਰੀ ॥

ਹੋ ਪੁਰਖ! ਯਾਥਾ ਯੁਗੇ ਤੁਮਰੇ ਅਧਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਇ, ਯਾਥਾ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇ ਅਯੋ ਏਵਾ ਗੁਰੂਯੋ
ਬਧਿਤ ਬਾਧਿਤ ਕਰੇ ਯਾਥਾ ਤੁ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਅਤੁਲੁ ਸਹਜ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗਤੁ ਰਹੈ ਬਨਵਾਰੀ ॥੪॥੭॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯਾਥਾ ਅਤੁਲਨਾ ਬਾਧਿਕ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇ ਯਾਯੋ ਅਯੋ ਬਧਿਤ ਯੁਗਵਾਨਕ
ਯੋਰੇ ਮਨ ਰਹਿ ਯਾਗਤ ਰਹਿਯਾ ॥੪॥੭॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅੰਤਰੁ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਬੇਧਿਯੋ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮੋਰੇ ਮਨ ਬਾਧਿ ਹੋਇ ਅਯੋ ਬੇਧਿਯੋ ਬਿਨੁ ਮੁੰ ਰਹਿਯਾ ਨਾਥੀ ॥

ਜਿਉ ਮਛਲੀ ਬਿਨੁ ਨੀਰੈ ਬਿਨਸੈ ਤਿਉ ਨਾਮੈ ਬਿਨੁ ਮਰਿ ਜਾਈ ॥੧॥

ਮੋਰੇ ਮਾਯੋ ਯੁਗ ਬਿਨੁ ਨਾਥੀ ਨਾਥੀ ਹੋਇ, ਬੇਧਿਯੋ ਮੁੰ ਯਾਥਾ ਬੇਧਿਯੋ ਬਿਨੁ ਮਰਿਯਾ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਜਲੁ ਦੇਵਹੁ ਹਰਿ ਨਾਈ ॥

ਹੋ ਮੋਰੇ ਪੁਰਖ! ਮੋਰੇ ਬੇਧਿਯੋ ਰੂਪਾ-ਯੁਗ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰੇ ॥

ਹਉ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਮੰਗਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਨਾਮੇ ਹੀ ਸਾਂਤਿ ਪਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੁੰ ਨਿਯੋ ਮਨਰੇ ਬਿਨੁ ਰਾਧਿ ਨਾਥੀ ਮੁੰ ਮਾਧਿਯਾ ਏਵਾ ਨਾਥੀ ਧਾਰਾ ਮੁੰ ਗਾਥੇ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇਯਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਉ ਚਾਤ੍ਰਕੁ ਜਲੁ ਬਿਨੁ ਬਿਲਲਾਵੈ ਬਿਨੁ ਜਲੁ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਈ ॥

ਮੋਰੇ ਚਾਤ੍ਰਕ ਯੁਗ ਬਿਨੁ ਯੁਗਵਾਨ ਹੋਇਯਾ ਅਯੋ ਯੁਗ ਬਿਨੁ ਯਾਥਾ ਯੁਗਵਾਨ ਨਾਥੀ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਲੁ ਪਾਵੈ ਸੁਖ ਸਹਜੇ ਹਰਿਆ ਭਾਇ ਸੁਭਾਈ ॥੨॥

ਬੇਧਿਯੋ ਮੁੰ ਗੁਰੂਯੋ ਮਾਧਿਯੋ ਮੁੰ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪਾ ਯੁਗ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਚੁ ਹੋਇਯਾ ਏਵਾ ਬੇਧਿਯੋ-ਪ੍ਰੇਮ ਧਾਰਾ
ਬਾਧਿਕ ਯਾਥਾ ਪ੍ਰਭਾਯੋ ਹੋਇਯਾ ॥੨॥

ਮਨਮੁਖ ਭੂਖੇ ਦਹ ਦਿਸ ਡੋਲਹਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਦੁਖੁ ਪਾਈ ॥

ਮੋਹ-ਮਾਯਾਹਰੇ ਭੋਜਿਯਾ। ਮਨਮੁਖੀ ਵਡੇ ਚੰਗੇਰੇ ਪਤਭ੍ਰਿਸ਼ ਰਹਿਯਾ। ਏਵਾਂ ਨਾਮਰੂ ਵਭੈਓ ਰਹਿ
ਅਧਯੁਕਤ ਦੂਖ ਭੋਜਿਯਾ।

ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਆਵੈ ਦਰਗਹਿ ਮਿਲੈ ਸਜਾਈ ॥੩॥

ਏਹਰੇ ਲੋਕਾ ਜਨਮ ਹੋਇਯਾ। ਦੂਜਾ ਦੂਜਾ ਮੋਹਿਯਾ। ਆਪਣੇ ਭਗਵਾਨਾ ਦਰਬਾਰੇ
ਭਾਇਯਾ ਕਰੋਯਾ। ॥੩॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਤਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਅੰਤਰਿ ਪਾਈ ॥

ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਓ, ਭਾਇਯਾ। ਮਨੁਖੀ ਹਰਿਯਾ। ਚੰਗੇਰਾ ਕਰਿਯਾ। ਏਵਾਂ ਭਾਇਯਾ। ਸੁਖਮੇ
ਹੋਇਯਾ। ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਯਾ।

ਨਾਨਕ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਭਏ ਹੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਈ ॥੪॥੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨ ਦੀਨਦਿਆਲੂ ਅਰਥੇ, ਭਾਇਯਾ। ਚੰਗੇਰਾ ਮਾਖਮਲੇ ਚੁਝਾ। ਮੋਹਿਯਾ। ॥੪॥੮॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੪ ਪੰਚਪਦਾ ॥

ਬੋਲਿਯਾ। 4 ਪੰਚਪਦਾ ॥

ਅਚਰੁ ਚਰੈ ਤਾ ਸਿਧਿ ਹੋਈ ਸਿਧੀ ਤੇ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁਖੀ ਅਯੁਸ਼ ਮਨ ਭਯੋਰੇ ਵਿਯੁਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾ। ਭਾਇਯਾ। ਚੰਗੇਰਾ ਭਾਇਯਾ। ਬੁਧਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਯਾ।
ਏਵਾਂ ਬੁਧਿ ਪ੍ਰਾਪਤੇ ਜਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਯਾ।

ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਸਰ ਲਾਗੇ ਤਨ ਭੀਤਰਿ ਤਾ ਭ੍ਰਮੁ ਕਾਟਿਆ ਜਾਈ ॥੧॥

ਮੋਹੇ ਭਗਵਾਨਾ ਪ੍ਰੇਮਲੇ ਭੀਰੇ ਮਨ ਭਯੋਰੇ ਲਾਗਿਯਾ। ਬੇਭੇਦੇਯਾ। ਭ੍ਰਮ ਦੂਰ
ਹੋਇਯਾ। ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਅਪੁਨੇ ਜਨ ਕਉ ਦੇਹਿ ਵਡਿਆਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਗੋਬਿੰਦ! ਮੇਰੇ ਬੇਬੇਕਾ ਮੇਰੇ ਨਾਮਲੇ ਵਡਿਆ। ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ।

ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਹੁ ਸਦਾ ਰਹਹੁ ਸਰਣਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਆ ਭਯੋਰੇ ਵਾਰਾ। ਹੋ ਮੇਰੇ। ਸੁਖਮੇ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਭਯੋਰੇ ਕਰਾਇ, ਕਾਰਣੇ ਸੁੰ ਬਰਵਾ। ਹੋ
ਭੋਲੇ ਚੰਗੇਰੇ ਪਠੇ ਰਹਿਯੋ। ॥ਰਹਾਉ॥

ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਸਭੁ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਮਨ ਮੂਰਖ ਚੇਤਿ ਅਜਾਣਾ ॥

ਹੇ ਮੂਰਖ! ਭਯੋਰੇ ਮਨ। ਏਹੇ ਬਾਰਾ। ਦੂਜੇ। ਜਨਮ ਮੇਰੇ ਵਡਿਆ। ਏਥੇ। ਕੇਵਲ
ਭਗਵਾਨਾ ਭਯੋਰੇ ਕਰ।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਗੁਰੁ ਮੇਲਹੁ ਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣਾ ॥੨॥

ਹੇ ਗੁਰੂ! ਮੇਰੇ ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਯੋਗੀ ਜਿਹੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਮੇਰੇ ਖਾਸੇ ਖਾਸੇ
ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਯੋਗੀ ਜਿਹੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ॥੨॥

ਜਿਸ ਕੀ ਵਥੁ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣੈ ਜਿਸ ਨੇ ਦੇਇ ਸੁ ਪਾਏ ॥

ਮੇਰੇ ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਯੋਗੀ ਜਿਹੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਮੇਰੇ ਖਾਸੇ ਖਾਸੇ
ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਯੋਗੀ ਜਿਹੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ॥

ਵਸਤੁ ਅਨੂਪ ਅਤਿ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਅਲਖੁ ਲਖਾਏ ॥੩॥

ਮੇਰੇ ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਯੋਗੀ ਜਿਹੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਮੇਰੇ ਖਾਸੇ ਖਾਸੇ
ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਯੋਗੀ ਜਿਹੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ॥੩॥

ਜਿਨਿ ਇਹ ਚਾਖੀ ਸੋਈ ਜਾਣੈ ਗੁੰਗੇ ਕੀ ਮਿਠਿਆਈ ॥

ਮੇਰੇ ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਯੋਗੀ ਜਿਹੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਮੇਰੇ ਖਾਸੇ ਖਾਸੇ
ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਯੋਗੀ ਜਿਹੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ॥

ਰਤਨੁ ਲੁਕਾਇਆ ਲੂਕੈ ਨਾਹੀ ਜੇ ਕੋ ਰਖੈ ਲੁਕਾਈ ॥੪॥

ਨਾਨਕ ਰਹੂ ਲੁਕਾਇਲੇ ਮਖ ਲੁਕਿਧਾਰੇ ਨਾਹੀ, ਕੇਛੇ ਭਧਾਧ ਕਲੇ ਮਖ ॥੪॥

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੇਰਾ ਤੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਤੂ ਸਭਨਾ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ॥

ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਏਹੀ ਬਾਰਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਚੋਰੇ ਹੂੰ ਅਚੇ, ਤੂ ਅੰਤਰੀਮੀ ਅਰੂ ਆਭ ਤੂ ਆਮ ਬਰੂਯਾ ਪੁਰੂ ਅਰੂ।

ਜਿਸ ਨੇ ਦਾਤਿ ਕਰਹਿ ਸੇ ਪਾਏ ਜਨ ਨਾਨਕ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥੫॥੯॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਹੇ ਪੁਰੂ! ਮਾਯਾਕੂ ਤੂ ਧਾਨ ਦੇਭ, ਬੇ ਏਯਾਕੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਏ, ਆਭ ਕੇਹੀ ਨਾਯਾਭਿ
ਮਿਏ ਏਯਾਕੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਰਿਯਾ॥੫॥੯॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਤਿਤੁਕੇ

ਬੋਰਠੀ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 1 ਚਿਤੁਕੇ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗੁਰ ਏਕ ਅਚਭਿ, ਮਾਯਾਕੂ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਮਾਯਾਭ ਪਾਰੇ।

ਕਿਸੁ ਹਉ ਜਾਚੀ ਕਿਸ ਆਰਾਧੀ ਜਾ ਸਭੁ ਕੋ ਕੀਤਾ ਹੋਸੀ ॥

ਮੇਵੇ ਬਰੂ ਭਾਵਕੂ ਭਗੁਰ ਹੂੰ ਭਾਭ ਕਰਿਭਭਿ, ਭਾਯਾਭੇਲੇ ਪੁਰੀ ਭਾਯਾਯਾ ਬਿਨਾ ਕਾਯਾਕੂ ਮਾਗਿਥੀ?
ਕਾਯਾਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਥੀ?

ਜੇ ਜੇ ਦੀਸੈ ਵਡਾ ਵਡੇਰਾ ਸੇ ਸੇ ਖਾਕੂ ਰਲਸੀ ॥

ਮੇਭੱ ਬਭਰੂ ਬਭ ਮਨੁਸ਼ਧ ਦੇਯਾ ਮਾਭਭਿ, ਬੇ ਮਖ ਗੋਸ਼ਰੇ ਮਾਠਿਰੇ ਮਿਥੀਯਾਏ।

ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਭਵ ਖੰਡਨੁ ਸਭਿ ਸੁਖ ਨਵ ਨਿਧਿ ਦੇਸੀ ॥੧॥

ਬੇ ਨਿਰਯਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਚਭਿ, ਬੰਬਾਰਰ ਭਭ-ਮਰਗਰ ਬਭਨ ਰੂਰ ਕਰਿਥਾ ਵਾਲਾ ਅਚਭਿ ਆਭ ਬੇ
ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਹੂੰ ਬਰਬ੍ਰਯਾ ਏਵਾ ਨਵਨਿਯੂ ਦੇਯਯਾਭਿ ॥੧॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੇਰੀ ਦਾਤੀ ਰਾਜਾ ॥

ਹੇ ਗੁਰਮਤਿ! ਮੇਵੇ ਚੋਰ ਪੁਰਭ ਧਾਨਰੇ ਮੂੰ ਚੁਧੁ ਬੋਯਾਯਾਏ, ਪੁਰੀ

ਮਾਣਸੁ ਬਪੁੜਾ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀ ਕਿਆ ਤਿਸ ਕਾ ਮੁਹਤਾਜਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੂੰ ਮਨੁਸ਼ਧ ਬਿਚਰਾਰ ਕੀ ਪੁਰੰਬਾ ਕਰਿਥੀ? ਭਾਯਾ ਭਧਰੇ ਨਿਭਰ ਕਰਿਥਾਰ ਆਵਗਧਕਭਾ ਕੀ
ਅਭਿ? ॥ਰੂਯਾ॥

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕਾ ਤਿਸ ਕੀ ਭੂਖ ਗਵਾਈ ॥

ਹੋਵੇ ਭਗਵਾਨਾ ਖਾਨ ਕਰਿਓ, ਬਿਥਰਿ ਬਹੁਕਿਓ ਚਾਹਾਰ ਹੋਯਾਯਾਯਾਯਾ ਏਵੇ ਭਗਵਾਨ ਚਾਹਾਰ ਬਹੁ
ਸ਼ੁਧਾ ਨਿਵਾਰਿਓ ਕਰਿਓ।

ਐਸਾ ਧਨੁ ਦੀਆ ਸੁਖਦਾਤੈ ਨਿਖੁਟਿ ਨ ਕਬ ਹੀ ਜਾਈ ॥

ਬੁਝਾਵਾਓ। ਪੁਰੁ ਏਹਿ ਧਨ ਦੇਯਾਯਾਯਾ, ਯਾਹਾ ਕੇਵੇ ਬਮਾਧੁ ਬੁਝਾਯਾਯਾ।

ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੇ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ॥੨॥

ਬਦਗੁਰੁ ਮੋਹੇ ਚਾਹਾਯਾ ਬਹਿਓ ਨਿਯਮ ਕਰਿਓ, ਏਵੇ ਸੁੰ ਵਧੇ ਅਨਯੋਗ ਅਠੇ ਆਯਾ ਬੁਝਾਯਾਯਾ
ਬੁਝਾਯਾਯਾ ਲਾਨ ਰਹਿਯਾਯਾ॥੨॥

ਮਨ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਆਰਾਧਿ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ ॥

ਹੇ ਮੋਹਾਰ ਮਨ! ਨਾਮਰ ਭਯਨ ਕਰ, ਨਾਮਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ ਆਯਾ ਪੁਰੋਹਿਤ ਨਾਮਰ ਸੁੰ ਵਧੁਨਾ ਕਰ।

ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣਿ ਸਾਧ ਸੰਤਨ ਕਾ ਸਭ ਚੁਕੀ ਕਾਣਿ ਜਮਾਣੀ ॥

ਬਾਪੁਬਛਾਯਾ ਭਧਦੇਯਾ ਖਾਨਪੂਰਕ ਗੁਣੀ ਸੁਰੂਪਰ ਬਹੁ ਭਯਨ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਯਾ।

ਜਿਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਆ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਸੇ ਲਾਗੇ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ॥੩॥

ਯਾਹਾ ਭਧਰੇ ਮੋਹਾਰ ਪੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਯਾਯਾਯਾ, ਬੇ ਗੁਰੁਯਾ ਵਾਗਿਓਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਲਗਾਯਾਯਾ॥੩॥

ਕੀਮਤਿ ਕਉਣੁ ਕਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੀ ਤੂ ਸਰਬ ਜੀਆ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਚੋਰੇ ਸੁਲਯਾਯਾਯਾ ਕੀਏ ਕਰਿਯਾਰਿਓ, ਮੇਵੇ ਤੂ ਬਹੁ ਜੀਵਯਾ ਭਧਰੇ ਵਯਾਲੁ ਹੋਯਾਯਾਯਾ।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ ਵਰਤੈ ਕਿਆ ਹਮ ਬਾਲ ਗੁਪਾਲਾ ॥

ਹੇ ਧਰਮਪਿਓ! ਬਿਥਰਿ ਬਹੁਕਿਓ ਚੋਰੇ ਵਾਰਾ ਹੋਯਾਯਾਯਾ, ਆਮੇ ਜੀਵ ਕਯਾ ਕਰਿਵਾਰੇ ਬਮਥ ਅਰੁ?

ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਨਾਨਕੁ ਜਨੁ ਤੁਮਰਾ ਜਿਉ ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਕਿਰਪਾਲਾ ॥੪॥੧॥

ਹੇ ਯਾਰ! ਨਾਨਕ ਚੋਰੇ ਸੁੰ ਵਾਧ ਅਧਿਓ, ਚਾਹਾਯਾ ਏਹਿ ਰਯਾ ਕਰ, ਮੇਧਰਿ ਪਿਓ ਨਿਯ ਪੂਰੁ ਭਧਰੇ
ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਯਾਯਾਯਾ॥੪॥੧॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਚੌਤੁਕੇ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 1 ਚੌਤੁਕੇ॥

ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਸਲਾਹੀਐ ਭਾਈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਹਿਰਦੈ ਧਾਰ ॥

ਹੇ ਯਾਰ! ਨਿਯ ਮਨ, ਚਨ ਏਵੇ ਬੁਧਯਾਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਿਓ ਕਰਿ ਗੋਵਿੰਦ-ਗੁਰੁਯਾ ਸੁਧਿ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ।

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਭਾਈ ਏਹਾ ਕਰਣੀ ਸਾਰ ॥

ਬਯਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੁ ਭੁਧਨੁਰੇ ਸ਼ੁਧਨ ਕਰ, ਏਹਾ ਬਰਗੇਸ਼ੁਰੁ ਯਾਵਨ ਆਚਰਨ ਅਰੇ।

ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਨਾਮੁ ਨ ਉਪਜੈ ਭਾਈ ਸੇ ਤਨ ਹੋਏ ਛਾਰ ॥

ਯੇਯੋ ਗਰੀਰੇਰੇ ਭਗਵਾਨਯੁ ਨਾਮ ਭੁਧਨੁ ਭੁਧਨਾਯੋ, ਬੇਬੇ ਗਰੀਰ ਭੁਧਨੁ ਬੇਬੇਯਾ।

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕਉ ਵਾਰਿਆ ਭਾਈ ਜਿਨ ਏਕੰਕਾਰ ਅਧਾਰ ॥੧॥

ਯੋ ਬੇਬੇ ਬਧਬਯਾਧਿਰੇ ਮਨ-ਭਨਰੇ ਬਧਧਿਧ ਅਰੇ, ਯਾਯਾਯੁ ਕੇਕਯ ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੁ ਯੋ ਬਾਯਾਰਾ ਅਯੋ॥੧॥

ਸੇਈ ਸਚੁ ਅਰਾਧਣਾ ਭਾਈ ਜਿਸ ਤੇ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ॥

ਬੇ ਭਾਯ! ਬੇਬੇ ਪਰਮ-ਬਧ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੁ ਯੋ ਆਯਾਧਨਾ ਕਰ, ਯਾਯਾ ਠਾਰੇ ਬਧੁ ਕਯੋ ਭੁਧਨੁ ਬੇਬੇਯਾ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਜਾਣਾਇਆ ਭਾਈ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਧੁਧੁ ਗੁਰੁ ਯਾਯਾ ਕਰਾਯਾ ਧੇਯਯਯੋ ਯੇ ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੁ ਧਿਨਾ ਆਯਾ ਕੇਯੋ ਬਧਧਿ ਧੁਧੁਯੋ॥ ਰੁਧੁ॥

ਨਾਮ ਵਿਹੁਣੇ ਪਚਿ ਮੁਏ ਭਾਈ ਗਣਤ ਨ ਜਾਇ ਗਣੀ ॥

ਬੇ ਭਾਯ! ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੁ ਨਾਮ ਧਿਨਾ ਕੇਯੋ ਗਯਿ ਬਧਿ ਮਾਯਿ ਯਾਯਯਯੋ, ਯਾਯਾਰ ਗਯਨਾ ਕਰਾਯਾਯਾ ਪਾਯਿਧ ਨਾਯੋ।

ਵਿਣੁ ਸਚ ਸੋਚ ਨ ਪਾਈਐ ਭਾਈ ਸਾਚਾ ਅਗਮ ਧਣੀ ॥

ਬਧਧ ਧਿਨਾ ਪਧਿਯਯਾ ਪੁਧੁ ਭੁਧਨਾਯੋ ਆਯਾ ਬੇਬੇ ਮਾਯਿਕ ਬਧਧ ਬੁਧੁਧ ਏਕ ਅਧਧਧ ਅਧਯੋ।

ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਨ ਚੁਕਈ ਭਾਈ ਝੁਠੀ ਦੁਨੀ ਮਣੀ ॥

ਬੇ ਭਾਯ! ਬਾ-ਬਾਯਿਕ ਪਧਾਧਿਧ ਅਧਾਕਾਰ ਧਿਧਧਾ ਅਰੇ ਏਕ ਏਧੁਰੇ ਮਧੁ ਰਧਿਯੇ ਯਧੁ ਮਰਯਾਰ ਚਧੁ ਨਧੁ ਭੁਧਨਾਯੋ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਟਿ ਉਧਾਰਦਾ ਭਾਈ ਦੇ ਨਾਵੈ ਏਕ ਕਣੀ ॥੨॥

ਬੇ ਭਾਯ! ਗੁਰੁਮੁਖਾ ਪਰਮਾਯਾਯਾ ਨਾਮਰ ਏਕ ਕੋਯਾ ਮਾਯੁ ਪੁਧਾਯਾ ਕਯੋ ਕੋਯੋ ਕੋਯੋਯੁ ਧੁਯੋ ਧੇਯਯਯੋ॥੨॥

ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਸੋਧਿਆ ਭਾਈ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਬੇ ਭਾਯ! ਬ੍ਰਮੁਧਿ ਭਧਾ ਗਾਧੁਧੁ ਧੁਯੋ ਭਯਾ ਭਾਧਰੇ ਧਿਧੋਧਧਧ ਕਯੋਯੋ, ਪਰਧੁ ਬਧਗੁਰੁਯੁ ਧਿਨਾ ਭੁਧ ਧੁਰੁ ਭੁਧਨਾਯੋ।

ਅਨਿਕ ਕਰਮ ਕਰਿ ਥਾਕਿਆ ਭਾਈ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਬੰਧਨ ਪਾਇ ॥

ਮਧੁਧਧ ਅਧੇਕ ਕਧਿ ਕਯੋ ਧਯਿ ਯਾਯਧਾਧ, ਭਧਾਧਿ ਬੇ ਕਾਯਧਾਰ ਕਧਨਰੇ ਯੋ ਪਧਿ ਰਧਿਧਾਧ।

ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਸੋਧੀਆ ਭਾਈ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥

੬੫ ਭਾਯ! ਮੂੰ ਚਾਰਿਧਿਗਰੇ ਪਰਾਸਾ ਕਰਿਐ, ਕਿਛੁ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਬਿਨਾ ਮੁਢਿਰ ਮਾਰੀ ਮਿਲੇਨਾਇ।

ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਭਾਈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥੩॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਅਹੋਭਾਗੀਨੂੰ ਮੋਹਿ ਗਏ ਗੁਰੂ ਨਿਜਿ ਯਾਯੋਭਯੋ ਆਯੋ ਏਵੇ ਸ੍ਰੋਂ ਬਹਿਨਾਮਰੇ ਸ੍ਰੋਂ ਖਾਨ
ਕਰਿਯਾਏ॥੩॥

ਸਚੁ ਸਦਾ ਹੈ ਨਿਰਮਲਾ ਭਾਈ ਨਿਰਮਲ ਸਾਚੇ ਸੇਇ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਪਰਮ-ਬਧ ਪੁਰੁ ਬਰਵਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਚਯੋ ਆਯੋ ਚਾਯੋ ਹਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਚੇ ਯਾਯੋ ਬਯੋ ਅਚੇ।

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਆਪਣੀ ਭਾਈ ਤਿਸੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਯਾਯੋ ਯਪਰੇ ਪੁਰੁਯੋ ਕਰੁਯੋ। ਧੁਯੋ ਹੋਯੋਯਾਏ, ਚਾਯੋਯੋ ਏਯੋ ਪੁਰੁ ਹੋਯੋਯਾਏ।

ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਜਨੁ ਪਾਈਐ ਭਾਈ ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ਕੋਇ ॥

ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਮਧਰੇ ਕੇਯੋ ਕੋਯੋ ਕਯੋਯੋ ਸ੍ਰੋਂ ਪੁਰੁ-ਭਯੋ ਨਿਯੋਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਰਤਾ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਭਾਈ ਸੁਣਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥੪॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕਯੋਯੋ ਮੋ ਹੋ ਭਾਯ! ਭਯੋ ਬਧਨਾਮਰੇ ਸ੍ਰੋਂ ਮਯੋ ਰਯੋਯਾਏ ਆਯੋ ਯਾਯੋਯੋ ਗੁਯੋ ਮਨ ਓ ਚਨ
ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਯੋਯਾਏ॥੪॥੨॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਤਕੇ ॥

ਬੋਰਠੋ ਮਯੋਯੋ 5 ਧੁਯੋਯੋ॥

ਜਉ ਲਉ ਭਾਉ ਅਭਾਉ ਇਹੁ ਮਾਨੈ ਤਉ ਲਉ ਮਿਲਣੁ ਦੂਰਾਈ ॥

ਏਯੋ ਮਨ ਮੋ ਪਯੋਯੋਯੋ ਕਾਯੋ ਓਯੋ ਬੋਯੋ ਏਯੋ ਗਯੋਯੋ ਮਾਯੋਯਾਏ, ਬੋ ਪਯੋਯੋਯੋ ਚਾਯੋ ਪਾਯੋ ਭਗਵਾਨਯੋ
ਨਿਯੋਯੋ ਅਬਯੋਯੋ ਅਚੇ।

ਆਨ ਆਪਨਾ ਕਰਤ ਬੀਚਾਰਾ ਤਉ ਲਉ ਬੀਚੁ ਬਿਖਾਈ ॥੧॥

ਮੋ ਪਯੋਯੋਯੋ ਮਯੋਯੋਯੋ ਨਿਯੋ-ਪਯੋ ਕੋਯੋਯਾਏ, ਬੋ ਪਯੋਯੋਯੋ ਭਗਵਾਨ ਓ ਚਾਯੋ ਮਧਰੇ ਕੋਯੋਯੋਯੋ
ਪੁਰਾਯੋਯੋ ਯਾਏ॥੧॥

ਮਾਧਵੇ ਐਸੀ ਦੇਹੁ ਬੁਝਾਈ ॥

ਹੋ ਭਗਵਾਨ! ਮੋਹਿ ਏਯੋ ਬੁਯੋਯੋ ਕੋਯੋ ਮੋ

ਸੇਵਉ ਸਾਧ ਗਹਉ ਓਟ ਚਰਨਾ ਨਹ ਬਿਸਰੈ ਮੁਹਤੁ ਚਸਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸ੍ਰੋਂ ਬਯੋਯੋ ਬੋਯੋਯੋਯੋ ਸ੍ਰੋਂ ਲਾਨ ਰਯੋਯੋ, ਚਾਯੋਯੋ ਚਯੋਯੋਯੋ ਆਯੋਯੋਯੋ ਨੋਕੋ ਆਯੋ ਏਯੋ ਯੋਯੋ ਪਾਯੋ ਮਧ ਚੁਯੋਯੋ
ਕੋਯੋਯੋਯੋ ਨ ਬੁਯੋਯੋਯੋ॥

ਰੇ ਮਨ ਮੁਗਧ ਅਚੇਤ ਚੰਚਲ ਚਿਤ ਤੁਮ ਐਸੀ ਰਿਦੈ ਨ ਆਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮੁੰਗੇ, ਅਚੇਤ ਤੇ ਚੰਚਲ ਮਨ! ਚੋਰ ਵੇਲੇ ਜਾਨ ਨਾਹੀਂ ਦੇ

ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਤਿਆਗਿ ਆਨ ਤੂ ਰਚਿਆ ਉਰਝਿਓ ਸੰਗਿ ਬੈਰਾਈ ॥੨॥

ਪ੍ਰਾਣਪਤੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਚਾਗ ਕਰੇ ਤੂੰ ਵੈਭਵਯਕਾਰੇ ਮਨ ਅਛੁ ਆਪ ਤੂੰ ਨਿਯੰਤਰ, ਕਾਮਵਾਸਨਾ, ਅਹੰਕਾਰ, ਲੋਭ, ਕ੍ਰੋਧ, ਮੋਹ ਵਾਤ੍ਸਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਏ ॥੨॥

ਸੋਗੁ ਨ ਬਿਆਪੈ ਆਪੁ ਨ ਥਾਪੈ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ॥

ਬਛਕਾ ਪਵੇਤੁ ਬਛਾਓਰੇ ਮੋਹੇ ਵੇਲੇ ਰੂਝੇ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਏ ਮੇਰੇ ਆਸ੍ਰਿਤਮਾਨ ਸ਼ਾਪਨ ਨ ਕਰੇ ਲੇ
ਕੀਰਤੀ ਗੋਗ ਕਾਪੁ ਬੂਝਨਾਹੀਂ।

ਸਾਕਤ ਕਾ ਬਕਨਾ ਇਉ ਜਾਨਉ ਜੈਸੇ ਪਵਨੁ ਝੁਲਾਈ ॥੩॥

ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਠੀਕੇ ਰੂਪ ਮਨੁਸ਼ਯਕ ਵਾਕਾਂ ਪਵਨਰੇ ਭਰੇਵੇਰੇ ਭਰੇ ਹੋਏ ॥੩॥

ਕੋਟਿ ਪਰਾਧ ਅਛਾਦਿਓ ਇਹੁ ਮਨੁ ਕਹਣਾ ਕਛੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਵੇਲੇ ਚੰਚਲ ਮਨ ਕੋਰੇ ਕੋਰੇ ਅਪਰਾਧ ਵਾਰੇ ਭਾਵੇ ਹੋਏ ਰਹਿਏ, ਵਾਰੇ ਰੂਝੇ ਰੂਝੇ ਰਹਿਏ
ਕੁਝਾਯਾਏ ਪਾਏ ਨਾਹੀਂ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਦੀਨ ਸਰਨਿ ਆਇਓ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭੁ ਲੇਖਾ ਰਖਹੁ ਉਠਾਈ ॥੪॥੩॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਜਾਨਕ ਵਾਸ ਹੋਏ ਚੋਰ ਗਰਬਰੇ ਆਇਏ, ਤੂੰ ਚਾਹਾਏ ਕਰਮੇ ਪ੍ਰਭਵਕ ਲੇਖਾ ਵਸਾਪੁ
ਕਰੇ ਵੇਲੇ ॥੪॥੩॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਲੇ 5 ॥

ਪੁਤ੍ਰੁ ਕਲਤ੍ਰੁ ਲੋਕ ਗ੍ਰਿਹੁ ਬਨਿਤਾ ਮਾਇਆ ਸਨਬੰਧੇਹੀ ॥

ਪੁਤ੍ਰ, ਪਤ੍ਨੀ, ਘਰੇਲੇ ਵਸਤੂ ਤੇ ਅਨਧ ਮਹਿਲਾ ਲੋਕਾਵੇ ਪੁਤ੍ਰ-ਵੀਰਵ ਮੋਹਰੇ ਬੰਧੇ ਰਹਿਏ।

ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ ਕੇ ਖਰਾ ਨ ਹੋਸੀ ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਅਸਨੇਹੀ ॥੧॥

ਜੀਵਨਰੇ ਅੰਤਰੇ ਬਾਰੇ ਵਸਤੂ ਮਨੁਸ਼ ਕੇਵੇ ਮਨ ਵਾਤ੍ਸਰੇ ਵੇਲੇ ਨਾਹੀਂ, ਕਾਰਣ ਵਸਤੂ ਮਨੁਸ਼
ਮਿਥਾ ਅਚੇ ॥੧॥

ਰੇ ਨਰ ਕਾਹੇ ਪਪੋਰਹੁ ਦੇਹੀ ॥

ਹੇ ਮਾਨਵ! ਤੂੰ ਕਾਹੀਂ ਗਰਬਰੇ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੁਏ?

ਉਡਿ ਜਾਇਗੇ ਧੂਮੁ ਬਾਦਰੇ ਇਕੁ ਭਾਜਹੁ ਰਾਮੁ ਸਨੇਹੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵੇਲੇ ਮੁਆਰੇ ਵਾਦਲੇ ਭਰੇ ਭਰੇ ਮੇਰੇ, ਵੇਲੇ ਵੇਲੇ ਵੇਲੇ ਭਰੇ ਕਰ, ਮੇਰੇ ਚੋਰੇ ਵੇਲੇ ਮੇਰੇ
ਅਚੇ ॥੧॥

ਤੀਨਿ ਸੰਕਿਆ ਕਰਿ ਦੇਹੀ ਕੀਨੀ ਜਲ ਕੂਕਰ ਭਸਮੇਹੀ ॥

ਬੁਝਾ ਚਰਮਾਹਰ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਿਵਾ ਬਸਮਾਹਰੇ ਚਾਹਾਰ ਅਛ ਚਿਨ੍ਹਿ ਪੁਕਾਰ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਿਯਾਛਿ, 1. ਚਰਮਾਹਰ
ਯਜਮਾਨੇ ਭਯਾਯਾ 2. ਚਰਮਾਹਰ ਕੂਕਰਾਹਰ ਧੋਵਾ 3. ਚਰਮਾਹਰ ਯਜਮਾਨੇ ਭਯਾਯਾ ਕਰਿਵਾ।

ਹੋਇ ਆਮਰੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਬੈਠਾ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਬਿਸਰੇਹੀ ॥੨॥

ਪਰਛੁ ਮਨੁਬਖਾ ਚਰਮਾਹਰ ਅਮਰ ਭਾਵਿਯਾ ਅਯ ਪਰਮਾਨੁਯਾ ਬੇ ਭੁਲਿਯਾਯਾ ॥੨॥

ਅਨਿਕ ਭਾਤਿ ਕਰਿ ਮਣੀਏ ਸਾਜੇ ਕਾਚੈ ਤਾਗਿ ਪਰੇਹੀ ॥

ਭਗਵਾਨ ਅਨੇਕ ਬਿਧੁ ਭਾਗਿ ਯਾਵ ਰੂਪੀ ਮੋਹਿ ਬਨਾਯਾਛਿ ਅਯ ਚਾਹਾਯਾ ਯਾਵਨ ਰੂਪੀ ਦੂਰ੍ਵਜ
ਬੁਝਾਹਰੇ ਗੁਣਿਯਾਛਿ।

ਭੂਟਿ ਜਾਇਗੇ ਸੂਤੁ ਬਾਪੁਰੇ ਫਿਰਿ ਪਾਛੈ ਪਛੁਤੇਹੀ ॥੩॥

ਬੇ ਬਿਚਾਰਾ ਮਨੁਬਖਾ! ਬੁਝਾ ਭਿਭਿਧਿਵ ਅਯ ਚੁ ਚਾਹਾਪਰੇ ਪਛੁਤਾਯਾ ਕਰਿਯਾ ॥੩॥

ਜਿਨਿ ਤੁਮ ਸਿਰਜੇ ਸਿਰਜਿ ਸਵਾਰੇ ਤਿਸੁ ਧਿਆਵਹੁ ਦਿਨੁ ਰੈਨੇਹੀ ॥

ਬੇ ਮਾਨਵ! ਯਿਐ ਚੋਚੇ ਬਨਾਯਾਛਿ ਅਯ ਬਨਾਯਾ ਚੋਚੇ ਪਾਲਨ ਕਰਿਯਾ, ਧਿਨਰਾਧਿ ਚੁ ਬੇਬੁ
ਪਰਮਾਨੁਯਾ ਖਾਨ ਕਰ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰ ਓਟ ਗਹੇਹੀ ॥੪॥੪॥

ਮਾਨਕ ਭਪਰੇ ਪੁਛੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯਾਛਿ ਅਯ ਬੇ ਬਦਗੁਨਾਯਾ ਅਗੁਨਾ ਨੇਯਾਛਿ ॥੪॥੪॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਓ ਵਡਭਾਗੀ ਮਨਹਿ ਭਇਆ ਪਰਗਾਸਾ ॥

ਪੂਰ੍ਵ ਭਾਗਾਹਰ ਪੂਰ੍ਵ ਗੁਨਾਯਾ ਬਹਿਓ ਮੋਹਿ ਭੇਟਿ ਭੋਯਾਯਾ ਯਾਯਾਛਿ, ਗੁਨਾਯਾ ਬਹਿਨ ਭਾਗਿ ਮਨਰੇ ਯਾਨਰ
ਪੁਕਾਰਿ ਭੋਯਾਯਾ ਯਾਯਾਛਿ।

ਕੋਇ ਨ ਪਹੁਚਨਹਾਰਾ ਦੂਜਾ ਅਪੁਨੇ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਭਰਵਾਸਾ ॥੧॥

ਧ੍ਰਿ ਨਿਯ ਮਾਨਿਕ ਭਪਰੇ ਭ੍ਰਿ ਅਗੁਨਾ ਅਯ, ਅਯ ਕੇਭਿ ਚਾਹਾਯਾ ਬਹਿਓ ਬਮਾਨ ਭੋਯਾਯਾ ਪਾਰਿਵ ਨਾਭ੍ਰਿ ॥੧॥

ਅਪੁਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੈ ॥

ਧ੍ਰਿ ਨਿਯ ਬਦਗੁਨਾਯਾ ਪੁਛਿ ਬਮਪਿਓ ਅਯ।

ਆਗੈ ਸੁਖੁ ਪਾਛੈ ਸੁਖ ਸਹਜਾ ਘਰਿ ਆਨੰਦੁ ਹਮਾਰੈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਨਾਯਾ ਭਾਗਿ ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕਰੇ ਮੋਹਿ ਪਾਛਿ ਬੁਝਿ ਭ੍ਰਿ ਬੁਝਿ ਅਯਿ ਐਵਾ ਅਮ ਘਰੇ ਬਾਭਾਵਿਕ ਅਮਨ
ਰਹਿਯਾ ॥ਰਹਾਉ॥

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਕਰਣੈਹਾਰਾ ਸੋਈ ਖਸਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥

ਬੇਹੁ ਅਭਿਮਾਨੀ ਧੁਭੁ ਬੁਝਾ ਝੈ ਆਮਰ ਮਾਫਿਕ ਅਚਛੁ।

ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਾਗੇ ਇਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਆਧਾਰਾ ॥੨॥

ਗੁਰੂਕਾ ਚਰਣਰੇ ਅਬਿਵਾ ਭਾਰਾ ਧ੍ਰੁੰ ਨਿਯੰਕ ਹੋਯਾਕ ਮਾਫਿਕ ਆਯ ਏਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਝੈ ਆਮਰ ਅਧਾਰ
ਬਨੈ ਮਾਫਿਕ ॥੨॥

ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਭੀ ਹੋਵਨਹਾਰਾ ॥

ਬੇਹੁ ਅਕਲਮੂਰ੍ਤਿ ਧੁਭੁਕਾ ਧਰੰਨ ਧਾਨਕਾਯਕ ਅਚੇ, ਬੇ ਬਭੰਮਾਨ ਛੁੰਤ ਓ ਭਵਿਧਾਚਰੇ ਮਖ ਬਿਧਮਾਨ
ਰਹਿਵੇ।

ਕੰਠਿ ਲਗਾਇ ਅਪੁਨੇ ਜਨ ਰਾਖੇ ਅਪੁਨੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰਾ ॥੩॥

ਬੇ ਨਿਯ ਭਭਕੂ ਨਿਯ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਹਿਤ ਗਲਾਰੇ ਲਗਾਕ ਚਾਖਾਰ ਰਖਾ ਕਰਿਅਛੁ ॥੩॥

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਅਚਰਜ ਸੋਭਾ ਕਾਰਜੁ ਆਇਆ ਰਾਸੇ ॥

ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਮਹਾਨਭਾ ਓ ਅਭੁਤ ਗੋਯਾ ਅਛਿ, ਮਾਯਾ ਭਾਰਾ ਬਮਭੁ ਕਾਮੰਧ ਬਾਧੂਝੈ ਹੋਯਾਕ ਮਾਫਿਕ।

ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਓ ਸਗਲੇ ਦੁਖ ਬਿਨਾਸੇ ॥੪॥੫॥

ਪ੍ਰਥੰ ਗੁਰੂਯੋ ਸਹਿਤ ਨਾਨਕਯੋ ਭੇਟਿ ਹੋਇ ਯਾਇਓ ਆਉ ਚਾਹਾਯੋ ਸਬੁ ਦੁਖ-ਭੇਦ ਨਯੋ ਹੋਇ
ਯਾਇਓ ॥੪॥੫॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਲਹਿ ੫ ॥

ਸੁਖੀਏ ਕਉ ਪੇਖੈ ਸਭ ਸੁਖੀਆ ਰੋਗੀ ਕੈ ਭਾਣੈ ਸਭ ਰੋਗੀ ॥

ਸੁਖੀ ਰਹੁਯੋ ਵਧੀਯੋ ਸਭ ਸੁਖੀ ਹੋਇ ਦੇਖਾਯੋ, ਕਿਛੁ ਰੋਗੀਯੋ ਬਾਰੇ ਦੂਨੀਆਂ ਰੋਗੀ
ਦੇਖਾਯੋ।

ਕਰਣ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਸੁਆਮੀ ਆਪਨ ਹਾਥਿ ਸੰਜੋਗੀ ॥੧॥

ਭਗਵਾਨ ਸਬੁ ਕੀਛੇ ਕਰਿਯੋ ਏਵੰ ਕਰਾਯੋ ਵਾਲਾ ਅਚਰਿ ਆਉ ਬਾਰੇ ਸੰਯੋਗ ਚਾਹਾਯੋ ਹਾਥਿ
ਅਛੀ ॥੧॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਜਿਨਿ ਅਪੁਨਾ ਭਰਮੁ ਗਵਾਤਾ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਮੇਯੋ ਵਧੀਯੋ ਨਿਯੋ ਭਰਮੁ ਦੂਰ ਕਰਿ ਦੇਖੀਯੋ,

ਤਿਸ ਕੈ ਭਾਣੈ ਕੋਇ ਨ ਭੂਲਾ ਜਿਨਿ ਸਗਲੇ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਤਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਯੋ ਸਬੁਯੋ ਓਰੇ ਵਿਦਿਆਨ ਬੁਝੀਯੋ ਯਾਥਾ ਦੇਖੀਯੋ, ਸੇ ਕੇਵੇ ਪਤਯੋ ਭੁਯੋ ॥੧॥

ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਓਹੁ ਜਾਣੈ ਸਗਲੀ ਠਾਂਢੀ ॥

ਯਾਹਾਰੇ ਮਨ ਸਭਯੋ ਸਭਾਰੇ ਸੰਗਿ ਹੋਇ ਯਾਹਾਰੇ ਯਾਹਾਰੇ, ਸੇ ਸਬੁਯੋ ਗਾਥਾ ਚਿਤਿ ਵੇਲੀ ਹੋ
ਯਾਹਾਰੇ।

ਹਉਮੈ ਰੋਗਿ ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਬਿਆਪਿਤ ਓਹੁ ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਬਿਲਲਾਤੀ ॥੨॥

ਯਾਹਾਰੇ ਮਨ ਅਯੋਕਾਰੇ ਰੂਪੀ ਰੋਗਿ ਹੋਇ, ਸੇ ਯਾਹਾਰੇ ਰੂਪੀਯੋ ਫਾਸੀ ਭਰਮੁ ਕਰਿਯੋ ॥੨॥

ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਜਾ ਕੀ ਨੇਤ੍ਰੀ ਪੜਿਆ ਤਾ ਕਉ ਸਰਬ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ॥

ਯਾਹਾਰੇ ਨੇਤ੍ਰੀਯੋ ਬੁਝੀਯੋ ਅੰਯੋ (ਬੁਝੀਯੋ) ਪਛੀਯੋ, ਚਾਹਾਯੋ ਸਬੁਯੋ ਭਯੋ ਹੋਇ ਦੇਖਾਯੋ।

ਅਗਿਆਨਿ ਅੰਧੇਰੈ ਸੂਝਸਿ ਨਾਹੀ ਬਹੁੜਿ ਬਹੁੜਿ ਭਰਮਾਤਾ ॥੩॥

ਅਗਿਆਨੀ ਅਯੋਕਾਰੇ ਫਾਸੀ ਅਗਿਆਨੀ ਕੀਛੇ ਮਯੋ ਯਾਹਾਰੇ ਏਵੰ ਸੇ ਵਾਰਯੋ ਭਯੋ ਮਰੀਯੋ
ਚਯੋ ਪਛੀਯੋ ॥੩॥

ਸੁਣਿ ਬੇਨੰਤੀ ਸੁਆਮੀ ਅਪੁਨੇ ਨਾਨਕੁ ਇਹੁ ਸੁਖੁ ਮਾਰੈ ॥

ਹੇ ਬਾਮਨ! ਮੇਰੇ ਬਿਨੋ ਗੁਣ; ਨਾਨਕ ਚੋਰੇ ਏਹੇ ਸੁਖ ਮਾਰੇ ਮੇ

ਜਹ ਕੀਰਤਨੁ ਤੇਰਾ ਸਾਧੂ ਗਾਵਹਿ ਤਹ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲਾਰੈ ॥੪॥੬॥

ਮੇਯੋ ਬਾਧੂ ਚੋਰੇ ਕਾਭੇ ਗਾਨ ਕਰੇਯਾਏ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਬੇਯੋਰੇ ਲਾਗੇਯਾਏ ॥੪॥੬॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠੋ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਤਨੁ ਸੰਤਨ ਕਾ ਧਨੁ ਸੰਤਨ ਕਾ ਮਨੁ ਸੰਤਨ ਕਾ ਕੀਆ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯੋਰ ਏਹੇ ਚਨ, ਧਨ ਏਵੇ ਮਨ ਬਨੁ ਕੀਯੋ ਬਨੁ ਬਨੁ ਕਰੇ ਦੇਯੋ।

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਸਰਬ ਕੁਸਲ ਤਬ ਬੀਆ ॥੧॥

ਬਨੁਕ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਮੇਵੇ ਮੂੰ ਬਿਨਾਮੇਰ ਧਾਨ ਕਰੇਯੋ, ਬੇਬੇਬੇਬੇ ਬਰੇ ਬੁਧ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯੋ
ਮਾਯੋ ॥੧॥

ਸੰਤਨ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦਾਤਾ ਬੀਆ ॥

ਬਨੁਕ ਬਿਨਾ ਅਨਧ ਕੇਹੇ ਨਾਮ ਦੇਵਾ ਕਾਯੋ ਨੁਯੋ।

ਜੇ ਜੇ ਸਰਣਿ ਪਰੈ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੇ ਪਾਰਗਰਾਮੀ ਕੀਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਯੋ ਬਨੁਕ ਗਰਗਰੇ ਆਇਯਾਏ, ਬੇ ਭਵਬਾਗਰੋ ਪਾਰ ਹੋਯੋਯਾਏ ॥ਰੁਯੋ॥

ਕੋਟਿ ਪਰਾਧ ਮਿਟਹਿ ਜਨ ਸੇਵਾ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਰਸਿ ਗਾਈਐ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬਨੁਕੁ ਨਿਯਾਮ ਬੇਵਾ ਕਰੇਵਾ ਏਵੇ ਬਨੁਕ ਭਯੋਨ ਕਾਭੋਨ ਕਰੇਵਾ ਬਾਰਾ ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ
ਅਪਰਾਧ ਗਾਯੋ ਮਾਯੋਯਾਏ।

ਈਹਾ ਸੁਖੁ ਆਗੈ ਮੁਖ ਉਜਲ ਜਨ ਕਾ ਸੰਗੁ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ ॥੨॥

ਭਨੁਕ ਬਾਗਠਿ ਕਰੇਵਾ ਬਾਰਾ ਭਯੋਨਕਰੇ ਬੁਧ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯੋਯਾਏ ਆਭ ਪਰਯੋਨਕਰੇ ਬੁਧ ਭਯੋਨ
ਹੋਯੋਯਾਏ, ਪਰਯੋ ਭਨੁਕ ਬਾਗਠਿ ਬਠ ਭਾਗਯੋ ਭੋ ਮਿਯੋਯਾਏ ॥੨॥

ਰਸਨਾ ਏਕ ਅਨੇਕ ਗੁਣ ਪੂਰਨ ਜਨ ਕੀ ਕੇਤਕ ਉਪਮਾ ਕਹੀਐ ॥

ਮੇਰੇ ਏਕ ਜਿਯੋ ਅਭਿ, ਪੁਭੁ ਭਨੁ ਅਨੇਕ ਗੁਣਰੇ ਭਯੋਨ ਅਭਿ, ਪੁਭਿ ਚਾਯਾਯੋ ਭਯੋਨ ਕੇਪਰਿ ਕਰੇ
ਪਾਰਿਯੋ?

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਸਦ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸਰਣਿ ਸੰਤਨ ਕੀ ਲਹੀਐ ॥੩॥

ਬੇਯੋ ਅਗਮਯ, ਆਗੋਨੁ ਏਵੇ ਬਵਾ ਅਨਗਰ ਪਰਯਾਮਾਯੋ ਪ੍ਰਾਪੁ ਬਨੁਕ ਗਰਗਰੇ ਆਇਯੋ ਭੋ
ਹੋਯੋਯਾਏ ॥੩॥

ਨਿਰਗੁਨ ਨੀਚ ਅਨਾਥ ਅਪਰਾਧੀ ਓਟ ਸੰਤਨ ਕੀ ਆਹੀ ॥

ਮੂੰ ਨਿਰ੍ਹੰਗ, ਨੀਚ, ਅਨਾਥ ਅਪਰਾਧੀ ਅਚੇ, ਬਛੁਯਾ ਚਰਚਰੇ ਹੂੰ ਕਾਮਨਾ ਕਰੁਣੀ।

ਬੂਡਤ ਮੋਹ ਗਿ੍ਹਰ ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਨਾਨਕ ਲੇਹੁ ਨਿਬਾਹੀ ॥੪॥੭॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਣੇ ਮੋਹ ਹੋ ਪੁਰ੍ਹਾ! ਮੂੰ ਪਾਰਿਵਾਰਿਕ ਮੋਹਾਰ ਅਥ ਕੂਪ ਮਧਰੇ ਰੂਢੇ ਰਹਿਣੀ, ਘਟ੍ਹਪਾਯ ਮੋਹਾਰ ਬਾਟ੍ਹਰੇ ਰਹਿ ਮੋਹਾਰ ਰਣਾ ਕਰੇ॥੪॥੭॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ॥

ਬੋਰਠੋ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 1 ॥

ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ ਤੂ ਕਰਤੇ ਤਾ ਕੀ ਤੈਂ ਆਸ ਪੁਜਾਈ ॥

ਹੋ ਬ੍ਰਹ੍ਮਕਰ੍ਮ! ਤੂ ਮਾਥਾਰ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਣੀ, ਚਾਥਾਰ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰ੍ਣ ਕਰਿ ਦੇਯਣੀ।

ਦਾਸ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਤੂ ਵਿਸਰਹਿ ਨਾਹੀ ਚਰਣ ਧੂਰਿ ਮਨਿ ਭਾਈ ॥੧॥

ਨਿਯ ਬੇਵਕਯ ਤੂ ਕਾਪਿ ਬਿਸ੍ਰੁਭ ਹੋਯਾ ਨਾਮੁ ਏਵੰ ਚੋਰ ਚਰਣ ਪ੍ਰੀਤ ਚਾਥਾਰ ਮਨਕੁ ਭਲਾ ਲਾਗਿਯਾ॥੧॥

ਤੇਰੀ ਅਕਥ ਕਥਾ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਚੋਰ ਅਕਥਾਨਾ ਕਥਾ ਕੂਥਾਯਾ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹੀ।

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਸੁਖਦਾਤੇ ਸੁਆਮੀ ਸਭ ਤੇ ਉਚ ਬਡਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਗੁਣਾਨਿਧ! ਹੋ ਬੁਧਦਾਤਾ! ਚੋਰ ਬਢਿਯਾ ਬਰੋਯਾ ਅਚੇ॥ਰੂਪ॥

ਸੇ ਸੇ ਕਰਮ ਕਰਤ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੈਸੀ ਤੁਮ ਲਿਖਿ ਪਾਈ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਬੇਹੁ ਕਰਮ ਕਰਿਯਾ, ਤੂ ਚਾਥਾਰ ਭਾਗਧਰੇ ਮੋਹਰੇ ਕਰਮ ਲੇਖੁ ਦੇਯਣੀ।

ਸੇਵਕ ਕਉ ਤੁਮ ਸੇਵਾ ਦੀਨੀ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਅਘਾਈ ॥੨॥

ਨਿਯ ਬੇਵਕਯ ਤੂ ਬੇਵਾ ਭਲੇ ਦੇਯਣੀ ਏਵੰ ਚੋਰ ਦਰਸਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿ ਬੇ ਭੁਧੁ ਹੋਯਾ ਯਾਯਣੀ॥੨॥

ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਤੁਮਹਿ ਸਮਾਨੇ ਜਾ ਕਉ ਤੁਧੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਈ ॥

ਹੋ ਭਗਵਾਨ! ਤੂ ਹੂੰ ਬਹੁ ਜੀਵਕਾ ਠਾਰੇ ਨਿਰੰਤਰ ਰਹਿਣੀ ਏਵੰ ਮਾਥਾਕੁ ਤੂ ਜਾਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਣੀ ਬੇ ਏਥਾ ਰੂਢਿਯਾ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਮਿਟਿਓ ਅਗਿਆਨਾ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਸਭ ਠਾਈ ॥੩॥

ਗੁਰੂਕਾ ਅਪਾਰ ਕ੍ਰਪਾਕੁ ਚਾਥਾਰ ਅਜਾਨਤਾ ਧੂਰ ਹੋਯਾ ਯਾਯਣੀ ਆਯ ਬੇ ਬਰੰਤੁ ਪ੍ਰਭਾਪਾਤ ਹੋਯਾ ਯਾਯਣੀ॥੩॥

ਸੋਈ ਗਿਆਨੀ ਸੋਈ ਧਿਆਨੀ ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ ਸੁਭਾਈ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਣੇ ਮੋਹ ਬੇ ਹੂੰ ਜਾਨੀ ਅਚੇ, ਬੇ ਹੂੰ ਖਾਨੀ ਅਚੇ, ਬੇ ਹੂੰ ਭੁਧੁ ਬੁਭਾਵ ਵਾਲਾ ਅਚੇ,

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਭਏ ਦਇਆਲਾ ਤਾ ਕਉ ਮਨ ਤੇ ਬਿਸਰਿ ਨ ਜਾਈ ॥੪॥੮॥

ਯਾਹਾ ਭਧਰੇ ਯੋਗਰ ਧੰਨਾ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਬੇ ਚਾਹਾਕੂ ਨਿਯ ਮਨਰੂ ਕੇਵੇ ਭੁਲੇ ਨਾਹਿ ॥੪॥੪॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ॥

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪੀ ਕਬ ਊਚੇ ਕਬ ਨੀਚੇ ॥

ਬਾਰਾ ਧੂਨਿਆ ਮੋਹਰੇ ਫਾਇ ਰਹਿਯੋ, ਫਾਲਰੇ ਮਨੁਸ਼ਯ ਕੇਵੇ ਭਯ ਹੋਯਾਯਾ ਆਯ ਕੇਵੇ ਨਿਧੁ ਹੋਯਾਯਾ।

ਸੁਧੁ ਨ ਹੋਈਐ ਕਾਹੂ ਜਤਨਾ ਓੜਕਿ ਕੇ ਨ ਪਹੁਚੇ ॥੧॥

ਕੋਯੋਇ ਪੁਨਾਥ ਭਾਰਾ ਬੇ ਗੁਣ ਧੂਨਾਹਿ ਆਯ ਕੇਵੇ ਮਧ ਚਾਹਾਕੂ ਨਿਯ ਲਯਾ ਭੁਲਰੇ ਪਹੁਚਾਯਾ ਨਾਹਿ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਾਧ ਸਰਣਿ ਛੁਟਕਾਰਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਬਾਪੂ ਜੀ ਗਰਬਹੇ ਆਇਲੇ ਹੋਂ ਨਸ਼ਾ ਮਿਲਿਆ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਨ ਰਹਈ ਫਿਰਿ ਆਵਤ ਬਾਰੇ ਬਾਰਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਜਨਮ-ਮਰਣਹੇ ਚਕੁ ਬਿਨਾ ਹੁਣੇ, ਏਨੇ ਜੀਵ ਬਾਰੇ ਬਾਰੇ ਦੁਨੀਆਂ ਆਇਆ। ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਓਹੁ ਜੁ ਭਰਮੁ ਭੁਲਾਵਾ ਕਹੀਅਤ ਤਿਨ ਮਹਿ ਉਰਝਿਓ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਏ ਮਾਝਾ ਭੁਧ ਬੋਲਿ ਕਹਿਯਾਹਿ, ਬਾਰੇ ਦੁਨੀਆਂ ਭਾਵੇ ਭਿਓਰੇ ਮਨ੍ਹਿ ਰਹਿਯਾ।

ਪੂਰਨ ਭਗਤੁ ਪੁਰਖ ਸੁਆਮੀ ਕਾ ਸਰਬ ਥੋਕ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ॥੨॥

ਪਰਭੂ ਪਰਮ-ਪ੍ਰਸੰਨ ਬਾਪਾ ਜੀ ਪ੍ਰਭੂ ਭਯੋ ਬਿਨਾ ਪਦਾਰਥ ਠਾਹੁ ਨਿਰੰਗੁ ਅਥੇ ॥੨॥

ਨਿੰਦਉ ਨਾਹੀ ਕਾਹੂ ਬਾਤੈ ਏਹੁ ਖਸਮ ਕਾ ਕੀਆ ॥

ਦੁਨੀਆਂ ਕੋਈ ਬਿਨਾ ਕਯਾਹੁ ਨਿਯਾ ਕਰੇ ਨਾਹਿ, ਕਾਰਣ ਏਵਾ ਮਾਨਿਕ ਹੋਂ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯਾਹਿ।

ਜਾ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭਿ ਮੇਰੈ ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਨਾਉ ਲੀਆ ॥੩॥

ਮਾਝਾ ਭਧਰੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯਾਹਿ, ਏਵੇ ਹੋਂ ਬਯੋਕ ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਯੋਕੇ ਪ੍ਰਭੂਨਾਮਹੇ ਭਯੋ
ਕਰਿਯਾ। ॥੩॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸਭਨਾ ਕਰਤ ਉਧਾਰਾ ॥

ਪਰਬ੍ਰਹਮ, ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਬਯੋਕ ਕਰਿਯਾਹਿ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਨਹੀ ਤਰੀਐ ਇਹੁ ਪੂਰਨ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਾ ॥੪॥੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਭਵਬਾਗਹੇ ਪਾਰੇ ਹੋਯਾ ਪਾਰਿਵਾ ਨਾਹਿ, ਏਵਾ ਪ੍ਰਭੂ ਭਯੋ ਬਿਚਾਰ
ਅਥੇ ॥੪॥੯॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਖੇਜਤ ਖੇਜਤ ਖੇਜਿ ਬੀਚਾਰਿਓ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਤਤੁ ਸਾਰਾ ॥

ਬਯੋਕ ਕਰਿ ਕਰਿ ਹੋਂ ਏਵੇ ਨਿਯੋਗਹੇ ਪਹੁੰਚਿਯੋ ਮੇਰੇ ਰਾਮਾ ਨਾਮ ਹੋਂ ਗ੍ਰੇਬੁ ਅਥੇ।

ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਟੇ ਨਿਮਖ ਅਰਾਧਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ॥੧॥

ਏਕ ਨਿਯ ਪਾਯੋ ਮਖ ਭਾਵਾਯਾ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯੋ ਬਹੁ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਯਾ ਆਯੋ ਬਯੋ ਗੁਰਮੁਖੀ
ਬਨਿ ਭਵਬਾਗਹੇ ਪਾਰੇ ਹੋਯਾ। ॥੧॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵਹੁ ਪੁਰਖ ਗਿਆਨੀ ॥

ਹੇ ਆਨੰਦ! ਪ੍ਰਭੂ! ਵਰਿਓਬਰ ਪਾਨ ਕਰ

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਮਹਾ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਮਨੁ ਪਾਵੈ ਸਾਧੂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਾਧੂ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂਯੋ ਅਨੁਭਵਿ ਵਾਗੀ ਗੁਣੀ ਮਨਕੂ ਮਹਾਭੁਧੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯੋ ਯਾਯੋ ॥੧॥

ਮੁਕਤਿ ਭੁਗਤਿ ਜੁਗਤਿ ਸਚੁ ਪਾਈਐ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥

ਅਨੁਭਵਾਗੀਰ ਧਾਨਸ਼ਰੂਪ ਹੂੰ ਮੁਕਿ, ਭੁਕਿ ਏਵੰ ਬਧਾਰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯੋ ਯਾਯੋ, ਸਿੰਘ ਬਰਬੁਝ ਦੇਵਾ ਕਾਲਾ ਅਚਰਿ।

ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ਕਉ ਭਗਤਿ ਦਾਨੁ ਦੇਵੈ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥੨॥

ਬਰਬਾਧਕ ਅਕਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਬਿਧਾਤਾ ਨਿਯੰਤਰ ਬਾਬਕੂ ਨਿਯੰਤਰਿ ਵਾਨ ਦੇਯੋ ਯਾਯੋ ॥੨॥

ਸ੍ਰਵਣੀ ਸੁਣੀਐ ਰਸਨਾ ਗਾਈਐ ਹਿਰਦੈ ਧਿਆਈਐ ਸੋਈ ॥

ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਪ੍ਰਭੂਯੋ ਮਹਿਮਾਕੂ ਨਿਯੰਤਰਿ ਕਾਨਰੇ ਗੁਣੀਕਾ ਭਰਿਓ, ਨਿਯੰਤਰਿ ਯੋਧਾਰੇ ਭਾਯੋ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਕਾ ਭਰਿਓ
ਆਯੋ ਨਿਯੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡਰੇ ਮਧ ਭਾਯੋਯੋ ਹੂੰ ਧਾਨ ਕਰਿਕਾ ਭਰਿਓ, ਸਿੰਘ

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਜਾ ਤੇ ਬ੍ਰਿਥਾ ਨ ਕੋਈ ॥੩॥

ਬਰੂ ਕਰਿਕਾ ਓ ਕਰਾਯੋਬਾਰੇ ਬਧਾਰ ਅਚਰਿ ਆਯੋ ਮੋਘੋ ਬਾਧੀਯੋ ਧਰੂ ਕੇਧੋ ਖਾਲੀ ਬਾਧਾਰੇ
ਧੋਰਯੋ ਨਾਹੂੰ ॥੩॥

ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਪਾਇਆ ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਿਰਪਾਲਾ ॥

ਬਧ ਭਾਗਧਰੂ ਮੋਹਾਰਧਨੁਬਧ ਯਯੋ ਰੂਪੀ ਰਹੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯੋ, ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧੂ! ਮੋਹ' ਭਧਾਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਿਮਰੈ ਸਦਾ ਗੋਪਾਲਾ ॥੪॥੧੦॥

ਬਾਧੂ ਬਯੋਧਾਰੇ ਨਾਨਕ ਧਰਮਾਯੋ ਗੁਣਗਾਨ ਹੂੰ ਕਰਿਯੋਯੋ ਏਵੰ ਬਰਬਾ ਭਾਯੋਯੋ ਆਰਾਧਨਾ
ਕਰਿਯੋਯੋ ॥੪॥੧੦॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕਰਿ ਇਸਨਾਨੁ ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਮਨ ਤਨ ਭਏ ਅਰੋਗਾ ॥

ਬਾਨ ਕਰਿ ਨਿਯੰਤਰਿ ਪ੍ਰਭੂਯੋ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕਰਿਕਾ ਬਾਧਾ ਮਨ ਏਵੰ ਭਨ ਆਰੋਗਯਯੋਯੋ ਕਰਿਯੋ।

ਕੋਟਿ ਬਿਘਨ ਲਾਥੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਣਾ ਪ੍ਰਗਟੇ ਭਲੇ ਸੰਜੋਗਾ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭੂਯੋ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਨੇਵਾ ਬਾਧਾ ਕੋਠਿ ਕੋਠਿ ਬਿਧੂ ਬਧਾਧੁ ਹੋਯੋ ਯਾਯੋ ਆਯੋ ਭਯੋ ਬੰਧੋਗ ਭਯੋ
ਹੋਯੋ ਯਾਯੋ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭ ਬਾਣੀ ਸਬਦੁ ਸੁਭਾਖਿਆ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਵਾਗੀ ਐਵੰ ਗੰਗ ਗੋਗਨਾਨਾ ਅਰੇ।

ਗਾਵਹੁ ਸੁਣਹੁ ਪੜਹੁ ਨਿਤ ਭਾਈ ਗੁਰ ਪੂਰੈ ਤੂ ਰਾਖਿਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਐਵਾਨੂੰ ਨਿਭਾ ਗਾਨ ਕਰ, ਗੁਣ ਐਵੰ ਪੜ੍ਹ; ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂ ਮੋਰੇ ਭਵਬਾਗਰੇ ਕੂਢੇਵਾਰੂ ਰਖਾ
ਕਰਿਛੁ ॥੧॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਅਮਿਤਿ ਵਡਾਈ ਭਗਤਿ ਵਡਲ ਦਇਆਲਾ ॥

ਬਛਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਮਹਿਮਾ ਅਨੰਤ ਅਰੇ, ਬੇ ਬਢ ਦਲਾਲੂ ਓ ਭਭਵਬਲ ਅਰੇ।

ਸੰਤਾ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖਦਾ ਆਇਆ ਆਦਿ ਬਿਰਦੁ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥੨॥

ਨਿਭਰ ਕਰਕਾ ਪਾਲਨ ਕਰੁਟ੍ਵਾ ਪੁਰਿ ਆਧਿਕੁ ਹੋ ਨਿਭ ਬਛਕਾ ਬਛਾਨ ਰਖੁਛੁ ॥੨॥

ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਭੋਜਨੁ ਨਿਤ ਭੁੰਚਹੁ ਸਰਬ ਵੇਲਾ ਮੁਖਿ ਪਾਵਹੁ ॥

ਨਿਭਾ ਹਰਿਨਾਮਾਨੁਭਰ ਭੋਜਨ ਗਾਐ ਐਵੰ ਖਾਨ ਕਰ।

ਜਰਾ ਮਰਾ ਤਾਪੁ ਸਭੁ ਨਾਠਾ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨਿਤ ਗਾਵਹੁ ॥੩॥

ਨਿਭਾ ਗੋਬਿੰਦਕਾ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰ, ਕ੍ਰਿਯਾਬਛਾ, ਮੂਰੁਧ ਓ ਬਰੂ ਦੂਰਗ-ਕਥੁ ਦੂਰ ਹੋਯਾਇਵ ॥੩॥

ਸੁਣੀ ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੈ ਸਰਬ ਕਲਾ ਬਣਿ ਆਈ ॥

ਮੋਰ ਬਾਨੀ ਮੋਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਗੁਣਿਛੁ ਆਭ ਮਨਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਲ ਯਾਭ ਹੋਯਾ ਯਾਛੁ।

ਪ੍ਰਗਟ ਭਈ ਸਗਲੇ ਜੁਗ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥੪॥੧੧॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਕਾ ਮਹਿਮਾ ਬਧਬ ਮੂਰਰੇ ਪੁਕਾਰ ਹੋਯਾ ਯਾਛੁ ॥੪॥੧੧॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਚਉਪਦੇ

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 2 ਚਉਪਦਾ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗੁਰ ਐਕ ਅਰੇ, ਯਾਥਾਨੂੰ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੇ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਾਯਾਯਾ ਪਾਰੇ।

ਏਕੁ ਪਿਤਾ ਏਕਸ ਕੇ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੂ ਮੇਰਾ ਗੁਰ ਹਾਈ ॥

ਐਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੋ ਆਮਰ ਪਿਤਾ ਅਰੇ ਆਭ ਆਮਰ ਭਾਥਾਕਾ ਹੋ ਬਛਾਨ ਅਰੇ, ਓ ਹੋ ਮੋਰ ਗੁਰੂ ਅਰੇ।

ਸੁਣਿ ਮੀਤਾ ਜੀਉ ਹਮਾਰਾ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਸੀ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ ਦਿਖਾਈ ॥੧॥

ਹੇ ਮੋਰ ਮਿਤ੍ਰ! ਗੁਣ, ਮਹਿ ਓ ਮੋਰਾਰ ਹਰਿਕਾ ਵਰਨ ਕਰਾਯਾ ਵੇਭ, ਭਾਥਾਹੋਲੇ ਮੋਰ ਮਨ ਭੋਰ
ਪੁਰਿ ਕਾਰਯਾਰ ਬਧਪਿਭ ਹੋਵ ॥੧॥

ਸੁਣਿ ਮੀਤਾ ਧੂਰੀ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ! ਗੁਣ, ਸ੍ਰੋਤਾਰ ਚਰਣ-ਮੂਲਿ ਪੁਰਿ ਬਸਾਇਓ ਅਰੇ।

ਇਹੁ ਮਨੁ ਤੇਰਾ ਭਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਏਹੇ ਮਨ ਚੋਰੇ ਹੂੰ ਅਰੇ ॥ ਰੂਹ ॥

ਪਾਵ ਮਲੇਵਾ ਮਲਿ ਮਲਿ ਧੋਵਾ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤੈ ਕੁ ਦੇਸਾ ॥

ਸ੍ਰੋਤਾਰ ਪਾਵਨੁ ਮਾਲਿਖ ਕਰੇ ਆਭ ਭਲ ਭਾਵਰੇ ਏਵਾਨੁ ਪੋਧਾਇਆ, ਸ੍ਰੋਤ ਏਹੇ ਮਨ ਚੋਰੇ ਹੂੰ ਬਸਾਇਓ ਕਰਿਆ।

ਸੁਣਿ ਮੀਤਾ ਹਉ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਆਇਆ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਉ ਦੇਹੁ ਉਪਦੇਸਾ ॥੨॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ! ਗੁਣ, ਸ੍ਰੋਤਾਰ ਗਰਬਰੇ ਆਇਓ, ਮੇਰੇ ਏਵਰੇ ਭਧਵੇਰੇ ਦੇਅ ਮੇਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਹਿਓ ਮੇਰੇ ਮੇਲਨ ਹੋਇਓ ॥੨॥

ਮਾਨੁ ਨ ਕੀਜੈ ਸਰਣਿ ਪਰੀਜੈ ਕਰੈ ਸੁ ਭਲਾ ਮਨਾਈਐ ॥

ਆਮੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰੇਵਾ ਭਰਿਓ ਨੂਹੇਂ ਆਭ ਪੁਰੁਸ਼ ਗਰਬਰੇ ਹੂੰ ਆਇਓ ਭਰਿਓ, ਕਾਰਣ ਬੇ ਬਹੁ ਕੀਓ ਭਲ ਕਰਿਆਓ, ਚੋਰੁ ਚਾਹਾਓ ਭਲ ਭਾਵੇਵਾ ਭਰਿਓ।

ਸੁਣਿ ਮੀਤਾ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਨੁ ਅਰਪੀਜੈ ਇਉ ਦਰਸਨੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਪਾਈਐ ॥੩॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ! ਗੁਣ, ਨਿਯਮ ਪੁਰਾਣ, ਗਰਬਰੇ ਚਾਹਾ ਬਹੁ ਕੀਓ ਅਰਪਣ ਕਰੇਵੇਵਾ ਭਰਿਓ। ॥੩॥

ਭਇਓ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੰਤਨ ਕੈ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਹੈ ਮੀਠਾ ॥

ਬਛਕਾ ਪੁਰਾਵਰੁ ਪੁਰੁ ਮੇਰਾ ਭਧਰੇ ਵਧਾ ਕਰਿਓ ਆਭ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਸਭੁ ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨੁ ਡੀਠਾ ॥੪॥੧॥੧੨॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਕ ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਿਓ ਆਭ ਬੇ ਅਕੂਲ ਏਵਾ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਹਿਓ ਵੇਖੁਓ ॥੪॥੧॥੧੨॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕੇ ਠਾਕੁਰੁ ਸੁਆਮੀ ਸਰਬ ਜੀਆ ਕਾ ਦਾਤਾ ਰੇ ॥

ਭਗਵੰਤ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕਾ ਮਾਮਾ ਅਚਰਿ ਆਭ ਬਹੁ ਭਾਵਕਾ ਵਾਹਾ ਅਚਰਿ।

ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਨਿਤ ਸਾਰਿ ਸਮਾਲੈ ਇਕੁ ਗੁਨੁ ਨਹੀ ਮੂਰਖਿ ਜਾਤਾ ਰੇ ॥੧॥

ਬੇਬੇਬਾ ਬੇਬੇਬਾ ਬੇਬੇਬਾ ਬੇਬੇਬਾ ਕਰਿਓ, ਕੀਓ ਮੂਰਖ ਓਹਾਕਾ ਏਕ ਮਖ ਓਹਕਾਰ ਗੁਣਿ ਨਾਹਿ ॥1॥

ਹਰਿ ਆਰਾਧਿ ਨ ਜਾਨਾ ਰੇ ॥

ਹਰਿਓ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਓ ਕੀਓ ਬੇਬੇਬਾ ਨਾਹਿ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾ ਰੇ ॥

ਏਥੇਥੇ ਮੂੰ ਹਰਿ-ਹਰਿ ਏਥੇ ਗੁਰੁ-ਗੁਰੁ ਹੋ ਬੋਲਿਓ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਨਾਮੁ ਪਰਿਓ ਰਾਮਦਾਸੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿ! ਓਹਕਾਰ ਕੀਓ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਰਾਮ ਦਾਸ ਹੋਇ ਮਾਯਾ ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਸਰਬ ਘਟਾ ਭਰਪੂਰੀ ਰੇ ॥

ਦੀਨਦਿਆਲ, ਕੀਓ ਏਥੇ ਬੁਝੇ ਬਾਗਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਰਹਿਓ ॥

ਪੇਖਤ ਸੁਨਤ ਸਦਾ ਹੈ ਸੰਗੇ ਮੈ ਮੂਰਖ ਜਾਨਿਆ ਦੂਰੀ ਰੇ ॥੨॥

ਬੇਬੇਬਾ ਦੀਨਦਿਆਲ ਬੁਝੇ ਬੇਬੇਬਾ, ਬੁਝੇਓ ਏਥੇ ਬੇਬਾ ਬਾਧੇ ਹੋ ਰਹਿਓ, ਕੀਓ ਮੂੰ, ਮੂਰਖ, ਓਹਾਕਾ ਦੂਰ ਹੋ ਭਾਵਿਓ ॥2॥

ਹਰਿ ਬਿਅੰਤੁ ਹਉ ਮਿਤਿ ਕਰਿ ਵਰਨਉ ਕਿਆ ਜਾਨਾ ਹੋਇ ਕੈਸੇ ਰੇ ॥

ਹਰਿ ਅਨੰਤ ਅੰਤ, ਮੂੰ ਓਹਾਕਾ ਕੇਓ ਅੰਤ ਬੰਨ੍ਹਨਾ ਕੀਓ ਪਾਰਿਓ, ਪਰਭੂ ਮੇਰੇ ਕੀਓ ਭਾਵਿਓ, ਬੇਬੇਬਾ ਕੀਓ ਅੰਤ?

ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਮੈ ਮੂਰਖ ਦੇਹੁ ਉਪਦੇਸੇ ਰੇ ॥੩॥

ਮੂੰ ਨਿਯੋ ਬੇਬੇਬਾ ਪਾਥਰੇ ਬੇਬੇਬਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ ਮੈ ਮੂੰ ਮੂਰਖ ਮੇਰੇ ਓਹਕਾਰ ਬੇਬੇਬਾ ॥3॥

ਮੈ ਮੂਰਖ ਕੀ ਕੇਤਕ ਬਾਤ ਹੈ ਕੋਟਿ ਪਰਾਧੀ ਤਰਿਆ ਰੇ ॥

ਮੈ ਮੂਰਖ ਕੀ ਕੀਓ, ਗੁਰੂ ਓਹਕਾਰ ਕੀਓ ਕੀਓ ਅਪਰਾਧੀ ਓਹਕਾਰ ਪਾਰ ਪਾਰ ਹੋਇਓ ॥

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ ਸੁਣਿਆ ਪੇਖਿਆ ਸੇ ਫਿਰਿ ਗਰਭਾਸਿ ਨ ਪਰਿਆ ਰੇ ॥੪॥੨॥੧੩॥

ਮੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਬੇਬਾ ਗੁਣਿ ਏਥੇ ਓਹਾਕਾ ਬੰਨ੍ਹਨ ਪ੍ਰਾਥ ਕੀਓ, ਬੇਬੇਬਾ ਗੁਣ ਮੇਰੇ ਪਰਿਓ ॥4॥2॥13॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਲਿਓ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਿਨਾ ਬਾਤ ਕੇ ਬਹੁਤੁ ਅੰਦੇਸਰੇ ਤੇ ਮਿਟੇ ਸਭਿ ਗਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਕੀਓ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਗੁਣ ਕੀਓ, ਓਹਾਕਾ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੋਇ ਮਾਯਾ ॥

ਸਹਜ ਸੈਨ ਅਰੁ ਸੁਖਮਨ ਨਾਰੀ ਊਧ ਕਮਲ ਬਿਗਸਇਆ ॥੧॥

ਵਰ੍ਹਮਾਨ ਸ੍ਰੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣੇ ਗੰਧਨ ਕਰੂਅਛਿ ਆਯ ਮੋ। ਬ੍ਰਹਮਣੇ ਪੁਬਧੁਠਾ ਆਇ ਯਾਯਛਿ॥੧॥

ਦੇਖਹੁ ਅਚਰਜੁ ਭਇਆ ॥

ਦੇਖੋ! ਏਕ ਅਭੂਤ ਕਥਾ ਹੋਯਾ ਯਾਯਛਿ!

ਜਿਹ ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਸੁਨਤ ਅਗਾਧਿ ਬੋਧਿ ਸੇ ਰਿਦੈ ਗੁਰਿ ਦਇਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੋਯੋ ਭਗਵਾਨਯੋ ਯਾਨਕੁ ਅਗਾਧ ਕੂਝਾਯਾਏ, ਚਾਝਾਯੋ ਗੁਰੂ ਮੋ॥ ਬ੍ਰਹਮਣੇਯੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਰਿਯਛਿ॥ਰੂਝ॥

ਜੋਇ ਦੂਤ ਮੇਹਿ ਬਹੁਤੁ ਸੰਤਾਵਤ ਤੇ ਭਇਆਨਕ ਭਇਆ ॥

ਯੋਯੋ ਮਾਯਾਰ ਦੂਤ ਬਿਕਾਰ ਮੋਯੋਯੋ ਗ੍ਰਾਧ ਕਰਿਯਯਾ, ਚਾਝਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਭਯਯਾਯੋ ਹੋਯਾ ਯਾਯਛਿ।

ਕਰਹਿ ਬੇਨਤੀ ਰਾਖੁ ਠਾਕੁਰ ਤੇ ਹਮ ਤੇਰੀ ਸਰਨਇਆ ॥੨॥

ਬੇਨਾਯੋ ਗ੍ਰਾਧਨਾ ਕਰਯੋ, ਭਗਵਾਨਯੋ ਠਾਕੁਰ ਰਯਾ ਕਰ, ਆਮੋ ਭੁਧ ਗੰਧਨਕੁ ਆਇਯੋ ॥੨॥

ਜਹ ਭੰਡਾਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਖੁਲਿਆ ਜਿਹ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤਿਹ ਲਇਆ ॥

ਗੋਬਿੰਦਯੋ ਭਯੋਯੋ ਭਯੋਯੋ ਗੋਯਾਯਾ ਹੋਯਾਯਛਿ, ਯਾਝਾਰ ਭਾਗਯੋਯੋ ਏਯਾ ਲੋਯਾ ਹੋਯਾਯਛਿ ਚਾਝਾਯੋ ਏਯਾ ਮੋਯਾਯਛਿ।

ਏਕੁ ਰਤਨੁ ਮੇ ਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਨਾ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਥਿਆ ॥੩॥

ਗੁਰੂ ਮੋਯੋਯੋ ਏਕ ਰਧੁ ਦੇਯਯਛਿ, ਯਾਝਾ ਧਾਨਯੋਯੋ ਮੋਯੋਯੋ ਮਨ ਓ ਚਨ ਗੰਧਨ ਹੋਯਾ ਯਾਯਛਿ॥੩॥

ਏਕ ਬੂੰਦ ਗੁਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦੀਨੈ ਤਾ ਅਟਲੁ ਅਮਰੁ ਨ ਮੁਆ ॥

ਗੁਰੂ ਮੋਯੋਯੋ ਅਮ੍ਰਿਤਯੋ ਏਕ ਕੂਝਾ ਪੁਧਾਨ ਕਰਿਯਛਿ, ਯਾਝਾ ਧਾਨਯੋਯੋ ਸ੍ਰੋਂ ਅਧਾਨ ਏਯੋ ਆਧਿਕ ਭਾਵਯੋਯੋ ਅਧਾਰ ਹੋਯਾ ਯਾਯਛਿ ਆਯ ਏਯੋ ਮੋਯੋ ਧਾਯਾਯੋ ਕਾਯ ਆਯ ਆਯਾ ਨਾਯੋ।

ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਗੁਰਿ ਨਾਨਕ ਕਉ ਸਉਪੇ ਫਿਰਿ ਲੇਖਾ ਮੂਲਿ ਨ ਲਇਆ ॥੪॥੩॥੧੪॥

ਭਾਯੋਗੁਰੂ ਨਿਯੋਯੋ ਭਯੋਯੋ ਨਾਨਕਯੋ ਅਧੰਧ ਕਰਿਯਛਿ ਆਯ ਕੇਯੋਯੋ ਮਧ ਚਾਝਾਯੋ ਕਧੰਧ ਲੋਯਾ ਧਚਾਰੋ ਨਾਯਾਯੋ ॥੪॥੩॥੧੪॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਯਾਰਠੋ ਮਯਾਯਾ 5 ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ਸੇ ਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਈ ॥

ਯਾਝਾਰ ਮਨ ਭਗਵਾਨਯੋ ਚਰਯੋ-ਕਧਾਨਯੋ ਰਯੋਯੋ, ਬੇਨਾਯੋ ਭੁਧ ਓ ਬਧੁਯੋ ਰਯੋਯਾਯੋ।

ਗੁਣ ਅਮੋਲ ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਨ ਵਸਿਆ ਤੇ ਨਰ ਤ੍ਰਿਸਨ ਤ੍ਰਿਖਾਈ ॥੧॥

ਯਾਝਾਰ ਬ੍ਰਹਮਣਯੋ ਅਮੂਯਾ ਗੁਯੋ ਨਿਵਾਧ ਕਯੋਯੋ ਨਾਯੋ, ਬੇਯੋਯੋ ਪੂਯੋਯੋ ਭੁਯੋਯੋ ਯੋ ਰਯੋਯਾਯੋ॥੧॥

ਹਰਿ ਆਰਾਧੇ ਅਰੋਗ ਅਨਦਾਈ ॥

ਭਗਵਾਨਯ ਆਗਮਨਾ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਬਧ ਰੋਗਮੁਖੁ ਓ ਆਨੰਦਿਤ ਹੋਯਾਯ ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਵਿਸਰੈ ਮੇਰਾ ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ ਤਿਸੁ ਲਾਖ ਬੇਦਨ ਜਣੁ ਆਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਹਾਕੂ ਮੋਰ ਪੁਲ ਰਾਮ ਬਿਬੁਧ ਹੋਯਾਯਾਏ, ਭਾਹਾਕੂ ਲਖ ਬੇਦਨ ਆਇਯਾਯ ॥ ਰੂਪ ॥

ਜਿਹ ਜਨ ਓਟ ਗਹੀ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਸੇ ਸੁਖੀਏ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਰੇ ਭਲੇ ਚੋਰੇ ਆਗ੍ਰਿਹ ਨੇਕੀ, ਏ ਚੋਰੇ ਗਰਬਰੇ ਬੁਝ ਭੋਗ ਕਰੇਥਾ।

ਜਿਹ ਨਰ ਬਿਸਰਿਆ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ਤੇ ਦੁਖੀਆ ਮਹਿ ਗਨਣੇ ॥੨॥

ਮੇਰੇ ਵਧੇ ਪਰਮ-ਪ੍ਰਭੂ ਬਿਧਾਤਾ ਭੁਲੇ ਯਾਕੀ, ਏ ਦੁਖੀ ਮਨੁਸ਼ ਭਾਵਰੇ ਗਰਿਓ ਫੂ।॥੨॥

ਜਿਹ ਗੁਰ ਮਾਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਿਵ ਲਾਈ ਤਿਹ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਰਸੁ ਕਰਿਆ ॥

ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਪੁਰੇ ਗੁਰੂ ਪਾਰੇ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ॥੦੦੦ ਬੁਝੇ ਲਗਾਏ ਥਾ, ਚਾਹਾਨੁ ਮਹਾ ਆਨੰਦ ਰਸ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏਥਾ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਸਾਰਿ ਗੁਰ ਤੇ ਬੇਮੁਖਾਈ ਤੇ ਨਰਕ ਘੋਰ ਮਹਿ ਪਰਿਆ ॥੩॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਬਿਸਰੇ ਕਰੇ ਗੁਰੂ ॥੦੦੦ ਬਿਸਰੇ ਹੋਏਥਾ, ਏ ਭਯਾਨਕ ਨਰਕ ਪਛੇਥਾ॥੩॥

ਜਿਤੁ ਕੇ ਲਾਇਆ ਤਿਤ ਹੀ ਲਾਗਾ ਤੈਸੇ ਹੀ ਵਰਤਾਰਾ ॥

ਭਗਵਾਨ ਮਨੁਸ਼ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਕਾਮਰੇ ਲਗਾਏਥਾ, ਚਾਹਾਨੁ ਆਚਰਣ ਬੇਪਰੇ ਹੋਏਥਾ।

ਨਾਨਕ ਸਹ ਪਕਰੀ ਸੰਤਨ ਕੀ ਰਿਦੈ ਭਏ ਮਗਨ ਚਰਨਾਰਾ ॥੪॥੪॥੧੫॥

ਨਾਨਕ ਬਨਪਾਏ ਆਗ੍ਰਿਹ ਪਰਿਛੇਤਿ ਏਵਾ ਚਾਹਾਨੁ ਬੁਝੇ ਪ੍ਰਭੂ ਚਰਣਰੇ ਮਗਨ ਹੋਏ ਯਾਕੀ
॥੪॥੪॥੧੫॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਰਾਜਨ ਮਹਿ ਰਾਜਾ ਉਰਝਾਇਓ ਮਾਨਨ ਮਹਿ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥

ਮੇਰੇ ਰਾਜਾ ਰਾਜਾ ਕਾਮਰੇ ਫਾਬੇ ਰਹੇਥਾ, ਬੇਪਰੇ ਅਭਿਮਾਨੀ ਪ੍ਰਭੂ ਅਭਿਮਾਨਰੇ ਫਾਬੇ ਰਹੇਥਾ,

ਲੋਭਨ ਮਹਿ ਲੋਭੀ ਲੋਭਾਇਓ ਤਿਉ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਚੇ ਗਿਆਨੀ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਲੋਭੀ ਪ੍ਰਭੂ ਲੋਭਰੇ ਮਛੇ ਰਹੇਥਾ, ਬੇਪਰੇ ਹੋਏ ਆਨੀ ਪ੍ਰਭੂ ਭਗਵਾਨ ਰਾਜੇ
ਲੋਭ ਰਹੇਥਾ॥੧॥

ਹਰਿ ਜਨ ਕਉ ਇਹੀ ਸੁਹਾਵੈ ॥

ਭਭੂ ਏਵਾ ਭਲੇ ਲਾਗੇਥਾ ਮੇਰੇ

ਪੇਖਿ ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਿ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਸ ਨਿਕਟਰੇ ਹੂੰ ਵਰ੍ਹਨ ਕਰਿ ਬਦਗੁਨੁਕਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿਐ ਆਭ ਭਗਵਾਨਕਾ ਭਯਨ ਕਰਿ ਚੁਧੁ
ਹੋਇਐ ॥੧॥

ਅਮਲਨ ਸਿਉ ਅਮਲੀ ਲਪਟਾਇਓ ਭੂਮਨ ਭੂਮਿ ਪਿਆਰੀ ॥

ਨਿਗਾਬਭ ਪੂਰੁਖ ਨਾਦਕ ਪਦਾਰਥਰੇ ਮਛੀ ਰਹਿਐ ਆਭ ਭੂਮਿ ਮਾਲਿਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਯ ਭੂਮਿਰ ਕੂਛਿ
ਕਰਿਵਾਰੇ ਐ ॥

ਖੀਰ ਸੰਗਿ ਬਾਰਿਕੁ ਹੈ ਲੀਨਾ ਪ੍ਰਭ ਸੰਤ ਐਸੇ ਹਿਤਕਾਰੀ ॥੨॥

ਮੋਹਰੇ ਛੋਰਾ ਬਾਲਕਰ ਲਾਲਬਾ ਦੂਖਰੇ ਐ, ਬੇਪਰੇ ਬਛੁ ਪੁਰੁਖ ਬਹਿਓ ਆਖਾਨ੍ਰਿਕ ਪ੍ਰੇਮ
ਕਰਿਐ ॥੨॥

ਬਿਦਿਆ ਮਹਿ ਬਿਦੁਅੰਸੀ ਰਚਿਆ ਨੈਨ ਦੇਖਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ॥

ਵਿਦ੍ਵਾਨ ਵਧਭਿ ਵਿਦਪਾਰ ਅਖਯਨਰੇ ਮਗੁ ਐ ਆਭ ਆਗੁ ਬੁਝਰ ਰੂਪਰ ਅਨੂਭਵਿ ਕਰਿਐ,

ਜੈਸੇ ਰਸਨਾ ਸਾਦਿ ਲੁਭਾਨੀ ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ॥੩॥

ਮੋਹਰੇ ਯੋਧੁ ਵਿਭਿਨੁ ਬਾਦਰੇ ਮਝੁ ਰਹਿਐ, ਬੇਪਰੇ ਹੂੰ ਭਭ ਭਗਵਾਨਕਾ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਵਾਰੇ ਲੀਨ
ਰਹਿਐ ॥੩॥

ਜੈਸੀ ਭੂਖ ਤੈਸੀ ਕਾ ਪੂਰਕੁ ਸਗਲ ਘਟਾ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧਰ ਚੁਸ਼ਾ-ਅਭਿਲਾਖ ਅਨੂਬਾਰੇ ਬੇਹਿ ਬਰੁਕਾ ਫੁਦਯਰ ਬਾਨੀ ਬਰੁਕਾ ਯਛਾ ਪੂਰਨ ਕਰਿਐ ॥

ਨਾਨਕ ਪਿਆਸ ਲਗੀ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਆ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥੪॥੫॥੧੬॥

ਪੁਰੁਖਾ ਵਰ੍ਹਨਰ ਚੀਤੁ ਅਭਿਲਾਖ ਨਾਨਕਕਾ ਪੁਲਾ ਏਵਾ ਚਾਹਾਯੂ ਪੁਰੁ ਮਿਲਿ ਮਾਯਯੁ ॥੪॥੫॥੧੬॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਲਹਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਮ ਮੈਲੇ ਤੁਮ ਊਜਲ ਕਰਤੇ ਹਮ ਨਿਰਗੁਨ ਤੂ ਦਾਤਾ ॥

ਹੇ ਪਠਿਓਪਾਵਨ! ਆਮੇ ਪਾਪਰ ਮਯਲਾ ਭਾਰਾ ਮਲਿਨ ਹੋਯਯੁ ਆਭ ਚੂਮੇ ਹੂੰ ਪਵਿਤੁ ਕਰੁਅਯ, ਆਮੇ
ਨਿਰ੍ਗੁਣ ਅਰੂ ਆਭ ਚੂਮੇ ਆਮਰ ਵਾਚਾ ਅਚਾ ॥

ਹਮ ਮੂਰਖ ਤੁਮ ਚਤੁਰ ਸਿਆਣੇ ਤੂ ਸਰਬ ਕਲਾ ਕਾ ਗਿਆਤਾ ॥੧॥

ਆਮੇ ਮੂਰਖ ਅਰੂ, ਕਿਛੁ ਚੂਮੇ ਯਾਨੀ ਅਚਾ, ਚੂਮੇ ਹੂੰ ਬਰਵ ਕਲਾਰ ਯਾਚਾ ਅਚਾ ॥੧॥

ਮਾਧੋ ਹਮ ਐਸੇ ਤੂ ਐਸਾ ॥

ਹੇ ਯੋਗਰ! ਆਮੇ ਯਾਵ ਏਪਰੇ ਨਾਚ ਅਰੂ ਆਭ ਚੂਮੇ ਏਪਰੇ ਬਰਵ ਕਲਾ ਬਖਸ਼ਿਐ ਅਚਾ ॥

ਹਮ ਪਾਪੀ ਤੁਮ ਪਾਪ ਖੰਡਨ ਨੀਕੇ ਠਾਕੁਰ ਦੇਸਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਮੇ ਵਭ ਪਾਪੀ ਅਰੁ ਆਭ ਭੁਮੇ ਪਾਪਰ ਨਾਭ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਅਠ, ਹੇ ਠਾਕੁਰ! ਚੋ'ਰ ਨਿਵਾਸ ਬੁਧ
ਮਨੋਮਰਮ ਅਠੇ ॥੧॥

ਤੁਮ ਸਭ ਸਾਜੇ ਸਾਜਿ ਨਿਵਾਜੇ ਜੀਉ ਪਿੰਡ ਦੇ ਪ੍ਰਾਨਾ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਭੁਮੇ ਹੂੰ ਆਮ੍ਹ, ਭਰਮਾਰ ਓ ਪ੍ਰਾਭ ਵੇਯ ਬਰੂਯ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਪਾਲਨ ਕਰੁਅਯ।

ਨਿਰਗੁਨੀਆਰੇ ਗੁਨੁ ਨਹੀ ਕੋਈ ਤੁਮ ਦਾਨੁ ਦੇਹੁ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ॥੨॥

ਹੇ ਵਯਾਨੁ ਪੁਰੁ! ਆਮੇ ਗੁਣਵਿਵਾਨ ਅਰੁ ਆਭ ਆਮ ਭਿਓਰੇ ਕੋਭਿਧਿ ਗੁਣ ਵਿਵਾਮਾਨ ਨਾਹੂੰ, ਐਸੁ
ਆਮਗੁ ਗੁਣ ਪੁਰਾਨ ਕਰ ॥੨॥

ਤੁਮ ਕਰਹੁ ਭਲਾ ਹਮ ਭਲੇ ਨ ਜਾਨਹੁ ਤੁਮ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੇ ਵਯਾਨੁ ਪੁਰੁ! ਆਮੇ ਭਾਵਰ ਭੁਮ ਭਲ ਕਰੁਅਯ, ਪਰਭੁ ਆਮੇ ਭਾਵ ਚੋਰ ਭਲਗੁ ਰੂਝਿ ਪਾਰੁ
ਨਾਹੂੰ, ਭੁਮੇ ਆਮ ਪੁਰਿ ਬਰਵਾ ਵਯਾਵਾਨ ਅਠ।

ਤੁਮ ਸੁਖਦਾਈ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਤੁਮ ਰਾਖਹੁ ਅਪੁਨੇ ਬਾਲਾ ॥੩॥

ਹੇ ਪਰਮ ਵਿਖਾਭਾ! ਭੁਮੇ ਆਮਗੁ ਬੁਝ-ਬਧੁਝਿ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਅਠ, ਐਥੁਪਾਯ ਭੁਮੇ ਨਿਯਰ
ਬਭਾਨਰ ਰਯਾ ਕਰ ॥੩॥

ਤੁਮ ਨਿਧਾਨ ਅਟਲ ਸੁਲਿਤਾਨ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਜਾਚੈ ॥

ਹੇ ਯਥਾਰ! ਭੁਮੇ ਗੁਣਰ ਭਭਾਰ ਅਠ, ਅਠਲ ਬੁਯਭਾਨ ਅਠ ਆਭ ਬਮਬੁ ਭਾਵ ਚੋ' ਠਾਕੁ ਹੂੰ
ਮਾਗਿਥਾਭਿ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਮ ਇਹੈ ਹਵਾਲਾ ਰਾਖੁ ਸੰਤਨ ਕੈ ਪਾਛੈ ॥੪॥੬॥੧੭॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਭਿ ਹੇ ਵਯਾਨੁ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਆਮ ਭਾਵਯ ਐਵਿ ਅਵਬੁਯ ਅਠ, ਚੋਗੁ ਭੁਮੇ ਆਮ ਭਧਰੇ
ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਿ ਆਮਗੁ ਬਭਯ ਮਾਰਗੇਰੇ ਚਲਾਅ॥੪॥੬॥੧੭॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 2 ॥

ਮਾਤ ਗਰਭ ਮਹਿ ਆਪਨ ਸਿਮਰਨੁ ਦੇ ਤਹੁ ਤੁਮ ਰਾਖਨਹਾਰੇ ॥

ਮੋਪਰਿ ਭੁਮੇ ਮਾਭਾਰ ਗਭਰੇ ਨਿਯ ਬੁਭਗਰ ਵਾਨ ਵੇਯ ਮੋਰ ਰਯਾ ਕਰਿਥੁਯ;

ਪਾਵਕ ਸਾਗਰ ਅਥਾਹ ਲਹਰਿ ਮਹਿ ਤਾਰਹੁ ਤਾਰਨਹਾਰੇ ॥੧॥

ਬੋਪਰਿ ਹੂੰ ਹੇ ਗੁਭਿਵਾਭਾ ਪੁਰੁ! ਐਵਿ ਯਗਭ ਰੂਪੀ ਅਭਿ ਬਾਗਰਰ ਅਧਲ ਲਭਭਿਰੁ ਮੋਭੇ ਪਾਰ
ਕਰਾਯ ਵਿਅ ॥੧॥

ਮਾਧੋ ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਸਿਰਿ ਮੇਰਾ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰੇ ਤੇ ਮਾਲਿਕ ਅਰੁ ਆਯ

ਈਹਾ ਉਹਾ ਤੁਹਾਰੇ ਧੇਰਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕਰੇ ਮੇਰੇ ਪਾਛੈ ਚੋਰੇ ਹੂੰ ਆਗੁਨ ਅਰੁ ॥੧॥

ਕੀਤੇ ਕਉ ਮੇਰੈ ਸੰਮਾਨੈ ਕਰਣਹਾਰੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਜਾਨੈ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋ ਭਾਗੇ ਰਚਿਤ ਪਦਾਰਥੁ ਤੁਛੁ ਮਨੁਸ਼ੁ ਪਵੰਤ ਭਲਿ ਵਡ ਭਾਵਿਯਾਵ, ਕਿਛੁ ਚਾਹਾਰੇ ਰਚਨਿਯਾਯ
ਭੁਭ ਭਲਿ ਛੋਰੇ ਭਾਵਿਯਾਵ।

ਤੂ ਦਾਤਾ ਮਾਗਨ ਕਉ ਸਗਲੀ ਦਾਨੁ ਦੇਹਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਨੈ ॥੨॥

ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਤੂੰ ਵਾਹਾ ਅਰੁ ਆਯ ਬਸੰਤ ਚੋਰੇ ਭਾਗਰੇ ਭਿਯਾਰੇ ਅਚਛੇ, ਕਿਛੁ ਤੂੰ ਨਿਯ ਯਯ
ਅਨੁਸਾਰੇ ਹੂੰ ਵਾਨ ਵੇਯਾਯ ॥੨॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਅਵਰੁ ਖਿਨੈ ਮਹਿ ਅਵਰਾ ਅਚਰਜ ਚਲਤ ਤੁਮਾਰੇ ॥

ਹੇ ਯਯਾਰ! ਤੁਮਾਰੇ ਯਯਾ ਅਯੁਤ ਅਚੇ, ਯਯਾਰੇ ਯਯ ਯਯਰੇ ਹੂੰ ਤੁਮੇ ਰੂਪ ਵਯਯਾਯ ਯਯ।

ਰੂੜੇ ਗੂੜੇ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੇ ਉਚੈ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ ॥੩॥

ਤੁਮੇ ਬੁਯਾਰੇ, ਰੁਯਾਰੇ, ਗੁਯਾਰੇ, ਬੁਯਾਰੇ, ਅਗਮ ਯਯ ਅਯਾਰੇ ਅਚਛੇ ॥੩॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਉ ਤੁਮਹਿ ਮਿਲਾਇਓ ਤਉ ਸੁਨੀ ਤੁਮਾਰੀ ਬਾਣੀ ॥

ਯੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਭੁਯੋ ਮੋਠੇ ਬਾਪੂਯੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਯੋਰੇ ਮੰਗਿਯੋ, ਬੇਯੋਰੇ ਸ੍ਰੋਭਿਯੋ ਵਾਯੋ ਗੁਣਿਯੋ।

ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਪੇਖਤ ਹੀ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਤਾਪ ਪੁਰਖ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥੪॥੭॥੧੮॥

ਨਿਰੰਦ੍ਰੁ ਪਰਮਾਤਮਾਯੋ ਚੇਯੋ-ਪ੍ਰਭਾਯੋ ਵੇਯੋ ਨਾਨਕਯੋ ਮਨਰੇ ਆਨੰਦ ਯਾਯੋ ਬੇਯੋ ਯਾਯੋ ॥੪॥੭॥੧੮॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਯੋਰੇ ੫ ॥

ਹਮ ਸੰਤਨ ਕੀ ਰੇਨੁ ਪਿਆਰੇ ਹਮ ਸੰਤਨ ਕੀ ਸਰਣਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਿਯ! ਆਮੇ ਬਯੋ ਚਰਣ-ਪ੍ਰਿਯੁ ਅਨੁ ਆਯੋ ਚਾਯੋ ਚਰਣਰੇ ਰਹਿਯੋ।

ਸੰਤ ਹਮਾਰੀ ਓਟ ਸਤਾਣੀ ਸੰਤ ਹਮਾਰਾ ਗਹਣਾ ॥੧॥

ਬਯੋ ਆਮਰ ਬਾਯੋਰਾ ਅਚੰਯੋ ਏਵਾ ਬੇ ਆਮਰ ਬ੍ਰਹਮਰ ਆਯੋਰਾ ਅਚੰਯੋ ॥੧॥

ਹਮ ਸੰਤਨ ਸਿਉ ਬਣਿ ਆਈ ॥

ਬਯੋ ਭਾਯੋ ਹੂੰ ਆਮਰ ਬਿਯੋ ਬੇਯੋਰਾਯੋ।

ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਈ ॥

ਪੂਰਬ ਯੋਯੋਰ ਕਰ ਅਨੁਬਾਯੋਰੇ ਯਾਯੋਰੇ ਯਾਯੋ ਲੇਯੋਰਾ ਬੇਯੋਰਾਯੋ, ਚਾਯੋ ਮੋਠੇ ਮੰਧਿ ਯਾਯੋਰੇ।

ਇਹੁ ਮਨੁ ਤੇਰਾ ਭਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਬਯੋ ਮੋਰਾ ਏਯੋ ਮਨ ਆਯੋਰਾ ਹੂੰ ਅਚੇ ॥ਰੂਯੋ॥

ਸੰਤਨ ਸਿਉ ਮੇਰੀ ਲੇਵਾ ਦੇਵੀ ਸੰਤਨ ਸਿਉ ਬਿਉਹਾਰਾ ॥

ਬਯੋਰ ਬਹਿਯੋ ਹੂੰ ਮੋਰਾ ਵੇਵਾ-ਨੇਵਾ ਚਾਯੋਰੇ ਆਯੋ ਚਾਯੋਰਾ ਬਹਿਯੋ ਹੂੰ ਮੋਰਾ ਬਯੋਰੇ ਅਚੇ।

ਸੰਤਨ ਸਿਉ ਹਮ ਲਾਹਾ ਖਾਟਿਆ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥੨॥

ਬਯੋਰ ਬਯੋਰੇ ਆਮੇ ਲਾਯੋ ਅਯੋਰ ਕਰਿਯੋ; ਹਰਿਯੋ ਯੋਯੋਰ ਯੋਯੋਰ ਆਮਰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਯੋਯੋ ਰਹਿਯੋ ॥੨॥

ਸੰਤਨ ਮੇ ਕਉ ਪੁੰਜੀ ਸਉਪੀ ਤਉ ਉਤਰਿਆ ਮਨ ਕਾ ਧੋਖਾ ॥

ਯੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਬਯੋ ਮੋਠੇ ਹਰਿਨਾਮਰ ਪ੍ਰਯੋ ਅਯੋਰ ਕਰਿਯੋ, ਮੋਰਾ ਮਨਰੂ ਯੋਯੋਰਾ ਬਾਯੋਰੇ ਯਾਯੋਰੇ।

ਧਰਮ ਰਾਇ ਅਬ ਕਹਾ ਕਰੈਗੋ ਜਉ ਫਾਟਿਓ ਸਗਲੇ ਲੇਖਾ ॥੩॥

ਏਵੇ ਯੋਯੋਰਾ ਮਯੋ ਕਯੋ ਕਰਿਯੋਰਿਯੋ? ਕਾਯੋ ਯੋਯੋਰਾ ਮੋਰਾ ਕਰਿਯੋ ਲੇਯੋਰੇ ਚਿਰੇ ਵੇਯੋਰੇ ॥੩॥

ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਭਏ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸੰਤਨ ਕੈ ਪਰਸਾਦੇ ॥

ਬਛਯਾ ਪੁਬਾਧ ਭਾਰਾ ਸੁੰਨ ਧਰਮ ਆਨੰਦਿ ਹੋਇ ਯਾਯੋ ਆਯੋ ਧਰਮੁ ਹੋਇ ਯਾਯੋ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਬਿਸਮਾਦੇ ॥੪॥੮॥੧੯॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ, ਮੇਰਾ ਮਨ ਯੋਗਿ ਰਹਿ ਬਾਧਿ ਲਾਗਿ ਯਾਯੋ ਆਯੋ ਧਰਮੁ ਹੋਇ ਯਾਯੋ ॥੪॥੮॥੧੯॥

ਸੋਰਠਿ ਮਃ ੫ ॥

ਬੋਲਹੋ ਮਃ 5 ॥

ਜੇਤੀ ਸਮਗਰੀ ਦੇਖਹੁ ਰੇ ਨਰ ਤੇਤੀ ਹੀ ਛਡਿ ਜਾਨੀ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭੁਭੁਕਾ ਭੁਭੁਕਾ ਭੁਭੁਕਾ, ਬਹੁ ਭੁਭੁਕਾ ਭੁਭੁਕਾ ਭੁਭੁਕਾ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਕਰਿ ਬਿਉਹਾਰਾ ਪਾਵਹਿ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਨੀ ॥੧॥

ਭੁਭੁਕਾ ਨਾਮ ਬਾਧਿ ਰਹਿ ਕਰ, ਭੁਭੁਕਾ ਭੁਭੁਕਾ ਭੁਭੁਕਾ ॥੧॥

ਪਿਆਰੇ ਤੂ ਮੇਰੇ ਸੁਖਦਾਤਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਿਥ! ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੀਆ ਉਪਦੇਸਾ ਤੁਮ ਹੀ ਸੰਗਿ ਪਰਾਤਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਥ! ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਾਤਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸੰਗੀਤ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਭਿਮਾਨਾ ਤਾ ਮਹਿ ਸੁਖੁ ਨਹੀ ਪਾਈਐ ॥

ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ, ਅਭਿਮਾਨ, ਤਾ ਮਹਿ ਸੁਖੁ ਨਹੀ ਪਾਈਐ ॥

ਹੋਹੁ ਰੇਨ ਤੂ ਸਗਲ ਕੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਉ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥੨॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਮਨ! ਤੂੰ ਸਗਲ ਕੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਉ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥੨॥

ਘਾਲ ਨ ਭਾਨੈ ਅੰਤਰ ਬਿਧਿ ਜਾਨੈ ਤਾ ਕੀ ਕਰਿ ਮਨ ਸੇਵਾ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਭਾਨੈ ਅੰਤਰ ਬਿਧਿ ਜਾਨੈ ਤਾ ਕੀ ਕਰਿ ਮਨ ਸੇਵਾ ॥

ਕਰਿ ਪੂਜਾ ਹੋਮਿ ਇਹੁ ਮਨੁਆ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਗੁਰਦੇਵਾ ॥੩॥

ਤੂੰ ਪੂਜਾ ਹੋਮਿ ਇਹੁ ਮਨੁਆ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਗੁਰਦੇਵਾ ॥੩॥

ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਮੋਦਰ ਦਇਆਲ ਮਾਧਵੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰ, ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ! ਹੇ ਵਾਮੋਦਰ! ਹੇ ਵਾਨੰਦਕਮਲ! ਹੇ ਨਾਧਵ! ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪਰੰਬਰ!

ਨਾਮੁ ਵਰਤਣਿ ਨਾਮੋ ਵਾਲੇਵਾ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ॥੪॥੯॥੨੦॥

ਭੋਰ ਨਾਮੁ ਹੂੰ ਮੋਰ ਨਿਭੰਯ ਭਧਮੋਗੀ ਕਬੂ ਅਚੋ, ਭੋਰ ਨਾਮੁ ਹੂੰ ਮੋਰ ਬਾਮਾਨ ਅਚੋ ਆਭ
ਭੋਰ ਨਾਮੁ ਹੂੰ ਮੋਰ ਪੁਾਗਰ ਆਖਾਰ ਅਚੋ ॥੪॥੯॥੨੦॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮਿਰਤਕ ਕਉ ਪਾਇਓ ਤਨਿ ਸਾਸਾ ਬਿਛੁਰਤ ਆਨਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥

ਬਧਗੁਰੂ ਮੂਠਕਰ ਪੁਾਗਰੇ ਕਰਿਨਾਮਰ ਪੁਾਗ ਦੇਯਕਛਿ ਆਭ ਪਰਮਾਮ੍ਰਾ ਬਿਛੋਧ ਹੋਯਕਟ੍ਵਾ ਜੀਵਕੂ
ਭਾਵਾਯ ਬਹਿਓ ਮਿਲਾਯਕਛਿ।

ਪਸੂ ਪਰੇਤ ਮੁਗਧ ਭਏ ਸ੍ਰੇਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਮੁਖਿ ਗਾਇਆ ॥੧॥

ਪਸੂ, ਪ੍ਰੋਭ ਆਵੰ ਮੂਠੰ ਮਨੁਬਧ ਮਧ ਕਰਿਨਾਮਰ ਗੁਾਭਾ ਕਰਿਨਾਯਕਛਿ ਆਭ ਬੇਮਾਨੇ ਨਿਭ ਮੂਠਰੇ
ਕਰਿਨਾਮਰ ਗੁਾਗਾਨ ਕਰਿਕਛਿ ॥1॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਦੇਖੁ ਵਡਾਈ ॥

ਮੂਠੰ ਗੁਰਕਾ ਕਠਿਮਾ ਦੇਯ

ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਵਾਯ ਮੂਠਯਾਯਾਨ ਕਰਾਮਾਯ ਪਾਰਿਕ ਨਾਹੂੰ ॥ਰੂਧ॥

ਦੂਖ ਸੋਗ ਕਾ ਢਾਹਿਓ ਡੇਰਾ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਬਿਸਰਾਮਾ ॥

ਬੇ ਦੂਝਗ ਓ ਬੁਝਰ ਭੋਰਾ ਧ੍ਵੰਧ ਕਰਿ ਦੇਯਕਛਿ ਆਭ ਜੀਵਕੂ ਆਨੰਦ-ਮਯਾਨ ਆਵੰ ਬਿਗੁਮ ਪੁਧਾਨ
ਕਰਿਕਛਿ।

ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਮਿਲੇ ਅਚਿੰਤਾ ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਕਾਮਾ ॥੨॥

ਬੇ ਬ੍ਰਾਯਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਨਿਭਰ ਮਨੋਵਾਝਿਓ ਧਾਨ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿ ਨਿਅਛਿ ਆਵੰ ਭਾਵਾਰ ਬਮਬੁ ਕਾਰਧੰ
ਬੰਮੂਠੰ ਹੋਯਕਯਾਵ ॥2॥

ਈਹਾ ਸੁਖੁ ਆਗੈ ਮੁਖ ਉਜਲ ਮਿਟਿ ਗਏ ਆਵਣ ਜਾਣੇ ॥

ਬੇ ਯਿਹਲੋਕਰੇ ਮਧ ਬੁਝ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਯਾਵ, ਪਰਲੋਕਰੇ ਮਧ ਭਾਵਾਰ ਮੂਠ ਭਯੁਨ ਹੋਯਕਯਾਵ
ਆਵੰ ਭਾਵਾਰ ਯਯ ਮਰਗ ਚਯੂ ਦੂਰ ਹੋਯਕਯਾਵ।

ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਅਪੁਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਮਨਿ ਭਾਣੇ ॥੩॥

ਮਿਧ ਨਿਭ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਮਨਕੂ ਭਲ ਲਾਗਿਯਾਵ, ਬੇ ਨਿਭੰਯਕ ਹੋਯਕਯਾਵ ਆਵੰ ਪੁਯੁਕਾ ਨਾਮ ਭਾਵਾਰ
ਬੁਧਕਰੇ ਬ੍ਰਾਧਿਓ ਹੋਯਕਯਾਵ ॥3॥

ਉਠਤ ਬੈਠਤ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਦੂਖ ਦਰਦੁ ਭ੍ਰਮੁ ਭਾਗਾ ॥

ਮੇਯੋਂ ਵਧੈ ਪੁਰਿ ਮੁਖੁਰੇ ਭਗਵਾਨਯੋਂ ਮੋਗਾਗਾਨ ਕਰਿਆ, ਭਾਵਾਰ ਦੁਖ-ਮੋਗਾ ਦੂਰ
ਹੋਇਆ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੇ ਪੂਰ ਕਰੰਮਾ ਜਾ ਕਾ ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ॥੪॥੧੦॥੨੧॥

ਨਾਨਕ ਕਹੈ, ਮਾਯਾਰ ਮਨ ਗੁਰੂਯੋਂ ਚਰਨੇ ਲਾਗਿਆ, ਭਾਵਾਰ ਬਹੁ ਕਾਰੰਮ ਪੂਰ
ਹੋਇਆ॥੪॥੧੦॥੨੧॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਰਤਨੁ ਛਾਡਿ ਕਉਡੀ ਸੰਗਿ ਲਾਗੇ ਜਾ ਤੇ ਕਛੂ ਨ ਪਾਈਐ ॥

ਨਾਨਕ ਅਨੁਯੋਗ ਨਾਮ-ਰਤਨੁ ਛਾਡਿ ਮੋਹ-ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਪਦਾਰਥੇ ਆਸਯੋ ਹੋਵਾ ਮੋਹੀ ਭਾਵਾ ਕੋ
ਮਖ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਇਆ।

ਪੂਰਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ ॥੧॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਬਰਕਾ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਖਾਨੇ ਵਿਚੋਂ ਖਾਣਾ ਕਰਿਓ ॥੧॥

ਸਿਮਰਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਰਾਨੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਫਿਰਨਾਮਾ ਭਯੋ ਕਰ।

ਬਿਨਸੈ ਕਾਚੀ ਦੇਹ ਅਗਿਆਨੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਚੇਰੇ ਅੰਧੇ ਨਗਰ ਦੇ ਚੇਰੇ ਨਿਕਲੋ ਭਾਗੇ ਹੋਏ ॥੧॥

ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਰੁ ਸੁਪਨ ਮਨੋਰਥ ਤਾ ਕੀ ਕਛੁ ਨ ਵਡਾਈ ॥

ਮ੍ਰਿਗਦੰਡ ਅਤੇ ਸੁਪਨਾ ਮਨੋਰਥ ਤੇ ਕੀ ਕੁਛ ਨ ਵੱਡਾਈ।

ਰਾਮ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵਸਿ ਸੰਗਿ ਨ ਕਾਹੁ ਜਾਈ ॥੨॥

ਕਾਮ ਰਾਮ ਭਜਨ ਵਿਨਾ ਅੰਧੇ ਚਿਤਿ ਪਾਏ ਕਾਮੇ ਅਧੇ ਨਾਹੀ, ਨਾ ਸ਼ੇਖਰੇ ਚਾਹਾ ਬੰਧੇ ਕੀਏ ॥੨॥

ਹਉ ਹਉ ਕਰਤ ਬਿਹਾਇ ਅਵਰਦਾ ਜੀਅ ਕੇ ਕਾਮੁ ਨ ਕੀਨਾ ॥

ਮਨੁਸ਼ਾਂਸ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀਵਨ ਅੰਧੇ ਚਿਤਿ ਅੰਧੇ ਚਿਤਿ ਹੋਏ ॥੧॥

ਧਾਵਤ ਧਾਵਤ ਨਹ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸਿਆ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਹੀ ਚੀਨਾ ॥੩॥

ਧਾਵਤ ਧਾਵਤ ਨਹੀ ਧਾਵਤ ਪਾਏ ਚੀਨੇ ਚੀਨੇ ਚੀਨੇ ਚੀਨੇ ॥੩॥

ਸਾਦ ਬਿਕਾਰ ਬਿਖੈ ਰਸ ਮਾਤੇ ਅਸੰਖ ਖਤੇ ਕਰਿ ਫੇਰੇ ॥

ਧਾਵਤ ਪਾਏ ਚੀਨੇ ਚੀਨੇ ਚੀਨੇ ਚੀਨੇ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਪਾਹਿ ਬਿਨੰਤੀ ਕਾਟਹੁ ਅਵਗੁਣ ਮੇਰੇ ॥੪॥੧੧॥੨੨॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਪਾਹਿ ਬਿਨੰਤੀ ਕਾਟਹੁ ਅਵਗੁਣ ਮੇਰੇ ॥੪॥੧੧॥੨੨॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਲੀ 5 ॥

ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਪੂਰਨ ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਖੁ ਜਾਰੇ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਅਵਿਨਾਸੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੁਗਗਨ ਕਰ, ਯਾਹਾ ਫਲਰੇ ਕਾਮਕਾਸ਼ਨਾ ਏਵਾ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿ ਬਿਖੁ ਜਲਿ
ਯਾਇਯਾ ॥

ਮਹਾ ਬਿਖਮੁ ਅਗਨਿ ਕੇ ਸਾਗਰੁ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰੇ ॥੧॥

ਏਹਿ ਬ੍ਰਹਮ ਯਾਹਾ ਭਲਾਕਾਰ ਅਗਨਿਕ ਬਾਗਰ ਅਚੇ ਆਭ ਬਾਧੂਕ ਬਯਾਓ ਕਰਿਕਾ ਭਾਰਾ ਏਹਾਕ ਭਲਾਕ
ਘੋਲਿਯਾ ॥੧॥

ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਮੇਟਿਓ ਭਰਮੁ ਅੰਧੇਰਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੁ ਭੁਫਰ ਅਭਕਾਰ ਨਝੁ ਕਰਿ ਧੋਲਛਿਓ ॥

ਭਜੁ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇਰਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰੇਮਪ੍ਰਵਾਕ ਭਛਿ ਕਰਿ ਪ੍ਰਭੂਕ ਭਯਨ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਬੇ ਬਰਵਾ ਨਿਕਰਰੇ ਰਹਿਯਾਛਿ ॥ਰੁਖ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨ ਰਸੁ ਪੀਆ ਮਨ ਤਨ ਰਹੇ ਅਘਾਈ ॥

ਬਰਿ-ਨਾਮ ਭਛਾਰੁ ਨਾਮਾਨੁਓ ਪਾਨ ਕਰਿਕਾ ਭਾਰਾ ਮਨ ਓ ਚਨ ਚੁਧੁ ਰਹਿਯਾ ॥

ਜਤ ਕਤ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਪਰਮੇਸਰੁ ਕਤ ਆਵੈ ਕਤ ਜਾਈ ॥੨॥

ਪਰਮੇਸਰ ਬਰਵੁ ਪਰਿਪ੍ਰਭੁ ਘੋਲ ਰਹਿਛਿਓ, ਕੇਭੱਠਾਕੁ ਯਾਯਾਛਿ ਨਾਹਿ, ਨਾ ਕੇਭੱਠਾਕੁ ਆਬਛਿ
ਨਾਹਿ ॥੨॥

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਗਿਆਨ ਤਤ ਬੇਤਾ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਗੁਪਾਲਾ ॥

ਯਾਹਾਕ ਮਨਰੇ ਭਗਵਾਨਕ ਨਿਕਾਸ ਯਾਏਹਿ ਫੁੰ ਪ੍ਰਭਾ, ਚਪਬਧਾ ਓ ਬਾਮਨਰ ਝਾਨ ਪਾਇਯਾ ॥

ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਤਾ ਕੀ ਪੂਰਨ ਘਾਲਾ ॥੩॥

ਯਾਹਾਕੁ ਗੁਰੁਕ ਬਾਧਿਖਰੁ ਨਾਮ-ਰਨੁਕ ਭਪਲਕ੍ਰਿ ਘੋਲ ਯਾਇਛਿ, ਚਾਹਾਕ ਬਾਧਨਾ ਬਧਾਕ ਘੋਲ
ਯਾਇਛਿ ॥੩॥

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟੇ ਦੁਖ ਸਗਲੇ ਕਾਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸਾ ॥

ਚਾਹਾਕ ਬਧੁ ਧੂਝ-ਕੇਲੀ ਨਾਗ ਘੋਲ ਯਾਇਛਿ ਆਭ ਚਾਹਰ ਮੁਠੁਧ ਫਾਗੀ ਕਰਿ ਯਾਇਛਿ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਮਨ ਤਨ ਭਏ ਬਿਗਾਸਾ ॥੪॥੧੨॥੨੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੁ ਚਾਹਾ ਭਪਰੇ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਿਛਿਓ, ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਕ ਮਨ-ਚਨ ਬਿਕਰੀਓ ਘੋਲ
ਯਾਇਛਿ ॥੪॥੧੨॥੨੩॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ଜଗତର ସ୍ୱାମୀ ପରଂବ୍ରହ୍ମ-ପ୍ରଭୁ ସବୁକିଛି କରିବା-କରାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ସେ ସବୁଙ୍କ ଦାତା ଅଟନ୍ତି।

ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ଜାତ କରିବା ବାଲା ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ଅଟନ୍ତି ॥ ୧ ॥

ମୋର ଗୁରୁ ନିଜେ ହିଁ ସହାୟକ ହୋଇଛନ୍ତି,

ଯାହା ଫଳରେ ମୋତେ ସ୍ବାଭାବିକ ସୁଖ, ଆନନ୍ଦ, ମଙ୍ଗଳ ଏବଂ ଖୁସି ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ମୋର ଲୋକପ୍ରିୟତା ବଢ଼ି ଯାଇଛି ॥ରୁହ ॥

ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସି ମୋର ସମସ୍ତ ଭୟ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ସ୍ୱୀକୃତି ହୋଇ ଯାଇଛି ।

ହରିନାମର ଗୁଣଗାନ ଏବଂ ଆରାଧନା କରି ମୁଁ ନିଜର ମୂଳ ନିବାସକୁ ଆସି ଯାଇଛି । ॥୨॥

ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ମୋର ଜୟ-ଜୟକାର ଏବଂ ସ୍ତୁତି କରୁଛନ୍ତି ଆଉ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗଟି ମୋଟ ବହୁତ ପ୍ରିୟ ଲାଗୁଅଛି ।

ମୁଁ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସର୍ବଦା ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯିଏ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ମୋର ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ॥୩॥

ଯାହାକୁ ଭଗବାନଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି, ନାନ ଶ୍ରବଣ କରି ତାହାର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଛି ।

ହେ ନାନକ! ମୋର ପ୍ରଭୁ ମୋ' ଉପରେ କୃପାକୁ ହୋଇଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୁଁ ମୋର ସଜ୍ଜା ଘରକୁ ଆନନ୍ଦ ସହିତ ଆସି ଯାଇଛି ||4||13||24||

ସୋରଠି ମହଲ 5 ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਣਿ ਸਗਲ ਭੈ ਲਾਥੇ ਦੁਖ ਬਿਨਸੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਚਰਣਰੇ ਅਧਿ ਮੋਰਿ ਬਹੁ ਭਯ ਨਿਵ੍ਰਭੁ ਹੋਇ ਯਾਇ, ਦੂਖਿ ਓ ਬਯਾਧਰ ਅਭੁ ਹੋਇ ਯਾਇ
ਐਵੰ ਬੁਝਿ ਭਯਲਭੁ ਹੋਇ ਯਾਇ।

ਦਇਆਲੁ ਹੋਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੁਆਮੀ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਧਿਆਇਆ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭੁ ਬਧਗੁਰੁ ਖਾਨ ਕਰਿਵਾ ਬਾਰਿ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਬਾਮੀ ਧਿਆਨੁ ਹੋਇਯਾਇ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਤੂ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬੁ ਦਾਤਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼! ਤੂੰ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਮਾਲਿਕ ਐਵੰ ਵਾਹਿ ਅਰੁ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ਗੁਣ ਗਾਵਉ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਵਾਨਵਤਾਨੁ ਪੁਰੁਸ਼! ਮੇਰੇ ਭਯਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ, ਯਾਹਾ ਪਾਠਰੇ ਭੋਰਿ ਰਯਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇ ਭੋਰਿ
ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿ ਪਾਰਿਵਿ ॥੨॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਚਿੰਤਾ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੀ ॥

ਬਧਗੁਰੁ ਮੋਰਿ ਅਭਿਯੋਗਰੇ ਨਾਮਰਿ ਖਯਗਾ। ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਿਯਾਇ ਅਭ ਮੋਰਿ ਬਧਬੁ ਚਿੰਤਾ ਨਾਗਿ ਹੋਇ
ਯਾਇ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨੇ ਕਰਿ ਲੀਨਾ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥੨॥

ਬੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੋਹਿ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਬਨਾਯੋ ਭਉ ਏਵਾਂ ਅਵਿਨਾਸੀ ਹੁਭੁ ਮੋਹਿ' ਮਨਰੇ ਨਿਵਾਸ
ਕਰਿਭਉ ॥੨॥

ਤਾ ਕਉ ਬਿਘਨੁ ਨ ਕੋਊ ਲਾਗੈ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰਿ ਅਪੁਨੈ ਰਾਖੇ ॥

ਮਾਫ਼ਾਹ ਰਖਾ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਬਦਗੁਰੂ ਕਰਿਯਾਏ, ਚਾਹਾਕੁ ਕਿਛਿ ਬਯਾਧ ਆਪੇ ਨਾਹੀਂ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਬਸੇ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖੇ ॥੩॥

ਚਾਹਾਹ ਫੁੱਟਲੇਰੇ ਭਗਵਾਨਯ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਚਰਨ-ਕਮਲ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾਏ ਏਵਾਂ ਬੇ ਹਰਿ-ਰਸ ਅਨੁਭਵ
ਆਵਾਧਨ ਕਰਿਯਾਏ ॥੩॥

ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਸੇਵਕ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨੇ ਜਿਨਿ ਮਨ ਕੀ ਇਛ ਪੁਜਾਈ ॥

ਮੋਹੀਂ ਹੁਭੁ ਮੋਹਿ ਅਭਿਲਾਖ ਹੁਭੁ ਕਰਿਭਉ, ਬੇਵਕ ਭਲਿ ਚਾਹਾਯ ਬੇਵਾ- ਭਲਿ ਕਰ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤਾ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਿਨਿ ਪੂਰਨ ਪੈਜ ਰਖਾਈ ॥੪॥੧੪॥੨੫॥

ਵਾਸ ਨਾਨਕ ਬੇਹੁ ਹੁਭੁਯ ਹੁਭਿ ਬਧਧਿਓ ਅਭਉ ਮਿਥ ਚਾਹਾਯ ਬਾਂਹੁਭੁ ਬਧਾਨ ਰਖਾ ਕਰਿਭਉ
॥੪॥੧੪॥੨੫॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਮਗਨੁ ਅੰਧਿਆਰੈ ਦੇਵਨਹਾਰੁ ਨ ਜਾਨੈ ॥

ਮਾਯਾ- ਮੋਹਾਹ ਅਭਕਾਰੇਰੇ ਮਧੁ ਹੋਯ ਮਨੁਬਧ ਬਹੁਕਿਛਿ ਦੇਭਯੁਵਾ ਵਾਭਾਕੁ ਯਾਧਿਯਾਹੇ ਨਾਹੀਂ।

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਾਜਿ ਜਿਨਿ ਰਚਿਆ ਬਲੁ ਅਪੁਨੇ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ॥੧॥

ਬੇ ਚਾਹਾਕੁ ਯਾਧਿਯਾਹੇ ਨਾਹੀਂ ਮਿਥ ਪ੍ਰਾਥ ਓ ਚਾਰਾਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰਿਭਉ ਆਭ ਚਾਹਾਕੁ ਹੀਂ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਬੋਲਿ
ਮਾਧਿਯਾਏ ॥੧॥

ਮਨ ਮੂੜੇ ਦੇਖਿ ਰਹਿਓ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਆਮੀ ॥

ਬੇ ਬਿਹੁਯ ਮਨ! ਬ੍ਰਾਮਾ ਹੁਭੁ ਚੋਰਾਹ ਕਧਿ ਦੇਭੁਭਉ।

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰਹਿ ਸੇਈ ਸੇਈ ਜਾਣੈ ਰਹੈ ਨ ਕਛੁਐ ਛਾਨੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੁਮੋ ਮਾਫ਼ਾ ਕਿਛਿ ਕਰ, ਬੇ ਬਹੁ ਯਾਧਿਯਾਏ ਏਵਾਂ ਚਾਯ ਠਾਕੁ ਕਿਛਿ ਮਧ ਯੁਧਿਯਾਹੇ ਨਾਹੀਂ॥ਰੂਭ॥

ਜਿਹਵਾ ਸੁਆਦ ਲੇਭ ਮਦਿ ਮਾਤੇ ਉਪਜੇ ਅਨਿਕ ਬਿਕਾਰਾ ॥

ਯਿਹੁਯ ਬ੍ਰਾਧ ਓ ਯਾਯਾਧਾਹ ਨਿਗਾਹੇਰੇ ਮਧੁ ਕਧਭਿਯ ਭਿਓਹੇਰੇ ਅਨੇਕ ਪਾਧ-ਵਿਕਾਰ ਭਧੁਯ ਹੋਯਾਏ।

ਬਹੁਤੁ ਜੋਨਿ ਭਰਮਤ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹਉਮੈ ਬੰਧਨ ਕੇ ਭਾਰਾ ॥੨॥

ਅਘੋਰ ਕਥਨ ਕੇ ਬੋਝ ਭਰੇ ਚਾਹਿ ਹੋਇ ਪਤਭ੍ਰਿਸ਼ ਹੋਇ ਬੇ ਬਹੁਤ ਦੂਰਿ ਭੋਗਿ ਕਰਿਯਾ ॥੨॥

ਦੇਇ ਕਿਵਾੜ ਅਨਿਕ ਪੜਦੇ ਮਹਿ ਪਰ ਦਾਰਾ ਸੰਗਿ ਫਾਕੈ ॥

ਭਾਰ ਕਥ ਕਰਿ ਮਨੁਖ ਪਰ ਨਾਰੀ ਬਾਟ੍ਹਰੇ ਭੋਗ-ਵਿਲਾਸ ਕਰਿਯਾ ॥

ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤੁ ਜਬ ਲੇਖਾ ਮਾਗਹਿ ਤਬ ਕਉਣੁ ਪੜਦਾ ਤੇਰਾ ਢਾਕੈ ॥੩॥

ਕਿਛੁ ਮੋਹਦੇਵੇਲੇ ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤੁ ਕਰਿ ਲੇਖਾ ਮਾਗਿਯਾ, ਚਾਹੁਦੇਵੇਲੇ ਚਾਹੁਰ ਕੂਕਰਿ ਕੇਸਰਿ
ਲੂਚਿਕ? ॥੩॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਪੂਰਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਤੁਮ ਬਿਨੁ ਓਟ ਨ ਕਾਈ ॥

ਹੋ ਕਾਨਕਦਾਲੂ! ਹੋ ਬਰਕਾਤੀ! ਹੋ ਦੂਰਿਨਾਗਿਕ! ਚੋ' ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਕਿਛੁ ਬਾਹਰਾ ਨਾਹੀ।

ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਮਹਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ ॥੪॥੧੫॥੨੬॥

ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ! ਨਾਨਕ ਚੋਰੇ ਹੋ ਗਿਰੀ ਨੇਕਲਛਿ, ਏਧਰਿ ਚਾਹੁਦੇਵੇਲੇ ਬਾਹਰੇ ਬਾਹਰੇ ਪਾਰ ਕਰਾਏ
ਦਿਅ||4||15||26||

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਹੋਆ ਸਹਾਈ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨੁ ਸੁਖਦਾਈ ॥

ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਬਹਾਨਕ ਹੋਇਓ ਏਵੇ ਚਾਹੁਦੇਵੇਲੇ ਕੀਰਤਨ ਸੁਖਦਾਯਕ ਅਚੇ।

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਬਾਣੀ ਜਪਿ ਅਨਦੁ ਕਰਹੁ ਨਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥੧॥

ਹੋ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂ ਕਾ ਗੀਤ ਜਪਿ ਨਿਤ ਅਨਦੁ ਕਰਹੁ ਪਾਪੀ ॥1॥

ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਸਿਮਰਹੁ ਭਾਈ ॥

ਹੋ ਭਾਈ! ਬਿਨਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਬਿਸਰਿ ਨ ਕਬਹੂ ਜਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਿਸਰਾਏ ਬੇਬਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਯਾ ਏਵੇ ਭਗਵਾਨ ਕੇਵੇ ਮਖ ਬਿਸ੍ਰੁਭ ਹੋਇਯਾ ਨਾਹੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਤੇਰਾ ਜੇ ਸਿਮਰੈ ਸੇ ਜੀਵੈ ॥

ਹੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਚੋਰ ਨਾਮ ਅਨੁਭਵ ਅਚੇ, ਏਵੇ ਚੋਰ ਨਾਮ ਸੁਰਗ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ ਜੀਵਿਓ ਰਹਿਯਾ ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਸੇ ਜਨੁ ਨਰਮਲੁ ਥੀਵੈ ॥੨॥

ਮਾਫ਼ਾ ਭੋਗੇ ਪਰਮਾਨੁ ਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਇਯਾ, ਬੇਹਿ ਮਨੁਖ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇਯਾ ॥੨॥

ਬਿਘਨ ਬਿਨਾਸਨ ਸਭਿ ਦੁਖ ਨਾਸਨ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਬੇਘੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਰਨੇਰੇ ਲਾਗੇ ਯਾਦ ਕਰੇ, ਯੇਹ ਬਿਘਨ ਬਿਨਾਸ ਕਰੇ ਪਾਉ ਏਵੇਂ ਬਹੁ ਦੁਖਾਂ ਨਾਸ ਕਰੇ ਪਾਉ।

ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਜਾਗਾ ॥੩॥

ਅਨੂਪ ਅਬਿਨਾਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗਿਧੀਨ ਬਰ-ਰੰਗੇਰੇ ਯਾਗੁ ਰਹੇ ਪਾਏ ॥੩॥

ਮਨ ਇਛੇ ਸੇਈ ਫਲ ਪਾਏ ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਹੇਲੀ ॥

ਬੁਝਕਾਰੀ ਬੁਝੇ ਕਥਾ ਗੁਣੀਵਾ ਵਾਰਾ ਮੇਰੇ ਮਨੋਬਾਞਿਤ ਫਲੇਰੇ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੋਇ ਯਾਦ ਕਰੇ।

ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਮਧਿ ਨਾਨਕ ਕਉ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਆ ਬੇਲੀ ॥੪॥੧੬॥੨੭॥

ਆਦਿਕਾਲ, ਮਧਕਾਲ ਏਵੇਂ ਅੰਤਕਾਲ ਪਰਿਪੱਕ ਬੇਘੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਪੁਰੇ ਰਹੇ ਪਾਉ ॥੪॥੧੬॥੨੭॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਪੰਚਪਦਾ ॥

ਬੋਲੇ ੫ ਪਦਾਰਥ ॥

ਬਿਨਸੈ ਮੇਹੁ ਮੇਰਾ ਅਰੁ ਤੇਰਾ ਬਿਨਸੈ ਅਪਨੀ ਧਾਰੀ ॥੧॥

ਭਰਮ ਕਰਨੁ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਏਵੇਂ 'ਮੇਰੇ-ਤੇਰੇ' ਭਾਵਨਾ ਭਯਾ ਅਭੇਦ ਨਾਸ ਹੋਇ ਯਾਦ ਕਰੇ ॥੧॥

ਸੰਤਹੁ ਇਹਾ ਬਤਾਵਹੁ ਕਾਰੀ ॥

ਹੇ ਬੁਝੇ! ਮੇਰੇ ਏਧਰੇ ਕੀਯੋ ਸੁਭਿ ਕੁਝ,

ਜਿਤੁ ਹਉਮੈ ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਦਵਾਰਾ ਮੇਰੇ ਆਤਮਿਯਾਨ ਓ ਰਵੇਂ ਨਾਸ ਹੋਇ ਯਾਦ ਕਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਰਬ ਭੂਤ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ ਹੋਵਾਂ ਸਗਲ ਰੇਨਾਰੀ ॥੨॥

ਬਾਰਾ ਬੁਨਿਆਦ ਲੋਕਾਂ ਸ੍ਰੀ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਨਿਆ ਏਵੇਂ ਬਹੁ ਚਰਨ-ਪ੍ਰੀਤ ਹੋ ਹੋਇ ਪਾਏ ॥੨॥

ਪੇਖਿਓ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਅਪੁਨੈ ਸੰਗੇ ਚੁਕੈ ਭੀਤਿ ਭ੍ਰਮਾਰੀ ॥੩॥

ਪ੍ਰਭ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸੁਖਦਾ ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ ਹੋ ਦੇਖੋ, ਯਾਦਵਾਰਾ ਮੇਰੇ ਬਿਖਾਰੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪ੍ਰਾਪ ਹੋਇ ਯਾਦ ਕਰੇ ॥੩॥

ਅਉਖਧੁ ਨਾਮੁ ਨਿਰਮਲ ਜਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਈਐ ਗੁਰੁ ਦੁਆਰੀ ॥੪॥

ਭਗਵਾਨ ਨਾਮ-ਭੀਖ ਏਵੇਂ ਨਿਰਮਲ ਅਮ੍ਰਿਤ ਯਾਦ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਾਰਾ ਹੋ ਹੋਇ ਪਾਏ ॥੪॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਰੇਗ ਬਿਦਾਰੀ ॥੫॥੧੭॥੨੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਥੋਂ ਲਿਖੇ ਯਾਦਗਰੇ ਲੇਖਾ ਹੋਇ, ਬੇ ਗੁਰੂ ਬੇਘੇ ਮਿਲੇ ਨਿਯਰੇ ਰੋਗ ਨਾਸ ਕਰੇ ਦੇਖੋ ॥੫॥੧੭॥੨੮॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਦੁਪਦੇ

ਬੋਰਠੀ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 2 ਦੁਪਦਾ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਸੂਰ ਏਕ ਅਚਰਿ ਮਾਝਾਯੁ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਬੁ ਕਰਮਾਯਾਕ ਪਾਰੇ।

ਸਗਲ ਬਨਸਪਤਿ ਮਹਿ ਬੈਸੰਤਰੁ ਸਗਲ ਦੂਧ ਮਹਿ ਘੀਆ ॥

ਮੋਹਰਿ ਬਨਸੁ ਬਨਸੁਚਿ ਠਾਰੇ ਅਗ੍ਰਿ ਬਿਧਾਮਾਨ ਅਛਿ ਏਕੰ ਬੰਦੂਕੁ ਬੁਖਰੂ ਘਿਅ ਹੋਯਾਯਾਏ,

ਉਚ ਨੀਚ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ਘਟਿ ਘਟਿ ਮਾਧਉ ਜੀਆ ॥੧॥

ਬੇਹਰਿ ਫੁੰ ਭਛ ਏਕੰ ਨਿਸ਼ੁ ਭਛ-ਮਛ ਬਨੁ ਭੀਵਯਾ ਠਾਰੇ ਪਰਮਾਮ੍ਰਾਯਾ ਭੋਧਾਧਿ ਬਿਧਾਮਾਨ
ਰਹਿਯਾਏ ॥1॥

ਸੰਤਹੁ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਹਿਓ ॥

ਹੋ ਬਛੁ! ਪਰਮਾਮ੍ਰਾਯਾ ਬਨੁ ਠਾਰੇ ਬਿਧਾਮਾਨ ਅਛਰਿ।

ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸਰਬ ਮਹਿ ਜਲਿ ਥਲਿ ਰਮਈਆ ਆਹਿਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਭਛ ਏਕੰ ਬਛਰੇ ਬਰਬਧਾਪੀ ਅਚਰਿ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕੁ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਓ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਣਰ ਭਛਾਰ ਭਛਵਾਨਯਾ ਫੁੰ ਮੋਗਾਗਾਨ ਕਰਿਯਾਫੁ, ਬਧਗੁਰੂ ਭਾਯਾਯਾ ਭੁਮ ਧੂਰ ਕਰਿ
ਦੇਯਯਾਫੁ।

ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੀ ਸਦਾ ਅਲੇਪਾ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇਓ ॥੨॥੧॥੨੯॥

ਬਰਬ ਧਾਪਕ ਯੇਸੂਰ ਬਨੁ ਠਾਰੇ ਬਿਧਾਮਾਨ ਅਛਰਿ, ਕੀਛੁ ਬੇ ਬਨਸੁ ਪ੍ਰਾਥੀਯਾ ਠਾਰੂ ਬਧਾ ਨਿਲੰਬੁ
ਰਹਿਯਾਫੁ ॥2॥1॥29॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਣਿ ਹੋਇ ਅਨੰਦਾ ਬਿਨਸੈ ਜਨਮ ਮਰਣ ਭੈ ਦੁਖੀ ॥

ਮੋਭੁ ਭਛਵਾਨਯਾ ਬਛਰਥ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਆਨਧ ਪ੍ਰਾਬੁ ਹੋਯਾਯਾਏ ਏਕੰ ਭਛੁ ਮਰਥ ਭਛਰ ਧੂਥਾ ਨਾਥ
ਹੋਯਾਯਾਏ,

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਵਹਿ ਬਹੁਰਿ ਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖੀ ॥੧॥

ਚਾਰੇ ਭੋਜਨ ਪਦਾਰਥ ਖਰ੍ਹ, ਅਰ੍ਹ, ਕਾਮ ਉ ਮੋਹਿ ਆਦਿ ਨ ਵਧੈ ਭੋਜਨੁ ਹੋਇਆ ਆਉ ਪ੍ਰਸੰਨ੍ਹ
ਭੋਜਨੁ ਸੁਖਾ ਲਾਗੇ ਨਾਹੀ ॥੧॥

ਜਾ ਕੇ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਤੂ ਸੁਖੀ ॥

ਮਾਫ਼ਾਰ ਨਾਮੁ ਜਪਿਲੇ ਤੂ ਸੁਖੀ ਰਹਿਯਾ।

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਧਿਆਵਹੁ ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਮਨ ਤਨ ਜੀਅਰੇ ਮੁਖੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜੀਵ! ਜਿਹੇ ਮਨ, ਭੇਦ ਉ ਸੁਖੀ, ਪੁਰੇ ਚਾਬਰੇ ਠਾਕੁਰਕਾ ਹੋ ਖਾਨ-ਮਨਨ ਕਰਿਯਾ ਭਰਿਯਾ ॥੧॥ ਰੁਖ ॥

ਸਾਂਤਿ ਪਾਵਹਿ ਹੋਵਹਿ ਮਨ ਸੀਤਲ ਅਗਨਿ ਨ ਅੰਤਰਿ ਧੁਖੀ ॥

ਖਾਨ-ਮਨਨ ਖਾਰਾ ਚੋਰੇ ਗਏ ਪੁਰੇ ਹੋਵ, ਚੋਰੇ ਮਨ ਗੀਤਲ ਹੋਇਯਾ ਆਉ ਚੋਰੇ ਅੰਤਰਿਯੋਰੇ
ਭੋਜਨੁ ਅੰਗੇ ਪੁਰੀਯੋ ਹੋਵ ਨਾਹੀ।

ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਦਿਖਾਇਆ ਜਲਿ ਥਲਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਰੁਖੀ ॥੨॥੨॥੩੦॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਕਾ ਪੁਰੀਯਾ ਦਰਸਨ ਬਾਗਰ, ਸੁਖ ਆਕਾਸ਼ ਭੇਦੇ ਲੋਕਾਰੇ ਕਰਾਯੇ ਦੇਖਿਯੋ ॥੨॥੨॥੩੦॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਲੀਯੋ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਝੂਠ ਨਿੰਦਾ ਇਨ ਤੇ ਆਪਿ ਛਡਾਵਹੁ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮਿਥਾ ਅਤੇ ਨਿੰਦਾ ਛੱਡਾਓ ਠਾਕੁਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਾਸ ਕਰਾਯੇ ਦੇਖੋ।

ਇਹ ਭੀਤਰ ਤੇ ਇਨ ਕਉ ਡਾਰਹੁ ਆਪਨ ਨਿਕਟਿ ਬੁਲਾਵਹੁ ॥੧॥

ਏਹੇ ਮਨ ਭੇਦਰੂ ਮਨ ਚਿੰਤਾ ਕਾਫ਼ੇ ਮੋਹੇ ਜਿਹੇ ਨਿਕਟਕੁ ਆਮੋਹਿਤ ਕਰ ॥੧॥

ਅਪੁਨੀ ਬਿਧਿ ਆਪਿ ਜਨਾਵਹੁ ॥

ਜਿਹੇ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਸੁਖ ਮੋਹੇ ਬੋਲ ਕਰਾਯੇ ਦੇਖੋ।

ਹਰਿ ਜਨ ਮੰਗਲ ਗਾਵਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਹਰਿਕਾ ਮੰਗਲ ਗੀਤ ਗਾਨ ਕਰ ॥੧॥ ਰੁਖ ॥

ਬਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ਕਬਹੂ ਹੀਏ ਤੇ ਇਹ ਬਿਧਿ ਮਨ ਮਹਿ ਪਾਵਹੁ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਮੋਹੇ ਮਨ ਦੇ ਏਹੇ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਮੇਰੇ ਜਿਹੇ ਮਨ ਦੇ ਚੋਰੇ ਕੇਵੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਿਯੋ ਨਾਹੀ।

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਓ ਵਡਭਾਗੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਤਹਿ ਨ ਧਾਵਹੁ ॥੨॥੩॥੩੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਵਧੇ ਭਾਗੀ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਤ ਭੇਦ ਹੋਇਆ ਯਾਯੋ, ਏਧਰਾਯੋ ਜਿਹੇ ਆਉ ਕੇਯੋ ਆਉ
ਦੇਖੋ ਨਾਹੀ ॥੨॥੩॥੩੧॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਹਿ ਮੁਖਿ 5 ॥

ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਣਿ ਸਭੁ ਕਛੁ ਪਾਈਐ ਬਿਰਥੀ ਘਾਲ ਨ ਜਾਈ ॥

ਮਾਝਾਯਾ ਸੁਰਗ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬਹੁਕਿਛਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਆਯਾ ਆਉ ਮਨੁਸ਼ਪਰ ਬਾਖਸ਼ਾ ਕਾਧੀ ਮਾਧ ਨਾਹਿ;

ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਆਗਿ ਅਵਰ ਕਤ ਰਾਚਹੁ ਜੇ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥੧॥

ਮੇਧ ਬਹੁਕਾ ਠਾਕੇਰੇ ਕੰਧਮਾਨ ਅਛੁਛਿ, ਬੇਧਿ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਛਾਢਿ ਅਨਧ ਕਾਝਾ ਠਾਕੇਰੇ ਕਾਝਿਕੇ ਮਗੁ ਰਹਿਵੇ? ॥1॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਹੁ ਸੰਤ ਗੋਪਾਲਾ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲਾਯਾ ਬਛੁ! ਹਰਿਕਾ ਆਗਾਖਨਾ ਕਰ,

ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ ਘਾਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਠਬਠਾਠੇਰੇ ਮੇਧਿ ਹਰਿਨਾਮਰੇ ਭਯਨ ਕਰ, ਠੂਮਰ ਬਾਖਸ਼ਾ ਬਾਕਾਰ ਹੋਇਯੋ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਸਾਰਿ ਸਮਾਲੈ ਨਿਤਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਗਲਿ ਲਾਵੈ ॥

ਬੇਧਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੇ ਨਿਯ ਬੇਬਕਯਾ ਨਿਯ ਪਾਲਨ-ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਿਯਾਛਿ ਆਉ ਨਿਯ ਗਲਾਕੇ ਪ੍ਰੇਮਪੂਰਕ ਲਗਾਯਾ ਆਯਾਛਿ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਮਰੇ ਬਿਸਰਤ ਜਗਤ ਜੀਵਨੁ ਕੈਸੇ ਪਾਵੈ ॥੨॥੪॥੩੨॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਛਿ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਠੂਮਗੁ ਕੰਬੁਧ ਕਰਿ ਐਛਿ ਯਗਧ ਕੰਧਰਿ ਯਾਵਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਪਾਰਿਵ? ॥2॥4॥32॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਹਿ ਮੁਖਿ 5 ॥

ਅਬਿਨਾਸੀ ਜੀਅਨ ਕੇ ਦਾਤਾ ਸਿਮਰਤ ਸਭ ਮਲੁ ਖੇਈ ॥

ਅਬਿਨਾਸੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਹੁ ਯਾਵਕਾ ਕਾਠਾ ਅਠਛਿ, ਠਾਝਾਯਾ ਸੁਰਗ ਕਰਿਲੇ ਕੰਕਾਰਰ ਬਾਰਾ ਮਯਲਾ ਧੂਰ ਹੋਇਆਯਾ।

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਭਗਤਨ ਕਉ ਬਰਤਨਿ ਬਿਰਲਾ ਪਾਵੈ ਕੋਈ ॥੧॥

ਬੇਧਿ ਗੁਣਰੇ ਭਯਾਰੇ ਨਿਯ ਭਯਰੇ ਪੁਞਿ ਅਠਛਿ, ਕੰਛੁ ਕੇਛੁ ਕੰਕਲ ਛੁੰ ਠਾਝਾਯਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਯਾ ॥1॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪਿ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਮਨ! ਬੇਧਿ ਗੋਪਾਲ-ਗੁਰੁ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਯਧ ਕਰ;

ਜਾ ਕੀ ਸਰਣਿ ਪਇਆਂ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਬਾਹੁੜਿ ਦੁਖੁ ਨ ਹੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਝਾਯਾ ਗਰਗ ਨੇਲੇ ਬੁਝਰੇ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਆਯਾ ਆਉ ਪੁਨਰਾਰੇ ਦੂਝ ਆਬੇ ਨਾਹਿ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਸਾਧਸੰਗੁ ਪਰਾਪਤਿ ਤਿਨ ਭੇਟਤ ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਈ ॥

ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟରୁ ସନଥଙ୍କ ସଂଗତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ କରିଲେ ଦୁର୍ବୁଦ୍ଧି ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ।

ਤਿਨ ਕੀ ਧੂਰਿ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਬਾਛੈ ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਪਰੇਈ ॥੨॥੫॥੩੩॥

ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਚਾਹਾਯਾ ਚਰਣ-ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਭਿਲਾਖ ਕਰਿਯਾਉ, ਯਿਥਾ ਹਰਿਯਾ ਨਾਮ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਖੁਦਮੇਰੇ ਸ਼ਿਪਨ ਕਰਿਯਾ ॥2॥5॥33॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਲਾਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰੈ ਸੁਕਾ ਮਨੁ ਸਾਧਾਰੈ ॥

ਗੁਰੂ ਜਗ-ਜਗਾਭਰਨ ਦੁਖ-ਭੋਗ ਨਭਾ ਕਰਿਯਾਉ, ਆਯੁ ਭਵਾਸ ਮਨਕੁ ਆਨੰਦ ਕਰਿਯਾਉ।

ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਤ ਹੇਤ ਨਿਹਾਲਾ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਬੀਚਾਰੈ ॥੧॥

ਗੁਰੂਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਿ ਮਨੁਬਧੁ ਪੁਸਤਕੁ ਹੋਇਯਾ ॥ ਆਯੁ ਹਰਿਯਾ ਨਾਮਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਯਾ ॥1॥

ਮੇਰਾ ਬੈਦੁ ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦਾ ॥

ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਰੂ ਹੀ ਮੇਰਾ ਰੋਵਿੰਦਾ ਅਰਥਿ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਉਖਧੁ ਮੁਖਿ ਦੇਵੈ ਕਾਟੈ ਜਮ ਕੀ ਫੰਧਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਮੇਰਾ ਮੁਖਿ ਹਰਿਯਾ ਹਰਿਯਾ ਭੋਖਿ ਦੇਵੈ ਕਾਟੈ ਜਮ ਕੀ ਫੰਧਾ ॥ ਆਯੁ ਹਰਿਯਾ ਨਾਮਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਯਾ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ ਬਿਧਾਤੇ ਆਪੇ ਕਰਣੈਹਾਰਾ ॥

ਸਰਬਕਮਲ ਸਮਰਪਿ ਪੂਰਨ ਬਿਧਾਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੀ ਰਚਿਯਾ ਅਰਥਿ।

ਅਪੁਨਾ ਦਾਸੁ ਹਰਿ ਆਪਿ ਉਬਾਰਿਆ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਅਧਾਰਾ ॥੨॥੬॥੩੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੀ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਦਾਸਕੁ ਰਖਾ ਕਰਿਯਾਉ ਆਯੁ ਨਾਮ ਹੀ ਚਾਹਾਯਾ ਜੀਵਨਰ ਆਖਾਰ ॥2॥6॥34॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਲਾਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਅੰਤਰ ਕੀ ਗਤਿ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨੀ ਤੁਝ ਹੀ ਪਾਹਿ ਨਿਬੇਰੇ ॥

ਹੇ ਅੰਤਰ! ਮੇਰਾ ਅੰਤਰਿਨਰ ਗਤਿ ਤੁਮੇ ਹੀ ਜਾਨੀਯਾ ਆਯੁ ਚਾਹਾਯਾ ਹੀ ਅੰਤਰਿਨਰ ਨਿਬੇਰੇ।

ਬਖਸਿ ਲੈਹੁ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਲਾਖ ਖਤੇ ਕਰਿ ਫੇਰੇ ॥੧॥

ਹੇ ਮਾਲਿਕ ਪ੍ਰਭ! ਮੇਰੇ ਲਾਖ ਕਰ; ਮੈਂ ਲਾਖ ਖਤ ਕਰਿ ਆਇਯਾ ॥1॥

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤੂ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਨੇਰੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਮਾਲਿਕ ਅਰੁ, ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਨਿਕਰਾਰੇ ਰਹਿਯਾਉ।

ਹਰਿ ਚਰਣ ਸਰਣ ਮੇਰੇ ਚੇਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿ! ਨਿਜਰੇ ਅਹਿ ਗਿਰਯਾ ਨਿਜ ਚਰਣਰੇ ਆਗ੍ਰਿਯ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਬੇਸੁਮਾਰ ਬੇਅੰਤ ਸੁਆਮੀ ਉਚੇ ਗੁਨੀ ਗਹੇਰੇ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਅਬੁਮਾਰੀ, ਅਨੰਤ, ਬੇਬੰਦ ਅਵੰ ਗੁਣਰੇ ਗਯਾਰੇ ਬਾਗਰੇ ਅਚਰਿ।

ਕਾਟਿ ਸਿਲਕ ਕੀਨੇ ਅਪੁਨੇ ਦਾਸਰੇ ਤਉ ਨਾਨਕ ਕਹਾ ਨਿਹੇਰੇ ॥੨॥੭॥੩੫॥

ਮੇਰੇ ਚੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਬੰਨ੍ਹਨੇ ਧਾਗੀ ਕਾਟਿ ਨਾਨਕਾ ਦਾਸ ਬਨਾਯਾਉ, ਬੇਬੰਦ ਬੇਬੰਦ ਚਾਹਾ ਕੇਯੋ ਬਾਹਾਰੇ ਆਗ੍ਰਿਯਕਾਰੇ ਅਭਿ? ॥੨॥੭॥੩੫॥

ਸੋਰਠਿ ਮਃ ੫ ॥

ਬੋਰਠੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦਾ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪਾਏ ॥

ਮੇਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰੂ ਮੇਰਾ ਪੁਰਿ ਦਯਾਯੋ ਬੋਯਾਯਾਉ, ਮੂੰ ਬਾਰੇ ਮਨੋਰਥ ਪਾਯਾਯਾਉ।

ਅਸਥਿਰ ਭਏ ਲਾਗਿ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਗੋਵਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥੧॥

ਅਸਥਿਰਾਨਾ ਬੁਝਰੇ ਚਰਣਰੇ ਲਾਗਿ ਮੂੰ ਬੋਯਾਯਾਉ ਬੋਯਾਯਾਉ ਆਯ ਗੋਬਿੰਦਾ ਹੂੰ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰੁਯਾਉ ॥੧॥

ਭਲੇ ਸਮੁਰਤੁ ਪੂਰਾ ॥

ਬੇਯੋ ਮੁਖੁਰੇ ਪੂਰੇ ਓ ਗੁਣ ਅਰੇ,

ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਵਾਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਅਸਥਿਰਾਨਾ ਅਨੰਦ ਕਰਿਵਾ ਵਾਰਾ ਮੇਰੇ ਆਨੰਦ ਗਾਉ, ਮੇਰੇ ਅਵੰ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਬੋਯਾਯਾਉ ਅਵੰ ਮੇਰਾ ਭਿਰੇ ਅਨਾਦਿ ਨਾਦ ਕਾਯਾਉ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਅਪੁਨੇ ਘਰ ਮੰਦਰ ਸੁਖਦਾਈ ॥

ਨਿਜ ਪ੍ਰਿਯਭਾਗ ਬਾਨੀ ਬੇਬੰਦ ਭੇਦ ਕਰਿ ਮੇਰਾ ਬੁਝ-ਯੋਗ ਬੁਝਾਯਾਯਾਉ ਬੋਯਾਯਾਉ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਪਾਇਆ ਸਗਲੀ ਇਛ ਪੁਜਾਈ ॥੨॥੮॥੩੬॥

ਦਾਸ ਨਾਨਕਾ ਹਰਿਨਾਮਰੇ ਗਯਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਬੋਯਾਯਾਉ ਆਯ ਚਾਹਾ ਬੰਨ੍ਹ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰੇ ਬੋਯਾਯਾਉ ॥੨॥੮॥੩੬॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਬਸੇ ਰਿਦ ਭੀਤਰਿ ਸੁਭ ਲਖਣ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨੇ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਰਨ ਮੇਰੇ ਸੁਖਦੇਹ ਦੇ ਸੁਪਿੰਡੇ ਹੋਏ ॥੧॥ ਓਹੋ ਭਗਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਾਗ ਕਰਿਓ ॥

ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਮਨਿ ਚੀਨੇ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ॥ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ, ਬੇਭੇਦ ਬੇਭੇਦ ਮੂੰ ਨਾਮ ਦੇ ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ
ਸੁਖਦੇਹ ਦੇ ਜੀਵੇ ਦੇਏ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਗੁਰੁ ਰਖਵਾਰੇ ਮੀਤ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲੇ ਓਹੋ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ॥

ਦੂਣ ਚਉਣੀ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਸੋਭਾ ਨੀਤਾ ਨੀਤ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਮੇਰੇ ਭੈ ਨੇਭੇ ਅਨੇਕ ਗੋਭਾ ॥੧॥ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਦੇਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਪ੍ਰਭਿ ਸਗਲ ਉਧਾਰੇ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਣਹਾਰੇ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਦੇਵ-ਮਾਨਵ ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਦੇਏ ॥੧॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਅਚਰਜ ਵਡਿਆਈ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੇ ॥੨॥੯॥੩੭॥

ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇਏ ॥੨॥੯॥੩੭॥
॥੨॥੯॥੩੭॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਲੀ 5 ॥

ਸੰਚਨਿ ਕਰਉ ਨਾਮ ਧਨੁ ਨਿਰਮਲ ਥਾਤੀ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥

ਨਿਰਮਲ-ਬਿਨੋਦ ਰੂਪ ॥੧॥ ਧਨੁ ਬਿਨੁ ਕਰ, ਕਾਰਨ ਨਾਮ ਅਨੰਤ ਓਹੋ ਅਪਾਰ ॥

ਬਿਲਛਿ ਬਿਨੋਦ ਆਨੰਦ ਸੁਖ ਮਾਣਹੁ ਖਾਇ ਜੀਵਹੁ ਸਿਖ ਪਰਵਾਰ ॥੧॥

ਬੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇਏ ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਪਰਿਭਾਗ! ਨਾਮ-ਅਭਾਗ ਬੇਭੇਦ ਕਰੇ ਜੀਵਿਤ ਰੂਪ ਅਭਾਗ ਬਿਨੋਦ
ਬਿਨੋਦ ॥੧॥

ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਆਧਾਰ ॥

ਬਿਨੋਦ ਬੁਝੇ ਚਰਨ-ਕਮਲ ਮੂੰ ਅਧਾਰ ਜੀਵਨ-ਪਾਰ ॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਇਓ ਸਚ ਬੇਹਿਥੁ ਚੜਿ ਲੰਘਉ ਬਿਖੁ ਸੰਸਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਿਨੋਦ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਮੇਰੇ ਬੇਭੇਦ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ, ਮਾਭਾ ਭਏ ਬਿਨੋਦ ਹੋਏ ਮੂੰ ਬਿਨੋਦ
ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪੂਰਨ ਅਬਿਨਾਸੀ ਆਪਹਿ ਕੀਨੀ ਸਾਰ ॥

ਪ੍ਰਥਮ ਅਵਿਨਾਸੀ ਪੁਰੂਸ ਮੇਰਾ' ਭਏਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਯਾਏਏ ਆਭ ਬੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਪਾਲਨ-ਪੋਸਣ
ਕਰਿਯਾਏ।

ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਨਾਨਕ ਬਿਰਾਸਾਨੇ ਨਾਨਕ ਨਾਹੀ ਸੁਮਾਰ ॥੨॥੧੦॥੩੮॥

ਭਾਵਾਯਾ ਦਰਸਨ ਲਾਲਸਾ ਕਰਿ ਨਾਨਕ ਪੁਸਤਕ ਹੋਯਾਏਏ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਯਾ ਗੁਣਰ ਕੀਰਤੀ ਅਭ
ਨਾਹਿ ॥੨॥੧੦॥੩੮॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਅਪਨੀ ਕਲ ਧਾਰੀ ਸਭ ਘਟ ਉਪਜੀ ਦਇਆ ॥

ਪ੍ਰਥਮ ਗੁਰੂ ਜਿਹ ਕਲਾਰ ਪੁਕਾਰ ਕਰਿਏਏ ਮੇਰੇ ਬਰਖਸਤਾ ਜੀਵਯਾ ਠਾਰੇ ਦਰਸਾ ਭਯੰਕਰ ਹੋਯਾਏਏ।

ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਵਡਾਈ ਕੀਨੀ ਕੁਸਲ ਖੇਮ ਸਭ ਭਇਆ ॥੧॥

ਭਗਵਾਨ ਮੇਰਾਏ ਜਿਹ ਬਾਪੁਰੇ ਮੇਰਾਯਾ ਗੋਯਾ ਪੁਕਾਰ ਕਰਿਏਏ ਆਭ ਬਰਖਸਤਾਏ ਕੁਰੰਯਾ ਹੋਯਾਏਏ॥੧॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮੇਰੈ ਨਾਲਿ ॥

ਪ੍ਰਥਮ ਬਰਖਸਤਾ ਬਰਾ ਮੇਰਾ' ਬਾਪੁਰੇ ਅਯਾਏ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਪਿ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਪਰੰਬਰ-ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਜਪ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਸ੍ਰੀ ਬਧਾ ਆਨੰਦਿ ਰਹਿਯਾ ॥ ਰੂਹ ॥

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਸੇਈ ॥

ਭਿਓਰੇ-ਬਾਹਾਰੇ, ਦੇਖੇ-ਦੇਖਾਓਰੇ ਜਗਤਰੇ ਮੇਭਓਂ ਦੇਖੁਲੇ ਮਖ ਭਗਵਾਨਯੁ ਦੇਖੁਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਪਾਇਓ ਵਡਭਾਗੀ ਤਿਸੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥੨॥੧੧॥੩੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਵਡੇ ਭਾਗਯੁ ਮੇਭਓ ਏਧਰੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯੋ ਮੇ ਭਾਯਾਯੋ ਪਰਿ ਆਯੋ ਕੇਹੇ
ਨਾਯਾਯੋ॥2॥11॥39॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠੋ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸੂਖ ਮੰਗਲ ਕਲਿਆਣ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਚਰਣ ਨਿਹਾਰਿਆ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਸੁਖਰ ਚਰਣਰੇ ਵਰ੍ਹਨ ਕਰਿ ਸੁਖ, ਮਯਾਯ, ਕਲਯਾਯ ਏਵੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਧੁਨਿਯੋ ਭਪਯੁਯੋ ਹੋਯਾਯੋ
ਮਾਯਾਯੋ।

ਰਾਖਨਹਾਰੈ ਰਾਖਿਓ ਬਾਰਿਕੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਤਾਪੁ ਉਤਾਰਿਆ ॥੧॥

ਰਖੁਯਾਯੋ ਪਰਮਾਯੁ। ਵਾਲਕ ਹਰਗੋਵਿੰਦਯੋ ਰਖਾ ਕਰਿਯਾਯੋ ਏਵੇ ਬਦਗੁਰੂ ਭਾਯਾਯੋ ਭਾਪ ਨਿਵ੍ਰਯੋ ਕਰਿ
ਦੇਯਾਯੋ॥1॥

ਉਬਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ॥

ਬੋਹੇ ਬਦਗੁਰੁਯੋ ਗਰਗਰੇ ਰਖਾ ਪਾਯੋ ਮਾਯਾਯੋ,

ਜਾ ਕੀ ਸੇਵ ਨ ਬਿਰਥੀ ਜਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਯਾਯੋ ਕਾਮਯੋ ਕੇਵੇ ਮਖ ਵਧੈ ਬੁਧਨਾਯੋ॥ ਰੂਹ ॥

ਘਰ ਮਹਿ ਸੂਖ ਬਾਹਰਿ ਫੁਨਿ ਸੂਖਾ ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੇ ਭਏ ਦਇਆਲਾ ॥

ਮੇਵੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਵਯਾਯੁ ਹੋਯਾਯੋ, ਯਰ ਮਖਰੇ ਏਵੇ ਵਾਹਾਰੇ ਸੁਖੇ ਹੋਂ ਸੁਖੇ ਆਯੋ ਮਾਯਾਯੋ।

ਨਾਨਕ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਊ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਆ ਕਿਰਪਾਲਾ ॥੨॥੧੨॥੪੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਵੇ ਮੇਭਓ ਕੋਯੋਯੋ ਵਿਘਨ ਲਾਗੇ ਨਾਯੋ, ਕਾਰਗ ਮੇਭਓ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਮੇਭਓ ਭਪਰੇ ਕੁਪਾਯੁ
ਹੋਯਾਯੋ॥2॥12॥40॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠੋ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਭਇਆ ਮਨਿ ਉਦਮੁ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਜਸੁ ਗਾਈ ॥

ਬਾਮੁਨਾ ਬਛਾਓ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਭਧਾਧ ਭਧੁਨੁ ਹੋਇ ਯਾਯੋ ਆਯੁ ਨਾਮ-ਰਤਨੁ ਯੋਗ ਗਾਨ
ਕਰਿਯੋ।

ਮਿਟਿ ਗਈ ਚਿੰਤਾ ਸਿਮਰਿ ਅਨੰਤਾ ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਆ ਭਾਈ ॥੧॥

ਹੋ ਭਾਯੋ! ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੁ ਖੋਲ੍ਹੇ ਕਰਿਯੋ ਬਾਰਾ ਮੇਰੇ ਚਿੰਤਾ ਧੂਰ ਹੋਇ ਯਾਯੋ ਏਵਾ ਬਾਬਾਰ
ਬਾਗਰੁ ਪਾਰ ਹੋਇ ਯਾਯੋ॥੧॥

ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ ਵਸਾਈ ॥

ਨਿਯੁ ਫੂਧਲੇਰੇ ਸੁੰ ਭਗਵਾਨੁ ਚਰਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਰਿ ਨੇਯੋ।

ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਉਪਜੀ ਰੋਗਾ ਘਾਣਿ ਮਿਟਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਵੇ ਮੇਰੇ ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇ ਯਾਯੋ, ਮੇਰੇ ਭਿਓਰੇ ਬਾਭਾਵਿਕ ਧੁਨਿ ਗੁਣਿ ਕਰੁਯੋ ਏਵਾ
ਬਹੁਧਾਨੁ ਰੋਗ ਨਯੁ ਹੋਇ ਯਾਯੋ॥ਰੂ॥

ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਆਖਿ ਵਖਾਣਾ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਹੋ ਭਾਯੋ! ਭੇਰੇ ਕੇਯੋ ਕੇਯੋ ਗੁਣ ਬਧੁਨਾ ਕਰਿਯੋ? ਭੇਰੇ ਮੁਲਾਖਾਨੁ ਕਰਾਯਾ ਪਾਰਿਯੋ ਨਾਯੋ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤ ਭਏ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਪੁਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਭਇਆ ਸਹਾਈ ॥੨॥੧੩॥੪੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇਵੇਲੇ ਨਿਯੁ ਪ੍ਰਭੁ ਬਧਾਯਾ ਕਰਿ ਯਾਯੋ, ਭਯੁ ਮਧ ਅਵਿਨਾਸੀ ਹੋਇ ਯਾਯੋ
॥੨॥੧੩॥੪੧॥

ਸੋਰਠਿ ਮਃ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਃ 5 ॥

ਗਏ ਕਲੇਸ ਰੋਗ ਸਭਿ ਨਾਸੇ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੈ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਯੁ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਿਯੋ, ਬੇਰੇਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਬਧੁ ਬੁਝ-ਕ੍ਰੋਧ ਏਵਾ ਰੋਗ ਨਾਯੋ ਹੋਇ
ਯਾਯੋ।

ਆਠ ਪਹਰ ਆਰਾਧਹੁ ਸੁਆਮੀ ਪੂਰਨ ਘਾਲ ਹਮਾਰੀ ॥੧॥

ਆਠ ਪਹਰ ਭਗਵਾਨੁ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਆਮਰ ਬਾਧਨਾ ਮਧ ਪੂਰੁ ਹੋਇ ਯਾਯੋ॥੧॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੂ ਸੁਖ ਸੰਪਤਿ ਰਾਸਿ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਤੂ ਹੂੰ ਆਮਰ ਬੁਝ-ਬਧਿ ਏਵਾ ਪੂਰੁ ਅਰੁ।

ਰਾਖਿ ਲੈਹੁ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਆਗੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਬਧੁਯੋਰੇ ਏਵਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਮੇਰੇ ਹੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯਯੋ! ਮੇਰੇ ਬੁਝਰੁ ਰਖਾ
ਕਰ॥ਰੂ॥

ਜੇ ਮਾਗਉ ਸੋਈ ਸੋਈ ਪਾਵਉ ਅਪਨੇ ਖਸਮ ਭਰੋਸਾ ॥

ਮੂੰ ਯਾਹਾ ਕੀਛੇ ਮਖ ਮਾਗਿਆ, ਭਾਹਾ ਕੀਛੇ ਗੁਾਬੁ ਹੋਯਾਯਾ, ਮੋਮੋਭੇ ਨੀਯ ਮਾਲਿਕ ਭਪਰੇ ਹੂੰ ਭਰਬਾ
ਅਛੇ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਓ ਮਿਟਿਓ ਸਗਲ ਅੰਦੇਸਾ ॥੨॥੧੪॥੪੨॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ, ' ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਓ ਭੇਟਿ ਹੋਵਾ ਪਰੇ ਮੋਮੋ ਬਹੁ ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾ ਯਾਛਿ
॥੨॥੧੪॥੪੨॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਨਾ ਸਗਲਾ ਦੂਖੁ ਮਿਟਾਇਆ ॥

ਨੀਯ ਗੁਰੂ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬਲਗ ਕਰੇ ਮੂੰ ਨੀਯਰ ਬਹੁ ਦੁਖ-ਭੋਗ ਦੂਰ ਕਰੇ ਦੇਯਛੇ।

ਤਾਪ ਰੋਗ ਗਏ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਮਨ ਇਛੇ ਫਲ ਪਾਇਆ ॥੧॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਚਨ ਬਾਰਾ ਭਾਪ ਓ ਰੋਗ ਦੂਰ ਹੋਯਾ ਯਾਛਿ ਭਾਪ ਮੋਮੋਭੇ ਮਨੋਬਾਝਿਓ ਫਲਰ ਗੁਾਬੁ
ਹੋਯਾ ਯਾਛਿ ॥੧॥

ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ॥

ਮੋਮੋ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂ ਬੁਝਾਯਾ ਅਚਛੇ।

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਬਧਬੁ ਕਾਮੀ ਕਰੇਵਾ ਐਵ ਕਰਾਯਾ ਵਾਲਾ ਅਚਛੇ, ਬਰਕਲਾ ਬਧਾ ਬਾਮੀ ਐਵ ਪ੍ਰਭੂ ਪੂਰਖ
ਵਿਧਾਯਾ ਅਚਛੇ ॥ਰੂਹ॥

ਅਨੰਦ ਬਿਨੋਦ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਭਏ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਐਵੇ ਅਪਥ ਅਨਧ ਕਰ, ਬੁਝਿ ਮਨਾਓ ਅਭ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਬੁਝਿਰ ਮਯਾਲ ਗਠ ਗਾਨ ਕਰ,
ਕਾਰਥ ਗੁਰੂ ਅਪਥਕਾ ਭਪਰੇ ਵਯਾਲੁ ਹੋਯਾ ਯਾਛਿਓ।

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਭਏ ਜਗ ਭੀਤਰਿ ਹੋਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਰਖਵਾਲਾ ॥੨॥੧੫॥੪੩॥

ਬਾਰਾ ਦੂਜਿਆਰੇ ਯਯ-ਯਯਕਾਰ ਹੋਯਛੇ, ਕਾਰਥ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਮੋਮੋ ਰਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਯਾ ਯਾਛਿਓ
॥੨॥੧੫॥੪੩॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਮਰੀ ਗਣਤ ਨ ਗਣੀਆ ਕਾਈ ਅਪਣਾ ਬਿਰਦੁ ਪਛਾਣਿ ॥

ਪਰਮਾਨੁ ਅਮਰ ਕਰੰਗ ਗਗਨਾ ਕਰੇ ਨਾਹਾਛੇ ਐਵ ਨੀਯ ਕਰੰਗ ਪਾਲਨ ਕਰੇ ਅਮਨੁ ਬਧਾ ਕਰੇ
ਦੇਯਛੇ।

ਹਾਥ ਦੇਇ ਰਾਖੇ ਕਰਿ ਅਪੁਨੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਰੰਗੁ ਮਾਣਿ ॥੧॥

ਬੇ ਨਿਯਮ ਹਾਥਰੇ ਮੋਹਿ ਰਖਿ ਕਰਿਓ ਏਵੰ ਵਰ੍ਹਮਾਨ ਭਾਖਾਯਾ ਪ੍ਰੇਮਰ ਅਨਯ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੁਅਯੋ ॥੧॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦ ਮਿਹਰਵਾਣ ॥

ਮੋਰ ਬਯਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਰਦਾ ਕ੍ਰਪਾਲੁ ਹੋਯਾ ਯਾਯੋ ॥

ਬੰਧੁ ਪਾਇਆ ਮੇਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹੋਈ ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਰ ਪ੍ਰਭੁ ਬਦਗੁਰੂ ਦੂਖ-ਬਯਾਧ ਭਧਰੇ ਅਯੁਗ ਲਗਾਯੋ ਏਵੰ ਏਵੇ ਬਰ ਕਲਪਾਯੋ ਹੋਯਾ ਯਾਯੋ ॥੧॥

ਜੀਉ ਪਾਇ ਪਿੰਡੁ ਜਿਨਿ ਸਾਜਿਆ ਦਿਤਾ ਪੈਨਣੁ ਖਾਣੁ ॥

ਮੋਯੋ ਯੋਗੁ ਪ੍ਰਾਪਿ ਰਯੋ ਮੋਰ ਗੰਗਰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਓ ਏਵੰ ਵਸੁ ਓ ਭੋਜਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਓ; ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਨਿਯਮ ਬਯਾਨ ਰਖਿ ਕਰਿਓ ॥

ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਕੀ ਆਪਿ ਪੈਜ ਰਾਖੀ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥੨॥੧੬॥੪੪॥

ਨਾਨਕ ਭਾਖਾਯਾ ਭਧਰੇ ਬਦਾ ਬਧਰੇ ਅਯੋ ॥੨॥੧੬॥੪੪॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਹਿ ਧੁਲਾ 5 ॥

ਦੁਰਤੁ ਗਵਾਇਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪੇ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ਉਬਾਰਿਆ ॥

ਬਹਿ-ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਪਾਪ ਨਿਰੁਭ ਕਰਿ ਬਾਰਾ ਬੁਨਿਆਕੁ ਰਖਾ ਕਰਿਛੁਛਿ ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਅਪਣਾ ਬਿਰਦੁ ਸਮਾਰਿਆ ॥੧॥

ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ-ਪੁਰੁ ਨਿਭ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਿਛੁਛਿ ਆਭ ਕਰੰਕਧ ਪਾਲਨ ਕਰਿਛੁਛਿ ॥1॥

ਹੋਈ ਰਾਜੇ ਰਾਮ ਕੀ ਰਖਵਾਲੀ ॥

ਮੋਹਿ ਰਾਜਾ ਰਾਮਾਨੁਜ ਬੁਝਾਇ ਮੇਰੇ ਧਿਆਇ ।

ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਦੇਹ ਸੁਖਾਲੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਬ੍ਰਹਮੰ ਓ ਆਨੰਦਰੇ ਭਗਵਾਨਾਨੁ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰ, ਏਵਾ ਬਾਰਾ ਮਨ, ਚਨ ਏਵੰ ਗੰਗਾਰ ਬ੍ਰਹਮੰ
ਹੋਇਯੋ ॥ ਰੁਖ ॥

ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਮੋਹਿ ਤਿਸ ਕਾ ਭਰਵਾਸਾ ॥

ਮੋਹਿ ਬਦਗੁਰੁ ਪਛਿਤਰਿ ਕਲਪਾਇ ਕਰਿਯਾਇ ਆਭ ਭਾਵਾਨੁ ਭਧਰੇ ਮੋਹਿ ਭਰਬਾ ਅਛਿ ।

ਬਖਸਿ ਲਏ ਸਭਿ ਸਚੈ ਸਾਹਿਬਿ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਾ ॥੨॥੧੭॥੪੫॥

ਨਾਨਕਾਨੁ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਗੁਣਿ ਬਛਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਭਾਵਾਨੁ ਬਹੁ ਅਵਗੁਣ ਸਿਮਾ ਕਰਿ ਦੇਖਛੁਛਿ ॥2॥17॥45॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਹਿ ਧੁਲਾ 5 ॥

ਬਖਸਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰਿ ਸਗਲੇ ਰੋਗ ਬਿਦਾਰੇ ॥

ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਿਮਾ ਕਰਿ ਬਿਮੁਖ ਰੋਗਾਨੁ ਨਸ਼ ਕਰਿ ਦੇਖਛੁਛਿ ।

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸਰਣੀ ਉਬਰੇ ਕਾਰਜ ਸਗਲ ਸਵਾਰੇ ॥੧॥

ਮੇਵ ਪੂਰੁ ਗੁਰੂਕਾ ਗੰਗਾਰੇ ਆਇਯਾਵ, ਭਾਵਾਰ ਭਯਾਰ ਹੋਇਯਾਵ ਏਵੰ ਬਿਮੁਖ ਕਾਰਜ ਮਖ ਬੰਦੁ
ਹੋਇਯਾਵ ॥1॥

ਹਰਿ ਜਨਿ ਸਿਮਰਿਆ ਨਾਮ ਅਧਾਰਿ ॥

ਬਹਿਕਾ ਕਾਬ ਨਾਮ-ਬੁਝਾਇ ਹੂੰ ਕਰਿਛੁਛਿ ਏਵੰ ਨਾਮਰ ਹੂੰ ਆਗੁ ਨੇਛੁਛਿ ।

ਤਾਪੁ ਉਤਾਰਿਆ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਬਦਗੁਨੁ ਨਿਯੋਗੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਵਾਲਿਕਾ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦਾਯੋਗਿ ਭਯਾਰਿ ਕਰਿਛੁਛਿ ॥੧॥

ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਕਰਹ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਹਰਿ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੁਰਿ ਰਾਖਿਆ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯ! ਐਵੇਂ ਬਹੁ ਬਰਦਾਸ਼ ਆਨੰਦ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਮੇਰੇ ਗੁਨੁ ਗ੍ਰੰਥਿ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦਾਯੋਗਿ ਰਖਿਆ ਕਰਿਛੁਛਿ।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੀ ਸਾਚੁ ਸਬਦੁ ਸਤਿ ਭਾਖਿਆ ॥੨॥੧੮॥੪੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕਰਮ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੀਯੋਗਿ ਮਹਿਮਾ ਮਹਾਨ ਅਰੇ, ਕਾਰਣ ਭਾਖਾਯੋਗਿ ਰੱਖ ਬਚਾ ਅਰੇ ਆਪਣੇ ਭਾਖਾਯੋਗਿ ਵਾਸੀ ਮੱਧ ਬਚਾ ਅਰੇ॥੨॥੧੮॥੪੬॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਲਹੋ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਤਿਤੁ ਸਾਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥

ਮੇਰੇ ਮਾਲਿਕ ਮੇਰੇ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਤਿਤੁ ਸਾਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ਐਵੇਂ ਮੂੰ ਭਾਖਾਯੋਗਿ ਬਚਾ ਵਰਵਾਰੇ ਬਾਧੁਭਾਧੁ ਹੋਯੋ ਮਾਲਿਕ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਤਾਪੁ ਗਵਾਇਆ ਭਾਈ ਠਾਂਢਿ ਪਈ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਬਦਗੁਨੁ ਰੋਗ ਨਾਸ ਕਰਿ ਦੇਖਛੁਛੁ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਬੰਬਾਰੇ ਬੁਝ-ਗਾਛੁ ਆਪਣੇ ਮਾਲਿਕ।

ਅਪਣੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਆਪੇ ਰਾਖੇ ਜਮਹਿ ਕੀਓ ਹਟਤਾਰਿ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭੂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਿਯੋਗਿ ਜੀਵਨ ਰੱਖਾ ਕਰਿਛੁਛੁ ਆਪਣੇ ਮੁਖ ਮੱਧ ਹਾਰਿ ਮਾਲਿਕ॥੧॥

ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ ਰਿਦੈ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥

ਭਗਵਾਨਾਯੋਗਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਚਰਣ ਨਿਯੋਗਿ ਬ੍ਰਹਮਾਯੋਗਿ ਪਾਰਣਾ ਕਰ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸਿਮਰੀਐ ਭਾਈ ਦੁਖ ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਟਣਹਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਆਮੇਂ ਬਦਾ-ਬਰਦਾਸ਼ ਪ੍ਰਭੂ ਖਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ, ਕਾਰਣ ਬੇ ਬੁਝ-ਵਿਧ ਐਵੇਂ ਪਾਪਰ ਨਾਸ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ ਅਰਥਿ॥੧॥

ਤਿਸ ਕੀ ਸਰਣੀ ਉਬਰੈ ਭਾਈ ਜਿਨਿ ਰਚਿਆ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਮੇਰੇ ਬਹੁਯੋਗਿ ਜਾਤ ਕਰਿਛੁਛੁ, ਭਾਖਾਯੋਗਿ ਰੱਖਰੇ ਆਪਣੇ ਭਯਾਰ ਹੋਯੋ॥

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਸੇ ਭਾਈ ਸਚੈ ਸਚੀ ਸੋਇ ॥

ਬੇ ਬਰਥਾ ਕਾਰਣ ਕਰਿਵਾ ਐਵੇਂ ਕਰਾਯੋਗਿ ਬਰਥਾ ਅਰਥਿ, ਬੇ ਪਰਮ-ਬਚਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੀਯੋਗਿ ਕੀਯੋ ਮੱਧ ਬਚਾ ਅਰੇ।

ਤਾਪੁ ਗਇਆ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਮਿਟਾਇਆ ਜਨ ਕੀ ਲਾਜ ਰਖਾਈ ॥

ਪੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬਹੁ ਰੋਗ ਨਾਥ ਕਰਿਛੁਓ ਏਵੰ ਨਿਯੋ ਬੇਬਕਰ ਮਾਨ-ਬਖਸ਼ਿਓ ਰਖਾ ਕਰਿਛੁਓ।

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਤੇ ਸਭ ਫਲ ਪਾਏ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿ ਜਾਂਈ ॥੧॥

ਬਠਬਠਾਓਹੂੰ ਫਿਰ ਆਮਕੂ ਬਹੁ ਧਾਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਛੁਓ ਏਵੰ ਸ੍ਰੀ ਬਦਗੁਰੂਯੋ ਪੁਰਿ ਬਨਪਿਓ ਅਰੋ ॥੧॥

ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੈ ਸਵਾਰੇ ਹਮਰਾ ਗੁਣੁ ਅਵਗੁਣੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਆ ॥

ਪੁਰੂ ਮੋਰ ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕ ਬਧਾਨ ਕਰਿ ਦੇਯਾਛੁਓ ਏਵੰ ਬੇ ਮੋਰ ਗੁਣ ਓ ਅਵਗੁਣ ਹਿਬਾਧ ਕਰਿ ਨਾਯਾਓ।

ਅਟਲ ਬਚਨੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤੇਰਾ ਸਫਲ ਕਰੁ ਮਸਤਕਿ ਧਾਰਿਆ ॥੨॥੨੧॥੪੯॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਹੋ ਗਏ! ਚੋਰ ਵਰਗੇ ਅਚਲ ਅਚੇ, ਮੇਰੇ ਮਸਤਕ ਉਪਰੇ ਨਿਯੰਤਰ ਪਾਇਆ।
ਹਾਓ ਰੱਖੋ॥੨॥੨੧॥੪੯॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਲੀਓ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜੀਅ ਜੰਤੂ ਸਭਿ ਤਿਸ ਕੇ ਕੀਏ ਸੋਈ ਸੰਤ ਸਹਾਈ ॥

ਸਭ ਜੀਵ-ਜੰਤੂ ਸੋਏ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਦੁਆਰੇ। ਜਾਤ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸੋਏ ਸਭ ਦੇ ਸਹਾਈ ਹੋਏ।

ਅਪੁਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਆਪੇ ਰਾਖੈ ਪੂਰਨ ਭਈ ਬਡਾਈ ॥੧॥

ਨਿਯੰਤਰ ਸੋਏ ਰੱਖੇ। ਕਰਿਆਉਂਦੇ ਅਤੇ ਸੋਏ ਮਹਿਮਾ। ਪੂਰਨ ਅਚੇ॥੧॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪੂਰਾ ਮੇਰੈ ਨਾਲਿ ॥

ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮੇਰੇ ਸਾਥੇ ਹੋਏ ਅਤੇ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਪੂਰੀ ਸਭ ਰਾਖੀ ਹੋਏ ਸਰਬ ਦਇਆਲ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਮਾਨ-ਸੰਸਾਰ ਉਭਰੇ ਅਤੇ ਰੱਖੇ। ਕਰਿਆਉਂਦੇ ਅਤੇ ਸੋਏ ਸਭ ਦੇ ਦਇਆਲੂ ਹੋਏ।॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਨਕੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਤਿ-ਦਿਨ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਣਵਾਤਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਨਾਮ ਹੋਏ ਅਤੇ।

ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ਕਉ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਰਾਖੈ ਜਿਉ ਬਾਰਿਕ ਪਿਤ ਮਾਤਾ ॥੨॥੨੨॥੫੦॥

ਨਿਯੰਤਰ ਦਾਸ ਦੇ ਅਚੇ ਗਲੇ ਲਗਾਏ ਅਤੇ ਰੱਖੇ। ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨਿਯੰਤਰ ਸਭ ਦੇ ਗਲੇ ਲਗਾਏ ਅਤੇ॥੨॥੨੨॥੫੦॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ਚਉਪਦੇ

ਬੋਲੀਓ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 3 ਚਉਪਦੇ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵੰਤ ਅਤੇ ਮਾਯਾ ਦੇ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਆ। ਪਾਇਆ।

ਮਿਲਿ ਪੰਚਹੁ ਨਹੀ ਸਹਸਾ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਪੰਛਾਸ ਸੌ ਮਿਲੇ ਮੇਰੇ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ।

ਸਿਕਦਾਰਹੁ ਨਹ ਪਤੀਆਇਆ ॥

ਚਭਖੂਰੀਯਾ ਠਾਰੂ ਮਖ ਬਛੋਖ ਪਾਯ ਨਾਹਿ।

ਉਮਰਾਵਹੁ ਆਗੈ ਝੇਰਾ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯਰ ਕੁਝ ਅਮਿਰ-ਬਯਾਰ ਬਮ੍ਹੁਯਰੇ ਮਖ ਰਯੁਛਿ, ਕੇਛੁ

ਮਿਲਿ ਰਾਜਨ ਰਾਮ ਨਿਬੇਰਾ ॥੧॥

ਯਗਠਰ ਯਾਯਾ ਯਾਮਯਾ ਬਹਿਠ ਮਿਥੀ ਮੋਰ ਕੁਝ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾ ॥1॥

ਅਬ ਢੂਢਨ ਕਤਹੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਬਯਮਾਨ, ਮੂੰ ਬਯਾਨ ਪਾਯ ਆਗੈ ਠੇਠੇ ਯਾਯ ਨਾਹਿ, ਕਾਰਯ

ਗੋਬਿੰਦ ਭੇਟੇ ਗੁਰ ਗੋਸਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬ੍ਰਹ੍ਮਰ ਬ੍ਰਾਮੀ ਗੁਰੂ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਮੋਰੇ ਮਿਲਿ ਯਾਯਯਯੁ ॥ਰੁਖ ॥

ਆਇਆ ਪ੍ਰਭ ਦਰਬਾਰਾ ॥

ਮੋਰੇਠੇਠੇ ਮੂੰ ਪ੍ਰਭੁਯਾ ਧਰਬਾਰਕੁ ਆਇਯਿ,

ਤਾ ਸਗਲੀ ਮਿਟੀ ਪ੍ਰਕਾਰਾ ॥

ਮੋਰ ਮਨਰ ਕੁਝ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਾ ॥

ਲਬਧਿ ਆਪਣੀ ਪਾਈ ॥

ਮੋਰ ਭਾਗਧਰੇ ਯਾਯਾ ਧ੍ਰੁਯਾ, ਠਾਯਾ ਮੋਰੇ ਮਿਲਿ ਯਾਯਯਿ ਆਧ

ਤਾ ਕਤ ਆਵੈ ਕਤ ਜਾਈ ॥੨॥

ਆਵੈ ਮੂੰ ਕੇਯਯਯੁ ਆਇਯਿ ਆਯ ਕੇਯਯਯੁ ਯਿਯ ॥2॥

ਤਹ ਸਾਚ ਨਿਆਇ ਨਿਬੇਰਾ ॥

ਬੋਯਾਯੇ ਬਧਧਰ ਨਧਾਯਯਯੇ ਬਯਾ ਨਧਾਯ ਹੋਯਾਯਾਯ।

ਊਹਾ ਸਮ ਠਾਕੁਰੁ ਸਮ ਚੇਰਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁਯਾ ਧਰਬਾਰਯੇ ਮੋਰਯਿ ਮਾਯਿਕ ਅਯਯੁ, ਬੋਧਯਿ ਹੂੰ ਨਯਕਰ ਅਯਯੁ।

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨੈ ॥

ਅਯਯਾਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਬਯਯਾਯਾ ਅਯਯੁ ਆਧ

ਬਿਨੁ ਬੋਲਤ ਆਪਿ ਪਛਾਨੈ ॥੩॥

ਮਨੁਯਾ ਕਯਿ ਬੋਯਿਕਾ ਧ੍ਰੁਯਯੁ ਬੋ ਬ੍ਰਯੁ ਠਾਯਾ ਯਾਯਿ ਧਿਅਯੁ ॥3॥

ਸਰਬ ਥਾਨ ਕੇ ਰਾਜਾ ॥

ਬੇਬ ਬਹੁ ਬੁਝਾਨਰ ਰਾਜਾ ਅਚਾਨ੍ਹੇ,

ਤਹ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਅਗਾਜਾ ॥

ਬੇਬਾਨੇਰ ਅਨਾਹਦ ਚੰਕ ਗੁਝਨ ਕਰੁਪਾਵ।

ਤਿਸੁ ਪਹਿ ਕਿਆ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਚਾਹਾਯਾ ਬਾਪੁਰੇ ਕਥਾ ਚਤੁਰਚਾ ਕਰਾਮਾਯਾ ਪਾਰਿਵ?

ਮਿਲੁ ਨਾਨਕ ਆਪੁ ਗਵਾਈ ॥੪॥੧॥੫੧॥

ਬੇਬ ਨਾਨਕ! ਨਿਯ ਅਹੰਕਾਰਕੂ ਦੂਰ ਕਰਿ ਪੁਰੁਜਾ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰ ॥4॥1॥51॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਇਹੁ ॥

ਨਿਯਰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮਕੂ ਬਾਪਨ ਕਰ ਵੇਰ

ਘਰਿ ਬੈਠੇ ਗੁਰੂ ਧਿਆਇਹੁ ॥

ਘਰੇ ਰਹਿ ਹੂੰ ਗੁਰੂਕੂ ਧਾਨ ਕਰ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਸਚੁ ਕਹਿਆ ॥

ਪੂਰ੍ਵ ਗੁਰੂ ਬਚਾ ਹੂੰ ਕਹਿਛੁ ਮੇਰ

ਸੈ ਸੁਖੁ ਸਾਚਾ ਲਹਿਆ ॥੧॥

ਬਯਾ ਬੁਝਾ ਭਗਵਾਨਕਾ ਵਾਰਾ ਹੂੰ ਪੁਰਾਤੁ ਬੋਲਪਾਵ। ॥1॥

ਅਪੁਨਾ ਹੋਇਓ ਗੁਰੁ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ॥

ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਮੇਰਾ ਭਪਰੇ ਵਯਾਨੁ ਬੋਲਾ ਮਾਯਾਛੁ,

ਅਨਦ ਸੁਖ ਕਲਿਆਣ ਮੰਗਲ ਸਿਉ ਘਰਿ ਆਏ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਯਾ ਪਾਨਰੇ ਆਨੰਦ, ਬੁਝਾ, ਕਲਿਆਣ ਵੇਰ ਮਯਾਨ ਬਹਿਤ ਬਾਨ ਕਰਿ ਨਿਯ ਘਰਕੂ ਆਬਿਛਿ ॥ਰੂਬ॥

ਸਾਚੀ ਗੁਰ ਵਡਿਆਈ ॥

ਮੇਰਾ ਗੁਰੂਕਾ ਮਹਿਮਾ ਬਚਾ ਅਰੇ,

ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਰਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਮਾਯਾਕਾ ਮੂਲਪਾਯਾਨ ਕਰਾਮਾਯਾ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹੀ।

ਸਿਰਿ ਸਾਹਾ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ॥

ਬੇ ਰਾਜਾਕਾ ਮਖ ਮਹਾਰਾਜਾ ਅਚਰੁ ॥

ਗੁਰ ਭੇਟਤ ਮਨਿ ਓਮਾਹਾ ॥੨॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਓ ਭੇਟ ਕਰਿ ਮਨਰੇ ਭਝਾਹੁ ਭਉਨੁ ਹੋਯਾ ॥੨॥

ਸਗਲ ਪਰਾਛਤ ਲਾਥੇ ॥ ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੈ ਸਾਥੇ ॥

ਬੇਭੇਭੇਲੇ ਬਹੁ ਪਾਪ ਨਾਥ ਹੋਯਾ ॥, ਮੇਭੇਭੇਲੇ ਬਛੁਕਾ ਬਛਾਓਰੇ ਬਝਿਲਿਓ ਹੋਯਾ ॥

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਗੁਣਰ ਝਝਗਾ ਅਚੇ,

ਜਪਿ ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਕਾਮਾ ॥੩॥

ਮਾਹਾਕਾ ਭਧ ਕਰਿਵਾ ਝਾਰਾ ਕਾਮੰਧ ਬੰਧੂਝੁ ਹੋਯਾ ॥੩॥

ਗੁਰਿ ਕੀਨੇ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ॥

ਗੁਰੂ ਮੋਖਰ ਝਾਰ ਝੋਲਿ ਦੇਯਯਯਿ ਐਵੰ

ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੈ ਜੈਕਾਰਾ ॥

ਬਾਰਾ ਧੂਨਿਆ ਗੁਰੂਕਾ ਯਯ-ਯਯਕਾਰ ਕਰੁਅਯਿ ॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੈ ਸਾਥੇ ॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੁ ਮੋ' ਬਾਧੁਰੇ ਅਯਯਿ,

ਜਨਮ ਮਰਣ ਭੈ ਲਾਥੇ ॥੪॥੨॥੫੨॥

ਐਧੁਪਾਯੰ ਮੋਰ ਯਯ ਮਰਯ ਯਯ ਧੂਰ ਹੋਯ ਯਾਯਯਿ ॥੪॥੨॥੫੨॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥

ਪੂਝੁ ਗੁਰੂ ਮੋ' ਭਧਰੇ ਬਭ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਿਯਯਿ,

ਪ੍ਰਭਿ ਪੂਰੀ ਲੋਚ ਹਮਾਰੀ ॥

ਮਾਹਾ ਧੰਨਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਮਰ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਝੁ ਕਰਿਯਯਿ ॥

ਕਰਿ ਇਸਨਾਨੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਆਏ ॥

ਨਾਮਰ ਝਾਨ ਕਰਿ ਮੂੰ ਯਰਕੁ ਆਯਿਯਯਿ ਐਵੰ

ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਸੁਖ ਪਾਏ ॥੧॥

ਮੇਲੇ ਆਨੰਦ, ਮਾਨਸ ਅਵੰ ਬੁਝਾਰੇ ਪ੍ਰਾਚੀ ਹੋਯਾ ਯਾਯੋ ॥੧॥

ਸੰਤਹੁ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਰੀਐ ॥

ਹੇ ਬਛਾ! ਰਾਮ ਨਾਮ ਬੁਝਾਰੇ ਭਾਰਾ ਹੋਂ ਮੁਛੇ ਪ੍ਰਾਚੀ ਹੋਯਾ ਯਾਯੋ।

ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ਅਨਦਿਨੁ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਕਰੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਥ੍ਹਾਯੋ ਆਮੇ ਭੋਵ ਕਰੀਐ ਬਹੁ ਬਧਯੋਰੇ ਧਰਮਾਨੁ ਧਾਨ ਕਰੀਐ ਭਰਿਓ ਅਵੰ ਪੁਰਿਧਿਨ ਭਯੋ
ਕਰੀਐ ਭਰਿਓ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਸੰਤ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਧਰਮ ਕੀ ਪਉੜੀ ਕੇ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਏ ॥

ସନ୍ତୁକ ମାର୍ଗ ହିଁ ଧର୍ମର ସିଦ୍ଧି ଅଟେ, ଯାହାକୁ କେହି ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ।

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਨਾਮੇ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥੨॥

ହରି-ଚରଣରେ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇଲେ କୋଟି କୋଟି ଜନ୍ମର ପାପ ନାଶ ହୋଇଯାଏ ॥ ୨ ॥

ਉਸਤਤਿ ਕਰਹੁ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਜਿਨਿ ਪੁਰੀ ਕਲ ਰਾਖੀ ॥

ସଦା ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ତୁତି କର, ଯିଏ ପୂର୍ଣ୍ଣ କଳା ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି ।

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਭਏ ਪਵਿਤ੍ਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਚੁ ਸਾਖੀ ॥੩॥

ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଉପଦେଶ ଶୁଣିବା ଦ୍ଵାରା ସବୁ ଜୀବ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାନ୍ତି ॥୩॥

ਬਿਘਨ ਬਿਨਾਸਨ ਸਭਿ ਦੁਖ ਨਾਸਨ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥

ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିଘ୍ନର ବିନାଶ କରିବା ବାଲା ଏବଂ ସମସ୍ତ ଦୁଃଖର ନାଶ କରିବା ବାଲା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ମନରେ ଦୃଢ଼ କରିଛନ୍ତି ।

ਖੇਏ ਪਾਪ ਭਏ ਸਭਿ ਪਾਵਨ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਖਿ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥੪॥੩॥੫੩॥

ନାନକ କହନ୍ତି, 'ମୋର ସବୁ ପାପ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ମୁଁ ପବିତ୍ର ହୋଇ ସୁଖର ଘରକୁ ଆସିଛି' 4|3|53|

ਸੈਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ସୋରଠି ମହଲ 5 ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਗੁਨੀ ਗਹੇਰਾ ॥

ହେ ମାଲିକ! ତୁ ଗୁଣର ଗଭୀର ସାଗର ଅଟ।

ਘਰੁ ਲਸਕਰੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ॥

ମୋର ହୃଦୟ ଘର ଏବଂ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ସବୁ କିଛି ତୋ' ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଦିଆ ଯାଇଛି ।

ਰਖਵਾਲੇ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ ॥

ଗୋପାଳ-ଗୁରୁ ହିଁ ମୋର ରକ୍ଷାକାରୀ ଅଟନ୍ତି,

ਸਭਿ ਜੀਅ ਭਏ ਦਇਆਲਾ ॥੧॥

ଯାହା ଫଳରେ ସବୁ ଜୀବ ମୋ' ଉପରେ ଦୟାଳୁ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ॥ ୧ ॥

ਜਪਿ ਅਨਦਿ ਰਹਉ ਗੁਰ ਚਰਣਾ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਚਰਣਰ ਯਧ ਕਰਿ ਸ੍ਰੰ ਆਨਧਿਓ ਰਹਿਛਿ।

ਭਉ ਕਤਹਿ ਨਹੀ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੁਰੂਕਾ ਚਰਣਰੇ ਆਬਿਲੇ ਕੇਯੋ ਧਧ ਕਿਛਿ ਭਲ ਨਯਾਧ॥ਰੂਧ॥

ਤੇਰਿਆ ਦਾਸਾ ਰਿਦੈ ਮੁਰਾਰੀ ॥

ਬੇ ਸੁਰਾਰੀ! ਭੂ ਨਿਯ ਬੇਬਕਕਾ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਹਿੰ ਰਹਿਛੁ।

ਪ੍ਰਭਿ ਅਬਿਚਲ ਨੀਵ ਉਸਾਰੀ ॥

ਪੁਰੂ ਅਬਿਚਲ ਆਪਾਰ ਚਿਲਾਰ ਨਿਰਮਾਯ ਕਰਿਛੁ।

ਬਲੁ ਧਨੁ ਤਕੀਆ ਤੇਰਾ ॥

ਭੂ ਹਿੰ ਚਿਛਿ, ਧਨ ਐਵਾ ਬਾਝਾਰਾ ਅਰੁ।

ਤੂ ਭਾਰੈ ਠਾਕੁਰੁ ਮੇਰਾ ॥੨॥

ਭੂ ਹਿੰ ਮੇਰਾ ਮਝਾਨ ਠਾਕੁਰ ਅਰੁ॥2॥

ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਸਾਧਸੰਗੁ ਪਾਇਆ ॥

ਸਿਧ ਸਿਧ ਬਾਪੁ ਬਛਾਓ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿਛਿ,

ਸੇ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਤਰਾਇਆ ॥

ਪੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮ ਹਿੰ ਭਾਝਾਯੁ ਭਵਬਾਗਰੁ ਪਾਰ ਕਰਿ ਦੇਯਛੁ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਮ ਰਸੁ ਦੀਆ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹਿੰ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਿ ਨਾਮਾਨੁਧ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਰਿਛੁ ਐਵਾ

ਕੁਸਲ ਖੇਮ ਸਭ ਥੀਆ ॥੩॥

ਬਰੂਠਾਰੇ ਗਾਓ ਬਯਾਯੁ ਰਹਿਛਿ॥3॥

ਹੋਏ ਪ੍ਰਭੁ ਸਹਾਈ ॥

ਪੁਰੂ ਯੇਠੇਥੇਯੇ ਮੇਰਾ ਬਝਾਯੁਕ ਬਨਿਛੁ, ਬੇਠੇਥੇਯੇ

ਸਭ ਉਠਿ ਲਾਗੀ ਪਾਈ ॥

ਬਧੇਧ ਭਠਿ ਮੇਰਾ ਚਰਣ ਬ੍ਰਥ ਕਰਿਛੁ।

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਈਐ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਛਿ ਯੇ ਨਿਯਰ ਪੁਠਿ ਬ੍ਰਾਬਰੇ ਆਮਕੁ ਪੁਰੂਕੁ ਧਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ਐਵਾ

ਹਰਿ ਮੰਗਲੁ ਨਾਨਕ ਗਾਈਐ ॥੪॥੪॥੫੪॥

ਹਰਿਕਾ ਮਹਿਮਾ ਰਾਗ ਗੰਗਾ ਕਰਿਕਾ ਭਰਿਓ॥੪॥੪॥੫੪॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਲੀਓ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦਾ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿ ਬ੍ਰਹਮ ਏਵੰ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਹੋਇ ਮਾਇਓ

ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਓ ਮਨਿ ਭਾਵੰਦਾ ॥

ਏਵੰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪਸੰਦ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿ ਮਾਇਓ,

ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥

ਪੂਰੈ ਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਓ, ਬੇਰੇ ਮੇਰੇ

ਤਾ ਗਤਿ ਭਈ ਹਮਾਰੀ ॥੧॥

ਆਮਰ ਕਲਿਆਣ ਹੋਇਓ॥1॥

ਹਰਿ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿਕਾ ਪ੍ਰੇਮ-ਭਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਓ,

ਨਿਤ ਬਾਜੇ ਅਨਹਤ ਬੀਨਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਏ ਪਾਸੇ ਅਨਹਤ ਬੀਨੇ ਨਿਤ ਅਨਹਤ ਬੀਨਾ ਬਾਜਿਓ। ਰਹਾਉ॥

ਹਰਿ ਚਰਣ ਕੀ ਓਟ ਸਤਾਣੀ ॥

ਹਰਿਕਾ ਚਰਣ ਬਾਹਰੇ ਵਡੇ ਮਨੁਰੇ ਅਤੇ,

ਸਭ ਚੁਕੀ ਕਾਣਿ ਲੋਕਾਣੀ ॥

ਏਥੇ ਮੇਰੇ ਬੰਦੇ ਲੋਕਾਣੇ ਭਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਰਿਕਾ ਗੋਬਿੰਦ ਹੋਇ ਮਾਇਓ।

ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਪਾਇਆ ॥

ਮੂੰਹ ਭਰੇ ਜੀਵਨਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਇਓ,

ਹਰਿ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥੨॥

ਏਵੇ ਮੂੰਹ ਬੁਝੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਹੋਇ ਭਾਵੇ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਓ॥2॥

ਪ੍ਰਭ ਕਾਇਆ ਜਮ ਕਾ ਫਾਸਾ ॥

ਪ੍ਰਭ ਮੂਰਖੇ ਪਾਸੇ ਕਾਠੀ ਦੇਇਓ ਏਵੰ

ਮਨ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਆਸਾ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆਸ਼ਾ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ।

ਜਹ ਪੇਖਾ ਤਹ ਸੋਈ ॥

ਜੇਹੇ ਸੁੱਚੇ ਮੇਰੇ ਦੇਖਣ ਦੇ ਮਨ, ਸੋਚਣ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ।

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥੩॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨਾ ਅਨਧਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ। ॥੩॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖੇ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਰੱਖਿਆ ਕਰੇ।

ਸਭਿ ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੁਖ ਲਾਥੇ ॥

ਜਨਮ-ਜਨਮ ਦੁਖ ਦੇ ਸਾਥੇ ਹੋਵੇ।

ਨਿਰਭਉ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਿਰਭਉ ਨਾਮ ਧਿਆਇਆ।

ਅਟਲ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ॥੪॥੫॥੫੫॥

ਅਟਲ ਅਚਲ ਸੁਖ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ। ॥੪॥੫॥੫੫॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸੋਰਠੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਠਾਢਿ ਪਾਈ ਕਰਤਾਰੇ ॥

ਠਾਢੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ,

ਤਾਪੁ ਛੇਡਿ ਗਇਆ ਪਰਵਾਰੇ ॥

ਮੇਰਾ ਭਾਰੀ ਮਨ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਚਲਾਇਆ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹੈ ਰਾਖੀ ॥ ਸਰਣਿ ਸਚੇ ਕੀ ਤਾਕੀ ॥੧॥

ਗੁਰੂ ਪੂਰੀ ਮੇਰੇ ਰੱਖਿਆ ਕਰੇ। ॥੧॥

ਪਰਮੇਸਰੁ ਆਪਿ ਹੋਆ ਰਖਵਾਲਾ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਮੇਰੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ।

ਸਾਂਤਿ ਸਹਜੁ ਸੁਖ ਖਿਨ ਮਹਿ ਉਪਜੇ ਮਨੁ ਹੋਆ ਸਦਾ ਸੁਖਾਲਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਸੁਖ ਖਿਨ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਹੋਆ ਸਦਾ ਸੁਖਾਲਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਦਾਰੂ ॥

ਗੁਰੂ ਮੋਹਿਦ ਹਰਿਨਾਮਰ ਔਖਘ ਵੇਯਕਛਿ,

ਤਿਨਿ ਸਗਲਾ ਰੋਗੁ ਬਿਦਾਰੂ ॥

ਹਿੰਥ ਬਾਰਾ ਰੋਗਾ ਧੂਰ ਕਰਿ ਵੇਯਕਛਿ।

ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥

ਪੁਰੂ ਮੋਹਿ' ਭਧਰੇ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਛਿ,

ਤਿਨਿ ਸਗਲੀ ਬਾਤ ਸਵਾਰੀ ॥੨॥

ਹਿੰਥ ਮੋਹਿਰ ਬਾਤੁ ਕਾਰਿਥ ਬਧਾਨ ਕਰਿ ਵੇਯਕਛਿ॥੨॥

ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨਾ ਬਿਰਦੁ ਸਮਾਰਿਆ ॥

ਪੁਰੂ ਨਿਯ ਕਰਿਥ ਪਾਲਨ ਕਰਿਛਿ ਐਵੰ

ਹਮਰਾ ਗੁਣੁ ਅਵਗੁਣੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਆ ॥

ਆਮਰ ਗੁਣੁ ਓ ਅਵਗੁਣੁ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ ਨਾਹਾਛਿ।

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਭਇਓ ਸਾਖੀ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਗਥ ਬਹਿਓ ਬਾਸਾਓ ਹੋਯਕਛਿ,

ਤਿਨਿ ਸਗਲੀ ਲਾਜ ਰਾਖੀ ॥੩॥

ਹਿੰਧ ਧੂਠੀ ਭਾਵਰੇ ਮੇਰੇ ਬਧਾਨ ਰਖਾ ਕਰਿਛੁ ॥੩॥

ਬੇਲਾਇਆ ਬੇਲੀ ਤੇਰਾ ॥

ਧੂੰ ਚਾਹਾ ਕਿਛਿ ਬੋਲਿਯਾਯ ਯਾਹਾ ਤੂ ਮੇਰਾ ਧਾਰਾ ਕੂਹਾਯ ਥਾਭ

ਤੂ ਸਾਹਿਬੁ ਗੁਣੀ ਗਹੇਰਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਿਕ! ਤੂ ਗੁਣਰ ਗਭੀਰ ਬਾਗਰ ਅਰੁ।

ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਚੁ ਸਾਖੀ ॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਬਧਾ ਨਾਮਰ ਯਧ ਕਰ, ਯਾਹਾਕਿ ਪਰਲੋਕਰੇ ਬਾਖੀ ਰਹਿਵ।

ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ਕੀ ਪੈਜ ਰਾਖੀ ॥੪॥੬॥੫੬॥

ਭਗਵਾਨ ਨਿਯੰਦਾ ਬਧਾਨ ਰਖਾ ਕਰਿਛੁ॥੪॥੬॥੫੬॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਵਿਚਿ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਖਲੋਆ ॥

ਕਰਮ ਪੂਰੁਖ ਬ੍ਰਹਮ ਆਇ ਵਢਾਯਮਾਨ ਹੋਯਾਯ

ਵਾਲੁ ਨ ਵਿੰਗਾ ਹੋਆ ॥

ਐਵੇ ਮੇਰੇ ਐਕ ਵਾਲ ਮਧ ਵਯਾ ਹੋਯਾਯ

ਮਜਨੁ ਗੁਰ ਅੰਦਾ ਰਾਸੇ ॥

ਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਬਾਨ ਬਧਾਨ ਕਰਿ ਦੇਯਾਯ

ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਲਵਿਖ ਨਾਸੇ ॥੧॥

ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਵਾ ਧਾਰਾ ਮੇਰੇ ਪਾਪ ਕੋਠ ਨਝ ਹੋਯਾਯ ॥੧॥

ਸੰਤਹੁ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰੋਵਰੁ ਨੀਕਾ ॥

ਹੇ ਬਧੁ! ਰਾਮਦਾਸ ਬਰੋਵਰ ਭਯਕੁਝ ਅਰੇ,

ਜੇ ਨਾਵੈ ਸੇ ਕੁਲੁ ਤਰਾਵੈ ਉਧਾਰੁ ਹੋਆ ਹੈ ਜੀ ਕਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਿੰਧ ਮਧ ਐਵੇਰੇ ਬਾਨ ਕਰਿਯਾਯ, ਚਾਹਾਰ ਵੰਗ ਭਯਾਰ ਹੋਯਾਯ ਐਵੇ ਬੇ ਨਿਯਰ ਆਯਾਰ ਮਧ
ਕਲਾਯਾ ਕਰਿਯਾਯ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਜਗੁ ਗਾਵੈ ॥ ਮਨ ਚਿੰਦਿਅੜੇ ਫਲ ਪਾਵੈ ॥

ਯਗਤ ਚਾਹਾਰ ਯਮ-ਯਮਕਾਰ ਕਰਿਯਾਵੈ ਏਵੰ ਚਾਹਾਕੁ ਮਨੋਰਾਜਿਓ ਓਲ ਮਿਲਿਯਾਵੈ।

ਸਹੀ ਸਲਾਮਤਿ ਨਾਇ ਆਏ ॥ ਅਪਣਾ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਏ ॥੨॥

ਬੇ ਬੁਝੁ ਹੋਇਯਾਵੈ, ਮੇਵ ਏਓਕੁ ਆਇ ਬਾਨ ਕਰਿਯਾਵੈ ਏਵੰ ਪੁਰੁਯਾ ਖਾਨ ਕਰਿਯਾਵੈ ॥੨॥

ਸੰਤ ਸਰੋਵਰ ਨਾਵੈ ॥ ਸੇ ਜਨੁ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵੈ ॥

ਮੇਵ ਬੁਝੁ ਬਰੋਕਾਰੇ ਬਾਨ ਕਰਿਯਾਵੈ, ਬੇਬੁ ਬਯਯੁ ਪਰਮਗਤਿ ਮਿਲਿਯਾਵੈ।

ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਈ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥੩॥

ਚਾਹਾਰ ਯਮ-ਮਰਗਰ ਚਕੁ ਬਮਾਧੁ ਹੋਇਯਾਵੈ ਮੇਵ ਹਰਿਨਾਮਰ ਖਾਨ ਕਰਿਯਾਵੈ ॥੩॥

ਇਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਚਾਰੁ ਸੁ ਜਾਨੈ ॥

ਬੇ ਬੁਝੁ ਏਵੁ ਬੁਝੁ ਬਿਚਾਰ ਕੂਝਿਯਾਵੈ,

ਜਿਸੁ ਦਇਆਲੁ ਹੋਇ ਭਗਵਾਨੈ ॥

ਮਾਹਾ ਯਪਰੇ ਯਗਵਾਨ ਧਮਾਕੁ ਹੋਇਯਾਵੈ।

ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਣਾਈ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਯੁ ਹੋ ਬਾਬਾ! ਮੇਵ ਪੁਰੁਯਾ ਗਰਗਰੇ ਆਇਯਾਵੈ ਚਾਹਾਰ

ਸਭ ਚਿੰਤਾ ਗਣਤ ਮਿਟਾਈ ॥੪॥੭॥੫੭॥

ਬਮਾਧੁ ਚਿੰਤਾ ਬਯਾਧੁ ਧੂਰ ਹੋਇਯਾਵੈ ॥੪॥੭॥੫੭॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਨਿਬਾਰੀ ਪੂਰੀ ॥

ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਮੋਹਾ ਬਾਧੁਰੇ ਬੰਧੁਯੁ ਭਾਵਰੇ ਰਹਿਯੁ ਏਵੰ

ਕਾਈ ਬਾਤ ਨ ਰਹੀਆ ਊਰੀ ॥

ਕੋਈਬੇ ਪੁਕਾਰ ਅਭਾਵ ਰਹੇ ਨਾਹਿ।

ਗੁਰਿ ਚਰਨ ਲਾਇ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥

ਗੁਰੂ ਜਿਯ ਚਰਗਰੇ ਲਗਾਯੁ ਮੋਹਓ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਕਰਾਯੁ ਧੋਯੁ ਏਵੰ

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮੁਹਾਰੇ ॥੧॥

ਏਵੇ ਮੁੱ ਹਰਿਨਾਮਰ ਬੁਝਾਯੁ ਕਰਿਯਾਵੈ ॥੧॥

ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਾ ਸਦਾ ਰਖਵਾਲਾ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬਰ੍ਹਮਾ ਨਿਯੰਤਰਿ ਦਾਸਰਿ ਰਖਾਵਾਲਾ ਅਚਰ੍ਹਿ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨੇ ਕਰਿ ਰਾਖੇ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਜਿਉ ਪਾਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਯੰਤਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਨਿਯੰਤਰਿ ਬਾਛਰੇ ਬੇ ਆਮਰਿ ਰਖਾ ਕਰਿਛੁਛਿ, ਯੋਗਰਿ ਮਾਛਾ-ਪੈਛਾ ਬਛਾਨਰਿ ਪਾਲਨ
ਪੋਸਣ ਕਰਿਛੁਛਿ॥੧॥ ਰੂਹ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥

ਬਭੁ ਭਾਗਯੁਰੁ ਮੋਹਭੇ ਬਭਗੁਰੁ ਮੋਹਿਛੁਛਿ,

ਜਿਨਿ ਜਮ ਕਾ ਪੰਥੁ ਮਿਟਾਇਆ ॥

ਮੋਹਿ ਮੁਕੁਤੀਰਿ ਮਾਰ੍ਹਿ ਦੂਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਛੁਛਿ।

ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਚਿਤੁ ਲਾਗਾ ॥

ਮੋਹਰਿ ਚਿਤੁ ਭਗਵਾਨਯੁ ਮੋਹਿ ਭਭੁ ਭਾਇ ਲਾਗਿ ਯਾਛੁਛਿ।

ਜਪਿ ਜੀਵਹਿ ਸੇ ਵਡਭਾਗਾ ॥੨॥

ਬੇ ਬਭੁ ਭਾਗਯੁਗਾਨਾ ਅਚੇ, ਮੋਹਿ ਭਗਵਾਨਯੁ ਯੋਗ ਕਰਿ ਬਛਿਛੁਛਿ॥੨॥

ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਾਣੀ ਗਾਵੈ ॥

ਦਾਸੁ ਬੁਝਿਯਾ ਅਨੁਭਵਿ ਬਾਣੀ ਗਾਨ ਕਰਿਛੁਛਿ ਆਵਾ

ਸਾਧਾ ਕੀ ਧੂਰੀ ਨਾਵੈ ॥

ਬਛੁਛੁ ਚਰਨਿ ਪ੍ਰਯੋਗਿ ਭ੍ਰਿਯੁ ਬਾਨ ਕਰਿਛੁਛਿ।

ਅਪੁਨਾ ਨਾਮੁ ਆਪੇ ਦੀਆ ॥

ਬੇ ਬੁਝੁ ਭ੍ਰਿਯੁ ਨਿਯੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਮੋਹਭੇ ਦੇਖਛੁਛਿ ਆਵਾ

ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਣਹਾਰ ਰਖਿ ਲੀਆ ॥੩॥

ਕਰ੍ਹਾ ਪ੍ਰਭੁ ਬੁਝੁ ਭ੍ਰਿਯੁ ਮੋਹਰਿ ਰਖਾ ਕਰਿਛੁਛਿ॥੩॥

ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ॥

ਬੁਝਿਯਾ ਬਛਿਯੁ ਭ੍ਰਿਯੁ ਮੋਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨਰਿ ਆਖਾਰਿ ਅਚੇ ਆਵਾ

ਇਹੁ ਪੂਰਨ ਬਿਮਲ ਬੀਚਾਰਾ ॥

ਆਖਾ ਪ੍ਰਭੁ ਭ੍ਰਿਯੁ ਪੈਛੁਛੁ ਬਿਚਾਰਿ ਅਚੇ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਬੇ ਅੰਤਰ੍ਯਾਮੀ ਪ੍ਰਭੁ! ਮੋਹਿ ਭਭਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕਾਰਣ

ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ ॥੪॥੮॥੫੮॥

ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਨਿਯੋਗ ਬਾਨੀਯੋਗ ਚਰਣਗੇਰੇ ਆਇਯੋਗਿ॥੪॥੮॥੫੮॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਚਰਨੀ ਲਾਇਆ ॥

ਪੂਰੈ ਗੁਰੂ ਮੋਹਦੇਵੇਲੇ ਮੋਹਦੇ ਨਿਯੋਗ ਚਰਣਗੇਰੇ ਲਗਾਯੋਗਿ,

ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਪਾਇਆ ॥

ਸੰਗਿ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਨਿਯੋਗ ਬਾਨੀਯੋਗ ਬਹਾਯੋਗ ਰੂਪਗੇਰੇ ਪਾਯੋਗਿ।

ਜਹ ਜਾਈਐ ਤਹਾ ਸੁਹੇਲੇ ॥

ਮੋਹਯੋਗਿ ਸੰਗਿ ਗੇਰੇ ਮਧ ਯੋਗਿ ਅਨੁਭਵ ਕਰਿਯੋਗਿ॥1॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਮੇਲੇ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੋਹਦੇ ਨਿਯੋਗ ਬਾਨੀਯੋਗ ਮੋਹਯੋਗਿ॥1॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਸਦਾ ਸੁਭਾਈ ॥

ਬਰਵਾ ਗੁਣ ਬਹਿਰ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰ,

ਮਨ ਚਿੰਦੇ ਸਗਲੇ ਫਲ ਪਾਵਹੁ ਜੀਅ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਵਾ ਭਾਵਾ ਬਹੁ ਮਨੋਬਾਞਿਯੋਗ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਆਯੋਗ ਭਗਵਾਨ ਆਨੰਦ ਬਾਨੀਯੋਗ ਬਹਿਰ ਭਾਵਾ ਕਰਿ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਰਾਇਣ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰਾ ॥

ਨਾਰਾਯਣ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਣੀਯੋਗ ਆਨੰਦ ਅਯੋਗਿ।

ਹਮ ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਰੇਨਾਰਾ ॥

ਆਨੰਦ ਬਹੁ ਚਰਣ-ਪ੍ਰੀਤ ਅਨੁ।

ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਕਰਿ ਲੀਨੇ ॥

ਸੰਤ ਪਤਿਤ ਪ੍ਰਭੂ ਪਤਿਤ ਕਰਿ ਵੇਯੋਗਿ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਦੀਨੇ ॥੨॥

ਨਿਯੋਗ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਬਹਿਰ-ਮੋਹਯੋਗ ਭਾਵਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯੋਗਿ॥2॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ-ਪ੍ਰਭੂ ਬਰਵਾ ਮੋਹਯੋਗ ਪ੍ਰਾਣੀਯੋਗ-ਪ੍ਰਾਣੀਯੋਗ ਕਰਿਯੋਗਿ।

ਸਦ ਜੀਅ ਸੰਗਿ ਰਖਵਾਲਾ ॥

ਬੇਬਾਦਾ ਮੇਰਾ ਆਸ਼ਾ ਰੱਖਾਕਾਰੀ ਅਚਰਿ।

ਹਰਿ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ ॥

ਆਮੇ ਰਾਏ ਧੰਨ ਹਰਿਯਾ ਕੀਰਤਨ ਗਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ,

ਬਹੁੜਿ ਨ ਜੋਨੀ ਪਾਈਐ ॥੩॥

ਮਾਝਾ ਧੰਨੁ ਰੇ ਪੁਰਖਿ ਵਾਰਿਯਾਰ ਮੇਰੇ ਪਛੇ ਨਾਹੀ॥੩॥

ਜਿਸੁ ਦੇਵੈ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥

ਮਾਝਾ ਅਕਾਲਗੁਰੂ ਬਿਖਾਏ ਦੇਖਾਏ,

ਹਰਿ ਰਸੁ ਤਿਨ ਹੀ ਜਾਤਾ ॥

ਬੇਬਾਦਾ ਅਸੁਰ ਰਸੁ ਅਨੂਭਵ ਕਰਿਯਾਏ ਆਵਾ

ਜਮਕੰਕਰੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਇਆ ॥

ਮੁਖਿ ਪੂਰੇ ਧੰਨੁ ਭਾਖਾਏ ਨਿਕਰਿਯਾ ਆਵੇ ਨਾਹੀ।

ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ ਸਰਣੀ ਪਾਇਆ ॥੪॥੯॥੫੯॥

ਬੇਬਾਦਾ! ਪੁਰਖੁ ਚਰਨਾਰੇ ਮੇਰੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਮਾਝੇ॥੪॥੯॥੫੯॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਹਿ ਮੁਖਿ 5 ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਕੀਤੀ ਪੂਰੀ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂ ਮੇਰਾ ਭਰੋਸਾ ਕਰਿ ਭਰਿ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੀ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਬਰ ਬਖਸਿ ਅਰਥ ॥

ਖੇਮ ਕੁਸਲ ਭਇਆ ਇਸਨਾਨਾ ॥

ਏਵੇ ਮੂੰ ਆਨੰਦ ਰੇ ਸੁਖ ਕਰੁ ਅਭਿ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਨਾ ॥੧॥

ਮੂੰ ਪਰਾਭੂ ਪੁਰਿ ਬਸਿ ਭਰਿ ॥੧॥

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਰਿਦ ਧਾਰੇ ॥

ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਕਰੇ ਮੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਖ ਕਰਿ ਮਨ-ਚਰਣ ਧਾਰਿ ਕਰਿ ॥

ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਤਿਲ ਕਾ ਕੋਈ ਕਾਰਜ ਸਗਲ ਸਵਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਵੇ ਮੇਰੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਭੇਦ ਭਾਇਆ ਨਾਹੀ ਆਪਣੇ ਮੇਰੇ ਬਹੁ ਕਾਰਜ ਬੰਧਨ ਹੋਏ ਯਾਏ ॥੧॥

ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਏ ॥

ਮੇਰੇ ਬੰਧਨ ਬੰਧਨ ਮੇਰੇ ਦੁਰਮਤਿ ਨਾਹੀ ਕਰਿ ॥

ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਸਭ ਹੋਏ ॥

ਏਨ੍ਹੇ ਬੇ ਪਤਿਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਏ ਯਾਏ ॥

ਰਾਮਦਾਸਿ ਸਰੋਵਰ ਨਾਤੇ ॥

ਰਾਮਦਾਸ ਬਿਰਾਜੇ ਮਾਝਾਧਾ ਏਵੇ ਮੇਰੇ ਆਨੰਦ ਕਰਿ ਮਨ ਧਾਰਿ ॥

ਸਭ ਲਾਭੇ ਪਾਪ ਕਮਾਤੇ ॥੨॥

ਮਨੁਸ਼ਾਂਸ ਬਹੁ ਪਾਪ ਨਾਹੀ ਹੋਏ ਯਾਏ ॥੨॥

ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਨਿਤ ਗਾਈਐ ॥

ਆਮੋ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਭਗਵਾਨ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿ ਮਨ ਭਰਿ ਆਪ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਧਿਆਈਐ ॥

ਬਠਬਠਾਓਰੇ ਬਧਿਲਿਠ ਹੋਯਾ ਚਾਹਾਰ ਖਾਨ-ਮਨਨ ਕਰਿਓ ਭਰਿਠ ।

ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਏ ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਰਿਦੈ ਧਿਆਏ ॥੩॥

ਬੇਠਬੇਠੇ ਮਨੋਬਾਝਿਠ ਧਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਹੋਯਾਏ, ਮੇਠਬੇਠੇ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰੂਯੁ ਫੂਕਸਰੇ ਖਾਨ
ਕਰਿਏ ॥੩॥

ਗੁਰ ਗੋਪਾਲ ਆਨੰਦਾ ॥

ਗੁਰੂ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਨੰਦ ਭਯਾਰ ਅਚਰਿ ।

ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥

ਪਰਮਾਨੰਦ ਪੁਰੁਸ਼ ਜਪ ਕਰਿ ਏ ਮਨੁਸ਼ਾ ਆਖਾਨੁਕ ਭਾਵਰੇ ਜੀਵਿਠ ਰਹਿਏ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਨਾਨਕ ਭਗਵਾਨਯ ਨਾਮਰ ਖਾਨ ਕਰਿਯੁ ਆਯੁ

ਪ੍ਰਭ ਅਪਨਾ ਬਿਰਦੁ ਰਖਾਇਆ ॥੪॥੧੦॥੬੦॥

ਬੇ ਨਿਯ ਕਰਿਓ ਪਾਲਨ ਕਰਿ ਚਾਹਾਨੁ ਸੁਖਾਰ ਕਰਿਯੁ ॥੪॥੧੦॥੬੦॥

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਲੀਓ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਦਹ ਦਿਸ ਛਤ੍ਰੁ ਮੇਘ ਘਟਾ ਘਟ ਦਾਮਨਿ ਚਮਕਿ ਡਰਾਇਓ ॥

ਦਹ ਦਿਸਰੇ ਮੇਘ ਛਤ੍ਰੁ ਭਲਿ ਬਿਝਾਰਿਠ ਕਲਾ ਮੇਘ ਓ ਬਿਯੁਲਿਰ ਚਮਕ ਭਲਭਾਠ ਕਰੁਏ ॥

ਸੇਜ ਇਕੇਲੀ ਨੀਦ ਨਹੁ ਨੈਨਹੁ ਪਿਰੁ ਪਰਦੇਸਿ ਸਿਧਾਇਓ ॥੧॥

ਮੇਘ ਬੇਧ ਏਕਾ ਅਭਿ, ਆਯੁ ਨਿਵ ਆਯੁ ਨਾਏ, ਕਾਰਨ ਮੇਘ ਪੁਰੁਸ਼ਰ ਪਰਦੇਸ ਚਲਿ
ਯਾਯੁ ॥੧॥

ਹੁਣਿ ਨਹੀ ਸੰਦੇਸਰੇ ਮਾਇਓ ॥

ਹੇ ਨਾ! ਏ ਪਰਿਪਕੁ ਮੇਘ ਚਾਹਾਨ ਕੀਯੋ ਬੇਧ ਆਯੋ ਨਾਏ ॥

ਏਕ ਕੇਸਰੇ ਸਿਧਿ ਕਰਤ ਲਾਲੁ ਤਬ ਚਤੁਰ ਪਾਤਰੇ ਆਇਓ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਕਾ ਪੁਰੁਸ਼, ਮੇਘ ਪੁਰੁਸ਼ਰ ਪਾਯੁ ਜਾਗਾਨੁ ਯਾਯੁਲੇ ਮਧ ਚਾਰਿਠ ਚੋ ਆਯੁਯੁ ॥ਰੁਏ ॥

ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਇਹੁ ਲਾਲੁ ਪਿਆਰੇ ਸਰਬ ਗੁਣਾ ਸੁਖਦਾਇਓ ॥

ਏ ਨਿਯ ਪੁਰੁਸ਼ਰ ਕਪਰਿ ਭਲਿ ਪਾਰਿਓ, ਮਧ ਬਰਗੁਣ ਬਧਿਓ ਏਵ ਬੁਧਰ ਧਾਠਾ ਅਚਰਿ ।

ਮੰਦਰਿ ਚਰਿ ਕੈ ਪੰਥੁ ਨਿਹਾਰਉ ਨੈਨ ਨੀਰਿ ਭਰਿ ਆਇਓ ॥੨॥

ਮੂੰ ਛੱਡ ਭਰੇ ਚਛੇ ਨਿਯ ਪੁਸ਼ਟਿ ਮਾਗਿ ਦੇਯੁ ਅਛਿ ਆਭ ਮੋਰਿ ਨਮਨ ਮਖ ਅਗੁਰੂਰੇ ਭਰਿ
ਯਾਯਛਿ ॥੨॥

ਹਉ ਹਉ ਭੀਤਿ ਭਇਓ ਹੈ ਬੀਚੇ ਸੁਨਤ ਦੇਸਿ ਨਿਕਟਾਇਓ ॥

ਅਘਾਧ ਆਮ੍ਰਿਤਮਾਨਸ ਪੁਰਾਨ ਮੋਰਿ ਆਧ ਚਾਹਾਯ ਮਖਰੇ ਪਠਿ ਰਹਿਛਿ, ਮੂੰ ਗੁਣਿਛਿ ਯੇ ਮੋਰਿ
ਬੁਧਮ-ਘਰਿ ਨਿਕਰੇਰੇ ਬੇ ਰਹਿਯਾਛਿ।

ਭਾਂਡੀਰੀ ਕੇ ਪਾਤ ਪਰਦੇ ਬਿਨੁ ਪੇਖੇ ਦੂਰਾਇਓ ॥੩॥

ਮੋਰਿ ਪੁਸ਼ਟਿ ਮਖ ਪੁਰਾਪਠਿ ਪਛਾ ਭਲਿ ਬ੍ਰਹਮ ਪਦ ਅਛਿ ਆਭ ਚਾਹਾਰਿ ਵਰਨਿ ਬਿਨਾ ਮੂੰ ਚਾਹਾਯ ਦੂਰ
ਹੂੰ ਭਾਵਿਯਾਯ ॥੩॥

ਭਇਓ ਕਿਰਪਾਲੁ ਸਰਬ ਕੇ ਠਾਕੁਰੁ ਸਗਰੇ ਦੂਖੁ ਮਿਟਾਇਓ ॥

ਬਹੁਯਾ ਮਾਲਿਕ ਮੋਰਿ ਭਰੇਰੇ ਕੁਪਾਲੁ ਹੋਯਾਯ ਯਾਯਛਿ ਆਭ ਮੋਰਿ ਬਸਤੁ ਦੂਝਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯ ਯਾਯਛਿ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਭੀਤਿ ਗੁਰਿ ਖੇਈ ਤਉ ਦਇਆਰੁ ਬੀਠਲੇ ਪਾਇਓ ॥੪॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯੇਵੇ ਗੁਰੂ ਅਘਾਯਾਰਿ ਪੁਰਾਨ ਧ੍ਵੰਸ ਕਰਿ ਦੇਯਯਛਿ, ਬੇਭੇਵੇਯੇ ਮੂੰ ਦਮਾਲੁ ਬਿਠਲ
ਭਗਵਾਨਯੁ ਪਾਯ ਯਾਯਛਿ ॥੪॥

ਸਭੁ ਰਹਿਓ ਅੰਦੇਸਰੇ ਮਾਇਓ ॥

ਹੋ ਮਾ! ਮੋਰਿ ਬਹੁ ਭਲੁ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯ ਯਾਯਛਿ,

ਜੇ ਚਾਹਤ ਸੇ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਓ ॥

ਯਾਯਾ ਮੋਰਿ ਕਾਮਨਾ ਯੁਲਾ, ਗੁਰੂ ਮੋਰੇ ਬੇਧਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯਯਛਿ।

ਸਰਬ ਗੁਨਾ ਨਿਧਿ ਰਾਇਓ ॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥੧੧॥੬੧॥

ਮੋਰਿ ਪੁਰੁ ਬਰ ਗੁਣਰਿ ਯਯਯਾ ਓ ਕਾਦਗਾਯ ਅਰਛਿ ॥ ਫੁੱਝਾਯ ਰੂਯ ॥੧੧॥੬੧॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਗਈ ਬਹੇੜੁ ਬੰਦੀ ਛੇੜੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਦੁਖਦਾਰੀ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੁਯੁਯਾ ਕਝੁ ਦੇਯਯਾਛਿ, ਬੇ ਕਮਾਯੁ ਮੁਝ ਓ ਦੂਝਾ ਨਾਗ ਕਰਿਯਾਛਿ।

ਕਰਮੁ ਨ ਜਾਣਾ ਧਰਮੁ ਨ ਜਾਣਾ ਲੋਭੀ ਮਾਇਆਧਾਰੀ ॥

ਮੂੰ ਲੋਭਾ ਓ ਮਾਯਾਰਿ ਪੁਰਾਨਾ ਅਰੇ ਯੇਵੇ ਕੀਰਤਿ ਗੁਯਕਰਿ ਆਧ ਧਰਮ ਯਾਗ ਨਾਹਿ।

ਨਾਮੁ ਪਰਿਓ ਭਗਤੁ ਗੋਵਿੰਦ ਕਾ ਇਹ ਰਾਖਹੁ ਪੈਜ ਤੁਮਾਰੀ ॥੧॥

ਹੇ ਯੋਗੀ! ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਗੋਵਿੰਦ ਯੋਗ ਪਛੇ ਮਾਯਾ, ਐਸੇ ਨਿਯਮ ਨਾਮ ਦੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ॥੧॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਨਿਮਾਣਿਆ ਤੂ ਮਾਣੁ ॥

ਹੇ ਯੋਗੀ! ਤੂੰ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹੋਵੇ।

ਨਿਚੀਜਿਆ ਚੀਜ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਗੋਵਿੰਦੁ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕਉ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਣਗੁਣ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਮੇਰੇ ਗੁਣਗੁਣ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ॥

ਜੈਸਾ ਬਾਲਕੁ ਭਾਇ ਸੁਭਾਈ ਲਖ ਅਪਰਾਧ ਕਮਾਵੈ ॥

ਮੇਰੇ ਵਾਲਕ ਦੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਅਨੇਕ ਅਪਰਾਧ ਕਰੇ ਹੋਏ ਏਵੇ

ਕਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਝਿੜਕੇ ਬਹੁ ਭਾਤੀ ਬਹੁੜਿ ਪਿਤਾ ਗਲਿ ਲਾਵੈ ॥

ਭਾਵੇਂ ਹੋਏ ਭਾਵੇਂ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਭਾਵੇਂ ਹੋਏ ਭਾਵੇਂ ਹੋਏ, ਪਰੰਤੂ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਨਿਯਮ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਲਾਭ ਹੋਏ।

ਪਿਛਲੇ ਅਉਗੁਣ ਬਖਸਿ ਲਏ ਪ੍ਰਭੁ ਆਗੈ ਮਾਰਗਿ ਪਾਵੈ ॥੨॥

ਏਵੇ ਹੋਏ ਪਰੰਪਰਾ ਦੇ ਪਰੰਪਰਾ ਦੇ ਮੇਰੇ ਭਾਵੇਂ ਹੋਏ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਦੇ ਭਾਵੇਂ ਹੋਏ ਭਾਵੇਂ ਹੋਏ ॥੨॥

ਹਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਭ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ਤਾ ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈਐ ॥

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਭਾਵੇਂ ਹੋਏ, ਭਾਵੇਂ ਹੋਏ ਭਾਵੇਂ ਹੋਏ ਭਾਵੇਂ ਹੋਏ ਭਾਵੇਂ ਹੋਏ ਭਾਵੇਂ ਹੋਏ

ਕਹਣੈ ਕਥਨਿ ਨ ਭੀਜੈ ਗੋਬਿੰਦੁ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਪੈਜ ਰਖਾਈਐ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਭਾਵੇਂ ਹੋਏ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਭਾਵੇਂ ਹੋਏ, ਮੇਰੇ ਭਾਵੇਂ ਹੋਏ ਭਾਵੇਂ ਹੋਏ ਭਾਵੇਂ ਹੋਏ ਭਾਵੇਂ ਹੋਏ

ਅਵਰ ਓਟ ਮੈ ਸਗਲੀ ਦੇਖੀ ਇਕ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਹਾਈਐ ॥੩॥

ਹੇ ਭਾਵੇਂ! ਮੈਂ ਅਨੇਕ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਭਾਵੇਂ ਹੋਏ, ਮੇਰੇ ਭਾਵੇਂ ਹੋਏ ਭਾਵੇਂ ਹੋਏ ਭਾਵੇਂ ਹੋਏ ॥੩॥

ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਕਿਰਪਾਲੁ ਪ੍ਰਭੁ ਠਾਕੁਰੁ ਆਪੇ ਸੁਣੈ ਬੇਨੰਤੀ ॥

ੴ ਕੂਰੁ ਪੁਰੁ ਧਨਾਨੁ ੩ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਹੋਇ ਬਖਸ਼ੈ ਭੈਰਵੀ ਗੁਣੀਯਾਨੁ ॥

ਪੂਰਾ ਸਤਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵੈ ਸਭ ਚੁਕੈ ਮਨ ਕੀ ਚਿੰਤੀ ॥

ਮੇਲੇ ਪ੍ਰਭੁ ਬਖਸ਼ੈ ਭਾਇਕੁ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਾਇਯਾਨੁ, ਬੇਭੇਦੇਭੇਦੇ ਮਨਰ ਬਾਰਾ ਚਿੰਤਾ ਧੂਰ
ਹੋਇਯਾਨੁ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਵਖਦੁ ਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਵਸੰਤੀ ॥੪॥੧੨॥੬੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਹਰਿ-ਨਾਮਰ ਭੋਖਣ ਮੁਹੱਰੇ ਦੇਖਯਾਨੁ ਆਉ ਆਵੇ ਮੂੰ ਬੁਝੀ ਰਹਿਯਾਨੁ॥੪॥੧੨॥੬੨॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਲੈ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਭਏ ਅਨੰਦਾ ਦੁਖ ਕਲੇਸ ਸਭਿ ਨਾਠੇ ॥

ਪੁਰੁਕਾ ਭਰੀ ਕਰਿਓ ਭਾਰਾ ਮੋਹੇ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇ ਯਾਯਾਨੁ ਆਉ ਮੋਹਰ ਬਹੁ ਭੁਝੀ ਧੂਰ ਹੋਇ
ਯਾਯਾਨੁ ॥

ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਧਿਆਵਤ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਕਾਰਜ ਸਗਲੇ ਸਾਂਠੇ ॥੧॥

ਨਿਯ ਪੁਰੁਕਾ ਗੁਣਗਾਨ ਆਵੇ ਧਾਨ ਕਰਿ ਆਮਰ ਬਹੁ ਕਾਰਜ ਬਝਾਨ ਹੋਇ ਯਾਯਾਨੁ ॥੧॥

ਜਗਜੀਵਨ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ॥

ਹੇ ਯਾਯਾਨ! ਤੁਮਰ ਨਾਮ ਯਾਯਾਨ ਯਾਯਾਨ ਆਉ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਦੀਓ ਉਪਦੇਸਾ ਜਪਿ ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰੁ ਆਮਰੁ ਭਧਦੇਖਿ ਦੇਖਯਾਨੁ ਮੇ ਪੁਰੁਕਾ ਯਾਯਾਨ ਕਰਿਯੋ ਭੈਰਵਾਯਾਨੁ ਪਾਰ ਕਰਾਯਾਨ
ਪਾਰੇ॥੨॥

ਤੂਹੈ ਮੰਤ੍ਰੀ ਸੁਨਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਤੂਹੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਕਰਣੈਹਾਰਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਤੂ ਬਖਸ਼ੈ ਮੰਤ੍ਰੀ ਆਉ, ਤੂ ਬਖਸ਼ੈ ਮੰਤ੍ਰੀ ਪ੍ਰਾਪਨਾ ਗੁਣੁ ਆਉ ਤੂ ਭੈਰਵੀ ਕਰੁ ॥

ਤੂ ਆਪੇ ਦਾਤਾ ਆਪੇ ਭੁਗਤਾ ਕਿਆ ਇਹੁ ਜੰਤੁ ਵਿਚਾਰਾ ॥੨॥

ਤੂ ਬਖਸ਼ੈ ਮੰਤ੍ਰੀ, ਤੂ ਬਖਸ਼ੈ ਮੰਤ੍ਰੀ ਆਉ, ਭੈਰਵੀ ਯਾਯਾਨ ਨਾਮਰ ਆਉ? ॥੨॥

ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਮੂੰ ਭੋਰ ਕੇਯੋ ਕੇਯੋ ਗੁਣ ਬਖਸ਼ੈ ਕਰਿਓ? ਕਾਰਣ ਭੋਰ ਗੁਣਰ ਮੁਲਪਾਯਾਨ ਕਰਾਯਾਨ ਪਾਰਿਓ
ਨਾਉ ॥

ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਜੀਵੈ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਅਚਰਜੁ ਤੁਮਹਿ ਵਡਾਈ ॥੩॥

ਭੋਰਾ ਮੁਖਿ। ਕਠ ਅਭੁਤ ਅਚੇ, ਕਾਰਣ ਭੋਰਾ ਦਰਜ ਕਰਿ ਆਮੇ ਯਾਦਿ ਰਹਿਛੁ॥੩॥

ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭ ਸ੍ਵਾਮੀ ਪਤਿ ਮਤਿ ਕੀਨੀ ਪੂਰੀ ॥

ਬਾਮਾ ਪ੍ਰਭੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਨਿਯੋਗ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਆਮਰ ਬਖਸ਼ਾਨ ਓ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬੁਝਿਓ ਕਰਿਛੁ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀ ਬਾਛਉ ਸੰਤਾ ਧੂਰੀ ॥੪॥੧੩॥੬੩॥

ਨਾਨਕ ਬਰਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪੁਰਿ ਬਸਿਓ ਅਚਰਿ ਆਉ ਬਖਸ਼ਾਨ ਚਰਣ-ਮੂਲਿ ਕਾਮਨਾ ਕਰਿਓ॥੪॥੧੩॥੬੩॥

ਸੋਰਠਿ ਮਃ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮੁਖਿ 5 ॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਨਮਸਕਾਰੇ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰੂ ਗਤ ਗਤ ਨਮਨ,

ਪ੍ਰਭਿ ਸਭੇ ਕਾਜ ਸਵਾਰੇ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਆਮਰ ਬਹੁ ਕਾਮਨ ਬਖਸ਼ਾਨ ਕਰਿਛੁ।

ਹਰਿ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥

ਭਗਵਾਨ ਮੇਰਾ ਭਧਰੇ ਨਿਯੋਗ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਛੁ ਆਉ

ਪ੍ਰਭੁ ਪੂਰਨ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ ॥੧॥

ਬੇ ਆਮਰ ਬਖਸ਼ਾਨ ਓ ਪੁਰਿਸ਼ਾ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਵਰੇ ਬੁਝਿਓ ਕਰਿਛੁ॥੧॥

ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੇ ਭਇਓ ਸਹਾਈ ॥

ਬੇ ਨਿਯੋਗ ਬਖਸ਼ਾਨ ਕਰਿ ਮਾਯਾਛੁ।

ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਕੀਨੇ ਕਰਤੈ ਊਣੀ ਬਾਤ ਨ ਕਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਰਮ-ਪ੍ਰਭੁ ਆਮਰ ਬਹੁ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਾ ਕਰਿਛੁ ਆਉ ਕਰਿ ਅਭਾਵ ਰਹਿ ਨਾਹੀ॥ਰੂ॥

ਕਰਤੈ ਪੁਰਖਿ ਤਾਲੁ ਦਿਵਾਇਆ ॥

ਕਰਮ-ਪ੍ਰਭੁ ਅਨੁਭਵ ਬਖਸ਼ਾਨ ਕਰਿਛੁ।

ਪਿਛੈ ਲਗਿ ਚਲੀ ਮਾਇਆ ॥

ਮਾਯਾ ਆਮਰ ਪਛੇ ਪਛੇ ਚਲਿ ਆਇਓ ਆਉ

ਤੋਟਿ ਨ ਕਤਹੁ ਆਵੈ ॥ ਮੇਰੇ ਪੂਰੇ ਸਤਗੁਰ ਭਾਵੈ ॥੨॥

ਏਵੇ ਆਮਰ ਕੋਠਿ ਬਹੁ ਅਭਾਵ ਨਾਹੀ, ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਬਖਸ਼ਾਨ ਬਖਸ਼ਾਨ ਭਾਉ ਲਾਗਿਓ॥੨॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਦਇਆਲਾ ॥ ਸਭਿ ਜੀਅ ਭਏ ਕਿਰਪਾਲਾ ॥

ਦਯਾਲੂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬੰਨ੍ਹ ਲੋਕ ਮੋਹ' ਭਉਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੋਇ ਮਾਇਓਂ ।

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਗੁਸਾਈ ॥

ਬੇਹਿ ਮਲਿਕਾਕ ਯਮ-ਯਮਕਾਰ ਅਰੇ,

ਜਿਨਿ ਪੂਰੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥੩॥

ਹੋਇ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਵਰੇ ਦੇਇਓਵਾ ਰਚਨਾਰ ਬਿਖਾਨ ਕਰਿਓਓ ॥੩॥

ਤੂ ਭਾਰੇ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰਾ ॥

ਬੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮਹਾਨ ਮਾਲਿਕ ਅਰੁ ।

ਇਹੁ ਪੁੰਨੁ ਪਦਾਰਥੁ ਤੇਰਾ ॥

ਏਹਿ ਪ੍ਰਭੂ ਪਦਾਰਥੁ ਬਹੁਕਿਓ ਭੇਰ' ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਫਿਰਾਇਓਓ ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਏਕੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਨਾਨਕ ਏਕ ਯੋਗਿਓ ਹੂੰ ਖਾਨ ਕਰਿਓਓ ਆਯ ।

ਸਰਬ ਫਲਾ ਪੁੰਨੁ ਪਾਇਆ ॥੪॥੧੪॥੬੪॥

ਭਾਵਾਨੁ ਬਰਧਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਹੋਇ ਮਾਇਓਂ ॥੪॥੧੪॥੬੪॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਅਰੁ ੩ ਦੁਪਦੇ

ਬੋਲਿਓ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 3 ਦੁਪਦਾ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗਿਓ ਏਕ ਅਰਥੁ ਮਾਇਓਂ ਬਹੁਗੁਣਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਕਰਾਇਓ ਪਾਰੇ ।

ਰਾਮਦਾਸ ਸਰੋਵਰਿ ਨਾਤੇ ॥

ਰਾਮਦਾਸ ਬਰੋਹਰੇ ਮਾਇਓਂ ਏਕਾ ਮੋਹ ਏਥ੍ਹਰੇ ਬਾਨ ਕਰਿਵਾ ਫਲਰੇ

ਸਭਿ ਉਤਰੇ ਪਾਪ ਕਮਾਤੇ ॥

ਮਨੁਸ਼ਾਂਸ ਬਹੁ ਪਾਪ ਨਾਸਿ ਹੋਇਓਓ ।

ਨਿਰਮਲ ਹੋਏ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨਾ ॥

ਏਹਿ ਬਰੋਹਰੇ ਬਾਨ ਕਰਿਓ ਮਨੁਸ਼ਾਂਸ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇਓਓ ਆਯ ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਕੀਨੇ ਦਾਨਾ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੁ ਆਮਾਨੁ ਏਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਓਓ ॥੧॥

ਸਭਿ ਕੁਸਲ ਖੇਮ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੇ ॥

ਪੁਰੂ ਬਰੂਯੂ ਬੁਝ ਐਵੰ ਯੂਬਿਰ ਧਾਨ ਪੁਧਾਨ ਕਰਿਛੁਛਿ ।

ਸਹੀ ਸਲਾਮਤਿ ਸਭਿ ਥੋਕ ਉਬਾਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਗਯਰ ਚਿਤਨ ਕਰਿ ਬਰੂ ਬਝੂ ਬੁਰਥਿਓ ਰਹਿ ਯਾਯਛਿ ਅਧੀਓ ਬਧਬੇਥ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰਿ ਹੋਯਯ
ਯਾਯਛੁਛਿ ॥ ਰੂਹ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਲੁ ਲਾਥੀ ॥

ਬਓਬਯਾਓਰੇ ਬਯੋਯਯਿਓ ਹੋਯੋਯੋ ਧਨਰ ਧਯਯਾ ਧਿਰੂਯ ਹੋਯਯਯਾਐ ਆਯ

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਭਇਓ ਸਾਥੀ ॥

ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ-ਪਰਧੇਯਰ ਓਯਾਰ ਬਾਧੁ ਬਯੋਯਛੁਛਿ ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਨਾਨਕ ਬਰਿਯਾਧਰ ਹੂੰ ਧਾਨ ਕਰਿਛੁਛਿ ਆਯ

ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ॥੨॥੧॥੬੫॥

ਆਧਿਪੁਰੁਖ ਪੁਰੂਯਾ ਪਾਯਛੁਛਿ ॥2॥1॥65॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਧਹਯਾ 5 ॥

ਜਿਤੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਚਿਤਿ ਆਇਆ ॥

ਯਾਯਾਯੁ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਧੁਰਯਰੇ ਆਬਿਯਾਯਿ,

ਸੋ ਘਰੁ ਦਯਿ ਵਸਾਇਆ ॥

ਓਯਾਰ ਯਰ ਬੇ ਬੁਝ-ਬਧੁਯ ਕਰਿ ਧੋਯਯਛੁਛਿ ।

ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥

ਯੇਵੇ ਬੁਝਿਯੋ ਬਾਗਿਯੋ ਗੁਰੂਯੋ ਪਾਇਯੋ, ਯੇਵੇਵੇਵੇ

ਤਾ ਸਹਸਾ ਸਗਲ ਮਿਟਾਇਆ ॥੧॥

ਯੋਗਿਯੋ ਬੁਝਿਯੋ ਧੂਰਿ ਯੋਗਿਯੋ ॥੧॥

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਬੁਝਿਯੋ ਯੋਗਿਯੋ ਧੂਰਿ ਯੋਗਿਯੋ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥

ਯੋਗਿਯੋ ਧੂਰਿ ਯੋਗਿਯੋ ਧੂਰਿ ਯੋਗਿਯੋ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੋਗਿਯੋ ਧੂਰਿ ਯੋਗਿਯੋ ਧੂਰਿ ਯੋਗਿਯੋ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥

ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ ॥

ਜਨ ਬੇਲਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ॥

ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਵਖਾਣੀ ॥

ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਜਾਣੀ ॥੨॥੨॥੬੬॥

ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ ॥੨॥੨॥੬੬॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ 5 ॥

ਆਗੈ ਸੁਖੁ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ॥

ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ ॥

ਪਾਛੈ ਕੁਸਲ ਖੇਮ ਗੁਰਿ ਕੀਆ ॥

ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ ਧੂਰਿ ॥

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ॥

ਮੋਹਾਓ ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ ਬਰਬੁਝਰ ਭਭਾਰ ਮੇਲਿ ਯਾਯਯਿ,

ਗੁਰੁ ਅਪੁਨਾ ਰਿਦੈ ਧਿਆਇਆ ॥੧॥

ਮੋਹਾਓਵੇਲੇ ਜਿਹ ਗੁਰੂਯੁ ਝੁਧਯਰੇ ਸੁੰ ਖਾਜ ਕਰਿਯਿ॥1॥

ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਏਥਾ ਮੋਰ ਜਿਹਰ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਬਢਿਯਾ ਮੋ

ਮਨ ਇਛੇ ਫਲ ਪਾਈ ॥

ਮੋਹਾਓ ਮਨੋਬਾਞਿਓ ਧਾਨੁ ਧੁਧੁ ਘੋਯ ਯਾਯਯਿ।

ਸੰਤਹੁ ਦਿਨੁ ਦਿਨੁ ਚੜੈ ਸਵਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਬਯੁ! ਗੁਰੂਯਾ ਮਝਿਯਾ ਕੁਧਗਿਯ ਰੁਯਿ ਹੇਯਯਿ॥ਰੁਯ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਭਏ ਦਇਆਲਾ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੇ ਕਰਿ ਦੀਨੇ ॥

ਬਧੁ ਯਾਵ ਮੋਰ ਯਧਰੇ ਧਯਾਯੁ ਘੋਯ ਯਾਯਯਿਯਿ, ਮੋਰ ਧੁਯੁ ਬਯੁ ਘੋਂ ਏਧਰਿ ਕਰਿਯਯਿਯਿ।

ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ਮਿਲੇ ਗੋਪਾਲਾ ਨਾਨਕ ਸਾਚਿ ਪਤੀਨੇ ॥੨॥੩॥੬੭॥

ਹੇ ਜਾਨਕਾ! ਧਰਮਾਯੁ ਮੇਲਿ ਯਾਯਯਿਯਿ ਆਯ ਮਨ ਬਧਯਰੇ ਧੁਬਯੁ ਘੋਯ ਯਾਯਯਿਯਿ॥2॥3॥67॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਝਯਾ 5 ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਰਖਵਾਰੇ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਗਯ ਮੋਰ ਰਯਾਕਾਰਾ ਅਧੇ ਆਯ

ਚਉਕੀ ਚਉਗਿਰਦ ਹਮਾਰੇ ॥

ਏਥਾ ਆਯਕੂ ਚਾਚਿਯਾਯੁ ਰਯਾ ਕਰੁਯਿ।

ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ॥

ਮੋਰ ਮਨ ਰਾਮ-ਨਾਮਰੇ ਲਾਜ ਘੋਯ ਯਾਯਯਿਯਿ,

ਜਮੁ ਲਜਾਇ ਕਰਿ ਭਾਗਾ ॥੧॥

ਯਾਥਾ ਧਾਨਰੇ ਮੁਯੁਧਰ ਧੇਵਧਾ ਮਧ ਲਯੁਯਿਯ ਘੋਯ ਚਾਯਿ ਯਾਯਯਿਯਿ॥1॥

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤੂ ਮੇਰੇ ਸੁਖਦਾਤਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੇਂ।

ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਕਰੇ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਭੂ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲ ਕਰਿ ਦੇਖਾਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਅਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੂ

ਤਾ ਕੀ ਸੇਵ ਨ ਬਿਰਥੀ ਜਾਸੀ ॥

ਸੇਵਾ-ਭਯੋ ਨਿਬੰਧਨ ਬੁਝਾਇ।

ਅਨਦ ਕਰਹਿ ਤੇਰੇ ਦਾਸਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੇਰੇ ਭਯੋ ਅਨੰਤ ਕਰਿਏ।

ਜਪਿ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਆਸਾ ॥੨॥੪॥੬੮॥

ਕਾਰਣ ਚਾਰੇ ਯੋਗ ਕਰਿ ਚਾਹਾਰੇ ਆਸਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋਇ ਯਾਇ ॥੨॥੪॥੬੮॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਾਰਹਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥

ਮੈਂ ਨਿਜ ਗੁਰੂ ਪੁਰਿ ਬਲਿਹਾਰੀ ਅਹੋ,

ਜਿਨਿ ਪੂਰਨ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ ॥

ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮਾਨ-ਪੁਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਭਾਰੇ ਰਖਾਇ।

ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨ-ਚਿੰਤਾ ਫਲੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਯਾਇ ਆਉ।

ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਸਦਾ ਧਿਆਇਆ ॥੧॥

ਮੈਂ ਬਰਵਾ ਨਿਜ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਨ ਕਰਿਏ ॥੧॥

ਸੰਤਹੁ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਹੇ ਸੰਤ! ਭਗਤ ਬਿਨੁ ਆਉ ਕੇਹੀ ਬਾਧੁ ਨਾਹੀ,

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣ ਬੇਸ਼ੁ ਕਰਿਵਾ ਓ ਕਰਮਕਾਰੇ ਬਸੰਤ ਅਠਛੇ ॥ ਰੂਪ ॥

ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ ਵਰ ਦੀਨੇ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਕਰਮਕਾਰੇ ਦੇਖਕੇ ਮੇਰੇ

ਸਗਲ ਜੀਅ ਵਸਿ ਕੀਨੇ ॥

ਬਹੁ ਯਾਚ ਮੇਰੇ ਕਰਮਕਾਰੇ ਅਠਛੇ ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਕਾਸ ਨਾਨਕ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਕਰਿਓ, ਬੇਭੇਦਬੇਲੇ

ਤਾ ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਮਿਟਾਇਆ ॥੨॥੫॥੬੯॥

ਭਾਖਾਯਾ ਬਹੁ ਦੂਖ ਦੂਰ ਹੋਇ ਮਾਯਾ ॥੨॥੫॥੬੯॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਲੀਓ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਤਾਪੁ ਗਵਾਇਆ ਗੁਰਿ ਪੂਰੇ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਗੋਬਿੰਦਾ ਰੋਗ ਦੂਰ ਕਰਿ ਦੇਖਕੇ ਆਉ

ਵਾਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰੇ ॥

ਏਵੇਕ ਘਰੇ ਅਨਾਹਦ ਬਾਜਾ ਬਾਜੁਅਛੇ ।

ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨੇ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਬੰਦ ਕਲਿਆਣ ਕਰਿਓ ਆਉ

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਆਪਿ ਦੀਨੇ ॥੧॥

ਨਿਯੋਗ ਕਰਿ ਬੇ ਬੰਦੁ ਹੋਇ ਬੁਝਾਰੇ ਘਰ ਦੇਖਕੇ ॥੧॥

ਬੇਦਨ ਸਤਿਗੁਰਿ ਆਪਿ ਗਵਾਈ ॥

ਬੇਦਗੁਰੂ ਬੰਦੁ ਹੋਇ ਆਪਣੇ ਕਰਮਕਾਰੇ ਦੇਖਕੇ ॥

ਸਿਖ ਸੰਤ ਸਭਿ ਸਰਸੇ ਹੋਏ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿਨਾਮਕ ਧਿਆਇ ਬਹੁ ਗੀਤ ੧੦੦ ਪੁਸਤਕ ਹੋਇ ਮਾਯਾ ॥ ਰੂਪ ॥

ਜੇ ਮੰਗਹਿ ਸੇ ਲੇਵਹਿ ॥

ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਬਛੁ ਮਾਗਿਯਾਏ, ਭਾਹਾ ਬੇ ਪਾਯ ਨਿਏ।

ਪ੍ਰਭ ਅਪਣਿਆ ਸੰਤਾ ਦੇਵਹਿ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਯ ਬਛੁਯੁ ਬਰੁਕਿਛਿ ਦੇਵਯਾਛਿ।

ਹਰਿ ਗੋਵਿੰਦੁ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖਿਆ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਗ੍ਰਾਹਰਿ ਗੋਵਿੰਦੁ ਰਖਾ ਕਰਿਛੁਛਿ ,

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਾਚੁ ਸੁਭਾਖਿਆ ॥੨॥੬॥੭੦॥

ੴ ਵਾਸ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਬਧ ਕਬੂਛੁਛਿ ॥2॥6॥70॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸੋਈ ਕਰਾਇ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ! ਯਾਹਾ ਚੋਰਾਛ ਭਲੁ ਲਾਗਿਯਾਏ, ਮੇਰਾ ਵਾਰਾ ਭਾਹਾ ਕਾਰਾਯ ਦਿਅ।

ਮੇਰਿ ਸਿਆਣਪ ਕਛੁ ਨ ਆਵੈ ॥

ਕਾਰਣ ਮੇਰਾ ਆਭ ਕਿਛਿ ਚਹੁਰਭਾ ਆਬੇ ਨਾਹਿ।

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤਉ ਸਰਣਾਈ ॥

ਮੂੰ ਬਾਲਕ ਚੋਰਾ ਗਰਬਰੇ ਆਬਿਛਿ।

ਪ੍ਰਭਿ ਆਪੇ ਪੈਜ ਰਖਾਈ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਯੇ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਮਾਨ-ਬਧਾਨ ਰਖਾ ਕਰਿਛੁਛਿ ॥1॥

ਮੇਰਾ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥

ਹੇ ਬਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਭੂਮੇ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਅਚ ਆਭ

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਣ ਲਾਗਾ ਕਰੀਂ ਤੇਰਾ ਕਰਾਇਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੂਮੇ ਹੂੰ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਿ ਆਮਰ ਪਾਲਨ-ਪੋਸ਼ਣ ਕਰੁਛੁ, ਮੂੰ ਭਾਹਾ ਕਿਛਿ ਕਰਿਯਾਏ ਯਾਹਾ ਭੂਮਕੁ ਭਲੁ ਲਾਗਿਯਾਏ ॥ਰੂਹ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਤੇਰੇ ਧਾਰੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ! ਬਸਤੁ ਜੀਵ-ਜਨੁ ਚੋਰਾ ਹੂੰ ਰਚਨਾ ਅਚਛਿ ਆਭ

ਪ੍ਰਭ ਡੇਰੀ ਹਾਥਿ ਤੁਮਾਰੇ ॥

ਭਾਵਾਰ ਜੀਵਨ ਭੋਰ ਚੁੰਨ ਫਾਓਰੇ ਅਛੇ।

ਜਿ ਕਰਾਵੈ ਸੇ ਕਰਣਾ ॥

ਯਾਹਾ ਕਿਛੀ ਚੁੰਮਰ ਯਾਹ ਵਾਰਾ ਕਰਾਯ ਥਾਏ, ਏਥੇ ਭਾਵਾ ਕਰਿਥਾਏ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾ ॥੨॥੭॥੭੧॥

ਵਾਸ ਨਾਨਕ ਚੋਰਾ ਹੂੰ ਚਰਗ ਨੇਕਛਿਉ ॥2॥7॥71॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਪਰੇਇਆ ॥

ਯੇਵੇ ਠਾਕੁ ਆਮੇ ਪਰਮਾਨਾਯਾ ਨਾਮ ਨਿਯ ਫੁੱਧਲ੍ਹਰੇ ਬੁਧਨ ਕਰਿਛੁ,

ਸਭੁ ਕਾਜੁ ਹਮਾਰਾ ਹੋਇਆ ॥

ਆਮਰ ਬਰੁ ਕਾਮੰਧ ਬੰਧੁਲ੍ਹੁ ਹੋਯਾ ਯਾਯਛਿ।

ਪ੍ਰਭ ਚਰਣੀ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁਯਾ ਚਰਗਰੇ ਭਾਵਾਰ ਮਨ ਲਾਗਿਥਾਏ,

ਪੂਰਨ ਜਾ ਕੇ ਭਾਗਾ ॥੧॥

ਯਾਹਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਗਧ ਭਧਲ੍ਹੁ ਹੋਯਾਯਾਏ ॥1॥

ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥

ਬਥਬਯਾਥਿਰੇ ਬਧਿਲਿਥ ਹੋਯਾ ਆਮੇ ਭਗਵਾਨਯਾ ਬੁਧਨ ਕਰਿਛੁ।

ਆਠ ਪਹਰ ਅਰਾਧਿਓ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਯਾ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਥਾ ਵਾਰਾ ਆਮਰ ਮਨੋਵਾਞਿਥ ਧਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾ
ਯਾਯਛਿ ॥1॥

ਪਰਾ ਪੂਰਬਲਾ ਅੰਕੁਰੁ ਜਾਗਿਆ ॥

ਆਮਰ ਆਧਿ ਓ ਪੂਰ੍ਵ ਯਯੁਰ ਕਰੰਰ ਅਯੁਰ ਯਾਗੁਥ ਹੋਯਾ ਯਾਯਛਿ ਆਯ

ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਲਾਗਿਆ ॥

ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮਰੇ ਮਗੁ ਹੋਯਾ ਯਾਯਛਿ।

ਮਨਿ ਤਨਿ ਹਰਿ ਦਰਸਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਏਵੇ ਮਨ ਓ ਚਨ ਬਰਿਯਾ ਵਰੰਨਰੇ ਹੂੰ ਲਾਨ ਰਹਿਥਾਏ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਚੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥੨॥੮॥੭੨॥

ਭਾਖ ਨਾਨਕ ਬਛਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਾਯਾ ਹੂੰ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯਾਉ॥2॥8॥72॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚਿਤਾਰਿਆ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਓ ਮੀਰੀ ਆਮੇ ਪੁਰੂਕਾ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਐ,

ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥

ਮਾਯਾ ਧਾਨਰੇ ਆਮਰ ਬਹੁ ਕਾਮੰਧ ਬਾਪੂਰ੍ਵ ਹੋਯਾ ਮਾਯਾਯੋ

ਮੰਦਾ ਕੇ ਨ ਅਲਾਏ ॥

ਐਵੇ ਕੇਹੇ ਮਧ ਆਮਰੂ ਮਧ ਕੇਹੇ ਨਾਹਿ ਆਯੋ

ਸਭ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਸੁਣਾਏ ॥੧॥

ਬਸੰਤ ਆਮਰ ਯਮ-ਯਮਕਾਰ ਕਰਿਯਾਉ॥1॥

ਸੰਤਹੁ ਸਾਚੀ ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ ॥

ਹੇ ਭਭਯਨ! ਬੇਹੇ ਬਛਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਾਯਾ ਸ਼ਰਣ ਹੂੰ ਗਾਵੁਓ ਅਠੇ।

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਹਾਥਿ ਤਿਸੈ ਕੈ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਹੁ ਯਾਵ-ਯਯ ਚਾਯਾਕਾ ਵਧਰੇ ਅਯੋ ਆਯੋ ਬੇਹੇ ਪੁਰੂ ਅਯੋਯਾਮੀ ਅਯੋ॥ਰੂ॥

ਕਰਤਬ ਸਭਿ ਸਵਾਰੇ ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨਾ ਬਿਰਦੁ ਸਮਾਰੇ ॥

ਪੁਰੂ ਆਮਰ ਬਹੁ ਕਾਮੰਧ ਬਧਾ ਕਰਿਯੋ ਆਯੋ ਬੇਹੇ ਮੀਰੀ ਕਰਿਯੋ ਪਾਲਨ ਕਰਿਯੋ।

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਮਾ ॥

ਪੁਰੂਕਾ ਨਾਮ ਪਾਪਾਯੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਿਯਾਏ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨਾ ॥੨॥੯॥੭੩॥

ਭਾਖ ਨਾਨਕ ਬਰਵਾ ਚਾਯਾਕਾ ਪੁਰਿ ਬਸੰਤ ਅਯੋ॥2॥9॥73॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥ ਇਹੁ ਲਹੜਾ ਗੁਰੂ ਉਬਾਰਿਆ ॥

ਪਰਾਬ੍ਰਹਮ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਆਮਰ ਹਰੇ ਗੋਬਿੰਦਾਯੋ ਯਧੁ ਕਰਿਯੋ ਓ ਬ੍ਰਹਮਾਯੋ ਕਰਿਯੋ, ਬੇਹੇ ਛੋਰਾ
ਵਾਲਕਾਯੋ ਗੁਰੂ ਕਰਿਯੋ।

ਅਨਦ ਕਰਹੁ ਪਿਤ ਮਾਤਾ ॥ ਪਰਮੇਸਰੁ ਜੀਅ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ-ਪਿਤਾ! ਆਨੰਦ ਕਰ, ਪਰਮੇਸਰੁ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਣਦਾਤਾ ਅਚਰਿ ॥੧॥

ਸੁਭ ਚਿਤਵਨਿ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਭ੍ਰਮਰ ਬੇਬਕ ਬਰੂਯਾ ਭਲ ਹੂੰ ਭਾਵਹੁ।

ਰਾਖਹਿ ਪੈਜ ਦਾਸ ਅਪੁਨੇ ਕੀ ਕਾਰਜ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੂੰ ਜਿਯ ਬੇਬਕਰ ਨਾਨਕ-ਪੁਰਖਿ ਵਯਾਨੁ ਰਖੁ ਆਭ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਚਾਹਾਰ ਕਾਇਯ ਬਧਾਨ ਕਰਿਯੁ ॥੧॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ॥

ਮੇਰਾ ਪੁਰਖ ਵਧ ਪਰੋਪਕਾਰੀ ਅਚਰਿ,

ਪੂਰਨ ਕਲ ਜਿਨਿ ਧਾਰੀ ॥

ਸਿੰਘ ਬਾਂਧੂਯੁ ਕਲਾ ਧਾਰਨ ਕਰਿਯੁ।

ਨਾਨਕ ਸਰਣੀ ਆਇਆ ॥

ਨਾਨਕ ਚਾਹਾਯਾ ਚਰਨਾਰੋ ਅਬਿਯੁ ਆਭ

ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ॥੨॥੧੦॥੭੪॥

ਚਾਹਾਯਾ ਮਨੋਬਾਞਿਤ ਧਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾ ਯਾਯੁ ॥੨॥੧੦॥੭੪॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਾਪੇ ॥

ਮੂੰ ਬਰਦਾ ਹਰਿਯਾ ਭਯਨ ਕਰਿਯਾ।

ਪ੍ਰਭੁ ਬਾਲਕ ਰਾਖੇ ਆਪੇ ॥

ਪੁਰਖ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਬਾਲਕ(ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ)ਯਾ ਰਖਾ ਕਰਿਯੁ।

ਸੀਤਲਾ ਠਾਕਿ ਰਹਾਈ ॥

ਬੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਬਸਤੁ ਰੋਗ ਭਧਰੇ ਅਯੁਗ ਲਗਾਯੁ।

ਬਿਘਨ ਗਏ ਹਰਿ ਨਾਈ ॥੧॥

ਹਰਿਨਾਮ ਸੁਰਨ ਭਾਰਾ ਆਮਰ ਬਰੂ ਬਿਘਨ ਨਾਨਕ ਹੋਯਾ ਯਾਯੁ ॥੧॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਆ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ ॥

ਮੇਰਾ ਪੁਰਖ ਬਰਦਾ ਮੇਰਾ ਭਧਰੇ ਧਨਾਯੁ ਹੋਯਾ।

ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਣੀ ਭਗਤ ਅਪੁਨੇ ਕੀ ਸਭ ਜੀਅ ਭਇਆ ਕਿਰਪਾਲਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਨਿਯੰਤਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਗ੍ਰੰਥਿ ਆਯੋ ਬੇ ਬਹੁ ਜੀਵਨ ਭਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੋਇਓ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਾਥਾ ॥

ਪ੍ਰਭ ਬਹੁ ਕਾਰਜ ਕਰਿਵਾ ਓ ਕਰਾਯਵਾਰੇ ਬਰੰਗਿਓਨਾ ਅਠਓ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਲਾਥਾ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿ ਬਹੁ ਦੁਖੀ ਦੂਰ ਹੋਇਓ ਯਾਯੋ।

ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਕੀ ਸੁਣੀ ਬੇਨੰਤੀ ॥

ਨਿਯੰਤਰ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਬੇ ਗ੍ਰੰਥਿ ਆਯੋ।

ਸਭ ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਸਵੰਤੀ ॥੨॥੧੧॥੭੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਐਵੇ ਬਹੁ ਸੁਖੀ ਰਹਿਓ ॥੨॥੧੧॥੭੫॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਲਿਓ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਅਪਨਾ ਗੁਰੂ ਧਿਆਏ ॥

ਮੈਂ ਨਿਯੰਤਰ ਗੁਰੂਯੋ ਧਿਆ ਕਰਿਓ,

ਮਿਲਿ ਕੁਸਲ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਆਏ ॥

ਯਾਯੋ ਬਹਿਓ ਮਿਲਿ ਮੈਂ ਕੁਸਲਦੂਰ ਕਰਕੇ ਘਰੇ ਆਇਓ।

ਨਾਮੈ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਨਾਮਰ ਐਵੇ ਮਹਿਮਾ ਮੋ।

ਤਿਸੁ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥

ਭਾਯੋ ਮੂਲਯਾਯੋ ਕਰਾਯਾਯੋ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿ ॥੧॥

ਸੰਤਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧਹੁ ॥

ਹੇ ਭਗਤਨ! ਪਰਮਾਤਮਾਯੋ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ, ਕਾਰਣ

ਹਰਿ ਆਰਾਧਿ ਸਭੇ ਕਿਛੁ ਪਾਈਐ ਕਾਰਜ ਸਗਲੇ ਸਾਧਹੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਯੋ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਵਾ ਵਾਰਾ ਬਹੁਕਿਓ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਓ ਆਯੋ ਭੁਭੁਕ ਮਖ ਬਹੁ ਕਾਰਜ ਬਧਾਯੋ ਹੋਇਓ ॥੧॥

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਭ ਲਾਰੀ ॥ ਸੋ ਪਾਏ ਜਿਸੁ ਵਡਭਾਰੀ ॥

ਆਮਰ ਨਾਮੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪ੍ਰੇਮ-ਭਯੋਰੇ ਨਾਮੁ ਅਭਿ, ਕਿਨ੍ਹੁ ਏਵਾਨੂ ਬੇਸੁ ਭ੍ਰਿਯੁ ਕਰਿਯਾਏ, ਯਿਐ ਭਾਗਯਗਾਨਾ
ਹੋਇਯਾਏ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਬਾਬ ਨਾਨਕ ਪੁਰੁਸ਼ਾਨਾਮੁ ਹੁੰ ਖਾਨ ਕਰਿਯੋ ਆਯ

ਤਿਨਿ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਫਲ ਪਾਇਆ ॥੨॥੧੨॥੭੬॥

ਭਾਵਾਨੂ ਬਰ੍ਹ ਬ੍ਰਹਮ ਧਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਹੋਇਯਾ ਯਾਯੋ ॥2॥12॥76॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪਰਮੇਸਰਿ ਦਿਤਾ ਬੰਨਾ ॥

ਪਰਮੇਸਰਿ ਆਮਨੁ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਦੇਇਯੋ ਆਯ

ਦੁਖ ਰੋਗ ਕਾ ਡੇਰਾ ਭੰਨਾ ॥

ਬਿਧਿ ਬੁਝਿਯਾ ਓ ਰੋਗਾ ਦੂਰ ਕਰਿ ਦੇਇਯੋ।

ਅਨਦ ਕਰਹਿ ਨਰ ਨਾਰੀ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥੧॥

ਏਵੇ ਬਹੁ ਨਰ-ਨਾਰੀ ਆਨਾ ਕਰਿਯਾਯੋ, ਕਾਰਣ ਬਹਿ-ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯੋ ॥1॥

ਸੰਤਹੁ ਸੁਖੁ ਹੋਆ ਸਭ ਥਾਈ ॥

ਹੇ ਬਲ੍ਹ! ਏਵੇ ਬਹੁ ਯਾਗਾਰੇ ਬੁਝਿ ਭ੍ਰੰ ਬੁਝਿ ਹੋਇ ਯਾਇ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭਨੀ ਜਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਰਮੇਸਰ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਵਿਦਿਆਨ ਅਭਿਰਾਮ ॥੧॥

ਧੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਆਈ ॥

ਏਹਿ ਵਾਗੈ ਪਰਮਾਨੰਦ ॥੧॥ ਆਇਓ,

ਤਿਨਿ ਸਗਲੀ ਚਿੰਤ ਮਿਟਾਈ ॥

ਯਾਹਾ ਬਹੁ ਚਿੰਤਾ ਧੂਰ ਕਰੇ ਦੇਇ।

ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ॥ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਸਾਚੁ ਵਖਾਨਾ ॥੨॥੧੩॥੧੭॥

ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਪਰਮੇਸਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ, ਨਾਨਕ ਬਚਾਓ (ਪਰਮੇਸਰ) ਜੀ ਹੋ
ਕਰਾ ਕਹਿਓ॥੨॥੧੩॥੧੭॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਲੈ 5 ॥

ਐਥੈ ਓਥੈ ਰਖਵਾਲਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਹੋ ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕ ਪਰਮੇਸਰ ਆਮਰ ਰਖਾ, ਬਚਾਓ ਓ ਦਇਆਲਾ ਅਭਿਰਾਮ,

ਦਾਸ ਅਪਨੇ ਆਪਿ ਰਾਖੇ ॥

ਬੇ ਬਲ੍ਹਾ ਹੋ ਨਿਭ ਬੇਵਕਰ ਰਖਾ ਕਰਿਓ ਆਪ

ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਬਦੁ ਸੁਭਾਖੇ ॥੧॥

ਬੁਝਾਰੇ ਗੰਧ ਪੁਰਾਣਕ ਸੁਭਾਖੇ ਗੁਣਨ ਕਰੁ॥੧॥

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ ਉਪਰਿ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥

ਮੂੰ ਨਿਭ ਗੁਰੂ ਪੁਰਿ ਬਖਸ਼ਿਓ ਅਰਾਧਨਾ

ਦਿਨਸੁ ਰੈਨਿ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮਾਲੀ ਪੂਰਨੁ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਦਿਨ ਰਾਤ, ਪੁਰਿ ਗ੍ਰੰਥ ਪੜ੍ਹਾਓ ਜੀ ਆਪ, ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸਰ ਬਚਾਓ
ਅਭਿਰਾਮ ॥੧॥

ਆਪਿ ਸਹਾਈ ਹੋਆ ॥

ਪੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਬਹਾਮੁਕ ਬਨਿਯਾਏਓ।

ਸਚੇ ਦਾ ਸਚਾ ਢੋਆ ॥

ਮੇਰੇ ਬੇਘੇ ਬਛਾ ਪੁਰੂਕ ਬਛਾ ਬਾਹਾਰਾ ਪੁਰੂ ਹੋਯਾ ਯਾਏਓ।

ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਵਡਿਆਈ ॥ ਪਾਈ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ ॥੨॥੧੪॥੭੮॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਮੇਰੇ ਹੋ ਪੁਰੂ! ਏਹਾ ਚੋਰ ਭਛਿਰੇ ਹੂੰ ਬਛਿਰੇ ਅਚੇ, ਯਾਹਾ ਚੋਰ ਗਰਬ ਪੁਰੂ ਕਰਿਓਓ
॥੨॥੧੪॥੭੮॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਭਾਣਾ ॥

ਮੇਰੇ ਪੂਰੇ ਬਦਗੁਰੂਕ ਭਲੇ ਲਾਗਿਆ,

ਤਾ ਜਪਿਆ ਨਾਮੁ ਰਮਾਣਾ ॥

ਹੂੰ ਬਰਬਾਪਾ ਰਾਮ-ਨਾਮੇਰੇ ਯੋਗ ਕਰਿਓ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖੀ ਪੈਜ ਹਮਾਰੀ ॥੧॥

ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਯੋਗੇਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਓਓ, ਬੇਛੋਰੇਰੇ ਬੇ ਅਮਰੇ ਬੰਧਨ ਰਖਾ ਕਰਿਓਓ ॥੧॥

ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਈ ॥

ਭਗਵਾਨਕ ਬੁਨਾਰੇ ਚਰਨੇ ਬਰਬਾ ਬੁਝਾਯਾਏ ਅਚੇ।

ਜੇ ਇਛਹਿ ਸੇਈ ਫਲੁ ਪਾਵਹਿ ਬਿਰਥੀ ਆਸ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੁਰਾ ਮੇਰੇਰੇ ਭਲੇ ਕਰਿਆ, ਚਾਹਾਕੁ ਬੇਘੇ ਫਲ ਮਿਲਿਆ ਅਭ ਚਾਹਾਰੇ ਆਗੇ ਨਿਬੰਧ
ਬੁਝਾਏਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਦਾਤਾ ਸੇਈ ਸੰਤੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥

ਯਾਹਾ ਯੋਗੇਰੇ ਪੁਰਾਪਰੇ ਵਾਚਾ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਆਓ, ਬੇਘੇ ਬਛੇ ਚਾਹਾਕੁ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਆ।

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਤਾ ਕਾ ਮਨੁ ਲੀਣਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥੨॥

ਮੇਰੇਰੇਰੇ ਮਨਕੁ ਪਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰੂ ਭਲੇ ਲਾਗਿਆਓ, ਬੇਛੋਰੇਰੇ ਮਨ ਪ੍ਰੇਮ-ਭਛਿਰੇਰੇ ਲੀਨ
ਰਹਿਆ ॥੨॥

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਕਾ ਜਸੁ ਰਵਣਾ ਬਿਖੈ ਠਗਉਰੀ ਲਾਥੀ ॥

ਅਠ ਪਹਰੇ ਭਗਵਾਨਕ ਮੰਗਾਗਾਨ ਕਰਿਵਾ ਵਾਰਾ ਮਾਮਾਰੇ ਬਿਖਾਓ ਪੁਰਾਨ ਨਝੇ ਹੋਯਾ ਯਾਏਓ।

ਸੰਗਿ ਮਿਲਾਇ ਲੀਆ ਮੇਰੈ ਕਰਤੈ ਸੰਤ ਸਾਧ ਭਏ ਸਾਥੀ ॥੩॥

ਮੇਰੇ ਕਰਤੈ-ਪੁਰੂ ਮੇਰੇ ਨੇ ਜੇ ਬਾਪੁਰੇ ਮੇਰੇ ਕਰਾਏਓ ਏਵੇ ਬਾਪੁ-ਬਲ ਮੇਰੇ ਬਾਪੁਰੇ
ਰਹਿਓ ॥੩॥

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ ਸਰਬਸੁ ਦੀਨੇ ਆਪਹਿ ਆਪੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥

ਪੁਰੂ ਮੇਰੇ ਹਾਥਰੇ ਪਰੇ ਬਰਬੁ ਪੁਰਾਨ ਕਰੇ ਨੇ ਬਾਪੁਰੇ ਕੇਰੇ ਕਰਿਓ

ਕਰੁ ਨਾਨਕ ਸਰਬ ਥੋਕ ਪੂਰਨ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥੪॥੧੫॥੭੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਪੂਰੇ ਬਦਗੁਰੂ ਪਾਏ, ਮਾਫ਼ਾ ਭਾਰਾ ਮੇਰੇ ਬਰੁ ਕਾਰੰ ਬਾਪੁਰੇ ਹੋਏ
ਪਾਏ ॥੪॥੧੫॥੭੯॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਗਰੀਬੀ ਗਦਾ ਹਮਾਰੀ ॥

ਨਹਰਾ ਆਮਰੇ ਗਦਾ ਅਰੇ ਆਏ

ਖੰਨਾ ਸਗਲ ਰੇਨੁ ਛਾਰੀ ॥

ਬਰੁਫ਼ਾ ਰੇਰੇ ਪੂਰੇ ਕਰੇ ਆਮਰੇ ਗਦਾ ਅਰੇ।

ਇਸੁ ਆਗੈ ਕੇ ਨ ਟਿਕੈ ਵੇਕਾਰੀ ॥

ਏਹੇ ਗਦਰੇ ਬਰੁਫ਼ਾ ਕੇਰੇ ਕੇਰੇ ਕੇਰੇ ਗਦਾ ਰੇਰੇ ਟਿਕੇ ਪਾਏ ਨਾਏ,

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਏਹ ਗਲ ਸਾਰੀ ॥੧॥

ਏਹੇ ਗਦਾ ਪੂਰੇ ਗੁਰੁ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਓ ॥੧॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੰਤਨ ਕੀ ਓਟਾ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਰੇ ਨਾਮ ਬਲੁ ਬਲੁ ਬਾਫ਼ਾ ਅਰੇ।

ਜੇ ਸਿਮਰੈ ਤਿਸ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਵੈ ਉਧਰਹਿ ਸਗਲੇ ਕੋਟਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਬਲੁ ਕਰੇ, ਭਾਰਾ ਮੂਰੇ ਹੋਏ ਮਾਫ਼ਾ ਆਏ ਪੁਰੂ ਨਾਮ ਬਲੁ ਕਰੇ ਕੋਰੇ ਕੋਰੇ
ਗਦਾ ਕੇਰੇ ਹੋਏ ਪਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਜਸੁ ਗਾਇਆ ॥

ਬਲੁ ਬਾਪੁਰੇ ਕੇਰੇ ਮੇਰੇ ਗਦਾ ਕਰਿਓ ਆਏ

ਇਹੁ ਪੂਰਨ ਹਰਿ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ॥

ਕਰੇ-ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਏਹੇ ਪੂਰੇ ਪਰ ਆਮਰੇ ਪੁਰਾ ਹੋਏ ਪਾਏ।

ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਆਰਾਧੇ ॥

ਪ੍ਰਥਮ ਗੁਰੂਜੀ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਵਾ ਧਾਰਾ

ਕਾਰਜ ਸਗਲੇ ਸਾਧੇ ॥

ਬਹੁ ਕਾਰਜ ਬਿਛ ਹੋਇਐ ਯਾਯੋ ॥

ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ॥

ਮੋਰ ਬਹੁ ਮਨੋਰਥ ਮਥ ਪੂਰਾ ਹੋਇਐ ਯਾਯੋ ॥

ਬਾਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰੇ ॥੧॥

ਮਨੋਰਥ ਅਨਹਦ ਨਾਹ ਬਾਜੀਐ ॥੧॥

ਸੰਤਹੁ ਰਾਮੁ ਜਪਤ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਬਲ! ਰਾਮਾਯ ਭਯਨ ਕਰਿਵਾ ਧਾਰਾ ਬੁਝਿਐ ਭਯਨੁ ਹੋਇਐ ਯਾਯੋ ॥

ਸੰਤ ਅਸਥਾਨਿ ਬਸੇ ਸੁਖ ਸਹਜੇ ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਮਿਟਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਲਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਿਰੰਜਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿ ਪਾਇਐ ਯਾਯੋ ਬਹੁ ਦੂਖ ਦੂਰ ਹੋਇਐ ਯਾਯੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਬਾਣੀ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮਨਿ ਭਾਣੀ ॥

ਪ੍ਰਥਮ ਗੁਰੂ ਮਨੁਰ ਵਾਸੀ ਪਰੰਤੂ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾਯ ਮਨੁਰ ਲੋਕਾਯੋਗ ਕਰਿਐ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸਿ ਵਖਾਣੀ ॥ ਨਿਰਮਲ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥੨॥੧੮॥੮੨॥

ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਭਾਖਾ ਵਖਾਣਾ ਕਰਿਐ, ਯਾਯੋ ਪੁਰਾਣ ਨਿਰੰਜਨ ਅਕਥਾਯ ਕਾਯਾਯੋ ॥੨॥੧੮॥੮੨॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਲੀਐ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਭੂਖੇ ਖਾਵਤ ਲਾਜ ਨ ਆਵੈ ॥

ਮੋਹਿਐ ਕੀਐਐ ਭੋਜਨਾ ਵਧਿਐ ਖਾਯੋ ਬਿਯੋਗੇ ਲੋਕਾ ਆਬੋ ਨਾਹਿ,

ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥੧॥

ਬੋਲੀਐ ਹੋ ਪੁਰਾਣ-ਭੋਜ ਨਿਯੋਗਾਯੋ ਪੁਰਾਣ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਐ ॥੧॥

ਅਪਨੇ ਕਾਜ ਕਉ ਕਿਉ ਅਲਕਾਈਐ ॥

ਨਿਯੋਗਾਯੋ (ਪੁਰਾਣ-ਭੋਜ) ਕਰਿਵਾ ਬਿਯੋਗੇ ਕਾਯੋਯੋ ਆਲਾਸ ਕਰਿਵਾ?

ਜਿਤੁ ਸਿਮਰਨਿ ਦਰਗਹ ਸੁਖ ਊਜਲ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਹਾਰ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਓ ਭਾਰਾ ਪੁਰੁ-ਦਰਬਾਰਚੇ ਸੁਖ ਭਯੋਲ ਹੋਇਓਐ ਆਭ ਬਰਦਾ ਹੂੰ ਬੁਝਰ
ਭਯੋਲਿ ਹੋਇਓਐ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਜਿਉ ਕਾਮੀ ਕਾਮਿ ਲੁਭਾਵੈ ॥

ਯੋਧਰਿ ਕਾਮੁਕ ਬਯੋਲਿ ਕਾਮ ਬਾਬਨਾਰੇ ਹੂੰ ਲਿਧੁ ਰਹਿਓਐ,

ਤਿਉ ਹਰਿ ਦਾਸ ਹਰਿ ਜਸੁ ਭਾਵੈ ॥੨॥

ਬੋਧਰਿ ਹੂੰ ਪੁਰੁਕ ਭਯੋਲੁ ਪੁਰੁਕ ਯੋਗੋਗਨ ਹੂੰ ਭਲ ਲਾਗਿਓਐ ॥੨॥

ਜਿਉ ਮਾਤਾ ਬਾਲਿ ਲਪਟਾਵੈ ॥

ਯੋਧਰਿ ਮਾਤਾ ਨਿਯ ਕਾਲਕ ਬਾਪੁਚੇ ਮੋਹਚੇ ਲਿਧੁ ਰਹਿਓਐ,

ਤਿਉ ਗਿਆਨੀ ਨਾਮੁ ਕਮਾਵੈ ॥੩॥

ਬੋਧਰਿ ਹੂੰ ਯੋਗਬਾਨ ਬਯੋਲਿ ਪੁਰੁ-ਨਾਮਰ ਬਾਪਨਾਰੇ ਹੂੰ ਮਗੁ ਰਹਿਓਐ ॥੩॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਵੈ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ॥੪॥੧੯॥੮੩॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਯੋ ਪੂਰੁ ਗੁਰੁ ਭਾਰਾ ਨਾਮ ਸ਼ਰਣਰ ਪੁਰਿ ਹੋਇਓਐ, ਆਭ ਬੋ ਪੁਰੁ-ਨਾਮਰ ਹੂੰ ਧਾਨ
ਕਰਿਓਐ ॥੪॥੧੯॥੮੩॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸੁਖ ਸਾਂਦਿ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥

ਸੁੰ ਨਿਯ ਘਰਕੁ ਬਕੁਗਲ ਆਬਿ ਯਾਯਲਿ ਆਭ

ਨਿੰਦਕ ਕੈ ਮੁਖਿ ਛਾਇਆ ॥

ਨਿੰਦਕਰ ਸੁਹੰ ਕਲਾ ਹੋਇਓ ਯਾਯਲਿ ਅਧੀਓ ਨਿੰਦਕ ਲਯੋਓ ਹੋਇਓ ਯਾਯਲਿ।

ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਪਹਿਰਾਇਆ ॥

ਪੂਰੁ ਗੁਰੁ ਮੋਹਚੇ ਪੁਰਿਬਾਰ ਪਰਿਧਾਨ ਪਿਯਾਯਲਿ ਆਭ

ਬਿਨਸੇ ਦੁਖ ਸਬਾਇਆ ॥੧॥

ਮੋਰ ਬਿਨਸੁ ਦੁਖਰ ਬਿਨਾਗ ਹੋਇਓ ਯਾਯਲਿ ॥੧॥

ਸੰਤਹੁ ਸਾਚੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਹੋ ਭਯੋਲਨ! ਐਯਾ ਬਯਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕ ਬਯੋਧਰ ਅਯੋ,

ਜਿਨਿ ਅਚਰਜ ਸੋਭ ਬਣਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਧ ਮੋਹਿ ਅਭੂਤ ਗੋਸ਼ਠਿ ਵਸਾਇਓ ॥੧॥੧॥੧॥

ਬੋਲੇ ਸਾਹਿਬ ਕੈ ਭਾਣੈ ॥ ਦਾਸੁ ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥

ਮੂੰ ਮਾਨਿਕਰ ਯਥਾਹੋ ਹੋ ਬੋਲਿਯਾਐ ਆਯੋ ਏਹਿ ਧਾਬੁ ਤੁਝ-ਵਾਗੀਰ ਹੋ ਵਰ੍ਹਨਾ ਕਰਿਯਾਐ।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸੁਖਦਾਈ ॥ ਜਿਨਿ ਪੂਰੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥੨॥੨੦॥੮੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਹੋ ਪ੍ਰਭੁ ਵਡ ਬੁਝਾਵਾਯਕ ਅਚਰਿ, ਮੇਧ ਪ੍ਰਭੁ ਬ੍ਰਹਮਰ ਨਿਰਮਲ ਕਰਿਓ ॥੨॥੨੦॥੮੪॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਰਿਦੈ ਧਿਆਏ ॥

ਨਿਯ ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਧਾਨ ਕਰਿ

ਘਰਿ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤਿ ਆਏ ॥

ਆਮੋ ਬਹੁਗਲ ਘਰਿਯੋ ਧੋਰਿ ਆਇਓ।

ਸੰਤੋਖੁ ਭਇਆ ਸੰਸਾਰੇ ॥

ਏਵੇ ਬੰਬਾਰਯੋ ਬਹੁਗਲ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇ ਮਾਇਓ, ਕਾਰਣ

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਲੈ ਤਾਰੇ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰੂ ਚਾਹਾਯੋ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਕਰਿ ਦੇਇਓ ॥੧॥

ਸੰਤਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੇ ਭਯਯਨ! ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬਰਦਾ ਹੋ ਮੋਹਿ ਭਯਯਨੇ ਧਰਮਾਯੋ ਅਯੋ।

ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਕੀ ਗਣਤ ਨ ਗਣਈ ਰਾਖੈ ਬਾਲ ਗੁਪਾਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਨਿਯ ਭਯਯਨ ਕਰਮਰ ਲੋਯੋ। ਬਿਬਾਧ ਕਰੇ ਨਾਹੋ ਆਯੋ ਨਿਯ ਬਯਯਨ ਭਲਿ ਚਾਹਾਰ ਰਖਾ ਕਰਿਯਾਐ ॥੧॥੧॥੧॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਉਰਿ ਧਾਰੇ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਭਗਵਾਨਯੋ ਨਾਮ ਹੋ ਧਾਰਣ ਕਰਿਓ ਆਯੋ

ਤਿਨਿ ਸਭੇ ਥੋਕ ਸਵਾਰੇ ॥

ਬੇ ਮੋਹਿ ਬਹੁ ਕਾਮਰ ਬਯਯਨ ਕਰਿਓ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਤੁਸਿ ਦੀਆ ॥ ਫਿਰਿ ਨਾਨਕ ਦੂਖੁ ਨ ਥੀਆ ॥੨॥੨੧॥੮੫॥

ਪ੍ਰਥਮ ਗੁਰੂ ਪੁਸਤਕ ਹੋਇ ਨਾਮ-ਦਾਨ ਦੇਖਿਓ, ਏਨ੍ਹੇ ਨਾਨਕਜੂ ਪੂਨਃ ਕੀਓ ਕਥੁ ਹੋਇਨਾਹੂੰ
॥2॥21॥85॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਈ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ-ਭਰੇ ਹਰਿਯੋ ਨਿਵਾਸ ਹੋਇ ਯਾਇਓ,

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਕਰੇ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥

ਯਾਹਾ ਧਰਮੇ ਏਵੇ ਬਸੇ ਮੇਰੇ ਮਨ-ਬੰਧਨ ਕਰੁਓ।

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਏਹਾ ਪ੍ਰਥਮ ਗੁਰੂਯੋ ਬਭਧਾ ਮੇ

ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥

ਭਾਇਯੋ ਮੁਖਿਯੋ ਕਰਮਯੋ ਪਾਇਓ ਨਾਹੂੰ॥1॥

ਹਉ ਕੁਰਬਾਨੁ ਜਾਈ ਤੇਰੇ ਨਾਵੈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੈਂ ਚੋਰੇ ਨਾਮ ਪੁਰੇ ਬਸੇਓ ਅਰੇ।

ਜਿਸ ਨੇ ਬਖਸਿ ਲੈਹਿ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਸੇ ਜਸੁ ਤੇਰਾ ਗਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ! ਯਾਹਾਨੂੰ ਤੂੰ ਬਖਸ਼ਿ ਕਰਿ ਦੇਖ, ਏਹੇ ਚੋਰੇ ਮੇਰੇ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਤੂੰ ਭਾਰੇ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰਾ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮਹਾਨ ਬਾਨੀ ਅਰੁ ਏਵੇ

ਸੰਤਾਂ ਭਰਵਾਸਾ ਤੇਰਾ ॥

ਬੰਧਨ ਚੋਰੇ ਹੂੰ ਭਰਵਾ ਅਭਿ।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ ॥ ਮੁਖਿ ਨਿੰਦਕ ਕੈ ਛਾਈ ॥੨॥੨੨॥੮੬॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਓ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭਯੋ ਗਰਬੇ ਅਧਿਕੇ ਨਿੰਦਕਰੇ ਮੁਖਿ ਕਲਾ ਹੋਇ ਯਾਇਓ ॥2॥22॥86॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਆਗੈ ਸੁਖੁ ਮੇਰੇ ਮੀਤਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ! ਭੁਭਕਾਲ-ਭਵਿੱਖਯਕਾਲ (ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕ) ਦੇ

ਪਾਛੇ ਆਨਦੁ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਤਾ ॥

ਮੇਰੇ ਪਾਛੇ ਪ੍ਰਭੂ ਬ੍ਰਹਮ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਦੇਣ ਲੱਗੇ।

ਪਰਮੇਸੁਰਿ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੀ ਬਣਾਈ ਦੇਣ ਲੱਗੇ।

ਫਿਰਿ ਡੋਲਤ ਕਤਹੂ ਨਾਹੀ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਆਲੋਚਿਤ ਹੋ ਗਏ ॥੧॥

ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾਂ ਦੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇਣ ਲੱਗੇ।

ਹਰਿ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਜਾਨਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਬੇਹੱਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਨਿਰੰਤਰ ਜਾਨਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਭ ਜੀਅ ਤੇਰੇ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੇ ਧੰਨਾਨੂ ਧਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਬਹੁ ਯੀਵ ਚੋਰਾ' ਧਾਰਾ ਫੁੱ ਯਾਤ ਹੋਯਾਯੋ ਆਯ

ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥

ਨਿਯ ਯਯਕੂ ਚੁ ਫੁੱ ਧੋਯਾਯੋ ਕਰਿਯਾਯ।

ਅਚਰਜੁ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਚੋਰਾ ਮਹਿਮਾ ਵਧ ਅਯੁਧ ਅਚੋ ਆਯ

ਨਿਤ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥੨॥੨੩॥੮੭॥

ਨਾਨਕ ਚੋਰਾ ਨਾਮ-ਯੁਯਾਯ ਨਿਯਾ ਕਰਿਯਾਯ ॥2॥23॥87॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਨਾਲਿ ਨਰਾਇਣੁ ਮੇਰੈ ॥

ਨਾਨਾਯਾਯ ਬਧਾ ਮੋਰਾ ਬਾਧੁਰੋ ਅਯੋਯ,

ਜਮਦੂਤੁ ਨ ਆਵੈ ਨੇਰੈ ॥

ਯਯੁ ਯਮਦੂਤ ਮੋਰਾ' ਨਿਕਾਯਾਯ ਆਬੋ ਨਾਫੁੱ।

ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖੈ ॥

ਬੋਧੁ ਧੁਯੁ ਨਿਯ ਯਾਯੋਰੋ ਲਾਯਾਯ ਮੋਰਾ ਯਯਾ ਕਰਿਯਾਯ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਚੁ ਸਾਖੈ ॥੧॥

ਬਧਗੁਯਾਯ ਯਯਾ ਬਧਾ ਅਚੋ॥1॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ॥

ਧੁਯੁ ਗੁਰੁ ਧੁਯੁ ਕਾਧਾਯਾ ਕਰਿਯੋਯ,

ਦੁਸਮਨ ਮਾਰਿ ਵਿਡਾਰੇ ਸਗਲੇ ਦਾਸ ਕਉ ਸੁਮਤਿ ਦੀਤੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੋ ਬਧਾਯ ਗੁਯਾਯ ਮਾਰਿ ਦੂਰੋਯਾਯ ਧੋਯਾਯੋ ਆਯ ਮੋਰਾਧੋ ਬੁਧਠਿ ਧੋਯਾਯੋ॥1॥ਰੁਧ॥

ਪ੍ਰਭਿ ਸਗਲੇ ਥਾਨ ਵਸਾਏ ॥

ਧੁਯੁ ਬਹੁ ਯੁਯਾਯੋਰੋ ਵਾਧਾ ਕਰਿਯੋਯੋ ਆਯ

ਸੁਖਿ ਸਾਂਦਿ ਫਿਰਿ ਆਏ ॥

ਸ੍ਰੋਂ ਪ੍ਰਭੀ ਬਕੂਗਲ ਘਰਕੂ ਧੇਰੇ ਆਇਓ।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਏ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਬੇ ਪ੍ਰਭੁਆ ਗਰਗ ਨੇਕਯੋਗਿ,

ਜਿਨਿ ਸਗਲੇ ਰੋਗ ਮਿਟਾਏ ॥੨॥੨੪॥੮੮॥

ਹੋਏ ਬਹੁ ਰੋਗਾ ਦੂਰ ਕਰਿਯੋ॥2॥24॥88॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਕਾ ਦਾਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਾ ਕੀ ਸਰਨੀ ਪਾਈਐ ॥

ਬਹੁਗੁਰੂ ਬਰ ਬੁਝਾਰੇ ਕਾਠਾ ਅਚਰਿ, ਏਨ੍ਹੁ ਆਮਕੂ ਚਾਹਾਯਾ ਗਰਗਰੇ ਹੋਵਾ ਭਰਿਓ।

ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਤ ਹੋਤ ਅਨੰਦਾ ਦੂਖੁ ਗਇਆ ਹਰਿ ਗਾਈਐ ॥੧॥

ਚਾਹਾਯਾ ਧਰ੍ਮਨ ਹੋਵਾ ਬਾਰਾ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਯਾਯੋ ਆਯੁ ਬਹਿਯਾ ਗੁਗਾਨ ਕਰੇ ਦੂਝਾ ਨਾਗ ਹੋਯਾਯੋ॥1॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵਹੁ ਭਾਈ ॥

ਹੋ ਭਾਯੋ! ਬਹਿਰਬਰ ਪਾਨ ਕਰ।

ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਨਾਮੇ ਆਰਾਧਹੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸਰਨਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮਰ ਯੋਗ ਕਰ, ਨਾਮਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ ਏਵੰ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰੁਆ ਗਰਗ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਕਰ॥ਰੂ॥

ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਜਿਸੁ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੋਈ ਪੂਰਨੁ ਭਾਈ ॥

ਹੋ ਭਾਯੋ! ਚਾਹਾਯਾ ਹੋਂ ਨਾਮਰ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਯਾਯਾ, ਯਾਹਾ ਭਾਗਯੋਗੇ ਯੋਗ ਪ੍ਰਬੰਧੁ ਹੋਂ ਲੋਯਾ ਹੋਯਾਯਾ ਆਯੁ ਬੇ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰੁਆ ਹੋਯਾਯਾ।

ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਨਾਮਿ ਰਹਾ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੨॥੨੫॥੮੯॥

ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ! ਨਾਨਕ ਏਹੇ ਨਿਵੇਦਨ ਕਰੁੰਦੇ ਹੋਏ ਚਾਹਾਯਾ ਕੁਝੋ ਕੋਝੋ ਨਾਮ-ਸ਼ੁਰਗਰੇ ਹੋਂ ਲਾਨ ਰਹਿਵੇ॥2॥25॥89॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਹਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਨ ਅਪੁਨੇ ਕੀ ਰਾਖੈ ॥

ਕਰਿਵਾ-ਕਰਾਯਾਗੇ ਬਧਾਰੇ ਅੰਤਰ੍ਯਾਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਯੋਗ ਭਯੋਗ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਂ ਰਖਾ ਕਰਿਯਾਯੋ।

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਹੇਤੁ ਜਗ ਭੀਤਰਿ ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ ਰਸੁ ਚਾਖੈ ॥੧॥

ਮੇਭੱ ਕਪੜੇ ਗੁਰੂ-ਗੋਬਿੰਦ ਰਬਕੁ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾਵ, ਬਾਰਾ ਦੂਨਿਆਰੇ ਚਾਖਾਰ ਯਮ-ਯਮਕਾਰ
ਹੋਇਯਾਵ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤੇਰੀ ਓਟ ਗੁਸਾਈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਹੇ ਬਿਗੁਰ ਮਾਲਿਕ! ਮੇਭਓ ਕੇਵਲ ਚੋਰਾ ਹੂੰ ਬਾਖਾਰਾ ਅਛੀ।

ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਸਰਨਿ ਕਾ ਦਾਤਾ ਆਠ ਪਹਰ ਤੁਮ੍ਹਰ ਧਿਆਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੂ ਵਧ ਬਧਿਓ ਓ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾਠਾ ਅਰੁ ਆਯੋ ਆਠ ਪਹਰੇ ਮੂੰ ਚੋਰਾ ਹੂੰ ਖਾਨ ਕਰਿਯਾਵ ॥੧॥

ਜੇ ਜਨੁ ਭਜਨੁ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਤਿਸੈ ਅੰਦੇਸਾ ਨਾਹੀ ॥

ਮੇਭੱ ਕਪੜੇ ਚੋਰਾ ਭਜਨ ਕਰਿਯਾਵ, ਚਾਖਾ ਕੀਰਤੀ ਚਿਤਾ ਸੁਰੀ ਕਰੇ ਨਾਹੀ।

ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਲਗੇ ਭਉ ਮਿਟਿਆ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਏ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥੨॥

ਬਖਸ਼ਿਯਾ ਚਰਨਾਰੇ ਲਾਗੇ ਮੇਭਓ ਯਮ ਦੂਰ ਹੋਇਯਾ ਯਾਛੀ ਆਯੋ ਨਿਯੋ ਮਨਾਰੇ ਭਗਵਾਨਕ ਗੁਣਗਾਨ
ਕਰਿਯਾਵ ॥੨॥

ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਘਨੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਆ ਦਿਲਾਸਾ ॥

ਬਖਸ਼ਿਯਾ ਮੇਭਓ ਅਧਰੇ ਆਗੀਬੰਦ ਦੇਖਯੋ ਮੇਭਓ ਬਾਭਾਵਿਕ ਬੁਝਿ ਅਵਾ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਹੋਇਯਾ ਯਾਛੀ।

ਜਿਣਿ ਘਰਿ ਆਏ ਸੇਭਾ ਸੇਤੀ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਆਸਾ ॥੩॥

ਮੂੰ ਕੇਵਲ ਪੁਰੇ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੇ ਵਧ ਗੋਬਿੰਦ ਨਿਯੋ ਯਮਕੁ ਆਇਛੀ ਆਯੋ ਬਾਰਾ ਆਗੀ ਪੂਰਾ ਹੋਇਯਾ
ਯਾਛੀ ॥੩॥

ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਪੂਰੀ ਮਤਿ ਜਾ ਕੀ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਕਾਮਾ ॥

ਪੂਰੀ ਗੁਰੁ ਮਠੇ ਮਧ ਪੂਰੀ ਅਰੇ ਆਯੋ ਬੇਬੇ ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਕਾਮੀ ਮਧ ਪੂਰੀ ਅਰੇ।

ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਲਾਗਿ ਤਰਿਓ ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ॥੪॥੨੬॥੯੦॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁ ਮੇਭਓ ਗੁਰੁਕਾ ਚਰਨਾਰੇ ਲਾਗੇ, ਬਹਿਨਾਮਰੇ ਭਜਨ ਕਰੇ ਬੇਭਵਾਗਰੁ ਪਾਰ ਹੋਇਯਾ
ਯਾਛੀ ॥੪॥੨੬॥੯੦॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਲੀਓ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਭਇਓ ਕਿਰਪਾਲੁ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ ਆਪੇ ਸਭ ਬਿਧਿ ਥਾਟੀ ॥

ਦੀਨ ਕਪੜੇ ਦੁਖੀ ਨਾਗ ਕਰੁਪਾ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਭਓ ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਇਯਾ ਆਯੋ ਬੇਭਵਾ ਹੂੰ ਬਾਰਾ
ਕੇਵਲ ਕਰਿਯਾਵ।

ਖਿਨ ਮਹਿ ਰਾਖਿ ਲੀਓ ਜਨੁ ਅਪੁਨਾ ਗੁਰ ਪੂਰੈ ਬੇੜੀ ਕਾਟੀ ॥੧॥

ਪ੍ਰਥਮ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸ਼ਬਦਾਰੇ ਝੁੰ ਵਛਨ ਕਾਹਿ ਨਿਯੋ ਬੇਵਕਯੁ ਰਖਾ ਕਰਿਛੁ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰ ਗੋਵਿੰਦੁ ਸਦ ਧਿਆਈਐ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਬਾਹਾ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰੂਯੋ ਧਿਆ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ,

ਸਗਲ ਕਲੇਸ ਮਿਟਹਿ ਇਸੁ ਤਨ ਤੇ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਈਐ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਧਿਆ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਚਿੰਤਾ ਬਹੁ ਕਲੇਸ ਦੂਰ ਹੋਇ ਮਾਯਾ ਅੰਧ ਮਨੋਬਾਞਿਓ ਧਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇ
ਮਾਯਾ ॥੧॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਜਾ ਕੇ ਸਭਿ ਕੀਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਉਚਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥

ਬੇ ਅਭਾਵੁ ਭਯ, ਅਗਮ ਅਭਾਵੁ ਅਭਾਵੁ, ਯੋਗ ਬਿਭਾ ਯੋਗ-ਯੋਗ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਮੁਖ ਊਜਲ ਭਏ ਦਰਬਾਰਾ ॥੨॥੨੭॥੯੧॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁ ਮੇਰੇ ਯੋਗ ਬਿਭਾਭਿਓ ਭਗਵਾਨ ਨਾਮ ਧਿਆ ਕਰਿਛੁ, ਧਰਮਾਰੇ ਚਾਹਾਰੇ ਗੁਣ
ਭਯੋ ਹੋਇ ਮਾਯਾ ॥੨॥੨੭॥੯੧॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਲੀਓ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਿਮਰਉ ਅਪੁਨਾ ਸਾਂਈ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯੋ ਮਾਯਾਯੋ ਬਿਭਾ ਕਰਿਯਾ ਅੰਧ

ਦਿਨਸੁ ਰੈਨਿ ਸਦ ਧਿਆਈ ॥

ਦੀਨ ਰਾਤਿ ਬੇਵਕਯੋ ਚਾਹਾਰੇ ਧਿਆ ਕਰਿਯਾ।

ਹਾਥ ਦੇਇ ਜਿਨਿ ਰਾਖੇ ॥

ਯੋਗ ਨਿਯੋ ਹਾਥ ਧੋਇ ਰਖਾ ਕਰਿਛੁ,

ਹਰਿ ਨਾਮ ਮਹਾ ਰਸ ਚਾਖੇ ॥੧॥

ਮੂੰ ਹਰਿ-ਨਾਮ ਰਸ ਚਾਖਾ ਧਿਆ ਕਰਿਛੁ ॥੧॥

ਅਪਨੇ ਗੁਰ ਉਪਰਿ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯ ਗੁਰੂਯੁ ਪੁਰਿ ਬਸਾਇਓ ਅਚੇ ॥

ਭਏ ਕਿਰਪਾਲ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ ਜੀਅ ਹੋਏ ਮਿਹਰਵਾਨ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਓਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਪੁਰੁ ਮੇਰਾ' ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਇਓ, ਬੇਰੇ ਓਹੁ ਲੋਕਮਾਨੇ ਮਖ ਮੇਰਾ'
ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਇਓ ਮਾਇਓ ॥੨੬॥

ਨਾਨਕ ਜਨ ਸਰਨਾਈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਪੁਰੁਯੁ ਭਧਰੇ ਅਯੋ,

ਜਿਨਿ ਪੂਰਨ ਪੈਸ ਰਖਾਈ ॥

ਮੇਰੇ ਭਾਇਓ ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਨ-ਪੁਰੁਯੁ ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ॥

ਸਗਲੇ ਦੁਖ ਮਿਟਾਈ ॥

ਬੇ ਬਹੁ ਦੁਖੁ ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ,

ਸੁਖੁ ਭੁੰਚਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥੨॥੨੮॥੯੨॥

ਮੇਰੇ ਭਾਇਓ ਪੁਰੁਯੁ ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ॥੨॥੨੮॥੯੨॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਲੈ 5 ॥

ਸੁਨਹੁ ਬਿਨੰਤੀ ਠਾਕੁਰ ਮੇਰੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਤੇਰੇ ਧਾਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਓਹੁ! ਮੇਰੇ ਬਿਨੰਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਗੁਣ, ਮੇਰੇ ਭਾਇਓ ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ, ਬੇ ਭਾਇਓ
ਭਾਇਓ ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ॥

ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਖਸਮਾਨਾ ਕਰਿ ਪਿਆਰੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪੁਰੁਯੁ! ਮੇਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਮੇਰੇ ਬਿਨੰਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਗੁਣ, ਮੇਰੇ ਭਾਇਓ ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ,

ਬੁਰੇ ਭਲੇ ਹਮ ਥਾਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਇਓ ਮੇਰੇ ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ, ਬੇ ਭਾਇਓ ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ॥੨੭॥

ਸੁਣੀ ਪੁਕਾਰ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਸਵਾਰੇ ॥

ਬੰਧਨਮਾਨ ਮਾਇਓ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਗੁਣ, ਮੇਰੇ ਭਾਇਓ ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ, ਬੇ ਭਾਇਓ ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ॥

ਪਹਿਰਿ ਸਿਰਪਾਉ ਸੇਵਕ ਜਨ ਮੇਲੇ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਗਟ ਪਹਾਰੇ ॥੨॥੨੯॥੯੩॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਬੇਸ਼ੁੰਦੇ ਪੁਰੂ ਗੋਭਿਰ ਵਸੁ ਪਿਥਾਯ ਨਿਯ ਬੇਬਕਕੂ ਨਿਯ ਬਾਪੁਰੇ ਬਿਲਾਨ ਕਰਿ
ਨੇਕਯੋਗਿ ਆਯ ਬਾਪੁਰੇ ਯੋਗਯੋਗੇ ਲੋਕਯੋਗਿ ਕਰਿ ਦੇਖਯੋਗਿ ॥2॥29॥93॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਵਸਿ ਕਰਿ ਦੀਨੇ ਸੇਵਕ ਸਭਿ ਦਰਬਾਰੇ ॥

ਬਹੁ ਬੇਬਕਕ ਭਯੋਰ ਪਾਸਬਹੁਰ ਭਗਵਾਨਯ ਦਰਬਾਰੇ ਬੇਬ ਗੋਭਿਰੇ ਰਹਿਯੋਗਿ ਆਯ ਬਹੁ ਯਾਵ-
ਯੋਗ ਭਾਯਾਯ ਬਗੇਰੇ ਅਯੋਗਿ।

ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਓ ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੇ ਭਵ ਨਿਧਿ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ ॥੧॥

ਭਗਵਾਨ ਬਰਦਾ ਨਿਯ ਬੇਬਕਕ ਬਾਪੁਰੇ ਰਹਿਯੋਗਿ ਆਯ ਭਾਯਾਯ ਭਵਬਾਗਰੇ ਪਾਰਿ ਕਰਿ
ਦੇਖਯੋਗਿ ॥1॥

ਸੰਤਨ ਕੇ ਕਾਰਜ ਸਗਲ ਸਵਾਰੇ ॥

ਬੇ ਨਿਯ ਬਯੋਗ ਬਹੁ ਕਾਯੰਧ ਬਪਾਯ ਕਰਿਯੋਗਿ,

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਪੂਰਨ ਖਸਮ ਹਮਾਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਯੋਗ ਬਰਦਾਪਾਯ ਨਾਯਿਕ ਬੇਬ ਬਾਨਦਯਾਯ, ਕ੍ਰਿਪਾਯ ਏਵਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰ ਭਯੋਗ ਭਯੋਗ ਅਯੋਗਿ ॥ਰੂਯ ॥

ਆਉ ਬੈਠੁ ਆਦਰੁ ਸਭ ਥਾਈ ਊਨ ਨ ਕਤਹੂੰ ਬਾਤਾ ॥

ਬਹੁ ਯਾਗਾਯੋਗ ਆਯੋਗ ਆਯੋਗ-ਬਯੋਗ ਏਵਾ ਅਯੋਗਯੋਗ ਬੋਯਾਯ ਆਯ ਆਯੋਗਿ ਕਰਿ ਅਯੋਗ ਰਹੇ
ਨਾਯੋਗਿ।

ਭਗਤਿ ਸਿਰਪਾਉ ਦੀਓ ਜਨ ਅਪੁਨੇ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਜਾਤਾ ॥੨॥੩੦॥੯੪॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਭਗਵਾਨ ਨਿਯ ਭਯੋਗ ਭਯੋਗ ਗੋਭਿਰ ਵਸੁ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯੋਗਿ ਆਯ ਏਧਰਿ
ਭਗਵਾਨਯ ਭੇਯ-ਪੁਰਾਯ ਬੁਧਿਯਾ ਯਾਯੋਗਿ ॥2॥30॥94॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 9 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗਯੋਗ ਏਕ ਅਯੋਗਿ ਯਾਯਾਯ ਬਯੋਗਯੋਗ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋਗ ਪੁਰਾਯ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਰੇ।

ਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਸਿਉ ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਰਾਮ ਬਹਿਯੋਗ ਪੁਰਾਯ ਕਰ।

ਸ੍ਵਨ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨੁ ਸੁਨਉ ਅਰੁ ਗਾਉ ਰਸਨਾ ਗੀਤਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਯੋਗ ਕਾਨਰੇ ਗੋਬਿੰਦਾ ਗੁਣ ਗੁਣ ਏਵਾ ਫਿਰਾਏ ਚਾਹਾਯਾ ਬੂਝਿ ਕਰ ॥੧॥ ॥੧॥

ਕਰਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਸਿਮਰੁ ਮਾਧੋ ਹੋਹਿ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ॥

ਬਠਬਠਾਏ ਬਧਿਲਿਭ ਹੋਇ ਭਗਵਾਨਾ ਸੁਰਗ ਕਰ, ਸੁਰਗ ਭਾਰਾ ਪਠਿਓ ਮਧ ਪਵਿਤੁ ਹੋਇ ॥੧॥

ਕਾਲੁ ਬਿਆਲੁ ਜਿਉ ਪਰਿਓ ਡੋਲੈ ਮੁਖੁ ਪਸਾਰੇ ਮੀਤ ॥੧॥

ਹੋ ਬਧਨ! ਕਾਲ(ਮੌਤ) ਬਧਿ ਭਲਿ ਮੁਖੁ ਖੋਲਿ ਚਾਹਿਅੰਤ ਭੁਭਾ ਕਰੁਣਿ ॥੧॥

ਆਜੁ ਕਾਲਿ ਫੁਨਿ ਤੋਹਿ ਗ੍ਰਸਿ ਹੈ ਸਮਝਿ ਰਾਖਉ ਚੀਤਿ ॥

ਏਹਿ ਕਥਾ ਕੂਟਿ ਨਿਯੋਗ ਮਨਰੇ ਸੁਰਗ ਕਰ ਮੇ ਅਭਿ ਅਪਵਾ ਕਾਲਿ ਗੁਰੁ ਕਰਿ ॥

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਰਾਮੁ ਭਜਿ ਲੈ ਜਾਤੁ ਅਉਸਰੁ ਬੀਤ ॥੨॥੧॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਣਿ ਮੇ ਭਗਵਾਨਾ ਭਯਨ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਏਹਿ ਬੁਨੇਲਿ ਅਵਸਰ ਚਾਲਿ ਯਾਏ ॥੨॥੧॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਬੋਲੈ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਮਨ ਕੀ ਮਨ ਹੀ ਮਾਹਿ ਰਹੀ ॥

ਮਨੁਸ਼ਾ ਮਨਰੇ ਅਭਿਲਾਸ ਮਨ ਭਿਰੇ ਹੋ ਅਧਾ ਹੋਇ ਰਹਿ ਯਾਏ,

ਨਾ ਹਰਿ ਭਜੇ ਨ ਤੀਰਥ ਸੇਵੇ ਚੋਟੀ ਕਾਲਿ ਗਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣ ਨਾ ਬੇ ਭਗਵਾਨਾ ਭਯਨ ਕਰਿਣਿ, ਨਾ ਚਾਰ੍ਥ-ਸ਼ਾਨ ਯਾਏ ਬੇਵਾ ਕਰਿਣਿ, ਯਾਹਾ ਫਲਰੇ
ਕਾਲ(ਮੌਤ) ਚਾਹਾ ਕੁ ਗੁਰੁ ਕਰਿਣਿ ॥੧॥ ॥੧॥

ਦਾਰਾ ਮੀਤ ਪੂਤ ਰਥ ਸੰਪਤਿ ਧਨ ਪੂਰਨ ਸਭ ਮਹੀ ॥

ਪਦ੍ਮ, ਬਾਘ, ਪੂਤ, ਰਥ, ਬੰਧਨ ਆਦਿ ਬੰਧ

ਅਵਰ ਸਗਲ ਮਿਥਿਆ ਏ ਜਾਨਉ ਭਜਨੁ ਰਾਮੁ ਕੇ ਸਹੀ ॥੧॥

ਬੰਧਨਗੇ ਨਾਗਵਾਨ ਅਧੇ ਅਭ ਭਗਵਾਨਾ ਭਯਨ ਹੋ ਬਧ ਅਧੇ ॥੧॥

ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਬਹੁਤੇ ਜੁਗ ਹਾਰਿਓ ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਲਹੀ ॥

ਅਨੇਕ ਮੁਗਹੁ ਪਧਭਾਸੁ ਹੋਇ ਗੋਬਿੰਦੇ ਨੀਵਕੁ ਧੁਲਿਭ ਮਾਨਵ ਗਰੀਰੇ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹਤ ਮਿਲਨ ਕੀ ਬਰੀਆ ਸਿਮਰਤ ਕਹਾ ਨਹੀ ॥੨॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਣਿ ਮੇ ਹੋ ਮਾਨਵ! ਭਗਵਾਨਾ ਬਧਿਓ ਮਿਲਨਰੇ ਏਹਾ ਬੁਨੇਲਿ ਬੁਧੋਗ, ਤੂ ਕਾਹਿਓ ਚਾਹਾਯਾ
ਸੁਰਗ ਕਰੁ ਨਾਹੁ? ॥੨॥੨॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 9 ॥

ਮਨ ਰੇ ਕਉਨੁ ਕੁਮਤਿ ਤੈ ਲੀਨੀ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਕਿੱਧਰੇ ਕੂਮਰਿ ਪਾਰਿ ਕਰਿਐ?

ਪਰ ਦਾਰਾ ਨਿੰਦਿਆ ਰਸ ਰਚਿਓ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਨਹਿ ਕੀਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੂੰ ਰਾਮਯ ਭਯੋ ਕਰਿ ਨਾਸ਼ੁ ਆਯ ਪਰ ਨਾਰੀ ਓ ਨਿੰਦਾਰ ਬਾਦਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਐ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੁਕਤਿ ਪੰਥੁ ਜਾਨਿਓ ਤੈ ਨਾਹਨਿ ਧਨ ਜੋਰਨ ਕਉ ਧਾਇਆ ॥

ਤੂੰ ਮੁਕਤਿ ਮਾਰਗੁ ਯਾਗਿ ਨਾਸ਼ੁ, ਕਿਛੁ ਧਨ-ਦੌਲਤ ਬਖਸ਼ਿ ਕਰਿਐ ਪਾਯੋ ਧਯਉ ਅਛੁ।

ਅੰਤਿ ਸੰਗ ਕਾਹੂ ਨਹੀ ਦੀਨਾ ਬਿਰਥਾ ਆਪੁ ਬੰਧਾਇਆ ॥੧॥

ਜੀਵਨਰ ਅਛਿੰਨ ਸ਼ਰੀਰੇ ਕੇਹੇ ਮਥ ਚੋਰ ਬਾਪੁ ਦੇਵੇ ਨਾਹਿ ਆਉ ਤੂ ਨਿਰਪੰਕ ਭਾਵਰੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰ
ਲੋਕਿਕ ਪਦਾਰਥੇਰੇ ਫਾਇਲਛੁ ॥੧॥

ਨਾ ਹਰਿ ਭਜਿਓ ਨ ਗੁਰ ਜਨੁ ਸੇਵਿਓ ਨਹ ਉਪਜਿਓ ਕਛੁ ਗਿਆਨਾ ॥

ਨਾ ਤੂ ਭਗਵਾਨਯ ਭਜਨ ਕਰਿਛੁ, ਨਾ ਹੂੰ ਗੁਰੂਜਨਯ ਬੇਵਾ ਕਰਿਛੁ ਆਉ ਨਾ ਚੋ' ਭਿਓਰੇ ਕਿਛਿ ਯਾਨ
ਭਉਨੁ ਹੋਇਛੁ।

ਘਟ ਹੀ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਤੇਰੈ ਤੈ ਖੋਜਤ ਉਦਿਆਨਾ ॥੨॥

ਮਾਯਾਭਾਓ ਪੁਰੁ ਚੋਰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਹੂੰ ਬਿਧਾਮਾਨ ਅਛਿੰਨ, ਕਿਛੁ ਤੂ ਚਾਹਾਯੂ ਤੂ ਅਨਧ ਆਓ ਗੋਯੂਛੁ ॥੨॥

ਬਹੁਤੁ ਜਨਮ ਭਰਮਤ ਤੈ ਹਾਰਿਓ ਅਸਥਿਰ ਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥

ਤੂ ਅਨੇਕ ਯੋਗਿਰੇ ਰੂਪਿ ਪਕਿ ਯਾਛਿ ਆਉ ਚੋਭੇ ਪੂਰੀ ਸ਼ਿਰ ਰੂਢਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਛੁ।

ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਪਾਇ ਪਦ ਹਰਿ ਭਜੁ ਨਾਨਕ ਬਾਤ ਬਤਾਈ ॥੩॥੩॥

ਨਾਨਕ ਐਹਿ ਕਥਾ ਕਹਿਛੁ ਮੇ ਧੁਲਿਯ ਮਾਨਵ ਗਰੀਰ ਪਾਛ ਭਗਵਾਨਯ ਚਰਣਰੇ ਹੂੰ ਭਜਨ
ਕਰਿ॥੩॥੩॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 9 ॥

ਮਨ ਰੇ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਨਿ ਬਿਚਾਰੇ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਬੇਹਿ ਪੁਰੁਯ ਗਰਗਰੇ ਆਬਿਵਾ ਬਿਚਾਰ ਕਰ,

ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ ਗਨਕਾ ਸੀ ਉਧਰੀ ਤਾ ਕੇ ਜਸੁ ਉਰ ਧਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਹਾਯ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਗਣਿਕਾ ਭਯਾਰ ਹੋਇਛੁ, ਐਧਾਯ ਬੇਹਿ ਪੁਰੁਯ ਯੋਗ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮਰੇ
ਪਾਰਣ ਕਰਿ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਅਟਲ ਭਇਓ ਧੂਅ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਅਰੁ ਨਿਰਭੈ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥

ਯੋਭ ਭਗਵਾਨਯ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਭਯ ਧੂਅ ਮਥ ਅਚਲ ਹੋਇਛੁ ਯਾਛੁ ਆਉ ਚਾਹਾਯੂ ਨਿਰਭ
ਪਦਵੀ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਛੁ।

ਦੁਖ ਹਰਤਾ ਇਹ ਬਿਧਿ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਤੈ ਕਾਰੇ ਬਿਸਰਾਇਆ ॥੧॥

ਮੋਰ ਬਾਮਾ ਐਹਿ ਪੁਕਾਰ ਰੂਪ ਨਾਗ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਅਚਲ, ਪੂਰੀ ਚਾਹਾਯੂ ਕਾਹਿਕੇ ਬਿਸ੍ਰੁਭ ਕਰਿ
ਦੇਛਿ ॥੧॥

ਜਬ ਹੀ ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਿ ਗਜ ਗਰਾਹ ਤੇ ਛੂਟਾ ॥

ਯੇਵੇ ਹਾਠੀ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਖੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਈਰਯੋਰੇ ਆਇਲਾ, ਯੇਢੇਢੇਵੇਲੇ ਯੇ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿ ਠਾਰੂ ਰਯਾ ਪਾਯ
ਗਲਾ।

ਮਹਮਾ ਨਾਮ ਕਹਾ ਲਉ ਬਰਨਉ ਰਾਮ ਕਹਤ ਬੰਧਨ ਤਿਹ ਤੂਟਾ ॥੨॥

ਮੁੱ ਨਾਮਰੇ ਮਹਿਮਾ ਕੇਪਰੇ ਕਰਿਯੋ? ਕਾਰਯੋ ਰਾਮ ਕਹਿਯੋ ਮਾਢੇ ਹੁੰ ਭਾਯੋਯਾ ॥੨॥

ਅਜਾਮਲੁ ਪਾਪੀ ਜਗੁ ਜਾਨੇ ਨਿਮਖ ਮਾਹਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥

ਏਹਿ ਯੋਗਯੋਰੇ ਕਾਧਨਾਯੋਰੇ ਰਢ ਅਯਾਮਲ ਪਾਪੀ ਯੋਯਾਯਾ, ਯਾਯਾਯੁ ਏਕ ਯੋਯੋਰੇ ਹੁੰ ਭਯਾਰ ਕਰਾਯਾਯ
ਪੁਲਾ।

ਨਾਨਕ ਕਹਤ ਚੇਤ ਚਿੰਤਾਮਨਿ ਤੈ ਭੀ ਉਤਰਹਿ ਪਾਰਾ ॥੩॥੪॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਯੋ ਯੇ ਯੇਹਿ ਚਿੰਤਾਮਨੀ ਪੁਰੁਸ਼ ਯੋਯੋਰੇ ਕਰੇ, ਯੁ ਮਧ ਭਯਾਯੋਰੇ ਪਾਰੇ ਯੋਯਾਯੋਰੇ ॥੩॥੪॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਯੋਰਠੇ ਮਹਲਾ 9 ॥

ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਉਨੁ ਉਪਾਉ ਕਰੈ ॥

ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਰੇ ਭਯਾਯੋਰੇ ਕਰੇ,

ਜਾ ਤੇ ਭਗਤਿ ਰਾਮ ਕੀ ਪਾਵੈ ਜਮ ਕੇ ਤ੍ਰਾਸੁ ਹਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਯਾ ਯਾਰਾ ਭਾਯਾਯੋਰੇ ਰਾਮਕਾ ਭਯੋ ਪ੍ਰਾਧੁ ਯੋਯਾਯਾਯ ਆਯੋ ਮੁਯੋਰੇ ਯੋਰੇ ਨੀਰੁਯੋ ਯੋਯਾਯਾਯ ॥੧॥ ਰੁਯਾ ॥

ਕਉਨੁ ਕਰਮ ਬਿਦਿਆ ਕਹੁ ਕੈਸੀ ਧਰਮੁ ਕਉਨੁ ਫੁਨਿ ਕਰਈ ॥

ਕੁਯਾ, ਭਾਯਾ ਕੇਯੋ ਕਰੇ, ਕੇਪਰੇ ਕੇਯਾ ਆਯੋ ਪੁਰੀ ਕੇਯੋ ਧਰੇ ਕਰੇਯਾ?

ਕਉਨੁ ਨਾਮੁ ਗੁਰ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰੈ ਭਵ ਸਾਗਰ ਕਉ ਤਰਈ ॥੧॥

ਭਾਯਾ ਕੇਯੋ ਗੁਰੁ ਯਾਰਾ ਕੇਯਾਯਾਯਾਯਾ ਨਾਮ ਅਯੋ, ਯਾਯਾਰ ਯੋਯੋਰੇ ਕਰੇਯਾ ਯਾਰਾ ਕੇਯੋ ਭਯਾਯੋਰੇ ਪਾਰੇ ਯੋਯਾਯੋਰੇ? ॥੧॥

ਕਲ ਮੈ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਿ ਜਾਹਿ ਜਪੈ ਗਤਿ ਪਾਵੈ ॥

ਏਹਿ ਕਲਿਯੁਗਯੋਰੇ ਏਕ ਯੋਯੋਰੇ ਨਾਮ ਹੁੰ ਕ੍ਰਿਪਾਰ ਭਯਾਰ ਅਯੋ, ਯਾਯਾਰ ਯੋਯੋ ਕਰੇਯਾ ਯਾਰਾ ਮਨੁਯੋਰੇ
ਮੋਯੋ ਪ੍ਰਾਧੁ ਯੋਯਾਯਾਯ।

ਅਉਰ ਧਰਮ ਤਾ ਕੈ ਸਮ ਨਾਹਨਿ ਇਹ ਬਿਧਿ ਬੇਦੁ ਬਤਾਵੈ ॥੨॥

ਕੇਯੋ ਮਧ ਏਹਿ ਕੇਯੋ ਯੋਯਾਯਾਯ ਯੇ ਏਕ ਯੋਯੋਰੇ ਨਾਮਰੇ ਯੋਯਾਯ ਯੋਯੋ ਧਰੇ ਨਾਯੋ ॥੨॥

ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਰਹਤ ਸਦਾ ਨਿਰਲੇਪੀ ਜਾ ਕਉ ਕਹਤ ਗੁਸਾਈ ॥

ਯਾਹਾਕੂ ਬਾਰਾ ਦੂਨਿਆ ਗੋਬਾਲਾ ਕਹਿਯਾਏ, ਏਹ ਬੁਝ-ਦੂਝਰੂ ਰਹਿਤ ਆਯ ਬਰਵਾ ਨਿਲੇਪੁ ਰਹਿਯਾਏ।

ਸੈ ਤੁਮ ਹੀ ਮਹਿ ਬਸੈ ਨਿਰੰਤਰਿ ਨਾਨਕ ਦਰਪਨਿ ਨਿਆਈ ॥੩॥੫॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਯੇਹ ਏਹੀ ਭਗਵਾਨ ਭੋਲਾ ਭਿਓਰੇ ਨਿਰੰਤਰ ਦਰਪਨ ਪੁਰਿਬੰਧ ਭਲੇ ਬਾਬ
ਕਰਿਯਾਉ॥੩॥੫॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਬੋਰਠੀ ਮਹਲਾ 9 ॥

ਮਾਈ ਮੈ ਕਿਹਿ ਬਿਧਿ ਲਖਉ ਗੁਸਾਈ ॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਮਾ'! ਮੂੰ ਕੇਭੈਂ ਬਿਖਰੇ ਏਹੀ ਭਗਵਾਨਯੂ ਯਾਗਿਵੇ?

ਮਹਾ ਮੋਹ ਅਗਿਆਨਿ ਤਿਮਰਿ ਮੇ ਮਨੁ ਰਹਿਓ ਉਰਝਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮਹਾਮੋਹ ਏਵਾ ਅਗਿਆਨ ਅਭਿਕਾਰੇ ਆਨੰਦਿਤ ਹੋਯੋ॥1॥ ਰੂਹ॥

ਸਗਲ ਜਨਮ ਭਰਮ ਹੀ ਭਰਮ ਖੋਇਓ ਨਹ ਅਸਥਿਰੁ ਮਤਿ ਪਾਈ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯ ਬਾਧੂਯ ਯਾਵਨ ਭਰਮੇ ਰਹਿ ਹੋਯਾਯ ਦੇਯੋਯ ਆਯ ਮੋਹੇ ਬੁਧਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯ।

ਬਿਖਿਆਸਕਤ ਰਹਿਓ ਨਿਸ ਬਾਸੁਰ ਨਹ ਛੁਟੀ ਅਧਮਾਈ ॥੧॥

ਮੂੰ ਰਾਹਿ ਦੇਨ ਬਿਕਾਰੇ ਆਬਯ ਰਹਿਯੋ ਆਯ ਮੇਰਾ ਏਹੀ ਅਧਮਾ ਬਭੰਗਾਨ ਪਰਿਪਕੁ ਯਾਯ ਨਾਯੋ॥1॥

ਸਾਧਸੰਗੁ ਕਬਹੂ ਨਹੀ ਕੀਨਾ ਨਹ ਕੀਰਤਿ ਪ੍ਰਭ ਗਾਈ ॥

ਮੂੰ ਕੇਵੇ ਮਖ ਬਤਬਯਾਹਿ ਕਰਿ ਨਾਯੋ ਆਯ ਨਾ ਮੂੰ ਪੁਰੁਯ ਕੀਯੋ ਗਾਨ ਕਰਿਯੋ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਮੈ ਨਾਹਿ ਕੋਊ ਗੁਨੁ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਸਰਨਾਈ ॥੨॥੬॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਯੇਹ ਹੋ ਯੋਗੁ ਮੇਰਾ ਪਾਯੇਰੇ ਕੀਯੋ ਯੋਗੁ ਗੁਣ ਨਾਯੋ। ਓਯਾਪਿ ਧਯਾ ਕਰਿ ਮੋਹੇ ਨਿਯ
ਗੋਰੇਰੇ ਨਿਯ ॥੨॥੬॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਬੋਰਠੀ ਮਹਲਾ 9 ॥

ਮਾਈ ਮਨੁ ਮੇਰੇ ਬਸਿ ਨਾਹਿ ॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਮਾ'! ਮੇਰਾ ਚਯੋਲ ਮਨ ਨਿਯਯੋਰੇ ਨਾਯੋ।

ਨਿਸ ਬਾਸੁਰ ਬਿਖਿਅਨ ਕਉ ਧਾਵਤ ਕਿਹਿ ਬਿਧਿ ਰੋਕਉ ਤਾਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਹਿਦੇਨ ਬਿਕਾਰ ਪਚਾਰੇ ਧਯੋਯੋ, ਏਯੂ ਮੂੰ ਏਹਾ ਯੋਰੇ ਕੀਪਰਿ ਬਿਰਾਮ ਯੋਗਾਯੋ?॥1॥ ਰੂਹ॥

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਕੇ ਮਤ ਸੁਨਿ ਨਿਮਖ ਨ ਹੀਏ ਬਸਾਵੈ ॥

ਬੇਦ ਵੇਦ, ਪੁਰਾਣ ਆਦਿ ਸ੍ਰਮ੍ਰਿਤਿਰ ਭੇਦਭੇਦ ਗੁਣੀ ਆਦਿ ਸ਼ਬਦ ਪਾਛੋਂ ਸਥਾਨ ਨਿਯਮ ਸੁਧਾਰੇ ਸ਼ਾਪਨ ਕਰਾਏ ਨਾਹੀਂ।

ਪਰ ਧਨ ਪਰ ਦਾਰਾ ਸਿਉ ਰਚਿਓ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਸਿਰਾਵੈ ॥੧॥

ਪਰਪਤਨ ਉ ਪਰਨਾਰਾਧ ਆਕਰਸ਼ਣਰੇ ਫਾਸ਼ੀ ਨਿਯਮ ਅਨੁਸਾਰ ਯਾਗਨ ਵਧਾਓਰੇ ਫਰਾਏ ਦੇਯਯਿ ॥1॥

ਮਦਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ਭਇਓ ਬਾਵਰੇ ਸੂਝਤ ਨਹ ਕਛੁ ਗਿਆਨਾ ॥

ਬੇਦ ਕੇਵਲ ਮਾਯਾਰ ਵਸ਼ਰੇ ਵਾਯਲਾ ਫਰਾਏ ਯਾਯਯਿ ਆਯ ਚਾਫਾਕੂ ਕਯਿ ਯਾਨ ਰੂਯਾ ਪਯੁ ਨਾਹੀਂ।

ਘਟ ਹੀ ਭੀਤਰਿ ਬਸਤ ਨਿਰੰਜਨੁ ਤਾ ਕੇ ਮਰਮੁ ਨ ਜਾਨਾ ॥੨॥

ਨਿਰੰਜਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਚਾਫਾਰ ਸੁਧਾਰ ਭਿਓਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਯਿ, ਕਯਿ ਬੇ ਚਾਫਾਕਾ ਰਹਸਯਾਕੂ ਯਾਗੇ ਨਾਹੀਂ ॥2॥

ਜਬ ਹੀ ਸਰਨਿ ਸਾਧ ਕੀ ਆਇਓ ਦੁਰਮਤਿ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੀ ॥

ਮੇਰੇ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਗਰਬੇਰੇ ਆਇਓ, ਬੇਰੇ ਵੇਲੇ ਚਾਹਾਯਾ ਬੂਟੇ ਨਾਗ ਹੋਯਾ ਯਾਯਾਯਾ।

ਤਬ ਨਾਨਕ ਚੇਤਿਓ ਚਿੰਤਾਮਨਿ ਕਾਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ॥੩॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਰੇ ਵੇਲੇ ਤੂੰ ਬੇ ਚਿੰਤਾਮਨੀ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਰਿਖ, ਮੇਰੇ ਵੇਲੇ ਚਾਹਾਰ ਮਨਰ
ਧਾਗੀ ਕਰੇ ਯਾਯਾਯਾ॥੩॥੭॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਬੋਰਠੀ ਮਹਲਾ 9 ॥

ਰੇ ਨਰ ਇਹ ਸਾਚੀ ਜੀਅ ਧਾਰਿ ॥

ਹੇ ਮਨੁਸ਼! ਨਿਯੰਤਰੇ ਵੇਲੇ ਬਿਧਾਨੁ ਧਾਰਨ ਕਰ ਮੇਰੇ

ਸਗਲ ਜਗਤੁ ਹੈ ਜੈਸੇ ਸੁਪਨਾ ਬਿਨਸਤ ਲਗਤ ਨ ਬਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵੇਲੇ ਬਾਪੁ ਜਗਤ ਵੇਲੇ ਬੂਟੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵੇਲੇ ਬਿਨਾਸ ਹੋਵੇ ਕਿਉਂ ਕਿਉਂ ਹੋਵੇ
ਨਾਹੀ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਾਰੂ ਭੀਤਿ ਬਨਾਈ ਰਚਿ ਪਚਿ ਰਹਤ ਨਹੀ ਦਿਨ ਚਾਰਿ ॥

ਬਾਲਿਕੇ ਪ੍ਰਾਚਾਰ ਮੇਰੇ ਚਾਰੇ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਰਹਿਣ ਨਾਹੀ,

ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਹ ਸੁਖ ਮਾਇਆ ਕੇ ਉਰਝਿਓ ਕਹਾ ਗਵਾਰ ॥੧॥

ਬੇਰੇ ਵੇਲੇ ਤੂੰ ਮਾਇਆ ਬੂਟੇ ਅਤੇ, ਹੇ ਬਾਬਾ! ਤੂੰ ਬੇਰੇ ਵੇਲੇ ਕਾਫ਼ੀ ਖਾਧੀ॥੧॥

ਅਜਹੂ ਸਮਝਿ ਕਛੁ ਬਿਗਰਿਓ ਨਾਹਿਨਿ ਭਜਿ ਲੇ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥

ਆਯੋ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਭਾਵ, ਕਾਰਨ ਵੇਲੇ ਪਰਿਪਕਤ ਕਿਉਂ ਰਹਿਣ ਨਾਹੀ ਆਪਣੇ ਭਗਵਾਨ ਨਾਮਰ ਭਯਨ ਕਰ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਜ ਮਤੁ ਸਾਧਨ ਕਉ ਭਾਖਿਓ ਤੇਹਿ ਪੁਕਾਰਿ ॥੨॥੮॥

ਨਾਨਕ ਕਹਿੰਦੇ ਮੇਰੇ ਹੇ ਮਨੁਸ਼! ਬਨਪਣ ਵੇਲੇ ਭਗਵੇਤ ਵੇਲੇ ਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਯਾਹਾ ਚੋਰੇ ਚਾਕੀ ਬਠਾਯਾ
ਦੇਖਾਯਾ॥੨॥੮॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਬੋਰਠੀ ਮਹਲਾ 9 ॥

ਇਹ ਜਗਿ ਮੀਤੁ ਨ ਦੇਖਿਓ ਕੋਈ ॥

ਤੂੰ ਵੇਲੇ ਦੁਨੀਆਰੇ ਕੋਈ ਬੇ ਘਰਿਓ ਮੇਰੇ ਵੇਲੇ ਨਾਹੀ।

ସାରା ଦୁନିଆ ନିଜ ସୁଖରେ ହିଁ ମଗ୍ନ ଅଛି ଆଉ ଦୁଃଖରେ କାହା ସାଥରେ ରହି ନାହିଁ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ପତ୍ନୀ, ମିତ୍ର, ପୁତ୍ର ଏବଂ ସବୁ ସମ୍ପର୍କୀୟ କେବଳ ଧନ ଦୋଳତ ଚାହାନ୍ତି ।

ଯେତେବେଳେ ସେହି ମନୁଷ୍ୟକୁ ନିର୍ଦ୍ଦିନ ହେବାର ସେମାନେ ଦେଖନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ତାହାର ସାଥୁ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯାନ୍ତି ॥ ୧ ॥

ମୁଁ ଏହି ବାଉଳା ମନକୁ କଣ ଉପଦେଶ ଦେବି? ଏହା କେବଳ ସ୍ୱାର୍ଥରେ ହିଁ ଥାଏ।

ସେ ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଯଶ ଭୁଲି ଯାଇଛି, ଯିଏ ଦୀନର ସ୍ବାମୀ ଏବଂ ସବୁ ହାୟ ନାଶ କରିଥାନ୍ତି ॥ ୨ ॥

ମୁଁ ଅନେକ ଯତ୍ନ କରିଛି, ପରନ୍ତୁ ଏହି ମନ କୁକୁର ଲାଞ୍ଜ ଭଳି ବଙ୍କା ହିଁ ରହିଛି ଏବଂ ସିଧା ହୋଇନାହିଁ।

ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଇଶ୍ଵର! ନିଜ ପ୍ରକୃତି ଓ କର୍ତ୍ତବ୍ୟର ସମ୍ମାନ ରଖ; କାରଣ ମୁଁ ତୁମର ହିଁ ନାମ-ସ୍ମରଣ
କରିଥାଏ॥୩॥୭॥

ସୋରଠି ମହଲ ୨ ॥

ହେ ମନ! ତୁ ଗୁରୁଜୀ ଉପଦେଶକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ନାହୁଁ,

ପୁଣି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହୋଇ ଗେରୁଆ ବସ୍ତ୍ର ଧାରଣ କରିବାର ଅଭିପ୍ରାୟ କଣ? ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ସତ୍ୟକୁ ଡ୍ୟାଗ କରି ମିଥ୍ୟା ସାଥରେ ଲାଗି ତୁ ଅକରଣରେ ହିଁ ନିଜ ଅମୂଲ୍ୟ ଜୀବନ ବରବାଦ କରିଛୁ।

ତୁ ଅନେକ ଛଳ କପଟ କରି ନିଜ ପେଟର ପୋଷଣ କରିଛୁ ଆଉ ପଶୁ ଭଳି ଶୟନ କରିଛୁ ॥ ୧ ॥

ਰਾਮ ਭਜਨ ਕੀ ਗਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੀ ਮਾਇਆ ਹਾਥਿ ਬਿਕਾਨਾ ॥

ਤੂੰ ਰਾਮ ਭਜਨਰ ਮੁਖਿ ਕੂਟਿ ਨਾਸ਼ੁ ਆਭ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੁ ਮਾਯਾਰ ਛਾਓਰੇ ਬਿਭਿ ਕਰਿ ਵੇਯਯੋ।

ਉਰਝਿ ਰਹਿਓ ਬਿਖਿਅਨ ਸੰਗਿ ਬਉਰਾ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਬਿਸਰਾਨਾ ॥੨॥

ਬੇਝਿ ਵਾਯਲਾ ਮਨ ਬਿਕਾਰਰੇ ਝੁੰ ਫਾਇ ਰਹਿਯੋ ਆਭ ਨਾਮ-ਰਤਨੁ ਭੁਲਿ ਯਾਯਯੋ॥੨॥

ਰਹਿਓ ਅਚੇਤੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਰਥਾ ਅਉਧ ਸਿਰਾਨੀ ॥

ਭਾਵਾ ਅਚੇਤ ਰਹਿਯਾ ਆਭ ਭਗਵਾਨਕੁ ਬਲਰਗ ਕਰੇ ਨਾਝੁ ਆਭ ਨਿਯ ਯਯੁ ਬਧਰੇ ਹਰਾਯ ਯਾਯ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਬਿਰਦੁ ਪਛਾਨਉ ਭੂਲੇ ਸਦਾ ਪਰਾਨੀ ॥੩॥੧੦॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਯੋ ਮੇਯ ਹੇਯ ਭਗਵਾਨ! ਤੂੰ ਨਿਯ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਯਾਗੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਲਯਾਗ ਕਰ, ਕਾਰਗ ਪ੍ਰਾਗੀ ਬਰਵਾ
ਭੁਲ ਕਰਿਯਾ॥੩॥੧੦॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 9 ॥

ਜੇ ਨਰੁ ਦੁਖ ਮੈ ਦੁਖੁ ਨਹੀ ਮਾਨੈ ॥

ਮੇਯ ਮਨੁਬਧੁ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਮਧ ਬਿਚਲਿਓ ਬ੍ਰਹਮਾਝੁ,

ਸੁਖ ਸਨੇਹੁ ਅਰੁ ਭੈ ਨਹੀ ਜਾ ਕੈ ਕੰਚਨ ਮਾਟੀ ਮਾਨੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਵਾ ਪਾਯਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਮਧ ਕਿਯੋ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੁ ਨਯਾਯ ਆਭ ਕਾਵਾਕੁ ਕਿਯੋ ਭਯੁ ਨਯਾਯ ਏਵਾ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੁ ਮਧ ਮਾਰਿ
ਭਲਿ ਭਾਵਿਯਾਯ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਨਹ ਨਿੰਦਿਆ ਨਹ ਉਸਤਤਿ ਜਾ ਕੈ ਲੇਭੁ ਮੇਹੁ ਅਭਿਮਾਨਾ ॥

ਮੇਯ ਨਾ ਕਾਵਾਰ ਨਿਯਾ ਕਰਿਯਾਯ, ਨਾ ਝੁੰ ਪ੍ਰਭਾਵਾਰ ਚਿਯਾ ਕਰਿਯਾਯ ਏਵਾ ਯਾਵਾਕੁ ਕੋਯਿਯੋ ਲੋਯ, ਮੋਯਾ
ਏਵਾ ਅਭਿਮਾਨ ਨਯਾਯ,

ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹੈ ਨਿਆਰਉ ਨਾਹਿ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨਾ ॥੧॥

ਮੇਯ ਹਰਖ ਓ ਗੋਕਰੇ ਮਧ ਨਿਯੋਰੁ ਰਹਿਯਾਯ ਆਭ ਮੇਯ ਨਾ ਮਾਨ ਓ ਅਪਮਾਨਰੇ ਧਾਨ ਵੇਯਯਾਯ॥੧॥

ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਸਗਲ ਤਿਆਗੈ ਜਗ ਤੇ ਰਹੈ ਨਿਰਾਸਾ ॥

ਮੇਯ ਆਗਾ ਓ ਅਭਿਲਾਖ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਭਯਾਗ ਕਰਿਯਾਯ, ਮੇਯ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦਰੇ ਕਾਮਨਾ ਰਹਿਓ ਰਹਿਯਾਯ,

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਜਿਹ ਪਰਸੈ ਨਾਹਨਿ ਤਿਹ ਘਟਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਵਾਸਾ ॥੨॥

ਯਾਵਾਕੁ ਕਾਮਵਾਸਨਾ ਏਵਾ ਅਭਿਮਾਨ ਚਿਯੋਯਾਯ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰਿ ਨਾਝੁ, ਵਾਸੁਵਰੇ ਭਾਵਾਰ ਅਭਿਮਾਨਰੇ ਝੁੰ
ਭਗਵਾਨਕੁ ਨਿਵਾਸ ਯਾਯ॥੨॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਜਿਹ ਨਰ ਕਉ ਕੀਨੀ ਤਿਹ ਇਹ ਜੁਗਤਿ ਪਛਾਨੀ ॥

ଯେଉଁ ପୁରୁଷ ଉପରେ ଗୁରୁ ନିଜ କୃପା କରିଛନ୍ତି, ସେ ଏହି ଯୁକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ପରିଚିତ ହୋଇଥାଏ ।

ਨਾਨਕ ଶୀନ ਭਇਓ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਉ ਜਿਉ ਪਾਨੀ ਸੰਗਿ ਪਾਨੀ ॥੩॥੧੧॥

ହେ ନାନକ! ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ଭଗବାନଙ୍କ ସାଥୀରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ, ଯେପରି ଜଳ, ଜଳରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ॥3॥11॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਬੋਰਹਿ ਮੁਖਲਾ ੭ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਾਨਿ ਲੇਹੁ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਿਅਤਮ! ਜਿਹ ਮਨਰੇ ਐਹਿ ਚਪਯਕੂ ਭਲਭਾਵਰੇ ਰੂਝ ਮੇ

ਅਪਨੇ ਸੁਖ ਸਿਉ ਹੀ ਜਗੁ ਫਾਂਧਿਓ ਕੇ ਕਾਹੂ ਕੇ ਨਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਾਰਾ ਦੂਜਿਆ ਕੇਵਲ ਜਿਹ ਬੁਝਰੇ ਹੂੰ ਧਾਇ ਰਹਿਛਿ ਆਭ ਕੇਹਿ ਕਾਹਾਰ ਗੁਭਚਿਤ੍ਰਕ ਨੂਹਛਿ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਸੁਖ ਮੈ ਆਨਿ ਬਹੁਤੁ ਮਿਲਿ ਬੈਠਤ ਰਹਤ ਚਹੂ ਦਿਸਿ ਘੇਰੈ ॥

ਜੀਵਨਰ ਬੁਝ-ਬਯੁਛਿ ਬਧਨਰੇ ਬਧਬੇ ਚਰਿਦਿਗਰੂ ਘੇਰਿ ਰਹੁਧੁਲੇ, ਕਿਛੁ

ਬਿਪਤਿ ਪਰੀ ਸਭ ਹੀ ਸੰਗੁ ਛਾਡਿਤ ਕੇਉ ਨ ਆਵਤ ਨੇਰੈ ॥੧॥

ਮੇਠੇਵੇਲੇ ਕੀਥਿ ਬਿਪਤਿ ਆਇਆ, ਬਧਬੇ ਛਾਡਿ ਚਲਿਯਾਛਿ ॥੧॥

ਘਰ ਕੀ ਨਾਰਿ ਬਹੁਤੁ ਹਿਤੁ ਜਾ ਸਿਉ ਸਦਾ ਰਹਤ ਸੰਗ ਲਾਗੀ ॥

ਮੇਯ ਧਰ ਪਦ੍ਮਾ ਬਹਿਤ ਬਾਮਾ ਵਛੂਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੁਧੁਲਾ ਆਭ ਮਿਥ ਬਰਵਾ ਜਿਹ ਜੀਵਨ ਬਾਧੁਰ ਬਾਛਾਰੇ
ਲਾਗਿ ਰਹਿਧੁਲਾ,

ਜਬ ਹੀ ਹੰਸ ਤਜੀ ਇਹ ਕਾਂਇਆ ਪ੍ਰੇਤ ਪ੍ਰੇਤ ਕਰਿ ਭਾਗੀ ॥੨॥

ਮੇਠੇਵੇਲੇ ਹੁੰਬ ਰੂਪੀ ਆਮ੍ਰਾ ਐਹਿ ਗਰੀਰਨੂ ਚਲਿਯਾ, ਬੇਠੇਵੇਲੇ ਬੇਹਿ ਜੀਵਨ ਬਾਂਗੀਨੀ
ਪ੍ਰੇਤ ਪ੍ਰੇਤ ਕਹਿ ਦੂਰਨੂ ਚਲਿ ਯਾ ॥੨॥

ਇਹ ਬਿਧਿ ਕੇ ਬਿਉਹਾਰੁ ਬਨਿਓ ਹੈ ਜਾ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਲਗਾਇਓ ॥

ਐਹਿ ਬਾਂਬਾਰਰੇ ਲੋਕਾਕਾ ਵਧਵਹਾਰ ਐਹਿਧਰਿ ਰਹਿਛਿ, ਯਾਹਾ ਬਾਧੁਰੇ ਆਮੇ ਭਰਪੂਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੁਛੁ।

ਅੰਤ ਬਾਰ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਜੀ ਕੇਉ ਕਾਮਿ ਨ ਆਇਓ ॥੩॥੧੨॥੧੩੯॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਛਿ ਮੇ ਜੀਵਨਰ ਅਛਿਧ ਸ਼ਬਰੇ ਛਗਰਕਾ ਬਿਨਾ ਆਭ ਕੇਹਿ ਕਾਮਰੇ ਆਬਛਿ ਨਾਹੂੰ
॥੩॥੧੨॥੧੩੯॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ਚਉਤੁਕੀ

ਬੋਰਹਿ ਮੁਖਲਾ 1 ਘਰ 1 ਅਝੁਪਦੀ ਚਉਤੁਕੇ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਛਗਰ ਐਕ ਅਚਛਿ ਯਾਹਾਛੁ ਬਧਗੁਰੁਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਾਯਾਛਿ ਪਾਰੇ।

ਦੁਬਿਧਾ ਨ ਪੜਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਹੋਰੁ ਨ ਪੂਜਉ ਮੜੈ ਮਸਾਣਿ ਨ ਜਾਈ ॥

ਮੂੰ ਕੋਈਬੇ ਭ੍ਰਿਖਾਹੇ ਪਠੇ ਨਾਹਿ; ਭਗਵਾਨਯੋ ਬਿਨਾ ਆਯੋ ਕਾਇਆ ਪੂਜਾ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ਆਯੋ ਕੋਠੀ ਬਿਨਾਯੋ ਓ
ਗੁਣਗਾਨ ਘਾਟੇ ਮਧ ਯਾਯੋ ਨਾਹਿ।

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰਾਚਿ ਨ ਪਰ ਘਰਿ ਜਾਵਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਾਮਿ ਬੁਝਾਈ ॥

ਕੋਈਬੇ ਪੁਕਾਰ ਚੁਝਾਹੇ ਪੁਕਾਰ ਹੋਯੋ ਕੋਈਬੇ ਬਿਨਾ ਪਰ ਘਰਯੋ ਮਧ ਯਾਯੋ ਨਾਹਿ, ਕਾਰਣ ਨਾਮ ਮੋਹਾਰ
ਚੁਝਾ ਪੂਰ ਕਰੇ ਦੇਯੋਯੋ।

ਘਰ ਭੀਤਰਿ ਘਰੁ ਗੁਰੁ ਦਿਖਾਇਆ ਸਹਜਿ ਰਤੇ ਮਨ ਭਾਈ ॥

ਹੋ ਭਾਯੋ! ਮੋਹਾਰ ਫੁਟਲ-ਘਰੇ ਹੋ ਪੁਕਾਰ-ਘਰੇ ਦਰਸਨ ਕਰੇਯੋ ਏਵਾ ਮੋਹਾਰ ਮਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਅਵਸਥਾਹੇ
ਲੀਨ ਹੋਯੋਯੋ।

ਤੂ ਆਪੇ ਦਾਨਾ ਆਪੇ ਬੀਨਾ ਤੂ ਦੇਵਹਿ ਮਤਿ ਸਾਈ ॥੧॥

ਹੋ ਯੋਗੀ! ਓ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਰਹੇ ਅਹੁ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਬਰਯੋ ਅਹੁ ਆਯੋ ਓ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪੁਕਾਰ ਕਰੋ॥੧॥

ਮਨੁ ਬੈਰਾਗਿ ਰਤਉ ਬੈਰਾਗੀ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥

ਹੋ ਮੋਹਾਰ ਮਾਯਾ! ਮੋਹਾਰ ਮਨ ਬੈਰਾਗਯਹੇ ਮਧ ਹੋਯੋ ਬੈਰਾਗੀ ਬਨੇ ਯਾਯੋਯੋ ਆਯੋ ਗਯੋ ਮੋਹਾਰ
ਮਨ ਭੇਦ ਕਰੇਯੋ।

ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਬਾਣੀ ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੂੰ ਬਯੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋ ਬਾਹੁਹੇ ਲਯੋ ਲਗਾਯੋ, ਨਿਰੰਤਰ ਬਾਣੀ ਪਢੇਯੋ ਭਾਯੋ ਅਭਿਮਾਨਹੇ ਪਰਮ-
ਯੋਗੀ ਨਿਵਾਯੋ ਹੋਯੋਯੋ॥ਰੂ॥

ਅਸੰਖ ਬੈਰਾਗੀ ਕਹਹਿ ਬੈਰਾਗ ਸੇ ਬੈਰਾਗੀ ਜਿ ਖਸਮੈ ਭਾਵੈ ॥

ਅਬਾਧਯੋ ਬਯੋ ਬੈਰਾਗੀ ਓ ਬੈਰਾਗਯਹੇ ਕਯੋ ਕਹੁਯੋ, ਪਰਯੋ ਬਯੋ ਬੈਰਾਗੀ ਬਿਧਿ ਅਧਿ, ਯੋਧਿ
ਪਰਮਾਤਮਾਯੋ ਭਯੋ ਲਗੇਯੋ।

ਹਿਰਦੈ ਸਬਦਿ ਸਦਾ ਭੈ ਰਚਿਆ ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥

ਬੇ ਗਯੋ ਨਿਯੋ ਫੁਟਲਹੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰੇਯੋ ਆਯੋ ਬਰਯੋ ਪੁਕਾਰ ਭਯੋਯੋ ਲੀਨ ਰਹੇ ਗੁਰੁਯੋ ਬੇਯੋ
ਕਰੇਯੋ।

ਏਕੇ ਚੇਤੈ ਮਨੁਆ ਨ ਡੋਲੈ ਧਾਵਤੁ ਵਰਜਿ ਰਹਾਵੈ ॥

ਮਾਯਾ ਆਯੋ ਦਯੋ ਮਨ ਭਯੋਹੇ ਅਯੋ ਲਗਾਯੋ ਆਯੋ।

ਸਹਜੇ ਮਾਤਾ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਸਾਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥੨॥

ਬੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਅਵਸਥਾਹੇ ਮਨੁਆਯੋ ਹੋਯੋ ਪੁਕਾਰ ਰਯੋਹੇ ਬਰਯੋ ਮਧ ਰਹੇਯੋ ਆਯੋ ਬਯੋ
ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯੋ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰੇਯੋ॥੨॥

ਮਨੁਆ ਪਉਣੁ ਬਿੰਦੁ ਸੁਖਵਾਸੀ ਨਾਮਿ ਵਸੈ ਸੁਖ ਭਾਈ ॥

ਮਧਿ ਪਵਨ ਭਲਿ ਮਨ ਏਕ ਸ਼ਯਾ ਪਾਛੈ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਹੋਇਆਵ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਸੇ ਨਾਮਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿ
ਬ੍ਰਹਮ ਰਹਿਯਾਵ।

ਜਿਹਥਾ ਨੇਤ੍ਰ ਸੋਤ੍ਰ ਸਚਿ ਰਾਤੇ ਜਲਿ ਬੁਝੀ ਤੁਝਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥

ਮੇਰੇ ਫਿਰ, ਨੇਹੁ ਏਕੋ ਕਾਨ ਬਧੈ ਬਾਪੁਰੇ ਮਗ੍ਹ ਹੋਇ ਯਾਛਿ ਆਯ ਨਾਮ-ਯੋਗ ਭਾਰਾ ਚੁਝਾ ਮੇਥੈ
ਯਾਛਿ, ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਤੂੰ ਹੂੰ ਚੁਝਾਯੋ ਮੇਥੈ।

ਆਸ ਨਿਰਾਸ ਰਹੈ ਬੈਰਾਗੀ ਨਿਜ ਘਰਿ ਤਾੜੀ ਲਾਈ ॥

ਬੇਹੋਰਾਗੀ ਮਨ ਯੋਗੀ ਠਾਹੁ ਰਿਹੈ ਹੋਇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਠਾਹੇ ਧਾਨ ਲਗਾਯ ਆਵ।

ਭਿਖਿਆ ਨਾਮਿ ਰਜੇ ਸੰਤੋਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਹਜਿ ਪੀਆਈ ॥੩॥

ਬ੍ਰਹਮ ਮਨ ਨਾਮਰੇ ਭਿਖਾ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਚੁਝਾ ਰਹਿਯਾਵ ਆਯ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਾਨੁਧਰ ਪਾਨ
ਕਰਿਯਾਵ ॥੩॥

ਦੁਬਿਧਾ ਵਿਚਿ ਬੈਰਾਗੁ ਨ ਹੋਵੀ ਜਬ ਲਗੁ ਦੂਜੀ ਰਾਈ ॥

ਭ੍ਰਿਖਾ ਓ ਚਿਨੇਮਾਹੁ ਧੋਰਧ ਭਾਵ ਪੁਰੇ ਕੇਹੇ ਮਖ ਬੋਰਾਗੀ ਹੋਇ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹੈ।

ਸਭੁ ਜਗੁ ਤੇਰਾ ਤੂ ਏਕੇ ਦਾਤਾ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਏਹੇ ਬੰਦੂਕੁ ਯੋਗਰੇ ਚੋਰੇ ਹੂੰ ਅਰੇ ਆਯ ਏਕ ਤੂੰ ਹੂੰ ਧਾਤਾ ਅਰੁ, ਹੇ ਭਾਯ! ਭਗਵਾਨਕ
ਵਿਨਾ ਆਯ ਕੇਹੇ ਬਧ ਨਾਹਾਯ।

ਮਨਮੁਖਿ ਜੰਤ ਦੁਖਿ ਸਦਾ ਨਿਵਾਸੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥

ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਬਧਿ ਬੰਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਰਹਿਯਾਵ, ਕਿਛੁ ਗੁਰਮੁਖੀਕੁ ਭਗਵਾਨ ਬਧਿਯਾ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਯ।

ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਅਗੰਮ ਅਗੋਚਰ ਕਹਣੈ ਕੀਮ ਨ ਪਾਈ ॥੪॥

ਅਪਰਾਧੀ, ਅਗੰਮ ਏਕੋ ਅਗੋਚਰ ਯੋਗਿਕ ਮੂਲਯਾਯੋਗ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹੈ ॥੪॥

ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਮਹਾ ਪਰਮਾਰਥੁ ਤੀਨਿ ਭਵਣੁ ਪਤਿ ਨਾਮੰ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਤੂੰ ਗੁਰਮੁਖ ਬੰਦਾ ਧਾਰਨ ਕਰੁ, ਮਹਾ ਪਰਮਾਰਥ ਏਕੋ ਚਿਨੇ ਲੋਕਰ ਬੰਦਾ ਚੋਰੇ ਹੂੰ
ਨਾਮ ਅਰੇ।

ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਜੀਆ ਜਗਿ ਜੋਨੀ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਲੇਖੁ ਸਹਾਮੰ ॥

ਏਹੇ ਦੂਜਿਆਰੇ ਯੋਗ ਹੋਇਯਾਯ ਲੋਕਕ ਮਧੁਕ ਯੋਗਰੇ ਬੰਦਾ ਭਾਰਾ ਭਾਗ ਲੋਗ ਹੋਇਯਾਯ ਆਯ
ਕਰਿ ਅਨੁਬਾਹੇ ਮੇਥੈ ਭਾਗ ਲੋਗ ਹੋਇਯਾਵ, ਬਧਿ ਚਾਹਾ ਭੋਗ ਕਰਿਯਾਵ।

ਕਰਮ ਸੁਕਰਮ ਕਰਾਏ ਆਪੇ ਆਪੇ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਮੰ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਲੋਕਕ ਭਾਰਾ ਕਰਿ ਓ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਾਯ ਆਯਾਯ ਆਯ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਨਿਯ ਯੋਗਰੇ ਧੁਯ
ਕਰਾਯ ਆਯਾਯ।

ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਜੂਠਿ ਲਹੈ ਭੈ ਮਾਨੰ ਆਪੇ ਗਿਆਨੁ ਅਗਾਮੰ ॥੫॥

ਜੇਨ ਵਖਰਿ ਭਗਵਾਨਯ ਭਲਰੇ ਆਚਰਣ ਕਰਿਯਾਵ, ਚਾਹਾਰ ਨਨ ਓ ਗੁਣਰੂ ਨਯਲਾ ਵਾਹਾਰਿਯਾਵ
ਆਭ ਬੇ ਬੁਲੰ ਹੁੰ ਚਾਹਾਕੁ ਜਾਨ ਦੇਕਯਾਉ ॥੫॥

ਅਕਥੈ ਕਾ ਕਿਆ ਕਥੀਐ ਭਾਈ ਚਾਲਉ ਸਦਾ ਰਜਾਈ ॥

ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਮੇਲੇ ਤਾ ਮਤਿ ਹੋਵੈ ਨਿਗੁਰੇ ਮਤਿ ਨ ਕਾਈ ॥

ਜਿਉ ਚਲਾਏ ਤਿਉ ਚਾਲਹ ਭਾਈ ਹੋਰ ਕਿਆ ਕੇ ਕਰੇ ਚਤੁਰਾਈ ॥੬॥

ਇਕਿ ਭਰਮਿ ਭਲਾਏ ਇਕਿ ਭਗਤੀ ਰਾਤੇ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਅਪਾਰਾ ॥

ਜਿਤੁ ਤੁਧੁ ਲਾਏ ਤੇਹਾ ਫਲ ਪਾਇਆ ਤੂ ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਵਣਹਾਰਾ ॥

ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ ਅਪਣਾ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਤਮਾਰਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਕਿਰਪਾ ਕੀਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ ॥੭॥

ਗਗਨੰਤਰਿ ਵਾਸਿਆ ਗੁਣ ਪਰਗਾਸਿਆ ਗੁਣ ਮਹਿ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨੰ ॥

SGGSonline.com

ନାମ ହିଁ ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ନାମ ହିଁ ଜପ କରିଥାଏ ଆଉ ଅନ୍ୟ ଦ୍ଵାରା ଜପ କରାଇ ଥାଏ ଏବ ପରମ ଚତୁର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାଏ ।

ଗୁରୁବାଣୀ ହିଁ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରିୟ ଅଟେ, ଯାହା ବଡ଼ ଗହନ ଓ ଗନ୍ତାର ଅଟେ, ଶବ୍ଦ ବିନା ସାରା ଦୁନିଆ ପାଗଳ ଭଳି ଆଚରଣ କରିଥାଏ ।

ହେ ନାନକ! ଯାହାର ମନ ସତ୍ୟ ନାମରେ ଆନନ୍ଦିତ ରହିଛି, ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୈରାଗୀ ଓ ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ
ଅଟେ॥୮॥୧॥

ସୋରଠି ମହଲା 1 ଡିଡୁକା॥

ହେ ଭାଇ! ଆଶା ଓ କାମନା ବନ୍ଧନ ହିଁ ଅଟେ ଆଉ ଧର୍ମ-କର୍ମ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟକୁ ବନ୍ଧନରେ ଫସାଇ ଥାଏ ।

ପାପ ଓ ପୁଣ୍ୟ କାରଣରୁ ଲୋକମାନେ ଦୁନିଆରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ନାମ ବିସ୍ମୃତ କରି ମନୁଷ୍ୟ ନାଶ ହୋଇଯାଏ ।

ହେ ଭାଇ! ଏହି ନାୟା ଦୁନିଆର ଲୋକଙ୍କୁ ମୋହିତ କରିଥାଏ ଆଉ ନାୟା ପକ୍ଷରେ ପଡ଼ି ସବୁ କର୍ମ ପାପ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ ॥ ୧ ॥

ହେ କର୍ମକାଣ୍ଡ ପଣ୍ଡିତ! ମୋର କଥା ଧ୍ୟାନପୂର୍ବକ ଶୁଣ;

ଯେଉଁ କର୍ମର ସ୍ୱର୍ଗ ଉପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ସେହି କର୍ମ ଆମତରୁ ଚିନ୍ତନ କରିବା ଅଟେ ॥ ରୁହ ॥

ତୁ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇ ଶାସ୍ତ୍ର ଏବଂ ବେଦ ପାଠ କରୁ, ପରନ୍ତୁ ହେ ଭାଇ! ସ୍ୱୟଂ ତୁମେ ସାଂସାରିକ କର୍ମ ହିଁ କରନ୍ତି।

ତୋର ମନରେ ବିକାରର ମଇଳା ଭରି ରହିଛି ଆଉ ଏହି ଅହଙ୍କାରର ମଇଳା ଦୂର ହୋଇପାରେ ନାହିଁ।

ਇਨ ਬਿਧਿ ਡੂਬੀ ਮਾਕੁਰੀ ਭਾਈ ਉਂਡੀ ਸਿਰ ਕੈ ਭਾਰੀ ॥੨॥

ੴ ਪਰਿ ਕੂਢਿਆਈ ਜਾਕਿ ਕੂਢੀ ਬੇਧਰੇ ਪਠਿਵਾ ਭਲਿ ਹੂੰ ਨਝੁ ਹੋਇਆ ॥੨॥

ਦੁਰਮਤਿ ਘਣੀ ਵਿਗੁਤੀ ਭਾਈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਈ ॥

ਦੂਰਠਿ ਕਾਰਿਗਰੁ ਅਨੇਕ ਲੋਕਿ ਕਰਵਾਧ ਹੋਇਆ ਭਲਿ; ਹੋ ਭਾਇ! ਪੁਰੁਸ਼ ਕੋ ਨਾ ਧੋਧਾਭਾਵਰੇ
ਪਠਿ ਲੋਕਾਨਾਨੇ ਨਾਨ ਹੋਇਆ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਈਐ ਭਾਈ ਬਿਨੁ ਨਾਮੈ ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਬਦਗੁਰੁ ਕੋ ਨਾਨਾ ਗੁਣ ਬੁਝਨਾਹਿ ਆਭ ਨਾਨਾ ਕੋ ਨਾਨਾ ਭਰਮੁ ਬੁਝਨਾਹਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਭਾਈ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਰਹਾਈ ॥੩॥

ਹੋ ਭਾਇ! ਯਦਿ ਬਦਗੁਰੁ ਕੋ ਬੇਵਾ ਕਰਾਇਆ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਹੂੰ ਬੁਝਿ ਭਧਲੁ ਹੋਇਆ ॥ ੴ ॥
ਮਨੁਸ਼ਾਹਿ ਭਧ-ਮਰਗਿ ਚਕੁ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ॥੩॥

ਸਾਚੁ ਸਹਜੁ ਗੁਰ ਤੇ ਉਪਜੈ ਭਾਈ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਾਚਿ ਸਮਾਈ ॥

ਹੋ ਭਾਇ! ਬਯਾ ਬੁਝਿ ਗੁਰੁ ਕੋ ਠਾਹੁ ਹੋਇਆ ॥ ਆਭ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਪਰਮ ਬਧਰੇ
ਰਹਿਯਾ ॥

ਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੇ ਬੁਝੈ ਭਾਈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਮਗੁ ਨ ਪਾਈ ॥

ਮੋਢਿ ਕਯੋ ਗੁਰੁ ਕੋ ਨਿਸ਼ਾਨ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯਾ, ਚਾਹਾਕੁ ਹੂੰ ਬਧਮਾਰਿ ਮਿਲਿਯਾ ॥ ਆਭ ਗੁਰੁ ਕੋ ਨਾਨਾ
ਮਿਲੇਨਾਹਿ ॥

ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਲੇਭੁ ਕਿ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ਭਾਈ ਕੂੜੁ ਬੇਲਿ ਬਿਖੁ ਖਾਈ ॥੪॥

ਮਾਝਾਹਿ ਬੁਧਮਰੇ ਕੇਵਲ ਲੋਕਿ ਭਰਿ ਰਹਿਯਾ, ਬੇ ਕਰਿ ਗੁਰੁ ਕੋ ਕਰਿਪਾਰਿਕ? ਮਿਯਾ ॥ ਕੋਲਿ ਬੇ
ਕਿਸ ਪਾਨ ਕਰਿਯਾ ॥੪॥

ਪੰਡਿਤ ਦਹੀ ਵਿਲੇਈਐ ਭਾਈ ਵਿਚਹੁ ਨਿਕਲੈ ਤਬੁ ॥

ਹੋ ਪੰਡਿਤ! ਯਦਿ ਕਹਿਰਿ ਮਨੁ ਕਰਾਇਆ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ੴ ਲੋਕੁ ਹੂੰ ਕਾਹਰਿਯਾ ॥

ਜਲੁ ਮਥੀਐ ਜਲੁ ਦੇਖੀਐ ਭਾਈ ਇਹੁ ਜਗੁ ਏਹਾ ਵਬੁ ॥

ਯਦਿ ਜਲਹਿ ਮਨੁ ਕਰਾਇਆ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਜਲ ਹੂੰ ਕੋਧਾਇਕ; ੴ ਜਗਤ ਮਧ ਜਲ ਭਲਿ ਕਝੁ ਅਰੇ ॥

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਭਰਮਿ ਵਿਗੁਚੀਐ ਭਾਈ ਘਟਿ ਘਟਿ ਦੇਉ ਅਲਖੁ ॥੫॥

ਹੋ ਭਾਇ! ਗੁਰੁ ਕੋ ਨਾਨਾ ਮਨੁਸ਼ਾ ਭਿਖਾਰੇ ਨਝੁ ਹੋਇਆ ॥ ੴ ॥ ਬੁਝੁ ਜੀਵਕ ਠਾਰੇ ਕੋਧਮਾਨ
ਅਲਖੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਠਾਰੇ ਕੋਧਿਯਾ ॥੫॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਤਾਰੋ ਸੂਤ ਕੇ ਭਾਈ ਦਹ ਦਿਸ ਬਾਧੇ ਮਾਇ ॥

ਹੋ ਭਾਇ! ੴ ਨਝਰਿ ਦੂਜਿਆ ਬੁਝਾਰਿ ਬੁਝਾ ਭਲਿ ਅਰੇ, ਮਾਝਾਕੁ ਮਾਝਾ ਕਰਿ ਕਾਝਿ ਰਹਿਯਾ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਗਾਠਿ ਨ ਛੁਟਈ ਭਾਈ ਥਾਕੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਗੁਰੂਯੋਗ ਬਿਨਾ ਮਾਯਾਯੋਗ ਚਲੇ ਜਾਣੇ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਜੋਗਮਾਯੇ ਦੇ ਕਰਮ ਕਾਢ ਕੱਢੇ ਪਾਏ ਜਾਣਗੇ।

ਇਹੁ ਜਗੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ਭਾਈ ਕਹਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥੬॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਭੁਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹੜੀ ਥਾਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ।
ਕਰਮਾਯੋਗ ਪਾਏ ਨਹੀਂ ॥੬॥

ਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਭਉ ਮਨਿ ਵਸੈ ਭਾਈ ਭੈ ਮਰਣਾ ਸਚੁ ਲੇਖੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਗੁਰੂਯੋਗ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹੜੀ ਥਾਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ।
ਮਰਣਾ ਸਚਾ ਲੇਖਾ ਹੈ ॥੬॥

ਮਜਨੁ ਦਾਨੁ ਚੰਗਿਆਈਆ ਭਾਈ ਦਰਗਹ ਨਾਮੁ ਵਿਸੇਖੁ ॥

ਮਜਨ, ਦਾਨ-ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂਯੋਗ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਰਗਹ ਵਿਖੇ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਹੋਣੇ।

ਗੁਰੁ ਅੰਕਸੁ ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਭਾਈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਚੁਕਾ ਭੇਖੁ ॥੭॥

ਮੇਭੱ ਵਧਭਿ ਗੁਰੂਯੋ ਅਯੁਗ ਭਾਰਾ ਨਾਮਕੁ ਜਿਨ ਭਿਚਰੇ ਧੂਫ ਕਰਿਯਾਵ, ਚਾਹਾਰ ਅਘੰਕਾਰ ਧੂਫ
ਹੋਯਾਯਾਵ ਏਵੰ ਚਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਭਗਵਾਨ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਯੁ ॥7॥

ਇਹੁ ਤਨੁ ਹਾਟੁ ਸਰਾਫ ਕੇ ਭਾਈ ਵਖਰੁ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਏਹਿ ਚਨ ਬੇਹਿ ਭਗਵਾਨਯੋ ਰਹ੍ਰੇ ਏਕ ਵੇਦਾਯ, ਮੇਭੱ ਅਯਯ ਨਾਮਰ ਧੂਯੋ ਵਿਧਾਯਾਨ
ਅਯਿ।

ਇਹੁ ਵਖਰੁ ਵਾਪਾਰੀ ਸੇ ਦ੍ਰਿੜੈ ਭਾਈ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਮੇਭੱ ਵਧਭਿ ਗੁਰੂਯੋ ਯਯ ਚਿਤਨ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇ ਏਹਿ ਬਯਯਾਨੁ ਧੂਯੋ ਬਹਿਯ ਗੁਰੂਯੋ ਕਰਿਯਾਵ।

ਧਨੁ ਵਾਪਾਰੀ ਨਾਨਕਾ ਭਾਈ ਮੇਲਿ ਕਰੇ ਵਾਪਾਰੁ ॥੮॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕਯੁਯੋ ਮੇ ਹੇ ਭਾਯ! ਬੇਹਿ ਵਧਾਯਾਨਾ ਧਯਾ ਅਯੋ, ਯਿਯ ਗੁਰੂਯੋ ਬਹਿਯ ਬਾਯਾਯ ਕਰਿ ਨਾਮਰ
ਵਧਾਯਾਨ ਕਰਿਯਾਵ॥8॥2॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬੋਰਠੋ ਮਯਯ 1 ॥

ਜਿਨ੍ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਪਿਆਰੇ ਤਿਨ੍ਹ ਕੇ ਸਾਥ ਤਰੇ ॥

ਹੇ ਮੋਰ ਪੁਯ! ਯਿਯ ਬਧਗੁਰੂਯੋ ਬੇਵਾ ਕਰਿਯੋ, ਚਾਹਾਰ ਬਾਯੁ ਮਧ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਰ ਹੋਯਾਯਾਯਿ।

ਤਿਨ੍ਹ ਠਾਕ ਨ ਪਾਈਐ ਪਿਆਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਨ ਹਰੇ ॥

ਯਾਹਾਰ ਯਿਯੁ ਹਰਿਨਾਮਰ ਬਾਧਰੇ ਯਾਵ, ਬੇ ਭਗਵਾਨਯੋ ਧਰਵਾਰਰੇ ਪੁਵੇਗ ਕਰਿਵਾਰੇ ਕੋਯਿਯ
ਪੁਯਿਵਯਕ ਵੇਗੇ ਨਾਯਿ।

ਬੂਡੇ ਭਾਰੇ ਭੈ ਬਿਨਾ ਪਿਆਰੇ ਤਾਰੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥੧॥

ਹੇ ਮੋਰ ਪੁਯ! ਮੇਭੱ ਵਧਭਿ ਭਗਵਾਨਯੋ ਭਯੁ ਬਿਨਾ ਪਾਧਰ ਭਾਰਰੇ ਭਰਿ ਰਹਿਯਾਵ, ਬੇ ਰੂਯੋ
ਯਾਯਯਾਵ, ਯਯੋ ਯਯਰ ਚਾਹਾ ਭਧਰੇ ਧਯਾ ਕਰਿਯਾਯੁ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਬੇ ਮਧ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ
ਹੋਯਾਯਾਵ॥1॥

ਭੀ ਤੂਹੈ ਸਾਲਾਹਣਾ ਪਿਆਰੇ ਭੀ ਤੇਰੀ ਸਾਲਾਹ ॥

ਹੇ ਮੋਰ ਪੁਯ! ਧੂਯੋ ਬਧਵਾ ਚੋਰ ਯਿਯੋ ਬੂਯੋ ਕਰਿਯਾਵ ਯਾਯ ਬਧਵਾ ਚੋਰ ਯਿਯੋ ਬੂਯੋ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਯ।

ਵਿਨੁ ਬੇਹਿਥ ਭੈ ਭੁਬੀਐ ਪਿਆਰੇ ਕੰਧੀ ਪਾਇ ਕਹਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੋਰ ਪੁਯ! ਨਾਮ-ਯਾਹਾਨ ਬਿਨਾ ਮਨੁਧਯ ਭਵਬਾਗਰਰੇ ਰੂਯਿਯਾਵ ਯਾਯ ਬੇ ਕਧਰਿ ਪਾਰ
ਹੋਯਾਯਾਯਿ॥1॥ਰੂਯ॥

ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਣਾ ਪਿਆਰੇ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯ! ਆਮੇਂ ਮਹਾਮਹਿਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਹਿਮਾ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ, ਕਾਰਣ ਚਾਹਾਯਾ ਬਿਨਾ ਆਭ
ਕੇਹੀ ਮਹਿਮਾ ਮੋਹਿਯਾ ਨੂਹਛਿ।

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਸਾਲਾਹਨਿ ਸੇ ਭਲੇ ਪਿਆਰੇ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਰੰਗੁ ਹੋਇ ॥

ਹਿੰਦ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁਯਾ ਪ੍ਰਭਾਵਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇ ਗੁਣ ਅਚੇ, ਬੇ ਗੰਥ ਬਾਹਿਰ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾਵ ਆਭ ਚਾਹਾਯਾ
ਪ੍ਰਭੁਯਾ ਪ੍ਰੇਮ-ਰਯਾਵ ਦਾਨ ਮਿਲਿਯਾਵ।

ਤਿਸ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਜੇ ਮਿਲੈ ਪਿਆਰੇ ਰਸੁ ਲੈ ਤਤੁ ਵਿਲੇਇ ॥੨॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯ! ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਮਧ ਚਾਹਾਯਾ ਬਯਾਓਰੇ ਮਿਲੀ ਮਿਰੀ, ਚਾਹਾਯੇ ਨਾਮ-ਰਸਕੂ ਨੇਕ ਚੰਦਰ
ਮੰਦਰ ਕਰਿਵੇ ॥੨॥

ਪਤਿ ਪਰਵਾਨਾ ਸਾਚ ਕਾ ਪਿਆਰੇ ਨਾਮੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯ! ਬਚਾ-ਨਾਮੁ ਹੂੰ ਪ੍ਰਭੁਯਾ ਦਰਬਾਰਕੂ ਮਿਰਾ ਪਾਯੋ ਬਯੋਗ ਪਤੁ ਅਚੇ ਆਭ ਏਹਾ ਨੀਕਰ
ਪ੍ਰਭਿਯੁ ਅਚੇ।

ਆਇਆ ਲਿਖਿ ਲੈ ਜਾਵਣਾ ਪਿਆਰੇ ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੁ ॥

ਏਹੇ ਦੂਨਿਆਕੂ ਆਇ ਮਨੁਸ਼ਾ ਏਹੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਯੋਗ ਪਤੁ ਨੇਕ ਮਿਰਾ ਭਰਿਓ ਏਵਾ ਫੂਕੂਨ ਕਰਿਵਾ ਬਾਲਾ
ਭਗਵਾਨਕਾ ਫੂਕੂਨ ਬਹਿਰ ਪਰਿਭਿਓ ਹੇਵਾ ਭਰਿਓ।

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੁਝੀਐ ਪਿਆਰੇ ਸਾਚੇ ਸਾਚਾ ਤਾਣੁ ॥੩॥

ਗੁਰੁਯਾ ਬਿਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਯਾਨ ਆਬੇ ਨਾਹੂੰ ਏਵਾ ਬੇਹਿ ਬਯਾ ਪ੍ਰਭੁਯਾ ਵਲ ਬਚਾ ਅਚੇ ॥੩॥

ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਨਿਮਿਤਾ ਪਿਆਰੇ ਹੁਕਮੈ ਉਦਰ ਮਝਾਰਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਫੂਕੂਨਰੇ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮਾਧਾਰ ਗਭਰੇ ਆਇਯਾਵ ਆਭ ਚਾਹਾਯਾ ਫੂਕੂਨਰੇ
ਹੂੰ ਬੇ ਮਾਧਾਰ ਗਭਰੇ ਬਿਕਰਿਓ ਹੋਯਾਵ।

ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਜੰਮਿਆ ਪਿਆਰੇ ਉਧਉ ਸਿਰ ਕੈ ਭਾਰਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯ! ਯਕੁਰ ਫੂਕੂਨਰੇ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮਾਧਾਰ ਗਭਰੇ ਮਝਕ ਚਲਿਯੁਯਾ ਹੋਯਾ ਯਕੁ
ਨੇਕਯਾਵ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਦਰਗਹ ਜਾਣੀਐ ਪਿਆਰੇ ਚਲੈ ਕਾਰਜ ਸਾਰਿ ॥੪॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯ! ਗੁਰਮੁਖੀ ਯਕੁਰ ਦਰਬਾਰਰੇ ਬਯਾਨਿਓ ਹੋਯਾਵ ਏਵਾ ਨਿਯਰ ਬਥੁ ਕਾਰਜ ਬਧਾਨ
ਕਰੇ ਦੂਨਿਆਕੂ ਚਲਿਯਾਵ ॥੪॥

ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਆਇਆ ਪਿਆਰੇ ਹੁਕਮੇ ਜਾਏ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯ! ਮਨੁਸ਼ਾ ਭਗਵਾਨਕਾ ਫੂਕੂਨਰੇ ਏਹੇ ਦੂਨਿਆਕੂ ਆਇਯਾਵ ਏਵਾ ਫੂਕੂਨਰੇ ਹੂੰ ਦੂਨਿਆਕੂ
ਚਲਿਯੋਵਾਕੂ ਫੂਵ।

ਹੁਕਮੇ ਬੰਨ੍ਹਿ ਚਲਾਈਐ ਪਿਆਰੇ ਮਨਮੁਖਿ ਲਹੈ ਸਜਾਇ ॥

ਬੁਢੂਮਰੇ ਹੂੰ ਮਨੁਸ਼ਖ ਕੂ ਵਾਛੀ ਫੂਨੀਆਰੂ ਪੌਆਯਾਏ ਏਵੰ ਮਨਮੁਖੀ ਭਗਵਾਨਯਾਕ ਦਰਬਾਰਰੇ ਵਛੁ ਪੁਾਧੁ ਕਰੀਯਾਏ।

ਹੁਕਮੇ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀਐ ਪਿਆਰੇ ਦਰਗਹ ਪੈਧਾ ਜਾਇ ॥੫॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਪੁੰਨ! ਮਨੁਸ਼ਖ ਭਗਵਾਨਯਾਕ ਬੁਢੂਮਰੇ ਸ਼ਬਦ ਪਰਿਚਯ ਪਾਯਾਏ ਏਵੰ ਦਰਬਾਰਰੇ ਵਛੁ ਗੋਯਾ ਪੁਾਧੁ ਕਰੀਯਾਏ॥੫॥

ਹੁਕਮੇ ਗਣਤ ਗਣਾਈਐ ਪਿਆਰੇ ਹੁਕਮੇ ਹਉਮੈ ਦੇਇ ॥

ਯਕੁਰਯਾਕ ਬੁਢੂਮਰੇ ਹੂੰ ਮਨੁਸ਼ਖ ਕਰਮਰ ਗਗਨਾ ਕਰੀਯਾਏ ਆਯ ਯਕੁਰਯਾਕ ਬੁਢੂਮਰੇ ਹੂੰ ਅਭਿਮਾਨ ਓ ਅਹੰਕਾਰ ਯਧੁਨੁ ਹੋਯਾਏ।

ਹੁਕਮੇ ਭਵੈ ਭਵਾਈਐ ਪਿਆਰੇ ਅਵਗਣਿ ਮੁਠੀ ਰੋਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਪੁੰਨ! ਮਨੁਸ਼ਖ ਭਗਵਾਨਯਾਕ ਬੁਢੂਮਰੇ ਕਰਮਰੇ ਵਾਛੀ ਰਹੀ ਪਠਯਯੁ ਹੋਯਾਏ ਏਵੰ ਮਨੁ ਧਾਰਾ ਓਕੀ ਹੋਯਾਕ ਫੂਨੀਆਰੇ ਬਿਲਾਪ ਕਰੀਯਾਏ।

ਹੁਕਮੁ ਸਿਵਾਧੈ ਸਾਹ ਕਾ ਪਿਆਰੇ ਸਚੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਰੋਇ ॥੬॥

ਯਧਿ ਮਨੁਸ਼ਖ ਯਕੁਰਯਾਕ ਬੁਢੂਮਰੇ ਕੂਝੀਯਾਏ, ਚਾਯਾਹੋਲੇ ਚਾਯਾਕੁ ਬਧਾਰ ਪੁਾਧੁ ਹੋਯਾਏ ਏਵੰ ਫੂਨੀਆਰੇ ਚਾਯਾਰ ਵਛੁਤ ਗੋਯਾ ਹੋਯਾਏ॥੬॥

ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਆਖੀਐ ਪਿਆਰੇ ਕਿਉ ਸੁਣੀਐ ਸਚੁ ਨਾਉ ॥

ਹੇ ਪੁੰਨ! ਭਗਵਾਨਯਾਕ ਨਾਮਰ ਵਥੁਨਾ ਕਰੀਵਾ ਵਛੁ ਕਠਿਨ ਅਚੇ, ਪੁੰਨੀ ਆਮੇ ਕੀਪਰੀ ਬਧਾਰਨਾਮ ਕਹੀਵਾ ਓ ਗੁੰਨੀ ਪਾਰੀਵਾ?

ਜਿਨ੍ਹੀ ਸੇ ਸਾਲਾਹਿਆ ਪਿਆਰੇ ਹਉ ਤਿਨ੍ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥

ਹੇ ਪੁੰਨ! ਯਿਏ ਯਕੁਰਯਾਕ ਬੂਢਿਗਾਨ ਕਰੀਯਾ, ਧੂੰ ਚਾਯਾਕ ਪੁਢਿ ਬਮਰਿਛ ਅਚੇ।

ਨਾਉ ਮਿਲੈ ਸੰਤੋਖੀਆਂ ਪਿਆਰੇ ਨਦਰੀ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਉ ॥੭॥

ਯਕੁਰਯਾਕ ਨਾਮਕੁ ਪੁਾਧੁ ਕਰੀ ਧੂੰ ਬਛੋਯ ਯਾਯ ਕਰੀਯਾ ਏਵੰ ਚਾਯਾਕ ਕੂਪਾਰੂ ਧੂੰ ਚਾਯਾਕ ਬਾਧੁਰੇ ਮੀਨੀ ਯਾਯਾਯਾ॥੭॥

ਕਾਇਆ ਕਾਗਦੁ ਜੇ ਥੀਐ ਪਿਆਰੇ ਮਨੁ ਮਸਵਾਣੀ ਧਾਰਿ ॥

ਹੇ ਪੁੰਨ! ਯਧਿ ਮੇਰਾ ਏਯੀ ਸ਼ਰੀਰ ਕਾਗਯ ਵਨੀਯਾਏ, ਮਨਕੁ ਫੂਆਯ ਮਾਨਾਯਾਏ ਏਵੰ

ਲਲਤਾ ਲੇਖਣਿ ਸਚ ਕੀ ਪਿਆਰੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਲਿਖਹੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਯਧਿ ਮੇਰਾ ਏਯੀ ਯਿਯੁ ਬਧਾਰ ਕਯਮ ਵਨੀਯਾਏ, ਚਾਯਾਹੋਲੇ ਧੂੰ ਬਿਚਾਰ ਕਰੀ ਏਯੀ ਪਰਮੇਸ਼ਕੁਰਯਾਕ ਮਹੀਮਾ ਲੇਖੀਵੀ।

ਧਨੁ ਲੇਖਾਰੀ ਨਾਨਕਾ ਪਿਆਰੇ ਸਾਚੁ ਲਿਖੈ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥੮॥੩॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹਨ ਹੇ ਪੁੰਨ! ਬੇ ਲੇਖਕਾਂ ਵਾਲਾ ਖਨਾ ਅਚੇ ਸ਼ਿਵ ਬਚਾ ਨਾਮਕੁ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਕਰੇ
ਪਾਠ ਕਰੇ ਪਾਠ ਅਯੋਗ ਲੇਖਕਾਂ॥੮॥੩॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਪਹਿਲਾ ਦੁਤਕੀ ॥

ਬੋਲੀ ਜਾਵੇ 1 ਪੁਰਾਣ ਦੁਤਕੀ॥

ਤੂ ਗੁਣਦਾਤੈ ਨਿਰਮਲੇ ਭਾਈ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾ ਮਨੁ ਰੋਇ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਗੁਣ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ ਵਾਲਾ ਅਥਵਾ ਪਵਿਤ੍ਰ-ਪਾਵਨ ਅੰਤ੍ਰ, ਕਿੰਤੂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨਾਂ ਨੂੰ
ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਵੇ ਨਾ।

ਹਮ ਅਪਰਾਧੀ ਨਿਰਗੁਣੇ ਭਾਈ ਤੁਝ ਹੀ ਤੇ ਗੁਣੁ ਸੋਇ ॥੧॥

ਆਮੇ ਕਰ ਅਪਰਾਧੀ ਅਤੇ ਗੁਣਵਾਨ ਅੰਤ੍ਰ ਆਪਣੇ ਭਾਈ 'ਓਹੁ' ਤੂੰ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਪਾਲਕ ਹੋਵੇ॥1॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਾ ਤੂ ਕਰਤਾ ਕਰਿ ਵੇਖੁ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ! ਤੂੰ ਜਗਤ ਦੇ ਰਚਕਾਰ ਅੰਤ੍ਰ ਆਪਣੇ ਤੂੰ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜਨਮ ਦੇਵੇ ਦੇਖੋ।

ਹਉ ਪਾਪੀ ਪਾਖੰਡੀਆ ਭਾਈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮ ਵਿਸੇਖੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਕਰ ਪਾਪੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਮਨ ਅਤੇ ਨਾਮ ਵਿਸੇਖੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਚਿਤੁ ਮੋਹਿਆ ਭਾਈ ਚਤੁਰਾਈ ਪਤਿ ਖੋਇ ॥

ਹੇ ਪੁੰਨਕਰ! ਵਿਸ਼ਾਭ ਨਾਮਾ ਨਰੂਬਧਰ ਨਨਕੂ ਮੋਹਿਓ ਕਰਿ ਦੇਕਯੋ ਏਵੰ ਏ ਚਤੁਰਚਾ ਧਾਰਾ ਨਿਯਰ
ਯਯੁਓ ਹਰਾਯ ਦੇਕਯੋ।

ਚਿਤ ਮਹਿ ਠਾਕੁਰੁ ਸਚਿ ਵਸੈ ਭਾਈ ਜੇ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਸਮੋਇ ॥੨॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਮਧਿ ਗੁਰੂਯ ਯਾਨ ਨਨਰੇ ਰਹਿਯਾਏ, ਓਹਾਹੇਯੇ ਹੂੰ ਬਯਾ ਓਯੂਰ ਓਯਰੇ ਰਹਿਯਾਯੋ॥੨॥

ਰੂੜੋ ਰੂੜੋ ਆਖੀਐ ਭਾਈ ਰੂੜੋ ਲਾਲ ਚਲੁਲੁ ॥

ਆਨਰ ਓਯੂਰਯੂ ਵਯੂਓ ਬੁਯਰ, ਮਨੋਹਰ ਯੁਯਾਯਾਏ, ਏ ਗਾਯ ਰਯਾ ਯਨਿ ਮਨੋਹਰ ਅਓਯੋ।

ਜੇ ਮਨੁ ਹਰਿ ਸਿਉ ਬੈਰਾਗੀਐ ਭਾਈ ਦਰਿ ਘਰਿ ਸਾਚੁ ਅਭੁਲੁ ॥੩॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਮਧਿ ਮਨ ਯਗਵਾਨਯ ਬਾਯੂਰੇ ਧੁਰਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਓਹਾਹੇਯੇ ਏ ਓਹਾਯ ਵਰਵਾਰਰੇ
ਬਓਵਾਨ ਏਵੰ ਯੁਰ-ਰਹਿਓ ਮਾਨਾਯਾਏ॥੩॥

ਪਾਤਾਲੀ ਆਕਾਸਿ ਤੂ ਭਾਈ ਘਰਿ ਘਰਿ ਤੂ ਗੁਣ ਗਿਆਨੁ ॥

ਹੇ ਧਰਮੇਯਰ! ਯੂ ਹੂੰ ਆਯਾਗ ਏਵੰ ਧਾਓਯਰੇ ਰਹਿਯੋ ਏਵੰ ਬਯੂਯ ਯੁਧਯਰੇ ਓਰਾ ਹੂੰ ਗੁਣ ਏਵੰ
ਯਾਨ ਮਯਯੂਧ ਅਯੋ।

ਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਭਾਈ ਚੂਕਾ ਮਨਹੁ ਗੁਮਾਨੁ ॥੪॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਗੁਰੂਯ ਬਾਯਾਓ ਧਰੇ ਬੁਯ ਯਧਯਯੋ ਹੋਯਯਾਏ ਏਵੰ ਮਨਰੂ ਅਯਿਮਾਨ ਧੂਰ
ਹੋਯਯਾਏ॥੪॥

ਜਲਿ ਮਲਿ ਕਾਇਆ ਮਾਜੀਐ ਭਾਈ ਭੀ ਮੈਲਾ ਤਨੁ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਏਹਿ ਕਾਯਾਯੂ ਯਨਰੇ ਯਨ ਯਾਵਰੇ ਧੋਯਯੇ ਮਧ ਬੇਯੂਰੇ ਮਯਨਾ ਰਹਿ ਯਾਯਯਾਏ।

ਗਿਆਨਿ ਮਹਾ ਰਸਿ ਨਾਈਐ ਭਾਈ ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥੫॥

ਮਧਿ ਯਾਨਰ ਮਹਾਰਬ ਧਾਰਾ ਬਾਨ ਕਰਾਯਾਏ, ਓਹਾਹੇਯੇ ਮਨ ਏਵੰ ਓਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਯਾਏ॥੫॥

ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ ਪੂਜੀਐ ਭਾਈ ਕਿਆ ਮਾਗਉ ਕਿਆ ਦੇਹਿ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਦੇਵੀ-ਦੇਵਓਯੂ ਧੂਯਾ ਕਰਿ ਮਰੂਬਧ ਕਗ ਮਾਗਿਧਾਰੇ ਏਵੰ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਓ ਮਧ ਕਗ
ਦੇਕਧਾਰੇ?

ਪਾਹਣੁ ਨੀਰਿ ਪਖਾਲੀਐ ਭਾਈ ਜਲ ਮਹਿ ਬੁਡਹਿ ਤੇਹਿ ॥੬॥

ਦੇਵਓਯਾ ਮੂਯੋਯੂ ਯਨਰੇ ਬਾਨ ਕਰਾਯਾਯਯਾਏ, ਹੇ ਭਾਯ! ਧਰਯੂ ਬੇਹਿ ਧਧਰ ਬੁਯ ਹੂੰ ਯਨਰੇ ਰੂਓ
ਯਾਯਯਾਏ॥੬॥

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖੀਐ ਭਾਈ ਜਗੁ ਬੂਝੈ ਪਤਿ ਖੋਇ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ! ਅਨੁਸਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਰਿਚਯ ਹੋਵੇ। ਪਰੰਤੂ ਨਾਹੀ ਅੰਤਰਿ ਮਾਨਸੇ ਆਸਚਿ ਹੋਵੇ।
ਗੁਰੂ ਜੀ! ਜਿਹ ਪੁਰਿਸ਼ਾਦ ਹੋਵੇ। ਹੋਵੇ। ਹੋਵੇ।

ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਹਾਥਿ ਵਡਾਈਆ ਭਾਈ ਜੈ ਭਾਵੈ ਤੈ ਦੇਇ ॥੭॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਬਾਰਾਂ ਵਰ੍ਹੇ। ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਹਾਥੇ, ਮੇਰੇ ਚਾਹੇ ਮਾਝੇ ਹੋਵੇ।
ਚਾਹੇ। ਹੋਵੇ। ਹੋਵੇ।

ਬਈਅਰਿ ਬੋਲੈ ਮੀਠੁਲੀ ਭਾਈ ਸਾਚੁ ਕਹੈ ਪਿਰ ਭਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਜੀਵ-ਸੁਖ ਮੇਰੇ ਵਚਨ ਬੋਲੀਆਂ ਆਉ। ਬਚਨ ਬਚਨ ਕਹੀਆਂ, ਬੇ ਜਿਹ ਪਰਿ-ਪਰਿਵਾਰੀਆਂ
ਭਲੇ ਲਾਗੀਆਂ।

ਬਿਰਹੈ ਬੇਧੀ ਸਚਿ ਵਸੀ ਭਾਈ ਅਧਿਕ ਰਹੀ ਹਰਿ ਨਾਇ ॥੮॥

ਬੇ ਜਿਹ ਬਾਨੀਆਂ ਪ੍ਰੇਮੇ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋਵੇ। ਬਚਨੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰੀਆਂ ਆਉ। ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮੇ ਹੋਵੇ।
ਰਹੀਆਂ ॥੮॥

ਸਭੁ ਕੇ ਆਖੈ ਆਪਣਾ ਭਾਈ ਗੁਰ ਤੇ ਬੁਝੈ ਸੁਜਾਨੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਮਨੁਸ਼ ਬੁਝੇ ਨੇਹੇ ਹੋਵੇ। ਅਰੰਭ ਮੇਰੇ-ਮਾਨਸੇ ਪਾਸੇ ਬੁਝੇ ਹੋਵੇ।
ਅਨੁਸਾਰ ਆਖੀਆਂ, ਕਿਹੋ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਜੀ। ਜਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ। ਚਾਹੇ। ਬੇ ਰੂਪਿਨਾ
ਵਰ੍ਹੇ।

ਜੇ ਬੀਧੇ ਸੇ ਊਬਰੇ ਭਾਈ ਸਬਦੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਨੁ ॥੯॥

ਮੇਰੇ ਵਧੇ ਨੇਹੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਪ੍ਰੇਮੇ ਵਾਸੀ ਹੋਵੇ। ਬੇ ਭਵਬਾਹਰੇ ਪਾਰ ਹੋਵੇ। ਆਉ
ਚਾਹੇ। ਪਾਸੇ ਵਰ੍ਹੇ। ਮੇਰੇ ਆਨੰਦੇ ਪਾਸੇ ॥੯॥

ਈਧਨੁ ਅਧਿਕ ਸਕੇਲੀਐ ਭਾਈ ਪਾਵਕੁ ਰੰਚਕ ਪਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਮੇਰੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਨਨ ਬੰਗੁ ਕਰੇ। ਚਾਹੇ। ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਭੂਜੀਤ ਕਰੇ। ਚਾਹੇ। ਬੇ
ਭਲੇ ਹੋਵੇ।

ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਵਸੈ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਮਿਲਣੁ ਸੁਭਾਇ ॥੧੦॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਅੰਤਰਿ ਪਾਸੇ ਨਾਮ ਹੁੰਦੇ। ਵਾਸ ਕਰੇ, ਚਾਹੇ। ਬਾਹਰਿ ਆਖੇ
ਕਹੀਆਂ ਬਹਿਰੇ ਮਿਲੇ ਹੋਵੇ। ॥੧੦॥੪॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ਤਿਤੁਕੀ

ਬੋਲੀ ੧ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰ ੧ ਤਿਤੁਕੀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਹੀਆਂ ਅੰਤਰਿ, ਮੇਰੇ। ਬਹਿਰੇ। ਕਹੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ।

ਭਗਤਾ ਦੀ ਸਦਾ ਤੂ ਰਖਦਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਧੁਰਿ ਤੂ ਰਖਦਾ ਆਇਆ ॥

ਹੇ ਭਰੋ! ਤੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ ਨਿਯਮ ਭਰਮ ਰੱਖਾ ਕਰਿਆ, ਆਖਿਓਂ ਤੂੰ ਚਾਹਾਰ ਬੰਨਾਨ ਰੱਖਾ ਕਰਿਆ।

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਜਨ ਤੁਧੁ ਰਾਖਿ ਲਏ ਹਰਿ ਜੀਉ ਹਰਣਾਖਸੁ ਮਾਰਿ ਪਚਾਇਆ ॥

ਨਿਯਮ ਭਰਮ ਪ੍ਰਹਲਾਦਕਰ ਤੂੰ ਹੋ ਰੱਖਾ ਕਰਿਆ, ਨ੍ਰੁਬਿਧਾ ਅਵਤਾਰ ਪਾਰਾਨ ਕਰਿ ਫੈਰਿ ਪ੍ਰਾਨਕਰੀਦੁਰ ਕਪ
ਕਰਿ ਚਾਹਾਨੁ ਨਯ ਕਰਿ ਪ੍ਰਾਨ।

ਗੁਰਮੁਖਾ ਨੇ ਪਰਤੀਤਿ ਹੈ ਹਰਿ ਜੀਉ ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ॥੧॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ! ਗੁਰਮੁਖੀ ਕਪਰਿ ਚੋਰ ਪ੍ਰਭੂ ਆਲਾ ਪ੍ਰਭੂ, ਕਿੰਨੇ ਮਨਮੁਖੀ ਕਪਰਿ ਭੁਲਾਇ ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ
ਰਹਿਆ ॥੧॥

ਹਰਿ ਜੀ ਏਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂਗੁਰੂ! ਏਹਾ ਚੋਰ ਹੋ ਕਰਿਆ ਪ੍ਰਭੂ।

ਭਗਤਾ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖੁ ਤੂ ਸੁਆਮੀ ਭਗਤ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਬਾਨੀ! ਤੂੰ ਨਿਯਮ ਭਰਮ ਰੱਖਾ ਕਰ, ਕਾਰਨ ਭਰਮ ਚੋਰ ਹੋ ਰਹਿਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਗਤਾ ਨੇ ਜਮੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਾਕੈ ਕਾਲੁ ਨ ਨੇੜੈ ਜਾਈ ॥

ਭਰਮ ਮਨਮੁਖੀ ਮਖ ਬੁਝਿ ਕਰੇ ਨਾਹੀ ਆਪਣਾ ਜੀ ਕਾਲ(ਮੌਤ) ਚਾਹਾਰ ਨਿਕਰਨੁ ਮਖ।

ਕੇਵਲ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਨਾਮੇ ਹੀ ਮੁਕਤਿ ਪਾਈ ॥

ਭਰਮ ਮਨਮੁਖੀ ਕੇਵਲ ਰਾਮ-ਨਾਮ ਹੋ ਕਾਬ ਕਰਿਆ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਬਾਨੀ ਹੋ ਬੇ ਮੁਕਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਆ।

ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਸਭ ਭਗਤਾ ਚਰਣੀ ਲਾਗੀ ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ ॥੨॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬੁਝਾਰਨੁ ਬਹੁ ਰਿਧਿ ਏਵੇ ਬਿਧਿ ਭਰਮ ਚਰਣੀ ਲਾਗੀ ਰਹਿਆ ॥੨॥

ਮਨਮੁਖਾ ਨੇ ਪਰਤੀਤਿ ਨ ਆਵੀ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭ ਸੁਆਉ ॥

ਬੇਬੁਝਾਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਸੇ ਭਰਮਾਨੁ ਪ੍ਰਭੂ ਆਖੀ ਆਲਾ ਨਾਮ, ਚਾਹਾ ਭਰਮੇ ਲੋਭ ਓ ਬਾਨੀ
ਭਰਮਾ ਕਰਿ ਰਹਿਆ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦੈ ਸਬਦੁ ਨ ਭੇਦਿਓ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਨ ਲਾਗਾ ਭਾਉ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਾਨੀਕਰੇ ਰਹਿ ਚਾਹਾਰ ਬੁਝਾਰੇ ਗੁਰੂ ਭਰਮ ਬੁਝਾਰੀ, ਏਵੇ ਨਾ ਭਰਮ-ਨਾਮ ਬਿਧਿ ਚਾਹਾਰ
ਪ੍ਰਭੂ ਹੋਇਆ।

ਕੂੜ ਕਪਟ ਪਾਜੁ ਲਹਿ ਜਾਸੀ ਮਨਮੁਖ ਫੀਕਾ ਅਲਾਉ ॥੩॥

ਮਨਮੁਖੀ ਬਰਦਾਸ਼ ਰੁਖ ਓ ਕਰੂ ਕਰਨ ਕਾਲਾ ਹੋਇਆ ਏਵੇ ਚਾਹਾ ਪਾਸੇ ਮਿਥਾ ਓ ਕਪਟ
ਪਾਸੇ ॥੩॥

ਭਗਤਾ ਵਿਚਿ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਭਗਤੀ ਹੂ ਤੂ ਜਾਤਾ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਹੀ ਨਿਯੰਤਰ ਪਾਖਿਰੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਰਹਿ; ਤੂੰ ਭਲੇ ਵਾਰਾ ਹੀਂ ਯੋਗੀ ਯਾਯ।

ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਸਭ ਲੋਕ ਹੈ ਤੇਰੀ ਤੂ ਏਕੇ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥

ਭੋਰੀ ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਬਹੁ ਲੋਕਾਯਾ ਓਰੇ ਰਹਿੰਦੇ ਏਕੇ ਏਕੇ ਤੂੰ ਹੀਂ ਪਰਮਪੁਰੁਖ ਬਿਖਾਯਾ ਘਰੁ।

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਣੀ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ॥੪॥

ਨਿਯਮਿਤ ਆਮ੍ਰਿਤਮਾਨਜੂ ਨਝ ਕਰਿ ਓ ਚੁਝਾਕੂ ਮਨਰੂ ਧੂਰ ਕਰਿ ਧ੍ਰੁੰ ਗੁਰੂਕਾ ਚਕ ਭਾਰਾ। ਪਰਮ ਬਧਯਕੂ ਯਾਗਿ
ਧੋਕਯਿ ॥੪॥

ਅਚਿੰਤ ਕੰਮ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਭ ਤਿਨ ਕੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ॥

ਮੋਯੋਂ ਲੋਕਕੂ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਪੁੰਨ ਲਾਗਿਯਾਏ, ਪੁੰਨ ਚਾਹਾਰ ਬਰੂ ਕਾਰਯੋ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਬਧਯ
ਕਰਾਯ ਧੋਇਯਿ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਸਦਾ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸਭਿ ਕਾਜ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ ॥

ਬਰੂ ਕਾਰਯੋ ਬਧਯ ਕਰੂਧ੍ਵਾ। ਪਰਮਾਨ੍ਰਾ ਗੁਰੂਕਾ ਅਪਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਬਧਾ ਮਨਰੇ ਕਾਬ ਕਰਿਯਾਯਿ।

ਓਨਾ ਕੀ ਰੀਸ ਕਰੇ ਸੁ ਵਿਗੁਚੈ ਜਿਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਰਖਵਾਰਾ ॥੫॥

ਮੋਰ ਹਰਿ-ਪੁੰਨ ਯਾਹਾਰ ਰਸਾਕਾਰਾ ਅਚਯਿ, ਚਾਹਾ ਬਹਿਓ ਮੋਯੋ ਚਿੰਤਾ ਆਚਰਣ ਕਰਿਯਾਯਿ, ਬੋ ਨਝ
ਧੋਕਯਾਏ ॥੫॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ਮਨਮੁਖਿ ਭਉਕਿ ਮੁਏ ਬਿਲਲਾਈ ॥

ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬੋਧਾ ਕਰਿਯਾ ਬਿਨਾ ਕਾਹਾਕੂ ਪਰਮਾਨ੍ਰਾਕਾ ਪੁੰਨ ਬ੍ਰੁਧਨਾਯੋ, ਮਨਮੁਖਾ ਬਧਯਿ ਕੁਧਨ ਓ ਬਿਲਾਪ
ਕਰਿ ਪੁੰਨ ਚਾਗ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯ

ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ ਠਉਰ ਨ ਪਾਵਹਿ ਦੁਖ ਮਹਿ ਦੁਖਿ ਸਮਾਈ ॥

ਮੋਨ ਚਕਰੇ ਧੋਧੋ ਯਯ ਧੋਕਯਾ ਮਰਿਯਾਏ ਆਯ ਕੋਯੋਧੋ ਬ੍ਰੁਧਰ ਬ੍ਰਾਨ ਪਾਏ ਨਾਯੋ, ਬੋ ਧੁਧਰੇ ਧ੍ਰੁੰ
ਰਹਿ ਨਝ ਧੋਕਯਾਏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੈ ਸਹਜੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਈ ॥੬॥

ਮਧੋ ਕੋਧਗੁਰੂਕਾ ਬਧਿਯਾਏ, ਚਾਹਾਧੋਕਯੋ ਬੋ ਨਾਮਾਨ੍ਰੁਧ ਪਾਨ ਕਰਿ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਬਧਯਰੇ
ਰਹਿਯਾਏ ॥੬॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਜਨਮੁ ਨ ਛੋਡੈ ਜੇ ਅਨੇਕ ਕਰਮ ਕਰੈ ਅਧਿਕਾਈ ॥

ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬੋਧਾ ਕਰਿਯਾ ਬਿਨਾ, ਕੋਧੋ ਪੁੰਨਾਰ ਕਧੋ ਕਾਯ ਕੋਕਯੋ ਮਧ, ਮਨੁਬਧਰ ਯਯਰ ਬਧਨ ਯਾਏ
ਨਾਯੋ।

ਵੇਦ ਪੜਹਿ ਤੈ ਵਾਦ ਵਖਾਣਹਿ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥

ਮੋਯੋ ਕੋਧਰ ਅਧਯਨ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੋ ਮਧ ਕਾਧ-ਕੋਧਾਧਰੇ ਰਹਿਯਾਏ ਆਯ ਪਰਮਾਨ੍ਰਾਕਾ ਬਿਨਾ ਨਿਯ
ਮਾਨ-ਬਧਾਨ ਧੋਕਯਾਏ ਯਾਏ।

ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਚੀ ਜਿਸੁ ਬਾਣੀ ਭਜਿ ਛੂਟਹਿ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ॥੭॥

ਬਦਗੁਰੂ ਬਧਾ ਅਚਛੇ, ਯਾਹਾਯਾ ਵਾਗੀ ਮਧ ਬਧਾ ਅਚੇ, ਗੁਰੂਯਾ ਚਰਚਾਰੇ ਆਬਿਲੇ ਨਰੁਬਧਾਰ ਮੁਛੇ
ਹੋਯਾਯਾ ॥7॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੇ ਦਰਿ ਸਾਚੇ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸਚਿਆਰਾ ॥

ਯਾਹਾਰ ਬੁਧਮਰੇ ਯੋਧਾਰਯਾ ਵਾਬ ਹੋਯਾ ਯਾਯਛੇ, ਯਾਹਾਯਾ ਬਯਾ ਧਰਵਾਰਰੇ ਬਯਾ ਓ ਬਧਵਾਧਾ
ਯੁਯਾਯਾ ॥

ਓਨਾ ਦੀ ਸੇਭਾ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਹੋਈ ਕੋਇ ਨ ਮੇਟਣਹਾਰਾ ॥

ਯਾਹਾਰ ਗੋਯਾ ਯੁਗ-ਯੁਗਯਾਰਰੇ ਯੋਯਯੁਯਾ ਹੋਯਾਯਾ ਆਯ ਯੋਯ ਮਧ ਯਾਯਾ ਧੂਰ ਯੋਯਯਾਰੇ
ਨਾਯੋ ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਿਨ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਿ ਧਾਰਾ ॥੮॥੧॥

ਯੋਯ ਯੋਯਯਾਯਾਯਾ ਯੋਯ ਬੁਧਮਰੇ ਯਾਰਯ ਯੋਯਛੇ; ਯਾਯਯਾ ਬਰਵਾ ਯਾਯ ਯੋਯਰੇ ਬਯਯੋਯ ਅਚਛੇ ॥8॥1॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ਦੁਤਕੀ ॥

ਬੋਯੋਯ ਮਯਯਾ 3 ਧੂਯੋਯ ॥

ਨਿਗੁਣਿਆ ਨੇ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਲਏ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਲਾਇ ॥

ਹੋ ਯਾਯ! ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਬੋਯਾਰੇ ਯਾਯਯਾ ਯੋਯਯਾ ਧੂਯੋ ਯੋਯ ਗੁਯੋਯਾਯਾ ਯਾਯਯਾ ਯਾਯ ਯੋਯ ਯੋਯਯਾਯਾ

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਉਤਮ ਹੈ ਭਾਈ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥੧॥

ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਬੋਯਾ ਵਧ ਯੋਯਯਾ ਅਚੇ, ਯਾਰਯ ਯਾਯਯਾ ਯੋਯਯੋ ਯੋਯ ਯਾਯ-ਯਾਯਰੇ ਮਯਾ ਯੋਯਯਾਯਾ ॥1॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਧਰਯੋਯਯਾ ਧੂਯੋ ਯੋਯ ਯਾਯਯਾ ਯਾਯ ਯੋਯ ਯਾਯਰੇ ਯੋਯਯਾ ਯਾਯਯਾਯਾ ॥

ਗੁਣਹੀਣ ਹਮ ਅਪਰਾਧੀ ਭਾਈ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਲਏ ਰਲਾਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਯਾਯ! ਆਯੋ ਵਧ ਗੁਯੋਯਾਯਾ ਓ ਅਧਰਾਯਾ ਯਾਯ, ਯੋਯ ਧੂਯੋ ਬਦਗੁਰੂ ਯਾਯ ਯੋਯ ਆਯਾਯਾ ਯੋਯ
ਯਾਯਰੇ ਯੋਯਯਾ ਯਾਯਯਾਯਾਯਾ ॥

ਕਉਣ ਕਉਣ ਅਪਰਾਧੀ ਬਖਸਿਅਨੁ ਪਿਆਰੇ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਹੋ ਧੂਯੋ! ਗੁਰੂਯਾ ਯਾਯ ਯੋਯਯਾ ਯੋਯਯਾ ਯਾਯਾ ਯੋਯਯਾਯਾ ਅਯੋਯ ਅਧਰਾਯਾਯਾ ਯਾਯਾ ਯੋਯ ਯੋਯਯਾਯਾ ॥

ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿਅਨੁ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰ ਬੇੜੈ ਚਾੜਿ ॥੨॥

ਯੋਯਯਾਯਾ ਬਦਗੁਰੂ ਯੋਯਾ ਯਾਯਯਾ ਯੋਯਰੇ ਬਯਾਰ ਯਾਯਯਾ ਅਯੋਯ ਯਾਯਯਾ ਯੋਯਯਾਯਾਯਾ ਯਾਰ ਯਾਯਯਾ
ਯੋਯਯਾਯਾ ॥2॥

ਮਨੁਰੈ ਤੇ ਕੰਚਨ ਭਏ ਭਾਈ ਗੁਰੁ ਪਾਰਸੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਪਾਰਸ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਹੋਯਾ ਆਮੇਂ ਜਨਮੁ ਕਰਮੁ ਕਰਮੁ ਕਰਮੁ ਅਧੀਨ ਗੁਣਗਣ
ਬਨਾਯਾ ਦੇਖਯੋ।

ਆਪੁ ਛੇਡਿ ਨਾਉ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਭਾਈ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ॥੩॥

ਆਮ੍ਰਿਤਮਾਨੁ ਭਾਗੁ ਕਰਿ ਆਮਰ ਭ੍ਰਮਰੁ ਨਾਮੁ ਕਾਬਿ ਆਉ ਆਮਰੁ ਭਯੋਤਿ ਪਰਮ-
ਭਯੋਤਿ ਰੇ ਰਿਸਾਨਾ ਹੋਯਾ ਯਾਯੋ ॥੩॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਹਉ ਵਾਰਣੈ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਮੂੰ ਗੁਰੂਕਾ ਪੁਰਿ ਬਧਾ ਬਧਿਓਤ ਅਰੇ,

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਜਿਨਿ ਦਿਤਾ ਭਾਈ ਗੁਰਮਤਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਉ ॥੪॥

ਮਿਥ ਆਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮਰੁ ਭਯੋਤਿ ਦੇਖਯੋ, ਗੁਰੂ-ਭਯੋਤਿ ਭਾਗੁ ਮੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿ ਅਵਸਥਾ ਰਹਿਯਾ ॥੪॥

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸਹਜੁ ਨ ਊਪਜੈ ਭਾਈ ਪੂਛਹੁ ਗਿਆਨੀਆ ਜਾਇ ॥

ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬੇਧਾ ਕਰਿਯਾ ਰਿਸਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿ ਅਵਸਥਾ ਭਯੋਤਿ ਬ੍ਰਹਮਾਣੁ;

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਦਾ ਕਰਿ ਭਾਈ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥੫॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਨਿਯਮਿ ਨਿਯਮਿ ਆਮ੍ਰਿਤਮਾਨੁ ਭ੍ਰਮਰੁ ਕਰਿ ਬਧਿਯਾ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬੇਧਾ ਕਰ ॥੫॥

ਗੁਰਮਤੀ ਭਉ ਊਪਜੈ ਭਾਈ ਭਉ ਕਰਣੀ ਸਚੁ ਸਾਰੁ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਗਿਆਨੁ ਭਾਗੁ ਪੁਰੂਕਾ ਭਯੋ-ਪੁਰੁ ਭਯੋਤਿ ਹੋਯਾ ਆਉ ਪੁਰੂਕਾ ਭਯੋ-ਪੁਰੁ ਕਰਿ
ਯਾਯੋਤਿ ਬਹੁ ਕਰਿ ਬਧਿਯਾ ਆਉ ਗੁਰੂਕਾ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਭਾਈ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥੬॥

ਬੇਧੋਤਿ ਰੇ ਰਿਸਾਨਾ ਪੁਰੂਕਾ ਪੁਰੁ ਕਰਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪੁਰੁ ਹੋਯਾ ਆਉ ਆਉ ਨਾਮੁ ਮੂੰ ਭਾਗੁ
ਆਮ੍ਰਿਤੁ ਰਹਿਯਾ ॥੬॥

ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਆਪਣਾ ਭਾਈ ਤਿਨ ਕੈ ਹਉ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਮਿਥ ਨਿਯਮਿ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਗਿਆਨੁ ਬੇਧਾ ਕਰਿਯਾ, ਆਮੇਂ ਭਾਗੁ ਚਰਣਿ ਬਧਿਯੋ।

ਜਨਮੁ ਸਵਾਰੀ ਆਪਣਾ ਭਾਈ ਕੁਲੁ ਭੀ ਲਈ ਬਖਸਾਇ ॥੭॥

ਆਮੇਂ ਨਿਯਮਿ ਅਮ੍ਰਿਤਮਾਨੁ ਭਯੋਤਿ ਬਧਿਯਾ ਕਰਿਯੋ ਆਉ ਨਿਯਮਿ ਭਾਗੁ ਪਦਾਰਥੁ-ਭਾਗੁ
ਕਰਿਯੋ ॥੭॥

ਸਚੁ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਹੈ ਭਾਈ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਕਾਗਿ ਬਧਿਯਾ ਅਰੇ ਆਉ ਗੁਰੂਕਾ ਗਿਆਨੁ ਬਧਿਯਾ ਅਰੇ, ਭਾਗੁ ਭਯੋਤਿ ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੂੰ
ਹੋਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਭਾਈ ਤਿਸੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ ॥੮॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਯੇ ਹੋ ਭਾਯ! ਯਾਹਾਰ ਮਨਚੇ ਫਰਿ-ਨਾਮਰ ਵਾਸ ਹੋਯਾਯਾਯਾਯਾ, ਭਾਯਾਨੂੰ ਕੋਈਥੇ ਬਿਘਨ
ਆਵੇ ਨਾਹੀ।

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬੋਰਠਿ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਬਦੇ ਜਾਪਦਾ ਭਾਈ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਪਰਮਾਨੁ ਜਾਨ ਗੁਰੂ ਜਾਨਿ ਭਾਗੁ ਹੋ ਬੋਲਾਇਆ, ਯਾਹਾ ਪੂਰੈ ਭਾਗੁ ਹੋ ਮਿਲਿਆ।

ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਸੋਹਾਗਣੀ ਭਾਈ ਅਨਦਿਨੁ ਰਤੀਆ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥੧॥

ਬੇਹੁ ਬੁਝਾਗਿਨੀ ਜੀਵ-ਬੁਝਾ ਬਧਾ ਬੁਝਪੂਰਕ ਰਹਿਆ, ਯਿਹ ਪ੍ਰੇਮ ਰਜਾ ਲਗਾਯਾ ਰਾਗਿਨੀ ਬੁਝਾਇ
ਬਾਝ੍ਯੇ ਮਗ੍ਧ ਰਹਿਆ ॥੧॥

ਹਰਿ ਜੀ ਤੂ ਆਪੇ ਰੰਗੁ ਚੜਾਇ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਤੂੰ ਨਿਜੇ ਹੋ ਭਾਯਾ ਨਿਜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਜਾ ਲਗਾਯਾ।

ਗਾਵਹੁ ਗਾਵਹੁ ਰੰਗਿ ਰਾਤਿਹੋ ਭਾਈ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ-ਪ੍ਰੇਮੇਸ਼੍ਵਰੇ ਲੀਨ ਜੀਵ-ਬੁਝਾ! ਭਾਯਾ ਬਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਯਾ ਭਾਯਾ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰ ॥੧॥

ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਭਾਈ ਆਪੁ ਛੇਡਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਮੇਯੋ ਜੀਵ-ਬੁਝਾ ਨਿਜੇ ਆਨੰਦਮਾਨ ਭਾਯਾ ਕਰੇ ਮਨ ਲਗਾਯਾ ਗੁਰੂ ਬੇਧਾ ਕਰਿਆ,

ਸਦਾ ਸਹਜੁ ਫਿਰਿ ਦੁਖੁ ਨ ਲਗਈ ਭਾਈ ਹਰਿ ਆਪਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥੨॥

ਬੇਹਿਤ ਬਧਾ ਬੁਝ੍ਯੇ ਰਹੇ ਭਾਯਾ ਕੀਰਤਿ ਪੂਰੀ ਲਾਗੇ ਨਾਹੀ ਆਯਾ ਭਾਯਾ ਬੁਝ੍ਯੇ ਭਾਯਾ ਬੁਝ੍ਯੇ
ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਆ ॥੨॥

ਪਿਰ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਣਈ ਭਾਈ ਸਾ ਕੁਲਖਣੀ ਕੁਨਾਰਿ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਮੇਯੋ ਜੀਵ-ਬੁਝਾ ਨਿਜੇ ਪ੍ਰਿਯਭਾਯਾ ਬੁਝ੍ਯੇ ਜਾਗੇ ਨਾਹੀ, ਬੇ ਕੁਲਖਣੀ ਭਾਯਾ ਬੁਝ੍ਯੇ
ਨਾਹੀ ਭਾਯਾ

ਮਨਹਠਿ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਭਾਈ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕੁੜਿਆਰਿ ॥੩॥

ਨਿਜ ਪ੍ਰਭਾਯਾ ਕਾਰਿ ਨਿਜ ਮਨਰੇ ਭਾਯਾ ਕਾਰਿ ਹੋ ਕਰਿਆ, ਹੇ ਭਾਯ! ਪ੍ਰਿਯ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰੇ ਨਾਮੁ
ਵਿਭਾਜਿ ਹੋ ਕਾਰਿ ਬੇ ਮਿਥਾਯਾਯਾ ਭਾਯਾ ॥੩॥

ਸੇ ਗਾਵਹਿ ਜਿਨ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਹੈ ਭਾਈ ਭਾਇ ਸਚੈ ਬੈਰਾਗੁ ॥

ਯਾਹਾ ਕਧਾਲੇ ਗੁਣ ਭਾਯਾ ਅਭਿ ਹੇ ਭਾਯ! ਬੇ ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਆ ਭਾਯਾ ਬਧਾ
ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਯਾ ਬੇ ਬੈਰਾਗੀ ਬਧਿਆ।

ਅਨਦਿਨੁ ਰਾਤੇ ਗੁਣ ਰਵਹਿ ਭਾਈ ਨਿਰਭਉ ਗੁਰ ਲਿਵ ਲਾਗੁ ॥੪॥

ਬੇ ਨਿਯਮ ਬੁਝਿ ਨਿਯਮਿ ਗੁਣੁ ਬਾਹਰੇ ਲਗਾਇ ਰਾਇਨਿ ਪੁਰੁਖੁ ਮੋਗਾਗਾਨ ਕਰਿਵਾਰੇ ਮਥੁ
ਰਹਿਯਾ ॥੪॥

ਸਭਨਾ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲਦਾ ਭਾਈ ਸੇ ਸੇਵਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਹੇ ਭਾਇ! ਧੰਨਰਾਇ ਭਾਇਯਾ ਭਾਇਯਾ ਕਰ, ਧੰਨ ਬੁਝੁ ਮਾਰਿ ਪੁਰੁਖੁ ਜੀਵਿਤ ਕਰਿਯਾਇ।

ਸੇ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ਭਾਈ ਜਿਸ ਦੀ ਵਡੀ ਹੈ ਦਾਤਿ ॥੫॥

ਨਿਯਮ ਮਨਹੇ ਆਮੋ ਕਾਇਕੋ ਭਾਇਯਾ ਬਿਖਰਿਤ ਕਰਿਵਾਰ, ਭਾਇਯਾ ਧੰਨ ਬੁਝੁ ਵਡੇ ਅਭੇਦ ॥੫॥

ਮਨਮੁਖਿ ਮੈਲੀ ਭੁੰਮਣੀ ਭਾਈ ਦਰਗਹ ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਇ! ਮਨਮੁਖੀ ਭਾਇਯਾ-ਬੁਝੁ ਵਡੇ ਮਨਮੁਖੀ ਆਮੋ ਭਾਇਯਾ ਭਾਇਯਾ ਭਾਇਯਾ ਭਾਇਯਾ ਭਾਇਯਾ
ਭਾਇਯਾ ਭਾਇਯਾ ਬੁਝੁ ਮਨਮੁਖੀ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਤ ਗੁਣ ਰਵੈ ਭਾਈ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਾਚਿ ਸਮਾਉ ॥੬॥

ਮਨਿ ਬੇ ਮਥੁ ਗੁਣਮੁਖੀ ਵਡੇਮੁਖੀ, ਭਾਇਯਾਹੋਲੇ ਬੇ ਪੁਰੁਖੁ ਮੋਗਾਗਾਨ ਕਰਿਵਾਰੇ ਮਥੁ ਰਹਿਯਾਵਾਰ
ਬੇ ਬੇਬੇਬੇ ਬੇਬੇਬੇ ॥੬॥

ਏਤੁ ਜਨਮਿ ਹਰਿ ਨ ਚੇਤਿਓ ਭਾਈ ਕਿਆ ਮੁਹੁ ਦੇਸੀ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਇ! ਆਮੋ ਭਾਇਯਾ ਮਨਿ ਭਾਇਯਾ ਭਾਇਯਾ ਕਰਿ ਨਾਹੀ, ਭਾਇਯਾਹੋਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁ ਕੇਭੋ ਮੁਖੁ
ਨੇਕ ਮੁਖੁ?

ਕਿੜੀ ਪਵੰਦੀ ਮੁਹਾਇਓਨੁ ਭਾਈ ਬਿਖਿਆ ਨੇ ਲੋਭਾਇ ॥੭॥

ਆਮੋ ਭਾਇਯਾ ਨਿਯਮਿ ਮਥੁ ਭਾਇਯਾ, ਕਿਛੁ ਮਾਮੋ ਬਿਕਾਰੇ ਪਾਇ ਤੁ ਨਿਯਮ ਭਾਇਯਾ ਕਰਿ
ਭਾਇਯਾ ॥੭॥

ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਹਿ ਸੁਖਿ ਵਸਹਿ ਭਾਈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਸਾਂਤਿ ਸਰੀਰ ॥

ਹੇ ਭਾਇ! ਧੰਨ ਭਾਇਯਾ ਨਾਮੋ ਭਾਇਯਾ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ ਬੁਝੁ ਰਹਿਯਾ ਭਾਇਯਾ ਭਾਇਯਾ ਭਾਇਯਾ
ਬੇਬੇਬੇ ਗੁਣੁ ਭਾਇਯਾ ਰਹਿਯਾ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਤੂ ਭਾਈ ਅਪਰੰਪਰ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ ॥੮॥੩॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਣੇ ਮੇਰੇ ਹੇ ਭਾਇ! ਤੂ ਬੇਬੇ ਭਾਇਯਾ ਨਾਮੋ-ਭਾਇਯਾ ਕਰ, ਧੰਨ ਅਪਰੰਪਰ, ਗੁਣਮੁਖੀ
ਆਮੋ ਗੁਣਮੁਖੀ ਅਭੇਦ ॥੮॥੩॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ

ਬੋਲਿਓ ਮਥੁ 5 ਘਰੁ 1 ਅਭੇਦ

ଈଶ୍ଵର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ।

ହେ ଭାଇ! ଯେଉଁ ଲଶ୍ବର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି, ସେ ସବୁ କିଛି କରିବା ଓ କରାଇବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି।

ସେ ଏପରି ପରମେଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ନିଜ ସବୁ ଦେଇ ଆତ୍ମା ଓ ଶରୀର ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି ।

ତାହାଙ୍କ କଥନ କିପରି କରାଯାଇ ପାରିବ, କିପରି ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଯାଇ ପାରିବ, ଯିଏ ଏକ ଅକଥନୀୟ ଜଗତର ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି ।

ହେ ଭାଇ! ସେହି ଗୋବିନ୍ଦ ଗୁରୁଙ୍କ ହିଁ ସ୍ତୁତି କରିବା ଉଚିତ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଏହି ସତ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ହୋଇଥାଏ ॥ 1 ॥

ହେ ମୋର ମନ! ଆମେ ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଭଜନ କରିବା ଉଚିତ ।

ସେ ସର୍ବଦା ନିଜ ଭକ୍ତକୁ ନାମ-ଦାନ ଦେଇଥାନ୍ତି ଆଉ ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଅନ୍ତ କରିଥାନ୍ତି ॥ ରୁହ ॥

ହେ ଭାଇ! ଯାହାର ଘରେ ସବୁକିଛି ଅଛି, ଯାହାର ଭଣ୍ଡାର ନବନିଧିରେ ଭରି ରହିଛି;

ତାହାଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କିପରି କରାଯାଇ ପାରିବ, ଯିଏ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ, ଅଗମ୍ୟ ଏବଂ ଅପାର ଅଟନ୍ତି ।

ସୃଷ୍ଟିରେ ଯେତେ ଜୀବ-ଜନ୍ତୁ ଅଛନ୍ତି, ସେ ସବୁଙ୍କ ପାଳନ-ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି ।

ଆମେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସାକ୍ଷାତ କରିବା ଉଚିତ, ଯିଏ ନିଜ ଶବ୍ଦ ଦ୍ଵାରା ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦିଅନ୍ତି॥୨॥

ਹੇ ਭਾਇ! ਬਛਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਾਈ ਚਰਨੀ ਪ੍ਰਭਾ ਕਰਿਵਾ ਧਾਰਾ ਭ੍ਰਮ ਐਵੰ ਭਯ ਨਾਭ ਹੋਇਆ।

ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਸਭਾ ਮਨੁ ਮਾਂਜੀਐ ਭਾਈ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਬਛਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਛਾਵੇ ਬਛਿਲਿਤ ਹੋਇ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਬਛਾ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਤ, ਬੇਭੇਦੇਵੇਲੇ ਬਿਨ
ਭਗਵਾਨਾਈ ਨਾਮ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਕਰਿਵਾ।

ਮਿਟੈ ਅੰਧੇਰਾ ਅਗਿਆਨਤਾ ਭਾਈ ਕਮਲ ਹੋਵੈ ਪਰਗਾਸੁ ॥

ਭਾਵੇ, ਅਗਿਆਨਤਾ ਅਭਿਕਾਰ ਧੂਰ ਹੋਇਆ ਆਉ ਬ੍ਰਹਮ-ਕਮਲ ਭਯਾਨ ਹੋਇਆ।

ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਸੁਖ ਊਪਜੈ ਭਾਈ ਸਭਿ ਫਲ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥੩॥

ਗੁਰੂ ਬਚਨ ਧਾਰਾ ਬਿਨੁ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਭਾਵ ਹੋਇਆ ਆਉ ਬ੍ਰਹਮਾਈ ਪਾਸੇ ਬਹੁ ਫਲ ਪਾਵੇ ॥੩॥

ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਛੇਡੀਐ ਭਾਈ ਹੋਈਐ ਸਭ ਕੀ ਧੁਰਿ ॥

ਹੇ ਭਾਇ! 'ਮੇਰਾ-ਤੇਰਾ' ਭਾਵਨਾ ਚਪਾਗ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ਆਪਣੇ ਬਹੁਯੋਗ ਚਰਣ-ਮੂਲਿ ਬਧਿਵਾ ਭਰਿਓ।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਾਰਿਆ ਭਾਈ ਪੇਖੈ ਸੁਣੈ ਹਜ਼ੂਰਿ ॥

ਭਗਵੰਤ ਬਹੁ ਯੋਗ ਓਹਰੇ ਬਿਦਯਮਾਨ ਅਛਰਿ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕਾਯੋਗ ਭਾਵਨੇ ਬਹੁਯੋਗ ਦੇਖਣਿ ਓ ਗ੍ਰੰਥਿ।

ਜਿਤੁ ਦਿਨਿ ਵਿਸਰੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਭਾਈ ਤਿਤੁ ਦਿਨਿ ਮਰੀਐ ਝੂਰਿ ॥

ਹੇ ਭਾਇ! ਯੋਗਿ ਬਿਨ ਮਨੁਸ਼ਯਕੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਿਬੇਕਿ ਹੋਇਆਇ, ਸੇਵਕਿ ਸੇਵਕਿ ਪਦਮਾਧਾਰੇ
ਮਰਿਯੋਇ ਭਰਿਓ।

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਸਮਰਥੇ ਭਾਈ ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰਿ ॥੪॥

ਹੇ ਭਾਇ! ਸ਼੍ਰੋਤਰਿ ਮੂਲ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਹੁ ਕਾਰਯ ਕਰਿਵਾ-ਕਰਮਕਾਰਨੇ ਸਮਰਥ ਅਭਿ, ਸੇਵਕਿ
ਸੰਪੂਰਨ ਅਭਿ॥੪॥

ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਭਾਈ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਬਿਨਾਸੁ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਨਾਮ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਬ੍ਰਹਮਾਤਮਾ ਧਨ ਅਭਿ, ਯੋਗਿ ਕਾਰਣਿ ਮਾਯਾ-ਮੋਹਨ ਨਾਮ
ਹੋਇਆ।

ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਮੇਲਿ ਲਏ ਭਾਈ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਹੇ ਭਾਇ! ਯੋਗਿ ਚਾਹਾਯੋਗ ਭਗਵਾਨਯੋਗ, ਸੇਵਕਿਵੇਲੇ ਸੇਵਕਿ ਮਨੁਸ਼ਯਕੁ ਨਿਯੋਗਿ ਸਾਧਨੇ ਮੇਲਨ ਕਰਮ
ਆਇਆ ਆਪਣੇ ਚਾਹਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾਤਮੇ ਨਾਮਨ ਨਿਵਾਸ ਹੋਇਆ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਮਲੁ ਪ੍ਰਗਾਸੀਐ ਭਾਈ ਰਿਦੈ ਹੋਵੈ ਪਰਗਾਸੁ ॥

ਹੇ ਭਾਇ! ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਧਿਕਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾਤਮਾ-ਕਮਲ ਪ੍ਰਗਾਸਿਓ ਹੋਇ ਸੇਵਕਿ ਯੋਗਾਧਿਕ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਇਆ।

ਪ੍ਰਗਟੁ ਭਇਆ ਪਰਤਾਪੁ ਪ੍ਰਭ ਭਾਈ ਮਉਲਿਆ ਧਰਤਿ ਅਕਾਸੁ ॥੫॥

ਪ੍ਰਭੁਯੋਗ ਚੇਤਨ-ਪ੍ਰਾਣੀ ਧਾਰਮਿ ਆਕਾਸਿ ਓ ਪ੍ਰਭੁਯੋਗਿ ਕ੍ਰਿਤਾਧਿ ਹੋਇ ਯਾਇ॥੫॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਸੰਤੋਖਿਆ ਭਾਈ ਅਹਿਨਿਸਿ ਲਾਗਾ ਭਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਇ! ਪੂਰਨ ਗੁਰੁਦੇਵ ਆਤਮਾ ਬਿਦਯਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਓ ਆਪਣੇ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਬਿਭਿਓ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰੇਮ
ਬਿਨਯੋਗਿ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਰਹਿਓ।

ਰਸਨਾ ਰਾਮੁ ਰਵੈ ਸਦਾ ਭਾਈ ਸਾਚਾ ਸਾਦੁ ਸੁਆਉ ॥

ਆਤਮਾ ਯੋਗਿ ਬਿਭਿਓ ਰਾਮਯੋਗਿ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਆਪਣੇ ਆਤਮਾ ਯੋਗਿ ਬਿਭਿਓ ਸਾਚਾ ਸਾਦੁ ਓ ਮਨੋਰਥ
ਭਗਵਾਨਯੋਗ।

ਕਰਨੀ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਜੀਵਿਆ ਭਾਈ ਨਿਹਚਲੁ ਪਾਇਆ ਥਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਆਮੇ ਨਿਯੋ ਕਾਨਰੇ ਹਰਿਯੋ ਨਾਮ ਗੁਣੀ ਯਾਵਿਓ ਅਛੁ ਆਯ ਆਮਕੁ ਅਚਲ ਬ੍ਰਾਹੁ ਹੋਯ
ਯਾਯਯਿ।

ਜਿਸੁ ਪਰਤੀਤਿ ਨ ਆਵਈ ਭਾਈ ਸੇ ਜੀਅੜਾ ਜਲਿ ਜਾਉ ॥੬॥

ਯੋਯੋਂ ਮਨਰੇ ਭਗਵਾਨਯੋ ਪੁਓ ਆਯੁ ਨਯਾਯ, ਓਯਾਯੁ ਯਲਿਯਿਯਾ ਯਓਓ ॥6॥

ਬਹੁ ਗੁਣ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬੈ ਭਾਈ ਹਉ ਤਿਸ ਕੈ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਮੋਯਰ ਮਾਯਿਕ ਪੁਯੁਯ ਓਯਰੇ ਅਨਯੁ ਗੁਣ ਅਯਿ ਆਯ ਮੁੱ ਓਯਾਯ ਪੁਓ ਬਮਯੋਓ ਅਓ।

ਓਹੁ ਨਿਰਗੁਣੀਆਰੇ ਪਾਲਦਾ ਭਾਈ ਦੇਇ ਨਿਥਾਵੇ ਥਾਉ ॥

ਬੇ ਗੁਣਵਿਯਾਨਰੇ ਪੋਯਬਗ ਮਯ ਕਰਿਯਾਯਿ ਆਯ ਨਿਰਾਗੁਓਯੁ ਆਗੁਯ ਮਯ ਦੇਯਯਾਯਿ।

ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਰੇ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਭਾਈ ਗੂੜਾ ਜਾ ਕਾ ਨਾਉ ॥

ਬੇ ਆਮਰੇ ਪੁਓ ਭਾਬਰੇ ਭੋਯਯਨ ਦੇਯਯਾਯਿ, ਯਾਯਾਰ ਨਾਮ ਕਓ ਗਯਨ ਗਯਾਰੇ ਅਓ।

ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਸਾਚਾ ਭੇਟੀਐ ਭਾਈ ਪੂਰਾ ਤਿਸੁ ਕਰਮਾਉ ॥੭॥

ਬਯਾ ਗੁਰੁਯ ਬਹਿਓ ਯਾਯਾਰ ਭੋਓ ਹੋਯਯਾਯ, ਓਯਾਰ ਪੂਰੁ ਭਾਗਯ ਯਾਯ ॥7॥

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਘੜੀ ਨ ਜੀਵੀਐ ਭਾਈ ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਆਮੇ ਓਯਾਯ ਕੋਨਾ ਯਕ ਯਗ ਮਯ ਯਾਵਿਓ ਰਹਿ ਪਾਰਿਕੋ ਨਾਯੁ, ਯਿਯ ਬਰਕਯਾ ਬਾਪੂਰੁ
ਅਯਯਿ।

ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਨ ਵਿਸਰੈ ਭਾਈ ਪੇਖਉ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ॥

ਮੁੱ ਨਿਯਰੇ ਕੋਯਿਯਿ ਭਾਬ ਓ ਗੁਬਰੇ ਓਯਾਯੁ ਕੋਬ੍ਰਯੁਓ ਕਰੇ ਨਾਯੁ ਆਯ ਬਰਕਾ ਬੇਹਿ ਪੁਯੁਯ ਪੁਓਯ
ਕਰਿਯਾਯ।

ਸਾਧੁ ਸੰਗਿ ਮਿਲਾਇਆ ਭਾਈ ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਯਿਯ ਬਰਕਯਾਪਕ ਅਯਯਿ, ਬਓਬਯਾਓ ਮੋਯਓ ਓਯਾਯ ਬਹਿਓ ਮਿਯਾਯਯਯਿ।

ਜਿਨਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਲਗੀਆ ਭਾਈ ਸੇ ਨਿਤ ਨਿਤ ਮਰਦੇ ਝੂਰਿ ॥੮॥

ਯੋਯੋਂ ਯੋਯਾਯ ਭਗਵਾਨਯੋ ਬਹਿਓ ਪੁੋਮ ਕਰੇ ਨਾਯੁ, ਬੇ ਬੇ ਬਰਕਾ ਯੂਯਗਾ ਹੋਯ ਮਰਿਯਾਯ ॥8॥

ਅੰਚਲਿ ਲਾਇ ਤਰਾਇਆ ਭਾਈ ਭਉਜਲੁ ਦੁਖੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਭਗਵਾਨ ਆਮਕੁ ਨਿਯੋ ਕਾਨਰੇ ਯਗਾਯ ਭਯਾਨਕ ਯਵਾ ਯੂਯਗਰ ਬਾਬਾਰ-ਬਾਗਰੁ ਪਾਰ ਕਰਿ
ਦੇਯਯਯਿ।

ସେ ନିଜ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି କରି ଆମକୁ ଖୁସି କରିଛନ୍ତି ଆଉ ଶେଷରେ ସେ ହିଁ ସାଥୁ ଦେବେ ।

ହେ ଭାଇ! ଆମର ମନ ଓ ଚିତ୍ତ ଶୀତଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ନାମର ଭୋଜନ ହିଁ ଆମର ଜୀବନଧାରା ଅଟେ।

ନାନକ ସେହି ଲିଖୁରଙ୍କ ଶରଣରେ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ପାପର ନାଶ କରିଥାନ୍ତି ॥6.1॥

ସୋରଠି ମହଲ 5 ॥

ମାତାର ଗର୍ଭ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖର ଗଭୀର ସାଗର ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ହେ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ! ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ତୁ ନିଜ ନାମର ଜପ କରାଇଛୁ।

ଯେବେ ମାତାର ଗର୍ଭରୁ ଜୀବ ବାହାରି ଥାଏ, ସେତେବେଳେ ତାହା ଭିତରେ ମୋହ-ମାୟାର ବିଷ ବିସ୍ତାରିତ ହୋଇଯାଇ ଥାଏ ।

ହେ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ! ଯାହା ଉପରେ ତୁ ନିଜ କୃପା କରିଛୁ ତାହାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଇଛୁ।

ଗୁରୁଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କରି ସେ ନିଜ ପ୍ରତି ଶ୍ବାସରେ ଆରାଧନା କରିଥାଏ ଆଉ ତାହାର ସ୍ମୃତି ରାମ-ନାମରେ ଲଗାଇ ଦେଇଛି ॥ ୧ ॥

ହେ ପ୍ରଭୁ! ଆମର ମନ ଏବଂ ଜନରେ ତୋର ହିଁ ସାହାରା ଅଛି।

ତୋର ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ସ୍ୱଜନହାର ନାହାନ୍ତି ଆଉ ଏକ ତୁ ହିଁ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ଅଟୁ ॥ରୁହ ॥

ହେ ପ୍ରିୟ! ଜୀବ କୋଟି କୋଟି ଜନ୍ମରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନେକ ଯୋନିରେ କଷ୍ଟ ସହ୍ୟ କରି ଏହି ଦୁନିଆକୁ ଆସିଥାଏ।

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਵਿਸਰਿਆ ਪਿਆਰੇ ਬਹੁਤੀ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥

ਯੇਵੇ ਜੀਵ ਬਛਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕੁ ਭੂਲਿ ਦੇਇਆ, ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ ਭਾਖਾਕੁ ਕਠੋਰ ਧੜੁ ਮਿਲਿਆ।

ਜਿਨ ਭੇਟੈ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਿਆਰੇ ਸੇ ਲਾਗੇ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥

ਕਿੰਨੁ ਯਾਖਾਕੁ ਪ੍ਰਭੁ ਬਦਗੁਨੁਕਾ ਬਹਿਓ ਭੇਦੁ ਹੋਇਆ, ਬੇ ਬਧਾ ਨਾਮਰੇ ਮਗੁ ਹੋਇਆ।

ਤਿਨਾ ਪਿਛੈ ਛੁਟੀਐ ਪਿਆਰੇ ਜੇ ਸਾਚੀ ਸਰਣਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਪੁੰਨ! ਮੇਭੱ ਲੋਕ ਬਧਾਰ ਚਰਚਰੇ ਆਇਯਾ, ਚਾਹਾ ਅਨੁਬਰਥ ਕਰਿ ਆਮੇ ਮਖ ਗੁਣਿ ਪੁੰਨੁ
ਕਰਿ ਪਾਰਿਵਾ ॥੨॥

ਮਿਠਾ ਕਰਿ ਕੈ ਖਾਇਆ ਪਿਆਰੇ ਤਿਨਿ ਤਨਿ ਕੀਤਾ ਰੋਗੁ ॥

ਹੇ ਪੁੰਨ! ਮਨੁਸ਼ਖ ਲੋਕਿਕ ਪਦਾਰਥੁ ਮਿਠਾ ਭਾਵਿ ਆਇਯਾ, ਕਿਛੁ ਚਾਹਾ ਚਰਚਰੇ ਰੋਗ ਭਉਨੁ
ਕਰਿਯਾ।

ਕਉੜਾ ਹੋਇ ਪਤਿਸਟਿਆ ਪਿਆਰੇ ਤਿਸ ਤੇ ਉਪਜਿਆ ਸੋਗੁ ॥

ਚਾਪਰੇ ਚਾਹਾ ਅਖੁਕ ਹੋਇਯਾ ਏਵਾ ਗੋਕ ਭਉਨੁ ਕਰਿਯਾ।

ਭੋਗ ਭੁੰਚਾਇ ਭੁਲਾਇਅਨੁ ਪਿਆਰੇ ਉਤਰੈ ਨਹੀ ਵਿਜੇਗੁ ॥

ਹੇ ਪੁੰਨ ਪੁੰਨ! ਤੂ ਜੀਵਨੁ ਬਾਬਾਰਿਕ ਭੋਗ ਪੁੰਨੁ ਕਰਿਵਾ ਪਾਛੈ ਪਥਭੁਝ ਕਰਿਛੁ ਆਭ ਏਵਾ ਭਾਰਾ
ਚਾਹਾਰ ਬਿਮੋਗਰ ਦੂਰਭਾ ਬਿਮਾਗੁ ਭੁਝਨਾਹੂੰ।

ਜੇ ਗੁਰ ਮੇਲਿ ਉਧਾਰਿਆ ਪਿਆਰੇ ਤਿਨ ਧੁਰੇ ਪਇਆ ਸੰਜੇਗੁ ॥੩॥

ਹੇ ਪੁੰਨ! ਗੁਰੂਕ ਮਿਲਨ ਭਾਰਾ ਯਾਹਾਰ ਭਯਾਰ ਹੋਇਯਾ, ਏਧਰਿ ਹੂੰ ਬਾਮੋਗ ਚਾਹਾ ਠਾਰੇ
ਲੋਗਾ ਹੋਇਯਾ ॥੩॥

ਮਾਇਆ ਲਾਲਚਿ ਅਟਿਆ ਪਿਆਰੇ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਹਿ ਮੂਲਿ ॥

ਹੇ ਪੁੰਨ! ਮਨੁਸ਼ਖ ਖਨ-ਦੋਲਿਭਰ ਲਾਲਚਾਰੇ ਭਰਿ ਰਹਿਛਿ ਆਭ ਚਾਹਾਰ ਚਿਭਰੇ ਤੂ ਕਦਾਪਿ ਬੁਝਰ
ਹੋਭ ਨਾਹੂੰ।

ਜਿਨ ਤੂ ਵਿਸਰਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਸੇ ਤਨ ਹੋਏ ਧੂੜਿ ॥

ਹੇ ਪਰਬ੍ਰਹਮ-ਪਰਮੇਸ਼ਰ! ਯਿਥ ਚੋਭੇ ਭੂਲਿਯਾ, ਚਾਹਾਰ ਚਰਚਰੇ ਧੂਲਿ ਬਧਿਯਾ।

ਬਿਲਲਾਟ ਕਰਹਿ ਬਹੁਤੇਰਿਆ ਪਿਆਰੇ ਉਤਰੈ ਨਾਹੀ ਸੂਲੁ ॥

ਬੇ ਬਹੁਤ ਬਿਲਾਟ ਕਰਿਯਾ, ਕਿਛੁ ਚਾਹਾਰ ਪਾਭਾ ਨਿਰੁਭ ਹੋਇਯਾ।

ਜੇ ਗੁਰ ਮੇਲਿ ਸਵਾਰਿਆ ਪਿਆਰੇ ਤਿਨ ਕਾ ਰਹਿਆ ਮੂਲੁ ॥੪॥

ਹੇ ਪੁੰਨ! ਗੁਰੂਕ ਬਹਿਭ ਮਿਥੀ ਤੂ ਯਾਹਾਰ ਜੀਵਨ ਬਧਾਨ ਕਰਿਛੁ, ਚਾਹਾਰ ਗੁਨ ਅਸੂਥੁ ਰਹਿ ਯਾਛਿ ॥੪॥

ਸਾਕਤ ਸੰਗੁ ਨ ਕੀਜਈ ਪਿਆਰੇ ਜੇ ਕਾ ਪਾਰਿ ਵਸਾਇ ॥

ਹੇ ਪੁੰਨ ਮਿਠੁ! ਮੇ ਪਰਿਪਕੁ ਬਧਵ ਹੋਇਯਾ, ਭਗਵਾਨਕ ਠਾਰੁ ਬਿਗੁਣ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਬਾਗਭਿ ਕਰ
ਨਾਹੂੰ।

ਜਿਸੁ ਮਿਲਿਐ ਹਰਿ ਵਿਸਰੈ ਪਿਆਰੇ ਸੇ ਮੁਹਿ ਕਾਲੈ ਉਠਿ ਜਾਇ ॥

ਮੇਭੱ ਵੇਦੁਖਾਨੂ ਮੇਭੀਲੇ ਭਗਵਾਨ ਭੂਲੇ ਯਾਤਾਓ, ਪੁੰਭੀ ਕੂਬਯਾ ਕਾਰਿਗਰੂ ਮਨੁਸ਼ਧ ਚਿਰਬੁਢ ਹੋਯਕ
ਬੰਬਾਰਨੂ ਚਾਲਿਯਾ।

ਮਨਮੁਖਿ ਢੇਈ ਨਹ ਮਿਲੈ ਪਿਆਰੇ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥

ਹੇ ਪੁੰਯ! ਮਨਮੁਖੀ ਬਧਭਿਕੂ ਕੇਭੱਠੋ ਮਧ ਚਰਿਯ ਮੇਲੇ ਨਾਹਿੰ ਆਭ ਚਾਯਾਕੂ ਭਗਵਾਨਯਾ ਧਰਵਾਰਚੇ
ਕਠਾਰ ਧਭੁ ਪੁਾਧੁ ਹੋਯਕਯਾ।

ਜੇ ਗੁਰ ਮੇਲਿ ਸਵਾਰਿਆ ਪਿਆਰੇ ਤਿਨਾ ਪੂਰੀ ਪਾਇ ॥੫॥

ਮੇਭੱ ਬਧਭਿ ਗੁਰੂਯਾ ਬਹਿਢ ਮੇਭੀ ਨੇਯ ਯੀਬਨ ਬਧਯਾ ਕਰਿਯਾ, ਚਾਯਾਰ ਬਰੂ ਕਾਰਧ ਬਧਯਾ
ਹੋਯਕਯਾ॥5॥

ਸੰਜਮ ਸਹਸ ਸਿਆਣਪਾ ਪਿਆਰੇ ਇਕ ਨ ਚਲੀ ਨਾਲਿ ॥

ਹੇ ਪੁੰਯ! ਯੀਬਨਚੇ ਮਧੋ ਕੇਭਹਿ ਬਯਾਚੇ ਮੁਭਿ ਓ ਚਠੁਰਢਾ ਪੁੰਯੋਗ ਕਰਿਯਾਯ ਪਾਰੇ, ਕੇਭੁ ਂਕ ਮਧ
ਮੁਭਿ ਂਬੰ ਚਠੁਰਢਾ ਚਾਯਾ ਬਾਧੁਚੇ ਯਾ ਯਾਹਿੰ।

ਜੇ ਬੇਮੁਖ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇ ਪਿਆਰੇ ਤਿਨ ਕੁਲਿ ਲਾਗੈ ਗਾਲਿ ॥

ਮੇਧ ਪਰਮਾਯਾਯ ਠਾਰੂ ਵੇਦੁਖਾ ਹੋਯਕਯਾ, ਚਾਯਾਰ ਬੰਯ ਹਿ ਕਲਯਿਢ ਹੋਯਕਯਾ।

ਹੋਦੀ ਵਸਤੁ ਨ ਜਾਤੀਆ ਪਿਆਰੇ ਕੂੜੁ ਨ ਚਲੀ ਨਾਲਿ ॥

ਹੇ ਪੁੰਯ! ਮੇਭੱ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬਭੁ ਬਰਵਾ ਰਹਿਯਾ, ਚਾਯਾਕੂ ਬਧਭਿ ਯਾਗੇ ਨਾਹਿੰ ਆਭ ਮੇਧਾ ਚਾਯਾਰ
ਕੋਭਬਿ ਕਾਮਚੇ ਆਬੇ ਨਾਹਿੰ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨਾ ਮਿਲਾਇਓਨੁ ਪਿਆਰੇ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥੬॥

ਹੇ ਪੁੰਯ! ਯਥਾਰ ਯਾਯਾਕੂ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਬਹਿਢ ਮੇਭਾਯ ਧੇਯਭਿ, ਬੇ ਬਢਧ ਨਾਮਚੇ ਹਿੰ ਚਿਢਨ
ਕਰਿਯਾ॥6॥

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਪਿਆਰੇ ਜਿਸ ਨੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥

ਹੇ ਪੁੰਯ! ਯਾਯਾ ਭਧਚੇ ਬੇ ਨੇਯ ਕੁਪਾ ਕੁਭਿ ਕਰਿਯਾਭਿ, ਚਾਯਾਕੂ ਬਢਧ, ਬਢੋਬ, ਯਾਨ ਂਬੰ ਧਾਨਚ
ਪੁਾਧੁ ਹੋਯਕਯਾ।

ਅਨਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਗੁਣ ਰਵੈ ਪਿਆਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਪੂਰ ਭਰੇ ॥

ਢਾਧਚੇ, ਬੇ ਰਾਢਿਧਿਨ ਭਗਵਾਨਯਾ ਹਿੰ ਗੁੰਗਾਨ ਕਰਿਯਾ ਆਭ ਚਾਯਾਰ ਫੂਧਯ ਨਾਮਾਧੁਢ ਧਾਰਾ
ਭਰਪੂਰ ਹੋਯਕਯਾ।

ਦੁਖ ਸਾਗਰੁ ਤਿਨ ਲੰਘਿਆ ਪਿਆਰੇ ਭਵਜਲੁ ਪਾਰਿ ਪਰੇ ॥

ਬੇ ਯੀਬਨਚੇ ਦੁਭਯਚ ਬਾਗਚਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਕ ਭਬਬਾਗਚਰੂ ਮਧ ਪਾਰ ਹੋਯਕਯਾ।

ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ ਪਿਆਰੇ ਸੇਈ ਸਦਾ ਖਰੇ ॥੭॥

ਹੇ ਪੁੰਨ! ਪੁੰਨ! ਯਾਹਾਕੂ ਤੂੰ ਪਬਨ ਕਰੂ, ਚਾਹਾਕੂ ਨਿਯੋ ਬਾਪੁਰੇ ਮੇਲਾਯੋ ਆਯੋ ਬੇ ਬਰਵਾ ਬਧਵਾਧਾ ੩
ਭਭਨ ੨੬੮ ॥੭॥

ਸੰਮੂਖ ਪੁਰਖੁ ਦਇਆਲ ਦੇਉ ਪਿਆਰੇ ਭਗਤਾ ਤਿਸ ਕਾ ਤਾਣੁ ॥

ਹੇ ਪੁੰਨ! ਯਾਹਾਕੂ ਬਰਵਾਯੋ, ਬਰਵਾਧਾ, ਧਾਨ-ਧਨਾਨੁ ਆਦਿ ਯੋਗਾਧਿਯੋ ਅਧਿਯੋ ਆਯੋ ਭਭ
ਧਾਯੋਯੋ ਆਯੋ ਆਯੋ।

ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਈ ਢਹਿ ਪਏ ਪਿਆਰੇ ਜਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਣੁ ॥

ਯੋਗ ਅਧਿਯੋ ਆਯੋ ਧਨ ਅਧਿਯੋ, ਭਭ ਚਾਹਾਕੂ ਯੋਗਯੋ ਪਧਿ ਯੋਗਯੋ।

ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਵਾਰਿਆ ਪਿਆਰੇ ਮਸਤਕਿ ਸਚੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਹੇ ਪੁੰਨ! ਯੋਗਯੋ ਆਯੋ ਯੋਗਯੋ-ਧਨਯੋ ਬਧਾਯੋ ਕਰਿ ਧਨਯੋ ਆਯੋ ਧਨਯੋ ਬਧਾਯੋ ਧਨਯੋ
ਧਨਯੋ ਕਰਿਯੋ।

ਸੈ ਪ੍ਰਭੁ ਕਦੇ ਨ ਵੀਸਰੈ ਪਿਆਰੇ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥੮॥੨॥

ਹੇ ਪੁੰਨ! ਬੇਬੇ ਪੁੰਨ ਕਧਾਧਿ ਬਿਧਾਧਿ ਨ ਧਨਯੋ, ਧਨਯੋ ਧਨਯੋ ਬਰਵਾ ਚਾਹਾਕੂ ਪੁੰਨ ਬਧਾਧਿ
ਧਨਯੋ॥੮॥੨॥

ਸੈਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਅਸਟਪਦੀਆ

ਬਾਧਾਧਿ 5 ਧਨ 2 ਧਨਯੋ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਧਨਯੋ ਧਨ ਅਧਿਯੋ, ਧਨਯੋ ਬਧਾਧਿ ਕਧਾਧਿ ਪੁੰਨ ਕਧਾਧਿ ਧਨਯੋ।

ਪਾਠੁ ਪੜਿਓ ਅਰੁ ਬੇਦੁ ਬੀਚਾਰਿਓ ਨਿਵਲਿ ਭੁਅੰਗਮੁ ਸਾਧੇ ॥

ਧਨਯੋ ਨਿਯੋ ਧਨਯੋ ਬਿਧਿਯੋ ਧਨਯੋ ਧਨਯੋ ਧਨਯੋ ਧਨਯੋ ਧਨਯੋ, ਬੇ ਧਨਯੋ ਧਨਯੋ ਧਨਯੋ-
ਧਨਯੋ ਧਨਯੋ ਧਨਯੋ ਧਨਯੋ ਧਨਯੋ, ਧਨਯੋ

ਪੰਚ ਜਨਾ ਸਿਉ ਸੰਗੁ ਨ ਛੁਟਕਿਓ ਅਧਿਕ ਅਹੰਬੁਧਿ ਬਾਧੇ ॥੧॥

ਧਨਯੋ ਧਨਯੋ ਧਨਯੋ, ਧਨਯੋ, ਧਨਯੋ, ਧਨਯੋ ਧਨਯੋ ਧਨਯੋ ਧਨਯੋ, ਧਨਯੋ ਧਨਯੋ ਧਨਯੋ, ਧਨਯੋ ਧਨਯੋ
ਧਨਯੋ ਧਨਯੋ ਧਨਯੋ ॥੧॥

ਪਿਆਰੇ ਇਨ ਬਿਧਿ ਮਿਲਣੁ ਨ ਜਾਈ ਮੈ ਕੀਏ ਕਰਮੁ ਅਨੇਕਾ ॥

ਹੇ ਪੁੰਨ! ਧਨਯੋ ਧਨਯੋ ਧਨਯੋ ਕਧਾਧਿ ਕਰਿਯੋ, ਕਧਾਧਿ ਧਨਯੋ ਧਨਯੋ ਧਨਯੋ ਧਨਯੋ, ਧਨਯੋ

ਹਾਰਿ ਪਰਿਓ ਸੁਆਮੀ ਕੈ ਦੁਆਰੈ ਦੀਜੈ ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੂੰ ਹਾਰਿ, ਧਰਿ ਯਾਯੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਾਰਕੁ ਆਇਓ ਆਯੁ ਭਾਇਓ ਐਹਿ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੇ ਯੇ ਹੋ ਯਗਭਰ ਬਾਨੀ!
ਧਰਮਕਰਿ ਮੋਹਿ ਚਿੰਤਕ-ਕੁਝਿ ਧਿਅ ॥੨॥

ਮੋਨਿ ਭਇਓ ਕਰਪਾਤੀ ਰਹਿਓ ਨਗਨ ਫਿਰਿਓ ਬਨ ਮਾਹੀ ॥

ਮਨੁਸ਼ ਧਰਮ ਧਾਰਨ ਕਰਿਯਾ, ਨਿਯ ਹਾਥਕੁ ਐ ਭਿਖਾਰੀ ਰੂਪਰੇ ਪੁਰੋਸ਼ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ
ਯੋਗਰੇ ਨਗ ਹੋਯ ਕੁਝਿ ਧਿਅ ਆਯ

ਤਟ ਤੀਰਥ ਸਭ ਧਰਤੀ ਭ੍ਰਮਿਓ ਦੁਬਿਧਾ ਛੁਟਕੈ ਨਾਹੀ ॥੨॥

ਬਿਨੁ ਭੀਖੁ ਭ੍ਰਮ ਭ੍ਰਮ ਕਰਿਯਾ, ਧਰਤੀ ਭਾਇਓ ਧਿਅ ਬਿਨੁ ਭ੍ਰਮ ॥੨॥

ਮਨ ਕਾਮਨਾ ਤੀਰਥ ਜਾਇ ਬਸਿਓ ਸਿਰਿ ਕਰਵਤ ਧਰਾਏ ॥

ਬੇ ਨਿਯੰਤਾ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪਾਛੋਂ ਚੀਥੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਾਛੀ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾਵ, ਨਿਯੰਤਾ ਮਨੁਕਾ ਚਲਕੂ ਕਰਿ ਬਸਾਇ
ਕਰਿਯਾਵ,

ਮਨ ਕੀ ਮੈਲੁ ਨ ਉਤਰੈ ਇਹ ਬਿਧਿ ਜੇ ਲਖ ਜਤਨ ਕਰਾਏ ॥੩॥

ਬੇ ਅਵਿਧਿ ਮੈਲੁ ਲਾਭੇ ਭਰਮਾਏ ਕਰਿਯਾਵ, ਚਲਾਇ ਚਾਹਾਰ ਮਨਰ ਮਾਛਾ ਧੂਰ ਝੁੰਝਾਏ ॥੩॥

ਕਨਿਕ ਕਾਮਿਨੀ ਹੈਵਰ ਗੈਵਰ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਦਾਨੁ ਦਾਤਾਰਾ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯਾ ਵਾਨੀ ਵਨਿ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰ ਵਾਨ ਕਰਿਯਾਵ, ਮੋਹਿਤ ਬੁਨਾ, ਕਨਯਾ, ਵਸੁਮਨਸ਼ੀ ਵਾਨੀ, ਗੋਪੀ
ਵਾਨ ਕਰਿਯਾਵ।

ਅੰਨ ਬਸਤ੍ਰ ਭੂਮਿ ਬਹੁ ਅਰਪੇ ਨਹ ਮਿਲੀਐ ਹਰਿ ਦੁਆਰਾ ॥੪॥

ਬੇ ਅੰਨ, ਬਸਤ੍ਰ ਅਵਾਨੁ ਭੂਮਿ ਅਰਪਿਯਾਵ, ਕਿਛੁ, ਚਾਹਾਕੂ ਅਵਿ ਭਰਮਾਏ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਿਯੋ ਨਾਏ।

ਪੂਜਾ ਅਰਚਾ ਬੰਦਨ ਡੰਡਉਤ ਖਟੁ ਕਰਮਾ ਰਤੁ ਰਹਤਾ ॥

ਬੇ ਪੂਜਾ-ਅਰਚਾ, ਵਸਤ੍ਰਵਤ, ਬੰਦਨ ਕਰਿਵਾਰੇ ਲਾਜ ਧਾਵ, ਚਲਾਇ

ਹਉ ਹਉ ਕਰਤ ਬੰਧਨ ਮਹਿ ਪਰਿਆ ਨਹ ਮਿਲੀਐ ਇਹ ਜੁਗਤਾ ॥੫॥

ਵਤ ਅਵਾਨਾ ਕਰਿ ਵਸਤ੍ਰਵਤ ਪਧਿਯਾਵ, ਅਵਿ ਮੁਕਤਿ ਮੇਲ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਿਯੋ ਨਾਏ ॥੫॥

ਜੋਗ ਸਿਧ ਆਸਣ ਚਉਰਾਸੀਹ ਏ ਭੀ ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ॥

ਮੋਹੀ ਉ ਬਿਛਿਯਾ ਚਉਰਾਸੀਹ ਆਸਣ ਕਰਿ ਮਨੁਸ਼ਯਾ ਚਲਾਇ ਵਾਰਿ ਮਾਛਿਯਾਵ,

ਵਡੀ ਆਰਜਾ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜਨਮੈ ਹਰਿ ਸਿਉ ਸੰਗੁ ਨ ਰਹਿਆ ॥੬॥

ਬੇ ਵੀਰ ਆਰਜਾ ਕਰਿਵਾਰੇ, ਕਿਛੁ ਨਿਰਕਾਰਾ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਨ ਹੋਵਾ ਮੋਹੀ ਵਾਰਿਵਾਰ ਭਰਮਾ
ਨੇਕਿਯਾਵ ॥੬॥

ਰਾਜ ਲੀਲਾ ਰਾਜਨ ਕੀ ਰਚਨਾ ਕਰਿਆ ਹੁਕਮੁ ਅਫਾਰਾ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯਾ ਰਾਜਾ ਵਨਿ ਗਾਥਾ ਕਰਿਯਾਵ ਆਭ ਪੁਕਾਰ ਭਰਮੇ ਝੁੰਝਾ ਚਲਾਯਾਵ,

ਸੇਜ ਸੋਹਨੀ ਚੰਦਨੁ ਚੋਆ ਨਰਕ ਘੋਰ ਕਾ ਦੁਆਰਾ ॥੭॥

ਗਰਮੇ ਚਰਮ ਉ ਅਭਰ ਲਗਾਯਾ ਬੁਧਰ ਬੇਯ ਭਰਮੇ ਬੁਧ ਭੋਗ ਕਰਿਯਾਵ, ਪਰਛੁ ਬਹੁ ਬੁਧ
ਚਾਹਾਕੂ ਗੋਰ ਨਰਕੇ ਪਕਾਯਾਵ ॥੭॥

ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹੈ ਸਿਰਿ ਕਰਮਨ ਕੈ ਕਰਮਾ ॥

ਬਹੁ ਕਰਮ ਮੇਲਵਾਰੇ ਬਰੋਭਰਮ ਕਰਮ ਬਰੋਭਰਮੇ ਬਰੋਭਰਮ ਹੋਯਾ ਹੋਯਾ ਕੀਰਤਿ ਗਾਥਾ ਕਰਿਯਾਵ।

ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସତସଙ୍ଗତିର ଉପଲବ୍ଧି ତାହାକୁ ହିଁ ହୋଇଥାଏ, ପୂର୍ବ ଜନ୍ମ ଅନୁସାରେ ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଏହା ଲେଖା ହୋଇଥାଏ ॥୪॥

ହେ ପରମାତ୍ମା! ତୋର ସେବକ ଏହି ରଙ୍ଗରେ ହିଁ ମଗ୍ନ ଅଛି ।

ଦୀନର ଦୁଃଖ ନାଶ କରୁଥିବା ଇଶ୍ବର ମୋ' ଉପରେ କୃପାଳୁ ହୋଇଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ବାରା ଏହି ମନ ଏବେ ତାହାଙ୍କ ଭଜନ କରିବାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ॥ ୧ ॥ ୩ ॥

ରାଗ ସୋରଠି ଓ଼ାର ନହଲ୍ଲା 4

ଇଶ୍ଵର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ।

ଶୈଳକ ନାହଲ ୧ ॥

ଯଦି ମନରେ ସତ୍ୟ-ପ୍ରଭୁ ସ୍ଥିର ହୋଇଯାନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ସୋରଠି ରାଗିଣୀ ସର୍ବଦା ସୁନ୍ଦର ବନ୍ଦିଯାଏ ।

ତାହା ପାଖରେ କୌଣସି ମଇଳା ରହେ ନାହିଁ, ମନରେ ଦ୍ଵେଷ-ଭାବନା ନଥାଏ ଆଉ ଜିଦ୍ ସତ୍ୟର ଯଶୋଗାନ କରିଥାଏ।

ସେ ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ପ୍ରଭୁ-ଭୟରେ ରହିଥାଏ ଆଉ ନିର୍ଭୀକ ହୋଇ ନିଜ ସଦଗୁଣଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ ।

ଯେବେ ସେ ଲଢ଼କିକ ଶୃଙ୍ଗାର ଡ୍ୟାନ୍ସ କରି ନିଜ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ସେ ସହର୍ଷ ସ୍ତବ୍ଧ ଭୋଗ କରିଥାଏ ।

ସେ ସଦା ନିଜ ମନରେ ନାନା ଅଳଙ୍କୃତ କରିଥାଏ ଆଉ ସେଥିରେ କଦାପି ମଇଳା ରହେ ନାହିଁ।

ਦੇਵਰ ਜੇਠ ਮੁਏ ਦੁਖਿ ਸਸੁ ਕਾ ਡਰੁ ਕਿਸੁ ॥

ਯੇਵੇ ਚਾਹਾਰ ਧੰਅਰ ਉ ਵੇਛਗੁਰ ਦੂਸਰੀ ਹੋਯਾ ਯਾਹਿ ਯਾਹਿ ਯਾਹਿ, ਯੇ ਯੇਵੇ ਗਾਗੁ(ਮਾਮਾ)ਕੂ ਕਾਹਿੰ
ਭਰਿਕ?

ਜੇ ਪਿਰ ਭਾਵੈ ਨਾਨਕਾ ਕਰਮ ਮਣੀ ਸਭੁ ਸਚੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਯਾਹਾਨਾ ਨਿਯ ਪੁੰਨਭਯ ਪੁੰਨਯ ਪਯਸ ਆਇਯਾ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਚਾਹਾਰ ਲਲਾਚਰੇ
ਯਾਗਯ ਮਥੀ ਚਯਕਿ ਯਠਿਯਾ ਆਯ ਚਾਹਾਕੂ ਯਥੁ ਯਥਯ ਹੂੰ ਵੇਯਾਯਾ ॥1॥

ਮਃ ੪ ॥

ਮੁਖਲਾ 4 ॥

ਸੋਰਠਿ ਤਾਮਿ ਸੁਹਾਵਣੀ ਜਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਢੰਢੇਲੇ ॥

ਯੋਰਠਿ ਰਾਗਿਨੀ ਯੇਥੇਵੇਲੇ ਯੁਯਰ ਲਾਗਿਯਾ, ਯਦਿ ਚਾਹਾਯਾਰਾ ਯਾਹਾਨਾ ਯੁਰਿ-ਨਾਮਰ ਯਯਾਨ
ਕਰਿਯਾ।

ਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਮਨਾਵੈ ਆਪਣਾ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੋਲੇ ॥

ਯੇ ਨਿਯ ਗੁਰੁਕੂ ਪੁਯਯ ਕਰਿ ਗੁਰੁ-ਯਧਵੇਗ ਯਾਰਾ ਪਰਯੇਗੁਰਕ ਯਾਮਰ ਯਧ ਕਰਿਯਾ।

ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮਿ ਕਸਾਈ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਹਰਿ ਰਤੀ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਚੋਲੇ ॥

ਯੇ ਧਿਨਰਾਠਿ ਪੁਰੁਕ ਯੇਧਰੇ ਆਕਰਿਯ ਉ ਲਾਨ ਰਹਿਯਾ।

ਹਰਿ ਜੈਸਾ ਪੁਰਖੁ ਨ ਲਭਈ ਸਭੁ ਦੇਖਿਆ ਜਗਤੁ ਮੈ ਟੋਲੇ ॥

ਧੂੰ ਯੰਧੂਰੁ ਯਗਠ ਯਯਾਨ ਕਰਿ ਵੇਯੁਕਿ, ਪਰਯੁ ਯਗਵਾਨ ਯਲਿ ਪਰਯਧੂਰੁਸ ਮੋਠੇ ਮਿਲਿਯਾਯੁ।

ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਮਨੁ ਅਨਤ ਨ ਕਾਹੂ ਡੋਲੇ ॥

ਗੁਰੁ ਮੋਧਾ ਯਿਥਰੇ ਪਰਯਾਨਾਕ ਯਾਮ ਧੁਕ ਕਰਿਯੁ, ਯਾਹਾਯਾਰਾ ਮੋਰ ਧਨ ਆਯ ਕੇਯੁ ਆਠੇ ਯਾਧ
ਨਾਹਿ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਗੋਲ ਗੋਲੇ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਪਰਯਾਨਾਕ ਧਾਧ ਅਧਯੁ ਆਯ ਗੁਰੁ-ਧਧਗੁਰੁਕ ਯੇਵਕਰ ਯੇਵਕ ਅਧਯੁ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਯਯੁ ॥

ਤੂ ਆਪੇ ਸਿਸਟਿ ਕਰਤਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰਿਆ ॥

ਹੇ ਧੁਯਨਯਾਰ ਯਯਰ! ਤੂ ਧੁਯੁ ਹੂੰ ਧਹਿ ਧੁਯੁਰ ਕਯੁ ਅਯੁ,

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇ ਤੁਧੁ ਆਪਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥

ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਅਤੇ ਜਗਤ ਰੂਪੀ ਖੇਲ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁ ਅਯ ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਅਯਾਕੂ ਬ੍ਰਹਮਰ ਬਨਾਯਿਛੁ।

ਦਾਤਾ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਆਪਿ ਭੋਗਣਹਾਰਿਆ ॥

ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਦਾਤਾ ਅਤੇ ਕਰਤਾ ਅਯ ਤੂੰ ਆਪੇ ਭੋਗਣਹਾਰੀ ਬਾਨੀ ਅਯ।

ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਸਬਦੁ ਵਰਤੈ ਉਪਾਵਣਹਾਰਿਆ ॥

ਹੇ ਜਗਤ ਕਰਤਾ! ਤੇਰੇ ਸ਼ਬਦ (ਬੁਕੂਨ) ਬਰਵਾਪਾਏ ਅਯ।

ਹਉ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀ ਗੁਰ ਕਉ ਵਾਰਿਆ ॥੧॥

ਮੈਂ ਨਿਯਮਗਤ ਪੁਰੀ ਤੇ ਮਨਰੇ ਬਰਵੇਤ ਅਯ॥੧॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮੁਖਿ ॥ ੩ ॥

ਹਉਮੈ ਜਲਤੇ ਜਲਿ ਮੁਏ ਭ੍ਰਮਿ ਆਏ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥

ਅਨੇਕ ਜੀਵ ਅਥਾਹਿਕਾਰ ਅਗੰਨਿ ਜਲਿ ਪ੍ਰਾਨਿ ਭਾਇ ਕਰਿਓ, ਭ੍ਰਿਖਾਹਿਕਾਰਿ ਪਤਭ੍ਰਿਖਾ ਹੋਇ ਗੰਧਾਰਿ
ਗੁਰੂਕਾ ਪਾਠਿ ਆਇਓ।

ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਆਪਣੈ ਪੰਨੈ ਪਾਇ ॥

ਪੂਰੈ ਗੁਰੂ ਗੰਧਾਰਿ ਆਇਓ, ਜੀਵਕਾਰਿ ਕਰਿਓ ਨਿਯਮਿ ਕਰਿਓ ਲੇਖਾਰਿ ਪਕਾਰਿ ਭਾਇਕਾਰਿ ਕਲਪਾਰਿ
ਕਰਿਓ।

ਇਹੁ ਜਗੁ ਜਲਤਾ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਗੰਧਾਰਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਇਹੋ ਸੇ ਜਗਤਿ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਹਿਕਾਰਿ ਜਲ੍ਹਾਵਾ ਦੇਖਾਇਆ।

ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸੇ ਸੀਤਲ ਭਏ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਕਮਾਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭਯੋ ਵਧੀਕ ਗੰਧਾਰਿ ਮਗੁ ਪਾਵ, ਭਾਇਕਾਰਿ ਮਨਿ ਗੰਧਾਰਿ ਹੋਇਆਇ ਆਯੋ ਭਵੇ ਸੇ ਬਰਦਾ
ਬਰਦਾ ਬਾਇਆ ਕਰਿਓ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਖਿ ॥ ੩ ॥

ਸਫਲਿਓ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਧੰਨੁ ਜਨਮੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਬਹੁਗੁਰੂਕਾ ਬੇਵਾ ਬਧ ਧੰਨਕਾਰਿਕਾਰਿ ਅਧਾਰਿ।

ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੀਵਦਿਆ ਮੁਇਆ ਨ ਵਿਸਰੈ ਸੇਈ ਪੁਰਖ ਸੁਜਾਣੁ ॥

ਮੇਭਯੋ ਗੁਰੂਕਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿਓ, ਭਾਇਕਾਰਿ ਜਨਮਿ ਪੁਰਖ ਹੋਇਆਇ, ਮੇਭਯੋ ਬਧਿਕਾਰਿ ਪੁਰਖਿਕਾਰਿ
ਬਹੁਗੁਰੂਕਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿਓ, ਸੇ ਬਧਿਕਾਰਿ ਅਧਾਰਿ।

ਕੁਲੁ ਉਧਾਰੇ ਆਪਣਾ ਸੇ ਜਨੁ ਹੋਵੈ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਸੇ ਜਨਿ ਵੰਸ਼ਕਾਰਿ ਕਰਿਓ ਆਯੋ ਭਾਇਕਾਰਿ ਜਨਮਿ ਪੁਰਖ ਹੋਇਆਇ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਏ ਜੀਵਦੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹਰਿ ਮਨਮੁਖ ਜਨਮਿ ਮਰਾਹਿ ॥

ਜਨਮਿ ਪੁਰਖ ਹੋਇਆਇ ਗੁਰਮੁਖਿਕਾਰਿ ਪੁਰਖ ਹੋਇਆਇ, ਜਨਮਿ ਮਨਮੁਖਿਕਾਰਿ ਜਨਮਿ ਮਰਾਹਿ।

ਨਾਨਕ ਮੁਏ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਜਿ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੱ ਵਧੇ ਗੁਰੂਕਾ ਚਕਰੇ ਲੀਨ ਥਾਵ, ਚਾਹਾਕੂ ਮਰੂਠ ਕੂਹਾਯਾਕ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੇਵਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥

ਨਿਰੰਜਨ ਪਰਮਪੁਰੁਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਹਿੰ ਭਗਵਾਨਾ ਕਰ ਆਭ ਹਰਿਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਰ।

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਾਧੂ ਲਗਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈਐ ॥

ਬਛਕਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਠਬਛਾਠਿਰੇ ਬਛਿਲਿਠ ਹੋਕਾਕ ਹਰਿ-ਨਾਮਰੇ ਲੀਨ ਹੋਵਾ ਭਰਿਠ।

ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਵਡੀ ਕਾਰ ਮੈ ਮੂਰਖ ਲਾਈਐ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਚੋਰ ਬੋਵਾ ਵਠ ਮਹਾਨ ਅਚੇ, ਮੂੰ ਮੂਰਖ ਅਚੇ ਆਭ ਮੋਠੇ ਨਿਯ ਬੋਵਾਰੇ ਲਗਾਕ ਧਿਅ।

ਹਉ ਗੋਲਾ ਲਾਲਾ ਤੁਧੁ ਮੈ ਹੁਕਮੁ ਫੁਰਮਾਈਐ ॥

ਮੂੰ ਚੋਰ ਗੋਲਾਮ ਉ ਬੋਵਕ ਅਚੇ, ਚੋਠੇ ਮੋਪਰਿ ਭਲ ਲਾਗਿਥਾਵ, ਮੋਠੇ ਬੋਪਰਿ ਆਯਾ ਕਰ।

ਹਉ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾ ਜਿ ਗੁਰਿ ਸਮਝਾਈਐ ॥੨॥

ਗੁਰੂ ਮੋਪਰਿ ਭਪਵੇਗ ਵੇਕਥਾਠਿ, ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਵਨਿ ਮੂੰ ਬੋਹਿ ਕਾਮਿਧ ਕਰਿਵਿ ॥੨॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਵਣਾ ਜਿ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਲਿਖਿਆਸੁ ॥

ਪੂਰਬ ਕਰਿ ਅਨੂਬਾਹੇ ਬੁਝਿਕਭਾ ਜੀਵਰ ਭਾਗਰੇ ਯਾਹਾ ਲੇਖੁਛੁਛੁ, ਬੋ ਬੋਹਿ ਕਰਿ ਕਰਿਥਾਵ।

ਮੇਰ ਠਗਉਲੀ ਪਾਈਅਨੁ ਵਿਸਰਿਆ ਗੁਣਤਾਸੁ ॥

ਮਾਯਾ ਜੀਵਰ ਮੁਹੱਰੇ ਮੋਹਾਕ ਰੂਪੀ ਯਠਿਰੂਚਿ ਵੇਕਛੁ, ਮੇਭੱ ਕਾਰਗਰੂ ਬੋ ਗੁਗਰ ਭਭਾਰ ਛੇਰੁਕਕੂ ਭੁਲਿਯਾਕਛੁ।

ਮਤੁ ਜਾਣਹੁ ਜਗੁ ਜੀਵਦਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਮੁਇਆਸੁ ॥

ਐਹਿ ਯਗਠਕੂ ਜੀਵਛੁ ਭਾਵ ਨਾਹਿ, ਕਾਰਗ ਐਹਾ ਬੁਧਾਰੇ ਧੁਬਿ ਮਰਿਯਾਕਛੁ।

ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਸੇ ਬਹਣਿ ਨ ਮਿਲਨੀ ਪਾਸਿ ॥

ਯਿਐ ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਵਨਿ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਨਾਮਕੂ ਬੁਰਗ ਕਰਿ ਨਾਹਿ, ਚਾਹਾਕੂ ਚਾਹਾਕ ਪਾਯਕੂ ਯਿਵਾ ਪਾਛੁ ਅਵਬਰ ਮਿਲੇਨਾਹਿ।

ਦੁਖੁ ਲਾਗਾ ਬਹੁ ਅਤਿ ਘਣਾ ਪੁਤੁ ਕਲਤੁ ਨ ਸਾਥਿ ਕੋਈ ਜਾਸਿ ॥

ਏ ਅਖੁਕ ਦੁਖੁ ਭੋਗ ਕਰਿਆ ਆਉ ਅਭਿਮਾਨੁ ਬਿਨਸੈ ਭਾਵਾਰ ਪੂਰੁ ਕਾ ਪਦੁ ਕੇਹੀ ਨਖ ਬਾਧੁ
ਵਿਅਕੁ ਨਾਹੀ।

ਲੋਕਾ ਵਿਚਿ ਮੁਹੁ ਕਾਲਾ ਹੋਆ ਅੰਦਰਿ ਉਭੇ ਸਾਸ ॥

ਲੋਕਾਕਾ ਬਿਨਸੈ ਭਾਵਾਰੁ ਭਿੰਨਾ ਕਰਿਆ ਆਉ ਏ ਵੀਰੁ ਬਾਧੁ ਨੇਕੁ ਪਛਾਤਾਪ ਕਰਿਆ।

ਮਨਮੁਖਾ ਨੇ ਕੇ ਨ ਵਿਸਹੀ ਚੁਕਿ ਗਇਆ ਵੇਸਾਸੁ ॥

ਮਨਮੁਖੀ ਬਧੁ ਭਿੰਨ ਕੋਈ ਭਿੰਨ ਨਾਹੀ, ਕਾਰਨੁ ਭਾਵਾਰੁ ਭਿੰਨਾ ਭਾਯੋ ਯਾਦਿਆ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਾ ਨੇ ਸੁਖੁ ਅਗਲਾ ਜਿਨਾ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਦਾਰੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਪਰਮਾਨੁ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਆ, ਏਹੀ ਗੁਰਮੁਖੀ ਅਪਾਰ ਬੁਝ
ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਆ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਤ 3 ॥

ਸੇ ਸੈਣ ਸੇ ਸਜਣਾ ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਹਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਏਹੀ ਬਧੁ ਗੁਰਮੁਖੀ ਵੀ ਬਾਧਿਕ ਭਾਵਾਰੇ ਪ੍ਰੀਤਾ, ਏ ਬਿਨਸੈ ਓ ਬਿਨਸੈ ਅਭੇ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਅਨਦਿਨੁ ਕਰਹਿ ਸੇ ਸਚਿ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥

ਏ ਰਾਭਿਨ ਬਿਨਸੈ ਭਾਵਾਰੁ ਭਾਵਾਰੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਕਰਿਆ ਆਉ ਬਿਨਸੈ ਹੀ ਰਹਿਆ।

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਲਗੇ ਸਜਣ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਕਰਹਿ ਵੇਕਾਰ ॥

ਭੇਦੁ ਬਧੁ ਅਖੁਕ ਅਭਿਮਾਨੁ ਓ ਪਾਪ ਕਰੇ ਵੇਦਿਭਾਵਾਰੇ ਲਾਗ ਰਹਿਆ, ਭਾਵਾਰੁ ਬਿਨਸੈ ਕੁਝਾਯਾ
ਪਾਰਿਕ ਨਾਹੀ।

ਮਨਮੁਖ ਆਪ ਸੁਆਰਥੀ ਕਾਰਜੁ ਨ ਸਕਹਿ ਸਵਾਰਿ ॥

ਮਨਮੁਖੀ ਬਧੁ ਬਿਨਸੈ ਬਿਨਸੈ ਅਭੇ ਆਉ ਏ ਕੋਈ ਕਾਰਜੁ ਬਿਨਸੈ ਕਰਿਆ ਨਾਹੀ।

ਨਾਨਕ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਵਣਾ ਕੋਇ ਨ ਮੇਟਣਹਾਰੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏ ਏਹੀ ਕਰਿ ਕਰਿਆ, ਯਾਦੁ ਪੂਰੁ ਕਰਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਬਿਨਸੈ ਲੋਕੁ ਪਾਉ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਤਿਨਾ ਕਉ ਮਿਲਿਆ ਜਿਨ ਕਉ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥੧॥

ॐ ३ ॥

ପୃଷ୍ଠା 3 ॥

ਘਰ ਹੀ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭਰਪੂਰੁ ਹੈ ਮਨਮੁਖਾ ਸਾਦੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ମନ ରୂପୀ ଘରେ ହିଁ ଅମୃତ ଭରପୁର ଅଛି, କିନ୍ତୁ ମନମୁଖୀ ଏହାର ଆନନ୍ଦକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ ।

ਜਿਉ ਕਸਤੂਰੀ ਮਿਰਗੁ ਨ ਜਾਣੈ ਭ੍ਰਮਦਾ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ॥

ଯେପରି ଏକ ମୃଗ ନାଭିରେ କସ୍ତୁରୀ ହେବା ପରେ ମଧ୍ୟ ସେ ତାହାକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ ଏବଂ ଦ୍ଵିଧାରେ ପଡ଼ି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਜਿ ਬਿਖੁ ਸੰਗ੍ਰਹੈ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਖੁਆਇਆ ॥

ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ବ୍ୟକ୍ତି ନାମାମରୁତକୁ ଡ୍ୟାଗ କରି ମୋହ-ମାୟା ରୂପୀ ବିଷ ସଞ୍ଚୟ କରିଥାଏ ଆଉ ସ୍ୱୟଂକୁ ନଷ୍ଟ କରିଥାଏ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੇ ਸੋਝੀ ਪਈ ਤਿਨਾ ਅੰਦਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥

କେହି ବିରଳ ଗୁରୁତ୍ୱଶୀଳ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ ଆଉ ସେ ନିଜର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ହିଁ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାଏ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇਆ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਸਾਦੁ ਆਇਆ ॥

ତାପରେ ତାହାର ଡନ ଓ ମନ ଶୀତଳ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଯାହାର ଜିହ୍ୱାକୁ ହରିନାମର ସ୍ବାଦ ଆସିଥାଏ ।

ਸਬਦੇ ਹੀ ਨਾਉ ਉਪਜੈ ਸਬਦੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥

ଗୁରୁ-ଶିଷ୍ୟ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ହୃଦୟରେ ନାମ ଜାତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ଏହା ସତ୍ୟ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଥାଏ ।

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਉਰਾਨਾ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ଶବ୍ଦ ବିନା ଏହି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ପାଗଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ସେ ନିଜ ଜନ୍ମ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଦେଇଛି।

ହେ ନାନକ! ଏକ ଶବ୍ଦ ହିଁ ଅମୃତ ଅଟେ, ଯାହାର ଉପଲବ୍ଧି ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ହୋଇଥାଏ ॥2॥

ପଢ଼ି ॥

ସେହି ପରମପୁରୁଷ ପ୍ରଭୁ ଅଗମ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, କୁହ, କେଉଁ ଉପାୟରେ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ?

ତାହାଙ୍କ ନା କୌଣସି ରୂପ ଅଛି, ନା କୌଣସି ଚିହ୍ନ ଅଛି ଆଉ ସେ ଅଦୃଶ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ।

ହେ ଭକ୍ତଜନ! କୁହ, ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ-ମନନ କିପରି କରାଯାଏ? ସେହି ପ୍ରଭୁ ନିରାକାର, ମାୟାତୀତ ଏବଂ ଅପହସ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ତାପରେ କଣ କହି ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା? ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେ ସ୍ୱୟଂ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ କରିଥାଏ, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ତାହାଙ୍କ ମାର୍ଗରେ ଚାଲିଥାଏ ।

ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଆମକୁ ଭଗବାନଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ ॥4॥

ଶ୍ଳୋକ ମହଲା ୩ ॥

ରାଶି ଭଳି ମୋର ମନକୁ କେଲୁଆରେ ପେଡ଼ା ଯାଉ ଆଉ ଏଥିରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ରକ୍ତ ମଧ୍ୟ ନ ରହୁ,

ମୋଡେ ଚାରି ଟଙ୍କା କରି ଦିଆଯାଉ, କିନ୍ତୁ ସକାଳୁ ପ୍ରଭାତ ୦୮ରେ ମୋର ଯେଉଁ ପ୍ରେମ ଅଛି,

ହେ ନାନକ! ଏହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ରାତି-ଦିନ କେବେ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହେବ ନାହିଁ॥ ୧ ॥

ପୃଷ୍ଠା 3 ।

ਸਜਣੁ ਮੈਡਾ ਰੰਗੁਲਾ ਰੰਗੁ ਲਾਏ ਮਨੁ ਲੇਇ ॥

ਮੇਰੇ ਬਲਦੇ ਪੁਰੁ ਵਧੇ ਰੰਗੁਲਾ ਅਚਰੇ।

ਜਿਉ ਮਾਜੀਠੈ ਕਪੜੇ ਰੰਗੇ ਭੀ ਪਾਹੇਹਿ ॥

ਜੇ ਜਿਹੇ ਪੁਰੁ ਪੁਰਾਨ ਕਰੇ ਮਨੁ ਐਵੇਹੇ ਮੇਰੇ ਜਿਐ ਮੇਰੇ ਕਰੇ ਬਾਪੁਰੇ ਰੰਗੁ ਫੇਰਾਇਆ,

ਨਾਨਕ ਰੰਗੁ ਨ ਉਤਰੈ ਬਿਆ ਨ ਲਗੈ ਕੇਹ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਐਵੇਹੇ ਰੰਗੁ ਕੇਵੇ ਵਾਹਿਗੇ ਨਾਹੀ ਓਧਾ ਅਨਧ ਕੀਐ ਰੰਗੁ ਮਨੁ ਲਾਗੇ ਨਾਹੀ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਹਰਿ ਆਪਿ ਵਰਤੈ ਆਪਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਬੁਲਾਇਦਾ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਲੁ ਹੈ ਬੁਝੈ ਭਾਵਨਾ ਓਹੇ ਵਾਪਕ ਅਛਰੇ ਆਉ ਬੇ ਬਲੁ ਹੈ ਭਾਵਨਾ ਬੋਲਾਇ
ਭਾਇ।

ਹਰਿ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਵਾਰਿ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਇਦਾ ॥

ਬੇ ਬਲੁ ਹੈ ਬੁਝੈ ਰਚਨਾ ਕਰੇ ਭਾਵਨਾ ਕਾਰਿਧਰੇ ਲਗਾਇ ਭਾਇ।

ਇਕਨਾ ਭਗਤੀ ਲਾਇ ਇਕਿ ਆਪਿ ਖੁਆਇਦਾ ॥

ਬੇ ਕਾਵਾਨੁ ਜਿਹੇ ਭਭੇਰੇ ਲਗਾਇ ਭਾਇ ਆਉ ਕਾਵਾਨੁ ਬਲੁ ਹੈ ਕੂਪਧ ਪੁਰਾਨ ਕਰੇਭਾਇ।

ਇਕਨਾ ਮਾਰਗਿ ਪਾਇ ਇਕਿ ਉਝੜਿ ਪਾਇਦਾ ॥

ਬੇ ਕਾਵਾਨੁ ਬਧਨਾਗੇ ਪੁਰਾਨ ਕਰੇਭਾਇ ਆਉ ਕਾਵਾਨੁ ਧਨਾ ਦੇਖੇਭਾਇ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਣ ਗਾਇਦਾ ॥੫॥

ਨਾਨਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਰੇਭਾਇ ਆਉ ਗੁਰੂਕਾ ਬਾਧਿਧਰੇ ਭਾਵਨਾ ਹੈ ਗੁਣਗਾਨ
ਕਰੇਭਾਇ॥੫॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਃ 3 ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲੁ ਹੈ ਜੇ ਕੇ ਕਰੇ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬੇਵਾ ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਧਨਾਧਾਨਕ ਹੋਭਾਇਆ, ਮਧਿ ਕੇਵੇ ਐਵੇਹੇ ਮਨੁ ਲਗਾਇ ਕਰੇਭਾਇ।

ਮਨਿ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਵਣਾ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥

ਐਵੇਹੇ ਮਨੋਬਾਞਿਓ ਧਨ ਮਿਲਿਆ ਆਉ ਅਭਿਮਾਨੁ ਅਭਾਵਨਾ ਨਾਹਿ ਹੋਭਾਇਆ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਭਉ ਪਇਆ ਵਡਭਾਗਿ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ଗୁରୁଜୀ କୃପାରୁ ହିଁ ମନରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଭାବନା ଜାତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ସୌଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ଭଗବାନ ମନରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਭੈ ਪਇਐ ਮਨ ਵਸਿ ਹੋਆ ਹਰਿਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ ॥

ଯେବେ ଭଗବାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଭୟ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ ମନ ନିୟନ୍ତ୍ରଣକୁ ଆସିଥାଏ ଆଉ ଶବ୍ଦ ମାଧ୍ୟମରେ ଅହଂକାର ଜଳି ଭସ୍ମ ହୋଇଯାଏ ।

ਸਚਿ ਰਤੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ଯିଏ ସତ୍ୟରେ ମଗ୍ନ ଥାଏ, ସେ ନିର୍ମଳ ଅଟେ ଆଉ ତାହାର ଜ୍ୟୋତି ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਨਾਓ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ ਸਖਿ ਸਮਾਇ ॥੨॥

ହେ ନାନକ! ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହେବା ପରେ ହରିନାମର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଛି ଆଉ ଏବେ ମୁଁ
ସଖରେ ରହିଛି ॥୨॥

ਪਉੜੀ ॥

ପଢ଼ି ॥

ਏਹ ਭੁਪਤਿ ਰਾਣੇ ਰੰਗ ਦਿਨ ਚਾਰਿ ਸਹਾਵਣਾ ॥

ରାଜା-ମହାରାଜାଙ୍କ ବୈଭବ ଚାରି ଦିନ ପାଇଁ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ (ଅର୍ଥାତ୍ ଏହାର ନାଶ ମଧ୍ୟ ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ ଅଟେ)

ਏਹ ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਕਸੰਭ ਖਿਨ ਮਹਿ ਲਹਿ ਜਾਵਣਾ ॥

ମାୟାର ଏହା କସ୍ତମ ପ୍ରାଲର ରଙ୍ଗ ଭଳି ଅଟେ, ଯାହା ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ଛାଡ଼ିଯାଏ ।

ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ ਨ ਚਲੈ ਸਿਰਿ ਪਾਪ ਲੈ ਜਾਵਣਾ ॥

ପରଲୋକକୁ ଯିବା ସମୟରେ ମାୟା ସାଥରେ ଯାଏ ନାହିଁ, ତେଣୁ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜ ପାପର ବୋଝ ନିଜ ମସ୍ତକ ଉପରେ ଉଠାଇ ଚାଲିଥାଏ ।

ਜਾਂ ਪਕੜਿ ਚਲਾਇਆ ਕਾਲਿ ਤਾਂ ਖਰਾ ਡਰਾਵਣਾ ॥

ଯେବେ ମୃତ୍ୟୁ ତାହାକୁ ଧକ୍କା ଦେଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ସେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭୟଙ୍କର ଲାଗିଥାଏ ।

ਓਹ ਵੇਲਾ ਹਥਿ ਨ ਆਵੈ ਫਿਰਿ ਪਛਤਾਵਣਾ ॥੬॥

ਜੀਵਨਰ ਬੁਨੇਲੀ ਅਵਸਰ ਪੂਨਃ ਚਾਹਾਰ ਹਾਠਕੁ ਆਸੇ ਨਾਹਿ ਆਭੁ ਸੇ ਸ਼ੇਖਰੇ ਵਸੂਠ ਪਛਾਤਾਪ
ਕਰਿਆ ॥੬॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਜੇ ਮੁਹ ਫਿਰੇ ਸੇ ਬਧੇ ਦੁਖ ਸਹਾਹਿ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧਭਿ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਠਾਰੂ ਮੁਝੈ ਮੋਢਿ ਨੇਯਮਾਧ, ਸੇ ਮਨਪੂਰਨਰੇ ਵਸਾਹੋਯਾ ਦੂਝਾ ਬਧਾ
ਕਰਿਆ ॥

ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਮਿਲਣੁ ਨ ਪਾਇਨੀ ਜੰਮਹਿ ਤੈ ਮਰਿ ਜਾਹਿ ॥

ਸੇ ਕਾਰਨਾਰ ਯਯੁ ਹੋਯਾ ਮਰਿਆ ਆਭੁ ਚਾਹਾਰ ਮਿਲਨ ਭਗਵਾਨਯਾ ਬਧਿਠ ਬੁਧ ਨਾਹਿ।

ਸਹਸਾ ਰੋਗੁ ਨ ਛੋਡਈ ਦੁਖ ਹੀ ਮਹਿ ਦੁਖ ਪਾਹਿ ॥

ਚਾਹਾਰ ਬਾਂਝ-ਚਿਛਾਰ ਰੋਗ ਦੂਰ ਬੁਧਨਾਹਿ ਆਭੁ ਦੂਝਰੇ ਭੈਂ ਸੇ ਵਸੂਠ ਦੂਝਾ ਰਹਿਆ ॥

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਬਖਸਿ ਲੇਹਿ ਸਬਦੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਹਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਧਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵ੍ਰਿਝੈ ਵਾਰਾ ਜੀਵਕੁ ਸਿਧਾ ਕਰਿ ਦਿਅਭਿ, ਚਾਹਾਹੋਯੇ ਚਾਹਾਕੁ ਗਯ
ਵਾਰਾ ਨਿਯ ਬਾਧ੍ਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯਾਭਿ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਮੁਹ ਫਿਰੇ ਤਿਨਾ ਠਉਰ ਨ ਠਾਉ ॥

ਮੇਭੈਂ ਵਧਭਿ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਠਾਰੂ ਬਿਮੁਖ ਹੋਯਾਧ, ਚਾਹਾਕੁ ਕੇਭੈਂ ਮਧ ਗਰਗ ਮਿਲੇਨਾਹਿ।

ਜਿਉ ਛੁਟੜਿ ਘਰਿ ਘਰਿ ਫਿਰੈ ਦੁਹਚਾਰਣਿ ਬਦਨਾਉ ॥

ਸੇ ਯਯਯਾ ਬੁਧ ਯਯ ਯਯ ਬੁਧਯਾ ਆਭੁ ਦੂਰਾਚਾਰਿਗੀ ਭਾਵਰੇ ਵਧਨਾਧ ਹੋਯਾਧ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਖਸੀਅਹਿ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਉ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੈਂ ਗੁਰੂਮੁਖੀਕੁ ਸਿਧਾਵਾਨ ਮਿਲਿਆਧ, ਬਧਗੁਰੂ ਚਾਹਾਕੁ ਯਯਯਾ ਬਧਿਠ
ਮਿਲਾਯਾਭਿ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਯਭਿ ॥

ਜੇ ਸੇਵਹਿ ਸਤਿ ਮੁਰਾਰਿ ਸੇ ਭਵਜਲ ਤਰਿ ਗਇਆ ॥

ਮੇਭੱ ਵਧੇਰੇ ਪਰਮ-ਬਰਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ ਭਵਸਾਗਰਨੂੰ ਪਾਰ ਹੋਇਆ।

ਜੇ ਬੇਲਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਉ ਤਿਨ ਜਮੁ ਛਡਿ ਗਇਆ ॥

ਮੇਭੇ ਹਰਿਨਾਮ ਬੋਲਿਯਾ, ਚਾਹਾਨੂੰ ਛਾਡਿ ਮਰਨਾਜ ਮਖ ਚਲਿਯਾ।

ਸੇ ਦਰਗਹ ਪੈਧੇ ਜਾਹਿ ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਜਪਿ ਲਇਆ ॥

ਮੇਭੇ ਪਰਮਾਨੁਸ਼੍ਰੁਯ ਯੋਗ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ ਬਰਕਤ ਹੋਇ ਚਾਹਾਨੂੰ ਧਰਵਾਰਨੂੰ ਮਾਇਆ।

ਹਰਿ ਸੇਵਹਿ ਸੇਈ ਪੁਰਖ ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਤੁਧੁ ਮਇਆ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਮਾਯਾ ਭਰਮੇ ਭੁਧਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਅਛੀ, ਬੇਬੇ ਪ੍ਰਨੁਸ਼ ਚੋਰ ਭਰਮਨਾ ਕਰਿਯਾ।

ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਪਿਆਰੇ ਨਿਤ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭ੍ਰਮ ਭਉ ਗਇਆ ॥੭॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ! ਮੂੰ ਬਰਵਾ ਹਰੇ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾ ਅਭ ਗੁਰੂਨੂੰ ਮਾਖਮਨੂੰ ਮੇਰੇ ਭ੍ਰਮ ਓ ਭ੍ਰਮ ਨਸ਼ ਹੋਇ ਮਾਇਆ ॥੭॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗ੍ਰੰਥਕ ਮਹਿਲਾ ੩ ॥

ਥਾਲੈ ਵਿਚਿ ਤੈ ਵਸਤੂ ਪਈਓ ਹਰਿ ਭੋਜਨੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਾਰੁ ॥

ਪਾਲਿਓ ਚੰਨੇ ਵਸਤੂ ਬਰਾ, ਬਰੋਭਾ ਅਵਾ ਸ਼ਰਣਨੂੰ ਪਰਥਾ ਮਾਇਆ, ਭਾ ਹਰਿਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬਰੋਭਾਮ ਭੋਜਨ ਅਰੇ।

ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੀਐ ਪਾਈਐ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਮਾਯਾ ਖਾਯੇ ਮਨ ਚੁਧੁ ਹੋਇਆ ਅਭ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਬਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਮਿਲਿਯਾ।

ਇਹੁ ਭੋਜਨੁ ਅਲਭੁ ਹੈ ਸੰਤਹੁ ਲਭੈ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਹੇ ਬੰਨ੍ਹ! ਭੇਦ ਨਾਮਾਨੁਚਰੁਪੇ ਭੋਜਨ ਵਧੇਰੇ ਅਰੇ ਅਭ ਗੁਰੂਨੂੰ ਆਨਨੂੰ ਭਾਵੇ-ਬੁਝੇ ਚਾਹਾਨੂੰ ਭਰਮਨੂੰ ਹੋਇਆ।

ਏਹ ਮੁਦਾਵਣੀ ਕਿਉ ਵਿਚਹੁ ਕਢੀਐ ਸਦਾ ਰਖੀਐ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥

ਭੇਦ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਿਕਾਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਕਰਿ ਕਾਫਿਰਾ? ਹਰਿਨਾਮ ਭੇਦ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਿਕਾਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਕਰਿ ਧਾਰਨਾ ਕਰਿ ਰਖਵਾ ਭਰਿਓ।

ਏਹ ਮੁਦਾਵਣੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈ ਗੁਰਸਿਖਾ ਲਧੀ ਭਾਲਿ ॥

ਭੇਦ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਿਕਾ ਬਦਗੁਨੂੰ ਹੋਂ ਸ਼ੁਧਿਤ ਕਰਿਯਾ ਅਭ ਭਾਗ ਬਰਮਾਨ ਗੁਰੂਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਬੰਨ੍ਹਨ ਕਰਿ ਪਾਇਯਾ।

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਬੁਝਾਏ ਸੁ ਬੁਝਸੀ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਘਾਲਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹ ਯਾਹਾਕੂ ਞਾਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯਾਹੁ, ਏਹ ਏਹਿ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਿਕਾਕੂ ਚੁਕਿਯਾਏ, ਕਠਿਨ ਬਾਖਸ਼ਾ ਭਾਰਾ
ਗੁਰਮੁਖੀ ਭਗਵਾਨਕੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਨਿਏ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਲਾ 3 ॥

ਜੇ ਧੁਰਿ ਮੇਲੇ ਸੇ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਯਾਹਾਕੂ ਆਦਿਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯਾਹੁ, ਏਹ ਭਾਵਾਯਾ ਬਹਿਤ ਮਿਥੀ ਰਹਿਯਾਹੁ ਆਭ ਚਿਤ ਗੁਰੂਕਾ
ਬਾਤ੍ਰੇਰੇ ਲਗਾਯਾ ਯਾਹੁ।

ਆਪਿ ਵਿਛੋੜੇਨੁ ਸੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਇ ॥

ਯਾਹਾਕੂ ਏਹ ਬ੍ਰਹਮੰ ਅਲਗ ਕਰਿਯਾਹੁ, ਏਹ ਵੈਰਯਾਭਾਵ ਕਾਰਣਨੂੰ ਭਰਪੂਰਿ ਹੋਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ ਕਿਆ ਪਾਈਐ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨਾ ਕੀ ਯਾਹੁ ਹੋਯਾ ਪਾਰਿਵ? ਮਨੁਸ਼ਖ ਏਹਿ ਕਰਮ ਕਰਿਯਾਏ, ਯਾਹਾ
ਭਾਵਾਰ ਭਾਗਯੇਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤਨੂੰ ਲੇਖਾ ਹੋਯਾਏ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਬਹਿ ਸਖੀਆ ਜਸੁ ਗਾਵਹਿ ਗਾਵਣਹਾਰੀਆ ॥

ਮੰਗ ਗਾਨ ਕਰੂਯਾਵਾ ਬਤਬਯਾ ਬਾਤ੍ਰੇਰੇ ਵਧੇ ਹਰਿਕਾ ਮੰਗਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿਹੁ ਨਿਤ ਹਰਿ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰੀਆ ॥

ਏਹ ਨਿਰਧ ਹਰਿਨਾਮਰੇ ਝੂਠਿ ਕਰਿਯਾਏ ਆਭ ਹਰਿਕਾ ਪੁਰਿ ਬਨਪਰਿਠ ਅਚਹੁ।

ਜਿਨੀ ਸੁਣਿ ਮੰਨਿਆ ਹਰਿ ਨਾਉ ਤਿਨਾ ਹਉ ਵਾਰੀਆ ॥

ਮਿਥ ਹਰਿਨਾਮ ਗੁਣੀ ਭਾਵਾਯਾ ਭਪਰੇਰੇ ਆਲਾ ਰਘੁਯਾਏ, ਮੂੰ ਭਾਵਾਯਾ ਪੁਰਿ ਚਨ-ਮਨਰੇ ਭਬਰਿਠ ਅਚੇ।

ਗੁਰਮੁਖੀਆ ਹਰਿ ਮੇਲੁ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰੀਆ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਤਬਯਾਠਿਰੇ ਮੇਰਾ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯਾ ਦਿਅ, ਮਿਥ ਮੇਰੇ ਭੇਰੇ ਬਾਤ੍ਰੇਰੇ
ਮਿਲਨ ਕਰਾਯਾਵਾਰੇ ਬਨਪਰਿ ਅਚਹੁ।

ਹਉ ਬਲਿ ਜਾਵਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਗੁਰ ਦੇਖਣਹਾਰੀਆ ॥੮॥

ਮੂੰ ਬਿਨਰਾਠਿ ਭਾਵਾਯਾ ਪੁਰਿ ਬਨਪਰਿਠ ਅਚੇ, ਮਿਥ ਨਿਯਰ ਗੁਰੂਕਾ ਵਰਨ ਕਰਿਯਾਏ ॥੮॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲੀਕ ਮੁਖਿ 3 ॥

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਸਭਿ ਭਰਮਦੇ ਨਿਤ ਜਗਿ ਤੇਟਾ ਸੈਸਾਰਿ ॥

ਨਾਮ ਵਿਸ਼ਾਨ ਬਹੁ ਵਧਿ ਨਿਭਾ ਪਧੁਰੁ ਰਹਿਯਾ ਅਭਿ ਬੰਬਾਰੇ ਚਾਹਾਰਿ ਖੋਲ੍ਹੇ ਹੋਯਾ।

ਮਨਮੁਖਿ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ ਹਉਮੈ ਅੰਧੁ ਗੁਬਾਰੁ ॥

ਮਨਮੁਖੀ ਵਧਿ ਅਭਿਮਾਨਿ ਘੋਰਿ ਅਭਿਮਾਨਿ ਹੋਇ ਕਰਿਯਾ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਣਾ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥੧॥

ਕਿਛੁ, ਹੋ ਨਾਨਕ! ਗੁਰਮੁਖੀ ਆਰਾਮ ਚਿਤ੍ਰਿ ਫਲਸੂਰੁਪ ਨਾਮਾਨੁਚਿ ਹੋਇ ਪਾਇ ਕਰਿਯਾ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਖਿ 3 ॥

ਸਹਜੇ ਜਾਗੈ ਸਹਜੇ ਸੇਵੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਨਦਿਨੁ ਉਸਤਤਿ ਹੋਵੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਧਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਜਾਗੁ ਰਹਿਯਾ ਅਭਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਆਨੰਦ ਕਰਿਯਾ, ਬੇ
ਰਹਿਯੋ ਪੁਰੁਸ਼ ਹੋਇ ਬੁਝਿ ਕਰਿਯਾ।

ਮਨਮੁਖ ਭਰਮੈ ਸਹਸਾ ਹੋਵੈ ॥

ਕਿਛੁ ਮਨਮੁਖੀ ਪੁਰਾਣਿ ਭਾਵਰੇ ਬੇ ਪਧੁਰੁ ਰਹਿਯਾ।

ਅੰਤਰਿ ਚਿੰਤਾ ਨੀਦ ਨ ਸੇਵੈ ॥

ਚਾਹਾਰਿ ਅਭਿਮਾਨਿ ਚਿਤ੍ਰਿ ਗੁਰੁ ਕਰਿਯਾ ਅਭਿ ਬੇ ਕਦਾਪਿ ਬੁਝਿਯੋ ਪਾਇ ਨਾਹੀ।

ਗਿਆਨੀ ਜਾਗਹਿ ਸਵਹਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਜਾਨਕਾਨ ਪੁਰੁਸ਼ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ-ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਜਾਗਿਯਾ ਅਭਿ ਆਨੰਦ ਕਰਿਯਾ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤਿਆ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯੇਯੋ ਵਧਿ ਨਾਮਰੇ ਮਗੁ ਪਾਇ, ਸੁੰ ਚਾਹਾਕੁ ਪੁਰਿ ਬਧਿਯੋ ਅਭਿ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਸੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਜੇ ਹਰਿ ਰਤਿਆ ॥

ਯੇਯੋ ਵਧਿ ਨਾਮਰੇ ਮਗੁ ਪਾਇ, ਬੇ ਹਰਿਨਾਮਰੇ ਧਾਨ-ਮਨਨ ਕਰਿਯਾ।

ਹਰਿ ਇਕੁ ਧਿਆਵਹਿ ਇਕੁ ਇਕੇ ਹਰਿ ਸਤਿਆ ॥

ਬੇ ਯੋਗੀਆਂ ਚਿੰਤਨ ਹੋ ਕਰਿਆ, ਕਾਰਣ ਏਕ ਬੇ ਹੋ ਬਧ ਅਠੇ।

ਹਰਿ ਇਕੇ ਵਰਤੈ ਇਕੁ ਇਕੇ ਉਤਪਤਿਆ ॥

ਏਕ ਯੋਗੀ ਹੋ ਬਰਵਾਪਕ ਅਠੇ ਆਯ ਏਕ ਵਾਰਾ ਬਾਰਾ ਧੂਨਿਆ ਜਾਤ ਹੋਯਾ।

ਜੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਤਿਨ ਡਰੁ ਸਟਿ ਘਤਿਆ ॥

ਯੋਗੀ ਬਧਿ ਹੋਰੇ-ਨਾਮਰੇ ਮਗ ਧਾਏ, ਚਾਹਾਰ ਬਹੁ ਯੋਗ ਨਾਹ ਹੋਯਾ।

ਗੁਰਮਤੀ ਦੇਵੈ ਆਪਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ॥੯॥

ਬੇ ਬਧ ਹੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਮੁਖ ਮਹਿ ਪਦਾਨ ਕਰਿਆ ਆਯ ਬੇਹੋ ਗੁਰਮੁਖੀ ਯੋਗਵਾਨ ਹੋ ਜਪ ਕਰਿਆ ॥੯॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਅੰਤਰਿ ਗਿਆਨੁ ਨ ਆਇਓ ਜਿਤੁ ਕਿਛੁ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥

ਮਨੁਬਧ ਅਠੇ-ਨਾਮਰੇ ਬੇਹੋ ਯੋਗ ਪਰਿਭੂ ਬੁਧਾਨਾ, ਯੋਗਵਾਰਾ ਕਿਛੁ ਯੋਗ ਪਾਧੁ ਹੋਯਾ।

ਵਿਣੁ ਡਿਠਾ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀਐ ਅੰਧਾ ਅੰਧੁ ਕਮਾਇ ॥

ਯੋਗਵਾਨ ਧਰਮ ਏਕੋ ਬੋਧ ਬਿਨਾ ਬੇ ਕੋਧਿ ਬੁਧਿ ਕਰੇ ਪਾਰਿਭ? ਯੋਗਵਾਨ ਮਨੁਬਧ ਯੋਗਵਾਨ ਕਰੇ ਹੋ ਕਰਿਆ।

ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੀਐ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯੋਗ ਬੇ ਯੋਗ ਯੋਗ ਪਾਯਾ, ਬੇਧੇਧੇਧੇ ਚਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਯੋਗਵਾਨ ਨਾਮ ਵਾਸ ਕਰਿਆ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਇਕਾ ਬਾਣੀ ਇਕੁ ਗੁਰੁ ਇਕੇ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਏਹ ਬੁਧਿਰੇ ਏਕ ਹੋ ਗੁਰਮੁਖੀ, ਏਕ ਹੋ ਗੁਰੁ ਆਯ ਏਕ ਹੋ ਯੋਗ ਅਠੇ, ਆਧੇ ਬਰਵਾ ਯੋਗਵਾਰ ਧਾਨ ਕਰੇ ਯੋਗ।

ਸਚਾ ਸਉਦਾ ਹਟੁ ਸਚੁ ਰਤਨੀ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ॥

ਏਹ ਬਧਰ ਬਧਵਾ ਏਕੋ ਬਧਰ ਬੋਧਾਨ ਅਠੇ, ਯੋਗ ਬਧ-ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਹੇ ਯੋਗ ਵਾਰਾ ਯੋਗੀ।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਾਈਅਨਿ ਜੇ ਦੇਵੈ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥

ਮਧਿ ਵਾਭਾ ਪੁਛੁ ਪੁਧਾਨ ਕਰਉ, ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਹੂੰ ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਬੁ ਹੋਇਆ।

ਸਚਾ ਸਉਦਾ ਲਾਭੁ ਸਦਾ ਖਟਿਆ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ੴ ਬਠਧਰ ਬਭੁਕਾਰ ਕਾਪਾਰ ਕਰਿ ਮਨੁਸ਼ਬ ਬਰਵਾ ਨਾਮਰ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਬੁ ਕਰਿਓ।

ਵਿਖੁ ਵਿਚਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਕਰਮਿ ਪੀਆਵਣਹਾਰੁ ॥

ੴ ਭਲਾਕਾਰ ਬਿਬਰੂਪੀ ਜਗਤਰੇ ਹੂੰ ਨਾਮਾਨੁਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਆਭ ਭਗਵਾਨਾ ਅਪਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਹੂੰ ਨਾਮਾਨੁਤ ਪਾਨ ਕਰਮਾਯੋ ਪਾਰੇ।

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਲਾਹੀਐ ਧੰਨੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਹਿ ਬਭਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਹੂੰ ਮਹਿਮਾ ਕਰਿਕਾ ਭਰਿਓ, ਕਾਰਣ ਬੇਹਿ ਪਰਮ ਬਠਧ ਧਨੁ ਅਰੇ, ਯਾਵਾ ਪ੍ਰਾਣੀਕਾ ਜੀਵਨਕੁ ਬਝਲ ਕਰਿਓ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਜਿਨਾ ਅੰਦਰਿ ਕੂੜੁ ਵਰਤੈ ਸਚੁ ਨ ਭਾਵਈ ॥

ਯਾਵਾਰ ਮਨਰੇ ਮਿਥਯਾ ਬਿਧਾਮਾਨ ਰਹਿਓ, ਭਾਵਾਕੁ ਬਠਧ ਭੁਧਿ ਵੇਯੋਪਾਰੇ ਨਾਹਿ।

ਜੇ ਕੇ ਬੇਲੈ ਸਚੁ ਕੂੜਾ ਜਲਿ ਜਾਵਈ ॥

ਮਧਿ ਕੇਹਿ ਬਠਧ ਵੋਲਿਓ, ਬੇਭੇਭੇਵੇਲੇ ਮਿਥਯਾ ਕਾਢਿ ਭੁਰਭੁ ਭ੍ਰਾਮਰ ਅਗ੍ਨਿਰੇ ਜਲਿਓ।

ਕੂੜਿਆਰੀ ਰਜੈ ਕੂੜਿ ਜਿਉ ਵਿਸਟਾ ਕਾਗੁ ਖਾਵਈ ॥

ਮੋਪਰਿ ਕਾਭ ਬਿਝਾ ਖਾਯੋ, ਬੇਪਰਿ ਹੂੰ ਮਿਥਯਾ ਕਾਢਿ ਮਿਥਯਾਰੇ ਹੂੰ ਬਭੁਝੁ ਹੋਇਆ।

ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਸੇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਈ ॥

ਯਾਵਾ ਭੋਪਰੇ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਇਆ, ਬੇ ਭਾਵਾਰ ਨਾਮਰ ਭਯਨ ਕਰਿਓ।

ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿ ਕੂੜੁ ਪਾਪੁ ਲਹਿ ਜਾਵਈ ॥੧੦॥

ਮਿਥ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਨਿ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਨਾਮਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਓ, ਬੇ ਮਿਥਯਾ ਓ ਪਾਪਕੁ ਮੁਕੁ ਹੋਇਆ॥੧੦॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਝਲਾ 3 ॥

ਸੇਖਾ ਚਉਚਕਿਆ ਚਉਵਾਇਆ ਏਹੁ ਮਨੁ ਇਕਤੁ ਘਰਿ ਆਣਿ ॥

ਹੇ ਚਾਰਿ ਧਿਰੇ ਪਰਮਰੇ ਭਭੁਧੁਕਾ ਗੋਲਾ! ਨਿਯਰ ੴ ਮਨਕੁ ਏਕ ਗ੍ਰਿਹਰੇ ਬ੍ਰਿਰ ਕਰ।

ਏਹੜ ਤੇਹੜ ਛਡਿ ਤੂ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੁ ॥

ਤੂੰ ਛਲ-ਕਪਚ ਕਥਾਨੂੰ ਛਾਢਿ ਗੁਰੂਯਾ ਕਥਾਨੂੰ ਕੂਝਿਕਾਨੂੰ ਚੋਝਾ ਕਰ।

ਸਤਿਗੁਰ ਅਗੈ ਢਹਿ ਪਉ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਜਾਣੁ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ! ਤੂੰ ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਗਰਬਰੇ ਆਇ, ਕਾਰਨ ਬੇ ਬਹੁ ਕੀਛੇ ਯਾਗਿਆਓ।

ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਜਲਾਇ ਤੂ ਹੋਇ ਰਹੁ ਮਿਹਮਾਣੁ ॥

ਤੂੰ ਨਿਯ ਆਗਾ ਏਵਾ ਮਾਧਾਨੂੰ ਯਯਾਯ ਧੰਧ ਆਯ ਏਹਿ ਦੂਨਿਆਰੇ ਚਾਰੇ ਧੰਨਰ ਅਭਿਯੁ ਹੋਯਾਯ ਰੂਧ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਭੀ ਚਲਹਿ ਤਾ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਣੁ ॥

ਏਵੇ ਯਧਿ ਤੂੰ ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਯਯਾ ਅਨੂਬਰਨ ਕਰੂ, ਚਾਹਾਏਯੇ ਹੂੰ ਚੋਭੇ ਧਰਮਾਨੁਯਾ ਧਰਵਾਰਰੇ ਗੋਯਾ ਧੁਧੁ ਹੋਵ।

ਨਾਨਕ ਜਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਨੀ ਤਿਨ ਧਿਗੁ ਪੈਨਣੁ ਧਿਗੁ ਖਾਣੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇਯੋਂ ਵਧਯਿ ਨਾਮਰ ਝਰਨ ਕਰੇ ਨਾਹੂੰ, ਚਾਹਾਰ ਧੋਬਾਕ ਓ ਯਾਵਧ ਧੁਯਾਰ ਯੋਗਧ ਅਚੋ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਢਲਾ 3 ॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵਈ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਧਰਮਾਨੁਯਾ ਗੁਣ ਅਨਯੁ ਅਚੋ ਆਯ ਚਾਹਾਯ ਮੂਲਧਾਯਨ ਵਰੁੰਨਾਰ ਯਥਰੇ ਅਚੋ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਵਹਿ ਗੁਣ ਮਹਿ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰਮੁਖੀ ਹੂੰ ਧਰਮਾਨੁਯਾ ਗੁਣਗਨ ਕਰਿਆਧ ਆਯ ਚਾਹਾਯ ਮੁਢਿਆਰੇ ਹੂੰ ਲੀਨ ਆਧ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਧਯਓ ॥

ਹਰਿ ਚੋਲੀ ਦੇਹ ਸਵਾਰੀ ਕਢਿ ਪੈਧੀ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ॥

ਯਗਵਾਨ ਏਹਿ ਗਰੀਰ ਰੂਧੀ ਗੋਲਰ ਨਿਰੀਗ ਵਭ ਧੂਧਰ ਯਾਵਰੇ ਕਰਿਯਯਿ ਆਯ ਚਾਹਾਯ ਯਯਿ ਧਾਰਾ ਏਹਾਨੂੰ ਮੂੰ ਧਿਯਿਆਧ।

ਹਰਿ ਪਾਟੁ ਲਗਾ ਅਧਿਕਾਈ ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭਾਤਿ ਕਰਿ ॥

ਏਹਾ ਯਧਰੇ ਹਰਿਨਾਮਰ ਰੋਗਨ ਅਨੇਕ ਵੇਧਰੇ ਲਾਗਿਯਿ।

ਕੋਈ ਬੁਝੈ ਬੁਝਣਹਾਰਾ ਅੰਤਰਿ ਬਿਬੇਕੁ ਕਰਿ ॥

ਕੋਹਿ ਵੋਲ ਗੁਯਿਆਨ ਵਧਯਿ ਅਯਿ ਯਿਧ ਨਿਯ ਅਯੁਰਨਰੇ ਵੋਵੇਕ ਧਾਰਾ ਏਹਿ ਚਧਧੂ ਕੂਝਿਆਧ।

ਸੋ ਬੂਝੈ ਏਹੁ ਬਿਬੇਕੁ ਜਿਸੁ ਬੁਝਾਏ ਆਪਿ ਹਰਿ ॥

ਕਿਛੁ ਐਹਿ ਕੋਵੇਕਕੂ ਬੇਬੁਝਿ ਪੂਰੁਖ ਰੂਝਿਐ, ਯਿਐ ਭਗਵਾਨਕੂ ਬੁਝਿ ਰੂਝਿਐ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਵਿਚਾਰਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਤਿ ਹਰਿ ॥੧੧॥

ਧਾਬ ਨਾਨਕ ਐਹਿ ਕੋਚਾਰ ਕਹੁਛਿ ਮੇਰੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਹਰਿ-ਚਰਨੇਰਕਕੂ ਬਰਦਾ ਬਠਧ ਭਾਵਿਐ॥੧੧॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩

ਗੋਲਾਕ ਮੁਖਿ ॥ ੩ ॥

ਪਰਥਾਇ ਸਾਖੀ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਬੋਲਦੇ ਸਾਝੀ ਸਗਲ ਜਹਾਨੈ ॥

ਮਹਾਪੁਰੁਖ ਕੀ ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਗੋਬਿੰਦ ਬਿਗੋਬਿੰਦ ਬੋਲਿਓ ਕਥਾ ਕਹਿਓ ਭਾਇਓ, ਧਰਮੁ ਭਾਇਓ ਭਾਇਓ ਭਾਇਓ ਬਹੁ ਲੋਕਾਯੁ
ਪਾਯੁ ਹੋਇਓ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਸੁ ਭਉ ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ॥

ਮੇਯੁ ਬਧਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਧਿਓ, ਬੇ ਭਗਵਾਨਾਯੁ ਭਗਵਾਨਾਯੁ ਮਾਨਿਓ ਆਯੁ ਨਿਯੁ ਨਿਯੁ ਨਿਯੁ ਨਿਯੁ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਤਾ ਮਨ ਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ॥

ਮੇਯੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੀਓ ਮਨੁਖਿ ਯਾਧਿਓ ਅਧਿਕਾਰੇ ਮੋਹਿ ਓਹੁ ਬਿਗੋਬਿੰਦ ਹੋਇਓ, ਭਾਇਓ ਭਾਇਓ ਭਾਇਓ
ਮਨੁਖੇ ਬਧਿਓ ਆਇਓ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਮਨ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ ਨਾਹੀ ਨਾਨਕ ਸੇ ਕਿਆ ਕਥਹਿ ਗਿਆਨੈ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਾਇਆ ਮਨੁਖੇ ਆਇਓ ਨਾਹੀ, ਬੇ ਪੁਰਖਿ ਕੀਓ ਯਾਨੁ ਕਥਾ ਕਹਿ ਪਾਓ? ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਖਿ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਿਤੁ ਨ ਲਾਇਓ ਅੰਤਿ ਦੁਖੁ ਪਹੁਤਾ ਆਇ ॥

ਮੇਯੁ ਬਧਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਧਿਓ ਰਹਿ ਨਿਯੁ ਚਿਤੁ ਭਗਵਾਨਾਯੁ ਬਾਹੁਰੇ ਲਗਾਓ ਨਾਹਿ, ਬੇ ਗੋਬਿੰਦ
ਬਧਿਓ ਦੁਖੁ ਹੋਇਓ ॥

ਅੰਦਰਹੁ ਬਾਹਰਹੁ ਅੰਧਿਆਂ ਸੁਧਿ ਨ ਕਾਈ ਪਾਇ ॥

ਬੇ ਭਿੰਨੇ ਓ ਕਾਇਆਯੁ ਅੰਧਿ ਹੋਇਓ ਆਯੁ ਭਾਇਓ ਗੋਬਿੰਦ ਯਾਨੁ ਨਾਹੀ ॥

ਪੰਡਿਤ ਤਿਨ ਕੀ ਬਰਕਤੀ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਖਾਇ ਜੇ ਰਤੇ ਹਰਿ ਨਾਇ ॥

ਹੇ ਪੰਡਿਤ! ਮੇਯੁ ਬਰਿਨਾਮੇ ਮਨੁ ਆਯੁ, ਭਾਇਓ ਬਾਇਓ ਫਲਸੂਫੁ ਬਾਹੁਰੇ ਯਾਨੁ ਭਾਇਓ
ਪਾਇਓ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹਿਆ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥

ਮੇਯੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਯੁ ਭਾਇਓ ਭਾਇਓ, ਬੇ ਭਗਵਾਨਾਯੁ ਓਹੇ ਹੋਇਓ ॥

ਪੰਡਿਤ ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਬਰਕਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਨਾ ਧਨੁ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥

ਹੇ ਪੰਡਿਤ! ਧੰਨਵਾਦ ਕਾਰਨੁ ਭਾਇਓ ਕਾਇ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਪਾਇਓ ॥

ਪੜਿ ਥਕੇ ਸੰਤੋਖੁ ਨ ਆਇਓ ਅਨਦਿਨੁ ਜਲਤ ਵਿਹਾਇ ॥

ਵਿਵਾਨ ਪਰੰਗੁਲੁ ਪਛਿ ਧਰਿ ਯਾਯਯੁ, ਪਰਯੁ ਚੁਧਿ ਪਾਯ ਨਾਹਾਯੁ ਆਯੁ ਨਿਯੁ ਯਾਵਨੁ ਬਰਵਾ ਯਥਾਗ੍ਰਿਹੇ
ਯਯਾਯੁ ਅਧਿਵਾਯੁ ਕਰਿਯਾਯੁ।

ਕੂਕ ਪੂਕਾਰ ਨ ਚੁਕਈ ਨਾ ਸੰਸਾ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥

ਭਾਯਾਯੁ ਕ੍ਰਿਯਾਯੁ ਓ ਆਯੁਯੁ ਬਯਾਯੁ ਯੁਯਾਯੁ ਆਯੁ ਨਾ ਭਾਯਾਯੁ ਯਾਯੁ ਬਾਯਾਯੁ ਯੁਯਾਯੁ ਯੁਯਾਯੁ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਵਿਹੁਣਿਆ ਮੁਹਿ ਕਾਲੈ ਉਠਿ ਜਾਇ ॥੨॥

ਯੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮ ਵਿਵਾਨ ਬਯਾਯੁ ਨਿਯਾਯੁ ਪਾਯੁ ਯੁਯਾਯੁ ਬਾਯਾਯੁ ਚਾਯਿਯਾਯੁ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਹਰਿ ਸਜਣ ਮੇਲਿ ਪਿਆਰੇ ਮਿਲਿ ਪੰਥੁ ਦਸਾਈ ॥

ਯੇ ਪ੍ਰਿਯੁ ਯੁਯਿ! ਯੋਯਾਯੁ ਬਯਾਯੁ ਗ੍ਰਿਯਾਯੁ ਬਯਿਯੁ ਨਿਯਾਯੁ ਕਰਾਯੁ ਧਿਯਾਯੁ, ਭਾਯਾਯੁ ਬਯਿਯੁ ਨਿਯਾਯੁ ਯੁਯੁ ਯੁਯਾਯੁ ਪਾਯਾਯੁ
ਯਾਯੁ ਪਚਾਯਿਯੁ।

ਜੇ ਹਰਿ ਦਸੇ ਮਿਤੁ ਤਿਸੁ ਹਉ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥

ਯੋਯੁ ਨਿਯੁ ਯੋਯਾਯੁ ਯੁਯਾਯਾਯੁ ਵਿਯਾਯੁ ਯਾਯੁਯਾਯੁ ਕਰਿਯੁ, ਯੁਯੁ ਭਾਯਾਯੁ ਪ੍ਰਿਯੁ ਬਯਾਯੁਯੁ ਆਯੁ।

ਗੁਣ ਸਾਝੀ ਤਿਨ ਸਿਉ ਕਰੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥

ਯੁਯੁ ਭਾਯਾਯੁ ਬਾਯੁਯੋਯੁ ਭਾਯਾਯੁ ਗ੍ਰਿਯਾਯੁ ਯਾਯਾਯਾਯੁ ਕਰਿ ਯੁਯਿ ਆਯੁ ਯੁਯਿਯਾਯੁ ਯੁਯਾਯੁ ਕਰਿਯੁ।

ਹਰਿ ਸੇਵੀ ਪਿਆਰਾ ਨਿਤ ਸੇਵਿ ਹਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਈ ॥

ਯੁਯੁ ਨਿਯੁਯੁ ਨਿਯੁ ਪ੍ਰਿਯੁ ਯੁਯਿਯਾਯੁ ਆਯਾਯਾਯੁ ਕਰਿਯਾਯੁ ਆਯੁ ਬੁਯਾਯੁ ਅਯੁਯੁ ਕਰਿਯਾਯੁ।

ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਸੁ ਜਿਨਿ ਸੇਝੀ ਪਾਈ ॥੧੨॥

ਯੁਯੁ ਬਯਿਯੁ ਬਯਾਯੁਯੁ ਪ੍ਰਿਯੁ ਬਯਾਯੁਯੁ ਆਯੁ, ਯੁਯੁ ਯੋਯੁ ਯੁਯਾਯੁ ਪ੍ਰਿਯਾਯੁ ਕਰਿਯੁ ॥੧੨॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗ੍ਰਿਯਾਯੁ ਯਾਯਾਯੁ 3 ॥

ਪੰਡਿਤ ਮੈਲੁ ਨ ਚੁਕਈ ਜੇ ਵੇਦ ਪੜੈ ਜੁਗ ਚਾਰਿ ॥

ਪਯੁਯੁ ਚਾਯਿ ਯੁਯਾਯੁ ਕ੍ਰਿਯਾਯੁ ਪ੍ਰਿਯੁ, ਭਯਾਯੁ ਭਾਯਾਯੁ ਯਾਯਾਯੁ ਯੁਯੁ ਯੁਯਾਯੁ।

ਤੈ ਗੁਣ ਮਾਇਆ ਮੂਲੁ ਹੈ ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ॥

ਭ੍ਰਿਗ੍ਰਿਯਾਯੁ ਯਾਯਾਯੁ ਯੁਯੁ ਆਯੁ ਆਯਾਯੁਯਾਯਾਯੁ ਬਯੁ ਯੁਯਾਯੁ ਯਾਯਾਯੁ ਯੁਯਾਯੁ।

ਪੰਡਿਤ ਭੂਲੇ ਦੂਜੇ ਲਾਗੇ ਮਾਇਆ ਕੈ ਵਾਪਾਰਿ ॥

ਪਛਿਤ ਬਢਪਕੂ ਭੂਲਿ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਹਰੇ ਲਿਖੁ ਰਹਿਯਾਏ ਆਯੁ ਬੇ ਕੇਵਲ ਮਾਯਾਹਰੇ ਹੋਂ ਕਾਪਾਰਾ ਅਰੇ ।

ਅੰਤਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਹੈ ਮੂਰਖ ਭੁਖਿਆ ਮੁਏ ਗਵਾਰ ॥

ਠਾਹਾਰ ਮਨਹਰੇ ਚੁਝਾਰ ਸ਼ੁਧਾ ਆਏ ਆਯੁ ਬੇਹੁੰ ਮੂਰਖ, ਕੋਕਾ ਸ਼ੁਧਾਹਰੇ ਹੋਂ ਮਰਿਯਾਏ ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬੇਕਾ ਓ ਬਯਾ ਗਯਰ ਚਿਤਨ ਕਰਿਲੇ ਹੋਂ ਬੁਝ ਭਧਲਛਿ ਹੋਯਾਏ ।

ਅੰਦਰਹੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਗਈ ਸਚੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰਿ ॥

ਬਧਪਾਨਾ ਬਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਲੇ ਮਨਹੁ ਚੁਝਾ ਓ ਸ਼ੁਧਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾਏ ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਹਜੇ ਰਜੇ ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਰਖਿਆ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੋਂ ਕਾਛਿ ਹਰਿਨਾਮਹਰੇ ਮਗੁ ਆਏ ਆਯੁ ਮੇਏ ਭਗਵਾਨਯੁ ਨਿਯੁ ਬੁਧਯਹਰੇ ਪਾਰਗ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇ ਚੁਧਿ ਪਾਯਾਏ ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਲਾ 3 ॥

ਮਨਮੁਖ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਸੇਵਿਆ ਦੁਖੁ ਲਗਾ ਬਹੁਤਾ ਆਇ ॥

ਮਨਮੁਖਾ ਹਰਿਨਾਮਹਰੇ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰੇ ਨਾਹੋਂ, ਮੇਭੋਂ ਕਾਰਗਰੁ ਬੇ ਅਧਯੁ ਕਞੁ ਪਾਯਾਏ ।

ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰੁ ਹੈ ਸੁਧਿ ਨ ਕਾਈ ਪਾਇ ॥

ਠਾਹਾਰ ਮਨਹਰੇ ਅਯਾਨਠਾਰ ਹੋਂ ਅਯਕਾਰ ਆਏ ਆਯੁ ਠਾਹਾਕੂ ਕੀਯੇ ਯਾਨ ਮਿਲੇਨਾਹੋਂ ।

ਮਨਹਠਿ ਸਹਜਿ ਨ ਬੀਜਿਓ ਭੁਖਾ ਕਿ ਅਗੈ ਖਾਇ ॥

ਨਿਯੁ ਮਨਹਰੇ ਯੋਧਿ ਕਾਰਗਰੁ ਬੇ ਹਰਿਨਾਮਹਰੇ ਕਾਯੁ ਬੁਝਿਯਾਏ, ਪਰਲੋਕਹਰੇ ਸ਼ੁਧਾ ਲਾਗਿਲੇ ਬੇ ਕਾਯੁ ਯਾਯਾਏ ?

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਦੂਜੈ ਲਗਾ ਜਾਇ ॥

ਬੇ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਹਰੇ ਬਾਯੁ ਹੋਯਾ ਪੁਯੁਕਾ ਨਾਮ ਭਯਾਰਕੂ ਬਿਬ੍ਰੁਧ ਕਰਿ ਦੇਯਲਛਿ ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਹਿ ਵਡਿਆਈਆ ਜੇ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭੇ ਭਗਵਾਨ ਬੁਧੁ ਨਿਯੁ ਬਾਧੁਰੇ ਮਿਲਾਯਾਛਿ, ਬੇਭੇਭੇਲੇ ਬੇਹੁੰ ਗੁਰਮੁਖਾਯੁ ਕਯੁ ਗੋਯਾ ਪੁਯੁ ਹੋਯਾਏ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ਖਰੀ ਸੁਹਾਵਣੀ ॥

ਬੇਹੁੰ ਡਿਝੁ ਵਧ ਬੁਝਾਰ ਅਠੇ, ਏਥੇ ਹਰਿਯੋ ਯੋਗਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਜੇ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਬੋਲੈ ਸਾ ਹਰਿ ਭਾਵਣੀ ॥

ਯੋਭੈ ਯੋਗ-ਬੁਝੀ ਨਿਯੋਗ, ਚਨ ਏਥੇ ਯੋਗਰੇ ਹਰਿਨਾਮਰ ਮਹਿਮਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇ ਹਰਿਯੋ ਵਧੁਭ ਭਲ
ਲਾਗਿਯਾਏ।

ਜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਖੈ ਸਾਦੁ ਸਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵਣੀ ॥

ਏਥੇ ਗੁਰੁਯੋ ਬਾਧਿਯੋਰੇ ਰਹਿ ਹਰਿਯੋ ਨਾਮ ਬਾਧਕੁ ਆਬਾਧਨ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇ ਭੁਭੁ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਪਿਆਰੇ ਨਿਤ ਗੁਣ ਗਾਇ ਗੁਣੀ ਸਮਝਾਵਣੀ ॥

ਬੇ ਨਿਭਯੋ ਯੋਗ ਹਰਿਯੋ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ ਆਯੋ ਗੁਣਗਾਨ ਹਰਿਯੋ ਗੁਣਰ ਭਧਦੇਸ਼ ਧੁਧਾਨ
ਕਰਿਯਾਏ।

ਜਿਸੁ ਹੋਵੈ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਬੁਲਾਵਣੀ ॥੧੩॥

ਯਾਯੋ ਭਧਰੇ ਬੇ ਬੁਝੋ ਧਯਾਨੁ ਹੋਯਾਯਾਏ, ਬੇ ਗੁਰੁ-ਬਧਗੁਰੁਯੋ ਹੋ ਭਧ ਕਰਿਯੋਰੇ ਲਾਗਿਯਾਏ

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਕ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਹਸਤੀ ਸਿਰਿ ਜਿਉ ਅੰਕਸੁ ਹੈ ਅਹਰਣਿ ਜਿਉ ਸਿਰੁ ਦੇਇ ॥

ਯੋਧਰਿ ਏਕ ਹਾਥੀ ਭਧਰੇ ਅਯੁਗ ਧਾਏ, ਆਯੋ ਯੋਧਰਿ ਲਿਯਾਰ ਹਾਥੁਭੋ ਬਧਯੁਗਰੇ ਨਿਯਕੁ ਬਧਧੰਗ
ਕਰਿਯਾਏ,

ਮਨੁ ਤਨੁ ਆਗੈ ਰਾਖਿ ਕੈ ਉਭੀ ਸੇਵ ਕਰੇਇ ॥

ਬੇਧਰਿ ਹੋ ਨਿਯੋਗ ਏਥੇ ਚਨ ਗੁਰੁਯੋ ਬਧਯੁਗਰੇ ਅਧੰਗ ਕਰਿ ਬਧਧਾ ਬੇਧਾ ਕਰ।

ਇਉ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਨਿਵਾਰੀਐ ਸਭੁ ਰਾਜੁ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਲੇਇ ॥

ੴ ਪੁਕਾਰੇ ਨਿਯੁ ਆਮ੍ਰਿਤਮਾਨਜੁ ਧ੍ਰੁਵ ਕਰਿ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਾਰਿ ਵੇਚਰਿ ਚਾਬਨੁ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਛਿ ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝੀਐ ਜਾ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ ਨਿਯੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰਿਯਾਉ, ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ ਭ੍ਰਿੰ ਮਨੁਸ਼ਖ ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਨਿ ੴ ਭਧਕੂ ਰੂਪਿਯਾ ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਲਾ 3 ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਆਏ ਤੇ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਹਿੰ ਗੁਰੂਕਾ ਬਾਨ੍ਹਿਖਰੇ ਰਹਿ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾਵ, ਯਗਭਰੇ ਯਯੁ ਨੇਯਵਾ ਬੇਭਿ ਮਨੁਸ਼ਖ ਭ੍ਰਿੰ ਬ੍ਰਿਯੁਭ ਅਰੇ ।

ਨਾਨਕ ਕੁਲ ਉਧਾਰਹਿ ਆਪਣਾ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਣੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਨਿਯੁ ਵੰਗਕੂ ਮਖ ਭਯਾਰ ਕਰਿਨਿੰ ਆਯ ਚਾਯਕੂ ਭਗਵਾਨਕਾ ਵਰਵਾਰੇਰੇ ਵਭ ਗੋਯਾ ਮਿਲਿਯਾ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠਿ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਖੀਆ ਸਿਖ ਗੁਰੁ ਮੇਲਾਈਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਗਿਧਕੂ ਗੁਰੁ ਨਿਯੁ ਬਾਧ੍ਰੇਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯਯਛਿ ।

ਇਕਿ ਸੇਵਕ ਗੁਰ ਪਾਸਿ ਇਕਿ ਗੁਰਿ ਕਾਰੈ ਲਾਈਆ ॥

ਬੇਮਾਨਕਾ ਮਖਰੂ ਕਛਿ ਬੇਵਕ ਵਨਿ ਗੁਰੂਕਾ ਪਾਯਰੇ ਰਹਿਯਾਉ ਆਯ ਕਛਿਯੂ ਗੁਰੁ ਅਨਧ ਕਾਮ੍ਰਿਧਰੇ ਲਗਾਯ ਥਾਯਾਉ ।

ਜਿਨਾ ਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਤਿਨਾ ਭਾਉ ਗੁਰੁ ਦੇਵਾਈਆ ॥

ਯਾਯਕੂ ਗੁਰੁ ਨਿਯੁ ਮਨ ਓ ਚਿਯਰੇ ਪੁਨ ਲਗਿਯਾਉ, ਚਾਯਕੂ ਗੁਰੁ ਨਿਯੁ ਪ੍ਰੇਮ ਵੇਯਯਾਉ ।

ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਇਕੋ ਪਿਆਰੁ ਗੁਰ ਮਿਤਾ ਪੁਤਾ ਭਾਈਆ ॥

ਗਿਧਧ, ਮਿਯ, ਪੁਯ ੴ ਭਯਕੂ ਗੁਰੁ ਬਮਾਨ ਪ੍ਰੇਮ ਵੇਯਯਾਉ ।

ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੇਲਹੁ ਸਭਿ ਗੁਰੁ ਆਖਿ ਗੁਰੁ ਜੀਵਾਈਆ ॥੧੪॥

ਬਮਾਨੇ ਗੁਰੁ-ਗੁਰੁ ਵੋਯਾ, ੴ ਕਲੇ ਗੁਰੁ ਬੇਮਾਨਕੂ ਪੁਨਯ ਯਾਵਿਭ ਕਰਿਯਾਉ ॥14॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਾਹਿਲਾ 3 ॥

ਬਿਨੁ ਕਰਮੈ ਨਾਉ ਨ ਪਾਈਐ ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਭਾਗਧਰਿ ਨਾਮਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੇ ਆਉ ਪ੍ਰਭੂ ਭਾਗਧਰਿ ਭਾਗੇ ਹੋ ਨਾਮ ਪੁਰਾਣੇ ਹੋਵੇ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾ ਗੁਰਮਤਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਅੰਤਰਿ ਨਿਭ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰੇ, ਭਾਵੇਂ ਹੋਵੇ ਮਨੁਸ਼ੀ ਗੁਰੂਯੋ ਮੇਰੇ ਭਾਗੇ ਬਧਾਏ
ਲੀਨੇ ਰਹਿਯਾ ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਾਹਿਲਾ 1 ॥

ਇਕ ਦਝਹਿ ਇਕ ਦਬੀਅਹਿ ਇਕਨਾ ਕੁਤੇ ਖਾਹਿ ॥

ਮਰਯਾ ਪਰੇ ਕੀਝੇ ਵਧਾਏ ਭਾਵ-ਬੰਧਨ ਕਰੇ ਧਿਆਯਾ, ਕਾਫ਼ਰ ਬੰਧਨ ਕਰਾਯਾ ਆਉ ਕਾਫ਼ਰ
ਗੁਰੂਰੇ ਖਾਧਾ ॥

ਇਕਿ ਪਾਣੀ ਵਿਚਿ ਉਸਟੀਅਹਿ ਇਕਿ ਭੀ ਫਿਰਿ ਹਸਣਿ ਪਾਹਿ ॥

ਕੀਝੇ ਲੋਕਾਨ੍ਹੇ ਭਲੇਰੇ ਭਾਵਾਯਾ ਭਯਾ ਕੀਝੇ ਲੋਕਾਨ੍ਹੇ ਕੁਝੇਰੇ ਧੋਵਯਾਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਏਵ ਨ ਜਾਪਈ ਕਿਥੈ ਜਾਇ ਸਮਾਹਿ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਏਵਾ ਕੀਝੇ ਆਉ ਹੋਯਾਯਾ ਮੇਰੇ ਆਨ੍ਹੇ ਕੇਭੋਲਾਯਾ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਤਿਨ ਕਾ ਖਾਧਾ ਪੈਧਾ ਮਾਇਆ ਸਭੁ ਪਵਿਤੁ ਹੈ ਜੇ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਰਾਤੇ ॥

ਮੇਭੋ ਵਧਾਏ ਪਰਮਾਨ੍ਹੇ ਨਾਮਨੇ ਮਗ੍ਰ ਰਹਿਯਾ, ਭਾਵਰੇ ਖਾਧਾ, ਪਿਥੇਰਾ, ਧਨ-ਵੇਰਾਭੇ ਭਧਾਧੇ
ਬਹੁ ਪਵਿਤੁ ਆਏ।

**ਤਿਨ ਕੇ ਘਰ ਮੰਦਰ ਮਹਲ ਸਰਾਈ ਸਭਿ ਪਵਿਤੁ ਹਰਿ ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਕ ਸਿਖ ਅਭਿਆਗਤ
ਜਾਇ ਵਰਸਾਤੇ ॥**

ਮਾਫ਼ਰੇ ਪਾਯੇਰੇ ਗੁਰੂਮੁਖੇ ਬੇਬਕ, ਗੁਰੂਯੋ ਭੀਖਾ ਅਭਿਆਗਤੇ ਵੇਰਾਧਾ ਕਰਿਯਾ, ਭਾਵਰੇ ਘਰੇ, ਮਥੇਰੇ
ਆਧੇ ਬਹੁ ਪਵਿਤੁ ਆਏ।

ਤਿਨ ਕੇ ਤੁਰੇ ਜੀਨ ਖੁਰਗੀਰ ਸਭਿ ਪਵਿਤੁ ਹਰਿ ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿਖ ਸਾਧ ਸੰਤ ਚੜਿ ਜਾਤੇ ॥

ਭਾਵਰੇ ਘੋਰਾ, ਪਲਾਥੇ ਆਧੇ ਪਵਿਤੁ ਆਏ, ਪਲਾਥੇ ਭਧੇਰੇ ਬਧਾਰੇ ਹੋਯਾ ਗੁਰੂਮੁਖੀ, ਗੁਰੂਯੋ ਭੀਖਾ,
ਬਾਧੂ ਏਵੇ ਬਛੇ ਨਿਭੇ ਮਾਰਗੇਰੇ ਚਾਲਿਯਾਫ਼ਿ।

ਤਿਨ ਕੇ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹਹਿ ਜੇ ਬੋਲਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਸਾਤੇ ॥
ਬੇਸ਼ੁੰਕਾਰ ਬੰਨ੍ਹ ਕਰਮ, ਖਰਮ ਅਵਾ ਬੰਨ੍ਹ ਕਾਰਜ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਅਰੇ, ਯੇ 'ਹਰਿ-ਹਰਿ' ਬੋਲਿਯਾਵ ਅਵਾ
ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਯੋਗ ਕਰਿਯਾਵ।

ਜਿਨ ਕੈ ਪੇਤੈ ਪੁੰਨੁ ਹੈ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਪਹਿ ਜਾਤੇ ॥੧੬॥

ਯਾਹਾ ਪਾਯਰੇ ਗੁਰੂ ਕਰਮਰ ਧਰਮ ਬੰਨ੍ਹ ਪੁੰਨੁ ਯਾਵ, ਬੇਸ਼ੁੰਕਾਰ ਗੁਰਮੁਖੀ ਗੁਰੂ ਪਾਯਕੁ
ਯਾਯਾਵ ॥੧੬॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਕ ਮਃ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਵਹੁ ਘੁਥਿਆ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਭੁ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮਕੁ ਬਿਸ੍ਵਰੂਪ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਾਹਰ ਲੋਕ ਉ ਪਰਲੋਕ ਬੰਨ੍ਹ ਕਾਰਜ ਹੋਯਾਵ।

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਸਭੁ ਹਿਰਿ ਲਇਆ ਮੁਠੀ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥

ਭਾਵਾਰ ਪੂਰਾ, ਭਵਾਰਾ ਅਵਾ ਬੰਨ੍ਹ ਯੋਗ ਨਿਯਾਯਾਵ ਆਯ ਭਾਵਕੁ ਬੇਬੰਨ੍ਹਕਾਰ ਓਕ ਯਾਵ।

ਜਮ ਦਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਬਹੁਤੀ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥੧॥

ਪੂਰੀ ਯਮ ਭਾਰਰੇ ਭਾਵਕੁ ਵਾਸ਼ਿ ਬੰਨ੍ਹ ਪਿਠਾਯਾਵ ਆਯ ਭਾਵਕੁ ਬੰਨ੍ਹਕਾਰ ਯੋਗ ਨਿਯਾਵ ॥੧॥

ନିମ୍ନକ ବ୍ୟକ୍ତି ସଞ୍ଚିକା ସହିତ ବଡ଼ ଶତ୍ରୁତା ରଖୁଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଦୁଷ୍ଟ ସହିତ ତାହାର ବଡ଼ ମୋହ ଓ ପ୍ରେମ ଥାଏ ।

ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଲୋକ ପରଲୋକରେ କଦାପି ସୁଖ ମିଳେନାହିଁ, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ପୀଡ଼ିତ ହୋଇ ପୁନଃ ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାଏ ।

ତାହାର ଚଷ୍ମା କଦାପି ମେଣ୍ଟେ ନାହିଁ ଆଉ ଦ୍ଵିଧାରେ ପଡ଼ି ଧ୍ଵଂସ ହୋଇଯାଏ ।

ସେହି ନିନ୍ଦକଙ୍କ ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ମୁହଁ କଳା କରି ଦିଆଯାଏ ।

ହେ ନାନକ! ହରିନାମ ବିହୀନ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଲୋକ-ପରଲୋକ କେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ଶରଣ ମିଳେନାହିଁ॥୨॥

ପଢ଼ି ॥

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ସେ ନିଜ ହୃଦୟରେ ହରିନାମରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ ।

ଯିଏ ନିଜ ମନ ଓ ଚିତ୍ତରେ ହରିଜନ ଆରାଧନା କରିଥାଏ, ସେ ଏକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ।

ସେହି ପୁରୁଷ ଭଗବାନଙ୍କ ଉପାସନା କରିଥାଏ, ଯାହାର କପାଳରେ ପ୍ରାରମ୍ଭର ଏହା ଲେଖା ହୋଇଥାଏ ।

ସେ ନିତ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କ ମହିମା ଗାନ କରିଥାଏ ଆଉ ଗୁଣବାନ ଭଗବାନଙ୍କ ମହିମା ଗାନ କରି ନିଜ ମନକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥାଏ ।

ਵਡਿਆਈ ਵਡੀ ਗੁਰਮੁਖਾ ਗੁਰ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਹੀ ॥੧੭॥

ਗੁਰਮੁਖੀਆਂ ਵੱਡੇ ਹਨ। ਜੇ ਪੂਰੀ ਗੁਰੂਆਂ ਵਾਲਾ ਹਰਿਨਾਮ ਹੋਵੇ ॥੧੭॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਾਝਲਾ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਗਾਖੜੀ ਸਿਰੁ ਦੀਜੈ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥

ਬੰਦਗੁਰੂਆਂ ਸੇਵਾ ਵੱਡੇ ਕਰੋ ਅਤੇ, ਕਾਰਣ ਜੇ ਨਿਯਮਿਤ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੂਰ ਕਰੋ ਨਿਯਮਿਤ ਮਨੁੱਖ (ਮਨ) ਅੰਤਰ ਕਰੋ ਹੋ ਕਰਾ ਮਾਝਲਾ ॥

ਸਬਦਿ ਮਰਹਿ ਫਿਰਿ ਨਾ ਮਰਹਿ ਤਾ ਸੇਵਾ ਪਵੈ ਸਭ ਥਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਵਧੇਰੇ ਗੁਰੂਆਂ ਸੇਵਾ ਵਾਲਾ ਮੋਹ-ਮਾਝਲਾ ੦। ਨਿਰੰਦਰ ਹੋਵੇ ॥, ਚਾਹੇ ਹੋਵੇ ਜੇ ਪੂਰੀ ਯੋਗ ਮਰਣ ਚਕੁਰੇ ਪੱਥੇ ਨਾ ਹੋ ਆਪਣੇ ਚਾਹੇ ਬਾਰੇ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਹੋਵੇ ॥

ਪਾਰਸ ਪਰਸਿਐ ਪਾਰਸੁ ਹੋਵੈ ਸਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਜੇ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਪਾਰਸਕੂ ਸ਼ੁਭ ਕਰੇ ਪਾਰਸ ਅਧੀਨ ਗੁਰਬਾਨ ਵਧੇ ॥ ਆਪਣੇ ਬੰਦਗੇ ਹੋ ਨਿਯਮਿਤ ਬੁਰਥੇ ਲਗਾਏ ਰੱਖੇ ॥

ਜਿਸੁ ਪੂਰਬਿ ਹੋਵੈ ਲਿਖਿਆ ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇ ॥

ਮਾਝਲਾ ਭਾਗਵੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੋ ਅੰਤਰੇ ਲੇਖੀ ਹੋਵੇ, ਜੇ ਵਧੇਰੇ ਬੰਦਗੂ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲੇ ॥

ਨਾਨਕ ਗਣਤੈ ਸੇਵਕੁ ਨਾ ਮਿਲੈ ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ ਸੇ ਪਵੈ ਥਾਇ ॥੧॥

ਜੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਸੇਵਾ ਕਰਾਵੇ, ਚਾਹੇ ਹੋਵੇ ਬੰਦਗੇ ਨਿਯਮਿਤ ਭਗਵਾਨ ਸੇਵਾ ਮਿਲੇ ਪਾਰਿਵ ਨਾ ਹੋ, ਮਾਝਲਾ ਜੇ ਸੇਵਾ ਕਰੇ, ਜੇ ਸ਼ੁਭ ਹੋਵੇ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮਾਝਲਾ ੩ ॥

ਮਹਲੁ ਕੁਮਹਲੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮੂਰਖ ਅਪਣੈ ਸੁਆਇ ॥

ਨਿਯਮਿਤ ਕਾਰਣਨੂੰ ਮੂਰਖ ਵਧੇਰੇ ਭਲੇ ੭ ਮਨੁ ਭਾਗਵੇ ਨਾ ਹੋ ॥

ਸਬਦੁ ਚੀਨਹਿ ਤਾ ਮਹਲੁ ਲਹਹਿ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਜੇ ਸ਼ਕਤੀ ਚਿਤ ਕਰੇ ॥, ਚਾਹੇ ਹੋਵੇ ਚਾਹੇ ਬੰਦਗੂ ਘਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ॥ ਆਪਣੇ ਚਾਹੇ ਭੇਦ ਪਰਮ ਭੇਦ ਹੋਵੇ ॥

ਸਦਾ ਸਚੇ ਕਾ ਭਉ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਾ ਸਭਾ ਸੇਝੀ ਪਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਬੰਦਗੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪ੍ਰੇਮ-ਭਲੇ ਸੇਵਾ ਅੰਤਰਮਨ ਹੋਵੇ ॥, ਚਾਹੇ ਹੋਵੇ ਬੰਦਗੂ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਣੈ ਘਰਿ ਵਰਤਦਾ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥

ਬਦਗੁਰੂ ਨੇ ਜੇ ਭ੍ਰਮਰ ਘਰੇ ਹੋ ਅਵਸਥਿਤ ਅਛਰਿ ਆਯੋ ਬ੍ਰਹਮੰ ਤਾਹਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨਯੋ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯੋ
ਦਿਅਛਰਿ।

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਭ ਪੂਰੀ ਪਈ ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਿਰਯਾਤ ਨੇ ਜੇ ਯਯੋ ਅਨੁਬਾਹੇ ਯਾਹਾ ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਯੋ, ਗੁਰੂਯੋ ਬਹਿਤ ਤਾਹਾਰ ਮਿਲਨ
ਹੋਯਾਯਾ ਆਯੋ ਗੁਰੂ ਭਾਗਾ ਤਾਹਾਰ ਬਹੁ ਕਾਰਯੋ ਬਿਯੋ ਹੋਯਾਯਾ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਧੰਨੁ ਧਨੁ ਭਾਗ ਤਿਨਾ ਭਗਤ ਜਨਾ ਜੇ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਮੁਖਿ ਕਹਤਿਆ ॥

ਬੇਹਿ ਭਯਯੋ ਭਾਗਯ ਧਨਯ ਧਨਯ ਅਚੇ, ਯਿਯੋ ਨੇ ਜੇ ਗੁਰੂਰਵਿਸ਼ਰੇ ਬਹਿਨਾਮਰ ਭਯਨ ਕਰਿਯਾਯ।

ਧਨੁ ਧਨੁ ਭਾਗ ਤਿਨਾ ਸੰਤ ਜਨਾ ਜੇ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਣੀ ਸੁਣਤਿਆ ॥

ਬੇ ਬਯਯੋ ਭਾਗਯ ਧਨਯ ਧਨਯ ਅਚੇ, ਯਿਯੋ ਨੇ ਜੇ ਕਾਨਰੇ ਬਹਿਯੋ ਯਗ ਗੁਰਿਯਾਯ।

ਧਨੁ ਧਨੁ ਭਾਗ ਤਿਨਾ ਸਾਧ ਜਨਾ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਇ ਗੁਣੀ ਜਨ ਬਣਤਿਆ ॥

ਬੇ ਬਾਯਯੋ ਭਾਗਯ ਧਨਯ ਧਨਯ ਅਚੇ, ਯਿਯੋ ਭਯਵਾਨਯੋ ਕੀਰ੍ਤਿ-ਗਾਨ ਕਰਿਵਾਰੇ ਗੁਰਵਾਨ ਬਨਿਯਾਯ।

ਧਨੁ ਧਨੁ ਭਾਗ ਤਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਾ ਜੇ ਗੁਰਸਿਖ ਲੈ ਮਨੁ ਜਿਣਤਿਆ ॥

ਬੇ ਗੁਰੂਗੁਰੂਯੋ ਭਾਗਯ ਧਨਯ ਧਨਯ ਅਚੇ, ਯਿਯੋ ਗੁਰੂਯੋ ਗੁਰੂਰ ਅਨੁਬਰਯੋ ਕਰਿ ਨੇ ਜੇ ਧਨ ਭਧਰੇ
ਵਿਯੋ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਯ।

ਸਭ ਦੂ ਵਡੇ ਭਾਗ ਗੁਰਸਿਖਾ ਕੇ ਜੇ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਸਿਖ ਪੜਤਿਆ ॥੧੮॥

ਗੁਰੂਯੋ ਗੁਰੂਯੋ ਬਹੁਠਾਰੂ ਮਹਾਭਾਗਵਾਨ ਅਚੇ, ਯਿਯੋ ਨੇ ਜੇ ਗੁਰੂਯੋ ਚਰਣਰੇ ਪਠਿਯਾਯ॥੧੮॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਮਹਿਯ 3 ॥

ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿੰਦੈ ਤਿਸ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮਤੁ ਰਹੈ ਏਕ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਯਿਯੋ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰ ਯਾਤਾ ਅਚੇ ਆਯੋ ਯਕ ਗਯਰੇ ਹੋ ਨੇ ਜੇ ਲਗੁ ਲਗਾਯੋ ਰਯੁਯਾਯ, ਤਾਹਾਰ ਹੋ ਬ੍ਰਾਹ੍ਮਣਯੋ ਕਾਯਮ
ਰਹਿਯਾਯ।

ਨਵ ਨਿਧੀ ਅਠਾਰਹ ਸਿਧੀ ਪਿਛੈ ਲਗੀਆ ਫਿਰਹਿ ਜੇ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਸਦਾ ਵਸਾਇ ॥

ਯਿਯੋ ਬਰਵਾ ਨੇ ਜੇ ਭ੍ਰਮਰਰੇ ਪਰਮਾਨੁਯੋ ਭ੍ਰਾਪਨ ਕਰਿਯਾਯ, ਵਿਯੋਰ ਨਵਨਿਯੁ ਯਵੰ ਅਠਰ ਬਿਯੋ ਤਾਹਾਰ
ਆਗਰੇ ਪਛਰੇ ਲਾਗਿ ਰਹਿਯਾਯ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਉ ਨ ਪਾਈਐ ਬੁਝਹੁ ਕਰਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ଏਹਿ ਭਯਾਨੂ ਭਲ ਭਾਵਰੇ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ ਕੂਝੁ ਨਿਅ ਮੇ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਬਿਨਾ ਨਾਮੁ ਪੁਾਬੁ ਝੂਝਨਾਹੀਂ।

ਨਾਨਕ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਜੁਗ ਚਾਰਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੂਰ੍ਵ ਭਾਗਪੂਰ੍ਵ ਹੀਂ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਬਹਿਭ ਮਿਲਨ ਹੋਯਾਯਾ ਅਭ ਗੁਰੂਯਾ ਬਹਿਭ ਬਾਸ਼ਾਭ ਹੋਵਾ।
ਪਰੇ ਮਨੁਸ਼ਪੂ ਚਾਰਿ ਯੁਗਰੇ ਬੁਝ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯਾਯਾ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਲਾ 3 ॥

ਕਿਆ ਗਭਰੂ ਕਿਆ ਬਿਰਧਿ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਨ ਜਾਇ ॥

ਮੁਕਲ ਹੋਯਾ ਕੀਯਾ ਕੁਝ ਹੋਯਾ, ਮਨਮੁਖੀਰ ਚੁਝਾਰ ਸੁਖਾ ਕਦਾਪਿ ਕੂਰ ਝੂਝਨਾਹੀਂ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੇ ਰਤਿਆ ਸੀਤਲੁ ਹੋਏ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਕਪਭਿ ਸ਼ਕਰੇ ਮਗ਼ ਹੋਯਾ ਨਿਯ ਆਪ੍ਰਾਭਿਮਾਨ ਨਝ ਕਰਿ ਗਭਲ ਗਾਭ ਹੋਯਾ ਯਾਭਿ।

ਅੰਦਰੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਸੰਤੋਖਿਆ ਫਿਰਿ ਭੁਖ ਨ ਲਗੈ ਆਇ ॥

ਭਾਵਾਰ ਮਨ ਚੁਧੁ ਓ ਬਝਝ ਹੋਯਾਯਾ ਅਭ ਭਾਵਾਕੂ ਪੂਨਃ ਕੀਭਬਿ ਸੁਖਾ ਲਾਗੇ ਨਾਹੀਂ।

ਨਾਨਕ ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਹਿ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ ਜੇ ਨਾਮਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੨॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਯਾਤਾ ਕਿਛਿ ਕਰਿਆ ਏ ਬਾਕੁਤ ਹੋਇਆ, ਕਾਰਣ ਚਾਹਾਰ ਬੁਰਠੇ ਭਗਵਾਨਯ ਨਾਮਰੇ ਹੂੰ
ਲਾਗੇ ਰਹਿਯਾ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿੰਨ ਕੰਉ ਜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿਖਾ ॥

ਹੂੰ ਚਾਹਾਯ ਪੁਰਿ ਚਨ ਮਨਰੇ ਬਮਧਿਓ ਅਰੇ, ਯਿਯ ਗੁਰੁਯ ਸ਼ਿਖਾ ਅਰੇ।

ਜੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦੇ ਤਿਨ ਦਰਸਨੁ ਪਿਖਾ ॥

ਹੂੰ ਕੇਵਲ ਚਾਹਾਯ ਹੂੰ ਵਰ੍ਹਨ ਕਰਿਆ, ਯਿਯ ਹਰਿਨਾਮਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਆ।

ਸੁਣਿ ਕੀਰਤਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਵਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਮਨਿ ਲਿਖਾ ॥

ਹੂੰ ਹਰਿਯ ਕੀਰਤਨ ਗੁਣ ਚਾਹਾਯ ਗੁਣਗਨ ਕਰਿਆ, ਆਭ ਨਿਯ ਫੁਦਮਰੇ ਹਰਿਯ ਹੂੰ ਯਯ ਲੇਖੁਯਾ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹੀ ਰੰਗ ਸਿਉ ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਕ੍ਰਿਖਾ ॥

ਹੂੰ ਹਰਿਨਾਮਰ ਪ੍ਰੇਮਪੂਰਵਕ ਬੁਠਿ ਕਰਿਆ ਆਭ ਨਿਯਰ ਬਹੁ ਪਾਪਰ ਨਾਯ ਮੂਲਰੁ ਕਰਿਆ।

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਸੁਹਾਵਾ ਸੇ ਸਰੀਰੁ ਥਾਨੁ ਹੈ ਜਿਥੈ ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਧਰੇ ਵਿਖਾ ॥੧੯॥

ਬੇਹੁ ਸ਼ਰੀਰ ਏਵੰ ਬ੍ਰਾਹਮ ਧਨਾ ਧਨਾ ਏਵੰ ਵਭ ਬ੍ਰਹਮਰ ਅਰੇ, ਯੇਭਠੋ ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਨਿਯਰ ਬ੍ਰਹਮਰ
ਚਰਣ ਰਖੁਯਾ ॥੧੯॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਕ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਹੋਵਈ ਨਾ ਸੁਖੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਗੁਰੁਯ ਬਿਨਾ ਯਾਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਬੁਝਨਾਹ ਆਭ ਨਾ ਮਨਰੇ ਬੁਝ ਵਾਬ ਕਰਿਆ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੇ ਮਨਮੁਖੀ ਜਾਸਨਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮ ਬਿਹਾਨ ਮਨਮੁਖੀ ਯਾਵ ਨਿਯਰ ਅਮੂਲਾ ਯਾਵਨ ਬਪਰੇ ਹੋਇਆ ਫੂਨਿਆਰੁ
ਚਾਲਿਯਾ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਨਾਵੈ ਨੋ ਸਭਿ ਖੋਜਦੇ ਥਕਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਸਮਝ ਬਿਯੋ ਏਵੰ ਬਾਪੂ ਨਾਮਰ ਬਖਾਨ ਕਰਿ, ਨਿਯਤ ਬੁਝਿ ਲਗਾਇ ਪਕਿ ਮਾਯਾਭਿੰਨਿ ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਬਿਨਾ ਕਾਫ਼ਾਯੁ ਮਧ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਹੋਯਾਇਆਂ ਆਯ ਗੁਰੂਯੋ ਬਾਧਿਖਰੇ ਰਹਿ ਪਰਮ ਬਧਯਰੇ ਮਿਲਨ ਹੋਯਾਇਆ ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪੈਨਣੁ ਖਾਣੁ ਸਭੁ ਬਾਦਿ ਹੈ ਧਿਗੁ ਸਿਧੀ ਧਿਗੁ ਕਰਮਾਤਿ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਖਾਯਾ, ਪਿਥਿਯਾ ਬਹੁ ਕਧਾਰੀ ਅਰੇ ਆਯ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬਹੁ ਬਿਥਿ ਖੁਯਾਰ ਯੋਗਧ ਅਰੇ ।

ਸਾ ਸਿਧਿ ਸਾ ਕਰਮਾਤਿ ਹੈ ਅਚਿੰਤੁ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਦਾਤਿ ॥

ਬੇ ਬਿਯੋ ਅਰੇ, ਮਾਯਾਯੁ ਪਰਮਾਨੁ ਨਿਯਤ ਕਾਨ ਰੂਪਰੇ ਦੇਯਾਯਾਯਿ ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਏਹਾ ਸਿਧਿ ਏਹਾ ਕਰਮਾਤਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਹਰਿਨਾਮ ਮਨਰੇ ਭਿੰਨ ਹੋਯਾਯਾ, ਏਹਾ ਬਿਯੋ ਏਵੰ ਕਾਯੁਧ ਅਰੇ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਹਮ ਢਾਢੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਖਸਮ ਕੇ ਨਿਤ ਗਾਵਹੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਛੰਤਾ ॥

ਆਮੇ ਬੇਹਿ ਮਾਯਿਕ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਬੇਬਕ ਅਰੁ ਆਯ ਨਿਯਤ ਚਾਢਾਯ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯਾਯ ।

ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਹੁ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਣਹੁ ਤਿਸੁ ਕਵਲਾ ਕੰਤਾ ॥

ਆਮੇ ਹਰਿਯੋ ਕੀਰਤਨ ਕਰੁ ਆਯ ਬੇਹਿ ਹਰਿਯੋ ਮਗ ਗੁਰੁ ।

ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਭਿਖਾਰੀਆ ਮੰਗਤ ਜਨ ਜੰਤਾ ॥

ਏਕ ਹਰਿ ਬਹੁਯੋ ਕਾਯਾ ਅਰਥਿ, ਏਹਿ ਬੰਧੁਰੁ ਬਿਥਿ ਭਿਕਾਰੀ ਅਰੇ ਆਯ ਬਹੁ ਲੋਕ ਚਾਢਾਯ ਮਾਰਕ ਅਰਥਿ ।

ਹਰਿ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ ਦਇਆਲ ਹੋਇ ਵਿਚਿ ਪਾਥਰ ਕ੍ਰਿਮ ਜੰਤਾ ॥

ਹੇ ਕਾਨਕਯਾਨੁ ਗੁਰੁ! ਕਾਯਾਯੁ ਹੋਯਾ ਆਮਯੁ ਕਾਨ ਕੀਯ, ਕਾਰਗ ਚੁਮੇ ਪਥਰਰੇ ਕੀਯਾ ਏਵੰ ਯਥੁਯੁ ਕਾਨ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰੁਯਾ ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਨਵੰਤਾ ॥੨੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਯੋ ਬਾਧਿਖਰੇ ਮਿਥ ਨਾਮਰ ਧਾਨ-ਮਾਨ ਕਰਿਯਾਯ, ਕਾਯੁਧਰੇ ਬੇ ਹੂੰ ਧਨਕਾਨ ਅਰੇ ॥੨੦॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਾਹਿਲਾ 3 ॥

ਪੜਣਾ ਗੁੜਣਾ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਕਾਰ ਹੈ ਅੰਦਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਿਕਾਰੁ ॥

ਮਧਿ ਮਨਰੇ ਚੁੰਬਾ ਉ ਚਿਕਾਰ ਚਿਕਾਰਾਨ ਧਾਵ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਪਛਿਕਾ ਏਵਾ ਚਿਚਾਰ ਕਰਿਕਾ ਜਗਤਰ ਏਕ
ਪਕਾ ਹੂੰ ਹੋਇਯਾਵ।

ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਸਭਿ ਪੜਿ ਥਕੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਰੁ ॥

ਅਹੰਕਾਰਰੇ ਪਛਿ ਬਮਬੇ ਧਕਿ ਮਾਯਯੁਭਿ ਆਯ ਧੋਧਯਯਾਕ ਕਾਰਗਰੁ ਬੇਮਾਨੇ ਨਝੁ ਹੋਇਯਾਭਿ।

ਸੇ ਪੜਿਆ ਸੇ ਪੰਡਿਤੁ ਬੀਨਾ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਮਿਧ ਗੁਰੂਯਾ ਗਕਰ ਚਿਛਨ ਕਰਿਯਾਵ, ਕਾਬਰੇ ਬੇ ਚਿਧਾਨ ਉ ਚਰੁਰ ਹੋਇਯਾਵ।

ਅੰਦਰੁ ਖੇਜੈ ਤਤੁ ਲਹੈ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਬੇ ਨਿਜਰ ਅਛਰਮਰੇ ਹੂੰ ਬਯਾਨ ਕਰਿ ਪਰਮ ਚਯੁਕੁ ਪਾਯਨਿਧ ਆਯ ਚਾਹਾਕੁ ਮੋਖਰ ਧਾਰ ਪ੍ਰਾਧੁ
ਹੋਇਯਾਵ।

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸਹਜਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਬੇ ਗੁਣਰ ਯਯਾਰ ਪਰਮਾਨ੍ਯਾ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿਨਿਧ ਆਯ ਬ੍ਯਾਧਿਕ ਯਾਕਰੇ ਚਾਹਾਰ ਚਿਛਨ ਕਰਿਯਾਵ।

ਧੰਨੁ ਵਾਪਾਰੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਸੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਹੁ ਕਪਾਪਾਰੀ ਪਨਧ ਅਚੇ, ਮਾਹਾਕੁ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਬਾਧਿਧਰੇ ਨਾਮਰ ਆਯਾਰ
ਮਿਲਿਯਾਵ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮਾਹਿਲਾ 3 ॥

ਵਿਣੁ ਮਨੁ ਮਾਰੇ ਕੋਇ ਨ ਸਿਝਈ ਵੇਖਹੁ ਕੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਨਿਜ ਮਨਕੁ ਕਗਾਯੁਭ ਕਰਿਕਾ ਚਿਨਾ ਕੇਹੁ ਮਧ ਬਧਾਯਯਾ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਯੁ ਨਾਹੁ।

ਭੇਖਧਾਰੀ ਤੀਰਥੀ ਭਵਿ ਥਕੇ ਨਾ ਏਹੁ ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ ਜਾਇ ॥

ਅਨੇਕ ਕੇਗ ਯਾਰਗ ਕਰਿ ਚਾਧੀ ਮਾਯਾਰੇ ਯੁਮਗ ਕਰਿ ਧਕਿ ਮਾਯਯੁਭਿ, ਚਧਾਧਿ ਚਾਹਾਕੁ ਮਨ
ਨਿਯਯੁਗਰੇ ਆਬੇ ਨਾਹੁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਹੁ ਮਨੁ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਸਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਗੁਰੂਮੁਖਰ ਏਹੁ ਮਨ ਕਾਧਿਭ ਅਕਸ਼ਾਰੇ ਕਗਾਯੁਭ ਹੋਇਯਾਵ ਆਯ ਬੇ ਨਿਜ ਬ੍ਯੁਰਧਿ ਬਧਧਰੇ ਲਗਾਯ
ਰਯੁਯਾਵ।

ਨਾਨਕ ਇਸੁ ਮਨ ਕੀ ਮਲੁ ਇਉ ਉਤਰੈ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਯੋਗ ਚੰਦ੍ਰਾਵਲੀ ਅੰਗੁਲੀ ਯੋਗਿਨੀ ਦੇਵੀ ਭਾਰੀ ਹੋਂਦ ਨਿਰੰਜਨੀ ਦੂਰ
ਹੋਯਾਇ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੰਤ ਮਿਲਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵਹੁ ਇਕ ਕਿਨਕਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ! ਹੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗੀ ਮੇਰੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗੀ ਆਉ ਮੇਰੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗੀ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਵਹੁ ਇਕ ਕਿਨਕਾ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੀਗਾਰੁ ਬਨਾਵਹੁ ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਕਾਪੜੁ ਪਹਿਰਹੁ ਖਿਮ ਕਾ ॥

ਹੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗੀ! ਮੇਰੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗੀ ਆਉ ਮੇਰੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗੀ ਬਨਾਵਹੁ ਖਿਮ ਕਾ ॥

ਐਸਾ ਸੀਗਾਰੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਹਰਿ ਲਾਗੈ ਪਿਆਰਾ ਪ੍ਰਿਮ ਕਾ ॥

ਐਸੇ ਗੁਰੂਗਾਥੇ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂਗਾਥੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗੀ ਆਉ ਮੇਰੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗੀ ਪ੍ਰਿਮ ਕਾ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬੋਲਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਸਭਿ ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਟੈ ਇਕ ਪਲਕਾ ॥

ਦਿਨਰਾਤੀ ਪੌਰਨਾਮਾ ਯੋਗਿਨੀ ਯੋਗਿਨੀ ਆਉ ਮੇਰੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗੀ ਬੋਲਹੁ ਇਕ ਪਲਕਾ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਇਆਲੁ ਹੋਵੈ ਜਿਸੁ ਉਪਰਿ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਿਣਕਾ ॥੨੧॥

ਯਾਹਾ ਯੋਗਿਨੀ ਯੋਗਿਨੀ ਯੋਗਿਨੀ ਯੋਗਿਨੀ ਆਉ ਮੇਰੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗੀ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਿਣਕਾ ॥੨੧॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਲਾਕ ਮਥਲਾ 3 ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਮਲੁ ਲਾਗੀ ਕਾਲਾ ਹੋਆ ਸਿਆਹੁ ॥

ੴ ਮਨਰੇ ਜਨਮ-ਜਨਮਾਦਰਿ ਮਥਲਾ ਲਾਗਿ ਆਇ ੴ ਧੰਮ੍ਯੁ ਮਥਲਾ ਹੋਇ ਮਥਲਾ ॥

ਖੰਨਲੀ ਧੋਤੀ ਉਜਲੀ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਸਉ ਧੋਵਣਿ ਪਾਹੁ ॥

ੴ ਗੋਲਾਕ ਮਥਲਾ ਮਥਲਾ ਭਯੋਲਾ ਭਯੋਲਾ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਉਲਟੀ ਹੋਵੈ ਮਤਿ ਬਦਲਾਹੁ ॥

ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮਨੁਖੀ ਜੀਵਿ ਰਹਿ ੴ ਮਥਲਾ-ਮਥਲਾ ਮਨੁਖ ਰਹਿ ੴ, ਗੋਲਾਕ ਮਥਲਾ ਮਥਲਾ ਮਥਲਾ ਮਥਲਾ ॥

ਨਾਨਕ ਮੈਲੁ ਨ ਲਗਈ ਨਾ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਪਾਹੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਭੇਦਵੇਲੇ ਗੋਲਾਕ ਮਥਲਾ ਲਾਗੇ ਨਾਹੀ ਆਇ ਪੂਰੀ ਮੋਹਿਨੀ ਚਕਰੇ ਪਥੇ ਨਾਹੀ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮਥਲਾ 3 ॥

ਚਹੁ ਜੁਗੀ ਕਲਿ ਕਾਲੀ ਕਾਂਢੀ ਇਕ ਉਤਮ ਪਦਵੀ ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਾਹਿ ॥

ਚਾਰ੍ਹੇ ਜੁਗ(ਬੀਜ ਮੂਰ, ਭੇਦਮ, ਭਾਵਨਾ ਤੇ ਕਲਿ ਮੂਰ)ਰੇ ੴ ਕਲਿਮੂਰ ੴ ਬਹੁਮੂਰ ਕਲਿ ਮੂਰ ਅਥੇ, ਕਲਿ ੴ ਮੂਰਰੇ ਮਥਲਾ ੴ ਭਯੋਲਾ ਪਥਵੀ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਪਾਥੇ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਫਲੁ ਪਾਈਐ ਜਿਨ ਕਉ ਹਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਹਿ ॥

ਮਾਹਾਰ ਵਿਖਾਭਾ ੴ ਭਾਗਯ ਲੇਖਣੀ, ਬੇ ਗੁਰੂਕਾ ਬਾਧਿਥਰੇ ਰਹਿ ੴ ਮੂਰਰੇ ਭਗਵਾਨਕਾ ਕੀਰਤਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਨੀ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਉਚਰਹਿ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ੴ ਭਯੋਲਾ ਗੁਰੂਕਾ ਅਧਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਭਿਥੇ ਭਗਵਾਨਕਾ ਭਯੋਲਾ ਭਯੋਲਾ ਕਰਿਪਾ ੴ ਭਯੋਲੇ ੴ ਵਿਲੀਨ ਰਹਿਪਾ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਤੀ 3 ॥

ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਹਉਮੈ ਗਈ ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਨਾਰਿ ॥

ਜਿਥੇ ਮਨ ਹੋਵੇ ਵਾਰਾ ਜੀਵ-ਸੁਖ ਅਭਾਗੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਹੋਭਾਵੰਤੀ ਏਵਾਂ ਗੋਭਾਵਨ ਹੋਵੇ
ਹੋਭਾਵੰਤੀ।

ਪਿਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਸਦਾ ਚਲੈ ਤਾ ਬਨਿਆ ਸੀਗਾਰੁ ॥

ਮਨੋ ਜੀਵ-ਸੁਖ ਬਰਦਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੁ ਆਜਾ ਪਾਲਨ ਕਰਿਆਵ, ਚਾਹਾਵੇਲੇ ਹੋ ਚਾਹਾਰ ਗੁਣਾਰ ਭਭਮ
ਹੋਭਾਵੰਤੀ।

ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਸਦਾ ਪਿਰੁ ਰਾਵੈ ਹਰਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਨਾਰਿ ॥

ਬੇਹੀ ਨਾਰੀਰ ਬੇਯ ਬੁਝਰ ਹੋਭਾਵੰਤੀ, ਮਿਥ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੁ ਕਰ ਰੂਪਰੇ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਆਵ ਏਵਾਂ
ਬਰਦਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੁ ਬਾਪੁਰੇ ਆਨੰਦ ਭੋਗ ਕਰਿਆਵ।

ਨਾ ਹਰਿ ਮਰੈ ਨ ਕਦੇ ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣਿ ਨਾਰਿ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਅਨੰਤ ਅਚਿਤ, ਮੋਢੀ ਕਾਰਣਰੂ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀਰੁ ਕੇਵੇ ਦੁਖ ਬੁਝ ਕਰੇ ਨਾਹੀ
ਏਵਾਂ ਬੇ ਬਦਾ ਬੁਝਾਗਣੀ ਹੋਭਾਵੰਤੀ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਲਿ ਲਈ ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਰੁ ਸੇਵਾ ਉ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾਰਣਰੂ ਪ੍ਰਭ ਚਾਹਾਰੁ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੁ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਇ। ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਜਿਨਾ ਗੁਰੁ ਗੋਪਿਆ ਆਪਣਾ ਤੇ ਨਰ ਬੁਰਿਆਰੀ ॥

ਮਿਥ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੁ ਚਿਰੰਮੁਕ ਕਰਿਆਵ, ਬੇ ਬਭ ਮਨ ਬਯਭਿ ਅਰੇ।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਤਿਨ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਨਾ ਕਰਹੁ ਪਾਪਿਸਟ ਹਤਿਆਰੀ ॥

ਹੇ ਭਭਰ! ਆਨੰਦ ਚਾਹਾਵੇ ਬਰੰਨ ਕਰਾਇ ਨਾਹੀ, ਬੇ ਮਹਾਪਾਪੀ ਉ ਬਭਾਕਾਰੀ ਅਰੇ।

ਓਹਿ ਘਰਿ ਘਰਿ ਫਿਰਹਿ ਕੁਸੁਧ ਮਨਿ ਜਿਉ ਧਰਕਟ ਨਾਰੀ ॥

ਬੇ ਮਨ ਬਯਭਿਚਾਰੀ ਨਾਰੀ ਭਲਿ ਘਰ ਘਰ ਰੂਭਾਵੰਤੀ।

ਵਡਭਾਗੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਵਾਰੀ ॥

ਕਿਭੁ ਅਹੋਭਾਗੀਰੂ ਹੋ ਬਭਬਭਾਵੰਤੀ ਬਭਿਭਿ ਹੋਭਾਵੰਤੀ ਆਭ ਗੁਰੂਰੁ ਬਾਭਿਭਰੂ ਚਾਹਾਰ ਜੀਵਨ
ਬਭਾਵੰਤੀ।

ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆ ਕਰਿ ਗੁਰ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥੨੩॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਨਿਯੋਗ ਕਰਿ ਕਰਿ ਬਦਗੁਨਾਕ ਬਹਿਰਿ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯੋ ਧੰਨ, ਕਾਰਣ ਮੂੰ ਗੁਨਾਕ ਪੁਰਿ
ਬਸਾਇਓ ਅਰੇ ॥੨੩॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੋਪਾਲ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ ਫਿਰਿ ਦੁਖੁ ਨ ਲਗੈ ਆਇ ॥

ਗੁਨਾਕ ਬੇਬਾ ਕਰਿਬਾ ਧਾਰਾ ਹੂੰ ਬੁਝਾ ਭਉਖਾ ਹੋਇਆਂ ਆਭ ਕੀਯੋ ਦੁਖ-ਭੋਗ ਆਸੇ ਨਾਹੀਂ।

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ ਮਿਟਿ ਗਇਆ ਕਾਲੈ ਕਾ ਕਿਛੁ ਨ ਬਸਾਇ ॥

ਗੁਨਾਕ ਬੇਬਾਰ ਪਾਲ ਬਹੁਤ ਮਨੁਸ਼ਾਹਰ ਯੁਗ ਮਰਗ ਦੂਰ ਹੋਇਆਂ ਆਭ ਮਨੁਸ਼ਾ ਭਾਵਾਨੂ ਵਰਿ
ਕਰਿਪਾਰੇ ਨਾਹੀਂ।

ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਚੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

ਪੂਰੀ ਭਾਵਾਰ ਮਨ ਭਗਵਾਨਾਕ ਬਾਹੁਰੇ ਲਾਗੇ ਰਹਿਓ ਆਭ ਸੇ ਬਧਾਰੇ ਹੂੰ ਰਹਿਓ।

ਨਾਨਕ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿੰਨ ਕਉ ਜੋ ਚਲਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਭਾਵਾਕ ਪੁਰਿ ਬਸਾਇਓ ਅਰੇ, ਮੇਂ ਬਦਗੁਨਾਕ ਆਯਾ ਅਨੁਬਾਹੇ ਚਲਿਓ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਸੁਖੁ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਅਨੇਕ ਕਰੈ ਸੀਗਾਰ ॥

ਮੇਂ ਯਾਵ-ਬੁਝਾ ਅਨੇਕ ਗੁਨਾਰ ਕਰਿਓ, ਕਿਛੁ, ਭਾਵੇਂ ਸੇ ਗਵ ਧਾਰਾ ਗੁਣ ਹੋਇਆਂ,

ਪਿਰ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਬੇ ਨਿਯਮ ਪੁਰੁਸ਼ਾਨੁ ਮੁਖਿਯੁ ਯਾਗੇ ਨਾਹਿ ਆਯੁ ਧੋਧਯਾਗਰੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾਨੁ ਯਾਗੇ ਰਹਿਯਾ।

ਸਾ ਕੁਸੁਧ ਸਾ ਕੁਲਖਣੀ ਨਾਨਕ ਨਾਰੀ ਵਿਚਿ ਕੁਨਾਰਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਅਪਵਿਤ੍ਰੁ ਓ ਕੁਲਖਣੀ ਅਰੇ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਪਣੀ ਦਇਆ ਕਰਿ ਹਰਿ ਬੋਲੀ ਬੈਣੀ ॥

ਹੇ ਹਰਿ! ਮੇਰਾ ਭਰਮੁ ਨਿਯਮੁ ਕਰ, ਯਾਹਾ ਧਰਮੁ ਮੂੰ ਚੇਰਿ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਵਾਗੈ ਵਰੁਣਾ ਕਰਿ ਪਾਰਿਵੇ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ਹਰਿ ਉਚਰਾ ਹਰਿ ਲਾਹਾ ਲੈਣੀ ॥

ਮੂੰ ਹਰਿਨਾਮੁ ਹੂੰ ਖਾਨ ਕਰਿਯਾ, ਹਰਿਯਾ ਨਾਮੁ ਹੂੰ ਭਯਾਨ ਕਰਿਯਾ ਆਯੁ ਹਰਿਨਾਮੁ ਹੂੰ ਲਾਭੁ
ਰੂਪੁ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਕਰਿਯਾ।

ਜੇ ਜਪਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਤਿਨ ਹਉ ਕੁਰਬੈਣੀ ॥

ਮੇਯੁ ਕਯਾ ਕਰਿ ਰਾਤਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਹੂੰ ਭਯਾਨ ਕਰਿਯਾ, ਮੂੰ ਭਾਯਾ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਚਨ-ਮਨੁ ਬਦਰਪਿਤ
ਅਰੇ।

ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਅਰਾਧਿਆ ਤਿਨ ਜਨ ਦੇਖਾ ਨੈਣੀ ॥

ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਬਦਰਪਿਤੁ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾ, ਮੂੰ ਬੇਬੇ ਮੇਰਾ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਬ-ਨੇਤੁਰੇ ਵਰੁਣਾ ਕਾਮਨਾ
ਕਰਿਯਾ।

ਹਉ ਵਾਰਿਆ ਅਪਣੇ ਗੁਰੁ ਕਉ ਜਿਨਿ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਮੇਲਿਆ ਸੈਣੀ ॥੨੪॥

ਮੂੰ ਨਿਯਮੁ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਚਨ-ਮਨੁ ਬਦਰਪਿਤੁ ਅਰੇ, ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਬਯਾਨੁ ਓ ਬਯਾਨੁ ਓ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਬਯਾਨੁ
ਮੇਲਨ ਕਰਿਯਾ ॥੨੪॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੪ ॥

ਗੁਰੁ ਮੇਰਾ 4 ॥

ਹਰਿ ਦਾਸਨ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਹਰਿ ਦਾਸਨ ਕੇ ਮਿਤੁ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਯਮੁ ਵਾਸੁ ਬਯਾਨੁ ਕਰਿ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਆਯੁ, ਬੇ ਨਿਯਮੁ ਵਾਸੁ ਯਨਿਯੁ ਮੇਰੁ ਅਰੇ।

ਹਰਿ ਦਾਸਨ ਕੈ ਵਸਿ ਹੈ ਜਿਉ ਜੰਤੀ ਕੈ ਵਸਿ ਜੰਤੁ ॥

ਬੇ ਨਿਯੋਂ ਵਾਸ ਪਾਗਰੇ ਅਪਰੇ ਵਸੀਊਠ ਹੋਇਆਉ, ਮੋਪਰੇ ਕੀਯੋਈ ਬਯਾਠ ਮਛ ਕੀਯੋਈ
ਬਯਾਠਕਾਰੇ ਵਸੀਊਠ ਹੋਇਆਉ,

ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ ਹਰਿ ਧਿਆਇਏ ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ॥

ਨਿਯੋਂ ਪ੍ਰਿਯਭਾਜ ਬਹਿਠ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ ਹਰਿਕਾ ਵਾਸ ਹਰਿਕਾ ਖਾਨ ਕਰੇਆਉ।

ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਸੁਨਹੁ ਪ੍ਰਭ ਸਭ ਜਗ ਮਹਿ ਵਰਸੈ ਮੇਹੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਕ੍ਰਪਾ ਕਰੇ ਗੁਣ ਆਉ ਬਾਧੂਯੋਂ ਯਗਤ ਯੁਗਰੇ ਨਿਯੋਂ ਨਾਮਰ ਗੁਣਯਾਗਰੇ ਵਸੀ ਕਰਾਉ।

ਜੇ ਹਰਿ ਦਾਸਨ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਹੈ ਸਾ ਹਰਿ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਮਾਯਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਾਸਰ ਬੁਠੇ ਅਚੇ, ਭਾਯਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਹਿਮਾ ਅਚੇ।

ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਵਡਿਆਈ ਭਾਵਦੀ ਜਨ ਕਾ ਜੈਕਾਰੁ ਕਰਾਈ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਯੋਂ ਮਹਿਮਾ ਵਧ ਪ੍ਰਿਯ ਲਾਗੇਆਉ, ਮੋਯ ਕਾਰਗਰੁ ਬੇ ਨਿਯੋਂ ਬੇਵਕਰੇ ਯਮ-ਯਮਕਾਰ
ਕਰਾਇਆਉ।

ਸੈ ਹਰਿ ਜਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨੁ ਇਕ ਸਮਾਨਿ ॥

ਮਿਥ ਨਾਮਰ ਖਾਨ ਕਰੇਆਉ, ਬੇ ਯਯ ਅਚੇ ਆਉ ਪਰਮਾਤਮਾ ਓ ਯਯ ਏਕ ਰੂਪ ਹੋਇਆਉ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਹਰਿ ਪੈਸ ਰਖਹੁ ਭਗਵਾਨ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਬੇਹਿ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਵਾਸ ਅਠਹਿ, ਹੇ ਯਗਵਾਨ! ਭਾਯਾ ਬਯਾਨ ਰਗ॥1॥

ਮਃ ੪ ॥

ਮੁਕਾਮ 4 ।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ ਤਿਨਿ ਸਾਚੈ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਹਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਨਰੇ ਅਪਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਯਾਤ ਕਰਿਯੋਯੋ ਮੇ ਅਵੇ ਭਾਯਾਕਾ ਬਿਨਾ ਏਕ ਯਗ
ਮਖ ਵਯੋਕਾ ਅਬਯੋਕਾ ਅਚੇ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਸਨ ਰਸਾਈ ॥੨॥

ਮੋਵੇ ਬਦਗੁਰੁਕਾ ਬਾਯਾਯਕਾਰ ਹੋਇਆਉ, ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਹੋਇਆਉ
ਆਉ ਯਿਯ ਹਰਿਰਸਰ ਆਨਖ ਨੇਇਆਉ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਪਰਭਾਤਿ ਤੂਰੈ ਹੀ ਗਾਵਣਾ ॥

ਹੇ ਯੋਗੀ! ਬਰ੍ਹਦਾ ਚੋਰੇ ਹੂੰ ਯੋਗੀਗਾਨ ਕਰਿਕਾਯੁ ਹੋਵ।

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਰਬਤ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਧਿਆਵਣਾ ॥

ਬਹੁ ਯੋਗ ਚੋਰੇ ਨਾਮੇ ਹੂੰ ਧਾਨ ਕਰਓ।

ਤੂ ਦਾਤਾ ਦਾਤਾਰੁ ਤੇਰਾ ਦਿਤਾ ਖਾਵਣਾ ॥

ਹੇ ਦਾਤਾ ਪੁਰੂ! ਤੂ ਹੂੰ ਆਮ ਬਹੁਕਾ ਦਾਤਾ ਅਰੁ ਆਯ ਆਮੇ ਤੂ ਦੇਕਟ੍ਰਕਾ ਯਾਦਯ ਯਾਯ।

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪਾਪ ਗਵਾਵਣਾ ॥

ਭਯਕ ਬਯਾਓਰੇ ਹੂੰ ਬਹੁ ਪਾਪ ਨਯੁ ਹੋਯਕਯਾਯ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਵਣਾ ॥੨੫॥

ਨਾਨਕ ਬਰ੍ਹਦਾ ਚੋਰੇ ਯੋਗੇਰੇ ਬਯੋਰੇ ਅਯੋਯ। ॥25॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੪ ॥

ਗੋਲਕ ਮਯਕ 4 ॥

ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨੁ ਭਈ ਮਤਿ ਮਧਿਮ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ ਨਾਹੀ ॥

ਯੋਗੇਰੇ ਯੋਗ ਮਯਕੇ ਯਾਨ ਮਯਾਯ, ਚਾਯਾਰ ਕੁਯੋ ਯੁਯੁ ਹੋਯਕਯਾਯ, ਬਯਗੁਰੁਕਾ ਪੁਯੋ ਚਾਯਾਰ ਕੋਯੋਯੋ ਆਯੁ ਰਯੋ ਨਾਯੋ।

ਅੰਦਰਿ ਕਪਟੁ ਸਭੁ ਕਪਟੇ ਕਰਿ ਜਾਣੈ ਕਪਟੇ ਖਪਹਿ ਖਪਾਹੀ ॥

ਯਾਯਾਰ ਮਯਕੇ ਯੁਯ-ਕਯਚ ਆਯ, ਯੋ ਬਹੁਕਾ ਕਯਚਾ ਹੂੰ ਯਾਯੋਯਾਯ ਆਯ ਯੋ ਯੁਯ-ਕਯਚ ਕਾਰਯਰੁ ਯੋ ਧੁਯ ਹੋਯਕਯਾਯ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਆਪਣੈ ਸੁਆਇ ਫਿਰਾਹੀ ॥

ਚਾਯਾਰ ਮਯਕੇ ਗੁਰੁਕਾ ਯੁਯੁ ਪੁਯੋਯ ਕਰੇ ਨਾਯੋ ਆਯ ਯੋ ਨਿਯ ਧੁਯੋ ਪਾਯੋ ਪਯਯੁਯੁ ਰਯੋਯਾਯ।

ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾ ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹੀ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੋ ਯੋਗੇਰੇ ਨਿਯ ਕੁਯਾ ਕਰਓ, ਚਾਯਾਯੋਯੋ ਯੋ ਯੋਯੋ ਰਯੋਯਾਯ॥1॥

ਮਃ ੪ ॥

ਮਯਕ 4 ॥

ਮਨਮੁਖ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਮਨੁਆ ਥਿਰੁ ਨਾਹਿ ॥

ਮਯਗੁਯਾ ਯੋਯ ਮਾਯਾਰ ਮੋਯਾਯੋ ਯੋਯੋ ਰਯੋਯਾਯ ਆਯ ਯੋਯਯਯਾਯ ਕਾਰਯਰੁ ਚਾਯਾਰ ਮਯ ਯੁਯੋ ਯੁਯੋਯਾਯ।

ਅਨਦਿਨੁ ਜਲਤ ਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਹਉਮੈ ਖਪਹਿ ਖਪਹਿ ॥

ਬੇ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਚੁਝਾਗ੍ਰਿਰੇ ਯੋਗਿਆਂ ਆਯ ਅਘੰਕਾਰਰੇ ਬੰਧੂਰੁ ਨਝੁ ਹੋਯਾਯਾਓ ਓ ਅਨਧੂ ਮਧ ਨਝੁ ਕਰਿਆਓ।

ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਮਹਾ ਗੁਬਾਰਾ ਤਿਨ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਕੋਈ ਜਾਹਿ ॥

ਭਾਵਾਰ ਮਨਰੇ ਲੋਭਾਰ ਘੋਰ ਅਭਕਾਰ ਆਯ ਆਯ ਕੇਹੀ ਮਧ ਭਾਵਾਰ ਨਿਕਟਕੁ ਆਬੇ ਨਾਹੀਂ।

ਓਇ ਆਪਿ ਦੁਖੀ ਸੁਖੁ ਕਬਹੂ ਨ ਪਾਵਹਿ ਜਨਮਿ ਮਰਹਿ ਮਰਿ ਜਾਹਿ ॥

ਬੇ ਨਿਯੋਗੁ ਰਹਿਆਓ ਆਯ ਕੇਵੇ ਮਧ ਭਾਵਾਕੁ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਪੁ ਬੁਝਨਾਹੀਂ, ਬੇ ਯੋਗੁ ਮਰਗਰੇ ਹੀਂ ਰਹਿਆਓ।

ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਲਏ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਜਿ ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਚਿਤੁ ਲਾਹਿ ॥੨॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਹੀਯ ਨਿਯ ਚਿਤੁ ਗੁਰੂਕਾ ਚਰਗਰੇ ਲਗਾਯ ਆਯ, ਬਯਾ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਵਾਕੁ ਬਯਾ ਕਰੇ ਦਿਅਯੁ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਸੰਤ ਭਗਤ ਪਰਵਾਣੁ ਜੇ ਪ੍ਰਭਿ ਭਾਇਆ ॥

ਮਾਯਾ ਪ੍ਰਭੂਕੁ ਭਲ ਲਾਗਿਆਓ, ਭਾਵਾ ਬਯੁ ਆਦਿ ਭਲ ਲਾਗਿਆਓ।

ਸੇਈ ਬਿਚਖਣ ਜੰਤ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥

ਹੀਯ ਭਗਵਾਨਕੁ ਧਾਨ ਕਰਿਯੋ, ਬੀਯ ਚਰੂਰ ਅਰੇ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਭੋਜਨੁ ਖਾਇਆ ॥

ਬੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮਰ ਭੋਯਨ ਗੁਣਗ ਕਰਿਆਓ, ਹੀਯ ਬਰ ਗੁਣਗ ਭੋਯਾਰ ਅਰੇ।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਧੂਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲਾਇਆ ॥

ਬੇ ਬਯੁਕਾ ਚਰਗ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੀਂ ਨਿਯ ਕਪਾਲਰੇ ਲਗਾਯ ਆਯ।

ਨਾਨਕ ਭਏ ਪੁਨੀਤ ਹਰਿ ਤੀਰਥਿ ਨਾਇਆ ॥੨੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਿਹ ਵਰਿਨਾਮ ਰੂਪੀ ਭਾਈਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮ ਕਰਿਯਾਵ, ਏਹ ਪਵਿਤ੍ਰ-ਪਾਵਨ ਹੋਇਯਾਵ ॥੨੬॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੪ ॥

ਗੋਲਕ ਮੁਕਾ 4 ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਹੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਮਨਰੇ ਗਾਢਿ ਥਾਵ ਅਭ ਚਾਹਾਰ ਮਨ ਓ ਭਨ ਨਾਮਰੇ ਹੂੰ ਰਹਿਯਾਵ।

ਨਾਮੇ ਚਿਤਵੈ ਨਾਮੁ ਪੜੈ ਨਾਮਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਏਹ ਨਾਮਕੁ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਯਾਵ, ਨਾਮਕੁ ਹੂੰ ਪਛਿਯਾਵ ਅਭ ਨਾਮਰੇ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਲਗਾਯ ਰਹਿਯਾਵ।

ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ ਚਿੰਤਾ ਗਈ ਬਿਲਾਇ ॥

ਅਨੂਘ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਯ ਚਾਹਾਰ ਬਹੁ ਚਿੰਤਾ ਧੂਰ ਹੋਇਯਾਵ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਨਾਮੁ ਊਪਜੈ ਤਿਸਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰਕੁ ਮਿਲਨ ਵਾਰਾ ਹੂੰ ਮਨਰੇ ਨਾਮ ਭਉਯ ਹੋਇਯਾਵ ਅਭ ਏਹਾ ਵਾਰਾ ਚੁੰਬਾਰ ਬਹੁ ਸੁਖਾ ਧੂਰ ਹੋਇਯਾਵ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੇ ਰਤਿਆ ਨਾਮੇ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਾਨੁਜਾ ਨਾਮਰੇ ਮਗੁ ਹੋਵਾ ਵਾਰਾ ਏਹ ਨਿਯ ਫੁਲਰੇ ਨਾਮ ਪੁਸ਼ਟ ਕਰਿਨਿਯ ॥1॥

ਮਃ ੪ ॥

ਮੁਕਾ 4 ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖਿ ਜਿ ਮਾਰਿਆ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿਆ ਘਰੁ ਛੇਡਿ ਗਇਆ ॥

ਯੇਭੈ ਬਯਭਿਕੁ ਮਹਾਪੁਰੁਖ ਬਧਗੁਰੁ ਪ੍ਰਭਾਕ ਕਰਿਯਯ, ਏਹ ਨਿਯ ਘਰ ਚਾਗ ਕਰਿ ਬਰਵਾ ਬੁਝੁਯਾਵ।

ਓਸੁ ਪਿਛੈ ਵਜੈ ਫਕਤੀ ਮੁਹੁ ਕਾਲਾ ਆਗੈ ਭਇਆ ॥

ਚਾਹਾ ਪਰੇ ਚਾਹਾਰ ਬਝੁਭ ਨਿਯਾ ਹੋਇਯਾਵ ਅਭ ਪਰਲੋਕਰੇ ਚਾਹਾਰ ਮੁਹੁ ਕਲਾ ਹੋਇਯਾਵ।

ਓਸੁ ਅਰਲੁ ਬਰਲੁ ਮੁਹਹੁ ਨਿਕਲੈ ਨਿਤ ਝਗੁ ਸੁਟਦਾ ਮੁਆ ॥

ਚਾਹਾਰ ਮੁਹੁਭੈ ਅਯਥਾ ਬਧਥ ਕਥਾ ਵਾਹਾਰਿਯਾਵ ਅਭ ਏਹ ਨਿਯ ਝਗਭਾ ਕਰਿਯਾਵ ਅਥਾਭ ਨਿਯਭ ਕਰਿ ਪੁਗ ਚਾਗ ਕਰਿਯਾਵ।

ਕਿਆ ਹੋਵੈ ਕਿਸੈ ਹੀ ਦੈ ਕੀਤੈ ਜਾਂ ਧੁਰਿ ਕਿਰਤੁ ਓਸ ਦਾ ਏਹੋ ਜੇਹਾ ਪਇਆ ॥

ਕੇਹੁ ਕਠਿ ਕਰਿਕਾ ਭਾਰਾ ਕਠਿ ਬਲਵ ਹੋਇ ਪਾਰਿਕਾ? ਮੋਹਭੇਦਭੇਦ ਭਾਇਕਾ ਪੂਰ੍ਵ ਕਰਿ ਮੋਹਾਗ੍ਰੰਥ ਭਾਇਕਾ
ਭਾਗਯੋਗੇ ਏਹਾ ਲੋਕਾ ਹੋਇਆ।

ਜਿਥੈ ਓਹੁ ਜਾਇ ਤਿਥੈ ਓਹੁ ਝੂਠਾ ਕੂੜੁ ਬੋਲੇ ਕਿਸੈ ਨ ਭਾਵੈ ॥

ਬੇ ਮੋਹਿ ਆਭੇ ਗਲੇ ਮਖ ਮੋਖਾ ਹੂੰ ਕਹਿਯਾ ਆਭ ਮੋਖਾਵਾਦੀ ਮਾਨਾਇਆ, ਏਹਾ ਕਾਇਆ ਮਖ ਭਲ
ਲਾਗੇ ਨਾਹੀ।

ਵੇਖਹੁ ਭਾਈ ਵਡਿਆਈ ਹਰਿ ਸੰਤਹੁ ਸੁਆਮੀ ਅਪੁਨੇ ਕੀ ਜੈਸਾ ਕੋਈ ਕਰੈ ਤੈਸਾ ਕੋਈ ਪਾਵੈ ॥

ਬੇ ਭਲ! ਬੇ ਬਲ! ਨਿਯ ਬਾਨੀ ਪੁਰੁਸ਼ ਕਠਿਪਥਿ ਦੇਖ, ਮੋਖਿ ਕੋਠਿਬਿ ਕਰਿ ਕਹਿਯਾ, ਭਾਇਕਾ
ਬੇਪਰਿ ਧਨ ਪੁਰਿ ਹੋਇਆ।

ਏਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ ਹੋਵੈ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਅਗੇ ਦੇ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਵੈ ॥੨॥

ਬਰਧਾਰਿ ਧਰਮਾਰੇ ਏਹੇ ਬ੍ਰਹਮ-ਬਿਚਾਰ ਹੋਇਆ, ਏਤ੍ਹਪਾਛਿ ਨਾਨਕ ਏਹਾ ਪੂਰ੍ਵ ਕਹਿ ਗੁਣਾ
ਪਾਇ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਗੁਰਿ ਸਚੈ ਬਧਾ ਥੇਹੁ ਰਖਵਾਲੇ ਗੁਰਿ ਦਿਤੇ ॥

ਬਧਾ ਗੁਰੂ ਬਰਧਾਧਿ ਰੂਪੀ ਏਕ ਭਭਮ ਗੰ ਨਿਰੰਗ ਕਰਿਭੁ ਏਕ ਬੇਹ ਗੰ ਪਾਛਿ ਬ੍ਰਹਮ ਏਕ ਰਗੁਣਾ
ਦੇਖਿਭੁ।

ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਆਸ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਮਨ ਰਤੇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਚਰਣਾਰੇ ਮਨ ਮਗ ਕਰਿ ਆਮਰ ਆਗਾ ਪੂਰ੍ਵ ਹੋਇ ਯਾਇ।

ਗੁਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ ਬੇਅੰਤਿ ਅਵਗੁਣ ਸਭਿ ਹਤੇ ॥

ਆਮਰ ਗੁਰੂ ਅਨੰਤ ਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਅਭਿ, ਮਿਥ ਆਮਰ ਬਹੁ ਅਵਗੁਣ ਨਾਗ ਕਰਿ ਧਿਭੁ।

ਗੁਰਿ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਅਪਣੇ ਕਰਿ ਲਿਤੇ ॥

ਗੁਰੂ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਆਮਰ ਨਿਯਰ ਬਨਾਇਭੁ।

ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਕੇ ਗੁਣ ਇਤੇ ॥੨੭॥

ਨਾਨਕ ਬਰਧਾ ਭਾਇਕਾ ਪੁਰਿ ਬਰਧਿਭ ਅਭਿ, ਮੋਹਿ ਗੁਰੂਕਾ ਭਿਭਾਰੇ ਏਪਰਿ ਅਨੰਤ ਗੁਣ ਪਾਇ ॥੨੭॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਮਃ 1 ॥

ਤਾ ਕੀ ਰਜਾਇ ਲੇਖਿਆ ਪਾਇ ਅਬ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ਪਾਂਡੇ ॥

ਹੇ ਪੰਡਿਤ! ਐਵੇ ਕੀਜ ਕਰਿ ਪਾਰਿਵਾ? ਕਾਰਣਿ ਏਹੁੰ ਪਰਮਾਨੁਆ ਯਥਾ ਅਨੂਬਾਹੇ ਯਾਹਾ ਲੇਖਾ
ਹੋਇਆਵ, ਓਹਾ ਪੁਾਬੁ ਹੋਇਆਵ।

ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਹਾਸਲੁ ਤਦੇ ਹੋਇ ਨਿਬੜਿਆ ਹੰਢਹਿ ਜੀਅ ਕਮਾਂਦੇ ॥੧॥

ਮੇਵੇ ਓਹਾਯਾ ਫੁਕੂਮ ਧੁਲਾ, ਏਵੇਵੇਵੇਵੇ ਓਹਾਰ ਭਾਗਧਰ ਨਿਥੁੰ ਹੋਇ ਯਾਇਧੁਲਾ ਆਭ ਓਹਾਯਾ
ਫੁਕੂਮ ਅਨੂਬਾਹੇ ਹੁੰ ਯੀਵ ਨਿਯ ਯੀਵਨ ਆਚਰਣ ਕਰਿਧਾਵ॥1॥

ਮਃ ੨ ॥

ਮੁਲਾ 2 ॥

ਨਕਿ ਨਥ ਖਸਮ ਹਥ ਕਿਰਤੁ ਧਕੇ ਦੇ ॥

ਬੁਝਿਰ ਪੁਰੋਧਕ ਪੁਾਗੀ ਨਾਕਰੇ ਵਥੁ ਭਲਿ ਏਹੁੰ ਮਾਲਿਕਯਾ ਫੁਕੂਮ ਰੂਪੀ ਵਥੁ ਲਾਗਿਯੋ, ਬੁਝਿਯੋ
ਓਹਾਯਾ ਵਥਰੇ ਆਭ ਯੀਵ ਕਰਿਧੁਵਾ ਕਾਮ ਹੁੰ ਓਹਾਯਾ ਨੇਕਧਾਵ।

ਜਹਾ ਦਾਣੇ ਤਹਾਂ ਖਾਣੇ ਨਾਨਕਾ ਸਚੁ ਹੇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕਾ! ਕੇਵ ਏਹਾ ਬਧਾ ਮੇ ਯੀਵਰ ਭੋਜਨ ਨਿਰਵਾਹ ਮੇਭੁੰ ਧਾਵ, ਏਹਾਯਾ ਏ ਯਾਕਵਾ ਪਾਕੁ
ਧਾਵ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਸਭੇ ਗਲਾ ਆਪਿ ਥਾਟਿ ਬਹਾਲੀਓਨੁ ॥

ਯਗਠ ਰਚਨਾਰ ਬਹੁ ਮੋਯਯਾ ਪਰਮਾਨੁ। ਬੁਝੰ ਵਨਾਯ ਨਿਯਠ ਕਰਿਯਯੋ।

ਆਪੇ ਰਚਨੁ ਰਚਾਇ ਆਪੇ ਹੀ ਘਾਲਿਓਨੁ ॥

ਏ ਬੁਝੰ ਹੁੰ ਯਗਠ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਬੁਝੰ ਹੁੰ ਓਹਾਯਾ ਨਾਯ ਕਰਿਧਾਯੋ।

ਆਪੇ ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਆਪਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਿਓਨੁ ॥

ਏ ਬੁਝੰ ਹੁੰ ਬਹੁ ਯੀਵਯੁ ਯਯੁ ਵੇਕ ਬੁਝੰ ਹੁੰ ਪਾਲਨ-ਪੋਸਯ ਕਰਿਧਾਯੋ।

ਦਾਸ ਰਖੇ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਓਨੁ ॥

ਏ ਨਿਯ ਏਵਕਯੁ ਨਿਯ ਗਲਾਹੇ ਲਾਗਾਯ ਰਯੁਧਾਯੋ ਆਭ ਕੁਪਾ ਧੁਝੁ ਵਾਰਾ ਓਹਾਯਾ ਪੁਬਯ ਕਰਿ
ਧਿਧੁਯੋ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਭਾਉ ਦੂਜਾ ਜਾਲਿਓਨੁ ॥੨੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕਾ! ਪਰਮਾਨੁਆ ਯਯੁ ਬਰਵਾ ਆਨਯਿਠ ਰਹਿਧਾਵ ਆਭ ਧੋਧਯਯਾਵਯੁ ਯਯਾਯ
ਵੇਕਧਾਵ॥28॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗ੍ਰੰਥਾਕਾ ਮੁਕਤਾ 3 ॥

ਏ ਮਨ ਹਰਿ ਜੀ ਧਿਆਇ ਤੂ ਇਕ ਮਨਿ ਇਕ ਚਿਤਿ ਭਾਇ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਏਕਾਗ੍ਰਚਿਤ ਹੋਇ ਬਿਭਾਵਿ ਮਨਰੇ ਭਗਵਾਨਾ ਧਿਆਨ ਕਰ।

ਹਰਿ ਕੀਆ ਸਦਾ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ ਦੇਇ ਨ ਪਛੇਤਾਇ ॥

ਬੇਹਿ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਾ ਮਹਿਮਾ ਬਰਵਾ ਮਹਾਨ ਅਰੇ, ਸਿੰਘ ਯੋਗੀ ਦਾਨ ਦੇਕ ਪ੍ਰਾਨਾਤਾਪ ਕਰਿ ਨਾਹਿ।

ਹਉ ਹਰਿ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ॥

ਮੂੰ ਬੇਹਿ ਭਗਵਾਨਾ ਪੁਰਿ ਬਰਵਾ ਬਿਸੇਖਿ ਅਰੇ, ਮਾਇਆ ਭਗਵਾਨਾ ਕਰਿ ਲੇਖੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਭੂਖ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿ ਰਹੈ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰਮੁਖੀ ਭਗਵਾਨਾ ਨਿਯੋਗ ਅਨੁਭਵਿਯਾਨਾ ਯੋਗ ਬਿਭਾਵੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾ ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥

ਮੁਕਤਾ 3 ॥

ਆਪੇ ਸੇਵਾ ਲਾਇਅਨੁ ਆਪੇ ਬਖਸ ਕਰੇਇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਯੋਗੀ ਨਿਯੋਗ ਬਿਭਾਵੇ ਲੀਨਾਭਿਯੋਗ ਅਭਿਯੋਗ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਭਾਵਾ ਭਗਵੇ ਨਿਯੋਗ ਕਰਿਯੋਗ।

ਸਭਨਾ ਕਾ ਮਾ ਪਿਉ ਆਪਿ ਹੈ ਆਪੇ ਸਾਰ ਕਰੇਇ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਾਤਾ ਅਭਿਯੋਗ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪਾਲਨ-ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਿਯੋਗ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਨਿ ਤਿਨ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ਹੈ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਸੇਭਾ ਹੋਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭਯੋਗ ਨਾਮਾਨੁ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯੋਗ, ਨਿਯੋਗ ਬਾਹਿਰਿਕ ਘਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਚਰਣਰੇ ਭਾਵਾਰ ਨਿਵਾਸ ਹੋਇਯੋਗ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਰੀ ॥

ਤੂ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਹਰਿ ਕਰਤੇ ਮੈ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਾਵਰ ਪੁਰੁਸ਼! ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾਕਰਿਕ ਕਰਿਵਾ ਓ ਕਰਮਕਾਰੇ ਬਿਸੇਖਿ ਅਰੁ ਅਭਿਯੋਗ ਭੋਗ ਬਿਨਾ ਮੋਹਾਨ ਅਨੁਭਵਿਯੋਗ ਬਿਭਾਵਾਰ ਨਾਹਿ।

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਸਿਸਟਿ ਸਿਰਜੀਆ ਆਪੇ ਫੁਨਿ ਗੋਈ ॥

ਊ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹ੍ਮਿ ਰਚਨਾ। ਕਰੂ ਆਭ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਚਾਹਾਰ ਬਿਨਾਗਿ ਕਰੂ

ਸਭੁ ਇਕੋ ਸਬਦੁ ਵਰਤਦਾ ਜੇ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਈ ॥

ੴ ਚੋਰ ਗੰਭ(ਬੁਛੂਨ) ਹੂੰ ਬਰਬਪਾਪੀ ਅਚੋ, ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਊ ਕਰੂ ਚਾਹਾ ਹੂੰ ਹੋਇਆ।

ਵਡਿਆਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਇ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਪਾਵੈ ਸੋਈ ॥

ਮੋਭੰ ਗੁਰੂਗੁਣੀਕੂ ਊਮੇ ਵਢਿਯਾ। ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਛ, ਬੇ ਹੂੰ ਨਿਯ ਹਰਿ ਪੁਰੂਕੂ ਪਾਕ ਨਿਯ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਆਰਾਧਿਆ ਸਭਿ ਆਖਹੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੁ ਸੋਈ ॥੨੯॥੧॥ ਸੁਧੁ

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਹਰਿ-ਨਾਮਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਛਹਿ, ਬਿਸੇਸ ਚਨ-ਮਨਰੇ ਕੂਹ, ਬੇਹਿ ਗੁਰੂ ਖਨਪ-
ਖਨਪ ਅਚਹਿ ॥29॥1॥ਗੁਯ ॥

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ਘਰੁ ੧

ਗਗ ਬੋਰਠਿ ਬਾਗੀ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਘਰ 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗੁਰ ੴ ਅਚਹਿ, ਯਾਹਾਕੂ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਕੁਪਾਰੂ ਪੁਰਾ ਕਰਾਯਾਕ ਪਾਰੇ।

ਬੁਤ ਪੂਜਿ ਪੂਜਿ ਹਿੰਦੂ ਮੂਏ ਤੁਰਕ ਮੂਏ ਸਿਰੁ ਨਾਈ ॥

ਹਿੰਦੂ ਨਿਯ ਵੇਵਚਾਰ ਪੂਜਾ ਭਧਾਬਨਾ ਕਰਿ ਮਰਿਯਾਹਿ ਆਭ ਮੁਬਲਮਾਨ ਮਖ ਮਬਕ ਨਠ ਕਰਿ ਕਰਿ
ਅਧਾਠ ਬਿਯਦਾ ਕਰਿ ਮਰਿਯਾਹਿ।

ਓਇ ਲੇ ਜਾਰੇ ਓਇ ਲੇ ਗਾਡੇ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਦੁਹੁ ਨ ਪਾਈ ॥੧॥

ਮਰਗ ਪਰੇ ਹਿੰਦੂਰ ਪਾਧਿਵ ਵੇਹ ਬ੍ਰਹਮਾਨ ਘਾਚਰੇ ਯਲਾਕ ਧਿਆਯਾ ਆਭ ਮੁਬਲਮਾਨ ਮੂਠਕਕੂ
ਭੂਮਿਰੇ ਪਾਧਿ ਧਿਆਯਾ, ਹੋ ਭਗੁਰ! ਐਹਿ ਹਿੰਦੂ ਓ ਮੁਬਲਮਾਨਕੂ ਚੋਰ ਮਹਿਯਾ ਯਗਾ ਨਾਹਿ ॥1॥

ਮਨੁ ਰੇ ਸੰਸਾਰੁ ਅੰਧੁ ਗਹੇਰਾ ॥

ਹੋ ਮੋਰ ਮਨ! ਐਹਿ ਬੰਧੂ ਬੰਬਾਰਰੇ ਗਹਨ ਅਭਾਰ ਬਿਧਮਾਨ ਅਛਿ ਆਭ

ਚਹੁ ਦਿਸ ਪਸਰਿਓ ਹੈ ਜਮ ਜੇਵਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਚਾਰਿ ਧਿਰਰੇ ਮੁਰੂਪਰ ਯਲਾਕ ਬਿਭਾਰਿਠ ਹੋਇਛਿ ॥1॥ਰੂਹ ॥

ਕਬਿਤ ਪੜੇ ਪੜਿ ਕਬਿਤਾ ਮੂਏ ਕਪੜ ਕੇਦਾਰੈ ਜਾਈ ॥

ਅਨੇਕ ਕਰਿ ਕਰਿਠਾ ਪਾਕੀ ਪਛਿ ਕਪਥਰੇ ਮਾਰਿ ਯਾਕਛਹਿ ਆਭ ਅਹੰਕਾਰ ਧਾਰਗ ਕਰਿਧੁਕਾ ਅਨੇਕ
ਬਾਧੂ ਕੇਦਾਰਨਾਧ ਚਾਥੀ ਯਾਕ ਮਰਿ ਯਾਕਛਹਿ।

ਜਟਾ ਧਾਰਿ ਧਾਰਿ ਜੋਰੀ ਮੂਏ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਇਨਹਿ ਨ ਪਾਈ ॥੨॥

ਅਨੇਕ ਜਗਾਧਾਰੀ ਯੋਗੀ ਪਰਚਰੇ ਰਹਿ ਵਧਰੇ ਮਰਿਛੁ, ਪਰਛੁ ਹੋ ਯਕ੍ਰਿ! ਚੋਰ ਗਠਿ
ਬੇਮਾਨਯੁ ਮਖ ਆਠ ਹੋਯਾਨਾਹਿ॥੨॥

ਦਰਬੁ ਸੰਚਿ ਸੰਚਿ ਰਾਜੇ ਮੂਏ ਗਤਿ ਲੇ ਕੰਚਨ ਭਾਰੀ ॥

ਕੇਠੇ ਪੁਬਿਯ ਰਾਜਾ ਮਖ ਖਨ-ਧੋਲਿਯ ਬਝਲ ਕਰਿ ਬੁਨਾ-ਰੂਪਾ ਭਾਰੇ ਮਰਿ ਯਾਛੁ॥

ਬੇਦ ਪੜੇ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਮੂਏ ਰੂਪੁ ਦੇਖਿ ਦੇਖਿ ਨਾਰੀ ॥੩॥

ਪਛਿਤ ਮਖ ਵੇਧਕੁ ਪਛਿ ਮਰਿ ਯਾਛੁ॥ ਆਯ ਕੇਠੇ ਬੁਧਰ ਨਾਰੀ ਮਖ ਨਿਯਰ ਬੁਧਰ ਰੂਪ ਵੇਖੁ
ਵੇਖੁ ਮਰਿ ਯਾਛੁ॥੩॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਸਭੈ ਬਿਗੁਤੇ ਦੇਖਹੁ ਨਿਰਖਿ ਸਰੀਰਾ ॥

ਹੋ ਮਾਨਵ! ਨਿਯ ਮਨਕੁ ਭਲ ਭਾਵਰੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਕਰਿ ਵੇਖ, ਰਾਮ-ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਬਹੁ ਨਝੁ ਹੋਯ
ਯਾਛੁ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਿਨਿ ਗਤਿ ਪਾਈ ਕਹਿ ਉਪਦੇਸੁ ਕਬੀਰਾ ॥੪॥੧॥

ਕਬੀਰ ਐਹਿ ਭਵਵੇਗ ਕਰੁ ਮੇ ਬਿਨੁ-ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਾਯਾ ਮੋਖਾ ਪੁਰੁ ਹੋਯਾਨਾਹਿ॥੪॥੧॥

ਜਬ ਜਰੀਐ ਤਬ ਹੋਇ ਭਸਮ ਤਨੁ ਰਹੈ ਕਿਰਮ ਦਲ ਖਾਈ ॥

ਮੇਵੇ ਮਨੁਸ਼ ਪੁਰਾ ਚਪਾਗ ਕਰਿਯਾ, ਬੇਠੇਵੇਲੇ ਚਾਢਾਰ ਚਰੀਰ ਜਲਾਯੁ ਧਿਆਯਾ ਆਯ ਚਾਢਾ
ਪਾਯੋ ਹੋਯਾ॥ ਮਧਿ ਮੂਰ ਵੇਖਕੁ ਪੋਧਿ ਧਿਆਯਾ, ਚਾਢਾਵੇਲੇ ਚਾਢਾ ਕਾਢਾ ਖਾਯਾ॥

ਕਾਚੀ ਗਾਗਰਿ ਨੀਰੁ ਪਰਤੁ ਹੈ ਇਆ ਤਨ ਕੀ ਇਹੈ ਬਡਾਈ ॥੧॥

ਮੇਧਰਿ ਮਾਰਿ ਕਞੀ ਪਾਤੁਰੇ ਜਲ ਭਲਿਲੇ ਭਾਯਾ, ਬੇਧਰਿ ਹੂੰ ਐਹਿ ਕੋਮਲ ਚਰਿ ਵਧਿਯਾ
ਅਠੇ, ਮੇਧਰਿ ਕਞੀ ਪਾਤੁਰੇ ਮਝੁ ਅਛਿ॥੧॥

ਕਾਹੇ ਭਈਆ ਫਿਰਤੋ ਫੁਲਿਆ ਫੁਲਿਆ ॥

ਹੋ ਭਾਯ! ਤੂ ਕਾਛਿ ਅਧਾਕਾਰੇ ਗਰ ਕਰਿਛੁ?

ਜਬ ਦਸ ਮਾਸ ਉਰਧ ਮੁਖ ਰਹਤਾ ਸੇ ਦਿਨੁ ਕੈਸੇ ਭੁਲਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਧਿ ਬਿਨੁ ਤੂ ਕੇਧਰਿ ਭੁਲਿਯਾ, ਮੇਵੇ ਤੂ ਵਧ ਮਾਧ ਮਾਧਾਰ ਗਠਰੇ ਭਲਾ ਮੁਝ ਕਰਿ
ਪੁਨ੍ਹ?॥੧॥ ਰੁਝ॥

ਜਿਉ ਮਧੁ ਮਾਖੀ ਤਿਉ ਸਠੇਰਿ ਰਸੁ ਜੋਰਿ ਜੋਰਿ ਧਨੁ ਕੀਆ ॥

ਮੇਧਰਿ ਮਝੁ ਮਾਛੀ ਮਝੁ ਐਕਾਠਿ ਕਰਿਯਾ, ਬੇਧਰਿ ਹੂੰ ਮੁਖ ਮਨੁਸ਼ ਜੀਵਨ ਬਾਰਾ ਖਨ-ਧੋਲਿਯ ਬਝਲ
ਕਰਿਯਾ॥

ଯେବେ ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରାଣ ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ କହନ୍ତି ଯେ ଏହି ମୃତ ଶରୀରକୁ ଶ୍ମଶାନ ନିଅ, ଆଉ ଏହି ଭୂତକୁ କାହିଁକି ଏଠାରେ ରଖିଛ? ॥୨॥

ସେହି ମୃତକ ବ୍ୟକ୍ତିର ପତ୍ନୀ ଘରର ଦ୍ଵାର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସିଥାଏ ଆଉ ସଜ୍ଜନ ଓ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଆଗକୁ ଯାଇଥାଏ ।

ସାରା ପରିବାର ଏବଂ ସମ୍ପର୍କୀୟ ଲୋକ ଶୁଣାନ ଯାଇଥାନ୍ତି ଆଉ ତାହା ପରେ ଆତ୍ମା ଏକାକୀ ରହିଯାଏ॥୩॥

କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରାଣୀ! ଟିକିଏ ଧ୍ୟାନପୂର୍ବକ ଶୁଣ, ତୋତେ କାଳ(ମୃତ୍ୟୁ) ଗ୍ରାସ କରିଛି ଆଉ ଅନ୍ଧ କଥରେ ପଡ଼ି ଯାଇଛି ।

ଯେପରି ଶୁଆ ଭ୍ରମରେ ଫସି ରହିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ସ୍ବୟଂକୁ ମିଥ୍ୟା ମାୟାର ବନ୍ଧନରେ ଫସାଇ ରଖିଛି॥4॥2॥

ବେଦ ଏବଂ ପୁରାଣର ସମସ୍ତ ମତ ଶୁଣି ଆମ ପାଖରେ କର୍ମ କରିବାର ଆଶା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି, କିନ୍ତୁ

ସବୁ ଚଡ଼ର ଲୋକକୁ କାଳ(ମୃତ୍ୟୁ)ଗ୍ରସ୍ତ ଦେଖି ପଣ୍ଡିତ ନିରାଶ ହୋଇଛନ୍ତି ॥ ୧ ॥

ହେ ମନ! ତୁମର ଏକ କାମ ମଧ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରି ନାହିଁ।

କାରଣ ତୁ ରାମଙ୍କ ଭଜନ କରି ନାହିଁ ॥ ୧ ॥ ରୁଦ୍ର ॥

କିଛି ଲୋକ ଜଙ୍ଗଲକୁ ଯାଇ ଯୋଗ, ସାଧନା ଏବଂ ଚପସ୍ୟା କରିଥାନ୍ତି ଆଉ କନ୍ଧମୂଳ ବାଛି ବାଛି ଖାଇଥାନ୍ତି ।

ଯୋଗୀ, ବେଦଞ୍ଜ, ସାଧୁ ଓ ମୌନଧାରୀ ମୃତ୍ୟୁର ପାଞ୍ଜିରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇଛନ୍ତି ॥ ୨ ॥

ਭਗਤਿ ਨਾਰਦੀ ਰਿਦੈ ਨ ਆਈ ਕਾਛਿ ਕੂਛਿ ਤਨੁ ਦੀਨਾ ॥

ਰਾਗ ਰਾਗਨੀ ਡਿੰਭ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਉਨਿ ਹਰਿ ਪਹਿ ਕਿਆ ਲੀਨਾ ॥੩॥

ਪਰਿਓਂ ਕਾਲੁ ਸਭੈ ਜਗ ਉਪਰ ਮਾਹਿ ਲਿਖੇ ਭ੍ਰਮ ਗਿਆਨੀ ॥

ਘਰੂ ੨ ॥

ଘର ୨ ॥

ਦੁਇ ਦੁਇ ਲੇਚਨੁ ਧੇਖਾ ॥

ମୁଁ ଏହି ଦୁଇଟି ନେତ୍ରରେ ଦେଖୁଥାଏ, କିନ୍ତୁ

ਹਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਉਰੁ ਨ ਦੇਖਾ ॥

ସେହି ଭଗବାନ ବିନା ଆଉ କେହି ମଧ୍ୟ ଦେଖା ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ ।

ਨੈਨ ਰਹੇ ਰੰਗ ਲਾਈ ॥

ଏହି ନୟନରେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମ ରଙ୍ଗ ଲାଗିଛି ଆଉ

ਅਬ ਬੇ ਗਲ ਕਹਨ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥

ଏବେ ଆଉ କିଛି ବିଷୟର ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ॥ ୧ ॥

ਹਮਰਾ ਭਰਮ ਗਇਆ ਭਉ ਭਾਗਾ ॥ ਜਬ ਰਾਮ ਨਾਮ ਚਿਤੁ ਲਾਗਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ଆମର ଭୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଭୟ ମଧ୍ୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି, ଯେବେ ଠାରୁ ଆମର ଚିତ୍ତ ରାମ ନାମରେ ଲାଗି ଯାଇଛି ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ਬਾਜੀਗਰ ਡੰਕ ਬਜਾਈ ॥

ଯେତେବେଳେ ବାଜିଗର ପରମାତ୍ମା ନିଜର ବାଜା ବଜାନ୍ତି ଅର୍ଥାତ ଜଗତ ରଚନା କରିଥାନ୍ତି, ସେତେବେଳେ

ਸਭ ਖਲਕ ਤਮਾਸੇ ਆਈ ॥

ସାରା ଦୁନିଆ ଜୀବନର ଚମାସା ଦେଖିବା ପାଇଁ ଆସିଥାଏ ।

ਬਾਜੀਗਰ ਸ੍ਵਾਂਗੁ ਸਕੇਲਾ ॥

ଯେତେବେଳେ ବାଜିଗର-ପରମାୟା ନିଜ ଖେଳ ସ୍ୱର୍ଗର ବିନାଶ କରିଥାନ୍ତି, ସେତେବେଳେ

ਅਪਨੇ ਰੰਗ ਰਵੈ ਅਕੇਲਾ ॥੨॥

ସେ ଏକା ହିଁ ନିଜ ରଙ୍ଗରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାନ୍ତି ॥ ୨ ॥

ਕਥਨੀ ਕਹਿ ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਕਹਿਵਾ ਐਵੰ ਕਰਿਵਾ ਧਾਰਾ ਭ੍ਰਮ ਦੂਰ ਖੂਐਨਾਹੂੰ।

ਸਭ ਕਥਿ ਕਥਿ ਰਹੀ ਲੁਕਾਈ ॥

ਕਹਿ ਕਹਿ ਬਾਰਾ ਦੂਨਿਆ ਹੂੰ ਖਾਰਿ ਮਾਯਾਛਿ।

ਜਾ ਕਉ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪਿ ਬੁਝਾਈ ॥

ਭਗਵਾਨ ਮਾਯਾਕੂ ਗੁਰੂਕਾ ਬਾਝਿਖਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਆਨ ਦੇਯਯਾਛਿ,

ਤਾ ਕੇ ਹਿਰਦੈ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥੩॥

ਠਾਕਾਰ ਖੁਦਸਰੇ ਬੇ ਰਹਿਯਾਛਿ॥੩॥

ਗੁਰ ਕਿੰਚਤ ਕਿਰਪਾ ਕੀਨੀ ॥

ਮੋਢੇਢੇਢੇ ਗੁਰੂ ਕਿੰਚਤ ਮਾਯਾਭੇ ਮਖ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯਾਛਿ, ਬੇਢੇਢੇਢੇਢੇ

ਸਭੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਦੇਹ ਹਰਿ ਲੀਨੀ ॥

ਬੰਦੂਕੁ ਚਨ, ਮਨ ਐਵੰ ਚਰਮਰੇ ਬੇਬੇ ਭਗਵਾਨਕਾ ਠਾਭੇ ਰਹਿਯਾਐ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥

ਕਵਾਰ ਕਹੁਛੇ ਮੇ ਧ੍ਰੁ ਠਾਕਾਕਾ ਰਯਾਭੇ ਹੂੰ ਮਗੁ ਬੋਯਾਕਾ ਮਾਯਾਛਿ ਆਯ

ਮਿਲਿਓ ਜਗਜੀਵਨ ਦਾਤਾ ॥੪॥੪॥

ਮੋਢੇਢੇ ਯਗਯਰ ਯਾਗਯਾਯਾ ਮਿਲਿ ਮਾਯਾਛਿ॥੪॥੪॥

ਜਾ ਕੇ ਨਿਗਮ ਦੂਧ ਕੇ ਠਾਟਾ ॥

ਮਾਯਾਕਾ ਯਥੇ ਵੇਧ ਯਥਾਧਿ ਧਾਰਿਯ ਗੁਰੂ ਆਧਿ ਦੂਖਰ ਭਯਾਰ ਭਲਿ ਅਛਿ ਆਯ

ਸਮੁੰਦੁ ਬਿਲੇਵਨ ਕਉ ਮਾਟਾ ॥

ਮਨ ਬੰਦੂਕੁ ਮਯੁਨ ਪਾਯੰ ਮਾਠਿਆ ਅਛਿ,

ਤਾ ਕੀ ਹੇਹੁ ਬਿਲੇਵਨਹਾਰੀ ॥

ਹੇ ਯਾਗਾਯਾ! ਯੁ ਬੇਬੇ ਭਗਵਾਨਕਾ ਦੂਖਰ ਮਯੁਨ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਵਨਿ ਮਾਯ,

ਕਿਉ ਮੇਟੈ ਗੋ ਛਾਛਿ ਤੁਹਾਰੀ ॥੧॥

ਬੇ ਢੇਢੇਢੇ ਧਾਨ ਦੇਵਾ ਪਾਯੰ ਕਾਛਿਯੰ ਮਨਾ ਕਰਿਵਾ?॥੧॥

ਚੇਰੀ ਤੂ ਰਾਮੁ ਨ ਕਰਸਿ ਭਤਾਰਾ ॥

ਹੇ ਬੇਬੇਕਾ! ਯੁ ਬੇਬੇ ਰਾਮਕਾ ਨਿਯ ਪਠਿ ਵੋਲਿ ਕਾਛਿਯੰ ਭਾਗੁ ਨਾਯੁ?

ਜਗਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣ ਬੇ ਜਗਠਰ ਯਾਵਨ ਏਵਾ ਪ੍ਰਾਣਰ ਆਖਾਰ ਅਠਢਿ॥੧॥੧॥੧॥

ਤੇਰੇ ਗਲਹਿ ਤਉਕੁ ਪਗ ਬੇਰੀ ॥

ਠੋਰ ਗਲਾਰੇ ਗ੍ਰੰਥਾਨ ਉ ਪਾਧਰੇ ਯਝਿਰ ਅਠਿ॥

ਤੂ ਘਰ ਘਰ ਰਮਈਐ ਫੇਰੀ ॥

ਗਮ ਠੋਠੇ ਯੋਧਿਰ ਚਕ੍ਰਰੇ ਪਧੁਝੁ ਕਰਿਛੁਢਿ॥

ਤੂ ਅਜਹੁ ਨ ਚੇਤਸਿ ਚੇਰੀ ॥

ਹੇ ਬੇਵਿਕਾ! ਏਵੇ ਮਧ ਤੂ ਬੇਹਿ ਪਰਮਾਨ੍ਰਾਯੁ ਸ਼ਰਣ ਕਰੁ ਨਾਝੁ॥

ਤੂ ਜਮਿ ਬਪੁਰੀ ਹੈ ਹੇਰੀ ॥੨॥

ਹੇ ਭਾਗਯਵਾਨ! ਠੋਠੇ ਮੂਰੁ ਧੋਯੁਅਠਿ॥੨॥

ਪ੍ਰਭ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰੀ ॥

ਬੇਹਿ ਪਰਮਾਨ੍ਰਾ ਝੁੰ ਬਰੂਕਿਛਿ ਕਰਿਵਾ ਏਵਾ ਕਰਾਯਵਾ ਵਾਲਾ ਅਰੁ,

ਕਿਆ ਚੇਰੀ ਹਾਥ ਬਿਚਾਰੀ ॥

ਵਿਚਾਰੀ ਬੇਵਿਕਾ ਵਰਿਛੇ ਕਠਿ ਮਧ ਨਾਝੁ॥

ਸੋਈ ਸੋਈ ਜਾਗੀ ॥

ਮਾਯਾਕੂ ਬੇ ਜਗਾਢਿ, ਬੇ ਯਾਗਿਯਾਏ ਆਯ

ਜਿਤੁ ਲਾਈ ਤਿਤੁ ਲਾਗੀ ॥੩॥

ਮਾਯਾ ਬਹਿਠ ਲਗਾਯ ਵਿਅਢਿ, ਯਾਯਾ ਬਹਿਠ ਬੇ ਲਾਗਿਯਾਏ॥੩॥

ਚੇਰੀ ਤੈ ਸੁਮਤਿ ਕਹਾਂ ਤੇ ਪਾਈ ॥

ਹੇ ਬੇਵਿਕਾ! ਤੂ ਸੁਮਤਿ ਕੇਯੋਰੂ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿਛੁ?

ਜਾ ਤੇ ਭ੍ਰਮ ਕੀ ਲੀਕ ਮਿਟਾਈ ॥

ਕਾਯਾ ਭ੍ਰਮਾ ਤੂ ਭ੍ਰਮਰ ਬਾਂਸ਼ੁ ਧੂਰ ਕਰਿ ਧੋਯੁਛੁ?

ਸੁ ਰਸੁ ਕਬੀਰੈ ਜਾਨਿਆ ॥ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥੪॥੫॥

ਕਵਾਰ ਕਢੁਢਿ ਯੋ ਮੂੰ ਬੇਹਿ ਰਬਕੂ ਰੂਝਿ ਨੇਯਛਿ ਆਯ ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਮੋਰ ਮਨ ਆਨਝਿਠ ਹੋਯਾਯ
ਮਾਯਛਿ॥੪॥੫॥

ਜਿਹ ਬਾਝੁ ਨ ਜੀਆ ਜਾਈ ॥

ਮੇਭੱ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਯੋਗ ਬਿਨਾ ਜੀਵਿਓ ਰਹਿੰਦਾਰਿਕਾ ਨਾਹੀ,

ਜਉ ਮਿਲੈ ਤ ਘਾਲ ਅਘਾਈ ॥

ਮਰੇ ਬੇ ਮੇਲਿ ਮਾਘਾਏ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਬਾਖਸ਼ਿ ਸਭਾ ਹੋਯਾਯਾ ॥

ਸਦ ਜੀਵਨੁ ਭਲੇ ਕਹਾਂਹੀ ॥

ਕੋਕਿਲਾਨੇ ਬਰਬਾਦਾ ਜੀਵਨਕੂ ਭਲਾ ਕਹਿੰਦਾਏ, ਕਿੰਨ੍ਹ

ਮੂਏ ਬਿਨੁ ਜੀਵਨੁ ਨਾਹੀ ॥੧॥

ਨਿਯਮਿਤ ਆਉਮਾਨਕੂ ਦਮਨ ਕਰਿਕਾ ਬਿਨਾ ਏਹਿ ਜੀਵਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੁੰਦਾਹੀ ॥

ਅਬ ਕਿਆ ਕਬੀਐ ਗਿਆਨੁ ਬੀਚਾਰਾ ॥

ਏਵੇ ਸੁੱ ਕੇਭੱ ਪ੍ਰਕਾਰਿਕਾ ਭਾਨ ਬਿਚਾਰਿਕਾ ਕਪਨ ਕਰਿਕੇ?

ਨਿਜ ਨਿਰਖਤ ਗਤ ਬਿਉਹਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣਿ ਦੇਖੁ ਦੇਖੁ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਬਾਬਾਰ ਖੁਬ ਹੋਯਾਯਾ ਮਾਭਲੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਘਸਿ ਕੁੰਕਮ ਚੰਦਨੁ ਗਾਰਿਆ ॥

ਮੇਧਰੇ ਕੇਸਰਿਕੂ ਘਸਿ ਚੰਦਨ ਬਾਝੁਰੇ ਮੇਲਾਯਾ ਮਾਘ,

ਬਿਨੁ ਨੈਨਹੁ ਜਗਤੁ ਨਿਹਾਰਿਆ ॥

ਬੇਧਰੇ ਹੂੰ ਨੇਨਕੁ ਬਿਨਾ ਜਗਤਕੂ ਦੇਖੁ ਨੇਭਲੇ ॥

ਪੁਤਿ ਪਿਤਾ ਇਕੁ ਜਾਇਆ ॥

ਪੂਰੁ ਏਕ ਪਿਤਾ(ਭਾਨ)ਕੂ ਭਲਾ ਦੇਭਲੇ ਆਯਾ

ਬਿਨੁ ਠਾਹਰ ਨਗਰੁ ਬਸਾਇਆ ॥੨॥

ਭਾਨ ਬਿਨਾ ਨਗਰ ਭਾਪਿਓ ਹੋਯਾਯਾ ॥੨॥

ਜਾਚਕ ਜਨ ਦਾਤਾ ਪਾਇਆ ॥

ਮਾਚਕ ਦਾਤਾਕੂ ਪਾਯਾਯਾ ॥

ਸੇ ਦੀਆ ਨ ਜਾਈ ਖਾਇਆ ॥

ਚਾਹਾਕੂ ਦਾਤਾ ਅਨੇਕ ਕੇਭੇ ਦੇਭਲੇਭਲੇ

ਛੇਡਿਆ ਜਾਇ ਨ ਮੂਕਾ ॥

ਮੇ ਚਾਹਾ ਬਾਝੁ ਹੋਯਾਯਾ ॥

ਅਉਰਨ ਪਹਿ ਜਾਨਾ ਚੁਕਾ ॥੩॥

ਮੇਰੇ ਅਨੰਧ ਠਾਕੂ ਮਾਰੀਵਾ ਬਸਾਉ ਹੋਇ ਮਾਛਿ ॥੩॥

ਜੇ ਜੀਵਨ ਮਰਨਾ ਜਾਨੈ ॥

ਮੇਧ ਜੀਵਨਰੇ ਮੁਝ੍ਹ੍ਹਾਨੂੰ ਬੀਕਾਰ ਕਰਿਵਾ ਜਾਏਥਾਏ,

ਸੇ ਪੰਚ ਸੈਲ ਸੁਖ ਮਾਨੈ ॥

ਬੇਧ ਬਧਿ ਪਾਇਓ ਭਲੇ ਬੁਝਿ ਭੋਗ ਕਰਿਥਾਏ।

ਕਬੀਰੈ ਸੇ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ॥

ਕਵਾਰ ਬੇਧ ਧਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿ ਨੇਕਯੋਗ ਆਯ

ਹਰਿ ਭੇਟਤ ਆਪੁ ਮਿਟਾਇਆ ॥੪॥੬॥

ਭਗਵਾਨਯੋ ਬੇਧ ਭੇਟ ਕਰਿ ਬੇ ਨਿਯ ਅਭੰਭੂ ਦੂਰ ਕਰਿ ਦੇਖਯੋ ॥੪॥੬॥

ਕਿਆ ਪੜੀਐ ਕਿਆ ਗੁਨੀਐ ॥

ਪੜ੍ਹਿਵਾ ਏਵ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਵਾਰੇ ਕਥਾ ਲਾਭ ਅਛਿ ਆਯ

ਕਿਆ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨਾਂ ਸੁਨੀਐ ॥

ਬੇਦ ਓ ਪੁਰਾਣਨੂੰ ਗੁਣਿਵਾਰੇ ਕਥਾ ਲਾਭ ਅਛਿ?

ਪੜੇ ਸੁਨੇ ਕਿਆ ਹੋਈ ॥

ਬੇਧ ਪੜ੍ਹਿਵਾ ਓ ਗੁਣਿਵਾਰੇ ਕਥਾ ਲਾਭ ਅਛਿ,

ਜਉ ਸਹਜ ਨ ਮਿਲਿਓ ਸੋਈ ॥੧॥

ਮਧ ਚਾਹਾਨੂੰ ਬੁਝਾਵਿਯੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਨਾਹਿ ॥੧॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਜਪਸਿ ਗਵਾਰਾ ॥

ਮੁੱਢ ਬਧਿ ਭਗਵਾਨਯੋ ਨਾਮਰ ਯੋਗ ਕਰੇ ਨਾਹਿ।

ਕਿਆ ਸੋਚਹਿ ਬਾਰੰ ਬਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੁੱਢ ਬੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਕਥਾ ਭਾਵਿਥਾਏ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਅੰਧਿਆਰੇ ਦੀਪਕੁ ਚਹੀਐ ॥

ਅਭੰਭਾਰੇ ਏਕ ਵਾਪਕ ਆਵਣਿਯਕ ਅਰੇ

ਇਕ ਬਸਤੁ ਅਗੋਚਰ ਲਹੀਐ ॥

ੴ ਅਗੋਚਰ ਵਸਤੁ ਬਖਸ਼ਾਨ ਕਰਿਵਾ ਪਾਛੈ

ਬਸਤੁ ਅਗੋਚਰ ਪਾਈ ॥

ਮੂੰ ਅਗੋਚਰ ਵਸਤੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਐ, ਕਾਰਣ

ਘਟਿ ਦੀਪਕੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥੨॥

ਮੇਰੇ ਫੂਦਲੇਰੇ ਆਨੰਦ ਦੀਪਕ ਪ੍ਰਭੂਲਿਤ ਹੋਯਾਐ ॥੨॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਅਬ ਜਾਨਿਆ ॥

ਕਵੀਰ ਕਹਿਓ ਮੇਰੇ ਅਗੇ ਬੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਾਣੀ ਦੇਖਾਐ ॥

ਜਬ ਜਾਨਿਆ ਤਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥

ਮੇਰੇ ਵੇਲੇ ਮੂੰ ਬੇਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਜੂਝੇ ਨੇਕਐ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੂਠਾਈ ਹੋਯਾਐ ਯਾਐ,

ਮਨ ਮਾਨੇ ਲੋਗੁ ਨ ਪਤੀਜੈ ॥

ਪਰਭੂ ਲੋਕਮਾਨੇ ਅਵਾਜ਼ੁ ਬਿਗਾਸ ਕਰਿਓ ਨਾਹੀ ॥

ਨ ਪਤੀਜੈ ਤਉ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ॥੩॥੭॥

ਮੇਰੇ ਬੇਮਾਨੇ ਬਿਗਾਸ ਕਰਿਓ ਨਾਹੀ, ਚਾਹਾਵੇਲੇ ਮੂੰ ਕੀ ਕਰਿ ਪਾਰਿਵੈ? ॥੩॥੭॥

ਹਿੰਦੈ ਕਪਟੁ ਮੁਖ ਗਿਆਨੀ ॥

ਠੇਕੇ ਫੂਦਲੇਰੇ ਲੋਕ-ਕਪਟ ਅਛੇ ਆਉ ਮੁਖੇਰੇ ਆਨੰਦ ਕਥਾ ਕਰੁ ਅਛੁ ॥

ਝੂਠੇ ਕਹਾ ਬਿਲੇਵਸਿ ਪਾਨੀ ॥੧॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਵਧਾਏ! ਤੂੰ ਕਾਹੀਂਕੇ ਲੋਕੇ ਮਨੁ ਕਰੁਣੁ ਅਪਾਰਿਤ ਵੇਕਾਰ ਕਥਾ ਕਰੁਣੁ ॥੧॥

ਕਾਂਇਆ ਮਾਂਜਸਿ ਕਉਨ ਗੁਨਾਂ ॥

ਅਛੇ ਕਾਮਾਜੁ ਬੁਝ ਕਰਿਵਾਰੇ ਲਾਭ ਕੀਐ ਨਾਹੀ,

ਜਉ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਹੈ ਮਲਨਾਂ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਠੇਕੇ ਫੂਦਲੇ ਮੇਲੇਰੇ ਭਰੇ ਰਹਿਐ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਲਉਕੀ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨ੍ਹਾਈ ॥

ਮੇਰੇ ਕਲੇਰੇ ਅਠਸਠ ਚਾਰੀ ਯਾਐ ਬਾਨ ਕਰਿ ਨੀਵ, ਚਾਹਾਵੇਲੇ ਮੇਰੇ

ତାହାର ପିତା ଦୂର ଝୁଏନାହିଁ ।

ଗଭୀର ବିଚାର କରି କବୀର କହିଛନ୍ତି ଯେ

ହେ ମୁରାରୀ! ମୋତେ ଏହି ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦିଅ॥୩॥୪॥

ସୋରଠି

ଈଶ୍ଵର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସବୁଗୁଡ଼ିଏ କୁପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ।

ମନୁଷ୍ୟ ଅନେକ ପ୍ରକାର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନା କରି ପର-ଧାନ ନେଇଥାଏ ଆଉ

ଆଉ ସେହି ଧନକୁ ଆଣି ପୁତ୍ର ଓ ପତ୍ନୀ ପାଖରେ ବିଛାଇ ଦିଏ ॥ ୧ ॥

ହେ ଗୋର ମନ! ଭୁଲରେ ମଧ୍ୟ ଛଳ-କପଟ କର ନାହିଁ,

କାରଣ ଜୀବନର ଅନ୍ତରେ ତୋର ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ କର୍ମର ହିସାବ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଏହି ଶରୀର କ୍ଷୀଣ ହୋଇ ଯାଉଛି ଆଉ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ବଢ଼ି ଯାଉଛି ।

ସେତେବେଳେ ତୋର ହାତରେ କେହି ନାଥ ଗୋଟିଏ ଚୋପା ଜଳ ଦେବେ ନାହିଁ॥୨॥

କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ତୋର କେହି ମଧ୍ୟ ନାହାନ୍ତି,

ତୁ କାହିଁକି ଉଚିତ ସମୟ ବ୍ରହ୍ମ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ରାମଙ୍କ ନାମ ଜପ କରୁ ନାହିଁ॥୩॥୭॥

ਸੰਤਹੁ ਮਨ ਪਵਨੈ ਸੁਖੁ ਬਨਿਆ ॥

ਹੇ ਬਲ! ਪਵਨ ਭਲਿ ਮਨਕੂ ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਕਿ ਯਾਯੋ ਆਯੋ

ਕਿਛੁ ਜੋਗੁ ਪਰਾਪਤਿ ਗਨਿਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹਿਪਰਿ ਲਾਗੁਛਿ ਮੇਰੇ ਮੋਰੇ ਮੇਲਨਰੇ ਕੀਛਿ ਮਾਯਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਕਿ ਯਾਯੋ ॥੧॥

ਗੁਰਿ ਦਿਖਲਾਈ ਮੇਰੀ ॥

ਗੁਰੂ ਮੋਰੇ ਬੇਧਿ ਦੂਰਯੋਗਿ ਦੇਖਾਯੋ ਦੇਖਾਯੋ,

ਜਿਤੁ ਮਿਰਗ ਪੜਤ ਹੈ ਚੋਰੀ ॥

ਮੇਯੋ ਕਾਰਗਰੁ ਬਿਕਾਰੁ ਰੂਪੀ ਮੂਰਖੁ ਭਾਵਰੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਿ ਕਰਿਛਿ।

ਮੂੰਦਿ ਲੀਏ ਦਰਵਾਜੇ ॥

ਮੂੰ ਖਾਰ ਬਖਸ਼ਿ ਕਰਿ ਦੇਖਾਯੋ ਆਯੋ

ਬਾਜੀਅਲੇ ਅਨਹਦ ਬਾਜੇ ॥੧॥

ਮੋਰੇ ਭਿਰੇ ਅਨਾਧਿਕ ਨਾਧ ਕਾਯੋਛਿ ॥1॥

ਕੁੰਭ ਕਮਲੁ ਜਲਿ ਭਰਿਆ ॥

ਮੋਰੇ ਬੁਧਮੁ ਕਮਲਰੇ ਪਾਤੁ ਪਾਪਰੇ ਯਯੋ ਭਰਿ ਦੇਖਾਯੋ।

ਜਲੁ ਮੇਟਿਆ ਉਭਾ ਕਰਿਆ ॥

ਮੂੰ ਬਿਕਾਰੇ ਯਯੋ ਕਾਯੋ ਦੇਖਾਯੋ ਆਯੋ ਪਾਤੁ ਬਿਖਾ ਕਰਿ ਦੇਖਾਯੋ।

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਜਨ ਜਾਨਿਆ ॥

ਕਬੀਰੇ ਕਹੁਛਿ ਮੇਰੇ ਏਹੇ ਬੇਬਕ ਏਹਾਕੂ ਰੂਝੇ ਨੇਯੋਛਿ,

ਜਉ ਜਾਨਿਆ ਤਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥੨॥੧੦॥

ਮੇਰੇਬੇਬਕੇ ਰੂਝੇ ਨੇਯੋਛਿ, ਮੋਰੇ ਮਨ ਬੁਝੁਛੁ ਹੋਯਾਕਿ ਯਾਯੋ॥2॥10॥

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ॥

ਰਾਗ ਬੋਰਠਿ ॥

ਭੂਖੇ ਭਗਤਿ ਨ ਕੀਜੈ ॥

ਹੇ ਭਗਤ! ਭੋਜਨਿ ਰਹਿ ਮੋਰੇ ਭੋਰੇ ਭਛਿ ਹੋਯਾਕਿ ਪਾਰਿਬ ਨਾਯੋ,

ਯਹ ਮਾਲਾ ਅਪਨੀ ਲੀਜੈ ॥

ਭੋਜੁ ਨਿਯੋ ਏਹੇ ਮਾਲਾ ਪੋਰਾਯੋ ਨਿਯੋ।

ਹਉ ਮਾਂਗਉ ਸੰਤਨ ਰੇਨਾ ॥

ਮੂੰ ਕੇਵਲ ਬਛਕਾ ਚਰਗ ਪ੍ਰੀਤੁ ਹੂੰ ਮਾਗੁਇ ਆਯ

ਮੈ ਨਾਹੀ ਕਿਸੀ ਕਾ ਦੇਨਾ ॥੧॥

ਮੂੰ ਕਾਹਾਕੂ ਕਿਛਿ ਦੇਵਾਕੂ ਨਾਹੂੰ ॥1॥

ਮਾਧੇ ਕੈਸੀ ਬਨੈ ਤੁਮ ਸੰਗੇ ॥

ਹੇ ਮਾਖਵ! ਭੋ' ਬਾਪੁਰੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰਖ ਕਿਹਰੇ ਕਹਿ ਰਹਿ ਪਾਰਿਵ?

ਆਪਿ ਨ ਦੇਹੁ ਤ ਲੇਵਉ ਮੰਗੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਧਿ ਭੂ ਬ੍ਰਹਮੰ ਦੇਖ ਨਾਹੂੰ, ਭਾਖਾਹੇਲੇ ਬਿਨਭਿ ਕਹਿ ਭੋ' ਠਾਕੁ ਪੁਰਖ ਕਹਿ ਨੇਕਿ ॥ਰੂੜ॥

ਦੁਇ ਸੇਰ ਮਾਂਗਉ ਚੂਨਾ ॥ ਪਾਉ ਘੀਉ ਸੰਗਿ ਲੂਨਾ ॥

ਮੂੰ ਕੂਕ ਬੇਰ ਅਭਾ ਆਯ ਏਕ ਪਾਯ ਘੀਉ ਬਾਪੁਰੇ ਲਵਗ ਮਾਗੁਇ ॥

ਅਧ ਸੇਰੁ ਮਾਂਗਉ ਦਾਲੇ ॥

ਮੂੰ ਅਧਾ ਬੇਰ ਭਾਲਿ ਮਧ ਮਾਗੁਇ ਆਯ

ਮੇ ਕਉ ਦੇਨਉ ਵਖਤ ਜਿਵਾਲੇ ॥੨॥

ਏਹ ਬਹੁ ਬਾਧਗੁ ਮੂਕ ਬਿਨਸਿ ਯਾਵਨ ਨਿਰਾਹੁ ਕਹਿਵਾ ਪਾਯ ਬਾਧਾਧੁ ਕਹਿਵ ॥2॥

ਖਾਟ ਮਾਂਗਉ ਚਉਪਾਈ ॥ ਸਿਰਹਾਨਾ ਅਵਰ ਤੁਲਾਈ ॥

ਮੂੰ ਚਾਰੇ ਗੋਭ ਧੁਵਾ ਯਥਾ ਆਯ ਬਾਪੁਰੇ ਏਕ ਭਕਿਐ ਓ ਬੇਯ ਮਧ ਮਾਗੁਇ ॥

ਉਪਰ ਕਉ ਮਾਂਗਉ ਖੀਧਾ ॥

ਘੋਭਾਯ ਹੇਵਾ ਪਾਯ ਏਕ ਰੋਯਾਯ ਮਧ ਮਾਗੁਇ ॥

ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਕਰੈ ਜਨੁ ਥੀਧਾ ॥੩॥

ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਹੂੰ ਭੋਰ ਏਹਿ ਬੇਵਕ ਭੋਰ ਭਛਿ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਵਕ ਕਹਿ ਪਾਰਿਵ ॥3॥

ਮੈ ਨਾਹੀ ਕੀਤਾ ਲਬੇ ॥ ਇਕੁ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਮੈ ਫਬੇ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਚਿਤ ਮਾਗਿਵਾਰੇ ਕਿਛਿ ਲਾਜਬਾ ਕਹਿ ਨਾਹੂੰ ਆਯ ਏਕ ਭੋਰ ਨਾਮ ਹੂੰ ਮੋਭੇ ਭਲ ਲਾਗਿਐ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਤਉ ਹਰਿ ਜਾਨਿਆ ॥੪॥੧੧॥

ਕਵਾਰ ਕਹੁਛਿ ਮੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪੁਬਨੁ ਹੋਯਾ ਯਾਯਛਿ ਓ ਮੂੰ ਪੁਰਖੁ ਯਾਗਿ ਨੇਕਛਿ ॥4॥11॥

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇ ਜੀ ਕੀ ਘਰੁ ੨

ਗਗ ਬੋਰਠਿ ਬਾਗਿ ਭਗਤ ਨਾਮਦਰ 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗੁਰ ਅੰਕ ਅੰਤ੍ਰਿ, ਯਾਹਾਯੁ ਸਦਗੁਰੁਯੁ ਕ੍ਰਿਪਾਯੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਾਯਾਯੁ ਪਾਰੇ।

ਜਬ ਦੇਖਾ ਤਬ ਗਾਵਾ ॥

ਯੇਵੇ ਯੋਗੁਰਯੁ ਧਰ੍ਮਨ ਕਰਿਯਾਯੁ, ਸੇਵੇਵੇਵੇਯੁ ਹ੍ਰਿੰ ਯਾਹਾਯੁ ਗੁਣਗਨ ਕਰਿਯਾਯੁ,

ਤਉ ਜਨ ਧੀਰਜੁ ਪਾਵਾ ॥੧॥

ਸੇਵੇਵੇਵੇਯੁ ਹ੍ਰਿੰ ਯੋਯੇਵੇ ਧੀਰਜੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯੁ॥੧॥

ਨਾਦਿ ਸਮਾਇਲੇ ਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਲੇ ਦੇਵਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਓ ਭੇਠ ਫੇਰਾ ਪਰੇ ਅਨਾਹਦ ਚੰਦਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇਆ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਜਹ ਝਿਲਿ ਮਿਲਿ ਕਾਰੁ ਦਿਸੰਤਾ ॥

ਮੋਘੋਂ ਓਲੀਓਲੀ ਭਯੋਲ ਵੇਖਾ ਵੇਖਾਇਆ,

ਤਹ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਬਜੰਤਾ ॥

ਬੋਲਾਏ ਅਨਾਹਦ ਚੰਦ ਗੁਣੀਨ ਕਰੁਆਇਆ।

ਜੇਤੀ ਜੇਤਿ ਸਮਾਨੀ ॥

ਮੇਰੇ ਯੋਧਾਓ ਪਰਮ ਯੋਧਾਓਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇਆ ਯਾਇਆ।

ਮੈ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਾਨੀ ॥੨॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਮੂੰ ਘੋਰਿ ਓਪਾਕੂ ਰੂਓ ਨੇਇਆ ॥੨॥

ਰਤਨ ਕਮਲ ਕੋਠਰੀ ॥

ਬ੍ਰਹਮ-ਕਮਲਰੇ ਕੋਠਰੀਰੇ ਗੁਣਰੇ ਚੰਦ ਬਿਦਯਮਾਨ ਅਛੇ ਆਯੋ

ਚਮਕਾਰ ਬੀਜੁਲ ਤਹੀ ॥

ਬੋਲਾਏ ਚਾਹਾ ਵਾਸੀਨੀ ਭਲੇ ਚਮਕੂਛੇ।

ਨੇਰੈ ਨਾਹੀ ਦੂਰਿ ॥

ਬੇਹੁ ਪੁਰੂ ਕੇਘੋਂ ਦੂਰਰੇ ਨਾਹਾਛੇ, ਵਰੋ ਪਾਯਰੇ ਅਛਛੇ।

ਨਿਜ ਆਤਮੈ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥੩॥

ਬੇ ਓ ਮੇਰੇ ਆਤਮੇਰੇ ਹੂੰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਛਛੇ ॥੩॥

ਜਹ ਅਨਹਤ ਸੂਰ ਉਜਾਰਾ ॥

ਮੋਘੋਂ ਅਨਹਤ ਸੂਰੀਯਰੇ ਭਯੋਲਾ ਅਛੇ,

ਤਹ ਦੀਪਕ ਜਲੈ ਛੰਡਾਰਾ ॥

ਬੋਲਾਏ ਯੋਗੀਯਾ ਸੂਰੀਯ ਓ ਚੰਦਰੇ ਵਾਪਕ ਛੁਛ ਪੁਰਾਣ ਬੂਧਾ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਾਨਿਆ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਅਪਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਮੂੰ ਘੋਰਾ ਰੂਓ ਨੇਇਆ ਆਯੋ

ਜਨੁ ਨਾਮਾ ਸਹਜ ਸਮਾਨਿਆ ॥੪॥੧॥

ਕਾਸ ਨਾਮਦੇਵ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਠਾਕੇ ਰਹਿਓ ॥੪॥੧॥

ਘਰੁ ੪ ਸੋਰਠਿ ॥

ਘਰ 4 ਬਾਰੋ ॥

ਪਾੜ ਪੜੇਸਣਿ ਪੁਛਿ ਲੇ ਨਾਮਾ ਕਾ ਪਹਿ ਛਾਨਿ ਛਵਾਈ ਹੋ ॥

ਪਛੇਤਾਈਨਾ ਪਚਾਉਣੀ ਯੇ ਹੋ ਨਾਮਦੇਵ! ਤੂੰ ਜਿਹਰੇ ਏਹੀ ਜੂਚਾਰੇ ਕਾਹਾ ਭਾਰਾ ਬਨਾਯੋ?

ਤੇ ਪਹਿ ਦੁਗਣੀ ਮਜੂਰੀ ਦੇਹਉ ਮੇ ਕਉ ਬੇਢੀ ਦੇਹੁ ਬਤਾਈ ਹੋ ॥੧॥

ਏਹੀ ਕਢੇਕ ਵਿਥਲਰੇ ਜੂਝ, ਮੂੰ ਚਾਹਾਕੂ ਤੂੰ ਠਾਕੂ ਧੂਕ ਗੁਣ ਪਾਰਿਗ੍ਰਿਹਿਕ ਦੇਵੇ ॥੧॥

ਰੀ ਬਾਈ ਬੇਢੀ ਦੇਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਹੋ ਭਯੋਗੀ! ਬੇਢੀ ਕਢੇਕ ਵਿਥਲਰੇ ਚੋਚੋ ਜੂਝਾਯਾਯ ਪਾਰਿਕ ਨਾਹੀਂ।

ਦੇਖੁ ਬੇਢੀ ਰਹਿਓ ਸਮਾਈ ॥

ਦੇਖ! ਮੇਰੇ ਕਢੇਕ ਬਹੁਠਾਕੇ ਅਛਓ।

ਹਮਾਰੈ ਬੇਢੀ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਢੀ ਕਢੇਕ ਆਮਰੇ ਪ੍ਰਾਨਰੇ ਆਪਾਰੇ ਅਛਓ ॥੧॥ ਰੂਝ ॥

ਬੇਢੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਜੂਰੀ ਮਾਰੈ ਜਉ ਕੋਉ ਛਾਨਿ ਛਵਾਵੈ ਹੋ ॥

ਮਧਿ ਕੇਹੀ ਚਾਹਾਕਾ ਭਾਰਾ ਜੂਚਾਰੇ ਬਨਾਯਾਕੂ ਚਾਹੈ, ਚਾਹਾਕੇਕੋ ਕਢੇਕ ਪ੍ਰੀਤਰੇ ਪਾਰਿਗ੍ਰਿਹਿਕ ਮਾਗਿਯਾ।

ਲੋਗ ਕੁਟੰਬ ਸਭਹੁ ਤੇ ਤੇਰੈ ਤਉ ਆਪਨ ਬੇਢੀ ਆਵੈ ਹੋ ॥੨॥

ਯੋਧੇਕੋਕੋ ਮਨੁਸ਼ਯ ਲੋਕਾ ਓ ਜੂਝਾ ਠਾਕੂ ਬਲਿਕ ਭਾਯੋ, ਬੇਧੇਕੋਕੋ ਕਢੇਕ ਬੁਧਮਾਕੂ ਆਇਯਾ ॥੨॥

ਐਸੇ ਬੇਢੀ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਸਭ ਅੰਤਰ ਸਭ ਠਾਂਈ ਹੋ ॥

ਮੂੰ ਏਧਰੇ ਕਢੇਕ ਵਿਥਲਰੇ ਵਧੁਨਾ ਕਰੇ ਪਾਰਿਕ ਨਾਹੀਂ, ਕਾਰਣ ਬੇ ਬਹੁਕਾ ਭਿਰੇਕੋ ਬ੍ਰਿਧ ਓ ਬਰਕਾਪਾ ਅਛਓ।

ਗੁੰਗੈ ਮਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ਪੁਛੇ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ਹੋ ॥੩॥

ਯੋਧਰੇ ਕੇਹੀ ਮੂਕ ਅਨੁਭਵ ਰਸਕੂ ਚਾਖੁਯਾ ਆਭ ਚਾਹਾਕੂ ਮਧਿ ਪਚਰਾ ਯਾਏ, ਚਾਹਾਕੇਕੋ ਬੇ ਚਾਹਾਰੇ ਵਧੁਨਾ ਕਰੇ ਪਾਰਿਕ ਨਾਹੀਂ ॥੩॥

ਬੇਈ ਕੇ ਗੁਣ ਸੁਨਿ ਰੀ ਬਾਈ ਜਲਧਿ ਬਾਂਧਿ ਧੂ ਥਾਪਿਓ ਹੋ ॥

ਹੇ ਭਯੋਗੀ! ਤੂੰ ਬੇਬੇਬੇ ਕਢੇਕਰ ਮੁਹਿੰਮਾ ਗੁੰਗ, ਬੇ ਬੰਨ੍ਹਾਓ ਭਯੋਗੇ ਬੇਬੇਬੇ ਕਢੇਕਰ ਆਭ ਭਯੋ
ਧੂਕਯੋ ਮਧ ਬੇ ਭਯੋ ਪਦਕਾਰੇ ਬੁਧਿਓ ਕਰਿਯੋ।

ਨਾਮੇ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਸੀਅ ਬਹੋਰੀ ਲੰਕ ਤਭੀਖਣ ਆਪਿਓ ਹੋ ॥੪॥੨॥

ਨਾਮਦੇਵਕਾ ਬ੍ਰਾਹਮੀ ਰਾਮਾ ਹੂੰ ਲਕਾ ਭਯੋਗੇ ਕੋਯਲ ਪਾਯ ਬਾਭਾਯੋ ਨੇਕ ਆਬਿਯੋ ਆਭ ਲਕਾਰ
ਗਾਬਨ ਕੋਯਲਯੋ ਅਧੰਗ ਕਰਿਯੋ॥੪॥੨॥

ਸੋਰਠਿ ਘਰੁ ੩ ॥

ਬੋਰਠਿ ਘਰ 3 ॥

ਅਣਮੜਿਆ ਮੰਦਲੁ ਬਾਜੈ ॥

ਰਮਭਾ ਕੋਨਾ ਭੋਲਾ ਕਯਾਯ ਆਧ।

ਬਿਨੁ ਸਾਵਣ ਘਨਹਰੁ ਗਾਜੈ ॥

ਬੰਸਾ ਕੋਨਾ ਕਾਯਲ ਗੰਯੋ ਕਰਿਯਾਧ।

ਬਾਦਲ ਬਿਨੁ ਬਰਖਾ ਹੋਈ ॥

ਕਾਯਲ ਕੋਨਾ ਕੰਸਾ ਹੋਯਾਧ,

ਜਉ ਤਤੁ ਬਿਚਾਰੈ ਕੋਈ ॥੧॥

ਮਧੋ ਕੇਕੁ ਪਰਮ-ਭਯੋਗੁ ਕੋਚਾਰ ਕਰਿਯਾਧ, ਭਾਯਾਯੋ ਹੂੰ ਆਪਰਿ ਪੁਭਾਭ ਹੋਯਾਧ॥1॥

ਮੇ ਕਉ ਮਿਲਿਓ ਰਾਮੁ ਸਨੇਹੀ ॥

ਮੋਭੇ ਨੇਕ ਸੇਵਾ ਰਾਮ ਮੋਲਿ ਮਾਯਯੋ,

ਜਿਹ ਮਿਲਿਐ ਦੇਹ ਸੁਦੇਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਯਾਯੋ ਮੋਲਨ ਭਾਰਾ ਮੋਰ ਆਧਿ ਕੇਕੁ ਨੇਮਲ ਕਰਿ ਮਾਯਯੋ॥1॥ ਰੂਧ ॥

ਮਿਲਿ ਪਾਰਸ ਕੰਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥

ਪਾਰਸ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਓ ਮੋਲਿ ਮੂੰ ਬੁਨਾ ਅਧਾਭ ਪਕਿਯੋ ਕਰਿ ਮਾਯਯੋ।

ਮੁਖ ਮਨਸਾ ਰਤਨੁ ਪਰੋਇਆ ॥

ਨੇਕ ਮੁਹੁ ਆਧ ਮਨਰੇ ਬੇਬੇ ਪੁਯੋਨਾਮਰ ਰਕੁਯੋ ਗੁਯੋ।

ਨਿਜ ਭਾਉ ਭਇਆ ਭ੍ਰਮੁ ਭਾਗਾ ॥

ਬੇਬੇ ਪੁਯੋਯੋ ਮੂੰ ਨੇਕਰ ਭਾਵਿ ਪੁਰਮ ਕਰਿਯਾਧ ਆਭ ਮੋਰ ਭ੍ਰਮ ਨੇਕੁ ਹੋਯਾਧ ਮਾਯਯੋ।

ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଉପଦେଶ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ମୋର ମନ ତୃପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ॥ ୨ ॥

ଯେପରି ଜଳ ପାତ୍ରର ଭିତରେ ହିଁ ରହିଥାଏ,

ସେପରି ହିଁ ମୁଁ ଜାଣିଥାଏ ଯେ ରାମ ହିଁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ରହିଛନ୍ତି ।

ଚେଲାର ମନ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପରେ ହିଁ ଭରସା କରିଥାଏ ।

ସେବକ ନାମଦେବ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି ॥ ୩ ॥ ୩ ॥

ରାଗ ସୋରଠି ବାଣୀ ଭଗତ ରବିଦାସ

ଇଶ୍ଵର ଏକ ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ।

ହେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ! ଯେବେ ମୋ' ଠାରେ ଆତ୍ମାଭିମାନ ଥିଲା, ସେତେବେଳେ ତୁ ମୋ' ଠାରେ ନଥିଲୁ, ଏବେ ଯେତେବେଳେ ତୁ ମୋ' ଭିତରେ ଅଛି ମୋର ଆତ୍ମାଭିମାନ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ।

ଯେପରି ଅଗ୍ନିର ଅନେକ ଶିଖା ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ରୂପ ଅଗ୍ନିର ହିଁ ହୋଇଥାଏ, ପବନ ସାଥରେ ସମୁଦ୍ରରେ ଭାରି ଲହଡ଼ି ଆସିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ସେହି ଲହଡ଼ି କେବଳ ସମୁଦ୍ର ଜଳରେ ଜଳ ହିଁ ହୋଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଏହି ଜଗତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରୁ ଜାତ ହୋଇ ତାହାର ଅନେକ ରୂପ ଥାଏ । 1 ।

ହେ ମାଧବ! ଆମେ ପ୍ରାଣୀର ଭ୍ରମ ହିଁ ଏପରି ଅଟେ, ଆମେ ଏହା ବିଷୟରେ କଣ କହିପାରିବା?

ଯେପରି ଆମେ କୌଣସି ବସ୍ତୁକୁ ମାନିଥାଉ, ସେପରି ତାହା ହୋଇ ନଥାଏ ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ଯେପରି ଏକ ରାଜା ନିଜ ସିଂହାସନ ଉପରେ ନିଦ୍ରା ମଗ୍ନ ଥାଆନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱପ୍ନରେ ସେ ଭିକାରୀ ବଢ଼ିଯାନ୍ତି,

ਅਛਤ ਰਾਜ ਬਿਛਰਤ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸੈ ਗਤਿ ਭਈ ਹਮਾਰੀ ॥੨॥

ਓਹਾਰੇ ਰਾਜਾ ਭਲੇ ਪਾਏ, ਪਰਛੁ ਏਹਾ ਓਹੁ ਬਿਛੋੜੇ ਹੋਇ ਬੇ ਬਖੂਓ ਧੂਝੀ ਹੋਇਪਾਏ, ਆਮਰ
ਅਵਸਥਾ ਏਹੀ ਹੈ ਹੋਇਓ ॥੨॥

ਰਾਜ ਭੁਇਅੰਗ ਪ੍ਰਸੰਗ ਜੈਸੇ ਹਰਿ ਅਬ ਕਛੁ ਮਰਮੁ ਜਨਾਇਆ ॥

ਮੇਧਰਿ ਅਭਾਰੇ ਰਬਿਕੁ ਬਾਧ ਭਾਵਿਕਾ ਪੁਬਛਾ ਅਛਿ, ਬੇਧਰਿ ਝੁੰ ਸੁੰ ਭੁਲਿ ਮਾਯੁਲਿ, ਕਿਛੁ ਏਵੇ ਤੁ
ਮੋਛੇ ਭੇਦ ਬਠਾਯੁ ਦੇਛੁ।

ਅਨਿਕ ਕਟਕ ਜੈਸੇ ਭੂਲਿ ਪਰੇ ਅਬ ਕਹਤੇ ਕਹਨੁ ਨ ਆਇਆ ॥੩॥

ਮੇਧਰਿ ਕੇਹਿ ਕਛਾਨਾਕੁ ਭੁਲੇਰੇ ਬੁਨਾ ਠਾਰੂ ਅਛਗਾ ਮਾਨਿਯਾਏ, ਬੇਧਰਿ ਝੁੰ ਸੁੰ ਭੁਲਿਮਾਯੁਲਿ ਮੇਧ ਸੁੰ
ਭੋ' ਠਾਰੂ ਭਿਨ੍ਨ ਅਭੇ, ਏਵੇ ਮੇਧੇ ਮੋਹਿ ਭੁਨ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯੁ, ਬੇਧੇਭੇਧੇ ਏਹਿ ਭੁਨ ਕਥਾ
ਕਹਿਕਾ ਗੋਭਾ ਧਿਏ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਸਰਬੇ ਏਕੁ ਅਨੇਕੈ ਸੁਆਮੀ ਸਭ ਘਟ ਭੋਗਵੈ ਸੋਈ ॥

ਏਕੁ ਭਗੁਰਿ ਝੁੰ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਧਾਰਨਾ ਕਰਿ ਬਰਵਧਾਪਾ ਅਭਛਿ, ਬੇ ਬਰੁਕਾ ਬੁਧਮੇਰੇ ਬੁਧ ਭੋਗ
ਕਰੁਛਛਿ।

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਹਾਥ ਪੈ ਨੇਰੈ ਸਹਜੇ ਹੋਇ ਸੁ ਹੋਈ ॥੪॥੧॥

ਰਵਿਦਾਸ ਕਹੁਛਿ ਮੇਧ ਭਗੁਰਿ ਬਾਧ-ਪਾਧ ਠਾਰੂ ਮਧ ਅਛੁਰਿ ਨਿਕਰ ਅਭਛਿ, ਏਥੁਪਾਯੁ ਮਾਯਾ ਕਿਛਿ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤਿ
ਭਾਵੇਰੇ ਹੋਯੁਛਿ, ਭਾਯਾ ਭਲੁ ਅਭੇ ॥੪॥੧॥

ਜਉ ਹਮ ਬਾਂਧੇ ਮੋਹ ਫਾਸ ਹਮ ਪ੍ਰੇਮ ਬਧਨਿ ਤੁਮ ਬਾਧੇ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ! ਮਧਿ ਅਮੋ ਬਾਧਿਕਾ ਮੋਹਾਰੇ ਧਾਭਿਰੇ ਕਾਭਿ ਹੋਯੁਛੁ, ਭਾਯਾਹੋਯੁ ਅਮੋ ਭੋਭੇ
ਮਧ ਨਿਭ ਪ੍ਰੇਮ-ਬਧਨੇਰੇ ਕਾਭਿ ਨੇਛੁਛੁ।

ਅਪਨੇ ਛੂਟਨ ਕੇ ਜਤਨੁ ਕਰਹੁ ਹਮ ਛੂਟੇ ਤੁਮ ਆਰਾਧੇ ॥੧॥

ਏਵੇ ਤੁਮੋ ਏਹਿ ਪ੍ਰੇਮ ਬਧਨੇਰੇ ਸੁਭ ਹੋਯਾ ਮਧ ਕਰ, ਕਾਰਨ ਅਮੋ ਤੁਮਰੇ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿ ਸੁਭ
ਹੋਯਾਯੁ ॥੧॥

ਮਾਧਵੇ ਜਾਨਤ ਹਰੁ ਜੈਸੀ ਤੈਸੀ ॥

ਹੋ ਮਾਧਵ! ਭੋ' ਬਾਧੁਰੇ ਮੇਧਰਿ ਅਮਰੇ ਪ੍ਰਾਭਿ ਅਛਿ, ਤੁਮੋ ਭਾਯਾ ਭਾਭ।

ਅਬ ਕਹਾ ਕਰਹੁਗੇ ਐਸੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੋ' ਬਾਧੁਰੇ ਅਮਰੇ ਏਧਰਿ ਪ੍ਰਾਭਿ ਹੋਯਾ ਕਾਰਨੇਰੇ ਏਵੇ ਤੁਮੋ ਕਭਿ ਕਰਿਕ? ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਮੀਨੁ ਪਕਰਿ ਫਾਂਕਿਓ ਅਰੁ ਕਾਟਿਓ ਰਾਂਧਿ ਕੀਓ ਬਹੁ ਬਾਨੀ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧਾ ਮਾਛਕੁ ਪਰਿਯਾਏ, ਮਾਛ ਕਾਠਿਯਾਏ ਅਭ ਰੋਭੇਭ ਕਰਿਯਾਏ।

ਖੰਡ ਖੰਡ ਕਰਿ ਭੋਜਨੁ ਕੀਨੇ ਤਉ ਨ ਬਿਸਰਿਓ ਪਾਨੀ ॥੨॥

ਮਾਛਕੁ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕਰਿ ਭੋਜਨ ਕਰਿਯਾਏ, ਪਰਛੁ ਮਾਛ ਭਲਕੁ ਭੁਲੇ ਨਾਹਿ ॥੨॥

ਆਪਨ ਬਾਪੈ ਨਾਹੀ ਕਿਸੀ ਕੇ ਭਾਵਨ ਕੇ ਹਰਿ ਰਾਜਾ ॥

ਪਰਮਾਨੁ! ਕਾਹਾ ਕਾਪਰ ਬਾਪੈ ਨੂਹੁ, ਏਨ੍ਹੁ ਬੇ ਬਾਪੁਭ੍ਰਿ ਵੇਚੁਰ ਮਾਲਿਕ ਅਚਛੁ, ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਵਨਰੇ
ਬੰਸੀਭੁਟ ਆਖ।

ਮੇਹ ਪਟਲ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਬਿਆਪਿਓ ਭਗਤ ਨਹੀ ਸੰਤਾਪਾ ॥੩॥

ਬਾਪੁਭ੍ਰਿ ਜਗਤ ਭਧਰੇ ਮੋਹਾਰ ਪਧ ਪਛਿਛਿ, ਪਰਛੁ ਏਹਿ ਮੋਹ ਭਛੁ ਬਛਾਪਿਓ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤਿ ਇਕ ਬਾਢੀ ਅਬ ਇਹ ਕਾ ਸਿਉ ਕਹੀਐ ॥

ਰਵਿਦਾਸ ਕਹੁ ਮੋਹ ਏਕ ਪੁਰੁਛ ਭਛਿ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਕਹਿ ਮਾਛਿ, ਏਹਾ ਮੂੰ ਏਵੇ ਕੋਪਰਿ ਕਠਾਛਿ।

ਜਾ ਕਾਰਨਿ ਹਮ ਤੁਮ ਆਰਾਧੇ ਸੇ ਦੁਖੁ ਅਜਹੂ ਸਹੀਐ ॥੪॥੨॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਮੋਹਿ ਦੂਖ ਕਾਰਨੁ ਆਮੇ ਭੁਧਰੇ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਐ, ਕਹਿ ਬੇਹੁ ਦੂਖ ਆਮੇ ਮਖ
ਬਖੁ ਕਰਿਵਾਛੁ ਪਛਿਛਿ? ॥੪॥੨॥

ਦੁਲਭ ਜਨਮੁ ਪੁੰਨ ਫਲ ਪਾਇਓ ਬਿਰਥਾ ਜਾਤ ਅਬਿਬੇਕੈ ॥

ਏਹਿ ਦੁਲਭ ਮਨੁਸ਼ਯ ਜਨੁ ਕਠ ਪੁੰਨ ਪਾਤੁ ਬੋਛਿਛਿ, ਕੋਛੁ ਅਵਿਵੇਕਾ ਏਹਾ ਕੁ ਕਪਰੇ ਬਰਾਛ
ਆਖ।

ਰਾਜੇ ਇੰਦ੍ਰ ਸਮਸਰਿ ਗ੍ਰਿਹ ਆਸਨ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕਹਹੁ ਕਿਹ ਲੇਖੈ ॥੧॥

ਰਾਜਾ ਭਛੁ ਕੁਛ ਭਲਿ ਮਛੁ ਬੇਲੇ ਮਖ ਭਗਵਾਨ ਭਛਿ ਕੋਨਾ ਏਹਾ ਮੋਹ ਪਾਛਿ ਕਪਰੇ ਅਚੇ ॥੧॥

ਨ ਬੀਚਾਰਿਓ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਕੇ ਰਸੁ ॥

ਜੀਵ ਰਾਮਾ ਨਾਮਰ ਬਾਧਰ ਚਿਤੁ ਕਰਿ ਨਾਹਿ,

ਜਿਹ ਰਸ ਅਨ ਰਸ ਬੀਸਰਿ ਜਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਹਿ ਨਾਮ ਬਾਧ ਬਾਰਾ ਅਨੁ ਬਾਧ ਕੋਬਰੁ ਬੋਛਿਛਿ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਜਾਨਿ ਅਜਾਨ ਭਏ ਹਮ ਬਾਵਰ ਸੋਚ ਅਸੋਚ ਦਿਵਸ ਜਾਹੀ ॥

ਆਮੇ ਕਾਛੁ ਬੋਛਿ ਮਾਛੁ, ਆਮੇ ਚਾਛੁ ਕਾਛਿ ਨਾਹਿ, ਸਿੰਘ ਆਮ ਪਾਛਿ ਕਾਛਿ ਮੋਹਾਧ ਅਚਛੁ
ਆਛ ਚਾਛੁ ਭਾਛੁ ਨਾਹਿ, ਮਾਛੁ ਭਾਛੁ ਭਾਛਿ ਭਛਿ, ਏਹਿਪਰਿ ਆਮਰ ਜੀਵਨ ਕੋਛੁ।

ਇੰਦ੍ਰੀ ਸਬਲ ਨਿਬਲ ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਪਰਮਾਰਥ ਪਰਵੇਸ ਨਹੀ ॥੨॥

ਵਿਕਾਰਗੁਭੁ ਆਮਰ ਕੋਛਿ ਕੋਛੁ ਕੋਛੁ ਕੋਛੁ ਅਚਛੁ, ਏਹਿਪਾਛਿ ਆਮਰ ਕੋਛੁ ਕੋਛੁ ਪੁਰੇ
ਪਰਮਾਰਥੇ ਬੋਛਿਛਿ ॥੨॥

ਕਹੀਅਤ ਆਨ ਅਚਰੀਅਤ ਅਨ ਕਛੁ ਸਮਝ ਨ ਪਰੈ ਅਪਰ ਮਾਇਆ ॥

ਆਮੇ ਕੋਛਿ ਕੋਛੁ ਆਛ ਕੋਛਿ ਕੋਛੁ, ਏਹਿ ਮਾਛੁ ਕੋਛੁ ਪੁਰੇ ਅਚ ਆਛ ਏਹਾਰ ਕੋਛਿ ਜਾਨ ਆਮਰ
ਕੋਛਿ ਪਛਿਛਿ।

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਉਦਾਸ ਦਾਸ ਮਤਿ ਪਰਹਰਿ ਕੋਪੁ ਕਰਹੁ ਜੀਅ ਦਇਆ ॥੩॥੩॥

ਰਵਿਦਾਸ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਹੇ ਪੁਰਖ! ਚੋਰ ਦਾਸਰ ਮਠਿ ਭਵਾਸ ਹੋਇ ਰਹਿਓ ਹੋਇ, ਆਪਣੇ ਨਿਯ
ਕ੍ਰਮਾਨੁਸਾਰ ਕਰੋ ਮੇਰਾ ਭਧਰੇ ਦਾਸ ਕਰ ॥੩॥੩॥

ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਸੁਰਤਰ ਚਿੰਤਾਮਨਿ ਕਾਮਧੇਨੁ ਬਸਿ ਜਾ ਕੇ ॥

ਪਰਮਾਨੁ! ਸੁਖਰ ਬਾਗਰ ਅਚਰਿ, ਯਾਤ੍ਰਾਕ ਵਰਗੇ ਸੁਰਗਰ ਧਾਨ ਕੁਲ, ਚਿੰਤਾਮਨਿ ਓ ਕਾਮਧੇਨੁ ਅਛਰਿ।

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਅਸਟ ਦਸਾ ਸਿਧਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਕਰ ਤਲ ਤਾ ਕੇ ॥੧॥

ਚਾਰੇ ਪਦਾਰਥ ਖਰਬ, ਅਰਥ, ਕਾਮ ਓ ਮੋਕਸ਼, ਅਠਾਰੇ ਬਿਧਿ ਆਦਿ ਨਵਨਿਧਿ ਚਾਹਾਕ ਹਾਥਰੇ ਹੋ ਅਛਰਿ ॥੧॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨ ਜਪਹਿ ਰਸਨਾ ॥

ਭੀਖੁ ਹਰੇ-ਹਰੇ ਨਾਮਰ ਭਧ ਕਾਇਕ ਕਰੁ ਨਾਹੀ,

ਅਵਰ ਸਭ ਤਿਆਗਿ ਬਚਨ ਰਚਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਨਧ ਬਹੁ ਕਾਧ-ਕਿਕਾਧ ਛਾਢਿ ਕਾਗਿਰੇ ਲਾਜ ਬੁਝ ॥੧॥ ਰੁਖ ॥

ਨਾਨਾ ਖਿਆਨ ਪੁਰਾਨ ਬੇਦ ਬਿਧਿ ਚਉਤੀਸ ਅਖਰ ਮਾਂਹੀ ॥

ਪੂਰਾਨਰ ਕਠਿਨ ਪੁਸਤਕ, ਵੇਦਰੇ ਵਧਾ ਹੋਇਅਕਾ ਕਰਮਕਾਨੁਰ ਕੰਧੁ ਆਦਿ ਬਹੁ ਚਉਚਿਰਿਗ ਅਨਰਰੇ
ਹੋ ਲੋਕਾ ਯਾਛਰਿ।

ਬਿਆਸ ਬਿਚਾਰਿ ਕਹਿਓ ਪਰਮਾਰਥੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰਿ ਨਾਹੀ ॥੨॥

ਕਾਧਰ ਰਬਿ ਮਧ ਕਿਰਾਰ ਕਰਿ ਆਹਿ ਪਰਮਾਰਥਿ ਵਧਾਛਰਿ ਹੋ ਰਾਮਨਾਮ ਭੂਲਧ ਅਨਧ ਕਿਛਿ ਮਧ
ਨਾਹੀ ॥੨॥

ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਉਪਾਧਿ ਰਹਤ ਫੁਨਿ ਬਡੈ ਭਾਗਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥

ਬੁਝ-ਕੋਛ ਰਹਿਓ ਸੁਆਕਿਕ ਅਵਸਥਾਰੇ ਮੋਰ ਬਨਾਧੁ ਲਾਗਿਛਿ ਆਭ ਪੂਰੀ ਬੋਧਾਗਧਰੁ ਪੁਰਖ ਠਾਰੇ
ਬੁਝਰਿ ਲਾਗਿ ਰਹਿਛਿ।

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਰਿਦੈ ਧਰਿ ਜਨਮ ਮਰਨ ਭੈ ਭਾਗੀ ॥੩॥੪॥

ਰਵਿਦਾਸ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਮੋਰ ਫੁਦਲਰੇ ਬਧਰ ਯੋਧਾਢਿ ਪੁਕਾਰ ਹੋਕਾ ਬਾਰਾ ਮੋਰ ਯਥਾ-ਮਰਗਰ
ਭਲ ਕਰ ਹੋਇ ਯਾਛਰਿ ॥੩॥੪॥

ਜਉ ਤੁਮ ਗਿਰਿਵਰ ਤਉ ਹਮ ਮੇਰਾ ॥

ਹੋ ਕਰਾਰ! ਯਧਿ ਭੁਧੇ ਬੁਧਰ ਪਰਵਧ ਕਰਿ ਯਾਅ, ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਧੁੰ ਚੋਰ ਮਲੂਰ ਕਰਿ ਯਿਕਿ।

ਜਉ ਤੁਮ ਚੰਦ ਤਉ ਹਮ ਭਏ ਹੈ ਚਕੋਰਾ ॥੧॥

ਯਧਿ ਭੁਧੇ ਚਾਨ ਕਰਿ ਯਾਅ, ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਧੁੰ ਚਕੋਰ ਕਰਿ ਯਿਕਿ ॥੧॥

ਮਾਧਵੇ ਤੁਮ ਨ ਤੋਰਹੁ ਤਉ ਹਮ ਨਹੀ ਤੋਰਹਿ ॥

ਹੇ ਮਾਖਵ! ਯਦਿ ਭੂਮੇ ਮੇਂ ' ਠਾਕੂ ਪੁਰੀ ਭਾਙੀ ਨਾਹੁ, ਭਾਖਾਛੇਲੇ ਧੁੰ ਮਖ ਭੇ' ਠਾਕੂ ਨੀਭ ਪੁਰੀ
ਭਾਙੀਥੇ ਨਾਹੁ।

ਤੁਮ ਸਿਉ ਤੋਰਿ ਕਵਨ ਸਿਉ ਜੋਰਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਧੁੰ ਭੇ' ਠਾਕੂ ਨੀਭ ਪੁਰੀ ਭਾਙੀ ਅਨਧ ਬਹਿਭ ਯੋਭਿ ਪਾਰਿਥੇ ਕੀ? ॥੧॥ ਠਾਕੂ ॥

ਜਉ ਤੁਮ ਦੀਵਰਾ ਤਉ ਹਮ ਬਾਤੀ ॥

ਯਦਿ ਭੂਮੇ ਬੁਧਰ ਭਾਧਕ ਥਨੀ ਯਾਅ, ਭਾਖਾਛੇਲੇ ਧੁੰ ਭੇਰ ਥਨੀ ਥਨੀ ਯਿਥੇ।

ਜਉ ਤੁਮ ਤੀਰਥ ਤਉ ਹਮ ਜਾਤੀ ॥੨॥

ਯਦਿ ਭੂਮੇ ਭਾਥੀ ਥਨੀ ਯਿਥ, ਭਾਖਾਛੇਲੇ ਧੁੰ ਭੇਰ ਭਾਥੀ-ਯਾਭੀ ਥਨੀ ਯਿਥੇ ॥੨॥

ਸਾਚੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਮ ਤੁਮ ਸਿਉ ਜੇਰੀ ॥

ਹੂੰ ਚੋਰਾ' ਬਹਿਤ ਬਛਾ ਪੁਰੀ ਮੋਹਿ ਨੇਕਛਿ ਆਯ

ਤੁਮ ਸਿਉ ਜੇਰਿ ਅਵਰ ਸੰਗਿ ਤੇਰੀ ॥੩॥

ਭੁਮ ਬਹਿਤ ਪੁਰੀ ਮੋਹਿ ਅਨਧ ਠਾਰੂ ਬਛਨ ਭਾਜੀ ਦੇਕਛਿ ॥੩॥

ਜਹ ਜਹ ਜਾਉ ਤਹਾ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ॥

ਹੂੰ ਮੋਭੱਠੋਕਿ ਗਲੇ ਮਖ ਚੋਰਾ ਹੂੰ ਆਗਾਧਨਾ ਕਰਿਆਵ।

ਤੁਮ ਸੇ ਠਾਕੁਰੁ ਅਉਰੁ ਨ ਦੇਵਾ ॥੪॥

ਹੇ ਪੁਰੂ! ਚੋਰਾ' ਭਲਿ ਠਾਕੁਰ ਆਵਾ ਪੂਰ੍ਯ ਦੇਵ ਆਯ ਕੇਹਿ ਨਾਹਾਉ ॥੪॥

ਤੁਮਰੇ ਭਜਨ ਕਟਹਿ ਜਮ ਫਾਂਸਾ ॥

ਭੁਮਰ ਭਜਨ ਕਰਿਲੇ ਸੂਰ੍ਯਰ ਧਾਗੀ ਕਰਿਆਵ।

ਭਗਤਿ ਹੇਤ ਗਾਵੈ ਰਵਿਦਾਸਾ ॥੫॥੫॥

ਚੋਰਾ ਭਲਿ ਪੁਰਾ ਕਰਿਵਾ ਕਰਿਵਾ ਪਾਛੈ ਰਵਿਦਾਸ ਚੋਰਾ ਹੂੰ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਆਵ ॥੫॥੫॥

ਜਲ ਕੀ ਭੀਤਿ ਪਵਨ ਕਾ ਬੰਭਾ ਰਕਤ ਬੁੰਦ ਕਾ ਗਾਰਾ ॥

ਏਹਿ ਮਾਨਵ ਗਰੀਰ ਜਲਰ ਪੁਰੀਰ ਭਲਿ ਬਨਿ ਅਛਿ, ਜਹਰ ਚਲੇ ਪਵਨਰ ਬੁਨ ਬੁਧਿਤ ਕਰਾਯਾਛਿ
ਆਯ ਏਥ੍ਹਰੇ ਮਾ'ਰ ਰਛੁ ਓ ਪਿਚਾਰ ਵਾਸਿਧ ਲਾਗਿਆਵ।

ਹਾਡ ਮਾਸ ਨਾੜੀਂ ਕੇ ਪਿੰਜਰੁ ਪੰਖੀ ਬਸੈ ਬਿਚਾਰਾ ॥੧॥

ਏਹਿ ਗਰੀਰ ਮਾ'ਬ ਓ ਅਛਿਰੇ ਵਨਾ ਹੋਯਾਥ੍ਹਵਾ ਏਕ ਛਾਝਾ ਅਚੇ, ਮੋਭੱਠੋ ਵਿਚਰਾ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਪਸ਼ੀ
ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਆਵ ॥੧॥

ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਿਆ ਮੇਰਾ ਕਿਆ ਤੇਰਾ ॥

ਹੇ ਨਾਥੁਰ ਪੁਰਾਗੀ! ਏਹਿ ਦੂਨਿਆਰੇ ਕਾ ਮੋਰ ਆਯ ਕਾ ਭੁਮਰ ਅਛਿ?

ਜੈਸੇ ਤਰਵਰ ਪੰਖਿ ਬਸੇਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹਿ ਕਥਾ ਏਧਰਿ, ਮੋਧਰਿ ਕ੍ਰਿਸ ਭਧਰੇ ਪਸ਼ੀਰ ਵਸਾ ਆਵ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਰਾਖਹੁ ਕੰਧ ਉਸਾਰਹੁ ਨੀਵਾਂ ॥

ਭੁ ਗਰੀਰ ਆਪਾਰ ਗੋਲੀ ਚਾਹਾ ਭਧਰੇ ਮਹਲ ਨਿਰਮਾਗ ਪਾਛੈ ਪੁਰੀਰ ਵਨਾਛੁ,

ਸਾਢੇ ਤੀਨਿ ਹਾਥ ਤੇਰੀ ਸੀਵਾਂ ॥੨॥

ਪਰਛੁ ਭੋਰ ਚਰਮਰ ਲਘ ਅਖਕਰੁ ਅਖਕ ਬਾਛੇ ਚਿਨਿ ਘਾਠਰ ਹੂੰ ਅਚੇ ॥2॥

ਬੰਕੇ ਬਾਲ ਪਾਗ ਸਿਰਿ ਤੇਰੀ ॥

ਭੋਰ ਮਝਕ ਭਪਰੇ ਬੁਝਰ ਕੇਛ ਅਛਿ ਆਭ ਭੋਰ ਮਝਕਰੇ ਪਚਠਿ ਬੁਝਗਭਿਠ ਕਰੁਅਛਿ,

ਇਹੁ ਤਨੁ ਹੋਇਗੋ ਭਸਮ ਕੀ ਢੇਰੀ ॥੩॥

ਕਿਛੁ ਭੋਰ ਐ ਚਰਮਰ ਨਿਝ੍ਯੁ ਐ ਧਿਨ ਭਝੁ ਹੋਯਯਿਧ ॥3॥

ਉਚੇ ਮੰਦਰ ਸੁੰਦਰ ਨਾਰੀ ॥

ਕਿਛੁ ਭਯ ਮਝਲ ਐਵ ਬੁਝਰ ਪਰ੍ਯੁਰ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਪਠਿ

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥੪॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਭੁ ਨਿਯਰ ਯਾਥਨ ਕਾਛਿ ਘਾਠਿ ਯਾਯਛੁ ॥4॥

ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਕਮੀਨੀ ਪਾਂਤਿ ਕਮੀਨੀ ਓਛਾ ਜਨਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥

ਮੋਰ ਯਾਠਿ ਨਾਚ ਅਚੇ ਆਭ ਮੋਰ ਗੋਭੁ ਮਧ ਨਾਚ ਅਚੇ ਭਯਾ ਮੋਰ ਯਛੁ ਮਧ ਨਾਚ ਅਚੇ।

ਤੁਮ ਸਰਨਾਗਤਿ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਚੰਦ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰਾ ॥੫॥੬॥

ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰ ਕਛੁਛਿ ਮੋ ਹੋ ਰਾਯਾ ਰਾਮ! ਭਯਾਪਿ ਮੂੰ ਭੋਰ ਹੂੰ ਚਰਗ ਨੇਯਛਿ ॥5॥6॥

ਚਮਰਟਾ ਗਾਂਠਿ ਨ ਜਨਈ ॥

ਮੂੰ ਚਮਾਰ, ਚਪਲ ਬਿਯਾਯਾ ਯਾਯੋ ਨਾਛਿ, ਪਰਛੁ

ਲੋਗੁ ਗਠਾਵੈ ਪਨਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਲੋਕਮਾਨੋ ਮੋ' ਭਾਰਾ ਚਪਲ ਬਨਾਯ ਯਾਯਛਿ ॥1॥ ਰੁਝ ॥

ਆਰ ਨਹੀ ਜਿਹ ਤੋਪਉ ॥

ਮੋ' ਪਾਯਰੇ ਛੁਝਿ ਨਾਛਿ, ਯਾਯਾਭਾਰਾ ਮੂੰ ਯੋਯਾ ਬਿਯਾਯ ਪਾਧਿਧ ਆਭ

ਨਹੀ ਰਾਂਬੀ ਠਾਉ ਰੋਪਉ ॥੧॥

ਨਾ ਮੋ' ਪਾਯਰੇ ਯੁਰੁਧਿ ਅਛਿ, ਯਾਯਾਭਾਰਾ ਮੂੰ ਕਾਮ ਕਰਿ ਪਾਧਿਧ ॥1॥

ਲੋਗੁ ਗਾਂਠਿ ਗਾਂਠਿ ਖਰਾ ਬਿਗੁਚਾ ॥

ਬੁਝ੍ਯੁ ਯਯਠ ਬਛਿਠ ਯੋਧਿ ਲੋਕਮਾਨੋ ਬੰਧੁਰੁ ਨਝੁ ਹੋਯਯ ਯਾਯਛਿਛਿ।

ਹਉ ਬਿਨੁ ਗਾਂਠੇ ਜਾਇ ਪਹੂਚਾ ॥੨॥

ਕਿਛੁ ਮੂੰ ਬਿਨਾ ਬਿਯਾਯਾਰੇ ਪੁਛੁਯ ਪਾਯਰੇ ਪਛੁਝਿ ਯਾਯਛਿ ॥2॥

ਰਵਿਦਾਸੁ ਜਪੈ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ॥

ਰਵਿਦਾਸ ਰਾਮਨਾਮ ਨਾਮ ਹੋ ਭਯਨ ਕਰਿਐ ਆਯ

ਮੋਹਿ ਜਮ ਸਿਉ ਨਾਹੀ ਕਾਮਾ ॥੩॥੭॥

ਏਵੇ ਮਰ ਬਹਿਓ ਕੋਈਐ ਕਾਮ ਰਹਿ ਨਾਹਿ ॥੩॥੭॥

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਭੀਖਨ ਕੀ

ਰਾਗ ਬੋਰਠੀ ਵਾਗ ਭਗਤ ਭੀਖਨ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਹੁਰ ਏਕ ਅਚਛੇ, ਯਾਹਾਯੁ ਬਦਗੁਰੁਯੁ ਕ੍ਰਿਪਾਹੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਮਾਯੁ ਪਾਰੇ।

ਨੈਨਹੁ ਨੀਰੁ ਬਹੈ ਤਨੁ ਖੀਨਾ ਭਏ ਕੇਸ ਦੁਧ ਵਾਨੀ ॥

ਏਵੇ ਵਾਯਕਾਧੇਰੇ ਮੋਰ ਏਹਿ ਅਵਲਾ ਹੋਯੁ ਯਾਯੁਯੇ ਮੇ ਨਮਨਹੁ ਯੁਯੁ ਵਲੁਯੁ ਆਯੁ ਗਰਮੇਰੇ ਮਖ
ਸੀਯੁ ਹੋਯੁ ਯਾਯੁਯੇ ਓਯਾ ਵਾਲ ਧੁਯੁ ਯੁਯੁ ਧਵਲ ਹੋਯੁ ਯਾਯੁਯੇ।

ਰੂਪਾ ਕੰਠੁ ਸਬਦੁ ਨਹੀ ਉਚਰੈ ਅਬ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਪਰਾਨੀ ॥੧॥

ਮੋਰ ਗਲਾ ਵਖ ਹੋਯੁ ਯਾਯੁਯੇ, ਯਾਹਾ ਧਾਯੁਯੇ ਏਕ ਗਵ ਮਖ ਵੋਲੀ ਪਾਹੁ ਨਾਹਿ, ਮੋਰ' ਯੁਯੁ ਨਾਹਿ
ਯਾਵ ਏਵੇ ਕਯੁ ਕਰੇ ਪਾਰਿਵ? ॥੧॥

ਰਾਮ ਰਾਇ ਹੋਹਿ ਬੈਦ ਬਨਵਾਰੀ ॥

ਹੋ ਪੁਰੁ! ਹੋ ਰਾਮ! ਭੁਯੇ ਵਲੁ ਏਵੇਧਾ ਵਨੇ

ਅਪਨੇ ਸੰਤਹ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨੇਯੁ ਬਲੁਯੁ ਰਲਾ ਕਰ ॥੧॥ ਰੁਯੁ ॥

ਮਾਥੇ ਪੀਰ ਸਰੀਰਿ ਜਲਨਿ ਹੈ ਕਰਕ ਕਰੇਜੇ ਮਾਹੀ ॥

ਮੋਰ ਮਯਾਯੇ ਪਾਯੁ, ਗਰਮੇਰੇ ਕੁਯੁਯੁ ਏਵੇ ਫੁਯੁਯੇਰੇ ਮਯੁਯੁ ਆਯੁ।

ਐਸੀ ਬੇਦਨ ਉਪਜਿ ਖਰੀ ਭਈ ਵਾ ਕਾ ਅਉਖਧੁ ਨਾਹੀ ॥੨॥

ਮੋਰ' ਯੁਯੁਯੇ ਏਧਰੇ ਯੁਯੁਯੁਯੁ ਵੇਵਨਾ ਯੁਯੁਯੁ ਹੋਯੁ ਯਾਯੁਯੇ ਮੇ ਯਾਹਾ ਪਾਯੁ ਕੋਈਐ ਯੁਯੁਯੁ
ਨਾਹਿ ॥੨॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਲੁ ਨਿਰਮਲੁ ਇਹੁ ਅਉਖਧੁ ਜਗਿ ਸਾਰਾ ॥

ਫੁਯੁਯੁ ਨਾਮ ਅਮ੍ਰਿਤਮਯਾ ਨੇਯੁਯੁ ਯੁਯੁ ਆਯੁ ਏਹਿ ਯੁਯੁਯੁ ਏਹਿ ਯੁਯੁਯੇਰੇ ਬਹੁ ਰੋਗਰੁਯੁ ਨੇਯੁਯੁ
ਆਯੁ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਕਹੈ ਜਨੁ ਭੀਖਨੁ ਪਾਵਉ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ ॥੩॥੧॥

ਯੁਯੁਯੁ ਕਯੁਯੁ ਮੇ ਗੁਰੁਯੁ ਕ੍ਰਿਪਾਹੁ ਮੁੰ ਮੋਯੁਯੁ ਵਾਰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯੁ ॥੩॥੧॥

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਨਿਰਮੇਲਕੁ ਪੁੰਨਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਭਾਇ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਾਨਾ ਅਪਰਿ ਰਹੁ ਅਚੇ, ਯਾਹਾ ਕਠ ਅਮੂਲਖ ਅਚੇ, ਸੁੰ ਅਹਿ ਜਾਨਾ ਪਦਾਰਥ ਧੂਰ
ਯੋਗਰ ਭਯਮਕਰ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਓ।

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਹਿਰਦੈ ਰਾਖਿਆ ਰਤਨੁ ਨ ਛਪੈ ਛਪਾਇਆ ॥੧॥

ਅਨੇਕ ਯਤਨ ਕਰਿ ਸੁੰ ਅਹਾਯੁ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੁ ਕਰਿ ਲੂਚਾਯ ਰਹਿਓ, ਪਰਯੁ ਅਹਿ ਰਹੁ ਲੂਚਿ ਰਹੇ ਨਾਹਿ ॥1॥

ਹਰਿ ਗੁਨ ਕਹਤੇ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਭਗਵਾਨਾ ਜਾਨਾ ਮਾ' ਭਾਰਾ ਕਰੁਣਾ ਹੋਯਾ ਪਾਠੁ ਨਾਹਿ,

ਜੈਸੇ ਗੁੰਗੇ ਕੀ ਮਿਠਿਆਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਧਰਿ ਕੇਹਿ ਸੁਯੋ ਸੋਯਾ ਯਾਯਾ ਪਰੇ ਅਹਾਰ ਕਰੁਣਾ ਕਰਿਪਾਰੇ ਨਾਹਿ ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਰਸਨਾ ਰਸਤ ਸੁਨਤ ਸੁਖ ਸ੍ਵਨਾ ਚਿਤ ਚੇਤੇ ਸੁਖ ਹੋਈ ॥

ਯੋਗਰ ਜਾਨਾ ਜਿਹੁ ਭਾਰਾ ਜਪ ਕਰ, ਕਾਨਰੇ ਗੁਣ ਅੰ ਰਿਯਰੇ ਸੁਰਗ ਕਰਿ ਮੋਹੇ ਬੁਝਰ
ਅਨੂਭਵਿ ਹੋਯਾਯੋ।

ਕਹੁ ਭੀਖਨ ਦੁਇ ਨੈਨ ਸੰਤੋਖੇ ਜਹ ਦੇਖਾਂ ਤਹ ਸੋਈ ॥੨॥੨॥

ਭਿਖਨ ਕਹੁ ਮੋ ਮੋਰਾ ਅਹਿ ਧੂਯ ਨਯਨ ਚੁਪੁ ਹੋਯਾ ਯਾਯਾਯੋ, ਅਵੇ ਮੋਹੇ ਬੁਝਾਯੋ ਭਗਵਾਨ
ਦੇਖਾ ਯਾਯਾਯੋ ॥2॥2॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 1 ਘਰ 1 ਚਉਪਦੀ

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭੈਰਵ ਬੇਦਿ ਏਕ ਅਰੇ, ਯਾਹਾਯਾ ਨਾਮ ਬਧਾ ਅਰੇ, ਬੇਦ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਏਵੰ ਯਾਵਰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਵਾ ਬਾਲਾ
ਅਰੇ, ਬੇਦ ਬਰੰਗਭਿਨਾਨ ਅਰੇ, ਚਾਹਾਯਾ ਕੋਈਬੇ ਭਲ ਨਥਾਵ, ਬੇਦ ਨਿਯੰਤ੍ਰ, ਅਕਾਲਮੂਰ੍ਹਿ ਕੋਈਬੇ
ਯੋਗਿ ਪਾਰਥ ਕਰਭਿ ਨਾਹਿ, ਬੇਦ ਬ੍ਰਹ੍ਮੰਤ੍ਰ ਅਰਭਿ, ਯਾਹਾਯਾ ਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਹਿੰ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਮਾਯਾ ਪਾਰੇ।

ਜੀਉ ਭਰਤੁ ਹੈ ਆਪਣਾ ਕੈ ਸਿਉ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ ॥

ਮੋਰ ਆਨ੍ਹਾ ਭਲ ਕਰੁਣਿ, ਮੂੰ ਕਾਹਾਯਾ ਕਹਿਵੇ?

ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਣੁ ਸੇਵਿਆ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਾਤਾਰੁ ॥੧॥

ਏਥੁਪਾਯੰ ਮੂੰ ਬਹੁ ਦੁਖਯਾ ਭੁਲਾਯਾ ਬਾਲਾ ਪਰਮਾਨ੍ਹਾਯਾ ਹਿੰ ਭਪਾਬਨਾ ਕਰਿਣਿ, ਮਿਥ ਬਰੰਧਾ ਯਾਵਯਾ
ਦੇਵਾ ਬਾਲਾ ਅਰਭਿ॥1॥

ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਨੀਤ ਨਵਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਾਤਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਰ ਮਾਲਿਕ ਬਧਾ ਨਵਾਨ ਅਰਭਿ ਆਭ ਬੇਦ ਬਧਾ ਬਹੁਯਾ ਦੇਵਾ ਬਾਲਾ ਅਰਭਿ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵੀਐ ਅੰਤਿ ਛਡਾਏ ਸੋਇ ॥

ਰਾਭਿਦਿਨ ਬੇਦ ਮਾਲਿਕਯਾ ਬੇਦਾ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਭ, ਕਾਰਥ ਭੇਭਰੇ ਬੇਦ ਹਿੰ ਮਧ ਠਾਰੂ ਮੁਭ ਕਰਮਾਯਾਭਿ।

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਮੇਰੀ ਕਾਮਣੀ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ਹੋਇ ॥੨॥

ਹੇ ਮੋਰ ਪ੍ਰਾਥ ਰੂਪੀ ਕਾਮਿਨੀ! ਪੁਭੁਯਾ ਨਾਮ ਗੁਣੀ ਭੁ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯੀਰੂ॥2॥

ਦਇਆਲ ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਤਰਾ ॥

ਹੇ ਧਨਾਯਾ ਪਰਮਾਨ੍ਹਾ! ਭੋਰ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਹਿੰ ਬਾਬਾਰ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯੀਰਿ।

ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੈ ਜਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੂੰ ਭੋਰ ਭਪਰੇ ਬਧਾ ਬਮਰਿਭ ਅਰੇ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਸਰਬੰ ਸਾਚਾ ਏਕੁ ਹੈ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਬਹੁਯਾ ਮਾਲਿਕ ਏਕ ਬਧਾਬ੍ਰਹ੍ਮ ਭਗ੍ਰਿ ਹਿੰ ਬਰੰਧਾਪੀ ਅਰਭਿ, ਆਭ ਅਨਧ ਕਿਛਿ ਬਧਾ ਹੁਹੈ।

ਤਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇ ਕਰੇ ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥੩॥

ਚਾਹਾਯਾ ਬੇਦਾ ਬੇਦ ਕਰਿਥਾਵ, ਯਾਹਾ ਭਪਰੇ ਬੇਦ ਕਰੁਣਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਿ ਦੇਯਾਯਾਭਿ॥3॥

ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਪਿਆਰੇ ਕੇਵ ਰਹਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ! ਭਾਵੇਂ 'ਕਿਸੇ' ਨੂੰ ਕਿਹੜੇ ਰਹਿ ਪਾਏਵੇ?

ਸਾ ਵਡਿਆਈ ਦੇਹਿ ਜਿਤੁ ਨਾਮਿ ਤੇਰੇ ਲਾਗਿ ਰਹਾਂ ॥

ਮੇਰੇ ਬੇਹੱਦ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ, ਯਾਦਾਸ਼ੁਰਾ! ਮੈਂ ਭਾਰੇ ਨਾਮ ਸ਼ਰਣਗੇਰੇ ਲਾਗੇ ਰਹਿਵੇ।

ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ਜਿਸੁ ਆਗੈ ਪਿਆਰੇ ਜਾਇ ਕਹਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ! ਆਪਣੇ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਜਿਸ ਨਾਮ ਲਾਗੇ ਮੈਂ ਅਨੁਰੋਧ ਕਰੇ ਪਾਏਵੇ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਸੇਵੀ ਸਾਹਿਬੁ ਆਪਣਾ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਚੰਉ ਕੋਇ ॥

ਮੈਂ ਸੇਵਕ ਬਣੇ ਮਾਲਿਕਾਨੇ ਬੇਰਾ ਕਰਿਆਵਾਂ ਏਵਾਂ ਆਪਣਾ ਕਾਜ ਠੀਕ ਠੀਕ ਨਾਹੀ।

ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਬਿੰਦ ਬਿੰਦੁ ਚੁਖ ਚੁਖ ਹੋਇ ॥੪॥

ਨਾਨਕ ਬੇਹੱਦ ਮਾਲਿਕਾਨੇ ਵਾਸ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਪੁਰੇ ਸ਼ਰਣਗੇਰੇ ਰੂਝੂਝਾ ਰੂਝੂਝਾ ਬੇਹੱਦ ਬਖਸ਼ਿੰਦਾ ਯਾਦਾਸ਼ੁਰਾ ॥੪॥

ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਬਿੰਦੁ ਬਿੰਦੁ ਚੁਖ ਚੁਖ ਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥੪॥੧॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਿਕ! ਆਪਣੇ ਪੁਰੇ ਸ਼ਰਣਗੇਰੇ ਰੂਝੂਝਾ ਰੂਝੂਝਾ ਬੇਹੱਦ ਬਖਸ਼ਿੰਦਾ ਯਾਦਾਸ਼ੁਰਾ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥ ॥੪॥੧॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਰਾਗ ਪਦਮਾਸਰੀ 1 ॥

ਹਮ ਆਦਮੀ ਹਾਂ ਇਕ ਦਮੀ ਮੁਹਲਤਿ ਮੁਹਤੁ ਨ ਜਾਣਾ ॥

ਆਮੇ ਗੋਰਾਵਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਗੇਰੇ ਹੂੰ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਅਰੁ ਆਪਣੇ ਆਮੇ ਜਾਣੀ ਨਾਹੂੰ ਮੇਰੇ ਆਮੇ ਆਪਣੇ ਕੇਠੋਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਾਸੇ ਰਹਿਣੀ।

ਨਾਨਕੁ ਬਿਨਵੈ ਤਿਸੈ ਸਰੇਵਹੁ ਜਾ ਕੇ ਜੀਅ ਪਰਾਣਾ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਕਿਹੜੇ ਕਰਦੇ ਮੇਰੇ ਸਿਰੇ ਏਵੇ ਆਪਣੇ ਓ ਪ੍ਰਾਣ ਵੇਛਣਦੇ, ਬੇਹੱਦ ਚਿੰਤਾਨੇ ਭਰਾਬਰਾ ਹੂੰ ਕਰ ॥੧॥

ਅੰਧੇ ਜੀਵਨਾ ਵੀਚਾਰਿ ਦੇਖਿ ਕੇਤੇ ਕੇ ਦਿਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਅੰਧ ਮਨੁਸ਼! ਭਲੇ ਭਾਵੇਰੇ ਕਿਹੜੇ ਕਰੇ ਵੇਖੇ ਮੇਰੇ ਭਾਰੇ ਜੀਵਨ ਆਪਣੇ ਕੇਠੋਰੇ ਕਿਹੜੇ? ॥ਰੂਹ ॥

ਸਾਸੁ ਮਾਸੁ ਸਭੁ ਜੀਉ ਤੁਮਾਰਾ ਤੂ ਮੈ ਖਰਾ ਪਿਆਰਾ ॥

ਏਵੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਸ਼ਰੀਰ ਏਵਾਂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਚਿੰਤਾਨੇ ਬਹੁ ਭਾਰੇ ਹੂੰ ਅਰੇ ਏਵਾਂ ਤੂ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਅਚਾਨਕ ਪ੍ਰੇਮ ਅਰੁ।

ਨਾਨਕੁ ਸਾਇਰੁ ਏਵ ਕਹਤੁ ਹੈ ਸਚੇ ਪਰਵਦਗਾਰਾ ॥੨॥

ਬਲਾ ਨਾਨਕ ਏਵਾ ਕਹਦੇ ॥੨॥

ਜੇ ਤੂ ਕਿਸੈ ਨ ਦੇਹੀ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਕਿਆ ਕੇ ਕਢੈ ਗਹਣਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਿਕ! ਯਦਿ ਤੂ ਕਾਹਾਕੂ ਕੋਈਏ ਬਸਤ੍ਰ ਨ ਦੇਵੀ, ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਬੇ ਕੇਭੈ
ਆਭੁਖਣ ਵਸਤ੍ਰ ਕੀਏ ਨੇਕਪਾਰਿਵ?

ਨਾਨਕੁ ਬਿਨਵੈ ਸੈ ਕਿਛੁ ਪਾਈਐ ਪੁਰਬਿ ਲਿਖੇ ਕਾ ਲਹਣਾ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਬਿਨਭਿ ਕਰਛਿ ਮੇ ਮਨੁਖਿ ਕੀਏ ਪੁਰਬੁ ਕਰਿਯਾ, ਯਾਹਾਰ ਭਾਗਿਯਰੇ ਪੂਰ੍ਵ ਯਛੁਰੂ ਏਵਾ ਲੇਖਾ
ਹੋਇਯਾ ॥੩॥

ਨਾਮੁ ਖਸਮ ਕਾ ਚਿਤਿ ਨ ਕੀਆ ਕਪਟੀ ਕਪਟੁ ਕਮਾਣਾ ॥

ਬੇਹਿ ਮਨੁਖਿ ਪਰਮਾਨੁ ਕੇਵੇ ਸ਼ਰਣ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ਆਭੁ ਬੇਹਿ ਕਪਟੀ ਕਪਟੁ ਹੀ ਕਰਿਯਾ।

ਜਮ ਦੁਆਰਿ ਜਾ ਪਕੜਿ ਚਲਾਇਆ ਤਾ ਚਲਦਾ ਪਛੁਤਾਣਾ ॥੪॥

ਮੇਠੇਵੇਲੇ ਭਾਵਾਕੂ ਧਰਿ ਮੇਰੇ ਵਾਰਕੂ ਨਿਆਇ, ਬੇਠੇਵੇਲੇ ਬੇ ਪਛੁਤਾਇ ਕਰਿਯਾ ॥੪॥

ਜਬ ਲਗੁ ਦੁਨੀਆ ਰਹੀਐ ਨਾਨਕ ਕਿਛੁ ਸੁਣੀਐ ਕਿਛੁ ਕਹੀਐ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਮੇਂ ਮੇਂ ਪਰਮਪੁਰੂਸ਼ ਦੁਨੀਆਂ ਰਹਿਵਾਰ ਅਛਿ, ਪੁਰੁਸ਼ ਵੇਸਮੇਂ ਆਮੇਂ ਕਿਛਿ ਕਹਿਵਾ ਓ ਗੁਣੀਵਾ ਭਰਿਓ।

ਭਾਲਿ ਰਹੇ ਹਮ ਰਹਣੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜੀਵਤਿਆ ਮਰਿ ਰਹੀਐ ॥੫॥੨॥

ਆਮੇਂ ਵਖੂਠ ਬਖਾਨ ਕਰਿਛੁ, ਕਿਛੁ ਚਿਰਦਿਨ ਰਹਿਵਾ ਪਾਛਿ ਕੀਐਸੇ ਮਾਰਿ ਮਿਲਿਨਾਹਿ, ਏਧ੍ਰਪਾਛਿ, ਮੇਂ ਪਰਮਪੁਰੂਸ਼ ਵਸ਼ਿਵਾਰ ਅਛਿ, ਅਹੰਕਾਰ ਨਾਗ ਕਰਿ ਵਸ਼ਿਵਾ ਭਰਿਓ ॥5॥2॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ਦੂਜਾ

ਪਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 1 ਘਰ 1 ਬਿਓਲ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਸ਼ਰ ਏਕ ਅਚਰਿ, ਮਾਯਾਯੁ ਬਦਗੁਰੂਯੁ ਕ੍ਰਿਪਾਯੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਮਾਯੁ ਪਾਰੇ।

ਕਿਉ ਸਿਮਰੀ ਸਿਵਰਿਆ ਨਹੀ ਜਾਇ ॥

ਮੂੰ ਕੇਪਰਿ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਵੇ? ਮੇਂ! ਭਾਰਾ ਪਰਮਾਤਮਾਯੁ ਭਯਨ-ਸ਼ਰਣ ਕਰਮਾਯੁ ਨਾਹਿ।

ਤਪੈ ਹਿਆਉ ਜੀਅੜਾ ਬਿਲਲਾਇ ॥

ਸ਼ਰਣ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਅਗ੍ਨਿ ਭਲਿ ਜਨੁਅਛਿ ਆਯੁ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ ਮਖ ਦੂਸਰੇ ਬਿਲਾਪ ਕਰੁਅਛਿ।

ਸਿਰਜਿ ਸਵਾਰੇ ਸਾਚਾ ਸੇਇ ॥

ਮੇਰੇਵੇਲੇ ਪਰਮ-ਬਰਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਹੁ ਜੀਵਯੁ ਜਾਤ ਕਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਭਾਯਾਯੁ ਗੁਣਵਾਨ ਵਨਾਯੁ ਆਪਣੇ, ਬੇਰੇਵੇਲੇ

ਤਿਸੁ ਵਿਸਰਿਐ ਚੰਗਾ ਕਿਉ ਹੋਇ ॥੧॥

ਪੂਰੀ ਬੇਬੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਵੇਸ੍ਵਰ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਕਠ ਭਲ ਹੋਯਾਯੋ? ॥1॥

ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਕਮਿ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਕੀਐਸੇ ਚਤੁਰਭਾ ਓ ਫੂਕੁਧ ਭਾਰਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਮਾਯੁ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿ।

ਕਿਉ ਕਰਿ ਸਾਚਿ ਮਿਲਉ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾਭਾ! ਬੇਬੇ ਪਰਮ-ਬਰਾ ਯੇਸ਼ਰਯੁ ਮੂੰ ਕੇਪਰਿ ਮਿਲਨ ਕਰਿ ਪਾਰਿਵੇ? ॥1॥ ਰੂਪ ॥

ਵਖਰੁ ਨਾਮੁ ਦੇਖਣ ਕੋਈ ਜਾਇ ॥

ਕੇਹੁ ਬਿਰਲ ਵਯਛਿ ਹੂੰ ਨਾਮ ਰੂਪ ਬਯਵਾ ਵੇਖਵਾ ਪਾਛਿ ਮਾਯਾਯੁ।

ਨਾ ਕੇ ਚਾਖੈ ਨਾ ਕੇ ਖਾਇ ॥

ਏਹੁ ਨਾਮਾਤਮਾ ਨਾ ਕੇਹੁ ਆਧਾਨ ਕਰਿਯਾਯੁ ਆਯੁ ਨਾ ਏਯਾਯੁ ਕੇਹੁ ਖਾਯਾਯੁ।

ਲੋਕਿ ਪਤੀਤੈ ਨਾ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਲੋਕਾਕਾ ਖੋਲ੍ਹਾਇਤ ਕਲੇ ਮਨੁਸ਼ਖਾਨੁ ਮਾਨ-ਬੰਨਾਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਖੂਘਨਾਝੈ।

ਤਾ ਪਤਿ ਰਹੈ ਰਾਖੈ ਜਾ ਸੋਇ ॥੨॥

ਮਨੁਸ਼ਖਾਨੁ ਮਾਨ-ਬੰਨਾਨ ਬੇਭੇਭੇਭੇ ਰਹਿਯਾਏ, ਮਧਿ ਬੇਭਿ ਬਛਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਮਾਨ
ਰਹਿਯਾਏ ॥੨॥

ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

ਹੇ ਯੋਗਰ! ਮੇਯੋ ਮਧਿ ਮੂੰ ਦੇਖੁਲੇ ਚੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਵਿਦਯਮਾਨ ਅਛੁ।

ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥

ਠੇ' ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਆਯੋ ਕੀਏ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਨਾਝੈ।

ਜੇ ਕੇ ਕਰੇ ਕੀਤੈ ਕਿਆ ਹੋਇ ॥

ਮਧਿ ਕੋਠਿਯੋ ਮਨੁਸ਼ਖਾ ਕੀਏ ਕਰਿਵਾਰ ਪ੍ਰਯਾਤ ਮਧਿ ਕਰਿਯਾਏ, ਚਾਹਾਏਲੇ ਮਧਿ ਕੀਏ
ਹੋਯਾਏ।

ਜਿਸ ਨੇ ਬਖਸੇ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥੩॥

ਬੇਭਿ ਬਛਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਯਾਝਾ ਯੋਧੇਰੇ ਕਰੁਣਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇ ਝੈ ਕੀਏ ਕਰਿਯਾਏ ॥੩॥

ਹੁਣਿ ਉਠਿ ਚਲਣਾ ਮੁਹਤਿ ਕਿ ਤਾਲਿ ॥

ਏਕ ਮੁਖੁ ਅਧਿਕਾ ਯਾਧੇਰੇ ਚਾਲਿ ਕਰਿਯਾਏ ਪਾਯੋ ਮੇਭੇ ਬੰਨਾ ਅਵਬੰਧਕ, ਮੂੰ ਏਠਾਏ ਬੇਭਿ
ਬੰਨਾ ਪਾਯੋ ਚਾਲਿ ਮੇਯਾਏ ਹੋਯਾਏ।

ਕਿਆ ਮੁਹੁ ਦੇਸਾ ਗੁਣ ਨਹੀ ਨਾਲਿ ॥

ਮੇ' ਠਾਏ ਕੀਏ ਮਧਿ ਗੁਣ ਵਿਦਯਮਾਨ ਨਾਝੈ, ਪੁਣਿ ਮੂੰ ਬੇਭਿ ਪੁਛੁਯੋ ਨਿਯੋਰ ਕੇਯੋ ਮੁਝੈ
ਦੇਖਾਯੋ?

ਜੈਸੀ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤੈਸਾ ਹੋਇ ॥

ਮੇਧਰਿ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇਧਰਿ ਝੈ ਮਨੁਸ਼ਖਾ ਹੋਯਾਏ।

ਵਿਣੁ ਨਦਰੀ ਨਾਨਕ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥੪॥੧॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਚਾਹਾਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਿ ਬਿਨਾ ਕੇਯੋ ਯਾਧਾਏ ॥੪॥੧॥੩॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪੰਨਾਬਰ 1 ਮਹਲਾ 1 ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਸਿਮਰਿਆ ਜਾਇ ॥

ਮਧਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਿ ਕਰਿਯਾਏ, ਚਾਹਾਏਲੇ ਝੈ ਚਾਹਾਯੋ ਯੋਧੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਿਯਾਏ।

ਆਤਮਾ ਦੁਵੈ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਮੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਮਨੁਖੀ ਆਤਮਾ ਜੋਗਿਆ, ਬੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਬੇ ਨੀਯ ਖਾਨ ਬਝਾਵੇਲੇ ਹੋ
ਲਗਾਇਆ ॥

ਆਤਮਾ ਪਰਾਤਮਾ ਏਕੋ ਕਰੈ ॥

ਮੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਬੇਹੋ ਆਤਮਾ ਪਰਾਤਮਾ ਏਕੋ ਰੂਪ ਬੂਝਿਆ, ਬੇਠੇਠੇਵੇਲੇ

ਅੰਤਰ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਅੰਤਰਿ ਮਰੈ ॥੧॥

ਭਾਵਾਰ ਮਨਰ ਬੁਝਾ ਭਾਵਾਰ ਮਨਰੇ ਹੋ ਮਰਿਆ ॥੧॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਭਗਵਾਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਗੁਰੂਕਾ ਅਪਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋ ਭੋਲਿਆ ॥

ਹਰਿ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਗੈ ਫਿਰਿ ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਦਿ ਮਨੁਖੀ ਚਿਤੁ ਭਗਵਾਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਲਾਗਿਆ, ਭਾਵਾਰੇ ਕਾਲ ਭਾਵਾਨੁ ਗ੍ਰਾਸ ਕਰਿਯਾਰੇ
ਨਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਚਿ ਸਿਮਰਿਐ ਹੋਵੈ ਪਰਗਾਸੁ ॥

ਬੇਹੋ ਬਝਾ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਸੁਰਗ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨਰੇ ਹੋ ਬਝਾਰ ਆਲੋਕ ਭੋਲਿਆ ਆਉ

ਤਾ ਤੇ ਬਿਖਿਆ ਮਹਿ ਰਹੈ ਉਦਾਸੁ ॥

ਬੇ ਬਿਖ ਰੂਪੀ ਮਾਯਾਰੇ ਹੋ ਨੀਲੰਬੁ ਰਹਿਆ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਐਸੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਅਪਾਰਿ ਕਰਿਮਾ ਮੇ

ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਵਿਚੇ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥੨॥

ਮਨੁਖੀ ਨੀਯ ਪੁਤ੍ਰ ਓ ਪਤ੍ਨੀ ਮਖਰੇ ਰਹਿ ਮੋਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਿਯੈ ॥੨॥

ਐਸੀ ਸੇਵਕੁ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਬੇਬਕ ਭਾਵਾਰਾਪਰਿ ਬੇਬਾ ਕਰਿਆ ਮੇ

ਜਿਸ ਕਾ ਜੀਉ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਧਰੈ ॥

ਮੇਠੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਹਿ ਪ੍ਰਾਗਿ ਦੇਖਣੀ, ਬੇ ਨੀਯ ਭਾਵਾਨਾ ਬੰਨ੍ਹਾਰੇ ਅਰਪਣ ਕਰਿਯੈ ॥

ਸਾਹਿਬ ਭਾਵੈ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਮੇਠੇ ਮਨੁਖੀ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਭਲ ਲਾਗਿਆ, ਬੇ ਬਾਕੁਤ ਭੋਲਿਆ ॥

ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਣੁ ॥੩॥

ਅਪਰਿ ਬੇਬਕ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਦਰਬਾਰੇ ਕਰਿ ਗੋਭਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਿਆ ॥੩॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਮੂਰਤਿ ਹਿਰਦੈ ਵਸਾਏ ॥

ਬਖਸ਼ਿਓਨਾ ਮੂਰਤੀਓਂ ਨਿਯੰਤਰ ਬ੍ਰਹਮਾੰਡ ਵਿਚ ਫੈਲਾਇਆ, ਆਪਣੇ

ਜੇ ਇਛੈ ਸੇਈ ਫਲੁ ਪਾਏ ॥

ਮਾਫ਼ਾ ਚਾਹੁਣਾ ਫਲੁ ਮਿਲੇਗਾ, ਬੇਸ਼ੱਕ ਫਲੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀਏ।

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ॥

ਬੜਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਚਾਹੁਣਾ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਯੰਤਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀਏ, ਚਾਹੁਣੇਵੇਲੇ

ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਜਮ ਤੇ ਕੈਸਾ ਡਰੈ ॥੪॥

ਏਧਰੋਂ ਬੇਬਕ ਕੰਧਰੋਂ ਮੁਫਤੀਓਂ ਭਰਮ ਕਰੇ ਪਾਏਗਾ ॥੪॥

ਭਨਤਿ ਨਾਨਕੁ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਮਨੁਸ਼ਖ ਚਿੰਤਨ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ ਆਪਣੇ

ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਸਿਉ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਬੜਾ ਵਾਗ਼ ਬੰਦੋਬਸਤ ਕਰੀਏ,

ਤਾ ਕੇ ਪਾਵੈ ਮੇਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਚਾਹੁਣਾ ਮੋਖਿਓਂ ਵਾਗ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸਭੁ ਇਹੁ ਸਬਦੁ ਹੈ ਸਾਰੁ ॥੫॥੨॥੪॥

ਏਹੀ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਬਸਤੁ ਯੋਗ ਤੇ ਚਿੰਤਨ ਬਾਰੇ ॥੫॥੨॥੪॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਜੀਉ ਤਪਤੁ ਹੈ ਬਾਰੇ ਬਾਰ ॥

ਮੋਰ ਆਨਾ ਵਾਰੰਵਾਰ ਅਗੈ ਭਲੇ ਯੋਗੀ।

ਤਪਿ ਤਪਿ ਖਪੈ ਬਹੁਤੁ ਬੇਕਾਰ ॥

ਏਹਾ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਦੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ ਆਪਣੇ ਅਨੇਕ ਵਿਚਾਰੋਂ ਚਾਹੀ ਮਾਫ਼ਾ।

ਜੈ ਤਨਿ ਬਾਣੀ ਵਿਸਰਿ ਜਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਚਿੰਤਨ ਵਾਗ਼ ਵਿਸ੍ਰੰਤ ਹੋਵੇਗਾ,

ਜਿਉ ਪਕਾ ਰੋਗੀ ਵਿਲਲਾਇ ॥੧॥

ਬੇ ਰੋਗੀ ਰੋਗੀ ਭਲੇ ਵਿਲਾਪ ਕਰੀਏ ॥੧॥

ਬਹੁਤਾ ਬੋਲਣੁ ਝਖਣੁ ਹੋਇ ॥

ਅਖੁਕ ਕਹਿੰਦਾ ਵਧੀ ਹੋਇਆ, ਕਾਰਣ

ਵਿਣੁ ਬੋਲੇ ਜਾਣੈ ਸਭੁ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਵੇ ਪੁਰੁ ਆਇ ਕਹਿੰਦਾ ਬਿਨਾ ਆਇ ਬਿਬਲੇਰੇ ਬਹੁ ਜਾਣਿਆਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਨਿ ਕਨ ਕੀਤੇ ਅਖੀ ਨਾਕੁ ॥

ਹੋਇ ਆਇਰ ਕਾਨ, ਆਗੂ ਤੇ ਨਾਕ ਵਜਾਏਓ,

ਜਿਨਿ ਜਿਹਵਾ ਦਿਤੀ ਬੋਲੇ ਤਾਤੁ ॥

ਹੋਇ ਆਇਰੂ ਯੋਧਾ ਵੇਯਾਏਓ, ਯਾਹਾ ਗੀਤ ਵੇਯਾਏਓ,

ਜਿਨਿ ਮਨੁ ਰਾਖਿਆ ਅਗਨੀ ਪਾਇ ॥

ਹੋਏ ਪਾ'ਰ ਗਭਰੇ ਅਗ੍ਨੀਰੇ ਜਾਤ ਕਰੇ ਆਮਰ ਮਨਕੂ ਰਖਾ ਕਰਿਛੁਛਿ।

ਵਾਜੈ ਪਵਣੁ ਆਖੈ ਸਭ ਜਾਇ ॥੨॥

ਬੇਛੁ ਪਰਮਾਨੁ ਜੂਪਾਨੁ ਜੀਵਨ-ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚਲਿਆਵ ਆਯ ਜੀਵ ਪਰਬਰ ਕਥਾਵਾਯ ਕਰਿਥਾਯੁ॥੨॥

ਜੇਤਾ ਮੋਹੁ ਪਰੀਤਿ ਸੁਆਦ ॥

ਮੋਹੇ ਮੋਹ, ਮੋਹਿ ਉ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਛਿ,

ਸਭਾ ਕਾਲਖ ਦਾਗਾ ਦਾਗ ॥

ਏਹਾ ਬਹੁ ਆਮਰ ਮਨਰੇ ਲਾਗਿ ਕਲਕ ਹੋਯਾ ਰਾਖਿਆਵ।

ਦਾਗ ਦੇਸ ਮੁਹਿ ਚਲਿਆ ਲਾਇ ॥

ਮੋਹਿ ਮਨੁਬਾਹਿ ਨਿਯੋ ਰੋਹੇਰਾਹੇ ਪਾਪਰ ਕਲਕ ਲਗਾਯ ਦੁਨਿਆਹੇ ਚਲਿਆਵ,

ਦਰਗਹ ਬੈਸਣ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥੩॥

ਬੇਛੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਦਰਬਾਰਹੇ ਬੈਥਾ ਪਾਯੋ ਲਾਗਿ ਮੋਹਿਆਵੁ॥੩॥

ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਆਖਣੁ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ॥

ਹੋ ਪਰਮਾਨੁ! ਚੋਰ ਨਾਮ ਚੋਰ ਕੂਪਾਨੁ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪਾਯੋ ਮੋਹਿਆਵ,

ਜਿਤੁ ਲਗਿ ਤਰਣਾ ਹੋਰੁ ਨਹੀ ਥਾਉ ॥

ਮਾਯਾ ਬਹਿਰੇ ਰਹਿ ਜੀਵ ਭਵਬਾਹਰਹੇ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯਾਵ ਆਯ ਏਹਿ ਭਵਬਾਹਰਹੇ ਰੂਭਿਵਾਨੁ ਰਖਾ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯੋ ਨਾਮ ਅਭਿਰਾਮ ਆਯ ਕੋਛਿ ਬਾਹਰਾ ਨਾਵੁ।

ਜੇ ਕੋ ਡੂਬੈ ਫਿਰਿ ਹੋਵੈ ਸਾਰ ॥

ਮਰਿ ਕੋਛਿ ਭਵਬਾਹਰਹੇ ਰੂਭਿ ਮਾਯਾ, ਚਾਹਾਏਨੇ ਨਾਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚਾਹਾਰ ਪੁਨਃ ਭਯਾਰ ਹੋਯਾਯਾਵ।

ਨਾਨਕ ਸਾਚਾ ਸਰਬ ਦਾਤਾਰ ॥੪॥੩॥੫॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਪਰਮ-ਬਰਾਹਮਣ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬਹੁ ਜੀਵਕਾ ਦਾਤਾ ਅਭਿਛੁ॥੪॥੩॥੫॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪਦਬਾਰੀ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਚੇਰੁ ਸਲਾਹੇ ਚੀਤੁ ਨ ਭੀਜੈ ॥

ਮਰਿ ਚੋਰ ਕਾਯਾਨੁ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰਿਥਾਵ, ਚਾਹਾਏਨੇ ਚਾਹਾਰ ਚਿਤੁ ਪੁਰਸ਼ ਬ੍ਰਹਮਣਾਵੁ।

ਜੇ ਬਦੀ ਕਰੇ ਤਾ ਤਸੂ ਨ ਛੀਜੈ ॥

ਪਰਛੁ ਮਧਿ ਚੋਰ ਚਾਹਾਰ ਸਭਿ ਕਰਿਯਾਏ, ਚਾਹਾਛੇਲੇ ਚਾਹਾਰ ਯਛੁ ਚਿਲੇਯਾਉ ਕਰੇ ਨਾਏ।

ਚੋਰ ਕੀ ਹਾਮਾ ਭਰੇ ਨ ਕੋਇ ॥

ਚੋਰਕਰ ਧਾਨਿਯੁ ਕੇਹੁ ਮਖ ਨਿਯ ਨਾਏ।

ਚੋਰੁ ਕੀਆ ਚੰਗਾ ਕਿਉ ਹੋਇ ॥੧॥

ਮਾਹਾਯੁ ਯਗਵਾਨ ਚੋਰ ਵਨਾਯਛੁ, ਧੇਹੁ ਮਨੂਖੁ ਕੰਧਰਿ ਯਲ ਹੋਯਾ ਪਾਰਿਯ ॥1॥

ਸੁਣਿ ਮਨ ਅੰਧੇ ਕੁਤੇ ਕੂੜਿਆਰ ॥

ਹੇ ਯਾਨਵਾਨ, ਲੋਯਾ ਏਵੰ ਮੋਧਾ ਮਨ! ਧਾਨਪੂਰਕ ਗੁਣ,

ਬਿਨੁ ਬੋਲੇ ਬੁਝੀਐ ਸਚਿਆਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੋਰ ਕਹਿਯਾ ਬਿਨਾ ਏਹੁ ਧੇਹੁ ਬਯਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਭੋਰ ਮਨਰ ਯਾਵਨਾ ਯਾਧਿਯਾਉ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਚੋਰੁ ਸੁਆਲਿਉ ਚੋਰੁ ਸਿਆਣਾ ॥

ਚੋਰ ਮੋਢੇ ਬੁਝਰ ਓ ਚੋਰ ਹੋਯਾਯ, ਪਰਛੁ

ਖੋਟੇ ਕਾ ਮੁਲੁ ਏਕੁ ਦੁਗਾਣਾ ॥

ਧੇਹੁ ਦੁਰਾਚਾਰੀ ਮੁਲੁ ਏਕ ਕਯਥਿ ਯਲਿ ਹੋਯਾਯ।

ਜੇ ਸਾਥਿ ਰਖੀਐ ਦੀਜੈ ਰਲਾਇ ॥

ਮਧਿ ਚਾਹਾਯੁ ਗੁਣਵਾਨ ਧਹਿਓ ਮੋਗਾਯ ਰਯਾਯ, ਚਾਹਾਛੇਲੇ

ਜਾ ਪਰਖੀਐ ਖੋਟਾ ਹੋਇ ਜਾਇ ॥੨॥

ਪਰਯੁਯਾ ਪਾਰੇ ਚਾਹਾ ਮਯ ਵੋਲਿ ਏਹੁ ਯਗਾਯਾਯ ॥2॥

ਜੈਸਾ ਕਰੇ ਸੁ ਤੈਸਾ ਪਾਵੈ ॥

ਬਧੁ ਏਹਾ ਮੋ ਮਨੂਖੁ ਮੋਧਰਿ ਕਰਿ ਕਰਿਯਾਯ, ਧੇਧਰਿ ਯਲ ਏਹੁ ਪੁਾਧੁ ਕਰਿਯਾਯ।

ਆਪਿ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਵੈ ॥

ਧੇ ਗੁਯ ਕਰਿਯਾ ਵਾਯ ਰੂਧਿ ਬੁਯ ਚਾਹਾਰ ਯਲ ਯਾਯਾਯ।

ਜੇ ਵਡਿਆਈਆ ਆਪੇ ਖਾਇ ॥

ਮਧਿ ਧੇ ਬੁਯ ਨਿਯਰ ਪੁਗੰਧਾ ਕਰਿਯਾਯ, ਚਾਹਾਛੇਲੇ

ਜੇਹੀ ਸੁਰਤਿ ਤੇਹੀ ਰਾਹਿ ਜਾਇ ॥੩॥

ਮੋਧਰਿ ਚਾਹਾਰ ਯਾਨ ਹੋਯਾਯ, ਧੇਧਰਿ ਮਾਰਗਰੇ ਧੇ ਚਾਯਾਯ ॥3॥

ਜੇ ਸਉ ਕੂੜੀਆ ਕੂੜ ਕਬਾੜੁ ॥

ਮਧਿ ਬੇਸ ਨਿਯੋ ਮਿਥਾਯਾ ਯੁਗਾਯੁਗਾ ਪਾਯੋ ਫਲਾਯੋ ਮਿਥਾਯਾ ਕਹਿਥਾਯਾ,

ਭਾਵੈ ਸਭੁ ਆਖਉ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਬਾਰਾ ਦੂਜਿਆ ਚਾਹਾਯੁ ਭਲ ਕਹਿਲੇ ਮਧਿ ਬਧਾਰਿ ਧਰਮਾਰੇ ਮਝੁਰ ਝੁਝਾਯੋ।

ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਅਧੀ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਮਧਿ ਚੋਚੇ ਭਧਿਯੁ ਯਾਗਿਆਯਾ, ਚਾਹਾਯੋ ਆਖਿ ਧਿਆਯੋ ਪੁਰਖ ਮਧਿ ਬੀਯੋ
ਘੋਲਿਆਯਾ।

ਨਾਨਕ ਜਾਣੈ ਜਾਣੁ ਸੁਜਾਣੁ ॥੪॥੪॥੬॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਬੇਸਿ ਚਰ੍ਹੇ ਓ ਅਭਿਯੋਗੀ ਪੁਰਖ ਬਰਯਾਯਾ ਅਭਿਯੋਗੀ ॥੪॥੪॥੬॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪਦਾਰਥ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਕਾਇਆ ਕਾਗਦੁ ਮਨੁ ਪਰਵਾਣਾ ॥

ਮਨੁਬਧਾਰਿ ਆਖਿ ਕਾਯਾ ਕਾਗਦੁ ਅਭਿਯੋਗੀ ਧਨ ਆਖਿ ਭਧਿਯੋਗੀ ਘੋਲਿਆਯਾ ਝੁਝੁਝ ਚਾਹਾਰ ਭਾਗਿ
ਅਭਿਯੋਗੀ।

ਸਿਰ ਕੇ ਲੇਖ ਨ ਪੜੈ ਇਆਣਾ ॥

ਪਦਾਰਥ ਬਿਧਾਰਿ ਮਨੁਬਧਾਰਿ ਨਿਯੋ ਕਾਯਾਯੋਗੀ ਘੋਲਿਆਯਾ ਭਾਗਿਯੋਗੀ ਘੋਲਿਆਯਾ ਪਦਾਰਥ ਨਾਯੋ।

ਦਰਗਹ ਘੜੀਅਹਿ ਤੀਨੇ ਲੇਖ ॥

ਬੇਸਿ ਭਾਗਿਯੋਗੀ ਧਰਮਾਰੇ ਭਾਗਿਯੋਗੀ ਭਿਧਿ ਪੁਕਾਰਿ ਘੋਲਿਆਯਾ ਘੋਲਿਆਯਾ।

ਖੇਟਾ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵੈ ਵੇਖੁ ॥੧॥

ਧੋਗ, ਨਕਲਿ ਪੁਰਖਿ ਕਿਯੋ ਕਾਯਾਯੋਗੀ ਆਖਿ ਨਾਯੋ ॥1॥

ਨਾਨਕ ਜੇ ਵਿਚਿ ਰੁਪਾ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਮਧਿ ਪੁਰਖਿ ਭਧਿਯੋਗੀ ਪੁਰਖ ਆਖਿ, ਚਾਹਾਯੋਗੀ

ਖਰਾ ਖਰਾ ਆਖੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਿਧਿਯੋਗੀ ਚਾਹਾਯੋਗੀ ਅਭਿਯੋਗੀ-ਅਭਿਯੋਗੀ ਕਹਿਯੋ ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਦੀ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਮਲੁ ਖਾਇ ॥

ਕਾਯਾ ਕਾਯਾਯੋਗੀ ਮਿਥਾਯਾ ਨਯਾਯੋ ਗੁਣਾਯੋ ਅਭਿਯੋਗੀ ਧਨ ਘੋਲਿਆਯਾ।

ବ୍ରାହ୍ମଣ ନିଜ ଇଷ୍ଟ ଦେବତାଙ୍କୁ ବଳି ଦେବା ପାଇଁ ଜୀବ-ହତ୍ୟା କରି ନିଜ ପାପ ନାଶ କରିବା ପାଇଁ ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ ।

ଅନ୍ଧ ଅର୍ଥାତ ଜ୍ଞାନହୀନ ଯୋଗୀ ଯୋଗ ସାଧନାର ଯୁକ୍ତି ଜାଣେ ନାହିଁ ।

କାଜୀ, ବ୍ରାହ୍ମଣ ଏବଂ ଯୋଗୀ ଏହି ତିନି ଜୀବ ପାଇଁ ବିନାଶର ବନ୍ଧନ ଅଟେ ॥ ୨ ॥

ସଜ୍ଜା ଯୋଗୀ ସେ ହିଁ ଅଟେ, ଯିଏ ପ୍ରଭୁ-ମିଳନର ଯୁକ୍ତିକୁ ବୁଝିଥାଏ ଆଉ

ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଏକ ଇଶ୍ବରଙ୍କୁ ଜାଣିଥାଏ ।

କାଜୀ ସେ ଅଟେ, ଯିଏ ନିଜର ମନକୁ ବିକାର ଠାରୁ ବଦଳାଇ ନିଏ ଆଉ

ଯିଏ ଗୁରୁଜୀ କୃପାରୁ ନିଜ ଅହଂକାରକୁ ନାଶ କରିଥାଏ ।

ବାସ୍ତବିକ ଗ୍ରାହଣ ଯେ ଅଟେ, ଯିଏ ବ୍ରହ୍ମର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ ।

ସେ ଭବସାଗରରୁ ସ୍ବୟଂ ପାର ହୋଇଥାଏ ଆଉ ନିଜର ବଂଶକୁ ମଧ୍ୟ ପାର କରାଇ ଥାଏ ॥ ୩ ॥

ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ଚତୁର ଅଟେ, ଯିଏ ନିଜ ମନକୁ ସ୍ଥିର କରିଥାଏ ।

ବାସ୍ତବିକ ମୁଣ୍ଡଲମାନ ସେ ଅଟେ, ଯିଏ ନିଜ ମନର ଅପବିତ୍ରତା ଦୂର କରିଥାଏ ।

ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ବିଦ୍ଵାନ ଅଟେ, ଯିଏ ସତ୍ୟକୁ ବୁଝିଥାଏ ଆଉ ଏପରି ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ଵୀକୃତ ହୋଇଥାଏ।

ਜਿਸੁ ਸਿਰਿ ਦਰਗਹ ਕਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥੪॥੫॥੭॥

ଏପରି ମਨੁଷ୍ୟ ସେ ହੁੰ ହੋଇଥਾଏ, ਯਾਹਾਰ ਕਪਾਲਰੇ ਬਢਧਰ ਧਰਵਾਰਰ ਬ੍ਰਿਕੂਠਾਰ ਚਿੰਨ੍ਹ
ਲਾਗਿਥਾਏ॥4॥5॥7॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੩

ਪਨਬਾਰੀ ਮਹਲਾ 1 ਘਰ 3 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਸ਼ਰ ਏਕ ਅਚਫਿ, ਯਾਹਾਯੂ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਮਾਯਾ ਪਾਰੇ।

ਕਾਲੁ ਨਾਹੀ ਜੋਗੁ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਸਤ ਕਾ ਢਬੁ ॥

ਏਹਾ ਯੋਗਧ ਬਧਯ ਨੂਹੇਂ, ਏਹਿ ਯੂਗਰੇ ਯੋਗ-ਬਾਧਨਾ ਕਰਿ ਪਾਰਿਵਿ ਨਾਹਿੰ ਆਯ ਬਢਧ-ਬਾਧਨਾਰ
ਮਾਰਗਰੇ ਮਧ ਚਲਾ ਯਾਯਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿੰ।

ਥਾਨਸਟ ਜਗ ਭਰਿਸਟ ਹੋਏ ਡੁਬਤਾ ਇਵ ਜਗੁ ॥੧॥

ਯਗਠਰ ਬਰੂ ਪ੍ਰਯਾ ਯੁਯ ਯੁਯ ਹੋਯ ਯਾਯਯ ਆਯ ਏਕ ਯਗਰੇ ਬੰਧੁਯੁ ਯਗਠ ਯੁਯਯਿਰ ਬਧੁਧਰੇ
ਰੂਠਿ ਯਾਯਯਿ॥1॥

ਕਲ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਾਰੁ ॥

ਏਹਿ ਕਲਿਯੂਗਰੇ ਰਾਮਯਾ ਨਾਮ ਬਰੂ ਪਰ੍ਧ-ਕਰ੍ਧ ਠਾਰੂ ਗ੍ਰੇਯੁ ਬਾਧਨ ਅਰੇ।

ਅਖੀ ਤ ਮੀਟਹਿ ਨਾਕ ਪਕੜਹਿ ਠਗਣ ਕਉ ਸੰਸਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰੂਧਿਯਾਯੁ ਪੋਯਾਕਾ ਧੇਵਾ ਪਾਯੁ ਪੁਵਯਕ ਰਾਯੁਯਾ ਨਿਯ ਆਯੁ ਵਯ ਕਰਿ ਨਿਯ ਨਾਕ ਪਰਿ
ਕਹਿਥਾਏ॥1॥ਰੂਯ॥

ਆਂਟ ਸੇਤੀ ਨਾਕੁ ਪਕੜਹਿ ਸੁਝਤੇ ਤਿਨਿ ਲੋਅ ॥

ਬਧਾਪ੍ਰਯੁ ਹੋਯਾਯੁ ਪੁਵਯਕ ਨਿਯਰ ਆਯੂਠਰੇ ਨਿਯ ਨਾਕਯੁ ਪਰਿ ਕਹਿਥਾਏ ਯੇ ਠਾਯਾਯੁ ਆਕਾਗ, ਪਾਠਾਯ
ਏਵੰ ਪ੍ਰਧੁਵਾ ਏਹਿ ਚਿਨ੍ਹਿ ਲੋਕਾ ਧੇਯਾ ਧੇਯਥਾਏ।

ਮਗਰ ਪਾਛੈ ਕਛੁ ਨ ਸੁਝੈ ਏਹੁ ਪਦਮੁ ਅਲੋਅ ॥੨॥

ਕਿਛੁ ਚਾਹਾਕੁ ਚਾਹਾਰ ਪਛਪਚ ਕੀਛੇ ਮਖਿ ਦੇਖਾ। ਯਾਯ ਨਾਹਿ, ਚਾਹਾਰ ਏਹਿ ਪਦਮਾਸਨ ਕੇਰੇ ਅਯੁਧ
ਅਰੇ ॥੨॥

ਖੜੀਆ ਤ ਧਰਮੁ ਛੋਡਿਆ ਮਲੇਛ ਭਾਖਿਆ ਗਹੀ ॥

ਸ਼ਤ੍ਰੁਯੁ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮਿ ਰਖਾ। ਪਾਛੈ ਸ਼ੁਭ ਕਰਿਯੁਲੇ, ਪਰਛੁ ਏਵੇ ਸ਼ਤ੍ਰੁਯੁ ਨਿਯ ਪਰਿ ਚਾਗ ਕਰਿ ਦੇਖਯੋ
ਆਯੁ ਸੇ ਸੁਖਲਾਸਨਰ ਭਾਖਾ। ਪਛਿਕਾਕੁ ਲਾਗਿ ਯਾਯੋ।

ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਇਕ ਵਰਨ ਹੋਈ ਧਰਮ ਕੀ ਗਤਿ ਰਹੀ ॥੩॥

ਬਾਰਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਏਕ ਹੋਇ ਵਰਨੁ ਯਾਯੋ। ਯਾਯੁ ਪਰਿ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪੁਰਾਣਿ ਮਨੁਪਾਧਾ ਚਾਯੋ। ਯਾਯੋ ॥੩॥

ਅਸਟ ਸਾਜ ਸਾਜਿ ਪੁਰਾਣ ਸੋਧਹਿ ਕਰਹਿ ਬੇਦ ਅਭਿਆਸੁ ॥

ਪਾਣਿਨਿ ਰਸ਼ਿ ਭਾਰਾ। ਰਚਿਤ ਕਯਾਕਰਨਾਰ ਅਯੁ ਅਧਾਯੁ ਏਵੰ ਵੇਦ ਕਯਾਸਯੁ ਰਚਿਤ ਅਯੁ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ
ਵਿਧਾਨ ਖਾਨਪੂਰਕ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਯਾਏ। ਯਾਯੁ ਸੇ ਵੇਦਰ ਅਯਾਸ ਮਖਿ ਕਰਿਯਾਏ।

ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕੇ ਮੁਕਤਿ ਨਾਹੀ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ॥੪॥੧॥੬॥

ਪਰਛੁ ਕਾਸ ਨਾਨਕ ਏਵਾ। ਕਹੁਛੇ ਮੇਧੁ ਹਰਿਨਾਮਿ ਕਰਿ। ਸੁਛਿ ਬਸਤਿ ਨਾਹਿ ॥੪॥੧॥੬॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਆਰਤੀ

ਪਦਾਸਰੀ ਮਹਲਾ 1 ਆਰਤੀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗਿ ਏਕ ਅਚਛੇ, ਯਾਯਾਕੁ ਬਦਗੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾਕੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਾਯਾਯੁ ਪਾਰੇ।

ਗਗਨ ਮੈ ਥਾਲੁ ਰਵਿ ਚੰਦੁ ਦੀਪਕ ਬਨੇ ਤਾਰਿਕਾ ਮੰਡਲ ਜਨਕ ਮੇਤੀ ॥

ਬੰਦੂਕੁ ਗਗਨ ਰੂਪਾ। ਯਾਯਾਰੇ ਬੰਦੂਕੁ ਓ ਰਚ ਕਾਪਕ ਕਰਿਯੋ, ਚਾਰਾ ਬੰਦੂਕੁ ਯਾਯਾਰੇ ਮੋਢਿ ਬੰਦੂਕੁ
ਅਯੋ।

ਧੂਪੁ ਮਲਆਨਲੇ ਪਵਣੁ ਚਵਰੇ ਕਰੇ ਸਗਲ ਬਨਰਾਇ ਫੁਲੰਤ ਜੋਤੀ ॥੧॥

ਮਲਕੁ ਪਰਚਿਤ ਯਾਯੁ। ਯਾਯੁਕੁ ਰਚਨਾਰ ਬੰਦੂਕੁ ਬੰਦੂਕੁ ਕਾਯੁ ਰਚਿਯੋ ਕਰੁਛੇ, ਬੰਦੂਕੁ ਕਰਿਯੋ ਯਾਯੁ। ਯਾਯੁ
ਯਾਯੁਕੁ, ਯਾਯੁਕੁ ਬੰਦੂਕੁ ਅਯਾਯੁਕੁ ਯਾਯੁਕੁ ਯਾਯੁ ਬੰਦੂਕੁ ਅਰੇ ॥੧॥

ਕੈਸੀ ਆਰਤੀ ਹੋਇ ॥ ਭਵ ਖੰਡਨਾ ਤੇਰੀ ਆਰਤੀ ॥

ਬੰਦੂਕੁ ਯਾਯੁਕੁ ਯਾਯੁ ਮਾਰਗ ਨਾਗ ਕਰੁਯੁਕੁ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਰੇ ਚਾਰ ਕਰਿਯੋ ਅਯੋਗਿਕ ਯਾਯੁਕੁ
ਯਾਯੁਕੁ ਮੇਧੁ

ਅਨਹਤਾ ਸਬਦ ਵਾਜੰਤ ਭੇਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਭੰ ਏਕ ਰਬ ਵੇਦ ਖੁਨਿ (ਜੀਵਰ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮਨ) ਹੇਭਯੋ, ਚਾਹਾ ਚੂਮ ਆਰਠਾਠੇਰੇ ਵਯਾ ਵਯਾਯਾਯਾ ਭਲਿ
ਅਠੇ। ॥੧॥ ਰੂਹ॥

ਸਹਸ ਤਵ ਨੈਨ ਨਨ ਨੈਨ ਹੈ ਤੇਹਿ ਕਉ ਸਹਸ ਮੂਰਤਿ ਨਨਾ ਏਕ ਤੇਹੀ ॥

ਹੇ ਬਰਵਧਾਪਕ ਨਿਰਾਕਾਰ ਯੋਗੀ! ਚੂਮਰ ਹਯਾਰ ਹਯਾਰ ਆਗੁ ਅਛਿ, ਕੇਛੁ ਨਿਰ੍ਗੁਣ ਬ੍ਰਹਮਚੇਰੇ ਚੂਮਰ
ਕੋਈਬੇ ਆਗੁ ਨਾਹਿ, ਬੇਬੇਭਲਿ ਚੂਮਰ ਹਯਾਰ ਹਯਾਰ ਮੂਰ੍ਤਿ ਅਛਿ, ਪਰਛੁ ਏਕ ਮਧ ਰੂਪ ਨਾਹਿ, ਕਾਰਣ
ਚੂਮੇ ਨਿਰ੍ਗੁਣ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰ,

ਸਹਸ ਪਦ ਬਿਮਲ ਨਨ ਏਕ ਪਦ ਗੰਧ ਬਿਨੁ ਸਹਸ ਤਵ ਗੰਧ ਇਵ ਚਲਤ ਮੇਹੀ ॥੨॥

ਬਰ੍ਹੁਣ ਬ੍ਰਹਮਚੇਰੇ ਚੂਮਰ ਹਯਾਰ ਹਯਾਰ ਚਰਣ ਅਛਿ, ਕੇਛੁ ਚੂਮਰ ਨਿਰ੍ਗੁਣ ਬ੍ਰਹਮਚੇਰੇ ਹੇਵਾ ਕਾਰਣਰੂ ਏਕ
ਮਧ ਚਰਾਨ ਨਾਹਿ, ਚੂਮਾ ਘਾਠੇਘ੍ਰਿਯੁ(ਨਾਇਕਾ) ਰਹਿਓ ਅਠ ਆਯ ਚੂਮਰ ਮਧ ਹਯਾਰ ਹਯਾਰ ਨਾਇਕਾ
ਅਛਿ; ਚੂਮਰ ਏਹਿ ਆਯੁਰ੍ਧਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮਚੇਰੇ ਮੋਠੇ ਮੋਹਿਓ ਕਰਿਛਿ॥੨॥

ਸਭ ਮਹਿ ਜੇਤਿ ਜੇਤਿ ਹੈ ਸੇਇ ॥

ਬ੍ਰਹ੍ਮਚੇਰ ਬਮਬੁ ਪ੍ਰਾਣੀਯ ਠਾਠੇਰੇ ਬੇਬੇਭੇ ਯੋਗਾਧਿ ਬ੍ਰਹਮਚੇਰੇ ਹਿੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਅਛਿ।

ਤਿਸ ਕੈ ਚਾਨਣਿ ਸਭ ਮਹਿ ਚਾਨਣੁ ਹੋਇ ॥

ਚਾਹਾਯ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪੀ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਬਮਬੁਯ ਠਾਠੇਰੇ ਜੀਵਨਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਛਿ।

ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਜੇਤਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥

ਕੇਛੁ ਗੁਰੂ ਭਪਦੇਯ ਭਾਰਾ ਹਿੰ ਏਹਿ ਯੋਗਾਧਿਰੇ ਬੋਧ ਹੋਯਾਯਾਯਾ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੁ ਆਰਤੀ ਹੋਇ ॥੩॥

ਮੇਏ ਬੇਬੇਭੇ ਯੋਗੀਯ ਭਲ ਯਾਗੀਯਾਯਾ, ਬੇਏ ਚਾਹਾਯ ਆਰਠਾ ਹੋਯਾਯਾਯਾ॥੩॥

ਹਰਿ ਚਰਣ ਕਮਲ ਮਕਰੰਦ ਲੇਭਿਤ ਮਨੇ ਅਨਦਿਨੇ ਮੇਹਿ ਆਹੀ ਪਿਆਸਾ ॥

ਹਰਿਯ ਚਰਣ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਬੂ ਰਬਚੇਰੇ ਮੋਰੇ ਮਨ ਯਾਯਾਯਿਓ ਅਛਿ, ਪ੍ਰਥਿਧਿਨੇ ਮੋਠੇ ਏਹਿ ਰਬਚੇਰੇ ਚੁਬੁ
ਰਹਿਛਿ।

ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਲੁ ਦੇਹਿ ਨਾਨਕ ਸਾਰਿੰਗ ਕਉ ਹੋਇ ਜਾ ਤੇ ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਵਾਸਾ ॥੪॥੧॥੭॥੯॥

ਹੇ ਨਿਰਯੋਗੀ! ਨਾਨਕ ਚਾਠਕਕੂ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਯਯ ਧੇਅ, ਯਾਹਾਭਾਰਾ ਮੋਰੇ ਮਨ ਚੂਮ ਠਾਠੇਰੇ ਯਾਗੁ
ਰਹਿਧਿਯ॥੪॥੧॥੭॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੨ ਚਉਪਦੇ

ਪਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 3 ਘਰ 2 ਚਉਪਦੀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗੀ ਏਕ ਅਠਥੇ, ਯਾਹਾਯੁ ਬਧਗੁਰੂਯ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਾਯਾਯਾ ਪਾਠੇ।

ਇਹੁ ਧਨੁ ਅਖੁਟੁ ਨ ਨਿਖੁਟੈ ਨ ਜਾਇ ॥

ੴ ਨਾਮ-ਪਦ ਕਵਾਹਿ ਬਮਾਹੁ ਬੁਝਨਾਹੁ ਅਧੀਓ ੴ ਅਸਲ ਅਰੇ ॥

ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਦਿਖਾਇ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਬਦਗੁਰੂ ਮੋਹਿਓ ੴ ਵੇਖਾਯੋ ਵੇਖਾਯੋ ॥

ਅਪੁਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯੋ ਪ੍ਰਭੁ ਬਦਗੁਰੂ ਪੁਰਿ ਬਦਾ ਬਮਾਹਿਓ ੴ ॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ॥੧॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੂੰ ਭਗਵਾਨਕੁ ਨਿਯੋ ਮਨਰੇ ਸੁਪਨ ਕਰਿਓ ॥੧॥

ਸੇ ਧਨਵੰਤ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਕੇਵਲ ਬੇ ਪਦਵਾਨ ਅਰੇ, ਮਿਥੇ ਹਰਿਨਾਮ ਓਰੇ ਖਾਨ ਲਗਾਯੋ ਰਖੁਥਾਥ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਧਨੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰੂ ਮੋਹਿਓ ਬੁਝਨਾਮੇ ਹਰਿਨਾਮ ਪਦਰੇ ਪੁਕਾਰਿ ਕਰਿਓ ਆਯੋ ਭਗਵਾਨਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ੴ ਨਾਮ ਪਦ
ਮੋਹਿਓ ਮਨਰੇ ਸੁਪਨੇ ਹੋਯਾਯੋ ॥

ਅਵਗੁਣ ਕਾਟਿ ਗੁਣ ਰਿਦੈ ਸਮਾਇ ॥

ਅਵਗੁਣ ਚਾਲਿਯਾਯੋ ਗੁਣ ਆਇ ਚਾਹਾਯੋ ਬੁਝਨਾਮੇ ਵਾਸ ਕਰਿਓ ਯਾਹਾਯੋ

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰੂਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਰਾ ਬੁਝਾਯੋ ਬੁਝਾਯੋ ਹੋਯਾਯੋ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰੂਕਾ ਵਾਸੀ ਬਧਥ ੴ ਗਾਥਿਓ ਅਰੇ ਆਯੋ

ਸੁਖ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੀ ॥੨॥

ੴ ਵਾਰਾ ਮਨਰੇ ਬੁਝ ੴ ਬੁਝਾਯੋ ਅਵਸੁ ਭਉਯੋ ਹੋਯਾਯੋ ॥੨॥

ਏਕੁ ਅਚਰਜੁ ਜਨ ਦੇਖਹੁ ਭਾਈ ॥

ਹੋ ਮਾਨਵ! ਹੋ ਭਾਯੋ! ੴ ਆਯੋਯੋ ਵੇਖੋ

ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰਿ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯੋ ਬੁਝਾਯੋ ਪੂਰੇ ਕਰਿ ਭਗਵਾਨਕੁ ਨਿਯੋ ਬੁਝਨਾਮੇ ਸੁਪਨੇ ਕਰਿਓ ॥

ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ੴ ਨਾਮ ਵਧੇ ਅਮੂਲਥ ਅਰੇ ਆਯੋ ੴ ਕੋਈਬੇ ਮੂਲਥ ਬਿਨਿਸਰੇ ਪੁਰਾ ਕਰਾਯਾਯੋ ਪਾਰਿਵ
ਨਾਹੁ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥੩॥

ੴ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਧਿਆਨੈ ਮਨਿ ਰਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਵਸੈ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੈ ਸੇਇ ॥

ੴ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਕੀ ਧਿਆਨੈ ਮਨਿ ਰਹੈ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਘਟਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਧਿਆਨੈ ਮਨਿ ਰਹੈ ॥ ੫ ॥

ਸਹਜੇ ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣਿ ਪਛਾਣਿਆ ॥

ੴ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਕੀ ਧਿਆਨੈ ਮਨਿ ਰਹੈ ॥ ੬ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥੪॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਾਖਾਕੂ ਹਰਿਨਾਮ ਮਿਲਿ ਯਾਯਿ, ਭਾਖਾਰ ਮਨ ਚੁਧੁ ਹੋਯਾ ਯਾਯਿ॥੪॥੧॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਅਤਿ ਅਪਾਰਾ ॥

ਹਰਿਨਾਮਰ ਪਨ ਅਭਯੁ ਨਿਰਮਲੁ ਅਤਿ ਅਪਾਰਾ ਅਭਿ ਆਯੁ

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਗਯ ਭਾਰਾ ਧੂ ਅਭਿ ਪਨਰ ਭਯਾਰ ਭਰਿ ਨੇਯਿ॥

ਨਾਮ ਧਨ ਬਿਨੁ ਹੋਰ ਸਭ ਬਿਖੁ ਜਾਣੁ ॥

ਨਾਮ-ਪਨ ਬਿਨਾ ਅਧਿ ਬਨੁ ਪਨ ਬਿਭਿ ਅਭਿ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਜਲੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥੧॥

ਮਾਇਯਾ ਅਭਿਮਾਨ ਬਯਭਿ ਮਾਯਾਰ ਮੋਹਿਅਰ ਅਭਿਮੋਹਿ ਯਲਿ ਰਹਿਯਾ॥੧॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖੈ ਕੋਇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਮਾਧਿਮਰੁ ਕੇਹਿ ਬਿਰਲੁ ਭੁ ਹਰਿ ਰਭਕੂ ਆਭਿਯਨ ਕਰਿਯਾ॥

ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਹੋਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਧਿਨਰਾਭਿ ਆਯਯਰੇ ਰਹਿਯਾ॥ ਆਯੁ ਪੂਰੁ ਭਾਗਿਪਰੁ ਭੁ ਹਰਿਨਾਮਰ ਪੁਰਿ ਹੋਯਾ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਬਦੁ ਦੀਪਕੁ ਵਰਤੈ ਤਿਹੁ ਲੇਇ ॥

ਬੁਝ-ਗਯ ਰੂਪਾ ਅਭਿ ਧਾਪਕ ਆਯਾਗ, ਪਾਯਾਗ ਅਭਿ ਪੁਰੁਧਾ ਅਭਿ ਭਿਨਿ ਲੋਕਰੇ ਯਾਨ ਰੂਪਾ ਪੁਕਾਗ ਕਰੁਯਿ॥

ਜੇ ਚਾਖੈ ਸੇ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥

ਯੇਯੁ ਮਾਯਿਯਾ ਅਭਿਕੂ ਆਭਿਯਨ ਕਰਿਯਾ॥ ਬੇ ਪਵਿਰੁ ਹੋਯਾ॥

ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਮਿ ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਧੋਇ ॥

ਅਭਿ ਪਵਿਰੁ ਨਾਮ ਅਭਿਕਾਰ ਰੂਪਾ ਮਯਾਕੂ ਬੁਝ ਕਰਿਯਾ॥

ਸਾਚੀ ਭਗਤਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੨॥

ਭਗਵਾਨਕਾ ਬਯਾ ਭਯਿ ਭਾਰਾ ਮਾਯਿਯਾ ਬਯਧਾ ਬੁਝਾ ਰਹਿਯਾ॥੨॥

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ਸੇ ਹਰਿ ਜਨੁ ਲੋਗੁ ॥

ਹੋਏ ਹਰੇ ਰਸ ਆਸ਼ਾਦਨ ਕਰਿਐ, ਸੇ ਹਰਿਯਾ ਸੇਵਕ ਵਧਿਆਐ।

ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਹਰਖੁ ਨਾਹੀ ਕਦੇ ਸੋਗੁ ॥

ਭਾਵਾ ਠਾਹੇ ਸਦਾ ਹਰਖੁ ਨਾਹੀ ਕਦੇ ਸੋਗੁ ਆਉ ਭਾਵਾਨੂੰ ਕਰਿ ਚਿੰਤਾ ਗੁਣ ਕਰੇ ਨਾਹੀ।

ਆਪਿ ਮੁਕਤੁ ਅਵਰਾ ਮੁਕਤੁ ਕਰਾਵੈ ॥

ਸੇ ਬੁਝਾ ਨਾਮਾਨ ਵਧਨਨੂੰ ਮੁਕਤੁ ਹੋਇਆ ਆਉ ਅਨਾਨੂੰ ਮਖ ਮੁਕਤੁ ਕਰਾਐ ਨੇ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਹਰਿ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥੩॥

ਸੇ ਹਰਿਨਾਮ ਹਰਿ ਭਯਨ ਕਰਿਆ ਆਉ ਹਰਿਯਾ ਠਾਹੇ ਹੋਈ ਪੁਣ ਪੁਣ ਕਰਿਆ ॥੩॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਭ ਮੁਈ ਬਿਲਲਾਇ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਬਾਰਾ ਦੁਨੀਆ ਦੁਖਯਾ ਹੋਇ ਬਿਲਾਪ ਕਰਿਆ।

ਅਨਦਿਨੁ ਦਾਝਹਿ ਸਾਤਿ ਨ ਪਾਇ ॥

ਸੇ ਰਾਹਿਦਿਨ ਚੁਝਾਝਿਰੇ ਜਲਿ ਰਹਿਆ ਆਉ ਭਾਵਾਨੂੰ ਗਾਢਿ ਪੁਣ ਬੁਝਾਐ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸਭੁ ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝਾਏ ॥

ਸਦੇ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾਏ, ਭਾਵਾਹੋਲੇ ਸਦਾ ਚੁਝਾ ਮੇਝਿ ਯਾ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਾਂਤਿ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥੪॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਹੋਈ ਪੁਣ ਓ ਗਾਢਿ ਪੁਣ ਹੋਇਆ ॥੪॥੨॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਪਦਾਸਰੀ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਸਦਾ ਧਨੁ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲੇ ॥

ਜੀਵ ਭਾਵਾਨਾ ਨਾਮ ਸੁਰਗ ਕਰਿਆ ਆਉ ਏਹੀ ਨਾਮ ਪਦ ਸਦਾ ਜੀਵਨ ਬੁਝਾਏ ਬਾਝ ਕਰਿਆ,

ਜੀਅ ਜੰਤ ਜਿਨਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ ॥

ਸੇਭੈ ਪਦਮਾਨੁ ਸਦਾ ਜੀਵਨ ਪਾਲਨ-ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਿਯਾ।

ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਤਿਨ ਕਉ ਪਾਏ ॥

ਪੁਣ ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥ ਭਾਵਾਨੂੰ ਹੋਈ ਪਦਾਨ ਕਰਿਆ,

ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥੧॥

ਸੇਭੈ ਮਨੁਸ਼ਯ ਹਰਿਯਾ ਨਾਮਰੇ ਲੀਨ ਯਾ ਆਉ ਸੇਭੈ ਹੋਈ ਧਾਨ ਲਗਾਐ ਰਝਿਆ ॥੧॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਪਾਵੈ ॥

ਪ੍ਰਭਾਕ ਮਨੁਸ਼ਯ ਗੁਰੂਯੋ ਬੇਬਾ ਭਾਰਾ ਬਹਿਨਾਮਰ ਧਨਕੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਏ।

ਅੰਤਰਿ ਪਰਗਾਸੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋਏ ਬਹਿਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾਏ, ਚਾਹਾਰ ਫੁਟਲਰੇ ਆਨਰ ਪੁਕਾਰਿ ਹੋਇਯਾਏ॥੨॥

ਇਹੁ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਗੂੜਾ ਧਨੁ ਪਿਰ ਹੋਇ ॥

ਏਹੁ ਬਹਿ-ਪ੍ਰੇਮਰ ਗਾਢ ਰਯੋ ਪੁਰ-ਪਠਿਯੋ ਬੇਬਾ ਜੀਵ-ਬੁਧੀ ਠਾਰੇ ਲਾਗਿਯਾਏ,

ਸਾਂਤਿ ਸੀਗਾਰੁ ਰਾਵੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥

ਹੋਏ ਗਾਢਿਯੋ ਨਿਯ ਗੁਣਾਰ ਬਨਾਯ ਯਾਏ।

ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋਇ ਨ ਪਾਏ ॥

ਕੇਹੁ ਮਧ ਅਘਾਕਾਰਰੇ ਪੁਰੁਯੋ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਰੇ ਨਾਹਿ ਆਯ

ਮੂਲਹੁ ਭੁਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਏ ॥੨॥

ਬੇ ਨਿਯ ਮੂਲ ਪੁਰੁਯੋ ਭੁਲਿ ਨਿਯ ਜਨੁ ਬਧਾਰੇ ਬਨਾਯ ਯਾਏ॥੨॥

ਗੁਰ ਤੇ ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਸੁਖੁ ਬਾਣੀ ॥

ਗਾਢਿ, ਆਨਖ ਏਵਾ ਬੁਝਵਾਯਾ ਬਾਣੀ ਗੁਰੂਯੋ ਠਾਰੁ ਹੋ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਯਾਏ।

ਸੇਵਾ ਸਾਚੀ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਬਯਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿਲੇ ਮਨ ਨਾਮਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇਯਾਏ।

ਸਬਦਿ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸਦਾ ਧਿਆਏ ॥

ਮੇਯੋ ਬਧਿਯੋ ਗਯਰ ਭਯਲਯੋ ਹੋਇਯਾਏ, ਬੇ ਬਧਵਾ ਨਿਯ ਪ੍ਰਿਯਯੋ ਪੁਰੁਯੋ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਸਾਚ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ਪਾਏ ॥੩॥

ਏਹੁ ਪਰਿ ਬੇ ਬਧਨਾਮ ਭਾਰਾ ਪੁਰੁਯੋ ਧਰਵਾਰਰੇ ਗੋਯਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਏ॥੩॥

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਸੋਇ ॥

ਬੇਬਾ ਕਰਿਯੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਮੂਰ ਮੂਰਾਯਰਰੇ ਬਿਧਾਨਾਨ ਅਯਯੋ।

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਮੇਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥

ਮਧਿ ਬੇ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ ਕਰਿਯੋ, ਚਾਹਾਯੋ ਬੇਬਾਯੋ ਜੀਵਰ ਮਿਲਨ ਹੋਇਯਾਏ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਤੇ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ਗੁਰੁਬਾਣੀ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਪੁਰੁਯੋ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਲਾਪਨ ਕਰਿਯੋ।

ਨਾਨਕ ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ॥੪॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਯਯੋਂ ਵਧੇਰੇ ਬਧਾਰੇ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਗ੍ਨ ਹੋਇਆਂ, ਪ੍ਰਭੂ ਸ੍ਵਯੰ ਚਾਹਾਨੂੰ ਨਿਯੋਗ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਲਨ
ਕਰਾਏ ॥੪॥੩॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਤੀਜਾ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਚੁਠੀਯ ॥

ਜਗੁ ਮੈਲਾ ਮੈਲੇ ਹੋਇ ਜਾਇ ॥ ਆਵੈ ਜਾਇ ਦੂਜੈ ਲੋਭਾਇ ॥

ੴ ਜਗਤ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਅਚੇਤ ਆਭ ਜੀਵ ਮਧ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇਆਂ, ਧੌਰਧਰਮਰੇ ਮੁਗ੍ਧ ਭੁਭ ਹੋਇ
ਮਰੇਯਾ।

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਸਭ ਪਰਜ ਵਿਗੋਈ ॥

ਧੌਰਧਰਮਰੇ ਫਾਸੀ ਬਾਰਾ ਦੂਜਿਆਂ ਵਰਵਾਰ ਹੋਇ ਯਾਏ।

ਮਨਮੁਖਿ ਚੋਟਾ ਖਾਇ ਅਪੁਨੀ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥੧॥

ਮਨਮੁਖੀ ਮਾਭ ਖਾਏਯਾ ਅਭ ਨਿਯੋਗ ਭੁਭ ਹੋਇ ਯਾ ॥੧॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਬੇਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਆਂ,

ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਪਤਿ ਉਤਮ ਹੋਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਚਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਨਾਮਰ ਨਿਵਾਸ ਹੋਇਆਂ ਅਭ ਚਾਹਾਰ ਭੁਭ ਭੁਭ ਹੋਇਆਂ ॥ਰੂਪ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਭਗਵਾਨਯੋ ਗਰਗਰੇ ਆਸਿ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਇ ਯਾਏ।

ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਰਾਤੇ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਈ ॥

ਰਾਮਯੋ ਨਾਮਰੇ ਮਗ੍ਨ ਹੋਇ ਬੇ ਮਨਰੇ ਧ੍ਰਿੜਤਾ ਭਾਰਾ ਭੁਭ
ਕਰੇਯਾ।

ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਜਨੁ ਵਡਿਆਈ ਪਾਏ ॥

ਭੁਭ ਭਗਵਾਨਯੋ ਭੁਭ ਕਰੇ ਭੁਭ ਯੋਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਯਾ।

ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਸਮਾਏ ॥੨॥

ਬੇ ਬਧਰੇ ਮਗ੍ਨ ਰਹਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਰਹਿਯਾ ॥੨॥

ਸਾਚੇ ਕਾ ਗਾਹਕੁ ਵਿਰਲਾ ਕੇ ਜਾਣੁ ॥

ਬਧਨਾਮਰ ਗ੍ਰਾਹਕ ਕੀਰਤਿ ਰਿਰਲਕੂ ਭੁਭ ਯੋਗਯਾ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣੁ ॥

ਗੁਰੂਯੋਗ ਚੰਦ੍ਰਾਵਲੀ ਨਿਯਮ ਨਿਯਮ ਯੋਗੀ ਨਿਯਮ।

ਸਾਚੀ ਰਾਸਿ ਸਾਚਾ ਵਾਪਾਰੁ ॥

ਵਿਚਾਰਨਾ ਚੰਦ੍ਰਾਵਲੀ ਨਿਯਮ ਆਪਣੇ ਚੰਦ੍ਰਾਵਲੀ ਵਾਪਾਰ ਨਿਯਮ ਨਿਯਮ ਨਿਯਮ।

ਸੇ ਧੰਨੁ ਪੁਰਖੁ ਜਿਸੁ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰੁ ॥੩॥

ਵੇਦਿ ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖੁ ਨਿਯਮ, ਧੰਨੁ ਪੁਰਖੁ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰੁ ਕਰਿਯਾ ॥੩॥

ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਸਾਚੈ ਇਕਿ ਸਚਿ ਲਾਏ ॥

ਵੇਦਿ ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖੁ ਨਿਯਮ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰੁ ਕਰਿਯਾ ॥੩॥

ਉਤਮ ਬਾਣੀ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ॥

ਵੇਦਿ ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖੁ ਨਿਯਮ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰੁ ਕਰਿਯਾ ॥੩॥

ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਕੀ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰ ॥੪॥੪॥

ਬੇਹੁੰ ਬਛਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਆਰਾਖਨਾ ਮਖ ਬਢਾ ਅਰੇ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਮਨੁਸ਼ਖ ਸੁਖਰ
ਬਨਾਇਆ ॥੪॥੪॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਪਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਜੇ ਹਰਿ ਸੇਵਹਿ ਤਿਨ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥

ਮੂੰ ਚਾਹਾਕਾ ਪੁਰਿ ਬਸੇਵਿ ਅਰੇ, ਜੇਓ ਭਗਵਾਨਯੋ ਸੁਰਗ ਕਰਿਯਾ ॥

ਤਿਨ ਹਿਰਦੈ ਸਾਚੁ ਸਚਾ ਮੁਖਿ ਨਾਉ ॥

ਚਾਹਾਰ ਫੁਲ ਆਵੈ ਮੁਖਿ ਪੁਰਿ ਬਸੇਵਿ ਬਢਾ ਨਾਮ ਹੂੰ ਰਹਿਯਾ ॥

ਸਾਚੇ ਸਾਚੁ ਸਮਾਲਿਹੁ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥

ਪਰਮ-ਬਢਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਚਿਤੁ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਦੁਖੁ ਦੂਰ ਹੋਇਯਾ ॥ ਆਉ

ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥੧॥

ਬਢਾ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਮਨਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਯਾ ॥੧॥

ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੁਣਿ ਮੈਲੁ ਗਵਾਏ ॥

ਗੁਰੁਬਾਣੀ ਗੁਣੀ ਮਨੁਸ਼ਖ ਨਿਯੋ ਮਨਰੇ ਅਘੋਕਾਰ ਰੂਪੀ ਮਯੋਕਾਰ ਦੂਰ ਹੋਇਯਾ ॥ ਆਉ

ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਰਿਨਾਮਾ ਸੁਆਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਨਿਯੋ ਮਨਰੇ ਸੁਆਮਿ ਕਰਿਯਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੂੜੁ ਕੁਸਤੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਏ ॥

ਬੇਹੁੰ ਮਿਥਾ, ਛਲ-ਕਪਰ ਆਵੈ ਚੁਝਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨਿ ਲਿਭਾਇ ਯਾ ॥ ਆਉ

ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਸਹਜਿ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ਨਿਯੋ ਮਨਰੇ ਗਾਉ ੩ ਸੁਆਮਿਕ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਚਲੈ ਤਾ ਆਪੁ ਜਾਇ ॥

ਮੋਘ ਮਨੁਸ਼ਖ ਗੁਰੁਯੋ ਯੋਗੀ ਅਨੁਬਾਹੇ ਆਚਰਣ ਕਰਿਯਾ, ਚਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਅਘੋਕਾਰ ਦੂਰ
ਹੋਇਯਾ ॥

ਸਾਚੁ ਮਹਲੁ ਪਾਏ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥੨॥

ਬੇਭਗਵਾਨਯੋ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯਾ ॥ ਆਉ ਬੇ ਬਢਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਨਿਯੋ ॥੨॥

ਨ ਸਬਦੁ ਬੁਝੈ ਨ ਜਾਣੈ ਬਾਣੀ ॥

ਮਨਮੁਖੀ ਨਾ ਸੇ ਗੰਥਰ ਰਹਿਬਾਨੁ ਰੂਝਿਆ ਆਯ ਨਾ ਹੂੰ ਵਾਗੀਯੁ ਯਾਗਿਆ,

ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧੇ ਦੁਖਿ ਵਿਹਾਣੀ ॥

ਜਾਨਹੀਨ ਮਨਮੁਖੁਰ ਬਾਰਾ ਯਾਗਨ ਰੂਝਾਗੇ ਹੂੰ ਅਭਿਵਾਹਿਤ ਹੋਯਾਗਾ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ਮਧਿ ਸੇ ਬਦਗੁਰੂਯੁ ਬਾਝਾਤ ਕਰਿ ਨਿਐ, ਭਾਹਾਹੇਲੇ ਭਾਹਾਯੁ ਬੁਝਾਰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਗਾ।

ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ ॥੩॥

ਕਾਰਗ ਗੁਰੂ ਭਾਹਾਯੁ ਮਨਰੂ ਅਹੰਕਾਰਕੁ ਬਧਾਪੁ ਕਰਿਯਾਯੁ॥੩॥

ਕਿਸ ਨੇ ਕਹੀਐ ਦਾਤਾ ਇਕੁ ਸੋਇ ॥

ਯੇਵੇ ਐਕ ਯਗੁਰ ਹੂੰ ਬਰੂਯੁ ਧਾਭਾ ਅਭਿਯੁ, ਭਾਹਾਯੁ ਵਧਾਭਾ ਕਾਹਾਯੁ ਪ੍ਰਾਪਨਾ ਕਰਿਯੋ?

ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥

ਮਧਿ ਸੇ ਮੋਹਾ ਯਧਰੇ ਕੁਪਾ ਕਰਯੁ, ਭਾਹਾਹੇਲੇ ਗੰਥ ਬਾਰਾ ਭਾਹਾਯੁ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਹੋਯਾਗਾ।

ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਾਚੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ॥

ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੂੰ ਨਿਯ ਬਯਾ ਪ੍ਰਿਯਭਾਗੁ ਮਿਥੀ ਭਾਹਾਯੁ ਬੁਝਿਗਾਨ ਕਰਿ ਪਾਰਿਯੋ।

ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਸਾਚਾ ਭਾਵਾ ॥੪॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਚਾਹੈ ਯੇ ਮੂੰ ਬਧਵਾਧਾ ਬਨਿ ਬੇਹਿ ਪਰਮ-ਪ੍ਰਭੂਯੁ ਯਲ ਯਾਗਿਯੋ॥੪॥੫॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਮਨੁ ਮਰੈ ਧਾਤੁ ਮਰਿ ਜਾਇ ॥

ਯੇਵੇ ਮਨ ਵਿਕਾਰ ਠਾਰੂ ਬਧਾਪੁ ਹੋਯਾਗਾ, ਬੇਭੇਭੇਲੇ ਮੋਹਾ ਮਧਭਾ ਮਧ ਧੂਰ ਹੋਯਾਗਾ।

ਬਿਨੁ ਮਨ ਮੂਏ ਕੈਸੇ ਹਰਿ ਪਾਇ ॥

ਮਨਕੁ ਬਗੀਯੁਤ ਕਰਿਯਾ ਬਿਨਾ ਯਗਵਾਨਕੁ ਕਿਪਰਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਾਯਾਯੁ ਪਾਰੇ?

ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਰੈ ਦਾਰੁ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥

ਕੇਹੁ ਕਿਰਲ ਵਧਯੁ ਹੂੰ ਮਨਕੁ ਨਿਯਯੁਤ ਕਰਿਯਾਰ ਔਭਧ ਯਾਗਿਆ।

ਮਨੁ ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਬੁਝੈ ਜਨੁ ਸੋਇ ॥੧॥

ਕੇਵਲ ਬੇਹਿ ਵਧਯੁ ਯਾਗਿਆ ਯੇ ਮਨ ਗੰਥ ਬਾਰਾ ਹੂੰ ਵਿਕਾਰ ਠਾਰੂ ਵਿਰੂਧ ਹੋਯਾਗਾ॥੧॥

ਜਿਸ ਨੇ ਬਖਸੇ ਹਰਿ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥

ਮਾਝਾਕੂ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਿਵਾ ਕਰਿ ਦਿਅਤ੍ਰਿ, ਭਾਖਾਕੂ ਝੰ ਗੋਗਾ ਪੁਦਾਨ ਕਰਿਯਾਤ੍ਰਿ,

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਕੂ ਬਰਿਨਾਮ ਮਨਰੇ ਸ਼ੁਧਿਤ ਹੋਯਾਯਾ ॥ ਰੂਹ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥

ਯੋਗਯੋਗਿ ਬਧਿ ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਬਨਿ ਭਯਮ ਕਰਿ ਕਰਿਯਾਯਾ, ਬੇਯੋਗਿ ਬੇਯੋਗਿ

ਤਾ ਇਸੁ ਮਨ ਕੀ ਸੋਝੀ ਪਾਵੈ ॥

ਭਾਖਾਕੂ ਏਹਿ ਮਨਰੇ ਜਾਨ ਆਇਯਾਯਾ।

ਮਨੁ ਮੈ ਮਤੁ ਮੈਗਲ ਮਿਕਦਾਰਾ ॥

ਮਨ ਅਭਾਗਿ ਰੂਪੀ ਮਨਿਰੇ ਨਿਗਾਹਿ ਧ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋਯਾਯਾ ਭਾਗਿ ਭਾਗਿ ਆਯਾਯਾ ਰਹਿ ਯਾਯਾਯਾ।

ਗੁਰੁ ਅੰਕਸੁ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲਣਹਾਰਾ ॥੨॥

ਕਿਓ, ਗੁਰੂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਯੁਗਿ ਲਗਾਯਾ ਏਹਿ ਨਾਮ ਬਿਭਾਨ ਮਨਕੂ ਧ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰਾਯਾ ਯਾਯਾਯਾ। ॥੨॥

ਮਨੁ ਅਸਾਧੁ ਸਾਧੈ ਜਨੁ ਕੋਈ ॥

ਕੇਹੁ ਕਿਹਨ ਬਧਿ ਝੰ ਏਹਿ ਅਭਾਗਿ ਮਨਕੂ ਨਿਯ ਬਗਿਰੇ ਰਹਿਯਾਯਾ।

ਅਚਰੁ ਚਰੈ ਤਾ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਈ ॥

ਏਹਿ ਮਨ ਚਯੁਗਿ ਅਯੋਗਿ, ਯੋਗਿ ਕੇਹੁ ਏਹਾਕੂ ਅਯੁਗਿ ਕਰਿਯਾਯਾ, ਭਾਖਾਯੋਗਿ ਏਹਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਯਾਯਾ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਇਆ ਸਵਾਰਿ ॥

ਯੋਗਯੋਗਿ ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਨਿਯਰੇ ਏਹਿ ਮਨਕੂ ਨਿਯ ਨਿਯੁਗਿਰੇ ਨਿਯਯਾਯਾ,

ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਤਜੈ ਵਿਕਾਰ ॥੩॥

ਏਹਿ ਮਨ ਬ੍ਰਹਮ ਅਭਾਗਿ ਏਹਾ ਕਿਹਾਕੂ ਭਾਗਿ ਕਰਿਯਾਯਾ ॥੩॥

ਜੇ ਧੁਰਿ ਰਖਿਅਨੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਮਾਝਾਕੂ ਆਧਿਕੁ ਝੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਤ ਨਿਗਾਹਿ ਨਿਯ ਬਾਧੁਰੇ ਨਿਯਨ ਕਰਾਯਾ ਯਾਯਾਯਾ, ਬੇ

ਕਦੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ ॥

ਕਦਾਪਿ ਵਿਛੋੜ ਬ੍ਰਹਮਾਝੰ ਆਯਾ ਭਾਖਾਕਾ ਗਿਰੇ ਲਾਨ ਰਹਿਯਾਯਾ।

ਆਪਣੀ ਕਲਾ ਆਪੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣੈ ॥

ਨਿਯ ਕਲਾਕੂ ਪ੍ਰਭੁ ਬ੍ਰਹਮ ਝੰ ਜਾਗਿਯਾਯਾ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਛਾਣੈ ॥੪॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਹੂੰ ਨਾਮਰ ਭੇਦਕੂ ਜਾਣੀਏ॥੪॥੬॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਕਾਚਾ ਧਨੁ ਸੰਚਹਿ ਮੂਰਖ ਗਾਵਾਰ ॥

ਮੂਰਖ ਉ ਵੇਕਾ ਮਨੁਬਖ ਨਬਰ ਪਨਕੂ ਬਝਲ ਕਰੀਏ॥

ਮਨਮੁਖ ਭੂਲੇ ਅੰਧ ਗਾਵਾਰ ॥

ਏਹਰਿ ਆਨਹਾਨ ਏਵੰ ਵੇਕਾ ਮਨਮੁਖੀ ਪਤਭੁਝੁ ਹੋਏਏ॥

ਬਿਖਿਆ ਕੈ ਧਨਿ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਹੀਏਏ ਪਨ ਬਰਵਾ ਦੂਝਾ ਵੇਏਏ॥

ਨਾ ਸਾਥਿ ਜਾਇ ਨ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੧॥

ਨਾ ਏਹਾ ਕਯਭਿਰ ਬਾਧੁਰੇ ਮਾਏਏਏ ਆਏ ਨਾ ਏਹਾ ਧਾਰਾ ਕੀਝੇ ਭਧਲਝੁ ਹੋਏਏ॥੧॥

ਸਾਚਾ ਧਨੁ ਗੁਰਮਤੀ ਪਾਏ ॥

ਬਛਾ ਪਨ ਗੁਰੂਛਾ ਗੀਝਾ ਧਾਰਾ ਹੂੰ ਧੁਧੁ ਹੋਏਏਏ ਆਏ

ਕਾਚਾ ਧਨੁ ਫੁਨਿ ਆਵੈ ਜਾਏ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੀਏਏ ਨਬਰ ਪਨ ਬਰਵਾ ਆਬੀਏਏ ਉ ਮਾਏਏਏ॥ਰੁਏ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਭੂਲੇ ਸਭਿ ਮਰਹਿ ਗਵਾਰ ॥

ਮਨਮੁਖੀ ਯਾਵ ਪਤਭੁਝੁ ਰਹੀਏਏ ਆਏ ਬਰੁ ਵੇਕਾ ਯਾਵ ਮੂਰਖ ਮੂਖਰੇ ਪਠੀਏਏ॥

ਭਵਜਲਿ ਭੂਬੇ ਨ ਉਰਵਾਰਿ ਨ ਪਾਰਿ ॥

ਬੇਮਾਨੇ ਭਵਬਾਗਰੇ ਰੂਠੇ ਮਾਏਏ, ਬੇਮਾਨੇ ਏ ਕੂਲਰ ਝੁਅਠੇ ਨਾਹੂੰ ਕੀ ਬੇ ਕੂਲਰ ਝੁਅਠੇ ਨਾਹੂੰ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ॥

ਪੂਰ੍ਵ ਭਾਗਧਰੁ ਗੁਰੂਛਾ ਬਹਿਠ ਮਾਝਾਰ ਭੇਟ ਹੋਏਏਏ॥

ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਅਹਿਨਿਸਿ ਬੈਰਾਗਿ ॥੨॥

ਬੇ ਬਠਧ-ਨਾਮਰੇ ਮਗੁ ਹੋਏ ਧਿਨਰਾਠਿ ਵੇਰਾਗੀ ਰਹੀਏਏ॥੨॥

ਚਹੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ॥

ਚਾਰੇ ਮੂਰਗਰੇ ਬਛਾ ਕਾਗੀ ਹੂੰ ਅਮ੍ਰਿਤ ਬਮਾਨ ਅਰੇ ਆਏ

ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਭਾਗਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਣ ਲਈ ਨਾਮ-ਸਮਾਧੀ ਕਰਵਾਏ।

ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਤਰਸਹਿ ਸਭਿ ਲੇਇ ॥

ਸਿੱਖ, ਸਾਧਕ ਅਤੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਸਾਰੇ ਨਾਮ ਪਾਠ ਕਰਕੇ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ,

ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੩॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਨਾਮ ਪਾਠ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥੩॥

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸਾਚਾ ਸਾਚਾ ਹੈ ਸੋਇ ॥ ਉਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਪਛਾਣੈ ਕੋਇ ॥

ਹਰੇ ਕੀ ਹਰੀ ਹੋਈ ਸਚਾਈ ਪਤਾ ਲਗੇ। ਉਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਪਛਾਣਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮਾਣਡਾ ਪਤਾ ਹੈ, ਪਰਮਾਤਮਾ
ਕੋਈ ਵੀ ਸਚਾਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਸਚੁ ਸਾਚਾ ਸਚੁ ਆਪਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ॥

ਸਚਾਈ-ਸਚਾਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਣ ਲਈ ਨਾਮ ਪਾਠ ਕਰਕੇ ਪਤਾ ਲਗੇ।

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਨਾਵੈ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥

ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ମୂଲ୍ୟ ଏବଂ ବିଷ୍ଣୁର ବ୍ୟକ୍ତି କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਸੇ ਜਨ ਧੰਨ ਜਿਨ ਇਕ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ସେହି ଭକ୍ତର ଭାଗ୍ୟ ବଡ଼ ଅଟେ, ଯିଏ ଏକ ନାମରେ ହିଁ ନିଜ ସ୍ମରଣ ଲଗାଇ ଥାଏ ।

ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਚੀ ਸਾਚਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ଗୁରୁଜୀ ମଢି ସତ୍ୟ ଅଟେ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ ।

ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਦੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥੧॥

ମନୁଷ୍ୟକୁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରି ସେ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ତାହାକୁ କ୍ଷମା କରି ଦେଇଥାନ୍ତି ॥ ୧ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਚਰਜ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਸੁਣਾਏ ॥

ହରି-ନାମ ଏକ ଅଦ୍ଭୁତ ଅନାହତ ଧ୍ବନି ଅଟେ ଆଉ ପ୍ରଭୁ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ଜୀବନ୍ତ ଏହି ନାମ ଶୁଣାଇ ଥାଆନ୍ତି ।

ਕਲੀ ਕਾਲ ਵਿਚਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

କଳିଯୁଗର ସମୟରେ କୌଣସି ଗୁରୁଯୁଗୀ ହିଁ ଏହି ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ਹਮ ਮੁਰਖ ਮੁਰਖ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ଆମେ ଜୀବ ମୂର୍ଖ ଅଛୁ ଆଉ ମୂର୍ଖତା ହିଁ ଆମ ମନରେ ଅଛି ।

ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਸਭ ਕਾਰ ਕਮਾਹਿ ॥

ଆମେ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ଅହଂକାରରେ ହିଁ କରିଥାଉ, କିନ୍ତୁ

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹੰਉਮੈ ਜਾਇ ॥

ଗୁରୁଙ୍କ କାପାଳୁ ହିଁ ମନରୁ ଅହଂକାର ଦୂର ହୋଇଥାଏ ।

ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥੨॥

ସେହି ପ୍ରଭୁ ସ୍ବୟଂ ହିଁ କ୍ଷମା କରି ଜୀବକ ନିଜ ସାଥରେ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି ॥ ୨ ॥

ਬਿਖਿਆ ਕਾ ਧਨੁ ਬਹੁਤੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਕਾਰਨ ਧਨ ਮਨੁਸ਼ਯ ਮਨਰੇ ਵਸੂਭਸ਼ਯਾਨੁ ਯਾਤ ਕਰਿਯਾਵ,

ਅਹੰਕਾਰਿ ਭੂਬੈ ਨ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ ॥

ਮਾਯਾ ਧਾਨਰੇ ਬੇ ਅਹੰਕਾਰਰੇ ਰੂਭਿਯਾਵ ਏਵੰ ਧਰਵਾਰਰੇ ਬਸ਼ਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਰੇ ਨਾਹਿੰ।

ਆਪੁ ਛੇਡਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥

ਕਿਨ੍ਹੁ ਨਿਯੁ ਆਨੁਭਿਯਾਨੁ ਛਾਢਿ ਬੇ ਬਰਵਾ ਬੁਝੀ ਰਹਿਯਾਵ।

ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਲਾਹੀ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥੩॥

ਗੁਰੁਕਾ ਭਧਦੇਗ ਬਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਬਧਧਰ ਬੂਢਿ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵ॥੩॥

ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਕਰਤਾ ਸੋਇ ॥

ਬੇਹੁ ਕਰ੍ਹਾ-ਧਰਮੇਗੁਰ ਬੁਝੰ ਹੂੰ ਬਰੁਕਾ ਰਚਯਿਯਾ ਅਠਢਿ ਏਵੰ

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਭਾਯਾਕਾ ਬਿਨਾ ਬਿਗੁਰੇ ਆਭ ਕੇਹੁ ਨਾਯਾਢਿ।

ਜਿਸੁ ਸਚਿ ਲਾਏ ਸੋਈ ਲਾਰੀ ॥

ਮਾਯਾਕੁ ਪੁਰੁ ਬੁਝੰ ਬਧਧ ਨਾਮਰੇ ਲਗਾਯੁ ਆਯਾਢਿ, ਬੇਹੁ ਬਧਢਿ ਬਧਧ-ਨਾਮਰੇ ਲਾਗਿਯਾਵ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਆਗੈ ॥੪॥੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮ ਬਾਰਾ ਪ੍ਰਾਗੀ ਧਰਲੋਕਾਰੇ ਬਰਵਾ ਬੁਝੀ ਰਹਿਯਾਵ॥੪॥੮॥

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਿਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੪

ਪਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 3 ਘਰ 4 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਗੁਰ ਏਕ ਅਠਢਿ ਮਾਯਾਕੁ ਬਧਗੁਰੁਕਾ ਕੁਧਾਰੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਾਮਾਯੁ ਧਾਰੇ।

ਹਮ ਭੀਖਕ ਭੇਖਾਰੀ ਤੇਰੇ ਤੂ ਨਿਜ ਪਤਿ ਹੈ ਦਾਤਾ ॥

ਹੇ ਯਗੁਰ! ਮੂੰ ਭੋਰ ਧਰਵਾਰਰੇ ਭਿਖਾ ਮਾਗਿਵਾ ਬਾਲਾ ਭਿਕਾਰੀ ਅਠੇ ਏਵੰ ਰੂ ਨਿਯੇ ਮੂੰ ਨਿਯਰ ਬਾਮਾ ਅਰੁ ਆਭ ਬਰੁਕੁ ਧੇਵਾ ਬਾਲਾ ਅਰੁ।

ਹੋਰੁ ਦੈਆਲ ਨਾਮੁ ਦੇਰੁ ਮੰਗਤ ਜਨ ਕੰਉ ਸਦਾ ਰਹਉ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥੧॥

ਹੇ ਬਰੇਗੁਰ! ਮੋਹਾ ਭਧਰੇ ਧਮਾਨੁ ਰੂਅ ਏਵੰ ਮੋਹਾਠੇ (ਭਿਖੁਕਾ) ਨਿਯ ਨਾਮ ਪੁਧਾਨ ਕਰ, ਮੋਹਰਿ ਮੂੰ ਬਰਵਾ ਭੋਰ ਪ੍ਰੇਮ-ਰਯਾਰੇ ਹੂੰ ਮਗੁ ਰਹਿਵਿ॥੧॥

ਹੰਉ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ਸਾਚੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ॥

ਹੇ ਬਯਾ ਧਰਮੇਗੁਰ! ਮੂੰ ਭੋਰ ਨਾਮ ਪੁਢਿ ਬਮਧਿਯ ਅਠੇ।

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਭਨਾ ਕਾ ਏਕੇ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ੴ ਨੂ ਝੈਂ ਏਹਿ ਜਗਤ, ਮਾਲਮੁ ਏਕੰ ਬਹੁ ਜੀਵਯੁ ਯਾਤ ਕਰਿਵਾ ਕਾਲਮੁ ਅਰੁ ਏਕੰ ਚੋਰਾ' ਬਿਨਾ ਆਯੁ ਕੇਹੁ
ਬਰੰਗਭਿੰਨਾਨ ਨਾਹਾਓ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਬਹੁਤੇ ਫੇਰ ਪਏ ਕਿਰਪਨ ਕਉ ਅਬ ਕਿਛੁ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ ॥

ਹੋ ਪਰਮਪਿਤਾ! ਮੋਹਿ, ਕ੍ਰਿਪਾ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਵਸਤੁ ਚਕ੍ਰ ਪਛਿਣਿ, ਏਵੇ ਮੋਹਿ' ਭਉਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਕਰ।

ਹੋਹੁ ਦਇਆਲ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ ਅਪੁਨਾ ਐਸੀ ਬਖਸ ਕਰੀਜੈ ॥੨॥

ਮੋਹਿ' ਭਉਰੇ ਦਰਸਨੁ ਬ੍ਰਹਮ ਏਕੰ ਮੋਹਿ ਨਿਜਰ ਦਰਸਨੁ ਬ੍ਰਹਮ, ਮੋਹਿ' ਭਉਰੇ ਕੇਵਲ ਏਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਕਰ ॥੨॥

ਭਨਤਿ ਨਾਨਕ ਭਰਮ ਪਟ ਖੁਲ੍ਹਹੇ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਾਨਿਆ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਮੇ ਭਰਮ ਪਰਦਾ ਖੋਲ੍ਹਿ ਮਾਯਾ ਏਕੰ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਧਾ ਜਗ ਪਛਿ ਮਾਯਾ

ਸਾਚੀ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਹੈ ਭੀਤਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥੩॥੧॥੯॥

ਮੋਹਿ ਮਨਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਬਧਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ ਮਾਯਾ ਆਯੁ ਮੋਹਿ ਮਨ ਗੁਰੂ ਬਧਿਤ ਬ੍ਰਹਮ ਬੋਲ
ਮਾਯਾ ॥੩॥੧॥੯॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ

ਪਦਾਰਥ ੧ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰ ੧ ਚਉਪਦਾ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵੰਤ ਏਕ ਅਚੰਤ ਮਾਯਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਮਾਯਾ ਪਾਰੇ।

ਜੋ ਹਰਿ ਸੇਵਹਿ ਸੰਤ ਭਗਤ ਤਿਨ ਕੇ ਸਭਿ ਪਾਪ ਨਿਵਾਰੀ ॥

ਹੋ ਭਗਵੰਤ! ਮੇਭੈ ਬਹੁ ਓ ਭਯ ਚੋਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾਓ, ਤੂੰ ਚਾਹਾ ਬਹੁ ਪਾਪ ਦੂਰ
ਕਰ।

ਹਮ ਉਪਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਸੁਆਮੀ ਰਖੁ ਸੰਗਤਿ ਤੁਮ ਜੁ ਪਿਆਰੀ ॥੧॥

ਹੋ ਮੋਹਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ! ਮੋਹਿ' ਭਉਰੇ ਨਿਜ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਏਕੰ ਮੋਹਿ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਯੇ ਰਖ ਮਾਯਾ ਚੋਰੇ ਪ੍ਰਿਯ
ਲਾਗਿਆ ॥੧॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਕਹਿ ਨ ਸਕਉ ਬਨਵਾਰੀ ॥

ਹੋ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਤੂੰ ਚੋਰ ਮਾਯਾ ਬੰਨ੍ਹਨਾ ਕਰਿ ਪਾਰਨਾਏ।

ਹਮ ਪਾਪੀ ਪਾਥਰ ਨੀਰਿ ਡੁਬਤ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਖਣ ਹਮ ਤਾਰੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਮੋ ਪਾਪੀ, ਪਾਥਰ ਭਲਿ ਜਲਰੇ ਡੁਬਿ ਰਹਿਯੋ, ਨਿਜ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਆਮੋ ਭਯਾਰ ਕਰ ॥ਰੂਹ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਲਾਗੇ ਬਿਖੁ ਮੋਰਚਾ ਲਗਿ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਸਵਾਰੀ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯੋਗ ਨਾਮ ਨੇਰੇ ਯੋਗ-ਯੋਗਾਓਰੇਰੇ ਲਾਗੇਰੇਰੇ ਬਿਖ ਰੂਪੀ ਨਾਮ ਨੇਰੇ ਕਲਾ ਬਾਘ ਬਾਘੇਰੇ ਬਧਿਲੇਰੇ
ਹੋਯੋਰੇਰੇ ਕਰੇਰੇ ਰੇਰੇ,

ਜਿਉ ਕੰਚਨੁ ਬੈਸੰਤਰਿ ਤਾਇਓ ਮਲੁ ਕਾਟੀ ਕਟਿਤ ਉਤਾਰੀ ॥੨॥

ਮੇਰੇਰੇ ਬਧਿਲੇਰੇ ਰੇਰੇ ਕਰੇਰੇ ਰੇਰੇ ਬਾਘ ਨਾਮ ਨੇਰੇ ਕਲਾ ਬਾਘ ॥੨॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨੁ ਜਪਉ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰੀ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯੋਗ ਨਾਮ ਨੇਰੇ ਯੋਗ-ਯੋਗਾਓਰੇਰੇ ਲਾਗੇਰੇਰੇ ਬਿਖ ਰੂਪੀ ਨਾਮ ਨੇਰੇ ਕਲਾ ਬਾਘ ਬਾਘੇਰੇ ਬਧਿਲੇਰੇ
ਕਰੇਰੇਰੇ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਉਖਧੁ ਜਗਿ ਪੂਰਾ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ॥੩॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ' ਹਰੇ-ਹਰੇ' ਨਾਮ ਨੇਰੇ ਯੋਗ-ਯੋਗਾਓਰੇਰੇ ਲਾਗੇਰੇਰੇ ਬਿਖ ਰੂਪੀ ਨਾਮ ਨੇਰੇ ਕਲਾ ਬਾਘ ਬਾਘੇਰੇ ਬਧਿਲੇਰੇ
ਅਉਖਧੁ ਰੇਰੇਰੇ ਰੇਰੇ ਰੇਰੇ ॥੩॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਬੇਧਿ ਅਪਰੰਪਰ ਪੁਰਖ ਅਪਾਰੀ ॥

ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਗਮ, ਅਗਾਧ ਆਨੰਦ, ਅਪਰੰਪਰ ਬਰੰਗਭੀਮਾਨ ਐਵੰ ਅਨੰਤ ਅਚੰਦ੍ਰ।

ਜਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਜਗਜੀਵਨ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ ॥੪॥੧॥

ਹੇ ਜਗਤਰੁ ਜੀਵਨ! ਜਿਹੁ ਧਾਇ ਉਪਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਆਉ ਧਾਇ ਜਾਨਕੀ ਪੁਤ੍ਰਿਕਾ ਵਯਾਨੁ ਰਖ।
॥੪॥੧॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਪਦਾਰਥ ੧ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਤਿਨ ਕਾ ਦੂਖੁ ਭਰਮੁ ਭਉ ਭਾਰੀ ॥

ਹਰਿਕਾ ਬਲੁ ਹਰਿਕਾ ਭਯਨੁ ਹੂੰ ਕਰਿਓ, ਯਾਹੁ ਭਾਰਾ ਭਾਇਕਾ ਦੂਖੁ, ਭ੍ਰਮ ਐਵੰ ਭਯਨੁ ਭ੍ਰਮੁ ਹੋਇ।
ਯਾਇਕੇ।

ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਆਪਿ ਕਰਾਈ ਗੁਰਮਤਿ ਅੰਤਰਿ ਜਾਰੀ ॥੧॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਜਿਹੁ ਆਨੰਦਾ ਭਾਇਕਾ ਭਾਰਾ ਕਰਾਇਕੇ ਆਉ ਗੁਰੂਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਭਾਰਾ ਮਨਰੇ ਬਧੁ
ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਇਕੇ ਯਾਇਕੇ॥੧॥

ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਰਤਾ ਬੈਰਾਗੀ ॥

ਹਿੰਦੁ ਹਰਿ-ਨਾਮਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਓ, ਏ ਹੂੰ ਬਯਾ ਬੈਰਾਗੀ ਅਚੇ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਮਨਿ ਭਾਈ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏ ਹਰਿਕਾ ਹੂੰ ਹਰਿਕਾ ਗੁਣਿਕੇ, ਹਿੰਦੁ ਭਾਇਕਾ ਮਨਕੁ ਭਲੁ ਲਾਗਿਓ ਆਉ ਗੁਰੂਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਭਾਰਾ
ਭਾਇਕੇ ਬੁਝਿਓ ਭਗਵਾਨਕਾ ਓਰੇ ਲਾਗਿਓ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਜਾਤਿ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ੍ਹਰ ਠਾਕੁਰ ਹਮ ਸਾਂਗੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਾਨੀ ਹਰਿ! ਤੂ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬਲਕਾ ਜਾਤਿ ਅਤ੍ਰ। ਤੂ ਮੇਰੇ ਮਾਲਿਕ ਅਤ੍ਰ ਆਉ ਮੂੰ ਭੋਰੇ ਕਾਠ
ਪੂਰੁਕਾ ਅਚੇ।

ਜੈਸੀ ਮਤਿ ਦੇਵਹੁ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਤੈਸੇ ਬੁਲਗ ਬੁਲਾਰੀ ॥੨॥

ਹੇ ਬਾਨੀ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਧਿਓ, ਆਮੇ ਬੇਦਿਕੇ ਹੂੰ ਬਚਨ ਬੋਲਿ ਆਉ॥੨॥

ਕਿਆ ਹਮ ਕਿਰਮ ਨਾਨ੍ ਨਿਕ ਕੀਰੇ ਤੁਮ੍ਹਰ ਵਡ ਪੁਰਖ ਵਡਾਰੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਆਮੇ ਜੀਵ ਕੀ ਅਤ੍ਰ? ਛੋਟਾ ਕੀਰ ਆਉ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮਾਨ ਅਚੇ।

ਤਮ੍ਹਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹਿ ਨ ਸਕਹ ਪ੍ਰਭ ਹਮ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਲਹ ਅਭਾਰੀ ॥੩॥

ਮੂੰ ਚੋਰ ਚਠਿ ਓ ਚੋਰ ਪੁਬਾਰ ਵਥੁਨਾ ਕਰਿਪਾਰੂ ਨਾਹੂੰ, ਚੋਰੁ ਮੂੰ ਭਾਗਯਾਨ ਚੂਫ ਬਹਿਓ ਕੰਧਰਿ
ਮਿਲਿਪਾਰਿਓ? ॥੩॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਹੁ ਹਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਲਾਰੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਰੋ-ਪੁਰੁ ਬਾਨੀ! ਮੇਰੇ ਭਰੋ-ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ, ਯਾਹਾ ਧਾਰੇ ਮੂੰ ਚੋਰ ਬੇਬਾਰੇ ਲੀਨ
ਹੋਇ ਪਾਰਿਓ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਹਮ ਹਰਿ ਕਥਾ ਕਥਾਰੀ ॥੪॥੨॥

ਨਾਨਕ ਬਿਨਓ ਕਰਓ, ਹੇ ਪੁਰੁ! ਮੇਰੇ ਚੋਰ ਵਾਸਰੇ ਵਾਸ ਬਨਾਏ, ਕਾਰਨ ਮੂੰ ਬਰਵਾ ਹਰਿਕਥਾਰ
ਵਥੁਨਾ ਕਰਿ ਪਾਰਿਓ ॥੪॥੨॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਪਦਾਰਥ ੧ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਸੰਤੁ ਸਤਗੁਰੁ ਸਤ ਪੁਰਖਾ ਜੇ ਬੋਲੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬਾਨੀ ॥

ਹਰਿਕਾ ਬਲੁ ਬਧਪੁਰੁਸ ਬਧਗੁਰੁ ਅਚਰਿ, ਮੇਰੇ ਹਰਿਕਾ ਵਾਨੀ ਬੋਲਿਓ।

ਜੇ ਜੇ ਕਹੈ ਸੁਣੈ ਸੇ ਮੁਕਤਾ ਹਮ ਤਿਸ ਕੈ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਹਰਿਕਾ ਵਾਨੀ ਬੋਲੋ ਬੁਝੋ ਕਹਿਓ ਕਿਧਾ ਗੁਣਿਓ, ਚਾਹਾਨੁ ਮੇਰੇ ਪੁਰੁ ਹੋਇਓ, ਮੂੰ ਬੇਬੇ
ਮਹਾਪੁਰੁਸ ਪੁਰਿ ਬਧਪੈਓ ਅਚੇ।

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਸੁਨਹੁ ਜਸੁ ਕਾਨੀ ॥

ਹੇ ਹਰਿਕਾ ਬਲੁ! ਨਿਯੋ ਕਾਨ ਬਾਰੇ ਹਰਿਕਾ ਮੇਰੇ ਗੁਣ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਨਹੁ ਇਕ ਨਿਮਖ ਪਲ ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਲਹਿ ਜਾਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਅਕ ਸਭ ਪਾਪ ਹਰਿਕਾ ਕਥਾ ਗੁਣ, ਚੂਫਰੇ ਬਹੁ ਪਾਪ ਓ ਕੋਰੇ ਨਾਹ ਹੋਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਐਸਾ ਸੰਤੁ ਸਾਧੁ ਜਿਨ ਪਾਇਆ ਤੇ ਵਡ ਪੁਰਖ ਵਡਾਨੀ ॥

ਮੇਰੇ ਅਚਰਿ ਬਲੁ ਓ ਬਾਪੁ ਪਾਇਓ, ਬੇ ਮਹਾਪੁਰੁਸ ਬਨਿਓ।

ਤਿਨ ਕੀ ਧੂਰਿ ਮੰਗਹ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਹਰਿ ਲੋਚ ਲੁਚਾਨੀ ॥੨॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰੁ ਬਾਨੀ! ਮੂੰ ਬੇਬੇ ਬਲੁ ਚੋਰ-ਪੁਰਿ ਕਾਮਨਾ ਕਰੁਅਓ ਆਭ ਚੂਫ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਕਰਿਓ
ਪਾਓ ਮੇਰੇ ਚੀਫੁ ਲਾਲਖਾ ਅਓ ॥੨॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਫਲਿਓ ਬਿਰਖੁ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਜਿਨ ਜਪਿਓ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੀ ॥

ਮੇਰੇ ਬਾਨੀ ਹਰਿ-ਪੁਰੁ ਧਾਰ ਵਾਸਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਅਚਰਿ, ਮੇਰੇ ਚਾਹਾਨੁ ਭਰੇ ਕਰਿਓ, ਬੇ ਚੂਫੁ ਹੋਇਓ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ਸਭ ਲਾਥੀ ਭੂਖ ਭੁਖਾਨੀ ॥੩॥

ਬੇਸ਼ ਹਰਿ ਨਾਮਾਨੁਭਰ ਪਾਨ ਕਰਿਓਬੁ ਹੋਯਾਕ ਯਾਕਛਿ ਐਵੰ ਚਾਹਾਰ ਬਰੁ ਸ਼ੁਘਾ ਧੂਰ ਹੋਯਾਕ ਯਾਕਛਿ॥੩॥

ਜਿਨ ਕੇ ਵਡੇ ਭਾਗ ਵਡ ਉਚੇ ਤਿਨ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਜਪਾਨੀ ॥

ਯਾਹਾਰ ਭਯ ਭਾਗਯ ਅਛਿ, ਬੇਸ਼ ਹੂੰ ਹਰਿਯਾਕ ਯਪ ਕਰਿਛਿ।

ਤਿਨ ਹਰਿ ਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦਸਾਨੀ ॥੪॥੩॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ, ਹੋ ਮੋਰ ਬਾਧੀ ਹਰਿ-ਪੁਰੁ! ਮੋਰੇ ਚਾਹਾਕ ਬਯਾਓਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਅ ਆਭ ਮੋਰੇ
ਵਾਬਕ ਵਾਬ ਕਰਿਓਅ॥੪॥੩॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਪਦਬਾਰੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਹਮ ਅੰਧੁਲੇ ਅੰਧ ਬਿਖੈ ਬਿਖੁ ਰਾਤੇ ਕਿਉ ਚਾਲਹੁ ਗੁਰ ਚਾਲੀ ॥

ਆਮੋ ਅਯਾ ਯਾਨਹਾਨ ਬਿਬ ਰੂਪੀ ਬਿਕਾਰਰੇ ਮਗ ਰਹਿਛੁ, ਧੂਥੀ ਆਮੋ ਗੁਰੁਯਾ ਮਾਰਗਰੇ ਕਪਰਿ ਚਾਲਿ
ਪਾਰਿਬੁ?

ਸਤਗੁਰੁ ਦਇਆ ਕਰੇ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹਮ ਲਾਵੈ ਆਪਨ ਪਾਲੀ ॥੧॥

ਬੁਯਾਰ ਵਾਭਾ ਬਦਗੁਰੁ ਆਮ ਭਪਰੇ ਵਯਾ ਕਰਿਲੇ ਆਮਕੁ ਨਿਯ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਕਰਾਕ ਆਆਉ॥1॥

ਗੁਰਸਿਖ ਮੀਤ ਚਲਹੁ ਗੁਰ ਚਾਲੀ ॥

ਹੋ ਮਿਠੁ! ਗੁਰੁਯਾ ਮਾਰਗਰੇ ਚਾਲਿ,

ਜੇ ਗੁਰੁ ਕਹੈ ਸੋਈ ਭਲ ਮਾਨਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਨਿਰਾਲੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਹਾ ਕਛਿ ਗੁਰੁ ਕਹਿਯਾਉ, ਚਾਹਾਕੁ ਭਲ ਭਾਵਿ ਬਾਕਾਰ ਕਰ, ਹਰਿਯਾ ਕਥਾ ਵਓ ਅਭੁਓ ਅਰੋ।
॥1॥ਰੁਹ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਸੁਣਹੁ ਜਨ ਭਾਈ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਹੁ ਬੇਗਿ ਬੇਗਾਲੀ ॥

ਹੋ ਹਰਿਯਾ ਬਛੁ ਓ ਭਾਕ! ਓਰਓ ਗੁਰੁਯਾ ਬੇਬਾਰੇ ਲਾਗਿ ਯਾਅ।

ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਖਰਚੁ ਹਰਿ ਬਾਧਹੁ ਮਤ ਜਾਣਹੁ ਆਜੁ ਕਿ ਕਾਲੁਹੀ ॥੨॥

ਗੁਰੁਯਾ ਬੇਬਾ ਕਰਿ ਯਾਭੁ। ਪਾਯੁ ਹਰਿ-ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਯਾ ਨਿਯ ਬਾਧੁਰੇ ਨਿਅ, ਕਾਰਥ ਯਥਾ ਨਾਹੁ ਆਯਿ
ਕਿਯਾ ਕਾਲਿ ਧੂਨਿਯਾਭੁ ਚਾਲਿ ਮਿਵਾਕੁ ਹੋਵ॥2॥

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਜਪਹੁ ਹਰਿ ਜਪਣਾ ਹਰਿ ਸੰਤੁ ਚਲੈ ਹਰਿ ਨਾਲੀ ॥

ਹੋ ਹਰਿਯਾ ਬਛੁ! ਹਰਿਯਾ ਯਪ ਕਰ, ਹਰਿਯਾ ਬਛੁ ਚਾਹਾਕ ਯਛੁ ਅਨੁਬਾਰੇ ਚਾਲਿਯਾਉ।

ਜਿਨ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਸੇ ਹਰਿ ਹੋਏ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਕੇਲ ਕੇਲਾਲੀ ॥੩॥

ਮਿਯ ਹਰਿਯਾ ਯਪ ਕਰਿਛਿ, ਬੇਸ਼ ਹਰਿਯਾ ਰੂਪ ਹੋਯਾਕ ਯਾਕਛਿ ਆਭ ਲਾਗਿ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਬਿਨੋਦੀ ਪੁਰੁ
ਚਾਹਾਕੁ ਮਿਲਿ ਯਾਕਛਿ॥3॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨੁ ਜਪਿ ਲੇਚ ਲੇਚਾਨੀ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਬਨਵਾਲੀ ॥

ମୋତେ ହରିନାମ ଜପ କରିବାର ତୀବ୍ର ଲାଳସା ଲାଗିଛି, ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋ' ଉପରେ କୃପା କର ।

ਜਨ ନାନକ ସੰਗତି ସାਧ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਹਮ ਸਾਧ ਜਨਾ ਪਗ ਰਾਲੀ ॥੪॥੪॥

ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି, ହେ ହରି! ମୋତେ ସାଧୁ ସଙ୍ଗତରେ ମିଶାଅ, ମୁଁ ସଛଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି କାମନା କରୁଛି ॥4॥4॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਪੰਨਬਾਰੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੁੰਦ ਭਏ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਬਿਲਲ ਬਿਲਲਾਤੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ! ਹਰਿ! ਚੋਰੇ ਹਰਿਨਾਮ ਅਨੁਭਵ-ਵਿਸ਼ੁ ਵਧਿਆਏ ਏਵਾਂ ਏਵਾਂ ਸ੍ਰੀ ਚਾਤ੍ਰਕ ਏਵਾਰ ਪਾਧ
ਕਰਿਕਾ ਪਾਏ ਵਧਾਏ ਅਛੀ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੀ ਮੁਖਿ ਦੇਵਹੁ ਹਰਿ ਨਿਮਖਾਤੀ ॥੧॥

ਹੇ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਰੇ! ਭਧਰੇ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਆਭ ਏਕੇ ਸ਼ਯ ਪਾਏ ਸ੍ਰਿਯਰੇ ਹਰਿਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਨੁਭ
ਵਿਅ॥1॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨ ਸਕਉ ਇਕ ਰਾਤੀ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਏਵੇ ਹਰਿਕਾ ਵੰਨਾ ਏਕੇ ਸ਼ਯ ਪਾਏ ਮਧ ਸ੍ਰੀ ਰਹਿਪਾਰੂ ਨਾਏ।

ਜਿਉ ਬਿਨੁ ਅਮਲੈ ਅਮਲੀ ਮਰਿ ਜਾਈ ਹੈ ਤਿਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਹਮ ਮਰਿ ਜਾਤੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਧਰੇ ਨਿਯਾ ਵੰਨਾ ਨਿਯਾਗੁਭ ਵਧਯੇ ਮਰਿਯਾਏ, ਏਧਰੇ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਕਾ ਵੰਨਾ ਮਰਿਯਾਏ॥ਰੂਏ॥

ਤੁਮ ਹਰਿ ਸਰਵਰ ਅਤਿ ਅਗਾਹ ਹਮ ਲਹਿ ਨ ਸਕਹਿ ਅੰਤੁ ਮਾਤੀ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਤੁਮੇ ਬਾਗਰ ਭਲੇ ਅਧਿ ਗਭਾਰ ਅਧ ਆਭ ਸ੍ਰੀ ਏਕੇ ਸ਼ਯ ਪਾਏ ਮਧ ਚੋਰੇ ਅਭ ਪਾਭ
ਨਾਏ।

ਤੂ ਪਰੈ ਪਰੈ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸੁਆਮੀ ਮਿਤਿ ਜਾਨਹੁ ਆਪਨ ਰਾਤੀ ॥੨॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ! ਤੁਮੇ ਭਯੰ ਰੂ ਭਯੰ ਆਭ ਅਪਰਾਧਰ ਅਧ, ਨਿਯ ਗਧਿ ਏਵਾਂ ਵਿਸ਼ਾਰ ਤੁਮੇ ਬ੍ਰਹਮੰ
ਯਾਏ ਅਛੀ॥2॥

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਗੁਰ ਰੰਗਿ ਚਲੁਲੈ ਰਾਤੀ ॥

ਹਰਿਕਾ ਬਛੁ ਹਰਿਕਾ ਯਧ ਕਰਿਯਯੇ ਆਭ ਏਧ ਗੁਰੂਕਾ ਪ੍ਰੇਮਰ ਗਭਾਰ ਯਾਯ ਰਯਰੇ ਮਧੁ ਹੋਯ
ਯਾਯਯਯੇ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਬਨੀ ਅਤਿ ਸੇਭਾ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਉਤਮ ਪਾਤੀ ॥੩॥

ਹਰਿਕਾ ਭਯੰ ਭਾਰਾ ਚਾਯਾਯ ਗੋਭਾ ਵਧੇ ਯਾਯਯੇ ਏਵਾਂ ਹਰਿਕਾ ਯਧ ਕਰਿਕਾ ਭਾਰਾ ਚਾਯਾਯ ਯਧਾਧਿ ਮਿਯ
ਯਾਯਯੇ॥3॥

ਆਪੇ ਠਾਕੁਰੁ ਆਪੇ ਸੇਵਕੁ ਆਪਿ ਬਨਾਵੈ ਭਾਤੀ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਮਾਯਿਕ ਅਧਯੇ, ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਏਵਕ ਅਧਯੇ ਆਭ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੋ ਭਯੰਰੇ ਵੰਨੁ ਵਧਾਯ
ਯਾਯਯੇ।

ਨਾਨਕੁ ਜਨੁ ਤੁਮਰੀ ਸਰਣਾਈ ਹਰਿ ਰਾਖਹੁ ਲਾਜ ਭਗਤੀ ॥੪॥੫॥

ਹੇ ਭਰੋ! ਨਾਨਕ ਚੋਰੇ ਹੋਂ ਚਰਚਾਰੇ ਆਇਓ, ਏਥੇ ਆਯੋਂ ਨਿਯੰਤਰ ਬੰਨਾਨ ਰੋਗ ॥੪॥੫॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਪਦਾਰਥ ੧੫ ॥ ੪ ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਕਾ ਧਰਮੁ ਕਹਹੁ ਤੁਮ ਭਾਈ ਕਿਵ ਛੁਟਹੁ ਹਮ ਛੁਟਕਾਕੀ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਭੁਫੇਰੇ ਫੇਰੇ ਕਲਿਜੁਗ ਪਰੋਂ ਕੁਝ, ਮੂੰ ਫਾਲਾਰੇ ਬੰਨ੍ਹਨੇ ਮੁਝ ਹੋਵਾਨੂ ਚਾਹੁੰ ਅਛੇ, ਮੂੰ
ਕਿਧਰੇ ਮੁਝੁਲੇ ਪਾਇਓ?

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੁ ਬੇੜੀ ਹਰਿ ਤੁਲਹਾ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਤਰੈ ਤਰਾਕੀ ॥੧॥

ਹਰਿਕਾਯੋ ਜਪੋ ਨਯਕਾ ਅਚੇ, ਆਯੋ ਹਰਿਨਾਮ ਹੋਂ ਕਾਠ ਅਚੇ; ਮੇਧੇ ਮਧ ਹਰਿਕਾਯੋ ਜਪੋ ਕਰਿਓ, ਬੇ
ਬੰਨ੍ਹਨੇਕਾਰੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਭਵਬਾਗਰੇ ਪਾਰੇ ਹੋਵਾਯੋ ਮਾਯੋ ॥੧॥

ਹਰਿ ਜੀ ਲਾਜ ਰਖਹੁ ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੋ! ਨਿਯੰਤਰੇ ਬੰਨਾਨ ਰੋਗ;

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨੁ ਜਪਾਵਹੁ ਅਪਨਾ ਹਮ ਮਾਗੀ ਭਗਤਿ ਇਕਾਕੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ' ਬਾਰਾ ਨਿਯੰਤਰੇ ਨਾਮਰੇ ਜਪੋ ਕਰਾਏ, ਮੂੰ ਚੋਰੇ' ਠਾਰੇ ਏਕ ਚੋਰੇ ਭੰਨੇ ਹੋਂ ਕਾਮਨਾ ਕਰਿਏ ॥ਰਹਾਉ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਸੇਵਕ ਸੇ ਹਰਿ ਪਿਆਰੇ ਜਿਨ ਜਪਿਓ ਹਰਿ ਬਚਨਾਕੀ ॥

ਮੇਧੇ ਹਰਿਕਾਯੋ ਬਾਗੀਰੇ ਜਪੋ ਕਰਿਓ, ਬੇ ਬਾਬੁਰੇ ਹਰਿਕਾਯੋ ਬੇਬਕ ਅਚੇ ਆਯੋ ਬੇ ਹਰਿਕਾਯੋ ਪੁੰਨ ਅਚੇ।

ਲੇਖਾ ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤਿ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਸਭ ਛੁਟੀ ਜਮ ਕੀ ਬਾਕੀ ॥੨॥

ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤ ਚਾਹਾਰੇ ਕਰੋਰੇ ਮੋਯੋਂ ਲੇਖਾ ਲੇਖੁਏ, ਬੇਬੇ ਲੇਖਾ ਲਿਖੇ ਮਾਯੋ ॥੨॥

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਜਪਿਓ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਗਿ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ॥

ਹਰਿਕਾਯੋ ਬੰਨ੍ਹ ਬਾਧੁਕਾ ਬੰਨ੍ਹਾਰੇ ਬਾਧਿਕਾ ਹੋਵਾਯੋ ਨਿਯੰਤਰੇ ਹਰਿਕਾਯੋ ਨਾਮਰੇ ਜਪੋ ਕਰਿਓ ॥

ਦਿਨੀਅਰੁ ਸੁਰੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਨੀ ਸਿਵ ਚਰਿਓ ਚੰਦੁ ਚੰਦਾਕੀ ॥੩॥

ਹਰਿਨਾਮ ਚਾਹਾਰੇ ਬੁਝਾਰੇ ਬੁਝਾਰੇ ਬੁਝਾਰੇ ਬੁਝਾਰੇ ਅਧਿਕਾ ਲਿਖਿਓ ਆਯੋ ਚਾਹਾਰੇ ਬੁਝਾਰੇ ਬੰਨ੍ਹਾਰੇ
ਬੁਝਾਰੇ ਬੰਨ੍ਹਾਰੇ ਭਵਾਰੇ ਹੋਵਾਯੋ ਮਾਯੋ ॥੩॥

ਤੁਮ ਵਡ ਪੁਰਖ ਵਡ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਤੁਮ ਆਪੇ ਆਪਿ ਅਪਾਕੀ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖੋ! ਭੁਫੇਰੇ ਹੋਂ ਬੰਨ੍ਹਾਰੇ ਬੰਨ੍ਹ ਮਹਾਬੁਝਾਰੇ ਏਕੋ ਅਗਮ-ਅਗੋਚਰੇ ਬੰਨ੍ਹਾਰੇ ਅਧਿਕਾ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ ਕਰਿ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ਦਸਾਕੀ ॥੪॥੬॥

ਹੇ ਪੁਰਖੋ! ਨਾਨਕ ਭਵਾਰੇ ਕੁਪਾ ਕਰੋ ਆਯੋ ਚਾਹਾਰੇ ਨਿਯੰਤਰੇ ਬੰਨ੍ਹਾਰੇ ਬੰਨ੍ਹਾਰੇ ॥੪॥੬॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੫ ਦੁਪਦੇ

ਪੰਨਬਾਰੀ ਮੁਕਾਮ 4 ਘਰ 5 ਦੁਪਦਾ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਕੁੰਦ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਮਾਯਾਯੁ ਬੰਦਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਇਯਾ ਪਾਰੇ।

ਉਰ ਧਾਰਿ ਬੀਚਾਰਿ ਮੁਰਾਰਿ ਰਮੇ ਰਮੁ ਮਨਮੋਹਨ ਨਾਮੁ ਜਪੀਨੇ ॥

ਮਨਕੂ ਮੋਹਿਤ ਕਰੁਣਾ ਬੇਬਾਹੀ ਰਾਮਕੂ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਬੰਦਗੁਰੂਯਾ ਬੰਦਗੁਰੂਯਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰ ਅੰਗ
ਚਾਯਾਯਾ ਹੁੰ ਨਾਮ ਯਧ ਕਰ।

ਅਦ੍ਰਿਸਟੁ ਅਗੋਚਰੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸੁਆਮੀ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਪ੍ਰਗਟੁ ਕਰਿ ਦੀਨੇ ॥੧॥

ਯਕੁੰਦ ਅੰਗ ਅੰਗ, ਅਗੋਚਰ ਅੰਗ ਅੰਗ ਅੰਗ ਅੰਗ ਅੰਗ ਅੰਗ ਅੰਗ ਅੰਗ ਅੰਗ ਅੰਗ
ਬੰਦਗੁਰੂਯਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਿਯਾ॥੧॥

ਰਾਮ ਪਾਰਸ ਚੰਦਨ ਹਮ ਕਾਸਟ ਲੇਸਟ ॥

ਰਾਮ ਪਾਰਸ ਓ ਚੰਦਨ ਅੰਗ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਇਯਾ ਪਾਰੇ।

ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਹਰੀ ਸਤਸੰਗੁ ਭਏ ਹਰਿ ਕੰਚਨੁ ਚੰਦਨੁ ਕੀਨੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਹਿਤ ਬੇਬਾਹੀ ਬੰਦਗੁਰੂਯਾ ਬੰਦਗੁਰੂਯਾ ਬੰਦਗੁਰੂਯਾ ਬੰਦਗੁਰੂਯਾ ਬੰਦਗੁਰੂਯਾ ਬੰਦਗੁਰੂਯਾ
ਮੋਹਿਤ ਬੰਦਗੁਰੂਯਾ ਬੰਦਗੁਰੂਯਾ॥੧॥

ਨਵ ਛਿਅ ਖਟੁ ਬੋਲਹਿ ਮੁਖ ਆਗਰ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਇਵ ਨ ਪਤੀਨੇ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਬੰਦਗੁਰੂਯਾ ਨਵ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬੰਦਗੁਰੂਯਾ ਬੰਦਗੁਰੂਯਾ ਬੰਦਗੁਰੂਯਾ ਬੰਦਗੁਰੂਯਾ
ਬੰਦਗੁਰੂਯਾ ਬੰਦਗੁਰੂਯਾ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਸਦ ਧਿਆਵਹੁ ਇਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਭੀਨੇ ॥੨॥੧॥੭॥

ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ, ਬੰਦਗੁਰੂਯਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਬੰਦਗੁਰੂਯਾ ਬੰਦਗੁਰੂਯਾ ਬੰਦਗੁਰੂਯਾ
॥੨॥੧॥੭॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਗੁਨ ਕਹੁ ਹਰਿ ਲਹੁ ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਸਤਿਗੁਰ ਇਵ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥

ਭਗਵਾਨਾ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰ; ਏਹਿ ਪੁਕਾਰੇ ਚਾਹਾਯੂ ਪਾਐ, ਗੁਨੁਕਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿ ਏਹਿਪਰਿ ਹਰਿਨਾਮਾ
ਖਾਨ-ਮਨਨ ਕਰ।

ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਭਾਵਹਿ ਫਿਰਿ ਜਨਮਿ ਨ ਆਵਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਈ ॥੧॥

ਏਹਿਪਰਿ ਹਰਿਕਾ ਵਰਵਾਰੇ ਭਲ ਲਾਗਿਵ ਪੂਰੀ ਚੁਮੇ ਜਾਮ-ਮਰਗ ਚਕਰੇ ਪਫਿਰ ਨਾਹਿ ਏਵਾ ਬੇਹ
ਪਰਮ-ਬਧਾਰ ਯੋਗਿਓਰੇ ਹਿੰ ਕੀਨਾ ਹੋਯਾਯਿਵ ॥1॥

ਜਪਿ ਮਨ ਨਾਮੁ ਹਰੀ ਹੋਹਿ ਸਰਬ ਸੁਖੀ ॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਮਨ! ਹਰਿਨਾਮਾ ਜਪ ਕਰ, ਤੂੰ ਬਰਤੁ ਬੁਝੀ ਰਹਿੰਦਾ।

ਹਰਿ ਜਸੁ ਉਚ ਸਭਨਾ ਤੇ ਉਪਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇਵਿ ਛਡਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿਕਾ ਮਗ ਬਹੁ ਪਰ-ਕਰਮੁ ਭਭਾਨ ਓ ਗੁਣ ਅਰੇ ਆਭ ਹਰਿਕਾ ਬੇਵਾ ਚੁਮਕੁ ਮਮ ਠਾਨੁ ਮੁਛ
ਕਰਾਯਿਵ ॥੧॥

ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਕੀਨੀ ਗੁਰਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਦੀਨੀ ਤਬ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨਿ ਆਈ ॥

ਮੇਰੇਰੇਵੇਲੇ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧੁ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਭਭਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯੋ ਏਵਾ ਗੁਨੁ ਮੇਰੇਰੇ ਹਰਿ-ਭਭਿਰ ਵਾਨ
ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਿਯੋ, ਹਰਿਕਾ ਬਹਿਰੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਧਿ ਵਨਿਯਾਯਿ।

ਬਹੁ ਚਿੰਤ ਵਿਸਾਰੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਰਿ ਧਾਰੀ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਏ ਹੈ ਸਖਾਈ ॥੨॥੨॥੮॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਨਿਯਰ ਬਾਰਾ ਚਿੰਤਾ ਭੂਲਿ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮੰਡੇ ਹਰਿਨਾਮ ਪਾਰਗ ਕਰਿਯੋ ਏਵਾ ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਮਿਠੁ
ਵਨਿ ਯਾਯਿਯੋ॥2॥2॥8॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਹਰਿ ਪੜੁ ਹਰਿ ਲਿਖੁ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਗਾਉ ਹਰਿ ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ ॥

ਹਰਿਨਾਮ ਪੜ, 'ਹਰਿ' 'ਹਰਿ' ਲੇਖ, ਹਰਿਕਾ ਜਪ ਕਰ ਆਭ ਹਰਿਕਾ ਹਿੰ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰ, ਕਾਰਗ ਏਕ ਬੇ
ਹਿੰ ਭਵਬਾਗਰਨੁ ਪਾਰ ਕਰਾਯਾਯਿ।

ਮਨਿ ਬਚਨਿ ਰਿਦੈ ਧਿਆਇ ਹਰਿ ਹੋਇ ਸੰਤੁਸਟੁ ਇਵ ਭਣੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥੧॥

ਨਿਯ ਮਨ, ਬਚਨ, ਬ੍ਰਹਮੰਡੇ ਚਾਹਾਯੂ ਖਾਨ-ਮਨਨ ਕਰ, ਪ੍ਰਭੁ ਬਭੁਝੁ ਹੋਯਾਯਾਯਿ, ਏਤ੍ਰਪਾਯੋ ਏਹਿਪਰਿ
ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ॥1॥

ਮਨਿ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸ ॥ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧੂ ਮੀਤ ॥

ਮਨਰੇ ਪਰਮਾਨੁ। ਯੋਗ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ, ਹੋ ਮੋਰ ਮਿਠੁ! ਏਹਾ ਬਾਖੂ ਮਹਾਪੁਰੁਸਾਨੁ ਬਯਾਓਰੇ ਮੀਤੀ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ।

ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਹੋਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਕਰਿ ਬਨਵਾਰੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਘੁ ਪੁਰੁਸਾਨੁ ਕੀਯੋ ਗਾਨ ਕਰ, ਭਾਵਾਵਾਰਾ ਬਰਵਾ ਆਨਨ ਮਿਲਿਵ ॥੧॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਤਬ ਭਇਓ ਮਨਿ ਉਦਮੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿਓ ਗਤਿ ਭਈ ਹਮਾਰੀ ॥

ਮੋਰੇ ਭਗਵਾਨ ਮੋਰ' ਭਧਰੇ ਨਿਯੋਗ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇਖਿਓ, ਮੋਰ ਮਨਰੇ ਭਯਾਨ ਭਯਾਨ ਹੋਇ।
ਮਾਯਾ, ਬਿਨਾਸ ਭਧ ਕਰਿਵਾ ਵਾਰਾ ਮੋਰ ਮੁਖਿ ਹੋਇ ਮਾਯਾ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੀ ਪਤਿ ਰਾਖੁ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਆਇ ਪਰਿਓ ਹੈ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥੨॥੩॥੯॥

ਹੋ ਮੋਰ ਬਾਨੀ ਹੋਰ! ਨਾਨਕਾ ਬਾਨ ਰਖ, ਮੂੰ ਚੁੰਨ ਗਰਗਰੇ ਆਇਓ॥2॥3॥9॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਪਦਾਰਥ ੪ ॥

ਚਉਰਾਸੀਹ ਸਿਧ ਬੁਧ ਤੇਤੀਸ ਕੋਟਿ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸਭਿ ਚਾਹਹਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੇਰੇ ਨਾਉ ॥

ਹੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਚਉਰਾਸੀ ਬਿਯ, ਬੁਯ, ਚਉਰੀਸ ਕੋਟਿ ਦੇਵਤਾ ਏਵਾ ਮੁਨਿ ਬਹੁ ਚੋਰ ਨਾਮਰ ਕਾਮਨਾ ਕਰਿਓ,।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੇ ਵਿਰਲਾ ਪਾਵੈ ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਭਾਉ ॥੧॥

ਪਰਮੁ ਕੇਹੁ ਬਿਰਲੁ ਭ੍ਰੰਗੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਮਰ ਧਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਓ, ਮਾਯਾ ਕਪਾਲਰੇ ਪ੍ਰਾਪੁਰੁ ਭ੍ਰੰਗੁਰੁ-ਪ੍ਰੇਮ ਲੇਖਾ ਹੋਇਓ॥1॥

ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮੈ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਜਸੁ ਉਤਮ ਕਾਮ ॥

ਹੋ ਮੋਰ ਮਨ! ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਭਧ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਬਿਨਾਸ ਮਗ ਗਾਨ ਬਰੋਭਧ ਕਾਮੰਧ ਅਰੇ।

ਜੇ ਗਾਵਹਿ ਸੁਣਹਿ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਸੁਆਮੀ ਹਉ ਤਿਨ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਮੋਰ ਬਾਨੀ! ਮੇਰਾ ਚੋਰ ਮਗ ਗਾਨ ਕਰਿਓ ਓ ਗੁਣੀਓ, ਮੂੰ ਭਾਵਾਨੁ ਪੁਰ ਬਰਵਾ ਬਰਪੋਰ ਅਰੇ॥੧॥

ਸਰਣਾਗਤਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਜੇ ਤੁਮ ਦੇਹੁ ਸੇਈ ਹਉ ਪਾਉ ॥

ਹੋ ਮੋਰ ਬਾਨੀ ਹੋਰ! ਚੁੰਨ ਨਿਯ ਗਰਗਰੇ ਆਇਓ। ਜੀਵਰ ਪਾਲਨ-ਪੋਸਣ ਕਰ, ਚੁੰਨ ਮੋਰ ਮਾਯਾ ਦੇਖ, ਮੂੰ ਭਾਵਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਓ।

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਦੀਜੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਿਮਰਣ ਕਾ ਹੈ ਚਾਉ ॥੨॥੪॥੧੦॥

ਹੋ ਧਨਾਸਰਾਨੁ! ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਨਾਨਕਾ ਨਿਯ ਨਾਮਰ ਧਾਨੁ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ, ਭਾਵਾਨੁ ਬਿਨਾਸਰ ਅਧਾਰ ਲਾਲਸਾ ਅਭਿ॥2॥4॥10॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮੁਲਾ 4 ॥

ਸੇਵਕ ਸਿਖ ਪੂਜਣ ਸਭਿ ਆਵਹਿ ਸਭਿ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਤਮ ਬਾਨੀ ॥

ਬੰਸੁ ਗੀਤ-ਬੇਬਕ ਪੂਜਾ ਕਰਿਵਾ ਪਾਛੁ ਗੁਰੂਕਾ ਬਛਾਓਰੇ ਆਇਯਾਏ ਏਵਾ ਬੇਬਾਨੇ ਬਰਿਕਾ ਭਭਮ
ਬਾਗੀ ਹੂੰ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ।

**ਗਾਵਿਆ ਸੁਣਿਆ ਤਿਨ ਕਾ ਹਰਿ ਥਾਇ ਪਾਵੈ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰਿ
ਮਾਨੀ ॥੧॥**

ਪਰਭੂ ਪੁਰੁ ਕੇਵਲ ਚਾਹਾਰ ਗਾਨ ਕਰਿਵਾ ਓ ਗੁਰਿਕਾ ਬਾਕੁਓ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਏ, ਸਿੰਘ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਆਯਾਕੁ
ਪੂਰੁ ਬਧਾ ਭਾਵਿ ਬਾਕਾਰ ਕਰਿਯਾਏ॥1॥

ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਭਵਜਲ ਤੀਰਥਿ ॥

ਬੇ ਭਾਯ! ਬਰਿਕਾ ਕੀਭੈ ਗਾਨ ਕਰ, ਕਾਰਗ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਕਰਾਯਵਾ ਪਾਛੁ ਬਰਿ ਹੂੰ ਚਾਈ ਬੁਝ
ਅਚਭਿ।

ਹਰਿ ਦਰਿ ਤਿਨ ਕੀ ਉਤਮ ਬਾਤ ਹੈ ਸੰਤਹੁ ਹਰਿ ਕਥਾ ਜਿਨ ਜਨਹੁ ਜਾਨੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਬਝ! ਬਰਿਕਾ ਦਰਬਾਰਰੇ ਚਾਹਾਰ ਕਥਾ ਭਭਮ ਮਾਨਾਯਾਏ, ਸਿੰਘ ਬਰਿਕਥਾਰ ਹੂੰ ਮੁਖਿਮਾ
ਰੂਓਯਾਏ॥ਰੁਭ॥

ਆਪੇ ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ਹੈ ਆਪੇ ਆਪੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚੇਜ ਵਿਡਾਨੀ ॥

ਬੇਬੁ ਬਰਿ-ਪੁਰੁ ਬੁਝੁ ਹੂੰ ਗੁਰੁ ਅਚਭਿ ਆਭ ਬੁਝੁ ਹੂੰ ਚੇਲਾ ਅਚਭਿ ਆਭ ਬੁਝੁ ਹੂੰ ਅਭੁਭ ਕੋਠੂਕ
ਕਰਿਯਾਏ।

**ਜਨ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ਸੇਈ ਹਰਿ ਮਿਲਸੀ ਅਵਰ ਸਭ ਤਿਆਗਿ ਓਹਾ ਹਰਿ ਭਾਨੀ
॥੨॥੫॥੧੧॥**

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਬਾਰਾਯੁ ਬੇਬੁ ਮਨੁਬਖ ਮਿਥਿਯਾਏ, ਮਾਯਾਕੁ ਬੇ ਬੁਝੁ ਹੂੰ ਨਿਭ ਬਾਧੁਰੇ ਮਿਥਾਯ ਥਾਯਾਏ
ਆਭ ਚਾਯਾ ਹੂੰ ਚਾਯਾਕੁ ਭਯ ਲਾਗਿਯਾਏ, ਸਿੰਘ ਪੁਰੁ-ਬੁਝਗ ਬਿਨਾ ਅਨਧ ਬਰੁ ਕਛਿ ਚਾਯਾ
ਕਰਿਯਾਏ॥2॥5॥11॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮੁਲਾ 4 ॥

ਇਛਾ ਪੂਰਕੁ ਸਰਬ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹਰਿ ਜਾ ਕੈ ਵਸਿ ਹੈ ਕਾਮਧੇਨਾ ॥

ਮੇਯੁ ਪਰਮਾਯਾਕਾ ਬਗਰੇ ਕਾਮਧੇਨੁ ਅਛਿ, ਬੇ ਨਿਭ ਭਭਰ ਬਰੁ ਯਛਾ ਪੂਰੁ ਕਰਿਯਾਏ ਓ ਬਰੁ ਬੁਝ
ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਏ।

ਸੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ਮੇਰੇ ਜੀਅੜੇ ਤਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥੧॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਆਤਮਾ! ਏਧਰੇ ਗੁਰੂਜੀ ਖਾਜ਼-ਮਨਜ਼ ਕਰਿਕਾ ਭਰਿਓ, ਯਾਹਾ ਫਲਕਰੇ ਚੋਰਾਛੇ ਬਰ੍ਹ ਬੁਝ ਗੁਰੂ
ਹੋਵੇ ॥੧॥

ਜਪਿ ਮਨ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਾਨ ਬਰਵਾ ਬਧ ਅਰੇ, ਅਪ੍ਰਧਾਨ ਬਧਨਾਮਰੇ ਹੂੰ ਜਪ ਕਰ।

ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਮੁਖ ਊਜਲ ਹੋਈ ਹੈ ਨਿਤ ਧਿਆਈਐ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਦੇ ਨਿਰੰਜਨ ਪਰਮਪੁਰੁਸ਼ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਭ ਧਾਨ-ਮਨਨ ਕਰਾਇਆ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਲੁਕੇਲੇਕੇ ਓ ਪਰਲੋਕਰੇ ਮੁਖ ਭੁਲੇਕੇ ਹੋਇਆ, ਅਧਿਕ ਗੁਣਾ ਗੁਣਾ ਹੋਇਆ ॥ ਰੂਹ ॥

ਜਹ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਭਇਆ ਤਹ ਉਪਾਧਿ ਗਤੁ ਕੀਨੀ ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਜਪਨਾ ॥

ਸੇਭੋਓ ਭਗਵਾਨਾ ਸ਼ਰਣ ਹੋਇ, ਬੇਭਾਗੇ ਬਹੁ ਦੁਖ-ਕਥਾ ਦੂਰ ਹੋਇ, ਭਗਵਾਨਾ ਭਜਨ-ਸ਼ਰਣ ਅਹੋਭਾਗੀ ਹੂੰ ਹੋਇਆ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰਿ ਇਹ ਮਤਿ ਦੀਨੀ ਜਪਿ ਹਰਿ ਭਵਜਲੁ ਤਰਨਾ ॥੨॥੬॥੧੨॥

ਗੁਰੂ ਜਾਨਕ ਅਹਿ ਮਤਿ ਦੇਖਿਓ ਮੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਪ ਕਰਿਵਾ ਧਾਰਾ ਹੂੰ ਭਵਸਾਗਰੀ ਪਾਰ ਹੋਇ ਪਾਰਿਵਾ॥੨॥੬॥੧੨॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਮੇਰੇ ਸਾਹਾ ਮੈ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਾ! ਮੂੰ ਚੋਰੇ ਵਰਨ ਕਰੇ ਹੂੰ ਬੁਝਾ ਹੋਇਆ ॥

ਹਮਰੀ ਬੇਦਨਿ ਤੂ ਜਾਨਤਾ ਸਾਹਾ ਅਵਰੁ ਕਿਆ ਜਾਨੈ ਕੋਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਵੇਦਨਾ ਤੂੰ ਹੂੰ ਜਾਣੂ, ਅਨਧ ਕੇਹੇ ਜਾਣੀ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹੂੰ ॥ ਰੂਹ ॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਤੂ ਮੇਰੇ ਸਾਹਾ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਸਚੁ ਸਭੁ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਾ! ਤੂੰ ਹੂੰ ਬਾਕਾ ਮਾਨਿਕ ਅਰੁ, ਬਰਵਾ ਬਧ ਅਰੁ ਆਯਾ ਮਾਯਾ ਕਿਛੇ ਤੂੰ ਕਰੁ, ਬਹੁ ਬਧ ਅਰੇ।

ਝੂਠਾ ਕਿਸ ਕਉ ਆਖੀਐ ਸਾਹਾ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥੧॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਾ! ਸਦੇ ਚੋਰੇ ਵੇਦਾ ਅਨਧ ਕੇਹੇ ਜਾਣੀ, ਪੂਰੀ ਮਿਥਾ ਕਿਹਰੇ ਜੁਝਾਇ ਪਾਰਿਵ? ॥੧॥

ਸਭਨਾ ਵਿਚਿ ਤੂ ਵਰਤਦਾ ਸਾਹਾ ਸਭਿ ਤੁਝਹਿ ਧਿਆਵਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਬਹੁ ਭਾਗੇ ਤੂੰ ਹੂੰ ਰਹਿਓ ਆਯ ਬਸੇ ਚੋਰੇ ਵੇਦ ਰਾਤਿ ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਓ ॥

ਸਭਿ ਤੁਝ ਹੀ ਥਾਵਹੁ ਮੰਗਦੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਾ ਤੂ ਸਭਨਾ ਕਰਹਿ ਇਕ ਦਾਤਿ ॥੨॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਾ! ਬਸੇ ਚੋਰੇ ਭਾਗੇ ਹੂੰ ਵਾਨ ਮਾਗਿਓ ਆਯ ਤੂੰ ਹੂੰ ਬਹੁ ਕੇਹੇ ॥੨॥

ਸਭੁ ਕੇ ਤੁਝ ਹੀ ਵਿਚਿ ਹੈ ਮੇਰੇ ਸਾਹਾ ਤੁਝ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਕੋਈ ਨਹਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਾਪਾ! ਬਹੁ ਯਾਦ ਚੋਰ ਖੂਨੁ ਮੇਰੇ ਫਿੱ ਅਛਰਿ ਆਯੋ ਕੇਹੀ ਨਥ ਚੋਰ ਖੂਨੁ ਵਾਹਾ ਚੋਰ
ਨਾਹਾਫਿ।

ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੇਰੇ ਤੂ ਸਭਸ ਦਾ ਮੇਰੇ ਸਾਹਾ ਸਭਿ ਤੁਝ ਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥੩॥

ਬਹੁ ਯਾਦ ਚੋਰ ਅਚਰਿ, ਭੂ ਬਹੁ ਆਸਾ ਅਰੁ ਆਯੋ ਬਸੇ ਚੋਰ ਚੋਰ ਫਿੱ ਕੀਨਾ ਹੋਯਾਫਿ॥੩॥

ਸਭਨਾ ਕੀ ਤੂ ਆਸ ਹੈ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਸਭਿ ਤੁਝਹਿ ਪਿਆਵਹਿ ਮੇਰੇ ਸਾਹ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਾਪਾ! ਭੂ ਬਹੁ ਆਸਾ ਅਰੁ ਆਯੋ ਬਸੇ ਚੋਰ ਖਾਨ-ਮਨਨ ਕਰਿਯਾਫਿ।

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖੁ ਤੂ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ॥੪॥੭॥੧੩॥

ਹੇ ਪ੍ਰਿਯ! ਚੋਰ ਮੇਰੇ ਭਲੇ ਲਾਗਿਯਾ, ਬੇਪਰੇ ਫਿੱ ਭੂ ਮੇਰੇ ਰਖੁ, ਹੇ ਨਾਨਕ ਕੇ ਵਾਹਾਫਿ! ਭੂ
ਬਰਵਾ ਬਧ ਅਰੁ॥੪॥੭॥੧੩॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ

ਪਦਾਰਥ ੧ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰ ੧ ਚਉਪਦਾ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵੰਤ ਆਪਣੇ, ਮਾਯਾਯੁ ਬਦਗੁਣ ਕ੍ਰਿਪਾਯੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਯਾਯੋ ਪਾਏ।

ਭਵ ਖੰਡਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਸ੍ਵਾਮੀ ਭਗਤਿ ਵਡਲ ਨਿਰੰਕਾਰੇ ॥

ਹੇ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਭੂ ਯਾਦੋ ਭਯੋ ਮਰਗ ਚਕ੍ਰ ਧੂਰ ਕਰੁ, ਬਹੁ ਦੁਖ ਨਾਗ ਕਰੁ, ਬਹੁ ਮਾਯਿਕ
ਭੋ ਭਯੋ ਬਧ ਅਰੁ।

ਕੋਟਿ ਪਰਾਧ ਮਿਟੇ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਜਾਂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਰੇ ॥੧॥

ਮਧਿ ਕੇਹੀ ਗੁਣਿ ਬਾਧਿਯੋ ਰਹਿ ਚੋਰ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਫਿ, ਚਾਹਾਫੇਲੇ ਆਸ਼ੇ ਚਾਹਾਯੋ
ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ ਅਪਰਾਧ ਧੂਰ ਹੋਯਾਫਿ॥੧॥

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ਹੈ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਪ੍ਰਿਯ ਰਾਮ ਚੋਰ ਲਾਗਿਯਾਫਿ।

ਦੀਨ ਦਇਆਲਿ ਕਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਿਰਪਾ ਵਸਿ ਕੀਨੇ ਪੰਚ ਦੂਤਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵਾਨਵਯਾਨੁ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਭਯੋ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯਾਫਿ, ਮਾਯਾਧਾਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਾਮ, ਕ੍ਰਿਪਾ, ਲੋਭ, ਮੇਰਾ
ਭਯਾ ਅਧਿਕਾਰ ਮੇਰੇ ਵਸੇ ਰਹਿਯਾਫਿ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੇਰਾ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਵਾ ਰੂਪੁ ਸੁਹਾਵਾ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਸੋਹਹਿ ਦਰਬਾਰੇ ॥

ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਚੋਰ ਨਿਵਾਸ ਬ੍ਰਹਮ ਅਭਿ ਬ੍ਰਹਮ ਅਭਿ, ਚੋਰ ਰੂਪ ਮਧਿ ਵਧ ਬ੍ਰਹਮ ਅਭਿ ਆਯੋ
ਚੋਰ ਭਯੋ ਚੋਰ ਵਰਵਾਰੇ ਵਧੁ ਬ੍ਰਹਮ ਲਾਗਿਯਾਫਿ।

ਸਰਬ ਜੀਆ ਕੇ ਦਾਤੇ ਸੁਆਮੀ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੇ ॥੨॥

ਹੇ ਬਹੁ ਯਾਵਯਾ ਧਾਠਾ-ਬਾਮਾ! ਨਿਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਰੱਖਾ ਕਰ ॥੨॥

ਤੇਰਾ ਵਰਨੁ ਨ ਜਾਪੈ ਰੂਪੁ ਨ ਲਖੀਐ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕਉਨੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਚੋਰ ਕੀਯੋ ਰੱਖਾ ਦੇਖਾਯਾ ਨਾਹੀ, ਚੋਰ ਕੀਯੋ ਰੂਪ ਕੂਝਾ ਪਤ੍ਰ ਨਾਹੀ,
ਚੋਰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਕੀਯੋ ਕਰੁਣਾ ਕਰਿ ਪਾਰਿਵ?

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਰਵਿਆ ਸੂਬ ਠਾਈ ਅਗਮ ਰੂਪ ਗਿਰਧਾਰੇ ॥੩॥

ਹੇ ਅਗਮ ਰੂਪ ਰਿਹਿਆਰ! ਤੂੰ ਯਯ, ਯਯ ਏਵਾ ਅਕਾਸ਼ਰੇ ਬਰਵਪਾਪੀ ਅਤ੍ਰ।

ਕੀਰਤਿ ਕਰਹਿ ਸਗਲ ਜਨ ਤੇਰੀ ਤੂ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖੁ ਮੁਰਾਰੇ ॥

ਚੋਰ ਬਹੁ ਭਯੋ ਚੋਰ ਬੂਠਿ ਕਰਿਯਾਏ, ਹੇ ਮੁਰਾਰ! ਤੂੰ ਅਵਿਨਾਸੀ ਪਰਮਪੁਰੁਸ਼ ਅਤ੍ਰ।

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ ਸੁਆਮੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਦੁਆਰੇ ॥੪॥੧॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਾਮਾ! ਚੋਰੇ ਮੋਹਰੇ ਭਯੋਯੋ ਲਾਗਿਯਾਏ, ਬੇਪਰੇ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਰੱਖਾ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਨਾਨਕ
ਚੋਰ' ਬਾਰੇ ਹੂੰ ਗਰਬ ਨੇਕਯੋ ॥੪॥੧॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਬਿਨੁ ਜਲ ਪ੍ਰਾਨੁ ਤਜੇ ਹੈ ਮੀਨਾ ਜਿਨਿ ਜਲ ਸਿਉ ਹੇਤੁ ਬਢਾਇਓ ॥

ਯਯ ਬਿਨਾ ਮਾਯੋ ਨਿਯੋ ਪ੍ਰਾਣ ਭਯੋ ਕਰਿਯਾਏ, ਕਾਰਣ ਬੇਯੋ ਅਭਯੁਕ ਮੋਹ ਲਗਾਯੋ ਯਾਏ।

ਕਮਲ ਹੇਤਿ ਬਿਨਸਿਓ ਹੈ ਭਵਰਾ ਉਨਿ ਮਾਰਗੁ ਨਿਕਸਿ ਨ ਪਾਇਓ ॥੧॥

ਪਦ੍ਮ ਪੂਨ ਮੋਹਰੇ ਭਯੋ ਨਾਯੋ ਹੋਯੋ ਯਾਯੋ, ਕਾਰਣ ਚਾਯੋ ਪੂਨਰੂ ਬਾਯੋਰੂ ਅਯੋਰੂ ਮਾਰਗ
ਨਿਲੇਨਾਯੋ ॥੧॥

ਅਬ ਮਨ ਏਕਸ ਸਿਉ ਮੋਹੁ ਕੀਨਾ ॥

ਏਵੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬਯੋ ਹੂੰ ਨਿਯੋ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਯੋ,

ਮਰੈ ਨ ਜਾਵੈ ਸਦ ਹੀ ਸੰਗੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦੀ ਚੀਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਨਾ ਕੇਵੇ ਮਰਿਯਾਏ, ਨਾ ਯਯ ਨੇਕਯਾਏ, ਬੇ ਬਰਵਾ ਮੇਰੇ ਬਾਯੋਰੇ ਹੂੰ ਰਹਿਯਾਏ, ਬਯੋਰੂ ਗਯੋ
ਬਾਰੇ ਮੂੰ ਚਾਯੋਰੂ ਰੂਠਿ ਪਾਰਿਯੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਮ ਹੇਤਿ ਕੁੰਚਰੁ ਲੈ ਫਾਂਕਿਓ ਓਹੁ ਪਰ ਵਸਿ ਭਇਓ ਬਿਚਾਰਾ ॥

ਕਮਾਵਸਨਾਹੇ ਆਸਯੁ ਹੋਵਾ ਕਾਰਣੀਯੁ ਭਾਗੀ ਧਰਮਿ ਮਾਯਾਵਾ, ਸੇ ਬਿਚਾਰਾ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਯਾਵਾ।

ਨਾਦ ਹੇਤਿ ਸਿਰੁ ਡਾਰਿਓ ਕੁਰੰਕਾ ਉਸ ਹੀ ਹੇਤ ਬਿਦਾਰਾ ॥੨॥

ਨਾਦਹੇ ਮੂਰੁ ਹੋਵਾ ਕਾਰਣੀਯੁ ਹਰਿਨ ਨਿਯਮਿ ਚਿੰਤਾਨੀਯੁ ਦੇਖਿਆਵਾ ਆਉ ਭਾਗੀਯੁ ਮੂਰੁ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਹੋਯਾਵਾ ॥੨॥

ਦੇਖਿ ਕੁਟੰਬੁ ਲੇਭਿ ਮੋਹਿਓ ਪ੍ਰਾਨੀ ਮਾਇਆ ਕਉ ਲਪਟਾਨਾ ॥

ਪ੍ਰਾਨੀ ਨਿਯਮਿ ਕੁਟੰਬੁ ਦੇਖੁ ਧਨ-ਵਯਕਤਰਿ ਲੋਭਹੇ ਧਰਮਿਯਾਵਾ।

ਅਤਿ ਰਚਿਓ ਕਰਿ ਲੀਨੇ ਅਪੁਨਾ ਉਨਿ ਛੇਡਿ ਸਰਾਪਰ ਜਾਨਾ ॥੩॥

ਸੇ ਬਾਹਿਰਿਕ ਪਦਾਰਥੁ ਨਿਯਮਿ ਭਾਵਿਆਵਾ ਆਉ ਅਪੁਨੇ ਅਪੁਨੇ ਮਨੁ ਰਹਿਆਵਾ, ਸੇ ਅਪੁਨੇ ਕੂਝੇ ਨਾਹੀ
ਮੇ ਸਬੁ ਪਦਾਰਥੁ ਅਪੁਨੇ ਛੇਡਿ ਦੂਜਿਆਰੁ ਚਾਲਿ ਮਿਥਾਯੁ ਫੂਧਾ ॥੩॥

ਬਿਨੁ ਗੋਬਿੰਦ ਅਵਰ ਸੰਗਿ ਨੇਹਾ ਓਹੁ ਜਾਣਹੁ ਸਦਾ ਦੁਹੇਲਾ ॥

ਅਹਿ ਕਥਾ ਭਲ ਭਾਵਹੇ ਕੂਝੇ ਮਾਯਾ ਮੇ ਮੇਭੀ ਮਨੁਬਾਧ ਭਗਵਾਨਯੁ ਬਿਨਾ ਆਉ ਕਾਫਾ ਸਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ
ਕਰਿਯੋ ਸੇ ਸਰਵਾ ਦੂਝੀ ਰਹਿਯੋ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਇਹੈ ਬੁਝਾਇਓ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦ ਕੇਲਾ ॥੪॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੁ ਮੋਹੇ ਅਪੁਨੇ ਕੂਝੇ ਭਗਵਾਨਯੁ ਮੇ ਭਗਵਾਨਯੁ ਪ੍ਰੇਮਹੇ ਸਰਵਾ ਆਨੰਦੁ ਹੀ
ਰਹਿਆਵਾ ॥੪॥੨॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਃ ੫ ॥

ਪਦਾਸਰੀ ਮਃ 5 ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੀਓ ਮੋਹਿ ਨਾਮਾ ਬੰਧਨ ਤੇ ਛੁਟਕਾਏ ॥

ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੋਹਿ ਨਿਯਮਿ ਨਾਮਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯੋ ਆਉ ਮੋਹਿ ਮਾਯਾਯੁ ਬੰਧਨੁ ਮੂਰੁ ਕਰਿ
ਦੇਖਿਯੋ।

ਮਨ ਤੇ ਬਿਸਰਿਓ ਸਗਲੇ ਧੰਧਾ ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਣੀ ਲਾਏ ॥੧॥

ਸੇ ਮੋਹਿ ਗੁਰੁ ਚਰਣਹੇ ਲਗਾਯੋ ਆਉ ਭਗਵਾਨ ਸਾਧੂ ਧੰਧਾ ਮੋਹਿ ਮਨੁ ਚਾਲਿ
ਮਾਯਾ ॥੧॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਚਿੰਤਿ ਬਿਰਾਨੀ ਛਾਡੀ ॥

ਸਾਧੁ ਬੰਧਨਹੇ ਮਨਿ ਮੂੰ ਅਨਧ ਸਬੁ ਚਿੰਤਾ ਛੇਡਿ ਦੇਖਿਯੋ।

ਅਹੰਬੁਧਿ ਮੋਹ ਮਨ ਬਾਸਨ ਦੇ ਕਰਿ ਗਡਹਾ ਗਾਡੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯ ਅਹੰ ਬੁਝਿ, ਮਾਘਾਰ ਮੋਹਾ ਏਵੰ ਨਿਯ ਮਨਰ ਵਾਸਨਾ ਬਹੁ ਨਝੁ ਕਰਿ ਦੇਖਿਓ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਨਾ ਕੇ ਮੇਰਾ ਦੁਸਮਨੁ ਰਹਿਆ ਨਾ ਹਮ ਕਿਸ ਕੇ ਬੈਰਾਈ ॥

ਏਵੇ ਮੋਹਰ ਗੰਭੁ ਆਯੁ ਕੇਹੁ ਨਾਹਾਓ ਆਯੁ ਨਾ ਮੂੰ ਕਾਹਾਰ ਗੰਭੁ ਨਾਹਿ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਾਰੁ ਪਸਾਰਿਓ ਭੀਤਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ॥੨॥

ਗੁਰੂਕਾ ਠਾਰੂ ਏਹੁ ਭਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਓ ਮੋਹ ਮਿਥੈ ਏਹੁ ਬ੍ਰਹਮ-ਰਚਨਾਰ ਪ੍ਰਬਾਰ ਕਰਿਓ, ਬੇਹੁ ਬੁਝੁ
ਬਰਵਾਪਾ ਅਰੇ ॥੨॥

ਸਭੁ ਕੇ ਮੀਤੁ ਹਮ ਆਪਨ ਕੀਨਾ ਹਮ ਸਭਨਾ ਕੇ ਸਾਜਨ ॥

ਮੂੰ ਬਹੁਕੁ ਨਿਯ ਮਿਤੁ ਬਨਾਇਓ ਆਯੁ ਮੂੰ ਬਹੁਕੁ ਬਯੋਗੁ ਬਨਿ ਯਾਇਓ ॥

ਦੂਰਿ ਪਰਾਇਓ ਮਨ ਕਾ ਬਿਰਹਾ ਤਾ ਮੇਲੁ ਕੀਓ ਮੇਰੈ ਰਾਜਨ ॥੩॥

ਮੋਹੇਏਵੇਲੇ ਮੋਹਰ ਮਨਰ ਬਿਛੋਰਿ ਯਾਇਓ। ਦੂਰ ਹੋਇਓ ਯਾਇਓ, ਰਾਜਾ ਪੁਰੂਕਾ ਬਹਿਓ ਮੋਹਰ
ਮਿਲਨ ਹੋਇਓ ਯਾਇਓ ॥੩॥

ਬਿਨਸਿਓ ਢੀਠਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੂਠਾ ਸਬਦੁ ਲਗੇ ਗੁਰ ਮੀਠਾ ॥

ਮੋਹਰ ਮਨਰ ਨਿਰੰਜਨਾ ਦੂਰ ਹੋਇਓ ਯਾਇਓ, ਮਨਰੇ ਨਾਮਾਨੁਤ ਬਿੰਦਨ ਕਰਾਇਓ ਆਯੁ ਗੁਰੂਕਾ ਗੰਭੁ
ਮੋਹਰ ਮਨਰੁ ਮਿਠਾ ਲਾਗੇ ਯਾਇਓ ॥

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੀ ਨਾਨਕ ਰਮਈਆ ਡੀਠਾ ॥੪॥੩॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਯਲ, ਝਲ ਓ ਆਕਾਸ਼ਰੇ ਬਰ ਨਿਵਾਸੀ ਰਾਮਾਨੁਤ ਦੇਖੁਓ ॥੪॥੩॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਃ ੫ ॥

ਪਦਾਰਥਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਬ ਤੇ ਦਰਸਨ ਭੇਟੇ ਸਾਧੂ ਭਲੇ ਦਿਨਸ ਓਇ ਆਏ ॥

ਮੋਹੇਵੇ ਠਾਰੂ ਮੋਹੇਵੇ ਬਾਪੂ (ਗੁਰੂਦੇਵ)ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੋਇਓ, ਬੇਹੇਵੇ ਠਾਰੂ ਮੋਹਰ ਗੁਰੂ ਦਿਨ
ਆਇਓ ॥

ਮਹਾ ਅਨੰਦੁ ਸਦਾ ਕਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਪਾਏ ॥੧॥

ਬਰਵਾ ਪੁਰੂਕਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮੋਹਰ ਮਨਰੇ ਮਹਾ ਆਨੰਦੁ ਬਨਿ ਰਹਿਓ ਆਯੁ ਮੂੰ ਬੇਹੁ
ਪਰਮਪੁਰੁਸ਼ ਬਿਧਾਤਾ ਪਾਇਓ ॥੧॥

ਅਬ ਮੋਹਿ ਰਾਮ ਜਸੇ ਮਨਿ ਗਾਇਓ ॥

ਏਵੇ ਮੂੰ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਰਾਮਾਨੁਤ ਮੰਗ ਗਾਨ ਕਰਿਓ ॥

ਭਇਓ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਮਨ ਮਹਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੂੰ ਪ੍ਰਥੰ ਬਧਗੁਰੂਯੁ ਪਾਯਕਿ, ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਪੁਰੂ-ਯੋਧਾਧਿਰ ਪੁਕਾਯ ਹੋਯਕ ਯਾਯਕਿ ਆਯ ਮੋਯਰ ਮਨਰੋ
ਬਰੰਧਾ ਬੁਯ ਬਧਿ ਰਹਿਯਾਯ ॥1॥ ਰੂਯ ॥

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੁ ਰਿਦ ਭੀਤਰਿ ਵਸਿਆ ਤਾ ਦੂਖੁ ਭਰਮ ਭਉ ਭਾਗਾ ॥

ਯੋਯੋ ਗੁਣਰ ਯਯਾਰ ਪੁਰੂ ਮੋਯਰ ਬੁਧਯਰੋ ਯੁਧਿਓ ਹੋਯਕਯਯਿ, ਮੋਯਰ ਧੂਯਯ, ਯੁਧ ਯਥਾ ਯਯ ਬੁ
ਧੁਰ ਹੋਯਕ ਯਾਯਕਿ।

ਭਈ ਪਰਾਪਤਿ ਵਸਤੁ ਅਗੋਚਰ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਰੰਗੁ ਲਾਗਾ ॥੨॥

ਮੋਯਰ ਰਾਯ ਨਾਯ ਬਧਿਓ ਧੋਧ ਹੋਯਕ ਯਾਯਕਿ ਆਯ ਮੋਯਓ ਆਗੋਚਰ ਬਯੁ ਧੁਧੁ ਹੋਯਕ
ਯਾਯਕਿ ॥2॥

ਚਿੰਤ ਅਚਿੰਤਾ ਸੋਚ ਅਸੋਚਾ ਸੋਗੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਥਾਕਾ ॥

ਮੂੰ ਬਧੁ ਬਧੁਯੁ ਓ ਚਿਯ ਰਹਿਓ ਹੋਯਕ ਯਾਯਕਿ, ਅਧੀਓ ਮੋਯਰ ਮਨਰੂ ਗੋਯਕ, ਚਿਯ, ਯੋਯਯ, ਮੋਯ ਚਾਯਿ
ਯਾਯਕਿ।

ਹਉਮੈ ਰੋਗ ਮਿਟੇ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜਮ ਤੇ ਭਏ ਬਿਬਾਕਾ ॥੩॥

ਪੁਰੂਯ ਅਧਾਰ ਕੁਧਾਰੂ ਮੋਯਰ ਅਯਯਾਰਰ ਰੋਯਗ ਧੁਰ ਹੋਯਕ ਯਾਯਕਿ ਯਥਾ ਮੋਯਓ ਬਯੰਯਾਯ ਯਧ
ਠਾਰੂ ਕੋਯਬਿ ਯਯ ਨਾਯੰ ॥3॥

ਗੁਰ ਕੀ ਟਹਲ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਗੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਭਾਣੀ ॥

ਯਥੋ ਮੋਯਓ ਗੁਰੂਯ ਬੋਧਾ-ਚਾਯਿਰ ਯਥਾ ਗੁਰੂਯ ਆਯਾ ਯੰ ਯਯ ਯਾਯਿਯਾਯ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਜਮ ਤੇ ਕਾਢੇ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕੈ ਕੁਰਬਾਣੀ ॥੪॥੪॥

ਹੋ ਨਾਯਕ! ਮੂੰ ਬੋਧਿ ਗੁਰੂਯ ਧੁਧਿ ਬਧਧਿਓ ਅਧੋ, ਯਿਯ ਮੋਯਓ ਯਧ ਭਾਰਾ ਬਿਯਾ ਹੋਯਕਧੁਧਾ ਕਧੰ-
ਯਾਯਰੂ ਬਾਯਾਰ ਕਯਿਯਯਿ ॥4॥੪॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਧਨਾਬਰੀ ਮਯਕ 5 ॥

ਜਿਸ ਕਾ ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਕਾ ਸੋਈ ਸੁਘੜੁ ਸੁਜਾਨੀ ॥

ਯੋਯੰ ਧਰਯਾਯਾ ਮੋਯਓ ਚਯ, ਮਯ ਓ ਧਯ ਧੋਯਕਯਯਿ, ਯਯਾ ਬਧੁ ਚਾਯਰਿ ਭਾਰਾ ਯਾਓ ਹੋਯਕਯਯਿ ਯਥਾ
ਬੋ ਚਧੁਰ ਓ ਬਰੰਯ ਅਧਯਿ।

ਤਿਨ ਹੀ ਸੁਣਿਆ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਮੇਰਾ ਤਉ ਬਿਧਿ ਨੀਕੀ ਖਟਾਨੀ ॥੧॥

ਯੋਯੋਯੋਯੋਯੋ ਬੋ ਮੋਯਰ ਧੂਯਯ ਓ ਬੁਯ ਗੁਯਿਯਯਿ, ਮੋਯਰ ਅਧਯਾ ਯਯ ਹੋਯਕ ਯਾਯਕਿ ॥1॥

ਜੀਅ ਕੀ ਏਕੈ ਹੀ ਪਹਿ ਮਾਨੀ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਏਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਪਾਸੇ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ।

ਅਵਰਿ ਜਤਨ ਕਰਿ ਰਹੇ ਬਹੁਤੇਰੇ ਤਿਨ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਕੀਮਤਿ ਜਾਨੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮਤਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਏਕੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਨਿਰਮੋਲਕੁ ਹੀਰਾ ਗੁਰਿ ਦੀਨੈ ਮੰਤਾਨੀ ॥

ਮੈਂ ਨਾਮਾਤਮਾ ਦੇ ਏਕੇ ਅਨਮੋਲਕ ਹੀਰਾ ਗੁਰੂ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ।

ਡਿਗੈ ਨ ਡੇਲੈ ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਰਹਿਓ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੀ ॥੨॥

ਜੇਵੇਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਏਕੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ, ਨਾ ਏਕੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ, ਨਾ ਏਕੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ, ਨਾ ਏਕੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ।

ਓਇ ਜੁ ਬੀਚ ਹਮ ਤੁਮ ਕਛੁ ਹੋਤੇ ਤਿਨ ਕੀ ਬਾਤ ਬਿਲਾਨੀ ॥

‘ਮੇਰੇ-ਤੇਰੇ’ ਭੇਦਭਾਵ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ।

ਅਲੰਕਾਰ ਮਿਲਿ ਬੈਲੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਕਨਿਕ ਵਖਾਨੀ ॥੩॥

ਮੋਹਓਵੇਲੇ ਸੁਥੁਰੇ ਅਭੂਖਣਕੂ ਚਰਨਾ ਮਾਯਾਵਾ, ਚਾਹਾਕੂ ਅਭੂਖਣਕ ਸੁਥੁਰੇ ਹੁੰ ਕੂਝਾਮਾਯਾ ਥਾਵਾ ॥੩॥

ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਜੋਤਿ ਸਹਜ ਸੁਖ ਸੋਭਾ ਬਾਜੇ ਅਨਹਤ ਬਾਨੀ ॥

ਮੋਰਾ ਮਨਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਜੇਪਾਓ ਪੁਕਰਾ ਹੋਯਾ ਮਾਯਾਯਾ ਅਭ ਮਨਰੇ ਸੁਆਯਾਵਿਕ ਸੁਖ ਭਵੁਨੁ ਹੋਯਾ ਮਾਯਾਯਾ, ਵਭੰਮਾਨ ਸਬੁ ਸ਼ਾਨਰੇ ਮੋਰਾ ਗੋਯਾ ਰੂਥਿ ਪਾਯਾਯਾ ਅਭ ਮਨਰੇ ਅਨਾਹਤ ਗਯ ਗੁਣਨ ਕਰੁਯਾਯਾ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਹਚਲ ਘਰੁ ਬਾਧਿਓ ਗੁਰਿ ਕੀਓ ਬੰਧਾਨੀ ॥੪॥੫॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੋਰਾ ਮਨ ਵਧਮ ਭਾਰਰੇ ਨਿਜਰੇ ਅਚਲ ਗੁਰੁ ਬਨਾਯਾਯਾ, ਪਰਭੂ ਚਾਹਾ ਬਨਾਯਾਵਾ ਪੁਰਸ਼ ਮੋਰਾ ਗੁਰੁ ਕਰਿਯਾਯਾ ॥੪॥੫॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਵਡੇ ਵਡੇ ਰਾਜਨ ਅਰੁ ਭੂਮਨ ਤਾ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨ ਨ ਬੂਝੀ ॥

ਯਗਓਰੇ ਵਡ ਵਡ ਰਾਜਾ ਏਵਾ ਭੂਮਿਪਥਿ ਅਯਾਯਾ, ਪਰਭੂ ਚਾਹਾਯਾ ਭੁਭਾਗੁ ਮੋਢੇ ਨਾਹੀ।

ਲਪਟਿ ਰਹੇ ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਮਾਤੇ ਲੋਚਨ ਕਛੂ ਨ ਸੂਝੀ ॥੧॥

ਬੇਮਾਨੇ ਮਾਯਾਰੇ ਮਾਯਾਰੇ ਮਥੁ ਹੋਯਾਯਾਯਾ ਏਵਾ ਬੇਮਾਨਾਯਾ ਨਿਜ ਅਯਾਯਾ ਮਾਯਾ ਬਿਨਾ ਅਭ ਕੀਯਾ ਵੇਯਾਯਾਯਾ ਨਾਹੀ ॥੧॥

ਬਿਖਿਆ ਮਹਿ ਕਿਨ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਪਾਈ ॥

ਬਿਖ ਰੂਪੀ ਮਾਯਾਰੇ ਕੇਹੀ ਭੁਭੁ ਪੁਰਾਯਾ ਕਰਿਯਾ ਨਾਹੀ।

ਜਿਉ ਪਾਵਕੁ ਈਧਨਿ ਨਹੀ ਧੂਪੈ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਕਹਾ ਅਘਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਹਰੇ ਅਗੁ ਯਾਗ ਭਾਰਾ ਭੁਭੁ ਭੂਯਾਯਾ, ਬੇਪਰੇ ਹੁੰ ਯਾਗਯਾਯਾ ਬਿਨਾ ਮਨ ਕੋਪਰੇ ਭੁਭੁ ਹੋਯਾ ਪਾਰਿਕਾ? ॥ਰੂਹ ॥

ਦਿਨੁ ਦਿਨੁ ਕਰਤ ਭੋਜਨ ਬਹੁ ਬਿੰਜਨ ਤਾ ਕੀ ਮਿਟੈ ਨ ਭੂਖਾ ॥

ਮਨੁਸ਼ਾ ਪੁਥਿਧਿਨ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰ ਸੁਆਯਾ ਯਾਗਯਾ ਏਵਾ ਵਧਯਾ ਗਾਯਾਯਾ, ਪਰਭੂ ਏਵਾ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਰੇ ਸ਼ੁਯਾ ਪੂਰੇ ਭੂਯਾਯਾ।

ਉਦਮੁ ਕਰੈ ਸੁਆਨ ਕੀ ਨਿਆਈ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟਾ ਘੋਖਾ ॥੨॥

ਬੇ ਕੂਕੁਰੇ ਯਾਗ ਪੁਰਾਯਾ ਕਰਿਯਾਯਾ ਏਵਾ ਚਾਰੇ ਧਿਰਰੇ ਮਾਯਾਰੇ ਬਯਾਨ ਕਰਿਯਾਯਾ ॥੨॥

ਕਾਮਵੰਤ ਕਾਮੀ ਬਹੁ ਨਾਰੀ ਪਰ ਗਿ੍ਹਰ ਜੋਹ ਨ ਚੂਕੈ ॥

ਕਾਮਾਸ਼ਯੋਗ ਮਨੁਸ਼ਯ ਅਨੇਕ ਨਾਰੀਆਂ ਬਹਿਤ ਭੋਗ-ਵਿਲਾਸ ਕਰਿਯਾਏ, ਪਰਛੁ ਭਾਵਾਰ ਪਰਨਾਰੀਆਂ
ਦੇਭਵਾਰ ਲਾਲਸਾ ਬਿਨਾਸੁ ਬੂਝਨਾਹੀਂ।

ਦਿਨ ਪ੍ਰਤਿ ਕਰੈ ਕਰੈ ਪਛੁਤਾਪੈ ਸੋਗ ਲੋਭ ਮਹਿ ਸੂਕੈ ॥੩॥

ਬੇ ਨਿਭਾ ਪਾਪ ਕਰਿ ਪਛੁਤਾਪ ਕਰਿਯਾਏ ਆਭ ਲੋਭ ਓ ਗੋਕਰੇ ਗੁੰਝੁ ਯਾਯਾਏ ॥੩॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰ ਅਮੋਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਏਕੁ ਨਿਧਾਨਾ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਬਭ ਅਪਾਰ-ਅਮੂਲਯ ਅਚੋ ਆਭ ਭਾਵਾ ਏਕ ਅਮੂਤ ਰੂਪੀ ਖਡਗਾ ਅਚੋ।

ਸੂਖੁ ਸਹਜੁ ਆਨੰਦੁ ਸੰਤਨ ਕੈ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਨਾ ॥੪॥੬॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਗੁਰੂਆਂ ਠਾਰੂ ਏਹਿ ਭੇਦ ਕੂਝੋ ਪਾਰਿਛਿ ਯੇ ਨਾਮਾਮੂਤ ਭਾਰਾ ਬਲਕ ਝੁੰਦਲੇਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ
ਬ੍ਰਹਮ ਏਵੰ ਆਨੰਦ ਬਨਿ ਰਹਿਯਾਏ ॥੪॥੬॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਃ ੫ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮੁਲਾ 5 ॥

ਲਵੈ ਨ ਲਾਗਨ ਕਉ ਹੈ ਕਛੁਐ ਜਾ ਕਉ ਫਿਰਿ ਇਹੁ ਧਾਵੈ ॥

ਯੇਭੋਂ ਪਦਾਰਥ ਪਾਯੋਂ ਮਨੁਸ਼ਯ ਕਾਰਣਾਰ ਏਯੋ ਚੋਯੋ ਧੋਭਿ ਯਾਏ, ਏਥ੍ਹਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ਾਨਰ ਚਿੰਨੇਮਾਤੁ
ਮੂਲਯ ਨਯਾਏ।

ਜਾ ਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਨੇ ਇਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਿਸ ਹੀ ਕਉ ਬਨਿ ਆਵੈ ॥੧॥

ਗੁਰੂ ਯੇਭੋਂ ਵਧਯੋ ਏਹਿ ਨਾਮਾਮੂਤ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਛੁਭਿ, ਭਾਵਾਕੂ ਹੂੰ ਏਵਾਰ ਮੂਲਯ ਕੂਝਾ ਪਭਿਯਾਏ ॥੧॥

ਜਾ ਕਉ ਆਇਓ ਏਕੁ ਰਸਾ ॥

ਯੇਭੋਂ ਯੋਯਾਬੂ ਪੁਰੁਸ਼ਾਨਰ ਏਹਿ ਬ੍ਰਾਹਮਿ ਯੋਯੋ ਯਾਯੋਛਿ,

ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਨ ਨਹੀ ਖੁਧਿਆ ਤਾ ਕੈ ਚਿਤਿ ਨ ਬਸਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਵਾਰ ਚਿਭਰੇ ਯਾਯਾ-ਪਿਯਾ ਓ ਆਭ ਕੋਛਿ ਪਦਾਰਥਰ ਸ਼ੁਧਾ ਰਹੇ ਨਾਹੀਂ ॥ਰੂਹ॥

ਮਉਲਿਓ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹੋਇਓ ਹਰਿਆ ਏਕ ਬੁੰਦ ਜਿਨਿ ਪਾਈ ॥

ਯਾਵਾਕੂ ਨਾਮਾਮੂਤਰ ਏਕ ਕੂਝਾ ਮਧਿ ਮੋਯੋ ਯਾਯੋਛਿ, ਭਾਵਾਰ ਮਨ ਓ ਚਨ ਪੁਰੁਸ਼ੋਤ ਬੋਯੋ ਯਾਯੋਛਿ।

ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਉਸਤਤਿ ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥੨॥

ਮੂੰ ਭਾਵਾਕੂ ਪੁਰੁਸ਼ਾਨਾ ਕਰਿਯਾਰੂ ਨਾਹੀਂ ਏਵੰ ਮੋਯੋ ਭਾਰਾ ਭਾਵਾਕੂ ਮੂਲਯਾਯੋਨ ਕਰਾਯਾਯੋ
ਪਾਰੁਨਾਹੀਂ ॥੨॥

ਘਾਲ ਨ ਮਿਲਿਓ ਸੇਵ ਨ ਮਿਲਿਓ ਮਿਲਿਓ ਆਇ ਅਚਿੰਤਾ ॥

ਕਹਿਨ ਪਰਿਗ੍ਰਿਹ ਵਾਰਾ ਪੁਰੁ ਮੋਹਿ ਨਿਲਿ ਨਾਹਾਇ ਆਯ ਨਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿਵਾ ਵਾਰਾ ਮਿਲਿਐ, ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ
ਆਇ ਮੋਹਿ ਨਿਲਿ ਯਾਯਐ ॥

ਜਾ ਕਉ ਦਇਆ ਕਰੀ ਮੇਰੈ ਠਾਕੁਰਿ ਤਿਨਿ ਗੁਰਹਿ ਕਮਾਨੇ ਮੰਤਾ ॥੩॥

ਮੋਹਿ ਠਾਕੁਰ ਯਾਹਾ ਯਪਰੇ ਨਿਯੋਰ ਧਰਮ ਕਰਿਐ, ਬੇ ਹੂੰ ਗੁਰੁ ਮਨੁ ਅਯੋਰ ਕਰਿਐ ॥੩॥

ਦੀਨ ਦੈਆਲ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲਾ ਸਰਬ ਜੀਆ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥

ਬੇਹੁ ਧਾਨਧੰਨਾਨੁ ਬਰਵਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰ ਯੋਰ ਅਯੋਰ ਏਵੰ ਬਹੁ ਯਾਵਯੁ ਪੋਸਥਾ ਕਰਿਐ ॥

ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਨਾਨਕ ਸੰਗਿ ਰਵਿਆ ਜਿਉ ਮਾਤਾ ਬਾਲ ਗੋਪਾਲਾ ॥੪॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਾਨੁ ਯਾਵਯੁ ਬਹੁਤ ਬੰਧੁ ਯਾਵਰੇ ਮਿਥਿ ਰਹਿਐ ਆਯ ਬੇ ਯਾਵਯੁ ਪੋਸਥਾ
ਕਰਿਐ, ਮੋਹਿ ਏਕ ਮਾਯਾ ਨਿਯੋਰ ਕਾਲਕਰ ਪੋਸਥਾ ਕਰਿਐ ॥੪॥੧॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਬਾਰਿ ਜਾਉ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਉਪਰਿ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਯਾ ॥

ਹੂੰ ਨਿਯੋਰ ਗੁਰੁ ਪੁਰਿ ਬੰਧਿਓ ਅਯੋਰ, ਮਿਥਿ ਪਰਮਾਨੁ ਯਾਵਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਿਐ,

ਮਹਾ ਉਦਿਆਨ ਅੰਧਕਾਰ ਮਹਿ ਜਿਨਿ ਸੀਧਾ ਮਾਰਗੁ ਦਿਖਾਯਾ ॥੧॥

ਮਿਥਿ ਬੰਧਾਰ ਰੂਪੀ ਮਹਾ ਯਯੋਰ ਯਯੋਰ ਯਯੋਰ ਅਯੋਰ ਯਯੋਰ ਕਰਿ ਅਯੋਰ ਬੰਧਾਰ
ਧੋਯਾਯਐ ॥੧॥

ਹਮਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਗੁਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ॥

ਯਯੋਰ ਪਾਲਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੂੰ ਮੋਹਿ ਪੁਰਿ ਅਯੋਰ,

ਈਹਾ ਉਹਾ ਸਰਬ ਥੋਕ ਕੀ ਜਿਸਹਿ ਹਮਾਰੀ ਚਿੰਦ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਹਾਯੁ ਯਯੋਰ ਏਵੰ ਪਰਯਯੋਰ ਬੰਧੁ ਪਧਾਰ ਧੋਯੋਰ ਆਯੋਰ ਚਿਯੋਰ ਰਹਿ ਨਯਾਯ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨਾ ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ ਪਤਿ ਪੂਰੀ ॥

ਯਾਹਾਯੁ ਯਯੋਰ ਕਰਿਵਾ ਵਾਰ ਬਹੁ ਨਿਯੋਰ, ਆਧਰ-ਬਯੋਰ, ਗੋਯਾ ਏਵੰ ਪੂਰੁ ਬੰਧਾਨ ਮਿਲਿਐ,

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਕੋਟਿ ਅਘ ਨਾਸੇ ਭਗਤ ਬਾਛਹਿ ਸਭਿ ਪੂਰੀ ॥੨॥

ਯਾਹਾਯੁ ਨਾਮ ਧੋਯੋਰ ਵਾਰਾ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਪਾਧ ਨਾਯ ਧੋਯੋਰ, ਬਹੁ ਯਯੋਰ ਬੇਹੁ ਪੁਰੁ ਚੋਰ-
ਪੁਲਿਯੋਰ ਕਾਧਾਯ ॥੨॥

ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਜੇ ਕੋ ਚਾਹੈ ਸੇਵੈ ਏਕੁ ਨਿਧਾਨਾ ॥

ਮਧਿ ਕੇਹੁ ਨਿਯਮੁ ਬਿਨੁ ਸਾਧਨੁ ਪੂਰਾ ਕਰਿਵਾਨੁ ਚਾਹੁੰ ਆਖ, ਸੇ ਏਕੁ ਭਗਉਤੀ ਹੀ ਭਗਵਾਨੁ
ਕਰਿਵਾ ਭਗਉਤ, ਮਿਥੈ ਬਿਨੁ ਪਦਾਰਥੁ ਭਗਉਤੀ ਅਠਹੁਤੀ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ ਸਿਮਰਤ ਪਾਰਿ ਪਰਾਨਾ ॥੩॥

ਭਗਉਤੀ ਬਾਨੀ ਪਰੰਪਰਾ ਅਪਰੰਪਰੀ ਅਠਹੁਤੀ, ਮਾਯਾਕਾ ਚਿਤੁ ਕਰਿਵਾ ਭਾਗੁ ਜੀਵਨੁ ਕਲਪਾਨੁ
ਹੋਇਆ ॥੩॥

ਸੀਤਲ ਸਾਂਤਿ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸੰਤਸੰਗਿ ਰਹਿਓ ਓਲ੍ਹਾ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਗੰਭੀਰੁ ਹੋਇ ਮਾਯਾਕਾ ਅੰਤੁ ਗੰਭੀਰੁ ਓ ਪਰੰ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇ ਮਾਯਾਕਾ, ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਮੇਰੇ
ਮਨੁ- ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਰਹਿ ਮਾਯਾਕਾ।

ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੰਚਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਭੋਜਨੁ ਇਹੁ ਨਾਨਕ ਕੀਨੈ ਚੋਲ੍ਹਾ ॥੪॥੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਿਨੁ ਮਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਕਰਿ ਏਕੁ ਬਿਨੁ ਮਨੁ ਰੂਪੁ ਭੋਜਨੁ ਹੀ ਗੰਭੀਰੁ, ਮਨੁ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ
ਗੰਭੀਰੁ ਰੂਪੁ ਬਿਨੁ ॥੪॥੮॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮੁਕਲਾ 5 ॥

ਜਿਹ ਕਰਣੀ ਹੋਵਹਿ ਸਰਮਿੰਦਾ ਇਹਾ ਕਮਾਨੀ ਰੀਤਿ ॥

ਹੇ ਪੁਰਾਣੀ! ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਮਨੋਰਥਾਵਾਂ ਰੱਖਣ, ਮੇਥੋਂ ਆਚਰਣ ਕਾਰਣਨੂੰ ਚੋਰਚੋਰ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਵਰਵਾਰੇ
ਲੱਛਣ ਹੋਵਾਨੂੰ ਪਛਿਤ ਨਾਹੀਂ।

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਸਾਕਤ ਕੀ ਪੂਜਾ ਐਸੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਹੀ ਬਿਪਰੀਤਿ ॥੧॥

ਤੂੰ ਬੁਝਣ ਨਿਯਮ ਕਰਿਅਣੁ ਆਦਿ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਠਾਰੂ ਬਿਨੁ ਬਾਝਨੂੰ ਪੂਜਾ ਕਰਿਅਣੁ, ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਪਰਿਭਾ
ਗੁਣ ਕਰਿਣੁ, ਯਾਹਾ ਪੰਥੀ ਮਨੋਰਥਾਵਾਂ ਬਿਪਰੀਤ ਅਰੇ ॥1॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਭੂਲੇ ਅਵਰੈ ਹੀਤ ॥

ਹੇ ਪੁਰਾਣੀ! ਤੂੰ ਮਾਯਾ ਮੋਹਾਵਰੇ ਆਦਿ ਪਤਭਾਣੁ ਹੋਯੋ ਆਪਣੇ ਚਾਹ ਕਰਿ ਅਨਧਿ ਪ੍ਰੇਮਰੇ
ਪਛਿਣੁ।

ਹਰਿਚੰਦਉਰੀ ਬਨ ਹਰ ਪਾਤ ਰੇ ਇਹੈ ਤੁਹਾਰੇ ਬੀਤ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਚੋਰ ਨਿਯਮ ਵਧਾ ਆਪਣੇ ਅਰੇ, ਮੇਧਰਿ ਰਾਜਾ ਹਰਿਚੰਦ ਆਕਾਸ਼ ਛੁਟੀਂ ਨਗਰੀਰ ਅਛਿ ਆਦਿ
ਯੋਗ ਪਦੁ ਪਤਰ ਅਛਿ ॥1॥ ਰੁਕ ॥

ਚੰਦਨ ਲੇਪ ਹੇਤ ਦੇਹ ਕਉ ਸੁਖੁ ਗਰਧਭ ਭਸਮ ਸੰਗੀਤਿ ॥

ਗੰਧਰ ਗੰਧਾਰੇ ਚੰਦਨ ਲੇਪ ਕਰਿਲੇ ਮਧ ਗੰਧਨੂੰ ਮਾਰਿਲੇ ਲੇਭਰੇ ਹੋਂ ਬੁਝ ਮਿਲਿਯਾਵ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਗਿ ਨਾਹਿ ਰੁਚ ਆਵਤ ਬਿਖੈ ਠਗਉਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥੨॥

ਹੇ ਪੁਰਾਣੀ! ਨਾਮਾਨੁਤ ਬਹਿਤ ਚੋਰ ਮਨਰੇ ਚੁੰਨਿ ਯਾਤ ਭੁਭਾਨਾਹੀਂ, ਪਰਤੁ ਬਿਖ ਰੂਪੀ ਠਕ ਬਹਿਤ ਤੂੰ
ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਣੁ ॥2॥

ਉਤਮ ਸੰਤ ਭਲੇ ਸੰਜੋਗੀ ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਪਵਿਤ ਪੁਨੀਤ ॥

ਭਭਮ ਆਦਿ ਭਲ ਬਾਝਾਨੂੰ ਹੋਂ ਮਿਲਿਯਾਛਿ, ਮਿਥ ਆਦਿ ਸੁਗਰੇ ਪਵਿਤੁ ਓ ਗੁਣ ਹੋਯੋਯਾਛਿ।

ਜਾਤ ਅਕਾਰਥ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥ ਕਾਚ ਬਾਦਰੈ ਜੀਤ ॥੩॥

ਹੇ ਪੁਰਾਣੀ! ਚੋਰ ਅਨੁਲਧ ਮਾਨਵ-ਯੋਗ ਬਾਝੀ ਹੋਯੋ ਆਪਣੇ ਆਦਿ ਕਾਚ ਵਧਲਰੇ ਯੋਗ ਯਾਯੋ ॥3॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਭਾਗੇ ਗੁਰਿ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਨੇਤ੍ਰੁ ਦੀਤ ॥

ਮੇਧਰੇਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਯੋਗ ਬੁਝਾਨਾ ਨੇਤ੍ਰਰੇ ਲਗਾਯੋਛਿ, ਯੋਗ-ਯੋਗਰੇ ਪ੍ਰਭ-ਯੋਗ ਪੂਰ ਹੋਯੋ
ਯਾਯੋ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਇਨ ਦੁਖ ਤੇ ਨਿਕਸਿਓ ਨਾਨਕ ਏਕ ਪਰੀਤ ॥੪॥੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਾਪੂਜੀ ਬਯਾਓਰੇ ਏਹੇ ਦੂਝਗਰੂ ਕਾਹਾਰੇ ਆਬਿਛਿ ਆਭ ਸ੍ਰੋਂ ਏਕੇ ਏਕ ਪੁਰੂਜੀ ਬਹਿਓ ਧ੍ਰੇਮ
ਲਗਾਯੋ ॥੪॥੬॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਦਮਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪਾਨੀ ਪਖਾ ਪੀਸਉ ਸੰਤ ਆਗੈ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਜਸੁ ਗਾਈ ॥

ਸ੍ਰੋਂ ਬਛੁਕ ਬੇਬਾਰੇ ਪਾਣੀ ਧੋਵ, ਪਛਾ ਕਰੇ ਆਭ ਗੁਣ ਪੇਸਿਆਵ ਉ ਗੋਬਿੰਦੁਕੁ ਹੋਂ ਮਥ ਗਾਨ
ਕਰਿਆਵ।

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਮਨੁ ਨਾਮੁ ਸਮੂਹਾਰੈ ਇਹੁ ਬਿਸੁਮ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥੧॥

ਮੋਰ ਮਨ ਪੁਠੇ ਭਾਬਰੇ ਨਾਮ ਯੋ ਕਰਿਆਵ ਆਭ ਸ੍ਰੋਂ ਏਹੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬੁਝਰ ਨਿਖੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਛਿ ॥1॥

ਤਮੁਹ ਕਰਹੁ ਦਇਆ ਮੇਰੇ ਸਾਈ ॥

ਹੇ ਮੋਰ ਮਾਲਿਕ! ਮੋਰ' ਯੋਰੇ ਕਰ।

ਐਸੀ ਮਤਿ ਦੀਜੈ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੁਧੁ ਧਿਆਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੋਰ ਠਾਕੁਰ! ਮੋਰਓ ਏਧਰੇ ਬੁਧਓ ਧੋਅ ਮੋਰੇ ਸ੍ਰੋਂ ਬਰਕਾ ਭੁਮਰ ਧਾਨ ਕਰਿਆਵ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਤਮੁਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮੋਹੁ ਮਾਨੁ ਛੁਟੈ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਭਰਮਾਈ ॥

ਠੋਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੋਰ ਮੋਹ ਏਵਾਂ ਅਭਿਮਾਨ ਧੂਰ ਹੋਯਾ ਮਾਵ ਆਭ ਮੋਰ ਭੁਮ ਮਥ ਧੂਰ
ਹੋਯਾ ॥

ਅਨਦ ਰੂਪੁ ਰਵਿਓ ਸਭ ਮਧੇ ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਜਾਈ ॥੨॥

ਆਨੰਦ ਬ੍ਰਹਮ ਬੇਹਿ ਪੁਰੁ ਬਰੂਕ ਠਾਕੇ ਰਹਿਛਿ, ਸ੍ਰੋਂ ਮੋਯੋਂ ਆਓ ਮਾਯਾਵ, ਚਾਹਾਯੁ ਹੋਂ
ਵੇਯਾਵ ॥2॥

ਤਮੁਹ ਦਇਆਲ ਕਿਰਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੁ ਗੋਸਾਈ ॥

ਹੇ ਪਠਿਓਪਾਵਨ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਾਮਾ! ਭੁਮੇ ਕਠ ਕਰਾਯੁ, ਕ੍ਰਿਪਾਯੁ ਉ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਖੁ ਅਠ।

ਕੋਟਿ ਸੂਖ ਆਨੰਦ ਰਾਜ ਪਾਏ ਮੁਖ ਤੇ ਨਿਮਖ ਬੁਲਾਈ ॥੩॥

ਸ੍ਰੋਂ ਨਿਯੋ ਮੁਖਰੇ ਏਕ ਸਥ ਪਾਯੋ ਠੋਰ ਨਾਮ ਯੋਰਾਯੋ ਕਰੇ ਰਾਯੋਯੋ ਏਕ ਕੋਟਿ ਬੁਝ ਉ ਆਨੰਦ
ਪਾਯੋ ॥3॥

ਜਾਪ ਤਾਪ ਭਗਤਿ ਸਾ ਪੂਰੀ ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਮਨਿ ਭਾਈ ॥

ਕੇਕਲ ਬੇਹਿ ਪੂਰਾ, ਓਪਬਾ ਏਵਾਂ ਯੋਯੋ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਯਾਵ, ਮਾਹਾ ਪੁਰੁਜੀ ਮਨਕੁ ਯੋ ਲਗਿਆਵ।

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਭ ਬੁਝੀ ਹੈ ਨਾਨਕ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਈ ॥੪॥੧੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮੇਰਾ ਬਾਰਾ ਚੁਝਾ ਮੇਰੇ ਯਾਛੀ, ਐਵੇ ਮੂੰ ਚੁਝੁ ਓ ਬਛੁਝੁ ਹੋਯਾ
ਯਾਛੀ॥੪॥੧੦॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਿਨਿ ਕੀਨੇ ਵਸਿ ਅਪੁਨੈ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਭਵਣ ਚਤੁਰ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਮਾਯਾ ਚਿਨਿ ਭਵਨ ਆਕਾਸ਼, ਪਾਠਾਲ, ਪ੍ਰਭੂਵੀ ਐਵੰ ਬਧਯਲੋਕ ਫਿਰਿ ਨਿਯਰ ਵਸੀਭੂਤ ਕਰਿਛੀ,

ਜਗ ਇਸਨਾਨ ਤਾਪ ਥਾਨ ਖੰਡੇ ਕਿਆ ਇਹੁ ਜੰਤੁ ਵਿਚਾਰਾ ॥੧॥

ਹਿੰਦ ਯਯ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ, ਸ਼ਾਨ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਐਵੰ ਚਪਬਧਾ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਐਵੇ ਬਸਤੁ ਸ਼ਾਨਕੂ ਖੰਭਿਤ
ਕਰਿ ਦੇਖਛੀ, ਐਵੇ ਬਿਚਰਾ ਜੀਵ ਐਵੇ ਬਸਤੁਯੋਗੇਰੇ ਕੀ ਕਰਿ ਪਾਰਿਵ?॥੧॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਓਟ ਗਹੀ ਤਉ ਛੁਟੇ ॥

ਮੇਧਧੇਵੇਲੇ ਮੂੰ ਪ੍ਰਭੁਯੋਗੇਰੇ ਚਰਛੀ, ਮਾਯਾ ਓਰੁ ਬਧਯੁ ਹੋਯਾ ਯਾਛੀ।

ਸਾਧ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਏ ਬਿਖੈ ਬਿਆਧਿ ਤਬ ਹੁਟੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਾਮੁ-ਮਹਾਪ੍ਰਭੁਯੋਗੇਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਰੁ ਮੇਧੇ ਪਰਮਾਤਮਾਯੋਗੇਰੇ ਚੁਛਿਗਾਨ ਕਰਿਛੀ, ਮੇਰਾ ਪਾਪ ਓ ਰੋਗ ਧੂਰ ਹੋਯਾ
ਯਾਛੀ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਨਹ ਸੁਣੀਐ ਨਹ ਮੁਖ ਤੇ ਬਕੀਐ ਨਹ ਮੇਰੈ ਉਹ ਡੀਠੀ ॥

ਬੇਧੇ ਮਾਯਾ ਜੀਵਕੂ ਮੁਝ ਕਰਿ ਐਵੇ ਨਿਭਰੇ ਵੇਯਾਯਾਐ ਨਾਹਿ, ਚਾਹਾਰ ਖੁਨਿ ਮਖ ਗੁਣਾਯਾਐ
ਨਾਹਿ ਆਭ ਨਾ ਬੇ ਨਿਭ ਮੁਝਰੇ ਵੇਲਿਆਐ।

ਐਸੀ ਠਗਉਰੀ ਪਾਇ ਭੁਲਾਵੈ ਮਨਿ ਸਭ ਕੈ ਲਾਗੈ ਮੀਠੀ ॥੨॥

ਚਾਹਾ ਲੋਕਕੂ ਓਕਿ ਚਾਹਾਕੂ ਪਧਯੁਯੋਗੇਰੇ ਕਰਿਯਾਐ ਓ ਬਧੁਯੋਗੇਰੇ ਮੇਰੇ ਲਾਗਿਆਐ। ॥੨॥

ਮਾਇ ਬਾਪ ਪੂਤ ਹਿਤ ਭ੍ਰਾਤਾ ਉਨਿ ਘਰਿ ਘਰਿ ਮੇਲਿਓ ਦੂਆ ॥

ਘਰੇ ਘਰੇ ਬਸਤੁਯੋਗੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਮਾਧਾ-ਪਿਧਾ, ਪ੍ਰਭੁ ਐਵੰ ਭਾਯੋਗੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮਾਯਾ ਭੇਦਭਾਵ
ਐਵੰ ਅਲਗਭਾਵ ਭੇਦਯੋਗੇਰੇ ਕਰਿ ਦੇਖਛੀ।

ਕਿਸ ਹੀ ਵਾਧਿ ਘਾਟਿ ਕਿਸ ਹੀ ਪਹਿ ਸਗਲੇ ਲਰਿ ਲਰਿ ਮੂਆ ॥੩॥

ਮਾਯਾ ਕਾਹਾ ਪਾਯੋਗੇਰੇ ਕਮ, ਕਾਹਾ ਪਾਯੋਗੇਰੇ ਅਧੁਕ ਧਾਐ ਆਭ ਬੇਮਾਨੇ ਪਰਬਰ ਲਛੀ ਲਛੀ
ਮਰਿਆਛੀ॥੩॥

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਚਲਤੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਮੂੰ ਨਿਭ ਬਧਗੁਰੁਯੋਗੇਰੇ ਪ੍ਰਭਿ ਬਸਤੁਯੋਗੇਰੇ ਅਧੇ, ਹਿੰਦ ਮੇਰੇ ਮਾਯੋਗੇਰੇ ਐਵੇ ਬਿਚਿਤੁ ਲੀਲਾ ਵੇਯਾਯਾਛੀ।

ਗੁੰਝੀ ਭਾਹਿ ਜਲੈ ਸੰਸਾਰਾ ਭਗਤ ਨ ਬਿਆਪੈ ਮਾਇਆ ॥੪॥

ਗੰਗਾਗਰੇ ਲੂਚਿਓਵਾ। ਏਹਿ ਚੁੰਝਾਗ੍ਨਿ ਧਾਰਾ। ਬੰਦੂਕੁ ਜਗਤ ਜਲੁਅਛਿ, ਪਰਛੁ ਭਛੁ ਏਹਿ ਮਾਯਾ। ਪੁਰਾਵਿਤ ਕਰਿਪਾਰੇ ਨਾਹਿ ॥੪॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਗਲੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟੇ ॥

ਬਛਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਮੋਹੈ ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਛਿ ਆਯੁ ਬੇ ਮੋਹਿ। ਬਹੁ ਬਝਨ ਕਾਟਿ ਦੇਯਾਛਿਓ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ਅਪੁਨੈ ਘਰਿ ਲੈ ਆਇਆ ਖਾਟੇ ॥੫॥੧੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਹਰਿਨਾਮ ਰੂਪੀ ਖਨਕੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਛਿ ਆਯੁ ਮੂੰ ਏਹਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਖਨਕੁ ਅਯੋਗ ਕਰਿ ਨਿਯੋਗ ਰੂਪੀ ਘਰਕੁ ਆਇਛਿ ॥੫॥੧੧॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਤੁਮ ਦਾਤੇ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਨਾਇਕ ਖਸਮ ਹਮਾਰੇ ॥

ਹੋ ਯੋਗਰਾਜ! ਤੁਮੇ ਆਮਰ ਦਾਤਾ ਤੇ ਠਾਕੁਰ ਅਥ, ਤੁਮੇ ਹੂੰ ਆਮਰ ਪਾਲਨ ਪੋਸਣ ਕਰੁਅਛ, ਤੁਮੇ ਹੂੰ ਬੰਦੂਕੁ ਬਿਥੁਰ ਨਾਯਕ ਆਯੁ ਤੁਮੇ ਹੂੰ ਆਮਰ ਮਾਲਿਕ ਅਥ।

ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਤੁਮ ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਹੁ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੁਮਰੇ ਧਾਰੇ ॥੧॥

ਪੁਰਿ ਸ਼ਬਦੇਰੇ ਭੂਮੇ ਆਮਰੇ ਪਾਲਨ ਪੋਸ਼ਣ ਕਰੁਅਛ, ਆਮੇ ਭੂਮ ਖਾਰਾ ਜਾਤ ਹੋਯਾਯੁਵਾ ਬਛਾਨ
ਅਰੁ ॥1॥

ਜਿਹਵਾ ਏਕ ਕਵਨ ਗੁਨ ਕਹੀਐ ॥

ਆਮੇ ਐਕ ਯੋਗੁਰੇ ਭੂਮਰੇ ਕੇਯੋ ਕੇਯੋ ਗੁਣ ਕਪਨ ਕਰਿਰੁ?

ਬੇਸੁਮਾਰ ਬੇਅੰਤ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੇ ਅੰਤੁ ਨ ਕਿਨ ਹੀ ਲਹੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਅਬੁਮਾਰਿ ਓ ਅਨਭੁ ਬਾਨੀ! ਕੇਹੀ ਮਖ ਚੋਰ ਅਭੁ ਜਾਗੀ ਨਾਹਾਛਿ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਕੋਟਿ ਪਰਾਧ ਹਮਾਰੇ ਖੰਡਹੁ ਅਨਿਕ ਬਿਧੀ ਸਮਝਾਵਹੁ ॥

ਐਤਆਰੇ ਪੁਰੁ! ਭੂਮੇ ਆਮਰੇ ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ ਪਾਪ ਨਾਭ ਕਰੁਅਛ ਆਭ ਅਨੇਕ ਬਿਧੁਰੇ ਭਪਵੇਭ
ਵੇਭਅਛ।

ਹਮ ਅਗਿਆਨ ਅਲਪ ਮਤਿ ਥੋਰੀ ਤੁਮ ਆਪਨ ਬਿਰਦੁ ਰਖਾਵਹੁ ॥੨॥

ਆਮੇ ਆਨਖਾਨ ਅਰੁ ਆਭ ਆਮਰੇ ਮਠਿ ਵਸੁਠ ਨੁਪਨ ਅਰੇ, ਭੂਮੇ ਨਿਯਰੇ ਕਭਵਪ ਕਰੁਅਛ ॥2॥

ਤੁਮਰੀ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ਆਸਾ ਤੁਮ ਹੀ ਸਜਨ ਸੁਹੇਲੇ ॥

ਹੋ ਪੁਰੁ! ਆਮੇ ਚੋਰੇ ਭਰਭਰੇ ਆਬਿਛੁ ਆਭ ਆਮ ਪਾਭਰੇ ਚੋਰੇ ਹੂੰ ਬਾਹਾਰਾ ਅਛਿ, ਕਾਰਭ ਭੂ ਹੂੰ
ਆਮਰੇ ਬੁਭਵਾਯਕ ਬਛਨ ਅਰੁ।

ਰਾਖਹੁ ਰਾਖਨਹਾਰ ਦਇਆਲਾ ਨਾਨਕ ਘਰ ਕੇ ਗੋਲੇ ॥੩॥੧੨॥

ਨਾਨਕ ਪੁਰਾਨਾ ਕਰਛਿ ਮੋ ਹੋ ਰਛਾ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਵਯਾਲੂ ਪੁਰੁ! ਆਮਰੇ ਰਛਾ ਕਰ, ਕਾਰਭ ਆਮੇ
ਚੋਰੇ ਘਰੇਰੇ ਬੇਵਕ ਅਰੁ ॥3॥12॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪੂਜਾ ਵਰਤ ਤਿਲਕ ਇਸਨਾਨਾ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਬਹੁ ਦੈਨ ॥

ਲੋਕਾਮਾਨੇ ਨਿਯ ਵੇਵਚਾਯ ਪੂਜਾ ਕਰਿਯਾਛਿ, ਰੁਠ-ਭਪਵਾਬ ਰਭੁਯਾਛਿ, ਨਿਯ ਕਪਾਲਰੇ ਚਿਲਕ ਲਗਾਛ
ਯਾਯਾਛਿ, ਚਾਥੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਰਿਯਾਛਿ, ਪੂਰਪ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵਸੁਠ ਵਾਨ ਵੇਯਾਛਿ,

ਕਹੂੰ ਨ ਭੀਜੈ ਸੰਜਮ ਸੁਆਮੀ ਬੋਲਹਿ ਮੀਠੇ ਬੈਨ ॥੧॥

ਬੇਯਾਮੇ ਮਖੂਰੇ ਵਚਨ ਬੋਲਿਯਾਛਿ, ਪਰਛੁ ਬਾਨੀ-ਪੁਰੁ ਐਵਾ ਖਾਰਾ ਪੁਬਛੁ ਬੁਯਾਛਿ ਨਾਹਿ ॥1॥

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਮਨ ਚੈਨ ॥

ਪ੍ਰਭੁਯ ਨਾਮ ਯਹਿਵਾ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਮਨਕੂ ਗਾਢਿ ਮਿਲਿਆ॥

ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਖੋਜਹਿ ਸਭਿ ਤਾ ਕਉ ਬਿਖਮੁ ਨ ਜਾਈ ਲੈਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਸੰਤ ਅਨੇਕ ਥੇਯੁ ਭਾਰਾ ਬੇਧਿ ਪ੍ਰਭੁਯੁ ਬਖਾਨਿ ਕਰਿਯਾਢਿ, ਪਰਛੁ ਚਾਹਾਯੁ ਬੰਧਾ ਬਢ ਕਠਿਨ ਅਚੇ
ਆਯ ਚਾਹਾਯੁ ਬਖਾਨਿ ਕਰਿਯਾਯੁ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿ॥੧॥੧॥

ਜਾਪ ਤਾਪ ਭ੍ਰਮਨ ਬਸੁਧਾ ਕਰਿ ਉਰਧ ਤਾਪ ਲੈ ਗੈਨ ॥

ਮਨੁ ਯਹਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ, ਚਪਬਾਧਾ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ, ਪ੍ਰਭੁਵਾਰੇ ਭ੍ਰਮਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰਾਗਮਨੁ ਯਹਿਯਾਧਿ
ਭਾਰਾ

ਇਹ ਬਿਧਿ ਨਹ ਪਤੀਆਨੇ ਠਾਕੁਰ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਕਰਿ ਜੈਨ ॥੨॥

ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਪੁਸ਼ਪ ਬੁਝਿ ਨਾਹਿ, ਕੀਰਤਿ ਮੁਖਿ ਭਾਰਾ ਮਧ ਯੁਧਿ ਬੁਝਿ ਨਾਹਿ॥੨॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਨਿਰਮਲਕੁ ਹਰਿ ਜਸੁ ਤਿਨਿ ਪਾਇਓ ਜਿਸੁ ਕਿਰਪੈਨ ॥

ਪ੍ਰਭੁਯੁ ਅਨੰਤ ਨਾਮੁ ਅਨੰਤੁ ਅਚੇ ਆਯੁ ਹਰਿ ਮਨਿ ਧਾਨੁ ਬੇ ਭਗਵਾਨੁ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਧਿ, ਯਾਹੁ
ਯਹਿਯਾਧਿ ਭਾਯਾਧਿ ਭਾਯਾਧਿ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਰੰਗਿ ਪ੍ਰਭ ਭੇਟੇ ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਜਨ ਰੈਨ ॥੩॥੧੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹੁਯੁ ਬਢਬਢਾਧਿਯਾਧਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਯਾਢਿ, ਬੇਧਿ ਮਨੁਬਧਿਯਾਧਿ ਯਾਹੁਯੁ-ਯਾਹੁਯੁ
ਬੁਝਿਯਾਧਿ ਅਧਿਯਾਧਿਯਾਧਿ ਭਾਯਾਧਿ॥੩॥੧੩॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਬੰਧਨ ਤੇ ਛੁਟਕਾਵੈ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਾਵੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਨਾਵੈ ॥

ਕੀਰਤਿ ਯਹਿਯਾਧਿ ਅਧਿ, ਯਿਯਾਧਿ ਮੋਧਿਯਾਧਿ ਯਾਹੁਯੁ ਕਰਿਯਾਧਿ, ਮੋਧਿਯਾਧਿ ਪ੍ਰਭੁਯੁ ਬਢਿਯਾਧਿ ਮਿਲਿਯਾਧਿ
ਯਹਿਯਾਧਿ, ਮੋਧਿਯਾਧਿ ਯਾਹੁਯੁ ਯਾਹੁਯਾਧਿ ਯਹਿਯਾਧਿ

ਅਸਥਿਰੁ ਕਰੇ ਨਿਹਚਲੁ ਇਹੁ ਮਨੁਆ ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਤਹੁ ਧਾਵੈ ॥੧॥

ਮੋਧਿਯਾਧਿ ਯਾਹੁਯੁ ਯਾਹੁਯਾਧਿ ਅਧਿਯਾਧਿ, ਯਾਹੁਯੁ ਯਾਹੁਯਾਧਿ ਬੇ ਯਾਹੁਯਾਧਿ ਯਾਹੁਯਾਧਿ ਯਾਹੁਯਾਧਿ॥੧॥

ਹੈ ਕੋਉ ਐਸੇ ਹਮਰਾ ਮੀਤੁ ॥

ਕੀਰਤਿ ਯਹਿਯਾਧਿ ਮੋਧਿਯਾਧਿ

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਜੀਉ ਹੀਉ ਦੇਉ ਅਰਪਉ ਅਪਨੇ ਚੀਤੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੂੰ ਚਾਹਾਯੁ ਯਾਹੁਯੁ ਯਾਹੁਯਾਧਿ, ਯਾਹੁਯੁ ਯਾਹੁਯਾਧਿ, ਯਾਹੁਯੁ ਯਾਹੁਯਾਧਿ ਯਾਹੁਯਾਧਿ॥੧॥੧॥

ਪਰ ਧਨ ਪਰ ਤਨ ਪਰ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਇਨ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਲਾਗੈ ॥

ਮੇਰੇ ਅਭਿਲਾਖ ਅਛੇ ਮੇਰੇ ਪਰ ਪਨ, ਪਰ ਨਾਰੀਰ ਚਨ ਆਰ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਾਇ ਨ
ਲਾਗੂ।

ਸੰਤਹ ਸੰਗੁ ਸੰਤ ਸੰਭਾਖਨੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਿ ਮਨੁ ਜਾਗੈ ॥੨॥

ਮੂੰ ਬਛਕਾ ਬਾਪੁਰੇ ਆਨ-ਗੋਸ਼ਾ ਕਰਿਓ ਆਰ ਹਰਿ-ਕੀਰਤਨ ਮੇਰੇ ਮਨ ਯਾਗੁਰ ਰਖੁ ॥੨॥

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਸਰਬ ਸੂਖ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੇ ਪਰਮਪੁਰੁਖ! ਤੂੰ ਗੁਣਰ ਭਭਾਰ ਅਰੁ, ਤੂੰ ਰਭ ਕਮਲ ਅਰੁ, ਹੇ ਪੁਰੁ! ਤੂੰ ਰਬ ਸੁਖ ਪੁਕਾਨ ਕਰਿਕਾ
ਕਾਲਾ ਅਰੁ।

ਮਾਰੈ ਦਾਨੁ ਨਾਮੁ ਤੇਰੇ ਨਾਨਕੁ ਜਿਉ ਮਾਤਾ ਬਾਲ ਗੁਪਾਲਾ ॥੩॥੧੪॥

ਹੇ ਯਗਭਯਾਲਕ! ਮੇਰੇ ਪੁਰੁ ਨਿਯ ਮਾਤਾ ਠਾਰੁ ਭੋਯਨ ਮਾਗਿਯਾ, ਬੇਪਰੇ ਹੂੰ ਨਾਨਕ ਭੋ' ਠਾਰੁ
ਭੋਰ ਨਾਮਰ ਕਾਨ ਮਾਗਿਯਾ ॥੩॥੧੪॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਲੀਨੇ ਸੰਤ ਉਬਾਰਿ ॥

ਹਰੇ ਨਿਯ ਬਛਕਾ ਰਖਾ ਕਰਿਯਾ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ ਕੀ ਚਿਤਵੈ ਬੁਰਿਆਈ ਤਿਸ ਹੀ ਕਉ ਫਿਰਿ ਮਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਯੋ ਕਯਾ ਹਰਿਕਾ ਕਾਬਰ ਮਯ ਰਿਯਾ ਕਰਿਯਾ, ਭਾਵਾਕੁ ਹੂੰ ਬੇ ਗੋਬਰੇ ਨਯ ਕਰਿ ਫਿਰਿਯਾ ॥੧॥ ਰੁਖ ॥

ਜਨ ਕਾ ਆਪਿ ਸਹਾਈ ਹੋਆ ਨਿੰਦਕ ਭਾਗੇ ਹਾਰਿ ॥

ਪੁਰੁ ਨਿਯ ਬੇਕਕਰ ਕੁਯ ਹੂੰ ਬਕਾਲਕ ਰਨੇ ਯਾਯਯਾ ਭਯਾ ਨਿਯੁਕ ਪਰਾਯਿਭ ਹੋਯ ਰਾਯਿ ਯਾਯਯਾ ॥

ਭ੍ਰਮਤ ਭ੍ਰਮਤ ਉਹਾਂ ਹੀ ਮੁਏ ਬਾਹੁੜਿ ਗ੍ਰਿਹਿ ਨ ਮੰਝਾਰਿ ॥੧॥

ਪਯਯੁ ਨਿਯੁਕ ਬੇਠਾਰੇ ਹੂੰ ਮਰੇ ਯਾਯਯਾ ਆਯ ਬੇ ਧੁਨਯ ਅਨੇਕ ਮੋਨਿਰੇ ਪਯਯੁ ਰਹਿਯਾ
ਆਰ ਭਾਵਾਕੁ ਨਿਯ ਯਰੇ ਨਿਕਾਬ ਮਿਲੇਨਾ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਪਰਿਓ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ਸਦਾ ਅਪਾਰਿ ॥

ਨਾਨਕ ਧੁਨਯ ਨਾਨਕ ਪੁਰੁਕਾ ਗਰਗ ਨੇਯਯਾ ਆਯ ਰਬਕਾ ਅਨਯ ਪੁਰੁਕਾ ਗੁਗਾਨ ਕਰਿਯਾ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਮੁਖੁ ਕਾਲਾ ਹੋਆ ਦੀਨ ਦੁਨੀਆ ਕੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥੨॥੧੫॥

ਕਾਨ-ਧੁਨਿਯਾਰ ਕਾਨ ਪੁਰੁਕਾ ਕਰਕਾਰੇ ਬੇਯ ਨਿਯੁਕਰ ਧੁਨ ਕਾ ਹੋਯਯਾ ਅਯਿਭ ਚਿਰਕੁਰ
ਹੋਯਯਾ ॥੨॥੧੫॥

ਅਉਖਧ ਮੰਤ੍ਰ ਮੂਲ ਮਨ ਏਕੈ ਮਨਿ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰਿਆ ॥

ਯਗਯੇਨ ਮੂਲ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਮਛਰੰ ਸ਼੍ਰਵਣੰ ਭ੍ਰੂੰ ਬਰੂ ਰੋਗਾਰੰ ਘੋਰਮਾਨੁ ਭ੍ਰਿਸ਼ਮ ਅਰੋ, ਨਿਯ ਮਨਰੋ
ਸ੍ਰੁੰ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰਿ ਆਸ਼੍ਰਿਤਾ ਧਾਰਣਾ ਕਰਿ ਨੇਕਯੋਗਿ।

ਚਰਨ ਰੇਨ ਬਾਂਛੈ ਨਿਤ ਨਾਨਕੁ ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਬਲਿਹਾਰਿਆ ॥੨॥੧੬॥

ਨਾਨਕ ਨਿਭੰ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਚਰਣ-ਪ੍ਰਸੰਨਿ ਕਾਮਨਾ ਕਰਿਯਾਹਿ ਆਯ ਵਾਰਧਾਰ ਭਾਖਾਯ ਪੁਰਿ ਬਸਹਿਓ
ਯਾਯ॥੨॥੧੬॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮੁਲਾ 5 ॥

ਮੇਰਾ ਲਾਗੋ ਰਾਮ ਸਿਉ ਹੇਤੁ ॥

ਰਾਮਯ ਬਹਿਓ ਮੋਰ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਯਾਯ ਯਾਯਯੋਗਿ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਜਿਨਿ ਦੁਖ ਕਾ ਕਾਟਿਆ ਕੇਤੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਧਗੁਰੂ ਬਰਵਾ ਮੋਰ ਬਹਾਯਾਯ ਹੋਯਾਯਯੋਗਿ, ਯਿਯ ਦੁਖਾਰ ਮੂਲ ਕਾਟਿ ਦੇਯਾਯਯੋਗਿ॥੧॥ਰੂ॥

ਹਾਥ ਦੇਇ ਰਾਖਿਓ ਅਪੁਨਾ ਕਰਿ ਬਿਰਥਾ ਸਗਲ ਮਿਟਾਈ ॥

ਬੇ ਮੋਰਾਯੋ ਨਿਯਰ ਵਯਾਯ ਨਿਯ ਹਾਥਰੋ ਮੋਰਾਯੋ ਰਯਾ ਕਰਿਯਯੋਗਿ ਆਯ ਮੋਰਾਯੋ ਬਰੂ ਪਾਯੋ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯ
ਯਾਯਯੋਗਿ।

ਨਿੰਦਕ ਕੇ ਮੁਖ ਕਾਲੇ ਕੀਨੇ ਜਨ ਕਾ ਆਪਿ ਸਹਾਈ ॥੧॥

ਬੇ ਨਿੰਦਕਰ ਮੁਖ ਕਾਲਾ ਕਰਿ ਦੇਯਾਯਯੋਗਿ॥੧॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਹੋਆ ਰਖਵਾਲਾ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ॥

ਬੇਹਿ ਬਯਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਮੋਰਾਯੋ ਰਯਾਕਾਰੀ ਵਯੋ ਯਾਯਯੋਗਿ ਆਯ ਬੇ ਨਿਯ ਗਲਾਰੋ ਲਗਾਯ ਮੋਰਾਯੋ
ਰਯਾ ਕਰਿਯਯੋਗਿ।

ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਸਦਾ ਸੁਖ ਮਾਣੇ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥੨॥੧੭॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਯ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਵਾ ਵਾਰਾ ਨਿਯੰਕ ਹੋਯਾਯ ਯਾਯਯੋਗਿ ਘੋਰ ਬਰਵਾ ਬੁਯਾਰ ਅਨੂਯੋਗਿ
ਕਰਿਯਾਯ॥੨॥੧੭॥

ਧਨਾਸਿਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮੁਲਾ 5 ॥

ਅਉਖਧੁ ਤੇਰੇ ਨਾਮੁ ਦਇਆਲ ॥

ਹੇ ਵਾਨਧਾਨਾ! ਚੋਰ ਨਾਮ ਬਰੋ ਰੋਗਰੋਗ ਔਖਧ ਅਚੋ, ਧਰਨੁ

ਮੇਰਿ ਆਤੁਰ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੀ ਤੂੰ ਆਪਿ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੂੰ ਬਿਚਰਾ ਚੋਰਾ ਮਫ਼ਿਯਾਨੁ ਕੂਝੋ ਨਾਹੀ, ਮੋਢੇਢੇਢੇਢੇ ਚੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਮੋਰਾ ਪਾਲਨ-ਪੋਸਣਾ
ਕਰੁਅਛ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ ਨਿਵਾਰਿ ॥

ਹੇ ਮੋਰਾ ਬਾਨੀ! ਮੋਰਾ ਭਧਰੇ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਆਭ ਮੋਰਾ ਮਨਰੂ ਧੋਢਧਭਾਵ ਧੂਰ ਕਰਿ ਧੇਅ।

ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਲੇਹੁ ਅਪੁਨੇ ਕਰਿ ਕਬਹੂ ਨ ਆਵਹ ਹਾਰਿ ॥੧॥

ਮੋਰਾ ਮਾਨਸ ਕਥਨ ਕਾਠਿ ਮੋਢੇਢੇ ਬੇਬਕ ਬਨਾਅ, ਯਾਹਾ ਧਾਨਰੇ ਮੂੰ ਯਾਵਨਰ ਬਾਢਿਰੇ ਪਰਾਢਿਓ
ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ॥੧॥

ਤੇਰੀ ਸਰਨਿ ਪਇਆ ਹਉ ਜੀਵਾਂ ਤੂੰ ਸੰਮੁਖੁ ਪੁਰਖੁ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਚੁ ਬਰੋ ਕਲਾ ਬਧਿਓ ਏਵਾ ਧਾਨਾਨੁ ਚਾਹਾ ਚੋਰਾ ਗਰਗ ਨੇਛ ਹੂੰ ਮੂੰ ਯਾਵਿਓ ਰਹਿਯਾਵ।

ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਆਰਾਧੀ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥੨॥੧੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਆਠ ਪਹਰ ਪੁਰਖ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰੁਛਿ ਆਭ ਬਰੋਧਾ ਚਾਹਾਨੁ ਪੁਰਿ ਬਧਿਓ ਅਚੋ
॥੨॥੧੮॥

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫

ਗਗ ਪਨਾਬਰੀ ਮਫ਼ਲਾ 5 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਥਾਰ ਏਕ ਅਚਛਿ, ਯਾਹਾਨੁ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਰੇ।

ਹਾ ਹਾ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ॥

ਯਾਨੁ! ਯਾਨੁ! ਹੇ ਪੁਰਖ! ਮੋਢੇਢੇ ਰਖਾ ਕਰ।

ਹਮ ਤੇ ਕਿਛੁ ਨ ਹੋਇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨਾ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਰਾ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਕਛਿ ਮਧ ਯਾਧਿਯਾ ਨਾਹੀ, ਹੇ ਮੋਰਾ ਬਾਨੀ! ਅਛੁੜ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੋਢੇਢੇ ਨਿਯਰ
ਨਾਮ ਧੇਅ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਅਗਨਿ ਕੁਟੰਬ ਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰ ॥

ਮੋਰਾ ਕੂਟੰਬ ਬਾਬਾਰ ਬਾਗਰ ਬਨਾਨ ਅਚੋ, ਮੋਢੇਢੇ ਯਯ ਧਰਬਥੋ ਚੁਭਾ ਰੂਪੀ ਅਭਿ ਯਰਿ ਰਹਿਛਿ।

ਭਰਮ ਮੋਹ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਾਰ ॥੧॥

ਬਰੁਆਢੇ ਭੁਧ, ਮੋਢੇਢੇ ਏਵਾ ਅਯਾਨਰ ਅਥਕਾਰ ਪੁਬਾਧਿਓ ਰਹਿਛਿ ॥੧॥

ਉਚ ਨੀਚ ਸੂਖ ਦੂਖ ॥

ਮੂੰ ਕੇਠੇਠੇਠੇ ਭਯੋ ਆਭ ਕੇਠੇਠੇਠੇ ਨਿੰਨ੍ਹ ਬਨਿਯਾਏ, ਕੇਠੇ ਬੁਝ ਭੋਗ ਕਰਿਯਾਏ ਆਭ ਕੇਠੇ
ਦੂਖ ਬਹੁ ਕਰਿਯਾਏ।

ਧ੍ਰੁਪਸਿ ਨਾਹੀ ਤਿਸਨਾ ਭੂਖ ॥੨॥

ਮੋਠੇ ਬਰਦਾ ਮਾਲਾਰ ਚੁਝਾ ਏਵੰ ਸ਼ੁਧਾ ਲਾਗੀ ਰਹਿਯਾਏ ਏਵੰ ਕੇਠੇ ਮਧ ਬਛੁਝੁ ਹੋਯਾਏ ॥੨॥

ਮਨਿ ਬਾਸਨਾ ਰਚਿ ਬਿਖੈ ਬਿਆਪਿ ॥

ਮੋਰ ਮਨਰੇ ਵਾਬਨਾ ਅਛਿ ਆਭ ਬਿਕਾਰਰੇ ਲਾਨ ਹੋਵਾ ਵਾਰਾ ਮੋਠੇ ਰੋਗ ਲਾਗੀ ਯਾਛਿ।

ਪੰਚ ਦੂਤ ਸੰਗਿ ਮਹਾ ਅਸਾਧ ॥੩॥

ਮਾਲਾਰ ਪਾਝੀ ਦੂਤ- ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਏਵੰ ਅਹੰਕਾਰ ਬਰਦਾ ਮੋਹਾ ਬਾਧੁਰੇ ਰਹਿਯਾਛਿ
ਆਭ ਏਮਾਨੇ ਮੋਰ ਵਗਰੇ ਆਬਛਿ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਜੀਅ ਜਹਾਨੁ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨੁ ਤੇਰਾ ॥

ਹੋ ਪੁਰੂ! ਅਹਿ ਬਧਬੁ ਯਾਵ, ਬੰਦੂਕੁ ਯਗਤ, ਪੁਰਾ ਏਵੰ ਧਨ ਬਹੁ ਭੋਗੇ ਹੋ ਅਰੇ।

ਨਾਨਕ ਜਾਨੁ ਸਦਾ ਹਰਿ ਨੇਰਾ ॥੪॥੧॥੧੯॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਯੁ ਬਰਦਾ ਨਿਯਰ ਨਿਕਰ ਭਾਵ॥੪॥੧॥੧੯॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਦਾਰਥ ੧ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਿ ਠਾਕੁਰ ਰਾਖੈ ਜਨ ਕੀ ਆਪਿ ॥

ਦੀਨਰ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰ ਕਰਿ ਯਾਰ ਬਖਸ਼ਿ ਹੋਇ ਨਿਯ ਬੇਵਕਰ ਬਖਸ਼ਿ ਰਖਾ ਕਰਿਯਾਛਿ।

ਤਰਣ ਤਾਰਣ ਹਰਿ ਨਿਧਿ ਦੂਖੁ ਨ ਸਕੈ ਬਿਆਪਿ ॥੧॥

ਬੇ ਬੁਝਰ ਭਯੋਰ ਅਰਛਿ, ਬੇ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਕਰਾਭੁਵਾ ਜਾਹਾ ਅਰਛਿ, ਏਧੁਪਾਛਿ, ਚਾਹਾਛਿ
ਭਯੋਰਯੁ ਕੀਯੋ ਬੁਝ ਪੁਰਾਵਿਧ ਕਰਿਯਾਰੇ ਨਾਹਿ ॥੧॥

ਸਾਧੁ ਸੰਗਿ ਭਜਹੁ ਗੁਪਾਲ ॥

ਬਾਧੁ ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਯਾਰੇ ਬਯੋਲਿਧ ਹੋਯਾਛਿ ਭਗਵਾਨਯੁ ਭਯੋਰ ਕਰ।

ਆਨ ਸੰਜਮ ਕਿਛੁ ਨ ਸੁਝੈ ਇਹ ਜਤਨ ਕਾਟਿ ਕਲਿ ਕਾਲ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਠੇ ਅਧਿ ਕੀਯੋ ਬਾਧਨ ਯੋਗ ਨਾਹਿ, ਏਧੁਪਾਛਿ ਏਹਿ ਮਨੁ ਵਾਰਾ ਕਲਿਯੁਗਰ ਬਧਨੁ ਅਭਿਵਾਹਿਧ
ਕਰ ॥ਰੂਹ॥

ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਦਇਆਲ ਪੂਰਨ ਤਿਸੁ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥

ਬੁਝਿਯੋ ਆਦਿ ਏਵੰ ਅਭਰੇ ਬੇਹੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਦਯਾਲੂ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਿਨਾ ਆਭ ਕੇਹੁ ਨਾਹਾਛਿ।

ਜਨਮ ਮਰਣ ਨਿਵਾਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਸੋਇ ॥੨॥

ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਭਯੋਗ ਕਰਿ ਨਿਯੋਗ ਯੋਗ ਮਰਗਰ ਚਕੁ ਬਿਨਾਸੁ ਕਰ ਆਉ ਬੇਇ ਬਿਨਾਸੁ ਬਿਨਾਸੁ ਕਰ ॥੨॥

ਬੇਦ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਕਥੈ ਸਾਸਤ ਭਗਤ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਵੇਦ, ਸ੍ਰਮ੍ਰਿਤਿ ਐਵੰ ਗ੍ਰੰਥ, ਐਵੰ ਬਿਨੁ ਭੋਗੁ ਹੋਂ ਨਹਿਨ। ਕਪਨ ਕਰਹੁ ਆਉ ਭਯੋਗ ਭੋਗ
ਗੁਣਰ ਬਿਚਾਰ ਕਰਹੁ।

ਮੁਕਤਿ ਪਾਈਐ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਅੰਧਾਰੁ ॥੩॥

ਬਾਪੁਯੋਗ ਬੰਗਤਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਬਯੋਗੁ ਮੁਕਤਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਐ ਆਉ ਅਯਾਨਭਾਰ ਅਯਕਾਰ ਦੂਰ
ਹੋਯਾਐ ॥੩॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਅਧਾਰੁ ਜਨ ਕਾ ਰਾਸਿ ਪੂੰਜੀ ਏਕ ॥

ਪੁਰਖੋ ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਣ-ਕਮਲ ਭਯੋਗ ਬਾਹਾਰਾ ਅਰੇ ਆਉ ਐਵੰ ਭਾਵਾਰ ਰਾਗੀ ਓ ਪ੍ਰਭੀ ਅਰੇ।

ਤਾਣੁ ਮਾਣੁ ਦੀਬਾਣੁ ਸਾਚਾ ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਟੇਕ ॥੪॥੨॥੨੦॥

ਬਯੋ ਪੁਰੁ ਹੂੰ ਚਾਹਾਰ ਬਲ, ਜਾਨ-ਬਖ਼ਾਨ ਐਵੰ ਧਰਮਾਰ ਅਠੇ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁ ਹੂੰ ਚਾਹਾਰ
ਅਵਲਯਨ ਅਠੇ॥੪॥੨॥੨੦॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਭੇਟੇ ਜਨ ਸਾਧੂ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਸਮਝਾਇਆ ॥

ਐਥੇ ਚੇਥੇ ਭੁਫਨ ਕਰੇ ਮੋਢੇਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਬਾਸ਼ਾਓ ਬਾਖ਼ੂਯੋ ਬਹਿਓ ਹੋਯੋ, ਪੂਰੈ ਗੁਰੂ ਮੇਰੇ
ਭੁਫਨੇਵੇਲੇ ਵੇਯੋਯੋ ਮੇਰੇ

ਆਨ ਸਗਲ ਬਿਧਿ ਕਾਂਮਿ ਨ ਆਵੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥੧॥

ਅਨੰ ਬਧਿਓ ਕੰਮ ਕਾਮਰੇ ਆਬੇ ਨਾਹੂੰ, ਐਧੁਪਾਯੋ ਹਰਿਨਾਮੇ ਹੂੰ ਖਾਨ-ਮਨਨ ਕਰਿਯੋ॥੧॥

ਤਾ ਤੇ ਮੇਰਿ ਧਾਰੀ ਓਟ ਗੋਪਾਲ ॥

ਐਧੁਪਾਯੋ ਮੂੰ ਯੋਗਰਯੋ ਹੂੰ ਬਾਹਾਰੇ ਨੇਯੋਯੋ।

ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਬਿਨਸੇ ਸਗਲ ਜੰਜਾਲ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੂੰ ਪੂਰੈ ਪਰਮੇਸੁਰਯੋ ਯੋਗਰੇ ਆਬਿਯੋ ਆਯੋ ਮੇਰੇ ਬਹੁ ਕਥੁ ਯੋਗਾਲ ਨਾਯੋ ਹੋਯੋ ਯੋਯੋ॥ਰੁ॥

ਸੁਰਗ ਮਿਰਤ ਪਇਆਲ ਭੂ ਮੰਡਲ ਸਗਲ ਬਿਆਪੇ ਮਾਇ ॥

ਬੁਧਿਯੋ, ਮੁਧਿਯੋ, ਪਾਠਾਲਯੋ ਐਵੰ ਬੰਧੁਯੋ ਭੁਫਨਯੋ ਮੇਰੇ ਯੋਯੋ ਬਾਪਕ ਯੋਯੋ।

ਜੀਅ ਉਧਾਰਨ ਸਭ ਕੁਲ ਤਾਰਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥੨॥

ਨਿਯੋ ਆਯੋ ਯੋਗਰ ਕਰਿਯੋ ਪਾਯੋ ਐਵੰ ਨਿਯੋ ਬਧਿਯੋ ਬੰਧੁਯੋ ਭੁਫਨਯੋ ਪਾਯੋ ਕਰਿਯੋ
ਪਾਯੋ ਹਰਿਨਾਮੇ ਹੂੰ ਖਾਨ ਕਰਿਯੋ ਯੋਯੋ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਗਾਈਐ ਪਾਈਐ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨਾ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੋਯੋ ਮਾਯੋਯੋ ਪੁਰੁਨਾਮੇ ਬੁਧਿਯੋ ਕਰਿਯੋ, ਬਰ੍ਹ ਬੁਧਿਯੋ ਯੋਗਰ ਪੁਰੁ ਹੋਯੋ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਦੇਇ ਸੁਆਮੀ ਬਿਰਲੇ ਕਾਹੂ ਜਾਨਾ ॥੩॥੩॥੨੧॥

ਐਥੇ ਰੁਧਿਯੋ ਕੇਥੇ ਕਰਿਯੋ ਪੁਰੁਯੋ ਹੂੰ ਕੁਯੋਯੋ, ਯੋਯੋ ਯੋਗਰ ਬਾਧਿ ਪੁਰੁ ਕੁਯੋ ਕਰਿਯੋ ਨਾਮੇ ਧਾਨ
ਪੁਰੁ ਕਰਿਯੋ॥੩॥੩॥੨੧॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਚਉਪਦੇ

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 2 ਚਉਪਦੀ

ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੁਝੈ ਆਵਣ ਜਾਣੇ ॥

ਬੇ ਭਗਵਾਨਾ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਰੂਪੇ ਨਾਹੀ, ਏਧੁਪਾਯੋ ਬੇ ਭਗਵਾਨਾ ਚਕਰੇ ਪਠੇ ਰਹਿਯਾ।

ਪਾਪ ਕਰੈ ਤਾ ਪਛੇਤਾਣੇ ॥੩॥

ਯੋਗੇਸ਼ਵਰੇ ਬੇ ਪਾਪ ਕਰਿਯਾ, ਭਾ'ਪਰੇ ਬੇ ਪਛੇਤਾਪ ਕਰਿਯਾ॥੩॥

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਭੋਭੇ ਯਾਹਾ ਮਝੂਰ ਅਛੀ, ਮੋਭੇ ਭਾਹਾ ਬਹੁਸ਼ ਬਾਕਾਰ ਅਭੇ।

ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਨੇ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥

ਮੂੰਭੇਰ ਯਯੇਰੇ ਬਧੇਧੇਭੇ ਅਭੇ।

ਨਾਨਕੁ ਗਰੀਬੁ ਬੰਦਾ ਜਨੁ ਤੇਰਾ ॥

ਗਰੀਬ ਨਾਨਕ ਭੇਰ ਯਯੇ ਓ ਬੇਬਕ ਅਭੇ,

ਰਾਖਿ ਲੇਇ ਸਾਹਿਬੁ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ॥੪॥੧॥੨੨॥

ਹੇ ਮਾਲਿਕ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੋਰੇ ਰਯਾ ਕਰੇ॥੪॥੧॥੨੨॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪੰਨਾਬਰ1 ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮੇਰਿ ਮਸਕੀਨੁ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥

ਮੋਭੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮੁ ਹੂੰ ਏਕਮਾਭੁ ਬਾਹਾਰਾ ਅਭੇ।

ਖਾਣਣ ਕਉ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੋਜਗਾਰੁ ॥

ਬਰਿਨਾਮੁ ਹੂੰ ਮੋਰੇ ਰੋਜਗਾਰਾ ਅਭੇ।

ਸੰਚਣ ਕਉ ਹਰਿ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ॥

ਮੋਭੋ ਬਯਯੇ ਪਾਯੇਰੇ ਬਯਯੇ ਕਰਿਬਾਯੂ ਕੇਬਲ ਬਰਿਨਾਮੁ ਹੂੰ ਅਯਯੇ,

ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਤਾ ਕੈ ਆਵੈ ਕਾਮ ॥੧॥

ਏਹੁ ਨਾਮੁ ਹੂੰ ਯਯੇਯੇਕ ਓ ਪਰਯੇਕਰੇ ਭਾਹਾ ਬਹੁਭੇ ਯਾਯਾ॥੧॥

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਰੰਗਿ ਅਪਾਰ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰੇਮ ਰਯਾ ਓ ਨਾਮਰੇ ਯਾਨੁ ਬੋਯਾ

ਸਾਧ ਗਾਵਹਿ ਗੁਣ ਏਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਾਯੁਯਨ ਕੇਬਲ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਾਯੂ ਹੂੰ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਯਾਯੂ ॥ਰੂ॥

ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਅਤਿ ਮਸਕੀਨੀ ॥

ਬਾਪੂਜੀ ਗੋਲਾ ਚਾਹਾਜੀ ਅਠਿ ਬਿਨੁਦਾਰੇ ਹੂੰ ਥਾਵ।

ਸੰਤ ਵਡਾਈ ਹਰਿ ਜਸੁ ਚੀਨੀ ॥

ਬਛਾਜੀ ਮਹਾਨਠਾ ਚਾਹਾਜੀ ਹਰਿਨਾਮ ਗਾਨ ਕਰਿਵਾਰੇ ਹੂੰ ਯਗਾਯਾਵ।

ਅਨਦੁ ਸੰਤਨ ਕੈ ਭਗਤਿ ਗੋਵਿੰਦ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾਜੀ ਭਛਿ ਚਾਹਾਜੀ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੇ ਆਨੰਦ ਭਉਖ ਕਰਿਥਾਵ।

ਸੂਖੁ ਸੰਤਨ ਕੈ ਬਿਨਸੀ ਚਿੰਦ ॥੨॥

ਬਛਾਜੀ ਮਨਰੇ ਵਹਵਾ ਬੁਝਾਰ ਅਨੂਭਵਿ ਹੋਯਾਥਾਵ ਮੇ ਚਾਹਾਜੀ ਚਾਹਾਜੀ ਚਿੰਤਾਰ ਨਾਗ
ਹੋਯਾਥਾਵ॥੨॥

ਜਹ ਸਾਧ ਸੰਤਨ ਹੋਵਹਿ ਇਕਤ੍ਰ ॥

ਮੇਭਠੋ ਬਾਪੂ ਬਛਾ ਵਕਤੁ ਹੋਯਾਥਾਛਿ,

ਤਹ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਵਹਿ ਨਾਦ ਕਵਿਤ ॥

ਬੇਠਾਰੇ ਬੇਧਾਨੇ ਬਛਾਠ ਓ ਕਾਵਧ ਭਾਰਾ ਹਰਿਕਾ ਮਗ ਗਾਨ ਕਰਿਥਾਛਿ।

ਸਾਧ ਸਭਾ ਮਹਿ ਅਨਦ ਬਿਸ੍ਵਾਸ ॥

ਬਾਪੂਜੀ ਬਭਾਰੇ ਆਨੰਦ ਓ ਗਾਛਿਰ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਹੋਯਾਥਾਵ।

ਉਨ ਸੰਗੁ ਸੇ ਪਾਏ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਕਰਾਮ ॥੩॥

ਚਾਹਾਜੀ ਬਾਗਠਿ ਮਖ ਬੇਹੁ ਮਨੁਬਧ ਕਰਿਥਾਵ, ਯਾਹਾਰ ਕਪਾਲਰੇ ਪੂਰ੍ਵਰੂ ਵਹਾ ਲੇਗਾ
ਹੋਯਾਥਾਵ॥੩॥

ਦੁਇ ਕਰ ਜੋੜਿ ਕਰੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯਰ ਫੂਲ ਛਾਠ ਮੋਠਿ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿਥਾਵ ਮੇ

ਚਰਨ ਪਖਾਰਿ ਕਹਾਂ ਗੁਣਤਾਸ ॥

ਮੂੰ ਬਛਾਜੀ ਚਰਨ ਮੋਯਾਥਾਵ ਆਭ ਗੁਣਰ ਭਭਾਰ ਪੁਛਾਥਾ ਹੂੰ ਨਾਮ ਸ਼ੁਰਨਰੇ ਮਥ ਰਹਿਥਾਵ।

ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ ਕਿਰਪਾਲ ਹਜੂਰਿ ॥

ਮੇਧ ਬਰਵਾ ਧਮਾਨੂ ਓ ਕ੍ਰਪਾਨੂ ਪੁਛਾਥਾ ਭਪਭਿਠਰੇ ਰਹਿਥਾਵ,

ਨਾਨਕੁ ਜੀਵੈ ਸੰਤਾ ਧੂਰਿ ॥੪॥੨॥੨੩॥

ਨਾਨਕ ਬੇਹੁ ਬਛਾਜੀ ਚਰਨ-ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਾਹਾਰਾਰੇ ਯਾਵਿਠ ਰਹਿਥਾਛਿ॥੪॥੨॥੨੩॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਃ ੫ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮੁਕਾਮ 5 ॥

ਸੋ ਕਤ ਡਰੈ ਜਿ ਖਸਮੁ ਸਮੂਹਾਰੈ ॥

ਹੀਐ ਮਾਲਿਕ-ਪੁਰਖੁ ਆਰਾਖਨਾ ਕਰਿਆ, ਏਹੁ ਵਧਿਐ ਕੀਐ ਪੁਕਾਰ ਭਲੁ ਨਥਾ।

ਡਰਿ ਡਰਿ ਪਚੇ ਮਨਮੁਖ ਵੇਚਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਿਚਰਾ ਮਨਮੁਖੀ ਵਧਿਐ ਭਲੁ ਕਰਿ ਕਰਿ ਨਭੁ ਹੋਯਾ। ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਗੁਰਦੇਵ ॥

ਮੇਰਾ ਮਾਭਾ-ਪਿਭਾ ਰੂਪ ਗੁਰੂਦੇਵ ਮੇਰਾ ਰਖਿਅ ਅਚਰਿ,

ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ ਜਾ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੇਵ ॥

ਮਾਭਾਯੋ ਦਰਸਨ ਗੁਰੂ ਖਾਨਦਾਨਿ ਅਚੇ ਆਭੁ ਭਾਭਾਯੋ ਸੇਵਾ ਮਖ ਨਿਰਮਲ ਅਚੇ।

ਏਕੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਜਾ ਕੀ ਰਾਸਿ ॥

ਮੇਭਯੋ ਮਨੁਸ਼ਖਰ ਪੂਝਿ ਏਕ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰੁ ਅਚਰਿ,

ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹੋਵਤ ਪਰਗਾਸ ॥੧॥

ਬਠਬਠਾਏਰੇ ਬਝਿਲਿਠ ਹੋਯਾਯੋ ਭਾਭਾਯੋ ਮਨਰੇ ਪੁਰੁ-ਯੋਗਿਠੇ ਪੁਕਾਰਿ ਹੋਯਾਯੋ। ॥੧॥

ਜੀਅਨ ਕਾ ਦਾਤਾ ਪੂਰਨ ਸਭ ਠਾਇ ॥

ਬਹੁ ਯਾਥਾਯੋ ਦਾਤਾ ਪੁਰੁ ਬਰ ਵਧਾਯੋ ਅਚਰਿ।

ਕੋਟਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟਹਿ ਹਰਿ ਨਾਇ ॥

ਹਰਿਨਾਮ ਭਾਰਾ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਕਲੇਸ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯੋ।

ਜਨਮ ਮਰਨ ਸਗਲਾ ਦੁਖੁ ਨਾਸੈ ॥

ਵਧਿਐ ਯੁਗ-ਮਰਨਰੇ ਬੰਦੁ ਧੂਰ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯੋ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਾਸੈ ॥੨॥

ਗੁਰੂਯੋ ਬਾਝਿਧਰੇ ਵਧਿਐ ਮਨ ਓ ਭਨਰੇ ਭਗਵਾਨ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਆ। ॥੨॥

ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਿ ਲਏ ਲੜਿ ਲਾਇ ॥

ਮਾਭਾਯੋ ਬੇ ਨਿਯ ਬਾਝਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯੋ ਧਾਝਾਯੋ,

ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਤਿਸੈ ਹੀ ਜਾਇ ॥

ਬੇਸ਼ੁੰਦ ਕਾਇਮ ਕਰੇ ਦਰਗਹਨਾਨਾ ਸ਼ਾਨ ਮਿਲਿਆ।

ਸੇਈ ਭਗਤ ਜਿ ਸਾਚੇ ਭਾਣੇ ॥

ਹੀਂ ਬਛਾ ਪੁਰਖੁ ਭਲਾ ਲਾਗਿਆ, ਬੇਸ਼ੁੰਦ ਕਾਇਮ ਕਰੇ ਭਲਾ ਅਰੇ ਆਉ

ਜਮਕਾਲ ਤੇ ਭਏ ਨਿਕਾਣੇ ॥੩॥

ਬੇਸ਼ੁੰਦ ਆਉ ਨਿਕਾਣੇ ਹੋਇਆ ॥੩॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਦਰਬਾਰੁ ॥

ਮਾਨਿਕ-ਪੁਰਖੁ ਬਛਾ ਅਰੇ ਆਉ ਭਾਇਆ ਦਰਬਾਰ ਮਖ ਬਛਾ ਅਰੇ।

ਕੀਮਤਿ ਕਉਣੁ ਕਹੈ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਭਾਇਆ ਮੁਲਾਜਨ ਕੀ ਬਛੰਨਾ ਕਰੇ ਪਾਰਿਵ ਆਉ ਭਾਇਆ ਗੁਣ ਕੀ ਕਪਨ ਕਰੇ ਪਾਰਿਵ?

ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ ਸਗਲ ਅਧਾਰੁ ॥

ਬੇਸ਼ੁੰਦ ਪੁਰਖੁ ਕਉਣੁ ਨਿਬਾਧ ਕਰੇ ਆਉ ਭਾਇਆ ਭਾਇਆ ਭਾਇਆ ਅਰੇ।

ਨਾਨਕੁ ਜਾਚੈ ਸੰਤ ਰੇਣਾਰੁ ॥੪॥੩॥੨੪॥

ਨਾਨਕ ਬਛੰਨਾ ਚਰਨ ਮੂਲੇ ਹੀਂ ਮਾਗਿਆ ॥੪॥੩॥੨੪॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵੰਤ ਅਰੇ, ਮਾਇਆ ਬਛੰਨਾ ਕਉਣੁ ਪੁਰਖੁ ਕਰਿਆ ਪਾਰੇ।

ਘਰਿ ਬਾਹਰਿ ਤੇਰਾ ਭਰਵਾਸਾ ਤੂ ਜਨ ਕੈ ਹੈ ਸੰਗਿ ॥

ਹੇ ਭਗਵੰਤ! ਮੇਰੇ ਘਰੇ ਤੇਰਾ ਭਰਵਾਸਾ ਹੈ ਭਗਵੰਤ ਅਰੇ ਤੂੰ ਬਛੰਨਾ ਨਿਭ ਬਛੰਨਾ ਬਾਹਰੇ ਰਹਿਆ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੇ ਨਾਮੁ ਜਪਉ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ॥੧॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪੁਰਖੁ! ਮੇਰੇ ਭਗਵੰਤ ਨਿਭ ਕਉਣੁ ਕਰ, ਮਾਇਆ ਪੁਰਖੇ ਭਗਵੰਤ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਹਰੇ ਰੰਗੇ ॥੧॥

ਜਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਕਾ ਤਾਣੁ ॥

ਬਛੰਨਾ ਨਿਭ ਪੁਰਖੁ ਆਉ ਹੀਂ ਕਰ ਪੁਰਖੁ ਕਰਿਆ।

ਜੇ ਤੂ ਕਰਹਿ ਕਰਾਵਹਿ ਸੁਆਮੀ ਸਾ ਮਸਲਤਿ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਾਪਾ! ਯਾਹਾਕਿਓਂ ਤੂੰ ਬੁਝਾ ਕਰੂ ਓ ਮੇਰਾ ਬਾਪਾ ਕਰਾਓ, ਬੇਸ਼ੱਕ ਬਹੁ ਮੋਹੇਤ ਬੇਸ਼ੱਕ ਬਾਪਾਕਾਰ ਅਚੇ ॥੨੫॥

ਪਤਿ ਪਰਮੇਸਰੁ ਗਤਿ ਨਾਰਾਇਣੁ ਧਨੁ ਗੁਪਾਲ ਗੁਣ ਸਾਖੀ ॥

ਬੇਸ਼ੱਕ ਨਾਰਾਯਣ ਬ੍ਰਹਮ, ਜਗਤ ਪਾਲਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਪਾਛੋਂ ਬੰਨਾਨ-ਪੁਰੋਸ਼ ਅਚੰਡ, ਬੇਸ਼ੱਕ ਮੇਰੇ ਮੁਖਿ ਅਚੰਡ ਆਓ ਓਹਾਕਾ ਗੁਣ ਕਰਨ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਪੰਨ ਅਚੇ।

ਚਰਨ ਸਰਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੰਤੀ ਇਹ ਬਿਧਿ ਜਾਤੀ ॥੨॥੧॥੨੫॥

ਹੇ ਭਾਈ ਨਾਨਕ! ਬੜਾ ਐਸਾ ਮੁਖਿ ਜਾਗਿਓਂ ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਚਰਨ ਚਰਨ ਪਏ ਪਏ ਰੂਪ ॥੨॥੧॥੨੫॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰ ਤੇ ਪਾਏ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ॥

ਬਹੁ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰ ਓਹ ਪੁਰਾ ਕਰਿਓਂ ਆਓ ਗੁਰੂ ਨਿਯੋਗ ਜਗਾਓ ਲਗਾਓ ਰੱਖਾ ਕਰਿਓਂ।

ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਮਹਿ ਜਲਨਿ ਨ ਦੀਨੇ ਕਿਨੈ ਨ ਦੁਤਰੁ ਭਾਖੇ ॥੧॥

ਗੁਰੂ ਬੰਨਾਓ ਬਾਗਰ ਓਹ ਪੁਰਾ ਅਗ੍ਰਿਓਂ ਜਲਿਵਾਨੂ ਦੇਓ ਨਾਹਾਓ ਆਓ ਕੋਈਓ ਭਲਾ ਕੇਵੇ ਮਾਖ ਐਸਾ ਕਹਿ ਨਾਹਾਓ ਮੇਰੇ ਬੰਨਾਓ ਬਾਗਰ ਪਾਰ ਹੋਵਾ ਕਥੁਕਰ ਅਚੇ ॥੧॥

ਜਿਨ ਕੈ ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਬਿਸਾਸੁ ॥

ਯਾਹਾਕਿ ਮਨੇਰੇ ਪੂਰ ਓਹ ਬਲਾ ਬਿਬਾਧ ਆਏ,

ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਸੇਭਾ ਆਨਦੁ ਸਦਾ ਉਲਾਸੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਯੋਗ ਬਾਪਾਕਾ ਗੋਭਾ ਦੇਓ ਦੇਓ ਓਹਾਕਾ ਮਨੇਰੇ ਬੰਨਾਓ ਆਨੰਦ ਓ ਭਲਾਧ ਬਨੇ ਰਹਿਓ ॥੨੫॥

ਚਰਨ ਸਰਨਿ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਾਖਿਓ ॥

ਬੇਸ਼ੱਕ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚਰਨ ਚਰਨ ਨੇਓ ਓਹਾਕਾ ਬੰਨਾਓ ਕਰਿਓਂ।

ਜਾਨਿ ਬੂਝਿ ਅਪਨਾ ਕੀਓ ਨਾਨਕ ਭਗਤਨ ਕਾ ਅੰਕੁਰੁ ਰਾਖਿਓ ॥੨॥੨॥੨੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੂਰ ਓਹਾਕਾ ਭਾਵਨਾਓ ਭਲਾ ਭਾਵੇਰੇ ਬੁਝੋ ਓਹਾਕਾ ਨਿਯੋਗ ਬੰਨਾਓ, ਬੇਸ਼ੱਕ ਭਲੇ ਮਨੇਰੇ ਭਲੇਰੇ ਅਯੁਰਿਓ ਹੋਓਓ ਆਓ ਓਹ ਪੁਰਾ ਅਗ੍ਰਿਓਂ ਜਲਿਵਾਨੂ ਰੱਖਾ ਕਰਿਓਂ ॥੨॥੨॥੨੬॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਹ ਜਹ ਪੇਖਉ ਤਹ ਹਜ਼ੂਰਿ ਦੂਰਿ ਕਤਹੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਮੂੰਹੇਯੋਂ ਦੇਖ੍ਹੇਯੋਂ ਦੇਖ੍ਹੇਯੋਂ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਭਾਕਸ਼ ਰੂਪਰੇਖੇ ਦੇਖਾਇਓ, ਸੇ ਕੀਯੋਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੂਰਰੇਖੇ
ਨਾਇਓ।

ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੈ ਮਨ ਸਦਾ ਧਿਆਈ ॥੧॥

ਸੇ ਬਰੂਯੋ ਓਰੇ ਰਹਿਯੋ, ਅੰਤਰਿ ਮਨਰੇ ਬਰਦਾ ਭਾਇਯੋ ਧਾਨ ਮਨਨ ਕਰੋ ॥1॥

ਈਤ ਉਤ ਨਹੀ ਬੀਛੁੜੈ ਸੇ ਸੰਗੀ ਗਨੀਐ ॥

ਕੇਵਲ ਭਾਇਯੋ ਭੈ ਬਾਧੁ ਭਾਵੇ ਗਿਆਈ, ਯੋਯੋ ਯੋਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਪਰਲੋਕਰੇ ਚਿਯੋਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਐ।

ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਜੇ ਨਿਮਖ ਮਹਿ ਸੇ ਅਲਪ ਸੁਖੁ ਭਨੀਐ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਯੋ ਯੋਯੋਯੋ ਭੈ ਨਾਯੋ ਭਾਇਯੋ, ਭਾਇਯੋ ਭੁਯੋ ਭੁਯੋਯੋ ॥ਯੋਯੋ॥

ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਅਪਿਆਉ ਦੇਇ ਕਛੁ ਉਨ ਨ ਹੋਈ ॥

ਸੇ ਭਾਇਯੋ ਦੇਖੇ ਬਰੂ ਯੋਯੋਯੋ ਪਾਲਨ-ਪਾਲਨ ਕਰਿਯੋ ਯੋਯੋ ਕੀਯੋਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਯੋਯੋ ਕਰਿਯੋ
ਨਾਯੋ।

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸੰਮਾਲਤਾ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ॥੨॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਇਯੋ ਯੋਯੋਯੋ ਪਾਲਨ ਕਰਿਯੋ ॥2॥

ਅਛਲ ਅਛੇਦ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਉਚਾ ਜਾ ਕਾ ਰੂਪੁ ॥

ਪ੍ਰਭੁਯੋ ਬਹਿਯੋ ਕੀਯੋਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਯੋਯੋ ਕਰਾਇਯੋ ਪਾਰਿਯੋ ਨਾਯੋ, ਸੇ ਅਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਅਯੋਯੋ, ਭਾਇਯੋ
ਰੂਪ ਬਰੋਯੋਯੋ।

ਜਪਿ ਜਪਿ ਕਰਹਿ ਅਨੰਦੁ ਜਨ ਅਚਰਜ ਆਨੂਪੁ ॥੩॥

ਭਾਇਯੋ ਗੋਯੋ ਬਹੁਯੋ ਅਯੋਯੋ ਯੋਯੋਯੋ ਅਯੋਯੋ, ਭਾਇਯੋ ਬਰੋਯੋ ਭਾਇਯੋ ਨਾਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋਯੋ ਕਰਿਯੋ
ਅਯੋਯੋ ਪ੍ਰਾਯੋ ਕਰਿਯੋ ॥3॥

ਸਾ ਮਤਿ ਦੇਹੁ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭੁ ਜਿਤੁ ਤੁਮਹਿ ਅਰਾਧਾ ॥

ਸੇ ਯੋਯੋ ਪ੍ਰਭੁ! ਮੇਰਾ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ, ਯਾਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋ ਯੋਯੋਯੋ ਯੋਯੋਯੋ ਯੋਯੋਯੋ।

ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਪ੍ਰਭੁ ਰੇਨ ਪਗ ਸਾਧਾ ॥੪॥੩॥੨੭॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਜਾਨਕ ਚੋ' ਠਾਕੂ ਚੋਰ ਬਾਪੂਯਾ ਚਰਣ-ਪ੍ਰੀਤਿ ਧਾਨ ਪਾਗੁਛੁ ॥4॥3॥27॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪੰਜਾਬੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਿਨਿ ਤੁਮ ਭੇਜੇ ਤਿਨਹਿ ਬੁਲਾਏ ਸੁਖ ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਆਉ ॥

ਮੇਯੋਂ ਪਰਮਾਨ੍ਹਾ ਚੋਰੇ ਬੁਧਿਆਨੁ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਕਰਿਛੁ, ਏਥੇ ਹੂੰ ਵਰ੍ਹਮਾਨ ਚੋਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਗੁਛੁ, ਐਸੇ
ਬੁਧਿ ਓ ਅਨਯ ਪ੍ਰਵਾਨ ਨਿਯਮ ਮੂਲ ਘਰ(ਪਰਮਾਨ੍ਹਾ ਚਰਣ)ਨੂੰ ਆਇ ਯਾਤ।

ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਗੁਨ ਗਾਉ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਨਿਹਚਲ ਰਾਜੁ ਕਮਾਉ ॥੧॥

ਅਨਯਪ੍ਰਵਾਨ ਮਨੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਮਹਿਮਾਨ ਮਯਾਨ ਗਾਓ ਗਾਨ ਕਰ ਆਯ ਐਸੇ ਚਰਮ ਰੂਪ
ਨਿਗਮਨੇ ਰਾਜ ਕਰ ॥1॥

ਤੁਮ ਘਰਿ ਆਵਹੁ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮੀਤ! ਤੁਮੇ ਨਿਯਮ ਮੂਲ ਘਰਨੂੰ ਫੇਰੇ ਆਏ।

ਤੁਮਰੇ ਦੋਖੀ ਹਰਿ ਆਪਿ ਨਿਵਾਰੇ ਅਪਦਾ ਭਈ ਬਿਤੀਤ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੁਮਰੇ ਚਿੰਤਾ- ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਓ ਅਹੰਕਾਰਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੁਮ ਠਾਕੂ ਧੂਰ ਕਰਿਛੁ
ਭਈ ਤੁਮ ਵਿਚਿਤਰ ਬਿਨਸ ਚਾਲਿ ਯਾਛੁ ॥ਰੂ॥

ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਨੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਨੇਹਾਰੇ ਨਾਸਨ ਭਾਜਨ ਥਾਕੇ ॥

ਰਚਨੇਭਾ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮਨੂੰ ਬੁਧਿਆਨੇ ਲੋਕਪ੍ਰਿਯ ਕਰਿਛੁ ਆਯ ਐਵੇ ਤੁਮਰੇ ਐਸੇ ਚੋਰੇ ਧੀਰੋ
ਬਿਨਸੁ ਹੋਯਾ ਯਾਛੁ।

ਘਰਿ ਮੰਗਲ ਵਾਜਹਿ ਨਿਤ ਵਾਜੇ ਅਪੁਨੈ ਖਸਮਿ ਨਿਵਾਜੇ ॥੨॥

ਵਰ੍ਹਮਾਨ, ਤੁਮ ਘਰੇ ਨਿਰਪ ਯੁਧਿਰ ਅਨਾਧਿਕ ਪ੍ਰਭੂ ਬਾਗੁਛੁ ਆਯ ਤੁਮ ਮਾਨਿਕ ਤੁਮਨੂੰ ਬਾਗੁਛੁ
ਵੇਯਾਛੁ। ॥2॥

ਅਸਥਿਰ ਰਹਹੁ ਡੋਲਹੁ ਮਤ ਕਬਹੂ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਅਧਾਰਿ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਵਾਗਮਰ ਆਪਾਰ ਭਰੇ ਹੋਯਾ ਰੂਪ ਆਯ ਕੇਵੇ ਮਧ ਵਿਚਿਤ ਬੁਧਨਾਛੁ।

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਸਗਲ ਭੂ ਮੰਡਲ ਮੁਖ ਉਜਲ ਦਰਬਾਰ ॥੩॥

ਬਾਰਾ ਭਗਤ ਤੁਮ ਯਮ-ਯਮਕਾਰ ਕਰਿਓ ਆਯ ਤੁਮੇ ਭਗਨ ਮੂਲ ਬਹਿਤ ਪ੍ਰਭੂਯਾ ਧਰਮਾਰਨੂੰ
ਬਿਨਸਪ੍ਰਵਾਨ ਯੋਧ ॥3॥

ଯିଏ ଏହି ଯିବ ଉତ୍ସନ୍ନ କରିଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ତାହାକୁ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ କରି ପୁଣି ସତମାର୍ଗରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ସହାୟକ ବନି ଯାଇଛନ୍ତି ।

ହେ ନାନକ! ରଚୟିତା ପଢୁ ଏକ ଅଭୁତ ଲୀଳା ରଚନା କରିଛନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ବଢ଼ିଯା ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ
ଅଟେ॥4॥4॥28॥

ଧନାସରୀ ମହଲ ୫ ॥

ଇଶ୍ଵର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ।

ହେ ପ୍ରିୟ ସନ୍ଧ୍ୟା! ମୋର ବିନତି ଧ୍ୟାନପୂର୍ବକ ଶୁଣ;

ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ ବିନା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତି ମିଳେନାହିଁ ॥ ରୁହ ।

ହେ ମୋର ମନ! ଶୁଭ ଏବଂ ପବିତ୍ର କର୍ମ କର, ଭଗବାନ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଇବା କାଲା ଜାହାଜ ଅଟକି, ଅନ୍ୟ ଜଞ୍ଜାଳ ତୋର କୌଣସି କାମରେ ଆସେ ନାହିଁ।

ଗୁରୁ ମୋତେ ଏହି ଉପଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ନିଜ ଜୀବନରେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ-ଗୁରୁଦେବଙ୍କ ହିଁ ଉପାସନା କର ॥ ୧ ॥

ତାହା ସହିତ ସ୍ନେହ ରହିବା ଭାବେ କୁହେଁ, ଯାହାର ନିଜର କୌଣସି ଅସ୍ତିତ୍ବ ନଥାଏ, ଅନ୍ତିମ କ୍ଷଣରେ ତାହା ମନୁଷ୍ୟ ସାଥରେ ଯାଏ ନାହିଁ।

ତୁ ନିଜ ମନ ଓ ଡନରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଆରାଧନା କର, ତାହାଙ୍କ ପ୍ରିୟତମ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତି କରିବା ଦ୍ଵାରା ମାୟାର ସବୁ ବନ୍ଧନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ॥୨॥

ସେହି ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଶରଣ ନିଆ ନିଜ ହୃଦୟରେ ଚରଣ-କମଳର ଧ୍ୟାନ କର, ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କାହାରର ସାହାରା ଆଶା କର ନାହିଁ ।

ਸੋਈ ਭਗਤੁ ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਤਪਾ ਸੋਈ ਨਾਨਕ ਜਾ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ ॥੩॥੧॥੨੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾ ਭਗਤੁ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ, ਵਾਸਤਵ ਵਿਚ ਹੋਵੇ, ਹੋਵੇ ਜਾਨੀ, ਧਿਆਨੀ ਆਦਿ
ਭਗਵਾਨ ॥੩॥੧॥੨੯॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਭਲੇ ਰੇ ਭਲੇ ਰੇ ਭਲੇ ਹਰਿ ਮੰਗਨਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ! ਭਗਵਾਨ ਨਾਮ ਮੰਗਿ ਕਰੇ ਭਗਵਾਨ ॥

ਦੇਖਹੁ ਪਸਾਰਿ ਨੈਨ ਸੁਨਹੁ ਸਾਧੂ ਕੇ ਬੈਨ ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਚਿਤਿ ਰਾਖੁ ਸਗਲ ਹੈ ਮਰਨਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਨਿਯਮ ਨੇਤ੍ਰ ਗੋਲੀ ਭਲੇ ਭਾਗਵਾਨ ਦੇਖੇ ਆਦਿ ਆਖਿਓ ਪਰਮ ਗੁਣ, ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ
ਪਤਿ-ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਨਿਯਮ ਸੁਣਹੋ ਸੁਣਹੋ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਸਮਝੇ ਕੀਰਤੀ ਨਾ ਕੀਰਤੀ ਧਨ ਅਵਗਧ ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ
ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਕਰਿਓ ॥

**ਚੰਦਨ ਚੋਆ ਰਸ ਭੋਗ ਕਰਤ ਅਨੇਕੈ ਬਿਖਿਆ ਬਿਕਾਰ ਦੇਖੁ ਸਗਲ ਹੈ ਫੀਕੇ ਏਕੈ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਨਾਮੁ
ਨੀਕੈ ਕਹਤ ਹੈ ਸਾਧ ਜਨ ॥**

ਭੂਮੇ ਨਿਯਮ ਗੰਗਾ ਭਗਵਾਨ ਚੰਦਨ ਓ ਅਭਿਮਾਨ ਭਗਵਾਨ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਪਦਾਰਥ ਗੰਗਾ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਾਨ
ਭਗਵਾਨ ਕਰੁਣਾ, ਦੇਖੋ, ਆਖਿਓ ਰਸ ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਆਖਿਓ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰੁਣਾ ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਹੋਵੇ
ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਗਵਾਨ ॥

**ਤਨੁ ਧਨੁ ਆਪਨ ਥਾਪਿਓ ਹਰਿ ਜਪੁ ਨ ਨਿਮਖ ਜਾਪਿਓ ਅਰਬੁ ਦ੍ਰੁਸ਼ ਦੇਖੁ ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨਾਹੀ ਚਲਨਾ
॥੧॥**

ਭੂਮੇ ਨਿਯਮ ਗੰਗਾ ਭਗਵਾਨ ਧਨੁ ਨਿਯਮ ਭਗਵਾਨ ਆਦਿ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਾਨ ਓ ਸੰਗਿ ਆਖਿਓ ਮੰਗੁ
ਕਰੁਣਾ ਨਾਮ, ਦੇਖੋ, ਆਖਿਓ ਧਨੁ ਆਖਿਓ ਆਦਿ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਾਨ ਆਖਿਓ ॥੧॥

ਜਾ ਕੇ ਰੇ ਕਰਮੁ ਭਲਾ ਤਿਨਿ ਓਟ ਗਹੀ ਸੰਤ ਪਲਾ ਤਿਨ ਨਾਹੀ ਰੇ ਜਮੁ ਸੰਤਾਵੈ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੰਗਨਾ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁਸ਼ਾਹ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਾਨ ਆਖਿਓ, ਹੋਵੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਗੰਗਾ ਨੇਤ੍ਰ ਆਖਿਓ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰਿਓ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਾਨ
ਕਰਿਓ ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਕਰਿਓ ॥

ਪਾਇਓ ਰੇ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨੁ ਮਿਟਿਓ ਹੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ਏਕੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਲਗਨਾ

॥੨॥੨॥੩੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਹੋਵੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਪਰਮ ਗੰਗਾ ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਨੇਤ੍ਰ, ਭਗਵਾਨ ਅਭਿਮਾਨ ਧਨੁ ਹੋਵੇ ਭਗਵਾਨ
ਆਖਿਓ ਮਨ ਆਖਿਓ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਆਖਿਓ ॥੨॥੨॥੩੦॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੭

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮੁਹਲਾ 5 ਘਰ 7

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵੰਤ ਏਕ ਅਚੰਤ ਯਾਤ੍ਰਾਯੁ ਸਦਗੁਰੂਯੁ ਕ੍ਰਿਪਾਯੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਯਾਯੁ ਪਾਰੇ।

ਹਰਿ ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ ਪਿਆਰੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਿਯ! ਏਕ ਭਗਵੰਤ ਸੁਰਗ ਕਰ।

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਲੋਭ ਮੋਹ ਮਹਾ ਭਉਜਲੁ ਤਾਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਚੋਰੋਰ ਕਲਿ-ਕਲੇਸ, ਲੋਭ ਓ ਮੋਹ-ਮੋਹ ਰਖਾ ਕਰਿ-ਬੇ ਅਭ ਚੋਰੋਰ ਮਹਾ ਭਯਾਨਕ ਬੰਬਾਰ
ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਕਰਾਯੁ ਦੇਵੇ ॥ ਰੂਹ ॥

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਦਿਨਸੁ ਰੈਨਿ ਚਿਤਾਰੇ ॥

ਪੁਰਿ ਭਾਬ, ਪੁਰਿ ਬਿਭ ਏਕੋ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਭਗਵਾਨਯੁ ਮਨਰੇ ਸੁਰਗ ਕਰ।

ਸਾਧਸੰਗ ਜਪਿ ਨਿਸੰਗ ਮਨਿ ਨਿਧਾਨੁ ਧਾਰੇ ॥੧॥

ਨਿਰੰਤਰ ਹੋਯਾ ਬਾਪੁ-ਬਯੋਗਿ-ਭਯਨ ਕਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਭਯਨਾਯੁ ਨਿਯੰਤਰ ਬੰਦਸਰੇ ਬਾਪਨ ਕਰਿ
ਰੱਖ ॥੧॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਨਮਸਕਾਰ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾਯੁ ਬੁਝਰ ਚਰਨ-ਕਮਲਯੁ ਨਮਨ ਕਰ ਅਭ ਭਾਯਾਯੁ ਗੁਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰ।

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਰੇਨ ਨਾਨਕ ਮੰਗਲ ਸੁਖ ਸਧਾਰੇ ॥੨॥੧॥੩੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਯੋਗ ਚਰਨ-ਪ੍ਰੀਤਿ ਵਡ ਗੁਣਿ ਏਕੋ ਬੁਝ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿ-ਯਾ ॥੨॥੧॥੩੧॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੮ ਦੁਪਦੇ

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮੁਹਲਾ 5 ਘਰ 7

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵੰਤ ਏਕ ਅਚੰਤ ਯਾਤ੍ਰਾਯੁ ਸਦਗੁਰੂਯੁ ਕ੍ਰਿਪਾਯੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਯਾਯੁ ਪਾਰੇ।

ਸਿਮਰਉ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖ ਪਾਵਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮਾਲੇ ॥

ਮੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾਯੁ ਨਾਮ ਸੁਰਗ ਕਰਿ-ਯਾ ਅਭ ਏਕਾਦਾਰਾ ਗੁਣਿ ਹੋਯਾਯੁ, ਪੁਰਿ ਭਾਬਰੇ ਹੂੰ ਸੁਰਗ
ਕਰਿ-ਯਾ।

ਇਹ ਲੇਖਿ ਪਰਲੇਖਿ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਜਤ ਕਤ ਮੇਹਿ ਰਖਵਾਲੇ ॥੧॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਹੂੰ ਯਹ ਲੋਕ ਓ ਪਰਲੋਕ ਚੇ ਮੇਰੇ ਬਖਸ਼ਿਓ ਅਚੇ ਏਵੇ ਪੁਰੇ ਭਾਨ ਚੇ ਮੇਰੇ
ਰਖਾ ਕਰੇਏ ॥੧॥

ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ ਬਸੈ ਜੀਅ ਨਾਲੇ ॥

ਗੁਰੂ ਕਾ ਵਾਗ ਮੇਰੇ ਪੁਰੇ ਬਾਧੇ ਰਹੇਏ ॥

ਜਲਿ ਨਹੀ ਡੁਬੈ ਤਸਕਰੁ ਨਹੀ ਲੇਵੈ ਭਾਹਿ ਨ ਸਾਕੈ ਜਾਲੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਵੇ ਜਲ ਚੇ ਰੂਢੇ ਨਹੀ, ਚੇਰੇ ਏਵੇ ਚੇਰੇ ਕਰੇ ਪਾਠੇ ਨਹੀ ਅਯੁ ਏਵੇ ਜਲ ਚੇ ਪਾਠੇ
ਨਹੀ ॥੧॥ ਰੂਢੇ ॥

ਨਿਰਧਨ ਕਉ ਧਨੁ ਅੰਧਲੇ ਕਉ ਟਿਕ ਮਾਤ ਦੁਧੁ ਜੈਸੇ ਬਾਲੇ ॥

ਮੇਧਰੇ ਨਿਰਧਨ ਬਾਧੇ ਪਨ ਅਚੇ, ਅਧਨ ਬਾਧੇ ਵਾਢੇ ਅਚੇ ਅਯੁ ਵਾਲੇ ਬਾਧੇ ਮਾਧੇ
ਦੁਧ ਅਚੇ, ਮੇਧਰੇ ਹੂੰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਵਾਗ ਮੇਰੇ ਬਾਧੇ ਅਚੇ ॥

ਸਾਗਰ ਮਹਿ ਬੇਹਿਥੁ ਪਾਇਓ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਕਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਿਰਪਾਲੇ ॥੨॥੧॥੩੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੇਰੇ ਯਧਰੇ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇਏ ਅਯੁ ਮੇਰੇ ਯਧਰੇ
ਪਾਠੇ ਕਰਾਏ ਪਾਠੇ ਹਰਿਨਾਮ ਰੂਪੇ ਜਾਧੇ ਮੇਰੇ ॥੨॥੧॥੩੨॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਗੋਬਿੰਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਿਦੈ ਸਿੰਚਾਈ ॥

ਮੇਰੇ ਵਾਲੇ ਪੁਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਏ ਮਾਧੇ, ਮੂੰ ਨਾਮਾਤਮਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਚੇ ਬਧੇ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ॥

ਨਵ ਨਿਧਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਹਰਿ ਲਾਗਿ ਰਹੀ ਜਨ ਪਾਈ ॥੧॥

ਨਵਨਿਧਿ ਓ ਰਿਧਿ-ਸਿਧਿ ਹਰੇ ਯਧਰੇ ਚੇਰੇ ਚੇਰੇ ਰਹੇਏ ॥੧॥

ਸੰਤਨ ਕਉ ਅਨਦੁ ਸਗਲ ਹੀ ਜਾਈ ॥

ਸੰਤਨੁ ਬਹੁ ਜਾਗੇਰੇ ਅਨਦੁ ਹੂੰ ਅਨਦੁ ਮੇਰੇ ਪਾਠੇ ॥

ਗ੍ਰਿਹਿ ਬਾਹਰਿ ਠਾਕੁਰੁ ਭਗਤਨ ਕਾ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸੂਬ ਠਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਧਰੇ ਪੁਰੇ ਭਾਵੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਰੇ ਏਵੇ ਜਗਤ ਚੇ ਬਰਵਾਪਾਠੇ ਅਚੇ ॥੧॥ ਰੂਢੇ ॥

ਤਾ ਕਉ ਕੋਇ ਨ ਪਹੁਚਨਹਾਰਾ ਜਾ ਕੈ ਅੰਗਿ ਗੁਸਾਈ ॥

ਪੁਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨੁਬਾਧੇ ਬਾਧੇ ਹੋਏ, ਭਾਵੇ ਬਾਧੇ ਅਯੁ ਕੇਰੇ ਮੇਰੇ ॥

ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟੈ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥੨॥੨॥੩੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾਯਾ ਸ਼ਰਭ ਕਰਿਵਾ ਧਾਰਾ ਸੁਭਾਯੋ ਭਲੇ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾ, ਭਾਯਾਯਾ ਨਾਮ ਹੋ ਖਾਨ-
ਮਨਨ ਕਰ ॥2॥2॥33॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਦਰਬਵੰਤੁ ਦਰਬੁ ਦੇਖਿ ਗਰਬੈ ਭੂਮਵੰਤੁ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥

ਮੋਹਿ ਕੀਭਿ ਪਨਵਾਨ ਵਪਭਿ ਨਿਯੋਰ ਪਨਕੂ ਵੇਯੁ ਵਭੁਭ ਗਰਬ ਕਰਿਯਾਯਾ, ਭੂਮਿਪਭਿ ਨਿਯੋਰ ਭੂਮਿ
ਕਾਰਭਰੂ ਅਭਿਮਾਨੀ ਵਨਿਯਾਯਾ ਆਯੋ

ਰਾਜਾ ਜਾਨੈ ਸਗਲ ਰਾਜੁ ਹਮਰਾ ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨ ਟੇਕ ਸੁਆਮੀ ॥੧॥

ਮੋਹਿ ਕੇਯੋ ਰਾਯਾ ਭਵਿਯਾਯਾ ਮੋ ਧਾਰਾ ਰਾਯਾ ਭਾਰ ਨਿਯੋਰ ਅਭੋ, ਧੋਹਿ ਹੋ ਭਭਕੂ ਨਿਯੋਰ ਧੁਮਾਰ
ਧਾਯਾਯਾ ਯਾਯਾ।

ਜੇ ਕੇਉ ਅਪੁਨੀ ਓਟ ਸਮਾਰੈ ॥

ਮੋਹਿ ਕੀਭਿ ਪੁਰਾਨੀ ਨਿਯੋਰ ਧਾਯਾਯਾ ਭਗਵਾਨਕੂ ਧੁਵਲ੍ਹਰੇ ਸ਼ਰਭ ਕਰਿਯਾਯਾ, ਆਯੋ

ਜੈਸਾ ਬਿਤੁ ਤੈਸਾ ਹੋਇ ਵਰਤੈ ਅਪੁਨਾ ਬਲੁ ਨਹੀ ਹਾਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਯੋਰ ਧਾਮਧਾਯਾ ਅਨੁਧਾਰੇ ਕਾਮ ਕਰਿਯਾਯਾ, ਧੋ ਨਿਯੋਰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਲ ਮੋਹਿਯੋ ਕੇਵੇ ਧਾਰੇ
ਨਾਹੋ ॥1॥ ਰੂਯੋ ॥

ਆਨ ਤਿਆਗਿ ਭਏ ਇਕ ਆਸਰ ਸਰਣਿ ਸਰਣਿ ਕਰਿ ਆਏ ॥

ਮੁੱ ਅਨਧਾ ਧਾਯਾਯਾ ਭਏ ਏਕ ਪੁਭੁਯਾ ਹੋ ਧਾਯਾਯਾ ਨੇਯਯੋ, ਹੋ ਪੁਭੁਯੋ! ਮੋਹਿਯੋ ਨਿਯੋਰ ਭਿਯੋਰੇ ਨਿਯੋਰ, ਏਧਾ
ਕਹਿ ਕਹਿ ਮੁੱ ਭੋਰ ਧਾਰਕੂ ਆਧਿਯੋ।

ਸੰਤ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਭਏ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਏ ॥੨॥੩॥੩੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਧਯਯੋ ਅਨੁਗ੍ਰਹਰੂ ਮੋਹਿਯੋ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਯਾਯਾ ਯਾਯਯੋ ਆਯੋ ਵਭੰਮਾਨ ਮੁੱ ਭਗਵਾਨਕੂ ਹੋ
ਗੁਭਗਾਨ ਕਰਿਯਾਯਾ ॥2॥3॥34॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਾ ਕਉ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਗੋ ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਸੋ ਕਹੀਅਤ ਹੈ ਸੂਰਾ ॥

ਮੋਹਿਯੋ ਮਨੁਧਾਯਾਯਾ ਏਧਿ ਮੂਹਰੇ ਭਗਵਾਨਕੂ ਪ੍ਰੋਮ-ਰਯਾਯਾ ਲਾਗਿ ਯਾਯਯੋ, ਵਾਧੁਵਰੇ ਭਾਯਾਯਾ ਹੋ ਧੁਰਵਾਰ
ਕੂਧਾਯਾਯਾ।

ਆਤਮ ਜਿਣੈ ਸਗਲ ਵਸਿ ਤਾ ਕੈ ਜਾ ਕਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ॥੧॥

ਮਾਝਾਹ ਬਧਗੁਰੂ ਪ੍ਰਭੂ ਅਚਾਛੈ, ਬੇ ਨਿਯ ਅਮ੍ਰਿਤ ਭਧਰੇ ਬਿਯੋਗੁ ਗੁਰਾ ॥੧॥

ਠਾਕੁਰੁ ਗਾਈਐ ਆਤਮ ਰੰਗਿ ॥

ਆਤਮਾ ਭਾਵ ਬਹਿਤ ਜਗਤਰ ਠਾਕੁਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ਼੍ਰੋਤਰਿਗਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਤ।

ਸਰਣੀ ਪਾਵਨ ਨਾਮ ਧਿਆਵਨ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਨ ਸੰਗਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਠਾਕੁਰ ਸ੍ਰਰਗ ਓ ਗਰਗ ਨੇਵਾ ਧਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਧ ਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਭਾਵਰੇ ਠਾਕੁਰ ਬਹਿਤ ਰਹਿਥਾ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਜਨ ਕੇ ਚਰਨ ਵਸਹਿ ਮੇਰੈ ਹੀਅਰੈ ਸੰਗਿ ਪੁਨੀਤਾ ਦੇਹੀ ॥

ਭਗਵਾਨਯ ਭਯਯ ਚਰਗ ਮੋਰਾ ਧ੍ਰੁਵਲ੍ਲਰੇ ਨਿਵਾਬ ਕਰਿਥਾ ॥ ਆਭ ਠਾਕੁਰ ਬਯਯ ਕਰਿਵਾ ਧ੍ਰਾਰਾ
ਮੋਰ ਭਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਯਯ ਮਾਯਯਿ।

ਜਨ ਕੀ ਧੂਰਿ ਦੇਹੁ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਿ ਨਾਨਕ ਕੈ ਸੁਖੁ ਏਹੀ ॥੨॥੪॥੩੫॥

ਹੋ ਕ੍ਰਪਾਰ ਭਯਯ! ਨਾਨਕਯ ਪਾਯ ਂਯ ਪਰਮ ਬ੍ਰਯ ਮੋ ਠਾਕੁਰ ਨਿਯ ਭਯਯ ਚਰਗ-ਪ੍ਰਲਿ ਪੁਵਾਨ
ਕਰ ॥੨॥੪॥੩੫॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਨਾਬਰਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਤਨ ਕਰੈ ਮਾਨੁਖ ਡਹਕਾਵੈ ਓਹੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨੈ ॥

ਲੋਯਾ ਮਨੁਸ਼ਧ ਅਨੇਕ ਪੁਲਾਬ ਕਰਿਥਾ ॥ ਂਯ ਅਨਧ ਲੋਕਯ ਬਹਿਤ ਵਭ ਯਯ ਕਪਠ ਕਰਿਥਾ ॥
ਪਰਯੁ ਅਯੁਰਮਾਯ ਯਯਰ ਬਧੁਕਿਯਿ ਯਾਗਿਥਾਯਿ।

ਪਾਪ ਕਰੇ ਕਰਿ ਮੂਕਰਿ ਪਾਵੈ ਭੇਖ ਕਰੈ ਨਿਰਬਾਨੈ ॥੧॥

ਮਨੁਸ਼ਧ ਭਧਾਗਾ ਬਾਧੁ ਯਲਿ ਵੇਗ ਰਯੁਥਾ ॥ ਕਯੁ ਬੋ ਵਧੁਭ ਪਾਪ ਕਰਿਥਾ ॥ ਂਯ ਂਯ ਅਬਾਕਾਰ
ਕਰਿਥਾ ॥੧॥

ਜਾਨਤ ਦੂਰਿ ਤੁਮਹਿ ਪ੍ਰਭ ਨੇਰਿ ॥

ਹੋ ਪੁਯੁ! ਯੁ ਬਧੁ ਯਾਵਯ ਨਿਕਠਰੇ ਰਧੁ, ਪਰਯੁ ਬੋ ਭੋਭੋ ਕੇਭੋ ਧੂਰ ਯਾਧੁਥਾ ॥

ਉਤ ਤਾਕੈ ਉਤ ਤੇ ਉਤ ਪੇਖੈ ਆਵੈ ਲੋਭੀ ਫੇਰਿ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਲੋਯਾ ਮਨੁਸ਼ਧ ਂਯੋ ਭੋਯੋ ਵੇਯੁਥਾ ॥ ਂਯ ਯਯਯੁਥਾ ॥ ਂਯ ਪਨ-ਵੋਯਯ ਚਯੁਰੇ ਂਯ
ਰਹਿਥਾ ॥ ਰੂਹ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਤੁਟੈ ਨਾਹੀ ਮਨ ਭਰਮਾ ਤਬ ਲਗੁ ਮੁਕਤੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਮੋ ਪਰਧਯੁ ਮਨੁਸ਼ਧਰ ਯੁਰ ਨਾਗ ਧੂਂਯਾਯਿ, ਬੋ ਪਰਧਯੁ ਕੇਯਿ ਮਧ ਮਾਯਾਰ ਵਯਨਰੂ ਮੁਯ ਧੂਂਯਾਯਿ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦਇਆਲ ਸੁਆਮੀ ਸੰਤੁ ਭਗਤੁ ਜਨੁ ਸੋਈ ॥੨॥੫॥੩੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਹਾ ਭਗਤੁ ਦੇ ਬੁਝੈਰ ਬਾਨੀ ਧਰਮਾਨੁ ਹੋਇਆਇ, ਵਾਸਤਵਰੇ ਸੇ ਹੂੰ ਬਛੁ ਓ ਸੇ ਹੂੰ ਭਲੁ
ਅਰੇਛੈ ॥੨॥੫॥੩੬॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਨਾਮੁ ਗੁਰਿ ਦੀਓ ਹੈ ਅਪੁਨੈ ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਕਰਮਾ ॥

ਯਾਹਾਰ ਕਪਾਲਰੇ ਭਭਨ ਭਾਗਧ ਅਛੈ, ਗੁਰੂ ਨਿਯੋ ਸੇਹੈ ਸੇਵਕਕੂ ਨਾਮ ਪੁਦਾਨ ਕਰਿਛੈ।

ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ ਤਾ ਕਾ ਜੁਗ ਮਹਿ ਧਰਮਾ ॥੧॥

ਐਹੇ ਸੁਗਰੇ ਗੁਰੂਕਾ ਐਹੇ ਪਰੰ ਮੇ ਸੇ ਨਿਯੋ ਸੇਵਕਕੂ ਨਾਮਰ ਯੋ ਕਰਾਇ ਧਿਆਇ ਐਵ ਨਾਮ ਹੂੰ
ਯਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਧੂਛ ਕਰਿਯਾਇ ॥1॥

ਜਨ ਕਉ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਸੋਭ ॥

ਪੁਰੂਕਾ ਵਾਸ ਪਾਛੈ ਨਾਮ ਹੂੰ ਯਾਹਾਕਾ ਵਢਿਯਾ ਅਰੇ ਆਭ ਨਾਮ ਹੂੰ ਯਾਹਾਕਾ ਗੋਭਾ ਅਰੇ।

ਨਾਮੇ ਗਤਿ ਨਾਮੇ ਪਤਿ ਜਨ ਕੀ ਮਾਨੈ ਜੇ ਜੇ ਹੋਗ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਨਾਮ ਹੂੰ ਯਾਹਾਰ ਸੁਛਿ ਆਭ ਨਾਮ ਹੂੰ ਯਾਹਾਰ ਬਧਾਨ ਅਰੇ, ਯਾਹਾਕਿਛੈ ਯੋਗਰਕਾ ਯੋਗਰੇ
ਹੋਇਯਾਐ, ਸੇ ਯਾਹਾਕੂ ਭਲ ਭਾਇਯਾਐ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਨਾਮ ਧਨੁ ਜਿਸੁ ਜਨ ਕੈ ਪਾਲੈ ਸੋਈ ਪੂਰਾ ਸਾਹਾ ॥

ਮੇਯੋ ਵਧਯੋਰ ਪਾਯਰੇ ਨਾਮ ਪਨ ਅਛੈ, ਸੇ ਪੂਰੈ ਬਾਝਕਾਰ ਅਰੇ।

ਨਾਮੁ ਬਿਉਹਾਰਾ ਨਾਨਕ ਆਧਾਰਾ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਲਾਹਾ ॥੨॥੬॥੩੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੂਕਾ ਨਾਮ ਹੂੰ ਸੇਹੈ ਮਨੁਸ਼ਧਰ ਵਧਵਾਯੁ ਅਰੇ, ਨਾਮ ਹੂੰ ਯਾਹਾਰ ਬਾਹਾਰਾ ਅਰੇ ਆਭ
ਸੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਯਾਭ ਹੂੰ ਪੁਰਾ ਕਰਿਯਾਐ ॥੨॥੬॥੩੭॥

ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਨੇਤ੍ਰੁ ਪੁਨੀਤ ਭਏ ਦਰਸ ਪੇਖੇ ਮਾਥੈ ਪਰਉ ਰਵਾਲ ॥

ਭਗਵਾਨਕਾ ਵਰੰਨ ਕਰੇ ਮੋਰ ਨੇਤ੍ਰੁ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੋਇ ਯਾਯੋ, ਮੋਰ ਮੋਰ ਕਪਾਲਰੇ ਯਾਹਾਕਾ
ਚਰਣ-ਪੂਜਿ ਰਹਿਛੈ।

ਰਸਿ ਰਸਿ ਗੁਣ ਗਾਵਉ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਮੇਰੈ ਹਿਰਦੈ ਬਸਹੁ ਗੋਪਾਲ ॥੧॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ! ਮੋਰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਵਾਸ ਕਰ, ਮੂੰ ਠਾਕੁਰਕਾ ਹੂੰ ਗੁਣਗਾਨਾ ਕਰਿਯਾਐ ॥1॥

ਤੁਮ ਤਉ ਰਾਖਨਹਾਰ ਦਇਆਲ ॥

ਹੇ ਫਲਾਨੂ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਫੂਰੇ ਬਰੂਯਾ ਕਲਾਕਾਰ! ਅਰਾ।

ਸੁੰਦਰ ਸੁਘਰ ਬੇਅੰਤ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭ ਹੋਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾਲ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰਖ-ਪਿਤਾ! ਫੂਰੇ ਕਠ ਬੁਝਾਰ, ਚਰ੍ਹਰ ਅਵਾ ਅਨਭੁ ਅਰਾ, ਮੇਰੇ ਯਧਰੇ ਮਖ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ
ਕ੍ਰਿਪਾ ॥੧॥ ॥੧॥

ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਤੁਮਰੇ ਬਚਨ ਅਨੂਪ ਰਸਾਲ ॥

ਹੇ ਮਹਾਅਨੰਦ ਓ ਪੁਬਫਾਰਾ ਰੂਪ! ਫੂਰੇ ਕਾਰਾ ਕਠ ਅਨੂਪ ਓ ਅਨੂਚਰ ਘਰ ਅਰਾ।

ਹਿਰਦੈ ਚਰਣ ਸਬਦੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਨਾਨਕ ਬਾਂਧਿਓ ਪਾਲ ॥੨॥੭॥੩੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਫੂਰੇ ਯਗਵਾਨਾ ਚਰਣ ਕਮਲ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋਯਾਏ ਆਯ ਮੂੰ ਗੁਰੂਯਾ ਗਯ ਨਿਯ
ਓਰੇ ਕਾਰੀ ਕਯਾਏ ॥੨॥੭॥੩੮॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਦਾਰਥਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਅਪਨੀ ਉਕਤਿ ਖਲਾਵੈ ਭੋਜਨ ਅਪਨੀ ਉਕਤਿ ਖੇਲਾਵੈ ॥

ਨਿਯ ਮੁਕਤਿ ਕਾਰਾ ਹੂੰ ਯਗਵਾਨ ਆਮਕੁ ਯੋਗਨ ਧਿਅਤਿ ਆਯ ਨਿਯ ਮੁਕਤਿ ਹੂੰ ਆਮਕੁ ਯਾਗਵਾਰ ਗੇਲ
ਗੇਲਾਯ ਆਯਾਏ।

ਸਰਬ ਸੂਖ ਭੋਗ ਰਸ ਦੇਵੈ ਮਨ ਹੀ ਨਾਲਿ ਸਮਾਵੈ ॥੧॥

ਬੇ ਆਮਕੁ ਬਰੂ ਬੁਝਾ ਓ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਯੋਗਨ ਧਿਅਤਿ ਆਯ ਆਮਕੁ ਮਨਰੇ ਹੂੰ ਕਹਿਯਾਏ ॥੧॥

ਹਮਰੇ ਪਿਤਾ ਗੋਪਾਲ ਦਇਆਲ ॥

ਫਲਾਨਰ ਘਰ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਆਮਕੁ ਪਿਤਾ ਅਰਥਿ।

ਜਿਉ ਰਾਖੈ ਮਹਤਾਰੀ ਬਾਰਿਕ ਕਉ ਤੈਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭ ਪਾਲ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਾਧਾ ਨਿਯ ਬਛਾਰਾ ਪਾਲਨ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇਰੇ ਹੂੰ ਪੁਰਖ ਆਮਕੁ ਪਾਲਨ-ਪੋਸ਼ਣ
ਕਰਿਯਾਏ ॥੧॥ ॥੧॥

ਮੀਤ ਸਾਜਨ ਸਰਬ ਗੁਣ ਨਾਇਕ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਦੇਵਾ ॥

ਹੇ ਗੁਰੂਦੇਵ ਪੁਰਖ! ਫੂ ਬਯਾ ਮਿਥੁ ਅਵਾ ਬਯਨ ਅਰੁ, ਫੂ ਹੂੰ ਗੁਰਾਰ ਮਾਲਿਕ ਅਰੁ ਆਯ ਫੂ ਬਧਾ ਗਾਰਥ
ਰੂਪ ਅਰੁ।

ਈਤ ਉਤ ਜਤ ਕਤ ਤਤ ਤੁਮ ਹੀ ਮਿਲੈ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ॥੨॥੮॥੩੯॥

ਲੋਕ ਪਰਲੋਕਰੇ ਮੇਰੇ ਮਖ ਆਮੇ ਕ੍ਰਿਪਾਮਾਨ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਗਰ ਬਯਨ ਨਿਯਾਮ ਬੇਵਾ
ਕਰਿਕਾ ਕਾਰਾ ਹੂੰ ਮਿਲਿਯਾਏ ॥੨॥੮॥੩੯॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮੁਕਲਾ 5 ॥

ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਦਮੋਦਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਖੁ ਜਾਰੇ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਬਛੁ ਨਿਯੋ ਮਨਰੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਰ ਬਿਖੁ ਨਾਗ ਕਰਿਐਯਾਏ।

ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਜੋਬਨੁ ਤਨੁ ਜੀਅਰਾ ਇਨ ਉਪਰਿ ਲੈ ਬਾਰੇ ॥੧॥

ਸ੍ਰੀ ਨਿਯੋ ਰਾਜਾ, ਪਦ, ਯੋਗਿਨ, ਭਨ ਆਦਿ ਪੁਰਾ ਬਛੁ ਕੀਛੇ ਚਾਹਾਯਾ ਬਿਧਿਯੋ ਕਰਿ ਦੇਖਯੋ॥1॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹਿਤਕਾਰੇ ॥

ਬੇ ਨਿਯੋ ਭਨ ਓ ਮਨਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਹਿਯੋ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਐਯਾਏ।

ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਮੰਗਲ ਸਹਿਤ ਭਵ ਨਿਧਿ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬ੍ਰਹਮ-ਗਾਏ, ਆਨੰਦ ਆਦਿ ਪੁਰਾਬਹਿਯੋ ਬਹਿਯੋ ਰਹਿਐਯਾਏ, ਅਨੰਦ ਨਾਮ ਭਵ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਕਰਾਏ ਯਾਏ॥ਰੂ॥

ਧੰਨਿ ਸੁ ਥਾਨੁ ਧੰਨਿ ਓਇ ਭਵਨਾ ਜਾ ਮਹਿ ਸੰਤ ਬਸਾਰੇ ॥

ਬੇਹੁੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਢ ਖਨਧ ਅਚੇਰ ਆਭ ਬੇਹੁੰ ਭਵਨ ਮਧ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਚੇਰ ਮੋਘੋਂ ਬਛੁ ਰਹਿਯਾਛੁ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰਹੁ ਠਾਕੁਰ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਨਮਸਕਾਰੇ ॥੨॥੯॥੪੦॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ! ਨਾਨਕਾ ਅਹਿ ਆਕਾਸ਼ਾ ਧੂਰਾ ਕਰ, ਯਾਹਾ ਫਾਜ਼ਰੇ ਬੇ ਚੋਰ ਭਛੂ ਨਮਨ ਕਰਿਵੇ॥2॥9॥40॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਛਡਾਇ ਲੀਓ ਮਹਾ ਬਲੀ ਤੇ ਅਪਨੇ ਚਰਨ ਪਰਾਤਿ ॥

ਗੁਰੂ ਜਿਯ ਚਰਨਰੇ ਲਗਾਯ ਮੋਘੇਰ ਮਹਾਕਲੀ ਮਾਯਾ ਠਾਕੁ ਰਲਾ ਕਰਿਛੁਛੁ।

ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਮਨ ਮੰਤਾ ਬਿਨਸਿ ਨ ਕਤਹੂ ਜਾਤਿ ॥੧॥

ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯੋ ਬੇ ਮੇਰੇ ਮਨਕੂ ਏਕ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਮਛੁ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਛੁਛੁ, ਯਾਹਾ ਕੇਰੇ ਨਾਗ ਬ੍ਰਹਮਾਹਿ ਆਭ ਨਾ ਕੇਯੋ ਆਭੇਰ ਯਾਯਾਧ॥1॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ ॥

ਪੂਰੈ ਬਦਗੁਰੂ ਮੋਘੇਰ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਛੁਛੁ ਆਭ

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਕੀਰਤਨ ਕਉ ਭਈ ਹਮਾਰੀ ਗਾਤਿ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੀਰਤਨ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯੋ ਮੋਘੇਰ ਪਰਮਾਨਾਯਾ ਨਾਮ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਛੁਛੁ ਆਭ ਕੀਰਤਨ ਕਰਿਵਾ ਧਾਰਾ ਮੂੰ ਕਰਨਰੂ ਮੁਖ ਹੋਯਾਯਾਯਾ॥ਰੂ॥

ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਓ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੈ ਭਗਤਨ ਕੀ ਰਾਖੀ ਪਾਤਿ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਬਰਵਾ ਜਿਯ ਭਛਰ ਪਲ ਨੇਕਛੁਛੁ ਆਭ ਚਾਯਾਯਾ ਬਧਾਨ ਰਲਾ ਕਰਿਛੁਛੁ।

ਨਾਨਕ ਚਰਨ ਗਹੇ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ॥੨॥੧੦॥੪੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਜਿਯ ਪ੍ਰਭੁਕ ਚਰਨ ਪਰਿਛੁਛੁ ਆਭ ਕਰਮਾਨ ਧੰਨ ਰਾਏ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪੁਰਾ ਬਰੁਯਾਯਾ॥2॥10॥41॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪਰ ਹਰਨਾ ਲੇਭੁ ਝੂਠ ਨਿੰਦ ਇਵ ਹੀ ਕਰਤ ਗੁਦਾਰੀ ॥

ਪਰ ਪਰ ਚੋਰੀ ਕਰਿਵਾ, ਲੋਭ ਕਰਿਵਾ, ਮੋਘਾ ਕੋਲਿਵਾ ਏਕੋ ਨਿੰਦਾ ਕਰਿਵਾ ਧਾਰਾ ਗਾਭ ਮਨੁਸ਼ਾ ਜਿਯ ਯਾਵਨ ਅਭਿਵਾਛਿਯਾ ਕਰਿਯਾਧ।

ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਆਸ ਮਿਥਿਆ ਮੀਠੀ ਇਹ ਟੇਕ ਮਨਹਿ ਸਾਧਾਰੀ ॥੧॥

ਮੋਹਿਓ ਚੁੰਬਾਭੰ ਮ੍ਰਿਗਕੂ ਮ੍ਰਿਗਚੁੰਬਾ ਭਲ ਲਾਗਿਆ, ਬੇਪਹਿਰੇ ਹੂੰ ਗਾਭ ਮਿਥਾ ਆਗਾਕੂ ਵਭ ਮਿਠਾ ਭਾਵਿਆ
ਭਾਵਾਰ ਬਾਵਾਰਾ ਨੇਕਿਆ ॥1॥

ਸਾਕਤ ਕੀ ਆਵਰਦਾ ਜਾਇ ਬ੍ਰਿਥਾਰੀ ॥

ਗਾਭ ਵਧਭਿਰ ਯਾਵਨ ਵਧਥੇਰੇ ਚਲਿਆ,

ਜੈਸੇ ਕਾਗਦ ਕੇ ਭਾਰ ਮੂਸਾ ਟੁਕਿ ਗਵਾਵਤ ਕਾਮਿ ਨਹੀ ਗਵਾਰੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਹਿਓ ਕਾਗਦਕੂ ਮੂਸਾ ਕਾਚਿ ਗਾਭ ਗਾਭ ਕਰਿਓ, ਕਿਛੁ ਕਾਗਦ ਰੂਕੂਭਾ ਭਾਵਾਰ ਕਿਛੁ ਕਾਮਰੇ ਆਬੇ
ਨਾਹੂੰ॥ਰੂਭ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਇਹ ਬੰਧਨ ਛੁਟਕਾਰੀ ॥

ਹੇ ਮੋਹਾਰ ਬਾਮਾ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ! ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੋਹਾਰੇ ਮਾਮਾਰ ਘੋਰ ਬੰਧਨਰੂ ਮੁਕਤ ਕਰ।

ਬੂਡਤ ਅੰਧ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕਾਵਤ ਸਾਧ ਜਨਾ ਸੰਗਾਰੀ ॥੨॥੧੧॥੪੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭ ਰੂਧਿ ਯਾਭਪ੍ਰਵਾ ਯਾਨਬਾਨ ਮਨੁਸ਼ਯਕੂ ਬਾਪੁਯਨਕ ਬਯਾਧਿਰੇ ਮਿਗਾਭ ਭਵਬਾਗਰੂ
ਬਾਵਾਰਕੂ ਕਾਢਿ ਵੇਕਯਯਥਿ॥2॥11॥42॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਦਬਾਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨਾ ਸੀਤਲ ਤਨੁ ਮਨੁ ਛਾਤੀ ॥

ਨਿਯ ਬਾਮਾ ਪ੍ਰਭੁਕ ਬਲਰਥ ਕਰਿਵਾ ਬਾਰਾ ਮੋਹਾਰ ਭਨ, ਮਨ ਗੀਭਲ ਹੋਯਾਭ ਯਾਯਥਿ।

ਰੂਪ ਰੰਗ ਸੂਖ ਧਨੁ ਜੀਅ ਕਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੋਰੈ ਜਾਤੀ ॥੧॥

ਮੋਹਾਰ ਪ੍ਰਾਗਰ ਬਾਮਾ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਮੋਹਾਰ ਯਾਧਿ, ਰੂਪ, ਰਯਾ, ਬ੍ਰੁਯ ਓ ਪਦ ਅਧਥਿ॥1॥

ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਰਸਾਇਨਿ ਮਾਤੀ ॥

ਮੋਹਾਰ ਯਿਯੁ ਰਬਰ ਯਰ ਰਾਮ ਨਾਮਰੇ ਮਥੁ ਰਹਿਆ ਆਭ

ਰੰਗ ਰੰਗੀ ਰਾਮ ਅਪਨੇ ਕੈ ਚਰਨ ਕਮਲ ਨਿਧਿ ਥਾਤੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਮਕ ਪ੍ਰੇਮ ਰਯਾਰੇ ਰਯਾਨ ਹੋਯਯਥਿ, ਭਗਵਾਨਕ ਬ੍ਰੁਯਰ ਚਰਨ-ਕਮਲ ਨਵਨਿਪ੍ਰੁਯ ਭਯਾਰ ਅਧਥਿ
॥ਰੂਭ॥

ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ ਤਿਨ ਹੀ ਰਖਿ ਲੀਆ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਭਾਤੀ ॥

ਮੂੰਯਾਯਾਕ ਬੇਵਕ ਧ੍ਰਿਕ, ਬੇ ਮੋਹਾਰ ਭਵ ਬਾਗਰੂ ਰੂਧਿਵਾਰੂ ਰਯਾ ਕਰਿਯਥਿ, ਨਿਯ ਬੇਵਕਕੂ ਰਯਾ
ਕਰਿਵਾ ਪਾਯਿ ਪ੍ਰਥੁ ਪ੍ਰਭੁਕ ਯਯਾ ਨਿਰਲਾ ਅਧੇ।

ਮੇਲਿ ਲੀਓ ਆਪੇ ਸੁਖਦਾਤੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰਾਖੀ ਪਾਤੀ ॥੨॥੧੨॥੪੩॥

ਬੁਝਾਰ ਧਾਠਾ ਮੋਹਾਓ ਬੁਝਾ ਨਿਯੋ ਬਾਪੁਰੇ ਮੇਲਾਯੋ, ਹੋ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨ ਮੋਹਿ ਬਖਸ਼ਾਨ-ਪੁਰਿਸ਼ਾ
ਰਖਾ ਕਰਿਯੋ॥2॥12॥43॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਦੂਤ ਦੁਸਮਨ ਸਭਿ ਤੁਝ ਤੇ ਨਿਵਰਹਿ ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਤੁਮਾਰਾ ॥

ਹੋ ਯੋਗੀ! ਭੋਗ ਭੋਗ-ਪ੍ਰਤਾਪ ਬਾਪੁਰੇ ਯੋਗਰੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਯੋ; ਪਾਸ਼ਿ ਬਿਕਾਰ ਗੰਭੀਰ ਭੋਗ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਹੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਯੋ॥

ਜੇ ਜੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਦੁਖਾਏ ਓਹੁ ਤਤਕਾਲ ਤੁਮ ਮਾਰਾ ॥੧॥

ਭੋਗ ਭੋਗ ਮੇਧੋ ਦੁਖਾਏ ਕ੍ਰਿਪਾ, ਭਾਵਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ॥1॥

ਨਿਰਖਉ ਤੁਮਰੀ ਓਰਿ ਹਰਿ ਨੀਤ ॥

ਹੋ ਯੋਗੀ! ਨਿਰਖਉ ਭੋਗ ਬਾਵਾਧੋ ਭੋਗ ਕ੍ਰਿਪਾ॥

ਮੁਰਾਰਿ ਸਹਾਇ ਹੋਹੁ ਦਾਸ ਕਉ ਕਰੁ ਗਹਿ ਉਧਰਹੁ ਮੀਤ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਮੁਰਾਰੀ! ਨਿਯੋ ਬਾਵਾਧੋ ਕ੍ਰਿਪਾ, ਹੋ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੋਹਿ ਭਾਧੋ ਮੋਹਿ ਭੋਗ
ਕ੍ਰਿਪਾ॥

ਸੁਣੀ ਬੇਨਤੀ ਠਾਕੁਰਿ ਮੇਰੈ ਖਸਮਾਨਾ ਕਰਿ ਆਪਿ ॥

ਮੋਹਿ ਭਾਵਾਧੋ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਭੂ! ਗ੍ਰਿਭੀਯੋ ਭਾਵਾ ਮੋਹਿ ਬੇਨਤੀ ਬੇਨਤੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ॥

ਨਾਨਕ ਅਨਦ ਭਏ ਦੁਖ ਭਾਗੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਾਪਿ ॥੨॥੧੩॥੪੪॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬੇਨਤੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਕ੍ਰਿਪਾ॥2॥13॥44॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਚਤੁਰ ਦਿਸਾ ਕੀਨੇ ਬਲੁ ਅਪਨਾ ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਕਰੁ ਧਾਰਿਓ ॥

ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਭੂ! ਚਾਰਿ ਧਿਰੇ ਨਿਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਕ੍ਰਿਪਾ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਟਾਖੁ ਅਵਲੋਕਨੁ ਕੀਨੇ ਦਾਸ ਕਾ ਦੂਖੁ ਬਿਦਾਰਿਓ ॥੧॥

ਬੇਨਤੀ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ॥1॥

ਹਰਿ ਜਨ ਰਾਖੇ ਗੁਰ ਗੋਵਿੰਦ ॥

ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਰੂ ਬੰਸਾਰ-ਬਾਗਰੂਰੂ ਕੂਠਿਵਾਰੂ ਧਾਬਯੂ ਰਸਾ ਕਰਿਛੁਛਿ।

ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਅਵਗੁਣ ਸਭਿ ਮੇਟੇ ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਬਖਸੰਦ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸ਼ਯਾਮਾਗੰਧਾਰੀ ਏਵੰ ਧੰਨਾਨੂ ਪਰਮਪੁਰੁਸ਼ ਨਿਯ ਗਲਾਰੇ ਲਗਾਯਛੁਛਿ ਆਯ ਬਹੁ ਅਵਗੁਣ ਧੂਰ
ਕਰਿਛੁਛਿ॥ਰੂ॥

ਜੇ ਮਾਗਹਿ ਠਾਕੁਰ ਅਪੁਨੇ ਤੇ ਸੋਈ ਸੋਈ ਦੇਵੈ ॥

ਬੇ ਠਾਕੁਰਯੂ ਯਾਤਾ ਮਾਰਿਯਾਛੁਛਿ, ਠਾਕੁਰ ਚਾਤਾ ਧਿਅਛੁਛਿ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਮੁਖ ਤੇ ਜੇ ਬੋਲੈ ਈਹਾ ਊਹਾ ਸਚੁ ਹੋਵੈ ॥੨॥੧੪॥੪੫॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਧਾਬ ਯਾਤਾ ਕੀਛਿ ਮੁਖਾਰੇ ਬੋਲਿਯਾਛੁਛਿ, ਬੇ ਲੋਕ ਓ ਪਰਲੋਕਾਰੇ ਬਥਾ
ਬੋਲਿਯਾਛੁਛਿ॥੨॥੧੪॥੪੫॥

SGGSonline.com

ਤੇਰਾ ਜਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਜਾਗਾ ॥

ਹੇ ਭਗ੍ਥਰ! ਚੋਰ ਬੇਬਕ ਰਾਮਨਾਮਰ ਧ੍ਰੇਮਰੇ ਮਗ੍ਥ ਹੋਯ ਅਯਾਨਰ ਨ੍ਰਿਤ੍ਰਾਰੇ ਯਾਗੁਓ ਹੋਯ
ਯਾਯਯਿ।

ਆਲਸੁ ਛੀਜਿ ਗਇਆ ਸਭੁ ਤਨ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿਉ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਰ ਗਰਾਰੂ ਬਾਰਾ ਆਲਬਧ ਧੂਰ ਹੋਯ ਯਾਯਯਿ ਓਯਾ ਮੋਰ ਮਨ ਨ੍ਰਿਯ ਪ੍ਰਿਯਓਯਯ ਬਾਧ੍ਰੇ ਯਾਗਿ
ਯਾਯਯਿ॥ਰੂ॥

ਜਹ ਜਹ ਪੇਖਉ ਤਹ ਨਾਰਾਇਣੁ ਸਗਲ ਘਟਾ ਮਹਿ ਤਾਗਾ ॥

ਧ੍ਰੁੰ ਮੋਯਓ ਧੇਯੁਯਾਧ, ਬੋਯਾਰੇ ਨਾਰਾਯਯਯ ਮਾਲਰ ਮੋਯਿਰ ਬ੍ਰਓ ਯਯਿ ਬ੍ਰੁ ਗਰਾਰੇ ਨ੍ਰਿਬਾਬ
ਕਰਿਧ੍ਰਿਬਾ ਧੇਯੁਯਾਧ।

ਨਾਮ ਉਦਕੁ ਪੀਵਤ ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਿਆਗੇ ਸਭਿ ਅਨੁਰਾਗਾ ॥੨॥੧੬॥੪੭॥

ਹਰਿਨਾਮਾਧ੍ਰਿਓ ਰੂਧਾ ਯਯਯੁ ਧਾਨ ਕਰਿ ਨਾਨਕ ਅਧਧ ਬ੍ਰੁ ਅਨੁਰਾਗ ਓਧਾਗ ਕਰਿਯਯਿ॥2॥16॥47॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਨਾਬਰਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਨ ਕੇ ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਕਾਮ ॥

ਧਾਬਰ ਬ੍ਰੁ ਕਾਰਧਧ ਬਾਧ੍ਰੁਯੁ ਹੋਯ ਯਾਯਯਿ।

ਕਲੀ ਕਾਲ ਮਹਾ ਬਿਖਿਆ ਮਹਿ ਲਜਾ ਰਾਖੀ ਰਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਹਿ ਕਲਿਯੂਗਰ ਬਮਯਰੇ ਮਹਾ ਬਿਬਾਯ ਮਾਯਾਰ ਯਾਯਰੇ ਰਾਮ ਮੋਰ ਬਯਾਨ ਰਯਾ
ਕਰਿਯਯਿ॥1॥ਰੂ॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਪੁਭੁ ਅਪੁਨਾ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ਜਾਮ ॥

ਨ੍ਰਿਯ ਬਾਮਾ ਪੁਯਯ ਨਾਮ ਬ੍ਰਰਗ ਬਾਰਯਾਰ ਕਰਿਬਾ ਬ੍ਰਾਰਾ ਯਮ ਮੋਰ' ਧਾਯਯੁ ਆਬੋ ਨਾਧ੍ਰਿ।

ਮੁਕਤਿ ਬੈਕੁੰਠ ਸਾਧ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਜਨ ਪਾਇਓ ਹਰਿ ਕਾ ਧਾਮ ॥੧॥

ਧਾਬ ਯਗਬਾਨਯ ਧਾਮ ਧਾਯ ਯਾਯਯਿ ਆਯ ਓਯਾਯ ਧਾਯ ਬਾਧ੍ਰੁਯੁ ਬਾਧਿ ਧ੍ਰਿੰ ਧ੍ਰੁਯਿ ਓ ਬੋਯੁਯ
ਅਓ॥1॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ ਥਾਤੀ ਕੋਟਿ ਸੂਖ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ॥

ਯਗਬਾਨਯ ਓਰਗ-ਕਮਲ ਧ੍ਰਿੰ ਧਾਬ ਧਾਯ ਅਯਯੁ ਧਨਰ ਧਾਯਿ ਅਓ ਆਯ ਕੋਓ ਕੋਓ ਬ੍ਰੁਯਰ ਨ੍ਰਿਬਾਬ
ਅਓ।

ਗੋਬਿੰਦੁ ਦਮੋਦਰ ਸਿਮਰਉ ਦਿਨ ਰੈਨਿ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨ ॥੨॥੧੭॥੪੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਧ੍ਰੁੰ ਧਿਨ ਰਾਓ ਗੋਬਿਯਯ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਯਾਧ ਆਯ ਬਰਬਾ ਓਯਾਯ ਧ੍ਰਿਓ ਬਮਧਿਓ
ਯਾਯਯਾਧ॥2॥17॥48॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮੁਲਾ 5 ॥

ਮਾਂਗਉ ਰਾਮ ਤੇ ਇਕੁ ਦਾਨੁ ॥

ਮੂੰ ਕਾਮਯਾਗ ਠਾਨੁ ਏਕ ਏਕਿ ਪੰਨਾ ਗਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹੋਵਹਿ ਸਿਮਰਉ ਤੁਮਰਾ ਨਾਮੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੂੰ ਭੁਭੁਕ ਨਾਮ ਸੁਰਗ ਕਰਿਆ ॥ ੧ ॥ ਧਾਨੁ ਰੇ ਬਹੁ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰ੍ਵ ਹੋਇ ਯਾਇ ॥ ੧ ॥ ॥੧॥

ਚਰਨ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ ਹਿਰਦੈ ਵਾਸਹਿ ਸੰਤਨ ਕਾ ਸੰਗੁ ਪਾਵਉ ॥

ਭੋਰ ਚਰਗ ਕਾਮਯਾਗ ਮੋਰ ਬੁਧਮੁ ਰੇ ਬੁਧਮੁ ਹੋਇ ਆਉ ਮੂੰ ਬੁਧਮੁ ਬੁਧਮੁ ਪੁਰਾ ਕਰਿ ॥

ਸੋਗ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਮਨੁ ਨ ਵਿਆਪੈ ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਣ ਗਾਵਉ ॥੧॥

ਮੋਰ ਮਨ ਚਿਤਾ ਅਗਨਿ ਮਨੁ ਏਕ ਆਠ ਪਹਰ ਭੋਰ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਵਸਤਿ ਬਿਵਸਥਾ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮਧੰਤ ਪ੍ਰਭ ਜਾਪਣ ॥

ਮੂੰ ਬੁਧਮੁ-ਕਾਮਯਾਗ ਅਵਸਥਾ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਾਨ ਆਉ ਬਾਗੁ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਾ ਕਰਿ ॥

ਨਾਨਕ ਰੰਗੁ ਲਗਾ ਪਰਮੇਸਰ ਬਾਹੁੜਿ ਜਨਮ ਨ ਛਾਪਣ ॥੨॥੧੮॥੪੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮੇਸਰ ਭਗਵਾਨ ਠਾਨੁ ਮੋਰ ਅਗਨਿ ਪੁਰਾ-ਕਾਮਯਾਗ ਭਗਵਾਨ ਆਉ ਪੁਰਾ
ਭਗਵਾਨ ਚਰਗ ਪੁਰਾ ਕਰਿ ॥ ੨ ॥ ੧੮ ॥ ੪੯ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮੁਲਾ 5 ॥

ਮਾਂਗਉ ਰਾਮ ਤੇ ਸਭਿ ਥੋਕ ॥

ਮੂੰ ਕਾਮਯਾਗ ਠਾਨੁ ਹੋ ਬਹੁ ਪਦਾਰਥ ਗਾਇਆ ॥

ਮਾਨੁਖ ਕਉ ਜਾਚਤ ਸ੍ਰਮੁ ਪਾਈਐ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਮੋਖ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੀਰਤਿ ਮਨੁਖ ਠਾਨੁ ਗਾਇਆ ਪਰੇ ਪਰਿਗਤ ਪਰੇ ਚਿਤਾ ਹੋ ਗਇਆ ॥ ੧ ॥ ਕੀਰਤਿ ਮਨੁਖ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਾਨ ਹੋ
ਮੋਖ ਗਇਆ ॥ ੧ ॥ ॥੧॥

ਘੋਖੇ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਪੁਰਾਨਾਂ ਬੇਦ ਪੁਕਾਰਹਿ ਘੋਖ ॥

ਰਬਿ-ਮੁਨਿ ਬੁਧਮੁ ਓ ਪੁਰਾਨਾ ਖਾਨਪੁਰਾਨ ਕੀਰਤਿ ਆਉ ਬੇਦਮੁ ਬੇਦਮੁ ਅਖਮੁ ਕਰਿ
ਭਗਵਾਨ ਪਰੇ ਅਖਮੁ ਗੁਣਾ ਗਾਇਆ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਧੁ ਸੇਵਿ ਸਚੁ ਪਾਈਐ ਦੇਵੈ ਸੁਹੇਲੇ ਲੋਕ ॥੧॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਾਗ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਬੇਦ ਪਰੇ ਬੇਦਮੁ ਪੁਰਾ ਕਰਿ ਆਉ
ਲੋਕ ਓ ਪਰੇ ਲੋਕ ਬੁਧਮੁ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਆਨ ਅਚਾਰ ਬਿਉਹਾਰ ਹੈ ਜੇਤੇ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਫੋਕ ॥

ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਸੁਰਗ ਬਿਨਾ ਆਭ ਬਹੁ ਆਚਾਰ-ਵਧਵਹਾਰ ਨਿਸ਼੍ਚਲ ਅਰੇ।

ਨਾਨਕ ਜਨਮ ਮਰਣ ਭੈ ਕਾਟੇ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਬਿਨਸੇ ਸੋਕ ॥੨॥੧੯॥੫੦॥

ਹੇ ਨਾਨਕ ਬਹੁ ਗੁਰੂਦੇਵਾਨੂੰ ਮਿਲਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾ। ਆਭ ਯੁਗ-ਮਰਗਰ ਭਯ
ਦੂਰ ਹੋਯਾ॥੨॥੧੯॥੫੦॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਦਮਾਸਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੈ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ॥

ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਚੁਝਾਰ ਬਾਰਾ ਚੁਝਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾ।

ਮਹਾ ਸੰਤੋਖੁ ਹੋਵੈ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਲਾਰੀ ਪੂਰਨ ਧਿਆਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਵਾਗੈਰੇ ਮਾਨਰੇਵਾਦ ਬਛੋਬ ਭਉਖ ਹੋਯਾ। ਆਭ ਗੁਰੂਕਾ ਬਾਟ੍ਰੇਰੇ ਧੁੰਢੁ ਖਾਨ
ਲਾਗਿਯਾ॥੧॥੧॥

ਅਪਣਾ ਨਾਮ ਦੇਹਿ ਜਪਿ ਜੀਵਾ ਪੁਰਨ ਹੋਇ ਦਾਸ ਕੀ ਘਾਲ ॥੧॥

ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਰਾਜ ਸੁਖ ਰਸ ਸਦ ਖਸੀਆ ਕੀਰਤਨੁ ਜਪਿ ਨਾਮ ॥

ਜਿਸ ਕੈ ਕਰਮਿ ਲਿਖਿਆ ਧਰਿ ਕਰਤੈ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੇ ਪੁਰਨ ਕਾਮ ॥੨॥੨੦॥੫੧॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਃ ੫ ॥

ਜਨ ਕੀ ਕੀਨੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਸਾਰ ॥

ਨਿੰਦਕ ਟਿਕਨ ਨ ਪਾਵਨਿ ਮੁਲੇ ਉਡਿ ਗਏ ਬੇਕਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਉ ਤਹ ਤਹ ਸੁਆਮੀ ਕੋਇ ਨ ਪਹੁਚਨਹਾਰ ॥

ਜੇ ਜੇ ਕਰੈ ਅਵਗਿਆ ਜਨ ਕੀ ਹੋਇ ਗਇਆ ਤਤ ਛਾਰ ॥੧॥

ਕਰਨਹਾਰ ਰਖਵਾਲਾ ਹੋਆ ਜਾ ਕਾ ਅੰਤ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ ॥

SGGOnline.com

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਰਖੇ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੈ ਨਿੰਦਕ ਕਾਢੇ ਮਾਰਿ ॥੨॥੨੧॥੫੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁ ਨਿਯੰਦਾ ਬਾਬੂ ਰਖਾ ਕਰਿਓਓ ਆਯੋ ਨਿੰਦਕਾਨੂੰ ਮਾਰਿ ਬਛਾਓਰੁ ਕਾਢਾਰ ਕਰਿ
ਫੇਰਿਓਓ॥2॥21॥52॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੯ ਪੜਤਾਲ

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮੁਲਾ 5 ਘਰ 9 ਪਦਾਰਥ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਹੁਰੁ ਏਕੁ ਅਚਰਿ, ਯਾਹਾਯੁ ਬਦਗੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾਰੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਮਾਯਾਯ ਪਾਰੇ।

ਹਰਿ ਚਰਨ ਸਰਨ ਗੋਬਿੰਦ ਦੁਖ ਭੰਜਨਾ ਦਾਸ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਨਾਮੁ ਦੇਵਹੁ ॥

ਹੇ ਗੁਰਗਨਾਥਕ ਗੋਬਿੰਦ! ਹੇ ਬਰਿ! ਮੂੰ ਚੋਰ ਚਰਨਰ ਗਰਗ ਚਾਢੂੰ ਅਛਿ, ਨਿਯੰਦਾ ਬਾਬੂ ਨਿਯੰਦਾ ਅਨੂਪ
ਨਾਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ।

ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਤਾਰਹੁ ਭੁਜਾ ਗਹਿ ਕ੍ਰਿਪ ਤੇ ਕਾਢਿ ਲੇਵਹੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਮੋ।' ਭੁਪਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਿ ਕਰ; ਮੋ।ਓਓ ਭੁਬਾਗਰੁ ਪਾਰ ਕਰਮਾਯਾਯ ਫੇਅ ਆਯੋ ਮੋ।ਰ ਕਾਬੂ
ਪਰਿ ਅਯਾਨਰ ਕ੍ਰਿਪਾਰੁ ਕਾਢਾਰ ਕਰਿ ਫੇਅ॥ਰੁ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਿ ਅੰਧ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੰਧ ਅਨਿਕ ਦੋਖਾ ਤਨਿ ਛਾਦਿ ਪੂਰੇ ॥

ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧਕ ਕਾਰਗਰੁ ਮੂੰ ਅਯਾ ਹੋਯਾ ਮਾਯਾਰ ਬਯਨਰੇ ਫਾਬਿ ਰਹਿਓਓ ਆਯੋ ਮੋ।ਰ ਗਰਗਰੇ
ਅਨੇਕ ਪਾਪ ਭਰਿ ਰਹਿਓਓ।

ਪ੍ਰਭ ਬਿਨਾ ਆਨ ਨ ਰਾਖਨਹਾਰਾ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਾਵਹੁ ਸਰਨਿ ਸੂਰੇ ॥੧॥

ਪੁਰੁ ਕਾ ਬਿਨਾ ਆਯੋ ਕੇਹੁ ਬਯਨਰੁ ਰਖਾ ਕਰਿਵਾ ਕਾਯਾ ਨਾਹਾਯੋ, ਹੇ ਬੁਰਕਾਰ! ਮੂੰ ਚੋਰ ਗਰਗਰੁ
ਆਬਿਓਓ, ਅਯੁ ਮੋ।' ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਯੰਦਾ ਨਾਮਰ ਸੁਰਗ ਕਰਮਾਯਾਯ॥1॥

ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣਾ ਜੀਅ ਜੰਤ ਤਾਰਣਾ ਬੇਦ ਉਚਾਰ ਨਹੀ ਅੰਤੁ ਪਾਇਓ ॥

ਹੇ ਯੇਹੁਰ! ਤੁ ਪਓਓਓ ਭੁਯਾਰ ਕਰਿਵਾ ਕਾਯਾ ਓ ਯਾਵ-ਯਯੁ ਕਾਯਾਯਾਯ ਕਰਿਵਾ ਕਾਯਾ ਅਰੁ, ਬੇਦਕੁ
ਅਯਨ ਕਰਿਵਾ ਕਾਯਾ ਪਯੁਓਓ ਮਧ ਚੋਰ ਮਧਿਮਾਰ ਅਯੁ ਪਾਯ ਪਾਰੁ ਨਾਹਾਯੋ।

ਗੁਣਹ ਸੁਖ ਸਾਗਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਰਤਨਾਗਰਾ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਨਾਨਕ ਗਾਇਓ ॥੨॥੧॥੫੩॥

ਹੇ ਬ੍ਰਹਮ! ਤੁ ਗੁਥ ਏਵਾ ਬੁਯਾਰ ਬਾਗਰ ਅਰੁ ਆਯੋ ਤੁ ਹੂੰ ਰਨਰ ਭੁਯਾਰ ਅਰੁ, ਨਾਨਕ ਭੁਯਾਰ
ਪਰਮਾਯਾਯ ਹੂੰ ਬੁਧਿਗਾਨ ਕਰਿਓਓ॥2॥1॥53॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮੁਲਾ 5 ॥

ସଦା-ସର୍ବଦା ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଉଚିତ; ନାମ ସ୍ମରଣ ଦ୍ଵାରା ଇହଲୋକ ଓ ପରଲୋକରେ ନିତ୍ୟ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ସାଧୁ ସଙ୍ଗତିରେ ସାମିଲ ହେବା ଦ୍ଵାରା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଭାବରେ ମୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ପୁଣି ଜୀବିତ ହୋଇଥାଏ ଅର୍ଥାତ ଶାଈର ଗୁରୁମୁଖୀ ବନ୍ନିଯାଏ ତଥା ତାହାର ପୂର୍ବ କୃତ ପାପ ମଧ୍ୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

କ୍ଷମତା ଏବଂ ଯୌବନରେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଭଗବାନ ଭୁଲିଯାନ୍ତି, ମହାପୁରୁଷ ଏହି କଥା କହିଥାନ୍ତି ଯେ ମାୟାର ମୋହ ଏକ ମହା ଦୁଃଖ ଅଟେ ।

ମନୁଷ୍ୟକୁ ଭଗବାନଙ୍କ କାର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିବାର ଅଭିଳାଷ ଏବଂ ତୃଷ୍ଣା ଲାଗି ରହିବା ଉଚିତ, ପରନ୍ତୁ ଏହି ଅମୂଲ୍ୟ ପଦାର୍ଥ କୌଣସି ଭାଗ୍ୟବାନ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ॥ ୧ ॥

ହେ ଅଗୋଚର ଏବଂ ଅକଥନୀୟ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ନିଜ ଭକ୍ତକୁ ଶରଣ ଦେବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟୁ, ତୋର ନାମ ପାପୀକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ବାଲା ଅଟୁ ।

ହେ ନାନକଜୀ ସ୍ବାମୀ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ଅଟୁ, ମୋର ଠାକୁର ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି॥2॥2॥54॥

ଧନାସରୀ ମହଲ ୫ ॥

ଇଶ୍ଵର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାର ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ।

ସର୍ବଦା ଭଗବାନଙ୍କ ସନ୍ଧାନା କର, ଜଗତପାଳକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର,, ରୁହ ॥

ଅହୋଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ଗୁରୁଦେବଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ ହୋଇଥାଏ ।

ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତି କରିବା ଦ୍ଵାରା କୋଟି କୋଟି ଅପରାଧ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ॥ ୧ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਰਾਪੈ ॥

ਮਾਘਾਨ ਮਨ ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਚਰਨ-ਕਮਲਾਨ ਪ੍ਰੇਮਪ੍ਰੇਮ ਲੀਨ ਹੋਇਆਵਾ,

ਸੋਗ ਅਗਨਿ ਤਿਸੁ ਜਨ ਨ ਬਿਆਪੈ ॥੨॥

ਬੇਹੋਸ਼ ਮਨੁਸ਼ਾਨੂੰ ਚਿੰਤਾਨ ਅਗ੍ਨਿ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰੇ ਨਾਹੀਂ॥੨॥

ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਆ ਸਾਧੂ ਸੰਗੇ ॥

ਬੇ ਬਲੁਕ ਬਭਾਨੇ ਬਲੀਨਿਤ ਹੋਇ ਬਾਂਬਾਰ-ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਇ ਮਾਇਲੀ।

ਨਿਰਭਉ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਹਰਿ ਰੰਗੇ ॥੩॥

ਨਿਰੰਕਾਰ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਯੋਗ; ਹਰਿਕਾ ਪ੍ਰੇਮਪ੍ਰੇਮ ਅਸਭ ਰੂਪ॥੩॥

ਪਰ ਧਨ ਦੇਖ ਕਿਛੁ ਪਾਪ ਨ ਫੇੜੇ ॥

ਮੋਘੋਂ ਬਧਿ ਪਰ ਪਨਾਨ ਲੋਭ, ਦੋਸ਼ ਏਵਾਂ ਅਨਧ ਪਾਪਨੂੰ ਸੁਭ ਰਹਿਏਆਵਾ,

ਜਮ ਜੰਦਾਰੁ ਨ ਆਵੈ ਨੇੜੇ ॥੪॥

ਭਲਾਨਾਨ ਮਨ ਚਾਹਾਨਾ ਨਿਕਰਨੂੰ ਅਪੇ ਨਾਹੀਂ॥੪॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਬੁਝਾਈ ॥

ਚਾਹਾਨਾ ਚੁਸ਼ਾਨੂੰ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਿਰੇ ਲਿਭਾਇਲੇਭੀ।

ਨਾਨਕ ਉਧਰੇ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ ॥੫॥੧॥੫੫॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬੇਹੋਸ਼ ਪੁਰੁਸ਼ਾਨ ਗਰਗਰੇ ਅਧਿ ਮਾਨਾਨ ਕਥਨਨੂੰ ਸੁਭ ਹੋਇ ਮਾਇਲੀ॥5॥1॥55॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭਈ ਸਚੁ ਭੋਜਨੁ ਖਾਇਆ ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥੧॥

ਬਰਪਾਰ ਭੋਜਨ ਖਾਨੇ ਸੁੰ ਚੁਸ਼ ਹੋਇ ਮਾਇਲੀ,ਨਿਰ ਮਨ, ਚਨ ਏਵਾਂ ਭੋਜਨੇ ਸੁੰ ਪਰਮਾਨਾਨਾ ਨਾਮਨ ਖਾਨ ਕਰਿਲੀ॥1॥

ਜੀਵਨਾ ਹਰਿ ਜੀਵਨਾ ॥ ਜੀਵਨੁ ਹਰਿ ਜਪਿ ਸਾਧਸੰਗਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਗਵਾਨਾਨ ਸ਼ਰਨੇਨੇ ਕਥਿਵਾ ਹੋਂ ਕਾਬੁਕਰੇ ਬਭਾ ਜੀਵਨ ਅਰੇ, ਬਾਪੁਨਾ ਬਭਾਤਰੇ ਮਿਥੀ ਚਾਹਾਨਾ ਭਯਨ ਕਰਿਵਾ ਹੋਂ ਕਾਬੁਕਿ ਜੀਵਨ ਅਰੇ॥1॥ਰੂਪ॥

ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰੀ ਬਸਤ੍ਰ ਓਢਾਏ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਏ ॥੨॥

ਯੇਭੱਠੇ ਸ੍ਰੋਂ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰ ਵਸਤ੍ਰ ਪਿਥਿਓ ॥ ਸ੍ਰੋਂ ਪੁਰਿਦਿਨੁ ਹੋਂ ਭਯਨ-ਕੀਰਤਨੁ ਏਵਾਂ ਭਗਵਾਨਯੋ ਗੁਣਗਾਨ
ਕਰਿਓ ॥੨॥

ਹਸਤੀ ਰਥ ਅਸੁ ਅਸਵਾਰੀ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਰਿਦੈ ਨਿਹਾਰੀ ॥੩॥

ਹੋਸਾ ਪਾਯੋਂ ਭਾਓ, ਹਥ ਏਵਾਂ ਘੋਸਾਰੀ ਬਾਰੀ ਕਰਿਵਾ ਪਰਿ ਭਗਵਾਨਯੋ ਬਹਿਓ ਸੋਭਨਰ ਸਾਰੀ ਸੋਭ
ਸੁਖਸੁਖਰੇ ਦੇਖੁਪਾਵ ॥੩॥

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਚਰਨ ਧਿਆਇਆ ॥

ਸ੍ਰੋਂ ਸੋਭ ਸਨ, ਚਨ ॥ ਅੰਤਰੇਯੋ ਯੋਗਯੋ ਹੋਂ ਧਾਨ ਕਰਿਓ।

ਹਰਿ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸਿ ਪਾਇਆ ॥੪॥੨॥੫੬॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਧਾਸ ਬੁਝਾਰ ਭਯਾਰ ਪਰਸੇਯੋਰ ਪਾਯੋਓ ॥੪॥੨॥੫੬॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਦਮਾਸਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਜੀਅ ਕਾ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥

ਗੁਰੁਯੋ ਚਰਨ ਯੋਗਯੋ ਭਯਾਰ ਕਰਿਪਾਵ,

ਸਮੁੰਦੁ ਸਾਗਰੁ ਜਿਨਿ ਖਿਨ ਮਹਿ ਤਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੋਧ ਏਕ ਸੋਭਰੇ ਹੋਂ ਪੁਸ਼ਪਾਯੋ ਬਾਬਾਰ-ਬਾਗਰੁ ਪਾਰ ਕਰਾਯੋਓ ॥੧॥ ਰੁਹ ॥

ਕੋਈ ਹੋਆ ਕ੍ਰਮ ਰਤੁ ਕੋਈ ਤੀਰਥ ਨਾਇਆ ॥

ਕਿਓ ਸੋਭਯੋ ਕਰਿਯੋਯੋ ਕਰਿਵਾਰੇ ਹੋਂ ਸੋਭ ਹੋਯੋਓ ਆਯੋ ਕਿਓ ਚਾਰੇਯੋ ਸ਼ਾਨ ਕਰਿ ਆਇਯੋਓ, ਪਰਯੋ

ਦਾਸੀਂ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥੧॥

ਧਾਸ ਹਰਿਨਾਮਰ ਧਾਨ-ਸਨਨ ਕਰਿਯੋਓ ॥੧॥

ਬੰਧਨ ਕਾਟਨਹਾਰੁ ਸੁਆਮੀ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਸਿਮਰੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥੨॥੩॥੫੭॥

ਯੋਗਯੋ ਬਾਸਾ ਪਰਸੇਯੋਰ ਬਾਸੁ ਯੋਗਯੋ ਬਯਨ ਕਾਰਿਵਾ ਬਾਲਾ ਅਚਯੋ, ਨਾਨਕ ਬੋਧਿ ਅਚਯੋਸਾ
ਯੋਗਯੋ ਸ਼ਾਨ ਕਰਿਪਾਵ ॥੨॥੩॥੫੭॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਦਮਾਸਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕਿਤੈ ਪ੍ਰਕਾਰਿ ਨ ਤੂਟਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੋਰਾ ਠਾਕੂ ਕੀਓਈ ਪੁਕਾਰੇ ਪੁਰੀ ਨ ਚੁਕੂ, ਹੋ ਪਰਮਾਨ੍ਹ! ਭੋਰਾ ਕਾਬਰ ਏਹੀ ਨਿਰਮਲ ਆਚਰਣ
ਅਰੇ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਮਨ ਧਨ ਤੇ ਪਿਆਰਾ ॥ ਹਉਮੈ ਬੰਧੁ ਹਰਿ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ॥੧॥

ਠੂ ਮੋਹਾਭੇ ਮੋਹਰ ਆਨ੍ਹਾ, ਪੁਰਾ, ਮਨ ਏਵਾ ਧਨ ਠਾਕੂ ਮਖ ਅਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਿਯ ਅਰੁ, ਹੋ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਏਕ ਠੂ
ਹੂੰ ਅਛਕਾਰਕ ਮਾਰਗੇਰੇ ਕਾਘਾ ਦੇਵਾ ਕਾਲਾ ਅਰੁ ॥੧॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗਉ ਨੇਹੁ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀ ਏਹੁ ॥੨॥੪॥੫੮॥

ਭੋਰਾ ਬੁਝਰ ਚਰਣ ਕਮਲ ਬਹਿਭੇ ਮੋਹਰ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਗੀ ਯਾਭ, ਨਾਨਕ ਏਹਾ ਹੂੰ ਪੁਰਖਾਨਾ
ਕਰਿਛੁ ॥੨॥੪॥੫੮॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਸ਼੍ਵਰ ਏਕ ਅਚਛੇ, ਯਾਹਾਯੂ ਬਦਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਠੁ ਪੁਰਖ ਕਰਮਾਯਾ ਪਾਰੇ।

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਪਦਮਾਬਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਕਾਹੇ ਰੇ ਬਨ ਖੋਜਨ ਜਾਈ ॥

ਹੋ ਮਾਨਵ! ਠੂ ਭਗਵਾਨਯਾ ਬਖਾਨ ਪਾਯਾ ਕਾਛਿਕੇ ਕਨਕੁ ਯਾਭਛੁ?

ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੀ ਸਦਾ ਅਲੇਪਾ ਤੇਹੀ ਸੰਗਿ ਸਮਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਬਰੂਯਾ ਠਾਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਵਾ ਕਾਲਾ ਅਚਛੇ, ਯੇ ਬਰਵਾ ਮਾਯਾ ਠਾਕੂ ਨਿਰੰਦ੍ਰ ਰਹਿਯਾਛੇ, ਬੇ ਭੋਰਾ
ਬਾਧੁਰੇ ਰਹਿਯਾਛੇ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਪੁਰਖ ਮਧਿ ਜਿਉ ਬਾਸੁ ਬਸਤੁ ਹੈ ਮੁਕਰ ਮਾਹਿ ਜੈਸੇ ਛਾਈ ॥

ਹੋ ਮਾਨਵ! ਮੋਹਰੇ ਧੂਲਰੇ ਬੁਰਛੇ ਰਹਿਯਾਛੇ ਆਭ ਦੇਯੁਵਾ ਕਾਲਾਰ ਪੁਰਿਵਿਧ ਦਰਪਣਰੇ ਰਹਿਯਾਛੇ,

ਤੈਸੇ ਹੀ ਹਰਿ ਬਸੇ ਨਿਰੰਤਰਿ ਘਟ ਹੀ ਖੋਜਹੁ ਭਾਈ ॥੧॥

ਬੇਪਰੇ ਹੂੰ ਭਗਵਾਨ ਭੋਰਾ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਛੇ; ਏਥੁ ਭਾਯਾਯੂ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਬਖਾਨ
ਕਰ ॥੧॥

ਬਾਹਰਿ ਭੀਤਰਿ ਏਕੇ ਜਾਨਹੁ ਇਹੁ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਬਤਾਈ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਭਾਨ ਏਹੀ ਕਥਾ ਕਥਾਯਾ ਯਾਛੇ ਮੋ ਸ਼ਰੀਰ ਕਾਛਾਰੇ ਓ ਸ਼ਰੀਰ ਭਿਰਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭਿਰਰੇ ਏ
ਪਰਮਾਨ੍ਹ! ਹੂੰ ਕਾਬ ਕਰਿਯਾਛੇ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਆਪਾ ਚੀਨੈ ਮਿਟੈ ਨ ਭ੍ਰਮ ਕੀ ਕਾਈ ॥੨॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਨਿਯ ਆਨ੍ਹ-ਬ੍ਰਹਮਯਾ ਯਾਭਿਵਾ ਕੇਨਾ ਮਨਰੁ ਭ੍ਰਮਰ ਮਯਾਯਾ ਧੂਰ ਬ੍ਰਹਮਾਛੇ ॥੨॥੧॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ 9 ॥

ਸਾਧੇ ਇਹੁ ਜਗੁ ਭਰਮ ਭੁਲਾਨਾ ॥

ਹੇ ਬਛਯਨ! ਐਹੀ ਜਗਤ ਭੁਲਾਨੇ ਪਠੇ ਪਧਭੁਝੁ ਹੋਯਾਯੋ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਛੋਡਿਆ ਮਾਇਆ ਹਾਥਿ ਬਿਕਾਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਰਾਮ-ਨਾਮਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਚਾਗ ਕਰਿਯੋ ਆਯਾ ਮਾਯਾ ਪਾਗਰੇ ਬਿਯੋ ਹੋਯਾਯੋ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਤਾ ਕੈ ਰਸਿ ਲਪਟਾਨਾ ॥

ਐਹੀ ਜਗਤ ਮਾਤਾ, ਪਿਤਾ, ਭਾਯਾ, ਪੁਤ੍ਰ ਐਵੰ ਪਤ੍ਨੀਰ ਮੋਹਿਯੋ ਧਾਇ ਯਾਯੋ।

ਜੇਬਨੁ ਧਨੁ ਪ੍ਰਭਤਾ ਕੈ ਮਦ ਮੈ ਅਹਿਨਿਸਿ ਰਹੈ ਦਿਵਾਨਾ ॥੧॥

ੴ ਯੋਗਿਨ, ਖਨ ੴ ਧੁਰੁਠਾਰ ਨਿਗਾਰੇ ਧਿਨ-ਰਾਠਿ ਪਾਗਲ ਹੋਇਆ ॥੧॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸਦਾ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਤਾ ਸਿਉ ਮਨੁ ਨ ਲਗਾਨਾ ॥

ਯੋਗ ਬਰਕਾ! ਧਾਨਧਾਨੁ ੴ ਧੂਝਾਰ ਨਾਗ ਕਰਿਵਾ ਬਾਲਾ ਅਚਰ੍ਹਿ, ਬੇ ਬੇਹੁ ਭਗਵਾਨਯੋ ਬਾਪੁਰੇ
ਨਿਯ ਮਨ ਲਗਾਵ ਨਾਹਿੰ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੋਟਨ ਮੈ ਕਿਨਹੂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਪਛਾਨਾ ॥੨॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕੋਠਿ ਕੋਠਿ ਮਧਰੇ ਕੇਹੁ ਬਿਰਲ ਯਾਵ ਹੂੰ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਨਿ ਭਗਵਾਨਯੋ ਪਰਿਚਲ
ਪਾਯਯੋ॥੨॥੨॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਤਿਹ ਜੋਗੀ ਕਉ ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਨਉ ॥

ਬੇਹੁ ਯੋਗੀਯੋ ਯੋਗ-ਬਾਖਨਾਰ ਮੁਢਿਰ ਯਾਨ ਨਯਾਵ,

ਲੋਭ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਫੁਨਿ ਜਿਹ ਘਟਿ ਮਾਹਿ ਪਛਾਨਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਹਾਰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਲੋਭ, ਮੋਹ ੴ ਯਾਹਾਰ ਮਮਤਾ ਪੁਰਲ ਰਹਿਯਾ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਉਸਤਤਿ ਨਹ ਜਾ ਕੈ ਕੰਚਨ ਲੋਹ ਸਮਾਨੇ ॥

ਯਾਹਾਯੋ ਬੁਭਾਵਰੇ ਪਰਨਿਯਾ ਓ ਪੁੰਨਾਯਾ ਨਯਾਵ, ਯਾਹਾਯੋ ਪਾਯੋ ਬੁਨਾ ਓ ਲੂਯਾ ੴ ਭਲਿ ਅਚੇ ਆਯ

ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹੈ ਅਤੀਤਾ ਜੋਗੀ ਤਾਹਿ ਬਖਾਨੇ ॥੧॥

ਯੋਗ ਬੁਧਿ ੴ ਚਿਤਾਰੇ ਚਰਬੁ ਰਹਿਯਾਵ, ਚਾਹਾਯੋ ਹੂੰ ਬਾਬੁਕਿ ਯੋਗੀ ਭਾਵ ॥੧॥

ਚੰਚਲ ਮਨੁ ਦਹ ਦਿਸਿ ਕਉ ਧਾਵਤ ਅਚਲ ਜਾਹਿ ਠਹਰਾਨੇ ॥

ੴ ਚਯਲ ਮਨ ਧਗ ਧਿਗਰੇ ਪਧੁਯੁ ਰਹਿਯਾਵ, ਯੋਗ ੴ ਯਾਯੋ ਬੁਝਿ ਕਰਿ ਧੇਯਯੋ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹ ਬਿਧਿ ਕੇ ਜੋ ਨਰੁ ਮੁਕਤਿ ਤਾਹਿ ਤੁਮ ਮਾਨੇ ॥੨॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੋਯੋ ਮਨੁਯਾ ੴ ਪੁਕਾਰ ਅਚੇ, ਚਾਹਾਯੋ ਹੂੰ ਯਾਹਾਰ ਬਬਨਰੁ ਮੁਝ ਭਾਵ ॥੨॥੩॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਅਬ ਮੈ ਕਉਨੁ ਉਪਾਉ ਕਰਉ ॥

ਬਭੰਗਾਨ ਸ੍ਰੋਂ ਕੇਯੋਂ ਭਧਾਯ ਕਰਿਓ?

ਜਿਹ ਬਿਧਿ ਮਨ ਕੇ ਸੰਸਾ ਚੁਕੈ ਭਉ ਨਿਧਿ ਪਾਰਿ ਪਰਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੇਯੋਂ ਬਿਖਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਬੰਗਾਨ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾ ਆਯ ਮ ਯੋਂ ਭਯਾਨਕ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ
ਹੋਯਾਯਾ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਜਨਮੁ ਪਾਇ ਕਛੁ ਭਲੇ ਨ ਕੀਨੇ ਤਾ ਤੇ ਅਧਿਕ ਡਰਉ ॥

ਅਨੁਕੂਲ ਮਾਨਵ ਜੇਥੇਬੰਧਨਾ ਪੁੰਨ ਕਰਿ ਸ੍ਰੋਂ ਕੀਯੋ ਭਯਮ ਕਰਿ ਕਰਿ ਨਾਹਿ, ਏਤ੍ਰਪਾਯੋਂ ਸ੍ਰੋਂ ਬਖੂਠ
ਭਰਿਯਾ ॥

ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਹਰਿ ਗੁਨ ਨਹੀ ਗਾਏ ਯਹ ਜੀਅ ਸੋਚ ਧਰਉ ॥੧॥

ਏਹੋ ਚਿੰਤਾ ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਲਾਗਿ ਰਹਿਯਾਯ ਯੇ ਸ੍ਰੋਂ ਨਿਯ ਮਨ, ਬਚਨ ਏਵੋ ਕਰਿਯੋ ਕੇਵੇ ਮਥ
ਭਗਵਾਨਾ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿ ਨਾਹਿ ॥੧॥

ਗੁਰਮਤਿ ਸੁਨਿ ਕਛੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਉਪਜਿਓ ਪਸੁ ਜਿਉ ਉਦਰੁ ਭਰਉ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਭਧਵੇਗ ਗੁਣੀ ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਕੀਯੋ ਮਥ ਜਾਨ ਜਾਠ ਹੋਯਾਯਾ ਆਯ ਸ੍ਰੋਂ ਪਗੁ ਭਲਿ ਨਿਯਰ
ਧਰਓ ਭਰਿਯਾ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਬਿਰਦੁ ਪਛਾਨਉ ਤਬ ਹਉ ਪਤਿਤ ਤਰਉ

॥੨॥੪॥੯॥੯॥੧੩॥੫੮॥੪॥੯੩॥

ਨਾਨਕ ਕਥੁਯੋ ਹੋ ਪੁਰੂ! ਭੁਯੋ ਨਿਯ ਪੁਕੁਯੋ ਯਾਗ, ਚਾਹਾਯੋਯੋਂ ਹੋ ਸ੍ਰੋਂ ਪਧਿਓ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ
ਹੋਯਾਯਾ ਪਾਰਿਓ ॥੨॥੪॥੧੩॥੫੮॥੪॥੯੩॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ਅਸਟਪਦੀਆ

ਪੰਨਾਬਰੀ ਮਯਲਾ 1 ਘਰ 2 ਅ਷ਟਪਦੀ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਗੁਰ ਏਕ ਅਠਥਿ, ਯਾਹਾਯੋਂ ਬਧਗੁਰੂਯੋਂ ਕੁਧਾਰੂ ਪੁੰਨ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਰੇ ॥

ਗੁਰੁ ਸਾਗਰੁ ਰਤਨੀ ਭਰਪੂਰੇ ॥

ਗੁਰੂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਹਿਯੋ ਭਰਿ ਰਹਿਯੋ ਬਾਗਰ ਅਠਥਿ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੰਤ ਚੁਗਹਿ ਨਹੀ ਦੂਰੇ ॥

ਬਛ ਰੂਪੀ ਹੰਬ ਏਤ੍ਰੂ ਅਨੁਭ ਰੂਪੀ ਰਹਿ ਯਾਯਾਯ ਆਯ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਬਾਗਰੂ ਦੂਰ ਝੁਧਾਯਾ ॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਚੋਗ ਚੁਗਹਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ॥

ਬਛ ਰੂਪੀ ਹੰਬ ਹਰਿ ਰਸ ਰੂਪੀ ਯਾਧਾ ਯਾਯਾਯ ਆਯ ਪੁਰੂਯੋ ਭਲ ਲਾਗਿਯਾ ॥

ਸਰਵਰ ਮਹਿ ਹੰਸੁ ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਪਾਵੈ ॥੧॥

ਹੰਸ ਰੂਪੀ ਬਛ, ਬਾਗਰ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂਕਾ ਠਾਕੇ ਨਿਯੁ ਪ੍ਰਾਣਪਤਿ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕਾ ਪਾਯਾ ॥੧॥

ਕਿਆ ਬਗੁ ਬਪੁੜਾ ਛਪੜੀ ਨਾਇ ॥

ਵਿਚਰਾ ਕਰੂਨਾ (ਪ੍ਰਵਾਚਕ) ਛੋਟਾ ਪੋਥੀਠਾਕੇ ਕੀ ਬਾਨ ਕਰਿ ਪਾਠਿਕ?

ਕੀਚੜਿ ਡੂਬੈ ਮੈਲੁ ਨ ਜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਛੋਟਾ ਪੋਥੀਠਾਕੇ ਕਰਠਾਕੇ ਕੂਟਿਯਾ, ਪਰਛੁ ਠਾਕਾਰ ਕੀਕਾਰਰ ਮਯਨਾ ਕੂਰ
ਕੂਧਨਾਇ ॥੧॥ ਰੁਹ ॥

ਰਖਿ ਰਖਿ ਚਰਨ ਧਰੇ ਵੀਚਾਰੀ ॥

ਵਿਚਾਰਵਾਨ ਪੂਰੁਬ ਕਠ ਖਾਨ ਦੇਕ ਨਿਯਰ ਗੋਠ ਪ੍ਰਤ੍ਵੀ ਭਪਕੇ ਰਘੁਯਾ ਆਯ

ਦੁਬਿਧਾ ਛੇਡਿ ਭਏ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥

ਬੇ ਖੁਯਾ ਭਪਾਗ ਕਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰਕ ਭਪਾਬਕ ਕਰਿਯਾ ॥

ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਹਰਿ ਰਸ ਚਾਖੇ ॥

ਬੇ ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਯਾ ਆਯ ਕਰਿਯਾ ਚਾਖੁਯਾ ॥

ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ॥੨॥

ਗੁਰੂ ਠਾਕਾਕਾ ਭਵਬਾਗਰਕੇ ਕੂਟਿਕਾਰੂ ਰਨਾ ਕਰਿਯੁ ਆਯ ਠਾਕਾਰ ਯਨੁ ਮਰਗ ਚਕੁ ਕੂਰ ਹੋਕਾ
ਮਾਯਕ ॥੨॥

ਸਰਵਰ ਹੰਸਾ ਛੇਡਿ ਨ ਜਾਇ ॥

ਹੰਸ ਰੂਪੀ ਬਛ, ਬਾਗਰ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂਕਾ ਬਛ ਛਾਠਿ ਕੇਠੁ ਆਠੇ ਯਾ ਯਾਇ ਆਯ

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇ ॥

ਬੇ ਪ੍ਰੇਮ-ਭਕਤਿ ਕਰਿ ਬ੍ਰਾਭਾਵਿਕ ਅਵਸਥਾਕੇ ਲਾਨ ਰਹਿਯਾ ॥

ਸਰਵਰ ਮਹਿ ਹੰਸੁ ਹੰਸ ਮਹਿ ਸਾਗਰੁ ॥

ਹੰਸ ਰੂਪੀ ਬਛ, ਬਾਗਰ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂਕਾ ਠਾਕੇ ਓ ਬਾਗਰ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂ ਬਛ ਰੂਪੀ ਹੰਸ ਠਾਕੇ ਮਿਲਨ
ਹੋਕਾ ਏਕ ਰੂਪ ਹੋਕਾਯਾ ॥

ਅਕਥ ਕਥਾ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਆਦਰੁ ॥੩॥

ਏਕਾ ਏਕ ਅਥਪਨਾਨਾ ਕਥਾ ਮੇ ਬਛ ਗੁਰੂਕਾ ਕਾਗੀ ਭਾਰਾ ਪੁਰੁਕਾ ਕਰਕਾਰਕੇ ਆਕਰ-ਬਕਾਰ ਪ੍ਰਾਚੁ
ਕਰਿਯਾ ॥੩॥

ਸੁੰਨ ਮੰਡਲ ਇਕੁ ਜੋਗੀ ਬੈਸੇ ॥

ਗੁੰਨ ੫ ਮਛਲਰੇ ਏਕ ਯੋਗੀ ਓਥਾ ਧੁੱਕੁ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਅਛਰਿ।

ਨਾਰਿ ਨ ਪੁਰਖੁ ਕਹਹੁ ਕੋਊ ਕੈਸੇ ॥

ਬੇ ਨਾ ਬੁਝੀ ਅਚਰਿ ਆਯ ਨਾ ਬੇ ਧੁੱਕੁ ਅਚਰਿ, ਕੀਏ ਕੋਪਰਿ ਕਹਿ ਪਾਰਿਬ ਬੇ ਕਥਾ ਅਚਰਿ?

ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜੋਤਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥

ਸੁਲ, ਆਕਾਸ਼ ਏਕ ਪਾਠਾਲ ਏਹਿ ਚਿਨ੍ਹਿ ਭਵਨਰੇ ਯੀਵ ਬੇਹਿ ਯੋਧਾਓ ਠਾਰੇ ਖਾਨ ਲਗਾਯ ਰਹੁਥਾਏ।

ਸੁਰਿ ਨਰ ਨਾਥ ਸਚੇ ਸਰਣਾਈ ॥੪॥

ਦੇਵਤਾ, ਮਨੁੱਖ ਏਕ ਨਾਥ ਪਰਮ-ਬਰਾਹਮਣ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਗਰਬਰੇ ਰਹਿਥਾਓ॥੪॥

ਆਨੰਦ ਮੂਲੁ ਅਨਾਥ ਅਧਾਰੀ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਨੰਦਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਚਰਿ, ਅਨਾਥਰੇ ਬਾਹਾਰਾ ਅਚਰਿ ਆਯ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਸਹਜਿ ਬੀਚਾਰੀ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਅਵਸਥਾਰੇ ਚਾਹਾਯ ਭਛਿ ਓ ਸੁਰਗ ਕਰਿਥਾਏ।

ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਭੈ ਕਾਟਣਹਾਰੇ ॥

ਬੇ ਭਯਰ ਨਾਗ ਕਰਿਬਾ ਕਾਲਾ ਧੁੱਕੁ! ਓ ਭਯ ਬਝਲ ਅਰੁ,

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮਿਲੇ ਪਗੁ ਧਾਰੇ ॥੫॥

ਭਾਰ ਚਰਗਕੁ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਸੁਪਨ ਕਰ ਏਕ ਨਿਯ ਅਭੰਭਕੁ ਧੂਰ ਕਰਿ ਬ੍ਰਿਥਾਰ ਭਯ ਭੇ' ਬਹਿਓ
ਮਿਲਿਓ॥੫॥

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਕਾਲੁ ਸੰਤਾਏ ॥

ਮਨੁੱਖ ਅਨੇਕ ਯਤਨ ਕਰਿਥਾਏ, ਪਰਛੁ ਮੁਖੁ ਚਾਹਾਕੁ ਬਝੁਓ ਧੂਰ ਕਰਿਥਾਏ।

ਮਰਣੁ ਲਿਖਾਇ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਆਏ ॥

ਬਰੁ ਯੀਵ ਨਿਯ ਕਪਾਲਰੇ ਮੁਖੁਰ ਲੇਖਾ ਲੇਖਾਯ ਧੂਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇਥਾਏ,

ਆਪੁ ਨ ਚੀਨਸਿ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਰੇਵੈ ॥੬॥

ਕਹਤਉ ਪੜਤਉ ਸਣਤਉ ਏਕ ॥

ਧੀਰਜ ਧਰਮ ਧਰਣੀਧਰ ਟੇਕ ॥

ਜਤੁ ਸਤੁ ਸੰਜਮੁ ਰਿਦੈ ਸਮਾਏ ॥

ਚਉਥੇ ਪਦ ਕਉ ਜੇ ਮਨ ਪਤੀਆਏ ॥੭॥

ਸਾਚੇ ਨਿਰਮਲ ਮੈਲ ਨ ਲਾਰੈ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਭਰਮ ਭਉ ਭਾਗੈ ॥

ਸੁਰਤਿ ਮੁਰਤਿ ਆਦਿ ਅਨੂਪੁ ॥

ਨਾਨਕੁ ਜਾਚੈ ਸਾਚੁ ਸਰੂਪੁ ॥੮॥੧॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਹਜਿ ਮਿਲੈ ਮਿਲਿਆ ਪਰਵਾਣੁ ॥

SGGOnline.com

ਨਾ ਤਿਸੁ ਮਰਣੁ ਨ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ॥

ਪ੍ਰਭੀ ਚਾਹਾਕੂ ਮੁਖੁ ਆਸੇ ਨਾਹਿ ਆਯ ਨਾ ਯੁਗ ਮਰਗ ਚਕ੍ਰੇ ਪਠਿਯਾਏ।

ਠਾਕੁਰ ਮਹਿ ਦਾਸੁ ਦਾਸ ਮਹਿ ਸੋਇ ॥

ਵਾਸ ਨਿਯੋਗ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਓਹੇ ਹੂੰ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾਏ ਆਯ ਵਾਸਰ ਮਨਰੇ ਸੇ ਹੂੰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਏ।

ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥੧॥

ਮੂੰ ਮੇਭਓਂ ਵੇਖੁਲੇ ਮਖ ਭਗਵਾਨਕਾ ਬਿਨਾ ਆਯ ਕਾਹਾਕੂ ਵੇਖੁਪਾਹੇ ਨਾਹਿ ॥੧॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਸਹਜ ਘਰੁ ਪਾਈਐ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਮਾਖਮਰੁ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਭਯੋ ਕਰਿਵਾ ਵਾਰਾ ਮਨੁਖੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵਰੇ ਬਯਾ ਘਰ ਪਾਯਾਏ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਮਰਿ ਆਈਐ ਜਾਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਹਿਰ ਬਾਸਾਏ ਬਿਨਾ ਮਨੁਖੁ ਮਰਗ ਪਰੇ ਪ੍ਰਭੀ ਚਕ੍ਰੇ ਪਠਿਯਾਏ ਅਪ੍ਰਾਧ ਯੁਗ ਹੋਯਾ
ਮਰਿਯਾਏ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਸੋ ਗੁਰੁ ਕਰਉ ਜਿ ਸਾਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ ॥

ਏਹਰੇ ਗੁਰੂ ਹੂੰ ਪਾਗਯ ਕਰ, ਸਿੰਘ ਮਨਰੇ ਬਧੁਕੂ ਦੂਰ ਕਰਾਯ ਦਿਸੁ ਏਵੰ

ਅਕਥੁ ਕਥਾਵੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵੈ ॥

ਅਕਪਨਾਨੁ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਕਥਾ ਕਰਾਏ ਆਯ ਗਯ ਵਾਰਾ ਭਗਵਾਨਕਾ ਬਹਿਰ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯ ਦਿਸੁ।

ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਗ ਅਵਰ ਨਹੀ ਕਾਰਾ ॥

ਭਯੋ ਨਾਮ ਪ੍ਰਗਯ ਬਿਨਾ ਅਨਧ ਕਿਛੋ ਕਾਮਧ ਭਲ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ।

ਸਾਚਉ ਠਾਕੁਰੁ ਸਾਚੁ ਪਿਆਰਾ ॥੨॥

ਸੇ ਕੇਵਲ ਬਧ-ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਏਵੰ ਬਧੁਕੂ ਹੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਯਾਏ ॥੨॥

ਤਨ ਮਹਿ ਮਨੁਆ ਮਨ ਮਹਿ ਸਾਚਾ ॥

ਮਨੁਖੁਰ ਚਨਰੇ ਮਨਰੇ ਨਿਵਾਸ ਹੋਯਾਏ ਆਯ ਮਨਰੇ ਹੂੰ ਬਧੁਰ ਵਾਸ ਹੋਯਾਏ।

ਸੋ ਸਾਚਾ ਮਿਲਿ ਸਾਚੇ ਰਾਚਾ ॥

ਸੇਹਿ ਮਨੁਖੁ ਬਧੁਵਾਕਾ ਅਚੇ, ਸਿੰਘ ਬਧੁ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਬਹਿਰ ਮਿਲਨ ਕਰਿ ਚਾਹਾਕਾ ਬਹਿਰ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾਏ।

ਸੇਵਕੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਲਾਗੈ ਪਾਇ ॥

ਸੇਵਕ ਪ੍ਰਭੂ-ਚਰਗਰੇ ਲਾਗਿਯਾਏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇ ॥੩॥

ਮਧਿ ਮਨੁਬਖਾਨੂ ਪ੍ਰਭੁ ਬਖਸ਼ਿਓ ਮਿਲਿਯਾਇ, ਭਾਖਾਏਲੇ ਸੇਧ ਭਾਖਾਨੂ ਭਗਵਾਨਯੋ ਬਖਸ਼ਿਓ ਮਿਲਿਯਾਇ ਕਰਾਇ
ਦਿਖਾਇ ॥੩॥

ਆਪਿ ਦਿਖਾਵੈ ਆਪੇ ਦੇਖੈ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬਖਸ਼ਿਓ ਬਖਸ਼ਿਓ ਜੀਵਨੁ ਦੇਵਿਯਾਇ, ਕਿਛੁ ਸੇਧ ਬੇਧਾਨੁ ਨਿਯੋ ਧਰਮੁ ਬਖਸ਼ਿਓ ਦੇਵਿਯਾਇ।

ਹਠਿ ਨ ਪਤੀਜੈ ਨਾ ਬਹੁ ਭੇਖੈ ॥

ਸੇਧ ਨਾਥਾ ਮੋਹਿਯੋ ਪੁਸਤਕੁ ਬੋਲਿਯਾਇ ਆਯੋ ਨਾ ਸੇਧ ਅਨੇਕ ਬੇਧ ਧਾਰਨ ਕਰਿਯੋ ਭਾਰਾ ਪੁਸਤਕੁ
ਬੋਲਿਯਾਇ।

ਘੜਿ ਭਾਡੇ ਜਿਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਇਆ ॥

ਮਿਥੈ ਗੰਗੇਰੂ ਰੂਪੀ ਵਰ੍ਹਨੁ ਨਿਰੰਗੁ ਕਰਿ ਸੇਧੁਰੇ ਨਾਥ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭਾਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ,

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਭਿ ਮਨੁ ਪਤੀਆਇਆ ॥੪॥

ਭਾਖਾਰ ਮਨ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰੇਮ-ਭਾਇਯੋ ਬੁਝਿਯੋ ਬੋਲਿਯਾਇ ॥੪॥

ਪੜਿ ਪੜਿ ਭੂਲਹਿ ਚੇਟਾ ਖਾਹਿ ॥

ਮੋਹਿ ਬਖਸ਼ਿਯੋ ਧਾਰਮਿ ਗੁਣੁ ਪਛਿ ਪਛਿ ਪਛਿਯੋ ਬੋਲਿਯਾਇ, ਸੇਧ ਮਨ ਭਾਰਾ ਬਖਸ਼ਿਯੋ ਭੁਝਿਯੋ ਬੋਲਿਯਾਇ।

ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਣਪ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ॥

ਸੇਧ ਨਿਯੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚਰਚਿਯੋ ਕਾਰਣਿਯੋ ਭੁਝਿਯੋ ਬੋਲਿਯਾਇ।

ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਭਉ ਭੇਜਨੁ ਖਾਇ ॥

ਮਿਥੈ ਨਾਮੁ ਭਉ ਕਰਿਯਾਇ ਆਯੋ ਭਗਵਾਨਯੋ ਭਉ ਰੂਪੀ ਭੋਯਨੁ ਕਰਿਯਾਇ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਕ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥੫॥

ਸੇਧਿ ਸੇਵਕ ਗੁਰੂਯੋ ਮਾਖਿਯੋ ਪਰਮ-ਸੇਵਕੁ ਲੀਨੁ ਰਹਿਯਾਇ ॥੫॥

ਪੂਜਿ ਸਿਲਾ ਤੀਰਥ ਬਨ ਵਾਸਾ ॥

ਮੋਹਿ ਮਨੁਬਖਾਨੂ ਮੂਰ੍ਹਿ ਪੂਜਾ ਕਰਿਯਾਇ, ਭਾਰੀ-ਬਾਨੁ ਕਰਿਯਾਇ, ਭਾਇਯੋ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਯਾਇ,

ਭਰਮਤ ਡੋਲਤ ਭਏ ਉਦਾਸਾ ॥

ਭਾਇਯੋ ਮਨੁ ਬਖਸ਼ਿਯਾਇ ਆਯੋ ਬੁਝਿਯੋ ਬੁਝਿਯੋ ਪਛਿਯੋ ਭਉ ਭੋਯਨੁ ਰਹਿਯਾਇ,

ਮਨਿ ਮੈਲੈ ਸੂਚਾ ਕਿਉ ਹੋਇ ॥

ਪੂਰ੍ਣਿ ਸੇਧ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮਨ ਭਾਰਾ ਕਰਿਯੋ ਪਛਿਯੋ ਬੋਲਿਯੋ ਪਾਇਯੋ?

ਸਾਚਿ ਮਿਲੈ ਪਾਵੈ ਪਤਿ ਸੋਇ ॥੬॥

ਮਾਝਾਕੂ ਬਠਪ ਮਿਲਿਯਾਛਿ, ਚਾਝਾਕੂ ਹੂੰ ਗੋਭਾ ਗੁਾਬੁ ਹੋਯਾਛਾ ॥6॥

ਆਚਾਰਾ ਵੀਚਾਰੁ ਸਰੀਰਿ ॥

ਚਾਝਾਰ ਆਚਰਣ ਭਲ ਹੋਯਾਛਾ ਆਭ ਚਾਝਾਰ ਗਰੀਰਰੇ ਭਭਮ ਬਿਚਾਰ ਭਧੁਨ ਹੋਯਾਛਾ।

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਹਜਿ ਮਨੁ ਧੀਰਿ ॥

ਚਾਝਾਰ ਮਨ ਮੂਰ-ਮੂਰਾਛਰੇ ਮਥ ਬਰਦਾ ਧੇਰੀਧ ਬਹਿਤ ਬ੍ਰਾਭਾਵਿਕ ਅਬਲਾਛੇ ਲੀਨ ਰਹਿਯਾਛਾ।

ਪਲ ਪੰਕਜ ਮਹਿ ਕੋਟਿ ਉਧਾਰੇ ॥

ਮਿਧ ਪਲਕ ਮਾਭੁਕੇ ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ ਜੀਵਯੁ ਭਯਾਰ ਕਰਿਯਾਛਿ

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਪਿਆਰੇ ॥੭॥

ਹੇ ਪੁਰਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ! ਨਿਯ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਿ ਮੋਭੇ ਗੁਰੂਯ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਾਛਾ ਧਿ ॥7॥

ਕਿਸੁ ਆਗੈ ਪ੍ਰਭ ਤੁਧੁ ਸਾਲਾਹੀ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਮੂੰ ਕਾਝਾ ਬਮ੍ਰੁਗਰੇ ਚੋਰ ਝੂਠਿ ਕਰਿਥੈ?

ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਮੈ ਕੇ ਨਾਹੀ ॥

ਕਾਰਣ ਚੋ' ਬਿਨਾ ਮੋ' ਭਾਛੇ ਆਭ ਕੇਹਿ ਮਝਾਨ ਨਾਝਾਛਿ।

ਜਿਉ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੁ ਰਜਾਇ ॥

ਚੋਭੇ ਮੋਪਰਿ ਭਪਮੂਛ ਲਾਗਿਯਾਛਾ, ਮੋਭੇ ਮਥ ਬੋਪਰਿ ਹੂੰ ਰਗ।

ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਭਾਇ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥੮॥੨॥

ਕਾਰਣ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਚੋਰ ਹੂੰ ਗੁਣ ਧੁਮਧੂਰਕ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਛਿ ॥8॥2॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੬ ਅਸਟਪਦੀ

ਪਨਾਬਰੀ ਮਝਲਾ 5 ਘਰ 6 ਅ਷ੁਪਦੀ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗੁਰ ਐਕ ਅਚਰਿ, ਮਾਝਾਕੂ ਬਧਗੁਰੂਯ ਕ੍ਰਪਾਰੂ ਗੁਾਬੁ ਕਰਾਯਾਛਾ ਪਾਰੇ।

ਜੇ ਜੇ ਜੂਨੀ ਆਇਓ ਤਿਹ ਤਿਹ ਉਰਝਾਇਓ ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ ਸੰਜੋਗਿ ਪਾਇਆ ॥

ਮੋਭੁ ਜੀਵ ਮੋਭੁ ਮੋਨਰੇ ਆਬਿਛਿ ਬੋ ਬੋਹਿ ਕਾਮੀਧਰੇ ਲਿਥੁ ਰਹਿਛਿ, ਅਹੋਭਾਗਧੂ ਅਮੂਲਧ ਮਾਨਵ-ਭਯੁ ਗੁਾਬੁ ਹੋਯਾਛਿ।

ਤਾਕੀ ਹੈ ਓਟ ਸਾਧ ਰਾਖਹੁ ਦੇ ਕਰਿ ਹਾਥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲਹੁ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥੧॥

ਹੇ ਬਾਪੂਜਨ! ਮੂੰ ਆਪਣਾ ਬਾਹਾਰਾ ਹੂੰ ਦੇਵ੍ਹਣੀ, ਐਥ੍ਹਾਕੋਂ ਨਿਯ ਹਾਥਰੇ ਮੇਰਾ ਰਖਾ ਕਰ ਓਟਾ ਕ੍ਰਪਾ
ਕਰੇ ਬਿੰਬਰ ਕਾਦਗਾਹੁ ਪੁਰ੍ਹਾਕਾ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਕਰਾਕਿ ਦੇਅ ॥੧॥

ਅਨਿਕ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮਿ ਥਿਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥

ਮੂੰ ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਪਟਭ੍ਰਮ ਰਹਿਣੀ, ਮੇਰੇ ਕੇਯੋਂ ਹੇਲੇ ਝੋਰਠਾ ਪੁਰ੍ਹਾ ਹੋਯਾਕਾਹੂੰ।

ਕਰਉ ਸੇਵਾ ਗੁਰ ਲਾਗਉ ਚਰਨ ਗੋਵਿੰਦ ਜੀ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਦੇਹੁ ਜੀ ਬਤਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਰ੍ਹਮਾਨ, ਮੂੰ ਨਿਯ ਗੁਰੂਕਾ ਚਰਨਰ ਲਾਗੀ ਠਾਹਾਕਾ ਬੇਬਾ ਕਰ੍ਹਾਣੀ, ਹੇ ਗੁਰੂਦੇਵ! ਮੇਰੇ ਗੋਬਿੰਦਕਾ
ਬਹਿਓ ਮਿਲਨਰ ਮਾਰ੍ਹਾ ਕਠਾਕਿ ਦੇਅ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਕਰਉ ਮਾਇਆ ਕਉ ਬਚਿਤਿ ਧਰਉ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤ ਸਦ ਹੀ ਵਿਹਾਵੈ ॥

ਮੂੰ ਮਾਯਾਕੂ ਨਿਯ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਰਹ੍ਹਣੀ ਆਯ ਐਥ੍ਹਾਕੂ ਪੁਰ੍ਹਾ ਕਰਿਵਾ ਪਾਕੋਂ ਅਨੇਕ ਭਪਾਯ ਕਰਿਣੀ, ਬਰ੍ਹਵਾ '
ਮੇਰਾ-ਮੇਰਾ' ਕਰੇ ਯਾਵਨ ਅਭਿਵਾਹਿਓ ਕਰਿਣੀ।

ਕੋਈ ਐਸੇ ਰੇ ਭੇਟੈ ਸੰਤੁ ਮੇਰੀ ਲਾਹੈ ਸਗਲ ਚਿੰਤ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਮੇਰਾ ਰੰਗੁ ਲਾਵੈ ॥੨॥

ମୋର ଅଭିଳାଷ ଅଛି ଯେ ମୋତେ ଏପରି କୌଣସି ସବୁ ମିଳିଯାଉ, ଯିଏ ମୋର ସାରା ଚିନ୍ତା ଦୂର କରି ଦେବେ ଏବଂ ଠାକୁରଙ୍କ ସହିତ ମୋର ପ୍ରେମ ଲଗାଇ ଦେବେ ॥୨॥

ਪੜ੍ਹੇ ਰੇ ਸਗਲ ਬੇਦ ਨਹ ਚੁਕੈ ਮਨ ਭੇਦ ਇਕ ਖਿਨ ਨ ਧੀਰਹਿ ਮੇਰੇ ਘਰ ਕੇ ਪੰਚਾ ॥

ମୁଁ ସବୁ ବେଦ ପଢ଼ିଛି ପରନ୍ତୁ ମୋର ମନର ସନ୍ଦେହ ଦୂର ହୋଇନାହିଁ ଏବଂ ମୋର ଶରୀର ରୂପୀ ଘରେ ରହୁଥିବା ପାଞ୍ଚ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ- ଆଖି, କାନ, ନାକ, ଜିହ୍ଵା ଆଦି ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରନ୍ତି ନାହିଁ ।

ਕੋਈ ਐਸੇ ਹੇ ਭਗਤੁ ਜੁ ਮਾਇਆ ਤੇ ਰਹਤੁ ਇਕੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਰਿਦੈ ਸਿੰਚਾ ॥੩॥

କଣ ଏପରି କେହି ଭକ୍ତ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ମୋହ-ମାୟାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ମୋର ହୃଦୟରେ ନାମାମୃତ ସିଞ୍ଚନ କରିବେ ॥୩॥

ਜੇਤੇ ਰੇ ਤੀਰਥ ਨਾਏ ਅਹੰਬਧਿ ਮੈਲ ਲਾਏ ਘਰ ਕੇ ਠਾਕਰ ਇਕ ਤਿਲ ਨ ਮਾਨੈ ॥

ମୁଁ ଯେତେ ତୀର୍ଥ କରିଛି, ସେତେ ଅହଂକାର ରୂପୀ ମଇଳା ମୋର ମନରେ ଲାଗି ଯାଇଛି ଆଉ ମୋର ହୃଦୟ ରୂପୀ ଘରର ସ୍ବାମୀ ପ୍ରଭୁ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ਕਦਿ ਪਾਵਉ ਸਾਧਸੰਗ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਦਾ ਆਨੰਦ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਇਸਨਾਨੈ ॥੪॥

ମୁଁ ଏପରି ସାଧୁସଙ୍ଗତି କେବେ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବି, ଯେଉଁଠି ମୁଁ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ନାମ ଜପ କରି ସର୍ବଦା ଆନନ୍ଦିତ ରହିବି ଆଉ ମୋର ମନ ନିଜ ଆଖିରେ ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ସରମା ଭାଳି ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ଡାର୍ଥରେ ସ୍ନାନ କରିବି ॥4॥

ਸਰਗਲ ਅਸੁਮ ਕੀਨੇ ਮਨੁਆ ਨਹ ਪਤੀਨੇ ਬਿਬੇਕਹੀਨ ਦੇਹੀ ਧੋਏ ॥

ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ, ଗୃହସ୍ଥ, ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଏବଂ ସନ୍ନ୍ୟାସ ଧର୍ମ ଅର୍ଜନ କରିଛି, କିନ୍ତୁ ମୋର ମନ ସବୁଷ୍ଟ ହୋଇନାହିଁ, ମୁଁ ଜ୍ଞାନହୀନ, ସ୍ଥାନ କରି ନିଜ ଶରୀରକୁ ସୁସ୍ଥ କରିଥାଏ ।

ਕੋਈ ਪਾਈਐ ਰੇ ਪਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਦਰਮਤਿ ਮਲੁ ਖੋਏ ॥੫॥

ମୋର କାମନା ଏହା ଯେ କେହି ଏପରି ମହାପୁରୁଷ ମୋତେ ମିଳନ୍ତୁ ଯିଏ ବିଧାତା ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ମଗ୍ନ ହୋଇଛନ୍ତି ଆଉ ମୋର ଦୁର୍ଗତିର ମଇଳା ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି ॥ ୫ ॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਜਗਤਾ ਨਿਮਖ ਨ ਹੇਤੁ ਕਰਤਾ ਗਰਬਿ ਗਰਬਿ ਪੜੈ ਕਹੀ ਨ ਲੇਖੈ ॥

ମନୁଷ୍ୟ ଧର୍ମ-କର୍ମରେ ହିଁ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ସେ କ୍ଷଣକ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ କରେ ନାହିଁ, ସେ ଗର୍ବୀ ଓ ଅହଙ୍କାରୀ ହୋଇଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ତାହାର କୌଣସି ଧର୍ମ ମଧ୍ୟ କୌଣସି କାମରେ ଆସେ ନାହିଁ।

ਜਿਸ ਭੇਟੀਐ ਸਫਲ ਮੁਰਤਿ ਕਰੈ ਸਦਾ ਕੀਰਤਿ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਕੋਊ ਨੇਤੁਹੁ ਪੇਖੈ ॥੬॥

ଯାହାକୁ ଶୁଭ ଫଳ ଦେଉଥିବା ମୂର୍ତ୍ତି ଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ସେ ସଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ଗାନ କରିଥାଏ ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ କପାର କେହି ବିରଳ ପରକ୍ଷ ହିଁ ନିଜ ନେତ୍ରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ॥ 6 ॥

ਮਨਹਠਿ ਜੇ ਕਮਾਵੈ ਤਿਲੁ ਨ ਲੇਖੈ ਪਾਵੈ ਬਗੁਲ ਜਿਉ ਧਿਆਨੁ ਲਾਵੈ ਮਾਇਆ ਰੇ ਧਾਰੀ ॥

ਯੋਗੀ ਸੰਨਿਧਿ ਸੰਨਿਧਿ ਯੋਗੀ ਕਰਿਯਾਵੈ, ਚਾਹੀਦਾ ਸਾਖੀਯਾ ਚਿੰਨ੍ਹਾਯਾ, ਬੁਝਿਯਾਵੈ, ਬੇ ਮਾਇਆਯਾ
ਵਰਿ ਭਲਿ ਧਾਨੁ ਲਗਾਯਾ ਰਹਿਯਾਵੈ।

ਕੋਈ ਐਸੇ ਰੇ ਸੁਖਹ ਦਾਈ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਨਾਈ ਤਿਸੁ ਭੇਟੇ ਗਤਿ ਹੋਇ ਹਮਾਰੀ ॥੭॥

ਕਹਿ ਕੇਹੀ ਏਧਰਿ ਸੁਖਿ ਦੇਵਾ ਕਾਲਾ ਸੁਖਾਧੁਰੁ ਅਭਿਯੋ, ਯੋਗੀ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਹਾ ਗੁਣਾਯੋ ਆਯੋ
ਚਾਹੀਦਾ ਸੁਖਿ ਸੰਨਿਧਿ ਧਾਰੀ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਯਾਯੋ ॥੭॥

ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ ਕਾਟੈ ਰੇ ਬੰਧਨ ਮਾਇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥

ਸੁਖਿ ਸੁਖਿ ਪਾਲਨ ਕਰਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੋਹਿ ਭਧਰਿ ਸੁਖਾਧੁਰੁ ਹੋਯਾਯੋ, ਚਾਹੀਦਾ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿ-
ਮਾਇਆ ਕਰਿ ਕਾਟਿ ਦੇਯੋ, ਮੋਹਿ ਸੰਨਿਧਿ ਗੁਣਾਯੋ ਧਾਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾਵੈ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਆਨੰਦੁ ਭੇਟਿਓ ਨਿਰਭੈ ਗੋਬਿੰਦੁ ਸੁਖ ਨਾਨਕ ਲਾਧੇ ਹਰਿ ਚਰਨ ਪਰਾਤਾ ॥੮॥

ਨਿਰਭੈ ਗੋਬਿੰਦੁ ਸੁਖਿ ਸੰਨਿਧਿ ਕਰਿ ਸੁਖਿ ਧਾਰੀ ਆਨੰਦੁ ਪ੍ਰਦਾਯੋ, ਹੋ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨੁ
ਚਰਨਰੇ ਪਛਿ ਸੁਖਿ ਸੁਖਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਨੇਯੋ ॥੮॥

ਸਫਲ ਸਫਲ ਭਈ ਸਫਲ ਜਾਤ੍ਰਾ ॥ ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ ਮਿਲੇ ਸਾਧਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥੧॥੩॥

ਵਰ੍ਹਾਯਾ, ਮੋਹਿ ਜੀਵਨ ਯਾਤ੍ਰਾ ਸਫਲ ਯਾਯੋ ਆਯੋ ਸੁਖਿ ਸੁਖਿ ਸੰਨਿਧਿ ਮੋਹਿ ਜਨਮ
ਚਕ੍ਰ ਸਫਲ ਯਾਯੋ ॥੧॥ ਭੀਤਿ ਰੂਪੁ ॥੧॥੩॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਛੰਤ

ਪਦਾਰਥਾ ਮਹਲਾ 1 ਛੰਤ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵਾਨੁ ਏਕ ਅਭਿਯੋ, ਯਾਤ੍ਰਾ ਸੁਖਾਧੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਯੋ ਪਾਰੇ।

ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਣ ਜਾਉ ਤੀਰਥੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ॥

ਸੁੱਚੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤਿ ਸੁਖਿ ਕਰਿਯਾ ਪਾਯੋ ਯੋਗੀ? ਕਿਛੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮੁ ਹੋ ਕਾਭਿਯੋ ਚੀਤਿ ਅਭਿਯੋ।

ਤੀਰਥੁ ਸਬਦ ਬੀਚਾਰੁ ਅੰਤਰਿ ਗਿਆਨੁ ਹੈ ॥

ਗੁਣਰ ਚਿੰਤਨੁ ਹੋ ਚੀਤਿ ਅਭਿਯੋ ਆਯੋ ਏਕੀ ਜਾਨ ਮੋਹਿ ਸੁਖਾਧੁਰੁ ਅਭਿਯੋ।

ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਸਾਚਾ ਥਾਨੁ ਤੀਰਥੁ ਦਸ ਪੁਰਬ ਸਦਾ ਦਸਾਹਰਾ ॥

ਗੁਣਾਯੋ ਧਾਰੀ ਦੇਵਾ ਹੋਯਾਯੋ ਜਾਨੁ ਹੋ ਸਭਾ ਚੀਤਿ-ਸ਼੍ਰੀਮਤਿ ਆਯੋ ਵਰ੍ਹਾਯੋ ਅਭਿਯੋ ਮੋਹਿ ਸੁਖਿ ਧਾਰੀ
ਪਰਿ (ਅਭਿਯੋ, ਚਿੰਤਨੁ, ਸੰਨਿਧਿ, ਪ੍ਰਭੁ, ਅਭਿਯੋ, ਸੁਖਿ, ਚਿੰਤਨੁ, ਚਿੰਤਨੁ, ਚਿੰਤਨੁ, ਚਿੰਤਨੁ, ਚਿੰਤਨੁ,
ਵਰ੍ਹਾਯੋ ਏਕੀ ਚੀਤਿ) ਪਾਲਨ ਕਰਿਯਾਵੈ।

ହେ ପୃଥ୍ବୀକୁ ଧାରଣ କରୁଥିବା ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୋ' ଠାରୁ ସର୍ବଦା ନୀମ ନାଗିଥାଏ, ମୋତେ ଏହି ନୀମ ପ୍ରଦାନ କର।

ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାର ହିଁ ରୋଗୀ ଅଟେ ଆଉ ଏହି ରୋଗର ଔଷଧ କେବଳ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଅଟେ, ସତ୍ୟ ନାମ ବିନା ମନରେ ଅହଙ୍କାରର ମଇଳା ଲାଗିଯାଏ ।

ଗୁରୁଜୀ ବାଣୀ ପବିତ୍ର ଅଟେ, ଯିଏ ସର୍ବଦା ମନରେ ଅଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ଅନ୍ଧକାର ଦୂର କରି ପ୍ରକାଶ ଆଣିଥାନ୍ତି, ଏହା ନିତ୍ୟ ସ୍ମାନ କରିବା ବାଲା ସଜ୍ଜା ତୀର୍ଥ-ସ୍ଥାନ ଅଟେ ॥ ୧ ॥

ସତ୍ୟ ନାମରେ ସମାବେଶ କରିବା ଦ୍ଵାରା ମନରେ ଅହଙ୍କାରର ମଇଳା ଲାଗେ ନାହିଁ, ତାହା ପରେ ଅହଙ୍କାରର ମଇଳା ସଫା କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡ଼େ ନାହିଁ।

ନିଜ ହୃଦୟରେ ବାଗାବାନ୍ନ ଗୁଣର ହାର ପିନ୍ଧିଲେ ମନୁଷ୍ୟକୁ କାହା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବିନତି କରିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ ।

ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ସ୍ଥରଣ ଦ୍ଵାରା ନିଜ ମନର ଅହଂକାର ନଷ୍ଟ କରିଥାଏ, ସେ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ । ଆଉ ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଥାଏ, ସେ ପୁନଃ ଯୋଗି ଚକ୍ରରେ ପଡ଼େ ନାହିଁ ଅର୍ଥାତ୍ ତାହାର ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ ।

ସେ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ପାଠସା ଓ ଧ୍ୟାନ ବଢ଼ିଯାଏ, ଏପରି ସତ୍ୟବାଦୀ ପୁରୁଷ ହିଁ ସଜ୍ଜା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ ।

ସେ ରାତି ଦିନ ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ହର୍ଷର ଅନୁଭବ କରିଥାଏ ଆଉ ତାହାର ସବୁ ଦୁଃଖ ଓ ପାପ ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ସେ ସତ୍ୟ ନାମକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନିଏ ଆଉ ଗୁରୁ ତାହାକୁ ଭଗବାନଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇ ଦିଅନ୍ତି, ତାପରେ ତାହାର ମନରେ ଅହଙ୍କାରର ମଇଳା ଲାଗେ ନାହିଁ, କାରଣ ସତ୍ୟ ତାହାର ହୃଦୟରେ ବାସ କରିଥାଏ ॥୨॥

ହେ ମିତ୍ର! ସତସଙ୍ଗତିରେ ମିଳନ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥାନ ଅଟେ ।

ਗਾਵੈ ਗਾਵਣਹਾਰੁ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵਣੈ ॥

ਸਿੰਘ ਵਾਗੀ ਵਾਰਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਸੁਰਿਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵ, ਸੇਬ ਬੁਝਰ ਵਰਿਯਾਵ।

ਸਾਲਾਹਿ ਸਾਚੇ ਮੰਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਦਇਆ ਮਤੇ ॥

ਮਨਰੇ ਗੁਰੂਕਾ ਪੁਰਿ ਪੂਰ੍ਵ ਗੁਣਾ ਪਾਰਾਨ ਕਰਿ ਬਧਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰਕਾ ਸੁਰਿ ਕਰਿਵਾ ਵਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਧਾ ਵਾਨ,
ਪ੍ਰਥਮਾ ਏਵੰ ਧਰਮਾ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਕੁਝ ਆਇਯਾਵ।

ਪਿਰ ਸੰਗਿ ਭਾਵੈ ਸਹਜਿ ਨਾਵੈ ਬੇਣੀ ਤ ਸੰਗਮੁ ਸਤ ਸਤੇ ॥

ਮੋਭੰ ਮਨੁਸ਼ਧਾ ਵਾਗਵਿਕ ਅਵਸ਼ਾਨੇ ਨਿਯੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਬਾਗਠਿ ਭਲਾ ਲਾਗਿਯਾਵ, ਸੇਬ ਭੁਵੇਗੀਰ
ਬਾਗਮ ਉ ਬਰੋਗਮ ਪਰਿਭੁ ਭਾਈ ਪੁਰੁਸ਼ਾਗਾਨਰੇ ਬਾਨ ਕਰਿ ਨਿੰਘ।

ਆਰਾਧਿ ਏਕੰਕਾਰੁ ਸਾਚਾ ਨਿਤ ਦੇਇ ਚੜੈ ਸਵਾਇਆ ॥

ਸੇਬੁ ਬਧਾ ਬਰੂਪ ਉਕਾਰਰ ਆਰਾਧਨਾ ਹੁੰ ਕਰ, ਸਿੰਘ ਬਰਵਾ ਯਾਵਕੁ ਵਾਨ ਵੇਲਯਾਭਿ ਉ ਪੁਰੁਸ਼ਾਭਿ
ਰਘੁਯਾਭਿ।

ਗਤਿ ਸੰਗਿ ਮੀਤਾ ਸੰਤਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਨਦਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥੩॥

ਸੇਬੁ ਮਿਤੁ! ਬਲੁਕਾ ਬਾਗਠਿ ਉ ਬਧਾਬਲਾਨੇ ਬਲਿਯੁਤ ਸੇਲੇ ਮੋਲਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਹੋਲਾਯਾਵ, ਭਗਵਾਨ ਮੋਲਾ
ਭਪਰੇ ਨਿਯੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਿ ਕਰਿ ਮੋਲਾਤ ਬਧਾਬਲਾਨੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯੁ ਨਿਯੁ ਬਾਧੁਰੇ ਮਿਲਨ
ਕਰਾਯੁਭਿ॥੩॥

ਕਹਣੁ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ਕੇਵਡੁ ਆਖੀਐ ॥

ਸੇਬੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾਕ ਮਨੁਸ਼ਧਾ ਭੋਰ ਬਿਸਯਰੇ ਕਪਨ ਕਰਿਯਾਵ, ਪਰਭੁ ਭੋਰਭੋ ਕੇਭੋ ਮਹਾਨ
ਕੁਝਾਯਾਵ!

ਹਉ ਮੂਰਖੁ ਨੀਚੁ ਅਜਾਣੁ ਸਮਝਾ ਸਾਖੀਐ ॥

ਮੂੰ ਮੂਰਖ, ਨੀਚ ਏਵੰ ਅਯਾਨ ਅਚੇ, ਮੂੰ ਗੁਰੂਕਾ ਗਿਣਾ ਵਾਰਾ ਭੋਰ ਮਹਿਮਾ ਬਿਸਯਰੇ ਕੁਝਿਯਾਵ।

ਸਚੁ ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਾਖੀ ਤਿਤੁ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਮੇਰਾ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਗਿਣਾ ਬਧਾ ਅਚੇ, ਏਵਾ ਅਨੁਭ ਵਾਗੀ ਅਚੇ ਆਭ ਏਵਾ ਵਾਰਾ ਮੋਰ ਮਨ ਪੁਬਧੁ ਹੋਲਾ
ਯਾਯੁਭਿ।

ਕੂਚੁ ਕਰਹਿ ਆਵਹਿ ਬਿਖੁ ਲਾਏ ਸਬਦਿ ਸਚੈ ਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ॥

ਮੋਭੰ ਮਨੁਸ਼ਧਾ ਬਿਸ ਰੂਪਾ ਮਾਲਾ ਕੁਝਨ ਕਰਿਯਾਵ, ਸੇਬ ਮਰਿ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਯਯੁ ਨੇਯਾਵ, ਮੋਰ ਗੁਰੂ ਨਿਯੁ
ਸੇਬਕਕੁ ਗਿਯ ਵਾਰਾ ਬਧਾ ਬਹਿਭ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯੁਭਿ।

ਆਖਣਿ ਤੋਟਿ ਨ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰੀ ਭਰਿਪੁਰਿ ਰਹਿਆ ਸੋਈ ॥

ਕਹਿੰਦਾ ਭਾਰਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਗੁਣ ਬਧਾਉ ਫੁੱਲਨਾਹਿ ਆਉ ਯਾਵਨੁ ਦੇਵਾ ਭਾਰਾ ਚਾਹਾਯਾ ਭਠਾਰੇ ਅਭਾਵ
ਫੁੱਲਨਾਹਿ ।

ਨਾਨਕ ਸਾਚੁ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ ਮਨੁ ਮਾਂਜੈ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥੪॥੧॥

ਬੇਨੰਤੀ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਰਵਾਪਕ ਅਚੰਤ, ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਪਤਾ ਰੂਪਰੇ ਬਧਾਹਿ ਫੁੱਲਨਾਹਿ ਯੇ ਯੇਯੁ ਮਨੁਬਧ ਨਿਯ
ਮਨੁ ਅਭਾਰ ਮਯਲਾਉ ਬੁਝ ਰਹੁਧਾਵ, ਬੇ ਬਧਾਵਾਧਾ ਅਚੇ ਆਉ ਚਾਹਾਯਾ ਬਧਾਹਿ
ਦੇਖਾਯਾ ॥੪॥੧॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪਦਾਰਥਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਜੀਵਾ ਤੇਰੈ ਨਾਇ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ਹੈ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਮੂੰ ਚੋਰ ਨਾਮ ਬਲਗ ਭਾਰਾ ਫੁੱਲਨਾਹਿ ਰਹੁਧਾਵ ਆਉ ਮੋਰ ਮਨਰੇ ਆਨੰਦ
ਵਨਿ ਰਹੁਧਾਵ।

ਸਾਚੇ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦੁ ਹੈ ਜੀਉ ॥

ਬਧਾਵਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਮ ਬਧਾ ਅਚੇ ਆਉ ਬੇਨੰਤੀ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੁਣ ਮਧ ਬਧਾ ਅਚੇ।

ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਅਪਾਰਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ਜਿਨਿ ਸਿਰਜੀ ਤਿਨਿ ਗੋਈ ॥

ਗੁਰੁਸ਼ ਆਨ ਬੋਧ ਕਰਾਯ ਧਾਵ ਯੇ ਬੁਝਿਰ ਬੁਝਨਵਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਨੰਤ ਅਚੰਤ, ਯਿਧ ਯਹਿ ਬੁਝਿ
ਰਚਨਾ ਕਰਿਯੁ, ਬੇ ਫੁੱਲਨਾਹਿ ਰਿਧਾਗ ਕਰਿਯੁ।

ਪਰਵਾਣਾ ਆਇਆ ਹੁਕਮਿ ਪਠਾਇਆ ਫੇਰਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ ॥

ਮੋਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਫੁਲੁਧ ਭਾਰਾ ਮੁਰੁਧਰ ਆਨੰਦੁ ਆਇਧਾਵ, ਕੇਹਿ ਮਧ ਚਾਹਾਯਾ ਚਾਲਿ ਪਾਰਿਯੁ ਨਾਹਿ।

ਆਪੇ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਲੇਖੈ ਆਪੇ ਸੁਰਤਿ ਬੁਝਾਈ ॥

ਬੇ ਬੁਝੁ ਫੁੱਲਨਾਹਿ ਭੁਧੁ ਕਰਿ ਦੇਖੁਧਾਹਿ ਆਉ ਬੁਝੁ ਫੁੱਲਨਾਹਿ ਕਪਾਲਰੇ ਕਰ ਅਨੁਬਾਰੇ ਭਾਗ
ਲੇਖੁਧਾਹਿ ਆਉ ਬੁਝੁ ਫੁੱਲਨਾਹਿ ਨਿਯ ਰਿਧਰੇ ਆਨ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਧਾਹਿ।

ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਜੀਵਾ ਸਚੀ ਨਾਈ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਨੰਤੀ ਮਾਲਿਕ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਗੋਚਰ ਅਚੰਤ ਆਉ ਚਾਹਾਯਾ ਬਧਾ ਨਾਮਰ ਬੁਧਿ ਕਰਿ ਫੁੱਲਨਾਹਿ
ਯਾਹਿ ॥੧॥

ਤੁਮ ਸਰਿ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਆਇਆ ਜਾਇਸੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਯਾਹਿ! ਤੁਮਰ ਭਲਿ ਆਉ ਕੇਹਿ ਨਾਹਿ, ਯਿਧ ਯਹੁ ਨੇਕ ਧੁਨਿਧਾਹਿ ਆਇਯਿ, ਯੋਰੁ ਬੇ ਚਾਲਿ
ਯਾਹਿ।

ਹੁਕਮੀ ਹੋਇ ਨਿਬੇੜੁ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਸੀ ਜੀਉ ॥

ਠੋਰ ਝੁਕੂਨ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਯਾਵ ਕਰਿ ਕਰਿਯਾਵ ਆਯੁ ਤੂ ਹੂੰ ਠਾਹਾਰ ਭੁਨਿ ਦੂਰ ਕਰੁ।

ਗੁਰੁ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ ਅਕਥੁ ਕਹਾਏ ਸਚ ਮਹਿ ਸਾਚੁ ਸਮਾਣਾ ॥

ਹੇ ਭਾਯ! ਗੁਰੂ ਨਿਯੋਗ ਬੇਵਕਰ ਭੁਨਿ ਦੂਰ ਕਰਿਯਾਵਿ ਆਯੁ ਠਾਹਾਰ ਭਾਰਾ ਅਕਪਨਾਯੁ ਪੁਰੁਖਾ ਬੁਝਿ ਕਰਾਯੁ
ਪਾਇਯਾਵਿ, ਬੇਹਿ ਬਧਿ ਬਰੁਦ ਬਧਿਯੋਰੇ ਹੂੰ ਰਹਿਯਾਵਿ।

ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਆਪਿ ਸਮਾਏ ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਾ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬਖਸ਼ਿ ਹੂੰ ਯਾਵਕੁ ਯਾਤ ਕਰਿਯਾਵਿ ਆਯੁ ਬਖਸ਼ਿ ਹੂੰ ਠਾਹਾਰ ਪੁਨਃ ਨਿਯੋਗ ਠੋਰੇ ਬਿਲਾਸ ਕਰਿਯਾਵਿ, ਮੂੰ
ਠਾਹਾਰ ਝੁਕੂਨ ਰੂਝਿ ਪਾਇਯਾਵਿ।

ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ ਤੂ ਮਨਿ ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ ॥

ਹੇ ਮਾਲਿਕ ਪੁਰੁਖ! ਮੇਰੇ ਗੁਰੂਯੋਗ ਠੋਰੇ ਠੋਰੇ ਨਾਮਰ ਬਯਾ ਗੋਯਾ ਪੁਰੁਖ ਕਰਿ ਨੇਯਾਵਿ, ਤੂ ਠਾਹਾਰ
ਮਨਰੇ ਨਿਬਾਧ ਕਰ ਆਯੁ ਅਭਿਮਾਨ ਯੋਗਰੇ ਠਾਹਾਰ ਬਾਧੁ ਹੋਯਾ ਰੂਝ।

ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਨਾਮਿ ਤੇਰੈ ਵਡਿਆਈ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕਹਿਯੋ ਮੇਰੇ ਹੇ ਪੁਰੁਖ! ਠੋਰੇ ਬਿਨਾ ਆਯੁ ਕੇਹਿ ਮਾਲਿਕ ਨਾਹਾਵਿ ਆਯੁ ਠੋਰੇ ਬਧਿ ਨਾਮ ਭਾਰਾ
ਹੂੰ ਯਾਵਕੁ ਠੋਰੇ ਦਰਬਾਰਰੇ ਬਯਾਨ ਮਿਲਿਯਾਵਿ॥੨॥

ਤੂ ਸਚਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ਅਲਖ ਸਿਰੰਦਿਆ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਏਕ ਤੂ ਹੂੰ ਬਯਾ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਾਰੇ ਓ ਅਲਖਿਯ ਅਰੁ ਆਯੁ ਤੂ ਹੂੰ ਬਰੁ ਯਾਵਕੁ ਯਾਤ ਕਰਿਯਾਵਿ।

ਏਕੁ ਸਾਹਿਬੁ ਦੁਇ ਰਾਹ ਵਾਦ ਵਧੰਦਿਆ ਜੀਉ ॥

ਬਰੁਯਾ ਮਾਲਿਕ ਏਕ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਹੂੰ ਅਭਿਮਾਨ, ਪਰਭੂ ਠਾਹਾਰ ਬਹਿਯੋ ਮਿਲਨ ਪਾਯੋ ਕਰਿ ਮਾਰਿ ਓ ਯਾਨ ਮਾਰਿ
ਬਿਖਲਰੇ ਯਾਵਕੁ ਮਧਰੇ ਪਰਬਰ ਬਿਬਾਧ ਬਝਿ ਯਾਯਾਵਿ।

ਦੁਇ ਰਾਹ ਚਲਾਏ ਹੁਕਮਿ ਸਬਾਏ ਜਨਮਿ ਮੁਆ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਿਯੋਗ ਝੁਕੂਨਰੇ ਬਯਾ ਯਾਵਕੁ ਏਕਿ ਦੂਯ ਮਾਰਿਰੇ ਚਲਾਯੁ ਅਯਾਵਿ, ਠਾਹਾਰ ਝੁਕੂਨ ਭਾਰਾ
ਹੂੰ ਏਕਿ ਯੋਗ ਯੋਗ ਹੋਯਾ ਮਰਿਯਾਵਿ।

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਾਹੀ ਕੇ ਬੇਲੀ ਬਿਖੁ ਲਾਦੀ ਸਿਰਿ ਭਾਰਾ ॥

ਯਾਵ ਬਧਿਰੇ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਬਿਖਰ ਭਾਰ ਯੋਯਾਵਿ, ਪਰਭੂ ਪਰਮਾਤਮਾਯਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੇਹਿ ਮਧ ਠਾਹਾਰ
ਬਾਧੁ ਝੁਕੂਨ ਨਾਹਿ।

ਹੁਕਮੀ ਆਇਆ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੁਝੈ ਹੁਕਮਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ ॥

ਯਾਵ ਪਰਮਾਤਮਾਯਾ ਝੁਕੂਨਰੇ ਹੂੰ ਯੋਗਯੋਗ ਆਇਯਾਵਿ, ਪਰਭੂ ਬੇ ਠਾਹਾਰ ਝੁਕੂਨਕੁ ਯਾਗੇ ਨਾਹਿ, ਪੁਰੁਖ ਬਖਸ਼ਿ
ਹੂੰ ਨਿਯੋਗ ਝੁਕੂਨਰੇ ਯਾਵਕੁ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਾਰੇ ਬਯਾਯਾਵਿ।

ହେ ନାନକ! ମାଲିକ-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜାଣ, ଏହା ଶବ୍ଦ ବ୍ରାତା ହିଁ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ସେ ହିଁ ସଜା ସୃଜନହାର ଅଟନ୍ତି॥୩॥

ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତ ତାହାଙ୍କ ଦରବାରରେ ବଡ଼ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ ଆଉ ତାହାର ଜୀବନ ଶବ୍ଦ ହାରା ହିଁ ସୁନ୍ଦର ବଢ଼ିଥାଏ ।

ସେ ଅମୃତ ରସର ହିଁ ତୃଷ୍ଣାର୍ଥ ଅଟେ ଆଉ ନିଜ ଜିହ୍ଵାକୁ ଅମୃତ ରସରେ ହିଁ ପିଆଇ ଥାଏ, ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଉପରେ ସମର୍ପିତ ଅଟେ।

ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯେବେ ସେ ଡୋର ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ପାରସ ରୂପୀ ଗୁରୁଙ୍କ ସ୍ପର୍ଶ କରି ସ୍ବୟଂ ହିଁ ପାରସ ବଢ଼ିଯାଏ।

ସେ ନିଜ ଅହଂକାରକୁ ସମାପ୍ତ କରି ଆମର ପଦବୀ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନିଏ, କେହି ବିରଳ ପୁରୁଷ ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଉପରେ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ ।

ହେ ନାନକ! ଭକ୍ତ ସତ୍ୟର ଦ୍ଵାରରେ ହିଁ ଶୋଭା ଦେଇଥାଏ ଆଉ ସତ୍ୟ ନାମର ହିଁ ବ୍ୟାପାରୀ ଅଟେ ॥ 4 ॥

ହେ ଭାଇ! ମୁଁ ମାୟାର କ୍ଷୁଧାର ଆଉ ତୃଷ୍ଣାର ଅଟେ, ପୁଣି ମୁଁ ଭଗବାନଙ୍କ ଦରବାରକୁ କିପରି ଯାଇ ପାରିବି?

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਛਉ ਜਾਇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਸਾ ਜੀਉ ॥

ਮੂੰ ਯਾਕ ਨਿਯ ਗੁਰੂਕੂ ਪਚਾਰਿਓ ਏਵੰ ਭਗਵਾਨਯ ਨਾਮ ਸ੍ਰੁਗਯ ਕਰਿਓ ।

ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ਸਾਚੁ ਚਵਾਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੁ ਪਛਾਣਾ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਬਭਧ ਨਾਮਰ ਝੂੰ ਖਾਨ ਮਨਨ ਕਰਿਯਾਏ, ਨਿਯ ਮੁਖਰੇ ਬਭਧ ਨਾਮਕੂ ਯਪਿਯਾਏ ।

ਦੀਨਾ ਨਾਥੁ ਦਇਆਲੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣਾ ॥

ਬਭੰਮਾਨ, ਮੂੰ ਕਾਠਿਧਿਨ ਬਾਨਜਾਧ, ਬਯਾਨੂ ਏਵੰ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਪੁਰੂਯ ਨਾਮਰ ਝੂੰ ਯਪ ਕਰਿਯਾਏ ।

ਕਰਣੀ ਕਾਰ ਧੁਰਹੁ ਫੁਰਮਾਈ ਆਪਿ ਮੁਆ ਮਨੁ ਮਾਰੀ ॥

ਏਹਿ ਨਾਮ ਸ੍ਰੁਗਯ ਕਰਿਓ ਕਾਰੰਧ ਮੋਹਓ ਪਰਮਾਨੁ। ਪੁਰਖਰੂ ਝੂੰ ਕਰਿਓ ਆਯਾ ਵੇਯਯਯ, ਏਹਿਪਰਿ
ਅਯੰਕਾਰ ਧੂਰ ਹੋਯ ਯਾਯਯ ਆਯ ਮਨ ਨਿਯਯਯਰੇ ਆਧਿ ਯਾਯਯ ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਰੀ ॥੫॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਨਾਮ ਝੂੰ ਮੋਹ ਰਬ ਅਓ ਆਯ ਨਾਮ ਮੋਰ ਮਾਯਾਰ ਧੂਯ ਧੂਰ ਕਰਿ ਵੇਯਯਯ ॥5॥2॥

ਧਨਾਸਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪਨਾਬਰੀ ਯਯ ਮਯਯ 1 ॥

ਪਿਰ ਸੰਗਿ ਮੂਠੜੀਏ ਖਬਰਿ ਨ ਪਾਈਆ ਜੀਉ ॥

ਹੋ ਮਾਯਾ ਭਾਰਾ ਠਕਿ ਹੋਯਯਯ ਯਾਵ-ਬੁਯ! ਓਰ ਪੁਯਯਯ ਪੁਯ ਓਰ ਧਾਯਰੇ ਝੂੰ ਅਯਯ, ਪਰਯ
ਓਰਓ ਏ ਪਯਯਯ ਏਹਿ ਕਯਾਰ ਯਵਰ ਨਾਝੂੰ ।

ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਅੜਾ ਲੇਖੁ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਇਆ ਜੀਉ ॥

ਯਾਯਾ ਕਯਿ ਯੂ ਨਿਯ ਪੂਰ ਕਯਰੇ ਕਰਿਯ, ਓਰ ਧੋਯ ਕਯਰ ਲੋਯਾ ਓਰ ਯਾਯਰੇ ਲੋਯਾ
ਹੋਯਯਯ ।

ਲੇਖੁ ਨ ਮਿਟਈ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਇਆ ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਕਿਆ ਰੋਸੀ ॥

ਪੂਰ ਯਯਰੇ ਕਰਿਯਯ ਕਯਰ ਲੋਯਾ ਏਵੇ ਧੂਰ ਹੋਯ ਪਾਰਿਯ ਨਾਝੂੰ, ਮੂੰ ਕਯ ਯਾਯਿ ਪਰੇ ਕਯ
ਹੋਯ?

ਗੁਣੀ ਅਚਾਰਿ ਨਹੀ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਅਵਗੁਣ ਬਹਿ ਬਹਿ ਰੋਸੀ ॥

ਗੁਯਾਨ ਏਵੰ ਬਯਾਰਿਯਾ ਬਯ ਯੂ ਨਿਯ ਪੁਯਯਯ-ਪੁਯਯ ਪੁਯਰੇ ਮਯ ਰਯ ਨਾਝੂੰ, ਏਯਯਾਯ ਨਿਯ
ਅਯਗੁਯ ਕਾਰਿਯ ਯੂ ਬਯਯਾ ਪਰਲੋਕਰੇ ਧੂਯਾ ਰਯਿਯ ।

ਧਨੁ ਜੇਬਨੁ ਆਕ ਕੀ ਛਾਇਆ ਬਿਰਧਿ ਭਏ ਦਿਨ ਪੁੰਨਿਆ ॥

ੴ ਖਨ ਉ ਮੋਹਿਬਨ ਛੋਟਾ ਗਛਰ ਛਾਯਾ ਭਲਿ ਅਰੇ, ਚੋਰ ਅਨੁਖ ਧਿਨੇ ਬਧਾਧੁ ਹੋਯਾਧਿਵ ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਦੇਹਗਣਿ ਛੂਟੀ ਝੂਠਿ ਵਿਛੁੰਨਿਆ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਮੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਤੂ ਭਾਗਧਾਨ ਉ ਪਰਿਧਾਯਾ ਬੁਧਿ ਕਰੇ ਯਾਯਾਯਾ ਆਯ ਚੋਰ ਨਿਧਾ
ਚੋਰ ਚੋਰ ਪੁੰਨਧਨ-ਪੁੰਨਯਾ ਠਾਨੁ ਬਿਛੋਧ ਕਰੇ ਦੇਯਾਯਾ ॥੧॥

ਬੂਡੀ ਘਰੁ ਘਾਲਿਓ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਇ ਚਲੇ ॥

ਹੇ ਯਾਵ-ਬੁਧ! ਤੂ ਭਵਧਾਗਰੇ ਕੂਠੇ ਯਾਯਾਯਾ ਆਯ ਤੂ ਨਿਯ ਯਰ ਨਯ ਕਰੇ ਦੇਯਾਯਾ, ੴ
ਕਰਿਯਾਨ ਗੁੰਯਾ ਯਾਯਾ ਅਧੁਧਾਯੇ ਆਯਰਯ ਕਰੇ ।

ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਪਾਵਹਿ ਸੁਖਿ ਮਹਲੇ ॥

ਤੂ ਬਧਧ ਨਾਧਰ ਧੁੰਯਾ ਕਰੇ, ਤੂ ਨਿਯ ਪੁੰਨਧਨ ਪੁੰਨਯਾ ਧਯਾਯਾ ਧੁੰਯਾ ਪੁੰਨਯ ਕਰੇ ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਪੇਈਅੜੈ ਦਿਨ ਚਾਰੇ ॥

ਧਧੇ ਤੂ ਧਰਿਯਾਧਰ ਧਾਯ ਕਰੇ, ਚਾਯਾਯੇ ਚੋਰ ਧੁੰਯਾ ਪੁੰਨਯ ਧਯਾਯਾ, ੴ ਯਗਧਰੇ
ਚੋਰ ਯੇਯਾ ਚਾਯਿਧਿਯ ਧੁੰਯਾਯਾਯਾ ਧਯਾਯਾ ।

ਨਿਜ ਘਰਿ ਜਾਇ ਬਹੈ ਸਚੁ ਪਾਏ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ ॥

ਧਧੇ ਚੋਰ ਬਧ ਪੁੰਨਯ ਪੁੰਨਯ ਹੋਯਾਯਾਯਾ, ਤੂ ਨਿਯ ਕਾਧਧਿਯ ਯਰ ਪੁੰਨਯ-ਧੁੰਯਾਧਰੇ ਯਾਯਾ
ਯਧਿਯਾ ੴ ਧਧਾਯੇ ਪੁੰਨਧਿਯ ਨਿਯ ਪੁੰਨਧਨਯਾ ਧਾਧੁਯੇ ਯਧਾਯਾ ਕਰੇ ।

ਵਿਣੁ ਭਗਤੀ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ਨ ਹੋਵੀ ਸੁਣਿਅਹੁ ਲੋਕ ਸਬਾਏ ॥

ਹੇ ਯਨ! ਧਾਧਪੁੰਧਿਯ ਗੁੰਯਾ, ਯਯਾਯਾ ਯਾਵ-ਬੁਧਿਯ ਨਿਯਰ ਕਾਧਧਿਯ ਯਰ ਪੁੰਨਯ-ਧੁੰਯਾਧਰੇ
ਨਿਯਾਧ ਧੁੰਯਾਯਾਯਾ ।

ਨਾਨਕ ਸਰਸੀ ਤਾ ਪਿਰੁ ਪਾਏ ਰਾਤੀ ਸਾਚੈ ਨਾਏ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਧਧੇ ਯਾਵ-ਬੁਧਿਯ ਧਧਿਯਾ ਬਧਧ ਨਾਧਰੇ ਧਧੁ ਹੋਯਾਯਾਯਾ, ਚਾਯਾਯੇ ਧਧ ਪੁੰਨਯ
ਹੋਯਾਯਾਯਾ ੴ ਪੁੰਨਧਨ-ਪੁੰਨਯਾ ਪੁੰਨਯ ਕਰੇ ਨਿਯ ॥੨॥

ਪਿਰੁ ਧਨ ਭਾਵੈ ਤਾ ਪਿਰ ਭਾਵੈ ਨਾਰੀ ਜੀਉ ॥

ਧਧੇ ਯਾਵ-ਬੁਧਿਯ ਨਿਯ ਪੁੰਨਧਨ-ਪੁੰਨਯ ਯਯਾ ਯਾਧਿਯ, ਚਾਯਾਯੇ ਧਧ ਯਾਵ-ਬੁਧਿਯ ਧਧ ਨਿਯ
ਪੁੰਨਧਨ-ਪੁੰਨਯਾ ਯਯਾ ਯਾਧਿਯਾਯਾ ।

ਰੰਗਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਾਤੀ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ ਜੀਉ ॥

ਯੇਵੇ ਬੇ ਗੁਰੂਕਾ ਬਾਗੀ ਭਾਰਾ ਸੁਰਗ ਕਰਿਯਾਏ, ਨਿਯ ਪੁਰੂਕਾ ਧ੍ਰਮਰੇ ਮਥੁ ਛਾਯਾਏ।

ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ ਨਾਹ ਪਿਆਰੀ ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਭਗਤਿ ਕਰੇਈ ॥

ਯੇਵੇ ਬੇ ਗੁਰੂਕਾ ਗਥ ਭਾਰਾ ਚਿਤੁ ਕਰਿਯਾਏ, ਬੇ ਨਿਯ ਪਠਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਪ੍ਰਿਯੁ ਬਨਿਯਾਏ,
ਬੇ ਭਾਖਾਕਾ ਭਭਿ ਨਹੁਤਾ ਪ੍ਰਵਾਕ ਕਰਿਯਾਏ।

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਜਲਾਏ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਰਸ ਮਹਿ ਰੰਗੁ ਕਰੇਈ ॥

ਯੇਵੇ ਬੇ ਨਿਯੋਗ ਨਾਮਾਨ ਮੋਹਾ ਜਲਾਇ ਦੇਇਆਵ, ਭਾਵਾ ਬਹਿਤ ਹਿੰਦੁਸਾਨੁ ਹੁਕੁ ਵਧ ਅਨਯਰੇ
ਰਮਣੀ ਕਰਿਯਾਇ।

ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚੇ ਸੇਤੀ ਰੰਗਿ ਰੰਗੇਤੀ ਲਾਲ ਭਈ ਮਨੁ ਮਾਰੀ ॥

ਜੀਵ-ਸੁਖ ਬਧਾ ਹੁਕੁ ਬਹਿਤ ਨਿਯੋਗ ਭਾਵਾਨੁ ਹੋਇਆਵ, ਬੇ ਨਿਯੋਗ ਮਨ ਭਉਰੇ ਅਯੁਗ
ਲਗਾਇ ਆਵ ਅਭ ਵਧੁਤ ਬੁਧਾਰ ਵਨਿਆਵ।

ਨਾਨਕ ਸਾਚਿ ਵਸੀ ਸੋਹਾਗਣਿ ਪਿਰ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੀ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਬੇ ਬੁਧਾਗਿਨੀ ਜੀਵ-ਸੁਖ ਬਧਾ ਪਠਿ-ਹੁਕੁ ਘਰ ਅਧੀਤ ਪਰਮਾਨੁ ਬੁਧਪਕੁ ਯਾਇ
ਵਾਸ ਕਰਿਯੋ ਆਭ ਨਿਯੋਗ ਹਿੰਦੁਸਾਨੁ ਠਾਹੁ ਹੋਇ ਭਾਵਾਨੁ ਹਿੰਦੁਸਾਨੁ ਵਨਿਆਇਆਵ।

ਪਿਰ ਘਰਿ ਸੇਹੈ ਨਾਰਿ ਜੇ ਪਿਰ ਭਾਵੇ ਜੀਉ ॥

ਨਿਯੋਗ ਹਿੰਦੁਸਾਨੁ-ਹੁਕੁ ਘਰੇ ਬੇਬੇ ਜੀਵ-ਸੁਖ ਗੋਭਾ ਹੁਕੁ ਕਰਿਯਾਵ, ਯਿਥੇ ਨਿਯੋਗ ਪਠਿ-ਹੁਕੁ ਭਲ
ਲਗਿਯਾਵ।

ਝੂਠੇ ਵੈਣ ਚਵੇ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵੇ ਜੀਉ ॥

ਯੇਭ੍ਹ ਜੀਵ-ਸੁਖ ਨਿਯੋਗ ਵਰਨ ਬੋਲਿਆਵ, ਬੇ ਬੇਬੇ ਨਿਯੋਗ ਵਰਨ ਭਾਵਾਰ ਕੋਭਿਥੀ ਕਾਮਰੇ ਆਬੇ
ਨਾਹਿ।

ਝੂਠੁ ਅਲਾਵੈ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾ ਪਿਰੁ ਦੇਖੈ ਨੈਣੀ ॥

ਬੇ ਨਿਯੋਗ ਬੋਲਿਆਵ, ਪਰਭੁ ਬੇਬੇ ਨਿਯੋਗ ਵਰਨ ਭਾਵਾਰ ਕੋਭਿਥੀ ਕਾਮਰੇ ਆਬੇ ਨਾਹਿ, ਭਾਵਾਨੁ
ਭਾਵਾਰ ਹਿੰਦੁਸਾਨੁ ਹੁਕੁ ਨਿਯੋਗ ਆਗ੍ਰੇ ਦੇਖਯੋ ਨਾਹਿ।

ਅਵਗੁਣਿਆਰੀ ਕੰਤਿ ਵਿਸਾਰੀ ਛੁਟੀ ਵਿਧਣ ਰੈਣੀ ॥

ਭਾਵਾਨੁ ਪਠਿ-ਹੁਕੁ ਅਵਗੁਣਰੇ ਭਰਿ ਰਹਿਯੋ। ਬੇਬੇ ਜੀਵ-ਸੁਖ ਭੁਲਿ ਦੇਇਆਇ, ਬੇ ਪਰਿਭਾਸੁ ਸੁਖ
ਵਨਿਆਵ ਅਭ ਭਾਵਾਰ ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਹਿ ਹਿੰਦੁਸਾਨੁ ਬਿਨਾ ਦੂਰਗਰੇ ਅਭਿਵਾਹਿਤ ਹੋਇਆਵ।

ਗੁਰੁ ਸਬਦੁ ਨ ਮਾਨੈ ਫਾਹੀ ਫਾਥੀ ਸਾ ਧਨ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਏ ॥

ਯੋਗਿ ਜੀਵ-ਸੁਖ ਗੁਰੂਕ ਗਭ ਭਉਰੇ ਆਸ਼ਾ ਰਗੇ ਨਾਹਿ, ਬੇ ਗੁਰੂਕ ਜਾਲਰੇ ਧਾਬਿਆਵ ਅਭ ਨਿਯੋਗ
ਪਠਿ-ਹੁਕੁ ਮਹਲ ਅਧੀਤ ਹੁਕੁ ਬੁਧਪਕੁ ਹੁਕੁ ਕਰੇ ਨਾਹਿ।

ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਏ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇਭੇਵੇਲੇ ਜੀਵ-ਸੁਖ ਬੁਧੁ ਹੋ ਆਨੁ ਬੁਧਪਕੁ ਜਾਗਿ ਨਿਯੋਗ, ਬੇ ਗੁਰੂਕ ਬਾਰਾ ਬਾਭਾਵਿਕ
ਅਵਸਥਾਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇਆਵ॥੪॥

ਧਨ ਸੋਹਾਗਣਿ ਨਾਰਿ ਜਿਨਿ ਪਿਰੁ ਜਾਣਿਆ ਜੀਉ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਬੁਝਾਰਿਨਾ ਨਾਰੀ ਖਨਧ ਅਚੇ, ਯਿਥ ਨਿਯੁਤਿ-ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਯਾਗਿ ਨੇਕਯੋਗਿ ।

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੁੜਿਆਰਿ ਕੁੜੁ ਕਮਾਣਿਆ ਜੀਉ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਿਧਿਯਾ ਯਾਗ-ਬੁਝਾਰਿ ਨਿਧਿਯਾ ਕਾਮਧਿ ਝੁੰ ਕਰਿਯਾਯ ।

ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਸਾਚੇ ਭਾਵੀ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਭ ਰਾਤੀ ॥

ਭਗਵਾਨਯ ਭਯੋ ਕਰਿਯੁਕਾ ਯਾਗ-ਬੁਝਾਰਿ ਅਭਿ ਬੁਝਾਰਿ ਬੋਝਾਯਾਯ ਆਯ ਬੇ ਬਯਾ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਪ੍ਰੇਮ-ਭਯੋਰੇ
ਲਾਗਿ ਰਹਿਯਾਯ ।

ਪਿਰੁ ਰਲੀਆਲਾ ਜੋਬਨਿ ਬਾਲਾ ਤਿਸੁ ਰਾਵੇ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ॥

ਪ੍ਰਿਯੁਤਿ ਪਭਿ-ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਬਯ ਰਯੋਲਾ, ਯੋਗਿਨ ਬਯੋਲੁ ਅਯੋਗਿ, ਯਾਗਯ ਪ੍ਰੇਮ ਰਯੋਰੇ ਰਯੋ ਬੋਝਾ ਯਾਗ-
ਬੁਝਾਰਿ ਯਾਗਯ ਬਾਯੋਰੇ ਰਯੋਗਿ ਕਰਿਯਾਯ ।

ਗੁਰੁ ਸਬਦਿ ਵਿਗਾਸੀ ਸਹੁ ਰਾਵਾਸੀ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਗੁਣਕਾਰੀ ॥

ਬੇ ਗੁਰੁਯ ਗਯ ਬਾਗਾ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਬੋਝਾਯਾਯ, ਨਿਯੁਤਿ ਪ੍ਰਿਯੁਤਿਯ ਬਾਯੋਰੇ ਆਯਨੁ ਅਨੁਯੋਗਿ ਕਰਿਯਾਯ ਆਯ
ਨਿਯੋਗਿ ਕਰਿਯੁਕਾ ਭਯੋਰੇ ਯਾਗ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਕਰਿਯਾਯ ।

ਨਾਨਕ ਸਾਚੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਪਿਰ ਘਰਿ ਸੇਹੈ ਨਾਰੀ ॥੫॥੩॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਸ਼ੁ ਯਾਗ-ਬੁਝਾਰਿ ਬਯ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਰਿਯੋਗਿ, ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਯੋਗਿ ਯਾਗਯ ਬਯੋਗਿ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਬੋਝਾਯਾਯ
ਆਯ ਨਿਯੁਤਿ ਪ੍ਰਿਯੁਤਿਯ ਯੋਗਿ ਬਯ ਬੁਝਾਰਿ ਲਾਗਿਯਾਯ ॥5॥3॥

ਧਨਾਸਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧

ਪੰਨਾਬਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ 4 ਘਰ 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਕੁੰਦ ਅੰਗ, ਯਾਦਾਯੁਕ ਬਿਗੁਨਾਯੁਕ ਕ੍ਰਿਪਾਯੁਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਮਾਯੁਕ ਪਾਦੇ।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਜੀਉ ॥

ਯਦਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਿਯੁਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ, ਭਾਵਾਯੁਕੇ ਹੂੰ ਭਾਵਾਯੁਕ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਰਮਾਯੁਕ ਥਾਵੇ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸੁਭਾਇ ਸਹਜਿ ਗੁਣ ਗਾਈਐ ਜੀਉ ॥

ਬਿਗੁਨਾਯੁਕ ਮਿਲਿਆਯੁਕ, ਭਾਵਾਯੁਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵੇਰੇ ਭਗਵਾਨਾਯੁਕ ਗੁਣਗਾਨ ਪ੍ਰੇਮਪੂਰਵਕ ਯੋਗਯਾਯੁਕ।

ਗੁਣ ਗਾਇ ਵਿਗਸੈ ਸਦਾ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾ ਆਪਿ ਸਾਚੇ ਭਾਵਏ ॥

ਯਦਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਭੁਕਤ ਪਾਯਾਯੁਕ, ਭਾਵਾਯੁਕੇ ਮਨੁਸ਼ਯੁਕ ਧੰਨ ਰਾਧਿ ਭਾਵਾਯੁਕ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰਿ
ਬਰਵਾ ਪੁਸ਼ਟ ਰਹਿਥਾਵੇ।

ਅਹੰਕਾਰੁ ਹਉਮੈ ਤਜੈ ਮਾਇਆ ਸਹਜਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵਏ ॥

ਯੇ ਨਿਯੁਕ ਅਹੰਕਾਰ, ਨਿਯੁਕ ਅਹੰਕਾਰ ਅਵਾ ਮਾਯਾਯੁਕ ਮੋਹਾਯੁਕ ਭਾਵਾਯੁਕ ਕਰਿਥਾਵੇ ਥਾਯੁਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਭਾਵੇਰੇ
ਨਾਮਰੇ ਰਹਿਥਾਵੇ।

ਆਪਿ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੋਈ ਆਪਿ ਦੇਇ ਤ ਪਾਈਐ ॥

ਕਰਮਾ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬਹੁ ਕੀਯੁ ਕਰਿਥਾਯੁਕ, ਮੋਹਭੇਦਵੇਰੇ ਯੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਧਾਨ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਥਾਯੁਕ,
ਮਨੁਸ਼ਯੁਕ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਥਾਵੇ।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਜੀਉ ॥੧॥

ਗੁਨੁ ਕਰੁਣਿ ਮੇ ਯਦਿ ਭਗਵਾਨ ਨਿਯੁਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ, ਭਾਵਾਯੁਕੇ ਹੂੰ ਭਾਵਾਯੁਕ ਨਾਮਰ ਧਾਨ ਕਰਮਾਯੁਕ
ਥਾਵੇ॥1॥

ਅੰਦਰਿ ਸਾਚਾ ਨੇਹੁ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੈ ਜੀਉ ॥

ਯੇ ਭਾਯੁਕ! ਪੂਰੁ ਬਿਗੁਨਾਯੁਕ ਮੋਹਰ ਮਨਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਪਾਯੁਕ ਬਿਯੁਕ ਪ੍ਰੇਮ ਭਵੁਕ ਕਰਿਯੁਕ।

ਹਉ ਤਿਸੁ ਸੇਵੀ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਮੈ ਕਦੇ ਨ ਵੀਸਰੈ ਜੀਉ ॥

ਬਰਮਾਨ, ਮੂੰ ਧੰਨ ਰਾਧਿ ਭਾਵਾਯੁਕ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਿਥਾਵੇ ਥਾਯੁਕ ਯੇ ਮੋਹਭੇਦ ਕਵਾਧਿ ਭੁਕਤਿ ਨਾਹਿ।

ਕਦੇ ਨ ਵਿਸਾਰੀ ਅਨਦਿਨੁ ਸਮੁਹਾਰੀ ਜਾ ਨਾਮੁ ਲਈ ਤਾ ਜੀਵਾ ॥

ਮੂੰ ਭਾਵਾਯੁਕ ਕਵਾਧਿ ਬਿਗੁਨਾਯੁਕ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ਥਾਯੁਕ ਪੁਰਿਧੰਨ ਭਾਵਾਯੁਕ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਿਥਾਵੇ।

ਸ੍ਰਵਣੀ ਸੁਣੀ ਤ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਾ ॥

ਮੇਧੇਵੇ ਸ੍ਰੀ ਨਿਯੋਗ ਕਾਨ੍ਹਰੇ ਨਾਮ ਸ੍ਰੋਤਸੁ ਕਰਿਯਾਵ, ਮੋਹਾਰ ਐਵੇ ਮਨ ਭੁਭੁ ਹੋਇਯਾਵ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਯੋਗ ਮਾਧਨਰੂ
ਨਾਮਾਨੁਭ ਹੋਇਯਾਵ।

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਅਨਦਿਨੁ ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਬਿਚਰੈ ॥

ਮਧਿ ਯੋਗਿਨਿ ਨਿਯੋਗ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਭਾਵਾਵੇਲੇ ਮਨੁਸ਼ਯਕੁ ਬਿਬੇਕੁ ਬਿਬੇਕੁ ਮੇਲਿਯਾਵ ਐਵੇ
ਗੁਰੂਯੋਗ ਅਨੁਕ੍ਰਿਪਾ ਭਾਵਾਰ ਮਨ੍ਹਰੇ ਬਿਬੇਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਬੇਕੁ ਕਰਿਯਾਵ।

ਅੰਦਰਿ ਸਾਚਾ ਨੇਹੁ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੈ ॥੨॥

ਬਿਬੇਕੁ ਮੋਹਾਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡਰੇ ਬਿਬੇਕੁ ਮੋਹਾਰ ਬਿਬੇਕੁ ॥੨॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ ਵਡਭਾਗਿ ਤਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਆਵਏ ਜੀਉ ॥

ਮਧਿ ਮਨੁਸ਼ਯਕੁ ਆਵੇਯਾਗੁਰੂ ਬਿਬੇਕੁ ਮੇਲਿਯਾਵ, ਭਾਵਾਵੇਲੇ ਮਨੁਸ਼ਯਕੁ ਬਿਬੇਕੁ ਮੇਲਿਯਾਵ।

ਅਨਦਿਨੁ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ਤ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਏ ਜੀਉ ॥

ਬੇਧਿਨ੍ਹਰਿ ਪਰਮ ਬਿਬੇਕੁ ਮੇਲਿਯਾਵ ਐਵੇ ਨਿਯੋਗ ਧਾਨ ਯੋਗਿਨਿ ਰਹਿਯਾਵ, ਮਾਧਾ ਧਾਨਰੇ ਬੇਧਿਨ੍ਹਰਿ ਬਿਬੇਕੁ
ਅਨੁਸ਼ਯਕੁ ਮੇਲਿਯਾਵ।

ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ ਤਾ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਸਦਾ ਅਤੀਤੁ ਬੈਰਾਗੀ ॥

ਮੇਧੇਵੇਲੇ ਬੇਧਿਨ੍ਹਰਿ ਅਨੁਸ਼ਯਕੁ ਮੇਲਿਯਾਵ, ਬੇਧਿਨ੍ਹਰਿ ਮਨੁਸ਼ਯਕੁ ਮੇਲਿਯਾਵ ਐਵੇ
ਬਿਬੇਕੁ ਮੇਲਿਯਾਵ ਐਵੇ ਨਿਯੋਗ ਧਾਨ ਰਹਿਯਾਵ।

ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਸੇਭਾ ਜਗ ਅੰਤਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮਰੇ ਯੋਗ ਯੋਗਿਨਿ ਮੇਲਿਯਾਵ ਐਵੇ ਬਿਬੇਕੁ ਮੇਲਿਯਾਵ ਐਵੇ ਨਿਯੋਗ ਧਾਨ ਰਹਿਯਾਵ।

ਹਰਖ ਸੋਗ ਦੁਹਾ ਤੇ ਮੁਕਤਾ ਜੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰੇ ਸੁ ਭਾਵਏ ॥

ਬੇਧਿਨ੍ਹਰਿ ਅਨੁਸ਼ਯਕੁ ਮੇਲਿਯਾਵ, ਭਾਵਾਰੇ ਮੇਲਿਯਾਵ ਐਵੇ ਨਿਯੋਗ ਧਾਨ ਰਹਿਯਾਵ।

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ ਵਡਭਾਗਿ ਤਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਆਵਏ ਜੀਉ ॥੩॥

ਅਨੁਸ਼ਯਕੁ ਮਨੁਸ਼ਯਕੁ ਬਿਬੇਕੁ ਮੇਲਿਯਾਵ, ਭਾਵਾਰੇ ਬਿਬੇਕੁ ਮੇਲਿਯਾਵ ਐਵੇ
ਮੇਲਿਯਾਵ ॥੩॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਦੁਖੁ ਹੋਇ ਮਨਮੁਖ ਜਮਿ ਜੋਹਿਆ ਜੀਉ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯਕੁ ਮਨੁਸ਼ਯਕੁ ਨਿਯੋਗ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯਾਵ ਐਵੇ ਬਿਬੇਕੁ ਮੇਲਿਯਾਵ ਐਵੇ
ਮੇਲਿਯਾਵ।

ਹਾਇ ਹਾਇ ਕਰੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਮਾਇਆ ਦੁਖਿ ਮੋਹਿਆ ਜੀਉ ॥

ਬੇਧਿਨ੍ਹਰਿ ਮਨੁਸ਼ਯਕੁ ਮੇਲਿਯਾਵ 'ਮਾਧਾ-ਮਾਧਾ' ਕਰਿਯਾਵ।

ਮਾਇਆ ਦੁਖਿ ਮੋਹਿਆ ਹਉਮੈ ਰੋਹਿਆ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤ ਵਿਹਾਵਏ ॥

ਬੇਸ਼ ਮਾਯਾ ਦੁਖਿ ਮੋਹਿਆ ਹਉਮੈ ਰੋਹਿਆ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤ ਵਿਹਾਵਏ ॥
ਬੇਸ਼ ਮਾਯਾ ਦੁਖਿ ਮੋਹਿਆ ਹਉਮੈ ਰੋਹਿਆ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤ ਵਿਹਾਵਏ ॥

ਜੇ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਇ ਤਿਸੁ ਚੇਤੈ ਨਾਹੀ ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛਤਾਵਏ ॥

ਮੇਯੋ ਪ੍ਰਭੁ ਚੇਤੈ ਨਾਹੀ ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛਤਾਵਏ ॥
ਮੇਯੋ ਪ੍ਰਭੁ ਚੇਤੈ ਨਾਹੀ ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛਤਾਵਏ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕੇ ਸਾਥਿ ਨ ਚਾਲੈ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਮਾਇਆ ਧੋਹਿਆ ॥

ਨਾਵੈ ਕੇ ਸਾਥਿ ਨ ਚਾਲੈ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਮਾਇਆ ਧੋਹਿਆ ॥
ਨਾਵੈ ਕੇ ਸਾਥਿ ਨ ਚਾਲੈ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਮਾਇਆ ਧੋਹਿਆ ॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਦੁਖੁ ਹੋਇ ਮਨਮੁਖਿ ਜਮਿ ਜੋਹਿਆ ਜੀਉ ॥੪॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਦੁਖੁ ਹੋਇ ਮਨਮੁਖਿ ਜਮਿ ਜੋਹਿਆ ਜੀਉ ॥੪॥
ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਦੁਖੁ ਹੋਇ ਮਨਮੁਖਿ ਜਮਿ ਜੋਹਿਆ ਜੀਉ ॥੪॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਮਿਲਾਇ ਮਹਲੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਜੀਉ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਮਿਲਾਇ ਮਹਲੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਜੀਉ ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਮਿਲਾਇ ਮਹਲੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਜੀਉ ॥

ਸਦਾ ਰਹੈ ਕਰ ਜੇਤ੍ਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ਜੀਉ ॥

ਸਦਾ ਰਹੈ ਕਰ ਜੇਤ੍ਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ਜੀਉ ॥
ਸਦਾ ਰਹੈ ਕਰ ਜੇਤ੍ਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ਜੀਉ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਤਾ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਵੈ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਤਾ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਵੈ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਤਾ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਵੈ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਜਪਤ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਸਹਜੇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਜਪਤ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਸਹਜੇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥
ਅਨਦਿਨੁ ਜਪਤ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਸਹਜੇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਨਾਮੇ ਨਾਮੁ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਾਵਏ ॥

ਨਾਮੇ ਨਾਮੁ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਾਵਏ ॥
ਨਾਮੇ ਨਾਮੁ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਾਵਏ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਮਿਲਾਇ ਮਹਲੁ ਹਰਿ ਪਾਵਏ ਜੀਉ ॥੫॥੧॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਮਿਲਾਇ ਮਹਲੁ ਹਰਿ ਪਾਵਏ ਜੀਉ ॥੫॥੧॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਮਿਲਾਇ ਮਹਲੁ ਹਰਿ ਪਾਵਏ ਜੀਉ ॥੫॥੧॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ

ਪੰਨਾਬਰ1 ਮੁਹਲਾ 5 ਛੰਤ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਸ੍ਰਿ ਅੰਗ ਅਰਥਿ, ਯਾਹਾਯੁ ਬਧਗੁਰੂਯੁ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਮਾਯੁ ਪਾਰੇ।

ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਜਿਸੁ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਗਾਵੀਐ ਜੀਉ ॥

ਯਾਹਾਯੁ ਬਯਾਧਿਰੇ ਮਿਥੀ ਭਗਵਾਨਯੁ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਮਾਯੁ, ਬੇਧਿ ਬਧਗੁਰੂ ਧਾਨਧੰਨਾਨੁ ਅਰਥਿ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਗਾਵੀਐ ਜੀਉ ॥

ਪ੍ਰਭੁਯੁ ਨਾਮ ਅਮ੍ਰਿਤੁ ਅਰੇ, ਯਾਹਾ ਬਾਧੂ-ਬਯਾਧਿਰੇ ਮਿਥੀ ਭ੍ਰੰ ਗਾਨ ਕਰਮਾਯੁ।

ਭਜੁ ਸੰਗਿ ਸਾਧੂ ਇਕੁ ਅਰਾਧੂ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਨਾਸਏ ॥

ਬਾਧੂਯੁ ਬਯਾਧਿਰੇ ਮਿਥੀ ਭਗਵਾਨਯੁ ਭਯਨ ਕਰ, ਭਾਯਾਯੁ ਅੰਗ ਨਾਮ ਭ੍ਰੰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ, ਯਾਹਾ ਧ੍ਵਾਰਾ ਯੁਧੁ
ਮਰਨੀਰ ਧ੍ਰੁਯੁ ਨਾਥਿ ਹੋਯਾਯੁ।

ਧੁਰਿ ਕਰਮੁ ਲਿਖਿਆ ਸਾਚੁ ਸਿਖਿਆ ਕਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸਏ ॥

ਯੋਭੰ ਮਨੁਸ਼ਧਰ ਕਪਾਲਰੇ ਯੁਧੁ ਪ੍ਰਵਰ੍ਣੁ ਭ੍ਰੰ ਭਯਨ ਭਾਗਧੁ ਲੇਖਾ ਹੋਯਾਯੁ, ਬੇ ਗੁਰੂਯੁ ਬਯਾਧਿਰੇ
ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਨਿਧਿ ਆਯੁ ਭਾਯਾਰ ਮਨੁਸ਼ਧਰ ਧਾਥੀ ਕਰਿ ਯਾਧੁ।

ਭੈ ਭਰਮ ਨਾਠੇ ਛੁਟੀ ਗਾਠੇ ਜਮ ਪੰਥਿ ਮੂਲਿ ਨ ਆਵੀਐ ॥

ਭਾਯਾਰ ਭਯੁ ਅੰਗ ਭ੍ਰੰ ਭ੍ਰੰ ਭ੍ਰੰ ਹੋਯਾਯੁ ਆਯੁ ਮਾਯਾਰ ਭ੍ਰਿਗੁਯੁਯੁ ਗਥਿ ਗੋਲੀ ਯਾਯੁ, ਬੇ ਮਨੁਸ਼ਧਰ
ਮਾਰਗਰੇ ਕਧਾਰਿਭ ਪਭੇ ਨਾਥੀ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਧਾਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੀਐ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਥਿ, ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਰਾ ਭਯਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ, ਯਾਹਾ ਧਾਯਰੇ ਮੂੰ ਬਧਵਾ ਭਯਾਰ ਬ੍ਰਿਭਗਾਨ
ਕਰਿ ਪਾਰਿਥੀ ॥੧॥

ਨਿਧਰਿਆ ਧਰ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੇ ਜੀਉ ॥

ਧਰਮਾਯੁਯੁ ਅੰਗ ਪਥਿਭੁ ਨਾਮ ਭ੍ਰੰ ਨਿਰੰਜਿਭਰ ਆਯੁਯੁ ਅਰੇ।

ਤੂ ਦਾਤਾ ਦਾਤਾਰੁ ਸਰਬ ਦੁਖ ਭੰਜਨੇ ਜੀਉ ॥

ਹੋ ਮੇਰਾ ਧਾਯਾ! ਅੰਗ ਭ੍ਰੰ ਬਧੂਯੁ ਧੇਵਾ ਵਾਲਾ ਅਧੁ ਆਯੁ ਭ੍ਰੰ ਬਧੂ ਯਾਧਯੁ ਧ੍ਰੁਯੁ ਨਾਥਿ ਕਰਿਥਾ ਵਾਲਾ
ਅਧੁ।

ਦੁਖ ਹਰਤ ਕਰਤਾ ਸੁਖਹ ਸੁਆਮੀ ਸਰਣਿ ਸਾਧੂ ਆਇਆ ॥

ਹੇ ਜਗਤਰ ਬਾਮਨ! ਤੂੰ ਦੂਝਝਰ ਨਾਗ ਕਰੇ ਬੁਝ ਪੁਦਾਨ ਕਰੇਵਾ ਵਾਲਾ ਅਰੁ, ਮੂੰ ਚੋਰ ਬਾਮੁਕਾ
ਗਰਗਰੇ ਆਇਓ।

ਸੰਸਾਰੁ ਸਾਗਰੁ ਮਹਾ ਬਿਖੜਾ ਪਲ ਏਕ ਮਾਹਿ ਤਰਾਇਆ ॥

ਏਹੇ ਬਾਬਾਰ ਬਾਗਰ ਪਾਰ ਕਰੇਵਾ ਵਧ ਕਰਿ ਅਚੇ, ਪਰਛੁ ਚੋਰ ਬਾਮੁ ਮੋਛੇ ਏਕ ਸ਼ਰੇ ਏਤ੍ਰੁ
ਪਾਰ ਕਰਾਯ ਦੇਯਓ।

ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬ ਥਾਈ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਨੇਤ੍ਰੀ ਅੰਜਨੇ ॥

ਮੋਢੇ ਮੂੰ ਗੁਰੁਕਾ ਆਨਰ ਬੁਰਮਾ ਨਿਯ ਆਗ੍ਰੇ ਲਗਾਯਓ, ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਬਰਵਾਪਾ ਭਾਵਰੇ
ਦੇਯਓ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਸਿਮਰੀ ਸਰਬ ਦੁਖ ਭੈ ਭੰਜਨੇ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਪੁਰਾਨਾ ਕਰਓ, ' ਹੇ ਬਰ ਦੂਝ ਏਵਾ ਭਯ ਨਾਗ ਕਰੇਵਾ ਵਾਲਾ ਪੁਰੁ! ਮੂੰ ਬਰਵਾ ਚੋਰ ਨਾਮ
ਬੁਰਗ ਕਰੇਯਾ ॥੨॥

ਆਪਿ ਲੀਏ ਲੜਿ ਲਾਇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀਆ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁ! ਨਿਯ ਕੁਪਾ ਕਰੇ ਤੂੰ ਬੁਝਾ ਏ ਮੋਛੇ ਚੋਰ ਬਾਮੁਕੇ ਲਗਾਯਓ।

ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਣੁ ਨੀਚੁ ਅਨਾਥੁ ਪ੍ਰਭ ਅਗਮ ਅਪਾਰੀਆ ਜੀਉ ॥

ਮੂੰ ਗੁਰਗ੍ਰਿਹਾਨ, ਨੀਚ ਏਵਾ ਅਨਾਥ ਅਚੇ, ਪਰਛੁ ਹੇ ਪੁਰੁ! ਤੂੰ ਅਗਮ ਏਵਾ ਅਪਰਮਪਰ ਅਰੁ।

ਦਇਆਲ ਸਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੁਆਮੀ ਨੀਚ ਥਾਪਣਹਾਰਿਆ ॥

ਹੇ ਮੋਛੇ ਬਾਮਨ! ਤੂੰ ਬਰਵਾ ਦਯਾਲੁ ਏਵਾ ਕੁਪਾਲੁ ਅਰੁ, ਤੂੰ ਮੋਛੇ ਭਯ ਨੀਚਕੁ ਬਰੋਯ ਵਧਾਯਓ।

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਵਸਿ ਤੇਰੈ ਸਗਲ ਤੇਰੀ ਸਾਰਿਆ ॥

ਬਰਬੁ ਯਾਵਯਛੁ ਚੋਰ ਵਗਾਯਛੁ ਅਯਓ ਆਯ ਤੂੰ ਬਰੁਕੁ ਪਾਲਨ ਕਰੁ।

ਆਪਿ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਭੁਗਤਾ ਆਪਿ ਸਗਲ ਬੀਚਾਰੀਆ ॥

ਤੂੰ ਬੁਝਾ ਏ ਬਰੁ ਪਦਾਰਥ ਭੋਗੇਵਾ ਵਾਲਾ ਅਰੁ, ਤੂੰ ਬੁਝਾ ਏ ਯਾਵਰ ਆਵਗਯਕਤਾ ਬਿਬਯਰੇ ਬਿਚਾਰ
ਕਰੁ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਇ ਜੀਵਾ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਪਉ ਬਨਵਾਰੀਆ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਪੁਰਾਨਾ ਕਰਓ, ' ਹੇ ਪੁਰੁ! ਮੂੰ ਚੋਰ ਗੁਰਗਾਨ ਕਰੇ ਏ ਵਧੇਯਾ ਆਯ ਚੋਰ ਏ ਯਧ
ਕਰੇਯਾ ॥੩॥

ਤੇਰਾ ਦਰਸੁ ਅਪਾਰੁ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਈ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਯਥਰ! ਚੋਰ ਵਰਗ ਅਪਾਰ ਧਾਵਯਕ ਅਚੇ ਏਵਾ ਚੋਰ ਨਾਮ ਅਮੂਲਯ ਅਚੇ।

ਨਿਤਿ ਜਪਹਿ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਪੁਰਖ ਅਤੇਲਈ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਅਭੂਜਨਾਮ ਪਰਮਪੂਰੁਸ਼! ਚੋਰ ਵਾਸ ਨਿਭਾ ਚੋਰ ਨਾਮਰ ਭਯਨ ਕਰਿਯਾਉ।

ਸੰਤ ਰਸਨ ਵੂਠਾ ਆਪਿ ਤੂਠਾ ਹਰਿ ਰਸਹਿ ਸੇਈ ਮਾਤਿਆ ॥

ਮੇਯੋਂ ਬਛਯਨ ਭਧਰੇ ਤੂ ਪੁਸ਼ਪ ਹੋਯਾਯੋ, ਤੂ ਚਾਖਾਰ ਫਿਰ੍ਹਾਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਯੋ ਏਵਾਂ ਸੇ ਹਰਿਰਸਰੇ
ਹੋਂ ਮਥੁ ਰਹਿਯਾਏ।

ਗੁਰ ਚਰਨ ਲਾਗੇ ਮਹਾ ਭਾਗੇ ਸਦਾ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗਿਆ ॥

ਸੇ ਵਧ ਭਾਗਯਗਾਮੀ ਅਚੇ, ਯੇ ਗੁਰੂਯ ਚਰਨਰੇ ਆਸਿ ਲਾਗਿਯਾਏ ਆਭ ਸਦਾ ਜਾਗੁਧ ਰਹਿਯਾਏ।

ਸਦ ਸਦਾ ਸਿੰਮ੍ਰਤਬੁ ਸੁਆਮੀ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਗੁਣ ਬੇਲਈ ॥

ਸੇ ਸਦਾ ਸੁਰਗਾਮੀ ਸੁਆਮੀ ਗੁਣ ਪੁਰਿ ਗੁਣਰੇ ਵੋਲਿਯਾਏ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਧੂਰਿ ਸਾਧੂ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਅਮੋਲਈ ॥੪॥੧॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿਯੋ, ' ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੋਢੇ ਸਾਧੂਯ ਚਰਨ-ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ, ਚੋਰ ਨਾਮ ਵਧ
ਅਮੂਲਯ ਅਚੇ॥੪॥੧॥

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ

ਰਾਗ ਪਦਮਾਸਰੀ ਵਾਗੀ ਭਗਤ ਕਵੀਰ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗੁਰ ਏਕ ਅਚਰਿ, ਮਾਯਾਯੁ ਸਦਗੁਰੂਯ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਰੇ।

ਸਨਕ ਸਨੰਦ ਮਹੇਸ ਸਮਾਨਾਂ ॥ ਸੇਖਨਾਗਿ ਤੇਰੇ ਮਰਮੁ ਨ ਜਾਨਾਂ ॥੧॥

ਹੇ ਭਗੁਰ! ਬ੍ਰਹ੍ਮਾਯ ਪੂਰੁ ਸਨਕ, ਸਨੰਦ ਏਵਾਂ ਗੋਪ-ਗੋਪਾਲ ਸਰਿਗ ਏਵਾਂ ਗੋਪਨਾਗ ਮਥ ਚੋਰ
ਭੇਦ ਬੂਝੇ ਨਾਹੋਂ॥੧॥

ਸੰਤਸੰਗਤਿ ਰਾਮੁ ਰਿਦੈ ਬਸਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਭਯ ਸਯਾਧ ਕਰਿਵਾ ਵਾਰਾ ਰਾਮ ਸੁਖਮਰੇ ਆਸਿ ਸੁਭਿ ਹੋਯਾਯਾਉ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਹਨੂਮਾਨ ਸਰਿ ਗਰੁੜ ਸਮਾਨਾਂ ॥ ਸੁਰਪਤਿ ਨਰਪਤਿ ਨਹੀ ਗੁਨ ਜਾਨਾਂ ॥੨॥

ਸੁਰਪਾਨ ਮੇਧਰੇ, ਪਸ਼ਾਨ ਰਾਜਾ ਗਰੁਧ ਮੇਧਰੇ, ਵੇਵਰਾਯ ਭਯ ਏਵਾਂ ਮਨੁਸ਼ਯ ਰਾਜਾ ਮਥ ਚੋਰ
ਗੁਣਗੁ ਯਾਗਿਯੋ ਨਾਹੋਂ॥੨॥

ਚਾਰਿ ਬੇਦ ਅਰੁ ਸਿੰਮ੍ਰਤਿ ਪੁਰਾਨਾਂ ॥ ਕਮਲਾਪਤਿ ਕਵਲਾ ਨਹੀ ਜਾਨਾਂ ॥੩॥

ਚਾਰੇ ਵੇਦ- ਰੂਕ, ਮਯੂਰ, ਸਾਮ ਏਵਾਂ ਅਧਰ ਵੇਦ, ਸਚਾਯ ਸ੍ਰਿਯੋ, ਅਠਾਰ ਪੂਰਾਯ, ਲਯੁ ਪਰਿ ਵਿਸ਼ੁ
ਏਵਾਂ ਲਯੁ ਮਥ ਚੋਰ ਰਹਸਯਗੁ ਯਾਗਿ ਪਾਰਿਯੋ ਨਾਹੋਂ॥੩॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਸੇ ਭਰਮੈ ਨਾਹੀ ॥ ਪਗ ਲਗਿ ਰਾਮ ਰਹੈ ਸਰਨਾਂਹੀ ॥੪॥੧॥

ਕବୀਰ ਕਹੁੰਦੇ ਹେਏ ਸੇਵਕ ਮਨੁਸ਼ਖ ਫਿਰਾਨੇ ਕੇਵੇ ਪਧਰੁਝ ਫੁੰਨਾਹਿ, ਯੇਵ ਬਛਕ ਚਰਨ ਲਗਾਯ
ਰਾਮਕ ਸ਼ਰਨੇ ਪਠਿ ਰਹਿਯਾ॥੪॥੧॥

ਦਿਨ ਤੇ ਪਹਰ ਪਹਰ ਤੇ ਘਰੀਆਂ ਆਵ ਘਟੈ ਤਨੁ ਛੀਜੈ ॥

ਦਿਨਰੂ ਪੁਰੁ ਆਵੰ ਪੁਰੁ ਵਾਰਾ ਘਟਿ ਹੋਇ ਮਨੁਬੰਧੁ ਅਯੁ ਕਯੋ ਹੋਇਯਾਵ ਆਵੰ ਚਾਹਾਯਾ ਚੀਰੀਰ
ਬੁਧੰਯੁ ਹੋਇਯਾਵ।

ਕਾਲੁ ਅਹੇਰੀ ਫਿਰੈ ਬਧਿਕ ਜਿਉ ਕਹਹੁ ਕਵਨ ਬਿਧਿ ਕੀਜੈ ॥੧॥

ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਚੀਕਾਰੀ ਚਾਹਾਰ ਆਗ ਪਾਗ ਚੀਕਾਰ ਭਲਿ ਬੁਝੁਯਾਵ, ਕੁਝ, ਮੂਰੁ ਪਾਗਰੂ ਬਝਿਵਾ ਪਾਯੋ ਏ
ਕੇਯੋ ਬਿਧਿ ਪੁਰੋਗ ਕਰਿਵਾ?

ਸੇ ਦਿਨੁ ਆਵਨ ਲਾਗਾ ॥

ਏਹੁ ਦਿਨੁ ਨਿਕਰ ਆਬੁਝਿ, ਮੋਹਭੇਵੇਲੇ ਮੂਰੁ ਚਾਹਾਰ ਪੁਗ ਨੇਯੋਵ।

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਕਹਹੁ ਕੇਉ ਹੈ ਕਾ ਕਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੁਝ, ਮਾਭਾ-ਪਿਭਾ, ਭਾਯ, ਪੁਰੁ ਆਵੰ ਬੁਝਿ, ਆਮਾਯਾ ਮਖਰੂ ਕੇਯੋ ਕੇਯੋ ਕਾਮਰੇ ਆਇਯਾਵ? ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਜੋਤਿ ਕਾਇਆ ਮਹਿ ਬਰਤੈ ਆਪਾ ਪਸੁ ਨ ਬੁਝੈ ॥

ਮੋਹ ਪਰਿਯੁਭੁ ਯਾਵਨਰੇ ਯੋਧਾਭਿ ਅਧਾਰ ਆਮਾ ਚੀਰੀਰੇ ਰਹਿਯਾਵ, ਏਹੁ ਪਰਿਯੁਭੁ ਪਗੁ ਭਲਿ ਮੂਰੁ ਮਨੁਬੰਧੁ
ਨਿਯੁ ਆਮਾ-ਬੁਝੁਯੁ ਰੂਭੇ ਨਾਯੋ।

ਲਾਲਚ ਕਰੈ ਜੀਵਨ ਪਦ ਕਾਰਨ ਲੋਚਨ ਕਛੁ ਨ ਸੁਝੈ ॥੨॥

ਏਹੁ ਆਯੁ ਅਧਿਕ ਯਾਵਨ ਬਝਿਵਾ ਲਾਲਚਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਪਰਿਯੁਭੁ ਚਾਹਾਯੁ ਨਿਯੁ ਆਮਾਯੇ ਮੂਰੁ ਧੋਯਾਯਾਵ
ਨਾਯੋ ॥2॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਛੇਡਹੁ ਮਨ ਕੇ ਭਰਮਾ ॥

ਕਵੀਰ ਕਥੁਭਿ ਮੋਹ ਏਹੁ ਪੁਗੀ! ਗੁਣ, ਨਿਯੁ ਮਨਰੇ ਬਾਰਾ ਭੁਯ ਚਾਯਾ ਕਰ।

ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਰੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਪਰਹੁ ਏਕ ਕੀ ਸਰਨਾ ॥੩॥੨॥

ਏਹੁ ਪੁਗੀ! ਏਕ ਪਰਿਯੋਗਰਯਾ ਚੀਰੀਰੇ ਯਾਯੁ ਆਵੰ ਕੇਵਲ ਚਾਹਾਯਾ ਨਾਮਰੇ ਏਯੋ ਭਯਨ ਕਰ ॥3॥2॥

ਜੇ ਜਨੁ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਕਛੁ ਜਾਨੈ ਤਾ ਕਉ ਅਚਰਜੁ ਕਾਰੋ ॥

ਮੋਯੋ ਧਯੁਭਿ ਭਗਵਾਨਯਾ ਪੁਰੁ ਆਵੰ ਚਾਹਾਯਾ ਭਯੁ ਬਿਬਯੁਭੇ ਕੀਯੋ ਯਾਯੁਯਾਵ, ਚਾਹਾਯਾ ਪਾਯੋ ਕੀਯੋ ਮਖ
ਆਯੁਧਯੁਭੁ ਕਯਾ ਰੂਭੇ।

ਜਿਉ ਜਲੁ ਜਲ ਮਹਿ ਪੈਸਿ ਨ ਨਿਕਸੈ ਤਿਉ ਢੁਰਿ ਮਿਲਿਓ ਜੁਲਾਰੋ ॥੧॥

ਮੋਹਰੇ ਯੁਯੁਭੇ ਮੀਧਿਯੁਭਾ ਯੁਯੁਭੁ ਪੁਰੁਭਾਰ ਆਯਾ ਕਰਾਯਾਯੁ ਪਾਯੋ ਨਾਯੋ, ਏਹੁਯੋ ਕਵੀਰ ਮਖ ਨਿਯੁ
ਆਮਾਯੁਭਾਯੁ ਬਯਾਯੁ ਕਰਿ ਭਗਵਾਨਯਾ ਯਾਯੋ ਲਾਯੁ ਹੋਇਯਾ ਯਾਯੁਭਿ ॥1॥

ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਗਾ ਮੈ ਤਉ ਮਤਿ ਕਾ ਭੇਰਾ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨਯਾਨਾ ਨਾਮ! ਮੈਂ ਰੂਝੇਰੇ ਬਰਨ ਅਰੇ।

ਜਉ ਤਨੁ ਕਾਸੀ ਤਜਹਿ ਕਬੀਰਾ ਰਮਈਐ ਕਹਾ ਨਿਹੇਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਕਵਾਰ ਨੇਯ ਨੇਰੀਰ ਕਾਗੀ (ਵਨਾਰਥ)ਰੇ ਢਾਗ ਕਰੇਯਾਏ ਏਵਾ ਮੋਲਾ ਪੁਰਾ ਕਰੇ ਨੇਏ, ਏਥ੍ਰੇਰੇ ਮੋਰ ਰਾਮਾਨਾ ਕਾ ਭਧਕਾਰ ਹੇਥ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਲੋਈ ਭਰਮਿ ਨ ਭੂਲਹੁ ਕੋਈ ॥

ਕਵਾਰ ਕਹੁਯੇ ਮੇ ਹੇ ਯਨ! ਯਾਨਪੂਰਕ ਗੁਣ, ਕੇਹੇ ਭੁਮਰੇ ਧਭ ਨਾਹਿ;

ਕਿਆ ਕਾਸੀ ਕਿਆ ਉਖਰੁ ਮਗਹਰੁ ਰਾਮੁ ਰਿਦੈ ਜਉ ਹੋਈ ॥੨॥੩॥

ਮਾਹਾਰ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਰਾਮ ਸ਼ਿਭ ਅਭਿਭਿ, ਚਾਹਾਨਾ ਧਾਨ ਕਾਗੀ ਏਵਾ ਮਗਰ ਅਧੀਭ ਨੇਰੀਰ ਢਾਗ ਕਰੇਯਾ ਧਾਨ ਪੂਰਿ ਬਮਾਨ ਅਰੇ॥੨॥੩॥

ਇੰਦ੍ਰ ਲੋਕ ਸਿਵ ਲੋਕਹਿ ਜੈਬੇ ॥ ਓਛੇ ਤਪ ਕਰਿ ਬਾਹੁਰਿ ਐਬੇ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਕੇਹੇ ਮਨੁਬਧ ਭਧਬਧਾ ਕਰੇ ਯਭੁਨਾਨਾ ਏਵਾ ਗੋਨਾਨਾਨਾ ਚਾਲਿਯਾਏ, ਚਾਹਾਹੇਨੇ ਧਾਧ ਓ ਪੂਰਨ ਕਾਰਗਰੁ ਬੇ ਪੂਨਃ ਧੇਰੇ ਆਬਿਯਾਏ॥੧॥

ਕਿਆ ਮਾਂਗਉ ਕਿਛੁ ਥਿਰੁ ਨਾਹੀ ॥

ਮੈਂ ਭਗਵਾਨਯਾਨਾ ਠਾਰੁ ਕਾ ਮਾਗਿਏ? ਕਾਰਗ ਏਹੇ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਕੋਗਬੇ ਕਥੁ ਸ਼ਿਰ ਨਾਹਿ ਅਧੀਭ ਬਰੁ ਕਛਿ ਨਗਰ ਅਰੇ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਖੁ ਮਨੁ ਮਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਗੁ ਰਾਮਾਨਾ ਨਾਮ ਹੂੰ ਨੇਯ ਮਨਰੇ ਰਗ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਸੇਭਾ ਰਾਜ ਬਿਭੈ ਬਡਿਆਈ ॥

ਪੂਨਿਆਰੇ ਗੋਯਾ, ਪਰਿਭੁਰ ਰਾਯਾ ਗਾਬਨ, ਐਯੁਧ- ਬੋਭਥ ਏਵਾ ਕਭਿਮਾ

ਅੰਤਿ ਨ ਕਾਹੁ ਸੰਗੁ ਸਹਾਈ ॥੨॥

ਗੋਬਰੇ ਕਾਹਾ ਬਾਥ੍ਰੇਰੇ ਮਧ ਬਾਥ੍ਰ ਓ ਬਹਾਨਾਨਾ ਰੂਹਭਿ ਨਾਹਿ॥੨॥

ਪੁਤ੍ਰੁ ਕਲਤ੍ਰੁ ਲਛਮੀ ਮਾਇਆ ॥

ਪੂਭ, ਧਨੁ, ਪਨ-ਬੋਯਭ ਏਵਾ ਬਯਭਿ- ਏਥ੍ਰੁ ਕੁਹ,

ਇਨ ਤੇ ਕਹੁ ਕਵਨੈ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੩॥

ਕੇਵੇ ਕੇਏ ਬੁਯਾ ਪੁਰਾ ਕਰੇਯਾ?॥੩॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਅਵਰ ਨਹੀ ਕਾਮਾ ॥

ਕਵਾਰ ਕਹੁਯੇ ਮੇ ਚਾਹਾਨਾ ਅਨਧ ਕਛਿ ਅਭਿਨਾਬ ਨਾਹਿ,

ਹਮਰੈ ਮਨ ਧਨ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮਾ ॥੪॥੪॥

ਕਾਰਣ ਮੇਰਾ ਮਨ ਧਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅਰੇ ॥੪॥੪॥

ਰਾਮ ਸਿਮਰਿ ਰਾਮ ਸਿਮਰਿ ਰਾਮ ਸਿਮਰਿ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਪ੍ਰੇਮ ਬੰਨ੍ਹ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੁਰਣ ਕਰ, ਬੰਨ੍ਹ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੋ ਸੁਰਣ ਕਰ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨੁ ਬੁਝਤੇ ਅਧਿਕਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੁਰਣ ਬਿਨਾ ਬੁਝਤੇ ਲੋਕ ਭਵਸਾਗਰੇ ਹੋ ਚੁਠੇ ਯਾਏ ॥੧॥ ॥੧॥

ਬਨਿਤਾ ਸੁਤ ਦੇਹ ਗ੍ਰੇਹ ਸੰਪਤਿ ਸੁਖਦਾਈ ॥

ਸੁਤ, ਪੁੱਤ੍ਰ, ਬੁਝਾਰੀ ਗਰੀਬ, ਘਰ ਅੰਧਾ ਬੰਨ੍ਹਿ- ਏਹਾ ਬੰਨ੍ਹ ਬੁਝਾਰੀ ਦੇਹਦਾ ਪੁਰਾਣ ਹੋਇਆ, ਪਰਭੂ

ਇਨ੍ ਮੈ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ਤੇਰੇ ਕਾਲ ਅਵਧ ਆਈ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਭੋਲੇ ਮਨੁਖ ਬੰਨ੍ਹਿ ਆਇ, ਬੇਭੇਦੇ ਏਹਾ ਭੋਲੇ ਰਹਿਣ ਨਾਹੀ ॥੧॥

ਅਜਾਮਲ ਗਜ ਗਨਿਕਾ ਪਤਿਤ ਕਰਮ ਕੀਨੇ ॥

ਅਜਾਮਲਾ ਰਾਜਾ, ਗੰਢੇ ਬੰਨ੍ਹਿ ਏਹਾ ਅੰਧਾ ਬੰਨ੍ਹਿ ਯਾਹਾ ਪਤਿਤ ਕਰਮ ਹੋ ਕਰਿਓ, ਯਾਹਾ

ਤੇਉ ਉਤਰਿ ਪਾਰਿ ਪਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲੀਨੇ ॥੨॥

ਪਰਭੂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੁਰਣ ਕਰਿਓ ਯਾਹਾ ਬੰਨ੍ਹਿ ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਵਸਾਗਰੇ ਪਾਰ ਹੋਇਆ ॥੨॥

ਸੂਕਰ ਕੂਕਰ ਜੇਨਿ ਭ੍ਰਮੇ ਤਉ ਲਾਜ ਨ ਆਈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਪੂਰੇ ਜਗਤ ਤੋਂ ਯੂਧੀ ਅੰਧਾ ਯੂਧੀ ਮੋਹਿਤ ਪਰਭੂ ਰਹਿਓ ਪਰਭੂ ਭੋਲੇ ਲੋਕ ਆਇ ਨਾਹੀ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਛਾਡਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾਹੇ ਬਿਖੁ ਖਾਈ ॥੩॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਾਡਿ ਤੋਂ ਕਾਛਿ ਕਿਸੇ ਰੂਪੀ ਕਿਸੇ ਖਾਏ ॥੩॥

ਤਜਿ ਭਰਮ ਕਰਮ ਬਿਧਿ ਨਿਖੇਧ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਲੇਹੀ ॥

ਤੋਂ ਗੁਣ ਬਿਨੁ ਅਨੁਸਾਰੇ ਮੋਹਿਤ ਕਰਮ ਅੰਧੇ ਕਰਮ ਭਵਸਾਗਰੇ ਕਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੋ ਸੁਰਣ ਕਰ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਨ ਕਬੀਰ ਰਾਮੁ ਕਰਿ ਸਨੇਹੀ ॥੪॥੫॥

ਕਬੀਰ ਕਹਿਓ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਿਭੇ ਵਧਾ ॥੪॥੫॥

ਧਨਾਸਰੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ

ਪੰਨਾਬਰੀ ਵਾਣੀ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਹੋ ਅੰਧਾ, ਯਾਹਾ ਬੰਨ੍ਹਿ ਬੰਨ੍ਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਇਆ ਪਾਰੇ।

ਗਹਰੀ ਕਰਿ ਕੈ ਨੀਵ ਖੁਦਾਈ ਊਪਰਿ ਮੰਡਪ ਛਾਏ ॥

ਲੋਕਾਨਾਮੇ ਗਭੀਰ ਗਾਓ ਗੋਲੀ ਬੇਧਰੇ ਭਯੋ ਮੁਕਤ ਬਨਾਯੋ ॥

ਮਾਰਕੰਡੇ ਤੇ ਕੇ ਅਧਿਕਾਈ ਜਿਨਿ ਤ੍ਰਿਣ ਧਰਿ ਮੂੰਡ ਬਲਾਏ ॥੧॥

ਕਿਛੁ ਮਾਯਾਭੈ ਚਿਤਿ ਠਾਰੂ ਮਧ ਅਧਿਕ ਲਧਾ ਆਲ੍ਹਿਸ ਬਾਲਾ ਕੀਐ ਅਛੀ? ਯਿਐ ਨਭਾ ਕੂਚਾਰੇ ਨਿਯ
ਯਾਗ ਅਭਿਵਾਹਿਤ ਕਰਿਯੋ ॥

ਹਮਰੇ ਕਰਤਾ ਰਾਮੁ ਸਨੇਹੀ ॥

ਮੋਰ ਚਰਯੋਰਾ ਰਾਮ ਮੋਰ ਗੁਣ ਚਿਤ੍ਰ ਅਚਰਿ ॥

ਕਾਹੇ ਰੇ ਨਰ ਗਰਬੁ ਕਰਤ ਹਰੁ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਝੂਠੀ ਦੇਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਪ੍ਰਾਣ! ਤੂੰ ਕਾਹੀਐ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰੁਛੁ? ਚੋਰਾ ਐ ਨਰਿ ਗਰਬ ਏਕ ਧੰਨ ਅਬਗਧ ਨਭੁ
ਬੋਯਾਯੋ ॥੧॥ ॥ਰੁਖ ॥

ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕੈਰਉ ਕਰਤੇ ਦੁਰਜੋਧਨ ਸੇ ਭਾਈ ॥

ਮਾਝਾਰ ਭਾਯੂ ਬੁਧੋਪਨ ਭਲਿ ਪਰਾਜਾਨੀ ਬੁਰਬਾਰ ਧੁਲਾ, ਬੇਝਿ ਕੋਰਿਕ ਮਧ ਅਘੰਕਾਰਰੇ ਆਇ
'ਮੋਰ-ਮੋਰ' ਕਰੁਧੁਲਾ।

ਬਾਰਹ ਜੋਜਨ ਛਤ੍ਰੁ ਚਲੈ ਥਾ ਦੇਹੀ ਗਿਰਝਨ ਖਾਈ ॥੨॥

ਮੋਭੈ ਬੁਧੋਪਨਰ ਬਾਜਾਯਾ ਵਾਰ ਮੋਯਨ ਪਰਧੰਬੁ ਵਿਝਾਰ ਲਾਭ ਕਰਿਧੁਲਾ, ਚਾਝਾਰ ਮੂਠ ਵੇਝਕੁ
ਮਧ ਗਾਰੂਭਾ ਨਿਯ ਗਾਧਾ ਵਨਾਯਲਾ॥੨॥

ਸਰਬ ਸੋਇਨ ਕੀ ਲੰਕਾ ਹੋਤੀ ਰਾਵਨ ਸੇ ਅਧਿਕਾਈ ॥

ਮਝਾਵਲਾ ਲਕਾਪਠਿ ਰਾਵਨਰ ਬਾਰਾ ਲਕਾ ਬੁਝੈ ਨਿਰੰਧ ਹੋਯਾਯਲਾ।

ਕਹਾ ਭਇਓ ਦਰਿ ਬਾਂਧੇ ਹਾਥੀ ਖਿਨ ਮਹਿ ਭਈ ਪਰਾਈ ॥੩॥

ਪਰਛੁ ਚਾਝਾਰ ਝਾਰਰੇ ਵਝਾ ਹੋਯਾਯਲਾ ਝਾਠੀ ਮਧ ਚਾਝਾਰ ਕੋਭਿਧਿ ਕਾਮਰੇ ਆਇ ਨਧੁਲਾ ਐਵੰ
ਐਕ ਝਭਰੇ ਬਾਰਾ ਲਕਾ ਪਰ ਹੋਯਾਯਲਾ॥੩॥

ਦੁਰਬਾਸਾ ਸਿਉ ਕਰਤ ਠਗਉਰੀ ਜਾਦਵ ਏ ਫਲ ਪਾਏ ॥

ਬੁਧਾਯਾ ਰਝਿ ਬਹਿਧ ਕਪਠ ਕਰਿ ਮਾਧਵ ਐਫਿ ਧਾਲ ਪੁਾਬੁ ਕਲੇ ਮੋ ਚਾਝਾਯ ਅਭਿਗਾਧ ਝਾਰਾ ਬੰਧੂਝੁ
ਵੰਝਰ ਬਰਨਾਭ ਹੋਯਾਯਲਾ।

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਜਨ ਅਪੁਨੇ ਉਪਰ ਨਾਮਦੇਉ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਏ ॥੪॥੧॥

ਭਗਵਾਨ ਬੁਝੁ ਫੁੰ ਨਿਯ ਭਭ ਭਪਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯਫੁ ਐਵੰ ਨਾਮਵੇਵ ਐਵੇ ਭਗਵਾਨਯ ਫੁੰ ਗੁਨਗਾਨ
ਕਰਿਯਾਫੁ॥੪॥੧॥

ਦਸ ਬੈਰਾਗਨਿ ਮੋਹਿ ਬਸਿ ਕੀਨੀ ਪੰਚਹੁ ਕਾ ਮਿਟ ਨਾਵਉ ॥

ਧੂੰ ਨਿਯ ਵਭ ਯਫੁਯਯੁ ਨਿਯ ਨਿਯਯਯਰੇ ਰਯਯਿ ਆਯ ਮਨਰੂ ਮੋਰ ਪਾਝ ਗਯੁ- ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ,
ਮੋਹ ਓ ਅਘੰਕਾਰ ਧੂਰ ਕਰਿ ਵੇਯਯਿ।

ਸਤਰਿ ਦੇਇ ਭਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਿ ਬਿਖੁ ਕਉ ਮਾਰਿ ਕਢਾਵਉ ॥੧॥

ਧੂੰ ਨਿਯ ਗਰਾਰਰ ਬਰੋਵਰਯੁ ਨਾਮਾਮੂਠ ਝਾਰਾ ਭਰਿ ਨੇਯਯਿ ਐਵੰ ਵਿਝ ਰੂਪੀ ਵਿਕਾਰਯੁ ਵਮਨ ਕਰਿ
ਵਾਝਾਰ ਕਰਿ ਵੇਯਯਿ॥੧॥

ਪਾਛੈ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵਨੁ ਪਾਵਉ ॥

ਐਵੇ ਧੂੰ ਐਫਿ ਵਿਕਾਰਯੁ ਧੋਰਿ ਆਇਵਾਯੁ ਵੇਵੇ ਨਾਫੁੰ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਘਟ ਤੇ ਉਚਰਉ ਆਤਮ ਕਉ ਸਮਝਾਵਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ੴ ਵੇ ਸ੍ਰੰ ਏਕਾਗ੍ਰ ਚਿਤ੍ਰ ਹੋਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਾਸੀਰੇ ਝੰ ਭਯਾਰੀ ਕਰਿਯਾਏ ਏਕੰ ਨਿਯੁ ਆਤਮਾ ਕੁ ਏਹਿ ਕਾਮੰਧਰੇ
ਲਾਗਿ ਰਹਿਵਾਰੇ ਭਧਦੇਸ਼ਿ ਦੇਇਯਾਏ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਬਜਰ ਕੁਠਾਰੁ ਮੇਹਿ ਹੈ ਛੀਨਾਂ ਕਰਿ ਮਿੰਨਤਿ ਲਗਿ ਪਾਵਉ ॥

ਸ੍ਰੰ ਨਿਵੇਦਨ ਕਰਿ ਗੁਰੂਕਾ ਚਰਣਰੇ ਲਾਗਿ ਯਾਇਓ ਏਕੰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਡ ਕੂਰਾਛਿ ਧਾਰਾ ਮੋਹਕੂ ਨਾਗ
ਕਰਿ ਦੇਇਓ ॥

ਸੰਤਨ ਕੇ ਹਮ ਉਲਟੇ ਸੇਵਕ ਭਗਤਨ ਤੇ ਡਰਪਾਵਉ ॥੨॥

ਸ੍ਰੰ ਬੰਬਾਰੀ ਕੇ ਸ੍ਰੰਗ ਹੋਇ ਬਲਕਾ ਬੇਬਕਾ ਬਨਿ ਯਾਇਓ ਏਕੰ ਭਯਾਰੇ ਭਯੁ ਨਿਯੁ ਮਨਰੇ ਰੰਗੁ
ਦੇਇਓ ॥੨॥

ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਤਬ ਹੀ ਛੂਟਉ ਜਉ ਮਾਇਆ ਨਹ ਲਪਟਾਵਉ ॥

ੴ ਬੰਬਾਰੀ ਕੇ ਸ੍ਰੰਗ ਹੋਇ ਬਲਕਾ ਬੇਬਕਾ ਬਨਿ ਯਾਇਓ ਏਕੰ ਭਯਾਰੇ ਭਯੁ ਨਿਯੁ ਮਨਰੇ ਰੰਗੁ
ਦੇਇਓ ॥

ਮਾਇਆ ਨਾਮੁ ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਕਾ ਤਿਹ ਤਜਿ ਦਰਸਨੁ ਪਾਵਉ ॥੩॥

ਮਾਇਆ ਬੇਬਕਾ ਚਿਤ੍ਰ ਨਾਮ ਅੰਗ, ਯਾਹਾ ਜੀਵਕੁ ਗਭ-ਮੋਹਨਰੇ ਪਠਭਯੁ ਰਹਿਯਾਏ ਆਭ ਚਾਹਾਕੁ ਚਪਾਗ
ਕਰਿ ਝੰ ਸ੍ਰੰ ਭਗਵਾਨਕਾ ਵਰ੍ਹਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਪਾਰਿਓ ॥੩॥

ਇਤੁ ਕਰਿ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਜੋ ਜਨ ਤਿਨ ਭਉ ਸਗਲ ਚੁਕਾਈਐ ॥

ਮੋਹਕੰ ਬਯਛਿ ਏਹਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਧੀਓ ਮਾਇਆਕੁ ਚਪਾਗ ਕਰਿ ਭਯੁ ਕਰਿਯਾਏ, ਚਾਹਾਰੇ ਭਯੁ-ਮੋਹਨਰੇ ਬਾਰਾ ਭਯੁ
ਦੂਰ ਹੋਇਯਾਏ ॥

ਕਹਤ ਨਾਮਦੇਉ ਬਾਹਰਿ ਕਿਆ ਭਰਮਹੁ ਇਹ ਸੰਜਮ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ॥੪॥੨॥

ਨਾਮਦੇਵ ਕਹੁੰ ਮੋ ਹੋ ਭਯੁ! ਭਗਵਾਨਕੁ ਬਯਾਨ ਕਰਿਯਾ ਪਾਯੰ ਬਾਹਾਰੇ ਭਯੁਕਰੇ ਕਾਝੰਕੰ
ਪਠਭਯੁ ਹੋਭਯੁ? ਕਾਰੀ ਭਧਰਿ ਭਯੁ ਕੰਧੁ ਧਾਰਾ ਬੇਬਕਾ ਭਯੁ-ਮੋਹਨਰੇ ਝੰ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਯਾਏ ॥੪॥੨॥

ਮਾਰਵਾੜਿ ਜੈਸੇ ਨੀਰੁ ਬਾਲਹਾ ਬੇਲਿ ਬਾਲਹਾ ਕਰਹਲਾ ॥

ਮਾਰਵਾਰੇ ਦੇਸ਼ਰੇ ਮੋਧਰਿ ਭਯੁ ਹੋਇਯਾਏ ਆਭ ਭਯੁ ਬਯੁਭ ਲਭਾ ਹੋਇਯਾਏ ॥

ਜਿਉ ਕੁਰੰਕ ਨਿਸਿ ਨਾਦੁ ਬਾਲਹਾ ਤਿਉ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਰਾਮਈਆ ॥੧॥

ਮੋਧਰਿ ਮ੍ਰਗਕੁ ਰਾਭਿਕਾਕਰੇ ਧੁਨਿ ਮਧੁਰੇ ਲਾਗਿਯਾਏ, ਬੇਧਰਿ ਝੰ ਮੋਹਾਰੇ ਮਨਰੇ ਮੋਹਾਰੇ ਰਾਮ ਕਯੁਭ
ਹੋਇਯਾਏ ॥੧॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਰੂੜੇ ਰੂਪੁ ਰੂੜੇ ਅਤਿ ਰੰਗ ਰੂੜੇ ਮੇਰੈ ਰਾਮਈਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਮੋਹਾਰੇ ਰਾਮ! ਚੋਰੇ ਨਾਮ ਕਯੁਭ ਬੁਧਰੇ ਅੰਗ, ਚੋਰੇ ਰੂਪ ਬੁਧਰੇ ਅੰਗ ਆਭ ਚੋਰੇ ਰੰਗ ਮਧ
ਅੰਗ ਬੁਧਰੇ ਅੰਗ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਜਿਉ ਧਰਣੀ ਕਉ ਇੰਦ੍ਰ ਬਾਲਹਾ ਕੁਸਮ ਬਾਸੁ ਜੈਸੇ ਭਵਰਲਾ ॥

ਯੋਗਰਿ ਪ੍ਰਭੂਵਾਨੁ ਵਾਧਕੁ ਹਿੰਸੁ ਲਾਗਿਯਾਏ, ਭਯੰਕਰੁ ਯੋਗਰਿ ਪ੍ਰਭੂਕੁ ਮਹਾਕੁ ਹਿੰਸੁ ਲਾਗਿਯਾਏ ਆਯੁ

ਜਿਉ ਕੋਕਿਲ ਕਉ ਅੰਬੁ ਬਾਲਹਾ ਤਿਉ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਰਾਮਈਆ ॥੨॥

ਕੋਕਿਲਕਿ ਯੋਗਰਿ ਆਸੁ ਅਭਿ ਹਿੰਸੁ ਅਭੇ, ਬੇਧਰਿ ਭ੍ਰੰ ਮੋਰਿ ਮਨਰੇ ਮੋਭੇ ਰਾਮੁ ਅਭਿ ਹਿੰਸੁ ਅਭੇ ॥੨॥

ਚਕਵੀ ਕਉ ਜੈਸੇ ਸੂਰੁ ਬਾਲਹਾ ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ ਹੰਸੁਲਾ ॥

ਯੋਗਰਿ ਚਕ੍ਰਾਨੁ ਸੂਰ੍ਯੁ ਹਿੰਸੁ ਹੋਯਾਯਾਏ ਏਵੰ ਹ੍ਰੰਬੁ ਮਾਨਸਰੋਵਰਿ ਹਿੰਸੁ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਜਿਉ ਤਰੁਣੀ ਕਉ ਕੰਤੁ ਬਾਲਹਾ ਤਿਉ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਰਾਮਈਆ ॥੩॥

ਯੋਗਰਿ ਸੂਰ੍ਵਣੀਨੁ ਨਿਯੁ ਪਭਿ ਵਸੁਭੁ ਹਿੰਸੁ ਅਭੇ, ਬੇਧਰਿ ਭ੍ਰੰ ਮੋਰਿ ਮਨਰੇ ਰਾਮੁ ਵਸੁਭੁ ਹਿੰਸੁ ਅਭੇ।

ਬਾਰਿਕ ਕਉ ਜੈਸੇ ਖੀਰੁ ਬਾਲਹਾ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਮੁਖ ਜੈਸੇ ਜਲਧਰਾ ॥

ਯੋਗਰਿ ਸ਼ਿੰਗੁਰਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਹਿਭੁ ਹੋਯਾਯਾਏ, ਯੋਗਰਿ ਚਾਤ੍ਰਕੁ ਮੁਖਰੇ ਵਰ੍ਣਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਿੰਸੁ ਲਾਗਿਯਾਏ।

ਮਛਲੀ ਕਉ ਜੈਸੇ ਨੀਰੁ ਬਾਲਹਾ ਤਿਉ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਰਾਮਈਆ ॥੪॥

ਯੋਗਰਿ ਮਾਛਰਿ ਯੁਗੁ ਬਹਿਭੁ ਪ੍ਰੇਮੁ ਹੋਯਾਯਾਏ, ਬੇਧਰਿ ਭ੍ਰੰ ਮੋਰਿ ਮਨਰੇ ਰਾਮੁ ਬਹਿਭੁ ਵਸੁਭੁ ਪ੍ਰੇਮੁ ਅਭਿ ॥੪॥

ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸਗਲ ਮੁਨਿ ਚਾਹਹਿ ਬਿਰਲੇ ਕਾਹੁ ਡੀਠੁਲਾ ॥

ਬਹੁ ਬਾਧਕ, ਬਿਯੁ ਏਵੰ ਮੂਨਿਯੁ ਰਾਮਾਕੁ ਵਰ੍ਣਨੁ ਕਰਿਵਾਰਿ ਅਭਿਲਾਖੁ ਕਰਿਯਾਯੁ, ਪਰਭੁ ਕੇਹੁ ਬਿਰਲਾਕੁ ਭ੍ਰੰ ਚਾਹਾਕੁ ਵਰ੍ਣਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਸਗਲ ਭਵਣ ਤੇਰੇ ਨਾਮੁ ਬਾਲਹਾ ਤਿਉ ਨਾਮੇ ਮਨਿ ਬੀਠੁਲਾ ॥੫॥੩॥

ਹੇ ਰਾਮ! ਯੋਗਰਿ ਭਿੰਨਿ ਲੋਕਾਰਿ ਯਾਗੁ ਭੋਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸੁਭੁ ਹਿੰਸੁ ਅਭੇ, ਬੇਧਰਿ ਭ੍ਰੰ ਨਾਮਦੇਵਾਕੁ ਮਨਰੇ ਬਿੰਦੁ ਭਗਵਾਨੁ ਵਸੁਭੁ ਹਿੰਸੁ ਅਭੇ॥੫॥੩॥

ਪਹਿਲ ਪੁਰੀਏ ਪੁੰਡਰਕ ਵਨਾ ॥

ਬਰ੍ਹ ਪੁਰਾਣੇ ਬਿੰਦੁਕੁ ਨਾਭਿਰੁ ਕਮਲੁ ਯਾਤੁ ਹੋਯਾਏ, ਪੂਰ੍ਣਿ ਬੇਧਰਿ ਕਮਲਰੁ ਬੁਝਾ ਯਾਤੁ ਹੋਯਾਏ ਏਵੰ

ਤਾ ਚੇ ਹੰਸਾ ਸਗਲੇ ਜਨਾਂ ॥

ਪੂਰ੍ਣਿ ਏਹੁ ਯੋਗਰਿ ਬਿੰਦੁ ਯਾਗੁ ਬੁਝਾਕੁ ਭਾਗੁ ਭਾਗੁ ਹੋਯਾਏ।

ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਤੇ ਜਾਨਉ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਚੰਤੀ ਨਾਚਨਾ ॥੧॥

ਆਦਿਪੂਰ੍ਣੁ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾਕੁ ਭਾਗੁ ਯਾਤੁ ਹੋਯਾਏ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾ ਮਾਯਾਕੇ ਪ੍ਰਾਪਿ ਯਾਗੁ ਰੂਪੁ ਨ੍ਰਿਪੁ ਕਰੁਅਭਿ ॥੧॥

ਪਹਿਲ ਪੁਰਸਾਬਿਰਾ ॥

ਬਰ੍ਹ ਪੁਪਯੇ ਆਧਿਪੁਰੁਖ ਧਰਮਾਨ੍ਹ। ਪੁਕਰ ਹੇਲੇ ਏਵੰ

ਅਥੈਨ ਪੁਰਸਾਦਮਰਾ ॥

ਪੁਰੁ ਆਧਿਪੁਰੁਖ ਾਨ੍ਹ ਪੁਕਰਿ ਯਾਤ ਹੇਲਾ।

ਅਸਰਾ ਅਸ ਉਸਰਾ ॥

ਏਹਿ ਬਾਰਾ ਬੁਝਿ ਏਹਿ ਪੁਕਰਿ ਏਵੰ ਆਧਿਪੁਰੁਖ ਪੁਕਰਿ ਮਿਲਨਰੇ ਰਚਨਾ ਕਰਾਯਾਯਛਿ।

ਹਰਿ ਕਾ ਬਾਗਰਾ ਨਾਚੈ ਪਿੰਧੀ ਮਹਿ ਸਾਗਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹਿ ਯਗਤ ਭਗਵਾਨਾ ਏਕ ਬੁਝਰ ਭਧਵਨ ਅਚੇ, ਮੇਯਯੋ ਯਾਵ ਨੁਧਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਮੇਧਰਿ ਕੂਯ
ਭਿਧਰੇ ਧਾਥੀ ਨੁਧਾ ਕਰਿਯਾਏ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਨਾਚੰਤੀ ਗੋਪੀ ਜੰਨਾ ॥

ਬੁਝ ਏਵੰ ਪੁਰੁਖ ਨੁਧਾ ਕਰੁਯਛਿ।

ਨਈਆ ਤੇ ਬੈਰੇ ਕੰਨਾ ॥

ਏਹਿ ਯਗਤਰੇ ਯਾਵਾ ਬਾਰਾ ਨੁਧਾ ਕਰਾਯਾਯਾ ਵਾਲਾ ਧਰਮੇਬੁਝਾ ਬਿਨਾ ਅਨਧਾ ਕੇਹਿ ਰੂਝਛਿ।

ਤਰਕੁ ਨ ਚਾ ॥ ਭੂਮੀਆ ਚਾ ॥

ਮੁਛਿ ਬਾਰਾ ਭੁਧ ਭਧੁ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਕੇਸਵਾ ਬਚਉਨੀ ਅਈਏ ਮਈਏ ਏਕ ਆਨ ਜੀਉ ॥੨॥

ਪੁਰੁਖਾ ਵਚਨ ਮੇਯ ਏਹਿ ਯਗਤਰੇ ਏਕ ਸੁੱਝੋ ਅਚੇ ਆਯ ਮੇਯ ਾਰੇ ਅਨਧਾ ਬੁਝ ਬਿਧਾਨਾਨ
ਅਯਛਿ॥2॥

ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਆਏ ਤੁਮ ਚੇ ਦੁਆਰਾ ॥

ହେ ପ୍ରଭୁ! ଅନେକ ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ତୋର ଦ୍ଵାରକୁ ଆସିଛି।

ਤੁ ਕੁਨੁ ਚੇ ॥

ପ୍ରଭୁ ପଚାରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରାଣୀ! ତୁ କିଏ?

ਮੈ ਜੀ ॥ ਨਾਮਾ ॥ ਹੇ ਜੀ ॥

ଭଲ୍ ଭଲ୍ ଦିଏ ଯେ ମୁଁ ନାମଦେବ ଅଟେ, ହେ ପ୍ରଭୁ!

ਆਲਾ ਤੇ ਨਿਵਾਰਣਾ ਜਮ ਕਾਰਣਾ ॥੩॥੪॥

ମୋତେ ଜଗତର ଜଞ୍ଜାଳରୁ ବାହାର କର, ଯେଉଁଠି ଯମର ଭୟ ଅଛି ||3||4||

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਮਾਧਉ ਬਿਰਦੁ ਤੇਰਾ ॥

ହେ ମାଧବ! ତୋର ପ୍ରକୃତି ପାପିକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ଅଟେ ।

ਧੰਨਿ ਤੇ ਵੈ ਮੁਨਿ ਜਨ ਜਿਨ ਧਿਆਇਓ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ॥੧॥

ସେହି ମୁନିଜନ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ଯିଏ ମୋର ହରି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ କରନ୍ତି ॥ ୧ ॥

ਮੇਰੈ ਮਾਥੈ ਲਾਗੀ ਲੇ ਧੁਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਚਰਨਨ ਕੀ ॥

ମୋର କପାଳରେ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଚରଣ ଧ୍ୱଜି ଲାଗି ଯାଇଛି ।

ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਤਿਨਹੂ ਤੇ ਦੂਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ଦେବତା, ମନୁଷ୍ୟ ଏବଂ ମୁନିଜନ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳିରୁ ଦୂରରେ ହିଁ ରହିଥାନ୍ତି ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ਦੀਨ ਕਾ ਦਇਆਲੁ ਮਾਧੋ ਗਰਬ ਪਰਹਾਰੀ ॥

ହେ ମାଧବ! ତୁ ଦୀନ ପ୍ରତି ଦୟା କରିବା ବାଲା ଅଟୁ ଆଉ ଅହଙ୍କାରୀଙ୍କ ଅହଂକାର ନାଶ କରିବା ବାଲା ଅଟୁ।

ਚਰਨ ਸਰਨ ਨਾਮਾ ਬਲਿ ਤਿਹਾਰੀ ॥੨॥੫॥

ନାମଦେବ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୋର ଚରନର ଶରଣ ନେଇଛି ଆଉ ମୁଁ ତୋ' ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଉଛି ||2||5||

ਧਨਾਸਰੀ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ

ਪੰਨਾਬਰੀ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਹੁ ਏਕ ਅਚਛੇ ਯਾਹਾਯੂ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਹੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਮਾਯਾਕ ਪਾਰੇ।

ਹਮ ਸਰਿ ਦੀਨੁ ਦਇਆਲੁ ਨ ਤੁਮ ਸਰਿ ਅਬ ਪਤੀਆਰੁ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਮੇਰੇ ਭਲੇ ਕੀਰਤੀਏ ਵੀਨੇ ਨਾਹੀਂ ਆਯੋ ਭੋ' ਭਲੇ ਆਯੋ ਕੇਹੀ ਵਯਾਯੂ ਨਾਹੀਂ।

ਬਚਨੀ ਤੇਰ ਮੇਰ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ਜਨ ਕਉ ਪੂਰਨੁ ਦੀਜੈ ॥੧॥

ਨਿਯੋ ਬੇਬਕਯੂ ਏਹਾਯੂ ਪ੍ਰਭੂ ਭਾਵਰੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਭੋਰੇ ਵਚਨ ਭਧਰੇ ਆਯਾ ਪਾਰੇ ॥੧॥

ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ਰਮਈਆ ਕਾਰਨੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਰਾਮ! ਮੂੰ ਭੋ' ਪੁਰਿ ਭਯੋ ਓ ਮਨਰੇ ਬਧਰੇ ਆਯੋ।

ਕਾਰਨ ਕਵਨ ਅਬੇਲ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕੇਯੋ ਕਾਰਨਰੂ ਭੁਯੋ ਮੇਰੇ; ਬਧਰੇ ਕਯੋ ਹੇਯੋ ਨਾਹੀਂ? ॥੧॥

ਬਹੁਤ ਜਨਮ ਬਿਛਰੇ ਥੇ ਮਾਧਉ ਇਹੁ ਜਨਮੁ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ ਲੇਖੇ ॥

ਹੇ ਮਾਧਵ! ਮੂੰ ਅਨੇਕ ਜਨਮਰੂ ਭੋ' ਓਹੁ ਬਿਛੋਰੇ ਹੋਯੋ ਆਯੋ ਨਿਯੋ ਏਹੀ ਜਨਮ ਭੋ' ਪਾਯੋਰੇ ਅਧਰੇ ਕਰੋਯੋ।

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਆਸ ਲਗਿ ਜੀਵਉ ਚਿਰ ਭਇਓ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖੇ ॥੨॥੧॥

ਰਵਿਦਾਸ ਕਹਉ ਮੇਰੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਭੋਰੇ ਵਰ੍ਹਨ ਕਰਿਵਾਰੇ ਵਧੁਰੇ ਧਨ ਹੋਯੋ ਯਾਯੋ, ਵਰ੍ਹਨਾਨੇ ਮੂੰ ਭੋਰੇ ਵਰ੍ਹਨ ਕਰਿਵਾਰੇ ਆਯੋਰੇ ਹੂੰ ਜੀਵਿਓ ਰਹਿਯੋ ॥੨॥੧॥

ਚਿਤ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਉ ਨੈਨ ਅਵਿਲੋਕਨੇ ਸ੍ਵਨ ਬਾਨੀ ਸੁਜਸੁ ਪੂਰਿ ਰਾਖਉ ॥

ਮੇਰੇ ਏਹੀ ਅਭਿਲਾਖ ਏਹਾ ਮੇਰੇ ਨਿਯੋ ਚਿਯੋਰੇ ਭਗਵਾਨਯੋ ਸੁਰੇਯੋ ਕਰਿਯੋ ਏਵੇ ਨਿਯੋ ਨਿਯੋਰੇ ਭਾਯੋ ਵਰ੍ਹਨ ਕਰਿਯੋ, ਮੂੰ ਵਾਯੋ ਗੁਰੇਯੋ ਕਰੇ ਏਵੇ ਭਗਵਾਨਯੋ ਯੋ ਨਿਯੋ ਕਾਨਰੇ ਗੁਰਿਯੋ।

ਮਨੁ ਸੁ ਮਧੁਕਰੁ ਕਰਉ ਚਰਨ ਹਿਰਦੇ ਧਰਉ ਰਸਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਾਮ ਨਾਮ ਭਾਖਉ ॥੧॥

ਮੂੰ ਨਿਯੋ ਮਨਕੂ ਸੁਰੇਯੋ ਭਯੋਰੇ ਵਯੋਯੋ ਏਵੇ ਪ੍ਰਭੂਯੋ ਚਰਨ-ਕਯੋਰੇ ਨਿਯੋ ਸੁਰੇਯੋਰੇ ਸੁਰੇਯੋ ਕਰਿਯੋ, ਮੂੰ ਨਿਯੋ ਜਿਯੋਰੇ ਰਾਯੋ ਅਯੋਰੇ ਨਾਯੋ ਭਯੋਰੇ ਕਰਿਯੋ ॥੧॥

ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਉ ਜਿਨਿ ਘਟੈ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਗੋਬਿੰਦਯੋ ਬਾਯੋਰੇ ਕੇਯੋ ਕਯੋ ਨਾਹੀਂ।

ਮੈ ਤਉ ਮੇਲਿ ਮਹਰੀ ਲਈ ਜੀਅ ਸਟੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣ ਏਹਿ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਯੁ ਪ੍ਰਾਣਿ ਦੇਯਕਿ ਮੂਲੁ ਦੇਯਕਿ ਬਖੂਠੁ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਐ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਬਿਨਾ ਭਾਉ ਨਹੀ ਊਪਜੈ ਭਾਵ ਬਿਨੁ ਭਗਤਿ ਨਹੀ ਹੋਇ ਤੇਰੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਬਲਿਕਾ ਬਲਾਓ ਬਿਨਾ ਚੋਰ ਬਾਪੁਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭਧੁਨੁ ਖੂਬਨਾਹਿ ਏਵੰ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਨਾ ਚੋਰ ਭਯੋ
ਹੋਯਕਿ ਪਾਠੇ ਨਾਹਿ ॥

ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸੁ ਇਕ ਬੇਨਤੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪੈਜ ਰਾਖਹੁ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਮੇਰੀ ॥੨॥੨॥

ਰਵਿਦਾਸ ਯੋਗੁਯੋਗ ਬਿਨੁਮੁਖਰੇ ਏਕ ਬਿਨੁਠਿ ਕਰਿਐ ਏਹੇ ਹੇ ਰਾਜਾ ਰਾਮ! ਮੇਰੇ ਬੰਸਾਨ ਰੱਖਾ ਕਰ
॥੨॥੨॥

ਨਾਮੁ ਤੇਰੇ ਆਰਤੀ ਮਜਨੁ ਮੁਰਾਰੇ ॥

ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਚੋਰ ਨਾਮੁ ਹੂੰ ਆਰਤੀ ਆਯੁ ਏਹਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਚਾਰ੍ਧ-ਸ਼੍ਰਾਵਣ ਅਰੇ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਝੂਠੇ ਸਗਲ ਪਾਸਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਗਵਾਨਕਾ ਨਾਮ ਸ਼੍ਰੋਣ ਬਿਨਾ ਅਨਧ ਬਹੁ ਆਭਿਯੋ ਮਿਥਯਾ ਅਰੇ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਨਾਮੁ ਤੇਰੇ ਆਸਨੇ ਨਾਮੁ ਤੇਰੇ ਉਰਸਾ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਕੇਸਰੇ ਲੇ ਛਿਟਕਾਰੇ ॥

ਹੇ ਯੋਗੁਯੋਗ! ਚੋਰ ਨਾਮੁ ਹੂੰ ਬੁਝਕਿ ਆਬਨ ਅਰੇ, ਚੋਰ ਨਾਮੁ ਹੂੰ ਚੰਦਨ ਪੇਠਾ ਅਰੇ ਆਯੁ ਚੋਰ
ਨਾਮੁ ਹੂੰ ਕੇਸਰੇ ਅਰੇ, ਯਾਹਾ ਭਧਰੇ ਭਧ ਕਰਿ ਚੋਰ' ਭਧਰੇ ਬਿੰਦਨ ਕਰਿਐ ॥

ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਅੰਭੁਲਾ ਨਾਮੁ ਤੇਰੇ ਚੰਦਨੇ ਘਸਿ ਜਪੇ ਨਾਮੁ ਲੇ ਤੁਝਹਿ ਕਉ ਚਾਰੇ ॥੧॥

ਚੋਰ ਨਾਮੁ ਹੂੰ ਯੋਗ ਅਰੇ ਆਯੁ ਚੋਰ ਨਾਮੁ ਹੂੰ ਚੰਦਨ ਅਰੇ, ਮੂੰ ਏਹਿ ਚੰਦਨਕੁ ਘਸਿ ਅਧਾਰ ਚੋਰ
ਨਾਮਕੁ ਭਧ ਕਰਿ ਚੋਰ' ਬਿਨੁਮੁਖਕੁ ਆਇਐ ॥੧॥

ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਦੀਵਾ ਨਾਮੁ ਤੇਰੇ ਬਾਤੀ ਨਾਮੁ ਤੇਰੇ ਤੇਲੁ ਲੇ ਮਾਹਿ ਪਸਾਰੇ ॥

ਚੋਰ ਨਾਮੁ ਹੂੰ ਵਾਪਕ ਅਰੇ ਆਯੁ ਚੋਰ ਨਾਮੁ ਹੂੰ ਵਧਾ ਅਰੇ, ਚੋਰ ਨਾਮੁ ਹੂੰ ਚੋਲ ਅਰੇ ਯਾਹਾਕੁ
ਨੇਯ ਮੂੰ ਵਾਪਕਰੇ ਯੋਗਿਐ ॥

ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਕੀ ਜੋਤਿ ਲਗਾਈ ਭਇਓ ਉਜਿਆਰੇ ਭਵਨ ਸਗਲਾਰੇ ॥੨॥

ਮੂੰ ਚੋਰ ਨਾਮਕੇ ਯੋਗਿਐ ਹੂੰ ਪ੍ਰਯੁਯੋਗ ਕਰਿਐ, ਯਾਹਾ ਵਾਰਾ ਬਿਨੁਸੁ ਯੋਗਕ ਭਯੋਕ ਹੋਯਕਿ ॥੨॥

ਨਾਮੁ ਤੇਰੇ ਤਾਰਾ ਨਾਮੁ ਫੂਲ ਮਾਲਾ ਭਾਰ ਅਠਾਰਹ ਸਗਲ ਜੁਠਾਰੇ ॥

ਚੋਰ ਨਾਮੁ ਹੂੰ ਬੁਝਾ ਆਯੁ ਚੋਰ ਨਾਮੁ ਹੂੰ ਧੂਲਕੇ ਮਾਲਾ ਅਰੇ, ਅਨਧ ਬਹੁ ਬਨਬਧਿ ਮਿਥਯਾ ਅਰੇ ॥

ਤੇਰੇ ਕੀਆ ਤੁਝਹਿ ਕਿਆ ਅਰਪਉ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਤੁਹੀ ਚਵਰ ਢੋਲਾਰੇ ॥੩॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਚੋਰ' ਵਾਰਾ ਯੋਗ ਹੋਯਕਿ ਕੇਯੋ ਪਵਾਰ ਚੋਰੇ ਭਯੋ? ਚੋਰ ਨਾਮੁ ਹੂੰ ਚਕ੍ਰ
ਅਰੇ, ਪਰਯੁ ਏਹਿ ਚਕ੍ਰ ਮਧ ਚੁ ਬੁਝੰ ਮੇਰਾ ਵਾਰਾ ਯੋਗਿਐ ॥੩॥

ਦਸ ਅਠਾ ਅਠਸਠੇ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਇਹੈ ਵਰਤਣਿ ਹੈ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੇ ॥

ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରରେ ଏହା ହେଉଛି ଯେ ଲୋକମାନେ ଅଠର ପୁରାଙ୍କଠା ଶୁଣିଥାନ୍ତି, ଅଠଷଠି ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ କରିଥାନ୍ତି ।

ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸੁ ਨਾਮੁ ਤੇਰੇ ਆਰਤੀ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਹਰਿ ਭੋਗ ਤੁਹਾਰੇ ॥੪॥੩॥

ରବିଦାସ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୋର ନାମ ହିଁ ଆରତୀ ଅଟେ ଆଉ ତୋର ସତ୍ୟ ନାମ ହିଁ
ତୋର ଭୋଗ ପ୍ରସାଦ ଅଟେ ||4||3||

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਨਾਰਾਇਣ ਨਿੰਦਸਿ ਕਾਇ ਭੂਲੀ ਗਵਾਰੀ ॥

ਦੁਕ੍ਰਿਤੁ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਥਾਰੇ ਕਰਮੁ ਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਕਰਾ ਮਸਤਕਿ ਬਸਤਾ ਸੁਰਸਰੀ ਇਸਨਾਨ ਰੇ ॥

ਕੁਲ ਜਨ ਮਧੇ ਮਿਲਿਐ ਸਾਰਗ ਪਾਨ ਰੇ ॥

ਕਰਮ ਕਰਿ ਕਲੰਕੁ ਮਫੀਟਸਿ ਰੀ ॥੧॥

ਬਿਸ੍ਵ ਕਾ ਦੀਪਕੁ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤਾ ਚੇ ਰੇ ਸੁਆਰਥੀ ਪੰਖੀ ਰਾਇ ਗਰੁੜ ਤਾ ਚੇ ਬਾਧਵਾ ॥

ਕਰਮ ਕਰਿ ਅਰੁਣ ਪਿੰਗਲਾ ਰੀ ॥੨॥

ਅਨਿਕ ਪਾਤਿਕ ਹਰਤਾ ਤਿਭਵਣ ਨਾਥੁ ਰੀ ਤੀਰਥਿ ਤੀਰਥਿ ਭ੍ਰਮਤਾ ਲਹੈ ਨ ਪਾਰੁ ਰੀ ॥

ତିନି ଲୋକର ସ୍ବାମୀ ଶିବ-ଶଙ୍କର ଜୀବଙ୍କ ଅନେକ ପାପ ହରଣ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଚୀର୍ଥରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଲେ, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ତ ପାଇ ପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ਕਰਮ ਕਰਿ ਕਪਾਲੁ ਮਫੀਟਸਿ ਰੀ ॥੩॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਸੀਅ ਧੇਨ ਲਛਿਮੀ ਕਲਪਤਰ ਸਿਖਰਿ ਸੁਨਾਰਾਰ ਨਦੀ ਚੇ ਨਾਥੰ ॥

ਨਦੀਰ ਬਾਮੀ ਬਸੁਤਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ, ਚੰਦ੍ਰਮਾ, ਕਾਮਧੇਨੂ, ਬਿਸ਼ਨੂਕ ਪਦ੍ਮਾ ਲਲਾਸੀ, ਕਲ੍ਪਵ੍ਰੱਖ, ਭਯੋਰੁਗਾ ਘੋਰਾ,
ਪ੍ਰਯੁਥਾ ਬੇਦਧ ਯਥਾਧਿ ਰਹੁ ਬਾਹਾਰਿਲਾ, ਪਰਭੂ

ਕਰਮ ਕਰਿ ਖਾਰੁ ਮਫੀਟਸਿ ਰੀ ॥੪॥

ਬਸੁਤਰੁ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਕੁਸ਼ਲੰ ਕਾਰਿਗਰੁ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਸ਼ਾਨਿ ਗੁਣ ਧੂਰ ਕਰਿ ਪਾਰਿਲਾ ਨਾਹਿੰ॥੪॥

ਦਾਧੀਲੇ ਲੰਕਾ ਗੜੁ ਉਪਾੜੀਲੇ ਰਾਵਣ ਬਣੁ ਸਲਿ ਬਿਸਲਿ ਆਣਿ ਤੇਖੀਲੇ ਹਰੀ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਲੰਕਾਰ ਧੂਰੰ ਯੁਗਲ ਧੋਲੇ, ਰਾਵਣਰ ਭਧਵਨ ਬਰਬਾਦ ਕਰਿਧੋਲੇ ਆਭ ਲਲਾਸੀ ਸੁਖੰ
ਬੇਬਾ ਪਰੇ ਆਘਾਤ ਭਲ ਕਰਿ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰਕੁ ਪੁਸ਼ਪ ਕਰਿਲੇ, ਪਰਭੂ

ਕਰਮ ਕਰਿ ਕਛਉਟੀ ਮਫੀਟਸਿ ਰੀ ॥੫॥

ਭਾਵਾਕ ਕੰਧ ਕਾਰਿਗਰੁ ਭਾਵਾਕੁ ਏਕ ਛੋਰਾ ਬਸੁ ਧਿਆਗਲਾ, ਯਾਵਾ ਬੇ ਧੂਰ ਕਰਿ ਪਾਰਿਲੇ ਨਾਹਿੰ॥੫॥

ਪੂਰਬਲੇ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰਮੁ ਨ ਮਿਟੈ ਰੀ ਘਰ ਗੋਹਣਿ ਤਾ ਚੇ ਮੋਹਿ ਜਾਪੀਅਲੇ ਰਾਮ ਚੇ ਨਾਮੰ ॥

ਬੇ ਮੋਹਾਰ ਗ੍ਰਹਰ ਗ੍ਰਹਿਣੀ! ਧੂਰੰ ਯੁਗਲੇ ਕਰਿਧੂਰਾ ਪਾਪ-ਪ੍ਰਣਾਧ ਕੰਧਰ ਧਾਨ ਧੂਰ ਕਰਮਾਯ ਧਾਰਿਧ
ਨਾਹਿੰ, ਭਾਵਾਰ ਧੂਰ-ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਗ ਕਰਿਧਾਨੁ ਪਠਿਧ।

ਬਦਤਿ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਰਾਮ ਜੀ ॥੬॥੧॥

ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਕਹੁਣੇ ਮੋ ਏਧਾਯੋ ਬੇ ਨਾਮਰੇ ਹੂੰ ਯਧ ਕਰਿਧਾਨੁ ਆਭ ਧੂ ਮਧ ਰਾਮਾਯ ਯਧ ਕਰ
॥੬॥੧॥

ਸ੍ਰੀ ਸੈਣੁ ॥

ਗ੍ਰੰਥ ਬੇਬੁ ॥

ਧੂਪ ਦੀਪ ਘ੍ਰਿਤ ਸਾਜਿ ਆਰਤੀ ॥ ਵਾਰਨੇ ਜਾਉ ਕਮਲਾ ਪਤੀ ॥੧॥

ਮੋਹਾਰ ਧੂਪ, ਧਾਪ, ਘ੍ਰਿਤ ਯਥਾਧਿ ਬਯਾਯ ਕਰਿਧੂਰਾ ਆਰਤੀ ਬਾਮਾਨ ਅਰੇ, ਬੇ ਲਲਾਸੀ ਪਠਿ ਪੁਰੁ! ਸ੍ਰੰ
ਭੇ' ਪੁਠਿ ਬਾਮਾਨ ਅਰੇ॥੧॥

ਮੰਗਲਾ ਹਰਿ ਮੰਗਲਾ ॥ ਨਿਤ ਮੰਗਲੁ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਰਾਇ ਕੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਾਮਾਨੁ ਬਿਭੂਰੇ ਬਰਿਯਾ ਮਯਾਨ ਗਾਨ ਬੇਭਾਯ ਆਭ ਸ੍ਰੰ ਮਧ ਨਿਧਾ ਬਾਮਾਨੁ ਪੁਰੁ ਰਾਮਾਯ ਮਯਾਨ ਗਾਨ
ਕਰੁਯੰ॥੧॥ ਰੁਹ ॥

ਉਤਮੁ ਦੀਅਰਾ ਨਿਰਮਲ ਬਾਤੀ ॥ ਤੁਹੀਂ ਨਿਰੰਜਨੁ ਕਮਲਾ ਪਾਤੀ ॥੨॥

ਮੋਹਾ ਪਾਯੋ ਧੂ ਹੂੰ ਭਯਾਨ ਧਾਪਕ ਓ ਨਿਰੰਜਨ ਬਾਮਾਨੁ, ਬੇ ਲਲਾਸੀ ਪਠਿ! ਧੂ ਹੂੰ ਨਿਰੰਜਨ ਅਰੁ॥੨॥

ਰਾਮਾ ਭਗਤਿ ਰਾਮਾਨੰਦੁ ਜਾਨੈ ॥ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ਬਖਾਨੈ ॥੩॥

ਰਾਮਾਨੰਦੁ ਭਕਤਿ ਕਰਿਵਾ ਮੋਰਾ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸੁ ਹੋਏ ਯਾਗਿਆਹੁ, ਮੋਰਾ ਗੁਰੂਦੇਵ ਬਠਾਇ ਮੇਰਾ ਰਾਮ
ਬਰਵਾਪਾ ਅਠਾਇ ਆਯੋ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ਅਠਾਇ ॥੩॥

ਮਦਨ ਮੂਰਤਿ ਤੈ ਤਾਰਿ ਗੋਬਿੰਦੇ ॥ ਸੈਨੁ ਭਣੈ ਭਜੁ ਪਰਮਾਨੰਦੇ ॥੪॥੨॥

ਮੇਰੇ ਗੋਬਿੰਦ! ਚੋਰਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਠੇ ਮਨਮੋਹਕ ਅਠੇ, ਮੋਰਾ ਭਕਤ ਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਕਰਾਯੋ ਧੀਅ, ਭਕਤ
ਬੋਲੈ ਕਹਾਇ ਮੇਰੇ ਬੋਲੇ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ਪੁਰਾਣੇ ਹੋਏ ਭਜਨ ਕਰੇ ॥੪॥੨॥

ਪੀਪਾ ॥

ਪੀਪਾ ॥

ਕਾਯਉ ਦੇਵਾ ਕਾਇਅਉ ਦੇਵਲ ਕਾਇਅਉ ਜੰਗਮ ਜਾਤੀ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯਨ ਗਰੀਰੇ ਹੋਏ ਭਗਵਾਨਾ ਬਖਾਨ ਕਰਿਆ, ਕਾਰਨ ਮੋਰਾ ਗਰੀਰੇ ਹੋਏ ਭਗਵਾਨਾ ਮਨਿਰ
ਅਠੇ, ਮੋਰਾ ਗਰੀਰੇ ਵਿਦਿਆਨ ਆਪਾ ਹੋਏ ਚਾਥੇ ਯਾਤਾ ਕਰਿਵਾ ਕਾਲਾ ਯਾਤਾ ਬਾਪੁ ਅਠੇ।

ਕਾਇਅਉ ਧੂਪ ਦੀਪ ਨਈਬੇਦਾ ਕਾਇਅਉ ਪੂਜਉ ਪਾਤੀ ॥੧॥

ਮੋਰਾ ਗਰੀਰੇ ਹੋਏ ਆਰਾਧਨਾ ਬਾਗੁ ਮੂਰ, ਵਾਪ ੭ ਨੌਵੇਵਾ ਅਠੇ, ਮੋਰਾ ਗਰੀਰੇ ਹੋਏ ਪੂਜਾਰ ਪੂਜਾਰ
ਪਾਯੋ ਅਠੇ ॥੧॥

ਕਾਇਆ ਬਹੁ ਖੰਡ ਖੋਜਤੇ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯਨ ਗਰੀਰੇ ਹੋਏ ਬਹੁਤ ਬਖਾਨ ਕਰੇ ਨਵਨਿਧਿ ਪਾਯੋ ਕਰਿਓ।

ਨਾ ਕਛੁ ਆਇਬੇ ਨਾ ਕਛੁ ਜਾਇਬੇ ਰਾਮ ਕੀ ਦੁਹਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੂੰ ਰਾਮਾਨੰਦੁ ਨਾਮੇ ਕਹਾਇ ਮੇਰੇ ਨਾ ਕਹਿ ੭੦੦ ਆਇਆ ਅਠੇ ਨਾ ਕਹਿ ੭੦੦ ਯਾਤਾ ਅਠੇ
ਭਗਵਾਨ ਹੋਏ ਬਰਵਾ ਅਠੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡੇ ਸੋਈ ਪਿੰਡੇ ਜੇ ਖੋਜੈ ਸੋ ਪਾਵੈ ॥

ਮੇਰੇ ਪੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮੰਡੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਆ, ਬੇ ਪੁਰੋਖਾ ਮਨੁਸ਼ਾਨ ਗਰੀਰੇ ਮਖ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਆ,
ਮੇਰੇ ਚਾਹਾ ਬਖਾਨ ਕਰਿਆ, ਬੇ ਨਿਯਨ ਗਰੀਰੇ ਹੋਏ ਚਾਹਾ ਪਾਯੋ ਕਰਿਆ।

ਪੀਪਾ ਪ੍ਰਣਵੈ ਪਰਮ ਤਤੁ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਲਖਾਵੈ ॥੨॥੩॥

ਭਕਤ ਪੀਪਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿਓ ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ ਹੋਏ ਪਰਮ-ਤਤੁ ਅਠੇ ਆਯੋ ਬਾਗੁਰੂ ਬਨੇ ਨਿਯਨ ਹੋਏ ਵਰਨ
ਕਰਾਯੋ ਦੇਖਾਇ ॥੨॥੩॥

ਧੰਨਾ ॥

ਧੰਨਾ ॥

ਗੋਪਾਲ ਤੇਰਾ ਆਰਤਾ ॥

ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਮੈਂ ਭਿਸ਼ਕੁ ਭੋ' ਠਾਰੂ ਪ੍ਰਾਪੰਨਾ ਕਰੁਅਣਿ।

ਜੋ ਜਨ ਤੁਮਰੀ ਭਗਤਿ ਕਰੰਤੇ ਤਿਨ ਕੇ ਕਾਜ ਸਵਾਰਤਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਯੈਂ ਵਧੈ ਚੁਮਰ ਭਯੋ ਕਰਿਯਾਵ, ਚੁਮੇ ਚਾਖਾਯਾ ਬਹੁ ਕਾਮੰਧ ਬਧਾਯਾ ਕਰਾਯਾ ਧੰਧਾ॥੧॥੧॥੧॥

ਦਾਲਿ ਸੀਧਾ ਮਾਗਉ ਘੀਉ ॥

ਮੈਂ ਭੋ' ਠਾਰੂ ਭਾਲਿ, ਘੀਉ ਓ ਅਧਾ ਮਾਗੁਅਣਿ,

ਹਮਰਾ ਖੁਸੀ ਕਰੈ ਨਿਤ ਜੀਉ ॥

ਮਾਝਾਭਾਰਾ ਮੇਰਾ ਮਨ ਬਰਵਾ ਪੁਬਧੁ ਰਹਿਵ।

ਪਨੀਆ ਛਾਦਨੁ ਨੀਕਾ ॥

ਮੈਂ ਪਾਧ ਪਾਯੈਂ ਯੋਗਾ ਏਵੰ ਗਰੀਰ ਪਾਯੈਂ ਬੁਧਰ ਵਸੁ ਮਾਗੁਯੈਂ।

ਅਨਾਜੁ ਮਗਉ ਸਤ ਸੀ ਕਾ ॥੧॥

ਮੈਂ ਬਾਧ ਪੁਕਾਰ ਧਾਨਾ ਮਧ ਮਾਗੁਅਣਿ॥੧॥

ਗਉ ਭੈਸ ਮਗਉ ਲਾਵੇਰੀ ॥

ਹੇ ਯਥਾਰ! ਮੈਂ ਧੂਪ ਪਿਯੋਰਾ ਪਾਯੈਂ ਏਕ ਗਾਯਾ ਆਯਾ ਧੂਪ ਵੇਯੋਰਾ ਏਕ ਮਯੋਰੀ ਮਾਗੁਅਣਿ।

ਇਕ ਤਾਜਨਿ ਤੁਰੀ ਚੰਗੇਰੀ ॥

ਮੇਰਾ ਯਯਾ ਏਵਾ ਮੇ ਬਵਾਰਿ ਪਾਯੈਂ ਏਕ ਕੂਗਲ ਆਰਵਾ ਯੋਗਾ ਮਧ ਮਿਲਿਯਾਯਾ।

ਘਰ ਕੀ ਗੀਹਨਿ ਚੰਗੀ ॥ ਜਨੁ ਧੰਨਾ ਲੇਵੈ ਮੰਗੀ ॥੨॥੪॥

ਮੈਂ ਨਿਯ ਯੋਰ ਬਧਾਯੋਰਾ ਪਾਯੈਂ ਏਕ ਬੁਧੀਯਾ ਪਧੀ ਮਧ ਚਾਘੈਂ, ਚੋਰ ਯਯ ਧਯਾ ਕੇਵਲ ਏਵੇ ਵਸੁ ਭੋ' ਠਾਰੂ ਮਾਗੁਅਣਿ॥੨॥੪॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ

ਫੋਢਬਰੀ ਮਹਲਾ 4 ਘਰ 1 ਚਉਪਦੀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਕੁਰ ਅੰਗ ਅਚਰਿ, ਯਾਹਾਯੁ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਥੁ ਕਰਮਾਯਾਯ ਪਾਰੇ।

ਮੇਰੈ ਹੀਅਰੈ ਰਤਨੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਬਸਿਆ ਗੁਰਿ ਹਾਥੁ ਧਰਿਓ ਮੇਰੈ ਮਾਥਾ ॥

ਯੋਧੇਧੇਧੇਧੇ ਗੁਰੂ ਮੋਰ ਕਪਾਲਰੇ ਨਿਯ ਅੰਗੀਰੀਧਰ ਫਾਧ ਰਯੁਯੁਯੁ, ਮੋਰ ਫੁਧਯੁਯੁ ਫੁਰਿਯਾਯ
ਰੂਪੀ ਰਧੁ ਥਾਧ ਕਰਿਯੁ।

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਦੁਖ ਉਤਰੇ ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਰਿਨੁ ਲਾਥਾ ॥੧॥

ਮੋਰ ਯਯੁ-ਯਯੁਯੁਯੁਯੁ ਯੋਧ-ਧੁਧਯੁ ਧੁਰ ਫਾਯ ਯਾਯੁਯੁ, ਕਾਰਯ ਗੁਰੂ ਮੋਧੇ ਪਰਮਾਯੁਯਾਯ ਨਾਯ
ਪ੍ਰਧਾਯ ਕਰਿਯੁਯੁ ਆਯ ਮੋਰ ਰਯ ਧੁਯੁ ਫਾਯ ਯਾਯੁਯੁ ॥1॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਜੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਭਿ ਅਰਥਾ ॥

ਫੇ ਮੋਰ ਮਨ! ਰਾਮਨਾਮਰ ਯਯਨ ਕਰ, ਯਾਫਾ ਧਾਰਾ ਚੋਰ ਧਰੂ ਕਾਰਧ ਧਿਯ ਫਾਯਯਧਿਧ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜੀਵਨੁ ਬਿਰਥਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੂਰੁ ਗੁਰੂ ਮੋਰ ਫੁਧਯੁਯੁਯੁ ਯਯਥਾਯਯਾਯ ਨਾਯ ਧੁਯ ਕਰਿ ਧੇਯਯੁਯੁ ਆਯ ਨਾਯ ਥਿਯਾ ਯਾਧਨ ਥਾਧੁ
ਅਧੇ ॥ਰੂਫ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮੂੜ ਭਏ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਤੇ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਨਿਤ ਫਾਥਾ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਥਿਯਾ ਥੇਯਯਾਯਾਯ ਮਧੁਧਧ ਧੁਯੁ ਫਾਯਯਾਧ ਆਯ ਮਾਯਾਰ ਮੋਫਰੇ ਧਧਿ ਰਫਿਯਾਧ।

ਤਿਨ ਸਾਧੂ ਚਰਣ ਨ ਸੇਵੇ ਕਬਹੂ ਤਿਨ ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਅਕਾਥਾ ॥੨॥

ਧਿਧ ਯੋਧੇਧ ਮਧ ਧਯਯਾਯ ਚਰਯ ਧੇਥਾ ਕਰਿ ਧਫੁ, ਚਾਫਾਰ ਧਾਧੁਯੁ ਯਾਧਨ ਥਾਧੁਯੋਰ ਚਾਯਿਯਾਧ ॥2॥

ਜਿਨ ਸਾਧੂ ਚਰਣ ਸਾਧ ਪਗ ਸੇਵੇ ਤਿਨ ਸਫਲਿਓ ਜਨਮੁ ਸਨਾਥਾ ॥

ਧਿਧ ਧਯਯਾਯ ਚਰਯ ਧੇਥਾ ਕਰਿਯੁ, ਚਾਫਾਰ ਯਾਧਨ ਧਧਾਯ ਫਾਯ ਧੇ ਪੁਯੁਯੁ ਪ੍ਰਾਥੁ ਕਰਿਯੁ।

ਮੇ ਕਉ ਕੀਜੈ ਦਾਸੁ ਦਾਸ ਦਾਸਨ ਕੋ ਹਰਿ ਦਇਆ ਧਾਰਿ ਜਗੰਨਾਥਾ ॥੩॥

ਫੇ ਯਯਯਾਧ! ਫੇ ਫੁਰਿ! ਮੋ' ਯਧਰੇ ਧਯਾ ਕਰ ਆਯ ਮੋਧੇ ਨਿਯਰ ਧਾਧਰ ਧਾਧ ਥਯਾਧ ॥3॥

ਹਮ ਅੰਧੁਲੇ ਗਿਆਨਹੀਨ ਅਗਿਆਨੀ ਕਿਉ ਚਾਲਹ ਮਾਰਗਿ ਪੰਥਾ ॥

ਫੇ ਪੁਯੁ! ਧੁਯੁ ਆਯ, ਯਾਧਫਾਧ ਅਧੇ, ਧੁਯੁ ਕ੍ਰਿਧਰਿ ਧਧਧਾਯਰੇ ਚਾਯਿ ਪਾਰਿਧਿ।

ਹਮ ਅੰਧੁਲੇ ਕਉ ਗੁਰ ਅੰਚਲੁ ਦੀਜੈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਚਲਹ ਮਿਲੰਥਾ ॥੪॥੧॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਗੁਰੂ! ਮੇਰਾ' ਭਲੇ ਜਾਨਕੇ ਅਥਾ ਵਧੀਕ ਨਿਯਤ ਬਾਹਾਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ
ਕਰ॥4॥1॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਫੋਰਬਰੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਹੀਰਾ ਲਾਲੁ ਅਮੋਲਕੁ ਹੈ ਭਾਰੀ ਬਿਨੁ ਗਾਹਕ ਮੀਕਾ ਕਾਖਾ ॥

ਭਗਵਾਨ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਹੀਰਾ ਵਧ ਅਮੂਲਯ ਏਵੰ ਵਡਮੂਲਯ ਅਰੇ, ਕਿੰਨੇ ਗ੍ਰਾਹਕ ਬਿਨਾ ਏਹੀ ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਹੀਰਾ ਮੂਲਯਹੀਨ ਅਰੇ।

ਰਤਨ ਗਾਹਕੁ ਗੁਰੁ ਸਾਧੂ ਦੇਖਿਓ ਤਬ ਰਤਨੁ ਬਿਕਾਨੇ ਲਾਖਾ ॥੧॥

ਮੋਹਦੇਵੇਲੇ ਨਾਮ ਰਹੀ ਗ੍ਰਾਹਕ ਬਾਪੂ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂ ਦੇਖੀਓ, ਏਹੀ ਹੀਰਾ ਲੱਖ ਲੱਖ ਟੱਕਾਵੇਰੇ ਬਿਨੁ
ਹੋਯਾਇ॥1॥

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਗੁਪਤ ਹੀਰੁ ਹਰਿ ਰਾਖਾ ॥

ਭਗਵਾਨ ਮੇਰੇ ਫੂਧਲੇ ਏਹੀ ਹੀਰਾ ਗੁਪਤ ਭਾਵ ਰੇ ਰੱਖੀਓ।

ਦੀਨ ਦਇਆਲਿ ਮਿਲਾਇਓ ਗੁਰੁ ਸਾਧੂ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਹੀਰੁ ਪਰਾਖਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਹਦੇਵੇਲੇ ਵੀਨਵਲਾਨੁ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮੇਰੇ ਬਾਪੂ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂ ਬਹਿਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯੀਓ, ਮੂੰ
ਹਰਿਯਾ ਪਰਯੋਗ ਨਿਯਤੀ॥ਰੂ॥

ਮਨਮੁਖ ਕੋਠੀ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ ਤਿਨ ਘਰਿ ਰਤਨੁ ਨ ਲਾਖਾ ॥

ਬੁਝਾਰੀ ਵਧੀਕ ਫੂਧਲੇ ਅਜਾਨਤਾਰ ਅਥਕਾਰ ਵਨੇ ਰਹਿਯਾ ਆਯੋ ਭਾਵਾਰ ਫੂਧਲ-ਘਰੇ ਨਾਮ
ਰੂਪੀ ਹੀਰਾ ਦੇਖਾਇਆ ਨਾਹੀ।

ਤੇ ਉਝੜਿ ਭਰਮਿ ਮੁਏ ਗਾਵਾਰੀ ਮਾਇਆ ਭੁਅੰਗ ਬਿਖੁ ਚਾਖਾ ॥੨॥

ਬੇਹੀ ਮੂਰ੍ਹ ਨਾਮਾਵੇਰੇ ਪਥਰੁ ਹੋਯਾ ਨਾਗ ਹੋਯਾਇਆ, ਕਾਰਣ ਬੇ ਮਾਮਾ ਰੂਪੀ ਜਾਨਿਨੀਰੇ ਬਿਖੁ ਹੂੰ
ਚਾਖੁਯਾ॥2॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਾਧ ਮੇਲਹੁ ਜਨ ਨੀਕੇ ਹਰਿ ਸਾਧੂ ਸਰਣਿ ਹਮ ਰਾਖਾ ॥

ਹੋ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਮੇਰੇ ਮਹਾਪੁਰੁਸ਼-ਬੰਧ ਬੰਧਿਓ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯੋ ਫਿਰ ਏਵੰ ਬਾਪੂ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂ
ਗਰਬੇਰੇ ਹੂੰ ਰੱਖੀ।

ਹਰਿ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਪਰੇ ਭਾਗਿ ਤੁਮ ਪਾਖਾ ॥੩॥

ਹੋ ਹਰਿ! ਮੇਰੇ ਨਿਯਤ ਵਜਾਏ, ਹੋ ਮੇਰੇ ਬਾਮਨ ਪੁਰੂ! ਮੂੰ ਵੀਓ ਭੋ' ਪਾਖੀਓ॥3॥

ਜਿਹਵਾ ਕਿਆ ਗੁਣ ਆਖਿ ਵਖਾਣਹ ਤੁਮ ਵਡ ਅਗਮ ਵਡ ਪੁਰਖਾ ॥

ਮੇਰੇ ਜਿਉ ਚੇਰੇ ਕੇਯੋ ਕੇਯੋ ਗੁਣਕੁ ਵਧੈਨਾ ਕਰਿ ਪਾਰਿਬ, ਕਾਰਨ ਤੂ ਵਡ ਅਗਮ ॥ ੩ ॥ ਮੁਖਾਨ ਪ੍ਰਸੰਸ
ਅਰੁ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਪਾਖਾਣੁ ਭੁਬਤ ਹਰਿ ਰਾਖਾ ॥੪॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨ ਵਡ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਿਓ ਆਪੇ ਸੇ ਮੇਰੇ' ਭਲੇ ਰੂਪੁਕਾ ਪਤਰਕੁ ਰਖਾ
ਕਰਿਓ॥੪॥੨॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਃ ੪ ॥

ଜୈତସରୀ ମାହଲ ୪ ॥

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਕਛੁਅ ਨ ਜਾਨਹ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੇਰੇ ਮੁਰਖ ਮੁਗਧ ਇਆਨਾ ॥

ହେ ଲକ୍ଷ୍ମର! ଆମେ ତୋର ମୂର୍ଖ, ଅବୁଝା, ନିରୀହ ସନ୍ତାନ ଅଛୁ ଆଉ ତୋର ଗତି ଓ ମହିମା କିଛି ଜାଣି ନାହାଁଁ।

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਦੀਜੈ ਮਤਿ ਉਤਮ ਕਰਿ ਲੀਜੈ ਮੁਗਧ ਸਿਆਨਾ ॥੧॥

ହେ ପ୍ରଭୁ! କିପା କରି ଉତ୍ତମ ମତି ପ୍ରଦାନ କର ଆଉ ମୁଁ ମୂର୍ଖକୁ ଚତୁର ବନାଅ ॥ ୧ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨ ਆਲਸੀਆ ਓਘਲਾਨਾ ॥

ମୋର ମନ ବଡ଼ ଆଳସ୍ୟ ଓ ନିଦ୍ରା ମଗ୍ନ ବାଲା ଅଟେ ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਨਿ ਮਿਲਾਇਓ ਗੁਰੁ ਸਾਧੂ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਕਪਟ ਖੁਲਾਨਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ମୋର ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ସାଧୁ ରୂପୀ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଓ ମନର କବାଟ ଖୋଲି ଦେଇଛନ୍ତି ॥ ରୁହ ॥

ਗੁਰ ਖਿਨ ਖਿਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਵਹੁ ਮੇਰੈ ਹੀਅਰੈ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨਾਮੁ ਪਰਾਨਾ ॥

ହେ ଗୁରୁଦେବ! ମୋର ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଏପରି ପ୍ରୀତି ଲଗାଇ ଦିଅ, ଯାହା ସର୍ବଦା ବଢ଼ିଥାଏ ଆଉ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ନାମ ହିଁ ପ୍ରାଣ ବନ୍ଧିଯାଏ ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮਰਿ ਜਾਈਐ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਜਿਉ ਅਮਲੀ ਅਮਲਿ ਲਭਾਨਾ ॥੨॥

ହେ ମୋର ଠାକୁର! ନାମ ବିନା ଏପରି ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଯାଏ, ଯେପରି ନିଶାସକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଶା ବିନା ଉତ୍ତେଜିତ ରହିଥାଏ ॥୨॥

ਜਿਨ ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਹਰਿ ਕੇਰੀ ਤਿਨ ਧੁਰਿ ਭਾਗ ਪੁਰਾਨਾ ॥

ଯାହାର ମନରେ ଭଗବାନଙ୍କ ପ୍ରୀତି ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ତାହାର ଭାଗ୍ୟ ପ୍ରାୟତଃ ଉଦୟ ହୋଇ ଯାଇଛି ।

ਤਿਨ ਹਮ ਚਰਣ ਸਰੇਵਹ ਖਿਨ ਖਿਨ ਜਿਨ ਹਰਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨਾ ॥੩॥

ଯେଉଁ ମହାପୁରୁଷଙ୍କୁ ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ବଡ଼ ମିଠା ଲାଗିଥାଏ, ମୁଁ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ତାହାଙ୍କ ଚରଣର ପୂଜା କରୁଥାଏ ॥୩॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਮੇਰੈ ਠਾਕਰਿ ਜਨ ਬਿਛਰਿਆ ਚਿਰੀ ਮਿਲਾਨਾ ॥

ମୋର ଠାକୁର ହରି-ପରମେଶ୍ୱର ମୋ' ଉପରେ କୃପା କରିଛନ୍ତି ଆଉ ବିଛେଦ ହୋଇଥିବା ସେବକକୁ ନିଜ ସାଥରେ ମିଳନ କରାଇଛନ୍ତି ।

ସେହି ସଦଗୁରୁ ଧନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ମୋର ହୃଦୟରେ ନାମ ଦୃଢ଼ କରିଛନ୍ତି, ନାନକ ସେହି ଗୁରୁ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟନ୍ତି ||4||3||

ଜୈତସରୀ ମାହଲ ୪ ॥

ମୋତେ ସଜ୍ଜନ ଏବଂ ମହାପୁରୁଷ ସଦଗୁରୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି ଆଉ ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ବାଦ ନେଇ ହରିନାମ ରୂପୀ ଫଳ ଖାଇବାରେ ଲାଗି ଯାଇଛି, ଅର୍ଥାତ ନାମ ଜପିବାରେ ଲାଗି ଯାଇଛି ।

ମାୟା ନାଗିନୀ ପ୍ରାଣୀକୁ ଧରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଭଗବାନ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ଵାରା ମାୟାର ବିଷକୁ ବାହାର କରି ଦେଇଛନ୍ତି॥୧॥

ମୋର ମନ ରାମନାମର ରସରେ ମଗ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଅର୍ଥାତ ରାମନାମ ଜପିବାରେ ଲାଗି ଯାଇଛି ।

ମହାପୁରୁଷ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଭଗବାନ ପାପୀକୁ ପବିତ୍ର କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ହରିନାମାମୃତକୁ ହିଁ ଚାଖିଥାଏ ॥ରୁହ ॥

ଯାହାକୁ ସାଧୁ-ଗୁରୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ଧର୍ମ ଅଟେ, ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ, ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ତାହାର ଧାନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଲାଗି ଯାଇଛି,

ତାହାର ମନର ଚୁଷାଗ୍ନି ଲିଭି ଯାଇଛି ଏବଂ ତାହାକୁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନିର୍ମଳ ଗୁଣ ହିଁ ଗାନ କରିଥାଏ ॥୨॥

ଯାହାକୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇନାହିଁ, ତାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ପ୍ରାରମ୍ଭର ହିଁ କ୍ଷୀଣ ଲେଖା ଯାଇଛି।

ଦୈତ୍ୟଭାବ କାରଣରୁ ସେ ଗର୍ଭ ଯୋନିରେ ପଡ଼ିଥାଏ ଆଉ ତାହାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହିଁ ଅତିବାହିତ ହୋଇଥାଏ ॥୩॥

ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਬਿਮਲ ਮਤਿ ਗੁਰ ਸਾਧ ਪਗ ਸੇਵਹ ਹਮ ਹਰਿ ਮੀਠ ਲਗਾਇਬਾ ॥

ਹੇ ਭਗਵੰਤ! ਮੇਰੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰੂਥੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ, ਯਾਹਾ ਪਾਲਕੇ ਮੈਂ ਗੁਰੂਜੀ ਚਰਣਾਂ ਦੇ ਬਾਧ ਕਰੇ ਪਾਉਂਦੇ
ਏਕੰ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਲਾਗੇ ਰਹੇ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਰੇਣ ਸਾਧ ਪਗ ਮਾਰੈ ਹਰਿ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਦਿਵਾਇਬਾ ॥੪॥੪॥

ਨਾਨਕ ਬਲ੍ਹ ਗੁਰੂਦੇਵਜੀ ਚਰਣ-ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋ ਕਾਮਨਾ ਕਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਹੋਵੇ ਏਕੰ
ਦੇਵਦਾਸੀ॥੪॥੪॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਫੌਜਬਰੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਨ ਬਸਿਓ ਤਿਨ ਮਾਤ ਕੀਜੈ ਹਰਿ ਬਾਂਝਾ ॥

ਯਾਹਾ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਦੇ ਭਗਵੰਤ ਨਾਮ ਵਾਸ ਕਰੇ ਨਾਹੀ, ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਚਾਹਾ ਮਾਤਾ ਵਧਾ ਕਰੇ ਦੇਵਾ
ਭਲੇ ਅਰੇ।

ਤਿਨ ਸੁੰਦੀ ਦੇਹ ਫਿਰਹਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਓਇ ਖਪਿ ਖਪਿ ਮੁਏ ਕਰਾਂਝਾ ॥੧॥

ਕਾਰਣ ਚਾਹਾ ਗੁਣਾਂ ਗੰਭੀਰ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਪਠਾਏ ਰਹੇ ਏਕੰ ਏਕੰ ਨਿਯੰਤਰੀ ਵੇਖਾਏ ਦੂਰੀ
ਹੋਵੇ ਹੋ ਨਿਯੰਤਰੀ ਕਰੇ ਦੇਵਦਾਸੀ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਮਾਝਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਰਾਮਨਾਮ ਦੇ ਜਪ ਕਰ, ਏਕੰ ਚੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਦੇ ਵਾਸ ਕਰੇ ਰਹੇ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ ਗੁਰਿ ਗਿਆਨੁ ਦੀਓ ਮਨੁ ਸਮਝਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹਰੇ-ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਰਹੇ, ਯਾਹਾ ਧਾਰੀ ਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ ਰਹੇ
ਆਪਣੇ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਲਾਭ ਰੂਪ ਪਾਉਂਦੇ॥ਰਹਾਉ॥

ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਕਲਜੁਗਿ ਪਦੁ ਉਤਮੁ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਝਾ ॥

ਕਲਿਯੁਗ ਦੇ ਭਗਵੰਤ ਦੇ ਮੇਰੇ ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਆਪਣੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੋਵੇ ਏਕੰ।

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਜਿਨਿ ਗੁਪਤੁ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਝਾ ॥੨॥

ਮੈਂ ਨਿਯੰਤਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਬਰੋਸੇ ਦੇ ਏਕੰ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰੇ ਰਹੇ॥੨॥

ਦਰਸਨੁ ਸਾਧ ਮਿਲਿਓ ਵਡਭਾਗੀ ਸਭਿ ਕਿਲਬਿਖ ਗਏ ਗਵਾਝਾ ॥

ਮੈਂ ਵਡੇ ਭਗਵੰਤ ਦੇ ਅਰੇ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਬਾਧ ਰੂਪ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਗੰਭੀਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ ਰਹੇ ਏਕੰ ਏਕੰ
ਨਿਯੰਤਰੀ ਹੋਵੇ ਯਾਹਾ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਹੁ ਪਾਇਆ ਵਡ ਦਾਣਾ ਹਰਿ ਕੀਏ ਬਹੁ ਗੁਣ ਸਾਝਾ ॥੩॥

ਮੂੰ ਬਭ ਚਤੁਰ, ਰਾਜਾ ਗੁਰੂਜੀ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਐ ਐਵੰ ਬੇ ਭਗਵਾਨਾ ਅਨੇਕ ਗੁਣਰੇ ਮੇਰੇ ਭਾਗਵਾਰੀ
ਵਨਾਯਕੁ ॥੩॥

ਜਿਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਜਗਜੀਵਨਿ ਹਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰਿਓ ਮਨ ਮਾਝਾ ॥

ਯੋਗਦਰਸ਼ਨ ਯੋਗੀ ਪਦਮਾਸ਼੍ਰਮੀ ਯੋਗੀ। ਯੋਗਦਰਸ਼ਨ ਯੋਗੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ, ਬੇਸ਼ ਯੋਗ ਯੋਗ ਓ ਯੋਗਦਰਸ਼ਨ
ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ।

ਧਰਮ ਰਾਇ ਦਰਿ ਕਾਗਦ ਫਾਰੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਲੇਖਾ ਸਮਝਾ ॥੪॥੫॥

ਧਰਮਰਾਇ ਯੋਗ ਧਰਮਦਰਸ਼ਨ ਯੋਗੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ, ਬੇਸ਼ ਯੋਗ! ਬੇਸ਼ ਯੋਗਦਰਸ਼ਨ
ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ। ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ।4||5||

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਯੋਗਦਰਸ਼ਨ ਯੋਗੀ 4 ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਪਾਈ ਵਡਭਾਗੀ ਮਨੁ ਚਲਤੈ ਭਇਓ ਅਰੂੜਾ ॥

ਅਰੂੜਾਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ, ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ
ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ।

ਅਨਹਤ ਧੁਨਿ ਵਾਜਹਿ ਨਿਤ ਵਾਜੇ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਰਸਿ ਲੀੜਾ ॥੧॥

ਅਰੂੜਾ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ, ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ
ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ।1 ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਰੂੜਾ ॥

ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ! ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ,

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਹਰਿ ਮਿਲਿਓ ਲਾਇ ਝਪੀੜਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ
ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ।

ਸਾਕਤ ਬੰਧ ਭਏ ਹੈ ਮਾਇਆ ਬਿਖੁ ਸੰਚਹਿ ਲਾਇ ਜਕੀੜਾ ॥

ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ
ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ।

ਹਰਿ ਕੈ ਅਰਥਿ ਖਰਚਿ ਨਹ ਸਾਕਹਿ ਜਮਕਾਲੁ ਸਹਹਿ ਸਿਰਿ ਪੀੜਾ ॥੨॥

ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ
ਯੋਗੀ ਯੋਗੀ।2 ॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਅਰਥਿ ਸਰੀਰੁ ਲਗਾਇਆ ਗੁਰ ਸਾਧੂ ਬਹੁ ਸਰਧਾ ਲਾਇ ਮੁਖਿ ਧੂੜਾ ॥

ਹੋਵੇ ਨਿਯੰਤਰ ਭਗਵਾਨਾ ਅੰਗਾਧਾਰੇ ਲਗਾਇਆ ਥਾਵੇਂ ਏਵਾਂ ਵਡੇ ਗੁਣਾਂ ਸਹਿਤ ਬਹੁ ਗੁਰੂਦੇਵਾਂ
ਚਰਣ ਖੂਨੀ ਨਿਯੰਤਰ ਮੁਖਿ ਲਗਾਇਆ ਥਾਵੇਂ,

ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਹਰਿ ਸੇਭਾ ਪਾਵਹਿ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਗਾ ਮਨਿ ਗੂੜਾ ॥੩॥

ਬੇਸ਼ੁੱਭ ਲੋਕਾਂ ਉਂਚੇ ਪਰਲੋਕਾਂ ਭਗਵਾਨਾ ਗੋਪਾਲ ਪਾਤ੍ਰ ਬਣਿਆਵੇ, ਕਾਰਣ ਭਾਵਾਰ ਮਨਕੂ
ਭਗਵਾਨਾ ਪ੍ਰੇਮਰ ਘਨ ਰਝਾ ਲਾਗੇ ਥਾਵੇਂ ॥੩॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਮੇਲਿ ਜਨ ਸਾਧੂ ਹਮ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕਾ ਕੀੜਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਮੇਰੇ ਬਾਪੂ ਬਣਾਓ ਮੇਰੇ ਮੇਲਣ ਕਰਾਏ ਦੇਵ, ਕਾਰਣ ਮੂੰਹ ਬਾਪੂਜਨਾਂ ਏਕ
ਕੀਭਾ ਹੋਂ ਅਰੇ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਪਗ ਸਾਧ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਪਾਖਾਣੁ ਹਰਿਓ ਮਨੁ ਮੂੜਾ ॥੪॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤ ਬਾਪੂ ਗੁਰੂਦੇਵਾਂ ਚਰਣਾਂ ਹੋਂ ਲਾਗੇ ਥਾਵੇਂ ਏਵਾਂ ਭਾਵਾਂ ਸਹਿਤ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ
ਕੰਠੇ ਦੇਖੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਲੇਖੇ ਹੋਏ ਥਾਵੇਂ ॥੪॥੬॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨

ਯੋਗੇਸ਼ਵਰ! ਮੇਰੇ 4 ਘਰੇ 2 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਸ਼ਵਰ ਏਕ ਅਰੇ, ਮੇਰੇ ਬਾਪੂ ਦੇਵਗੁਣਾਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਏ ਪਾਰੇ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਹੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥

ਅਗਮ ਏਵਾਂ ਅਪਾਰਾਏ ਹੋਏ ਸ਼ਰਣ ਕਰੇ,

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਦੁਖੁ ਮਿਟੈ ਹਮਾਰਾ ॥

ਮੇਰੇ ਸ਼ਰਣ ਕਰੇਵੇ ਭਾਰਾ ਅਮਰ ਦੁਖਾਂ ਦੂਰ ਹੋਏ ਥਾਵੇਂ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਵਹੁ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ਰਾਮ ॥੧॥

ਹੇ ਹੋਏ! ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਬਾਪੂ ਦੇਵਗੁਣਾਂ ਸਹਿਤ ਮੇਲਣ ਕਰਾਏ ਦੇਵ, ਕਾਰਣ ਏਥੇ ਹੋਂ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੋਏ ਥਾਵੇਂ ॥੧॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਮੀਤ ਹਮਾਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ! ਭਗਵਾਨਾ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰੇ;

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਖਹੁ ਉਰ ਧਾਰੇ ॥

ਹਰਿਨਾਮ ਨਿਯੰਤਰ ਧ੍ਰਿਵਾਰੇ ਸ਼ੁਧ ਕਰੇ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਸੁਣਾਵਹੁ ਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਪਰਗਟੁ ਹੋਈ ਰਾਮ ॥੨॥

ਮੋਹਾਓ ਫਿਰਿਐ ਅਨੁਭਵਿਐ ਬਚਨ ਗੁਣਾਏ, ਮੋਹਓਏਏਏ ਗੁਣੁ ਮਿਲਿ ਯਾਇਐ, ਚਿਯਰੇ ਭਗਵਾਨ ਪੁਕਾਰ
ਛੋਕਰਿਐ ॥੨॥

ਮਧੁਸੂਦਨ ਹਰਿ ਮਾਧੋ ਪ੍ਰਾਨਾ ॥

ਛੇ ਮਧੁਸੂਦਨ! ਛੇ ਫਿਰਿ! ਛੇ ਮਾਧਵ! ਭੂ ਭੂੰ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਾਨ ਅਭੂ ਐਵੰ

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੀਠ ਲਗਾਨਾ ॥

ਮੋਹਿ ਮਨ ਓ ਚਰਚੇ ਚੋਰ ਨਾਮ ਭੂੰ ਅਨੁਭਵਿਐ ਸਮਾਨ ਮੋਹਿ ਲਾਗਿਐ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਗੁਰੁ ਮੇਲਹੁ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਈ ਰਾਮ ॥੩॥

ਛੇ ਪੁਰਖੁ! ਫਿਰਿਐ ਮੋਹਿਐ ਗੁਣਾਏ ਸਭਿਐ ਮਿਲਿਐ ਕਰਮ ਫਿਰਿ, ਕਾਰਣਿ ਛੇ ਭ੍ਰਮਾਪੁਰਖ, ਮਾਯਾਏ
ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਮਾਨ ਅਭਿਐ ॥੩॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ॥

ਫਿਰਿਐ ਸਭਿਐ ਸੁਖ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਐ ॥

ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥

ਐਵੰ ਮੋਹਿ ਮਨ ਫਿਰਿਐ ਰੰਗਿਐ ਭ੍ਰਮ ਰਹਿਐ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰੁ ਮੇਲਹੁ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ਰਾਮ ॥੪॥੧॥੭॥

ਛੇ ਫਿਰਿ! ਮੋਹਿਐ ਮਹਾਪੁਰਖ ਗੁਣਾਏ ਸਭਿਐ ਮਿਲਿਐ ਕਰਮ ਫਿਰਿ, ਕਾਰਣਿ ਛੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਣਾਏ
ਭ੍ਰਮਾ ਭ੍ਰਮ ਪ੍ਰਾਪੁ ਛੋਕਰਿਐ ॥੪॥੧॥੭॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਃ ੪ ॥

ਭੋਭਿਐ ਮਃ ੪ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਹਾ ॥

ਸਭਿਐ-ਸਭਿਐ ਫਿਰਿਐ ਭ੍ਰਮ ਰਹਿਐ ਭ੍ਰਮ ਕਰਿਐ;

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਲੈ ਲਾਹਾ ॥

ਗੁਣਾਏ ਭ੍ਰਮਭੇਦਿਐ ਰਹਿਐ ਸਭਿਐ ਨਾਮਿ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਐ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਵਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਓਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥੧॥

ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਐ ਭਗਵਾਨ ਭ੍ਰਮ ਫਿਰਿ ਕਰਿ ਆਭਿ ਫਿਰਿਐ ਪਾਭਿ ਲਾਭਿਐ ਭਾਭਿ ਕਰਿ ॥੧॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਇਆਲੁ ਧਿਆਹਾ ॥

ਫਿਰਿਐ ਫਿਰਿਐ ਫਿਰਿਐ ਧਿਆਏ ॥

ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਹਾ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਰੰਗਰੇ ਮਗ੍ਨ ਹੋਯੋ ਯਦਾ ਭਾਯੋਗ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਘੁਮਰਿ ਪਾਵਹੁ ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਿ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥੨॥

ਹਰਿਯੋਗ ਯੋਗਗਾਨ ਕਰ ਆਯੋ ਨਿਯੋਗ ਭਾਯੋਗ ਹੋਂ ਨ੍ਰੁਤ੍ਯ ਕਰ ਐਵੰ ਨਿਯੋਗ ਯੋਗਰੇ ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗਰੇ
ਯੋਗਿਯੋਗ ਹੋਯੋਗ ਆਨੰਦ ਯੁਗ੍ਯੋਗ ਕਰ॥੨॥

ਆਉ ਸਖੀ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਹਾ ॥

ਹੋ ਯੋਗਯੋਗ ਯੋਗ! ਆਯੋ, ਆਯੋ ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਯੋਗਯੋਗਰੇ ਮਿਲਿਯੋਗ ਐਵੰ

ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਨਾਮੁ ਲੈ ਲਾਹਾ ॥

ਹਰਿਕਥਾ ਗੁਣਿ ਭਾਯੋਗ ਨਾਮਰ ਯੋਗ ਯੁਗ੍ਯੋਗ ਕਰਿਯੋਗ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਿ ਗੁਰ ਮੇਲਹੁ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਹਰਿ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥੩॥

ਹੇ ਬਹਿ! ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੇਲਹੋ ਗੁਰੂਜੀ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯੋ ਧਿਅ, ਕਾਰਣ ਚਾਹੁ ਭਾਰਾ ਚੋਰਾ ਪੁਰਿ ਭਭਿ
ਆਇਥਾ॥੩॥

ਕਰਿ ਕੀਰਤਿ ਜਸੁ ਅਗਮ ਅਥਾਹਾ ॥

ਬੇਬੇ ਅਗਮਯ ਆਵਾਂ ਅਨੰਤ ਪੁਰੂਸ ਕੀਰਤਿ ਗਾਨ ਕਰ,

ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਗਾਵਾਹਾ ॥

ਪੁਰਿ ਬਿਨੁ ਰੇ ਰਾਮਨਾਮਰ ਬੂਝਿ ਗਾਨ ਕਰ।

ਮੇ ਕਉ ਧਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮਿਲੀਐ ਗੁਰ ਦਾਤੇ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਭਗਤਿ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥੪॥੨॥੮॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਧਾਰਾ ਗੁਰੂ! ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੇਲਹੋ ਧਰੰਨ ਧਿਅ, ਕਾਰਣ ਭਗਵਾਨਜੀ ਭਭਿਰੇ ਨਾਨਕਜੀ ਚੀਤ
ਲਾਲਬਾ ਅਭਿ॥੪॥੨॥੮॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਃ ੪ ॥

ਭੈਰਵਬਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਰਸਿ ਰਸਿ ਰਾਮੁ ਰਸਾਲੁ ਸਲਾਹਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮਪ੍ਰਵਾਕ ਰਬਰ ਘਰੇ ਰਾਮਜੀ ਬੂਝਿਗਾਨ ਕਰਿਥਾ॥

ਮਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਭੀਨਾ ਲੈ ਲਾਹਾ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮਜੀ ਨਾਮ ਭਾਰਾ ਪੁਬਧੁ ਬੋਲਕੇ ਯਾਯੋ ਆਯੋ ਨਾਮਰ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੁਅਭਿ।

ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਰਮਤਿ ਭਗਤਿ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥੧॥

ਸ੍ਰੀ ਧਿਨ ਰਾਤਿ ਪੁਰਿ ਬਿਨੁ ਰੇ ਭਭਿ ਕਰਿਥਾ॥ ਆਯੋ ਗੁਰੂਜੀ ਭਧਦੇਸ਼ ਭਾਰਾ ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਭਭਿਰੇ ਭਬਾਹੁ
ਆਇਥਾ॥੧॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਜਪਾਹਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਜੀ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਥਾ॥, ਗੋਵਿੰਦਜੀ ਯਧ ਕਰਿਥਾ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਜੀਤਿ ਸਬਦੁ ਲੈ ਲਾਹਾ ॥

ਨਿਯੋ ਮਨ ਓ ਚਨਰੇ ਬਿਯੋਗਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਗੁਰੂਬਾਣੀਰ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਥਾ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਪੰਚ ਦੂਤ ਵਸਿ ਆਵਹਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਹਰਿ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥੨॥

ਗੁਰੂਜੀ ਗੋਬਿੰਦ ਭਾਰਾ ਬਿਕਾਰ ਗੰਭੀਰ ਨਿਯੋਗਰੇ ਆਇ ਯਾਯੋ ਆਯੋ ਆਯੋ ਮਨ ਓ ਚਨਰੇ ਭਭਿਰੇ ਭਬਾਹੁ ਯਾਯੋ
ਬੋਲਕੇ॥੨॥

ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਹਾ ॥

ਨਾਮ ਅਮੁਲਯ ਚੰਦ੍ਰ ਅਚੇ, ਐਸ਼ੁ ਹਰਿਨਾਮਰ ਯੋਗ ਕਰ।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਸਦਾ ਲੈ ਲਾਹਾ ॥

ਭਗਵਾਨਯ ਬੁਝਿ ਗਾਨ ਕਰ, ਬਰਵਾ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰ।

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕਿਧਾ ਕਰਿ ਮਾਧੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥੩॥

ਹੇ ਵਾਨਦਯਾਨੁ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਮੇਰੇ ਭਯੋਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਆਭ ਮੇਰੇ ਮਨਕੇ ਨਾਮਕੇ ਲਾਲਸਾ ਭਰ੍ਹਾ ਕਰ॥੩॥

ਜਪਿ ਜਗਦੀਸੁ ਜਪਉ ਮਨ ਮਾਹਾ ॥

ਨਿਯੋਗ ਮਨਕੇ ਯੋਗਵਾਨਕੇ ਯੋਗ ਕਰਿਓ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਗੰਨਾਥੁ ਜਗਿ ਲਾਹਾ ॥

ਐਸੇ ਯੋਗਕੇ ਯੋਗਦਾਤਾ ਹਰਿਨਾਮ ਹੋ ਲਾਭਦਾਤਾ ਅਚੇ।

ਧਨੁ ਧਨੁ ਵਡੇ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਭਗਤਿ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥੪॥੩॥੯॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ, ' ਹੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ! ਤੂੰ ਵਡੇ ਪੁਰਖ ਅਰੂ, ਕਾਰਣ ਚੋਰ ਨਾਮ ਯਾਤਾ ਭਯੋ ਕਰਿਵਾਰ ਭਯਾਉ ਭਰ੍ਹਾ ਹੋਇਆ॥੪॥੩॥੯॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਯੋਗਬਰਾ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਆਪੇ ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ ਜੁਗਾਹਾ ॥

ਯੋਗਰ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਯੋਗੀ ਅਠਹਿ ਆਭ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਬਹੁ ਯੁਗਕੇ ਯੋਗਰ ਯੁਝਿ ਅਠਹਿ।

ਆਪੇ ਨਿਰਭਉ ਤਾੜੀ ਲਾਹਾ ॥

ਯੋਗ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਨਿਰਭਾਵ ਹੋਇ ਬਰਾਮੁ ਲਗਾਇਆਠਹਿ।

ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ ਆਪਿ ਵਰਤੈ ਆਪੇ ਨਾਮਿ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥੧॥

ਯੋਗ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਬਰਵਾਪਕ ਹੋਇਯਠਹਿ ਆਭ ਮਨੁਸ਼ਯਕੁ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਨਾਮ-ਸ਼ੁਰਗਰ ਭਯਾਉ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯਾਠਹਿ॥੧॥

ਆਪੇ ਦੀਪ ਲੋਅ ਦੀਪਾਹਾ ॥

ਯੋਗ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਵਾਪ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਐਵੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਅਠਹਿ।

ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਮੁੰਦੁ ਮਥਾਹਾ ॥

ਯੋਗ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਬਦਗੁਰੂ ਅਠਹਿ ਆਭ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਮਨੁਜ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਅਠਹਿ।

ਆਪੇ ਮਥਿ ਮਥਿ ਤਤੁ ਕਢਾਏ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥੨॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਮਛਨ ਕਰਿ ਓਭੁ ਕਾਢੁ ਆਭ ਨਾਮ ਰਹੁਰੁ ਜਪ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨਰੇ ਭਛਿਰੁ ਭਛਾਹੁ
ਭਧੁ ਕਰਾਯਾਛਿ।

ਸਖੀ ਮਿਲਹੁ ਮਿਲਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾਹਾ ॥

ਹੇ ਬਭਛਾਓ ਬਛਾ! ਆਬ, ਆਮੇ ਮਿਥੀ ਭਗਵਾਨਯ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਵਾ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਹਰਿ ਲਾਹਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ ਰਹਿ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਆਭ ਭਗਵਾਨਯ ਨਾਮਰੁ ਲਾਭੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜੀ ਮਨਿ ਭਾਈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥੩॥

ਮੂੰ ਹਰਿਯ ਭਛਿ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਧੂਛ ਕਰਿ ਨੇਯਛਿ ਆਭ ਐਵਾ ਮੇਰ ਮਨਕੂ ਭਲ ਲਾਗਿਛਿ, ਹਰਿਯ ਨਾਮ
ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨਰੇ ਭਛਾਹੁ ਆਬਿਯਾਐ॥੩॥

ਆਪੇ ਵਡ ਦਾਣਾ ਵਡ ਸਾਹਾ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਵਭ ਚਤੁਰੁ ਓ ਮਹਾਨ ਅਚਛਿ ਆਭ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੁੰਜੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਹਾ ॥

ਗੁਰੁਯ ਬਾਧਿਧਰੇ ਰਹਿਲੇ ਹੂੰ ਨਾਮਰੁ ਪੁੰਝਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਾਐ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾਤਿ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥੪॥੪॥੧੦॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਛਿ, ' ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਨਾਮਰੁ ਧਾਨ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਚੇਰੇ ਹੂੰ
ਗੁਣ ਮੇਰੇ ਭਲ ਲਾਗਿਯਾਐ ਆਭ ਮੇਰੇ ਸੁਧਰੁਰੇ ਨਾਮਰੁ ਭਛਾਹੁ ਭਧੁ ਕਰਾਯਾ॥੪॥੪॥੧੦॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਯੈਭਬਰਾ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸੰਗਿ ਗੁਰਾਹਾ ॥

ਮੂੰ ਬਭਛਾਓਰੇ ਮਿਥੀ ਗੁਰੁਯ ਬਛਾਭ ਕਰਿਯਾਐ

ਪੁੰਜੀ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੇਸਾਹਾ ॥

ਨਾਮਰੁ ਪੁੰਝਿ ਬਞਯ ਕਰਿਯਾਐ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਿ ਮਧੁਸੂਦਨ ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਿ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥੧॥

ਹੇ ਮਧੁਸੂਦਨ! ਹੇ ਹਰਿ! ਮੇਰਾ' ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ, ਯਾਹਾ ਫਲਰੇ ਬਭਛਾਓਰੇ ਮਿਥੀ ਮਨਰੇ
ਚੇਰੇ ਭਛਿ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯ ਚਾਤੁ ਲਾਯਾਯਾ ਯਾਭ ਹੇਵ॥1॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰਵਣਿ ਸੁਣਾਹਾ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਹਾ ॥

ਬਾਗੀ ਭਾਰੀ ਨਿਯੋਗ ਕਾਨਰੇ ਭਗਵਾਨਾ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਓ, ਹੋ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਿ ਮੇਰੇ
ਬੰਦਗੁਣਾ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਾਏ ਦਿਅ।

ਗੁਣ ਗਾਵਹ ਗੁਣ ਬੋਲਹ ਬਾਣੀ ਹਰਿ ਗੁਣ ਜਪਿ ਓਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥੨॥

ਮੂੰ ਹਰਿਯੋ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਓ, ਬਾਗੀ ਭਾਰੀ ਚੋਰ ਗੁਣ ਭਯਾਨਕ ਕਰਿਓ ਆਭ ਹਰਿਯੋ ਗੁਣ ਜਪ ਕਰਿ
ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਚੋਰ ਬਹਿਤ ਮਿਲਨ ਚਾਹੁ ਭਯਾਨਕ ਭਾਭ ਕਰਿਓ ॥੨॥

ਸਭਿ ਤੀਰਥ ਵਰਤ ਜਗ ਪੁੰਨ ਤੋਲਾਹਾ ॥

ਮੇਰੇ ਬੰਦ ਬਾਧੀ, ਰੁਠ, ਮਝ ਅਵਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਫਲਕੂ ਚਲਿਯੋ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨ ਪੁਜਹਿ ਪੁਜਾਹਾ ॥

ਪਰਭੂ ਅਵਾ ਬੰਦ ਹਰਿਨਾਮ ਸ਼ਰਧਾ ਬੰਦਕਸ਼ ਨ੍ਰੁਪੁਤ੍ਰ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਤੁਲ ਤੋਲ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ਗੁਰਮਤਿ ਜਪਿ ਓਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥੩॥

ਹਰਿਯੋ ਨਾਮ ਅਤੁਲਨਾਮ ਅਠ, ਅਠਾਠ ਮਹਾਨ ਹੋਵਾ ਕਾਰਨੀ ਅਵਾ ਚਲਿਯੋ ਮਾਯਾ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿ,
ਗੁਣਕ ਭਯਾਨਕ ਭਾਰੀ ਹੋ ਹਰਿਨਾਮ ਜਪ ਕਰਿਵਾਰ ਭਯਾਨਕ ਭਾਭ ਹੋਯਾ ॥੩॥

ਸਭਿ ਕਰਮ ਧਰਮ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਹਾ ॥

ਮੇਰੇ ਹਰਿਨਾਮ ਜਪ ਕਰਿਯਾ, ਭਾਯਾ ਬੰਦ ਪਰਮ-ਕਰਮ ਫਲ ਮਿਲਿਯਾ,

ਕਿਲਵਿਖ ਮੈਲੁ ਪਾਪ ਧੋਵਾਹਾ ॥

ਅਵਾ ਭਾਰੀ ਪਾਪ-ਕਲੇਸ਼ ਬਾਰੀ ਮਲਾ ਮੋਯਾ ਹੋਯਾ ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਹੋਹੁ ਜਨ ਊਪਰਿ ਦੇਹੁ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਓਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥੪॥੫॥੧੧॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯੋ ਮੇਰੇ ਹੋ ਬੰਦਕਸ਼! ਨਿਯੋਗ ਬੰਦਕ ਭਯਾਨਕ ਕਲੇਸ਼, ਚਲਾ ਮੇਰੇ
ਬੰਦਕਸ਼ ਨਿਯੋਗ ਨਾਮ ਦੇਵੇ ਭਯਾਨਕ ਬੰਦਕ ਰੱਖ ॥੪॥੫॥੧੧॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩

ଜୈତସରୀ ମହଲ ୫ ଘର ୩ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ଇଶ୍ବର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ।

ਕੋਈ ਜਾਨੈ ਕਵਨ ਈਹਾ ਜਗਿ ਮੀਤ ॥

କେହି ବିରଳ ହିଁ ଜାଣିଥାଏ ଯେ ଏହି ଦୁନିଆରେ କିଏ ଘନିଷ୍ଠ ମିତ୍ର ଅଟେ?

ਜਿਸ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਸੇਈ ਬਿਧਿ ਬੁਝੈ ਤਾ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ଯାହା ଉପରେ ଭଗବାନ କୃପାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି, ସେ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝିଥାନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଜୀବନ-ଆଚରଣ ପବିତ୍ର ବନିଯାଏ ॥ ୧ ॥ ରୁହ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਨਿਤਾ ਸੁਤ ਬੰਧਪ ਇਸਟ ਮੀਤ ਅਰੁ ਭਾਈ ॥

ମାତା-ପିତା, ପତ୍ନୀ, ପୁତ୍ର, ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ, ପରମ ମିତ୍ର ଏବଂ ଭାଇ-

ਪੁਰਬ ਜਨਮ ਕੇ ਮਿਲੇ ਸੰਜੋਗੀ ਅੰਤਹਿ ਕੇ ਨ ਸਹਾਈ ॥੧॥

ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର ସଂଯୋଗରୁ ହିଁ ମିଳିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଜୀବନର ଅକ୍ତିମ ସମୟରେ କେହି ସହାୟକ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ॥ ୧॥

ਮੁਕਤਿ ਮਾਲ ਕਨਿਕ ਲਾਲ ਹੀਰਾ ਮਨ ਰੰਜਨ ਕੀ ਮਾਇਆ ॥

ମୋତିର ମାଳା ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ, ରତ୍ନ ଆଦି ମନକୁ ଆନନ୍ଦ ଦେଇଥାଏ ।

ਹਾ ਹਾ ਕਰਤ ਬਿਹਾਨੀ ਅਵਧਹਿ ਤਾ ਮਹਿ ਸੰਤੋਖੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥੨॥

ମନ୍ତ୍ରଷ୍ଟ୍ୟର ଜୀବନ ଅବଧୂ ଏହାକୁ ଏକତ୍ର କରିବାର ଦୁଃଖରେ ଅତିବାହିତ ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏହା ସବୁ ଉପଲବ୍ଧ ହେବା ପରେ ମଧ୍ୟ ମନ୍ତ୍ରଷ୍ଟ୍ୟକୁ ସନ୍ତୋଷ ମିଳେନାହିଁ ॥୨॥

ਹਸਤਿ ਰਥ ਅਸ੍ਰ ਪਵਨ ਤੇਜ ਧਣੀ ਭੂਮਨ ਚਤੁਰਾਂਗਾ ॥

ମନୁଷ୍ୟ ପାଖରେ ହାତୀ, ରଥ, ପବନ ବେଗରେ ଯାଉଥିବା ଘୋଡ଼ା, ଧନ-ବୌଲତ, ଭୂମି ଏବଂ ସେନା
ଥିଲେ ମଧ୍ୟ,

ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲਿਓ ਇਨ ਮਹਿ ਕਛੁਐ ਉਠਿ ਸਿਧਾਇਓ ਨਾਂਗਾ ॥੩॥

ଏହା ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସି ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ସାଥରେ ଯାଏ ନାହିଁ ଆଉ ସେ ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଦୁନିଆରୁ ଛାଡି ଚାଲିଯାଏ॥୩॥

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਤਾ ਕੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਈਐ ॥

ਬਰਿਯਾ ਬਛੁਯਨ ਹੁੰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੁੰਦਾ, ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਪਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਬਛੁਯਨ ਬਛੁਯਨ
ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਸੇਵਾਗਾਰ ਕਰੇਗਾ ਭਰੋਸੇ।

ਨਾਨਕ ਈਹਾ ਸੁਖੁ ਆਗੈ ਮੁਖ ਊਜਲ ਸੰਗਿ ਸੰਤਨ ਕੈ ਪਾਈਐ ॥੪॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਅੱਗੇ ਬਛੁਯਨ ਬਛੁਯਨ ਬਛੁਯਨ ਬਛੁਯਨ ਬਛੁਯਨ ਬਛੁਯਨ, ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ
ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਸੇਵਾਗਾਰ ਕਰੇਗਾ ਭਰੋਸੇ ॥੪॥੧॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ਦੁਪਦੇ

ਭੈਰਵਾਰੀ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 3 ਦੁਪਦਾ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵਾਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ, ਆਪਣੇ ਬਛੁਯਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ।

ਦੇਹੁ ਸੰਦੇਸਰੇ ਕਹੀਅਉ ਪ੍ਰਿਅ ਕਹੀਅਉ ॥

ਹੇ ਬਛੁਯਨ ਬਛੁਯਨ ਬਛੁਯਨ ਬਛੁਯਨ ਬਛੁਯਨ ਬਛੁਯਨ, ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹੁੰਦੇ,

ਬਿਸਮੁ ਭਈ ਮੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਸੁਨਤੇ ਕਹਹੁ ਸੁਹਾਗਨਿ ਸਹੀਅਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬਿਸਮੁ ਦੇ ਅਨੇਕ ਕਹਾ ਗ੍ਰੰਥੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੈ ਕਹਤੇ ਸਭ ਬਾਹਰਿ ਬਾਹਰਿ ਕੈ ਕਹਤੇ ਸਭ ਮਹੀਅਉ ॥

ਕਹਿ ਕਹਿ ਆਪਣੇ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਕਹਿ ਕਹਿ ਆਪਣੇ ਮੇਰੇ ਬਛੁਯਨ ਆਪਣੇ
ਕਹਿ ਆਪਣੇ।

ਬਰਨੁ ਨ ਦੀਸੈ ਚਿਹਨੁ ਨ ਲਖੀਐ ਸੁਹਾਗਨਿ ਸਾਤਿ ਬੁਝਹੀਅਉ ॥੧॥

ਭਗਵਾਨ ਕੋਈ ਬਿੰਦੂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾਏਗਾ ਨਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਕੋਈ ਬਿੰਦੂ ਚਿੰਨ੍ਹ ਮੇਰੇ ਦੇਖਾਏਗਾ ਨਾਹੀਂ, ਹੇ ਬੁਝਾਏਗਾ!
ਮੇਰੇ ਬਛੁਯਨ ॥੧॥

ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੀ ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਾਸੀ ਲੇਖੁ ਨਹੀ ਅਲਪਹੀਅਉ ॥

ਬਹੁਤ ਆਪਣੇ ਬਛੁਯਨ ਆਪਣੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇਗਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ, ਬਹੁਤ ਆਪਣੇ
ਆਪਣੇ ਨਿਵਾਸ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਨਾਹੀਂ।

ਨਾਨਕੁ ਕਹਤ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਲੋਗਾ ਸੰਤ ਰਸਨ ਕੇ ਬਸਹੀਅਉ ॥੨॥੧॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਪਣੇ ਹੇ ਲੋਕ! ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ
॥੨॥੧॥੨॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮ: ੫ ॥

ਭੈਰਵਾਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਧੀਰਉ ਸੁਨਿ ਧੀਰਉ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਯੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾਨੁ ਮਹਿਮਾ ਗੁਣੀ ਮੋਹਿ ਬਹੁਤ ਧੋਖੀਯਾ ॥੧॥ ॥੧॥

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਭੁ ਅਰਪਉ ਨੀਰਉ ਪੇਖਿ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਨੀਰਉ ॥੧॥

ਨਿਯੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾਨੁ ਅਭਿ ਨਿਕਰਿ ਧਰਮਿ ਕਰਿ ਨਿਯੁ ਆਨਾ, ਪ੍ਰਾਨ, ਅਰਪਿ ਭਯੋ ਕਿਛਿ ਅਧਿਕ ਕਰਿਯਾ ॥੧॥

ਬੇਸੁਮਾਰ ਬੇਅੰਤੁ ਬਡ ਦਾਤਾ ਮਨਹਿ ਗਹੀਰਉ ਪੇਖਿ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ॥੨॥

ਬੇਸੁਮਾਰ ਅਨੁਮਾਨ, ਅਨਭਯੋ ਅਰਪਿ ਮਹਾਨ ਧਾਤਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾਨੁ ਦੇਖਿ ਮੂੰਹਿ ਨਿਯੁ ਬੁਧਮੁ ਰੇ ਸੁਪਨਾ ਕਰਿਯਾ ॥੨॥

ਜੇ ਚਾਹਉ ਸੋਈ ਸੋਈ ਪਾਵਉ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰਉ ਜਪਿ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ॥੩॥

ਮੂੰਹਾ ਚਾਹਿ ਕਿਛਿ ਚਾਹਿ ਆਸਾ, ਚਾਹਿ ਚਾਹਿ ਆਸਾ ਆਸਾ ਕਰਿਯਾ, ਨਿਯੁ ਪੁਰੁਸ਼ਾਨੁ ਸੁਰਗ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮੋਹਿ ਆਸਾ ਅਰਪਿ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਿ ਹੋਇਯਾ ॥੩॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਦੂਖਿ ਨ ਕਬਹੂ ਝੁਰਉ ਬੁਝਿ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ॥੪॥੨॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੁਸ਼ਾਨੁ ਅਪਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੇ ਮਨੁ ਰੇ ਚਾਹਿ ਕਿਛਿ ਅਰਪਿ ਪੁਰੁਸ਼ਾਨੁ ਭਾਗਿ ਪਾਇ ਅਰੇ ਮੂੰਹੁ ਆਉ ਦੁਖਿ ਰੇ ਕਾਮੁ ਪੂਰਿ ਹੋਇਯਾ ॥੪॥੨॥੩॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਭੋਭਯੋ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਲੋੜੀਦੜਾ ਸਾਜਨੁ ਮੇਰਾ ॥

ਬੇਸੁਮਾਰ ਕਬਹੂ ਪੁਰੁਸ਼ਾਨੁ ਅਭਿ, ਮਾਯਾਨੁ ਪਾਇਵਾ ਪਾਇ ਪੁਰੁਸ਼ਾਨੁ ਭੋਭਯੋ ਮਨੁ ਰੇ ਚਾਹਿ ਲਾਜਾ ਆਸਾ ॥

ਘਰਿ ਘਰਿ ਮੰਗਲ ਗਾਵਹੁ ਨੀਕੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਤਿਸਹਿ ਬਸੇਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਗੁ ਪੁਰਿ ਘਰੇ ਚਾਹਿ ਮਨੁ ਗਾਨ ਕਰ, ਚਾਹਿ ਨਿਵਾਸ ਪੁਰੁਸ਼ਾਨੁ ਭਾਗਿ ਬੁਧਮੁ ਰੇ ਅਭਿ ॥੧॥ ॥੧॥

ਸੂਖਿ ਅਰਾਧਨੁ ਦੂਖਿ ਅਰਾਧਨੁ ਬਿਸਰੈ ਨ ਕਾਹੂ ਬੇਰਾ ॥

ਬੇਸੁਮਾਰ ਬੁਧਮੁ ਰੇ ਚਾਹਿ ਆਨਾ ਕਰ ਅਰਪਿ ਕੋਠਿ ਬਿਸਰਿ ਕਾਲਿ ਰੇ ਚਾਹਿ ਆਨਾ ਕਰ ਆਉ ਕੋਠਿ ਬੁਧਮੁ ਰੇ ਚਾਹਿ ਬਿਸਰਿ ਕਰ ਨਾਹਿ ॥

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਕੋਟਿ ਸੂਰ ਉਜਾਰਾ ਬਿਨਸੈ ਭਰਮੁ ਅੰਧੇਰਾ ॥੧॥

ਚਾਹਿ ਨਾਮੁ ਰੇ ਕਰਿ ਭਾਰਾ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਬੁਧਮੁ ਰੇ ਭਯੋ ਹੋਇਯਾ ਅਰਪਿ ਭਯੋ ਅਭਿ ਕਾਲਿ ॥੧॥

ਥਾਨਿ ਥਨੰਤਰਿ ਸਭਨੀ ਜਾਈ ਜੇ ਦੀਸੈ ਸੇ ਤੇਰਾ ॥

ਹੇ ਪਰਮਾਨੁ! ਦੇਖਿ-ਦੇਖਿ ਭਯੋ ਬੁਧਮੁ ਰੇ ਤੂੰ ਕਾਮੁ ਰੇ ਅਭਿ ਭਯੋ, ਚਾਹਿ ਭਯੋ ਭਯੋ ॥

ਸੰਤਸੰਗਿ ਪਾਵੈ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਈ ਹੈ ਫੇਰਾ ॥੨॥੩॥੪॥

ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସକ୍ଷ୍ମଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ରହିଥାଏ, ସେ ପୁନଃ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ପଡ଼େ ନାହିଁ
ଅର୍ଥାତ୍ ତାହାକୁ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଯାଏ॥2॥3॥4॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ਦੁਪਦੇ

ਯੋਗਬਰਾ ੧੫ 5 ਘਰ 4 ਦੁਪਦਾ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੋਗਬਰਾ ੧੫ ਘਰ 4 ਦੁਪਦਾ, ਯੋਗਬਰਾ ੧੫ ਘਰ 4 ਦੁਪਦਾ

ਅਬ ਮੈ ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ ਗੁਰ ਆਗਿ ॥

ਯੋਗਬਰਾ ੧੫ ਘਰ 4 ਦੁਪਦਾ, ਯੋਗਬਰਾ ੧੫ ਘਰ 4 ਦੁਪਦਾ

ਤਜੀ ਸਿਆਨਪ ਚਿੰਤ ਵਿਸਾਰੀ ਅਹੰ ਛੇਡਿਓ ਹੈ ਤਿਆਗਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ

ਯੋਗਬਰਾ ੧੫ ਘਰ 4 ਦੁਪਦਾ, ਯੋਗਬਰਾ ੧੫ ਘਰ 4 ਦੁਪਦਾ

ਜਉ ਦੇਖਉ ਤਉ ਸਗਲ ਮੋਹਿ ਮੋਹੀਅਉ ਤਉ ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ਗੁਰ ਭਾਗਿ ॥

ਯੋਗਬਰਾ ੧੫ ਘਰ 4 ਦੁਪਦਾ, ਯੋਗਬਰਾ ੧੫ ਘਰ 4 ਦੁਪਦਾ

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਟਹਲ ਹਰਿ ਲਾਇਓ ਤਉ ਜਮਿ ਛੇਡੀ ਮੋਰੀ ਲਾਗਿ ॥੧॥

ਯੋਗਬਰਾ ੧੫ ਘਰ 4 ਦੁਪਦਾ, ਯੋਗਬਰਾ ੧੫ ਘਰ 4 ਦੁਪਦਾ

ਤਰਿਓ ਸਾਗਰੁ ਪਾਵਕ ਕੇ ਜਉ ਸੰਤ ਭੇਟੇ ਵਡ ਭਾਗਿ ॥

ਯੋਗਬਰਾ ੧੫ ਘਰ 4 ਦੁਪਦਾ, ਯੋਗਬਰਾ ੧੫ ਘਰ 4 ਦੁਪਦਾ

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਏ ਮੋਰੇ ਹਰਿ ਚਰਨੀ ਚਿਤੁ ਲਾਗਿ ॥੨॥੧॥੫॥

ਯੋਗਬਰਾ ੧੫ ਘਰ 4 ਦੁਪਦਾ, ਯੋਗਬਰਾ ੧੫ ਘਰ 4 ਦੁਪਦਾ

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਯੋਗਬਰਾ ੧੫ 5

ਮਨ ਮਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਧਿਆਨੁ ਧਰਾ ॥

ਯੋਗਬਰਾ ੧੫ ਘਰ 4 ਦੁਪਦਾ, ਯੋਗਬਰਾ ੧੫ ਘਰ 4 ਦੁਪਦਾ

ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਹਓ ਗਿਆਨੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਮਇਆ ਕਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਿਯੋਗ ਮਨਰੇ ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਨਾਮ-ਮੰਤ੍ਰੁ ਏਵੰ ਆਨਿ ਧ੍ਰੁਵ ਕਰਿ ਨੇਕਛਿ, ਯਾਹਾ ਫਲਰੇ ਪੁਰੂ ਮੋਹਾ
ਭਧਰੇ ਵਧ ਕਰੁਣਾ ਕਰਿਛੁ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਕਾਲ ਜਾਲ ਅਰੁ ਮਹਾ ਜੰਜਾਲਾ ਛੁਟਕੇ ਜਮਹਿ ਡਰਾ ॥

ਵਰ੍ਹਮਾਨ ਕਾਲਰੇ ਯਾਲ, ਬਾਬਾਰਿਕ ਵਧਨਰੇ ਮਹਾ ਯਯਾਲ ਏਵੰ ਮੁਰ੍ਹਖਰੇ ਭਯ ਬਹੁ ਲੂਧੁ ਹੋਯ
ਯਾਛੁ ॥

ਆਇਓ ਦੁਖ ਹਰਣ ਸਰਣ ਕਰੁਣਾਪਤਿ ਗਹਿਓ ਚਰਣ ਆਸਰਾ ॥੧॥

ਹੋ ਕਰੁਣਾ ਪਤਿ! ਤੂ ਬਖਸ਼ੁ ਕੁਝ ਹੋਰੁ ਕਰਿਵਾ ਕਾਲਾ ਅਰੁ, ਏਵੰ ਸ੍ਰੀ ਚਾਰੇ ਗਰਗਰੇ ਆਇਛੁ ਆਯ
ਚਾਰੇ ਚਰਗਰੇ ਹੋ ਬਾਹਾਰਾ ਨੇਕਛੁ ॥੧॥

ਨਾਵ ਰੂਪ ਭਇਓ ਸਾਧਸੰਗੁ ਭਵ ਨਿਧਿ ਪਾਰਿ ਪਰਾ ॥

ਬਾਹੁ ਬਛਕਾ ਬਛਾਓ ਭਵਬਾਗਰੁ ਪਾਰੇ ਹੋਵਾ ਪਾਛੰ ਏਕ ਨਾਵ ਭਲਿ ਅਰੇ ॥

ਅਪਿਉ ਪੀਓ ਗਤੁ ਥੀਓ ਭਰਮਾ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਅਜਰੁ ਜਰਾ ॥੨॥੨॥੬॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਏਵੇ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਾਨੁਤ ਪਾਨ ਕਰਿਛੁ, ਯਾਹਾ ਬਾਰਾ ਮੋਹਰੇ ਬੁਧਾ ਨਾਗ ਹੋਯ ਯਾਛੁ ਭਯਾ
ਅਮਰੇ ਅਵਸ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਵਾ ਕਾਰਗਰੁ ਮੋਹਰੇ ਕਾਰਕਧ ਆਬੇ ਨਾਹਿ ॥੨॥੨॥੬॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਯੋਧਬਰਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜਾ ਕਉ ਭਏ ਗੋਵਿੰਦ ਸਹਾਈ ॥

ਪਰਮਾਨੁ ਮੋਭੰ ਯਾਵਕਾ ਬਹਾਯਕ ਵਰਿਛੁ,

ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਸਗਲ ਸਿਉ ਵਾ ਕਉ ਬਿਆਧਿ ਨ ਕਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਆਨੰਦ ਬੁਧ ਏਵੰ ਬਹੁ ਹੋਰੁਲਾਬ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਨੇਕਛੁ ਆਯ ਚਾਹਾਕੁ ਕੇਹੁ ਪੁਰਾਵਿਧ ਕਰਿ ਪਾਰੇ
ਨਾਹਿ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਦੀਸਹਿ ਸਭ ਸੰਗਿ ਰਹਹਿ ਅਲੇਖਾ ਨਹ ਵਿਆਪੈ ਉਨ ਮਾਈ ॥

ਬੇ ਬਹੁਕਾ ਬਾਹੁਰੇ ਰਹਿਯਾਛੁ, ਪਰਛੁ ਭਯਾਪਿ ਨਿਰ੍ਹਿਧੁ ਰਹਿਯਾਛੁ ਆਯ ਮਾਯਾ ਚਾਹਾਕੁ ਆਵੀ ਬੁਧ ਕਰੇ
ਨਾਹਿ ॥

ਏਕੈ ਰੰਗਿ ਤਤ ਕੇ ਬੇਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ॥੧॥

ਬੇ ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਰਯਾਰੇ ਮਧੁ ਰਹਿਯਾਛੁ ਭਯਾ ਪੁਰੂ ਪ੍ਰੇਮਾ ਵਰਿਯਾਛੁ, ਪਰਛੁ ਏਹੁ ਕੂਧਿ ਮਧ
ਚਾਹਾਕੁ ਬਧਗੁਰੁਕਾ ਠਾਰੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਯਾਛੁ ॥੧॥

ਦਇਆ ਮਇਆ ਕਿਰਪਾ ਠਾਕੁਰ ਕੀ ਸੇਈ ਸੰਤ ਸੁਭਾਈ ॥

ਮਾਫ਼ਾਯਾ ਭਧਰੇ ਠਾਕੁਰਯਾ ਦਯਾ, ਕਰੁਣਾ ਏਵੰ ਕ੍ਰਪਾ ਹੋਯਾਯਾ, ਏਹੇ ਹੂੰ ਬਛੁ ਬੁਭਾਵ ਵਾਲਾ ਅਰੇ।

ਤਿਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਨਿਸਤਰੀਐ ਜਿਨ ਰਸਿ ਰਸਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਈ ॥੨॥੩॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਭਯੋਂ ਮਾਫ਼ਾਯਾਯਾ ਭਗਵਾਨਯਾ ਪ੍ਰੇਮਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੁਣਾਯਾ, ਠਾਫ਼ਾਯਾ ਬਯਾਭਰੇ
ਰਹਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮੋਯਾਯਾ ਪ੍ਰਾਧੁ ਹੋਯਾਯਾ॥੨॥੩॥੭॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਯੋਭਧਰਾ ਮਫ਼ਲਾ 5 ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨ ਰੂਪ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ! ਤੂੰ ਹੂੰ ਆਮਰ ਯਾਵਨ, ਪ੍ਰਾਯ, ਧਨ-ਧੋਯਾਯਾ ਏਵੰ ਬੋਯਾਯਾ ਅਰੁ।

ਅਗਿਆਨ ਮੋਹ ਮਗਨ ਮਹਾ ਪ੍ਰਾਨੀ ਅੰਧਿਆਰੇ ਮਹਿ ਦੀਪ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਯਾਯਾ ਕਾਰਯਾ ਪ੍ਰਾਯਾ ਮੋਯਾਯਾ ਮਯਾ ਰਹਿਯਾਯਾ ਆਯਾ ਏਹੇ ਅਯਾਯਾ ਅਯਾਯਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ
ਹੂੰ ਏਕਯਾਯਾ ਯਾਯਾ ਧਾਯਾ ਅਯਾਯਾ॥੧॥ ਰੁਯਾ॥

ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਤੁਮਰਾ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਮ ਚਰਨ ਕਮਲ ਆਨੁਪ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਿਯਯਾ ਪ੍ਰਯੁ! ਯੋਯਾ ਰਯਾ ਕਯਾਯਾ ਵਯਾ ਅਯੁਯਾ ਅਰੇ ਆਯਾ ਯੋਯਾ ਵਯਾ ਵਯਾ ਧਾਯਾ
ਅਰੇ।

ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਕਰਉ ਤਿਹ ਬੰਦਨ ਮਨਹਿ ਚਰਾਵਉ ਧੂਪ ॥੧॥

ਮੂੰ ਕਾਰਯਾਯਾ ਯੋਯਾ ਹੂੰ ਕਯਾਯਾ ਕਰੁਣਾਯਾ ਏਵੰ ਨਿਯਾਯਾ ਮਯਾ ਪ੍ਰਯ-ਬਾਯਾਯਾ ਰੁਯਰੇ ਅਯਾਯਾ
ਕਰੁਣਾਯਾ॥੧॥

ਹਾਰਿ ਪਰਿਓ ਤੁਮ੍ਹਰੈ ਪ੍ਰਭ ਦੁਆਰੈ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹੁ ਕਰਿ ਗਹੀ ਤੁਮ੍ਹਰੀ ਲੁਕ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਯੁ! ਅਯਾਯਾ ਹੋਯਾ ਏਵੇ ਮੂੰ ਰੁਯਾ ਭਾਰਯਾ ਆਯਾਯਾ ਆਯਾ ਯੋਯਾ ਬਾਯਾਯਾ ਪਰਿਯਾ।

ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਨਾਨਕ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਸੰਸਾਰ ਪਾਵਕ ਕੇ ਰੂਪ ॥੨॥੪॥੮॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਯਾਯਾ ਕਰੁਣਾਯਾ ਮੋਯਾ ਹੇ ਪ੍ਰਯੁ! ਏਹੇ ਬਾਯਾਯਾ ਰੁਯਾ ਅਯਾਯਾ ਕ੍ਰੁਯਾਯਾ ਮੋਯਾਯਾ ਕਾਯਾਯਾ ਕਰ
॥੨॥੪॥੮॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਯੋਭਧਰਾ ਮਫ਼ਲਾ 5

ਕੋਈ ਜਨੁ ਹਰਿ ਸਿਉ ਦੇਵੈ ਜੋਰਿ ॥

ਮਯੋ ਕੇਹੇ ਮਾਫ਼ਾਯਾਯਾ ਮੋਯਾਯਾ ਭਗਵਾਨਯਾ ਬਾਯਾਯਾ ਮੋਯਾਯਾ ਵੇਵੇ, ਠਾਫ਼ਾਯਾਯਾ

ਚਰਨ ਗਹਉ ਬਕਉ ਸੁਭ ਰਸਨਾ ਦੀਜਹਿ ਪ੍ਰਾਨ ਅਕੋਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਚਰਣ ਖਰਿਵੈ, ਨਿਯੋ ਯੋਗੁਰੇ ਭਭਮ ਵਚਨ ਕਹਿਵੈ ਭਯਾ ਨਿਯੋ ਪ੍ਰਾਣ ਮਖ ਚਾਹਾਯਾ ਅਧੰਯ
ਕਰਿਵੈ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲ ਕਰਤ ਕਿਆਰੈ ਹਰਿ ਸਿੰਚੈ ਸੁਧਾ ਸੰਜੋਰਿ ॥

ਨਿਯੋ ਮਨ ਓ ਚਨਕੁ ਨਿਰਮਲ ਬਨਾਯ ਮੂੰ ਚਾਹਾ ਭਯੋਰੇ ਹਰਿਨਾਮਾਨੁਭ ਬਿੰਦਨ ਕਰਿਯਾਵੈ।

ਇਆ ਰਸ ਮਹਿ ਮਗਨੁ ਹੋਤ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮਹਾ ਬਿਖਿਆ ਤੇ ਤੋਰਿ ॥੧॥

ਭਗਵਾਨਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੂੰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਯਹਿ ਅਨੁਭਵੇ ਮਗ੍ਧ ਰਹਿਯਾਵੈ ਆਭ ਬਿਕਾਰ ਠਾਰੂ ਅਯਗਾ
ਹੋਯਾਯਾਵੈ ॥੧॥

ਆਇਓ ਸਰਣਿ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਚਿਤਵਉ ਤੁਮ੍ਹਰੀ ਓਰਿ ॥

ਹੋ ਧਾਨਰ ਦੂਖੀ ਨਯੋ ਕਰਿਵਾ ਬਾਲਾ ਪੁਤ੍ਰ! ਮੂੰ ਭੋਰ ਗਰਬਰੇ ਆਇਯੋ ਆਭ ਦੂਮਰ ਬਾਹਾਰਾਕੁ ਮੂੰ
ਸ਼ਰਣ ਕਰਿਯਾਵੈ।

ਅਭੈ ਪਦੁ ਦਾਨੁ ਸਿਮਰਨੁ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਬੰਧਨ ਛੇਰਿ ॥੨॥੫॥੯॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ! ਮੇਰੇ ਅਭੈ ਪਦ ਉ ਸ੍ਰਵਣਭਰਾਣੀ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਬੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਜ੍ਹਾ
ਵਧਨ ਕਾਰਨ। ਵਾਲਾ ਅਰਥ॥੨॥੫॥੯॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਯੋਗਬਰਾ ਮਹਲਾ 5

ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਚਿਤਵਤ ਬਰਸਤ ਮੋਹ ॥

ਮੋਹੀ ਚਾਤ੍ਰਕ ਪ੍ਰਤਿ ਬਰਸਤ ਵੇਖੀਓ ਅਭਿਲਾਸ ਕਰਿਆ,।

ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਧੁ ਕਰੁਣਾ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰਹੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕੇ ਨੇਹ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਬੇ ਹੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਰਸਤ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਰੇ ਭਰੋਸੇ ਕਰੋਗਾ। ਕਰੇ ਮਾਫ਼ਾ। ਧਾਰਹੇ ਭਰੋਸੇ ਪ੍ਰੇਮ-ਭਰੋਸੇ
ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤਿ ਵੇਖੋ ਰਹਿੰਦੇ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਅਨਿਕ ਸੂਖ ਚਕਵੀ ਨਹੀ ਚਾਹਤ ਅਨਦ ਪੂਰਨ ਪੇਖਿ ਦੋਹ ॥

ਚਕਾ ਅਨਧ ਬੁਝੀਓ ਲਾਲਸਾ ਨਹੀ, ਪਰਭੂ ਸੂਖਮ ਦਿਖਾਏ ਅਨੰਦ ਦੇ ਭਰੋਸੇ।

ਆਨ ਉਪਾਵ ਨ ਜੀਵਤ ਮੀਨਾ ਬਿਨੁ ਜਲ ਮਰਨਾ ਤੋਹ ॥੧॥

ਮਾਛੇ ਜਲ ਵਿਨਾ ਅਭਿ ਕੀਰਤੀ ਭਰੋਸੇ ਦੀਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹੀਂ ਵਧੇ ਜਲ ਵਿਨਾ। ਬੇਬੇ ਪ੍ਰਾਣ
ਭਰੋਸੇ ਕਰਿਆ॥੧॥

ਹਮ ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਹਰਿ ਸਰਣੀ ਅਪੁਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋਹ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਿਕ! ਭਰੋਸੇ ਵਿਨਾ ਅਨੇਕ ਅਨਾਥ ਅਹੁ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਜਿਹੇ ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਰੱਖ।

ਚਰਣ ਕਮਲ ਨਾਨਕੁ ਆਰਾਧੈ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਆਨ ਨ ਕੋਹ ॥੨॥੬॥੧੦॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੂ ਚਰਣ ਕਮਲ ਹੋ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਿਆ ਅਭਿ ਭਰੋਸੇ ਵਿਨਾ ਅਨਧ ਕਿਸੇ ਭਰੋਸੇ ਭਰੋਸੇ
ਲਾਗੇ ਨਾਹੀਂ॥੨॥੬॥੧੦॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਯੋਗਬਰਾ ਮਹਲਾ 5

ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਸਿ ਰਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਅਭਿ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਮੇਰੇ ਮਨ ਉ ਭਰੋਸੇ ਵਾਸ ਕਰੋਗੇ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਭੇਟੇ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਸੁਜਾਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਝੇ ਚਰ੍ਹੇ ਪਰਮਪੂਰੁਖ ਬਰ੍ਹ ਬਧਾਪੀ ਅਚਰ੍ਹੇ ਆਭ ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਬਾਪੂਯ ਬਯਾਧਿ ਭਾਰਾ ਮੋਹਿ
ਮੋਹਿਯ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਠਗਉਰੀ ਜਿਨ ਕਉ ਪਾਈ ਤਿਨ ਰਸ ਪੀਅਉ ਭਾਰੀ ॥

ਬੇ ਮੇਯੋ ਮਨੁਬਧਰੇ ਮੁਖਿ ਬਧਾ ਭੋਖਿ ਦੇਯਯੋ, ਬੇ ਭਯੋ ਬਰ੍ਹਿਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਬ ਪਾਨ ਕਰਿਯੋ।

ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਨ ਹਮੁਹਾਰੀ ॥੧॥

ਮੂੰ ਭਾਯਾਯ ਮੁਲਪਾਯਨ ਬਯਾਯ ਪਾਰਿਥਿ ਨਾਹਿ, ਕਾਰਣਿ ਐਧਰਿ ਕਰਿਥਾ ਪਾਯੋ ਮੋਹਿ ਕੀ ਬਿਯੋਗਿ ਅਯੋ? ॥੧॥

ਲਾਇ ਲਏ ਲੜਿ ਦਾਸ ਜਨ ਅਪੁਨੇ ਉਧਰੇ ਉਧਰਨਹਾਰੇ ॥

ਪੁਰ੍ਹੁ ਨਿਯ ਭਯੋ ਨਿਯ ਬਾਪੂਰੇ ਲਗਾਯਯੋ ਆਯੋ ਬੇਝੇ ਭਯੋ ਭਵਬਾਗਰ੍ਹੁ ਪਾਰਿ ਹੋਯੋ ਯਾਯੋ।

ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਦੁਆਰੇ ॥੨॥੭॥੧੧॥

ਨਾਯੋ ਪ੍ਰਾਪ੍ਰਿਯਾ ਕਰਿਯੋ ਮੇਯੋ ਹੋ ਪੁਰ੍ਹੁ! ਕਾਰਿਯਾਰ ਭੋਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਥਾ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਪ੍ਰਿ ਹੋਯੋ
ਆਯੋ ਮੂੰ ਭੋਰਿ ਭਾਰਿਯਾਰ ਭੋਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਆਯੋ ॥੨॥੭॥੧੧॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਭੋਭਿਯੋ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਆਏ ਅਨਿਕ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮਿ ਸਰਣੀ ॥

ਹੋ ਭਯੋ! ਅਨੇਕ ਭਯੋ ਪਤਿਯੋ ਹੋਥਾ ਪਰੇ ਮੂੰ ਭੋਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਆਯੋ।

ਉਧਰੁ ਦੇਹ ਅੰਧ ਕੂਪ ਤੇ ਲਾਵਹੁ ਅਪੁਨੀ ਚਰਣੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਯੋ ਬ੍ਰਹਮਿਯੋ ਅਯੋਭਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾਰਿਯਾਰ ਕਾਯੋ ਆਯੋ ਨਿਯ ਚਰ੍ਹੇ ਲਗਾਯੋ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਕਿਛੁ ਕਰਮੁ ਨ ਜਾਨਾ ਨਾਹਿਨ ਨਿਰਮਲ ਕਰਣੀ ॥

ਮੂੰ ਯੋਗ, ਧਾਨ ਐਵੋ ਭਯੋ ਕਰਿਯੋ ਨਿਯ ਯੋਗ ਨਾਹਿ ਆਯੋ ਨਾ ਹੂੰ ਮੋਹਿ ਯੋਗ-ਆਯੋ ਗ੍ਰਿਯੋ ਅਯੋ।

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੈ ਅੰਚਲਿ ਲਾਵਹੁ ਬਿਖਮ ਨਦੀ ਜਾਇ ਤਰਣੀ ॥੧॥

ਹੋ ਪੁਰ੍ਹੁ! ਮੋਹਿ ਬਯੋ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਲਗਾਯੋ ਧਿਯੋ, ਯਾਯੋ ਧਿਯੋ ਭਾਯੋ ਬਯੋਭੇਰੇ ਰਹਿ ਬਿਯੋ
ਬਿਯੋ ਬਾਗਰ੍ਹੁ ਪਾਰਿ ਹੋਯੋ ॥੧॥

ਸੁਖ ਸੰਪਤਿ ਮਾਇਆ ਰਸ ਮੀਠੇ ਇਹ ਨਹੀ ਮਨ ਮਹਿ ਧਰਣੀ ॥

ਬਿਯੋਭਾਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਯੋ ਐਵੋ ਮਾਯੋ ਮੋਹਿ ਰਬਿਯੋ ਨਿਯ ਮਨਿ ਯੋਗ ਕਰਿਥਾ ਭਯੋ ਹੋਯੋ।

ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਪਾਵਤ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੰਗ ਆਭਰਣੀ ॥੨॥੮॥੧੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਯੋਂ ਵਰ੍ਹੇਨ ਭਾਰਾ ਚੁੰਨੁ ਹੋਇਕ ਯਾਇਓ ਆਭ ਭਗਵਾਨਯੋਂ ਨਾਮਰ ਪੁਰੀਓ ਹੂੰ ਮੋਰ
ਅਭੁਖਿਓ ਅਰੇ ॥੨॥੮॥੧੨॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਫੋਰਬਰੀ ਮਹਲਾ 5

ਹਰਿ ਜਨ ਸਿਮਰਹੁ ਹਿਰਦੈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਭਯਨ! ਨਿਯੋ ਮਨਰੇ ਰਾਮਯੋ ਨਾਮ-ਸੁਰਗ ਕਰ।

ਹਰਿ ਜਨ ਕਉ ਅਪਦਾ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ਪੂਰਨ ਦਾਸ ਕੇ ਕਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਭਯਨਯੋ ਪਾਯਰੇ ਕੀਯੋਬਿ ਵੇਦਯੋ ਆਬੋ ਨਾਹੂੰ ਆਭ ਵਾਬਰ ਬਹੁ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰ੍ਹੋ ਹੋਇਕ
ਯਾਇਯੋ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਸਹਿ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਨਿਰਚਲੁ ਗੋਵਿੰਦ ਧਾਮ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋ ਭਯਾਬਨਾ ਕਰਿਯੋ ਭਾਰਾ ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ ਬਿਯੋ ਨਯੋ ਹੋਇਕਯੋ ਆਭ ਗੋਬਿੰਦਯੋ ਅਚਲ ਧਾਮ
ਪੁਰ੍ਹੋ ਹੋਇਕਯੋ।

ਭਗਵੰਤ ਭਗਤ ਕਉ ਭਉ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਆਦਰੁ ਦੇਵਤ ਜਾਮ ॥੧॥

ਭਗਵਾਨਯੋ ਭਭਯੋ ਕੀਯੋਬਿ ਪੁਕਾਰ ਭਯੋ ਪੁਕਾਰਿਓ ਕਰੇ ਨਾਹੂੰ ਆਭ ਮੂਰ੍ਹਯੋਰ ਵੇਵਭਾ ਮਨਰਾਯੋ ਮਥ
ਭਾਯੋ ਪੂਰ੍ਹੋ ਆਯੋਰ ਕਰਿਯੋ ॥੧॥

ਤਜਿ ਗੋਪਾਲ ਆਨ ਜੇ ਕਰਣੀ ਸੋਈ ਸੋਈ ਬਿਨਸਤ ਖਾਮ ॥

ਭਯੋਰਯੋ ਭਯਾਗ ਕਰਿ ਅਯੋ ਬਹੁ ਕਰ੍ਹੋ ਬਿਯੋਭਯੋਰ ਯੋਰੋ ਮਿਥਯੋ ਅਰੇ

ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਿਰਦੈ ਗਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਸਮੂਹ ਬਿਸਰਾਮ ॥੨॥੯॥੧੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਿਯੋ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਪੁਰ੍ਹੋ ਚਰਗ ਕਮਲ ਧਾਰਗ ਕਰ, ਕਾਰਗ ਭਾਯੋ ਚਰਗ ਬਰ੍ਹੋ ਬੁਯੋਰ
ਪਰਮ ਨਿਯੋਬਿ ਅਰੇ ॥੨॥੯॥੧੩॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯

ਫੋਰਬਰੀ ਮਹਲਾ 9

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਯੋਰ ਯੋਰ ਅਰਭਿ, ਯਾਯੋ ਬਯੋਰਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪੁਰ੍ਹੋ ਕਰਾਯੋਕ ਪਾਰੇ।

ਭੂਲਿਓ ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਉਰਝਾਇਓ ॥

ਮੋਰ ਭੂਲਿਯੋ (ਬਿਚਲਿਓ ਪਥ) ਮਨ ਮਾਯੋਰ ਮੋਹਰੇ ਆਨਭਿਓ ਹੋਇਕਭਿ।

ਜੇ ਜੇ ਕਰਮ ਕੀਓ ਲਾਲਚ ਲਗਿ ਤਿਹ ਤਿਹ ਆਪੁ ਬੰਧਾਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਲੋਭਾਭਰੇ ਆਇ ਬੇ ਮੇਭੈ ਕਰਿ ਕਰਿਓ, ਬੇ ਬਚੁਕਾ ਬਾਪੁਰੇ ਬੁਝਾਨੁ ਹੋ ਬਖਸ਼ਰੇ
ਫਾਇਦਾਭਰੇ ॥੧॥ ਰੂਹ ॥

ਸਮਝ ਨ ਪਰੀ ਬਿਖੈ ਰਸ ਰਚਿਓ ਜਸੁ ਹਰਿ ਕੇ ਬਿਸਰਾਇਓ ॥

ਠਾਹਾਕੂ ਬਧਾ ਮਾਰੀਰ ਕੋਠੀਬੇ ਆਨ ਨਥਾਏ ਆਭ ਬਿਕਾਰਰ ਬਾਧਰੇ ਹੋ ਲਾਨ ਰਹਿਥਾਏ ਓ ਹਰਿਮੰਗਲੁ
ਭੁਲਿਥਾਏ।

ਸੰਗਿ ਸੁਆਮੀ ਸੇ ਜਾਨਿਓ ਨਾਹਿਨ ਬਨੁ ਖੋਜਨ ਕਉ ਧਾਇਓ ॥੧॥

ਬਾਮਾ ਪੁਰੁ ਬੁਧਮਰ ਬਾਪੁ ਹੋ ਅਚਰਿ, ਪਰਛੁ ਠਾਹਾਕੂ ਭਾਗਿ ਨਥਾਏ ਆਭ ਵਧਰੇ ਭਗਵਾਨਕਾ ਬਖਾਨ
ਪਾਭੁ ਭਯਾਨਰੇ ਫੀਠਿ ਥਾਏ ॥੧॥

ਰਤਨੁ ਰਾਮੁ ਘਟ ਹੀ ਕੇ ਭੀਤਰਿ ਤਾ ਕੇ ਗਿਆਨੁ ਨ ਪਾਇਓ ॥

ਗਾਨਗਾਨ ਰੂਪੀ ਰਹੁ ਬ੍ਰਹਮਣੇ ਹੂੰ ਪਰਛੁ ਏਵਾ ਬਿਸਯੁਰੇ ਕਾਬਾਰ ਆਨ ਪ੍ਰਾਬੁ ਹੋਯਾਨਾਹੂੰ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਭਗਵੰਤ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਓ ॥੨॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਯੋ ਭਜਨ ਬਿਨਾ ਏਵ ਨਿਯ ਅਮੂਲਯ ਯਛੁ ਬਧਰੇ ਹੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰਿਯਾਏ ॥2॥1॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਯੋਧੇਬਰੀ ਮਹਲਾ 9 ॥

ਹਰਿ ਜੂ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਪਤਿ ਮੇਰੀ ॥

ਹੇ ਪਰਮਾਨ੍ਰ! ਮੇਰੇ ਬਧਾਨ ਰਖ।

ਜਮ ਕੇ ਤ੍ਰਾਸ ਭਇਓ ਉਰ ਅੰਤਰਿ ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਿ ਤੇਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮਣੇ ਮਨੁਖਰ ਭਯ ਨਿਵਾਏ ਕਰਿਛੇ, ਏਥੁ ਹੇ ਕ੍ਰਪਾਨਿਖ੍ਰ! ਮੂੰ ਚੋਰੇ ਹੂੰ ਗਰਗ ਨੇਯਛੇ ॥1॥ਰੁਹ ॥

ਮਹਾ ਪਤਿਤ ਮੁਗਧ ਲੇਭੀ ਫੁਨਿ ਕਰਤ ਪਾਪ ਅਬ ਹਾਰਾ ॥

ਮੂੰ ਬਧ ਪਧਿਧ, ਮੁੱਧ ਏਵਾ ਲੋਭਾ ਅਚੋ ਆਯ ਪਾਪ ਕਰਿ ਮੂੰ ਏਵੇ ਪਕੇ ਯਾਯਛੇ।

ਭੈ ਮਰਥੇ ਕੇ ਬਿਸਰਤ ਨਾਹਿਨ ਤਿਹ ਚਿੰਤਾ ਤਨੁ ਜਾਰਾ ॥੧॥

ਮਨੁਖਰ ਭਯ ਮੁ ਭੁਲੇ ਨਾਹੂੰ ਆਯ ਏਵੇ ਚਿੰਤਾ ਮੇਰੇ ਗਰਗਰੁ ਯਯਾਯ ਰਯੁਛੇ ॥1॥

ਕੀਏ ਉਪਾਵ ਮੁਕਤਿ ਕੇ ਕਾਰਨਿ ਦਹ ਦਿਸਿ ਕਉ ਉਠਿ ਧਾਇਆ ॥

ਨਿਯ ਮੁਛਿ ਪਾਯ ਮੂੰ ਅਨੇਕ ਯਪਾਯ ਕਰਿਛੇ ਆਯ ਧਗ ਧਿਗਰੇ ਮਧ ਧੋਧਿਛੇ।

ਘਟ ਹੀ ਭੀਤਰਿ ਬਸੈ ਨਿਰੰਜਨੁ ਤਾ ਕੇ ਮਰਮੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥੨॥

ਭਗਵਾਨ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮਣੇ ਹੂੰ ਨਿਵਾਏ ਕਰਿਛੇ, ਕਿਛੁ ਚਾਬਾਯ ਭੇਧ ਯਾਗੀ ਨਾਹੂੰ ॥2॥

ਨਾਹਿਨ ਗੁਨੁ ਨਾਹਿਨ ਕਛੁ ਜਪੁ ਤਪੁ ਕਉਨੁ ਕਰਮੁ ਅਬ ਕੀਜੈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਰੇ ਾਰੇ ਕੋਗਬੇ ਗੁਨ ਨਾਹੂੰ ਆਯ ਨਾ ਬਰਗ ਕਿਧਾ ਚਪਬਧਾ ਕਰਿਛੇ, ਪੁਗੀ ਚੋਧੇ ਪੁਬਧੁ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯ ਮੂੰ ਕੇਯੋ ਕਰਿ ਕਰਿਵੇ?

ਨਾਨਕ ਹਾਰਿ ਪਰਿਓ ਸਰਨਾਗਤਿ ਅਭੈ ਦਾਨੁ ਪ੍ਰਭ ਦੀਜੈ ॥੩॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਛੇ ਯੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਏਵੇ ਮੂੰ ਨਿਰਾਗ ਹੋਯ ਚੋਰੇ ਗਰਗਰੇ ਆਬਿਛੇ, ਏਥੁ ਮੇਰੇ ਅਯਯ ਧਾਨ (ਮੇਰੇ) ਪੁਧਾਨ ਕਰ ॥3॥2॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਯੋਗਬਰਾ ਮਹਲਾ 9 ॥

ਮਨ ਰੇ ਸਾਚਾ ਗਹੇ ਬਿਚਾਰਾ ॥

ਹੇ ਪੁੰਨ ਮਨ! ਏਹੇ ਬਛਾ ਬਿਚਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਮੇਰੇ

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਮਿਥਿਆ ਮਾਨੇ ਸਗਰੇ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਏਹੇ ਬੰਦੂਕ ਬੰਦਾਰ ਨਿਧਾ ਭਾਵ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਜਾ ਕਉ ਜੋਗੀ ਖੋਜਤ ਹਾਰੇ ਪਾਇਓ ਨਾਹਿ ਤਿਹ ਪਾਰਾ ॥

ਮਾਯਾਕ ਬਛਾਨ ਕਰੇ ਮੋਹਨਾ ਮਧ ਨਿਰਾਗ ਬਾਝਛੁਛਿ ਆਭ ਭਾਯਾਕ ਅਭੁ ਪਾਭ ਨਾਯਾਛੁ,

ਸੋ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਨਿਕਟਿ ਪਛਾਨੇ ਰੂਪ ਰੇਖ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ॥੧॥

ਬੇਬੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੁਮੇ ਨਿਕਟ ਭਾਵ, ਕਾਰਨ ਭਾਯਾਕ ਰੂਪ ਏਵਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਬਭ ਨਿਆਰਾ ਅਰੇ ॥1॥

ਪਾਵਨ ਨਾਮੁ ਜਗਤ ਮੈ ਹਰਿ ਕੇ ਕਬਹੂ ਨਾਹਿ ਸੰਭਾਰਾ ॥

ਭਗਵਾਨਾ ਨਾਮ ਏਹੇ ਦੁਨੀਆਰੇ ਪਭਿਭਕੁ ਪਾਵਨ ਕਰਿਆਵ, ਪਰਭੁ ਤੁ ਭਾਯਾਕੁ ਕਧਾਪਿ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ
ਨਾਭੁ।

ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ਜਗ ਬੰਦਨ ਰਾਖਹੁ ਬਿਰਦੁ ਤੁਹਾਰਾ ॥੨॥੩॥

ਨਾਨਕ ਕਛਿਛੁ ਮੇਰੇ ਬੇ ਭਾਯਾ ਨਿਕਟਰੇ ਆਗ੍ਰਿਯ ਨੇਛਛੁਛੁ, ਮਾਯਾਕੁ ਬਧਗੁ ਬਿਭੁ ਭਧਾਬਨਾ ਕਰੁਛੁ।
ਹੇ ਭਗਵਾਨ ! ਭਗਵਾਨਾਕੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਧੇਵਾ ਦੁਮਰ ਗਭਿ, ਭੇਗੁ ਮੋਭੇ ਮਧ ਰਭਾ ਕਰ ॥2॥3॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੧

ਯੋਗਬਰਾ ਮਹਲਾ 5 ਛੰਤ ਘਰ 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵਾਨ ਏਕ ਅਰਛੁ, ਮਾਯਾਕੁ ਬਧਗੁਛੁ ਕਧਾਰੂ ਪ੍ਰਾਭੁ ਕਰਮਾਭਾਕ ਪਾਰੇ।

ਸਲੋਕ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਦਰਸਨ ਪਿਆਸੀ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਚਿਤਵਉ ਅਨਦਿਨੁ ਨੀਤ ॥

ਦੂਂ ਬਿਨ ਰਾਭਿ ਪੁਛੁਕਾ ਧਰੰਨਰ ਚੁਭਾਭ ਅਰੇ, ਆਭ ਨਿਭਧ ਭਾਯਾਕੁ ਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਆਵ।

ਖੋਲ੍ਹਹੁ ਕਪਟ ਗੁਰਿ ਮੇਲੀਆ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਮੀਤ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਮੋਰ ਮਨਰ ਕਧਾਰ ਗੋਲਿ ਮੋਭੇ ਮਿਭੁ ਪੁਛੁਕਾ ਬਛਿਭ ਮਿਭਨ ਕਰਾਛੁਛੁ ॥1॥

ਛੰਤ ॥

ਛਕ ॥

ਸੁਣਿ ਯਾਰ ਹਮਾਰੇ ਸਜਣ ਇਕ ਕਰਉ ਬੇਨੰਤੀਆ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਯੋਗ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਗੁਣ, ਮੈਂ ਏਕ ਬਿਨੋਦਿ ਕਰੇ,

ਤਿਸੁ ਮੇਹਨ ਲਾਲ ਪਿਆਰੇ ਹਉ ਫਿਰਉ ਖੇਜੰਤੀਆ ॥

ਮੈਂ ਬੇਬੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨਦਾਸ ਬਖਸ਼ਿ ਕਰੇਏ।

ਤਿਸੁ ਦਸਿ ਪਿਆਰੇ ਸਿਰੁ ਧਰੀ ਉਤਾਰੇ ਇਕ ਭੇਰੀ ਦਰਸਨੁ ਦੀਜੈ ॥

ਮੇਰੇ ਬੇਬੇ ਪੁੰਨਦਾਸ ਬਿਬੇਕ ਕਰੇ, ਮੇਰੇ ਬੇ ਏਕ ਬੇਨੰਤੀ ਪਾਏ ਮੇਰੇ ਬੇਨੰਤੀ ਪਾਏ, ਮੈਂ
ਨਿਯਮਿਤ ਕਰੇ ਚਾਹੀਦਾ ਬੇਨੰਤੀ ਪਾਏ ਕਰੇਏ।

ਨੈਨ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਿਅ ਰੰਗ ਰੰਗਾਰੇ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਭੀ ਨਾ ਧੀਰੀਜੈ ॥

ਮੇਰੇ ਨੇਤ੍ਰ ਮੇਰੇ ਪੁੰਨਦਾਸ ਰੰਗ ਰੰਗਾਰੇ ਪਾਏ ਚਾਹੀਦਾ ਬੇਨੰਤੀ ਪਾਏ ਏਕ ਬੇਨੰਤੀ ਪਾਏ ਮੇਰੇ ਪਾਏ
ਕਰੇਏ।

ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਉ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ਜਿਉ ਜਲ ਮੀਨਾ ਚਾਤ੍ਰਕ ਜਿਵੈ ਤਿਸੰਤੀਆ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਪੁੰਨਦਾਸ ਪਾਏ ਏਕ ਮੇਰੇ ਪਾਏ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਪਾਏ ਮੇਰੇ ਪਾਏ ੩ ਬੇਨੰਤੀ ਪਾਏ ਚਾਤ੍ਰਕ
ਮੇਰੇ ਪਾਏ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਸਗਲੀ ਤਿਖਾ ਬੁਝੰਤੀਆ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੈਂ ਪੁੰਨਦਾਸ ਪਾਏ ਚਾਹੀਦਾ ਬੇਨੰਤੀ ਪਾਏ ਮੇਰੇ ਪਾਏ ਚਾਤ੍ਰਕ ਮੇਰੇ
ਪਾਏ॥੧॥

ਯਾਰ ਵੇ ਪ੍ਰਿਅ ਹਭੇ ਸਖੀਆ ਮੂ ਕਹੀ ਨ ਜੇਹੀਆ ॥

ਹੇ ਬਯੋਗ! ਮੈਂ ਪੁੰਨਦਾਸ ਮੇਰੇ ਬੇਨੰਤੀ ਪਾਏ, ਮੇਰੇ ਪਾਏ ਮੇਰੇ ਪਾਏ ਮੈਂ ਚਾਹੀਦਾ ਬੇਨੰਤੀ ਪਾਏ
ਪਾਏਏ।

ਯਾਰ ਵੇ ਹਿਕ ਭੂੰ ਹਿਕ ਚਾੜੈ ਹਉ ਕਿਸੁ ਚਿਤੇਹੀਆ ॥

ਪੁੰਨਦਾਸ ਬੇਨੰਤੀ ਪਾਏ, ਏਕ ਮੈਂ ਚਾਹੀਦਾ ਬੇਨੰਤੀ ਪਾਏ ਪਾਏਏ?

ਹਿਕ ਦੂੰ ਹਿਕ ਚਾੜੈ ਅਨਿਕ ਪਿਆਰੇ ਨਿਤ ਕਰਦੇ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸਾ ॥

ਮੇਰੇ ਪੁੰਨਦਾਸ ਪੁੰਨਦਾਸ ਪੁੰਨਦਾਸ ਬੇਨੰਤੀ ਪਾਏ ਚਾਹੀਦਾ ਬੇਨੰਤੀ ਪਾਏ ਨਿਤ ਰੰਗ ਕਰੇਏ।

ਯਾਰ ਵੇ ਤੈ ਰਾਵਿਆ ਲਾਲਨੁ ਮੂ ਦਸਿ ਦਸੰਦਾ ॥

ਹੇ ਬਯੋਗੀ! ਓ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯਵਰ ਬਾਪੂਰੇ ਰਮਣ ਕਰਿਓ, ਐਸੇ ਮੇਰੇ ਚਾਹੀਦੇ ਬਿਸਮਲੇ ਕੂਝ।

ਲਾਲਨੁ ਤੈ ਪਾਇਆ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ਜੈ ਧਨ ਭਾਗ ਮਥਾਣੇ ॥

ਮਾਫ਼ਾ ਕਰੇ ਪਾਲਕੇ ਭਯੋਗੀ ਅਯੋ, ਬੇ ਨਿਯਮ ਅਥਾਹ ਦੂਰ ਕਰਿ ਪ੍ਰਿਯ-ਪ੍ਰਭੂ ਜੁ ਪਾਇ ਕਰਿਨੀਐ।

ਬਾਂਹ ਪਕੜਿ ਠਾਕੁਰਿ ਹਉ ਘਿਧੀ ਗੁਣ ਅਵਗਣ ਨ ਪਛਾਣੇ ॥

ਠਾਕੁਰੇ ਮੇਰੇ ਬਾਪੂ ਪਰਿ ਨਿਯਮ ਬਨਾਯੋ ਅਯੋ ਮੇਰੇ ਗੁਣ ਐਵੇ ਅਵਗੁਣ ਆਭੂ ਧਾਨ ਵੇਯੋ ਨਾਭਾਓ।

ਗੁਣ ਹਾਰੁ ਤੈ ਪਾਇਆ ਰੰਗੁ ਲਾਲੁ ਬਣਾਇਆ ਤਿਸੁ ਹਭੇ ਕਿਛੁ ਸੁਹੰਦਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮਾਫ਼ਾ ਕੂ ਓ ਗੁਣੇ ਮੇਰੇ ਭਾਗੇ ਅਯੋਗੇ ਕਰਿਓ ਅਯੋ ਨਿਯਮ ਲਾਲ ਰੰਗੇ ਭਾਗੇ ਰੰਗੀਨ ਕਰਿਓ, ਚਾਹੀਦੇ ਬਹੁ ਕੀਓ ਬੁਝਾਰੇ ਲਾਗੇਐ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਧੰਨਿ ਸੁਹਾਗਣਿ ਸਾਈ ਜਿਸੁ ਸੰਗਿ ਭਤਾਰੁ ਵਸੰਦਾ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਬੇ ਬੁਝਾਰੀ ਨਾਨਕੀ ਪੰਥ ਅਯੋ, ਮਾਫ਼ਾ ਬਾਪੂਰੇ ਚਾਹੀਦੇ ਪਰਿ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੇ ਰਹਿਐਓ॥੩॥

ਯਾਰ ਵੇ ਨਿਤ ਸੁਖ ਸੁਖੇਦੀ ਸਾ ਮੈ ਪਾਈ ॥

ਹੇ ਬਯੋਗੀ! ਮੈਂ ਮਾਫ਼ਾ ਕਰਨਾ ਕਰਿਐ, ਚਾਹੀਦੇ ਪਾਯੋ ਮਾਯੋ।

ਵਰੁ ਲੋੜੀਦਾ ਆਇਆ ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੋਰਾਜੀਤ ਵਰੇ ਆਇਓ ਅਯੋ ਮੇਰੇ ਗੁਣ-ਕਾਰਨੇ ਮੇਯੋ।

ਮਹਾ ਮੰਗਲੁ ਰਹਸੁ ਥੀਆ ਪਿਰੁ ਦਇਆਲੁ ਸਦ ਨਵ ਰੰਗੀਆ ॥

ਵਧੇ ਆਨੰਦ ਓ ਹਰੇਕਲਾਖ ਭਯੋਗੇ ਹੋਯੋ ਮਾਯੋ, ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਬਾਗੇ ਨਵਰੰਗੇ ਬੁਝਾਰੇ ਪ੍ਰਿਯਵਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਭਯੋਗੇ ਵਯੋ ਹੋਯੋ ਮਾਯੋ।

ਵਡ ਭਾਗਿ ਪਾਇਆ ਗੁਰਿ ਮਿਲਾਇਆ ਸਾਧ ਕੈ ਸਤਸੰਗੀਆ ॥

ਅਯੋਗੀਯੋ ਮੈਂ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਿਯਵਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੁ ਪਾਇ ਕਰਿਓ, ਬਯੋਗੇ ਬੁਝਾਰੇ ਰਹਿਐ ਭਾਗੇ ਗੁਰੇ ਮੇਰੇ ਚਾਹੀਦੇ ਬਹੁਤ ਮੇਰੇ ਕਰਾਯੋ ਵੇਯੋ।

ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਸਗਲ ਪੂਰੀ ਪ੍ਰਿਅ ਅੰਕਿ ਅੰਕੁ ਮਿਲਾਈ ॥

ਮੇਰੇ ਆਸਾ ਓ ਬਾਗੇ ਮਨੋਰਾਜੇ ਪੂਰੇ ਹੋਯੋ ਮਾਯੋ ਅਯੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਯਵਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਨਿਯਮ ਗਲੇ ਲਗਾਯੋ।

ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି, ' ଯେଉଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ କାମନା କରିଥିଲି, ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ପାଇ ଯାଇଛି ॥4॥1॥

ଜୈତସରୀ ମହଲା 5 ଘର 2 ଛନ୍ଦ

ଈଶ୍ଵର ଏକ ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ।

ଶ୍ଳୋକ ॥

ମୋର ପ୍ରଭୁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ, ଅଗମ୍ୟ ଏବଂ ଅପରାଜିତ ଅଟନ୍ତି, ସେ ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ ଅଟନ୍ତି ତଥା ତାହାଙ୍କ କଥନ କରିବା ଅସମ୍ଭବ ଅଟେ ।

ନାନକ ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଛନ୍ତି, ଯିଏ ରକ୍ଷା କରିବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି ॥ ୧ ॥

ॐ ॥

ହେ ମୋର ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୋର ହିଁ ବାସ ଅଟେ, ଏଣୁ ତୋତେ ଯେପରି ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ମୋର ରକ୍ଷା କର ।

ମୋର ଅସଂଖ୍ୟ ଅବଗୁଣ ଅଛି, ପୁଣି ମୁଁ ନିଜର କେଉଁ ଅବଗୁଣ ଗଣି ପାରିବି?

ମୋ' ଠାରେ ଅସଂଖ୍ୟ ଅବଗୁଣ ଥିବା କାରଣରୁ ଅପରାଧରେ ଫସି ରହିଥାଏ ତଥା ନିନ୍ଦ୍ୟ ଭୁଲ କରିଥାଏ ।

ମୁଁ ବିକରାଳ ମାୟାର ମୋହରେ ମଗ୍ନ ଅଛି ଏବଂ ତୋର ଦୟାର ହିଁ ଏହା ଠାରୁ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାରିବି ।

ଆମେ ଗୁପ୍ତ ଭାବରେ ବହୁତ ପାପ କରୁ, କିନ୍ତୁ ସେହି ପ୍ରଭୁ ବହୁତ ନିକଟରେ ଅଛନ୍ତି।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਇਆ ਧਾਰਹੁ ਕਾਢਿ ਭਵਜਲ ਫੇਰਿਆ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਛੇ, 'ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ! ਮੇਰੇ' ਭਰਮੇ ਦਲਾ ਕਰੇ ਆਪਣੇ ਅੰਤਰਿ ਅੰਤਰਿ ਭਵਜਲ ਫੇਰੇ ॥੧॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਨਿਰਤਿ ਨ ਪਵੈ ਅਸੰਖ ਗੁਣ ਉਚਾ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਉ ॥

ਬੇਅੰਤ ਗੁਣਾਂ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਅੰਤ ਅੰਤ ਭਾਵਾਂ ਅਨੰਤ ਗੁਣਾਂ ਨਿਰੰਤਰ ਕਰਮਾਨੁ ਪਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ।

ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀਆ ਮਿਲੈ ਨਿਥਾਵੇ ਥਾਉ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਅੰਤ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਛੇ ਮੇਰੇ ਹੇ ਗੁਰੂ! ਆਮੇਰੇ ਬਾਹਰਾਨਾਨਾ ਨਾਮਕੁ ਭਾਰੇ ਚਰਨੇਰੇ ਬਾਹਰਾ
ਮਿਲੇਗਾ ॥੨॥

ਛੰਤੁ ॥

ਛੰਦ ॥

ਦੂਸਰ ਨਾਹੀ ਠਾਉ ਕਾ ਪਹਿ ਜਾਈਐ ॥

ਭਗਵਾਨਕ ਬਿਨਾ ਆਮੇਰੇ ਨਾਮਕੁ ਪਾਏਂ ਕੋਈਐ ਠੀਕਾ ਨਾਹੀ, ਪੂਰੀ ਆਮੇਰੇ ਭੁਭ ਨਾਮ ਭਾਵਾਂਕ ਬਿਨਾ ਕਾਹਾ
ਪਾਏਂ ਨਹੀਂ।

ਆਠ ਪਹਰ ਕਰ ਜੋੜਿ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਈਐ ॥

ਆਮੇਰੇ ਭੁਭ ਭਾਵੇ ਮੋਹਿ ਆਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਮੇਰੇ ਆਮੇਰੇ ਕਰਿਓ ਭਰਿਓ।

ਧਿਆਇ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਅਪੁਨਾ ਮਨਹਿ ਚਿੰਦਿਆ ਪਾਈਐ ॥

ਨਿਰੰਤਰ ਬੇਅੰਤ ਗੁਣਾਂ ਆਮੇਰੇ ਕਰਿਓ ਭਾਵਾਂ ਮਨੋਬਾਞਿਓ ਧਾਮ ਗੁਰੂ ਹੋਯਾ ॥

ਤਜਿ ਮਾਨ ਮੇਹੁ ਵਿਕਾਰੁ ਦੂਜਾ ਏਕ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਈਐ ॥

ਅੰਤੁ ਆਮੇਰੇ ਨਿਰੰਤਰ ਅੰਤਮਾਨ, ਮੇਰੇ ਭਾਵਾਂ ਵਿਕਾਰ ਭਾਵਾਂ ਕਰਿ ਅੰਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕ ਬਾਹਰੇ ਬੁਝਿ
ਲਗਾਯਾ ਭਰਿਓ।

ਅਰਪਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਪ੍ਰਭੁ ਆਗੈ ਆਪੁ ਸਗਲ ਮਿਟਾਈਐ ॥

ਆਮੇਰੇ ਨਿਰੰਤਰ ਮਨ ਅੰਤ ਭਾਵਾਂ ਪ੍ਰਭੁਕ ਬਿਨੁਸ਼੍ਰੋਤਰੇ ਅੰਤ ਕਰਿ ਬਿਨੁਸ਼੍ਰੋਤਰੇ ਭੁਭ ਕਰਿਓ ਭਰਿਓ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਧਾਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਾਚਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈਐ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਅੰਤ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਛੇ ਮੇਰੇ ਹੇ ਗੁਰੂ! ਮੇਰੇ' ਭਰਮੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਮਾਨੁ ਧਾਮੇਰੇ ਮੂੰ ਭਾਰੇ
ਬਿਨੁਸ਼੍ਰੋਤਰੇ ਵਿਨਾਸ ਹੋਯਾ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲ੍ਹਾਕ ॥

ਰੇ ਮਨ ਤਾ ਕਉ ਧਿਆਈਐ ਸਭ ਬਿਧਿ ਜਾ ਕੈ ਹਾਥਿ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਏਥੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਖਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ, ਯਾਹਾ ਵਰਗੇ ਸਮਝ ਸੁਝਿ ਅਛਿ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਸੰਚੀਐ ਨਾਨਕ ਨਿਬਹੈ ਸਾਥਿ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਰਾਮ-ਨਾਮਰ ਧਨੁ ਹੂੰ ਬਝਿਓ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ, ਯਾਹਾ ਪਰਲੋਕਰੇ ਆਮਰ ਸੁਖਾਯਕ
ਵਧਿਯਾਵ ॥੩॥

ਛੰਤੁ ॥

ਛੰਦ ॥

ਸਾਥੀਅੜਾ ਪੁਤ੍ਰ ਏਕੁ ਦੂਸਰ ਨਾਹਿ ਕੋਇ ॥

ਜੀਵਨਰੇ ਏਕ ਪੁਤ੍ਰੁ ਹੂੰ ਆਮਰ ਬਛਾ ਬਾਪੁ ਅਚਰਿ ਆਭ ਚਾਹਾਕ ਬਿਨਾ ਆਭ ਕੇਹੇ ਹਿਰੋਬੀ ਨਾਹਾਛਿ।

ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਆਪਿ ਜਲਿ ਥਲਿ ਪੂਰ ਸੋਇ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਦੇਵ-ਦੇਵਗਾਛਰ, ਬ੍ਰਹਮੰ ਏਵੰ ਸੁਲਰੇ ਬਰਵਪਾਪੀ ਅਚਰਿ।

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬ ਦਾਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਧਨੀ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਧਾਤਾ, ਮਾਲਿਕ-ਪੁਤ੍ਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਏਵੰ ਅਚਰਾਸਰੇ ਰਿਵਪਾਨ ਹੋਯਛਿ।

ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਅੰਤੁ ਨਾਹੀ ਬੇਅੰਤ ਗੁਣ ਤਾ ਕੇ ਕਿਆ ਗਨੀ ॥

ਏਹੇ ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦਾ ਕੀਰਤਿ ਅਛੁ ਨਾਹੂੰ, ਕਾਰਣ ਚਾਹਾਕ ਗੁਣ ਅਨਛੁ ਅਚੇ ਆਭ ਆਮੇ
ਚਾਹਾਕ ਗੁਣਰ ਗਣਓ ਕੋਪਰਿ ਕਰਿ ਪਾਰਿਵਾ?

ਭਜੁ ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖਹ ਗਾਮੀ ਤਿਸੁ ਬਿਨਾ ਅਨ ਨਾਹਿ ਕੋਇ ॥

ਆਮਕੁ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਬਾਮੀ ਪੁਰੁਸ਼ ਗਰਗਰੇ ਹੂੰ ਭਯਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ, ਕਾਰਣ ਚਾਹਾਕ
ਬਿਨਾ ਆਭ ਕੇਹੇ ਸੁਖਾਯਕ ਨਾਹਾਛਿ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਇਆ ਧਾਰਹੁ ਤਿਸੁ ਪਰਾਪਤਿ ਨਾਮੁ ਹੋਇ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਏਹੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਛਿ ਮੇ ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼! ਯਾਹਾ ਭਪਰੇ ਚੁ ਵਯਾ ਕਰੂ, ਚਾਹਾਕੁ ਚੁਮਰ ਨਾਮਰ ਲਵਪੁ
ਹੋਯਛਿ ॥੩॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਚਿਤਿ ਜਿ ਚਿਤਵਿਆ ਸੇ ਮੈ ਪਾਇਆ ॥

ਯਾਹਾ ਕੀਛੇ ਸੁੰ ਨਿਯ ਰਿਭਰੇ ਚਾਹੁੰ ਘੁਲਿ, ਭਾਹਾ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿਯਾਯਿ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਸੁਖ ਸਬਾਇਆ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਯ ਧਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮੋਹਿ ਬਰ੍ਹ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਿ ॥੪॥

ਛੰਤੁ ॥

ਛੰਦ ॥

ਅਬ ਮਨੁ ਛੂਟਿ ਗਇਆ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਮਿਲੇ ॥

ਬਲ-ਮਹਾਪ੍ਰਭੁਯ ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਲਾਧਿਰੇ ਰਹਿ ਏਵੇ ਮੋਹਿ ਮਨ ਬੰਬਾਰਿ ਬੰਬਾਰੁ ਮੁਛੁ ਹੋਯਾਯਿ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਲਇਆ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਰਲੇ ॥

ਗੁਰੁਯ ਬਾਧਿਯਰੇ ਰਹਿ ਨਾਮ-ਬਲਗ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮੋਹਿ ਯੋਧਾਧਿ ਪਰਮ-ਯੋਧਾਧਿਰੇ ਬਿਲਾਨ ਹੋਯਾਯਿ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਤ ਮਿਟੇ ਕਿਲਬਿਖ ਬੁਝੀ ਤਪਤਿ ਅਘਾਨਿਆ ॥

ਹਰਿ- ਨਾਮ-ਬਲਗ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬਹੁ ਕ੍ਰੋਧ-ਪਾਪ ਧੂਰ ਹੋਯਾਯਿ, ਭੁਝਾਧਿ ਮੋਧੁ ਯਾਯਿ ਆਯੁ ਸੁੰ ਭੁਝੁ ਹੋਯਾਯਿ ॥

ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਲੀਨੇ ਦਇਆ ਕੀਨੇ ਆਪਨੇ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ ॥

ਭਗਵਾਨ ਧਨਾ ਕਰਿ ਮੋਹਿ ਬਾਹੁ ਪਰਿ ਨਿਯਰਿ ਬਨਾਯਿ ॥

ਲੈ ਅੰਕਿ ਲਾਏ ਹਰਿ ਮਿਲਾਏ ਜਨਮ ਮਰਣਾ ਦੁਖ ਜਲੇ ॥

ਗੁਰੁ ਮੋਹਿ ਨਿਯ ਗਲਾਯੇ ਲਗਾਯਿ ਭਗਵਾਨਯ ਬਾਹੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯਿ, ਯਾਹਾ ਭਾਰਾ ਮੋਹਿ ਯੋਧਾ-ਮੋਹਿਰਿ ਧੂਧਾ ਨਯੁ ਹੋਯਾਯਿ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਇਆ ਧਾਰੀ ਮੇਲਿ ਲੀਨੇ ਇਕ ਪਲੇ ॥੪॥੨॥

ਨਾਨਕ ਏਹਿ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿਯੁ ਮੋ ਭਗਵਾਨ ਭਾਯਾਯਿ ਭਪਰੇ ਬਭ ਧਨਾ ਕਰਿਯੁ ਆਯੁ ਏਕ ਯੋਧਾਯੇ ਸੁੰ ਮੋਹਿ ਨਿਯ ਬਾਹੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਯਿ॥੪॥੨॥

ਜੈਤਸਰੀ ਛੰਤ ਮਃ ੫ ॥

ਯੋਧਾਧਿ ਛੰਦ ਮਯਾ 5 ॥

ਪਾਧਾਣੂ ਸੰਸਾਰੁ ਗਾਰਬਿ ਅਟਿਆ ॥

ଏਹਿ ਬੰਬਾਰੇਰੇ ਲੋਕਮਾਨੇ ਏਕਿ ਪਧਾਰੀ ਅਚਛੇ, ਓਧਾਇ ਬੇਮਾਨੇ ਅਘੰਕਾਰੇਰੇ ਭਰਿ ਰਹਿਛਹਿ।

ਕਰਤੇ ਪਾਪ ਅਨੇਕ ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਰਟਿਆ ॥

ਬੇਮਾਨੇ ਮਾਲਾਰੇ ਰਛਾਰੇ ਮਗ੍ਹ ਹੋਯਾ ਜੀਵਨੇਰੇ ਅਨੇਕ ਪਾਪ ਕਰਿ ਕਰਿਯਾਛੇ ਏਕੰ

ਲੇਭਿ ਮੇਹਿ ਅਭਿਮਾਨਿ ਬੁਡੇ ਮਰਣੁ ਚੀਤਿ ਨ ਆਵਏ ॥

ਲੋਭ, ਮੋਹਰੇ ਰੂਝ੍ਹਾਵਾ ਲੋਕਯੁ ਮੂਰਖੁ ਸ਼ਰਣੇਰੇ ਆਬੇ ਨਾਹਿ।

ਪੁਤ੍ਰੁ ਮਿਤ੍ਰੁ ਬਿਉਹਾਰ ਬਨਿਤਾ ਏਹ ਕਰਤ ਬਿਹਾਵਏ ॥

ਨਿਯੰਤ੍ਰ, ਮਿਤ੍ਰ ਏਕੰ ਖਰੀਦਾਰੇ ਮੋਹਰੇ ਕਾਰਿਯ ਕਰਿ ਚਾਹਾਯਾ ਬਹੁ ਆਲ੍ਹੁ ਬਿਓਯਾਵ।

ਪੁਜਿ ਦਿਵਸ ਆਏ ਲਿਖੇ ਮਾਏ ਦੁਖੁ ਧਰਮ ਦੂਤਹ ਡਿਠਿਆ ॥

ਹੇ ਮਾਯਾ! ਜੀਵਨੇਰੇ ਲੋਭਾ ਹੋਯਾਵਾ ਧੰਨ ਪੂਰਾ ਹੋਯਾ ਯਾਛਿ, ਯਮਰਾਜਾਕੁ ਦੂਠਕੁ ਖੋਲ੍ਹ
ਬੇਮਾਨੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੋਯਾਛਿ।

ਕਿਰਤ ਕਰਮ ਨ ਮਿਟੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਨੁ ਨਹੀ ਖਟਿਆ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਜੀਵਨੇਰੇ ਬੇਮਾਨੇ ਬਹਿਨਾਮ ਰੂਪੀ ਖਨ ਬਖਸ਼ਿ ਕਰਿ ਨਾਹਾਛਿ, ਯਾਹਾ ਫਲੇਰੇ
ਚਾਹਾਯਾ ਕੁਠ ਕਰਿਯ ਫਲ ਦੂਰ ਹੋਯਾ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿ॥੧॥

ਉਦਮ ਕਰਹਿ ਅਨੇਕ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਗਾਵਹੀ ॥

ਮਨੁਸ਼ਖ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਜੀਵਨੇਰੇ ਅਨੇਕ ਭਧਾਯ ਕਰਿਯਾਵ, ਕਿਛੁ ਭਗਵਾਨਾ ਨਾਮਕੁ ਬੇ ਸ਼ਰਣੇ ਕਰੇ ਨਾਹਿ।

ਭਰਮਹਿ ਜੋਨਿ ਅਸੰਖ ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ ਆਵਹੀ ॥

ਏਧ੍ਹਾਯੋਂ ਬੇ ਅਗਣਿਤ ਯੋਨਿਰੇ ਪਧਯੁ ਰਹਿਯਾਵ, ਜਨਮ-ਮਰਣੇਰੇ ਫਾਸੇ ਪੂਨਃ ਪੂਨਃ ਬੰਬਾਰੇਰੇ
ਜਨਮ ਹੋਯਾ ਪਾਰਿਯਾਵ।

ਪਸੁ ਪੰਖੀ ਸੈਲ ਤਰਵਰ ਗਣਤ ਕਛੁ ਨ ਆਵਏ ॥

ਬੇ ਪੰਛੂ, ਪੰਛੀ, ਪਧਾਰ ਏਕੰ ਗਣੇਰੇ ਯੋਨਿਰੇ ਪਧਿਯਾਵ, ਯਾਹਾਰ ਗਣਿ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹਿ।

ਬੀਜੁ ਬੇਵਸਿ ਭੋਗ ਭੋਗਹਿ ਕੀਆ ਅਪਣਾ ਪਾਵਏ ॥

ਮਨੁਸ਼ਖ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਕਰਿਯ ਯੋਧਰਿ ਵਾਜ ਰੂਝਿਯਾਵ, ਬੇਧਰਿ ਫਲ ਚਾਹਾਕੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਾ, ਬੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰ
ਕਰਿਯਾਵਾ ਕਰਿਯ ਫਲ ਭੋਗਿਯਾਵ।

ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਹਾਰੰਤ ਜੁਐ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਨ ਭਾਵਹੀ ॥

ਭਾਗ ਭਲਿ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਅਨੁਯਾਯ ਮਾਨਵ ਜਨਮ ਬੇ ਯੁਯਾਕੇਰੇ ਭਾਰਿ ਖੋਲ੍ਹਾਯਾ ਆਯ ਬੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਪ੍ਰਭੁਕੁ ਭਲ
ਲਾਗਿ ਨਯਾਵ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਭਰਮਹਿ ਭ੍ਰਮਾਏ ਖਿਨੁ ਏਕੁ ਟਿਕਣੁ ਨ ਪਾਵਹੀ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ଏਹਿ ਪ੍ਰਾਪੰਨਾ ਕਰਉ ਮੇ ਹੇ ਪੁਰੂ! ਏਹਿ ਯਾਹ ਫ੍ਰਿਪਾਹੇ ਪਠਿ ਪਠਯੁਝੁ ਰਹਿਯਾਏ ਏਵੰ ਏਕੁ ਸ਼ਯਾ
ਪਾਯੰ ਮਖ ਚਾਹਾਕੂ ਬੁਝਰ ਓਕਯਾ ਮਿਲੇਨਾਹਿ ॥੨॥

ਜੇਬਨੁ ਗਇਆ ਬਿਤੀਤਿ ਜਰੁ ਮਲਿ ਬੈਠੀਆ ॥

ਮਨੁਬਖਰ ਬੁਝਰ ਮੋਹਿਬਨ ਅਭਿਵਾਹਿਤ ਹੋਯਾ ਮਾਯਾਯੋ ਏਵੰ ਚਾਹਾਕਾ ਯੋਗਰਾਜੂ ਵਾਯੰਕਧ ਅਭਿਯਾਰ ਕਰਿ
ਦੇਯਯੋ।

ਕਰ ਕੰਪਹਿ ਸਿਰੁ ਡੋਲ ਨੈਣ ਨ ਡੀਠਿਆ ॥

ਵਾਯੰਕਧ ਕਾਰਗਰੂ ਚਾਹਾਰ ਹਾਠ ਕਥੈਯਾਏ, ਮੂਢੁ ਦੋਹਲੀਯਾਏ ਆਯੁ ਆਯੁਯੁ ਭਲੁ ਦੇਯਾਯਾਏ ਨਾਹਿ।

ਨਹ ਨੈਣ ਦੀਸੈ ਬਿਨੁ ਭਜਨ ਈਸੈ ਛੇਡਿ ਮਾਇਆ ਚਾਲਿਆ ॥

ਯੋਗਰਾਜ ਭਯਨ ਬਿਨਾ ਬੇ ਨਿਯਰ ਧਨ ਛਾਢਿ ਚਾਲਿ ਮਾਯਾਏ।

ਕਹਿਆ ਨ ਮਾਨਹਿ ਸਿਰਿ ਖਾਕੁ ਛਾਨਹਿ ਜਿਨ ਸੰਗਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਜਾਲਿਆ ॥

ਮੋਯੰ ਪਰਿਯਨ ਪਾਯੰ ਨਿਯਰ ਚਨ-ਮਨ ਯਾਲਿ ਦੇਯਯਾਏ, ਬੇ ਚਾਹਾਰ ਆਯਾ ਪਾਲਨ ਕਰੇ ਨਾਹਿ, ਅਧੀਠ
ਚਾਹਾਕੂ ਅਪਮਾਨਿਤ ਕਰਿਯਾਏ।

ਸ੍ਰੀਰਾਮ ਰੰਗ ਅਪਾਰ ਪੂਰਨ ਨਹ ਨਿਮਖ ਮਨ ਮਹਿ ਵੂਠਿਆ ॥

ਭਗਵਾਨਯਾ ਪੂਰੁ ਓ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਰਯਾ ਏਕੁ ਸ਼ਯਾ ਪਾਯੰ ਚਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਨਿਵਾਬ ਕਰਿਪਾਰਿ ਨਾਹਿ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਕੋਟਿ ਕਾਗਰ ਬਿਨਸ ਬਾਰ ਨ ਬੂਠਿਆ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਏਹਿ ਪ੍ਰਾਪੰਨਾ ਕਰਉ ਮੇ ਮੋਪਰਿ ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ ਕਾਗਰ ਏਕੁ ਸ਼ਯਾਹੇ ਪੋਧਿ ਪਾਯੰਯੋ
ਹੋਯਾਯਾਏ, ਬੇਪਰਿ ਹੋਂ ਦੇਵਰ ਨਾਯੋ ਹੋਵਾਹੇ ਅਪ੍ਰਕ ਬਿਲਯੁ ਬੂਧਨਾਹਿ ॥੩॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਰਣਾਇ ਨਾਨਕੁ ਆਇਆ ॥

ਨਾਨਕ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਯਾ ਚਰਣ-ਕਮਲਰੇ ਆਇਯੋ।

ਦੁਤਰੁ ਭੈ ਸੰਸਾਰੁ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਤਰਾਇਆ ॥

ਏਹਿ ਭਯਾਨਕ ਬੰਸਾਰ-ਬਾਗਰੂ ਮੋਹੇ ਬੁਯੰ ਹੋਂ ਪਾਰ ਕਰਿਯੋ।

ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗੇ ਭਜੇ ਸ੍ਰੀਧਰ ਕਰਿ ਅੰਗੁ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤਾਰਿਆ ॥

ਬਨਪਯਾ ਪਰਿਯੁ ਬਯਾਧਿਰੇ ਭਯਨ ਕਰਿਵਾ ਬਾਰਾ ਪੁਰੂ ਮੋਹਰ ਪਸ਼ੁ ਨੇਯ ਮੋਹੇ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ
ਕਰਾਯੋ।

ਹਰਿ ਮਾਨਿ ਲੀਏ ਨਾਮ ਦੀਏ ਅਵਰੁ ਕਛੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਆ ॥

ਭਗਵਾਨ ਮੋਹੇ ਬਾਕਾਰ ਕਰਿ ਮੋਹੇ ਨਾਮ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯੋ ਆਯੁ ਕੋਯੋਬਿ ਗੁਣ-ਅਵਗੁਣ ਆਧੇ
ਧਾਨ ਦੇਯਾਯਾਯੋ।

ਪੇਖਨ ਸੁਨਨ ਸੁਨਾਵਨੇ ਮਨ ਮਹਿ ਦ੍ਰਿੜੀਐ ਸਾਚੁ ॥

ਬੇਸ਼ੁੰਦਾਸ-ਬਚਾਏ ਆਪਣੇ ਮਨ ਮੇਂ ਭਲਾ ਭਾਵ ਰੇਖੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ਅਚੇ, ਸਿੰਘ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ
ਗੁਣਿਵਾ, ਦੇਖੁਵਾ ਏਵੰ ਗੁਣਾਯੋਗ ਵਾਲਾ ਅਚਰਿਓ।

ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਚੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਸ਼ੁੰਦਾਸ-ਬਚਾਏ ਆਪਣੇ ਮਨ ਮੇਂ ਭਲਾ ਭਾਵ ਰੇਖੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ। ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ॥

ਹਰਿ ਏਕੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਗਾਈਐ ਸਭ ਅੰਤਰਿ ਸੋਈ ॥

ਸਿੰਘ ਬਚੁਆ ਭ੍ਰਮਰੇ ਮੇਂ ਮੇਧਾ ਅਛਰਿ, ਬੇਸ਼ੁੰਦਾਸ ਏਕ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰੁਸ਼ ਹੂੰ ਸੋਗੋਗਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ।

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਪ੍ਰਭੁ ਜੇ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਈ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਪ੍ਰਭਾਕਰ ਕਾਰਿਯ ਕਰਿਵਾ ਏਵੰ ਕਰਾਯੋਗ ਰੇਖੇ ਅਚਰਿ, ਬੇਸ਼ੁੰਦਾਸ ਕੇਛੇ ਮਧ ਕਰਿਓ, ਭਾਵ
ਹੋਯਾਏ।

ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਦਾ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥

ਬੇਸ਼ੁੰਦਾਸ ਖਿਨ ਮੇਂ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਦਾ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨਹੀ ਕੋਈ
ਕੇਛੇ ਮਧ ਕਰਿਓ, ਭਾਵ ਕੇਛੇ ਮਧ ਕਰਿਓ, ਭਾਵ
ਕੇਛੇ ਮਧ ਕਰਿਓ।

ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਪਾਤਾਲ ਦੀਪ ਰਵਿਆ ਸਭ ਲੋਈ ॥

ਬੇਸ਼ੁੰਦਾਸ, ਬ੍ਰਹਮੰਡ, ਪਾਤਾਲ ਓ ਸ੍ਵਰ ਲੋਕ ਮੇਂ ਬਿਦਾਯੋਗ ਅਛਰਿ।

ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ਸੇ ਬੁਝਸੀ ਨਿਰਮਲ ਜਨੁ ਸੋਈ ॥੧॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਾਯਾ ਬ੍ਰਹਮੰ ਆਪਣੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਕਰਿਓ, ਬੇਸ਼ੁੰਦਾਸ ਬੁਝਿਓ ਆਪਣੇ ਬਚਿਓ
ਹੋਯਾਏ॥੧॥

ਸਲੋਕ ॥

ਸਲੋਕ॥

ਰਚੰਤਿ ਜੀਅ ਰਚਨਾ ਮਾਤ ਗਰਭ ਅਸਥਾਪਨੰ ॥

ਕੇਛੇ ਮਧ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੀਵਨ ਕਰਿਓ ਭਾਵਾਤਮਾ ਮਾਯਾ ਰੇਖੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਕਰਿਓ।

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰੰਤਿ ਨਾਨਕ ਮਹਾ ਅਗਨਿ ਨ ਬਿਨਾਸਨੰ ॥੧॥

ਠਾ'ਪਰੇ ਬੇ ਮਾਠਾਰ ਗਭਰੇ ਆਇ ਪੁਰਿ ਬ੍ਰਾਬਰੇ ਠਾਹਾਯਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਆ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹਿਪਰਿ
ਭਗਵਾਨਯਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਵਾ ਭ੍ਰਾਮਾ ਗਭਰਿ ਭਯਾਨਕ ਅਗ੍ਨਿ ਭਾਵਰਿ ਬਿਨਾਸ ਕਰਿਯਾਹੇ ਨਾਹਿ ॥1॥

ਮੁਖੁ ਤਲੈ ਪੈਰ ਉਪਰੇ ਵਸੰਦੇ ਕੁਹਬੜੈ ਥਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਵ! ਮਾਠਾਰ ਗਭਰੇ ਠੇਠਾਰ ਮੁਖਿ ਠਲੇ ਏਵਾ ਪਾਦ ਭਪਰਿ ਆਠੇ ਧੁਲਾ, ਏਹਿਪਰਿ ਠੂ ਅਪਵਿਤ੍ਰ
ਸ਼ਾਨਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿਧੁਲਾ।

ਨਾਨਕ ਸੇ ਧਣੀ ਕਿਉ ਵਿਸਾਰਿਓ ਉਧਰਹਿ ਜਿਸ ਦੈ ਨਾਇ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਓ, ' ਹੇ ਭਾਵ! ਠੂ ਬੇਬੇ ਮਾਲਿਕਯਾ ਕਾਹਿਓ ਵਿਬ੍ਰਹੁਤ ਕਰਿਯੋ, ਧਾਹਾਯਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਵਾ
ਭ੍ਰਾਮਾ ਠੂ ਗਭਰੁ ਬਾਹਾਰਯਾ ਆਇਯੋ? ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ॥

ਰਕਤੁ ਬਿੰਦੁ ਕਰਿ ਨਿੰਮਿਆ ਅਗਨਿ ਉਦਰ ਮਝਾਰਿ ॥

ਭਾਵ ਮਾ'ਰ ਰਕਤੁ ਓ ਪਿਠਾਰਿ ਕਾਮਧ ਭ੍ਰਾਮਾ ਪੇਚਰਿ ਅਗ੍ਨਿਰੇ ਭਾਠ ਹੋਯਯੋ।

ਉਰਧ ਮੁਖੁ ਕੁਚੀਲ ਬਿਕਲੁ ਨਰਕਿ ਘੇਰਿ ਗੁਬਾਰਿ ॥

ਹੇ ਭਾਵ! ਠੇਠਾਰ ਮੁਖਿ ਨਾਰਿਰੇ ਧੁਲਾ ਆਯ ਠੂ ਮਲਿਨ ਭਯਾਨਕ ਨਰਕ ਬਿਮਾਨ ਘੋਰਿ ਅਭਕਾਰਰੇ
ਰਹਿਧੁਲਾ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਤੂ ਨਾ ਜਲਹਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥

ਭਗਵਾਨਯਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਵਾ ਭ੍ਰਾਮਾ ਠੂ ਭਲਿ ਪਾਰਿਯੋ ਨਾਹਿ, ਏਯੁ ਠੂ ਨਿਯ ਚਨ, ਮਨ ਓ ਬ੍ਰਹਮਰੇ
ਭਗਵਾਨਯਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰ।

ਬਿਖਮ ਥਾਨਹੁ ਜਿਨਿ ਰਖਿਆ ਤਿਸੁ ਤਿਲੁ ਨ ਵਿਸਾਰਿ ॥

ਏਯ ਠੇਠੇ ਬਿਬਿਧ ਸ਼ਾਨਰੁ ਰਖਾ ਕਰਿਯੋ, ਏਕ ਸ਼ਯ ਪਾਯ ਮਧ ਠਾਹਾਯਾ ਭੁਲ ਨਾਹਿ।

ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਸਰਤ ਸੁਖੁ ਕਦੇ ਨਾਹਿ ਜਾਸਹਿ ਜਨਮੁ ਹਾਰਿ ॥੨॥

ਕਾਰਿ ਪੁਰੁਯੁ ਭੁਲਿ ਠੇਠੇ ਕੇਵੇ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਬੁ ਹੇਵ ਨਾਹਿ ਆਯ ਠੂ ਨਿਯ ਅਮੂਲਯ ਭਯ ਕਾਧਰੇ
ਹਰਾਯ ਧੇਬੁ ॥2॥

ਸਲੋਕ ॥

ਗੋਲਕ ॥

ਮਨ ਇਛਾ ਦਾਨ ਕਰਣੰ ਸਰਬਤ੍ਰ ਆਸਾ ਪੂਰਨਹੁ ॥

ਏਯ ਆਮਯੁ ਮਨੋਬਾਞਿਠ ਕਾਨ ਪ੍ਰਕਾਨ ਕਰਿਯਾਯੋ, ਆਮਰ ਬਿਬਿਧ ਅਭਿਲਾਸ ਪੂਰਾ ਕਰਿਯਾਯੋ,

ਖੰਡਣੰ ਕਲਿ ਕਲੇਸਹ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਨਹ ਦੂਰਣਹ ॥੧॥

ਆਮਰ ਦੂਝ-ਕੇਛ ਨਾਬ ਕਰਿਯਾਉ, ਐਥੁ ਹੋ ਨਾਨਕ! ਆਮਕੁ ਬੇਘੁੰ ਪੁਛੁਕੁ ਘੁੰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ,
ਯਿਐ ਆਮ ਪਾਯਰੇ ਧਿਆਉ ॥1॥

ਹਭਿ ਰੰਗ ਮਾਣਹਿ ਜਿਸੁ ਸੰਗਿ ਤੈ ਸਿਉ ਲਾਈਐ ਨੇਹੁ ॥

ਯਾਥਾਯ ਕਰੂਗਾ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੇਰੇ ਆਮੇ ਬਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਗ ਕਰੂ, ਆਮੇ ਚਾਥਾਯ ਬਾਧੁਰੇ ਨਿਯਰੇ ਪ੍ਰੇਮ
ਲਗਾਯਕਾ ਭਰਿਓ।

ਸੇ ਸਹੁ ਬਿੰਦ ਨ ਵਿਸਰਉ ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਸੁੰਦਰੁ ਰਚਿਆ ਦੇਹੁ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯਿਐ ਐ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਗਰੀਰੇ ਨਿਰਮਲ ਕਰਿਯੋ, ਬੇਘੁੰ ਮਾਲਿਕਾਯੁ ਆਮੇ ਐ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਯੰ ਮਖ
ਵਿਸਰਿਓ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ਹੁਏ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ॥

ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਤਨੁ ਧਨੁ ਦੀਆ ਦੀਨੇ ਰਸ ਭੋਗ ॥

ਹੋ ਜੀਵ! ਭਗਵਾਨ ਮੇਲੇ ਜੀਵਨ, ਪ੍ਰਾਣ, ਗਰੀਰ ਐਵੰ ਧਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਯੋ ਆਯੁ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰੇ ਰਸ
ਭੋਗ ਦੇਯੋਯੋ।

ਗਿਰੁ ਮੰਦਰ ਰਥ ਅਸੁ ਦੀਏ ਰਚਿ ਭਲੇ ਸੰਜੋਗ ॥

ਭਲੇ ਬੰਧੋਗ ਵਧਾਯ ਬੇ ਭੋਗੇ, ਘਰ, ਮਥਾ, ਰਥ ਐਵੰ ਘੋੜਾ ਦੇਯੋਯੋ।

ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਸਾਜਨ ਸੇਵਕ ਦੀਏ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਨ ਜੋਗ ॥

ਬਹੁਯੁ ਦੇਵਾਰੇ ਬਧੰ ਪੁਛੁ ਭੋਗੇ ਪੁਤ੍ਰ, ਪਤ੍ਨੀ, ਮਿਤ੍ਰ ਐਵੰ ਬੇਵਕ ਦੇਯੋਯੋ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਲਹਿ ਜਾਹਿ ਵਿਜੋਗ ॥

ਬੇਘੁੰ ਭਗਵਾਨਯੁ ਭਯਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਚਨ ਓ ਮਨ ਹਰਿਓ ਹੋਯੋਯਾ ਚਥਾ। ਬੰਧੋਗ ਮਖ ਬਧਾਯੁ
ਹੋਯੋਯਾ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਮਹੁ ਬਿਨਸੇ ਸਭਿ ਰੋਗ ॥੩॥

ਐਥੁ, ਬ੍ਰਹਮ-ਮਥਾਪੁਰੁਸਯੁ ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਯਾਰੇ ਬਧਿਲਿਓ ਹੋਯੋ ਭਗਵਾਨਯੁ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰ, ਯਾਥਾ ਭਾਰਾ ਬਹੁ
ਰੋਗ ਨਾਗ ਹੋਯੋਯੋ ॥3॥

ਸਲੋਕ ॥

ਗੋਪਾਲ ॥

ਕੁਟੰਬ ਜਤਨ ਕਰਣੈ ਮਾਇਆ ਅਨੇਕ ਉਦਮਹ ॥

ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਭਲਾਈ ਪਾਛੈ ਮਾਨਵ ਬਖੂਠ ਮਨੁ ਕਰਿਯਾਵੈ ਆਯੁ ਖਨ ਅਯੁ ਕਰਿਵਾਰੇ ਪੁਲਾਸ ਕਰਿਯਾਵੈ।

ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਭਾਵ ਹੀਣੈ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਬਿਸਰਤ ਤੇ ਪ੍ਰੇਤਤਹ ॥੧॥

ਪਰਭੂ ਮਨੁ ਬੇ ਭਗਵਾਨਯੋ ਭਯੋ ਭਾਵਨਾ ਬਿਵਾਜ ਹੋਇ ਯਾਵੈ, ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਹੋ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਬਿਬੇਕੁ ਕਰਿਵਾ ਬਾਲਾ ਯਾਵਨੁ ਪ੍ਰੇਤ ਮਾਨਾਯਾਵੈ ॥1॥

ਤੁਟੜੀਆ ਸਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜੇ ਲਾਈ ਬਿਅੰਨ ਸਿਉ ॥

ਬੇਹੁ ਪ੍ਰੇਮ ਯਾਵਾ ਭਗਵਾਨਯੋ ਬਿਨਾ ਆਯੁ ਕਾਵਾ ਪਾਯਰੇ ਲਗਾਯਾਵੈ, ਗੋਬਰੇ ਭਾਯੋਯਾਵੈ।

ਨਾਨਕ ਸਚੀ ਰੀਤਿ ਸਾਂਈ ਸੇਤੀ ਰਤਿਆ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਯੋ ਬਾਹੁਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਵਾਰ ਮਰਿਯਾਵਾ ਹੂੰ ਬਧੈ ਆਵੈ ਗਾਥੁ ਅਰੇ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ॥

ਜਿਸੁ ਬਿਸਰਤ ਤਨੁ ਭਸਮ ਹੋਇ ਕਹਤੇ ਸਭਿ ਪ੍ਰੇਤੁ ॥

ਮੋਭੈ ਪਾਤਕਾਨੁ ਬਿਛੋੜਿ ਹੋਲੇ ਮਾਨਵ ਗਰੀਰ ਭਲੁ ਹੋਇਯਾਵੈ, ਬੇਹੁ ਮੂਰਤ ਗਰੀਰਕੁ ਲੋਕਮਾਨੇ ਪ੍ਰੇਤ ਕਹਿਯੋ।

ਖਿਨੁ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਬਸਨ ਨ ਦੇਵਹੀ ਜਿਨ ਸਿਉ ਸੇਈ ਹੇਤੁ ॥

ਮੋਭੈ ਪਰਿਯੋਗ ਬਾਹੁਰੇ ਮਨੁਸ਼ਾਹੁ ਆਰੇ ਗਰੀਰ ਪ੍ਰੇਮ ਯੁਕਾ, ਭਾਵਾਨੁ ਆਰੇ ਘਰੇ ਆਰੇ ਯੋਗ ਪਾਛੈ ਮਨੁ ਰਹਿਵਾਨੁ ਧਿਆਯਾਵੈ ਨਾਹੈ।

ਕਰਿ ਅਨਰਥ ਦਰਬੁ ਸੰਚਿਆ ਸੇ ਕਾਰਜਿ ਕੇਤੁ ॥

ਬੇ ਅਨੇਕ ਅਨਯੋ ਕਰਿ ਖਨ ਬਯੋਧ ਕਰਿਵਾਰੇ ਲਾਗਿ ਰਹਿਯਾ, ਪਰਭੂ ਬੇ ਆਰੇ ਭਾਵਾਰ ਕੀਰਤ ਕਾਮ ਪਾਛੈ ਰਹਿਯਾ ਨਾਹੈ।

ਜੈਸਾ ਬੀਜੈ ਸੇ ਲੁਣੈ ਕਰਮ ਇਹੁ ਖੇਤੁ ॥

ਮਨੁਸ਼ਾਹੁ ਮੋਹਰੇ ਵਾਜ ਕੂਠਿਯਾਵੈ, ਬੇਪਰਿ ਹੂੰ ਭਾਵਾਨੁ ਅਮਲ ਕਰਿਯਾਵੈ, ਆਰੇ ਗਰੀਰ ਕਰਿ ਭੂਮਿ ਅਰੇ।

ਅਕਿਰਤਘਣਾ ਹਰਿ ਵਿਸਰਿਆ ਜੇਨੀ ਭਰਮੇਤੁ ॥੩॥

ਅਕੁਠਯ ਮਨੁਸ਼ਾਹੁ ਪਰਮਾਨੁ ਭੂਲਿ ਯਾਯੋਭਯੋ, ਆਪਾਛੈ ਬੇ ਮੋਹਿ ਚਕਰੇ ਪਤਭਯੋ ਰਹਿਯਾਵੈ ॥4॥

ਸਲੋਕ ॥

ਗੋਲਕ ॥

ਕੋਟਿ ਦਾਨ ਇਸਨਾਨੰ ਅਨਿਕ ਸੋਧਨ ਪਵਿਤ੍ਰਤਹ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਧਾਨ, ਸ਼੍ਰਾਨ, ਅਨੇਕ ਗੁਣਿਕਰਣ ਆਦਿ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਦੇ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ।

ਉਚਰੰਤਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਸਰਬ ਪਾਪ ਬਿਮੁਚਤੇ ॥੧॥

ਜਿਹ ਜਿਹੁਰੇ ਉਚਾਰਨਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਣ ਕਰਿਵਾ ਧਾਰਾ ਬਹੁ ਪਾਪ ਨਾਸ ਹੋਇਆ॥੧॥

ਈਧਣੁ ਕੀਤੇਮੁ ਘਣਾ ਭੇਰੀ ਦਿਤੀਮੁ ਭਾਹਿ ॥

ਮੂੰ ਅਧਿਕ ਭੋਜਨ ਬੰਗੁ ਕਰਿਐ ਆਉ ਬੇਟ੍ਹੇਰੇ ਕਿਐ ਨਿਯੰ ਲਗਾਇਐ, ਫਲਰੇ ਚਾਹੁ ਜਿਹਿ ਭੋਜ
ਹੋਇ ਯਾਇਐ।

ਮਨਿ ਵਸੰਦੜੇ ਸਚੁ ਸਹੁ ਨਾਨਕ ਹਭੇ ਭੁਖੜੇ ਉਲਾਹਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਧਰਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਮੋਹ-ਪਰਮ-ਬਚਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੰਦਿਆਂ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਬੰਦਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਕੋਟਿ ਅਘਾ ਸਭਿ ਨਾਸ ਹੋਹਿ ਸਿਮਰਤ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

ਭਗਵਾਨ ਨਾਮ ਸੁਰੱਖਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਪਾਪ ਨਾਸਿ ਹੋਇਆ ॥

ਮਨ ਚਿੰਦੇ ਫਲ ਪਾਈਅਹਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥

ਭਾਵਾਨੁ ਸੁਭਿਗਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਾਨੁ ਮਨੋਬਾਞਿਤ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਆ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਭੈ ਕਟੀਅਹਿ ਨਿਹਚਲ ਸਚੁ ਥਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਜਨਮ ਅਵਾ ਮਰਣ ਭੈ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਅੰਤ ਮਨੁਸ਼ਾਨੁ ਅਚਲ ਅਵਾ ਗਾਉਤ ਸੁਨ ਮੋਲਿਆ ॥

ਪੂਰਬਿ ਹੋਵੈ ਲਿਖਿਆ ਹਰਿ ਚਰਣ ਸਮਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਪੂਰਬੇ ਹੋਏ ਮਨੁਸ਼ਾਨੁ ਭਾਗਿਆ ਹੋਇਆ ਏਧਰਿ ਲੇਖਿਆ ਹੋਇਆ, ਏਥੇ ਭਗਵਾਨ ਚਰਣ ਨੇ ਰੱਖਿਆ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਨਾਨਕ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥੫॥

ਨਾਨਕ ਕਹੰਦਾ, 'ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਰੱਖਾ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਮੈਂ ਭੋਗੇ' ਪ੍ਰਭੂ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ॥੫॥

ਸਲੋਕ ॥

ਸਲੋਕ ॥

ਗਿਰੁ ਰਚਨਾ ਅਪਾਰੰ ਮਨਿ ਬਿਲਾਸ ਸੁਆਦੰ ਰਸਹ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁਸ਼ਾਨੁ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੀਵਨ ਨੇ ਘਰੇਲੂ ਬੰਨ੍ਹਿਆ, ਮਨ ਨੇ ਬਿਲਾਸ, ਬਾਦ ਅਵਾ ਭੋਗ ਰਸ ਨੇ ਹੋਏ ਮਨੁ ਰੱਖਿਆ ਅੰਤ

ਕਦਾਂਚ ਨਹ ਸਿਮਰੰਤਿ ਨਾਨਕ ਤੇ ਜੰਤ ਬਿਸਟਾ ਕ੍ਰਿਮਹ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਕੇਵੇ ਮਨ ਭਗਵਾਨ ਖਾਨ-ਸੁਰੱਖਿ ਕਰੇ ਨਾਹੀ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਥੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਕੀਤਾ ਅੰਤ ॥੧॥

ਮੁਚੁ ਅਡੰਬਰੁ ਹਭੁ ਕਿਹੁ ਮੰਝਿ ਮੁਹਬਤਿ ਨੇਹ ॥

ਯੇਯੋਂ ਮਨੁਸ਼ਯ ਪਾਸ਼ਰੇ ਵਛੁਤ ਬਝੈ ਏਵਾ ਬਹੁ ਕੀਝੇ ਭਪਲਛੁ ਅਝੇ ਆਭ ਚਾਹਾਰ ਝੁਧਯਰੇ ਪਾਧੋਵ
ਪ੍ਰੇਮ ਵਛੁਤ ਅਝੇ, ਕੀਝੁ

ਸੇ ਸਾਂਈ ਜੈ ਵਿਸਰੈ ਨਾਨਕ ਸੇ ਤਨੁ ਖੇਹ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਏਸੇ ਮਾਲਿਕਯ ਭੁਲਿਯਾਏ, ਚਾਹਾਰ ਸ਼ਰੀਰ ਧੂਲਿ ਭਲਿ ਹੋਯਾਯਾਏ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਭਭਾ ॥

ਸੁੰਦਰ ਸੇਜ ਅਨੇਕ ਸੁਖ ਰਸ ਭੋਗਣ ਪੂਰੇ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯ ਪਾਸ਼ਰੇ ਯੇਯੋਂ ਬੁਝਰ ਸ਼ੇਖਰ, ਯਾਵਨਰ ਬਹੁ ਬੁਝ ਚਯਾ ਰਬਰ ਭੋਗ ਕਰਿਯਾ ਪਾਯੋਂ ਪੂਰੁ
ਬਾਧਗੁ ਅਝੇ।

ਗਿਰੁ ਸੇਇਨ ਚੰਦਨ ਸੁਗੰਧ ਲਾਇ ਮੇਤੀ ਹੀਰੇ ॥

ਯਰੇ ਬੁਝੁ, ਚਯਨ, ਬੁਝਯ ਚਯਾ ਪੇਯਿਯਾ ਪਾਯੋਂ ਬਾਧਾ ਮੋਧਿ ਭਪਲਛੁ ਅਝੇ।

ਮਨ ਇਛੇ ਸੁਖ ਮਾਣਦਾ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ਵਿਸੁਰੇ ॥

ਏਸੇ ਮਨੋਬਾਝਿਤ ਬੁਝਰ ਆਯਯ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿਯਾਏ ਆਭ ਚਾਹਾਯੁ ਕੀਯਿਯ ਚਿਯਾ ਨਯਾਏ

ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ ਵਿਸਟਾ ਕੇ ਕੀਰੇ ॥

ਕੀਝੁ ਯਦਿ ਏਸੇ ਪ੍ਰਭੁਯੁ ਬੁਝਰ ਕਰੇ ਨਾਯੋਂ ਏਸੇ ਬਿਯੁਰ ਕਾਭਾ ਬਧਾਨ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਮਨੁ ਧੀਰੇ ॥੬॥

ਬਿਨਾਯਾ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ਯਯੁ ਯਾਵਨਰੇ ਗਾਭਿ ਪ੍ਰਾਧੁ ਬੁਝਨਾਯੋਂ, ਨਾਯਾ ਬਿਨਾ ਆਭ ਕੀਯਿਯ ਭਪਾਯਰੇ
ਮਨਰੇ ਪੇਯਿਯ ਆਏ ਨਾਯੋਂ ॥੬॥

ਸਲੋਕ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਬਿਰਹੰ ਖੇਜੰਤ ਬੈਰਾਗੀ ਦਹ ਦਿਸਹ ॥

ਪਰਮਾਯਾਕ ਬੁਝਰ ਚਰਣ-ਕਮਲਰੇ ਬਿਰਹ ਬੇਧਨਾ ਬਹਿਤ ਬੈਰਾਗੀ ਚਾਹਾਯੁ ਧਰਿ ਧਿਰਰੇ ਬਧਾਨ
ਕਰਿਯਾਏ।

ਤਿਆਗੰਤਿ ਕਪਟ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਨਾਨਕ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਸਾਧ ਸੰਗਮਹ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਸੇ ਕਪਟ ਰੂਪੀ ਮਾਯਾਯੁ ਚਪਾਯਾ ਕਰਿਯਾਏ ਆਭ ਆਯਯ ਰੂਪੀ ਬਛੁ-ਮਹਾਪੂਰੁਸਯਾ ਪਵਿਤ੍ਰ
ਬਯਾਰੇ ਬਾਧਾਯਾ ਕਰਿਯਾਏ ॥੧॥

ਮਨਿ ਸਾਂਈ ਮੁਖਿ ਉਚਰਾ ਵਤਾ ਹਭੇ ਲੋਅ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਵਿਧਾਨ ਅਛੇ, ਜਿਹ ਗੁਣ ਦੇ ਚਾਹਾਯਾ ਹੋਂ ਨਾਮ ਭਯਾਰਾ ਕਰਿਆ
ਆਭ ਬਖਸ਼ ਦੇਣ ਦੇ ਭਰਾ ਕਰਿਆ।

ਨਾਨਕ ਹਭਿ ਅਡੰਬਰ ਕੁੜਿਆ ਸੁਣਿ ਜੀਵਾ ਸਚੀ ਸੋਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਦਨਰ ਬਹੁ ਆਭਾਰ ਦੇ ਪਾਥ ਅਚੇ ਅਵਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਯਾ ਕੀਭੇ ਗੁਣੀ ਹੋਂ ਯਾਦੀ
ਰਹਿਆ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਬਸਤਾ ਤੂਟੀ ਤੁੰਪੜੀ ਚੀਰ ਸਭਿ ਛਿੰਨਾ ॥

ਮੇਭੇ ਮਨੁਸ਼ਾ ਭਯਾ ਫੁੱਲੀਓ ਘਰੇ ਰਹਿਆ ਅਵਾ ਚਾਹਾਰ ਬਖਸ਼ ਮਖ ਪੂਰਾ ਉ ਚਿੰਨਾ ਯਾਦਿਆ,

ਜਾਤਿ ਨ ਪਤਿ ਨ ਆਦਰੇ ਉਦਿਆਨ ਭੂਮਿੰਨਾ ॥

ਝਰ ਯਾਦੀ ਨਾ ਗੁਣ ਬਯਾਦਿਆ, ਨਾ ਹੋਂ ਆਦਰ ਪਾਥ ਅਵਾ ਮੇਭੇ ਵਿਯਨ ਅਭਯਾਨ ਦੇ ਚੁਕਿਆ,

ਮਿਤ੍ਰ ਨ ਇਠ ਧਨ ਰੂਪਹੀਣ ਕਿਛੁ ਸਾਕੁ ਨ ਸਿੰਨਾ ॥

ਮਾਯਾਰ ਨਾ ਕੇਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਕਾ ਗੁਣਚਿਤ੍ਰ ਪਾਥ, ਮੇਭੇ ਮਨ-ਭੋਲਾਉ ਉ ਬੋਲਾਯਾ ਵਿਯਨ ਅਚੇ ਅਵਾ
ਮਾਯਾਰ ਕੋਈਭੇ ਬਖਸ਼ਾਯਾ ਨਾਯਾਉ,

ਰਾਜਾ ਸਗਲੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਭਿੰਨਾ ॥

ਕਿਛੁ ਮੇਭੇ ਚਾਹਾਰ ਮਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਦੇ ਮਥ ਪਾਥ, ਚਾਹਾਯੇਯੇ ਬੇ ਬਾਰਾ ਬਾਬਾਰਾ ਰਾਯਾ
ਅਚੇ।

ਤਿਸ ਕੀ ਧੂੜਿ ਮਨੁ ਉਧਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨਾ ॥੭॥

ਚਾਹਾਯਾ ਚਰਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਾਰਾ ਮਨ ਕਲਾਯਾ ਬਯਾਦਿਆ ਆਭ ਪ੍ਰਭੁ ਮਖ ਚਾਹਾ ਭਪ ਦੇ ਬਖਸ਼ ਪੁਸਤ
ਬਯਾਦਿਆਉ ॥੭॥

ਸਲੋਕ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਅਨਿਕ ਲੀਲਾ ਰਾਜ ਰਸ ਰੂਪੰ ਛਤ੍ਰ ਚਮਰ ਤਖਤ ਆਸਨੰ ॥

ਅਨੇਕ ਲੀਲਾ, ਰਾਯਾ ਬੁਝਾ, ਮਨੋਰਞ, ਬੋਲਾਯਾ, ਮਥਕ ਭਪ ਦੇ ਛਤ੍ਰ ਰਾਯਾ ਬਾਬਾਰਾ ਦੇ ਚੁਠੇ
ਰਹਿਆ,

ਰਚੰਤਿ ਮੂੜ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਰ ਨਾਨਕ ਸੁਪਨ ਮਨੋਰਥ ਮਾਇਆ ॥੧॥

ਛੇ ਸੂਰ੍ਯ, ਅਯਾਨ ਏਵੰ ਅਥਾ ਸਨੁਸ਼ਧ ਅਛਛਿ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਾਧਾਰ ਏਵੇ ਸਨੋਰਥ ਏਕ ਬੁਧ ਭਲਿ
ਅਠੇ ॥੧॥

ਸੁਪਨੈ ਹਭਿ ਰੰਗ ਮਾਣਿਆ ਮਿਠਾ ਲਗੜਾ ਮੇਹੁ ॥

ਗੁਰੂਗਾਯਾ ਬਯੋਗ ਸੇ ਸਨੁਸ਼ਧ ਬੁਧਰੇ ਹੂੰ ਬਰੂ ਬੁਧ ਭੋਗ ਕਰਿਯਾਏ ਆਭ ਚਾਹਾਯਾ ਸੇਹਾ ਚਾਹਾਯਾ
ਬਹੁਤ ਸੋਭਾ ਲਾਗਿਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਵਿਹੁਣੀਆ ਸੁੰਦਰਿ ਮਾਇਆ ਧੋਹੁ ॥੨॥

ਕਿਛੁ ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਏਵੇ ਬੁਧਰੇ ਦੇਖ੍ਵਾ ਬਾਲਾ ਸਾਧਾ ਛਲ ਕਧਰੇ ਹੂੰ ਅਠੇ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਸੁਪਨੇ ਸੇਤੀ ਚਿਤੁ ਮੂਰਖਿ ਲਾਇਆ ॥

ਸੂਰ੍ਯ ਸਨੁਸ਼ਧਰ ਚਿਤੁ ਬੁਧਰੇ ਹੂੰ ਰੂਠੇ ਰਹਿਯਾਏ।

ਬਿਸਰੇ ਰਾਜ ਰਸ ਭੋਗ ਜਾਗਤ ਭਖਲਾਇਆ ॥

ਸੇਵੇਵੇਲੇ ਬੇ ਬੁਧਰੇ ਜਾਗਤ ਹੋਯਾਏ, ਸਾਧਾਰ ਪੁਰਖ ਰਾਜ ਬੁਧ, ਸਨੋਰਥ ਚਾਹਾ ਭੋਗ
ਬਿਲਾਸ ਭਧਾਏ ਭੁਲਿਯਾਏ ਆਭ ਚਾਹਾ ਅਧੁਨ ਹੋਯਾਏ।

ਆਰਜਾ ਗਈ ਵਿਹਾਇ ਧੰਧੈ ਧਾਇਆ ॥

ਸਨੁਸ਼ਧਰ ਬਾਰਾ ਜੀਵਨ ਬੰਬਾਰਰ ਧੰਧਾਰੇ ਅਭਿਵਾਹਿਤ ਹੋਯਾਏ।

ਪੂਰਨ ਭਏ ਨ ਕਾਮ ਮੋਹਿਆ ਮਾਇਆ ॥

ਸਾਧਾਰ ਸੇਹਾਰੇ ਸਗੁ ਰਹਿਵਾ ਕਾਰਗਰੁ ਸੇਭੰ ਭਯੋਗ ਬਹਿਤ ਬੇ ਆਬਿਧੁਲਾ, ਚਾਹਾਰ ਕਾਰ੍ਧ
ਬੰਧੁਲੁ ਬੁਧਨਾਹਿ।

ਕਿਆ ਵੇਚਾਰਾ ਜੰਤੁ ਜਾ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਆ ॥੮॥

ਬਧ ਏਵਾ ਸੇ ਸੇਵੇਵੇਲੇ ਭਗਵਾਨ ਬੁਧੁ ਹੂੰ ਚਾਹਾਯਾ ਸੇਹਾ ਸਾਧਾਰੇ ਪਥ ਭੁਭੁ ਕਰਿਛਛਿ, ਜੀਵ
ਬਿਚਰਾ ਸਥ ਕਰਿ ਪਾਰਿਵ? ॥੮॥

ਸਲੋਕ ॥

ਸਲੋਕ ॥

ਬਸੰਤਿ ਸੂਰਗ ਲੋਕਹ ਜਿਤਤੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਨਵ ਖੰਡਣਹ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਬੁਧਲੋਕਾਰੇ ਰਹਿਲੇ ਸਥ, ਬੇ ਪ੍ਰਧੁਵਾਰ ਨਵਗਭੁ ਭਧਰੇ ਬਿਯੁਲੁ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿਲੇ ਸਥ,

ਬਿਸਰੰਤ ਹਰਿ ਗੋਪਾਲਹ ਨਾਨਕ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਉਦਿਆਨ ਭਰਮਣਹ ॥੧॥

ਮਦਿ ਬੇ ਜਗਤ ਪਾਲਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕ੍ਰਿਪਾਮਈ, ਭਾਵਾਵੇਲੇ ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬੇ ਭਲਾਨਕ
ਭਯਾਲੇ ਹੋ ਪਤਭ੍ਰਸ਼ ਰਹਿਯਾ ॥੧॥

ਕਉਤਕ ਕੇਡ ਤਮਾਸਿਆ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਸੁ ਨਾਉ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮਾਯਾ ਕੂ ਖੋਲ ਕੋਟੁਕ ਵਗਿਓ ਭਗਵਾਨਕ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ,

ਨਾਨਕ ਕੇਡੀ ਨਰਕ ਬਰਾਬਰੇ ਉਜੜੁ ਸੇਈ ਥਾਉ ॥੨॥

ਬੇਹਿ ਮਨੁਸ਼ਾ ਨਕਵਾਸਾ ਬਮਾਨ ਅਚੇ ਆਭ ਭਾਵਾਰ ਨਿਵਾਸ ਬ੍ਰਹਮ ਅਚੇ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਉਦਿਆਨ ਨਗਰ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ ॥

ਏਹਿ ਜਗਤ ਏਕ ਮਾਯਾ ਭਲਾਨਕ ਭਯਾਲ ਬਮਾਨ ਅਚੇ, ਪਰਭੂ ਮੂਰ੍ਹਿ ਜੀਵ ਏਵਾ ਕੂ ਬ੍ਰਹਮ ਨਗਰ
ਭਵਿਯਾ ਏਵਾ

ਝੂਠ ਸਮਗ੍ਰੀ ਪੇਖਿ ਸਚੁ ਕਰਿ ਜਾਨਿਆ ॥

ਮਿਥਾ ਬਾਮਗ੍ਰਾ ਕੂ ਵੇਖੁ ਬੇ ਬਧ ਭਵਿਯਾ।

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ਫਿਰਹਿ ਦੇਵਾਨਿਆ ॥

ਏ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਅੰਧਾ ਅਹੰਕਾਰਰੇ ਮਗ੍ਧ ਹੋਯੋ ਪਾਗਲ ਭਲੇ ਬੁਝਿਆ।

ਸਿਰਿ ਲਗਾ ਜਮ ਤੰਤੁ ਤਾ ਪਛੁਤਾਨਿਆ ॥

ਕਿਛੁ ਮੋਹਦੇਵੇਲੇ ਮੁਠ੍ਹੇਰੇ ਚੋਰ ਚਾਕਰ ਮਝਕ ਭਧਰਕੁ ਆਇਆ, ਏ ਪਛੁਤਾਇ ਕਰਿਆ।

ਬਿਨੁ ਪੂਰੇ ਗੁਰਦੇਵ ਫਿਰੈ ਸੈਤਾਨਿਆ ॥੯॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰਦੇਵਕੋ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਅਕ ਬਿਗਨ ਭਲੇ ਧੂਰੇ ਬੁਝਿਆ॥੯॥

ਸਲੋਕ ॥

ਗੋਲੀ ॥

ਰਾਜ ਕਪਟੰ ਰੂਪ ਕਪਟੰ ਧਨ ਕਪਟੰ ਕੁਲ ਗਰਬਤਹ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧ ਨਿਯੋਗੀ ਰਾਜਰੇ ਮੋਘੋ ਰਾਜਾ, ਬੀਬੇਧਾ, ਧਨ-ਦੌਲਤ ਅੰਧਾ ਭਯੋ ਭੂਯੋ ਗਰਬ ਕਰਿਆ,
ਕਾਬਰੇ ਅਯੋ ਬਹੁ ਪੁਪਯੋ ਓ ਭਯੋ-ਕਪਟ ਅਧੋ।

ਸੰਚੰਤਿ ਬਿਖਿਆ ਛਲੰ ਛਿਦ੍ਰੰ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲਤੇ ॥੧॥

ਏ ਭਯੋ-ਕਪਟ ਓ ਦੋਸਤ ਭਾਗੀ ਬਿਧ ਰੂਪੀ ਧਨ ਬਯੋਧ ਕਰਿਆ, ਪਰਭੁ ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬਧਾ ਅਯੋ
ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਧਨ ਬਿਨਾ ਕਿਛੋ ਮਧ ਬਾਧੁਰੇ ਯਾਧ ਨਾਧੋ॥੧॥

ਪੇਖੰਦੜੇ ਕੀ ਭੁਲੁ ਤੁੰਮਾ ਦਿਸਮੁ ਸੋਹਣਾ ॥

ਕਲਰਾ ਦੇਖੁਵਾਯੋ ਬਧ ਬੁਧਰੇ ਲਾਗਿਆ, ਕਿਛੁ ਮਨੁਸ਼ਧ ਅਯੋ ਦੇਖੁ ਭੂਯੋਰੇ ਧਾਇਆ।

ਅਢੁ ਨ ਲਹੰਦੜੇ ਮੁਲੁ ਨਾਨਕ ਸਾਥਿ ਨ ਜੁਲਈ ਮਾਇਆ ॥੨॥

ਅਯੋ ਅਧੋ ਪਿਠਾ, ਹੋ ਨਾਨਕ! ਧਨ-ਦੌਲਤ ਜੀਵ ਬਾਧੁਰੇ ਯਾਧ ਨਾਧੋ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ॥

ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ ਨ ਚਲੈ ਸੇ ਕਿਉ ਸੰਜੀਐ ॥

ਗੁਰੂ ਬਾਇਰੇ ਬਯੋਧ ਮੋ ਬਯੋਧ ਧਨਕੁ ਕਾਧੋਧ ਬਯੋਧ ਕਰਿਆ, ਯਾਧਾ ਆਮੋ ਬਾਧਾਯੋਧ ਮੋਧਾ
ਬਯੋਧਰੇ ਆਮੋ ਬਯੋਧ ਯਾਧ ਨਾਧੋ?

ਤਿਸ ਕਾ ਕਹੁ ਕਿਆ ਜਤਨੁ ਜਿਸ ਤੇ ਵੰਜੀਐ ॥

ਮੋਘੋ ਧਨਕੁ ਆਮੋ ਅਧੋ ਧਨੁਧਾਯੋਧ ਛਾਧੋ ਚਾਧੋ ਮੋਧਾਕੁ ਹੋਧ, ਕੁਧ, ਚਾਧਾਕੁ ਪ੍ਰਾਧੁ ਕਰਿਆ ਪਾਧੋ ਆਮੋ
ਕਾਧੋਧ ਪ੍ਰਾਧਾਧ ਕਰਿਆ?

ਹਰਿ ਬਿਸਰਿਐ ਕਿਉ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ ਨਾ ਮਨੁ ਰੰਜੀਐ ॥

ਭਗਵਾਨਾਨਾ ਭੁਲੇ ਮਨ ਕਿਉਰੇ ਚੁਪੁ ਹੋਇ ਪਾਇਰੇ? ਐਵੇ ਮਨ ਮਖ ਪੁਸਤਕ ਹੋਇ ਪਾਇਰੇ ਨਾਹੀਂ।

ਪ੍ਰਭੁ ਛੇਡਿ ਅਨ ਲਾਰੀ ਨਰਕਿ ਸਮੰਜੀਐ ॥

ਮੇਭੱ ਮਨੁਸ਼ਖ ਪੁਰਖ ਚਪਾਗ ਕਰੇ ਬਾਬਾਇਕ ਯੋਗਾਲੇਰੇ ਲਿਖੁ ਰਹਿਥਾਏ, ਖੇਡੇਰੇ ਬੇ ਨਰਕੁ ਹੋਂ
ਯਾਇਥਾਏ।

ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਨਾਨਕ ਭਉ ਭੰਜੀਐ ॥੧੦॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੇਛੇ ਮੇ ਹੋ ਧਰਮਾਰ ਘਰ, ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਇ ਆਮਰ ਭਲ ਫੂਰ
ਕਰੇਥੀ॥10॥

ਸਲੋਕ ॥

ਗੋਲਕ ॥

ਨਚ ਰਾਜ ਸੁਖ ਮਿਸਟੰ ਨਚ ਭੋਗ ਰਸ ਮਿਸਟੰ ਨਚ ਮਿਸਟੰ ਸੁਖ ਮਾਇਆ ॥

ਗੁਰੂ ਬਾਹਿਰੇ ਬਖਸ਼ੇ ਮੇ ਨਾ ਰਾਜ ਯੋਗਾਰਧਿਰ ਬੁਝ-ਬੋਝਵੇ ਮੇਠਾ ਅਚੇ, ਨਾ ਭੋਗ ਕਰੂਥੀ ਰਬ
ਮੇਠਾ ਅਚੇ ਆਯ ਨਾ ਖਨ-ਧੋਲਭਰ ਬੁਝ ਮੇਠਾ ਅਚੇ।

ਮਿਸਟੰ ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਮਿਸਟੰ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸਨੰ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਾ ਬਖਸ਼ੇ- ਮਹਾਪੁਰੁਸ਼ ਧਰੇਛੇ ਬਯੋਧੇਰੇ ਹੋ ਮੇਠਾ ਥਾਏ ਆਯ ਭਯੋਧੇ ਪੁਰਖ
ਧਰੇਛੇ ਹੋ ਮੇਠਾ ਲਾਗੇਥਾਏ॥1॥

ਲਗੜਾ ਸੇ ਨੇਹੁ ਮੰਨ ਮਝਾਹੁ ਰਤਿਆ ॥

ਮੋਢੇ ਐਧਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਇ ਯਾਇਛੇ, ਯਾਹਾ ਭਿਓਰੇ ਹੋਂ ਮੋਰੇ ਮਨ ਮਝ ਹੋਇ ਯਾਇਛੇ।

ਵਿਧੜੇ ਸਚ ਥੇਕਿ ਨਾਨਕ ਮਿਠੜਾ ਸੇ ਧਣੀ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੋਰੇ ਐਧਰੇ ਮਨ ਭਗਵਾਨਾ ਬਯੋਧੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਖਨ ਬਾਹੁਰੇ ਲਾਗੇ ਯਾਇਛੇ ਆਯ ਬੇਧੇ
ਮਾਲਿਕ ਹੋਂ ਮੋਢੇ ਮੇਠਾ ਲਾਗੇਥਾਏ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਛੁ ਨ ਲਾਗਈ ਭਗਤਨ ਕਉ ਮੀਠਾ ॥

ਭਯੋਧੇ ਭਗਵਾਨਾ ਭਯੋਧੇ ਨਾਮ ਕਿਛੇ ਮਖ ਮੇਠਾ ਲਾਗੇ ਨਾਹੀਂ।

ਆਨ ਸੁਆਦ ਸਭਿ ਫੀਕਿਆ ਕਰਿ ਨਿਰਨਉ ਡੀਠਾ ॥

ਫੂਂ ਭਲ ਭਾਵੇਰੇ ਐਵੇ ਨਿਰੰਜਨ ਕਰੇ ਧੋਯੋਛੇ ਮੇ ਨਾਮ ਨਾਮ ਯੋਗਾਰਧਿਰ ਅਨਖ ਬਹੁ ਬਾਧ ਧੋਯੋਛੇ ਅਚੇ।

ਅਗਿਆਨੁ ਭਰਮੁ ਦੁਖੁ ਕਟਿਆ ਗੁਰ ਭਏ ਬਸੀਠਾ ॥

ਮੋਹਭੇਦਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਮੋਹਾਰ ਮਖੜ ਵਧਿਐ, ਅਯਾਨਭਾ, ਭ੍ਰਮ ਓ ਦੂਝ ਕਰੇ ਯਾਯਐ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ ਜਿਉ ਰੰਗੁ ਮਜੀਠਾ ॥

ਮੋਹਾਰ ਮਨ ਭਗਵਾਨਯ ਚਰਣ-ਕਮਲਰੇ ਆਪਰੇ ਲਾਗੁ ਰਹਿਐ, ਮੋਹਰੇ ਮਯਿਧ ਭਾਰਾ ਕਪਭਾਗੁ ਰਯਾ
ਧਿਆਯਾ।

ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਣ ਤਨੁ ਮਨੁ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਨਸੇ ਸਭਿ ਝੂਠਾ ॥੧੧॥

ਮੋਹਾਰ ਏਹੇ ਆਮ੍ਹ, ਪ੍ਰਾਣ, ਭਨ ਆਦਿ ਮਨ ਬਹੁ ਪ੍ਰਭੁਯ ਹੂੰ ਅਰੇ ਆਯ ਅਯਾ ਬਹੁ ਮਿਧਾ ਮੋਹਾ ਨਯ
ਹੋਯਾਯਾ॥੧੧॥

ਸਲੋਕ ॥

ਗੋਪਾਲ ॥

ਤਿਅਕਤ ਜਲੰ ਨਹ ਜੀਵ ਮੀਨੰ ਨਹ ਤਿਆਗਿ ਚਾਤ੍ਰਕ ਮੇਘ ਮੰਡਲਹ ॥

ਮੋਹਰੇ ਯਯਗੁ ਭਾਗ ਕਰੇ ਮਾਯ ਯਾਧਿਭ ਰਹੇ ਨਾਹੂੰ, ਮੋਹਰੇ ਆ ਚਾਯ ਮੋਹ ਮਯਯਗੁ ਭਾਗ ਕਰੇ
ਯਾਧਿਭ ਰਹੇ ਨਾਹੂੰ,

ਬਾਣ ਬੇਧੰਚ ਕੁਰੰਕ ਨਾਦੰ ਅਲਿ ਬੰਧਨ ਕੁਸਮ ਬਾਸਨਹ ॥

ਮੋਹਰੇ ਆ ਮ੍ਰਗ ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਧ ਗੁਯਾ ਕਰੇ ਮ੍ਰਗੁ ਹੋਯਾਯਾ, ਮੋਹਰੇ ਭਾਯੰ ਪ੍ਰਯਾ ਬ੍ਰਹਮੰ
ਬਯਾਨਰੇ ਪਾਧਿਆਯਾ,

ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਚੰਤਿ ਸੰਤਹ ਨਾਨਕ ਆਨ ਨ ਰੁਚਤੇ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬੇਪਰੇ ਹੂੰ ਬਯ-ਮਯਾਮ੍ਹ ਪ੍ਰਭੁਯ ਚਰਣ-ਕਮਲਰੇ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾਯਿ ਆਦਿ ਭਾਯਾਯਾ
ਆਯ ਕਾਯਾ ਠਾਰੇ ਭਾਯਾਯਾ ਰੂਧਿ ਰਹੇ ਨਾਹੂੰ॥੧॥

ਮੁਖੁ ਡੇਖਾਉ ਪਲਕ ਛਡਿ ਆਨ ਨ ਡੇਉ ਚਿਤੁ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ! ਯਧਿ ਆ ਯਯ ਪਾਯ ਮਧ ਮੋਹਭੇ ਭਾਰੇ ਮ੍ਰਗ ਧਰੰ ਹੋਯਾਯਾ, ਭਾਯਾਹੋਲੇ ਭੋਭੇ
ਯਾਧਿ ਮ੍ਰਿਯ ਚਿਯ ਆਯ ਕਾਯਾਠਾਰੇ ਲਗਾਯਾਧਿ ਨਾਹੂੰ।

ਜੀਵਣ ਸੰਗਮੁ ਤਿਸੁ ਧਣੀ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਸੰਤਾਂ ਮਿਤੁ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬਾਧਧਿਯ ਯਾਧਨ ਬੇਧਿ ਮਾਯਿਯ-ਧਰੇਧਗੁਯਾਯਾ ਬਯਾਧਰੇ ਹੂੰ ਅਯ, ਯਿਧ ਬਯ-
ਮਯਾਪ੍ਰਯਯਾਯਾ ਯਾਧਿਯ ਮਿਯ ਅਧਯਾ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਯਭਾ॥

ਜਿਉ ਮਛਲੀ ਬਿਨੁ ਪਾਣੀਐ ਕਿਉ ਜੀਵਣੁ ਪਾਵੈ ॥

ਯੇਹਰਿ ਮਾਛ ਯਯ ਬਿਨਾ ਯਾਵਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾਰੇ ਨਾਹੁੰ,

ਬੁੰਦ ਵਿਹੂਣਾ ਚਾਤ੍ਰਕੇ ਕਿਉ ਕਰਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ ॥

ਯੇਹਰਿ ਐਕ ਚਾਠਕ ਵਰ੍ਸਾ ਕੂੜਾ ਬਿਨਾ ਆਯ ਕਾਛਾਠਾਰੇ ਚੁਪੁ ਰਹਿਯਾਰੇ ਨਾਹੁੰ,

ਨਾਦ ਕੁਰੰਕਹਿ ਬੇਧਿਆ ਸਨਮੁਖ ਉਠਿ ਧਾਵੈ ॥

ਯੇਹਰਿ ਐਕ ਮ੍ਰਗ ਨਾਦ ਗ੍ਰੰਥੀ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋਯ ਨਾਦ ਆਠੇ ਧੌਢਿ ਧਾਏ,

ਭਵਰੁ ਲੋਭੀ ਕੁਸਮ ਬਾਸੁ ਕਾ ਮਿਲਿ ਆਪੁ ਬੰਧਾਵੈ ॥

ਯੇਹਰਿ ਭਯੰਰ ਧੂਬੁ ਮਹਕਰ ਲੋਭਾਰੇ ਧਾਬਿਯਾਏ,

ਤਿਉ ਸੰਤ ਜਨਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਦੇਖਿ ਦਰਸੁ ਅਘਾਵੈ ॥੧੨॥

ਬੇਹਰਿ ਹੂੰ ਬਛੁ-ਮਛਾਧੂਰੁਭ ਭਗਵਾਨਯ ਬਾਧੁਰੇ ਅਭੁਚ ਪ੍ਰਾਠਿ ਰਗੁਧਾਠਿ ਐਕ ਠਾਛਾਯ ਧਰੰਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਬੇ ਆਨਭਿਤ ਹੋਯਯਾਏ॥12॥

ਸਲੋਕ ॥

ਗੋਲਕ ॥

ਚਿਤਵੰਤਿ ਚਰਨ ਕਮਲੰ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਅਰਾਧਨਹ ॥

ਬਛੁਯਨ ਕੇਵਲ ਭਗਵਾਨਯ ਚਰਨਕੂ ਹੂੰ ਬ੍ਰਰਗ ਕਰਿਯਾਠਿ ਆਯ ਪੁਠਿ ਗੁਬਰੇ ਠਾਛਾਯ ਆਰਾਧਨਾਰੇ ਹੂੰ ਮਗੁ ਰਹਿਯਾਠਿ।

ਨਹ ਬਿਸਰੰਤਿ ਨਾਮ ਅਚੁਤ ਨਾਨਕ ਆਸ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰਹ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਠਾਛਾਯੁ ਅਰੂਧ ਨਾਮ ਬਿਬ੍ਰੁਠ ਬ੍ਰੁਏਨਾਹੂੰ ਐਕ ਧਰਮੇਗੁਰ ਠਾਛਾਯ ਪੁਠਿ ਆਗ। ਧੂਰ। ਕਰਿਯਾਠਿ॥1॥

ਸੀਤੜਾ ਮੰਨ ਮੰਝਾਹਿ ਪਲਕ ਨ ਥੀਵੈ ਬਾਹਰਾ ॥

ਯੇਹੁੰ ਗੁਯਾਯੁਯ ਬ੍ਰੁਧਰੇ ਭਗਵਾਨਯ ਨਾਮ ਬ੍ਰਾਧਿਤ ਹੋਯਯਠਿ ਠਯਾ ਐਕ ਬਥ ਪਾਯੰ ਮਧ ਠਾਛਾ ਠਾਰੂ ਨਾਮ ਧੂਰ ਬ੍ਰੁਏਨਾਹੂੰ।

ਨਾਨਕ ਆਸੜੀ ਨਿਬਾਹਿ ਸਦਾ ਪੇਖੰਦੇ ਸਚੁ ਧਣੀ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬਯਾ ਮਾਯਿਕ ਠਾਛਾਰ ਬਮਬੁ ਮਨੋਕਾਮਨ। ਧੂਰ। ਕਰਿਯਾਠਿ ਆਯ ਬਰਵਾ ਠਾਛਾਰ ਪਾਯਨ ਪੋਬਥ ਕਰਿਯਾਠਿ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਭਠ1॥

ਆਸਾਵੰਤੀ ਆਸ ਗੁਸਾਈ ਪੂਰੀਐ ॥

ਹੇ ਯਗਤਰ ਮਾਲਿਕ! ਮੇਰੇ ਆਗੇ ਪੂਰਾ ਕਰ।

ਮਿਲਿ ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਨ ਕਬਹੂ ਝੂਰੀਐ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ, ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ! ਯਦੇ ਭੂਮੇ ਮੇਰੇ ਮੇਲਿਯਾਐ, ਮੇਰੇ ਕੇਵੇ ਮਖ ਪਛਾਤਾਪ ਹੋਵ
ਨਾਵੈ।

ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਮਨਿ ਚਾਉ ਲਹਿ ਜਾਹਿ ਵਿਸੁਰੀਐ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਕਠ ਯਛਾ ਅਛੇ, ਮੇਰੇ ਨਿਯ ਕਰੰਨ ਦੇਐ, ਯਾਹਾ ਫਲਰੇ ਮੇਰੇ ਬਹੁ ਧੁਝਾ ਧੂਰ
ਹੋਯਾਵੈ।

ਹੋਇ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਸਰੀਰੁ ਚਰਨਾ ਧੂਰੀਐ ॥

ਭੋਰ ਚਰਣ-ਧੂਲਿ ਨਿਲਿਲੇ ਮੋਰਿ ਐਵੇ ਚਰਨ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੋਇ ਪਾਇਵ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰਦੇਵ ਸਦਾ ਹਜੂਰੀਐ ॥੧੩॥

ਹੇ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ, ਹੇ ਗੁਰੂਦੇਵ! ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ, ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਬੰਨ੍ਹਾ ਭੋਰ ਭਧਾਇਨਾ ਕਰਿ ਪਾਇਵਿ॥13॥

ਸਲੋਕ ॥

ਗੋਲਕ ॥

ਰਸਨਾ ਉਚਰੰਤਿ ਨਾਮੰ ਸ੍ਰਵਣੰ ਸੁਨੰਤਿ ਸਬਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤਹ ॥

ਮਿਥ ਨਿਯੋਗਿ ਯੋਗੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਨਾਮ ਭਯੋਗਿ ਕਰਿਯਾਵ, ਨਿਯੋਗਿ ਕਾਨ੍ਹਰੇ ਅਨੁਭਵਿ ਗੁਣਿਯਾਵ,

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੰ ਜਿਨਾ ਧਿਆਨੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਣਹ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰਹ ਭਾਇਯਾ ਪੁਰਿ ਬੰਨ੍ਹਾ ਬੰਨ੍ਹਾਇਯੋ ਅਰੇ, ਮਿਥਾਇਯੋ ਧਿਆਨੁ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਓਰੇ ਲਾਗਿ
ਰਹਿਯਾਵ॥1॥

ਹਭਿ ਕੂੜਾਵੇ ਕੰਮ ਇਕਸੁ ਸਾਈ ਬਾਹਰੇ ॥

ਐਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਯੋਗਿ ਬੰਨ੍ਹਾ ਬੰਨ੍ਹਾਇਯੋ ਅਰੇ।

ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਧੰਨੁ ਜਿਨਾ ਪਿਰਹੜੀ ਸਚ ਸਿਉ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਵੇ ਮਨੁਸ਼ ਭਾਗਿਵਾਨੁ ਅਰੇ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਬੰਨ੍ਹਿਯੋ ਮਿਥਾਇਯੋ ਅਨੁਭਵਿ ਪ੍ਰੇਮ
ਰਹਿਯਾਵ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ॥

ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨਾ ਜਿ ਸੁਨਤੇ ਹਰਿ ਕਥਾ ॥

ਗੁਰੂ ਬਾਇਬਰ ਬਯੋਗਿ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਬੰਨ੍ਹਾ ਬੰਨ੍ਹਾਇਯੋ ਪੁਰਿ ਬੰਨ੍ਹਾਇਯੋ ਅਰੇ, ਮਿਥ ਮਿਥ ਹਰਿਕਥਾ ਗੁਣਿਯਾਵਿ।

ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਰਧਾਨ ਨਿਵਾਹਿ ਪ੍ਰਭ ਮਥਾ ॥

ਐਕ ਮਿਥਾਨੁ ਓ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਣਿਵਾਨੁ ਹੋ ਭਯੋਗਿ ਬੰਨ੍ਹਾ ਬੰਨ੍ਹਾਇਯੋ ਮੇਰੇ ਮਨੁਸ਼ ਨਿਯੋਗਿ ਕਰਿਯਾਵ।

ਹਰਿ ਜਸੁ ਲਿਖਹਿ ਬੇਅੰਤ ਸੋਹਹਿ ਸੇ ਹਥਾ ॥

ਭਾਇਯੋ ਏਵੇ ਬਾਹਿ ਅਨੁਭਵਿ ਬੰਨ੍ਹਾਇਯੋ, ਮਿਥ ਅਨੁਭਵਿ ਹਰਿਕਥਾ ਮਿਥ ਲੇਖਿਯਾਵ।

ଯେଉଁ ଚରଣ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମାର୍ଗରେ ଚାଲିଥାଏ, ସେ ବଡ଼ ପବିତ୍ର ହୋଇଥାଏ ।

ସଞ୍ଜ୍ଞା ସଂଗତି କରିବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ମନୁଷ୍ୟର କଲ୍ୟାଣ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ॥ ୧୪ ॥

ଶୈଳକ ॥

ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂଯୋଗରୁ ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟର ଭାଗ୍ୟ ଉଦୟ ହୋଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ ।

ହେ ନାନକ! ସେହି ଯୁଦ୍ଧର ଫଳଦାୟକ ଓ ଶୁଭ ଅଟେ, ଯେତେବେଳେ ଜଗତ ପାଳକ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଦର୍ଶନ ହୋଇଥାଏ।

ସେ ମୋତେ ଆଶା ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଅନନ୍ତ ସୁଖ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି, ଏଣୁ ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରି ପାରିବି ନାହିଁ।

ହେ ନାନକ! ତାହା ହିଁ ଶୁଭ ସମୟ ଅଟେ, ଯେତେବେଳେ ମୋତେ ମୋର ପ୍ରିୟ-ପରମେଶ୍ୱର
ମିଳିଯାନ୍ତି ॥୨॥

ପଞ୍ଚମୀ ॥

କ୍ଷୁଦ୍ର, ତାହା କେଉଁ ସମୟ, ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ ।

ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତମ ସଂଯୋଗ ଅଟେ, ଯେତେବେଳେ ପରମେଶ୍ଵର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି ।

ଆଠ ପ୍ରହର ସେହି ହରିଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ଵାରା ସବୁ ମନୋକାମନା ପୂରା ହୋଇଯାଏ ।

ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਸਤਸੰਗੁ ਹੋਇ ਨਿਵਿ ਲਾਗਾ ਪਾਈ ॥

ਅਵੇਸ਼ਾਯੋਗੁ ਹੁੰ ਬਲੁਕਾ ਬਾਂਗਠਿ ਮਿਲਿਯਾਏ ਏਵੰ ਸ੍ਰੀ ਨਰੋ ਹੋਇ ਚਾਹਾਯੋਗੁ ਚਰਣਰੇ ਲਾਗਿਯਾਏ।

ਮਨਿ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਹੈ ਨਾਨਕ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥੧੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਦਰਸਨੇ ਲੋਚਨਾਂ ਦੇ ਚੰਨ ਚੰਨ ਲਾਲਸਾ ਅਛੇ ਏਵੰ ਚਾਹਾਯੋਗੁ ਪੁੱਠੇ ਸ੍ਰੀ ਚੰਨ ਦਰਸਨੇ ਬਰਜਿਯਾਏ ॥15॥

ਸਲੋਕ ॥

ਗੋਪਾਲ ॥

ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਗੋਬਿੰਦਹ ਸਰਬ ਦੇਖ ਨਿਵਾਰਣਹ ॥

ਪਤਿਤਕੁ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਿਵਾ ਕਾਲਾ ਗੋਬਿੰਦੁ ਹੁੰ ਬਰ੍ਹੰ ਬੋਧਾਰਨ ਨਿਵਾਰਣ ਕਰਿਵਾ ਕਾਲਾ ਅਚਰ੍ਹਿ।

ਸਰਣਿ ਸੂਰ ਭਗਵਾਨਹ ਜਪੰਤਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ 'ਬਰ੍ਹਿ-ਬਰ੍ਹਿ' ਨਾਮ-ਮੰਤ੍ਰੁ ਯੋਗੁ ਕਰਿਯਾਏ, ਭਗਵਾਨ ਚਾਹਾਯੋਗੁ ਚਰਣੇ ਦੇਵਾਰੇ ਬਰਜਿਯਾਏ ॥1॥

ਛਡਿਓ ਹਭੁ ਆਪੁ ਲਗੜੇ ਚਰਣਾ ਪਾਸਿ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੇਰੇ ਨਿਜ ਅਹੰਕਾਰੁ ਚਾਹਾਯੋਗੁ ਕਰਿ ਚਰਣਰੇ ਲਾਗਿ ਯਾਏ,

ਨਠੜੇ ਦੁਖ ਤਾਪੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਪੇਖੰਦਿਆ ॥੨॥

ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਦੇਖਿਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬੋਧਿ ਮਨੁਸ਼ਯੋਗੁ ਬਹੁ ਦੁਖ ਧੂਰ ਹੋਇਯਾਏ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਮੇਲਿ ਲੈਹੁ ਦਇਆਲ ਢਹਿ ਪਏ ਦੁਆਰਿਆ ॥

ਹੇ ਧੰਨਾਯੋਗੁ ਲੋਚਨ! ਮੇਰੇ ਨਿਜ ਬਾਹੁਰੇ ਮਿਲਨ ਕਰਾਏ, ਸ੍ਰੀ ਚੋਰ ਭਾਰਕੁ ਆਬਿਛਿ।

ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਭ੍ਰਮਤ ਬਹੁ ਹਾਰਿਆ ॥

ਹੇ ਧੰਨਾਯੋਗੁ! ਮੇਰੇ ਬਾਹੁਰੇ, ਸ੍ਰੀ ਮੋਹਿ-ਚਕ੍ਰੇ ਪਤਿਤਕੁ ਹੋਇ ਬਹੁਤ ਧਰਿ ਯਾਏ।

ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਤੇਰਾ ਬਿਰਦੁ ਹਰਿ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਿਆ ॥

ਹੇ ਬਰ੍ਹਿ! ਚੋਰ ਕਰ੍ਹੰਧਾ ਭੁਭੁਕਸ਼ਨ ਏਵੰ ਪਤਿਤਕੁ ਕਲਪਾਏ ਕਰਿਵਾ ਅਚੋਰ।

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ਬਿਨਉ ਮੇਰਿ ਸਾਰਿਆ ॥

ਚੋਰ' ਬਿਨਾ ਆਯੋਗੁ ਨਾਹੀ, ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਬਿਨਉ ਬਾਹੁਰੇ ਕਰਿਵਾ।

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਦਇਆਲ ਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰਿਆ ॥੧੬॥

ਹੇ ਧਨਾਨੂ! ਮੇਰਾ ਹਾਥ ਖਰਿ ਐਵੇਂ ਬੰਬਾਰ ਬਾਗਰਨੂ ਪਰ ਕਰਾਯ ਫਿਅ ॥16॥

ਸਲੋਕ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਸੰਤ ਉਧਰਣ ਦਇਆਲੰ ਆਸਰੰ ਗੋਪਾਲ ਕੀਰਤਨਹ ॥

ਧਨਾਨੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਫਿੰ ਬਛੁਕਾ ਕਲਪਾਗ ਕਰਿਵਾ ਬਾਲਾ ਅਠਫਿ, ਐਵੇਂ ਬੇਬੇ ਪੁਤ੍ਰਕਾ ਕੀਰਤਨ ਫਿੰ ਚਾਹਾਕਾ
ਐਕਮਾਤੁ ਬਾਹਾਰਾ ਅਠੇ।

ਨਿਰਮਲੰ ਸੰਤ ਸੰਗੇਣ ਓਟ ਨਾਨਕ ਪਰਮੇਸੁਰਹ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਛੁਕਾ ਬਛਾਓ ਕਰਿਵਾ ਐਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕਾ ਗਰਗਰੇ ਅਬਿਲੇ ਮਨੁਖਪਰ ਮਨ ਨਿਰਮਲ
ਹੋਯਾਯਾ।1॥

ਚੰਦਨ ਚੰਦੁ ਨ ਸਰਦ ਰੁਤਿ ਮੂਲਿ ਨ ਮਿਟਈ ਘਾਮ ॥

ਚੰਦਨ ਲੇਪ ਲਗਾਯਾ, ਚਾਹਿਨਾ ਰਾਓ ਐਵੇਂ ਗਰਭ ਰਤੂਰੇ ਮਨਰ ਫੁਲਨ ਅਧੋ ਫੂਰ ਫੂਧਨਾਫਿੰ।

ਸੀਤਲੁ ਥੀਵੈ ਨਾਨਕਾ ਜਪੰਦੜੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਰਿਨਾਮਰ ਯਪ ਕਰਿਵਾ ਫਾਰਾ ਮਨ ਗੀਠਲ ਐਵੇਂ ਗਾਫੁ ਹੋਯਾਯਾ।2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ਓਟ ਉਧਰੇ ਸਗਲ ਜਨ ॥

ਭਗਵਾਨਕਾ ਚਰਗ ਕਮਲਰ ਗਰਗਰੇ ਅਬਿਲੇ ਫਿੰ ਬਮਬੁ ਭਭਕਾ ਕਲਪਾਗ ਹੋਯਾਯਾ।

ਸੁਣਿ ਪਰਤਾਪੁ ਗੋਵਿੰਦ ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਮਨ ॥

ਗੋਵਿੰਦਕਾ ਮਗ ਗੁਣਿਵਾ ਫਾਰਾ ਚਾਹਾਰ ਮਨ ਨਿਰਭਾਕ ਹੋਯਾਯਾ।

ਤੇਟਿ ਨ ਆਵੈ ਮੂਲਿ ਸੰਚਿਆ ਨਾਮੁ ਧਨ ॥

ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਮਨ ਬਞਿਓ ਕਰਿਵਾ ਫਾਰਾ ਯਾਵਨਰੇ ਕੋਗਿਬੇ ਪੁਕਾਰ ਪਦਾਰਥਰ ਅਭਾਵ ਰਹੇ ਨਾਫਿੰ।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਸਿਉ ਸੰਗੁ ਪਾਈਐ ਵਡੈ ਪੁਨ ॥

ਬਛੁਕਾ ਬਫਿਓ ਬਛਾਓ ਵਧ ਪੂਰਪ ਕਮਰੂ ਹੋਯਾਯਾ।

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ਹਰਿ ਜਸੁ ਨਿਤ ਸੁਨ ॥੧੭॥

ਐਥੁਪਾਯ ਅਠ ਪੁਰੁਰ ਭਗਵਾਨਕਾ ਫਿੰ ਧਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ਐਵੇਂ ਨਿਓਪੁ ਹਰਿ ਮਗ ਗੁਣਿਵਾ ਭਰਿਓ॥17॥

ਸਲੋਕ ॥

ਗੋਲਾਕ ॥

ਦਇਆ ਕਰਣੰ ਦੁਖ ਹਰਣੰ ਉਚਰਣੰ ਨਾਮ ਕੀਰਤਨਹ ॥

ਮਧਿ ਪਰਮਾਨਾਯਾ ਭਯਨ ਕੀਰਤਨ ਐਵੰ ਚਾਹਾਯਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਮਾਯਾ, ਚਾਹਾਯੇਲੇ ਬੇ ਧਰਮਾ ਕਰਿ
ਬਰਮੁ ਬੁਝਣ-ਕੋਠਿ ਧੂਰ ਕਰਿਯਾਹੁ।

ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨਹ ਨਾਨਕ ਲਿਪਤ ਨ ਮਾਇਆ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਪਿਰੂਖ ਭਗਵਾਨ ਚਾਹਾਯਾ ਭਯਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯਾਹੁ, ਬੇ ਮੋਹਾ ਮਾਯਾਠਾਠੂ ਨਿਰੰਦ੍ਰ
ਰਹਿਯਾਏ ॥੧॥

ਭਾਹਿ ਬਲੰਦੜੀ ਬੁਝਿ ਗਈ ਰਖੰਦੜੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਪੁਲਕਿਓ ਚੁਝਾਰ ਅਗ੍ਰਿ ਲਿਭਿਯਾਯੋ ਓਥਾ। ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਰਸਾਕਾਰੀ ਬਧਿਯੋ।

ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ ਮੇਦਨੀ ਨਾਨਕ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇਹ ਏਹਿ ਪ੍ਰਭੁਵੀ ਭਧੁ ਕਰਿਯੋ, ਏਹਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਯੋਗ ਕਰੇ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ॥

ਜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਭਏ ਦਇਆਲ ਨ ਬਿਆਪੈ ਮਾਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਪੁਰੁ ਵਯਾਨੁ ਹੋਯਾਯੋ, ਮਾਯਾ ਮੇਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਕਰਿਯੋ ਨਾਹੀ।

ਕੋਟਿ ਅਘਾ ਗਏ ਨਾਸ ਹਰਿ ਇਕੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਖਾਨ ਕਰਿਯੋ ਭਾਰਾ। ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਪਾਪ ਨਾਸ ਹੋਯਾਯੋ।

ਨਿਰਮਲ ਭਏ ਸਰੀਰ ਜਨ ਧੂਰੀ ਨਾਇਆ ॥

ਬਯੋਗ ਚਰਣ ਪੁਲਿਰੇ ਬਾਨ ਕਰਿਯੋ ਭਾਰਾ। ਚਰੀਰ ਗੁਣ ਹੋਯਾਯੋ।

ਮਨ ਤਨ ਭਏ ਸੰਤੋਖ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪੁਰੁਸ਼ ਪੂਰਨ, ਮਨ ਤੇ ਚਨ ਬਯੋਗ ਹੋਯਾਯੋ।

ਤਰੇ ਕੁਟੰਬ ਸੰਗਿ ਲੋਗ ਕੁਲ ਸਬਾਇਆ ॥੧੮॥

ਪ੍ਰਭੁ ਪਰਿਵਾਰ ਤੇ ਵੰਸ਼ ਭਵਬਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯੋ ॥੧੮॥

ਸਲੋਕ ॥

ਸਲੋਕ॥

ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਪਾਲ ਗੁਰ ਗੁਰ ਪੂਰਨ ਨਾਰਾਇਣਹ ॥

ਗੁਰੁ ਹੂੰ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇ ਗੁਰੁ ਹੂੰ ਗੋਪਾਲ ਅਠਹੁਤ ਆਯ ਗੁਰੁ ਹੂੰ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਰਾਯਣੁ ਰੂਪ ਅਠਹੁਤ।

ਗੁਰ ਦਇਆਲ ਸਮਰਥ ਗੁਰ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣਹ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੁ ਹੂੰ ਵਯਾਰ ਬਾਗਰ ਅਠਹੁਤ, ਏ ਬਰਕਤੀ ਬਧਿਯੋ ਆਯ ਏ ਹੂੰ ਪਰਿਭਰ ਭਯਾਰ ਕਰਿਯੋ।
ਵਾਲਾ ਅਠਹੁਤ ॥੧॥

ਭਉਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਅਸਗਾਹੁ ਗੁਰਿ ਬੋਹਿਥੈ ਤਾਰਿਅਮੁ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਭਵਬਾਗਰ ਵਧ ਬਿਖਮ ਓ ਭਯਾਨਕ ਅਚੇ, ਕੀਝੁ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਯਾਹਾਨੁ ਭਾਰਾ ਏਹੁ ਭਵਬਾਗਰੁ
ਪਾਰਿ ਹੋਇ ਮਾਯਾ ॥

ਨਾਨਕ ਪੂਰ ਕਰੰਮ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਗਿਆ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੂਰੁ ਭਾਗੁ ਹੋਇ ਬਿਗਨੁ ਚਰਣੀ ਲਗਿ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰਦੇਵ ਜਿਸੁ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਜਪੇ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਗੁਰੂਦੇਵ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਅਚੇ, ਯਾਹਾਨੁ ਬਾਝੀਰੇ ਭਗਵਾਨੁ ਸੁਰਗਿ ਕਰਾਇ ॥

ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਜਬ ਭਏ ਤ ਅਵਗੁਣ ਸਭਿ ਛਪੇ ॥

ਯੇਵੇ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਰਿ ਘਰਿ ਆਇਯਾ, ਬਹੁ ਅਵਗੁਣ ਲੂਧੁ ਹੋਇ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰਦੇਵ ਨੀਚਹੁ ਉਚ ਥਪੇ ॥

ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰੂਦੇਵ ਯੇਹਾ ਚੇ ਨੀਚਹੁ ਭਯੋ ਬਨਾਇ ॥

ਕਾਟਿ ਸਿਲਕ ਦੁਖ ਮਾਇਆ ਕਰਿ ਲੀਨੇ ਅਪ ਦਸੇ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਮਾਯਾਰਿ ਦੁਖਿ ਬਧਨੁ ਕਾਟਿ ਆਇਯਾ ਨਿਯੋ ਧਾਇ ਬਨਾਇ ॥

ਗੁਣ ਗਾਏ ਬੇਅੰਤ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਜਸੇ ॥੧੯॥

ਬੇਅੰਤ ਗੁਣ ਗਾਇਯੋ ਭਗਵਾਨੁ ਯੋਗ ਏਵ ਯਾਹਾਨੁ ਗੁਣਗਾਨੁ ਕਰਿਯਾ ॥੧੯॥

ਸਲੋਕ ॥

ਸਲੋਕ ॥

ਦ੍ਰਿਸਟੰਤ ਏਕੇ ਸੁਨੀਅੰਤ ਏਕੇ ਵਰਤੰਤ ਏਕੇ ਨਰਹਰਹ ॥

ਏਕੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਹੋਇ ਬਰਤੁ ਦੇਖਾ ਮਾਯਾ, ਏਕੁ ਬੇਸ਼ੁ ਯਾਹਾਨੇ ਗੁਣਾ ਮਾਯਾ ਆਯੁ ਏਕੁ ਬੇਸ਼ੁ
ਹੋਇ ਬਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮੰਦੇ ਵਧਾਇ ਹੋਇ ॥

ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਜਾਚੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹ ॥੧॥

ਹੇ ਯਾਹਾਨੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ! ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਨਾਨਕ ਚੇ 'ਓਹੁ ਨਾਮ-ਦਾਨੁ ਹੋਇ ਮਾਯਾ ਕਰੁ ॥੧॥

ਹਿਕੁ ਸੇਵੀ ਹਿਕੁ ਸੰਮਲਾ ਹਰਿ ਇਕਸੁ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਹੋਇ ਬੇਸ਼ੁ ਏਕੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਹੋਇ ਭਗਵਾਨੁ ਕਰਿਯਾ, ਬੇਸ਼ੁ ਏਕੁ ਹੋਇ ਸੁਰਗਿ ਕਰਿਯਾ ਚੇਯਾ ਏਕੁ
ਬ੍ਰਹਮੰਦੇ ਹੋਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਿਯਾ ॥

ਨਾਮ ਵਖਰੁ ਧਨੁ ਸੰਚਿਆ ਨਾਨਕ ਸਚੀ ਰਾਸਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਨਾਮ ਖਨ ਹੂੰ ਬਞਿਤ ਕਰਿਐ, ਕਾਰਣ ਏਹਿ ਨਾਮ ਖਨ ਹੂੰ ਬਛਾ ਪੁਝਿ
ਅਰੇ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ॥

ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ ਬੇਅੰਤ ਪੂਰਨ ਇਕੁ ਏਹੁ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਵਡ ਦਯਾਲੂ ਓ ਅਨੰਤ ਅਚਛੇ ਆਭ ਏਕ ਬੇ ਹੂੰ ਬਰਵਾਪਕ ਅਚਛੇ।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਦੂਜਾ ਕਹਾ ਕੇਹੁ ॥

ਬੇ ਨਿਯੋ ਹੂੰ ਬਰੁਕਿਐ ਅਚਛੇ, ਪੂਰੀ ਚਾਹਾਯਾ ਭਲੀ ਆਭ ਕਾਹਾਯਾ ਕੋਪਰੀ ਦੇਖੁ ਪਾਰਿਬੇ?

ਆਪਿ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਦਾਨੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਲੇਹੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ! ਫੂਰੇ ਬਖਸ਼ਿੰ ਹੂੰ ਵਾਨ ਕਰੁਅਛ ਆਭ ਬਖਸ਼ਿੰ ਹੂੰ ਵਾਨ ਨੇਭਅਛ।

ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਹੁਕਮੁ ਸਭੁ ਨਿਹਚਲੁ ਤੁਧੁ ਥੇਹੁ ॥

ਭਛੁ ਓ ਮੁਛੁ ਚੋਰ ਬੁਛੁਮਰੇ ਹੂੰ ਅਛੇ ਆਭ ਚੋਰ ਪਵਿਤੁ ਖਾਨ ਬਵਾ ਅਚਲ ਅਰੇ।

ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ ॥੨੦॥੧॥

ਨਾਨਕ ਚੋ' ਠਾਰੂ ਨਾਮਰ ਵਾਨ ਮਾਰਿਅਛਿ, ਏਧੁਪਾਯਿ ਕੂਪਾ ਕਰਿ ਮੋਰੇ ਨਿਯੋ ਨਾਮ ਪੁਵਾਨ
ਕਰੇ॥੨੦॥੧॥

ਜੈਤਸਰੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾ ਕੀ

ਯੋਧੇਬਰੀ ਵਾਣੀ ਭਗਤ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗੁਰ ਏਕ ਅਚਛੇ, ਯਾਹਾਯਾ ਬਵਗੁਰੁਯਾ ਕੂਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਬੁ ਕਰਾਯਾਯਾ ਪਾਰੇ।

ਨਾਥ ਕਛੁਅ ਨ ਜਾਨਉ ॥

ਹੇ ਮਾਲਿਕ! ਮੂੰ ਕਛੇ ਮਖ ਯਾਗੇ ਨਾਹੂੰ,

ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਕੈ ਹਾਥਿ ਬਿਕਾਨਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਣ ਮੋਰ ਏਹਿ ਮਨ ਮਾਲਾਰ ਹਾਥਰੇ ਬਿਯੋ ਹੋਯਾਯਾ ਯਾਯਾਯਾ॥੧॥ ਰੁਹ॥

ਤੁਮ ਕਹੀਅਤ ਹੋ ਜਗਤ ਗੁਰ ਸੁਆਮੀ ॥

ਹੇ ਬਾਮਨੀ! ਚੋਰੇ ਬਾਰਾ ਭਗਤਰ ਗੁਰੂ ਕੂਹਾਯਾਏ,

ਹਮ ਕਹੀਅਤ ਕਲਿਜੁਗ ਕੇ ਕਾਮੀ ॥੧॥

ਕਿਛੁ ਆਮਨੂ ਕਲਿਮੂਹਰ ਕਾਮਾਬਾਭ ਕੂਹਾਮਾਯ॥1॥

ਇਨ ਪੰਚਨ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਜੁ ਬਿਗਾਰਿਓ ॥

ਏਹਿ ਪਾਞ ਬਿਕਾਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੂਖਿਤ ਕਰਿ ਦੇਯਕਿਛੁ,

ਪਲੁ ਪਲੁ ਹਰਿ ਜੀ ਤੇ ਅੰਤਰੁ ਪਾਰਿਓ ॥੨॥

ਕਾਰਣ ਬੇਮਾਨੇ ਪੁਰਿ ਬਿਗਰੇ ਮੇਰੇ ਅਭਰਮਾਨੂ ਚੁਮ ਠਾਰੂ ਦੂਰੇਯਕਿਛੁ॥2॥

ਜਤ ਦੇਖਉ ਤਤ ਦੁਖ ਕੀ ਰਾਸੀ ॥

ਮੂੰਘੇਯਕਿਛੁ ਚਲੇ ਮਧ ਦੂਖੀ ਦੇਖੁਅਛੁ।

ਅਜੋਂ ਨ ਪਤਾਇ ਨਿਗਮ ਭਏ ਸਾਖੀ ॥੩॥

ਬੇਦ ਏਹਿ ਕਥਾਨੂ ਬਾਣੀ ਅਛੁ, ਕਿਛੁ ਏਵੇ ਮਧ ਮੇਰੇ ਮਨ ਏਹਿ ਬਧਾਨੂ ਬਾਕਾਰ ਕਰੇ ਨਾਹਿੰ ਮੇ
ਬਿਕਾਰੇ ਧਾਨ ਦੂਖੀ ਅਚੇ॥3॥

ਗੋਤਮ ਨਾਰਿ ਉਮਾਪਤਿ ਸ੍ਵਾਮੀ ॥

ਗੋਤਮ ਰਬਿਯ ਪਦ੍ਮਾ ਅਛੁ॥ ਏਵੇ ਪਾਰਬਤੀਯ ਬਾਮਾ ਬਿਵਯ ਅਛੁ॥ ਕਣ? (ਗੋਤਮ ਰਬਿਯ ਗਾਪ
ਭਾਰਾ ਅਛੁ॥ ਪਧਰੇ ਬਨਿ ਧੁਲੇ ਏਵੇ ਅਛੁ॥ ਬਹਿਤ ਦੇਵਰਾਯ ਛੁਛੁ ਛਲਨਾ ਕਰਿ ਭੋਗ ਕਰਿਵਾ
ਭਾਰਾ ਭਾਯਾਯ ਗਰੀਰੇਰੇ ਫੁਯਾਰ ਫੁਯਾਰ ਚਿਛੁ ਬਨਿ ਧਾਯਯੁ॥)

ਸੀਸੁ ਧਰਨਿ ਸਹਸ ਭਗ ਰਾਮੀ ॥੪॥

ਬੁਛਾ ਨਿਯ ਕਨਯਾ ਭਪਰੇ ਕੂਧੁਛੁ ਰਬੁਵਾ ਕਾਰਣਨੂ ਭਮਾਪਧਿ ਬਿਵ ਮੇਧੇਧੇਧੇਧੇ ਬੁਛਾਯ ਮਥੁਕ
ਕਾਰਿਧੁਲੇ, ਬੇਹਿ ਮਥੁਕ ਬਿਵਯ ਫਾਧਰੇ ਲਾਗਿ ਰਹਿਧੁਲਾ॥4॥

ਇਨ ਦੂਤਨ ਖਲੁ ਬਧੁ ਕਰਿ ਮਾਰਿਓ ॥

ਏਹਿ ਬਿਕਾਰ ਮੇਰੇ ਮੁਰੀ ਮਨ ਭਪਰੇ ਬਧ ਆਯੁਮਾਯ ਕਰਿਛੁ ਕਿਛੁ

ਬਡੇ ਨਿਲਾਜੁ ਅਜਹੂ ਨਹੀ ਹਾਰਿਓ ॥੫॥

ਏਹਿ ਮਨ ਬਧ ਨਿਲਯੁ ਅਚੇ, ਧਾਯਾ ਏਵੇਮਧ ਭਾਯਾਯ ਬਾਗਧਿ ਭਧਾਯ ਕਰਿ ਨਾਹਿੰ॥5॥

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਕਹਾ ਕੈਸੇ ਕੀਜੈ ॥

ਰਵਿਦਾਸ ਕਛੁ, 'ਏਵੇ ਮੂੰਘੇਯਕਿਛੁ ਆਧੇ ਧਿਵਿ ਆਯ ਕਣ ਕਰਿਵਿ?

ਬਿਨੁ ਰਘੁਨਾਥ ਸਰਨਿ ਕਾ ਕੀ ਲੀਜੈ ॥੬॥੧॥

ਬਯੁਮਾਯ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਯ ਬਿਨਾ ਆਯ ਕਾਯਾਰ ਗਰਣ ਨੇਰਿ?॥6॥1॥

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਕਾਲ ਅਚਿਤ, ਚਾਹਾਕਾ ਨਾਮ ਬਚਾ ਅਚੇ। ਬੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮਿਨ ਰਚਨੇ ਚਾਹਾਕਾ ਬਚਾ ਅਚਿਤ। ਚਾਹਾਕਾ
ਠਾਹੇ ਕੋਈ ਬਿਭੂ ਕਰਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮਿਨ ਬ੍ਰਹ੍ਮਿਨ, ਚਾਹਾ ਬਚਾ ਚਾਹਾਕਾ ਬਚਾ ਨਾਹਿ, ਬੇ ਕਾਕਾਠਾ, ਅਭਾ ਅਚਾ
ਬ੍ਰਹ੍ਮਿਨ ਅਚਿਤ ਅਭਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮਿਨ-ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਾਹਾ ਚਾਹਾਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਯਾਕਾ ਪਾਹੇ।

ਰਾਗੁ ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ॥

ਰਾਗ ਚੋਭੀ ਮਹਲਾ 4 ਘਰ 1 ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨ ਸਕੈ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ॥

ਭਗਵਾਨਕਾ ਬਿਨਾ ਮੇਰਾ ਅਹਿ ਮਨ ਰਹਿਯਾਹੇ ਨਾਹਿ।

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਭਵਜਲਿ ਫੇਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਪ੍ਰਿਯਤਮ ਬਹਿ-ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਬਹਿ ਮੇਲਨ ਕਰਾਹਿ, ਚਾਹਾਕੇ ਅਹਿ ਬਾਬਾ
ਬਾਹਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਭਗਵਾਨਕਾ ਪਤਿ ਨਾਹਿ॥1॥ ਰਹਾਉ॥

ਮੇਰੇ ਹੀਅਰੈ ਲੇਚ ਲਗੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇਰੀ ਹਰਿ ਨੈਨਹੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹੇਰਾ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨਹੇ ਪ੍ਰਭੂ-ਮੇਲਨ ਚਾਹਾ ਲਾਗਾ ਲਾਗੀ ਅਭਾ ਨੇਨ ਅਭਾਹੇ ਬਹਿ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਹੋ ਬੇਭਾਵਾ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਇਆਲਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹਰਿ ਪਾਧਰੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇਰਾ ॥੧॥

ਬ੍ਰਹ੍ਮਾਨੁ ਬਾਹਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾਕਾ ਨਾਮ ਧ੍ਰਿੜ ਕਰਿ ਬੇਭਾਵਾ। ਕਾਰਣ ਬਹਿ-ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਅਹਿ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮਿਨ ਅਚੇ॥1॥

ਹਰਿ ਰੰਗੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਗੋਵਿੰਦ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇਰਾ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰਿਯ ਗੋਵਿੰਦ, ਬਹਿ-ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਐ।

ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਚੰਗੇਰਾ ॥੨॥

ਬਹਿਕਾ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮਿਨ, ਮਨ ਅਚਾ ਚਨਕੁ ਬਹੁਤ ਮੇਰਾ ਲਾਗੀਆ, ਕਾਰਣ ਮੇਰੇ ਮੁਖ ਅਚਾ
ਕਪਾਲਹੇ ਭਗਵਾਨਕਾ ਭਾਗੀ ਭਾਗੀ॥2॥

ਲੇਭ ਵਿਕਾਰ ਜਿਨਾ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ਹਰਿ ਵਿਸਰਿਆ ਪੁਰਖੁ ਚੰਗੇਰਾ ॥

ਮਾਹਾਰ ਮਨ ਲਾਗਾ ਓ ਬਿਕਾਰਹੇ ਲਾਗੀ ਰਹਿਯਾ, ਚਾਹਾਕੁ ਮਾਹਾਰ ਪਰਮਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬਿਬ੍ਰਹਿ
ਹੋ ਰਹਿਯਾ।

ਓਇ ਮਨਮੁਖ ਮੂੜ ਅਗਿਆਨੀ ਕਹੀਅਹਿ ਤਿਨ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਮੰਦੇਰਾ ॥੩॥

ੴਰਿ ਕਪੜਿ ਕੂ ਬੇਛਾਚਾਰੀ, ਮੂਰ੍ਹਿ ਆਰੰ ਅਯਾਨੁ ਹੂੰ ਕੂਹਾਯਾੴ ਆਰੰ ਚਾਹਾਰ ਕਪਾਲਰੇ ਮਖ ਧੂਰ੍ਹਾਗਧ ਹੂੰ
ਕਿਧਮਾਨ ਆੴ।

ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰਾ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਠਾਰੂ ਮੋਰਾਓ ਕੇਵੇਕ ਕੂਝਿ ਪ੍ਰਾਬੁ ਹੋਯਾਯਿ ਆਯ ਗੁਰੂਕਾ ਠਾਰੂ ਹੂੰ ਪੁਰੂ ਪ੍ਰਾਬੁਰ ਯਾਨ ਪ੍ਰਾਬੁ
ਹੋਯਾਯਿ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਗੁਰੂ ਤੇ ਪਾਇਆ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਲਿਖੇਰਾ ॥੪॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਕਾ ਠਾਰੂ ਹੂੰ ਮੋਰਾਓ ਪੁਰੂ ਨਾਮਰ ਪ੍ਰਾਬੁ ਹੋਯਾਯਿ, ਕਾਰਣ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੂੰ ਮੋਰਾ
ਕਪਾਲਰੇ ੴਰਿ ਯਾਗਧ ਲੇਖਾ ਹੋਯਾਯਿ॥੪॥੧॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਦੁਪਦੇ

ਗੋਰਾ ਮਹਲਾ 4 ਘਰ 1 ਦੁਪਦਾ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਗ੍ਰਿ ਆਰੰ ਅਰੰ, ਯਾਹਾਯੁ ਬਧਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਬੁ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਰੇ।

ਸੰਤਨ ਅਵਰ ਨ ਕਾਹੂ ਜਾਨੀ ॥

ਬਛ-ਮਹਾਪੁਰੁਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੇਨਾ ਅਨਧ ਕਾਹਾਯੁ ਯਾਗ੍ਰਿ ਨਾਹੂੰ।

ਬੇਪਰਵਾਹ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਹਰਿ ਕੈ ਜਾ ਕੇ ਪਾਖੁ ਸੁਆਮੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਗ੍ਰਿਓਰ ਬ੍ਰਾਮਾ ਯਾਹਾਰ ਪਖ ਨੇਯਾਯਾਯ, ਬੇ ਬਧਵਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਹੋਯਾਯ ਪੁਰੂਕਾ ਰਯਾਰੇ ਰਹਿਯਾੴ॥ਰੂੴ॥

ਉਚ ਸਮਾਨਾ ਠਾਕੁਰ ਤੇਰੇ ਅਵਰ ਨ ਕਾਹੂ ਤਾਨੀ ॥

ਹੋ ਠਾਕੁਰ! ਚੋਰ ਗਾਰਿਮਾ ਬਧੋਯ ਅਰੇ ਆਯ ਚੋਰ; ਕੇਨਾ ਆਯ ਕੇਹੇ ਯੰਤ੍ਰਿਗਾਨਾ ਨਾਹਾਯ।

ਐਸੇ ਅਮਰੁ ਮਿਲਿਓ ਭਗਤਨ ਕਉ ਰਾਚਿ ਰਹੇ ਰੰਗਿ ਗਿਆਨੀ ॥੧॥

ਯੰਤ੍ਰਿਕੁ ੴਰਿ ਯੁਕੁਮ ਮਿਲਿ ਯਾਯਾਯਿ ਯੇ ਬੇ ਯਾਨਾ ਕੇਨ ਪੁਰੂਕਾ ਰਯਾਰੇ ਮਯ ਰਹਿਯਾੴ॥੧॥

ਰੋਗ ਸੋਗ ਦੁਖ ਜਰਾ ਮਰਾ ਹਰਿ ਜਨਹਿ ਨਹੀ ਨਿਕਟਾਨੀ ॥

ਰੋਗ, ਗੋਗ, ਧੂਗ, ਕਾਰਕਧ ਆਰੰ ਮੂਰ੍ਹੁ ਯੰਤ੍ਰਿਕ ਨਿਕਰਕੁ ਆਬਯ ਨਾਹੂੰ।

ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਰਹੇ ਲਿਵ ਏਕੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਮਨੁ ਮਾਨੀ ॥੨॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ੴਰਿ ਯੰਤ੍ਰਿਕ ਹੋਯਾਯ ਆਰੰ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕਾ ਠਾਰੇ ਹੂੰ ਕ੍ਰਿਯ ਲਗਾਯ ਰਯਾਯਾੴ ਆਰੰ
ਚਾਹਾਰ ਮਨ ਚਾਹਾਯ ਯੰਤ੍ਰਿਕੇ ਪੁਬਧ ਰਹਿਯਾੴ॥੨॥੧॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੋਗਰੀ ਮੁਖਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਸਦਾ ਖੁਆਰੀ ॥

ਭਗਵਾਨਯੁ ਬਿਸ੍ਰੁਭ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਸਰਵਦਾ ਧਾਇ ਰਹਿਯਾ॥

ਤਾ ਕਉ ਧੋਖਾ ਕਹਾ ਬਿਆਪੈ ਜਾ ਕਉ ਓਟ ਤੁਹਾਰੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਯਾਤ੍ਰਾਕੂ ਤੁਮਾਰੇ ਗਰਬ ਮੇਲੇ ਯਾਯਕਿ, ਸੇ ਧੂਥੇ ਕੋਪਰੇ ਘੋਕਾਰ ਗੀਕਾਰ ਹੋਯਕਿ
ਪਾਰਿਵ ॥੨॥

ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ ਜੇ ਜੀਵਨੁ ਬਲਨਾ ਸਰਪ ਜੈਸੇ ਅਰਜਾਰੀ ॥

ਭਗਵਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੋਤਰੀ ਬਿਨਾ। ਵਯੋਗੀ ਲੋਕਭਰ ਨਿਰੰਦਰੇ ਜਲਿਵਾ। ਪਰਿ ਅਚੇਤ, ਮੋਹਪਰਿ ਬਾਧ, ਏਵਾਰ
ਆਭਯੰਤਰੀਯੋਗ ਬਿਬੇਕੀ ਆਯੋਗੀ ਦੇਵਕੀਆਂ, ਧਾਰੀ ਬਿਨ ਪਰੰਪਰੇ ਬਿਬੇਕੀਯੋਗੇ ਲਾਗੀਆਂ।

ਨਵ ਖੰਡਨ ਕੇ ਰਾਜੁ ਕਮਾਵੈ ਅੰਤਿ ਚਲੈਗੇ ਹਾਰੀ ॥੧॥

ਮਨੁਸ਼ਯ ਬੰਦੂਕੀ ਬਿਬੇਕੀ ਭੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰਿਪਾਰ, ਕਿੰਤੂ ਸ਼੍ਰੋਤਰੀ ਬਿਨਾ। ਆਖਰੇ ਜੀਵਨੀਯੋਗੀ ਬਾਧੀ ਹੋਇਆਂ।

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਗੁਣ ਤਿਨ ਹੀ ਗਾਏ ਜਾ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯਾਹ। ਭਗਵੇਤ ਬੇ ਨਿਯੋਗੀ ਕਰਿਯੋਗੀ, ਬੇ ਹੀ ਗੁਣੀਯੋਗੀ ਭਗਵੇਤ ਪਰਮਾਤਮਾਯੋਗੀ ਗੁਣਗਾਨ
ਕਰਿਯੋਗੀ।

ਸੇ ਸੁਖੀਆ ਧੰਨੁ ਉਸੁ ਜਨਮਾ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥੨॥੨॥

ਬਾਬਰੀਯੋਗੀ ਬੇ ਹੀਨ ਬੁਝੀ ਅਚੇਤ ਆਭ ਭਾਗੀਯੋਗੀ ਹੀ ਜੀਵਨੀਯੋਗੀ ਅਚੇਤ ਭਾਗੀਯੋਗੀ ਪੁੰਭਾਯੋਗੀ ਪੁੰਭਾ ਬਿਨਪਰਿ
ਅਚੇਤ ॥੨॥੨॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਚਉਪਦੇ

ਗੋਬਿੰਦੀ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 2 ਚਉਪਦੀ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵੇਤ ਏਕ ਅਚੰਦ੍ਰ, ਯਾਹਾਯੋਗੀ ਬੰਦਗੁਰੂਯੋਗੀ ਕ੍ਰਿਪਾਯੋਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਯੋਗੀ ਪਾਰੇ।

ਧਾਇਓ ਰੇ ਮਨ ਦਹ ਦਿਸ ਧਾਇਓ ॥

ਏਹੀ ਚੰਦ੍ਰੀਯੋਗੀ ਮਨ ਧਰੀ ਧਰੀ ਆਭੇਤ ਪਰੰਪਰੇ ਰਹੀਆਂ।

ਮਾਇਆ ਮਗਨ ਸੁਆਦਿ ਲੇਭਿ ਮੇਹਿਓ ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਓ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਮਾਯਾਯੋਗੀ ਮਗਨ ਰਹੀਆਂ ਆਭ ਲੋਕਭਰ ਬੰਦ ਭਾਗੀਯੋਗੀ ਮੋਹੀਯੋਗੀ ਨੇਕਯੋਗੀ। ਬੰਦ ਏਵਾ ਮੋਹ ਪੁੰਭਾ ਨਿਯੋਗੀ
ਭਾਗੀਯੋਗੀ ਭੁਲਾਯੋਗੀ ਦੇਵਕੀਯੋਗੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਕਥਾ ਹਰਿ ਜਸ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਸਿਉ ਇਕੁ ਮੁਹਤੁ ਨ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਾਇਓ ॥

ਬੇ ਏਕ ਮੁੰਭਾਯੋਗੀ ਪਾਯੋਗੀ ਮਧ ਹਰਿਕੀਆ, ਹਰਿਯੋਗੀ ਏਕ ਬਾਧੁਬੰਦੀਯੋਗੀ ਬੰਦੀਯੋਗੀ ਹੋਇਆਂ।

ਬਿਗਸਿਓ ਪੇਖਿ ਰੰਗੁ ਕਸੰਭ ਕੇ ਪਰ ਗਿਰੁ ਜੋਹਨਿ ਜਾਇਓ ॥੧॥

ਬੇ ਕੁੰਭਾਯੋਗੀ ਪੁੰਭਾਯੋਗੀ ਦੇਵਕੀਯੋਗੀ ਬੰਦ ਪੁੰਭਾਯੋਗੀ ਹੋਇਆਂ ਏਕ ਪਰ ਬੰਦੀ ਆਭ ਕੁੰਭਾਯੋਗੀ ॥੧॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਭਾਉ ਨ ਕੀਨੇ ਨਹ ਸਤ ਪੁਰਖੁ ਮਨਾਇਓ ॥

ଏਹਿ ਚਯੋਗ ਮਨ ਭਗਵਾਨਯੋ ਚਰਣ-ਕਮਲ ਭਉਰੇ ਗੁਣ ਪਾਰਯੋ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ਆਯੋ ਨਾ ਥੇ
ਬਧਗੁਣੁ ਬਧੁ ਪੁਰਖੁ ਕਰਿਯਾਯੋ।

ਧਾਵਤ ਕਉ ਧਾਵਹਿ ਬਹੁ ਭਾਤੀ ਜਿਉ ਤੇਲੀ ਬਲਦੁ ਭ੍ਰਮਾਇਓ ॥੨॥

ਥੇ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰ ਨਗਰ ਪਧਾਰ ਪਿਛਾ ਕਰਿਯਾਯੋ, ਯੋਗਰੇ ਚੇਲੇਰ ਬਲਧ ਚਕਿ ਚਾਰਿਪਥੇ
ਗੁਣੁਯਾਯੋ॥੨॥

ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ਨ ਕੀਓ ਇਕ ਨਿਮਖ ਨ ਕੀਰਤਿ ਗਾਇਓ ॥

ਥੇ ਨਾਮ-ਸ਼ੁਰਯੋ, ਧਾਨ-ਪ੍ਰਯੋ ਏਵੋ ਸ਼ਾਨ ਯਥਾਧਿ ਕੀਯੋ ਮਖ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ਏਵੋ ਏਕ ਸ਼ਯੋ ਪਾਯੋ
ਭਗਵਾਨਯੋ ਕੀਯੋ ਗਾਨ ਕਰੇ ਨਾਹਿ।

ਨਾਨਾ ਝੂਠਿ ਲਾਇ ਮਨੁ ਤੋਖਿਓ ਨਹ ਬੁਝਿਓ ਅਪਨਾਇਓ ॥੩॥

ਥੇ ਬਿਯੋਗੁ ਪੁਕਾਰ ਮਿਥਾਯੋ ਨਿਯੋਗ ਕਰਿ ਨਿਯੋਗ ਚਿਯੋਗੁ ਪੁਰਖੁ ਕਰਿਯਾਯੋ ਲਾਗਿਯਾਯੋ, ਪਰਯੋਗੁ ਨਿਯੋਗੁ ਬੁਝਿਯੋ
ਆਯੋ ਗੁਣੁ ਨਾਹਿ॥੩॥

ਪਰਉਪਕਾਰ ਨ ਕਬਹੂ ਕੀਏ ਨਹੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਧਿਆਇਓ ॥

ਥੇ ਕੀਯੋਗਿ ਪਰੋਪਕਾਰ ਮਖ ਕਰਿ ਨਾਹਿ, ਨਾ ਥੇ ਗੁਣੁਯੋ ਬੇਧਾ ਓ ਧਾਨ ਕਰਿਯੋ।

ਪੰਚ ਦੂਤ ਰਚਿ ਸੰਗਤਿ ਗੋਸਟਿ ਮਤਵਾਰੇ ਮਦ ਮਾਇਓ ॥੪॥

ਥੇ ਕੇਵਲ ਵਿਕਾਰਰ ਬਯੋਗਿ ਏਵੋ ਗੋਸ਼ਟਿਰੇ ਮਗੁ ਹੋਯੋ ਮਾਯਾਰ ਨਿਗਾਰੇ ਮਯੁਆਯੋ।
ਰਯੋਯਾਯੋ॥੪॥

ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਸੁਣਿ ਆਇਓ ॥

ਮੂੰ ਬਿਯੋਗਿ ਕਰਿਯਾਯੋ ਯੋ ਮੋਯੋਗ ਬਾਯੁ ਬਯੋਗਿਰੇ ਮਿਯੋਗ ਕਾਰਾਯੋ ਧਿਯੋ, ਹੋ ਧਰਿ! ਯੋਯੋਗ ਭਯੋਗੁਯੋ
ਗੁਣਿ ਯੋਯੋਗਿਰੇ ਆਯੋਯੋ।

ਨਾਨਕ ਭਾਗਿ ਪਰਿਓ ਹਰਿ ਪਾਛੈ ਰਾਖੁ ਲਾਜ ਅਪੁਨਾਇਓ ॥੫॥੧॥੩॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਧੋਯੋਗਿ ਆਯੋ ਧਰਿਯੋ ਪਯੋਗਿਰੇ ਪਯੋਗਿ, ਮੋਯੋਗਿ ਨਿਯੋਗਿ ਬਯੋਗਿ ਮੋਯੋਗ ਬਯੋਗਿ
ਰਯੋ॥੫॥੧॥੩॥

ਟੇਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੋਯੋਗ ਮਯੋਗ 5 ॥

ਮਾਨੁਖੁ ਬਿਨੁ ਬੁਝੇ ਬਿਰਥਾ ਆਇਆ ॥

ਬਯੋਗੁ ਗੁਣਿਰੇ ਬਿਯੋਗ ਮਯੋਗ ਏਹਿ ਗੁਣਿਯੋ ਆਯੋਯੋ ਬਯੋਗਿ ਹੋਯੋਯੋ।

ਅਨਿਕ ਸਾਜ ਸੀਗਾਰ ਬਹੁ ਕਰਤਾ ਜਿਉ ਮਿਰਤਕੁ ਓਢਾਇਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰ ਆਮੋਯਨ ਏਵੰ ਵਡੂਤ ਪੁਕਾਰ ਗੁਣੀਯੋ ਕਰਿਯਾਏ, ਪਰਛੁ ਚਾਹਾ ਸੁਭਕਕੁ ਸੁਖਰ
ਵਸੁ ਪਿਛਾਯਕਾ ਭਲਿ ਭਾਵ ॥੧॥

ਧਾਇ ਧਾਇ ਕ੍ਰਿਪਨ ਸ੍ਰਮ ਕੀਨੇ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੀ ਹੈ ਮਾਇਆ ॥

ਯੋਧਰਿ ਕੇਹਿ ਕ੍ਰਿਪਨ ਏਯੋ ਚੋਯੋ ਧਯੋ ਪਰਿਗੁਣ ਕਰਿ ਧਨ ਬਝਯੋ ਕਰਿਯਾਏ।

ਦਾਨੁ ਪੁੰਨੁ ਨਹੀ ਸੰਤਨ ਸੇਵਾ ਕਿਤ ਹੀ ਕਾਜਿ ਨ ਆਇਆ ॥੧॥

ਯੋਧ ਚਾਹਾ ਕੀਯੋਧਿ ਧਾਨ-ਪ੍ਰਾਯ ਏਵੰ ਬਨਧਕ ਬੇਵਾਰੇ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ, ਬੇਹਿ ਧਨ ਚਾਹਾਰ ਕੀਯੋਧਿ
ਕਾਯੋਰੇ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ ॥੧॥

ਕਰਿ ਆਭਰਣ ਸਵਾਰੀ ਸੇਜਾ ਕਾਮਨਿ ਥਾਟੁ ਬਨਾਇਆ ॥

ਯਾਵ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀ ਸੁਖਰ ਆਭੁਭਗ ਪਿਛੇ ਨਿਯੋ ਗੋਯਕੁ ਵਡੂਤ ਬਯਾਯ ਧਾਏ ਏਵੰ ਗੁਣੀਯੋ ਕਰਿਯਾਏ,
ਪਰਛੁ

ਸੰਗੁ ਨ ਪਾਇਓ ਅਪੁਨੇ ਭਰਤੇ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੨॥

ਯੋਧ ਚਾਹਾਕੁ ਨਿਯੋ ਪ੍ਰਿਯਧਕ ਬੰਧੋਗ ਪ੍ਰਾਧੁ ਬੁਧਨਾਹਿ, ਚਾਹਾਯੋਯੋ ਬੇ ਨਿਯੋ ਗੁਣੀਯੋਕੁ ਧੋਯੁ ਵਡੂਤ
ਦੁਃਖੀ ਯੋਯਾਯ ॥੨॥

ਸਾਰੇ ਦਿਨਸੁ ਮਜੂਰੀ ਕਰਤਾ ਤੁਹੁ ਮੁਸਲਹਿ ਛਰਾਇਆ ॥

ਯਨੁਭਯ ਬਾਰਾ ਧੋਨ ਪਰਿਗੁਣ ਕਰਿਯਾਏ, ਕਿਛੁ ਚਾਹਾ ਚਥੁ ਕੂਚਿਲਾ ਭਲਿ ਯੋਯਾਯ।

ਖੇਦੁ ਭਇਓ ਬੇਗਾਰੀ ਨਿਆਈ ਘਰ ਕੈ ਕਾਮਿ ਨ ਆਇਆ ॥੩॥

ਚਾਹਾਕੁ ਅਧਯ ਪਾਯੋਰੇ ਗੋਧਿ ਯਚਿਲਾ ਭਲਿ ਦੁਃਖਿ ਯੋਧਿਯਾਏ, ਕਾਰਯੋ ਬੇ ਨਿਯੋ ਯਚਰੋ ਕੀਯੋਧਿ ਕਾਯੋਧ
ਕਰਿਯਾਏ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਭਇਓ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਜਾ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਤਿਸੁ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਇਆ ॥

ਯਾਹਾ ਯਧੋਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਯੋਧਿ, ਚਾਹਾਯੋ ਯੁਧਯੋਰੇ ਨਾਯੋਰੋ ਨਿਵਾਧ ਯੋਯਾਯ ਯਾਯਯਿ।

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੈ ਪਾਛੈ ਪਰਿਅਉ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥੪॥੨॥੪॥

ਯੋ ਨਾਨਕ! ਯੋਧ ਬਾਯੁਯ ਬੰਧਧਿ ਅਨੁਬਯੋਧ ਕਰਿਯੋਧਿ, ਚਾਹਾਕੁ ਯਚਿਰਬਯੋ ਯਧਯਯਿ ਯੋਯਾਯ
ਯਾਯਯਿ॥੪॥੨॥੪॥

ਟੇਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੋਧੀ ਯਯਲਾ 5 ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਬਸਹੁ ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਨੀਤ ॥

ਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧੁ ਧਰਯਾਯ! ਬਰਧਾ ਯੋਯੋ ਯੁਧਯੋਰੇ ਵਾਧ ਕਰ।

ਤੈਸੀ ਬੁਧਿ ਕਰਹੁ ਪਰਗਾਸਾ ਲਾਰੈ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਭ੍ਰਮਰੇ ਏਧਰੇ ਕੂਝੇਰੇ ਪੁਕਾਠੀ ਕਰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭੇਰੇ' ਬਹਿਤ ਲਾਗੇ ਰਹੁ ॥੧॥

ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ਕੀ ਪਾਵਉ ਧੁਰਾ ਮਸਤਕਿ ਲੇ ਲੇ ਲਾਵਉ ॥

ਮੂੰਭੇਰੇ ਧਾਬਰੇ ਚਰਣ-ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਵੇ ਏਵੇ ਭਾਖਾਯੋ ਨੇਕ ਨਿਯਮ ਮੇਰੇ ਲਗਾਯੋ ।

ਮਹਾ ਪਤਿਤ ਤੇ ਹੇਤ ਪੁਨੀਤਾ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਗੁਨ ਗਾਵਉ ॥੧॥

ਬਹਿਯੋ ਭਯਨ ਏਵੇ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮੂੰ ਮਹਾਪਤਿਤ ਠਾਰੂ ਪਵਿਤ੍ਰ ਬੋਯੋ ਯਾਯੋ ॥੧॥

ਆਗਿਆ ਤੁਮਰੀ ਮੀਠੀ ਲਾਗਉ ਕੀਓਂ ਤੁਹਾਰੇ ਭਾਵਉ ॥

ਭੂਮਰ ਆਜ਼ਾ ਮੋਹੇ ਵਛੂਓ ਮਿਠਾ ਲਾਗਿਆ ਏਵਾਂ ਭੂਮੇ ਯਾਹਾ ਮਖ ਕਰੁਅਛ, ਚਾਹਾ ਬਰੂ ਮੋਹੇ ਭਲ
ਲਾਗਿਆ।

ਜੇ ਤੂ ਦੇਹਿ ਤਹੀ ਇਹੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਆਨ ਨ ਕਤਹੂ ਧਾਵਉ ॥੨॥

ਭੂਮੇ ਯਾਹਾ ਕਿਛੇ ਮੋਹੇ ਦੇਹਿ, ਚਾਹਾ ਭਾਰਾ ਮੋਰ ਮਨ ਪੁਬਛੁ ਹੋਯਾ ਆਭ ਮੂੰ ਅਨਧ ਪਛਰੇ
ਵਭਭੇ ਜਾਹੂੰ॥੨॥

ਸਦ ਹੀ ਨਿਕਟਿ ਜਾਨਉ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਆਮੀ ਸਗਲ ਰੇਣੁ ਹੋਇ ਰਹੀਐ ॥

ਬੇਹੁ ਮਾਲਿਕ-ਪੁਛੁ ਮੂੰ ਬਰਵਾ ਨਿਯ ਨਿਯਰੇ ਭਵਿਆ ਆਭ ਚਾਹਾ ਚਰਗ-ਪੂਜਿ ਵਨੇ ਰਹਿਆ।

ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਹੋਇ ਪਰਾਪਤਿ ਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਲਹੀਐ ॥੩॥

ਮਧੇ ਬਨਪਾਕ ਬਾਂਗਠੇ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯਾ, ਬ੍ਰਾਭਵਿਕ ਭਾਵਰੇ ਪੁਛੁ ਪੁਾਬੁ ਕਰਾਯਾ ਪਾਰੇ॥੩॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਮ ਛੋਹਰੇ ਤੁਮਰੇ ਤੂ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮਰੇ ਮੀਰਾ ॥

ਹੇ ਪੁਛੁ! ਭੂ ਆਮਰ ਮਾਲਿਕ ਅਰੁ ਆਭ ਆਮੇ ਬਰਵਾ ਚੋਰ ਬਛਾਨ ਅਰੁ।

ਨਾਨਕ ਬਾਰਿਕ ਤੁਮ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰੇ ਖੀਰਾ ॥੪॥੩॥੫॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਛੇ, ' ਹੇ ਪੁਛੁ! ਮੂੰ ਭੂਮਰ ਬਛਾਨ ਅਰੇ ਏਵਾਂ ਭੂਮੇ ਮੋਰ ਮਾਠਾ-ਪਿਠਾ ਅਰ॥੪॥੩॥੫॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਦੁਪਦੇ

ਗੋਠੀ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 2 ਦੁਪਦਾ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯਥਾ ਏਕ ਅਚਛੇ, ਯਾਹਾ ਬਵਗੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪੁਾਬੁ ਕਰਾਯਾ ਪਾਰੇ।

ਮਾਗਉ ਦਾਨੁ ਠਾਕੁਰ ਨਾਮ

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ! ਮੂੰ ਚੋ' ਠਾਕੁਰ ਨਾਮਰ ਵਾਨ ਲਾਗਿਆ,

ਅਵਰੁ ਕਛੁ ਮੇਰੈ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲੈ ਮਿਲੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੁਣ ਗਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਰਗ ਏਹੇ ਦੂਨਿਆਰੁ ਨਾਮ ਵਧਾਠ ਆਭ ਕਿਛੇ ਮਖ ਮੋ' ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਥ ਜਾਹੂੰ, ਏਥੁ ਏਪਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ
ਮੋ ਮੋਹੇ ਚੋਰ ਗੁਗਾਨਰ ਵਾਨ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯਾ॥੧॥ ਰੁਹ॥

ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਅਨੇਕ ਭੋਗ ਰਸ ਸਗਲ ਤਰਵਰ ਕੀ ਛਾਮ ॥

ਬਰੂ ਰਾਜਪੁਰ, ਪਨ-ਵੋਲਛ, ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰਰ ਭੋਗ ਰਬ ਬਰੂ ਕ੍ਰਿਸਰ ਛਾਮ ਬਮਾਨ ਹੋਯਾ।

ਧਾਇ ਧਾਇ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਕਉ ਧਾਵੈ ਸਗਲ ਨਿਰਾਰਥ ਕਾਮ ॥੧॥

ਮਨੁਸ਼ਧ ਨਿਯੋਗ ਨਿਯੋਗ ਨਿਯੋਗ ਬਾਹਰਿ ਧਾਇ ਅਨੇਕ ਕੰਮ ਕਾਰਾ ਚਾਹਿਅੰਤ ਧੀਰਧਾਇ,
ਪਰਭੂ ਬੇਹੁ ਬਹੁ ਕਾਰਧ ਨਿਯੋਗ ਅੰਤ ॥੧॥

ਬਿਨੁ ਗੋਵਿੰਦ ਅਵਰੁ ਜੇ ਚਾਹਉ ਦੀਸੈ ਸਗਲ ਬਾਤ ਹੈ ਖਾਮ ॥

ਗੋਵਿੰਦ ਕੰਮ ਅੰਤ ਕੰਮ ਲਾਲਸਾ ਕੰਮ ਕੰਮ ਨਿਰਧੰਕ ਅੰਤ ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਰੇਨ ਮਾਗਉ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਪਾਵੈ ਬਿਸਾਮ ॥੨॥੧॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੈਂ ਬਿਨੁ ਚਰਨ-ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋ ਕਾਮਨਾ ਕਰਿਯਾ, ਯਾਹਾ ਕਾਰਾ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਬਿਨੁ ਭਰਮ
ਹੋਇਯਾ ॥੨॥੧॥੬॥

ਟੇਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੋਗੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮੁ ਮਨਹਿ ਸਾਧਾਰੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮ ਹੋ ਮੇਰਾ ਮਨ ਅੰਤ ਬਾਹਰਾ ਅੰਤ ।

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਸੂਖ ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਬਰਤਨਿ ਏਹੁ ਹਮਾਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮ ਹੋ ਅੰਤ ਮਨ ਅੰਤ, ਪ੍ਰਾਨ ਅੰਤ ਬਿਨੁ ਅੰਤ ਅੰਤ ਅੰਤ ਅੰਤ ਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰਾਨ
ਹੋਇਯਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮੁ ਜਾਤਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰੀ ਪਤਿ ਹੈ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਪਰਵਾਰੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮ ਹੋ ਮੇਰਾ ਜਾਤਿ, ਮੇਰਾ ਮਾਨ-ਬੰਧਨ ਓ ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਅੰਤ ।

ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ਸਦਾ ਮੇਰੈ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੇ ਕਉ ਨਿਸਤਾਰੈ ॥੧॥

ਨਾਮ ਮੇਰਾ ਬੰਧਨ ਕੰਮ ਬੰਧਨ ਮੇਰਾ ਬਾਹਰੇ ਅੰਤ ਅੰਤ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਮ ਹੋ ਮੇਰਾ ਭਵਿੱਖ
ਭਵਿੱਖ ਕਰਿਯਾ ॥੧॥

ਬਿਖੈ ਬਿਲਾਸ ਕਹੀਅਤ ਬਹੁਤੇਰੇ ਚਲਤ ਨ ਕਛੁ ਸੰਗਾਰੈ ॥

ਜੀਵਨ ਮੇਰਾ ਬੰਧਨ ਪ੍ਰਾਨ, ਪਰਭੂ ਅੰਤ ਬੰਧਨ ਮੇਰਾ ਬਾਹਰੇ ਮਾਨ ਨਾਮ ।

ਇਸਟੁ ਮੀਤੁ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਭੰਡਾਰੈ ॥੨॥੨॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਮ ਹੋ ਮੇਰਾ ਭੰਡ-ਮੀਤੁ ਅੰਤ ਅੰਤ ਨਾਮ ਹੋ ਮੇਰਾ ਅੰਤ ਭੰਡਾਰ ਅੰਤ ॥੨॥੨॥੭॥

ਟੇਡੀ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਗੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਨੀਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ਮਿਟਹੀ ਰੋਗ ॥

ਹੇ ਗੁਣਗਾਨ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੁਆਰ ਗੁਣ ਗਾਅ, ਯਾਹਾ ਫਾਲਰੇ ਚੂਮਰ ਬਰ ਪੁਕਾਰ ਰੋਗ ਦੂਰ
ਹੋਇਆ।

ਮੁਖ ਉਜਲ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲ ਹੋਈ ਹੈ ਤੇਰੇ ਰਹੈ ਈਹਾ ਉਹਾ ਲੋਗੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਣਗਾਨ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਚੂਮ ਗੁਣ ਭਯਲ ਆਰਾ ਮਨ ਗੁਣ ਹੋਇਆ ਆਰਾ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਬਧਾਨ
ਹੋਇਆ ॥੧॥ ਰੁਹ ॥

ਚਰਨ ਪਖਾਰਿ ਕਰਉ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਮਨਹਿ ਚਰਾਵਉ ਭੋਗ ॥

ਮੂੰ ਵਭ ਗੁਣ ਬਹਿਤ ਗੁਣ ਰੋਗ ਧੋਲ ਚਾਹਾ ਨਿਜਾਨ ਬੇਬਾ ਕਰਿਆ ਆਭ ਨਿਯ ਮਨਕੂ ਪੁਬਾਦ
ਰੂਪਰੇ ਗੁਣ ਬਦ੍ਰਿਸ਼ਰੇ ਅਰੰਭ ਕਰਿਆ।

ਛੇਡਿ ਆਪਤੁ ਬਾਦੁ ਅਹੰਕਾਰਾ ਮਾਨੁ ਸੋਈ ਜੇ ਹੋਗੁ ॥੧॥

ਹੇ ਬਯਨ! ਨਿਯ ਅਹੰਕਾਰ, ਵਭ-ਵਿਵਾਦ ਆਰਾ ਅਹੰਕਾਰਕੂ ਚਾਗ ਕਰਿ ਭਗਵਾਨ ਆਰੁ ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ
ਹੋਭਲਿ, ਚਾਹਾਨੁ ਬਹੁਲ ਬਾਕਾਰ ਕਰ ॥੧॥

ਸੰਤ ਟਹਲ ਸੋਈ ਹੈ ਲਾਗਾ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਲਿਖੇਗੁ ॥

ਬਯਨ ਬੇਬਾਰੇ ਹੂੰ ਬੇ ਹੁੰ ਵਧਲਿ ਲਾਗਿਆ, ਯਾਹਾਰ ਕਪਾਲਰੇ ਆਰਿ ਭਾਗ ਲੋਭਾ ਹੋਇਆ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਏਕ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣੈ ਜੋਗੁ ॥੨॥੩॥੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਿਨਾ ਅਨਧ ਕੇਹੁ ਮਧ ਕਰਿਵਾ ਯੋਗਧ ਦੂਫਲਿ ॥੨॥੩॥੮॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੋਭੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਆਇਓ ਸਰਣਿ ਤੁਹਾਰੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਦਗੁਣ! ਮੂੰ ਚੂਮ ਗਰਗਰੇ ਆਬਿਛਿ।

ਮਿਲੈ ਸੁਖੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਸੋਭਾ ਚਿੰਤਾ ਲਾਹਿ ਹਮਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੋਰ ਦਲਾਰੂ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਬਰਿ-ਨਾਮਰ ਬੁਝ ਆਰਾ ਗੋਭਾ ਮਿਲਿਆ ਆਰਾ ਆਮਰ ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ
ਹੋਇਆ ॥੧॥ ਰੁਹ ॥

ਅਵਰ ਨ ਸੁਝੈ ਦੂਜੀ ਠਾਹਰ ਹਾਰਿ ਪਰਿਓ ਤਉ ਦੁਆਰੀ ॥

ਮੇਰੇ ਅਨਧ ਕੋਭਿਓ ਗਰਗ ਬੁਝ ਨਯਰਕੂ ਆਬੇ ਨਾਹਿ, ਆਪਾਯ ਨਿਰਾਗ ਹੋਇ ਭੋਰ ਭਾਰਕੂ
ਆਬਿਛਿ।

ਲੇਖਾ ਛੇਡਿ ਅਲੇਖੈ ਛੂਟਹ ਹਮ ਨਿਰਗੁਨ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੀ ॥੧॥

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਆਸਰਾ ਕਰਮੀਰ ਲੇਖਾ ਛਾਡਿ ਦੇਆਇਆ, ਚਾਹਾ ਹੋਵੇਲੇ ਆਸਰਾ ਕਲਪਾਇ ਹੋਵ, ਮੇਰਾ ਭਲੇ ਨਿਰਗੁਨ
ਭਵਸਾਗਰੀ ਰੱਖਾ ਕਰ ॥੧॥

ਸਦ ਬਖਸਿੰਦੁ ਸਦਾ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ਸਭਨਾ ਦੇਇ ਅਧਾਰੀ ॥

ਤੂੰ ਬਖਸ਼ਦਾ ਬਖਸ਼ਿਤਾ ਅਰੁ, ਬਖਸ਼ਦਾ ਦਲਾਲੂ ਏਕੰ ਬਖਸ਼ੁ ਬਾਹਾਰਾ ਦੇਭ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸੰਤ ਪਾਛੈ ਪਰਿਓ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਇਹ ਬਾਰੀ ॥੨॥੪॥੯॥

ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਬਛਕਾ ਪਛਰੇ ਪਛਿਛਿਛਿ, ਏਤ੍ਰਪਾਛੈ ਏਹਿ ਪਰ ਯਥਾ-ਮਰਗੀ ਰੱਖਾ ਕਰ॥੨॥੪॥੯॥

ਟੇਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੋਤਰੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਰਸਨਾ ਗੁਣ ਗੋਪਾਲ ਨਿਧਿ ਗਾਇਣ ॥

ਮਧਿ ਜਿਥੁਰੇ ਗੁਣਰ ਭਭਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰਕਾ ਗੁਣਾਨੁਬਾਦ ਕਰਾਇਆ, ਚਾਹਾ ਹੋਵੇਲੇ

ਸਾਂਤਿ ਸਹਜੁ ਰਹਸੁ ਮਨਿ ਉਪਜਿਓ ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਪਲਾਇਣ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਨਜੂ ਬਭ ਗਾਇ, ਆਦਿਕ ਬਿਰਭਾ ਏਕੰ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਆ ਏਕੰ ਬਖਸ਼ੁ ਦੂਖੀ ਨਿਰੁਭ
ਹੋਇਆ ॥੧॥ ਰੂਪ ॥

ਜੇ ਮਾਗਹਿ ਸੇਈ ਸੇਈ ਪਾਵਹਿ ਸੇਵਿ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ ਰਸਾਇਣ ॥

ਪੁਸ਼ਕਰਭਾਰ ਘਰ, ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਯੋਗ ਚਰਣਰ ਆਪਣਾ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਭਭ ਯਾਹਾ ਮਧ ਕਾਮਨਾ ਕਰਿਯਾਵ,
ਠਾਹਾਯੂ ਠਾਹਾ ਪੁਰਾ ਹੋਇਯਾਵ।

ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਹਰੂ ਤੇ ਛੂਟਹਿ ਭਵਜਲੁ ਜਗਤੁ ਤਰਾਇਣ ॥੧॥

ਬੇ ਯਾਨਕ ਓ ਮੁਕੁਤ ਠਾਹੁ ਬੁਢਯੁ ਹੋਇਯਾ ਭਵਯਾਗਰਯੂ ਪਾਰ ਕਰਿਯਾਵ ॥1॥

ਖੇਜਤ ਖੇਜਤ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਿਓ ਦਾਸ ਗੋਵਿੰਦ ਪਰਾਇਣ ॥

ਧੂੰ ਬਯਾਨ ਕਰਿ ਐਵੇ ਚਭੁ ਭੁਪਰੇ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਯੋ ਮੇ ਭਭ ਗੋਵਿੰਦ ਪਰਾਯੁਗ ਹੋਇਯਾਵ।

ਅਬਿਨਾਸੀ ਖੇਮ ਚਾਹਹਿ ਜੇ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਸਿਮਰਿ ਨਾਰਾਇਣ ॥੨॥੫॥੧੦॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਯੋਗ ਕਰ, ਠਾਹਾਹੋਲੇ ਬਰਵਾ ਨਾਨਕਯੋਗ ਬੁਝਰਯੋ ਕਰ ॥2॥5॥10॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੋਭੀ ਮਯਲਾ 5 ॥

ਨਿੰਦਕੁ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਾਟਿਓ ॥

ਗੁਰਯੋ ਕੁਪਾਯੂ ਨਿੰਦਕ ਐਵੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰਿਵਾਯੂ ਹਰੇ ਯਾਯੋਗ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੁ ਭਏ ਦਇਆਲਾ ਸਿਵ ਕੈ ਬਾਣਿ ਸਿਰੁ ਕਾਟਿਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਠੇਥੇਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮੇ' ਭੁਪਰੇ ਧਰਮਾਯੂ ਹੋਇਯਾ ਯਾਯੋਗ, ਬੇ ਕਲਪਾਯੋਗਾ ਨਾਮ ਰੂਪ
ਬਾਯੋ ਭਾਰਾ ਠਾਹਾਰ ਮਯੁਕ ਕਾਰਿ ਦੇਯੋਗ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਕਾਲੁ ਜਾਲੁ ਜਮੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਾਕੈ ਸਚ ਕਾ ਪੰਥਾ ਥਾਟਿਓ ॥

ਬਧ ਮਾਗਰ ਅਨੁਬਯੋਗ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਐਵੇ ਮੁਕੁਤਰ ਯਾਯੋ ਐਵੇ ਮੇ ਮਧ ਧੁੰਧੁਪਾਠ ਕਰਿਯਾਯੋ
ਨਾਹਿ।

ਖਾਤ ਖਰਚਤ ਕਿਛੁ ਨਿਖੁਟਤ ਨਾਹੀ ਰਾਮ ਰਤਨੁ ਧਨੁ ਖਾਟਿਓ ॥੧॥

ਧੂੰ ਰਾਮਨਾਮ ਰੂਪ ਰਹੁ ਪਨਰ ਅਯੋਗ ਕਰਿਯੋ, ਯਾਹਾ ਯਾਯੋਗ ਓ ਯੋਗ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਕਮੇ ਨਾਹਿ ॥1॥

ਭਸਮਾ ਭੂਤ ਹੋਆ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਪਾਇਆ ॥

ਆਮਰ ਨਿੰਦਕ ਐਕ ਯੋਗਰੇ ਭਯੁ ਹੋਇਯਾ ਐਵੇ ਬੇ ਐਵੇ ਪੁਕਾਰ ਕਰਿਯੋ ਧਨ ਪੁਰਾ ਕਰਿਯਾਵ।

ਆਗਮ ਨਿਗਮੁ ਕਹੈ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਭੁ ਦੇਖੈ ਲੋਕੁ ਸਬਾਇਆ ॥੨॥੬॥੧੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਗਾਯਤ੍ਰਿ ਓ ਵੇਦ ਮਧ ਕਹਿਯਾਵ ਐਵੇ ਬਾਧੁਰੁ ਬਿਯੁ ਐਵੇ ਆਯੁਧਯੂ ਦੇਯੁਯਾਵ ॥2॥6॥11॥

ਟੇਡੀ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਭੀ ਮੁਕਲ 5 ॥

ਕਿਰਪਨ ਤਨ ਮਨ ਕਿਲਵਿਖ ਭਰੇ ॥

ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮਨੁਸ਼ਯ! ਚੋਰ ਚਨ ਐਵੰ ਮਨ ਫੂਕਰੇ ਜੇਕਰ-ਪਾਪ ਭਰੇ ਰਹਿਣੇ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਭਜਨੁ ਕਰਿ ਸੁਆਮੀ ਢਾਕਨ ਕਉ ਇਕੁ ਹਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਐਸ਼ੁ ਬਲੁਕਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਯਾਹੇ ਭਗਵਾਨਕਾ ਭਯਨ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਐਕ ਬੇ ਫੂਫਰ ਪਾਪਕੂ ਭਾਯੋ ਫੂਫਰ
ਕਲਪਾਣ ਕਰੇ ਪਾਰਿਵੇ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਅਨਿਕ ਛਿਦ੍ਰ ਬੇਹਿਥ ਕੇ ਛੁਟਕਤ ਥਾਮ ਨ ਜਾਹੀ ਕਰੇ ॥

ਮੋਹਭੇਦਕੇ ਗੰਗੇਰ ਰੂਪੀ ਯਾਹਾਯਹੇ ਬਝੁਤ ਬਾਰਾ ਛਿਦ੍ਰ ਹੋਯਾਯਾ, ਚਾਹਾ ਬਾਹਰੇ ਬਝ
ਹੋਯਾਯਾ ਨਾਹੀ।

ਜਿਸ ਕਾ ਬੇਹਿਥੁ ਤਿਸੁ ਆਰਾਧੇ ਖੇਟੇ ਸੰਗਿ ਖਰੇ ॥੧॥

ਯਾਹਾਰ ਐਯੋ ਯਾਹਾਯ ਅਚੇ, ਚਾਹਾਯ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਧੋਬੀ ਮਧ ਮਧਾਪੂਰੁਬਕਾ ਬਯਾਧੇ
ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯਾ ॥1॥

ਗਲੀ ਸੈਲੁ ਉਠਾਵਤ ਚਾਹੈ ਓਇ ਊਹਾ ਹੀ ਹੈ ਧਰੇ ॥

ਮਧੋ ਕੋਯੋਬਿ ਕੇਵਲ ਕਥਾ ਭਾਰਾ ਪਰਵਤ ਯੋਯਾਯਾ ਚੇਝਾ ਕਰ, ਯੋਯਾਯ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹੀ, ਚਾਹਾ ਬ੍ਰਿਹ
ਰਹਿਯਾਯ।

ਜੇਰੁ ਸਕਤਿ ਨਾਨਕ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖਹੁ ਸਰਣਿ ਪਰੇ ॥੨॥੭॥੧੨॥

ਨਾਨਕ ਬਿਨਧਿ ਕਰਿਯਾਯੋ ਮੋ ਹੇ ਪੁਰੁ! ਆਮ ਯਾਵਕਾ ਪਾਯਹੇ ਗਯੋ ਨਾਹੀ, ਆਮੋ ਫੂਫ ਗੰਗੇਰੇ
ਆਬਿਛੁ, ਆਮਰ ਰਯਾ ਕਰ॥2॥7॥12॥

ਟੇਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੋਭੀ ਮੁਕਲ 5 ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨਿ ਧਿਆਉ ॥

ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਚਰਣ ਕਮਲਰ ਚਿਤ੍ਰਨ ਕਰ।

ਕਾਢਿ ਕੁਠਾਰੁ ਪਿਤ ਬਾਤ ਹੰਤਾ ਅਉਖਧੁ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਬੇਹਿ ਭੋਬਧ ਅਚੇ ਯਾਹਾ ਬ੍ਰਾਧ ਓ ਅਭਾਕਾਰ ਰੂਪੀ ਰੋਗਕੂ ਨਾਯ ਕਰਿਯਾਯ।
॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਤੀਨੇ ਤਾਪ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰਾ ਦੁਖ ਹੰਤਾ ਸੁਖ ਰਾਸਿ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਚਾਪ ਮਾਨਸਿਕ, ਆਰਾਮਿਕ ਏਵੰ ਕ੍ਰੋਧ ਯੁਕਤਾਦਿਕ ਨਾਸ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਅਚੇਤ
ਭਯਾ ਭੂਖਣ ਨਾਸਕ ਏਵੰ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੂ ਅਚੇਤ।

ਤਾ ਕਉ ਬਿਘਨੁ ਨ ਕੋਊ ਲਾਗੈ ਜਾ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਆਗੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥੧॥

ਮੇਭ੍ਰੰ ਵਧਿ ਨਿਯੰਤਰਿ ਭਗਵਾਨਾ ਸਦਾਪੁਰਖ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਭਾਵਾਨੁ ਕੀਰਤਿ ਬਯਾਦਿ ਆਸੇ
ਨਾਹਿ ॥੧॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬੈਦ ਨਾਰਾਇਣ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਪ੍ਰਭ ਏਕ ॥

ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਚਰਿਤ੍ਰ ਏਕ ਪੁਰੁਸ਼ ਹੋ ਅਚਿਤ੍ਰ ਆਭ ਬਲਿਯਾਨੁ ਬੇਦਿ ਵੈਦਿਕ ਰੂਪੀ ਨਾਰਾਯਣਾਭ ਭਵਿਯਾਨੁ
ਹੋਇਯਾਵ।

ਬਾਲ ਬੁਧਿ ਪੂਰਨ ਸੁਖਦਾਤਾ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਟੇਕ ॥੨॥੮॥੧੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਦਿ ਬ੍ਰਹਮ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੋ ਵਾਲ ਰੂਪਿ ਵਾਲਾ ਜੀਵ ਪਾਛੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਏਵੰ ਬਾਹਾਯਾ
ਅਚਿਤ੍ਰ ॥੨॥੮॥੧੩॥

ਟੇਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੋਭੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸਦ ਜਾਪਿ ॥

ਬਰਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾ ਨਾਮਰ ਯੋਗ ਕਰ,

ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਵਸਦੀ ਕੀਨੀ ਆਪਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਯੰਤਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ-ਪੁਰੁਸ਼ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿ ਬ੍ਰਹਮ-ਨਗਰੀਰੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥਿ ਸ਼ਾਪਿਤ
ਕਰਿਯਾਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸ ਕੇ ਸੇ ਫਿਰਿ ਤਿਨ ਹੀ ਸਮੁਹਾਲੇ ਬਿਨਸੇ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪ ॥

ਹਿੰਦੁ ਆਮਾਨੁ ਭਵਿਯਾਨੁ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇ ਆਮਰ ਪਾਲਨ ਕਰਿਯਾਵ ਏਵੰ ਬਾਹਾ ਭੂਖਣ-ਕ੍ਰੋਧ ਭੂਰ ਹੋਇਯਾਵ।

ਹਾਥ ਦੇਇ ਰਾਖੇ ਜਨ ਅਪਨੇ ਹਰਿ ਹੋਏ ਮਾਈ ਬਾਪ ॥੧॥

ਰਮਾਨੁ ਮਾਭਾ-ਪਿਤਾ ਬਨਿ ਨਿਯੰਤਰਿ ਹਾਥ ਦੇਯ ਨਿਯੰਤਰਿ ਵਾਸਰ ਰਖਾ ਕਰਿਯਾਵ ॥੧॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਹੋਏ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ਦਯਾ ਧਾਰੀ ਹਰਿ ਨਾਥ ॥

ਬੇਦਿ ਮਾਨਿਕ-ਪੁਰੁਸ਼ ਵਧ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਲਨ ਕਰਿਯਾਵ ਆਭ ਬਰ ਲੋਕਾਨਾ ਪੁਤਿ ਬ੍ਰਹਮਾਨੁ ਹੋਇਯਾ ਮਾਨਿਯਾਵ।

ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਪਰੇ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਜਾ ਕਾ ਬਡ ਪਰਤਾਪ ॥੨॥੯॥੧੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਬਹੁ ਭੂਖਣ ਭੂਰ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਸਿਯਾ, ਮਾਹਾਰ ਗਾਇਨਾ ਮਹਾਨ
ਅਚੇਤ ॥੨॥੯॥੧੪॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੋਗੀ ਮੁਖਲਾ 5 ॥

ਸ੍ਵਾਮੀ ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ਦਰਬਾਰੇ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ! ਆਮੇ ਭੋਰਿ ਦਰਬਾਰਿ ਆਗੇ ਪਛਿਛੁ।

ਕੋਟਿ ਅਪਰਾਧ ਖੰਡਨ ਕੇ ਦਾਤੇ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕਉਨੁ ਉਧਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਅਪਰਾਧ ਨਾਸ ਕਰਿਵਾ ਬਾਲਾ ਦਾਤਾ! ਭੋ' ਬਿਨਾ ਆਮਕੂ ਕੀਐ ਭਯਾਰ ਕਰਿ
ਪਾਰਿਵ? ॥1॥

ਖੇਜਤ ਖੇਜਤ ਬਹੁ ਪਰਕਾਰੇ ਸਰਬ ਅਰਥ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਆਮੇ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰਿ ਬਖਸ਼ਿ ਕਰਿ ਬਸਤੁ ਅਰਥ ਗ੍ਰਹਣ ਚਿਤੁ ਕਰਿਛੁ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਈਐ ਮਾਇਆ ਰਚਿ ਬੰਧਿ ਹਾਰੇ ॥੧॥

ਅਭਿਭਵ ਬੰਧ ਏਵਾ ਮੇ ਬਛੁਕ ਬਛਾਓ ਭਾਰਾ ਭ੍ਰੰ ਮੂਢਿ ਮਿਲਿਐ ਭਯਾ ਮਾਯਾਰ ਬਛਨਰੇ ਫਾਇ ਮਨੁਬਧ
ਨਿਯੁ ਯਾਵਨਰਿ ਬਾਛਿ ਬਾਛਿਐ ॥1॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨਿ ਲਾਗੀ ਸੁਰਿ ਜਨ ਮਿਲੇ ਪਿਆਰੇ ॥

ਸੇਵਕੇਵੇਲੇ ਨਜਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਗਉਣੀ ਬੁਝਰ ਚਰਣ-ਕਮਲ ਬਾਪੁਰੇ ਲਾਗਿਯਾ, ਪ੍ਰਿਯ ਨਹਾਪੂਰੁਬਯ
ਬਯਾਧਿ ਮਿਲਿਯਾ।

ਨਾਨਕ ਅਨਦ ਕਰੇ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪਿ ਸਗਲੇ ਰੋਗ ਨਿਵਾਰੇ ॥੨॥੧੦॥੧੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਬਰਿਨਾਮ ਯੋਗ ਕਰਿ ਆਨਖ ਭੋਗ ਕਰਿਯਾ ਆਯ ਚਾਹਾ ਮੋਰ ਬਾਰਾ ਰੋਗ ਧੂਰ
ਕਰਿਯੋ॥੨॥੧੦॥੧੫॥

ਟੇਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ਚਉਪਦੇ

ਗੋਭੀ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 3 ਚਉਪਦਾ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਉਣੀ ਆਗੈ, ਯਾਹਾਯੁ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਰੇ।

ਹਾਂ ਹਾਂ ਲਪਟਿਓ ਰੇ ਮੂੜ੍ਹੇ ਕਛੁ ਨ ਥੋਰੀ ॥

ਆਰੇ ਮੂੜ੍ਹ! ਨਿਭਬਯੋਯਰੇ ਯੁ ਮਾਯਾਰੇ ਲਿਧੁ ਰਹਿਯੋ, ਕਿਯੁ ਆਪੁਰੇ ਚੋਰ ਮੋਹਰ ਮੂਯਾ ਕਿਯੋ ਨਾਯੋ।

ਤੇਰੇ ਨਹੀ ਸੁ ਜਾਨੀ ਮੇਰੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਹਾਯੁ ਯੁ ਨਿਯਰ ਭਾਵਿਯੋ, ਬਾਬਰੇ ਬੇ ਚੋਰ ਯੁਯੋ॥੧॥

ਆਪਨ ਰਾਮੁ ਨ ਚੀਨੇ ਖਿਨੁਆ ॥

ਨਿਯ ਰਾਮਯੁ ਯੁ ਆ ਬਯਾ ਪਾਯੋ ਮਧ ਯਾਯੋ ਪਾਰਿਯੁ ਨਾਯੋ, ਕਿਯੁ

ਜੇ ਪਰਾਈ ਸੁ ਅਪਨੀ ਮਨੁਆ ॥੧॥

ਯਾਹਾ (ਮਾਯਾ) ਪਰ ਅਚੇ, ਚਾਹਾਯੁ ਯੁ ਨਿਯਰ ਭਾਵਿਯੋ॥੧॥

ਨਾਮੁ ਸੰਗੀ ਸੇ ਮਨਿ ਨ ਬਸਾਇਓ ॥

ਭਗਉਣੀ ਨਾਮ ਯੁ ਚੋਰ ਬਾਪੁ ਅਚੇ, ਕਿਯੁ ਚਾਹਾਯੁ ਯੁ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਬਾਪਨ ਕਰਿ ਨਾਯੋ।

ਛੇਡਿ ਜਾਹਿ ਵਾਹੁ ਚਿਤੁ ਲਾਇਓ ॥੨॥

ਯਾਹਾਯੁ ਯੁ ਭਾਧਿ ਯੋਵਾਯੁ ਹੇਧ, ਨਿਯ ਚਿਯ ਯੁ ਚਾਹਾ ਬਧਿਯ ਲਗਾਯੋ॥੨॥

ਸੇ ਸੰਚਿਓ ਜਿਤੁ ਭੂਖ ਤਿਸਾਇਓ ॥

ਯੁਯੋ ਬਧਿ ਪਦਾਰਥੁ ਬਯਿਯ ਕਰਿਯੋ, ਯਾਹਾ ਯੁਯ ਸੁਯਾ ਓ ਯੁਯਾ ਕ੍ਰਿਯੋ ਕਰਿਯਾ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਤੇਸਾ ਨਹੀ ਪਾਇਓ ॥੩॥

ਭੂਮੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਨੂਚ ਨਾਮ, ਯਾਹਾ ਜੀਵਨ ਯਾਤਰਾ ਰੇ ਖਾਛ ਹੋਇਆ, ਚਾਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿ
ਨਾਹੁ ॥੩॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਿ ਮੋਹ ਕੂਪਿ ਪਰਿਆ ॥

ਭੂਮੇ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਐਵੰ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਕੂਪ ਰੇ ਪਛਿਛਿ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਕੇ ਤਰਿਆ ॥੪॥੧॥੧੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੇਵਲੇ ਬਿਰਲੇ ਵਧੀਓ ਏਥੇ ਭਵਯਾਗਰੂ ਪਾਰ ਹੋਇਓ ॥੪॥੧॥੧੬॥

ਟੇਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੋਭੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਮਾਰੈ ਏਕੈ ਹਰੀ ਹਰੀ ॥

ਆਮਰ ਮਨ ਰੇ ਐਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਏਥੇ ਵਾਸ ਕਰਿਓ ਭਈ।

ਆਨ ਅਵਰ ਸਿਵਾਣਿ ਨ ਕਰੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਚਾਹਾਨੂੰ ਬਿਨਾ ਆਪ ਕਾਹਾ ਬਹਿਤ ਆਮਰ ਪਰਿਚਯ ਹੋਇਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰੁ ਅਪੁਨਾ ਪਾਇਓ ॥

ਅਹੋਯਾਗਰੂ ਮੋਹੇ ਨਿਯ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਓ ਭਈ।

ਗੁਰਿ ਮੇ ਕਉ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਓ ॥੧॥

ਗੁਰੂ ਮੋਹੇ ਓਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਮ ਧ੍ਰਿੜ ਕਰਾਇਓ ॥੧॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪ ਤਾਪ ਬ੍ਰਤ ਨੇਮਾ ॥

ਐਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਏਥੇ ਆਮਰ ਜਪ, ਤਪਸਾ, ਬ੍ਰਤ ਐਵੰ ਜੀਵਨ ਆਚਰਣ ਬਨਿਓ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ਕੁਸਲ ਸਭਿ ਖੇਮਾ ॥੨॥

ਐਕ ਯੋਗੀ ਧਿਆਨ ਮਨ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਧ੍ਰਿੜ ਪੁਸਤਕ ਲਾਭ ਕਰਿਓ ॥੨॥

ਆਚਾਰ ਬਿਉਹਾਰ ਜਾਤਿ ਹਰਿ ਗੁਨੀਆ ॥

ਭਗਵਾਨ ਭਯੋ ਏਥੇ ਆਮਰ ਜੀਵਨ-ਆਚਰਣ, ਵਧਵਹਾਰ ਐਵੰ ਗ੍ਰੰਥ ਜਾਤਿ ਅਰੇ ਭਈ।

ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਕੀਰਤਨ ਹਰਿ ਸੁਨੀਆ ॥੩॥

ਚਾਹਾਨੂੰ ਕੀਰਤਨ ਗੁਣੀਵਾ ਭਾਰਾ ਮਹਾ ਆਨੰਦ ਮਿਲਿਆ ॥੩॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਠਾਕੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇਹ ਠਾਕੁਰਾਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਓ,

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਆਇਆ ॥੪॥੨॥੧੭॥

ਠਾਕੁਰਾਨਾ ਸੁਖ ਘਰੇ ਬਹੁ ਕੀਓ ਆਇ ਯਾਯੋ ॥੪॥੨॥੧੭॥

ਟੇਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ਦੁਪਦੇ

ਗੋਤ ੧ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 4 ਦੁਪਦਾ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਯੇਹੁ ਏਕ ਅੰਤਰਿ, ਠਾਕੁਰਾਨਾ ਬਹੁਗੁਣਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਯਾਯੋ ਪਾਰੇ।

ਰੂੜੇ ਮਨੁ ਹਰਿ ਰੰਗੇ ਲੇੜੇ ॥

ਮੇਰੇ ਏਹੇ ਬੁਝਾਰੇ ਮਨ ਭਗਵਾਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗਾਰੇ ਕਾਮਨਾ ਕਰਿਯਾਏ, ਕੀਓ

ਗਾਲੀ ਹਰਿ ਨੀਹੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਯਾ ਭਾਰਾ ਠਾਕੁਰਾਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮਿਲੇਨਾਏ ॥ਰੂੜੇ॥

ਹਉ ਢੂਢੇਦੀ ਦਰਸਨ ਕਾਰਣਿ ਬੀਬੀ ਬੀਬੀ ਪੇਖਾ ॥

ਠਾਕੁਰਾਨਾ ਦਰਸਨ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯੋ ਗਲਿ ਗਲਿਰੇ ਖੋਲ੍ਹਿਵਾ ਦੇਖੁਓ।

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਭਰਮੁ ਗਵਾਇਆ ਰੇ ॥੧॥

ਏਵੇ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਵਾ ਭਾਰਾ ਮੇਰੇ ਭ੍ਰਮ ਧੂਰੇ ਹੋਯਾਯੋ ॥੧॥

ਇਹ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ਮੈ ਸਾਧੂ ਕੰਨਹੁ ਲੇਖੁ ਲਿਖਿਓ ਧੁਰਿ ਮਾਥੈ ॥

ਏਹੇ ਬੁਝਿ ਮੇਰੇ ਬਾਪੂਆ ਭਾਰਾ ਯਧਿਕਾਰ ਹੋਯਾਯੋ, ਕਾਰਣ ਮੇਰੇ ਕਪਾਲਰੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਏਹੇ ਧੁਰਿ
ਭਾਗਯੋ ਲੇਖਾ ਹੋਯਾਯੋ।

ਇਹ ਬਿਧਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨੈਣ ਅਲੇਇ ॥੨॥੧॥੧੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹੇ ਬਿਧਿ ਭਾਰਾ ਨਿਯਮ ਨੇਤਰੇ ਧ੍ਰੋਭਗਵਾਨਾ ਦਰਸਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਓ ॥੨॥੧॥੧੮॥

ਟੇਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੋਤ ੧ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਗਰਬਿ ਗਹਿਲੜੇ ਮੂੜੜੇ ਹੀਓ ਰੇ ॥

ਏਹੇ ਬਿਦੁਸ਼ ਸੁਖਾਨਾ ਅਭਾਗਾਰੇ ਯਾਦੁਰੇ ਪਰਿਓ।

ਹੀਓ ਮਹਰਾਜ ਰੀ ਮਾਇਓ ॥ ਡੀਹਰ ਨਿਆਈ ਮੋਹਿ ਫਾਕਿਓ ਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਜੀ ਮਾਯਾ ਭਾਵਾਗੀ ਭਲੀ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਨਿਭ ਮੋਹਾਵਰੇ ਫਾਵਾਕ ਰਹੁੰਦੀ॥੧॥

ਘਣੇ ਘਣੇ ਘਣੇ ਸਦ ਲੇੜੈ ਬਿਨੁ ਲਹਣੇ ਕੈਠੈ ਪਾਇਓ ਰੇ ॥

ਸੇ ਬਰਵਾ ਅਭਯੁਕ ਪਨ-ਵਭਲਭਰ ਕਾਮਨਾ ਕਰਿਐ, ਪਰਭੁ ਭਾਗਯਰੇ ਲੇਖਾ ਹੋਯਾਵਾ
ਭਯਲਭਿ ਬਿਨਾ ਸੇ ਭਾਵਾਯੁ ਕੀਪਰਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਪਾਰਿਵ?

ਮਹਰਾਜ ਰੇ ਗਾਥੁ ਵਾਹੁ ਸਿਉ ਲੁਭਾਇਓ ਨਿਹਭਾਗੜੇ ਭਾਹਿ ਸੰਜੋਇਓ ਰੇ ॥੧॥

ਸੇ ਭਗਵਾਨਜੀ ਦੇਆ ਹੋਯਾਵਾ ਪਨਰੇ ਫਾਵੇ ਰਹਿੰਦੀ, ਸੇਵੇ ਦੁਰ੍ਯਾਗਯਾਗੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਦੁਰ੍ਯਾਗ
ਅਗ੍ਰਿ ਬਹਿਭ ਮੋਹਿ ਰਹੁੰਦੀ॥੧॥

ਸੁਣਿ ਮਨ ਸੀਖ ਸਾਧੂ ਜਨ ਸਗਲੇ ਥਾਰੇ ਸਗਲੇ ਪ੍ਰਾਛਤ ਮਿਟਿਓ ਰੇ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਤੂ ਬਾਧੂਜਨਜੀ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗੁਣ, ਅਵਿਧਰੇ ਭੋਰ ਬਧੁ ਪਾਪ ਬਾਧੂਨ੍ਹੇ ਦੂਰ
ਹੋਯਾਵਾ।

ਜਾ ਕੇ ਲਹਣੇ ਮਹਰਾਜ ਰੀ ਗਾਠੜੀਓ ਜਨ ਨਾਨਕ ਗਰਭਾਸਿ ਨ ਪਉੜਿਓ ਰੇ ॥੨॥੨॥੧੯॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਯਾਵਾਰ ਭਾਗਯਰੇ ਯਾਗਰ ਨਾਨਕ ਕੀਝੇ ਲੇਖਾ ਹੋਯਾਵਾ, ਸੇ ਗਭ ਮੋਹਨਰੇ ਆਸੇ ਨਾਹਿ
ਅਵਾ ਭਾਵਾਯੁ ਮੋਖਾ ਮੋਖਿਐ॥੨॥੨॥੧੯॥

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ପାଇଁ ଯାତ୍ରା ।

ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ ଏକ ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ଅଟେ । ଗୁରୁ, ଶିଖର ଏକ କବିତା ରଚନା । ଗୁରୁ, ହିନ୍ଦୁ ଏବଂ ମୁସଲମାନ ସାଧୁମାନେ । ସଂକଳନ ହେଉଛି ଭଗବାନ । ଶ୍ଵରଙ୍କଠାରୁ ଏକ ଉପହାର । ସେମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ସମସ୍ତ ମାନବଜାତିକୁ । ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହିବରେ ଥିବା ଦର୍ଶନ ହେଉଛି କ ପ୍ରକାର ଶସ୍ତ୍ର ପ୍ରକାରର ଅତ୍ୟାଚାର ବିନା in ଶ୍ଵରୀୟ ନ୍ୟାୟ ଉପରେ ଆଧାରିତ ସମାଜ । ଯେତେବେଳେ କି ଗ୍ରନ୍ଥ ସ୍ଵୀକାର ଏବଂ ସମ୍ମାନ । ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମର ଶାସ୍ତ୍ର ଏବଂ ଇସଲାମ, ଏହା ଏହି ଦୁଇଟି ଧର୍ମ ସହିତ ଏକ ନ ମନୋବଳ ତିନି ସମନ୍ବିତ ସୂଚାଏ ନାହିଁ । ଇନ୍ ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ । ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ପରି ସମାନ ଭୂମିକା ସହିତ ମହିଳାମାନେ ଅତ୍ୟଧିକ ସମ୍ମାନିତ ମହିଳାମାନଙ୍କର । ପୁରୁଷଙ୍କ ପରି ସମାନ ଆତ୍ମା ଅଛି ଏବଂ ଏହିପରି ସେମାନଙ୍କର ସମାନ ଅଧିକାର ଅଛି । ମୁକ୍ତି ହାସଲ କରିବାର ସମାନ ସୁଯୋଗ ସହିତ ସେମାନଙ୍କର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ବୃଦ୍ଧି କର ।

ଅଗ୍ରଣୀ ଧାର୍ମିକ ମଣ୍ଡଳୀ ସମେତ ମହିଳାମାନେ ସମସ୍ତ ଧାର୍ମିକ, ସାଂସ୍କୃତିକ, ସାମାଜିକ ଏବଂ ଧର୍ମନିରପେକ୍ଷ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିପାରିବେ । ଶିଖ ଧର୍ମ ସମାନତା, ସାମାଜିକ ନ୍ୟାୟ, ମାନବିକତାର ସେବା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ ପାଇଁ ସମ୍ମାନଶୀଳତାକୁ ସମର୍ଥନ କରେ ଶିଖ ଧର୍ମର ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛି ଦ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଜୀବନରେ ଦୟା, ସଜୋଚିତା, ନମ୍ରତା ଏବଂ ଉଦାରତାର ଆଦର୍ଶ ଅଭ୍ୟାସ କରୁଥିବାବେଳେ ସର୍ବଦା ଭଗବାନ । ଶ୍ଵରଙ୍କ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଭକ୍ତି ଏବଂ ସମ୍ମାନ । ଶିଖ ଧର୍ମର ତିନୋଟି ମୂଳ ନିୟମ ଭଗବାନ । ଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ ଏବଂ ସ୍ମରଣ କରିବା, ସଜୋଚିତ ଜୀବନଯାପନ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହ ବାଣ୍ଟିବା ।

ଏହି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା ପାଇଁ ଯିବାକୁ ଏକ ପ୍ରୟାସ କରିଥିବାରୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଆତ୍ମା ଅନୁବାଦ କେବେ ମୂଳର ନିକଟତର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ବିଶେଷତ କେବେ ଯେତେବେଳେ । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ କବିତାରେ ଏବଂ ରୂପାନ୍ତରର ବ୍ୟବହାରରେ ଅଛି । କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଅତ୍ୟଧିକ କଷ୍ଟକର କରିଥାଏ । ଭିତରେ ଶ୍ଵରୀୟ । ବାର୍ତ୍ତା, ହିନ୍ଦୁ ଏବଂ ମୁସଲମାନ ପୁରାଣ କାହାଣୀ ପ୍ରାୟତଃ ପ୍ରଲାହାଦ୍ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ ।, ହର୍ନାକାଶ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ବ୍ରହ୍ମା ଇତ୍ୟାଦି ଦୟାକରି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆକ୍ଷରିକ ଭାବରେ ପ ପଢିବା କୁ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବୁ ବୁଝିବା କୁ । ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ବାର୍ତ୍ତା । ଧ୍ୟାନ ଦିଆଯାଇଛି । ଭଗବାନ । ଶ୍ଵର ଏକ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସହିତ ମିଳିତ ହେବା ହେଉଛି ମାନବ ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ।

ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ଅନେକ ସ୍ଵେଚ୍ଛାସେବୀମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି କରାଯାଇଛି, ତୁମ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ତୁମ ଭାଷାରେ ଶ୍ଵରୀୟ ବାର୍ତ୍ତା । ଯଦି ଆପଣଙ୍କର କିଛି ପ୍ରଶ୍ନ ଅଛି, ଦୟାକରି । walnut@gmail.com କୁ ଇମେଲ କରିବାକୁ ମାଗଣା ହୁଅନ୍ତୁ ଏବଂ ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ସହ ଯୋଗଦେବାକୁ ପସନ୍ଦ କରିବୁ । ଏହି ଯାତ୍ରା